

Đấu Y

Contents

Đấu Y	11
1. Tương Quan Chức Nghiệp Đăng Cấp Giai Vị	12
2. Chương 1: Phế Vật	12
3. Chương 2 : Thiên Tài Thích Phế Vật ?	16
4. Chương 3 : Nhất Dao Môn	19
5. Chương 4: Thần Bí Đại Sư Huynh	23
6. Chương 5 : Quái Thai ?	26
7. Chương 6 : Tử Dịch	29
8. Chương 7 : Bụng Đau, Đổ Máu	32
9. Chương 8: Đặc Thủ Chẩn Đoán Bệnh	34
10. Chương 9: Viêm Ruột Thừa Mãn Tính	37
11. Chương 10: Vu Oan Giá Họa	39
12. Chương 11: Người Tốt Làm Không Được	42
13. Chương 12 : Hương Thơm Cùng Ma Phí Tán	44
14. Chương 13: Lời Mời Đến Từ Miền Mơ Ước	47
15. Chương 14: Thất Thưởng Nữ Nhân	50
16. Chương 15: Đục Khoét Nền Tảng	53
17. Chương 16: Tao Ngộ Bất Cốc	55
18. Chương 17: Bể Tức Hoàn	58
19. Chương 18: Lưu Lại	60
20. Chương 19: Phế Dược Phòng	62
21. Chương 20: U Linh Nam Tử	64
22. Chương 21: Sơ Lâm Phế Dược Phòng	66
23. Chương 22: Đột Phá Kinh Người (thượng)	69
24. Chương 22: Đột Phá Kinh Người (hạ)	71
25. Chương 23: Đã Xảy Ra Chuyện	73
26. Chương 24: Hắc Sương	76
27. Chương 25: Thần Bí Kỳ Áo	79
28. Chương 26: Tu Luyện Nan (tu Luyện Khó Khăn)	81
29. Chương 27: Hoa U	84
30. Chương 28 : Kiếm Tiền ! Có Điểm Khó Khăn ...	86
31. Chương 29: Bệnh Phong Đồn Gánh (*) Cùng Phá Thương Quyết	89
32. Chương 30: Đấu Luyện Tầng Thứ Hai	92
33. Chương 31: Phế Dược Phòng Là Người Bảo	95
34. Chương 32: Cao Giai Phế Dược	97
35. Chương 33: Hồn Liệt Chỉ Đệ Nhất Trọng	99
36. Chương 34: Giết Người Huỷ Xác.	102
37. Chương 35: Kiếm Tiền.	104
38. Chương 36: Sinh Ý Thịnh Vượng Dữ Truy Cứu.	107
39. Chương 37: Mua Vũ Kỹ.	109
40. Chương 38: Sơ Cấp Giác Ngộ.	112
41. Chương 39: Luyện Kỹ Sư Và Tân Công Pháp.	114

42. Chương 40: Vương Lạc Vương Tộc Trưởng.	116
43. Chương 41: Đối Chất Phương Thuốc.	118
44. Chương 42: Đối Chất Phương Thuốc (hạ).	121
45. Chương 43: Tộc Trưởng Hậu Ái.	123
46. Chương 44: Cò Kè Mặc Cả.	126
47. Chương 46: Giết Người Tất Bị Người Giết.	130
48. Chương 47: Điều Tra.	133
49. Chương 48: Tu Luyện Đột Kích.	135
50. Chương 49: 8 Tinh Võ Vệ.	138
51. Chương 50: Nữ Nhân Lưng Mang Số Phận Gia Tộc.	140
52. Chương 51: Võ Vệ Và Đạo Vệ.	142
53. Chương 52: Lão Tổ Tông.	147
54. Chương 53: Cẩn Thận, Phía Sau.	150
55. Chương 54: Ai Hiểu Rõ Ai?	152
56. Chương 55: Trước Cơn Bão.	155
57. Chương 56: Dự Tiên Trắc Thí (thượng).	158
58. Chương 57: Dự Tiên Trắc Thí (trung).	160
59. Chương 58: Dự Tiên Trắc Thí (hạ).	163
60. Chương 59: Lam Ma Thạch Bị Hồng.	164
61. Chương 60: Đừng Nói Ta Khi Dễ Người!	169
62. Chương 61: Cầu Xin Tha Thứ.	171
63. Chương 62: Dạ Tập Vương Gia Biệt Viên.	174
64. Chương 63: Triệu Thị Tam Huynh Đệ.	176
65. Chương 64: Lam Dương Tiên Tử	179
66. Chương 65: Luyện Được Đan	182
67. Chương 66: Mèo Và Chuột	185
68. Chương 67: Âm Mưu.	187
69. Chương 68: Nhất Tinh Võ Sĩ.	190
70. Chương 69: Uy Hiếp Toàn Trường.	192
71. Chương 70: Đại Diễn Kết Thúc.	195
72. Chương 71: Chế Phù	198
73. Chương 72: Song Tu Cùng Hồn Dương Thế.	200
74. Chương 73: Thiên Nam Tông Đề Tỉnh.	202
75. Chương 74: Hiểu Lầm.	205
76. Chương 75: Xuất Quan Một Chuyến.	207
77. Chương 76: Võ Quít Dày Có Móng Tay Nhọn. (thượng)	210
78. Chương 77: Võ Quít Dày Có Móng Tay Nhọn. (hạ)	212
79. Chương 78: Bán Cửa Cải Lấy Tiền Mua Nguyên Thạch	215
80. Chương 79: Nạp Lan U.	218
81. Chương 80 : Dẫn Hồn Trạc.	220
82. Chương 81 : Tỉnh Làm Phiền?	222
83. Chương 82 : Gia Tộc Tông Phái Chi Tranh (thượng)	225
84. Chương 83: Gia Tộc Tông Phái Chi Tranh (trung).	227
85. Chương 84: Gia Tộc Tông Phái Chi Tranh (hạ).	230
86. Chương 85: Điều Là Tai Họa Do Nguyên Nhân Gây Ra!	233
87. Chương 86: Sa Bảo Cùng Trảo Long Thủ (thượng).	235
88. Chương 87: Sa Bảo Cùng Trảo Long Thủ (hạ).	238
89. Chương 88 : Nguyên Sa.	241
90. Chương 89: Dụng Ý Khi Giải Độc.	243
91. Chương 90: Man Nữ Cải Tà Quy Chính Là Vô Cùng Đáng Giá.	246
92. Chương 91: Nghiên Cứu Công Pháp	249
93. Chương 92: Phản Đô	252
94. Chương 93: Bi Tàn Cửa Lâm Gia	255
95. Chương 94: Bên Trong Âm Huyệt Có Động Khác	257

96. Chương 95: Tiểu Lan	260
97. Chương 96 : Bao Che Khuyết Điểm.	264
98. Chương 97: Linh Mộc Kết Trận.	266
99. Chương 98: Linh Mộc Kết Trận (trung)	269
100. Chương 99: Linh Mộc Kết Trận (hạ).	272
101. Chương 100: Kết Trận Địch Hư Nhân.	274
102. Chương 101: Tiểu Thiếu Niên Và Tiểu Thiếu Nữ	276
103. Chương 102: Thối Địch Sát Địch.	279
104. Chương 103: Chiến Hậu.	284
105. Chương 104: Sư Phụ Ca Ca.	286
106. Chương 105+106: Bất Nhã Bác Đẩu	289
107. Chương 107 : Nhiệm Vụ Và Giao Dịch	294
108. Chương 108: Thần Khí Chi Thuyết (thượng)	296
109. Chương 109: Thần Khí Chi Thuyết (hạ)	299
110. Chương 110: Thưởng Phạt Khiển Trách	301
111. Chương 111,112,113: Kẻ Trả Thù	303
112. Chương 114: Đình Sư Đệ, Liên Sư Huynh.	312
113. Chương 115: Tiên Nữ Hạ Phàm.	315
114. Chương 116: Lâm Gia Lão Tổ.	318
115. Chương 117:lâm Ngật Nhiên Cao Thâm Mạt Trắc.	321
116. Chương 118: Nguyên Nhân Trục Xuất Tộc Môn.	325
117. Chương 119: Sơn Thôn Tiểu Hải Và Võ Đạo Đại Hội.	328
118. Chương 120: Mới Đến.	332
119. Chương 121: Tiểu Tiểu Thiếu Nữ	338
120. Chương 122: Tái Ngộ Nạp Lan U.	345
121. Chương 123: Luyện Thảo Dược.	349
122. Chương 124: Sự Tàn Khốc Của Võ Đạo Đại Hội.	352
123. Chương 125: Cự Kiếm Sơn Trang.	356
124. Chương 126: Giải Phẫu Và Bái Sư.	361
125. Chương 127: Chưởng Môn.	365
126. Chương 128: Nguyên Môi.	368
127. Chương 129: Tộc Phái Và Tán Phái.	372
128. Chương 130: Quần Ấu.	376
129. Chương 131: Tử Vong Rèn Luyện.	380
130. Chương 132: Nhịn Không Nói.	384
131. Chương 133: Tiến Nhập Mê Vụ Cốc.	387
132. Chương 134: Cướp Đoạt (thượng).	391
133. Chương 135: Cướp Đoạt (hạ).	396
134. Chương 136: Trời Cao A Đất Rộng A! Nụ Hôn Đầu Tiên Của Ta!	400
135. Chương 137: Tích Quái.	404
136. Chương 138: Ban Nhập Sư Đan.	408
137. Chương 139: Bể Quan.. . . .	412
138. Chương 140: Bước Vào Sư Giai.	416
139. Chương 141: Thành Đại Châu.	419
140. Chương 142: Đấu Rượu.	424
141. Chương 143: Lâm Liệt.	427
142. Chương 144: Nhập Phủ Bắt Gian.	432
143. Chương 145: Cực Phẩm Gia Phó (thượng).	435
144. Chương 146: Cực Phẩm Gia Phó (trung).	439
145. Chương 147: Cực Phẩm Gia Phó (hạ).	443
146. Chương 148: Rình Coi Đồng Tính Luyện Ái.	447
147. Chương 149: Tróc Nã Gian Tế (1).	451
148. Chương 150: Tróc Nã Gian Tế (2).	462
149. Chương 151: Tử Sĩ.	466

150. Chương 152:	Nho Nhỏ Một Gia Phó.	470
151. Chương 153:	Lão Quái Vật Chân Chính.	476
152. Chương 154:	Hoàng Kim Nam Tử.	480
153. Chương 155:	Lấy Được Thiên Châu.	483
154. Chương 156:	Mẫu Thân Của Uyển Nhi.	487
155. Chương 157:	Sơn Cốc Tu Luyện, Thời Gian Cực Nhanh.	491
156. Chương 158:	Bốn Năm Sau.	494
157. Chương 159:	8 Tinh Võ Sư.	498
158. Chương 160:	Nam Cung Phỉ Phỉ.	502
159. Chương 161:	Phủ Thú Sơn.	506
160. Chương 162:	Chém Giết Và Phát Hiện.	510
161. Chương 163:	Luyện Chế Đạo Kỹ.	514
162. Chương 164:	Nô Tỳ, Công Tử Xinh Đẹp.	518
163. Chương 165:	Cạnh Tranh Đấu Giá.	522
164. Chương 166:	Tranh Chấp Được Thảo.	526
165. Chương 167:	Tử Tinh Quận Chúa.	530
166. Chương 168:	Đấu Tranh Của Hoàng Tộc.	534
167. Chương 169:	Chữa Bệnh Cho Hoàng Đế Lão Nhi (thượng).	538
168. Chương 169:	Chữa Bệnh Cho Hoàng Đế Lão Nhi (hạ).	542
169. Chương 171:	Địa Đồ.	547
170. Chương 172:	Hoàng Cung Nội Viện Tề Hoa Kiếm.	551
171. Chương 173:	Thị Đồ.	555
172. Chương 174:	Lăng Nhân Đột Kích.	559
173. Chương 175:	Loạn Cục Cùng Chiến Tranh.	562
174. Chương 176:	Thổ Nham Lão Quái.	566
175. Chương 177:	Tiến Vào Luyện Ngục Hành Lang Gấp Khúc.	570
176. Chương 178:	Trận Đấu Cận Chiến.	574
177. Chương 179:	Đánh Lén.	578
178. Chương 180:	Hai Khối Toái Phiến.	582
179. Chương 181:	Nguy Cơ.	586
180. Chương 182:	Phát Uy.	590
181. Chương 183:	Hôn Mê.	594
182. Chương 184:	Thánh Nữ Ma Pháp Sư.	599
183. Chương 185:	Hương Diễm.	603
184. Chương 186:	Tân La Thành Bảo Vệ Chiến.	607
185. Chương 187:	Tân La Thành Bảo Vệ Chiến (2).	614
186. Chương 188:	Tân La Thành Bảo Vệ Chiến (3).	620
187. Chương 189:	Phong Mang Lộ! Sát Đại Vu.	625
188. Chương 190:	Một Đám Quái Vật.	630
189. Chương 191:	Nhân Ngẫu Khổng Chế.	633
190. Chương 192:	Ngũ Đại Lục.	638
191. Chương 193:	Bên Kia Đại Dương.	642
192. Chương 194:	Ái Nhân Tác Cáp Đồ.	645
193. Chương 195:	Chú Tạo Thành Công! Ngân Tinh!	649
194. Chương 196:	Giải Phẫu Thay Xương (1).	653
195. Chương 196:	Giải Phẫu Thay Xương (2).	656
196. Chương 197:	Dị Giáo Đồ.	659
197. Chương 198:	Tam Đại Cao Thủ.	664
198. Chương 199:	Lục Mang Mê Hồn Trận (thượng)..	668
199. Chương 200:	Lục Mang Mê Hồn Trận (hạ).	671
200. Chương 201:	La Sát Quốc.	675
201. Chương 202:	Báo Nhân Đích Niệm Tướng.	679
202. Chương 203:	Trước Mặt Mọi Người Ve Vãn.	683
203. Chương 204:	Thống Biển.	687

204. Chương 205:	Đào Hôn Cường Tướng Khúc.	692
205. Chương 206:	Mua Trang Bị.	696
206. Chương 207:	Ba Loại Quáng Thạch.	700
207. Chương 208:	Đại Hình Đấu Giá Hội.	704
208. Chương 209:	Bốn Kiện Phách Phẩm (vật Phẩm Đấu Giá).	708
209. Chương 210:	Trị Liệu (thượng).	711
210. Chương 211:	Trị Liệu (hạ).	718
211. Chương 212:	Y Thuật Chân Chính.	724
212. Chương 213:	Là Phúc Hay Là Họa?	728
213. Chương 214:	Linh Hồn Mục Sư.	733
214. Chương 215:	Địa Vương Giai Đối Địa Vương Giai.	737
215. Chương 216:	Đuổi Theo Và Chạy Trốn.	742
216. Chương 217:	Động Loạn Sơ Hiện.	746
217. Chương 218:	Xây Tổ.	750
218. Chương 219:	Tham Thị Thú.	754
219. Chương 220:	Đột Phá! Đại Sư Giai!	757
220. Chương 221:	Song Đại Sư Giai!	761
221. Chương 222+223:	Người Quấy Nhiếu	765
222. Chương 224:	Thu Hoạch Phong Phú.	773
223. Chương 225:	Chém Giết Và Bí Mật.	777
224. Chương 226:	Thượng Cổ Cấm Địa Chi Thuyết.	781
225. Chương 227:	Thiên Long Thành Phồn Hoa.	785
226. Chương 228:	Pháp Mã Nhĩ.	789
227. Chương 229:	Tu Hồn Dưỡng Linh Thuật.	793
228. Chương 230:	Đổi Tâm Pháp.	797
229. Chương 231:	Tái Ngộ Nạp Lan.	800
230. Chương 232:	Kỳ Đông Cách Cục Chi Thuyết.	805
231. Chương 233:	Lập Uy.	808
232. Chương 234:	Giao Dịch Không Nghi Ra Được.	813
233. Chương 235+236:	Giải Phẫu Linh Thể	817
234. Chương 237:	Lưu Liễu Nhất Thủ.	825
235. Chương 238:	Ly Khai Âm Thi Đảo.	829
236. Chương 239:	Cấm Địa Ngoại Quần Hùng Tụ.	833
237. Chương 240:	Tiến Nhập “ma Tháp Cấm Địa”.	836
238. Chương 241:	Nguy Hiểm Tại Cấm Địa Sa Mạc.	840
239. Chương 242:	Thâm Uyên Lão Thú.	844
240. Chương 243:	Hư Không Môn Ngoại.	849
241. Chương 244:	Mộ Trung Chi Tháp.	853
242. Chương 245:	Phát Hiện Ngẫu Nhiên.	857
243. Chương 246:	Thực Sự Không Phải Cổ Ý.	860
244. Chương 247:	Địa Vương Giai Mất Trí Nhớ	864
245. Chương 248:	Vật Phẩm Tầng Thứ Tư Và Hy Vọng Xa Vời Tầng Thứ Năm.	868
246. Chương 249:	Đánh Cuộc Cửu Tử Nhất Sinh (thượng.)	872
247. Chương 250:	Đánh Cuộc Cửu Tử Nhất Sinh (hạ).	876
248. Chương 251:	Thiếu Nữ Độc Chiến Lục Đại Linh Hồn Giai.	880
249. Chương 252:	Huyền Ly Thú.	884
250. Chương 253:	Tuyệt Cảnh.	888
251. Chương 254:	Mười Lăm Trượng Cuối Cùng.	891
252. Chương 255:	Ma Thiên Tế Đàn (thượng).	895
253. Chương 256:	Ma Thiên Tế Đàn (hạ).	899
254. Chương 257:	Tầng Thứ Sáu.	903
255. Chương 258:	Thấy Ánh Mặt Trời.	907
256. Chương 259:	Ước Định Một Năm.	911
257. Chương 260:	Truy Tra.	915

258. Chương 261:	Cứu Người.	919
259. Chương 262:	Cổ Độc Thi Thảo.	923
260. Chương 263:	Cứu Sống.	927
261. Chương 264:	Rốt Cuộc Người Nào Mới Là Hạt Vừng	931
262. Chương 265:	Bề Ngoài Bằng Lành Trong Lòng Yếu đuối	938
263. Chương 266:	Hắc Âm Long Kỵ Sỹ Sinh Bệnh (thượng)	942
264. Chương 266:	Hắc Âm Long Kỵ Sỹ Sinh Bệnh (hạ)	945
265. Chương 267:	Cứu Giúp Lẫn Nhau.	948
266. Chương 268:	Thượng Giới Chi Thuyết.	952
267. Chương 269:	Giam Cầm.	956
268. Chương 270:	Phương Pháp Chạy Trốn	959
269. Chương 271:	Tể Thần Đại Điển	963
270. Chương 272:	Thi Giáp Trùng	966
271. Chương 273:	Một Sóng Lại Một Sóng	970
272. Chương 274:	Quay Lại Âm Thi Đảo	974
273. Chương 275:	Tiến Hóa	979
274. Chương 276:	Bí Huyền Kim	983
275. Chương 277:	Trở Lại Hải Đảo	986
276. Chương 278:	Đại Tiêu Điều	990
277. Chương 279:	Bảo Vệ Liều Linh	994
278. Chương 280:	Tiểu Hình Giao Dịch Hội. (thượng)	998
279. Chương 281:	Tiểu Hình Giao Dịch Hội. (trung)	1002
280. Chương 282:	Tiểu Hình Giao Dịch Hội. (hạ)	1005
281. Chương 283:	Miếu Sát	1010
282. Chương 284:	Mỹ Mạo Cân Tung Giả	1014
283. Chương 285:	Huyền Vũ Thú	1018
284. Chương 286:	Toàn Qua Hải Vực	1023
285. Chương 287:	Vượt Biển	1026
286. Chương 288:	Kỳ Đông Tân Cách Cục	1030
287. Chương 289:	Linh Thạch Kết Trận	1034
288. Chương 290:	Trước Khi Nhập Phái	1038
289. Chương 291:	Ba Gã Quân Sự.	1042
290. Chương 292:	Nhập Phái.	1045
291. Chương 293:	“sư Tổ” Tu Vi Không Bằng Chính Minh.	1049
292. Chương 294:	Tạo Nơi Tu Luyện.	1053
293. Chương 295:	Đặc Huấn.	1057
294. Chương 296:	Hầu Gia Triệu Gia.	1061
295. Chương 297:	Một Trận Đánh Quỷ Dị.	1065
296. Chương 298:	Khổ Nào Của “thiên Tài”.	1069
297. Chương 299:	Bạch Sắc Linh Chi.	1072
298. Chương 300:	Nghe Trộm.	1076
299. Chương 301:	Âm Thầm.	1080
300. Chương 302:	Nghi Hoặc Của Mộ Dung San.	1084
301. Chương 303:	Trao Đổi. (thượng)	1088
302. Chương 303:	Trao Đổi. (hạ)	1091
303. Chương 304:	Tẩu Hỏa Không Nhập Ma.	1094
304. Chương 305:	Phong Vân Đột Biến. (thượng)	1097
305. Chương 305:	Phong Vân Đột Biến. (hạ)	1101
306. Chương 306:	Mọi Người Nghi Hoặc Và Song Linh Hồn Giai.	1105
307. Chương 307:	Trước Nghi Thức Xác Nhận.	1108
308. Chương 308:	Vị Nguyên Lão Thứ Ba. (thượng)	1113
309. Chương 308:	Vị Nguyên Lão Thứ Ba. (hạ)	1116
310. Chương 309:	Khi Cần Xuất Thủ Liên Xuất Thủ. (thượng)	1118
311. Chương 309:	Khi Cần Xuất Thủ Liên Xuất Thủ. (hạ)	1121

312. Chương 310: Xuất Thủ. (thượng)	1124
313. Chương 310: Xuất Thủ. (hạ)	1127
314. Chương 311: Cốt Tâm Thảo.	1131
315. Chương 312-313: Tổ Năm Người Ma Tông.	1135
316. Chương 314: Có Mắt Như Mù.	1139
317. Chương 315: Tin Tức Một Vị Cổ Nhân.	1142
318. Chương 316: Tiêu Dao Bảo Tượng.	1146
319. Chương 317: Ngốc Thứ Lão Ma.	1150
320. Chương 318: Chiến Đấu Kịch Liệt.	1153
321. Chương 319: Giăng Co.	1157
322. Chương 320: Thiên Địa Nguyên Hỏa, Cầu Hòa!	1161
323. Chương 321: Đất Khách! Nguyên Mạo!	1166
324. Chương 322: Biểu Cữu Công Thần Bí	1170
325. Chương 323: Chư Vị Cổ Nhân	1174
326. Chương 324: Khứ Độc, Tin Tức Của Uyển Nhi	1179
327. Chương 325: Mãnh Phu Hoàng Bách Chiến	1185
328. Chương 326: Lưu Bảo Rời Đi, Tiềm Nhập Hiên Viên Tông	1189
329. Chương 327: Tin Tức Kinh Người	1195
330. Chương 328: Diệt Sát	1198
331. Chương 329: Ngụy Trang	1204
332. Chương 330: Đại Hiên Điện	1208
333. Chương 331: Ba Vị Đại Nguyên Lão (thượng)	1211
334. Chương 332: Ba Vị Đại Nguyên Lão. (hạ)	1214
335. Chương 333: Giáo Huấn Đệ Tử Đại Nguyên Lão	1218
336. Chương 334: Tiềm Long Viện	1221
337. Chương 335: Thiếu Nữ Lâm Kinh Tuyệt Toàn Trường	1225
338. Chương 336: Nhập Cốc. (thượng)	1229
339. Chương 337: Nhập Cốc. (hạ)	1232
340. Chương 338: Hung Hiểm Ẩn Tàng.	1236
341. Chương 339: Ma Nha Đàn. (thượng)	1240
342. Chương 340: Ma Nha Đàn. (hạ)	1243
343. Chương 341: Cực Băng Hàn Thiên	1247
344. Chương 342: Hai Loại Nguyên Hỏa	1251
345. Chương 343: Thôn Phệ Nguyên Hỏa	1253
346. Chương 344: Điều Kiện Giao Dịch Hậu Hĩnh	1257
347. Chương 345: Tróc Điều Du hí (thượng)	1260
348. Chương 346: Tróc Điều Du hí (trung)	1264
349. Chương 347 - 348: Tróc Điều Du hí (hạ)	1268
350. Chương 349: Tróc Điều Du hí. (5)	1274
351. Chương 350: Tróc Điều Du hí. (6)	1278
352. Chương 350: Tróc Điều Du hí. (7)	1281
353. Chương 351: Bĩ (*) Tu Và Nhân Yêu. (1)	1284
354. Chương 351: Bĩ Tu Và Nhân Yêu. (2)	1287
355. Chương 352: Bĩ Tu Và Nhân Yêu. (3)	1290
356. Chương 353: Bĩ Tu Và Nhân Yêu. (4)	1293
357. Chương 354: Phóng Thủy Chi Lâm Thị Cân Đối Luận	1296
358. Chương 355: Kinh Biển	1300
359. Chương 356: Thiên Hàn Địa Đổng Băng Linh Trận	1303
360. Chương 357: Trảo Long	1307
361. Chương 358: Liên Thủ Đào Sinh	1311
362. Chương 359: Bí Mật Của Nhân Yêu	1315
363. Chương 360: Tử Huyệt	1319
364. Chương 361: Chữa Thương	1322
365. Chương 362: Rời Cốc	1325

366. Chương 363: Vạn Bảo Các	1328
367. Chương 364: Hiền Viên Tông Kỳ Lạ	1332
368. Chương 365: Cha Con Nhà Họ Yến	1335
369. Chương 366: Nguy Cơ Của Hiền Viên Tông	1338
370. Chương 367: Chạy Tới Đúng Lúc	1342
371. Chương 368: Phá Vỡ Ma Kính	1346
372. Chương 369: Bách Ô Độc Tầm Ti	1350
373. Chương 370: Lui Địch	1354
374. Chương 371: Mở Ma Trận	1357
375. Chương 372: Kết Bái	1361
376. Chương 373: Thu Nhận	1364
377. Chương 374: Thiên Lan Hội Nghị. (thượng)	1368
378. Chương 375: Thiên Lan Hội Nghị. (trung)	1371
379. Chương 376: Thiên Lan Hội Nghị. (hạ)	1375
380. Chương 377: Trái Hồng Chọn Chỗ Mềm Mà Nắn.	1378
381. Chương 378: Phát Uy. (thượng)	1382
382. Chương 379: Phát Uy. (hạ)	1385
383. Chương 380: Lầy Lớn Hiếp Nhỏ.	1389
384. Chương 381: Ước Chiến.	1391
385. Chương 382: Một Chiêu.	1395
386. Chương 383: Nam Cung Kỳ.	1397
387. Chương 384: Không Phải Tiền Bối Mà Là Đại Ca.	1401
388. Chương 385: Chọn Người. (thượng).	1404
389. Chương 386: Chọn Người. (hạ)	1408
390. Chương 387: Điều Là Ngưu Nhân.	1412
391. Chương 388: Thần Lộ Tiên Tử.	1414
392. Chương 389: Cửu Thiên Huyền Băng Nghi Cùng Bí Huyền Tinh.	1417
393. Chương 390: Chín Ngày Hạn Định.	1420
394. Chương 391: Phân Tổ.	1424
395. Chương 392: Tội Độc Phụ Nhân Tâm.	1427
396. Chương 393: Quỷ Dược Viên.	1430
397. Chương 394:quyết Chiến Thôn Quỷ Lão Ma. (thượng)	1433
398. Chương 395:quyết Chiến Thôn Quỷ Lão Ma. (trung)	1437
399. Chương 396:quyết Chiến Thôn Quỷ Lão Ma. (hạ)	1440
400. Chương 397: Bí Mật Đại Lục Di Tích. (thượng)	1444
401. Chương 398: Bí Mật Đại Lục Di Tích. (hạ)	1447
402. Chương 399: Ma Kim Phi Hạt.	1451
403. Chương 400: Nhị Nữ Đánh Nhau Sóng Chết.	1454
404. Chương 401: Khổ Chiến Nhị Địa Vương. (thượng)	1458
405. Chương 402: Khổ Chiến Nhị Địa Vương. (trung)	1462
406. Chương 403: Khổ Chiến Nhị Địa Vương. (hạ)	1465
407. Chương 404: Tiêu Diệt Sơ Giai Địa Vương.	1469
408. Chương 405: Tâm Ma Của Nữ Tu.	1472
409. Chương 406: Nghi Ngờ	1476
410. Chương 407: Quỷ Ảnh Thuyền.	1479
411. Chương 408: Tình Thế Phúc Tọa.	1483
412. Chương 409: Dẫn Quỷ Đạo.	1486
413. Chương 410: Quỷ Linh Cấp Quỷ Vương.	1489
414. Chương 411: Đắc Bảo Trong Hiểm Cảnh.	1493
415. Chương 412: Thiên Công Bí Tích. (thượng)	1497
416. Chương 413: Thiên Công Bí Tích. (trung)	1501
417. Chương 414: Thiên Công Bí Tích. (hạ)	1504
418. Chương 415: Kỳ Áo Đã Chết?	1509
419. Chương 416: Ký Hồn Châu.	1513

420. Chương 417:	Thượng Giới Và Hạ Giới.	1517
421. Chương 418:	Một Bút Giao Dịch.	1520
422. Chương 419:	Cửu Đỉnh Công.	1524
423. Chương 420:	Diệt Thánh Kim Phù.	1528
424. Chương 421:	Thoát Hiểm.	1532
425. Chương 422:	Ngọc Phong Môn.	1535
426. Chương 423:	Điểm Hóa Cùng Cơ Duyên.	1539
427. Chương 424:	Trở Về.	1544
428. Chương 425:	Bể Quan. (thượng)	1548
429. Chương 426:	Bể Quan. (trung)	1551
430. Chương 427:	Bể Quan. (hạ)	1555
431. Chương 428:	Lưỡng Phái Chi Yêu.	1559
432. Chương 429:	Mùa Xuân Của Thiên Hà Tông.	1563
433. Chương 430:	Tây Hành. (1)	1567
434. Chương 431:	Tây Hành. (2)	1570
435. Chương 432:	Tây Hành. (3)	1574
436. Chương 433:	Tây Hành. (4)	1578
437. Chương 433:	Tây Hành. (5)	1582
438. Chương 433:	Tây Hành. (6)	1586
439. Chương 433:	Tây Hành. (7)	1590
440. Chương 433:	Tây Hành. (8)	1593
441. Chương 433:	Tây Hành. (9)	1596
442. Chương 433:	Tây Hành. (10)	1599
443. Chương 439:	Tây Hành. (11)	1602
444. Chương 440:	Tây Hành. (12)	1606
445. Chương 441:	Tây Hành. (13)	1608
446. Chương 442:	Tây Hành. (14)	1612
447. Chương 443:	Tây Hành. (15))	1616
448. Chương 444:	Tây Hành. (16)	1620
449. Chương 445:	Tây Hành. (17)	1624
450. Chương 446:	Tây Hành. (18)	1628
451. Chương 447:	Tây Hành. (19)	1632
452. Chương 448:	Tin Tức Của Hoa Tiên Tử	1636
453. Chương 449:	Cực Tây Tề Tụ (thượng)	1640
454. Chương 449:	Cực Tây Tề Tụ (hạ)	1643
455. Chương 450:	Người So Với Người Mạnh Mẽ (thượng)	1645
456. Chương 450:	Người So Với Người Mạnh Mẽ (hạ)	1648
457. Chương 451:	Đệ Tam Nguyên Lão Tái Hiện	1651
458. Chương 452:	Lôi Kéo, Kết Hợp	1655
459. Chương 453:	Quần Hùng Tam Giới Hội Tụ (1)	1659
460. Chương 453:	Quần Hùng Tam Giới Hội Tụ (2)	1662
461. Chương 453:	Quần Hùng Tam Giới Hội Tụ (3)	1665
462. Chương 453:	Quần Hùng Tam Giới Hội Tụ (4)	1667
463. Chương 455:	Tiến Nhập Ma Lục	1670
464. Chương 456:	Huyết Giác Trùng	1674
465. Chương 457:	Khiếu Đường Giải Hoặc	1677
466. Chương 458:	Phi Thăng Chi Mê (Thượng + Hạ)	1680
467. Chương 460:	Kịch Chiến Trong Tháp	1688
468. Chương 461:	Huyết Dao Rời Khỏi Vỡ.	1691
469. Chương 462:	Huyết Ma	1696
470. Chương 463:	Nhất Đường Thiên. (thượng)	1699
471. Chương 464:	Nhất Đường Thiên. (hạ)	1703
472. Chương 465:	Vạn Cốt Thâm Uyên. (thượng)	1707
473. Chương 466:	Vạn Cốt Thâm Uyên. (hạ)	1710

474. Chương 467:	Vạn Niên Hàn Tinh Thạch.	1714
475. Chương 468:	U Minh Chiêu Trạch. (thượng)	1718
476. Chương 469:	U Minh Chiêu Trạch. (hạ)	1722
477. Chương 470:	Tiểu Địa Cương Trận. (thượng)	1725
478. Chương 470:	Tiểu Địa Cương Trận. (hạ)	1728
479. Chương 471:	Âm Cực Động Phủ.	1731
480. Chương 472:	Mật Thất Ma Ảnh.	1734
481. Chương 473:	Tu Luyện Giả Thượng Giới.	1738
482. Chương 474:	Tử Minh Đàm. (thượng)	1741
483. Chương 474:	Tử Minh Đàm. (hạ)	1744
484. Chương 475:	Bàn Cổ Đại Trận. (1)	1746
485. Chương 475:	Bàn Cổ Đại Trận. (2)	1749
486. Chương 475:	Bàn Cổ Đại Trận. (3)	1751
487. Chương 476:	Bàn Cổ Đại Trận. (4)	1755
488. Chương 477:	Bàn Cổ Đại Trận. (5)	1757
489. Chương 478:	Quần Hùng Chiến Chân Ma. (1)	1760
490. Chương 478:	Quần Hùng Chiến Chân Ma. (2)	1762
491. Chương 479:	Quần Hùng Chiến Chân Ma. (3)	1764
492. Chương 480:	Quần Hùng Chiến Chân Ma. (4)	1768
493. Chương 481:	Tứ Đại Cao Thủ (1+2+3).	1772
494. Chương 482:	Tứ Đại Cao Thủ (4).	1779
495. Chương 483:	Tứ Đại Cao Thủ (5).	1782
496. Chương 484:	Tứ Đại Cao Thủ (6+7)..	1786
497. Chương 485:	Tứ Đại Cao Thủ (8+9).	1792
498. Chương 486:	Tứ Đại Cao Thủ - Bắt Đầu Chiến Đấu. (10).	1797
499. Chương 487:	Tứ Đại Cao Thủ - Đường Ca Rất Mạnh Mẽ. (11)	1801
500. Chương 488:	Tứ Đại Cao Thủ - Chỗ Hổng. (12)	1804
501. Chương 489:	Tứ Đại Cao Thủ - Thừa Nhận. (13)	1808
502. Chương 490:	Kim Phi. (thượng)	1812
503. Chương 490:	Kim Phi. (hạ)	1814
504. Chương 491:	Chiến Đấu Kịch Liệt	1817
505. Chương 492:	Phi Thăng Cơ Duyên	1822
506. Chương 492:	Phi Thăng Cơ Duyên(3)	1828
507. Chương 492:	Phi Thăng Cơ Duyên(4)	1830
508. Chương 495:	Rời Khỏi Ma Lục (thượng)	1833
509. Chương 495:	Rời Khỏi Ma Lục (hạ).	1836
510. Chương 496:	Đại Tiên Đoán Sư Khương Phụ	1838
511. Chương 497:	Thiên Hà Tông Lão Tổ.	1843
512. Chương 498:	Giao Dịch Không Bình Thường.	1848
513. Chương 499:	Xuất Phát!	1854
514. Chương 500:	Xuất Phát	1857
515. Chương 501:	Chu Võ Quốc.	1861
516. Chương 502:	Thạch Phủ Khách Sạn.	1865
517. Chương 503:	Dương Thiên.. . . .	1869
518. Chương 504:	Thế Giới Trong Động Huyệt	1872
519. Chương 505:	Tiểu Lộ Thân Thủ.	1877
520. Chương 506:	Tuyệt Vương Điều	1881
521. Chương 507:	Địa Vương Nguyên Tinh	1885
522. Chương 508:	Cửu Du Tập Hội (thượng)	1889
523. Chương 509:	Cửu Du Tập Hội (hạ)	1893
524. Chương 510:	Xung Đột (thượng).	1897
525. Chương 511:	Xung Đột (hạ).	1900
526. Chương 512:	Đấu Giá Hội (thượng).	1903
527. Chương 513:	Đấu Giá Hội (hạ).	1905

528. Chương 514:	Cạnh Phách (thượng).	1908
529. Chương 515:	Cạnh Phách (hạ).	1911
530. Chương 516:	Kiên Phách Phẩm Cuối Cùng (thượng).	1913
531. Chương 517:	Kiên Phách Phẩm Cuối Cùng (hạ).	1917
532. Chương 518:	Phú Ông (thượng).	1920
533. Chương 519:	Phú Ông (hạ).	1923
534. Chương 520:	Sơ Lộ Thần Uy (thượng).	1927
535. Chương 521:	Sơ Lộ Thần Uy (hạ).	1930
536. Chương 522:	Danh Dương Chu Vô (1).	1933
537. Chương 523:	Danh Dương Chu Vô (2).	1937
538. Chương 524:	Danh Dương Chu Vô (3).	1940
539. Chương 525:	Danh Dương Chu Vô (4).	1943
540. Chương 526:	Danh Dương Chu Vô (5).	1947
541. Chương 527:	Sơn Thôn Chữa Thương (thượng).	1951
542. Chương 528:	Sơn Thôn Chữa Thương (hạ).	1954
543. Chương 529:	Vô Vi Chi Cảnh (1).	1957
544. Chương 530:	Vô Vi Chi Cảnh (2).	1960
545. Chương 531:	Vô Vi Chi Cảnh (3).	1962
546. Chương 532:	Vô Vi Chi Cảnh (4).	1965
547. Chương 533:	Vô Vi Chi Cảnh (5).	1968
548. Chương 534:	Bí Thuật Dương Môn (thượng).	1971
549. Chương 535:	Bí Thuật Dương Môn (hạ).	1974
550. Chương 536:	Tạo Linh Tông (thượng).	1976
551. Chương 537:	Tạo Linh Tông (hạ).	1979
552. Chương 538:	Đại Điển Long Trọng (thượng).	1981
553. Chương 539:	Đại Điển Long Trọng (hạ).	1984
554. Chương 540:	Địa Linh Tiên Tử (thượng).	1986
555. Chương 541:	Địa Linh Tiên Tử (hạ).	1989
556. Chương 542:	Tam Kích (thượng).	1991
557. Chương 543:	Tam Kích (hạ).	1994
558. Chương 544:	Ngũ Hành Thánh Châu Đại Địa Châu.	1996
559. Chương 545:	Luyện Đan (thượng).	2000
560. Chương 546:	Luyện Đan (hạ).	2002
561. Chương 547:	Đan Thành, Về Nhà, Linh Dược Lão Tổ (thượng).	2005
562. Chương 548:	Đan Thành, Về Nhà, Linh Dược Lão Tổ (trung).	2007
563. Chương 549:	Đan Thành, Về Nhà, Linh Dược Lão Tổ (hạ).	2010
564. Chương 550:	Đa Tậ Sư Huynh (thượng).	2013
565. Chương 551:	Đa Tậ Sư Huynh (hạ).	2015
566. Chương 552:	Nhập Quan.	2018
567. Chương 553:	Nội Môn Tập Hội (thượng).	2022
568. Chương 554:	Nội Môn Tập Hội (hạ).	2024
569. Chương 555:	Giải Phong (thượng).	2027
570. Chương 556:	Giải Phong (hạ).	2030
571. Chương 557:	Xuất Quan! Để Giai? (thượng)	2033
572. Chương 558:	Xuất Quan! Để Giai? (hạ)	2036
573. Chương 559:	Đại Tiên.	2039
574. Chương 560:	Chuẩn Bị.	2043
575. Chương 561:	Tiểu Kết Cục.	2047

Đấu Y

Giới thiệu

Nguồn: kiemgioi. com, vip. vandan. vn Thể loại: Tiên hiệp Lâm Khiếu Đương, một cửu dương chân t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-y>

1. Tương Quan Chức Nghiệp Đẳng Cấp Giai Vị

Trúc cơ kỳ, phó, vệ, sĩ, sư, đại sư, linh hồn, địa vương, đế hoàng, chí tôn, kỳ minh phong thánh tinh

Từng phân cấp giai vị đều có nguyên lực giá trị dung lượng cụ thể!

Trúc cơ kỳ ít nhất, chỉ cần 100 độ là có thể vượt qua!

Từ phó giai bắt đầu có phân chia nghiêm ngặt giá trị dung lượng, đồng thời mỗi giai vị đều có mười cấp, từ thấp đến cao, 1 tinh, 2 tinh, 3 tinh. đến 10 tinh!

Lấy võ hệ làm ví dụ, võ phó, võ vệ, võ sĩ, võ sư, đại võ sư, linh hồn võ sư, địa vương võ sư, đế hoàng võ sư, chí tôn võ sư, kỳ minh phong võ thánh tinh

Lấy pháp sư làm ví dụ, pháp phó, pháp vệ, pháp sĩ, pháp sư, đại pháp sư, linh hồn pháp sư, địa vương pháp sư, đế hoàng pháp sư, chí tôn pháp sư, kỳ minh phong pháp thánh tinh

Lấy mục sư làm ví dụ, mục phó, mục vệ, mục sĩ, mục sư, đại mục sư, linh hồn mục sư, địa vương mục sư, đế hoàng mục sư, chí tôn mục sư, kỳ minh phong mục thánh tinh

Mặt khác còn xấp xỉ một nghìn chức nghiệp sẽ không nhất nhất nêu ví dụ, mọi người hẳn là chính mình có thể suy ra được

Phó giai tấn cấp vệ giai, từ 100 độ đến 300 độ

Mười cấp phân chia 20 độ một cấp, nói cách khác từ 100 đến 120 độ thuộc về 1 tinh võ phó (hoặc đạo phó, chiến phó hoặc pháp phó), 2 tinh võ phó là 120 đến 140, theo thứ tự cho đến 10 tinh võ phó.

Vệ giai tấn cấp sĩ giai, từ 300 độ đến 800 độ

Mười cấp phân chia 50 độ một cấp, nói cách khác 300 đến 350 độ là 1 tinh cấp, theo thứ tự cho đến 10 tinh mới thôi, vượt qua 800 độ tiếp tục tấn cấp giai vị tiếp theo.

2. Chương 1: Phế Vật

Đông.

Ngực đau đến nứt ra!

Phốc.

Một ngụm máu tươi phun xuống đất!

Nhiều điểm huyết hoa bắn ra trên năm mươi thước vuông lôi đài, một thiếu niên nhìn qua trên dưới mười lăm tuổi nửa quỳ trên mặt đất, ôm ngực, nhìn đối thủ của mình cách đó không xa, môi tái nhợt mang theo một tia nhàn nhạt tự giễu, ánh mắt lướt qua một tia đau thương, nắm chặt thành quyền, hai tay khớp xương trở nên trắng, lòng đang dấy máu.

Chính là, thiếu niên kia bên môi đang tự giễu từ từ trở nên mãnh liệt, pha lẫn một cổ vô lại khó có thể nói, hần nở nụ cười, cười thực vui vẻ.

"Ngoại môn ca ca, người thua!" Năm nay vừa mới chín tuổi Lâm Dương kiêu ngạo hơi hơi ngẩng đầu, thần khí nhìn thiếu niên nửa quỳ trước mặt, non nớt nói.

"Nội tộc đệ tử Lâm Dương thắng, đạt được tư cách tiến vào học tiền được đường, ngoại tộc đệ tử Lâm Khiếu Đường bại, không được tiến vào học tiền được đường, tiếp tục tiến hành nguyên lực trúc cơ tu luyện!"

Góc lôi đài, một lão giả tẻ nhạt vô vị tuyên bố kết quả, chính là ánh mắt mang theo một chút lạnh lùng đồng tình.

Tuyên bố chấm dứt, đoán trước kết quả, nhưng là vẫn khiến cho dưới lôi đài một trận mãnh liệt xôn xao.

"Phế vật!" Dưới đài không biết ai mắng một câu.

"Ta thấy hần nên chết trăm lần , ngay cả một tiểu hài nhi chín tuổi cũng đánh không lại!"

"Làm gia tộc mất mặt, cư nhiên tiêu phí mười năm tu luyện cũng không qua trúc cơ giai đoạn, mười năm qua hần làm cái gì?"

"Loại này phế vật nên sớm giáng xuống cấp gia phò, còn tu luyện cái gì? Căn bản dư thừa!"

"Hắc, lời này cũng không thể nói lung tung, nếu như bị tộc trưởng nghe thấy, cẩn thận đem người cấm túc, Lâm gia đệ tử phạm là người dưới mười bảy tuổi, hàng năm đều phải nhận cùng loại gia tộc khảo nghiệm, cho dù là phế vật cũng hưởng thụ đãi ngộ như nhau, chỉ có người vượt qua mười bảy tuổi mới có thể bị trưởng lão viện quyết định thăng cấp hay là giáng cấp."

"Ai, ta cũng chỉ là nói mà thôi,tộc trưởng của chúng ta vẫn biết là công tâm nhân hậu. . ."

Cười nhạo, châm chọc, khinh thường, chỉ cần là thứ gì chứa sự khinh thường cùng chán ghét đều thi nhau lạnh lùng phóng ra.

Hàng năm khảo nghiệm đều xuất hiện phản ứng tương tự, thiếu niên lần đầu tiên cũng có phần nộ cùng bức tức, nhưng cũng sớm miễn dịch ,bị bức xúc của mọi người , một người có bị đả kích châm chọc cười nhạo nhiều hơn nữa, cũng chỉ đến thế!.

Ngẩng đầu ưỡn ngực, một chút cũng không ngại mấy trăm ánh mắt coi khinh dưới đài, thiếu niên tươi cười tiêu sái bước xuống bậc đài, hai con ngươi không nhìn ra chút gì dao động, không kiêng nể gì nhìn quét qua khuôn mặt các Lâm gia nữ đệ tử, ngực cùng những chiếc eo tinh tế mảnh mai, nếu không phải vì góc độ không được tốt,không thể nhìn được đủ loại kiều đồn,tự nhiên hần cũng sẽ không buông tha.

Đi vào đám người dưới đài xem cuộc chiến, thiếu niên đặc ý mang theo rõ ràng ngả ngớn thần sắc, giống như hần mới là người thắng, chỉ là bên khoé miệng vẫn như cũ lộ ra một đường máu nhàn nhạt.

"Phi."

"Cặn bã!"

"Sắc ma!"

Thanh âm chúng nữ nhẹ giọng khiển trách liên tục vang lên, trong đại sảnh nhất thời có vẻ hỗn loạn.

Mấy vị trưởng lão trên đài nhướng mày, nhưng cũng không làm sao được, con sâu làm rầu nồi canh ấy cho tới bây giờ chuyên dùng ánh mắt gây rối,hần cũng chưa từng thật sự động chân động tay,muốn khép tội hần, thật đúng là một chút biện pháp cũng không có.

Mấy cô nàng, lão tử có chạm qua các người một cọng tóc gáy hay sao? Dừng ánh mắt biểu đạt ca ngợi cũng là sai sao! Ha ha, các người bắt quá là muốn dùng ngôn ngữ đem một người không hề có tiềm lực phể vật để chứng minh các người thuần khiết cùng rụt rè mà thôi. , mặt dày cười, Lâm Khiếu Đường không một chút sợ hãi bước về hướng đám người phía sau, nhẹ nhàng lau vết máu cuối cùng nơi khoé miệng, thủy chung bảo trì lạnh nhạt ý cười, đứng cùng đám người dãy cuối.

Chỉ có thất bại mới đứng ở dãy cuối cùng, dãy thiếu niên này, mỗi người sắc mặt tinh thần đều xa xút , hận không thể đào lỗ chui xuống, chỉ có người vừa mới vào, Lâm Khiếu Đường không giống bọn họ, tựa hồ hẳn căn bản là người thắng, thần nhiên đứng ở cuối cùng của loạt người thứ nhất gần lối đi nhỏ, vị trí này tầm nhìn trống trải, thuận tiện Lâm Khiếu Đường tiếp tục dùng ánh mắt nhắm nhía nhiều xinh đẹp kiều đồn của các thiếu nữ.

Tiêu cực! Trong từ điển của Lâm Khiếu Đường vốn là không hai chữ này

”Tổ tiếp theo, Lâm Vũ Nhân đánh với Lâm Bình!”

Một tiếng kêu to, nhất thời làm cho đại sảnh đang hơi chút hỗn loạn chợt im lặng hẳn, một thiếu nữ phong tư tuyệt sắc khoảng chừng mười lăm tuổi, tách ra khỏi đám người bước lên đài, nhất thời trở thành tiêu điểm.

Sùng bái, hâm mộ, nóng cháy, hướng tới, chỉ cần là những gì tốt đẹp, cảm xúc nháy mắt xuất hiện ở thế hệ trẻ Lâm gia, cùng với kết cục của Lâm Khiếu Đường hình thành thật lớn tương phản, người so với người, thật đúng là tức chết người !

Lâm Vũ Nhân, thân muội muội của tộc trưởng!

Đối thủ cùng đấu là Lâm Bình có rất ít người chú ý, trên thực tế, hẳn cũng là người trẻ tuổi nổi bật trong Lâm gia, nhưng Lâm Vũ Nhân hào quang quá mức chói mắt, thế cho nên, mặc dù hẳn là con cháu dòng dõi chính thống của tam trưởng lão cũng vẫn có vẻ lu mờ.

Đây là một đôi thuộc tổ cao cấp, người thắng đạt được tư cách tiến vào Luyện được đường.

Lâm thị gia tộc, là một dòng họ lấy luyện được lập nghiệp, đã từng cực thịnh một thời, năm trăm năm trước chính là thế hệ hoàng kim, khi đó Lâm gia ở cả Hiên Viên thủ đô cũng là danh môn vọng tộc, tuyệt đối là đại thế gia, phải biết rằng luyện được sư là chức nghiệp cực độ nổi tiếng, cả gia tộc đều coi đây là vinh dự, nghĩ muốn không kiêu ngạo cũng khó khăn!

Thế nhưng kéo xuống hai đời, liên từ từ đi xuống dốc, ba trăm năm trước lại quay trở lại thành gia tộc địa phương, liên tục xuống dốc, cơ hồ tới hoàn cảnh tán tộc.

Một đại gia tộc cùng một chức nghiệp tôn quý như thế vì cái gì đi xuống hoàn cảnh như vậy?

Người lừa ta gạt, bị người hãm hại, bị các thế lực lớn xa lánh, nhân tố tự nhiên cũng có, nhưng nhân tố chủ yếu lại ở chính bản thân của gia tộc, càng thêm chính bởi vì Luyện được sư là một chức nghiệp hoa lệ hi hữu.

Không sai, Luyện được sư quả thật là một chức nghiệp cao quý sáng chói, chính là như vậy nên yêu cầu tiêu chuẩn chức nghiệp cũng không phải ai cũng đều có thể làm , muốn thành một luyện được sư chân chính, trong vạn người cũng rất khó tuyển ra vài người người thích hợp.

Năm trăm năm trước, Lâm gia tổ tông chỉ nhìn đến cái hình tượng hoa lệ, nhưng không có ý thức được tai hoạ ngầm sau lưng cái hình tượng hoa lệ ấy, chỉ một mặt yêu cầu mỗi một đệ tử của gia tộc, đều phải trở thành một gã tôn quý luyện được sư làm mục đích cuối cùng.

Nếu mỗi người đều có thể trở thành luyện được sư, vậy chức nghiệp kia cũng sẽ không có gì là hiếm lạ .

Vài thập niên thời gian, hoang phí thời niên thiếu của mấy vạn Lâm gia đệ tử , ngẫu nhiên cũng có mấy người nổi bật, nhưng cũng không thể nổi tiếng, kết quả là hoàng kim thế hệ mất đi, trong gia tộc, các cực mạnh luyện được sư cũng bỗng nhiên bỏ đi trở thành ngoại nhân luyện được sư. Mất đi lòng tin của Hiên Viên hoàng tộc, mất đi sự hậu thuẫn của hoàng gia, Lâm gia lập tức thành hổ giấy, tất cả tộc nhân đều là những luyện được sư không nên thân , luyện ra được không ai mua, muốn chiến đấu nhưng không có sức

chiến đấu, cần tiền không có tiền, ngoại tộc đệ tử chiếm cứ hơn chín phần nhân số, cảm giác được mất đi sự bảo hộ của gia tộc, ngay cả ăn uống cũng là vấn đề, liền cùng Lâm gia thoát ly quan hệ.

Mặt trời lặn núi tây, đi là không trở lại, xuống dốc cũng là tất nhiên.

Mãi đến khi nguy cơ gia tộc ập đến, thế hệ luyện được sư khi ấy mới phát hiện ra nguy cơ phía sau của cái chức nghiệp hoa lệ này, luyện được sư vĩnh viễn là một đỉnh cao chức nghiệp, nhưng hoàn toàn không phải là một phổ cập chức nghiệp, một gia tộc muốn cường đại tuyệt không thể dựa vào một thân cây làm trụ, ngay cả chết kiểu nào cũng không có cách lựa chọn, còn có thể nghĩ ra con đường sống ra sao?

Rút kinh nghiệm xương máu, Lâm gia cuối cùng cũng bỏ đi di huấn tổ tông, bắt đầu phát triển trên con đường tổng hợp, cổ vũ tộc nhân tu tập chức nghiệp khác, lấy kinh doanh làm chủ, đương nhiên, luyện được sư từng là tối cao chức nghiệp vẫn được Lâm gia duy trì, yên lặng kéo dài, hy vọng một ngày kia, bằng vào thần bí cổ truyền, chức nghiệp lại đi lên huy hoàng đỉnh phong.

Nhưng ba trăm năm đã qua đi, Lâm gia tuy rằng thoát khỏi bóng ma đen tối, hơn nữa từng bước đứng vững gót chân, trở thành Tân La thành địa phương bá chủ, nhưng luyện được sư chức nghiệp trong tộc vẫn không thể quật khởi, ngược lại càng lúc càng xa, thủy chung không thể đột phá Đại được sư giai vị, thậm chí ngay cả đạt tới trình độ Đại được sư đều có vẻ dị thường khó khăn.

Nhưng trái ngược, ở vô tông, hơn một trăm năm trước quật khởi một vị địa vương vô sư, làm gia tộc có được không ít mặt mũi.

Vì thế, tu vô cùng luyện được từng bước trở thành gia tộc tối cao và dần dần hưng thịnh.

Trên thực tế, vô luận lựa chọn loại chức nghiệp nào, ở lúc đầu đều không sai biệt lắm, trúc cơ giai đoạn không có chức nghiệp khác biệt, chỉ là định tính mà thôi.

Hướng hồ luyện được sư đều là cần căn nguyên lực hùng hậu, vô tông căn nguyên lực, tự nhiên chính là nội lực, kỳ thật chức nghiệp gì cũng đều có thể trở thành luyện được sư, chẳng qua là cần thêm điều kiện quá mức hà khắc, có thể làm được tính ra cực kỳ bé nhỏ mà thôi.

.

”Bắt đầu!” Dưới đài lão giả một tiếng hét ra lệnh, cả tràng hạ đều bắt đầu im lặng.

Lâm Vũ Nhân cùng Lâm Bình cơ hồ đồng thời động thân, đây là một hồi long tranh hổ đấu, ít nhất dưới đài mọi người đều cho rằng như vậy.

Lực lượng vô hình xung quanh hai người hơi có chút nhiễu động, đứng ở mép đài, lão giả gắt gao nhìn chăm chăm Ma thạch màu xanh lam trên bàn, tảng đá thần kì này có thể trong lúc song phương phát ra căn nguyên lực mà đo giá trị.

Vài lần công kích thăm dò, Lâm Vũ Nhân cùng Lâm Bình rốt cục đều nghiêm túc, hai người ánh mắt cùng trở nên sắc bén vô cùng.

Thùng thùng.

Mỗi một lần đối kích đều bộc phát ra trầm trọng tiếng vang.

Chiêu đầu tiên, song phương tựa hồ ngang nhau, thời gian ba phần chung đối quyết kịch liệt, phải phân ra thắng bại, chỉ có thể đấu nội lực.

Mười giây cuối cùng hai người đối mặt, Lâm Vũ Nhân khước miệng hiện lên một chút cười khê, Lâm Bình thâm kêu bất hảo, cũng không kịp thu tay lại.

Hai người đơn chưởng cùng hướng tới, nhưng vẫn chưa tiếp xúc, chỉ là nội lực từ lòng bàn tay mơ hồ phát ra đánh vào nhau.

Phanh.

Lâm Vũ Nhân tại chỗ không động, uyển chuyển hàm xúc cười nói, ”Lâm Bình biểu ca, người so với năm trước mạnh hơn nhiều, ta thiếu chút nữa tiếp không được!

Lâm Bình cấp tốc bay ngược 7, 8 thước mới đứng vững thân hình, trong ngực khí huyết bốc lên, nhất thời không thể nói chuyện.

Bên sân trắc thí lão giả kinh hãi, Lam ma thạch nháy mắt thí nghiệm cho ra số liệu, làm cho hắn động dung, số liệu thật kinh người, bất quá lão giả cũng rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

”Nội tộc đệ tử Lâm Vũ Nhân, trị số vô nguyên lực, 110 điểm, vượt qua 100 điểm trị số của Trúc Cơ, thăng cấp vô phó, cấp bậc, nhất tinh vô phó!”

”Nội tộc đệ tử Lâm Bình, trị số vô nguyên lực, 92 điểm, chưa vượt qua 100 điểm trị số của Trúc Cơ, vẫn ở nguyên cấp cũ!”

”Lâm Vũ Nhân thắng, đạt được tư cách tiến vào luyện dược đường, Lâm Bình chờ trắc thí lần sau!”

Lão giả nói xong, dưới đài nhất thời ồ lên.

”Thật là lợi hại! Đã vượt qua Trúc Cơ giai đoạn, thăng cấp giai vị, không hổ là tộc trưởng muội muội, thật sự “đồng căn đồng nguyên” a!”

”Đúng vậy, nàng mới mười lăm tuổi mà thôi, thế hệ Lâm gia chúng ta bắt đầu đem tiến vào thời đại hoàng kim.”

Kinh ngạc nghị luận liên tiếp, nữ tử linh động cười, khẽ hướng mấy vị trưởng lão nháy mắt một cái, thần khí tiêu sái xuống đài.

Lâm Bình tới đứng trong tiểu đội, cổ nén trong ngực bốc lên, thần sắc thần nhiên ung dung xuống đài, nhưng trong ánh mắt hắn hiện lên một tia không phục, từ đầu đến cuối Lâm Vũ Nhân căn bản là đùa với hắn.

Cô gái thần nhiên hưởng thụ ánh mắt hâm mộ, bước nhanh xuống đài, cô gái khẩn cấp muốn đi đem kết quả hôm nay nói cho tỷ tỷ.

Một đường chạy vội, Lâm Vũ Nhân thảnh thơi ngoái đầu nhìn lại đám đệ tử Lâm gia đang không ngừng hướng tới lời chúc mừng.

Ba.

”Ai hét.”

Một người không chú ý, Lâm Khiếu Đường đang ngăn người thiếu chút nữa bị đánh bay, đặt mông ngồi dưới đất, phát ra tiếng heo mổ tru lên.

Lâm Vũ Nhân khẽ nhú mày, nhìn thoáng qua người bị ngã xuống đất, nhẹ nhàng phui phui bả vai, không hề giận nói, ”Chớ ngoan không chặn đường.”

”Hảo hảo cản một chút, bằng không trở thành cầu, nhị tiểu thư, vội vàng như vậy đi đâu a?” Lăn lông lốc một tiếng, Lâm Khiếu Đường đứng lên ngả ngón hỏi.

”Với người không quan hệ!” Lâm Vũ Nhân trừng mắt một cái không thèm nói thêm câu nữa, như một cơn gió chạy đi.

Lâm Khiếu Đường bĩu môi nhìn bóng dáng biến mất, nói nhỏ chỉ mình hắn nghe được, ”Xú nha đầu, không phải là tộc trưởng muội muội sao, chỉ có đáng người đẹp thôi sao, lão tử một ngày nào đó phải xem một chút.”

Chuyện góc phòng phát sinh vẫn chưa khiến cho đám thiếu niên nam nữ chú ý, bởi vì kế tiếp là khảo nghiệm cực kì kịch tính, tuy rằng gia tộc cao tăng vẫn chưa công khai, nhưng trước mắt còn chưa lên đài chỉ có hai người mà thôi, không cần đoán, cũng biết là ai.

3. Chương 2 : Thiên Tài Thích Phế Vật ?

Tạm dừng, trắc thí lão giả nhìn xuống dưới đài, ngữ điệu hùng hậu nói, ”Đối chiến khảo thí đến đây chấm dứt, hai vị gia tộc thí sinh cuối cùng, không cần đối chiến, trực tiếp đạt được tư cách tiến vào luyện dược

đường , chỉ cần tiến nhập nội lực so trị số là được. ”

Lúc này, dưới đài hai gã gia tướng niên kỉ trẻ tuổi nâng một khối đại thanh thạch đi lên đài, đem đại thanh thạch đặt giữa lôi đài rồi nhanh chóng đi xuống.

”Thỉnh báo,người có tên lên đài, phóng xuất ra một kích toàn lực vào giữa đại thạch.”Trắc thí lão giả đơn giản tự thuật quy tắc.

”Tiếp theo, Lâm Vân Phi!”

Trong phút chốc toàn trường bộc phát một trận thét chói tai, một đám nữ đệ tử hai mắt tỏa sáng nhìn một thiếu niên thân hình cao lớn đi ra khỏi đám người, bước đi như bay, tiêu sái lên lôi đài.

Đám người nháy mắt tập trung vào thanh niên tuấn mỹ,cực mạnh của Lâm gia.

Cao lớn anh tuấn, thân là cháu đại trưởng lão, ở Lâm gia có địa vị cao cả, tất cả tốt đẹp đều tập trung vào một người, Lâm Vân Phi có rất nhiều ưu điểm.

Anh tuấn thiếu niên vững bước đi đến trước đại thạch,trước hết điều tức, nâng tay hướng tới đại thạch đánh một chưởng.

Phịch một tiếng trầm đục, trên đại thạch mơ hồ lưu lại một chưởng ấn.

‘ Trị số võ nguyên lực, 135 điểm! ’ nhìn trên tấm lam ma thạch hiện lên số liệu, sắc mặt đậm mạc của trắc thí lão giả cũng lộ ra một điểm cười.

”Nội tộc đệ tử Lâm Vân Phi, võ nguyên lực, 135 điểm, thăng cấp võ phó, cấp bậc, song tinh võ phó!”

Số liệu gây xôn xao!

Một năm trước Lâm Vân Phi khảo thí kết quả gần chỉ là 97 điểm mà thôi, ngắn ngủn một năm thời gian, thế nhưng tăng lên những 38 điểm!

”Trời ạ, Vân Phi ca ca rốt cuộc là làm sao tu luyện, đời này ta cũng không có khả năng đạt tới loại trình độ này, dựa theo tốc độ này, tiếp qua hai năm nữa tới thời điểm thành nhân, sẽ thăng cấp võ vệ .”

”Cũng có thể sao, rốt cuộc là người mạnh nhất trong đám thanh niên của Lâm gia”

”Vân Phi ca ca thực anh tuấn!”

Bị mọi người vây quanh, Lâm Vân Phi vui vẻ giải đáp thắc mắc, kiên nhẫn giải đáp rất nhiều, ánh mắt không ngừng nhìn xa xa, tựa hồ đang tìm cái gì, bỗng nhiên, một đạo nhỏ xinh nhu nhược thân ảnh đập vào vào mi mắt, Lâm Vân Phi trên mắt nhất thời hiện lên tinh quang, đang muốn đẩy đám người quây quanh ra, trên đài thanh âm của trắc thí lão giả nhàn nhạt vang lên.

”Tiếp theo, Lâm Uyển Nhi!”

Lại một tiếng vang lớn, bất quá lúc này đây, không mãnh liệt bằng hai lần trước, nhóm nữ đệ tử lúc này nhiệt tình rõ ràng ít đi rất nhiều.

Một thân lam sắc trường bào rộng, đơn bạc nhưng không kém phần thanh nhã ý nhị,thiếu nữ đó là Lâm Uyển Nhi.Nét mặt cùng đôi mắt hoà nhập làm cho người ta cảm giác như một tờ giấy trắng,dáng vẻ mỏng manh yếu ớt,duy có trong đôi mắt trong sáng thông suốt ánh lên vẻ vui tươi.

Nếu nói xinh, Lâm Uyển Nhi không bằng Lâm Vũ Nhân,nhưng nam thanh niên trong Lâm gia có nhiều người thích nữ tử lai lịch không rõ này, có lẽ là vẻ đẹp yếu ớt mỏng manh kia làm cho người ta lâm vào mê muội, chung quy muốn đi bảo hộ một phen.

Hư nhược nữ tử mỗi một bước đi tới, đều làm cho nhóm nam thanh thiếu niên mướt mồ hôi, hận không thể bay qua ôm giai nhân lên đài-- nàng như vậy thật sự là rất nguy hiểm .

Cô gái đối với nhóm thiếu nam nhìn chăm chú như không thấy,nhẹ nhàng đi đến bên cự thạch,bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng hươ hươ trên mặt đá, hoàn toàn nhìn không ra là đang công kích, nhất cử nhất động đều nhược nhược mỹ cảm, làm người ta đau lòng không thôi .

Tư. , rất nhẹ tiếng vang, hơi không chú ý đều coi như không có.

Ngay khi ngọc thủ nhỏ bé yếu ớt mở ra, có thể rõ ràng thấy trên mặt cự thạch một vết chường cháy đen.

‘Trị số vô nguyên lực, 130 điểm!’. Trắc thí lão giả lần đầu tiên mặt lộ vẻ kinh ngạc, ngừng vài giây mới nhớ tới chức trách của mình.

”Nội tộc đệ tử Lâm Uyển Nhi, vô nguyên lực, 130 điểm, thăng cấp vô phó, cấp bậc, song tinh vô phó!”

Số liệu không thể tin!

Cho dù những năm gần đây mỗi một lần đều là như thế, nhưng nhóm thiếu nam thiếu nữ vẫn như cũ lặp lại kinh ngạc.

Không có nghị luận, chỉ có yên lặng nhìn chăm chú, ai cũng không thể tin tưởng thân hình nhỏ xinh gầy yếu kia, vì sao lại chất chứa năng lượng kinh người như vậy, nàng làm như thế nào? Rõ ràng là một người trẻ tuổi, rõ ràng còn bị đoán trước là sống không quá mười ba tuổi.

Ngay cả các trưởng lão cũng không thể tư nghị nhìn nữ tử lúc nào cũng có thể ngã xuống, hai năm qua tiến bộ của nàng quá rõ ràng, chỉ có thể dùng kỳ tích để hình dung thành tựu của nàng.

Lâm gia thế hệ thanh niên, có thể cùng nàng sao sánh chỉ có duy nhất mỗi một Lâm Vân Phi mà thôi, nhưng tốc độ của nàng vẫn trên Lâm Vân Phi, năm trước khảo thí kết quả chỉ có 85 điểm, trong vòng một năm nàng gia tăng tới 45 điểm.

”Uyển nhi tiểu thư, lấy tiến bộ của ngươi, hai năm nữa vào lễ thành nhân, ngươi sẽ là ngôi sao chói mắt toàn trường, gia tộc chúng ta sẽ vì ngươi cảm thấy kiêu ngạo.” Vẫn luôn bình thản nhưng trắc thí lão giả lúc này kích động nói.

Lâm Uyển nhi hờ hững cười, ôn nhu nói, ”Gia gia đánh giá cao Uyển nhi, có điều Uyển nhi sẽ cố gắng.”

Nụ cười này không biết gợi lên bao nhiêu mộng tưởng trong đám nam thiếu niên, có lẽ cười cũng không kinh diễm, nhưng khiến người ta tâm tư rung động, thương tiếc vô cùng, có loại xúc động muốn đi che chắn.

Cô gái xuống đài bước đi nhìn như vầng vàng, nhưng ở trong mắt nhóm thiếu nam, lại nguy hiểm giống như xiếc đi trên dây, thậm chí là mọi người không tự chủ được vươn tay ra.

”Uyển nhi muội muội, cho ta đưa ngươi xuống nha!” Rốt cục một gã gần bậc thang, nhịn không được nói.

Lâm Uyển Nhi khẽ lắc đầu, trên dung nhan có nét hờ hững, thiếu niên biết điều lui về phía sau từng bước, hối hận chính mình vừa quá mức đường đột, cảm giác ngữ khí vẫn là nặng nề một chút.

Ở trong đông đảo ánh mắt, Lâm Uyển Nhi thản nhiên hướng tới một người đứng xếp sau, một thiếu niên ánh mắt vẫn không an phận.

”Khiếu Đường ca ca, Uyển Nhi hôm nay có chút không thoải mái, ngươi có thể giúp ta kiểm tra một chút? Uyển Nhi sợ bệnh cũ lại tái phát.” Đi đến trước mặt thiếu niên, Lâm Uyển Nhi tựa như hoạt bát hẳn lên, đôi mắt tối đen tựa hồ cũng có thần thái, vẻ mặt chờ mong nhìn thiếu niên không an phận, ôn nhu nói.

Lâm Khiếu Đường lưu luyến đem tầm mắt di dời những chiếc móng đầy đặn, đối diện với ánh mắt mong chờ nhịn không được như muốn che chở kia, mặt hắn cười cười, xảo diệu lui một bước nhỏ, nói, ”Không phải đâu, nhiều như vậy năm trôi qua, hẳn là không thể tái phát.”

Thuần khiết dung nhan chợt hiện nhàn nhạt mỉm cười, Lâm Uyển Nhi ánh mắt giảo hoạt, nhưng thần sắc cũng rất thê lương, ”Khiếu Đường ca ca khi nào thì bắt đầu sợ hãi Uyển nhi? Uyển nhi thật sự đáng sợ như vậy sao?”

Lâm Khiếu Đường cười hắc hắc, ”Thật không phải, ta chỉ là tin tưởng năng lực của mình mà thôi!”

”Nhưng người ta thật sự rất không thoải mái!” Lâm Uyển nhi thẹn thùng nói.

Rất không có thiên lý!

Mỗi khi nhìn thấy một màn như vậy nhóm tuần tài thiếu niên trong lòng bộc phát kịch liệt hò hét, nhưng vẫn không thể lý giải, dù ghen tị nhưng vẫn tiếp tục theo dõi.

Khó có được cơ hội đồng thời thưởng thức thân thể thành thực mê người như này, Lâm Khiếu Đường không cam lòng rời đi, "Uyển Nhi muội muội, nếu không thì như vậy đi, người đi về trước, buổi chiều ta qua giúp người kiểm tra."

Vui vẻ cười, Lâm Uyển Nhi nhu thuận gật gật đầu, nói, "Khiếu Đường ca ca, ta chờ người nga, nếu ai không đến, chính là con chó nhỏ!"

Ánh mắt đã sớm dời, Lâm Khiếu Đường theo bản năng gật gật đầu, đợi cho bóng dáng thon dài nhỏ xinh biến mất, Lâm Khiếu Đường mới chậm rãi thu hồi ánh mắt dao động trên mông các thiếu nữ, thở dài lắc đầu, một mình hướng về phía phòng ngoài bước đi.

4. Chương 3 : Nhất Dao Môn

Những lời lẽ khiếm nhã khó nghe làm huyền não cả khu phố, Lâm Khiếu Đường lặng lẽ hòa vào dòng người khi chưa ai phát hiện ra.

Từ lúc sinh ra đến giờ, hắn vẫn hy vọng mình có thể trở thành người bình thường một chút, nhưng đã qua tuổi mười lăm, cơ bản nguyên lực của hắn vẫn chỉ như một tên phế vật, tu luyện không tiến triển chút nào, trên cơ thể đến không hề xuất hiện một chút biến chuyển nào, phải thừa nhận rằng mười lăm năm thống khổ vẫn đang kéo dài không kết thúc.

"Cơ động đất chết tiệt!" Lâm Khiếu Đường hai quyền nắm chặt ảo não thốt lên.

Kỳ thật, Lâm Khiếu Đường cũng không phải người thế giới này, hắn đến từ một hành tinh xinh đẹp và phồn thịnh, nơi đó có một loại ma pháp thần kỳ, mọi người thường gọi nó là khoa học, mà hành tinh kia được mọi người gọi tên là trái đất.

Vào một buổi chiều cách đây mười lăm năm, khi người bác sĩ chính trẻ tuổi tiền đồ sáng lạn Lâm Khiếu Đường đang thực hiện ca phẫu thuật ghép tim tim cho một bệnh nhân, bỗng nhiên cảm giác chung quanh một trận chấn động dữ dội, sau đó không gian dưới chân sụp xuống, sau đầu đau đớn, mất đi tri giác, khi tỉnh lại, hắn thấy mình đang được một người phụ nữ trẻ bế trên tay, trải qua mấy tháng nhiều lần tìm cách chứng thực, hắn cuối cùng cũng phải thừa nhận một sự thật rằng mình đã biến thành một đứa trẻ

Chuyện sau này cũng trở nên rõ ràng hơn, bản thân đã vĩnh viễn trở thành phế vật, khi hắn lên bốn tuổi, cha mẹ nuôi của hắn đã mất trong một trận đại dịch, họ đều là đệ tử ngoại tộc của Lâm gia, cha chết con thừa kế vì thế Lâm Khiếu Đường cũng trở thành đệ tử ngoại tộc Lâm gia, tài sản phụ mẫu bị gia tộc thu về, hắn lại bị mang vào đại phủ Lâm gia gởi nuôi, đợi cho tới khi mười bảy tuổi được phân phối chức vị mới có thể có cuộc sống tự do.

Sinh ra bản thân đã có ý thức, thời gian học tập của Lâm Khiếu Đường đương nhiên phải ngắn hơn nhiều so với bạn cùng lứa tuổi, vì vậy nhận thức của hắn với thế giới này so với bạn cùng lứa tuổi cũng sâu sắc hơn nhiều.

Đây là một hành tinh lớn hơn so với trái đất một chút, về điểm này Lâm Khiếu Đường tự tin vô cùng, tuy rằng không có một quyển sách nào nói về điều này, bọn họ gọi tên nơi này là ----- Kì Minh Phong.

Kì Minh Phong do năm khối lục địa và ba hải dương lớn tạo thành, ngược dòng lịch sử có thể tìm hiểu đến hai vạn năm trước, nơi Lâm Khiếu Đường đang ở được gọi là đại lục Kì Đông, ở đây không hề có ngành khoa học mà Lâm Khiếu Đường quen thuộc, chỉ có các loại căn nguyên lực kỳ lạ, gần như tất cả đều lấy căn nguyên lực này làm cơ bản, giống như khoa học ở trái đất.

Căn nguyên lực tổng cộng có bốn loại, Pháp nguyên lực, Đạo nguyên lực, Đấu khí và Vũ nguyên lực, trải qua nhiều thế hệ các đại tông tộc nỗ lực không ngừng, các loại năng lực thần kỳ đã phát triển đến mức độ đỉnh cao. Cho đến ngày nay, lực lượng thần kỳ này đã phi thường thông dụng, hơn nữa đối với con người nó giống như hơi thở hàng ngày, tầm quan trọng là không thể thay thế .

Tứ đại căn nguyên lực được mọi người nơi này mở rộng nghiên cứu vận dụng đến tận cùng giống như chân lý khoa học ở trái đất, hơn nữa sinh sản sinh lợi, bởi vậy mỗi một loại căn nguyên lực đều sinh ra vô số bí tịch kỹ năng.

Tứ đại căn nguyên lực đều có kỹ năng vận dụng tương ứng, Pháp nguyên lực tương ứng ma pháp, Đạo nguyên lực tương ứng đạo thuật, Đấu khí tương ứng đấu kỹ, Vũ nguyên lực đối ứng vũ kỹ.

Từ ngày đầu tiên sinh ra ở nơi này, cơ hồ mỗi người đều tiến hành kiểm tra, xác định thuộc tính của bản thân và phương hướng tu luyện.

Bất luận một loại căn nguyên lực nào, đều bị phân chia thành mười một cấp, giai đoạn ban đầu là Trúc Cơ, sau đó là đến mười giai đoạn khác, phân chia là Phó, Vệ, Sĩ, Sư, Đại Sư, Linh Hồn, Địa Vương, Đế Hoàng, Chí Tôn và Kỳ Minh Phong Thánh Tinh.

Nếu như thuộc tính căn nguyên lực biểu hiện võ nguyên lực, lấy võ làm gốc rễ nguyên lực, thì thuộc tính người thăng cấp tiêu chuẩn, đó là: Võ Phó, Võ Vệ, Võ Sĩ, Võ Sư, Đại Võ Sư, Linh Hồn Võ Sư, Địa Vương Võ Sư, Đế Hoàng Võ Sư, Chí Tôn Võ Sư, Kỳ Minh Phong Võ Thánh Tinh.

Vô luận là chức nghiệp nào đều lấy loại phân chia này làm tiêu chuẩn.

Căn nguyên lực tăng trưởng cơ bản không thể đi đường tắt, thuần túy xem tư chất tiềm lực cao hay thấp của từng cá nhân, tuân tự dần dần dựa theo nội dung cơ bản tiến hành tu luyện, muốn nhanh hơn so với người khác, phương pháp cơ bản trên chỉ có hai loại là có thể, một loại là cốt cách tốt, một loại là chăm chỉ, trừ ra không còn phương pháp nào khác.

Nhưng điều này cũng không phải đại diện hoàn toàn, có được phẩm cao cấp phụ trợ, bí tịch kỹ năng cao cấp, bảo bối thần khí cũng có thể đề cao bản thân tu vi một cách rõ rệt, dẫn tới gia tăng căn nguyên lực một cách hiệu quả.

Mà phân chia mạnh yếu một cách chính xác lại tương đối phức tạp hơn một chút, tác dụng mấu chốt đó là căn nguyên bí tịch.

Cái gọi là căn nguyên bí tịch, những bài giảng phổ thông chính là công pháp, nội công ngoại công đều thuộc nhóm này, nội công gia tăng tốc độ tu luyện căn nguyên lực, lượng dung nạp và độ tinh thuần, còn lại ngoại công là thể hiện sự mạnh mẽ hùng hậu khi phóng xuất căn nguyên lực ra bên ngoài.

Mặc kệ là Vũ kỹ, Ma pháp, Đạo thuật hay là Đấu kỹ, căn nguyên bí tịch đều phân chia thành mười cấp độ, cấp độ một đến cấp độ năm thuộc về bí tịch cơ bản, sau cấp độ năm thuộc về bí tịch cao cấp, chia làm: Nhân, Tâm, Hồn, Thánh, Thiên.

Từng cấp độ bí tịch đều phân chia thành sơ cấp, trung cấp, cao cấp.

Bí tịch cao cấp có khả năng nâng cao căn nguyên lực một cách hiệu quả, hơn nữa có thể vượt cấp đối kháng người có cấp độ cao hơn.

Tỷ như, một gã đạt tới cấp Sĩ tu luyện kỹ năng cao cấp Hồn, một khi lĩnh ngộ thấu triệt, thậm chí có thể miễn cưỡng đối kháng cấp Đại Sư.

Nhưng từ cấp độ Vương, sẽ rất khó vượt cấp khiêu chiến, trừ phi tu luyện Thánh, Thiên cấp độ căn nguyên bí tịch tối cao.

Bất quá cũng có thể khẳng định, hai người đồng cấp thông thường thì người tu luyện công pháp cao cấp hơn sẽ mạnh hơn.

Trên thực tế, từ căn nguyên bí tịch Hồn cấp trở lên thế gian đã có rất ít, thông thường chỉ có tại đại tông phái hoặc đại giáo hội lâu đời, còn như trên núi cao rừng sâu, băng tuyết hay sông hồ có ẩn dấu huyền cơ hay không, quái vật cao nhân có đánh rơi bí tịch hay không, thì không thể biết được.

Trong hai vạn năm lịch sử, có ghi lại các thần nhân kỳ ngộ nhưng cũng chỉ lác đác được mấy người, dạng này xác suất cực nhỏ, cơ bản có thể đếm được.

Trong truyền thuyết thật ra đã có người tu luyện thành thiên cấp bí pháp, thậm chí vạn năm trước còn đánh bại cả những vị thần trong hư vô mờ ảo, nhưng tính chân thật không thể nào khảo cứu, vạn năm thời gian đã xóa mờ đi tất cả chứng cứ.

Trên đời có thần tồn tại hay không, con người tại Kỳ Minh Phong vẫn vô cùng tin tưởng, mọi người thủy chung cho rằng hết thầy sở học của họ đều là thần linh dạy cho bọn họ, mà một số đại giáo hội cũng xác nhận chứng tỏ có dấu tích của các vị thần.

Tóm lại đây là một thế giới vô cùng kỳ diệu, ít nhất đối với Lâm Khiếu Đường mà nói là như vậy.

Thời gian mười lăm năm, đủ để Lâm Khiếu Đường thích ứng mọi thứ nơi đây, chỉ tiếc một điều, hắn từ đầu đến cuối vẫn là phế vật vô dụng, có lẽ nguyên nhân chính là vì hắn không phải người thế giới này chăng?

Không biết đã đi qua mấy con phố, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn trời, nụ cười quỷ dị hiện lên gương mặt, nhẹ nhàng quay quay ngón trỏ, tay kia thì cầm một cây tiểu đao hình thù kì dị, một bộ dáng đầy vẻ lưu manh nhẹ giọng lẩm bẩm, "Người cho như vậy là có thể làm cho ta khuất phục sao? Ha ha. , cho dù phế vật thì đã sao, lão tử cũng sẽ có biện pháp đấu với ngươi!"

"Thằng Ngươi!" Một gã nhìn Lâm Khiếu Đường trắng mắt liếc hắn một cái, lắc đầu nói.

"Ngươi *** nói ai." Lâm Khiếu Đường lập tức quay đầu lại chửi độc địa.

Bịch.....

Ngực đau ghê gớm!

Một vật nặng rất nhanh đập thẳng vào ngực Lâm Khiếu Đường, đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay bị vật thể lạ tập kích, khó có thể kìm nén khí huyết bốc lên, Lâm Khiếu Đường quay sang vừa định chửi mắng, nhưng khi hắn nhìn "vật thể" trong lòng ngực thì giật mình.

Hai gò má trắng nõn như ngọc, ngũ quan xinh xắn vô cùng, mái tóc mềm mại đen dài, chỉ là thân hình không tài nào thấy rõ, bị bao bọc trong trường bào màu đen, nhưng bộ ngực nổi bật lên hai ngọn núi ẩn chứa một vẻ đẹp mê người.

"Này, ta nói này mỹ nữ, muốn đi đâu ta sẽ đưa đi, đừng xúc động như vậy được không, lần này là ngươi đâm vào ngực ta, nếu đụng vào phía dưới, ngươi cần phải chịu trách nhiệm cho ta. !" Lâm Khiếu Đường một bên xoa ngực, một bên không kiêng kị nói xong.

"Ôm lấy ta!"

Thình thịch, tim Lâm Khiếu Đường chợt đập mạnh, cho dù ta lớn lên đẹp trai, nhưng cũng không nên thẳng thắn như vậy a, ta chính là tiểu thiếu niên ngây thơ.

"Này không tốt lắm đâu!" Lâm Khiếu Đường trong lúc nói, hai tay sớm đã xảo trá vòng tay ôm lấy.

"Vào ngõ nhỏ bên cạnh!"

Oa dựa vào, quá *** nẩy nở thật! Lâm Khiếu Đường tay ôm nữ tử xa lạ, trông có vẻ tùy tiện nhưng rất cẩn thận nhìn quanh bốn phía, bước vào bên trong ngõ nhỏ.

Đi vào hẻm nhỏ không xa, rõ ràng thân mình nẩy nở mỹ nữ buông lỏng, tựa hắn vào ngực Lâm Khiếu Đường, nhưng giọng nói vẫn rất cứng rắn, "Mau đỡ ta đi phía trước đi, càng xa càng tốt."

"Ai, ta nói. !" Lâm Khiếu Đường có chút bất mãn, đang muốn lên tiếng, chỉ cảm thấy trên cổ chợt mát lạnh, một tiểu đao sắc bén dữ tợn đặt lên cổ họng.

"Đừng dài dòng, đi mau, bằng không ta giết ngươi."

Hồng nhan họa thủy, trong phút chốc Lâm Khiếu Đường mới cảm nhận được thâm ý trong câu nói này, chân nhất thời bước nhanh hơn, miệng líu ríu nói. "Mỹ nữ, cây đao này người ngàn vạn lần cần phải cầm chắc, tiểu đệ trên có cha mẹ già dưới có đàn em nhỏ, còn có ba tám hai mươi bốn chính thất lão bà chờ gieo giống, nếu không chắc chắn người không nên."

"Cầm miệng, đi mau, nói thêm một chữ, ta cắt lưỡi ngươi trước."

Thanh âm dễ nghe lại đi kèm với khẩu khí hung ác, Lâm Khiếu Đường cảm giác trên cổ áp lực tăng lên, lập tức im bặt.

Ông già người, chơi ta a! Lâm Khiếu Đường buồn bực nghĩ, cũng không dám chậm trễ, tay trái gà không chặt, hần ngoại trừ thỏa hiệp không có lựa chọn nào khác, ân hận chính mình sắc ăn vào tâm.

Đi đến giữa ngõ, Lâm Khiếu Đường lơ đãng nhìn nhìn phía sau, trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt, vừa mới thấy phía sau mấy tên áo bào trắng khả nghi hẳn là đã đi hướng khác.

Tân La thành thành thị có điểm lớn nhất là luôn thay đổi tựa như mê cung, có rất nhiều ngõ ngách, có lớn có nhỏ, có dài có ngắn.

Qua khoảng bảy tám khúc rẽ cũng không biết đi tới đâu, thanh âm ồn ào bốn phía càng ngày càng nhỏ, đến một ngõ hẻm im ắng và thanh nhã.

”Dừng lại!”

Lâm Khiếu Đường sao có thể không nghe, vẻ mặt đau khổ rất vô tội nhìn ngực nữ tử.

”Người có biết Nhất Dao Môn ở đâu không?”

“.....”

”Được rồi, đừng trừng cái mắt lợn chết đó ra, ta không cắt lưỡi của ngươi, ngươi có thể nói đi”.

Với khẩu khí đông đặc, Lâm Khiếu Đường nghiêm túc nói, ”Tỷ tỷ, ngươi xem như tìm đúng người, nếu hỏi người khác chỉ sợ không ai có thể trả lời ngươi vấn đề này, nhưng là hiện giờ đứng trước mặt ngươi, đúng là tiêu dao thần tiên đường thứ sáu mươi sáu đời con một, mấy đời chủng môn nhân Vân trung Tiểu Bạch long ----- vô cùng đẹp trai!”

Tuyệt sắc nữ tử ngang ngạnh nhìn thiếu niên trước mắt, cầm trong tay tiểu đao không ngừng run rẩy, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm tới, nhắm mắt lại, thở mạnh một hơi, ”Cho ngươi ba giây, nói không nên lời, ta sẽ giết ngươi.”

Nữ nhân này lớn lên vẻ đẹp thật sắc xảo, ngay cả cái miệng JB* cũng rất hung dữ, Lâm Khiếu Đường bĩu môi nói, ”Tỷ tỷ, bây giờ là địa chỉ, ngươi cần phải nghe rõ, Nhất Dao Môn là một tông phái cực kỳ bí mật, tổng đàn chỗ cũng rất bí hiểm.”

Xoẹt.....

Bên tai vài âm thanh xé gió phát ra.....

Nhìn trước mắt tiểu đao loé sáng, Lâm Khiếu Đường nuốt khẩu nước miếng, tức thì miệng nói một tràng, ”Dọc theo ngõ nhỏ này mà đi, đi đến đầu ngõ rẽ bên trái, lại đi đến cuối ngõ rồi rẽ phải, đi được nửa đường rồi rẽ hướng nam, sau đó đi thẳng tới Ngọc Tiên phố, qua Ngọc Tiên phố khoảng ba trăm thước có cái ngõ nhỏ, đi vào ngõ khoảng trăm thước về hướng bắc, đi.”

Liên tiếp thay đổi phương vị, làm cho tuyệt sắc nữ tử nhất thời đầu óc choáng váng, hơn nữa thân thể còn không được khoẻ, hô hấp lại càng ngày càng dồn dập.

Đột nhiên, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nâng tay, một cây ngân châm bất ngờ đâm lên cổ tuyệt sắc nữ tử, ngay sau đó ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Cầm đầu chạy như điên, nhìn thấy cửa liền vào, có ngõ liền rẽ, địa hình Tân La thành Lâm Khiếu Đường đã quá quen thuộc, cho dù chạy loạn, không bao lâu cũng ra khỏi ngõ nhỏ tới phố chính nhưng vẫn không dám dừng lại, tiếp tục theo hướng đường đó chạy.

Xác định phía sau không có ai đuổi theo, Lâm Khiếu Đường mới nhìn xung quanh, lấy ra trong áo vật phẩm nguy trang, hoá trang lại mặt mình một chút, lập tức từ một thiếu niên ngũ quan nghiêm chỉnh biến thành gã thanh niên mắt lé miệng xệch, gầy gò ốm yếu, gật gù đắc ý tiêu sái tiến vào một hiệu thuốc rất có quy mô.

Trước cửa hiệu thuốc có một cái bảng hiệu rất bắt mắt, mặt bảng hiệu viết năm chữ to ‘Thâm hải kim đan đường’, sau khi hoá trang, lúc Lâm Khiếu Đường tiến vào trong, lập tức có một gã thoát nhìn mười ba mười

bốn tuổi nhưng dáng người cũng rất cường tráng đón tiếp nói, "Đại sư huynh, người cuối cùng đã về rồi, sư phụ đang lo lắng, tìm người khắp nơi đó!"

Lâm Khiếu Đường điềm nhiên như không hỏi, "Lão nhân gia ở đâu?"

Thiếu niên chép chép miệng, sợ sệt trả lời, "Ồ bên trong phòng! Mấy người chúng ta cũng không dám đi vào! Hai ngày nay sư phụ nhìn thấy chúng ta liền mắng, rất ghê gớm, lão Ba Tử vừa mới bị kêu đi vào, đến bây giờ vẫn chưa ra."

Lâm khiếu đường vỗ vỗ bả vai thiếu niên, an ủi nói, "Không phải sợ, trời dù sập xuống, cũng có Đại sư huynh ta chống lại cho các người, ta vào xem sư phụ."

Thiếu niên nhất thời cảm động đến rơi nước mắt, vô cùng cảm động nói, "Mỗi lần bị mắng đều là Đại sư huynh chịu cho chúng ta, chúng ta thật là may mắn vô dụng mà!"

Lâm Khiếu Đường lập tức rất nghĩa khí nói: "A Mãnh đừng nói vậy, chúng ta là đồng môn sư huynh đệ, mà ta là Đại sư huynh, cái gọi là 'Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục!'"** Đại sư huynh chứng kiến đám người các người từ từ lớn lên, trong lòng rất vui a, đừng nói là bị mắng, cho dù là bị đánh Đại sư huynh cũng đỡ cho các người."

Ồ. . . , âm thanh khê nghẹn ngào, trong lòng A Mãnh có một cỗ cảm xúc trào lên, mà kìm nén không được, thiếu chút nữa khóc ra, muốn nói lời cảm tạ cũng không phát ra được, một hồi lâu mới nói, "A Mãnh là cô nhi, đời này chuyện may mắn lớn nhất chính là gặp được sư phụ cùng Đại sư huynh, gia nhập Nhất Dao Môn!"

* JB: Jobs blow (thằng nhân vật chính này dễ tiện thật).

** Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục: Một câu nói được trích từ kinh phật.

*** Những đoạn này là nhân vật chữ thề chữ đệm.

5. Chương 4: Thần Bí Đại Sư Huynh

A Mãnh nhìn chăm chú bóng dáng Đại sư huynh, âm thầm thề nhất định phải hướng về Đại sư huynh mà học tập.

Ba.

Lâm Khiếu Đường vừa mở cửa phòng liền nghe thấy một thanh âm trầm trọng.

Thanh âm già nua phá cửa vọng ra, "Ngu ngốc, ta bảo người lấy hai lượng kim ngân, đây là hai lượng sao? Ngay cả hai lượng đều phân biệt không rõ, lão tử làm sao dạy người."

Tiếp theo là một thanh âm thiếu niên cực kỳ uy khuất, "Sư phụ, lão nhân gia vừa mới bảo ta lấy nhiều như vậy mà, ngài không nói cụ thể là lấy bao nhiêu."

Ba.

"Thúi lắm, sư phụ sao có thể nhớ lầm? Làm lại cho ta."

"Chính là sư phụ."

Ba.

"Muốn chết đúng hok!"

"."

Lâm Khiếu Đường bất đắc dĩ lắc lắc đầu, bởi vì hắn có trí nhớ kiếp trước cho nên không tồn tại vấn đề tâm trí phát triển, từ năm năm trước hắn đã ý thức được mình ở Lâm gia tuyệt không tiền đồ, cá nhân không đủ thực lực rất khó sống yên.

Thế giới này vốn là cường giả vi tôn, mà hần căn bản không có một chút ít căn nguyên lực, bị khinh thường, thậm chí sớm muộn gì cũng bị đá rơi xuống, chẳng qua hiện tại niên kỷ hần còn nhỏ, thời gian nuôi nấng còn kéo dài, đến khi trưởng thành là lúc bị vứt bỏ.

Nhìn thấy tương lai bị vứt bỏ, không bằng trước tiên chuẩn bị sẵn sàng, đến lúc đó không đến mức không đường để đi. Ở lại Lâm gia làm hạ nhân, Lâm Khiếu Đường tuyệt đối không làm. Cho nên năm năm trước Lâm Khiếu Đường chọn lấy một gã hạ cữu lưu được sư bá làm môn hạ, đến lúc rời khỏi Lâm gia cũng có chỗ an thân.

Đẩy cửa tiến vào chỉ thấy một thiếu niên thân hình nhỏ gầy mặt mũi đỏ bừng quần quật phân phối đồng được vật ở trên bàn .

”Người ***, ta không phải nói không có sự cho phép của ta không được tiến vào sao!?” Một lão giả mặc thanh sam ngồi quay lưng về phía cửa không phân tốt xấu xoay người quát.

”Hi hi, sư phụ ngài phát tác lửa giận nha, người xem người làm lão tam sợ hãi!” Lâm Khiếu Đường cột nải tiêu sái đi vào, nháy mắt hướng tới thiếu niên trước bàn.

Thiếu niên gầy yếu đang bị mắng oan, nhìn thấy ánh mắt của sư huynh cũng không dám có cử động nhiều, khiếp đảm nhìn sư phụ.

Thanh sam lão giả nhìn rõ người vào là đại đồ đệ sắc mặt khê biến đổi, ”lão tam, đem mấy thứ được phẩm trước hết đi ra ngoài dựa vào phương pháp phối hợp ta vừa dạy mà luyện tập nhiều hơn, ta có lời phải nói với Đại sư huynh của ngươi”

Thiếu niên cảm kích nhìn Đại sư huynh, vội vã cầm lấy được phẩm nhanh chóng chạy ra ngoài.

Thanh sam lão giả bình tĩnh ra đóng cửa, xoay người lại bỗng nhiên giơ tay đánh xuống vừa nhanh vừa mạnh!

Ba.

Lão giả vung tay đánh lên đùi của mình, vẻ mặt cầu xin hạ thấp giọng van vãn, ”Tiểu tổ tông của ta a, người mấy ngày nay không tới đây, ba ngày không lộ diện, người muốn đùa chết tiểu lão nhân gia ta a!”

Lâm Khiếu Đường thản nhiên ngồi lên ghế thượng vị trong phòng, trong tay không biết khi nào đã bùng lên một ly trà khê mân một chút, sớm có sở liệu nói, ”Hảo sư phụ của ta, ngài cũng đừng đóng kịch, nói đi, lại hướng về phía vị quyền quý nào mà chém gió, là ở đâu.”

Thanh sam lão giả giống như bất được cọng rơm cứu mạng vội nói, ”Thành đông Lâm gia.”

Phốc.

Lâm Khiếu Đường mới vừa uống vào miệng một ngụm trà tức thì phun tới, bắn tung tóe vào mặt lão nhân, người kia cũng không tránh còn nheo mắt cười nói: ”Hảo đồ nhi, phản ứng của ngươi thực đặc biệt, có phải hay không cảm thấy rất có tính khiêu chiến!”

Lâm Khiếu Đường đứng lên bỏ chén ra sang bên tròng mắt nói, ”Chọn cái đầu mẹ ngươi a, lão già ngươi cũng không phải không biết ta là Lâm gia ngoại tộc đệ tử, ngươi đùa giỡn ta a, đã sớm nói với ngươi không được thấy tiền là sáng mắt, gặp bạc mở miệng, ngươi đi một mình đi!”

Lão nhân vội vàng kéo Lâm Khiếu Đường lại ai oán nói, ”Hảo đồ đệ ai, lần này Lâm gia ra giá thật sự là rất mê người, ước chừng 100 tử tinh tệ, còn nói nếu có thể hoàn toàn bình phục thì thêm 100 tử tinh tệ.”

Lâm Khiếu Đường hờ hững, sắc mặt rất khó phát hiện tâm tình, nhưng lần này đã động tâm.

Hai tay cùng cầm lấy cánh tay đại đồ đệ, tiểu lão đầu nước mắt nước mũi dàn dựa nói, ”Hảo đồ đệ, ngươi lần này nhất định phải chiếu cố giúp vi sư, Lâm gia nói nếu trong năm ngày không có câu trả lời thuyết phục, chúng ta được phò cũng đừng mở ở Tân La thành, còn nói muốn đánh đoạn chân của ta, người ta chính là bá chủ địa phương này, không phải ta một tiểu lão nhân có thể kháng được, lão gia ta còn có một trăm hai mươi bảy thân quyến cần nhờ ta nuôi sống, dưới tay còn có bốn đồ đệ, vi sư làm người thật không dễ dàng, đồ đệ a.”

"Được rồi, được rồi, lão nhân mắc dịch người đứng ở trước mặt ta đóng kịch, đây là lần cuối cùng, nếu lại có lần sau thì dù người có đập đầu ta cũng không quản, ta đã nói với người bao nhiêu lần là Nhất Dao Môn chúng ta bất quá là một tiểu điểm mà thôi, ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có, làm việc phải chú ý". Lâm Khiếu Đường chịu không nổi nói.

Tiểu lão đầu liên tục gật đầu, "Đồ đệ nói đúng, vi sư cũng là bất đắc dĩ, chính là vì vì mấy hài nhi chưa trưởng thành các người, chờ đến lúc các người trưởng thành thì vi sư không còn phải vì các người mà suy nghĩ".

Quý mới tin người, Lâm Khiếu Đường trong lòng thầm chửi một chút, đẩy tiểu lão đầu ra nói, "Những lời này của người tốt nhất là nói với ba hảo đồ đệ của người thôi, với ta không quan hệ, vẫn là quy củ cũ, người 3 ta 7, nếu không không bàn nữa."

Tiểu lão đầu mặt mày hớn hở, "Cái này còn phải nói sao, vi sư luôn luôn hiểu rõ người mà".

Nhìn cặp mắt khàn khàn lấm la lấm lét kia, Lâm Khiếu Đường thân nổi da gà vội trốn xa hai bước, "Đừng tới gần ta, rất ghê tởm."

"Vâng vâng vâng, vi sư không tới gần, vi sư không tới gần!" Lão nhân cúi đầu khom lưng ánh mắt chợt lóe nói, "Chúng ta khi nào thì xuất phát?"

"Gấp cái gì? Trước chờ ta nghỉ ngơi một chút, vừa rồi chạy nhiều cũng mệt!" Lâm Khiếu Đường đặt mông ngồi xuống, không nhanh không chậm nói, trong lòng cũng tính toán như thế nào để đi Lâm gia mà không bị nhận ra.

"Người không thể vào, bên trong phối được nội đường."

Bỗng nhiên bên ngoài truyền âm thanh quát nạt.

"Ai hét., lão Tam tử ngăn nàng lại."

"A., bụng của ta."

Đông., cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, A Mãnh cùng lão Tam Tử chặt vật ngã vào cửa, một hắc bào nữ tử trên mặt đầy mồ hôi đứng thẳng bên ngoài khí thế hung mãnh.

"Vừa rồi có hay không thấy một thiếu niên lưu manh tiến vào nơi này?" Hắc bào nữ tử lạnh giọng hỏi.

Trời ạ, như thế mà cũng không bắt đuôi được nàng! Lâm Khiếu Đường trong lòng thầm kêu không ổn, tại vì cước bộ mình quá chậm, hoàn hảo bộ dáng mình bây giờ cũng không giống lúc này.

Lão nhân ngăn người, nữ tử này xem ra không tốt lắm nha, nhưng khuôn mặt tươi cười nói, "Ngài là bốc thuốc hay là xem bệnh a?"

Hắc bào nữ tử nhíu mày nhìn phòng trong, cuối cùng đem ánh mắt nhìn về Lâm Khiếu Đường sau khi dịch dung, hắc bào nữ tử nhíu mày nhìn phòng trong, cuối cùng đem ánh mắt nhìn về Lâm Khiếu Đường sau khi dịch dung, hắc bào nữ tử nhíu mày nhìn phòng trong, cuối cùng đem ánh mắt nhìn về Lâm Khiếu Đường sau khi dịch dung, hắc bào nữ tử nhíu mày nhìn phòng trong, cuối cùng đem ánh mắt nhìn về Lâm Khiếu Đường sau khi dịch dung.

Lúc sau hắc bào nữ tử lại nhìn hai thiếu niên nằm rên rỉ trên sàn, Lâm Khiếu Đường thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn hôm nay A Mãnh cùng lão Tam Tử cùng mặc một loại quần áo, chính là Nhất đạo Môn đồng phục.

"Lão nhân, mấy người bọn họ là gì của người?" Hắc bào nữ tử chỉ vào hai thiếu niên trên mặt đất chất vấn.

"Hắc hắc, đều là tệt đồ, nếu như bọn họ không cẩn thận mạo phạm cô nương, mong rằng cô nương thông cảm, bọn họ dù sao vẫn là hài tử." Lão nhân cười nói.

Hắc bào nữ tử nhượng mày, "Như vậy thiếu niên vừa mới tiến vào mặc quần áo giống vậy cũng là đồ đệ của người, hẳn hiện tại ở đâu mau giao ra đây, nếu không ta phóng hỏa đem được pho của người đốt cháy."

Người ***, khẩu khí thật lớn, lão nhân trong lòng nổi lên vô danh hỏa, tiểu lí tàng đao nói, "Cô nương, Nhất Dao Môn chúng ta mặc dù không phải danh môn đại phái, nhưng cũng không phải tùy tiện có thể xâm phạm, nhỏ thì nhỏ, bất quá tại Tân La thành coi như có điểm danh khí, xem người chỉ là một tiểu thư nhỏ, tiểu lão nhân cũng không so đo với người, người nhanh đi đi thôi!"

Lâm Khiếu Đường muốn che miệng lão nhân, cũng không còn kịp rồi, Nhất Dao Môn ba chữ phát ra, chỉ có thể đứng ở một bên giường mắt nhìn.

Thân hình hắc bào nữ tử lập tức cứng đờ, kinh ngạc đánh giá tiểu lão nhân, sắc mặt hơi hơi dịu đi nói, "Người là Hoàng Nhất Dao?"

Lão nhân có chút đắc ý, "Hoàng Nhất Dao đứng là tiểu lão nhân chuyết danh."

Ngô., hắc bào nữ tử đột nhiên ôm bụng rên rỉ, lão đảo từng bước, quật cường không ngã xuống, vô tình nhìn thanh đao nhỏ bên hông Hoàng Nhất Dao, thần sắc khẽ biến trở nên sắc bén nói, "Nghe nói Nhất Dao Môn có một loại phương pháp trị liệu kỳ lạ có thể dùng một tiểu đao chữa bệnh cho người?"

Hoàng Nhất Dao vĩnh mũi đắc ý "Đừng hỏi ta, chính mình đi ra ngoài hỏi thăm sẽ biết."

Hắc bào nữ tử nghiêm mặt nói, "Có thể đỡ dễ hay không?"

Hoàng Nhất Dao nghe vậy cả kinh, đây là vấn đề gì? Theo bản năng nhìn Lâm Khiếu Đường, hẳn làm bộ nhìn nơi khác không có phản ứng.

"Này."

"Hừ!" Hắc bào nữ tử hừ lạnh một tiếng, trong tay phát ra một đoàn hỏa diễm màu đen, trong mắt hàn quang vừa hiện, "Dù sao ta cũng sống không được bao lâu, hôm nay nếu như người lấy không ra thai nhi trong bụng ta, ta sẽ làm cho Nhất Dao Môn toàn bộ chôn cùng."

Nhìn nữ tử điên cuồng không nói đạo lý, Hoàng Nhất Dao nhất thời trợn tròn mắt, trong tay nàng mặc kệ phát ra cái gì đều đủ để chứng minh nàng không phải nói đùa, cũng không phải lão nhân cùng đồ đệ có thể đối phó được.

Tư.

"A."

Một tiểu đao đâm vào đùi A Mạnh vừa mới đứng dậy.

Đến thật sự, Lâm Khiếu Đường cả kinh, nữ tử lai lịch không rõ này không chỉ có tính cách cổ quái mà còn vô cùng nóng nảy, căn bản không giảng đạo lý.

Vẫn không có trả lời, hắc bào nữ tử tàn nhẫn rút tiểu đao, lập tức A Mạnh ngã xuống, "Còn chưa đủ sao?" Nói xong hắc bào nữ tử lại định huy đao, lần này đối tượng là lão Tam tử.

"Chờ một chút!" Lâm khiếu đường mở miệng ngăn cản.

hailua2523

6. Chương 5 : Quái Thai ?

"Bên trong có người không? Ra bốc thuốc!"

Lúc này, bên ngoài truyền vào tiếng gọi.

Hắc bào nữ tử nhượng mảy, Hoàng Nhất Dao vội vàng hướng ra phía ngoài kêu lên, "Hôm nay đã đóng cửa, ngày mai lại đến."

"Đóng cửa? Hiện tại mới chính ngọ!" Người bên ngoài nói.

"Đuổi hẳn đi! Đừng làm trò quỷ, ta sẽ giết bọn họ". Hắc bào nữ tử lạnh lùng nói.

Hoàng Nhất Dao vội chạy ra ngoài, chốc lát bên ngoài truyền đến vài câu đối thoại và tiếng đóng cửa, nội đường tối sầm lại, rất nhanh Hoàng Nhất Dao đã vội vàng chạy trở về.

Nhìn Hoàng Nhất Dao nhanh chóng phản hồi, Lâm Khiếu Đường cảm thấy có chút ngoài ý muốn, lão nhân này cư nhiên không bắt lấy cơ hội chạy trốn một mình, coi như có lương tâm.

Có lẽ là Hoàng Nhất Dao rất phối hợp, hắc bào nữ tử buông thanh đao đang chỉ vào ba vị thiếu niên, miệng như trước băng lãnh, "Trời bọn họ vào"

Hoàng Nhất Dao thành thật làm theo, trước đem A Mãnh cùng lão Tam tử trời chắc, cuối cùng đến phiên Lâm Khiếu Đường, tiểu lão đầu khó khăn nói, "Cô nương, đại đồ đệ này của ta được ta chân truyền. . . ."

"Hãy bớt sàm ngôn đi, mau trời lại".

Hoàng Nhất Dao một mặt trời Lâm Khiếu Đường, một mặt nói cần người giúp đỡ, nữ ma đầu này hiển nhiên muốn hấn làm người đỡ đỡ, hấn làm sao có thể làm.

"Người cũng tự trời mình lại!"

Hoàng Nhất Dao cũng thức thời, rất nhanh đem chính mình trời lại, vì tỏ ra mình có thành ý, nên buộc tương đối chắc.

Đội bốn người đều bị trời lại, hắc bào nữ tử mềm nhũn ngã xuống, trường bào trên người bị đại lượng mồ hôi thấm ướt, lúc này nhìn thấy cái bụng của nàng hơi hở mình.

Sắc mặt hắc bào nữ tử từ băng lãnh, dần dần trở thành khó coi thống khổ, đôi ngọn núi cao vút muốt mà kịch liệt dao động, hô hấp dồn dập không ngừng, vừa rồi nàng dùng hết tất cả khí lực làm ra vẻ, lúc này rốt cuộc chống đỡ không được, suy yếu nói, "Có phương pháp nào không cần sinh nở mà lấy ra được thai nhi trong bụng ra không?"

Không cần sinh nở? Chẳng lẽ nhỏ ra sao? Hoàng Nhất Dao cảm giận nghĩ, trên nét mặt già nua tràn đầy oán giận, nhưng cũng không phát ra được, nàng ta chỉ mới dùng một tay đã chứng minh được nàng thấp nhất là cao thủ cấp đại sư thậm chí còn cao hơn, nhân vật như vậy không phải dạng sư phụ giang hồ như hấn có thể đối phó, cho dù hiện tại nàng thống khổ té trên mặt đất, Hoàng Nhất Dao cũng không chút cho rằng nàng không đủ sức giết bốn thầy trò hấn.

Không biết trả lời như thế nào, Hoàng Nhất Dao nhìn Lâm Khiếu Đường xin giúp đỡ, hấn cũng có chút dăm chiêu, những việc phát sinh trên người nữ tử hấn không thể lý giải được.

Một lát sau, Lâm Khiếu Đường hơi hơi khiêu khích nói, "Phương pháp thì có, chỉ sợ cô nương không muốn!"

"Có phương pháp gì, nói mau!" Hắc bào nữ tử quát cường đứng dậy, nhìn chằm chằm thiếu niên xấu xí.

Bĩu môi, Lâm Khiếu Đường không tình nguyện nói, "Mổ bụng, lấy thai nhi!"

"Người hù ta, mổ bụng, muốn giết ta sao?" Hắc bào nữ tử bướng bỉnh đứng dậy, trong mắt hàn quang hiện lên.

Lâm Khiếu Đường nhún nhún vai, "Người không tin cũng không có biện pháp!"

Trầm mặc hồi lâu, trên mặt hắc bào nữ tử càng hiện rõ sự thống khổ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hơi chút do dự, một đoàn hắc hỏa lại theo lòng bàn tay phát ra, đem đoàn hắc hỏa ném vào giữa phòng, lão đảo cõi đây trời cho Lâm Khiếu Đường, "Người so với sư phụ người hiểu biết hơn nhiều, ta để người làm, nếu như giữa đường giở trò, ta lập tức dẫn bạo đoàn hỏa diễm, hậu quả người hấn là rõ ràng."

Hắc bào nữ tử tiến vào phòng, Lâm Khiếu Đường đang muốn theo sau, Hoàng Nhất Dao lo lắng nói, "Đồ đệ, thật sự có thể được không?"

Mặt không chút thay đổi, Lâm Khiếu Đường âm trầm nói, "Không biết, trước kia chưa thử qua!" Nói xong liền đi vào vào phòng.

A Mãnh ý thức có chút mơ hồ, lão Tam tử lo lắng nhìn Hoàng Nhất Dao, "Sư phụ người sao không đi? Đại sư huynh hấn. . . ."

Hoàng Nhất Dao lắc đầu, miễn cưỡng cười nói, "Yên tâm đi, Đại sư huynh người được ta chân truyền, hấn là không thành vấn đề."

Hắc bào nữ tử cố nén đau đớn, "Ta làm gì bây giờ."

Đế giữa phòng một cái bàn lớn, Lâm Khiếu Đường trầm giọng nói, "Nằm ở trên bàn đừng nhúc nhích là được".

"Người tốt nhất đừng giở trò, nếu không muốn mọi người cùng chết". Hắc bào nữ tử nói xong nằm xuống.

Lấy ra đầy đủ dụng cụ giải phẫu trong hòm, Lâm Khiếu Đường hơi hơi sững sờ, mỗ bụng đỡ để hắc thực sự chưa làm qua a!

"Ngô."

Một tiếng nặng nề rên rỉ.

Lâm Khiếu Đường cầm lấy tiểu đao sắc bén, chậm rãi bước đến gần hắc bào nữ tử nằm trên bàn, ngăn người nhìn thanh tiểu đao lấp lánh tỏa sáng.

Nhìn hắc bào nữ tử mình cầm đầy ngân châm, Lâm Khiếu Đường hơi hơi có chút động dung, rốt cuộc lực lượng gì có thể có thể chống đỡ đau đớn như vậy, cư nhiên có thể ngậm chịu đựng sự đau đớn khó sinh để làm ra nhiều chuyện như vậy.

Từ sau lưng lấy ra hơn mười cái ngân châm, từng cái châm vào ma huyết hắc bào nữ tử, Lâm Khiếu Đường lúc này mới nói, "Tin tưởng ta, hoặc là tin tưởng chính ngươi! ?"

Hắc bào nữ tử cắn chặt môi không nói gì, dùng cặp mắt đen huyền cứng cỏi nhìn thiếu niên xấu xí.

"Tốt lắm, ta bắt đầu rồi!"

.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, trong quá trình giải phẫu, Lâm Khiếu Đường không chỉ một lần nghĩ tới giết chết nữ tử, bất quá cuối cùng vẫn không xuống tay, thứ nhất hắc không muốn mạo hiểm, thứ hai hắc thật sự không hạ thủ được.

Lần đầu tiên giải phẫu kiểu này, Lâm Khiếu Đường vô cùng cẩn thận, rốt cục mở nhau thai ra, kết cấu bên trong so với các sản phụ bình thường hoàn toàn không giống, càng làm cho Lâm Khiếu Đường cảm thấy không thể lý giải chính là, bên trong cư nhiên không có một giọt nước ối, càng không có cái gọi là thai nhi.

Chỉ có một vật thể hình quả trứng màu tím bên trong, vô số ống nối rất nhỏ tương tự cuống rốn nối nhau thai với quả trứng màu tím, quả trứng hơi hơi nảy lên một chút.

Cái này, Na tra chuyển thế? Lâm Khiếu Đường nhàm chán nghĩ.

Khi Lâm Khiếu Đường cắt tất cả ống nối lấy ra quả trứng, hắc bào nữ tử lập tức cảm giác thân thể thoải mái vô cùng, trên mặt khôi phục không ít huyết sắc, kỳ thật ngay tại vài giây trước đó, nàng thiếu chút nữa đã muốn động thủ.

Khâu lại miệng vết thương, Lâm Khiếu Đường âm thầm kinh hãi, nữ nhân quả quả thực không phải người, miệng vết thương khép lại với tốc độ phi thường nhanh chóng, cơ hồ khi Lâm Khiếu Đường khâu vết mổ xong, miệng vết mổ nhanh chóng khép lại dung hợp và mọc da non, cơ hồ đã có thể cắt chỉ.

Đợi làm xong tất cả, hắc bào nữ tử trực tiếp ngồi dậy, nhìn nhìn quả trứng một lúc sau đó một chương bỏ xuống.

Đồng.

Hắc bào nữ tử chỉ cảm thấy lực lượng như đá chìm đáy biển, quả trứng nhìn như cực kì mềm mại lại hoàn toàn không bị vỡ, ngược lại lực phản chấn làm tay của nàng đau nhức.

Lâm Khiếu Đường đồng tình nhìn hắc bào nữ tử, vô luận là ai khi nhìn thấy thứ mình chịu bao đau khổ sinh ra, lại là một vật thể quái dị như vậy, cũng sẽ hồ đồ, huống chi nàng lại là loại nữ tử có tính cách lãnh bạo.

Một kích vô tác dụng, hắc bào nữ tử then quá hoá giận, trong tay bỗng nhiên phát ra một đoàn hắc hỏa, phóng thẳng đến quả trứng đáng thương.

Phanh.

Một tiếng nổ vang lên!

”Uy, nơi này chính là trong nhà, cẩn thận chơi lửa,mẹ nó.” Hấn vừa nói một nửa đã vội vã đình chỉ, bất khả tư nghị nhìn một màn cơ hồ làm hấn ngốc trệ.

Vật thể hình trứng không chỉ không bị hắc hỏa tiêu diệt, ngược lại lại đem hắc hỏa thôn phệ sạch sẽ, sau đó phát ra một màn tử quang bay lên cao.

Toa một tiếng, hướng về phía hắc bào nữ tử cũng đồng dạng đang ngốc trệ bay tới, phanh. , hắc bào nữ tử bị đánh bay ra ngoài, bắn vào góc tường, rầm một tiếng, lúc sau không hề phát ra một tiếng động.

Bản năng phát giác sự tình không ổn, Lâm Khiếu Đường xoay người hướng ngoài cửa vội vã chạy đi, nhưng hấn vẫn chậm một bước, vật thể hình quả trứng bỗng nhiên xoay tròn phóng tới.

Ngay cả hắc bào nữ tử cũng không ngăn nổi lực va đập, chính mình sao có thể có thể chống cự được, Lâm Khiếu Đường lòng chợt lạnh, trơ mắt nhìn vật thể màu tím hình quả trứng lao vào ngực mình.

Nháy mắt va chạm, Lâm Khiếu Đường theo bản năng nhắm mắt lại, trong đầu vô niệm.

Rầm.

Lực va chạm dự đoán cực lớn lại không sinh ra.

Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng mát mẻ, giống như bị dội một chậu nước lạnh,mở tròn mắt nhìn, vật thể hình trứng vỡ ra, một lượng lớn chất lỏng màu tím vỡ ào như chậu nước lạnh đổ vào người hấn.

”Phi phi.” Lâm Khiếu Đường ghê tởm vừa nôn vừa nhổ chất lỏng màu tím trong miệng, nhưng cái gì cũng không ra nổi.

Tử sắc dịch thể giống như có sinh mệnh nhanh chóng thẩm thấu vào lỗ chân lông của hấn, chỉ chốc lát liền biến mất.

7. Chương 6 : Tử Dịch

Chất lỏng tung toé đầy người nháy mắt không thấy, dấu hiệu này cũng chẳng tốt đẹp gì, vuốt ve thân thể của mình một hồi, không phát giác ra có gì dị thường, đang chuẩn bị đi xem hắc bào nữ tử, Lâm Khiếu Đường đột nhiên cảm thấy một trận ghê tởm mãnh liệt trong lòng.

Oa.

Dạ dày kịch liệt sôi trào, Lâm Khiếu Đường không thể khống chế lập tức phun ra một đồng máu me đen đỏ.

Nôn ọe ước chừng một phút đồng hồ, cơ hồ đến mật cũng khắc ra, nhìn đồng máu đen đỏ trên mặt đất, Lâm Khiếu Đường toàn thân chảy mồ hôi lạnh, lượng máu này đủ làm cho hấn chết vài lần.

Nhìn qua phỏng chừng lượng máu trên mặt đất ít nhất có đến hai ba lít, không sai biệt lắm tương đương bảy phần máu trong cơ thể đã bị hấn phun ra ngoài. Trên cơ bản, mất một lúc một lít máu, cũng đủ làm cho một người trưởng thành thân thể khỏe mạnh tử vong ngay lập tức.

Đợi một lúc thật lâu, thấy không xuất hiện cảm giác mê muội, Lâm Khiếu Đường ngoe nguẩy tứ chi cũng không có cảm giác gì không khỏe, tinh lực còn có vẻ thực sự dư thừa, quả nhiên là không thể tưởng tượng .

Chẳng lẽ là chất lỏng vừa mới thẩm thấu qua da đang quấy phá?

Nghĩ không ra nguyên do, Lâm Khiếu Đường chỉ còn cách từ bỏ, chỉ cần chính mình không có việc gì là tốt rồi,hai lần làm người,có trải qua việc lạ hơn cũng chỉ là quái lạ

Sờ sờ cổ hắc bào nữ tử,mạch có nhảy lên,chưa tử vong, chỉ là ngất đi.

Hoàng Nhất Dao cùng lão Tam tử vẫn đứng tại nghe ngóng,âm thanh khóc lóc nỉ non bên trong chờ đợi cũng không có xuất hiện, thỉnh thoảng còn truyền đến âm thanh va chạm dứt quãng, một già một trẻ thực

sự sợ tới mức không dám động đậy, trong lòng bất an, tai hoạ bất ngờ này đột nhiên phủ xuống cũng thật quá bá đạo.

Hoàng Nhất Dao miệng không ngừng thì thào tự nói, "Lão thiên gia gia ơi, tiểu lão nhân chưa làm ra chuyện gì thương thiên bại lý, chỉ muốn tránh điểm bán quan tài mà thôi."

Chi dát. , cánh cửa phòng mở ra, Lâm Khiếu Đường có chút chật vật bước ra.

Cặp mắt đang sa sút già lão của Hoàng Nhất Dao nhất thời lại khôi phục thần thái, bức thiết hỏi, "Hảo đồ nhi, thế nào? Thành công sao?"

Nhìn thần sắc Lâm Khiếu Đường rõ ràng không tốt, trong bốn đồ đệ người có niên kỉ nhỏ nhất, lão Tam tử sắp khóc đến nơi. Lâm Khiếu Đường nhìn lão Tam tử chớp mắt nói, "Ngốc tiểu tử, Đại sư huynh ngươi đã khi nào thất thủ hay chưa?"

"Thành công?" Lão Tam tử vẫn không thể tin hỏi.

"Không sai biệt lắm!" Lâm Khiếu Đường vừa nói vừa giúp ba người cởi dây thừng, làm xong đã đau đớn đến mê muội, bất quá cũng không có gì lo ngại.

Đoàn hắc hoả trong phòng khi nãy hắc bào nữ tử phóng ra sau khi nàng ngắt đi cũng tự động biến mất.

Hoàng Nhất Dao vọt vào phòng trong nhìn tình cảnh bên trong, hô to nói, "Đồ đệ a, ngươi làm sao lại giết chết nàng, cái tai nạn chết người này, làm sao cho tốt đây!"

"Giết cái lông à, lão già đáng chết, nhìn rõ rồi hãy nói!" Lâm Khiếu Đường thật muốn tung cho lão già này một cước.

"Nga, không chết, không chết, vẫn còn thở, nhưng máu trên mặt đất là sao, chuyện gì xảy ra?" Hoàng Nhất Dao bịt mũi che đi mùi máu tươi khó ngửi.

Không nghĩ ngợi nhiều, tùy tiện tìm một lý do, Lâm Khiếu Đường chỉ vào lớp màng vật thể hình quả trứng trên mặt đất, "Sinh ra quái thai hình quả trứng, bên trong đều là huyết, nữ nhân này nhìn thứ chính mình sinh ra, sợ quá nên ngắt xiu.

Mấy sư đồ cho là thực, sau đó quét dọn hiệu thuốc vài lần, cuối cùng khôi phục nguyên lai bộ dáng, còn dùng vài loại bao phấn hun khói vài lần, mãi đến khi hoàn toàn không ngửi thấy mùi máu tươi mới dừng tay lại.

Làm xong hết thấy, đã là lúc mặt trời lặn núi tây, Lâm Khiếu Đường trước khi trời tối phải về Lâm gia, nếu không sẽ không được vào cửa.

"Đồ đệ, ngươi nói chúng ta nên xử lí nữ nhân này như thế nào bây giờ?" Hoàng Nhất Dao thấy Lâm Khiếu Đường phải đi, vội vàng hỏi.

"Nữ nhân này lai lịch không rõ, cũng không biết thân phận nàng ta, xem thân thể của nàng, sợ là không dễ chọc, lúc giữa trưa ta ở trên đường cũng đã gặp nàng, hình như có người đang truy đuổi nàng ta, nàng ta tựa hồ chính là đến tìm Nhất đạo Môn chúng ta, ta cũng không biết làm sao bây giờ, trước hết cứ để nàng ở phòng của ta đi, chờ nàng thanh tỉnh rồi hãy nói sau". Lâm Khiếu Đường chung quy cảm giác sự tình có chút kỳ hoặc.

Liếc mắt nhìn phòng trong một cái, Hoàng Nhất Dao nghĩ mà sợ nói, "Chờ nàng tỉnh lại nếu nàng muốn giết người thì làm sao?"

Lâm Khiếu Đường khoát tay nói, "Hắn là sẽ không, trong tình huống khẩn cấp nàng mới ngoan tay với chúng ta, bất quá là vì muốn sống, nàng hiện tại đã không có nguy hiểm, ta nghĩ, nàng sẽ không làm khó dễ mấy người các người"

Hoàng Nhất Dao khe khẽ thở dài, "Thật sự năm hạn bất lợi a!"

Lâm Khiếu Đường trừng mắt nói, "Còn không phải chính ngươi gây họa, nếu không phải ngươi khoác lác hai năm nay, tên tuổi Nhất đạo Môn có thể truyền đi xa thế sao? Nữ nhân này ta nhìn không giống như

là người địa phương, thậm chí cũng không phải là người Hiên Viên quốc, nàng sao biết được tên tuổi Nhất Dao Môn, khẳng định là có được từ tổ chức tình báo Hoa U, sớm đã nói với người cây to đón gió.”

Trên mặt hiện lên vẻ hối hận, Hoàng Nhất Dao khô khốc cười, nhưng tia sáng tham lam trong cặp mắt kia không hề yếu bớt, ”Hảo đồ đệ, ngày mai chúng ta đi Lâm gia!”

Nhìn lão đầu chuyên gây chuyện thị phi thấy tiền là sáng mắt, Lâm Khiếu Đường thật sự muốn đá hẳn một cái, nhưng nghĩ lại nếu không phải mấy năm nay hẳn ra mặt chắn gió, chính mình căn bản không có cơ hội lại cầm đao giải phẫu, trong lòng thở dài, nói, ”Ngày mai giữa trưa người chuẩn bị tốt trang bị, ta sẽ tới là được.”

”Hắc hắc, hảo đồ đệ, chúng ta ngày mai gặp!” Hoàng Nhất Dao nhận được câu trả lời thuyết phục, nét mặt già nua lại khôi phục nhan sắc như thường, cười nói.

Thay đổi quần áo, Lâm Khiếu Đường thật cẩn thận ra khỏi hiệu thuốc, cố ý đổi hướng vài lần, cuối cùng dưới bầu trời nhập nhoạng tối, nhanh chóng chạy về Lâm gia.

Trong Lâm phủ đèn đuốc sáng trưng, hạ nhân đi lại nhịp nhàng, so với bình thường náo nhiệt hơn không ít, nhưng trên mặt mỗi người đều có chút ngưng trọng, bất quá Lâm Khiếu Đường đối với sự thay đổi bất thường này cũng không có nhiều hứng thú, nhìn không chớp mắt nhanh chóng quay về phòng của mình.

Tuy là ngoại tộc đệ tử, nhưng cha mẹ Lâm Khiếu Đường ở Lâm gia địa vị cũng không thấp, bởi vậy lúc gởi nuôi Lâm gia, đãi ngộ đối với Lâm Khiếu Đường coi như không tồi, còn có thể miễn cưỡng có một căn phòng đơn sơ để ở.

Từ rất xa, Lâm Khiếu Đường đã nhìn thấy một thân ảnh mềm mại đang đứng đợi tại cửa phòng của hắn, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, vỗ vỗ gáy, thực muốn quay đầu chạy đi, nhưng bóng người nhỏ nhắn ấy hiển nhiên đã phát hiện ra hắn.

”Khiếu Đường ca ca, buổi chiều người đi đâu ?” Thanh âm thanh thúy thoang thoảng đã sớm truyền tới.

Kiên trì đến cùng, Lâm Khiếu Đường đành phải ngênh đón, cười nói, ”Ha ha, ta ra ngoài mua vài thứ, kết quả quên mất thời gian, lúc này mới trở về.”

Trong mắt hiện lên vẻ mất mát, nhưng khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn vẫn ngọt ngào cười, Lâm Uyển Nhi nháy mắt mấy cái nói, ”Khiếu Đường ca ca, người là con chó nhỏ!”

Lâm Khiếu Đường làm bộ khó hiểu nói, ”Vì cái gì?”

Cười khê chép chép miệng, Lâm Uyển Nhi hợp tình hợp lý nói, ”Chúng ta đã hẹn trước, buổi chiều người phải đi cùng với ta, giúp ta kiểm tra thân thể, ai không đi chính là con chó nhỏ.”

”Cáp, nguyên lai là việc này a, mặt trời cũng không hoàn toàn lặn mất nga, ta không phải đã trở lại đây sao? Đang muốn đi tìm người a!” Lâm Khiếu Đường mặt dày nói.

”Nói không giữ lời!” Hai tiểu ngọc thủ của Lâm Uyển Nhi gầy gầy chơi đùa mái tóc mềm mại buông trước ngực, hơi hơi xoay mặt nói.

Một tiểu nha đầu tinh quái, Lâm Khiếu Đường trong lòng mắng một câu, khuôn mặt vội vàng tươi cười nói, ” Hảo Uyển nhi muội muội a, người sẽ không tính toán chi li một chút thời gian như vậy với Khiếu Đường ca ca ta a, đúng không, chúng ta hiện tại bắt đầu đi thôi!”

Không biết vì sao, khuôn mặt nhỏ nhắn của Uyển nhi sau khi nghe được câu ‘Hảo Uyển nhi muội muội’ lại có chút nóng lên, tim đập nhanh hơn, theo bản năng cúi đầu, không xác định nói, ”Ồ trong này..?”

”Đương nhiên rồi, phòng Uyển nhi còn một khoảng cách rất xa, chúng ta không nên lãng phí thời gian quý giá, đi, vào nhà nói sau.” Lâm Khiếu Đường vừa nói vừa mở cửa phòng.

Lâm Uyển Nhi thoáng do dự, khẽ mấp máy đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng, theo sau đi vào.

8. Chương 7 : Bụng Đau, Đổ Máu

"Khiếu Đường ca ca, trang bị thần kì của người đâu?" Lâm Uyển Nhi nhìn quanh bốn phía rồi hỏi.

"Hắc hắc, ca ca ta bình thường đều là mang theo bên người, người xem". Lâm Khiếu Đường đắc ý lấy ra hai thanh tiểu đao hình dáng kì quái trong lòng ngực.

Liên tưởng đến cái gì đó, mặt Lâm Uyển Nhi lại nóng lên, so với trước đó còn muốn nghiêm trọng hơn, may mắn ánh sáng không đủ để nhìn rõ ràng.

"Khiếu Đường ca ca, chúng ta bắt đầu đi!" Bình ổn cảm xúc, Lâm Uyển Nhi thành thật nói.

"Ân, gần đây nhất làm sao không thoải mái?"

"Bắt đầu từ ba tháng trước, cứ cách hơn hai mươi ngày bụng sẽ sinh ra cảm giác đau, phi thường không thoải mái!"

Khẽ nhíu mày, Lâm Khiếu Đường lấy ra ống nghe bệnh tự chế đơn giản, đeo lên tai, đang muốn đem đầu kia hướng tới ngực Uyển nhi, Uyển nhi theo bản năng trốn tránh, nhất thời thần tình đỏ bừng, nhỏ giọng nói, "Khiếu Đường ca ca, ta muốn chính mình cầm lấy a!"

Rốt cuộc là trưởng thành a, trước đây cũng không có nhiều cổ kị như vậy, Lâm Khiếu Đường tự nhiên nghĩ, bất quá cả Lâm gia cao thấp chỉ có đối với Lâm Uyển Nhi là Lâm Khiếu Đường mới đứng đắn một chút, cũng không sinh ra ý tưởng gì xấu xa, gật gật đầu, đem một đầu khác đưa cho Uyển nhi, dùng miệng hướng dẫn nàng sử dụng ống nghe chẩn đoán bệnh.

Gỡ ống nghe chẩn đoán bệnh xuống, Lâm Khiếu Đường nghĩ không ra nguyên do, thân thể thực sự khỏe mạnh a, liền hỏi, "Uyển nhi muội muội, ngực của người có thấy đau hay không?"

"Không. Không có!" Lâm Uyển Nhi nghe đến hai chữ ngực chung quy cảm thấy có điểm không được tự nhiên, nhưng vẫn dững dưng trả lời.

Gật gật đầu, Lâm Khiếu Đường bắt đầu lục sâu trí nhớ trong đầu tìm tòi đáp án, suy nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra được, lại hỏi, "Nếu ngực không đau mà nói, hẳn là không phải bệnh cũ tái phát, có thể hay không cảm lạnh, còn có bệnh trạng khác không?"

"Không có, có.!"

"Này., rốt cuộc có, hay là không có."

Trong đôi mắt trong suốt của Uyển nhi hiện lên vẻ bối rối cúi nhìn xuống đất, thoát nhìn có chút khấn trương, tựa hồ trong lòng đấu tranh cái gì, thật lâu sau chậm rãi ngẩng đầu lên, răng cắn chặt tiểu môi đỏ mọng, dường như làm ra một quyết định rất lớn, thành thật nhìn Lâm Khiếu Đường nói, "Khiếu Đường ca ca, mạng của Uyển nhi là do người cứu về, cho nên chúng ta là người tối thân mật đúng không?"

Cảm giác hôm nay tiểu nha đầu kia có chút khác thường, dường như ngày tận thế đã đến, bất quá đối với người bệnh cẩn thận quan tâm cùng kiên nhẫn đã trở thành thói quen, Lâm Khiếu Đường thận trọng gật gật đầu, nói, "Đương nhiên, ta vẫn xem người là thân muội muội".

Câu trả lời trả lời này làm cho nội tâm Lâm Uyển Nhi hiện lên một tia dị động, có điểm không thoải mái, chung quy so với cái gì đó hứa hẹn cũng không thể so sánh, "Chúng ta có phải hay không cái gì cũng có thể nói cho nhau?"

"Đương nhiên a!" Lâm Khiếu Đường ánh mắt từ từ trở nên cổ quái.

Rốt cục vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Uyển Nhi thoáng dịu đi, quanh co nói, "Uyển nhi trù. Trừ bỏ, bụng. Bụng đau ở ngoài, còn. Còn. Còn chảy máu."

"Chảy máu? Làm sao lại chảy máu?" Lâm Khiếu Đường nhất thời khấn trương, chảy máu thì bệnh này thực nghiêm trọng a, sẽ không phải là tu luyện quá mệt mỏi gây nội thương chứ?

"Hạ. Phía dưới!" Thanh âm nhỏ như muỗi kêu, khuôn mặt Lâm Uyển Nhi thẹn thùng trong ánh sáng mờ mờ, ánh nền chiếu rọi một mảng phấp phồng, cơ hồ xuất huyết đến nơi.

Lời nói nhỏ nhẹ như thế, Lâm Khiếu Đường lại nghe cực kì rõ ràng, hồ nghi nói, "Phía dưới?" Dứt lời, lập tức cúi đầu nhìn xuống bàn chân của Lâm Uyển Nhi, cũng không có phát hiện ra chút nào dị thường.

Cảm giác được ánh mắt thiếu niên đối diện đặt sai vị trí, đôi tay nhỏ bé của Lâm Uyển Nhi dùng sức cuộn cuộn góc áo, ánh mắt đã có chút lo lắng, không biết như thế nào cho phải, cắn răng, bất cứ giá nào nói, "Bụng tê rần, khi vệ sinh có lúc chảy máu, hơn nữa liên tục vài ngày, không biết chính xác khi nào thì chảy ra."

Lâm Khiếu Đường nghe vậy sửng sốt, nhất thời bưng tỉnh, nhin không được nở nụ cười, "Ha ha ha, thì ra là thế, thì ra là thế!"

Lâm Uyển Nhi đột đứng lên, túm lấy áo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chu cái miệng nhỏ nhắn cả giận nói, "Khiếu Đường ca ca thật là xấu, người là con chó nhỏ!" Nói xong định đi ra ngoài.

Lâm Khiếu Đường vội ngừng ý cười, giữ chặt Uyển Nhi, chịu tội nói, "Uyển Nhi muội muội, đừng nóng giận, là ca ca không tốt, không nên chê cười người, ca ca là con chó nhỏ, kỳ thật người cần bản không có nhiễm bệnh gì cả"

"Không có bệnh?" Nhận được đáp án ngoài ý muốn, Lâm Uyển Nhi trong lúc nhất thời quên thẹn thùng xoay mặt nói.

Lâm Khiếu Đường khẳng định gật gật đầu, nhưng giải thích như thế nào lại làm cho hắn có chút khó khăn, nghĩ một chút nói, "Đây là chuyện mọi cô gái đều phải trải qua, thuộc về dấu hiệu phát dục bình thường, đơn giản mà nói, chính là Uyển Nhi đã trưởng thành, từ tiểu hài tử trở thành cô gái, thời điểm đau bụng chú ý nghỉ ngơi, ít vận động mạnh, tu luyện có thể tạm thời đình chỉ vài ngày, đừng ăn cái gì đó kích thích, là được rồi"

"Thật sự?" Lâm Uyển Nhi hồ nghi nói.

"Thật sự!"

"Cám ơn Khiếu Đường ca ca, Uyển Nhi hiểu rồi, chúng ta đi thôi!"

Nhận được câu trả lời khẳng định, lòng nghi ngờ của Lâm Uyển Nhi biến mất, thẹn thùng lúc trước cũng từ từ nhạt đi, nghĩ đến trước kia khi trị liệu còn thân mật hơn nhất thời thoải mái.

"Đi? Đi đâu?" Lâm Khiếu Đường khó hiểu nói.

Mây đỏ nhạt đi, sắc mặt Uyển Nhi lại khôi phục vẻ nguyên bản thuần khiết, trong đôi mắt như sao trời loé lên thoáng nhẹ linh động cùng tự tin, trả lời, "Lão tộc trưởng hai năm nay phát bệnh mãn tính, dùng qua rất nhiều phương pháp nhưng vẫn không thể chữa khỏi, gần đây bệnh tình tăng thêm, có thể sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, rơi vào đường cùng, các trưởng lão bỏ rất nhiều tiền thông qua Hoa U tổ chức mời đến rất nhiều mục sư từ Minh Tây đại lục, mặt khác tri kỉ của lão tộc trưởng, tộc trưởng đương nhiệm của Nam Cung gia Nam, Cung Bác gia gia cũng đến đây, định bụng cùng nhau tiến hành trị bệnh cho lão tộc trưởng, nhưng ta cảm giác được bọn họ không có thủ đoạn cao minh như Khiếu Đường ca ca".

"Ách." Lâm Khiếu Đường khó xử nói, "Uyển Nhi muội muội, ta trước kia không phải đã rồi nói sao, đây là bí mật giữa ta và người, cho nên."

Lâm Uyển Nhi nhẹ nhàng gật gật đầu, một đôi mắt trong suốt tinh khiết nhìn Lâm Khiếu Đường nói, "Uyển Nhi hiểu được ý tứ của Khiếu Đường ca ca, nhưng là, lão tộc trưởng có ơn đối với Uyển Nhi, nếu không phải hơn mười năm trước thu lưu Uyển Nhi, chỉ sợ trên đời này sẽ không có Uyển Nhi, Uyển Nhi cũng sẽ không gặp Khiếu Đường ca ca, cho nên. Cho nên. Uyển Nhi thỉnh cầu Khiếu Đường ca ca giúp lão tộc trưởng, huông chi chỉ là đi xem, không quang minh chính đại ra tay cũng được, chỉ là nếu có thể điều tra rõ nguyên nhân bệnh tình, sau đó nói cho Uyển Nhi, tự Uyển Nhi đến hoàn thành, được không?"

Bầu trời, trong lòng Lâm Khiếu Đường rất không tình nguyện, nhưng nhìn đôi mắt mềm yếu kia, một tiếng cự tuyệt cũng không thể nói ra, nghĩ một đằng nói một nẻo, "Được rồi!"

"Hảo Khiếu Đường ca ca! Chúng ta đi!" Lâm Uyển Nhi nói xong cầm tay Lâm Khiếu Đường kéo đi.

Thính đường Lâm gia nội phủ, đèn đuốc sáng trưng, bên trong đứng rất nhiều người, trên mặt mỗi người đều loé ra ý tò mò, vừa rồi mục sư mặc bạch sắc trường bào phóng ra từng đoàn ánh sáng loang loáng, sắc mặt lão tộc trưởng lập tức chuyển biến tốt đẹp không ít.

Đó là Minh Tây đại lục trị liệu sư sao? Trị liệu so với Kì Đông đại lục đúng là bất đồng! Trong lòng mỗi người đứng xem trị liệu đều nghĩ vậy.

”Lão hữu, cảm giác có tốt hơn không?” Nam Cung Bác thân thiết hỏi.

Lâm gia tiên nhiệm tộc trưởng Lâm Thiên Chính sắc mặt vàng như nến, khẽ gật đầu, ”Tốt hơn một chút!”

Đứng bên cạnh, vị mục sư mặc bạch sắc trường bào mặt nhăn nhu nói, ”Bệnh tình Lâm lão tiên sinh rất kỳ quái, ta vừa mới giảm bớt thống khổ cho hắn mà thôi, cũng không loại bỏ được căn nguyên bệnh tình, không bao lâu sẽ lại tiếp tục đau đớn khó chịu”.

Xếp sau có người xì xào bàn tán

”Lão tộc trưởng hai năm nay chịu không ít khổ a, đều là bị quái bệnh này làm hại, nếu không cũng sẽ không sớm thoái vị cho người khác như vậy.”

”Không thể nào sao, nói đến bệnh tình này thật sự rất kỳ quái, với hệ thống dược phương của Lâm gia truyền xuống năm trăm năm nay mà một chút biện pháp cũng không có, thỉnh không biết bao nhiêu kì nhân dị sĩ, không một ai có thể chẩn đoán ra bệnh, hy vọng lần này vị mục sư từ Minh Tây đại lục được mời đến có thể sẽ có biện pháp, ai.”

”Ta xem trông cậy vào mấy tên mặc áo bào trắng, còn không bằng trông cậy vào Nam Cung gia, các người có nghe nói chưa. Ngũ đạo tông tông chủ đã chỉ định Nam Cung tôn nữ Nam Cung nha nguyệt làm quan môn đệ tử, Ngũ đạo tông chính là một trong Hiên Viên quốc tam đại tông phái, nếu có thể thông qua Nam Cung gia mời kì nhân của Ngũ đạo tông tới trị liệu cho lão tộc trưởng, hẳn sẽ có nhiều hy vọng chữa khỏi.”

9. Chương 8: Đặc Thù Chẩn Đoán Bệnh

Mấy vị bạch bào mục sư chẩn đoán bệnh không ra kết quả, lúc này Nam Cung Bác đang cẩn thận bắt mạch cho vị lão hữu, lịch sử của Nam Cung gia so với Lâm gia còn lâu đời hơn, thuộc về đạo tông lưu phái, cũng là một trong Hiên Viên quốc tam đại thế gia, địa vị hiện thời của Lâm gia không thể sánh bằng.

Luyện dược sư khởi nguyên từ đạo tông, nhưng cao cấp hơn đạo tông, bởi vậy hệ thống trị liệu dược phương của Nam Cung gia so với Lâm gia không hề thua kém, huống hồ sau khi Lâm gia từ từ chuyển sang vũ tông, hệ thống trị liệu dược phương đã ngày càng lui bại.

”Uỷển nhi tiểu thư, người tới rồi!” Một gã gia tướng đứng ở cửa nội phủ ân cần thăm hỏi.

Lâm Uyển Nhi tùy tiện lên tiếng rồi đi vào nội sảnh đường, bỗng nghe tiếng quát mắng phía sau, ”Ai, ai, người không thể vào, nơi này là nội phủ, chỉ có Lâm gia nội tộc đệ tử và ngoại tộc đệ tử nếu có được phê chuẩn mới có thể vào”.

Đang muốn theo Uyển nhi đi vào Lâm Khiếu Đường kiên quyết bị chặn lại, hắn không một chút khách khí, cộc nhủ nói, ”Vị đại ca này, nghe nói lão gia tử bệnh không nhẹ, làm văn bối ta lo lắng muốn đi vào xem một chút”.

Tên gia tướng không một chút cảm kích, xem thường nói, ”Không được là không được, hôm nào ta phải để cái bằng ở trong này, ‘phế vật và cẩu không được đi vào’”.

Hàn quang trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe, trên mặt như trước vẫn cười hi hi, đang muốn nói cái gì đó, lại bị Lâm Uyển Nhi cắt ngang, ”Khiếu Đường ca ca là ta gọi tới, lão tộc trưởng bệnh tình nghiêm trọng, chúng ta là văn bối quan tâm một chút, văn bối một chút cũng không được hay sao?”

”Này.” Tên gia tướng trẻ tuổi nhất thời không nói được câu gì, Lâm Uyển Nhi chính là nhân vật tiêu điểm trong thế hệ thanh niên của Lâm gia, không phải một gia tướng nho nhỏ như hắn có thể đắc tội .

"Khiếu Đường ca ca, chúng ta đi, ta xem ai dám ngăn cản người!" Lâm Uyển Nhi giận dữ cầm tay Lâm Khiếu Đường hung hăng kéo hắn đi vào.

Gia tướng tuổi trẻ kinh ngạc nhìn đôi thiếu niên nam nữ không hề xứng đôi này, trên mặt tràn ngập vô tội, đối với truyền thuyết Uyển nhi tiểu thư chung tình với tên phế vật thực ra đã có nghe thấy, nhưng cũng không tưởng tượng được lại đến mức độ này.

Gia tướng trẻ tuổi tự giễu lắc đầu, "Đầu năm nay phế vật cũng có thể ăn phượng hoàng, thật khó hiểu!"

Cơ hồ là bị Lâm Uyển Nhi lôi kéo vào trong nội phủ, khi Lâm Khiếu Đường xuất hiện, không ít người đều có ánh mắt khác thường.

"Lâm gia gia, người thế nào, còn đau không?" Mới đi vào Lâm Uyển Nhi lập tức hướng Lâm Thiên Chính thân thiết ân cần thăm hỏi, bàn tay đang lôi kéo Lâm Khiếu Đường vẫn không buông ra.

Chung quanh nhất thời rất nhiều ánh mắt kì dị hướng đến, không thể lý giải nhìn hai người tay trong tay, cảm giác có chút chướng mắt, rất không xứng....

Đang được lão huynh đệ chẩn đoán bệnh, Lâm Thiên Chính ngẩng khuôn mặt vàng vọt cùng cặp mắt già nua, nhìn Lâm Uyển Nhi, hòa ái cười nói, "So với buổi chiều tốt hơn nhiều, Uyển nhi,tôi đây, ta giới thiệu một chút, vị này chính là tri kỉ hảo bằng hữu của Lâm gia gia ta, Nam Cung gia gia chủ Nam Cung Bác!"

Lâm Uyển Nhi thuần khiết xinh đẹp, trên mặt lộ ra nụ cười hàm súc ngọt ngào, "Uyển nhi ra mắt Nam Cung gia gia!"

Nam Cung Bác hơi hơi gật đầu, tiếp tục thận trọng trầm tư bắt mạch.

"Khiếu Đường ca ca, có muốn hay không để ta nghĩ biện pháp cho người tiếp xúc Lâm gia gia, chỉ nhìn như vậy làm sao có thể chẩn đoán được bệnh?" Lâm Uyển Nhi ghé sát bên tai Lâm Khiếu Đường phi thường nhỏ giọng nói.

Hành động này đưa đến vô số ánh mắt ghen tị.

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói, "Trước tiên nhìn kỹ rồi nói!"

Nam Cung Nha Nguyệt tò mò nhìn nữ tử đối diện, bởi vì Nam Cung Bác cùng Lâm Thiên Chính quan hệ không bình thường nên hàng năm đều hội họp một lần, chuyện nhà của Lâm gia Nam Cung Nha Nguyệt cũng biết một chút, rất sớm đã nghe nói đến Lâm gia có một nữ tử thiên tài, còn rất nhỏ đã đạt tới tiêu chuẩn Nhị tinh vô phó, so với chính mình cũng chỉ kém một chút mà thôi.

Phát hiện ánh mắt phía đối diện mang chút kì dị, Lâm Uyển Nhi lơ đãng giương mắt nhìn lại, mỉm cười xem như tiếp đón, Nam Cung Nha Nguyệt cũng cứng ngắc cười cười, bị người phát hiện nhìn coi có chút cảm giác thất bại nho nhỏ.

"Lâm huynh, bệnh của người thật sự rất kỳ quái, nội tạng cũng không có dấu hiệu bị tổn thương, khí huyết cũng bình thường, chỉ là có điểm hư thoát mà thôi, cơn đau bụng này rốt cuộc từ đâu mà đến, lão đệ thật đúng là tìm không ra a!" Nam Cung Bác lắc đầu nói.

Lâm Uyển Nhi vội vàng nhỏ giọng nói, "Khiếu Đường ca ca, nghe Nam Cung gia gia chẩn đoán bệnh người có thể nghe ra cái gì không?"

Cái này khó khăn rất lớn a, Lâm Khiếu Đường vốn dĩ không yên lòng, trong lòng đang nghĩ ngợi, dù sao ngày mai cũng phải dùng một thân phận khác đến đây, không bằng hiện tại xem xét một chút cũng tốt, cho nên khi Nam Cung Bác chẩn bệnh hắn cũng chú tâm lắng nghe, nhưng Nam Cung Bác chẩn đoán bệnh quả thực không hề rõ ràng

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói, "Miêu tả rất đơn giản , không thể phán đoán, bệnh trạng loại này có thể là rất nhiều chứng bệnh!"

Đôi mắt trong suốt loé lên, Lâm Uyển Nhi nghe Lâm Khiếu Đường nói có thể suy ra nhiều manh mối, Nam Cung Bác vừa mới nói chính là tìm không ra bệnh, nhưng Khiếu Đường ca ca nói chính là ' có thể là rất nhiều chứng bệnh ', cái khác biệt có thể lớn lắm, ai cao ai thấp tưởng tượng liền biết.

"Khiếu Đường ca ca, nếu không, dùng trang bị của người chẩn đoán bệnh cho Lâm gia gia?" Lâm Uyển Nhi cầu khẩn nói.

Lắc đầu, Lâm Khiếu Đường kiên trì nói, "Không!"

Lâm Uyển Nhi tựa hồ sớm có sở liệu, giả hoạt cười, "Tốt lắm, Uyển nhi không miễn cưỡng Khiếu Đường ca ca, chỉ cầu Khiếu Đường ca ca tí nữa đứng phía sau Uyển nhi, không cần đi, nếu có thể thì càng gần càng tốt, được không?"

Lâm Khiếu Đường khẽ cười nói, "Ca ca ta không phải đứng ở ngay bên cạnh người sao, cách đã đủ gần, người không phát hiện phía sau rất nhiều thiếu nam đang trừng mắt nhìn ta sao? Nếu gần nữa, ta sợ bị trả đũa."

"Ai dám khi dễ Khiếu Đường ca ca, Uyển nhi sẽ cho hắn đẹp mắt!" Nói xong Lâm Uyển Nhi tức giận nhìn lướt qua bốn phía, nhất thời không ít ánh mắt ghen tị bị đè ép trở về.

Nam Cung Bác không thể phán đoán được đặc thù bệnh trạng, liền hỏi cụ thể tình trạng bệnh tình trong hai năm qua, muốn từ đó tìm ra một ít manh mối, nhưng nghe qua hết thấy vẫn không thể tìm được manh mối có giá trị, bên cạnh vài tên mục sư Minh Tây đại lục cũng nhũn mày lại, nhìn qua liền biết bọn họ cũng tìm không được rõ ràng manh mối.

Không có việc gì làm Nam Cung Nha Nguyệt dường như cũng có chút để tâm quan sát đôi thiếu niên nam nữ đối diện, thấy bọn họ có động tác thân mật chụm đầu ghé tai, quan hệ không giống bình thường, tức thì đối với thiếu niên kia nảy ra một tia tò mò. Có thể cùng một nữ tử xuất sắc như Lâm Uyển Nhi thân mật như vậy, trong đám Lâm gia đệ tử, sợ là thân phận cũng không thấp, chẳng lẽ là Văn Phi, nghe đồn hắn là một trong những người mạnh nhất trong thế hệ trẻ hiện nay của Lâm gia?

Hai năm nay thế hệ trẻ Lâm gia xuất hiện không ít người tài, bởi vậy thân là thiên tài nổi bật cùng thế hệ, Nam Cung Nha Nguyệt cũng có ít nhiều cảm giác.

"Lâm gia gia, gần đây Uyển nhi cũng học được một chút y thuật trị liệu, hãy để cho Uyển nhi thử giúp người chẩn đoán bệnh nha?" Lâm Uyển Nhi đột nhiên nói.

Mọi người trong phòng nhất thời ngạc nhiên hướng ánh mắt tới nữ tử mảnh mai yếu đuối này, có chút tò mò.

Lâm Thiên Chính ha hả cười nói, "Khó được Uyển nhi quan tâm gia gia như vậy, gia gia không có việc gì, người không phải bận tâm, chuyên tâm tu luyện, tương lai đợi người cùng với phụ thân người gặp lại, nhất định phải làm cho hắn chấn động, đến lúc đó Lâm gia gia cũng có chút nở mày nở mặt a!"

Lâm Uyển Nhi lại bướng bỉnh nhìn Nam Cung Bác nói, "Nam Cung gia gia, có thể phiền toái ngài giúp đỡ một chút được không? Uyển nhi xem xét một lát thôi!"

Nghe xong lời này, Nam Cung Nha Nguyệt sắc mặt nhất thời trầm lại, một văn bối mà có can đảm cùng trưởng bối nói chuyện như vậy, huống hồ gia gia đã nói tìm không ra bệnh, một tiểu nha đầu có thể có năng lực gì? Rõ ràng là không tin gia gia, rất mất hình tượng.

"Ha hả, Lâm huynh, bên cạnh người, người quan tâm người cũng không ít a, lão đệ ta cũng không được như người nga!" Nam Cung Bác đứng dậy cười nói.

Sau khi ngồi xuống Lâm Uyển Nhi lấy ra một đồ vật cực kì cổ quái, Lâm Khiếu Đường kinh ngạc cười, nha đầu kia không biết đã lấy được trên người hắn từ lúc nào.

Những người khác đối với đồ vật trên tay Lâm Uyển Nhi không hề có một chút nhận thức gì, trong mắt có chút mờ mịt.

Một bên chú tâm nghe, một bên nhẹ giọng tự nói, Lâm Uyển Nhi đem âm thanh mà chính mình nghe được từ ông nghe đơn giản nói ra, cố ý để cho Lâm Khiếu Đường nghe được, người sau cũng rất phối hợp, không ngừng nói lên các vị trí kế tiếp cần xem xét.

"Lâm gia gia, bụng của người chính xác đau ở chỗ nào?" Lâm Uyển Nhi thành thật hỏi.

Đối với hành động của Lâm Uyên Nhi, Lâm Thiên Chính còn chưa coi trọng, chỉ cho là văn bối quan tâm chính mình, bất quá vẫn trả lời, "Đều là đau đớn bên bụng phải, có đôi khi đau đớn tới mức gia gia chịu không nổi"

Lâm Uyên Nhi gật gật đầu, lúc này phía sau truyền đến thanh âm cực nhỏ, "Lấy tay ấn vào bảo ông ta nói chính xác bộ vị"

Lập tức nghe theo, bàn tay nhỏ bé ấn vào vị trí bên phải hạ phúc của Lâm Thiên Chính, nhất thời vẻ mặt Lâm Thiên Chính vận vận.

Nam Cung Bác đối với phương pháp chẩn đoán bệnh kì lạ của Lâm Uyên Nhi cực kì tò mò, trước kia chưa bao giờ gặp qua, mặc dù thân phận đặc thù của nữ tử kia hẳn cũng biết một chút, chỉ là hệ thống trị liệu phương pháp ấy tựa hồ cũng không phải là cao minh cho lắm, bất quá nữ tử này lúc sinh ra từng được vị đệ nhất thần y của Hiên Viên quốc-- Ngũ tinh địa vương được sư Hoàng Diệp nói sẽ sống không quá ba năm, nhưng mười bốn năm qua đi, tiểu cô nương không chỉ vẫn còn sống, còn trở thành một trong những tài năng trẻ tuổi nổi bật trong Lâm gia, chẳng lẽ là tông phái của nàng có thủ đoạn che giấu cao minh. . . .

10. Chương 9: Viêm Ruột Thừa Mãn Tính

Lâm Khiếu Đường đã có đáp án trong lòng, các loại dấu hiệu đều cho thấy Lâm lão gia tử bị chính là "tiểu bệnh" tưởng như vô hại này nhưng nơi đây lại là loại bệnh trí mạng!

Nơi này mọi người đều phi thường có thiên phú trong các loại ngoại thương cùng nội thương, vượt xa hệ thống chữa bệnh tại địa cầu, nhưng đối với loại tật bệnh trong quá trình sinh hoạt hoặc nội tật lại không hề có nửa điểm biện pháp, cho dù chỉ là một chút vi khuẩn cảm cúm nhỏ nhỏ cũng có thể khiến tay chân bọn họ luống cuống, bọn họ đối với vi khuẩn gây bệnh không hề có biện pháp hữu hiệu nào!

Lâm Uyên Nhi cẩn thận kiểm tra cho Lâm Thiên Chính, Lâm Khiếu Đường không ngừng dựa theo tin tức nàng đưa ra để chuẩn đoán bệnh, ngay khi hết thấy sắp sửa chấm dứt, một làn hương thơm quen thuộc cùng với tiếng quát tháo bay đến, Lâm Khiếu Đường thâm kêu không xong.

"Sao người lại ở chỗ này? Ai cho người vào? Chẳng lẽ không biết quy định của gia tộc hay sao?" Một tiếng quát nhỏ làm vỡ tan bầu không khí đang trầm lặng trong phòng, trong lòng Lâm Vũ Nhân vẫn luôn lo lắng cho gia gia, thật vất vả mới làm hết công việc phải làm, vội vã chạy tới thăm gia gia lại nhìn thấy kẻ không nên nhìn thấy, liền như vậy chất vấn.

Tất cả mọi người theo ánh mắt Lâm Vũ Nhân nhìn lại, Lâm Khiếu Đường đau đầu nhìn "tiểu lạt tiêu"*, hiển nhiên là nàng đang nói tới hắn.

Từ bốn năm trước sau sự kiện "rình coi", Lâm gia nhị tiểu thư đối với Lâm Khiếu Đường vẫn luôn luôn tận sức tận lực đã kích hắn khi có thể. Từ khi mới bảy tuổi, Lâm Khiếu Đường đã đem ngọn núi sau Lâm gia trở thành nơi bí mật đến hái thuốc của mình, nơi đó vật kiệt địa linh, sinh trưởng không ít trân quý thảo dược, ai ngờ một lần hái thuốc như bình thường, lại ngoài ý muốn thấy được Lâm gia nhị tiểu thư tắm rửa.

Trên thực tế, bốn năm trước Lâm Khiếu Đường cũng chẳng thấy được gì, một nhóc tí mới mười tuổi cũng thì có cái gì để nhìn, huống hồ lấy năng lực của Lâm Khiếu Đường làm sao là đối thủ của Lâm Vũ Nhân, lúc ấy Lâm Khiếu Đường căn bản không biết tuyên đàm lại có ' thứ này ', chỉ là đến bên bờ tuyên đàm chuyên tâm hái thuốc, kết quả ở một tiếng ' dâm tặc ' khê kêu lên, tức thì bị đánh một trận tơi bời, từ đó về sau, nhị tiểu thư đối với hắn sinh ra cảm giác bài xích mãnh liệt. Bất quá, chuyện này chỉ có hai người bọn họ biết, vẫn chưa công khai, thứ nhất là Lâm Vũ Nhân cũng không có cảm giác quá lớn thiệt thòi, thứ hai loại chuyện này công khai đối nàng cũng không phải chuyện tốt, thứ ba đánh một trận tơi bời nàng cũng há giận không ít.

Đối với loại hiểu lầm này, Lâm Khiếu Đường cũng lười không để ý tới, nói lại, nếu Lâm Khiếu Đường lúc ấy là kiệt xuất nhất trong đám Lâm gia tuần kiệt, có lẽ sự tình lại phát triển theo phương hướng khác chứ không phải cái gì rình coi, thói đời vốn là không công bình, căn cứ nguyên tắc lộn chết không sợ nước sôi,

Lâm Khiếu Đường thân nhiên tiếp thụ, tóm lại chờ hai năm sau khi hấn và Lâm gia thoát ly quan hệ, mọi chuyện đều chấm dứt

"Nơi này là nội sảnh đường, cách vách là Chân Vũ đường cùng Luyện dược đường, nội tộc đệ tử tiến vào đều phải thông báo một tiếng, không có trải qua phê chuẩn, ngoại tộc đệ tử tự tiện xông vào chính là trái với gia quy, rất không có quy củ, mau đi ra ngoài cho ta". Lâm Vũ Nhân mặt xanh lại nói.

Giờ phút này Lâm Thiên Chính cùng Nam Cung Bác mới chú ý tới phía sau Lâm Uyển Nhi có đứng một vị thiếu niên, bởi vì không thể nào thấy được, bọn họ đều không chú ý tới.

Nhìn người gây sự Lâm Vũ Nhân, Lâm Khiếu Đường cười tủm tỉm nhìn bộ ngực đủ lớn trước mặt nói, "Nhị tiểu thư, ta chỉ là lo lắng bệnh tình của lão tộc trưởng, lại đây nhìn xem mà thôi, không cần quan trọng hoá như vậy chứ!"

Cảm nhận được ánh mắt đang đùa giỡn của hấn, Lâm Vũ Nhân càng thêm tức giận. Đang nơi đông người, cư nhiên dám kiêu ngạo như vậy, nhưng đối phương đã đưa lão tộc trưởng ra làm bia đỡ, Lâm Vũ Nhân nhất thời cũng không tìm ra lí do phản bác, nói thẳng: "Nếu đã xem xong, vậy mời người đi ra ngoài!"

"Được thôi, sớm hơn nữa cũng đã có người mời, ca ca cũng không cần giải thích với Vũ Nhân muội muội!" Lâm Khiếu Đường hì hì cười nói, nói xong hai tay đặt sau thắt lưng, trước ánh mắt tập trung của mọi người, tiêu sái bước ra khỏi phòng.

"Người." Trước mặt mọi người bị chiếm tiện nghi, Lâm Vũ Nhân giận sôi lên, nghẹn ngào không nói ra lời, trơ mắt nhìn phế vật kia đắc ý bước ra phía cửa.

Uyển nhi trừng mắt liếc nhìn Lâm Vũ Nhân vội vàng hô: "Khiếu Đường ca ca, chờ ta một chút!" Sau đó lại nhìn lão tộc trưởng giải thích, "Lâm gia gia, Khiếu Đường ca ca là ta kéo hấn cùng tới, không liên quan đến hấn, huống hồ cũng không có cái quy định nào tuyệt đối cấm ngoại tộc đệ tử tiến vào nội sảnh đường"

"Ha hã, ta hiện tại đã không phải là tộc trưởng, vị ngoại tộc tiểu huynh đệ tuy là đường đột tới đây, nhưng cũng không có gì sai lầm, ta nghĩ hấn là sẽ không bị trách phạt". Nhìn hết thấy mọi chuyện, đối với chuyện của hậu bối, Lâm Thiên Chính cũng không thừa hơi đi quản, nếu không phải là thân phận đặc thù của Lâm Uyển Nhi hấn ngay cả nói cũng lười mở miệng.

"Cám ơn Lâm gia gia, lần này đều là lỗi của Uyển nhi! Nam Cung gia gia cảm ơn ngài đến thăm Lâm gia gia! Uyển nhi về trước!" Lâm Uyển Nhi vội vàng đứng dậy hướng về phía hai vị trưởng bối chào hỏi, thu hồi tai nghe xoay người rời đi.

Thái độ của lão tộc trưởng, mọi người cũng đã nghe , nhưng lại lý giải ra ý cảnh cực kì bất đồng, Lâm Uyển Nhi cho là lão tộc trưởng đặc xá, mà Lâm Vũ Nhân lại cho rằng gia gia buông lỏng mặc kệ, ẩn ẩn có ý bao che khuyết điểm.

"Đứng lại, Lâm gia nội sảnh đường, một phế vật ngay cả Trúc Cơ lõi đài cũng không vượt qua được, nói đến là đến, nói đi là đi sao?" Lâm Vũ Nhân mãnh liệt kêu lên.

Nha đầu kia ngang ngạnh đứng lên bình thường sẽ tiếp tục gây sự, Lâm Khiếu Đường đã đi tới cửa xoay người lại cười nói, "Nhị tiểu thư, người nói như vậy, ta sẽ rất ngượng, muốn cho ta lưu lại cứ việc nói thẳng! Người nói sâu như vậy,vạn nhất ta lý giải sai lầm thì hỏng mất, chẳng phải uống phí một phen tâm cơ của người sao?!"

Trong phòng Lâm gia đệ tử bị lời nói này gây ra một trận cười khê.

Vô luận Lâm Vũ Nhân có hay không có ý này, chung quanh, Lâm gia đệ tử đều tuyệt đối hướng về nàng. Nhiều người bọn họ trong lòng hy vọng chứng kiến ‘phế vật’ kia sẽ bị xấu mặt, chỉ là lời nói vừa rồi thực sự vô lại đến cực điểm, một ít kẻ tâm trí không kiên định nhìn không được cười thành tiếng.

Trước mặt mọi người một lần nữa bị đùa giỡn, Lâm Vũ Nhân nhanh chóng bùng nổ, bàn tay đẹp khê run lên, một khối ngọc thạch phóng ra ngoài.

Ba. , một bạch sắc vật thể hoành không xuất thế, cùng khối ngọc thạch va chạm trên không trung rồi rơi xuống đất, Lâm Uyển Nhi giận dữ nhìn Lâm Vũ Nhân, một kích vừa rồi Lâm Vũ Nhân đã động thủ

thực sự, biết rõ Lâm Khiếu Đường không hề có căn nguyên lực, còn hạ thủ nặng tay như vậy, thật sự là quá đáng!

”Vũ Nhân muội muội, nếu như ngươi có tức khí hãy hướng phía Uyển nhi mà xả, hôm nay chính là Uyển nhi dẫn Khiếu Đường ca ca tới!”

Dung nhan Lâm Uyển Nhi luôn luôn vẫn nhược yếu đuối nhưng rất xinh đẹp, lúc này hiện lên một tầng hàn khí.

Ở một bên nhìn nửa ngày, mấy vị trưởng lão cũng không định nhúng tay, nhìn Lâm Uyển Nhi tựa hồ thực sự tức giận, phát giác sự tình phiền phức có thể tăng lên, thoảng nhìn nhau, đại trưởng lão chặn lại nói, ”Hôm nay tới đây là để chuẩn đoán bệnh tình cho lão tộc trưởng, chuyện Lâm Khiếu Đường tới nội sảnh đường, nhị tiểu thư cùng Uyển nhi tiểu thư không nên tranh luận vào lúc này, tránh quấy nhiễu lão tộc trưởng trị liệu, xin nhị vị trước tiên rời đi”

Hừ một tiếng, Lâm Vũ Nhân quay mặt qua chỗ khác, trừng mắt liếc Lâm Khiếu Đường một cái, Lâm Khiếu Đường buồn cười lắc đầu, nữ hài tử này chỉ là to xác mà không lớn a.

Nhìn nữ tử rời đi, trong mắt Nam Cung Nha Nguyệt phát ra nồng nặc ý tò mò, tổ hợp này thật ngoài dự đoán của mọi người, không nghĩ tới thiếu niên được gọi là đệ nhất phế vật Lâm Khiếu Đường lại chính là hắc, ban đầu vẫn nghĩ hắc là Lâm Vân Phi, cao thủ có danh tiếng. Còn người này thì danh khí kém cỏi cũng không hề kém, Nam Cung Nha Nguyệt sớm đã nghe thấy, càng không nghĩ tới chính là Lâm gia thiên chi kiêu nữ Lâm Uyển Nhi cư nhiên cùng phế vật gần gũi như vậy, quan hệ tựa hồ không giống bình thường a!

Gia gia lần này đến Lâm gia trị bệnh cho Lâm lão tộc trưởng chỉ là lấy cái cớ mà thôi, việc chính yếu là vì thân phận đặc thù của Lâm Uyển Nhi, Nam Cung Nha Nguyệt nhìn chăm chú bóng dáng đôi thiếu niên nam nữ đến khi khuất hắc mới chậm rãi chuyển rời tầm mắt.

(*). : tiểu lạt tiêu (hạt ớt, ớt nhỏ)

11. Chương 10: Vu Oan Giá Họa

Trong phòng chỉ còn lại có Lâm Thiên Chính và Nam Cung Bác, Nam Cung Bác khe khẽ thở dài nói, ”Lâm huynh, ngươi cũng biết mục đích chân chính lần này của ta là gì chứ?”

Lâm Thiên Chính trầm mặc nói: ”Là vì Uyển nhi?”

Nam Cung Bác gật gật đầu nói, ”Không sai, ta đến đem nàng đi!”

Sắc mặt khế biến, bụng lại đau đớn kịch liệt, mặt Lâm Thiên Chính vàng như nến, trong nét già nua còn có sự cô đơn, bi thương nói, ”Cũng là lúc Lâm gia chúng ta trả nợ rồi!”

”Lâm huynh, lão đệ có lời không nên nói, đại cục đã được cấp trên quyết định rồi, tuyệt không thể thay đổi, muốn bảo trụ căn cơ của Lâm gia sợ là không được, không bằng.” Nam Cung Bác nói đến đây liền dừng lại, đôi mắt mờ nhạt già nua bất động lặng lẽ nhìn Lâm Thiên Chính, lời minh bạch đã không cần phải nói ..., Lâm Thiên Chính hắc hắc là hiểu được ý tứ của hắc.

”Không được!” Lâm Thiên Chính thốt ra không hề nghĩ ngợi, dừng một chút nói, ”Cơ nghiệp mấy trăm năm của Lâm gia tuyệt không thể mất trong tay của ta”

Nam Cung Bác lắc lắc đầu, biết nhiều lời vô nghĩa, đứng dậy nói, ”Lâm huynh, lão đệ có thể nói cũng chỉ có như vậy, hai ngày sắp tới lão đệ sẽ tận hết sức lực chữa trị bệnh tình cho huynh, ba ngày sau sẽ mang theo Lâm Uyển Nhi trở lại Đại Châu thành”.

Lâm Thiên Chính vô lực khoát tay thay trả lời, Nam Cung Bác ái ngại nhìn thoảng qua lão hữu, bất đắc dĩ rời khỏi thư phòng.

.

"Khiếu Đường ca ca, thực xin lỗi, đều là Uyển Nhi không tốt, hôm nay lại để người bị người khác cười nhạo". Vừa đi ra khỏi phòng Lâm Uyển Nhi liền áy náy nói.

Lâm Khiếu Đường xoa nhẹ đầu của Lâm Uyển Nhi cười nói, "Nha đầu ngọc,ta khi nào bị cười nhạo, người không thấy vừa rồi đều là ca ca ta chiếm thượng phong sao!"

Áy náy vẫn chưa giảm, Lâm Uyển Nhi hai tay quần quần góc áo nói, "Nói là nói như vậy, nhưng cứ như vậy nhị tiểu thư sẽ càng thêm hận người, nếu như hôm nay không tới, sẽ không sẽ phát sinh việc này . "

Lâm Khiếu Đường nhún nhún vai nói, "Đều giống nhau, cho dù không có chuyện hôm nay, về sau cũng sẽ phát sinh chuyện tương tự, ai bảo Khiếu Đường ca ca ta trong mắt bọn họ là một phế vật không có tương lai kia chứ!"

Bỗng nhiên ngừng đầu, Lâm Uyển Nhi dùng sức lắc đầu nói, " Không phải đâu, đó là bọn họ không hiểu, Khiếu Đường ca ca về sau nhất định trở thành một đại nhân vật, Uyển Nhi cho tới bây giờ không hề hoài nghi, trước kia nếu Khiếu Đường ca ca không đến thì Uyển Nhi chắc chắn đã chết rồi, ngay cả cao cấp luyện được sư đã đều bất lực, kết luận Uyển Nhi sống không được vài năm, chính Khiếu Đường ca ca lại có thể đem Uyển Nhi từ kề cận cái chết cứu trở về, chỉ bằng bốn sự này của Khiếu Đường ca ca, đương thời không ai có thể so sánh !"

Lạnh nhạt cười, nhìn thần sắc kiên định đáng yêu của Lâm Uyển Nhi, trong lòng Lâm Khiếu Đường dâng lên một cỗ tình cảm ấm áp, trước cái nhìn ôn hoà chăm chú,Uyển Nhi chậm rãi cúi đầu, có vẻ có chút khấn trương.

"Khiếu Đường ca ca, sao người lại nhìn Uyển Nhi như vậy?" Lâm Uyển Nhi đỏ mặt nói.

"Ha ha, đương nhiên là ngắm tiểu Uyển Nhi xinh đẹp!" Lâm Khiếu Đường cười ra tiếng, nói.

Nhìn Lâm Khiếu Đường nàng không được tự nhiên, đôi tay không biết nên đặt ở đâu, thẹn thùng nói, "Khiếu Đường ca ca thật là xấu, không để ý tới người, Uyển Nhi trở về phòng ngủ."

Nhìn bóng dáng đang chạy đi, Lâm Khiếu Đường vui vẻ cười, cũng không biết nha đầu kia vì sao lại ngượng ngùng, mang theo tiểu ý nhanh chóng bước về phòng của mình.

Mới vừa đi được vài bước, một làn gió thơm xông vào mũi, Lâm Khiếu Đường phát giác không thích hợp, nhanh chân bỏ chạy, chỉ là chân vừa mới nhấc lên, một thân ảnh xinh đẹp bỗng nhiên xuất hiện từ một góc tối, tung cước đá vào bụng Lâm Khiếu Đường.

Một đòn cực kì nghiêm trọng làm cho Lâm Khiếu Đường không tự chủ được gập người lại, đau đến nhe răng trợn mắt, một cánh tay bị kéo ngược thô bạo về sau lưng.

"Cứu." Bất chấp bụng đau, Lâm Khiếu Đường hô to, nhưng vừa hô được một tiếng thì bị âm thanh đằng sau dọa trở về.

"Xú tiểu tử, dám la ta liền đánh ngất người!"

Kỳ thật không cần quá nhiều uy hiếp, chỉ cần nghe thanh âm quen thuộc này cũng đủ làm cho Lâm Khiếu Đường câm miệng, thanh thúy mềm mại mang theo một tia bá đạo, trừ bỏ nhị tiểu thư, còn ai vào đây!

Lão thiên a!Tiểu cô nương này,từ khi nào học được cách trả đũa sau lưng người khác, Lâm Khiếu Đường lòng thâm hờ hét, lần này xong đời!

"Hét à, làm sao không hét nữa!?" Lâm Vũ Nhân nén thấp giọng nói.

"Sợ ngất!" Lâm Khiếu Đường chịu thua nói.

"Vừa rồi đông người, người không phải kiêu ngạo lắm sao? Hiện tại sao không kiêu ngạo nữa đi?" Lâm Vũ Nhân một mặt chất vấn một mặt đem 'phạm nhân'đi tới góc tối.

Lâm Khiếu Đường buồn bã nói, "Nhị tiểu thư, ta nào có dám kiêu ngạo, chỉ là ăn ngay nói thật thôi, a."

Lâm Vũ Nhân đột ngột siết mạnh tay, còn đập một cước, hung hăng nói, "Ăn ngay nói thật? Xem ra người còn không biết tình cảnh của người bây giờ a, ta cho người ăn ngay nói thật, ta cho người ăn ngay nói thật!"

Liên tiếp đá vài cái, Lâm Khiếu Đường kêu rên vài tiếng, nha đầu kia coi như có điểm đúng mực, không dùng tới chân lực, nếu như dùng tới mà nói, một cước cũng đá gãy xương cốt Lâm Khiếu Đường.

Hô xích, hô xích, sau lưng Lâm Khiếu Đường truyền đến từng trận tiếng thở dốc kịch liệt, cũng không phải là mệt, mà là bị tức giận!

Nha đầu kia cần gì phải tức giận như vậy chứ, Lâm Khiếu Đường méo miệng có điểm không nghĩ ra.

Vì tránh tăng thêm lửa giận của Lâm Vũ Nhân, Lâm Khiếu Đường cố gắng chịu đau, hắn cũng không dám mở miệng nói, tùy ý để nhị tiểu thư xử trí.

"Phế vật, sao ngươi không nói, có phải là vì không có Lâm Uyển Nhi làm chỗ dựa nên ngươi sợ hãi? Nha đầu kia thật sự bị mù mà, lại đi coi trọng loại người như ngươi!" Lâm Vũ Nhân ác độc nói.

Lâm Khiếu Đường quay sang, nghiêm mặt nói, "Nhị tiểu thư, ân oán giữa chúng ta, không nên lôi người khác vào, ca ca ta hôm nay bị ngươi bắt được, tự vấn không bốn sự đầu với ngươi, muốn đánh phải không, cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được!"

Không nói lời này còn có chút nhẹ nhàng, lời vừa phát ra lập tức làm cho lửa giận của Lâm Vũ Nhân đang có chút bình ổn tức thì tăng cao, những năm gần đây thành tựu của Lâm Uyển Nhi luôn cao hơn nàng, đã thế loại phế vật nhu nhược này lại còn che chở cho nàng ta, ẩn ẩn lộ ra loại phế vật nhu nhược này cũng có chút kiên cường.

Tâm tình khó chịu do thua kém Lâm Uyển Nhi bộc phát dữ dội, liên tiếp đá Lâm Khiếu Đường mấy cước, "Đánh ngươi, đánh ngươi, đánh ngươi nhìn lên bốn cô nương tắm rửa, đánh ngươi miệng lưỡi trơn tru!"

Tâm đồ kị, mọi người đều có, Lâm Vũ Nhân tự nhiên cũng có, bất quá chỉ là ghen tị đối với Lâm Uyển Nhi, không phải cừu hận độc ác gì, đây cũng chỉ là một loại tâm lý bình thường của con người, để xử lý loại ghen tị này, Lâm Vũ Nhân cũng rất trực tiếp, nàng khắc khổ tu luyện hy vọng có thể vượt lên trên Lâm Uyển Nhi, nhưng trơ mắt nhìn Lâm Khiếu Đường nói ra những lời như thế làm nàng rất khó chịu, bởi vậy tất cảm xúc dồn nén đều xả lên đầu Lâm Khiếu Đường.

Lâm Vũ Nhân đá lên mông hắn bốn năm cước, mặc dù không dùng tới chân lực, nhưng cũng rất mạnh, nhưng tên phế vật nhu nhược cư nhiên không rên lên một tiếng, cũng không chửi bới, chỉ bình tĩnh nhìn nàng, cặp mắt thường xuyên lóe ra tia vô lại kia giờ đây lại biểu hiện vô cảm đến lạnh lùng, trong lòng Lâm Vũ Nhân vô cớ dâng lên một tia khiếp ý, sưng sốt một chút, có điểm muốn khóc.

Nhìn cô gái đã man dờng tay, Lâm Khiếu Đường chịu đựng đau đớn nói, "Nhị tiểu thư, đánh cũng đánh qua, mắng cũng mắng xong, cơn giận cũng tiêu không ít, ca ca ta có chút mệt nhọc, có thể cho ta trở về ngủ không".

Vốn tưởng rằng tiểu tử này tiếp tục ngang ngạnh đến cùng, nào biết vừa lên tiếng liền mặc cho nàng làm gì thì làm, nghe nàng xử trí, điều này ngược lại làm cho Lâm Vũ Nhân ghen một bụng tức khí không xuất ra được, cho dù đánh đối phương vài cái nhưng trong lòng vẫn như trước buồn phiền bức bối, hơn nữa trước loại ánh mắt quái dị này, nội tâm không hiểu sao có chút khiếp đảm, trong lòng Lâm Vũ Nhân đang có một loại hương vị không nói lên lời, khó chịu đến cực điểm.

"Không được, hôm nay ngươi không có chút hối hận, đừng mơ tưởng trở về ngủ". Không thể phát tiết uất ghen ra ngoài, trong mũi Lâm Vũ Nhân đau xót, những giọt nước mắt trong vắt từ cặp mắt thanh thủy trào ra, ngay cả khi nói cũng không thể khống chế được nỗi ghen ngào trào dâng.

"Thực xin lỗi nhị tiểu thư, ta về sau không bao giờ ... nhìn lên ngươi tắm rửa, không bao giờ ... nữa miệng lưỡi trơn tru với ngươi!" Lâm Khiếu Đường rất có thành ý nói.

"Ồ ồ. . . ." Không biết sao, Lâm Vũ Nhân rốt cuộc khống chế không được, nói cũng không nói, tự nhiên khóc nức nở, bàn tay đang nắm chặt Lâm Khiếu Đường nhất thời lỏng ra.

12. Chương 11: Người Tốt Làm Không Được

"Ai, nghe ta nói này nhị tiểu thư, ta cũng không động đến một sợi tóc gáy của ngươi, vừa rồi ta đã tạ tội, ngươi cứ từ từ khóc, khóc xong trở về rửa mặt rồi đi ngủ, ca ca ta phiền muốn chết, ta về trước nhé". Không hề tỏ vẻ đồng tình, Lâm Khiếu Đường không một chút động lòng nói mấy câu, nói xong liền gấp gáp bước đi.

Càng nghĩ càng ủy khuất, càng nghĩ càng uất, hai vai nho nhỏ kịch liệt run rẩy, thật quá uất ức, cứ nhiên ở trước mặt tên phế vật khóc thành tiếng, Lâm Vũ Nhân dùng sức lau nước mắt đuổi theo.

Mới vừa chạy vào hành lang, Lâm Khiếu Đường chợt cảm thấy phía sau có một trận gió cuốn tới, một cỗ xung lực chồm lên. Một tiếng vang lên, té ngã trên mặt đất, một vật thể nhanh chóng đè lên người hắn, ngay sau đó một loạt quyền liên tục thân mật tiếp xúc lưng hắn...

Ba ba ba.

"Uy, nha đầu chết tiệt kia, ngươi còn không ngừng tay! Đánh nữa ta sẽ không khách khí". Lâm Khiếu Đường nghe thấy kêu lên, dừng xem nàng không dùng chân lực, với tần suất đánh ra như vậy, lưng truyền đến từng đợt đau đớn, so với vừa rồi dùng chân đá, uy lực còn mạnh hơn vài phần.

"Đánh chết ngươi, đánh chết ngươi, là ngươi khi dễ ta, là ngươi khi dễ ta!" Lâm Vũ Nhân cắn bản không để ý đến lời uy hiếp của Lâm Khiếu Đường, phun trào phát tiết hết oán giận trong lòng, cái gì mà nhị tiểu thư, rõ ràng là con mèo hoang nóng nảy bên đường.

Ngươi, đại gia ...cố nhịn mãi cũng không được, Lâm Khiếu Đường cắn răng, lấy ra một cây ngân châm trong lòng ngực, trong mắt hàn quang chợt lóe, thầm nghĩ, nha đầu chết tiệt kia, ta không nhẫn nhịn nữa, ngươi là người gây sự, không thể chịu đựng vậy cũng không cần nhẫn nhịn, đừng trách lão tử xuống tay ngoan độc!

Lấy thân thủ Lâm Khiếu Đường, muốn ám toán Lâm Vũ Nhân cơ hồ là không có khả năng, bất quá lúc này Lâm Vũ Nhân hoàn toàn bị vây trong trạng thái hưng phấn trút giận, muốn ám toán nàng là có thể .

Lâm Khiếu Đường ra sức cố xoay người, đang muốn phóng ngân châm, bỗng nghe một tiếng hô, cảm thấy cả kinh, vội vàng thu tay lại.

"Vũ Nhân, ngươi đang làm cái gì!"

Thanh âm êm ái dễ nghe nhưng không mất đi sự uy nghiêm, đó là Lâm gia Đại tiểu thư, đương nhiệm tộc trưởng Lâm Vũ Tuyền.

Lâm Vũ Nhân đang điên cuồng phát tiết, vừa nghe âm thanh này, ngay lập tức khôi phục, tròn mắt nhìn tỷ tỷ đang đến, Lâm gia tộc quy sâm nghiêm, nghiêm cấm vận dụng tư hình, lại càng không cho vượt cấp đánh nhau, Lâm gia đệ tử chỉ khi cấp bậc không chênh lệch quá lớn mới đến khảo thí đường tiến hành tư đấu trên lôi đài, điều này có thể làm cho thế hệ trẻ bảo trì cạnh tranh, lại không có hiện tượng cậy mạnh hiếp yếu, nếu không chấp hành sẽ phải chịu hình phạt phi thường nghiêm trọng.

Đừng coi Lâm Khiếu Đường là phế vật, ở trong phạm vi tộc quy của Lâm gia, hắn giống như gấu trúc tại địa cầu, thuộc loại "quốc bảo" cấp bảo hộ, hắn là đẳng cấp thấp nhất, trên cơ bản, ai vô duyên vô cớ động thủ với hắn đều là trái với tộc quy .

Cũng là bởi vì biết điểm này, Lâm Vũ Nhân mới thừa cơ bóng đêm đánh lén trả thù, sau này có truy cứu nàng cũng không sợ, nhưng đương trường bị bắt sẽ không dễ dàng xử lý .

Lại càng không dễ xử lý khi bị tỷ tỷ tóm, Lâm Vũ Nhân biết rõ tỷ tỷ vốn thiết diện vô tư, đối với muội muội tuyệt đối không có lòng bảo hộ nếu phạm sai lầm, có khi trách phạt lại tăng thêm.

Lâm Vũ Nhân tức thì ngây ngốc, hai cánh tay nhỏ bé vừa vung lên một chút chợt dừng giữa không trung, kinh ngạc nhìn không xa, Lâm Vũ Tuyền mặt phượng giận dữ, cả người cơ hồ choáng váng.

"Tỷ tỷ, ta. Ta. !" Khóe mắt nước mắt chưa khô, Lâm Vũ Nhân ngơ ngác nhìn tỷ tỷ nói quanh co nửa ngày.

Vừa xem hiểu ngay, kỳ thật căn bản không cần giải thích, Lâm Vũ Tuyền lạnh lùng nói, "Còn không đứng lên!"

Lâm Khiếu Đường nhìn nữ hài tử vừa rồi còn hung thần ác sát, hiện tại lại ngoan ngoãn giống con cừ non, uy danh của vị tộc trưởng tỷ tỷ này quả là không phải lợi hại bình thường.

Bởi vì Lâm Khiếu Đường thủy chung không thể vượt qua cấp thấp nhất, ở Lâm gia quyền hạn đồng dạng không được mở rộng, rất nhiều hoạt động trong tộc hẳn không được tham gia, cho nên số lần gặp vị tộc trưởng tỷ tỷ thần bí cũng không phải là nhiều, về phần tiếp xúc gần gũi thì hoàn toàn không có, đây là lần đầu tiên được thấy

Lâm Vũ Nhân đủ xinh đẹp, nhưng tính tình lại là một khuyết điểm, khách quan mà nói Lâm Vũ Nhân quả thật không hơn không kém "mỹ nhân bại hoại".

Đội Lâm Vũ Nhân nhanh chóng từ lưng mình đứng lên, Lâm Khiếu Đường sớm quên thân thể vừa mới bị khuất nhục, trở mình đứng dậy, hai mắt đăm đăm nhìn Lâm Vũ Tuyền, trước kia chưa từng nhìn qua.

Rõ ràng chính là Lâm Vũ Nhân trưởng thành mà thôi! Nói cách khác, khí chất tỷ muội họ hơi có khác biệt, cái khác nhau chính là vị tộc trưởng tỷ tỷ chớp mũi dựng thẳng đoan trang, còn lật tiêu muội muội thì cái mũi khéo léo đáng yêu, chớp mũi có vẻ hoạt bát, trừ cái đó ra không tìm thấy điểm khác biệt.

Nhìn thấy muội muội vô cớ đánh đồng tộc đệ tử, Lâm Vũ Tuyền đang muốn trách phạt, nhưng nhìn thấy tiểu tử kia dáo dác không có hảo ý nhìn chằm chằm chính mình, trong lòng bỗng nhiên nổi lên chán ghét, định quở mắng nhưng lại thôi, quay ra chất vấn: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Lâm Khiếu Đường liếc mắt một cái nhìn Lâm Vũ Nhân đang cúi đầu không nói gì, hắc hắc cười nói, "Thưa tộc trưởng tỷ tỷ, tiểu đệ đi đường không cẩn thận nhất thời bị ngã, nhị tiểu thư thấy việc nghĩa hăng hái nâng dậy, hơn nữa giúp tiểu đệ phủ bụi, kết quả bị tro bụi bay vào mắt, tất cả chỉ có như thế".

Rõ ràng là nói dối, Lâm Vũ Tuyền lúc này cũng không muốn vì tiểu mao tặc mà trách phạt muội muội, liền nhìn Lâm Vũ Nhân nói, "Vũ Nhân, đúng như vậy sao?"

Vốn tưởng rằng đại họa lâm đầu, Lâm Vũ Nhân ngoài ý muốn sưng sốt một chút, phản ứng hơi chậm, lập tức gật đầu nói, "Phải Đúng vậy!"

Lâm Vũ Tuyền đem tiêu sái đến bên cạnh hai người, nhỏ giọng nói, "Vũ Nhân đi theo ta, ta có lời muốn nói với người!"

Tim treo giữa không trung, nghe xong lời này, Lâm Vũ Nhân nhẹ nhàng thở ra, "Àn!" Nhu thuận lên tiếng, đang muốn đuổi theo, chợt xoay mặt trừng mắt nhìn Lâm Khiếu Đường nói nhỏ: "Đừng tưởng rằng như vậy ta sẽ cảm tạ người, tạm thời ghi sổ, về sau tính với người". Nói xong rất nhanh đuổi theo.

Tỷ muội một trước một sau vào góc hành lang, lưu lại một người vừa bị hành hung, Lâm Khiếu Đường ngây người, khổ não nghĩ về câu nói cuối cùng vừa nãy.

Người tốt làm không được a! Trong lòng Lâm Khiếu Đường kêu thầm thiết một tiếng, tựa như con gà trống thua cuộc rũ đầu, trước mắt sáng ngời, một túi hương rơi dưới bàn chân.

Lâm Khiếu Đường nhặt túi hương lên ngửi ngửi, bưng bình đại ngộ, than thở nói, "Trách không được nữ hài tử này cả ngày khắp người hương khí vây quanh, nguyên lai mang theo vật này, ai, nữ nhân a, mặc kệ là lớn nhỏ, đều thích làm đẹp!"

Lâm Khiếu Đường cầm túi hương trong tay, tùy tiện nhét vào lòng, phủi tro bụi trên người, hát một tiểu khúc mà ai cũng không hiểu: "Nhĩ thân thượng hữu tha hương thủy vị, thị ngã tị tử phạm tội.
. . . * Rồi đi về phòng của mình.

Về đến phòng, Lâm Khiếu Đường nhanh tay lấy hòm thuốc ra, cởi hết quần áo đứng trước gương định bụng bôi thuốc mỡ trên lưng và hông, chỉ là tìm nửa ngày, cũng không tìm được một chỗ bị thương, thân mình tựa hồ hoàn hảo không tổn hao gì, thử ở mấy chỗ bị đánh qua, cũng không có cảm giác đau đớn.

"Kỳ quái, chẳng lẽ là nữ hài tử này thủ hạ lưu tình? Không đúng nha, rõ ràng ra tay rất nặng! Chẳng lẽ tiểu cô nương này tìm được bí quyết đánh người, để lại đau đớn mà không lưu thương tích?" Trong sự hồ

nghe Lâm Khiếu Đường nặng nề đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Lâm Khiếu Đường tỉnh dậy, đồng thời từ giường cầm lấy mấy thứ, ra khỏi Lâm phủ, ở một ngõ nhỏ u tĩnh tự hoá trang, xong thẳng hướng hiệu thuốc đi tới.

.....

(*).Nhĩ thân thượng hữu tha hương thủy vị, thị ngã tị tử phạm tội. . . . : Trên cơ thể của bạn có mùi nước hoa của nàng, là cái mũi của tôi phạm tội.....

13. Chương 12 : Hương Thơm Cùng Ma Phí Tán

Sáng sớm, bên trong ‘Thâm Hải Kim Đan đường’ có mấy thanh niên mặc y phục võ sĩ đang đứng, bọn họ đều là gia tướng của Thành Đông Lâm gia, đặc biệt đến hiệu thuốc mời Nhất Dao Môn môn chủ Hoàng Nhất Dao, vị này cách đây hai năm ở Tân La thành bỗng dưng quật khởi, một tiểu tông phái vốn không danh không tiếng, gần đây chữa khỏi cho vài đại nhân vật mang bệnh hiểm nghèo, bởi vậy thanh danh đại khởi.

Một canh giờ trước Hoàng Nhất Dao đã nói lập tức đi, một canh giờ trôi qua vẫn không thấy đi, Hoàng Nhất Dao trong lòng đang cấp bách: “ A! Hảo đồ đệ a, người làm sao còn chưa tới a, nếu người không đến vì sự ta sẽ phải lên bàn thờ, người mau tới a.

Không ai biết trong lòng Hoàng Nhất Dao đang kêu gào, mấy vị gia tướng của Lâm gia rõ ràng không còn kiên nhẫn, nếu không phải có chuyện cầu đến lão già lộm khộm này, chỉ sợ đã sớm chửi hần rồi.

”Sư phụ, hôm nay mới sáng sớm cửa hiệu đã náo nhiệt như vậy, tiền tiêu vật tháng này chắc phải cao lên mấy bậc a!” Lâm Khiếu Đường vừa vào cửa đã hét lên.

Hoàng Nhất Dao đang gấp đến độ như kiến trên chảo nóng, vừa thấy cứu tinh đến, vội kéo Lâm Khiếu Đường sang một bên, thấp giọng thì thầm.

”Hảo đồ đệ, người cũng đã đến rồi, trời còn chưa sáng mấy tên này đã chặn ở cửa, như quỷ đòi mệnh, người đã chuẩn bị tốt chưa”. Hoàng Nhất Dao thận trọng hỏi.

”Ta có chuẩn bị tốt hay không không quan trọng, mấu chốt là sư phụ ngài hôm qua chuẩn bị như thế nào, chỉ cần ngài chuẩn bị đầy đủ, còn về ta tự nhiên không thành vấn đề!” Lâm Khiếu Đường mỉm cười đắc chí.

Nhìn tâm trạng Lâm Khiếu Đường hôm nay rất tốt, Hoàng Nhất Dao an lòng không ít, kỳ quái nhìn mặt Lâm Khiếu Đường, ”Hảo đồ đệ, nốt ruồi đen trên mặt người từ đâu có vậy?”

Lâm Khiếu Đường mắt liếc nhìn mấy người đứng bên trái được đường, thấp giọng nói: ”Lão già đáng chết, Lâm gia nhiều người biết ta, để đề phòng..., vẫn là hoàn toàn thay đổi một chút.”

”Ai, vì sự làm người chịu khổ !” Hoàng Nhất Dao hối hận nói, trong đôi mắt tinh minh loé lên ánh kim sắc.

Lâm Khiếu Đường không một chút cảm kích, trợn mắt liếc hần một cái, nghiêm mặt nói: ”Ngày hôm qua, hắc bào nữ tử thế nào rồi?”

”Vẫn chưa tỉnh!” Hoàng Nhất Dao nhìn mấy tên gia tướng Lâm gia đang đứng cạnh cửa hiệu không nhận được cười cười nói.

Một gã gia tướng nhìn thấy sư đồ Hoàng Nhất Dao nói chuyện mãi không dứt, liền tiến lên nói, ”Hoàng môn chủ, thời gian không còn sớm, con bạch lộc kéo xe bên ngoài đang muốn đi thải, nếu không đi cửa hiệu thuốc này có thể biến thành ao phân đó.”

Gia tướng không dám trực ngôn to tiếng, sợ rằng khi Hoàng môn chủ tới Lâm gia sẽ không nhiệt tình chữa bệnh cho lão tộc trưởng , nhưng chờ thật sự quá lâu, trong lời nói đã ẩn chứa sự giận dữ.

”Hảo hảo hảo, đi ngay, đi ngay !” Hoàng Nhất Dao trước sau như một thành thật trả lời.

Gia tướng bắt đắ dĩ lui về, những lời này hắ nghe đắ đến chai cả tai, cũng may lúc này Hoàng Nhắ Đao không tiếp tục kéo dài thời gian. Hoàng Nhắ Đao vào phòng trong kéo theo một cái hòm thuốc lớn, sau đó kéo theo vị thanh niên xấu xí lên xe.

Lâm gia trên dưới đối với sư đồ Hoàng Nhắ Đao rất có phong độ, Đại trưởng lão tự mình nghênh đón, thanh thể rất cao.

Nhưng cũng chính vì thế, Hoàng Nhắ Đao lại càng thiếu tự tin, lúc này ích lợi càng lớn, áp lực cũng càng lớn, nếu như trị không hết bệnh, sợ rằng không thể có kết cục tốt lành.

Đại trưởng lão tự mình đưa sư đồ Hoàng Nhắ Đao vào thính đường, mới đầu Lâm Khiếu Đường còn lo lắng bị nhận ra, bắt quá trên đường đi cơ hồ không ai thèm dừng lại nhìn mặt hắ đến một lần, đều là liếc một cái rồi vội vàng đưa tầm mắt ra chỗ khác, hình tượng bộ dáng của hắ thực sự rất không vừa mắt.

Đắ ý ra ngoài, nhưng Lâm Khiếu Đường cũng rầu rĩ cực điểm, lần này vì Hoàng Nhắ Đao xem như hoàn toàn hạ sinh hình tượng của hắ.

Tình hình hôm nay cùng tối hôm qua hoàn toàn giống nhau, nội sảnh đường đắ đứng không ít người, Nam Cung Bác cùng vài vị bạch bào mục sư mắt xanh tóc vàng đang thảo luận gì đó.

Mà trạng thái của lão tộc trưởng Lâm Thiên Chính có vẻ không được khá như hôm qua, trên mặt mồ hôi tứa ra, đắ ngồi không được, chỉ có thể nằm trên giường, ý thức rất mơ hồ, nhìn qua tính mạng không lâu sẽ

Đại trưởng lão giới thiệu: "Nam Cung tộc trưởng, vị này chính là Nhắ đao môn Hoàng môn chủ, hôm nay đặc biệt thỉnh hắ đến chẩn đoán bệnh cho lão tộc trưởng! Hoàng môn chủ, vị này là Nam Cung thể gia đương nhiệm tộc trưởng--Nam Cung Bác!"

Đại nhân vật, Hoàng Nhắ Đao trong lòng giắt mình, nét mặt già nua hư tình giả ý cười nói, "Đại danh của Nam Cung tộc trưởng, như sấm bên tai, hôm nay vừa thấy quả nhiên là "nhân trung chi long"*, tiên nhân hạ phàm, lão phu vô cùng kích động a!"

Lời vỗ mông ngựa này đủ vang dội, ở đây mọi người tóc gáy dựng thẳng, xỉ vả không thôi, không biết xấu hổ.

Bị chụp cái mũ lớn như thế, Nam Cung Bác không thể không trả lời, khuôn mặt tươi cười, "đâu có đâu có, đều là chút hư danh, Hoàng môn chủ quá khen!"

"Hoàng môn chủ, lão tộc trưởng hai năm nay vẫn chịu bệnh hiểm nghèo, đã lâu không dứt, gần nhất mấy ngày bệnh tình tăng thêm, ngài cần phải cứu cứu hắ a!" Đại trưởng lão cười khổ nói.

Hoàng Nhắ Đao thần sắc nghiêm túc, cúi đầu nhìn Lâm Thiên Chính, lúc này vài tên mục sư đang dùng khôi phục thuật cùng khu tán thuật trị liệu cho Lâm Thiên Chính, chỉ là hiệu quả rất nhỏ.

Ngoài ra còn có một nữ tử tuyệt sắc đang dùng một phương thức kì lạ có vẻ cổ xưa xoa bóp thông mạch.

Trong lòng vị thanh niên xấu xí đứng bên cạnh Hoàng Nhắ Đao âm thầm cười, lão nhân rõ ràng là bị viêm ruột thừa mãn tính, không phải ngoại thương cũng phải nội thương, kinh mạch toàn thân vô cùng bình thường, mấy người này có làm thể làm nữa cũng vô dụng.

Hoàng Nhắ Đao làm bộ dạo qua một vòng, rung đùi đắ ý nói, "Đồ đệ, vì sư đắ nhìn ra một ít manh mối, người có thể nhìn ra chút gì không?"

Lời này phát ra làm cho mọi người đang cau mày nhất thời sững sốt, hồ nghi cùng tò mò, tiểu lão đầu này thật khó lường, mời đến nhiều cao thủ như vậy, đây là lần đầu tiên có người vừa mới coi đắ phán ra ra kết quả, lại còn có thời gian dạy đồ đệ.

Những người ban đầu đối với tiểu lão nhân có điều khinh thị, lập tức thu hồi thành kiến, thần sắc mong đợi.

Thiếu niên xấu xí vẫn bị mọi người xem thường cười hắc hắc nói, "Sư phụ, vị lão tiên sinh này, nhìn qua thể nhược hư không, kỳ thật khí huyết bình thường, mạch thông suốt, nếu như không phải gây trở ngại, cơ thể e rằng cùng với người bình thường không có gì khác nhau!"

Một lời nói toạc ra, mọi người đều thất kinh, nhìn người không thể coi tướng mạo, thiếu niên xấu xí quả có chút tài năng, Nam Cung Bác ánh mắt biến đổi, nhìn chăm chú hai thầy trò, phải biết rằng một già một trẻ này, đến bây giờ vẫn chưa có chạm vào người Lâm Thiên Chính, ngày hôm qua mấy mục sư và hắc mắt bao công sức mới cho ra kết luận như vậy, nhìn thì như đơn giản, nhưng đối với người không biết gì về kinh mạch trong thân thể, căn bản không thể nào nhận ra.

Nam Cung Nha Nguyệt vẫn đang xoa bóp Lâm Thiên Chính, cũng tò mò nhìn thoáng qua thiếu niên xấu xí, bất quá rất nhanh liền dời tầm mắt, khuôn mặt thật sự rất xấu xa, đặc biệt trên cái mũi có một nốt ruồi đen to bằng ngón cái, nhìn thật sự rất ghê tởm.

Hoàng Nhất Dao tiếp tục nói: "Vậy người xem ra hẳn là biết trị liệu cho hẳn như thế nào?"

Thiếu niên xấu xí trầm tư một hồi, nắm cổ tay Lâm Thiên Chính dò xét tìm tòi, lại nhìn như tùy ý ấn lên ngực và bụng, nói, "Cũng không khó khăn, chỉ là vị tiểu thư này cùng mấy vị sư phó phải dừng tay mới được".

Bị thiếu niên xấu xí trước mắt lấn áp hết khí thế, một gã mục sư, sắc mặt tức giận nói, "Một khi đình chỉ, lão tộc trưởng sẽ gia tăng đau đớn, nếu không hiểu không nên nói lung tung".

Thiếu niên xấu xí lắc đầu nói, "Các người làm như vậy chỉ làm tăng thêm bệnh tình, khôi phục thuật chính là một loại ma pháp làm gia tăng sức sống của tế bào, phải biết rằng gia tăng sức sống của thân thể đồng thời cũng làm gia tăng sức sống của bệnh khuẩn, các người nếu tiếp tục làm như vậy, lão tiên sinh sợ không qua nổi ba ngày nữa."

"Cái gì?" Đại trưởng lão cả kinh nói.

Thiếu niên xấu xí nhìn thoáng qua Nam Cung Nha Nguyệt, lại nói, "Vị tỷ tỷ này, người cũng nên dừng lại đi, loại thủ pháp này làm gia tăng tuần hoàn máu, xoa bóp càng nhanh chỉ làm lão tiên sinh càng thêm thống khổ".

Nam Cung Nha Nguyệt phản bác nói, "Làm sao có thể, đây là phương pháp trị liệu bí truyền của Nam Cung gia chúng ta, nếu phối hợp với đạo nguyên lực có thể trị bách bệnh."

Nhìn thoáng qua Lâm Thiên Chính đã hôn mê, thiếu niên xấu xí bất đắc dĩ nhún vai nói, "Sư phụ, chúng ta nên đi thôi!"

"Từ từ!"

Đại trưởng lão vội la lên, nhỏ giọng nói với mấy tên mục sư vài câu, Nam Cung Bác cũng đã bảo cháu gái dừng tay, Nam Cung Nha Nguyệt tuy dừng tay nhưng trong lòng rất không phục, một người cho tới bây giờ chưa hề nghe nói qua, một tông phái nhỏ nhỏ cư nhiên trước nhiều người như vậy, hạ thấp thủ pháp bí truyền của Nam Cung gia, bộ thủ pháp xoa bóp này đối với rất nhiều loại bệnh đều có hiệu quả kì diệu.

Chợt ngửi thấy một hương thơm quen quen, trong đôi mắt Nam Cung Nha Nguyệt hiện rõ sự nghi hoặc, mùi hương này cực thoảng, người bình thường rất khó nhận ra, nhưng đạo tông căn nguyên lực của Nam Cung Nha Nguyệt thuộc về mộc thuộc tính, từ nhỏ cực kì yêu thích hoa cỏ, bởi vậy rất mẫn cảm đối với các loại mùi hoa.

Mùi hương cực thoảng này, Nam Cung Nha Nguyệt nhớ rõ ràng là từ trên người Lâm Vũ Nhân tỏa ra, lúc ấy mùi rất đậm, vô luận là đậm hay nhạt Nam Cung Nha Nguyệt đều có thể khẳng định là giống nhau.

Lúc này cách Nam Cung Nha Nguyệt gần nhất chỉ có một người thiếu niên xấu xí mà thôi, hơn nữa trước khi thiếu niên xấu xí đến gần, nàng vẫn chưa ngửi được mùi gì, chẳng lẽ là hắn? Nhưng hình dáng hai người khác nhau quá lớn. , Nam Cung Nha Nguyệt lâm vào trầm tư.

"Hoàng môn chủ, bọn họ đều dừng tay, ngài xem, bây giờ đã đúng với yêu cầu của ngài?" Đại trưởng lão cẩn thận nói.

Hoàng Nhất Dao vuốt vuốt chòm râu trên cằm, mặt mày nhìn nhìn bốn phía rồi nói, "Có thể là có thể, có điều bí tông liệu pháp của Nhất Dao môn không truyền ra ngoài, cho nên.!"

Đại trưởng lão lập tức hiểu ý, đầu tiên kêu Lâm gia đệ đi ra ngoài, lại tươi cười đưa mấy tên mục sư cùng người của Nam Cung gia đến phòng sát vách nghỉ tạm.

Đợi cho phòng không còn người nào, Hoàng Nhất Dao cúi đầu khom lưng nhìn Lâm Khiếu Đường, nín nọt cười nói, “Hảo đồ đệ, kế tiếp người có thể xem xét kĩ, ta làm trợ thủ canh chừng cho người, tuyệt đối sẽ không cho người khác nhìn thấy hành động của người.”

Sớm đã thành quen với sắc mặt biến đổi nhanh chóng của Hoàng Nhất Dao, Lâm Khiếu Đường cũng không đáp lời, mang vào khẩu trang, lấy ra trang bị, cuối cùng xuất ra một lọ chất lỏng màu vàng, đây chính là thứ Lâm Khiếu Đường đặc biệt trồng được ba năm trước, đích thân hắn phối chế ra loại thuốc được tiêm bằng gai nhọn “Ma phí tán” này, mặc dù không lợi hại bằng thuốc tê kiếp trước, cũng không biết là có đạt tới tiêu chuẩn của Hoa Đà hay không, nhưng hiệu quả gây tê, trên cơ bản vẫn đạt yêu cầu.

.....

(*) nhân trung chi long: rồng trong loài người

14. Chương 13: Lời Mời Đến Từ Miền Mơ Ước

Cắt bỏ ruột thừa chỉ là một thủ thuật nhỏ mà thôi, nhưng chịu giới hạn trong trang bị lạc hậu, Lâm Khiếu Đường phải mất một canh giờ mới làm xong ca giải phẫu, miệng vết mổ khâu xong, Lâm Khiếu Đường rút ra ngân châm phong bế huyết đạo, nơi này giải phẫu so với kiếp trước của hắn có rất nhiều bất đồng.

Thu thập đồ đạc, Lâm Khiếu Đường nói nhỏ với Hoàng Nhất Dao vài câu, hắn liên tục gật đầu, sau đó Hoàng Nhất Dao nói đại trưởng lão gọi mấy tên mục sư lại, để bọn họ thực hiện khôi phục thuật cho Lâm Thiên Chính đang hôn mê.

Năm mục sư thi triển pháp thuật lên một người, lực lượng này không phải chuyện đùa, mấy vị mục sư này cấp bậc cũng không phải rất cao, người mạnh nhất cũng bất quá đạt tới tam tinh mục sĩ mà thôi, nhưng tập hợp cùng một chỗ cũng đủ làm cho vết mổ của Lâm Thiên Chính nhanh chóng khép lại.

Ngắn ngủi năm phút đồng hồ, Lâm Thiên Chính chậm rãi mở hai mắt, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người đại trưởng lão, chậm rãi nói, “Đại trưởng lão, có cháo nóng uống không?”

Đại trưởng lão vừa nghe liền kích động đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, trực tiếp chạy vội ra ngoài, chỉ chốc lát một tên gia phó bưng một chén cháo trong vắt đi đến.

Uống hết chén cháo, tinh thần Lâm Thiên Chính tốt hơn không ít, cơn đau bụng biến mất hẳn, vượt bụng tự nhủ: “Vừa rồi khi mê man ta cảm giác được có người cắt cái gì đó trong bụng ta, bất quá một đao ấy đã cắt hẳn đi ác tật.”

“Nhất Dao Môn không hổ là Nhất Dao Môn, thần kì a!” Mọi người xung quanh đều nhìn Hoàng Nhất Dao bằng ánh mắt cung kính.

Đại trưởng lão cố ý giữ lại, nhưng Hoàng Nhất Dao quả quyết cự tuyệt, tiến tới tay, hắn một khắc cũng không muốn lưu lại Lâm gia, mang theo gã đồ đệ xấu xí vội vã rời đi.

Hoàng Nhất Dao cùng Lâm Khiếu Đường vừa bước vào cửa tiệm thuốc, đã thấy lão Tam Tử hốt hoảng chạy ra, thần sắc run sợ nói, “Tĩnh dậy, tĩnh dậy, nàng đã tỉnh dậy.”

Đang cầm túi tử tinh tề, Hoàng Nhất Dao cười cười bước qua, ung dung nói, “Trấn định, trấn định, có vì sư ở đây không nên kích động, cái gì tĩnh dậy?”

Lão Tam Tử nuốt nước miếng, “Người đàn bà kia tỉnh dậy!”

“Tĩnh dậy thì tĩnh dậy đi! Tĩnh dậy mới tốt!” Hoàng Nhất Dao lão luyện mò mẫm tử tinh tề trong túi. Đột nhiên thần sắc biến đổi, “Tĩnh.....”

Hoàng Nhất Dao nhét túi tử tinh tề vào tay Lâm Khiếu Đường. Mặt không đổi sắc nói, tim không loạn đập, nói: “Hảo đồ đệ. Số tiền này trả trước cho người. Vì sư đột nhiên nghĩ ra còn có một việc quan trọng

chưa làm. Người đi gặp nữ nhân ấy đi. Vì sư sẽ đến sau.” Nói xong lắc mình ra khỏi hiệu thuốc. Thoáng cái đã không thấy bóng dáng.

“Sư phụ. Sư phụ.....!” Lão Tam Tử kêu lên.

Lâm Khiếu Đường kéo hẳn lại nói. “Đừng kêu. Hôm nay sợ là sẽ không trở về. Nữ nhân ấy vẫn còn trong phòng sao?”

Lão Tam Tử không biết làm sao liền gật gật đầu. Lâm Khiếu Đường thu hồi túi tiền. Hướng phòng ngủ trên lầu hai đi lên.

Hắc bào nữ tử sắc mặt tái nhợt ngồi trên giường. Thấy Lâm Khiếu Đường liền hỏi: “Quả trứng ấy ở đâu?”

“Vỡ!”

“Sau đó thì sao? Bên trong không có gì sao?”

“Có!”

“Có gì ?”

“Máu.”

“Máu? Chỉ máu thôi sao?”

“Đúng vậy!”

“Máu đâu?”

“Rửa sạch rồi!”

“Không có khả năng!” Hắc bào nữ tử mạnh mẽ đứng dậy kêu lên.

Lâm Khiếu Đường trấn định tự nhiên nói, “Mỹ nữ, ta cần phải lừa ngươi sao?”

Hắc bào nữ tử kinh ngạc nhìn thiếu niên râu xồm, mờ mịt ngồi trở lại, miệng không ngừng lẩm nhảm, “Sao lại cái gì cũng không có kia chứ? Sao lại cái gì cũng không có kia chứ”

“Ngươi hy vọng có cái gì sao?”

Lâm Khiếu Đường kì quái hỏi, rõ ràng chính là một quái thai, đó cũng không phải là chuyện tốt, thật ra vật đó mang ra còn không dọa chết người!.

Hắc bào nữ tử thần sắc hồ hững, tựa hồ bị đả kích, nhưng dường như cũng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Nữ nhân này lai lịch không rõ, căn nguyên chi lực lại khác hẳn võ tông, đạo tông mà Lâm Khiếu Đường biết, thân thủ lại càng cao, ít nhất cũng là cấp đại sư, nàng tựa hồ vẫn cất giấu bí mật, Lâm Khiếu Đường một điểm hứng thú cũng không có, thậm chí sớm đưa ra chút giới hạn, dường ai nấy đi.

Lâm Khiếu Đường đang muốn tìm lời nói cái gì đó, hắc bào nữ tử đột nhiên ngẩng đầu nói, “Cám ơn ngươi đã cứu ta!”

Đánh một gậy, xong lại xin lỗi, tạ ơn cái lông mao a, nếu không phải sợ bị ngươi chém, lão tử sẽ không thềm ra tay giúp ngươi, Lâm Khiếu Đường nghĩ thầm, nhưng trên mặt vẫn cười nói, “Ha ha, mất công giờ tay nhắc chân, không cần cảm tạ, hiệu thuốc vốn là chữa bệnh cứu người.”

Hắc bào nữ tử do dự nói, “Có thể hỏi một chút, ngươi dùng chính là pháp thuật gì?”

Lâm Khiếu Đường trông mắt vừa chuyển nói, “Một đạo pháp, tiểu pháp thuật mà thôi, không có gì cao siêu cả !”

Một trận trầm mặc.....

“Môn phái của các ngươi tại Hiên Viên quốc tựa hồ rất yếu, chẳng lẽ các ngươi không có tín ngưỡng sao?” Hắc bào nữ tử đột nhiên nói.

“Tín ngưỡng? Có a, đương nhiên là có, ta tin ngưỡng tử tinh đại thần!” Lâm Khiếu Đường bịa chuyện.

“Tử tinh đại thần? Ta như thế nào không có nghe nói qua?” Hắc bào nữ tử cổ quái nói.

“Không có nghe nói qua?” Lâm Khiếu Đường vẻ mặt tự đắc nhìn hắc bào nữ tử, ra bộ không tin nói, “Đại tỷ, đừng nói giỡn, ngươi tuyệt đối nghe qua, còn xem qua sờ qua dùng qua, nói không chừng còn gần gũi quá đi ấy chứ!”

Hắc bào nữ tử khẽ cau mày giống như suy tư về cái gì, một lát sau lắc đầu nói, “Hắn là không có, chúng ta long.....long... trí nhớ đặc biệt tốt, gặp qua tuyệt đối không quên.”

Lâm Khiếu Đường tiếc nuối lắc đầu, móc ra một miếng tử tinh tề để trên bàn tay ngấm nghĩa nói, “Cái này gặp qua chưa?”

Hắc bào nữ tử gật đầu, chăm chú nói, “Đây là tử tinh tiền tề thông dụng ở Kỳ Minh Phong, đương nhiên gặp qua”.

Lâm Khiếu Đường khẽ cười nói, “Đúng nga, vẫn là gặp qua rồi nga, đây không phải Tử tinh đại thần, thần thông rộng lớn sao!”

Hắc bào nữ tử kinh ngạc nhìn Lâm Khiếu Đường, con ngươi long trọng trang nghiêm hiện lên một tia bất khả tư nghị, “Tín ngưỡng của ngươi là tiền tề?”

“Không thể sao?” Lâm Khiếu Đường hỏi ngược lại.

“Ngươi không sợ khinh nhờn thần linh sẽ bị trừng phạt?” Hắc bào nữ tử không hiểu nhìn thiếu niên, trong lòng cũng không biết vì sao dâng lên một cỗ xúc động không tên.

Lâm Khiếu Đường dùng bộ dáng không có gì nói, “Thần linh, tin thì có, không tin thì không có, duy tâm mà thôi!”

Hắc bào nữ tử có vẻ dăm chiêu, chậm rãi nói, “Ngươi tên là gì?”

“Hắc đại!” Lâm Khiếu Đường không cần suy nghĩ nói một tiếng nghe vô cùng kiên quyết.

“Hắc đại? Hắc Suất là người thế nào với ngươi?” Hắc bào nữ tử nhún mày.

“Hắc Suất là đệ đệ của ta!” Nói ra lời này Lâm Khiếu Đường không hề có dị sắc, so với nói thật còn thật hơn.

Nhìn chăm chú một hồi, hắc bào nữ tử nhẹ giọng nói, “Ta gọi là Vưu Lị Nhã!”

Tên này hiển nhiên không phù hợp tiêu chuẩn Hiên Viên quốc, kì thật từ hình dáng nữ tử cũng nhìn ra vài điều, tuy rằng nàng có mái tóc và con ngươi màu đen, ngũ quan cũng rất nổi bật, nhưng không có nét tinh tế giống với những nữ tử của Hiên Viên quốc, lãnh diễm xen lẫn cuồng dã, dáng vóc cũng cao hơn một chút.

“Đại sư huynh, có người tìm ngươi!” Dưới lầu truyền đến thanh âm của A Mãnh.

Vưu Lị Nhã biến sắc, khóe miệng chảy ra một tia máu, “Là người dẫn bọn họ tới?”

“Ai?” Lâm Khiếu Đường không rõ nói thế ý, lắc đầu, lại nói, “Ta đi ra ngoài một chút!”

Dọc đường lâu một, một thanh niên nam tử mặc bạch bào trang trọng ngồi trên ghế, Lâm Khiếu Đường tới qua và hôm nay đều đã gặp qua, hắn là người được Lâm gia mời tới xem bệnh cho lão gia tử, hắn tới nơi này làm gì?

Mục sư vừa thấy Lâm Khiếu Đường lập tức đứng dậy, cung kính nói, “Ngươi hảo, ta là Chiêm Mỗ Tư, truyền giáo sĩ đến từ Tây đại lục Lôi Khắc công quốc! Chúng ta cũng đã vừa gặp mặt!”

”Ôi! Bond* của tôi! Lâm Khiếu Đường trong lòng than một tiếng, cười nói, “Không biết truyền giáo sĩ tiên sinh tìm ta có chuyện gì?”

“Ta đại biểu Lôi Khắc công quốc, đưa lời mời đến Hoàng môn chủ, hy vọng Hoàng môn chủ có thể đi Lôi Khắc công quốc chúng ta làm khách”. Chiêm Mỗ Tư đơn giản nói thẳng vấn đề.

Lâm Khiếu Đường con mắt híp lại nói, “A a, gia sư luôn luôn ru rú trong nhà, không thích đường xa, lão nhân gia nhiều tuổi, không thích hợp trèo non lội suối, ý tốt của truyền giáo sĩ tiên sinh, chúng ta chỉ có thể tâm linh”

Chiêm Mỗ Tư vẻ mặt tiếc nuối nói, “Là như vậy a, rất đáng tiếc, Hoàng môn chủ y thuật cao minh, tận Lôi Khắc công quốc chúng ta cũng đã nghe thấy, đã sớm vì Hoàng môn chủ chuẩn bị một phần lễ gặp mặt, đáng tiếc nha!”

Tiểu tử người hôm nay mới phát hiện ra sao! Cùng lão tử chơi trò câu cá, người vẫn còn non lắm, Lâm Khiếu Đường trong lòng không vui, ngoài miệng nói, “Đúng vậy, thật đáng tiếc, truyền giáo sĩ tiên sinh còn có chuyện gì không?”

Chiêm Mỗ Tư sững sốt, không ngờ tới thanh niên xấu xí trước mặt không một chút tiếc nuối, ánh mắt khế biến, lại nói, “Kì thật ngài có thể đại diện đi trước, Lôi Khắc công quốc chúng ta cũng sẽ đón tiếp bình đẳng”

Đón tiếp bình đẳng, câu nói rất nặng, rõ ràng có thâm ý, Lâm Khiếu Đường bị thống nói, “Truyền giáo sĩ tiên sinh, ta thân làm đồ đệ cũng muốn gánh vác một phần cho sư phụ, nhưng ta từ nhỏ mắc phải quái bệnh, không đi được đường xa, nếu không toàn thân sẽ mềm nhũn bất tỉnh”.

“Nga! Hoàng môn chủ chẳng lẽ không có cách nào điều trị sao?” Chiêm Mỗ Tư tò mò hỏi.

Xấu thiếu niên đột nhiên nắm vạt áo trắng của Chiêm Mỗ Tư lau lau nước mắt, thương tâm nói, “Sư phụ lão nhân gia vất vả hơn mười năm, tóc cũng đã trắng xóa, nhưng vẫn không tìm được cách hoàn toàn trị liệu, ta thật sự là xin lỗi lão nhân gia a, ô ô.....!”

Con mẹ người, còn không đi, nếu không đi, lão tử mượn bạch bào của người lau nước mũi, Lâm Khiếu Đường một bên cúi đầu giả bộ khóc, một bên bỉ ổi nghĩ.

Chiêm Mỗ Tư như có dòng điện chạy qua cứng người lại, đây là mục sư bào do chính giáo chủ đại nhân đích thân ban phát cho hắn, hắn nhanh chóng nhảy ra, vội vàng nói: “Tiểu huynh đệ, Hoàng môn chủ có nhiều điều không tiện, thật sự tiếc nuối, bất quá đại môn của Lôi Khắc công quốc chúng ta luôn luôn rộng mở chờ các người.....” Vừa nói Chiêm Mỗ Tư sớm đã chạy ra ngoài cửa, để phòng nhìn Lâm Khiếu Đường.

Gian kế thực hiện thành công, Lâm Khiếu Đường cười hắc hắc, khoát tay nói, “Truyền giáo sĩ tiên sinh, sao không ngồi lại đi, ai, ngài đừng chạy nhanh như vậy, cẩn thận té, trở về a, ăn cơm xong lại đi a, ta tự mình xuống bếp.....” Thường cho người chút vật trong mũi! Ha ha! Lời nói sau tự nhiên là chưa có nói ra.....

.....

(*).Bond: James Bond(điệp viên 007)

15. Chương 14: Thất Thường Nữ Nhân

“Vưu Lị Nhã tiểu thư, người cười cái gì?”

“Có sao?”

“Có a, người xem, bây giờ còn đang cười, chỉ là không rõ ràng mà thôi.”

Vưu Lị Nhã thú vị nhìn Lâm Khiếu Đường nói, “Lần đầu tiên ta nhìn thấy có người cầm mục sư bào của Lai Đặc giáo hội chùi nước mắt, ở Tây đại lục sẽ bị coi là khinh nhờn thần linh, nghiêm trọng thậm chí có thể bị đưa lên hỏa hình đài!”

Lâm Khiếu Đường kinh hãi nói, “May là ta không phải người của Tây đại lục”.

Dừng một chút nhớ đến cái gì, nói, “Vưu Lị Nhã tiểu thư, chẳng lẽ người nhận thức biết vị truyền giáo sĩ vừa rồi sao?”

Vưu Lị Nhã lắc đầu: “Không nhận ra, nhưng nếu bọn họ nhìn thấy ta, sẽ bắt ta.”

“Bắt người? Tại sao? Người cùng bọn họ có cừ oán?”

“Ta cũng không biết, từ khi ta hạ sinh trên thế giới này, tổ chức của ta, cùng bọn chúng chính là đối địch.”

“Nga!” Lâm Khiếu Đường chợt thấy cái mũi có điểm buồn bực cảm giác ngứa ngứa, tiềm thức lấy tay gãi gãi.

Cử động này lại làm cho Vũ Lị Nhã thần sắc biến đổi, “bồng!” một tiếng, quanh thân liền có một cỗ hắc khí bao quanh, vẻ mặt ôn hoà vừa nãy, trong nháy mắt trở nên hung thần ác sát, không để ý có thương tích trong người, mãnh trào lập tức chụp lên cổ Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường có chút mê muội. Cô nàng này quả thực con mẹ nó quá hỉ nộ vô thường. Vẻ mặt vừa rồi còn ôn hoà, nháy mắt lại trở nên hung thần ác sát: “Này! Người làm gì?”

“Người gạt ta!” Hàn quang trong mắt Vũ Lị Nhã đại hiện.

Bị lộ tẩy. Khó có khả năng nha! Lâm Khiếu Đường kinh hãi.

“Trên mũi của người có cái gì?”

Trên mũi không có gì nha? Lâm Khiếu Đường thuận thế vuốt vuốt cái mũi. Vừa sờ tới, Trong lòng thầm than một tiếng. Lão thiên a!

Da mặt giả không biết lúc nào bị tróc ra một lớp. Chỉ còn một chút dính vào da mặt. Cái này, trăm miệng cũng khó cãi.

Vũ Lị Nhã vung tay lên, tất cả vật phẩm nguy trang trên mặt Lâm Khiếu Đường đều bị bóc ra, khôi phục nguyên diện mạo.

“Tiểu nhân hèn hạ, quả nhiên nguy trang dung mạo, người đến cùng có ý đồ gì, ta giết người”. Trong mắt Vũ Lị Nhã hiện lên một tia kim quang.

Ý đồ? Lão tử muốn nằm lên người người, có tính là ý đồ không, Lâm Khiếu Đường trong lòng hô một câu, nữ nhân này đột nhiên bạo nộ cũng không phải lần đầu, mỗi một lần đều nhìn thấy máu, hoàn toàn không cần nhắc hậu quả.

Mẹ nó, lão tử cũng không muốn chết oan, Lâm Khiếu Đường cái khó ló cái khôn, đẩy mạnh một cái, Vũ Lị Nhã bởi vì thương thể chưa lành, trong lúc cấp bách, nhất thời bị đẩy lui hai bước.

Phanh....., một đoàn hắc hỏa phóng đến lồng ngực Lâm Khiếu Đường, cực kì đau nhức, Lâm Khiếu Đường cũng không chịu được, mạnh mẽ xông tới, dốc sức đẩy, lực lượng thật lớn, Vũ Lị Nhã vốn là dựa vào cửa sổ, hai người quần lấy nhau, mất đi thăng bằng song song ngã ra ngoài.

Một tiếng trống rỗng vang lên, nặng nề ngã trên mặt đất, phía sau hiệu thuốc là một hẻm nhỏ u tối, hai bên phòng ốc đa số là kho hàng, bình thường có rất ít người lui tới.

Sau khi té ra ngoài, Lâm Khiếu Đường cơ bản là nhắm mắt lại, đợi một trận đau nhức bốc lên, bất quá lúc lâu sau vẫn chưa có gì không khỏe, chỉ cảm thấy dưới thân mềm nhũn, làm giảm phần lớn lực ngã, hai tay chống lên hai luồng mềm mại nhô người lên, định thần vừa nhìn, toàn thân Vũ Lị Nhã đang bị hấn đè lên, một đôi con người đen lấy bốc hỏa cơ hồ muốn đem hấn ăn sống.

“Buông ta ra!” Vũ Lị Nhã kêu lên.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy trên hai tay truyền đến cảm giác rất mềm mại, không nhị nổi liền bóp bóp hai cái, bỗng nhiên phát giác không ổn, lúc này mới phát hiện, hai tay không biết khi nào túm chặt đôi gò cao ngất của Vũ Lị Nhã, làm bẹp dí cả đôi gò đầy đặn.

Vũ Lị Nhã liều mạng giãy dụa, nhưng một tia khí lực cũng không có, cơn giận cấp bách công tâm, lại thêm vừa té nặng một cái, thương thể nhất thời tăng thêm, hắc khí quanh thân cũng biến mất.

Dưới tình cảnh ấy, Lâm Khiếu Đường bị hai bàn tay nhỏ nhắn điên cuồng cào xé, nữ nhân này cũng không biết là ăn cái gì lớn lên, trọng thương mà vẫn có khí lực lớn đến kinh người, Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy thân thể thỉnh thoảng truyền đến từng trận đau nhức, so với ngày hôm qua bị Lâm Vũ Nhân hạ thủ còn nặng hơn vài lần.

Cảm giác đau đớn làm cho Lâm Khiếu Đường tức giận, hai tay chụp lấy hai cổ tay Vũ Lị Nhã, trừng mắt nhìn nàng nói, “Động dậy một chút, ta sẽ lột y phục của ngươi.”

“Hèn hạ!” Vũ Lị Nhã không tăng thêm lực, liền quay mặt đi.

“Muốn ta buông ra cũng được, nhưng ngươi phải đáp ứng ta không được khóc lóc!” Lâm Khiếu Đường hạ giọng nói.

“Chỉ cần ngươi buông ra ta sẽ giết ngươi!” Vũ Lị Nhã quát cường nói.

Một màn vô tội trên thân thể vừa rồi, không thể giải thích được, Lâm Khiếu Đường đối với nữ tử trước mắt này một điểm biện pháp cũng không có, nhẹ nhàng nói, “Ta và ngươi cũng không quen biết, ngươi gặp người là đánh, còn muốn một tiếng là giết, ta lừa ngươi cũng là vì bảo vệ bản thân, tuyệt đối không có bất cứ ý đồ gì, ta hiện tại buông tay ra, chúng ta về đường giới hạn, hai bên không thiếu nợ nhau.....”

“Kẻ lừa đảo!” Vũ Lị Nhã phun ra mấy chữ.

Lâm Khiếu Đường làm ngơ, hắn cũng không muốn cứ phải tổn sức như thế này, nhẹ buông tay, nhanh chóng đứng dậy, nhanh chân bỏ chạy.

“Tạch!”, một đạo ngân quang nhoáng lên, một chuôi tiểu đao cấp tốc phóng tới, Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, lúc sau một cơn đau đớn truyền đến toàn thân.

Lâm Khiếu Đường cuống chân chạy không ngừng, ngoặt vào một ngõ nhỏ gấp gáp thở dốc, rốt cuộc không thấy phía sau có động tĩnh gì, lúc này mới dừng lại, chịu đau rút thanh tiểu đao sau vai, nhìn bốn bề vắng lặng, đi một vòng quay lại, quan sát nửa ngày, vẫn chưa phát hiện bóng dáng Vũ Lị Nhã, liền quay lại cửa sau của hiệu thuốc, tiến vào gian phòng của mình.

Vũ Lị Nhã tựa hồ biến mất, Lâm Khiếu Đường dù sao vẫn có cảm giác nữ nhân này còn quanh quẩn đâu đây, đầu tiên thanh tẩy vết thương, thay đổi quần áo, nói vài tiếng với A Mãnh và Lão Tam Tử, sau đó hướng thẳng về Lâm gia.

Lâm Khiếu Đường có cảm giác Vũ Lị Nhã sẽ không bỏ qua cho hắn, chỉ có Lâm phủ mới là an toàn .

Ngoại tộc cấp thấp đệ tử có cửa vào riêng, nhưng bình thường vẫn đi hướng cửa chính, vì che dấu tai mắt, Lâm Khiếu Đường đi cửa nhỏ, vội vã chạy về chỗ ở của mình.

Thân thể của Lâm Khiếu Đường hai ngày nay bị thương tổn trước đó chưa bao giờ có, lồng ngực bị vô danh hắc hỏa đánh trúng, sau lưng còn bị đâm một đao, vẫn còn tỉnh táo chạy về đã là đại hạnh.

Bị đánh lộp di lộp lại nhiều lần, Lâm Khiếu Đường cũng cực kỳ giận dữ, nhưng đành chịu bó tay, cẩn thận nghĩ lại thì sợ hãi vô cùng, nếu đối phương là địch nhân của mình, hoặc là người âm độc, sợ là sớm bị đánh chết, căn bản ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có, cho dù chính mình có chút bản lãnh trị liệu, cũng không có đất dụng võ, nơi này đến cùng là thế giới dựa vào thực lực để nói chuyện, không có cường lực thì dù bản lãnh khác có mạnh cũng chỉ là vật trang trí.

Trở lại căn phòng lấy ra hòm thuốc, cởi quần áo, Lâm Khiếu Đường rất không yên tâm vết thương trên người, tại tiệm thuốc chỉ vội vàng xử lý, sợ là không đủ tinh tế, để tránh lưu lại hậu họa Lâm Khiếu Đường cẩn thận kiểm tra lần nữa, nhưng lại phát hiện sau lưng chỗ bị đâm đã không còn chảy máu, mà lồng ngực chỗ bị hắc hỏa đánh trúng cũng tự động bóc ra một lớp cháy xém.....

Tối hôm qua bị Lâm Vũ Nhân đánh một trận, không lưu lại vết thương có thể không lưu tâm, nhưng hai vết thương hôm nay rõ ràng rành rành, như thế nào khép lại nhanh chóng như vậy?

Vết thương khép lại nhanh tự nhiên là chuyện tốt, ai cũng không muốn chính mình mang theo đau đớn trong người, Lâm Khiếu Đường tự nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng lý trí cho hắn cảm giác chuyện phát sinh trên người mình có chút kỳ quái, nếu là chính mình khí lực mạnh, là đương thời cao thủ, có được tốc độ khôi phục nhanh như vậy, thì cũng không có gì lạ.

Nhưng mình rõ ràng là một phế vật không có nửa điểm căn nguyên lực, như thế nào có thể khôi phục nhanh chóng đến như vậy cơ chứ? Bốn năm trước bị Lâm Vũ Nhân đánh một trận phải nằm giường nửa tháng.

Một trận gió lạnh thổi qua, sóng lưng lạnh lẽo, Lâm Khiếu Đường không tự chủ được rung mình một cái, chợt thấy phía sau có động tĩnh, xoay người, “Oa..... ai.....”

Lâm Khiếu Đường thất thố sợ hãi kêu lên, một nữ tử y phục màu xanh lam lẳng lặng đứng bên giường giống như u hồn đang nhìn hắn!

Xoa xoa cái trán đang chảy mồ hôi lạnh, Lâm Khiếu Đường thần sắc cổ quái nhìn cô gái nói, “ Nam Cung cô nương, lần sau tới nhớ gõ cửa a, người dọa người, có thể dọa chết người đó .”

Nam Cung Như Nguyệt thông dong đi đến trước bàn đang để hòm dụng cụ, lấy ra từ trong hòm thuốc một thanh tiểu đao màu bạc nhẹ nhàng ngắm nghía, hơi hơi như sương mây, nói: “ Nếu người đã là Lâm gia ngoại tộc đệ tử, vì sao lại đầu nhập làm môn hạ của người khác?”

16. Chương 15: Đục Khoét Nền Tảng

Bỏ lại tiểu đao trong tay, Nam Cung Như Nguyệt lấy trong hòm ra một cái ống dài cổ quái, cuối ống có hai miếng tai nghe giống với thứ Lâm Uyển Nhi dùng ngày hôm qua như đúc, cầm ở trong tay quơ quơ nói, “Ý gì người so với ta rõ ràng hơn!”

“Người theo dõi ta?” Lâm Khiếu Đường kinh ngạc nói.

“Ta chỉ theo dõi người khả nghi, người khả nghi sao? Nếu như trong lòng không có quỷ, hà tất sợ ta theo dõi!” Nam Cung Như Nguyệt lập lòe nước đôi nói ra.

Sơ suất quá, Lâm Khiếu Đường âm thầm ảo não, lại không thể tránh được, mấy năm nay mình làm việc vẫn phi thường cẩn thận, nhưng dù vậy Lâm Khiếu Đường cũng minh bạch dù cẩn thận thế nào cũng không có cách vẹn toàn, bởi vì chính mình có nhược điểm trí mạng.

Ở cái thế giới người người học võ, một phế vật muốn ẩn giấu hành động, chỉ có vô danh làm việc, bất hiện sơn bất lộ thủy, nếu như khiến người khác hoài nghi, một khi cố tình theo dõi, Lâm Khiếu Đường căn bản không có năng lực tránh khỏi, trên thực tế, ngay cả phát hiện người theo dõi cũng là không thể.

Nếu đã bị phát hiện, nhiều lời vô nghĩa, Lâm Khiếu Đường dứt khoát nói: “Người muốn như thế nào?”

Nam Cung Như Nguyệt ánh mắt hơi hơi loang loáng, “ Mới đầu ta chỉ là tò mò, cũng cảm giác được thích thú, bất quá sau lại phát hiện, đại phế vật của Lâm gia cũng không phải hoàn toàn vô dụng, khi ta nhìn thấy người từ Thâm Hải Kim Đan đường đi ra, càng xác định ý nghĩ của ta, biểu hiện lên lút của tiểu lão đầu kia cũng không có gì giống sư phụ của người !”

Thiên chi kiêu nữ Nam Cung Như Nguyệt tuổi tuy còn trẻ,tại Hiên Viên quốc cũng đã có danh khí rất lớn, nhưng biểu hiện trí lực cùng thông tuệ lúc này, vẫn là ngoài dự tính của Lâm Khiếu Đường,hắn thực sự hoài nghi nàng phải chăng mới chỉ mười bốn tuổi.

Lâm Khiếu Đường cũng không thích bị người khác khống chế,mỉm cười: “Nói như vậy Nam Cung cô nương đã chú ý ta từ lâu. Người quá đẹp trai cũng là khuyết điểm a.”

Nam Cung Như Nguyệt không hề lay động.“ Người còn cho rằng bản thân mình tốt đẹp.Cũng khó trách, loại phế vật như người,nếu như không có chút khí chất vô lại. Sợ cũng sống không tới hôm nay,đã sớm bị sự vô năng của mình làm tức mà chết, hoặc có lẽ đã bị ánh mắt khinh bỉ của người khác giết chết.”

“Nam Cung cô nương quá khen!” Lâm Khiếu Đường không hề xấu hổ trả lời.

Nam Cung Như Nguyệt đang thưởng thức một loại dụng cụ chưa hề nhìn thấy bao giờ trong hòm thuốc. Xoay chuyển nói: “Theo ta được biết,Lâm gia đối với người không được tốt lắm. Ở trong một tiểu gia tộc không có mắt nhìn người sẽ không có tiền đồ gì đáng nói. Người vào làm môn hạ Hoàng Nhất Đao cũng là muốn phát huy khả năng của mình,nhưng chẳng qua ngại thân phận là Lâm gia ngoại tộc đệ tử,nên không dám đại triển thân thủ. Không bằng đến Nam Cung gia chúng ta làm môn khách đi! Có ta đề cử, người nhất định sẽ được trọng dụng,mặc cho người phát huy sở trường. Nam Cung gia chúng ta tuyệt đối sẽ không có ý nghĩ kỳ thị đối với người .”

Nghe xong lời này. Lâm Khiếu Đường cũng động tâm. Cuối cùng cũng đã nói ra, quanh quẩn nửa ngày. Cô nàng này té ra có ý chiêu mộ lão tử, nếu vậy lão tử nói chuyện đã có chút lợi thế.

Lâm Khiếu Đường cố ý trầm tư chốc lát, lát sau mới nói, “Không tốt lắm đâu, nếu như vậy ta chẳng phải trở thành phản đồ của Lâm gia sao?”

Nam Cung Nha Nguyệt cười nói, “Việc người làm hiện tại so với phản đồ có gì khác biệt? Huống hồ Lâm gia cùng Nam Cung gia quan hệ rất tốt, ở đâu mà chẳng giống nhau, cũng tương tự mà thôi!”

Lâm Khiếu Đường lắc đầu, nghiêm trang nói, “Có điều khác biệt, hiện tại dù sao ta vẫn là người Lâm gia, bên ngoài bất quá là trên danh nghĩa, kiếm chút tiền tiêu vật mà thôi, không tính là phản bội.”

Nam Cung Nha Nguyệt có chút không nhịn được nói, “Người cũng đừng lừa mình dối người, nếu người thiệt tình vì Lâm gia, cần gì dùng một thân phận khác chữa bệnh cho Lâm lão gia tử? Rõ ràng là có mưu đồ.”

Lâm Khiếu Đường cũng không cường biện, nói thẳng, “Nói nhảm, nếu không như vậy, ta sao có thể lấy được nhiều tiền!”

Nam Cung Nha Nguyệt hai tay vỗ một cái, nói: “Chính là cái đó, tại Lâm gia thân phận của người cực thấp, mỗi tháng phỏng chừng phát cho người mấy kim tệ, miễn cưỡng dùng một chút là hết, tại Nam Cung gia làm môn khách không chỉ có ăn có uống, một tháng cũng được ít nhất mười mấy tử tinh tệ, bình thường cũng không hạn chế tự do, chỉ cần không phạm gia quy, quốc pháp, khi có công việc thì chỉ cần người ra mặt một chút là được, có sao lại không làm cơ chứ?”

Đồ mặt dày, người nghĩ lão tử là trẻ con sao hả, một tháng mười mấy tử tinh tệ, từ trong miệng người nói ra cứ như ngàn vạn a, lão tử tùy tiện tìm người có tiền đưa một vài dao, ít cũng có trên trăm tử tinh tệ, nếu gặp phải đại tài chủ có nghi nan tạp chứng, hơn một ngàn tử tinh tệ cũng không phải là vấn đề, lấy địa vị của Nam Cung gia, chắc sẽ phái lão tử trị liệu cho hoàng thân quốc thích hoặc quý tộc gì gì đó. Nếu đã tìm đến Nam Cung gia các người để chữa bệnh, chỗ tốt sợ là cũng không chỉ có trên một vạn tử tinh tệ!

Lâm Khiếu Đường một đôi con ngươi đen hơi hơi híp lại, trên dưới đánh giá kĩ Nam Cung Nha Nguyệt nói, “Kì thật làm môn khách của Nam Cung gia cũng không phải không được, nếu như Nam Cung cô nương có thể đáp ứng ta một cái yêu cầu nho nhỏ, ta lập tức đi tìm nơi nương tựa cũng không có vấn đề gì.”

“Nga! Yêu cầu gì người cứ việc nói, chỉ cần Nam Cung Nha Nguyệt ta có thể làm, nhất định sẽ đáp ứng người!”

“Yêu cầu này Nam Cung cô nương tuyệt đối có thể làm được, hơn nữa không phải là người thì không thể.”

“Nói!”

“Người đáp ứng ta trước!”

“Người nói trước đi, chỉ cần ta có thể làm nhất định đáp ứng người!”

“Người nhất định có thể làm, kì thật một việc rất đơn giản, Nam Cung cô nương nếu không đáp ứng, thật là không thành ý, ta như thế nào có thể tin tưởng lời người nói vừa rồi là thật?”

“Được, ta đáp ứng người!”

“Gả cho ta!”

“Người..... Vô sỉ!”

“Sao lại nói vậy? Nam Cung cô nương đối với ta có hứng thú như thế, ta cũng thấy Nam Cung cô nương tài mạo song toàn, chúng ta hai bên đều có tình, hai chữ vô sỉ tuyệt đối không dính dáng, nếu Nam Cung cô nương đáp ứng, như vậy chúng ta hãy chọn ngày.....!”

Sự kiên nhẫn của Nam Cung Nha Nguyệt bị chà đạp, thân thể hơi hơi run, cố gắng áp chế tâm tình nói, “Ta không cùng người nói giỡn, hy vọng người cân nhắc cho kỹ, ta không muốn dùng phương thức cực đoan để xử lý chuyện này, nếu như Lâm gia nghe được phong thanh gì đó bất lợi đến người, như vậy không tốt lắm, tội danh phản bội tông tộc sẽ mang trên lưng cả đời.”

Hắc hắc,a đầu mặt dày, rốt cuộc cũng lộ ra chân diện mục,uy hiếp lão tử, lão tử mới không sợ người, cùng lắm thì bị Lâm gia đuổi khỏi cửa, đây là chuyện sớm muộn,có sớm hơn một chút cũng chẳng sao, chân trần còn ngại rách hài sao? Lâm Khiếu Đường lòng thầm nghĩ,nói: “Ta cũng vậy, rất nghiêm túc, Nam Cung cô nương người cũng cân nhắc cho kỹ một chút, huống hồ mới vừa rồi người cũng đã đáp ứng, nếu như thật sự suy nghĩ lại, ta còn muốn đề người xuống!”

“Người.....” Nam Cung nha nguyệt tức giận đến mức mặt đỏ bừng, nửa ngày mới phun ra hai chữ,“Vô lại!”

Lâm Khiếu Đường nhìn thẳng Nam Cung Nha Nguyệt, “ Quá khen rồi, không tiến!”

“Không biết lòng tốt của người, quả nhiên phế vật!” Nam Cung Nha Nguyệt thở hổn hển phun một câu, ảo não bước ra khỏi phòng.

Một lát sau, Lâm Khiếu Đường có chút nghĩ lại mà sợ, Lâm gia trên dưới vốn đối với hắn đã có thành kiến, nếu tiểu nương bì này thật sự tố cáo hắn mà nói, sợ là khó mà chịu nổi, tư tưởng về tông tộc của Hiên Viên quốc phi thường nghiêm trọng.Tự nhiên đứng núi này trông núi nọ, khẳng định là sẽ không được tốt, nhẹ thì trực tiếp trục xuất khỏi tộc môn,tiếng xấu mang trên lưng.Nặng có khả năng bị cắt đứt hai chân, giam giữ vài năm để sám hối, cuối cùng giáng xuống làm gia phó bắt lao động gian khổ cả đời.

Lâm Khiếu Đường cả ngày bất an, ngoài miệng nói là chân trần không sợ rách hài, nhưng chính mình thật sự không có năng lực tự bảo vệ mình, nếu thật sự là xảy ra chuyện, chỉ có thể nghe theo ý trời .

Bên ngoài có Vụ Lệ Nhã, bên trong có Nam Cung Nha Nguyệt, một người muốn giết mình, một người muốn chiêu nạp,con bà nó, lão tử lúc nào nổi tiếng như vậy, Lâm Khiếu Đường nằm ở trên giường lật qua lật lại thủy chung không cách nào ngủ, suy nghĩ miên man.

Lâm phủ trong một gian phòng khách, một già một trẻ đang bàn luận.

Nam Cung Bác tinh tế nghe cháu gái thuật lại, không nghĩ tới Nhất Dao Môn xấu xí thiếu niên kia lại chính là người thiếu niên đêm đó đi theo Lâm Uyển Nhi,nhìn thiên chi kiều nữ trăm năm khó gặp của Nam Cung gia, trong lòng lão cũng rất an ủi, chi tiết nhỏ đó Nam Cung Bác đúng là không phát hiện ra, nếu không phải lần này mang theo cháu gái đến thật đúng là đã bỏ qua một quái tài.

Nam Cung Nha Nguyệt giận dữ nói, Gia gia, tiểu tử này dùng cương nhu đều không được, chúng ta làm sao bây giờ?”

17. Chương 16: Tao Ngộ Bất Cốc

Nam Cung Nha Nguyệt gật đầu nói,“ Để hắn ở tại Lâm gia thật sự lãng phí, huống hồ Lâm gia kiếp số khó thoát, chống giữ không được bao lâu, hắn bắt quá là thành phần không quan trọng trong Lâm gia ngoại tộc đệ tử, nếu là bởi vì Lâm gia mà phải chịu liên lụy thì thật đáng tiếc, buổi chiều tôn nhi tại Tân La thành đã hỏi thăm, hai năm nay Nhất Dao Môn dùng độc môn bí pháp chữa khỏi khá nhiều nan bệnh, trong đó có ba người mắc bệnh trước mắt công nhận là tuyệt chứng.”

Nam Cung Bác lâm vào trầm tư, nâng chén trà lên uống một ngụm, trong đôi mắt già nua loé lên một tia sáng,“ Vì sự phát triển sau này của Nam Cung Gia, chỉ có thể làm như vậy, trong mắt Lâm gia hắn là một phế vật, nếu Lâm lão đệ có biết hắn là cũng sẽ không trách ta .”

Song nguyệt nhô lên cao, một trận gió nhẹ thổi qua thính đường hậu hoa viên Lâm phủ, hai đạo bóng đen chợt lóe vọt qua, biến mất không thấy.

Lâm Uyển Nhi thất hồn lạc phách rúc vào góc tường u tối, nhìn chằm chằm vào phiến cửa phòng không xa, nhìn hồi lâu, muốn tiến vào rồi lại không dám tiến vào, bên môi phần hồng cắn ra một đường máu, buổi chiều khi nàng được biết tin chính mình sẽ bị mang đi, cả người ngây dại, muốn cự tuyệt nhưng lại làm không được, có một số việc cũng không phải nàng có khả năng quyết định, thật sự là nàng không muốn đi.

Ngủ không được a, Lâm Khiếu Đường buồn bực vỗ vỗ đầu, từ trên giường bò xuống, cầm bình nước trên bàn mạnh mẽ uống vào một ngụm, mười lăm năm qua đây là lần đầu tiên nhắm nháp tư vị mãnh liệt, nôn nóng cảm giác, trong lòng cực kỳ mất bình tĩnh.

Chi dát.....

Cửa phòng chậm rãi mở, phát ra tiếng vang trầm muộn.

Lâm Khiếu Đường cả kinh: “Ai!”

Một bóng đen cực nhanh chọt tiến vào. Tiến đến đứng bên cạnh bàn chỗ Lâm Khiếu Đường.

Chẳng lẽ là Vưu Lệ Nhã? Khó có khả năng, nàng bị nội thương nghiêm trọng. Lâm phủ mặc dù không phải hoàng cung đại viện. Nhưng cũng không phải dễ dàng có thể lên vào như vậy.

Mặc kệ là ai. Lai giả bất thiện. Lâm Khiếu Đường cầm bình nước trong tay phóng về hướng bóng đen.

Ba sát..... Bình nước giữa không trung bị đối phương đánh nát.

Thời khắc nguy cơ con người có thể phát huy tiềm năng cực đại. Lâm Khiếu Đường cũng không biết lấy đâu ra khí lực, dùng sức quăng tiếp cái bàn ra xa đến mấy thước. Lập tức muốn há mồm hô lên, một bàn tay to thô ráp lặng yên tiến tới, từ phía sau bóp cổ Lâm Khiếu Đường. Thanh âm của hắn bị chặn ngang nơi cổ họng.

Phía sau còn có một người! Lâm Khiếu Đường thầm kêu không xong. Lần này chết chắc rồi!

Bóng đen tới trước, thấy mục tiêu đã bị chế trụ. Cũng ngừng lại.

“Không muốn chịu đau khổ thì nên thành thật một chút!” Người mới tiến vào rõ ràng cố hạ cho thanh âm trầm xuống, là giả âm.

Hảo hán không tính cái thiệt trước mắt, Lâm Khiếu Đường cũng không giãy dụa, gật đầu, bàn tay vẫn bóp cổ hắn chậm rãi thả lỏng rồi rời ra, lùi về phía sau Lâm Khiếu Đường.

“Ăn hết cái này đi!” Quay mặt về phía Lâm Khiếu Đường, hắc y nhân dáng vóc nhỏ nhắn đưa ra một khoảng được hoàn, thanh âm nói chuyện rất quái dị.

Nhìn bàn tay nhỏ trắng nõn, Lâm Khiếu Đường hoàn toàn có thể xác định, hắc y nhân này là một nữ tử, hơn nữa tuổi không lớn.

“Mụ mụ nói, không thể bậy bạ ăn những thứ lạ!” Lâm Khiếu Đường tròn mắt không ngừng chuyển động, muốn phân bớt sự chú ý của hắc y nhân, nghĩ cách chạy thoát, nhưng cổ khí thế cường đại phía sau, làm cho Lâm Khiếu Đường cơ hồ không thể động đậy.

“Đừng dài dòng, mau ăn, nói nhảm, ta đánh ngất ngươi!”

Con bà nó, như thế nào ai cũng dùng lời này uy hiếp lão tử, Lâm Khiếu Đường trong lòng thầm mắng, lại dâng lên nỗi niềm thê lương, ai bảo bản thân mình là một phế vật cơ chứ, nếu như..... Nếu như bình thường một chút mà nói, cho dù không phải cái gì ngút trời kì tài, dù không đứng được trên người khác, ít nhất tại thời khắc nguy cơ còn có chút sức phản kháng, còn có thể tự bảo vệ mình, nhưng lúc này hắn căn bản không có sức phản kháng.....

“Có hay không có chứng nhận vệ sinh, vạn nhất là đồ vật này nọ, ăn vào hổng bụng làm sao bây giờ!” Lâm Khiếu Đường không đầu không đuôi nói, cũng không quản đối phương có hiểu hay không.

”Ba”! Bàn tay thô ráp phía sau lại động, chỉ là lúc này đây không phải bóp cổ, mà là bóp miệng, lực lượng vô cùng lớn, Lâm Khiếu Đường ngay cả việc chống cự một chút cũng không làm được, miệng hắn mở lớn, đại não cũng mơ hồ.

Lâm Khiếu Đường vốn sợ được hoàn có độc, nhưng thay đổi suy nghĩ, hai người này muốn giết mình, không cần phải hao phí sức lực như vậy, tùy tiện hai quyền, cũng có thể đánh chết mình, lòng thoáng có chút yên tâm.

Hắc y nhân nhỏ nhắn phóng được hoàn hướng tới miệng Lâm Khiếu Đường, ngay tại lúc này.....

Tạch.....

Một đạo ngân quang hiện lên ở giữa cổ tay hắc y nhân, nha....., một tiếng kêu nhỏ, được hoàn trong tay hắc y nhân rơi xuống, không như ý nguyện tiến vào trong miệng Lâm Khiếu Đường.

“Các người là ai? Đêm hôm khuya khoắt xông phòng Khiếu Đường ca ca làm gì?”

Là Uyển nhi, Lâm Khiếu Đường đang thúc thủ vô sách, lòng chột hoan hỉ.

Hai hắc y nhân hiển nhiên không nghĩ tới lúc này còn có thể có người xuất hiện, bất quá phản ứng của hai người rất nhanh chóng, người đứng phía sau Lâm Khiếu Đường chế trụ hắc y nhân nhỏ nhắn cũng nhanh chóng phóng tới gần Lâm Uyển Nhi phát động công kích.

Bang bang.....

Nháy mắt công phu, hai người đã giao thủ mấy hiệp!

“Là người!” Lâm Uyển Nhi cơ hồ trong nháy mắt đã nhận ra thân phận đối phương.

Hắc y nhân bất động thanh sắc tiếp tục ra tay, Lâm Uyển Nhi cũng không muốn đánh, vừa né tránh vừa nói, “Tại sao các người muốn bắt Khiếu Đường ca ca! Mau thả ra!”

Hắc y nhân vẫn không trả lời!

Sát....., một đoàn Thanh Hỏa dâng lên, đốt cháy một cây nến, căn phòng tối nhất thời sáng bừng lên, gò má trắng hồng của Lâm Uyển Nhi dưới ánh nến chiếu rọi thấy rõ sự tức giận.

Hắc y nhân đang khổng chế Lâm Khiếu Đường, thấy kế hoạch thất bại, lực đạo trên tay chột tăng lên.

“Nam Cung Bác, dừng tay!” Lâm Uyển Nhi hét lớn.

Hắc y nhân không thèm để ý, tay kia vung lên đánh xuống gáy Lâm Khiếu Đường.....

Lâm Uyển Nhi cấp bách tức giận, rút tiểu đao sau lưng, đâm thẳng vào ngực mình.

Bàn tay đang giáng xuống cổ Lâm Khiếu Đường chột mạnh mẽ đổi hướng, cách không phách một chưởng về phía Lâm Uyển Nhi.

Phanh.....

Đương.....

Một cỗ lực lượng vô hình đánh tới cổ tay Lâm Uyển Nhi làm tiểu đao rơi xuống.

“Uyển nhi tiểu thư, hà tất phải tự làm khổ mình!” Hắc y nhân rút cuộc mở miệng nói chuyện.

Khuôn mặt tái nhợt, Lâm Uyển Nhi trợn mắt nhìn, “ Nếu các người thương tổn Khiếu Đường ca ca, ta cho dù chết cũng không đi với các người.”

Hai gã hắc y nhân nhìn nhau, đồng thời lấy tấm che mặt xuống, đúng là Nam Cung Nha Nguyệt và Nam Cung bác!

Hai người cùng nghĩ đến lợi ích gia tộc, cân nhắc thiệt hơn, cũng không nghĩ ra được một cái cớ quang minh chính đại để mang Lâm Khiếu Đường đi.

Nếu đem chuyện thiếu niên này đi bán làm môn hạ kẻ khác nói ra, có khả năng hắc y nhân sẽ bị Lâm gia trục xuất khỏi gia tộc, nhưng dù sao đó cũng là chuyện nhà người ta, với thân phận Nam Cung bác hắc y nhân cũng không muốn dùng thủ đoạn như vậy hãm hại một gã thiếu niên, truyền ra ngoài thì đúng là chuyện cười, như vậy còn có thể làm cho gã thiếu niên nảy sinh oán hận với Nam Cung gia, nếu mạnh mẽ ép buộc mang hắc y nhân đi, cũng sẽ không toàn tâm toàn ý vì Nam Cung gia làm việc.

Huống hồ như vậy còn có thể tổn hại danh tiếng Lâm gia, mục đích tới đây lần này của Nam Cung Bác tương đối miễn cưỡng, Nam Cung gia và Lâm gia đã không còn trên cùng một chiếc thuyền, hắc y nhân như vậy ngược lại có thể mang tiếng bỏ đá xuống giếng, có lẽ có thể mượn người của hắc y nhân tiết lộ bí mật này, nhưng vì ngày mai đã phải phản hồi Đại Châu thành, thời gian không cho phép, mà Nam Cung Bác nghĩ tình cũ, cũng không muốn gia tộc lão bằng hữu thêm chuyện.

Trực tiếp bắt người đi, lại càng là hạ hạ sách, một người lớn như vậy, bỗng dưng biến mất ở Lâm gia, tuy là người này đối với Lâm tộc không có tác dụng gì, nhưng Lâm gia cũng tuyệt không mặc kệ, nếu không thì uy vọng của gia tộc trong lòng người sẽ bị hạ thấp, thử hỏi ngay cả tộc nhân cũng bảo vệ không nổi, chuyện

này đối với gia tộc có ý nghĩa như thế nào, ngoại nhân nhìn vào sẽ cho rằng Lâm gia vô năng, cho nên Lâm gia nhất định tận hết sức lực điều tra nguyên nhân mất tích, bất cóc so với lộ bí mật càng là thủ đoạn thấp kém.

Bất quá lão đại gian hoạt Nam Cung Bác vẫn nghĩ ra một diệu kế.....

18. Chương 17: Bể Túc Hoàn

Hoàn đan được vừa rồi bắt Lâm Khiếu Đường ăn vào chính là bể túc hoàn, một khi ăn sẽ mất đi tri giác!

Nam Cung Bác dự liệu Lâm Uyển Nhi trước khi đi nhất định sẽ đi thăm Lâm Khiếu Đường, đến lúc đó tự nhiên phát hiện Lâm Khiếu Đường hôn mê bất tỉnh, với thực lực Lâm gia trước mắt quyết không thể tra ra nguyên nhân.

Sau đó Nam Cung Bác thuận nước giong thuyền, yêu cầu mang Lâm Khiếu Đường hôn mê bất tỉnh cùng đi, nói rằng Nam Cung gia có lẽ có biện pháp điều trị.....

Chỉ là Nam Cung Bác không ngờ tới từ lúc chấp tối Lâm Uyển Nhi vẫn đứng nhìn cửa phòng Lâm Khiếu Đường không rời đi.

Nhìn Nam Cung Nha Nguyệt, Lâm Khiếu Đường cực kì giận dữ, tiểu nương bì này buổi chiều mới chào không được cư nhiên muốn bắt cóc lão tử.

Lâm Khiếu Đường tức giận đến nghiến chặt răng, “Nam Cung cô nương, các ngươi đường đường nhất đại thể gia, không ngờ đối với một tên vô danh tiểu tốt như ta đây lại dùng thủ đoạn âm hiểm như vậy, không phải là chuyện bé xé ra to sao?”

“Lâm tiểu huynh, chúng ta tuyệt không có ác ý, chỉ là nghĩ đến một kế sách vạn toàn giúp người thoát khỏi vũng bùn mà không làm tổn hại đến thanh danh của Lâm gia mà thôi, người bái người khác làm môn hạ là chuyện phân tộc, chúng ta đang giúp người nha!” Nam Cung Bác chậm rãi nói.

Lâm Khiếu Đường xoay người một cái nói, “Nam Cung tộc trưởng, trước cảm ơn, tiểu nhi một thân phế vật thật không dám làm phiền lão nhân gia ngài quan tâm”.

“Gia gia, đừng nghe hắn nói nhảm. Người này không biết lòng tốt của người. Cứ bắt hắn nuốt được hoàn đó” Nam Cung Nha Nguyệt nghĩ đến chuyện buổi chiều bị người này đùa giỡn, trong lòng bốc hỏa.

Lâm Uyển Nhi lắc mình đứng trước mắt Lâm Khiếu Đường. “Không cho các ngươi khi dễ Khiếu Đường ca ca!”

Nam Cung Nha Nguyệt trào phúng nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường, nói, “Như thế nào? Người chỉ có biết trốn sau lưng một tiểu cô nương tìm kiếm sự che chở thôi sao?”

Muốn kích lão tử. Thật xin lỗi, ta không thể để mình bị đẩy lòng vòng a, Lâm Khiếu Đường nhú mày nói, “Ta cần người quản chuyện của ta sao?”

“Người..... Đồ nhát gan!” Nam Cung Nha Nguyệt dậm chân nói.

Nam Cung Bác kì quái nhìn thoáng qua Nam Cung Nha Nguyệt. Hôm nay Nguyệt Nhi làm sao vậy? Rất ít khi thấy nàng tâm tình mất khống chế như vậy. Lão vội vàng xoa tay ra hiệu cháu gái không nói nữa.

“Lâm tiểu huynh. Nếu người đã không nguyện ý ở lại Lâm gia. Hơn nữa muốn tìm lối đi riêng. Sao không đến Nam Cung gia chúng ta làm môn khách. Chỉ cần người nuốt hoàn thuốc này vào. Ta sẽ có biện pháp quang minh chính đại mang người ra khỏi đại môn Lâm gia”.

Lâm Khiếu Đường buồn cười nói, “Không muốn ở Lâm gia là ta muốn như vậy, tìm con đường riêng cũng là sự vui vẻ của ta, đi Nam Cung gia các ngươi, ta thực không vui, hiểu chưa?”

“Tầm mắt thật ngắn!” Nam Cung Bác đáng tiếc lắc đầu, lại nói, “Đã như vậy, vì sự an toàn của Lâm tiểu huynh, vậy không thể làm gì khác hơn là đắc tội, lão phu cam đoan không bao lâu người nhất định sẽ vui vẻ.”

Thân thể Nam Cung Bác nổi lên một tầng ánh sáng nhạt, hư ảnh nhoáng lên, đã đẩy Lâm Uyển Nhi ra, mang Lâm Khiếu Đường đến tới góc phòng vũng vàng không chế hấn, ai cũng không thấy rõ động tác của Nam Cung Bác.

Cao thủ! Lâm Khiếu Đường trong lòng thâm than.

“Nuốt vào cho lão phu?”

Phanh.....

Đột nhiên một tiếng trầm đục.

Phốc.....

Lâm Uyển Nhi vừa mới yên lành đứng một bên trong miệng chợt phun ra một cổ nồng đậm huyết thủy, té ngã trên mặt đất.

“Uyển Nhi muội muội!” Lâm Khiếu Đường quát to một tiếng, không để ý tới Nam Cung Bác vội vàng vọt tới.

Nam Cung Nha Nguyệt cùng Nam Cung Bác đều ngẩn người, bọn họ không rõ Lâm Uyển Nhi vì sao lại tự tàn hại chính mình, chẳng lẽ là vì tiểu tử này?

Nhìn Lâm Uyển Nhi hơi thở co rút trong lòng mình, Lâm Khiếu Đường không biết vì sao trong lòng đau xót, cả người dâng lên một cổ hàn khí, đôi mắt màu đen xẹt qua một tia quang mang đáng sợ, tàn nhẫn liếc mắt một cái nhìn một già một trẻ đang sưng sờ.

Nam Cung Bác vội vã tiến lên nắm lấy cổ tay, dò xét, rồi thở phào một hơi, “Vẫn còn tốt, không có thương tổn yếu hại, chỉ là bị nội thương.”

Quang mang âm lãnh trong mắt Lâm Khiếu Đường chỉ thịnh chứ không giảm, cười lạnh nói, “Chỉ là bị điểm nội thương? Nam Cung lão nhi, người nói thực nhẹ nhàng a!”

Dám gọi Nam Cung Bác là lão nhi, Nam Cung Nha Nguyệt tức giận đến cả người phát run, “Tiểu tử thúì, người thật to gan, ta giết người!”

Lâm Uyển Nhi giãy dựa ngồi dậy muốn bảo vệ Lâm Khiếu Đường, tuy bị thương, nhưng không chút nào sợ hãi xông lên đứng chắn trước mặt Nam Cung Nha Nguyệt, quát cường nói, “Người dám!”

Nam Cung Bác yên lặng nhìn chăm chú vào thần sắc kiên định của Lâm Uyển Nhi, đoán không ra, một thân hình nho nhỏ lại chứa đựng một ý chí kiên người như thế, nàng cùng tiểu tử này đến cùng là quan hệ như thế nào? Nếu như nói chỉ là quan hệ gia tộc bình thường, thì quả là gượng ép.

Nam Cung Nha Nguyệt cũng bị khí thế của cô gái nho nhỏ trước mắt chấn nhiếp, hơn nữa cũng mơ hồ về thân thể của Lâm Uyển Nhi, Nam Cung Nha Nguyệt cũng không dám coi thường vọng động.

Lâm Uyển Nhi thở mạnh một hơi, xóa đi vết máu khóe miệng, định thần nhìn Nam Cung Bác, nghiêm mặt nói, “Nam Cung gia gia, chỉ cần người đáp ứng Uyển nhi, không thương tổn Khiếu Đường ca ca, Uyển nhi nguyện ý đi trước tới Đại Châu thành, toàn tâm toàn ý đợi tại Nam Cung gia, trong vòng bốn năm tuyệt không rời đi!”

Bốn năm! Bốn năm a! Thời gian dài như thế Nam Cung bác cho tới bây giờ cũng không dám suy nghĩ, trong lòng lý tưởng bất quá là hai năm mà thôi.

Nhìn đôi mắt phát ra tia kiên quyết, Nam Cung Bác liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường, cân nhắc lợi hại, tiếc hận thở dài nói, “Nguyệt Nhi, trở về phòng rót cho gia gia chén trà, cổ họng có chút hơi khô!”

“Gia gia!” Nam Cung Nha Nguyệt không cam lòng buông tay thất thanh nói.

Nam Cung Bác đã ra cửa phòng, trầm giọng nói, “Còn không mau đi châm trà cho gia gia!”

Nam Cung Nha Nguyệt trừng mắt nhìn Lâm Khiếu Đường, đáng vẻ rất không tình nguyện bước ra khỏi cửa.

“Gia gia, người sao lại có kiêng kị đối với Lâm gia tiểu nha đầu? Ta cũng không tin nàng thực sự có thể vì một phế vật mà tự sát! Tiểu tử thúì mặc dù không có thực lực gì, nhưng là quái tài hiếm có, Nguyệt Nhi

có một loại cảm giác, sau này chúng ta Nam Cung gia nhất định sẽ cần đến hẳn”. Tiến vào phòng khách, Nam Cung Nha Nguyệt vẫn không tha hỏi.

“Nguyệt Nhi, người còn nhỏ, có một số việc bây giờ không cần biết, sau này người sẽ minh bạch, vì việc nhỏ làm hỏng việc lớn, như vậy rất không tốt, chúng ta lần này tới mục đích chủ yếu là vì Lâm Uyển Nhi, bất cứ chuyện gì khác đều không thể đem ra so sánh, chuyện này dừng ở đây, không nên suy nghĩ nữa, tóm lại sau khi người vào ngũ đạo tông, nhất định phải toàn tâm đi theo tông chủ tu luyện, không nên phụ kì vọng của tông chủ đối với người, còn có hy vọng của Nam Cung gia tộc, biết không?” Nam Cung Bác hạ giọng căn dặn.

Nam Cung Nha Nguyệt mơ hồ cảm giác được cái gì, cũng không tiếp tục chấp nhất, khẽ gật đầu, nhưng trong lòng lại tựa hồ bị kích thích, đối với thế lực đến gia gia còn phải sợ sinh ra cảm giác tò mò. Là cái gì có thể ? Lòng hiếu thắng lặng lẽ tăng lên.....

Lâm Khiếu Đường đau xót đỡ Lâm Uyển Nhi đặt nàng ngồi xuống ghế, cẩn thận kiểm tra, trừ bỏ nhíp tim có chút nhanh hơn, thật cũng không có cái gì trở ngại, nhưng nội tạng có dấu hiệu bị tổn thương.

“Nha đầu ngốc, nào có người nào cứu người giống như người không!” Lâm Khiếu Đường đau lòng nói, kì thật có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng tới miệng rồi nhưng cũng không nói ra được, Uyển nhi hiển nhiên biết Nam Cung lão nhi cùng tiểu nương bì, hơn nữa giữa nhau còn tồn tại quan hệ nào đó.

Lâm Uyển Nhi như một tiểu cô nương làm sai chuyện , cúi đầu không nói, thân hình xinh xắn còn chưa phát dục hoàn toàn ngồi dựa trên ghế lớn có vẻ yếu đuối, hai chân thậm chí không hề đặt xuống mặt đất, nhẹ nhàng ngượng nghịu, nói nhỏ, “ Khiếu Đường ca ca, người không thích Uyển nhi như vậy sao?”

Lâm Khiếu Đường hơi lộ ra vẻ trách cứ nói, “Thật là không thích nga, tự tàn hại mình thật là một hành vi ngu xuẩn, đáp ứng ca ca, sau này không được làm như vậy, vô luận phát sinh chuyện gì cũng không được làm thương tổn chính mình, giữ được núi xanh, sợ gì không có củi đốt, hảo nữ không tính thua thiệt trước mắt, chỉ cần còn sống sẽ có biện pháp, không cần phải cực đoan, hiểu chưa?”

“Ân, Uyển nhi hiểu được!” Cô gái nhẹ nhàng gác ngừ gạt đầu, hai bàn tay bạch ngọc đặt ở trên đùi không yên lòng đan vào nhau.

Một trận trầm mặc.

Lâm Uyển Nhi mãnh mẽ ngẩng đầu lên, “ Khiếu đường ca ca, Uyển nhi phải đi, thật lâu thật lâu mới có thể trở về, người có nghĩ tới Uyển nhi hay không?”

19. Chương 18: Lưu Lại

“Đi Nam Cung gia!” Lâm Uyển Nhi cúi đầu nói. “Tại sao?” Lâm Khiếu Đường trong lòng khẽ run lên khẽ hỏi. Lâm gia trên dưới cũng chỉ có Lâm Uyển Nhi đối hẳn rất tốt, hiện giờ nàng phải đi, đột nhiên trong lòng nổi lên cảm giác trống trải. “Bởi vì Uyển nhi không có lựa chọn nào khác, Khiếu Đường ca ca, người đáp ứng Uyển nhi một việc được không?” Uyển nhi thành khẩn nhìn Lâm Khiếu Đường nói. “Người nói đi, chỉ cần ca ca có thể làm nhất định giúp người đi làm!” Lâm khiếu đường vỗ bộ ngực nói. “Ân!” Lâm Uyển Nhi chăm chú gạt đầu, nói tiếp, “Uyển nhi thỉnh cầu Khiếu Đường ca ca đừng rời khỏi Lâm gia!” Lâm Khiếu Đường sững sốt một chút, đột nhiên cười nói, “Ha ha, ta chưa từng nói sẽ rời khỏi Lâm gia a!” Lâm Uyển Nhi chum chím cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt thanh tú khẽ nhúc nhích. “Khiếu đường ca ca, Uyển nhi biết nhiều năm như vậy, Lâm gia đối với người cũng không tốt, mọi người thường xuyên cười nhạo người, các trưởng bối đều xem thường người, nhưng là bọn họ đều là vô tâm, người tha thứ bọn họ nha, Uyển nhi vẫn biết, năm năm trước Khiếu Đường ca ca đã muốn rời khỏi Lâm gia, sớm đã bái người khác môn hạ, chỉ còn chờ lễ trưởng thành chấm dứt, sẽ tự lập môn hộ, cùng Lâm gia phân ra giới hạn, Uyển nhi là thỉnh cầu Khiếu Đường ca ca trợ giúp Lâm gia.” “Ta? Trợ giúp Lâm gia?” Lâm Khiếu Đường nhấn mạnh chỉ vào mũi của mình, lại nói, “Uyển nhi muội muội, tình huống của ta người cũng không phải không biết, một phé vật mà thôi, đừng nói trợ giúp Lâm gia, ta ngay cả chính mình đều không giúp được, đêm nay nếu không phải Uyển nhi muội muội, ca ca ta sợ là đã bị người ta bắt đi!” Uyển nhi đan ngón tay vào nhau nói. “Khiếu đường ca ca đừng nói như vậy. Mỗi người đều có sở trường của mình. Nam Cung Bác tại sao lại muốn bắt đi người cơ chứ? Điều đó đủ để nói rõ Khiếu Đường ca ca không phải phé vật. Lâm gia dù sao cũng là một

tiểu gia tộc. Có một số việc vẫn nhìn không thấu. Uyển nhi kiên trì tin tưởng rằng Khiếu Đường ca ca là người rất tài giỏi. Năng lực của Khiếu Đường ca ca đưa mắt cả đại lục cũng chẳng có ai bằng”. Nhìn tiểu nha đầu nói chuyện đạo lý rõ ràng. Lâm Khiếu Đường phát hiện mình nguyên lai cũng không hiểu rõ nàng. Tiểu nha đầu so với tưởng tượng của hắn thành thực hơn nhiều lắm. Lâm Khiếu Đường đột nhiên có điểm nhìn không thấu. Nàng làm sao biết mình còn có một thân phận khác. Tại sao lại muốn đi Nam Cung gia. Tựa hồ có quá nhiều chuyện hắn không biết. “Uyển nhi. Người đánh giá ta rất cao”. Lâm Khiếu Đường thần sắc lạnh nhạt nói. Uyển nhi dừng cảm nhìn thẳng vào Lâm Khiếu Đường. Lớn mật cầm lấy tay Lâm Khiếu Đường. Sắc mặt hơi hơi phấp phỏng. “Khiếu Đường ca ca. Vì Uyển nhi lưu lại trợ giúp Lâm gia đi nha. Nếu như rời đi Lâm gia. Khiếu Đường ca ca cũng sẽ mất đi một chiếc ô che chở. Có lẽ chiếc ô này cũng không bền chắc, nhưng dù sao vẫn hơn so với người không có chân lực mạnh mẽ. Thật sự cùng Lâm gia đoạn tuyệt quan hệ, năng lực của Khiếu Đường ca ca sẽ bị vĩnh viễn mai một. Cũng có thể bị người khác lợi dụng.” Lâm Uyển Nhi dừng cảm hành động. Lâm Khiếu Đường có cảm giác ngoài ý muốn. Khi bị hai bàn tay bạch ngọc nắm được, trong lòng rung động, thật mềm mại. Tiểu nha đầu nhất định là thâm mến ca ca ta đã lâu. Nhìn người thành khẩn như vậy, cho người chiếm tiện nghi một lần đi! Lâm Khiếu Đường dâm dăng nghĩ ngợi. “Khiếu Đường ca ca, người làm đau ta!” Lâm uyển nhi mặt đỏ lên, thanh âm nhỏ tới mức không nghe thấy, một đôi bàn tay nhỏ giờ phút này bị một đôi bàn tay to tùy ý giày vò. “Ha ha.....! Ta còn tưởng chén trà lúc nào lại biến thành mềm mại như vậy chứ, nguyên lai là cầm nhầm a, xin lỗi xin lỗi!” Lâm Khiếu Đường mặt không đỏ tâm không đổi cười nói. Thật có lỗi! Thật có lỗi! Vậy mà lại sinh tà niệm đối với một cô gái mười bốn tuổi, lão tử cũng không thích tình ái với trẻ thơ, không đúng, nhưng nàng chiếm tiện nghi của ta trước, ta chỉ là phối hợp một chút mà thôi, Lâm Khiếu Đường một chút giác ngộ sai lầm cũng không có..... Nhẹ nhàng rút hai tay về, Lâm Uyển Nhi giả bộ làm cái gì cũng không phát sinh, tiếp tục nói, “Khiếu đường ca ca, có thể lưu lại không?” “Lưu lại, đương nhiên lưu lại!” Lâm Khiếu Đường bật thốt, nhưng vừa nói xong lại hối hận, có cảm giác muốn rút lại lời nói, chỉ trong một khắc, lão tử bị một tiểu nha đầu mười bốn tuổi sắc dụ, lại có thể đáp ứng chuyện có hại như vậy. “Thật sự?” Lâm Uyển Nhi hưng phấn đứng lên, một lần nữa chụp lấy tay Lâm Khiếu Đường. “Thật..... Thật sự!” Lâm Khiếu Đường nhìn hai bàn tay nhỏ đang nắm tay mình, chậm rãi nói ra hai chữ. “Thật tốt quá! Uyển nhi biết Khiếu Đường ca ca là người rất tốt mà, lưu lại đối với người và Lâm gia đều có chỗ tốt”. Lâm Uyển Nhi cơ hồ nhảy dựng lên, nháy mắt mấy cái, đột nhiên dừng lại nói, “Khiếu Đường ca ca có thể lại đáp ứng Uyển nhi một việc nữa được không?” Một hạt mồ hôi từ gò má trái Lâm Khiếu Đường chảy xuống, nhìn hai bàn tay nhỏ đang cầm tay mình, lại nhìn sang vẻ mặt yếu đuối khẩn cầu của cô gái. Đôi tay trắng trẻo này không phải để sờ vuốt a, sờ vuốt một lần phải đáp ứng một việc, thua thiệt lớn a! Lâm Khiếu Đường lòng đang kêu gào, vẻ mặt đau khổ nói, “Nói đi!” “Cố gắng tu luyện quyền hóa hệ tứ giai vũ kỹ lần trước Uyển nhi đưa, có thể chứ!” Lâm Khiếu Đường mặc mặc chấp thuận gật đầu, trong lòng buồn bực nghĩ, lão tử vẫn tu luyện đều a, chỉ là luyện mấy cũng vô dụng. Uyển nhi vẫn có chút lo lắng, “Không được lười biếng nga, chúng ta ngoắc tay, nếu ai lười biếng người đó chính là con chó nhỏ!” Lại một hành động ngây thơ vô cùng trong mắt Lâm Khiếu Đường, thực không cách nào cự tuyệt, chỉ là lúc ngoắc tay, Lâm Khiếu Đường có cảm giác mắc bẫy. Lâm Uyển Nhi thực sự bị Nam Cung gia mang đi, đi vô cùng lặng lẽ, Lâm gia trên dưới cơ hồ không có nhiều người biết nguyên nhân chính thức, trưởng lão viện chỉ đơn giản giải thích, phải đi Nam Cung gia đào tạo sâu hơn. Một tháng sau, vì bù vào vị trí đang thiếu của Lâm Uyển Nhi, Lâm gia phá lệ kiểm tra một lần, ban đầu là Lâm Vân Phi, Lâm Uyển Nhi cùng Lâm Vũ Nhân sớm đạt được tư cách tiến vào luyện được đường, nhưng Lâm Uyển Nhi rời đi, tự nhiên sinh ra một vị trí, kéo theo sau, đó là vị trí của mỗi người đều được tăng lên một cấp. Nhưng vì công bằng, thi kiểm tra vẫn bắt đầu từ cấp thấp nhất. “Ngoại tộc ca ca, người thua!” Vẫn là câu nói quen thuộc, việc bất đồng chính là, lời nói phát ra là từ một nữ đồng chín tuổi. Lâm Khiếu Đường vừa bị đánh bại ngã trên mặt đất lại hi hi cười đứng dậy, không thèm nhìn những ánh mắt khinh bỉ dưới đài, “Tiểu Nhã thật là lợi hại, ca ca thua!” “Ca ca, người thật vô dụng, đã mười lăm tuổi, còn không thể thông qua lần tiên kiểm tra!” Lâm Nhã không cố kỵ nói. “Ha ha, không phải là ca ca vô dụng, là tiểu hài tử các ngươi quá lợi hại!” Lâm Khiếu Đường gãi gãi đầu cười nói. “Ngoại tộc đệ tử Lâm Nhã thắng, đạt được tư cách tiến vào học tiên được đường. Ngoại tộc đệ tử Lâm Khiếu Đường bại, không được tiến vào học tiên được đường, tiếp tục tiến hành căn nguyên chỉ lực Trúc Cơ tu luyện!” Lời tuyên bố cứng nhắc, vẻ mặt cứng nhắc, ở Lâm gia làm trọng tài hơn năm mươi năm kiểm tra thành viên thi cử, Lâm Đức Vượng vẫn là lần đầu tiên gặp phải phế vật như vậy, hai câu tuyên bố này ngoại trừ câu đầu tiên không ngừng thay đổi, còn các từ ngữ khác thì luôn luôn lặp lại. Tuyên bố xong, Lâm Khiếu Đường vẻ mặt như không có vấn đề gì tiêu sái bước xuống đài. “Người này chẳng lẽ không có lòng tự ái sao?” Dưới đài không biết ai nói một câu. Ba..... Trong đám người bắn ra một hòn đá nhỏ, chuẩn xác nện vào khớp

sau chân Lâm Khiếu Đường, chân sau mềm nhũn, thuận thế quỳ một gối xuống. Ba..... Lại là một viên đá, ở giữa móng, cục đá tuy nhỏ, nhưng lực lượng lại rất lớn, mang theo một tia chân lực, Lâm Khiếu Đường không có một chút chân lực làm sao chịu được, nhất thời đau đến nhe răng trợn mắt. Dưới đài những đệ tử Lâm gia cười ầm ĩ..... Dò xét nhìn về hướng viên đá bắn tới, Lâm Khiếu Đường lập tức hiểu được là ai tại chọc ghẹo hắn, nửa quỳ trên mặt đất liếc mắt một cái đã trông thấy trong đám người kia có một cặp mắt linh động uyển ước nhưng lại ẩn chứa khoái cảm trả thù. Tháng này đã là lần thứ năm, chỉ cần có cơ hội, chủ nhân cặp mắt kia sẽ nghĩ hết mọi biện pháp hành hạ Lâm Khiếu Đường, làm cho hắn xấu mặt, bị người nhạo báng, làm cho hắn khó coi, xấu hổ vô cùng. “Hài tử nhà ai, nghịch ngợm như vậy, tùy tiện ném đá loạn xạ, trúng ta coi như xong, vạn nhất trúng phải các trưởng lão phía sau thì làm sao bây giờ, nếu là hài tử của ta, nhất định cỡi quần tăn nhẩn đánh vào móng nàng, nhất định phải làm cho nàng hiểu được, móng hầu tử tại sao lại hồng như vậy!” Lâm Khiếu Đường nhin đau đớn, vẻ mặt chăm chú làm động tác đánh người, cổ ý lớn tiếng nói. “Ha ha.....”

Dưới đài lại vang lên một trận cười lớn, tuy nói đại bộ phận mọi người đều xem thường Lâm Khiếu Đường, nhưng vẫn có một số người cùng ở thế yếu rất thích hắn, đám người này mơ hồ đem Lâm Khiếu Đường trở thành thủ lĩnh. Cặp mắt báo thù phun hỏa nhìn Lâm Khiếu Đường đang khập khiễng đi xuống đài, Lâm Vũ Nhân lại muốn động thủ, cổ tay đột nhiên bị người khác bắt được, quay đầu vừa nhìn, nhất thời giống như chim sợ cành cong kêu nhỏ một tiếng, “Tỷ tỷ!”

20. Chương 19: Phế Dực Phòng

Lâm Vũ Tuyền một thân trang phục nhẹ nhàng tiện lợi ẩn trong đám Lâm gia đệ tử, bởi vì ánh mắt mọi người đều đặt trên đài, cũng không chú ý tới tộc trưởng xuất hiện phía sau.

“Đủ rồi, đừng hồ đồ nữa, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn hắn tàn phế sao! Hắn đến một chút chân lực còn không có, vừa rồi ném hai viên đá cũng khiến hắn phải dưỡng thương vài ngày.”

Lâm Vũ Nhân trong lòng suy nghĩ, tỷ tỷ tuy là trách cứ, nhưng lại không có ý trách phạt, lần này đã là lần thứ hai bị tỷ tỷ nhắc nhở, có chút buồn bực, “Tỷ tỷ, tiểu tử này thực làm người ta tức giận, thường xuyên ngấm ngấm mắng chửi ta, mới vừa rồi ngươi cũng nghe thấy!”

Lâm Vũ Tuyền trừng mắt nói, “Nếu không phải ngươi gây chuyện trước, sao hắn lại mắng ngươi!”

Lâm Vũ Nhân thấy tỷ tỷ tức giận, không hề giúp chính mình, trong lòng ủy khuất, nước mắt lưng tròng nói, “Ai bảo tiểu tử thói kia nhìn lên ta tằm!”

Lâm Vũ Tuyền khe khẽ thở dài nói:

“Phụ thân mẫu thân đi mất sớm, không ai quản giáo ngươi, ta mỗi ngày đều xử lý sự vụ gia tộc bận rộn càng không quản tới ngươi, làm nha đầu ngươi hình thành tính cách ngang ngạnh xúc phạm, hắn dù có chỗ sai thì ngươi cũng đã đánh hắn nhiều như vậy, dù sao đều là Lâm gia đệ tử, đồng căn đồng nguyên, sau này không nên tìm chuyện gây hắn, nếu có lần sau, đừng trách tỷ tỷ dùng tộc quy trừng phạt ngươi, biết không!”

“Biết rồi, tỷ tỷ!” Lâm Vũ Nhân thành thật cúi đầu nói, chỉ là đôi mắt nhìn xuống đất lộ ra tia sáng không cam lòng, đem oán khí bị tỷ tỷ trách cứ tính lên đầu Lâm Khiếu Đường.

Trải qua hai canh giờ, thi kiểm tra rốt cuộc chấm dứt, cuối cùng Lâm Bình đạt được tư cách thay thế chiếc ghế trống của Lâm Uyển Nhi, sớm được tiến vào luyện dực đường, kết quả này đã ở trong dự tính.

Ngay khi Lâm gia đệ tử chuẩn bị giải tán, phụ trách kiểm tra Lâm Đức Vượng gọi mọi người lại.

“Hôm nay ngoài việc thi kiểm tra, Trưởng lão viện tạm thời quyết định sớm phân phối nhiệm vụ cho Lâm gia đệ tử. Đệ tử được phân phối chức vụ từ bây giờ sẽ không phải tham gia thi kiểm tra võ nguyên lực, chỉ cần có mặt nghe thông báo nhiệm vụ”. Lâm Đức Vượng cứng nhắc nói.

Lúc này, Đại trưởng lão đã đứng trên lôi đài. Nhìn đám đệ tử trẻ tuổi dưới đài. Trên mặt lộ ra một tia vui mừng. Đời Lâm gia đệ tử này coi như cực mạnh trong vòng trăm năm trở lại đây. Nhưng khi tầm mắt nhìn đến đám người xếp sau. Vẻ vui mừng trên mặt chuyển biến thành một loại chán ghét không tên. Đàng

người vô năng này thật sự là hao tâm tổn trí a. Đặc biệt..... Ai. Mấy năm nay làm mắt mũi Lâm gia mất hết. Tân La thành cơ hồ không ai không biết phế vật vụn vặt của Lâm gia.

“Vì tiết kiệm tư nguyên gia tộc cùng thời gian. Hôm nay hai mươi sáu đệ tử ưu tiên được phân phối chức vụ trong gia tộc. Ngày mai bắt đầu tiến hành hai tháng làm quen với công việc. Sau đó trực tiếp tiếp nhận chức vụ. Ngay sau đây ta bắt đầu đọc tên phân phối. Đệ tử được đọc tên. Nhớ kĩ chức vụ của mình. Ta sẽ không lặp lại lần thứ hai. Ngoại tộc đệ tử Lâm Hải tiếp nhận chức vụ gia tướng. Phụ trách công tác hộ vệ phía sau Lâm phủ; nội tộc đệ tử Lâm Phong tiếp nhận chức vụ gia tướng., phụ trách bảo vệ vận chuyển thuốc.....”

Một loạt tên được đọc lên. Dưới đài đám người Lâm gia đệ tử rất lạnh nhạt. Dù sao việc này đối với đại đa số người không có quan hệ gì. Lại nói đây là sớm phân phối chức vụ. Coi như trọng dụng bình thường. Thực tế là buông bỏ mơ mộng. Những người này tư chất cực kém. Tuổi lại không nhỏ. Nhỏ nhất cũng đã mười lăm tuổi. Lớn nhất mười bảy tuổi. Đã qua thời kì hoàng kim Trúc Cơ. Dù tu luyện như thế nào cũng sẽ không có sự đột phá. So với lãng phí thời gian không bằng sớm một chút cống hiến cho gia tộc. Ăn cơm gia tộc sớm muộn cũng phải làm việc này.

Lâm Khiếu Đường ngay từ đầu đã chờ mong tên của mình xuất hiện. Khẳng định có hấn rồi. Nhưng khi Đại trưởng lão đọc đến cái tên số hai mươi bốn vẫn không xuất hiện ba chữ Lâm Khiếu Đường. Phân phối chức vụ đa số được đưa đến tận nhà. Trong đó một số người được phân chức vụ gia phó.

“..... Ngoại tộc đệ tử Lâm Huy tiếp nhận chức vụ gia tướng, tiếp nhận nhiệm vụ tại 2 hào vũ khí điểm. Chủ yếu phụ trách kiểm nghiệm vũ khí.....”

Một trận xao động dưới đài vang lên, chức vụ này trước xem như là tốt nhất, gia tướng cũng chia cao thấp, cũng có chút hơn kém, có chỗ tương đối nhân nhĩ hơn, đương nhiên gia tướng so với gia phó tốt hơn rất nhiều, gia phó chính là người làm thuê, bình thường không cần dùng đầu óc việc, công việc hầu hạ khổ cực đều do gia phó đi làm.

Đã là cái tên số hai mươi sáu, dĩ nhiên không có ta? Kì quái! Lâm Khiếu Đường không yên lòng suy nghĩ.

Hai mươi sáu thiếu niên bị gọi tên tâm tình đều rất xấu, vận mệnh của bọn họ từ lúc này đã được định đoạt, muốn vươn lên đã khó khăn càng thêm khó khăn, theo con đường vũ kĩ muốn vươn lên là khó có khả năng, chỉ có con đường công phu chế luyện được tầm trung cấp.

Những đệ tử Lâm gia khác loé lên cảm giác ưu việt, trong mắt gia tộc bọn họ được coi là nhân tài có thể đào tạo.....

Có không ít người cổ quái liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường đang đứng phía sau, rất kì quái tại sao không gọi tên của hắn.

Đại trưởng lão nhìn xuống dưới đài dừng một chút rồi nói, “Ngoại trừ hai mươi sáu người được phân phối chức vụ, còn có một chức vụ cực kì trọng yếu cần người thay thế, ngày hôm trước người trông coi phế được phòng vì ăn nhầm phế được mà trúng độc tới tàn tật, không còn khả năng tiếp tục nhiệm vụ, hôm nay, ở chỗ này, chúng ta, mỗi một đệ tử Lâm gia đều phải khắc ghi công lao của người ấy, từ ngày mai, phế được phòng do Lâm Khiếu Đường trông coi, lúc nữa nhị trưởng lão sẽ đem chìa khóa giao cho người.”

Ngoài ý muốn, rồi lại không ngoài ý muốn, tất cả đệ tử Lâm gia hướng đến Lâm Khiếu Đường nhìn hắn như một thanh củi mục với ánh mắt thương hại.

Phế được phòng là cơ nghiệp cấp thấp nhất trong Lâm gia, ban đầu chỉ là nơi dùng để đến chôn, vứt bỏ phế được, Lâm gia trên dưới mấy ngàn người, ước chừng có một phần ba đều ở tiến hành các loại thí nghiệm luyện được, trong đó đại bộ phận đều là thất bại, đan dược thất bại ấy đa phần đều có hại đối với cơ thể con người, không thể tùy ý vứt loạn, chỉ có thể phong tồn hoặc chôn, mà phế được có hại cũng cần phải có địa phương cất trữ, có lẽ có một ngày lại cần dùng tới.

Bởi vậy hai trăm năm trước tổ tông Lâm gia chuyên môn tu kiến phế được phòng, nhưng nay phế được phòng đã không đơn giản chỉ là nơi cất giữ phế được, chỉ cần là vật phẩm có hại đều bị vứt bỏ ở chỗ này.

Phế được phòng nhiều năm tràn ngập không khí mục nát, người trông nom phế được phòng đều không thể trụ lâu, người lâu nhất cũng chỉ có bảy năm, nhẹ thì tàn phế, nặng thì thăng Tây Thiên.

Trên thực tế, công việc trông nom phế được phòng bình thường sẽ không phải Lâm gia đệ tử đi làm, cơ bản đều hướng tới gia đình nghèo khổ, bỏ tiền mua gia nô, đôi khi đi chợ đêm mua nô lệ về trông coi.

Lâm gia gia nô cũng không nhiều, tổng cộng cũng chỉ có mấy người mà thôi, thành viên trông coi phế được phòng là một người, nhưng trong lịch sử Lâm gia chưa từng ghi lại việc phải tông tộc đệ tử đi trông coi phế được phòng, hôm nay xem như mở đường.

Hai mươi sáu thiếu niên vừa bị gọi tên, lúc này trên mặt hiện lên một tia trấn an, thầm nhủ may mắn vì chức vụ này không rơi vào đầu mình.

“Ta phản đối!” Đám người phía sau đột nhiên có người kêu lên.

Đang muốn xuống đài, Đại trưởng lão dừng người lại, chỉ thấy một thiếu niên mặc hôi sam giơ tay cao, sắc mặt bình tĩnh đích nói lớn, đúng là Lâm Khiếu Đường.

21. Chương 20: U Linh Nam Tử

“Vì sao phản đối?” Đại trưởng lão như không rõ lý do nhìn Lâm Khiếu Đường, vẫn chưa từng có người dám phản đối ý kiến của trưởng lão tại nơi đông người, sắc mặt Đại trưởng lão từ từ trở lên nghiêm khắc.

“Ta ngay cả Tiền được đường còn chưa bước vào, nhân thức về cơ bản được phẩm còn không biết, như thế nào bắt ta trông nom phế được phòng?” Lâm Khiếu Đường vẻ mặt chính khí nói, nhưng trong lòng lại gào thét mắng mỏ.

Mấy lão bắt tử các người, không ngờ lại an bài lão tử đến cái loại địa phương này, đây không phải chơi ta sao! Lâm Khiếu Đường quyết tâm đánh chết cũng không đi.

Trước tuy là đáp ứng Lâm Uyển Nhi lưu lại, nhưng Lâm Khiếu Đường cũng có giới hạn, hiện tại Lâm gia bức người như vậy, Lâm Khiếu Đường không thể không tự cân nhắc lại hứa hẹn của mình, nếu không phải Uyển Nhi trong lòng Lâm Khiếu Đường phân lượng đủ nặng, sợ là đã sớm chơi trò mất tích.

Nhưng Lâm Khiếu Đường tuyệt đối không nghĩ tới Lâm gia cư nhiên sớm an bài chức vụ, hiện tại Lâm Khiếu Đường căn bản không có cách nào thoát ly Lâm gia, nếu như hiện tại thoát ly Lâm gia cùng bội phản gia tộc cũng không khác nhau.

Hơn nữa sau lễ trưởng thành nếu bỏ đi, hắn còn được một khoản tiền tài, đó là di sản của cha mẹ hắn, phần lớn trở thành tài sản gia tộc, nhưng vẫn có một ít thuộc về hắn, nếu như bây giờ rời đi thì khoản tiền ấy sẽ không được nhận.

Đại trưởng lão lãnh đạm trả lời, Người trông nom trước chưa rời đi, chỉ là chân tay không tiện, hắn sẽ dạy người nhận thức đan dược, người chỉ cần dùng tay chân sắp xếp gọn ghẽ được phẩm, phản đối không có hiệu quả.”

Lí do duy nhất bị vô tình bác bỏ, Lâm Khiếu Đường phản nộ cắn chặt răng, cả giận nói, “Sao người không cho cháu người làm người trông coi phế được phòng”

Đại trưởng lão sắc mặt xanh mét, hừ lạnh một tiếng: “Tiểu tử vô tri”. Phất tay áo bỏ đi.

Nhị trưởng lão đưa ra chiếc chìa khoá. Sắc mặt ôn hòa cười nhẹ nhìn Lâm Khiếu Đường nói: “Tiểu tử. Đây là cái chìa khoá, cầm lấy đi. Tuổi còn trẻ không nên tức giận như vậy. Nộ hoả hại thân. Quyết định của trưởng lão viện sẽ không sửa đổi. Làm việc cho tốt, cho dù là ở phế được phòng cũng học được cái này cái nọ”.

Nhị trưởng lão có tiếng là tốt bụng. Lâm Khiếu Đường rõ ràng có thể từ cặp mắt đục ngầu kia nhìn ra tia đồng tình thương xót.

“Đáng đời!” Lâm Vũ Nhàn nhẹ giọng nói. Chỉ là trong lòng nàng cũng không có cảm giác sung sướng, ngược lại có cảm giác đánh mất cái gì đó. Tuy nói thường xuyên lấy việc chơi khăm phế tài này làm sự vui thú. Nhưng chưa bao giờ nghĩ tới muốn hại hắn, chỉ là muốn nhăm nháp sự thú vị của việc ngược đãi hắn mà thôi. Bây giờ phế vật này tới phế được phòng, sợ là sau này rất khó gặp ‘món đồ chơi’ ấy. Phế được phòng

bình thường không có người tới. Nơi đó không chỉ có mùi vị khó ngửi. Mà nghe nói ngửi qua còn có khả năng bị trúng độc, chân lực dần dần càng suy yếu.

“Thật không có gì vui!” Lâm Vũ Nhân nhàm chán lắm bầm một câu. Tròng mắt vừa chuyển tựa hồ nghĩ ra cái gì đó. Như một trận gió chạy ra khỏi khảo thí đường.

Đám người giải tán. Lâm Khiếu Đường đi một mình ra khỏi phòng kiểm tra. Nhìn trong chiếc chìa khóa trong tay. Hắn thật sự nổi giận. Cảm giác tức giận cùng nhục nhã. Đều bởi vì hắn không có chút căn nguyên chi lực.

“Người con mẹ nó đến cùng muốn làm gì?” Đứng tại vách núi hậu sơn. Lâm Khiếu Đường nhìn trời rỗng giận.

Mười lăm năm, suốt mười lăm năm nhận thức cuộc sống, Lâm Khiếu Đường một mực chống lại vận mệnh, sau khi thành lập Nhất Dao Môn, Lâm Khiếu Đường tưởng rằng mình đã có thể thoát khỏi sự chớ trêu của vận mệnh, đem tương lai nắm giữ trong tay chính mình, chỉ chờ khi mười bảy tuổi có thể tiêu dao sung sướng.

Nhưng đêm đó thiếu chút nữa bị Nam Cung Bác ‘bắt cóc’, Lâm Khiếu Đường phát hiện ra mình cơ bản chưa thoát khỏi bàn tay vận mệnh, hắn tựa như con thuyền nhỏ lênh đênh trong biển rộng, tùy lúc có thể gặp nguy hiểm, hắn thực tình đáp ứng yêu cầu của Lâm Uyển Nhi, nhưng một tháng sau Lâm Khiếu Đường phát hiện muốn thực hiện hứa hẹn thật sự quá khó khăn, mỗi ngày chỉ cần chứng kiến một đôi mắt khinh bỉ cũng khiến hắn tâm phiền ý loạn, hắn đã dao động.

Chỉ là không đợi hắn quyết định cuối cùng là làm như thế nào, Lâm gia đã sớm giúp hắn quyết định, vẫn cái nguyên nhân cũ, bởi vì hắn không có căn nguyên chi lực, không có vũ lực chính là phế vật, nơi này mỗi người đều thờ phụng chân lý cường giả vi tôn.

Ban đêm gió thổi phần phật, hậu sơn Lâm gia bị một tầng nguyệt quang nhàn nhạt bao phủ, bên vách núi có một người không ngừng lặp đi lặp lại một bộ động tác.

“Hô xích, hô xích!” Lâm Khiếu Đường thở hồng hộc, nhưng vẫn cực kì kiên trì.

“Đông! Đông!”. Rốt cuộc cũng không duy trì được, đặt mông ngồi xuống đất, đưa tay lau mồ hôi trên trán, Lâm Khiếu Đường khổ sở lấy ra trong lòng quyển Hỏa hệ tứ giai vũ kĩ đã xem tới rách nát ----- Hỏa Hồn chương.

Đây là bí kíp ba năm trước đây Uyên nhi đưa cho hắn, trong ba năm Lâm Khiếu Đường vẫn siêng năng luyện tập, chưa từng lười biếng, vô luận Lâm Khiếu Đường bình thường tùy tiện như thế nào, trong tâm hắn cho tới bây giờ cũng không buông tha, da mặt dày là tính cách, nhưng cái này cũng không đại biểu hắn không có quyết tâm phấn đấu.

Ngày mai phải đi phế dược phòng, phải buông bỏ ý nguyện của mình, Lâm Khiếu Đường không cam lòng, từ buổi chiều đến giờ hắn đem tất cả cục tức phát tiết trong luyện công, ba canh giờ chưa hề dừng lại.

Ngồi dưới đất cầm quyển bí tịch Hỏa hồn chương rách nát, Lâm Khiếu Đường thở dài than: “Vẫn không được a, một điểm hiệu quả cũng không có.”

“Tiểu tử, không nên cấp bách, từ từ sẽ đến, sẽ có một ngày có hiệu quả”. Đột ngột vang lên một thanh âm hùng hậu kiên định, lại như hư vô mờ ảo.

“Ai?” Nhìn quanh bốn phía, toàn thân Lâm Khiếu Đường đột ngột nổi da gà.

“Ta là ai ? Ta cũng không biết nữa! Chỉ nhớ rõ một cái tên, Phí Nhĩ La-Tây Bỉ Kỳ Áo!”

Lâm Khiếu Đường cảm giác thanh âm ngay bên tai, mờ mờ hư ảo, nhưng là rõ ràng quanh người cái gì cũng không có, rất quỷ dị, quất lên lần nữa, “Có can đảm đi ra nói chuyện!”

“Tiểu tử, phiền người không nên lớn tiếng lớn tiếng như vậy có được hay không, ta có thể nghe thấy! Thật sự muốn gặp ta sao?”

“Đừng dài dòng, mau ra đây!” Lâm Khiếu Đường nổi lên dự cảm bất hảo không tên.

Hô một tiếng, hần cảm thấy bên người có một trận gió thổi qua, một đạo ánh sáng tụ thành hình người, một hình tượng nam tử phương tây điển hình.....

U linh.....

Một hạt mồ hôi từ gáy Lâm Khiếu Đường rất nhanh chảy xuống, do nghề nghiệp trước kia, lá gan của hắn cũng không nhỏ, nhưng vùng núi hoang vắng chỉ có ánh trăng sáng làm hắn có chút sợ hãi.

“Người là ai? Từ nơi nào chui ra?” Lâm Khiếu Đường lấy thêm can đảm hỏi.

U linh nam tử nói: “Tiểu tử, nói như vậy với nhân gia là không lễ phép nga, ta không phải đồ vật này nọ, ta là một người, ân, chuẩn xác mà nói, ta là một người mất đi thân thể, đương nhiên cũng không phải chui ra, ta mấy ngày nay vẫn ngủ trong cơ thể người”

Một trận kinh hoàng dựng tóc gáy, Lâm Khiếu Đường nghi ngờ nhìn thân thể của chính mình nói, “Ngủ trong cơ thể của ta?”

“A.....!” U linh nam tử đuổi cái lưng, “Đúng vậy, ngủ vô cùng thoải mái a! Cám ơn người cung cấp cho ta địa phương tốt như vậy!”

Lâm Khiếu Đường mắt tròn tròn nhìn u linh nam tử, không biết nói cái gì.

U linh nam tử không nhanh không chậm nói, “Đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt, lần đầu tiên là trong một căn phòng rất kì quái, lúc ấy ta còn chưa hoàn toàn tỉnh lại, được rồi, còn có một người phụ nữ, nàng đánh ta, ta đụng nàng hôn mê, bởi vì vậy, ta vào thân thể của người tiếp tục ngủ.”

Kinh bạo! Lâm Khiếu Đường tỉnh ngộ, không nghĩ tới người đàn bà kia lại sinh ra u linh, việc lạ hàng năm có, năm nay đặc biệt nhiều, “Cái kia, cái kia.... là mẫu thân của người, người như thế nào lại đánh mẫu thân của người!”

“Thúi lắm, mẫu thân của ta sớm đã chết, người đàn bà kia chỉ là môi giới mà thôi, quên đi, không nói cái này, có nói tiểu tử người cũng không hiểu, hay là nói chuyện thù lao đi!”

Mắt u linh nam tử sáng ngời nói.

“Thù lao? Thù lao gì?!” Lâm Khiếu Đường cổ quái nhìn u linh nam tử đang trôi nổi trên không.

“Tiểu tử thúi, còn muốn giả chết a, ta sẽ tặng người một phần lễ vật, chẳng lẽ người không muốn lấy, trên đời này cũng không có chuyện tiện nghi như vậy đâu”. U linh nam tử vẻ mặt nghiêm túc.

Muốn trả ơn lão tử, Lâm Khiếu Đường hiểu ra vô cùng nhanh, Tử u linh người tìm lắm đối tượng, “Đúng đúng, trên đời cũng không có chuyện tiện nghi như vậy, người ngủ mấy ngày trong cơ thể của ta, cái này tính như thế nào đây? Tiền thuê thân thể của ta rất đắt nha!”

22. Chương 21: Sơ Lâm Phế Được Phòng

Ta dựa vào, so với lão tử còn vô sỉ hơn, Lâm Khiếu Đường ăn miếng trả miếng nói, “Có thể được ta nhận lễ vật của người, là phúc phận tám đời người tu luyện”.

”Ha ha, ha ha ha.” U linh nam tử đột nhiên cười ha hả.

”Cười cái lông!” Lâm Khiếu Đường nói thảm một câu, cũng không dám lớn tiếng.

”Tiểu tử, chỉ có người là người thứ nhất dám nói chuyện với ta như thế, ta thích, người tên là gì?” U linh nam tử hào sảng nói.

”Lâm Khiếu Đường, xin mời chỉ giáo nhiều hơn”. Chắp tay, Lâm Khiếu Đường tức giận nói.

”Cái tên thật kỳ quái!” U linh nam tử sờ sờ cằm, lại nói, ”Ta gọi người Đường Lâm đi!”

”Tùy tiện!”

”Đường Lâm, quyển sách trong tay người có thể cho ta xem không?” U linh nam tử đưa tay nói.

Lâm Khiếu Đường thực hoài nghi cho rằng hắn không có khả năng cảm thực thể, bất quá vẫn đưa tới, u linh nam tử quỷ dị tiếp nhận hỏa hồn chưởng mở ra, nhìn một chút rồi nói, "Đấu kỹ rất kỳ quái, bất quá coi như có điểm tiêu chuẩn, Đường Lâm, với tình trạng thân thể của ngươi hiện nay, tu luyện đấu kỹ như vậy có điểm nóng vội a! Ta không cảm giác được căn nguyên lực trong cơ thể của ngươi".

Nói đến vết sẹo, Lâm Khiếu Đường có điểm khó chịu, một tay đoạt lấy quyển sách, "Đây là chuyện của ta, không quan hệ tới ngươi!"

"Ai, tình huống của ngươi,ta vốn là có biện pháp cho ngươi có thể nắm giữ căn nguyên chi lực, ngươi đã nói như vậy, vậy buộc lòng phải tính lại!"

"Thực sự?" Lâm Khiếu Đường đột ngột cả kinh nói.

U linh nam tử mắt điếc tai ngơ, nhìn ngắm phong cảnh xung quanh.

Tuy rằng u linh nam tử này rất khả nghi, bất quá nhìn qua dường như có điểm bản lĩnh, đối với Lâm Khiếu Đường hiện nay mà nói, bất luận cái gì có thể làm cho hắn thu được căn nguyên chi lực đều không dễ dàng bỏ qua.

"Đại thúc, ta thấy ngươi thật tuần tú a, rất thanh nhã, u linh tuyệt nhất, thể nào, chúng ta thương lượng một chút, ta dùng hai tử tinh tề đổi lấy phương pháp của ngươi!" Lâm Khiếu Đường vui cười nói.

U linh nam tử ngồi xếp bằng trên không trung, một tay tại trên trán, nhìn xa xa, cái gì cũng không nghe thấy.

"Nói đi, ngươi muốn cái gì?" Lâm Khiếu Đường phải nói thẳng.

U linh nam tử thu hồi nhãn thần đang nhìn xa xa, "Ta cần một thân thể có linh hồn cực yếu nhược!"

"Để làm gì?" Lâm Khiếu Đường không giải thích được nói.

"Đương nhiên để sống lại, lẽ nào phải làm u linh cả đời!" U linh nam tử với bộ dạng như bị đánh bại nói.

Có điểm khó khăn, Lâm Khiếu Đường dăm chiêu, " Hảo, ta đáp ứng ngươi, nhất định giúp ngươi tìm được thân thể như vậy, hiện tại ngươi nói cho ta biết làm sao để có căn nguyên chi lực!"

"Chờ ngươi tìm được rồi hãy tính!" U linh nam tử giảo hoạt nói.

"Ta chính là đại thiếu gia của chưởng môn nhân đời thứ sáu mươi sáu Tiêu Dao thần tiên đường, một lời nói ra, tứ mã nan truy, nói giúp ngươi tìm được nhất định sẽ giúp ngươi tìm được, ngươi phải tin tưởng ta, thể nào, trước tiên nói cho ta biết!" Lâm Khiếu Đường cực lực thuyết phục.

"A. , mệt nhọc, ngủ ngủ!" U linh nam tử xoay người biến mất không thấy.

"Uy, chớ a, trở về, chúng ta còn phải tỉ mỉ bàn bạc cụ thể công việc giao dịch a." Lâm Khiếu Đường phí công kêu, không có bất luận cái gì đáp lại, tức giận mắng,con mẹ nó,Tử u linh túm mà túm được, lão tử một mối lửa thiêu ngươi"

"Đường Lâm, ngươi nói thiêu ta sao?" Thanh âm đột nhiên vang lên.

"Đúng vậy thì sao!" Lâm Khiếu Đường không thềm để ý.

Bỗng.

Toàn thân Lâm Khiếu Đường đột nhiên phát ra ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt.

"Má ơi!" Lâm Khiếu Đường sợ hãi nhảy dựng lên, hỏa diễm trên người càng cháy càng mạnh.

Một lát sau, bên vách núi dưới ánh trăng, một người trần truồng bị cháy sạch quần áo, thiếu niên toàn thân đen cháy tròng hai mắt nằm trên mặt đất.

Rõ ràng bị đốt cháy, Lâm Khiếu Đường cho rằng mình chết chắc, thế nhưng khi hắn lão đảo trở lại phòng ngủ thì phát hiện chính mình không ngờ còn chưa chết, hơn nữa tầng da đen cháy trên người dần dần tróc ra, lộ ra lớp da non bên trong, so với ban đầu còn muốn tốt hơn nhiều,vết bỏng thương biến mất không thấy đâu.

Loại này hiện tượng liên tiếp phát sinh hơn một tháng trên người Lâm Khiếu Đường, dường như Lâm Khiếu Đường mơ mơ hồ hồ có được khí lực bất khả tư nghị.

Thể lực tiêu hao, lại bị u linh nam tử hỏa thiêu, Lâm Khiếu Đường cực kì mệt mỏi, mặc nội y liền đi vào giấc ngủ.

Phế được phòng nằm sâu trong núi phía sau Lâm gia, cách đại trạch không sai biệt lắm ba dặm đường núi, nằm tại giữa sườn núi.

Một buổi sáng sớm, Lâm Khiếu Đường một mình thu thập hành lý lên núi, đối với phế được phòng, kỳ thực Lâm Khiếu Đường cũng không xa lạ, từ nhỏ đã chạy nhảy mười năm ở hậu sơn, ở hậu sơn của Lâm gia, địa phương nào sinh trưởng thực vật gì đó Lâm Khiếu Đường đều nắm rõ như lòng bàn tay, tự nhiên phế được phòng cũng đã tới mấy lần.

Sau núi cơ bản chính là dược viên của Lâm Khiếu Đường, lúc cần liền tới lấy, ở đây trong mắt Lâm Khiếu Đường có rất nhiều thực vật quý hiếm, ở Hiên Viên quốc lại ít được quan tâm để ý. Luyện dược sư từ trị bệnh cứu người mà phát triển lên đỉnh cao, thế nhưng sau này chẳng hiểu vì sao, luyện dược sư luyện dược trải qua nhiều đời, từ từ chuyển biến sang việc luyện dược tăng cường công lực và tăng tuổi thọ là chính, luyện dược sư luyện dược để chữa bệnh cứu người trở thành danh từ không có thiên phú, lưu lạc thành một loại cứu lưu lang trung, chỉ vì mưu cầu sinh tồn mà tồn tại.

Bất quá nơi này thực vật đối với hệ thống trị liệu không có nhiều tác dụng, thủ đoạn trị liệu chủ yếu là dùng căn nguyên lực, Lâm Khiếu Đường phối chế dược phẩm có sự kết hợp ưu điểm của Trung y và Tây y, hơn nữa trên cơ sở luyện dược nơi này, trải qua hơn mười năm nghiên cứu, tổng hợp tạo ra một hệ thống luyện dược hoàn toàn mới.

Đại đa số dược phẩm chủ yếu nhằm vào giảm nhiệt giảm đau, vì Lâm Khiếu Đường không có căn nguyên lực, hần vô pháp luyện dược với hiệu suất cao, sản lượng cũng rất ít, rất khó hình thành sản nghiệp hóa, có thể chống đỡ nổi một cái Nhất Dao Môn nho nhỏ kia, đã là rất miễn cưỡng.

Bốn phía phế được phòng sương mù phiêu đảng, mùi vị rất khó ngửi, từ bên ngoài nhìn vào, nếu không để ý thì chỉ cho là một tiểu viện bỏ hoang mà thôi, thực tế phòng ốc chủ yếu đều là kiến tạo bên trong lòng núi, không gian bên trong rất lớn, chính là một sơn động.

Trong sơn lạnh lẽo, vắng vẻ không tiếng động, Lâm Khiếu Đường đi một vòng cũng không tìm thấy vị "khán hộ viên" đâu. Đi vào gian phòng lớn nhất, cửa vừa mở ra một mùi hương là lạ đã xông vào mũi, Lâm Khiếu Đường nhanh nhẹn lui ra ngoài.

"Kỳ quái? Sao không có ai vậy? Lão đầu chết tiệt kia không phải nói khán hộ viên kia chỉ là tàn tật chứ chưa chết hay sao?" Lâm Khiếu Đường vừa thầm nói vừa tiến vào một gian phòng nhỏ bên cạnh, nghĩ tới, đây chính là nơi khán hộ viên từng ở.

Trong phòng u ám ẩm thấp, vẫn như trước tản ra mùi vị thuốc đông y kích thích, chỉ hơi chút nhạt đi mà thôi.

Rõ ràng nơi này cả ngày đều u ám, lão tử sau này phải ở chỗ này sao? Lâm Khiếu Đường chán nản suy nghĩ, bỗng nhiên một tiếng rên rỉ rất nhỏ làm Lâm Khiếu Đường chú ý tới.

Một bóng đen tại góc phòng nhúc nhích, đến gần vừa nhìn ra, Lâm Khiếu Đường thiếu chút nữa nôn ọe ra, là một "thi thể" toàn thân nhoe nhoét đầy mụn nhọt.

"Người. Người là người mới. Mới tới."

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ thối lui, nhật, thi thể còn nói được!

"Người là khán hộ viên ở đây?" Lâm Khiếu Đường nhíu mày hỏi.

"Phải. Đúng vậy, xin. giết ta đi!" Thi thể tản ra mùi vị tanh tưởi thống khổ nói.

"Giết người?" Lâm Khiếu Đường có điểm mơ hồ.

"Mỗi một lần có người mới đến thay. khán. Khán hộ viên. đều trực tiếp. hoặc. gián tiếp kết thúc cho khán hộ viên trước." ' thi thể ' rất gian nan nói.

Con mẹ nó, mấy lão già đáng chết kia thể nào lại không nói cho ta cơ chứ! Lâm Khiếu Đường cảm giác có nội tình bên trong.

"Van cầu người giết ta đi!Này. hơn một tháng qua, ta. Ta vẫn chờ đợi người trông coi mới đến đây. , sứ mệnh của ta đã hoàn thành. , Lâm gia cho ta một số tiền. Đủ. Cũng đủ để người nhà của ta sinh sống vài chục năm. , giết. giết ta đi, cầu. van cầu người".

Từ những lời nói dứt quãng này, Lâm Khiếu Đường đại khái đoán được vài phần, nghĩ ra người này bị bán cho Lâm gia làm gia nô, ăn nhằm phải phế được nên rơi vào tình trạng này, chẳng lẽ đây chính là tương lai của mình?

Con mẹ nó, nếu như lão tử cảm giác được thân thể không khỏe, lão tử liền đốt cháy cái phế được phòng này, Lâm Khiếu Đường chửi bới trong lòng.

"Đường Lâm, đã tìm được cho ta một thân thể thích hợp nhanh như vậy sao! Tuy rằng có chút xấu xí,có điều vẫn có thể dùng được, ha ha ha. , lão tử rất cực có thể thấy mặt trời rồi." Thanh âm của u linh nam tử đột nhiên mạnh mẽ vang lên.

.....

(*).khán hộ viên: người trông coi

23. Chương 22: Đột Phá Kinh Người (thượng)

Lâm Khiếu Đường còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy quanh người đột nhiên thoảng lên một cơn gió xoáy, cực kỳ nhẹ nhàng, một tia sáng lam sắc thoát ra từ trên người hắn, thẳng tắp hướng tới khối thân thể người không ra người quý không ra quý.

"A." Một tiếng hét thẳm từ trên thân thể kia ấy phát ra.

"Tạ ơn. Cảm tạ." Thanh âm cực kỳ yếu ớt.

Chỉ thấy đầu của khán hộ viên kia lệch sang một bên, vẻ mặt thoả mãn ngất đi.

Lâm Khiếu Đường cẩn thận đến gần ' thi thể ' đưa tay dò xét dưới mũi.

Vẫn còn hô hấp.

Bỗng nhiên, con mắt của khán hộ viên mở to, dọa Lâm Khiếu Đường nhảy dựng lên, nhanh nhẹn rút tay lại, "Lão huynh, đừng luôn kinh động bất chợt như vậy có được hay không!"

Khán hộ viên trên người nhoe nhoét mụn nhọt,nhưng trên mặt lại hiện lên bộ dáng vui vẻ hưng phấn cực kì không thích hợp, "Đường Lâm, thân thể không tồi, tạ ơn a!"

Ngữ điệu thanh âm rõ ràng có sự biến hoá, Lâm Khiếu Đường đại khái đoán được vài phần, "Tử u linh, người đã làm gì người này rồi?"

Khán hộ viên chậm rãi đứng dậy, tuy rằng vẫn còn bộ dạng giống quý như trước, nhưng cặp mắt bình thường tỉnh mạch vừa rồi lúc này lại toả ra vô hạn sinh mệnh lực, "Người này vốn phải chết, ta giúp hắn một tay, sớm một chút kết thúc thống khổ cho hắn, hiện tại thân thể này là của ta, ha ha, Đường Lâm, ta phải cảm ơn người thể nào đây!"

Sự tình phát sinh có điểm bất ngờ, bất quá Lâm Khiếu Đường rất rõ ràng mình bạch chuyện đang xảy ra, u linh nam tử "Tả Thi Hoàn Hồn", trên đời này thực sự có chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy.

"Tạ ơn thì không cần, thực hiện ước định lúc trước của chúng ta là được rồi" Lâm Khiếu Đường nhìn quanh một vòng, vừa nghĩ đến sau này phải ở loại địa phương phế phẩm này thì không thể lên tinh thần nổi.

Khán hộ viên thất lại dây lưng, thần thái trên khuôn mặt nổi lên đầy mun nhọt kia cực kì sáng lạn, nhìn Lâm Khiếu Đường cười nói, "Đường Lâm, còn nhớ rõ tử sắc dịch thể lúc ta xâm nhập vào cơ thể của người không?"

Lâm Khiếu Đường đương nhiên sẽ không quên sự kiện cổ quái ấy, "Nhớ kỹ! Làm sao vậy?"

"Đó chính là phần đại lễ ta trao cho người, thân thể của người từ lúc đó đã thoát thai hoá cốt, dịch thể đó chính là tinh hoa dịch được ta hấp thu từ hai con rồng tinh luyện ra, lại hòa tan một bộ phân đầu khí của ta, thể chất của người căn bản đã cải thiện". Hóa thân khán hộ viên U linh nam tử giản đơn giải thích.

Lâm Khiếu Đường hồ nghi nhìn đối phương, rồi lại nhìn chính mình, "Cải thiện? Có sao? Thế nhưng hơn một tháng nay ta vẫn chăm chỉ luyện tập, cũng giống như trước đây, cái gì biến hóa cũng không có!"

"Ha ha! Đem qua không phải ta đã nói rồi sao, một người không có một chút căn nguyên lực mà ngay từ đầu đã tu luyện tứ giai đấu kỹ, đương nhiên là không có bất cứ hiệu quả gì, người phải tiến hành Trúc Cơ tu luyện cơ bản nhất" Khán hộ viên hào phóng cười.

Nhìn khuôn mặt dữ tợn, Lâm Khiếu Đường nhú nhú mày, vô luận là biểu tình gì xuất hiện trên khuôn mặt ấy, đều làm cho người khác có giảm giác không thoải mái, thật sự là quá xấu xí, "Trúc Cơ! Ta vẫn đang tu luyện a!"

Khán hộ viên cười lớn hơn nữa, "Ha ha, Đường Lâm, người cho là mỗi ngày cứ lặp đi lặp lại mấy cái động tác huấn luyện vô dụng ấy là có thể có căn nguyên lực sao? Đừng nói giỡn, loại huấn luyện căn bản này bình thường chỉ có thể làm tăng thêm sức lực cho bản thân mà thôi, mà lực lượng có tăng cũng là phi thường hữu hạn. Căn nguyên lực trong nội hạch tại thời điểm ngưng kết, cho tới bây giờ đều là hấp thụ linh khí ngoại giới làm cơ sở, đó là giai đoạn Trúc Cơ, qua giai đoạn Trúc Cơ, mới có thể thông qua tu luyện bản thân phát triển lớn mạnh ... lúc này mới hoàn toàn dung hợp lực lượng có được"

Đạo lý này Lâm Khiếu Đường đương nhiên minh bạch, đây chính là kiến thức cơ sở về căn nguyên lực, không ai không biết.

Lâm Khiếu Đường nhut chí nói: " Bắt đầu từ mười hai năm trước, ta đã thử hấp thu linh khí ngoại giới, toàn lực tưởng hoàn thành Trúc Cơ, thế nhưng mười hai năm đã qua đi, ta ngay cả một điểm nhỏ cũng không ngưng kết thành công, phảng phất thân thể và ngoại giới trong lúc đó tồn tại một tấm chắn vô hình vững chắc, ba năm trước đây ta đã rất ít tiếp tục hấp thu linh khí để ngưng kết nội hạch, bởi vì ... cái này đối với ta là vô ích"

Khán hộ viên nhìn Lâm Khiếu Đường, ánh mắt phảng phất như đang đánh giá một tác phẩm nghệ thuật, hai mắt chiếu sáng, hưng phấn phi thường nói, "Đúng vậy, Đường Lâm, không gian linh hồn của người xác thực không giống người thường, tựa hồ không nên tồn tại ở thế giới này, bất quá vì ở cùng không gian linh hồn của ta, sau đó lại được đột phá cái tầng chắn kia, hiện tại sợ là cái căn cốt siêu việt hơn người thường trước đây của người sẽ không còn nữa".

Lâm Khiếu Đường khoát khoát tay, tuyệt không tin tưởng nói, "Đại thúc, đừng đùa nữa, thân thể là của ta, ta còn không rõ ràng?"

"Người không tin?" Khán hộ viên dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc hướng tới Lâm Khiếu Đường.

Nhú mày, Lâm Khiếu Đường đương nhiên nói, "Cái này còn phải hỏi sao?"

Khán hộ viên hơi hơi thu khuôn mặt xấu xí, nghiêm mặt nói, "Tốt lắm, bây giờ người làm thử như lời ta nói, nhìn xem sẽ có biến hóa gì! Cởi y phục trên người ra, tập trung tinh lực, thả lỏng thân thể cảm thụ linh khí ngoại giới, dựa theo tâm pháp Trúc Cơ người biết, vận chuyển kinh mạch, dẫn tọa một canh giờ."

Lâm Khiếu Đường đương nhiên không tin, bất quá cũng làm theo, chỉ mặc một cái quần đùi, trực tiếp ngồi xếp bằng trên mặt đất bắt đầu tiến hành hấp nạp theo cơ sở Trúc Cơ, bởi vì vẫn vô ích, cho nên đã rất lâu không còn làm như vậy.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, ban đầu Lâm Khiếu Đường cũng không có cảm giác cùng bình thường có gì bất đồng, nhưng khi qua nửa canh giờ, Lâm Khiếu Đường không thể nén nổi nội tâm đang mừng như điên.

Cơ hồ không thể tập trung được một điểm tinh thần lực, thân thể trong nháy mắt giống như biến thành máy hút bụi chân không, linh khí ngoại giới điên cuồng bổ xung vào phiến trống rỗng ấy.

Trong tiềm thức Lâm Khiếu Đường cũng đã tiếp nhận chuyện mình là phế vật, bởi vậy từ ba năm trước đây hắn đã không tiếp tục tiến hành tu luyện vô ích, mà dùng nhiều thời gian cho việc cường tráng thân thể. Nếu như không nói đến chuyện nguyên lực, trong đám bạn cùng lứa tuổi, thể chất của Lâm Khiếu Đường tuyệt đối thuộc loại thượng đẳng, có thể thoáng nhìn cũng không thấy quá khoa trương, nhưng độ cứng chắc tuyệt đối cực cao.

Trực tiếp làm cho cơ thể Lâm Khiếu Đường biến đổi sau hơn một tháng vô tri vô giác không biết đến thành quả, đồng thời việc lúc trước bị thương nặng như vậy mà có thể trong khoảng thời gian cực ngắn khôi phục, rốt cuộc cũng tìm ra được đáp án hợp lý.

Một canh giờ đã qua, Lâm Khiếu Đường chậm rãi mở mắt, không thể tin tưởng nhìn lên hai tay của hắn, căn nguyên lực thực sự có, tuy rằng chỉ có một điểm nhỏ, không để ý thậm chí còn không có cảm giác, sơ lược ước đoán phỏng chừng trên dưới 2 độ, nhưng đối với loại phế vật như hắn lại là một đột phá cực kì to lớn.

"Tin chưa?" Khán hộ viên ra vẻ nói.

"Ha ha, thực sự có, thực sự có, lão tử cũng có bốn nguyên lực, ha ha ha. . . ." Lâm Khiếu Đường không thể nén nổi nội tâm vui sướng cười ha hả.

"Nếu như ngươi tu luyện trong phòng ấy, tốc độ còn có thể nhanh hơn". Trong mắt khán hộ viên hiện lên một tia tinh quang, chỉ chỉ hướng cửa gian phòng chính nói.

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn lại, kinh ngạc nói, "Phế được phòng? Không phải chứ! Nơi đó tràn ngập các loại dược phẩm có hại bỏ đi, ở bên trong một thời gian dài có thể gây hại cho cơ thể, người xem thân thể của người thì biết, người này bởi vì ăn lầm dược phẩm nào đó trong căn phòng ấy mà biến thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ."

"Phải vậy sao? Ta lại không nhìn thấy như vậy, nơi này tràn ngập các loại linh khí, tuy nói có chút hỗn loạn, nhưng thực sự rất dồi dào, bất luận luyện dược sư nào cũng phải thông qua căn nguyên lực bản thân để luyện chế dược phẩm, bởi vậy toàn bộ dược phẩm được luyện chế ra, bên trong đều còn chứa ít hoặc nhiều căn nguyên lực của luyện dược sư, vì vậy trong gian phòng này tràn ngập đại lượng linh khí, để hấp thu luyện hóa, nơi này giống như một toà bảo tàng linh khí thật lớn, tiểu tử, ngươi không dám tới, ta thì muốn tới" Nói xong khán hộ viên đi ra ngoài, mang theo vẻ mừng rỡ tiến vào phế dược phòng.

24. Chương 22: Đột Phá Kinh Người (hạ)

Lâm Khiếu Đường dừng lại chốc lát, rồi cũng đi theo, vào cửa, cũng như lúc trước xông vào, một loại mùi vị cực kì kích thích xộc vào mũi, ngửi thấy liền lùi bước, thế nhưng một loại khát vọng cực đoan khiến Lâm Khiếu Đường vượt qua trở ngại, dứt khoát bước vào.

Không gian bên trong thoát nhìn so với bên ngoài to lớn hơn rất nhiều, gian phòng này cũng chỉ là một bộ phận nhỏ của không gian bên trong, không gian sơn động còn lớn hơn nhiều, hơn nữa thông qua nhân công cải tạo, chia làm rất nhiều gian nhà đá, rốt cuộc có bao nhiêu gian Lâm Khiếu Đường cũng không rảnh đi đếm.

Mỗi một gian đều bày đặt chỉnh tề hơn mười cái giá to lớn, trên giá để rất nhiều loại dược phẩm, đại đa số đều trong trạng thái dược hoàn, cũng có dịch thể hoặc các dạng khác.

Khán hộ viên lúc này đã cởi bỏ y phục, ngồi xếp bằng trên đất, quanh thân tỏa mát ra một quang sáng lam sắc nhàn nhạt.

Khi tu luyện cũng có thể phát quang, người này rốt cuộc là ai, Lâm Khiếu Đường có chút chậm hiểu nảy ra nghi vấn, u linh với hình dáng kì quái này xuất hiện, Tá Thi Hoàn Hồn, lại là do một nữ nhân sinh ra, qua nhiều việc kì dị tập trung vào một chỗ, chứng tỏ người này quyết không đơn giản.

Bất quá cái này cũng không trọng yếu lắm, bây giờ việc quan trọng là vui vẻ tu luyện Trúc Cơ.

Loại bỏ tạp niệm, Lâm Khiếu Đường hoàn toàn tĩnh tâm lại, khát vọng chìm đắm trong tu luyện.

Cô. , một tiếng dạ dày kêu lên, Lâm Khiếu Đường mở hai mắt, hử nga, cũng không biết đã ngồi bao lâu, khán hộ viên bên cạnh cũng đã không còn bóng dáng, đi ra ngoài cửa, Lâm Khiếu Đường hít sâu một hơi, cảm giác tinh thần sảng khoái, trong cơ thể dâng lên một cảm giác không nói lên lời, rất kỳ diệu, trong cơ thể vốn chỉ có một chút căn nguyên lực đã có một bước nhảy vọt, hiện tại chỉ ít cũng đã có trên dưới 10 độ.

”Ha ha, Đường Lâm, không nghĩ tới nghị lực của ngươi so với ta còn mạnh hơn a, ta chỉ ngồi một ngày đêm một đêm mà thôi, tiểu tử ngươi ngồi xuống hai ngày liền, thanh niên quả nhiên tinh lực mười phần a, hai ngày không ăn không uống nhất định là đói bụng, đến đây, ta vừa mới kiếm được hai con ”vịt xiêm”*, cùng lại đây ăn đi”. Trong tay khán hộ viên mang theo hai con vịt xiêm béo từ ngoài cửa đi tới.

Lâm Khiếu Đường kinh ngạc nhìn khán hộ viên, hình như không nhận ra, trên mặt người này vốn nổi đầy ung nhọt, giờ chỉ còn là một vài vết sẹo nhỏ lờ mờ, chỉ có thân hình khô gầy là vẫn như trước, bất quá tinh thần trạng thái cực vượng.

”Đường Lâm, ánh mắt của ngươi sao vậy? Ta rất kì quái hay sao?”

”Mặt của ngươi?”

Khán hộ viên tỉnh ngộ, ”Ha ha, một chút tiểu bệnh làm sao có thể làm khó ta, được rồi, sau này ngươi gọi ta là Kỳ Áo!”

Phương thức nướng vịt của Kỳ Áo làm Lâm Khiếu Đường đại khai nhãn giới, mỗi lứa đến từ lòng bàn tay, giản đơn vùng lên, củi liên bốc cháy, hai con vịt xiêm đã chết bị lột da trong tình huống không hề phải cầm, tại không trung cấp tốc xoay tròn.

Chốc lát, hai con vịt xiêm thơm ngát đã được nướng chín.

”Ngươi rốt cuộc là ai?” Tiếp nhận một chân vịt xiêm, Lâm Khiếu Đường kiên trì hỏi.

Kỳ Áo lơ đãng giương ánh mắt, tùy tiện nói, ”Ta chính là ta, ta chính là Phí Nhĩ La • Tây Bử Kỳ Áo, một nam nhân không biết vì nguyên nhân gì mà bị phong ấn, được sự trợ giúp của Đường Lâm mà giải phóng phong ấn”.

Hỏi không ra nguyên do, Lâm Khiếu Đường đành phải bỏ qua, từng miếng từng miếng ăn chân vịt xiêm, trong lòng lại có những phỏng đoán không thực tế, lẽ nào người này giống mình đều là linh hồn đến từ thế giới khác? Hoặc yêu ma quỷ quái gì đó? Phân tích đi phân tích lại, cuối cùng lại thấy không hợp lí.

Trong tình huống hơn mười năm thời gian không hề tiến bộ Lâm Khiếu Đường vẫn không hề buông xuôi, cho dù bị cho là đại phế vật , trong lòng Lâm Khiếu Đường thủy chung không hề có ý nghĩ buông bỏ hy vọng, mà nay, hy vọng ấy rốt cục biến thành hiện thực, Lâm Khiếu Đường hiển nhiên phải vững vàng nắm chặt, mỗi ngày bỏ ăn bỏ ngủ để tu luyện.

Khát cầu mười lăm năm nguyện vọng rốt cục được thực hiện, Lâm Khiếu Đường tự nhiên không thể bỏ qua, cũng sẽ không buông bỏ, như là hài tử bị bỏ đói vài ngày liền mạng ra sức đưa lên miệng mĩ vị sưa tươi. Mất ăn mất ngủ tu luyện, có thể quá trình thực sự khô khan, nhưng tâm tình lại vô cùng phong phú, những ngày kế tiếp, hầu như đều trôi qua như thế.

Lâm Khiếu Đường hai kiếp làm người, hoàn toàn chưa từng được hài lòng như thế.

Cứ như vậy hai tháng thời gian trôi qua, phế được phòng rất ít người qua lại, chỉ là cố định cuối tuần sẽ có gia tướng đưa đến một nhóm phế được mới.

Lâm Khiếu Đường hầu như mỗi ngày đều có thể cảm giác được tiến bộ, bất quá tốc độ tiến bộ tu luyện theo thời gian trôi qua càng ngày chậm, ngoại trừ lần đầu tiên, lúc sau cũng không thấy đạt được loại tiến bộ ấy.

Theo Kỳ Áo giải thích, Trúc Cơ hoàn thành, ngưng kết nguyên lực nội hạch tốc độ xoay tròn sẽ càng ngày chậm, cho đến khi hoàn toàn thành hình mới thôi, mà linh khí trong căn bả được phòng vì trường kì hấp thu, độ tinh thuần giảm to lớn,

Lấy bề mặt da làm môi giới hấp thu tinh khí kỳ thực là một loại hình thức cực kì chậm rãi, nhưng đó lại là phương thức tinh luyện tinh tế nhất, linh khí được hấp thu thông qua quá trình vận chuyển cuối cùng chỉ lưu lại một bộ phận rất nhỏ, mà một bộ phận sẽ vĩnh viễn trở thành nội hạch của tu luyện giả.

Trúc Cơ chính là quá trình ngưng kết nội hạch, mà nội hạch còn là điểm khởi phát của căn nguyên lực.

”Đường Lâm, có muốn kiểm tra trị số căn nguyên lực của ngươi hay không?” Kỳ Áo sang sảng nói.

Lâm Khiếu Đường hơi mở hai mắt, toàn thân có một tầng vụ khí mỏng manh vây quanh, Trúc Cơ đã tiến vào trung hậu kỳ, đang ngưng kết linh khí, căn nguyên lực hoàn toàn thuộc về bản thân trong cơ thể đang cấp tốc xoay tròn, hấp thu linh khí ngoại giới rất dồi dào cũng rất hỗn loạn, quá trình này giống như đang tiến hành chạy xoay tròn siêu bền bỉ, tập trung tinh thần tu luyện một chút đã toát ra mồ hôi đầm đìa, thân thể không ngừng nóng lên đem một bộ phận mồ hôi bốc hơi thành vụ khí.

Nhìn khối lam ma thạch nhỏ trong tay Kỳ Áo, Lâm Khiếu Đường kỳ quái nói, ”Ngươi lấy từ chỗ nào ra vậy?”

”Mau tới, ha ha! Mau tới kiểm tra thành quả hai tháng nay của ngươi!” Kỳ Áo trước sau như một cười lớn nói.

Hai tháng qua, hơn phân nửa thời gian của Kỳ Áo là mất tung tích, Lâm Khiếu Đường thỉnh thoảng hỏi, xong hẳn trả lời cũng rất mơ hồ, bất quá ở chung một thời gian, Lâm Khiếu Đường cảm giác người này không có một chút ác ý, chỉ cần là trong phương diện tu luyện, Lâm Khiếu Đường mỗi ngày đều hỏi, Kỳ Áo tuyệt đối cẩn thận giảng giải cho hắn.

Nhưng Lâm Khiếu Đường có thể khẳng định người này cũng không phải là vô tư, hẳn nhất định có mục đích của mình, về phần đó là cái gì, Lâm Khiếu Đường đang chờ đợi đáp án.

Đây là lần kiểm tra đầu tiên sau khi chính thức có được căn nguyên lực, Lâm Khiếu Đường có chút khẩn trương, tập trung tinh thần, căn nguyên lực tán loạn trong cơ thể vận hành qua nội hạch tụ vào trung tâm lòng bàn tay, mạnh mẽ đánh ra một chưởng vào lam ma thạch.

Phanh.

Một tiếng trầm đục!

Trên lam ma thạch hiện lên một hàng ánh sáng chữ.”Trị số nguyên lực 72 độ, xếp loại không rõ!

.....

(*).Vịt xiêm: ngan

Miền nam nước ta gọi là vịt xiêm,miền bắc gọi là ngan.(ta dịch theo tiếng miền nam chút chơi..)

25. Chương 23: Đã Xảy Ra Chuyện

72 độ, nhìn con số này, ngay cả Lâm Khiếu Đường cũng có chút không tin, chỉ ngần ngừ hai tháng thời gian, hẳn từ một phế vật không hề có một chút căn nguyên lực tu luyện đến 72 độ dung lượng trúc cơ, loại tốc độ kinh người dữ dội như thế này, trong ký sử của Lâm gia, người tu luyện nhanh nhất ở Trúc Cơ kỳ trong một năm cũng chỉ tu luyện được 50 độ mà thôi.

Hai tháng 72 độ, đối với Lâm Khiếu Đường mà nói hiển nhiên là cực kỳ nghịch thiên, đề cao nhanh như vậy, tâm trạng của Lâm Khiếu Đường cũng có chút khó thích ứng.

” Là toàn lực một kích sao?” Kỳ Áo có chút không hài lòng hỏi.

Lâm Khiếu Đường khẳng định gật đầu, ” Đã là toàn lực ”

Kỳ Áo bỏ tay vào lồng ngực, lấy ra một tấm da thú bóng loáng, vắt dưới chân Lâm Khiếu Đường nói :” Tiến độ có một chút chậm, ngày mai ngươi bắt đầu tu luyện theo tâm pháp đấu kỹ này, thời gian hôn mê của ta quá dài, nội dung nhớ cũng không rõ lắm.Vài ngày nữa ta sẽ nghiên cứu bản Hỏa hồn chưởng kia của ngươi, để kết hợp với đấu kỹ trong trí nhớ của ta sáng tạo ra một đấu kỹ hoàn toàn mới, tạm thời kêu

nó là " Hồn liệt chí " đi ,bộ đầu kỹ này tạm thời đạt tới Nhân giai sơ cấp , chủ yếu là tăng cường tốc độ tu luyện ."

Cầm lấy tấm da thú , Lâm Khiếu Đường đối với hành động của Kỳ Áo có chút không hiểu , tựa hồ hẳn quan tâm đến sự phát triển của mình có chút quá nhiệt tình .

Lâm Khiếu Đường tự nhiên cũng khát vọng sự cường đại , Mười lăm năm được coi là phế vật , hẳn sớm đã chịu đủ rồi , hơn nữa Lâm Khiếu Đường cũng rất muốn mình tự có năng lực bảo vệ chính mình , cho nên có thể trở thành cao thủ thì không có gì có thể tốt hơn . Nhưng hành động của Kỳ Áo cũng làm cho Lâm Khiếu Đường có chút nghi hoặc .

Suốt hai tháng không xuống núi , Lâm Khiếu Đường đối với Nhất Dao môn có chút không an tâm , cho dù có khát vọng muốn tu luyện , cũng vẫn cần phải nghỉ ngơi , cho nên liền lẩn quẩn xuống thành . Ngay lúc Lâm Khiếu Đường vừa tiến vào cửa được đường thì trợn tròn mắt , được đường trông trơn không có một vật , A Mãnh cùng với Lão Tam Tử đang nghèo túng ngồi dưới đất nhặt thảo được .

" Đại sư huynh !" Lão Tam Tử phát hiện Lâm Khiếu Đường liền thất thanh gọi lớn .

" Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?" Lâm Khiếu Đường nén lửa giận hỏi .

Ánh mắt của A Mãnh cùng với Lão Tam Tử nhìn nhau,nhất thời đôi mắt ứa nước mắt , bi thống vạn phần . A Mãnh mang theo tiếng khóc nức nở nói : " Đại sư huynh , người rời đi hai tháng , thật ra là đi đâu a? Sư phụ lão nhân gia đã gặp chuyện rồi !"

" gặp chuyện không may ? Xảy ra chuyện gì ?" Lâm Khiếu Đường cảm giác có chút không ổn .

A Mãnh ngẹn ngào lắp bắp nói : " Sư....Sư phụ ...Người bị giữ lại, Tiểu ...Tiểu Lan"

Tiểu Lan là nữ nhân duy nhất của Nhất Dao môn , Lúc trước nàng cùng mẫu thân ăn xin đi tới chỗ này , năm ấy mùa đông lạnh lẽo , Tiểu Lan lúc đó mới chín tuổi từ trong thi thể mẫu thân tỉnh lại , khắp người bẩn thỉu, Tiểu Lan ở mấy dãy phố đập đầu người qua đường xin giúp đỡ an táng mẫu thân , nhưng cũng không ai quan tâm , mãi đến khi gặp được Lâm Khiếu Đường mới có kết quả ,sau khi an táng mẫu thân của nàng, Lâm Khiếu Đường đưa nàng về được đường bái Hoàng Nhất Dao làm sư phụ , đồng thời ở lại .

Tiểu Lan là một đứa trẻ nhu thuận , có ân tất báo , đối với Lâm Khiếu Đường cảm kích cơ hồ làm tất cả mọi việc để báo đáp , hơn nữa cũng rất thông minh ,trong mấy đứa nhỏ cơ hồ cũng chỉ có Tiểu Lan là có thể học được một chút thủ pháp cùng y thuật độc đáo của Lâm Khiếu Đường,không chỉ có thế , căn cốt Tiểu Lan rất tốt , không dạy có thể tự hiểu ,bằng vào chính ngộ tính của bản thân, tự mình tu luyện mà cũng có được một chút nguyên lực , so với mấy vị sư huynh thì vượt xa .

" Tiểu Lan làm sao ?" Lâm Khiếu Đường bóp mạnh bả vai A Mãnh hét lên. Trước nay, Lâm Khiếu Đường vẫn coi mấy cô nhi được thu dưỡng ở Nhất Dao môn là thân huynh muội của mình, nghe nói Tiểu Lan gặp chuyện không may , thật sự không thể khống chế nổi tình cảm .

Thấy A Mãnh quanh co một hồi không nói lên lời , Lão Tam Tử ở một bên bật thốt lên : " Tiểu Lan ,nàng... sắp chết . " " Cái gì !" Lâm Khiếu Đường hét lớn một tiếng " Chuyện xảy ra lúc nào ?"

" Một tháng trước ." Lão Tam Tử cúi đầu nói , trong mắt tràn ngập bi thống .

" Các người sao không cho ta biết sớm , rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?" Lâm Khiếu Đường ổn định cảm xúc , trầm giọng nói .

" Ta cùng A Mãnh tìm huynh nửa tháng, mỗi ngày đều đến tối mới về,mọi chỗ ở Tân La thành đều được chúng ta tìm kiếm không biết bao nhiêu lần , cũng không tìm được một chút tin tức của Đại sư huynh , chúng ta nghĩ đại sư huynh người đã không còn ở nơi này ." Lão Tam Tử thật lòng nói .

A Mãnh ngừng ngẹn ngào , hít sâu một hơi , nói tiếp : " Hơn một tháng trước , Vương gia ở tây thành mời sư phụ qua chữa bệnh , sư phụ mới đầu không đáp ứng , Vương gia không ngừng tăng thù lao, cuối cùng sư phụ không chịu được sự hấp dẫn , liền đáp ứng ,sau đó xem xét tình hình Lâm gia tìm đại sư huynh , đại sư huynh những năm ngày không được mới dẫn Tiểu Lan đến Vương gia , kết quả ban đêm chỉ có một mình Tiểu Lan quay lại , hơn nữa toàn thân đầy bầm nước, suy yếu vô cùng.Tiểu Lan trở về liền lập

tức vào mật thất luyện được của sư phụ , chỉ nói là sư phụ bị giữ lại , cũng dặn không nói cho người khác là nàng trở về , trừ phi đại sư huynh trở về mới được nói hết thấy cho đại sư huynh .”

Sự tình tựa hồ có chút phức tạp , lấy sự hiểu biết của Lâm Khiếu Đường đối với Hoàng Nhất Dao, Lão đầu này tuyệt không gây chuyện sinh sự , chẳng lẽ là làm cho người bệnh của Vương gia chết ? Tựa hồ cũng có thể , Hoàng Nhất Dao tuy là một lão lưu manh giang hồ, nhưng lão vẫn biết phân biệt nặng nhẹ , gặp phải bệnh tình không thể giải quyết , hơn phân nửa là cho các loại bổ phẩm cho xong việc , không có khả năng khám chữa lung tung làm chết người, chỉ bằng điểm bốn sự của Hoàng Nhất Dao , lão có ba lá gan cũng không giám làm bậy .

Lâm Khiếu Đường tâm tình trầm trọng đi vào mật thất , Mật thất kỳ thật là một cái hầm dưới tiểu viện , chẳng qua thiết kế hơi bí mật một chút mà thôi .

Lão Tam Tử ở ngoài được đường canh chừng , A Mãnh đưa Lâm Khiếu Đường vào mật thất , tiến vào mật thất , A Mãnh bắt lực nói :” Đệ và Lão Tam Tử hàng ngày đều nhìn sự thống khổ của Tiểu Lan , một chút biện pháp cũng không có , trừ những lúc đưa thức ăn cho nàng , chúng ta không làm được cái gì cả .”

Nhìn Tiểu Lan đang nằm ở trên bàn phôi được , cảm xúc trong lòng Lâm Khiếu Đường không thể kìm hãm nổi, đứa nhỏ này thật là mệnh khổ , từ khi vào Nhất Dao môn không được có một ngày tốt lành, Lâm Khiếu Đường âm thầm tự trách , nếu không phải chính mình biến mất hai tháng , có lẽ sẽ không phát sinh chuyện này . Thân hình nhỏ gầy ẩn hiện màu đen , rõ ràng là dấu hiệu trúng độc , người nào lại đi hạ độc một đứa nhỏ , Lâm Khiếu Đường tức giận nghĩ .

” Tiểu Lan , Tiểu Lan, muội xem ai tới đây này ?” A Mãnh nhẹ giọng gọi .

Tiểu Lan đang mê man chậm rãi mở hai mắt , thoáng nhìn qua A Mãnh , lại nhìn người đứng cạnh hần , ánh mắt bỗng nhiên có thần , cổ kích động, đấu tranh muốn ngồi dậy nhưng không thể làm được . Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng ấn Tiểu Lan đang muốn ngồi dậy nằm xuống , ánh mắt phức tạp nhìn nàng , nắm lấy cổ tay bị trúng độc bắt mạch hỏi :” Đừng nhúc nhích , nói đi , sư phụ ở đâu ?”

Toàn thân đau đớn khó chịu , Tiểu Lan tận lực muốn lớn tiếng nói chuyện , nhưng thanh âm vẫn như cũ mong manh :” Sư phụ, người bị Vương gia giữ lại.”

A Mãnh khó thở nói :” Bọn họ dựa vào cái gì mà bắt người , cho dù nhất định phải bắt cũng là chuyện của Thành vệ đội .” Lâm Khiếu Đường trầm mặc không nói , vẫn nhìn Tiểu Lan , lẳng lặng đợi nàng kể lại .

Tiểu Lan dừng một chút rồi nói tiếp:” Ngày đó muội cùng sư phụ đến Vương gia , Vương gia nhiệt tình khoản đãi , ăn cơm trưa xong , sư phụ nhện không được hỏi người bệnh, người của Vương gia giải thích là người bệnh còn đang ngủ , tạm thời chưa thể chẩn bệnh được , cả buổi chiều thật nhàm chán , sư phụ ngồi không được bao lâu thì đi dạo trong đại viên, kết quả Người nhà Vương gia đột nhiên trở mặt , nói sư phụ lên trốn vào vương phủ , ăn cắp được phẩm cùng với bí tịch , liền đem muội cùng sư phụ giam lỏng. Mới đầu sư phụ chỉ xem đó là hiểu lầm , chỉ cần giải thích rõ ràng sẽ không có chuyện gì , nhưng người của Vương gia bắt sư phụ giao ra bí pháp trị liệu của Nhất Dao môn , sư phụ biết sự tình không đơn giản như vậy , hết thấy là âm mưu của Vương gia .Do Nhất đạo môn của chúng ta nằm ở phạm vi thế lực của Lâm gia, Vương gia không giám làm mạnh, cho nên dụ dỗ sư phụ đi thành tây , còn kiếm một lý do hợp lý đem sư phụ giam giữ lại , mục đích chính là phương pháp trị liệu của Nhất Dao môn”

Tân La thành gần trăm năm nay đều bị hai đại gia tộc khống chế , thành đông Lâm gia cùng thành tây Vương gia, một thuộc Võ tông, một thuộc Đạo tông .

Sự tình Lâm Khiếu Đường vẫn lo lắng rồi cuộc cũng xảy ra , vì việc này mà hai năm nay hần đã không ngừng dặn dò Hoàng Nhất Dao , nếu không có vũ lực cường đại cùng với bối cảnh thế lực làm hậu thuẫn , mà để lộ ra mình có chút hơn người, thực sự là đi tìm chết .

Nếu không thể phản kháng thì việc có thể làm là chịu đựng , trong lòng thở dài một tiếng , nhìn Tiểu Lan đang bị độc vào xương tủy , tòa núi lửa từ lâu bị chôn giấu đang muốn nổ ra .

” Khụ Khụ ...Khụ ...”

Tiểu Lan đột nhiên ho khan một trận , một hồi lâu mới ngừng lại , nói tiếp: ” Lúc ấy sư phụ hiểu rằng vương gia dễ vào khó ra , liền tìm biện pháp cho muội chạy ra ngoài , đem sự tình nói cho đại sư huynh.

Muội thừa bóng đêm nhảy qua tường của Vương phủ , nhưng bị phát hiện ,cổ liễu linh chạy đi , không biết chạy bao lâu thì bị đoạn tiễn bắn trúng , bị cổ kinh khí mạnh mẽ đẩy mạnh xuống sông , bởi vì khi ấy muội còn nghe phong thanh tiếng đuổi theo , theo bản năng chợt lóe lên ,mũi tên cũng không bắn trúng huyết đạo cho nên khi rơi vào sông cũng không mất đi ý thức ,muội liều mạng bơi ra xa , sau đó tìm đường quay lại đây”

Nghe xong một lúc , A Mãnh mới hoang mang lo sợ nói :” Đại sư huynh , chúng là hiện tại nên làm cái gì ? Sư phụ có hay không bị giết? Vương gia chính là thế lực to lớn ở Tân La thành a , chúng ta không có khả năng đấu với bọn họ , Một tháng này , Vương gia đều cho người qua đây , đem được vật các loại bán hết đi rồi .”

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng buông cổ tay Tiểu La nói : ”Vương gia còn cần đến sư phụ , chỉ cần sư phụ không đem trị liệu phương pháp nói ra , lão sẽ không có việc gì , Việc hiện tại là cứu Tiểu Lan , buổi tối hôm nay , các người lên núi cùng với ta .”

” Đại sư huynh ,người nhà của Vương gia còn hỏi sư phụ về của người , hay là sư huynh hãy đi nhanh lên, không cần lo cho muội , mang theo muội chỉ sợ liên lụy đến sư huynh . Muội đã Khụ ...Khụ?”

Tiểu Lan bởi vì lo lắng khiến hơi thở không đều, liền bật ho khan.

Lộ ra hàm răng trắng nõn ,Lâm Khiếu Đường cười hì hì nói :” Có đại sư huynh của người ở đây người sẽ mau hồi phục thôi. Tiểu Lan , A Mãnh cùng Lão Tam Tử là huynh đệ tốt của ta,ta làm sao mà bỏ lại các người .”

” Nhưng” Tiểu Lan còn muốn nói cái gì ,lập tức cái miệng nhỏ nhắn bị một bàn tay che lại ,Lâm Khiếu Đường nhìn Tiểu Lan đang tròn con người nhìn mình , cười nói :” Đừng nói gì cả , chờ ít sức đi nhé , đợi khi lên núi , ta sẽ tìm biện pháp giải độc cho muội.”

” Các người muốn làm gì ?”

Bên ngoài truyền đến một thanh âm gào lên của Lão Tam Tử , tiếp theo là tiếng bước chân hỗn độn.

” Tiểu tử kia , đại sư huynh của các người vừa rồi có phải đã trở lại phải không ?”

” Không có ”

” Tịch thu cho Ta !”

26. Chương 24: Hắc Sương

“Các người không được chạm vào những thứ kia!” Lão Tam Tử giận dữ hét.

Ba.....

“Tiểu quỷ không muốn chết thì cút ngay cho ta”. Tâm tình đang khó chịu, Vương Nhị đi tới định đánh một chưởng.

Lão Tam Tử quát cường phẫn nộ trừng mắt nhìn vóc người lực lưỡng của Vương Nhị không hề sợ hãi, chỉ là cứ vậy lại làm cho đối phương càng thêm tức giận, đi tới tung một cước, lão Tam tử xiết chặt nắm tay, móng tay đâm thật sâu vào trong bàn tay.

Vương Nhị là một hạ đẳng gia tướng của Vương gia, mấy ngày nay vì muốn bắt được vị thiếu niên xấu xí của Nhất Đảo Môn, hắn đã bốn năm ngày không đi đánh bạc, gia tộc ra lệnh không dám làm trái, đành phải nhẫn nhịn chờ đợi, ngày hôm nay cuối cùng cũng phát hiện một chút đầu mối.

Rõ ràng nhìn thấy có vị thiếu niên đi vào, nhưng tìm nửa ngày cũng không tìm được nửa cái bóng người, Vương Nhị thầm hối hận vừa rồi tại quán trà đã quá cao hứng không chú ý, nếu không phải tên gia phó dưới tay nhìn thấy một bóng dáng, sợ là đã bỏ lỡ.

Tìm không được người, Vương Nhị đem tức khí trút lên trên người thiếu niên trước mắt, một trận quyền đâm cước đá, sau khi phát tiết nhiệt huyết trong lòng mới mang theo vài tên gia phó nghênh ngang rời đi,

hiện tại tình hình Tân La thành so với trước kia đã không giống nhau, Vương Nhị hấn đã có thể ngẩng đầu uy hiếp đánh người.

Trước kia chỉ là song tinh đạo phó, Vương Nhị cũng rất biết đạo làm người, gặp ai đó đều trước hết là phân tích thực lực của đối phương, bất quá, lúc này không giống ngày xưa, thế giới này luôn luôn biến hoá rất nhanh.....

Phía trên âm thanh có chút ồn ào, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh phản kháng của lão Tam Tử, bất quá toàn bộ đều kết thúc bởi tiếng kêu thảm thiết.

“Nhất định là người Vương gia!” Tiểu Lan thất thanh nói.

Mặc dù rất lo lắng cho lão Tam Tử, nhưng Lâm Khiếu Đường biết, hiện tại đi ra ngoài không hề nghi ngờ là muốn chết, nắm chặt nắm tay, trong mắt ẩn chứa một tia kích động không dễ phát hiện, trên mặt vẫn như cũ lại mang theo nét mỉm cười, Lâm Khiếu Đường không hy vọng cảm xúc của mình ảnh hưởng đến A Mãnh cùng Tiểu Lan, “Đừng lo, chỉ cần bọn họ tìm không được sẽ rời đi, nơi này là địa bàn của Lâm gia, người Vương gia cũng không dám xằng bậy”.

A Mãnh cũng không lạc quan nói: “Đại sư huynh, hai tháng nay người nhất định là không ở Tân La thành rồi. Hiện tại thế lực của Vương gia đã vượt qua Lâm gia. Không biết nguyên nhân gì, Lâm gia tại phương diện được thảo cùng vũ khí tựa hồ đang bị đả kích. Càng ngày càng kém, hai ngày trước còn bị Vương gia nhận mua ba cái dược điểm. Hơn nữa nghe nói phân bộ tiệm thuốc của Lâm gia tại thành thị khác cũng xảy ra chuyện, ăn chết người rồi.”

Lâm Khiếu Đường nhú mày, những tin tức này hấn một chút cũng không biết. Hai tháng gần cách với bên ngoài lập tức thay đổi rất nhiều. Xem ra sau này đúng là không thể như vậy nữa. Lâm Khiếu Đường cũng không nguyện trở thành dã nhân trong thâm sơn.

Bất quá Lâm Khiếu Đường nằm mơ cũng không tưởng tượng được, hai tháng trước tinh thần của Lâm gia vẫn còn có sự mạnh mẽ phần trần, như thế nào đột nhiên thoáng cái lại từ trên trời rớt xuống đất?

Một hồi lâu, khi động tĩnh bên trên lắng xuống, để an toàn, Lâm Khiếu Đường đợi một lúc mới cùng Tiểu Lan ra ngoài.

Lão Tam Tử mặt đầy máu ngồi trên thềm đá, nhìn ba người đi ra, miễn cưỡng cười: “Bọn họ không tìm được. Đã bỏ đi rồi. Chúng ta hiện tại làm sao bây giờ. Bọn họ nhất định còn có thể trở lại”.

“Đóng cửa rồi đi!” Lâm Khiếu Đường đơn giản nói.

“Đi? Chạy đi đâu? Chỉ cần chúng ta vừa đi ra ngoài lập tức sẽ bị người của Vương gia phát hiện.” Lão Tam Tử lau vết máu trên mặt nói.

Phảng phất như không biết buồn rầu là gì, Lâm Khiếu Đường không nghiêm chỉnh cười nói, “Đi theo đại sư huynh sẽ không bị phát hiện, người cùng A Mãnh trước hết đóng cửa lại.”

A Mãnh và Lão Tam Tử tuy đầy bụng hồ nghi, nhưng cũng nghe lời, trước tiên đóng cửa chính lại, rồi vội vã trở lại hậu viện.

Lâm Khiếu Đường cùng Tiểu Lan quay trở lại hầm, A Mãnh cùng Lão Tam Tử có chút không lí giải nổi, đến khi Lâm Khiếu Đường mở ra thông đạo ẩn sau vách tường, ba người lúc này mới bình tĩnh hiểu ra.

Tuy nói Lâm Khiếu Đường giấu diếm thông đạo bí mật, cũng bởi vì thân phận Lâm gia đệ tử, hấn không thể không che tai mắt của người khác, mặc dù không phải danh nhân gì, nhưng vẫn là cần thận cho thỏa đáng, hai năm nay, nhờ bí đạo này, ít nhiều hấn đã tránh né được không ít ánh mắt.

Địa đạo kì thật cũng không quá dài, chỉ mấy chục thước đã đến điểm cuối cùng, đẩy ra cánh cửa đá, ba vị thiếu niên mang theo một nữ tử toàn thân đã chuyển sang màu đen, từ dưới nền đất xông ra, nơi này là một ngõ nhỏ đối diện với tiệm thuốc, trong ngõ còn có hai hẻm tắt nhỏ, bởi vậy từ nơi này đi ra là tuyệt đối sẽ không bị người của Vương gia đang giám sát tiệm thuốc phát hiện.

Vất vả quanh co, Lâm Khiếu Đường cuối cùng cũng đem ba người đến phế dược phòng phía sau núi.

“Đại sư huynh, người trở thành người của Lâm gia từ khi nào vậy?” A Mãnh kì quái nói.

Lâm Khiếu Đường cười nói, “Ta vẫn vậy, từ khi sinh ra đến bây giờ”

Ba người cho tới bây giờ cũng không biết thân phận của Lâm Khiếu Đường, lúc này giật mình không ít, Lâm Khiếu Đường kiên nhẫn giải thích nửa ngày mới miễn cưỡng giải thích rõ ràng.

Tiểu Lan trúng độc rất nặng, hơn nữa mũi tên cũng không có nhổ ra, nếu không phải đã kinh động đến động mạch, sợ là đã sớm trúng độc bỏ mình.

Lâm Khiếu Đường đầu tiên dùng thủ thuật nhỏ rút mũi tên trên người Tiểu Lan, sau đó thanh tẩy vết thương, loại độc chất này cũng không phải là kịch độc, bất quá cũng đủ để đưa người vào chỗ chết, hơn nữa giải độc phi thường khó khăn, càng huống chi Tiểu Lan trúng độc đã lâu thì càng trở lên khó khăn.

Loại độc này kêu là Hắc Sương độc dược, tại Hiên Viên quốc cũng là một loại độc dược thường dùng, lấy từ mặt ngoài một loại khoáng thạch, trung độ dược tính cũng không quá mạnh, nhưng lại là một loại độc dược có tính khuếch tán phi thường mạnh, khi tiến vào bất kì một bộ vị nào của thân thể, nếu để nó tiến vào cốt tủy sẽ không có cách cứu chữa.

Trải qua kiểm tra cẩn thận, Lâm Khiếu Đường cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, liều lượng độc tố không phải quá lớn, Tiểu Lan trúng độc mặc dù cũng đã lâu, nhưng độc tính còn chưa xâm nhập cốt tủy, nhưng nồng độ trong máu tương đối cao, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu biến thân thể của nàng thành màu đen.

Lâm Khiếu Đường cũng không phải là cao thủ giải độc, nhưng có một số điều Lâm Khiếu Đường so với bất kì kẻ nào nơi này cũng rõ ràng hơn, nếu chỉ uống thuốc, dựa vào hấp thu sức thuốc để giải độc, hiệu quả vĩnh viễn không thể bằng tiêm thuốc trực tiếp vào mạch máu.

Nhìn Lâm Khiếu Đường lấy một cây châm cắm vào cánh tay của Tiểu Lan, trên mặt Kỳ Áo tràn đầy dị sắc, phần sau của cây châm còn có một vật trong suốt.

“Đường Lâm, người làm cái gì vậy? Tiểu cô nương trúng độc thâm hậu, người còn dùng kim đâm người ta, người cũng quá tàn nhẫn!” Kỳ Áo không nhịn được nói.

Lâm Khiếu Đường nhìn thoáng qua Kỳ Áo, vẫn không nói chuyện, bởi vì thật sự không biết giải thích như thế nào, dù là phí công đi giải thích thì cũng không rõ ràng, không bằng giả câm giả điếc.

Giải dược của Hắc Sương độc cũng rất phổ biến, nhưng trong vòng hai ngày sau khi trúng độc phải dùng ngay, nếu không sẽ không thể giải cứu, bất quá cái kiến thức tầm thường ấy trong mắt Lâm Khiếu Đường lại có chút buồn cười.

Một tuần đi qua, mỗi ngày Lâm Khiếu Đường đều tự mình phối chế thuốc nước sau đó tiêm cho Tiểu Lan, màu đen trên người tiểu Lan từ từ rút đi, tinh thần cũng tốt hơn nhiều, độc tố thật sự bị trục xuất hơn phân nửa, thủ đoạn ấy làm cho Kỳ Áo thở dài không thôi, cảm giác rất ngạc nhiên, mà A Mãnh cùng Lão Tam Tử mặc dù cũng có chút kinh ngạc, nhưng những năm gần đây tại Nhất Dao Môn đã thấy nhiều quái chiêu của sư phụ và đại sư huynh, cho nên cũng không lấy gì làm kỳ quái.

Nhưng rất nhanh vấn đề mới lại xuất hiện, sau chín ngày khi ba người bọn Tiểu Lan lên núi, ba người phân biệt xuất hiện các loại bệnh trạng suy giảm sức khỏe, bệnh trạng của Tiểu Lan rõ ràng hơn cả.

Trên thân thể ba người từ từ bắt đầu nổi lên mụn nhọt lở loét, tình huống này cùng với tình trạng của khán hộ viên mà Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên nhìn thấy giống nhau, là biểu hiện trúng cùng một loại độc.

Càng nghĩ, Lâm Khiếu Đường cảm thấy chỉ có một khả năng, đó chính là phế dược của phế dược phòng ảnh hưởng tới, nhưng là tại sao chính mình và Kỳ Áo một chút biểu hiện cũng không có? Lại còn có thể lợi dụng phế dược để tu luyện.

Kỳ Áo giải thích rất đơn giản, trong cơ thể Lâm Khiếu Đường có chảy một loại máu đặc thù, hỗn hợp hai loại cao cấp tinh hoa long dịch, căn bản chính là bách độc bất xâm, về phần chính hấn lại càng đơn giản, bởi vì hấn chính là Phí Nhĩ La - Tây Bi Kỳ Áo, cho nên sẽ không trúng độc.

Bất đắc dĩ, Lâm Khiếu Đường không thể không bố trí cho ba người một căn nhà gỗ nhỏ cách xa ngoài một dặm, đó là căn nhà một tầng trước Kỳ Áo dựng lên.

Trong cơ thể Tiểu Lan chỉ còn hai thành độc được cuối cùng, như thế nào cũng không có cách trục xuất, bởi vì thẩm thấu quá sâu, được tính giải được không cách nào đến được nơi đó, do vậy chút độc tính này vẫn không thể giải trừ tận gốc.

Lâm Khiếu Đường vẫn theo lệ thường, mỗi ngày tại bên trong phế được phòng tu luyện Trúc Cơ, trước mắt đang vào giai đoạn hậu kỳ, nhưng mấy ngày nay hắn lại không cách nào hoàn toàn tập trung tinh thần để tu luyện, hôm nay đồng dạng cũng như thế, mở mắt ra nhìn nam tử để nửa thân trần cách đó không xa nói, “Kỳ Áo, ngươi có biện pháp nào khử trừ được hết độc tính hay không?”

Đầu Y Tác Giả: Mộc Thang

27. Chương 25: Thần Bí Kỳ Áo

Kỳ Áo nhắm hai mắt nói: “Có!”

“Thực sự!” Lâm Khiếu Đường hai mắt sáng lên.

Kỳ Áo chậm rãi mở mắt, nghiêm mặt nói: “Sau một tháng, ta phải rời nơi đây một thời gian, đến lúc đó ta sẽ lưu lại cho bốn người các ngươi bốn bản đấu kỹ, đây là đấu kỹ ta quan sát tình hình thân thể bất đồng của bốn người các ngươi rồi tìm tòi trong trí nhớ, vốn dĩ ta chỉ dự định lưu lại cho ngươi một quyển, bất quá nhìn bộ dạng ngươi rất quan tâm đến ba người bọn họ, ta sẽ tặng ngươi một phần đại lễ, đặc biệt vì ba người bọn họ chuẩn bị một quyển đấu kỹ thích hợp cho từng người tu luyện.”

Nghe xong lời này, Lâm Khiếu Đường lòng an tâm không ít, lai lịch Kỳ Áo vẫn là một đoạn bí ẩn trong lòng Lâm Khiếu Đường, bất quá hắn không nói, Lâm Khiếu Đường cũng không muốn tra hỏi, mấy ngày nay Kỳ Áo vẫn đảm đương thân phận đạo sư của Lâm Khiếu Đường, đối với năng lực của người này Lâm Khiếu Đường không có nửa điểm hoài nghi.

Lâm Khiếu Đường từng suy đoán thực lực giai vị của người này, sơ bộ phỏng chừng, ít nhất cũng là linh hồn cấp cao thủ, duy nhất làm Lâm Khiếu Đường cảm thấy kỳ quái chính là, người này trên người tản mát ra nguyên lực, không thuộc về đạo nguyên lực, cũng không thuộc về võ nguyên lực, tựa hồ là một loại nguyên lực thường sử dụng ở Minh Tây đại lục ----- đấu khí.

Kỳ Áo nói tiếp, “Chỉ cần Tiểu Lan tu luyện tốt đấu kỹ ta lưu lại, không mất bao lâu có thể tự bức độc tố ra ngoài cơ thể.”

“Tạ ơn, Kỳ Áo người đúng là hảo bằng hữu của ta!” Lâm Khiếu Đường tùy tiện nói.

Vùng xung quanh lòng mày Kỳ Áo bỗng nhiên nhíu lại, “Đường Lâm, ta không thể nào là hảo bằng hữu của ngươi, qua mấy tháng vừa rồi, ngươi cũng nên gọi một tiếng sư phụ mới đúng!”

Đi, Lâm Khiếu Đường đột nhiên cổ quái chăm chú nhìn Kỳ Áo, ve vẩy tay cười nói, “Ha ha, nói như vậy ngươi cũng nên gọi ta một tiếng sư phụ mới đúng, mấy tháng qua ta cũng dạy cho ngươi không ít tri thức về phương diện được phẩm.”

Đối với tính nết thủy chung không một chút nghiêm chỉnh của Lâm Khiếu Đường, Kỳ Áo có chút bất đắc dĩ, thản nhiên nói, “Một tháng sau ta sẽ để lại cho ngươi một bản đấu kỹ, đó là một bộ tâm pháp cực mạnh trước mắt ta có thể nhớ ra, vô chiêu vô thức, chỉ là một loại pháp môn cấp tốc để thăng nguyên lực, ta nhớ mang máng đó là một bộ tâm pháp đấu kỹ cực mạnh của ta, thế nhưng tên trước kia ta lại không thể nhớ nổi, ta cho ngươi ba năm thời gian, ngươi nhất định phải tu luyện trị số nguyên lực tới 1000 độ.”

Lần đầu tiên nhìn thấy Kỳ Áo nghiêm túc như vậy, Lâm Khiếu Đường có điểm không nghĩ tới, nhân tiện nói, “Nếu như không đạt được thì thế nào?”

Trên mặt Kỳ Áo bỗng nhiên quái dị cười cười, “Nếu như không đạt được, ngươi sẽ chết!”

“Cái gì!” Lâm Khiếu Đường không thể tin nhìn Kỳ Áo thất thanh kêu, bỗng nhiên cười nói, “Đừng nói giỡn, lão đại, năng khiếu hài hước của ngươi rất kém a.”

Lòng mày nhíu lại, trong mắt Kỳ Áo lóe ra một tia không xác định, mơ hồ trong mắt dường như lại lo lắng gì đó: “Không tin sao? Nhìn bàn chân của ngươi đi.”

Lâm Khiếu Đường ngừng cười, hồ nghi cõi bỏ bít tất, khi thấy lòng bàn chân thì thất kinh, toàn bộ lòng bàn chân hiện lên một màu xanh thẫm, cái này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đối với biểu tình của Lâm Khiếu Đường, Kỳ Áo rất thoả mãn, chỉ có như thế mới có thể làm cho tính tình của hắn lo lắng: "Còn nhớ rõ ta đã nói trước đây, tinh hoa dịch thể thẩm thấu tiến vào trong cơ thể của ngươi có hòa tan một bộ phận đầu khí của ta, tuy nói chỉ là trên dưới hai thành đối với thời kì đỉnh cao của ta, nhưng đối với ngươi mà nói chúng quá khổng lồ, chỉ cần một phần mười, cũng đủ để ngươi bạo thể mà chết, thời khắc đầu tiên ta ở trong thân thể của ngươi cũng không nhân nhả, ta vẫn luôn dùng linh hồn lực lượng áp chế chúng, cho đến khi hoàn toàn phong ấn chúng mới thôi, hiện tại chúng tạm thời bị phong ấn tại hai chân của ngươi, đừng lo lắng, trong vòng ba năm nó đối với ngươi không có bất luận ảnh hưởng gì, ngoại trừ màu sắc lòng bàn chân có chút biến hóa nho nhỏ, bất quá ba năm sau, lực lượng phong ấn sẽ tiêu thất, đến lúc đó luồng đầu khí khổng lồ này sẽ mất đi sự khống chế, chạy loạn lên, nếu như ngươi không đủ năng lực dẫn đạo nó, ngươi sẽ giống như quả khí cầu không ngừng bị thổi phồng, bành trướng lớn lên tới mức nổ tung mới thôi."

Lâm Khiếu Đường phảng phất giống như bị một tảng đá từ trên trời rơi xuống, đột ngột sững sốt nửa ngày, tai họa bất ngờ cũng quá lớn đi, không muốn tin tưởng, lại bắt buộc phải tin.

"Thế nào không nói sớm?" Lâm Khiếu Đường kêu rên nói.

Quý dị cười, Kỳ Áo chậm rãi nói, "Ngay từ đầu nói ra, sợ là dọa chết ngươi mất, như vậy ngươi sẽ không an tâm giúp ta tìm kiếm thân thể, ha ha."

Nghe xong lời này Lâm Khiếu Đường tự nhiên giận sôi lên, "Tử u linh, ngươi dám đùa giỡn lão tử, lão tử chém ngươi."

Một đạo ngân quang hiện lên, Lâm Khiếu Đường phóng ra một cây ngân châm, từ lúc nội hạch thành hình, khí lực Lâm Khiếu Đường tăng nhiều lần, ngân châm nhanh như thiểm điện bắn thẳng vào mặt Kỳ Áo.

Khoé miệng Kỳ Áo khê nhếch lên, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, thổi một hơi khẩu khí, ngân châm lập tức mất đi lực lượng rơi xuống đất.

Rõ ràng chênh lệch thật lớn!

Kỳ thực Lâm Khiếu Đường muốn đánh Kỳ Áo cũng không có ý nghĩ gì khác, dù sao biết bị lợi dụng trong lòng có chút tức giận, dưới sự xung động liền xuất thủ, khi thấy chênh lệch quá lớn, Lâm Khiếu Đường lập tức thanh tỉnh lại, mơ hồ cảm giác được Kỳ Áo cố ý nói như vậy, rất hiển nhiên với thực lực của Kỳ Áo muốn lợi dụng hắn, căn bản là không cần âm mưu quỷ kế gì.

"Đường Lâm, rất cảm tức sao? Muốn đánh ta sao?" Kỳ Áo dừng một chút, lắc đầu nói: "Cho ngươi một thanh đại đao, ta đứng bất động cho ngươi chém, ngươi cũng không thể gây thương tổn được nửa cái lông chân của ta, Đường Lâm, ngươi phải nhớ kỹ, dưới tình huống không có thực lực tuyệt đối, nghìn vạn lần không nên biểu lộ ra nửa điểm tâm tình trước mặt địch nhân, cho dù đối phương là kẻ vô hại, tỷ như hiện tại giữa ta và ngươi, ngươi phải học cách ẩn dấu, thời khắc chính yếu mới lên lộ ra, cho dù có là một cao thủ, cũng nên chỉ lộ ra là thuộc hạng tam lưu."

Lâm Khiếu Đường không nói gì, hắn tựa hồ minh bạch ý đồ của Kỳ Áo, đối phương chính là đang dạy hắn, đơn giản là muốn làm hắn càng thêm nỗ lực tu luyện.

Kỳ Áo vô luận làm cái gì, nói cái gì, điểm cuối cùng, luôn luôn trở về nguyên điểm ----- bức thiết mong muốn Lâm Khiếu Đường trưởng thành.

Hơn nửa tháng sau, Kỳ Áo thực sự ra đi.

Giống như lời hắn nói trước kia, để lại bốn bộ đấu kỹ, đều là tâm pháp cao giai đấu kỹ, may mắn còn nhấn lại cho Lâm Khiếu Đường, ba năm sau khi đầu khí bị phong ấn mất đi, đó là lúc hắn trở về.

Lâm Khiếu Đường cũng không hỏi hắn đi đâu, biết hỏi cũng như không, người này từ giây phút đầu tiên xuất hiện đã tràn ngập mây mù, hoàn toàn vẫn là một người thần bí, hơn nữa hắn tựa hồ còn có khả năng sáng tạo ra đấu kỹ.

Lâm Khiếu Đường biết, đấu kỹ kỳ thực là sản phẩm của Minh Tây đại lục, trong Hiên Viên quốc hầu như không có, Kỳ Áo trước đây rất có thể là người ở Minh Tây đại lục.

Bất quá mặc kệ người này rốt cuộc thần bí ra sao, trong phương diện truyền thụ tài nghệ thật ra không có chút nào giấu diếm, bốn bản đấu kỹ lưu đều là cao giai bí tịch, khả ngộ bất khả cầu.

A Mãnh nhận được một quyển tên là Cuồng Cương đấu kỹ, thuộc về nhân giai cao cấp bí tịch, Lão Tam Tử nhận được một quyển tên là Ảnh Thứ đấu kỹ, thuộc về tâm giai sơ cấp bí tịch, mà Tiểu Lan nhận được một quyển là Phi Vũ bí tịch, thuộc về tâm giai sơ cấp bí tịch.

Lại nói, nhìn đấu kỹ bí tịch, kỳ thực chỉ là mấy chữ đơn giản cùng các tấm hình vẽ trên mấy tấm da thú đơn bạc, trước đã hưởng qua thành quả nên Lâm Khiếu Đường không chút nghi ngờ lực lượng của những văn tự cùng mấy bức ảnh vẽ trên những tấm da thú này.

Quyển bí tịch dành cho Lâm Khiếu Đường không rõ giai vị đấu kỹ, hoàn toàn không có chiêu thức, chỉ có tâm pháp, tên là ----- Đấu Luyện.

A Mãnh cùng lão Tam tử kỳ thực đều là người bình thường, bởi vì từ nhỏ nhà nghèo, sau đó song thân đều sớm chết đi, bọn họ căn bản không được thử qua hạ sinh trắc thí, tự nhiên cũng không có người giáo dục bọn họ, Lâm Khiếu Đường rất lo lắng bọn họ có hay không có đủ năng lực tu luyện những thứ trên tay bọn họ.

Rất nhanh Lâm Khiếu Đường đã phát hiện lo lắng của mình là dư thừa, Kỳ Áo đã sớm lo lắng đến điểm này, bởi vậy trong tâm pháp đấu kỹ lưu lại đều có giảng giải rõ về Trúc Cơ tâm pháp, dùng cho giai đoạn mới bắt đầu bước vào tu luyện.

Có được đấu kỹ, Lão Tam Tử tu luyện như phát điên, hoàn toàn tiến nhập vào vong ngã cảnh giới, nếu không phải có cơ hội có được những ... bí tịch này, Lâm Khiếu Đường cũng không biết người này là một võ si.

A Mãnh là một hài tử thành thật, nhưng hãn cũng trời sinh thần lực, mười lăm tuổi mà cũng đã có một thân thể cao hơn một mét tám, thể trọng lại đạt tới hơn một trăm tám mươi cân*, sức ăn kinh người, "Cuồng Cương" quả thực vừa vặn là vì A Mãnh mà sáng chế ra.

.....

Lưu ý:

(*).Đơn vị đo khối lượng cổ của Việt Nam: 1 cân=16 lạng=604,5g, 1 lạng=37,8 g

Đơn vị đo khối lượng hiện nay của Việt Nam: 1 cân=1 kg=10 lạng=1000 g

Đơn vị đo khối lượng cổ Trung Quốc: 1 cân=10 lạng=500g

(Từ đó có thể thấy, nếu dùng đơn vị ở Việt Nam như chúng ta hiện nay thì A Mãnh cao 1,8m, và nặng hơn 90 cân.)

28. Chương 26: Tu Luyện Nan (tu Luyện Khó Khăn)

“Phi vũ” chỉ nghe tên đã có cảm giác rất phiêu dật, rất hào hiệp, tựa hồ là một loại đấu thuật u nhã, thực tế là một loại quyền thuật ẩn chứa cước bộ cao thâm, hơn nữa phải phối hợp nguyên lực thi triển, kỳ thực là một loại đấu kỹ dị thường cường mãnh có thể sánh với Cuồng Cương của A Mãnh, tuyệt đối không nên bị cái tên mê hoặc.

Bản thân Tiểu Lan cũng đã có cơ sở, thiên tư tại phương diện này có ngộ tính rất cao, chỉ dùng thời gian vài ngày đã tiến tới hậu kỳ, mà lúc này nội hạch nguyên lực đã đủ khu trừ độc tố lưu lại trong cơ thể.

Nhất Dao Môn bốn đệ tử dưới sự lãnh đạo của Lâm Khiếu Đường bắt đầu ẩn cư sinh hoạt tại thâm sơn, lúc này đã đem vị sự phụ đang lâm vào nguy nan quên hết không còn một mảnh.

Hơn một tháng trước đây, Kỳ Áo đáp ứng thỉnh cầu của Lâm Khiếu Đường lên vào Vương gia sơ lược điều tra, Hoàng Nhất Dao cũng không bị nguy hiểm đến tính mệnh, chỉ bị giam lỏng tại một nội viện u tĩnh

trong Vương phủ, mỗi ngày được thoải mái khoái lạc, cuộc sống thời gian qua của hắn so với mấy đồ đệ còn sung sướng hơn. Phía Vương gia lại đang tìm kiếm hạ lạc của vị đại sư huynh Nhất Dao Môn, nhưng bí mật tiến hành để che tai mắt mọi người.

Nói chung Vương gia tựa hồ đoán được gì đó, hơn nữa cũng biết chút ít nội tình của Hoàng Nhất Dao, nhưng lại không phải toàn bộ đều biết, quanh quẩn tại chỗ biết và không biết, về phần bọn họ rốt cuộc có mục đích gì? Lâm Khiếu Đường tạm thời không muốn đi điều tra, với năng lực hiện tại của hắn thì tuyệt đối không nên hiếu kỳ, Lâm Khiếu Đường biết rõ đạo lý hiếu kỳ gây chết người.

Để không cắt đứt liên lạc ngoài giới, Lâm Khiếu Đường cuối mỗi tuần đều hạ sơn một chuyến, về phần tu luyện tự nhiên đang ở trong khí thế hưng hực tiếp tục tiến hành.

‘Hồn Liệt chỉ’ do Kỳ Áo dùng đấu kỹ bản thân cùng với bản “Hoả Hồn chưởng” của Lâm Uyển Nhi giao cho Lâm Khiếu Đường dung hợp mà thành, tổng cộng gồm lục trọng, căn bản lấy “Hoả Hồn chưởng” làm chính, nhưng nội dung đã được thay đổi hoàn toàn, là một loại lấy nội tâm pháp đấu kỹ làm trụ cột.

Trúc Cơ giai đoạn theo lý thuyết là giai đoạn rất chậm chạp đối với người tu luyện, nhưng được sự trợ giúp của cao giai bí tịch Kỳ Áo lưu lại đủ khiến Lâm Khiếu Đường vượt qua giai đoạn khó khăn nhất này với tốc độ kinh người.

Nguyên lực thuộc tính cuối cùng vẫn là định tính vô nguyên lực, suy cho cùng là hấp thu tinh khí trong phế được phòng, những ... tinh khí này chủ yếu dùng vô nguyên lực làm chủ.

Khi Lâm Khiếu Đường cấp tốc vượt qua Trúc Cơ giai đoạn, tốc độ tu luyện từ từ chậm lại, thậm chí xuất hiện đình trệ, tốc độ nghịch thiên trước đây đột nhiên trở về chậm chạp, giống như một chậu nước lạnh đổ vào đầu Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ cũng từ từ tỉnh táo lại, tỉnh tã suy nghĩ lại một số lời nói trước kia của Kỳ Áo cảm thấy rất khả nghi, Kỳ Áo cường điệu Lâm Khiếu Đường từ một phế vật biến thành thiên tài, lúc đầu bởi tốc độ tu luyện xác thực nhanh đến kinh người, Lâm Khiếu Đường hầu như tin là thật.

Hơn nữa tại giai đoạn Trúc Cơ, Kỳ Áo cách một đoạn thời gian lại cùng Lâm Khiếu Đường đồng thời tu luyện, dùng đấu khí bản thân hắn hướng dẫn Lâm Khiếu Đường, bởi vậy khiến Lâm Khiếu Đường làm ít hưởng nhiều.

Thể chất có thể là có chút biến hóa nhưng tựa hồ cũng không lớn như tưởng tượng, với tình trạng của Lâm Khiếu Đường hiện nay mà nói, vô luận như thế nào dùng hai chữ thiên tài hoàn toàn là không phù hợp, càng đừng nói cái gì thiên hạ đệ nhất căn cốt, rõ ràng là Kỳ Áo tử u linh nói bừa để lừa mình, hơn phân nửa là muốn tăng bốc hắn lên trời, hình thành nên cảm giác bản thân tốt đẹp, để càng thêm chăm chỉ tu luyện.

Tuy nói là lời nói dối thiện ý, nhưng Lâm Khiếu Đường cần phải hoài nghi, cần phải đối mặt hiện thực, mà không phải cả ngày cứ đem hy vọng ký thác vào căn cốt.

Nếu như thực sự căn cốt kỳ giai, tiềm lực vô hạn mà nói, Lâm Khiếu Đường tuyệt đối không thể chỉ tu luyện trong bốn tháng, vô nguyên lực đạt được trị số 128 độ, phải biết rằng trong toàn bộ quá trình tu luyện, bên cạnh Lâm Khiếu Đường không chỉ có cao nhân tương trợ, mà tâm pháp còn là cao giai đấu kỹ mà người khác mơ cũng không cầu được.

Theo lý thuyết Trúc Cơ là giai đoạn cực kì chậm chạp, bất quá đến khi nội hạch hình thành, thì dù tư chất tệ đến thế nào đều tiến nhập vào giai đoạn bộc phát trong cuộc đời mỗi người, lúc này tốc độ tu luyện sẽ đạt tới cao đỉnh phong trong quá trình tu luyện của mỗi cá nhân.

Cân nhắc một ... chút..., Lâm Khiếu Đường liền hiểu ra, có thể nhanh như vậy vượt qua giai đoạn Trúc Cơ, sợ là Kỳ Áo phía sau ngầm giúp đỡ, chỉ là hắn không phát hiện ra mà thôi.

Hiện tại Kỳ Áo đã ra đi, đã không còn sự hỗ trợ, tốc độ tu luyện của Lâm Khiếu Đường tự nhiên xuống dốc không phanh.

Hồn Liệt chỉ tu luyện đã gần ba tháng, Lâm Khiếu Đường ngay cả đệ nhất trọng còn chưa vượt qua, khiến hắn sinh ra một ít hoài nghi, xác định thể chất của mình chỉ là có một ít biến hóa mà thôi, đối với hai chữ thiên tài còn kém quá xa.

Ba năm đạt 1000 độ, nếu như thực sự thiên tài thì đạt được cũng không có gì là quá khó khăn, tại Hiên Viên quốc mỗi một thể hệ đều xuất hiện một vài kỳ tài như vậy, thế nhưng đối với Lâm Khiếu Đường thì đúng là khó như lên trời.

Phải biết rằng Lâm Khiếu Đường hiện tại có trong tay hai bản đấu kỹ đều là cao giai bí tịch, khi qua Trúc Cơ giai đoạn, tu luyện loại bí tịch này có thể đề cao tốc độ tăng trưởng nguyên lực, thế nhưng trên người Lâm Khiếu Đường lại không có chút biểu hiện.

Bộ vũ kỹ cực mạnh của Lâm gia hiện nay cũng bắt quá đạt tới nhân giai cao cấp mà thôi, chỉ có đạt tới 20 tuổi và được toàn bộ trưởng lão tán thành, đồng thời có cống hiến với gia tộc mới có thể được phép tham quan học tập.

Chịu đựng mười lăm năm khuất nhục, đủ để Lâm Khiếu Đường nỗ lực vươn lên mạnh mẽ, thế nhưng hiện tại đã sớm không phải vấn đề nỗ lực vươn lên thành cường giả, mà là một hồi đánh bạc.

Lấy kì hạn ba năm thời gian, kết quả tu luyện cuối cùng là đổ ứớc, dùng tính mệnh làm vốn đánh bạc là một hồi hào đồ, thắng không những được bảo trụ được tính mệnh, còn có thể trở thành một cao thủ, thua bạc đơn giản chính là chết.

Tu luyện Hồn Liệt chỉ thủy chung không có hiệu quả, Lâm Khiếu Đường có điểm hoài nghi giá trị bản bí tịch, bắt đầu trực tiếp tu luyện Đấu Luyện.

Kỳ Áo trước khi đi giao bản Đấu Luyện cho Lâm Khiếu Đường cũng không có dặn dò đặc biệt gì, chỉ nói sau khi vượt qua giai đoạn Trúc Cơ, hình thành nội hạch, liền có thể tu luyện.

Lâm Khiếu Đường dự định sau khi Hồn Liệt chỉ có chút thành tựu thì bắt đầu tu luyện Đấu Luyện, theo biểu tình thận trọng của Kỳ Áo, Lâm Khiếu Đường cảm giác Đấu Luyện là đấu kỹ cao minh hơn so với Hồn Liệt chỉ.

Lâm Khiếu Đường từng suy đoán không biết có phải là do võ nguyên lực so với đấu kỹ không tương xứng, nên mới đưa đến kết quả tu luyện bị đình trệ.

Bình thường chỉ có người của Minh Tây đại lục tu luyện đấu khí mới có thể tu tập đấu kỹ, mà ở Hiên Viên quốc, võ tông tu tập bí tịch đều là vũ kỹ.

Đấu kỹ cùng vũ kỹ rất giống nhau nhưng cũng có điều bất đồng, một bên lấy khí làm căn bản, một bên lấy lực làm căn bản, nhưng có rất nhiều chỗ khá giống nhau, bởi vậy trong tứ đại nguyên lực có sự liên hệ gần gũi, nhưng cũng có tồn tại khả năng bài dị, vấn đề phụ thuộc vào tính dung hợp.

Càng nghĩ Lâm Khiếu Đường càng cảm giác được Kỳ Áo không có khả năng nghĩ không ra điểm này, nếu như hắn mong muốn chính mình nhanh chóng phát triển lớn mạnh, thì nhất định phải cân nhắc chu toàn đem gì đó thích hợp cho mình tu luyện, bằng không, chỉ là phí công vô ích, chắc chắn Kỳ Áo có mục đích của hắn.

Đấu Luyện là một quyển nội pháp đấu kỹ bí tịch rất kỳ quái, được chia ra làm hai mươi một tầng, cứ mỗi bảy tầng thuộc về một giai đoạn, nói cách khác nếu tu luyện hoàn thành phải kinh qua ba giai đoạn.

Hơn nữa chỉ khi đột phá một tầng mới có thể thấy tầng tâm pháp tiếp theo, bằng không vĩnh viễn chỉ có thể biết tâm pháp tầng thứ nhất.

Tầng thứ nhất không chỉ có một đoạn tu luyện tâm pháp rất quái lạ, ngoài ra còn yêu cầu tu luyện giả nhất định phải chiến đấu nhiều với người khác, trong lúc cùng người khác chiến đấu, lĩnh ngộ ra chân lý tu luyện tâm pháp.

Mấy ngày nay Lâm Khiếu Đường một mình cùng lúc tu luyện hai bản bí tịch, tốc độ hơi có một chút khởi sắc.

Nhưng tốc độ rất nhanh lại trở lại như lúc trước, thậm chí còn chậm hơn, mơ hồ có dấu hiệu trì trệ không tiến, làm cho Lâm Khiếu Đường rất phiền muộn.

Thế nhưng, làm cho Lâm Khiếu Đường phiền muộn cũng không chỉ có một chuyện.

Một thân ảnh mềm mại nhỏ nhắn cấp tốc phi nhanh giữa sườn núi, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, một thân y phục tơ lụa sẫm xanh đậm, lông mi mảnh mai, ngũ quan tinh xảo khéo léo chính là Tiểu Lan đang tu luyện ‘phi vũ’, chỉ chớp lát đã tới lạc viện giữa sườn núi.

Mỗi lần tới nơi này Tiểu Lan đều che mũi theo phản xạ, mùi vị ở đây đúng là quá khó ngửi, cũng không biết đại sư huynh như thế nào lại phải ở lại nơi này, nhìn trong viện không người liền nhẹ giọng kêu lên, “Đại sư huynh, đại sư huynh!”

Trong chốc lát, Lâm Khiếu Đường liền từ phế được phòng đi ra, Tiểu Lan cười khanh khách nghênh đón, hai người rất ăn ý nắm tay huých một chút.

”Đột phá tầng thứ hai rồi sao?” Lâm Khiếu Đường rất tự nhiên hỏi.

”Ân! Buổi sáng tu luyện đã có đột phá, hiện tại đã tiến nhập tầng thứ ba!” Tiểu Lan vui sướng ửng tiếng nói.

Tiểu Lan là người tu luyện nhanh nhất trong bốn người, nhìn lên trời thật không công bằng, năng lực của mỗi người từ khi sinh ra đã được quyết định, chênh lệch không đồng đều có mạnh có yếu, tiểu Lan siêu cấp biến thái chỉ dùng ba tháng thời gian đã tu luyện được tầng ba sơ kì “phi vũ” bí tịch, trên cơ bản một tháng một tầng, tốc độ cực nhanh làm ba vị thiếu niên lú lười, đây là thứ quái thai gì, cũng quá kinh khủng đi.

A Mãnh cùng Lão Tam Tử cả ngày khổ tu cực khổ, cuối cùng cũng có cơ hội có khả năng đổi đời, hai người tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Mặc dù như vậy, ba tháng qua bọn họ cũng chỉ tiến nhập đấu kỹ tầng thứ hai mà thôi, nhưng vì là giai đoạn đầu, cũng là tốc độ tương đối bình thường.

Lâm Khiếu Đường là người kém cỏi nhất, vô luận Hồn Liệt Chỉ hay Đấu luyện hãn cũng không đột quá được tầng thứ nhất.

Ba người cũng đều là vô nguyên lực tu luyện đấu kỹ, cũng không xuất hiện bất cứ vấn đề gì, hiệu quả thậm chí rất tốt, Tiểu Lan cũng bởi vậy tiến bộ thần tốc, vô nguyên lực đã tới 200 độ, đạt được ngũ tinh vô phó tiêu chuẩn.

Nếu không phải xuất thân bản hàn, Tiểu Lan tuyệt đối có khả năng so sánh với các tuyệt đại thiên tài của các đại gia tộc, điểm này Lâm Khiếu Đường không hề hoài nghi.

Khuôn mặt tươi cười của Tiểu Lan duy trì một lúc rồi thu liễm, bất quá biểu tình vẫn như trước nhẹ nhàng vươn tay nói, ”Lão đại, trả thù lao!”

Lâm Khiếu Đường ngạc nhiên nói, ”Lại muốn tiền, năm ngày trước không phải đã đưa cho các ngươi ba mai tử tinh tề rồi sao?”

Một mai tử tinh tề bằng mười kim tề, một kim tề bằng một trăm đồng bạc, một tử tinh tề chẳng khác nào một nghìn đồng bạc, bởi vậy tam mai tử tinh tề là một số tiền khá lớn, chỉ ít đối với người thường mà nói là như vậy.

”Lão đại, người không biết, sức ăn của A Mãnh đặc biệt khoẻ, một ngày ăn hết một con heo nặng 20 cân, trang phục tu luyện ngày đổi năm bộ, Lão Tam tử mỗi ngày phá hỏng sáu đôi giày, dùng hết mấy trăm loại ám khí cùng vật dụng bén nhọn, tuy số tiền rất lớn nhưng cũng không gánh hết được chi phí bọn họ gây ra, hơn nữa ta bình thường cũng tiêu một ít tiền, về mặt này, tiền lão Đại đưa căn bản là không đủ.” Tiểu Lan tự nhiên trả lời.

29. Chương 27: Hoa U

Tiểu Lan cùng Lâm Khiếu Đường từ trước cho tới bây giờ đều là nhất nhất không khách khí nửa điểm, đừng nhìn dáng người mười phần nữ tử nhỏ nhắn của nàng, kèm theo bộ ngực đã từng bước thành hình trông rất có vĩ độ, nhưng tính cách của nàng lại chẳng khác nam hài tử, nàng coi Lâm Khiếu Đường là đại ca của mình đồng thời cũng xem mình như đệ đệ mà không phải là tiểu muội, hơn nữa còn coi A Mãnh và Lão Tam Tử như huynh đệ, từ trước đến giờ đều không câu nệ tiểu tiết .

Theo lý thuyết mà nói thì xuất thân của Tiểu Lan cùng những tao ngộ của nàng, tính cách hẳn phải tương đối thu liễm, nhưng nàng lại là một người ngoại lệ, có lẽ là lúc ấy tuổi còn quá nhỏ tính cách vẫn chưa thành hình.

Được Lâm Khiếu Đường đưa đến Nhất Dao Môn, lại được chiếu cố nhiều, hơn thiên tư hơn người, Hoàng Nhất Dao cũng ưu ái nàng hơn hẳn, dù có đánh mất A Mãnh hay Lão Tam Tử, lão cũng tuyệt đối sẽ không động đến người nàng, kỳ thật Hoàng Nhất Dao nhiều ít cũng là sợ đánh không lại tiểu nha đầu này.

”Đồ heo nai? Tốn gạo?” Lâm Khiếu Đường cơ hồ muốn phát điên, chỗ thức ăn này cũng đã là quá nhiều, chính mình mỗi ngày chẳng qua là ăn một chút cơm rau mà thôi, mà có cải thiện thì thỉnh thoảng mới có ít thịt mà thôi, đa số là gia nô của Lâm gia mang đến.

”Lão đại, người chẳng lẽ không có tiền đi sao!?” Tiểu Lan thấy Lâm Khiếu Đường sắc mặt trầm xuống bắt định cả kinh nói.

Số tiền Lâm Khiếu Đường gửi tiết kiệm cũng không ít, nhưng cũng thể gánh nổi chi tiêu như thế cho ba tên gia hỏa này. A Mãnh tiểu tử ngày trước có ăn nhiều nhưng cũng không đạt đến cái loại trình độ khủng bố như vậy, chỉ là từ sau khi tu luyện quyền công pháp kia, lượng ăn của hắn tăng lên mấy lần, cũng không biết nhiều thực vật như vậy, rốt cuộc là chui hết đi nơi nào.

Ngắn ngủi ba tháng, Lâm Khiếu Đường đã đi mất tong mấy trăm tử tinh tệ, ngoại trừ Tiểu Lan ra. A Mãnh, Lão Tam Tử cùng chính mình đã sơ vượt giai đoạn Trúc Cơ, cũng vì không còn đủ tiền, Lâm Khiếu Đường phải thường xuyên xuống núi đến trường giao dịch Hoa U.

Đau xót tâm can bỏ ra bốn trăm tử tinh tệ, mua một ít hạ phẩm giai tăng nguyên đan, phần lớn cấp cho A Mãnh cùng Lão Tam Tử phục dụng, nếu không với tình huống hiện tại bọn họ hai người như thế nào trong ba tháng có thể đạt tới song tinh võ phó.

Tử tinh tệ gom góp từ trước đến giờ càng ngày càng ít, tâm lý ngượng ngùng, điều này khiến cho Lâm Khiếu Đường một trận đau đầu không thôi, tu luyện chưa đến đâu, tiền lại không còn, nhân sinh chẳng lẽ còn có sự kiện nào làm cho người ta đau đầu hơn hai cái việc này cơ chứ.

Nghe xong lời Tiểu Lan, Lâm Khiếu Đường đột nhiên cười to nói:”Ha ha, đương nhiên là có tiền, trong này có 10 tử tinh tệ, trước tiên lấy dùng tạm đi nha!”

Tiểu Lan hồ nghi tiếp nhận tiền, nói”Lão đại, nếu không có tiền, người có thể nói cho ta, ta xuống núi đến hắc lôi đài đánh một trận, đăng kí vào trường đấu mất mười tử tinh tệ, mà nếu thắng một trận, tiền sẽ nhân gấp ba lần a.”

Lời này xuất ra từ miệng của một cô gái, nhiều ít có điểm quái dị, Lâm Khiếu Đường nghiêm mặt nói, “Xú nha đầu, không được suy nghĩ như thế, đại sư huynh người còn không nuôi nổi mấy tiểu hài tử các người hay sao!”

Nhú mày lè lưỡi, Tiểu Lan làm cái mặt quỷ chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói:”Lão đại, là người nói vậy nha, chúng ta tất cả đều dựa vào người”

Nhìn bóng dáng Tiểu Lan, Lâm Khiếu Đường bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cái chân đại sư huynh này cũng khó mà đảm đương a, hiện tại nghĩ đến Hoàng Nhất Dao còn không dễ dàng trông coi mấy cái hài tử này, tuy rằng phẩm chất lão không đoan chính nhưng tiểu lão nhân nhìn đi nhìn lại cũng không tính là quá xấu, đối với mấy cô nhi này coi như là có chiếu cố.

Đánh cược tính mạng để tu luyện tự nhiên là trọng yếu, nhưng không có tiền chi dùng mà nói, sợ rằng chưa tới ba năm cũng đã chết rồi còn đâu. Nếu chỉ là một mình hắn chi dùng thì có thể trong 3 năm còn dư, hưởng hồ hắn còn làm cái chân trông coi phế được phòng, tuy có chút ủy khuất nhưng cũng có chút ít thù lao, tuy không đáng là bao, chỉ mười ngàn tệ mà thôi, nhưng tuyệt đối cũng đủ cho một người ăn uống. Bất quá nhìn lại hiện tại, Lâm Khiếu Đường còn phải nuôi thêm ba tiểu hài tử, luôn luôn há mồm chờ ăn, trong đó một tên là cái thùng không đáy, hơn nữa vật bị để tu luyện cần thiết cũng rất tốn kém, mỗi tháng tính chi tiêu tính ra cũng thật kinh người, căn bản nếu sống bằng tiền mà hắn dành dụm được là không có khả năng.

Chẳng lẽ lại quay về cái nghề cũ? Nhưng cái mấu chốt chính là, một khi ra tay sợ rằng sẽ bị phát hiện, tuy không biết mục đích chân chính của Vương gia là gì, nhưng khi bị bắt được sợ là cũng chẳng có điều gì tốt đẹp, ý tưởng này rất nhanh bị Lâm Khiếu Đường từ bỏ.

Đánh hắc lòi! Lâm Khiếu Đường không ngừng suy nghĩ về ba chữ này, rất sớm trước kia hắn cũng chỉ biết tại Tân la thành có một chỗ tổ chức quyền đấu như vậy, mà nói trắng ra chính là đài đấu chọi đêm.

Đây là do một trong tam đại thế lực của Hiên Viên quốc không chế, mục đích Hoa U thành lập võ đài là vì lợi ích muốn kiếm lời cho tổ chức.

Hoa U căn bản là do một thế lực thần bí cường đại tổ chức, chủ yếu lấy buôn lậu, bán tin tình báo cùng ám sát làm nghề nghiệp.

Hắc lòi vừa xuất hiện liền tạo ra một không khí nóng bỏng, hình thức không chỉ có đánh bạc hay cá cược, mà rất nhiều gia tộc lớn hay tiểu gia tộc có một vài cá nhân cũng có cơ hội thi triển thân thủ của mình. Bất luận kẻ nào đều có thể báo danh tham gia, chỉ cần thắng là sẽ được một khoản tiền thưởng lớn, còn có thể được một ít phú thương xem trọng thuê làm bảo tiêu, hộ vệ, thậm chí sẽ được một vài tiểu tông phái hoặc gia tộc thu nhận làm tộc nhân.

Chính là vừa có tiền vừa là hạng mục giải trí hạng nhất, ngay cả một số bình dân chúng cũng muốn đến tìm kiếm một ít kích thích, tóm lại thị trường tuyệt đối không thiếu trò chơi.

Đồng thời Hoa U sở cũng đề ra một phần thưởng mê người cho các quyền thủ, nếu liên tiếp thắng ba mươi trận đấu, Hoa U sẽ cấp cho quyền thủ một nguyên vọng, Hoa U tại Hiên Viên quốc thần thông quảng không người nào là không biết, hơn nữa danh dự tuyệt đối là đứng ở vị trí hàng đầu, chỉ cần là người có thể đạt được yêu cầu của Hoa U, những điều Hoa U hứa hẹn tuyệt đối là có thể thực hiện, cho dù người muốn đi ám sát Hiên Viên hoàng đế cũng không phải là không thể.

Có lẽ là hơi có phần phóng đại, nhưng kết cấu thượng tầng của Hoa U vẫn là không thể nhìn ra, thực thần bí cũng rất cường đại, ngay cả hai đại thế lực tông phái còn lại kia đối với Hoa U cũng phải ba phần kiêng kị.

Đánh hắc lòi người đăng kí cho tới bây giờ không có thiếu, rất nhiều người ôm những mục đích bất đồng đi đến đây, lấy tính mệnh của mình ra đánh cược.

Kỳ thực tuyển thủ đã hắc lòi đài đa số là cao thủ phổ thông, có nhìn đi nhìn lại cũng sẽ không thấy xuất hiện những người có danh tiếng, hoặc là siêu cấp cao thủ, bởi vậy mà người trọng tài Hoa U phải xuất ra đủ để có thể không chế được mọi trường hợp, tuyển thủ có thể mất mạng ở đây, xác xuất tính ra cũng không có là bao.

Nhưng dù sao đây cũng là một trò chơi nguy hiểm, vẫn thỉnh thoảng có người chết ở trên đài, số lượng người bị thương hạ đài lại càng vô số, tuyển thủ chết dưới đài so với số ít chết ở trên đài còn nhiều hơn.

Mấy cái này thì chỉ cần là người ở Hiên Viên quốc là đều thông hiểu, đương nhiên Lâm Khiếu Đường cũng không ngoại lệ, chẳng qua hắn trước kia chưa bao giờ nghĩ tới phải cùng mấy thế lực này tiếp xúc.

Nhưng hiện tại tình huống có chút bất đồng, thứ nhất cái hắn cần là tiền, thứ hai nơi đây thực phù hợp yêu cầu tu luyện của hắn, có thể thường xuyên coi tranh đấu, đi thử thời vận một chút thật ra cũng không có cái gì tổn thất.

Đương nhiên Lâm Khiếu Đường cũng không phải là cứ ngang nhiên như vậy đến đã hắc lòi, mặc dù trên đài bình thường cũng không có người nào tính là cao thủ, nhưng tuyệt đối cũng không phải là hạng mà một tiểu tử như hắn mới vừa vượt qua Trúc Cơ giai đoạn có khả năng đối phó, không biết tự lượng sức, loại sự tình như này, Lâm Khiếu Đường tuyệt đối không làm.

30. Chương 28 : Kiếm Tiền ! Có Điểm Khó Khăn ...

Hạ quyết tâm, nhân lúc rảnh rỗi Lâm Khiếu Đường trực tiếp xuống núi, đi đến Hoa U sở hội, đây là một chỗ tự do trao đổi buôn bán, lôi đài được bố trí phía sau khu giao dịch.

Chỉ cần nộp hai kim tệ phí vào cửa liền có thể vào xem loi đài tỷ thí, chẳng qua đây là giá vé bình dân cho nên chỗ ngồi đều không có chỉ có thể đứng xem, muốn được ngồi vị trí tốt thì phải trả nhiều tiền hơn, cho nên bình thường ghế Vip cũng không phải chỗ mà người thường có thể ngồi.

Lâm Khiếu Đường chỉ là vì muốn hiểu rõ tình huống nên đối với việc bản thân không có chỗ ngồi cũng không quá quan tâm, lúc hắn đi vào liền chui vào một góc vắng lặng quan sát.

Đây là đại sảnh hình tròn có thể dung nạp mấy nghìn người xem loi đài, ở giữa là một loi đài hình tròn diện tích rất lớn bị bao vây bởi một cái lồng trong suốt có vàng sáng xung quanh.

Kỳ thực cả vàng sáng này là một cái lồng dùng để bảo hộ người xem ở phía dưới, là một loại cao cấp kết giới thủy thuộc tính, là pháp thuật thường thấy của đạo tông.

Có cái vàng tráo này thì trên loi đài lực đánh của tuyển thủ khi tranh đấu sẽ không lan ra bên ngoài trường.

Trong này mỗi ngày ít nhất có hơn mười tuyển thủ được an bài xuất trường thi đấu, ban ngày thi đấu đều là tuyển thủ có thực lực yếu nhược, đến buổi tối thì hội sẽ an bài những hảo thủ so tài với nhau.

Tuyển thủ báo danh loi đài đều là kiểm tra nguyên lực, sau đó sẽ được an bài với đối thủ có thực lực tương đương.

Nếu như thực lực khác biệt quá mức cách xa sẽ mất đi độ đặc sắc, Hoa U tự nhiên sẽ không làm như vậy, đánh cho càng thâm thiết thì nhân tài phát hiện được lại càng nhiều.

Lúc này, trên đài đang có hai gã thanh niên tranh đấu làm cho bầu không khí dần trở nên sôi sục, bởi vì vừa qua giờ ngọ, đúng là thời gian vắng lặng, trên ghế Vip cũng chỉ lác đác có ba bốn người mà thôi, cho nên hai gã này cũng không thuộc về loại hảo thủ.

Quy tắc đánh loi đài rất đơn giản, thứ nhất là chịu thua, thứ hai là ra khỏi đài đấu cũng bị tính thua, an toàn tráo chỉ có thể ngăn năng lượng công kích mà thôi, thật thể có thể xuyên qua mà không có cái gì trở ngại.

Do số tiền thưởng rất hậu hĩnh nên có không ít tuyển thủ lấy đấu loi đài làm nghề nghiệp. Bởi vì mỗi lần đánh với đối thủ đều là những người cùng cấp bậc với mình cho nên cũng không cần lo lắng gặp phải cao thủ không cách nào chống cự.

Mà Hoa U có nghiêm khắc phân cấp các bậc, hơn nữa những người thấp hơn bốn tinh võ phó đều không được cho phép lên loi đài đả đấu.

Cho dù là cao thủ đỉnh cấp muốn liên tục chiến thắng ba mươi trận cũng là khó như lên trời, từ trước đến giờ trong ghi chép của Hoa U người có thể thắng nhiều nhất cũng chỉ là trải qua chín trận đấu mà thôi.

Quan sát hết thấy một vòng đại sảnh, Lâm Khiếu Đường liền cẩn thận xem hai người trên đài đả đấu, yên lặng vận chuyển đấu luyện tâm pháp.

Mới đầu Lâm Khiếu Đường thực không có cảm giác cùng bình thường tu luyện có cái gì bất đồng, nhưng theo trên đài hai người đối quyết càng ngày càng kịch liệt, bóng người trong mắt Lâm Khiếu Đường dần dần biến thành hai đạo quang ảnh mơ hồ tại tràng đấu, tâm pháp của hắn cũng dần dần vận chuyển nhanh hơn.

Lâm Khiếu Đường cảm giác linh hồn ở chỗ sâu thẳm trở nên sôi sục, nhưng đầu óc lại vẫn tỉnh táo rõ ràng, hai người mỗi một cái động tác đều hình thành một đạo quang ảnh tiến vào trong óc của chính mình, nhưng cái chính là Lâm Khiếu Đường cái gì cũng không nhớ được, nhưng là mỗi một đạo động tác bị hấp thu.

Lúc sau, liền trở thành thứ kích thích đấu luyện tâm pháp vận chuyển.

Trên loi đài hai tuyển thủ rốt cục cũng phân ra thắng bại, Lâm Khiếu Đường đang trong trạng thái vong ngã cảnh giới cung tĩnh lại, hơn nữa làm cho hắn ngạc nhiên là chính mình ở nửa tháng tu luyện nhưng cũng không có tiến lên lấy nửa điểm giá trị nguyên lực, thể nhưng tại tràng đấu trong thời gian ngắn ngủi chưa đầy một phần mười thời gian đã tặng lên một điểm giá trị nguyên lực.

Nguyên lai là như thế!

Lâm Khiếu Đường tìm được cách tu luyện, trong lòng mừng rỡ, chẳng qua hiện tại cũng không phải thời điểm ăn mừng, vấn đề khiến hắn lo nghĩ nhất bây giờ là số tiền vào cửa, mỗi lần tổn mất hai kim tệ nếu không nghĩ cách kiếm được tiền khẳng định là sẽ rất khó khăn.

Ngẫm lại ở nhà có ba cái tiểu hài tử đang há mồm chờ ăn Lâm Khiếu Đường trong cơn mừng rỡ liền tỉnh lại, ánh mắt gắt gao nhìn về phía gã tuyển thủ trẻ tuổi vừa thắng, bất quá hai người đều bị thương nhưng người thắng là có thưởng tiền gấp ba lần.

Nói cái tuyển trạch đề mục là rất đơn giản, không biết là ai sẽ trở thành con mồi của Lâm Khiếu Đường.

Công bố chấm dứt, hai gã trẻ tuổi hướng dưới dài đi xuống, vẫn có thể hoạt động đi lại thoát nhìn xem ra cũng không có gì nguy hiểm, bất quá dù là vết máu trên miệng người thua hay là vết thương trên vai kẻ thắng trông đều dữ tợn, đều tạo cho người xem tưởng tượng đến một trận đấu vừa rồi kịch liệt đến thế nào.

Một khi đã trả tiền vào xem, là có thể liên tục xem liền hai trận đấu, nhưng Lâm Khiếu Đường cũng không dự định tiếp tục coi nữa, có lẽ là có thể tiếp tục tu luyện đấu kĩ theo kiểu kì dị này, nhưng vừa rồi xem xét có điểm ngộ ra, Lâm Khiếu Đường nghĩ nên là đi về tiêu hóa một chút thành quả tu luyện vừa qua.

Ngày mai lại đến cũng không trễ.

Lâm Khiếu Đường một thân trang phục bình dân, trên mặt lại xảo diệu dịch dung một chút, người bình thường căn bản có nhìn vài lần cũng sẽ không có cái gì ấn tượng, muốn lưu lại một chút điểm nhận dạng cũng khó.

Vừa ra đại sảnh, Lâm Khiếu Đường liền tiện đường đi đến gian thạch thất mà tuyển thủ nghỉ ngơi, kỳ thật chính là mấy gian phòng tồi tàn, vị trí cũng là ở nơi hẻo lánh nhất của cả trường giao dịch.

Bố trí như thế, thực chất là che dấu đưa tiền cho tuyển thủ chiến thắng sớm một chút để họ rời đi, vì khi tham gia lời đài bình thường đều là kí khế ước sinh tử, cho nên sẽ không ai quan tâm đến sự sống chết của người.

Bởi vậy ở phòng nghỉ hơn phân nửa trở thành lối đi nhỏ, đánh xong lời đài chỉ cần không có thụ thương nghiêm trọng, các tuyển thủ giống nhau đều rất nhanh rời đi, mấy gian phòng nghỉ này kỳ thực chỉ có tuyển thủ không có thực lực mới ở trong đó, mà mấy người tuyển thủ đẳng cấp cao đều là có nơi nghỉ ngơi riêng biệt dành cho mỗi người.

Kẻ yếu thì tại địa phương nào cũng đều là không được người tôn trọng.

Mà nhóm người này lại là mục tiêu chủ yếu của Lâm Khiếu Đường, vì người ở chỗ này cũng không làm cho người khác chú ý.

Không bao lâu, liền có một gã trẻ tuổi đi ra, vai phải có vài mảng vết đỏ, có băng bó nhưng cũng chỉ là làm cho qua mà thôi.

Tại cửa ra trong phút chốc, người trẻ tuổi trên khuôn mặt liền hiện lên một vẻ thống khổ, tránh đi trong tầm mắt mọi người, rốt cục một lúc sau hắn cũng không chống đỡ nổi, dựa vào vách tường há mồm thở dốc.

Tạch.....

“Người nào !” Người trẻ tuổi đột nhiên hét lớn một tiếng, trong tay nhanh nhẹn rút kiếm chém ra ngoài.

Lâm Khiếu Đường kinh hãi thất sắc, trong tay tiểu đao theo bản năng nâng lên ngăn cản, Đường ... một tiếng, hổ khẩu truyền lại một trận tê dại, cũng may bảo vệ được một cái mạng nhỏ.

Người trẻ tuổi khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới thiếu niên này tướng mạo bình thường trên người không có chút nguyên lực dao động liền có thể dùng một thanh tiểu đao ngăn trở phát chém bất ngờ của hắn.

Mà lúc này Lâm Khiếu Đường bị dọa cũng không ít, hắn rất rõ ràng, nếu không phải người trẻ tuổi thụ thương rất nghiêm trọng, căn bản là chính mình không có khả năng ngăn được một chiêu tập kích của đối phương.

Dần dần kéo lại vẻ bình thường, Lâm Khiếu Đường miễn cưỡng lộ ra khuôn mặt tươi cười nói:” Huynh đệ, đừng quá xúc động, ta thực không có ác ý a !”

Vừa rồi vì xúc động đánh ra một kích kia miệng vết thương của người trẻ tuổi có điểm rách ra, hẳn cố nghĩ rằng chận đau, âm thanh lạnh lùng nói, “Hừ, quý quý túy túy, không gian cũng là trộm đạo.

Lâm Khiếu Đường cẩn thận lấy tay cầm tiểu đao rời khỏi kiếm của đối phương, thấy hẳn không có ý định công kích lần nữa, liền nói, “ Huynh đệ, ta nhìn người bị thương không nhẹ, tiểu đệ ta có chút điểm pháp môn chữa thương thể ngoài da, ta có thể giúp người chuẩn trị một chút đi sao?”

Người trẻ tuổi nhướng mày,” Cút ngay!”

Lâm khiếu đường xấu hổ sờ sờ cái mũi, nhún vai tự giễu, liền lui trở lại, dường như coi không có việc ấy. Hẳn trong góc tại gian nghỉ ngơi đối diện ngồi chồm hổm ở phía dưới, đợi mục tiêu kế tiếp xuất hiện.

Người thanh niên lạnh lùng liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường ngồi trong góc, rồi lại hờ hững quay đầu hướng ra ngoài đi, chỉ là vài băng bó trên vai hẳn tất cả hầu như bị máu loãng tẩm ướt, vừa xuất một kích hiển nhiên là làm ảnh hưởng đến vết thương làm vết thương bị rách rộng ra.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng, Lâm Khiếu Đường cảm giác có chút quen thuộc, hồi ức vừa thoáng qua khuôn mặt lãnh tuấn tựa hồ đã gặp qua ở đâu, nhưng cũng nhất thời nghĩ không ra.

Lúc sau từ trong gian nghỉ ngơi tự đi ra vài tên thanh niên, dáng vẻ khác nhau, nhưng tất cả không ít thì nhiều đều bị thương, có kinh nghiệm lần đầu tiên, Lâm Khiếu Đường không dám một lần nữa theo đuôi mà trực tiếp tiến lên hỏi, kết quả bị bọn chúng cho rằng chính mình là bọn bịp bợm giang hồ, nhưng rốt cục cũng có một người tiếp thu trị liệu của hẳn.

Cuối cùng thì cũng chỉ có một gã thanh niên ngơ ngẩn, bỏ 10 ngân tệ mua một viên ‘ ứ hóa đan ’ mà Lâm Khiếu Đường độc nhất vô nhị phối chế.

Nhìn tiền trong tay, Lâm Khiếu Đường cười khổ không ngớt, ‘ Ứ hóa đan ’ trên thực tế thành phẩm cũng không có cái giá rẻ thế này ..., cũng may tất cả được thảo đều là ở phía sau núi bị Lâm gia bỏ đi, nếu như là đồ của chính mình tạo ra thì có đánh chết Lâm Khiếu Đường cũng không bán với cái giá 10 ngân tệ.

Xem ra mạo muội tiến lên như thế, người ta căn bản cũng sẽ không phản ứng, tựa hồ một đường tài phú này có điểm đi không được a.

Cũng may tại phương diện tu luyện cuối cùng cũng tìm được một cái cánh cửa đột phá, Lâm Khiếu Đường bĩu môi bỏ tiền vào túi, số tiền dành dụm lúc trước còn có một ít, thật ra cũng không cần cấp bách nhất thời, biện pháp rồi sẽ có.

Nghĩ đến bỏ, Lâm Khiếu Đường liền đi nhanh trở về, , Lâm Khiếu Đường đã sớm quen thuộc

đường xá tại Tân La Thành, rất nhanh hẳn liền về tới Lâm phủ, muốn đến hậu sơn phải thông qua Lâm phủ.

Lâm Khiếu Đường rất ít khi đi cửa chính, nếu là đi qua đó tất tránh không được lại bị vài tên trông cửa cười nhạo bản thân một phen, ở cửa phụ bên kia thấy ít người Lâm Khiếu Đường liền từ bên kia đi qua. Mới đi qua Lâm phủ, đi về phía hậu sơn, đi được vài bước, Lâm Khiếu Đường liền mơ hồ nghe xa xa phía sau một khối tảng đá lớn có tiếng rên rỉ.

Vừa tiến lên chỉ thấy một nam nhân thống khổ té trên mặt đất, Lâm Khiếu Đường vẻ mặt kinh ngạc, đây không phải là thanh niên có vẻ mặt khinh người vừa đánh trên lôi đài sao? Hẳn như thế nào lại ở chỗ này? Chẳng lẽ là ... Lâm gia đệ tử? Lâm Khiếu Đường có chút nghi hoặc, cẩn thận nhớ lại khuôn mặt người thanh niên có vẻ quen thuộc mơ hồ đoán ra một ít sự việc.

31. Chương 29: Bệnh Phong Đòn Gánh (*) Cùng Phá Thương Quyết

Người tuổi trẻ mở to hai mắt mang theo một tia cười khổ, thân thể cứng ngắc nằm trên mặt đất, băng gạc băng bó trên vai đã bóc ra lộ vết thương dữ tợn, ý thức thoát nhìn vẫn chưa mất.

Lâm Khiếu Đường đưa tay dò xét mũi thấy hô hấp rất yếu ớt lập tức kinh hãi, hết thấy bệnh trạng đều biểu thị người tuổi trẻ này đang trong tình trạng phát tác kỳ của bệnh phong đòn gánh.

Nhưng dựa theo tình huống Lâm Khiếu Đường biết được, bệnh phong đòn gánh phát tác khó có khả năng nhanh như vậy, nhanh nhất cũng phải mười hai canh giờ, chậm có thể đến vài ngày, thậm chí vài tuần phát tác.

Bất quá nghi vấn chỉ ở trong lòng Lâm Khiếu Đường hiện lên trong chút ít thời gian, những năm gần đây Lâm Khiếu Đường sớm đã phát hiện kiến thức kiếp trước ở nơi này không phải lúc nào cũng đúng thực tế, duy nhất không đổi chính là quy luật cơ bản nhất mà thôi mà thôi.

Lúc này người tuổi trẻ đang trong trạng thái cơ thể co rút, ngay cả hô hấp cũng thế, đây là nguyên nhân chủ yếu làm cho hãn hô hấp yếu ớt.

Lâm Khiếu Đường vội vàng từ trong túi móc ra một mảnh ‘Bách tiêu tan hoàn’, đây là một loại dược phẩm hãn nghiên cứu luyện chế được trong mấy năm qua, bệnh khuẩn nơi này so với kiếp trước của hãn lợi hại hơn rất nhiều nhưng dược thảo của nơi này cũng càng thêm lợi hại.

Vì nghiên cứu thảo dược, Lâm Khiếu Đường cơ hồ đã xem qua tất cả các thư tịch luyện dược thấp giai bao gồm cả một ít thư tịch cổ xưa, chỉ có phương dược gia tăng nguyên lực mới là bí mật, về phần phương thuốc chữa thương bình thường thì muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lâm Khiếu Đường không làm sao để mở miệng đối phương ra được, cơ thể hãn đã cứng ngoắc, cho dù có mở ra được sợ cũng nuốt không trôi.

Người này bệnh phong đòn gánh đã tiến vào phát tác kỳ, cho dù nơi này thảo dược lợi hại phi thường nhưng nếu không kịp đưa vào trong cơ thể, chỉ sợ cũng một con đường chết.

Nếu có kim châm và nước sạch, Lâm Khiếu Đường có thể đem dược phẩm mài nhỏ trong nước để đưa vào trong cơ thể người này, nhưng trên tay căn bản không có trang bị gì đó.

Lâm Khiếu Đường bất đắc dĩ nhìn người tuổi trẻ lắc đầu đứng ở một bên chờ đợi, chỉ có thể xem tạo hóa của hãn, bệnh phong đòn gánh phát tác một lần cũng không nhất định sẽ chết.

Người tuổi trẻ trên mặt thủy chung mang theo tia cười khổ nhìn Lâm Khiếu Đường. Hơn mười phút đồng hồ sau. Người tuổi trẻ rốt cuộc suy yếu ngồi dậy.

“Bây giờ đem nó ăn hết. Hãn là hữu dụng. Lần sau tái phát tác có trời biết người còn có thể sống hay không” Lâm Khiếu Đường đưa ra dược hoàn trong tay nói.

Người tuổi trẻ lạnh mặt tiếp nhận ‘Bách tiêu tan hoàn’. Hơi chần chờ một chút rồi lập tức nuốt nào.

Người này trên mặt nhất định có hóa trang. Bất quá vẫn bị Lâm Khiếu Đường nhìn ra chút mảnh khốc. “Người là cháu của tam trưởng lão Lâm Bình?”

Lời vừa ra khỏi miệng. Trên mặt người tuổi trẻ thoáng hiện ra sát khí: “Với người không quan hệ!”

Lâm Khiếu Đường từ chối cho ý kiến nhún nhún vai nói: “Tính ta lắm miệng. Bất quá các hạ tựa hồ trong người có bệnh. Nếu như không đoán sai. Hãn là gián đoạn xuất hiện từng thời kỳ đau nhức. Nhưng tựa hồ cũng không phải ngoại lực tác động. Như vậy nhất định là luyện vũ kỹ gì đó tổn thương thân thể. Chẳng lẽ là phá thương quyết?”

Phá thương quyết là một loại tà môn vũ kỹ lấy thương tổn bản thân làm điều kiện tiên quyết nhanh chóng gia tăng nguyên lực, vũ kỹ này tuy chỉ là tam giai cấp thấp vũ kỹ nhưng lại có tác dụng gần như cao giai vũ kỹ, sở dĩ vị trí rất thấp là bởi vì môn vũ kỹ này muốn luyện thành thì phải tự phá hủy trụ cột bản thân, đạt được thực lực cũng quá hư ảo.

Loại vũ kỹ này tại thời khắc sinh tử tồn vong làm cho người tu luyện bộc phát ra tiềm lực thâm sâu, đương nhiên với điều kiện đầu tiên cũng tự thương tổn bản thân.

Tu luyện càng sâu, thân thể chịu thương tổn lại càng nặng, vì thế người tu luyện vũ kỹ này tuổi thọ rất ngắn, nhiều lắm là qua không được bốn mươi tuổi, cuối cùng đều chết vì nguyên nhân nội tạng hao tổn nghiêm trọng.

Lâm Khiếu Đường bởi vì thủy chung không cách nào tu luyện ra nguyên lực, bởi vậy từng tìm kiếm qua một ít thiên môn vũ kỹ, đặc biệt một ít tà môn vũ kỹ cấp thấp cho nên hiểu rõ một hai.

Nghe xong lời này, người tuổi trẻ thần sắc cả kinh, bóng người nhoáng lên, trong tay phôi kiếm không hề có đạo lý đâm thẳng tới ngực Lâm Khiếu Đường.

Một kích tất sát!

Có kinh nghiệm lúc đầu gặp mặt, lúc này đây Lâm Khiếu Đường sớm có chuẩn bị, trong lúc đối phương động thân, dưới chân dùng sức sau nhảy tránh thoát một kích trí mạng.

Mặc dù đoán trúng đối phương sẽ động thủ, nhưng không nghĩ tới xuống tay nhanh vậy tàn nhẫn như vậy, Lâm Khiếu Đường âm thầm kinh hãi, người này thật sự tâm ngoan thủ lạt.

Nếu không phải đối phương có thương tích trong người, vừa lại vừa mới phát bệnh nguyên khí đại thương thì với năng lực hiện nay của Lâm Khiếu Đường căn bản tránh né không nổi.

Thấy một kích thất thủ, trong mắt người trẻ tuổi thoáng hiện lên dị sắc, hiển nhiên không ngờ tới đối phương có thể tránh thoát công kích của mình đích, ánh mắt căm hận lại muốn động thủ.

“Chậm đã!” Lâm Khiếu Đường vội nói.

Người tuổi trẻ do dự một chút, cuối cùng cũng không ra tay, nhưng phôi kiếm trong tay lại vững vàng đặt ở một vị trí thích hợp chuẩn bị tùy thời phóng ra.

“Cho ta một lý do không giết người!” Người tuổi trẻ lạnh lùng nói, trong mắt không có một tia cảm tình.

Lâm Khiếu Đường âm thầm cười khổ, hắn chỉ muốn kiếm chút đỉnh xiển, nhưng lại vô cớ gặp phải một ôn thần, thật đúng là tú tài gặp gỡ bình gia, có lý nói không rõ, hiểu lầm cuối cùng tránh né không được.

Lâm Khiếu Đường có thể xác định đối phương chính là cháu của tam trưởng lão Lâm Bình, phải biết rằng từ khi Lâm Uyển Nhi phải đi, Lâm Bình địa vị so với trước kia cao hơn không ít, hơn nữa nửa năm gần đây thực lực đột nhiên tăng mạnh, mơ hồ có thay thế vị trí Lâm Vân Phi ngồi lên ghế lão đại.

Chỉ là ai cũng sẽ không nghĩ đến, hiện giờ tiền đồ thênh thang Lâm Bình, đúng là bởi vì tu luyện tà môn vũ kỹ mới đạt được thành tựu như thế.

Đương nhiên nếu như hết thấy truyền ra ngoài, không cần phải nói cũng biết, tất cả hào quang chiếu rọi trên người Lâm Bình đều trong nháy mắt sẽ biến mất, thậm chí còn có thể bị quần chế, loại công phu này trong mắt người Lâm gia tự cho mình cao cao tại thượng là một loại vũ kỹ cấp thấp.

Lên trời rồi té xuống, sợ rằng là ai cũng không nguyện ý, càng huống chi là một thế giới lấy thực lực nói chuyện, thực lực đại biểu hết thảy, một khi mất đi ngay cả cái rắm cũng không bằng.

Từ một phế vật mà phát triển Lâm Khiếu Đường có thể nào không biết suy nghĩ hiện giờ của Lâm Bình.

Lâm Khiếu Đường trong lòng thở dài nói: “Ta sẽ không nói ra!”

Lâm Bình sắc bén nhìn Lâm Khiếu Đường, lạnh như băng nói: “Chỉ có người chết mới là kẻ giữ bí mật đáng tin!”

Thấy lời nhẹ nhàng không có tác dụng, Lâm Khiếu Đường ngữ khí hơi hơi tăng thêm nói, “Lấy tình trạng thân thể trước mắt của người giết ta không nổi”

“Chưa chắc!” Lâm Bình cơ hồ không cần suy nghĩ nói.

Lâm Khiếu Đường trong lòng thật đúng là không nắm chắc, tuy nói chính mình hiện tại đã không phải là phế vật không có lực hoàn thủ như trước kia nhưng cũng không quá tốt đẹp.

Lâm Bình tham gia hắc lời dài cho thấy thực lực của hắn ít nhất là 4 tinh võ phó trở lên, hơn nữa hắn tu luyện tà môn vũ kỹ, dù là bị thương, nếu muốn chém giết mà nói kết quả như thế nào thật đúng là khó đoán trước.

Lâm Khiếu Đường vững lòng suy nghĩ rồi nói, “Nếu như ta có khả năng làm cho người giảm đau, người còn muốn để ta chết sao?”

“Giảm đau!” Về mặt Lâm Bình hơi hơi động dung.

“Đúng vậy, vô luận là cảm giác đau đớn lớn nhất đều có mức độ nhất định giảm xuống” Lâm Khiếu Đường rất nắm chắc nói.

Trong mắt Lâm Bình hiện lên một tia chờ đợi, từ sau khi tu luyện phá thương quyết, thường cách một đoạn thời gian, thân thể sẽ xuất hiện thống khổ khó nói, mà mỗi lần trên loi đài tìm kiếm sát na nguy cơ sinh tử lại càng thống khổ đau đớn, cnooix thống khổ khó có thể chịu đựng được làm cho Lâm Bình không dám đột phá với tần suất quá cao.

“Người bất quá là Lâm gia khí tử, vô dụng phế vật, như thế nào có thể luyện chế ra loại dược phẩm ấy, ta không tin!” Lâm Bình thẳng thắn nói.

Lâm Khiếu Đường cũng không cảm thấy ngoài ý nghĩ, từ trong người lấy ra một cái túi nhỏ đưa đến nói: “Nơi này chứa một loại dược vật gọi là “ma phí tán”, Lâm sư huynh mỗi lần đau đớn khó nhịn có thể dùng một chút, bảo đảm hai canh giờ sẽ trong trạng thái không đau nhức”

Lâm Bình nhìn cái túi trong tay, vừa nhìn một chút Lâm Khiếu Đường nói: “Ba ngày sau là thời gian ta phát tác, nếu như sau khi dùng mà vô dụng thì người biết hậu quả, ta muốn xoá bỏ một thành viên khán hộ viên trông nom phế dược phòng thì rất nhiều thủ đoạn, huống hồ Lâm gia cũng có người có ý có nên để lại một phế vật hay không, nếu như muốn chạy trốn, khuyên người tốt nhất lập tức bỏ loại ý niệm này trong đầu, nếu không ta sẽ lập tức giết người.” (*)Bệnh Phong đòn gánh là một bệnh nguy hiểm gây tử vong, do vết-thương dơ bẩn bị nhiễm loại vi-trùng Nicolaier có ở trong đất, nhất là ở trong phân thú-vật.

Những vết thương dơ bẩn thường gây bệnh phong đòn gánh, đặc biệt là những vết-thương lồi lõm, không phẳng đều, bầm dập.

Không phải những vết thương nặng mới gây bệnh này: nhiều khi chính những vết thương thông thường, vết thương xảy ra hằng ngày là điểm khởi đầu của bệnh phong đòn gánh, chẳng hạn như đập đinh, kềm gai, mảnh dăm trong ngón tay chân, thú vật cắn.

32. Chương 30: Đấu Luyện Tầng Thứ Hai

Bị người khác uy hiếp như thế, vẫn là lần đầu tiên trong đời Lâm Khiếu Đường, nhưng lúc này đây, làm cho hắn càng cảm giác được bản thân không an toàn, quyết tâm tu luyện càng tăng thêm một phần.

Vừa về tới phế dược phòng, lập tức liền tiến nhập trạng thái tu luyện, phát hiện hôm nay đối với Lâm Khiếu Đường mà nói cực kì trọng yếu.

Đấu luyện tâm pháp thôi động, tựa hồ ngoài bản thân tự vận động, còn cần ngoại cảnh thúc giục, nhưng vì sao như thế, Lâm Khiếu Đường trăm mối cũng không có cách giải thích.

Nếu như thật sự là như thế, vậy thì tu luyện loại vũ kĩ này chẳng phải rất bị động!

Đang trong tự vấn, Lâm Khiếu Đường chậm rãi nhắm mắt lại tiến nhập trạng thái tu luyện hồn liệt chỉ.

Dấu hiệu đột phá hồn liệt chỉ đệ nhất trọng là nguyên lực tập trung tại đầu ngón tay, bạo phát ra bên ngoài cơ thể, tạo ra nguyên đạn hoả thuộc tích sát thương rất mạnh.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, Lâm Khiếu Đường đều quan khán quá trình đánh đấm trên hắc loi đài, vì thế tốn hao mấy chục kim tệ.

Số tiền đó thực ra cũng không phải tốn vô ích, hơn nửa tháng qua nguyên lực trong nguyên hạch đình trệ không tiến, rốt cuộc vừa vận chuyển một chút đã có tiến bộ, hơn nửa lượng tăng trưởng mỗi ngày đều tăng lên.

Làm Lâm Khiếu Đường không tưởng được chính là, dĩ nhiên chỉ dùng thời gian ba ngày ngắn ngủi, đã đột phá chướng ngại mà ba tháng qua không hề đột phá, đấu luyện tầng thứ nhất rất cuộc luyện thành, dựa theo nguyên lực giá trị đã đạt đến trình độ 4 tinh võ phó.

Lúc này đã có kinh nghiệm. Làm cho Lâm Khiếu Đường cảm nhận được khắc sâu tầm quan trọng của phương pháp tu luyện đúng đắn. Miệt mài tu luyện cũng không có đường ra. Tựa tính tư chất rất kém cỏi. Chỉ cần phương pháp vận dụng thích đáng. Giống nhau đều có thể có công hiệu gấp nhiều lần.

Sau khi đột phá tầng thứ nhất. Tâm pháp đầu luyện tầng thứ hai tự động hiển hiện ra. Phía dưới đồng dạng có chuẩn bị chú thích. Phải đồng thời cùng lúc tu luyện ba loại cấp thấp đủ kỹ.

Điều kiện này lập tức làm cho Lâm Khiếu Đường có chút khó khăn. Nơi này là Kỳ Đông đại lục Hiên Viên quốc. Muốn tìm vũ kỹ cũng có thể. Nhưng đầu kỹ bảo hấn đi nơi nào tìm?

Hướng hồ. Coi như là tìm vũ kỹ. Đối với Lâm Khiếu Đường mà nói cũng là một chuyện khó khăn. Vô luận cao giai bí tịch hay là đệ cấp bí tịch. Đối với cá nhân cùng gia tộc mà nói đều là một loại bí mật, cần phải thông qua truyền thừa mới đạt được, tuyệt đối sẽ không tùy tiện lấy ra.

Lâm Khiếu Đường tuy là người Lâm gia. Nhưng cũng không có quyền xem qua bất kỳ vũ kỹ gì. Bởi vì tư cách không đủ. Ai bảo hấn mười lăm năm qua không hề qua một lần kiểm tra.

Hiện tại có lẽ có một chút tiền vốn, nhưng đã suy bại làm gia nô. Thân phận đã rơi xuống nghìn trượng. Ngay cả thi kiểm tra cơ bản nhất cũng không cho phép tham gia. Kể từ đó việc xem qua Lâm gia vũ kỹ đã hoàn toàn bị bỏ qua.

Đương nhiên trừ bỏ con đường truyền thừa, còn một phương thức có thể có được vũ kỹ, thông qua giao dịch mua sắm hoặc trao đổi.

Nhưng là coi như là đệ cấp vũ kỹ, giá cả của nó cũng không phải là Lâm Khiếu Đường hiện nay có thể thừa nhận, đem chính mình bán cũng không đủ đổi lại một quyển đệ cấp vũ kỹ.

Kể từ đó, Lâm Khiếu Đường phảng phất như bị một đạo quan khẩu làm mắc kẹt bình thường không thể động đậy, trong lúc ngốc người vô vị đành phải vùi đầu tu luyện hồn liệt chỉ.

Cho tới bây giờ, Lâm Khiếu Đường chỉ có thể miễn cưỡng đem nguyên lực tụ tập lên trên cánh tay, áp súc lại cũng không cách nào làm được.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường một lần lại một lần thử áp súc, bên ngoài truyền đến một tiếng âm thanh không lớn không nhỏ.

“Khiếu Đường sư đệ, ở bên trong sao?”

Như thế nào lại là hấn! Tìm tới tận nhà! Trong lòng Lâm Khiếu Đường có cảm giác kinh ngạc, cũng có chút đắn đo không chắc, chẳng lẽ là ma phí tán đối với đau đớn của hấn vô ích.

Đi ra khỏi phế được phòng, chỉ thấy Lâm Bình cau mũi đứng ở ngoại viện, chán ghét đánh giá kỹ hoàn cảnh xung quanh.

“Lâm sư huynh, không biết tìm tại hạ có chuyện gì?” Lâm Khiếu Đường mặt như không hỏi, trong lòng đã có chút do dự, cẩn thận đề phòng.

“Mượn một chỗ nói chuyện, mùi vị nơi này thực sự khó ngửi!” Lâm Bình rút cuộc chịu đựng không nổi nhéo cái mũi nói.

Rời khỏi phế được phòng hơn một trăm thước, Lâm Bình mới dừng cước bộ lại, nhưng trong không khí tràn ngập đích mùi vị vẫn như cũ làm cho lông mày của hấn nhíu lại, bất quá trong mắt nhưng lại lóe ra một tia khao khát, không thể chờ đợi được nói, “Sư đệ, ngươi còn có được vật lần trước ngươi cho ta hay không?”

Nghe xong lời này, Lâm Khiếu Đường trong lòng có chút chậm hiểu nói, “Sư huynh nhanh như vậy đã dùng hết rồi hay sao?”

Lâm Bình có chút không có ý tứ, hoàn toàn không còn lạnh lùng như lần trước, “Còn không có dùng hết, bất quá thừa lại cũng không còn nhiều, sợ là không đủ lần sau sử dụng, hơn nữa ta mỗi lần đi đánh lôi đài đều ném thử đột phá, có thể phải dùng đến, ngày mai ta có trận đấu.”

Lâm Khiếu Đường chợt hiểu, lập tức linh cơ vừa động nói: “Có nhưng thật ra chỉ còn một ít, bất quá loại được phẩm này điều chế có chút phiền phức, cần tài liệu cũng tương đối nhiều.....”

Lâm Khiếu Đường nói xong, Lâm Bình liền ném tới một cái túi, “Nơi này có chút xiền, xem như được phí, lần trước sư huynh tâm tình bất hảo, có nhiều đắc tội chỗ, mong rằng sư đệ không nên để bụng.”

“Nơi nào nơi nào, sư đệ cũng có chút lỗ mãng, dù là ai cũng sẽ sinh ra chút nghi tâm!” Lâm Khiếu Đường khẽ cười nói, sờ một chút liền biết túi tiền cũng không phải ít.

Lâm Bình gãi gãi đầu nói, “Sư đệ nếu như phương tiện mà nói, có thể hay không luyện chế nhiều một chút cho ta, phương diện thù lao sư đệ cứ việc yên tâm, chỉ nhiều không ít!”

Lâm Khiếu Đường lập tức hào phóng nói, “Sư huynh sao lại nói như vậy, mọi người đồng tộc không nên khách khí như vậy, chuyện thù lao thật không nên nói ra, chỉ cần sư huynh muốn, sư đệ nhất định toàn lực ứng phó, chỉ cần thành phẩm phí là tốt rồi, nếu không phải sư đệ tiền tháng ít đến thương cảm, tuyệt không sẽ làm sư huynh tiêu phí mấy may.”

Tuy biết đây là nói miệng, nhưng Lâm Bình nghe xong vẫn có cảm giác rất dễ chịu, càng cảm giác được lần trước xuống tay có điểm tàn nhẫn, bất quá trong lòng vẫn có chút không lớn yên tâm, dù sao bí mật này quá trọng yếu: “Sư đệ, lần trước phát sinh.....”

“Lần trước phát sinh cái gì? Sư đệ gần nhất trí nhớ không tốt lắm, không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ cùng sư huynh làm một bút giao dịch!” Lâm Khiếu Đường trực tiếp đoạt lời nói.

Lâm Bình nhất thời đối với gã tộc nhân bị Lâm gia vứt bỏ có ấn tượng rất tốt đẹp, trong lòng mơ hồ dâng lên một tia áy náy, dưới sự xúc động nhân tiện nói, “Sư đệ, chỉ cần ta tại Lâm gia một ngày, nếu ai khi dễ người, người nói cho ta một tiếng, sư huynh nhất định giúp người giải quyết”

Lâm Khiếu Đường cười hắc hắc, “Như vậy đa tạ sư huynh, sư huynh chờ chốc lát, ta đi lấy được.”

Lấy được được, Lâm Bình vẫn chưa lập tức bỏ đi, cùng Lâm Khiếu Đường lung tung hàn huyên một hồi mới cầm được phẩm bỏ đi, trong lòng tràn đầy vui mừng, có được phẩm này phụ trợ, hẳn cũng không còn sợ hãi sự đau đớn, tốc độ tu luyện cũng sẽ cao hơn một tầng.

Lâm Khiếu Đường từ trong miệng Lâm Bình biết được, hiện giờ Lâm gia đã không bằng trước kia, bất quá gần gũi nửa năm, một phần ba tiệm thuốc cùng vũ khí phổ đều bán đi, bởi vì sinh ý quá kém, không cách nào duy trì, chỉ có thể giảm bớt gánh nặng.

Lâm gia gần trăm năm qua vẫn là thế lực lớn nhất Tân La thành, mà nay mơ hồ có dấu hiệu bị thay thế, thực lực Vương gia không biết vì sao đột nhiên như mặt trời giữa trưa, trong gia tộc lại xuất hiện vệ cấp hậu kỳ cao thủ, nghe nói đạt tới 8 tinh đạo vệ.

Vốn Lâm gia tại Tân La thành vẹn vẹn chỉ là một trong năm tiểu gia tộc, nhưng hơn một trăm năm trước Lâm gia xuất hiện một vị siêu cấp cao thủ, hết thầy liền xảy ra biến hóa.

Đồng dạng có một cao thủ Vương gia cùng Lâm gia hợp mưu, đem các thế lực lớn trong Tân La thành toàn bộ diệt trừ, cuối cùng hình thành Lâm, Vương hai nhà, một đông một tây, thế cục hai nhà cách thành đối diện nhau.

Theo Lâm Khiếu Đường biết, vị lão tổ tông Lâm gia hơn trăm năm trước, kì thật vẫn còn ở nhân gian, gần ba bốn mươi năm vẫn sống bên ngoài, dạo chơi tứ hải.

Truyền thuyết về vị Lâm gia lão tổ tông thần bí có rất nhiều bản cũ, đã được công nhận có thực lực địa vương võ sư.

Nhưng Lâm Khiếu Đường vẫn bảo trì thái độ hoài nghi, bởi vì cả Hiên Viên quốc cũng không có mấy nhân vật địa vương cấp, nếu Lâm gia thực sự có một nhân vật lợi hại như vậy, đã sớm có thể chấn hưng toàn tộc, cũng không suy bại cho tới tình trạng hôm nay.

Huống hồ một khi đột phá sĩ cấp giai đoạn, tiến vào sư cấp, hoàn toàn là tiến vào một cảnh giới khác, nghe nói có thể gia tăng tuổi thọ rất nhiều, hơn nữa thoát thai hoá cốt, thậm chí có thể linh hồn xuất khiếu.

Bình thường một người sư cấp chức giả ít nhất cũng có bảy tám chục tuổi, đương nhiên dung mạo cũng không như tuổi già nua như vậy, chỉ cần có thể đi vào sĩ cấp, tuổi thọ bởi vì gia tăng nguyên lực mà được tăng cao.

Lâm Khiếu Đường sở dĩ phán đoán vị lão tổ tông này khó có khả năng đạt tới vương cấp, chủ yếu là thông qua tuổi của hắn, lâm gia tộc sử ký ghi lại tuổi tác là một trăm sáu mươi lăm tuổi.

Coi như là ngút trời kỳ tài, cũng không có thể một trăm sáu mươi lăm tuổi liền tiến vào địa vương cấp cảnh giới, Hiên Viên quốc mấy ngàn năm qua, tuổi trẻ nhất một vị địa vương cấp cao thủ cũng có hơn hai trăm ba mươi tuổi.

33. Chương 31: Phế Được Phòng Là Người Bảo

Lâm Khiếu Đường cảm giác tu vi của vị lão tổ tông này hẳn là tại cấp đại sư, khả năng rất lớn, không bài trừ khả năng tiến vào linh hồn cấp, nhưng tuyệt đối không có địa vương cấp.

Hiển nhiên là Lâm gia vì tạo thanh thế mà tạo ra đạn sương mù, bởi vì ai cũng biết một gia tộc có thể có một vị địa vương cấp cao thủ tọa trấn có ý nghĩa gì?

Nếu như vậy cơ hồ là đảm bảo gia tộc trăm năm hưng vượng, củng cố nền tảng vững như núi đá, hơn nữa thể lực khác cũng sẽ nhìn tới mặt mũi vương cấp cao thủ, tuyệt đối nể mặt ba phần.

Cho nên nói hiện tại Vương gia dám đối với Lâm gia thêm vào áp lực xa lánh, hơn phân nửa là tra được Lâm gia lão tổ tông cũng không có thần thông rộng lớn như lời đồn, nếu không cho dù bề ngoài Lâm gia suy bại đến mức nào đi nữa, mượn Vương gia tám cái gan, Vương gia cũng không dám xuống tay đối với một gia tộc có một vị vương cấp cao thủ làm chỗ dựa.

Lúc này Lâm Khiếu Đường nhớ tới Uyển nhi trước khi đi đã nói với hắn, nha đầu kia đã sớm biết một ít chuyện, rõ ràng nghĩ muốn kéo hắn xuống nước, Lâm Khiếu Đường càng nghĩ càng khả nghi.

Động tĩnh của Vương gia gần nửa năm qua, hiển nhiên là muốn độc bá một nhà, xưng bá Tân La thành, vô luận là thể lực to nhỏ thế nào cũng đều thôn tính hết.

Nói như vậy, bọn họ có tâm tư động đến Nhất Dao Môn, thật cũng không kì quái, trước khai đao với tiểu nhân, đi từng bước một, cuối cùng cũng từng bước xâm chiếm sạch sẽ.

Bất quá cũng phải nói lại, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, Lâm gia mấy trăm năm vốn liếng, nghĩ cũng không phải dễ dàng bị thôn phệ như thế.

Nghĩ vậy trong lòng Lâm Khiếu Đường an tâm một chút, lúc Lâm Bình nói với hắn điều này, thật cũng không quá mức lo lắng, chỉ là có chút buồn bực mà thôi, điều này nói rõ Lâm gia còn chưa tới hoàn cảnh sinh tử tồn vong cận kề, chỉ là gặp phải chút khó khăn mà thôi, nếu không tiểu tử này khó có khả năng tâm bình khí hòa như thế.

Đối với Lâm gia, Lâm Khiếu Đường cảm tình kì thật rất đậm bạc. Nhưng ngay cả như vậy, Lâm Khiếu Đường cũng không nguyện chứng kiến lâm gia chịu khổ tấn tộc chi nguy. Dù sao hắn sinh ra và lớn lên ở nơi này. Suốt mười lăm năm thời gian. Lâm gia trên dưới cũng không phải là tất cả mọi người đối hắn không tốt. Hơn nữa phụ mẫu của hắn cũng đã từng được sự che chở của Lâm gia.

Chính Lâm Khiếu Đường cũng không có nghĩ đến cùng Lâm Bình đơn giản tán dóc. Cư nhiên lại suy nghĩ nhiều như vậy. Xem ra chính mình cuối cùng cũng không phải một người lãnh khốc vô tình.

Bất quá chuyện gia tộc. Cũng không phải một tiểu nhân vật như hắn có khả năng tham gia. Việc cấp bách trước mắt vẫn là tìm được ba bản sơ bạc vũ kĩ nhanh chóng tu luyện đấu luyện tầng thứ hai.

Ba tháng thời gian nhanh chóng qua!

Lâm Khiếu Đường mấy lần đi giao dịch viện. Thực tế cũng có chứng kiến người bán ra sơ bạc vũ kĩ. Nhưng giá cả không phải hắn có khả năng thừa nhận nổi. Một quyển cấp hai trụ cột kiếm pháp cũng bán được 500 tử tinh tệ, quý giá thái quá.

Trải qua bao khó nhọc khắc khổ tu luyện. Lâm Khiếu Đường cuối cùng cũng có chút thành tựu trong tu luyện hồn liệt chỉ. Đã có thể đem nguyên lực tụ tập lên trên bàn tay. Nhưng không cách nào tập trung đến đầu ngón tay.

Trong qua trình tu luyện, Lâm Khiếu Đường phát hiện nếu nguyên lực giá trị không đạt tới tiêu chuẩn, muốn đột phá hồn liệt chỉ đệ nhất trọng, như vậy cơ hồ là khó có khả năng.

Lâm Khiếu Đường trước mắt phải nhanh chóng gia tăng nguyên lực, phương pháp chỉ có luyện thành đấu luyện tầng thứ hai, nhưng không có ba loại sơ bậc vũ kỹ mà nói, nhiệm vụ này là loại khó có khả năng hoàn thành.

Nếu như nói còn có phương pháp khác, vậy chỉ có ăn tăng nguyên đan, tiếu nuối chính là, một mảnh thấp cấp nhất tăng nguyên đan cũng phải 300 tử tinh tỵ, ăn một mảnh cơ bản không thấy có hiệu quả, không có tám hạt mười hạt, tốt hơn hết là không dùng.

Trừ phi là tăng nguyên đan tốt hơn nữa, nhưng giá cả liếc mắt một cái đều bị hù chết, bởi vậy không khó tưởng tượng một vị có năng lực luyện chế tăng nguyên đan có bao nhiêu xiền.

Mỗi ngày trừ bỏ tu luyện, thỉnh thoảng đi giao dịch viện tâm bảo, Lâm Khiếu Đường còn muốn luyện chế ma phí tán, theo thời gian trôi qua, nhu cầu của Lâm Bình càng lúc càng lớn.

Bất quá vị Lâm sư huynh này ra tay cũng hào phóng, kể từ đó làm cho tình hình kinh tế của Lâm Khiếu Đường từ từ dư dả, nhưng khoảng cách mua được đề cấp vũ kỹ vẫn là có tương đương khoảng cách.

Bởi vì lượng luyện chế càng lúc càng lớn, nguyên liệu luyện chế ma phí tán cũng càng ngày càng thiếu hụt, rốt cuộc có một ngày xuất hiện việc không còn nguyên liệu.

Vẫn là buôn bán không vốn, đột nhiên cần phải dùng tiền mua sắm nguyên liệu, Lâm Khiếu Đường có chút không thích ứng, tuy nói nguyên liệu luyện chế ma phí tán cũng thường thấy, cũng không quý, nhưng chủng loại đông đảo, Lâm Khiếu Đường không muốn phiền toái như vậy.

Vì vậy, đem ánh mắt hướng về phía phế dược phòng, nửa năm qua Lâm Khiếu Đường bởi vì tập trung tu luyện, có một phần tư thời gian đều là ở bên trong vượt qua, cơ hồ từng phòng đều có dấu chân của hắn, bởi vậy đã sớm đem phế dược phòng thông thuộc.

Bằng vào năng lực nhạy cảm và hiểu biết đối với dược phẩm, Lâm Khiếu Đường phát hiện phế dược trong phòng có rất nhiều dược phẩm có thể tái sử dụng, hơn nữa trong dược phẩm này kia hoặc nhiều hoặc ít có hỗn tạp tinh khí, nếu như coi chúng như tài liệu, thì hiệu quả so với dược thảo bình thường còn tốt hơn rất nhiều.

Phế dược trong phế dược phòng cũng dựa theo phẩm bậc sắp đặt, trong đó khoảng trên dưới bảy thành dược phẩm đều thuộc về đề giai phế dược, hơn hai thành là trung giai phế dược, chút ít là cao giai phế dược.

Sở dĩ phân chia ra, chủ yếu là vì an toàn, bởi vì phế dược cấp bậc càng cao càng lại nguy hiểm, phải sắp đặt trong tầng sâu, phòng ngừa trong đó mang cường đại tinh nguyên phát tán ra ngoài gây thương tổn đến người khác.

Cả phế dược phòng sắp xếp cao gia dược phẩm cũng chỉ có một gian nhà đá, ở chỗ sâu nhất trong sơn động, hơn nữa bị phong tỏa, gần năm mươi năm qua, Lâm gia đã không xuất hiện cao giai phế dược.

Trước kia Lâm Khiếu Đường đối với phế dược phòng vẫn rất sợ hãi, cảm giác giống như là kho hàng chất đồng vật chất phóng xạ bình thường, kính nhi viễn chi, nhưng từ khi phát hiện chính mình đối phế dược phẩm hoàn toàn không bị ảnh hưởng, phế dược phòng liền biến thành bảo khố trước mắt Lâm Khiếu Đường.

Ngoài luyện chế ma phí tán, Lâm Khiếu Đường cũng sử dụng một ít đề cấp phế dược trong phế dược phòng điều phối ra một số loại dược phẩm chữa bệnh hãn căn có, chủ yếu là nhằm vào một ít tật bệnh thường thấy.

Lâm Khiếu Đường phát hiện một số phế dược có chứa chất độc nhưng đối với một số tật bệnh lại có tác dụng lấy độc công độc, sau khi qua điều phối, hiệu quả so với dược vật một đời của chính mình hoàn toàn không thua kém, chỉ mạnh hơn chứ không kém, thậm chí có một số còn có tác dụng phòng ngừa.

Phát hiện này làm cho Lâm Khiếu Đường mừng rỡ vạn phần, đang buồn bực không có đột phá trong quá trình tu luyện, lại tìm thấy một việc làm cho cả thể xác và tinh thần nhẹ nhàng khoan khoái.

Mặt khác còn có một phát hiện càng thêm trọng yếu, Lâm Khiếu Đường chưa hoàn toàn xác định chắc chắn chứng thực, nhưng nắm chắc lại rất lớn, Lâm Khiếu Đường cảm giác từ khi bị tử dịch xâm nhập, chính mình tựa hồ bách độc bất xâm.

Trong quá trình điều phối dược phẩm, Lâm Khiếu Đường thỉnh thoảng cần phải chính mình nếm thử một chút, vừa bắt đầu có điểm lo lắng, nhưng sau mấy lần phát hiện vô luận trong dược phẩm bao hàm cái gì độc tố hay tinh khí có độc, đối với hắn hoàn toàn không có tác dụng gì, rất nhanh liền bình thường theo quá trình bài tiết ra ngoài cơ thể.

Chỉ là trước mắt cực hạn đề giai dược phẩm, độc tố cũng không mãnh liệt, tinh nguyên khí có lượng độc tố cũng tương đối nhỏ, thân thể của chính mình đến cùng có thể thừa nhận nhiều ít bao nhiêu, Lâm Khiếu Đường hiện tại còn không rõ ràng lắm.

Lâm Khiếu Đường nhìn cửa đá đóng chặt kinh ngạc ngăn người hồi lâu, hắn ở chỗ này đã đứng gần nửa canh giờ.

Nửa canh giờ trước, Lâm Khiếu Đường đang sử dụng đề giai phế dược phối chế ma phí tán, vì kiểm tra dược tính, Lâm Khiếu Đường theo thói quen nếm một khẩu, bởi vì những đề giai phế dược này đối với mình một chút có hại cũng không có, cho nên Lâm Khiếu Đường căn bản không hề cố kỵ, trực tiếp lấy thân thí nghiệm, ngay tại lúc này, đột nhiên trong đầu hiện lên một ý nghĩ cực kì to gan.

34. Chương 32: Cao Giai Phế Dược

Phế dược phòng sở dĩ hù dọa người khác, là bởi vì bên trong phong tồn rất nhiều phế dược có độc tính rất lớn, tinh khí tản mát ra trong đó xen lẫn độc tố rất đậm.

Nhưng nếu như độc tố cùng tinh nguyên khí có độc có thể bỏ qua mà nói, như vậy những dược phẩm vút đi chẳng phải là so với tăng nguyên đan bình thường không kém hơn bao nhiêu.

Loại ý niệm to gan này mặc dù chỉ lộ ra trong đầu Lâm Khiếu Đường, nhưng trong nháy mắt liền bị bác bỏ.

Kỳ Áo đã đi hơn nửa năm, kì hạn ba năm chỉ còn lại hơn hai năm, nhưng sau khi giá trị nguyên lực của Lâm Khiếu Đường đạt tới 135 độ, cũng không tiến bộ hơn chút nào, đấu luyện tầng thứ hai cũng bởi vì không có tiền mua đề giai vũ kĩ, vẫn không thể tu luyện.

Muốn trong thời gian còn lại đạt tới 1000 độ, hy vọng càng ngày càng xa vời, chẳng lẽ lại chờ chết như vậy?

Lâm Khiếu Đường càng nghĩ càng cảm giác được để thời gian vô tình trôi qua, không bằng buông tay đánh cược, có lẽ còn có hy vọng sống sót.

‘Phòng này phong tồn dược phẩm luyện chế thất bại có hại, chỉ được một mình mở ra, nếu không tự gánh lấy hậu quả.’

Nhìn trên cửa đá có dán tờ giấy phong ấn tương ố vàng, Lâm Khiếu Đường có điểm phiền muộn, bản thân dường như trở thành một kẻ loanh quanh tại điểm vong mạng, chỉ cầu đến điểm hy vọng sống sót này.

Trên cửa đá có hai chiếc khoá, Lâm Khiếu Đường cũng có cả hai chìa khoá, Lâm gia sở dĩ yên tâm đem chìa khoá phế dược phòng giao cho khán hộ viên, cũng là dự liệu khán hộ viên không dám mở cửa này ra, hoặc cũng không có năng lực mở cửa này.

Bởi vì người bình thường ngay cả khả năng tiếp cận nơi này cũng không có. Chỉ cần đề giai phế dược bên ngoài cũng đủ để cho người khác toàn thân không còn chút sức lực nào, giống như trúng độc nho nhỏ.

Nếu như đến gần trung giai phế dược. Thể chất kém một chút chỉ ngã xuống đất, thậm chí lập tức hôn mê. Coi như là người có thể chất tốt cũng sẽ xuất hiện cảm giác ghê tởm nôn mửa, cực độ khó chịu.

Về phần căn phòng phong tồn cao giai phế dược, đừng nói là người bình thường, ngay cả người đã thông qua trúc cơ cũng không cách nào đến gần. Chỉ là khí vị tràn ngập phát ra bao hàm độc tố tinh khí cũng đủ để thương tổn bản thân.

Bất quá hết thảy trở ngại này đối với Lâm Khiếu Đường hiện nay lại một điểm tác dụng cũng không có.

Lâm Khiếu Đường không biết vô giác đứng ở trước cửa đá nửa canh giờ chính là chứng minh tốt nhất. Cái gọi là tinh nguyên khí có độc cao độ dày đặc, đối hần mà nói tựa hồ căn bản là không tồn tại.

Nguyên nhân Lâm Khiếu Đường chậm chạp không mở ra cửa đá cũng không phải tại chính bản thân hần mà là bị một khối ngọc thạch treo trên chiếc khoá gây khó khăn. Phía trên viết vài hành pháp quyết.

Cũng có nhắc nhở bắt mắt làm cho người ta sợ hãi, lời nhắc nhở nói, cửa đá chỉ là một thủ đoạn dùng thực thể ngăn cách ngoại giới, nhưng cái này cũng không thể ngăn cản tinh nguyên khí cường đại có độc phát tán ra ngoài, bởi vậy trừ bỏ cửa đá, vẫn thêm vào một tầng kết giới rất mạnh ngăn cản cường độc tinh khí phát ra ngoài.

Tuy nói tinh khí có độc gì đó đối với Lâm Khiếu Đường không hề có tác dụng, nhưng hần vẫn cảm giác được những tinh khí này tạo động trong không khí.

Nếu chỉ mở riêng cửa đá hiển nhiên cũng không cách nào đi vào, phải học được cách khống chế tầng kết giới mới được, hơn nữa thông báo còn nói, nghìn vạn lần không thể giải trừ kết giới, nếu không đại hoạ sẽ xảy ra, không cách nào đền bù.

Lâm Khiếu Đường cũng không nghĩ đến ý tứ của câu nói cuối cùng kia, để chắc chắn Lâm Khiếu Đường vẫn quyết định tuân theo ghi chú trên khối ngọc thạch.

Học hai canh giờ, Lâm Khiếu Đường mới miễn cưỡng nắm được phương pháp đóng mở kết giới.

Cẩn thận mở ra hai chiếc khoá, đẩy cửa đá, quả nhiên, bên trong còn có một tầng kết giới màu xanh hơi sáng lên mà mắt thường khó có thể nhìn thấy.

Lâm Khiếu Đường trước tiên dùng một hòn đá nhỏ thử dò xét một chút, kết quả hòn đá nhỏ va chạm vào kết giới, trong nháy mắt bị mãnh mẽ văng ra, hơn nữa còn có dấu hiệu bị điện kích, sau khi rơi xuống đất thì hóa thành tro bụi.

Đây không phải kết giới bình thường, Lâm gia tổ tiên vì sao lại phải cẩn thận như vậy, chẳng lẽ tính nguy hiểm của cao giai phế được lại to lớn đến như thế? Lâm Khiếu Đường có chút nghi hoặc khó hiểu.

Làm theo ghi chú trên ngọc thạch, Lâm Khiếu Đường đem ngọc thạch nắm trong tay, mặc niệm pháp quyết, rót vào một chút nguyên lực.

Trong ngọc thạch phát ra ra một luồng nhẹ nhàng khoan khoái chỉ lực, đem cả người Lâm Khiếu Đường bao phủ bên trong, có tầng bảo vệ này, Lâm Khiếu Đường có thể tự do xuất nhập kết giới, mà lại không hư hao kết giới.

Ý niệm bảo mệnh trong đầu lúc trước, Lâm Khiếu Đường sớm đã bỏ ra khỏi đầu, hiện tại chỉ còn sự tò mò mãnh liệt chiếm giữ, Lâm gia tổ tông coi trọng nơi này như thế, thì không thể không có nguyên nhân.

Vừa tiến vào bên trong kết giới, Lâm Khiếu Đường lập tức cảm giác được một luồng khí lưu mãnh liệt đập thẳng vào mặt mà đến, hơn nữa xen lẫn mùi vị kích thích phi thường nồng nặc, cũng may mấy ngày nay đã quen thuộc, nhưng mùi vị trong này so với bên ngoài còn mãnh liệt hơn mấy lần, Lâm Khiếu Đường cũng không khỏi nhú mày, vô thức nhăn mũi lại.

Gian nhà đá này so với cả phế được phòng, cũng không tính lớn, bộ dáng khoảng hơn hai trăm thước vuông, xa xa không bằng gian nhà đá phong tồn đề giai phế được.

Nhưng nơi này lại bày đặt đủ các kiểu loại dược phẩm, dược phẩm bày đặt không đồng đều, cơ hồ mỗi một loại dược phẩm phía dưới đều có treo một tờ giấy nhỏ, phía trên chú thích một ít về nội dung liên quan đến dược phẩm, cùng với nguyên nhân luyện chế thất bại, ngày tháng luyện chế và tính danh người luyện chế.

Lâm Khiếu Đường ngạc nhiên phát hiện, nơi này trên dưới một nửa là ở năm trăm năm trước luyện chế lưu lại, lúc đó không phải là khi được nghiệp hưng thịnh nhất của Lâm gia sao!

‘Vốn nghĩ định luyện chế hạ phẩm tam giai hỏa thuộc tính tăng nguyên dịch, nhưng nguyên nhân vì nguyên hỏa không đủ, nham hỏa thảo quá lượng, làm luyện chế thất bại, làm luyện ra hỏa độc dịch, dịch thể này hỏa độc rất mạnh, chỉ cần một chút cũng có thể làm cho người trong giai đoạn trúc cơ máu huyết sôi trào,

bên trong cơ thể bị thiêu mà chết, đối với người đã qua trúc cơ đồng dạng có hại, không hề có hiệu quả tăng nguyên, đây là phế dược, nguy hiểm!’

‘Hủ mộc tán, mộc thuộc tính hạ phẩm cấp nhị giai dược phẩm, khi ném thử luyện chế hạ phẩm nhị giai thanh mộc tán không cẩn thận dung sai nguyên liệu, tính toán xáo trộn, độ tan dịch thể không đủ, làm thất bại, dược phẩm này tuyệt đối không thể phục dụng, nguy hiểm!’

‘Tĩnh thổ hoàn, thổ thuộc tính trung phẩm cửu giai đan dược, nguyên hỏa luyện hóa trong quá trình thổ thuộc tính nguyên lực thêm vào quá lớn, nguyên hỏa nhiệt độ quá cao, làm cho trung phẩm cửu giai thổ thuộc tính tăng nguyên đan tĩnh thổ hoàn luyện chế thất bại, nguyên nhân vì quá độ khô ráo, không thể dùng phục dụng, nếu phục dụng không quá hai canh giờ liền hóa làm thầy khô, cực độ thiếu thủy mà chết.’

‘.....’

Lâm Khiếu Đường một hơi nhìn mấy chục loại dược phẩm, phía trên có văn tự chú thích, tất cả đều cho thấy trong quá trình luyện chế các loại đan dược vì đủ loại nguyên nhân mà làm luyện ra dược phẩm có hại.

Dược phẩm nơi này kém cỏi nhất cũng có hạ phẩm tứ giai, mỗi một loại phế dược tất cả đều kì độc vô cùng, toàn bộ bởi vì luyện chế phương pháp, hỏa hầu không chế cùng với cách điều chế phạm sai lầm mà hình thành.

Trong khi bị cường đại tinh khí có độc xâm nhập, Lâm Khiếu Đường không có bất cảm giác gì không khỏe, trừ bỏ cảm giác được mùi vị rất khó ngửi, thậm chí còn có một loại cảm giác thư sướng trong thân thể.

Lấy tình hình trước mắt của mình, Lâm Khiếu Đường không dám ném thử cao cấp phế dược, không phải sợ độc nguyên lực, mà là sợ hãi chính mình thừa nhận không nổi dược lực của cao cấp dược phẩm.

Dừng lại, Lâm Khiếu Đường cầm lên tay một mảnh dược hoàn màu đỏ, tờ giấy phía dưới có viết ‘Liệt hỏa hoàn, là luyện chế một loại hạ phẩm tứ giai tăng nguyên đan thất bại mà sinh ra.’

Hạ phẩm tứ giai cấp bậc thấp nhất nơi này, nhưng đối với Lâm Khiếu Đường chỉ là hai tinh vô phớ mà nói, xem như cao cấp phẩm bậc đan dược.

Cầm lấy dược hoàn xem xét chốc lát, Lâm Khiếu Đường một khẩu nuốt vào, cơ hồ nháy mắt trong bụng toát ra một đoàn nhiệt hỏa, khó chịu đến cực điểm.

Trúng độc? Lâm Khiếu Đường kinh hoàng, đám nhiệt hỏa trong bụng tùy ý tán loạn, phảng phất muốn đem thân thể thiêu đốt.

Không đúng, Lâm Khiếu Đường tỉnh táo suy nghĩ, cái này không phải là độc, mà là độc nguyên khí, thân thể cũng không có trúng độc, mà là bị một luồng hỏa nguyên lực lộn xộn tràn ngập hỏa thuộc tính tàn phá bừa bãi mà thôi.

Nhịn đau đớn trong bụng, Lâm Khiếu Đường ngồi xếp bằng, sử dụng nguyên lực bản thân áp chế luồng hỗn loạn nguyên lực xuất hiện trong cơ thể.....

35. Chương 33: Hồn Liệt Chỉ Đệ Nhất Trọng

Theo thời gian trôi qua, cỗ nguyên lực này mới từ từ bị trấn áp, tạp chất từng chút một bị bài xuất ra khỏi cơ thể.

Nếu như dược lực có thể bị tiêu hóa toàn bộ thì chỉ cần một hoàn dược này cũng làm cho nguyên lực trong cơ thể Lâm Khiếu Đường gia tăng mấy chục độ, nhưng tạp chất thật sự nhiều lắm, Lâm Khiếu Đường mất năm canh giờ mới bài xuất ra được một nửa.

Tu luyện mất 1 ngày 1 đêm đến khi Lâm Khiếu Đường mở ra hai mắt đã là buổi sáng ngày hôm sau, cỗ nguyên lực hỗn loạn trong cơ thể rốt cục bị ổn định lại, trong đó có ba phần tư nguyên lực là tạp chất.

Còn lại nguyên lực cũng không thể hấp thu ngay lập tức, cần một đoạn thời gian tiêu hóa, nhưng Lâm Khiếu Đường vì tiết kiệm thời gian trực tiếp đưa phần nguyên lực không thể nhanh chóng hấp thu toàn bộ

bài xuất ra khỏi cơ thể, chỉ giữ lại tối tinh thuần tối mềm mại nguyên lực hấp thu, dung hợp vào bên trong nguyên lực nội hạch của mình .

Một bộ phận nguyên lực này phi thường ít, kể cả như vậy vẫn làm cho Lâm Khiếu Đường thật sự vui mừng một phen, bởi vì hắn đã đoán chính xác, những phế dược này phóng ra phóng xạ đối hắn căn bản không có hiệu quả, chỉ cần kiên nhẫn đem độc nguyên lực bài xuất ra khỏi cơ thể là được, phần nguyên lực còn lại cũng đủ cho hắn hấp thu, còn với độc tố trong dược phẩm càng không cần phải lo lắng, thân thể tự nhiên sẽ tự động bài tiết.

Chỉ qua có một ngày thời gian, nguyên lực của Lâm Khiếu Đường gia tăng được thêm 11 độ, tất cả đều do dược vật đưa tới.

Nếu như có người biết Lâm Khiếu Đường dùng dược như thế nào, e rằng sẽ cảm thấy vô cùng đau đớn, hô to bại gia tử, đây chính là 1 hoàn thứ phẩm 4 giai tăng nguyên đan, có thể gia tăng 50 đến 60 độ nguyên lực, nhưng dùng lúc sau cần trải qua một tháng thời gian tiêu hóa.

Hơn nữa giá cả cao kinh người, giá thị trường ít nhất là hơn hai ngàn tử tinh tệ, tức là hai mươi vạn kim tệ, đừng nói là cá nhân, hay là ngay cả tiểu gia tộc bình thường đều chịu không nổi, gia tộc hơi có điểm thực lực cũng chỉ có thể cấp cho một hai người biểu hiện xuất sắc trong tộc sử dụng mà thôi.

Vô luận người nào dùng xong đều chú ý cẩn thận dung hợp hấp thu dược lực, tuyệt không buông tha một chút nào bởi vì rất trân quý .

Bất quá Lâm Khiếu Đường lãng phí như thế cũng không thể trách được hắn, thứ nhất thuốc này dược lực phần lớn đều chứa độc nguyên lực căn bản không thể hấp thu, ở lại trong cơ thể chính là tai họa, thứ hai thuốc này lại không mất tiền, chỉ là chút phế dược mà thôi, thứ ba là Lâm Khiếu Đường cũng không hoàn toàn hiểu biết cách hấp thu dược lực, tất cả đều dựa vào cảm giác lần mò.

Trên thực tế, cho dù trong phế dược này có hơn phân nửa là có hại nguyên lực, nhưng nếu cẩn thận tiêu hóa hấp thu cũng có thể gia tăng 20 điểm nguyên lực.

Nhưng là chỉ có bộ phận tối tinh hoa có thể nhanh chóng dung hợp hấp thu thành của chính mình, còn lại nguyên lực cần thời gian dài thích ứng mới có thể hoàn toàn hấp thu, Lâm Khiếu Đường cũng không có nhiều như vậy thời gian đi luyện hóa, chỉ có thể đem bài xuất ra khỏi cơ thể.

Nhận thấy uống thuốc có như thế hiệu quả, Lâm Khiếu Đường rốt cục hiểu được tăng nguyên đan vì sao trân quý rồi, khó trách luyện dược sư có bản lĩnh đều giàu có như vậy.

Lâm Khiếu Đường tuy biết tầm quan trọng của dược vật phụ trợ nhưng vẫn chưa từng tự mình trải qua không thể biết được sự lợi hại của dược phẩm này, hiện tại nghĩ đến khó trách đại gia tộc đại tông phái đệ tử so với bình thường gia tộc cùng tông phái phải cao hơn 1 tầng, người ta có nhiều cơ hội dùng cao phẩm tăng nguyên đan nhiều.

Thế đạo bất công a!

Lâm Khiếu Đường phát ra cảm khái, nhưng khi hắn nhìn chung quanh bốn phía nhìn tòa nhà phế dược phòng, trên mặt lộ ra một chút âm hiểm cười, này đó dược cũng đủ hắn dùng thật lâu.

Ba mươi năm Hà ĐÔNG, ba mươi năm Hà Tây, Lâm Khiếu Đường tin chắc chính mình không có khả năng rủi ro cả đời.

Tong một tuần, Lâm Khiếu Đường một hơi ăn bốn lập thứ phẩm 4 giai phế dược, giống như lần luyện hóa khóa dược hoàn thứ nhất, lấy lãng phí làm cơ sở, lấy tôn chỉ là nhanh chóng hấp thu tinh hoa bộ phận dược lực.

Nguyên lực của Lâm Khiếu Đường từ 130 điểm nhanh chóng tăng trưởng đến 200 điểm, luận nguyên lực trị mà nói thì từ 2 tinh vô phó trở thành 5 tinh vô phó.

Có cũng đủ nguyên lực làm hậu thuẫn, Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên đi ra cao giai phế dược thạch ốc sau tám ngày, định bụng hưởng hỗn liệt chỉ đệ nhất trọng đánh sâu vào.

Đến một chỗ hẻo lánh trong hậu sơn, Lâm Khiếu Đường lặng lẽ nhìn phía trước một khối tảng đá cao bằng nửa người, trong cơ thể nguyên lực đang lấy tốc độ kinh người áp súc.

Cánh tay phải ầm ập, một nửa nguyên lực dùng cho áp súc thúc đẩy, một nửa còn lại chậm rãi tụ tập với bàn tay bên trong, cũng hướng ngón trở đi ra.

Lâm Khiếu Đường cánh tay phải giơ lên, ngón trở chỉ vào kia khối tảng đá hai mươi thước xa.

Nguyên lực tích tụ càng nhiều, rốt cục đầu ngón trở chợt lóe sáng, toa, một tiếng xé gió vang lên!

Tư.

Một viên hồng sắc quang đạn chỉ to bằng ngón cái phá chỉ mà ra, bắn vào tảng đá bên trong, xuyên thấu tảng đá.

phồng chừng tảng đá ít nhất cũng dày hơn một thước, Lâm Khiếu Đường không dám tin tưởng đây là chính mình làm, chạy tới nhìn lên, oa, khủng khiếp, bị xuyên thủng không chỉ có tảng đá, ngay cả phía sau ba khóa thân cây cũng bị bắn thủng, lỗ thủng còn bốc khói.

Thân cây thứ tư mặc dù không bị bắn thủng, nhưng cũng bị lực lượng còn sót lại làm cháy, Lâm Khiếu Đường nhanh chóng dập tắt ngọn lửa, hấn cũng không muốn núi rừng bị cháy lớn.

Uy lực không nhỏ, đáng tiếc càng khiến cho Lâm Khiếu Đường cảm giác có điểm mệt mỏi, nguyên lực tiêu hao nhiều hơn cả tưởng tượng.

Lâm Khiếu Đường hơi phồng chừng một chút, lấy nguyên lực hiện tại của hấn nhiều nhất có thể phát thêm hai lần, tiếp tục phát ra sợ là không còn có sức lực mà đi nữa.

Cũng may nhất chiêu này chính là chiêu số cao nhất trong Hồn liệt chỉ đệ nhất trọng, cũng không phải chiêu số duy nhất, còn có một ít chiêu số linh hoạt khác, tỷ như Xích viêm thủ chỉ đao, Hỏa viêm chưởng đều có thể sử dụng dài hơi hơn.

Nghĩ đến Xích viêm thủ chỉ đao, Lâm Khiếu Đường tâm vừa động lập tức tìm một đoạn gỗ thực nghiệm một chút, quả nhiên dị thường sắc bén, quả thực giống như laser đao bình thường, chỉ là có điểm thô ráp mà thôi.

” Cố gắng tu luyện đến khi có thể thu phóng tự nhiên thì có thể thay thế giải phẫu đao!” Lâm Khiếu Đường nhìn thủ đầu ngón tay toát ra 1 tắc hồng quang lấp lăm.

Nguyên lực là trụ cột của thân thể, một khi nguyên lực gia tăng thân thể các phương diện cơ năng cũng nhờ vậy nhận được đề cao, vô luận tốc độ, lực lượng, nhanh nhẹn, phản ứng cùng với ngũ cảm, đều có tương ứng đề cao cùng phát triển.

Vui sướng qua đi, Lâm Khiếu Đường cũng không thỏa mãn, 5 tinh võ phó mà thôi, cho dù là ở Lâm gia thì cũng chỉ là cái thái điều mà thôi, Lâm Bình đã là 8 tinh võ phó, nghe nói Lâm Vân Phi đã đạt tới 10 tinh võ phó tiêu chuẩn, đang đánh sâu vào giai đoạn tiếp theo.

Giống Lâm Bình, Lâm Vân Phi sau khi lấy được tư cách tiến vào luyện được đường, gia tộc đều sẽ thưởng cho một hai hoàn tăng nguyên đan để khích lệ.

Bởi vậy khi bọn họ đột phá trúc cơ giai đoạn xong thực lực bỗng nhiên tăng lên cũng không phải là một chuyện kỳ quái, huống hồ bọn họ tiên thiên điều kiện vốn so với người bình thường mạnh hơn không ít, thêm vào được phẩm duy trì, thật sự tính ra thì tiến bộ coi như chậm.

Hiền Viên quốc mấy vị đỉnh cấp thiên tài hiện tại tu vi sớm đã đạt tới đoạn giữa của đệ nhị giai, tốc độ khủng bố thật khiến cho người ta kinh ngạc, bất quá này chỉ là tạm thời, một khi tiến vào sĩ cấp đệ tam giai sau tốc độ sẽ chậm lại rất nhiều.

Hiện tại Lâm Khiếu Đường thật không lo lắng về vấn đề đan dược, tuy rằng đan dược có rất nhiều nhưng là mọi việc nên một vừa hai phải dường như tốt hơn, Lâm Khiếu Đường cũng không cho rằng có thể vẫn như vậy ăn xuống, vạn nhất xuất hiện cái gì tác dụng phụ sẽ không tốt quá.

Trở lại phế được phòng, Lâm Khiếu Đường đang chuẩn bị tăng mạnh một chút nguyên lực trong cơ thể, thì gặp phải A Mãnh đang hoang mang rối loạn chạy tới .

”Đại sư huynh, không. Không tốt !” A Mãnh sắc mặt không yên định vừa chạy vừa nói.

Nhìn A Mãnh thân thể cao lớn, Lâm Khiếu Đường cảm thấy có chút áp lực, cũng không biết tiểu tử này như thế nào lớn nhanh vậy, nửa năm gần đây quả thực khủng khiếp giống như là ăn thuốc tăng trọng vậy, hiện giờ gần mười sáu tuổi đã cao một thước tám mươi gần một thước chín, hơn nữa tu luyện Cuồng Cương, thân hình trở nên cao lớn thô kệch , cánh tay không sai biệt lắm to bằng bắp chân của đồng bạn cùng lứa tuổi.

”Làm sao vậy?” Lâm Khiếu Đường cố gắng hỏi.

A Mãnh sắc mặt có chút khó coi, ”Lão tam tử một mình đi Vương gia.”

”Cái gì!” Lâm Khiếu Đường kinh hãi, lập tức lại hỏi, ”Tiểu Lan đâu?”

”Tiểu Lan sợ gặp chuyện không may đã đuổi theo!” A Mãnh nói vội.

”làm cần!” Bỏ lại hai chữ, Lâm Khiếu Đường xoay người chạy xuống chân núi.

36. Chương 34: Giết Người Huỷ Xác.

Rời khỏi Lâm gia, Lâm Khiếu Đường một mạch vội vã đi thẳng, bất quá cũng không hướng Vương gia đi tới, lấy hiểu biết của hắn đối với lão Tam Tử, hơn phân nửa là tiểu tử này không đi tới Vương gia mà là tới được pho.

Tính cách lão Tam tử tương đối hướng nội, tương đối bướng bỉnh, nếu một khi đã quyết định một việc gì đó sẽ quyết không buông tha, hơn nữa có cừu oán tất báo, có ơn hiển nhiên cũng là như vậy.

Từ khi đi khỏi được pho năm tháng trước, Lâm Khiếu Đường cũng không nghĩ sẽ quay trở lại, trước cửa được pho người đến người đi, cùng với mọi ngày cũng không có bất cứ cái gì bất đồng, tựa hồ không phát sinh bất cứ cái gì.

Hiện nay ngũ giác đều đã đề cao, Lâm Khiếu Đường từ trong không khí ngửi được mùi thuốc súng, một chút cảm ứng dường như có cũng dường như không làm hắn phải đưa ánh mắt về phía ngõ nhỏ.

Quanh quẩn vài chỗ ngoặt, dễ dàng nghe thấy một vài âm thanh huyền ảo, cuối hẻm nhỏ vắng vẻ thấy rõ hai người chính là lão Tam Tử và tiểu Lan, trên mặt đất còn có một người.

”Lão Tam Tử, người như thế nào lại kích động như vậy chứ, làm việc không lo lắng đến hậu quả, bây giờ thì hay rồi, người xem làm thế nào đây!” Tiểu Lan thở phì phì nói.

Sát khí trên mặt chậm rãi tan đi, lão Tam tử cúi đầu không nói hồi lâu mới mở miệng: “Ai bảo bọn chúng đập phá được pho của chúng ta, chết là đúng tội”.

Tiểu Lan không thể nói lý nhìn lão Tam tử nói” Thật vất vả chúng ta mới thoát được sự theo dõi của Vương gia, người làm chuyện như vậy, tung tích của chúng ta có thể bị phát hiện, hiện tại không phải là chuyện của một mình người”.

Lão Tam tử trầm giọng nói: “Không vấn đề gì, ta dùng chính là kĩ thuật ám sát, không ai có thể phát hiện ra”.

Tiểu Lan vội la lên: “Người giết hắn không ai phát hiện, thế người người không có, sao lại không phát hiện ra được”.

Nghe hai người đối thoại, Lâm Khiếu Đường đại khái đoán được nguyên do, lúc này mới từ chỗ ngoặt đi ra, vừa rồi bởi vì hẻm nhỏ không lớn lắm nên không nhìn thấy rõ, giờ mới phát hiện nằm trên mặt đất chính là đầu mục gia tướng Vương gia Vương Nhị lần trước đến lục soát được pho.

”Giết thì cũng giết rồi, cũng không có gì nghiêm trọng, đem thi thể này huỷ bỏ, làm sạch sẽ một chút”. Lâm Khiếu Đường mặt không biểu tình nói, trong giọng nói xen lẫn một tia hàn ý nói không nên lời.

“Lão đại!”

“Đại sư huynh!”

Lão Tam Tử cùng Tiểu Lan không hề ngờ tới Lâm Khiếu Đường lại xuất hiện từ phía sau, càng thêm bất ngờ chính là bọn họ một chút cũng không nhận thấy được đại sư huynh đến gần, thì ra mấy tháng gần đây bị họ bỏ lại phía sau.

Trầm lặng nhìn thi thể nằm trên mặt đất, Lâm Khiếu Đường nhìn xung quanh, xác định gần đó không có ai, từ trên người lấy ra một bình thuốc nhỏ.

Trong lọ thuốc có chứa một loại dịch thể, dịch thể có tính ăn mòn mạnh mẽ. Đó là Lâm Khiếu Đường trong lúc vô ý mà điều chế ra, tính ăn mòn vượt xa cường toan nhưng lại có chút độc nguyên lực nhất định.

Trước đây Lâm Khiếu Đường mang theo bên người là để phòng thân, hiện tại tựa hồ không cần dùng nữa.

Chỉ dùng non nửa bình thi thể liền vô thanh vô tức hoá thành một bãi chất lỏng, Lâm Khiếu Đường đánh một chưởng, một đạo hoả diễm chưởng kinh đánh về phía bãi chất lỏng, một lúc sau chất lỏng bốc hơi không nhìn thấy nữa.

Tiểu Lan kinh ngạc nhìn Lâm Khiếu Đường nói: “Lão đại, một tháng không gặp quả là thoát thai hoá cốt a!”

Lâm Khiếu Đường tức giận nói: “Xú nha đầu, ngươi cũng đừng giả ngơ nữa, hắn là đã đột phá ‘phi vũ’ tầng thứ ba rồi!”

Tiểu Lan cũng không đáp lại, chỉ là cười cười.

Lúc này lão Tam Tử nhỏ giọng nói: “Đại sư huynh, lúc nào chúng ta đi cứu sư phụ?”

“Bây giờ không phải lúc thích hợp, sư phụ chỉ cần không mang ra bí pháp trị liệu của Nhất Dao Môn, thì sẽ không có vấn đề gì!” Lâm Khiếu Đường rất chắc chắn trả lời.

Do dự một chút, lão Tam Tử lo lắng nói: “Thế nhưng, vạn nhất Vương gia không kiên trì được, giận dữ dùng cực hình đối với sư phụ thì làm sao bây giờ, lão nhân gia hắn sẽ không chịu nổi dày vò.

Tình huống của lão Tam Tử cùng với tiểu Lan và A Mãnh có điểm bất đồng, hắn không phải là do Lâm Khiếu Đường dẫn vào Nhất Dao Môn, mà là do trước đây Hoàng Nhất Dao phiêu bạt giang hồ thu lưu một cô nhi, hắn còn biết Hoàng Nhất Dao sớm hơn so với Lâm Khiếu Đường.

Năm tuổi đã theo Hoàng Nhất Dao lang thang khắp nơi, cho đến khi gặp Lâm Khiếu Đường mới ổn định được, tình cảm đối với Hoàng Nhất Dao tự nhiên sâu đậm hơn nhiều so với ba người, cho dù hắn là người bị Hoàng Nhất Dao đánh chửi nhiều nhất.

Nếu nói Lâm Khiếu Đường không lo lắng thì rõ ràng là nói dối, tin tức bọn họ biết được là do năm tháng trước lên vào Vương gia mà có được, từ đó về sau hoàn toàn không có một chút tin tức gì.

Lấy năng lực của Kỳ Áo làm được cũng là hiển nhiên, nhưng đối với bọn Lâm Khiếu Đường mặc dù trong nửa năm qua có tiến bộ rất lớn, cũng tuyệt đối không có năng lực xông vào Vương gia cứu người, dù là lên vào tìm kiếm cũng tuyệt đối không có khả năng.

Hoàng Nhất Dao bị bắt, Lâm Khiếu Đường biết được thì rất tức giận, trong lòng mắng mỗ hắn mê làm ông chủ, nếu không phải hắn mê tiền thì Vương gia cũng không thể bắt được hắn nhẹ nhàng như vậy, dù sao được phò cũng là trên địa bàn của Lâm gia.

Hướng hồ đối với Lâm Khiếu Đường mà nói, Hoàng Nhất Dao và hắn chỉ là quan hệ lợi dụng qua lại, hiển nhiên không nói đến thâm sâu, bất quá nếu tình huống cho phép, Lâm Khiếu Đường sẽ cứu hắn, nhưng hiện tại hiển nhiên không phải lúc thích hợp.

Lâm Khiếu Đường đương nhiên biết tình hình của lão Tam Tử, hôm nay sợ là giải thích gì nhiều cũng sẽ không có tác dụng, tâm niệm vừa chuyển nói: “Lấy thực lực của bốn người chúng ta hiện nay, nếu đến Vương gia rõ ràng là muốn chết, bất quá nếu tình huống cho phép, ba tháng đột phá tầng thứ năm Ảnh Thứ, đạt được 10 tinh võ phổ tiêu chuẩn, chúng ta sẽ đi cứu người”.

“Thực sự!” Lão Tam Tử như là thấy được ước muốn.

Hiện nay lão Tam Tử bắt quá mới tiến nhập ảnh thứ tầng thứ ba sơ kì, miễn cưỡng đạt được 5 tinh võ phó tiêu chuẩn, ba tháng đột phá tầng thứ năm nói dễ vậy sao, bất luận là bí tịch gì thì càng về sau càng khó luyện, bất quá Kỳ Áo đích thực quá trâu bò, Lâm Khiếu Đường làm thế nào cũng không hiểu nổi, những bí tịch hần xuất ra là từ nơi nào có được, mỗi một bí tịch đều rất cường hãn, ngay cả hai người Lão Tam tử và A Mãnh trước kia đối với nguyên lực đúng là ù ù cạc cạc, trong thời gian tu luyện rất ngắn đã có thành tựu.

“Đại sư huynh lúc nào lừa gạt người?. Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng cười nói.

Bắt đầu từ ngày hôm sau lão Tam Tử dường như điên cuồng tiến nhập quá trình tu luyện, rất nhanh Lâm Khiếu Đường đã phải hối hận hứa hẹn sẵn khoái đó, trước kia bảy tám ngày tiểu Lan mới đến đòi tiền, hiện tại đổi thành bốn năm ngày một lần.

Nghe nói tất cả là dành cho lão Tam Tử dùng, các loại ám khí dành cho tu luyện, tiêu hao được nguyên không có phẩm cấp ngày một tăng cao.

Vương Nhị mất tích đối với Vương gia mà nói cũng không có gì quan trọng, một người chỉ là 2 tinh đạo phó cũng không có nhiều tác dụng cho lắm, bởi vậy đối với án mất tích này cũng không khiến cho nhiều người chú ý, hướng hồ những chuyện như vậy phát sinh hàng năm, hơn phân nửa là do đệ tử các gia tộc vô học vô nghề nghiệp dong chơi lêu lổng bên ngoài gây tai họa, rất nhiều bởi vì đánh bạc mà chạy trốn, những chuyện trái với gia quy như thế này gia tộc sẽ không xuất đầu giải quyết.

Vương gia mất tích một người làm Lâm Khiếu Đường phiền muộn muốn chết, hầu bao gần đây dư dả lại bắt đầu kêu gào.

Bất quá khi Lâm Bình đến một lần nữa thì đưa tới một in tức vô cùng tốt.

Điều này làm Lâm Khiếu Đường thấy được cơ hội đại phát tài, trước đây không nghĩ tới sẽ có hậu trường như thế điều khiển.

Lực lượng của tám gương quảng cáo hiển nhiên là vô cùng to lớn.

Lĩnh hội được điểm này, Lâm Khiếu Đường hiển nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, một bên xoa xoa tay một bên hai mắt toả sáng suy nghĩ cái gì đó.

MTR02

37. Chương 35: Kiểm Tiền.

Bởi vì Lâm Bình không thể chịu đựng được hương vị trong phế được phòng nên hẹn Lâm Khiếu Đường gặp mặt ở trong một rừng trúc nhỏ cách phế được phòng rất xa.

“Huynh đệ, ma phí tán có thể sản xuất hàng loạt không?” Lâm Bình không nắm chắc hỏi.

“Sản xuất hàng loạt? Tại sao? Sư huynh chẳng lẽ cần dùng rất nhiều sao?” Lâm Khiếu Đường khó hiểu nói.

Lâm Bình có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói, “không phải vậy, chỉ là gần đây có mấy người bạn tốt muốn mua ma phí tán của huynh, sư đệ lần trước đưa huynh đều dùng hết rồi.”

Nghe xong, Lâm Khiếu Đường lập tức hiểu được nguyên nhân, “tăng thêm liều lượng thì có thể, nhưng để sản xuất hàng loạt e là rất khó, nguyên liệu nhiều như vậy một mình đệ thật sự là làm không kịp, mà chi phí cũng sẽ gia tăng rất nhiều.”

Hơn ba tháng gần đây, nhờ có ma phí tán nên tốc độ tu luyện Lâm Bình gia tăng nhiều, đã đạt tới 9 tinh võ phó cao nhất tiêu chuẩn, chỉ kém một chút là có thể sánh ngang người mạnh nhất trong lứa tuổi tại Lâm gia là Lâm Văn Phi.

Bởi vì vấn đề giao dịch nên Lâm Bình cùng Lâm Khiếu Đường tiếp xúc thường xuyên, mới đầu Lâm Bình đối với Lâm Khiếu Đường cảm thấy chán ghét, sau lại phát hiện được kẻ từ trước tới nay bị gọi phế vật lớn nhất này thật ra rất dễ ở chung, tính cách cũng được, lạc quan sáng sủa, thức thời.

"Huynh đệ, cần nguyên liệu gì đệ cứ việc nói cho huynh, huynh có biện pháp kiếm rất nhiều về, còn về chia hoa hồng, chúng ta bốn sáu mà chia, huynh bốn đệ sáu, được không?" Lâm Bình thành ý nói.

Vốn định bắt chẹt thêm một chút nhưng thấy Lâm Bình thẳng thắn như vậy, Lâm Khiếu Đường cũng sẽ không làm gian thương, cười nói, "Nếu là như vậy thì đệ đồng ý, nhưng đệ còn có một điều kiện."

Nghe Lâm Khiếu Đường đồng ý, Lâm Bình đương nhiên vui sướng vô cùng vỗ ngực nói, "Huynh đệ cứ việc nói, đừng nói một cái điều kiện, cho dù là mười, chỉ cần ta làm được thì nhất định đáp ứng đệ."

Trên mặt mỉm cười, Lâm Khiếu Đường hắc hắc cười thầm, nghĩ: mười việc thì không cần, huynh đệ ta chỉ cần một việc mà thôi.

"Mua bán giao dịch phải do đệ tự mình hoàn thành, sư huynh giúp ta tìm kiếm khách hàng là được." Lâm Khiếu Đường tùy ý nói.

Tuy rằng Lâm Khiếu Đường trước kia không phải là tiêu thụ viên nhưng đạo lý cơ bản nhất cũng biết một chút, phải giữ vững điểm mấu chốt mới được, nếu chỉ ở sau lưng vùi đầu vào điều chế thì cuối cùng cũng trở thành con rối trong tay người khác, công sức bỏ ra có nhiều đến thế nào đi nữa mà không có khách hàng thì cũng uống công.

Lâm Bình còn tưởng rằng là điều kiện khó khăn gì, hóa ra là đơn giản như vậy, khẳng định nói, "Không thành vấn đề, 2 huynh đệ ta phân công rõ ràng, huynh chịu trách nhiệm tìm nguyên liệu và khách hàng, đệ luyện chế được phẩm cùng mua bán giao dịch."

Là cháu trai của tam trưởng lão, Lâm Bình địa vị ở Lâm gia cũng không phải là thấp, va chạm xã hội tự nhiên cũng nhiều, hẳn không có khả năng không biết Lâm Khiếu Đường ý đồ.

Cho dù biết rõ lợi hại mà vẫn có thể như thế sáng khoái đáp ứng xuống, có thể thấy được Lâm Bình đối Lâm Khiếu Đường cũng không cảnh giác, đối với ân tình Lâm Khiếu Đường giải quyết việc hẳn tu luyện khó khăn khắc trong tâm khảm, cũng bởi vì hồi trước định giết hẳn mà áy náy.

Có đôi khi là một kẻ yếu cũng không phải là chuyện xấu, mọi người bình thường đối kẻ yếu đều dường như không có cảnh giác.

Lâm Khiếu Đường trong lòng nóng lên, khoảng cách cuối cùng trong lòng hẳn cũng vào lúc này hoàn toàn bị tiêu trừ, hai người nhìn nhau cười, hết thấy đều không cần nói.

Bản lĩnh của Lâm Bình không nhỏ, trực tiếp vận dụng gia tộc lực lượng, rất nhanh đã đưa tới nguyên liệu mà Lâm Khiếu Đường cần.

Lâm Khiếu Đường tự nhiên cũng không cầu thả, giảm bớt thời gian tu luyện, đầu nhập toàn tinh thần vào điều chế ma phí tán, hơn nữa dùng dư thừa nguyên liệu điều chế một ít thảo dược trị liệu tật bệnh khác.

Một khi nguyên liệu đến nơi, phương diện sắp xếp cũng không cần nhiều thời gian, kỳ thật chỉ cần điều chế là xong.

Vài ngày sau, tại nơi nghỉ ngơi cấp thấp của địa hạ lôi đài hôm nay náo nhiệt khác thường, hơn mười thanh niên đáng vẻ khác nhau tụ tập cùng một chỗ, bên trong là một gã thiếu niên tướng mạo bình thường, liếc mắt một cái rất khó nhớ rõ, chỉ có cặp mắt đen sáng ngời của hắn thỉnh thoảng lóe ra tia khôn khéo khiến người ta không khỏi trước mắt sáng ngời.

"Ngân diện huynh, thuốc này đích thật do thiếu niên này phân phối sao?" Một vị tráng hán đáng người cao to hồ nghi hỏi.

Nam tử mang theo ngân sắc mặt nạ bên cạnh giọng nói điềm tĩnh trả lời, "Điền huynh, muốn biết thiệt giả mua một phần thử xem thì biết, so sánh xem cùng dược phẩm huynh đệ mấy ngày trước bán cho huynh có giống nhau hay không."

Vị thiếu niên mà Điền huynh nói đến, đúng là Lâm Khiếu Đường, lúc này hắn đang nước miếng bay tứ tung đầy mạnh tiêu thụ dược phẩm trong tay, đối với đối thoại bên cạnh có nghe vào trong tai cũng không để ý.

Lâm Bình gần nửa năm qua vẫn đánh hắc loa, chủ yếu bởi vì hắn tu luyện đặc thù vũ kỹ, phải thường xuyên cầm thụ khủng hoảng mới có thể có đột phá, vì tránh để người khác biết, Lâm Bình bình thường đều đeo

mặt nạ bạc trên mặt, cho dù không đeo cũng sẽ không lấy chân diện mục gặp người, dù sao hắn là cháu trai của Lâm gia tam trưởng lão, thân phận ở Tân La thành tương đối có danh tiếng .

”Ngân diện huynh, huynh lần trước cho ta thuốc thật sự rất tốt, lúc ấy ta đau muốn ngắt đi, sau khi dùng chỉ chốc lát sau trên người không còn đau nữa, còn có một loại cảm giác tê ngứa mà thoải mái.” Một vị dáng người nhỏ gầy thanh niên khác phấn khích nói.

”Đúng thế, loại người nhiều năm dựa vào nắm tay ăn cơm như chúng ta, trên người mang theo loại dược phẩm này có thể giảm đi không ít đau đớn của da thịt.” Một vị nam tử hơi béo cảm khái nói.

”Đi, nể mặt ngân diện huynh, ta cũng mua thuốc này, nếu hiệu quả tốt, ta sẽ đặt hàng dài hạn.” Một thanh niên dáng người trung bình đứng ở một bên vẫn trầm mặc không nói lập tức gật đầu nói.

Có người dẫn đầu, kẻ tiếp tự nhiên là dễ dàng hơn nhiều, một bên đem thuốc đã điều chế tốt đưa ra, một bên khoái trá lấy tiền, Lâm Khiếu Đường cười không thể khép miệng được.

Một bọc nhỏ ma phí tán như vậy cũng bán được 1 tử tinh tệ, đã vượt quá cả mong muốn của Lâm Khiếu Đường, rõ ràng mấy tên cả ngày cùng người khác đánh nhau này, biết rõ nỗi khổ của bị đau.

Ma phí tán này đã bị Lâm Khiếu Đường pha loãng trước, muốn kiếm càng nhiều tự nhiên cần phải theo từng bước từng bước một.

Mỗi ngày hoa u sẽ an bài hơn ba mươi trận thi đấu, trong đó ba mươi trận đều là tiểu nhân vật quyết đấu với nhau, chỉ có mấy trận cuối mới an bài cao thủ xem như khóa sổ.

Mọi người đến đây đã lời dài hình dáng khác nhau, mục đích không giống, nhưng cơ bản nhất đều là vì kiếm ăn, ảo tưởng sẽ có lúc nổi danh.

Những tên tương đương với chức nghiệp quyền thủ này không có khả năng liên tục lên sân khấu, trên cơ bản đánh xong một hồi thì phải nghỉ ngơi một đoạn thời gian, nếu bị trọng thương thời gian nghỉ ngơi sẽ lâu hơn.

Vì duy trì các trận đấu đặc sắc mỗi ngày không gián đoạn, số lượng nhóm người này tương đối nhiều, ít nhất cũng có hơn một ngàn người, hơn nữa những người này đều là không cố định, có người rời khỏi tự nhiên cũng tân nhân tiến vào.

Vì không làm cho người khác chú ý, Lâm Khiếu Đường bán hết hai mươi bao xong liền quay về nhà.

Chạng vạng Lâm Bình mang theo cánh tay bị thương đi vào phế dược phòng, trên mặt không có chút thống khổ, chờ mong nhìn Lâm Khiếu Đường ”Huynh đệ, hôm nay bán thế nào?”

Không nói nhiều, Lâm Khiếu Đường đầu tiên là đưa ra 8 mai tử tinh tệ, sau đó mới nói, ”Tổng cộng bán hai mươi bao, đây là phần của huynh.”

”Này phân lượng đủ dùng bao lâu?” Lâm Bình nhìn trong tay tử tinh tệ không khỏi hỏi.

Lâm Khiếu Đường vẫn chưa mở miệng chỉ dựng thẳng lên một đầu ngón tay, Lâm Bình hồ nghi nói, ”1 lần?”

Gật gật đầu, Lâm Khiếu Đường gian trá cười nói: ”Chuẩn xác mà nói 1 lần cũng không đủ dùng, ta đem dược pha loãng một chút, nếu bị thương nghiêm trọng một chút, có lẽ chỉ có thể chống đỡ nửa canh giờ mà thôi.”

Lâm Bình khe khẽ thở dài nói: ”Mấy tên kia tuy không tính là người tốt, nhưng cũng không phải là kẻ gian trá, cả ngày ở trên đạo thương kiếm ăn, cũng không dễ dàng.”

Lâm Khiếu Đường đương nhiên hiểu được ý tứ của Lâm Bình, không thể tưởng được người này còn có mặt tốt như vậy, liền nói, ”Mục tiêu của đệ cũng không phải bọn họ, bất quá tạm thời chỉ có thể để cho bọn họ làm một chút coi tiền như rác, đợi lúc hấp dẫn được mấy tên cao cấp đến mua, ta sẽ đưa một chút thuốc tê nồng độ cao cho bọn hắn.”

”Hấp dẫn mấy tên cao cấp?” Lâm Bình có điểm nghi hoặc.

”Đúng vậy, võ phó cấp lời thủ kháng định thu vào không cao bằng võ vệ cấp, bị thương trình độ tự nhiên cũng sẽ nhẹ hơn nhiều, chỉ có bị thương càng nặng cảm giác đau đớn càng mạnh, khả năng càng cảm nhận

sâu sắc được tầm quan trọng của loại thuốc này, đến lúc đó giá cả tự nhiên cũng sẽ cao hơn.” Lâm Khiếu Đường trong mắt hiện lên một chút tinh quang không phù hợp với tuổi, có điểm đa mưu túc trí.

Lâm Bình gật gật đầu, thay đổi ý nghĩ, rồi lại cảm thấy được không quá thỏa đáng, ”Làm rùm beng thì không tốt lắm đâu, nếu gặp gỡ ác đồ hoặc cường đạo, chúng ta sợ là đỡ không được, hơn nữa Tân La thành hiện tại cũng không quá thái bình, các thế lực đều có tai mắt, bất cứ việc gì bất bình thường đều có thể gây họa cho chính mình.”

Lâm Khiếu Đường sớm có sở liệu cười cười, nói: ”Đây quả thật là một vấn đề, nhưng, cũng không phải là không có cách nào giải quyết.”

38. Chương 36: Sinh Ý Thịnh Vượng Dữ Truy Cứu.

“Biện pháp gì?” Lâm Bình bỗng nhiên phát hiện Lâm gia buông tha tiểu tử này là một sai lầm

“Vậy phải xem năng lực của tiểu Bình Bình rồi”. Lâm Khiếu Đường ngược lại không chịu nói ra nút thắt của việc mua bán lần này

Ba.....

Loại xưng hô này lần đầu tiên xuất hiện, Lâm Bình chịu không nổi đánh lên vai Lâm Khiếu Đường một cái nói: “Đừng giả thần giả quỷ, nói mau.”

“Người muốn mưu sát a!” Một trận nhe răng trợn mắt, vuốt vuốt, Lâm Khiếu Đường lúc này mới nói: “Chúng ta có thể mượn lực lượng gia tộc tiến hành tiêu thụ”.

Ba.....

Một chương nữa lại đánh tới, Lâm Khiếu Đường vốn định né tránh không ngờ bị đánh trúng, tròng mắt liếc nhìn Lâm Bình đang đắc ý vênh váo, sau đó hai mắt chiếu sáng nói: “Đúng nga, đây quả là biện pháp tốt, gần đây tình hình buôn bán dược phẩm của gia tộc ngày càng xấu đi, không biết làm thế nào, cạnh tranh chúng chỉ có một nhà Vương gia, nếu như Lâm gia chúng ta lấy danh nghĩa bán ra loại dược phẩm này, chúng ta không những được lùi về ẩn dấu phía sau, còn có thể vì gia tộc mà tìm được lối ra.”

Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không phải đã tính đến việc giúp đỡ Lâm gia, bất quá Lâm Bình nghĩ như vậy cũng không sai, như vậy hẳn càng có lực đỡ thông đường lối.

Mấy ngày kế tiếp, nhu cầu ma phí tán quả nhiên từng bước gia tăng, đúng là một ngày đã bán ra trên trăm phần.

Ít lâu tiêu thụ mạnh, Lâm Khiếu Đường cùng Lâm Bình mạnh mẽ kiểm soát một phen, sau này vừa tung tin loại dược phẩm này tam hào được phô Lâm gia có bán, tin tức một khi truyền ra, mấy tháng nay tam hào được phô Lâm gia vẫn thừa thớt lập tức trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Lâm Bình cũng không đem việc này thông báo lên trưởng lão viện, trực tiếp lợi dụng quan hệ của chính mình tiêu thụ.

Kỳ thực nếu thông báo lên cấp trên thì Lâm Bình dám chắc cũng không được thông qua, được phô Lâm gia vốn chỉ tiêu thụ các loại đề giai tăng nguyên đan, đối với những loại dược phẩm bán ra này ngay cả giai phẩm cũng không có, loại tam lưu dược phẩm này tuyệt đối không cho phép.

Nơi này chỉ có một loại dược phẩm là tăng nguyên đan mới được coi trọng, dược phẩm có tác dụng chữa thương cho tới bây giờ đều bị kì thị cho là độc quyền của lang trung giang hồ giả danh lừa bịp.

Bởi vì lượng nhu cầu càng lúc càng lớn, một mình Lâm Khiếu Đường căn bản không kham nổi, đơn giản đem phối phương cùng phương pháp phối trí giao cho Lâm Bình, trực tiếp đem đến cho gia phó Lâm gia chuyên môn phối trí sản xuất

Sinh ý của tam hào được phô Lâm gia ngày càng phát đạt, ngoại trừ sản phẩm chủ yếu ma phí tán, còn có rất nhiều dược vật chữa thương chữa bệnh, đặc biệt đối với bệnh hiểm nghèo vô cùng hiệu nghiệm.

Chỉ một được phô tam hào trong thời gian một tháng ngắn ngủi đã đem Lâm gia đang tiêu điều cận kề cái chết mạnh mẽ kéo trở lại.

Thế nhưng, người sợ nổi danh trư sợ béo!

Lúc đầu cao tăng Lâm gia vẫn tưởng được phẩm của chính tộc môn luyện chế được hoan nghênh, nhưng tường trổng không che được gió lớn, rất nhanh liền biết gây náo nhiệt gần đây chính là mấy loại hạ tam lưu được phẩm, đây không phải là bại hoại nề nếp gia phong hay sao?

Trưởng lão viện lập tức tập mọi người trong tam hào được phô, mở ra cuộc họp thẩm tra.

“Bình nhi, đúng là người để cho bọn họ bán thứ đó ra?” Tam trưởng lão có chút không tin.

Về mặt Lâm Bình nghiêm túc “Đúng vậy, gia gia!”

Bốn vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, điều này làm cho bọn họ có chút ngoài ý muốn, từ sau khi Lâm Uyển Nhi ra đi, Lâm Bình liền trở thành một trong những thành viên được gia tộc trọng điểm bồi dưỡng, cũng không nghĩ tới không đến nửa năm lại làm ra những chuyện bại hoại nề nếp gia phong như vậy.

“Lớn mật, chẳng lẽ muốn cho danh dự mấy trăm năm của Lâm gia bị huỷ hoại trên tay của chúng ta hay sao? Lâm gia chúng ta sao có thể bán ra cái loại phá được hạ tam lạp này!” Tam trưởng lão không nhịn được quát mắng.

Đại trưởng lão trầm mặt nói: “Niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, bình thường cũng khắc khổ tu luyện, bây giờ cũng không truy cứu nữa, lập tức đem được phẩm của tam hào được phô người đang quản lí đốt cháy, sau đó không được tiếp tục bán những loại...lạp được này

Lâm Bình hoàn toàn không thể lí giải những...phương thức tư duy của mấy lão gia này, một tháng liền Lâm gia phải đối mặt với sự nguy hiểm của mấy gian được phô, hơn nữa năm tháng trước đã bán đi mấy gian, bởi vì duyên cớ tại tam hào được phô cuối cùng cũng đem nguy cơ giảm bớt không phải lỗ vốn, nếu không phải tiểu tử Lâm Khiếu Đường lấy đi phần trăm trích ra không ít thì đã sớm có doanh thu.

Vậy mà những lão gia này cư nhiên đem tình hình tốt đẹp hiện nay bóp chết, chẳng lẽ đầu óc bọn họ đang để trong nước hay sao? Lâm Bình nghĩ không rõ, cũng không suy nghĩ cẩn thận, ngắc đầu nói: “Không được, thật vất vả mới thu hút được khách hàng cùng sinh ý, tuyệt đối không thể đoạn tuyệt, tình huống của Lâm gia hiện nay tất cả mọi người đều biết, đã có phương pháp giải quyết, vì sao không thử một lần! Nếu không phải có sự chống đỡ của tam hào được phô, một tháng chúng ta có thể phải đóng cửa hai được phô liền”.

“nói vậy, Lâm gia chúng ta là dựa vào thực lực luyện chế tăng nguyên đan tốt nhất, không cần dùng những....được phẩm hỗn trưởng này lừa gạt tiền”. Tứ trưởng lão tức khí nói.

Tam trưởng lão mạnh mẽ đứng lên, lạnh lùng nói: “Bình nhi, nếu như ngươi vẫn còn một mực khăng khăng, trưởng lão viện sẽ ra quyết định phạt ngươi ba tháng cấm túc, cho....ngươi một cơ hội nữa, có hay không tiêu huỷ những được phẩm còn lại”.

“Không đi”. Lâm Bình không cần suy nghĩ nói.

“Hảo, hảo, hảo, hiện tại hai cánh đã cứng rồi, gia gia nói cũng không nghe nữa, người đầu kéo nghiệt súc này xuống cho ta, không có trưởng lão viện cho phép không được bước ra khỏi cửa phòng một bước, nếu như không nghe lời, đánh ba mươi roi”. Tam trưởng lão tức giận đến mức râu mép cũng vểnh lên quá lớn.

Ngoài cửa lập tức có hai gã gia tướng tiến đến, muốn bắt giữ Lâm Bình, Lâm Bình lạnh lùng cười, đang muốn phản kháng, lại nghe bên ngoài truyền đến một tiếng gấp gáp thanh thúy: “Chậm đã!”

Thanh âm truyền đến từ hơn một trăm mét, thông qua nguyên lực phát động, tiếng nói nhẹ nhàng nhưng có lực để nghe rõ ràng, mà người đã phát ra âm thanh đã tới ngoài cửa, có thể thấy được thực lực của người này không cần phải bàn.

Lâm Vũ Tuyền một thân quần áo màu xanh lướt gió mà đến, nhìn qua tốc độ cũng không nhanh, nhưng trong chớp mắt đã tiến vào trong nghi sự phòng.

“Tộc trưởng, người tới vừa đúng lúc, trưởng lão viện đang thẩm lí và phán quyết Lâm Bình huỷ đi danh dự mấy trăm năm qua của Lâm gia chúng ta, buôn bán lừa bịp các loại dược phẩm tam lưu khắp nơi”. Tam trưởng lão mộ bộ dáng khí độ vì đại nghĩa không quản người thân nói.

Lâm Vũ Tuyền xua tay tỏ ý đã hiểu rõ, sắc mặt không biểu cảm nhìn Lâm Bình nói: “Dược phẩm là người luyện chế ra?”

Tộc trưởng đích thân tới, việc này sợ là không tốt đẹp gì, Lâm Bình không nghĩ tới sự tình này lại nghiêm trọng đến như vậy, cảm đoán sợ là không thể không bị rồi.

Tộc trưởng tìm hiểu ngọn nguồn, cũng có truy tìm căn nguyên, ý tứ nhỏ tận gốc, hẳn có thân phận hậu nhân trưởng lão che chở, dù là bị trách phạt cũng không phải chịu khổ quá lớn, nếu là thú nhận ra tiểu tử Lâm Khiếu Đường, sợ là sẽ hại chết hẳn, có chút do dự, sau đó Lâm Bình quyết đoán nói: “Đúng vậy”.

Lâm Bình nghĩ như vậy cũng không phải là không có lí do gì, đối với vị nữ tử mỹ lệ tuổi còn trẻ trước mắt, hẳn cũng không dám có nửa điểm ý tứ xem thường.

Lâm Vũ Tuyền là vị nữ tính tộc trưởng duy nhất trong một trăm năm gần đây của Lâm gia, khi nàng còn nhỏ không được người khác coi trọng, cho dù là tôn nữ tộc trưởng Lâm Thiên Chính, trước mười bảy tuổi trước kia thậm chí thiếu chút nữa bị sớm bỏ rơi, khi mười ba tuổi mỗi lần trắc thí đều lấy lí do thân thể không khoẻ để tránh né, thế nhưng khi mười năm trước, lại buổi lễ thành niên bỗng nhiên nổi tiếng, lấy tu vi 2 tinh võ vệ tiêu chuẩn chớp mắt đánh bại ba vị lúc đó là cao thủ trẻ tuổi của trên dưới Lâm gia.

Từ đó về sau càng lúc càng thuận lợi, trở thành nhân tài cực mạnh mới xuất hiện của Lâm gia gần hai mươi năm qua, đồng thời vẫn hồi mặt mũi tộc trưởng Lâm Thiên Chính, sáu năm trước đã đột phá 4 tinh võ vệ, tiến nhập trình độ võ vệ cấp trung kì, toàn bộ Lâm gia cũng bài danh trong nhóm 5 người đứng đầu, mà với niên kỉ còn nhỏ của nàng, một năm sau tộc trưởng Lâm Thiên Chính mắc phải quái bệnh, lùi về tuyến sau truyền lại chức vị cho nàng, lúc đầu gia tộc không tránh khỏi bị chỉ trích từ bốn phía.

Nhưng chỉ dùng thời gian nửa năm, nữ tử ít lời này lập tức làm cho mọi người câm miệng, lấy thủ đoạn mạnh mẽ chớp giật, khả năng quan sát tinh tường, thủ đoạn sinh ý tàn nhẫn làm cho Lâm gia thoát khỏi vực sâu năm mươi năm qua, tiến tới thời kì vững vàng phát triển.

Chỉ là trong nửa năm vừa qua, không biết vì sao Lâm gia đột nhiên từ từ trượt dốc.

Đầu lông mày tin xảo của Lâm Vũ Tuyền có chút chớp động, nhẹ nhàng nói: “Có thể có phương pháp phối chế và luyện pháp yếu quyết?”

39. Chương 37: Mua Vũ Kỹ.

“ Có ” Lâm Bình tự nhiên nói.

“ Có thể cho ta mượn xem xét?” Lâm Vũ Tuyền rất khách khí hỏi.

Ngọt ngào như thế khiến cho lòng Lâm Bình mãnh mẽ dâng lên sự không nỡ, cẩn thận đưa lên phương pháp phối chế.

Lâm Vũ Tuyền cẩn thận xem xét một lần, đôi mắt đẹp hơi hơi rung động, một tia hưng phấn nhàn nhạt hiện lên đuôi lông mày, “Biểu đệ, người có thể đem phương thuốc này bán cho ta được không?”

Lời nói đường đột, mọi người trong phòng đều dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Lâm Vũ Tuyền, ngay cả Lâm Bình cũng nhất thời yên lặng không phản ứng.

“Này....” Lâm Bình nhất thời nghẹn lời.

Lâm Vũ Tuyền dường như sợ bỏ qua cái gì đó, ngay sau đó lại nói: “Ta trả ba khối nguyên thạch, thế nào?”

Cả sảnh đường biến sắc, mấy trưởng lão có chút không rõ nguyên nhân, nhưng cũng trầm ngâm không nói.

Nguyên thạch là một loại tinh quáng dùng để chuẩn bị cho tu luyện giả, loại tinh quang này có thể tự bản thân hấp thu thiên địa nguyên khí, có khả năng cung cấp tinh khí cho tu luyện giả thu nạp.

Đồng thời chứa đựng một số lượng nhất định tinh nguyên khí sau đó tự động dung hợp làm nguyên lực, hơn nữa cực kì tinh thuần, một ngày hấp thu chỉ cần một tu gia tăng tu luyện liền trở thành một bộ phận của nguyên lực nội hạch, đẩy nhanh tốc độ tu luyện,

Không chỉ có như vậy, nguyên thạch chính là nguyên liệu chính yếu chế tạo vũ khí, trang bị, giống như các loại kim châu của thế giới chúng ta, đương nhiên từ số lượng mà nói ít hơn rất nhiều, thậm chí được coi là hi hữu.

Trọng yếu hơn nữa là nguyên thạch có khả năng làm nền tảng của kết giới, trận pháp, bí thuật, dẫn đến dẫn dụ, thúc dục hoá, khởi động cùng tăng mạnh tác dụng, nếu như nguyên thạch có phẩm cấp cao, số lượng nhiều mà nói, hoàn toàn có khả năng trên diện rộng đề cao uy lực.

Đối với người bình thường mà nói tử tinh tỵ, kim tỵ là loại tiên thông dụng tối tin cậy, tối tin nhiệm.

Nhưng trong mắt đại bộ phận chức nghiệp giả có mục tiêu tăng cường nguyên lực, nguyên thạch mới chân chính là tiên tỵ thông dụng có tác dụng đối với họ.

“Hảo.... được rồi!” Lâm Bình gần như vô thức nói ra hai chữ, trong Lâm gia, một tiểu tộc nhân chỉ có sau khi tham dự lễ thành niên, thu được thành tích ưu tú mới có khả năng có được thưởng phẩm nguyên thạch.

Tiếp nhận ba khối nguyên thạch, Lâm Bình không khỏi có chút hiếu kì thử hỏi thăm dò: “Chẳng lẽ tộc trưởng tỷ tỷ muốn dùng phối phương này”.

Lâm Vũ Tuyền thu hồi phối phương không nhìn các trưởng lão đang phản đối, tự nhiên nói “Đương nhiên là để cho tất cả các hiệu thuốc của Lâm gia đồng thời bán ra loại dược phẩm này, chỉ để tam hào dược phô bán ra thì quá hạn hẹp, có 3 khối nguyên thạch xem như thưởng cho người, hiện tại sinh ý của các dược phô Lâm gia đang xuống dốc, nếu không cải cách, sợ là không giữ được bao lâu, nếu người có thể phối chế ra loại dược phẩm khác, ta sẽ thưởng cho người nguyên thạch nhiều hơn”.

“Vũ Tuyền tuyệt đối không thể a, dược phô của Lâm gia cúng ta mấy trăm năm qua chưa bao giờ bán ra các loại dược phẩm thuốc cao bồi trên da chó, lẽ nào người đem tôn nghiêm cuối cùng của luyện dược sư bỏ đi”. Mặt đại trưởng lão âm trầm nói.

“Tuyền nhi, người hãy nghĩ lại a, làm luyện dược sư thế gia, mấy trăm năm qua chúng ta đã bỏ đi rất nhiều tiêu chuẩn của luyện dược sư, hiện tại tuyệt đối không thể tiếp tục bỏ đi nữa, Lâm gia thực sự không thể luân lạc xuống tới mức lang trung giang hồ”. Tam trưởng lão tận tình khuyên bảo.

Lạnh nhạt nhìn bốn vị trưởng lão, Lâm Vũ Tuyền nỗ lực áp chế nội tâm sôi trào, kiên định nói: “Ta chỉ biết biết nếu như gia tộc bị phá, không nói đến tôn nghiêm gì đó, ngay cả tư cách suy bại cùn không có, Tuyền nhi tuyệt đối không để Lâm gia chỉ vì nguyên nhân kinh tế mà suy bại, dù là phương pháp gì, chỉ cần có khả năng duy trì Lâm gia, Tuyền nhi cũng sẽ làm.”

Nhị trưởng lão là người duy nhất hoàn hảo bảo trì thái độ bình thường trong mấy vị trưởng lão, mang theo một tia tiểu ý hiền lành nói: “Vũ Tuyền, nỗi khổ của người mấy vị lão đầu chúng ta đương nhiên biết, thế nhưng chuyện này liên quan đến thể diện Lâm gia nhất mạch, quyết không thể xằng bậy, huống hồ người cũng Vương gia thiếu chủ đã có hôn ước, đến ngày hai nhà chúng ta cưới hỏi, quần cảnh của gia tộc sẽ có cải biến, hai nhà giúp đỡ lẫn nhau, sự thịnh vượng của gia tộc sắp tới”.

Sắc mặt bỗng nhiên lạnh lẽo, Lâm Vũ Tuyền thẳng thắn nói: “Nếu ta đã đáp ứng hôn nhân thì tuyệt đối sẽ không đổi ý, Nhị trưởng lão không cần nhắc nhở lần thứ hai, hôn kỳ còn có hơn một năm, ta không muốn lúc đó Lâm gia trở thành thế lực phụ thuộc của Vương gia, ít nhất cũng phải bình toạ ngang hàng, trưởng lão viện chủ yếu quản lý các việc trong tộc, phương diện sinh ý của gia tộc không cần các vị quan tâm, thân là tộc trưởng ta tự có chừng mực”.

Nói rất hay, trong lòng Lâm Bình khen ngợi, hẳn rồi cuộc phải nhận thức lại vị tộc trưởng tỷ tỷ này, quả nhiên có chút tài năng.

Mấy vị trưởng lão sắc mặt có chút khó coi, chỉ có nhị trưởng lão vẫn duy trì thái độ bình thường, chỉ là cặp mắt đục ngầu kia hơi hơi chớp động một tia dị sắc.

Tất cả mọi sự phát sinh trong nghị sự đường, Lâm Khiếu Đường tất nhiên là không biết, lúc này hắn đang ở nơi giao dịch tự do của Hoa U xem xét các loại đề giai vũ kỹ.

Việc bán ma phí tán làm chơi hầu bao khô kiệt của Lâm Khiếu Đường căng lên, có tiền việc cấp bách trước mắt đương nhiên là mua ba bản đề giai vũ kỹ, tiếp tục tu luyện tầng hai “Đấu Luyện”

Bất quá có chút đồ vật, cho dù có tiền cũng không có khả năng mua được, Lâm Khiếu Đường đã xem xét không sai biệt lắm đã một canh giờ, cũng không tìm được vũ kỹ mình cần.

Thực ra cũng có người bán đề giai nguyên lực bí tịch, thế nhưng vẫn không phù hợp với yêu cầu của Lâm Khiếu Đường, hầu như đều là đạo tông lưu phái, thỉnh thoảng cũng có một bản đề giai vũ kỹ, nhưng đều là một hai giai vũ kỹ loại vũ khí, tỷ như kiếm pháp đao pháp...

Tuy rằng ghi chú của đấu luyện tầng thứ hai cũng không cường điệu nhắc nhở phải là vũ kỹ tay không, nhưng để phối hợp tu luyện hồn liệt chỉ, Lâm Khiếu Đường dự định mua loại vũ kỹ tay không.

Khu vực mua bán tự do cho tới bây giờ vẫn là nơi cực kì náo nhiệt của Lâm La thành, mỗi ngày dòng người đều là lấy đơn vị vạn người, đối với một thành thị chỉ có 50 vạn nhân khẩu thế đã là rất đông.

Vòng vo một hồi, Lâm Khiếu Đường cảm giác cũng không có cái mình mong muốn, đang chuẩn bị mở đường về nhà, lơ đãng bị đoạn đối thoại của hai người phía sau hấp dẫn.

“Lão bản, người sao lại không để ý, ta muốn hai bản “cơ bản công pháp” cùng “trọng tượng quyền”, người làm sinh ý như vậy sao? Ta đây chỉ cần quyền “nhập môn đạo động” này là có thể, cũng không phải không đưa cho người tiền”. Một gã tráng hán cao lớn thô kệch trưng mắt hét lên.

Một vị thanh niên gầy gò mặt dài đứng phía quầy hàng, từ hình dáng làm cho người khác có cảm giác rất ngang bướng, đối mặt với tráng hán không hề sợ hãi, lại có chút tức giận chặn ngang quyền bí tịch trong tay tráng hán, xua tay nói: “Không được, dẹp đi! Người nên đi quầy hàng khác xem xét!”

Một màn này tại khu giao dịch tự do cũng đã diễn ra vô số lần, những người giao dịch cũng đã sớm không thấy ngạc nhiên, rất nhiều người chỉ làm như không nghe thấy, ngẫu nhiên cũng có người liếc mắt vài cái, hiện lên ý cười châm chọc sau đó cũng không để ý tới.

Lâm Khiếu Đường từ lâu đã không phải là khách lạ tự nhiên cũng đã nhìn quen những tràng cảnh kiểu này, bất quá đối với danh từ của hai người đối thoại cũng vẫn có chút miễn cảm, bởi vậy xoay người phản ứng lại.

Tráng hán rõ ràng không ngờ thanh niên lại cường ngạnh như vậy, sừng sốt một chút ngữ khí hoà hoãn lại nói: “Huynh đệ, nguyên lực của ta vừa mới thông qua trúc cơ, đang tìm kiếm đạo pháp thích hợp tu luyện, bản “nhập môn đạo động” của người rất phù hợp yêu cầu của ta, người xem có thể hay không dãn xếp một chút, ta thực sự mua không nổi 3 bản”.

Thanh niên không hề nhượng bộ chút nào nói: “Muốn mua thì đồng thời ba quyền, nếu không không bán nữa, không mua đừng ngăn cản, trở ngại việc buôn bán của ta”.

Tráng hán cắn răng một cái: “Ta tiếp tục gia tăng năm mươi tử tinh tệ mua bản “nhập môn đạo động”, cái giá này là giá cuối cùng ta có thể đưa ra.

Thanh niên nhìn cũng không nhìn tráng hán: “Ba bản 800 tử tinh tệ, một bản không bán, đừng nói 350 tử tinh tệ, người ra giá 799 tử tinh tệ cũng không bán, trừ khi người lấy 800 tử tinh tệ mua một bản ta đành tặng hai bản khác”

Tráng hán nóng nảy: “Giá này cũng không bán! Lão tử.....”

Tráng hán nói được phân nửa thì đem những lời còn lại nuốt vào, trên người thanh niên bỗng nhiên phát ra một cỗ khí tức cường đại xa xa vượt qua chính mình.

Có khả năng đến nơi này giao dịch một ít của cải tự nhiên đều là có chút tài năng, huống hồ trong khu giao dịch có cấm tranh đấu.

Tráng hán huynh hăng nhìn thoáng qua bản “nhập môn đạo động” trên tay thanh niên, trong miệng huyền thuyên nói cái gì đó, lập tức chán nản ly khai quầy hàng.

Vẫn như không ở một bên nhìn thương phẩm, Lâm Khiếu Đường lúc này mới nói: “Ba bản này ta mua”.

Tiếp nhận tiền, thanh niên rất thành thạo đếm đếm, thằng thẩn lầy ra ba bản đề giai kỹ năng bí tịch, không nói không rằng thu hồi túi tiền ngồi trở lại quầy hàng tiếp tục đợi vị khách tiếp theo.

Vừa rồi thanh niên chủ động phát ra khí tức trong nháy mắt, Lâm Khiếu Đường cũng có cảm giác, người này chỉ ít là nhất tinh vệ cấp cao thủ, thảo nào tiếng mắng mỏ của tráng hán vừa phát ra thì lập tức nuốt trở lại.

Cuối cùng cũng có điều thu hoạch, thu hồi ba bản kỹ năng bí tịch, Lâm Khiếu Đường rời đi lại nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm cứng nhắc.

“Vị bằng hữu này quả là biết hàng, vừa rồi tên tứ chi phát triển kia cái gì cũng không biết, kỳ thực ba bản đề giai bí tịch vừa rồi đều là đạo thuật, hai bản khác vốn chỉ là giống vũ kỹ mà thôi, căn bản không phải là vũ kỹ!”

Thiên!

Trên mặt Lâm Khiếu Đường một trận co quắp! Không quay đầu lại tiếp lời, tin tưởng chắc chắn mình không nhìn lầm, sải bước hướng phía trước bước đi.....

40. Chương 38: Sơ Cấp Giác Ngộ.

Ba bản bí tịch bìa có màu vàng đất, còn dính chút ít bùn đất, trong cổ phác mang theo một chút lộn xộn, góc bí tịch cũng không trọn vẹn, giống như mới lấy được từ dưới lòng đất

Sau khi xem xét một hồi, trên mặt Lâm Khiếu Đường thoáng hiện ra một nét châm chọc cười cười, hồi tưởng lại câu nói cuối cùng của thanh niên, quả thực là làm trò hề cho thiên hạ

Nếu nói tráng hán không hiểu biết, căn bản không nhìn ra được chỗ trân quý, thì thanh niên kia quả thực là ngu ngốc, tự nghĩ rằng mình hiểu biết nhưng lại cho bảo bối là rác rưởi đem đi bán.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên cảm thấy mình may mắn khi bản thân là phế vật mười lăm năm, mười mấy năm qua vì muốn thoát khỏi danh hào này, Lâm Khiếu Đường đã vụng chộm không biết bao nhiêu công phu, những loại sách Lâm gia không hạn chế hẳn cơ hồ đều xem qua mấy lần, Uyển Nhi lại thường xuyên cung cấp cho hắn một ít bộ sách hi hữu,

Một số là các loại thư tịch hiếm có, thư tịch cổ trên thị trường thì cũng không biết có đến bao nhiêu. Mỗi một lần tiếp đón cũng mất một buổi chiều, ông chủ quầy sách Lâm Khiếu Đường hay đến nghĩ hắn là một hài tử nên cũng không so đo, chỉ cần không làm tổn hại đến sách quý thì thế nào cũng được

Đương nhiên nhưng bộ sách mà Lâm Khiếu Đường xem chiếm đa số là sử văn, còn có một ít là sách những môn học, mấy loại sách này kì thực rất ít người đọc, bởi vì không có tác dụng nhiều lắm, so với việc đem thời gian tiêu tốn vào những thứ này, không bằng tận dụng thời gian đi tu luyện trọng yếu hơn.

Lâm Khiếu Đường bởi vậy mà tích lũy không ít kiến thức, đối với xuất xứ, tác dụng của các loại bí tịch ít nhiều lí giải cũng là nhất thanh nhị sở.

Theo như lời thanh niên nói thì hai quyển bí tịch nhìn như vũ kỹ và đạo thuật tên là “cơ bản công pháp” và “trọng tượng quyền”, nghiêm khắc mà nói thì không thuộc bất kì lưu phái nào

Nói là vũ kỹ cũng đúng mà nói là đạo thuật cũng chẳng sai, thậm chí cho rằng chúng là đấu kỹ hoặc ma pháp cũng không phải là không thể.

Hai bản bí tịch này thuộc loại tối đề cấp nhất giai kỹ năng, chỉ cần trúc cơ hoàn thành đều có khả năng tu luyện, chẳng qua niên đại của chúng lâu dài cơ hồ siêu việt tất cả các bí tịch, nhưng mà cho đến ngày nay cũng không có ai nguyện ý học mấy loại trụ cột công pháp vô dụng này

Trong “Cơ bản công pháp” bao gồm mấy chục chủng loại công pháp đơn giản, tỷ như “ phong na bộ”, “phạm nham quyết”, “phá mộc chương”, “tam hoàn thối”, “cửu liên quyền”, “đạn chỉ hoa”, “hỗn di cước pháp”...

Mấy loại công pháp đơn giản đến không thể đơn giản hơn, cho dù là người thường cũng có khả năng tu luyện đại bộ phận trong đó.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy hứng thú chính là trang cuối cùng của “cơ bản công pháp” có ghi chú một vài kí tự được sửa chữa rất nhỏ, phía trên nói nếu có khả năng tu luyện được tất cả các công pháp cơ bản đều có khả năng trở thành một nhất đại tông sư

Những chữ sửa chữa này rõ ràng là sau này thêm vào, hơn nữa những cơ bản công pháp này cũng không phải chỉ là một người viết, thật đúng là tập trung trí tuệ nhiều người.

“Trọng tượng quyền” giai vị cũng có chút cao hơn, miễn cưỡng tính lên nhị giai, tên như ý nghĩa, sau khi luyện thành kỹ năng này, có thể huyền hoá ra một đạo tàn ảnh, có tác dụng làm mê hoặc, bộ quyền pháp này cần qua trúc cơ mới có thể tu luyện, cần lượng nguyên lực nhất định duy trì mới có thể luyện thành.

Về phần bản “nhập môn đạo độn” Lâm Khiếu Đường lại càng yêu thích, đây là thực chiến đạo thuật, thuộc loại nhị giai kỹ năng bí tịch, vốn nghĩ rằng không thể tu luyện được, nhưng sau khi xem xét Lâm Khiếu Đường mới phát hiện ra rằng không phai như vậy.

Nhập môn....

800 tử tinh tể để mua ba bản bí tịch này tuyệt đối là đáng giá, có lẽ trong mắt mọi người nó là rác rưởi, nhưng trong mắt Lâm Khiếu Đường đã xem qua vô số cổ tịch thì không khác gì bảo bối, công pháp cao thâm đến đâu đi nữa vẫn là từ những yếu tố tối cơ bản biến hoá mà thành.

Có lẽ ba bản bí tịch này cũng không hoàn toàn phù hợp yêu cầu của tầng thứ hai công pháp “đấu luyện”, nhưng Lâm Khiếu Đường quyết định thử nghiệm một phen, bảo thủ không thay đổi không phải là phong cách của Lâm Khiếu Đường.

Đấu luyện tầng thứ hai yêu cầu có ba loại đề giai đấu kĩ cùng với tầng hai tâm pháp đồng thời tu luyện, nếu là cao giai bí tịch mà nói thì tuyệt đối không có khả năng đồng thời tu luyện, luyện một loại cũng phải mất mấy chục năm, nếu tu luyện đồng thời ba loại, muốn có thành tựu không có hai ba trăm năm căn bản không có kết quả. Ba bản nhất giai kỹ năng bí tịch vô luận là tâm pháp hay chiêu thức đều vô cùng đơn giản, đối với người đã luyện thành đấu luyện tầng thứ nhất hơn nữa đạt tới 5 tinh võ phó Lâm Khiếu Đường mà nói thì rất đơn giản, hơi chút phiền toái chính là quyển “nhập môn đạo độn”

Dù sao cũng là bất đồng chúc căn, Lâm Khiếu Đường không thể không trước đó chủ tu một chút, độn thuật chủ yếu có năm loại, lấy ngũ hành làm căn bản, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ có độn thuật tương ứng.

Mở rộng ra còn có lôi điện phong quang, không gian, cao thâm hơn độn thuật, mấy loại này trong nhập môn đạo độn chỉ giới thiệu sơ qua, không có phương pháp tu luyện, đương nhiên cho dù là có, dùng nội hạch vô nguyên lực, Lâm Khiếu Đường cũng không tu luyện được.

Nếu như có được đạo nguyên lực, tu luyện sơ cấp ngũ hành độn thuật thì cũng rất đơn giản, nhưng đối với Lâm Khiếu Đường mà nói có điểm khó khăn.

Chẳng qua rất may mắn khi hắn có hỏa thuộc tính nguyên lực phi thường sung mãn, bởi vậy tu luyện hỏa đạo độn thuật cũng miễn cưỡng có khả năng.

Hoả là một loại năng lượng vật chất, do phóng thích năng lượng mà hình thành, bầu trời, dưới đất, trong nước không chỗ nào không có, không có trọng lượng cũng không có hình thái, trong khoảnh khắc phóng thích ra, tốc độ cực nhanh mắt thường khó phân biệt.

Mà tinh túy của hỏa độn là ở tốc độ trong khoảnh khắc kinh người phóng thích, chỉ tiếc nhập môn đạo độn chỉ ghi lại tầng thứ nhất hỏa độn thuật, độn thuật sơ cấp nhất.

Trong khoảng cách đạt trăm thước, tốc độ rất bình thường, nhưng so với chạy thì cũng nhanh hơn nhiều.

Khi thi triển thì giống như trong khoảnh khắc phóng thích hỏa diễm thiêu đốt, bùng một tiếng, hoá thành lửa cháy, phóng ra ngoài.

Nóng, Lâm Khiếu đường bị một đoàn ngọn lửa vây quanh! Tỷ lệ mười lần thành công một lần, Lâm Khiếu Đường đã lặp đi lặp lại một ngàn lần, đây là lần đầu tiên hai lần thành công liên tục, hưng phấn đến mức

quên cả thu hồi nguyên lực, cả người giống như bị thiếu đốt.

Quá trình vận hành cảm giác thật kì diệu, sự thần kì của đạo thuật làm Lâm Khiếu Đường trong khi tu luyện cũng phải cảm khái vạn phần, khó trách hiện nay vũ tông nhất lưu luôn bị đạo tông chèn ép.

Lại qua ba ngày, Lâm Khiếu Đường rốt cuộc cũng nâng cao xác suất thành công lên ba thành, lúc này ngày tu luyện đầu luyện tầng thứ hai chính thức bắt đầu.

“Cơ bản công pháp” cùng với “trọng tượng công” cực kì dễ dàng, lấy nguyên lực trước mắt của Lâm Khiếu Đường tu luyện hai chủng loại kỹ năng, quả thực dễ như trở bàn tay.

Ba chủng loại kỹ năng đồng thời tu luyện, cùng lúc vận hành tầng thứ hai công pháp đầu luyện.

Phương pháp tu luyện cực kì cổ quái, Lâm Khiếu Đường nghi ngờ bắt đầu thử nghiệm lần đầu tiên.

Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên lấy tư thế “cẩu xực phân” (chó ăn phân ý mừ) mà kết thúc, nhất tâm, nhất tâm không thể nhị dụng huống chi tam dụng tứ dụng? Hoả độn thuật tốc độ cực trí, trọng tượng quyền lại cần tốc độ phối hợp nguyên lực lưu lại một đạo tàn ảnh, mà trong “cơ bản công pháp” Lâm Khiếu Đường lựa chọn “hỗn di cước pháp”, như vậy cũng là để thống nhất tính chất, ba chủng loại kỹ năng đều thuộc loại kỹ năng di động. Cho dù là như vậy thì ba chủng loại đồng thời tu luyện cũng làm Lâm Khiếu Đường nhanh chóng rơi vào hỗn loạn, ngay cả đầu luyện tâm pháp tầng thứ hai cũng quên thi triển.

Một lần không được, hai lần, hai lần không được, ba lượt, ba lượt không được, bốn lần.....

Làm chuyện gì cũng không có đường tắt để đi, làm đến nơi đến chốn từng bước từng bước một mới có thể chứng kiến một bầu trời mới.

Khi thực hiện xong một ngàn tám trăm hai mươi mốt lần, lần thứ một ngàn tám trăm hai mươi hai, toàn thân Lâm Khiếu Đường đã đầy vết thương và mệt mỏi.

Phi, hung hăng nhổ bùn đất trong miệng, Lâm Khiếu Đường không chút do dự đích bắt đầu một ngàn tám trăm hai mươi hai lần tập luyện

Bồng, bồng, bồng.....

Địa ngục và thiên đường lúc đó kỳ thực không phải rất xa!

Thành công!

Thực địa ngục rồi! Kết quả không thể tư nghị!

Lâm Khiếu Đường cẩn thận lĩnh hội cả quá trình, khoé miệng hiện lên nét tiêu ý đã lâu không có.

Tu luyện buồn tẻ chán nản làm cho hắn từ trước tới nay vẫn luôn vui vẻ cởi mở cũng trở lên nghiêm túc, nhưng lúc này là thời điểm cười thực sự vui vẻ,

Ý cười nhàn nhạt kia dần trở nên rõ ràng, trở nên khắc sâu, một lát chuyển từ cười khê, trở thành cười to, “Ha ha, ha ha....., ta hiểu được, ta hiểu được, lão tử rốt cuộc cũng hiểu được.....”

41. Chương 39: Luyện Kỹ Sư Và Tân Công Pháp.

“Tử u linh, ta phải thừa nhận, ngươi là một thiên tài!” Lâm Khiếu Đường mừng như điên lắm lắm. Nhìn dấu chân mình vừa lưu lại, Lâm Khiếu Đường vui sướng đến không tự kìm hãm được, nguyên bản hỏa độn thuận chỉ có thể độn hơn trăm thước một chút liền đề thăng đến mấy trăm thước. Dấu vết nơi cước bộ bước qua cực kì bất quy tắc, đây là bởi vì nguyên cơ song song thi triển “hỗn di cước pháp”, điểm xuất phát vẫn còn lưu lại một tàn ảnh thân thể đang bùng cháy, đương nhiên bởi vì “trọng tượng quyền” kết hợp. Ba loại kĩ năng song song thi triển, đồng thời vận hành đầu luyện tâm pháp tầng thứ hai, cho ra kết quả là một loại kĩ năng hoàn toàn mới. Sự ảo diệu của tâm pháp đầu luyện tầng hai chính là đem hai loại công pháp hoặc hơn hai loại công pháp qua một loại tâm pháp đồng thời tu luyện thi triển một lúc, hình thành một loại kĩ năng hoàn toàn mới, giống như đem nhiều loại nguyên liệu tập hợp cùng một chỗ chế thuốc, cuối cùng hình thành một loại đan dược. Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nhớ tới một quyển cổ thư có miêu tả: Hơn một vạn năm trước tại Kỳ Minh Phong có một nhóm người, thiên phú của bọn họ hơn người, ngộ tính cực

cao, có thể tự nhiên phát triển ra một loại kỹ năng hoàn toàn mới, số lượng của bọn họ rất nhỏ bé, toàn bộ Kỳ Minh Phong cũng không vượt quá một trăm người, chức nghiệp của bọn họ có thể áp đảo tất cả các loại chức nghiệp khác. Nếu như không có bọn họ, bất luận là chức nghiệp gì đều có thể không còn tồn tại! Luyện lý sư, là thủy tổ của tất cả các chức nghiệp, cường đại mà thần bí, giống như thần như thánh tồn tại, thế nhưng bọn họ không phải thần cũng không phải thánh, chính là người bên cạnh chúng ta! Bọn họ được gọi là thánh tinh, Kỳ Minh Phong thánh tinh! Đáng tiếc, chín nghìn năm trước, loại chức nghiệp tối cao này không biết vì sao đột nhiên biến mất, luyện kỹ sư từ từ bị người đời quên lãng, vì vậy không biết loại chức nghiệp này có thực sự tồn tại. Lẽ nào Kỳ Áo là luyện kỹ sư? Lâm Khiếu Đường không khỏi hiểu kỳ. Nắm giữ quy luật, tu luyện sau này tự nhiên so với thể nghiệm ban đầu dễ dàng hơn rất nhiều, tâm pháp đấu luyện tầng hai của Lâm Khiếu Đường vận hành cũng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió. Nguyên lực giá trị giống như thủy triều đại dương không thể ngăn cản, hơn nữa Lâm Khiếu Đường luôn luôn phục dụng hai khoáng vật cao giai phế được tiêu hóa tu luyện một lần, tốc độ lớn mạnh của nguyên lực nội hạch quả thực dùng hai từ kinh khủng để hình dung. Cuối cùng đạt tới trên dưới 382 độ thì một lần nữa đình trệ, mà lúc này Lâm Khiếu Đường đã đạt được trình độ 2 tinh vô phôi, đấu luyện tầng hai rốt cuộc viên mãn. Một ngày vừa qua, Lâm Khiếu Đường cơ bản trong tình trạng vô ý đã sáng tạo ra hai loại tân kỹ năng, một loại là lần đầu tiên không biết vô giác đã luyện thành “tàn hỏa hồn di”. Kỹ năng này trải qua nghiên cứu biến đổi tỉ mỉ của Lâm Khiếu Đường, làm nó có khả năng di động với tốc độ lớn và khoảng cách rất xa theo đường thẳng, cũng có khả năng di chuyển làm cho người khác không thể thăm dò được phương hướng, còn có thể lưu lại tàn ảnh. Bất quá “tàn hỏa hồn di” cơ bản không có tính công kích, thuộc về loại đòn thuật tầm xa. Một loại khác gọi là “cửu hỏa trọng tượng quyền”, bởi vì hỏa đòn thuật và trọng tượng quyền là cố định, nên chỉ có thể tìm trong “cơ bản công pháp” một kỹ năng dung hợp với hai loại công pháp đó. Lâm Khiếu Đường lựa chọn kỹ năng có tính công kích “cửu liên quyền”. kỳ thực chính là một loại phương pháp ra quyền rất nhanh. Sau khi sửa sang, tu luyện thành “cửu hỏa trọng tượng quyền”, kỹ năng ấy đem phối hợp với hỏa đòn thuật tốc độ, có khả năng huyền hóa ra chín đạo tàn ảnh, cộng thêm một chân thân, mà chân thân có thể tùy ý xuất hiện tại bất kỳ vị trí nào của các tàn ảnh, cũng trong thời gian rất ngắn liên tiếp bạo chín quyền, mỗi quyền đều chứa bạo hỏa lực rất cường đại. Một chiêu này không những được thi triển dưới tình huống một đối một, cùng lúc một đấu nhiều người cũng có kỳ hiệu đồng dạng. Tuy nói đã luyện thành đấu luyện tầng thứ hai, nhưng điều này cũng không đại biểu Lâm Khiếu Đường có khả năng tùy tiện tìm vài môn vũ kỹ có thể biến hóa thành một môn vũ kỹ mới. Luyện chế công pháp và luyện chế thuốc có cùng đạo lý, cần thời gian, cần điều kiện, cần đan lô, cũng có khả năng thất bại như nhau, hơn nữa tỉ lệ thất bại hơn xa so với tỉ lệ thành công. Đan lô nói trắng ra chính là thân thể của bản thân, Lâm Khiếu Đường thử nghiệm tu luyện hơn mười loại, kết quả chỉ thành công hai loại, trong quá trình tu luyện Lâm Khiếu Đường chịu không ít đau khổ, giống như vật lộn, trong quá trình ba hợp một luôn luôn xuất hiện tình trạng tự mình hại mình, Lâm Khiếu Đường đành tạm thời buông tha. Tâm pháp đấu luyện tầng thứ ba từ từ hiện rõ, điều kiện đi kèm là song song tu luyện một loại đệ giai vũ kỹ cùng với một loại cao giai đấu kỹ. Có thể là thói quen đặt câu đố của Kỳ Áo, trong ghi chú chỉ dùng hai từ đấu kỹ, nhưng thực tế chỉ là một cách gọi. Xem hết điều kiện đi kèm tầng thứ ba, Lâm Khiếu Đường thậm chí thở một hơi, trong tay cũng đã sẵn có, hồn liệt chỉ chính là cao giai vũ kỹ, mà trong cơ bản công pháp có rất nhiều đệ giai kỹ xảo có thể chọn. Dựa theo kế hoạch, Lâm Khiếu Đường chuẩn bị một tiếng trống làm tinh thần hăng hái (1) để trùng kích vào tầng thứ ba, dung độ giá trị nguyên lực nội hạch một ngày không đạt được 1000 độ, Lâm Khiếu Đường lại thêm một ngày chờ đợi lo lắng. Đúng lúc này, Lâm Bình hơn tháng qua không gặp, lại bắt đầu tìm đến. “Cái gì? Đám Vương Bát dẫn lại đám nói phương thuốc đó là trộm của bọn chúng!” Lâm Khiếu Đường vừa nghe Lâm Bình kể lại liền bật thốt mắng mỗ. Lâm Bình có chút đau đầu nói: Đúng vậy, nhưng lại đưa ra chứng cứ, nói là được phổ tử truyền của Vương gia rõ ràng có ghi chép lại.” Mụ nội nó, ma phí tán này là do lão tử đem từ thế giới bên kia một loại hệ thống phối dược hoàn toàn mới mà nghiên cứu thành, lúc nào lại trở thành phương thuốc tổ truyền của Vương gia? Không có lão tử làm gì có thuốc này, Lâm Khiếu Đường oán giận nghĩ. Nguyên lai hơn một tháng trước, Lâm Vũ Tuyền sau khi lấy danh nghĩa gia tộc thưởng cho Lâm Bình, liền đem phương thuốc ma phí tán mở rộng đến từng dược pho của Lâm gia sản xuất mạnh mẽ bán ra, dốc sức tuyên truyền. Bởi vì trước đó đã có khách hàng ổn định, hơn nữa danh tiếng tại hắc lời đài rất không tồi, đạt được hiệu quả giảm đau rất rõ rệt, đã đạt được nền móng vững chắc. Mà ban đầu Lâm Khiếu Đường bán ra ma phí tán trải qua pha loãng, hiệu quả giảm đau vẫn chưa đạt tới mức tốt nhất, nhưng lúc giao cho Lâm Bình phối phương hoàn chỉnh, Lâm gia phê lượng sản xuất hiệu quả càng tăng cao. Bởi vậy sau khi có chút tuyên truyền, ma phí tán trong toàn bộ giới tu luyện Tân La thành nhắc lên một hồi gió lốc. Một ít tiểu bang phái thường xuyên vũ lộng đao kiếm tranh giành

đại bàn lại càng trong khoảng thời gian ngắn khai thác ra một cách sử dụng khác, sau này đặt cho ma phí tán một biệt danh.....vô địch được thủy. Trước khi tranh đấu thì dùng một chút, có thể coi nhẹ các thương tổn, cho dù là bị chém vài đao cũng không có cảm giác, càng kinh khủng chính là có đôi khi trật vài đầu khớp xương tại bộ vị then chốt cũng không ảnh hưởng quá lớn đến sức chiến đấu. Hơn nửa năm gần đây Lâm gia vẫn liên tục sa sút, chỉ muốn thử đổi mới một chút động thái, các loại dược phẩm liên quan khác cũng từng bước tăng liều lượng. Đúng lúc này, Vương gia lại đột nhiên nói Lâm gia ăn trộm phương thuốc tổ truyền của bọn họ, muốn đòi lại công đạo. Phương thuốc là một thứ gì đó rất bí mật của cá nhân, so với giá trị dược phẩm của bản thân cao hơn nhiều lắm, bất luận là vị luyện dược sư nào đều có thể tiện tay bỏ ra cao giai dược phẩm, nhưng coi như là mất tính mệnh cũng muốn bảo hộ phương thuốc của chính mình. “Hắn nói là tổ truyền thì là tổ truyền sao?” Lâm Khiếu Đường tức giận nói. Lâm Bình bắt đầu nói: “Vấn đề là, Vương gia đã mời thủ tịch giám định sư của Tân La thành đến giám định dược phổ của bọn họ, kết quả là thật, hiện tại người của bọn họ đang ở đại đường khởi binh vấn tội, tộc trưởng bảo ta đứng ra đối chất cùng bọn họ, ta vừa được tin liền bỏ chạy tới đây, được không phải là ta phối chế ra, nếu như đến đối chất, dược phương này dù không phải là trộm cũng thành trộm.”

(1) Hán Việt “nhất cổ tác khí” một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm. “Tả truyện” Trang Công thập niên: “phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt”. Khi đánh trống trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau ngày ví với con người lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.

42. Chương 40: Vương Lạc Vương Tộc Trưởng.

“Tiểu tử ngươi trong lúc cầm ba khối nguyên thạch không phải còn rất vui vẻ hay sao, hiện tại thật không biết nặng nhẹ, lúc đầu không phải ta đã nói với ngươi, không nên tuyên dương quá mức, có thể kiếm chút đỉnh tiền là đủ rồi, kết quả ngươi thật hảo, nói bán liền bán, chuyện này nháo nhào lớn quá đi chứ!” Lâm Khiếu Đường có cảm giác thiếu niên trước mắt mình chính là một Hoàng Nhất Dao.

Lâm Bình vốn tâm cao khí ngạo trước sau như một, lúc này lại ôn thuận như một chú tiểu cừu, trải qua mấy tháng tiếp xúc, hẳn đối với thiên phú phương diện phối dược phương pháp của Lâm Khiếu Đường rất là bội phục, ngoại trừ ma phí tán, Lâm Khiếu Đường còn cho hắn một ít đan dược khác nhau.

Có một lần Lâm Bình lên cơn sốt, trước kia đều là qua nhiều ngày mới có thể chuyển biến tốt đẹp, hai tuần mới có thể cơ bản khôi phục nguyên khí, lần ấy Lâm Khiếu Đường cho hắn phục dụng hai viên thuốc, một trắng một đen, đêm đó hôn mê thiếp đi, ban đêm ra một thân mồ hôi, ngày thứ hai cơ thể tốt hơn bảy tám phần.

Còn có một lần cô bạn gái nhỏ của Lâm Bình ho xuyên khuê khuy, đây là một loại ác tật ít thấy hơn, bình thường đều phải ho khan trăm ngày, thậm chí có thể dẫn đến cái chết, Lâm Bình dày mặt tới tìm Lâm Khiếu Đường, sau đó cầm lấy một bình nhỏ màu đen có một ít dịch thể đậm đặc trở về, lúc ấy còn có chút không tin, loại dịch thể đậm đặc này trông giống như độc vật vậy.

Nhưng cô bạn gái nhỏ của hắn liên tục uống vài ngày, ho khan thần kỳ đình chỉ, còn nói lộ dịch thủy màu đen uống rất tốt, muốn tiếp tục uống thêm vài ngày.

Lâm Bình không thể không lần nữa tới nhà xin thuốc, kết quả bị Lâm Khiếu Đường làm thịt một phen, bỏ ra hơn mười miếng tử tinh tệ mới được thêm một bình nhỏ.

“Vương gia rõ ràng là đồ mất, chắc chắn là muốn làm hại Lâm gia chúng ta, hơn nữa ta hoài nghi trước kia các loại sinh ý của Lâm gia đột nhiên trở nên thâm đạm, cũng là bọn họ sau lưng giở trò quỷ, kiểu chuyện trộm phương thuốc này khá lớn lại khá nhỏ, nếu như lần này thật sự Vương gia thực hiện được, phỏng chừng Lâm gia đại thương nguyên khí, danh dự lại càng hạ xuống đến điểm thấp nhất.”

Lâm Bình thần sắc ngưng trọng nói.

Nếu nói tư tâm, sự sống chết của Lâm gia, Lâm Khiếu Đường thật không muốn quản, huống hồ hắn cũng không cho rằng mình có thể quản nổi, nhưng muốn tuyệt tình tuyệt nghĩa, Lâm Khiếu Đường tự vẫn làm không được.

“Đi thôi, đi xem một chút!” Lâm Khiếu Đường cố mà làm.

“Hảo huynh đệ, ta biết ngươi sẽ không mặc kệ, phương thuốc chính là người sáng tạo ra, việc này khẳng định có thể giải quyết.” Lâm Bình ôm Lâm Khiếu Đường cao hứng nói.

Nổi da gà khắp người, Lâm Khiếu Đường trắng không còn chút máu liếc mắt một cái, “Mau đi, cẩn thận ta thay đổi chủ ý.”

Lâm Bình le lưỡi. Hướng dưới chân núi bước đi!

Lâm phủ đại đường. Khách ngồi rất đông. Nhưng lại không có người nào nói chuyện, tử khí trầm lắng. Lâm chủ nhân, mấy vị cao tăng Lâm gia sắc mặt tương đối khó coi. Những loại chuyện này cho dù là ai cũng cao hứng không nổi.

Một nữ tử trẻ tuổi thân màu lam nhạt bó thân trang phục, vóc người có lồi có lõm xinh đẹp không thể tưởng, ngồi ngay ngắn trên vị trí chủ vị. Đúng là Lâm gia tộc trưởng Lâm Vũ Tuyền. Vẻ mặt lạnh lùng, nhìn không ra đang suy nghĩ cái gì.

Ngồi ở vị trí khách quý, Vương gia gia chủ Vương Lạc thờ ơ nâng chung trà lên nhấp một ngụm nhỏ. Nửa híp mắt nói “ Thời gian dài như vậy cũng đã trôi qua. Nên tới đều đã tới. Không nên tới sợ rằng cũng tới không được. Vũ Tuyền a. Chúng ta vẫn nên bàn bạc sử lý chuyện này đi!”

Lâm Vũ Tuyền đầu chân mày lá liễu hơi nhíu. Đối với việc Vương Lạc gọi thẳng kỳ danh có chút bất mãn. Lạnh nhạt trả lời, “Vương tộc trưởng ngay một điểm kiên nhẫn cũng không có hay sao? Hay là có điều hoài nghi?”

Vương Lạc cũng không tức giận, mỉm cười, “Không bao lâu. chúng ta chính là người một nhà. Như thế nào lại có hoài nghi cơ chứ! Ta chắc chắn nói. Ta đúng là một trăm hai mươi cái tin tưởng. Bất quá, sự kiện trộm cắp lần này liên quan trọng đại, như vậy tổn hao cũng không nhỏ. Ý định ban đầu của ta cũng không muốn đem chuyện này nháo quá lớn. Người trong nhà cũng không có cần thiết phải làm quá cứng rắn. Chỉ cần được điểm Lâm gia đình chỉ tiêu thụ loại dược phẩm này. Cũng bởi thường một khoản nhất định là được rồi. Đương nhiên, lúc nào bởi thường cũng không trọng yếu, chỉ là chút hình thức mà thôi. Vũ Tuyền người xem thế nào a?”

Trực tiếp loại bỏ vài chữ người trong nhà, Lâm Vũ Tuyền không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, “Trước khi chuyện này còn chưa rõ ràng, Vương tộc trưởng nói như vậy, không ngại có người bịa đặt hay sao, tại sao trộm cắp? Chúng có đâu?”

Vương Lạc không nhanh không chậm nói, “Chúng có? Chẳng lẽ Tân La thành cấp cao nhất giám định sư tự thân xuất hiện làm chứng còn chưa đủ hay sao? Vũ Tuyền người không phải là hoài nghi trình độ giám định của Khâu đại sư hay sao chứ?”

Một câu giá hoạ xảo diệu, Vương Lạc đem trách nhiệm toàn bộ ném lên người một vị khách nhân khách ngồi ở vị trí thượng khách, người này đúng là Tân La thành cao cấp nhất giám định sư Khâu Trạch.

Lâm Vũ Tuyền cấp bách liếc mắt nhìn ra ngoài phòng lớn, vẫn như trước không có bóng dáng của bất kỳ ai, tiểu tử Lâm Bình đó tựa hồ như bốc hơi khỏi nhân gian rồi, phái hai người đi gọi, cũng không đem người gọi tới, chẳng lẽ phương thuốc thật sự có vấn đề sao?

“Tiêu chuẩn giám định của Khâu đại sư tự nhiên không cần phải nghi ngờ” Lâm vũ tuyền rất khẳng định nói.

Vương Lạc gật đầu, trầm giọng nói, “Vậy là tốt rồi, chúng có vấn đề còn rất nguyên vẹn, lại nói Vương mỗ ta rất có tình người.”

Ánh mắt Lâm Vũ Tuyền đột nhiên lạnh lẽo, “ Bất quá, phương thuốc có hay không giống nhau, dược phẩm luyện chế ra có hay không giống nhau, cái này cùng với giám định tựa hồ không có liên quan gì, không có đối lập phương thuốc nguyên thủy song phương đã đi đến kết luận, không khỏi quá mức vô đoán bá đạo, chẳng lẽ thật sự khi dễ Lâm gia ta không có người hay sao?”

“Làm càn, người chỉ là một văn bối, người nói chuyện với trưởng bối như vậy hay sao chứ?” Một vị lão đầu ngồi bên cạnh Vương Lạc đột nhiên giáo huấn.

“Người mới làm cần, chỉ là nội vụ trưởng lão, người nói chuyện với tộc trưởng như vậy sao chứ?” Lâm Vũ Tuyền khí thế mạnh mẽ chỉ vào lão đầu cơ hồ vỗ án đứng lên, một đôi mắt đẹp đen nhánh bắn ra quang mang sắc bén.

Hoàn toàn đem người chung quanh dọa sợ, không ngờ vị nữ tộc trưởng tuổi còn trẻ này vẫn đang tỉnh táo không hề dao động lại đột nhiên phát tác.

Lão đầu nhất thời nghẹn lời, vị Vương gia trưởng lão cây già lên mặt buồn bực ngạnh nuốt giận xuống.

Vương Lạc vẫn ôn hoà lúc này cũng không nén được vẻ mặt tức giận, vị trưởng lão này đến cùng vẫn là người ngồi bên cạnh chính mình, bị người ta chỉ vào mũi mà mắng, là Vương gia tộc trưởng, Vương Lạc có sắc sảo đến đâu đi nữa cũng khó ngăn được cơn xúc động muốn đứng lên đánh người.

“Lâm tộc trưởng, sự thật xảy ra trước mặt, kéo dài hơn nữa cũng không có ý nghĩa, thời gian của lão phu ít vô cùng, điều kiện mới rồi đã nói, Lâm gia các người lập tức đình chỉ được phẩm trộm cấp bán ra, hơn nữa cấp Vương gia đủ lượng bồi thường, nhìn lại giao hảo hai nhà hơn trăm năm, sớm định ra kế hoạch bồi thường năm vạn tử tinh tỵ, giảm phân nửa là được, mấy ngày tới chỉ cần đem tiền đưa qua, Vương gia coi như việc này không hề phát sinh qua”. Vương lạc sắc mặt âm trầm nói.

Lâm Vũ Tuyền lạnh lùng cười, “Đã nói nhiều như vậy, Vương tộc trưởng xem ra vẫn không hiểu được ý tứ, đã như vậy, chúng ta không thể làm gì khác hơn là theo quy củ làm việc”.

“Tuyền nhi, không thể a, như vậy sẽ tổn thương đến căn cơ một đời tuổi trẻ Lâm gia.....” Nhị trưởng lão phía sau đột nhiên nhỏ giọng nói.

“Ta tự có chuẩn mực!” Lâm Vũ Tuyền lạnh như băng đáp lời, lập tức làm cho nhị trưởng lão còn đang muốn nói nghẹn lời.

Vương Lạc biến sắc, “Theo quy củ làm việc? Lâm tộc trưởng, lão phu cần phải nhắc nhở người một chút, một khi dùng tới quy củ, sẽ không vì thể diện gì, hơn nữa đối phương thắng sẽ có chân lí, một phương bị thua phải nghe theo phát lạc không được có bất cứ cái gì nghi ngờ”

Lâm Vũ Tuyền đương nhiên biết lợi hại quan hệ trong đó, nhưng bảo cho nàng ngồi chờ chết, mặc cho Vương gia nói cái gì chính là cái đó, nàng làm không được, còn hơn việc bị người nuốt sống, không bằng tranh đấu cá chết lưới rách.

Nhưng là đại giới quả thật rất lớn, cho dù là Lâm Vũ Tuyền trước sau như một sấm rung chớp giạt, cũng là chần chờ một chút.

“Tộc trưởng, đệ tử Lâm Bình cầu kiến!”

Một tiếng thông báo như mưa cam lộ nhẹ nhàng khoan khoái lòng người, Lâm Vũ Tuyền nhẹ nhàng tâm trạng mây liễu hơi hơi giãn ra, “ Cho hắn tiến vào.”

43. Chương 41: Đối Chất Phương Thuốc.

Bấm vào đây để xem nội dung.

Lâm Bình một thanh niên xuất sắc nhất Lâm gia hiện thời, hình dáng tự nhiên ngạo nghễ không ai phản đối, sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc, ngẩng đầu ưỡn ngực từ ngoài cửa đi vào

Có điều mọi ánh mắt đều chỉ dừng trên người Lâm Bình một chút liền bị hấp dẫn bởi một thiếu niên đi sau hắn. Thiếu niên vóc người trung bình, mặc một bộ lam y cũ rách, ống tay xắn tới khuỷu tay, ống quần xắn lên đầu gối, chân mang một đôi giày cỏ dính đầy bùn đất, trông như một lão nông vừa đi làm ruộng về.

Thiếu niên hình dạng bình thường nhưng có một đôi mắt đen trong sáng, quan sát kỹ thì thoảng để lộ ra chút quang mang, cũng không biểu hiện gì trên mặt nhưng làm cho người ta có cảm giác: Thiếu niên này vô luận hình thức hay ăn mặc đều không hề hợp với bầu không khí âm trầm nghiêm túc trong căn phòng lớn này.

Đúng vậy, đáp ứng Lâm Bình đến đây làm sang tỏ một chút sự thật chính là Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường mới đi được vài bước thì một gã đệ tử nhện không được tiến lên ngăn cản nói :

- Sư đệ nơi này là nghị sự đường, người cấp thấp không thể vào, xin mời ly khai.

Lâm Khiếu Đường hai tay dứt túi quần, ánh mắt liếc tên tiểu tử kia, dùng một ngữ khí hoài nghi hỏi hắn:

- Người xác định? Kỳ thực ta nghĩ cũng không muốn vào lắm.

Lâm Bình vội vàng đẩy tên đệ tử kia tránh mặt nói:

- Người này chính là ta mang đến, việc của người là xuống dưới kia.

Tên đệ tử kia có chút ngượng ngùng lui xuống, chỉ là ánh mắt nhìn Lâm Khiếu Đường có điểm xem thường, Lâm Khiếu Đường làm bộ không phát hiện.

Vương Lạc dăm chiêu nhìn Lâm Bình:

- Vị này theo như lời Lâm tộc trưởng chính là người điều chế được phẩm sao ?

Lâm Vũ Tuyền đang muốn trả lời, thì một tiếng trách cứ phía sau cắt đứt:

- Bình nhi, người mang hắn đến làm gì, lẽ nào người không biết đây là nghị sự đường sao?

Người nói chính là gia gia Lâm Bình - Lâm gia tam trưởng lão

Lâm Bình cũng không dự định vòng vo lập tức nói thẳng :

- Vị này chính là người cùng ta điều chế phương thuốc, là Khiếu Đường sư đệ.

“Khiếu Đường? Lâm Khiếu Đường? Chính là phế vật lớn nhất từ trước tới nay của Tân La thành?” Không biết người nào nó nhỏ giọng thì thầm, thanh âm không lớn, nhưng trong nghị sự đường yên lặng ai cũng có thể nghe rõ.

Bầu không khí nhất thời có chút quái dị. Người Vương gia trên mặt càng hiện lên một tia trào phúng. Lâm Khiếu Đường trong nháy mắt bước đến mọi người thì một gã đệ tử trẻ tuổi đứng trước vương gia, trong mắt hàn quang lóe lên, rất nhanh lại hồi phục thái độ bình thường.

Lâm Vũ Tuyền thần sắc ngoài ý muốn, lập tức nghiêm khắc nói :

- Phương thuốc chính là do hai người các người điều chế? Không phải dùng thủ đoạn thu được?

Lâm Bình chính sắc nói :

- Phương thuốc chính là do hai ta điều chế.

- Hảo, hiện tại Vương tộc trưởng nói các người ăn trộm phương thuốc tổ truyền của vương gia. Các người có dám đối chất?

Lâm Vũ Tuyền nói một câu vào thẳng vấn đề.

Bỗng nhiên Lâm Khiếu Đường đứng bên cạnh Lâm Bình kinh ngạc nói :

- Không phải đâu! Tân La thành vô địch thế gia Vương gia trên trời dưới đất không gì làm không được, vậy mà lại bị người khác ăn trộm mất phương thuốc tổ truyền? Người này thật đáng sợ.

Cả sảnh đường bị lời này làm cho sững sốt, lập tức một vài nhân vật nổi tiếng được Vương gia kéo đến tạo thanh thế dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Lâm Bình hòa nhã cùng Lâm Khiếu Đường, nghĩ với thực lực bọn họ mà vô thanh vô tức tiến nhập vương gia thì tuyệt đối không có khả năng.

Chỉ một câu nói liền đem hiềm nghi đẩy đi không còn một mảnh, mà người nói rõ ràng nhìn sơ qua cái gì cũng không rõ ràng, Lâm Vũ Tuyền bỗng nhiên có điểm muốn cười ngại cho tộc trưởng nên lập tức rút xuống.

Một trưởng lão đứng bên cạnh Vương Lạc buông tiếng châm chọc :

- Tùy tiện kiếm hai kẻ tiểu bối lên làm người chết thay. Lâm gia các người đúng là chơi được!

Lời này làm cho hết thấy mọi người Lâm gia ở đây nghe được đều khó chịu. *** đúng là vu tội, tự nhiên lại bị lão già này chỉ trích như thế.

Lâm Vũ Tuyền đã thật sự nổi giận, vừa muốn phác tác thì bị một thanh âm đoạt trước :

- Tùy tiện tìm một phương thuốc rồi nói đó là truyền thừa chi bảo, loại chuyện lừa đời lấy tiếng, Vương gia các người cũng không biết làm sao?

- Người thẳng nhóc này miệng nói toàn hồ ngôn loạn ngữ, thảo nào lớn như vậy mà kì kiểm tra trắc thí đầu tiên cũng không qua được, một phế vật, loại địa phương này cũng đến lượt người nói chuyện. Chắc Lâm gia các người cũng không nhiều người?

Về mặt Vương Lạc mặt có chút biến đổi nói

Biểu tình mấy trường lão Lâm gia có chút mất tự nhiên, nhìn Lâm Khiếu Đường bằng ánh mắt có chút không vừa ý, nếu không phải xung quanh có nhiều ngoại nhân sợ là đã mở miệng giáo huấn rồi.

Lâm Khiếu Đường nộ hỏa, đang muốn phản kháng, thì một cánh tay vươn ra ngăn cản. Lâm Bình bước lên một bước nói:

- Nói nhiều lời vô ích cũng vô dụng, các người không phải đã nói phương thuốc này bị ăn trộm, có dám trước mặt mọi người điều chế để đối chất không?

Vương Lạc thần sắc biến đổi, trong mắt tinh quang chợt hiện, chính là chờ những lời này, nhìn Lâm Vũ Tuyền nói:

- Có đúng hay không nếu điều chế trước mặt là thật, thì Lâm gia sẽ phải chấp nhận bồi thường, đồng thời thừa nhận chuyện ăn trộm là thật?

Lâm Vũ Tuyền quay đầu nhìn Lâm Bình và Lâm Khiếu Đường, trong lòng rất không kiên định, nhưng việc đã đến nước này cũng không còn biệt pháp nào khác, lập đi lập lại từ chối nhiều lần, Lâm gia càng thêm bị hiềm nghi, chỉ còn cách tin tưởng hai tiểu tử này. Nếu như kết quả đối chất không tương đồng, Lâm gia cũng chỉ cần có thế.

- Nếu như không có gì khác nhau, chúng ta Lâm gia nhất định sẽ cho Vương gia các người một lý do hợp lý, bao gồm cả người ăn cắp phương thuốc cũng giao cho quý tộc xử lý! Nhưng nếu như được phẩm bất đồng, Vương gia các người cũng phải cấp cho chúng ta một lời giải thích. Lâm gia dù sao cũng không thể đương nhiên nhận lấy nỗi oan ức này được

Lâm Vũ Tuyền việc tốt không nhường ai nói:

Lời này cũng là để cho Lâm Bình cùng Lâm Khiếu Đường chú ý lá gan một chút, vị này tộc trưởng tỷ tỷ phân minh hay ám chỉ bọn họ phải làm sáng tỏ việc này. Bằng không phương thuốc này dù cho các người không trộm thì cũng là các người trộm, trực tiếp giao các người cho Vương gia.

Vương lạc nghiêm nghị nói

- Đây là đương nhiên. Nếu như có sự khác biệt chính là lão phu tra không rõ, nguyện đem năm nghìn tử tinh tệ bồi thường, cũng ngay lập tức xin lỗi các vị đang làm chứng!

Vài tên thương nhân cường hào đều gật đầu, vẫn không có nói giám định sự thật cũng đồng ý.

Lão già kia thật gian trá, năm vạn đối với năm nghìn thế nào cũng không thiệt, Lâm Khiếu Đường âm thầm nghĩ.

Bất quá Vương Lạc và Trương lão kia trên mặt rất bình tĩnh, cũng khiến cho Lâm Khiếu Đường không giải thích được, khó khăn có phải Vương gia có thật phương thuốc ma phi tán? Không có khả năng, hẳn mất ba năm mới điều chế được ma phi tán, dùng những nguyên lý hóa học không thuộc nơi đây điều chế mà thành. Cho dù có phương thuốc cũng vô dụng, phải có cả quá trình điều chế thuốc mới được.

Tuy nói Lâm Khiếu Đường đem phương thuốc cùng cách điều chế cho Lâm Bình, nhưng vẫn còn để lại chút thủ đoạn, trong đó có một loại thảo dược, chỉ có Lâm Khiếu Đường có. Khi cấp cho Lâm Bình thì đem đủ

lượng thành phẩm cho hần bởi chỉ cần một lượng nhỏ, do đó cấp cho Lâm Bình cũng đủ thỏa mãn dùng trong lâu dài.

Nghi hoặc trong lòng, ánh mắt Lâm Khiếu Đường bỗng lóe lên, nghĩ tới chỗ then chốt “Chẳng lẽ là ...”

Vương Lạc vung tay lên chỉ một gã gia tướng phía sau nói :

- Dẫn hần lên đây!

Gia tướng lên tiếng trả lời rồi đi ra, chỉ chốc lát mang theo một tiểu lão đầu hèn mọn đi tới, cả sảnh đường nhất thời kinh ngạc đây không phải Nhất Dao Môn môn chủ Hoàng tiên sinh sao?

Quả nhiên chính là lão già này phản bội, lập tức Lâm Khiếu Đường trong lòng đem lão già này từ đầu đến chân mắng một lượt.

Nhìn mọi người kinh ngạc, Vương Lạc không nhanh không chậm nói :

- Vị này là ai, ta nghĩ mọi người đều đã biết. Lão nhi đây chính là kẻ hơn nửa năm trước nổi lên Nhất Dao Môn môn chủ Hoàng nhất đao, nửa năm qua vẫn bị giam lỏng lại Vương gia, bởi vì hai năm trước hần đến chữa bệnh cho gia thê thừa cơ trộm của bản tộc một phương thuốc quý đồng thời giữ lấy sử dụng trong hai năm, do lão nhi cẩn thận, vẫn không trắng trợn thổi phồng do đó không bị phát hiện. Cho đến bảy tháng trước, lần thứ hai thỉnh lão đến nhà chữa bệnh mới phát hiện được phẩm của hần dùng chính là Vương gia tổ truyền, liền lập tức đem giam lỏng lão. Chỉ là khiến lão phu chưa từng nghĩ đến trong nửa năm gần gũi, phương thuốc đó của bản tộc lại xuất hiện ở Tân La thành, lão phu thực sự rất thẹn với tổ tông a!

Nói xong lời cuối Vương Lạc đứng là vô cùng thống khổ làm cho các nhân vật nổi tiếng đều có chút đồng tình với lão.

Thả người mẹ nó con chó thối, Lâm Khiếu Đường trong lòng vừa mắng to, đã thông suốt, gặp qua nhiều người vô sỉ nhưng chưa từng thấy qua mặt dày vô liêm sỉ như thế này.

44. Chương 42: Đối Chất Phương Thuốc (hạ).

Hoàng Nhất Dao cũng biết phương thuốc ma phí tán, hưởng hồ hần và Lâm Khiếu Đường hợp tác nhiều năm như vậy, đối với phương pháp trị liệu của Lâm Khiếu Đường cũng ít nhiều lí giải được một hai, trên phương diện phối được cũng hiểu được một ít.

Vương gia có khả năng lấy được nhiều bí mật như vậy từ trên người tiểu lão nhi, hơn phân nửa là tiểu lão nhi ăn không được khổ, mềm cứng một chút lập tức cái gì cũng nói ra hết, Lâm Khiếu Đường trừng mắt nhìn Hoàng Nhất Dao, nhưng hần cũng làm bộ không phát hiện ra.

Vương Lạc vừa dứt lời, Vương gia trưởng lão liền nói: “Thỉnh lão nhi này ra tay, thứ nhất làm nhân chứng, thứ hai là phương thuốc tổ truyền lâu không dùng, người nhà Vương gia có chút không quen, sợ dây dưa kéo dài, để lão nhi này thay thế xuất thủ, nếu như Lâm tộc trưởng có nghi vấn gì đó, có thể hỏi lão nhi này cũng được.”

Lâm Vũ Tuyền rút cuộc cũng lĩnh giáo được tính toán cặn kẽ của Vương gia, lão đầu này thoát nhìn rất hèn mọn, hần là đã bị thu phục rồi, hoặc là bị uy hiếp, mặc kệ là vận dụng loại phương pháp nào, hiển nhiên hần nói là dư thừa, khinh thường nói: “Đối phương không đúng người, không cần hỏi nữa.”

“Hảo, Lâm tộc trưởng quả nhiên là nữ trung hào kiệt, người ngay nói lời thẳng thắn, như vậy bây giờ bắt đầu đi!” Vương gia trưởng lão dường như sợ bị ngăn cản giữa đường nhanh chóng nói.

Đầu tiên là so sánh phương thuốc, do giám định sư Khâu Trạch so sánh, nhìn nửa ngày Khâu Trạch một câu cũng không nói, vòng xung quanh lông mày vẫn nhăn lại.

“Hai phương thuốc này không hoàn toàn giống nhau, bất quá cũng có rất nhiều chỗ tương đồng, nói là sao chép cũng không quá đáng, nguyên nhân có thể là niên đại phương thuốc này của Vương gia rất lâu đời, cho nên có thể là trong khi lấy trộm có điều sơ sót hoặc bóp méo, chẳng qua phương thuốc thay đổi cũng không ít, nhưng luyện chế ra được phẩm khác biệt lớn nhỏ, phải so sánh hai loại dược phẩm mới có thể kết luận”. Khâu Trạch nói hiển nhiên cũng không phải rất chắc chắn, có chút đắn đo không chính xác, cũng

không muốn rước lấy quá nhiều trách nhiệm, chỉ nói ra một câu liền dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ, kết quả cuối cùng như thế nào cũng tính là hần nói đúng.

Để phòng ngừa lén nhìn lẫn nhau, Hoàng Nhất Dao bị đưa đến bên cạnh có người chuyên gia theo dõi, Lâm Khiếu Đường và Lâm Bình trước mặt mọi người biểu diễn.

Vương gia làm như vậy là muốn bêu xấu hai tiểu tử này trước mắt mọi người, họ căn bản không tin phương thuốc này là do hai tiểu tử mới mười lăm mười sáu tuổi có thể phối chế ra, cho rằng là Lâm gia có ý phái người ra chết thay.

Thế nhưng khi Lâm Khiếu Đường thành thạo bắt tay vào làm việc, toàn bộ đại sảnh đều bị quá trình chế được mới mẻ độc đáo hấp dẫn, hơn mười loại nguyên liệu cũng không phải hỗn loạn một chỗ rồi dung hợp mà là hai loại một tiến hành thăng cấp dung hợp, một ít bộ phận then chốt lại cần đun nấu rồi mới tiến hành điều phối.

Quá trình nhìn như phiền phức nhưng lại đơn giản đến cực điểm, chỉ cần non nửa canh giờ đã hoàn tất phối chế, toàn bộ quá trình Lâm Bình và Lâm Khiếu Đường không hề nói với nhau câu nào.

Toàn bộ trình tự đều được ghi lại, bên kia Hoàng Nhất Dao phải dùng tròn một canh giờ mới từ phòng bên cạnh trở lại, đơn giản thời gian mà nhìn thì đã có chênh lệch rất lớn.

Bất quá màu sắc vị đạo của hai loại thuốc cũng tương tự nhau, trên mặt Vương Lạc hiện lên một tia đắc ý.

Lúc này cầm hai lấy hai khoả dược phẩm, Khâu Trạch phân biệt giữ trong lòng hai bàn tay, một cổ lục quang hơi hơi nổi lên, mọi người ngồi chờ trên ghế nhất thời hơi lỗ ra sắc mặt kinh ngạc, thực sự cảm thụ được đạo nguyên lực mộc thuộc tính cường đại của Khâu Trạch.

Khi lục quang nhạt dần, vẻ mặt Khâu Trạch khê thay đổi, trong lòng tựa hồ đã có phân tích, còn chưa lên tiếng, Vương Lạc đã khẩn cấp hỏi: “Khâu đại sư, kết quả giám định ra sao?”

Khâu Trạch nhẹ nhàng nói: “Dược tính của hai khoả dược phẩm cơ bản giống nhau”.

So sánh trình tự phối chế cũng không sai biệt nhiều lắm, chỉ là bên Hoàng Nhất Dao có chút không tự nhiên.

Trước mắt nhiều người, kết quả đã được tuyên bố, thần sắc Lâm Vũ Tuyền tối sầm lại, thực sự là Lâm gia kiếp số khó thoát hay sao?

Bộ dáng Vương lạc tươi cười đầy mặt nói: “Lâm tộc trưởng, sự thực bày ra trước mắt, người còn có ý kiến gì hay không?”

Đôi môi đỏ mọng của Lâm Vũ Tuyền khê mím, sắc mặt ửng đỏ, làm trò trước mặt nhiều người như vậy thì cho dù là người luôn luôn lãnh ngạo cũng có chút bối rối, có điểm khó mở miệng nói: “Tất cả dựa theo trước...”

“Chờ một chút!” Lâm Khiếu Đường đột nhiên đi ra nói.

“Tiểu tử, đối với chuyện của người, lát nữa sẽ tính toán cẩn thận”. Trưởng lão Vương gia phản ứng rất nhanh lập tức quát lớn.

Lâm Khiếu Đường lạnh lùng cười, nhìn cũng không thèm nhìn lão nhân kia, nhưng là nhìn Vương Lạc chỉ vào bản ghi chép quá trình phối chế nói: “Vương tộc trưởng, ta chỉ muốn hỏi một câu, trình tự phối chế phương thuốc của quý tộc truyền lại, xác thực là như vậy?”

Vương Lạc không biết hần có ý gì, bất quá lúc này tất cả đã thành kết cục xác định, hần cũng không có gì phải lo lắng: “Đương nhiên, Hoàng Nhất Dao và Khâu đại sư đều có khả năng làm chứng!”

Lâm Khiếu Đường kêu “A!” một tiếng, lại hỏi: “Nói như vậy dược phẩm Hoàng tiên sư phối chế ra đã là thành phẩm?”

“Lời thừa, đương nhiên là thành phẩm!” Trưởng lão Vương gia nhất thời nhanh miệng.

Vương Lạc cũng gật đầu khẳng định, “Đây là thành phẩm”.

Trên mặt Lâm Khiếu Đường quỳ dụi cười cười nói: “Dược phương tổ truyền của Vương gia các người đúng là đặc biệt, dược phẩm này rõ ràng là “thanh não hoàn” tuy ý có thể thấy được từ phổ lớn ngõ nhỏ, lẽ nào người đời đều trộm phương thuốc tổ truyền của Vương gia các người a?”

Khâu Trạch biến sắc, vừa rồi hắn vẫn thấy kì quái, dược phẩm này nhìn cực kì quen mắt, trong thời gian giám định dược phương cũng đã từng thấy qua, nhưng cũng nghĩ không ra, bởi vì Vương Lạc vẫn cường điệu đây là phương thuốc tổ truyền của bọn họ, Khâu Trạch tìm sâu trong trí nhớ, nhưng ngược lại lại không muốn tìm ra nguyên do, nguyên lai đúng là “thanh não hoàn” mà lang trung giang hồ thường dùng để nâng cao tinh thần.

Loại dược phẩm cận bã này, trong mắt mọi người ở đây ngay cả liếc mắt cũng không buồn để ý, sở dĩ đại bộ phận mọi người đều không biết, mọi người truyền bá rộng rãi gần đây cũng chỉ là nghe tên mà thôi.

Lâm Khiếu Đường sở dĩ có thể điều chế ra ma phí tán, kì thực cũng không phải là tận lực tìm tòi, mà là trong một tình huống rất ngẫu nhiên điều chế ra, lúc đầu chỉ là vì nghiên cứu thành phần của “thanh não hoàn”.

Lâm Khiếu Đường phát hiện ra trong các nguyên liệu dùng để điều chế ra loại dược phẩm này có hai loại dược thảo rất kì lạ, hai loại dược thảo đó ở nơi này cũng rất phổ thông, có thể dễ dàng kiếm được, sau khi nghiên cứu Lâm Khiếu Đường kinh ngạc phát hiện, hai loại dược thảo này cư nhiên rất giống morphine và thuốc phiện, thế nhưng cũng có chỗ bất đồng, chỉ là đối với việc làm tê dại thần kinh có tác dụng rất tốt.

Phía sau núi Lâm gia có một loại tiểu động vật tên “phong thử” chuyên môn ăn hai loại cây cỏ, đừng xem “phong thử” rất nhỏ, nhưng nếu đụng chạm đến nó cũng rất không xong, không chết không thôi, hơn nữa chỉ cần không phải vết thương trí mệnh sẽ không ảnh hưởng đến hoạt động của chúng, cũng giống như một vật vô tri vô giác không một chút đau đớn, sau này Lâm Khiếu Đường phát hiện ra loại tiểu động vật này có cảm giác đối với đau đớn cực kỳ nhỏ yếu, thương tổn nhìn như nghiêm trọng nhưng đối với chúng mà nói thì không đáng kể một chút nào, nguyên do là vì trường kì ăn hai loại dược thảo ấy.

Cũng vì phát hiện này, làm Lâm Khiếu Đường tìm được cách chế tạo dược phẩm gây tê, “thanh não hoàn” tuy có hai loại dược thảo ấy nhưng lại không có tác dụng gây tê, bởi vì thành phần trong đó bao gồm hơn mười loại thảo dược trộn lẫn với nhau tạo thành phản ứng tương hỗ, một ít đặc tính đã thay đổi, mất đi tác dụng nguyên gốc.

Lâm Khiếu Đường đem quá tình điều chế cải biến một chút, làm cho một chút tác dụng hấn cần có lưu lại, thêm nữa gia tăng vài loại dược thảo có tính trung hoà và một loại chất có tác dụng xúc tác, thế là đã có một loại thuốc gây tê hoàn toàn mới.

Dược thảo ở đây ít nhiều đều có hoà lẫn một ít tinh khí tự nhiên, dược tính mạnh mẽ hơn xa các loại dược phẩm kiếp trước mà hắn nhận biết được, thậm chí so với một số loại thuốc hoá học được nghiên cứu ra còn lợi hại hơn, bất quá thuộc tính cũng không hoàn toàn giống nhau.

Làm Lâm Khiếu Đường kinh ngạc chính là loại thuốc gây tê này có thể làm cho người ta mất đi cảm giác đối với đau đớn, nhưng ý thức vẫn rất rõ ràng, hoàn toàn không ảnh hưởng đến hoạt động, sau này Lâm Khiếu Đường đặt cho nó một cái tên, gọi là “ma phí tán”.

Lâm Khiếu Đường lấy cái tên này là vì kỉ niệm thần tượng thời học y học của hắn.....cái thể thần ý Hoa Đà.

45. Chương 43: Tộc Trưởng Hậu Ái.

Bất quá, Hoàng Nhất Dao biết một nhưng chẳng biết hai. Chỉ là học được cái vẻ bề ngoài mà không hiểu được bản chất. Lâm Khiếu Đường dự liệu tiểu lão nhi này tuyệt đối không làm ra thành phẩm, mười phần là “Thanh Não Hoàn” cải biến. Bởi vậy, khi vừa phối chế thì có điểm xinh đẹp cũng chỉ là đồ lớn, căn bản không thể là “Ma Phí Tán”.

Hai lạp hoàn này quả thật là “Thanh Não Hoàn”, Vương xem như là bị náo loạn cười nhạo.

Vương Lạc sắc mặt xanh mét, không nói một câu chỉ nhìn chăm chăm hai lap được hoàn, không biết là đang suy nghĩ gì. Vương gia trưởng lão nóng nảy: “Nói vậy, đây sao có thể là “Thanh Nảo Hoàn”, tiểu nhi này chỉ toàn nói hươu nói vượn”.

Lâm Khiếu Đường cũng không tức giận, thuận miệng nói: “Tùy tiện đi mua một lap “Thanh Nảo Hoàn” đem về đối chiếu một chút chẳng phải sẽ biết sao”.

Đột nhiên ngoảnh đầu, Lâm Vũ Tuyền có chút thâm ý liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường, rồi đưa mắt cho tên Lâm gia đệ tử bên cạnh. Tên này lập tức chạy khỏi thính đường, một chén trà nhỏ công phu đã trở lại, cầm trong tay một lap “Thanh Nảo Hoàn” vừa mới mua, trực tiếp đem được hoàn đưa cho giám định sư Khâu Trạch.

Trong lúc giám định, Khâu Trạch thường đưa mắt nhìn về phía họ Vương, vẻ nghi hoặc trên mặt phi thường rõ ràng. Cuối cùng, thu hồi nguyên lực nói: “Ba khóa lap được này được tính cơ bản tương đồng. Đều là loại được hoàn thành tinh, nâng cao tinh thần”.

Cả sảnh đường lập tức nổ tung. Những người có danh tiếng được Vương gia mời tới có chút không được tự nhiên.

Mới vừa rồi trước nhiều người như vậy, Vương Lạc cùng Vương gia trưởng lão còn chính miệng khẳng khái nói đây là phương thuốc tổ truyền. Hiện tại muốn giảo biện cũng không có cơ hội.

“Hừ, chúng ta đi!” Vương Lạc rốt cuộc cũng không ngồi nổi nữa, vung tay đứng dậy hướng ra ngoài bước đi. Cả đám người theo đến đưa mắt nhìn nhau, rồi lần lượt đứng dậy hướng Lâm Vũ Tuyền thi lễ đơn giản rồi kéo nhau đi ra ngoài.

“Ai, đừng đi nha! Năm nghìn tử tinh tề còn chưa có đưa nha.” Mặc một bộ đồ nhà nông chính là Lâm Khiếu Đường đột nhiên hét lên.

Rốt cuộc là kết quả ngoài ý muốn, trong đám người đi ra một chút âm thanh cũng không có cho nên tiếng hét dị thường chói tai.

Chốc lát thanh âm hùng hậu của Vương Lạc xa xa truyền đến: “Ngày mai lão phu sẽ cho người đem tiền đến”

“Nga, vậy là tốt rồi, đừng có quên a!” Lâm Khiếu Đường tùy tiện trả lời.

Một đám Lâm gia đệ tử đứng phía sau bộ mặt đều có chút vắn vẹo, muốn cười lại không dám cười. Ngay cả người rất chú ý đến hình tượng Lâm Bình sắc mặt cũng có chút khác thường.

Lâm Vũ Tuyền hướng Lâm Khiếu Đường gật đầu tán dương, từ trong đôi mắt trong veo như nước suối ánh lên một tia cảm kích..

“Thật là hỗn láo!” Đại trưởng lão đột nhiên hừ lạnh, không có một chút vui sướng bởi vì gia tộc thắng lợi, xoay người ly khai.

Mấy vị trưởng lão khác cũng mang vẻ mặt rất không tốt, lần lượt ngưng trọng rồi đi. Nhị trưởng lão thở dài lắc đầu nói: “Cái này xem như đem Vương gia triệt để đắc tội, Tuyền nhi nói sau này phải làm sao. Nếu như Vương gia triệt tiêu nửa năm tiền cùng chúng ta ký kết hiệp nghị, Lâm gia thực sự rơi vào vực sâu vạn trượng.”

Lâm Khiếu Đường thấy mình không còn chuyện gì, đang muốn rời đi, lại bị Lâm Vũ Tuyền gọi lại: “Người chính là Lâm Khiếu Đường?”

Lâm Khiếu Đường cúi đầu nhìn chính mình một chút rồi nói: “Không giống sao?”

Hôm nay đã là lần thứ ba thiếu chút nữa phì cười, Lâm Vũ Tuyền bỗng nhiên phát hiện ra cái tên phế vật lớn nhất từ trước đến nay của Lâm gia nguyên lai thú vị như thế. Mấy tháng này luôn giữ chặt tình cảm ở trong lòng cũng có phần thả lỏng, hơi lộ ra tiểu ý nói: “Rất giống, lần này ta đại diện cho Lâm gia cảm tạ người”.

Lâm Khiếu Đường khoát khoát tay nói: “Không cần khách khí, làm sáng tỏ một chút sự thật thôi.”

Lâm Vũ Tuyền hiểu kỳ cầm lấy được hoàn đang để trên bàn nói: “Phương thuốc rõ ràng là “Ma Phí Tán” vì sao phối chế lại ra “Thanh Nảo Hoàn” này? Người hẳn là ngay từ đầu đã biết nguyên nhân trong đó?”

Lâm Bình bỗng nhiên chen vào nói: “Tộc trưởng tỷ tỷ, thuốc này vốn chính là Lâm Khiếu Đường phối chế, hẳn mới chân chính là người sáng tạo ra”.

Lâm Vũ Tuyền vốn đã sớm dự đoán, kỳ thật, ngay lúc Lâm Bình mang Lâm Khiếu Đường tiến vào, nàng cũng đã có cảm giác được cái gì đó. Khi Lâm Bình xuất ra phương thuốc, Lâm Vũ Tuyền đã có điểm kỳ quái, Lâm Bình là một kẻ vũ si, tuy là sớm vào luyện được đường nhưng chưa bao giờ xem qua trong đó. Cả ngày chỉ biết nguyên cứu võ học, đối với chế thuốc căn bản là nửa điểm không thông.

Đối với Lâm Khiếu Đường, Lâm Vũ Tuyền có ấn tượng rất sâu. Chính là kẻ mà muội muội nàng thường đem biến thành thằng hề. Lại nghĩ đến trước đây, chính mình còn bao che, không khỏi trong lòng có điểm hổ thẹn. Càng khiến nàng xấu hổ hơn chính là một nhân tài như vậy cư nhiên từ trước đến nay bị Lâm gia đối xử lạnh nhạt. Thân là tộc trưởng, nàng khó thoát được trách nhiệm. Nửa năm nay, nàng căn bản không gặp qua Lâm Khiếu Đường, cơ hồ đã quên mất hẳn.

Trong lúc tự suy xét, Lâm Vũ Tuyền vô thức làm một động tác đáng yêu, khiến cho những người đang còn bên cạnh nhìn muốn đứng mất.

Trong mắt Lâm Bình cùng Lâm Khiếu Đường cũng ánh lên vẻ ngỡ ngàng. Phải biết rằng vị Lâm gia cao cao tại thượng, mỹ nữ tộc trưởng này cho tới bây giờ luôn lạnh lùng khó gần, vậy mà hôm nay bỏ đi cái vẻ mặt luôn nghiêm túc của kẻ trên, khiến mọi người xem như được mở mắt.

Ngón trở trắng mịn, thon dài khẽ chạm vào chiếc cầm nhỏ, loại động tác này thật rất ít xuất hiện nơi Lâm Vũ Tuyền. Điểm điểm cầm, Lâm Vũ Tuyền không khỏi hỏi: “Khiếu Đường sư đệ hiện tại đảm nhiệm chức vụ gì tại gia tộc. Ta dường như thật lâu chưa thấy qua người”

Lâm Khiếu Đường chẳng để ý, bình thường nói: “Trông nom phế được phòng.”

“Cái gì!” Lâm Vũ Tuyền tuyệt đối không nghĩ tới cái chức vụ này, quan sát kỹ thiếu niên trước mặt lại hỏi: “Lâm đã bao lâu?”

“Bảy tám tháng nay.” Lâm Khiếu Đường đạm nhiên nói.

Bảy tám tháng! Lâm Vũ Tuyền không thể tin nhìn Lâm Khiếu Đường. Rất khó tưởng tượng được một kẻ ngay cả nguyên lực cơ bản nhất cũng không có, lại cư nhiên có thể điểm nhiên như không có việc gì đứng đây.

Không đúng! Lâm Vũ Tuyền đột nhiên nghĩ đến điều gì, lại một lần nữa bắt đầu đánh giá Lâm Khiếu Đường. Lúc này, vận dụng một tia nguyên thức. Di, Lâm Vũ Tuyền trong lòng kinh ngạc, không giống, thực sự không giống, tuy rằng rất yếu ớt, nhưng cảm giác trên người tiểu tử này xác thực có nguyên lực.

Lâm Khiếu Đường tận lực thu liễm nội hạch, cho dù lấy thực lực Lâm Vũ Tuyền cũng vô pháp phát giác thực lực thực sự của hắn. Nếu mà phát giác ra, sẽ không chỉ vền vền kinh ngạc trong lòng mà sợ là tại đương trường thất thổ mở lớn miệng.

Lâm Vũ Tuyền thần sắc khẽ thay đổi. “Ta nhớ kỹ người chính là nhi tử thứ ba của Lâm Khuê, là chi thứ (nhánh) ngoại tộc đệ tử.”

Lâm Khiếu Đường gật đầu, không biết vị tộc trưởng tỷ tỷ này hôm nay như thế nào lại có hứng thú tìm hắn tâm sự. Cứ cho là hôm nay có công, theo như trước kia, nhiều nhất nói hai câu là xong rồi. Dù sao hắn hiện tại chính là Lâm gia đệ tử cấp độ thấp nhất, thật sự không có gì hay để trò chuyện.

“Lâm Khuê sinh tiền đối với Lâm gia có công, Người là con của hắn, lại là ngoại tộc đệ tử, không nên bị phân phối đến phế được phòng. Bắt đầu từ ngày mai, người không cần ở lại phế được phòng, ta sẽ an bài một chức vụ khác cho người.” Lâm Vũ Tuyền ngay lập tức quyết định.

Thế này không được, lão tử hiện tại cần công việc này. Lâm Khiếu Đường lập tức cự tuyệt nói: “Không được, ta cảm giác được trong non phế được phòng rất tốt, an tĩnh không ai quấy rầy. Mong tộc trưởng thành toàn!”

Cư nhiên có người yêu cầu trông nom phe được phòng, Lâm Vũ Tuyền thật sự có điểm nghĩ không ra, bất quá, muốn đổi nhiệm vụ cũng thực phiền toái nên cũng không cưỡng cầu nhân tiện nói: “Như vậy tùy người. Bất quá, người phải khôi phục gia tộc trắc thí. Phải tham gia mỗi kỳ trắc thí trước lễ trưởng thành.”

46. Chương 44: Cờ Kè Mặc Cả.

Trắc thí sao! Trong lòng Lâm Khiếu Đường có chút cười khổ, hầu như sỉ nhục mười mấy năm qua của hắn đều đến từ chính trắc thí, có lẽ là lúc nên đem tất cả đòi lại.

Nếu là trước đây Lâm Khiếu Đường tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này, đồng thời sẽ có một tâm trạng ngạo nghễ trở lại lôi đài trắc thí.

Thế nhưng, hiện tại làm một người hiểu rõ số phận của chính bản thân mình mà nói, tựa hồ đối với việc vãn hồi mặt mũi, rửa sạch sỉ nhục cũng không mong muốn như trước, Lâm Khiếu Đường của hiện nay một lòng nghĩ tới trước khi đến kì hạn phải đạt được 1000 độ nguyên lực dung lượng, bảo trụ tính mệnh của chính bản thân.

Vốn định đáp không làm, bất quá thấy ánh mắt mong đợi của Lâm Vũ Tuyền, Lâm Khiếu Đường mơ hồ trả lời: “Xem tình hình đã, nếu có thời gian nhất định tham gia!”

Lâm Vũ Tuyền nhìn hắn, cổ quái nghĩ rất khả nghi, nhưng cũng không tiện nói rõ, thuận tiện nói: “Trông coi phe được phòng mặc dù rất khổ cực, nhưng thời gian cũng có rất nhiều a, được rồi, đến lúc đó ta sẽ tới gọi người”.

Lâm Bình ở một bên nghe được, trong lòng có chút lo lắng nói: “Khiếu Đường sư đệ, cơ hội tốt như vậy nghìn vạn lần không thể bỏ qua a, người chung quy cũng sẽ không nghĩ ở lại phe được phòng cả đời đấy chứ, hiện tại tộc trưởng cho người cơ hội nhất định phải nắm chắc, nếu như có thể vượt qua sơ cấp trắc thí mà nói, người có thể hảo hảo danh chính ngôn thuận thoát khỏi chức vụ gia nô”.

Lâm Khiếu Đường không tỏ rõ ý kiến, không hề nói câu gì, cuối cùng cũng ngầm đồng ý!

Trên đường trở về, Lâm Bình không thể lí giải hỏi: “Huynh đệ, cơ hội tốt như vậy vì sao không cố gắng? Cái loại địa phương phe được phòng là mơ mong muốn của người hay sao?”

Lâm Khiếu Đường cũng không đem những biến hoá của chính bản thân hiện nay nói ra, cái này cũng xuất phát từ tư tâm, muốn tiếp tục được lưu lại phe được phòng, bữu môi nói: “Tình huống của ta, người cũng không phải không biết, một tia nguyên lực cũng không có, tham gia trắc thí không phải là tự tìm nhục sao?”

“Hảo a, tiểu tử ngươi đến bây giờ vẫn không xem ta là huynh đệ, đừng quên trước kia ta đã hai lần hạ sát thủ đối với ngươi, tuy nói lúc đó ta đang trọng thương, thế nhưng dưới tình huống không chút dấu hiệu đột nhiên xuất thủ, cho dù là người đã qua trúc cơ thì không chết cũng trọng thương, phá thương quyết chú trọng chính là áp súc lực rồi mạnh mẽ phát ra, thế nhưng tiểu tử ngươi đều có thể tránh né, ta chỉ là cố ý quên không đề cập tới mà thôi, người nghĩ ta đã quên rồi sao, tiểu tử thôi, bản thân nghĩ muốn ẩn giấu đến lúc nào?” Lâm Bình tức giận nói.

Lâm Khiếu Đường cười khổ một chút, bản thân quả là bị khối sắt từ trên trời rơi xuống đầu, xảy ra biến hoá cực lớn, thế nhưng lại bị đập bể một chút cũng có thể mất mạng, cái này quả là trò chơi bất hảo.

Phe được phòng đối với hắn hiện tại mà nói cực kì trọng yếu, nếu không phải khán hộ viên, muốn đi vào sợ là không thuận lợi, về phần được phẩm bên trong sẽ rất khó tiếp tục được lấy ra phục dụng.

Huống chi Lâm Khiếu Đường không muốn cho bất cứ kẻ nào biết được bí mật hắn có khả năng không sợ độc nguyên lực, bất quá mấy ngày nay cùng Lâm Bình qua lại cảm giác được nhân phẩm tiểu tử này rất không tồi, liền nói thẳng: “Mỗi người đều có bí mật của chính mình, sư huynh, nếu ta giúp người giữ kín bí mật.....”

Không đợi Lâm Khiếu Đường nói xong, Lâm Bình trừng hai con mắt nói: “Không phải chứ, tiểu tử ngươi cũng tu luyện tà môn võ kĩ?”

Lâm Khiếu Đường cũng không biết giải thích như thế nào nói: “Xem như vậy đi!”

Lâm Bình tức thì thay đổi sắc mặt, nhìn Lâm Khiếu Đường từ trên xuống dưới có chút dăm chiêu, bỗng nhiên tỏ ra đáng vẻ cực kì cảm thông nói: “Hảo hảo hảo, lời nói vừa rồi coi như chưa nói, hai sư huynh chúng ta đúng là đồng bệnh tương liên.”

Ngày thứ hai người nhà Vương gia đưa tiền tới, nhưng chuyện này cũng không truyền bá rộng rãi xung quanh, Vương gia lợi dụng thế lực cường đại và lực ảnh hưởng của bản thân mạnh mẽ đem vụ việc này đè ép xuống.

Từ sau chuyện này, Lâm Vũ Tuyền đối với Lâm Khiếu Đường rõ ràng đề cao chú ý hơn nhiều, thậm chí lần đầu tiên đến phế dược phòng bái phỏng hẳn.

Đứng trong sân nhỏ, Lâm Vũ Tuyền cảm thấy rất không ngờ, phế dược phòng trong tưởng tượng của nàng luôn là nơi hỗn loạn bẩn thỉu, vị đạo khó ngửi cực điểm, nhưng hiện tại toàn bộ sân ngoài không chỉ ngăn nắp sạch sẽ, ngay cả cái loại vị đạo tràn ngập kích thích vĩnh cửu bất biến cũng nhạt đi không ít.

Đang chỉnh lí một nhóm phế dược mới nhất được đưa tới lúc sáng, Lâm Khiếu Đường vô tình thoáng nhìn qua thân ảnh tiểu lệ trong viện, quả thực cũng rất bất ngờ, ngừng tay lại, hai tay xoa xoa đi ra ngoài chào đón.

Là một người đứng đầu Lâm gia, Lâm Vũ Tuyền sao lại không biết tính nguy hại của phế dược phòng, vừa thấy Lâm Khiếu Đường đi ra, không nhịn được hỏi: “Sư đệ, lẽ nào người chưa từng cảm thấy thân thể không được khoẻ hay sao?”

“Cũng vẫn bị, thỉnh thoảng có vầng đầu! Tộc trưởng đến đây có chuyện gì? Muốn lấy thuốc sao?” Lâm Khiếu Đường sau khi đơn giản trả lời, rất tự nhiên chuyển sang chuyện khác.

Hôm nay Lâm Vũ Tuyền vẫn một thân trang phục thường ngày, y phục nhẹ nhàng lam sắc tơ lụa, bạc trù rộng thùng thình vẫn như cũ không che lấp nổi thân hình ngạo nhân, tinh tế thon thả phối hợp với bộ ngực cao vút ngạo nhân, gợi cảm đến cực điểm mời gọi ánh mắt không đành lòng của mọi người.

“Có chút thất lễ rồi, ngày hôm nay tới đây là có một chuyện cầu sư đệ đáp ứng!” Lâm Vũ Tuyền hoàn toàn không có một chút đáng vẻ tộc trưởng cao quý, ánh mắt không sáng nhìn Lâm Khiếu Đường.

“Cầu ta một chuyện? Tộc trưởng đừng nói giỡn!” Trên mặt Lâm Khiếu Đường tràn ngập vẻ không tin, trong lòng có chút đầu mối, lập tức thăm mắng tên ngu ngốc miệng rộng.

“Ta nghe Lâm Bình nói, sư đệ ngoại trừ điều chế ra được phẩm ma phí tán thần kì, còn có một ít phương thuốc chữa bệnh hiểm nghèo rất hữu hiệu!” Lâm Vũ Tuyền thản nhiên nói.

Lâm Khiếu Đường cũng không phủ nhận, lộ ra biểu tình thoải mái nói: “Đúng là có một ít, bất quá cũng không coi như là thần kì, chỉ là lúc nhân hạ vô sự điều chế ra chơi mà thôi.”

Lâm Vũ Tuyền có phần không ý tứ nói: “Ta nghĩ muốn nhìn.... những phương thuốc này, không biết có được hay không?”

Lâm Khiếu Đường hiển nhiên đoán ra dự định của Lâm Vũ Tuyền, xoay người quay trở lại phòng ốc, một lát sau cầm mấy tờ giấy đi ra, trực tiếp đưa tới.

Nguyên liệu của những phương thuốc này kỳ thực rất thông thường, chỉ là các loại dược phẩm căn bản không dùng được để luyện chế ra tăng nguyên đan, sở dĩ ít được người khác quan tâm, phương thuốc không lạ lắm, kỳ lạ là ở quá trình phối chế, Lâm Vũ Tuyền tự hỏi lớn đến như vậy cũng chưa từng biết được trên đời này lại có phương pháp điều chế được phẩm kì lạ như vậy.

“Đúng là chuẩn bị điều chế lượng lớn ma phí tán bán ra hay sao?” Lâm Khiếu Đường không muốn mập mờ trực tiếp hỏi.

Lâm Vũ Tuyền hơi lộ ra thần sắc kinh ngạc, rất nhanh khôi phục lại bình thường. “Sư đệ nếu đã đoán được, đúng là miễn đi nhiều lời, ta muốn mua những phương thuốc này của người”.

“Mua thì không cần, tộc trưởng tỷ tỷ nếu thích cứ cầm lấy là được”. Lâm Khiếu Đường sáng khoái không ngờ.

Trong lòng Lâm Vũ Tuyền vui vẻ, thế nhưng tia rung động trong mắt thiếu niên đối diện cũng không tránh được con mắt của nàng, trên đời không có chuyện vô duyên vô cớ mà có chuyện tốt rơi xuống đầu, “Sư đệ muốn cái gì thì nói đi, chỉ cần ta có khả năng đưa ra, nhất định sẽ cho người”.

“Ta muốn bầy thành lợi nhuận trích phần trăm!” Lâm Khiếu Đường đương nhiên nói.

“Cái gì? Bầy thành, không được, nhiều quá!” Lâm Vũ Tuyền lập tức cự tuyệt.

“Quên đi, đưa lại phương thuốc cho ta, ta đốt, dù sao đối với ta cũng vô dụng!” Lâm Khiếu Đường ra vẻ không quan trọng nói.

“Người...” Lâm Vũ Tuyền thế nào cũng nghĩ không được thiếu niên nhìn như thành thật, dĩ nhiên không nói tình cảm như vậy, ngay cả mặt mũi tộc trưởng cũng không cấp, khẩu vị càng lớn đến kinh người.

Khẽ cắn môi, Lâm Vũ Tuyền làm ra vẻ đường như hy sinh rất lớn: “Hai thành, tối đa!”

“Bầy thành!” Lâm Khiếu Đường một mực chần chẫn.

“Ba thành!” Lâm Vũ Tuyền hạ quyết tâm.

“Bầy thành!”

“Bốn thành!”

“Đủ bầy thành, nếu không không bàn nữa!”

Lâm Vũ Tuyền đột nhiên hiện lên vẻ nghiêm túc, phong thái nữ nhi lộ vẻ quả quyết, thất thanh nói: “Người sẽ không nhường nhịn ta chút nào sao?”

Lâm Khiếu Đường kinh ngạc nhìn khuôn mặt phiếm hồng của Lâm Vũ Tuyền, thầm nghĩ khó mà tiếp thụ, vị tộc trưởng đại tỷ này cũng làm nũng, ta không bị hoa mắt chứ?

Tự biết thất thố, Lâm Vũ Tuyền hận không tìm được cái lỗ nào đó chui vào, nếu không phải nhất tâm nghĩ đến lợi ích của gia tộc, sao nàng lại phải lo lắng như vậy!

Bất quá, Lâm Vũ Tuyền rốt cuộc cũng là một tộc trưởng, rất nhanh đã khôi phục được trạng thái bình thường, nghiêm mặt nói: “Sư đệ, nếu như người không phải muốn thất thành lợi nhuận phần trăm, phương thuốc này không có cũng được, gia tộc không lỗ chết không xong, một người giữ bầy thành, dùng ba thành còn lại duy trì hơn nghìn người trong gia tộc xoay quanh, người cho rằng có thể sao?”

Lâm Khiếu Đường sư tử ngạo như vậy cũng không phải là do lòng tham tiền tài, chỉ là lo lắng sau này tu luyện càng dần càng khó khăn, tránh không được phải mua một lượng lớn tăng nguyên đan phục dụng, mà các tầng đấu luyện sau này còn không biết cần loại điều kiện hà khắc nào, hơn phân nửa là muốn xuất nhiều huyết, huống hồ hần vẫn còn phải nuôi ba kẻ há miệng chờ ăn, trước đó cần phải chuẩn bị sẵn sàng.

Thấy có chút bức ép đối phương, Lâm Khiếu Đường hơi nhả ra nói: “Vậy sáu thành được rồi, tộc trưởng đại tỷ, người phải biết rằng đó chính là quyền sở hữu trí tuệ của ta đó.”

Quyền sở hữu trí tuệ? Đó là cái gì đông đông? Lâm Vũ Tuyền không rõ cụm từ này đại biểu cho cái gì!

Lâm Khiếu Đường đành phải giải thích nói: “Bất luận là gia tộc nào cũng sẽ liều mạng bảo vệ tổ truyền bí phương của gia tộc mình, đây là vì sao? Chính là vì bảo vệ quyền sở hữu trí tuệ của bọn họ, hiểu không, phương thuốc hay chính là kết tinh của trí tuệ.”

Lâm Vũ Tuyền nghe xong như lọt vào trong sương mù, bất quá cũng minh bạch đại khái ý tứ của Lâm Khiếu Đường, “Ta vẫn chưa nói không để cho sư đệ chỗ tốt, chỉ là sư đệ muốn quá nhiều, gia tộc căn bản thừa nhận không nổi, mọi người đều là người đồng tộc cần gì phải bức nhau đến vậy? Cho dù là Lâm gia trước đây đối với người không tốt, nhưng chung quy mọi người đều cùng gốc rễ, Lâm Vũ Tuyền ta ngày hôm nay, ở đây phát thệ, sau này tuyệt đối không cho phép đồng môn qua lại cười nhạo, người vi phạm nhất định sẽ truy cứu.”

Nói thật dễ nghe, đại nha đầu người không hoàn toàn thoát khỏi sự đơn điệu a, nhân tâm loại đồng tây này không thể không chế được, truy cứu? Truy cứu thế nào? Nói hai câu châm chọc, khinh thường liếc

mắt cũng sẽ bị trách phạt sao? Nếu như thực sự là như vậy, tộc trưởng người sợ là không làm được lâu dài! Trong lòng Lâm Khiếu Đường thở dài.

Lâm Vũ Tuyền nhìn thấy thiếu niên lộ ra vẻ do dự, nhanh chóng thừa thắng xông lên, “Nếu như sự đệ còn có điều lo lắng, ta có thể trực tiếp cho người tư cách tiến vào luyện được đường.”

Nếu là trước kia thì điều kiện này quả là mê người, nhưng đối với Lâm Khiếu Đường hiện tại mà nói thì không đáng để mất, cho dù là cho không cũng không hứng thú.

Trái lại hẳn lo lắng nữ nhân một lòng vì sự chấn hưng gia tộc này thực sự cho hẳn tiến vào luyện được đường, Lâm Khiếu Đường vội hỏi: “Người nghìn vạn lần đừng làm như vậy, nói vậy ta không bị nhạo chết mới lạ, lợi dụng quan hệ đi bằng cửa sau chính là biểu hiện không có trình độ, được rồi, người nói đi, người có thể cấp cho ta nhiều ít bao nhiêu?”

“Ba....., không, bốn thành!” Lâm Vũ Tuyền hạ quyết tâm rất lớn nói.

“Được rồi, nhìn tộc trưởng người tận tâm tận lực, ta chịu thiệt một lần, chứng từ ta cũng sẽ không lập, ta tin tưởng danh dự của tộc trưởng đại tỷ.” Lâm Khiếu Đường có điểm vô sỉ nói, kỳ thực bốn thành là đã dự định cao nhất trong lòng của hắn, nói bảy thành chỉ là vì chủ yếu muốn có chỗ bàn bạc, ngay từ đầu đã nói bốn thành, thì khẳng định sẽ không được bốn thành, đánh cuộc một trận tâm lý chiến nho nhỏ.

Được tiện nghi lại còn ra vẻ, Lâm Vũ Tuyền mắng một câu, nói: “Nếu sự đệ có thể phối chế ra loại tân dược phẩm nào đó, có thể trực tiếp đi tìm ta.”

Nhìn bóng hình xinh đẹp đang xuống núi, Lâm Khiếu Đường lén thở một hơi, ngày hôm nay may mà có phé được đưa đến, phải vội vàng sắp xếp, không có tu luyện bên trong phé được phòng, bằng không chẳng phải bị Lâm Vũ Tuyền vừa tóm vừa nặn, lấy tu vi hiện tại khẳng định che giấu không nổi.

Để ẩn dấu khí tức Lâm Khiếu Đường đã mượn dùng bí tịch ảnh thứ của Lão Tam Tử, chủ yếu là luyện một loại công pháp hạng nhất trong đó, một loại phương pháp liễm khí ẩn dấu khí tức hiệu quả rất tốt, cũng bởi không tu luyện sâu, hơn nữa đại bộ phận thời gian đều là tu luyện “Đấu Luyện”, bởi vậy phương pháp liễm khí cũng rất sơ sài, rất không thuần thực, nếu không không đến nỗi sợ Lâm Vũ Tuyền nhìn ra chân tướng.

Lâm Khiếu Đường cảm giác mọi việc trăm kín luôn luôn có một sơ hở, ít có khả năng tuyệt đối chắc chắn, phương pháp liễm khí cần nhiều thời gian tu luyện hơn, mặt khác cần mua một khoảng không gian giới chỉ, nhiều đồ gì đó thì túi trên người dù sao cũng có hạn.

Sắp xếp xong dược liệu, Lâm Khiếu Đường đang muốn đi đến nơi giao dịch một chuyến, xem xem có hay không có trang sức hoặc đồ vật không gian trang bị thích hợp, ngay khi bước ra khỏi cửa bỗng nhiên một trận toàn thân lạnh toát.

Ngay lập tức ngưng tụ tâm thần, phóng nguyên thức ra, trên một ngọn cây truyền đến sát khí nồng đậm.

Too....., tiếng lợi khí xé gió.

Tốc độ cực nhanh, Lâm Khiếu Đường hoảng hốt, nội hạch trong cơ thể vận chuyển với tốc độ cực cao, một cái lắc mình sát sao tránh thoát.

Một thanh tiểu đao thẳng tắp cắm vào vị trí Lâm Khiếu Đường vừa đứng, một mảng cây cỏ xanh tốt nhanh chóng héo rũ.

Di....., trên ngọn đúng là phát ra một tiếng cảm thán ngoài ý muốn.

Lâm Khiếu Đường vẫn có cảm giác nguy cơ, tránh thoát ám khí, nhanh chóng vận khởi tám thành nguyên lực, nghiêng người phách một chương.

Hồn liệt chỉ đệ nhất trọng!

Thức thứ nhất!

Hoả liệt chương!

Một luồng hỏa diễm hình chường phóng thẳng tới ngọn cây, phịch một tiếng, toàn bộ ngọn cây nháy mắt bị hỏa diễm bạo liệt bao quanh, một thân ảnh màu xanh như thiểm điện chợt loé, với tốc độ cực nhanh nhảy thoát ra ngoài.

Mặc dù tránh thoát công kích nhưng thân ảnh màu xanh có chút chật vật, “Phi, sao lại không giống với tư liệu tình báo!”

Lâm Khiếu Đường lúc này mới thấy rõ, một bóng người trung bình, một thân ảnh mặc trang phục màu xanh, ẩn nấp trên cây quả là rất khó phát hiện ra, một bộ mặt giống như gan lợn, có vẻ rất hèn mọn, không hề quen biết.

“Các hạ, không muốn giải thích hành vi vừa rồi sao?” Lúc này nói chuyện hiển nhiên là dư thừa, câu hỏi quả là phí lời, ý đồ của đối phương kì thực rất rõ ràng, bất quá Lâm Khiếu Đường muốn từ miệng đối phương thu lấy một chút tin tức, vì vậy đặt câu hỏi.

“Muốn biết đáp án, xuống dưới mà hỏi diêm vương!” Lục nhân căn bản không dự định cùng với Lâm Khiếu Đường có bất cứ trao đổi nào, dứt lời liền động thân.

Lục nhân nhảy lên cao chừng mười thước, khinh công rất khá, hai cánh tay giao nhau, mạnh mẽ vung lên, chỉ nghe trong không khí truyền đến tiếng xé gió liên tục.

Chỉ ít quá hai mươi căn hắc đỉnh từ trên trời phóng xuống, mang theo nguyên lực cường đại, xuyên thấu thân thể Lâm Khiếu Đường.

Lục nhân rơi xuống đất, khuôn mặt hèn mọn đến cực điểm mỉm cười đắc ý, lau khoé miệng, xúi quẩy lắm bầm: “Không nghĩ tới tiểu nhân vật như vậy, cũng khiến ta phải dùng đến tuyệt kỹ sát sát, nếu là truyền ra ngoài thực là mẹ nó thật mất mặt, may là hoang sơn dã lĩnh không ai nhìn thấy!”

Nhìn thiếu niên cách đó không xa, đã chết nhưng vẫn còn đứng, lục nhân bỗng nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, rõ ràng hắc đỉnh đã xuyên thấu qua thân thể, như thế nào lại không thấy chảy máu! Chẳng lẽ là mình dùng sức quá mạnh?

Lục nhân cảm giác có chút nghi hoặc, liền tiến lên nhìn kết quả, biểu tình trên mặt thiếu niên rất ngạc nhiên, lúc này con mắt hoàn toàn mở to, chết không nhắm mắt.

Lục nhân hừ một tiếng, “Tiểu tử, loại phế tài như ngươi được chết trong tay “phong trung nhất diệp liễu” ta cũng coi như là đáng giá!”

“Ngươi là sát thủ?”

“Người nào?” Nhất diệp liễu cảnh giác nhìn bốn phía.

47. Chương 46: Giết Người Tắt Bị Người Giết.

Nhất Diệp Liễu mạnh mẽ xoay người, chỉ thấy thiếu niên đã chết kia lẳng lặng đứng ngoài mười thước, nghi hoặc nhìn hắn.

“Không có khả năng!” Nhất diệp liễu lại nhìn về phía sau, thân thể kia rõ ràng bị hơn hai mươi căn hắc đỉnh xuyên thấu từ từ tan biến, rất nhanh tiêu thất không thấy.

“Mẹ nó, là trọng tượng quyền!” Nhất diệp liễu hung hăng nói thảm một câu.

Lâm Khiếu Đường rất bình thản nhìn đối phương, không biết vì sao, lúc này trong lòng hắn lại phi thường bình tĩnh, không có một chút cảm giác kinh hoàng loạn ý, trái lại có chút hưng phấn.

“Các hạ xem như là có chút kiến thức, đáng tiếc cũng không phải là trọng tượng quyền, có gặp qua trọng tượng quyền có thể duy trì trong thời gian dài như vậy sao?” Lâm Khiếu Đường thú vị hỏi lại.

“Liên quan gì ta!” Lục nhân lần thứ hai nói, một thanh trủy thủ dài nửa thước xuất hiện trong lòng bàn tay, đập đất phóng lên, nhằm thẳng vào mục tiêu.

Tâm tính nôn nóng, ngoại trừ có chút công phu cước pháp, căn bản hoàn toàn không có bản lãnh gì đặc biệt, người này cũng có thể làm sát thủ? Lâm Khiếu Đường suy nghĩ dư thừa, hơi nghiêng người đã tránh thoát được một kích rất mạnh của đối phương.

6 tinh võ phổ tiêu chuẩn, Lâm Khiếu Đường nhìn ra thực lực của đối phương, chỉ cần 5 thành công lực là được.

Đây là lần đầu tiên động thủ cùng người khác sau khi Lâm Khiếu Đường thoát thai hoá cốt, chiến tích trước kia hoàn toàn là bách chiến bách bại, hơn nữa đều là bại dưới tay các hài đồng nhỏ tuổi hơn.

Theo lý thuyết thì Lâm Khiếu Đường đã xưa không bằng nay, nhưng mười mấy năm qua liên tục chiến bại chưa bao giờ khá hơn, đối với chiến đấu hẳn là có ít nhiều bóng ma tâm lý, nhưng kì quái chính là Lâm Khiếu Đường hiện nay một điểm khiếp ý cũng không có, tựa hồ có khả năng nhìn thấu công kích của đối phương, giống như trong lòng đã tính sẵn.

Có lẽ đã từng làm một gã bác sĩ khoa ngoại, tố chất quan sát vượt xa người thường, hoặc có lẽ Lâm Khiếu Đường căn bản chưa từng để chuyện trước kia ở trong lòng.

Để xác định thành quả tu luyện mấy tháng qua, Lâm Khiếu Đường không hề xuất thủ, thần sắc như thường né tránh sát chiêu của lực nhân đang hùng hổ dọa người.

Luôn luôn không đánh trúng mục tiêu, hai mắt lực nhân đỏ bừng, hẳn xem đó là xỉ nhục cực kì to lớn, đột nhiên ngừng tay lui về sau mấy bước, cười lạnh nhìn Lâm Khiếu Đường nói: “ Lão già kia cứ nhiên dám gạt ta, sau khi ta thu thập người sẽ đi giết lão ta.

Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không rõ ý tứ của lực nhân, cũng không để ý, nhưng âm thầm vận khởi nguyên lực lên tay, trên người đối phương tựa hồ phát sinh biến hoá gì đó, loại biến hoá này làm Lâm Khiếu Đường có cảm giác bất an.

Đột nhiên, khí tức của lực nhân hoàn toàn biến mất.

Rõ ràng hẳn đứng ngay trước mắt nhưng không hề có cảm giác đối phương tồn tại, giống như một vật chết bình thường.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường cả kinh, đây là loại quái chiêu gì, rõ ràng so với liêm khí tức trong bí tịch “ảnh thứ” của Kỳ Áo lưu lại còn muốn cao thâm hơn nhiều.

Đột nhiên, lực nhân hư không tiêu thất!

Lâm Khiếu Đường hoàn toàn không phát hiện được tung tích của đối phương, cho dù hết sức phóng ra nguyên thức cũng không hề có tác dụng

Phương pháp liêm khí tức quỷ dị cùng với cước bộ phiêu hốt bất định, lập tức làm cho cấp độ của lực nhân tăng lên.

Đối phương tuy chỉ có tu vi 6 tinh võ phổ, Lâm Khiếu Đường cũng không dám có bất kì sự coi thường nào, nếu đối phương thực sự là sát thủ, không có chút tài năng sao dám làm việc này.

Quyết định thật nhanh, Lâm Khiếu Đường không hề thu liêm thực lực, nguyên lực toàn thân toả ra, thúc đẩy lên tới đỉnh phong, bỗng, một luồng hỏa diễm bao bọc toàn thân.

Cửu hoả trọng tượng quyền!

Chín đạo hoá ảnh xuất hiện không hề theo quy luật, cũng không hề nhìn rõ bản thể.

Lực nhân Nhất Diệp Liễn đang di chuyển, trên mặt hiện lên nét xem thường, thoạt nhìn chiêu số này rất lợi hại, nhưng thông thường đều là tốt mã dễ cưỡi, căn bản không thực dụng, mà hiện tại hẳn thi triển “phiêu phong bộ” và “vô tung quyết” chuyên môn dùng để đối phó với những chiêu số hoa hòe không thực dụng này.

Phốc, không khí khê xao động, một đạo bóng xanh bỗng nhiên xuất hiện, với tốc độ di chuyển cực nhanh, chém giết từng đạo hoá ảnh một, chỉ giây lát đã dễ dàng chém hết toàn bộ.

Ngay khi lục nhân đánh ra một đao tối hậu, cắt đứt đao hoả ảnh thứ chín, hoả ảnh đột nhiên hiện lên một vòng hoả quyền, đánh thẳng vào ngực lục nhân.

Quá bất ngờ, tốc độ cực nhanh, mà Nhất Diệp Liễu đang thả lỏng tâm thần hoàn toàn không ngờ tới hoả ảnh cuối cùng này lại đột nhiên phóng ra một đoàn hoả quyền.

Phanh, trong hoả quyền chứa hoả diễm lực cường đại đánh trúng mục tiêu, lục nhân kêu lên một tiếng đau đớn, bay ra hơn mười thước, va thẳng vào thân cây, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, thần sắc không cam lòng rơi xuống mặt đất.

“Người.....Người làm sao biết được vị trí ta xuất hiện, ta.....quỷ tích là.....là vô quy tắc.” Miệng Nhất Diệp Liễu không ngừng chảy máu, trên ngực có một vết cháy đen hình nắm tay lõm xuống.

Quanh thân Lâm Khiếu Đường bởi vì vận chuyển nguyên lực nội hạch mà toả ra quang mang hoả hồng sắc cường liệt, lúc này từ từ nhạt dần, trên người chỉ còn bao quanh một màn vụ khí.

Lạnh ùng nhìn lục nhân dưới chân đang hấp hối, sắc mặt Lâm Khiếu Đường lạnh lùng vô tình, cũng không đáp lại mà chỉ lạnh lùng nhìn hắn, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

“Nhanh.....nói mau!” Lục nhân đột nhiên rống to, cũng phun ra nhiều máu hơn.

“Xuống dưới mà hỏi diêm vương a!” Lâm Khiếu Đường càng nghĩ càng giận, vô duyên vô cớ rước lấy hoạ sát thân, quả nhiên là quả hồng mềm thì bị nặn mà.

“Người.....Phốc.....” Lục nhân chỉ nói thêm được một chữ liền nộ hoả công tâm, điên cuồng phun ra một ngụm máu, đã chết!

Nhìn thi thể, Lâm Khiếu Đường thở một hơi, vừa rồi nguy hiểm thật, không nghĩ tới trên đời này lại có vũ kĩ tinh diệu đến như vậy, có thể hàn toàn ẩn dấu được tung tích và khí tức.

Kỳ thực Lâm Khiếu Đường căn bản không tìm được vị trí cụ thể của lục nhân, chỉ là lấy bất biến ứng vạn biến, chín đao hoả ảnh chỉ là một nhũ, đồng thời thi triển ra, trực tiếp từ phía sau chín đao hoả ảnh liên tiếp bạo chín quyền, một ảnh một quyền.

Bày ra một mạng lưới chỉ chờ lục nhân mắc câu, chỉ cần hắn xuất kích hiển nhiên sẽ trúng chiêu, nếu như đối phương chỉ cần chần chờ trong chốc lát, hoặc có lẽ chỉ cần công kích cự li xa mà nói, sách lược của Lâm Khiếu Đường sẽ triệt để phá sản.

Thứ nhất tính cách của lục nhân tương đối nóng nảy, tuyệt đối sẽ không kiên trì chờ đợi một hồi, thứ hai vừa rồi hắn đã dùng ám khí vài lần, đối với Lâm Khiếu Đường đã là vô dụng.

Bởi vậy Lâm Khiếu Đường nắm vững bảy thành sẽ thành công, cho dù thất bại, nhiều nhất chỉ là bị đối phương nhìn thấu mà thôi, bản thân tuyệt đối không có bất kì nguy hiểm gì.

Trước đó Lâm Khiếu Đường không hề xuất thủ, vừa ra tay liền miểu sát đối thủ, thoát nhìn có vẻ rất nhẹ nhàng, nhưng Lâm Khiếu Đường không hề có cảm giác khoái cảm khi giết người, trái lại trải qua một trận sinh tử đại chiến, thậm chí có chút uể oải.

Cửu hoả trọng tượng quyền hầu như là tối cao vũ kĩ của Lâm Khiếu Đường hiện nay, lần đầu tiên gặp phải địch thủ đã phải thi triển, vẫn còn là bị động, hơn nữa cũng không nắm chắc mười phần có thể giết chết được đối thủ.

Làm cho trong lòng Lâm Khiếu Đường rất bất mãn chính là, đối phương bắt quá chỉ là 6 tinh võ phó mà thôi.

Đem thi thể tiêu huỷ, Lâm Khiếu Đường đang chuẩn bị thu dọn chiến trường, lại bị một đao tinh quang hấp dẫn, ngồi xổm xuống xem xét, đó là một khoả không gian giới chỉ.

Hắn là của lục nhân kia, Lâm Khiếu Đường nhặt lên nhìn một chút, rót nguyên lực vào, không gian giới chỉ tự động mở ra, nguyên chủ nhân chết đi thì nguyên thức lạc ẩn tự nhiên biến mất.

Không gian trữ vật trong khoả không gian giới chỉ này của không phải là rất lớn cũng chỉ có hơn mười mét khối, bất quá đối với tình hình hiện nay cũng tuyệt đối đủ dùng.

Bên trong cũng không phải là trống không, khoảng chừng có hơn một trăm khoả đề giai nguyên thạch, hai bản quyền trực và rất nhiều ám khí.

Lâm Khiếu Đường vốn có chút buồn bực, tức thì mặt mày rạng rỡ, cuối cùng cũng không phải là bỏ công vô ích, phát tài rồi, chỉ cần hơn một trăm khoả đề giai nguyên thạch cũng là một khoản thu nhập khá lớn.

Lấy ra hai bản quyền trực, Lâm Khiếu Đường vừa mở ra,, chỉ thấy mở đầu viết “vô tung quyết”, chỉ ba chữ này đã làm Lâm Khiếu Đường liên tưởng đến vũ kỹ vừa rồi lục nhân thi triển, chắc là từ quyền trực này học được.

Lâm Khiếu Đường nguyên bản thầm nghĩ nhìn sơ qua, ai ngờ vừa nhìn nội dung lập tức bị hấp dẫn, loại phương pháp liêm khí này xác thực xuất thần nhập hoá tuyệt diệu không gì sánh được.

Tổng cộng có chín tầng, luyện tới tầng thứ ba liền có khả năng vô tung vô tích, tầng thứ sáu thì hoàn toàn có thể đem nguyên lực ngừng lại vô phương nhìn ra, nếu như luyện đến tầng thứ chín coi như là mắt nhìn thấy cũng vô pháp phát hiện ra.

Nhìn tới nhập thần, chợt cảm thấy phía sau có người, Lâm Khiếu Đường đột nhiên quay đầu lại, nhất thời sợ ngây người.....

48. Chương 47: Điều Tra.

“Ta.... Ta bị đánh lén.....! Toàn thân Lâm Bình đầy máu, ý thức mơ hồ nói ra vài câu, đột ngột ngã quy trên mặt đất không còn âm thanh.

Lâm Khiếu Đường kinh hãi, nhanh chóng nhắc Lâm Bình đang bất tỉnh tiến vào phòng trong, cẩn thận kiểm tra, tạm thời không nguyên hiểm đến tính mệnh, chỉ là ngất đi.

Sắp xếp cho Lâm Bình, Lâm Khiếu Đường đi tới hiện trường chiến đấu quét dọn một chút, cẩn thận kiểm tra bốn phía, xác nhận không có dấu hiệu khả nghi mới trở lại phòng trong.

Lâm Bình hầu như đã thành huyết nhân, máu đã đông cứng lại, hiển nhiên vừa trải qua một trận ác đấu, trên người có ít nhất hơn mười vết thương bên ngoài, trong đó miệng vết thương tại bắp đùi và ngực phải còn bị cắm vào cái gì đó. Giống như chấn mền bị đạn bắn trúng.

Trên bụng còn có một vết thương dữ tợn, gần như hoàn toàn đem cái bụng mở ra, mơ hồ thấy nội tạng, có rất nhiều máu chảy ra.

Người bình thường với những vết thương ở mức này đã sớm chết, Lâm Bình trước khi hôn mê miễn cưỡng dùng số nguyên lực còn lại đóng huyết quản, cuối cùng cũng ngăn cản được rất nhiều máu chảy ra.

Nhìn thấy vết thương mà giết mình, Lâm Khiếu Đường quyết định thật nhanh, phải lập tức mổ, bằng không người này sống không nổi.

Lâm Khiếu Đường lập tức chuẩn bị động thủ, bởi vì gần đây không hề dùng tới những trang bị này, tập trung vào tu luyện, rất nhiều dụng cụ đầy bụi, căn bản không có khả năng sử dụng, quá bẩn rồi, có thể lấy nhiễm sang vết thương.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, qua mỗi một giây, Lâm Bình càng gần tử vong hơn một chút.

Vô kể khả thi, mắt Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên sáng ngời, có thể dùng một chiêu kia.

“Xích viêm thủ chỉ đao!”

Nhìn viêm đao có phóng xuất nguyên lực, Lâm Khiếu Đường có chút do dự, biết rằng chưa được tinh thông, nhưng tình huống khẩn cấp cũng chỉ có thể đem ngựa chết thành ngựa sống.

Trước tiên dùng một loại cây cỏ đặc chế thành chỉ, đem vết thương to nhỏ khâu lại, sau đó, Lâm Khiếu Đường dùng xích viêm thủ chỉ đao lấy dị vật trong bắp đùi và trong ngực ra, tiếp đó khâu vết thương lại.

Quá trình giải phẫu thuận lợi ngoài ý muốn, nguyên lực đao giống như tia lade so với thanh đao làm từ kim chích bình thường tốt hơn rất nhiều, có thể tùy ý biến hoá trạng thái, độ lớn nhỏ góc cạnh phẩm chất, đối

với tổn thương trên da của cơ thể cũng nhỏ hơn rất nhiều, cũng có thể nhanh chóng đem huyết quản khép lại.

Tiền tiền hậu hậu, Lâm Khiếu Đường chỉ tốn một canh giờ đã làm xong toàn bộ ca phẫu thuật, Lâm Bình an toàn vượt qua nguy hiểm, chỉ là thân thể có chút hư thoát

Khi Lâm Bình tỉnh táo lại thì đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Nhìn trên người rất nhiều vết khâu vá cổ quái hình thành những vết sẹo, giống như hơn mười con rết trên người, Lâm Bình thiếu chút nữa nôn mửa, cũng may trong bụng không có cái gì.

Trùng hợp Lâm Khiếu Đường vừa nấu xong thang thuốc đi vào, thấy Lâm Bình tỉnh lại cũng có chút ngoài dự liệu, “Đừng nhúc nhích, vết thương trên người của ngươi đang khép lại, ngươi cần nghỉ ngơi, này đem bát thuốc này uống vào”.

Lâm Bình cũng không hỏi nhiều, sau khi cầm bát thuốc uống vào, một dòng nước ấm từ đầu lưỡi chảy xuống, cho tới bụng, nhất thời cảm giác thoải mái hơn không ít, đau đớn trên người cũng cảm thấy giảm bớt đi nhiều.

“Là người đem thân thể của ta biến thành như thế này?” Lâm Bình chỉ vào thân thể nói.

Lâm Khiếu Đường từ chối cho ý kiến, cũng không nói, sau khi kiểm tra một chút tình huống cơ thể của Lâm Bình nói “Là ai làm ngươi trở nên như vậy?”

Lâm Bình nằm ngửa tại tấm ván gỗ trên giường, thần sắc có chút đờ đẫn, “Ngày hôm qua ta đi đánh lôi đài, nửa đường bị người ta phục kích, ta cùng với đối phương hoàn toàn không phải cùng một tầng cấp, giao thủ qua hai chiêu, ta liền bỏ chạy, tên kia đuổi theo không tha, nếu không phải ta tu luyện phá thương quyết, khi gặp nguy cơ khẩn cấp có thể tăng thực lực trên diện rộng, hiện tại chỉ sợ đã bị tên kia giết chết!”

Lâm Khiếu Đường cau mày nói: “Vì sao ngươi chạy tới sau núi, sao lại không trở về Lâm phủ?”

Sắc mặt Lâm Bình trắng bệnh, giống như bị đả kích rất lớn, nhìn nóc nhà, một lúc lâu mới nói: “Khi ta chạy trốn tới hậu môn Lâm phủ, không sai biệt lắm đem tên kia bỏ rơi, ngay khi ta chuẩn bị đi vào Lâm phủ, thì đột nhiên thấy nhị trưởng lão đem theo một lão đầu xa lạ xuất môn, nhìn kĩ lão nhân kia chính là trưởng lão Vương gia, ta liền núp vào, nghe đối thoại ngắn gọn của hai người thì ta.....Khái khái.....”. Nói đến đây Lâm Bình tức giận đến mức ho sặc sụa.

Lâm Khiếu Đường bưng tới một chén nước ấm, Lâm Bình uống một ngụm rồi nói tiếp, “Thiếu chút nữa ta ra tay giết chết nhị trưởng lão, nhị trưởng lão cư nhiên dám bán đứng gia tộc, cùng Vương gia cấu kết, bởi vì cự li hơi xa ta chỉ mơ hồ nghe được mấy câu gián đoạn, cũng không thập phần rõ ràng, nhưng lại nghe được tên của người, hai lão nhi dừng lại trong thời gian rất ngắn thì chia tay, chờ lúc nhị trưởng lão đi vào nhà, ta quyết định leo tường lên vào, ai biết vừa mới leo lên tường thì ngực và bụng đau nhói, trúng ám khí, phá thương quyết kích phát tiềm năng rất ngắn, lúc đó ta đã cạn kiệt sức lực, ta chỉ một mực chạy về phía trước, bất tri bất giác chạy tới sau núi, sau đó không nhớ rõ”.

Hai người đồng thời bị phục kích, thẳng tay lấy tính mạng, hiển nhiên không phải trùng hợp, nhất định có người phía sau sai phái an bài, người phía sau dùng ngón chân cũng biết là ai.

Sự tình có chút khó giải quyết, trong lòng Lâm Khiếu Đường nổi lên một cỗ dự cảm nguy cơ mãnh liệt. “Người có hay không thấy rõ hình dáng người đánh lên?”

Lâm Bình xấu hổ buồn bực lắc đầu. “Không có, đối phương ít nhất cũng là võ vệ tiêu chuẩn, tốc độ cực nhanh, dưới tình huống cấp bách quan sát không được, nếu có thể tận mắt nhìn thấy có thể nhớ lại một chút, chỉ bằng hồi ức một chút ấn tượng ta cũng không có”.

Rất nhanh Lâm Bình sẽ đạt được cảnh giới 10 tinh võ phó, đối phương chỉ dùng hai chiêu bắt hấn xoay người bỏ chạy, chênh lệch rõ ràng.

“Người hảo hảo nghỉ ngơi cho thật tốt, tốt nhất là vận chuyển nguyên lực của người chữa thương, mau chóng làm vết thương khép lại, những sợi chỉ trên người ngươi có khả năng hoà tan không cần phải huỷ đi, ta ra ngoài bàn bạc vài chuyện!” Lâm Khiếu Đường nói xong liền đứng dậy rời đi.

Sự kiện ngày hôm qua rõ ràng là do sát thủ chức nghiệp gây ra, mà có thể thuê sát thủ chuyên nghiệp tại Tân La thành chỉ có một nơi, đó là nơi giao dịch Hoa U.

Nội bộ khu giao dịch Hoa U chia làm nhiều khu vực, chủ yếu do bốn đại khu cấu thành nơi tụ do buôn bán, Hắc Lô khu, là khu bán đấu giá và thuê làm việc.

Lâm Khiếu Đường mặc trường bào rộng thùng thình, đem khuôn mặt hoàn toàn thay đổi, người khác hoàn toàn không nhìn ra nguyên bản diện mạo của hắn, luôn luôn cảm giác có chút dị dạng, thỉnh thoảng có người chụm đầu lại ánh mắt cũng không thân thiện.

Ở chỗ này chỉ cần người có đủ tiền, gần như có khả năng thuê nhân tài mọi chức nghiệp, có thể thuê luyện được sư, cũng có khả năng thuê người chế tạo vũ khí trang bị, đương nhiên cũng có khả năng thuê sát thủ giết người.

Ở đây cho phép có chủ ẩn dấu diện mạo vốn có, Hoa U tuyệt đối không tiết lộ bất kì tin tức nào của cổ chủ, có đôi khi người được thuê cũng không biết, nếu như cổ chủ đồng ý dùng diện mạo thật gặp người, Hoa U tuyệt đối không ngăn cản.

Căn cứ vào độ khó của nhiệm vụ, thời gian hạn chế bất đồng do cổ chủ quyết định, ám sát một người bình thường, Lâm Khiếu Đường dự tính thời gian hạn chế sẽ không vượt quá mười hai canh giờ.

Vừa tiến vào cổ dong đường (phòng thuê người) liền có một tiểu thư ăn mặc gợi cảm chủ động tiếp đón, “Vị tiên sinh này, xin hỏi người cần sự trợ giúp gì ạ?”

“Ta muốn thuê sát thủ!” Lâm Khiếu Đường ngắn gọn dứt khoát nói.

Tiểu thư tiếp đón hầu như phơi bày hơn nửa thân thể hơi bất ngờ, quan sát thanh niên trước mắt một chút sau đó nói: “Mời đi theo ta”.

Tiểu thư tiếp đón đưa Lâm Khiếu Đường đi đến một gian phòng lớn bên cạnh, bên trong lộ vẻ u ám, khi quay lại cầm ra một quyển sách dày, mở ra rồi nói: “Phần trên đánh dấu sát thủ trong nước bài danh dưới 400, còn có giới cách (giá tiền thuê) thấp nhất để thuê bọn họ, căn cứ vào độ khó của nhiệm vụ sẽ có biến hoá, nhưng chỉ có tăng chứ không giảm, nếu như không có tiền hoặc là nguyên thạch, cũng có thể dùng võ khí, trang bị, đan dược hoặc là bí tịch thay thế.

Lâm Khiếu Đường vừa định tập trung xem xét, tiểu thư tiếp đón bình tĩnh đem quyển sách hơi che lại nói: “Tiên sinh, nếu muốn xem xét, xin đưa 10 tử tinh tệ”.

49. Chương 48: Tu Luyện Đột Kích.

Hấp huyết quý! Lâm Khiếu Đường thầm mắng một câu, cũng phải lấy ra 10 tử tinh tệ đưa tới, nhận lấy tử tinh tệ trên tay tiểu thư tiếp đón cũng không có bất cứ dấu hiệu gì buông ra, trên mặt cũng tỏ vẻ rất không cao hứng.

Lâm Khiếu Đường sững sốt một chút, lại lấy ra hai tử tinh tệ đưa cho tiểu thư tiếp đón, kiêu nhan lạnh lùng cuối cùng cũng lộ ra tiểu ý, thành thạo tiếp nhận tiền để vào trong nhũ câu (Vải hàng, anh em chú ý mà học tập nhé, sau lại không biết gì bị đàn bà nó đá ra ngoài!!!)

Không nghĩ tới Hoa U cư nhiên có quản lý kinh doanh tiên tiến như vậy, ngay cả tiểu thư giao tiếp cũng có, Lâm Khiếu Đường không khỏi cảm khái, loại địa phương này cũng là lần đầu tiên hắn đến, cũng may có một chút kinh nghiệm một đời kiếp trước, không thì ngày hôm nay sẽ phải xấu mặt rồi.

Cầm tiền bo, thái độ của tiểu thư tiếp đón chuyển biến một trăm tám mươi độ, một chút sử thành lễ độ nho nhã, lộ vẻ quyền rũ phong tao quả quyết, toàn bộ thân thể bắt đầu hoạt động, một đôi nhũ câu biến hình đặt trên cánh tay của Lâm Khiếu Đường, trên mặt lại làm bộ không có gì, chăm chú mở ra quyển sách, hơi thở như lan nói: “Tiên sinh, mời lật theo ta xem xét, ta sẽ liên tục đợi bên cạnh người, nếu như không mình bạch chỗ nào cứ đưa ra câu hỏi, tiểu nữ nhất định giải thích từng cái một, đến khi thoả mãn mới thôi.”

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường sáng ngời, thực ra đã phát giác nữ nhân này có tu vi ít nhất cũng là võ phó đỉnh cấp, thực sự là không ngờ được, ngay cả một tiểu thư tiếp đón cũng có thực lực như thế, Hoa U quả là không đơn giản.

Trên quyển sách có ghi chép các sát thủ, cũng không có tính danh, chỉ có tên hiệu, mở đầu là từ đỉnh nhất lưu bắt đầu.

Lâm Khiếu Đường chỉ nhìn một hồi đã tìm được cái cần tìm, “phong trung nhất diệp” mấy chữ này, bài danh vị trí 316, chức nghiệp giai vị hầu như là thấp nhất, chỉ có 6 tinh võ phó mà thôi, thế nhưng lại xếp hạng trước hơn 80 sát thủ, hầu như sát thủ khác giai vị so với hắn cao hơn, có thể nguyên nhân chính là vì tiền thuê ban đầu của người này rất thấp.

Nhưng giai vị thấp như vậy lại có thể bài danh tương đối gần đằng trước, có thể thấy được người này xác thực có điểm bản lãnh, lập tức Lâm Khiếu Đường càng coi trọng đối với bản “Vô Tung Quyết” hơn.

“Ta muốn thuê hắn!” Lâm Khiếu Đường chỉ vào tên của hắn rồi nói.

Tiểu thư tiếp đón nhìn một chút nói: “Ngài chờ!”. Nói xong li khai một lúc, rất nhanh liền trở lại, rất xin lỗi nhìn Lâm Khiếu Đường nói: “Tiên sinh, rất xin lỗi, người ngài chọn ngày hôm qua đã được người khác thuê, dường như vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, nếu không, ngài có thể chọn một người khác, ở đây còn rất nhiều người phù hợp với yêu cầu thuê người của ngài”.

Nga, vậy quên đi, sát thủ bên này của các người bài danh phân chia theo thực lực phải không?” Lâm Khiếu Đường gật đầu, thuận miệng hỏi.

Tiểu thư tiếp đón nháy mắt mấy cái nói: “Đương nhiên không hoàn toàn như vậy, bất quá cũng không sai biệt nhiều lắm, chủ yếu là căn cứ vào tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ, độ khó cùng với số lượng thuê quyết định.

“Ta làm sao biết được người này đại khái lúc nào rảnh rồi đây?” Lâm Khiếu Đường lơ đãng hỏi tiếp.

“Xin lỗi cái này ta không thể nói cho người!” Tiểu thư tiếp đón rất thẳng thắn trả lời.

“Cái gì! Nhiệm vụ thất bại!”

Một góc cách đó không xa đột nhiên có người có người kêu lên thất thanh, Lâm Khiếu Đường liếc mắt một cái, hàn quang trong mắt đột khởi, người kêu lên đúng là tên trưởng lão Vương gia trước kia tại nghị sự đường hưng binh vẫn tội Lâm Bình.

Bên cạnh trưởng lão Vương gia là một người trung niên có khuôn mặt gầy gò, ngũ quan có góc có cạnh, nhân thân như ưng, ánh mắt sắc bén dị thường, Lâm Khiếu Đường liếc mắt rất nhanh cũng bị hắn thấy được.

Một cỗ khí tức áp lực cường đại trong nháy mắt tràn ngập mà đến, cao thủ, tuyệt đối là cao thủ!

Về mặt Lâm Khiếu Đường như bình thường thu hồi ánh mắt, sau đó trung niên nhân cùng với trưởng lão Vương gia nói một câu gì đó, hai người liền li khai khỏi vị trí cũ, hướng cánh cửa đi ra ngoài.

Muốn điều tra sâu hơn, tính khả thi tựa hồ không lớn, Lâm Khiếu Đường đành phải buông tha, lại lấy ra một mai tử tinh tẻ loé sáng, tùy ý hàn huyền hai câu cùng với tiểu thư tiếp đón rồi li khai cổ dong đường.

Tuy nói không thể tiếp tục điều tra sâu hơn, nhưng tổng thể sự việc cơ bản đã rõ ràng, Lâm Khiếu Đường cố ý vòng vo trong thành một vòng, khi đi qua đại môn Vương phủ rất thâm ý nhìn thoáng qua.

Trở lại phế được phòng, Lâm Bình đang vận hành nguyên hạch chữa thương, phá thương quyết mặc dù đối với cơ thể có hại nhưng có khả năng tăng tốc độ khôi phục vết thương.

Hoàng hôn, Lâm bình rốt cuộc cũng mở mắt, mừng rỡ như điên cười ha ha, “Ha ha, rốt cuộc phá tan bình cảnh, tiến nhập một cửa tới hậu phó cấp.

Lâm Bình cứ như vậy cứ nhiên từ 9 tinh võ phó một chút liền tấn cấp 10 tinh võ phó, phá thương quyết thật đúng là một môn vũ kỹ tà môn, Lâm Khiếu Đường kinh ngạc ngoài ra cũng mong Lâm Bình li khai sớm một chút.

Thế nhưng nhân hoá đặc phức, Lâm bình tràn đầy hưng phấn, lôi kéo Lâm Khiếu Đường đi uống rượu, hàn huyên đông tây một đêm, thẩn đến buổi trưa ngày thứ hai mới ly khai.

Nhiều sự kiện liên tiếp theo nhau mà đến làm lỡ vài ngày tu luyện, Lâm Bình rời đi, Lâm Khiếu Đường lập tức tiến nhập cao giai phế được phòng.

Lúc đi vào, chuyện thứ nhất của Lâm Khiếu Đường là đem sáu cái tiểu hạp (nôm na là 6 cái hộp nhỏ) tinh xảo đặt trên bàn đá giữa phòng cho vào trữ vật giới chỉ, sáu tiểu hạp đều bị phong ấn tiểu kết trận cường đại.

Trên sáu cái tiểu hạp cũng không ghi chú rõ tên được phẩm, cũng không có bất luận ghi chú gì, chỉ đánh dấu không thể tuỳ ý mở, cực độ nguy hiểm.

Cẩn thận như thế, hiển nhiên sáu cái hộp nhỏ này chuyên dùng để đựng tối cao cao giai được phẩm trong phế được phòng, Lâm Khiếu Đường tự nhiên không khách khí thu lấy cho mình, trước đây bởi vì không có đồ vật vận chuyển chỉ có thể nhìn mà không thể mang đi.

Độc nguyên lực của những phế được này phi thường mãnh liệt, tuyệt đối không thể ly khai khỏi vòng kết giới, bất quá dị không gian của trữ vật giới chỉ giống như kết giới có hiệu quả kì diệu như nhau, thậm chí chỉ hơn chứ không kém, có thể hoàn toàn cắt đứt được liên hệ với ngoại giới của được phẩm.

Có trữ vật giới chỉ, địa phương tu luyện của Lâm Khiếu Đường sẽ không bị giới hạn trong vòng phế được phòng.

Trải qua thời gian chọn lựa cẩn thận, hơn phân nửa phế được trong toàn bộ cao giai phế được phòng đều bị Lâm Khiếu Đường thu thập vào trong giới chỉ, chỉ ít cũng có hơn một nghìn viên, những phế được này đối với mọi người đều cực kì có hại, nhưng trong mắt Lâm Khiếu Đường lại là tăng nguyên đan tốt nhất, đúng là bảo bối hiếm có.

Để an toàn, tạm thời Lâm Khiếu Đường không muốn ở lại biệt ốc của phế được phòng, thứ nhất sợ có sát thủ tới tìm, thứ hai sợ Lâm Vũ Tuyền bất ngờ đến báỉ phỏng, huống hồ tiểu tử Lâm Bình cũng thường xuyên chạy tới đây, thực sự bất lợi đối với sự tu luyện của hắn.

Lâm Khiếu Đường cùng ba người tiểu Lan dạo vài câu, để lại mấy trăm tử tinh tề, liền hướng tới phía sau núi Lâm gia bước tới, tìm kiếm nơi bí ẩn thích hợp tu luyện.

Đương nhiên, Lâm Khiếu Đường cũng không dự định đi quá xa, mỗi một đoạn thời gian cố định đều có gia tướng Lâm gia vận chuyển phế được tới, trong khoảng thời gian này hắn dự định sẽ hiện diện.

Đối với hoàn cảnh nơi tu luyện, Lâm Khiếu Đường cũng yêu cầu không cao, chỉ cần thanh tịnh một chút là được, đi khoảng hơn 10km sơn đạo, rốt cuộc tại một nơi dưới chân ngọn núi tìm được một chỗ huyệt động thiên nhiên, bất quá không gian sơn động gần nghìn thước vuông cũng đủ cho Lâm Khiếu Đường sử dụng.

Một hơi liền ăn ba lap hạ giai nhị cấp phế được, Lâm Khiếu Đường lập tức đả toạ hấp thu được lực, với giá trị nguyên lực 2 tinh võ vệ của hắn hiện nay, có khả năng nhẹ nhàng hấp thu được lực của loại phế được hạ giai này, đương nhiên chỉ là bộ phận tinh hoa, còn những bộ phận khác vô luận là còn dùng được hay vô dụng, Lâm Khiếu Đường bài trừ hết thảy ra bên ngoài cơ thể.

Thời gian là tất cả, hiện tại suy nghĩ của Lâm Khiếu Đường không chỉ là vấn đề ba năm giới hạn, còn có vấn đề Vương gia trả thù.

Đấu luyện tầng thứ ba cần dùng một môn đề giai vũ kĩ và một môn cao giai vũ kĩ đồng thời tu luyện, Lâm Khiếu Đường lựa chọn “đạn hoa chỉ” trong “cơ bản công pháp” cùng với hồn liệt chỉ đệ nhị trọng song song tu luyện.

“Đạn hoa chỉ” là một môn đề giai tam cấp nhập môn vũ kĩ, cần nguyên lực hỗ trợ, sau khi tu luyện đại thành có khả năng trong nháy mắt phóng ra một đạo kinh khí tiến hành công kích, chỉ cần nguyên lực dư thừa, có thể phát ra cuộn cuộn không ngừng.

Hồn liệt chỉ đệ nhị trọng, kỳ thực là đệ nhất trọng song phát, đồng thời đi qua hai đầu ngón tay tụ tập phóng ra hai quang đạn nguyên lực cường đại.

Có kinh nghiệm tu luyện tầng thứ nhất và tầng thứ hai, khi tu luyện tầng thứ ba Lâm Khiếu Đường đã rõ ràng hơn rất nhiều không phải đi đường vòng, tốc độ linh hội đề cao rất nhiều .

Cùng lúc đó Lâm Khiếu Đường triển khai đào sâu nghiên cứu đối với quyển “Vô tung quyết”, có vũ kỹ thần kì này vô luận dưới tình huống như thế nào, tác dụng đều là phi thường.....

50. Chương 49: 8 Tinh Võ Vệ.

Phục dụng đại lượng cao giai phẩm được, khiến cho nguyên lực giá trị của Lâm Khiếu Đường điên cuồng tăng cao, dùng một ngày ngắn dăm để hình dung cũng không quá đáng.

Khi tiêu hoá khoả hai trăm linh một nhất phẩm hạ giai phẩm được, Lâm Khiếu Đường đã ở tại trong huyết động trong thời gian năm tháng, lúc này cũng là lúc Kỳ Áo đã ly khai một năm rưỡi thời gian.

Theo nguyên lực nội hạch không ngừng lớn mạnh, Lâm Khiếu Đường đối với sự hấp thu được lực của hạ giai phẩm ngày càng yếu, trước kia một khoả có thể tăng trên dưới 10 độ, hiện tại phục dụng hai khoả miễn cưỡng cũng chỉ tăng 3 độ mà thôi.

Đương nhiên Lâm Khiếu Đường hấp thu chỉ là bộ phận tinh hoa nhất, lãng phí đại lượng cũng khó tránh khỏi, nhưng để truy cầu tốc độ tăng trưởng, cũng chỉ có thể làm như vậy, căn bản không dư thừa thời gian hấp thu bộ phận khác.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Khiếu Đường cố định thời gian đi xem xét phẩm được phòng, để chứng tỏ mình chưa biến mất, thế nhưng Lâm Bình mỗi lần tìm hấn đều không thấy bóng dáng.

Nếu Vương gia đã động tâm muốn giết người, Lâm Khiếu Đường đối với bọn họ phải có chút phòng bị, căn dặn tiểu Lan hàng ngày đến các khu giao dịch của Hoa U xem xét xung quanh, ngư long hỗn tạp, tin tức hiển nhiên cũng tương đối linh thông.

Hiện nay, tiểu Lan đã bước vào nhất tinh võ vệ, phi vũ có chút thành tựu, làm những việc như vậy, hiển nhiên là thuận buồm xuôi gió, cũng chỉ có nàng biết chỗ tu luyện bí mật của Lâm Khiếu Đường.

Một loại biến hoá thoảng nhẹ nhàng phát sinh trên người Lâm Khiếu Đường, vô luận là khí chất, nhân thân đều trở nên mạnh mẽ hơn, nửa năm qua đã bước vào cánh cửa trưởng thành.

Mười bảy tuổi, trong lòng Lâm Khiếu Đường xem ra vẫn là hài tử nhưng tại nơi này đã là người trưởng thành rồi.

.

Trong rừng sơn dã u tịch....

Hô, hô, hô, chỉ nghe thấy thành âm kì lạ, không thấy bóng dáng.

Giữa núi rừng dường như xuất hiện một con quỷ mị, vô cơ phát ra những tiếng vang trong không khí, thỉnh thoảng thấy một ít cây non chưa trưởng thành bỗng nhiên lay động, một hồi rung rung sau đó lại khôi phục yên tĩnh.

Toa, toa, hai chùm quang mang phá không phóng ra, giống như dị không gian bỗng nhiên mở toang, bên trong bắn ra hai chùm quang mang giống nhau.

Thùng thùng thùng thùng đông. , thanh âm liên tiếp giống như không ngừng nghỉ xuyên thấu khoảng không, phanh....., cuối cùng là một tiếng tạc nổ mạnh.

Một vị thiếu niên không biết từ khi nào bỗng nhiên xuất hiện, lẳng lặng đứng đứng trên một ngọn cây, da ngăm đen bóng sáng, ngũ quan rõ ràng phân minh, một thân y phục vải bố, tay áo và khổ giác chỉnh tề cuộn lại tới các đốt ngón tay, rất giống một số nông dân đang cày cấy, chỉnh thể có vẻ xem ra không vượt trội, nhưng đôi con ngươi đen trong sáng từng trải đời người ẩn hàm một tia sâu sắc.

Giữa núi rừng, trên hai thân cây thẳng tắp, phân biệt có mười chín và hai mươi lỗ thủng, cuối cùng đánh trúng là mặt vách núi do nham thạch cứng rắn tạo thành, xuyên qua một thốn rồi nổ mạnh, nổ mạnh hình thành một lỗ lớn đường kính trên dưới một thước.

Thiếu niên quan sát cẩn thận vết tích do chính mình lưu lại, khe cau mày, vừa lúc vận chuyển nguyên lực nội hạch thì tựa hồ chưa đủ thành thạo, khi xuất thủ có cảm giác hơi run run, điểm bắn trúng tại vị trí có chút sai lệch, mặc dù sai lệch này cực kì nhỏ bé, nhưng thiếu niên có chút không thoả mãn.

Thiếu niên chính là kẻ bế quan tu luyện gần nửa năm Lâm Khiếu Đường, những ngày gần đây gặp phải bình cảnh, vô luận là phục dụng dược phẩm hay tu luyện tâm pháp đấu luyện, nguyên lực nội hạch không có một chút dấu hiệu tăng trưởng nào.

Lâm Khiếu Đường cảm giác nguyên lực hiện tại cần có một đoạn thời gian tiêu hoá, tạm thời không muốn tiếp tục phục dụng cao giai phế dược, vạn nhất hấp thu không được, chỉ biết hoàn toàn ngược lại, vì thế quyết định cần một đoạn thời gian tu chỉnh lại rồi nói.

Trải qua hơn năm tháng ma luyện, rốt cuộc đem “đạn hoa chỉ” và hồn liệt chỉ đệ nhị trọng thấu hiểu rõ ràng, hình thành một tân vũ kỹ tên gọi “đạn liệt chỉ”.

Mà vô tung quyết cũng đã tu luyện đến tầng thứ ba, mặc dù còn không hoàn toàn nắm giữ, nhưng phương pháp liễm khí tức cũng đủ lấy giả làm chân, chỉ cần thực lực không phải cao hơn bản thân quá lớn, e rằng sẽ rất khó phát hiện ra nông sâu của bản thân.

8 tinh võ vệ! Lâm Khiếu Đường cảm giác được bản thân đang nằm mơ, hơn một năm trước đây, bản thân là một phế vật không có nổi một tia nguyên lực, hiện nay cũng đã tu luyện đến trình độ 8 tinh võ vệ.

Với tốc độ hiện tại chỉ sợ phóng nhãn toàn bộ Hiên Viên quốc cũng không có người nào có thể đuổi kịp.

Ngay cả như vậy, Lâm Khiếu Đường cũng không một chút bị thành tích không thể tưởng tượng nổi làm cho đầu óc u mê.

Nếu không phải bản thân không sợ độc nguyên lực, coi thường tất cả các loại độc tố, trong tay đúng lúc có nhiều cao giai phế dược như vậy, phục dụng thuốc như ăn cơm, hơn nữa cực độ lãng phí tinh hoa dược phẩm, lại có vài loại cao giai vũ kỹ trong tay, trong đó tựa hồ còn có thượng cổ đấu kĩ “đấu luyện” phụ trợ.

Đúng là chứa nhiều nhân tố mà nhiều người mơ ước tập hợp lại một chỗ, mới tác thành hần của ngày hôm nay, có lẽ nếu đổi thành người khác, chỉ sợ là thành tựu có thể vượt xa phế tài như hần mới đúng, Lâm Khiếu Đường thủy chung vẫn duy trì tâm trạng thanh tĩnh.

8 tinh võ vệ, giá trị nguyên lực là 718 độ, cách mục tiêu 1000 độ còn ấy bước khoảng cách, thời gian kì hạn đại nạn còn có một năm rưỡi, đối với điểm này Lâm Khiếu Đường cũng có chút cảm giác thành tựu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hần có thể bình yên vượt qua đại nạn.

Thế nhưng, hiện tại uy hiếp tính mệnh cũng không chỉ có đại nạn đó mà thôi, trong hơn năm tháng, Vương gia không phải một lần phái người điều tra tông tích của hần, phụ cận phế dược phòng cũng có chút dấu vết khả nghi, nhưng tựa hồ đối phương cũng có điều gì đó cố kỵ, cũng không xâm nhập quá sâu.

Cách hơn trăm trượng trong rừng núi có chút rung động, khoe miệng Lâm Khiếu Đường hiện lên nét cười nhạt, từ trên ngọn cây cao mấy trượng nhảy xuống, vũng vàng đáp xuống đất.

“Xem chiêu!” Thanh âm như chuông bạc cấp bách hô tới, tiếng chưa tới người đã hiện.

Ba.....

Tiểu quyền bạch ngọc đánh vào một bàn tay to.

“Lão đại, người càng ngày càng mạnh, không chơi với người, thật mất mặt., trước đây còn có thể giao thủ mấy chiêu, hiện tại di chuyển cũng không di chuyển một chút đã hoá giải được một kích sấm sét của bản cô nương, tổn thương tự tôn quá rồi”. Tiểu Lam có chút tâm lí bất bình làm nũng nói.

Nha đầu này mỗi lần tới đều có chuyện, Lâm Khiếu Đường lắc đầu cười, ánh mắt lộ ra một vẻ thương yêu dịu dàng, khiêu khích nói: “Còn muốn phục dụng dược thảo của ta hay không?”

Tiểu Lan khoa trương thối lui thất thanh: “Đừng, đến bây giờ cái bụng vẫn còn đau, đánh chết ta cũng không phục dụng cái loại dược phẩm quỷ quái này”.

Nhìn biểu tình tiểu Lan nghĩ mà sợ, Lâm Khiếu Đường thiếu chút nữa bị chọc cười: “Ngày hôm nay đã tìm được tin tức gì?”

Tiểu Lan cảm thấy bị trêu đùa, làm mặt quỷ trả thù, mới âm dương quái khí nói: “Cũng không có đại sự gì, đơn giản là tộc trưởng tỷ tỷ vẫn đến phế được phòng tìm người, sau đó cũng là hơn nửa ngày”.

“Nha đầu chết tiệt kia, hảo hảo nói, lần trước không phải theo như người nói, loại chuyện này sẽ không đến nói cho ta hay sao!” Lâm Khiếu Đường nghiêm mặt nói.

Tiểu Lan thè chiếc lưỡi nhỏ nhắn hồng hồng, lộ ra dáng vẻ ta mới không sợ người, bắt quả lần thứ hai ngữ điệu rõ ràng nghiêm túc hơn: “Lão đại, người thật là hung ác a, ta có thể không giúp người làm việc nữa nha!”

Mỗi lần cùng tiểu nha đầu kia nói chuyện, Lâm Khiếu Đường luôn luôn thoải mái không cần lí do, cười nói: “Đánh người còn chưa làm, sao lại là người hung ác!”

Khuôn mặt xinh đẹp không chịu thua kém của tiểu Lan hơi đỏ lên, ngoài miệng lại là lên mặt nạt người nói: “Cũng không kém nhiều lắm, được rồi, nói chính sự, hiện tại thế lực tại Tân La thành của Lâm gia hầu như bị Vương gia thôn phệ không còn bao nhiêu, vũ khí phò đã hoàn toàn bị đóng cửa, còn phải cắt nhường mấy con phố, duy nhất còn có thể cùng với Vương gia chống lại cũng chỉ còn hơn mười gian được phò, hiện tại một ít tiểu bang thế lực trước kia không dám cùng Lâm gia đối nghịch có lúc cũng làm loạn, Lâm gia hiện tại đang bị cô lập, ta xem nhiều nhất hai năm sau sẽ phải cúi đầu thuận phục”.

Lâm Khiếu Đường nhíu mày, “Không đến mức như vậy chứ, Lâm gia rốt cuộc cũng có chút tích lũy, hưởng hồ tộc trưởng hiện tại cũng rất tận tâm tận lực, người tuổi còn trẻ đầy hứa hẹn cũng không ít, Vương gia có năng lực lớn như vậy?”

“Nói thì nói như vậy, nếu có quý bên trong, có năng lực hơn nữa cũng không tốt, cái này người cũng không phải không biết, đương nhiên rồi, tình huống cũng không hoàn toàn không xong như ta nói, ta chỉ là không quen nhìn mấy lão già này mà thôi, vị mỹ nữ tộc trưởng kia thực ra vì chần hững gia tộc cũng đã phí không ít tâm sức, hiện tại bắt đầu bốn năm một lần lễ thành nhân, có người nói thỉnh không ít cao thủ đến đây tham quan học tập, trong đó có hai ba đại môn phái cũng đến xem, ta nghĩ mỹ nữ tộc trưởng muốn cho những đại môn phái này lựa chọn một ít tộc nhân thu nạp, hảo danh chính ngôn thuận tìm được chỗ dựa vững chắc, đây cũng là một biện pháp rất không sai, nếu như thực sự thành công, sau này Vương gia sẽ phải thu liễm không ít”. Tiểu Lan nghiêm trang nói.

“Ta nghĩ không hẳn!” Lâm Khiếu Đường kiên quyết nói.

51. Chương 50: Nữ Nhân Lưng Mang Số Phận Gia Tộc.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên ánh sáng nhàn nhạt, thản nhiên nói: “Cái này hướng đến sâu cấp độ mà nói, Vương gia thuộc đạo tông, Lâm gia thuộc võ tông, ta thấy mặt ngoài thì là hai gia tộc trong một toà thanh tranh giành đoạt lợi lẫn nhau, thế nhưng thế lực hai nhà tương đương, từ một phương diện mà nói, thực lực Lâm gia còn muốn cao hơn Vương gia, bất luận là ai muốn thôn phệ đối phương, sẽ không dễ dàng như vậy, chí ít trong khoảng thời gian ngắn sẽ không làm được, thế nhưng hiện tại Vương gia lại làm được, hơn nữa làm rất đẹp, người nghĩ Vương gia chỉ dựa vào chính bản thân bọn họ sao?”

Tiểu Lan hiểu ra, “Lão đại, ý của người là, phía sau Vương gia kì thực đã có chỗ dựa vững chắc, bằng không sẽ không lo ngại cái gì như vậy!”

Lâm Khiếu Đường gật đầu nói: “Cái này hầu như có thể khẳng định, đạo tông và võ tông mấy nghìn năm qua vẫn bất hoà, tranh đấu giữa hai bên chưa bao giờ đình chỉ, đôi khi kịch liệt hơn một chút, có đôi khi ôn hoà hơn một chút, ba trăm năm trước hai tông bạo phát chiến tranh dữ dội, kết quả chân nguyên khí song phương đại thương tổn, sau đó nghỉ ngơi dưỡng sức, sợ là lưu lại tai hoạ ngầm vô pháp bù đắp, bởi vậy đàm phán đình chiến, kí kết hiệp định gì đó.

Trong ba trăm năm qua vẫn yên ổn sống với nhau, nhưng nội bộ vẫn liên tục minh tranh ám đấu, chỉ là không quá kịch liệt mà thôi, hiện tại đã ba trăm năm qua đi, cần dưỡng sức cũng đã dưỡng sức rồi, nguyên khí cũng đã khôi phục đủ, một màn chiến tranh mới mơ hồ lại mở ra, Vương Lâm hai nhà tranh đấu trong

Tân La thành, kì thực chỉ là một trận chiến quy mô nhỏ mà thôi, bởi vì võ tông hiện nay thanh thế xa không bằng đạo tông to lớn, vô luận tại nhân gian hay quan phủ, ảnh hưởng của đạo tông vượt xa võ tông, tuy nhiên đạo tông còn chưa đủ cường đại đến mức nhất cử tiêu diệt võ tông, nhưng từng chút từng chút thôn phệ võ tông thì cũng có thể làm được, đại kết quả cũng là do nhiều tiểu kết quả tạo thành, tranh đấu của hai nhà Vương Lâm, đó là vô số tiểu kết quả hình thành.

Tiểu Lan chu miệng thành hình tròn, tạo ra bộ dáng hiểu được nói: “Thì ra Lâm gia lần này dù tìm được chỗ dựa vững chắc, cũng chỉ có thể lệ thuộc vào võ tông tông phái, từ cái nhìn đại cục mà nói, vẫn như cũ Lâm gia không bằng Vương gia, Vương gia hiển nhiên cũng sẽ không e ngại”.

Lâm Khiếu Đường xoa xoa đầu tiểu Lan, phẳng phất giống như một vị trưởng bối đối với một vị vãn bối, “Ha ha, không sai biệt lắm là như vậy, thông minh, thật thông minh!”

Tiểu Lan rút đầu lại, muốn tránh khỏi bàn tay to, nàng cũng không phải tiểu hài tử, nhưng không biết vì sao dưới chân như cắm xuống đất không nhúc nhích, tiếp nhận sự vuốt ve của lão đại, có lẽ là duyên cớ từ nhỏ mất đi song thân, thế giới nội tâm rất khát vọng tình thân, bất quá đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng vẫn vĩnh viễn không khuất phục nói: “Lão đại, ta cũng không phải tiểu hài tử nữa, đừng sờ đầu của ta!”

Lâm Khiếu Đường vui vẻ cười: “Còn nói chính mình không phải tiểu hài tử, có người lớn như người vẽn cái môi lên cao như vậy hay sao?”

“Hơn nữa cơ, nữ hài tử bình thường đều như vậy, có cái gì kì quái đâu, cái này gọi là khả ái, hiểu hay không?” Tiểu Lan tranh luận nói.

“Đúng nga, hảo hảo khả ái nha!” Vừa nói, Lâm Khiếu Đường vừa tươi cười đầy mặt càng đưa tay sờ sờ.

Tiểu Lan bộc lộ một bộ mặt hung ác, một đôi răn tiểu lão hổ lộ ra, “Lão đại, đừng trách ta không nhắc nhở người nga, ta là động vật ăn thịt, nhìn thấy móng vuốt không xác định đưa ra nhịn không được sẽ cắn một phát a!”

“Con mèo nhỏ phát uy không đủ gây sợ hãi, ta đi trước!” Chân Lâm Khiếu Đường khẽ nhúc nhích đã thấy bóng người cách đó mấy trượng.

“Lão đại thôi, phơi lão đại, chỉ biết khi dễ tiểu cô nương! Cẩn người!” Tiểu Lan giương nanh múa vuốt hướng phía thân ảnh xa xa mà rít gầm giữ.

“Chính mình tự thừa nhận là tiểu cô nương, còn nói là không phải tiểu hài tử, tiếp tục lưu ý động tĩnh Vương gia, mấy ngày nay ta sẽ đợi tại phế dược phòng!” Thanh âm từ lớn biến thành nhỏ dần, thực sự rõ ràng, có thể thấy được tốc độ người nói cực nhanh.

“Thật là tức chết ta!” Tiểu Lan mạnh mẽ giậm chân, sau cùng lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó, quay về hướng xa xa lo lắng hô lớn: “Lão đại, lão Tam Tử tìm người, hắn đã đạt được 10 tinh võ pho rồi, hỏi người có hay không thực hiện hứa hẹn trước kia”.

Cũng không có hồi âm, tiểu Lan thở phì phì hít sâu một hơi, thân ảnh chợt loé biến mất không thấy.

Với thính lực hiện tại của Lâm Khiếu Đường, tiếng la lớn của tiểu Lan dĩ nhiên là nghe thấy rõ ràng, chỉ là chuyện này hắn cũng không có đối sách tốt đẹp, lợi dụng im lặng cư xử, trước kia hắn đáp ứng lão Tam Tử, chỉ cần hắn đạt được trình độ 10 tinh võ pho thì sẽ tới Vương gia giải cứu Hoàng Nhất Dao, thế nhưng với sự kiện ma phí tán nửa năm trước làm Lâm Khiếu Đường đối với Hoàng Nhất Dao có chút bài xích, xuất phát từ tư tâm thực sự muốn cho hắn nếm chút đau khổ, tại Vương gia đợi ta một thời gian, hảo hảo xem xét lại bản thân.

Bởi vì Lâm Khiếu Đường mang đi một bộ phận lớn phế dược, hiện nay mùi vị bốn phía phế dược phòng đã rất nhạt, làm cho độc nguyên lực khó chịu cũng hầu như tiêu tán hết.

Một con đường nhỏ hẹp dài trong rừng xoay quanh sơn thể, từ cửa chính phế dược phòng kéo dài tới sơn thể dưới chân hậu viện Lâm gia.

Một bóng hình lam sắc xinh đẹp từ xa đến gần, một vị da thịt như ngọc, một nữ tử mỹ lệ không thể khinh nhờn chậm rãi bước tới, đi trong rừng núi như thể tiên tử xuất trần hạ phàm mời gọi phàm nhân ngắm nhìn

mà say mê, chỉ là vị nữ tử này nhìn qua bất quá rất trẻ chỉ trên hai mươi tuổi nhưng trên khuôn mặt nhỏ xinh lộ ra vẻ sầu khổ dày đặc, nữ tử ấy chính là Lâm gia tộc trưởng Lâm Vũ Tuyền.

Đã nhiều ngày vị mỹ nữ tộc trưởng này vì gia tộc đã phải tổn tâm tổn sức mỗi ngày đều đến tìm một người nào đó, phương thuốc trước kia cuối cùng cũng giúp cho Lâm gia vượt qua cửa ải khó khăn, thế nhưng trước kia đã phân chia rõ ràng, thế mà người nào đó vẫn chưa từng đến lấy, tự nhiên thất tung, thế nhưng gia tướng đưa phế được tới vẫn nói người nào đó vẫn luôn ở đó.

Có một lần Lâm Vũ Tuyền đặc biệt buông vụ sự trong tay, cùng gia tướng đưa phế được tới tìm người, nhưng lại tìm không được, giống như chỉ cần nàng có tại địa phương ấy, người đó sẽ không xuất hiện, cảm giác nhưng không ở cùng một không gian.

Lâm Vũ Tuyền tới là để đưa tiền, nhưng rất nhiều lần tới đưa nhưng cũng không một lần đến tay người đó, trên người luôn mang theo một số tiền đáng kể, vẫn còn một nhân tình thật lớn, điều này làm cho cuộc sống của nàng ngày càng khó khăn

Cái này giống như một nỗi ám ảnh luôn luôn quay xung quanh Lâm Vũ Tuyền, muốn nàng quên người nào đó đi cũng gian nan, hơn nữa trước đây hoài nghi muốn cho người nào đó khôi phục trắc thí của gia tộc, nỗi tò mò đối với người này ngày càng tăng lên, thường thường chỉ cần có thời gian sẽ tìm đến, nhất là muốn đưa hết bút tiền tài trong tay, đại gia thanh toán xong thì sẽ không thiếu nợ nhau nữa, hai là muốn lôi kéo người nào đó tham gia trắc thí của gia tộc, sắp tới chính là lễ thành nhân hàng năm, Lâm Vũ Tuyền thủy chung cho rằng phán đoán của mình không sai, tên kia sẽ không yếu như nhìn qua bên ngoài.

Thế nhưng làm Lâm Vũ Tuyền không hiểu chính là, một người vì sao phải giả bộ làm phế vật nhiều năm như vậy, từ khi sinh ra đã bắt đầu giả bộ? Cái này tựa hồ rất không hợp lí, huống hồ coi như là đúng như vậy, người này ẩn nhẫn cũng quá thâm rồi.

Quả đúng như thế mà nói, lòng dạ của người này quá sâu, tính tình thật kiên nghị, sợ là thế gian khó có.

Một đường đi tới, đôi mi lá liễu thanh thủy thủy chung nhú sát vào nhau, chuyện làm Lâm Vũ Tuyền phiền lòng, thực sự là rất nhiều, một người mà lưng mang theo số phận gia tộc quả là rất thảm, một người là nữ tự lưng mang theo số phận gia tộc thì lại càng đáng buồn, đáng thương.

Mà người dưới tình huống như vậy, nữ nhân thương cảm này còn có thể nghĩ đến một người khác cùng với chuyện tình của người đó, nghĩ đến việc thiếu nợ hẳn một bút tiền cùng một cái nợ nhân tình, không khỏi có chút hoạt kê, mà Lâm Vũ Tuyền chính là người như thế, một nữ tử có nội tâm trách nhiệm rất mạnh.

Sơn đạo này gần nửa năm qua, Lâm Vũ Tuyền đã đi qua vô số lần, so với hai mươi năm trước đây số lần đi tổng cộng còn muốn nhiều hơn, mỗi cuối tuần đại khái có hai lần như vậy, có đôi khi liên tục đến ba lần.

Nói đến cũng lạ, lúc đầu cũng không có mục đích gì, tìm người không được lại có điểm cấp bách, thậm chí tức giận, thế nhưng một thời gian trôi qua cũng lại trở thành thói quen, có đôi khi cũng chỉ vì tản bộ mà đi (mấy câu này hơi khó diễn tả, đành phang tạm), trong lúc từng bước đến đây, thả lỏng tâm tình, hít thở một chút không khí thanh tân núi rừng, tâm tình nhiều ít có điểm tốt hơn.

Hôm nay rốt cuộc là vì đến đưa tiền hay là tản bộ, chính Lâm Vũ Tuyền cũng thực không rõ, chỉ là nhìn phế được phòng có một loại cảm giác thân thiết, kì thực đến một chút nhìn ngắm một chút cũng cảm thấy thân thiết.

Một đường đi tới, tâm tình không vui đã có chút nhẹ nhàng, chính tại lúc này, con người đen của Lâm Vũ Tuyền chợt lộ, cảm giác có chút không đúng....

“Là ai? Đi ra!”

Vừa mới vào trong sân ngoài, Lâm Vũ Tuyền liền có cảm giác phía sườn đông có người.

52. Chương 51: Vô Vê Và Đạo Vê.

Một thân ảnh thông dong chậm rãi từ sau phòng ốc đi ra, vóc dáng người này không cao, mặc một bộ đạo bào hơi sắc, khuôn mặt hơi mập, đôi con mắt chỉ bằng to một nửa người bình thường lộ ra tia bất định,

không biết chú ý cái gì.

Từ thần sắc không tập trung của người này xem ra đối với việc bị phát hiện cũng không lo lắng, hai tay nhàn nhả đặt sau lưng, điệu bộ bước đi có chút cổ quái.

“Người là ai? Lén lút trốn ở sau núi Lâm gia có chuyện gì?” Trên mặt Lâm Vũ Tuyền hiện lên một cỗ hàn khí bức người.

Người mặc hôi sắc đạo bào mỉm cười, hơi hơi hạ thấp người nói: “Tại hạ Bao Mộc Bạch, bình thường vân du qua nơi này. Lưu luyến mỹ cảnh xung quanh, vì vậy dừng lại thưởng thức, thấy lưng núi này có phòng ốc người ở liền đến xin chén nước uống, cũng không muốn có người nhìn thấy, đột nhiên thấy cô nương đi tới, sợ bị hiểu lầm cho nên....”

“Hiểu lầm? Có cái gì hảo hiểu lầm?” Căn bản Lâm Vũ Tuyền không tin đối phương nói xằng bậy, nếu không phải cảm giác được tu vi đối phương không thấp, sợ là đã sớm động thủ, xông vào cấm địa Lâm gia, cho dù có một trăm lí do cũng là vô dụng.

Chỉ là đạo nguyên lực trên thân người này rất kì quái, Lâm Vũ Tuyền vẫn có thể khẳng định tu vi của người này không yếu, chí ít cũng là một đến năm tinh đạo vệ, tại Tân La thành này coi như là một cường giả, thế nhưng chính mình lại chưa từng gặp qua hắn.

Thần sắc Bao Mộc Bạch khẽ động, trả lời: “Không bắt chuyện chào hỏi đã tự tiện xông vào nơi này, chung quy cũng là không tốt lắm, cô nương lượng thứ?”

Người này rõ ràng giả ngu, Lâm Vũ Tuyền lạnh lùng cười, nhìn bốn phía xung quanh, cuối cùng dừng lại trên đại môn phế được phòng, khóa đá đặc chế rõ ràng bị người khác động chạm qua, có vết tích phá hỏng, hơn nữa vết tích rất mới.

“Trên tay ngươi cầm vật gì vậy?” Đôi mắt phượng trong trẻo của Lâm Vũ Tuyền nhìn thẳng đối phương.

Sắc mặt Bao Mộc Bạch khẽ biến. “Cô nương, ta cũng không nhận biết ngươi, tựa hồ không cần phải....Trả lời vấn đề này a?”

Lâm Vũ Tuyền sớm có dự liệu, lạnh lùng nói: “Đây là cấm địa Lâm gia, ngươi thật to gan, tự tiện xông vào còn muốn trộm cướp, ngươi khi Lâm gia không có người sao?”

Bao Mộc Bạch vừa muốn đáp lời, một luồng kinh khí cường liệt phóng thẳng vào mặt mà đến, liền đem lời định nói nuốt trở lại, vội vàng đề khí, chặt vật tránh khỏi.

Chưa nói đã đánh, đánh đến nỗi Bao Mộc Bạch trở tay không kịp, càng không nghĩ tới đối phương mới bắt đầu đã dùng toàn lực, nếu không không phải dưới chân còn có chút công phu, sợ là lần này đã phải thụ thương.

Bàn tay Lâm Vũ Tuyền duỗi ra, một thanh trường kiếm lam sắc xuất hiện trong lòng bàn tay, không đợi đối phương đứng vững, thân hình như bay phóng tới, chỉ thẳng yếu huyệt của đối phương.

Đương.....

Một tiếng chuông thanh!

Trường kiếm đâm trúng một thân một đoạn đao màu đen, thứ sau người Bao Mộc Bạch rút cuộc cũng rút ra, thanh đoản đao nhỏ nhanh chóng cắm lên tay chống đỡ.

Vũ khí vẫn nắm trong tay để phía sau, hiển nhiên dụng tâm của đối phương không tốt lành gì, Lâm Vũ Tuyền tức giận, nguyên lực toàn thân phát ra đến đỉnh phong, thực lực đối phương không kém, đánh lâu bất lợi, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Dưới tình huống thực lực tương đương, đạo tông lưu phái mạnh hơn võ tông, hơn nữa càng thích hợp đánh lâu dài, du đấu từ trước đến nay vẫn là trò sở trường của đạo tông, nếu như nhường đạo tông xuất ra pháp bảo thì võ tông mười trận chắc bại đến chín trận.

Bất quá người dưới sự cấp còn chưa có khả năng trang bị cho mình pháp bảo pháp bảo đầy đủ, sự cấp là tiêu chuẩn thấp nhất.

Bao Mộc Bạch không thèm đáp lại, hiển nhiên chút tiểu kỹ này đã sớm tìm hiểu rõ, một thanh đoản đao màu đen nho nhỏ, bỗng nhiên biến lớn, trên thân thanh đao dữ tợn có khắc rất nhiều đồ đằng.

Không hiểu vì sao, đột nhiên Lâm Vũ Tuyền có một chút nôn nao, tâm thần không yên, đặc biệt khi nhìn về phía thanh đoản đao hắc sắc, cảm giác nôn nao càng thêm mạnh mẽ.

Đạo tông vẫn thường có thuật pháp thần bí, điều này làm cho một số lưu phái võ tông tương đối đơn điệu rất là đau đầu.

Mạnh mẽ cắn đầu lưỡi, Lâm Vũ Tuyền có chút rung mình, tựa hồ khá hơn một chút, nâng kiếm lần thứ hai công kích tới, lần này Bao Mộc Bạch đã có phòng bị, tay cầm một thanh đao màu đen, thành thạo cùng đối phương đối mặt giao chiến.

Công kích hồi lâu làm Lâm Vũ Tuyền có chút sốt ruột, tiếp tục kéo dài, chỉ sợ có nguy hiểm, thân phận người này bất minh, nếu thực sự thất bại chẳng biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Song phương tách ra đối mặt, cũng đã giao thủ qua mười hiệp, thoát nhìn thì lực lượng ngang bằng nhau.

Thế nhưng đang trong cuộc làm Lâm Vũ Tuyền càng đánh càng sợ hãi, đối phương rõ ràng có bảo lưu, hơn nữa sát chiêu không nhiều lắm, tựa hồ có điều cớ kị, cũng không muốn tổn hại đến chính mình, hơn nữa một mực đem chính mình dẫn đến tử lộ cạn kiệt sức lực.

Đình, Lâm Vũ Tuyền mạnh mẽ huy vũ một đạo kiếm khí sắc bén, trong nháy mắt chém, khảm, đâm mấy chiêu, khéo léo ép đối phương thu lại một khoảng cách nhất định.

Khuôn mặt nghiêm túc, Lâm Vũ Tuyền nhẹ cắn môi dưới, một thân trừ y lam sắc không gió tự phát phơ, vài sợi tóc mềm mại cũng bị một luồng kinh khí nâng lên bay tứ tán, so với lúc trước còn mạnh hơn vài thành từ trên người Lâm Vũ Tuyền phát ra.

Đúng là đã đến đỉnh phong 5 tinh võ vệ, chỉ kém một bước nhỏ liền đột phá bước vào đại môn 6 tinh võ vệ, Bao Mộc Bạch cũng có chút nao nao, hiển nhiên không ngờ tới Lâm Vũ Tuyền lại có tu vi cao đến như vậy.

Thanh mộc kiếm quyết!

Vũ kỹ cực mạnh của toàn tộc Lâm gia, thuộc về nhân giai trung cấp vũ kỹ kiếm pháp.

Thần sắc Bao Mộc Bạch không biến, lộ ra vẻ vài phần thưởng thức nói: “Đây là thanh mộc kiếm quyết mà Lâm gia các người vẫn vì nó mà kiêu ngạo? Có người nói nó là do Lâm gia lão tổ tông năm trăm năm trước một đời hoàng kim lưu lại, hôm nay vừa thấy quả nhiên bất phàm, bất quá cũng không quá thần kỳ như ngoại giới đồn đại a!”

“Bớt sàm ngôn đi!” Lâm Vũ Tuyền gầm lên một tiếng, cả người hoá thành thanh mang giống như điện lưu đánh về phía Bao Mộc Bạch.

Thanh sắc kiếm mang bay vùn vụt xung quanh, Bao Mộc Bạch thu hồi vẻ mặt dễ dàng lúc trước, vẻ mặt nghiêm trọng chống đỡ mỗi một thanh mang bắn về phía bản thân.

Trên người Bao Mộc Bạch mơ hồ nhìn thấy một tia kinh khí màu vàng đất bao trùm mặt ngoài thân thể, đột nhiên, trong tay hiện lên một “hoàng phù”, trong miệng mặc niệm cái gì đó, cuối cùng khẽ quát một tiếng, phóng “hoàng phù” ra.

Một đạo lôi điện từ trên trời giáng xuống, phóng thẳng vào chỗ Lâm Vũ Tuyền, kiếm bộ (bộ pháp trong kiếm quyết) dao động, chặt vật tránh thoát một kích, nhưng bị dư uy kích chấn.

Kinh lực cường đại đem Lâm Vũ Tuyền đẩy đi mấy trượng mới đứng vững thân hình, bờ môi mềm mại mê người chảy xuống một vệt máu không tương xứng.

“Sách sách sách!” Bao Mộc Bạch không ngừng lắc đầu chắc lưỡi, “Người xem đó, người xem đó, hôm nay đem tiểu mi nhân biến thành như vậy, rất đáng tiếc a, có lỗi, cô nương không bằng hôm nay chúng ta dừng tại đây, tại hạ hướng đến nàng bồi tội, ngày sau nếu có cơ hội thích hợp sẽ đăng môn viếng thăm, nàng để tại hạ li khai a?”

“Mơ tưởng!” Lâm Vũ Tuyền kiêu nộ lau vết máu khoé miệng, không hề thương lượng ứng thanh nói.

“Hanh, ta phải đi, ngươi ngăn được sao?” Trong mắt Bao Mộc Bạch chợt loé tia ngoan độc nói.

Một người muốn li khai một người sống chết không cho đi, nếu luận về thực lực thì thực tế hai bên ngang bằng nhau, thế nhưng thủ đoạn của Bao Mộc Bạch rõ ràng phong phú hơn Lâm Vũ Tuyền rất nhiều.

Chỉ nói điện phù vừa rồi, uy lực không gì sánh được, nếu không phải Bao Mộc Bạch cố ý trì hoãn thời gian phóng ra, Lâm Vũ Tuyền muốn tránh sợ là không được, hơn phân nửa sẽ bị đánh trúng.

Bất quá Bao Mộc Bạch phải lấy ra lôi điện phù cũng là đau lòng khôn siết, hẳn phải dùng hơn mười khối nguyên thạch mới đổi được một tấm lôi điện đạo phù, dùng trên một người không thể giết quả là có chút lãng phí.

Lâm Vũ Tuyền trong trạng thái hung hăng không sợ chết, làm Bao Mộc Bạch càng dần càng tức giận, nữ tử xinh đẹp, tư sắc động nhân như vậy thế gian ít có, không thể tưởng tượng nổi tính cách bướng bỉnh như vậy.

Toàn thân Bao Mộc Bạch loé lên hoàng quang, khí thể hoàn toàn bất đồng, tựa hồ đã tới 6 tinh đạo vệ tiêu chuẩn, một thanh hắc sắc đại đao giống như không trọng lượng, trong tay hắn đang huy vũ càng lúc càng nhanh.

Nhân giai trung cấp đạo kỹ “cổn thạch đao pháp”, một loại đao pháp phối hợp thổ hệ đạo nguyên lực thi triển.

Đương, đương....

Không đến nửa giây, ba chiêu đã qua, trường kiếm trong tay Lâm Vũ Tuyền đã rời khỏi tay bay đi, thẳng tắp cắm trên thân cây khô cách đó mấy trượng, chỗ cái cổ trắng nõn hoạt nộn rõ ràng thấy một thanh đao màu đen.

“Bây giờ để ta đi được chưa?” Bao Mộc Bạch tức giận nói.

“Ngươi giết ta đi!” Kiêu nhan Lâm Vũ Tuyền bất động, không một chút sợ hãi, đôi mắt thanh tú rung rung nhắm lại.

“Hảo một liệt nữ, nếu không phải lập trường hôm nay giữa hai chúng ta có vấn đề, thực muốn cùng cô nương kết giao một phen, cũng coi như một mỹ sự!” Bao Mộc Bạch cảm thán nói.

Lâm Vũ Tuyền cũng chỉ nhắm mắt lại không nói gì.

“Giết nàng!” Trong sơn lâm u ám truyền đến một thanh âm khàn khàn.

Về mặt Bao Mộc Bạch sững sốt, quay sang phía u tối không giải thích được nói: “Lúc trước không phải nói không thể giết sao? Giữ lại còn có chỗ dùng!”

Lâm Vũ Tuyền mạnh mẽ mở mắt ra, nhìn về phương hướng âm thanh khàn khàn phát ra, thân thể mềm mại không thể tự chủ được có chút run nhẹ, không nói đến vấn đề không phát hiện ra đối phương tồn tại, chỉ riêng việc hiện tại đối phương truyền âm có nguyên lực thâm hậu, chí ít cũng là đạo vệ đỉnh cấp.

Bao Mộc Bạch cũng không hạ thủ được, thần sắc có chút loé lên bất định, chỉ chờ chớp lát, thanh âm âm trầm khàn khàn lại nói: “Ngươi không động thủ, ta đến!”

Sâu trong sơn lâm cuồng phong nổi lên bốn phía, một đạo bóng đen cuộn gió mà đến, trong nháy mắt đến bên cạnh Bao Mộc Bạch.

Bao Mộc Bạch bị cường thế xuất hiện của đối phương làm cho sững sốt, một luồng nguyên lực cường đại hầu như ép tới hắn mà đến, đó là tu vi đạo vệ đỉnh cấp sao? Có chút đáng sợ.

Sắc mặt người này xanh đen, trên người tản mát ra một cỗ hắc khí quỷ dị, làm cho nội tâm sinh ra sự chán ghét, một thân hắc sắc trường bào, đem toàn bộ thân thể che kín lại, bao gồm khuôn mặt đạo người.

Chỉ có hai bàn tay màu đen mơ hồ có thể thấy được.

Nhìn đối phương chậm rãi giơ hai tay lên, Lâm Vũ Tuyền nhắm mắt lại lần thứ hai, cho tới bây giờ nàng không sợ chết, chết đối với hoàn cảnh hiện tại cũng có thể nói là chuyện tốt.

Hắc bào nhân che lấp trong áo bào đen hé mở một con mắt, loé ra hàn quang u linh, giơ bàn tay lên mạnh mẽ đánh tới Lâm Vũ Tuyền.....

Phanh.....

Một tiếng vang bạo phát, thân thể hắc bào nhân giống như điều đứt dây bắn ra ngoài.

Mãi đến hơn hai mươi mấy trượng mới ngã nhào trên mặt đất, đúng là không hiểu vì sao kì diệu bị trọng thương, hắc bào nhân ngồi dưới đất chật vật khinh hoàng nhìn xung quanh, đối với việc vừa rồi làm sao bị đột kích một chút cũng không phát hiện ra.

Lâm Vũ Tuyền nghi hoặc mở đôi mắt đẹp, nhìn hắc bào nhân vừa rồi bên cạnh nhắc tay phóng chưởng đến bản thân nhưng lúc này lại ngồi trên mặt đất phía xa xa.

“Lâm gia lão tổ!” Bao Mộc Bạch thất thanh kêu nhỏ, giống như hắc bào nhân nhìn xung quanh, thần sắc khẩn trương, giống như tuy lúc đều có thể chết đi.

Phụ chương: Tương quan chức nghiệp đẳng cấp giai vị. (update lần 2) Tương quan chức nghiệp đẳng cấp giai vị (không ngừng tăng thêm)

Tất cả các chức nghiệp đều phân chia làm mười một một cấp giai vị:

Trúc cơ kỳ, phó, vệ, sĩ, sư, đại sư, linh hồn, địa vương, đế hoàng, chí tôn, kỳ minh phong thánh tinh

Từng phân cấp giai vị đều có nguyên lực giá trị dung lượng cụ thể!

Trúc cơ kỳ ít nhất, chỉ cần 100 độ là có thể vượt qua!

Từ phó giai bắt đầu có phân chia nghiêm ngặt giá trị dung lượng, đồng thời mỗi giai vị đều có mười cấp, từ thấp đến cao, 1 tinh, 2 tinh, 3 tinh. đến 10 tinh!

Lấy võ hệ làm ví dụ, võ phó, võ vệ, võ sĩ, võ sư, đại võ sư, linh hồn võ sư, địa vương võ sư, đế hoàng võ sư, chí tôn võ sư, kỳ minh phong võ thánh tinh

Lấy pháp sư làm ví dụ, pháp phó, pháp vệ, pháp sĩ, pháp sư, đại pháp sư, linh hồn pháp sư, địa vương pháp sư, đế hoàng pháp sư, chí tôn pháp sư, kỳ minh phong pháp thánh tinh

Lấy mục sư làm ví dụ, mục phó, mục vệ, mục sĩ, mục sư, đại mục sư, linh hồn mục sư, địa vương mục sư, đế hoàng mục sư, chí tôn mục sư, kỳ minh phong mục thánh tinh

Mặt khác còn xấp xỉ một nghìn chức nghiệp sẽ không nhất nhất nêu ví dụ, mọi người hẳn là chính mình có thể suy ra được

Phó giai tấn cấp vệ giai, từ 100 độ đến 300 độ

Mười cấp phân chia 20 độ một cấp, nói cách khác từ 100 đến 120 độ thuộc về 1 tinh võ phó (hoặc đạo phó, chiến phó hoặc pháp phó), 2 tinh võ phó là 120 đến 140, theo thứ tự cho đến 10 tinh võ phó.

Vệ giai tấn cấp sĩ giai, từ 300 độ đến 800 độ

Mười cấp phân chia 50 độ một cấp, nói cách khác 300 đến 350 độ là 1 tinh cấp, theo thứ tự cho đến 10 tinh mới thôi, vượt qua 800 độ tiếp tục tấn cấp giai vị tiếp theo.

Trước tiên giới thiệu hai cấp giai vị làm tiêu chuẩn, sau này sẽ tiếp tục gia tăng cấp giai vị tiêu chuẩn, chúng tôi sẽ update dung lượng giá trị căn nguyên lực cấp tiếp theo, mời các bạn tiếp tục theo dõi!!!

Sĩ giai tấn cấp sư giai, từ 800 đến 1500 độ

Mười cấp phân chia 70 độ một cấp, 800 đến 870 là 1 tinh cấp đoạn, tiếp tục suy rộng ra.

Cấp giai vị này võ sĩ ngưng kết nội tâm, đạo sĩ ngưng kết đạo thai.

Danh môn đại phái thu nhận môn đệ yêu cầu thấp nhất là tu vi đạt được sĩ cấp.

Sư giai tấn cấp đại sư giai, từ 1500 đến 3000 độ

Mười cấp phân chia 150 độ một cấp, từ 1500 đến 1650 là 1 tinh giai đoạn, tiếp tục suy rộng.

Gai vị này võ sư ngưng kết nội tinh, đạo sư ngưng kết nội anh.

Nội tâm ngưng tụ trở nên trong suốt mềm mại trong sáng đó là nội tinh.

Đạo thai dựng dục, tạo ra nguyên thức trẻ sơ sinh đó là nội anh.

Tiến cấp sư giai xem như chân chính bước vào con đường mới, bước trên con đường tu luyện của cuộc đời, dưới sư giai trong mắt người tu luyện chỉ là giai đoạn phàm nhân.

Chỉ có đạt được sư giai mới được tính là thoát ly định luật bình thường của con người, hướng tới đại đạo và chân võ (ma pháp và dũng chiến) đích phương hướng rảo bước tiến lên liêu kiên cố đích một.

Hiện nay tại Kỳ Đông đại lục hỗn loạn, đợi khi đến Minh Tây đại lục, tiếp tục giới thiệu chức nghiệp tấn cấp tiêu chuẩn và quy luật tu luyện.

Dược phẩm phân loại:

Chia làm thượng giai, trung giai, hạ giai tam cấp giai vị

Mỗi một cấp giai vị phân chia làm chín cấp bậc, từ thấp đến cao chia cửu phẩm, bát phẩm, thất phẩm, ... , nhất phẩm

Hạ giai cửu phẩm là cấp thấp nhất, nếu không đạt được một tầng cấp dược phẩm, sẽ chỉ là dược phẩm bình thường không có hiệu quả tăng nguyên.

Trên bậc nhất phẩm là mức độ cao nhất, đây là thứ vô cùng hệ trọng, làm thế nào để có phương pháp tốt bậc này, xin mời theo dõi để có giải đáp

Kết trận phân loại:

Chia làm thiên giai, địa giai

Cẩn thận phân chia tương đối phức tạp, mạnh yếu hơn kém cũng không rõ ràng, có một số nhược trận lại có thể khắc chế cường trận.

Thông thường chỉ phân chia làm sơ cấp, trung cấp và cao cấp

53. Chương 52: Lão Tổ Tông.

“Dấu đầu lộ đuôi, bọn chuột nhất nào lén lút!” Một tiếng khàn khàn căm giận phát ra.

Sơ lâm vẫn yên tĩnh như vậy, giống như bên trong cái gì cũng không có.

Hắc bào nhân không tìm kiếm được mục tiêu, ánh mắt lần thứ hai hướng về phía Lâm Vũ Tuyền, vẻ mặt âm ngoan bộc lộ không cần nói thành lời, cũng không để ý đến nội thương, mạnh mẽ vận chuyển nguyên lực nội hạch, phi thẳng đến phía Lâm Vũ Tuyền đang nghi hoặc, ắt muốn đem nữ tử ấy giết chết.

Tốc độ hắc bào nhân cực nhanh, so với trước khi thụ thương còn muốn nhanh hơn nhiều, dùng nhanh như điện chớp để hình dung cũng không quá đáng, cho dù là kém hơn một chút cũng không quá xa.

Biết có cao nhân tương trợ, trong lòng Lâm Vũ Tuyền thở phào nhẹ nhõm, trong lúc đang tìm kiếm xung quanh, chợt thấy một luồng gió mạnh hướng đến mặt mà tới, là hắc bào nhân như hổ báo đánh tới, tức thì mĩ nhan sợ đến hoa dung thất sắc.

Khi một lòng muốn chết thì cũng thản nhiên, thế nhưng khi có hy vọng nổi lên thì, nội tâm tự nhiên sinh ra một bản năng cầu sống, Lâm Vũ Tuyền vừa rồi không hề sợ hãi nhưng lúc này lại có chút hoảng sợ.

Hắc bào nhân đem tốc độ tăng đến cực hạn, thầm nghĩ trước khi cao nhân kịp xuất thủ, trước đem nữ tử đánh chết.

Rất gần....., một hắc thảo đột nhiên nhô ra, hung hăng chụp tới gáy ngọc của Lâm Vũ Tuyền, Lâm Vũ Tuyền trừng đôi mắt đẹp đến cực điểm bất lực nhìn hắc thảo dữ tợn, trong đầu trống rỗng.

Trên mặt hắc bào nhân lộ ra nét cười tàn nhẫn, nham hiểm, với cự ly này, coi như cao thủ cường thịnh cũng không nhất định có thể cứu người, huống hồ chiêu thức hắc sử dụng, chính là tuyệt học thành danh của hắn, do ám hệ đạo nguyên lực khu động hắc phong thảo.

Trên mặt Bao Mộc Bạch hiện lên vẻ không đành lòng, cho dù là ai đó thấy mỹ nữ hương tiêu ngọc vẫn cũng không khỏi động tâm bất nhẫn.

Toa.....

Tiếng xé gió rất nhẹ, hầu như không thể nghe thấy.

Một tia chớp xẹt qua, hắc bào nhân không thể tin tưởng liếc nhìn ngực của chính mình, lại ảo nào nhìn chiếc cổ ngọc gần ngay trước mắt, chỉ kém một thốn mà thôi, chỉ cần một chút hắn đã có thể đem chiếc cổ trắng xinh này bóp nát.

Chùm tia sáng thật nhỏ. nhìn như vô hại nhưng lại có thể có uy lực khó tưởng tượng nổi, tốc độ cực nhanh mắt thường khó phân biệt.

Vị cao nhân ẩn nấp trong sơn lâm kia, phảng phất như đang đùa giỡn hắc bào nhân, từ đầu tới cuối vẫn vững vàng đem hắn nắm trong lòng bàn tay, cho hắn một lần cơ hội có thể giết chết mục tiêu, nhưng mỗi lần trong khoảnh khắc hầu như đắc thủ trong nháy mắt lại song song cho hắn một kích.

Đây là một loại trong lúc cho người mong muốn cực đại, lại cho người trêu đùa tuyệt vọng không gì sánh được, trong nháy mắt thấy thiên đường lại đánh người trở lại địa ngục.

Chùm tia sáng thật nhỏ trong lúc tiếp xúc với thân thể hắc bào nhân đem hắn đẩy ra ngoài, song song xuyên thấu lồng ngực, giống như bị khẩu súng tầm xa uy lực cực lớn bắn trúng.

Song song xuyên thấu thân thể và đem người đánh bay đi.

Bất quá lực xuyên thấu mạnh mẽ vượt xa lực đẩy, chỉ tầm một trượng mà thôi, hắc bào nhân liền ngã nhào xuống đất, máu trong ngực ào ào chảy ra ngoài.

Người bình thường đã sớm mất mạng tại chỗ, hắc bào nhân cư nhiên còn chưa chết, không cam lòng nhìn vào sâu trong sơn lâm, chỉ là chính hắn cũng không biết mình nhìn có đúng phương hướng.

“Hà.....Phương nào.....Cao nhân....., có thể hiện.....hiện thân.....Vừa thấy.....” Thanh âm khàn khàn của hắc bào nhân càng lúc càng yếu ớt, đôi con mắt quái dị bắt đầu tan rã trống rỗng, chỉ thấy thở ra mà không hít vào, mở to đôi mắt bất minh, đã chết.

Chưa lộ diện mà có thể trong nháy mắt miêu sát đạo vệ đỉnh cấp cao thủ, tu vi cả người này thực đáng sợ, Bao Mộc Bạch không dám tưởng tượng, thanh hắc đao gác trên cổ Lâm Vũ Tuyền, không biết lúc nào đã sớm bỏ xuống.

Bao Mộc Bạch mở mắt nhìn Lâm Vũ Tuyền, giống như là đang cầu cứu, lại tựa hồ như đang xin lỗi, nhưng căn bản nàng không nhìn hắn mà là vẻ mặt chờ mong tìm kiếm cái gì đó.

“Lão tổ tông, Tuyền nhi bất hiếu, không thể làm tốt chức vụ gia chủ, thỉnh lão tổ tông trách phạt!” Đột nhiên Lâm Vũ Tuyền hướng mặt về phía sơn lâm, đông đông một tiếng, quỳ xuống, tự trách nói.

Bao Mộc Bạch cảnh giác nhìn bốn phía, cũng mở miệng nói: “Lâm lão tổ, văn bối chỉ là phụng mệnh hành sự, đối với Lâm gia cũng không có ác ý, cùng với người bị giết cũng không có quan hệ gì đặc biệt, người nào làm vì chủ này, không cùng đồng môn, văn bối nội môn đệ tử “Quải Nguyệt Nhai”, lần này tới là để ăn trộm phương thuốc, nếu như tiền bối có thể buông tha, văn bối lấy tính mệnh đảm bảo “Quải Nguyệt Nhai” sẽ không tham gia bất luận công việc gì liên quan đến Lâm gia”.

Trong sơn lâm chỉ có âm thanh lá cây sần sật bị gió thổi lên, không có bất luận động tĩnh nào có thể chứng minh nơi nào đó có người.

Nếu là có chút động tĩnh Bao Mộc Bạch hoàn hảo còn có chút dễ chịu, thế nhưng sơn lâm u ám tĩnh mịch đến đáng sợ, không khỏi làm cho hắn sờn gai ốc, run sợ không ngớt.

Cứ như vậy, một quỳ một đứng, một người côi lòng đầy kính ý, một người coi lòng đầy khiếp ý, một người mong muốn tồn tại chỗ nào đó trong sơn lâm nhanh hiện thân một chút, một người lo được lo mất không biết làm sao.

Non nửa canh giờ cứ thế trôi qua, bốn phía sơn lâm cũng không có bất kì động tĩnh gì, tựa hồ nơi này căn bản là không có ai, những việc phát sinh vừa rồi bất quá chỉ là ảo giác, chỉ có thi thể hắc bào nhân đại biểu cho chân thực.

Bao Mộc Bạch cảm giác toàn thân như đầy kiến bò khó chịu đến cực điểm, không biết nên như thế nào cho phải, đi cũng không được, đứng cũng không phải việc hay thay cũng không biết nên để chỗ nào.

Rốt cuộc nơi nào đó trong sơn lâm rốt cuộc có động tĩnh, chỉ là phương vị là ở một cái địa điểm hoàn toàn không thể, một chỗ trong lùm cây rậm rạp.

Động tĩnh rất lớn, người đến có chút lỗ mãng.

Lâm Vũ Tuyền vẫn cúi đầu quỳ dưới đất nghi hoặc nhìn nơi nào đó, mà Bao Mộc Bạch tâm trạng đề phòng giống như đối mặt với đại địch.

“Phi phi phi”. Ba tiếng phun nước miếng rất có tiết tấu từ giữa lùm cây đang xao động truyền ra.

Sau đó một vị hình dáng rất bình thường, vẻ mặt chật vật, trên mái tóc vẫn còn vài cọng cỏ cây, một thiếu niên xiêu xiêu vẹo vẹo từ trong lùm cây đi ra, thiếu một chút nữa thì ngã xuống, trên tay thiếu niên có cầm một túm dây thảo dược không biết tên.

Thiếu niên hồn nhiên chưa phát giác ra hai người phía trước, trong miệng đang huyền thuyên không biết nói cái gì, ảo não nhìn thảo dược trong tay, tựa hồ đối với thu hoạch ngày hôm nay rất không thoả mãn.

Mãi đến trước mặt, thiếu chút nữa đụng phải Bao Mộc Bạch một bụng đầy cảnh giác đứng trước phé được phòng, lúc này hắn mới phát hiện ra có người.

Bao Mộc Bạch nghi hoặc nhìn thiếu niên liêu lĩnh mới xuất hiện, lúc đầu nhìn đối phương đầy cảnh giác, mãi đến khi to gan phát ra nguyên thức thăm dò mới phát hiện ra đối phương trước mặt căn bản là người thường không có nguyên lực, lúc này mới yên lòng.

Tỉ mỉ quan sát thiếu niên, Bao Mộc Bạch vẫn có chút suy nghĩ nghi ngờ, một lần nữa xác định đối phương vô hại.

Thiếu niên mặc một thân y phục nông trang, y phục vải bố màu xám, tay áo và cổ khẩu đều được cuộn cao, đeo một đôi phá hải trăn đầy bùn đất, nhưng thực chất có vài phần linh khí, cảm giác rất tinh xảo.

Thiếu niên nghi hoặc nhìn Lâm Vũ Tuyền đang quỳ trên mặt đất, bỗng nhiên tức giận chỉ vào Bao Mộc Bạch nói: “Tộc trưởng đại tỷ, người làm cái gì vậy? Người này khi dễ người sao?”

Thấy Lâm Khiếu Đường chọn lúc này xuất hiện, Lâm Vũ Tuyền có chút mờ mịt, cảm giác rất quái dị, rồi lại nói không nên lời trách cứ gì đó, thở dài nhìn thoáng quá sơn lâm u ám, do dự một chút, sau đó đứng lên.

Lâm Khiếu Đường tới đẩy Bao Mộc Bạch một cái, bộ dạng bênh vực người của mình thét to nói: “Tiểu tử, dường như ta chưa thấy qua người a, người là ai, như thế nào lại ở phía sau núi Lâm gia chúng ta?”

Bao Mộc Bạch dưới tình trạng không phòng bị, bị đẩy lui ra phía sau vài bước, nhưng cũng không phát tác, hắn không thể xác định trong sơn lâm tồn tại hay không tồn tại, từ mọi việc phát sinh vừa rồi phán đoán, tựa hồ chỉ cần không động sát khí thì sẽ không sao.

“Tại hạ Bao Mộc Bạch, đã lâu ngưỡng mộ sau núi Lâm gia có một vị quái tài phối dược, đặc biệt tới đây bái phỏng, nghĩ vị tiểu ca đây chính là vị phối dược quái tài kia a, hôm nay vừa thấy quả nhiên bất phàm, thất kính thất kính.” Bao Mộc Bạch lập tức thay đổi thái độ, biến đổi cực kì nhanh.

Lâm Vũ Tuyền nhú mảy, “Người như thế nào còn không đi, chẳng lẽ đợi lão tổ tông mời người đi sao?”

Lời nói giống như đại xá, Bao Mộc Bạch nghe được cả người nhẹ nhàng khoan khoái, vội vàng cúi đầu nói: “Lâm tộc trưởng, hôm nay Mộc Bạch đã nhận tội của mình, mong rằng Lâm tộc trưởng thông cảm, ơn không giết khắc sâu trong lòng, ngày sau ắt thoả hồi báo quý tộc, sau này còn gặp lại!”

Bao Mộc Bạch hận không thể xuyên vân độn nguyệt bay lên cửa trùng thiên, cũng không quay đầu vội vã chạy đi.

“Oa kha, tộc trưởng tỷ tỷ, người sẽ không làm như vậy chứ! Hảo thôi hảo thôi!” Lâm Khiếu Đường chẳng biết khi nào đã chạy đến thi thể hắc bào nhân bóp mũi hét lên.

54. Chương 53: Cẩn Thận, Phía Sau.

Lâm Vũ Tuyền cổ quái nhìn Lâm Khiếu Đường, luôn luôn có một loại vị đạo không nói lên lời, đã nửa năm không gặp tiểu tử này, hắc cao hơn gầy hơn, nhưng cũng tinh ranh hơn trước.

Chỉ là trước kia trên người hắc mớ hồ tảo mát ra một tia nguyên lực nhưng bây giờ lại biến mất không cảm giác được, Lâm Vũ Tuyền dùng nguyên lực dò xét nửa ngày nhưng một điểm cảm ứng cũng không có.

Nhìn thoáng qua thi thể, Lâm vũ tuyền tràn đầy vẻ chán ghét, đang nghĩ ngợi làm sao xử lý cỗ thi thể này, đã thấy Lâm Khiếu Đường móc một bình nhỏ từ trong người ra, một dòng dịch thể màu vàng trong bình chảy xuống rơi vào thi thể.

Chỉ chốc lát, thi thể hoàn toàn bị biến thành bãi máu loãng, ngay cả ý phục cũng hoá thành hư vô, máu loãng trở thành phân tốt nhất cho thảm thực vật xung quanh.

“Người đi hái thuốc sao?” Lâm Vũ Tuyền nhìn về phía Lâm Khiếu Đường hỏi han một cách tượng trưng.

Lâm Vũ Tuyền nhìn thảo dược trong tay, nhún nhún vai nói: “Hiện tại dược thảo tốt khó tìm, đều là hạ đẳng hoá, phía sau núi sợ là không còn gì có thể hái, từ khi gia tộc bắt đầu sản xuất quy mô phương thuốc ta cung cấp, thì phía sau núi cũng nhanh chóng trống rỗng a.”

“Lẽ nào lúc người đi hái thuốc thì không hề trở về? Ngủ trong rừng núi?” Lâm Vũ Tuyền rất không giả thích được hỏi.

Lâm Khiếu đường vẫn chưa chính diện trả lời, bắt đắ dĩ nói: “Ai, mệnh khổ a, cái này đều không phải là do tộc trưởng tỷ tỷ cản dận sao? Ta từ nửa năm trước đã hao phí tâm tư, đáng tiếc loại chuyện phối chế phương thuốc này, đại đa số thời gian là khả ngộ mà không thể cầu à.”

“Đón lấy!” Lâm Vũ Tuyền tung đến một khoả giới chỉ lam sắc

Lâm Khiếu Đường vội vã tiếp nhận, thiếu chút nữa bắt không được, bốn phía đều là bụi cỏ lùm cây, nếu rơi mất muốn tìm nghĩ cũng khó khăn, cầm giới chỉ Lâm Khiếu Đường không rõ lí do nói: “Cho ta giới chỉ làm gì?”

Lâm Vũ Tuyền thản nhiên nói: “Đây là một khoả trữ vật giới chỉ, bên trong là phần trăm nửa năm qua của người, được chia không ít, hiện tại chúng ta đã thanh toán xong!”

“Thanh toán xong? Lẽ nào sau này gia tộc không dự định tiếp tục bán dược phẩm này sao?” Lâm Khiếu Đường rất khôn khéo hỏi.

Lâm Vũ Tuyền khe khẽ thở dài, “Những.....số tiền này hẳn là cũng đủ cho người, tiếp qua một tháng ta sẽ không làm tộc trưởng Lâm gia nữa, ước định trước đó của chúng ta sợ là khó có thể duy trì, ta vẫn chưa hướng gia tộc nói tỉ mỉ lai lịch phương thuốc, cũng không có nhiều người biết những....dược phương này là người làm ra, đương nhiên, nếu như người nguyện ý trỗi lên mặt nước nói ra ta cũng sẽ không ngăn cản, nhưng nếu là cùng một cao tăng gia tộc khác đàm phàm mà nói, sợ là không ai nguyện ý trả người bốn thành lợi nhuận.”

Về mặt Lâm Khiếu Đường hiện lên vẻ không tin nói: “Không phải chứ, tuổi người vẫn còn trẻ, mới làm tộc trưởng vài năm mà thôi, cái này không thoả đáng, rất đáng tiếc!”

Cay đắng cười, khuôn mặt Lâm vũ Tuyền có chút thê lương, “Ta phải gả đến Vương gia làm sao có thể tiếp tục làm tộc trưởng, của hồi môn chẳng phải thành toàn bộ Lâm gia, điều này tuyệt đối không thể.”

“Nga!” Lâm Khiếu đường một bộ dáng ta không giúp được người lên tiếng.

Một hồi trầm mặc!

Trong lúc đó bầu không khí giữa hai người có chút nặng nề, Lâm Khiếu Đường nhàm chán muốn phá hỏng bầu không khí an tĩnh này, lại phát hiện đôi vai gầy của Lâm Vũ Tuyền kịch liệt run rẩy, đôi môi đẹp đến cực điểm, đôi mắt to từ lâu đã vụ thủy mông lung, khóc không thành tiếng.

Sợ nhất nữ nhân khóc, cái đó sợ là căn bệnh chung uy hiếp đại đa số nam nhân, hiển nhiên Lâm Khiếu Đường cũng không ngoại lệ.

“Không muốn vào nhà Vương gia, vậy không cần lấy chồng nữa, nhân sinh trên đời tối trọng yếu là sống tiêu dao thoải mái, muốn phóng thì phóng, muốn thu thì thu, không cần phải vì điểm hy vọng và tổ huấn không thực tế mà để lỡ đại sự cả đời.” Lâm Khiếu Đường chợt cảm khái nói.

“Người....Người không hiểu!” Lâm Vũ Tuyền nghẹn ngào nửa chừng nói ra ba chữ.

“Có lẽ!” Lâm Khiếu Đường cũng không tranh cãi, vốn định dừng lại ở đó, lẳng lặng đợi vị tộc trưởng đại tỷ này khóc một trận.

Khóc cũng là một loại phát tiết, cũng là một loại thuốc hay chữa khúc mắc, khóc được rồi có thể cảm thấy dễ chịu hơn, thế nhưng nhìn nàng khóc như vậy quả là thương tâm, còn không chịu phát ra âm thanh, căn bản không đạt được hiệu quả phát tiết, chỉ biết làm tổn thương thân thể, Lâm Khiếu Đường không khỏi có chút tức giận, chỉ tiếc rèn sắc không thành thép nói: “Cho dù người thực sự gia nhập Vương gia thì nhất định có thể giúp Lâm gia thoát khỏi nguy cơ hiện nay sao? Nếu như khi đó Lâm gia thực sự đối mặt với tán tộc, hoặc là bị người ta thôn tính, người sẽ làm sao? Tự sát sao?”

Lời nói sắc bén làm Lâm Vũ Tuyền hơi bị ngẩn ra, kết quả này đúng là nàng đã không nghĩ tới, bởi vì trong lịch sử đã vô số lần chứng minh, hôn nhân xác thực là một loại biện pháp tốt cứu lại gia tộc.

“Ta không biết, hay là cùng Vương gia liều mạng!” Lâm Vũ Tuyền mạnh mẽ ngừng khóc nhẹ giọng nói.

“Hữu dụng sao? Đến lúc đó bất quá bồi tiếp một cái mạng mà thôi.” Lâm Khiếu Đường lãnh đạm hỏi lại.

“Vậy hẳn là nên làm như thế nào?” Lâm Vũ Tuyền bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm Khiếu Đường giống như một thiếu nữ hoài xuân vô tri hướng tổ mẫu lãnh giáo ái tình.

Lâm Khiếu Đường đối mặt với biểu tình như vậy quả là rất bất đắc dĩ, nữ tử trước mắt dung nhan giống như thiên tiên không phải là vụng về, chỉ là có chút suy nghĩ tiêu cực mà thôi, thế nhưng người như vậy so với người ngốc nghếch càng thêm khó thuyết phục.

“Người là tộc trưởng, còn phải hỏi ta chẳng? Ta bất quá chỉ là khán hộ viên phế được phòng phía sau núi Lâm gia mà thôi, thân phận gần với gia nô.” Lâm Khiếu Đường tức giận nói ra.

Cầm Lâm Vũ Tuyền run run nhìn Lâm Khiếu Đường tựa hồ lại muốn khóc, Lâm Khiếu Đường nhất thời da đầu lại muốn tê dại, nhúm mày nói: “So với sau liều mạng không bằng trước đó phản kích, trên đời không có thuốc chữa hối hận, thế nhưng nhất định có khả năng ngăn ngừa, tối đa chỉ là không tìm thấy vắc-xin phòng bệnh mà thôi.”

Câu nói cuối cùng Lâm Vũ Tuyền hiển nhiên nghe không rõ lắm, nhưng hai câu phía trước hiển nhiên cực kỳ minh bạch, kết hợp với nhau cũng không khó lý giải, “Phản kích? Làm sao phản kích? Chính thể thực lực của Lâm gia hiện nay căn bản không phải là đối thủ của Vương gia, nếu như đối phương nguyện ý mà nói, thậm chí có khả năng tập hợp đại bộ phận thế lực của Tân La thành nhất cử tiêu diệt Lâm gia, độc bá Tân La thành.”

Lâm Khiếu Đường khôi hài hỏi lại, “Vậy vì sao bọn họ lại không làm kia chứ? Mà lại quanh co lòng vòng nhiều như vậy? Đại tỷ, người sẽ không cho rằng là vì bọn họ ham mỹ sắc của người chứ?”

Lâm Vũ Tuyền xoá lệ khoe mắt, “Bọn họ muốn không phải dùng đến đại thế lực, dưới tình huống không tổn hại chút nào lại có thể thôn tính Lâm gia, như vậy kết quả thu được là hoàn mỹ, bản thân cũng không

có tổn thất, lợi ích được lớn nhất, nếu như dùng sức mạnh cứng đối cứng, chính bọn họ không chỉ bị chúng ta làm tổn thương nguyên khí, mạnh mẽ đoạt lấy Lâm gia cũng không trọn vẹn, so sánh với nó không bằng chọn phương pháp chậm rãi thôn tính.”

Lâm Khiếu Đường thoải mái, nữ nhân này cũng không phải là không thể dạy, đây cũng không phải là có kiến giải sao, thuận tiện nói: “Cho nên nói, thực sự mạnh mẽ đứng lên, Vương gia trái lại lại có điều có kị, mà Lâm gia thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành liều mạng rồi cuộc trái lại lại tìm ra được một con đường sống.”

“Cẩn thận, phía sau!” Lâm Vũ Tuyền đột nhiên biến sắc hoảng sợ thất thanh kêu lên, một đôi mắt phượng ngạc nhiên nhìn phía sau Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường bị một tiếng kêu này, lại càng hoảng sợ, mạnh mẽ xoay đầu nhìn lại, phía sau cái gì cũng không có, thế nhưng trước người lại có dị biến nổi lên, chỉ cảm thấy một luồng kiếm quang sắc bén đập mặt mà đến, căn bản không lưu lại nửa phần đường sống.

Dưới sự kinh hãi, Lâm Khiếu Đường bất chấp làm liều, nguyên lực trên người trong nháy mắt đề thăng một chút, hai ngón tay co duỗi chuẩn xác không sai lầm mấy may kẹp lấy thân kiếm, nguy hiểm dừng lại thế đâm.....

Bầu không khí lần thứ hai nổi lên sự quỷ dị.....

55. Chương 54: Ai Hiểu Rõ Ai?

“Khiếu Đường sư đệ, hảo thân thủ!” Lâm Vũ Tuyền đâm ra một kiếm, bộ dáng tươi cười đầy mặt cảm thán nói.

Trong lòng hồi hộp một chút, Lâm Khiếu Đường biết không hay, người đại gia, nước mắt của phụ nữ quả nhiên không thể tin (chỉ có chuẩn), có chút đánh giá thấp tiểu nữ tử này rồi.

Tuy rằng trong lòng có chút ngoài ý muốn, nhưng khoé miệng Lâm Khiếu Đường không đổi, như không biết vẫn đạm mạc cười, cho dù gần trong gang tấc cũng khó phát hiện tiểu ý gần như không có.

“Tộc trưởng tỷ tỷ, đao kiếm không có mắt, người muốn phệ ta a, chưa tính tri ơn bất cần báo, cũng không nên lấy oán báo ơn a!” Lâm Khiếu Đường không có chút xấu hổ, buồn bực khi bị vạch trần bí mật.

Nước mắt Lâm Vũ Tuyền đã khô, khuôn mặt trắng xinh lộ vẻ có mà như không có tiểu ý, vẻ bi thương vừa rồi đã biến mất không thấy, “Ta chỉ là không rõ, Khiếu Đường sư đệ sao phải ẩn dấu chính mình sâu như vậy?”

Lâm Khiếu Đường cười cười nói: “Hiện tại nếu ta nói không có, sợ rằng tộc trưởng tỷ tỷ cũng sẽ không tin tưởng, mỗi người có ý chí riêng, ta nghĩ không cần thiết phải nói rõ ràng!”

Hô, trường kiếm trong tay Lâm Vũ Tuyền biến mất, bình tĩnh thu hồi vào trong trữ vật giới chỉ, bàn tay trần hầu như đồng thời hướng tới Lâm Khiếu Đường phát động công kích.

Ngoại trừ thanh mộc kiếm quyết, tộc trưởng Lâm gia đều phải tu luyện hai môn tuyệt học gia tộc, một bộ chiêu pháp không văn thủ, còn có một bộ khinh công đạp trần bộ

Trên thực tế, thanh mộc kiếm quyết cũng không phải là bộ vũ kỹ cực mạnh của Lâm gia, không văn thủ và đạp trần bộ đồng thời tu luyện và phối hợp sử dụng, đây mới là vũ kỹ tối cao của Lâm gia.

Trước bởi vì Lâm Vũ Tuyền có chút khinh địch, hơn nữa “bao mộc bạch” thuật pháp biến hoá rất nhanh chóng, mới có thể làm cho người khác chưa kịp xuất ra tuyệt học đã bị bắt giữ.

Trên thực tế, Lâm Vũ Tuyền khi không có vũ khí mới là lúc cực mạnh.

Cước pháp phiêu hốt bất định, chiêu phong quyền kinh hư hư thực thực, khi thì bộc phát ra chiêu kinh cường đại, đều là tuyệt chiêu khắc địch giành chiến thắng.

Lâm Khiếu Đường liên tục bại lui, miễn cưỡng tránh né ngăn cản, thỉnh thoảng tình xảo công kích, cũng chỉ là thể mạnh nhưng lực kiệt.

Đông.....

Một tiếng trầm đục, ngực của Lâm Khiếu Đường bị đánh trúng, nhanh chóng thối lui mấy bước mới đứng vững được thân thể.

Lâm Vũ Tuyền rút cuộc đắc thủ nhưng lại mờ mịt nhìn đối phương, không có chút nào vui sướng thắng lợi, trái lại nội tâm có một chỗ trống, rất là tiếc hận, còn có chút không tin, có lẽ là không muốn tin tưởng, nhưng sự thực xảy ra trước mắt, Lâm Vũ Tuyền đành phải tin tưởng.

Lẽ nào thực sự không phải là hắn? Lâm Vũ Tuyền nghi hoặc.

Từ trận giao thủ vừa rồi xem ra, Lâm Khiếu Đường tuyệt đối không có khả năng ẩn dấu bảo lưu thực lực, mỗi một kích cũng không lưu thủ, nếu không có tu vi ngoài sĩ cấp muốn qua loa cho xong tuyệt đối làm không được.

Lâm Vũ Tuyền có thể không xác định được thực lực của Lâm Khiếu Đường, nhưng có một chút năng có thể khẳng định, hắn tuyệt đối không thể đạt được sĩ cấp tiêu chuẩn.

Người dưới sĩ cấp ngưng kết ra chính là nguyên lực nội hạch, mà khi đột phá vệ cấp đạt được sĩ cấp là lúc nguyên lực nội hạch ngưng tụ thành nội tâm, nếu như là nói nguyên lực đạo nội hạch sẽ ngưng kết thành nội đan, nhưng ...cái này có bản chất khác hẳn nhau.

Nếu hắn không phải là sĩ cấp cao thủ, vậy không có khả năng trong nháy mắt miêu sát hắc bào nhân có thực lực vệ cấp đỉnh phong cao thủ.

Lẽ nào lão tổ tông thực sự đã trở về? Chỉ là không muốn hiện thân mà thôi? Ánh mắt Lâm Vũ Tuyền phức tạp nhìn thiếu niên phía xa xa đang không ngừng xoa nắn ngực, lúc này đây năng thực sự nghĩ không ra.

Cho dù trí tuệ Lâm Vũ Tuyền hơn người, nhưng vắt óc suy nghĩ cũng không ra nguyên do, bất quá mặc kệ nói như thế nào, giá trị bản thân của thiếu niên ấy thì không cần nghi vấn.

Trên dưới Lâm gia ngoại trừ Lâm Thiên Chính, có thể dưới tình huống Lâm Vũ Tuyền hầu như dùng toàn lực đồng thời xuất ra vũ kỹ tối cao của Lâm gia, tiếp được nhiều chiêu như vậy mà không rơi vào hạ phong, mười đầu ngón tay còn thừa để đếm, hơn nữa những người này đều là một đời đã có tuổi của Lâm gia, về phần thể hệ trẻ niên kỉ không lớn, sợ là chỉ có vị khán hộ viên phế được phòng có thể làm được.

Ngay cả nhân tài ưu tú như hắn cũng có thể dưới mắt của cao tầng gia tộc che giấu nhiều năm như vậy, thậm chí cuối cùng còn bị gia tộc nhét vào phế được phòng như một nô dịch, cái này không thể không nói là trên người sao, dùng tới bốn chữ có mắt như mù, Lâm Vũ Tuyền cũng không nghĩ là quá đáng, Lâm gia như vậy bị người ta mưu đồ cũng không kỳ lạ

Thiếu niên này chí ít cũng có trình độ sơ cấp võ vệ, chỉ mạnh hơn chứ không kém, coi như là thiên tài tu luyện trăm năm khó gặp của Lâm gia Lâm Vân Phi, so với hắn cũng chỉ đến thế mà thôi.

Lâm Vân Phi từ một năm trước còn kém không nhiều lắm để đạt được 10 tinh võ phó tiêu chuẩn, thế nhưng một năm qua đi, vẫn chưa đột phá bình cảnh tiến nhập vệ cấp, trái lại Lâm Bình thực tế không được xem trọng, từ ba tháng trước đã kì tích đột phá phó cấp, tiến nhập vệ cấp, hiện nay đã có tu vi 2 tinh võ vệ.

“Người có bằng lòng hay không tham gia gia tộc trắc thí mà không hề bảo lưu?” Lâm Vũ Tuyền đột nhiên hỏi.

Lâm Khiếu Đường còn đang xoa ngực thấp giọng chửi bới, lau khoé miệng nói: “Lão tử nhất định không tham gia, người có thể đem lão tử làm như thế nào, có bản lãnh phóng ngựa lại đây, nếu như lão tử sợ người, sau này cái tên sẽ đảo ngược.”

Đối với đơn bào Lâm Khiếu Đường phương thức nói chuyện thủy chung như một, Lâm Vũ Tuyền có điểm bất đắc dĩ, thế nhưng khi vừa nói đến gia tộc thì hắn tựa hồ có đạo lí rõ ràng, cái gì cũng có vẻ u mê, lẽ nào chỉ là phù dung sớm tối tàn hay sao?”

Thấy Lâm Vũ Tuyền đến gần, Lâm Khiếu Đường đề phòng nhìn đối phương, bộ dáng chuẩn bị tùy thời đều có thể xuất thủ, khi Lâm Vũ Tuyền vươn tay thì Lâm Khiếu Đường liền đưa tay ngăn chặn.

“Còn đau không?”

Âm thanh ôn nhu tự nhiên không gì sánh được, dung mạo tuyệt trần càng lộ ra ý thân thiết, Lâm Khiếu Đường có chút sững sốt, cánh tay đưa lên một nửa lại rút trở lại, buồn bực nói: “Không đau!”

Lâm Vũ Tuyền nhẹ nhàng êm ái xoa nắn ngực Lâm Khiếu Đường, “Xin lỗi, ta chỉ là muốn thử người một chút, nếu như không động thủ thực sự mà nói, rất khó đạt được hiệu quả tương đối.”

Tộc trưởng, có thể hướng tới một vị gia nô xin lỗi, cái này cũng không phải làm được dễ dàng như trong tưởng tượng, Lâm Khiếu Đường ngẩng đầu nói: “Quên đi, hảo nam không cùng nữ so đo, ta sẽ không tính toán với người nữa.”

Lâm Vũ Tuyền uyển chuyển cười, “Tốt lắm, hiện tại có thể trả lời ta vấn đề này hay không, người nguyện ý tham gia gia tộc trắc thì mà không bao lưu thực lực?”

“Có nguyện ý hay không cũng không phải ta nói rồi sao, chẳng lẽ là ta muốn buông bỏ trắc thí hay sao?” Lâm Khiếu Đường hùng hồn chất vấn nói.

“Nói như vậy là nguyện ý rồi, bất quá ta hỏi chính là người có nguyện ý hay không tham gia gia tộc trắc thì mà không bao lưu thực lực, cũng không phải hỏi người nguyện ý hay không, trước đây trắc thí của gia tộc người cũng tham gia không ít, thế nhưng ngay cả tiền trắc thí cũng không thông qua, nếu như người không muốn, cho người tham gia bao nhiêu lần cũng là không tốt, nội quy của gia tộc rất cứng nhắc! Dù sao rất nhiều người nhận thức thành tích mà bàn tán, bọn họ cũng không nhìn thấu gốc rễ mọi chuyện.” Lâm Vũ Tuyền có chút thương cảm nói.

“Trên đời không có chuyện vô công, tộc trưởng đại tỷ, đạo lý đơn giản này người sẽ không phải là không hiểu rõ a!” Thần sắc Lâm Khiếu Đường biến đổi, bộ dáng gian thương nói ra.

Lâm Vũ Tuyền thoải mái, nguyên lai tiểu tử này muốn có chỗ tốt, như thế nghĩ cũng không đáng trách, suy ngẫm một chút rồi nói: “Trong lễ thành niên chỉ cần đạt được một trong ba vị trí đầu, gia tộc đệ tử sẽ thu được một khoả “liêm tức hoàn”, đây chính là một khoả hạ giai bát phẩm tăng nguyên đan, nếu như người đồng ý dùng hết sức, cá nhân ta sẽ người thêm một khoả hạ giai thất phẩm “ngưng tụ đan”, thế nào?”

“Hai khoả, nếu không không bàn nữa!” Lâm Khiếu Đường nhân lúc cháy nhà đi hôi của nói.

Sắc mặt Lâm Vũ Tuyền khê biến, trong lòng có chút tức giận, thế nhưng vừa nghĩ đến kế hoạch của chính mình, cuối cùng vẫn nhịn xuống, miễn cưỡng cắn răng nói: “Hai khoả thì hai khoả, bất quá lời cảnh báo nói lúc trước, biểu hiện của người nếu như không đúng như lời hứa, ta đem chuyện người chưa ra khỏi tộc đã ăn cây táo, rào cây sung công bố với mọi người, cũng đem người trục xuất khỏi gia tộc, trở thành chuột chạy qua đường.

Lâm Khiếu Đường đoán đúng mở đầu nhưng không đoán trúng kết quả, một ngày còn có nhược điểm, ần dẫu cho dù tốt thì giấy cũng khó bọc được lửa, bình tĩnh nói: “Làm sao người biết được?”

Lâm Vũ Tuyền cũng không dự định giấu diếm, cánh tay nhỏ khê động, một khối truyền âm thạch bay vào trong tay Lâm Khiếu Đường, nguyên thức thâm nhập vào, bên trong lập tức vang lên thanh âm thanh xảo của một vị cổ nhân.

“Nam Cung Nha Nguyệt!” Trong mắt Lâm Khiếu Đường hàn quang chợt loé, bàn tay không thể khống chế dùng một chút nguyên lực, truyền âm thạch liền biến thành phấn mịn, không nghĩ tới đã qua lâu như vậy, nữ hài tử này vẫn canh cánh trong lòng, cứ nhiên ở sau lưng lão tử đâm một đao.

Lâm Vũ Tuyền đối với phản ứng quá khích của Lâm Khiếu Đường rất là thoả mãn, “Yên tâm được rồi, Nam Cung Nha Nguyệt đã đem bí mật như vậy nói cho ta biết, nói rõ nàng cũng có chỗ cố kỵ, tự nhiên cũng sẽ không trắng trợn tuyên dương, cho nên người cũng không cần lo lắng nàng làm trò quỷ gì đó, nếu như người có thể chứng minh bản thân đối với Lâm gia thực sự hữu dụng, đối với người trong nhà ta tự nhiên cũng sẽ không bôi xấu, sẽ chỉ là chuyện trong lòng, người biết, ta biết, trời biết, đất biết, những người khác đều không biết.”

Lâm Khiếu Đường vẫn chưa đáp lại, một luồng gió đêm thổi qua, Lâm Vũ Tuyền chân ngọc nhẹ điểm, thân như khinh yển nhẹ nhàng hướng về phía chân núi, rất nhanh đã biến mất không thấy, “đạp trần bộ” quả nhiên là xuất thần nhập hoá.

Nhìn chân núi mơ hồ có thể thấy được bóng dáng, khoé miệng Lâm Khiếu Đường hiện lên nét tiêu ý cuối cùng là cười thoải mái.

Kỳ thực từ thời khắc đầu tiên chuẩn bị hiện thân Lâm Khiếu Đường đã biết Lâm Vũ Tuyền nhất định sẽ hoài nghi, thế nhưng lúc đó nếu hắn không hiện thân, chỉ sợ hai người ngớ ngẩn không biết bao lâu nữa.

Lâm Khiếu Đường ngược lại không phải lo lắng bọn họ đón gió bị cảm lạnh, mà là dưới chân núi mơ hồ cảm nhận được vài cỗ nguyên lực xa lạ, hiển nhiên ngoài hắc bào nhân và Bao Mộc Bạch còn có tiếp ứng, đợi lát nữa xuống phía dưới, không thể đảm bảo những người đó không thể nhìn rõ mọi chuyện.

Để Bao Mộc Bạch trở lại báo tin, với uy danh của Lâm gia lão tổ, bọn họ cũng không dám tiếp tục trở lại, chỉ ít thời gian ngắn sẽ bớt được nhiều phiền phức.

Về phần hắc bào nhân đã chết, không thể làm gì khác hơn là uỷ khuất Lâm lão tổ thể thân chịu tội thay.

Bất quá vẫn còn hai sự kiện ngoài dự liệu của Lâm Khiếu Đường, một chuyện tự nhiên là Nam Cung Nha Nguyệt hướng Lâm Vũ Tuyền mật báo chuyện kia, một chuyện còn lại là Lâm Vũ Tuyền bị thương khóc lóc, tuy nói cô nàng này dùng đến chiêu có chút dè tiện, thế nhưng khi khóc lóc cũng không phải hoàn toàn là giả, trong giả có thật, trong thật có giả, thật thật giả giả, ngược lại cũng khó nói rõ.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, lúc đó bản thân Lâm Khiếu Đường cũng là giả dối, bộ dạng người khóc làm ta phiền, tận tình khuyên bảo nói nhiều như vậy, nói trắng ra là muốn chỉ điểm cho Lâm Vũ Tuyền kiên định lòng tin cùng Vương gia đánh một trận, hiện tại lúc này dừng tu luyện lại, Lâm Khiếu Đường xuất hiện cũng không phải nhàn du.

Đương nhiên nếu không phải trong lòng sớm có chuẩn bị, lúc đó dưới tình huống ấy, chính mình không chắc không bị cô nàng trêu đùa, Lâm Khiếu Đường thầm nghĩ có cảm giác cảm khái, sau này không nên tin tưởng nữ nhân này, đặc biệt là nước mắt mỹ nhân. (DG: chỉ có chuẩn!!!)

Lâm Khiếu Đường hít sâu một hơi, nhìn tinh không rực rỡ, biểu tình hưởng thụ bỗng nhiên lạnh lẽo, tinh quang trong mắt chợt loé, “Phái người ám sát ta sao! Giết chết xong coi như người lợi hại, giết không được, hừ hừ.....”

MTR02

56. Chương 55: Trước Cơn Bão.

Nói đến Bao Mộc Bạch sợ đến hồn phi phách tán chạy xuống núi, lập tức hội họp cùng ba người khác vẫn giám thị Lâm gia, đem chuyện tại phế được phòng thêm mắm thêm muối nói một lần.

Uy danh của lão tổ Lâm gia xác thực làm cho vài tên tiểu bối không dám tiếp tục rình mò quanh hậu sơn Lâm gia, ba người vốn mang theo mục đích khác nhau tới Lâm gia lập tức rút lui.

Một lúc lâu sau, các thế lực của Tân La thành đều nhiều ít biết được chút tin tức, thế hệ đồng lứa với Lâm gia lão tổ luôn luôn có khiếp ý mạnh hơn thế hệ trẻ rất nhiều.

Trước kia rất nhiều người còn chưa tin, nhưng khi biết được hắc thủy sơn đệ tam nhân (người xếp thứ ba) khô diệp nhất độc, tại hậu sơn Lâm gia bị một kích miểu sát, thanh âm không tin tưởng nhất thời nhỏ đi rất nhiều.

Biệt phủ Vương gia tọa tại sườn phía nam Tân La thành, ở đây hôm nay trở thành nơi hào kiệt tụ tập, toàn bộ nhận được tin tức, hơn phân nửa thế lực phụ cận muốn thừa nước đục thả câu chiếm chút tiện nghi đều phái người đến đây.

Hắc thủy sơn là một thế lực phụ cận Tân La thành, mà quả nguyệt nhai lại được Vương gia cố ý mời đến giúp đỡ, đáng tiếc bọn họ đối với Vương gia cũng không coi trọng, chỉ qua loa phái vài tên đệ tử sai vặt tuổi còn trẻ đến đây tham dự một chút.

Đối với chuyện ấy Vương Lạc cũng có chút bất đắc dĩ, nếu là quả nguyệt nhai thực sự chú ý đến trợ giúp thì đã sớm đem Lâm gia thôn phệ, bất quá nói đi cũng phải nói lại, bên bọn họ cũng rất nhiều việc phải quan tâm, tất nhiên cũng không coi trọng một gia tộc nhỏ nhỏ bên ngoài.

Trong nội viện đang nghe Bao Mộc Bạch nước miếng tung bay nói loạn một hồi, hần nói cực kì sinh động, nhưng hần nói như thế, tất nhiên đã ảnh hưởng rất xấu đến sĩ khí, nếu hần không có thân phận người của quả nguyệt nhai thì Vương Lạc đã sớm đem hần đuổi đi.

“Tộc trưởng, nếu như Lâm gia lão tổ thực sự đã trở về, sợ là sẽ có cản trở đối với kế hoạch của chúng ta, kế hoạch đại hồng thủy bấy ngày sau, có nên hay không lùi lại một chút.” Về mặt Vương gia trưởng lão lo lắng nói.

Con mắt Vương Lạc híp lại: “Nếu là lão già kia thực sự trở về mà nói, sự tình xác thực có chút khó giải quyết, bất quá cũng không đủ gây sợ hãi, một người cũng không đủ để thay đổi đại cục, huống hồ thực lực của lão già đó vẫn cần nghiệm chứng thêm, lời đồn bên ngoài tựa hồ có chút phóng đại.”

“Lâm gia lão tổ tính cái rắm, lão tử một tay cũng đủ niết bạo noãn đản lão quỷ.” Một thanh âm tục tằn vang lên, một gã tráng hán cao lớn thô kệch từ phòng trong đi ra, chính là Triệu Lão Tam đến từ ba ngày trước.

Triệu Lão Tam trong bốn huynh đệ họ Triệu là một tráng hán cao to nhất, thái độ làm người thô bạo, một thân kim cương bất hoại thể, ai đó đụng phải đều phải né tránh ba phần.

“Bao huynh nói như vậy chắc phải là đề cao người khác, hạ thấp uy phong của chúng ta hay sao? Nếu thực sự sợ hãi, Bao huynh có thể trốn về nhà, hà tất ở chỗ này kể chuyện?” Triệu lão nhị kéo theo một thân thịt mỡ cũng từ bên trong đi ra, nhãn thần nhìn Bao Mộc Bạch tràn đầy vẻ khinh thường.

Tiếp theo, Triệu Lão Đại và Triệu Lão Tứ cũng từ phía sau đi ra, một người gầy như que củi nhìn, sơ qua ước chừng trên dưới tám mươi cân, người còn lại thì lùn thấp nhiều nhất chỉ cao đến ngực nữ nhân bình thường.

Bốn người này mặc dù thuộc đạo tông, nhưng không thuộc bất kỳ môn phái nào, bất quá danh khí lão tử của bốn người có điểm lớn một chút, tục danh cuồng sư đạo nhân Triệu Loan, cho dù là ai nghe danh cũng phải nể ba phần, người nay vài chục năm trước đã nổi danh cao thủ sư cấp.

Phía sau Bao mộc Bạch tuy là Quả Nguyệt Nhai, luận tên tuổi hiển nhiên bốn mông phu họ Triệu không thể so sánh, cho dù lão tử của bọn họ lão cuồng sư đạo nhân, so với Quả Nguyệt Nhai cũng chẳng là gì, sư cấp cao thủ của Quả Nguyệt Nhai không chỉ có một.

Bất quá lúc này Bao Mộc Bạch cũng không đủ bản lĩnh đấu với bốn người chỉ có thể chịu đựng, trong mắt bốn người này không phân chia môn phái lớn nhỏ, một khi mất hứng mà nói thì không quản người là ai, lập tức nhào đến một trận loạn đả.

Hảo hán không chịu thua thiệt trước mắt, Bao Mộc Bạch cũng không so đo tính toán với bọn họ, “Nguyên lai là bốn huynh đệ Triệu thị, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, Bao mỗ chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi!”

“Thúi lắm, sợ là sợ, cái gì ăn ngay nói thật, toàn bộ là nói bậy, lão tử hận nhất loại nhu nhược đề cao khí thế đối thủ mà hạ thấp uy danh của bản thân.” Triệu lão tam hùng hùng hổ hổ nói.

Vương Lạc thấy thế liền hỏi: “Các vị thỉnh chờ một chút, đừng sốt ruột, việc của Lâm gia lão tổ này, tạm thời bỏ qua, tất cả cứ theo kế hoạch mà hành sự, nếu như không được thì sẽ có người đi đối phó với lão quỷ đó.”

Triệu lão tam vỗ bộ ngực nói: “Vương tộc trưởng, chỉ cần bốn huynh đệ chúng ta là đủ rồi, còn muốn người khác làm gì, tất cả đều là dư thừa.”

Lời này thực sự đã động chạm đến rất nhiều người, bất quá mọi người đều biết bốn huynh đệ này có phần thiếu đầu óc, cũng sẽ không so đo tính toán.

Thần sắc Vương Lạc ngọt ngào mang theo nét cười, hơn phân nửa là làm ra vẻ không nghe thấy, lời này đáp cũng không tốt mà không đáp cũng không tốt, trực tiếp bỏ qua nói tiếp: “Bấy ngày sau chỉ cần phá được Lâm gia, Vương mỗ tuyệt đối sẽ không bạc đãi huynh đệ, dựa theo phân chia trước đây của chúng ta, Vương mỗ tiếp tục nhường một thành phần chia cho ác vị, biểu thị thành ý của Vương mỗ.”

Vừa rồi Bao Mộc Bạch kể chuyện Lâm lão tổ, nhân tâm ít nhiều có chút bất ổn, Vương Lạc đành phải bỏ chút lợi lộc ra ổn định nhân tâm, chỉ cần chiến được toàn bộ Tân La thành thì tài nguyên sẽ không ngừng cuộn cuộn mà đến, chỉ cần có tài nguyên, muốn cài gì mà chẳng được?

Cho dù là cao giai đan dược hoặc là pháp bảo tang bị, chỉ cần có đủ nguyên thạch, tất cả đều có thể mua được, Vương Lạc chịu nổi đau mất thịt không ngừng an ủi chính mình.

“Người nào?” Đột nhiên trong đám đông có người cảnh giác kêu lên.

Nhất thời ánh mắt mọi người đều hướng về phía nóc nhà, chỉ thấy một đạo thân ảnh chớp loé liền biến mất không thấy.

“Có người nghe trộm!” Trong đám người lại có người hô lên.

Sắc mặt Vương Lạc trầm xuống, trạm canh gác bốn phía rất nhiều, thế nào mà lại có người đột nhập vào đây, lập tức đối với vài tên gia tướng bên cạnh quát mắng: “Còn không đuổi theo!”

Ba gã gia tướng song song nhảy về phía thân ảnh vừa biến mất nhanh chóng đuổi theo, trong đám đông lại có hai ba người xung phong đảm nhận việc đuổi theo.

.....

“Tiểu tử ngươi mấy tháng nay đã chạy đi đâu, hại ta mấy lần đến đều bị sập cửa vào mặt!” Lâm Bình tức giận tránh mắng.

Lâm Khiếu Đường chỉ vào khu vườn được phủ kín được thảo đang phơi nói: “Ngươi không thấy sao, ngươi cho là hái thuốc rất dễ à?”

Lâm Bình khoa trương nói: “Không đến mức như vậy a, thất tung gần nửa năm nay là đến ngọn núi này hái thuốc sao?”

“Nửa năm? Mỗi một khoảng thời gian nhất định ta đều trở về mà.” Lâm Khiếu Đường như không có gì nói.

“Quên đi, tiểu tử ngươi từ trước đến nay đều thích thần thần bí bí, thế nào, lần này có tìm ra loại tân dược nào hay không?” Lâm Bình có chút chờ mong hỏi.

“Phối dược đơn giản như vậy à? Nếu có tần suất tìm ra như ngươi nói, ta nghĩ tăng nguyên đan cũng không trở nên đáng giá như vậy chứ?” Lâm Khiếu Đường tức giận hỏi lại.

Lâm Bình bị hỏi lại rất không thoải mái, chuyển sang chuyện khác nói: “Ta nghe tộc trưởng đại tỷ nói, ngươi sẽ tham gia đợt gia tộc dự bị trắc thí ngày mốt!”

“Ngày mốt? Dự bị trắc thí? Ta như thế nào lại không biết?” Lâm Khiếu Đường vẻ mặt không biết gì hỏi.

“Cái gì? Không biết? Trên dưới toàn tộc đều nói đến, ngươi lại không biết, đừng giả bộ, tộc trưởng đại tỷ đã nói cho ta, để ta và ngươi chuẩn bị tinh thần, còn nói cho ngươi biết, ngày mốt chỉ là diễn thử, tất cả chỉ là chuẩn bị cho đại điển thành nhân do hai nhà Vương Lâm liên thủ tổ chức vào bảy ngày sau, không chỉ có người hai nhà Vương Lâm đủ mười bảy tuổi, chỉ cần là thiếu niên trong Tân La thành phù hợp tuổi tác và một số yêu cầu khác đều có thể tham gia.” Lâm Bình khó nén được hưng phấn nói.

Thì ra là thế, những nghi ngờ lúc trước sau khi Lâm Bình nói rõ cũng tự động tan thành mây khói, thảo nào nữ nhân này lại vội vã ép buộc ta tham gia như vậy, nguyên lai là sợ một đời tuổi trẻ Lâm gia không đủ lấy thể diện cho gia tộc, bắt ta đi tăng chút mặt mũi.

Không đúng! Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó, nữ hài tử này không phải là muốn những người trong võ tông đến đó tham quan tuyển lão tử làm đồ đệ?

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường đang suy tư, bỗng cảm giác được khí tức tiểu Lan xuất hiện tại chân núi, chỉ là phi thường yếu ớt, đến mức kì quái, có Lâm Bình ở đây khiến cho Lâm Khiếu Đường e ngại nhiều chuyện, bất quá phát hiện ra Tiểu Lan vẫn di động, trong lòng cũng yên tâm không ít, tưởng rằng nha đầu kia đang thu kiểm khí tức của mình dùng cước bộ bình thường đi lên.

Lâm Khiếu Đường không tập trung cùng Lâm Bình nói chuyện phiếm, sau đó bỗng nhiên cảnh giác: “Có người!”

Khí tức của tiểu Lan thực sự rất bất ổn, hơn nữa vị trí khí tức của nàng đã trì trệ không tiến, cảm giác không ổn làm cho Lâm Khiếu Đường bất chấp có Lâm Bình ở đây, liền xông ra ngoài, chỉ thấy tiểu Lan người đầy máu ngả bên ngoài, đang hấp hối.

57. Chương 56: Dự Tiên Trắc Thí (thượng).

Sau khi kiểm tra kỹ càng Lâm Khiếu Đường mới yên lòng, máu trên người tiểu Lan hơn phân nửa không phải của nàng ta, bất quá có vài chỗ bị nội thương, cần chữa trị đúng lúc.

“Nàng là ai?” Lâm Bình không nhịn được hỏi.

“Muội muội của ta, lại đây giúp ta, nhiều việc cần làm gấp, đỡ lấy nàng!” Lâm Khiếu Đường đem tiểu Lan đang hôn mê đỡ xuống nói.

Lâm Bình có chút không tình nguyện đỡ lấy huyết nhân, Lâm Khiếu Đường thành thạo phong bế mấy đại huyết đạo, một cỗ nguyên lực cuộn cuộn không ngừng chuyển vào trong thân thể tiểu Lan.

Phốc.....

Phun ra một ngụm máu lớn, tiểu Lan rốt cuộc thanh tỉnh lên nhiều, vừa nhìn thấy Lâm Khiếu Đường vội nói: “Lão đại, mau chạy đi!”

Lâm Bình nghe xong cũng không hiểu gì, Lâm Khiếu Đường thì sắc mặt nghiêm trọng nhìn tiểu Lan nói: “Dò la được tin tức gì có giá trị sao?”

Tiểu Lan liền đem tất cả những gì mình nghe được năm mười nói hết ra, cùng với đoạn thời gian chạy trốn, bị truy đuổi ra sao một chữ cũng không sót nói ra hết.

“Định tập hợp tất cả các thế lực lớn nhỏ xung quanh nhất cử tiêu diệt Lâm gia trong lễ thành nhân đại điển? Đây không phải là có chút điên cuồng hay sao?” Lâm Bình quả thực không thể tin được nói.

Lâm Khiếu Đường trầm mặc sờ sờ cằm, không nghĩ tới Vương gia trăm phương ngàn kế lâu như vậy, tới cuối cùng lại có chút nóng nảy a, mạnh mẽ ngắt đầu nói: “Sư huynh, Lâm gia không phải cũng mời mấy chục người thực lực không tồi trong mấy môn phái võ tông đến đó tham quan học tập sao? Đó là những môn phái nào?”

Lâm Bình suy nghĩ một chút nói: “Cũng không nhiều, tổng cộng miễn cưỡng cũng tính là năm đi, trong đó hai cái là môn phái nhỏ không có thực lực gì lớn lắm, thế lực so với Lâm gia không sai biệt nhiều, không có lực ảnh hưởng, ba cái khác thực tế cũng có chút lực ảnh hưởng, cũng chỉ có thể tính mấy môn phái đó mà thôi, huống hồ người ta cũng chỉ phái vài người đến quan sát, cũng không xen vào việc hai nhà!”

Tiểu Lan đang thụ thương được Lâm Khiếu Đường đả thông kinh mạch, đã khá hơn rất nhiều, kì quái nói: “Lâm gia trước kia không phải là có chút giao tình với mấy đại gia tộc và mấy đại môn phái hay sao? Như thế nào lại thỉnh vài người đến cũng khó như vậy?”

Lâm Bình thở dài nói: “Cái này phải nói đến sự việc một năm rưỡi trước đây, Khiếu đường sư đệ nhất định còn nhớ rõ Lâm Uyển Nhi a, thân thể của nàng có chút đặc thù, chỉ là một ngoại nhân tạm thời lưu lại Lâm gia chúng ta, đừng xem nàng là họ Lâm, kì thực đối với Lâm gia chúng ta thì một điểm liên hệ cũng không có, cụ thể là chuyện gì xảy ra, ta cũng không quá rõ ràng, chỉ biết là nàng cùng với môn phái lớn nhất trong võ tông có liên quan, Hiên Viên quốc vẫn bị hai đại tông phái khống chế, một là môn phái giàu có nhất “Ngũ Đạo Tông”, còn lại là lưu phái võ tông môn phái lớn nhất “Toàn Vũ Môn”, hai đại thế lực này không chỉ có tranh đoạt địa bàn, tài nguyên và nhân lực, còn tranh đoạt quyền lực, đấu tranh rất quyết liệt.

Lâm Khiếu Đường không ngừng suy xét kỹ lưỡng, tiểu Lan có chút không nhịn được nói: “Nói vào trọng điểm!”

Lâm Bình nhìn thoáng qua tiểu Lan, nhún nhún vai, quả thực nói vào trọng điểm: “Đơn giản là võ tông đang thất thế, đạo tông đắc thế, một năm rưỡi trước Nam cung gia đến Lâm gia chúng ta mang Uyển Nhi đi chính là một dấu hiệu rõ ràng nhất, một là muốn phân rõ giới tuyến với Lâm gia chúng ta, hai là muốn

kèm con tin của hai bên, đem tiểu cô nương có thân phận đặc thù giam lỏng, để đạt được một mục đích nào đó.”

Lời này làm cho Lâm Khiếu Đường vẫn không thể lí giải được trong một năm rưỡi qua như nghe được một tiếng sấm sét, mạnh mẽ tỉnh ngộ rất nhiều, lúc đầu hẳn thế nào cũng không rõ mục đích của Nam Cung lão nhi đem Lâm Uyển Nhi đi, không nghĩ tới điểm then chốt là hẳn không hề biết thân phận của Lâm Uyển Nhi có chút đặc thù.

Lúc này, những hình ảnh trong đêm của năm đó nhanh chóng hiện lên trong đầu Lâm Khiếu Đường vô cùng rõ ràng, một âm thanh vang vọng trong đêm phẳng phất như ngay bên tai, “Nam Cung gia gia, chỉ cần người đáp ứng không tổn thương đến Khiếu Đường ca ca, Uyển Nhi nguyện ý đến Đại Châu thành toàn tâm toàn ý ở lại Nam Cung gia, trong vòng bốn năm tuyệt đối không ly khai!”

Nha đầu kia vì ta mà đi làm con tin, nhưng lại là cam tâm tình nguyện đi làm con tin trong thời gian rất dài! Trong lòng Lâm Khiếu Đường dâng trào một cảm xúc khó nói lên lời, Nam Cung Bác thảo nào đồng ý thả chính mình, một con tôm nhỏ nhỏ so với một con cá lớn, dù là ai cũng có thể đưa ra lựa chọn chính xác.

Lúc này Lâm Khiếu Đường vô cùng rung động, so với đêm hôm đó mãnh liệt hơn nhiều lắm, Uyển Nhi nha đầu, hảo hảo ở đó đợi ca ca, ca ca sẽ không để người đợi lâu đâu.

Tính cách của Lâm Khiếu Đường luôn luôn tùy tiện, thích cuộc sống tự do, vô luận là một phế vật không có năng lực, hẳn cũng muốn tự do, không muốn gia nhập vào môn phái hoặc gia tộc nào đó phân tranh, thậm chí nghĩ làm một con hùng ưng tự do không thách thức long quyển phong, không xem trọng bao xa, hơn nữa mạnh mẽ, thờ ơ lạnh nhạt xem thường tất cả mọi thứ trong gió lốc, mà bản thân cũng không muốn bất kỳ sự uy hiếp nào.

Trầm tư mọi hồi Lâm Khiếu Đường tập trung tinh thần lại, lạnh lùng nói: “Nếu còn cần con tin đã nói lên đạo tông còn chưa áp đảo hoàn toàn được võ tông, chỉ là tạm thời, hơn nữa bọn họ còn cố kị cái gì đó, con tin chỉ dùng với mục đích uy hiếp, bằng không giữ lại nhân vật quan trọng làm cái gì, lấy lực lượng hiện có của Lâm gia, hẳn là có thể liều mạng được.”

Đoạn phía trước Lâm Bình và tiểu Lan nghe xong không thực sự hiểu được nhưng đoạn phía sau thì lại rất đơn giản dễ hiểu.

Lâm Bình không quá lạc quan nói: “Nếu chính diện xung đột mà nói, Lâm gia sợ là đỡ nhiều lành ít, đừng quên còn có nội gian, nội ứng ngoại hợp, coi như là đại gia tộc đại tông phái cũng là chịu không nổi lăn qua lăn lại như vậy!”

“Vậy trước tiên đem nội gián diệt trừ, sau đó một lòng đối ngoại, dự đoán sau này, sẽ có bao nhiêu người có mặt?” Khoé miệng Lâm Khiếu Đường hiện lên nét cười âm hiểm hỏi.

“Không sai biệt lắm có cao tăng gia tộc, còn có thanh niên đệ tử đều có mặt, hiện tại rất nhiều cửa hàng đã đóng cửa rồi, chỉ còn lại hơn mười được phô chặt vật chống đỡ mà thôi, những gia tướng khác hiện tại không có việc gì hẳn là đều có mặt.” Lâm Bình trả lời rất rõ ràng.

“Người càng nhiều càng tốt, tốt nhất tất cả cùng đến!” Lâm Khiếu Đường có chút hưng phấn nói.

Lâm Bình mang theo một bụng nghi hoặc xuống núi, hẳn không nghĩ ra ý tứ câu nói cuối cùng của Lâm Khiếu Đường.

Ngày hôm sau, Lâm Khiếu Đường đều ở bên cạnh tiểu Lan giúp nàng trị thương, được vật gia tăng nguyên lực vận hành, tốc độ khôi phục cực kì nhanh, tiểu Lan cơ bản đã khôi phục được bảy tám thành, chỉ là có chút ngoại thương cần tiếp tục tĩnh dưỡng khôi phục.

“Ngày hôm nay chính là ngày dự đoán nga, lão đại, người như thế nào còn đợi ở nơi này, tiếp tục ngồi đây thì sẽ không kịp nga, cẩn thận mấy lão già lại khiển trách, đến lúc đó cho dù là tộc trưởng tỷ tỷ muốn giúp cũng khó giúp được nga!” Tiểu Lan thúc dục nói.

Lâm Khiếu Đường một mực đả toạ lưỡi biếng đứng lên duỗi lưng, nhìn trong mắt không hề có chút lo lắng nào nói: “Đến sớm không bằng đến đúng giờ!”

.....

Gần đây trên dưới Lâm gia vốn có chút nặng nề ít nhất hiện tại lại cực kì náo nhiệt, đối với Lâm gia một ngày tình hình lại xấu đi một chút mà nói, hôm nay cói như là một ngày trọng đại.

Trắc thí đường sớm đã tập nập người qua lại, trong gia tộc hơn phân nửa tổng số người đều đến đây tham quan học tập, hôm nay sớm dự đoán Lâm gia tổ chức rất long trọng, chủ yếu là lựa chọn tuyển thủ tham gia năm ngày sau.

“Nghe nói thành nhân đại điển năm ngày sau, nếu ai thắng lợi đứng vào ba thứ hạng đầu, sẽ được thưởng cho một khoả hạ giai bát phẩm tăng nguyên đan.

“Đúng a, dường như đúng là liễm khí hoàn.”

“Cái này có thể so sánh với tăng nguyên đan hạ giai thất phẩm a, phục dụng một khoả chí ít có thể tăng lên 70 độ giá trị nguyên lực a.”

“Đáng tiếc chỉ cho phép người có độ tuổi từ mười lăm đến hai mươi tham gia!”

“Đó là đương nhiên, lần này thành nhân đại điển không chỉ có mục đích đơn giản là chọn lựa nhân tài cho gia tộc, kỳ thực là để cho các đại môn phái chọn lựa đệ tử, nếu có biểu hiện không tồi trong thành nhân đại điển, sẽ được các môn phái đến đó tham quan nhìn trúng, thu làm môn nhân đệ tử, tiền đồ không thể hạn lượng.”

Tộc nhân Lâm gia cười nói trò chuyện qua lại rất náo nhiệt, đối với tình trạng kinh tế đang trì trệ hiện nay của gia tộc, có thể tìm được chỗ dựa vững chắc mà nói, không hề nghi ngờ là một kết quả rất không tồi.

Ngoại trừ khán giả, mấy người trong một đời tuổi trẻ nổi bật của Lâm gia đã sớm đứng dưới đài chuẩn bị, chứ vị trưởng lão Lâm gia cũng đã an vị, Lâm Vũ Tuyên cũng đã sớm ngồi vào vị trí chủ vị trên tầng hai, lúc này hai đầu lông mày nhíu lại.

Tiểu tử kia như thế nào lại chưa thấy đến? Ngày hôm qua không phải đặc biệt bảo Lâm Bình đến thông báo cho hắn rồi hay sao?

“Tộc trưởng, nghe nói ngày hôm nay có tăng thêm một vị trí trong danh sách, không biết là nội tộc đệ tử nhà ai a, lão phu thật hiếu kì?” Nhị trưởng lão tùm tùm cười nói.

58. Chương 57: Dự Tiên Trắc Thí (trung).

“Một lát nữa sẽ biết!” Lâm Vũ Tuyên vô vị tế nhạt nói.

“Nga!” Nhị trưởng lão hậm hực lên tiếng.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, khối lam ma thạch bên cạnh lôi đài sớm đã được đặt đúng chỗ, chỉ chờ trắc thí bắt đầu.

Trọng tài trắc thí có quyền uy nhất, Lâm gia trưởng lão, Lâm Đức Vượng đứng ở trung ương lôi đài, nét mặt gia nua cứng nhắc loé lên một chút ánh sáng nhân nhạt, chỉ có vào lúc này tầm quan trọng và quyền uy của hắn mới được thể hiện rõ ràng nhất.

Một làn gió thơm thoang thoảng thổi qua, Lâm Vũ Nhân phiêu phiêu lướt tới, một năm rưỡi qua, nữ hài tử này đều tập trung vào tu luyện, điều đó cũng là ngoài dự liệu của rất nhiều người.

Đối với Lâm gia kiều nữ lừng thững bước đến, không những không bị mọi người chán ghét, trái lại chiếm được càng nhiều ánh mắt thưởng thức, đương nhiên trong đó cũng có xen lẫn một ít ánh mắt tham lam không có hảo ý.

Từ khi Lâm Uyển Nhi ra đi, Lâm Vũ Nhân lập tức thay thế vị trí của nàng ta, trở thành Lâm gia thiên chi kiều nữ được sủng ái nhất.

Ngay khi Lâm Vũ Nhân vận khởi nguyên lực toàn thân, lấy thân pháp tối cao hướng tới mép lôi đài bước tới thì một đạo hơi ảnh bỗng nhiên hoành không xuất thế, không hề báo trước xuất hiện trên đường đi của Lâm Vũ Nhân.

Đông.....

Cùng người mới đến va chạm với nhau, Lâm Vũ Nhân thối lui ba bước, khi định thần lại nhìn, nhất thời nổi giận phi thường, “Chớ rúng lòng, lại tới cản đường, sao ngươi lại ở chỗ này? Không trông coi cho tốt phế được phòng của ngươi, tới nơi này để mất mặt hay sao?”

Những lời đồn về tiểu nữ tử này đều là giả dối hay sao? Không phải nói một năm rưỡi qua nàng đã chăm chỉ tu luyện, như thế nào mà thời gian dài như vậy, tính tình này cùng với khẩu khí này vẫn như cũ làm cho người chán ghét? Lâm Khiếu Đường trầm nghĩ.

Ánh mắt mọi người vốn vẫn tập trung trên người Lâm Vũ Nhân, tất cả chuyện phát sinh vừa rồi tự nhiên đều nhìn thấy rõ ràng, đều rất nghi hoặc nhìn vị thiếu niên cao gầy đột nhiên xuất hiện.

Lâm Khiếu Đường một năm rưỡi có hơn đã hoàn toàn biến mất trong mắt Lâm gia đệ tử, dần dần bị người khác quên đi, trên dưới mười năm tuổi là một trong những giai đoạn phát triển nhanh nhất, cho dù chỉ là một hai năm thời gian, vóc người và khí chất đều có thể xảy ra biến hoá rất lớn.

Mọi người Lâm gia không nhận ra Lâm Khiếu Đường cũng không phải là kì lạ, dù sao vai trò tồn tại của hắn cũng dễ bị người ta quên đi, nhiều nhất khi nói chuyện phiếm còn nhắc đến Lâm gia trước đây tồn tại một đại phế vật mà nguyên nhân nói đến hắn hơn phân nửa là để nâng cao vị trí bản thân một chút mà thôi, không có ai thêm nhớ đến hình dạng của một người nào đó.

Chỉ là ai cũng phát hiện ra, một năm rưỡi trước kia tại chính địa điểm đó, cũng đã phát sinh qua một sự tình đồng dạng, lúc đó thiếu niên vẫn còn lộ vẻ non nớt bị thiếu nữ đựng bay ra ngoài, trực tiếp đặt móng cố định mặt đất.

Nhưng kết quả hôm nay cách biệt một trời một vực, thân hình thiếu niên không hề động đậy mấy may, mà thiếu nữ không khống chế được phải lùi lại ba bước, nếu không phải thiếu niên tận lực thu liễm, chỉ sợ là thiếu nữ không chỉ lui lại ba bước đơn giản như vậy.

Tuy nói đối với ngôn từ mạnh mẽ của Lâm Vũ Nhân có chút tức giận, nhưng đối với việc nàng liếc mắt liền nhận ra được chính mình, Lâm Khiếu Đường có cảm giác thú vị, tức giận trong lòng thực ra nhạt đi không ít.

“Tiểu ốt hiểm, đã hơn một năm không gặp, vẫn còn thích khóc lóc om xòm khắp nơi như vậy a, quên đi này hôm nay tâm tình của ta rất tốt, sẽ không chấp nhặt đối với ngươi!” Khoé môi Lâm Khiếu Đường nhếch lên, mỉm cười xoay người hướng lối đi tới.

“Ngươi....., đứng lại!” Lâm Vũ Nhân giận dữ đuổi theo, ngọc thủ khẽ động, một trảo tóm tới Lâm Khiếu Đường.

Chưa thấy Lâm Khiếu Đường có động tác gì, chỉ là thân ảnh hơi rung động, Lâm Vũ Nhân trực tiếp chụp vào khoảng không.

“Ta nhớ ra rồi, hắn là Lâm Khiếu Đường!”

“A, không thể nào, chính là ngoại tộc đệ tử bị đẩy đến phế được phòng làm khán hộ viên?”

“Ngoài hắn ra còn ai vào đây? Thực không biết hắn tới đây làm gì, trước đây chính là một phế vật, hiện tại lại bị ảnh hưởng bởi độc khí trong phế được phòng, sợ là ngay cả trước kia cũng không bằng!” Một gã đệ tử Lâm gia không biết là đồng tình hay có chút hả hê nói.

Trong đám người rối loạn lập tức liên miên không ngớt, một khi được nhắc nhở lập tức mọi người đều nhận ra.

Nam đệ tử còn đỡ một chút, trong mắt nữ đệ tử phát ra ánh sáng chán ghét quả thực muốn giết người, chỉ là làm cho người ta không hiểu vì sao các nàng lại như vậy? Giống như là bị hắn cường bạo qua.

Đối với tất cả mọi chuyện đang xảy ra, trước kia Lâm Khiếu Đường còn không thèm để ý, hướng chỉ là hiện tại, chỉ là khoe miệng hiện lên nét tiểu ý không đáng để ý mà trước đây chưa từng có, Lâm Khiếu Đường có chút chờ mong biểu hiện của mọi người khi qua ngày hôm nay.

Mọi chuyện phát sinh dưới đài, Lâm gia cao tăng ngồi trên khán đài tất nhiên nhìn thấy tất cả, với vị trí của bọn họ so với đa số người đang đứng thẳng trên sân còn rõ ràng hơn nhiều.

Đại trưởng lão nhướng mày, “Sao hần lại tới?”

Nhị trưởng lão mỉm cười, “Tới thì cũng đã tới rồi, nhìn một chút cũng không sao, nghe nói khi tiểu tử này đến phế được phòng, trái lại đem phế được quản lí rất không tồi.”

Tam trưởng lão không đồng ý, “Trắc thí đường sao lại có thể cho gia nô tiến vào, còn ra thể thống gì?”

Tứ trưởng lão làm người hoà giải, “Tam trưởng lão, khó có được một ngày mà tộc nhân hăng hái nhiệt tình như ngày hôm nay, không nên phát sinh nhiều thị phi.”

Nghe tứ trưởng lão nói như vậy, tam trưởng lão bảo thủ không thay đổi cũng lặng lẽ không lên tiếng, sắc mặt âm trầm nhìn Lâm Khiếu Đường đang đi tới sát lối đài, đối với người vô dụng từ trước đến giờ tam trưởng lão đều căm ghét đến tận xương tủy.

Đoạn đối thoại của các vị trưởng lão hiển nhiên đều bị Lâm Vũ Tuyền đang ngồi ở chủ vị nghe hết, đôi mi thanh tú dài nhỏ đã sớm tiến sát vào nhau, lãnh đạm nói: “Hần tới tham gia trắc thí ngày hôm nay.”

“Phốc.....” Đại trưởng lão vừa mới nhấp một ngụm nước vào miệng nhất thời thất thổ phun hết ra, thiếu chút nữa bị sặc nước.

Bốn vị trưởng lão không bàn bạc mà cùng nhìn về phía Lâm Vũ Tuyền, cặp mắt già lão của bọn họ đều tràn ngập hoài nghi, hoài nghi vị tộc trưởng tuổi còn trẻ trước mắt có đúng hay không đúng là nhầm lẫn.

“Người như thế, ta nghĩ cũng không cần tham gia bất kì lần trắc thí nào a, chỉ lãng phí thời gian mà thôi.” Nhị trưởng lão hạo tâm khuyển.

“Hần còn không thông qua tiền trắc thí, căn bản là không có tư cách tham gia trắc thí ngày hôm nay, quả thực là hồ đồ, nếu truyền ra ngoài thì mặt mũi Lâm gia để vào đâu?” Tam trưởng lão hầu như đập vào bàn.

Lâm Vũ tuyền nhìn lão già trước mắt trước sau như một này, tức giận đến không nói ra lời, quả thực không thể nói lý, Lâm gia luân lạc cho đến ngày tình cảnh hôm nay, bọn họ khó thoát được trách nhiệm.

Giữa sân ngoại trừ Lâm Vũ Tuyền, còn có hai người khác nhìn thấy Lâm Khiếu Đường xuất hiện, cảm thấy ngoài ý nghĩ, một người tự nhiên là Lâm Bình, bất quá thân phận hiện nay là Lâm gia đệ nhất nhân trong thế hệ thanh niên hiện nay, Lâm Bình phải bảo trì hình tượng cần có, coi như là Lâm Khiếu đường từ bên cạnh hần đi qua, cũng là nhìn không chớp mắt.

Còn có một người còn lại là Lâm Đức Vượng đang đứng trên lối đài chờ đợi bắt đầu làm trọng tài, ngày hôm qua nhận được danh sách tham gia trắc thí, hần đã sớm kinh ngạc, cho rằng danh sách có nhầm lẫn, còn đến hỏi tộc trưởng một chút, xong được trả lời rằng danh sách không có sai sót.

“Phía dưới thỉnh các đệ tử báo danh từng người một bước lên đài, tiến hành cơ sở trắc thí giá trị nguyên lực!” Thanh âm không lạnh không nóng của Lâm Đức Vượng bỗng nhiên vang lên, thể nhưng sau ngữ điệu bình tĩnh lại có chút bất an.

Danh sách tổng cộng có hai mươi bốn người, Lâm Đức Vượng cầm danh sách mà có chút do dự, hiển nhiên không biết làm sao để bắt đầu, bởi vì tên của người đầu tiên trong danh sách chính là Lâm Khiếu Đường.

Thời gian đã đến, dưới đài tính theo thời gian tiếng nói của trọng tài, trắc thí chính thức bắt đầu.

Lâm Đức Vượng chần chờ nhìn danh sách rồi lại nhìn dưới lối đài an tĩnh, nét mặt gia nua hiện lên một chút bối rối, do dự nửa ngày cuối cùng cũng mở miệng.

“Lâm Khiếu Đường.....”

Oanh, dưới đài tức thì xôn xao!

Thanh âm tức giận bất bình liên tiếp vang lên!

“Cái gì? Ta không có nghe lầm chứ?”

“Hần có thể tiến nhập danh sách trắc thí? Sẽ không viết sai chứ?”

“Có hấn thì kháng định có ta, nếu như không có chính là cầu mù mắt, lão tử ngày mai sẽ thối tộc.”

“Kháng nghị.....”

Chú thích:

(*) Hán Việt “Tiểu diện hồ”: ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ nhưng trong lòng thì vô cùng xấu xa độc ác.

MTR02

59. Chương 58: Dự Tiên Trắc Thí (hạ).

Coi như là một số đệ tử tính tình ôn hoà trong lúc này nội tâm cũng không kiềm chế được nhỏ giọng bắt bình nghị luận, đối với quyết định của gia tộc hiển nhiên không thể tán thành. “Yên lặng, yên lặng!” Lâm Đức Vượng sau khi báo tên người thứ nhất phải bắt đầu duy trì trật tự. Mặc dù là hấn là nguyên nhân gây ra náo loạn nhưng lại nhân nhả lưng thững bước lên đài, biểu tình thần nhiên, đối với việc phát sinh dưới đài căn bản làm như không thấy, thần thái nhân nhả như thể dạo chơi. Như thế rất tốt, sự náo loạn vừa mới bị Lâm Đức Vượng thét to hơi chút trật tự lại, lần thứ hai bộc phát mạnh mẽ. Lâm Đức Vượng phải xuất đòn sát thủ, đưa ra hồng sắc ngọc bài, biểu thị đặc quyền sắp sử dụng của tài phán trưởng, nếu còn tiếp tục nhiễu loạn làm mất trật tự, lập tức bị trục xuất khỏi khảo thí đường. Khi áp dụng sự uy hiếp, dưới đài rốt cuộc cũng an tĩnh lại, Lâm Đức Vượng lúc này mới tiếp tục náo danh: “Lâm Vân Phi, Lâm Bình, Lâm Vũ Nhân, Lâm Huy, Lâm Đông Hải, Lâm Hồng,.....” Hai mươi ba kẻ được báo danh phía sau lộ vẻ hiển nhiên, dưới đài không có bất luận sự gây rối nào. Hai mươi bốn người đứng trên lôi đài, Lâm Khiếu Đường cư nhiên xếp hàng thứ nhất, một thân y phục vải bố, ống tay áo được vén lên cao, trang phục sơ sài làm cho hấn so với hai mươi ba người khác tạo thành sự đối lập cực kì chói mắt. Hai gã gia tướng ăn mặc theo kiểu thanh niên nâng cao một khối lam ma thạch đi lên lôi đài, hai người do dự một chút, nhìn qua Lâm Khiếu Đường, cuối cùng đi tới chỗ người xếp hàng cuối cùng Lâm Dục, đem lam ma thạch đặt xuống, bắt đầu từ hấn tiến hành. Theo lý thuyết thì phải là từ Lâm Khiếu đường bắt đầu, bất quá tình huống có chút đặc thù, trọng tài Lâm Đức Vượng cũng chỉ đành cam chịu, hấn cũng không muốn mỗi lần bắt đầu một trình tự đều phải duy trì trật tự dưới đài, để hấn trắc thí cuối cùng a. Lam Ma thạch nguyên bản là một loại tinh quang lam sắc có chút thuộc tính đặc thù, thông qua chế tạo sự luyện hoá sau đó sẽ được kết giới sư bố trí bên trong một vài trận pháp, sau đó có khả năng cảm ứng giá trị nguyên lực, bất quá miễn tính của lam ma thạch cũng có chút khiếm khuyết, phải phát sinh công kích đối với lam ma thạch, lam ma thạch mới có khả năng xác định tương đối chuẩn giá trị nguyên lực. “Mấy người các ngươi từng người một toàn lực công kích vào lam ma thạch, không được bảo lưu, sau đó căn cứ vào kết quả phân tổ đối kháng, nếu là trong khi đối kháng trắc thí có kết quả vượt qua kết quả trắc thì hiện tại, sẽ bị thủ tiêu tư cách trắc thí!” Lâm đức Vượng mặt không biểu tình giảng giải quy tắc. Định ra quy tắc như vậy, cũng là sợ trong khi trắc thí có người có ý gian dối không xuất ra toàn lực, làm cho kết quả trắc thí nhỏ hơn, như vậy trong lúc phân tổ đối kháng sẽ gặp được đối thủ yếu kém hơn, có quy tắc này thì sẽ không dám làm bừa. “Bắt đầu!” Mọi người dưới đài ngừng thở, tuy nói mở màn báo danh làm cho rất nhiều người có tâm lý bất bình, nhưng đối với trắc thí thì bản thân vẫn rất mong đợi, dù sao những người báo danh khác đều là một đời tuổi trẻ mạnh nhất của Lâm gia, đại đa số người đã tạm thời quên đi sự bất bình vừa rồi, chờ đợi trị số nguyên lực của Lâm Vân Phi, Lâm Vũ Nhân và Lâm Bình, càng thêm chờ mong màn đối kháng phía sau, đó mới là màn biểu diễn chính của ngày hôm nay. Lâm Dục tập trung tinh thần nhìn lam ma thạch, cấp tốc vận chuyển nguyên lực nội hạch, khẽ quát một tiếng, một quyền phóng tới lam ma thạch. “Nguyên lực giá trị 198 độ, 5 tinh võ phó!” Lam ma thạch lập tức hiển thị. Lợi hại, năm ngoái trắc thí hấn mới chỉ có trình độ 3 tinh võ phó mà thôi, lúc này mới có nửa năm không sai biệt lắm tăng trưởng tới 50 độ, xem như là rất không tồi. Dưới đài không ít Lâm gia đệ tử sắc mặt hơi động dung. Người tiếp theo, Lâm Diệp, hấn là tiểu tôn tử của nhị trưởng lão. Phích một tiếng, so với Lâm Dục bất đồng, Lâm Diệp chuẩn bị trong thời gian quá ngắn, khi xuất thủ là một chưởng đánh vào lam ma thạch. “Nguyên lực giá trị 255 độ, 8 tinh võ phó!” Lâm Đức Vượng cũng cảm thấy kinh ngạc, dưới đài đồng đạo đệ tử lộ ra thần sắc không thể tin, năm ngoái Lam Diệp bất quá mới chỉ có trình độ 1 tinh võ phó, tốc độ tăng trưởng lần này cũng quá kinh người đi. Không ít người đang liếc mắt nhìn nhị trưởng lão, sau đó dễ dàng minh bạch, chỉ sợ một năm qua Lâm Diệp được phục dụng không ít tăng nguyên đan, có trưởng bối tốt thật là nhân hạ. Mấy người phía

sau cũng không xuất hiện bất ngờ quá lớn, trong khi vững bước tăng trưởng cũng có chút đột phá, nhưng chung quy không ai siêu việt được số liệu của Lâm Diệp. Điều này làm cho nhị trưởng lão trên khán đài tầng hai thu được không ít mặt mũi, phải biết rằng trong hai mươi bốn người này, hơn phân nửa đều là tối thân nội tộc Lâm gia đệ tử, cùng với tứ trưởng lão và tộc trưởng ít ỏi nhiều nhiều đều có chút quan hệ thân thích. Rốt cuộc, sau khi hai mươi vị đệ tử đều thực hiện xong trắc thí, số liệu của mỗi người đều là ước ao không ngót của hầu hết Lâm gia đệ tử, hiện tại kết quả trắc thí kém cỏi nhất cũng có trình độ 4 tinh võ phó tiêu chuẩn, trên đài có thể không tính là cao thủ, nhưng phóng nhãn xuống Lâm gia đệ tử dưới đài cũng đều có thể kiêu ngạo toàn tộc. Hai gã gia tướng tuổi còn trẻ bình tĩnh đem lam ma thạch đến vị trí của Lâm Vũ Tuyền, hai khuôn mặt vẫn bảo trì nét lạnh lùng, lúc này hơi hơi hiện ra tiểu ý ôn hoà. Lâm Vũ Nhân thân là người kế thừa vị trí tộc trưởng, lại là một vị thiên chi kiêu nữ có tư chất xuất chúng, năm ngoài lấy mười năm tuổi đã đạt được trình độ 6 tinh võ phó tiêu chuẩn, tiền đồ không thể hạn lượng, so với tộc trưởng chỉ có hơn chứ không kém.

Không chỉ có như vậy, hiện nay Lâm Vũ Nhân tu luyện một bộ âm hàn võ kỹ của Lâm gia ba trăm năm trước mua được từ một vị tán nhân cao thủ-----Băng Phách Huyền Âm. Nhân giai trung cấp võ kỹ! Cấp bậc không cao, nhưng Lâm gia lão tổ từng khẳng định giai vị của võ kỹ này chắc chắn không chỉ có như vậy. Thế nhưng Lâm gia ba trăm năm qua vẫn không xuất hiện một Huyền Âm thân thể thích hợp tu luyện võ kỹ này, đến tận khi Lâm Vũ Nhân xuất hiện. “Hảo lãnh!” Dưới đài không biết ai nói một câu. Cách lôi đài rất gần, các đệ tử không biết lúc nào thở ra dĩ nhiên đã trở thành vụ khí. Sắc mặt hai gã gia tướng khê biến, lấy tu vi của bọn họ mà nói không tránh được có chút lãnh ý. Từ....., thanh âm rất kì quái xuyên khoảng không mà vang, dung nhan tiểu bạch của Lâm Vũ Nhân khó có được vẻ nghiêm túc, bàn tay khiết bạch bé nhỏ mạnh mẽ đẩy ra, một luồng băng lãnh khí kinh hồn loạn theo chưởng mà ra. Khách khách khách, có thể dễ dàng nghe thấy âm thanh kết băng. Trên lam ma thạch bị bao phủ mộ tầng băng phong hơi mỏng, bất quá cũng không ảnh hưởng đến chức năng của lam ma thạch. “Nguyên lực giá trị 303, 1 tinh võ vệ!” Số liệu cường đại, tiến bộ làm cho người khác sợ hãi. Dưới đài vang lên rất nhiều âm thanh sợ hãi, nữ đệ tử thì ước ao, đổ kị, tâm trạng sùng bái phức tạp đến cực điểm, nam đệ tử thì cuồng nhiệt hướng tới, tâm trạng si mê so với nữ đệ tử càng thêm lộn xộn, nhiều ít còn có chút dung tục. Nét mặt giá nua cứng nhắc bất biến của Lâm Đức Vượng lúc này cũng không che giấu được vẻ khiếp sợ, nữ tử được hảo hảo bồi dưỡng, Lâm gia có người kế nghiệp, hơn nữa thành tựu thời gian sau này của nàng tuyệt đối trên tỷ tỷ. “Nhị tiểu thư, chúc mừng người tấn cấp võ vệ, Lâm gia với số tuổi mười sáu đạt được vệ cấp tu vi, hơn ba trăm năm qua tổng cộng cũng chỉ có hai người, một người là lão tổ tông, còn một người chính là nàng!” Trên mặt Lâm Đức Vượng thực sự hiện lên vẻ cung kính. Mười sáu tuổi và mười bảy tuổi cũng chỉ có khoảng cách một tuổi, nhưng có thể vượt xa bình cảnh, người mười bảy tuổi có thể tiến nhập vệ cấp thực ra không ít, Lâm gia chỉ ít cũng có hơn mười người, nhìn qua chỉ là một tuổi nhưng cánh biệt đúng là mộ trời một vực. Hai gã gia tướng sững sốt hồi lâu, ý thức được có chút thất thố, nhanh chóng bước tới đem lam ma thạch đến vị đệ tử trắc thí tiếp theo.

Dự báo chương sau: Dự báo chương sau:

Đến lượt Lâm Khiếu Đường trắc thí sẽ có chuyện gì xảy ra?

Một phế vật lột xác thành thiên tài chói mắt quanh mang

Phản ứng của những người xung quanh ra sao?

Chương sau sẽ rõ.....

60. Chương 59: Lam Ma Thạch Bị Hỏng.

Trong thế hệ thanh niên anh kiệt Lâm gia hiện nay hấn xứng đáng là người nổi bật nhất, ổn định tại vị trí đệ nhất trong chín năm liền, cho đến khi ba tháng trước có truyền ra một lời đồn trong thế hệ của hấn rốt cuộc cũng có người vượt qua hấn, nhưng chưa hề được chứng thực.

Tuy là trưởng tôn của đại trưởng lão, nhưng những ưu đãi đối với Lâm Văn Phi cũng không phải rất nhiều, tu luyện võ kỹ cũng rất bình thường, nhân giai đệ cấp võ kỹ-----kim cương thối, một loại cao giai võ kỹ tương đối phổ cập.

Lâm Vân Phi dùng những động tác đơn giản, hô..... chỉ nghe thấy tiếng gió thổi, ba, vang vọng, trên lam ma thạch đã hiện ra số liệu.

“Nguyên lực giá trị 322 độ, 1 tinh võ vệ!”

Quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, một thể hệ Lâm gia đệ nhất nhân không thể không có biểu hiện kinh người được.

Thể hệ thanh niên rốt cuộc xuất hiện hai vệ cấp đệ tử, đây chính là chuyện của trăm năm trước!

Bất quá phản ứng dưới đài cũng không phải rất mãnh liệt, bởi vì kết quả này là vốn phải có, thể mới phù hợp với cái tên Lâm Vân Phi.

Trái ngược với Lâm Vân Phi luôn luôn bình thản, trong mắt chúng đệ tử Lâm gia thì Lâm Bình có vẻ lãnh ngạo quái gở, khó tiếp cận, là một gã tu luyện cuồng nhân, cực kì dễ nổi giận.

Những lời đánh giá này nếu lọt vào tai Lâm Khiếu Đường thì nhất định hắn sẽ cười đến gần gấp người lại, sau đó sẽ trào phúng chế nhạo nói: “Nam nhân phải đổi tính----không thể không giả bộ B!” (1)

Vũ kĩ của Lâm Bình tu luyện trong chúng đệ tử cũng không phải là bí mật, có người nói là tam trưởng lão phải trả một cái giá rất cao mới mua được nhân giai trung cấp vũ kỹ-----thiên phong quyết, một loại nội gia vũ kỹ chú trọng thân pháp và tâm pháp.

Thấy khuôn mặt Lâm Bình đúng kiểu dáng ngạo nghễ thách thức, Lâm Khiếu Đường thực sự muốn cười thành tiếng nhưng lại không thể cười, bởi vậy biểu tình thoát nhìn có chút cổ quái

Không hề có thời gian tích súc lực, cũng không hề bày ra tư thế tiêu sái, phịch một tiếng, lam ma thạch kịch liệt rung động.

“Nguyên lực giá trị 354 độ, 2 tinh võ vệ.”

Toàn bộ chúng nhân dưới đài yên tĩnh dị thường, hít một ngụm không khí.

Khiếp sợ, không thể tin tưởng, không thể tưởng tượng nổi, các loại biểu tình ngạc nhiên trong nháy mắt biểu hiện ra.

Lúc này đây ngay cả bốn vị trưởng lão đang ngồi trên ghế tầng hai cũng không thể ngồi yên được, đều đứng hết cả lên.

“Tam trưởng lão, thảo nào từ một năm trước tiểu tôn của ngươi vẫn mượn cớ không tham gia trắc trí khảo hạch, nguyên lai là để Nhất Phi Trùng Thiên (2) nha!” Đại trưởng lão có phần chút xót.

Nhị trưởng tự tiểu phi tiểu (3) nói: “Tam trưởng lão thật đáng chúc mừng nha, người này tâm chí kiên định sợ là Lâm gia không có ai sánh kịp, nếu luận thiên phú tuy không bằng Vân Phi, nhưng tinh thần kiên định khắc khổ tu luyện Lâm Vân Phi cũng không so được a, Lâm gia song song xuất hiện hai người, thực sự là phúc của Lâm gia a!”

Cho tới bây giờ khuôn mặt tam trưởng lão vốn không hề dao động lúc này cũng cười đến toe toét, “Đâu đâu, Bình nhi bất quá chỉ tính là một giai đoạn đột phá mà thôi, so với Lâm Vân Phi hài tử vẫn có chút sai biệt a!”

Đại trưởng lão bên cạnh hừ một tiếng không nói gì, bất quá nhìn biểu tình quái dị của hắn liền biết, đối với những lời nói mát của tam trưởng lão cũng có chút buồn bực.

Hai gã gia tướng ngơ ngác nhìn lam ma thạch, nhìn số liệu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lâm Đức Vượng dùng một loại nhãn thần cực độ tôn kính nhìn Lâm Bình đang bày ra vẻ mặt lãnh khốc, ‘Bình thiếu gia, ngoại trừ lão tổ tông, người có thể xem như là Lâm gia đệ nhất nhân, rất có thể trước ba mươi tuổi tiến nhập sĩ cấp, trở thành người thứ hai trong lịch sử Lâm gia.’

Lâm Bình khẽ gật đầu không nói, dáng vẻ lãnh khốc chốc lát đọng lại trong tâm trí chúng nữ đệ tử dưới đài, sự ngưỡng mộ đối với Lâm Vân Phi trước đây trong nháy mắt chuyển lên người vị khốc ca trước mặt.

Khiếp sợ sau nối tiếp khiếp sợ trước, hầu như làm chúng đệ tử dưới đài không thở nổi, đợt dự tiên trắc thí này thực sự rất đặc sắc, nhưng bất quá cũng chỉ vừa mới bắt đầu, màn đối kháng kế tiếp nhất định sẽ càng thêm đặc sắc.

Chúng đệ tử dù chưa tham gia trắc thí, nhưng độ hứng phấn từ lâu đã vượt qua các tuyến thủ trên đài, trong gia tộc người tai ba xuất hiện lớp lớp, nội tâm cảm thấy tự hào giống như nước lên thì thuyền lên, không kiềm chế được bị lôi kéo vào trong đó.

Một thân ảnh cô đơn, lúc này đang đứng ở vị trí dễ thấy được nhất trên lôi đài, nhưng tựa hồ thời khắc này hẳn đã bị quên lãng.

Hai gã gia tướng phụ trách lam ma thạch thiếu chút nữa mang nó ra khỏi lôi đài, hoàn hảo bị Lâm Đức Vượng rất bình tĩnh chỉ đạo quay trở lại, lúc này mới nhớ còn một người vẫn chưa tiến lên trắc thí.

Chúng đệ tử dưới đài thấp giọng đàm luận, đối với thắng lợi cuối cùng của màn đối kháng ngay sau đó, không ít người tranh luận tới đỏ bừng cả mặt.

“Ta xem khả năng Lâm Vân Phi sư huynh thắng lợi rất lớn, nguyên lực giá trị chỉ là một trong những yếu tố mà thôi, thực sự động thủ thì còn phải xem xét tới tổng hợp thực lực.” Một gã nam đệ tử tuổi còn trẻ rất có lòng tin nói.

Một nữ đệ tử rất không phục nói: “Ta xem vị tất, nhị tiểu thư mới là người mạnh nhất trong thế hệ thanh niên hiện nay của Lâm gia, vũ kỹ nàng tu luyện ngay cả lão tổ tông cũng khen không dứt miệng.”

Một vị thanh niên đệ tử bên cạnh niên kỉ lớn hơn một chút tương đối chừng chặc lắc đầu nói: “Lâm bình sư đệ mới là người có tỉ lệ thắng lớn hơn, trừ phi tu luyện vũ kỹ ngoài hồn cấp, bằng không nguyên lực giá trị chính là căn cứ tốt nhất phân xét thực lực mạnh yếu.”

Một vị đệ tử phía sau buồn cười nói: “Các người đừng cãi cọ, vô luận bọn họ thua hay thắng, khẳng định bọn họ sẽ là người đại biểu cho Lâm gia tới tham dự lễ thành nhân đại điển.”

Ngay trong lúc các đệ tử đang tranh luận không ngớt, trên lôi đài, người trắc thí cuối cùng đã vào chỗ chuẩn bị sẵn sàng.

Hai gã gia tướng nhàm chán nhìn về chỗ khác, thần sắc Lâm Đức Vượng yên lặng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Oanh, một tiếng nổ!

Hai gã gia tướng trong trạng thái không đề phòng, bị một luồng kinh lực mạnh mẽ đẩy lui mấy bước, đặt mông ngồi dưới đất.

Lâm Đức Vượng chật vật xoay một vòng tại chỗ, may là tu vi mạnh hơn hai gã gia tướng, bằng không thì cũng theo chân bọn họ đặt mông thân mật tiếp xúc mặt đất.

Làm trọng tài, ưu điểm lớn nhất chính là có thể thấy số liệu hiện lên trên lam ma thạch đầu tiên!

Một chuỗi số liệu bắt mắt kia hiện lên trên mặt phẳng kết trận của lam ma thạch

Phía dưới mũi Lâm Đức Vượng không hề tự giác chảy xuống một dòng dịch thể ẩm áp, hai mắt mở to, chờ người tại chỗ, sau khi phục hồi tinh thần dùng sức dụi dụi hai con mắt, lần thứ hai nhìn về phía số liệu, không hề biến hoá, vẫn là trị số cũ.

Hai tay Lâm Vũ Tuyền vô thức nắm chặt hai bên thành ghế, đây mới là kết quả trắc thí mà nàng chờ đợi.....

Thân thể bốn vị trưởng lão toàn bộ đều nghiêng ra ngoài.

“Đại trưởng lão, con mắt của ta có điểm hoa, người có thể nói cho ta biết kết quả trắc thí?” Tứ trưởng lão có chút lắp bắp nói không rõ lời hỏi.

“Ta còn bị hoa mắt hơn, hay là thỉnh nhị trưởng lão nói hay hơn!” Đại trưởng lão lú lú nói.

“Bất hảo, nhất định là lam ma thạch dùng đã quá lâu, lại bị mấy người Vũ Nhân cố sức đánh vào, sợ là bị phá huỷ rồi.” Nhị trưởng lão rất chắc chắn cho ra kết luận.

Tam trưởng lão lập tức phái một gã gia tướng bên cạnh dẹp đường, “Còn không mau đi đem một khối lam ma thạch mới lại đây!”

Lâm Khiếu Đường rất thoả mãn nhìn số liệu hiện lên trên lam ma thạch, khổng chế lực lượng vô cùng tốt, vừa vận đạt được trị số trong lòng dự định.

“Nguyên lực giá trị 401 độ, 3 tinh võ vệ!”

“Trọng tài gia gia, chúng ta có đứng hay không tiến hành hạng mục trắc thí tiếp theo?” Lâm Khiếu Đường cũng không muốn đứng ngốc một chỗ như vậy.

Mặt của Lâm Đức Vượng hiện lên một trận co quắp, vẫn như cũ nhìn số liệu trên lam ma thạch suy nghĩ.

Ngoài ra hai mươi ba vị thí sinh trắc thí đều chung một biểu tình, ngơ ngác nhìn Lâm Khiếu Đường, đang tự suy nghĩ cái gì đó.

Chúng đệ tử dưới đài cũng đồng dạng ngơ ngác tự hỏi.

Trên mặt mọi người đều hiện lên nét kinh hãi, tất cả mọi người đều cảm giác xảy ra vấn đề gì đó.

“A, được rồi, nhất định là lam ma thạch bị hỏng!” Có người hét lớn.

Thiên! Lâm Khiếu Đường thiếu chút nữa đứng không vững.

Giải thích hợp lí! Rất nhiều người nhất thời nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm, có người lại làm ra bộ dáng vỗ đầu bưng tỉnh đại ngộ.

Chỉ chớp lát, một gã gia tướng vội vã mang tới một khối lam ma thạch mới, thở hổn hển đặt trước mặt Lâm Khiếu Đường, không biết là bị hù dọa hay là mệt mỏi, uể oải nhìn Lâm Khiếu Đường, trong mắt đúng là lộ ra một tia cầu xin.

Phảng phất như đang nói, huynh đệ, ngươi đừng chơi ta, ta hảo hảo trắc, biết không! Chú thích:

(1) Hán việt: Bất đắc bất trang B, cái này mình không hiểu, ai biết pm nhá.

(2) Một bước lên trời. (Thô một chút nhưng sát nghĩa là bay một phát lên trời)

(3) Tự tiếu phi tiếu: dường như cười nhưng không cười. Trong chương này ý nói nhị trưởng lão tuy cười nhưng trong lòng không cười thậm chí ghen ghét, đố kỵ.

MTR02

Ngoại thiên: Truyện cũ. Thu thập xong cây linh chi thảo cuối cùng, thiếu niên lau lau cái trán đầy mồ hôi, tìm được một chỗ râm mát, gỡ chiếc gùi sau lưng xuống đặt ngay ngắn dưới mặt đất. Mừng rỡ vô cùng nhìn đồng thảo dược xếp đầy trong chiếc gùi cũ kĩ, thu hoạch của ngày hôm nay đích xác không hề nhỏ, nhân sâm, linh chi thảo, sơn liên, hà thủ ô, điền thất... cái gì cần đều có. Những thảo dược này nếu ở địa cầu đều vô cùng trân quý, nhưng ở chỗ này lại không hề hiếm lạ, không có người để ý tới, chỉ cho là cây cỏ bình thường trong sơn dã mà thôi, căn bản không có ai cần đến chúng, cũng không có bất kì tác dụng nào. Thiếu niên gỡ túi nước trên lưng, thoả mãn uống một ngụm nước lớn, cầm trong tay một gốc linh chi thảo, tỉ mỉ quan sát, trong đôi con ngươi đen tràn ngập linh khí lộ ra một tia rung động, giống như đang tò mò cũng giống như đang nghi hoặc..... Kỳ thực những năm gần đây, thiếu niên đã sớm đi hết trăm dặm vòng xung quanh hậu sơn, mò mẫm từng vách đá, động phủ địa huyết, thanh lương u cốc, đã sớm coi nơi này chính là vườn thuốc của chính mình. Thảo dược ở nơi này nếu như chỉ để dành cho một người dùng mà nói thì cơ hồ là dùng mãi không hết. Đã nhiều năm như vậy trôi qua, thiếu niên đã sớm biết những cây linh chi thảo, nhân sâm này, tuy nói hình dạng so với trong trí nhớ của hắn thì tương tự nhau, một số ít thậm chí giống nhau như đúc, nhưng thực tế dược lí lại có khá nhiều bất đồng, thảo dược nơi này thậm chí có thể so sánh với thuốc Tây trong trí nhớ của hắn, thậm chí còn mạnh hơn. Và thiếu niên cũng biết thảo dược giống như thuốc đông y này dược lí mạnh yếu, tính chất, công dụng rất khác nhau, tỉ như cây linh chi thảo mà thiếu niên cầm trong tay, nếu dựa theo kí ức trong đầu thiếu niên, chỉ dùng để trị liệu một số tật bệnh đau ốm bên trong cơ thể, có tác dụng tăng miễn dịch, loại công dụng trường sinh bất lão trong truyền thuyết

thật nhiên là giả. Thế nhưng hiện hôm nay, cây linh chi thảo trong tay thiếu niên thực tế đã phá tan lá giải của thiếu niên đối với linh chi thảo, nó thực sự có công hiệu kéo dài tuổi thọ, tuy rằng cũng chỉ là cực kì bé nhỏ, nhưng xác thực là có, hơn nữa còn có khả năng giúp cho vết thương khép miệng nhanh hơn nhiều. Đối với nhiều nội thương đều có những tác dụng rất kì diệu, một khi phục dụng thì tác dụng hiện ra rất nhanh, so với tốc độ hạ sốt cũng không kém bao nhiêu. Ngoại trừ linh chi thảo này, nhưng đặc tính của dược thảo khác cũng có biến đổi rất nhiều, nói chung tác dụng của những thảo dược này so với thuốc Tây y chỉ có hơn chứ không kém, không chỉ tốc độ trị bệnh cực nhanh, hơn nữa có thể trị hết phần ngọn lại giải quyết hết cả phần gốc. Khoé miệng thiếu niên vẫn còn hiện rõ sự non nớt hơi hơi kéo lên, nhìn chiếc gùi thuốc đã đầy bất giác lộ ra nét tiếu ý, nghĩ đến, thu hoạch của ngày hôm nay cũng đã đủ dùng trong một thời gian dài đủ dược thang dùng cho Uyển nhi vài lần, có thể giúp Uyển nhi triệt để thoát khỏi căn bệnh hiểm nghèo không cần lo lắng đến khả năng tái phát bệnh lần thứ hai. Suy nghĩ miên man, thiếu niên trở mình từ trên mặt đất đứng lên, đeo lại gùi dược thảo lên lưng trở về, sơn đạo gập ghềnh, thiếu niên đã đi vài ngày rồi, quãng đường trở về, sợ là cũng phải tốn thời gian hơn nửa ngày. Đi khoảng chừng hơn ba canh giờ, thiếu niên vừa mệt vừa khát, nước trong túi đựng đã sớm hết, hậu viện Lâm gia chỉ ít cũng còn hơn một canh giờ lộ trình. Liếm một chút đôi môi khô khốc như đốt lửa. thiếu niên dừng lại cước bộ nhìn xung quanh một chút, trong trí nhớ của hắn, phụ cận nơi này hẳn là có một chỗ thanh lương thủy đàm, chính hắn cũng đã từng tắm ở nơi đó vài lần. Cẩn thận nghe ngóng, có âm thanh nước chảy ào ào! Theo hướng nước chảy bước đi, dưới chân thiếu niên như bay, không bao lâu đã tới trước mặt một thủy đàm trong sạch mát mẻ. Thiếu niên hưng phấn buông gùi thuốc, vừa...vừa té nước vào mặt, mạnh mẽ đứng lên, khí trời oi bức, hơn nữa sơn lâm ẩm ướt, cả người thiếu niên sớm đã ngứa ngáy, hưng phấn hát một khúc, y phục cũng không cởi trực tiếp nhảy vào trong thủy đàm mát mẻ. “A. , sắc lang.” Tiếng kêu chói tai như phá hồng màng nhĩ vang lên. Thiếu niên nhất thời ngớ người, lẽ nào nơi này có người mưu đồ gây rối? Vội vã lên bờ, theo phương hướng phát sinh tiếng kêu bước tới. Bản thân bất quá chỉ là một người bình thường, nhưng gặp phải kẻ bất cớ hành hung, cũng chẳng giúp được gì nhiều, nếu gặp phải người cùng hung cực ác chỉ sợ là thêm nhiều hơn một mạng người mà thôi, đi được hơn phân nửa đường thiếu niên đột ngột dừng lại bình tĩnh suy nghĩ, ngẫm lại cũng không muốn bước đến. “Tiểu tử thôi, người dám nhìn lên bản cô nương tắm? Muốn chết!” Tiếng quát to từ trên trời vang xuống, một tiểu nữ hài trừng đôi mắt tức giận nhìn thiếu niên. Thiếu niên không hiểu lí do nhìn người mới đến, thiên, là nhị tiểu thư, trên thân là một bộ y phục ướt sũng, trên mái tóc dài không ngừng có những giọt nước chảy xuống. “Ta?” Thiếu niên chỉ vào mũi mình cố chút mờ mịt không rõ tình hình hiện tại. “Không phải là người thì còn ai vào đây, Lâm Khiếu Đường, bản tiểu thư đã sớm nghe một ít tin đồn về ngươi, không nghĩ tới là gan của người của nhiên lớn đến như vậy, ngày hôm nay không cắt đứt một chân của ngươi, sợ là ngươi sẽ không nhớ được giáo huấn.” Nữ hài tử cực kì mạnh mẽ. Cự nhiên nhận thức được ta? Lâm Khiếu Đường có chút ngoài ý nghĩ, bất quá., Lâm Khiếu Đường xoay người nghĩ muốn bỏ chạy, ác danh của nhị tiểu thư so với danh tiếng của hắn còn chói mắt hơn nhiều lắm. Chỉ là đầu chạy trốn được nòng, chỉ chốc lát đã nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vang vọng sơn lâm. “Lâm Vũ Nhàn, người mẹ nó dám...đánh thêm một chút nữa, lão tử không để yên cho ngươi!” Lâm Khiếu Đường quát lớn. Nữ hài tử hiển nhiên không có ý nghĩ dừng tay lại, trái lại càng đánh lại càng nghiến. Nửa tháng sau! Lâm Khiếu Đường cuối cùng cũng có thể xuống giường đi lại, nhìn đồng dược thảo đã tiêu hao hơn phân nửa mà suýt xoa không ngớt, suy nghĩ lại phải có một chuyến đi hái thuốc sau hậu sơn, đứng trước đồng dược thảo lâu đến đỡ người ra, trên vai bị một người vỗ nhẹ. Khiếu Đường ca ca, người như thế nào còn ở nơi này, tiền trắc thí sắp bắt đầu rồi!” Một tiểu nữ hài chín tuổi không biết từ khi nào đi vào phòng đứng phía sau thiếu niên, khả ái nghiêng đầu nhu thuận nhắc nhở nói. “Không đi!” Lâm Khiếu Đường kiên quyết nói. “Vì sao? Khiếu Đường ca ca, nếu như thông qua được tiền trắc thí mà nói, có thể tiền nhập được đường học tập nga, ở nói đó có thể học được rất nhiều thứ hữu ích.” Nữ hài tử khuyên nhủ. Lâm Khiếu Đường trầm mặc không lên tiếng chẳng biết đang suy nghĩ cái gì, nữ hài tử thừa cơ hội cầm tay thiếu niên lôi đi, nhanh chóng hướng trắc thí đường chạy đi. “Cái gì? Nguyên lực giá trị bằng không?” Đại trưởng lão ngạc nhiên nhìn kết quả trắc thí trên lời đài. “Có đúng là bị trục trặc khâu nào đó hay không a, ít nhiều cũng phải có một chút chứ?” Tam trưởng lão hồ nghi nói. Lâm Đức Vương rất vô tội nhìn hai vị trưởng lão, “Thực sự là không có, đúng là một phế vật!” “Ai, quên đi, nể mặt mũi phụ thân của hắn, tạm thời lưu hắn lại làm ngoại tộc đệ tử đi!” Nhìn sắc mặt đại trưởng lão không được tốt nói. Trong tình huống bị rất nhiều ánh mắt quỷ dị soi mói, Lâm Khiếu Đường rút cuộc kết thúc lần trắc thí lần đầu tiên của mình, từ nay về sau bị đặt một biệt danh phế vật để xưng hô. “Khiếu Đường ca ca, xin lỗi, đều là Uyển nhi không tốt!” Nữ hài tử nhẹ nhàng lắc lư cánh tay thiếu niên tự mình kiểm điểm, bỗng nhiên đôi con mắt mở to tràn ngập lòng tin nói: “Khiếu Đường ca ca, không có quan

hệ, Uyển nhi tin tưởng chắc chắn rằng sẽ có một ngày người sẽ trở lên mạnh mẽ. Thiếu niên nho nhỏ không khan cười, không hề đáp lại, đối với thể chất của chính bản thân hắn đã cực kì rõ ràng, nhưng ngoài miệng lại dễ dàng nói: “Đó là đương nhiên, ta là ai nha, ta là người không gì không làm được, Khiếu Đường ca ca của người a, say này đương nhiên sẽ trở lên mạnh mẽ, đúng hay không nha!” Nữ hài tử phi thường nghiêm túc gật gật đầu: “Àn, Khiếu Đường ca ca sau này nhất định sẽ trở thành người tài giỏi, đến lúc đó Uyển nhi muốn làm thủ hạ của người.” Con người đen của thiếu niên bé nhỏ đột nhiên trở nên thâm thúy, thương yêu nhìn tiểu nữ hài, xoa xoa đôi má đáng yêu đến cực điểm. Thời gian trôi qua như bay. Rất nhanh bảy năm quang âm cứ như thế trôi qua. Nữ hài tử đã đi mất, thiếu niên nhỏ bé cũng đã trưởng thành. Trên lời dài, Lâm Khiếu Đường thương hại nhìn biểu tình của những người dưới đài, rốt cuộc là lam ma thạch bị hỏng hay đầu óc các người bị hỏng. Ăn xong cơm trưa sẽ bắt đầu đưa chương mới, đại khái trên dưới một giờ đi. Lâm Vũ Nhân sẽ bị giáo huấn, ha ha!!! Cầu nguyệt phiêu!!! Cảm tạ!!!

MTR02

61. Chương 60: Đừng Nói Ta Khi Dễ Người!

Đạo này đang thi nên ra chương chậm, anh em thông cảm.

Mai ta lại thi môn mới, cố làm 1 chương cho anh em hy vọng mình thi tốt.

Hics.

Ta tài hèn sức mọn lại đang bận thi nên tết này chắc ko có nhiều cho anh em!

Cố gắng chắc cũng đc 3 chương, nếu như anh em ủng hộ nhiệt tình ta cũng cố thêm 1 chương là 4.

Tình hình ra chương chậm kéo dài đến hết tháng 1 cơ!

Làm dịch giả khổ quá! Nhiều lúc muốn bỏ nhưng lại vì trách nhiệm nên cố, lại cố và cố.

Ài dà

Thôi ko kêu ca nữa!!! Thank thật cái cho khí thế nào anh em!!!

Một chuỗi số liệu này..... Nếu như nói trước đó Lâm gia tam kiệt gây cho mọi người chính là kinh ngạc! Thế thì, vừa rồi vì lam ma thạch bị hỏng mà biểu hiện ra một chuỗi số liệu, gây cho mọi người chính là kinh hãi! “Hô, ta nói mà, như thế nào có khả năng có được số liệu kinh người như vậy, nguyên lai là lam ma thạch bị hỏng, nguy hiểm thật!” Một gã đệ tử thở dài một hơi nói. Thế nhưng không ai biết nguy hiểm thật ở đâu? Một nữ đệ tử lại càng khủng hoảng vô vô ngực, “Thế nào lại chọn lúc này mà hỏng, thật là!” “Nhất định, cũng không biết là ai trông nom nữa!” Có người chen vào nói. Lâm Đức Vượng đứng tại trung ương lời dài khụ một tiếng, trấn an nói: “Mọi người chờ một chút, đừng sốt ruột, khối lam ma thạch vừa rồi niên đại đã quá lâu, muốn hỏng cũng là bình thường, hiện tại đã đem một khối lam ma thạch mới đến, trắc thí tiếp tục.” Từ khi có người kêu lam thạch bị hỏng, trong lòng Lâm Khiếu Đường một mực mắng to mọi người thật là ngu ngốc, bất quá khi mang một khối lam ma thạch mới ra để trước mặt, một ý niệm tà ác trong đầu thản nhiên sinh ra. Khoé miệng nhếch lên, lộ ra ý cười mà chỉ có Lâm Khiếu Đường hiểu rõ. Ầm ầm! Một tiếng nổ, so với tiếng lúc trước cực kì tương tự! “Nguyên lực giá trị 402 độ, 3 tinh vô vệ!” Vẫn là bị hỏng! Tên gia tướng trước đó căn bản không cần người sai bảo, trực tiếp chạy xuống lời dài, chỉ chốc lát đã chạy trở về, trên lưng song song mang tới hai khối lam ma thạch. Lúc này dưới đài một mảng yên tĩnh, trong đầu mọi người đều trống rỗng. Lâm Đức Vượng đã không biết nói cái gì nữa, chỉ dùng nhãn thần như muốn nói cho Lâm Khiếu Đường, người còn muốn tiếp tục trắc thí lại! Ầm ầm! “Nguyên lực giá trị 403 độ, 3 tinh vô vệ!” Vẫn là bị hỏng! Tên gia tướng mờ mờ hồ hồ nhìn Lâm Khiếu Đường, trong mắt ý khổ sở dần dần chuyển thành ý cầu xin. Huynh đệ, van cầu người a, thực sự đến lần thứ ba! Hỏng rồi, hỏng rồi, chắc chắn là hỏng rồi, thương cảm cho tên gia tướng phải chạy đi chạy lại mấy lần, đem tất cả lam ma thạch có trong thương khố Lâm gia chuyển đến đây, cả người hầu như hư thoát. Số liệu vẫn như trước lần sau tăng 1 độ so với lần trước, so với kế hoạch còn muốn chính xác hơn. Lâm Vũ Tuyền không nhịn được nữa, mạnh mẽ từ chỗ ngồi đứng lên, lạnh lùng nói: “Không trắc thí nữa, bắt đầu vòng tiếp theo!” Lâm Đức Vượng chỉ cảm thấy cổ khô khốc, xoay người xuống đài, cùng với mấy vị trọng tài phía dưới nói chuyện một hồi sau đó lại bước lên đài. Vừa mới định tuyên bố danh sách đối kháng, lại bị một tiếng kiêu nộ cắt đứt:

“Ta muốn đối trận với Lâm Khiếu Đường!” Lâm Vũ Nhân căn bản không tin số liệu đó là thật, thử lại một trăm lần nàng cũng không tin. Lâm Đức Vượng nhìn vài vị trọng tài dưới đài, hai bên trao đổi ánh mắt một chút, lúc này tuyên bố: “Lâm Khiếu Đường đánh với Lâm Vũ Nhân, Lâm Đông Hải đánh với Lâm Đức, Lâm Hồng đánh với Lâm Huy, Lâm Diệp đánh với.....” Trắc thì đường, im lặng, dù là một con kiến đánh rầm đều có thể nghe rõ âm thanh..... Trên lôi đài, người không phận sự đã lục tục xuống đài, một vị thiếu niên ẩn lợ nét châm chọc tỏ ra dường như không có việc gì đứng giữa lôi đài, mà đối diện với hắn là một cô gái xinh đẹp trắng trẻo như búp bê, đôi mắt to của thiếu nữ tú lệ tràn ngập địch ý. “Tiểu tử thôi, mặc kệ ngươi vui đùa cái gì hoa chiêu, bản cô nương ngày hôm nay sẽ đánh cho ngươi răng rơi đầy đất!” Lâm Vũ Nhân đột nhiên khề khề nói, trong hoàn cảnh bên cạnh ít người có vẻ dị thường chói tai. “Tiểu ốt hiểm, đã hơn một năm không gặp, cái miệng vênh hơn trước đây nhiều, nếu như võ lên nó vài cái, nghĩ đến cảm xúc nhất định không tồi, hiện tại chịu thua còn kịp, không thì một hồi sẽ khóc nhè cho xem!” Lâm Khiếu Đường rất nghiêm túc cảnh cáo. “Ngươi....., muốn chết!” Lâm Vũ Nhân không thể chịu được khinh bạc đùa giỡn như vậy, thân thể mềm mại tức giận đến phát run, một thân Huyền âm nguyên lực thôi động đến đỉnh phong, bóng hình xinh đẹp nhoáng lên, giống như một băng tiễn bắn tới. Lâm Khiếu Đường mỉm cười, thân thể hơi nghiêng, không thấy có bất kì động tác nào chống lại công kích băng hàn khí. Một người truy một người chạy. Một người công kích gấp gáp, một người trốn chạy thông dong, trên dưới chia làm hai thân ảnh. Lẽ nào Lâm Vũ Tuyền cũng bị hỏng sao chứ? Đông đảo đệ tử biết rõ thực lực chân thực của Lâm Vũ Nhân, nhân thần phức tạp nhìn lên trên lôi đài, một chút cũng vô pháp tiếp nhận sự thực. Lâm Vũ Nhân công kích lâu không trúng mục tiêu, động tới chân hỏa, âm khí toàn thân tràn ngập xung quanh, không ít ảnh hưởng tới các đệ tử làm cho họ bị đông lạnh run run, đều lui lại phía sau. Đột nhiên, tất cả hơi nước trong không khí xung quanh đều ngưng kết lại hình thành những hạt băng bé nhỏ, từ bốn phương tám hướng phóng tới Lâm Khiếu Đường cách đó không xa. Hỏa viêm chướng, Lâm Khiếu Đường lười nhác tránh thoát, quyền đầu nhẹ nhàng vung lên, một luồng kinh khí ẩn hàm hỏa diễm lực tràn ra ngoài. Vô số viên băng nhỏ còn chưa đến gần Lâm Khiếu Đường năm thước, liền bị khí hoá, biến mất không thấy. Lâm Vũ Nhân đầu cam tâm, bàn tay như đao, mạnh mẽ vung lên, một cây băng đao mỏng thành hình phóng tới, tốc độ so với những viên băng thì nhanh hơn rất nhiều. Tạch..... Đông đảo đệ tử dưới đài hít một ngụm lương khí. Băng đao không hề sai lệch hướng tới cổ của Lâm Khiếu Đường. Đánh trúng rồi sao! Không ít nữ đệ tử không đành lòng tiếp tục nhìn hình ảnh phía sau, con mắt kinh hoàng núp sau lưng người đứng trước. Băng đao tốc độ cực nhanh xẹt qua cổ Lâm Khiếu Đường, bởi vì tốc độ quá nhanh, đúng là đâm qua hồi lâu vẫn không thấy vết máu. Hắn đã chết rồi sao? mọi người kinh ngạc nhìn thiếu niên trên lôi đài đang đứng chờ đợi, lúc này xem ra đã không còn sức sống như trước. Nhị tiểu thư giết tộc nhân, đây là ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu mỗi người. Bốn vị trưởng lão ngồi trệ tại chỗ, chẳng biết làm như thế nào cho phải, trọng tài Lâm Đức Vượng càng không biết phải làm sao, từ khi hắn chủ trì trắc thí tới nay hoàn toàn chưa hề phát sinh ra loại chuyện như thế này. Ba..... Một tiếng âm thanh đánh vào thân thể, trong khoảng không vắng vẻ trên lôi đài vang vọng phát ra. “A.....!” Lâm Vũ Nhân thất thanh kêu lên sợ hãi, chỉ cảm thấy trên miệng tràn tới một trận nóng bỏng. Ba..... Lại một tiếng, so với tiếng trước đó càng thêm thanh thúy vang vọng, độ mạnh rõ ràng so với tiếng lúc trước mạnh mẽ hơn rất nhiều. “A.....: Lâm Vũ Tuyền lại một lần nữa kêu lên sợ hãi. “Hắn ở nơi đó!” Rốt cuộc cũng có người phát hiện kẻ tạo ra âm thanh, khề khề một tiếng. Khi mọi người đem ánh mắt di chuyển là lúc, Lâm Khiếu Đường lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhằm ngay kiêu đồn lần thứ ba đánh tới. “Trọng tượng quyền? Đó không phải đệ giai đạo thuật của đạo tông lưu phái hay sao?” Nhị trưởng lão nghi hoặc nói. Ba vị trưởng lão khác phảng phất như không nghe thấy, ngơ ngác nhìn hết thấy mọi việc phát sinh trên lôi đài, nếu như trước đó không muốn tin thì còn quy tội cho lam ma thạch bị hỏng, như vậy hiện tại đã vô pháp tự lừa dối mình nữa. Lâm gia xuất hiện một thiên tài lớn nhất từ trước đến nay, một người bị châm biếm là phế vật suốt mười lăm năm qua dĩ nhiên là đại thiên tài ẩn dấu bản thân, điều này làm cho ba vị trưởng lão có chút ngốc trệ, lẽ nào thực sự là mờ mắt rồi hay sao? Một người lấy mười bảy tuổi lại đạt được tu vi 3 tinh võ vệ tiêu chuẩn, bất kì một tiểu gia tộc nào cũng biết điều đó đại diện cho cái gì, ba vị trưởng lão lâm vào trầm tư, suy nghĩ lại, phải biết rằng Lâm gia lão tổ năm đó bất quá cũng chỉ đạt tới như vậy. Lâm Vũ Tuyền khó có thể che giấu được hưng phấn trong mắt, một đôi mắt đen nhánh sáng lên nhìn thiếu niên trên lôi đài đang làm việc xấu, thậm chí quên mất người chịu đòn chính là muội muội của nàng. Đồng thời xuất hiện bốn vệ cấp đệ tử, cho dù là toàn bộ Tân La thành một thể hệ thanh niên cùng một chỗ sợ rằng cũng chỉ có ba bốn người mà thôi. Ba..... Âm thanh vang vọng lòng người vẫn còn đang tiếp tục! Âm thanh từ miệng Lâm Vũ Nhân chuyển biến từ sợ hãi thành khóc nức nở, lúc đầu trên cái miệng cong cong truyền đến chỉ là kích thích nóng bỏng, nhưng theo tiếng đánh vào kiêu đồn cảm giác như vô tận, cái loại cảm giác nóng bỏng này chuyển

thành cảm giác đau đớn hỗn loạn, hơn nữa lại càng lúc càng đau hơn. Lâm Vũ Nhân muốn nhảy lên, lại bị một luồng sóng nhiệt bao phủ, luồng nhiệt lực này lại vừa khắc chế Huyền âm chi khí của nàng, mà bàn tay đánh vào kiêu đồn của nàng cũng chứa một luồng nhiệt lực rất lớn, mỗi một lần đánh tới đều vận chuyển một chút nhiệt lực vào trong thân thể của nàng, điều này làm cho nàng cả người vô lực một chút cũng khó di chuyển. “Ồ ô ô. , người khi dễ ta.” Lâm Vũ Nhân không thể khống chế được đôi mắt đẹp rơi xuống một dòng lệ, thất thanh khóc rống lên, trong ghen ngào không quên tranh thủ sự đồng tình của người khác, khóc lóc kể lể.

62. Chương 61: Cầu Xin Tha Thứ.

Thì ra nhị tiểu thư cũng không phải là được lòng người như trong tưởng tượng, cũng may âm thanh cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, không còn âm thanh tiếp tục gây rối.

Đại đa số người còn đang trong sự kinh ngạc không thể tự thoát ra được, cần phải hảo hảo tiêu hoá việc đang xảy ra.

Ba.....

Lâm Khiếu Đường vẫn còn đang không nhanh không chậm, không chút lo lắng, chậm rãi vuốt kiêu đồn vĩnh cao nhu nộn mềm mại, nếu không phải trên đài bị nhiều ánh mắt nhìn như vậy thì lột quần ra đánh cũng không phải là không thể xảy ra.

“Ân, cảm xúc xác thực không sai!” Lâm Khiếu Đường một chút giác ngộ thương hoa tiếc ngọc cũng không có, trong miệng còn đang lầm bầm dường như rất sáng khoái, , tiếp tục “giáo dục” thiếu nữ mỹ lệ đang quỳ rạp trên mặt đất.

Trước sau đã đánh không sai biệt lắm hai mươi ba cái, mỗi lần vẫn còn ẩn chứa nội kinh, cho dù là Lâm Vũ Nhân có tu vi 1 tinh võ vệ cũng ăn không tiêu.

Y phục dưới kiêu đồn đã sớm bị đánh thủng, không biết có bao nhiêu dấu bàn tay 5 ngón chằng chịt chồng chéo cùng một chỗ in lên trên kiêu đồn. (Ờ ơi người ta con gái 16 tuổi mà thằng này đánh đến rách vải lộ cả mông.....chả thương hoa tiếc ngọc gì cả, với lại trước mắt nhiều người như thế đánh đến lộ mông thì hơi vô lí nhỉ???)

Thanh âm gào thét của Lâm Vũ Nhân cũng đã trở lên nhỏ bé đến mức khó mà nghe thấy, chỉ còn vài âm thanh co quắp rất nhỏ, hình tượng ngạo nghễ từ nhỏ đến lớn trước mắt tộc nhân âm âm sụp đổ, lòng tự tôn cao ngang trời từ giờ khắc này bị người khác san bằng.

“Khiếu Đường ca ca, ta sai rồi, ta chịu thua, đừng đánh nữa, van cầu người mà!” Mỹ nữ đáng thương hai mắt đã nhoà lại, lệ quang bắt đầu trào ra, gian nan xoay lưng thể lương nhìn kẻ tà ác phía sau, đáng vẻ cầu xin nói.

“Biết sai chỗ nào chưa?” Lâm Khiếu Đường rất có điệu bộ giáo huấn nói.

Hai vai Lâm Vũ Nhân run run nói: “Cũng tại ta kiêu ngạo ương ngạnh, không nói lý, tùy tiện đánh người, khi dễ nhỏ yếu, tự cho là thanh cao!”

“Di.” Lâm Khiếu Đường quả thực không thể tin tưởng, cô nàng này có thể nói đầy đủ như thế, rõ ràng bản thân cũng chỉ biết đến đó mà thôi.

“Sau này còn dám hay không?”

Lâm Vũ Nhân thất kinh nói: “Không dám nữa, cũng không dám..... nữa!”

“Cái này cũng không kém nhiều lắm!” Rốt cuộc Lâm Khiếu Đường cũng dừng tay lại, nâng Lâm Vũ Nhân đang quỳ trên mặt đất dậy, nàng lão đảo đứng lên, hầu như không thể đi lại.

Lâm Đức Vượng ở một bên xem mà choáng váng, hắn đã nhìn nhị tiểu thư từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ nhìn thấy nàng hướng người khác cúi đầu khuất phục.

Lâm Khiếu Đường đến gần Lâm Đức Vượng nói nhỏ: “ Trọng tài, có đúng hay không nên tuyên bố kết quả trắc thí?”

Nếu là trước đây Lâm Đức Vượng ngay cả để ý cũng không buồn để ý, nhưng bây giờ lại có chút thụ sủng nhược kinh, vị thiếu niên trẻ này tuyệt đối sẽ được ghi vào sử sách của gia tộc, trở thành Lâm gia đệ nhất nhân, khi cùng tuổi ngay cả Lâm gia lão tổ cũng không đạt được trình độ như vậy.

“Đúng đúng đúng!” Lâm Đức Vượng biểu lộ rõ bộ dạng nô tài, thâm âm rõ ràng nói: “Ngoại tộc đệ tử Lâm Khiếu Đường thắng, nội tộc đệ tử Lâm Vũ Nhân bại!”

Hai nữ gia tướng phải lên đài đem Lâm Vũ Nhân dìu xuống dưới đài, Lâm Khiếu Đường vô cùng buồn chán từ gốc lối đài nhảy xuống, phía dưới hẳn là không có chuyện gì cần hẳn nữa.

Chỉ là không đợi Lâm Khiếu Đường đi về chỗ của mình thì đã có vài tên nội tộc đệ tử nhích lại gần, cả đám nịnh nọt hỏi han, một hơi lão đại, huynh đệ tuôn ra không ngớt.

Nữ đệ tử thì tốt hơn một chút, thấy ánh mắt Lâm Khiếu Đường đảo qua, lập tức cố gắng vươn cao bộ ngực cao cao sung mãn, phong tạo xoay xoay vòng eo nhỏ nhắn, muốn bao nhiêu quyến rũ có bấy nhiêu quyến rũ..

Đối với đám người đang vây quanh bắt chuyện hỏi han Lâm Khiếu Đường cũng chỉ mất điếc tai ngơ, đồng tình nhìn mấy vị đệ tử gia tộc phía ngoại vi tắc thí đường bị gia tộc bỏ rơi, thấy biểu tình thất ý của bọn họ, Lâm Khiếu Đường bắt đầu dĩ lắc lắc đầu.

Chẳng bao lâu trước đây chính bản thân mình cũng là một tuyển thủ sáng giá trong đám bọn họ, không nghĩ tới chỉ cần một lần chứng minh, đài ngộ bản thân lập tức chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Thực lực, chỉ có thực lực, đây chính là một thế giới mà người ta chỉ nhìn tới thực lực! Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên có chút nhiệt huyết trào dâng, tựa hồ tìm được mục tiêu.....

Trắc thí phía sau cũng không có nhiều kinh ngạc, không hề ngoài dự liệu, Lâm Bình và Lâm Vân Phi đại chiến hơn một trăm hiệp, cuối cùng Lâm Bình dùng một chiêu khôn long thăng thiên, đem Lâm Vân Phi bức ra khỏi lối đài giành chiến thắng.

Mười hai danh ngạch, rốt cuộc cũng đã xác định xong, năm ngày sau mười hai người này đại diện cho Lâm gia tham gia lễ thành nhân đại điển do Vương gia và Lâm gia cùng chuẩn bị tổ chức lần đầu tiên tại Tân La Thành.

Lâm Khiếu Đường sợ có người quần lấy hắn nên có ý đợi đoàn người giải tán hết mới chuẩn bị li khai, thì lại bị mấy vị trưởng lão trên tầng hai ngăn lại.

Nhị trưởng lão dùng dáng vẻ tươi cười đầy mặt nhìn Lâm Khiếu Đường không ngừng gật đầu, sau đó mới nói: “Sư diệt nha, người mấy năm nay hại mấy lão đầu chúng ta thật khổ a! Kỳ thực từ năm năm trước, ta và mấy vị trưởng lão đây đã phát hiện tình huống của ngươi có chút dị thường, biết sự tình có chút kỳ quái, vì vậy vẫn tận lực thử ngươi, thế nhưng sư diệt ngươi vẫn không chịu xuất thủ, vì vậy mấy lão già chúng ta thương lượng với nhau bức ngươi phải động thủ, sau đó an bài đem ngươi đến phế dược phòng, mong muốn ngươi bạo phóng năng lực, cũng không nghĩ tới đã một năm trôi qua, sư diệt đã cực khổ a, cũng không nên trách mấy lão già chúng ta không nói tình cảm nga!”

Lời lấy lòng này cũng đủ vang dội a, trong lòng Lâm Khiếu Đường thâm cười nhạt, trên mặt biểu hiện ra cảm kích không gì sánh được nói: “Nhị trưởng lão nói quá lời rồi, Khiếu Đường nhận được sự giúp đỡ của mấy vị trưởng lão, cảm ơn còn chưa đủ, sao trách được cơ chứ!”

“Còn nhỏ tuổi, đã có thể độ lượng như vậy, sau này nhất định tiền đồ vô hạn, tha hồ phát huy tài năng a!” Đại trưởng lão không biết từ bao giờ cũng đã đi tới.

Tam trưởng lão không nhiệt tình nổi, từ một bên vội vã dời đi, tứ trưởng lão cũng cùng theo ra ngoài.

Lâm Vũ Tuyên đợi đoàn người hoàn toàn giải tán mới tiến đến, đại trưởng lão và nhị trưởng lão có chút xấu hổ nhìn thoáng qua Lâm Vũ Tuyên, sau đó cúi đầu li khai.

“Sư đệ, ngày hôm nay người đem muối muối ta chinh đồn thật thảm a! Oán khí mấy năm nay cũng đã tiêu tán đi không ít!” Lâm Vũ Tuyền chau trọc nói, trong đôi con mắt xinh đẹp bắn lên quang mang ít có, tựa hồ như cực kì cao hứng.

Lâm Khiếu Đường đưa tới một lọ dược hoàn nói: “Thuốc này có thể đem vết thương của muối muối người chữa lành cơ bản trong hai ngày, sẽ không tới mức làm lở thành nhân đại điển năm ngày sau.”

Lâm Vũ Tuyền không khách khí tiếp nhận nói: “Thật cảm tạ, chớ quên ước định trước đây của chúng ta.”

Lâm Khiếu Đường nhún nhún vai bàng quan nói: “Yên tâm, ta sẽ không quên đâu, ta cũng phải suy nghĩ cho chính ta, bất quá ta cảm thấy rất kì quái, tộc trưởng đại tỷ rốt cuộc ẩn dấu mục đích gì đây? Ta đã cầm tiền trước, nhưng đối với người thì có chỗ tốt gì?”

Lâm Vũ Tuyền do dự một chút, miệng ngọc mê người hơi hơi nhếch lên: “Nói cho người cũng không sao, người của Thiên Nam Tông đã đáp ứng ta, chỉ cần tộc nhân đệ tử của chúng ta có thể giành được một trong ba vị trí đầu, họ sẽ thu làm nội môn đệ tử, Vương gia cũng cho ta một lời hứa hẹn, Lâm gia nếu thực sự xuất hiện người tài trong thế hệ thanh niên hiện nay, bọn họ nguyện ý khôi phục quan hệ trước đây giữa hai nhà, thậm chí bỏ qua đám hỏi.”

Ấu trĩ! Đây là phản ứng đầu tiên của Lâm Khiếu Đường sau khi nghe xong, nữ nhân này thoát nhìn có vẻ rất khôn khéo, như thế nào lại có thể tin tưởng hứa hẹn đó của Vương gia? Rõ ràng không có khả năng trở thành hiện thực, chẳng qua chỉ là một thủ đoạn đánh lừa con mắt.

Lâm Vũ Tuyền cũng nhìn ra nghi hoặc của Lâm Khiếu Đường, thở dài nói: “Lời nói của bên Vương gia, ta tự nhiên không tin, bất quá Thiên Nam Tông cũng không cần phải gạt ta, chỉ cần có một người tộc nhân của chúng ta có thể được thu nhận vào Thiên Nam Tông, Vương gia tự nhiên không dám tiếp tục chèn ép chúng ta, ta còn có biện pháp gì khác giải quyết đâu?”

“Lúc đầu vì sao lại đồng ý?” Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói.

“Bởi vì Vương gia đã chặt đứt thông đạo vận chuyển của chúng ta, trừ khi ta đáp ứng đám hỏi mới có thể mở ra, lúc đó nếu như cự tuyệt, Lâm gia hiện tại cũng đã sụp đổ rồi.” Lâm Vũ Tuyền dùng một loại nhãn thần không rõ ý liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường rồi xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của Lâm Vũ Tuyền, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên có cảm giác gánh nặng trên vai nữ nhân này quả thực quá lớn, chỉ cần khuôn mặt này của nàng ta, buông tha bao quần áo gia tộc, muốn phá bĩnh Vương gia quả thực dễ như trở bàn tay, đương nhiên nhất định cần phải có sự nỗ lực của chính nàng ta.

Lâm Khiếu Đường lắc mình một cái tại chỗ biến mất, rất nhanh xuất hiện tại một chỗ rừng rậm sau núi, có một căn nhà gỗ nhỏ tọa lạc.

Toa.....

Một miếng ám khí quỷ dị hình tam giác từ đỉnh đầu phóng tới, tốc độ cực nhanh, có thể sánh với viên đạn.....

.....

Vương gia biệt viện!

“Phụ thân đại nhân, người thực sự đáp ứng Uyển Nhi thủ tiêu đám hỏi hay sao?” Vương Hàn vừa nhìn thấy Vương Lạc đã vội vàng hỏi.

Vương Lạc im lặng không lên tiếng, mờ mịt nhìn thoáng qua phòng trong.

Một nữ tử kiều diễm, phong tao cực điểm từ phòng trong đi ra, cười tủm tỉm nhìn Vương Hàn, quyến rũ nói: “Tiểu quai quai, có ta, còn muốn nữ nhân khác làm cái gì!”

63. Chương 62: Dạ Tập Vương Gia Biệt Viện.

Ánh mắt của Vương Hàn lộ ra nét khiếp đảm, đối với nàng chỉ có thể tránh né không dám nhìn, không cam lòng nói: “Phụ thân, người đã đáp ứng ta khi diệt Lâm gia thì đồng ý cho ta thành thân cùng Tuyền nhi a!”

Vương Lạc làm ngơ không đáp, đôi mắt nhìn nữ tử tuổi tuổi y phục hở hang có chút kiêng kỵ.

“Ha ha, phụ thân người đã đáp ứng ta, đem người tặng ta làm đồ đệ, nam đệ tử bản môn chỉ có thể cùng với nữ đệ tử bản môn kết hợp, bằng không sẽ bị môn quy xử phạt a!” Nữ tử cười khanh khách nói.

Vương Hàn liếc mắt nhìn nàng ta, tinh thần run lên thiếu chút nữa đứng không vững, cắn phải đầu lưỡi cũng không biết, cổ lấy can đảm nói: “Muốn hút nguyên dương của ta để tu luyện, người nằm mơ!” Nói xong liền chạy ra ngoài.

Nàng ta cũng không tức giận, rất thoả mãn nhìn nguyên thể tốt nhất chính bản thân lựa chọn được, yếu mị liếm liếm môi.

Vương Lạc cẩn thận nói: “Tiểu nhi không hiểu chuyện, mong rằng Lam Dương tiên tử không trách tội, chờ lão phu khuyên bảo một phen, tiểu nhi nhất định chọn ra quyết định chính xác.”

Lam Dương tiên tử không hề lo lắng nói: “Người vẫn nên suy nghĩ kỹ về thành nhân đại điển năm ngày sau đi a, nhi tử của người chỉ cần theo ta mất hồn một đêm tự nhiên sẽ không có ý kiến khác.”

Sắc mặt Vương Lạc co rúm, “Ý tiên tử chính là, năm ngày sau còn phải dựa vào tiên tử xuất thủ đối phó với Lâm gia lão tổ.”

“Hanh, người không cần nhắc nhở ta lần nữa, nếu muốn nhi tử người, ta tự nhiên sẽ đưa cho Vương gia các người một lễ vật xứng đáng, năm ngày sau nếu Lâm gia lão tổ thực sự xuất hiện, bản tiên tử sẽ tự thân xuất thủ.” Lam Dương tiên tử bỗng nhiên lạnh lùng nói.

Vương Lạc liên tục gật đầu, không dám có ý kiến gì nữa, một đôi mắt già nua giật giật, phần nộ đi ra khỏi phòng.

.....

Lâm Khiếu Đường dễ dàng tiếp được ba mai ám khí hình tam giác, liền sau đó các loại ám khí khác nhau từ bốn phương tám hướng phóng đến.

Ở chỗ này Lâm Khiếu Đường vốn không cần bảo lưu, vô tung quyết tầng thứ ba thôi động đến đỉnh phong, bóng dáng bỗng nhiên tiêu thất, đợi cho ám khí từng cái một rơi xuống đất, mới xuất hiện tại chỗ.

“Lão Tam Tử, người ghênh đón đại sư huynh như vậy sao?” Lâm Khiếu Đường thường thức ám khí trong tay sau đó nhìn một gốc đại thụ cười nói.

“Đại sư huynh, ta lại nghĩ người đem chúng ta quên mất rồi chứ!” Lão Tam Tử từ sau gốc đại thụ chậm rãi bước ra, vẻ mặt oán giận nói.

“Ha ha, đại sư huynh, nửa năm không gặp, người vượt chúng ta quá xa rồi!” A Mãnh cười lớn từ trong mộc ốc đi ra.

Tiểu Lan cười khanh khách đứng bên cạnh A Mãnh, nàng vốn có thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, lại đứng bên cạnh thân thể cao to tráng kiện của A Mãnh trong càng thêm nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người, “Lão đại, người bảo chúng ta ở chỗ này chờ người, rốt cuộc là có chuyện gì a?”

“Đêm nay đến biệt viện Vương gia đi dạo!” Lâm Khiếu Đường ngữ khí kinh người nói.

“Ngày hôm nay, có quá vội vàng hay không?” Tiểu Lan có chút lo lắng nói.

A Mãnh một bên cũng thô lỗ cười to, “Ha ha, thật tốt quá, ta vừa đột quá cuồng cương đệ tứ tầng, hiện giờ đang có chút ngứa ngứa!”

Về mặt Lão Tam Tử có chút hồ nghi nói: “Thực sự?”

Lâm Khiếu Đường lộ ra bộ mặt u sầu nói: “Có thể là thật hay không đây? Nếu ta không thực hiện hứa hẹn trước kia, lần sau đến thế nào cũng phơi thây chỗ này cho mà xem, nhân tâm tán lạc a.”

Lão Tam Tử xấu hổ gãi gãi đầu.

Trăng cuối tháng nhô lên cao, những ngày gần đây bởi vì các thế lực to nhỏ của Tân La thành tập trung lại nên đến buổi tối nhà cửa trong thành đều đóng hết lại, mà các môn phái cũng thu liễm hơn nhiều, sợ sinh nhiều thị phi, trời tối đều phải quay về không ra ngoài sinh chuyện.

Trong chu vi biệt viện Vương gia thỉnh thoảng truyền đến tiếng thở phì phì rất nhỏ, cuối hẻm, góc tường hoặc trước cửa sổ, có vài trảng hán đang yên nặng ngồi đó, giống như đang ngủ.

Nếu như đến gần nhìn kĩ sẽ phát hiện ra bọn họ sớm đã không còn hô hấp, sắc mặt xanh đen, rõ ràng là trúng độc mà chết, trên một số bộ vị tương đối bí mật đều cắm một loại ám khí tạo hình khá kì lạ, một loại phiến dẹt hình tam giác, có bôi một tầng độc được trên mặt ám khí.

Trong góc tường của sau biệt viện có bốn bóng đen đang phủ phục, lớn nhỏ không bằng nhau.

“Đại sư huynh, người kiếm được thứ độc được lợi hại đó từ đâu vậy, vừa gặp máu liền độc phát thân vong! Độc tính mãnh liệt, quả thực bất khả tư nghị.” Lão Tam Tử sợ hãi than thở hỏi.

“Ngốc tiểu tử, sau này sẽ nói lại cho người, hiện tại nhanh nhanh tìm cho được sư phụ rồi nói, tiểu Lan, người xác định Hoàng Nhất đao bị nhốt tại đây sao?” Lâm Khiếu Đường nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Lan khẳng định nói: “Chính là ở đây không sai, sư phụ so với trước đây gầy hơn, tóc cũng rất loạn, bất quá về mặt thủy chung bảo trì sự hèn mọn chỉ cần liếc mắt liền nhận ra được, sẽ không sai đâu, chỉ là gian phòng đó tương đối trung tâm, nếu muốn cứu người ra sợ là khó khăn, những kẻ bên trong không phải tất cả đều là đồ ngốc.”

“Từ bây giờ phải nhớ kĩ, không nên dây dưa với đối phương, cứu người rồi đi ngay, mọi chuyện khác không cần quan đến, nếu nghe được động tĩnh gì đó lập tức chọn đường khác biết không?” Lâm Khiếu Đường dặn dò.

Ba người tiểu Lan khẽ gật đầu, ý bảo đã minh bạch.

Sau nửa canh giờ, biệt viện Vương gia giống như lâm đại địch phòng ngừa nghiêm ngặt.

“Tộc trưởng, bắt hảo tam hộ pháp Phiêu Tiên Các đã bị giết chết!” Một gã gia tướng thần sắc hoảng loạn mạnh mẽ xông vào đại đường kêu lên.

“Tộc trưởng, ba gã đệ tử tinh sát môn bị người ám toán, sinh tử không rõ!” Lại có người tiến vào đại đường báo cáo.

“Tộc trưởng, bốn tên đệ tử Thiên Lâm Cốc khi truy tung thích khách đã bị đánh chết.”

Ngắn ngủi gần nửa canh giờ, minh hữu Vương gia mời tới đã bị thích khách không biết thân phận đánh chết hai mươi người, thủ đoạn cực kì tàn nhẫn.

Ám sát, đốt nhà, dùng độc, thậm chí trực tiếp ngạnh cứng đem người giết chết.

Một màn mây đen đáng sợ bao phủ trên bầu trời biệt viện Vương gia, sắc mặt Vương Lạc âm trầm bất định, ngực thấp thỏm bất an, trong mơ hồ đoán được thân phận của kẻ đó nhưng lại không dám nói ra sợ làm cho mọi người rối loạn.

“Lập tức phái người truy tìm thích khách, nhất định phải bắt giữ được hắn.” Vương Lạc khó khăn lớn tiếng hạ mệnh lệnh.

Lam Dương tiên tử mục hạ vô nhân ngồi một bên uống rượu, thỉnh thoảng mị mị nhìn về phía mọi người đang chờ đợi, không quên thường xuyên tìm kiếm nguyên dương thể, nhưng dò xét cả nửa ngày cũng không tìm được mồn hàng tốt, chỉ đành buông tha.

Vương Lạc cẩn thận dè dặt tiến lên, cung kính nói: “Tiên tử, không biết có phiền lòng mời ngài xuất hành một chuyến.

“Phiền phức đến đàn bà đó làm cái gì, chúng ta đi!” Bốn huynh đệ Triệu thị cùng lên tiếng nói.

Nếu là người khác trước mặt Lam Dương tiên tử nói ra lời này, chỉ sợ là mất mạng tại chỗ, bất quá lão tử của bốn huynh đệ họ Triệu cũng không phải dễ chọc vào, chỉ có thể chửi bới trong lòng, ước gì thích khách bên ngoài đem bốn người này cùng lúc giết chết.

Vốn trong lòng Lâm Khiếu Đường còn có một chút lo lắng, nhưng thấy thân thủ của A Mãnh và lão Tam Tử thì trong lòng cũng an tâm hơn nhiều, hai kẻ này mới tu luyện trong một khoảng thời gian không dài cư nhiên đã tiến nhập vệ cấp tiêu chuẩn, tiểu Lan càng tiến nhập 2 tinh võ vệ tu vi, đám hung hăng càn quấy cũng không quá đáng.

Mục đích Lâm Khiếu Đường đến đây kỳ thực là muốn cấp Vương ai một chút hạ mã uy, năm ngay sau không phải có đại động tác sao? Cho dù là không ngăn cản được thì cũng phải cho bọn chúng chút ít khó khăn, cứu người chỉ là thuận tiện à thôi.

Đương nhiên Lâm Khiếu Đường sẽ không cho rằng bằng vào lực lượng của bốn người có thể đối kháng với toàn bộ Vương gia, bất quá nếu đánh lén thì bọn họ trở tay không kịp, muốn toàn thân thoát ra cũng không phải là không thể.

Ba người tiểu Lan tuy rằng thực lực có kém một chút, nhưng nếu không xâm nhập vào sâu, với thực lực của bản thân mà nói, hẳn là không có vấn đề quá lớn.

Kỳ thực thân pháp của tiểu Lan và lão Tam Tử đều rất nhanh nhạy. tiến thoái hoàn toàn không có vấn đề, người cần Lâm Khiếu Đường chiếu cố một chút chính là A Mãnh, công pháp hắn tu luyện cực kỳ bá đạo, phải có người yểm hộ mới có thể tiến thoái tự nhiên.

Bốn huynh đệ họ Triệu vốn không thêm làm hộ vệ cho Vương gia, nhưng thích khách này tựa hồ quá kiêu ngạo, giết một người lại một người, điều này làm cho vô danh hoả trong lòng bốn huynh đệ nhất thời bạo tăng.

“Lão tam, bên kia có người!”

“Giết qua!”

64. Chương 63: Triệu Thị Tam Huynh Đệ.

Bất quá những kẻ này tựa hồ không xuất toàn lực, hơn phân nửa khi chạm mặt cảm thấy khó đối phó liền thu tay lại hướng phía trong biệt viện chạy đi, nhân tâm không đồng nhất, nhưng như vậy thực tế tạo ra cho mấy người Lâm Khiếu Đường một con đường khá lớn dàng hoàng đi vào, bằng không cũng sẽ không thuận lợi như vậy.

Số ít không biết tự lượng sức mình xông lên khá hùng hổ nhưng muốn thu thập cũng không hề khó khăn.

“Lão Tam Tử, người đi cứu sư phụ bảo bối của chúng ta, nếu tỷ tỷ nhớ không lầm thì hẳn là tiểu viện phía bên trái kia!” Tiểu Lan lão luyện nói.

Thực tế lão Tam tử tuy nhiều tiểu Lan một tuổi nhưng cũng đã hình thành thói quen trò chuyện theo cách xưng hô của tiểu Lan, không nói lời thừa, thân ảnh chợt loé tiến vào trong tiểu viện.

Phanh.....

Lão Tam tử Vừa mới tiến vào tiểu viện lập tức bị một luồng mãnh lực cổ quái đẩy ra ngoài.

Ba.....

A Mãnh bước từng bước một, vững vàng đỡ được lão Tam Tử vừa bị đẩy ra ngoài, đẩy đại bộ phận lực lượng, lão Tam Tử hữu kinh vô hiểm (1), cuối cùng cũng không thụ thương.

“Mụ nội con chim nhỏ, Triệu lão tam ở đây, ai dám dương oai!” Một kẻ so với A Mãnh còn thô lỗ hơn nhiều phát ra âm thanh từ trong tiểu viện vang vọng ra ngoài, sau đó một vị cự hán thân hình cực kỳ khôi vĩ từ bên trong bước ra ngoài.

Nói về thể hình thì kẻ chưa thành niên như A Mãnh còn phải kém hơn một bậc, thân cao chỉ ít ngoài hai thước, cánh tay thô to, bắp đùi cũng gần bằng thân của người bình thường, đôi mắt giống như đồng la vừa to vừa tròn, ngũ quan kì dị xen lẫn, thực tế có bảy phần giống quỷ ba phần giống người.

Người này rõ ràng cùng một loại người giống như A Mãnh, chỉ là trông có vẻ hung hăng dữ tợn một chút mà thôi.

Lâm Khiếu Đường nhướng mày, người này không giống những kẻ đã đối phó trước đó, có chút phiền phức, khó đối phó, sợ là không thể tốc chiến tốc thắng, nhưng hiện tại không thể giằng co lâu dài, lập tức phân phó nói: “Lão Tam Tử, chờ ta hấp dẫn lực chú ý của hắn người lập tức đi vào!”

Lão Tam Tử xoa xoa cánh tay gật đầu, vừa rồi may mà phản ứng nhanh, dùng song chưởng mạnh mẽ ngạnh kháng một quyền, nếu một quyền của hắn đánh trúng ngực mà nói, không chết cũng phải gãy vài cái xương.

Từ khi cự hán xuất hiện, hai mắt A Mãnh phóng xuất ra quang mang khát cầu hưng phấn, đối thủ tốt như vậy không phải lúc nào cũng có thể gặp.

Không đợi Lâm Khiếu Đường phân phó công việc, A Mãnh đã cấp tốc vận chuyển nguyên lực nội hạch, tăng thứ hai tâm pháp cuồng cương thôi động đến đỉnh cao, trực tiếp vọt tới.

“Tối hảo!” Triệu lão tam cũng cực kì hưng phấn, từ thời khắc đầu tiên hắn đã phát hiện ra một kinh địch như A Mãnh tồn tại.

Phanh.....

Một tiếng nổ, hai gã cự hán, song quyền ngạnh kháng, phát ra tiếng nổ chói tai.

Hai khối thân thể to lớn mạnh mẽ lui lại mấy bước mới trụ vững được cước bộ, song phương đều khó nén được vẻ hưng phấn trên khuôn mặt.

Hát a.

Hai tên cự hán đồng thời quát lên một tiếng, nhô ra đầu vai, tiếng bước chân đạp đất kinh khủng vang lên, giống như hai toa xe lửa đối diện tông vào nhau.

Một một lần chân đạp đất, nhưng viên gạch rắn chắc trên mặt đất đều bị dẫm nát tan tành.

Đông.....

Tiếng va chạm chấn nhiếp lòng người, lực lượng va chạm thật lớn, làm hai vị cự hán song song bắn ngược trở lại, ầm ầm, rầm, phân biệt hai tiếng tông đổ hai bức tường đối diện nhau.

Lão chim nắm lấy cơ hội phóng vọt tới tiểu viện bên trong, chuẩn bị mạn mẽ xông vào.

“Cẩn thận!” Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên cảm thấy bên sườn có người, khẽ quát một tiếng.

Một đạo ngân quang hiện lên, đâm thẳng vào phần eo lão Tam Tử, oanh, một đạo chưởng kinh hoả diễm, ngang trời xuất thế, làm cho đạo ngân quang phải thu tay lui lại mấy bước, nhưng cũng đã bức lão Tam Tử lui lại về chỗ cũ.

“Nghĩ muốn vào trong, phải qua cửa của ta trước đã!” Một nam tử cao gầy hai tay lộ lên chỉ giáp (2) kim chúc thật dài, tanh mùi máu nhìn lão Tam Tử.

Đông, đông, đông., mặt đất không hiểu sao rung động, từ trong bóng tối, một nam tử có vóc người to mập khổng lồ bước ra, nhìn sơ qua thể trọng của người này phỏng chừng vượt quá năm trăm cân.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường không bị kẻ khổng lồ vừa xuất hiện hấp dẫn, mà là cảnh giác nhìn lên trên đỉnh mái nhà, nơi đó còn ẩn nấp một cỗ khí tức nguyên lực đáng sợ hơn hẳn ba kẻ đã xuất hiện.

Lúc này Triệu lão Tam và A Mãnh dường như không có việc gì từ trong đồng đồ nát đứng lên, hưng phấn vô cùng đối nhãn nhìn đối phương, có loại cảm giác gặp được bằng hữu tri âm.

“Kế hoạch thay đổi, ta đi cứu người, tiểu Lan người tiếp ứng!” Lâm Khiếu Đường truyền âm nói.

Hô, Lâm Khiếu Đường tại chỗ tiêu thất.

Di, đỉnh nóc nhà truyền đến một tiếng kinh ngạc, liền sau đó lại truyền ra một tiếng xé gió, một đạo bóng đen đồng thời đuối vào trong tiểu viện.

Tình huống nguy cơ bên ngoài, Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không dám trậm trễ, vô tung quyết tăng thứ ba vận dụng lô hỏa thuần thanh, chỉ chớp mắt công phu đã tiến nhập vào một căn phòng trong tiểu viện.

Trong phòng bày biện rất đơn giản, chỉ nhìn thấy một chiếc giường, hai chiếc ghế và một chiếc bàn, ngoài ra không thấy cái gì khác, trên giường một người nhỏ bé gầy gò thu mình vào trong góc run rẩy.

Lâm Khiếu Đường vừa nhìn, quả đúng là Hoàng Nhất Dao, chỉ là trên người có rất nhiều chỗ thương tích, xanh xao vàng vọt, cả thân người đều đặc biệt thiếu sức sống, hoàn toàn không có khôn khéo và gian trá của quá khứ, tinh thần vô cùng uể oải.

Lâm Khiếu Đường cũng chẳng quản nhiều, lập tức ôm lấy Hoàng Nhất Dao nhanh chóng phóng ra ngoài.

Đồng....., một bóng người chột loé lên từ ngoài cửa tiến vào căn phòng, lấy tốc độ mắt thường cũng khó phân biệt đánh về phía Lâm Khiếu Đường. Lâm Khiếu Đường vùng tay lên, trong nháy mắt một vòng hỏa diễm bùng cháy.

Bóng người vừa đánh tới cuống quýt chống đỡ, nhưng vô pháp động vào hỏa diễm, lại bị bức lui ra ngoài, Lâm Khiếu Đường căn bản không có tâm tư cùng người này tranh đấu, nơi này không thể ở lâu, một lòng suy nghĩ cách thoát khỏi biệt viện Vương gia.

Giữ lấy Hoàng Nhất Dao, giống như tóm con gà con nhanh như thiểm điện phóng ra ngoài.

Một hồi vừa rồi, kì thực chỉ trong thời gian cực ngắn, nhìn thấy Lâm Khiếu Đường lao ra nhanh chóng như vậy, trên mặt lão Tam Tử hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng tiến đến nghênh đón, thế nhưng Triệu lão đại với thân hình cao gầy sao để cho hắn như ý, nhìn thấy mục tiêu di động, lập tức vọt tới, hai bàn tay bao bọc bởi bộ chỉ giáp kim chúc dài sắc nhọn trảo thẳng vào mặt.

Lão Tam Tử lần thứ hai bị bức lui trở lại, nếu nói về thực lực, lão Tam Tử so với đối phương thì thua kém không nhỏ, nhưng công phu cước bộ so với đối phương tốt hơn nhiều, và đối phương cũng không duy trì công kích nguyên lực liên tục.

Đối với tình hình trước mắt mà nói. sợ là sẽ chuyển biến xấu hơn, sắc mặt Lâm Khiếu Đường khê biến, có chút không cam lòng, nhưng cuối cùng cũng phải giãn hai đầu lông mày ra, lắc mình một cái tiến đến trước người tiểu Lan, đem Hoàng Nhất Dao giao cho nàng rồi nói: “Nhanh chóng cùng A Mãnh và Lão Tam Tử thoát đi trước! Cái gì cũng không cần quản!”

“Lão đại, ngươi muốn làm gì?” Tiểu Lan khẩn trương nói.

“Hoạt động một chút cho giãn gân cốt mà thôi!” Lâm Khiếu Đường liếm liếm một bên môi nói.

A Mãnh và Triệu lão tam đối nhãn nhìn nhau, đang muốn tổ chức lần công kích tiếp theo, Lâm Khiếu Đường lập tức hét lớn mấy tiếng: “A Mãnh, không được ham chiến, đi mau!”

A Mãnh do dự một hồi, Lâm Khiếu Đường cả giận nói: “Nếu không đi, ngày mai đừng hòng có cơm ăn.”

Lời này quả là hiệu nghiệm, trong lòng A Mãnh mặc dù không muốn, nhưng cũng chỉ bối rối trong mắt, dưới chân lập tức khởi động thối lui.

“Huynh đệ, đừng đi, ta còn chưa đánh đủ!” Triệu lão tam đâu dễ dàng chấp nhận, vừa kêu vừa đuối theo.

Tao.

Một đạo quang mang trong nháy mắt loé lên.

“Phốc.....” Thân thể to lớn của Triệu lão tam lão đảo lui về phía sau, bàn tay to ôm bụng, miệng phun ra một ngụm máu.

Vật gì vậy? Ba huynh đệ Triệu thị bên cạnh hoàn toàn không nhìn thấy cái gì xảy ra, mắt mở trừng trừng nhìn Triệu lão tam ngã xuống.

Tiểu Lan và lão Tam Tử nắm đúng thời cơ, song song rút lui khỏi nơi này, chỉ vài cái lắc mình liền biến mất không thấy.

Trong sân chỉ còn lại Lâm Khiếu Đường và bốn huynh đệ họ Triệu, trong đó có một người thống khổ ôm bụng té ngã trên mặt đất.

“Lão tam, ngươi làm sao vậy?” Triệu lão đại cũng không quản tới mục tiêu đang chạy trốn, trong lòng nóng như hỏa thiêu chạy đến trước mặt lão tam.

Bốn con mắt của hai huynh đệ Triệu thị còn lại nhìn chăm chăm mục tiêu cuối cùng còn lại, bọn họ cũng không biết vừa xảy ra cái gì, nhưng khẳng định cùng với thiếu niên trước mắt có quan hệ, những người khác có thể đi nhưng thiếu niên này nhất thiết phải lưu lại.

(1) Hữu kinh vô hiểm: ngạc nhiên, bất ngờ nhưng không nguy hiểm.

(2) Chỉ giáp: Vũ khí hình móng tay bao quanh ngón tay

DoctorCrazy

65. Chương 64: Lam Dương Tiên Tử

“Giết hần, thay lão tam báo thù!” Triệu lão đại quát lên một tiếng lớn, vọt tới đầu tiên, mười đạo ngân quang vùn vụt trong trời đêm.

Triệu lão nhị cùng Triệu lão tứ cơ hồ cũng đồng thời cũng chuyển mình bay tới.

Triệu lão nhị thân thể béo mập như vậy cũng không ảnh hưởng một chút nào đến tốc độ của hần, cũng thật kì quái đi. Trong bốn huynh đệ Triệu lão tứ là người tốc độ nhanh nhất, người vừa động quyền kinh đã đến nơi.

Lâm Khiếu Đường không dám chậm trễ, nguyên lực trong cơ thể chuyển vận mạnh mẽ!

Ba đầu một, vòng tròn công kích như cuồng phong bão táp, lại không thể công phá phòng tuyến nhìn như phân tán của Lâm Khiếu Đường.

Thân pháp quỷ dị như ẩn như hiện, tùy cơ xuất ra hỏa chưởng, cùng với thanh chỉ đao như một thứ ám khí, khiến cho ba huynh đệ Triệu thị rất đau đầu.

Triệu lão tam dựa vào sức mạnh với thân thể to lớn của mình, Triệu lão đại một thân ưng thảo công xuất thần nhập hóa, Triệu lão nhị với cơ thể đầy mỡ nhưng lại có khả năng công kích đem đối phương bắn ngược trở lại, lớp mỡ lại trở thành lớp hộ giáp tốt nhất, Triệu lão tứ tuy là đáng mặt tũn mủn nhưng trong bốn người giai vị lại đạt cao nhất 6 tinh đạo vệ, trên người cũng mang theo không ít hạ giai đạo phù.

Trong lúc đối địch, Lâm Khiếu Đường chỉ biết đánh giá cao đối thủ, tuyệt đối không có bất luận một suy nghĩ khinh thường nào, sinh tử trong cuộc chiến chỉ cần một chút sai lầm, mạng nhỏ cũng khó giữ, toàn lực ứng phó mới là vương đạo, không để cho đối thủ có bất kể một chút cơ hội nào, nhưng với một thái độ ngưỡng mộ tôn trọng đối phương, những suy nghĩ này là điều cần phải có khi giao chiến.

Cửu Hỏa trọng tượng quyền!

Chín đạo hỏa ảnh cùng lúc xuất hiện!

Ba huynh đệ Triệu thị sửng sốt, không nghĩ đến sẽ có chiêu thức quái dị như vậy, đúng là không thể xác định rõ được mục tiêu.

Chín đạo hỏa quyền từ các phương hướng khác nhau đồng loạt xuất hiện.

Ba huynh đệ Triệu thị phải chật vật chống chọi, chia nhau chỉ để ngăn cản ba đạo hỏa quyền, cũng không thể chống lại các hỏa quyền còn lại, đều bị đánh trúng.

Triệu lão tứ dưới tình thế cấp bách rút ra một cái đao phù mộc hệ, một nhánh hoa hồng đẹp đẽ trong nháy mắt xuất hiện. Đóa hoa đỏ tươi xuất ra mọc dài khắp nơi bất ngờ xuất hiện những cái miệng rộng với hàm

răng kinh khủng. Một miệng nuốt chửng một đạo hỏa ảnh tiến gần tới. Tiếp theo liên tiếp nuốt chửng ba đạo hỏa ảnh.

Lúc đạo hỏa ảnh biến mất khiến Lâm Khiếu Đường phải nhíu mày. Đây là lần lần thứ hai gặp phải được thuật pháp như vậy. Cảm giác có chút khó giải quyết.

Yêu hoa như thế. Lâm Khiếu Đường cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Nhíu mày, sợ là sau này chỉ cần gặp phải được đối thủ thuộc đạo tông nhất phái. Điều sẽ đã đa đa thiếu thiếu tao ngộ thuật pháp thần bí loại này.

Đóa hoa giương mầm liên tiếp nuốt chửng đi năm đạo hỏa ảnh, rốt cuộc cảm ứng được vị trí chân thật bản thể, động thực vật đối với mùi vị rất mẫn cảm có thể nói vượt xa loài người.

Yêu Hoa thật sự nhanh nhẹn vượt quá tưởng tượng, cả đóa hoa giương mầm hướng tới Lâm Khiếu Đường ẩn ở sau đạo hỏa ảnh, ngón tay hần bắn ra ngoài ý muốn, tạo ra một đạo quang mang.

Rễ cây của cây hoa hồng đẹp dễ dàng bị bắn thủng, gãy rời. Triệu lão tứ đang liều mạng thúc giục Yêu hoa chỉ cảm thấy một dòng khí huyết xộc lên, nguyên lực thúc giục yêu hoa đột nhiên mãnh liệt cản trở, không thể kìm nén miệng phun ra một ngụm máu tươi, trước mắt tối sầm nhất thời ngất đi không còn nhận biết gì.

Trong màn đêm u ám, một nữ tử kiều mị lẳng lẳng đứng ở góc phòng quan sát tất cả, thân thể mềm mại đang run rẩy trong hưng phấn, không nghĩ lần này tới Tân La Thành cư nhiên làm cho nàng phát hiện một hồn dương thân thể ngàn năm mới có khả năng xuất hiện, đây chính là dương nguyên thể tốt nhất.

Lam dương tiên tử chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, cả người như nóng dần lên, cái lưỡi mềm mại thơm tho nhẹ nhàng liếm đôi môi đỏ mọng, khô khốc :“Nếu có thiếu niên này, không quá ba năm, lão nương liền đột phá sĩ cấp tiến vào sư cấp giai vị, đến lúc đó Thiên Dương Cung chính là thiên hạ của lão nương a, ha ha!”

Trên thực tế, càng làm cho Lam Dương tiên tử hưng phấn chính là sau khi đột phá sĩ cấp tuổi thọ lại được kéo dài, từ sau khi đột phá vệ cấp tiến vào sĩ cấp, đạo tông nhất phái nguyên lực bên trong hạch tâm sẽ ngưng kết thành nội đan, sống lâu cũng tùy theo gia tăng ba bốn mươi năm, người bình thường sống lâu có thể lên tới một trăm tuổi, người đạt tới sĩ cấp giai vị ít nhất có thể sống đến một trăm hai mươi ba mươi tuổi, nhưng đối với kiếp sống tu luyện khó khăn mà nói thì chẳng đáng bao nhiêu, cũng chỉ như là muối bỏ vào biển mà thôi, gần như không đáng kể.

Không biết có bao nhiêu người sau khi tiến vào sĩ cấp không cách nào tiếp tục đột phá, chỉ vì thời gian không đủ để tu luyện, cuối cùng là ôm tiếc nuối mà chết.

Chỉ có tiến vào sư cấp, nội đan một lần nữa ngưng tụ mọc rễ nảy mầm trở thành bào thai bên trong, mới có thể chính thức đạt được cuộc sống mới, tuổi thọ được gia tăng trên phạm vi lớn, có thể sống đến hai ba trăm tuổi không thành vấn đề.

Nhìn bốn người nằm ngã xuống đất, Lâm Khiếu Đường cảm giác có chút uể oải, vì tốc chiến tốc thắng, ngay từ đầu liền sử dụng ra toàn lực nhưng dù thế thì bốn tên này cũng thật là khó đối phó.

Cửu hỏa trọng tượng quyền Lâm Khiếu Đường vốn định che dấu, nhưng lúc ra quyền, trong nháy mắt phát giác đối phương có nguyên lực hùng hậu, hần lập tức không hề bảo tồn thực lực mà thúc giục quyền lực phát ra, nếu không phải như thế, sợ là một kích vừa rồi nhiều lắm chỉ có thể làm cho ba người chịu chút thương nhẹ mà thôi.

Trong sân lúc này vẻ yên tĩnh thật đáng sợ. Lâm Khiếu Đường nhìn bầu trời đêm, rồi lại cúi đầu trầm tư trong chốc lát, rồi đột nhiên bóng người hần nhoáng lên, không thấy tung tích.

Rời đi biệt viện Vương gia không xa, Lâm Khiếu Đường cũng không có chạy đi tiếp, từ lúc sớm sau khi đánh bại Triệu thị tam huynh đệ, hần liền phát giác trong góc tối u ám nào đó có đôi mắt vẫn nhìn chăm chú vào chính mình, cảm giác áp bức cường đại khiến cho Lâm Khiếu Đường cơ hồ không thể nhận ra nguyên thức.

Trong hẻm nhỏ u tĩnh, Lâm Khiếu Đường sắc mặt ngưng trọng đang nhìn chăm chú vào bóng người phía trước, một đường cong kiều mị dưới ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống như ẩn như hiện.

“Tiểu huynh đệ, đã trễ thế này một thân đứng ở đây không về nhà, không sợ gặp phải người xấu sao! Đi đêm cũng không an toàn nga, tỷ tỷ thật lo lắng cho ngươi.” Thanh âm của nữ tử tiêu hồn từ xa vọng lại gần.

Lâm Khiếu Đường hơi lộ vẻ kinh ngạc, không nghĩ đến đối phương là một nữ tử và càng không ngờ đến dung mạo của nàng ta, nếu như nói Lâm Vũ Tuyền xinh đẹp siêu phàm thoát tục động lòng người, thì nữ tử trước mắt này cư nhiên là tiên tử hạ lạc phàm trần.

Không những dung nhan động lòng người mà vóc người lại tựa như ma quỷ, đường cong ẩn hiện sau lớp y trang làm cho người ta tim đập thành thịch không thể tự kiềm chế được chính mình.

Chỉ có dùng một từ để hình dung nàng đó là hoàn mỹ, gần như là đẹp đến chói sáng và nó đã thoát tục ra cái nhìn của con người.

Bất quá ngay lúc này, Lâm Khiếu Đường cũng không có quá nhiều tâm tư đi thưởng thức vưu vật, bởi vì đối phương trên người phát ra nguyên khí lực thật sự quá cường đại, đến mức không thể nhìn thấu được, hiển nhiên phóng xuất ra nguyên khí lực mãnh liệt là vì nàng cố ý tận lực phát ra, nếu là người bình thường lúc này sợ là đã sớm quỳ xuống đương trường.

“Có tỷ tỷ bảo vệ, tiểu đệ tự nhiên an tâm, chỉ là không biết tỷ tỷ vì sao mới vừa rồi ở trong Vương phủ không lưu lại tiểu đệ uống chén trà, mà chờ đợi đến bây giờ làm cho tiểu đệ hoài công đi một đoạn đường trong đêm chứ?” Lâm Khiếu Đường cố gắng khống chế tinh thần không để vẻ đẹp yêu mị của làm nàng mê hoặc, miệng cười nói.

Yêu mị nữ tử che miệng cười, thanh âm nhẹ nhàng uyển chuyển, rồi lại mang theo mê ảo mãnh liệt, người tâm trí không kiên định chỉ sợ là vừa nghe đã bị mê hoặc, cười khuynh thành cũng bất quá như thế này mà thôi. Nữ tử thú vị đánh giá Lâm Khiếu Đường nói: “Tỷ tỷ sợ ngươi gặp rắc rối không tiện ăn nói, nên không thể làm gì khác hơn là dung túng một chút, bảo hộ ngươi rời khỏi đó thôi, tỷ tỷ làm có được hay không a!”

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên chợt cười: “Tỷ tỷ tự nhiên là tốt, chỉ là tỷ tỷ mặc trên người ít như vậy, chẳng lẽ không sợ cảm lạnh hay sao?”

Đôi mắt nữ tử đen nhánh dưới ánh trăng chiếu xuống đúng là hơi hơi tỏa sáng, yêu dị phi thường, quả nhiên là nhân gian gây họa, hồ li tinh.

Không biết từ khi nào nữ tử kiều mị đã đứng ở trước mặt Lâm Khiếu Đường. Đôi mắt câu hồn trong suốt, nhẹ nhàng cười quyến rũ, nói: “Thiệt là sợ nha, như thế nào lại không sợ đây chứ, bất quá có đệ đệ ấm áp, tỷ tỷ sẽ không sợ mấy cái chuyện này a! Mau lại đây giúp tỷ tỷ làm ấm áp thân thể, tỷ tỷ sẽ không bị cảm lạnh a!”

Nữ tử kiều mị một cái nhăn mày hay một nụ cười, tất cả xen kẽ nhau mê hoặc làm cho người ta phân biệt không rõ thật hay giả, nếu không phải Lâm Khiếu Đường tu vi đã tới 8 tinh võ vệ, hơn nữa lại có kháng nhiễu lực của đấu luyện tâm pháp mà nói, thì sợ rằng cũng không kháng cự nổi hấp dẫn mê hồn của nữ tử này.

Trở mặt cùng nữ nhân này thì đúng là một việc làm ngu ngốc, Lâm Khiếu Đường không ngừng đề tỉnh chính mình, hai người căn bản không ở cùng một cấp bậc, chỉ có chạy trốn mới là kế sách tốt nhất.

Dựa vào vô tung quyết, Lâm Khiếu Đường vẫn có vài phần tin tưởng, chỉ cần trong nháy mắt sinh ra một cơ hội, Lâm Khiếu Đường sẽ gặp nhanh chân bỏ chạy.

“Tiểu đệ đệ, trên mặt của ngươi như thế nào sẽ có nhiều mồ hôi như vậy chứ, đến đây đi tỷ tỷ giúp ngươi lau khô!” Yêu mị nữ tử vừa nói, cánh tay nhỏ nhắn liền lấy ra khăn tay giờ lên lên trên trán Lâm Khiếu Đường, cẩn thận lau nhẹ.

“Tỷ tỷ thơm quá!” Lâm Khiếu Đường con ngươi khê nhúc nhích, có chút si mê thoáng hít một hơi nói. (như hít tài mà)

“Đệ đệ cảm giác được mùi hương của tỷ tỷ sao? Chi bằng đêm nay tỷ tỷ ôm đệ đệ ngủ, làm cho đệ đệ thoải mái thưởng thức một chút! Được không?” Yêu mị nữ tử không ngại ngừng lớn mật nói, cả thân thể sớm đã dính áp vào trên người Lâm Khiếu Đường, hơi hơi nhúc nhích.

Lão tử thật ra cũng muốn a, nhưng chỉ sợ sau nghe thấy rồi sau lại không có phúc hưởng, đến lúc chết như thế nào cũng không biết a! Lâm Khiếu Đường tức giận thầm nghĩ.

Bồng.....

Lâm Khiếu Đường quanh thân đột nhiên bộc phát ra hỏa diễm nóng cháy

DoctorCrazy

66. Chương 65: Luyện Được Đan

Lâm Khiếu Đường cả người phảng phất như bị bốc cháy, thân thể trong nháy mắt bị một đoàn hỏa diễm nuốt trọn.

Một cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn chẳng hề sợ hãi ngọn liệt hỏa hùng hực, thò vào trong ngọn hỏa diễm khiến người ta phải kinh hãi, phản xạ của cơ thể dường như đã mất đi, nhưng chỉ bắt được một khoảng không khi xuyên qua ngọn hỏa diễm.

“Hỏa Độn thuật?” Yêu diễm nữ tử nghi hoặc líu ríu nói, gương mặt trắng trẻo kiều diễm mỹ lệ hiện lên một vẻ sưng sốt khó giải thích.

Ngọn hỏa diễm bùng cháy trước mắt, thật ra chỉ là một loại thủ thuật che mắt. Tuy nói là ngọn lửa thật, nhưng sự tổn hại không đáng bao nhiêu. Đối với Lam Dương tiên tử mà nói, ngọn lửa ấy và ngay cả Hỏa Tinh đều không tính là thứ gì.

“Nhanh thật!” Nhìn ngọn hỏa diễm từ từ tiêu tan, Lam Dương tiên tử trong lòng cảm thấy xấu hổ và mang thêm chút giận dữ, nhưng cũng không làm được gì.

Con vịt đã trong tầm tay mà lại để bay mất, Lam Dương tiên tử tự nhiên không cam lòng. Thế nhưng đối phương bất thần thi triển công phu đã lẫn xa tới vài dặm, cho dù Lam Dương tiên tử thân là ngũ tinh đạo sĩ cũng truy đuổi không được.

Dù sao đây là hoang sơn dã lĩnh, không thích hợp để truy đuổi trong cự ly dài như thế. Lam Dương tiên tử đôi mắt vô hồn thật lâu không rời nhìn về hướng mà thiếu niên đã biến mất, đối với nàng mà nói, mất đi cơ hội bắt người thật sự là tiếc nuối.

Cánh tay nhỏ trắng muốt hơi giơ lên từ từ nắm chặt lại, Lam Dương tiên tử lộ ra nụ cười cố chấp, cười rất thú vị nói: “Tiểu đệ đệ, ngươi trốn thoát khỏi ngũ chỉ sơn của tỷ tỷ lần này, tỷ tỷ nhất định sẽ bắt lại được ngươi.”

Sớm đã trở về hậu sơn tại Lâm gia, Lâm Khiếu Đường tự nhiên không biết hành vi đó của yêu diễm nữ tử. Có thể trốn thoát đi ra ít nhiều có phần may mắn. Nếu không phải yêu diễm nữ tử quá mức tự tin vào năng lực của mình, đêm nay sợ là sẽ phải ở trong tay hồ ly tinh.

Với thực lực của đối phương hoàn toàn không ở cùng một cấp, điều này khiến Lâm Khiếu Đường có điểm ảo não. Lần này Vương gia đúng là đã hạ hết vốn nên mới mời tới cao thủ như vậy, cái giá phải trả cũng không bình thường nha.

Trở lại căn phòng nhỏ ở hậu sơn, Tiểu Lan, A Mãnh, cùng lão Tam Tử đều bên trong rồi, thấy bọn chúng bình yên vô sự, Lâm Khiếu Đường an tâm không ít.

“Lão đại, sao lâu như vậy mới trở về?” Tiểu Lan lo lắng hỏi.

Lâm Khiếu Đường cười khổ: “Có thể trở về là đã tốt lắm rồi, chỉ thiếu lời vĩnh biệt thôi!”

Tiểu Lan ba người trên mặt tràn đầy tia khó hiểu, hiển nhiên là không hiểu ý tứ trong lời nói của Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường không muốn nhớ lại một màn bị cưỡng ép vừa rồi, khoát tay nói: “Không đề cập vấn đề này nữa, bảo bồi sự phụ của các người đâu rồi?”

“Sợ quá ngất rồi!” Tiểu Lan dẩu dẩu môi lên nói.

Lúc này Lâm Khiếu Đường mới phát hiện trên giường gỗ bên cạnh có một thân hình gầy gò nhỏ bé.

Khò khè, khò khè.

Tiếng ngáy vang lên, lúc nặng lúc nhẹ. Cái lão này vậy mà đang ngủ, bốn người cứ dương mắt nhìn nhau, mới như vậy mà đã tưởng không còn gì trở ngại.

“Từ ngày mai, Tân La thành này sợ là sẽ có vài ngày không yên ổn, ba người các người mang theo tiểu lão nhi trốn vào rừng sâu đi, chờ hai ba tháng rồi trở lại, hẳn sẽ không có chuyện gì.” Lâm Khiếu Đường trước lúc đi dặn dò.

“Lão đại, người thì sao? Người không theo chúng ta cùng nhau trốn sao?” Tiểu Lan có phần lo lắng hỏi.

Lâm Khiếu Đường bĩu môi nói: “Ta còn có rất nhiều việc phải làm, hướng hồ ta trốn đi cũng vô dụng. Đã có người để mắt đến ta rồi, chỉ sợ ở nơi nào cũng như nhau. Hơn nữa bốn ngày sau ta còn phải tham gia Thành Nhân Đại Diễn nữa!”

Tiểu Lan dẫu mở miệng nói: “Cái đó tham gia có gì tốt chứ? Không bằng bốn người chúng ta mang theo sư phụ ly khai Tân La thành đến nơi khác đi thôi!”

Lâm Khiếu Đường theo thói quen sờ sờ đầu của Tiểu Lan, cười nói: “Sau này thì không biết, nhưng trong vòng một năm rưỡi tới, lão đại của người khẳng định không rời khỏi Tân La thành, ta phải chờ Kỳ Áo trở về. Nha đầu, lẽ nào người quên bom hẹn giờ trong cơ thể của ta sao? Nếu các người muốn ly khai nơi này, hãy đi đi, ở đây cũng không có gì cho các người lưu luyến.”

”Ta không đi, lão đại không đi, ta cũng không đi!” Tiểu Lan ánh mắt mông lung nói, một lần thanh thủy dần dần che phủ đôi mắt sáng ngời.

“Nha đầu ngốc, người lưu lại cũng vô dụng, tình thế khó khăn hơn so với tưởng tượng rất nhiều, không nghĩ tới lại đụng phải cao thủ sĩ cấp giai vị. Nếu muốn chết, vậy thì ở lại đi, ta cũng không ngăn các người.” Nói xong Lâm Khiếu Đường nhanh chóng rời khỏi căn nhà gỗ, thân ảnh dần biến mất vào rừng sâu.

Đã lâu không tới Phế Dược phòng!

Ngửi thấy những mùi vị quen thuộc, Lâm Khiếu Đường bước vào trong căn phòng đá lưu giữ cao giai phế dược.

Đã gần nửa năm không đến đây, bên trong không gian quang đẵng, quá nửa số phế dược đều đã được tích trữ trong giới chỉ của Lâm Khiếu Đường.

Nhìn quanh thạch ốc, còn lại mấy trăm hạ giai phế dược, Lâm Khiếu Đường trở nên do dự. Kỳ thật một năm trước hắn đã từng nghĩ đến, chẳng qua là khả năng này rất nguy hiểm nên hắn cũng chưa dám thử qua.

Lâm Khiếu Đường vốn là chuẩn bị đợi sau khi nguyên lực càng thâm hậu tiến vào sĩ cấp, sau đó sẽ thử nghiệm.

Nhưng vì gặp phải tình huống đêm nay khiến hắn bắt đầu sinh ra ý niệm mạo hiểm trong đầu. Dù sao lấy thực lực hiện nay so với đối phương, thì ngay cả tư cách thí cũng không có. Đừng xem có thể may mắn trốn thoát khỏi đối phương, cũng vì đối phương không quá muốn truy đuổi, rất có thể vì không muốn gây ra động tĩnh quá lớn.

Còn bốn ngày nữa sẽ diễn ra Thành Nhân đại diễn, nếu như là bảy ngày trước đặt mình ra khỏi việc này còn có khả năng. Nhưng hiện tại Lâm Khiếu Đường muốn thoát thân cũng không thể.

Nếu sớm biết Vương gia dốc hết vốn mời tới cao thủ như vậy, Lâm Khiếu Đường tuyệt đối tạm hoãn đại kế báo thù lại, đợi thêm một thời gian nữa, chờ cao thủ đi khỏi, trở lại giết hắn đến không còn một manh giáp.

Lần này xuất hiện thật sự là không gặp may. Lâm Khiếu Đường tự cười chế nhạo. Bất quá, nếu kết cục đã định, hiện tại chỉ có thể cố làm hết sức.

Dù làm một con kiến, Lâm Khiếu Đường cũng muốn làm một con kiến kiên cường nhất.

Còn lại trong thạch ốc hơn sáu trăm viên hạ giai phế được các loại sau khi bị Lâm Khiếu Đường nguyên lực thôi động, chậm rãi phiêu phù tại không trung.

Nhìn những viên phế được này, Lâm Khiếu Đường thật sự cảm thấy may mắn, trời sinh hần chính là hỏa hệ nguyên lực. Trên thực tế, đối với một gã luyện được sư ưu tú mà nói, bẩm sinh mang hỏa nguyên lực là điều quan trọng nhất.

Lâm Khiếu Đường có lẽ không thể trở thành luyện được sư, nhưng từ khi tu luyện rồi đến đấu luyện, trong đầu hần lúc nào cũng vô thức xuất hiện những ý tưởng kỳ quái, mà những ý tưởng này dường như đều có khả năng trở thành hiện thực.

Hơn sáu trăm viên được phẩm dáng vẻ khác nhau đều tụ tập cùng một chỗ, hình thành một viên thuốc lớn trôi nổi trên không trung.

Một ngọn u lam hỏa diễm được Lâm Khiếu Đường thôi động chậm rãi xuất hiện, càng cháy càng mạnh mẽ, bao phủ hoàn toàn xung quanh viên được phẩm. Ngọn lam sắc hỏa diễm giống như là một con quái thú liều mạng, ngẫu nhiên nuốt chửng viên đại được phẩm.

Lâm Khiếu Đường phát huy cực hạn dốc toàn lực huy động hỏa nguyên lực xuất ra, thạch ốc tràn ngập hỏa nguyên lực đang rừng rực cháy, toàn bộ gian phòng giống như một lò lửa lớn trùm lên cả người cả thuốc.

Tại tâm của lò lửa viên đại được phẩm bị ngọn lam hỏa bao vây. Hỏa diễm không ngừng tập kích, viên đại được phẩm từ từ nhỏ đi, một bên màu sắc cũng xuất hiện biến hóa, thay đổi một cách rất nhanh phân biệt với phần còn lại.

Hai ngày hai đêm trôi qua, viên đại được phẩm kia đã không còn thấy nữa, lúc này lơ lửng bên trong ngọn lam hỏa chính là hai viên tiểu được hoàn tinh xảo, lớn nhất cũng chỉ bằng đầu ngón út.

Một viên có màu xanh đen, viên còn lại có màu lam.

Lâm Khiếu Đường uể oải thu hồi lam hỏa, nâng hai viên được hoàn có chút bất ngờ, không nghĩ tới cứ nhiên lại thành công, đem hơn sáu trăm viên được phẩm hạ giai được phẩm nén lại, luyện, phân ly, cuối cùng tạo thành được hoàn có thể sánh ngang với trung giai nguyên đan tốt nhất trong ngành được. Mặt khác còn có thể sản sinh thêm một viên được hoàn tràn ngập độc nguyên lực không có cách nào phân rõ phẩm giai.

Viên được hoàn màu xanh đen, Lâm Khiếu Đường còn chưa biết có tác dụng gì. Liền cất vào trữ vật giới chỉ. Nhìn viên được hoàn lam sắc kia, trên mặt Lâm Khiếu Đường lộ một tia mỉm cười, cuối cùng cũng không có trắng tay.

Viên được phẩm trung giai tinh khiết này Lâm Khiếu Đường tuyệt không dám tùy tiện ném, viên được hoàn này so với trung giai được đan chỉ có mạnh hơn chứ không kém, nhưng cũng phải bắt chấp mạo hiểm một lần.

Lâm Khiếu Đường một ngụm nuốt trọn lam sắc được đan, lập tức ngồi xuống vận nội hạch bắt đầu hấp thu được lực...

Giờ khắc này, các thế lực lớn nhỏ trong Tân La thành đều hoảng sợ. Một số tiểu môn phái trong đạo tông không có cách nào thăm dò tình hình thực tế, liền lui ra ngoài.

Một đêm quỷ dị trong vương gia biệt viện đã trở thành cơn ác mộng của các tiểu phái đạo tông. Các tin đồn vô căn cứ như hoa tuyết trên bầu trời tung bay khắp nơi.

Bên trong các quán trà trên phố, chốc chốc lại có trà khách nói chuyện phiếm.

“Người đã nghe tin gì chưa? Vương gia biệt viện hai ngày trước đã bị người bịt mặt giết chết rất nhiều người!” Một vị khách trà rất nhỏ giọng nói.

“Phải không? Ai đã làm vậy? Trong Tân La thành còn có người dám hướng đến Vương gia đang như mặt trời giữa trưa mà hạ thủ sao?” Vị trà khách kia có vẻ nghi ngờ.

“Nghe nói Lâm gia lão tổ đã trở về!” Vị trà khách này quan sát xung quanh một lúc rồi thấp giọng nói.

“Ặc....., vậy sao! Vậy thì Vương gia không gặp may rồi, ta đã nói rồi, không nên trêu chọc đến Lâm gia, bọn họ nhất định không nghe.” Vị trà khách kia lắc đầu nói.

Ngớ ngẩn! Vị trà khách này trong lòng thầm mắng một câu.

DoctorCrazy

67. Chương 66: Mèo Và Chuột

“Tiên tử, người nhất định phải cứu bốn người bọn họ a, lão phu đập đầu trước người!” Vương Lạc nói xong định quỳ xuống.

Trên gương mặt kiều bạch điểm lệ của Lam Dương tiên tử hiện lên nét tiểu ý nhàn nhạt, tay khẽ nhấc lên, một luồng năng lượng vô hình nâng Vương Lạc lên không cho hắn quỳ xuống trước mặt mọi người, với địa vị và tu vi của Lam dương tiên tử, muốn có sự cúi lạy của Vương Lạc cũng là việc dễ dàng. Bất quá Lam Dương tiên tử không lạ gì kiểu cúi lạy của đám con sâu cái kiến này.

“Vương tộc trưởng, cũng không nên hoảng sợ như vậy, với thực lực của bốn tên ngốc này, tuy nói bị nội thương rất nghiêm trọng, nhưng cũng không đến mức trí mạng, người xuất thủ rất có chừng mực, không đánh vào chỗ yếu hại, bằng không thì bọn họ đã sớm mất mạng tại chỗ rồi.” Lam Dương tiên tử lên tiếng đe dọa nói.

Sắc mặt những kẻ khác đứng trong phòng cũng không khỏi khẽ biến, những người này đến thăm người bệnh chỉ là giả, thám thính tin tức mới là thật.

Hai ngày nay, nhân tâm trong Vương gia biệt viện cực kì hoảng sợ, đến buổi tối ngay cả cửa phòng nữa bước cũng không dám ra, người người cảm thấy bất an, những người thuộc đạo phái có thực lực thấp kém, lập tức mượn cớ rời khỏi đây.

Hôm nay cũng chỉ còn có năm sáu đạo phái, thanh thế của Vương gia thoảng cái đã giảm sút đi rất nhiều, những môn phái lưu lại thì hơn phân nửa là do đêm đó đã có người chết, còn đâu chỉ sợ là cố lưu lại, môn nhân đã chết, thì cho dù không muốn báo thù, cũng phải hô to khẩu hiệu báo thù, cảm phẫn một chút.

Bốn vị hộ pháp Phiêu Tiên Các đứng ở một bên hồ nghi nói: “Chiếu theo lời của tiên tử, tu vi của người tập kích đêm qua quả là rất cao, với bốn huynh đệ Triệu thị thì người có tu vi kém cỏi nhất cũng có tu vi trên dưới bốn tinh đạo vệ, huống hồ bọn họ bốn người liên thủ, coi như là vệ cấp đỉnh phong cũng không thấy có người có thể chiếm được thượng phong, chẳng lẽ thực sự là Lâm gia lão tổ?”

Lam Dương tiên tử khẽ cười nói: “Vậy người phải đi hỏi người tập kích đêm qua rồi!”

Nàng chỉ là tùy ý cười, nhưng nhân thần hút lòng người khẽ động, không ít kẻ tu vi thấp, tâm trí không kiên định có chút thất thố, nếu không phải nữ tử có tu vi cao hơn rất nhiều, sợ là sớm đã có người lao lên rồi.

Tứ đại hộ pháp Phiêu tiên các có chút xấu hổ, nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng, những người khách trong phòng hai mặt nhìn nhau, bầu không khí có chút quái dị.

Đêm hôm đó, Lam Dương tiên tử đã mất đi hứng thú đối với Vương gia, nếu không phải nhất thời tìm không được thiếu niên có nguyên khí đặc thù nọ, sợ là đã sớm li khai.

Lam Dương tiên tử nghĩ rằng thiếu niên ấy có lẽ ở trong Tân La thành, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, rất có khả năng sẽ xuất hiện trong lễ Thành Nhân đại điển. Bởi vậy quyết định đi bất biến ứng vạn biến, chỉ chờ đến ngày đó.

Lâm gia hiển nhiên cũng đã thu được tin tức, người trong tộc vừa nghe tin lão tổ tông có thể đã trở về gần đây, mỗi người cao hứng bừng bừng, rất hưng phấn, phải biết rằng trong lớp người cao tuổi nhất Lâm gia hiện nay cũng không có người nào từng gặp qua lão tổ tông.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, lễ thành nhân đại điển tại Tân La thành đúng hạn cử hành. Độ náo nhiệt đã vượt xa sự tưởng tượng của nhiều người.

Bởi đạo tông đại phái không hề nhúng tay vào tranh đấu của Tân La thành, Lâm gia lão tổ vừa xuất hiện, làm cho mấy tiểu tông phái sợ mất mặt, tất cả đều cố ý né tránh.

Sân thi đấu trong lễ thành nhân đại điển được bố trí tại phía bắc Tân La thành cách 50 dặm, dưới chân một ngọn núi cao chót vót, trên một khoảng đất trống rất rộng.

Hại đại gia tộc đã sớm có mặt tại vị trí của mình, những anh tài trẻ tuổi tuổi tuần tú cũng đã đến tham dự đầy đủ, đương nhiên còn có mấy môn phái lớn nhỏ được hai nhà mời đến.

Đạo tông có khoảng sáu bảy nhà, võ tông cũng có bốn năm nhà, nếu nói đến tiếng tăm thì cũng chỉ có một hai nhà mà thôi, một là đạo tông Thiên Lâm Cốc, còn lại là võ tông phái Thiên Nam Tông.

Nhưng dù nói tại Tân La thành hai nhà này có chút tiếng tăm, nhưng đặt trong mấy nghìn môn phái lớn nhỏ của Hiên Viên quốc thì hai nhà này cũng chỉ như con tôm con tép mà thôi.

Hơn ba nghìn người tập trung tại vùng đất trống sườn núi, nhìn qua cũng có chút hùng tráng, tộc nhân hai nhà Vương Lâm chiếm hơn nửa, Vương gia rõ ràng so với Lâm gia có nhiều người đến hơn một chút, những người khác đều là đệ tử của các môn phái, còn lại đều là những người hiếu kỳ.

“Bình sư đệ, mấy ngày hôm nay ngươi thực sự không thấy Khiếu Đường sư đệ hay sao?” Đôi mi dài nhỏ thanh tú của Lâm Vũ Tuyền khẽ nhíu lại, lần này Vương gia phái ra vài đệ tử thân phận rất không rõ ràng, trong đó chỉ ít có ba người có tu vi năng nhìn không thấu, vốn tình thế bắt buộc trong lòng Lâm Vũ Tuyền rất không yên tâm, hơn nữa tên đó đã năm ngày nay không thấy tung tích, điều này càng làm cho Lâm Vũ Tuyền lo lắng.

Lâm Bình cũng có chút buồn bực, “Không thấy, từ hôm dự tiền trắc thí kết thúc, ta cũng không nhìn thấy tên tiểu tử đó đâu hết!”

“Lạ thật! Lẽ nào hắn bỏ trốn? Không thể nào nha!” Lâm Vũ Tuyền lẩm bẩm trong miệng.

Dáng vẻ của bốn trưởng lão Vương gia rất khác nhau, chẳng biết đang nghĩ đến cái gì.

Trong tộc nhân có một vị thiếu nữ mặc lục y đang răn dạy một gã gia tướng làm sai cái gì đó, chính là Lâm Vũ Nhân người bị Lâm Khiếu Đường hảo hảo cho ăn giáo huấn mấy ngày trước, từ vẻ đẹp độc ác vốn có của nàng xem ra chuyện mấy ngày trước đã sớm không còn một mảnh trong đầu.

Một hồi răn dạy cũng chỉ nhìn thấy gã gia tướng cúi đầu không nói, Lâm Vũ Nhân cảm giác có chút không thú vị, đôi mắt đẹp bắt đầu đảo quanh tìm tòi, chợt thấy hai gã đệ tử tuổi còn trẻ đang khe khẽ nói nhỏ, thân ảnh khẽ động chợt hiện đến.

“A. . . .” Hai gã đệ tử trẻ tuổi còn đang không biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy lỗ tai có cảm giác đau đốn, thất thanh kêu lên.

Còn chưa chờ hai người định thần lại, sau ột lại bị vỗ một cái, hai người vừa nhìn thấy nhị tiểu thư nhất thời thất kinh, tiếng kêu thứ hai còn chưa kịp ra khỏi miệng vội vã nuốt trở lại.

Lâm Vũ Nhân với bộ dáng như bất kể thông dân tại giường giáo huấn nói: “Dừng được rồi, không được nói lung tung, nếu để người của Thiên Nam tông nhìn thấy còn ra thể thống gì.”

Hai tên đệ tử này tự nhiên biết tính tình của vị Nhị tiểu thư này, không dám có bất kì hành động nào phản kháng, khép nép đứng một bên không nói.

Lâm Vũ Nhân giống như một giáo viên huấn luyện trong quân đội mắt đảo không ngừng tìm kiếm trong đội ngũ những kẻ có hành động bất minh, một khi đã phát hiện lập tức tới giáo huấn, nữ đệ tử còn được nhân nhượng răn dạy hai ba câu, nam đệ tử thì thẩm rồi, nhẹ thì nhéo cái lỗ tai, nặng thì quyền đầm cước đá.

Đây không phải ít lần tiểu ma nữ hành hạ mọi người, nhưng chúng đệ tử dù tức giận cũng không dám nói gì, vì rất sợ rước họa vào thân.

Rốt cuộc có một gã đệ tử phía sau có hành động bất minh bị Lâm Vũ Nhân phát hiện. Cười một cách giáo hoạt, Lâm Vũ Nhân nhanh như chớp phóng ra thiểm điện, chỉ thấy bóng áo xanh rung lên liền không nhìn thấy đâu nữa.

Vậy mà có kẻ can đảm dùng thân thể hàng người phía trước che lấp, thản nhiên ngồi dưới đất, túm mục Lâm Vũ Nhân linh động, tiểu não tiếp tục tìm cách lên phương pháp sửa trị người này

Lâm Vũ Nhân để cho đối phương không phát hiện ra mình, vác cái mông to bự chạy ra phía sau đám người, lạng lẽ tiêu sái tiến đến phía sau tên đệ tử đó, trên mặt hiện lên vẻ bồn chồn.

Lâm Vũ Nhân thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh cho tên này một tiểu cước lên người, phản ứng của hắn, nghĩ nhất định sẽ rất tuyệt vời.

Nín thở, Lâm Vũ Nhân giống như một con mèo nhỏ phát hiện ra một chú chuột, năm thước, bốn thước. . . một thước, Lâm Vũ Nhân cười xấu xa, nhấc chân hướng phía sau lưng tên đệ tử đó đá một phát.

Tên đệ tử đó hồ hững quay đầu lại, cười hì hì hô lên: “Sư muội, tinh thần ngày hôm nay rất tốt a!”

Đông., sự việc đột nhiên phát sinh. Lâm Vũ Nhân chân loạn choạng, ngồi bệt xuống đất. Hai mắt trừng trừng kinh hoàng nhìn tên đệ tử kia, trong nháy mắt từ mèo liền biến thành chuột nhất. Đúng là ngay cả vừa ngã bệt khiến chỗ ấy đau nhức nhưng cũng chỉ biết trừng trừng nhìn.

“Người, người, ..., người.....Thế nào lại ở chỗ này?” Ngây người nửa ngày, cuối cùng Lâm Vũ Nhân cũng nói ra mấy câu, trên mặt khó nén vẻ hoảng loạn.

“Không thể sao?” Tên đệ tử nghi hoặc nhìn vị trí mình đang ngồi.

“Đương. Đương nhiên, có có thể!” Không biết vì sao đầu lưỡi Lâm Vũ Nhân như bị dính lại, đang ngồi dưới đất cũng quên đứng lên.

Tên đệ tử kia nhìn thấy Lâm Vũ Nhân ngồi lỳ dưới đất không chịu đứng lên, có chút kì quái, liền đứng dậy định nâng nạng lên. Đúng lúc này, Lâm Vũ Nhân tức thì phản xạ có điều kiện, phát một cái từ mặt đất nhảy dựng lên, dường như nhìn thấy quỷ, thì triển công phu lẫn mất vào trong đám người.

Tên đệ tử bất minh có chút bối rối, lại ngồi trở lại.

Lâm gia đệ tử bốn phía trông thấy một màn này kinh ngạc không ngớt, hiếu kì nhìn tên đệ tử kia, nhưng khi nhìn thấy hình dáng tên đệ tử đó thì có người không khỏi bật cười ra tiếng, đây không phải là cuồng nhân tại dự tiền trác thí mấy ngày trước ra sức đánh vào mông Nhị tiểu thư, Lâm Khiếu Đường hay sao, thảo nào Nhị tiểu thư như vừa nhìn thấy quỷ.

Đúng lúc này, giữa sân đột nhiên vang lên âm thanh: “Thành nhân đại điển lần thứ nhất tại Tân La thành bắt đầu!”

68. Chương 67: Âm Mưu.

Nói về Thành Nhân đại điển, đơn giản chính là cơ hội tỷ thí tốt nhất một đời người dành cho các chàng trai trẻ, xem ai chính thức trở thành người trưởng thành.

Cũng giống như một số bộ tộc, lựa chọn cách săn bắt một loài thú dữ để căn cứ và đánh giá người đó đã trưởng thành hay chưa.

Thông thường, chỉ cần là gia tộc tính đoàn thể. Trong nội bộ đều có những loại trác thí gần giống nhau. Nhưng rất ít các gia tộc kết hợp cùng nhau tổ chức. Thứ nhất là để bảo vệ những tộc nhân trẻ tuổi. Thứ hai là không muốn để cho người ngoài biết quá nhiều sự tình trong gia tộc.

Chính vì vậy bản chất của lễ Thành Nhân đại điển lần này, làm sao khiến người ta không cảm thấy kỳ lạ. Lần này Vương gia của Tân La thành khởi xướng, ngoài âm mưu ra thì không lý do gì khiến người ta không nghi ngờ.

Thế nhưng ngày hôm nay, các thế lực có thể chống lại Vương gia trong Tân La thành đã không còn tồn tại. Dĩ nhiên chúng đã muốn gì thì làm cái đó. Mặc dù mỗi một thành thị đều có một bộ phận Hoa U nhưng không bao giờ được tham gia vào bất cứ một cuộc tranh giành quyền lực nào.

Bên trong sân, đã có hai gã thanh niên anh tuấn đang hăng say so tài. Bọn họ tham gia mục đích đương nhiên là để đạt được ‘Liễm Khí hoàn’, đối với những người tham dự, đây chính là cơ hội hiếm có.

Vương Lạc trong lòng cảm thấy không yên, chăm chú theo dõi nhất cử vào Lâm gia phía đối diện, nếu không xảy ra sự kiện năm ngày trước, hôm nay đã sớm lừa Lâm gia đến đây đánh cho tan nát.

“Tiên tử, không biết có thể cảm ứng được nguyên lực khí tức khả nghi nào không?” Vương Lạc lo lắng hỏi.

Lam dương Tiên tử vẫn chưa trực tiếp trả lời, trái lại duyên dáng cười nói: “Vương tộc trưởng hình như rất sợ Lâm gia lão tổ, không lẽ lão quỷ kia có ba đầu sáu tay hay sao?”

Nét mặt già nua của Vương Lạc nóng bừng lên, chẳng qua sự việc rất trọng đại nên cũng không dám thể hiện trên gương mặt: “Lão phu vẫn chưa gặp qua Lâm gia lão tổ, chỉ là nghe gia phụ nói qua. Lúc gia phụ thời còn trẻ từng gặp qua Lâm gia lão tổ này vài lần, khi đó Lâm gia lão tổ cũng đã đạt đến Sư cấp tu vi, đúng thật là tu vi rất cao.”

“À! Vậy à! Như thế phải là thần nhân rồi, bản tiên tử cũng chưa đạt được mức độ đó à! Nếu như có thể gặp mặt, nhất định phải lãnh giáo một phen, nhìn xem cao thủ này rốt cuộc như thế nào khiến cho người ta sợ hãi, không thấy bóng không thấy người mà khiến người ta sợ vãi cả ra quần!” Lam Dương tiên tử kiều mị che miệng cười.

Cho dù Vương Lạc đã lớn tuổi nhưng cũng thấy ngẩn ra, trong khoảnh khắc thất thần, cũng quên mất rằng những từ ngữ trào phúng kia đang ám chỉ mình.

Từ lúc Lam Dương tiên tử xuất hiện, thì toàn bộ giữa sân có không ít ánh mắt khác lạ đổ dồn đến, trong đó đương nhiên không thiếu những ánh mắt thèm thuồng háo sắc.

Lam Dương tiên tử tận lực thu hồi nguyên lực khí tức, mọi người ở đây sợ là không ai có thể nhìn ra chân lực của nàng, làm như vậy chỉ cốt để những ánh mắt trắng trợn đang nổi lên kia không lường được hậu quả.

Qua một hồi lâu, Vương Lạc mới hoàn hồn trở lại, tự trấn an lại tinh thần, hỏi: “Tiên tử, lúc nào chúng ta mới có thể động thủ, người có thể cho một con số cụ thể?”

Dung nhan vừa mới kiều mị rung động lòng người, bỗng nhiên ánh mắt Lam Dương tiên tử trở nên lạnh băng: “Nếu là Lâm gia lão tổ thực sự xuất hiện, ta sẽ ra tay ngăn cản, nếu không xuất hiện, vậy bản tiên tử chỉ là một khán giả, việc hôm nay bản tiên tử sẽ không liên quan, không động tay động chân. Còn khi nào động thủ, chỉ có Vương tộc trưởng người trong lòng mới có thể đoán định.”

Càng ăn càng ghen, Vương Lạc cũng xác định được khi thấy không còn cách nào thuyết phục Lam Dương tiên tử đứng ra nắm quyền đại cục, cũng chỉ có thể tự mình làm thôi.

Lúc này muốn động thủ nhất sợ chỉ có bốn vị Hộ Pháp của Phiêu Tiên các, đem đó vị Tam Hộ Pháp bị giết chính là huynh đệ kết bái của bọn chúng, dù là đánh không lại Lâm gia lão tổ kia, nhưng giết mấy tên đệ tử kém cỏi thì có thể làm được. Tứ Hộ Pháp có chút kiềm chế không được hỏi: “Vương tộc trưởng, lúc nào chúng ta có thể động thủ?”

Vương Lạc quay sang nhìn tứ Hộ Pháp, nói: “Đừng nóng vội, hãy xem tình hình rồi sẽ quyết. Trước tiên hãy để vị đệ tử trẻ tuổi của quý phái đệ nhất nhân Dương Tuyền Dương tiểu huynh lên khán đài, đập tắt nhuệ khí đối phương lúc đó sẽ quyết định.”

Tứ Hộ Pháp hừ mũi một tiếng, không nói nữa.

Trong lúc vài tân thủ ngoại nhân đang giao đấu, rất nhạt nhẽo, vẫn chưa thấy xuất hiện cao thủ ngoài ý liệu, nhiều nhất cũng chỉ có một vị sáu tinh võ phó khiến người ta để mắt đến, cũng có thể coi như một điều lạ lùng ít thấy.

Rốt cuộc, các ngoại nhân đều đã lên sân đấu, từ đầu đến cuối ước chừng có khoảng hai mươi người tham gia so đấu, bởi vì thực lực không chênh lệch nhiều, quyền cước lại không có mất, hơn nữa Đạo tông nhất phái thuật pháp càng rất khó khổng chế, đã có năm người bị trọng thương, hơn mười người dù vẫn gắng gượng đi lại được, nhưng cũng bị thụ thương không nhẹ, dù thắng cũng không thể tiếp tục tiến hành quyết đấu.

Cuối cùng chỉ còn lại hai người còn có khả năng đấu tiếp, nhưng có điều trong mắt hai nhà Vương Lâm, hai người này cũng không khác gì hạng tôm tép thừa thải, chỉ cần tìm đại cao thủ trẻ tuổi trong tộc cũng có khả năng kết liễu bọn họ.

“Đệ tử nội tộc Vương gia - Vương Tuyền, hướng các thiếu niên anh tuấn Lâm gia xin thỉnh giáo một phen!”

Lúc này, một gã thanh niên vận lam sam nhảy vào giữa sân đấu, khiến mọi người phải chú ý, hình dáng đường đường một đấng anh tài, chỉ cần nhìn qua bước nhảy vào sân đấu, cũng có thể nhìn ra người trẻ tuổi này có tu vi rất thâm sâu.

Wương Tuyền? Chưa bao giờ nghe nói Vương Gia có người này. Lâm Vũ Tuyền đôi mi thanh tú hơi nhíu, quay sang nhìn Lâm Diệp khẽ gật đầu. Thân ảnh Lâm Diệp nhoáng một cái, phi vào giữa sân.

“Lâm gia nội tộc đệ tử, Lâm Diệp!” Lâm Diệp nói có phần khinh khỉnh.

“Mời!” Vương Tuyền rất có phong độ đưa tay nói.

Lâm Diệp chỉ gật đầu, rồi sẵn sàng thủ thế.

Bầu không khí trường đấu nhất thời trở nên căng thẳng. Hai người đứng trước mặt với các động tác võ thuật rất khác biệt. Trên người tản mát một lượng nguyên khí vô cùng mãnh liệt. Nhìn qua cũng hiểu thật sự là những cao thủ trẻ tuổi.

Hai người dừng đối diện nhau ngằm quan sát nhược điểm của đối phương. Gần như cùng một lúc, cả hai tung mình lên, dùng chiêu thức của bản thân phát động công kích.

Wương Tuyền vũ khí trong tay là một cây Chiết Phiến (quạt giấy), có vẻ như xem Võ tông trong mắt chẳng ra gì. Nhưng đối với Đạo tông nhất phái lại là chuyện bình thường, vì Đạo tông từ trước đến nay vũ khí đều không hề có quy củ, hình thù dáng vẻ đều rất khác biệt.

Lâm Diệp trong Lâm gia, là một người có thể sử dụng Thanh Mộc Kiếm quyết thành thực nhất, đã luyện đến tầng thứ ba, có khả năng phóng xuất kiếm khí đả thương người khác.

Hai người giao đấu qua mấy hiệp, bắt phân cao thấp. Thế nhưng, người có con mắt tinh tường nhìn qua cũng có thể biết Vương Tuyền rõ ràng nhường đối phương, dường như là cố tình.

Giữa sân Lâm Diệp âm thầm kêu khổ không thôi, đối phương nhìn như vẻ ra chiêu rất thờ ơ, nhưng lại hàm ẩn sát chiêu vô tận. Chính mình trước sau phòng ngự cũng không xong, nếu không phải đối phương mỗi lần đột nhiên thu tay lại, chỉ sợ đã sớm bị thua rồi. Mà kiếm khí căn bản không mấy may gây thương tổn được đối phương. Trên người đối phương dường như bao phủ một tầng khí hộ thể nhàn nhạt.

Toa.....

Một cây cương châm lớn bỗng nhiên từ trong lòng Chiết Phiến bắn vọt ra.

Lâm Diệp kinh hãi, vội vội vàng vàng chống đỡ, nhưng đã muộn.

Tư...

Cương Châm chuẩn xác đâm vào giữa ngực, người đệ tử trẻ tuổi của Lâm gia nửa quỳ dưới đất, đứng cũng không đứng nổi, máu loang khắp ngực.

Nhị trưởng lão quá sợ hãi, bất chấp trận tỷ thí chưa kết thúc, liền chạy tới giữa sân, đỡ lấy tôn nhi, cả giận nói: “Thằng nhóc sao lại ra tay tàn độc như thế, người có dã tâm gì?”

Wương Tuyền cúi thấp người bái: “Tại hạ vẫn chưa hạ sát thủ, chỉ là không ngờ Lâm huynh phản ứng nhanh như vậy, nếu đứng im, cây châm nhiều nhất chỉ trúng cánh tay trái mà thôi.”

Tất cả mọi người cũng đang đổ dồn ánh mắt vào, nhị Trưởng lão cũng không nói gì nữa, ôm lấy tôn nhi, trở lại trong tộc đàn. Lập tức vài tên gia tướng từ trong đám người chạy ra đỡ phía sau Lâm Diệp.

Wương Tuyền vẫn chưa rời khỏi sân đấu, ngạo nghễ nhìn vài tên đệ tử Lâm gia trẻ tuổi đứng ở phía trước, tựa như khiêu khích, lại tựa hồ chỉ là tùy tiện coi trọng liếc mắt một cái.

Lâm Vũ Nhân tức giận đến hàm răng cắn chặt, chỉ còn thiếu nước lao ngay ra sân, “Tỷ tỷ, để ta đi trừng trị cái tên mặt trắng không coi ai ra gì kia.”

Lâm Vũ Tuyền phát giác sự tình có chút không ổn, bốn phía sơn lâm tĩnh lặng, dường như cả những tiếng chim cũng không nghe thấy, lẽ nào nói Vương gia thực sự định động thủ ở chỗ này?

Không đợi cho Lâm Vũ Tuyền cân nhắc, Lâm Vân Phi đã đi vào giữa tràng, vị Lâm gia đệ nhất nhân này, thực sự không thể chịu đựng được cái loại ánh mắt khinh miệt này

Xa xa phía sau có một gã thiếu niên nhẹ nhàng lắc đầu, hiển nhiên không xem trọng Lâm Vân Phi.....

69. Chương 68: Nhất Tinh Vô Sĩ.

Tuy đứng ở phía sau, nhưng tất cả những gì diễn ra ở giữa sân, Lâm Khiếu Đường đều nhìn thấy một cách rõ ràng. Động tĩnh khác thường từ bốn phía cũng đã phát hiện ra từ lâu.

Thế nhưng từ lúc một ánh mắt lướt qua, khiến Lâm Khiếu Đường không có cách nào tập trung tra xét tình huống cánh rừng xung quanh.

Lâm Dương Tiên tử từ lúc Lâm Khiếu Đường xuất hiện, đã phát hiện ra sự có mặt của hắn, ánh mắt tuy là không có cách nào xuyên qua đám người để nhìn thấy hắn, nhưng cũng có thể phán đoán vị trí của hắn.

Trong lúc đó, Lâm Vân Phi cùng Vương Tuyền đã bắt đầu chiến đấu, nhưng Lâm Vũ Tuyền lúc này cũng không thể để tâm vào trận đấu, nàng không thể tin Vương gia thực sự chuẩn bị thống hạ sát thủ.

Không lý nào, người của Thiên Nam Tông đang ở đây, Vương gia sẽ không lớn mật như vậy đi, lẽ nào bọn họ muốn cùng Thiên Nam tông kết cừu sao? Lâm Vũ Tuyền không ngừng loại trừ các khả năng.

Ngoại trừ các tộc nhân của Lâm gia, những người khác bây giờ trong mắt nàng đều trở nên ngày càng đáng nghi ngờ.

“Tộc trưởng, xung quanh sơn lâm dường như có người!” Đại trưởng lão thu hồi dáng vẻ nhất mực cao cao tại thượng của mình, thần sắc nghiêm trọng nhỏ giọng nói.

Lâm Vũ Tuyền gật đầu một cái: “Chúng ta trúng mai phục rồi!”

Tam trưởng lão lúc này cũng nhích lại gần, trầm giọng nói: “Đừng quan tâm gì đến thành nhân đại diện, quan trọng nhất là nghĩ biện pháp rời khỏi đây! Vương gia lần này rất có khả năng muốn đập nôi chìm thuyền đây”.

Tứ trưởng lão hơi lộ vẻ khiếp sợ: “Không phải nói lão tổ tông đã trở về sao? Vương gia lẽ nào thực sự dám ở thời điểm mấu chốt này cùng chúng ta sống mái?”

Tôn nhi bị người đánh thành trọng thương, Nhị trưởng lão tức sùi bọt mép, đã sớm mất đi vẻ tiêu điều tự tại, nụ cười luôn đọng trên khuôn mặt già nua lúc trước. Lúc này lộ vẻ vô cùng dữ tợn: “Sống mái thì sống mái, lẽ nào Lâm gia chúng ta còn sợ Vương gia bọn chúng?”

“Không thể làm càn. Nhị trưởng lão, hiện giờ không phải là lúc để tỏ vẻ nghĩa khí. Đối phương rõ ràng là đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, về nhân số, so với chúng ta chắc phải hơn chúng ta ngàn người, đánh bừa chỉ là gây thương vong cho tộc nhân mà thôi!” Đại trưởng lão thở dài nói.

“Người của Thiên Nam tông đang ở đây, bọn chúng có gan làm càn sao?” Tứ trưởng lão luôn có ý định nương nhờ kẻ khác, tâm địa hèn nhất trong phút chốc hiện ra.

Lâm Vũ Tuyền khẽ thở dài, ngay lúc đó nàng bỗng phát hiện không thấy tông tích hai gã quan sát viên Thiên Nam tông đâu cả, không biết đã biến đi đâu rồi.

Mấy vị trưởng lão của Lâm gia đang đối thoại, bỗng nhiên bị một âm thanh của chúng tộc vang lên làm gián đoạn. Lâm Vân Phi mạo hiểm hết sức hóa giải mấy sát chiêu của đối phương, lại sử dụng chiêu Tật Phong vô cùng đẹp mắt bức lui Vương Tuyền một bước.

Sờ sờ ngực, Vương Tuyền đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lâm Vân Phi: “Đã đạt đến Vệ cấp, Lâm gia cư nhiên lại có nhân tài mức này, xem ra ta phải toàn tâm đối phó người rồi”.

Vương Tuyền từ trong ngực lấy ra một tấm hoàng sắc đạo phù, trong miệng khẽ lẩm nhẩm, một đạo quang ảnh phạt thủ màu vàng làm rung động cả sàn đấu, khí thế mạnh mẽ nhất nhất hướng về phía Lâm Vân Phi.

Phật thủ bao trùm lên một khoảng không vô cùng rộng lớn, Lâm Vân Phi không còn cách nào để tránh né, nếu để quang ảnh Phật thủ này chụp trúng, chỉ sợ không chết cũng tàn phế.

Các thành viên Lâm gia kinh hãi ồ lên, chứng kiến Lâm Vân Phi lần này sẽ tử thương tại trận.

Bình thường Lâm Bình cùng vị sư huynh này cũng không vừa lòng nhau, nhưng cũng không hi vọng đứng nhìn hấn chết thế này. Phá Thương Quyết được đẩy lên tới đỉnh phong, cả người như mũi tên phóng vút ra.

Diễn tả thì chậm nhưng hành động thì vô cùng mau lẹ, một đạo thân ảnh cũng theo Lâm Bình vút tới, tốc độ so với Lâm Bình ít nhất cũng phải gấp đôi.

Phanh....

Một tiếng nổ!

Lâm Vân Phi bình yên vô sự, nhưng trên khuôn mặt tái nhợt xuất hiện vẻ sợ hãi.

Trước mặt hấn xuất hiện một vị thiếu niên màu da hơi rám nắng như mạch nha, y phục kỳ quái. Tay áo cùng quần đều ngắn hơn bình thường, lộ ra bắp tay bắp chân rất rắn chắc, dù không được coi là tráng kiện, nhưng cũng thập phần dẻo dai sung mãn.

Thiếu niên thờ ơ vung quyền lên, thế nhưng quang ảnh Phật thủ to lớn kia đã bị hấn cường mãnh đè bẹp xuống.

Quang cảnh trên trường đấu trở nên im ắng!

Bất kỳ ai cũng đều dừng sờ trước sự xuất hiện của người thiếu niên này!

Vương Tuyền ngăn người ra nhìn vị thiếu niên đối diện, mồm há hốc có khi tât nửa ngày cũng chưa hồi tỉnh. Đây chính là một đạo linh phù cực mạnh - Phật Thủ Linh Phù, luôn là một vũ khí uy lực vô song.

Vậy mà có người chỉ sử dụng một quyền để đón đỡ? Ảo giác, nhất định là ảo giác! Vương Tuyền không ngừng tự nhủ với bản thân.

“A...?” Lam Dương tiên tử ngạc nhiên khê thốt lên. Không giống, so với buổi tối năm hôm trước thật không giống. Sao lại thế được? Lẽ nào có người trong thời gian ngắn như vậy lại có thể đạt đến thành tựu này sao? Hay hôm đó hấn cố ý ẩn dấu? Cho dù đúng thì Lam Dương tiên tử ta cũng không thể hiểu nổi.

Một thiếu niên trẻ tuổi như vậy, làm sao có khả năng đạt được tu vi như thế? Huống hồ hồn dương chi thể là một loại thể chất tu luyện rất kém. Bẩm sinh cũng chỉ có thể chạy theo sau người khác thôi. Lần trước nhìn thấy vị thiếu niên kia đạt đến tu vi Vệ cấp, Lam Dương tiên tử đã giật mình không ít.

Đôi mắt câu hồn của Lam Dương tiên tử trở nên mơ màng. Ngay tức thì, trên đôi môi xinh đẹp cũng khê nhếch lên vẻ thú vị. Dù sao trò chơi cũng phải có đôi chút thách thức mới cảm thấy hứng thú.....

Lâm Khiếu Đường vung quyền đỡ Phật chưởng, thật ra cũng không để ý. Xuất thủ cứu Lâm Vân Phi cũng chỉ do hiếu kỳ. Đây là lần thứ ba hấn gặp người sử dụng thuật pháp.

Đối với Lâm Vân Phi, Lâm Khiếu Đường tuyệt không có ấn tượng gì đặc biệt. Chỉ biết từ nhỏ chí lớn, tiểu tử này tại Lâm gia đều là một người nhất đẳng đại danh, tiếp xúc với hấn cũng rất ít.

Một ngày trước, Lâm Khiếu Đường bất ngờ đã ngưng kết nội hạch thành nội tâm thành công. Từ bát tinh Võ Vệ tiến lên nhất tinh Võ Sĩ. Sử dụng toàn bộ phế được biến thành một bảo vật. Lâm Khiếu Đường cũng có thể được coi là Kỳ Minh Phong đệ nhất nhân.

Lâm Khiếu Đường cuối cùng cũng hiểu ra, Sĩ cấp và Vệ cấp chênh lệch nhau bao nhiêu, điều này tuyệt đối không thể nhìn qua giá trị nguyên lực bên ngoài là có thể đánh giá được.

Trên thực tế, thập tinh Võ Vệ cùng nhất tinh Võ Sĩ giá trị nguyên lực chênh lệch nhau rất nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ hơn nhau 100 độ. Nhưng bản chất lại khác nhau, cũng giống như khoảng cách giữa hai giai vị vậy.

Trước khi sử dụng thuốc, Lâm Khiếu Đường có giá trị nguyên lực là 718 độ, nuốt chứng viên được hoàn được dung hợp từ tinh hoa của hơn sáu trăm viên phế được. Lâm Khiếu Đường đã cảm giác được sự bành trướng của cơ thể, gần giống như cơ thể bị nhồi nhét khí tức.

Làm sao lại có năng lực chỉ trong vòng hai ngày hấp thu tiêu hóa được lực nhiều như thế? Điều này tuyệt đối không thể làm được.

Nhưng có điều Lâm Khiếu Đường là một kẻ sử dụng thuốc vô cùng phung phí. Những dược lực không liên quan đều bị bài xuất ra ngoài cơ thể, diên cường hấp thu những phần tinh hoa còn lại của nó. Phần này tuy ít ỏi nhưng lại dễ dàng tiêu hóa nhất. Phần lớn dược lực không hấp thu được đều bị Lâm Khiếu Đường bài xuất thẳng ra ngoài.

Với số thần dược cũng đủ làm cho một gã cao thủ sử dụng, sau đó bế quan hơn mười năm để tiêu hóa hấp thu, đến khi xuất quan hẳn sẽ có những đột phá to lớn. Thế nhưng khi rơi vào tay Lâm Khiếu Đường, liền biến thành những thứ dễ đào thải, hơn chín phần dược bị Lâm Khiếu Đường không chút đắn đo phóng xuất ra ngoài.

Nếu những người coi trọng dược phẩm biết được, ngay lập tức muốn đem Lâm Khiếu Đường phân thành tám đoạn. Thiên vật vô giá như vậy, quả thật hỗn trường đến cực điểm!

Đồng thuốc này tuy là trung giai dược phẩm, nhưng lại đạt đến hàng tứ phẩm cao cấp nhất trong nhóm trung giai. Vì các loại thông thường được hình thành từ các hạ giai dược phẩm đơn thuần, có lượng mà không có chất, dược lực tuy mạnh nhưng không phải là hàng chính phẩm. Nếu so sánh với các dược phẩm trung giai chân chính kém hơn không quá nhiều, nhưng về dược lực lại thua rất xa.

Nếu đem bán ngoài thị trường hoặc các khu giao dịch, ít nhất cũng hơn một ngàn nguyên thạch. thế nhưng thứ tốt như vậy lại bị Lâm Khiếu Đường không một chút quý trọng, lãng phí bỏ đi.

Nhưng trong mắt Lâm Khiếu Đường, hẳn cũng đã kiếm được một cơ hội buôn bán có lãi lớn. Lại không tốn một phân tiền, thứ mất đi chẳng qua chỉ là một ít nguyên lực mà thôi. Quan trọng nhất là trong khoảng thời gian ngắn tự tăng cường thực lực. Cũng không để ý gì đến tác dụng phụ nữa, trong đời sẽ không có lại một cơ hội lớn như thế.

Tất cả những điều này dĩ nhiên đều để xây dựng một cơ sở cao giai phế dược lớn cho bản thân sau này.

Ngọc Phật Thủ tuy chỉ là một đạo phù sơ cấp, nhưng giá trị cũng khoảng hơn mười nguyên thạch gì đó. Thoáng phút chốc biến mất như thế. Điều này khiến cho Vương Tuyền tập trung toàn bộ chân khí chuẩn bị phản công.

Lại một đạo hoàng sắc linh phù xuất hiện trên tay, tức tốc lảm nhảm niệm khẩu quyết. Vương Tuyền thần sắc dữ tợn, tay vung lên, một đạo cự kiếm lam quang hình thù biến hóa, không thể ngăn trở lao bổ về phía Lâm Khiếu Đường và Lâm Vân Phi....

Trên sân truyền đến tiếng kinh hãi, ‘Khai Sơn Kiếm phù’ linh phù sơ cấp tối cao. Ngay cả cao thủ Vệ giai đỉnh cấp cũng phải nhượng bộ

70. Chương 69: Uy Hiếp Toàn Trường.

Một huyễn ảnh kiếm vĩ đại như che trời đầy đất, đang ầm ầm bổ xuống, khí thế thật hùng tráng, năng lượng vô cùng cường hân khiến cho mọi người dưới tràng kinh hoàng.

Không ít nữ đệ tử của Lâm gia đều nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn tiếp.

Với thuật pháp hùng vĩ như thế, người chống đỡ hẳn phải lành ít dữ nhiều, nếu không chết cũng thì ít nhất cũng phải què tay cụt chân.

Nhìn huyễn ảnh kiếm quang ngông cuồng chém xuống. Lâm Khiếu Đường hừ nhạt một tiếng. Trong miệng khẽ lảm bảm. Bỗng nhiên, ngón tay vung lên, một đạo tế quang xẹt qua.

Xoẹt.....

Tiếng xé gió!

Ầm.... ầm....

Bất ngờ phát ra tiếng nổ!

Một luồng khí cực đại cuốn phăng mọi thứ trên sân. Hơn phân nửa số người đứng bên ngoài đều luồng khí hất ngã xuống đất, đất đá bay hỗn loạn.

“Ha ha ha. Đấu tranh cũng vô ích. Khai sơn kiếm phù trước mặt, các người chỉ là một lũ kiến. Tất cả đấu tranh cũng chỉ là vô ích.” Vương Tuyền bỗng nhiên nhiên cười ha hả như điên.

Đã chết rồi sao? Những người té ngã trên mặt đất đều đã đứng lên, mở to mắt tìm kiếm trong làn khói mù mịt giữa sân xem còn có nhân ảnh nào không.

Lâm Bình vì đứng tương đối gần nên trực tiếp bị đánh bay xa mấy trượng thân hình mới đứng vững được. Sau đó ngơ ngác nhìn giữa sân không biết xảy ra chuyện gì.

Toa....

Trong làn khói mịt mù chợt hiện một tia sáng lóe lên, tựa hồ có cái gì đó bay ra với tốc độ mà mắt thường khó có thể thấy được.

“Phốc...” Vương Tuyền đột nhiên trong miệng bùng ra một ngụm máu, mắt tròn trợn ngửa mặt té xuống.

Mọi người đều chẳng biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Vương Tuyền trên ngực trái đột nhiên bị xuyên thủng, sợ là trái tim đã vỡ vụn.

Vương Tuyền tên thật là Dương Tuyền, vốn không phải là người Vương gia, bởi vậy tộc nhân Vương gia đối với cái chết của thanh niên này không có bao nhiêu cảm giác, chỉ là bị thần uy của thiếu niên giữa sân làm cho khiếp sợ.

Dương Tuyền kỳ thực là người của Phiêu Tiên các, nhìn chính môn nhân đệ tử bị giết. Phiêu Tiên các tứ hộ pháp đúng là cổ họng cũng không kêu được một tiếng, bởi vì hấn không dám...

“Các người mau nhìn, Khiếu Đường sư đệ và Vân Phi sư huynh, bọn họ không có bị gì cả!” trong đám người Lâm gia có người sợ hãi kêu lên.

Đám khói dày đặc dần tan đi, hai bóng người dần dần hiện rõ. Vẫn đứng đó như lúc kiếm ảnh chém xuống, hầu như không có thay đổi gì. Chỉ khác một điều là trong mắt Lâm Vân Phi tràn ngập sự khiếp sợ không giải thích được.

Lúc này, đám người Vương gia sắc mặt vô cùng nghiêm trọng. Ai cũng đều biết người có thể đứng dưới Khai Sơn Kiếm Phù mà vẫn bình yên vô sự là có ý nghĩa gì. Không có Sĩ cấp tu vi căn bản là không có khả năng làm được điều đó.

“Lâm gia lão tổ!” Không biết người nào đó sợ hãi kêu lên.

Đám người Vương gia nhất thời bị rối loạn. Bốn chữ này đối với bọn họ mà nói thật sự quá mức miễn cảm, có tặc giạt mình là vậy đó.

Tinh Sát môn Phó môn chủ dáng vẻ có phần run rẩy, thất thố nói rằng: “Có người nói, khi đột phá cấp đại sư sẽ có rất nhiều phương pháp thay đổi dung nhan, vì thế không thể dùng tuổi của thường nhân mà phán đoán hình dạng của những lão quái vật đó.”

Ba tiểu môn phái đứng xung quanh Tinh Sát môn vừa nghe thấy lời này nhất thời mất đi vẻ tự nhiên, dường như có ý bỏ chạy.

Đám người này đang tụ cùng một chỗ hầu như trở nên hỗn loạn. Vương Lạc không ngừng kinh hãi, cũng bất cần suy nghĩ nhiều hét lớn một tiếng: “Vương mỗ lần nữa đem ra hai phần thưởng tặng cho các vị, nếu người nào lập công, lại tặng thêm vào ba viên tam phẩm Tăng Nguyên Đan, mọi người cùng nhau xông lên đi a!”

Lợi ích thôi thúc, khiến nỗi sợ hãi trong mắt mọi người trở thành tham lam.

“Thiếu niên kia không có khả năng là Lâm gia lão tổ, ta trước đây có gặp qua hấn, hấn chỉ là một vị ngoại tộc đệ tử của Lâm gia mà thôi!” Lại có người đứng phía sau kêu lên.

“Lần tranh chấp phối được lúc trước, chính là hấn cùng một gã nội tộc đệ tử của Lâm gia khác xuất hiện, người nhận ra hấn cũng không ít. Hấn căn bản không có khả năng là Lâm gia lão tổ tông, mọi người xông lên a.” Lại có một người khác đứng ra hô to.

Có người tận lực cổ vũ. Những người lúc đầu đang sợ hãi bỗng trở nên tham lam trong nháy mắt dũng mãnh hấn lên. Lòng người thật đáng sợ khiến người ta không lạnh mà run.

Lâm Khiếu Đường nếu không phải tận mắt nhìn thấy thực sự sẽ không thể tin, lòng người thay đổi quá nhanh đi.

Bên phía Lâm gia, tất cả cộng lại cũng chỉ hơn nghìn người. Mà bên Vương gia chỉ ít cũng phải có hai nghìn, thực lực bình quân cũng đã có sự chênh lệch. Nếu thật sự xảy ra đụng độ. Muốn đột phá vòng vây ra ngoài, Lâm gia nhất định tổn thất thảm trọng, sợ là không còn bao nhiêu người có thể sống sót thoát ra.

Bỗng nhiên, trong đầu Lâm Khiếu Đường vang lên một âm thanh trong trẻo: “Hãy ở lại trợ giúp Lâm gia.” Là Uyển Nhi!

Lúc này, khoe miệng Lâm Khiếu Đường nở một nụ cười dị thường, nhẹ giọng lẩm bẩm: “Tiểu nha đầu, người lại làm khổ Khiếu Đường ca ca của ngươi rồi!”

Lâm Khiếu Đường xải bước tới phía trước, vận nguyên lực toàn thân lên cực điểm, lại đan xen thêm một phần nguyên lực giả tạo khiến người ta không có cách nào phát hiện được tu vi thật sự của bản thân.

Gương mặt non nớt hiện lên một vẻ khắc khổ và kiên định, khiến cho người ta hoang mang như có một ảo giác, một ảo giác gã thiếu niên trước mặt này tuổi tác thật sự của hấn đã vượt xa với hình dáng bên ngoài.

“Lâm lão tổ ở đây, ai dám bước lên một bước, giết chết không tha!” Âm thanh mang theo một cỗ nguyên lực hùng hậu vang vọng chấn động toàn trường.

Đóng giả một ông già là sở trường. Lâm Khiếu Đường trong lòng cười thầm. Đôi mắt đen lạnh lùng nhìn thẳng những người phía trước chờ đợi.

Khí thế của người này đúng là làm cho đám người đang nóng lòng muốn thử sức liền bị trấn át đi không ít. Lợi ích và mạng sống, không ít người vẫn phải đắn đo một lúc.

“Thối lắm, nếu ngươi là Lâm gia lão tổ thì Lão tử đây chính là Ngũ Đạo tông tông chủ!” Đột nhiên có kẻ rống lên xông lên trước, Phía sau đám người vẫn đang tỏ ra do dự.

Ầm.....

Một âm thanh vang lên, người kia còn chưa kịp chạy quá ba bước, đã bị một lực lượng vô hình đánh văng ra, giống con diều đứt dây, văng ra xa tít ngoài vách núi rơi xuống đất. Rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Lạm sát thật là lạm sát! Quả thật một sức mạnh đáng sợ!

Thế nhưng vẫn có kẻ không tin, hoặc chính là những kẻ nhà Vương gia cố ý sắp xếp. Lúc này có khoảng bảy tám người miệng hùng hổ từ trong đám người lao ra.

Lâm Khiếu Đường lần thứ nữa đề thăng nguyên lực, phần lớn là dựa vào việc phóng thích được nguyên lực trong trữ vật giới chỉ, hòa lẫn với nguyên lực của bản thân, song cũng chỉ che được mắt thiên hạ trong một thời gian ngắn.

Lam Dương tiên tử vẫn lặng lẽ quan sát thiếu niên giữa sân, trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ vô cùng nghi hoặc ...

Xoẹt.....

Một tia sáng hình cung lóe lên như ánh đao.

Tám tên tộc nhân của Vương gia còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị chặt đứt đôi thành từng khúc.

Thủ đoạn tàn độc, không khỏi khiến người ta có cảm giác buồn nôn!

Xích Viêm Thủ Chỉ Dao, Lâm Khiếu Đường tu luyện Hồn Liệt chỉ đã đạt đến giai đoạn cuối của tầng thứ ba. Uy lực vô cùng dũng mãnh, không chỉ đơn thuần phóng xuất ra một chỉ dao, mà còn có thể chém ra một chỉ đại đao không giống một lưỡi đao bình thường mà nó hơn ở kỹ năng giết người.

Thấy thiếu niên nọ giữa sân thân thể cũng chưa từng di chuyển thế nhưng dễ dàng trảm sát hai ba người, thủ pháp càng quỷ dị cả nghe cũng chưa từng nghe qua. Càng kinh người hơn chính là nguyên khí lực trên người thiếu niên vẫn không ngừng tăng lên.

Đám người Vương gia nhất thời sợ hãi đứng im tại chỗ, không kẻ nào dám nhích chân nửa bước.

Lúc này, mọi người đều không phát hiện ra. Lúc trước khi tôn nhi bị trọng thương, Nhị trưởng lão của Lâm gia dường như tức giận đến mất đi lý trí, chuẩn bị lệnh cho tộc nhân Lâm gia xông lên thì lúc này đôi mắt của lão đảo liên tục. Ngập ngừng một hồi lâu sau đó lặng lẽ rút lui về phía sau không một tiếng động.

Lâm Khiếu Đường trong lòng trở nên cấp bách, đám người này như thế nào dọa vẫn không đi. Nếu không đi lão tử sẽ nhanh chóng không thể chống đỡ được nữa, phóng nguyên lực ra phạm vi lớn như vậy chính là rất nhanh chóng tiêu hao.

Kỳ thật đám người đối diện với Lâm Khiếu Đường so với hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu, không ít người hai chân đều hơi hơi phát run. Một công một thủ song phương đều nổi lên lo lắng.

Mặt mày ủ rũ Vương Lạc đương nhiên hiểu người thiếu niên giữa sân đang khống chế hoàn toàn. Nhưng với uy thế giết người kia, muốn thu phục lại nhân tâm của đám người hỗn loạn này có phần khó khăn. Bây giờ sợ là không còn ai tin tưởng điều hắn nói nữa.

“Tiên tử, người xem lão tổ đó đã xuất hiện...” Vương lạc dè dặt nói, mới được nửa câu đã bị ánh mắt sắc nhọn của Lam Dương tiên tử khiến ngừng hẳn.

“Ta sẽ ra gặp hắn, bất luận thành hay bại, người đều phải chuẩn bị cho ta thù lao là hai ngàn nguyên thạch! Nhi tử của ngươi bản tiên tử không cần nữa!” Lam Dương tiên tử lạnh lùng nói.

Vương Lạc nuốt nước bọt một cách khó khăn. Yêu cầu này không chấp nhận cũng phải chấp nhận. “Tiên tử yên tâm, lão phu sẽ lập tức chuẩn bị yêu cầu tiên tử trong một khắc.”

Lam Dương tiên tử không đáp lại, chân ngọc chúc xuống đất, thân thể tựa như một chiếc lông ngỗng trên không trung. Giống như đang nhẹ nhàng bay vào giữa sân.

Lâm Khiếu Đường lo lắng nhất một người, cuối cùng cũng đã tham chiến. Trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ

71. Chương 70: Đại Diễn Kết Thúc.

Nhưng có điều con mắt lại phát ra những tia khí tức nguyên lực vượt xa tưởng tượng của nàng. Lam Dương tiên tử có phần mơ hồ, chăm chú suy tư về nguyên nhân xuất hiện hiện tượng này.

Trong toàn bộ những người giữa sân, chỉ có một mình nàng là có khả năng nhận định thực lực chân chính của Lâm Khiếu Đường mà thôi. Lam Dương tiên tử đương nhiên biết tiểu tử này đang phô trương thanh thế, nhưng bản thân cũng có năng lực chứ không đơn giản chỉ là một cái thùng rỗng.

Ngay sau khi Lam Dương tiên tử chờ cho việc này qua đi, nàng sẽ nghĩ cách để bắt tên tiểu tử này thì Vương Lạc chẳng đúng lúc đưa ra yêu cầu, điều này khiến cho nàng có phần bức bối. Vì thế chẹn ngay công phu sư tử ngọam. Với yêu cầu trước kia của mình về thân thể chí dương của Vương gia thiếu chủ thì hôm nay trong mắt nàng hắn đã không còn nửa phần giá trị.

Vừa vào giữa sân, Lam Dương tiên tử liền thi triển hết bản lĩnh giao đấu cùng Lâm Khiếu Đường, hai người giao tranh quyết liệt khiến những người xung quanh tối mắt tối mũi.....

Đám người Vương gia đang ủ rũ thấy Lam Dương tiên tử xuất thủ liền mặt mày phấn chấn hẳn lên. Tu vi của Lâm gia lão tổ đều là do giang hồ đồn đại mà ra, còn thực lực của Lam Dương tiên tử thì phần lớn mọi người đều rõ ràng.

Không ít người trong lòng dấy lên những toan tính nhỏ nhặt. Nếu Lam Dương tiên tử thắng, thì tên thiếu niên kia rõ ràng không phải là Lâm gia lão tổ. Đến lúc đó mọi người cùng xông lên tiêu diệt Lâm gia rồi phân chia chiến lợi phẩm. Còn nếu như Lam Dương tiên tử thua, bất luận tiểu tử kia có phải là Lâm gia lão tổ hay không thì cũng không phải là nhân vật mà chúng có thể đắc tội. Đến lúc đó thì sẽ lập tức chuẩn bị để bảo toàn tính mạng...

Từ dưới sân khấu nhìn lên, trong đầu mỗi người đều mang những suy nghĩ xấu xa, đều có những toan tính nhỏ nhặt cho riêng mình. Nhưng cũng không ai nghĩ rằng, hai người đang khoan thai giao đấu giữa sân, trong lòng lại nóng như lửa đốt.

“Tiểu đệ đệ, chúng ta lại gặp nhau rồi!” Lam Dương tiên tử tiếng cười như chim hót, truyền âm nói.

“Tỷ nha, tỷ tỷ ăn mất thiếu vải như vậy không sợ lạnh thì thôi đi, lẽ nào không bị thiệt thòi vì sợ lòng người xấu xa hay sao chứ?” Lâm Khiếu Đường cũng không hề nhường nhịn, truyền âm nói.

Trên sân, tu vi của hai người là cao nhất hiển nhiên là không người nào có thể nghe thấy gì trong khi họ truyền âm đối thoại.

“Đệ đệ thật đúng là đang quan tâm tỷ tỷ đó sao? Sợ tỷ tỷ bị người khi dễ à?” Lam Dương tiên tử âm thanh nhẹ nhàng tình tứ nói.

“Sợ thì không sợ, chỉ là hơi lo lắng mà thôi!” Lâm Khiếu Đường nói câu này cũng có đôi chút thật lòng. Dù sao tấm thân ngọc ngà như thế này mà bị giày xéo thật sự là đáng tiếc.

“Được, chỉ cần những lời này của đệ đệ, tỷ tỷ ta ngày hôm nay sẽ không làm khó dễ người. lát nữa tỷ tỷ sẽ dùng Lam Dương Thiên Hỏa trong Cửu Dương Chân Hỏa công kích người, chỉ cần người xuất ra bất kỳ một chiêu gì đẩy tỷ tỷ ta sẽ giả bại mà lui đi. Cũng có thể sẽ trợ giúp người thêm gì đấy, Nhưng có điều, ba ngày sau người phải tới đây gặp ta.” Lam Dương tiên tử thẳng thắn nói.

Lâm Khiếu Đường thở dài một hơi, cũng không quan tâm đến hậu quả, nhanh chóng đáp lời: “Được! Một lời đã định!”

Nhiệt độ bốn phía dần dần tăng lên. Trong bàn tay mềm mại của Lam Dương tiên tử đang xuất hiện một vầng lam hỏa.

Mọi người cả kinh, đây chính là tuyệt học thành danh của Lam Dương Tiên tử - Lam Dương Thiên Hỏa. Danh hiệu của nàng cũng là từ chiêu này.

Lam Dương Thiên Hỏa trong Cửu Dương Chân Hỏa chính là một loại lửa mang tính âm nhu. Là loại chân hỏa duy nhất trong Cửu Dương chân hỏa thích hợp cho nữ nhân tu luyện. Uy lực tuyệt đối không thấp hơn so với tám loại chân hỏa khác. Thậm chí ở một vài phương diện khác có thể còn mạnh hơn rất nhiều.

Ngọn lam hỏa sau khi được tích tụ trong tay Lam Dương tiên tử, thì giống như một trận đại hồng thủy ào ạt phóng ra. Trong nháy mắt không khí trong sân trở nên nóng dữ dội. Không ít người phải lùi ra xa xa để tránh luồng nhiệt độ cực cao kia.

Tuy nữ tử xinh đẹp này vừa cùng Lâm Khiếu Đường trò chuyện, nhưng hẳn rõ ràng không dám thiếu cảnh giác, Đạn Liệt Chỉ từ lâu đã vận lên trong tư thế sẵn sàng.

Vừa thấy vầng lam hỏa tiến đến. Lâm Khiếu Đường lập tức bắn ra luồng hồng sắc Liệt Hồn Đạn. Đây chính là tuyệt kỹ mạnh nhất hiện nay của Lâm Khiếu Đường, xem như vừa phá thể công vừa thử chiêu số.

Sau khi tiến nhập Sĩ cấp, trong lúc nguyên lực dồi dào nhất, Lâm Khiếu Đường cũng chỉ có thể liên tiếp bắn ra tám đạo, muốn nhiều hơn cũng không thể.

Vầng lam hỏa đang ào ạt dũng mãnh, nhưng khi đụng phải hai đạo Lạp đạn hoàn thì lập tức bị đẩy lùi. Lam Dương tiên tử sợ hãi kêu lên một tiếng, đúng là do bị đạn hoàn xuyên thấu lam hỏa bắn trúng.

Lập tức bị đánh bay ra ngoài đến khi va chạm vào hai cây cổ thụ, thân thể mới trụ vững được.

Lam Dương tiên tử gắng gượng đứng dậy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn thiếu niên giữa sân, lau vết máu trên miệng, chấp tay hành lễ nói: “Lâm gia lão tổ quả nhiên danh bất hư truyền, bản tiên tử thua tâm phục khẩu phục. Xin cáo từ. Nếu như người yên tâm về tộc nhân của mình thì cứ việc đuổi theo bản tiên tử!”

Vừa dứt lời thì nhún người rời đi, thân ảnh nhỏ bé chỉ sau vài lần nhấp nhô Lam Dương tiên tử đã biến mất không còn tông tích. Chỉ lưu lại thần sắc kinh ngạc trên khuôn mặt mọi người.

Lời nói cuối cùng của Lam Dương tiên tử, thanh âm vang vang mạnh mẽ. Tất cả mọi người đều nghe rõ mồn một. Sự thực đang phơi bày trước mắt, trong phút chốc đã mở ra cho đám người đang u mê một giải pháp rõ ràng.

Mấy môn phái nhỏ phía sau giống như đã sớm có ước định, lục tục kéo nhau vào rừng lẫn mất, chỉ chốc lát đã không còn dấu tích. Về phần những dấu hiệu ẩn nấp trong rừng cũng biến mất không biết từ lúc nào.

Giữa sân cũng không thấy có ai rời đi, nhưng đám người vẫn cứ thưa dần thưa dần. Rất nhanh, cuối cùng chỉ còn lại hai nhà Vương Lâm đang đứng tại chỗ. Vương gia cũng muốn thoát đi nhưng vì mặt mũi nên không thể làm gì khác hơn.

Không có môn phái khác hỗ trợ, Vương gia đúng là giống như hổ mất nanh. Nhìn thì dọa người nhưng kỳ thực ngay cả cắn người cũng không thể.

Bàn về thực lực nội tộc từ khi khởi nghiệp, Vương gia không thể sánh được với Lâm gia về phần hùng mạnh. Cảnh giới của Đạo tông nhất phái lấy võ làm gốc so với cảnh giới của Võ tông thì yếu hơn rất nhiều. Vương gia một lòng mộng tưởng leo lên ngôi cao của Đại đạo tông phái, hòng được bề trên ban phát cho tiên đan. Hơn nữa lại dựa dẫm quá nhiều, môn nhân nội tộc làm sao có thể so sánh với Lâm gia về mức độ khổ luyện.

Biết rõ điểm ấy nên Vương Lạc trong lòng thấp thỏm bất an. Đặc biệt là thiếu niên giữa sân càng làm cho hắn nghĩ lại còn rừng mình, chỉ sợ là một mình hắn cũng có thể làm gia tộc họ Vương gà chó không yên.

Vì mạng sống Vương Lạc phải mặt dày lấy ra từ trong ngực ba viên đan dược, nói: “Vị tiểu huynh đệ này kỹ áp quần hùng, đúng là kỳ tài, hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất nhân của thành nhân đại điển, đây có ba viên ‘Liễm Khí hoàn’ tặng cho tiểu huynh đệ.”

Đưa ra ba viên dược hoàn, Vương Lạc khoát tay về phía sau. Kéo cả đám tộc nhân trắng tráo đi xuống núi.

Tộc nhân Lâm gia tuy rất tức giận nhưng không có khẩu lệnh của trưởng lão trong tộc cũng không có ai dám tiến lên ngăn cản.

Lâm Vũ Nhân đang định nói cũng bị Lâm Vũ Tuyền cản lại.

“Tỷ tỷ, để bọn chúng đi dễ dàng như thế sao. Sau này có muốn trừng trị bọn chúng cũng sẽ không dễ như thế đâu!” Lâm Vũ Nhân vội la lên.

Lâm Vũ Tuyền khẽ thở dài nói: “Người tưởng ta muốn thế sao? Lấy tính mệnh của một nửa gia tộc để ngăn bọn chúng lại sao? Hai nhà lưỡng bại câu thương, để người khác hưởng lợi sao?”

Lâm Vũ Nhân tức giận đến dậm chân nhưng cũng không thể làm gì hơn.

Lúc này giữa sân chỉ có một mình Lâm Khiếu Đường đang đứng lẻ loi. Nguyên lực đã xuất ra hết, hắn đã sớm lâm vào tình trạng kiệt sức. Cầm trong tay ba viên tãng nguyên đan hạ giai bát phẩm - “Liễm khí hoàn” đối với hắn mà nói đã không có tác dụng gì, trong lòng ảo não không thôi.

Tộc nhân Lâm gia đều hiểu Lâm Khiếu Đường không có khả năng là Lâm gia lão tổ. Nhưng đối với biểu hiện kinh người của thiếu niên này, trong mắt bọn họ phần nhiều là cảm kích. Cũng có vài phần kính nể, nhưng nhiều hơn lại là cảm giác xấu hổ. Những hình ảnh quá khứ lại dần dần hiện lên trong đầu của từng tộc nhân Lâm gia ...

Đã từng chế nhạo, từng khinh thường. Nhưng bây giờ xem ra đúng là vô tri và nực cười....

Lâm Khiếu Đường nhạt nhẽo nhìn thoáng qua Lâm Vũ Tuyền như định nói điều gì đó. Sau đó lại một mình xuống núi.

Trở lại Phế dược phòng, Lâm Khiếu Đường nhanh chóng đả tọa điều tức. Lần này đả tọa cũng mất hai ngày hai đêm. Mãi đến buổi trưa ngày thứ ba sau lễ Thành Nhân đại điển mới mở mắt. Thể lực cuối cùng cũng khôi phục được tám phần mười.

Vừa ra khỏi Phế Dược phòng, Lâm Khiếu Đường cũng phải trợn tròn mắt. Đứng ở ngoài sân đúng là hơn mười người, đều là nhân vật cao thủ hàng đầu của Lâm gia. Dẫn đầu là Lâm Thiên Chính, theo sau là người mặc một bộ quần áo lụa màu trắng, Lâm Vũ Tuyền.....

72. Chương 71: Chế Phù

Lâm Khiếu Đường mới vỡ lẽ. Vừa định nói điều gì đó, Lâm Vũ Tuyền lại đưa qua một cái bình nhỏ, trên gương mặt nghiêm nghị khẽ nở một nụ cười. Ánh mắt so với trước kia trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, “Đây là thù lao chúng ta đã ước định, tặng người!”

Lâm Khiếu Đường cũng không khách khí, trực tiếp thu nhận. Lần ra tay này hẳn tổn hại cũng không ít nguyên khí. Đến bây giờ vẫn chưa khôi phục hoàn toàn. Chỉ vì vật này khiến mình suýt phải bán mạng, xem như cô gái nhỏ này cũng hơi quá rồi.

Kì thật những hạ giai dược phẩm này, Lâm Khiếu Đường có ăn cũng vô vị. Căn bản không có tác dụng nhiều lắm, có điều cứ để nguyên đan thăng tiến một cách tự nhiên lại có lợi hơn. Nếu đem cái này ra bán kiếm chút tiền cũng là chuyện tốt a.

Bốn vị trưởng lão đi theo phía sau Lâm Thiên Chính, vẻ mặt xấu hổ nói không nên lời. Đặc biệt đứng trước Phế Dược phòng này lại càng tăng thêm phần xấu hổ.

Lâm gia xuất hiện một bậc kỳ tài như thế này, lại được phân đến Phế Dược phòng làm người trông coi. Trưởng lão trong tộc không phải mất mặt bị mù, thì cũng là đầu óc ngu muội.

Mười bảy tuổi, đã bước vào Sĩ Cấp chi cảnh. Trong lịch sử Lâm gia từ trước tới nay cũng chưa từng có. Lão tổ tông năm đó ở độ tuổi này, bất quá cũng chỉ là Vệ Cấp hậu kì mà thôi.

Lâm Thiên Chính quay sang nhìn dùng ánh mắt ra hiệu cho Đại trưởng lão. Từ phía sau bước lên, Trưởng lão nói: “Khiếu Đường chất nhi, thông qua sự nhất trí của các vị trưởng lão, đề cử người làm trưởng lão trong Lâm gia đời thứ ba mươi chín. Khi có một vị trưởng lão trong chúng ta thoái vị, người liền lập tức tiếp vị. Trong lúc chờ đợi, chúng ta vẫn hy vọng người đảm nhiệm chức vụ Chương giáo Chân Võ đường. Đôn đốc đệ tử toàn tộc tu luyện, nếu có thể chỉ bảo thêm nữa thì thật tốt quá.”

Trời ơi, bản thân lão tử vẫn còn lơ mơ, bắt ta đi dạy người? Coi như xong, Lâm Khiếu Đường khéo léo búa môi, tỏ ra rất cảm kích nói: “Đệ tử chỉ một lòng tu luyện, chỉ mong một ngày sớm tiến nhập đại thành chi cảnh. Hoàn toàn không nghĩ đến việc khác, kính mong các vị trưởng lão thứ lỗi.”

Ngay câu đầu đã bị từ chối, Đại trưởng lão có phần bẽ tắc, nhìn sang Lâm Thiên Chính, rồi lại nhìn sang Lâm Vũ Tuyền cầu cứu.

“Ha ha. Hiền chất nói rất đúng a. Đã là một vũ giả, tâm tư tự nhiên chỉ nghĩ đến việc tu luyện. Nếu đã như vậy, hiền chất trước hết tiếp nhận cái chức trưởng lão đi. Sẽ nhận được những đãi ngộ như trưởng lão. Ngang hàng với Phó Tộc trưởng. Bình thường không có đại sự, hiền chất đều có thể nhận được tất cả những tài nguyên cần thiết trong gia tộc để tiến hành tu luyện! Không cần quan tâm đến các sự vụ khác.” Lâm Thiên Chính hào sảng nói ra.

Muốn trói buộc lão tử! Lâm Khiếu Đường hừ hừ trong mũi. Lần này không phản đối, tạm thời hẳn cũng không thể rời khỏi đây. Có cái chức vị như vậy treo ở trên người tuy phiền hà nhưng thật ra thỉnh thoảng cũng có chỗ tốt.

Võ giả? Lão tử cũng chẳng muốn làm võ giả gì đâu. Cái lý tưởng này nó cao siêu quá. Lão tử chẳng qua là không muốn bị người khác giẫm đạp lên đầu mà thôi. Lâm Khiếu Đường ánh mắt không động tĩnh, trong lòng đang nghĩ đến những điều nhỏ nhặt.

Nếu nói về lý tưởng, đã trở thành một điều viễn vông. Trước kia Lâm Khiếu Đường quả thật từng có rất nhiều lý tưởng, đó là học tập ngoại khoa Tây y cùng Trung y kết hợp, vì thế đã tìm kiếm phương pháp giải phẫu Trung y ngoại khoa thất truyền từ lâu.

Thấy Lâm Khiếu Đường không nói lời nào. Tưởng hẳn vẫn còn điều gì chưa hài lòng. Lâm Thiên Chính lại nói: “Hiền chất còn yêu cầu gì cứ việc nói ra. Chỉ cần gia tộc có thể làm nhất định sẽ hết sức giúp người.”

Lâm Khiếu Đường vuốt vuốt cái mũi, nói: “Yêu cầu cũng không có gì, cũng chỉ mong được một mình thanh tịnh. Phế Dực phòng này tạm thời giao cho ta dùng làm chỗ tu luyện, bình thường không hy vọng có người đến quấy rầy.”

Lâm Thiên Chính không nghĩ mọi việc lại đơn giản như vậy, sững miệng nói: “Chuyện đó đương nhiên. Sau này ai muốn vào phế dực phòng phải thông báo, Chưa được hiền chất đến cho phép không ai được phép vào.”

Thiên tài bậc này, Lâm Thiên Chính sao có thể bỏ qua. Bất luận như thế nào đều phải nghĩ mọi cách để giữ hân lại. Đương nhiên phải đáp ứng tất cả yêu cầu của hân.

Sau một hồi ân cần cảm tạ, Lâm Thiên Chính mới cùng mấy vị trưởng lão và các gia tướng xuống núi. Nhưng Lâm Vũ Tuyền vẫn ở lại.

“Người cuối cùng đã giấu ta bao nhiêu bí mật? Nếu đã đạt tới Sĩ cấp giai vị, tại sao không nói sớm! Lừa gạt khiến chúng ta phải khổ sở!” Lâm Vũ Tuyền oán giận nói, mắt phượng lóe lên một tia như u oán.

Lâm Khiếu Đường thấy một cảm giác là lạ. Nhất định phải tiến cô nàng này đi, còn tập trung suy nghĩ xem ngày mai đối phó với Lam Dương tiên tử như thế nào, lần này không đi sợ không được.

Lâm Khiếu Đường không yên lòng trả lời, “Nào có lừa gạt ai? Ta cũng vừa mới đột phá chướng ngại, tiến nhập Sĩ cấp!”

Lâm Vũ Tuyền nghi ngờ nhìn Lâm Khiếu Đường nói, “Trong vòng bảy ngày liền đột phá một giai vị, điều này sao có thể?”

Lâm Khiếu Đường nhún nhún vai nói: “Người không tin cũng đành chịu, sự thật đúng là như thế!”

Lâm Vũ Tuyền đương nhiên không tin. Bất quá thấy hỏi không ra nguyên do, tưởng rằng Lâm Khiếu Đường cố tình giấu diếm. Rất có thể vì thái độ của Lâm gia trước kia đối với hân, khiến cho đến giờ hân vẫn có chút ghi hận.

Trong lễ Đại điển, một mình hủ dọa Vương gia và cả đám tay chân bỏ chạy. Lòng quả cảm này không phải người bình thường có thể sánh được. Hơn nữa đã tiến nhập tu vi Sĩ cấp. Lâm Vũ Tuyền một lòng muốn giao hảo với Lâm Khiếu Đường, nhưng người ta căn bản không linh tính. Nhưng dù có thuyết phục hay không, người này cách nào cũng không lấy lòng được, chỉ đành tạm thời xuống núi.

Mọi người vừa đi hết, Lâm Khiếu Đường xoay người chui vào sâu bên trong Phế Dực phòng, lấy ra độc nguyên đan bên trong trữ vật giới chỉ, quan sát kỹ lưỡng.

Ngày mai đi gặp Lam Dương tiên tử Lâm Khiếu Đường biết sẽ không hề đơn giản. Bây giờ muốn tiếp tục tăng thực lực thì dù có Đại La thần tiên ở đây cũng không thể. Bây giờ chỉ có thể lấy công phụ hạ sách này xem, có lẽ sẽ có hiệu quả không ngờ.

Độc nguyên đan này bao phủ một màu xanh đen. Nhìn màu sắc bên ngoài là đã biết kịch độc vô cùng. Người bình thường đều không cần ăn, chỉ cần đến gần nó là đã bị trúng độc rồi.

Lâm Khiếu Đường vì trong cơ thể được một lần thay đổi toàn bộ khí huyết. Đã trở thành bách độc bất xâm, bởi vậy mới không sợ độc nguyên đan này.

Độc nguyên đan này, bên trong sợ là ẩn chứa hơn ngàn loại thảo dược mang độc tính. Bên trong lại chứa độc tố nguyên lực cường đại, nhưng nếu biết cách sử dụng thì nó cũng trở thành có lợi cho nguyên khí.

Lâm Khiếu Đường trầm tư thật lâu, đột nhiên nghĩ đến thuật pháp đạo tông nhất phái, nếu có thể khống chế độc đan này, chẳng phải là có thêm một đòn sát thủ sao.

Nhưng khống chế thế nào lại là một vấn đề khó khăn không nhỏ!

Nghĩ tới nghĩ lui, không tìm ra cách gì. Lâm Khiếu Đường rời khỏi Phế Dực phòng, đi thẳng đến khu giao dịch Hoa U. Khu thương mại tự do luôn luôn náo nhiệt như vậy. Tiểu quán chỗ nào cũng có thật là rực rỡ muôn màu.

Đạo phù sơ cấp hạ giai không phải là vật gì hiếm hoi. Một người đạt Trúc Cơ nếu dốc lòng nghiên cứu đều có thể chế tạo thành. Giá cả cũng rất rẻ. Uy lực thì đương nhiên là kém. Bất quá thứ này cũng dành cho người vừa qua khỏi Trúc Cơ kì Đạo phó môn lấy luyện tập cũng tốt.

Lâm Khiếu Đường một lúc mua mấy chục tấm, mất hơn trăm tử tinh tệ. Rồi lập tức quay về Phế Dược phòng.

Những tấm đạo phù hạ giai sơ cấp này sử dụng cũng đơn giản. Như với người bình thường chỉ cần chịu khó đọc khẩu quyết phía trên, cũng có thể phóng xuất ra uy năng. Không ít những gã công tử nhà giàu, thương nhân sức trời gà không chặt đều mua một vài tấm để phòng thân. Cũng có thể đối phó được với những loại sơn tặc bình thường.

Lâm Khiếu Đường mặc dù không hiểu đạo thuật, nhưng với tu vi của hắn hiện nay lại học thêm một ít đạo thuật, dù ít dù nhiều thì năng lực cũng có phần mạnh mẽ. Có khác chỉ là những đấu luyện tâm pháp hoặc cách vận chuyển nguyên thức. Còn những đạo phù đơn giản này thì không cần kể đến. Cho dù có là đạo phù cao cấp hơn một ít Lâm Khiếu Đường cảm giác cũng có thể thi triển được một vài phần.

Mấy đạo phù loại này hơn phân nửa là phóng xuất ra những năng lực nhỏ, như phun ra một đám hỏa diễm, hay điều khiển một hình kiếm quang nhỏ, thậm chí phát ra ám khí, phóng độc khí gì đó vân vân.

Đều là những kĩ năng nhỏ, nếu gặp một cao thủ hàng Phó cấp cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng.

Lâm Khiếu Đường mua loại đạo phù này, mục đích chỉ để trong lúc không ngừng phóng thích dùng đấu luyện tâm pháp tìm trong đó phương pháp chế tạo.

Liên tiếp thử nghiệm cùng thất bại, cuối cùng lúc dùng đến tấm đạo phù thứ năm mươi hai. Lâm Khiếu Đường ánh mắt sáng ngời, lập tức tay lấy ra một tấm phù thô bắt đầu chế tạo, độc nguyên đan kia vẫn cầm ở trong tay.....

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sang. Lâm Khiếu Đường đã lên đường đến địa điểm hẹn. Vốn định điều tra địa hình bốn phía một chút để chuẩn bị cho mình tiến thoái dễ dàng. Nhưng là nơi sản tây sườn bụi mưa lất phất, Lam Dương tiên tử kiều mị động lòng người, sớm đã đứng ở một tảng đá lớn chờ đợi.....

73. Chương 72: Song Tu Cùng Hồn Dương Thể.

Đến sớm như vậy? Lâm Khiếu Đường có chút bất ngờ nhưng rất nhanh khôi phục thần sắc thản nhiên bước tới!

Lam Dương tiên tử nhắm hai mắt, sắc mặt có chút tái nhợt, quả thật so sánh với mấy ngày trước thật khác biệt, trên vẻ mặt hơi lộ ra một chút mỏi mệt.

“Người đã đến rồi!” Cho dù ở vào nơi thanh vắng, tĩnh mịch này, thanh âm kia vẫn là như trước làm cho người ta cảm thấy tiêu hồn cùng nhộn nhạo, so với trước kia bất đồng duy nhất đó là ít đi vài phần hoạt bát.

“Tỷ tỷ hẹn gặp, tiểu đệ sao dám không đến!” Lâm Khiếu Đường cất giọng khen ngợi quả thật là khó phân biệt thật giả. Đôi mắt chậm rãi mở ra, Lam Dương tiên tử tựa hồ bị chút nội thương, đôi môi hồng nhuận hiện vẻ khô khốc : “Ngày ấy rốt cuộc là người dùng đến chiêu số gì? Lại có thể đánh bị thương ta!”

Thực sự lợi hại như vậy sao? Lâm Khiếu Đường có chút hồ nghi, trong lòng nhất thời cảnh giác :“Đàn chỉ thuật bình thường mà thôi!”

“Khó có khả năng, mặc dù thoát nhìn rất giống, nhưng uy lực của nó rất lớn, cho dù là ta cũng ăn không tiêu!” Bên trong đôi mắt câu hồn của Lam Dương tiên tử chợt lóe ra vẻ sắc bén rồi lập tức tươi cười quyến rũ : “tiểu đệ đệ nếu không muốn nói, tỷ tỷ cũng không hỏi tới, đệ đệ biết mục đích tỷ tỷ hẹn người tới hay không?”

Thấy nữ tử khiêu gợi này khôi phục thái độ như trước, Lâm Khiếu Đường chậm rãi nói,“Tỷ tỷ thần thông cái thế, tiểu đệ tự nhiên không biết chuyện gì.” “Khanh khách.....” Lam Dương tiên tử che miệng bật cười,

cực kì thú vị nhìn thiếu niên nói : “Tu vi công phu võ mông ngựa của đệ đệ rất cao a, tỷ tỷ thích, chuyện người đã thương tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng không so đo .”

Có chuyện tốt như vậy? Trong lòng Lâm Khiếu Đường lại có chút mơ hồ, tựa như ba lần gặp nhau đều chỉ là chính mình lừa dối mình mà thôi, nhưng vô luận là thoát nhìn bề ngoài hay bên trong, nữ nhân này đều tuyệt đối không dễ chọc vào.

Nhất định có mưu đồ, Lâm Khiếu Đường cũng không cho rằng đối phương gọi chính mình đến chỉ là muốn nói chuyện phiếm, liền đi thẳng vào vấn đề nói: “Tỷ tỷ muốn cho tiểu đệ đệ làm cái gì, cứ việc nói đi, chỉ cần tiểu đệ có thể làm được đích nhất định sẽ trợ giúp tỷ tỷ!”

Trên vẻ mặt tươi cười quyến rũ hơi lộ ra vẻ ngoài ý muốn, Lâm Dương tiên tử điểm nhẹ, thân hình liền nhẹ nhàng bay lên, từ trên tầng đá cao năm thước chậm rãi hạ thân xuống cách Lâm Khiếu Đường không tới một thước.

Lâm Khiếu Đường có thể rõ ràng ngửi thấy một luồng hương khí nữ nhân nồng nàn, đó không phải hương thơm của phấn sáp, mà là mùi thơm của cơ thể thấm thấu ra. Đẹp kinh diễm như thế, Lâm Khiếu Đường rất hoài nghi tính chân thật của nữ nhân này, lại càng nghĩ không ra nàng như thế nào vượt qua bao nhiêu năm tháng mà vẫn giữ được nhan sắc yêu mị chúng sinh như thế, những nam tử có chút tu vi tuyệt đối sẽ không bỏ qua nàng.

Không bắt về làm của riêng thì ít nhất cũng muốn hảo hảo thử một phen, tuy nói nữ nhân này có điểm thực lực, nhưng cũng chỉ là giới hạn trong ngưỡng cửa để chính thức bước vào cảnh giới chân chính của đạo tông hay võ tông mà thôi, theo cao thủ thực chất mà so sánh thì quả thực vẫn còn có chút chênh lệch. Lâm Dương tiên tử nhìn Lâm Khiếu Đường từ trên xuống dưới, hương thơm như lan ngọc theo miệng mấp máy tỏa ra :“Đệ đệ nhìn có vẻ láu lỉnh nhưng quả thật rất tốt, bất quá tỷ tỷ rất tò mò, lấy thực lực của đệ đệ cũng có thể cùng tỷ tỷ đấu một trận, hơn nữa tỷ tỷ bị thương, cơ hội đệ đệ thắng rất lớn nha, người không làm khó ta sao? Hay là bị tỷ tỷ làm thần hồn mê hoặc rồi? Nhìn thần sắc người bình thường, quả thực không giống a!”

Lâm Khiếu Đường đồng tử hơi hơi thu nhỏ, bộ dáng rất là chăm chú nói :“Đầu tiên, lần trước đại ân của tỷ tỷ giúp ta, ta không có khả năng lấy oán báo ân, tiếp theo tỷ tỷ tựa như cùng Vương gia không phải quan hệ thân thiết, chỉ là vì chút tiền tài mà trợ giúp, theo ta không quan hệ nhiều lắm, còn nữa chúng ta không oán không cừ, đệ đệ cần gì vì một điểm nghi ngờ mà cùng tỷ tỷ làm địch nhân đây? Mà đánh nhau một hồi hai người thụ thương, thật là không ra gì!” “Khanh khách” Lâm Dương tiên tử che miệng cười, đối với thiếu niên này càng ngày càng cảm thấy hứng thú :“Người tiểu gia hỏa này, thật ra rất thức thời, công phu võ mông ngựa như thế, thật là làm cho người ta cảm thấy ghét cũng không được, nói vậy cũng có lý, so với người mồm miệng tốt đẹp mà lòng dạ rắn rít đáng yêu hơn nhiều.”

Lâm Khiếu Đường bất động thần sắc :“Đệ đệ chẳng qua là nói thật lòng, không có gì che giấu mà thôi!” Lâm Dương tiên tử dung nhan khẽ động, ngừng ý cười, lời nói xoay chuyển :“Đáng tiếc, tỷ tỷ thật đúng là muốn bắt người trở về làm luyện lô, có phải rất hối hận tới đây gặp mặt hay không?” “Muốn động thủ đã sớm động thủ rồi, tỷ tỷ sẽ không chờ tới bây giờ, nhất định là tỷ tỷ có điều cố kỵ. Mà muốn bắt ta sợ là không có dễ dàng như vậy. Đến bây giờ hơn phân nửa là muốn cùng ta đàm phán điều kiện rồi.” Lâm Khiếu Đường rất tin tưởng nói.

“Tiểu tử kia, tỷ tỷ thật đúng là đánh giá thấp người , đã như vậy tỷ tỷ cũng không với người quanh co lòng vòng , tỷ tỷ muốn mượn thân thể người dùng một chút để cùng ta song tu, như thế nào!” Lâm Dương tiên tử nói lời thật kinh người. Điều kiện này, Lâm Khiếu Đường nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, kinh nghi nói :“Song tu? Không được đâu, người và ta không cùng tông phái, nguyên lực thuộc tính lại càng không hòa hợp, mà hướng hỗ võ tông số lượng song tu rất ít, đạo tông thì quả thực hơn một chút. Nhưng đạo võ hai tông hỗn hợp song tu lại chưa bao giờ thấy qua a.”

“Tỷ tỷ tự có biện pháp, chỉ hỏi người có nguyện ý hay không!” Lâm Dương tiên tử hiển nhiên không nghĩ muốn cưỡng ép người, ôn nhu hỏi. “Cái này.....” Lâm Khiếu Đường nhất thời không biết trả lời như thế nào, theo hắn biết song tu thuật bình thường chỉ có một bên có thể đạt được chỗ tốt, một bên khác cơ bản chỉ là người bồi tiếp mà thôi, nếu như không bị hút đi tinh nguyên hạ thấp tu vi đã là một kết quả không tồi rồi.

“Người cứ yên tâm, song tu thuật này của tỷ tỷ, đối với người vô hại mà còn có lợi, huống hồ tình trạng người hiện tại cũng cần phải có người giúp đỡ, nếu như người không đáp ứng tỷ tỷ điều kiện này tỷ tỷ sao có thể giúp người đây?” Lam Dương tiên tử trong lời có lời. Lâm Khiếu Đường nhún mày :“Trợ giúp? Ta vì sao phải cần điều đó chứ?”

“Nhìn người mới vừa rồi còn rất cơ trí như thế nào hiện tại lại trở nên ngu độn như thế chứ? Người cho rằng Vương gia bị người dọa sẽ buông tay sao? Giết người của Phiêu Tiên các, lại vừa đả thương Triệu thị tứ huynh đệ, người cho rằng người sau lưng bọn họ sẽ bỏ qua cho người sao? Hơn nữa giả mạo Lâm Gia lão tổ, lại càng rước lấy họa lên người, theo ta được biết Lâm Gia lão tổ ở bên ngoài có không ít cừu gia, mà lời đồn đã truyền đi, không cần biết thật hay giả, khẳng định là sẽ có người tới nhà tìm người.” Lam Dương tiên tử hai hàng lông mày hơi hơi nhảy lên như vẽ một vòng quanh co, nhàn nhạt thần nhiên phân tích nói.

Lâm Khiếu Đường trong lòng hơi nhộn nhạo một chút, thật đúng là sơ sót. Thấy thiếu niên trên mặt âm tình bất định, Lam Dương tiên tử lại nói :“Nếu là có ta ở đây, người và ta hợp lực, dù là sĩ cấp cao thủ cũng không làm gì được chúng ta, gặp gỡ sư cấp quái vật, toàn thân trở ra hằn là không thành vấn đề, muốn ta đùa với sóng lớn, tiểu đệ đệ người phải cấp tỷ tỷ một ít chỗ tốt đi chứ!”

“Tại sao tuyển ta?” Lâm Khiếu Đường lông mày buông lỏng đã suy nghĩ cẩn thận, trực tiếp hỏi. “Bởi vì người có hồn dương thân thể. Linh hồn thuần âm nhưng cơ thể chí cương chí dương, trong đạo tông nhất phái chỉ có mấy lão già hỏa môn ngưng kết ra nội anh mới có khả năng sinh thành dương hồn, rồi làm cho nội anh bên trong thoát ra ngoài, nếu không, vừa thấy ánh sáng liền hồn phi phách tán. Trời sinh hồn dương thân thể ngàn năm khó có một người, hơn nữa vô pháp tiến hành tu luyện, chỉ có thể làm người bình thường碌碌 cả đời, hay là phụ thuộc cao thủ làm một tiên lô sống mà tồn tại!” Lam Dương tiên tử đơn giản trả lời. Nguyên lai đến cùng là như vậy, Lâm Khiếu Đường hôm nay cuối cùng hiểu được nguyên nhân chính mình mười lăm năm qua vì sao chỉ là một phế vật.

Thấy thiếu niên trầm tư không nói, Lam Dương tiên tử không nhịn được hỏi: “Rất kì quái, người tựa hồ là một trường hợp đặc biệt, có được hồn dương thân thể đồng thời tuổi còn nhỏ đã ngưng kết ra nội anh đạt tới sĩ cấp vô tông, chẳng lẽ có kỳ ngộ gì đó hay sao?”

74. Chương 73: Thiên Nam Tông Đề Tĩnh.

Thấy ánh mắt cổ chấp của Lam Dương tiên tử, có vẻ đối với vấn đề này rất lưu ý, chỉ sợ trả lời qua loa sẽ không thể qua được ánh mắt tinh tế của nàng. Thần sắc của Lâm Khiếu Đường khẽ giật nhẹ, nói: “Đệ đệ bất quá chỉ là một người ngoại tộc đệ tử nho nhỏ của Lâm Gia, ngay cả Tân La Thành tiểu đệ cũng chưa từng ra khỏi, làm sao gặp được kỳ ngộ gì chứ! Chỉ bất quá trong thời gian trông coi Phế Dược Phòng, đệ có ăn lung tung một vài loại cao giai phế dược, có lẽ nhờ thế mà có được kết quả như bây giờ.”

“Nga?” Lam Dương tiên tử ánh mắt lộ ra tia kinh ngạc, tổ tiên Lâm gia là thế gia luyện dược. Tạo ra một lượng lớn phế dược như vậy cũng là điều hiển nhiên. Nhưng đã là phế dược thì chỉ có thể vứt đi sao có thể tự tiện ăn được. Chỉ riêng mỗi chuyện Độc nguyên lực từ các loại phế dược đó tản mát ra từ ngày này sang ngày khác cũng đã khiến cho người tiếp xúc thống khổ không gì sánh bằng rồi, nói gì đến chuyện ăn...Bất quá Hồn Dương thân thể có chống lại độc dược cũng không phải chuyện hoang đường, nghĩ vậy Lam Dương tiên tử không truy cứu nữa, nhân tiện nói: “Nói như vậy nghĩa là đệ đã đáp ứng?”

Lâm Khiếu Đường vai nâng tay gơ như tỏ ý ‘đó là chuyện thường’ rồi nói: “Không phải chỉ là song tu thôi sao, đệ như thế nào lại không thể đồng ý chứ!”

Lam Dương tiên tử dịu dàng cười, tựa hồ hiểu ra ý tứ trong lời nói của Lâm Khiếu Đường. Bộ dáng lả lướt quyến rũ, nàng tiến đến trước mặt Lâm Khiếu Đường.

Hương thơm tinh khiết mê hoặc cảm dỗ lan vào mũi như khiêu khích Lâm Khiếu Đường. Nữ nhân này thật là một tai họa a! Lấy lại bình tĩnh, Lâm Khiếu Đường lùi về phía sau một nửa bước giữ khoảng cách. Trong lòng thầm nghĩ, nếu cùng nữ nhân này khoảng cách quá gần sẽ rất khó giữ vững tâm trí a!

Nhìn thấy thái độ của Lâm Khiếu Đường như vậy, trên dung nhan kiêu mị của Lam Dương tiên tử hiện lên một tia u oán: “Không phải vừa rồi còn nói không sợ gì sao, thế này không phải tiểu đệ lẩn tránh ta sao chứ?”

Thế này không phải là làm nũng sao? Lâm Khiếu Đường trong lòng thầm kêu khổ không thôi. Theo bản năng thối lui một bước sau đó cố gắng trấn tĩnh hỏi: “Không biết tỷ tỷ định song tu trong thời gian bao lâu?”

Sau một hồi sững sốt, Lam Dương tiên tử liền bật cười: “Song tu mà cũng có hạn chế thời gian sao?” Ngay lập tức lại chau mày ủ ê nói: “Tỷ tỷ còn tưởng rằng đệ đệ sẽ cùng với tỷ song tu cả đời chứ!”

Đây không phải là xúc phạm lão tử sao chứ? Lâm Khiếu Đường giận dữ thầm nghĩ. Tuy nhiên ngoài miệng vẫn làm như không có gì hỏi lại: “Vậy lúc nào bắt đầu?”

“Nếu được thì bây giờ luôn nha?” Ánh mắt Lam Dương tiên tử lộ vẻ hưng phấn.

“Ách...” Lâm Khiếu Đường lại càng hoảng sợ, lập tức ngăn cản: “Tiểu đệ còn có chút việc phải làm, hiện giờ sợ là không thể theo ý của tỷ được, Lâm gia Phế Dực Phòng tỷ muốn đến thì quá dễ dàng, đến lúc đó sẽ gặp lại tỷ vậy.”

Lời vừa dứt thì người đã nhanh như chớp vụt xuống núi.

Nhìn bóng lưng ngây ngô nọ, Lam Dương tiên tử trên môi khẽ nở nụ cười: “Sợ tỷ ăn thịt người sao!”

Thực chất Lâm Khiếu Đường cũng không biết phương pháp song tu gì đó là có lợi hay hại cho mình, nhưng vì lúc này không đáp ứng thì không được. Nữ nhân này lại thật dễ làm tâm người ta dậy sóng, lại còn quyến rũ nỉ non hấn tỷ tỷ thế này tỷ tỷ thế kia, càng khiến hấn khó kiên tâm vượt qua được.

Lâm Khiếu Đường sau đó đi thẳng đến ‘Khu Thương mại tự do’ để xem có cơ may tìm được bảo bối gì không, đáng tiếc vòng vo cả ngày trời cũng không tìm được thứ gì tốt. đành phải quay về.

Bây giờ, địa vị của Lâm Khiếu Đường cũng không như ngày xưa. Trên đường về mọi người trong tộc đều cúi đầu thi lễ. Đi qua Nghị Sự đường hình như có vẻ khác lạ. Lâm Khiếu Đường cũng không để tâm. Tuy đã tiếp nhận chức vị Trưởng lão, nhưng những chuyện lớn nhỏ trong tộc hấn cũng không quan đến. Bây giờ đang bị yêu nữ theo đuổi, đến bản thân mình còn lo chưa xong.

Lâm Khiếu Đường đang chuẩn bị nhanh chân bước về Phế Dực Phòng thì bất ngờ sau vai lại bị một người nào đó vỗ một cái

“Tên tiểu tử người khiến ta tìm muốn ngắt. Tộc trưởng đại tỷ tìm người có việc!”

Là Lâm Bình, Lâm Khiếu Đường ảo não thầm giận chính mình sao quá chậm chạp, đoạn xoay người lại đáp: “Tìm ta. Tìm ta để làm gì, ta còn phải tập trung tu luyện, đừng quấy rầy ta!”

“Bây giờ đúng là kiên cường quá thể chẳng coi ai ra gì. Nếu muốn sư huynh và người sẽ giao đấu! Nếu người đánh bại ta, ta sẽ để người đi!” Lâm Bình nắm chặt bờ vai đẩy mạnh ra.

Kháo, tiểu tử này hấn là sẽ làm thật a! Lâm Khiếu Đường còn chưa hoàn toàn khôi phục, không muốn động thủ. đành phải nói: “Tìm ta có chuyện gì?”

“Cứ đi đi!” Lâm Bình một tay choàng qua cổ Lâm Khiếu Đường kéo hấn đến Nghị Sự đường.

Trong Nghị Sự đường, các vị trưởng lão đều có mặt, ngoài ra còn có vài người Lâm Khiếu Đường cũng không nhận ra, nhưng mấy vị này tu vi không hề thấp, đúng là hàng cao thủ. Ít nhất cũng có người đạt đến bản lĩnh Vệ Giai trung kỳ.

Những người này ăn mặc rất giống nhau. Đều là y phục võ sĩ màu xám. Dường như là cùng chung một môn phái, trên ngực thêu hai chữ Thiên Nam.

Là Thiên Nam tông! Bọn họ tới đây là gì? Lâm Khiếu Đường mơ hồ cảm giác có chuyện không hay xảy ra.

Lâm Vũ Tuyền đang cùng mấy người kia nói chuyện thì thấy Lâm Bình cùng Lâm Khiếu Đường tiến đến, vội vàng lên tiếng giới thiệu: “Vị này là ba ngày trước, tại Thanh Sơn Nhai đả bại Lam Dương tiên tử, là đệ tử bốn tộc Lâm Khiếu Đường.”

Mấy vị môn nhân Thiên Nam tông nghi ngờ nhìn thiếu niên trước mặt. Thiếu niên nhiều lắm khoảng chừng ở mười sáu mười bảy tuổi, rốt cuộc làm sao có thể đánh bại Lam Dương tiên tử, nhân vật đã thành danh hơn mười năm trước chứ?

Gã thanh niên dẫn đầu đám người Thiên Nam tông có vẻ cung kính cúi đầu thi lễ. Tuy nhiên cũng không chào hỏi nào tiếng nào. Những người còn lại chỉ quan sát Lâm Khiếu Đường một hồi rồi lại quay ra chỗ khác.

“Lần này Phiêu Tiên Các giết hại hai gã đệ tử của bốn môn ngay trong lễ Thành Nhân đại điển. Gia sư vô cùng buồn bực, sợ rằng Thiên Nam tông và Phiêu Tiên các xung đột sẽ càng thêm căng thẳng. Tại hạ lần này đến đây mục đích chính là nhắc nhở quý tộc cẩn thận phòng bị, coi chừng bị người ta ám toán!” Thanh niên nọ sau khi thi lễ với Lâm Khiếu Đường liền quay sang nói với Lâm Vũ Tuyền.

“Lưu sư huynh yên tâm, bốn tộc nhất định sẽ nghiêm ngặt phòng bị, hết sức trấn thủ địa bàn của Võ tông ở Tân La thành.” Lâm Vũ Tuyền nghiêm mặt nói.

“Ấn!” Lưu sư huynh cất giọng lên tiếng, sắc mặt kỳ lạ, do dự một hồi rồi nói: “Nghe nói bên trong Tân La thành có một môn phái nhỏ rất thần kỳ, chuyên trị liệu cho người nghèo bị bệnh hiểm nghèo, danh tiếng cũng không nhỏ, không biết Lâm sư muội có biết địa chỉ của môn phái đó không, sư nương gần đây bị căn bệnh rất kỳ lạ, buổi tối mỗi ngày đều không ngủ yên được, đã tìm rất nhiều lang trung nhưng không hiệu quả.”

Lâm Vũ Tuyền nhân tình tràn đầy thâm ý nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường, thấy bộ dạng ra vẻ không hề liên quan của hắn đành thất vọng trả lời: “Có nghe qua, môn phái này tại năm trước bị Vương gia bỗng dưng diệt trừ khỏi thế gian, về việc môn nhân nào của môn phái đó có còn sống sót người nào không và đang ở đâu thì hoàn toàn không có tin tức!”

Trên mặt vị Lưu sư huynh lộ rõ sự thất vọng, sau đó nói vài câu rồi mang theo mấy người đệ tử trẻ tuổi rời khỏi Lâm gia.

“Khiếu Đường sư đệ, sợ rằng Tân La thành ngày sau sẽ không còn an bình như trước, sau này còn phải nhờ vào viện thủ của sư đệ, giúp đỡ Lâm gia vượt qua cửa ải khó khăn này a!” Lâm Vũ Tuyền bộ dáng hết sức cầu khẩn nói.

“Nếu tìm cho ta hơn mười khối Nguyên thạch, ta sẽ tiếp nhận việc này” Lâm Khiếu Đường phóng khoáng nói.

“Tiểu tử ngươi, thật đúng là giết người uống máu a. Ta hoài nghi ngươi không phải là con cháu Lâm gia!” Lâm Bình tức giận bất bình quát. Lâm Khiếu Đường giả bộ mất mụ tai điếc không nghe thấy. Hắn thờ ơ cũng chẳng buồn giải thích với kẻ cứng đầu này. Trước đây hắn là phế vật thì đã hắn một cước, bây giờ thấy hữu dụng thì cứ gọi là đến sao? Trên đời này nếu không việc gì tốt, thì cũng chẳng ai nói tốt với mình như thế.

Lâm Vũ Tuyền nghiêng chặt hàm răng: “Được, vài hôm nữa ta sẽ giúp ngươi thu về năm mươi khối Nguyên thạch. Với điều kiện, sau này địa bàn Lâm gia trong Tân La thành nếu có người nào loạn người phải đích thân xuất thủ mới được!”

“Không thành vấn đề! Nếu không có việc gì khác, ta đi trước!” Lâm Khiếu Đường trả lời dứt khoát, rồi rời khỏi Nghị Sự đường.

“Tiểu tử này thật không có lương tâm mà!” Lâm Bình có vẻ ý tứ nói. Hắn ngược lại không phải trách Lâm Khiếu Đường vì tiền mà không nghĩ đến tình. Bị lạnh nhạt hơn mười năm đột nhiên bỗng nhiên trở dậy, cho dù là ai cũng không thể trong một lúc chấp nhận được. Nhưng quan trọng là phải có cách thức phương pháp. Huynh đệ nội tộc còn ở đây, người chỉ là huynh đệ ngoại tộc lại dám đứng nói chuyện với tộc trưởng như vậy. Như thế không phải là không nể mặt sao! Trong lòng thầm giận giữ, lần trước đã có cơ hội lừa gạt được vài bình Đường thủy, lần này lại quen mùi, lại bắt đầu muốn đòi Hắc Đường thủy.

Lâm Vũ Tuyền thờ dãi buồn bã nói: “Không thể trách hắn được, vì Lâm gia nợ hắn. Kỳ thật phụ thân đã qua đời của hắn đối với gia tộc có công lớn, vì vậy giả sử nếu hắn thật sự vô dụng, gia tộc cũng không nên hắt hủi hắn!”

Lâm Khiếu Đường trong đầu đang thầm tính toán làm thế nào để giải quyết về vấn đề với Lâm Dương tiên tử, không biết từ bao giờ đã về đến cửa Phế Dược Phòng, theo bản năng, Lâm Khiếu Đường đẩy cửa bước vào.

”A.”

Bất ngờ một tiếng thét chói tai vang lên...

Lâm Khiếu Đường đang mải mê suy nghĩ bỗng trở nên mê muội. Một nữ tử tắm thân trần trắng nõn như bạch ngọc đang đứng giữa phòng

75. Chương 74: Hiểu Lâm.

Tình hình là anh em xơi tạm chương này đợi boom tết nhớ, ít nhất đợt boom tết này cũng có 20 chương.

Hờ hờ kiu gọi thanh thọt ủng hộ đội dịch đã làm việc nhiệt tình trong những ngày giáp tết, những ngày mà ai ai cũng bận việc với gia đình, bạn bè, người thân của mình!!! Đầu óc đang mải suy nghĩ, Lâm Khiếu Đường cũng không ngờ trong phòng lại có người. Mà lại là một nữ nhân đang thay quần áo. Hắn nhảy ngược ra ngoài theo phản xạ. Sau đó cánh cửa đã bị một cỗ nội kinh cường mãnh ép đóng lại.

Nữ tử trong phòng đúng là Lam Dương Tiên Tử vừa cùng Lâm Khiếu Đường chia tay ban sáng. Đứng ở ngoài, Lâm Khiếu Đường ngăn người ra. Vừa sững sờ rồi trở thành ngăn ngại khi nhìn thấy một cơ thể ngọc ngà thuần khiết. Chỉ liếc qua cũng khiến người ta có cảm giác mê hồn vô cùng.

“Vào đi!” Chỉ một âm thanh nhỏ nhẹ mời gọi từ trong phòng vang ra.

Do dự một chút, Lâm Khiếu Đường đẩy cửa bước vào. Chỉ thấy Lam Dương Tiên Tử đã sớm đổi một cách ăn mặc gợi cảm. Khoác trên người một chiếc áo màu lam nhạt, bên trong vận một bộ quần áo vải màu trắng thông thường. Mặc dù bộ quần áo rộng thùng thình nhưng vẫn không che lấp được những đường cong gợi cảm trên cơ thể.

Thấy Lam Dương Tiên Tử trên mặt cũng không có gì dị thường, Lâm Khiếu Đường tự động quên đi chuyện vừa xảy ra, dầy mặt nói: “Tỷ tỷ đã tới nhanh vậy, cũng không thông báo trước cho đệ một tiếng, để tiểu đệ chuẩn bị đón tiếp!”

“Không biết xấu hổ, sáng nay người chuẩn mất nhanh như vậy, ta kịp thông báo sao?” Lam Dương Tiên Tử tức giận trả lời.

Lâm Khiếu Đường gãi gãi đầu cười nói :“Ha ha, vừa lúc nhớ tới một chút việc gấp, sợ chậm trễ cho nên tiểu đệ có phần hơi nóng nảy chút.”

“Được rồi, đừng lấy cớ, chút mảnh khỏe của người cũng dám khoe khoang ở trước mặt tỷ tỷ. Hiện tại hẳn là không việc gì gấp chứ, vậy chúng ta bắt đầu thôi!” Lam Dương Tiên Tử rất nghiêm túc nói.

“Ách....., bắt đầu cái gì?” Lâm Khiếu Đường giả ngu nói, trong lòng lại âm thầm kêu khổ, đã nghĩ đến việc hấp tinh nguyên lão tử nhanh thế sao, người đừng bức lão tử động thủ a.

Lam Dương Tiên Tử tựa hồ nhìn ra Lâm Khiếu Đường nghĩ đến chuyện xấu xa, trừng mắt hạnh, trong lúc nóng nảy nhìn vẫn thật là đẹp: “Mau tới đây, tỷ tỷ ba ngày trước bị người đả thương , nếu là tự thân khôi phục sợ là phải mất tới mấy tháng thời gian, nếu mượn người hồn dương thân thể thì trong vài ngày có thể khôi phục! Mau tới!”

Nhìn bộ ngực sữa căng đầy của Lam Dương Tiên Tử lên xuống phập phồng, nếu như nói Lâm Khiếu Đường không muốn, đó là giả dối. Nhưng lại nghĩ đến hậu quả không tốt sau khi song tu, Lâm Khiếu Đường không dám tiến lên một bước, hắn cũng không cảm thú đến mức không để ý tình trạng an nguy của bản thân.

Thấy Lâm Khiếu Đường bất động, Lam Dương Tiên Tử chủ động tiến lên, vươn bàn tay mềm mại cầm tay hắn, nhẹ nhàng kéo đến bên giường.

Cảm giác êm ái mềm mại truyền đến bàn tay, không khỏi làm cho tâm hồn Lâm Khiếu Đường xao động. Nhưng khi ngồi xuống giường hắn nhất thời tỉnh ngộ, tay hất mạnh, nguyên lực theo đó mà xuất ra một đạo hỏa chương.

Lam Dương Tiên Tử kinh hãi, không nghĩ tới thiếu niên trước mắt đột nhiên trở mặt, vội vàng chống đỡ, thiếu chút nữa bị đánh trúng, may là Lam Dương thiên hỏa, chính là một trong số cửu dương chân hỏa, là

hỏa trung chi vương, bình thường hỏa hệ công kích đối Lam Dương Tiên Tử mà nói không có tác dụng quá lớn.

Lâm Khiếu Đường vừa định phát động đợt công kích thứ hai, Lam Dương Tiên Tử lại rút hai tay về, ưỡn bộ ngực căng tròn lên, vẻ mặt ủy khuất nói: “Người đánh nha, người đánh nha, tỷ tỷ vừa đối xử tốt với người, người lại xem như lòng lang dạ thú, người giết tỷ tỷ đi.”

Người cho rằng ta không dám a, Lâm Khiếu Đường nghĩ tới liền hung hăng giơ tay lên muốn chụp tới. Nhưng giơ lên nửa ngày cũng là không hạ thủ được, bởi vì trên khuôn mặt ngọc ngà kia đang ngấn vài giọt lệ. Cảm xúc đang giằng xé tận sâu trong lòng Lâm Khiếu Đường, quả nhiên những giọt nước mắt của mỹ nhân cũng làm rung động lòng người.

Nếu cùng nữ nhân này ác đấu một phen Lâm Khiếu Đường tuyệt không nường tay. Nhưng nếu thực sự phải hạ thủ với nữ nhân này, Lâm Khiếu Đường tự vấn lương tâm, hấn không thể. Tuy biết nữ nhân đùa cợt có phần hơi quá, nhưng đúng là không có cách nào để không chế được nàng. Huống hồ nếu thật sự phải hạ thủ sợ là cũng không có tác dụng nhiều. Mọi người đều coi Lam Dương tiên hỏa lại là hỏa trung chi vương.

“Ta biết người rất nhạy cảm với việc song tu, nhưng nếu người không thử một chút thì làm sao biết nó là nó bất lợi?” Lam Dương Tiên Tử rốt cuộc cũng nói ra vấn đề quan trọng nhất.

“Hừ, việc song tu, không phải nam hấp thu nữ, thì cũng là nữ hấp thu nam. Làm gì có chuyện cả hai bên cùng có lợi!” Lâm Khiếu Đường thấy né tránh cũng không được, liền nói toẹt ra.

“Thôi được, nếu người đã nói như vậy, chúng ta cứ thử một lần, nếu có cảm giác không ổn, chúng ta lập tức dừng lại, thế nào!” Lam Dương Tiên Tử nhượng bộ nói.

Thử một lần? Nói thì có vẻ nhẹ nhàng, bắt quá....., điều này cũng đúng, lão tử sợ cái lông mao a. Chỉ là thử một lần cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu muốn đánh nhau sợ là chiếm không được thượng phong, không phải cũng bị tổn thương nguyên khí sao. Lâm Khiếu Đường âm thầm đoán, đặt mông ngồi xuống giường, bắt đầu cởi quần áo.

“Người làm gì?” Lam Dương Tiên Tử hoảng hốt nhìn thiếu niên thái độ chuyển biến nhanh chóng, đang bắt đầu cởi quần áo.

“Chuẩn bị song tu a, chẳng lẽ còn mặc quần áo song tu sao chứ!” Lâm Khiếu Đường vừa cởi áo vừa hùng hồn nói.

Nhìn thiếu niên trên ngực rần rần, cơ thể như điêu tạc mà ra, Lam Dương Tiên Tử kiều nhan không tránh khỏi có phần đỏ lên, quay đầu đi chỗ khác nói, “Ai nói cởi quần áo mới có thể tu?”

“Hả? Không cần cởi sao!” Lâm Khiếu Đường cả người đều cứng đờ, ngơ ngác nhìn Lam Dương Tiên Tử. Nữ nhân này khẩu khí cũng không tồi. Hay muốn chơi đùa với loại y phục quyền rũ sao? Mẹ kiếp, quần áo nơi này chỉ có một loại, có muốn chơi đùa cũng không có a.

Khi Lam Dương Tiên Tử nói cho Lâm Khiếu Đường cụ thể nên làm như thế nào, làm hấn thốt lên trong lòng có vẻ tiếc nuối.

Khi biết song tu không giống những gì mình tưởng tượng, Lâm Khiếu Đường ngược lại có chút hối tiếc. Tâm lý thay đổi thật nhanh đến mức không ngờ. Bản năng và lý trí lúc nào cũng đấu tranh, khi những bản năng lo lắng tan biến đi thì bản năng lại trỗi dậy mãnh liệt. Lòng người thật là khó đoán.

Hai người ngồi xếp bằng, giữ một khoảng cách nhất định, song chưởng đối nhau! Đây là phương pháp song tu của Lam Dương Tiên Tử, chẳng qua trên cổ tay của nàng có thêm một cái thủ trạc màu xanh biếc

Lam Dương Tiên Tử dẫn đạo nội anh cũng chính là dương hồn trong cơ thể Lâm Khiếu Đường ra. Nội anh hấp thu tinh nguyên chi khí của tự nhiên nhanh chóng hơn xa bản thể. Hơn nữa nó còn có thể khả năng trị thương, hiệu quả nhanh gấp hàng chục lần.

Nói trắng ra là nó có thể trợ giúp Lam Dương Tiên Tử đang ở Sĩ cấp tu vi mà hiệu quả trong lúc tu luyện có thể đạt tới sư cấp. Mượn tiên thiên nội anh của Lâm Khiếu Đường hấp thu thiên địa tinh nguyên chi khí, Lâm Khiếu Đường đương nhiên cũng là lấy được không ít ích lợi.

Không chỉ có thể cảm nhận được nội anh trước kia chưa từng biết đến, hơn nữa khi nội anh bị dẫn dụ ra ngoài, nội tâm phát triển tốc độ rõ ràng nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Phối hợp được vật và nguyên thạch để hỗ trợ tu luyện, tốc độ sẽ vượt xa so với cách thức của các tu luyện giả thông thường. Đáng tiếc Duy nhất chính là hồn dương chi thể của Lâm Khiếu Đường sinh ra sau cơ thể, khiến tốc độ của hắn thua xa Lam Dương tiên tử.

Sau khi nắm được những lợi ích thu được. Sự cảnh giác trong lòng Lâm Khiếu Đường tự nhiên tan biến. Nhớ lại những ngộ nhận lúc trước của mình, không nén nổi cảm giác buồn cười.

Để có nơi tu luyện yên tĩnh nhất. Hai người tiến vào sâu trong núi. Đào thành một cái hang nho nhỏ vừa đủ để hai người tu luyện. Dem toàn bộ nguyên thạch đặt xung quanh hang động.

Trước khi đạt tới sư cấp, Lâm Khiếu Đường không tùy tiện ném thử trung giai phế dược. Nhưng có điều, bây giờ hắn rất mong đạt đến giá trị 1000 độ.

Cứ như vậy qua nửa năm, một tháng đầu tiên tốc độ của Lâm Khiếu Đường không tồi. Nhưng năm tháng sau càng ngày càng chậm. Cả Lam Dương Tiên Tử thời gian gần đây, dường như kết quả cũng giảm đi nhiều.

Nửa năm trước Lâm Khiếu Đường nguyên lực đạt giá trị 820 độ, cũng là mức độ của Nhất tinh võ sĩ. Nửa năm trôi qua, cũng gia tăng được hơn 100 độ, đạt tới 928 độ. Đã thăng được một cấp, đạt tới Nhị tinh võ sĩ.

Lam Dương Tiên Tử tốc độ lại tiến triển cực nhanh, điên cuồng thu nạp tinh khí của trời đất. Với tốc độ kinh người hấp thu tinh khí thành nội thai, trong thời gian ngắn nội thai bùng phát thành nội anh. Nửa năm trước Lam Dương Tiên Tử bất quá chỉ là Ngũ tinh đạo sĩ, nguyên lực giá trị 1090 độ, hiện giờ đã đạt tới 1400 độ, tiến vào nhóm Cửu tinh đạo sĩ, cách sư cấp chỉ còn một bước.

Nửa năm này trôi qua, khu vực vùng phụ cận Tân La Thành hầu như mỗi ngày đều xảy ra các cuộc chinh chiến liên miên. Thiên Nam tông và Phiêu Tiên các đã sớm không vừa mắt nhau. Cuối cùng sau lễ Thành Nhân đại điển đã nảy ra xung đột quy mô lớn.

Đối với địa bàn các thành thị, các thế lực môn phái cũng chẳng hề quan tâm. Những tranh giành của các môn phái từ trước cho tới bây giờ đều nhằm vào những đô thị dồi dào tinh khí. Nơi có các mỏ quặng nguyên thạch, và các loại dược thảo sinh trưởng trên tinh thổ.

Vì vậy, thành thị này lại trở thành mục tiêu dành giết lãnh địa của các gia tộc.

Tân La Thành Vương Lâm hai nhà, từ sau lễ đại điển kết thúc, liền chuyển từ chống đối ngầm sang đối đầu trực tiếp. Hoàn toàn không để ý gì đến thể diện!

Tân La Thành tuy có thành chủ, cũng có thành vệ quân, nhưng khi đứng trước hai đại gia tộc, bọn họ chỉ có thể đứng nhìn. Ngoại trừ khu giao dịch Hoa U và phủ thành chủ ra. Bất cứ lúc nào, bất cứ khu vực nào trong Tân La thành, cũng đều có thể xảy ra giao chiến.

Mà lúc này, đã bế quan hơn sáu tháng, Lam Dương Tiên Tử và Lâm Khiếu Đường vì một ít nguyên nhân khách quan cần phải ra ngoài một chuyến để tìm dược liệu và nguyên thạch hỗ trợ tu luyện.

Trên thực tế, chính thức bế quan chỉ có Lam Dương tiên tử. Còn Lâm Khiếu Đường thì đa phần chỉ ở trong trạng thái nửa bế quan.....

76. Chương 75: Xuất Quan Một Chuyến.

Nhìn trước nhìn sau, Lâm Khiếu Đường cầm trên tay một trăm khối nguyên thạch của Lâm Vũ Tuyền. Thủ đoạn ép người. Vì Lâm gia xuất lực đương nhiên không thể thiếu thù lao, vì vậy cứ thỉnh thoảng Lâm Khiếu Đường lại ra ngoài một chuyến để giúp Lâm gia đối phó Vương gia.

Mỗi ngày chỉ cần năm sáu canh giờ ngồi đối diện nhau luyện công. Thời gian còn lại dành cho Lam Dương Tiên Tử tiêu hóa tinh nguyên khí vừa hấp thu.

Vương gia lần trước vẫn còn bị khiếp sợ, nhiều khi nghĩ lại vẫn cảm thấy rùng mình. Một số lượng lớn các cao thủ được thuê tới để bảo vệ. Chi phí đương nhiên rất đắt đỏ. Nhưng chẳng qua, hai năm trước hắc lạt đồ Lâm gia đã kiếm không ít món béo bở. Chút tiền thuê này đối với Vương gia cũng không thấm tháp vào đâu. Lâm Khiếu Đường từ sau khi nghe Lam Dương Tiên Tử phân tích thì hết sức dè dặt, chỉ lo rước họa vào thân. Mỗi lần ra tay đều phải đi theo Lâm Bình. Thời khắc nguy hiểm mới ra tay viện thủ. Mọi tài năng đều là của Lâm Bình, còn bản thân thì ẩn giấu ở phía sau.

Mà đám Tiểu Lan được Lâm Khiếu Đường giới thiệu tới đều trở thành gia tướng Lâm gia. Chính thức gia nhập quân chủ lực đối kháng Vương gia. Về phần Hoàng Nhất Dao, Lâm gia để lại cho hắn một tiệm thuốc nhỏ và để hắn làm chủ. Lão Ba tử thấy như vậy đã xem như là cấp cho sự phụ một cái công đạo, vì vậy hắn cũng không có cái gì lo lắng thắc mắc liên hướng tâm đầu nhập đến tranh đấu giữa hai nhà Vương - Lâm.

Lâm Khiếu Đường bởi vì mang đến ba người Vệ cấp đến giúp đỡ, vì thế hắn Lâm Vũ Tuyền lại ra giá lấy hơn chục khối nguyên thạch nữa. Trong mắt của tộc trưởng Lâm gia, Lâm Khiếu Đường hoàn toàn biến thành quỷ hút máu.

Hơn nửa năm trôi qua. Gã thiếu niên đại náo trong lễ Thành Nhân đại điển đã dần dần chìm vào quá khứ. Tất cả lưu lại vền vẹn cũng chỉ là lời đồn đãi.

Thời gian đã lâu, người này truyền qua người khác sự thật cũng bị bóp méo đi nhiều ít.

Có người nói, ngày đó là Lâm gia lão tổ vân du đi ngang qua, thuận tiện ra tay trợ giúp tộc nhân.

Cũng có người nói, Lâm gia xuất ra kỳ tài tu luyện nếu không phải Lâm Bình thì chính là Lâm Vân Phi, không ai nhắc tới một người tên là Lâm Khiếu Đường, bởi vì bọn họ thật sự không biết đến cái tên này.

Còn có người đồn, Lâm gia mượn cao thủ đánh cho Vương gia cùng mấy môn phái đạo tông không còn manh giáp. Ngay cả Lam Dương Tiên Tử, nhân vật bậc này cũng bị đánh trọng thương không biết tung tích. Còn cao thủ kia đã nhận lấy một viên thượng giai dược phẩm của Lâm gia đã cất kỹ hơn năm trăm năm, rồi mai danh ẩn tích.

Nói chung, mỗi kiểu lời đồn lại được người này truyền miệng người kia, đồn thổi qua lại cứ như thật.....

Mà truyền thuyết chỉ giới hạn trong dân gian. Còn trong mắt của những thế lực cường đại, bất quá nó cũng chỉ như một khúc nhạc đệm ngắn ngủi trong những cuộc phân tranh nhỏ!

Một người trong gia tộc đạt tới ranh giới Sĩ cấp, ăn mừng một chút cũng không có gì quá đáng. Nhưng trong mắt của Đạo tông và Võ tông, một tiểu nhân vật như vậy hoàn toàn không có gì đáng nói.

Tất cả mọi thứ ở bên ngoài, đương nhiên chẳng liên quan gì nhiều đến Lâm Khiếu Đường và Lam Dương Tiên Tử. Trong thời gian bế quan gấp rút tu luyện nguyên thạch tiêu hao một số lượng lớn. Vì không có nguyên nhân nên tất cả đều hoàn toàn dựa vào nguyên thạch ngưng tụ nhật nguyệt tinh hoa nên tiêu tốn rất nhiều. Lam Dương tiên tử mang theo tất cả hơn hai nghìn nguyên thạch cũng đã trở thành phế thải vì hấp thu hết. Lâm Khiếu Đường vốn cũng có một số nguyên thạch nhưng cũng đã sớm sử dụng hết sạch.

Những viên tăng nguyên đan Hạ giai tam phẩm mà Lam Dương tiên tử mang theo dự phòng cũng đã dùng hết sạch.

Lâm Khiếu Đường vẫn cho rằng Lam Dương Tiên Tử với tu vi như vậy, ít nhất cũng sử dụng Trung giai dược phẩm mới có tác dụng, nhưng không ngờ hạ giai tam phẩm tăng nguyên đan cũng đủ để duy trì sĩ cấp tu vi. Đúng là mình trước đây quả nhiên lãng phí.

Vì chuẩn bị tinh thần cho lần đột phá Sĩ cấp để gia nhập vào nhóm Sư Cấp. Lam Dương Tiên Tử quyết định trước khi trở lại tu luyện, phải xuất quan một chuyến thu thập những vật liệu cần thiết để sử dụng.

Ở chung nửa năm, cả ngày ngồi đối diện tu luyện. Hai người sớm đã quen thuộc gần như không còn gì để quen thuộc hơn. Có đôi khi vì muốn hấp thụ nhiều tinh nguyên khí hơn. Lâm Khiếu Đường và Lam Dương Tiên Tử trút bỏ xiêm áo, ngực trần ngồi đối diện nhau tu luyện.

Về cách xưng hô tỷ đệ cũng đã sớm thay đổi, mà gọi thẳng tên nhau.

Lam Dương Tiên Tử tên thật là Tô Thiển Thiển (*). Với cái tên đáng yêu này, Lâm Khiếu Đường có vẻ rất bất ngờ. Cảm giác tên vẫn chưa đẹp bằng người. Với Lam Dương Tiên Tử một người xinh đẹp quyến rũ như thế, phải dùng cả một bài thơ tình ý họa để đặt tên mới phù hợp.

Lúc này vẫn chưa xuất quan, Tô Thiển Thiển cũng khiến cho Lâm Khiếu Đường gặp không ít khó khăn

Lâm Khiếu Đường tốn không ít công sức, cuối cùng cũng che lấp được dung mạo hút hồn của Tô Thiển Thiển, nhưng có lẽ vẫn không có cách nào có thể che lấp được ánh mắt lẳng lơ này. Nữ nhân này trời sinh như thế, có tốn thêm bao nhiêu công sức cũng chỉ có thể làm đến mức này. Lâm Khiếu Đường không mấy hài lòng nhìn kiệt tác của mình, buồn bực nghĩ thầm.

Là một kẻ dịch dung cũng đã từng có thâm niên nghiên cứu tại khoa Ngoại y. Lâm Khiếu Đường không ngờ cũng có giờ phút nếm trải mùi vị của thất bại. Tuy nói là hắc dịch dung đi rất nhiều, nhưng khi nàng nở nụ cười vẫn như trước, xinh đẹp đến cực điểm. Trừ phi động dao vào phẫu thuật nếu không chỉ trông vào vài điểm tiểu xảo hóa trang cũng là rất khó để thay đổi.

Lam Dương Tiên Tử xuất hiện lần cuối cùng tại Tân La Thành, là hai ngày sau lễ Thành Nhân đại điển. Ngày đó nàng cầm đi của Vương gia hai ngàn nguyên thạch, từ đó về sau không còn tin tức.

Lần này xuống núi tìm kiếm tài nguyên. Tô Thiển Thiển không muốn lấy chân diện thực gặp người cho nên phiền phức nhờ Lâm Khiếu Đường hỗ trợ dịch dung. Sau nửa ngày bận rộn nhưng cuối cùng kết quả vẫn không được như mong muốn. “Được rồi, chỉ có thể làm đến thế này. Nếu làm tiếp sẽ có điểm lộ liễu!” Lâm Khiếu Đường bắt tay vào làm hơn hai canh giờ cuối cùng cũng hoàn thành, giọng điệu có vẻ rất không thỏa mãn nói.

“Khanh khách” nhìn vẻ mặt thất bại của thiếu niên, Tô Thiển Thiển bật cười thành tiếng: “Tiểu Đường Đường, người chán ghét nhìn mặt ta như vậy sao?”

“Hồ ly tinh mọi người đều muốn nhìn, ta làm sao có thể chán ghét đây chứ!” Lâm Khiếu Đường tức giận nói. Bị người ta ám chỉ mắng mình là hồ ly tinh. Tô Thiển Thiển cũng không tỏ ra tức giận, ngược lại nở nụ cười càng thêm thú vị. Ở chung nửa năm, Tô Thiển Thiển nhận thấy người thiếu niên này có nhiều điểm rất khác so với con người nơi đây.

Thỉnh thoảng tu luyện quá mệt mỏi, hai người cũng ngồi tâm sự với nhau. Lâm Khiếu Đường thường xuyên kể về những chuyện cổ quái hoặc sự vật kì lạ. Tô Thiển Thiển hoàn toàn không tưởng tượng nổi những thứ đó là cái gì. Đến những câu chuyện hài hước cũng khiến cho Tô Thiển Thiển đỏ khóc đỏ cười.

Điều lôi cuốn Tô Thiển Thiển nhất chính là không biết Lâm Khiếu Đường đã học được từ đâu những ca khúc rất kì lạ. Thật ra, Lâm Khiếu Đường cũng không am hiểu ca hát, nhưng những giai điệu hiện đại, với ca từ đẹp đẽ cũng đủ để bù đắp khiếm khuyết đó. Với một người chưa từng nghe qua loại ca khúc này, cũng đủ làm rung động tức thì.

Trên thực tế, Lâm Khiếu Đường cũng không phải ghét bỏ gì Tô Thiển Thiển. Chẳng qua, trong một thời gian dài phải đối mặt một người phong tình vạn chủng, kiêu tư bách mị. Chỉ những hành động đơn giản của nữ tử lẳng lơ này cũng khiến người ta phải si mê ngây ngốc. Để giữ cho tâm được trong sáng thì đối với bất cứ ai cũng trở nên rất mệt mỏi.

Thiếu niên gần mười tám tuổi, nhiệt huyết bừng bừng, nhưng lại luôn phải khắc chế, rèn luyện tâm trí thật không đơn giản. Nhưng cũng làm cho Lâm Khiếu Đường từ từ phát sinh một tâm trạng mâu thuẫn. Đương nhiên, Lâm Khiếu Đường vẫn giữ thái độ lãnh đạm. Bản thân vẫn cố gắng kìm chế tâm trạng đó.

Muốn ra phía sau núi, chỉ có một lối đi duy nhất là phải xuyên qua Lâm phủ!

“Tiểu Đường Đường, mấy ngày nay ngươi phải chịu ủy khuất một chút nha. Ngươi tạm thời phải nhận một con hồ ly tinh để làm thị nữ đó!” Tô Thiển Thiển trêu chọc nói. Tuy đã thay một bộ quần áo vải giản dị, hình dáng bên ngoài cũng đã được thay đổi nhiều, nhưng khí chất trời sinh căn bản không cách nào có thể che lấp. Ngược lại, vẻ xinh đẹp và những đường cong tuyệt mỹ càng lộ cuốn hấp dẫn động lòng người.

Lâm Khiếu Đường hừ nhẹ một cái. Bước ra ngoài huyệt động, cố gắng giữ khoảng cách với nữ nhân này, chẳng may phút yếu lòng mà thất thế trong tay nàng thật không đành.

Sau lễ Thành Nhân đại điển. Thanh thế Lâm gia lại lên cao không ít, một lần hành động làm vãn hồi xu hướng suy sụp lại lấy về địa vị thứ nhất tại Tân La Thành.

Gần nửa năm qua, Lâm gia đã thu về gần hết các địa bàn đã bị mất trước kia. Cùng Vương gia ngang hàng tranh đấu mãi không ngừng.

Một số các gia tộc trong hai năm qua xa lánh Lâm gia dần dần cũng trở lại cùng Lâm gia gây dựng lại, sinh ý dồn dập bay tới, mọi người tranh nhau tới kết giao với Lâm gia. Một số các nhân vật có địa vị bắt đầu để mắt tới hai chị em Lâm Vũ Tuyền và Lâm Vũ Nhân.

“Ai ui, biểu muội tha mạng, biểu muội tha mạng, ca ca sau này cũng không dám nữa !” Một người thanh niên đáng vẻ giàu có mặc cẩm tú hoàng y hét lên. Lỗ tai đang bị ngọc thủ xách ngược lên.

Xung quanh còn bốn năm tên cũng ăn mặc hoa lệ, đang đứng xem cảnh náo nhiệt cười ha hả..... : Thiến: Xinh đẹp (Tô Thiến Thiến nếu theo cách hiểu của mình nó gần giống Tô Xinh Xinh)

77. Chương 76: Võ Quít Dày Có Móng Tay Nhọn. (thượng)

Nhưng có điều, đối với những món lễ vật được tặng, Lâm Vũ Nhân càng thích trêu đùa với hân. Đây mới là món đồ chơi lớn mà cô ta thật sự thích nhất.

Vị bà con bên họ xa này. Gia đình cũng đời đời buôn bán, sản nghiệp cũng khá lớn. Cũng có chút quan hệ với quan phủ tại Kinh Châu, nhưng cũng chỉ là hạng dân thường.

Có người nói ở Kinh Châu không mà không thoải mái thì cứ sang Tân La thành dạo chơi. Nhưng với loại chơi bởi trác tác này thì chẳng nơi nào có thể ưa thích được.

Hết lần này tới lần khác tên tiểu tử này rất coi trọng Lâm Vũ Nhân, cả ngày quần quít không rời. Ý định của hân chắc chắn không thể tốt đẹp như thế, thấy xua đuổi kiểu gì cũng không được, bèn nghĩ cách hành hạ tên nịnh bộ này.

Lâm Vũ Nhân chỉ tìm vui thú, nhưng lại khổ cho những tộc nhân Lâm gia khác. Tộc trưởng và các vị Trưởng Lão rất chiều cổ với khách nhân, đặc biệt là những người buôn bán nhất định phải giữ lệ độ, không được có bất luận một thái độ vô lễ nào, bằng không sẽ bị xử theo gia pháp.

Đám người ăn chơi trác tác mặc dù không ở tại Lâm phủ. Nhưng để mua vui cho Lâm Vũ Nhân nên ngày nào cũng đến. Có khi ở đó cả ngày. Các tộc nhân vì thế cũng phải đi theo để hầu hạ, phục vụ.

Dần dà đám người ăn chơi trác tác này gần như trở thành những Lâm gia thiếu chủ nhân. Quát bảo gia phó thì không nói. Còn đối ức hiếp cả các gia tướng, ngay cả những người già cả trong tộc, nhìn không vừa mắt cũng bị lôi ra giáo huấn.

Từ già đến trẻ trong Lâm gia giận mà không ai dám nói. Chỉ có Nhị tiểu thư mới có thể trị được bọn họ.

“Ta cấm người không được rời khỏi đây ba thước. Tiểu tử ngươi không nhớ gì sao!” Lâm Vũ Nhân đứng một bên thích thú véo một bên tai tím tím cười giáo huấn.

Lý Phong rớt rít xin lỗi, “Biểu muội khai ân, lần sau ta không dám nữa. Mau buông tay đi, lỗ tai ta sắp đứt ra rồi.”

Hai gã hộ tống phía sau Lý Phong chỉ có thể làm như không thấy gì. Cảnh tượng này mấy ngày nay thấy cũng đã nhiều, cũng quen dần. Huống hồ thiếu chủ nhân cũng đã căn dặn bọn họ. Dù cô gái này có động thủ, thì bọn họ cũng đừng để ý.

Về phía vài tên cầu bằng hữu của Lý Phong, cả đám lại được một phen cười nghiêng trời lệch đất. Trong lòng cả đám không hèn mà cùng chung ý nghĩ: “Nhân vật Kinh Châu thành này hôm nay xem ra cũng gặp phải đối thủ.”

Lý Phong lúc đầu chỉ là cố diễn trò, thế nhưng bây giờ không còn đơn thuần diễn trò nữa, cơn đau tê người truyền từ lỗ tai khiến hân không thể tiếp thụ được nữa, vội vội vàng vàng hỏi: “Biểu muội, ngươi nói đi, làm sao ngươi mới bằng lòng bỏ qua cho ca ca!”

Lâm Vũ Nhân nhăn châu đảo đảo, nói: “Được, bỏ qua cho người cũng được, tuy nhiên người phải hoàn thành việc này mới được: trong thời gian một nén nhang, người phải tìm được bản tiểu thư, nói cách khác, bản tiểu thư muốn xem biểu hiện của người.”

“Tìm thế nào a?” Lý Phong linh tính có điều bất ổn, nhưng chỉ có thể theo lao mà hỏi, trong lòng thì âm thầm lẩm bẩm: ‘đợi đến khi người thuộc về bản thiếu gia rồi, sẽ cho người ném biết bản lãnh của bản thiếu gia’

Lâm Vũ Nhân nụ người ẩn chứa vẻ bất hảo, nói: “Đầu tiên người đứng im ở đây, tuyệt đối không được nhúc nhích. Độ sau thời gian uống xong một chén trà, người bắt đầu tìm bản tiểu thư. Phạm vi là hậu viện Lâm gia. Nếu như trong thời gian một nén hương người không tìm được bản tiểu thư, hắc hắc, người tốt nhất là nên cố gắng chuẩn bị tinh thần đi.”

Lý Phong chợt cảm giác có có luồng hàn khí lạnh buốt xuyên tâm, cố gắng trấn định hỏi: “Nếu không tìm được thì sao?”

“Tìm không được thì người giả tiếng cầu, sửa ba lần để chọc cười bản tiểu thư, làm xong bản tiểu thư sẽ bỏ qua cho người.”

“Không giả được thì sao?”

Lâm Vũ Nhân nhăn tình chợt biến, giọng tàn nhẫn trả lời: “Nếu để bản tiểu thư tự mình xuất hiện, bản tiểu thư sẽ đem người treo lên đỉnh phơi nắng, đến tối lại sẽ thả người xuống.”

Mấy bằng hữu của Lý Phong nhìn hẩn với anh mắt thông cảm, bày ra một dáng lực bất tòng tâm không thể giúp được gì.

Lý Phong ngoài thì khẽ cắn môi nói: “Hảo!” nhưng trong lòng lại thêm một câu: ‘ta co được giãn được, ta quyết mang được nha đầu chết tiệt người về Kinh Châu thành, đến lúc đó ta có hơn một nghìn biện pháp dày vò người, nha đầu người cứ chờ đấy’.

Lâm Vũ Nhân lắc mình một cái liền không nhìn thấy bóng dáng đâu, thân pháp mờ ảo, ngay cả hai gã bảo tiêu của Lý Phong cũng sửng sốt. Không nghĩ đến vị nhị tiểu thư ngang ngạnh này lại có bậc này thâm thủ.

Lâm Vũ Nhân vừa biến mất, sắc mặt Lý phong liền trầm xuống, trong miệng lẩm rầm chửi thề: “***, Con tiểu nha đầu chết tiệt!”

Đám bằng hữu bằng quan đứng xem một bên cười đến gấp bụng cong lưng. La Chính Dương cười ha hả nói: “Phong gia, người gọi đây là trò đùa sao, sao lại phải ngoan ngoãn nghe lời con ranh đó thế. Hôm nay chúng ta mà không đến đúng là không được chứng kiến người bị ngược đãi thế nào a!”

“Người thì biết cái gì, đây gọi là chiến thuật!” Lý Phong buồn bực nói.

“Ha ha, ta hiểu ta hiểu, có muốn mấy vị ca ca giúp người tìm người không, đỡ phải giả bộ sửa tiếng cầu!” La Chính Dương cười to nói.

Rõ ràng Lý Phong cùng La Chính Dương là hai người dẫn đầu đám thiếu niên hư hỏng, những người còn lại chỉ là hùa theo mà thôi, so về gia thế tiếng tăm rõ ràng không bằng hai người này.

“Chọn đại một nơi, không cần tìm xa lắm, mỗi người một chỗ, mọi người chỉ cần liếc mắt là được, không cần tìm kỹ, đi!” Lý Phong xoa xoa lỗ tai rồi bắt đầu cất bước tìm kiếm.

Hậu viện Lâm gia nói lớn thì không lớn, nhưng nhỏ thì không nhỏ, hơn mười gian phòng, ba gian biệt viện, hai cái hậu hoa viên, ngoài ra còn có kho chứa củi, nhà bếp, nhà vệ sinh, vân vân...

Thời gian nửa nén nhang trôi qua, nhưng ngay cả cái bóng cũng không tìm được, Lý Phong càng tìm càng cuống.

Đám gia phó đi theo hầu đám hung thần ác sát, nhìn thấy thế đều lẩn đi rất xa. Nhưng cuối cùng cũng có kẻ không tránh né được.

Một gã gia nô trẻ tuổi vừa nhìn thấy bộ dạng khản trương của đám công tử, không ngờ rằng, tên Lý Phong đã đứng ngay bên cạnh

“***, đồ chết tiệt. Người không mở to con mắt ra à! Ta mà người cũng dám cản đường. Không muốn sống nữa có phải không!” Lý Phong bắt đầu trút xuống một trận chửi rửa thậm tệ.

“Xin lỗi thiếu gia, xin lỗi thiếu gia!” Tên gia nô tuổi còn trẻ người run rẩy sợ hãi.

“Xin lỗi cái đầu mẹ người!” Lý Phong hạ cước xuất ra, khiến tên gia nô văng ra té ngã trên mặt đất.

Nhìn thấy cảnh đó, một người nữ gia nô trẻ tuổi khác lập tức kinh hoảng, liền nhào tới ôm chân vị thiếu gia đang dẫm lên mặt gã nam gia nô nọ, vừa khóc cất giọng khẩn thiết vang xin: “Thiếu gia, xin Ngài tha cho hắn, hắn chỉ là vô ý, ta lạy Ngài mà!”

“Ai nhận dập đầu của người, cút sang một bên” Lý Phong vung chân, đá nữ nhân kia ra bay ngoài, lưng nàng va vào cây cột, thiếu chút nữa không thở được.

Lâm Mân, một gia tướng của Lâm gia vừa lúc đi ngang qua, bình thường hắn xem đám công tử hư hỏng này đã không vừa mắt, thấy tình cảnh này, không nhịn được nữa lập tức vọt tới, cả giận nói: “Các người làm gì đó? Mau dừng tay!”

La Chính Dương cùng với hai gã bảo tiêu tiến lên phía trước, ngăn cản Lâm Mân, giọng điệu kiêu ngạo nói: “Giáo huấn hai tên súc sinh không có mắt, không liên quan đến việc của người!”

Lâm Mân tức giận đến phát run, bất chấp lời dặn của tộc trưởng, xuất ra một chưởng, hai gã bảo tiêu thấy thế cũng lập tức xuất thủ, nhưng lại chậm hơn một bước.

Chưởng này của Lâm Mân vừa nhanh vừa chính xác, hai gã bảo tiêu phía sau La Chính Dương tuy cùng xuất thủ nhưng cũng không thể ngăn cản toàn bộ. La Chính Dương bị lĩnh trọn một chưởng, cả người bị bức lui vài bước, trên ngực đau nhức vô cùng.

Làm bảo tiêu của những loại người như Lý Phong hiển nhiên phải có chân tài thực lực, cũng đều từng trải qua Hắc lôi đài. Thật ra chỉ cần một người cũng có khả năng bắt được Lâm Mân, hai người đồng loạt ra tay nên rất nhanh gọn đã tóm được Lâm Mân.

Vốn không nhúng tay vào, nhưng lại bị vô cớ dính một chưởng, La Chính Dương thẹn quá hóa giận, nộ khí trong lòng không kìm nén được. Thấy hai gã bảo tiêu đang giữ chặt Lâm Mân, hắn đi tới tát mạnh một cái.

“Con mẹ người dám đánh ta. Người không muốn sống nữa à!” La Chính Dương, tay vừa tát, mồm vừa chửi.

Lúc này, có một tên gia phó và một cô hầu gái từ cửa sau đi tới, chỉ nhìn lướt qua bên này, trên mặt không có biểu tình gì tiếp tục hướng phía trước viện đi đến.

Thấy cảnh tượng trước mắt, Lâm Khiếu Đường chỉ khẽ nhíu mày. mấy ngày trước theo Lâm Bình nói, Lâm gia có mời mấy vị khách là thương nhân trẻ tuổi rất ngộ ngược. Xem ra nhất định là đám người này.

Trong lòng chỉ một mục đích thu thập những vật liệu cần thiết cho nhanh, đối với những chuyện vặt vãnh thế này hắn lười quan tâm. Lâm Khiếu Đường giả bộ không phát hiện, một đường xuyên qua đám người đi qua.

Tô Thiển Thiển cải trang đi theo sau Lâm Khiếu Đường nhìn thoáng qua bọn người Lý Phong, góc môi khẽ nhếch, sau đó cúi đầu cất bước theo Lâm Khiếu Đường đi tới.

“Ai, người lại đây một chút!” Lý Phong đang lúc khó chịu, vừa lúc gặp hai người từ đâu đi đến, thuận miệng gọi. Định gọi thêm mấy kẻ gia nô đến, để tiện tay đánh luôn.

78. Chương 77: Võ Quít Dày Có Móng Tay Nhọn. (hạ)

Lâm Khiếu Đường bị nắm lấy cánh tay, nhìn xuống bàn tay đang chụp lấy mình, ngẩng đầu khinh thường nhìn Lý Phong, chỉ chỉ vào mũi mình, dùng một loại thần sắc vô cùng kiêu ngạo nhìn đối phương, nói: “Người gọi ta à?”

Một tên ác bác mắt hí đứng bên cạnh Lý Phong bước lên, đẩy Lâm Khiếu Đường một cái: “Nói nhảm, không gọi người thì gọi ai? Ở nơi này ngoại trừ người là người hầu còn có người khác nữa hay sao?”

Khi này bị Tô Thiển Thiển trêu chọc, cơn giận của Lâm Khiếu Đường còn chưa kịp nguôi, hiện tại lại bị người khác cố ý làm phiền, tâm tình hần lập tức nổi dậy, đang muốn phát tác, bỗng nhiên hần nghe thấy một thanh âm truyền đến: “Đừng gây chuyện, chuyện chính sự quan trọng hơn. Không nên phí thời gian dây dưa với đám tục nhân này. Nhìn trang phục có lẽ thân phận bọn họ cũng không tầm thường, có thể là đám người của quan lại.”

Lâm Khiếu Đường đối với sự cảnh giác, cẩn thận đột ngột của Tô Thiển Thiển cảm thấy có chút kỳ quái, bất quá cũng ráng nhịn xuống.

Lâm Hồng liếc mắt một cái liền nhận ra Lâm Khiếu Đường, bộ dáng đặc biệt kia của hần trong cả Lâm gia không có người thứ hai. Gặp được cứu tinh hần lập tức vùng vẫy mãnh liệt lên.

Bốp...

La Chính Dương lại đánh tiếp một tát, hung hăng nói: “Không muốn chịu khổ thì đừng có mà lộn xộn.”

“Ý...” Lý Phong bỗng nhiên phát hiện ra một thứ đáng chú ý khác, bàn tay đang nắm Lâm Khiếu Đường lập tức buông lỏng ra, không kìm được giơ tay qua thân người gã người hầu chụp về phía nữ nha hoàn này giờ vẫn đang cúi đầu đứng đó.

Tô Thiển Thiển xảo diệu nhích người một cái, nhẹ nhàng tránh khỏi ác trảo của hần. Lý Phong tự nhiên cũng không phát hiện, chỉ cho rằng do mình nhất thời hoa mắt mà chụp nhầm chỗ.

“Không ngờ trên đời này lại có nữ nha hoàn xinh đẹp như vậy. Chỉ vài năm không đến đây, gia nghiệp của biểu muội ta tăng lên không ít a! Ngay cả người hầu cũng có đẳng cấp cao như vậy.” Hai mắt Lý Phong lóe sáng nói.

Một trảo chụp không được, Lý Phong lại chụp thêm một trảo nữa. Bặc, tay hần còn chưa vươn thẳng ra, đã bị một bàn tay chụp lấy cổ tay.

Lý Phong sửng sốt một chút, không nghĩ đến sẽ có người dám ngăn cản mình, giương mắt nhìn lên, đúng là tên người hầu lại không thêm trả lời kia, lập tức nổi nóng, dùng sức lắc mạnh, cũng không nhúc nhích gì.

Hần giật mạnh một cái, Lâm Khiếu Đường thả tay ra. Lý Phong dùng sức quá mạnh, bỗng nhiên nhẹ hẫng, lão đảo lui về phía sau, thiếu chút nữa là té sấp xuống.

“Mẹ nó, dám đánh trã, tất cả lên đi, đánh chết tiểu tử này cho ta!” Lý Phong nhất thời nổi nóng, quát to.

La Chính Dương cùng với vài tên ác bá, còn có hai gã bảo tiêu kia nữa đồng thời vọt lên.

“Các người đang làm gì đó?” Đúng lúc này, một thanh âm như chuông ngân chọt từ phía sau vang lên.

Đám người đang lao tới nhất thời dừng bước, xoay người nhìn lại, Lâm Vũ Nhân vẻ mặt tức giận đang đứng đó, hiển nhiên là đối với việc bọn họ không để nàng vào mắt mà không vui.

Lý Phong đầu tiên là cả kinh, sau đó suy nghĩ cẩn thận lại, hần nhớ rõ mình từng chính mắt nhìn thấy cảnh ả nha đầu này ngược đãi đám người hầu kẻ hạ trong nhà. Nếu nói bọn họ là ác bá, nha đầu kia chính là một ả ma nữ tiêu chuẩn nhất. Hần nghĩ lại, nha đầu này tuyệt đối không có khả năng vì đám người hầu mà ra mặt.

Lý Phong cười a dua: “Biểu muội, chúng ta đang định giúp người giáo huấn mấy tên người hầu không nên thân này, trò chơi của chúng ta một chút nữa hãy tiếp tục.”

“Chán lắm, mau bỏ bọn họ ra, lại đây chơi với ta!” Lâm Vũ Nhân nhăn mặt nói.

Thần sắc Lý Phong vừa động, nói: “Nếu không, biểu muội cùng chúng ta chơi một trò chơi đuổi bắt đi, sau đó chúng ta mới tiếp tục chơi trò trốn miêu miêu, người thấy thế nào?”

Nếu không phải cảm ứng được tiểu cô nương này xuất hiện, chỉ sợ Lâm Khiếu Đường đã sớm ra tay đánh cho mấy người này rằng rơi đầy đất rồi. Bất quá nghĩ đến nhưng lời Tô Thiển Thiển vừa mới nói, lúc này cũng không tiện quá mức thể hiện. Hần định trực tiếp đem đám ác bá này một tát đánh chết, bằng không sau này lại gặp phiền phức, lỡ đâu gặp phải một thân tình thì sao.

Lâm Vũ Nhân xuất hiện, khiến cho trên mặt Lâm Khiếu Đường toát ra một nụ cười tà ác, khê nhích người một chút, đứng phía sau một cây cột của hành lang, vừa vận che hết thân thể hần.

Vừa nghe nói có chuyện vui, Lâm Vũ Nhân lập tức hưng phấn lên: “Trò chơi đuổi bắt? Làm sao chơi? Nói mau, nói mau, nếu có thể làm cho bốn tiểu thư thấy vui vẻ, chuyện hôm nay cũng không so đo với người nữa.”

Lý Phong vừa thấy nàng ta có vẻ hứng thú, trong lòng mừng rỡ, len lén liếc mắt nhìn về phía nữ nha hoàn xinh đẹp này giờ vẫn im lặng cúi đầu đứng đó, trong mắt lộ ra vẻ tham lam, nói: “Trò chơi này các quý tộc ở Kinh Châu hằng ngày vẫn đều chơi, cực kỳ náo nhiệt.”

Lâm Vũ Nhân có chút không kiên nhẫn, nói: “Nói mau, trò chơi gì thế?”

Lý Phong cười gian trá: “Bịt mắt bắt dê!”

“Bịt mắt bắt dê?” Lâm Vũ Nhân cân nhắc một chút, nhần nhần cái mũi, bất mãn nói: “Cái tên nghe thấy không vui chút nào.”

“Còn chưa có chơi, làm sao biểu muội biết trò chơi này không vui chứ? Về một vòng tròn lớn dưới đất, sau đó một người bịt mắt lại, những người khác phải đứng trong vòng tròn, không được nhảy ra ngoài, xem ai là người đầu tiên bị người bịt mắt bắt lấy. Nếu như ai bị nắm lấy, sẽ phải chịu sự trừng phạt của người bịt mắt. Ai mà chơi xấu sẽ là con rùa đen!” Lý Phong dường như giải thích không rõ ràng lắm.

Kỳ thật trò chơi này là một trò chơi thấp kém mà một số gã công tử con nhà giàu đam mê tửu sắc bình thường không có gì làm, hay cùng kỹ nữ hoặc tiểu thiếp chơi đùa.

Lâm Vũ Nhân đảo con mắt vài vòng, cảm thấy có chút thú vị: “Tốt lắm, cứ chơi trước rồi tính sau!”

Lý Phong mừng rỡ, vội nói lớn: “Tất cả mọi người nghe đây, mọi người ở đây đều phải chơi, nếu ai không chơi chính là không nể mặt mũi của bốn thiếu gia. Hai người các người đừng ra về cầu xin nữa, hầu các vị thiếu gia chơi vui vẻ, chuyện vừa rồi ta sẽ bỏ qua.”

Ngay từ đầu, Lý Phong đã có ý muốn ám chỉ về phía nữ nha hoàn vẻ mặt xinh đẹp kia. Sau khi nói ra quy tắc rõ ràng, Lý Phong liền lập tức xung phong nhận việc che mắt. Trước khi che mắt lại, hần còn nháy mắt về phía La Chính Dương một cái, hai người tà tâm hợp nhau, tự nhiên hiểu rõ.

Lý Phong vừa mới che mắt lại. La Chính Dương liền bỗng nhiên một tay chụp về phía nữ nha hoàn xinh đẹp, lại còn giả bộ lão đảo ngã về phía nàng, tay kia hất mạnh về phía trước một cái.

Một cỗ kinh khí nhẹ nhàng đẩy ra, giúp Lý Phong lúc này không thấy đường, có thể cảm giác được phương hướng mà nhào tới chụp lấy nàng.

Lý Phong lúc này cũng không còn thấy gì, chỉ có cách nghe ngóng, cảm giác không sai biệt lắm, rướn người nhào tới. Nhưng mà hần còn chưa có đụng đến thân thể mềm mại, càng không kịp chiếm chút tiện nghi nào. Bốp, một thanh âm giòn tan nhất thời vang lên.

Chớp mắt đã trúng phải một bạt tai, trên mặt Lý Phong nhất thời hiện lên dấu năm ngón tay.

Lý Phong nổi nóng, giơ tay giật mạnh mảnh vải che mắt, định mở miệng mắng, đã thấy Lâm Vũ Nhân đang thở phì phì trừng mắt nhìn mình. Hần chưa kịp phản ứng gì, đã trúng thêm một cái tát nữa. Lý Phong liếc mắt nhìn về phía La Chính Dương, lúc này đang đứng phía sau, làm ra vẻ mặt vô tội, ý nói không biết Nhị tiểu thư từ khi nào đã đứng ở đó.

“Muốn lợi dụng cơ hội chiếm tiện nghi của bốn tiểu thư hả, xem ra người chán sống rồi.” Lâm Vũ Nhân lập tức hiểu rõ dụng tâm ti tiện của Lý Phong. Chỉ là nàng cũng không biết đối tượng hần lợi dụng cũng không phải là nàng.

“Biểu muội, người nghe ta giải thích...” Lý Phong cười lấy lòng.

Mấy người La Chính Dương cũng sợ bị vạ lây, vội vàng lui về phía sau, uy phong lúc đánh đấm đám gia nhân lúc này bay sạch sành sanh không còn chút nào.

Lâm Vũ Nhân làm gì còn tâm tư mà nghe hần giải thích, nâng tay lên định đánh. Lý Phong còn thiếu chút nữa là quỳ xuống lạy lục xin tha thứ, cả người khom xuống, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Vũ Nhân. Nha đầu kia ra tay thực rất nặng, Lý Phong đã muốn khóc đến nơi.

Đúng lúc này, tay Lâm Vũ Nhân đánh xuống đến một nữa, đã dừng lại trong không trung. Từ trong cặp mắt to, linh động lóe ra một sự sợ hãi mơ hồ, khiếp đảm nhìn về phía Lý Phong. Chính xác hơn là tầm mắt hơi chệch về phía sau một tí, thân hình nho nhỏ cũng không kèm nổi chột run rẩy lên.

Lý Phong cũng sợ một chút, nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt Lâm Vũ Nhân, thất lưng cúi gập lại đứng thẳng lên, đắc ý nói: “Biểu muội, biết sợ rồi sao? Về sau không được làm dữ với ca ca nữa. Ca ca cam đoan mỗi ngày sẽ khiến ngươi vui vẻ.”

“Khiếu... Khiếu Đường sư... sư thúc..., ngài... ngài vừa hạ sơn xuống đây!” Lâm Vũ Nhân ấp úng suốt nửa ngày, rốt cuộc cũng nói xong câu nói.

79. Chương 78: Bán Của Cải Lấy Tiền Mua Nguyên Thạch

“Mẹ nó, tiểu tử thúì, vô thanh vô tức đến sát sau lưng lão tử làm gì? Muốn chết hả?” Lý Phong lập tức mở miệng mắng. Tuy rằng đối với việc biểu muội gọi một tiếng sư thúc có chút không biết tại sao, nhưng Lý Phong có thể khẳng định tuyệt đối không phải kêu gã thiếu niên ngay cả người hầu cũng không bằng này.

Bốp, sau ót Lý Phong đột nhiên bị đập một cái thật mạnh, trước mắt tối sầm, suýt chút nữa là ngất đi.

“Biểu muội, sao lại đánh ta?” Lý Phong có chút nổi nóng, xoa xoa sau ót kêu lên.

Lâm Vũ Nhân tiến lên vài bước, hơi cúi đầu trước mặt Lâm Khiếu Đường: “Khiếu... Khiếu Đường sư thúc, đệ tử không biết ngài đã xuống núi...”

Từ sau lần tham dự khảo thí lúc trước, trong lòng Lâm Vũ Nhân liền có di chứng, chỉ cần nhìn thấy Lâm Khiếu Đường lập tức cả người phát run, vô cùng kính sợ. Mà sau khi lễ Thành Nhân đại điển kết thúc, địa vị của Lâm Khiếu Đường trong Lâm gia là không ai so sánh nổi.

Một người có tu vi sĩ cấp, trong bất kỳ gia tộc nào, không thể nghi ngờ là có địa vị tối cao. Cho dù là trong một số môn phái cỡ trung đi nữa, một nhất lưu sĩ cấp cũng đủ uy phong độc chiếm một cõi, đảm nhiệm vị trí quan trọng.

Bởi vậy Lâm Thiên Chính một lòng muốn lưu giữ Lâm Khiếu Đường, đã sớm tuyên bố trong cả gia tộc để hần thay thế chức vị trưởng lão, lại còn phong cho chức danh sư phụ danh dự trong võ đường nữa.

Nói cách khác, hiện tại Lâm Khiếu Đường có bối phận cùng cấp với sư phụ của Lâm Vũ Nhân, gọi hần một tiếng sư thúc tự nhiên cũng không có gì sai.

“Cái gì?” Lý Phong ngây người: “Biểu muội, ngươi gọi hần là gì? Sư thúc?”

Lâm Vũ Nhân đập mạnh một cước, đá cho Lý Phong quỳ xuống: “Còn không mau khấu đầu tham kiến sư thúc, ba của ngươi so với Khiếu Đường sư thúc còn thấp hơn nữa bối phận đó.”

Mấy tên ác bá La Chính Dương nhất thời một mảnh ngạc nhiên...

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn đám ác bá đang hoảng sợ, sau đó quay về phía Lâm Vũ Nhân gật gật đầu, lại dùng gương mặt tươi cười tà ác nhìn về phía đám ác bá, sau đó mới xoay người bước đi.

Chỉ là khi đi ngang qua người Lâm Vũ Nhân, dùng một thanh âm không lớn không nhỏ nói: “Mấy người bọn họ, ta nhìn thấy không vừa mắt chút nào, ngươi biết làm sao rồi chứ?”

Thân mình Lâm Vũ Nhân cứng đờ, vội vàng khom người nói: “Sư thúc yên tâm, đệ tử nhất định làm cho ngài vừa lòng.”

“À, đúng rồi, còn một chuyện nữa, từ nay về sau nhìn thấy ta không cần phải che mờng lại, cảm giác thấy kỳ kỳ...” Lời nói chưa dứt, thân ảnh hần đã biến mất chỗ góc viện môn.

Lời nói này cũng làm cho Lâm Vũ Nhân theo bản năng nhất thời cảnh giác lấy tay che miệng lại, có chút giật mình.

“Biểu muội, tên nhà quê kia là ai vậy, sao ta chưa từng gặp qua???” Lý Phong cũng biết không một chút, không có đứng dậy, chỉ là cất giọng hỏi.

Lâm Vũ Nhân cũng không có rảnh rỗi mà giải thích với hắn, đổ ập xuống chỉ là một trận đòn trời tởm. Lúc này đây mấy người La Chính Dương cũng không thể tránh khỏi.

Gần nửa canh giờ sau, ở phía sau hậu viện của Lâm Gia có thêm năm, sáu cộc người, bị trói ở đó phơi nắng. Lý Phong và La Chính Dương đến giờ cũng không hiểu nổi, tại sao mình lại bị bắt chịu tội như thế này.

Mấy tên ác bá cuối cùng chỉ có thể đoán, nhất định là Lâm Vũ Nhân thông đồng với gia nhân đóng kịch mà hành hạ bọn họ, Lâm Gia làm sao lại có sự thức trẻ tuổi đến như vậy, tuyệt đối là đóng kịch thôi.

Trong lúc mấy tên ác bá kia kêu rên thống khổ, Lâm Khiếu Đường và Tô Thiển Thiển đã ở trong khu Thương mại tự do kia vòng vo được nửa vòng.

Lâm Khiếu Đường lấy ra hơn mười cái hạ giai Thất, Bát phẩm Tăng nguyên đan của mình, lập tức đã bị người ta tranh nhau mua hết, trong nháy mắt, trên tay hắn đã có hơn hai ba trăm khóa nguyên thạch.

Trên người Tô Thiển Thiển còn có một gốc Lam Dương Thảo sinh trưởng hơn bốn trăm năm, dường như là một loại nguyên liệu thường dùng để luyện chế Tăng nguyên đan.

Lâm Khiếu Đường mặc dù đối với luyện dược cũng có sự tâm đắc nhất định, nhưng cũng chỉ trong phạm vi đối với những loại dược phẩm bình thường mà thôi. Đối với loại dược phẩm cao cấp như Tăng nguyên đan cũng biết rất ít. Bởi vì tuổi hắn còn nhỏ căn bản không có cơ hội tiếp xúc với các loại tri thức luyện dược cao cấp, đối với các tài liệu cao cấp cũng không hiểu rõ lắm.

Những hiểu biết của Lâm Khiếu Đường đối với việc luyện chế Tăng nguyên đan cơ hồ là nghe Dược tra phòng nói về các loại Dược phẩm cao giai mà thôi, có rất nhiều thứ hắn xem mà không hiểu nổi.

Không ít người đi tìm bảo vật chỉ liếc nhìn gốc Lam Dương Thảo kia một chút sau đó liền bỏ đi. Lâm Khiếu Đường có cảm giác hình như hơi lãng phí thời gian, nếu mình đã muốn đi bán thuốc, hay là đi dạo sang chỗ khác xem sao, có lẽ sẽ hữu hiệu hơn một chút, nhân tiện nói: “Tô tỷ, ta đi vào phòng đấu giá thử xem sao.”

Tô Thiển Thiển cũng hiểu được cứ ở đây đợi người khác đến mua cũng không phải chuyện hay, quá lãng phí thời gian: “Ta cùng đi với ngươi, có lẽ ở nơi đó sẽ có người chịu mua gốc Lam Dương Thảo này.”

Phòng đấu giá chia làm ba khu, khu sơ cấp, trung cấp và cao cấp. Lâm Khiếu Đường dự định dạo sang khu sơ cấp, thử xem mình có thể đem mấy khóa Độc nguyên đan của mình bán được không, nghe nói không ít môn phái sử dụng độc rất cần mấy thứ này.

Nhưng mà, Tô Thiển Thiển không nói không rằng, trực tiếp lôi hắn đến khu trung cấp của phòng đấu giá.

Giám định sư tiếp nhận gốc Lam Dương Thảo từ trên tay Tô Thiển Thiển, lúc đầu còn bình tĩnh quan sát, chỉ một lát sau thần sắc đã đại biến, đôi tay đã có chút run rẩy khe khẽ.

“Lam Dương Thảo sinh trưởng bốn trăm năm. Cô nương, người từ đâu có được thứ này?” Giám định sư vô cùng kích động lập tức hỏi ngay.

Tô Thiển Thiển nhướng mày, có chút không vui nói: “Đem vật phẩm bán đấu giá có nhất thiết phải khai báo xuất xứ không?”

Giám định sư tự biết mình thất thố, vội nói: “Không cần, không cần. Cô nương, vật đem đấu giá này, cũng có thể xem là một trong mười vật phẩm đáng giá nhất ngày hôm nay của phòng đấu giá. Không biết cô nương có đồng ý chờ lâu một chút. Đến gần cuối mới bắt đầu đem ra đấu giá, nếu hiện tại đấu giá ngay, khách tham gia đấu giá tư chất kém một chút, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến giá cả của vật đấu giá.”

Ý, quý như vậy sao? Lâm Khiếu Đường có chút nghi hoặc nhìn gốc Lam Dương Thảo kia, hắn một chút cũng không cảm giác được gốc Lam Dương Thảo kia đặc biệt ở chỗ nào, tinh nguyên phát ra rất ít, cơ hồ là không có.

Tô Thiển Thiển hiện tại đang gấp gáp, một khắc cũng không muốn lãng phí, không cần suy nghĩ nói ngay: “Đấu giá ngay lập tức, ta không có thời gian.”

“Ah, như vậy thì thật đáng tiếc. Cô nương đợi một chút, người chủ trì đấu giá sẽ ra ngay, ngày cầm cái này trước đi.” Giám định sư vẻ mặt luyến tiếc, đưa ra một cái lập phiên.

Trên mặt Lâm Khiếu Đường toát ra một tia khác thường, lấy ra ba khóa Độc nguyên đan đã trải qua cải tạo. Kỳ thật đây chỉ là mấy viên dược phẩm chế tạo thất bại mới sinh ra độc đan.

Những phế dược trung giai cứu phẩm sau khi chế tạo thất bại, đặc tính cũng giảm xuống rất nhiều, phần còn lại nhiều nhất cũng chỉ có thể đạt đến hạ giai lục phẩm mà thôi, không ít dược lực trong quá trình chế tạo thất bại đã bị lãng phí mất.

Giám định sư nhìn ngắm một chút rồi nói: “Tiên sinh, thực sự xin lỗi, mấy thứ vật phẩm này của nàng không đạt được tiêu chuẩn để bán đấu giá.”

Lâm Khiếu Đường một trận buồn bực, đang định thu hồi mấy viên dược hoàn, giám định sư đã nói tiếp: “Bất quá phòng đấu giá chúng ta có thể thu mua, ngài cứ ra giá đi!”

“Ba mươi nguyên thạch một khóa!” Lâm Khiếu Đường nghĩ một chút rồi nói.

Giám định sư nhìn lại mấy viên dược hoàn trong tay, cân nhắc nói: “Hai mươi lăm nguyên thạch một khóa. Nếu được thì chúng ta lập tức giao dịch, còn nếu cảm thấy giá cả này không hợp lý, vậy thỉnh tiên sinh cầm lại đi thôi.”

Lâm Khiếu Đường khoát tay, nói: “Giao dịch luôn.”

Tiếp nhận bảy mươi lăm khóa nguyên thạch, Lâm Khiếu Đường vung tay cất vào trong giới chỉ lưu trữ. Lúc này, từ trong một căn phòng, một nữ tử ăn mặc khiêu gợi chợt bước ra. Nếu nói Tô Thiển Thiển gọi cảm một cách yêu mị, thì nữ tử này lại gọi cảm một cách nóng bỏng.

Nhất thời ánh mắt mọi người trong phòng kiểm định đều không tự chủ tập trung hết lên người nữ tử vừa mới xuất hiện kia.

Một bộ áo da bó sát ôm chặt lấy thân thể tuyệt mỹ, đường cong cơ thể hình chữ S kiều sa, khiến cho mọi người không khỏi run rẩy nhẹ nhàng. Cổ áo mở rộng, phía trước ngực có một đường xẻ dọc, bên dưới lớp áo là một cặp to tròn nở nang, dựng thẳng hung hiểm, không khỏi khiến cho mọi người lo lắng nơi đó tùy thời có thể bung ra, đồng thời cũng có chút chờ mong cho nó bung ra.

Cái eo thon nhỏ, cặp mông to tròn đồng dạng được lớp áo da màu đỏ hồng ôm sát, lộ ra vẻ mê hoặc lòng người. Cặp đùi thon dài, trắng muốt nửa che nửa hở bên dưới tà áo xẻ sát lên đến mông, mỗi khi nàng cất bước, tà áo tung bay lên, như ẩn như hiện, càng khiến cho mọi người phải xao xuyến.

“Xin chào tiểu thư, ta là người chủ trì tràng đấu giá tiếp theo, xin mời ngài đưa ra vật đấu giá để ta kiểm tra.” Trên mặt mỹ nữ nóng bỏng kia hiện lên một nụ cười ngọt ngào mê người, đi đến bên cạnh Tô Thiển Thiển, hết sức lễ phép nói.

Để mặc Tô Thiển Thiển cùng với mỹ nữ kia hạ giọng to nhỏ với nhau, Lâm Khiếu Đường bất động thanh sắc lấy trong người ra một cái quyền trục nhỏ, đưa đến trước mặt Giám định sư, nói: “Kiểm tra giúp ta một chút, xem cái này có đủ tư cách đem ra bán đấu giá hay không.”

Nhìn thấy gã thiếu niên ngay cả ăn mặc cũng không có bất cứ phẩm vị gì, hơn nữa khi này hắn còn đưa ra ba khóa dược hoàn cũng không có giá trị gì, đối với khách nhân như vậy, giám định sư cũng không có nhiều hứng thú cho lắm.

Có chút ý tứ đón nhận cái quyền trục nhỏ kia, định bụng tùy tiện liếc mắt nhìn sơ một cái rồi trả lại liền.

Thế nhưng đến khi giám định sư tiếp nhận cái quyền trục kia xong, lập tức cả kinh kêu lên: “Nhân giai đề cấp vũ kỹ quyền trục!”

Tất cả các giám định sư còn lại trong phòng, cùng với một ít khách nhân đều đem vẻ mặt khinh thường nhìn lại, thậm chí còn có không ít người không có ý tứ nhìn thẳng lại, muốn xem thử bộ dáng của vật phẩm nằm trong tay gã giám định sư vừa mới quát to kia.

80. Chương 79: Nạp Lan U.

Lâm Khiếu Đường thật muốn đem hắc đập cho một trận tới bởi, hắc hết lên như thế để làm gì?

“Các người không phải đều thu mua hết sao? Ta muốn bán trực tiếp cho các người.” Lâm Khiếu Đường thương lượng.

“Bán cho chúng ta?” Giám định sư một lần nữa bị đả kích, sao lại có người bán một cao giai bí tịch dễ dàng như vậy.

Nữ tử nóng bỏng kia bị lời nói của Giám định sư hấp dẫn chú ý tới. Đến cầm quyển trục lên nhìn qua một chút. Nụ cười diễm đạm trên gương mặt hơi khựng lại, kinh ngạc nhìn gã thiếu niên trước mắt.

Nữ tử nóng bỏng đang cố gắng tìm kiếm trong mắt vị thiếu niên này một điều gì đó. Nhưng ngoại trừ ánh mắt thông minh lanh lợi, nàng cũng không phát hiện ra điều gì khác.

“Người định bán bao nhiêu?” Hỏa bạo nữ tử sáng khoái hỏi.

Lâm khiếu đường vươn hai ngón tay phe phẩy, không nói gì.

“Hai vạn! Được, không thành vấn đề, giao dịch!” Nữ tử nóng bỏng có vẻ hơi vội vàng nói.

Đáng giá như thế sao? Lâm Khiếu Đường vốn là muốn bán hai nghìn. Theo kinh nghiệm Vũ kỹ cơ bản dưới đệ tứ giai cũng có thể dùng tử tinh tệ giao dịch. Ngũ giai cũng chỉ có thể sử dụng nguyên thạch giao dịch, chênh lệch nhiều lắm cũng chỉ một nghìn khối. Vì thế cuốn này chắc chênh lệch cũng chỉ hai nghìn ba nghìn.

Không ngờ đối phương mở miệng ra đã là hai vạn, dường như lại giao dịch rất vội vã, điểm này rất khả nghi. Lâm Khiếu Đường ánh mắt chợt lóe lên: “Không, ta nói chính là hai mươi vạn!”

Giám định sư trừng mắt nói, “Vậy người chẳng phải giết người a!”

Nữ tử nóng bỏng dơ tay ngăn cản Giám định sư tiếp tục nói, cân nhắc một chút nói: “Hai mươi vạn hơi nhiều. Phòng đấu giá cũng không cần thứ giá trị cao như thế. Nhiều nhất chỉ là năm vạn, bán đấu giá giỏi lắm cũng chỉ được bảy tám vạn mà thôi. Lúc này người muốn bán chắc hẳn đang rất cần mua Nguyên thạch. Năm vạn là số tiền nhiều nhất ta có thể đưa cho người, có muốn nhiều hơn cũng không được. Nếu người không đồng ý, vậy người chỉ có thể đem đi đấu giá, hoặc cầm về.”

Tô Thiển Thiển ở một bên tròn mắt nhìn Lâm Khiếu Đường. Không biết hắc lấy đâu ra quyển Vũ kỹ này, thoát nhìn bên ngoài thì hắc có vẻ là một thiếu niên thật thà chất phác nhưng có lẽ trên người hắc còn cất giấu rất nhiều bí mật.

Lâm khiếu đường ra vẻ đắn đo một hồi lâu mới gắng gượng nói: “Thôi được, nếu người đã đưa tiền mặt ngay, năm vạn thì năm vạn!”

“Tốt, mời theo ta đến!” Nữ tử nóng bỏng vẫy tay nói.

Đi theo nữ tử nóng bỏng này tiến vào căn phòng trang trí rất thanh nhã, cổ kính rất có ý vị. Vừa bước vào phòng nữ tử liền lấy ra một chiếc trữ vật giới chỉ và một chiếc thẻ bài màu vàng, trên mặt thoáng lộ ra nụ cười vô ý, nói: “Trong này vừa đủ ngũ vạn, người xem qua đi. Ngoài ra, mọi người khi giao dịch với phòng đấu giá vật phẩm có giá trị trên một vạn nguyên thạch, đều sẽ tự động thăng cấp thành hội viên hoàng kim. Tấm thẻ bài này chỉ cần rút vào một ít nguyên thức là có thể dùng. Nhưng về sau, trừ người ra, kẻ nào cố ý trộm thẻ bài thì nó sẽ tự động biến mất. Hội viên hoàng kim có thể tùy ý ra vào tất cả ba cấp đấu trường của Hoa U. Hơn nữa còn dành được những quyền ưu tiên nhất định. Còn một số chế độ ưu đãi khác, chỉ cần thường xuyên đến Hoa U tự nhiên người sẽ biết.”

Lấy toàn bộ năm vạn nguyên thạch trong giới chỉ đó chuyển sang của mình. Lâm Khiếu Đường cầm tấm thẻ bài ngắm nghía một hồi, rồi áp bàn tay vào. Tấm thẻ bài biến mất không dấu vết.

Thấy thiếu niên có vẻ rất hứng thú khi trở thành hội viên Hoàng kim. Lúc này nữ tử nóng bỏng mới vươn cánh tay nhỏ nhắn thon dài vui vẻ cười nói: “Hoan nghênh trở thành hội viên Hoàng kim Hoa U Cốc. Sau này nếu có yêu cầu gì cứ gặp ta. Ta là hội trưởng hội đấu giá Hoa U tại Tân La thành, Nạp Lan U!”

Lâm Khiếu Đường ý tứ đưa tay ra bắt, cũng không tự giới thiệu bản thân mình. Mặc dù rất bất ngờ với thân phận của vị nữ tử nóng bỏng gợi cảm này, nhưng cũng không thể hiện vẻ gì trên khuôn mặt.

Nhìn thiếu niên lãnh đạm rời đi. Trên gương mặt tròn trịa mịn màng của Nạp Lan U khẽ hiện lên vẻ băn khoăn. Miệng hé mở để lộ ra đôi má lúm đồng tiền xinh xắn.

Một nhân vật có thể cầm một quyển cao giai vũ kĩ đem bán tuyệt đối không phải người bình thường. Nhưng dù Nạp Lan U có cố gắng lục lọi trong ký ức cũng nghĩ không ra Tân La thành có người nào có khả năng như thế.

Cây lam dương thảo bốn trăm năm tuổi của Tô Thiển Thiển, cuối cùng cũng được một nhà buôn dược liệu mua với giá bốn nghìn sáu trăm nguyên thạch, phòng đầu giá thu lại ba trăm nguyên thạch phí giao dịch.

“Tiểu Đường Đường, có thể cho ta mượn ba nghìn nguyên thạch không?” Tô Thiển Thiển cất giọng ngọt ngào nhìn Lâm Khiếu Đường. Cả người gần như dính sát đến bên người hắn.

Lâm Khiếu Đường đột nhiên cảm thấy nổi hết da gà, nữ nhân này nhìn đi nhìn lại cũng phải lớn hơn mình mười tuổi, lại có thể chơi được chiêu này, thật sự là chịu không nổi. Hắn nhanh chóng rút ra ba nghìn nguyên thạch từ trong trữ vật giới chỉ.

Đối với những thái độ của Tô Thiển Thiển, Lâm Khiếu Đường càng ngày càng có cảm giác kì lạ. Cũng đã từng suy nghĩ phỏng đoán về thân phận của người này. Nhưng có điều, nửa năm qua nữ nhân này đối với mình cũng không có ác ý gì, cũng chỉ quan hệ theo kiểu đôi bên cùng có lợi mà thôi.

Lâm Khiếu Đường phải thừa nhận, song tu cũng mang đến lợi ích rất lớn cho mình. Nếu không phải như thế, dựa vào khả năng của bản thân thì trong nửa năm cũng không thăng tiến nhiều như vậy. Tuy thời gian gần đây tốc độ của bản thân và cả Tô Thiển Thiển cũng trở nên chậm như sên, nhưng so với tự bản thân mình thì cũng khá hơn rất nhiều.

Rốt cuộc, Tô Thiển Thiển lấy bảy nghìn nguyên thạch mua hai viên hạ giai nhị phẩm tăng nguyên đan ở trong tay một vị trung niên. Để tiêu hóa được lực hai viên đan dược này, ít nhất nàng cũng phải sử dụng thời gian hơn nửa năm.

Lâm Khiếu Đường tươi cười nhìn Tô Thiển Thiển, dùng ngữ khí rất ôn hòa nói: “Ba nghìn nguyên thạch, không tính bảy ngày trước. Cứ chậm một tháng là tăng năm mươi nguyên đan tiền lãi!”

“Cái gì? Còn muốn lấy lãi!” Tô Thiển Thiển sững sốt, hiển nhiên biết Lâm Khiếu Đường là vui đùa, tức thì quyển rũ cười một cái, ngọc thủ nhẹ nhàng đặt trên vai Lâm Khiếu Đường, bờ môi đỏ mọng ôn nhu cơ hồ chạm cái lỗ tai, hương thơm như lan tỏa ra, nói: “Tiểu đường đường, tỷ tỷ với người quen như vậy, vừa lại cùng nhau ở lâu thế, lợi tức này có thể miễn đi! Người biết tỷ tỷ rất nghèo a.”

Lâm Khiếu Đường không chịu nổi đưa tay ngăn cản Tô Thiển Thiển, nắm chặt chiếc eo thon nhỏ, quý quái cười nói: “Miễn lợi tức cũng có thể, lấy thân bù lại đi sao!”

Tô Thiển Thiển theo tiềm thức đẩy Lâm Khiếu Đường, nhưng rất nhanh lại ý thức được chính mình trúng kế, lập tức đi gần tới, nhẹ nhàng cười: “Thích tỷ tỷ sao! Nói sớm đi, tỷ tỷ đáp ứng người, chỉ cần chờ tỷ tỷ trùng quan xong, người muốn như thế nào đều theo người!”

Hừ, đợi được khi đó, còn không đem lão tử một cước đá văng, Lâm Khiếu Đường trên tay căng thẳng, giữa hai người cuối cùng có một khe hở cũng biến mất.

Ôm thân thể mềm mại, Lâm Khiếu Đường gần như đang chạm môi vào chiếc tai nhỏ bé thơm phức, nhẹ giọng nói nhỏ: “Coi như hết, tiểu đệ chờ không được lâu như vậy, để cho ta nhìn người một chút, tất cả lợi tức cũng triệt tiêu, nói cách khác thật không có gì hay, ta nếu không cao hứng thì rất có thể mất tích vài tháng a!”

“Người.....” Tô Thiển Thiển rốt cuộc ngượng trang không được, tức giận đến nói không ra lời đẩy ra Lâm Khiếu Đường, nâng tay muốn đánh.

Lâm Khiếu Đường không tránh vẻ mặt thông dong nhìn nàng, trong ánh mắt rõ ràng đang nói, có can đảm người đánh xem!

Thấy Tô Thiển Thiển tức giận đến không được, Lâm Khiếu Đường trong lòng lại vui sướng không thôi, đem oán khí nửa năm qua đều phát tiết ra tuy nói là lợi dụng lẫn nhau, nhưng tổng thể nhìn lại thì vẫn là chính mình có hại.

Hít một hơi thật sâu, khoa trương ôm lấy cánh tay thon dài nhu nhuyến kia, Lâm Khiếu Đường vẽ mặt rất hưởng thụ: “Tỷ tỷ mùi thơm của cơ thể vĩnh viễn đều tốt như vậy, dù thấy nửa năm vẫn cảm giác được hương thơm ngát vô cùng.”

“Người không sợ sau khi ta trùng quan thành công, giết người?” Tô Thiển Thiển thái độ kiêu mị nói.

81. Chương 80 : Dẫn Hồn Trạc.

“Hồn dương thể ngàn năm cũng khó gặp được một người, người bỏ được sao?” Lâm Khiếu Đường tự tin nói ra một câu, bỏ lại Tô Thiển Thiển quay trở về.

Tức giận một hồi, Tô Thiển Thiển lại vui vẻ mỉm cười : “Thật sự nhìn không ra tiểu tử này chưa đến mười tám tuổi !!”.

Phân bộ Hoa U tại Tân La thành, bên trong một gian phòng bài trí rất kì lạ, cánh tay trắng hồng của Nạp Lan U lẳng lẳng đặt lên một quyển trục trên bàn, ngồi đối diện là một vị lão giả tóc bạc trắng, khuôn mặt hiền lành.

“Trường Không tiên sinh, quyển nhân giai vũ kĩ này thật sự không có cách nào tra được xuất xứ sao?” Thắc mắc của Nạp Lan U vẫn chưa tìm được giải đáp, đôi Nguyệt Nha loan mi (đôi mi như vầng trăng khuyết) xinh đẹp đến cực điểm khẽ nhíu lại.

Sau khi lão giả lật quyển trục ra xem xét một lần nữa, lực bất tòng tâm nói: “Với kinh nghiệm nhiều năm của lão phu, không hề có một chút ấn tượng nào, có lẽ là bí pháp của môn phái xa xưa nào đó không được đưa vào chính tông nhất lưu không chừng.”

Nạp Lan U thở dài khả ái, ngón trở xanh nhạt sờ cằm nhẹ nhẹ: “Ngay cả Trường Không tiên sinh không gì không biết, vậy mà không tìm ra xuất xứ, vậy chỉ có thể khẳng định là không có xuất xứ, chẳng lẽ lại là một loại vũ kĩ mới?”

Trường Không tiên sinh lắc đầu nói, “Những lão yêu quái có thể tự sáng tạo ra vũ kĩ, cả Hiên Viên quốc liệu tìm ra ra được mấy người, hơn nữa mỗi người đều si vô như mạng, nếu có sáng chế ra một bản vũ kĩ mới, mấy lão cũng không thể tùy tiện lấy ra bán, càng khó có khả năng rơi xuống tay một thiếu niên vô danh.”

“Nói như vậy tại sao hẳn có thể có bản cao giai vũ kĩ này chứ?” Trong lòng Nạp Lan U lại thêm vài phần tò mò.

“Có lẽ là hẳn có được trong sơn dã hoang lâm nào đó, cảm giác được đối chính mình không có tác dụng gì nên mang bán kiếm một chút tài phú.” Trường Không tiên sinh không xác định nói.

“Ai, thật sự là không ngờ tới a, sau này có lẽ nên tiếp xúc với Lâm gia nhiều một chút, thiếu niên này đúng là kì quái, làm mười lăm năm phế tài, hai năm trước đột nhiên Nhất Phi Trùng Thiên, tuy rằng so với các đệ tử của danh môn đại phái còn một chút khoảng cách, nhưng trong một tiểu gia tộc coi như là một kỳ tài đi, dù sao tán nhân tu luyện so với môn nhân trong môn phái thực sự là khó khăn hơn nhiều lắm.” Nạp Lan U đột nhiên cảm khái.

Trường Không tiên sinh khẽ gật đầu, “Thiếu niên này bị mai một trong cái tiểu gia tộc này quả thật đáng tiếc, nếu là tại đại gia tộc mà nói hẳn hẳn là được một môn phái không tồi nhận vào làm đệ tử chính thức.”

Nạp Lan U nhàm chán gầy gầy quyển trục, “Nếu tới danh môn đại phái mà nói, tư chất thiếu niên này chỉ là tạm được mà thôi. Được rồi, Trường Không tiên sinh, sao ngài lại tự nhiên đến chỗ ta xem xét, ngài đừng nói là chỉ đến thăm ta nha!”

Trường Không lão giả a a cười, vuốt vuốt chòm râu nói: “Nạp Lan tiểu thư luôn luôn không nhân rồi a, lão phu đến lần này là để truyền lời.”

Tinh thần Nạp Lan U lập tức tỉnh táo, hai mắt tỏa sáng nói: “Cấp trên có nhiệm vụ trọng đại?”

“Nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ!” Thiên Không tiên sinh từ từ nói.

“Nói mau đi, nói mau đi!” Nạp Lan u giống như đứa trẻ làm nũng ngoe nguẩy cánh tay, Trường Không tiên sinh chỉ a a cười.

“Hảo hảo hảo, ta nói, ta nói, đừng động nha người cứ trêu đùa lão đầu này, thân lão đầu ta khớp xương đã muốn rã rời.” Trường Không tiên sinh rất nhanh đầu hàng, nói tiếp: “Nhiệm vụ lần này các phân bộ đều nhận được tin tức, phải tìm kiếm Long Hiên công chúa đã mất tích nhiều năm!”

“A! Sao lại tìm người cơ chứ!” Nạp Lan U vừa mới nâng tinh thần lên lại hạ xuống, ngón trỏ điểm điểm cảm nói, “Long Hiên công chúa không phải đã mất tích từ hai mươi năm trước hay sao, trước kia cũng không kiêng nể tìm kiếm một thời gian, cơ hồ làm cho cả Hiên Viên quốc rối loạn cũng không tìm được một ngọn tóc, hiện giờ sao lại đột nhiên muốn tìm?”

Trường Không tiên sinh híp mắt nói, “Nguyên do trong đó, Nạp Lan tiểu thư chỉ có thể đi hỏi hoàng thượng, lão phu cũng không biết a!”

Nạp Lan U xem thường nói, “Bù nhìn đó? Trong mắt phàm nhân thì là kẻ có quyền lực to lớn, nhưng chỉ cần người tu luyện, tu đạo giả nhìn không vừa mắt, tùy thời có thể cho hấn cút đi, mà không may cũng có thể nhẹ nhàng bóp chết, việc này xác định chắc chắn không có liên quan gì tới hấn hay không?”

Trường Không tiên sinh chỉ cười mà không nói, Nạp Lan U uể oải duỗi lưng, lại ghé vào bàn, lẩm bẩm nói, “Hảo khốn kiếp!”

Vẻ tươi cười vừa thu lại, Trường Không tiên sinh thức thời đứng dậy, rất cung kính nói : “Lão phu không quấy rầy Nạp Lan tiểu thư nghỉ ngơi, cáo từ!”

“Đi thông thả!” Đôi mắt Nạp Lan U dừng lại trên quyển trục, hữu khí vô lực nói ra mấy chữ, ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn Trường Không tiên sinh một cái, lão giả cẩn thận lui đi ra ngoài.

Trường Không tiên sinh vừa rời khỏi, từ bên trong nội ốc một thanh niên mặc hoàng sam đi ra, sắc mặt cứng nhắc bước đến bên cạnh Nạp Lan U, ánh mắt có chút mệt mỏi.

Nạp Lan U lười biếng đứng dậy bước ra ngoài, thuận tiện đem quyển trục nọ nhét vào trong tay thanh niên: “Người cầm lấy tu luyện, đối với ta cũng không có tác dụng gì, mặc dù không phải là vũ kỹ cao thâm ảo diệu, nhưng đối với bản thân người cũng có chỗ tốt, huống hồ vũ kỹ này cũng có không ít chỗ tinh diệu.”

Thanh niên may mắn cầm quyển trục quay trở lại nội ốc!

Lúc này trong phòng lại vô tình truyền đến tiếng Nạp Lan U than vãn: “Cuộc sống thật nhàm chán a, cả ngày ta đều cùng một khúc gỗ nói chuyện.”

Ba tháng sau, Tân La thành, Hoa U phân bộ, phòng đấu giá, lấy tám vạn năm nghìn nguyên thạch đấu giá một quyển nhân bậc hạ cấp vũ kỹ ----- ảnh phá!

Lâm Khiếu Đường cười nhạt, luyện chế bản vũ kỹ này, tuy là tốn không ít công phu, nhưng đối hấn mà nói cũng là từ trên tay người khác lấy được, cơ bản thất bại hai mươi lần là có thể thành công một lần, hao tổn chút thời gian mà thôi.

Nhưng một lần thành công là có thể mang đến sáu vạn thu vào, nghề nghiệp luyện kỹ sư này quả nhiên có tiền đồ.

Ảnh phá, kì thật là lúc Lâm Khiếu Đường nhàm chán, sử dụng tầng thứ nhất vũ kỹ ảnh thứ của lão Tam Tử và cơ bản công pháp phá mộc chuồng kết hợp mà thành, nhiều nhất cũng chỉ có thể tính là nửa cao giai vũ kỹ, nếu là thứ tốt, Lâm Khiếu Đường đã sớm để dành cho chính mình luyện.

Bất quá, bị Hoa U kiếm đi hai vạn năm nghìn nguyên thạch, vẫn làm cho Lâm Khiếu Đường đau đứt thít một phen, sau này làm giao dịch vẫn là phải kiên nhẫn a.

Ba tháng thời gian ngay cả gãy xương cũng có thể nối liền, mấy tên hư hỏng Lý Phong và La Chính Dương, bị giữ phơi nắng hơn ba canh giờ, trực tiếp bỏ đi gần nửa cái mạng, tuy nhiên nói là gần mất đi nửa cái mạng, nhưng ba tháng thời gian cũng cũng đủ bọn họ hoàn khí lại.

Nếu không có gia phó sợ gặp chuyện không may, báo cáo trưởng lão viện, mấy tên du côn này sợ rằng đã phải làm cái cọc người cả đời.

Trưởng lão viện truy cứu việc này, đang tra tìm nguyên nhân hậu quả, vốn đang muốn nghiêm trị vài tên gia phó, thuận tiện sẽ dạy dỗ nhị tiểu thư một chút, nhưng khi sự kiện Lâm Khiếu Đường xuất hiện, vô luận vài tên du côn kêu oan như thế nào, trưởng lão viện đều lấy lý do đang cần thời gian tra xét, từ chối hết thấy.

Vài tên “trẻ hư” nào chịu buông xuôi, lập tức yêu cầu cao gia đình phái đến vài tên cao thủ, mấy tên này đều là quý tử trong nhà, có cầu hiển nhiên nhất định được đáp ứng, qua vài ngày đám bộ hạ vẫn đi phía sau mấy tên hỗn đản lại có thêm mười mấy người, trong đó có không ít cao thủ.

Nhưng mang theo cao thủ tìm khắp Lâm gia thậm chí Tân La thành, vài tên bại hoại vẫn không tìm được tên nông dân và đám gia phó tuần nam tuần nữ.

Một thời gian khá lâu, cũng chỉ có cách dừng lại, mà Lý Phong lại thành đối tượng chủ yếu cho Lâm Vũ Nhân chọc ghẹo.

Chuyện này kể cuối cùng được lợi là Lâm gia, mấy tên hỗn đản mang đến cao thủ hoặc có hoặc không cùng Vương gia phát sinh một ít nhỏ nhỏ xung đột, gián tiếp gia tăng cho Lâm gia chút thực lực.

Trong lúc này, Lam Dương Tiên Tử Tô Thiển Thiển lần đầu tiên trùng quan, lấy kết quả thất bại mà chấm dứt, nội thai nhúc nhích một chút, mà nội anh một điểm báo hiệu cũng không có.

Càng không xong chính là thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, bởi vì lúc trùng quan, Tô Thiển Thiển có điểm nóng lòng cầu thành, động tới nội hỏa, mà nàng tu luyện lại là lam dương thiên hỏa trong cửu dương chân hỏa, vì thế nội hỏa tự nhiên đã thiêu lại càng bùng phát, từ đó đâm ra loạn.

Nếu không phải Lâm Khiếu Đường kịp thời hút đi đại lượng nội hỏa tích trữ bên trong cơ thể Tô Thiển Thiển, cô nàng này sợ là muốn mất đi nửa cái mạng, tu vi cũng sẽ theo đó mà giảm đi.

Lâm Khiếu Đường ra tay cứu giúp không phải thương hương tiếc ngọc, mà sự thực là chính bản thân cũng bị tai họa!

Trong thời gian song tu, tiên thiên nội anh của Lâm Khiếu Đường cơ bản đều phải ở trong cơ thể Tô Thiển Thiển, nếu nàng xảy ra chuyện, hẳn tất nhiên cũng sẽ gặp nạn.

Tô Thiển Thiển sở dĩ có thể đem tiên thiên nội anh của Lâm Khiếu Đường dẫn độ đến trong cơ thể chính mình để phụ trợ tu luyện, chủ yếu là nàng dựa vào lực ngọc thủ trạc trên cổ tay --- dẫn hồn trạc.

Tẩu hỏa nhập ma, thiếu chút nữa làm cho Lâm Khiếu Đường lâm vào cảnh gian dân

82. Chương 81 : Thịnh Lâm Phiên?

Hơn nữa song tu đề cao tốc độ tu luyện đối với chính mình thực sự có không ít chỗ tốt, Lâm Khiếu Đường lập tức viện thủ thêm vào, hút đi nội hỏa mất khống chế trong cơ thể Tô Thiển Thiển.

Bởi vì hấp thu nhiều phệ được độc đan, đối với bài tiết độc lực, lực phá hoại, Lâm Khiếu Đường có đủ tin tưởng về sở trường.

Đối với Tô Thiển Thiển mà nói nàng rất khó bài tiết nội hỏa hỗn loạn, nhưng tới tay Lâm Khiếu Đường lại có thể tùy tiện một cước đá chúng ra bên ngoài cơ thể, không cách nào tiếp tục làm loạn.

Lâm Khiếu Đường nhân họa đắc phúc, thói quen bài tiết độc đan phệ hư lực đồng thời hấp thụ tinh hoa trong đó, không nghĩ tới đối với việc này dùng chiêu số đồng dạng cũng có hiệu quả, đem bộ phận nội hỏa tinh hoa hấp thu cho mình, nguyên lực đại tăng, một lần hấp thu liền đột phá đại quan cực lớn.

Tô Thiển Thiển đổ mồ hôi đầm đìa, như gặp mưa to tầm tã, bộ quần áo đơn bạc trên người gắt gao dính chặt vào thân thể mềm mại, đường cong mê người lộ liễu là không thể nghi ngờ, dung nhan yêu mị của nàng ửng đỏ, trên đôi môi anh đào có điểm hanh khô.

Khi Tô Thiển Thiển vừa mới tẩu hỏa nhập ma ý thức trong lúc hoảng hốt có chút lệch lạc, thiếu chút nữa không chế không được bản thân, tình huống hiện tại có vẻ tốt lên không ít, cảm kích nhìn thiếu niên đối diện nói, “Cám ơn!”

“Trùng quan quá nhanh, nếu không phải ta không sợ nội hỏa, người lần này sợ là dữ nhiều lành ít, nặng thì tàn phế, nhẹ thì tu vi suy giảm, ít nhất cũng bị hạ xuống đến sĩ bậc trung đoạn, nếu thật sự là như thế, thành quả tu luyện của người trong đoạn thời gian này, toàn bộ đều uống phí.” Lâm Khiếu Đường cực lực khắc chế dục hỏa thoát ra từ nội hỏa, ánh mắt nóng bỏng nhìn thân thể mềm mại nói.

Không biết vì sao Lâm Khiếu Đường cảm giác miệng khô lưỡi khô, bộ vị đan điền ấm nóng, trống ngực có chút nhanh hơn.

Tô Thiển Thiển suy yếu cười, hơi lộ ra vẻ lo lắng, con người đen hơi hơi nhảy lên, “Không nghĩ tới, người vẫn vô cùng quan tâm tỷ tỷ!”

Lúc này cư nhiên còn có thể hí lộng phong tình, nữ nhân này quả nhiên không cứu nổi, dục hỏa trong người Lâm Khiếu Đường lại bị khiêu khích bùng lên mạnh mẽ, trong lòng mơ hồ có chút thích thú nhìn Tô Thiển Thiển dưới trạng thái loại này, thậm chí muốn chòm tới, nàng hiện tại không hề có sức phản kháng.

Chuyện gì xảy ra? Lâm Khiếu Đường muốn thoát khỏi dục vọng không ngừng xâm nhập trí óc, mỗi lần sắp thành công đều bị nữ nhân này tùy tiện một cái động tác hoặc một câu nói khiến cho phí công nhọc sức.

Vì hấp thu nguyên khí, trong lúc tu luyện Tô Thiển Thiển ăn mặc mỏng manh hơn bình thường, trừ bỏ áo lót trong cùng, bên ngoài bình thường chỉ phủ thêm một kiện trù đoạn y hơi mỏng, trừ y một khi dính nước, lập tức biến thành tình trạng trong suốt.

Mà ngay cả áo lót phần hồng sắc khi bị mồ hôi thấm ướt thì tác dụng che lấp cũng giảm thấp hiệu quả hơn rất nhiều, dính áp vào trước ngực buộc vòng quanh bộ ngực hoàn mỹ, đường cong đầy đặn, hai khối anh đào nho nhỏ nghịch ngợm đột nhiên hiện ra.

Đôi đùi ngọc bạch thon dài bắt chéo cùng một chỗ, mượt mà đầy đà cảm giác khiến cho người ta chỉ muốn đi tới cắn một miếng, quả thật là làm con người ta không chịu nổi, mà kiều đồn dưới y phục ẩm ướt trông có vẻ đặc biệt mê người.

Mồ hôi ở trên mặt nàng tựa như một làn sóng tầng tầng lớp lớp, mông lung cùng lơ lửng tuyệt diệu đồng thời xuất hiện hấp dẫn như vậy làm cho người ta cảm thấy thần hồn điên đảo.

Mỹ nữ đồ tuyệt diệu như vậy, quả thực làm cho người ta có ý nghĩ phạm tội!

Mới vừa thôn phệ nội hỏa khiến cho thân thể nóng lên, Lâm Khiếu Đường nuốt nuốt nước miếng một tay không thể khống chế sờ soạng đi tới.

Tô Thiển Thiển tựa hồ phát giác dị động trong mắt Lâm Khiếu Đường, thân thể manh mai yếu diệu vẫn như cũ phong tình vạn chủng, mang theo một tia tự giễu trong giọng nói :“Đây là cái gì ánh mắt? Không nhìn được vẫn là nhìn không được? A a, tỷ tỷ hiện tại ngay cả khí lực cũng không có, chỉ có thể do người hành động còn chờ cái gì đây?”

Lâm Khiếu Đường tự nhận không phải chính nhân quân tử, nhưng cũng không phải là tiểu nhân lợi dụng bỏ đá xuống giếng, thừa lúc người ta gặp nguy. Hắn không phải liễu hạ huệ nhưng cũng không phải là cầm thú.

Trong mắt nữ nhân này rõ ràng mang theo một tia đùa cợt, loại này đùa cợt làm cho đầu óc Lâm Khiếu Đường không khỏi có ý nghĩ khinh bạc, cơ hồ muốn chạm vào đôi nhũ phong nhuyễn ngọc kia, đột nhiên tay hắn dừng lại, đầu luyện tâm pháp nhanh chóng vận chuyển, đem nội hỏa vô dụng còn sót lại toàn bộ đẩy ra bên ngoài cơ thể, nhiệt độ nhất thời hạ thấp không ít, đồng tử thu lại, khôi phục bình tĩnh.

Tô Thiển Thiển thở phào một hơi, Lâm Khiếu Đường lại càng thở phào một hơi, lão tử thiếu chút nữa bị dụ gian, thật sự là cứu người mà không thu được điểm gì tốt

Thấy Lâm Khiếu Đường thu tay lại, Tô Thiển Thiển lại rất hưng phấn, tựa hồ phát giác trong mắt thiếu niên lộ ra khiếp ý, mượn gió bẻ măng nhếch nhếch bộ ngực lên :“Đến a, do dự cái gì, đối với một người vừa mới tẩu hỏa nhập ma, một thương cảm nữ nhân, hiện tại một điểm khí lực cũng không có xuống tay đi chứ, đàn ông các ngươi không có một người tốt, cả ngày nghĩ tới chuyện hoang dâm vô độ! Muốn bị tâm ma không chế sao!”

Lâm Khiếu Đường vốn đã khôi phục thanh tỉnh, định đi ra ngoài hít thở không khí, thấy nàng nói như thế, trong lòng tức giận vô cùng, thiên a, lão tử ghét nhất bị nữ nhân nói những lời này.

“Nam nhân không có một người tốt?” Cả ngày nghĩ tới chuyện đó, cũng có gì sai? Còn không phải là vì duy trì chủng tộc hay sao chứ? Lâm Khiếu Đường thâm ngụy biện.

Thấy không có động tĩnh, ánh mắt trong suốt của Tô Thiển Thiển đung đưa linh động, nhìn bộ dáng thiếu niên cây ngay không sợ chết đứng tiếp tục nói :“Đến a, như thế nào không tới, ngươi sợ cái gì? Ta còn không sợ, ngươi sợ cái gì? Khi dễ thiếu nữ, không phải chuyện mà các đại nam tử hán bọn ngươi thường xuyên làm sao?”

Nữ tử cùng đại nam tử hai từ này, Tô Thiển Thiển nhấn mạnh, phi thường cường điệu nói ra, rõ ràng là đang nói khích, muốn cho Lâm Khiếu Đường sinh ra xấu hổ, tức tối mà rời đi.

Nếu như Lâm Khiếu Đường thật là một tên thuần khiết thiếu niên chưa va chạm việc đời mà nói, Tô Thiển Thiển tám chín phần mười sẽ thành công nói cho đối phương chạy mất, đáng tiếc Lâm Khiếu Đường hán không phải, nếu như nói về chân thật tuổi tác mà so sánh, Tô Thiển Thiển so với hắn phải ít hơn hắn mười mấy tuổi.

Một cổ tức giận xông lên tận óc, Lâm Khiếu Đường thật sự nổi giận a, nữ nhân này thật không biết tốt xấu sao? Lão tử sợ ngươi sao? Mẹ kiếp, cái này gọi là lý trí a!

“Đừng tới? Tỷ tỷ cũng không có sức lực cùng ngươi như vậy ngô.....”

Tô Thiển Thiển nói còn chưa nói hết, hai bên má đã bị hai tay ôm lấy, đôi môi đỏ mọng khê nhếch lên, cái miệng nhỏ bị hai phiến môi dày bá đạo bao trùm lấy, nho nhỏ cái lưỡi thơm tho còn chưa kịp ẩn giấu đã bị một cái lưỡi mềm dầy đưa đưa lại, tiếp theo lồng ngực bị hung hăng bóp nhẹ một phen.

Cả quá trình giằng co hơn mười giây, đang lúc Tô Thiển Thiển kinh ngạc nhìn hắn mang theo ánh mắt thắng lợi rời đi, chính mình lại nở nụ cười khổ, bất quá rất nhanh nụ cười nhàn nhạt chuyển biến thành phiền muộn, có lẽ còn có một tia vui mừng khó có thể hình dung.

Vuốt vuốt bên môi, thanh âm ôn nhu nhẹ của Tô Thiển Thiển phát ra mà chính chỉ có mình nàng nghe thấy :“Cám ơn!”

Lâm Dương Thiên Hỏa thuần dương nhưng lại chí âm, khi tẩu hỏa nhập ma sinh ra nội hỏa, trong đó ẩn chứa âm dương giao hòa chi lực mãnh liệt đủ để nhiễu loạn tâm thần, do luồng lực này sinh ra dục hỏa, so với phục dụng xuân dược cũng không khác nhau nhiều lắm, nó đủ làm cho tâm trí mê loạn.

Nội hỏa cơ hồ đều được Lâm Khiếu Đường hút đi, Tô Thiển Thiển không khỏi lo lắng đối phương không khống chế được tâm thần, muốn dùng ngôn ngữ kịch liệt thanh tỉnh đối phương, trong lòng dị thường khẩn trương cũng không có ôm hy vọng gì nhiều, cũng chỉ là muốn giãy dụa một phen, nếu là không được thật sự bị khinh bạc, Tô Thiển Thiển đã làm tốt công việc chuẩn bị.

Trên người Tô Thiển Thiển mặc dù đã không còn khí lực, nhưng nàng còn có một kiện pháp bảo không cần nguyên lực cũng tự động phát ra, đây là đòn sát thủ của nàng, không tới vạn bất đắc dĩ sẽ không lấy ra, chỉ cần Lâm Khiếu Đường một khi mất đi khống chế Tô Thiển Thiển sẽ bật người liều mạng.

Nhưng là, Tô Thiển Thiển cũng không biết, nội hỏa kì thật đối Lâm Khiếu Đường khởi dậy không được nhiều tác dụng, trong đó đại bộ phận đã bị đẩy ra bên ngoài cơ thể, đã sớm khôi phục thanh tỉnh thần trí.

Nếu như Tô Thiển Thiển biết được hành vi xâm phạm của Lâm Khiếu Đường hoàn toàn là bởi vì ngôn ngữ của nàng quá khích sinh ra nghịch phản tâm lý, không biết nữ nhân một lòng chuyên chú giữ thân này sẽ có cảm tưởng thế nào.....

Cái chuyện quấy nhiễu tình dục vốn không nên phát sinh, nhưng cuối cùng lại biến thành chính nàng, thỉnh làm phiền

Mặc dù không bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng lần này thật ngoài ý muốn, nguyên khí của Tô Thiển Thiển vẫn còn thụ thương, không có mười ngày nữa tháng là khôi phục không được, khẩn trương bế quan tu luyện lại thành ra một lần suy yếu.

Lâm Khiếu Đường đã thành công đột phá thiên độ đại quan, nguyên lực giá trị đạt tới 1086 độ, khó khăn lắm đạt tới tu vi 5 tinh võ sĩ, ngưng luyện ra nội tâm đã cơ bản thành thực, sớm hoàn thành mục tiêu Kỳ Áo lúc ra đi lưu lại.

Bất quá trong lòng Lâm Khiếu Đường vẫn có điểm nghi ngờ, màu sắc lòng bàn chân gần đây trở nên càng ngày càng thâm, trước kia không hề cảm giác được lực lượng phong ấn, hiện tại lại có thể mơ hồ cảm giác được nó ngo ngoe muốn động, có thể chân thật cảm giác được luồng nguyên lực cường đại và bá đạo.

Bởi vậy, dù đạt tới 1000 độ giá trị Lâm Khiếu Đường cũng không hề thỏa mãn, dù sao cũng liên quan đến sinh tử, nên tự chuẩn bị kĩ, hiển nhiên hắn còn muốn gia tăng tu luyện, đợi đến khi Kỳ Áo trở về dẫn đạo luồng nguyên lực nọ trong cơ thể chính mình, nhất định phải làm cho vạn vô nhất thất.

Đương nhiên, thời gian nghỉ ngơi khó có được vẫn muốn nhân lúc Tô Thiển Thiển điều chỉnh trạng thái, Lâm Khiếu Đường thường xuyên lui tới khu mật dịch tự do, muốn tìm đề giai vũ kĩ có điểm thực dụng, nhưng quay vòng ba ngày, cái gì cũng không có tìm thấy.

Buồn bực phản hồi lâm phủ, Lâm Khiếu Đường cân nhắc ngày mai có hay không đi đấu giá hội nhìn một cái, có lẽ nơi đó sẽ có thứ tốt.

Toa.....

Một thanh phi đao rất nhanh phóng tới.

Lâm Khiếu Đường hiể hiể tránh thoát, ngẩng đầu vừa nhìn lên, chính mình không biết khi nào đi đến Tân La quảng trường, đang có hai nhóm người đang quần ẩu.....

83. Chương 82 : Gia Tộc Tông Phái Chi Tranh (thượng)

Bởi vậy hai bên rất ăn ý lựa chọn những nơi tương đối rộng rãi.

Kiên phi đao nọ bắn về phía Lâm Khiếu Đường bất quá chỉ là ‘ đạn lạc ’ mà thôi.

Giữa sân ngoại trừ người của hai nhà Vương Lâm, ở ngoài tựa hồ còn có rất nhiều người diện mạo xa lạ, Lâm Khiếu Đường cũng không muốn tham dự vào trong đó, đang muốn lặng yên thôi lui đột nhiên nghe thấy tiếng kêu.

”Trưởng lão, chính là tiểu tử kia giết Dương Tuyền.” Phiêu Tiên Các Tứ hộ pháp liếc mắt liền nhìn thấy thiếu niên đứng sát biên giới phân chia quảng trường, hơn nửa năm trước, đệ tử đắc ý nhất của hắn bị đánh chết tại chỗ, đến bây giờ vẫn canh cánh trong lòng.

Nhất thời mọi ánh mắt đều liếc về phía Lâm Khiếu Đường chuẩn bị rời đi.

”Sư thúc!” Vài tên đệ tử Lâm gia nhận ra Lâm Khiếu Đường, nhất thời mừng rỡ kêu lên.

Một tiếng sư thúc phân lượng quả thật cũng không nhỏ, Lâm Khiếu Đường có muốn chạy cũng không được, suy nghĩ vừa chuyển, hai tay chấp sau lưng, tùy tiện hướng tới hai nhóm người đi đến.

Lâm gia đệ tử dẫn đầu là Lâm Bình tướng mạo kiên nghị, đối diện còn lại là nhóm người Vương gia.

Lâm Bình không có hảo ý nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường, bắt hắn gọi sư thúc Lâm Bình tuyệt đối mặc kệ.

Một trong tam đại các lão Phiêu Tiên Các Liễu Vân Hải đánh giá thiếu niên trước mặt, một tiếng sư thúc vừa rồi hắn nghe được rõ ràng, hiện tại đám người kia cũng đã đủ khó đối phó, giờ lại tới một tên tựa hồ

lợi hại hơn, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, hung hăng trợn mắt nhìn Tứ hộ pháp đứng ở bên người, đây không phải là gây cho hắn thêm phiền phức sao.

”Lên!” Lâm Bình cảm giác được Liễu Vân Hải đang lo lắng, lập tức ra lệnh.

Lâm gia chúng đệ tử cùng với mấy môn nhân Thiên Nam Tông, lập tức vọt tới, song phương nhất thời dây dưa cùng một chỗ, mấy người dẫn đầu gắt gao nhìn chăm chăm vào đối phương, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

”Ai, đối diện người trung niên nhân kia là ai?” Lâm Khiếu Đường đi tới Lâm Bình trước mặt, rất tùy ý hỏi.

Lâm Bình liếc mắt nói :”Phiêu Tiên Các tam trưởng lão Liễu Vân Hải, là cao thủ có ít nhất 9 tinh đạo vệ tiêu chuẩn, vừa đã thương nặng Thiên Nam Tông Địa La Đường đường chủ.”

”Có muốn ta giúp người giáo huấn hắn không, ngày mai người đưa cho ta ba mươi nguyên thạch là được.” Lâm Khiếu Đường một bên chuẩn bị, một bên dễ dàng thốt ra.

”Cút, tên hấp huyết quỷ đáng chết, không đem ta lừa gạt người không an lòng sao?” Lâm Bình trừng mắt nói.

”Vây coi như xong, ta chỉ đứng nhìn một hồi rồi chạy đi!” Lâm Khiếu Đường hồ hững trả lời.

Địa La Đường phó đường chủ Phương Đại Dũng hai mắt đỏ bừng nhìn Liễu Vân Hải, Đường chủ là đệ đệ hắn hiện tại nằm trên mặt đất không thể động đậy, đây người là máu.

”Lão tử liều mạng với người.” Phương Đại Dũng đột nhiên hét lớn một tiếng, vọt tới.

Liễu Vân Hải tại lúc Lâm Khiếu Đường xuất hiện, con mắt không ly khai quá một giây, thế nhưng vô luận hắn xuất ra nhiều ít nguyên thức, cũng không cách nào dò xét được sâu cạn của đối phương, cảm giác đem lại chỉ có phó cấp nguyên lực mà thôi.

Lẽ nào lời đồn là thổi phồng lên? Có thể tiểu tử Dương Tuyền kia đại ý sơ sài làm cho qua, ngay khi Liễu Vân Hải đang trầm tính xem làm thế nào một đao giết chết thiếu niên này, một thanh đại đao ngang trời xuất thế hướng thẳng tới đầu hắn.

Khóe miệng cười nhạt, Liễu Vân Hải liên trốn cũng không trốn, tuy nói Phương Đại Dũng tu vi không thấp, có ít nhất 7 tinh võ vệ tiêu chuẩn, nhưng ở trước mặt đối phương có tu vi 9 tinh đạo vệ thực sự là thua xa, đối phương tùy tiện hé ra một cái đạo phù cũng có thể chế trụ hắn.

Bất quá Liễu Vân Hải lực chú ý đều đặt ở trên người thiếu niên, không có thời gian cùng người này dây dưa, một bả Phi Dao từ trên tay phóng đi Phan đại đao trên tay Phương Đại Dũng cũng với thanh tiểu đao trên không trung gặp nhau.

Thanh đại đao trên tay Phương Đại Dũng nặng 40 cân, dài 1,2 thước, còn thanh tiểu Phi Dao bất quá chỉ có 3 thốn trọng lượng hầu như không đáng nhắc tới.

Thế tích chênh lệch thật lớn, nhưng hiển nhiên hiệu quả không thể hiện ở trên lần va chạm vừa rồi, Phương Đại Dũng hổ khẩu tê rần, đao trong tay thiếu chút nữa tuột đi, mà thanh tiểu Phi Dao lại sinh long hoạt hổ bay tới bay lui.

Phù bảo? Lâm Khiếu Đường trước tiên nghĩ tới một thứ, nhúu mày, đạo tông quả nhiên so với võ tông linh hoạt hơn nhiều mà thuật pháp lại rất đa dạng, võ tông ngoại trừ tăng cường thể chất, tại ngoại pháp trên cơ bản cũng không có tiểu kỹ năng gì, cũng không có thuật pháp, võ tông muốn tranh đấu với đối phương phải mạnh hơn vài cấp mới có phần thắng trong tay, bằng không quả thực là khó nói.

Phương Đại Dũng cũng không phải đối thủ, Lâm Bình cầm lợi kiếm trong tay nhất thời vọt tới.

Kinh qua hơn nửa năm khắc khổ tu luyện, Phá Thương Quyết của Lâm bình đã luyện tới tầng thứ tám, đạt được 8 tinh võ vệ, hơn nữa tâm pháp Phá Thương Quyết tâm pháp không gì sánh được, thực tế nếu so với người cùng cấp còn muốn mạnh hơn một ít.

Liễu Vân Hải nhìn thấy có người xông lên, sắc mặt không đổi, vung tay lên, lại là một thanh tiểu Phi Dao phóng ra ngoài.

Phi Dao như mũi tên, phá không mà đến, hướng thẳng ngực Lâm Bình.

Khoé miệng Lâm Bình cười nhạt, trường kiếm trong khoảng không huy động một đạo kiếm khí ngang trời xuất thế, kiếm khí và Phi Dao đụng vào nhau, phát sinh một tiếng vang thật lớn, kiếm khí tiêu thất mà phi đao cũng rơi xuống.

Phá Thương Quyết, quý ở một chữ "phá", vô luận tiến công hay phòng thủ đều lấy phá làm điều kiện trước hết, mà một chữ "Thương" còn lại là phương pháp tu luyện then chốt, kích phát vượt quá sức chịu đựng của tiềm năng tự nhiên là lục phủ ngũ tạng không chịu nổi gánh nặng mà thụ thương.

Đánh rơi Phi Dao, thế tấn công của Lâm Bình không giảm, một kiếm lại đâm tới.

Thần sắc của Liễu Vân Hải khê đối, tung ra một đạo phù.

Cả người hô một tiếng bay lên giữa không trung, đúng là phi hành phù.

Một kiếm sấm sét của Lâm bình chém vào khoảng không, phi thường tức giận, ngửa mặt rống to: "Có dũng khí người xuống đây!"

Liễu Vân Hải không vội, không nóng nảy, vẻ mặt thoải mái: "Có dũng khí người lên đây, nga được rồi, ta quên người sẽ không biết bay a! Ha ha!"

Thiên a! Thế này cũng quá xấu rồi a! Trong lòng Lâm Khiếu Đường mắng to, âm thầm đánh giá, nếu là mình gặp phải loại tình huống này sẽ làm sao đây?

Đạn Liệt Chỉ? Tuy là viễn trình công kích, nhưng là nó cũng có độ, có tám lần phóng ra hết mà không thể làm gì, cũng không có cách nào chế trụ đối phương. Hỏa Liệt Chưởng không bị số lần hạn chế, thế nhưng đánh không được xa như vậy a!

Lâm Khiếu Đường lấy ra mai độc nguyên đan dùng để chuẩn bị đối phó Lam Dương tiên tử nhưng cuối cùng vô dụng, còn có khổng chế phù có thể trong thời gian chững một chén trà khổng chế loại độc đan này, tỉ mỉ tự xem xét tình huống, cảm giác thứ này có thể sẽ có tác dụng.

Liễu Vân Hải không nhanh không chậm lấy ra ba thanh Phi Dao, đưa cột nhìn Lâm Bình ở phía dưới: "Tiểu tử, một thanh Phi Dao chế trụ không được người, ta đây dùng ba thanh thử xem!"

Vừa nói ba thanh Phi Dao đã tuột tay rời đi, dường như chúng có sinh mệnh, nhất tề bắn về phía Lâm Bình trên mặt đất.

Đất đối không! Thực là bị động đi! Lâm Khiếu Đường thanh tỉnh giám sát tình thế.

Giữa quảng trường đánh nhau kinh khủng dễ sợ, mà sát biên giới quảng trường từ lúc nào cũng tụ tập một số người.

Một gã thanh niên mặc áo xanh vẫn ở trong sân ác đấu, chợt thấy một đạo hồng ảnh, liếc mắt vừa nhìn trên mặt nhất thời hiện lên một vẻ tham lam, chỉ là trong nháy mắt vẻ tham lam liền biến mất không thấy, trên mặt hiện lên nụ cười sáng lạn, hướng phía hồng ảnh phương hướng ân cần thăm hỏi nói: "Nạp Lan tiểu thư, ngày hôm nay thế nào rảnh rồi đến xem trò vui a!"

Nạp Lan U lười nhác ngồi ở trên hiên thượng, tùy ý một cái tư thế liền tạo ra một cỗ u nhã, gợi cảm nói không nên lời. Đằng sau phục y màu hồng, một cái đùi đẹp thon dài rất tùy ý ở trên hiên thượng nhẹ nhàng lắc lư, một chân còn lại co co hướng đến trước ngực, cánh tay rất thích ý gác ở trên đầu gối vuốt ve cằm, đôi mắt trong suốt như bầu trời đêm nhập nhèm nhìn chăm chú vào giữa sân, trong miệng như có như không ừ một tiếng, rót cuộc trả lời đối phương.

84. Chương 83: Gia Tộc Tông Phái Chi Tranh (trung).

"Di, nghĩ không ra Vân Tiêu Điện Lương tiên bối cũng tới Tân La Thành, văn bối ngưỡng mộ đại danh đã lâu, thất kính thất kính!" Thanh niên áo xanh chấp tay nói.

Trung niên nhân áo bào tro hờ hững liếc mắt nhìn thanh niên, lại đem ánh mắt chuyển hướng đến giữa sân!

Thanh niên áo xanh liên tục ăn hai lần nghẹn, trên mặt cũng không tỏ ra nét bất mãn, chỉ cười cười lơ đãng.

Nạp Lan U cảm giác giữa sân tranh đấu thực sự rất vô vị, nếu không phải có vài việc còn chưa rõ ràng, đã sớm lắt mình rời đi.

Lâm Bình đem Phá Thương Quyết đề tới tầng thứ bảy, toàn thân hiện lên một tầng hộ thể khí tráo màu xanh nhạt, hướng về phía ba thanh Phi Dao vùng kiếm chém mạnh, đánh từng cái rơi rụng xuống đất.

”A!” Liễu Vân Hải rất là ngoài ý muốn, một tên võ vệ nho nhỏ cư nhiên có thể đơn giản đánh rơi Phi Dao phù bảo, quả là lúc trước Vương gia liên tiếp gặp thất bại cũng không kỳ quái rồi.

Tuy rằng rất nhẹ nhàng phá vỡ ba thanh Phi Dao của đối phương, nhưng sắc mặt Lâm Bình vẫn nghiêm trọng như cũ, bởi vì chính mình căn bản không có biện pháp chủ động tiến công, đối phương nhàn nhã ở trên không trung chỉ cần không rơi xuống, quả thật là hấn không có biện pháp, thời gian phi hành phù chí ít có thể duy trì nửa thời thần, trong khoảng thời gian này đối với tranh đấu mà nói thật sự là quá dài rồi.

Liễu Vân Hải không vội, duỗi tay ra hai tờ đạo phù đồng thời xuất hiện ở trong tay, trong miệng mặc niệm hai câu, thuận tay ném hai lá phù ra ngoài.

Một đại Phi Dao cùng với một trường kiếm đồng thời phóng ra ngoài, hai tay Liễu Vân Hải không ngừng huy vũ, cách không không chế hai thanh lợi khí.

Lâm Bình lần thứ hai phát ra kiếm khí, lúc này lại không có bất luận kết quả gì, chỉ có thể ngăn cản một chút Phi Dao cùng với phi kiếm, cũng không thể đem chúng đánh rơi.

Đương đương đương.

Tiếng kim chúc binh khí chói tai va chạm kịch liệt.

Lâm Bình phẳng phất như đồng thời chống lại hai cao thủ vô ảnh cầm đại đao cùng trường kiếm, chỉ có thể một mỗi chống đối, căn bản không có bất luận mục tiêu thực thể để đánh.

Hơn mười hiệp qua đi, Lâm Bình lộ ra vẻ mệt mỏi, cứ tiếp diễn như vậy không mệt chết đi, ngăn hai thanh lợi khí, liếc mắt nhìn Liễu Vân Hải trên không trung, trong mắt Lâm Bình tinh quang chợt lóe, toàn thân nguyên lực đột nhiên bạo phát.

Phá Thương Quyết đẩy tới tầng thứ tám, lục phủ ngũ tạng hầu hết thụ thương!

Nỗ lực thật nhiều, vượt qua cực hạn bản thân tiềm năng trong phút chốc bộc phát dâng trào bất ngờ trạng thái tu vi đạt tới Sĩ giai, cùng lúc nội tâm cũng vừa mới ngưng tụ.

Nạp Lan U đang trong trạng thái nửa ngủ cũng giật mình, trong đôi mắt lóe lên một tia kinh ngạc, tâm trí vẫn chưa ổn định lắm bầm nói: ”Hay cho một loại vũ kỹ tà môn!”

Thanh niên áo xanh cùng với trung niên nhân áo bào tro đồng dạng lộ ra dị sắc trên mặt, thanh niên này của Lâm gia thoát nhìn bất quá là mười bảy mười tám tuổi, nếu bỏ qua tà môn vũ kỹ một bên không nói tới, chỉ với nhân thần tỏ ra nét kiên quyết chiến đấu quên mình như vậy đã đủ để khiến người khác tôn kính.

”Ai, tiểu tử này thực sự muốn chết sớm sao!” Lâm Khiếu Đường khe khẽ lắc đầu.

Lúc này mà ngay cả Liễu Vân Hải đang an ổn nhẹ nhàng trên không trung trong lòng cũng run lên, đúng là bị khí thế của đối phương chấn áp.

”Phá thương bát kiếm!” Lâm Bình hét lớn một tiếng, cả người như chiến xa quanh co âm âm thúc đẩy bắn tới.

Đệ nhất kiếm, đem phi phù đại đao trực tiếp bị hỗn loạn, ngay cả trường kiếm có hùng hậu nguyên lực cũng bị chém đứt liên lạc.

Đệ nhị kiếm bịch phi phù trường kiếm bị chấn nát!

Hai đại đao phù trong nháy mắt bị hủy, ngoài ra xu thế còn chấn động đến toàn trường, Liễu Vân Hải lại càng hoảng sợ, bất quá vừa nghĩ tới mình đang ở vị trí tuyệt đối an toàn, ngoài miệng cười nhạt: ”Kiêu dũng mãnh phu, cật có chút sức mạnh sao? Dùng hết khí lực, kết quả cũng chỉ là dã tràng xe cát!”

Mặc dù mạnh miệng, nhưng Liễu Vân Hải trong lòng cũng cảm khái, võ tông nhất phái quả nhiên thô bạo, cùng với chúng cận chiến đúng là muốn chết, bất quá đạo tông lại là khắc tinh của võ tông, dù chỉ hé ra nho nhỏ phi hành phù nhưng lại làm cho đối phương vội chết tại chỗ rồi.

Nghĩ vậy, trong lòng Liễu Vân Hải vốn có phần bất an dần dần bình tĩnh, nghĩ lại lại thấy tiếc cho bản thân tổn thất bốn Thanh Phi Dao cùng với hai tờ đạo phù, cứ theo đà này chính mình sau khi đánh xong trận này không nghèo mệt rệp mới lạ.

Trong lúc Liễu Vân Hải còn đang suy nghĩ nên xuất ra tấm đạo phù nào giải quyết tên hung bạo phía dưới, một trận kinh hô vang lên.

Chỉ thấy một đạo thanh sắc bóng dáng, bay thẳng lên không!

Loang loáng giống như đao kiếm bắn đi như đạn ra khỏi nòng súng.

”Chuyện gì xảy ra? Không thể nào có khả năng như vậy” Liễu Vân Hải nhìn xuống thét to.

Khoảng chừng trong mấy cái chớp mắt thời gian

”Phá thương bát kiếm, tam kiếm tứ kiếm ngũ kiếm liên hoàn xuất!” Đánh rơi phi đao phi kiếm sau Lâm Bình lạnh lùng nhìn chăm chú vào không trung, âm trầm nói nhỏ .

Bịch, bịch, bịch.

Ba đạo kiếm khí liên tục phát ra như súng máy gầm thét dữ dần.

Bất quá Lâm Bình không đem kiếm khí hướng tới mục tiêu ở không trung, mà là hướng xuống đất chém ra từng cái, liên tục chém ra tạo lên phản xung lực dần dần đưa thân thể không mấy nặng nề của hắn hướng về không trung.

Liễu Vân Hải bởi vậy quá sợ hãi thét chói tai.

Trong sự hoảng loạn, Liễu Vân Hải thiếu chút nữa quên khu động phi hành phù, may là cự ly khá xa, đủ thời gian để hắn kịp định thần, nếu là trên mặt đất mà nói, sợ là đã sớm toi mạng tại chỗ.

Trong miệng niệm niệm, Liễu Vân Hải thân ảnh khẽ động bay ra xa.

”Kiếm thứ sáu!” Lâm Bình xuyên không trung mà đến hét lớn một tiếng, tiếng gầm phá không làm cho tai mọi người như muốn nứt ra.

Liễu Vân Hải chưa kịp di chuyển nhất thời cả thân mình bị hãm trong vòng kiếm quang, không thể động đậy. Liễu Vân Hải trừng hai mắt, sắc mặt trắng bệch, tâm trí bị vây trong trạng thái tử vong khiếp đảm.

”Đệ thất kiếm!” Lâm Bình lạnh lùng hét lên một tiếng, một đôi mắt hổ vừng vàng tập trung ở trên người Liễu Vân Hải đã mất đi sức chiến đấu, cả người hắn bị vây trong nỗi sợ hãi đến tê ra quần.

”Không!” Liễu Vân Hải kêu thảm một tiếng, theo bản năng vung tay chống đỡ.

Soát

Cùng một lúc mấy đạo phù ảnh ngang trời xuất hiện, cùng với đệ thất kiếm của Lâm Bình khí thế như hồng thủy đụng vào nhau khiến hơn phân nửa kiếm lực bị tản mát, nhưng nó lại ngăn trở không được hết thủy, kiếm lực còn lại vẫn như cũ hướng tới đánh vào người Liễu Vân Hải.

”Phốc.” Liễu Vân Hải phun ra một búng máu, từ trên không trung rơi xuống phía dưới.

“Đó là cái gì?” Cho dù Lâm Khiếu Đường có sức tưởng tượng phong phú vô hạn cũng bị mấy đạo phù ảnh làm cho hoảng sợ, trên đời còn có bậc này vũ khí?

Cuối cùng cũng thoát khỏi tiểu Phi Dao dây dưa Phương Đại Dũng sợ hãi kêu lên :”Phiêu Tiên Các đại trưởng lão La Oa.”

La Oa, gù sao? Hay cho cái tên suy ra a, Lâm Khiếu Đường vô cùng kinh ngạc nghĩ thầm.

Liễu Vân Hải rơi trên mặt đất đã mất đi ý thức, không chết thì cũng phế đi nửa cái mạng, Lâm Bình từ không trung vững vàng hạ xuống!

Tiếng đánh nhau bốn phía cũng đã đình chỉ, một màn kinh tâm động phách vừa rồi, làm cho mọi người đều kinh nghi không thôi, mấy nhóm hỗn loạn cũng chẳng còn lòng dạ nào để chiến, huống hồ coi như là bọn họ có đánh thắng rồi thì cũng chẳng được kể công, thắng bại then chốt nằm ở nhóm đại diện, người cầm đầu mà thua thì dù bọn họ có thắng, cuối cùng cũng bị mấy tên cầm đầu của đối phương tàn bạo đồ sát.

Lâm Bình đứng ở phía đông quảng trường, cả người hơi khom xuống đến ngay cả tay cầm kiếm lúc này cũng không còn tri giác, thất kiếm ra hết chỉ còn cuối cùng một kiếm, mà tay cầm kiếm chống đỡ cái thân thể này cũng đủ mệt nhọc rồi.

Chỉ có dùng một chiêu kia thôi, Lâm Bình âm thầm nghĩ, khéo mắt không tự chủ liếc mắt về phía xa xa chỗ Lâm Khiếu Đường, thấy hắn đang thú vị nhìn lại chỗ người lưng gù mới xuất hiện, không biết đang suy nghĩ gì, nhưng có thể khẳng định hắn tuyệt đối không có ý xuất thủ.

Mẹ nó, sớm biết rằng tiểu tử này không đáng tin cậy! Lâm Bình buồn bực thầm mắng, nhất thời vứt bỏ ý niệm nhờ hắn trợ giúp trong đầu, nguyên lực toàn thân lần thứ hai đẩy tới cực hạn.

Ngón trở thon dài khẽ xoa xoa huyết Thái Dương, Nạp Lan U biểu tình đạm nhiên, hơi hơi có chút tự trách nỉ non nói : "Không nghĩ tới trong thế hệ này của Lâm gia, còn có nhiều tên thú vị như vậy, từ khi cái nữ nhân kêu Uyển Nhi tiểu mỹ nữ bị Nam Cung lão tặc mang đi, tưởng rằng đã là làm cho Lâm gia không có người rồi, thật không ngờ ..., xem ra sau này phải cùng với Lâm gia tiếp xúc nhiều nhiều một chút ... ai ... hiện nay tình báo trong tay còn chưa đủ a!"

85. Chương 84: Gia Tộc Tông Phái Chi Tranh (hạ).

Người lưng gù xuất hiện, cục diện tựa hồ lặng lẽ biến đổi!

Liễu Vân Hải mặc dù bị đánh bại hôn mê, nhưng Vương gia tộc nhân cùng các đệ tử Phiêu Tiên Các, chẳng những không tán loạn mà chạy, trái lại tinh thần càng có vẻ hưng phấn hơn.

Phiêu Tiên Các đại các lão La Oa, 2 tinh đạo sĩ, thực lực hơn xa Liễu Vân Hải.

Phương Đại Dũng tựa hồ đối với người lưng gù này rất sợ hãi, vẻ dũng mãnh phi thường lúc trước không còn sót lại chút gì, không biết từ bao giờ đã thối lui đến bên người đệ đệ hắn Phương Tiểu Dũng đang bị trọng thương, thì thầm gì đó.

"Có thể làm trọng thương Liễu huynh, vị tiểu hữu này quả nhiên không tồi, để cho ta tới bồi tiểu hữu vài chiêu a!" Lão đạo đi tới giữa sân, La Oa nhìn có vẻ như rất nỗ lực làm cho cái lưng đứng thẳng lên, đáng tiếc hiệu quả cũng không lớn.

Ngăn cản được một kích toàn lực của Lâm Bình, Lâm Vân Hải hôn mê nằm ở phía sau La Oa.

Quanh người Lâm Bình bỗng nhiên dâng lên một cỗ áp lực khó tả, hầu như làm cho hắn không thể thở nổi. Không giống, hoàn toàn không giống, hắn cùng với Liễu Vân Hải căn bản không phải cùng một cấp bậc.

"Ha ha, người lão gù này, thừa lúc tiểu bối ở trước mặt đang bổ sung năng lượng, còn có thể ra oai! Thật là mất thể diện!"

Theo một tiếng cười to, một gã đại hán cùng mấy người từ xa đi tới, trong thời gian nháy mắt đã ở bên cạnh người Lâm Bình.

Lâm Bình sửng sốt, vội vàng hành lễ nói: "Đệ tử Lâm Bình, ra mắt Ngô tiên bối!"

Đôi mắt Phương Đại Dũng sáng lên, lập tức chạy tới: "Ngô đại ca, Ngài đã tới rồi! Thuộc hạ vô năng không thể đánh đuổi được bọn chúng."

Đại hán khoát tay nói, "Ai, năng lực có hạn, tận lực là được, đừng đem những lời ử rử này nói ra, lão ca nghe không quen, hay là ngươi đi trước giúp đệ đệ của ngươi chữa thương a, nơi này để ta lo liệu."

"Dạ!" Phương Đại Dũng cung kính lên tiếng trả lời rồi lui xuống.

Kỳ thực lấy thân phận của Phương Đại Dũng cũng không nhất định phải làm như vậy, nhưng trước mặt đại hán này ở Thiên Nam Tông tuyệt đối là người đứng thứ hai, thực lực tự nhiên mạnh mẽ, tu vi 3 tinh võ sĩ

mạnh mẽ không gì sánh được, một thân thiết quyền ngang dọc tứ phương, trong phạm vi ranh giới Tân La Thành, không người nào không biết, không người nào không hiểu.

Nhìn thấy La Oa xuất hiện, Lâm gia tộc nhân và đệ tử Thiên Nam Tông sắc mặt rất khó coi, nhưng lúc đại hán này xuất hiện, vẻ lo lắng trên mặt lập tức tiêu thất không thấy, mà trở thành một loại kiên định, lòng tin không gì sánh được!

"Tiểu Bình, vị đại thúc này là ai vậy?" Lâm Khiếu Đường tựa ở một thân cây, trong miệng ngậm một cây rơm, tùy tiện hỏi.

Lâm Bình thiếu chút nữa ngã sấp tại chỗ, mấy tên đệ tử Thiên Nam Tông trừng mắt liếc lại, vô tri thiếu niên, hẳn nhiên thật không có một chút giác ngộ.

Đại hán nghe vậy liền bị chọc cười: "Ha ha ha, vị tiểu huynh đệ này nhanh người nhanh miệng, thật là sáng khoái, tại hạ Ngô Mưu, có duyên cùng kẻ vai chiến đấu, mọi người chính là huynh đệ, một hồi sau nếu như là đại thúc ta chống đỡ không được, còn phải dựa vào tiểu huynh đệ nhiều hơn một ... hai"

Kẻ vai chiến đấu sao? Ta phi! Lâm Bình trong lòng thầm mắng, nếu không phải e ngại nhiều người thiệt đúng là cần trực tiếp mắng thẳng vào hắn.

Đại hán hào sảng nói, cũng không phải là thực ý, lúc đại hán dò xét thử qua, thiếu niên này nhiều nhất bất quá cũng chỉ là 9 tinh võ phó mà thôi, được cái nhìn hắn có điểm thuận mắt, nghĩ cái gì nói cái đó.

Lâm Khiếu Đường khom lưng chấp tay, "Đại thúc thần công cái thế, tiểu đệ đâu có giúp được điểm nào!"

"Ha ha ha, ủng hộ vài tiếng cũng là hỗ trợ, tiểu huynh đệ lẽ nào điểm tâm ý ấy cũng không có sao?" Đại hán cười ha hả nói.

"Tiểu đệ tuyệt đối là người thứ nhất hô hào!" Long mi của Lâm Khiếu Đường khẽ nhích nhích làm ra vẻ giật mình nói.

"Hảo! Tiểu huynh đệ quả nhiên là người sáng khoái, người chính là bằng hữu của Ngô Mưu rồi, sau này nếu như ai chọc người, đại thúc ta giúp người xuất đầu!" Đại hán cất cao giọng nói.

Hảo cho một tên bụng dạ thẳng thắn, thật đúng là không làm ... thất vọng cái danh này của hắn rồi, Lâm Khiếu Đường ngạc nhiên thầm nghĩ, trên mặt lại tỏ ra một bộ cảm kích biểu tình, nói: "Trước tạ ơn Ngô lão ca."

Lâm Khiếu Đường cùng với Ngô Mưu trong lúc đó không coi ai ra gì nói chuyện với nhau, nhưng thật ra càng hàn huyên càng ẩn ý, còn kém một chút muốn dập đầu thành anh em kết bái, tựa hồ đem chuyện trước mắt quên đi không còn một mảnh.

Con mắt Lâm Bình trừng thẳng, tiểu tử này thật đúng là trắng tráo, bất quá Ngô đường chủ cũng quá tùy tiện rồi, thực sự là chưa quen biết mà đề cập ra như vậy.

La Oa hầu như bị mọi người quên bống đi, nhưng tuyệt không sót ruột, cũng không đánh lén hay nói khiêu khích gì, chỉ là nhắm mắt dưỡng thần tựa hồ đang chờ đợi cái gì đó.

"Thiên Nam Tông tứ đại phân đường, đứng đầu Thiên La Đường đường chủ, Ngô Mưu! Tiểu đệ lần này thật đúng là không uống công, Nạp Lan tiểu thư, ngày hôm nay có thể thu thập không ít tình báo a!" Thanh niên áo xanh bỗng nhiên cười nói.

Hồng ảnh chợt lóe, căn bản không cùng với thanh niên áo xanh nói chuyện, đã nhẹ nhàng lướt tới giữa sân, thân pháp cực nhanh, mà ngay cả cao thủ như La Oa cùng với Ngô Mưu cũng không thể phát hiện.

Bất quá có một người lại bất động thanh sắc liếc mắt, lập tức làm bộ dường như không có việc gì, lại cùng Ngô Mưu nói chuyện.

"Phong độn thuật!" Vẫn hồ hững quan sát trong sân trung niên nhân áo bào tro nhìn thấy Nạp Lan U thi triển thân pháp cũng giật mình không ít, thật ngoài ý muốn theo bản năng nói ra ba chữ.

Cuối cùng cũng nghe có người nói chuyện, thanh niên áo xanh quay lại nói :”Là a, bắt quá cũng không có gì đáng kinh ngạc, Hoa U cốc ngọa hổ tàng long, tùy tiện tìm một người xem cũng có thể là cao thủ, Nạp Lan tiểu thư có bực này thân thủ cũng chẳng có gì lạ rồi.”

Trầm mặc, bắt chuyện lần thứ hai thất bại!

Bỗng nhiên, giữa sân một trận cuồng phong nổi lên, cát bụi mịt mù bốn phía, ánh mắt từ từ trở nên không rõ.

”Mọi người cẩn thận một chút, là tên thích giả thần giả quỷ tới.” Ngô mưu lập tức lên tiếng nhắc nhở chúng đệ tử.

”Là ai làm thương tam đệ? Là người sao? Tiểu tử kia!” Âm thanh âm trầm từ một chỗ khác trên quảng trường vang lên.

Hồ... , một đám bụi hình cầu xuyên qua cát bụi thẳng hướng đánh về phía Lâm Bình.

Lâm Bình kinh hãi, bụi cát hình cầu tốc độ cực nhanh căn bản không thể nào tránh né, càng thêm đáng sợ chính là cát bay bốn phía rốt cuộc hình thành một đạo chắn vô hình, làm cho hắn không thể động đậy, phảng phất giống như chính mình đối phó Liễu Vân Hải sử dụng kiếm quang, có hiệu quả ảo diệu như nhau.

Đột phá cực hạn là chỗ ảo diệu của Phá Thương Quyết, nhưng Lâm Bình đã thụ thương ở nội tạng, hiện tại hắn vẫn không thể nào nhúc nhích, mắt mở trừng trừng nhìn đám cầu cát bắn về phía bản thân.

Thực sự phải chết sao? Lâm Bình không cam lòng.

Nhưng vào lúc này, trên áo Lâm Bình căng ra, bị một người từ phía sau mãnh liệt túm lại, thân thể hơi nghiêng rồi khỏi đó ba bước!

Thời điểm nguy kịch, xảo diệu tránh thoát đám bụi cát công kích!

Nguy hiểm thật, Lâm Bình kinh hãi toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh.

”Thiếu ta một trăm nguyên thạch, đừng quên đưa ta!” Thanh âm của Lâm Khiếu Đường ở phía sau Lâm Bình nhàn nhạt vang lên, thanh âm từ gần ra xa.

Lúc Lâm Bình xoay người lại thì, Lâm Khiếu Đường từ lúc nào đã trở lại vị trí lúc ban đầu, hiếu kỳ nhìn cao nhân vừa tới.

Lâm Bình kinh hãi không thôi, bắt quá không quên trả lời :”Ta rất hay quên, mà cũng đã quên.”

Bụi cầu cát xẹt qua bên cạnh người Lâm Bình bắn về phía phòng ốc, chỉ nghe âm ầm ầm một tiếng vang thật lớn, một mảng tường đá bị cự lực oanh động đánh đổ, uy lực quả thực là dọa người.

Bởi cát bụi mịt mịt, cũng không có người nào thấy một màn vừa rồi, chỉ biết là đột nhiên có khủng bố cao thủ bỗng nhiên phát uy đánh đổ bờ tường đá tiến hành uy hiếp.

”Di...” một tiếng nghi hoặc bên trong cát bụi vang lên, tất cả cát bụi từ từ hạ xuống, tầm nhìn cũng trở nên rõ ràng hơn.

Một gã trung niên nhân mặc kim bào, sắc mặt vàng như nến đứng ở bên cạnh La Oa, chỉ thấy hắn chính lại thần sắc thành cung kính, thành thật đứng ở bên cạnh trung niên nhân.

Kim bào trung niên nhân nhìn ngang qua Lâm gia cùng với Thiên Nam Tông chúng đệ tử, muốn tìm cái gì đó, bắt quá lại không thu hoạch được gì, có người cứu Lâm Bình, thân pháp quỷ dị, tốc độ rất nhanh, dĩ nhiên đến hắn cũng không phát hiện được được thân ảnh của đối phương.

”Hoàng trưởng môn, đã lâu không gặp, trên mặt khí sắc càng ngày càng hồng nhuận a! Thật đáng mừng!” Thanh âm vang lên mang theo một chút ý vị châm chọc từ phía sau mấy tên đệ tử Thiên Nam Tông.

”Trương tông chủ từ lúc nào thích trốn ở phía sau môn nhân đệ tử nói chuyện rồi?” Kim bào trung niên nhân lập tức làm ra phản kích, lập tức nghi hoặc trong lòng biến mất, vừa rồi nhất định là Trương tông chủ xuất thủ cứu thanh niên kia rồi.

Ngày hôm nay đẹp trời chẳng lẽ không có người nào biết sao? Lâm Khiếu Đường buồn bực nghĩ thầm, cao thủ một người kế tiếp một người hiện thân.

”Uy, trùng hợp như vậy sao, người cũng tới xem náo nhiệt!”

Trong lúc Lâm Khiếu Đường suy tư, một cái thanh âm nữ nhân đường đột từ phía sau truyền đến, tiếng nói thật dễ nghe còn pha thêm một chút hoạt bát.

86. Chương 85: Đều Là Tai Họa Do Nguyên Nhân Gây Ra!

Đây là ấn tượng đầu tiên cũng là ấn tượng cuối cùng của Lâm Khiếu Đường về nữ nhân này!

Nàng vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau mình, điều này làm cho Lâm Khiếu Đường cảnh giác, chỉ cần người nào có quan hệ cùng với Hoa U cốc , tuyệt không phải là chuyện đơn giản.

Vừa rồi cử động của Lâm Khiếu Đường cứu Lâm Bình, chỉ có hai người mờ mờ ảo ảo nhìn thấy rõ ràng, một là Nạp Lan U, vẫn còn có một người đó là trung niên nhân áo bào tro họ Lương đứng ở trên nóc nhà sát biên giới quảng trường.

Nạp Lan U vốn muốn tách rời khỏi thanh niên áo xanh lá nhải, nên tìm cái vị trí tốt để tiếp tục xem cuộc vui, lại ngoài ý muốn phát hiện một chuyện thú vị, nghĩ tới liền tiến lên bắt chuyện.

Gặp niên ánh mắt kỳ quái của thiếu niên đang đánh giá chính mình, Nạp Lan U khẽ mỉm cười nói :”Không nhớ rõ sao? Ta là...”

”Đương nhiên nhớ kỹ, Nạp Lan U tiểu thư! Về mỹ lệ của tiểu thư rất khó quên!” Lâm Khiếu Đường tỏ vẻ thân sĩ, ngắt lời nói.

Đối với thiếu niên trước mắt, Nạp Lan U có một loại cảm giác khó có thể che giấu mình, cặp mắt đen láy kia khôn khéo tựa hồ cất giấu nhiều điều khó có thể điều tra.

Sự mạnh mẽ ngoài dự đoán làm cho Nạp Lan U càng tò mò muốn thăm dò điều gì đó, đôi tay theo bản năng vuốt nhẹ mái tóc :”Nguyên nhân chi tranh, ngày hôm nay sợ là muốn có một cái kết thúc, tiểu huynh đệ lúc này đến xem náo nhiệt, thật không phải lúc a!”

Nguyên nhân? Tâm nhân tụ tập thiên địa tinh nguyên khí nồng đậm nhất? Thảo nào đám người này liều mạng như vậy, nếu như là vì nguyên nhân cũng không có gì kỳ quái rồi, trong lòng Lâm Khiếu Đường khẽ động :”Nạp Lan tiểu thư cũng là vì nguyên nhân mà đến hay sao?”

Đôi hàng mi của Nạp Lan U nhích động, tựa như đang cười mà không cười nói : ”Hoa U chúng ta chưa bao giờ cùng với thế lực địa phương tranh đoạt nguyên nhân, nguyên nhân trong Hoa U cốc cũng đủ cho chúng ta sử dụng rồi, huống hồ loại tiểu nguyên nhân này đối với đại tông phái mới tranh đấu võ da đầu thôi.”

Ý ở trong lời nói chính là, nếu như đủ lớn, thì đã sớm bị cướp đoạt!

”A!” Lâm Khiếu Đường chợt gạt đầu, lời nói xoay chuyển sắc bén hỏi : ”Như vậy, Nạp Lan tiểu thư đột nhiên giá lâm là vì cái gì chứ?”

Niên kỷ như vậy mà trầm ổn, trong ánh mắt trong suốt nhìn không thấy một tia tạp chất, cư nhiên cũng không bị vẻ ngoài của mình quấy rối, phần này tâm trí không phải người bình thường có thể làm được, con người của Nạp Lan U khẽ động, tận lực tới gần Lâm Khiếu Đường, cái miệng nhỏ nhắn khả ái quyết quyết, thấp giọng khẽ nói :”Để tránh né một con ruồi đáng ghét!”

Cự ly gần như vậy, làm cho tâm thần Lâm Khiếu Đường khẽ động, cúi xuống dưới, nhẹ nhàng hương khí thoang thoảng qua mặt, thật là trên người a.

Đang lúc Nạp Lan U ngấm ngấm hai người, Lâm Khiếu Đường lập tức phát hiện trên lầu các xa xa thấp thoáng một đạo bóng xanh, hơn nữa cách bóng xanh đó không xa còn có một cỗ cường đại nguyên khí lực ở đó, cũng không phải những người ở trên quảng trường này có thể sánh được.

Trong lòng nhất động, Lâm Khiếu Đường nhú mày, sự tình tựa hồ có điểm phức tạp.

Một trận cuồng phong nổi lên!

Tại lúc Lâm Khiếu Đường cùng với Nạp Lan U khe khẽ nói chuyện, Phiêu Tiên Các cùng Thiên Nam Tông tứ đại cao thủ rất cục động thủ.

Một đôi Thiết tí đồng quyền của Ngô Mưu cùng La Oa không chế bát tô kịch liệt va chạm vào nhau, phát sinh tiếng vang điếc tai, rùng mình...

Hoàng chưởng môn và Trương tông chủ tranh đấu càng thêm kinh thiên động địa, một bên lấy cát làm phù bảo phách thiên cái địa, một bên trong vòng trăm mét có thể bắt giữ "Trảo Long Thủ".

Đại thần thông chống lại đại thần công, đây tuyệt đối là trò hay tiếp diễn trò hay, khiến người hoa cả mắt.

Lâm Khiếu Đường đang trong lúc buồn chán quan sát trận đấu, đột nhiên trong ánh mắt lóe nên quang mang nóng bỏng.

Dùng cát làm phù bảo, quả nhiên lợi hại, không hình không vẻ, tán tុ thay đổi thất thường, bất kể đối thủ nào gặp gỡ đều đau đầu không thôi.

Mà "Trảo Long Thủ" lại càng hấp dẫn con mắt Lâm Khiếu Đường, cái này bù đắp cho vô tông nhất phái lúng túng không thể đối địch ở cự ly xa, hai bàn tay to khổng lồ chế trong vòng trăm mét, giống như chính mình nhiều hơn một đôi tay tự do co duỗi rất dài mà linh động.

Vũ kỹ loại này hoàn toàn bù đắp chỗ thiếu hụt cho vô tông khi không có biện pháp công kích cự ly xa.

Lâm Khiếu Đường ngẫm lại thủ đoạn mà mình công kích khi viễn chiến cũng chỉ có một loại là Hồn Liệt Chỉ, hơn nữa lại không thể khống chế, chỉ có thể ngắm chuẩn rồi mới bắn ra, một khi bắn lệch đi quả thực là lãng phí.

Nhìn quá mức chuyên chú, Lâm Khiếu Đường vô tri vô giác tự động vận chuyển Đấu Luyện tăng thứ nhất tâm pháp, mạnh mẽ ghi nhớ toàn bộ động tác cùng nguyên lý thu phóng "Trảo Long Thủ".

Nạp Lan U đứng một bên thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường, thấy rõ ràng ánh mắt vô cùng nóng bỏng của thiếu niên, trong lòng hơi hơi động, con mắt này tựa hồ nàng đã gặp ở nơi nào rồi, nhìn qua tựa hồ có vẻ quen thuộc nhưng cũng lại mang chút xa lạ.

Đúng rồi, ba năm trước đây, Ngũ Đạo Tông cùng Toàn Võ Môn ở Kỳ Lân Sơn bạo phát tranh đấu lớn nhất trong vòng ba trăm năm qua, hai đại môn phái xuất động sáu đại cao thủ, trong đó có đệ nhất võ thần Toàn Võ Môn danh xưng Hỏa Vũ Đường đường chủ Lâm Liệt, là một vàng sao kim chói sáng nhất lúc đó.

Một thân tu vi thâm bất khả trắc, trong lúc đối mặt hơn một trăm vị đạo sư vây công mặt không đổi sắc, hào khí ngất trời, một ngọn lửa hoàng kim đốt cho chúng đạo sư sợ hãi chết khiếp, hẳn cùng với Ngũ Đạo Tông phó tông chủ Dịch Long đại chiến một ngày một đêm, sau khi đánh trọng thương đối thủ còn mang theo hai trăm danh đệ tử Toàn Võ Môn toàn thân trở ra.

Sau trận chiến ấy Lâm Liệt trở thành cái đinh trong mắt Ngũ Đạo Tông, làm cho họ vừa sợ vừa hận coi hắn là đại kinh địch.

Để thu thập tình báo, một lần nọ Nạp Lan U tự mình phải xuất thân ẩn núp trong vòng mấy nghìn đạo tông - vô tông cao thủ, trong lúc quan sát vô số biểu tình cùng với ánh mắt, Nạp Lan U khắc sâu trong tâm khảm cũng chỉ có duy nhất một người Lâm Liệt đối mặt hơn một trăm danh đạo sư, trong mắt hắn lúc đó phóng xạ ra ánh mắt nóng bỏng khôn xiết...

Có thể thiếu niên trước mắt cùng với Lâm Liệt một chút quan hệ cũng không, hai người cũng không có nét gì giống nhau, đến cả thần thái của hắn cũng kém hơn Lâm Liệt nhiều lắm, thế nhưng cái loại ánh mắt vô cùng khát vọng truy cầu mọi thứ này lại có điểm tương đồng.

Bịch

Một tiếng vang thật lớn, đem Nạp Lan U từ trong ký ức kéo về hiện thực.

Ngô Mưu với một đôi thiết quyền được xưng sức mạnh vô địch, nhưng chống lại tẩu bảo lại nếm khổ không ít khiến hắn liên tục bại lui, mệt mỏi chống đỡ. Vừa một quyền chống lại mũi nhọn tấn công của đối phương, trên lưng liền lưu lại một quyền như ấn ký thật sâu.

Trong mắt La Oa hiện lên một chút châm biếm, vung tay lên, ba tờ đạo phù xuất hiện, hỏa công - thổ đột - đằng mộc, từng cái thi triển, đúng là trung giai Ngũ Hành phù.

Ngô Mưu phải cật lực vất vả chống đỡ, đầu còn có dư thừa khí lực đi đối phó mấy cái phù bảo loại này, mặc dù nói ngọn lửa bình thường cũng không thể gây thương tổn được tới hắn, thổ đột cũng không mang lại phiền toái gì, nhưng đằng mộc lại quán chân làm cho Ngô Mưu luống cuống tay chân chống đỡ không xuể.

Một khi bị đằng mộc quán quanh, hành động của Ngô Mưu nhất thời trở nên chậm chạp, chỉ có thể dùng thân thể liên tiếp đón đỡ tẩu bảo công kích, tình trạng nguy hiểm khó thoát.

"Phốc ...". Dưới công kích liên tục, Ngô Mưu cũng chống đỡ không được, từ trong miệng phun ra một búng máu, quỳ một gối xuống đất.

"Thiết tí đồng quyền, cũng không có gì độc đáo, họ Ngô kia ngày hôm nay hãy để La mỗ tổng người một đoạn đường cuối cùng về gặp mẹ già a!" La Oa âm tàn nói.

Ngô Mưu miễn cưỡng đứng lên, một tay ôm ngực, ngửa mặt lên trời cười to : "Ha ha ha, chỉ chỉ dựa vào tên gù người, ta phi ... nằm mơ đi!"

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng Ngô Mưu lại lo lắng vạn phần, không nghĩ tới tên lưng gù này lại có nhiều bản lĩnh như vậy, trước đó hắn là đang tiến hành tiêu hao chiến.

"Vậy thì chúng ta xem một chút có đúng hay không là nằm mơ a ! Đi ... !" Tẩu bảo trong tay Lao Oa xoay tròn cực nhanh bắn ra ngoài.

Dưới chân Ngô Mưu như có sắt chì, lại bị đằng điều quán quanh người, căn bản tránh cũng không thể tránh.

Tất cả các bộ phận xung quanh tẩu bảo mở ra, sắc bén vô cùng, bay thẳng tới phía cổ Ngô Mưu ...

Thiên Nam Tông chúng đệ tử đều dấu mặt đi không đành lòng nhìn nữa.

Đúng lúc đó ...

Một cái thân ảnh gầy gò đột nhiên xuất hiện, sừng sững đứng ở trước người Ngô Mưu nửa trượng, Lâm Bình rốt cục chém ra đệ bát kiếm đã tích sức từ lâu, ngăn thể tới hung mãnh của tẩu bảo.

"Lưng gù, đối thủ của ngươi là ta!" Lâm Bình lạnh lùng nói.

"Ngươi? Ha ha, không nên trọc cười ta a, nếu không phải có họ Ngô, số mạng tiểu tử ngươi đã sớm đi tong rồi." Lưng gù khinh thường cười nói.

Cùng lúc đó, hai Đại chưởng môn tranh đấu bên kia đã đến mức thiên hôn địa ám, cái quảng trường nhỏ này đã không thể nào chứa đựng, tranh đấu đã ly khai khỏi nơi này.

Lâm Khiếu Đường vẫn bất động thanh sắc theo sau đuôi, hắn có một loại dự cảm, ngày hôm nay có cơ hội đạt được sa bảo cùng với ' Trảo Long Thủ '...

87. Chương 86: Sa Bảo Cùng Trảo Long Thủ (thượng).

Trên một gò đất ở ven rừng, bắc ngoại ô Tân La Thành, Hoàng chưởng môn và Trương tông chủ đứng cách xa nhau ba trượng, hai bên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đối phương, thân thể Trương tông chủ run nhẹ.

"Đê tiện! Dĩ nhiên ám toán ta!" Trương tông chủ mồ hôi đầm đìa, phía sau không biết từ bao giờ cắm 3 mũi tên dài, mỗi một mũi đều đâm vào rất sâu, máu đen từ trên vết thương chảy ra, trên tiền có độc.

Hoàng chưởng môn cũng không hề ngại cười cười nói : "Không phải vậy, ta dẫn ngươi tới nơi này làm gì, ta và ngươi hai người không phân cao thấp, nếu đánh đến ba ngày ba đêm cũng đánh không xong, Hoàng mỗ không thể làm gì khác hơn là dụng một chút tiểu kế dành tiên cơ."

"Người ... Phốc..." Trương tông chủ khí huyết công tâm từ, trong miệng thổ ra một búng máu lớn, hô hấp trở nên càng lúc càng dồn dập.

"Không cần nóng ruột nha, bình tĩnh hòa nhã một chút, người có thể sống lâu hơn một lúc." Hoàng chưởng môn thờ ơ nhắc nhở.

Toa...

Một viên đạn lóe quang mang, cực nhanh xuyên không trung mà đến!

Hoàng chưởng môn trong lúc kinh hãi khởi động lá chắn cát, nhưng lại đỡ không được, bắt quá lại làm tốc độ viên đạn giảm chậm lại một chút, lại khởi động màn lá chắn cát thứ hai, nhưng cũng như trước không cách nào chống đỡ, cứ thế liên tiếp khởi động mấy màn lá chắn ...

Qua nhiều lần tung ra mười hai màn lá chắn, Hoàng chưởng môn mới ngăn cản được viên đạn nọ, bàn tay khởi động màn lá chắn cát lạnh run, hơi hơi phẫm hồng tịa hồ có chút phồng.

Viên đạn nho nhỏ, lực lượng lớn tới kinh người, hơn nữa ẩn chứa nhiệt độ rất cao.

"Cao nhân phương nào, xin mời hiện thân gặp mặt!" Hoàng chưởng môn thẳm giạt mình đồng thời lạng yên đưa tay ra phía sau lưng, giả vờ trấn định nói.

Ở dưới một thân cây cách đo mấy trượng, một thiếu niên với đôi tay áo xắn lên cao, trong miệng ngậm một lọn rơm, buồn cười nhìn Hoàng chưởng môn như lâm đại địch nói: "Cao nhân ở đây, đã hiện thân từ lâu, không cần kinh hoàng."

"Hừ, tiểu nhi tử lắm chuyện, đứng xa một chút, miễn một hồi tranh đấu làm bị thương rồi khóc nhè!" Hoàng chưởng môn cảnh giác nhìn bốn phía, đối với việc thiếu niên xuất hiện cũng chẳng đáng quan tâm, khí tức trên người thiếu niên thực sự là quá yếu.

Phụt, nhổ lọn rơm trong miệng, Lâm Khiếu Đường cũng không cùng hấn nhiều lời vô ích, không bao lâu nữa Nạp Lan U và trung niên nhân áo bào tro kia sẽ chạy tới, may là hai người trước mắt này lựa chọn địa hình chiến đấu có đoạn đường khá phức tạp, hấn là chôn dấu rất nhiều bẫy rập, nói cách khác, Nạp Lan U và áo bào tro trung niên nhân sẽ không đến quá nhanh.

Lúc hai người này đột nhiên ly khai quảng trường, Lâm Khiếu Đường đã bắt đầu đuổi theo, đồng thời phát hiện Nạp Lan U và áo bào tro trung niên nhân không có một chút do dự theo đuổi.

Rất hiển nhiên mục đích của Nạp Lan U và áo bào tro trung niên nhân chỉ sợ cũng là ở trên người hai vị chưởng môn nhân này.

Để trì hoãn tốc độ của Nạp Lan U và trung niên áo bào tro, Lâm Khiếu Đường sử dụng khỏa độc nguyên đan.

Trước mắt hai người này tuy lợi hại, nhưng bọn họ so về công phu hỏa hầu mà nói rõ ràng là chưa tới độ lô hỏa thuần thanh, cũng không thể phát huy ra uy lực gì to lớn.

Đã đạt tới 5 tinh võ sĩ, lại có hai đại thần công hộ thể, Lâm Khiếu Đường tự nhiên không phải hãi sợ bọn họ.

Đi tới bên người Trương tông chủ, Lâm Khiếu Đường nhìn thoáng qua trữ vật giới chỉ mang theo trên tay hấn, biểu tình trên mặt lóe ra một tia cười khê, đưa tay điểm huyết hai nơi trên người, sau đó nói : "Trương tông chủ, ta tạm thời phong trụ hai huyết đạo chủ yếu của người, nhưng nó sẽ ngăn nọc độc không di chuyển, nếu như người muốn triệt để thanh trừ nọc độc đồng thời giết Hoàng chưởng môn mà nói, người phải nỗ lực thật lớn a."

"Ha ha ha, tiểu tử thối, ta tạm ghi nhớ lời nói của người!" Hoàng chưởng môn ở đối diện dường như vừa nghe một chuyện đáng chê cười, ngửa mặt lên trời cười to.

Lúc đầu ý nghĩ của Trương tông chủ và Hoàng chưởng môn không khác nhau là mấy, nhìn thiếu niên trước mắt có chút coi thường, nhưng vừa rồi đối phương thi triển phong huyết thủ pháp đến cả mình cũng không cách nào làm được, rõ ràng đây chính là một vị cao thủ, nhưng Trương tông chủ không có cách nào từ trên thân người này dò xét được một chút nguyên khí lực nào, thực kỳ quái!

Lẽ nào viên đạn vừa rồi thực sự là thiếu niên trước mắt phóng ra? Trương tông chủ nghi hoặc nghĩ thầm. Lúc này Trương tông chủ đã mất đi sức chiến đấu, hơn nữa trúng độc sâu vô cùng, căn bản không có lựa chọn gì khác, liền nói ngay :”Cái giá phải trả như thế nào?”

”Cho ta nhìn vũ kỹ bí tịch Thảo Long Thủ của ngươi.” Lâm Khiếu Đường rất chờ mong nói.

Trương tông chủ lặng đi một chút, lập tức minh bạch ý đồ của thiếu niên, cười lạnh nói :”Nếu là ngươi có thể giết hắn, ta có thể đem bí tịch tặng cho ngươi, cũng không sao!”

Lâm Khiếu Đường có điểm ngoài ý muốn :”A, vậy thì càng tốt hơn, vậy ngươi chuẩn bị bí tịch cho tốt a, đợi ta một hồi nữa tới lấy.”

Hô, Lâm Khiếu Đường đột nhiên tiêu thất tại chỗ.

Hoàng chương môn kinh hãi, tập trung nguyên thức dò xét, nhưng vẫn vô tung vô ảnh.

Trương tông chủ cũng lấy làm kinh hãi, đây là chiêu số gì, dĩ nhiên có thể đem tung tích hoàn toàn che dấu, đến nguyên thức cũng dò xét không được, thiếu niên này rốt cuộc là ai?

Một đạo hỏa chương bỗng nhiên đánh tới! Phóng thẳng đến trước mặt...

Hoàng chương môn kinh hãi, một đạo sa chương vội vàng đẩy ra ngoài, cùng ngọn hỏa diễm đụng chạm cùng một chỗ, song phương triệt tiêu.

Cấp tốc di động, Lâm Khiếu Đường lạnh lùng tập trung vào kim bào nam tử, giết hắn là việc phải làm. Trước kia, trước mặt công chúng đã giết người của Phiêu Tiên Các, sau khi mọi việc xong xuôi bọn chúng sớm muộn cũng sẽ tìm đến mình tính sổ mà thôi.

So với việc chờ bọn hắc tìm đến cửa, không bằng hiện tại trợ giúp Thiên Nam Tông một chút, trước diệt hắc, còn có thể tranh thủ kiếm chỗ tốt, cơ sao lại không làm cơ chứ! Khoé miệng Lâm Khiếu Đường nhếch lên cười khê, ngón tay bắn ra, một viên đạn hỏa diễm hình tròn kịch liệt xoay tròn bắn đi ra ngoài.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên, Hoàng chương môn tự nhiên không dám đón đỡ viên đạn hỏa diễm nhỏ nhoi này, trong lúc thiếu niên tiêu thất hắc lập tức ý thức được chính mình thật ngu xuẩn khi coi nhẹ đối phương.

Không có bất luận ý tứ khinh thị nào, Hoàng chương môn đề cao tinh thần lên vài phần, vừa thấy ánh sáng chợt lóe bay ra, lá chắn cát hình xoắn ốc, lập tức thành hình.

Lá chắn cát hình xoắn ốc như một mũi khoan lộn ngược, nó tựa hồ còn như một cái gió lốc nhỏ khổng lồ chế cát bụi, ở lúc Hoàng chương môn khổng lồ chế đám cát bụi như một con rắn cát, có thể công lại có thể thủ.

Viên đạn hỏa diễm bị miệng cơn lốc cát bụi thôn phệ, hạt cát xoay tròn không ngừng như tằm ăn mòn viên đạn năng lượng, lấy nhu khắc cương, đúng là đem viên đạn hỏa diễm chậm rãi tiêu hóa, giống như vô số hàm răng nghiền nát.

Đám bụi cát xoay tròn bởi vì thôn phệ năng lượng hỏa diễm đạn mà trở nên hơi hơi phiếm hồng.

Lợi hại ! Lâm Khiếu Đường đối với tất sát kỹ của mình rất có lòng tin, cho rằng chúng có sức mạnh vô địch, không nghĩ tới đối phương dễ dàng đem chúng phá vỡ, xem ra chính mình có điểm ếch ngồi đáy giếng rồi.

Bất quá...

Hoàng chương môn thấy chiêu này hiệu nghiệm, trên mặt nhất thời hiện ra vẻ mỉm cười sáng lạn, trong tay cũng nhiều hơn hai tờ đạo phù, tùy thời chuẩn bị tung ra đối địch.

Bụi cát theo phía trong trụ vật giới chỉ của Hoàng chương môn tung ra càng ngày càng nhiều hầu như bao trùm ở phạm vi phương viên nửa dặm.

Cát bụi lơ lửng trôi nổi trong không trung, hình thành một khu vực kiểm soát mà mắt thường có thể thấy được, trong không gian dường như tràn ngập những hạt cát nhỏ mông lung bụi bặm, nó phác thảo hết thấy các thực thể bị bao phủ bên trong.

Chỉ thấy trong cát bụi có một đạo thân ảnh đang cấp tốc di chuyển, mà căn bản cái bóng đó không cách nào có thể dùng mắt thường bắt kịp nhịp độ, bất quá trong cát bụi lại lưu lại một cái quỹ tích ánh sáng rất rõ ràng.

”Tìm được rồi!” Hoàng chưởng môn đột nhiên hét lớn một tiếng, tung hai tờ đạo phù, hai đạo phi tiễn như chớp mắt bắn đi ra ngoài.

Lúc cát bụi xuất hiện, trong lòng Lâm Khiếu Đường có một loại dự cảm không ổn, sa bảo này quả nhiên là thứ tốt, nó sử dụng thế nào thật là nghĩ không ra, làm không được, lấy cát bụi làm vật dò xét, không nghĩ tới Hoàng chưởng môn này cũng có chút tài năng.

Hai đạo phi tiễn ẩn chứa nguyên lực thâm hậu thế như chẻ tre, tốc độ cực nhanh, thậm chí còn ma sát với không khí phát ra ánh lửa.

Hai đạo phù tiễn này không giống nhau, trong lúc giạt mình kinh hãi, Lâm Khiếu Đường vẫn chưa ở trạng thái đỉnh cao, toàn thân nguyên lực nhất thời đẩy tới mức cao nhất, Cửu Hỏa Trọng Tượng Quyền, chín đạo Hỏa Ảnh lấy tốc độ kinh người tản ra...

Mắt thấy sẽ đắc thủ, trên mặt Hoàng chưởng môn lộ ra vẻ vui sướng khi giết chết đối thủ, chỉ là không đợi được sự vui sướng này hoàn toàn thành hình, toàn bộ mặt hấn cứng lại.

”Trung giai hỏa độn thuật, này ... không có khả năng a!” Trên mặt Hoàng chưởng môn tỏ ra giạt mình không thôi, đối với một màn bất khả tư nghị trước mắt, hiển nhiên hẳn không có cách nào chấp nhận nổi.

88. Chương 87: Sa Bảo Cùng Trảo Long Thủ (hạ).

Võ tông cũng có thể thi triển đạo thuật?

Hoàng chưởng môn hiển nhiên không thể tiếp nhận loại chuyện đang xảy ra này!

Trong lúc ngạc nhiên, động tác của Hoàng chưởng môn rõ ràng chậm nửa nhịp, gió lốc bụi cát quét ngang qua ba đạo Hỏa Ảnh, đều không phải thực thể.

Bang bang bịch...

Chín đạo hỏa quyền theo chín phương hướng đồng thời đánh về chỗ Hoàng chưởng môn đang đứng.

Hoàng chưởng môn trong lúc hoảng sợ song chưởng huy động, một cổ khí lưu trong nháy mắt hình thành, cát bụi sắc lẹm cấp tốc tụ tập một chỗ hình thành một phương viên hình cầu kín không kẽ hở, đem Hoàng chưởng môn toàn bộ bao vào trong màn bụi cát

Thùng thùng đông...

Quyền kinh của chín đạo ảnh hỏa đều đập vào bên ngoài hình cầu bằng bụi cát, phát sinh trện trện âm thanh trầm đục.

Mặt hình cầu cát bụi bóng loáng đỏ bừng, nhiệt độ bỗng nhiên tăng cao, lực lượng trùng kích hiển nhiên đối với hình cầu bụi cát không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng nhiệt độ của hỏa quyền lại truyền toàn bộ vào bên trong.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên một đạo tinh quang, lấy khí thế sét đánh, trong nháy mắt phóng ra ba khóa hỏa diễm đạn cấp tốc bắn vọt đi tới.

Bằng bằng bằng!

Ba tiếng nổ, ba khóa hỏa diễm đạn bắt thủng mặt ngoài hình cầu bằng bụi cát tạo thành ba lỗ thủng rất lớn, bởi bụi cát đang lúc xoay tròn, chỉ một lúc sau dường như lại trở về như cũ, hỏa diễm đạn vô pháp phá vỡ màn phòng ngự chui vào trong, mà đồng dạng lại bị cát bụi thôn phệ đến sạch sẽ.

Vài phiên công kích liên tiếp công tới, Trương tông chủ tự nhiên nhìn ra thiếu niên trước mặt tuyệt đối không phải là người bình thường, chỉ sợ một thân tu vi còn cao hơn mình, có thể đem đám cát vàng quái dị giải quyết, trong lòng Trương tông chủ lại loé lên một tia hy vọng, nhưng khi thấy niên thiếu lần lượt công

kích nhưng bị cát vàng phá vỡ thì không khỏi có chút lo lắng, nhin không được nói :”Tiểu huynh đệ, người đánh như thế là vô dụng, cát vàng quá dẫn căn bản không e ngại loại công kích này, cát bụi có thể đem lực lượng toàn bộ phá vỡ, thậm chí có thể đem lực lượng thôn phệ chiếm dụng, phải ngăn cản tụ cát mới được.”

Bắn ra ba khóa hỏa diễm đạn, Lâm Khiếu Đường lẳng lặng dừng ở trước đám bụi cát hình cầu đang đổ bùng, thần nhiên nói :”Không cần, hắn đã chết, dựa theo ước định, người đem bí tịch lấy ra cho ta nhìn một cái a!”

”Đã chết?” Trương tông chủ mở to con mắt, hiển nhiên không tin.

Chỉ chớp lát, đám cát bụi đỏ hồng bắt đầu tán loạn, đám cát sỏi đỏ rực rơi lả tả đầy đất, chất đông lại tạo nên một tầng cùn cát thật dày!

Ở giữa cùn cát có một khối thân thể khô héo, miệng há hốc đôi mắt trũng lên, đã nhìn không thấy con người, hai tay dường như vô lực nắm bắt gì đó, dấu tích hiển nhiên là có một quá trình đấu tranh.

Lâm Khiếu Đường tiến lên gỡ xuống một quả giới chỉ lờ lờ chiếu sáng trên tay thì thể khô khốc, sau khi thu vào trong túi hần hướng tới Trương tông chủ đi đến, thấy hắn đang nhìn cổ thi thể khô khốc, vẻ mặt có điểm thất thần.

”Hạt cát hút nước, hạt cát nóng bỏng lại là hút càng lợi hại hơn, bất quá người này đang trong lúc bị hút khô thì đã chết trước đó rồi, bị bỏng chết!” Lâm Khiếu Đường ngữ điệu lãnh đạm giải thích.

Trương tông chủ chậm rãi phục hồi tinh thần lại, biểu tình kinh ngạc vẫn như cũ treo trên mặt, nếu là trước đây hắn còn muốn đầu cơ trục lợi không muốn lấy ra bản bí tịch tổ truyền, nhưng hiện tại hắn tuyệt đối không có chút ý tứ nào giấu kín.

Một quyển thư tịch ó vàng xuất hiện ở trên tay Trương tông chủ, hắn đưa tới dường như có vẻ xu nịnh, nếu như không trúng độc mà nói Trương tông chủ có phải liều mạng cũng sẽ không giao ra ”Trảo Long Thủ” nhưng hiện tại hắn không có lựa chọn nào khác.

Trương tông chủ không nghi ngờ thiếu niên trước mắt để đạt được ‘Trảo Long Thủ’, mà làm ra thủ đoạn giết người đoạt bảo.

Cấp tốc lật xem cuốn sách ó vàng, Lâm Khiếu Đường lập tức bị vũ kĩ tinh diệu hấp dẫn, ‘ Trảo Long Thủ ’ trung cấp cao giai vũ kĩ, đây là vũ kĩ cao nhất mà Lâm Khiếu Đường nhìn thấy từ trước tới giờ.

Trong con mắt Trương tông chủ, Lâm Khiếu Đường có thể thấy được nét không tình nguyện hơn nữa lại là cực đại không tình nguyện, khép lại cuốn sách, nói :”Trương tông chủ, người cũng biết người trúng loại độc gì sao?”

Trương tông chủ không biết thiếu niên vì sao đột nhiên hỏi vấn đề này, lắc đầu nói: ”Xấu hổ, Trương mỗ suốt đời một tâm hướng tới võ học, đối với việc hạ độc hay giải độc cũng không hiểu nhiều lắm.”

Lâm Khiếu Đường đã sớm có tính toán, cười cười nói :”Người trúng chính là độc của bọ cạp cát, bên trong hai cái đuôi âm dương của nó có dấu hai loại kịch độc, nhưng hai loại độc này ở trong trăm loại kịch độc mà so sánh cũng không đáng tính là cái gì to tát, cái tên của nó cũng không nằm trong hàng ngũ của bách độc ác liệt nhất, nếu như nguyên lực thâm hậu mà nói cũng có thể tự hành công đem độc bức ra, bất quá...”

Nói đến đây, Lâm Khiếu Đường đột nhiên dừng lại, đôi mắt dường như đang nhìn một người chết giống nhau, thương hại nhìn Trương tông chủ làm cho hắn kinh hãi không thôi.

”Bất quá cái gì?” Trương tông chủ cảm giác có gì không ổn, theo thời khắc trúng độc bắt đầu hắn đã có một cổ cảm giác gì đó không đúng lắm, không có một tia nguyên lực nào thúc giục được, toàn bộ thân thể có cảm giác từng đợt đau đớn liên hồi, trong chớp mắt ra tay thì thổ huyết, thẳng cho đến lúc thiếu niên này xuất hiện điểm mấy chỗ huyết đạo thì cái loại thống khổ này mới giảm bớt một ít.

”Bất quá, nếu đem âm dương độc từ đuôi loài bọ cạp cát này dựa theo tỉ lệ nhất định hỗn hợp cùng một chỗ, sau ba ngày nó sản sinh ra một loại độc bọ cạp tà ác, lúc người bị trúng độc thì trong một nén hương thời gian độc ở bên trong sẽ phát tán ra, chỉ cần non nửa giọt có thể làm cho một vị Sĩ giai cao thủ không cách nào thúc giục nguyên lực, hơn nữa trúng độc lúc đầu cả người rất đau đớn, tiếp theo ngũ tạng lục phủ bắt đầu thối rữa, tâm mạch bế tắc, nếu là cử động độc phát có thể sẽ nhanh hơn, lúc nhanh nhất thì trong

thời gian nửa nén hương có thể làm cho lục phủ ngũ tạng bị thủng mà chết.” Lâm Khiếu Đường chậm rãi giảng lại toàn bộ quá trình.

Trương tông chủ nghe xong trong lòng không khỏi run sợ, mồ hôi đầm đìa, trên mặt và cơ thể thỉnh thoảng có lúc co rúm lại.

”Tuy rằng ta đã phong trụ huyết đạo của ngươi, nhưng cũng chỉ có thể bảo trì một canh giờ mà thôi, thời gian một khi qua đi, nọc độc có thể tiếp tục khuếch tán.” Lâm Khiếu Đường thản nhiên nói.

Thần sắc trương tông chủ ngưng trọng :”Ngươi muốn cái gì? Phải làm thế nào mới bằng lòng giải độc cho ta, ta đã đem toàn bộ vốn cho ngươi xem rồi.”

Lâm Khiếu Đường lắc đầu, cười cười nói :”Cùng với người thông minh nói chuyện thật tốn ít công sức, bất quá Trương tông chủ ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi, ta hiện tại sẽ giải độc cho ngươi, cái gì cũng không muốn chỉ bất quá độc này trong nhất thời là giải quyết không hết, chỉ ít cần ba tháng thời gian mới có thể đem nó hoàn toàn trừ tận gốc, được rồi, ‘ Trảo Long Thủ ’ này ta cũng đã nhìn, trả lại cho ngươi.”

Trương tông chủ có chút mờ mịt tiếp nhận bản bí tịch ‘ Trảo Long Thủ ’, nhìn thiếu niên không biết hần rốt cuộc muốn làm cái gì.

Móc ra một quả dược hoàn màu nâu, Lâm Khiếu Đường đưa qua nói :”Ngươi trước tiên đem viên ”thích độc hoàn” này phục dụng, có thể tạm hoãn độc lực phát tác, trong vòng 3 ngày sẽ bình an vô sự, có thể thôi động ngũ tạng nguyên lực mà không có vấn đề gì, ba ngày sau ngươi đi tới phía sau núi Lâm gia đến Phế Dược Phòng tìm ta, đến lúc đó ta sẽ đưa thêm cho ngươi giải độc đan, ta phải hảo hảo ngẫm lại xem giải quyết lại độc bò cạp bá đạo này thế nào cho ổn thỏa cái đã.”

Trương tông chủ hồ nghi tiếp nhận dược hoàn, không lập tức phục dụng, hiển nhiên cũng không hoàn toàn tin tưởng theo như lời nói của Lâm Khiếu Đường.

”Nơi đây không thể ở lâu, rất nhanh sẽ có người lợi hại hơn xuất hiện, nếu như ta không đoán sai mục đích của bọn họ có thể giống như ta, Trương tông chủ có muốn ta đưa ngươi đi một đoạn đường không?” Lâm Khiếu Đường cũng không ngại đối phương hoài nghi.

”Vậy làm phiền tiểu huynh đệ rồi.” Lúc này đây Trương tông chủ cũng không còn hoài nghi gì.

Nắm đai lưng Trương tông chủ, Lâm Khiếu Đường đề bước một cái đã xuất hiện ở mấy trượng xa xa, hai người rất nhanh tiêu thất ở trong rừng.

Nửa khắc đồng hồ sau, một vị thiếu niên mặc áo vải bố màu tro tay nắm một gã đại hán trung niên có vóc người to lớn xuất hiện ở trong một rừng cây nhỏ cách đông môn Tân La Thành trăm trượng.

”Nơi này hẳn là an toàn rồi, ta không tiễn được xa, hẳn là Trương tông chủ sẽ có biện pháp thông tri cho huynh đệ ở trong tông môn đến tiếp ứng, tại hạ cáo từ.” Lâm Khiếu Đường vừa nói liền hướng tới Tân La Thành bước đi.

Trương tông chủ nhìn theo bóng lưng thiếu niên, rồi lại nhìn dược hoàn trong tay, nhất thời trong lúc đó không biết quyết định chủ ý ra sao, ai biết mình trúng là cái loại độc dược gì, e rằng căn bản không hề trúng độc như thiếu niên vừa nói, có thể hẳn chỉ nói vậy để mình ăn viên dược hoàn này vào, mà viên dược hoàn này mới chính thức là một loại độc dược.

Trong lúc Trương tông chủ do dự, xa xa truyền đến âm thanh lo lắng của thiếu niên: ”Ta muốn giết ngươi không cần phải làm phiền toái như vậy, một chương võ xuống là xong, lại có thể cướp đi ‘ Trảo Long Thủ ’, hủy thi diệt tích rất dễ dàng, Trương tông chủ nếu không tin, có thể dùng máu của mình đem cho tiểu động vật nghiệm chứng một chút, xem kết quả của chúng sau một ngày một đêm sẽ ra sao, đó chính là cái kết cục như ngươi rồi.”

Vừa tiến vào Tân La Thành, Lâm Khiếu Đường lập tức lẩn vào một ngõ hẻm bên trong đường phố, không bao lâu thì đi tới phía sau núi Lâm gia, tìm được một chỗ yên lặng, lấy ra trữ vật giới chỉ đoạt được bên trong đám cát vàng quái dị nghiên cứu

89. Chương 88 : Nguyên Sa.

Khoả trữ vật giới chỉ màu vàng nâu này nhìn như không được tốt lắm, người chế tạo cho vào hàm lượng nguyên tố quặng quá ít, Lâm Khiếu Đường bĩu môi nắm giới chỉ xem xét một lúc.

Bất quá không gian bên trong cũng khá rộng, khoảng chừng lớn bằng hai sương phòng, đại khái xem ra không gian cũng có mấy trăm thước vuông, bên trong hơn phân nửa không gian đều chứa đựng một loại cát nhỏ.

Lấy ra một ít cái, Lâm Khiếu Đường vốc lên tay hiểu kỳ quan sát!

Cát sỏi phi thường tinh tế, vả lại rất mềm mại, có thể cảm giác được rõ ràng bên trong nó phóng xuất ra nguyên khí lực, đám cát này cũng không phải những hạt cát bình thường a.

Dĩ nhiên lại là nguyên sa!

Đám cát sỏi này đúng là sản phẩm đặc thù được hình thành trong nguyên nhân!

Bởi vì địa vực hoang vu, ngoài cát ra không có gì, bởi vậy thiên địa nguyên khí rất khó tụ tập một chỗ dẫn đến tỷ lệ nguyên nhân xuất hiện trong sa mạc phi thường nhỏ, bất quá cũng không có nghĩa là tuyệt đối không có!

Một ít giải đất hi hữu ở trong sa mạc bởi vì có đặc thù khí hậu cùng với môi trường dưới nền đất khác với sa mạc bình thường nên cũng có thể sản sinh ra nguyên nhân, quanh năm suốt tháng cát bụi thổi qua, trong nguyên nhân cũng tụ tập được không ít cát sỏi, lại trải qua hơn ngàn năm bồi dưỡng, đám cát sỏi này cùng nguyên nhân sản sinh ra một loại cộng hưởng hấp thu nguyên khí.

Vạn vật có thần kì thì cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi! Hạt cát là vật chết như vậy cũng bị thiên địa làm hấp thu thiên địa linh khí.

Nguyên sa là bảo bối tạo phù bảo tốt nhất, nếu so với chế tạo vũ khí thì nó cũng như kim chúc khoáng thạch, có đạo lý giống nhau.

Bởi vì trong mỗi một hạt cát ẩn nguyên lực, nên việc khống chế là phi thường dễ dàng, đặc biệt đối với đạo tông mà nói thì lại càng là một bảo bối tốt nhất.

Võ tông tuy rằng rất khó khống chế đám hạt cát này, đặc biệt ở cự ly xa khống chế hầu như là không thể, nhưng người khống chế cũng có thể đem chúng ngưng tụ bên ngoài thân, tạo thành hộ thể cương sa, đối với chính bản thân có thể coi vật lý công kích cùng với pháp thuật công kích bình thường không cần bận tâm.

Nếu như đem đám hạt cát này ngưng luyện vào bên trong đao kiếm, có thể làm tăng uy lực cho kiếm khí, đao khí thêm vài phần.

Thứ tốt a! Trong lòng Lâm Khiếu Đường tán thưởng, bỗng nhiên từ bên trong đồng cát sỏi có một cổ nguyên khí lực cường liệt bị phát hiện, nguyên thức không ngừng thâm nhập, đẩy cát bụi ra thì xuất hiện một viên tinh thể màu vàng nhỏ bằng một nắm đấm.

Sa hạch!

Hấp thu thiên địa nguyên khí ngoài vạn năm, từ trong đồng nguyên sa sẽ ngưng tụ ra hạch tâm.

"Thì ra là thế, ta xem tên Kim bào kia tu vi cũng bình thường, cư nhiên có thể đem nguyên sa khống chế thuần thực như vậy, hóa ra hắn còn ẩn dấu bảo bối bậc này, người này phỏng chừng lúc tuổi còn trẻ đánh bại đánh bại, tìm được một cái đại nguyên nhân trong sa mạc, phát hiện ra rất nhiều bảo bối rồi thu thập vào túi, sau đó trở về dựa vào đó mà nhanh chóng tăng cấp." Lâm Khiếu Đường rất chuyên nghiệp suy đoán.

Nếu có sa hạch này ở trong tay, coi như là võ tông nguyên lực cũng có thể khống chế nguyên sa, vấn đề chủ yếu là phải cầm sa hạch ở trên tay quán thâm nguyên lực tiến nhập vào trong sa hạch rồi mới thông qua nó khống chế, đáng tiếc mặc dù là vậy nhưng khi khống chế cũng tương đối phiền toái.

Ở bên trong cát vàng, Lâm Khiếu Đường lại phát hiện một quyển sách màu lam sắc cũ kĩ, mặt trên viết "Ngự Vật Đạo Pháp".

Sao không là "Ngự Vật vũ kỹ" a? Lâm Khiếu Đường phiền muộn nghĩ ngợi, nếu là đạo pháp, chính mình khẳng định học không được a. Nếu như là đệ giai đạo kỹ mà nói thì còn có thể nghĩ biện pháp cùng đệ giai vũ kỹ dung hợp một chút để tu luyện, nhưng trên mặt ngoài nó cũng không có viết rõ giai vị, bất quá tên kim bào cùng Trương tông chủ hẳn là cùng một cấp bậc, có tu luyện đạo pháp thì chí ít cũng là nhân giai a. Là cao giai đạo pháp thì nhất định không thể tu luyện được rồi..

Ngoại trừ những thứ này ở, còn có hơn mười khối nguyên thạch, lần này thu hoạch rất sung túc, Lâm Khiếu Đường thoả mãn đem giới chỉ này để vào bên trong trữ vật giới chỉ của chính mình, tuy nói mấy thứ này tạm thời hẳn không dùng được, nhưng giữ lại để dự trữ sau này có thể sẽ dùng tới, nếu như thực sự không dùng được thì mang bán đi để đổi lại nguyên thạch cũng là một bút tài phú không nhỏ.

Trở lại huyết động, Tô Thiển Thiển còn đang điều tức, Lâm Khiếu Đường cũng không muốn quấy rầy nàng, chỉ ở ngoài nhà đá bắt đầu luyện chế thuốc giải độc.

Kỳ thực Lâm Khiếu Đường cũng không biết Thích Độc Hoàn chính mình cấp cho Trương tông chủ có hiệu nghiệm hay không, bất quá chính mình sau khi hấp nguyên lực trong thu phế được độc hại, đối với việc bài độc cũng có một ít kinh nghiệm và lý giải, lợi dụng một ít vị không bị nhiễm tạp chất trong phế được luyện hóa ra Giải Độc Hoàn.

Lâm Khiếu Đường cảm giác được nó hẳn là hữu dụng, nhưng cho tới bây giờ hẳn cũng chưa thử qua, bởi vì hẳn căn bản không có khả năng trúng độc.

Bất quá nếu như giải không được độc, cũng tuyệt đối có thể bảo trụ tính mạng Trương tông chủ vài ngày, ba ngày sau nếu hẳn tới, kiểm tra mà thấy nó không thể giải được độc mà nói, Lâm Khiếu Đường còn có chiêu bài tử, đó là lấy máu của chính mình, đây chính là thuốc giải độc trăm phần trăm tuyệt đối tốt nhất.

Lúc này, ở trong khu rừng phía bắc Tân La Thành, trước cái thi thể khô khét, là một nữ nhân mặc hồng y dung mạo như thiên tiên, ở cách đó không xa còn có một gã trung niên nhân áo bào tro.

"Nghĩ không ra trong thời gian một chén trà nhỏ, Hoàng chương môn đã bị người ta giải quyết xong, đến chết cũng thê thảm như vậy, ai ..., ta tại sao lại không được xem kịch vui chứ?" Nạp Lan U tiếc hận nhìn vết tích lưu lại, ngón trở điểm nhẹ cằm thở dài nói.

"Độn thuật Nạp Lan tiểu thư quả nhiên danh bất hư truyền, Lương mỗ coi như dùng tới Tuyệt Trần bộ pháp so với Nạp Lan tiểu thư cũng chậm hơn một hồi!" Họ Lương mặc áo bào tro thay đổi dáng vẻ lạnh lùng khi quan chiến lúc trước, khen ngợi.

"Lương tiên bối quá khen, ta và người đều là chậm nửa khắc thật không có gì hay ho, có người so với chúng ta còn tới trước rất lâu, đây mới là lợi hại!" Nạp Lan U chợt nhớ tới con người lóe lên quang mang nóng bỏng Hỏa Diễm, chỉ có gặp phải vấn đề gì hững hờ mới gặp được ánh mắt đó.

"A? Có người so với chúng ta tới trước?" Áo bào tro trung niên nhân rất bất ngờ.

"Lương tiên bối hà tất phải giả ngu, người chẳng lẽ không biết sao?" Nạp Lan U một bên đang tự ngẫm chiến cuộc vừa xảy ra, một bên nhân nhặt hỏi ngược.

"Người nói là vị thiếu niên kì quái kia?" Trung niên nhân áo bào tro rất rõ ràng ở trước mặt nữ tử này giả ngu là một hành vi thiếu lí trí, nên nói thẳng.

Nạp Lan U đang trong lúc chuyên chú xem kỹ lại tàn dư chiến cuộc trên sân, khi phát hiện không có bất luận dấu vết nào có giá trị, từ trong đôi mắt to đúng là tuôn ra một chút nước mắt mỹ lệ đến cực điểm, mu bàn tay tinh tét khe che đi đôi môi đỏ mọng ngấp nghé một cái.

Bức tranh mỹ nhân ngáp ngủ tại hoàn cảnh này xuất hiện nơi đây, cũng là một điều mới lạ.

Nạp Lan U trong lúc nhấc tay tùy ý, hay mỗi một động tác đều có vẻ rất rất khác biệt, động tác có cẩn thận tỉ mỉ theo khuôn mẫu từ trước cũng sẽ không u nhã như vậy, trung niên nhân áo bào tro thấy vậy tâm thần cũng nhất thời bình tĩnh...

"Lương tiên bối hôm nay tới đây, là vì sa bảo sao? Hay là vì nguyên nhân?" Nạp Lan U tùy ý hỏi.

Trung niên nhân áo bào tro từ trong suy nghĩ bừng tỉnh lại, ha hả cười nói :”Cũng không phải, ta chỉ là đến đây tìm hiểu một chút tin tức, xem một chút ranh giới giữa đạo tông, võ tông trong Tân La Thành rốt cuộc là có cái kết cục gì!”

”A? Vân Tiêu Điện các người đối với Tân La Thành cũng có hứng thú? Là chuẩn bị một hơi thu lấy hết sao? Hay là tìm một cái cửa hàng làm chỗ thu thập tin tức?” Nạp Lan U trên chóc quanh co cố ý hỏi.

”Nạp Lan tiểu thư nói đùa, Vân Tiêu Điện chúng ta tuy rằng là một trong tứ đại môn phái Đạo Tông, nhưng cũng sẽ không vì phạm quy củ, huống hồ ở chỗ này nếu chúng động thủ mà nói Chiến Hổ làm sao khả năng ngồi yên không quan tâm đến? Như vậy là muốn bạo phát đại quy mô bang phái tranh đấu.” Trung niên nhân áo bào tro cười ha ha nói.

Thần sắc Nạp Lan U chớp động, dùng một loại nhãn thần mờ mịt nhìn áo bào tro trung niên nhân :”Vậy kỳ quái rồi, nếu không có mưu đồ, vì sao phải tìm hiểu tin tức chứ?”

”Cũng không nhất định có mưu đồ mới tìm hiểu tin tức a, Nạp Lan tiểu thư, Hoa u cốc các người cũng như thế, Lương mỗ có việc trong người, trước tiên cáo từ, Nạp Lan tiểu thư sau này còn gặp lại!” Áo bào tro trung niên nhân vội vã nói một câu, thân hình khẽ động đã tiêu thất không thấy bóng dáng đâu.

Đôi lông mi như trăng khuyết của Nạp Lan U hơi hơi giật mình, buồn cười lẩm bẩm :”Cướp đoạt bảo khố thì cướp đoạt bảo khố đi, che che lấp lấp làm gì thật chả có hứng thú!”

Nạp Lan U cũng không có ý tứ ly khai, tỉ mỉ quan sát dấu chân lưu lại cùng với nguyên lực ba động trong không khí ...

Ba ngày rất nhanh trôi qua!

Mà trong ba ngày này, Tân La Thành xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, tin tức cuồng môn Phiêu Tiên Các bị Thiên Nam Tông tông chủ đánh chết truyền bá chung quanh.

Bên trong một tửu lâu, một đám tiểu bang hội vây tụ cùng một chỗ nói chuyện: ”Các người có nghe nói gì không, Phiêu Tiên Các Hoàng trưởng môn bị giết rồi.”

”Đúng a, có người nói Hoàng trưởng môn chết rất thảm!”

”Phải vậy không? Thảm thiết đến mức như thế nào vậy?”

”Bị Trảo Long Thủ của Trương tông chủ móc mắt, da đầu còn bị lột bỏ nữa, người nói xem có thảm hay không thảm?”

”Chắc chắn ... đúng là thảm, đúng là thảm, Trương tông chủ quả nhiên thần công cái thế a!”

”Không phải vậy sao, hai ngày nữa ta cũng chuẩn bị tạo một chút quan hệ, gia nhập Thiên Nam Tông.”

”Huynh đệ, còn có phương pháp nào không, mang tiểu đệ theo cùng a!”

Võ tông gần hai năm vẫn bị đạo tông chén ép gắt gao rốt cục cũng hãnh diện được một chút...

Thiên Nam Tông tông chủ Trương Viễn Kiều lúc này thanh danh lan truyền ra xa, chỉ là hiện tại hắn cũng chẳng quan tâm mấy đến vấn đề đó. Lúc này hắn đang đứng ở cửa Phế Dược Phòng phía sau núi của Lâm gia, sau khi báo tính danh, đôi mắt mang theo sự trông mong chờ đợi chủ nhân đi ra

90. Chương 89: Dụng Ý Khi Giải Độc.

Ba ngày trước ,Trương Viễn Kiều rất lo lắng bắt lấy vài con chồn núi, trích lấy một ít máu, kết quả là trong thời gian không đầy một chén trà tất cả những con chồn núi đều chết sạch.

Sự thật xảy ra trước mắt Trương Viễn Kiều Trương Đại tông chủ không thể không phục dụng dược hoàn của thiếu niên lưu lại.

Trong vòng ba ngày, Trương Viễn Kiều tìm đến các địa điểm bào chế thuốc và thầy lang nổi danh, kết quả là độc trong người hắn không có ai có thể giải được, thậm chí ngay cả chất độc là gì cũng không biết.

Trương Viễn Kiều là một người thông minh, tuy nói Thiên Nam tông không phải là một Đại tông phái, nhưng tốt xấu gì thì cũng có chút danh phận và thực lực, tự nhiên hẳn có chủ ý, thiếu niên có ý đồ với hắn, kỳ thật hẳn cũng đã đoán ra bảy tám phần.

Trương Viễn Kiều chuẩn bị từ lúc sáng sớm, mang theo hai vị đường chủ cùng cao tăng đệ tử toàn phái, khua chiêng gõ trống đi tới Lâm gia.

Ba ngày trước trận chiến ấy, Lâm gia và Thiên Nam Tông đã thu được vài thắng lợi quan trọng cộng thêm chiến quả của trận chiến tại quảng trường Tân La thành đã hình thành nên tư tưởng thắng lợi nằm trong tầm tay.

Các nhân vật cao tăng của Phiêu Tiên các đã bị tổn thất hết phân nửa, không có một chút tin tức nào, mà bên phía Vương gia đã thành thật hơn rất nhiều.

Bất quá nghe được lời đồn là Phiêu Tiên Các và Vương gia chuẩn bị đập nổi đìm thuyền, mời các cao thủ về trợ trận, đương nhiên là muốn cùng Thiên Nam Tông và Lâm gia quyết một trận sinh tử.

Bởi vậy Thiên Nam tông cùng với Lâm gia không có một điểm nào vui vẻ trong bầu không khí thắng lợi, vẫn luôn luôn cẩn thận đề phòng.

Bất quá trong lúc nhất thời ngoại giới đem Thiên Nam tông tung hứng lên trời, danh tiếng của Lâm gia cũng từ từ theo đó mà khởi phát, đặc biệt trong trận chiến ấy Lâm Bình đại phá một trong tam đại trưởng lão Phiêu Tiên Các là Liễu Văn Hải, trở thành một đời danh giá Lâm gia đệ nhất nhân.

Lâm Vũ Tuyền triệu tập tứ đại trưởng lão và thành viên cao cấp của gia tộc, ngay cả Lâm Thiên Chính cũng phá lệ hiện thân, để nghênh đón các thành viên ưu tú của Thiên Nam tông viếng thăm.

Bất quá Trương Viễn Kiều Trương đại tông chủ hiển nhiên chưa từng tỏ ra nhiều ý tứ trong những lời nói chuyện, hỏi vài câu, sau đó dặt dờ thủ hạ phải cung kính nghe lời Lâm đại tộc trưởng cùng với các trưởng lão thảo luận công việc phòng ngự, bản thân một người thần thần bí bí đi ra phía sau núi, nói là đi giải sầu, không muốn bị người khác làm phiền.

Cao tăng của Lâm gia tự nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức cho rằng Trương Viễn Kiều huy động mọi người đến Lâm gia, chính là vì muốn đến phía sau núi giải sầu, bất quá nhân gia tông chủ không nói thì đương nhiên không thuận tiện hỏi, buộc lòng phải cùng các thành viên ưu tú của Thiên Nam tông trao đổi việc hợp tác sau này.

Vừa mới đến tới cửa của phế dược phòng, Trương Viễn Kiều đã tự báo tên, thế nhưng cũng không nhận được câu trả lời nào, ban đầu hắn trở nên lo lắng, thiếu niên đó chỉ thả cho hắn một con bồ câu, bất quá hắn rất nhanh bỏ đi ý niệm trong đầu.

Thiếu niên đã tới đúng hẹn, không ngờ vẫn là trang phục kia, vẫn biểu tình lười nhác uể oải như cũ, nhưng không phải từ trong ra ngoài mà là từ bên ngoài tiến vào.

“Khí sắc của Trương tông chủ cũng không tệ a?” Lâm Khiếu Đường vừa xuất hiện đã hô lên như gặp người quen.

Trương Viễn Kiều đã không còn nhuệ khí như ba ngày trước, biết rằng thiếu niên trước mặt chính là cao nhân, biết rằng tính mạng của mình vẫn còn đang nằm trong tay người ta, làm lễ lấy lòng “Gặp tiểu huynh đệ thật là có phúc, đều là do khối thần đan bảo mạng, Trương mỗ không chết, trước đây không hiểu nên có nhiều sai sót, mong tiểu huynh đệ bỏ qua cho, ách Xin hỏi tiểu huynh đệ tôn tính đại danh là gì?”

Lâm Khiếu Đường phẩy phẩy tay, đương nhiên là có một chút phản cảm, “Đại danh thì không có, tiểu tính tiểu danh chỉ có một là Lâm Khiếu Đường.”

Trương Viễn Kiều vội nói :”Thì ra là Khiếu Đường huynh, Trương mỗ nhất thời hồ đồ, lần trước không hỏi, thật là làm cho người khác cười chê”.

Người biết ta sao? Sao lại gọi ta là huynh? Nhìn bề ngoài người đã ba mươi hai tuổi rồi! Lâm Khiếu Đường với vẻ mặt hoài nghi nhìn Trương đại tông chủ. Ngoài miệng lại nói: “Không có chuyện gì! Vô danh tiểu tốt không ai nghe nói đến, nhưng thật lòng đối với Trương đại tông chủ thì tên húy tiểu đệ còn không biết”

Trương Viễn Kiều nịnh bợ nói: “Khiếu Đường huynh gọi ta là Viễn Kiều cũng được.”

“Khó mà làm được, ta còn gọi là Trương tông chủ, vậy là rối loạn bối phận, không được tốt!” Lâm Khiếu Đường nói rất có nguyên tắc.

Tâm lý Trương Viễn Kiều hơi hấp tấp, nói chuyện nửa ngày, chuyện nên nói đều đã nói, đối phương hiển nhiên là không có ý muốn đem chất độc trong người mình lấy ra, độc trong bản thân mình không biết khi nào sẽ phát tác.

Trương Viễn Kiều cẩn rằng, trong lòng biết không thể tàng tư được, từ trong người móc ra một khối ký ức là loại lam ma thạch, phi thường cung kính đưa cho Lâm Khiếu Đường, sau đó cẩn thận nói: “Khiếu Đường huynh, đây là chút tâm ý của Trương Mỗ, mong nhận lấy, đây là khối lam ma thạch, trong đó ghi chép lại một ít kinh nghiệm về tu luyện “long thảo thủ” và một chút tâm đắc của Trương Mỗ trong những năm gần đây. Còn có toàn bộ phục chế đồ tượng, văn tự, một ít ghi chú của tổ tiên tu luyện được, hoàn toàn không kém một chút nào”

“Ôi chào, điều này thật không biết xấu hổ, Trương tông chủ thật khách khí quá đi, đưa lễ gặp mặt thật là quý giá, tiểu đệ không có khả năng nhận lấy a.” Lâm Khiếu Đường ngoài miệng nói như thế nhưng trên tay lại không như không muốn nhường cho ai khác lập tức nhận lấy, nhanh chóng lộ ra nguyên thức rồi, kiểm tra thử một phen.

Lần trước Lâm Khiếu Đường đã xem qua toàn bộ, cho nên thực hay giả thử nghiệm là biết, còn có tâm pháp đấu luyện có thể đối với tất cả kỹ xảo đều có lực nhạy cảm, đối với việc phân biệt thật giả thực sự dễ như trở bàn tay.

Trương Viễn Kiều rất thức thời nên yên lặng đợi chờ, biết thiếu niên không nói lời nào, khẳng định đang phân biệt thật giả, đến lúc trên mặt thiếu niên vô ý lộ ra tiểu ý thì mới nói: “Đây là một chút lòng thành của Trương Mỗ cảm tạ Khiếu Đường huynh giết kẻ thù cứu tiểu mệnh của ta, người nhất định phải nhận lấy nếu không trong lòng Trương Mỗ sẽ không yên.”

Lâm Khiếu Đường làm ra vẻ nói: “Vây tiểu đệ không thể làm khác hơn là cất giữ giữ Trương tông chủ.” Kỳ thật là đã sớm thu vật ấy vào trong giới chỉ.

“Khiếu Đường huynh đệ, người xem, trên người ta còn kịch độc chưa giải.” Thấy thiếu niên không hề nói chuyện giải độc, Trương Viễn Kiều không thể không nhắc nhở

Lâm Khiếu Đường khoa trương vỗ gáy: “Đúng đúng rồi, đầu óc ta sao mau quên thế. Mời trương tông chủ vào nhà”.

Trong phé được phong, Lâm Khiếu Đường đã lâu không ở, thế nhưng trong phòng vẫn sạch sẽ không hề nhiễm hạt bụi nào, có thêm một số vật quý khác, Lâm Vũ tuyền này thật là cố tình mà!

Kiểm tra một bên mặt của Trương Viễn Kiều, trong lòng của Lâm Khiếu Đường đại khái đã nắm rõ, độc hoàn này thực sự hữu hiệu, không nghĩ tới lại mạnh mẽ như vậy, có thể giảm bớt kịch độc, chậm rãi bài trừ độc tố, sau đó sản sinh ra chất kháng độc dự phòng.

Trương Viễn Kiều khẩn trương nhìn Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường không nhanh không chậm nói: “Trương Tông chủ không cần khẩn trương, độc mặc dù chưa giải nhưng so với ba ngày trước thì đã yếu đi một chút, một lát nữa ta sẽ giúp người bức dư độc còn thừa ra ngoài.”

“Làm phiền Khiếu Đường huynh quá”

Trong lòng Trương Viễn Kiều cũng an tâm được một chút.

Cái gọi là bức độc chẳng qua chỉ là Lâm Khiếu Đường cố ý tăng thêm trình tự, tăng mạnh hiệu quả, đi vòng vèo một chút mà thôi, hơn nữa lại phi thường có cảm giác.

Phong huyết, xoa bóp, thu nguyên lực, đả kinh mạch cùng với nhiều thủ pháp liên mạch lưu loát, tất cả đều có.

“Phốc!” Cuối cùng Trương Viễn Kiều cũng phun ra một ngụm lớn huyết tụ (máu đông), sắc mặt tốt hơn không ít.

Sau đó Lâm Khiếu Đường lấy trên người năm viên độc hoàn nói: “Cách bảy ngày dùng một viên, hơn một tháng sau, độc tố sẽ miễn trừ, lúc đó Trương tông chủ không còn lo lắng gì nữa.”

Khi biết độc hoàn trâu bò như thế, Lâm khiếu đường thật không muốn đưa ra, bắt quá người ta đưa ra kỹ xảo tổ truyền “Long thảo thủ” không hề bảo lưu đưa cho mình, tham lam quá thì không được rồi.

Ba ngày trước, Lâm khiếu đường có khả năng trực tiếp đem “Long thảo thủ” thu lấy, thế nhưng sau khi nhìn vào toàn bộ bản bí tịch, cảm giác cao giai bí tịch cỡ này sẽ không dễ dàng tu luyện như vậy, trong đó tất sẽ có chỗ khó luyện, bởi vậy làm một chút tiểu kế, quanh co một hồi, xem Trương tông chủ có thể mình bạch được huyền cơ ở trong đó hay không.

Sau khi rõ ràng, kết quả thật tốt, Lâm Khiếu Đường tự nhiên sẽ cứu hãn một mạng, nếu không rõ, vậy chỉ có thể đánh tiếng, thật xin lỗi.

Hiển nhiên, giác ngộ của Trương tông chủ rất cao, đem sách nhập vào lam ma thạch và vân vân, tuyệt đối một lần thông qua, Lâm khiếu đường cũng không phải loại keo kiệt gì, đương nhiên sẽ giúp hãn giải độc.

Lâm gia nghị sự đường, trước mặt mọi người thấy Thiên Nam tông Trương đại tông chủ cùng một tên thiếu niên sánh bước mà đi, trên đường có nói có cười tiêu sái mà tiến đến. Trên mặt mỗi người đều ngập tràn sự ngạc nhiên.

Biểu tình trên mặt của Lâm gia trưởng lão như đông cứng lại, thực là phức tạp.

Sau hơn nửa ngày, sắc mặt mọi người đều đã trở lại như cũ, còn không tới phiên Lâm Vũ Tuyền nói, những người khác lại càng không có tư cách nói, Trương tông chủ không giải thích cũng không hỏi thêm.

Kết quả là mọi người vẫn trong vòng nghi ngờ tiếp tục bắt đầu thảo luận công tác phòng bị .

Lâm Khiếu Đường đứng ở vị trí không nghe thấy được, vốn việc này Lâm Khiếu Đường tuyệt đối sẽ không tham dự, nhưng đẳng này Chương môn Phiêu tiên các bị người giết, bên ngoài nghe đồn thể nào cũng bị bóp méo sự thật, phải có tâm lý tự bảo vệ mình, Lâm Khiếu Đường phải biết thêm chút ít tin tức.

Đáng tiếc là ngồi nghe nửa ngày cũng không thấy tin tức nào có giá trị, ngay vào lúc Lâm Khiếu Đường buồn ngủ, góc áo bị người nào đó lôi đi, quay đầu nhìn lại thì là tiểu nỵ tử Lâm Vũ Nhân.

“Sự thúc có thể nói chuyện một chút không?” Lời nói nghe có vẻ sợ hãi

Lâm Khiếu Đường khẽ nhú mày, có vẻ không cam tâm tình nguyện.

Sắc mặt Lâm Vũ Nhân hơi tái, đôi mắt lảo liên nhìn: “Van cầu ngươi mà, Khiếu Đường ca ca, chỉ một chút thôi là được rồi!”

91. Chương 90: Man Nữ Cải Tà Quy Chính Là Vô Cùng Đáng Giá.

Lâm Khiếu Đường thật sự trong lòng không thích tiểu nữ tử này, điêu ngoa, tùy hứng, thù dai hầu hết là căn bệnh chung của tất cả các thiên kim tiểu thư. Đặc biệt là trước đây, khi mà Lâm Khiếu Đường còn sống trong thời điểm không có năng lực, đã từng bị ăn đòn hiểm vài lần. Tuy bây giờ đã báo thù rửa hận nhưng trong thâm tâm vẫn còn tồn tại sự bài xích không cách nào xóa được .

“Có chuyện gì, nói ngay tại đây! Ta nghe”

Lâm Khiếu Đường không mặn không ngọt nói.

“Ở đây nói chuyện không tiện”

Về mặt của Lâm Vũ Nhân trở nên khác thường, đã không còn vẻ rạng rỡ của ngày thường, thậm chí ảm đạm vô quang. Mái tóc dài đen nhánh lúc trước vốn rất mềm mại, gọn gàng nhưng lúc này xem ra có hơi lộn xộn, một đôi mắt to luôn lanh lợi nhưng lúc này cũng lơ mơ phát ra vụ khí nhàn nhạt .

Lâm Khiếu Đường vẫn đứng yên

Lâm Vũ Nhân cơ hồ khóc thành tiếng:

“Cầu xin người, van xin người mà, chỉ trong chốc lát thôi”.

Sợ rằng đã xảy ra đại sự gì đó, bằng không với tính tình của nha đầu này, tuyệt đối không có khả năng ăn nói khép nép như vậy. Lâm Khiếu Đường ngược lại có một chút hiếu kỳ, hơn nữa thật sự là không nghe được tin tức gì có giá trị, vốn Lâm Khiếu Đường định bụng sẽ ly khai, đang lúc rảnh rỗi nghe nàng nói chuyện cũng tốt.

Thấy Lâm Khiếu Đường đi ra ngoài, Lâm Vũ Nhân lau giọt nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng bước theo, nàng sợ người khác sẽ phát hiện sự tồn tại của mình.

Ra khỏi nghị sự đường, tiến vào hành lang trắc thí viện, nhìn cảnh vật xung quanh, Lâm Khiếu Đường không khỏi nhớ tới tình cảnh lúc trước bị tiểu nữ tử này ra sức đánh đập chính tại nơi đây, bất giác bùng lên một chút tức giận

“Nói đi, chuyện gì?”

Lâm Khiếu Đường hỏi với dáng vẻ lãnh đạm.

Đông, Lâm Vũ Nhân không hề nói câu nào đã trực tiếp quỳ xuống

Ta kháo! Lại nữa rồi, hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây ư. Trong lòng Lâm Khiếu Đường kinh hãi, sự tức giận trong người cũng bị hành vi ngoài dự đoán của Lâm Vũ Nhân đè ép trở lại.

“Sư thúc, cứu ta”

Lâm Vũ Nhân cuối cùng cũng khóc lóc lên tiếng.

“Đứng lên mà nói, đừng có khóc lóc như thế”

Lâm Khiếu Đường nhẹ giọng trách mắng.

“Thỉnh sư thúc thu nhận ta làm đồ đệ, Nhân nhi nguyện làm trâu làm ngựa hầu hạ ngài”.

Lâm Vũ Nhân vừa nói vừa dập đầu quỳ lạy.

Lâm Khiếu Đường vung tay lên, một luồng nguyên lực nhu hòa nâng Lâm Vũ Nhân đứng lên.

“Đầu tiên nói rõ sự tình, có điều ta không thu đồ đệ đâu”.

Lâm Vũ Nhân lau lau nước mắt, rất cố gắng kềm chế sự ghen ngào, tận lực bảo trì sự bình ổn trong lời nói: “Khiếu Đường ca ca, vui lòng cho phép ta nói vài tiếng, ta biết trước đây ta đối với ngài rất không tốt, kỳ thật ta cũng không có ác ý nào khác, chỉ là chơi đùa quá phá, cho tới bây giờ ta chưa hề nghĩ đến sẽ hại người, chỉ nghĩ rằng người là bạn chơi tốt. Lúc trước cũng bởi vì người nhìn lên . . .

Nói đến đây, Lâm Vũ Nhân khẽ liếc nhìn Lâm Khiếu Đường một cái, thấy đôi lông mày của đối phương nhăn lại như có ý tứ tức giận, vội vàng thay đổi vẻ mặt nói tiếp.

“Sau đó ta mới chú ý tới người, ta hướng về phía người xin tạ lỗi. Từ nay về sau Nhân nhi cũng sẽ không dám nữa, xin Khiếu Đường ca ca tha thứ cho ta”.

Thiếu nữ tình nghịch, con nít không phải cũng như vậy sao. Con hư biết nhận lỗi thì quý hơn vàng, man nữ biết cải tà quy chính thì cũng quý giá như vậy thôi.

Không nghĩ tới cô nàng này gọi chính mình đi ra, dĩ nhiên là để xin lỗi. Dù sao cũng lớn lên chung với nhau, Khiếu Đường ca ca của người cũng không phải là người có bụng da hẹp hòi, Lâm Khiếu Đường khẽ gật đầu:

“Ta tiếp nhận lời xin lỗi của người và ta tha thứ cho hành động của người, sau này suy nghĩ kĩ hành động của chính mình, đừng cả ngày phá rối, được rồi, đừng khóc nữa, mau đi rửa mặt đi, Khiếu Đường ca ca của người còn một chút sự tình, ta đi trước.”

Lâm Khiếu Đường nháy mắt xoay người bước đi, thế nhưng vừa bước một bước cơ thể liền bất động, y phục bị người nào đó phía sau kéo lại, quay đầu lại nói:

”Làm cái gì đây?”

Lâm Vũ Nhân lại muốn khóc, lần này khóc rất nhanh:

“Nhân Nhi còn chưa nói xong!”

“Còn chưa nói xong?”

Lâm Khiếu Đường như hòa thượng không sờ được ý nghĩ.

Lại nghe được một mùi thơm mát hấp dẫn, cự li của hai người có vẻ vô cùng gần.

Lâm Vũ Nhân rất sợ Lâm Khiếu Đường lại bỏ đi, đặc biệt sợ hấn dùng cước pháp, vậy chính mình có thể đuổi không kịp rồi, bởi vậy trên tay vẫn không thả ra, toàn bộ cơ thể kiêu nhuyển hầu như dán dính trên người đối phương, sắc mặt ửng đỏ có một chút e lệ rụt rè, thế nhưng vì chính tương lai của bản thân mình chỉ có thể da mặt dày kéo lại

Trên thân thể của thiếu nữ, quần áo hỗn độn, giống như vừa mới tự mình phát tiết, cổ tay tay áo đều có dấu vết xé rách, trên quần áo còn chút bùn đất cây cỏ, áp gần thì lâm Khiếu Đường mới xác thực đúng là có vấn đề.

Xé cổ áo làm cho nó mở rộng ra, từ góc độ ở trước mặt Lâm Khiếu Đường, vừa vặn có thể thấy được, chỗ đó hai mặt trắng nõn nhẵn bóng.

“Tỷ tỷ, gia gia, còn có trưởng lão viện đều nhất trí thông qua ,mấy ngày sau đó đem ta tổng tiến tới Kinh Châu Thành.”

Trên mặt Lâm Vũ Nhân như có ánh sáng mờ, hô hấp có hơi hấp tấp nói

“Sự tình tốt thật nha, Tân La Thành có gì tốt đâu, đến địa phương rộng lớn để kiến thức một chút thì mới có lợi.”

Lâm Khiếu Đường thu hồi lại ánh mắt của mình rồi nói to.

“Vấn đề mấu chốt là họ muốn gả ta cho Lý Phong!”

Lâm Vũ Nhân rốt cục cũng nói ra nguyên nhân chân chính.

“Không sai a, nghe nói tiểu tử này gia cảnh rất tốt, tại thành Kinh Châu cũng có thế lực lắm, Lâm gia nếu có quan hệ thông gia thì sẽ có rất nhiều lợi ích !”Lâm Khiếu Đường không hề nghĩ ngợi nói

“Thế nhưng hấn lớn hơn ta mười tuổi.”

“Tuổi tác không phải là vấn đề!”

“Hấn không cao bằng ta.”

“Chiều cao không phải là khoảng cách.”

“Ta không thích hấn! Hơn nữa hấn rất đáng ghét.”

“Tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng.”

“Hấn đã cưới hai thê thiếp rồi.”

“Người khẳng định là chính thất phu nhân.”

“Hấn nói sau khi động phòng sẽ đem ta đi bán vào kỹ viện.”

“Ách.....Hấn không dám, hơn nữa hấn không đánh lại người.”

“Y phục của ta như thế nào bị phá như thế? Trên người ta như thế nào lại có bùn đất ?”

Lâm Vũ Nhân giơ tay áo lên như chứng minh lời nói.

“Người không đánh thắng được hấn!”

Lâm Khiếu Đường có một chút nghi ngờ.

“Ta không đánh thắng được bảo tiêu của hấn.”

Lâm Vũ Nhân thành thật nói.

“Ách, gia tộc sẽ không để hấn làm vậy như thế.”

Lâm Khiếu Đường thoải mái nói.

“Gả con gái như bát nước đổ đi, gia tộc làm sao mà quản được, tùy tiện vu cáo ta một chút là có thể khiến ta rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, cầu xin sư thúc thu nhận ta làm đồ đệ, như vậy đồ nhi có thể mượn cơ bế quan tu luyện, trốn tránh được cái vụ hôn sự này.”

Nói xong Lâm vũ nhân lại một lần nữa quỳ xuống van xin.

Lâm Khiếu Đường kéo lâm vũ nhân đứng lên ,lắc đầu nói:

”Không phải là ta không muốn giúp người, mà là ta không thể giúp được việc của người, có một số việc phải chính mình đối mặt, bảo trọng.”

Nói xong, thân thể Lâm Khiếu Đường chợt lóe lên, rồi biến mất không còn tung tích gì, Lâm Vũ Nhân liêu mạng đuổi theo nhưng vẫn không tìm được bóng người, phẩy dực phòng cũng trống không.

Ngơ ngác dựa ở bên tường, hai mắt Lâm Vũ Nhân vô thần, thật sự phải đi Kinh Châu Thành, cuộc sống sau này sẽ đầy tăm tối.

Khi Lý Phong biết được Lâm Gia tới nhà hấn cầu hôn, liền mang theo bảo tiêu tới tìm Lâm Vũ Nhân, sắc mặt thấp kém ngày xưa đã trở nên hung ác không gì sánh được, đầu tiên đem bảo tiêu tới giáo huấn Lâm Vũ nhân, sau đó nói nhiều lời xấu xa, mục đích cũng chỉ có một, muốn Lâm Vũ Nhân ngay từ giờ khắc này sẽ không có được cuộc sống yên ổn, để trong thời gian tới ra sức trả thù mỗi hận xưa

Lâm Vũ Nhân điêu ngoa tùy hứng, mặc dù hấn cũng chưa có hành động gì quá đáng nhưng nàng cũng không ngu ngốc, nàng biết rất ràng tâm địa của những tên ăn chơi trác táng này. Chỉ là trước đây nghĩ thế nào cũng không biết gia tộc sẽ có quyết định như vậy, càng không muốn tên Lý Phong mang theo mục đích như vậy tiếp cận chính mình.

Nhìn về phía sau núi, Lâm Vũ Nhân rơi vào tuyệt vọng, hối hận vô cùng, mấy năm gần đây tùy hứng gây nên

.....

Trải qua nhiều ngày điều dưỡng, Tô Thiển Thiển rốt cục cũng ổn định được nguyên khí, tu vị cũng ổn định thêm một ít, bế quan song tu lần thứ hai lại bắt đầu.

Từ lúc tiến nhập song tu cho tới nay, Lâm Khiếu Đường nhớ đến trạng thái bế quan song tu lần đầu tiên, bởi vì hấn cảm thấy Phiêu Tiên Các cùng với Vương gia sẽ có hành động tiếp theo, hơn nữa so với trước đây càng thêm mãnh liệt.

Ngày đó tại quảng trường sát biên giới, xuất hiện vài tên “bất danh giả” (không biết tên) tu vị rất cao, cũng không phải là các tiểu thế lực địa phương Tân La thành này có khả năng chống cự lại, trong đó có một kẻ chánh tà bất phân Nạp Lan U.

Nhìn trên mặt hồ thấy lặng yên, kỳ thực bên dưới sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, nguy hiểm vạn phần, một ngày nào đó bộc phát ra, không có một chút năng lực, rất có khả năng khi đó bị nước lũ bao phủ bên trong, sẽ chết không có chỗ chôn.

92. Chương 91: Nghiên Cứu Công Pháp

Vừa tiến vào trạng thái bế quan, tất cả mọi thứ bên ngoài hoàn toàn ngăn cách với Lâm Khiếu Đường và Tô Thiển Thiển , trong lúc bế quan tối kị phân tán tâm thần.

Huyệt động Lâm Khiếu Đường bế quan chính là ở lưng một ngọn núi cách trăm dặm phía hậu sơn Lâm gia, có núi đá rừng cây che lấp cực kì bí ẩn, hơn nữa bốn phía được bố trí bẫy rập, bởi vậy không cần lo lắng có người quấy rầy.

Giống như trước đây, Lâm Khiếu Đường mỗi ngày dành bốn đến sáu canh giờ cho việc tu luyện, đó là khoảng thời gian cần phải có dành cho việc song tu, thời gian còn lại Tô Thiển Thiển cần phải điều tức tiêu hoá tinh hoa, hấp thu nguyên lực tinh thuần trong tinh thạch, thời gian đó Lâm Khiếu Đường tới gian nhà đá khác đi làm công việc của hắn.

Luyện chế Thích độc hoàn, tài liệu để luyện chế loại đan dược này chính là những loại độc đan bỏ đi của bản thân, những thứ bỏ đi này, trong khoảng thời gian ngắn ngủi hơn một tháng, cũng đủ luyện chế ra mười tám khoả đan dược.

Đương nhiên đây cũng không phải là mục đích chính, Lâm Khiếu Đường lần lượt bắt đầu tiến hành tu luyện Hồn Liệt chỉ đệ tam trọng, đấu luyện tầng thứ tư và Vô Tung quyết tầng thứ tư.

Bất quá, những vũ kĩ cao cấp này càng về sau càng khó tu luyện, yêu cầu cũng ngày càng hà khắc, Hồn Liệt chỉ đệ tam trọng không phải là tuyệt kĩ gì đó, mà là một loại khống chế rất đặc thù, giống như huyết vị nhưng cũng như không phải, nếu phối hợp với vũ kĩ đệ nhất trọng Xích Viêm chỉ đao thì sẽ tạo ra một bộ công pháp không tồi.

Đệ tam trọng thoát nhìn tựa hồ đơn giản hơn đệ nhị trọng, bất quá chỉ là hơn một ít ngoại chiêu mà thôi, thực tế khi tu luyện cũng không phải chuyện đơn giản như vậy, nhìn quả bầu mà nghĩ ra cái gáo cũng chỉ là vô dụng, phải thông hiểu đạo lí thân thể, tinh thần, nguyên lực, ba loại hợp một.

Trong quá trình tu luyện Lâm Khiếu Đường cũng rất kì quái, vì sao đệ tam trọng xem ra có chút thua kém hơn trước, thậm chí uy lực còn không lớn bằng đệ nhị trọng, vì vậy hắn tỉ mỉ xem xét một lần nữa.

Sau đó mới hiểu được, nguyên lai đệ tam trọng là bước đầu rèn luyện sự khống chế mạnh mẽ để hỗ trợ cho đệ tứ trọng.

Đệ nhất trọng, ngưng tụ nguyên lực tập hợp vào đầu ngón tay bắn ra hoả quang đan, nhưng cũng chỉ có thể bắn ra một lần.

Đệ nhị trọng, trên cơ sở đề cao trụ cột dung lượng nguyên lực, tăng khả năng phát ra quang đan số lượng lớn, chỉ ít là hai khoả, thậm chí càng nhiều hơn.

Đệ tam trọng, là một loại pháp môn khống chế trong nháy mắt, một loại chiêu thức quy phạm hoá, tổng cộng ba thức hai mươi một chiêu, một thức có bảy chiêu, luyện đến tủy tâm sở dục, trong chớp mắt xuất thủ liền thành công.

Đệ tứ trọng, ngưng tụ ra quang đan nguyên lực có thể cố định bên ngoài cơ thể, nói một cách chính xác là, đem quang đan ngưng tụ ra bên ngoài cơ thể, điều không tốt là càng ra xa cơ thể càng khó khống chế.

Đệ ngũ trọng, thường xảy ra nhiều tính cố, đơn giản mà nói, chính là ngưng tụ ra hai khoả quang đan, có thể khiến cho chúng lảng lạng huyền phù bên ngoài cơ thể.

Đệ lục trọng - U Hồn Vô Tự, loại pháp môn khống chế nhanh chóng, tùy ý không chế quang đan ngưng tụ bên ngoài giống như lửa ma trong rừng rậm, không thứ tự không quy tắc, trong đầu chỉ cần phát động ý niệm, lập tức đánh tới.

Hồn Liệt Chỉ là do Kỳ Áo dùng đấu kĩ bản thân và Hoả Hồn chưởng của Lâm Uyển nhi giao cho Lâm Khiếu Đường kết hợp mà thành, trong đó bộ pháp môn khống chế Hoả Hồn chưởng đó chính là thứ được phát triển ra, ngưng tụ một loại quang đan nhỏ cũng là thành tựu tối cao của Hoả Hồn chưởng - Liệt Hoả Kích Hồn chưởng.

Lâm Khiếu Đường không khỏi cảm thán Kỳ Áo đích thực rất thần bí, trên thế gian không thể ngờ có một người có khả năng kinh người đến vậy.

Yêu cầu kèm theo của đấu luyện tầng thứ tư dễ dàng nhận thấy so với tầng thứ ba đơn giản hơn rất nhiều, cũng không có nhiều đòi hỏi, chỉ nói cần một loại cao giai đấu kỹ tu luyện tới đỉnh cao là được.

Vô Tung quyết tầng thứ tư không phải là một loại bộ pháp công phu, mà là một loại phương pháp liêm khí vô cùng thâm ảo, hiện nay Lâm Khiếu Đường chỉ có thể che giấu khí tức nguyên lực ở mức tu vi đỉnh cao phó cấp, không thể xuống thấp hơn được nữa.

Mà Vô Tung quyết tăng thứ tư nếu luyện thành công, có khả năng đem khí tức nguyên khí hạ xuống mức chỉ còn sơ đoạn phó cấp tu vi, tăng thứ năm có thể xuống tới trúc cơ kì, tăng thứ sáu nếu đại thành mà nói, coi như là siêu cấp cao thủ đến gần ngay trước mắt, cũng vô pháp phán đoán ra sâu cạn của bản thân hắn.

Tiếp tục phối hợp với phần bộ pháp lúc trước của Vô Tung quyết, thì có khả năng vô tung vô tích, biến mất vô hình, nhưng đó là dưới cơ sở hoàn toàn dựa vào sự di động với tốc độ rất cao.

Nếu là tăng thứ chín đại thành, vậy thì sẽ đến mức nào. . .

”Ta kháo, quanh đi quẩn lại, kì thực đây chính là ẩn thân thuật mà!” Lâm Khiếu Đường bưng tỉnh hết lớn.

Ngoại trừ ba môn vũ kĩ Lâm Khiếu Đường kiếm được, Lâm Khiếu Đường còn tốn hao rất nhiều thời gian nghiên cứu Trảo Long thủ, loại vũ kĩ này cũng không thể bỏ qua.

Lâm Khiếu Đường thầm cảm thấy may mắn, lúc đầu thi triển chút tiểu mưu kế, nói cách khác lấy được nguyên bản không thì bản thân sẽ phải ăn không ít khổ, hiện tại có tâm đắc, kinh nghiệm cùng với một chút ghi chú then chốt, lúc tu luyện dễ dàng hơn không ít.

Trảo Long Thủ tổng cộng có chín tầng, tầng thứ nhất là Trảo Long công, chủ yếu là một loại ngoại công pháp, chia làm sáu thức bốn mươi hai chiêu, tầng thứ hai có thể ngưng tụ ra Trảo Long Thủ, tầng thứ ba đến tầng thứ sáu thì không ngừng kéo dài cự li, cho đến mức có thể kéo dài vài trăm thước, có khả năng tùy tâm sở dục huyền hoá ra Trảo Long Thủ, tầng thứ bảy có khả năng thu nhỏ phong to huyền hoá Trảo Long Thủ, đến tầng thứ tám đại thành, có khả năng trong vòng một dặm nhất trảo cách không chớp vỡ tảng đá lớn, đến tầng thứ chín có thể nhất trảo bắt giữ phi long trên tận cửu thiên giẫm đạp xuống dưới chân.

Bất quá trong ghi chú có nói, từ khi công pháp này xuất hiện tới nay, người tu luyện có thành tựu cao nhất, cũng chỉ đến tầng thứ bảy mà thôi, liệu có người luyện tới tầng thứ chín hay không, có thực sự một trảo bắt giữ được rồng hay không, thực sự không ai biết.

Mặc kệ Trảo Long Thủ cuối cùng có thể có bản lãnh bắt giữ rồng hay không, Lâm Khiếu Đường đều nghĩ công phu này rất lợi hại, bỏ qua tuyệt đối đáng tiếc, nghĩ đến Trương Viễn Kiêu nhiều nhất chỉ luyện đến tầng thứ bốn, ngay cả như vậy mà uy lực đã không nhỏ.

Phải biết rằng tu vi bản thân của Trương Viễn Kiêu vốn không thể bằng Hoàng Sa quái, nhưng lại có thể bất phân thắng bại, mà võ tông vốn là yếu hơn so với đạo tông, muốn bất phân thắng bại chỉ ít cũng phải cao hơn đối phương ba bốn cấp mới có khả năng làm được, Trương Viễn Kiêu có khả năng bất phân thắng bại với Hoàng Sa quái, hiển nhiên là dựa vào hồn cấp vũ kĩ này.

Về phần nguyên sa, Lâm Khiếu Đường cũng bớt thời gian nghiên cứu một chút, loại pháp môn này, cũng không phải cao thâm ảo diệu gì, bản thân chính là một bảo khối lớn nhất, võ tông muốn sử dụng, biện pháp tốt nhất chính là luyện hoá làm cương sa hộ thể.

Chỗ then chốt chính là sa hạch, bởi vì Lâm Khiếu Đường không có khả năng cầm sa hạch trong tay, vì vậy dứt khoát đem sa hạch luyện hoá thành một loại vật có hình dạng như cái xương sườn, thu nhập vào cơ thể, có nhiều hơn một cái xương sườn, Lâm Khiếu Đường cũng chỉ cần gia tăng tập luyện, khổng chế được nguyên sa cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Cứ như vậy một ngày một đêm trôi qua, Lâm Khiếu Đường cảm giác thu được chút thành tựu.

Lâm Khiếu Đường thậm chí có thể cảm giác được biến đổi của bản thân sau một ngày đêm, loại cảm giác này làm hắn rất kiên định, hai kiếp làm người bao nhiêu năm qua cũng chưa từng kiên định như thế.

Gần nửa năm thời gian nhanh chóng trôi qua, Lâm Khiếu Đường cũng chỉ thỉnh thoảng mới trông thấy Tiểu Lan và Lâm Bình, thông qua bọn họ mới biết tình hình hiện nay.

Nửa năm qua cứ nhiên ko hề phát sinh chuyện gì, Phiêu Tiên Các và Vương gia tựa hồ thành thật hơn không ít, không biết là do nguyên khí đại thương chưa khôi phục, hay thực sự do sợ, nói chung một chút động tĩnh cũng không có.

Thế nhưng, chính vì như vậy lại càng làm hắn thêm lo lắng...

Lúc này Tô Thiển Thiển đang tiến vào thời khắc mấu chốt đột phá tu vi.

Đã liên tục ba ngày ba đêm, Lâm Khiếu Đường vẫn tĩnh tọa đối chưởng với Tô Thiển Thiển, đây cũng là lần đầu tiên, trước đó chưa từng có thời gian tu luyện dài như vậy.

Ba ngày ba đêm này, Lâm Khiếu Đường một khắc cũng không dám phân tâm, rất sợ cô nàng này lại tẩu hỏa nhập ma, tuy lúc chuẩn bị viện thủ, đồng thời vững vàng hấp thu nguyên khí thiên địa do nguyên thạch mang đến, thông thả tăng nguyên lực giá trị.

Trong toàn bộ quá trình nguyên dương nội anh của Lâm Khiếu Đường thủy chung không ly khai thân thể của Tô Thiển Thiển, tận lực làm hết trách nhiệm trợ giúp nội thai hấp nạp nguyên khí ngưng kết nội anh.

Trên thực tế, từ một tháng trước, nguyên lực giá trị của Tô Thiển Thiển đã vượt qua mức 1500 độ, nếu chỉ luận dung lượng giá trị nguyên lực thì đã sớm đạt đến sư cấp, bất quá nội thai một ngày chưa thành nội anh thì vẫn chưa bước vào cánh cửa sư cấp, cho dù là nguyên lực giá trị đạt đến 2000 độ thì cũng vô dụng, lượng và chất khác nhau vĩnh viễn là một lạch trời thật lớn.

Trong ba ngày, ngẫu nhiên có chút không ổn định, Lâm Khiếu Đường đều phải trợ giúp khống chế cân bằng trở lại, chưa hề khuếch trương, sự nguy hiểm khi trùng quan tấn cấp của Tô Thiển Thiển giảm một mức lớn.

Mọi chuyện diễn ra một cách thuận lợi, Tô Thiển Thiển cũng bớt chút thời gian mở đôi mắt đẹp, dành cho ai đó một loại nhãn thần cảm kích mỹ lệ không gì sánh được, biểu đạt tâm ý.

Lâm Khiếu Đường lộ ra một chút biểu tình bất đắc dĩ, tất cả cũng chỉ là ép buộc, người bị thương, ca ca ta cũng trốn không thoát.

Rốt cuộc, trong buổi trưa ngày thứ tư, nội thai của Tô Thiển Thiển bắt đầu có động tĩnh, thoáng nhúc nhích rất nhỏ, lặng lẽ phát sinh biến hoá.

Lúc này chính là thời khắc mấu chốt trùng quan tấn cấp, thành bại phụ thuộc vào lúc này.

Trong thời khắc mấu chốt này, ở ngoài huyết động, truyền đến những âm thanh rất âm ỉ, tựa hồ là có tranh đấu, thậm chí còn có không ít người.

”Nhị trưởng lão, rốt cuộc là người có ý gì đây?”

Âm thanh phần nộ của một nữ tử vô cùng quen thuộc truyền vào huyết động rất rõ ràng.

Con người đen của Lâm Khiếu Đường chợt mở, Lâm Vũ Tuyền? Bọn họ sao lại đến nơi này?

93. Chương 92: Phản Đò

Trong sơn lâm, một đám đông đang đứng trên khối nham thạch lớn bên cạnh một bãi đất trống, chí ít cũng có hơn ba trăm người.

Trong con mắt vẫn đục của nhị trưởng lão như nhìn mọi thứ không rõ lắm, trên khuôn mặt già nua tựa cười tựa không: ”Vũ Tuyền chất nữ, khí số Lâm gia đã hết, chúng ta cần gì phải cố sức kéo dài hơi tàn, xu hướng hiện nay, theo võ tông hoàn toàn không có tiền đồ, quay đầu gia nhập đạo tông là một lựa chọn sáng suốt cho sau này ”

”Phản đồ!” Lâm Vũ Tuyền tức giận quát to.

Một ngày trước, Lâm Vũ Tuyền nhận được mật báo từ Thiên Nam Tông, rất nhiều tiểu phái của đạo tông rải rác tập hợp tại Tân La thành, thế lực còn lại của Phiêu Tiên Các toàn bộ xuất động, Vương gia càng dốc hết tài lực, mời rất nhiều cao thủ của đạo tông ở khắp nơi, chuẩn bị tấn công Lâm gia và Thiên Nam Tông.

Lần tấn công quy mô này, Vương gia và Phiêu Tiên Các đã trù tính hơn nửa năm, thậm chí từ bỏ tranh đấu giữa các thế lực trong Tân La thành, chấp nhận co rút lực lượng bản thân.

Hành động lần này của các tiểu phái đạo tông cũng là do được các mật thám của Thiên Nam Tông cấp báo, may mà biết được tin tức, bằng không vẫn còn bị che mắt, bởi vì thời gian cấp bách, muốn ngăn chặn cũng đã không có khả năng, chỉ có thể quyết ứng chiến, bảo vệ Tân La thành.

Thiên Nam Tông đến xin Chiến Hồ Bang giúp đỡ xong cũng chỉ nhận được mấy chữ: Ốc không mang nổi mình ốc, tự mà giải quyết!

Dưới sự chuẩn bị khẩn cấp, đệ tử trong các trạm gác của Thiên nam Tông và ba đại tông phái đã phải dốc toàn bộ lực lượng, tổng cộng hơn hai trăm người, dò xét động tĩnh suốt đêm, rốt cuộc trước hừng đông, thu thập được một ít tin tình báo đáng tin cậy.

Phiêu Tiên Các dẫn đầu bát đại liên minh chia quân ba đường mạnh mẽ hướng tới Tân La thành, phân biệt công tới tây, bắc, nam của Thiên Nam sơn tổng đàn của Thiên Nam tông, nhưng địa thế hiểm trở, do đó nói một cách thô lỗ, mục tiêu chủ chốt vốn là bên trong Tân La thành, đối với tổng đàn của Thiên Nam tông cũng không có nhiều hứng thú.

Thiên Nam tông và Lâm gia chuẩn bị suốt đêm định một đòn tiêu diệt Vương gia, dù cho mấy trăm người muốn liều mạng cũng có thể nhỏ tận gốc, miễn cho Vương gia nội ứng ngoại hợp với Phiêu Tiên Các.

Thế nhưng khi mật thám hồi báo thì kế hoạch này cũng đã gặp trở ngại, Cuồng Sư đạo nhân không biết từ lúc nào đã đem bốn nhi tử của mình đến trấn thủ Vương gia.

Có người nói Cuồng Sư đạo nhân đã sớm đến biệt viện Vương gia. chỉ là rất bí mật, không hề để bên ngoài biết được, tựa hồ là để chữa trị cho bốn nhi tử bị thương nặng của hãn, cho đến mấy ngày gần đây mới xuất hiện, rõ ràng để uy hiếp.

Lúc này Thiên Nam tông và Lâm gia mới hiểu được vì sao Vương gia trong nửa năm qua thu rút thế lực không có bất kì hành động nào, nguyên lại sớm đã có cao thủ trợ trận, Cuồng Sư đạo nhân là cao thủ thành danh đã lâu, một thân tu vi thâm bất khả trắc, nghe đồn đã đạt được tiêu chuẩn Cửu Tinh đạo sư.

Bởi vì trong Tân La thành Thiên nam tông chỉ có một phân đường, cho dù Lâm gia có thực lực lớn hơn nữa cũng không phải đối thủ của Cuồng Sư đạo nhân, vị Cuồng Sư đạo nhân này không ai có thể địch lại.

Vì vậy chỉ có thể chuyển công thành thủ, Lâm gia khởi động kết trận phòng hộ mà tổ tông lưu lại, chuẩn bị tuý thời nghênh chiến, hiện tại chỉ có kết trận này mới có thể đối phó với cao thủ cấp bậc như Cuồng Sư đạo nhân.

Mà ở ngoại thành Thiên Nam tông tập hợp tất cả các thế lực của võ tông hiện có, dốc toàn lực chống lại sự tiến công của bát đại liên minh.

Đúng lúc này, Lâm Vũ tuyên thu được tin tức do bồ câu đưa tới, có một nhóm binh mã từ chỗ hiểm yếu phía sau núi Lâm gia tấn công vào Tân La thành.

Lâm Vũ Tuyên lập tức triệu tập tất cả tinh anh Lâm gia, mang một nửa hảo thủ ngăn cản nhóm binh mã này lại, thậm chí dẫn theo hai trưởng lão, tạo thành một nhóm hơn ba trăm người, xuất phát hướng phía sau núi Lâm gia, chuẩn bị ngăn cản nhóm binh mã của bát đại liên minh phái tới.

Để thêm an toàn, Lâm Vũ Tuyên mang theo tất cả đều là hảo thủ, Lâm Bình, Tiểu Lan, A Mãnh, Lão Tam Tử cùng với một vài đệ tử ưu tú lần trước tham dự thành nhân đại điển, còn có đại trưởng lão thực lực rất mạnh và nhị trưởng lão vốn đa mưu túc trí trong bốn vị trưởng lão.

Chỉ là ai cũng không nghĩ được rằng, tiến vào sơn lâm chưa được trăm dặm, liền gặp phải phục kích, đối phương không nhiều người lắm, nhưng đều là cao thủ, khoảng chừng hơn ba mươi người.

Bất quá Lâm Vũ Tuyên có đủ tự tin đánh bại đối phương, thế nhưng đúng vào lúc này, một kẻ khiến cho tất cả mọi người không thể tiếp nhận lại lật lọng phản bội.

Nhị trưởng lão mang theo hơn một trăm đệ tử đột nhiên phản chiến.

Nếu một hai người đột nhiên phản chiến thì cũng không có gì lạ, chuyện này cũng không phải là hiếm xảy ra, trong thời khắc nguy cơ như thế này thì chuyện đó cũng đã diễn ra vô số lần.

Thế nhưng Lâm Vũ Tuyên không rõ chính là, loáng một cái lại có nhiều người phản bội như vậy, hơn nữa hơn một trăm người này không ngờ lại có thể không một chút do dự đối mặt đồng môn đệ tử ngoan tâm xuống tay hạ sát, một tháng trước trong cuộc họp toàn thể gia tộc được cử hành, mọi người đều vừa nói vừa cười vô cùng vui vẻ hoà thuận, xưng hô huynh đệ tử muội, thế nhưng hiện tại lại thành cừu nhân.

Cái này chỉ có thể nói rõ ràng một việc, nhị trưởng lão chủ mưu đã lâu, sợ là từ rất sớm đã đầu nhập dưới trướng Vương gia.

Rất nhiều chuyện trước đây mà Lâm Vũ Tuyền không rõ, hiện tại suy nghĩ một cách cẩn thận đều trở nên rõ ràng, ba năm trước đây Lâm gia xuất hiện tình trạng suy sụp rất lớn, chỉ sợ rằng không thoát khỏi quan hệ với vị trưởng lão hiền lành, hoà ái dễ gần này.

Giặc trong nhà, một người có u ác tính ẩn trong cơ thể thì dù thân thể có mạnh mẽ và trí tuệ cao đến đâu đi nữa, cũng vô pháp phòng ngừa.

Nếu không phải cái biến số Lâm Khiếu Đường xuất hiện, Lâm gia sợ rằng đã xong đời từ lâu, trong lòng Lâm Vũ Tuyền không khỏi thông khổ nghĩ thầm.

Kỳ thực, từ mấy tháng trước, Lâm Bình đã hoài nghi chuyện của nhị trưởng lão, cũng đã nói với chính mình nhưng Lâm Vũ Tuyền căn bản không tin, cũng không muốn tin tưởng, huống hồ coi như là sự thực, không có chứng cứ thì không thể lay động được vị trí trưởng lão của hắn.

Trong một dòng họ, sự tồn tại của trưởng lão đôi khi so với vị trí tộc trưởng còn trọng yếu hơn rất nhiều, đây là một vị trí tượng trưng, cũng là một loại kí hiệu tiêu chí, chính là một loại ý chí tổ tông truyền thừa.

Tam trưởng lão tức giận đến mức mặt đỏ bừng, không còn để ý đến hình tượng một vị trưởng lão, hét to những lời vô cùng thô lỗ: "Lâm Hoè Căn, người còn mẹ nó tâm bị chó ăn rồi, tăng tổ của người ăn xin đến Tân La thành, đột đời trưởng lão thấy căn cốt của ông cố phụ người không tồi, đã thu nhận hắn, trở thành Lâm gia ngoại tộc đệ tử, còn đem nữ nhi gả cho hắn, ba đời lại có loại nghiệt súc như ngươi, Lâm Thiên Chính tộc trưởng đối với người cũng không bạc, từ nhỏ đã xưng huynh gọi đệ với người, thậm chí còn đem vũ kĩ bản thân do tổ tiên Lâm gia truyền xuống dạy cho người, ... "

"Lão tam, người không cần nói nữa, Hoè Căn ta cũng đang muốn khóc vì cố sự xúc động này, người cũng biết là bởi vì căn cốt không tồi a, nếu như tăng tổ phụ của ta chỉ là một người bình thường mà nói, sợ rằng cũng chỉ có thể tiếp tục lưu lạc đầu đường xó chợ, sẽ phải chết đói, sẽ phải ăn xin suốt đời, chung quy không có kết cục tốt, nói lại bất quá chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau mà thôi, Hoè Căn cũng không muốn Lâm gia bị đuổi cùng giết tận, bất quá ta dự đoán được thời cơ phát triển rất lớn." Nhị trưởng lão làm ra vẻ ta đây rất phần nộ nói.

"Thối lắm, cái gì gọi là cơ hội phát triển rất lớn? Người không phải muốn làm một con rùa đen ngàn năm hay sao chứ!" Tam trưởng lão dưới sự nổi giận lôi đình, lại nhớ tới trong những ngày bình thường nhị trưởng lão thường đề cập đến một ít chuyện, lúc đó không cũng chú ý, hiện tại nghĩ đến thì cực kì hoài nghi.

"Dù sao bị chết so với làm rùa đen cũng tốt hơn nhiều!" Nhị trưởng lão cũng không nóng nảy, dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Tương lai của Võ tông rất đen tối, cao thủ tu thành chính quả lại càng ít đến đáng thương, người tu võ đa số đều chết rất sớm, người tu đạo dù tuy tiện tìm một người nào đó cũng có thể nhẹ nhàng sống đến hơn trăm tuổi, võ tông chỉ biết luyện chế đan dược để tăng nguyên lực mà không luyện được đan dược để tăng tuổi thọ, chẳng lẽ người không biết, chỉ có thời gian mới là căn bản của việc tăng cường tu vi, chỉ dựa vào đốt cháy giai đoạn thì cũng có ích gì?"

"Người! Tên hỗn đản!" Tam trưởng lão tức giận đến mức không biết đối đáp như thế nào, hét to.

"Lâm gia nhị trưởng lão, lời vô ích không cần nói nhiều, những người ở đây nếu phản kháng chỉ có con đường chết!" Một gã trung niên mặc lục bào cấm kỵ không nhận được nói xen vào.

Nếu như Lâm Khiếu Đường ở đây mà nói, nhất định sẽ phát hiện ra người trung niên này chính là cao thủ hắn nhìn thấy trong lần đến Hoa U điều tra.

Tiếng ầm ĩ vang lên liên tiếp, Tô Thiên Thiên đang nhắm mắt tĩnh tu ở thời khắc mấu chốt cũng phải nhíu đôi lông mày lại, tâm thần hơi không yên.

Lâm Khiếu Đường nhìn ra cửu huyết động, cũng có chút lo lắng, nếu lúc này có người đánh bậy đánh bạ chạy ào vào đây, cô nàng này có thể lập tức tẩu hỏa nhập ma, nhẹ nhàng nhắc nhở "Không nên suy nghĩ bậy bạ, ghi nhớ kĩ ổn định tâm thần, chuyên tâm chuyển hoá nội thai thành nội anh, trước động khẩu có bố trí một trận pháp, ở đây hẳn là an toàn, sẽ không bị phát hiện."

Nhức nhích đôi mi như cành liễu, tâm tình đang dao động dưới tác dụng của lời nói nhẹ nhàng, từ từ khôi phục lại, dần dần bình tĩnh.

94. Chương 93: Bi Tàn Của Lâm Gia

Kẻ phản bội có âm mưu đã lâu ,nói hai ba câu là có khả năng quay về sao !

Núi rừng đang trong sự tĩnh mịch liền bị tiếng leng keng của đao kiếm va chạm vào nhau phá vỡ sự tĩnh mịch. Trong lúc nhất thời ,đạo phù bay đầy trời ,đao quang kiếm khí bay khắp tứ phương ,cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên , khiến cho một phần náo nhiệt cùng kích thích của khung cảnh bị che kín một tầng tối tăm, không ít người phải kinh hoàng. Đồng tộc tương tàn lẫn nhau ,cho dù là ai cũng không muốn chứng kiến tình trạng như thế.

Lâm Bình không xuống tay với bất cứ ai, chỉ chăm chăm nhìn một mình nhị trưởng lão ,tất muốn ngay lập tức đem đầu nhị trưởng lão chặt bỏ. Biết rõ tâm ý của Lâm Bình , nhị trưởng lão cũng vội vàng nấp phía sau đám cao thủ ,trên mặt lộ ra nụ cười âm hiểm.

Phá Thương Quyết đã đạt tới tầng thứ chín ,trên người Lâm Bình tỏa ra khí tức điên cuồng khiến cho những người có tu vi chỉ hơi kém lập tức phải tránh ra xa.

Vốn không nghĩ sẽ gia nhập vào vòng chiến đấu, trung niên áo xanh lúc này nhìn thoáng qua nhị trưởng lão đang nấp phía sau lưng mình , liền hừ lạnh một tiếng , tiến lên gia nhập đấu tràng.

Tam trưởng lão có cùng ý giống Lâm Bình ,khổ nỗi bị ba gã đạo tông phó giai cao thủ vây khốn nửa bước không rời , chỉ có thể trực tiếp chống đỡ.

Lâm Vũ Tuyền thân là tộc trưởng ,tự nhiên là trọng điểm được quan tâm chiếu cố , bị bốn năm tên phục kích vây khốn , đồng thời còn có ba bốn tên ở bên cạnh lăng lẳng quan sát , sẵn sàng tóm thời cơ thủ.

Tiểu Lan, A Mãnh cùng Lão Tam Tử , ba người này là do Lâm Khiếu Đường dẫn dắt tiến vào Lâm gia tân duệ tộc nhân , người nhận thức được không nhiều lắm , điều này làm cho họ như cá gặp nước , phi thường dễ dàng ,trở thành quân chủ lực sát địch.

Nhìn vào trung niên áo xanh ,Lâm Bình không dám sơ xuất , người này trên người có khí tức rất quỷ dị nhìn không ra là thuộc đạo tông hay vô tông , đôi mắt như ưng vô cùng sắc bén ,làm cho kẻ đối mặt không cách nào ẩn dấu.

Phá Thương quyết tầng thứ chín , lục phủ ngũ tạng đều có chín chỗ bị thương ,Lâm Bình toàn thân mạnh mẽ phát ra một cỗ cường đại khí kinh , vài tên tiểu tốt tiến đến gần hắn đều bị thổi bay đến nỗi ngã trái ngã phải.

Trung niên áo xanh thoáng lộ vẻ kinh ngạc , bất quá chỉ hơi thoáng qua , cánh tay nhẹ rung lên ,một thanh trường kiếm sáu tấc như từ hư vô hiện ra , toàn thân cũng giống như Lâm Bình bộc phát ra khí tức cường đại cùng với chiến ý nóng bỏng không gì sánh được

Chiến đạo giả !

Lâm Bình sửng sốt, đây là một loại chức nghiệp giả rất đặc thù , tựa như đạo tông ,nhưng không sử dụng đạo phù ,linh bảo , cũng không sử dụng pháp thuật , lại là như vô tông , lấy cận chiến là chủ yếu. Lấy đạo luận võ , kỳ kỳ phi thường ,nghe đồn từ nhỏ đã bị ngâm trong nước thuốc ,luyện hóa thân thể cho thấm vào trong huyết mạch , lấy thân thể làm linh bảo, lấy thân thể làm đạo phù.

Nói trắng ra thì cơ thể bọn họ cũng giống như đạo phù và linh bảo ! Loại người có chức nghiệp này cực kỳ thừa thớt nhưng thông thường là lợi hại đến cực điểm

Lâm Bình sắc mặt không thay đổi ,chiến ý ngày càng nồng đậm

“Phá thương cửu kiếm” Lâm Bình hô lên một tiếng ,bóng người như tên bắn vọt tới.

Trung niên áo xanh không chút hoang mang ,quơ kiếm đón đỡ.

“Đương” , một tiếng gay gắt vang lên ,trường kiếm hai bên mãnh liệt va chạm, cả hai cùng lui về phía sau ba bước ,kiếm phong tỏa ra bốn phía.

“Tuổi còn nhỏ ,mà đã có bản lĩnh như thế ,xem ra cũng là khó thấy ,đáng tiếc là sinh ra đã không tốt rồi, ngày hôm nay ta sẽ để cho người nhìn xem thế nào là kiếm thuật chân chính !”Trung niên áo xanh nói với một giọng điệu giáo dục.

“Bớt sàm ngôn đi ,đến đây” Lâm Bình hào khí ngất trời.

“Phanh!” Trung niên áo xanh dưới chân đạp mạnh , thân hình như tên bắn khỏi cung.

“Phá Thương đệ nhất kiếm” Lâm Bình đương nhiên không chịu kém.

“Đương đương đương đương”

Hai người va chạm bốn kiếm , kiếm khí va chạm dữ dội đã thương những người chung quanh ,hơn mười tên tiểu tốt không kịp tránh né kiếm khí bay loạn ,nhẹ thì trọng thương ,nặng tức thì chết không toàn thây.

“Quên nói cho người biết ,ta chỉ mới dùng năm thành công lực” Trung niên áo xanh thản nhiên nói.

Cổ tay Lâm Bình thoảng tê dại, thực lực đối phương vượt xa dự đoán , sợ là không thể cầm cự được , nhìn thoảng qua Lâm Vũ Tuyền cùng Tam trưởng lão , thấy tình hình của bọn họ cũng không có khá gì hơn mình. Lâm Bình khẽ quát một tiếng ,lại tiếp tục xông lên tiếp chiến.

Liều mạng đánh ra năm kiếm ,cửu kiếm đã dùng hết ,tâm trạng Lâm Bình cũng lạnh lẽo theo ,mạnh mẽ hít vào một hơi ,thân thể rung lên, cực mạnh chiêu thức “Phá thương nhất xử” xuất ra, kèm theo một tiếng hét vang: “Đệ Thập kiếm”

Toàn thân Lâm Bình xoay tròn bốc lên cao tựa như một con quay gập gió quét ngang toàn trường ,lập tức hơn mười người vong mạng dưới kiếm của hắn.

Trung niên áo xanh trong mắt cả kinh , toàn thân như phi yến bay nhanh ra ngoài , sau đó đằng không bay lên ,trường kiếm trong tay chỉ thẳng vào trung tâm của cơn gió xoáy.

Ngay đúng thời điểm kiếm của trung niên áo xanh đâm thẳng vào trung tâm cơn lốc xoáy , Lâm Bình đột nhiên tạt ngang ,hai người giao thủ nhất chiêu , xẹt qua người đối phương ,đáp xuống phía đối diện.

“Phốc”

Vừa đáp xuống mặt đất ,Lâm Bình liền ộc một ngụm máu ,thân thể hầu như không còn ổn định.

Thần sắc của trung niên áo xanh có vẻ thông dong hơn, chỉ là lục bào đã bị cắt vài ba chỗ ,bất quá là không có vết thương nào biểu hiện ở bên ngoài

“Chỉ là thiết kiếm ,làm sao có thể làm tổn thương tới ta được !”Trung niên áo xanh với vẻ khinh thường nói.

Cổ đánh ra đệ thập kiếm , kỳ thực đã làm cho Lâm Bình bị trọng thương , lại bị trúng thêm vài kiếm , nhất thời sức chiến đấu đã mất hết!

Nghe tiếng giao thủ bên ngoài ngày càng kịch liệt ,Lâm Khiếu Đường cũng càng lúc càng lo lắng , vừa rồi an ủi Tô Thiển Thiển nói là cửa động đã được bố trí trận pháp thật ra chỉ là hư ngôn , kỳ thật căn bản là không thể kết trận , vị trí bí mật của huyết động vốn hoàn toàn do thiên nhiên che phủ ,chỉ cần đứng ở một góc độ thích hợp ,rất dễ dàng phát hiện ra sự tồn tại của huyết động.

Cho dù không bị phát hiện ,tranh đấu hỗn loạn như vậy, có người vô tình xông tới , thì cũng không phải là không có khả năng không bị phát hiện.

Bất quá từ sau khi được Lâm Khiếu Đường an ủi, tâm trí của Tô Thiển Thiển rõ ràng đã an định bảo trì bình ổn , nội thai cũng đã từ từ tiến dần đến cao triều , nguyên anh hiển lộ đã dần dần rõ ràng , chỉ cần màng thai nứt ra ,nội anh liền có thể ngưng tụ tiến ra ngoài.

Đệ tử của Lâm gia lại một người nữa táng mạng , ngay cả Lâm Bình trên miệng cũng không ngừng phun ra máu tươi , biểu hiện đã bị nội thương đến nghiêm trọng, cảm giác tuyệt vọng cũng dần dần xâm chiếm toàn bộ tâm trí Lâm Vũ Tuyền.

Đúng lúc này , Tam trưởng lão cũng đã liều mạng chém giết xông đến bên cạnh tộc trưởng ,vội la lên: "Tộc trưởng ,ta sẽ yểm hộ cho người, mau tức tốc rời khỏi đây mau !"

"Không được, ta muốn sống chết cùng tộc nhân" Lâm Vũ Tuyền với vẻ mặt đầy ngạo khí ,không hề úy kỵ nói.

Tam trưởng lão lập tức ngăn lại nói: "Tộc trưởng , hiện tại không phải là thời gian nói chuyện nghĩa khí ,nếu lúc này mọi người đều chết sạch ,sẽ không có người nào biết nhị trưởng lão đã phản bội ,nếu tên súc sinh này dẫn người tấn công Lâm gia ,mọi sự sẽ khó mà phòng bị ".

Lâm Vũ Tuyền trong lòng cả kinh ,đành bất chấp như vậy ,toàn lực đột phá vòng vây.

Thấy Lâm Bình đã không còn năng lực tái chiến ,trung niên áo xanh cũng không vội giết hấn mà ngó ngang xung quanh tìm một người khó chơi khác xuất thủ ,Tiểu Lan , A Mãnh cùng Lão Tam Tử nhiều nhất mỗi người tiếp được vài chiêu rồi liền bị bắt giữ.

Nhị trưởng lão vội vàng muốn giết người diệt khẩu ,trung niên áo xanh lập tức ngăn cản nói : "Không vội, giờ đi công hãm Lâm gia ,lưu người lại có lẽ còn chút hữu dụng"

Lâm Vũ Tuyền muốn đột phá vòng vây nhưng bị bảy tám cao thủ của đối phương ngăn cản , căn bản là không có khe hở để chui lọt ,Tam trưởng lão liều thân già , đầu khớp xương gần như muốn rời ra , thật vất vả mới đánh ra một khe hở , nhưng chạy được mười bước cũng bị ngăn cản lại.

Nhìn chút lực lượng cuối cùng vẫn ngoan cố chống cự, trung niên áo xanh hơi cười nhạt , chậm rãi đi tới , yên lặng suy nghĩ : "Trong đoàn người này , mạnh nhất có lẽ là tên thanh niên vừa này, xem ra ngay cả Lâm gia tộc trưởng cũng có phần không bằng".

Dưới nguy cơ ,Tam trưởng lão bình thường vốn đã không có tâm bình tĩnh, lại thấy trung niên áo xanh bước tới , ruột liền nóng như lửa ,nhìn xung quanh mọi nơi ,chợt thấy cách đó không xa có một vùng nham thạch lớn lộ ra một khe nhỏ huyết ngầm ,lập tức nói : "Tộc trưởng ,bên kia có một cái huyết ngầm ,đi vào trong huyết ngầm ,không gian nhỏ hẹp ,chúng ta sẽ không bị vây công ,chúng ta phải đánh giết qua đó."

Trên mặt không còn chút máu ,thanh y trên cơ thể bị cắt nát nhiều chỗ ,cũng may không bị thụ thương ,Lâm Vũ Tuyền vội gặt đầu một cái cùng Tam trưởng lão vừa đánh vừa chạy đến phía huyết ngầm.

Nghe tiếng giao thủ ngày càng gần , Lâm Khiếu Đường đứng ngồi không yên, thể nhưng thân thể không cách nào nhúc nhích , đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào cửa động ,đầu óc cấp tốc vận chuyển .

Nội anh của Tô Thiên Thiên cơ bản đã thành hình , chỉ còn lại một trình tự cuối cùng là xóa màng thai ,một khi thành công thì sẽ thoát thai hoá cốt bước vào đại đạo một bước đầu tiên ,nhưng nếu lúc này bị quấy rầy , sẽ không chỉ bị tẩu hỏa nhập ma đơn giản mà thôi ,thậm chí có thể phát sinh việc nội anh bị thương tổn ,nhẹ thì mất trí , nặng thì bạo thể mà chết , kết quả có tốt nhất cũng là toàn thân tu vi bị mất hết, trở lại như lúc ban đầu.

"Đương đương đương"

Âm thanh kiếm khí va chạm kịch liệt ,hầu như gần sát bên tai

"Phanh"

Một tiếng nổ lớn ,liền đó một viên đá nhỏ bắn vào bên trong huyết , thiếu chút nữa bắn trúng Lâm Khiếu Đường , tiếp theo là một đạo thanh sắc nhân ảnh lao lùi bước tiến vào , đặt móng ngồi bệt xuống mặt đất....

95. Chương 94: Bên Trong Âm Huyệt Có Động Khác

Lui nhanh vào trong huyết ngầm , Lâm Vũ Tuyền bị một cổ kinh khí áp bách , bên trong âm huyệt u ám , đôi bàn chân dọ dẫm rồi đặt móng ngồi bệt xuống mặt đất.

Bên ngoài tiếng người vang lên vẻ vô cùng kinh ngạc: "Người đâu?" "Trốn vào trong âm huyệt kia rồi !" "Đuổi theo"

Chỉ có một tia sáng duy nhất phát ra tại miệng ám huyết bỗng dừng tối sầm lại, có bóng người đuổi tới.

“Tộc trưởng, có ám khí hay không ?” Tam trưởng lão hoàn toàn không để ý đến vết thương trên người vội kêu.

Lâm Vũ Tuyền lấy ra hai nắm Lăng hình giác đỉnh: “Chỉ có ...mấy thứ này thôi !”

Tam trưởng lão tiếp lấy một nắm , mặc kệ vết thương , mạnh mẽ vận khởi nguyên lực , ném mạnh ra ngoài. Trong lờ mờ bóng tối của ám huyết, một luồng ánh sáng nhàn nhạt chớp lên , mắt thường hầu như không cách nào nhìn rõ , bên ngoài truyền đến một hồi liên tiếp những tiếng kêu rên thảm thiết. Lâm Vũ Tuyền sững sờ nhìn Tam trưởng lão , Tam trưởng lão cũng không rõ nguyên do , ngăn người nhìn lại hai bàn tay mình , hiển nhiên không ngờ hai nắm giác đỉnh có thể gây ra uy lực như vậy.

Nhìn đám thuộc hạ đuổi theo tiến vào trong ám huyết đã tổn thất bảy tám gã , còn bị đẩy lùi ra ngoài , trung niên áo xanh khẽ cau mày , ánh sáng kì quái vừa rồi là đã có chuyện gì xảy ra ?

“Có ám khí” Có người phát hiện ra một mũi giác đỉnh sau đó hô hoán lên

Tất cả bất chợt dừng bước , không dám tiếp tục truy đuổi nữa , cửa động cũng không lớn , miễn cưỡng có thể đi vào cùng lúc hai người , nếu là di động nhanh thì chỉ có thể từng người tiến vào , địa thế này thật là dễ thủ khó công.

Nhặt lên mũi giác đỉnh , trung niên áo xanh tỉ mỉ xem xét , lại nhìn các vết thương trên người thuộc hạ , trên trán nhàn lên một tia nghi hoặc.

Thân thể của tám người hầu như cùng lúc bị ám khí xuyên thủng , thương thế rất nặng , theo như góc độ bắn ra của mũi giác đỉnh cùng với lực lượng mà xét ..xem ra không phải do giác đỉnh lưu lại .

Hướng hồ lấy tu vi của nha đầu và lão già kia , tuyệt không thể nào có năng lực này , lẽ nào bên trong ám huyết còn có người khác ? Trung niên áo xanh thần sắc thoáng ngưng trọng lại.

Ám huyết tuy là do thiên nhiên tạo thành nhưng địa thế bí hiểm , cửa động rất khó nhìn ra , chính là nơi tu luyện rất tốt , núi rừng hoang dã có cao nhân ẩn thân tu luyện là chuyện rất bình thường, bất quá lẽ nào lại trùng hợp như thế? Nghĩ như vậy , mũi lăng giác đỉnh trong tay trung niên áo xanh đã bị bóp nát thành bụi phấn. “Tam các lão chúng ta có nên phái người xông vào bên trong ám huyết kia không? Ta không tin hai kẻ bị thương có thể ngăn cản được trăm người !” Tam trưởng lão biểu hiện với ngữ khí phần hận cùng cung kính nói.

Trung niên áo xanh chính là một trong Tam đại các lão của Phiêu Tiên các , Từ Tam Từ các lão.

“Không vội , từ từ bàn bạc lại”. Từ Tam cẩn thận , dừng một chút nói tiếp :

“Người phái hai tên đệ tử lên vào bên trong quan sát , không nên làm ra động tĩnh quá lớn”

“Tuân mệnh” Nhị trưởng lão từ lâu đã không còn tôn nghiêm của gia tộc , cúi đầu lĩnh mệnh nói.

Ném hết nắm ám khí , Tam trưởng lão nhìn vào phương hướng của huyết khẩu , một lúc sau mới nói: “Tộc trưởng , bọn họ nhất định là bị ám khí chấn nhiếp một thời gian , chúng ta có nên tiến vào sâu trong huyết để tìm xem có lối ra nào khác không ?”

Lâm Vũ Tuyền khẽ than một tiếng , lúc này mới nhìn quanh bốn phía , đôi mắt cũng từ từ thích ứng với ánh sáng lờ mờ trong động , vừa nhìn lên bất chợt liền giật mình: “Tam trưởng lão nhìn xem, ở đây như thế nào lại có nhiều nguyên thạch như vậy.” Vẫn dựa vào một hơi chống đỡ, Tam trưởng lão lập tức cả người buông lỏng ngồi bệt xuống đất , từng ngum từng ngum uể oải thở ra phì phò , đối với nguyên thạch ở xung quanh không có một chút hứng thú , đến cả khí lực để nói cũng không có , chỉ khẽ lắc đầu.

Đột nhiên huyết khẩu bỗng tối sầm lại.

Tam trưởng lão vùng vẫy đứng lên , thể nhưng liền thở dài buông lỏng , muốn đứng dậy, khó lại càng thêm khó.

Lâm Vũ Tuyền đôi mi thanh tú lờ mờ nhận ra , bật kiếm vùng lên , chỉ nghe bên tai truyền đến một tiếng xé gió , một luồng ánh sáng cực nhanh chớp lóe , như chớp bắn ra ngoài.

“A”

Lại nghe một tiếng kêu thảm thiết.

Huyệt khẫu lại khôi phục ánh sáng lần nữa.

Tam trưởng lão cùng Lâm Vũ Tuyền hai mặt nhìn nhau kinh ngạc ,cùng lúc nhìn vào sâu bên trong ám huyệt.

Ám huyệt cũng không phải bằng phẳng thông suốt , bên trong càng u ám , có rất nhiều vách nham bao phủ che kín.

Lâm Vũ Tuyền nâng Tam trưởng lão đứng dậy , hai người chậm rãi hướng vào bên trong.

Lâm Khiếu Đường trong lòng vô cùng khẩn cấp , vất vả lắm mới xuất ra một điểm nguyên lực phát ra hai lần Đạn Liệt chỉ , cuối cùng cũng ngăn trở được người tiến vào ,nhưng là hai người đang tiến tới thì không cách nào ngăn cản.

Lâm Khiếu Đường tưởng ngăn cản được người bên ngoài xông vào bên trong , thế nhưng nguyên lực chưa hột tụ đủ nên không có cách nào truyền âm.

Lâm Vũ Tuyền cùng Tam trưởng lão đi vào bên trong, vừa nhìn liền sợ ngây người , thế nào cũng không nghĩ ra bên trong còn có người , mà lại là không chỉ một người.

Chỉ thấy một đôi nam nữ ngồi xếp bằng bàn tay nối bàn tay, nữ tử dung mạo xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm , thân thể mềm mại , có một miếng sa mỏng khoác hồ lên thân thể , áo lót bên trong cũng có thể nhìn thấy rõ ràng , mà nam tử thì khóa thân nửa người ,một đôi mắt tinh nhạy nhìn bọn họ với vẻ không ưa , tựa hồ muốn nói gì , sau đó cũng không nói nên lời.

“Khiếu Đường sư đệ” Lâm Vũ Tuyền ngạc nhiên, thất thanh bật tiếng.

Lâm Khiếu Đường rốt cục cũng tụ đủ nguyên lực , lập tức truyền âm nói: “Đừng nói nữa , các người trước tiên đi ra ngoài , ta sẽ tận lực ngăn cản người bên ngoài xông vào ,nhanh đi!”

Tình cảnh trước mắt rõ ràng là tại nơi tu luyện , Lâm Vũ Tuyền tự nhiên nhìn ra , nghe được truyền âm , liếc nhìn Lâm Khiếu Đường một cái, sau đó đỡ Tam trưởng lão đang trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê đi ra ngoài.

Lúc này Tô Thiển Thiển đã tiến vào cảnh giới vô ngã từ lâu , những phát sinh bên ngoài căn bản là không biết , lúc này nếu chỉ bị một tia quấy nhiễu , lập tức sẽ bị rơi vào hỗn loạn. Sau khi Lâm Vũ Tuyền rời khỏi , Lâm Khiếu Đường dăm dăm nhìn lại thấy Tô Thiển Thiển thần sắc vẫn ung dung, nguyên lực trong cơ thể ổn định dâng trào , nội anh phân nửa đã thành hình , thiên địa nguyên khí từ nguyên thạch bốn phía tụ tập lại ,cuồn cuộn không ngừng quy tụ vào bên trong cơ thể , thậm chí mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Lâm Khiếu Đường lúc này mới yên lòng ,vẫn xuất ra một bộ phận nguyên lực dự bị như cũ ,tùy thời chuẩn bị đối phó với đám người bên ngoài đang muốn xông vào.

Nhìn hai cỗ thi thể trên mặt đất ,Từ Tam trầm mặc một chút , hai người một trước một sau tiến vào trong huyệt, cùng lúc bị một cỗ lực lượng đánh bay ra ngoài ,bay xa đến năm trượng mới rớt xuống đất , ấn đường bị xuyên thủng , hơn nữa còn là bị xuyên thấu.

Trong huyệt có cao nhân ,tu vị cực kỳ đáng sợ , rất có khả năng còn trên cả mình ,Từ Tam thần sắc phức tạp nhìn vào ám huyệt , trên mặt lộ đầy vẻ không cam lòng.

“Tam các lão, hiện tại chúng ta nên làm sao bây giờ ?” Nhị trưởng lão vừa nhìn thấy một màn như thế , cũng không dám có chủ ý , trong lòng âm thầm buồn bực , Lâm Vũ Tuyền cùng Tam trưởng lão khi nào lại có thân thông như thế chứ ? “Chờ viện binh tới , hơn nữa canh giữ huyệt khẫu!” Ám huyệt không có gió thoát ra , chỉ là một cái tử huyệt , không có lối ra khác !” Từ Tam bình tĩnh lạnh lẽo nói. “Tam các lão , ngài chỉ đường lên núi như thế nào mà gia hỏa kia còn chưa đến? Đã qua thời gian ước hẹn không ít rồi.” Nhị trưởng lão hỏi với vẻ không an tâm. Từ Tam lạnh lùng nhìn thoáng qua Nhị trưởng lão , trên mặt

thoáng hiện một tia chán ghét, “Đường núi hiểm trở , mấy trăm người đi , còn phải cùng lúc đến với nhau , chậm nửa khắc cũng là rất bình thường , thế nào? Nhị trưởng lão hoài nghi ta thất ước ?”

“Đâu, đâu có, lão hủ chỉ là lo lắng đêm dài lắm mộng ...” Nhị trưởng lão chặn lại nói.

“Đêm thật đúng là dài, chẳng lẽ ngươi có thể kéo được mặt trời ra chăng?” Từ Tam không khách khí nói.

Tam trưởng lão nghe ngữ khí của Từ Tam có vẻ không tốt, khuôn mặt già nua cũng ngẩn ra, không nói gì lại. Nửa nén hương sau , giữa sơn đạo chợt có bóng người chớp động , đông nghịt nhân mã như nước thủy triều xô tới , nhìn từ xa thì cự ly ít nhất còn khoảng mấy trăm trượng.

“Phía trước chính là Phiêu Tiên các Từ Tam, Từ các lão !” Một âm thanh phá không vang vọng , nghe không ra từ vọng đến phương nào.

Từ Tam thần sắc khê động, vội vàng trả lời: “Chính là tại hạ , có phải là Vân Tiêu điện Lương Bồi, Lương tiền bối?”

96. Chương 95: Tiểu Lan

Từ Tam vừa dứt lời, một luồng gió mạnh thổi qua, một gã nam tử áo bào tro cấp tốc phóng tới, chỉ trong chớp mắt đã hiện ra trước mặt.

Vừa nhìn rõ người mới đến, Từ Tam cúi người thi lễ:

- Vân bối ra mắt Lương tiền bối.

Nam tử áo bào tro chính là người họ Lương nửa năm trước tại quảng trường quan chiến, người này chính là ngoại môn đệ tử của một trong bốn đại phái của đạo tông - Vân Tiêu điện.

- Không cần đa lễ!

Lương Bồi xua xua tay nói, quan sát một vòng bốn phía xung quanh, có chút không giải thích được liền hỏi:

- Như thế nào mà các người vẫn còn ở nơi này? Dựa theo kế hoạch giao hẹn sẵn, không phải các người là trong nhóm quân tiên phong tấn công hay sao?

Từ Tam thoáng không được tự nhiên, xấu hổ nói:

- Có chút khó khăn trong đó, chúng vân bối chưa bắt được tộc trưởng và tam trưởng lão Lâm gia, bọn chúng đã trốn vào ám huyết.

- Nga? Ám huyết? Ám huyết nào?

Lương Bồi có chút hiểu kì.

- Ở bên kia!

Từ Tam chỉ tay nói.

Lương Bồi còn chưa đi tới huyết khẩu đã cảm thấy trong đó truyền ra một luồng nguyên lực khí tức cực kì cường đại, làm hắn không khỏi dừng bước, nhướng mày nói:

- Tộc trưởng Lâm gia và tam trưởng lão lại có thần thông bậc này sao? Các người có khả năng bức họ trốn vào trong ám huyết?

Từ Tam liền đem mọi chuyện phát sinh nói qua một lượt, cũng đem suy đoán của mình nhất loạt nói ra.

Lương Bồi nghe xong, cảm giác có chút kì quặc:

- Không hề nghe nói trong Tân La thành này có cao thủ nào đang tu luyện. Chẳng lẽ là cao nhân lai vãng?

- Cái này vân bối quả không biết , tất cả thỉnh tiền bối quyết định cho!

Từ Tam xảo diệu đem tất cả trách nhiệm đẩy cho Lương Bồi, bắt quá chuyện này cũng không có gì đáng trách, luận thực lực và bối phận, ai nắm tay lớn thì người ấy có quyền định đoạt, hiện tại Lương tiên bối này đã tiến vào cấp sư giai cao thủ.

Từ Tam tuy rằng có bản lĩnh đặc thù, nhưng giai vị bất quá cũng chỉ là Tam tinh đạo sĩ mà thôi, Lương Bồi hiển nhiên không giống như vậy, tuy không phải là sư giai, nhưng nguyên lực giá trị đã vượt qua cấp sư giai, cũng chính là dung lượng nguyên lực vượt qua 1500 độ, chỉ là chưa ngưng hoá ra nội anh mà thôi.

Giả sư cấp và chân sư cấp tồn tại cách biệt mang tính bản chất, nhưng trong mắt những người tu vi thấp đều là cao thủ tuyệt thế vượt lên trên chúng sinh.

Không bao lâu, trong khoảng đất trống đã đứng đầy người, chỉ ít cũng có hơn bảy tám trăm người, nhân mã lợi dụng thế núi hiểm trở tấn công bất ngờ đã tập kết đầy đủ.

Trong ám huyết vẫn phóng ra luồng nguyên lực với khí tức vô cùng cường đại, đừng nói Từ Tam mà ngay cả Lương Bồi cũng thập phần bất an, nếu thực sự gặp phải cao nhân ẩn ở nơi này thì tuyệt đối không thể ngạnh cứng va chạm, Sư cấp cao thủ vô luận là đạo tông hay võ tông mà nói, đều là một tồn tại vô cùng kinh khủng, đặc biệt với loại người này hiển nhiên không có kết quả tốt đẹp gì.

Lương Bồi cũng không muốn quấy rầy người trong huyết động, thăm nghĩ cứ mang theo nhân mã tấn công Tân La thành, tiêu diệt Thiên Lam Tông và Lâm gia là được, sở dĩ đáp ứng trợ giúp Phiêu Tiên Các tiêu diệt Thiên Nam tông hoàn toàn bởi vì một lời hứa hẹn, sau khi Thiên nam Tông bị diệt lập tức hai tay dâng nguyên sa lên, nửa năm qua Lương Bồi chỉ vì vật này mà tốn công đến Tân La thành, hiển nhiên hẳn không muốn tay không trở về.

Lúc này tuy rằng có uỷ nhiệm của môn phái đến đây, nhưng mục đích của Lương Bồi vẫn giữ nguyên như cũ, cũng không muốn mọi chuyện phức tạp thêm, ngoài trừ việc đánh hạ Tân La thành, mọi việc khác căn bản hẳn không muốn quan.

Thế nhưng lúc Từ Tam và thuộc hạ biểu hiện ra dáng dấp thiên lôi sai đâu đánh đó, còn muốn tấn công ám huyết, với tư cách cao thủ tiền bối, Lương Bồi đành dậm lao phải theo lao, lời rút lui thực sự không thể thoát ra khỏi miệng, nếu thực sự ra lệnh rút lui chẳng phải là bị chê cười sao, người sáng suốt vừa nhìn đã biết hẳn có chút sợ hãi.

- Trước tiên phái tám người tấn công vào trong đó dò thám hư thực!

Đấu tranh trong chớp lát, cuối cùng Lương Bồi cũng ra mệnh lệnh.

Lúc trước nhân thủ thiếu, Từ Tam cũng không dám mù quáng phái người xông vào, nhưng hiện tại nhân thủ đầy đủ, chỉ chờ những lời nói này của vị tiền bối họ Lương, lập tức gọi đến hơn mười hảo thủ, tạo thành một đội tiên phong, chia làm tám đạo tấn công.

Đúng lúc này, một trận âm ỉ vang lên:

- Tử lão đầu, người không chết tử tế được đâu, hại lão đại như vậy còn chưa đủ sao? Hiện tại lại tới hại Lâm gia, ta thành quỷ cũng không tha cho người.

Tiểu Lan đột nhiên kêu lên, giống như một con hổ cái đang tức giận dương nanh múa vuốt, rất là dọa người.

Nhị trưởng lão nheo mắt một cái, bàn tay ngưng tụ nguyên lực, một chưởng đánh vào giữa bụng Tiểu Lan, nàng kêu lên một tiếng đau đớn, trên khoé miệng chảy ra một vệt máu.

- Lão già kia, dừng tay, có bản lĩnh buông lão tử ra, cùng lão tử đại chiến ba trăm hiệp!

Thấy Tiểu Lan bị đả thương, A Mãnh nhất thời cấp bách quát lên.

Một gã thân tín của nhị trưởng lão, đi tới đá vào người A Mãnh một cước, A Mãnh trừng mắt nhìn đối phương không chớp mắt, chỉ với khí thế cũng khiến gã thân tín cảm thấy khiếp đảm.

Nhị trưởng lão cười cười nói:

- Ta già rồi, không thể so khí lực với thanh niên các người, tiểu tử người giữ lấy một chút khí lực đi, chờ sau khi ta bắt được tiểu nha đầu và tam lão đầu, sẽ cho các người nhất loạt về châu ông bà, đến lúc đó ta sẽ tìm người đại chiến ba trăm hiệp!

- Ta khinh!

Lão Tam Tử chẳng thèm nói lại, mạnh mẽ nhổ ra một bãi nước bọt.

Khoé môi hiện rõ vết máu, Tiểu Lan gắt gao nhìn chăm chăm vào ám huyết, trong tất cả mọi người chỉ có nàng và Lâm Bình biết, trong ám huyết có cái gì.

Vừa rồi đột nhiên kêu to cũng chỉ là muốn hấp dẫn một chút lực chú ý, muốn kéo dài thời gian một chút, đáng tiếc ngoại trừ nhị trưởng lão, cũng không gây cho mọi người chú ý nhiều lắm, đám người vừa rồi vẫn lập tức tiến vào ám huyết.

Trong ám huyết, Lâm Khiếu Đường có thể cảm nhận được rõ ràng nguyên lực của Tô Thiển Thiển đang không ngừng bành trướng, cơ thể càng giống như kẻ chết đói đang tận lực hấp nạp nguyên khí xung quanh.

Nội anh đã phá nội thai mà ra, chỉ là con mắt còn chưa mở, vẫn đang sít sao mấp máy.

Thông qua nguyên thức, Lâm Khiếu Đường có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng một người tí hon cao chừng ba thốn phi thường khả ái, hầu như chính là Tô Thiển Thiển thu nhỏ, so với Tiên Thiên Dương Hồn nội anh của bản thân không biết đẹp hơn bao nhiêu lần.

Cánh tay nhỏ, đôi chân nhỏ trơn mềm như ngọc, thực sự rất khả ái, thân thể nhỏ bé trong suốt ngời xếp bằng lặng lẽ trên hư không nguyên thức, toàn thân trên dưới đều là thiên địa nguyên khí từ ngoại giới hấp thu được, bản thể thanh thoả còn hấp thu một chút nguyên lực.

Đang thấy hiếu kỳ, nguyên thức của Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên co rút lại, cảm giác có người đang gây rối ngoài huyết động, lại có người cạnh mẽ tiến vào trong, ngón tay bắn ra, một chùm sáng vô thanh vô tức phóng ra ngoài.

Hơn mười tiểu tốt vừa mới vào đến cửa huyết động, còn chưa kịp thi thố bản lĩnh, đã bị đánh bay ra ngoài, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Thấy tình cảnh như vậy, tất cả mọi người đều dừng cước bộ lại, không dám tiếp tục tiến lên.

Từ Tam nhìn Lương Bồi ánh mắt cầu khẩn, nhưng chỉ thấy hấn ngoài trừ vẻ kinh ngạc, còn lại không hề có bất cứ biểu hiện gì, hiển nhiên cũng đang bị kinh sợ không thôi.

Lâm Bình đang bị trọng thương, nửa đứng nửa ngồi dưới một gốc cây, liếm liếm khoé môi hiện lên một nụ cười khinh bỉ nhàn nhạt:

- Tiểu tử thôi, chỉ thích giả thần giả quỷ! Nếu không nhanh chóng lăn ra đây, huynh đệ ta chỉ sợ chịu không được nữa đó!

Tiểu Lan biết rõ ràng trong huyết động có lão đại và nữ nhân kia đang tiềm tu, nếu như để cho bọn người này xông vào hậu quả thiết tưởng là chịu không nổi, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì. . . Tiểu Lan không dám tiếp tục tưởng tượng, hướng phía A Mãnh và Lão Tam Tử đánh mắt ra hiệu, nguyên lực toàn thân vận chuyển đến đỉnh phong, đột nhiên phát động đột kích, đánh văng hai gã tiểu tốt đứng bên cạnh.

Cùng lúc đó, A Mãnh và Lão Tam Tử cũng xuất ra đòn sát thủ!

Mọi người đang tập trung chú ý vào bên trong huyết động, không ai nghĩ tới mấy kẻ tù phạm này lại có người đột nhiên muốn gây khó dễ, trong lúc sơ xuất đã để ba người thoát khỏi kìm chế.

Tiểu Lan bay lượn như phiêu tuyết, đôi bàn tay trắng như phấn nhưng cũng vô cùng cứng cáp, cương mãnh sắc bén, thuần thực đánh ngã hơn mười cao thủ xung quanh.

Thể hình của A Mãnh đột nhiên tăng vọt, cơ thể cứng rắn như cương thiết, đầu đá lung tung không ai ngăn nổi, thân pháp của Lão Tam Tử vô cùng quỷ dị, ám khí phóng ra như bất tận, trong lúc nhất thời đã làm cho đám người xung quanh luống cuống tay chân.

- Chuyện gì xảy ra?

Lương Bồi vốn đang không tìm được cơ để dời sự chú ý đi chỗ khác, lúc này liền hỏi.

Từ Tam nhìn thoáng qua nói:

- Tiền bối yên tâm, bất quá chỉ là một đám kiến nhỏ gây hỗn loạn mà thôi, để văn bối đi thu thập bọn chúng.

Lương Bồi sao có thể bỏ qua cơ hội tốt bứt khỏi tình huống khó xử này, xua tay nói:

- Người ở bên cạnh nhìn, ta đi bắt bọn chúng lại, xem xem có chút thú vị nào hay không, hay là có người biết trong ám huyết đang cất dấu bí mật gì đó.

Ba lần bẫy lượt, Từ Tam sao có thể không nhìn ra tâm tư của vị tiền bối này, đáng tiếc thực lực của người ta vượt xa bản thân, cho dù nhìn thấu mọi chuyện thì Từ Tam cũng đành nhịn để trong bụng.

Ba người Tiểu Lan, A Mãnh và Lão Tam Tử, bình thường vốn tu luyện cùng một chỗ, bỏ vậy khí ba người hợp công thì uy lực so với từng người đơn độc tác chiến mạnh hơn nhiều.

Hơn mười tên tiểu tốt muốn tiến đến bao vây bắt bọn họ, lại là trong chốc lát đã bị đánh ngã hơn phân nửa.

Lương Bồi trầm nghĩ kéo dài thời gian, đợi đến khi phát động quy mô tiến công, thì có thể danh chính ngôn thuận bỏ qua ám huyết này, thẳng tiến Tân La thành.

Ba tên tiểu tử kia bất quá chỉ có vệ giai, trong mắt Lương Bồi hiển nhiên không tính là gì, móc ra một viên ngọc màu hồng lớn gần bằng nắm tay, mặc niệm vài câu khẩu quyết rồi phóng ra.

Hồng châu dưới sự không chế của Lương Bồi dường như có sinh mệnh, tại không trung bay tới bay lui, cánh tay của Lương Bồi nhẹ nhàng vung lên, hồng châu bay vụt về phía A Mãnh lúc này đang đánh như điên cuồng.

“Đông!” Chính giữa mục tiêu, A Mãnh lão đảo bắn về phía vách núi, va chạm tạo ra một hố rất to.

A Mãnh muốn đứng lên nhưng lực bất tòng tâm, trên người chỉ ít có ba chỗ xương bị gãy, kim cương bất hoại thể của vệ giai đối với Giả sư giai cao thủ đứng là không chịu nổi một kích.

“Đông!” Hồng châu lại bay lên, loạn đảo trong không trung, Tiểu Lan và Lão Tam Tử dựa lưng vào nhau đề phòng!

Tâm tư của Tiểu Lan đều tập trung vào trong huyết động kia, thấy có người lại muốn xông vào, lập tức bỏ qua sự đề phòng đối với viên hồng châu, gấp gáp phóng tới, chỉ chốc lát đã gần cản phía bên ngoài huyết động.

- Ai muốn đi vào thì phải qua cửa của ta trước tiên!

Lão Tam tử cũng theo sát phía sau.

Lương Bồi vô cùng thất vọng, kỳ thực hắn có ý đánh ngã một người, sau đó làm ra vẻ màu mè kéo dài thời gian, ai biết hai người còn lại giống như cái trục bánh xe chạy tới che chắn trước cửa huyết động, làm ước nguyện ban đầu của hắn hoàn toàn tan vỡ, bất đắc dĩ đành phải đuổi theo.

Từ Tam đứng một bên vốn muốn tiến tới động thủ nhưng thấy Lương Bồi đuổi theo, rất thức thời lui lại.

Hơn mười tên tiểu tốt muốn xông vào rất dễ dàng bị Tiểu Lan và A Mãnh giải quyết, lúc này viên hồng châu phóng tới lần thứ hai, Lão Tam Tử muốn tránh, thế nhưng tốc độ của viên hồng châu lại vượt quá tưởng tượng của hắn.

“Phanh!” tiếng đập trúng giữa ngực. Mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, Lão Tam Tử lặng yên không tiếng động ngã xuống.

- Lão Tam Tử!

Tiểu Lan quát to một tiếng muốn liều mạng, quyền kinh nổi lên bốn phía muốn công kích Lương Bồi, chỉ là viên hồng châu vốn đã bay đi xa lại phóng tới một lần nữa.

Tu vi của Tiểu Lan so với A Mãnh và Lão Tam Tử chỉ thâm hậu hơn một chút, không thể né tránh, đành phải chống lại, đáng tiếc lực lượng của viên hồng châu quá lớn, giống như trúng một quyền nặng, Tiểu Lan bay ra xa mấy trượng rồi rớt xuống đất, ngoại thương nội thương đều trầm trọng.

- Tiểu nha đầu, thực sự có bản lĩnh, cư nhiên có thể tránh khỏi công kích chính diện, còn lợi hại hơn hai tiểu tử kia.

Lương Bồi cười nói.

Khoé miệng không ngừng chảy máu, Tiểu Lan không khuất phục nói:

- Muốn tiến vào động huyết, trừ phi xông qua xác của ta!

- Vậy nếu như không muốn tiến vào động huyết, thì không thể giết người hay sao? Ha ha!

Lương Bồi thú vị cười nói.

Khi thấy ba người thoát khỏi kiềm chế, nhị trưởng lão vội vàng đứng ẩn trong đoàn người, nhưng khi thấy ba người bị đánh ngã lại bước ra, nắm lấy thời cơ nói:

- Lương tiên bối là nhất đại tông sư, nha đầu người tính cái gì, giết người còn bần tay bần chân, để lão hủ đến giải quyết các người!

Nhị trưởng lão nói xong liền vọt tới, lòng bàn tay đã tích xúc đầy chân nguyên lực, nhị trưởng lão cảm thấy lưu lại hai người này chính là một tai hoạ không nhỏ, đặc biệt là nha đầu trước mắt kia, trước hết nên hạ thủ giết chết, trừ đi hậu hoạ.

Mắt mở trừng trừng nhìn nhị trưởng lão đang đánh tới, trong lòng Tiểu Lan lại không hề suy nghĩ gì, một kích vừa rồi so với tưởng tượng còn lợi hại hơn rất nhiều, lực phủ ngũ tạng bị thương vài chỗ, huyết mạch không thông, thân thể không còn động đậy nổi.

Sắc mặt nhị trưởng lão dữ tợn, đôi con mắt vẫn đục loé ra quang mang hung ác, gầm lên:

- Đi tìm chết!

Ánh mắt không chút gợn sóng, nhìn nhị trưởng lão hung thần ác sát lao đến, Tiểu Lan bình tĩnh đến thần kỳ, biểu tình mãn nguyện, cái miệng nhỏ nhắn lộ rõ vết máu chảy xuống, hơi nhúc nhích, nỉ non nói:

- Lão đại, Tiểu Lan đã tận lực rồi, cảm tạ sự chiếu cố của người đối với chúng ta thời gian qua, nếu có kiếp sau chúng hẹn gặp lại!

97. Chương 96 : Bao Che Khuyết Điểm.

Mặt nhị trưởng lão hiện lên một tia châm biếm, vung tay chuẩn bị chụp lấy gáy của Tiểu Lan: Muốn chết hay sao mà chống lại ta.

A Mãnh và lão tam liều mạng nghĩ cách để ngăn cản nhưng thân thể dường như không nghe sự sai khiến, vẫn không nhúc nhích .

Đột nhiên .

Bồng !

Một đoàn hỏa diễm nóng cháy phóng ra từ huyết động như một vòng lửa bùng lên từ bốn phía làm cho người ta không thể phân biệt. Một bàn tay quỷ dị lao ra nhanh như thiểm điện.

Phanh ! Lưỡng chưởng đấu nhau phát ra thanh âm khô khốc. Không kịp phản ứng, nhị trưởng lão bị một cổ lực lượng vô cùng bá đạo đẩy văng ra ngoài xô ngã những vật cản phía sau mình đến vài chục thước mới dừng lại .

Òa , nhị trưởng lão thổ ra một ngụm máu, bất chấp thương thế kinh dị nhìn người đứng bên cạnh Tiểu Lan. Cả người ngây dại như không tin vào mắt mình, bất quá xương tay đã vỡ vụn nhanh chóng mang đến cảm giác đau đớn thay thế sự kinh sợ.

Không ngừng quan sát nhị trưởng lão, tất cả mọi người kinh hãi nhìn về một chỗ. Tĩnh lặng, quanh sân hoàn toàn tĩnh lặng .

Mọi người đều sửng sốt tự hỏi sao trên đời lại có thứ thân pháp kỳ dị như vậy.

Xin lỗi lão đại! Tiểu Lan rừng rưng nhìn vào bóng lưng khóc nói .

Lâm Khiếu Đường toàn thân tỏa ra một loại khí tức bạo ngược nghe thấy như vậy bỗng dưng mềm lòng xoay người lại xoa xoa cái trán trắng nõn của Tiểu Lan nói “ nha đầu ngốc đừng nói lung tung, lão đại xin lỗi người.

Mọi người chưa hết kinh ngạc thì bỗng thấy trong huyết động bỗng nhiên xuất hiện gió xoáy, thiên đại nguyên khí trong vài dặm điên cuồng tiến về phía bên trong huyết động, ánh sáng bên trong động càng trở nên mờ ảo.

Trong mơ hồ , giống như có tiếng trẻ con mới sinh khóc nỉ non. Mọi người còn tưởng mình bị ảo giác. Thân thể Từ Tam run nhẹ , có cảm giác muốn chạy trốn khỏi động.

- Nội anh, có người ở trong động ngưng kết nội anh! Lương tiên bối, chúng ta phải làm sao bây giờ ? Từ Tam hoảng loạn kêu lên.

Lương Bồi giả vờ trấn định nói: - Chúng ta chỉ là đuổi theo người ta đi qua đây, vẫn chưa có cử động gì quá khích, chắc là đối phương sẽ không làm khó dễ, lát nữa ăn nói kính trọng một chút, tự nhiên sẽ không sao. Chẳng qua chỉ là sự giai cao nhân mà thôi, chắc sẽ không làm ra hành động đối kháng lại bốn môn.

Lâm Khiếu Đường là một người cực kì bao che khuyết điểm của người nhà, nhìn Tiểu Lan thân hình toàn những vết thương, khí nóng nhanh chóng bốc lên đầu, vô pháp hoà hoãn lại.”- Là ai khiến cho người trở nên bộ dạng như thế này?”

Tiểu Lan trầm mặc không lên tiếng chỉ liếc nhẹ nhị trưởng lão, Từ Tam cùng và Lương Bồi. Dù rất nhanh những cũng đủ cho Lâm Khiếu Đường hiểu được ý.

“Tiểu Nha đầu đang rất thù hận “.

Ở trong động có sự giai cao nhân, vậy người thanh niên này chắc là đồ đệ của cao nhân đó. Lương Bồi thầm tính toán trong lòng chấp tay nói : “Tiểu huynh đệ! tại hạ là Lương Bồi, đệ tử của Vân Tiêu Điện không biết sư tôn ở đây bề quan đã quấy rầy, mong nhị vị thông cảm.”

Lâm Khiếu Đường liếc mắt một cái làm cho Lương Bồi có cảm giác đã từng gặp ánh mắt này ở đâu, rồi lại nhìn Từ Tam, đối với người này Lâm Khiếu Đường có ấn tượng khá sâu, lần đầu gặp mặt còn tạo ra cho người ta cảm giác sâu không thể dò. Bất quá tình thế bây giờ đã khác xa.

Trong lúc Lâm Khiếu Đường đang nghĩ cách thu thập mấy tên này thì bỗng dưng bốn phía mọi người không tự chủ được phát ra tiếng kinh hô .

Một nữ tử xà mị y phục khiêu gợi, thân hình tiêu hồn nhẹ nhàng bước ra từ huyết động khiến cho mọi người không thể nhưng nhìn ngắm .

Đôi con ngươi trong suốt của Tô Thiển Thiển luôn lóe ra ánh sáng nhạt mập mờ khiêu khích nhìn mọi người.

Lâm Vũ Tuyền đỡ tam trưởng lão đi ra theo .

Từ Tam thần sắc khê động : “ Vân bối chúc mừng Lam Dương Tiên Tử đại công cáo thành, từ nay về sau thiên hạ lại có thêm một vị sư giai cao thủ .”

Nhìn thấy chính chủ đi ra, Lương Bồi không nhận ra, nghe Từ Tam nói vội vàng đáp ứng :”Ngưỡng mộ đại danh tiên tử đã lâu, hôm nay được gặp quả là hân hạnh, vân bối xin bái kiến tiên tử .”

Từ Tam ngạc nhiên không nghĩ tới Lương Bồi này cũng có kĩ năng vượt mông ngựa lô hỏa thuần thanh đến vậy, dù sao hắn cũng có tu vi giả sư giai vậy mà một hai tiếng vân bối thật là khiến cho người ta không thể tưởng được. Tô Thiển Thiển chỉ là hiếu kỳ đánh giá mọi người, đối với hai những lời hai gã nói cũng không quan tâm. Cuối cùng đem ánh mắt dừng lại trên thanh niên quý dị ban nãy, nhất thời ánh mắt trở nên nhu hòa. Thanh niên đó chính là Lâm Khiếu Đường.

-Hai người các người lại đây một chút – Lâm Khiếu Đường vẫy vẫy tay nói .

Từ Tam, Lương Bồi nghi hoặc nhưng cũng không dám phản kháng cẩn thận bước qua.

- Quỳ xuống tự vả vào mặt hai cái, sau đó hướng vị tiểu thư này dập đầu ba lạy – Lâm Khiếu Đường nói với hai gã rồi chỉ vào Tiểu Lan vẻ mặt mỉm cười.

- Tiểu huynh đệ, người nói vậy là có ý gì, chúng ta cùng là người trong đạo tông lẽ nào chỉ vì một tiểu nha đầu vô tông mà trở mặt .

Lương Bồi gặp Lam Dương Tiên Tử là đạo sư thân phận, lại nghĩ Lâm Khiếu Đường là đồ đệ của nàng nên đoán Lâm Khiếu Đường cũng là đạo tông.

Từ Tam trong mắt chợt lóe lên hung ác nhưng cũng không nói năng gì .

- Nói ít thôi, quỳ hay không quỳ ? Lâm Khiếu Đường lạnh lùng nói.

Trước mặt nhiều người, Lương Bồi tất nhiên không có khả năng làm ra hành động xỉ nhục như vậy, phần hận nhìn thiếu niên trước mắt, trong lòng nghĩ hằng trăm biện pháp để giết chết đối phương. Nếu không phải tại nữ tử yêu mị đứng bên cạnh thì đã sớm ra tay .

”Thà chết không chịu nhục , Lương mỗ chỉ quỳ gối trước phụ mẫu tổ tiên và bái lạy ông trời, tuyệt không hướng những kẻ khác quỳ gối.”

Lương Bồi hiên ngang lẫm liệt nói nhưng trong lòng thầm nghĩ nếu không phải có cường viện ở bên làm sao dám nói như vậy.

Đạo lý vĩnh viễn nằm trong tay kẻ mạnh .

Từ Tam ánh mắt lạnh lẽo, bỗng nhiên xuất phát hướng tới bên cạnh Tiểu Lan chuẩn bị động thủ. Thiếu niên này rõ ràng là cố ý làm khó, bây giờ có nói nhiều cũng vô dụng, chỉ có thể tránh cá chết rách lưới .

Lâm Khiếu Đường đã sớm chuẩn bị, vung tay lên, một đoàn hỏa quang nổi lên, cánh tay đang vươn ra của Từ Tam bỗng dừng lại khỏi thân thể. Từ Tam kinh ngạc không tin ánh mắt nhìn cánh tay bị cụt của mình, tốc độ quá nhanh, hắn thậm chí còn chưa kịp cảm thấy đau đớn, mắt trừng trừng nhìn cánh tay rơi xuống đất. Sau đó mới vang lên một tiếng thét to A...A...A

Lương Bồi nhìn thấy tình cảnh, nhanh chóng lùi lại mấy bước kinh dị nhìn vị thiếu niên trước mặt, vừa rồi ngay cả hắn cũng không nhìn rõ động tác đối phương ra tay. Lâm Khiếu Đường thân ảnh tiến theo, Lương Bồi kinh hãi bất chấp mặt mũi mạnh mẽ dợn ra xa. Không nghĩ tới đối phương không chiến mà chạy, lại sử dụng đòn thuật cấp cao, Lâm Khiếu Đường không có khả năng đuổi theo liền bắn ra phía trước ba chỉ hóa thành mũi nhọn bay đi. Lương Bồi tưởng rằng đã thoát thân, ai ngờ phía sau truyền đến ba đạo tia sáng vội vã tung hồng châu ra ngăn cản, không nghĩ hồng châu chạm vào tia sáng thứ nhất đã vỡ vụn, hai đạo ánh sáng còn lại một trước một sau bắn vào trên mình Lương Bồi. Mang trong mình trọng thương, trong lúc nguy cấp Lương Bồi bộc phát ra tiềm lực kinh người, trong nháy mắt biến mất chỉ để lại một câu nói :”Lương mỗ ghi nhớ việc hôm nay, ngày sau sẽ đòi lại ổn thỏa, sợ là các vị đã quá coi thường Vân Tiêu Điện, tiểu huynh đệ, Lương mỗ trở về cũng là lúc ngày chết của người đến.”

98. Chương 97: Linh Mộc Kết Trận.

Mấy trăm người đi cùng Lương Bồi đến vừa thấy đầu linh chạy trốn lập tức như kiến bò trên chảo nóng, không ít người hoảng loạn chạy trốn dưới chân không có mắt, đem thân thể Từ Tam nửa chết nửa sống trở thành bàn đạp dẫm chết tươi, đoàn người chỉ chốc lát liền không có tung tích, chỉ còn lại hơn hai trăm tộc nhân của Lâm Gia cùng với gần trăm thi thể trên mặt đất.

Nhị trưởng lão thâm dựa vào mình của tôn tử Lâm Diệp, vẻ mặt không cam lòng, tình thế tốt đẹp trước mắt chớp mắt đã không thấy tăm hơi .

Vốn Lâm Khiếu Đường chuẩn bị giết nhị trưởng lão nhưng nghĩ lại phản bội lại tông tộc là tội nặng nhất, đã có Lâm gia pháp giả chờ hắn, để hắn chết thống khoái thì quá tiện nghi cho hắn.

Nhìn hơn trăm tộc nhân vừa phản loạn về mặt bất lực cùng vô tội, Lâm Vũ Tuyền trong lòng thở dài nói:

- Từ nay về sau chỉ cần các vị tận tâm vì gia tộc xuất lực, không nghe người khác hí lộng thì việc hôm nay coi như không có phát sinh qua, bên trong thành tình huống nguy ngập còn cần mọi người đồng tâm hiệp lực chung sức kháng địch, một khi tiêu diệt Vương gia cùng Phiêu Tiên Các, Lâm gia chúng ta sẽ trở thành Tân La thành đệ nhất gia tộc, đến lúc đó gia tộc nhất định trọng thưởng công thần.

Câu nói khiến cho những kẻ thấp thỏm bất an khôi phục bình tĩnh, những tộc nhân vừa phản loạn ánh mắt lộ vẻ cảm kích, thần sắc liền lóe ra một cổ nhiệt huyết cùng trung tâm.

Trấn an nhân tâm xong, Lâm Vũ Tuyền thần tình phức tạp nhìn Lâm Khiếu Đường, không cần phải nói cái gì, hiện tại với tình huống trong thành cho dù đánh đuổi những kẻ đánh lên thì thực lực của Lâm gia cùng Thiên Nam Tông vẫn thua xa chó cùng rứt giậu là Vương gia và Phiêu Tiên Các. Đặc biệt là Cuồng Sư đạo nhân căn bản không có người có khả năng áp chế, nhưng nếu như Lâm Khiếu Đường cùng yêu mị nữ tử chịu ra tay tương trợ thì tình thế sẽ khác. Thế nhưng hai người này có nguyện ý xuất thủ hay không? Lâm Khiếu Đường từ khi tiếp nhận chức vụ trưởng lão hành động phiêu hốt bất định, tựa hồ vẫn tồn tại ngăn cách đối với gia tộc, Lâm Vũ Tuyền bình tĩnh suy nghĩ.

Lâm Khiếu Đường tỉ mỉ kiểm tra thương thế của Tiểu Lan, xác định không nguy hiểm tới tính mệnh mới hướng đến A Mãnh và Lão Tam Tử, hai người thương thế rất nặng nhưng cũng không chết được, sau khi cho bọn họ ăn vào thanh bồ hoàn tự chế xong mới nhìn hướng chỗ Lâm Bình nằm.

- Tiểu tử, ngươi cuối cùng cũng đi ra!

Lâm Bình mí mắt có chút díp lại, mất quá nhiều máu khiến hắn cảm thấy muốn gục đi, nhưng hắn biết lúc này không thể ngủ, thật muốn nhắm mắt nhưng chỉ sợ không mở ra được nữa.

Lâm Khiếu Đường cũng không nói, che lại huyết mạch của Lâm Bình, truyền vào một cổ nguyên lực bảo vệ tâm mạch, cho hắn uống tiếp một viên khí huyết hoàn, mới nói:

- Ngươi nghĩ chết sớm như vậy? Phá...

Một chữ phá còn chưa hoàn toàn xuất ra khỏi miệng, Lâm Bình đã ngăn cản nói:

- Đừng quên ước định của chúng ta!

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng lắc đầu, tùy tiện nói:

- Lâu thì ba mươi năm, chậm thì mười lăm năm, tiểu tử ngươi phải xuống mồ .

- Đó là việc của ta !

Lâm Bình không hờn giận nói.

- Được rồi!

Lâm Khiếu Đường cười, có thể cũng không tán thành lựa chọn của Lâm Bình, thế nhưng chỉ có như vậy thì Lâm Bình mới là Lâm Bình mà Lâm Khiếu Đường biết, mới là bằng hữu đáng giá kết giao và tín nhiệm.

- Khiếu Đường sư đệ, Uyển nhi muội muội gửi thư cho ngươi!

Lâm Vũ Tuyền không biết từ khi nào đứng ở phía sau Lâm Khiếu Đường .

- Khi nào?

Lâm Khiếu Đường tâm thần khê động xoay người hỏi.

- Tháng trước!

Lâm Vũ Tuyền phảng phất giống như nhận sai nói.

- Tháng trước?

Lâm Khiếu Đường có điểm tức giận.

- Ngươi đã thất tung nửa năm ! Thư tới một tháng, có cái gì kỳ quái đâu!

Lâm Vũ Tuyền lễ thắng thắn nói.

Lâm Khiếu Đường tức giận tiêu tan hỏi:

- Thư ở đâu?
- Ở trong thư phòng ta!
- Dẫn ta đến đó.
- Được!

Lâm Khiếu Đường đi trước nên không thể phát hiện hai hàng lông mày Lâm Vũ Tuyền giảo hoạt nhảy lên, tựa hồ gian kế đã thực hiện được .

Lâm Vũ Tuyền cũng không biết lúc này đây Lâm Khiếu Đường vô luận như thế nào cũng sẽ không bỏ mặc sinh tử tồn vong của Lâm gia, Lâm gia thực sự bị diệt, chuyện khác không nói, Lâm Khiếu Đường sẽ cảm thấy hổ thẹn vạn phần đối với cha mẹ.

- Đáng ghét, dám không để ý tới ta?

Tô Thiển Thiển phần uất hờn dỗi chà chà đôi chân, cử động này khiến cho mọi người xung quang trừng mắt nhìn.

Cao cao tại thượng một vị đạo sư, trong mắt người khác tuyệt đối là tồn tại cao nhất, thế nhưng yêu mị nữ tử trước mắt đâu có phong phạm của một tông sư, nhìn rất giống phong hoa tuyết đại hồng trần nữ tử.

Tô Thiển Thiển tự nhiên biết, lần này có thể thuận lợi trùng quan thành công, hoàn toàn là do Lâm Khiếu Đường ban tặng, nếu như không có hắn thì chắc chắn thất bại.

Sĩ giai và sư giai đúng là ranh giới của người phạm trần và người tu luyện. Rất nhiều người dễ dàng đạt được sĩ giai đỉnh nhưng cả đời đều không thể phá tan bình cảnh để bước vào đại đạo.

Chỉ có tiến nhập sư giai mới có thể có thọ mệnh dài hơn cùng với lực lượng cường đại hơn xa người thường, có khả năng siêu thoát cực hạn của thân thể, thân thể tử vong, một bên là chân chính tử vong, còn một bên chỉ cần nguyên thần chưa diệt thì tức là chưa chết.

- Tiểu tử, ta sẽ không không công quên ân huệ của ngươi!

Tô Thiển Thiển thì thảo tự nói, bóng người khe động đuổi theo.

Tân La thành lúc này đánh nhau đến thiên hôn địa ám, từng nhà đóng chặt cửa, cuối hẻm thỉnh thoảng truyền đến kịch liệt tiếng đánh nhau. Thiên Nam Tông mang theo mấy người võ tông môn phái liều mạng chống lại, liên tục bại lui đến bên trong thành, triển khai chiến đấu trên đường phố.

Vô luận tại nhân số hay trên thực lực, Thiên Nam Tông đều bị rơi vào hạ phong, phạm vi phòng thủ co rút lại, số lượng lớn nhân viên thương vong là gánh nặng của mọi người. Nếu không phải Chiến Hồ bang phái ra một viên mãnh tướng thì Thiên Nam Tông đã sớm tan tác, nhưng ngay cả như vậy cũng đánh không lại đối phương.

Rốt cục Thiên Nam Tông cũng không thể chống đỡ thêm, lui vào trong Lâm phủ, năm nghìn người lúc này chỉ còn lại có không đến nghìn người, trong đó gần một nửa là người không có khả năng tái chiến.

Linh Mộc kết trận bao quanh Lâm phủ trở thành một tấm rào chắn cuối cùng. Mà lúc này Cuồng Sư đạo nhân sốt ruột báo thù cho nên thi triển đại thần thông không ngừng oanh tạc vào kết giới .

Cuồng Sư đạo nhân vốn là một người tính tình nóng nảy , một bên vừa oanh tạc một bên gào thét :

- Một lũ rùa đen rút đầu, dám đả thương con ta, lão tử cho các ngươi nếm thử lợi hại của Cuồng Sư hiệu lệnh.

Cuồng Sư đạo nhân tay cầm một lá cờ xanh có hình cái đầu ngân sư , tay đang cầm một cái kèn lệnh luân phiên phóng ra mãnh liệt công kích tới vòng tráo bao phủ chu vi của Lâm phủ do Linh Mộc đẳng tạo ra.

Phiêu Tiên Các trong trận đánh nửa năm trước, chưởng môn chết trận, nhị các lão Vân Hải một thân tu vi bị phế, chỉ còn lại có đại các lão và tam các lão Từ Tam, hiện tại Từ Tam cũng bị đâm chết. Bất quá đại các lão còn chưa biết Từ Tam đã chết, lúc này lão đang đứng cách không xa cửa lớn của Lâm phủ, Vương gia tộc trưởng Vương Lạc Tắc vẻ mặt thông dong đứng bên trái phải hẳn coi mọi người ở trong Lâm đường như là đã chết, chỉ cần Linh Mộc kết trận bị phá thì người ở bên trong đều chết không có chỗ chôn.

Wương gia cùng Phiêu Tiên Các nội ứng ngoại hợp, lại có thể ngoại cao nhân Cuồng Sư đạo nhân cầm đầu, chuẩn bị trong một canh giờ chiếm Tân La thành, ai ngờ lại bị ngoan cường chống lại, Thiên Nam Tông có một vị Chiến Hổ bang sư giai cao thủ trợ trận. Nếu không phải Cuồng Sư đạo nhân pháp bảo nhiều cùng với tu vi thâm hậu, hơn nữa đạo tông đánh với cùng giai võ tông chiếm ưu thế tuyệt đối, cuối cùng đem nhóm cao thủ của Chiến Hổ bang đánh bại. Bên trong nghị sự đường của Lâm gia, mọi người thần sắc ngưng trọng, Linh Mộc kết trận tuy là trấn tộc chi bảo do lão tổ tông lưu lại nhưng bởi mấy trăm năm nay không sử dụng, uy lực của kết trận đại giảm, vốn dĩ đại trận có thể công thủ hôm nay chỉ có thể phòng thủ, mất đi năng lực tiến công

99. Chương 98: Linh Mộc Kết Trận (trung)

Thực sự khí số Lâm gia đã hết hay sao? Nạp Lan U đứng trên đỉnh một tầng lầu nơi giao dịch của Hoa U, lẳng lặng nhìn một góc thành thị xa xa.

Ngày hôm nay nơi giao dịch này trở thành chỗ lánh nạn tạm thời của một số người, không ít kẻ chuyên chạy đây đó cũng phải tạm thời co đầu rút cổ, thành thật đợi cuộc phân tranh kết thúc, là người trung lập, các chi nhánh của Hoa U tại các thành thị thường xuyên phải sắm vai “người bảo mẫu” như vậy.

Hoa U bình thường làm việc bất chấp thủ đoạn, hơn nữa đa số hoạt động đều ẩn trong bóng tối, nhưng loại tổ chức như thế này trong một số thời điểm lại có hành động đảm nhận trách nhiệm bảo hộ bình dân, những lúc đó chính hay tà cũng khó có thể phân biệt được.

Tại thành thị nào đó bộc phát đại bang phái tranh đấu quy mô lớn, thông thường sẽ có hai lựa chọn đại phương để tị nạn, một tất nhiên là nơi đóng quân của chính quyền địa phương, một địa phương khác lại chính là nơi bình thường vô cùng náo nhiệt, khu giao dịch Hoa U, cái này từ lâu đã trở thành một loại nhận thức mà không cần nói ra.

Hoa U cho tới bây giờ đối với loại chuyện như vậy đều bảo trì thái độ im lặng, không phản đối cũng không ủng hộ, đối với bọn họ mà nói bất luận thời gian nào đều là mở rộng cửa buôn bán, ai đến cũng không cự tuyệt.

Trên thực tế, trong Hiên Viên quốc ngoại trừ hai siêu cấp đại tông phái, ai có thể cùng tổ chức Hoa U đối đầu? Đáp án là không có, bởi vậy việc Hoa U thính thoại lại có chức năng trở thành nơi lánh nạn cũng tự nhiên như vậy mà hình thành.

Không có người buôn bán nào lại có thái độ đánh đuổi khách, đó không phải là gây khó dễ cho chính bản thân hay sao, đây chính là thái độ của Hoa U truyền bá bên ngoài, trung lập cho tới bây giờ vẫn là tư tưởng chủ đạo của tổ chức này.

Từ lúc Phiêu Tiên Các dẫn theo mấy nghìn người tiến nhập bao vây Tân La thành, Nạp Lan U vẫn đứng đó quan sát chiến trường, tìm kiếm thân ảnh quen thuộc nào đó, phái ra hơn một trăm mật thám, rải rác khắp các khu vực trong Tân La thành, lấy thân phận một người đứng xem cẩn thận phân tích tin tức tình báo thu thập được.

Tuy rằng đối với nàng đây chỉ là một ít tranh đấu của một số gia tộc địa phương và các môn phái nhỏ, tầm ảnh hưởng cũng không lớn, nhưng như vậy không có nghĩa là không bắt gặp một số đối tượng nổi bật có khả năng tung hoành sau này, hơn nữa có một hai gã sư giai cao thủ tham chiến, giá trị tình báo cũng không khỏi có một chút thăng cấp.

Bất luận là tin tức tình báo lớn nhỏ cỡ nào, vô luận giá cả ra sao, trong con mắt của Hoa U cũng đều có giá trị, chính vì thế mà tổ chức này đã tồn tại mấy nghìn năm.

Trong thần bí để lộ ra một chút quỹ dị, giống như chính cái tên của nó.

.....

Nghe những tiếng tranh đấu âm âm bên ngoài, tâm trạng của những người trong Lâm phủ đều treo trên không trung, tuy thời đều có khả năng rơi vỡ.

Hậu viện Lâm phủ, một chỗ độc lập trong phòng lớn có hơn một trăm người ngoại tộc ăn mặc đẹp đẽ xa hoa khóc không ra nước mắt tập trung lại một chỗ, thấp thỏm nghe tình hình diễn biến bên ngoài, bên cạnh còn có rất nhiều loại tặng phẩm, thậm chí còn có vài hộp vàng bạc châu báu.

Bọn họ chính là những người của Lý gia đến đây đón dâu và bảo tiêu, Lý Phong hùng hùng hổ hổ đi tới đi lui trong phòng.

“Thật là con mẹ nó xui, ta lao sư động chúng năm ngày liền, mang theo nhiều người như vậy đi đón dâu, cư nhiên gặp phải tai ương diệt tộc của Lâm gia!” Lý Phong không cam lòng nói.

La Chính Dương vốn theo đuôi võ mông ngựa lại càng cảm thấy không yên tâm, bắt quá trên mặt vẫn tỏ vẻ ôn hoà nói: “Lý huynh, việc này không quan hệ đến chúng ta, chúng ta vốn chỉ là đến đây đón hôn, cho dù các bang phái bên ngoài tiến nào tận trong này thì chúng ta chỉ cần nói ra thân phận bản thân, nhắc vài câu về chuyện Điền tướng quân thì các bang phái này cũng không dám động đến một sợi tóc gáy của chúng ta.

Lý Phong đặt mông ngồi xuống nói: “ Ta cũng chỉ lo lắng vấn đề mà thôi, chỉ là ta cũng nghĩ không ra, mang một lão bà có gia tộc bị tận diệt trở về thì có rắc rối!”

La Chính Dương kỳ quái nói: “Di, Lý huynh không phải nói mang về chơi hai ba ngày, liền đem cô nàng xử lí hay sao? Diệt tộc hay không diệt tộc thì có quan hệ gì đây?”

Lý Phong mạnh mẽ cầm lấy chén trà trên bàn, một ngụm phun ra ngoài hung hăng lau miệng nói: “Nói thì nói như vậy, nữ sắc trong Kinh Châu quan lớn quan nhỏ cũng không ít, một thời gian đem cô nàng này tặng người khác, cũng coi như là có cống hiến cho Lý gian chúng ta.”

La Chính Dương chỉ là lắc đầu cười nói: “Được nha, có thể phát huy chút tác dụng như vậy cũng là không tồi, bắt quá cũng có chút đáng tiếc nha!”

Phiền não của Lý Phong trước những lời nói vừa rồi của La Chính Dương nhất thời tiêu tan hết, âm âm cười: “Thế nào, La huynh coi trọng cô nàng này rồi hay sao, có phải là muốn huynh đệ cho mượn vài ngày?”

La Chính Dương xua xua tay nói: “Lý huynh tha cho ta đi, nếu có nàng khóc lóc òm sòm lên làm ta nhẹn không được, vạn nhất cắt đứt của cô nàng vài khớp xương, vậy thì không ra gì rồi.”

Lý Phong chà xát hai tay nói: “Trước tiên cho bảo vệ đánh cô nàng chết khiếp, sau đó thì...”

La Chính Dương nhàm chán nói: “Ta không thích làm như vậy!”

Lý Phong làm bộ mặt đáng tiếc nói: “Vậy thì không có biện pháp gì rồi.”

.....

Nhìn thấy Lâm Vũ Tuyên mang người trở về, sắc mặt mọi người trong nghị sự đường cũng không có ít nhiều cải biến, chỉ có một số ít người nhìn thấy Lam Dương Tiên Tử thì lộ ra một chút kinh ngạc.

Tiến vào nghị sự đường, Lâm Khiếu Đường bắt giắc chuyển ánh mắt lên người một thiếu nữ mặc hoàng sam, thần sắc thiếu nữ có chút sa sút, đôi mắt to đỏ lên, thiếu vài phần linh động, hơn vài phần chán nản không kiên nghị, ánh mắt thiếu nữ đã rời tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó, người ở đây nhưng tâm không ở đây, sự việc phát sinh trong nghị sự đường, nàng cũng không để ý, ngay cả tộc trưởng trở về trên mặt cũng không có bất kì biểu hiện nào, chỉ là ngơ ngác nhìn xa xa phía trước ngây người ra.

“Lâm tộc trưởng, vị này chính là một trong ngũ đại chấp sự Chiến Hồ bang, Kim Hồ Kim chấp sự!” Trương Viễn Kiều tiến lên giới thiệu.

Chiến Hồ bang chính là một trong bốn đại bang phái võ tông trong Tân La thành, ngũ đại chấp sự thành danh đã lâu, vị Kim Hồ này chính là một võ sư ngưng kết ra nội tinh hai mươi năm trước, một thân mãnh hổ cuồng quyền cương mãnh phi thường, tất sát tuyệt nghệ hổ ba (sóng hổ gầm) càng thêm kinh khủng, bất luận là vật thể gì nếu bị tiếng hổ ba công kích đều bị chấn nát bấy.

Lâm Vũ Tuyền thì lễ nói: “Vẫn bối ra mắt Kim tiền bối, tiền bối xuất thủ tương trợ chính là vinh dự của gia tộc chúng ta!”

Khí sắc Kim Hổ nhợt nhạt, hiển nhiên đã bị trọng thương, đối với lời xã giao cũng cảm thấy vô vị, khua tay nói: “Ta đây không phải là giúp các ngươi, nếu không phải trong Tân La thành lại phát hiện ra một nguyên nhân, lần này bang phái của ta sẽ không phải người đến hiệp trợ, lời vô ích không cần nói nhiều, việc cần bây giờ là nhanh nhanh một chút tìm ra kẻ sách ứng phó lũ ngoại bang tạp toái.”

Trả lời như vậy làm cho mọi người có chút lúng túng, thần sắc Lâm Vũ Tuyền bất động, đối phương chính là tiền bối cao nhân, một chút uỷ khuất nho nhỏ trong lời nói, Lâm Vũ Tuyền có thể chịu được, sau khi nhìn xung quanh không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Linh Mộc kết trận chính là trận pháp trấn tộc chi bảo của lão tổ tông Lâm gia lưu lại, hôm nay bởi vì nguyên khí không đủ, uy lực của nó ngay cả một phần mười cũng không thể phát huy ra, nếu như có đủ nguyên thạch khu động, sao có thể để Cuồng Sư đạo nhân bên ngoài gây loạn, trận quyết chiến lần này, Linh mộc kết trận chính là then chốt, hiện tại Vũ Tuyền khẩn cầu các vị xuất ra nguyên thạch cung ứng cho Linh Mộc kết trận, đợi đến khi địch nhân thoái lui, Lâm gia nhất định trả lại gấp hai lần.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không bao lâu trên bàn chất đống mấy trăm khối đề giai nguyên thạch, vô tông nhất phái người nghèo rất nhiều, coi như là cao thủ như Kim Hổ, cũng chỉ xuất ra hơn năm mươi khối mà thôi, những người khác thì cũng không cần phải nói.

Mấy người cao tăng Lâm gia nhìn nhau hồi lâu, không khỏi thất vọng lắc đầu, đôi lông mày của Lâm Vũ Tuyền càng sít sao nhíu chặt vào nhau, chút ít nguyên thạch ấy thì không đủ, Linh Mộc kết trận chính là thành quả nghiên cứu của nhiều vị đại sư cấp luyện được sự hợp lại nghiên cứu ra tại năm trăm năm trước, chính là thời kì huy hoàng nhất của Lâm gia, mục đích chính là để phòng ngừa một ngày nào đó gia tộc gặp rủi ro thì có vốn để chống lại kẻ địch.

Toàn bộ Lâm phủ trước đợt công kích mãnh liệt của Cuồng Sư đạo nhân lập tức lung lay muốn sụp đổ, mỗi một toà phòng ốc đều như run rẩy, thỉnh thoảng có vài khối gạch ngói rơi xuống.

Cho dù lai lịch Linh Mộc kết trận không nhỏ, nhưng trải qua sự ăn mòn của thời gian, cũng giống như lão nhân gần đất xa trời, sự dũng mãnh phi thường của thời tráng niên đang dần dần trôi đi, dùng một bộ xương già đau khổ chống đỡ công kích bên ngoài, tùy thời đều có thể sụp đổ.

Trên mặt mỗi người trong nghị sự đường đều rất ngưng trọng, tất cả đều biết kết trận bị phá có ý nghĩa như thế nào.

Lâm Vũ Tuyền vốn tưởng rằng có Lâm Khiếu Đường và Lam Dương Tiên tử vừa mới ngưng kết nội anh ở đây thì có thể đối phó với cuồng sư đạo nhân, nhưng khi nàng nhìn thấy Kim Hổ thụ thương, ý niệm này lập tức bị đẩy ra khỏi đầu, chỉ có thể đem hy vọng tất cả kí thác lên Linh mộc kết trận.

Cuồng sư đạo nhân bước vào cánh cửa sư gai đã có hơn trăm năm, nghe đồn đã đạt được tu vi cửu tinh đạo sư tiêu chuẩn, nội anh đã có linh tính, pháp bảo lợi hại cũng có rất nhiều, hiển nhiên không phải là kẻ mà Lâm Khiếu Đường và Lam Dương Tiên Tử có thể đối phó được, sợ là chỉ có con đường đi tìm chết.

Tình thế có vẻ nguy hiểm vạn phần, người người cảm thấy bất an, tâm trạng thấp thỏm.

Không ít người trên mặt đã hiện lên vẻ sợ hãi tuyệt vọng, gần như kề cận cái chết, cái loại cảm giác này không hề dễ chịu chút nào.

Ngay cả Kim Hổ cũng hiện lên trên mặt vẻ bi thương rung động!

Cho dù bên ngoài vẫn truyền đến những rung động âm ỉ, nhưng trong nghị sự đường vẫn như cũ an tĩnh đến đáng sợ.

“Đại khái cần bao nhiêu nguyên thạch?” Bỗng nhiên một âm thánh đánh vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Ánh mắt mọi người nhất thời ngưng tụ vào một chỗ, tập trung trên người một vị thanh niên có đôi con ngươi loé sáng.

Lâm Vũ Nhân vẫn thẫn thờ cũng cảm thấy bên tai truyền đến sự rung động, có chút hồi phục tinh thần lại, trên dung nhan tái nhợt chán chường nhưng không hề mất đi vẻ xinh đẹp loé lên vẻ kinh dị không giải thích

được, dờ dẫm nhìn thân ảnh quen thuộc không biết từ bao giờ vẫn đứng bên cạnh

100. Chương 99: Linh Mộc Kết Trận (hạ).

Tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn chăm chú vào người thanh niên, trong mắt của Lâm gia tộc nhân có một chút chờ đợi, mà trong mắt của Thiên Nam Tông và người của môn phái khác thì chẳng có một chút chú ý gì, lý do là vì thanh niên này trông chẳng có gì nổi bật.

Lâm Vũ Tuyền tính toán một chút rồi nói : “ Tối thiểu cần 5000 đê giai nguyên thạch thì miễn cưỡng có thể khiến Linh mộc kết trận có khả năng khôi phục ba thành nguyên khí, có thể phát huy một chút năng lực công kích”.

Lâm Khiếu Đường cười cười liếc nhìn Lâm Vũ Nhân bên cạnh, Lâm Vũ Nhân trong lòng cả kinh vô thức sờ sờ cái mũi, loại ánh mắt này nàng mãi mãi không quên, bởi vì nàng đã nếm trải qua ánh mắt đáng sợ này.

Một lần nọ trước mặt mọi người, cái mũi của chính mình thiếu chút nữa bị thiếu niên này đập nát, lúc đó ánh mắt của hắn cũng lộ ra sự rung động như bây giờ

Lâm Vũ Nhân nhìn đối phương một cách sợ sệt, vô ý thức lui về phía sau vài bước nhưng thân thể của nàng đã ở sát tường, căn bản là không thể di chuyển được nữa tắc.

Thiếu nữ trong lòng rối loạn cực độ, lúc này lại gia tăng một làn sương lạnh thấu xương kinh hãi không ngớt, hai tay thon dài khẩn trương che lấp hai mũi, chỉ lo sợ bị tập kích bất ngờ.

“ 5000 ư, có phần hơi nhiều đó!” Lâm Khiếu Đường vừa vuốt cằm vừa nói.

Nói lời vô ích này! Còn cần người nói à! Có không ít người trợn mắt nhìn hắn,

những người khác lại một hồi thất vọng! Lời nói trên miệng nhất thời bị đè xuống dưới, còn tên gia hỏa thì lại lên mặt tự kiêu.

Lâm Vũ Tuyền và Lâm Thiên Chính vốn cho rằng Lâm Khiếu Đường có biện pháp, sau lại nghe hắn nói như thế thì thần sắc tối sầm lại, so với lúc trước lại càng sa sút hơn vài phần.

“Vừa vặn trên người ta có đủ, bắt quá ...” Lâm Khiếu Đường nói với vẻ mặt quỷ dị cùng liếc mắt ngăm nhìn, Lâm Vũ Nhân toàn thân phảng phất như bị điện giật lập tức đề phòng người phía trước, thân hình nho nhỏ càng cuộn nhỏ lại.

“Bắt quá cái gì?” Ánh mắt của Lâm Vũ Tuyền chợt lóe lên rồi nóng nảy hỏi.

Hứng thú của mọi người lại được đề cao lên một đẳng cấp cao hơn, mọi người hồ nghi không thể tin về biểu hiện của nam nhân.

Lâm Khiếu Đường vuốt vuốt cằm hình dạng đã hèn mọn lại càng hèn mọn, đôi mắt tà ác nhìn vào thất lưng bên dưới của thiếu nữ, mục đích phi thường nghiêm túc nói “ Bắt quá ta có một cái điều kiện”

“Điều kiện gì ?” Lâm Vũ Tuyền trên trán hiện lên một đường gân xanh

Mọi người tức giận nhìn Lâm Khiếu Đường, hắn nhìn qua Lâm Thiên Chính một cái rồi nói với vẻ mặt hung ác: “ Gần đây ta thường nghĩ đến một ít sự tình trước kia cho nên muốn đem cổ ác khí này bỏ đi, nếu gia tộc có khả năng đáp ứng yêu cầu của ta thì ta lập tức xuất ra một vạn nguyên thạch”

Lâm Vũ Tuyền hai năm nay cùng tiểu tử này tiếp xúc rất nhiều, biết rõ tính nết của hắn, nếu không đáp ứng yêu cầu của hắn thì cho dù trời có sập xuống hắn cũng như cũ mặc kệ như không hề nghe thấy. Hiện tình hình gấp gáp ,cũng không suy nghĩ nhiều lập tức trả lời ; “ Tốt ,có mọi người tại đây là chứng, ta lấy danh nghĩa của tộc trưởng Lâm gia đáp ứng điều kiện của ngươi, đương nhiên đề nghị phải nằm trong khả năng gia tộc có thể giải quyết được”

Lâm Khiếu Đường gật đầu thỏa mãn nói: “ Yên tâm, ta là một thành viên của Lâm gia, ta cũng không thực sự hy vọng gia tộc rơi vào nguy nan, điều kiện tuyệt đối không quá phận, chỉ là muốn tìm người để trút giận mà thôi”

Lâm Vũ Nhân đọc được ý tứ trong đôi mắt của Lâm Khiếu Đường, đó là một loại hứng thú tìm kiếm sự trả thù, không dám đối diện với đôi mắt đó cúi đầu thật sâu xuống phía dưới, nước mắt từ trong đôi mắt ngọc lặn lẽ chảy xuống không một tiếng động trong lòng vô cùng hối hận, cái loại hành xử tùy theo hứng thú ngày trước không cánh mà bay, có một chút cam chịu thâm mắng mình tự làm tự chịu, đáng đời bị người ta đùa giỡn.

Một giọt nước mắt trong suốt ngưng tụ thành hình tại cằm, cuối cùng không thể chống lại sức hút của trái đất lưu luyến không rời cái cằm khả ái mang theo một phần tâm ý hối lỗi và hổ thẹn rơi xuống mặt đất thành hình cầu ẩm ướt nho nhỏ.

Sự nhẫn nại của Lâm Vũ Tuyền đã tới cực hạn, không thể khống chế được nữa: “Lâm trưởng lão, thời gian cấp bách mong ngài nói nhanh, hiện tại cứ mỗi một giây là nguy hiểm tăng thêm một phần, Linh mộc kết trận tùy lúc sẽ không chịu nổi công kích của người bên ngoài tự nhiên sẽ sập”

Mọi người hầu như muốn đem tiểu tử này nuốt sống.

Lâm Khiếu Đường cười hihi như trẻ con đang đùa giỡn đột nhiên kẹp lấy đầu của Lâm Vũ Nhân nói với vẻ muốn chọc cười: “Ta xem nha đầu này căn cốt không sai, muốn nhận làm đồ đệ hảo hảo dạy dỗ một phen, đồng ý thì một tay giao tiền một tay giao người”

Lâm Thiên Chính đang nhăn nhó bỗng đứng ngẩn ra, thần sắc ngạc nhiên nhú mào, đây là điều kiện gì đây?

Lâm Vũ Tuyền cũng thở dài một hơi, nàng tất nhiên biết muội muội bảo bối của mình cùng tiểu tử này có chút ân oán, chỉ là không thể nào tưởng được tên kia lại thù dai như thế, lợi dụng thủ đoạn như vậy báo thù muội muội của mình.

Bất quá lợi ích gia tộc là trên hết, Lâm Vũ Tuyền thoáng nhìn qua Lâm Vũ Nhân xin lỗi, sau đó nói: “Tâm ý của Lâm trưởng lão ta cầu còn không được, ta là tộc trưởng đồng thời cũng là tỷ tỷ, mọi việc do ta làm chủ, từ giờ trở đi Lâm Vũ Nhân là quan môn đệ tử của Lâm trưởng lão, Nhân nhi còn không hướng Lâm trưởng lão dập đầu bái sư.”

Lâm Vũ Nhân quả thật không tin vào lỗ tai của chính mình, thần sắc mờ mịt không biết làm thế nào, phải biết rằng nàng khả ái như thế mà lại bị Lâm Khiếu Đường dã man xách mang theo, vô luận là cự ly hay động tác đều có vẻ vô cùng mập mờ, hai người lúc này như đang bảo trì tư thế của một đôi huynh muội đang đùa giỡn.

Mọi người nhìn thấy tình cảm của hai huynh muội này tốt như thế nên cũng không phản đối.

Một lúc sau Lâm Vũ Nhân hoàn hồn phản ứng liền muốn quỳ xuống dập đầu bái sư, Lâm Khiếu Đường buông tay ngăn cản nói: “Hiện tại thời gian cấp bách không cần bái sư vội, trước tiên hãy đối phó với địch nhân, việc bái sư hãy để sau này, ta còn sợ người bỏ trốn sao, tộc trưởng đã đồng ý, sau này ai phản đối thì sẽ là con rùa”

Vừa nói Lâm Khiếu Đường liền ném cho Lâm Vũ Tuyền một cái trữ vật giới chỉ nói: “Tộc trưởng nhận lấy đi, bên trong có đầy đủ nguyên thạch, toàn bộ cấp cho ngươi, nhanh đi nạp năng lượng cho kết trận đi.”

Tiếp nhận trữ vật giới chỉ, Lâm Vũ Tuyền lập tức tra xét bên trong, mỹ nữ tìm tòi bên trong chợt hấp một ngụm lạnh khí.

Có đầy đủ một vạn khối !

Tiểu tử này làm sao lại có nhiều nguyên thạch như vậy? Lâm Vũ Tuyền với vẻ mặt kinh dị suy nghĩ, bất quá hiện tại không phải là thời điểm truy tìm nguyên nhân, có từng này nguyên thạch thì Lâm gia được cứu rồi.

Lâm Vũ Tuyền cùng Lâm Thiên Chính hai mặt nhìn nhau vội vã đi ra ngoài bỏ lại sự hồ nghi của mọi người bên trong nghị sự đường.

Trận tâm của Linh mộc kết trận được đặt tại vị trí trung tâm của Luyện Dược đường bên trong một gian mật thất do một thượng cổ thụ lưu lại hủ mộc làm hạch tâm, ba mươi tám loại thiên niên yêu thụ yêu hoa

yêu thảo cùng rễ cây làm cơ sở bày binh bố trận, lại kết hợp tinh xảo trên Càn khôn bố vị cùng vô số viên trung giai được đan, hoạt lực đan kết hợp mà thành.

Trận này được thành lập vào thời hoàng kim của Lâm gia với tâm huyết của những thành viên tài giỏi của Lâm gia, chỉ để giải cứu gia tộc về sau nếu có khả năng phát sinh nguy cơ, đây là lão tổ tông Lâm gia đã dự kiến trước.

Linh mộc kết trận là một địa giai đỉnh cấp kết trận, uy lực không thua gì một gã đại sư cấp cao thủ tấn công và phòng ngự luân phiên, chỉ là hơn năm trăm năm qua không có sử dụng qua một lần, tất cả đều chỉ là tồn tại trên lý luận.

Khi Lâm Vũ Tuyền lấy ra nguyên thạch trong trữ vật giới chỉ đặt vào đúng phương vị và địa điểm trong mật thất thì dị biến xảy ra.

Lâm Thiên Chính đã hơn bảy mươi tuổi cũng bị những gì trước mắt làm kinh sợ, lão tổ tông lưu lại thứ đó quả nhiên bất phàm.

101. Chương 100: Kết Trận Đích Hư Nhãn.

Hơn một vạn ba nghìn khối nguyên thạch được đặt vào vị trí khởi động kết trận trong nháy mắt lập tức phóng ra quang mang chói mắt, gốc cây thoát nhìn như đã chết rất lâu ở trung tâm kết trận giống như chết đói điên cuồng hấp thu nguyên lực.

Gốc cây khô giong nứt nẻ, dưới sự cung cấp nguyên lực của nguyên thạch dần dần trở nên bùng bùng sinh cơ, trên thân cây, cành cây liên tiếp mọc ra rất nhiều chồi non...

Các nhánh khác của kết trận cũng lấy gốc cây làm trung tâm dần dần khởi động, thậm chí nhìn thấy rõ một số đặng điều dây leo hơi hơi nhúc nhích.

Hai tay của Lâm Thiên Chính run rẩy, nhìn thấy màn thần kỳ như vậy, hắn biết rõ điều đó có ý nghĩa như thế nào, loại kết trận như thế này chỉ sợ là đại viện của hoàng cung cũng vô pháp bố trí.

Hoạt động của Linh mộc kết trận cũng không cần người khu động điều khiển, chỉ cần Lâm phủ bị công kích, kết trận sẽ tự khởi động bảo vệ toàn bộ phủ viện.

Những việc cần làm chỉ là bổ xung nguyên thạch liên tục cho kết trận, căn cứ vào từng vị trí để đặt nguyên thạch vào là được.

Những âm thanh và rung động từ bên ngoài truyền vào, theo những biến hoá của trung tâm kết trận mà không ngừng yên tĩnh lại, công kích dù là rất mạnh trong nháy mắt cũng như trở nên yếu ớt hơn rất nhiều.

Ba nghìn người bao vây xung quanh Lâm phủ, hưng phấn nhìn Cuồng Sư đạo nhân liên tục phát ra những đợt công kích cực kỳ trắng lệt.

Có thể nhìn thấy cao thủ đẳng cấp như thế này thi triển thân thông, điều này tuyệt đối không thể thường xuyên nhìn thấy.

Đỉnh cấp đạo sư trong mắt những người bình thường, chính là những tồn tại cao cấp như thần nhân, phi thiên độn địa, hô mưa gọi gió không gì không làm được.

Trong tay Cuồng Sư đạo nhân có một vật tạo hình đầu ngân sư có sừng, từ cái sừng nhả ra ba con ngân sư huyền ảnh, hung mãnh cắn xé những dây leo đặng điều của kết trận, những dây leo đặng điều dưới sự cắn xé điên cuồng của ba huyền ảnh ngân sư không ngừng mất đi.

Một pháp bảo khác của Cuồng Sư đạo nhân cũng hình cuồng sư có sừng không ngừng phát ra những đạo âm ba mạnh mẽ cuồng bạo oanh kích vào kết trận.

Trong mắt của Vương Lạc và La Oa không ngừng phát ra những tia sáng tham lam, những cừu hận trước kia trong lúc này bị vứt hết ra khỏi đầu, trong suy nghĩ của bọn họ chỉ có những bảo bối và tiền tài của Lâm gia từng từng không ngừng suốt mấy trăm năm.

Trong mắt của bọn họ kết trận bao phủ Lâm gia tất nhiên là lợi hại, nhưng chắc chắn không chịu nổi oanh kích liên tục của Cuồng Sư đạo nhân, bị phá chỉ là vấn đề thời gian.

Hơn ba nghìn người của liên minh tám môn phái đã bao vây chứng kiến hơn một canh giờ sớm đã không áp chế được dã tâm cướp đoạt, cả đám rục rịch nôn nóng bất an.

Một khi kết trận bị phá, những người này hiển nhiên trong nháy mắt sẽ trở thành con sóng lớn vô tình, đem Lâm phủ thôn phệ sạch sẽ không để lại chút gì.

“Vương tộc trưởng, ước định giữa chúng ta người sẽ không quên đấy chứ?” La Oa bỗng nhiên có chút không yên tâm hỏi lại, nếu như trước đây hẳn tuyệt đối sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng hiện nay Cuồng Sư đạo nhân mơ hồ trở thành chỗ dựa vững chắc cho Vương gia, nếu như thực sự là như vậy, La Oa phải nhìn thẳng vào Vương Lạc, bắt buộc phải đem tiểu tộc trưởng địa phương này nâng tầm vào vị trí bình toạ đối với hắn.

Wương Lạc ha hả cười nói: “Vương mỗ sao có thể quên, La các lão cứ yên tâm, tộc nhân của ta tuyệt đối không ngáng đường tài lộ của các huynh đệ Phiêu Tiên Các, một lúc nữa các người tiên lên trước, chúng ta theo sau.”

Nghe xong những lời đó, La Oa an lòng không ít, thờ dài nói: “Vậy thì La mỗ không khách khí rồi, lúc trước Phiêu Tiên Các tổn thất thảm trọng, nếu như không có chút thu hoạch thì bang phái của ta không thể tiếp tục duy trì a.”

Đúng lúc này, Cuồng Sư đạo nhân đang công kích vui vẻ, bỗng nhiên nhướng mày, phát giác ra điều gì đó không thích hợp, trước đó đã đánh vỡ ra một lỗ hổng nho nhỏ, không biết từ khi nào lại khép lại như cũ.

Những dây leo đằng điều trước mặt dường như trở nên đầy sức sống, không giống như những vật vô tri trước đó hình thành những cái lưới, hiện tại mơ hồ thấy chúng lại nhúc nhích.

Rống..., một con sư tử huyền ảnh đột nhiên rống to thảm thiết, bị một đằng điều to lớn quán lấy nhấc bổng lên, trong nháy mắt bị lực lượng quán ép cực lớn ép phá hủy.

Trong lòng cả kinh, Cuồng Sư đạo nhân ném ra một thanh phi kiếm, thanh kiếm bay lên, lấy tốc độ mắt thường không thể theo dõi cấp tốc chặt đứt những đằng điều đang không ngừng sinh trưởng.

Thế nhưng tốc độ sinh trưởng vượt xa so với tốc độ chặt đứt của thanh phi kiếm.

“Chuyện gì xảy ra?” Vương Lạc nhướng mày khê hỏi.

“A...”

Không đợi Vương Lạc dứt lời, bên cạnh liền truyền tới tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, một tên đệ tử của liên minh tám môn phái bị đám đằng điều dưới chân đột nhiên quán lấy lập tức bị một cây thực nhân hoa cắn đứt hai chân.

Ngay sau đó liên tục phát ra những tiếng kêu thảm thiết, không lâu sau khuôn viên rộng lớn vốn có hơn ba nghìn người khí thế hùng dũng đứng bàn luận phảng phất như tiến vào địa ngục tula, không ngừng có thực vật từ bốn phương tám hướng công kích.

Dưới nền đất, bầu trời, tường phòng ốc, lỗ hổng không gian, hầu như không chỗ nào không có.

Không ít người mạnh mẽ phản kháng, thế nhưng loại yêu hoa yêu thụ này coi như là nửa yêu tinh, ngủ say từ rất lâu, đối với thịt người cơ hồ là thèm khát không thể khống chế, vừa ngửi thấy mùi thịt là điên cuồng xông tới cắn xé, thôn phệ.

Người có tu vi dưới vệ cấp căn bản không phải đối thủ, cho dù có tu vi vệ cấp cũng chỉ có thể dưới tình huống đơn đả độc đấu miễn cưỡng bảo vệ được tính mạng, coi như là cao thủ nhất lưu sĩ cấp cũng chỉ đối phó được với hai ba cây là tối đa, nếu nhiều hơn hiển nhiên chịu không nổi.

Có người bắt đầu chạy trốn, nhưng lúc này không biết từ khi nào, một cái lưới cực lớn đã hình thành bao vây xung quanh, đem tất cả bọn họ nhốt vào trong cái lồng to lớn, căn bản không thể chạy được.

Chỉ trong thời gian một nén hương, hơn một nghìn người đã trở thành bột phấn cho linh mộc kết trận, người bị thôn phệ ngay cả xương cốt cũng không để lại được.

Hai nghìn người còn lại chật vật tụ tập vào một chỗ, hợp sức bày ra trận hình, lấy sức nhiều người đối địch, miễn cưỡng chống đỡ công kích của yêu hoa, nhưng thỉnh thoảng vẫn có người trở thành vật hy sinh.

Vương Lạc và La Oa lúc này vẫn không tỉnh ngộ ra, dẫn theo tất cả những cao thủ hàng đầu đi phá nát những yêu hoa này, đối với miếng thịt tưởng như đã giành được tới tay, cứ như thế mất đi, hiển nhiên bọn họ có chút không tiếp thu được.

Mà đầu lĩnh của bảy đại môn phái còn lại cũng kêu khổ không ngớt, sớm biết phải đụng tới loại kết trận quái dị như thế này thì sẽ không tới, thế nhưng trên đời không có loại thuốc có thể chữa được hối hận.

Trên khuôn mặt chữ điền của Cuồng Sư đạo nhân chảy ra rất nhiều mồ hôi, hiển nhiên lúc này đã nhận ra loại kết trận mà mình công kích hơn nửa ngày không hề bình thường, nhìn đoàn người đang dần dần tan đã phía dưới, Cuồng Sư đạo nhân cảm thấy có chút vướng tay vướng chân, do dự trong chốc lát, từ trong ngực lấy ra một pho tượng kim sư nho nhỏ.

“Không nghĩ tới, bản đạo bị ép phải dùng đến tuyệt kỹ này!” Nhìn đám đẳng điều phía dưới không ngừng sống lại, Cuồng Sư đạo nhân không cam lòng lắm lắm.

“Đi!” Cuồng Sư đạo nhân hét to một tiếng, đem pho tượng kim sư ném mạnh ra ngoài.

Pho tượng kim sư được phóng ra lập tức lấy tốc độ mắt thường có thể thấy rõ dần dần biến lớn, đến khi hạ xuống lưới đẳng điều thì đã hiện rõ một con kim sư to lớn cao hơn một trượng, dài ba trượng.

Một con kim sư uy vũ thành hình, ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, chân trước giơ lên, điên cuồng phát động công kích dã man đối với đám đẳng điều bên dưới.

Rất nhiều đẳng điều tiến tới quần chặt lấy kim sư, muốn siết huỷ kim sư, thế nhưng một thân thể thuần kim chúc, kim sư căn bản không sợ đẳng điều quần chặt, không thềm để ý, vẫn tiếp tục tiến hành công kích vào kết trận bên dưới.

Lâm phủ mới yên ổn trong một thời gian ngắn lại đột nhiên chấn động rung lên, giương như bản thân linh mộc giữa gào thét.

Khi nhìn rõ vị trí kim sư tập trung công kích, Lâm Thiên Chính đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, bỗng nhiên cả kinh nói: “Nguy rồi, nơi đó chính là mặt ngoài của hư nhân.”

Mặc dù mọi người chưa hiểu chuyện gì nhưng mơ hồ có cảm giác không ổn!

Cuồng Sư đạo nhân quả nhiên lợi hại, Lâm Khiếu Đường âm thầm cảm thán, với thực lực của bản thân hiện tại căn bản không cùng một đẳng cấp, chợt nghe Lâm Thiên Chính thất kinh nói, dù đang tập trung quan sát động tĩnh của Cuồng Sư đạo nhân Lâm Khiếu Đường không khỏi nhướng mày: “Hư nhân!”

Lâm Thiên Chính giải thích: “Không sai, nơi đó chính là bộ phận yếu nhất của kết trận, một khi công phá được chỗ đó, mặc dù không ảnh hưởng nhiều đối với hoạt động của kết trận, thế nhưng có thể lợi dụng để tiến vào trong kết trận.”

“Cái gì!” Lâm Khiếu Đường cả kinh, nếu như con kim sư đó xông được vào trong này, sợ rằng Lâm phủ không ai có thể chống đỡ được, cái ngoạn ý này quả thực quá cường hãn.

Những người khác sao có thể không nhìn ra sự lợi hại của Kim sư, đừng nói là tiến vào trong, cho dù là ở bên ngoài kết trận như hiện tại thì sự uy nghiêm của vua mãnh thú đã làm cho nhiều người nhũn chân ra, thậm chí mỗi lần kim sư gầm lên, âm ba của nó cũng làm cho nhiều người có tu vi thấp khó chịu không thôi, nếu như không có kết trận này cản bớt một phần uy lực, những người này chỉ sợ là đương trường ngắt đi.

102. Chương 101: Tiểu Thiếu Niên Và Tiểu Thiếu Nữ

Mỗi lần kim sư gầm thét lên một tiếng chấn động đều làm cho mọi người bên trong kết trận run sợ trong lòng.

Chỉ trong chốc lát, kim sư điên cuồng đã đánh vào hư nhĩn đến thất linh bát lạc, miệng kim sư đã vào được một nửa, mạnh mẽ rống lên một tiếng, sóng âm cường đại làm cho hơn mười người có tu vi không cao xuất huyết màng tai, kinh mạch nhộn nhạo.

Những người khác đều bị ảnh hưởng nhiều ít tùy theo tu vi, nhưng tâm thần hầu hết đều không yên, toàn bộ Lâm phủ, chân chính có thể chống đỡ một tiếng rống này cũng chỉ có hơn mười người.

Lâm Vũ Nhân vốn đã che lỗ tai làm tốt công tác chuẩn bị chấn thương, thế nhưng ngoại trừ nghe thấy âm thanh khá lớn ra, không hề xuất hiện cảm giác gì không khỏe, lúc này mới phát hiện ra không biết từ khi nào bản thân đang đứng trong một lồng sáng giống như kết giới nho nhỏ, lồng sáng này rõ ràng phát ra từ trên người vị thiếu niên đứng bên cạnh, một loại cảm giác âm áp không hiểu vì sao đột nhiên hiện ra trong lồng thiếu nữ này.

Lại nói ngoài màn chắn bao phủ hơn một trăm người vào trong nó, hầu như đã bao bọc gần hết tộc nhân Lâm gia.

Trừ thứ đó ra, những người có tu vi cao đều tự động phát ra một màn chắn, bảo hộ những người đứng phía sau, mấy trăm người tập trung trong nghị sự đường là những người duy nhất trong Lâm phủ không bị ảnh hưởng.

Chỗ hồng càn lúc càng lớn, nửa cái đầu của kim sư đã chọc được vào trong kết giới, trong miệng thỉnh thoảng lại phun ra đạo đạo kim quang, kim quang một khi va chạm vào thực thể liên bạo tạc, phần lớn phòng ốc lúc này đã thành một đồng phế tích.

Phốc, Kim Hồ đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn, màn chắn đang chống đỡ nháy mắt biến mất, hơn một trăm người vốn đang cực khổ chống đỡ dưới màn chắn lập tức chảy máu tai và mũi, ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

Lần trước đánh một trận Kim Hồ đã thụ thương không nhẹ, màn chắn bảo hộ vốn chỉ miễn cưỡng chống đỡ đã không chịu được kim sư nhiều lần công kích, lập tức thương thế càng nặng hơn.

Thiếu mất một người, những người khởi động màn chắn bảo hộ lập tức bị gia tăng áp lực, có thể chống đỡ được kinh khí toàn diện công kích của kim sư cũng chỉ còn có Tô Thiển Thiển, Lâm Khiếu Đường, Trương Viễn Kiều và Ngô Mưu.

Lâm Thiên Chính, Lâm Vũ Tuyền và hai vị trưởng lão, miễn cưỡng có thể bảo vệ được mười mấy người mà thôi, nhưng Lâm Vân Phi tại phương diện kinh khí hộ thể tựa hồ rất mạnh, một mình hắn bảo vệ đại bộ phận đám đệ tử tuổi còn trẻ, nhìn qua ước chừng hơn một trăm người..

Lông mày của Lâm Khiếu Đường nhíu lại, cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp tốt, nếu như con kim sư to lớn này xông được vào, ngày hôm nay sợ là mọi người đều chết hết.

“Tô tỷ, giúp ta bảo vệ những người phía sau!” Lời nói của Lâm Khiếu đường còn chưa dứt, thân hình đã ly khai khỏi vị trí, một người nhảy lên, đánh một quyền về phía vị trí hư nhĩn.

Thần sắc Tô Thiển Thiển khê động, áp lực lên màn chắn bảo hộ của nàng lập tức tăng lên gấp đôi, nhìn về phía bóng lưng trước mắt, đôi con ngươi đen loé ra những tia bất định, tựa hồ không thể lý giải được hành động của Lâm Khiếu Đường.

Mọi người đều bị hành động bất ngờ của Lâm Khiếu Đường dọa hoảng sợ, Kim Hồ ngã xuống, vị thanh niên này vừa đi khỏi, số người có thể phát ra màn bảo hộ hữu hiệu nhất chỉ còn có ba, màn bảo hộ rõ ràng phân tán hơn lúc trước rất nhiều, hiệu quả cũng giảm một mức lớn.

Đầu tiên mọi người không giải thích được, nhưng rất nhanh phát hiện ra phương hướng thiếu niên phát ra công kích chính là hư nhĩn, địa phương nguy hiểm nhất.

Thân thể cực lớn của Kim Sư kịch liệt gãy giữa, điên cuồng công kích mọi thứ bên trong kết trận, nửa cái đầu lớn cực lực tiến vào, ngoài ra phát động công kích bốn phương tám hướng.

Chỉ bằng vài lần công kích toàn lực như thế, hơn một phần tư Lâm phủ đã bị nó tàn phá thành một vùng bằng phẳng, số người tử thương lên tới mấy trăm người.

Vừa rồi thấy linh mộc kết trận đại phát thần uy, toàn bộ mọi người trong phủ đều hiện lên nét vui mừng tưởng rằng có thể thoát nạn, nhưng dưới sự công kích, tàn phá điên cuồng của kim sư lại như ngã vào hầm băng, người người cảm thấy bất an.

Tuyệt vọng lần thứ hai trở lại quanh quẩn trong lòng mỗi người.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên mọi người nhìn thấy một bóng đen nho nhỏ, nhảy lên cao mấy trượng, nhằm tới đỉnh kết trận cách mặt đất hơn mười trượng.

Bóng đen nho nhỏ so với thân thể to lớn của kim sư thực sự kém rất xa, khí thế cũng thua sút rất nhiều.

Thế nhưng nhìn một màn này mọi người không hề có một chút ý tứ khinh thị nào, trong lòng mọi người không biết vì sao lại hiện lên một cảm giác rung động khó có thể diễn tả được.

“Vân Phi ca ca, Khiếu Đường ca ca quả là dũng cảm!” Lâm Ba Dương mới mười hai tuổi đứng sau màn bảo hộ của Lâm Vân Phi nhìn lên không trung, dùng âm thanh vẫn còn rất non nớt nói.

Ba năm trước đây mặc dù Lâm Ba Dương với thân thể của đứa trẻ chín tuổi lấy ưu thế tuyệt đối đánh bại Lâm Khiếu Đường đã mười lăm tuổi, thu được tư cách tiến vào tiền được đường học tập thêm.

Lâm Vân Phi hoà ái nhìn thoáng qua tiểu hài tử này, đưa tay xoa nhẹ lên cái đầu nhỏ bé nói: “Chờ sau này Dương Dương lớn lên nhất định cũng sẽ đứng trước mọi người trong Lâm gia biểu hiện dũng cảm như vậy.”

“Ân, ta nhất định sẽ như vậy!” Lâm Ba Dương kiên định gật đầu, đôi mắt to bỗng nhiên loé lên tia nghi hoặc, không thể giải thích hỏi: “Vân Phi ca ca, vì sao ba năm trước đây Lâm Khiếu Đường ca ca lại chịu thất bại trước ta vậy?”

“Ngốc!”

Một âm thanh cực kì thanh thúy từ một bên vang lên, giống như tiếng chuông bạc ngân vang!

“Ai yêu!”

Lâm Ba Dương bị gõ vào đầu một cái khá mạnh, kêu lên một tiếng bất mãn nho nhỏ.

Lâm Nhã oai vệ đưa đôi tay bé nhỏ ra phía sau, liếc đôi mắt nhỏ nhìn Lâm Ba Dương nói: “Khiếu Đường ca ca sợ lòng tự trọng của những tiểu hài tử chúng ta bị tổn thương, vì thế nên vẫn ẩn dấu thực lực, nếu như ca ca muốn đánh thực sự, thì ngay cả ca ca dùng một đầu ngón tay chúng ta cũng đánh không lại.”

Hai năm mười tháng trước đây, Lâm Nhã cũng với chín tuổi lấy ưu thế tuyệt đối đánh lại Lâm Khiếu Đường khi đó đã mười năm tuổi, sớm thu được tư cách tiến vào tiền được đường học tập.

Lâm Ba Dương chu miệng nói: “Thì cho dù là người nói đúng, cũng không được gõ vào đầu của ta chứ!”

Lâm Nhã liếc mắt nói: “Ai bảo người ngốc như vậy, đánh cho người biến thành thông minh!”

“Tuỳ tiện đánh người là sai trái!” Lâm Ba Dương có chút uỷ khuất.

“Ta cứ đánh người đó, người có thể làm gì ta bây giờ? Nghĩ muốn đấu với ta sao?” Lâm Nhã không nhường nhịn nói.

Tiểu nữ hài này chính là một bạo nữ có tiếng trong đám tiểu hài tử hiện nay của Lâm gia, mơ hồ đã có phong phạm của nhị tiểu thư, lại được đại trưởng lão yêu thích vô cùng, từ khi có được tư cách tiến vào tiền được đường học tập, tốc độ tu luyện đột nhiên tăng mạnh, thực sự không thể trêu vào. Lâm Ba Dương xoa xoa đỉnh đầu thầm nói: “Hảo nam bất cân nữ đấu!”

“Người nói cái gì?” Lâm Nhã dùng ánh mắt khả nghi nhìn về phía tiểu nam hài nhỏ nhỏ.

“Ta nói Khiếu Đường ca ca rất lợi hại!”

“Thực sự? Dương Dương như người không nói nhiều tiếng như vậy a!”

“Đó là do ta nói tương đối nhanh!”

“Không so đo với người, hảo nữ bất cân nam đấu, không chấp nhặt với tiểu hài tử người, ta muốn nhìn xem Khiếu Đường ca ca đối phó với con sư tử tối kia như thế nào, không hơi đầu đầu khẩu với người!” Lâm Nhã với bộ dạng ta đây bề bộn rất nhiều việc nói, sau đó đỏ sặc mặt thận trọng nhìn về phía không trung.

Nghe hai tiểu hài tử cãi nhau, Lâm Vân Phi nhẹ nhàng cười, toàn bộ Lâm phủ còn có tâm trạng an nhàn, thoải mái như thế này, cũng chỉ có một khu vực này của hắc, đứng phía sau hắc chỉ ít cũng có hơn năm mươi tiểu hài tử mười ba tuổi.

Cũng chỉ có những tiểu hài tử phía sau có thể bảo trì một phần dáng vẻ dễ dàng, những người khác thì tâm trạng đã sớm thấp thỏm, vô cùng bất an, chỉ một hồi vừa rồi lại có thêm mười mấy người chết dưới kim quang của kim sư.

Mà Lâm Khiếu Đường đã suy yếu nhiều, hắc đã đấu với kim sư hơn mười hiệp tại vùng hư nhân.

Thật là một thứ lợi hại, công kích của ta đối với nó căn bản là vô dụng, nếu như không phải súc sinh này bị chế trụ một phần bởi kết giới, thì với tu vi hiện tại của ta căn bản không đỡ nổi một kích, Lâm Khiếu Đường thầm nghĩ.

Công kích của Lâm Khiếu Đường tuy rằng không có nhiều tác dụng đối với kim sư, nhưng xác thực đã trì hoãn được tốc độ phá hoại của nó, thậm chí đã thoát khỏi một chút.

Kim sư vì bị trói buộc, không thể đại triển toàn bộ thần uy, gấp đến mức điên cuồng gầm lên, làm cho mọi người phía dưới thống khổ không chịu nổi.

Con người của Lâm Khiếu Đường co rút lại, lần thứ hai phóng ra mấy đạo hỏa quyền, đẩy lùi kim sư chút ít.

Hoàng kim sắc trong mắt kim sư hiện rõ nét độc ác, trong mũi bỗng nhiên phun ra một luồng sương trắng.

Tầm mắt của Lâm Khiếu Đường nhất thời che lấp, một đạo kim quang đột nhiên phá sương vụ mà ra...

Lâm Khiếu Đường kinh hãi, thân thể ở không trung nên phạm vi di chuyển có hạn, muốn tránh né đã không kịp nữa rồi, một tầng sa y trong suốt phát ra bao bọc thân thể.

Phanh...

Kim quang bắn trúng bóng đen nho nhỏ giữa không trung.

Mọi người phía dưới kinh hô, một đạo kim quang đơn giản đã có thể đánh tan một căn phòng, uy lực lớn như vậy, đánh vào thân thể thì làm sao chịu được?

Không biết vì sao khi nhìn thấy Lâm Khiếu Đường bị đánh trúng, tổng lòng Tô Thiên Thiên bỗng nhiên căng thẳng, thân thể mềm mại khẽ run lên, trong ý thức hải bỗng nhiên hiện lên một màn tẩu hỏa nhập ma được Lâm Khiếu Đường cường ngành trợ giúp, cảm giác được mình trong vô ý đã có phản ứng quái dị, Tô Thiên Thiên nhẹ nhàng lắc lắc đầu, sờ sờ chiếc cằm nhỏ xinh, thì thầm trong miệng: “Tiểu tử thôi, nếu như ngươi dám chết trước khi bản tiên tử hoàn trả nhân tình ngày trước cho ngươi, bản tiên tử cho dù đuổi xuống địa ngục, cũng phải bắt được ngươi mang về.”

103. Chương 102: Thối Địch Sát Địch.

Ầm Ầm . . .

Lâm Khiếu Đường bị kim quang đánh trúng giống như viên đạn bắn xuống mặt đất, va chạm xuyên quan ba phòng ốc lưu lại một vết tích dữ tợn....

Hắc còn sống hay không?

Đây là điều mà mỗi người đều đang suy nghĩ!

Dựa theo lẽ thường, coi như cao thủ sĩ cấp đỉnh cũng không chịu nổi đòn công kích mạnh mẽ này, cho dù không chết cũng phải trọng thương.

Trong đồng phòng ốc phế tích, bụi mù tràn ngập, ngoài âm thanh gạch ngói vẫn đang tiếp tục rơi xuống ra, tựa hồ như không còn động tĩnh gì khác!

Trên mặt mọi người đều hiện lên nét vô cùng ngưng trọng, bỗng nhiên cảm thấy rất trợ trọi.

Không biết bắt đầu từ khi nào, hy vọng của mọi người đều đã ký thác lên người chàng thanh niên mới mười tám tuổi ấy.

Tiểu Lan đứng phía sau Tô Thiển Thiển đã nước mắt tuôn rơi, nàng thực sự không muốn nhìn nữa, thế nhưng dù dù một chút nàng cũng không thể trợ giúp được cho người đó.

Kim sư nhìn thấy con ruồi đáng ghét bị đánh bay đi, gầm lên một tiếng thị uy, càng liều mạng công kích vào kết trận, lỗ hổng chỗ hư nhân càng lúc càng lớn...

Trong quá trình công kích kết trận, kim sư không quên hướng tới bốn phía phóng ra kim quang.

Nghị sự đường, nơi nhiều người nhất trở thành mục tiêu chính của đạo đạo kim quang.

Sắc mặt ba người Tô Thiển Thiển, Trương Viễn Kiều và Lâm Vân Phi trắng bệch, mỗi lần đón đỡ công kích đều làm cho khí huyết của họ bốc lên, cực kỳ thống khổ.

Tô Thiển Thiển tuy rằng khá hơn hai người kia một chút, thế nhưng nàng vốn không am hiểu về phòng ngự, trong lòng không khỏi cảm thấy lực bất tòng tâm.

Một đạo rồi lại một đạo kim quang không ngừng phun ra, liên tục đánh vào màn chắn phòng hộ, hơn một nửa trong đó đánh vào màn chắn phòng hộ của Tô Thiển Thiển, bởi vì nàng bảo hộ nhiều người phía sau nhất.

Công kích nhiều lần mà không hạ được, kim sư tức giận há to miệng, một đạo kim quang lớn gấp ba lần bình thường phóng ra.

Phóng thẳng hướng Tô Thiển Thiển mà đến, phanh..., phốc, Tô Thiển thiển mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt, màn chắn phòng hộ nhấp nhô cơ hồ muốn biến mất, nhưng vẫn kiên cường trụ lại, Tô Thiển Thiển dù thụ thương cũng vẫn vận hết nguyên lực toàn thân, không để màn chắn phòng hộ biến mất, thế nhưng bởi vì vậy mà nội thương của nàng ta càng lúc càng nặng...

Mọi người đều đổ mồ hôi lạnh khi thấy màn chắn bảo hộ gần như biến mất, sau đó thở phào một hơi nhẹ nhõm, thế nhưng khi nhìn lên không trung thì biểu tình của mọi người lại cứng lại, trong lòng không suy nghĩ được gì...

Kim sư hít vào một hơi thật dài, sau đó tiếp tục phun ra một đạo kim quang càng loé sáng, càng mạnh mẽ hơn phóng về phía Tô Thiển Thiển.

Khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ, luôn luôn bảo trì nụ cười khiêu khích như có như không, nhưng lúc này cũng không tránh khỏi trắng bệch, kỳ thực nàng hoàn toàn có thể tránh thoát được một kích này, thế nhưng nếu như nàng tránh đi thì những người phía sau ắt phải tử thương vô số.

Tô Thiển Thiển chưa bao giờ coi mình là một người tốt, vì thế cũng chưa bao giờ hảo tâm đi cứu người nào đó, tiểu nhân tâm thuật bất chính, thậm chí kẻ ác độc vô cùng chỉ cần muốn cứu là cứu, nếu tâm trạng của nàng không tốt thì cho dù là thánh nhân cũng sẽ giết chết.

Ngày hôm nay, tâm tình của mình rất tốt hay sao? Tô Thiển Thiển nhìn đạo kim quang đang phóng tới, cười khổ tự hỏi bản thân.

Nếu như ngưng kết ra nội anh thì dù thân thể có mất đi thì cũng không tính là chết, thế nhưng liệu có xứng đáng hay không, chẳng lẽ chính mình phải bỏ cái thân thể mới ngưng kết nội anh này hay sao? Cái này cũng có rất nhiều chuyện không hay a! Tâm trạng của Tô Thiển Thiển rất phức tạp.

Cho dù thân thể bản tiên tử mất đi, cũng coi như là hoàn lại nhân tình cho hân, Tô Thiển Thiển phóng hết nguyên lực toàn thân, chuẩn bị chống đỡ một kích này.

Ngay lúc này, một bóng đen từ đồng phòng ốc phế tích vừa bị phá nát nhảy ra, dùng tốc độ mắt thường không thể nhìn rõ phóng tới, đứng chắn trước mặt Tô Thiển Thiển.

Đây là tốc độ như thế nào?

Tất cả mọi người nhìn Lâm Khiếu Đường giống như thấy quái vật, người đầy bụi bặm, mặt dính bùn đất.

Chỉ là mọi người không hề phát hiện ra xung quanh thân thể của Lâm Khiếu Đường có một tầng hơi sáng, giống như một lớp áo bằng cát cực mỏng mặc trên người.

“Tránh ra!”

Dĩ nhiên có ba người đồng thời hét lên, phân biệt chính là Lâm Vũ Nhân, Tô Thiển Thiển và Tiểu Lan.

Kim quang loé sáng, bóng lưng gầy gò đứng trước mặt Tô Thiển Thiển không hề có một chút ý tứ né tránh, lúc này bóng nhưng đó như lo lớn vô cùng...

Oanh...

Kim quang to lớn mạnh mẽ bắn vào thân hình Lâm Khiếu Đường!

“Hát a!” Lâm Khiếu Đường hét lên.

Tất cả mọi người cho rằng thiếu niên đó đang dặn dò gì đó, thế nhưng lại kinh ngạc phát hiện ra, tiếng rồng to liên tục kéo dài, thiếu niên có thể chống đỡ được kim quang, thoạt nhìn không quá khó khăn.

Trong lúc mọi người đang ngạc nhiên, nghị sự đường vốn đang gây người yên tĩnh bỗng nhiên vang lên âm thanh nhỏ nước bọt liên tiếp.

“Phi phi phi...”

“***, lão tử cư nhiên bị đánh hôn mê vài giây!” Lâm Khiếu Đường nhổ bùn đất trong miệng hung hổ nói.

Người này là quái vật hay sao?

Một người không khỏi ngây người nhìn hấn đến N lần.

Chỉ có Lâm Khiếu Đường tự biết mình ra sao, quái vật cái gì chứ, ít nhiều trên người cũng có nguyên sa hộ thể, không nghĩ tới cái đồ vật này trên phương diện phòng ngự lại mạnh mẽ đến vậy, hiển nhiên ngoài dự kiến, lực đánh vào trên cơ bản bị đẩy đi gần hết, trước đó Lâm Khiếu Đường bị hôn mê vài giây, kỳ thực cũng không phải do kim quang gây ra, mà là do quán tính rơi xuống quá mạnh mà ngất đi.

Về điểm này làm cho Lâm Khiếu Đường cảm thấy rất mất mặt, đường đường một sĩ gia cao thủ, cư nhiên vì ngã mà hôn mê...

“Người không sao chứ?” Tô Thiển Thiển hồ nghi nhìn Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường vỗ bụi bặm trên người, ung dung nói: “ Đường đường một trưởng lão như ta, một món đồ chơi tre em làm sao có thể làm ta bị thương?”

Nhìn khoé miệng thiếu niên rõ ràng đã chùi đi nhưng vết máu nhàn nhạt vẫn hiện rõ, Tô Thiển Thiển nhẹ thở một hơi, nhẹ giọng yêu kiều: “Mạnh miệng!”

Bất quá nghe Lâm Khiếu Đường nói dễ dàng như vậy, bầu không khí trong nghị sự đường rõ ràng đã nhẹ nhàng hơn một chút.

Lâm Nhã nắm ngón tay phẫn nộ thành quyền kêu lên: “Khiếu Đường ca ca, đánh chết con sư tử thối kia, tiểu Nhã hảo hảo nhìn người!”

Tao...

Đúng lúc này, một đạo kim quang lại phóng tới, Lâm Khiếu Đường lần thứ hai chống đỡ toàn bộ, thêm một đạo, tiếp tục chịu đựng, đến đạo thứ sáu, trong miệng Lâm Khiếu Đường đã trào ra đầy máu, thế nhưng hấn cố gắng chịu đựng không nhả ra...

Đừng nghĩ bình thường Lâm Khiếu Đường hi hi ha ha cười suốt ngày, sâu trong lòng hấn còn có một con trâu ương bướng, bằng không lần đầu tiên đến phòng giải phẫu sẽ không đem thi thể thí nghiệm cắt làm tám khối, chính vì lần đó mà trở thành một nhân vật phong vân...

Kim sư đột nhiên dừng công kích lại, bởi vì nó sắp hoàn toàn tiến vào trong kết giới, mấy con kiến đáng thương cảm phía dưới kia, chỉ cần một chút thời gian nữa thôi, nó sẽ tiến vào chậm rãi thu thập.

Lâm Khiếu Đường nuốt hết máu trong miệng, liếm liếm khoé môi, thân thể mạnh mẽ cong lại, giống như một chiếc lò xo phóng lên trời cao...

“Quai lại cho lão tử!” Lâm Khiếu Đường hét lớn một tiếng, nguyên lực toàn thân phóng hết ra, tụ tập trên đầu ngón tay, chỉ thấy ngón tay giữa hiện lên quang mang loé sáng, phi thường chói mắt.

“Đạn liệt chỉ max power (công suất lớn nhất)! ”

Tia sáng chứa đựng toàn bộ lực lượng của Lâm Khiếu Đường bắn thẳng vào kim sư, đông, một tiếng vang lớn, một thân thể cực kỳ to lớn gần như đã phá được kết giới tiến vào trong bị luồng lực lượng kinh người hất văng ra ngoài.

Kim sư trực tiếp bị đánh văng ra ngoài kết trận, bay ra xa mấy trượng mới dừng lại được, thân hình to lớn bị co rút lại hơn phân nửa.

Lực lượng sinh cơ siêu phàm của linh lực kết trận nhanh chóng bù đắp lại chỗ hư nhân bị thủng, theo tốc độ mất thường có thể nhìn thấy dần dần thu nhỏ lại.

Tô Thiển Thiển và Lâm Khiếu Đường liếc nhau, hai người không biết từ khí nào sinh ra sự ăn ý, một người phóng ra một hỏa cầu lam sắc, một người liều mạng bỏ qua nguy hiểm kiệt lực mà chết, lại bắn ra một đạn liệt chỉ.

Tại chỗ hồng nơi hư nhân đang dần dần khép lại, một hỏa cầu màu lam và một viên đạn liệt chỉ gần như đồng thời phóng ra ngoài.

Cuồng Sư đạo nhân vẫn đang khống chế kim sư liều mạng công phá kết trận, hẳn không hề nghĩ tới rằng chỉ một kết trận của loại gia tộc địa phương nhỏ bé lại khó đánh tan như vậy.

Khống chế kim sư dựa vào nguyên anh và nguyên thức, tổn hao sức lực trong quá trình khống chế vô cùng lớn, hơn nữa vừa công kích điên cuồng lại vừa phải thỉnh thoảng phòng ngự đòn tấn công của đối thủ, cho dù là cao thủ sư giai cũng ăn không tiêu, Cuồng Sư đạo nhân đã vài lần cảm thán, kết trận không biết tên này quả thực là quá lợi hại.

Ngay khi Cuồng Sư đạo nhân cho rằng có thể phá tan kết trận, một luồng lực lượng rất lớn đột nhiên phóng tới, lập tức đánh văng nguyên thức của hắn quay lại.

Kim sư cũng bị đánh bay ra khỏi kết trận, thần uy suy giảm hơn phân nửa.

Cuồng Sư đạo nhân vô cùng giận dữ, lập tức động thân, bay vào lỗ hồng nơi hư nhân đang khép lại, chuẩn bị xông vào đại khai sát giới, nhưng khi tiếp cận được lỗ hồng của kết trận, một lam một đỏ, hai đạo quang mang đột nhiên phóng ra.

Cuồng Sư đạo nhân vì muốn phá tan kết trận đã tổn hao hơn phân nửa nguyên lực, thực lực suy yếu trên diện rộng, lại bị hỏa cầu màu lam và viên đạn liệt chỉ công kích, nhất thời bị nội thương.

Cuồng Sư đạo nhân ác độc nhìn thiếu niên đang đứng dưới lỗ hồng hư nhân, nếu không phải tại hắn, hiện tại Lâm phủ đã bị công phá, đôi mắt to mở trừng trừng nhìn kết trận đang nhanh chóng khép lại, do dự hồi lâu, cuối cùng không cam lòng mang theo thương thế không nhẹ độn quang mà đi.

Hiện tại phía bên ngoài Lâm phủ một mảnh đổ nát, liên minh tông phái tổn thất hơn phân nửa, chỉ còn lại mấy trăm người cuối cùng đang gồng mình chống đỡ Linh mộc kết trận đại phát thần uy, Lâm gia lão tổ tông trên trời có linh thiêng, đem những môn phái muốn tiêu diệt Lâm gia thôn phệ sạch sẽ.

Một chân của Vương Lạc đã bị gốc cây yêu thụ hút máu đến khô nứt, thống khổ ngồi dưới đất giãy dụa, bốn phía xung quang vang lên những tiếng kêu thê thảm, thi thể còn lại không nhiều, tất cả đều bị linh mộc kết trận thôn phệ.

Cái lưng gù của La Oa cũng đã bị mất hơn phân nửa, từng đôi mắt lợn chết, không thể tin sự thực đang xảy ra trước mắt.

Trên thực tế uy lực của Linh Mộc kết trận lực này, tối đa mới chỉ phát huy được bốn thành mà thôi...

Hai canh giờ sau, linh mộc kết trận cảm ứng được kẻ địch bên ngoài đã bị tiêu diệt sạch sẽ, tự động thu hồi lại, cây cối, hoa cỏ dây leo... tất cả đều lại về phía dưới mặt đất, chỉ một lát đã không thấy hình bóng.

Lâm gia đã thắng, nhưng là thắng thảm, chỉ ít có hơn phân nửa Lâm phủ trở thành phế tích, tộc nhân tử thương đến mấy trăm người, Thiên Nam tông thậm chí chỉ còn lại một phần tư sinh lực.

Coi như mọi người đứng trong nghị sự đường còn hoàn hảo đôi chút, số người có thể đứng thẳng hiện tại có khoảng mấy trăm người, trên mặt mỗi người không hề hiện lên nét vui mừng, trận chiến này càng làm cho mọi người cảm nhận được rõ ràng sự đáng sợ của cao thủ sư giai.

Đứng trên đồng phế tích, Lâm Khiếu Đường lẳng lặng nhìn lên bầu trời, kinh ngạc nhìn trời xanh mây trắng lững lờ, trong lòng cảm thấy vô cùng trống rỗng.

Đây là lực lượng của sư giai cao thủ hay sao? Quá mạnh mẽ rồi, nếu như không có linh mộc kết trận, Lâm gia tất vong, mọi người chắc chắn sẽ chết hết trong ngày hôm nay, “Cảm tạ người, lão tổ tông Lâm gia năm trăm năm trước!” Vẫn nhìn không trung, Lâm Khiếu Đường thì thào nói.

“Cảm tạ người, Lâm trưởng lão!” Một thanh âm ôn hoà điềm tĩnh bỗng nhiên từ bên phía truyền đến.

Thu hồi ánh mắt đang nhìn không trung, Lâm Khiếu Đường uể oải nhìn Lâm Vũ Tuyền đang từ từ bước tới, trong đôi con người đen mĩ lệ tràn ngập nét cảm kích, rất chân thành cũng rất nóng cháy.

Lâm Khiếu Đường rất nghiêm túc chăm chú nhìn Lâm Vũ Tuyền, ánh mắt yên lặng mà bình thản!

Lâm Vũ Tuyền bỗng nhiên đỏ mặt lên, muốn cúi đầu xuống, rồi lại không cam lòng chịu thua, ánh mắt nhu hoà chỉ là hơi di dời sang bên cạnh một chút.

“Thế nào? Nghĩ muốn lấy thân báo đáp hay sao?” Thanh âm không hài hoà bỗng nhiên đánh vỡ bầu không khí tốt đẹp.

“Người...!” Lâm Vũ Tuyền ngạc nhiên ngẩng đầu, hình tượng quang huy uy phong lẫm lẫm vừa được tạo nên đột ngột sụp đổ, nhưng trong lòng lại hiện lên một chút tình cảm nữ nhi thông thường, trong nháy mắt thu liễm lại, mặt phớt hồng một mảnh, e lệ nói: “Người mơ tưởng!”

Lâm Khiếu Đường khoa trương đến cực điểm thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói: “Vây là tốt rồi, người không phải là mẫu người ta thích!”

Nói xong Lâm Khiếu Đường liền vươn vai duỗi lưng bỏ lại Lâm Vũ Nhân với vẻ mặt xấu hổ và ngạc nhiên, bước ra khỏi đồng phế tích, thẳng hướng Tiểu Lan bước tới.

“Ồ nhi tham kiến sư phụ!” Nhìn thấy Lâm Khiếu Đường đi quang bên cạnh, Lâm Vũ Nhân cung kính ân cần chào hỏi.

Lâm Khiếu Đường dừng bước lại, cái đầu nghiêng nghiêng, suy nghĩ một chút rồi nói: “Gọi là Khiếu Đường ca ca vẫn nghe êm tai hơn a, gọi là sư phụ ta nghe thấy có điểm già nua!”

Lâm Vũ Nhân kinh hoàng, rất sợ Lâm Khiếu Đường không thu nài làm đồ đệ, vội hỏi: “Sẽ không, sẽ không, tối đa sau này ta gọi người là sư phụ ca ca được không!”

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường sáng lên, đánh mất một cái: “Có ý tứ, thông minh, thu một đồ đệ như người cũng không tệ!”

Lúc này Lâm Vũ Nhân mới vui vẻ quỳ xuống, cực kì nghiêm túc tham bái ba lần...

Đúng lúc này, cách đó không xa chợt truyền đến thanh âm của Lý Phong: “Thiên Chính gia gia, nếu như chiến sự đã trôi qua, người xem có nên lập tức tổ chức hôn sự cho ta và Vũ Nhân muội muội, làm điều gì đó vui vẻ xua đi xui xẻo, diệt nhĩ còn muốn nắm chắc thời gian quay về Kinh Châu thành, giải phụ và gia mẫu diệt nhĩ bên đó cũng đã đang tích cực chuẩn bị hôn lễ.”

104. Chương 103: Chiến Hậu.

Lâm Thiên Chính đối với vị diệt nhi họ hàng xa này vốn không có nhiều hảo cảm cho lắm, đem tôn nữ gả cho hắn cũng chỉ là vạn bất đắc dĩ, chỉ vì muốn gia tộc có thêm một chỗ dựa vững chắc, lúc này vừa mới kết thúc chiến sự, tàn cục còn chưa thanh lý, vị diệt nhi này đã vội chạy đến nhắc nhở chuyện tế nhị như vậy.

Nhường mảy, Lâm Thiên Chính không giận dữ nói: “Không vội chỉ một chút thời gian, chờ ta thanh lý tàn cục, vài ngày nữa hãy bàn!”

Lý Phong thất vọng vô cùng, trong lòng thầm mắng vài tiếng lão bất tử, nhưng biểu tình vẫn rất cung kính nói: “Tất cả nghe theo lời Thiên Chính gia an bài, diệt nhi không thể làm gì khác hơn là phải một người về gia tộc thông báo một tiếng!”

“Ân!” Lâm Thiên Chính lên tiếng một cách xa lạ.

“Lý huynh, người cũng quá nóng nảy rồi! Lúc này mà lại đề cập chuyện đó với lao gia tử, ai có tâm trạng a!” Thấy Lâm Thiên Chính không hài lòng, Chính Dương khuyên nhủ nói.

Lý Phong nhìn sang bên cạnh, ánh mắt bất thiện nói: “Tiểu tử ngươi thì biết cái gì, sau trận chiến này, địa vị của Lâm gia hoàn toàn không như trước đây nữa, toàn bộ Tân La thành tựu có ai có thể lay động vị trí bá chủ của bọn họ?”

La Chính Dương cũng không hoàn toàn thất vọng: “Cho dù cường thịnh hơn nữa thì cũng chỉ là một tiểu gia tộc địa phương, gia thế của Lý huynh tại Kinh châu thành có thể so sánh với thế gia vọng tộc, tỷ phu Điền Mông Điền tướng quân còn là ký danh đệ tử của Ngũ Đạo Tông, ba năm trước đây có công lao thu phục mấy trăm dặm phía bắc, đánh cho Lỗ Á liên minh dã man nhan bộ lạc đại bại, tại Kinh Châu thành có thể nói là tiếng tăm lừng lẫy, ai không biết ai không hiểu, ngay cả hoàng thượng cũng nể mặt vài phần!”

Lý Phong liếc nhìn La Thiên Chính như liếc nhìn một tên ngốc, “Trong đầu tiểu tử ngươi chỉ có những chuyện không thực tế gì gì đó, ngươi nghĩ rằng tỷ phu của ta dựa vào đám quân lính hoàng tộc vô dụng ấy để dành phần thắng hay sao? Tất cả là nhờ vào Ngũ Đạo Tông, còn hoàng đế có cái rắm dùng!”

La Thiên Chính không rõ nói: “Quản làm gì hắn dựa vào ai, dù sao thì cũng giống như nhau mà thôi, nói tóm lại vẫn là tỷ phu Lý huynh rất cường đại là được.”

Lý Phong nghiêm mặt nói: “Cường giả chân chính vĩnh viễn đều là ở trong các đại môn phái, quyền lực của hoàng đế cũng là do họ ngầm đồng ý mà được thành lập, đó là một loại thực lực siêu thoát phạm nhân, loại thực lực này mới có lực uy hiếp thực sự, ngươi biết người vừa công kích Lâm gia là ai hay không?”

La Chính Dương thiếu hiểu biết lắc đầu.

Lý Phong lại nói: “Lão đạo đó gọi là Cuồng Sư đạo nhân, chỉ là một vị cao thủ tán nhân thành danh đã lâu, hơn một trăm năm trước đã bước vào đại môn sư giai, hiện tại chỉ sợ đã tới sư giai hậu kỳ, thậm chí có đại sư giai tiêu chuẩn cũng không chừng, loại người như thế dù chỉ một mình cũng có thể độc bá một phương, không ai dám trêu chọc, đừng nói chỉ là những môn phái nhỏ nhỏ, cho dù là đại môn phái cũng sẽ không đơn giản trêu chọc vào.”

La Chính Dương xoa xoa đầu như một hoà thượng ngốc nghếch, vẫn không hiểu nói: “Chuyện đó thì có quan hệ gì đến Lâm gia?”

Lý Phong muốn phát điên lên, rốt cuộc không nhịn được mắng to: “Ngu ngốc, vừa rồi ngươi không nhìn thấy kết trận tổ truyền của Lâm gia đã đánh bại được hắn hay sao?”

“Có thấy! Vật thì sao chứ?” La Chính Dương có chút vô tội

Lý Phong thực sự muốn bóp chết tên bạn bè ngu ngốc cùng lẫn lộn mười mấy năm trước mặt mình, chưa thấy tên nào trì độn như vậy, “Mẹ nó, không phải ta vừa nói hay sao, chính là Cuồng Sư đạo nhân ngay cả đại môn phái cũng không muốn dễ dàng trêu chọc, trong khi đó gia tộc này có thể đánh bại Cuồng Sư đạo nhân, liệu có đại môn phái nào muốn chọc vào? Bằng vào Linh mộc kết trận lợi hại, địa vị của Lâm gia hiện nay đã không gì sánh được, trước đây chỉ là không biết, bây giờ biết được vậy thì không giống trước được, bản thân thực lực của Lâm gia không có biến hoá gì quá lớn, thế nhưng uy vọng lại đề cao trên diện rộng,

mà Linh mộc kết trận lại như một kiện bảo bối có uy lực cực lớn làm cho thực lực của Lâm gia tăng cao, muốn động tới bọn họ ngay cả đại môn phái cũng phải nỗ lực rất lớn, một đế hoàng khôi lỗi nhỏ bé thì có thể làm được gì bọn họ cơ chứ?”

Cuối cùng La Chính Dương cũng hiểu đôi chút, khấn trương nói: “Nói như vậy, sau trận chiến này, thực lực của Lâm gia coi như vượt lên trên gia tộc của Lý huynh?”

Lý Phong không cam lòng gật đầu: “Từ một phía nào đó mà nói thì đúng là như vậy, bất quá Lâm gia cũng chỉ có thể chân chính xưng bá tại một địa phương này mà thôi, nếu như đưa Lâm phủ ra ngoài Tân La thành, bọn họ cũng không là cái gì hết, chỗ dựa của bọn họ chính là linh mộc kết trận không thể di chuyển này mà thôi, nếu như một ngày nào đó không có sự bảo hộ của kết trận thì cũng sẽ bị người khác đến xâu xé.”

La Chính Dương vẫy vẫy hai tay nói: “Thì thế, vậy thì cần gì phải sợ hãi bọn họ a!”

Lý Phong độc ác nhìn Lâm Vũ Nhân xa xa đang đứng nói chuyện với Lâm Khiếu Đường, “Tiểu nữ này ta nhất định phải mang đi, nếu không khó tiêu được mối hận trong lòng của ta, hiện tại những chuyện xấu tốt nhất nên tránh xa một chút, ta có thể nhìn ra những chuyện này thì Lâm gia nhất định cũng minh bạch, Lâm gia hiện tại không cần thiết phải kết thân với Lý gia của ta, thậm chí họ có thể huỷ bỏ cuộc hôn nhân này không chừng!”

“Huỷ bỏ? Chuyện đã được xác định một cách vững chắc sao có thể nói huỷ bỏ là huỷ bỏ.” La Chính Dương như một con cừu vô cùng thuần khiết.

“Xác định vững chắc? Hừ!” Lý Phong hừ lạnh một tiếng, lại nói: “Trên đời này chỉ có thực lực cường đại mới là chỗ dựa vững chắc, tất cả những thứ khác đều được thành lập trên cơ sở này, bằng không mọi thứ cũng chỉ là phù vân mà thôi.”

“Sính lễ của ta đều đã được đưa tới đây, việc hôn nhân này đã được xác định bởi các trưởng lão, Lâm lão gia tử cũng là người có mặt mũi, hẳn là sẽ không đổi ý đâu, Lý huynh cứ yên tâm đi, nhị tiểu thư Lâm gia nhất định là vật trong tay của Lý huynh!” La Chính Dương tràn đầy tin tưởng nói.

“Đêm dài thì mộng nhiều, hai ngày sau nếu như lão bất tử này còn không chịu tổ chức hôn lễ, ta không thể làm gì khác hơn là đi “oai lộ”!”

“Cái gì là “oai lộ”?” La Chính Dương nhất thời hưng phấn hỏi.

“Tiền trăm hậu tấu!” Lý Phong cắn răng nói.

Nếu như có ai đó nghe được đoạn phân tích này của Lý Phong nhất định sẽ có cái nhìn khác xưa đối với vị công tử thế gia ăn chơi trác táng này, đáng tiếc chính là, có một số người chung quy hồ đồ một đời, thông minh nhất thời.

Nhiều người thì lực lượng lớn, suốt đêm dọn dẹp chiến quả, sáng sớm hôm sau đã đem đồng phế tích thanh lý sạch sẽ, về phần trùng kiến phòng ốc, không thể lập tức làm ngay trong thời gian ngắn được, chỉ có thể từ từ từng chút một.

Trận chiến này tuy thảm liệt, nhưng cuối cùng cũng làm cho các thế lực trong Tân La thành trở nên rõ ràng hơn nhiều, tất cả tài sản của Vương gia tất nhiên bị Lâm gia tịch thu, thế lực thuộc về đạo tông trong Tân La thành xuống dốc không phanh, võ tông lại từ từ tăng vọt.

Thiên Nam Tông thậm chí đến sào huyệt của Phiêu Tiên Các nhỏ tận gốc, thu hoạch cũng không nhỏ, các tiểu tông phía võ tông khác tất nhiên cũng thu hoạch được không ít chỗ tốt.

Mà nguyên nhân phát hiện được dưới lòng đất của Tân La thành quy thuộc về Chiến Hồ Bang, trở thành nơi tu luyện của Kim Hồ, Lâm gia và Thiên Nam Tông tự nhiên không dám có ý kiến.

Sau trận chiến này Linh Mộc kết trận trở nên cực kỳ nổi tiếng, lại được tình báo của Hoa U trực tiếp truyền, đầu tiên chỉ là thô sơ giản lược truyền truyền trắng trợn, sau đó thêm mắm thêm muối nhiều chỗ, người sáng suốt tất nhiên sẽ không tin vì vậy rất nhiều người bắt đầu tiến đến Hoa U mua tình báo chính xác.

Vì thế Hoa U kiếm được một chút lợi nhuận không nhỏ, một phần tình báo tương đồng bán chỗ này bán chỗ kia, đại bộ phận tình báo vẫn giữ chắc trong tay, sau đó chậm rãi bán ra từng chút một.

Một kết trận có thể đánh bại cao thủ sư giai hậu kỳ, uy năng chỉ cần tưởng tượng cũng đủ kinh người, có được một chút tình báo hiển nhiên phải đánh giá kỹ một lần nữa Lâm gia gia tộc địa phương này.

Đáng tiếc gia tộc có thể đánh bại cao thủ sư giai hậu kỳ này, thực sự vô cùng yếu, thực lực bản thân không lớn, giá trị lợi dụng cũng không được bao nhiêu, không có ý nghĩa dựa hơi gì nhiều, muốn tiêu diệt lại tổn đại giới quá lớn chịu không được.

Trước đó trực tiếp đưa Lâm gia từ trong nguy cơ giải thoát ra được, bất tri bất giác thoát khỏi tranh đấu giữa đạo tông và võ tông, điểm này khi đến mang Uyển nhi rời khỏi Lâm gia, Nam Cung Bắc trăm triệu lần không ngờ đến.

Danh khí của Linh Mộc kết trận tại thủ đô Hiên Viên quốc cũng tăng cao, mà ở trong nội bộ Lâm gia, người nổi bật nhất tự nhiên chính là Lâm Khiếu Đường, bởi vì suốt quá trình chiến đấu vẫn luôn ở trong kết trận, thế nên tình báo của Hoa U về hắn có rất ít, người của Hoa u chỉ nhìn thấy Cuồng Sư đạo nhân chiến đấu với Linh mộc kết trận, không hề biết bên trong có những gì xảy ra.

Thật đáng tiếc Lâm Khiếu Đường không thể nổi danh, nhưng hiển nhiên điều này không cản được việc hắn trở thành anh hùng gia tộc.

Ba ngày sau vốn vị anh hùng gia tộc Lâm Khiếu Đường này phải được tiếp nhận sự ca ngợi của gia tộc, thế nhưng thời điểm này lại là thời khắc nguy hiểm nhất của hắn.

Kỳ Áo đúng hẹn trở về, lúc này luồng nguyên lực khổng lồ phong ấn trong cơ thể Lâm Khiếu Đường đang có dấu hiệu nổi dậy.

105. Chương 104: Sư Phụ Ca Ca.

Lúc đẩy lùi Kim sư, Lâm Khiếu Đường cảm thấy một luồng nguyên lực vô cùng bá đạo bỗng nhiên muốn phá thể mà ra, áp lực trong cơ thể tăng cao, tới buổi tối luồng nguyên lực bá đạo này dần dần càng khó không chế, huyết mạch càng lúc càng căng cứng phồng to mãnh liệt.

Bởi vì trong trận đại chiến tiêu hao quá lớn, Lâm Khiếu Đường không còn thừa nhiều nguyên lực tiến hành áp chế, luồng lực lượng này lại càng không kiêng nể gì điên cuồng rung động, liều mạng trùng phá cơ thể hắn muốn tiến ra ngoài.

Sau trận chiến Lâm Khiếu Đường nói dạn dò mấy người Tiểu Lan vài câu, sau đó vội vã chạy về phe được phòng điều tức, muốn nhanh chóng khôi phục nguyên lực để có thể khống chế được nguồn lực lượng phong ấn đang chạy tán loạn.

Thế nhưng đã tính toạ hơn bốn canh giờ, Lâm Khiếu Đường phát hiện ra rằng tốc độ khôi phục nguyên lực của bản thân xa xa không bằng tốc độ bành trướng của luồng lực lượng bị phong ấn, cứ tiếp tục thế này có thể chưa kịp cầu cứu Kỳ Áo thì đã không khống chế được cỗ lực lượng này mà bạo tạc.

Ý thức dần dần mờ mịt, Lâm Khiếu Đường mơ hồ thấy một bóng hình xinh đẹp bước vào phòng, đưa đôi tay nhu nộn xinh đẹp, nhẹ nhàng chầm chậm nâng hắn dậy, trong mộng lung còn nói cái gì đó hắn không nghe rõ.

Không biết trải qua bao lâu, Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy nguyên khí tán lạc trong cơ thể yếu đi một chút, mà nguyên lực bản thân cũng hồi phục không ít.

Yên lặng mở hai mắt, tiến vào mắt chính là một đôi con ngươi đen xinh đẹp mỹ lệ, đang dùng thái độ cẩn thận nghiêm túc xem xét cơ thể của chính mình, như hiểu kỳ, như phỏng đoán lại như dẫn đo, nói chung trong con mắt xinh đẹp ấy loé lên những tia sáng bất định.

“Người đã tỉnh!”

“Àn! Ta đã hôn mê bao lâu rồi?”

“Đại khái khoảng bảy tám canh giờ, hiện tại đã là buổi trưa ngày thứ hai!”

“Nga, như thế nào người lại đến nơi này?”

“Chẳng lẽ còn có đại phương khác có thể đi hay sao?”

“Không phải chứ! Đường đường Lam Dương Tiên Tử sao lại không có chỗ dung thân cơ chứ?”

“Đúng đắn một chút đi, ân tình ta thiếu người nhất định phải hoàn lại đầy đủ ta mới đi, trong cơ thể người có một luồng khí tức vô cùng kỳ quái, trước đây ta chưa bao giờ gặp qua, không chỉ có bá đạo, hơn nữa dung lượng lại phi thường khổng lồ, nếu như không phải có một cỗ lực lượng khác áp chế lại, chỉ sợ thân thể của người đã bạo tạc mà chết, bất quá cỗ lực lượng này đang không ngừng yếu đi, rất nhanh sẽ hoàn toàn biến mất, trong thời gian qua người và ta luôn ở cùng một chỗ với nhau, ta như thế nào lại không biết người bị tẩu hỏa nhập ma?” Tô Thiển Thiển chăm chú nói.

“Cái này không quan hệ với tẩu hỏa nhập ma, việc này nói đến thì rất dài, không đề cập tới cũng được, cảm ta tiên tử xuất thủ cứu giúp!” Lâm Khiếu Đường bĩu môi nói.

Khuôn mặt Tô Thiển Thiển hiện lên tia sáng kỳ dị, “Tiên tử? Sao xa lạ như vậy! Thế nào? Không muốn gọi là Tô tỷ nữa hay sao?”

Lâm Khiếu Đường không trả lời, chậm rãi đứng lại đi đến cửa phòng, hai tay thành thạo đặt sau hông, nhìn ra bên ngoài cây xanh lá biếc, trong lòng có chút phiền muộn, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, Kỳ Áo hẳn là sắp trở về mới đúng, vô luận có hay không thuận lợi vượt qua đại nạn lần này, những ngày tương lai nhất định sẽ không được sống yên, Vân Tiêu Điện, Cuồng Sư đạo nhân, những môn phái nhỏ trong Tân La thành chỉ sợ là sẽ hạn mình thối xương, cũng may bọn chúng tựa hồ không rõ thân phận của bản thân cho lắm.

Ba năm khổ tu, Lâm Khiếu Đường cho rằng mình đã rất mạnh, Kỳ Áo lưu lại cao giai võ kỹ, thể chất không sợ độc tố, những điều này đều là điều kiện tăng thực lực của mình lên một cách tốt nhất, thế nhưng qua trận chiến vừa rồi Lâm Khiếu Đường mới phát hiện ra, bản thân ngay cả con đường đầu tiên của cường giả còn chưa bước được vào, vẫn còn quá xa xôi.

“Sao lại không nói lời nào như vậy? Đang suy nghĩ cái gì?” Tô Thiển Thiển đi tới bên cạnh, đôi mắt đẹp lay động.

“Không có gì, Tô tỷ người không phải đã nói sau khi trùng quan có rất nhiều việc cần phải làm hay sao?” Lâm Khiếu Đường khẽ cười, xoay người lại nói.

“Cái này chính là muốn đuổi ta đi đúng không?” Giọng nói của Tô Thiển Thiển vô cùng yếu đuối, nào có hình dáng của một đại tỷ, càng giống như một tiểu muội đang ủy khuất, trong lúc đó vẻ mặt nhanh chóng thay đổi cực kỳ giống.

Nữ nhân này lại đang muốn phô trương phong tình đây mà, Lâm Khiếu Đường thầm than, tức thì nói: “Không nên vì ta mà làm lỡ chính sự của Tô tỷ, hôm nay người cũng đã cứu ta một mạng, ân tình giữa chúng ta đã được thanh toán xong rồi.”

“Người đã cứu ta ba lần, tỷ tỷ vẫn còn thiếu người hai lần, sao có thể coi như thanh toán xong được? Người như thế là chịu thiệt thòi rồi!” Tô Thiển Thiển trêu chọc nói.

“Ba lần? Có nhiều như vậy hay sao?” Lâm Khiếu Đường hồ đồ nói.

“Hảo nga, tỷ tỷ ước gì người không nhớ, đã như vậy, chúng ta đã thanh toán xong với nhau, tỷ tỷ xác thực có việc trong người, bây giờ cáo từ, sau này còn gặp lại!” Tô Thiển Thiển hơi có chút tức giận, chuẩn xác mà nói chính là giận dữ, chân ngọc khẽ điểm, người liền nhẹ nhàng phi ra ngoài, chỉ một hồi đã không thấy hình bóng đâu hết.

Lâm Khiếu Đường cười lắc đầu, nữ nhân dường như luôn có một mặt nào đó không phóng khoáng, quay trở lại phòng trong bắt đầu tiếp tục điều tức, cố gắng trước khi Kỳ Áo quay lại, phải hoàn toàn khôi phục nguyên lực của bản thân, bằng không Kỳ Áo có thân thông lớn hơn nữa sẽ gặp khó khăn khi bức luồng lực lượng to lớn như vậy trong cơ thể chính mình ra ngoài.

Một lúc lâu sau, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên mở hai mắt, mơ hồ nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh đánh nhau rất nhỏ, còn có một chút thanh âm tranh chấp tương đối hỗn loạn.

Gần đây Lâm gia đang vội vàng trùng kiến, thu nạp, cứu trị người bệnh, trên dưới toàn tộc sợ là bận túi bụi, một buổi chiều mầu chót như thế này lại có ai đến phía sau núi tranh chấp cơ chứ?

Thủy chung không thể áp chế hoàn toàn luồng lực lượng đang bành trướng, tâm tình Lâm Khiếu Đường có chút phiền muộn, sau khi nghe được thanh âm liền bước ra khỏi cửa phòng, hướng phía có tiếng nói bước tới.

“Một đám thùng cơm, mười người lại không thể bắt được một con nhóc, cả ngày các ngươi ăn cái gì không biết! Còn suy nghĩ cái gì nữa, đuổi theo!” Lý Phong hờ hững nhìn thân ảnh màu xanh đang chạy phía trước hướng đỉnh núi nói.

Lại nói lúc Lâm Vũ Nhân bái sư xong, tâm trạng rất tốt, tinh thần sa sút trước đó hoàn toàn biến mất, chỉ cần su phụ ca ca bảo đảm cho mình, Lý Phong kiên quyết không làm được chuyện gì.

Thế nhưng ngoài trừ sau khi đại chiến còn nói với mình mấy câu, cho đến tận bây giờ vẫn không thấy tung tích sư phụ ca ca đâu, hai ngày qua giống như biến mất khỏi thế gian vậy.

Vừa mới bái sư, sư phụ lại không có tin tức, hiển nhiên trong lòng Lâm Vũ Nhân nổi lên nghi ngờ, lại có chút thấp thỏm, vì vậy ngay buổi chiều muốn xác định sư phụ còn sống, liền bỏ tất cả mọi việc trong tay lại, chuẩn bị đến phế được phòng nhìn một cái.

Ai biết vừa mới đi vào núi không lâu, đã bị một đám người ngăn cản, chính là đoàn người Lý Phong và đám cận vệ, tổng cộng có mười hai người, Lâm Vũ Nhân tự nhiên phát hiện ra sự tình kỳ quái, không hề nói nhiều lập tức động thủ.

Trong đám cận vệ của Lý Phong có tới bốn gã vệ cấp cao thủ, còn có một gã cao thủ giả sĩ giai, bằng vào lực lượng này muốn bắt Lâm Vũ Nhân không hề khó khăn, chỉ là không nghĩ tới tiểu nữ tử này giống như con quỷ nhỏ vậy, không nói hai lời đã xuống tay rất mạnh, đã thế lại còn dùng độc được.

Bởi vì không có chuẩn bị, đám gọi là cao thủ này bị đánh đến trở tay không kịp, phi thường sỉ nhục để tiểu nha đầu này phá vây chạy mất, vì thế nên mới có một màn chữ mắng thậm tệ của Lý Phong vừa rồi.

Bằng một chút thông minh như thế Lâm Vũ Nhân rốt cuộc cũng hữu kinh vô hiểm chạy ra khỏi vòng vây, thế nhưng trong lòng tiểu nữ tử hiểu rất rõ rằng căn bản nàng chưa thoát hiểm, nếu như bị bắt được vậy thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, từ ánh mắt hung ác của tiểu tử Lý Phong, Lâm Vũ Nhân nhạy cảm nhận ra nồng đậm mùi vị tàn ác, ngược cuồng.

Lâm Vũ Nhân một lòng thầm nghĩ phải chạy đến phế được phòng, thế nhưng nàng cũng biết nếu như chạy một đường thẳng tắp, với tốc độ của bản thân chỉ sợ không bằng đối thủ của mấy tên cận vệ, không được bao lâu thời gian sẽ bị bắt trở lại, bởi vậy Lâm Vũ Nhân chọn lộ tuyến khúc chiến vòng vèo trong rừng núi.

Bình thường cảm thấy phế được phòng cũng không xa lắm, hôm nay không nghĩ tới nó lại xa như vậy, trong lòng Lâm Vũ Nhân thực sự rất gấp gáp, tiếng bước chân phai sau càng dần càng gần.

“Vũ Nhân muội muội, người đừng chạy nha, nhìn thấy vị hôn phu chạy cái gì, tướng công ta chỉ muốn nói chuyện với người vài câu thôi mà!” Lý Phong được một gã cận vệ mang theo, mắt thấy sắp đuổi kịp mục tiêu, muốn quấy nhiễu đối phương nên miệng liên tục kêu la.

Lâm Vũ Nhân hiển nhiên mất diết tại ngơ, cúi đầu liều mạng chạy lên núi, trong lòng gấp đến muốn khóc, hiện tại tất cả hy vọng chỉ có thể ký thác tại phế được phòng, nếu như nơi đó không có người thì trái lại tiếp tục chạy lên đó chính là tử lộ, bây giờ phải làm gì, Lâm Vũ Nhân không dám tiếp tục nghĩ.

“Gọi người đừng chạy, nghe không, dừng lại cho ta, thành thật đến Lý gia ăn chút đau khổ, nếu không ta sẽ cho người sống không bằng chết.” Lý Phong càng nói càng quá phận, hẳn biết rõ hiện tại mọi người trong Lâm gia đang vội vàng thu dọn tàn cục sau trận chiến, phía sau núi căn bản không thể có bất kỳ ai.

Lâm Vũ Nhân càng chạy càng thấy tuyệt vọng, người đuổi theo gần nhất chỉ còn cách mười thước, trong lòng khiếp sợ, nước mắt chảy như mưa, đã dùng đến tốc độ cực hạn, buồn bực cúi đầu liều mạng chạy.

Trong lúc cấp bách, Lâm Vũ Nhân đã hoàn toàn rối loạn, chạy sai lộ tuyến!

Bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một bóng đen, Lâm Vũ Nhân vẫn đang cúi đầu chạy thục mạng, lập tức mạnh mẽ va thẳng vào.

Đông, một tiếng trầm đục, Lâm Vũ Nhân chỉ cảm thấy đầu va vào một cái gì đó mềm mại nhưng cũng rất rắn chắc, lực đàn hồi khá mạnh.

Lực lượng đàn hồi làm Lâm Vũ Nhân bắn ngược trở lại, tiếp tục lùi mấy bước rồi ngã sấp mông xuống dưới đất.

“Thiếu gia, ta bắt được nàng rồi!” Tên cận vệ đầu tiên hưng phấn kêu lên.

Lúc va chạm, trong lòng của Lâm Vũ Nhân như rơi xuống vực thẳm, thế nhưng khi đặt mông cố định trên mặt đất, lúc này mới nhìn thấy rõ bóng đen vừa rồi là gì, đôi con mắt đang âm thầm vô cùng nhất thời hiện lên nét mừng rỡ, thất thanh nói: “Sư phụ ca ca!”

106. Chương 105+106: Bất Nhã Bác Đấu

Mười một tên cận vệ lao đến bao vây xung quanh Lâm Vũ Nhân đang ngồi dưới đất, Lý Phong âm hiểm cười từ phía sau bước ra.

Đám người Lý Phong chỉ nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường, liền không để ý đến hắn nữa, chỉ chú tâm nhìn thẳng vào mục tiêu của mình.

“Nương tử, ngươi không nghe tướng công ngươi bảo cái gì nha!” Lý Phong tiến đến đưng giỡn nói.

“Phi, ai là nương tử của ngươi!” Lâm Vũ Nhân theo phản xạ từ mặt đất bật dậy, ung dung thản nhiên đến bên cạnh Lâm Khiếu Đường phản bác nói.

Trên mặt Lý Phong hiện lên một tia hung ác, “Các trưởng bối đều đã quyết định, cũng đã đính hôn xong, chỉ còn một trình tự cuối cùng cần thực hiện mà thôi, tiểu nha đầu ngươi từ ngày đầu tiên ta đến đây, ngươi đã được định trước là người của Lý gia chúng ta, chết cũng là ma nhà Lý gia chúng ta!”

Lâm Vũ Nhân tiếp tục xe dịch thân thể, cho đến khi gần một nửa người bị che khuất ở phía sau Lâm Khiếu Đường, mới làm mặt quỷ thị uy nói: “Ngươi quên ngay chuyện đấy đi, cho dù ta phải nhảy vực cũng quyết không đi theo ngươi.”

Lý Phong cười cười nói: “Có một số việc không phải do ngươi quyết định, trói nàng lại cho ta.”

Lâm Vũ Nhân giận dữ: “Ngươi dám, nơi này là phía sau núi lâm gia, ngươi dám làm bậy gia gia của ta tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi.”

Lý Phong chẳng quan tâm nói: “Yên tâm đi, lão gia kia tuyệt đối sẽ không vì một cô nàng tôn nữ nhỏ nhoi mà đối địch với Lý gia chúng ta, huống hồ hôn sự giữa chúng ta cũng là do hắn gặt đầu, bằng không ngươi cho rằng mọi chuyện lại nhanh như vậy hay sao?”

Có Lâm Khiếu Đường ở đây, dũng khí của Lâm Vũ Nhân lên rất cao, một cánh tay ngỏ bé không biết khi nào nắm chặt lấy góc áo Lâm Khiếu Đường, giống như một tiểu hài tử nhỏ đi dạo phố với pa pa.

Lâm Vũ Nhân hất cằm, thần khí nói: “Hiện tại chuyện của ta gia gia cũng không thể làm chủ được!”

“Ha ha ha, hiện tại? Đã quá trễ rồi, bắt nàng lại cho ta!” Lý Phong cười to nói.

Hai gã cận vệ cầm sợi dây trên tay hùng hổ bước đến, Lâm Vũ Nhân khấn trương giữ chặt góc áo Lâm Khiếu Đường, đang kỳ quái nghĩ vì sao hắn không nói câu nào từ nãy đến giờ.

Lâm Khiếu Đường cũng là có khổ mà không nói ra được, vốn chỉ nghĩ đi ra nhìn xem có chuyện gì xảy ra, không nghĩ tới chưa đi được mấy trăm thước đã bị một vật thể bất minh tông thẳng vào.

Lực lượng phong á tổng cơ thể vốn đang hỗn loạn bất kham, một chút va chạm vừa rồi khiến cho khí huyết bốc lên, thiếu chút nữa làm đứt mấy đường huyết mạch, lúc này đang nhập định điều tức tại chỗ, tất cả mọi chuyện phát sinh tất nhiên vẫn nghe được hết, chỉ là không thể có hành động gì được.

Mắt thấy hai gã cận vệ đã đến trước mặt, mà Lâm Khiếu Đường vẫn không có một chút hành động gì, Lâm Vũ Nhân lo lắng lôi kéo y phục của hắn, đôi tròng mắt to loạn chuyển, ra vẻ ngây thơ, khiếp khiếp lắc lắc cánh tay hắn nói: “Khiếu Đường ca ca, cứu ta!”

Lý Phong chưa bao giờ nhìn thấy người nào được Lâm Vũ Nhân “hữu hảo” như vậy, lúc này mới chú ý đánh giá người thanh niên nhìn như non nớt trước mặt

Lý Phong chính là một người vô cùng đa nghi, hắn cũng đã quen biết Lâm Vũ Nhân trong thời gian rất dài, thế nhưng chưa bao giờ thấy ô nàng bày ra tư thái như vậy đối với ai đó, càng không thể có những động tác tối thân mật như vậy được, làm nũng lại càng không thể, thế nhưng hôm lại lại có thể nhìn thấy lần đầu tiên.

Cô nàng này không chịu chấp nhận ta, sẽ không phải vì tiểu tử này đấy chứ? Con mắt Lý Phong híp lại, trong lòng ghen tuông nồng đậm, nhất thời một cỗ lửa giận vô danh bốc lên.

Tỷ mỉ quan sát, có cảm giác người này đã gặp qua nơi nào đó rồi, con mắt Lý Phong khê co lại, bỗng nhiên nhớ tới, tiểu tử này không phải tên thiếu niên nông dân trước kia hay sao? Ngày hôm nay sao lại thay đổi cách ăn mặc như vậy, sạch sẽ ngăn nắp uy phong hơn không ít, đứng nhìn không ra a.

“Tiểu tử thôi, nguyên lai là người, mấy tháng qua ta tìm người thật khổ, vừa hay hôm nay thanh toán tất cả với người một lượt, các người bắt hắn cho ta.” Lý Phong bộ dạng đắc ý không muốn phí sức nói.

Lâm Vũ Nhân vui vẻ, nàng đang chờ những lời này.

Hai gã cận vệ đang định tiến đến bắt Lâm Vũ Nhân lập tức chuyển mục tiêu, hung ác hùng hổ nhìn Lâm Khiếu Đường rồi vọt tới.

Thân thể buông lỏng, Lâm Khiếu Đường cuối cùng cũng đem nguyên khí hỗn loạn trong cơ thể tạm thời áp chế xuống, hai ngày nay khí bức tức đang không ngừng tích nhiều hơn, nhìn thấy có người hung ác phóng về phía mình, thần sắc nhất thời hiện lên nét cười nhàn nhạt cổ hữu.

“Đừng tới đây, đừng tới đây, ta cảnh cáo các người không nên đến gần ta!” Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên lui lại hai bước, hai tay liên tục xua qua lại, bộ dáng kinh hoàng kêu lên.

Lâm Vũ Nhân ngăn người, ngơ ngác nhìn Lâm Khiếu Đường làm ra bộ dáng sợ hãi đến cực điểm, có chút hoài nghi mình có nhận nhầm người hay không.

Lý Phong hèn mọn cười, hét lớn một tiếng, “Đánh hắn cho ta! Đánh đến chết mới thôi!”

Lâm Vũ Nhân nóng nảy, muốn túm lại Lâm Khiếu Đường đang cố sức lui về đằng sau, vẻ mặt lo lắng nhỏ giọng nói: “Sư phụ lên a, lên a, sợ bọn họ làm cái gì, chỉ cần một đầu ngón tay của người cũng đủ giết hết bọn họ rồi.”

Thế nhưng Lâm Khiếu Đường giống như không chịu nghe Lâm Vũ Nhân nói cái gì hết, vẻ sợ hãi càng đậm, không ngừng lui về phía sau, nghĩ muốn kéo dài khoảng cách giữ hai người.

Hai gã cận vệ nhìn nhau, trao đổi với nhau nụ cười đắc ý, một người lại một người giơ tay lên phóng quyền lao tới.

Dưới chân Lâm Khiếu Đường lảo đảo, tứ chi cứng lại, giống như người không hề hiểu chút võ đạo nào cho dù là có cũng chỉ giống như loại mặt hạng cửu lưu.

Hai nắm tay to lớn mạnh mẽ đập đến.

“Má ơi!” Lâm Khiếu Đường quát to, hai tay ôm đầu, đột nhiên gặp người ngồi chồm hổ xuống dưới.

Hai gã bảo tiêu đánh ra một quyền, hiển nhiên không nghĩ tới có chiêu thức này.

Mà đám người đang bao vây bên cạnh càng không nghĩ tới, tiểu tử này không ngờ có thể tránh được công kích song song của hai gã cận vệ, đương nhiên từ góc độ quan sát của người nào cũng thấy rõ tiểu tử vô cùng may mắn.

Có vài tên cận vệ không nhin được cười ha ha, biểu tình hện mơn trên mặt Lý Phong càng dần càng đậm, đối với đối thủ cạnh tranh như vậy, Lý Phong cảm giác được hứng thú của mình giảm xuống không ít, lại đang tự hỏi không rõ vì sao Lâm gia nhị tiểu thư đi thích loại mặt hàng này cơ chứ.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Vũ Nhân thiếu chút nữa ngất xỉu, đây là vị sư phụ mình vừa mới bái hay sao?

Lúc ra quyền, đều sinh ra một loại quán tính, sẽ làm cho động tác hoặc nhiều hoặc ít đình chỉ trong thời gian ngắn, hai gã cận vệ ra quyền rất mạnh, tự nhiên sẽ có đình chỉ trong nháy mắt, bảo trì động tác cũ.

“Đừng đánh vào đầu ta, đừng đánh vào đầu ta!” Ngay khi hai gã cận vệ thu quyền lại, Lâm Khiếu Đường đột nhiên đứng lên, hơn nữa vị trí so với ban đầu có hơi chút chệch đi.

Trong đó có một gã bảo tiên bỗng nhiên bị đầu của Lâm Khiếu Đường đụng phải cằm, bởi vì đối thủ thể hiện thực lực quá yếu, phòng bị trong lòng cận vệ đã sớm bỏ đi, hoàn toàn không ý thức được một người vô cùng nhất gan lại có thể đứng dậy.

Lần này mặc danh kỳ diệu trúng đòn không chỉ làm cho gã bảo tiên lão đảo ra sau mấy bước, đặt mông tiếp xúc thân mật với mặt đất, răng trong miệng cũng gãy hơn mười cái, che miệng liên tục kêu la thảm thiết.

Gã cận vệ còn lại cũng sốt ruột ngăn người tại chỗ, Lâm Vũ Nhân bỗng nhiên minh bạch cái gì đó, đôi mắt to hiện lên nét hung ác, một cước mạnh mẽ đá ra.

“Ngao...!”

Gã cận vệ kêu thét đau đớn, hai tay bưng giữa hai chân, mặt đỏ bừng chậm rãi quỳ xuống mặt đất.

Nam tính ở đây vô luận là bạn bè hay đối thủ đều rung mình nhìn hắn một cách đồng tình, vô ý thức rút lui mông một chút, thắt lưng cong lại.

Một cước liều âm thoái này của Lâm Vũ Nhân vừa chuẩn lại vừa độc, hầu như trúng vào mục tiêu trong nháy mắt, thậm chí còn cảm giác được một vật gì đó nhuyển nhuyển vỡ vụn.

Lâm Khiếu Đường cũng không khỏi bớt chút thời gian trốn mắt nhìn, khẽ hít một hơi, tiểu nữ này quá ngoan rồi, sau đó tiếp tục hét lên: “Đầu của ta, đau quá!” Thân thể nửa đứng nửa ngồi chồm hổm.

Lâm Vũ Nhân nhanh nhẹn tiến lên giúp đỡ một tay, yêu thương nói: “Nhanh cho ta xem, có chảy máu hay không?”

“Ngu ngốc!” Vài tên bảo tiên thực sự nhìn không được, thất thanh mắng.

“Đồ ăn hại, ngu ngốc!” Lý Phòng càng mắng to, đồng thời nhìn những kẻ còn lại với ánh mắt tương tự.

Đối với sự ăn ý của Lâm Vũ Nhân, Lâm Khiếu Đường dành cho nàng một cái nhìn tán dương, trong mắt cô nàng cũng lóe lên, tâm tình nhị tiểu thư Lâm gia trước kia đã lâu không thấy dường như đã trở lại, Lâm Vũ Nhân có thể cảm nhận được giá trị cao nhất của mình.

Lúc này một gã cận vệ khác tiến đến, rõ ràng so với hai gã trước mạnh hơn không ít.

Có thể cảm giác được gã này có tu vi trên dưới vệ cấp, ánh mắt lợi hại hiện lên ý khinh thường, hiển nhiên muốn nhất cử bắt giữ Lâm Khiếu Đường...

Nhìn tên cận vệ lực lưỡng đang từng bước đến gần, Lâm Khiếu Đường bối rối nói: “Quân tử động thủ không động khẩu, người không được qua đây!”

Tên cận vệ không hề dao động bước đến gần, trên mặt hiện lên một nụ cười gian, trong mắt không hề hiện lên một chút thông cảm.

Bước đến gần người, tên cận vệ không nương tình chuẩn bị xách bổng tiểu tử này lên cao!

Lâm Khiếu Đường như theo phản xạ mạnh mẽ đẩy, tên cận vệ chỉ cảm thấy trước ngực bị đè ép, lập tức đặt mông cố định trên mặt đất!

Tim Lý Phong nhất thời nhói lên, rõ ràng trước mắt là một tên tiểu tử thói bình thường, ba gã cận vệ của mình cứ nhiên không hiểu vì sao lại thua trên tay hắn.

“Lên, tiến lên hết cho ta!” Lý Phong giận dữ nói, mười mấy người bắt một mao đầu tiểu tử còn khó khăn như thế, ngay cả một chút năng lực ấy mà cận vệ Lý gia còn không có, nếu truyền ra ngoài thì quá mất mặt rồi.

Chủ tử đã lên tiếng, đám cận vệ hiển nhiên không dám chậm trễ, thu hồi tâm tình muốn xem náo nhiệt, cả đám với bộ dạng hung thần ác sát vây quanh tiến đến.

“Xong, nếu bọn họ muốn cùng tiến lên một lúc, chúng ta chết chắc rồi!” Lâm Khiếu Đường khổ khổ nhìn Lâm Vũ Nhân nói.

“Không sợ, sư phụ ca ca cho ta xem thực lực của người a!” Lâm Vũ Nhân đã nhìn thấu thủ đoạn phần trư ăn thịt hổ của Lâm Khiếu Đường, cười tủm tỉm trả lời.

“Cẩn thận!” Lâm Vũ Nhân vừa mới nói xong đã nhìn thấy một tên cận vệ từ phía sau Lâm Khiếu Đường đánh tới một quyền.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên lạnh lùng, ngay lập tức vẽ bất hảo trên khuôn mặt trước đó trở lên nghiêm túc, trở tay đánh ra một quyền.

Răng rắc, tiếng xương mũi bị gãy vang lên rõ ràng!

“Ngao ô!” Một tiếng thét đau đớn tru lên vang vọng xuyên qua rừng núi, bầu trời, chỉ là kẻ thét lên không phải là những kẻ bị đánh gãy xương kia, trên thực tế bọn họ đã ngất đi rồi.

Lâm Khiếu Đường khoa trương ôm lấy nắm tay của mình, biểu tình thống khổ: “Tay của ta, đau quá, đầu khớp xương muốn gãy ra rồi!”

Trong nhất thời đám cận vệ đều ngây người chờ đợi, nếu như nói tất cả sự việc phát sinh trước đó đều là may mắn và trùng hợp, thì một quyền kinh động vừa rồi hiển nhiên không có khả năng là một phản xạ mang tính bị động trước nỗi sợ hãi.

Mấy tên cận vệ tu vi không tồi cũng ngơ ngẩn nhìn thiếu niên, rõ ràng không cảm giác được trên người của hắn có nguyên lực!

“Ngơ ngẩn cái gì, lập tức lên cho ta!” Lý Phong cũng phát hiện ra sự việc không ổn, hỗn hển nói.

Đám cận vệ hồ nghi vọt tới lần thứ hai, lúc này mỗi người đều cận thận ngưng thần tụ khí, không dám có chút ý khinh thị nào!

“Bên trái!”

Phanh, một quyền đánh vào giữa xương gò má trái!

“Bên phải!”

Phanh, một quyền đánh trúng huyệt Thái Dương!

“Phía sau!”

Phanh, một chân đá bay một người!

Theo sự hung phấn chỉ điểm của Lâm Vũ Nhân, Lâm Khiếu Đường cực kỳ bất nhã dùng các động tác không ra hình dáng gì, lần lượt đẩy lui tám gã cận vệ.

Tiếng kêu lớn nhất giữa sân, cũng không phải là đám cận vệ bị đánh tới bởi kia mà lại là người vừa đánh người!

“Tay của ta, người xem, người xem, đỏ lên rồi, còn có chút sưng phù!” Lâm Khiếu Đường yêu thương vô cùng nhìn mu bàn tay của chính mình, bộ dáng không hề biết mệt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

“Không đau, không đau, ta đến giúp người thổi thổi!” Lâm Vũ Nhân hưởng ứng kéo tay Lâm Khiếu Đường, miệng nhỏ nhắn chu thành vòng tròn, cẩn thận từng li từng tí một hơi lại một hơi thổi khí.

Hơn một nửa cận vệ đã hôn mê bất tỉnh, đám còn lại đều sợ hãi nhìn thiếu niên không biết thật hay giả đang kêu thét vang trời.

Lý Phong lấy việc trả thù lao làm phần thưởng, đảm bảo tiêu không ngắt xủ nhất thời lại kéo nhau tiến đến.

“Lại tới một người nữa!” Lâm Vũ Nhân giống như đang chơi trò chơi hoan hô nhảy nhót.

Lâm Khiếu Đường nghiêm túc, đưa tay lại thêm một quyền vào giữa hốc mắt tên cận vệ, nhất thời lại thêm một con mắt gấu mèo, người bị đánh chỉ là kêu lên một tiếng đau đớn, người đánh người lại khoa trương lùi lại đưa nắm tay sang một bên chỗ tiểu ný tử, “Nhanh thôi thôi, đau!”

Lâm Vũ Nhân giống như một người vợ ngoan hiền, thân thiết cầm lấy bàn tay căn bản không có vấn đề gì, một đôi con mắt to đen loé ra một tia giả hoạt cùng hân hoan thắng lợi, một bên thối một bên nói: “Không đau, không đau, thôi một chút sẽ không đau nữa!”

Nhìn thấy đám cận vệ còn lại muốn xông lên, Lâm Khiếu Đường chỉ tay nói: “Cảnh cáo các người không nên tiếp tục qua đây nga, tay của ta thực sự rất đau, nếu tiếp tục đánh sợ là sẽ hỏng mắt!”

Đám cận vệ phân vân một hồi nhưng vẫn tiếp tục lao tới, phanh, đông, rắc...

Đi theo những tiếng quyền đánh vào thân thể liên tiếp là những tiếng xương gãy, mười một tên bảo tiêu đều ngã vật xuống mặt đất, hoặc ngắt đi, không ngắt thì rên rỉ, tóm lại khổ không nói nổi.

Thế nhưng tiếng kêu đau đớn to nhất ngược lại chính là người duy nhất còn đứng kia!

Kinh ngạc nhìn thiếu niên, Lý Phong rốt cuộc cũng tỉnh ngộ ra, chỉ là loại tỉnh ngộ này có hơi quá muộn!

Đã không có cận vệ, Lý Phong chính là con mèo lớn bị nhử hết răng, còn răng đi nữa thì cũng chỉ kêu lên hai tiếng dọa dẫm người ta, nếu là dọa mà không được, chỉ còn nước nhanh như chớp chạy trốn, hiện tại không còn răng ngay cả đến kêu lên cũng không dám, thử mạnh cũng không có một lần.

“Người không phải là muốn bắt ta hay sao?” Lâm Vũ Nhân tiến lên nói.

Lý Phong tự biết chạy trốn là vô dụng, hiền lành nhìn Lâm Vũ Nhân tiến tới thành khẩn lắc đầu nói: “Không có, ta nào dám bắt nhị tiểu thư, tất cả đều là hiểu lầm!”

“Nga? Nguyên lai là hiểu lầm nha!” Đôi con mắt to của Lâm Vũ Nhân linh động mị mị.

Tim gan của Lý Phong mãnh liệt co rút lại.

“Người không phải nói giữa chúng ta cuối cùng còn có một thủ tục không thể thiếu hay sao? Người nói xem có biện pháp nào làm cho thủ tục này vĩnh viễn không xảy ra đây?” Lâm Vũ Nhân Lạnh lùng hỏi.

Một cảm giác bất an cực độ bỗng nhiên trào lên trong lòng Lý Phong, trước đây khi cô nàng này chinh người khác, trong mắt cũng chỉ có sự tùy hứng và điều ngoa, thế nhưng hiện tại hiện lên trong mắt Lý Phong là con mắt to vẫn xinh đẹp như cũ nhưng lại có thêm một nét không hài hoà, đó chính là nét độc ác.

“Từ hôn, ta... ta lập tức đến chỗ Lam gia lão gia tử từ hôn!” Lý Phong có chút lắp bắp nói.

“Không cần phiền phức nhiều như vậy, ta có phương pháp trực tiếp nhanh hơn nhiều, hơn nữa tuyệt đối không còn hậu hoạn!” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Vũ Nhân bỗng nhiên hiện lên một nụ cười khả ái.

Nụ cười ấy trong mắt Lý Phong lại có vẻ độc ác không gì sánh được, hiền nhiên không cần phải nói thêm lời nào đi nữa, Lý Phong quát to một tiếng, nhanh chân bỏ chạy, thẳng hướng chân núi phóng đi.

Vèo...

Một luồng ngân quang hiện lên!

“A...” Lý Phong kêu thảm một tiếng lặn lông lốc xuống núi, giữa hai chân huyết nhục mơ hồ. . .

Lộp bộp, trái tim Lâm Khiếu Đường nhảy mạnh, tiểu ný tử này như thế nào lại chuyên tấn công vào mệnh căn của người ta!

Lâm Vũ Nhân vô cùng sung sướng xoay người thu hồi thanh kiếm, vui vẻ chạy đến trước mặt Lâm Khiếu Đường, “Đồ nhai ra mắt sư phụ ca ca!”

Phốc..., Lâm Khiếu Đường vừa định nói, nhưng tiếng nói vừa định phát ra khỏi cổ họng, tức thì phun ra một ngụm máu, kỳ thực lúc này hắn không thể động thủ cùng người khác, hai ngày nay luồng nguyên lực trong người hắn cực kỳ rối loạn, sớm đã bị người khác đánh trọng thương, mỗi một quyền đều phải nỗ lực chịu đựng khổ rất lớn, đây cũng là lý do vì sao Lâm Khiếu Đường kêu gào đau đớn lớn như vậy, ngoại trừ lý do mệt mỏi, phần nhiều hơn là để phân tán sự chú ý, chỉ riêng sự đau đớn thống khổ đã không hề dễ dàng chịu đựng.

“Sư phụ ca ca, người làm sao vậy?” Lâm Vũ Nhân lập tức khẩn trương nói.

Lâm Khiếu Đường xua tay nói không có việc gì, sau một lúc lấy sức nói: “Người tới phía sau núi tìm ta?”

Lâm Vũ Nhân nhẹ nhàng gật đầu, nhưng lòng vẫn lo lắng phi thường: “Sư phụ ca ca, người đừng làm ta sợ, có phải là vừa mới bị thương hay không?”

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói: “Đám người đó làm sao có thể làm ta bị thương, không cần lo lắng, không có chuyện gì, người tìm ta có việc gì?”

Lâm Vũ Nhân quệt khoé miệng một chút, cúi đầu nói: “Cũng không có việc gì, muốn đến gặp sư phụ ca ca mà thôi!”

Lâm Khiếu Đường đại khái đã đoán ra tâm tư của tiểu đệ tử này, phỏng chừng là do chính mình thất tung, năng vô cùng vất vả mới tìm được chỗ dựa vững chắc nếu không có hắn thì cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

“Được rồi, hiện tại đã nhìn thấy ta, nếu không còn chuyện gì nữa, người phải xuống núi đi thôi, chuyện ngày hôm nay xảy ra, vị biểu ca kia sợ là sẽ không từ bỏ ý đồ, nhanh nhanh đi tìm tỷ tỷ và gia gia của người thương lượng cách giải quyết, ta còn có một chút việc cần xử lý.” Lâm Khiếu Đường nói xong, nhìn về phía sườn núi xa xa hướng phế dược phòng đi tới, vừa rồi hắn thu được truyền âm, người kia đã trở về.

Lâm Vũ Nhân chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn thoáng qua hơn mười tên cận vệ nằm trên mặt đất, trong lòng phiền muộn, quay lại hướng hậu viện Lâm phủ chạy đi.

Nội tức quá mức hỗn loạn, Lâm Khiếu Đường chỉ có thể một người một dấu chân khó nhọc bước lên sườn núi, của phế dược phòng sau sân đã mở rộng, một gã nam tử hán ngoại hình có chút lôi thôi đang ngồi trên ghế ăn một thứ gì đó rất kì lạ.

Kẻ đó chính là Kỳ Áo ly khai cách đây ba năm...

107. Chương 107 : Nhiệm Vụ Và Giao Dịch

Kỳ Áo giống như một con quỷ đói, đem thức ăn tìm được trong phòng mang hết ra ngoài một trận điên cuồng cắn nuốt xảy ra.

Lâm Khiếu Đường khó hiểu đánh giá kẻ thần bí này, so với ba năm trước đây, hắn tựa hồ cường tráng hơn một chút, những vết sẹo trên người do bọc mũ vỡ ra đã biến mất, ngay cả dấu vết cũng không hề lưu lại, quần áo trên người vô cùng rách nát, so với tên khát cái cũng chỉ khá hơn chút ít mà thôi, tóc rối tung, chỉ có trên mặt coi như sạch sẽ, nhưng râu ria lại che hết cả nửa khuôn mặt.

“Này, ba năm qua người đi những nơi nào?” Lâm Khiếu Đường đối với vấn đề này vẫn vô cùng hiếu kỳ.

Kỳ Áo một hơi ăn hết một cái bánh màn thầu rất lớn, chỉ hai ba ngụm liền nuốt xuống, Lâm Khiếu Đường đối với đường kính thực phẩm của hắn tự đáy lòng sinh ra sự ngưỡng mộ.

“Về nhà nhìn một chút!” Kỳ Áo bớt thời gian nói một câu.

“Về nhà? Rất xa hay sao? Cần thời gian dài như vậy?” Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nghĩ đến hình dạng nguyên bản trước đây, hiển nhiên đó không phải là địa phương bình thường.

“Minh Tây đại lục, người nói có xa hay không?” Kỳ Áo uống một ngụm rượu rồi nói.

Danh từ này làm cho Lâm Khiếu Đường vô cùng hứng thú, bởi vì hắn sớm phát hiện ra, Kỳ Minh Phong so với thế giới trước đây của hắn có chút giống nhau về nơi ở trên mặt đất, tỷ như Kỳ Đông đại lục là nơi tụ

tập chủ yếu của người da vàng, mà Minh Tây đại lục lại là nơi chủ yếu của người da trắng, chỉ là trừ những cái đó ra còn có rất nhiều chủng tộc rất kì lạ, nói chung so với thế giới trước đây của hắn thì đặc sắc hơn nhiều.

“Minh Tây đại lục không phải là ở phía bên kia biển rộng hay sao? Có người nói trên đại dương còn có một bộ tộc hải yêu vô cùng bực hãn, hơn nữa khí hậu trên biển biến đổi thất thường, đường đi cực kì hung hiểm, cho dù là trên đường vô cùng bình an thì cũng cần một tháng thời gian mới tới bờ bên kia.” Lâm Khiếu Đường có chút hiểu biết nói.

“Cho nên đó là lí do vì sao ta cần thời gian ba năm đi tới đi lui!” Kỳ Áo không đau không ngứa nói.

“Thế nhưng thời gian ba năm tựa hồ có chút dài?” Lâm Khiếu Đường hăng hái truy hỏi kỹ càng sự việc.

Kỳ Áo ngẩng đầu, cổ quái nhìn Lâm Khiếu Đường, “Đường Lâm, ba năm không gặp, người trở lên tò mò hơn nhiều.”

Lâm Khiếu Đường cười cười nói: “Quan tâm một chút cũng không được hay sao?”

Kỳ Áo lau miệng, sau khi làm một trận no nê, sự tập trung rốt cuộc cũng chuyển sang việc nói chuyện, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn nhưng lại hỗn loạn một chút đáng tiếc, “Ta ngủ say đã lâu lắm rồi, đối với nơi cổ hương này, sớm đã vô cùng xa lạ, lần này trở về chỉ là nhìn một chút, tìm hiểu tình hình hiện nay, trên tổng thể phong thổ cũng không biến hoá gì nhiều, chỉ tiếc những người ưu tú đồng lứa trước đây và những người hiện tại, thực sự là thua kém quá xa, ta tuy tiện tìm hai người so tài, kết quả thực khiến ta rất thất vọng!”

Nói đến đây Kỳ Áo vô thức lắc lắc đầu, biểu tình tiếc hận trong từng lời nói.

“Người thắng rồi, hơn nữa thắng rất nhẹ nhàng? Lâm Khiếu Đường suy đoán.

“Ta thua, hơn nữa thua rất thảm!” Kỳ Áo trực tiếp phi thường trả lời.

“Cái gì? Thua? Vậy mà người bảo người ta rất kém cỏi?” Lâm Khiếu Đường trừng mắt nói.

Kỳ Áo với vẻ mặt coi thường nói: “Chiến thắng ta của hiện nay là điều hiển nhiên, nếu như ngay cả ta hiện tại còn không đánh lại được, vậy thì bọn ngu ngốc này chết hết đi được rồi.”

Lâm Khiếu Đường có chút không thể lý giải ý tứ lời nói này.

Kỳ Áo dừng lại một chút rồi nói: “Để tránh né một tên gia hỏa theo dõi, lão tử phải hy sinh thân thể, ngủ say hơn một vạn năm, mới an toàn mượn thân thể của cô gái kia và tiểu tử người tái hiện hậu thế, trong quá trình này sức mạnh của ta trôi đi là vô cùng khổng lồ, người không thể tưởng tượng được, hơn nữa lực lượng của ta hơn phân nửa lại phong ấn trong cơ thể của người, đó cũng chỉ là cấp đại sư mà thôi, so sánh với cái gọi là cao nhân đương đại, nếu như ngay cả kẻ vừa quay về từ tử môn quan ta mà còn không thắng nổi, thì những kẻ gọi là cao nhân này nên chết đi thì hơn.”

Mới chỉ là cấp đại sư thôi sao? Lâm Khiếu Đường vẫn cho rằng Kỳ Áo phải là linh hồn cấp, cư nhiên đã đánh giá cao hắn, bất quá so với hiểu biết của Kỳ Áo, Lâm Khiếu Đường căn bản chỉ là nửa vời.

“Người trở về lần này chỉ là lấy đi cái vốn thuộc về người trong cơ thể của ta hay sao?” Lâm Khiếu Đường vẫn luôn phải khắc chế sự hỗn loạn trong cơ thể của mình, không khỏi hỏi.

Kỳ Áo từ chối cho ý kiến, “Đó chỉ là một nguyên nhân, mất khác ta còn muốn lưu lại cho người một nhiệm vụ.”

“Lâm Khiếu Đường nhượng mảy. “Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì?”

“Cướp đoạt thần khí trăm năm mới hiện hình một lần!” Kỳ Áo không hề do dự nói, giọng điệu nói ngắn gọn dị kiên quyết dị thường.

“Cái gì? Thần khí? Cái ngoạn ý này liên quan gì đến ta?” Lâm Khiếu Đường một hơi từ chối.

“Đã gặp gỡ ta, Đường Lâm người nhất định phải thực hiện số mệnh của người, người là một người được tuyển!” Kỳ Áo bỗng nhiên lạnh lùng nói.

Biểu tình của Lâm Khiếu đường cũng lập tức lạnh lùng, kiếp trước và kiếp này là bị người khác khoa tay múa chân sai bảo, một bộ dạng cao cao tại thượng, tùy tâm sở dục, không màng danh lợi mới là hạnh phúc là sự truy cầu của Lâm Khiếu Đường.

“Ta cự tuyệt!” Lâm Khiếu đường rất thẳng thắn, giọng điệu cô cùng kiên quyết.

Bộ dạng Kỳ Áo thả lỏng nói: “Được rồi, cái này không phải là mệnh lệnh mà là một điều kiện trao đổi, lực lượng phong ấn trong cơ thể của người không thể duy trì được lâu, tính từ bây giờ tới đa mười hai canh giờ, lực lượng phong ấn sẽ triệt để biến mất, trước khi đem lực lượng phong ấn ép ra ngoài, thân thể của người không thể chịu đựng được luồng nguyên lực khổng lồ ấy mà bạo tạc, ta có thể cứu người, thế nhưng người phải đáp ứng điều kiện của ta, đây là một cuộc giao dịch rất công bằng.”

Lâm Khiếu Đường trước nay ăn mềm không ăn cứng, Kỳ Áo nói như thế, âm thầm tự đánh giá hồi lâu nói: “Nếu như ta không đoán sai, lực lượng bị phong ấn trong cơ thể của ta đối với người hẳn là vô cùng trọng yếu, lại nói tiếp nhận dẫn độ, thực tế là người muốn thu nạp vào trong thân thể chính mình, ta không tin người có thể nhìn cổ lực lượng này bạo tạc trong cơ thể của ta!”

Kỳ Áo dành cho hắn một cái nhìn tán thưởng nói: “Đường Lâm, người rất thông minh, không sai, ta vốn muốn lấy lại lực lượng vốn thuộc về ta, ta sẽ không nhìn người bạo tạc, thế nhưng người nên hiểu rõ ràng, vừa rồi ta chỉ nói nội trong mười hai canh giờ luồng lực lượng ấy hoàn toàn kích phát, thế nhưng nếu trong lúc này, kỳ thực lực lượng đã bắt đầu bành trướng, trên cơ bản trong sáu canh giờ, người sẽ phải chịu thống khổ vô cùng, nội tạng, huyết mạch, cốt cách thậm chí cốt tuỷ sẽ phải chịu tổn thương nghiêm trọng, thậm chí ngay cả nguyên thức cũng sẽ tiêu thất, đến khi đó dù là ta ép luồng lực lượng ấy ra khỏi cơ thể của người, người cũng sẽ giống như người nửa chết nửa sống, Đường Lâm, người là một người thông minh, kỳ thực bút giao dịch này đối với người trăm lợi mà không hề có một chút thiệt hại.”

Lâm Khiếu Đường không tin hắn nói chuyện ma quỷ, châm chọc nói: “Đối với người trăm lợi mà không có một chút thiệt hại mới đúng!”

Kỳ Áo cũng không tranh cãi, nói tiếp: “Ta cho người ba canh giờ suy nghĩ, sau ba canh giờ, cho dù người đồng ý, ta cũng sẽ không xuất thủ cứu người.”

Nói xong Kỳ Áo liền ly khai, đôi lông mày của Lâm Khiếu Đường nhíu sát lại với nhau: “Không cần cân nhắc nữa, ta đồng ý.”

Đây vốn là một sự lựa chọn hiển nhiên, nếu không đáp ứng thì sẽ phải chết, còn suy nghĩ cái rắm, đáp ứng rồi trước tiên bảo trụ cái mạng nhỏ, sau đó chuyện đâu sẽ có đó.

Khuôn mặt của Kỳ Áo vốn âm trầm, lúc này lại hiện lên một nụ cười quỷ dị...

108. Chương 108: Thần Khí Chi Thuyết (thượng)

Đan dược này quả là quá thần kì rồi! Lâm Khiếu Đường xoa xoa bụng của mình nói thầm.

- Thế nào? Đúng là cảm thấy dễ chịu hơn không?

Kỳ Áo rất nắm chắc hỏi.

Lâm Khiếu Đường gật đầu, vận chuyển nguyên lực một chút thì thấy sung mãn phi thường, lực lượng hỗn loạn tràn ngập trong cơ thể lập tức bị áp chế xuống.

Kỳ Áo cố gắng chờ đợi thêm một lúc, tựa hồ là muốn cho Lâm Khiếu Đường khôi phục đến trạng thái tốt nhất, lúc đó mới bắt đầu động thủ.

Thủ tục cũng không phức tạp như trong tưởng tượng của Lâm Khiếu Đường, mở vài đại yếu huyết của cơ thể, giải trừ phong ấn, trước tiên để cho lực lượng đầu khí khổng lồ toàn bộ phóng xuất ra.

Lúc này Lâm Khiếu Đường đúng là cực kì thống khổ, bởi vậy cần lực lượng của chính bản thân thăng bằng áp chế, cái này cũng giống như huyết áp và khí áp, nếu không cân đối điều tiết, sẽ bành trướng giãn nở nổ tung ra mà chết.

Rốt cuộc Lâm Khiếu Đường cũng minh bạch vì sao Kỳ Áo yêu cầu bản thân hẳn phải đạt được tu vi 1000 độ nguyên lực, đây là yêu cầu thấp nhất, nếu như không đạt được mà nói thì coi như vô pháp khống chế được sự cân bằng của cỗ lực lượng khổng lồ ấy.

Trên thực tế, cho dù là 1000 độ cũng không đủ ngăn trở, chỉ có thể tiết chế tạm thời, có thể đứng vững khoảng chừng thời gian nửa chén trà nhỏ.

Cỗ lực lượng này tuy là khổng lồ, nhưng sẽ không một lúc toàn bộ dũng mãnh thoát ra, mà là bảo trì quy luật cố định một cách tương đối định lượng thoát ra, đây cũng là nguyên có thể ngăn cản sự bạo tạc, bằng không cho dù là 10000 độ cũng chưa chắc đủ dùng.

Hiện tại Lâm Khiếu Đường đã đạt được tu vi 6 tinh võ sĩ, nguyên lực đạt 1165 độ, đã vượt qua mức tối thiểu, thời gian khống chế cũng có thể lâu hơn một chút, bất quá cũng có giới hạn của nó.

Kỳ Áo sau khi cẩn thận khai mở mấy đại yếu huyết trên người Lâm Khiếu Đường, trên mặt khó nén được vẻ hưng phấn, lúc trước hẳn không thể lấy lại được cỗ lực lượng này, nguyên nhân có rất nhiều.

Ngủ say hơn vạn năm, là tinh khiết ý thức thể, Kỳ Áo không thể khống chế được lực lượng vốn thuộc về cơ thể của hắn, mà cỗ lực lượng này không hề do dự trực tiếp tiến nhập vào một cơ thể đầu tiên sau khi hắn tỉnh dậy, thế nhưng lúc đó cơ thể của Lâm Khiếu Đường không thể thừa nhận được cỗ lực lượng quá mức khổng lồ này, Kỳ Áo đành phải tổn hao một lượng lớn tinh nguyên phong ấn cỗ lực lượng ấy lại.

Cho dù là không có những nguyên nhân này đi nữa, Kỳ Áo vốn là linh hồn thể nên hiển nhiên cũng không thể khống chế được cỗ lực lượng khổng lồ ấy, bởi vì linh hồn thể quá mức yếu ớt, vô pháp thừa nhận lực lượng quá lớn.

Trải qua ba năm thích ứng và tu luyện bồi dưỡng thân thể, Kỳ Áo hiện tại so với ban đầu cơ bản không cùng một cấp độ, theo sự khổ tu của hắn thân thể đã từ từ mạnh mẽ, thậm chí đã ngưng luyện ra hoàng kim đầu khí, giai vị hiện tại đã tiến vào đại đầu sư hàng thật giá thật.

Tất cả đã chuẩn bị hoàn tất, Lâm Khiếu Đường theo sự hướng dẫn của Kỳ Áo, đem nguyên lực toàn thân lấp kín đại đa số huyết đạo, chỉ để lại mấy cái chủ yếu.

Theo sự chấn động của thân thể Kỳ Áo, một quang sáng trong suốt hình cầu tròn bao phủ hai người ở bên trong.

Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy thân thể thất thời nhẹ bẫng, giống như rơi vào vũ trụ chân không, Kỳ Áo cũng như vậy, giữa hai người lúc đó bỗng nhiên sinh ra một cỗ hấp lực rất lớn.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy đầu và chân của hai người giống như nháy mắt biến thành hai cực nam châm khác nhau, tựa như khác cực thì thu hút nhau, cùng cực đẩy nhau, đầu của Lâm Khiếu Đường nếu là cực âm thì đầu của Kỳ Áo sẽ là cực dương.

Thiên linh cái của hai người nhẹ nhàng tiếp xúc với nhau, tiếp đó Lâm Khiếu Đường cảm thấy toàn thân tựa như có một dòng điện chạy khỏi cơ thể, coi như chính hắn biến thành ổ điện còn Kỳ Áo lại thành đầu cắm.

Đầu cắm giống như quỹ đôi điên cuồng hấp thu điện lưu từ ổ cắm. . .

Bất quá lúc này thân thể Lâm Khiếu Đường có cảm giác tê dại, nhưng cỗ nguyên lực không thể khống chế trong cơ thể đã tìm được đường ra, nhất thời ổn định lại, thậm chí không cần hắn khống chế đường đi, cơ thể cũng ổn định dần dần, thoải mái hơn không ít.

Toàn bộ quá trình mất hơn nửa canh giờ, tốc độ lực lượng thoát ra và hút vào tuy không phải rất nhanh nhưng lại cực kỳ ổn định.

Nhìn hai tay của chính mình, Lâm Khiếu Đường giống như được sống lại một lần nữa, cảm giác được thân thể nhẹ nhàng hơn không ít, khối đá đè nặng trong lòng ba năm nay rốt cuộc cũng được đẩy xuống, sáng khoái nói không nên lời.

- Nội thương trước đây của ngươi, lấy tu vi hiện tại, ngươi điều tức một chút rất nhanh sẽ khá hơn.

Mặt Kỳ Áo có chút đỏ ửng như phồng lên, tựa hồ không hoàn toàn khống chế được lực lượng vừa hấp thu.

Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không lo lắng đến việc mình bị thương, chỉ cần gỡ được quả bom hẹn giờ trong người chứ còn chút thương thể nhỏ nhỏ này thì cũng không đáng kể chút nào, hiếu kì nhìn Kỳ Áo kì quái nói:

- Hiện tại ngươi thuộc về gia vị nào? Địa vương? Hay là đế hoàng?

Kỳ Áo tiếc nuối lắc đầu nói:

- Nào có dễ dàng như vậy, nhiều nhất cũng chỉ là linh hồn cấp, lượng dù có lớn, nhưng chất không hoá thành nội nguyên thì cái gì cũng vô dụng.

- Vậy thì cổ đấu khí bị phong ấn trong cơ thể của ta có dung lượng bao nhiêu?

Lâm Khiếu Đường vẫn rất hiếu kì, trước đó nghe Kỳ Áo nói chỉ tóm lại hai chữ khổng lồ.

Kỳ Áo thản nhiên nói:

- Cũng chỉ nhiều hơn một vạn một chút mà thôi!

Lão thiên! Hơn một vạn một chút, lại còn mà thôi? Nếu không phải Lâm Khiếu Đường cũng có hiểu biết nhất định về Kỳ Áo, chỉ sợ khi nghe cái đáp án này đã sớm lăn ra bất tỉnh.

Đối với biểu tình ngạc nhiên vạn phần của Lâm Khiếu Đường, Kỳ Áo cũng không chú ý nhiều lắm, bởi vì hắn cũng không tính toán gì, bất quá đối với hắn hiện tại mà nói, tiêu hoá cổ nguyên lực vừa hấp thu được cần một khoảng thời gian nhất định, hiện tại chỉ có thể tạm thời phong ấn mà thôi.

Điều tức trong chốc lát, Kỳ Áo rút cuộc cũng không chế được cổ lực lương ấy, lúc này mới nói:

- Trong vòng năm năm tới, năm khối đại lục của Kỳ Minh Phong sẽ lại có sóng gió, thời điểm trăm năm một lần thần khí hiện hình đã đến, theo ta được biết trong bát đại thần khí thì có hai đang được lưu truyền tại Kỳ Đông đại lục, một kiện tên là Cửu Thiên Nguyên Lô, một kiện nữa là Khai Thiên Kiếm, đều là những vật phi phàm, mỗi khi đến thời điểm hiện hình, quần hùng trong các đại tông phái sẽ tranh cướp kịch liệt, tranh giành cướp đoạt, có thể được hay không, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của bản thân.

- Hay a, ngươi xem, đến lúc đó nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều nhân vật mạnh khinh khủng, chỉ bằng một tiểu nhân vật như ta hoà vào cuộc tranh đoạt ấy sẽ không có tác dụng nhiều lắm.

Lâm Khiếu Đường giả vờ thờ dài nói, bất quá khi nhìn thấy vẻ mặt âm âm trầm xuống của Kỳ Áo, tâm tư máy động, lại nói:

- Đương nhiên, ta đã nói rồi, nhất định phải chắc chắn, cho dù lực lượng không đủ, ăn trộm, lừa gạt cũng được, ta phải dùng hết khả năng của mình thử một lần! Kỳ Áo đại thúc nói thế nào cũng là lão bằng hữu đồng lứa của ta, chuyện của bằng hữu cũng là chuyện của ta!

Đối với cổ sự của bát đại thần khí, Lâm Khiếu Đường đương nhiên biết, khi không có việc gì làm thì xem qua nhiều tạp thư như vậy, đối với chuyện đó cũng có ít nhiều lí giải, chỉ là lúc đầu đọc sách, Lâm Khiếu Đường cũng chỉ như xem tiểu thuyết mà thôi.

Cho tới bây giờ cũng chưa hề nghĩ đến những chuyện đó có liên quan gì đến bản thân, hắn chỉ muốn vui vẻ cùng mấy lão bà, hay nhất là đến tìm mấy hồng nhan tri kỷ, giao lưu cùng mấy bằng hữu cùng chí hướng, có một ít tiền, làm phú ông một phương, nếu như có thể thì nên có đủ năng lực bảo vệ bản thân, chỉ cần như vậy là đủ.

Tiêu dao một đời, có sao lại không chịu có chứ!

Bất quá từ khi Nam Cung Bác đến Lâm gia, sự việc về nhất Dao Môn đã bại lộ, Lâm Khiếu Đường càng ngày càng nhận rõ lý tưởng ban đầu của mình cùng với hiện thực cách xa nhau như thế nào, khi lão quái vật Kỳ Áo này xuất hiện, Lâm Khiếu Đường mơ hồ cảm giác được tương lai càng dần càng xa sự nắm giữ của mình. . .

109. Chương 109: Thần Khí Chi Thuyết (hạ)

Kỳ Áo của ngày hôm nay nghiêm túc một cách dị thường, không hề giống như ba năm trước đây, khi mới "sinh ra" luôn hài hước dí dỏm, giống như trong lòng đang có tâm sự nặng nề, cho dù Lâm Khiếu Đường có làm bất cứ bộ dáng cố ý chê trọc hay tán dóc nào, Kỳ Áo cũng không hề có một chút hứng thú.

Cái cảm giác vừa làm thầy vừa làm bạn lúc ban đầu đã biến mất không còn sót lại chút gì, Kỳ Áo giống như một lão bản hà khắc, dùng một loại biểu tình thượng vị giả nhìn Lâm Khiếu Đường, không hề cùng một tầng lớp với người làm công, cảm giác này tuyệt đối không dễ chịu.

- Năm năm sau, mặc kệ người dùng phương pháp nào, chí ít cũng phải lấy được một kiện thần khí, nói cách khác, sinh tử của người nắm trong tay chính người.

Thanh âm của Kỳ Áo thản nhiên nhưng lộ vẻ âm trầm.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường mắng to, nhưng ngoài miệng cũng không dám nói gì, hẳn biết rõ sự chênh lệch giữa mình và lão quái vật này, bất quá trong lòng không phục nhưng cũng muốn nói vài câu:

- Đại thúc, người lợi hại như vậy, sao người không tự mình đi, không nên để một tiểu nhân vật như ta đến đó, người đi tranh cướp còn có chút nắm chắc, linh hồn cấp là loại trình độ như thế nào? Coi như là ngũ đại tông chủ của ngũ đại tông cũng chỉ đến thế mà thôi.

Kỳ Áo lạnh lùng nói:

- Ta có lúc nào nói mình không đi đâu? Bên phía Minh Tây đại lục do ta phụ trách, bên đó cũng có hai ba kiện thần khí hiện hình, còn ở Kỳ Đông đại lục này phải giao cho người rồi.

Ta thêm, tên Tử u linh này cũng quá tham lam đi, trong lòng Lâm Khiếu Đường máy động, không phải hẳn nghĩ muốn đoạt ít nhất hai kiện thần khí? Lão quái vật này rốt cuộc là muốn làm gì? Thống trị thế giới sao?

Kỳ Áo cũng không để ý đến biểu tình biến hoá ngay lập tức của Lâm Khiếu Đường, lại nói:

- Bát đại thần khí, mỗi trăm năm một lần lại hiện hình, địa điểm xuất hiện cũng không giống nhau, thời gian hiện hình sẽ bào trì một năm, sau một năm chúng sẽ hoá thành hào quang bay về phía chân trời, cũng không biết sẽ đến nơi nào, khi hạ xuống sẽ tự hoá thành đá, chỉ đợi một trăm năm sau lại hiện hình một lần nữa.

Mọi người trong Kỳ Minh Phong đều biết việc này, Lâm Khiếu Đường đối với lời giải thích của Kỳ Áo cũng chỉ cười nhạt.

- Thần khí hiện thể có thời gian từ lúc nào, không ai biết, thế nhưng trong những năm tháng gần như vĩnh cửu, tác dụng của thần khí đã được chứng minh, có rất nhiều ghi chép nói về chúng, có chỗ nói người nào đó sau khi đoạt được thần khí có thể độc bá khắp đại lục, có người mượn thần khí đột phá bình cảnh trở thành cao thủ siêu cấp, còn có người thông qua thần khí luyện chế đan dược cao cấp nhất, đề thăng thực lực lên một mức lớn, song song còn tăng tuổi thọ lên hơn một nghìn năm, còn có người luyện chế ra á thần khí(1) trường tồn hậu thế, có thể giúp người trở thành cường giả một phương.

Những ghi chép này về thần khí, Lâm Khiếu Đường cũng có biết ít nhiều, trên thực tế, đây là kiến thức mà rất nhiều người đều biết, Lâm Khiếu Đường không hề minh bạch được vì sao Kỳ Áo lại nói với hắn những chuyện này.

Bỗng nhiên, Kỳ Áo chuyển chủ đề câu chuyện, lộ vẻ giận nói:

- Thế nhưng tác dụng chân chính của thần khí căn bản không một ai biết! Một đám ngu ngốc!

Một hồi trầm mặc, Kỳ Áo đột nhiên dừng lại không nói nữa, giữa đôi lông mày ẩn giấu một chút chán nản!

- Người biết?

Lâm Khiếu Đường bật thốt lên, đối với cái loại thừa nước đục thả câu của lão quái vật này vô cùng bất mãn.

Kỳ Áo lắc đầu:

- Ta không biết, nhưng ta khẳng định, tác dụng chân chính của thần khí không phải là mấy cái chuyện lung tung được lưu truyền gì đó.

Lời vô ích, nói cũng như không nói, Lâm Khiếu Đường tức giận lầm bầm trong miệng

- Đường Lâm, năm năm sau thần khí hiện hình, có một năm thời gian để tranh đoạt, năm năm mười một tháng sau vô luận có hay không đoạt được thần khí, chúng ta cần phải gặp mặt, mong rằng người không khiến cho ta thất vọng.

Kỳ Áo thận trọng nói.

Nhìn thấy Kỳ Áo muốn đi, Lâm Khiếu Đường vội hỏi:

- Ai, ta nói, đại thúc, người chuẩn bị cứ để ta như vậy ra trận, không dự định để lại cái gì đó cho ta, khiến ta trong năm năm tăng thực lực lên một chút, đến lúc đó mạnh hơn một chút thì cơ hội cũng lớn hơn một chút.

Kỳ Áo nhẹ nhàng cười:

- Thứ cần đưa cho người, ta đã sớm đưa cho người rồi, những thứ khác ta cũng không thể giúp gì cho người, cuối cùng người có thể đạt được trình độ nào, chỉ có thể dựa vào chính bản thân người mà thôi, tuy rằng lúc ban đầu ta có che giấu một chút sự thực, người có thể cũng không phải thiên tài gì đó, thậm chí còn rất kém cỏi, thế nhưng người vẫn có một điểm vô cùng đặc biệt mà người khác khó có thể có được.

- Ví dụ như bách độc bất xâm, cái này làm cho người có thể ăn bất cứ thứ được phẩm gì, cho dù là độc được người cũng có thể ăn như ăn cơm, sẽ không có hậu quả gì đáng nói, người luôn luôn phải dựa vào chính mình, đường đi chỉ có thể càng đi càng nhanh, nếu như cuối con đường là tử lộ, cũng không thể trở lại được, chỉ có thể vừa đi vừa. . . chết.

Lão tử cũng không muốn dựa vào người, chỉ là muốn thêm chút ít chỗ tốt mà thôi, Lâm Khiếu Đường buồn cười nghĩ, sau đó nói:

- Kim Dương Đan người cho ta phục dụng vừa rồi có còn hay không? Tuy rằng không phải là thứ tốt, nhưng nếu như gặp phải tình huống nguy hiểm, cũng có thể dùng để bảo vệ cái mạng nhỏ một thời gian.

Kỳ Áo do dự một chút, có chút luyến luyến lấy ra một chiếc bình nhỏ từ trong trữ vật giới chỉ, nhìn giống như cực kì hào phóng, nhưng trên mặt hiện rõ sự không tình nguyện:

- Đây là thu hoạch lớn nhất của ta lần trở lại này, chỉ cần cái này, người dưới đại sư cấp tu vi chỉ cần phục dụng một viên, vô luận là tiêu hao bao nhiêu nguyên lực cũng có thể trong thời gian ngắn hồi phục, nhưng đối với người từ linh hồn cấp trở lên đã không còn tác dụng nhiều lắm, đây có lẽ là lễ vật cuối cùng ta tặng người.

Quý hẹp hòi, lão tử bán mạng cho người, cũng chỉ cấp chút ít như thế này, lại còn nhấn mạnh là lần cuối cùng, quá dễ tiện vô sỉ rồi, Lâm Khiếu Đường cười cười tiếp nhận bình nhỏ, trong lòng cũng đã sớm chửi rửa vài lần.

Ba, một âm thanh vang lên.

Lúc này Lâm Khiếu Đường mới phát hiện ra hình cầu phòng hộ bên ngoài vẫn hoạt động được Kỳ Áo thu lại, những lời đối thoại của bọn họ lúc này bên ngoài tuyệt đối không ai có thể nghe được, lão già này đúng là rất cẩn thận.

- Đường Lâm, nếu không phải thân thể người có điều gì đó vô cùng đặc biệt thì lúc ta từ trong thân thể nữ nhân kia thoát ra ngoài, người đã bị giết chết rồi, ta trực tiếp chiếm lấy thân thể của người, tiêu diệt nguyên thức và tinh thần, lúc đó chỉ vì để không giết chết người, ta đã hao tổn ít nhất tám mươi năm tu vi, khi ta giao tuyệt học của ta cho người thì ta đã coi người như một đồ đệ rồi, năm đó ngay như cả đồ đệ của ta, ta cũng không đối tốt như vậy.

- Đường Lâm, người phải nhớ kỹ, lấy được từ người khác nhiều chỗ tốt nhưng không muốn làm việc gì đó cho người ta, hậu quả rất nghiêm trọng đó, không nên nghĩ trốn chạy, máu chảy trong người người là ta

truyền cho, ta có thể tìm được tung tích của người rất dễ dàng, sáu năm sau có thể còn sống hay không, thì phải xem chính bản thân người rồi.

Ngay trong lúc Lâm Khiếu Đường còn đang suy nghĩ, Kỳ Áo bước mạnh một bước, bay lên trời, hai tay bắt sau lưng bay đi, chỉ để lại dư âm trầm trầm của những lời nói vừa rồi.

Lâm Khiếu Đường cho rằng mình hoa mắt rồi, dụi dụi mắt một chút, tập trung nhìn lại, chỉ thấy một điểm đen nho nhỏ dần biến mất cuối chân trời.

Thực sự là bay! Điều này sao có thể? Lâm Khiếu Đường nguyên bản cho rằng chỉ có đạo tông thuật pháp mới có phương pháp giúp người ta bay lên, lão yêu quái đó rõ ràng cái gì cũng không dùng, cứ như vậy bay lên.

Điều nhân? Siêu nhân?

Rõ ràng không phải là cùng một cấp bậc, hoàn toàn không phải là cùng một cấp bậc! Trong lòng Lâm Khiếu Đường thì thảo nói, có một chút ngớ ngẩn.

Những lời nói cuối cùng của Kỳ Áo, Lâm Khiếu Đường cẩn thận suy nghĩ, chợt trong lòng lạnh run lên, có chút sợ hãi, khi đó nếu như lão quái vật hạ thủ mà nói, chính mình hiện tại đã tiêu biến trên cõi đời này, còn thân xác của mình sợ là đã thành thân thể của lão quái vật đó.

Bất quá đối với lí do thêm mắm thêm muối lão yêu quái không giết, Lâm Khiếu Đường tuyệt đối không tin tưởng, nhất định là có một nhân tố nào đó mà lão yêu quái không thể chống lại, bằng không lúc đó lão ta tuyệt đối không bỏ qua cho cơ thể này, hiện tại chỉ là nói cho dễ nghe mà thôi. . .

- Sư huynh, nhất định là ở đây!

Trong con mắt của Lương Bồi bắn ra một đạo quang mang tàn nhẫn, nhìn chăm chăm vào phế đờng phòng phía sau núi Lâm gia.

- Người xác định phạm vi của Linh Mộc kết trận sẽ không kéo dài đến tận đây?

.....

(1). Á thần khí: kém thần khí một bậc

110. Chương 110: Thường Phạt Khiển Trách

Lương Bồi cam đoan nói:

- Sư huynh yên tâm, vì muốn có được tin tức đáng tin cậy ta phải đến khu giao dịch Hoa U trả một số tiền rất lớn, Linh Mộc kết trận nhiều nhất chỉ kéo dài ra trên dưới hai ba dặm, hơn nữa liên mất dần tác dụng, lên cao chỉ tầm hơn trăm trượng, chắc chắn không đến được tận sườn núi này.

Bốn gã thanh niên mặc áo màu tro xám đứng trên một đỉnh núi nhỏ, ngẩng nhìn xa xa phía sườn ngọn núi lớn nhất, dẫn đầu chính là một gã thanh niên nho nhã, trong tay có một chiếc quạt xếp nhẹ nhàng phe phẩy.

Biểu tình của gã thanh niên nho nhã có chút bức bối, nếu không phải sư phụ phái hắn đi dò xét phía trước, hắn kiên quyết sẽ không cùng tên Lương sự đệ này đến đây.

- Sư đệ, Lâm gia có thể không tính là cái gì, nhưng uy lực của Linh Mộc kết trận đích xác không nhỏ, không thể đơn giản tùy tiện được, sư phụ nói Vân Tiêu Điện và Chiến Hồ bang đã tới thời khắc tranh đấu máu chót, chúng ta không thể chỉ vì một việc nhỏ mà tổn hại thực lực!

Thanh niên nho nhã nghiêm mặt nói.

Con người đang lơ đãng giật giật, Lương Bồi vội vàng mang theo nụ cười trên mặt nói:

- Sư huynh yên tâm, chuyện này không có gì khó khăn, hiện tại ngoại trừ tiểu tử này, tuy rằng hắn là người của Lâm gia, nhưng quan hệ đối với Lâm gia rất không tốt, sư huynh suy nghĩ một chút là hiểu, nếu như là có quan hệ tốt đối với Lâm gia, như thế nào lại có thể vứt bỏ hắn ở một nơi như phế đờng phòng này?

Để trả thù, Lương Bồi đã phải bỏ ra không ít công phu, ngày đó bị thiếu niên vô danh đánh trọng thương, mạnh mẽ đến tới vài trăm dặm, thương thế càng nặng hơn, chỉ có thể trở về sư mô cầu trợ giúp, sư phụ của Lương Bồi chính là một trong tứ đại trưởng lão của Vân Tiêu Điện Thanh Dương Tử, đó là một cao thủ lão luyện có tu vi 8 tinh đạo sư.

Lương Bồi phải thêm mắm thêm muối, tốn khá nhiều công sức, Thanh Dương tử mặc dù không thích tên đồ đệ này, nhưng càng không thích người khác đả thương đồ đệ của mình, dưới sự giận dữ đã phái ra ba tên đệ tử dưới trưởng tiến đến Tân La thành giúp Lương Bồi trả thù.

Lương Bồi từ trước đã tận hết năng lực mới thu rất nhiều tin tức, bắt quả nhìn tình huống hiện tại hiển nhiên hẳn không nói hoàn toàn sự thật.

Thanh niên nho nhã gật đầu nói:

- Kể thù lần này có quan hệ tới với gia tộc hay không ta cũng không quan tâm, ta chỉ muốn khẳng định phạm vi của Linh Mộc kết trận, chỉ cần xác định rõ cái này là được, vì sư đệ mà xả ác khí làm sao sư huynh như ta từ chối cho được, giết cừu nhân cũng không khó, bắt quả nếu như Linh Mộc kết trận xuất hiện, bốn sư huynh đệ chúng ta phải lập tức rút lui, không được có sai sót.

Bao gồm cả Lương Bồi, ba người đều đồng loạt cúi đầu, song song lên tiếng trả lời, giống như Thiên Lô sai đâu đánh đó.

Hiện tại, trận đại chiến lần trước đã xảy ra cách đây một tháng, các thế lực trong Tân La thành trên cơ bản đã định hình, công tác xây dựng lại được Lâm gia tổ chức tiến hành một cách khí thế bùng bùng.

Trong lúc này chỉ có một đại sự xảy ra đó là hôn ước của nhị tiểu thư bị xoá bỏ, có người nói đó là bởi vì phát hiện ra tiểu tử của Lý gia kia là một thái giám.

Nghe đồn, tại Kinh Châu thành, danh môn Lý gia tiểu nhi tử Lý Phong một năm trước bởi vì kiêu ngạo ương ngạnh đã đắc tội với một đại nhân vật, kết quả bị người ta thiến mất, thế lực trong triều của Lý gia cũng có chút yếu bớt, để phát triển thế lực của mình, Lý gia muốn dùng đám hỏi mượn hơi Lâm gia đang phát triển mạnh mẽ, vì thế đã giấu đi chân tướng lừa gạt sự tín nhiệm của Lâm gia, muốn rước nhị tiểu thư Lâm gia về làm dâu, kết quả là trong ngày đón dâu bị một gã tộc nhân Lâm gia phát hiện ra chân tướng, sau đó Lâm gia một cước đá bay tiểu tử Lý Phong ra khỏi Lâm phủ.

Đương nhiên đây chỉ là một phiên bản được nhiều người tin nhất, còn có hai ba phiên bản đối với Lâm gia tương đối có lợi.

Mọi người xôn xao bàn tán, thực thực giả giả cũng khó có thể phân biệt được, bắt quả quan hệ giữa Lý gia và Lâm gia sụp đổ là chuyện thực.

Lý gia mặc dù có người làm quan to trong triều, gia tộc thịnh vượng, nhưng bởi vì trong trận chiến tại Tân La thành Lâm gia kể công lên triều đình, bảo hộ được thành trì và tánh mạng dân chúng, hoàng đế Hiến Viên quốc trắng trợn tuyên dương, thậm chí đem toàn quyền quản lý Tân La thành cho Lâm gia, khí thế lên cao không gì so sánh nổi.

Nhưng thực tế, hoàng đế Hiến Viên quốc trao quyền cho Lâm gia chỉ là trên danh nghĩa, cũng chỉ làm ra cho có vẻ bề ngoài, trong lời tuyên dương cũng không hề nói đến việc đạo tông và võ tông ai đúng ai sai, hai bên đều không muốn đắc tội, chỉ là cường điệu công tác bảo vệ của người chiến thắng mà thôi.

Mặt khác, lại có tin đồn nói Lâm gia lão tổ vốn vân du bên ngoài muốn về quê cũ dưỡng lão!

Lâm Khiếu Đường trong một tháng vừa rồi vẫn an tĩnh dưỡng thương, song song cũng trợ giúp mấy người Tiểu Lan, Lâm Bình. . . nhanh chóng chữa lành thương thế, càng hào phóng xuất ra một ít dược phương chế tạo chế đan dược cho gia tộc, thuận lợi cho gia tộc chữa trị cho những người khác.

Người có địa vị cao trong phe phái nhị trưởng lão Lâm gia tất cả đều bị cách chức, về phần tiểu binh tiểu tốt đều được gia tộc đặc xá, tội phản bội dòng tộc của nhị trưởng lão không thể tha thứ, bắt quả còn không chờ đến lúc gia tộc áp dụng hình phạt thì nhị trưởng lão đã chết trong nhà giam, ngày hôm đó Lâm Khiếu Đường một chuỗi chấn nát chủ tâm mạch của lão, mấy đầu khớp xương cũng bị đánh nát.

Hơn nữa những việc lớn đã xong, những người chủ chốt trong phe phái chống đối từng người bị tống vào nhà lao, thậm chí ngay cả con dâu, nhi tử cũng không may mắn thoát khỏi, nhị trưởng lão không chịu nổi sự hai lần đả kích, trong sự hối hận mà chết đi.

Khối u ác tính của Lâm gia rốt cuộc cũng bị khoai đao của Lâm Khiếu Đường cắt bỏ, cũng may cái u ác tính này không ăn vào quá sâu, chỉ cần cắt bỏ phần u bệnh này thì cũng không còn gì đáng ngại nữa.

Phật cũng đã phạt xong, công hiền nhiên cũng được trọng thưởng, Tiểu Lan, A Mãnh và Lão Tam Tử ba người trẻ tuổi này được Lâm Khiếu Đường tiến cử trực tiếp được thăng cấp từ ngoại tộc đệ tử trở thành nội tộc đệ tử, ba người này vốn là cô nhi, nhân cơ hội này coi như là có dòng họ, tất cả đều lấy họ Lâm, thành Lâm Lan, Lâm Mãnh và Lâm Tiểu Tam.

Lão Tam Tử vốn định chuẩn bị đổi tên thành Lâm Tam, kết quả là bị Lâm Khiếu Đường pha trò trắng trợn, Lão Tam Tử nghe không ổn, cuối cùng ở giữa cho thêm một chữ tiểu.

Lâm Bình, Lâm Vân Phi trực tiếp thăng cấp trở thành chấp sự gia tộc, những tộc nhân có công khác cũng được thưởng công trọng hậu.

Trùng kiến Lâm phủ được tiến hành trong một khí thế hừng hực, để phát huy tác dụng bảo hộ gia tộc một cách lớn nhất của Linh Mộc kết trận, kết cấu xung quanh Lâm phủ cũng được điều chỉnh nhất định, công trình cực kỳ náo nhiệt, nhưng cũng hại cho không ít người bị thương

Phế được phòng do Lâm Khiếu Đường chuyên môn trách cũng đã có mấy người bổ xung làm nhiệm vụ trong coi, sắp xếp, dọn dẹp, phế được phòng hiện nay dưới sự hấp thu của máy hút bụi siêu cấp Lâm Khiếu Đường, những độc nguyên lực và độc khí sớm đã tiêu thất bảy tám phần, chỉ còn để lại một ít mùi vị của vài loại dược liệu và cỏ khô, cho dù là đối với người thường cũng không có hại gì nhiều.

Mấy ngày nay phế được phòng cực kỳ náo nhiệt, thương thế của mấy người bọn Tiểu Lan cũng hồi phục tương đối nhanh, hơn một tháng dưới sự giúp đỡ của Lâm Khiếu Đường đã cơ bản hồi phục, thương thế của Lâm Bình tương đối nghiêm trọng một chút, nhưng cũng đã khôi phục trên dưới năm thành, chỉ là võ kĩ hần tu luyện quá mức tà môn, nội thương vẫn còn cần điều dưỡng.

Lâm Khiếu Đường một lần nữa khuyên Lâm Bình buông bỏ Phá Thương quyết, càng muốn đưa cho hần vũ kĩ tốt nhất, thế nhưng Lâm Bình lại không chịu, tựa hồ đã mê đắm Phá thương quyết, sinh tử cũng sớm vứt ra khỏi đầu.

Những lần chiến đấu trước với Phiêu Tiên Các, Lâm Bình hết lần này đến lần khác thi triển Phá thương quyết, những người sáng suốt trong gia tộc đã sớm nhìn thấu, tuy rằng đối với loại vũ kĩ tà môn xuất xứ từ Ma Môn có chút thành kiến, nhưng người này trung tâm với gia tộc có thiên địa chứng giám, lại lập đại công như thế, mọi người cũng đã ngầm đồng ý, ngược lại đối với tiểu tử có thể không sống được bao lâu này mà nói, còn cảm thấy lo lắng.

- Người quyết tâm muốn tu luyện tiếp Phá thương quyết sao? Chỉ cần người đáp ứng huỷ bỏ công lực, ta sẽ giúp người tìm được một bộ cao giai vũ kỹ, tối đa mười năm ít nhất năm năm, tu vi vừa người sẽ vượt qua hiện tại.

Lâm Khiếu Đường lại một lần nữa thủ khuyên nhủ nói.

111. Chương 111,112,113: Kẻ Trả Thù

Ngồi xếp bằng trên giường vận công chữa thương, Lâm Bình lười nhác ngoảnh đầu, vẻ mặt cầu xin nói:

- Đại ca, ta sẽ gọi người là đại ca, xin người đừng tiếp tục nhiều lời vô ích, thực sự ta rất phiền, muốn ta phế bỏ tu vi hiện tại, đánh chết ta cũng không làm.

Lâm Khiếu Đường cũng không ngờ tới hần nói như vậy, lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối, đây là lần khuyên bảo cuối cùng của hần, trước đây Lâm Khiếu Đường cũng không quá để ý đến công pháp Lâm Bình tu luyện, thế nhưng hơn một tháng gần đây kiểm tra thân thể của hần, phát hiện nội tạng của hần đã tổn hại nghiêm trọng, không hề giống như một tiểu gia hỏa mười mấy tuổi nhiệt huyết mà giống như một trung niên nhân bốn năm mươi tuổi.

- Sư phụ ca ca, Bình ca nếu đã không muốn vậy thì quên đi, thế nhưng người định bao giờ dạy ta vũ kỹ lợi hại đây?

Lâm Vũ Nhân gần đây ngày nào cũng qua đây mượn có trợ giúp trị liệu cho người bị thương để lấy lòng Lâm Khiếu Đường, đôi con mắt mở to không hề chớp nhìn hẩn chăm chăm, trong mắt tràn ngập sự khao khát, còn có một chút vẻ ngây thơ vô tội.

Bái sư đã hơn một tháng thời gian, vị sư phụ tuổi còn trẻ này căn bản không có ý tứ truyền thụ tài nghệ, điều này làm cho Lâm Vũ Nhân không khỏi có chút sốt ruột.

- Vũ kỹ người đang tu luyện hiện nay đã tương đối tốt, Bằng Phách Huyền Âm tổng cộng có mười lăm tầng, nếu như người có thể tu luyện đến đỉnh cao, chỉ ít cũng là một cấp nhân vật đại sư giai như lão tổ tông.

Lâm Khiếu Đường gián tiếp biểu lộ ý tứ của chính mình, hiển nhiên sẽ không truyền thụ vũ kỹ cho cô nàng đồ đệ xinh đẹp này.

Lâm Vũ Nhân uỷ khuất mân mê cái miệng nhỏ nhắn, đứng ở một bên cúi đầu không thèm nói lại.

Tiểu Lan tiến lên nhẹ nhàng nói:

- Vũ Nhân, lão đại nói không sai, vũ kỹ người đang tu luyện hiện nay lợi hại phi thường, lão đại cũng muốn tốt cho người, song song tu luyện hai môn vũ kỹ cao cấp chưa chắc đã là chuyện tốt, người xem ta đây này, Mãnh ca, Tam ca đều chỉ tu luyện một môn thôi mà.

Trong lòng Lâm Vũ Nhân cực kì không vui, nhưng ngoài mặt vẫn gật đầu.

Một trận gió nhẹ thổi qua, một thân ảnh màu trắng nhẹ nhàng tiến đến, Lâm Vũ Tuyền cũng đến góp vui, nhìn lướt qua mọi người trong phòng, đến khi nhìn thấy Lâm Khiếu Đường thì nét mặt hơi đỏ lên, từ lần nói chuyện trước đó, Lâm Vũ Tuyền mỗi khi nhìn thấy Lâm Khiếu Đường đều không được tự nhiên mà không rõ lí do.

- Tỷ tỷ, sao người lại tới đây?

Lâm Vũ Nhân ngạc nhiên nói.

Lâm Vũ Tuyền nhìn thoáng qua tiểu muội muội, cuối cùng ánh mắt chuyển lên người Lâm Khiếu Đường, khó nén được sự vui mừng nói:

- Các người nhanh chóng chuẩn bị, chỉ trong mấy canh giờ nữa, lão tổ tông sẽ trở về.

Lâm Vũ Nhân vừa nghe xong, cả người nhảy bắn lên:

- Thực sự! Thật tốt quá, ta còn chưa thấy qua vị lão tổ tông thần bí này nha! Nghe nói người đã hai trăm tuổi rồi.

Đối với Lâm gia lão tổ tông, Lâm Khiếu Đường cũng không có cảm giác gì nhiều, thậm chí cảm giác lão già này không hơn một người chết, có bản lĩnh như vậy, nhưng lại bỏ gia tộc mấy chục năm không hề quan tâm, nói ra thì rất quá phận rồi.

- Một người đã hơn hai trăm tuổi thì có gì đẹp đẽ đâu! Nghĩ đến khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng khiến người ta chán ngán, cũng không biết là nam hay nữ, nam thì còn tốt, nếu như nữ nhân mà nói. . . ài chắc chắn!

Lâm Khiếu Đường chẳng chút hưng phấn nói, nói xong lời cuối cũng không nhịn được lắc lắc đầu, trong miệng phát ra mấy câu tiếc hận.

Lâm Vũ Nhân nhất thời như bị đổ một chậu nước lạnh, vẻ hưng phấn biến mất không ít, cẩn thận nhìn tỷ tỷ nói:

- Là nữ nhân hay gia gia?

Lâm Vũ Tuyền mở miệng lắc đầu, từ khi sinh ra đã biết rằng gia tộc có một vị lão tổ tông cao cao tại thượng như vậy, tựa hồ những gì nghe được đều có liên quan đến tu vi năng lực của lão tổ tông, còn cụ thể lại không hề nghe ai nói gì thêm, ngay cả gia gia cũng chưa từng nói qua.

- Ta chỉ biết là lão tổ tông tên là Lâm Ngật Nhiên.

Lâm Vũ Tuyền nghĩ một chút rồi nói.

Lâm Vũ Nhân vô cùng thất vọng, chỉ có cái tên cơ bản là không thể đoán được cái gì, một cái tên phi thường trung tính (cái tên dùng cho cả con trai lẫn con gái).

Lâm Khiếu Đường lại tiếp tục thêm mắm thêm muối nói:

- Quần hần là nam hay nữ, một người sống đã hơn hai trăm năm thì đã không còn là người nữa, mà là nhân tinh, về bên ngoài hơn phân nửa là không kém những lão đầu lão thái bình thường bao nhiêu, hình tượng hần là còn nghiêm trọng hơn một chút, ai! Vẫn là không nên nhìn tốt hơn!

- Tỷ tỷ, đúng như vậy chẳng?

Lâm Vũ Nhân dao động nghiêm trọng.

Chuyện này Lâm Vũ Tuyền cũng không rõ ràng, trong mắt hiện rõ sự mê mang, vấn đề này thực sự không trả lời được, bất quá biểu tình hơi thất vọng đã gián tiếp trả lời cho câu hỏi này.

Trong lòng Lâm Vũ Nhân đã không còn hứng thú, nhưng ngoài miệng cũng có chút không muốn:

- Sư phụ ca ca gạt người!

Lâm Khiếu Đường nhún nhún vai làm bộ dáng người không tin thì thôi, những người khác một bên cười trộm, chỉ cần có hai người này vậy thì không hề thiếu nhưng câu nói vui vẻ, một vị sư phụ không ra sư phụ, một vị đồ đệ càng không giống như đồ đệ, hai người tưởng chừng như luôn đối đầu với nhau, nhưng không khí trong phòng rõ ràng vô cùng hoà hợp, rất nhẹ nhàng.

Hoàn cảnh như thế này luôn làm cho con người ta vô cùng thư giãn.

Tao. . .

Một âm thanh xé gió rất nhỏ.

Ánh mắt bình thần của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ thu lại, toàn bộ tinh thần lập tức tập trung lại, thân thể đang thả lỏng ngay lập tức căng cứng đứng bật dậy.

- Toàn bộ thoát ra khỏi nhà!

Lâm Khiếu Đường quát to.

Mọi người trong phòng mặc dù không phát hiện ra có gì không ổn, nhưng chung quy đều là người luyện võ, vừa nghe thấy lời này, tức thì minh bạch tình huống hiện tại, lời nói còn chưa dứt đã đứng tất cả lên, cửa sổ, cửa chính, hầu như bất kì chỗ nào có thể, nhanh chóng chạy ra khỏi căn phòng.

Từ đầu đến cuối cũng chỉ trong thời gian một cái chớp mắt, một luồng hồng quang mãnh liệt phóng tới, âm âm, một tiếng nổ vang lên.

Căn nhà vốn đang hoàn hảo trong nháy mắt nổ tan thành đất phẳng, bụi mù bốc lên mù mịt.

Tiểu Lan nuốt một ngụm nước bọt, khiếp sợ nhìn đồng phế tích, căn phòng kia vốn vài giây trước là nơi bọn họ đang đứng, trò chuyện rất vui vẻ, hiện tại đã thành phế tích, nếu không phải lão đại sớm phát hiện ra, hậu quả thực sự không tưởng tượng được.

Mấy người kia cũng giống như Tiểu Lan, không dám tin nhìn căn phòng đã tan nát, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Chỉ có Lâm Khiếu Đường lộ ra đôi con ngươi đen vô cùng lo lắng nhìn phía sườn núi xa xa, hần cảm giác được nơi đó có luồng khí tức đáng sợ, thậm chí cũng không phải chỉ một người.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường cảm thấy ngưng trọng vô cùng, lai giả bất thiện (kẻ đến không thiện), thực lực rất cao, trước kia khi chống lại Cuồng Sư đạo nhân cũng có cảm giác như vậy.

Nhân thần Lâm Khiếu Đường tập trung, thật lâu sau sương mù rõ ràng hơn, mơ hồ lộ ra bốn bóng đen.

- Tiểu huynh đệ, hơn một tháng không gặp, coi như lại mạnh hơn một chút ít, di, vị tiên tử áo lam kia đâu rồi?

Một thanh âm tràn ngập sự hèn mọn từ trong sương mù truyền ra.

Lưng Lâm Khiếu Đường phát lạnh, thanh âm này hiển nhiên hẳn nhận ra được, chỉ là hẳn không hề nghĩ tới, Vân Tiêu Điện phái người đến trả thù nhanh như vậy, rõ ràng lần trước đánh trọng thương người này, sao lại khôi phục nhanh như vậy chứ? Nhưng thắc mắc về việc này hiện tại rõ ràng là dư thừa, Lâm Khiếu Đường lo lắng nhìn thoáng qua phủ viện dưới chân núi, chỉ có tiến vào nơi đó mới có thể an toàn. . .

- Người nào? Dám dương oai tại hậu sơn Lâm gia!

Lâm Vũ Nhân yêu kiều quát một tiếng, nhưng thực tế lại có vài phần khí thế của vệ sĩ gia tộc. Lời này có chút đường đột.

- Tiểu cô nương, không muốn chết thì nhanh nhanh một chút chạy đi, Lương mỗ đối với vật khả ái luôn có lòng thương hại.

Lương Bồi là người đầu tiên xuất hiện sau màn sương khói.

Lâm Bình chăm chú chờ bốn người hiện thân, với tu vi của mấy người bọn Lâm Bình cũng không thể dò xét ra thực lực của người đi ra, thế nhưng lại có một loại khí thế vô hình khiến cho cả bọn cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Mấy người ở đây ngoại trừ Lâm Vũ Nhân ra, tất cả mọi người đều nhận ra Lương Bồi, ba người Tiểu Lan thậm chí suýt mất mạng dưới tay người này một tháng trước.

Sự đáng sợ của sư giai ba người Tiểu Lan đã chân chính cảm nhận được, lúc này trong lòng không khỏi trầm xuống, hiển nhiên đã đoán được ý tứ của những người này, tức thì cẩn thận đề phòng.

- Vân Tiêu Điện?

Lâm Vũ Tuyền nhẹ giọng nói thầm, ấn tượng đối với Lương Bồi cũng không phải mười phần khắc sâu, bởi vì khi đó nàng vẫn trốn trong ám huyết, khi ra ngoài thì người này đã chạy trốn, hiển nhiên không hiểu rõ bằng mấy người Tiểu Lan, thế nhưng từ cách ăn mặc của bốn người này nàng có thể nhận ra được, đây chính là tiêu ký của Vân Tiêu Điện.

Áo dài màu xám, phía trên đai lưng màu trắng lộ ra ngọc phôi có hình đám mây, trên ngực có đồ án hình cung vàng điện ngọc vuông vắn chừng hai tấc.

Những người khác hiện thân chỉ lạnh lùng đánh giá mấy người Lâm Khiếu Đường, trên mặt không nhìn thấy bất kì biến hoá nào, chỉ là trong con mắt lộ ra cái nhìn đầy sát khí.

Hô. . .

Một luồng gió thổi qua phát ra âm thanh rất nhỏ.

Lâm Khiếu Đường có cảm giác không ổn nhưng lại không thể phát hiện ra không ổn ở chỗ nào.

Phanh. . .

- A. . .

Lão Tam Tử thống khổ kêu lên một tiếng, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, bỗng nhiên ngã xuống đất, mọi người còn chưa biết chuyện gì xảy ra.

- Lão Tam Tử!

Tiểu Lan thất thanh kêu, nhanh chóng đỡ lấy thân thể đang ngã xuống.

Vai trái của Lão Tam Tử bị đục thủng một lỗ, máu tươi tuôn ra, Tiểu Lan cấp tốc điểm mấy đại huyết, nhanh nhẹn vận chuyển nguyên lực truyền vào người hắn.

Sau khi đau đớn hết lên một tiếng Lão Tam Tử liền ngất đi, thực lực của Lão Tam Tử mọi người đều hiểu rõ, đối phương căn bản không thấy có bất kì hành động nào đã đánh trọng thương sống chết còn chưa rõ, trong lòng mọi người đều lạnh lẽo.

Lâm Bình tức giận xông thiên định xuất thủ, nhưng lại thu được truyền âm của Lâm Khiếu Đường:

- Những người này không phải chúng ta có thể đối phó được, người nghĩ biện pháp đem bọn họ rời khỏi nơi này, chỉ cần đi vào Lâm phủ thì có thể bình an vô sự, ta sẽ tận lực cầm chân bọn họ.

- Không được!

Lâm Bình hét lớn một tiếng, đang trong nguy hiểm cũng dọa mọi người giật mình, công phu truyền âm của Lâm Bình rất kém cỏi, chỉ sợ rằng có truyền đi cũng sẽ bị đối phương nghe thấy, không bằng hắn trực tiếp nói ra.

Vùng xung quanh lông mày của Lâm Khiếu Đường giật giật, lại tiếp tục truyền âm nói:

- Hiện tại không phải lúc nói chuyện nghĩa khí, người muốn hại mọi người chết hết hay sao? Nhanh, làm theo lời ta nói!

Vừa truyền âm xong, thân ảnh của Lâm Khiếu Đường nhoáng lên, biến mất khỏi chỗ đang đứng.

Thanh niên nhỏ nhả trong bốn người hơi lộ ra vẻ kinh dị, trong nháy mắt như vậy, không ngờ không thể thấy rõ động tác của đối phương.

Chín thân ảnh bằng lửa dưới sự thao túng của Lâm Khiếu Đường trong nháy mắt hình thành, một chiêu này tuy rằng uy lực không lớn, nhưng dùng để mê hoặc kẻ địch thì vô cùng thích hợp.

- Chút tài mọn!

Lương Bồi không thèm để ý, lấy ra một đạo phù mang thủy thuộc tính trong lòng bàn tay, tung lên, tức thì một con rắn lớn bằng nước hiện ra, gào thét xuyên qua chín thân ảnh bằng lửa.

Chỉ trong thời gian mấy cái chớp mắt, chín thân ảnh bằng lửa dưới sự công kích của con rắn nước liền bị dập tắt.

Lúc Lâm Khiếu Đường bắt đầu động thủ, Lâm Bình hướng về phía những người khác nháy mắt, thế nhưng ngoại trừ Lâm Vũ Tuyền, những người khác lại không đồng ý ly khai, thậm chí Tiểu Lan còn bị phần nhìn Lương Bồi, một lòng muốn liều chết.

Nhìn thấy nháy mắt không có tác dụng, Lâm Bình nóng nảy hét lớn:

- Các người đánh không lại hắn, đi, xuống núi!

Lâm Vũ Tuyền biết thành cảm giữa Tiểu Lan và Lâm Khiếu Đường cực kỳ thân thiết, chỉ nói mấy câu nhất định không khuyên nhủ được nàng, ánh mắt khẽ động nói:

- Lan muội, cứu người quan trọng hơn, nếu không nhanh, Lão Tam Tử có thể không sống nổi, lão đại người tuy không đầu được bốn người này nhưng năng lực tự bảo vệ thì vẫn có.

Tiểu Lan cắn chặt đôi môi nhỏ đỏ mọng, một tay ôm Lão Tam Tử trong lòng đưa cho A Mạnh:

- Các người xuống núi trước đi, ta đến trợ giúp lão đại một tay.

A Mạnh muốn nói gì đó nhưng lại bị cái trừng mắt của Tiểu Lan dọa nuốt trở lại, A Mạnh không cam lòng, cúi đầu ôm Lão Tam Tử chạy xuống chân núi.

Những người khác hiển nhiên đều chạy theo, Lâm Vũ Nhân vốn định lưu lại cùng với Tiểu Lan nhưng bị tỷ túm chặt lôi đi, bởi vì tu vi chênh lệch quá lớn, Lâm Vũ Nhân muốn tránh cũng tránh không xong. . .

- Muốn chạy!

Lương Bồi âm trầm nói, thân ảnh nhoáng lên phóng đi, hắn hiển nhiên nhớ kỹ những kẻ lần trước đều có ở đây, mặt mũi mất hết cũng có phần mấy người này, phải giết.

Ba người cùng đến với Lương Bồi cũng đều động thân, thanh niên nhỏ nhả không đuổi theo mấy người kia, trực tiếp hướng đến phía Lâm Khiếu Đường chủ động công kích.

Một viên ngọc màu hồng nhanh như chớp phóng về phía mấy người đang chạy xuống núi.

Bang, bang, phanh

A Mãnh, Lâm Vũ Tuyền và Lâm Bình đều trúng một kích.

Mấy người chỉ chạy được mấy bước đã bị chặn lại, chênh lệnh về thực lực quả thực quá lớn.

Lương Bồi cười hắc hắc, viên hồng châu dưới sự không chế của hắn như có linh tính xoay xoay tròn, mạnh mẽ phóng về phía Lâm Vũ Tuyền.

Một kích vừa rồi đã bị trọng thương, sắc mặt Lâm Vũ Tuyền tái nhợt, mắt thấy một quả cầu đỏ đang phóng tới phía bản thân. . .

- Tỷ tỷ!

Lâm Vũ Nhân quát to một tiếng, nhưng không có khả năng giải cứu.

Lúc này một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện, đúng lúc đứng chắn trước mặt Lâm Vũ Tuyền.

Lâm Khiếu Đường không hề muốn đánh nhau, thậm chí muốn yểm hộ mấy người nhanh chóng li khai, thấy Lương Bồi đuổi theo, Lâm Khiếu Đường không cần suy nghĩ lập tức theo sau, chỉ bất quá thanh niên nhỏ nhả xuất hiện làm hắn phải mất một thời gian mới đuổi tới nơi.

Toa. . .

Một viên quang cầu như quả trứng nhỏ cấp tốc bắt ra, va chạm với quả cầu đỏ trên không trung.

Bỗng, quả cầu đỏ vỡ thành bột phấn.

Lương Bồi hơi hơi giật mình, thiếu niên này đã một lần dùng chiêu này phá "phi thiên hồng châu" của mình, trước đây hắn chưa bao giờ gặp qua một kẻ tu luyện võ kỹ của võ tông nào sử dụng chiêu số như vậy.

- Đi mau!

Lâm Khiếu Đường thấp giọng nói.

Lâm Vũ Tuyền nhất thời sửng sốt bị một tiếng này làm tỉnh người lại, lập tức từ trên mặt đất đứng lên tiếp tục chạy xuống dưới núi, chỉ là lúc này phía dưới đã có hai gã thanh niên mặc áo màu xám đang đứng.

- Ngày hôm nay một người cũng đừng hòng chạy khỏi đây!

Lương Bồi giận dữ nói.

A Mãnh hét lớn một tiếng, cơ thể toàn thân bạo phát, hướng về phía một kẻ chặn đường lao tới, kẻ đó cũng không né tránh, chỉ đứng yên một chỗ, cự quyền của A Mãnh mãnh liệt kích tới.

Đồng, đánh trúng giữa mục tiêu.

Thế nhưng gã thanh niên áo xám ngay cả động cũng không hề động một chút, quyền lực cự đại chỉ đánh vào lớp hộ thân cương khí nhân nhật bên ngoài cơ thể gã thanh niên.

Thần lực của A Mãnh ngay cả hộ thân cương khí của đối phương cũng không phá nổi, gã thanh niên kia chỉ cười lạnh một tiếng:

- Loại trình độ này cũng muốn lao tới hay sao? Phàm nhân vô tri.

Phanh. . . , không thấy thanh niên kia làm bất cứ động tác gì, thân thể A Mãnh thối lui tới vài chục bước, phun ra một ngụm máu lớn, thân thể to con té lằm trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ phi thường.

Gã thanh niên kia không hề dừng công kích, không thấy có nhiều động tác đã thấy đến bên người A Mãnh, một chưởng phóng xuống.

Lâm Khiếu Đường muốn ngăn cản cũng không kịp, Tiểu Lan tuyệt vọng hét lớn một tiếng, nhưng cũng chỉ phí công, thực lực của đối phương lớn hơn tưởng tượng rất nhiều.

A Mãnh liều mạng đem hết toàn lực muốn tránh khỏi một chưởng này, theo bản năng đưa tay lên che chắn, răng rắc, cánh tay trắng kiện lúc này giống như vô lực, trực tiếp bị cắt thành hai đoạn, mà chưởng lực của đối phương vẫn chưa yếu bớt vẫn theo thể đánh xuống, lực lượng lớn như vậy nếu như đánh trúng hẳn phải chết không nghi ngờ.

Tiểu Lan quay đầu sang phía khác không đành lòng nhìn tiếp.

Bỗng nhiên, A Mãnh cảm thấy cổ áo căng cứng, giống như bị ai đó túm được, kéo ra khỏi đó gần một trượng mới dừng lại, tránh khỏi một kích trí mạng.

Một làn gió thơm thổi qua mũi mọi người, một thân ảnh xinh đẹp quyển rũ hiện ra giữa sân đấu.

- Tô tỷ tỷ!

Tiểu Lan và Lâm Vũ Nhân song song kêu lên, trong thanh âm run run lại hiện lên hy vọng.

Người xuất hiện kịp thời cứu A Mãnh chính là Lam Dương Tiên Tử Tô Thiển Thiển, Lâm Khiếu Đường cười cười nhìn yêu nữ, thở dài một hơi đồng thời cũng có chút ngoài ý muốn:

- Người không đi sao?

Tô Thiển Thiển liếc mắt nói:

- Người rất muốn ta đi sao? Tốt lắm ta đi!

- Ai, đại tỷ, người định tuyệt tình như vậy sao?

Lâm Khiếu Đường vội nói.

Tô Thiển Thiển trừng mắt nói:

- Đại tỷ? Ta già như vậy sao?

Lâm Khiếu Đường hì hì cười, sửa lời nói:

- Thiển Thiển xinh xinh, không nên đi nha!

Lời xưng hô này, cho dù là tiểu ngạo hồng trần, trên mặt của Tô Thiển Thiển cũng không khỏi ửng đỏ:

- Xí, tiểu tử không nghiêm chỉnh!

Lập tức khẽ gắt nói.

Lâm Khiếu Đường rất vô tội nhìn đối phương, thực sự không biết nên xưng ô như thế nào nữa!

Lúc này, trên mặt Lương Bồi hiện lên một tia ngưng trọng, thanh niên nho nhã đứng bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Vị này chính là tiền bối cao nhân mà sư đệ gặp qua lần đó, nữ tử mới ngưng tụ thành nội anh phải không?

Sắc mặt thanh niên nho nhã khẽ động, thực sự không ngờ tới vị cao nhân từ miệng Lương sư đệ nói mới ngưng kết nội anh không lâu lại là một vị nữ tử kiêu diễm động lòng người như vậy, cho dù là đệ nhất mỹ nhân của Vân Tiêu Điện - Hà Viên Viên cũng có chút không bằng.

Một luồng gió nhẹ thổi qua, Lâm Khiếu Đường cảm giác có chút lạnh lẽo, lau mạnh vết máu chảy ra bên khoé miệng.

Lẽ nào chiến đấu vừa mới bắt đầu đã kết thúc?

Tiểu Lan, Lão Tam tử hôn mê bất tỉnh, cánh tay bị cắt đứt của A Mãnh sợ là nối lại không được, thời gian rời khỏi cơ thể quá dài.

Hai tỷ muội Lâm gia cũng đã bị nội thương, như vậy cho dù đánh tiếp cũng vô cùng bị động, bản thân muốn liều mạng bảo vệ những người khác, một bên lại phải song song chiến đấu cùng hai gã cao thủ cấp độ giả sư giai, Lâm Khiếu Đường khô khốc liếm liếm khoé môi.

Tô Thiển Thiển và thanh niên nho nhã kia lên trời xuống đất, chẳng biết đấu pháp đấu thuật đã tới tận nơi nào.

Lâm Khiếu Đường lúc này phải đối phó với ba người thực sự rất khó khăn, trong đó một người cho đến bây giờ vẫn chưa nhập vào vòng chiến đấu, vẫn ở một bên lặng lẽ nhìn diễn biến.

- Tiểu huynh đệ, người đoán xem tiếp theo ta sẽ tấn công ai đây?

Lương Bồi đắc ý nói, đối với trò chơi này hẳn bắt đầu có chút say mê.

Lâm Khiếu Đường nhổ ra một bãi nước bọt, đề phòng nhìn Lương Bồi, nguyên thức bao trùm trong phạm vi trăm mét, một chút gió thổi cỏ lay cũng không bỏ qua.

Một thanh âm cực kì nhỏ bé bỗng nhiên kích động thần kinh của Lâm Khiếu Đường, hầu như không cần suy nghĩ, một cái lắc mình đã biến mất khỏi chỗ đang đứng, xuất hiện bên cạnh Tiểu Lan đang hôn mê, quay lên phía trên đánh ra một quyền.

Phanh. . .

Một quả cầu đỏ bị đánh trúng nát báy.

Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy hổ khẩu tê dại, khí huyết bốc lên, cứ tiếp tục như vậy thì chính mình sẽ bị lẫn qua lẫn lại mà chết.

Lương Bồi có chút không cam lòng, trên mặt hiện lên sự giật mình, nói:

- Phán đoán chính xác, nhưng nếu là hai người cùng lúc thì sao đây?

Đồng tử Lâm Khiếu Đường co lại, Đạn Liệt chỉ toàn lực bắn ra, sau đó lại biến mất rồi xuất hiện trước người Lâm Bình!

Bang bang hai tiếng, đánh ra một quyền, lần thứ hai chống lại công kích của Lương Bồi, hai viên ngọc màu hồng đều bị đánh nát báy.

Trận chiến lần trước Lương Bồi ghi hận trong lòng, bởi vậy không hề cùng Lâm Khiếu Đường chiến đấu chính diện, mà là gián tiếp đánh mấy người khác để so chiêu với Lâm Khiếu Đường, khiến đối thủ bị rơi vào tình trạng bị động.

- Không cần lo lắng cho chúng ta, giết hắn!

Lâm Bình gắng gượng ngồi dậy, gian nan nói.

Lương Bồi cười nói:

- Tiểu huynh đệ, đồng bạn của ngươi nói rất đúng, hay là đừng che chắn cho bọn họ nữa, tiếp tục tình trạng này, còn chưa đánh với ta thì ngươi đã phải về trời rồi.

Trên tay Lâm Khiếu Đường hơi giật giật, nguyên xa nhãn mịn chậm rãi lưu động chảy ra, bao phủ khắp toàn thân, không thèm đáp lời chỉ nhìn Lương Bồi, yên lặng tính toán cự ly giữa hắn và đối thủ, không sai biệt lắm cách xa khoảng ba bốn mươi thước.

Đạo tông nhất phái có nhiều sở trường về thuật pháp, cận chiến trăm thì triệu lần không bằng võ tông, khi người tu đạo cùng người tu võ quyết đấu, khoảng cách giữa hai đối thủ thông thường khá xa.

Chỉ cần cận chiến là ta có thể giết hắn, Lâm Khiếu Đường âm thầm nhắc nhở chính mình.

- Cùng lúc ba người nhé? Ha ha!

Lương Bồi tựa hồ đùa rất vui vẻ, cười lên ha hả.

Lâm Khiếu Đường không dám thả lỏng nửa phần, âm thầm giám sát mọi thứ bốn phía, trong mắt chợt loé sáng, viên ngọc màu hồng lại đến nữa rồi.

Phóng ra một trảo một quyền, Lâm Khiếu Đường dùng tất cả bản lĩnh, trước tiên vọt tới trước Lâm Vũ Nhân một quyền đánh nát viên ngọc, một chỉ bắn ra đánh nát viên thứ hai phía Lâm Bình. Vũ kĩ Trảo Long thủ Lâm Khiếu Đường chưa có nhiều thời gian nghiên cứu, hiện tại mới luyện đến tầng thứ hai mà thôi, hơn nữa cũng không thuần thực, lúc này cũng chỉ là liều mạng thi triển, một chỉ huyền hoá ra kim trảo ngũ chỉ vững vàng tiếp được viên ngọc cách đó hơn mười thước phía Tiểu Lan, một trảo bóp nát.

Đột nhiên Lâm Khiếu Đường cả kinh, không chỉ có 3 viên, còn có một viên nữa, hét lớn một tiếng:

- Ê tiện!

Thân hình như mũi tên nhọn phóng đi.

Mục tiêu của viên ngọc màu hồng này vẫn như cũ bay về phía Tiểu Lan, không còn kịp rồi, Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ đẩy ra một luồng kinh khí, hơi thay đổi quỹ tích của viên ngọc, đánh xuống mặt đất bên cạnh người Tiểu Lan.

Đồng, một tiếng vang lên, viên ngọc phóng xuống mặt đất biến mất không thấy, chỉ để lại một động khẩu tối đen như mực, lực xuyên thấu không bình thường.

Tiểu Lan cũng bị xước một tầng da thịt, máu tươi không ngừng chảy ra.

Lương Bồi vẫn chưa vì Lâm Khiếu Đường chặn đứng được bốn viên ngọc mà cảm thấy uể oải:

- Tiểu huynh đệ, kì thực còn có viên thứ năm.

Vừa dứt lời, chỉ nghe ầm ầm một tiếng, từ phía dưới thân thể Lão Tam Tử phóng ra một viên ngọc, viên ngọc trực tiếp xuyên thủng ngực Lão Tam Tử tạo ra một lỗ thủng lớn.

Viên ngọc này chính là viên vừa mới xuyên thấu xuống dưới đất, thực ra chỉ cần không trực tiếp bị đánh nát, Lương Bồi có thể tùy ý khống chế, đây là pháp bảo tên gọi “Phi thiên hồng châu”, lên trời xuống đất không gì không làm được, vừa thực vừa hư, tính chất phi thường đặc thù, chỉ có thể dùng vật kèm theo nguyên lực hùng hậu mới có thể đánh nát.

Mới đây mọi người còn cùng một chỗ nói chuyện vui vẻ, mà hiện tại, Lão Tam Tử cứ như vậy chết đi.

Nhìn thi thể bị đánh thủng một lỗ lớn trên ngực, Lâm Bình quay mặt đi, không đành lòng nhìn nữa, mà hai tỷ muội Lâm gia không biết từ khi nào đã ôm lấy nhau, Lâm Vũ Nhàn nhẹ giọng co quắp, đôi môi đỏ mọng của Lâm Vũ Tuyền trở nên trắng bệch không biết đang suy nghĩ cái gì.

A Mãnh chống cánh tay còn lại lên mặt đất liều mạng di chuyển, máu chảy ra quá nhiều đã làm hắn suy yếu cực độ, cự li vốn ngắn ngủi nhưng đối với hắn lúc này lại vô cùng xa xôi, chỉ bằng một chút khí lực vẫn tiến đến bên cạnh thi thể Lão Tam Tử, thì thào kêu lên:

- Tam Tử, Tam Tử, có thể nghe được không?

Lâm Bình mạnh mẽ quay đầu kêu lên:

- Lâm Khiếu Đường, người không cần để ý đến chúng ta, tập trung giết chết tên súc sinh kia, cứ tiếp tục như vậy thì một người người cũng đừng hòng cứu được, cả đám sẽ chết hết.

Lâm Khiếu Đường nhàn nhạt nhìn thoáng qua thi thể Lão Tam Tử, tựa hồ chẳng có bi thương gì nhiều, chỉ có trong con ngươi đen loé lên một cổ sát khí nồng đậm chưa từng có.

- Bây giờ tiếp tục cứu người? Hay là không quan tâm gì hết đánh với ta? Tiếp theo ta sẽ sử dụng toàn lực đó!

Lương Bồi giả dối nói, trên người chậm rãi xuất hiện ra hơn mười viên ngọc.

Lâm Khiếu Đường nhìn thoáng qua Lâm Bình, hắn khẳng định gạt đầu, ý nói không cần quan tâm đến bọn họ.

Vù vù vù vù. . .

Hơn mười viên ngọc đồng thời phóng đi!

Trong nháy mắt Lâm Khiếu Đường không ngờ không có một chút hành động nào, trong miệng lầm bầm bốn chữ: - Cực hạn hoả độn.

Một chiêu này trong lúc tu luyện tỉ lệ thành công của Lâm Khiếu Đường vô cùng nhỏ, nhưng lúc này cũng không quản gì nhiều, chỉ có thể đem toàn bộ nguyên lực thúc đẩy đến lực hạn, cả người giống như bốc cháy phóng đi.

Ngoại trừ ánh lửa, căn bản không nhìn thấy bóng người, tốc độ quá nhanh, giống như điện quang xuyên qua ánh lửa.

- Ngu ngốc!

Lâm Bình mắng to một tiếng.

Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không tới công kích Lương Bồi, vẫn như cũ lựa chọn cứu người, tốc độ cực nhanh có thể tùy ý thấy được tàn ảnh, bang bang bang. . . , chỉ nghe thấy một tiếng va chạm vang vọng.

Hơn mười viên ngọc, từng viên bị đánh nát.

Lương Bồi và hai gã đệ tử Vân Tiêu Điện hơi sững sốt, rất ngoài ý muốn nhìn thiếu niên bất quá chỉ có tu vi Sĩ giai trung kỳ, không ngờ có thể đỡ được công kích toàn diện của cao thủ Sư giai.

Hơn mười viên ngọc, Lâm Khiếu Đường chỉ bằng đôi nhục quyền mang theo nguyên lực đánh nát, một lần lại một lần, lực lượng cực lớn đánh sâu vào thân thể của hắn khiến huyết mạch tổn thương đau đớn vô cùng, hơn mười lần chống đỡ hắn đã thụ thương nghiêm trọng.

Ba ba ba...

Đầu trường vắng vẻ vang lên tiếng vỗ tay, Lương Bồi âm hiểm cười nói:

- Đánh rất đẹp, bất quá, tiểu huynh đệ xem ra thụ thương không nhẹ, nếu như ta công kích một lần nữa giống như vậy, ngươi còn có thể tiếp tục chống đỡ sao? Ha ha. . .

Ba. . .

Lại thêm một tiếng giống như tiếng vỗ tay, bất quá chỉ có một tiếng giòn tan.

Khoé miệng Lâm Khiếu Đường không ngừng chảy ra máu tươi nhưng lại hiện lên một nụ cười, nụ cười rất rực rỡ.

Lương Bồi chỉ cảm thấy sau cổ bị một vật gì đó nắm lấy, trong lòng kinh sợ, lấy tay sờ soạng một chút, chỉ cảm thấy một lợi trảo cứng rắn như sắt thép nắm chắc nơi đó, ngũ chỉ đã đâm vào trong da thịt.

Lâm Khiếu Đường chậm rãi giơ lên một tay khua trảo về phía Lương Bồi, lạnh lùng nói:

- Thả bọn họ xuống núi, bằng không cắt đứt cái cổ của ngươi!

Trảo Long thủ này chính là lúc chống đỡ những viên hồng châu phóng ra, Lâm Khiếu Đường không hề thu hồi, khi Lương Bồi đặc ý tập trung vào trò chơi như một thượng vị giả, Lâm Khiếu Đường đã lặng lẽ đem Trảo Long thủ dán sát mặt đất theo lá khô phóng tới.

Lợi dụng lúc mọi người đem ánh mắt của mình tập trung vào cảnh chống đỡ công kích của hơn mười viên ngọc thì Trảo Long thủ đã lặng lẽ túm được gáy Lương Bồi.

Có thể lí do là quá tự tin, ngay cả hai gã sư huynh của Lương Bồi cũng không phát hiện ra sự kỳ lạ trong đó. . .

Cự ly, đó là một vấn đề mà Lâm Khiếu Đường vẫn luôn suy xét.

Một khi mất đi sự bảo vệ của cự ly, đạo tông nhất phái kỳ thực yếu hơn võ tông nhất phái nhiều lắm, Lâm Khiếu Đường thậm chí còn cảm giác được sự mềm nhũn trên cổ Lương Bồi khoảng cách xa hơn ba bốn mươi thước. . .

acmilan

112. Chương 114: Đình Sư Đệ, Liên Sư Huynh.

Trong rãnh cũng có thể lật thuyền, Lương Bồi dù không cam lòng nhưng thân thể cũng chỉ có thể căng cứng cam chịu, sợ hãi có chút dị động nào, lợi trảo phía sau lập tức bóp nát cổ của mình.

- Tiểu huynh đệ, có chuyện gì chúng ta từ từ nói.

Tên này thật đáng ghê tởm, còn trợn mắt nói được, Lâm Khiếu Đường lười không buồn nói nhiều, đơn giản lạnh lùng ra lệnh:

- Để cho bọn họ xuống núi, ta sẽ tha cho ngươi!

Lương Bồi vội vàng nói:

- Đó là đương nhiên, đây vốn là hậu sơn Lâm gia, người Lâm gia hiển nhiên có thể qua lại như bình thường.

Lâm Khiếu Đường hướng về Lâm Bình đánh mắt một cái, hần lập tức giãy dụa đứng lên, nâng thi thể Lão Tam Tử lên lưng A Mãnh, xốc Tiểu Lan đang hôn mê lên lưng mình, dẫn theo mấy người còn lại cùng nhau xuống núi.

Hai gã đệ tử Vân Tiêu Điện đến cùng Lương Bồi giương mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Khiếu Đường, tìm kiếm và chờ đợi sơ hở có khả năng xuất hiện.

Đội Lâm Bình và mấy người kia biến mất khỏi tầm mắt, Lương Bồi vội nói:

- Tiểu huynh đệ, yêu cầu của người ta đã làm được, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, người xem, có lẽ người nên thu lại thiết trảo đi thôi!

Lâm Khiếu Đường vẫn nở nụ cười, vẫn dáng vẻ tươi cười xán lạn như cũ, chỉ là trong mắt những người khác nụ cười này có chút đặc biệt:

- Đáng tiếc ta không phải quân tử!

Lương Bồi trừng lớn hai con mắt, trong tay cũng lập tức hiện ra hai tấm đạo phù, mở miệng kêu to:

- Tên tặc tử này, lão tử. . .

Lâm Khiếu Đường thu ngón tay thành nắm đấm, động tác mạnh mẽ cương quyết, năm ngón kim trảo cùng một động tác. . .

Răng rắc. . .

Âm thanh khớp xương bị gãy, Lương Bồi hét lên một tiếng trong nháy mắt tắc nghẽn, đôi mắt trừng lớn không cam lòng nhìn chăm chăm Lâm Khiếu Đường, Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ gạt cánh tay lại.

Kim trảo năm ngón cách không bẻ gãy cổ Lương Bồi, cái đầu vẫn mang theo biểu tình phức tạp bị kéo xuống.

- Sư huynh!

Hai gã đệ tử Vân Tiêu Điện song song kêu lên, có thể bọn họ cùng với vị Lương sư huynh này không có nhiều giao tình, nhưng đồng môn bị hại ngay trước mắt, trong lòng cũng hiện nên cảm giác xúc động khó có thể khổng chế, trọng yếu hơn là vị Lương sư huynh đã tiến nhập sư giai lại bị một tên đệ tử vô tông vốn tu vi thấp hơn nhiều giết chết, nếu như không chứng kiến thì tuyệt đối không tin tưởng được.

Đồng, thi thể Lương Bồi ầm ầm đổ xuống!

- Từng người từng người lên, hay là hai người cùng nhau lên?

Lâm Khiếu Đường nhìn hai gã Vân Tiêu Điện thông dong hỏi.

Hai gã đệ tử Vân Tiêu Điện quay mặt nhìn nhau, tức thì nở nụ cười.

Một gã cao gầy trong hai người nói:

- Tiểu tử, người cho rằng có thể may mắn giết chết Lương sư huynh thì người rất lợi hại hay sao?

Một gã khác lắc lắc đầu cười nói:

- Bọn chuột nhắt vô tri, người cho rằng đồng bọn của người thực sự xuống được núi hay sao?

- Cái gì?

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên có dự cảm không rõ ràng.

Đúng lúc này, rừng cây cách đó không xa truyền đến âm thanh những tiếng bước chân, Lâm Bình công theo Tiểu Lan đi ra trước tiên, sau đó A Mãnh và hai tỷ muội Lâm gia cùng nhau đi tới.

Mấy người nhìn Lâm Khiếu Đường nhất thời ngẩn người.

- Sao chúng ta lại quay trở lại?

Lâm Vũ Nhân ngơ ngác nhìn Lâm Khiếu Đường nói.

- Là Mê Huyền kết trận!

Lâm Vũ Tuyền tỉnh ngộ.

- Ha ha, coi như các người có kiến thức!

Một gã đệ tử Vân Tiêu Điện cười to nói.

Không còn hy vọng, đây là suy nghĩ trong lòng Lâm Khiếu Đường, kế hoạch giết chết Lương Bồi kết quả là vô dụng, kỳ thực trong ba gã đệ tử Vân Tiêu Điện này, Lương Bồi chính là kẻ có thực lực mạnh nhất, thế nhưng giết dễ nhất cũng chính là hắn.

Một người tâm tính không ổn định, chỉ hiểu được lấy mạnh hiếp yếu, cũng chỉ được đắc ý nhất thời, coi như là mạnh mẽ hơn nữa, Lâm Khiếu Đường cũng không sợ.

Chính diện đơn đả độc đấu, Lâm Khiếu Đường tự nghĩ chống lại Lương Bồi cũng có vài phần thắng, mà hai người trước mắt có chút nhìn không thấu, ngay từ đầu họ cũng không lộ ra bản lĩnh gì nhiều, chỉ có gã cao gầy kia xuất thủ đả thương A Mãnh, động tác thẳng thắn lưu loát, cho dù mục tiêu có được cứu cũng không hề có chút dao động nào.

Hai người này nhiều nhất cũng chỉ có Sĩ giai hậu kỳ, tuyệt đối không có tu vi như gã sư huynh Lương Bồi, bất quá hai người này chậm ngừng kết ra nội anh sợ là có liên quan đến tâm trí.

- Lương sư huynh đã chết, nếu như hai sư huynh đệ ta trở về không có một chút công đạo báo cáo cho sư phụ mà nói, sợ là sẽ bị trục xuất sư môn, tiểu huynh đệ, không thể làm gì khác hơn là uỷ khuất người bỏ lại cái đầu của mình.

Gã cao gầy giả dối nói, chỉ là con mắt nhỏ kia vẫn tham lam nhìn chằm chằm vào lớp ngân sa mỏng đang toả sáng trên người Lâm Khiếu Đường.

Bóng hình nhoáng lên, gã thanh niên cao gầy đã xuất kích, Lâm Khiếu Đường kinh hãi, mạnh mẽ vận chuyển nguyên lực.

Tốc độ của gã thanh niên cao gầy cực nhanh, hầu như là người có cước bộ nhanh nhất trong đạo tông nhất phái mà không hề sử dụng pháp bảo gì.

Thanh niên cao gầy bổ xuống một chưởng cương mãnh, Lâm Khiếu Đường vội vàng chống đỡ, phanh, chỉ một chiêu liền bị kích lui mấy bước, trong miệng trào lên một ít máu.

- Cận Bác Chiến Đạo!

Lâm Vũ Tuyền hơi kinh ngạc nhẹ giọng nói.

Chỉ nghe mấy chữ này cũng đã hiểu ý tứ trong đó, hiển nhiên là loại chiến đấu áp sát của đạo tông mà không phải đạo thuật, gần giống như võ tông nhất phái.

Lâm Khiếu Đường thở dài một hơi trong lòng, nếu không phải hắn bị thương trước đó, đối phó với người này ngược lại dễ dàng hơn rất nhiều, không ngờ là Cận Chiến Bác Đạo, một loại chức nghiệp cực kỳ thiên lệch, luận cận chiến thì đạo tông hiển nhiên không bằng võ tông, bởi vậy nếu lựa chọn đạo tông rồi lại muốn thắng võ tông trong cận chiến, cái này rõ ràng là lấy sở đoản tu luyện, lúc đầu cũng không tồi nhưng đến sau này khẳng định là không ổn.

Bất quá lúc này, Lâm Khiếu Đường đã bị nội thương, thực lực không phát huy được phân nửa, loại người ngược đời như tên này, ngược lại lại là kẻ nguy hiểm nhất.

Gã thanh niên thấp lùn nhìn một hồi, cười hắc hắc, hiển nhiên biết trong bụng vị sư huynh kia nghĩ cái gì, nhưng không nói ra, nhìn thoáng qua một chút rồi quay về phía mấy người Lâm Bình, lấy đạo phù tung ra, mấy gốc cây cỏ biến ảo giống như những con rắn bay tới.

Mấy người Lâm Bình muốn phản kháng hiển nhiên cũng chỉ phí công, chỉ trong chốc lát đã bị buộc chặt, sắc mặt gã thanh niên thấp lùn rất bình tĩnh thong dong.

Gã thanh niên thấp lùn lấy ra một tiểu đao, trước mặt mấy người khua khoắng, hướng phía tên thanh niên cao gầy đang đánh nhau giữa sân nói:

- Liên sư huynh, hà tất phải tốn sức tranh đấu với tiểu tử đó, chuyện xấu của Lương sư huynh có quan hệ gì đến chúng ta, chỉ cần bắt được thì muốn tìm cái gì đó mà chữa được, lẽ nào người còn muốn tiếp tục công việc báo thù không thành của Lương sư huynh.

Gã thanh niên cao gầy đẩy một chưởng tới, thừa thế thối lui đến gã thanh niên kia, nhướn mày:

- Đinh sư đệ lẽ nào cũng bị Lương sư huynh lừa gạt tới, mà không phải bị sư phụ sai khiến?

Gã thanh niên thấp lùn họ Đinh cười cười nói:

- Với địa vị của Lương sư huynh trong lòng sư phụ, Liên sư huynh nghĩ rằng sư phụ sẽ phái nhiều đệ tử theo hẳn tới đây như vậy sao? Để nhị sư huynh đi cùng hẳn đã là sư phụ lão nhân gia cực kì ưu ái rồi.

- Nói như vậy Đinh sư đệ cũng biết chuyện về nguyên sa?

Liên sư huynh rõ ràng có chút không cam lòng tình nguyện.

- Hiển nhiên!

Gã họ Đinh gật đầu lên tiếng trả lời, lại nói tiếp:

- Người và ta đều vì thế mà đến, Lương sư huynh cũng đã chết, không bằng phân chia bảo bối, sau này trở về luyện pháp bảo mới là chuyện đúng đắn.

Liên sư huynh gật đầu đồng ý.

Gã họ Đinh đoán được sư huynh tất nhiên đồng ý, khua khua tiểu đao trong tay, đột nhiên, mạnh mẽ đâm vào tên tù binh gần nhất gã mới bắt được, chính là Lâm Bình.

Tiểu đao gần như cắm sâu vào trong cánh tay trái của Lâm Bình, thiếu chút nữa xuyên qua, Lâm Bình chỉ kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng trên mặt cũng không biến hoá gì nhiều.

- Tiểu tử, chúng ta với người cũng không có thù oán gì, chuyện xảy ra giữa người và Lương sư huynh chúng ta cũng không quan tâm, lại càng không muốn kết thâm thù đại hận gì với Lâm gia, chỉ cần người giao ra nguyên sa trong tay người, chúng ta lập tức thả người, việc này sẽ dừng tại đây, người xem như thế nào?

Gã họ Đinh không nhanh không chậm nói.

113. Chương 115: Tiên Nữ Hạ Phàm.

- Sư phụ ca ca, không thể tin tưởng bọn họ, chờ người giao ra thứ đó, bọn họ khẳng định sẽ giết chết chúng ta!” Lâm Vũ Nhân không biết lấy đâu ra dũng khí đột nhiên nói.

“Ba”, gã họ Đinh lập tức tung một cái tát, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lâm Vũ Nhân nhất thời hiện lên năm ngón tay.

- Dừng tay!

Lâm Vũ Tuyền giận giữ hét to, đáng tiếc cũng chỉ rất cổ hống mà không có tác dụng gì.

Gã họ Đinh trừng mắt nhìn, Lâm Vũ Tuyền không thèm để ý, lại chuyển hướng Lâm Khiếu Đường nói:

- Tiểu huynh đệ, nếu như người không chịu giao ra thứ đó, vậy thì đừng trách tiểu đao này không có mắt, đao đầu tiên chỉ là hạ xuống cánh tay, đao tiếp theo ta không dám bảo chứng, nếu như không khéo hạ xuống tim mà nói, thế thì sẽ mất mạng đó, ta đếm đến ba, người không giao ra thứ đó, ta sẽ hạ đao này xuống.

- Một

- Hai.

- Chờ một chút, làm sao ta có thể tin tưởng được khi ta giao cho người thì người sẽ thả bọn họ?" Lâm Khiếu Đường quát ngưng lại rồi nói, trong lòng không ngừng suy tính, nhưng không hề nghĩ ra chủ ý gì.

Gã Đinh sư đệ mỉm cười:

- Không giao ra bọn họ hẳn phải chết, về phần sau khi giao ra người chỉ có thể chọn tin tưởng, chẳng lẽ người muốn chúng ta thả người trước?

- Trước tiên thả hai người qua đây!

Lâm Khiếu Đường thử nói.

Gã họ Đinh thu nụ cười lại, trầm giọng nói:

- Tiểu huynh đệ, người nên rõ ràng, người căn bản không có bất kì lợi thế nào có thể giao dịch, chúng ta có thể giết người, sau đó đoạt bảo, cho người mặt mũi người lại không biết điều, muốn kéo dài thời gian, ta lập tức giết chết hai người rồi bàn tiếp, mau đem thứ đó giao ra đây.

Ngay cả Liên sư huynh cũng không minh bạch rõ ràng vì sao vị Đinh sư đệ này lại lựa chọn hình thức đàm phán, đang trong lúc nghi hoặc thì nhận được truyền âm của gã Đinh sư đệ:

- Liên sư huynh không cần lo lắng, bảo bối như vậy, thực lực không đủ hiển nhiên sẽ áp dụng phòng bị nghiêm ngặt, cũng có thể không hoàn toàn mang trên người, thậm chí có thể tăng thêm vài cái cấm chế gì đó, vạn nhất giết chết hẳn nhưng lại không lấy được thứ đó, muốn tìm ra sợ là sẽ không dễ dàng, đến lúc đó chẳng phải là sẽ lãng phí công sức, hiện tại có người trong tay, không sợ hắn giở trò gì đó.

Vị Liên sư huynh lúc này mới bình tĩnh, thầm tự trách mình sơ ý, may là cùng đi với vị Đinh sư đệ này tới, nói cách khác cho dù mình thắng cũng chỉ sợ không lấy được thứ đó, hối hận cũng không kịp.

Thấy Lâm Khiếu Đường còn đang do dự, gã Đinh sư đệ cũng không nói nhiều, mạnh mẽ rút tiểu đao đang cầm trong tay Lâm Bình ra đâm thẳng vào một người bên cạnh, chính là A Mãnh, tiểu đao hoàn toàn cắm sâu vào trong bụng.

Toàn bộ cơ mặt của A Mãnh vặn vẹo, đau đớn vô cùng.

Gã Đinh sư đệ nhin không được nói:

- Một đao tiếp theo ta sẽ đâm vào người vị tiểu thư kia, người vẫn không muốn giao ra?

Vị Đinh sư đệ hiển nhiên không muốn lãng phí thời gian, không hề chần chờ, rút tiểu đao ra, nắm chắc tiểu đao mang theo vết máu hướng ngực Lâm Vũ Nhân đâm tới.

- Chờ đã, ta cho người thứ đó!

Lâm Khiếu Đường cấp bách quát.

Tiểu đao cách ngực Lâm Vũ Nhân không đầy một tấc thì dừng lại, mặt mày vị Đinh sư đệ vô cùng rạng rỡ:

- Sớm quyết định như vậy có phải là không còn chuyện gì nữa không, bằng hữu của người cũng không phải chịu khổ nhiều như thế.

Lâm Khiếu Đường gỡ không gian giới chỉ trên tay xuống, trực tiếp ném tới:

- Mọi thứ đều ở trong này!

Gã Đinh sư đệ bắt lấy rồi tra xét một chút, Liên sư huynh rõ ràng lo lắng, sốt ruột hỏi:

- Thế nào? Bên trong có cái gì hay không?

Sau khi kiểm tra, gã Đinh sư đệ thoả mãn gật đầu:

- Là thật, hơn nữa còn không ít, hẳn là sẽ không có cái gì khác nữa.

Lâm Khiếu Đường có cảm giác hai gã này không đáng tin, thế nhưng lúc này căn bản hắn không có biện pháp gì, bản thân lại bị thương rất nặng, ngay cả Vô Tung Quyết cũng không thi triển ra được, huống hồ là có thi triển ra được cũng không nhất định có tác dụng gì, dù sao cự li thực sự khá xa.

- Hiện giờ cũng nên thả người ra đi chứ!

Lâm Khiếu Đường nhắc nhở nói.

- Ha ha ha. . .

Gã Đinh sư đệ thoải mái cười to, tức thì cúi đầu lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi còn trẻ, có rất nhiều chuyện nhìn không đơn giản như vậy, lẽ nào ngươi lại quên người vừa đối phó với Lương sư huynh như thế nào hay sao, tuy nói Lương sư huynh bình thường nhân duyên không được tốt, nhưng oán thù sư môn, chúng ta vẫn muốn rõ ràng, huống hồ nhiều người biết pháp bảo này trong tay ta và Liên sư huynh thì thực sự ta không yên tâm chút nào, bí mật càng ít người biết càng an toàn a, muốn trách thì trách người đắc tội với Vân Tiêu Điện, khi xuống dưới đó người phải nhớ kĩ, người không thể đắc tội thì vạn lần không nên đắc tội, ha ha ha. . .

Gã Liên sư huynh bình thường cũng không quá để ý đến vị sư đệ có thực lực yếu nhất trong sư môn này, thế nhưng hiện tại không thể không hiện lên một chút kính nể, luận tầm mắt và tâm kế sợ rằng mười người như hắn cũng không sánh được với một vị sư đệ này.

Kháo, trong lòng Lâm Khiếu Đường hung hăng chửi rủa, kết quả như vậy xuất hiện cũng được hần tính đến, chỉ là hần thực sự không có khả năng thay đổi, nói trắng ra là không có thực lực, tất cả mưu kế đều phí công vô ích.

Không tiếp tục suy nghĩ nhiều, Lâm Khiếu Đường toàn lực phóng tới, lúc này chỉ có thể liều mạng mà thôi, kết quả ra sao thì đành mặc số trời vậy.

Gã Đinh sư đệ tuyệt nhiên không có một chút bối rối, giơ tiểu đao lên, trong đôi con mắt nhỏ không hề có bất cứ sự do dự hay thương tiếc nào, mãnh mẽ đâm một đao vào ngực Lâm Vũ Nhân, lần này so với những lần trước còn muốn nhanh hơn, chuẩn hơn, ác độc hơn. . .

Tròng mắt Lâm Khiếu Đường đỏ lên, dường như phát điên lên, muốn ngăn cản, nhưng khí hần sắp tiếp cận được thì một thân ảnh cao gầy đã đứng chắn trước mặt, chính là gã Liên sư huynh.

- Người, con mẹ nó cút ngay cho ta!

Lâm Khiếu Đường nổi giận gầm lên một tiếng, một quyền quán chú lửa giận toàn thân đánh ra, thế nhưng hai mắt cũng chỉ có thể trừng lớn nhìn gã hỗn trưởng họ Đinh tiếp tục đâm thanh tiểu đao vào ngực Lâm Vũ Nhân.

Toa. . .

Âm thanh xé gió quỷ dị. . .

Một đạo quang ảnh hình vòng cung từ phía xa phóng tới. . .

Tốc độ cực nhanh, rồi lại tựa hồ rất chậm, trong quang đường xẹt qua trên không trung dễ dàng nghe thấy những âm thanh êm tai. . .

Theo tốc độ của quang ảnh làm nổi bật, động tác của gã Đinh sư đệ giống như biến thành quay chậm. . .

Vô thanh vô tức, quang ảnh đã xẹt qua, chỉ thấy cánh tay của gã Đinh sư đệ không biết từ khi nào đã bay lên trên không trung, liên tục xoay tròn, mà bản thân hắn giống như chưa ý thức được cánh tay của mình đã rời khỏi thân thể.

Chỉ trong chớp lát khi các thân đại thụ liên tục đổ xuống, quang ảnh đi đến nơi nào đều như được tách ra tránh đường. . .

Gã Đinh sư đệ sực tỉnh vội vã cầm máu, từ trên vai phải, toàn bộ cánh tay đều bị cực nhận vô cùng sắc bén cắt đứt, vết cắt trơn nhẵn nhưng chảy đầy máu, sắc mặt trắng bệch:

- Kể tới là người phương nào, đệ tử Vân Tiêu Điện đang ở đây làm việc, vì sao lại quấy rầy?

Không có hồi âm, trong chớp lát, trong không trung truyền đến âm thanh vù vù. . .

Chỉ thấy một nữ tử áo trắng thần sắc trang nghiêm từ trên trời giáng xuống, đứng vậy, nàng từ trên trời bay xuống. . .

Nữ tử bạch y nhẹ nhàng hạ xuống một gốc đại thụ, đứng ở trên một cành cây vươn ra, cành lá nom mềm yếu ớt ấy không ngờ có thể chịu đựng được một người đứng lên?

Tiên nữ hạ phàm? Lâm Khiếu Đường lắc đầu còn cho rằng mình hoa mắt, dụi dụi vài cái rồi nhìn lại mới xác định được nữ tử ấy chân thực tồn tại.

“Kháo, chả lẽ lão tử đúng là gặp được một thần tiên tỷ tỷ hàng thật giá thật?” Lâm Khiếu Đường vô cùng ngạc nhiên thầm nghĩ.

Gã Đinh sư đệ và Liên sư huynh ngăn người tại chỗ, rất mất hình tượng. . .

Quan sát kĩ một thứ dưới dấu trường, vị bạch y nữ tử ấy chậm rãi mở miệng, tham âm ôn nhuận rõ ràng như thanh âm của tự nhiên mà không hề mất đi sự uy nghiêm, âm sắc còn mang theo một cố ý tứ không thể xâm phạm:

- Hậu sơn của Lâm gia từ khi nào đến phiên Vân Tiêu Điện các người giường oai?

114. Chương 116: Lâm Gia Lão Tổ.

Môi hơi đầy, nhưng cũng mịn màng, mũi không cao không thấp, một đôi con đen người trong như nước hồ yên lặng khổng lồ, nhưng lại có thể cảm nhận được dưới mặt hồ này vô cùng lạnh lẽo và sâu sắc, đôi lông mày như vành trăng khuyết cũng có vài phần tư thái mỹ nữ, chỉ thế mà thôi

Lâm Khiếu Đường quan sát nữ nhân từ trước đến nay đều là không để lại cái gì dư thừa, không nhìn đối phương một cách thấu triệt tuyệt đối không bỏ qua, có thể là một loại cố chấp của một gã bác sĩ ngoại khoa đối với cấu tạo thân thể.

Lúc này bạch y nữ tử là người đánh vỡ không khí trầm tĩnh:

- Hậu sơn của Lâm gia từ khi nào đến phiên Vân Tiêu Điện các người đến giường oai?

Gã Liên sư huynh rốt cuộc nhịn không được nói:

- Khẩu khí thật lớn, Vân Tiêu Điện chính là một trong bốn đại đạo tông môn phái, chỉ là một gia tộc địa phương làm sao có thể so sánh được với Vân Tiêu Điện?

Bạch y nữ tử nhướng mày, vung tay lên, một hư chưởng huyền ảnh giống như đám mây bắn ra ngoài. . .

Phanh. . .

Phốc. . .

Toàn bộ ngực của gã Liên sư huynh lập tức lõm xuống, phun ra một ngụm máu lớn, không thể tin nhìn vào ngực của chính mình, lại nhìn thoáng qua bạch y nữ tử, muốn nói cái gì đó nhưng không thể thốt nên lời, ngã xuống tức thì không còn hơi thở.

Chỉ một kích, một cao thủ sĩ giai hậu kì cứ như vậy chết đi, đây là loại thực lực khủng bố như thế nào?

- Không Vân thủ?

Trên mặt của Lâm Vũ Tuyền tràn đầy sự khiếp sợ, một chiêu vừa rồi của bạch y nữ tử, chính là bí kỹ tổ truyền Lâm gia Không Vân thủ, không những thế mà còn là cảnh giới cao nhất “Phiên Thủ Phúc Vân” .

Gã Đinh sư đệ tựa hồ nhìn ra cái gì đó, đối với việc sư huynh của mình bị một chưởng đánh gục cũng không hề có chút phẫn nộ nào, ngược lại cúi đầu cung kính nói:

- Văn bối không biết tiền bối ở đây tu luyện, đã quấy rầy rồi, mong rằng tiền bối thông cảm cho, văn bối cũng đã mất đi một cánh tay, đã gặp phải báo ứng trừng phạt, thỉnh tiền bối cho văn bối một cơ hội, văn bối lập tức li khai khỏi nơi này, sau này vĩnh viễn không đặt chân tới phạm vi địa phận của Lâm gia.

- Hậu sơn của Lâm gia là nơi để những tiểu bối các người nói đến là đến nói đi là đi hay sao?

Bạch y nữ tử lạnh như băng nói.

Gã Đinh sư đệ quá sợ hãi, tuy muốn chạy trốn nhưng dưới chân đường như mọc rễ không hề động đậy được, một sự cường chế vô hình gắt gao chế trụ, không thể di chuyển mảy may.

Dưới chân bạch y nữ tử điểm nhẹ một cái, từ trên cành lá nhẹ nhàng đáp xuống, chậm rãi rơi xuống đất, biểu tình đạm mạc nhìn mấy người bị trời, bỗng nhiên, hai ngón tay như kiếm, dáng người phiêu dật xoay tròn, một đạo kiếm ảnh thật lớn từ trên trời giáng xuống, quả thực là phách thiên áp địa.

Kiểm ảnh tản mát ra một cái lồng khí bao phủ phạm vi mấy thước vuông, ầm. . . , một tiếng đánh xuống, gã họ Đinh ngay cả năng lực tránh né cũng không thể thi triển, bị kiếm ảnh thật lớn chém thành hai nửa.

Bạch y nữ tử vung tay lên, hai đạo hoả quang bắn ra, phân biệt bắn trúng hai cổ thi thể, bỗng một tiếng, hai cổ thi thể giống như chất khí dẫn cháy kịch liệt bùng lên, chỉ trong thời gian mấy cái chớp mắt liền biến thành tro tàn, một luồng gió thổi qua, cái gì cũng không sót lại.

Chân Dương chi hoả, Lâm Khiếu Đường hơi hơi lộ ra nét kinh ngạc, trừ thứ đó ra hẳn thực sự không nghĩ ra loại hoả diễm nào lại bá đạo như vậy.

Gã nam tử họ Đinh vừa chết, dây cổ trời trên người Lâm Bình tự động cởi ra, mấy người rút cuộc cũng thoát khỏi trời buộc, Tiểu Lan không biết tình lại từ khi nào trước tiên bỏ nhào về phía Lâm Khiếu Đường khóc rống lên, đối với cái chết của Lão Tam Tử, Tiểu Lan không thể chấp nhận nổi.

Tiếng khóc dường như tổng nhất thời trở thành âm thanh chủ yếu, Lâm Vũ Nhân sau khi ngăn người một hồi cũng khóc rống lên, vừa rồi thiếu nữ này bị dọa cũng không nhẹ, vốn cho rằng bản thân sẽ phải hồn quy hoàng tuyền.

A Mãnh bị đứt một cánh tay, bụng bị đâm một nhát khá nặng được Lâm Bình nâng dậy, tiếc nuối lắc đầu, một nam nhi tám thước như A Mãnh cũng không khỏi lệ rơi đầy mặt, A Mãnh và Lão Tam Tử từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cảm tình thâm hậu, lúc này cũng không kìm nén nổi nỗi bi thống trong lòng.

- Lão tổ tông ở trên, xin nhận một lạy của huyền tôn Lâm Vũ Tuyền!

Lâm Vũ Tuyền đột nhiên đến trước bạch y nữ tử quỳ xuống bái lạy. liên tục lạy ba cái mới đứng dậy.

Những người khác đối với hành động của vị tộc trưởng Lâm gia tuổi còn trẻ này không quá minh bạch, kinh ngạc nhìn nàng, mà Lâm Vũ Tuyền vốn đã đứng dậy lại đến chỗ muội muội kéo qua một bên nói:

- Vũ Nhân, nhanh quỳ xuống, thỉnh an lão tổ tông.

Lâm Vũ Nhân đang khóc lóc đau đớn tức thì đầu óc trống rỗng, vô thức quỳ xuống theo như lời tỷ tỷ nói lạy một lần.

Bạch y nữ tử không tránh né, thản nhiên tiếp nhận bái lạy của hai tỷ muội, thậm chí còn có biểu tình thoả mãn gật đầu.

Những người khác nhất thời ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền tỉnh ngộ.

Lâm Khiếu Đường vốn phỏng đoán nữ tử trước mắt này nhiều nhất cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, sẽ không vượt qua ba mươi tuổi, lẽ nào lại là lão tổ tông Lâm gia? Lẽ nào nói khi tiến nhập Đại Sư giai thì có thể mãi mãi giữ được nhan sắc thanh xuân?

Trên thực tế, đã không cần quá nhiều căn cứ để xác minh, bạch y nữ tử khi đánh chết hai gã đệ tử Vân Tiêu Điện toàn bộ chiêu thức sử dụng đều là tuyệt học Lâm gia, chiêu cuối cùng vừa rồi thậm chí là áo nghĩa cao nhất của Thanh Mộc Kiếm Quyết-- -- -- Vô Kiếm Khai Sơn.

Lâm gia tam đại bí kỹ, Thanh Mộc kiếm quyết, Không Vân thủ và Đạp Trần bộ, từng được sáng tạo từ hơn năm trăm năm trước nhưng người có thể tu luyện ba tuyệt học này đến tầng cao nhất cũng chỉ có duy nhất một người mà thôi, hiển nhiên đó chính là lão tổ tông Lâm gia Lâm Ngật Nhiên.

Lâm Bình lúc này cũng đã bước tới quỳ xuống bái lạy, Tiểu Lan và A Mãnh cũng cố nén đau đớn trong lòng đến bái lạy, chỉ duy nhất có Lâm Khiếu Đường không hề đến bái lạy, đang quanh quẩn tìm kiếm cái gì đó trên đám lá khô dưới mặt đất.

Những người khác đều hiếu kì nhìn Lâm Khiếu Đường đang lục lọi tìm kiếm dưới đất, không biết hắn đang làm cái gì, càng dần càng nhanh, trong miệng thỉnh thoảng nói thầm:

- Rõ ràng cánh tay của tên kia trước khi chắt rơi ở chỗ này, thứ đó hẳn là ở đây, như thế nào lại không thấy?

- Tiểu tử kia, người tìm cái này chẳng?

Bạch y nữ tử cầm một khoả trử vật giới chỉ giơ lên nói.

Lâm Khiếu Đường vuỗi vuỗi cái mông quay đầu nhìn, trong mắt sáng ngời, mạnh mẽ nhảy lên chạy đến, không quan tâm đến cái gì là lão tổ hay không lão tổ trực tiếp đoạt lấy cái nhẫn, nguyên thức phóng ra dò xét, cái gì cũng không thiếu, đem chiếc nhân cất kĩ vào trong lòng, tất cả những thứ trong này đều do bản thân liều mạng mới có được, rất nhiều thứ cũng chưa xem xét kĩ, nếu mất Lâm Khiếu Đường không buồn chết mới lạ.

- Lâm lão tổ, vãn bối trước tiên cảm tạ!

Lâm Khiếu Đường "không hề câu nệ tiểu tiết" nói.

Đúng lúc này, trên núi truyền đến một tiếng nổ lớn, sau đó hai cái bóng cực nhanh lướt qua rừng núi, phóng tới nơi này, một xanh một xám.

Tô Thiển Thiển và thanh niên nho nhã thí thổ hết bản lĩnh, pháp bảo, đạo phù, quang mang bắn ra bốn phía, chug quy là thực lực ngang nhau, ai cũng không thể làm gì được nhau.

Nếu không phải dưới núi đột nhiên xuất hiện một hư ảnh cự kiếm, kiếm khí xông thẳng lên trời khiến cho hai người chú ý, bằng không hai người còn đang chiến đấu không chịu ngừng tay.

Vừa đáp xuống giữa sân, thanh niên nho nhã tức thì cảm thấy không ổn, mấy sư đệ của mình không biết đã đi đâu, chỉ thấy thi thể gã Lương Bồi ngã một bên, xem ra đã chết một thời gian.

Thanh niên nho nhã đang muốn phát tác, bỗng nhiên phát hiện đám người này lại có nhiều hơn một người mặc áo trắng, xem xét kĩ lưỡng, quá sợ hãi, thất thanh nói:

- Là người!

Bạch y nữ tử nhướng mày nói:

- Sư phụ Thanh Dương Tử của người quên sự đau đớn của vết sẹo quá nhanh, phái mấy tiểu bối các người đến Lâm gia ta quấy rối, xem ra hẳn không muốn sống lâu rồi.

Về mặt Thanh niên nho nhã nghi hoặc, hạ thấp người nói:

- Không biết tiền bối cùng với Lâm gia có quan hệ như thế nào?

Bạch y nữ tử lạnh nhạt nói:

- Ta họ Lâm, người nói coi đó là quan hệ gì?

Trong lòng thanh niên nho nhã cả kinh, việc trùng hợp không hay nhất trên thế gian không ngờ lại rơi vào đầu mình:

- Vãn bối còn có chuyện quan trọng trên người, trước tiên xin cáo từ.

Nói xong cũng không quan tâm đến thi thể gã Lương sư đệ, trực tiếp hoá thành một đạo quang mang màu xám nhanh chóng trốn chạy

Lâm Khiếu Đường có chút không hiểu được vì sao vị lão tổ tông này lại bỏ qua cho hắn, với thân thủ của Lâm lão tổ, nếu như muốn giết gã đó hẳn là một việc dễ dàng.

- Lão tổ, vì sao lại thả hắn ta đi?

Lâm Vũ Nhân lại là người lên tiếng hỏi đầu tiên.

Lâm Vũ Tuyền trừng mắt nói:

- Vũ Nhân, không được vô phép! Sao dám nói với lão tổ như vậy?

Lâm Vũ Nhân quyết miệng, trong lòng không phục nhưng cũng không dám nói lý với tỷ tỷ.

Bạch y nữ tử nhìn về hướng quang mang màu xám biến mất, trả lời mà như không trả lời:

- Vân Tiêu Điện không phải là một tiểu gia tộc mà Lâm gia chúng ta có thể trêu chọc, đệ tử bình thường giết thì cũng được, nhưng nếu như đệ tử có tu vi cao như gã nam tử vừa rồi, nếu như giết hắn có nghĩa là tuyên chiến với Vân Tiêu Điện, nếu thực sự chọc giận đối phương, Lâm gia chúng ta dù có Linh Mộc Kết Trận bảo hộ thì cũng chết không có chỗ chôn.

Mấy người đối mặt nhìn nhau, thần uy bức này của Lâm gia lão tổ, cũng vẫn phải lo trước lo sau như vậy, có thể thấy cao thủ của Vân Tiêu Điện kinh khủng như thế nào.

Lão Tam Tử đã chết, gia tộc bổ xung thêm tên hắn vào bị mộ anh hùng của từ đường gia tộc, thậm chí cử hành đám tang cấp cao, cũng coi như dành đủ mặt mũi cho Lâm Khiếu Đường.

Bất quá tang lễ chỉ cử hành trong một ngày một đêm mà thôi, sau đó là toàn bộ tộc nhân Lâm gia đến bái lạy lão tổ tông vân du trở về, lão tổ tông đã rời khỏi gia tộc hơn năm mươi năm thời gian, trong thời gian đó không trở về lần nào.

Lúc Lâm Ngật Nhiên rời khỏi Lâm gia thì Lâm Thiên Chính bất quá cũng chỉ là một tiểu tử hai mươi ba tuổi, bây giờ hắn cũng đã là một lão giả vào tuổi bảy mươi, tóc đã hoa râm, mặt đầy nếp nhăn.

Đại bá lão tổ tông kéo dài hơn ba ngày, các thế lực lớn nhỏ trong Tân La thành biết tin lão tổ tông Lâm gia quay về quê cũ, không ít tiểu gia tộc đều đến đưa lễ mừng, Thiên Nam Tông hiển nhiên cũng phái người đưa đến một đại lễ to lớn.

Lâm gia có thể nói là như mặt trời giữa trưa, hơn nữa lão tổ tông Lâm Ngật Nhiên tuyên bố trước tộc nhân, lần này quay về sẽ tĩnh tu ở hậu sơn của gia tộc, không li khai nữa.

Một tháng trước Lâm gia đánh một trận rất cuộc đại nạn không chết, tất có hậu phúc.

Thế nhưng mấy ngày nay Lâm Khiếu Đường lại không quá thoải mái, bởi vì nhân thân của vị Lâm lão tổ có dung mạo chỉ hơn hai mươi tuổi kia nhìn hắn có chút quái dị, giống như bài xích hắn, đối với Tô Thiển Thiển càng như có thù hận, mỗi khi nhìn thấy nàng trong mắt luôn hiện lên sát khí dày đặc.

Chuyện không may, so với tưởng tượng của Lâm Khiếu Đường còn muốn lớn hơn rất nhiều

Đại bá diễn lễ kết thúc, Lâm gia lão tổ truyền lời, muốn nói chuyện riêng với Lâm Khiếu Đường . .

115. Chương 117: Lâm Ngật Nhiên Cao Thâm Mạt Trắc.

Không muốn đi cũng phải đi, Lâm Khiếu Đường bước qua dãy hành lang mà đầu óc suy nghĩ vẩn vơ, đi tới sân trước một dãy nhà khá lớn, nơi đây chính là nơi ở của lão tổ tông Lâm gia năm mươi năm trước, nhiều năm trôi qua những vẫn có người thường xuyên quét dọn quần lí, lão tổ trở về liền có thể vào ở ngay được.

Bước tới trước cửa, Lâm Khiếu Đường cố gắng gõ cánh cửa lớn một cách nhẹ nhàng, nếu như bên trong không có trả lời, bản thân lập tức xoay người bỏ đi, sau này có truy cứu thì cũng nói được rằng mình đã đến, không ai tiếp kiến vậy thì không trách được hắn rồi, đáng tiếc trời không chịu chiều lòng người, còn chưa thả tay xuống, bên trong đã truyền ra một tiếng nói:

- Tiến vào!

Lâm Khiếu Đường kiên trì đẩy cửa phòng, Lâm Ngật Nhiên vẫn một thân bạch y như trước, ngồi ngay ngắn bên cạnh một chiếc bàn tròn, đang uống trà, hai tỷ muội Lâm gia đứng hai bên trái phải hầu hạ, tư thế tuyệt đối quý phái.

Lâm Khiếu Đường không hiểu vì sao Lâm Vũ Tuyền và Lâm Vũ Nhân lại ở đây, nhìn hai người cười ngây ngô, gật đầu.

- Ngồi đi!

Lâm Ngật Nhiên buông chén trà xuống nói.

Lâm Khiếu Đường thành thật ngồi xuống, đôi con ngươi đen vốn khôn khéo cũng không thấy được điều gì từ khuôn mặt của lão tổ Lâm Ngật Nhiên, mấy ngày hôm nay Lâm Khiếu Đường đã cẩn thận tìm hiểu, tuổi thực tế của vị Lâm lão tổ này chuẩn xác là một trăm tám mươi hai tuổi, so với cả hai kiếp của bản thân còn lớn tuổi hơn nhiều, thế nhưng tuổi nhiều như vậy lại tại sao có thể bảo tồn được dung nhan trẻ trung? Dù cho thực lực siêu phàm cũng không hẳn làm được. . . Lâm Khiếu Đường đang miên man suy nghĩ, Lâm Ngật Nhiên bỗng nhiên mở miệng nói:

- Ngươi và yêu nữ kia có quan hệ như thế nào?

- Quan hệ bằng hữu!

Lâm Khiếu Đường trực tiếp trả lời.

- Có người nói ngươi và nàng ta cùng ở trong một ám huyết song tu!

Lâm Ngật Nhiên có chút ý tứ muốn khởi binh vấn tội.

Lâm Khiếu Đường nhìn thoáng qua Lâm Vũ Tuyền gật đầu!

- Ngươi biết nàng thuộc đạo tông nhất phái?

Lâm Khiếu Đường lần thứ hai gật đầu.

Một trận trầm mặc, Lâm Ngật Nhiên lại nói:

- Khi ta trở về biên giới sát Tân Lan thành thì gặp phải một tiểu bối thuộc đạo tông nhất phái, người này là Cuồng Sư đạo nhân, người này tuyên bố muốn diệt toàn tộc Lâm gia, có người nói là bởi vì con của hắn bị người đánh chết, vậy có đúng là người gây ra?

Ngay cả điều này cũng biết? Lâm Khiếu Đường có chút buồn bực, bất quá nhìn thấy dáng vẻ cao thâm khó dò này của Lâm Ngật Nhiên, nếu "nàng" muốn biết vài thứ sợ rằng không khó, cũng chỉ đành gật đầu.

- Ta còn nghe nói ba năm trước ngươi còn lôi kéo một kẻ tiểu nhân phố chợ muốn tự lập môn hộ, thoát li quan hệ với Lâm gia, có việc này hay không?

Lâm Ngật Nhiên hỏi vấn đề sau so với vấn đề trước càng thêm sắc bén.

Lâm Khiếu Đường không còn chỗ cào che giấu, càng không còn lời nào để nói. Trước mặt người có thực lực lớn hơn mình rất nhiều, lại hiểu rất rõ bản thân, tất cả những lời nói dối đều là vô ích, tốt nhất là thành thật một chút. Hắn chỉ có thể gật đầu đáp lại.

Sắc mặt Lâm Ngật Nhiên vẫn bảo trì nét bình tĩnh, không nhìn ra bất kì sự dao động nào, ung dung nói tiếp:

- Tiểu nhi ngươi, trước kia có lẽ gia tộc đối với ngươi có chút bất công, nhưng động cơ của bản thân ngươi không tốt, lập bang kết phái, sau này ngươi có đóng góp vài thứ cho gia tộc nhưng hơn phân nửa là thành lập trên tư tâm bản thân ngươi, những thứ trong trử vật giới chỉ của ngươi, chỉ sợ cũng là đồ đoạt được đúng không?

Lâm Khiếu Đường dùng hành động yên lặng để trả lời vấn đề này, trong lòng có cảm giác vị Lâm lão tổ này quả nhiên hơi nhiều việc.

- Vốn làm phé vật mười lăm năm đột nhiên nhất phi trùng thiên, vô luận là trước kia ngươi tận lực ẩn dấu, hay là sau này có kì ngộ gì đó, việc này gia tộc cũng không hỏi nhiều, thế nhưng ngươi bản tính làm việc theo ý thích mà không hề có quy củ gì, kết bằng hữu lung tung, không đem lợi ích của gia tộc đặt lên hàng đầu, rất nhiều lần gây thù chuốc oán với cường địch mà không để ý tới hậu quả gây ra cho gia tộc, thế nhưng trước đó ngươi có công lớn cho gia tộc, nhưng chỉ một cái công lao ấy cũng không đủ bù cho những sai lầm gây ra, một người không đem gia tộc đặt lên trên hết, loại tộc nhân như vậy chúng ta không cần. Hôm nay gọi ngươi tới đây là để trục xuất môn hộ ngươi, sau này không được đến gần gia tộc nữa bước.

Lâm Ngật Nhiên nói một câu kinh người.

Trên mặt Lâm Vũ Tuyền và Lâm Vũ Nhân hiện lên nét kinh ngạc, giật mình mạnh mẽ đứng dậy, không thể giải thích được nhìn Lâm lão tổ. . .

Lâm Khiếu Đường cũng đã nghĩ tới rất nhiều kết quả rất tệ, nhưng chỉ nghĩ đơn giản bị tộc quy xử lí mà không hề nghĩ tới cư nhiên bị trục xuất môn hộ.

- Người có cái gì muốn nói hay không?

Lâm Ngật Nhiên lại hỏi.

- Lão tổ không thể. . .

Lâm Vũ Tuyền thất thanh nói.

Lâm Ngật Nhiên lập tức xua tay ý nói không cần nhiều lời.

Đối với Lâm gia, Lâm Khiếu Đường đúng là không có nhiều tình cảm gia tộc cho lắm, loại cảm giác này đối với nhiều người có thể là thâm căn cố đế, nhưng đối với riêng bản thân hắn, kể đã trải qua hai kiếp người thì không. Hiển nhiên có một số việc mỗi người có một cách suy nghĩ riêng.

Lâm Vũ Nhàn, vị nhị tiểu thư này đã từng là một tộc nhân mà hắn ghét nhất nhưng trải qua nhiều việc, Lâm Khiếu Đường đã vứt bỏ một số thành kiến từ lâu, thậm chí còn tìm ra một số chỗ cực kì đáng yêu của thiếu nữ này, thu nàng làm đồ đệ cũng là một chuyện không tồi, những ân oán oán trước đây đã vứt bỏ ra khỏi đầu.

Về phần Tiểu Lan, A Mãnh và Lâm Bình, mấy người này cũng không cần phải nói nhiều, bắt quá cẩn thận suy xét, Lâm Khiếu Đường phát hiện ra nếu họ ở cùng mình thì sẽ có nguy hiểm nhất định, đặc biệt là những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai.

Ước định với Kỳ Áo lúc trước giống như một ngọn núi lớn đè lên tấm lưng vốn không rộng của hắn, đẩy không ra bỏ không nổi, chỉ có thể gồng lưng chịu đựng, không biết lúc nào nó sẽ đè chết chính bản thân.

Vị lão tổ tông "tuổi còn nhỏ" này đã li khai gia tộc vài chục năm vậy mà đối với chuyện trong gia tộc vẫn biết rõ ràng, Lâm Khiếu Đường có chút kì quái, nếu như nói mấy ngày nay mọi người trong gia tộc nhất nhất khai báo hết với nàng ta, thì nàng cũng không thể lí giải sâu như vậy được, lẽ nào vị lão tổ tông tuổi còn trẻ này vẫn cài tâm phúc của nàng trong gia tộc.

Tuy là vân du bên ngoài, nhưng vẫn như cũ nàng vẫn quản chế chặt chẽ gia tộc trong lòng bàn tay, tựa hồ ngoài khả năng này thì không còn khả năng nào khác.

Trong phòng yên tĩnh, ba vị nữ tử đều chăm chú nhìn vào Lâm Khiếu Đường, chờ đợi đáp án của hắn, một cái đáp án biết rõ là không còn đất để quay về.

Để hoàn thành ước định trước đó với Kỳ Áo, Lâm Khiếu Đường rất rõ ràng năm năm sau của bản thân, chính mình quyết không có khả năng yên ổn đi một chuyến đến Nam Cung gia, nơi mà có một người vẫn đang chờ đợi chính mình.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên cười:

- Lão tổ nói đúng, tính tình của Khiếu Đường vốn là lãng tử, xác thực không thích hợp với quy củ gia tộc, Khiếu Đường nguyện ý tiếp nhận quyết định của lão tổ, bất quá. . .

Lâm Ngật Nhiên ngắt lời nói:

- Người yên tâm, hai tiểu tử người tiến cử vào gia tộc vẫn được cánh cửa gia tộc rộng mở, sau này bọn họ chính là tộc nhân Lâm gia, quyết định này chỉ áp dụng riêng với người, những người khác không có quan hệ.

Lâm Khiếu Đường khẽ gật đầu:

- Khiếu Đường cảm tạ ơn của lão tổ trước, ba ngày sau Lâm gia tuyệt đối không nhìn thấy bóng dáng của ta!

- Ân, tiểu nhi người coi như hiểu biết, người nông nổi nếu như nghe quyết định này sợ rằng sẽ lập tức nổi nóng, người là nhi tử của Lâm Khuê, gia gia Lâm An của người cũng có chút duyên phận với ta, sau đó vì sự nghiệp gia tộc mà chết, là một nhân vật anh hùng, cũng đã được lập bài vị trong từ đường gia tộc, lần này trục xuất người nhưng không ảnh hưởng đến địa vị của họ trong gia tộc, một mạch các người chưa hề

thoát li quan hệ gia tộc, hơn nữa ta còn muốn đem những người đã mất trong nhất mạch của người vào cung phụng trong từ đường, gốc rễ của người vẫn là người Lâm gia nhưng bản thân người phải ly khai.

Lâm Ngật Nhiên luôn bình tĩnh thông dong nhưng không hề thiếu quyết đoán trong quyết định.

Không biết vì sao, Lâm Khiếu Đường đột nhiên có cảm giác trên vai của mình được thả lỏng, nhẹ nhàng hơn một chút, giống như một người buông bỏ được một bao quần áo lớn, lẽ nào sâu trong tâm khảm của mình thực sự chưa bao giờ suy nghĩ vì gia tộc? Có lẽ chính mình là một cánh chim chỉ cầu mong được cất cánh bay lên trời cao.

- Nếu như không có sự tình gì khác, Khiếu Đường xin phép lui về trước!

Lâm Khiếu Đường đứng dậy nói.

- Chậm đã!

Lâm Ngật Nhiên lên tiếng ngăn cản Lâm Khiếu Đường, không biết còn có chuyện gì muốn nói.

Lâm Ngật Nhiên không nhanh không chậm, nhìn chằm chằm Lâm Khiếu Đường, quan sát kỹ một hồi rồi mới nói:

- Với tu vi hiện tại của người mà nói, muốn tiến thêm một bước nữa, sợ là rất khó, nếu như không có nguyên nhân phụ trợ thì cũng chỉ tốn nhiều công sức nhưng hiệu quả không cao, nếu gặp phải bình cảnh có thể vĩnh viễn ngăn cản bước tiến của người, ta và trang chủ Yên Phi Thiên của Cự Kiếm Sơn Trang có chút giao tình, từng cứu hãn một mạng, lúc đó Yên Phi Thiên từng muốn Lâm gia làm một trong những đại tộc chính chọn lựa đệ tử, ta lo lắng căn cơ của gia tộc bạc nhược, tỷ lệ xuất hiện người tài rất thấp, thực sự làm người ta chọn lầm người, đã không đáp ứng, bất quá Yên Phi Thiên đã đưa cho ta một ngọc bội hình thanh kiếm, chính là tín vật của Cự Kiếm Sơn Trang chọn lựa đệ tử, ta đem ngọc bội này tặng người, nếu như người muốn có thể giao ra ngọc bội lập tức trở thành đệ tử Cự Kiếm Sơn Trang, nếu như người không muốn thì coi như gia tộc cho người một tiểu lễ vật.

Tiếp nhận thanh ngọc bội hình thanh kiếm, Lâm Khiếu Đường khom người một chút, không từ chối, trực tiếp thu vào trữ vật giới chỉ:

- Tạ ơn lão tổ ban tặng, Khiếu Đường cáo lui.

Lâm Ngật Nhiên bất động thanh sắc hơi hơi gật đầu, Lâm Khiếu Đường khom người xuống, rút cuộc cũng cảm tạ lão tổ tông không liên lụy người khác, sau đó như trút được gánh nặng xoay người rời đi, phút cuối cùng không quên hướng hai tỷ muội Lâm gia trừng mắt nhìn một cái.

- Lão tổ tông, tha thứ cho Tuyền nhi vô phép, mong người thu hồi lại mệnh lệnh vừa ban ra, trực xuất Lâm Khiếu Đường khỏi gia tộc là một quyết định phi thường không sáng suốt, gia tộc cần hãn như vậy, huống hồ trước khi lão tổ tông về nhà thì hãn đã nhiều lần giải cứu gia tộc, nếu như không có hãn mà nói, lão tổ trở về cũng chỉ còn nhìn thấy một đống phế tích.

Lâm Vũ Tuyền đợi cho Lâm Khiếu Đường rời khỏi, lập tức đứng ra quỳ xuống nói.

Lâm Ngật Nhiên thở dài, cánh tay nhấc lên, Lâm Vũ Tuyền liền bị một luồng lực lượng vô hình nâng dậy:

- Việc này không cần phải bàn nữa, hãn nhất định phải ly khai khỏi gia tộc.

- Vì sao?

Lâm Vũ tuyền không không chế được hỏi.

Trong đôi mắt thâm thúy của Lâm Ngật Nhiên loé lên một tia rung động không rõ ràng:

- Các người thực sự muốn biết nguyên nhân?

Hai tỷ muội phi thường khẳng định gật đầu.

- Tốt lắm, Tuyền nhi, ta hỏi người, người với cương vị là tộc trưởng, phế được phòng phía sau có đúng hay không định kì được kiểm tra?

Lâm Ngật Nhiên hỏi ngược lại.

Lâm Vũ Tuyền có một chút suy nghĩ rồi nói:

- Cứ sáu tháng lại tự mình kiểm tra một lần.

Lâm Ngật Nhiên gật đầu nói:

- Vậy người có biết hay không phế dược phòng gần đây xuất hiện dị thường?

- Này. . .

Lâm Vũ Tuyền do dự một chút rồi nói:

- Ngoại trừ chương khi nhật đi, độc lực biến mất không ít thì không có gì dị thường, tồn kho cũng không ít.

116. Chương 118: Nguyên Nhân Trục Xuất Tộc Môn.

- Thế hệ càng về sau, quản lý của gia tộc đối với phế dược phòng ngày càng sơ sẩy, các người thực sự cho rằng phế dược phòng chính là rác rưởi?

Lâm Vũ Tuyền và Lâm Vũ Nhân đối mặt nhìn nhau, hiển nhiên trong lí giải của các nàng. phế dược phòng không có tác dụng đặc biệt, chỉ đơn giản là nơi phong tồn dược phẩm vứt đi.

Lâm Ngật Nhiên thở dài nói:

- Tác dụng chân chính của phế dược phòng là để niệm phong tồn trữ thượng phẩm độc nguyên đan, một đời hoàng kim của dược sư Lâm gia hơn năm trăm năm trước khi luyện đan dược cũng có sản phẩm thất bại nhất định, nhưng đó cũng là tác phẩm kinh thể hãi tục, bản thân nó vẫn có chút tác dụng, nhưng bởi vì những nguyên đan này quá mức bá đạo, trong quá trình luyện chế xuất hiện sai sót mà biến thành có kịch độc, bởi vậy không thể trực tiếp phục dụng, cho dù là trưng bày cũng có hại nhất định, nhưng lão tổ tông vẫn tin tưởng thế hệ sau này của Lâm gia sẽ có người loại bỏ được độc tố trong đó, bảo lưu được bộ phận nguyên đan hữu dụng, có thể cung cấp cho người tu luyện sử dụng, thế nên đã đặc biệt xây dựng nên phế dược phòng, đem những phế dược này tạm thời niệm phong tồn trữ trong kho.

Lâm Vũ Tuyền nghi hoặc nói:

- Thế nhưng những đan dược này cũng không có tác dụng gì đặc biệt a, bất quá chỉ là một tí phế dược không tốt mà thôi,, cho dù là loại bỏ được độc tố cũng chỉ tạo ra được thuốc bổ không quan trọng lắm.

Lâm Ngật Nhiên nhìn thoáng qua huyền tôn, trách cứ nhiều cũng là bất đắc dĩ, dù sao thời đại cách quá xa, có một số việc không phải một đời người có lý giải thích rõ ràng được, lại nói tiếp:

- Phế dược phòng chia làm ba bộ phận, lớn nhất chính là sơ cấp phế dược phòng, nó đại khái chiếm chín phần không gian, thứ hai là trung cấp phế dược phòng, cũng có vài gian phòng, mà cao cấp phế dược phòng chỉ có một gian, bị kết trận phòng hộ phong kín, kỳ thực một hai trăm năm qua Lâm gia đã không có người vào được bên trong, độc nguyên khí trong căn phong này đủ để đem người có tu vi không cao giết chết.

Lâm Vũ Nhân có chút sốt ruột:

- Lão tổ tông, người nói những cái này làm gì? Có quan hệ gì với việc trục xuất sư phụ ca ca?

Lâm Ngật Nhiên đối với huyền tôn Lâm Vũ Nhân có tính cách nôn nóng này lại rất thương yêu, nhiều lần bị ngôn từ không lễ phép mạo phạm nhưng không hề tức giận:

- Có quan hệ, vị sư phụ ca ca này của người cực kì bản lãnh, khi hắn trông coi phế dược phòng tất cả mọi việc không thay đổi gì nhiều, thế nhưng khi hắn rời đi, lập tức đem những thứ tốt nơi này quét bằng sạch, thậm chí độc nguyên lực tràn ngập nhiều năm cũng bị hút sạch bong.

- Có chuyện như vậy?

Con mắt của Lâm Vũ Tuyền trợn to, có chút không tin tưởng, nàng vẫn cho rằng biến hoá của phế dược phòng gần đây là hiện tượng tự nhiên mà thôi.

- Còn xa xa không chỉ những cái này, hần ta chính là một Hồn Dương thể mà nghìn năm khó có một người, khả năng hấp thu thiên địa nguyên khí có thể nói cực thấp, quá trình tu luyện so với người bình thường còn khó hơn trăm ngàn lần, hơn nữa thiên phú kém cỏi, trong cơ thể khó khăn lắm cũng chỉ có hai loại nguyên môi, thậm chí là hai nguyên môi rất thiên lệch như quang nguyên môi và âm nguyên môi, tất cả các yếu tố này tập trung vào một chỗ, người này chỉ có thể làm một phế vật suốt đời.

Lâm Ngật Nhiên rất đáng tiếc giải thích.

Lâm Vũ Nhân quyet miệng nói:

- Không đúng nha, sự phụ ca ca hiện nay rất lợi hại, ngay cả nhân vật lợi hại như Cuồng Sư đạo nhân cũng có thể đánh một trận, nếu không phải lão tổ trở về, trong Tân La thành hiện nay sợ là không có người địch lại được.

Lâm Ngật Nhiên bỗng nhiên nở nụ cười, chỉ là nụ cười có chút miễn cưỡng:

- Vấn đề chính là ở chỗ này, theo lý thuyết cơ thể kém như vậy thì không thể có tu vi như hiện nay được, nhưng trong vòng ba năm ngắn ngủi lại tu luyện được đến sĩ giai, trên người lại tỏa ra một loại khí tức rất quái dị, còn có một tia độc khí, đoán rằng hần tu luyện một môn ma công nào đó, bằng không tuyệt đối không thể có tu vi như hiện giờ. Ngày giết mấy kẻ đến từ Vân Tiêu Điện ta cảm giác được phía sau núi có lưu lại một cỗ khí tức rất kì quái, ngay cả ta cũng chưa bao giờ tiếp xúc qua, làm cho ta cảm thấy có chút bất an, chắc chắn đó là do kẻ truyền ma công cho hần lưu lại, tuy rằng cỗ khí tức đó rất nhạt nhưng vẫn phải đề phòng.

Hai tỷ muội lâm vào trầm mặc, trước đó các nàng không hề nghĩ đến việc mọi chuyện sẽ diễn ra như vậy.

Lâm Ngật Nhiên tiếp tục nói:

- Cái gì cũng có thể dính vào nhưng duy nhất ma môn là không thể dính dáng đến. Một nghìn năm trước ma đạo bị đuổi ra khỏi Hiên viên quốc, nhưng cuối cùng vẫn chưa tuyệt tích, tại đại thảo nguyên phía tây bắc vẫn tồn tại tung tích ma môn. Trải qua một thời gian dài như vậy sợ là bọn chúng đã nghỉ ngơi và tích súc lực lượng đầy đủ. Với cương vị là một tộc nhân Lâm gia duy nhất còn sống của bốn đời trước, vô luận là ta suy đoán sai cũng không thể mạo hiểm, quyết không thể để Lâm gia trở thành hòn đá đập chân cho người khác. Hơn nữa ăn cắp bí phương tổ truyền chính là tội chết, ta không ra tay giết hần, cũng không thu hồi lại được phẩm hần lấy đi, lại ban cho hần một cơ hội gia nhập võ tông đại phái tu thân dưỡng tính đã là cực kì khai ân, coi như là hồi báo sự cống hiến của hần trong thời gian qua. Hiện tại gia tộc đã suy tàn, những được phẩm này không biết đến bao giờ mới có thể hiện thế, hần cầm đi cũng không sao. Chỉ hy vọng hần tự giải quyết cho tốt, không nên đi lạc đường, hai tiểu tử các ngươi còn trách ta trục xuất hần nữa hay không?

Hai tỷ muội Lâm gia yên lặng không nói, hai bên do dự khó lựa chọn, lời nói của lão tổ tông có lẽ có chút khoa trương, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại thì xác thực những biến hoá trong ba năm gần đây của Lâm Khiếu Đường thật cổ quái. Nếu nói không có bí mật gì đó bên trong thì thực sự không thể nào giải thích được. Chỉ dựa vào chút võ học của Lâm gia tuyệt đối không thể làm cho người có thể chất như vậy biến hoá to lớn đến thế. Lần đầu tiên lợi ích gia tộc và cảm tình cá nhân trong lòng hai tỷ muội mâu thuẫn kịch liệt. . .

Tin tức Lâm Khiếu Đường sẽ khai gia tộc được truyền ra rất nhanh, mọi người trong tộc kinh ngạc vô cùng, có vài người thậm chí không thể tiếp thu, nhưng đây là quyết định của Lâm lão tổ. Không có người nào dám đưa ra kháng nghị.

- Người thực sự phải đi?

Đứng cạnh sườn một vách núi, Lâm Bình lãnh đạm hỏi.

- Chỉ có thể đi, khi có thời gian rảnh ta sẽ trở lại thăm mọi người.

Lâm Khiếu Đường cười nói.

Lâm Bình khịt khịt mũi:

- Ai muốn người về thăm, đi thì đi nhanh nhanh một chút, đỡ phải đau đầu.

Lâm Khiếu Đường hai tay ôm đầu thoải mái nằm xuống nói:

- Chỉ sợ khi ta trở về người đã phải xuống mồ rồi.

Lâm Bình đánh một quyền tới, Lâm Khiếu Đường khua tay một cái, hai người đối diện so lực với nhau, một lúc lâu, nhìn nhau cười, đồng thời thu tay lại.

Lâm Khiếu Đường nghiêm mặt nói:

- Ta để lại cho người hai bản bí tịch, còn có một hoàn súc mệnh đan được, hiện tại lão tổ đã trở về, Lâm gia tạm thời không cần một đấu sĩ như người, cái cần thiết chính là tương lai, huynh đệ thực lòng khuyên người một câu, đừng tu luyện loại tà môn vũ kĩ đó nữa, còn sống lâu hơn được vài chục năm, ai, người đừng ngắt lời, ta nói nhiều như vậy người có nghe hay không?

Lâm Bình lắc đầu cười, vỗ vỗ nói:

- Ta sẽ không chiếm dụng thời gian quý giá của người, bọn Tiểu Lan còn muốn tâm sự với người, chúc người thuận buồn xuôi gió, đến lúc đó ta sẽ không đến tiễn người, đỡ phải phiền lòng, lúc nào trở về, chúng ta sẽ tổ chức uống một trận đã đời.

- Nhanh nhanh đi ước hội với tiểu tình nhân của người đi!

Lâm Khiếu Đường vui vẻ hơn hớn nói, Lâm Bình xoay người làm một động tác khinh bỉ rồi bước đi.

Lâm Bình vừa mới đi khỏi không lâu, Tiểu Lan và A Mãnh từ trong rừng cây chạy tới, Tiểu Lan cũng không để ý có A Mãnh ở bên, lập tức nhào vào lòng Lâm Khiếu Đường khóc rống lên:

- Ô ô ô. . . , lão đại, ta không cho người đi, người đi rồi Tiểu Lan làm sao bây giờ? Tiểu Lan sẽ bị người ta khi dễ, lại giống như trước đây vậy.

Lâm Khiếu Đường sững ái vuốt ve đầu của thiếu nữ, mái tóc dài nhu thuận cảm giác vô cùng sáng khoái:

- Tiểu Lan ngoan, không nên giữ tình tình hài tử đùa giỡn nữa, lão đại cũng không phải không trở lại, huống hồ Tiểu Lan hiện giờ đã có nhà rồi, có nhiều người quan tâm người như vậy, làm sao có người khi dễ người được chứ, lão đại để lại cho người một ít tăng nguyên đan, phụ trợ người tu luyện, chỉ cần tu luyện chăm chỉ, sau này chắc chắn sẽ có thành tựu, người khác muốn khi dễ người cũng không được, A Mãnh người nói có đúng hay không?

A Mãnh thực thà nói:

- Nếu ai dám khi dễ Tiểu Lan muội tử, ta một quyền đánh hấn răng rơi đầy đất.

- Ô ô ô. . . , không giống mà, trước kia Tiểu Lan sắp chết đói đầu đường chỉ có lão đại thấy Tiểu Lan, còn những người khác đều không thấy, cảm giác mà lão đại cho Tiểu Lan bất cứ ai cũng không cho được, Tiểu Lan không muốn lão đại đi.

Tiểu Lan như một hài tử bất lực khóc lóc cầu xin.

- Người muốn lão đại vui vẻ tiêu sái ra đi hay là một lão đại tràn đầy phiền muộn ra đi? Người cũng đã lớn rồi, đừng khóc nữa!

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nghiêm túc nói.

Chiều này rất có hiệu quả, Tiểu Lan nhất thời ngừng khóc, đứng thẳng thân thể, hai tay nhỏ bé dùng sức xoa xoa khoé mắt, nỗ lực khống chế cả xúc của chính mình, chỉ là đôi mắt to sưng đỏ tràn ngập uỷ khuất và không cam lòng.

Trong nhất thời bầu không khí vô cùng yên lặng, A Mãnh đánh vỡ sự trầm lặng:

- Lão đại cứ yên tâm, ta nhất định sẽ nỗ lực tu luyện hơn nữa, trở nên mạnh mẽ hơn, hảo hảo bảo hộ Tiểu Lan muội tử.

Lâm Khiếu Đường cười cười, yên lặng ôm lấy A Mãnh, vỗ vỗ tấm lưng to lớn. Hài tử này có một ưu điểm đó là thực trầm. . .

Mặt trời chiều lặn xuống phía tây, bên cạnh vách núi xa xa, ba vị cô nhi từ nhỏ đã sống bên nhau sóng vai ngồi bên nhau, nhìn mặt trời đỏ thắm đang chậm rãi tiến về phía sau núi, tất cả đều im lặng không nói gì.

..

Một gốc cây đại thụ rất xa có một nữ tử mặc áo tím đang đứng, đôi môi khẽ mím, ánh mắt phức tạp nhìn về phía vách núi, không biết đang suy nghĩ cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ vẻ không đành lòng, còn có một tia cảm kích không rõ ràng.

Ba ngày sau, trên con đường lớn tại ngoại ô cách Tân La thành năm mươi dặm, hai con ngựa cường tráng phi như bay, phía sau tạo nên một dải bụi mù cuộn cuộn, trên lưng hai thớt ngựa phân biệt là một nam và một nữ.

Nam thì mặc một bộ quần áo xanh nhạt, hình dáng tuấn lãng dưới ánh dương quang, nhìn qua có vẻ còn trẻ hết sức lông bông nhưng lại không thiếu đi sự trầm ổn, chỉ là đôi con ngươi im lặng mơ hồ lộ ra nét tang thương không phù hợp với tuổi tác, nữ thì mặc một thân quần áo nhẹ nhàng màu lam gợi cảm mê người, một vưu vật tinh xảo tuyệt vời, thần sắc mệt mỏi nhưng vẫn hiện lên nét xinh đẹp vô cùng quyến rũ, bọn họ chính là Lâm Khiếu Đường và Tô Thiển Thiển vừa mới ly khai Lâm gia nửa canh giờ trước.

Rốt cuộc cũng ra khỏi địa giới Tân La thành, mới xuất phát vốn không lâu lắm nhưng cũng khô khan chán nản, hai người tìm một chỗ mát mẻ nghỉ chân một lúc.

- Sau này ngươi có tính toán gì không?

Tô Thiển Thiển nhin không được hỏi, từ lúc xuất phát hai người đã không nói với nhau câu nào, chỉ một mực vui đùa chạy đi, vội vàng vàng có vẻ nặng nề không có mục tiêu.

- Tiếp tục tu luyện!

Lâm Khiếu Đường thần nhiên trả lời, trong lời nói vô vị chứa đựng sự quyết tâm với một mục tiêu được xác định vô cùng rõ ràng.

Tô Thiển Thiển nghi hoặc hỏi:

- Đơn giản như vậy thôi sao? Lê nào ngươi định tùy tiện tìm một chốn hoang sơn dã lĩnh nào đó bắt đầu thời gian tu luyện sinh hoạt khô khan.

Lấy ra túi nước uống một ngụm, Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói:

- Ngươi nghĩ ta là dã nhân?

”Phốc xích!”

Tô Thiển Thiển vui vẻ cười to thành tiếng, sau đó mới đứng đắn quan sát kỹ Lâm Khiếu Đường, thận trọng nhận xét:

- Không giống!

- Chính là như vậy a! Một thiếu niên anh tuấn tiêu sái, tuổi còn trẻ, tương lai đầy hứa hẹn như thế nào lại chọn cuộc sống sinh hoạt và tu luyện buồn chán đó chứ, tu luyện sinh hoạt không phải dã nhân sinh hoạt, mọi việc đều nên thay đổi cho mới mẻ.

Lâm Khiếu Đường dùng một loại ngữ khí giáo dục nói.

117. Chương 119: Sơn Thôn Tiểu Hải Và Võ Đạo Đại Hội.

Thần sắc Tô Thiển Thiển lay động, bỗng nhiên nói:

- Khiếu Đường, nếu như ngươi cần tìm một địa phương nào đó, cùng ta xoay chuyển cục diện Thiên Dương Cung được không, Thiên Dương Sơn rất rộng lớn, đất đai núi non rất u tĩnh, rất dễ dàng tìm được một địa điểm thích hợp để tu luyện, chỉ cần chúng ta đồng lòng song tu, không đến mười năm, Thiên Dương cung chính là thiên hạ của chúng ta, thế nào?

Lâm Khiếu Đường nhìn xa xa cười cười nói:

- Phải nói là thiên hạ của người mới đúng, người và ta bất đồng tông phái, Thiên Dương cung thuộc đạo tông nhất phái, hướng hồ đối với việc chiếm núi xưng vương ta không có nhiều hứng thú cho lắm.

Tô Thiển Thiển có chút vội vàng:

- Dù sao thì hiện tại người cũng không có mục đích gì, đi loạn khắp nơi không bằng tạm thời tìm một chỗ trú chân, có sao lại không đồng ý cơ chứ?

Lâm Khiếu Đường nằm lên trên thảm cỏ nhắm mắt lại tận tình cảm thụ từng luồng gió mát thổi qua, ung dung nói:

- Mục đích thì vẫn phải có, ta định đi tham quan võ đạo đại hội, nhiều năm như vậy ta còn chưa ra khỏi Tân La thành, thế giới bên ngoài đến tột cùng là có bộ dáng gì, ta muốn biết rõ ràng.

Tô Thiển Thiển nao nao:

- Võ đạo đại hội? Là đại hội được tổ chức năm năm một lần?

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng khoan khoái hít một hơi dài, nhắm mắt hơi gật đầu.

Tô Thiển Thiển phản đối nói:

- Đó là đại lễ của võ tông tứ đại môn phái và đạo tông tứ đại môn phái cùng tổ chức với mục đích chiêu mộ đệ tử từ khắp nơi, mỗi lần đại hội được cử hành đều có rất nhiều cao thủ bốn phương tham dự, với tu vi hiện tại của người hiển nhiên không đủ để tham dự.

- Ta biết!

- Vậy sao người còn muốn tới tham gia?

- Đi xem mà thôi, ta còn chưa nói là đến đó tham gia chọn lựa.

- Với tu vi hiện tại của người nhiều nhất chỉ đạt 6 tinh võ sĩ tiêu chuẩn mà thôi, căn bản không có bất kỳ hy vọng gì, hơn nữa danh ngạch cực kỳ ít, mỗi phái chỉ chiêu mộ tối đa là ba đến năm người, tám đại môn phái tổng cộng cũng chỉ bốn mươi người là tối đa, người biết mỗi lần đại hội số người tham gia có bao nhiêu hay không?

Tô Thiển Thiển chưa từ bỏ ý định nói.

- Không ít hơn hai vạn!

- Những người được tuyển hầu hết đều là sĩ giai hậu kỳ thậm chí là sư giai, còn có hạn chế tuổi tác, trên bốn mươi mới đạt được sĩ giai hậu kỳ thì bát đại môn phái cũng không thèm để vào mắt.

- Ta dường như mới có mười tám tuổi.

- Thế nhưng thực lực của người không đủ a!

- Cho nên mới muốn đi lịch lãm, quan sát thế giới, xem xem bản thân rốt cuộc là thua kém chỗ nào!

- Đã không có hy vọng cần gì phải làm điều thừa.

- Hưởng thụ một chút quá trình là tốt rồi, ta nghĩ Tô tỷ cũng nên đi tham gia một lần, Thiên Dương cung chung quy cũng chỉ một môn phái đạo tông nửa vời, cũng không có thành tựu gì đáng kể, với thực lực sư giai của Tô tỷ hiện nay, sợ rằng cũng không cần tiến hành trắc thí gì, tứ đại môn phái tuyệt đối tranh cướp mời mọc, nghe nói hiện nay người có khả năng thuận lợi vượt qua sư giai càng dần càng ít. Cho dù là trong tứ đại môn phái người có tu vi sư giai cũng khá là nổi bật, chức vị cao không nói, còn có thể tự thu đồ đệ, có nguyên nhân thiên huyết hoàn toàn thuộc về bản thân, ai mạo phạm người chính là địch nhân của môn phái, mọi người quần công, rất có phong thái.

Lâm Khiếu Đường đơn giản ung dung nói ngược lại.

- . . .

Tô Thiển Thiển trầm mặc không nói gì, rốt cuộc đầu hàng, một lúc lâu mới nói:

- Đó cũng chỉ là đệ tử cao cấp mà thôi, còn không bằng ở một tiểu môn phái làm trưởng lão, chờ khi tu vi thậm hậu một chút còn có thể chiếm được ghế trưởng môn.

- Ha ha, đúng là như thế, điều này cũng không sai!

Lâm Khiếu Đường lạc quan nói.

Tô Thiển Thiển nhìn chằm chằm vào người thanh niên trẻ đang dưỡng thần với đôi mắt khép kín. Hoàn toàn vứt bỏ đi những ý định lôi kéo. Mỗi người đều có những suy nghĩ khác nhau, nếu cố gượng ép, cuối cùng cũng chỉ xảy ra tranh cãi. Như thế cũng quá hiểu là mình đã thất bại, mọi người chỉ tranh luận xem ai có lý. Thuyết phục là một chuyện, còn trong lòng mọi người đều đã xác định rõ một mục đích. Dạng người khó thuyết phục nhất, là người đã có quan điểm rõ ràng, nhưng không hề phản đối lại quan điểm của người khác.

- Lần võ đạo đại hội lần này, người biết được tổ chức ở chỗ nào hay không? Lúc nào bắt đầu?

- Thanh Phong Cốc! Một tháng sau!

- Nói như vậy người đã sớm điều tra rõ ràng?

Lâm Khiếu Đường vốn đang nhắm hai mắt bỗng nhiên trợn mắt ngồi dậy, có hơi chút hưng phấn nhìn dung nhan mỹ lệ mà yêu mị lại mang vẻ thất vọng, sửa chữa nói:

- Không phải đã sớm điều tra rõ ràng mà là vốn ở sâu trong lòng của ta, từ khi ta ba tuổi đã có ước mơ sẽ có một ngày tham gia đại lễ hội này, muốn biết xem rốt cuộc thế giới này có bao nhiêu tài ba dị sĩ, khát vọng cảm thụ loại không khí ấy. Trước đây tại Tân La thành ta rất cô đơn, bởi vì ta là một phế vật ngay cả thường nhân cũng không bằng. Hiện tại vẫn như cũ ta rất cô đơn bởi vì ta có mộng tưởng, mộng tưởng như một con ngựa hoang không thể sống chung một bầy đàn trong một cái chuồng nhỏ bé, muốn đến đại thảo nguyên bao la dốc hết sức chạy một hồi, cho dù Lâm gia lão tổ không trực xuất ta ra khỏi gia tộc, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày ta tự mình rời đi.

Tô Thiển Thiển liếc mắt nói:

- Thích làm một người với mộng tưởng hảo huyền, sẽ phải chết sớm!

Lâm Khiếu Đường tuyệt không tức giận, ha ha cười:

- Dù sao so với không có mộng tưởng, buồn chán mà chết còn tốt hơn.

- Hừ!

Tô Thiển Thiển quay đầu ra phía khác không thèm để ý tới tên tiểu hài tử không đứng đắn này.

- Đột nhiên ta muốn kể một cổ sự, người có muốn nghe hay không?

Lâm Khiếu Đường ngược lại tỏ ra khá háng hái.

- Á!

Tô Thiển Thiển kêu lên một tiếng rất nhẹ, sắc mặt vẫn không đổi.

- Trước kia có một tiểu hài tử, từ nhỏ đã sinh sống trong một sơn thôn nghèo khó, cuộc sống nghèo khổ, thế nhưng tiểu hài tử này vẫn thích quan sát xung quanh, hẳn tin tưởng rằng bằng nỗ lực của mình sẽ có một ngày hẳn có thể ra khỏi sơn thôn, đi ra thế giới bên ngoài, người trong thôn đều chê cười mộng tưởng hảo huyền của hắn, khi hắn mười tuổi mẹ của hắn mắc một căn bệnh mãn tính hiểm nghèo, rất lâu không khỏi, lúc này có người trong thôn hỏi hắn sau này hẳn trưởng thành sẽ chăm chỉ làm ruộng lấy tiền chữa bệnh cho mẹ, hay là vẫn muốn đi ra thế giới bên ngoài? Tiểu hài tử thích quan sát xung quanh nói muốn đi ra thế giới bên ngoài, người trong thôn từ đó không chê cười hắn nữa mà nói đầu óc của hắn không bình thường, tiểu hài tử cũng không quan tâm, mỗi ngày đều nỗ lực hết khả năng làm công việc gia đình đồng thời khắc khổ học tập.

- Tiểu hài tử cũng không thông minh, thế nhưng tiểu hài tử rất cố chấp với mộng tưởng của mình, bình thường đều chạy bộ ra khỏi sơn thôn, đến trường học trên thị trấn học dự thính, ba năm trôi qua, trường học muốn cử hành khảo thí mỗi năm một lần, tiểu hài tử muốn tham gia, người trong thôn lại chê cười hắn

không biết tự lượng sức mình, không hảo hảo chiếu cố người mẹ bị bệnh nặng nằm trên giường, cả ngày đều để tâm ở bên ngoài, tiểu hài tử hay đi ra ngoài sơn thôn bởi vì hắn có mộng tưởng có mục tiêu, tiểu hài tử tham gia trung khảo đã đạt được toàn bộ học bổng của trường, năm năm sau lại thi khảo vào một học viện y danh tiếng, người trong thôn mừng tiểu hài tử không có lương tâm, mặc kệ mẹ của mình bị bệnh, lại qua năm năm tiểu hài tử trở thành một gã bác sĩ ngoại y có danh tiếng, một năm sau căn bệnh của mẹ hắn được hắn cẩn thận xem xét tìm hiểu và trị khỏi, thôn dân trước đây thường mừng tiểu hài tử cũng khen hắn có tiền đồ, tiểu hài tử cũng chỉ cười cười, hắn lại đi ra ngoài, bởi vì hắn có mộng tưởng, lại trải qua năm năm hắn trở thành một bác sĩ ngoại y đứng đầu cả nước. Lúc này không ai dám chê cười hắn, lại càng không dám khinh thị hắn, bởi vì hắn chính là quyền uy.

Nói đến đây, Lâm Khiếu Đường tự nhiên ở một nụ cười.

- Sau này thế nào?

Tô Thiển Thiển tuy rằng nghe được mà không hiểu ý của câu chuyện, nhưng vẫn không nhịn được hỏi.

Lâm Khiếu Đường nhún vai:

- Sau này gặp phải thiên tai, ly khai thế giới đó.

Tô Thiển Thiển vừa mới có chút hứng thú, vừa nghe xong lời này, tiếc hận nói:

- A, đã chết, thực đáng tiếc mà.

- Đúng là có chút đáng tiếc, thật vất vả mới có được địa vị cao, nhưng lại bị đánh về nguyên hình, thế giới sau này có quy tắc hoàn toàn bất đồng, cuộc sống so với trước đây càng thấp hơn, khó a, bất quá ta tin tưởng tiểu hài tử này nhất định sẽ đạt được mộng tưởng của mình.

Lâm Khiếu Đường có cảm giác xúc động.

Tô Thiển Thiển không nghe ra câu chuyện có ý nghĩa gì. Trong đầu hiện lên một vấn đề, mê man nói:

- Được rồi, cái gì gọi là trường học?

Lâm Khiếu Đường sửng sốt một chút, suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Có điểm giống như môn phái, là điểm tuyển nhận môn nhân đệ tử.

- A! Cái gì là trung khảo?

- Chính là nguyên lực trắc thí!

- A! Học bổng là cái gì?

- Là phần thưởng cho người thông qua trắc thí như tăng nguyên đan hoặc nguyên thạch.

- Một môn phái khá lớn!

- A! Ta hiểu được!

Tô Thiển Thiển có chút hiểu ra, gật đầu, lại nói:

- Khoa ngoại y xuất sắc chính là một loại phân chia chức nghiệp, tương đương với trên cả bậc sư giai cao thủ!

Biểu tình Lâm Khiếu Đường khoa trương nhìn Tô Thiển Thiển, giơ ngón tay cái lên nói:

- Thông minh!

Cảm giác thành tựu từ từ mọc lên, Tô Thiển Thiển có chút đắc ý, chỉ chốc lát, tựa hồ lại muốn nói đến cái gì, suy nghĩ một chút nói:

- Ngoại khoa y có thực sự thần kì như vậy, ngay cả bệnh hiểm nghèo cũng có thể trị được? Chẳng lẽ là một chi nhánh của luyện dược sư?

- Đây. . .

Lâm Khiếu Đường có cảm giác nghẹn lời khó giải thích.

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, hai ngày sau, Lâm Khiếu Đường và Tô Thiển Thiển chia tay mỗi người một ngã, một người đi về phía đông nam, thẳng hướng Thanh Phong Cốc, một người hướng phía chính nam đi về Thiên Dương Sơn.

Nửa tháng sau. Lâm Khiếu Đường tiến nhập địa giới Thanh Phong Trấn.

Thanh Phong Trấn là một thị trấn lớn với hơn mười vạn dân, đương nhiên so với một thành thị như Tân La thành thì nhỏ hơn rất nhiều.

Thường ngày trong Thanh Phong Trấn cũng không có gì đặc biệt, bất quá tương truyền nơi này là nơi khởi nguyên của đạo tông nhất phái, lịch sử lâu đời. Bình dân bách tính ở đây đều có cảm giác tiên phong đạo cốt.

Võ đạo đại hội mỗi năm cử hành một lần, võ tông và đạo tông thay phiên nhau chủ trì. Lúc này là đạo tông chọn đại điểm cử hành đại lễ như vậy tiếp theo sẽ là võ tông được chọn địa điểm.

Đại lễ chọn lựa đệ tử được tổ chức từ rất lâu, cho đến nay vẫn còn tồn tại, vô luận là môn phái lớn hay nhỏ đều cần thay máu mới không ngừng, loại đại hội tuyển chọn nhân tài như vậy tất nhiên là rất cần thiết. Đại môn phái tuyển chọn những nhân tài đứng đầu, còn các tông phái nhỏ thì tiếp tục lựa chọn người mà chính mình muốn thu làm đồ đệ.

Đối với các tiểu gia tộc sát biên giới và tán nhân không có chỗ dựa vững chắc mà nói, võ đạo đại hội là một cơ hội tuyệt hảo, cơ hội cho một người từ gà con xấu xí biến thành phượng hoàng chói mắt, nếu như có thể nắm bắt được cơ hội này, đối với sự phát triển sau này không nghi ngờ rằng đây là một trợ lực rất lớn, thậm chí có khả năng thăng chức rất nhanh, độc bá nhất phương.

Không chỉ có như vậy, nguyên nhân hấp dẫn đông đảo người đến tham gia còn có rất nhiều, trước một tháng mỗi lần đại hội liên tục có người thu được tin tức, sôi nổi hướng đại điểm đại hội chạy tới, giống như tập hợp lại.

Thường ngày trong các phương diện tương đối bề tắc của các tiểu gia tộc hay tán nhân như đan dược tu luyện, vũ khí trang bị, đạo phù, pháp bảo cá loại, vật phẩm cao cấp quý trọng như vậy chỉ có thể thông qua một tổ chức thương hành lớn như Hoa U làm trung gian mới có thể mua được, cả phí tổn và giá cả đều lớn phi thường, muốn tìm được cái gì đó thích hợp với chính bản thân mình thực sự khó càng thêm khó.

Đối với tán nhân cao thủ và tiểu gia tộc mà nói, vật lớn không mua nổi, vật nhỏ thì chướng mắt, bị vây trong phạm vi cực hạn quả là phi thường khó chịu.

Mà võ đạo đại hội lại có thể giải quyết nan đề này, rất nhiều người đều đến sớm hơn thời điểm đại hội bắt đầu, tại địa điểm nhất định đem vật phẩm mình có lên, cầm lấy một thẻ bài, đợi người cần xuất hiện, tiến hành trao đổi thỏa thuận, theo như nhu cầu.

Hiệu xuất như vậy và tính thực dụng so với thông qua thương hành mua bán giao dịch còn cao hơn rất nhiều, phí tổn cũng thấp hơn.

Lâm Khiếu Đường hiểu kỳ đi trên đường lớn tại Thanh Phong Cốc, trên một con đường đầy thú vị có một đôi mắt nhỏ từ lúc hán tiến vào thị trấn đã theo dõi hán sát sao .

118. Chương 120: Mới Đến.

Thanh Phong trấn mấy ngày nay so với ngày thường náo nhiệt hơn rất nhiều, những chỗ sân rộng và các con đường chủ yếu đều trở thành chỗ bán hàng rong tuyệt vời của các tu luyện giả.

Trong Tân La thành cũng có chợ, nhưng đó đều là nơi dùng cho hoạt động mua bán của người thường, tiền giao dịch đều là tiền kim loại, tu luyện giả không cần đến tiền, thứ họ muốn chỉ có nguyên thạch, làm vật trao đổi, tiền đối với tu luyện giả không có tác dụng gì đáng kể.

Hình ảnh nhiều tu luyện giả mở chỗ trao đổi buôn bán như vậy là lần đầu tiên Lâm Khiếu Đường nhìn thấy, không khỏi có chút hiếu kỳ.

Tuy nói trong khu giao dịch của Hoa U cũng có khu vực dành riêng cho các tu luyện giả tự do trao đổi buôn bán, nhưng dù sao cũng có hút hạn chế và kiêng kỵ. Hoa U dù sao chính là nơi có nhiều tình báo nhất, đại đa số người không muốn dưới tình huống bị giám sát mà lấy ra của cải, nếu như muốn thứ tốt thì có thể trực tiếp đến phòng đấu giá là được, thế nhưng nếu như không qua được phòng giám định thì không thể tiến hành đấu giá, rất nhiều vật hữu dụng bị giữ lại ở khâu giám định thành những thứ không quan trọng.

Trên thực tế, đại đa số những người mới tu luyện và với đại đa số những tu luyện giả tầng trung không thích giao dịch thông qua Hoa U, chỉ có các đại gia tộc, những cao thủ không có nhiều cổ kỹ, cao tầng đại môn phái và những người giàu có không thuộc về tu luyện giới mới thích loại trình tự giao dịch ở Hoa U.

Đương nhiên bản thân Hoa U cũng không dựa vào việc làm trung gian, công việc chủ chốt của họ chính là bán tình báo và các giao dịch làm thuê, những thứ khác chỉ là sản nghiệp phụ trợ.

Bởi vậy đối với những tu luyện giả mới mà nói, mỗi năm tổ chức võ đạo đại hội chính là cơ hội tuyệt hảo để tìm các bảo bối, cho dù không có mong muốn gì trúng cử vào các đại môn phái, nhưng. . . ít nhất. . . có thể có được cơ hội rất lớn để thu được thứ gì đó mà mình muốn.

Điều này hầu như là lí do lớn nhất của đại đa số người tham gia, nếu như không có những chuyện này nhất định nhân số tham gia sẽ giảm một mức lớn.

Một đường đi tới, Lâm Khiếu Đường không hề phát hiện được vật phẩm gì đó mà mình cần.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường chuẩn bị tìm một nhà nghỉ nào đó trước dừng chân trước thì bỗng nhiên có một thân ảnh gầy nhỏ vọt lên ngăn cản phía trước, vẻ mặt cẩn thận nhìn xung quanh một chút rồi nhỏ giọng nói:

- Tiểu huynh đệ, nơi này ta có vũ khí rất đặc thù và đan dược, có thể người sẽ sử dụng được, có muốn nhìn một chút hay không?

Người này cư nhiên có thể lặng yên không một tiếng động tiếp cận bản thân, điều này làm cho Lâm Khiếu Đường hơi bị ngẩn ra, không khỏi cảnh giác, quan sát trên dưới một chút, người này thấp bé không vượt qua một thước sáu, sắc mặt vàng như nến, nhìn qua dinh dưỡng rối loạn nghiêm trọng. Bất quá đôi con mắt cực kỳ có tinh thần kia đã bán đứng tình hình thực tế của hắn.

Tu vi của người này cũng không thấp, thuộc võ tông nhất phái, tiến vào sĩ giai là điều khẳng định, về phần cụ thể đã đến tinh cấp nào, Lâm Khiếu Đường không nhìn ra được chính xác. Ở nơi này không như trong Tân La thành, tùy tiện tìm vài người đều đã có sĩ giai.

Lâm Khiếu Đường bất động thanh sắc nói:

- Tiểu đệ tu vi nông cạn, tới nơi này chỉ là vì muốn thêm chút kiến thức, hơn nữa bản thân cũng không có tiền, vì vậy không định thực hiện giao dịch nào đó, xin lỗi!

Nam tử thấp bé nhìn thấy Lâm Khiếu Đường định đi, đưa tay ngăn cản.

- Tiểu huynh đệ không cần hoảng hốt, những vật trong tay tại hạ đối với người phi thường hữu dụng, ta xem trong khí tức của huynh đệ có độc lực tỏa ra, nghĩ tất là người dùng độc, vừa lúc tại hạ có một viên Chiếu Sương hoàn, chính là hạ giai ngũ phẩm độc đan, người tu luyện độc lực có thể hoàn toàn tiêu hoá đan dược này, tu vi rất có thể tăng thêm một mức lớn. Bởi vì người cần những loại đan dược này rất hiếm, mà tại hạ thực sự lại thiếu nguyên thạch, vì vậy phải vội vã bán ra, chỉ cần ba khối nguyên thạch là có thể mua được, người thấy thế nào?

Chiếu Sương hoàn không phải là loại vật phẩm gì đó hiếm lạ, nhưng đối với người tu luyện độc lực lại là một loại đan dược rất không tồi, xác thực thuộc về hạ giai ngũ phẩm. Thế nhưng ba khối nguyên thạch cũng quá tiện nghi rồi. Lâm Khiếu Đường cũng không biết rõ giá cả trên thị trường, nhưng viên chiếu sương hoàn này tuyệt đối có thể bán được trên ba mươi khối nguyên thạch.

Người này không ngờ chịu bán ra với ba khối nguyên thạch. Hai mắt của Lâm Khiếu Đường ánh lên tia sáng mị mị khó phát hiện, trong lòng có chút hiểu ra, trên mặt lại xấu hổ nói:

- Không đối gạt người, kỳ thực ngay cả ba khối nguyên thạch ta cũng không thể đưa ra được.

Nam tử thấp bé cũng không rút lui, dường như thấy Lâm Khiếu Đường rất bình thường, không cần suy nghĩ nói:

- Tử tinh tề cũng có thể giao dịch.

Người này càng không ngừng hạ giá Lâm Khiếu Đường lại càng thấy khả nghi, bắt quá trong lòng lại hiện lên một chút hiếu kỳ, muốn biết những người này thực sự sẽ làm gì.

Thấy thiếu niên trước mắt tuyệt không có bộ dáng động tâm, trên mặt của nam tử thấp bé hiện lên một tia cầu xin, thoát nhìn rất thương cảm, thực giống như hình tượng một người con hiếu thảo bán rẻ gia sản chỉ vì lão mẫu ở nhà cần chữa bệnh.

- Trương huynh, nguyên lai người ở đây, ta tìm người thực sự là khổ a! Những thứ của người thực sự là vật tốt giá rẻ a, đan dược lần trước người bán cho ta quả là tốt, phục dụng vào không đến bảy ngày, nguyên lực của lão tử tăng liền ba mươi độ, thứ tốt a, mà bán có hai khối nguyên thạch, ta hỏi người có còn hàng hay không?

Một gã đại hán bỗng nhiên từ bên cạnh chạy tới, khuôn mặt không làm khán giả thất vọng tràn đầy nét tươi cười vui vẻ vì chiếm tiện nghi.

"Thông đồng!" Lâm Khiếu Đường thoáng cái đã hiểu rõ, nếu như tên đại hán này không xuất hiện thì hẳn thực không đoán ra được ý đồ của vị Trương huynh này.

Đại hán rõ ràng là một tên môi giới, hoá ra hai vị này là một đôi lừa đảo, coi chính mình là một tiểu thiếu niên thuần khiết không biết gì lần đầu tiên ra khỏi nhà.

Nam tử thấp bé co rút đầu lại dường như rất sợ người khác nghe được, nhỏ giọng nói:

- Vị đại huynh đệ này, nói nhỏ một chút được không, những thứ đó của tại hạ không quá chính đáng, nếu như tin tức bị tiết lộ ra sợ là sẽ xảy ra chuyện!

Đại hán vội vã che miệng lại một cách khoa trương, lé mắt nhìn bốn phía một chút, hạ giọng nói:

- Trương huynh còn có hàng hay không?

Nam tử thấp bé cẩn thận nói:

- Ở đây không tiện, chúng ta đến một địa phương nào đó ít người nói chuyện kỹ hơn, tiểu huynh đệ, người có muốn đến xem hay không, nhìn xem thì không cần tiền của người, thực sự thấy không thích người có thể không mua.

Lâm Khiếu Đường cũng không muốn tiếp tục chơi trò với những người này, chỉ là ánh mắt quét qua, chợt thấy một chiếc ngọc bội đeo trên thắt lưng đại hán, tạo hình so với ngọc bội Lâm Ngật Nhiên đưa cho hắn giống như đúc, lẽ nào người này chính là môn nhân của Cự Kiếm Sơn Trang.

Dưới sự hiếu kỳ, Lâm Khiếu Đường đi theo, dưới sự dẫn đường của nam tử thấp lùn, vòng vo qua hai con phố, tiến vào một ngõ nhỏ, ở đây rõ ràng ít người hơn rất nhiều. Lúc này nam tử thấp lùn dừng lại, đột nhiên quay lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ, quý danh của người là gì?

Lâm Khiếu Đường đang muốn trả lời, nam tử thấp lùn bỗng nhiên vung tay lên, một luồng sương trắng phóng thẳng vào mặt, có một mùi thơm nồng đậm tiến vào trong mũi.

Mê huyền dược? Trong đầu hiện lên ba chữ, Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy mũi ngứa ngứa.

Hắt xì!

Mạnh mẽ hắt xì một cái rồi xoa xoa mũi nói:

- Ta họ Lâm.

- A!

Nam tử thấp lùn gật đầu, quan tâm hỏi:

- Lâm tiểu huynh, hiện tại ngươi có cảm giác gì không? Có thấy vầng đầu hoa mắt hay không?

Lâm Khiếu Đường mơ hồ lắc đầu nói:

- Có một chút, luồng sương trắng vừa rồi là gì vậy?

Nam tử thấp lùn mỉm cười.

- Đương nhiên là thứ tốt rồi, chỉ cần ngươi thấy một chút, liền cảm thấy vui vẻ như thần tiên, Lâm tiểu huynh có thấy bắt đầu xuất hiện cảm giác lâng lâng hay không?

Lâm Khiếu Đường cười hắc hắc.

- Có chút điểm, dường như thân thể nhẹ hơn. Bay . . . bay ...

Đại hán bên cạnh chà xát hai tay nói:

- Ha ha, thế là được rồi, một lúc sau sẽ thực sự bay lên cao, sướng khoái đi.

Biểu tình của Lâm Khiếu Đường có chút mê man mà vui vẻ cười khúc khích, nhìn qua có vẻ như đang mơ hồ.

Hai mắt của đại hán toả sáng, tay chà sát cả nửa ngày, bỗng nhiên xoay mặt nhìn nam tử thấp lùn nói:

- Tiểu tử này sao vẫn không ngã xuống?

Nam tử thấp lùn đã bắt đầu kiểm tra người Lâm Khiếu Đường, vừa lục lọi trên dưới vừa nói:

- Tiểu tử này dường như là luyện độc, có thể kháng tính so với người thường cao hơn một chút, lượng thuốc ta vừa dùng nhiều hơn bình thường mười lần, coi như là một đầu trâu cũng phải ngã xuống.

- Đại . . . đại ca, người. . . thất lưng bội. . . Thực. . . Thật xinh đẹp, na. . . Trong đến. . . Có. . . có thể dễ tiểu đệ. . . Đưa bầu trời đi. . . Đùa giỡn đùa giỡn. !

Lâm Khiếu Đường trong lòng cười khúc khích đưa tay muốn lấy ngọc bội đeo bên thất lưng.

Đại hán chặn ngang nắm lấy cổ tay, đắc ý cười.

- Đây chính là thứ gia gia lấy được từ trên người một cô nàng, nếu không phải còn thiếu một ít nguyên thạch, cần phải mua bí cương trên tay gã man ngư rên một thanh cự kiếm, gia gia hẳn là giống như người hiện giờ cười trên người cô nàng đó cùng bay lên trời, ha ha.

- A! Nói như vậy thứ đó vốn không phải là của ngươi!

- Gia gia không dùng thứ này!

Đại hán ra vẻ nói.

- Lợi hại lợi hại, bội phục bội phục!

- Đâu đâu, chút tài mọn!

- Xin hỏi vị cô nương kia hiện tại đang ở nơi nào?

- Trong một ngôi nhà dân bỏ đi đầu ngõ, ách. . . Trương huynh đệ, sao tiểu tử này càng dần càng thanh tỉnh vậy?

Về mặt đại hán nghi vấn cúi nhìn nam tử thấp lùn, một tay chỉ về phía Lâm Khiếu Đường nói.

Nam tử thấp lùn bảo trì tư thế ngồi chồm hổm vẫn không nhúc nhích, một tay vịn lên người Lâm Khiếu Đường, tay kia đang muốn thắp trử vật giới chỉ trên ngón tay Lâm Khiếu Đường, có thể cử động chỉ còn có mắt và miệng.

- Ngu ngốc, hẳn căn bản không hề trúng Mê Huyền độc.

Đại hán lúc này mới phản ứng lại, dưới sự kinh hãi mạnh mẽ rút thanh cự kiếm vẫn đeo sau người ra, lực lượng cực lớn bổ về phía Lâm Khiếu Đường.

Đương. . .

Một tiếng vang lên, đại kiếm và bàn tay thịt của Lâm Khiếu Đường đối chọi với nhau.

Đại hán hầu như không thể tin được hai mắt của mình, một chém của hắn đủ để bổ nham thạch ra làm hai nửa, nhưng lúc này ngay cả da của đối phương cũng không làm gì được, hổ khẩu bản thân còn cảm thấy tê dại.

Đại hán không hề phát hiện ra được rằng bên ngoài bàn tay của Lâm Khiếu Đường có một lớp ánh sáng nhàn nhạt bao phủ, đó chính là tầng nguyên sa cực mỏng, tầng nguyên sa này và da thịt không hoàn toàn tiếp xúc cùng một chỗ, giữa chúng có một không gian rất nhỏ, cự ly cực nhỏ này có tầng tầng lớp lớp nguyên lực lưu động.

Năm ngón tay hợp lại, Lâm Khiếu Đường vững chắc nắm thấy thân kiếm, đại hán đỏ bừng mặt nhưng vẫn không thể rút kiếm ra được.

Đại hán nóng nảy, nhìn nam tử thấp lùn vẫn không nhúc nhích quát:

- Gặp phải người lợi hại thì chân ngươi liền nhũn ra hay sao? Lên đi!

- Không thể động dậy lên như thế nào?

Nam tử thấp lùn uể oải nói.

Trước đó Lâm Khiếu Đường còn cho rằng hai tên lừa đảo này còn có chút bản lĩnh, thế nhưng hai người này ngay cả ngọc bội của Cự Kiếm sơn trang cũng không nhận ra, nghĩ đến cũng không có gì tài giỏi.

Từ lúc nam tử thấp lùn có hành động thì Lâm Khiếu Đường đã phong bế huyết đạo của hắn, chiêu thức độc môn bí tịch này thực sự có thể dọa người nhảy dựng.

Nam tử thấp lùn thất kinh, trong lòng biết đã nhìn lầm người, vốn cho rằng đối phương chỉ là một mao đầu tiểu tử vừa mới ra khỏi nhà, không hề nghĩ đến hắn chính là một cao nhân hiện sơn bất lộ thủy, cuống quýt nói:

- Tiểu nhân có mắt như mù, hy vọng các hạ có thể bỏ qua cho tiểu nhân, tiểu nhân nguyên dâng đại lượng nguyên thạch cho các hạ.

Nam tử thấp lùn chính là một kẻ thuộc võ tông tặc phái, thuật nhìn người khá lợi hại, chỉ là phương pháp liêm tức của Lâm Khiếu Đường càng thêm tinh diệu, dẫn đến việc hắn cho rằng Lâm Khiếu Đường bất quá chỉ vừa mới qua trúc cơ, một mao đầu tiểu tử nào đó của tiểu gia tộc phái ra ngoài trải nghiệm cuộc đời.

Đại hán bất quá chỉ có thực lực vệ giai, khi Lâm Khiếu Đường không hề ẩn dấu phát ra khí tức chân thực thì đại hán nhất thời đình chỉ giây dựa, trực tiếp buông đại kiếm ra, nhần thần hoảng loạn đứng một bên. Nam tử thấp lùn còn hoàn hảo, dù sao cũng cùng một giai vị với Lâm Khiếu Đường chỉ là cấp số kém hơn, đại hán thì kém hơn tròn một giai vị, chênh lệch cực lớn làm cho đại hán không dám nhìn thẳng vào Lâm Khiếu Đường đang phóng khí tức nguyên lực.

Lâm Khiếu Đường quăng đại kiếm đi, không hề sợ hãi hai người có hành động gì đó, lập tức giải huyết đạo của nam tử thấp lùn, chỉ là thuận tiện lấy trữ vậy giới chỉ của đối phương ra, sau khi thu hồi mới nói:

- Tên ngươi là gì?

- Tiểu nhân là Trương Thông!

Nam tử thấp lùn cung kính nói.

- Tiểu nhân Ngưu Tam!

Đại hán có chút tự tác đa tình giới thiệu.

Lâm Khiếu Đường gật đầu lại hỏi:

- Các ngươi tới tham gia võ đạo đại hội đúng không?

Trương Thông méo miệng, nói lời thật lòng:

- Nói ra thật xấu hổ, hai ta tu vi hèn mọn, Ngưu Tam bất quá chỉ có tu vi 6 tinh vô vệ, mà ta thì đạt được 2 tinh vô sĩ mà thôi, muốn tranh đấu tại đại hội, điều này tuyệt đối không có khả năng, chúng ta chỉ định đục nước béo cò, kiếm chút thu nhập thêm mà thôi.

- Các người đã tới bao lâu rồi?

Lâm Khiếu Đường cảm thấy bản thân cần một cơ sở ngầm liên hỏi.

- Chúng ta là những tán nhân gần đây.

Bị điểm huyết, Trương Thông đã sợ hãi trong lòng, không có bất cứ cái gì giấu diếm, hắn cảm thấy thiếu niên trước mắt thẳng cấp từ một mao đầu tiểu tử trong tiểu gia tộc nào đó đi ra thành một cao nhân trung tầng gia tộc, ánh mắt Lâm Khiếu Đường chợt loé, lấy ra hai viên dược hoàn màu vàng, đưa lên phía trước nói:

- Hai người mỗi người ăn một viên.

Trương Thông cầm lấy dược hoàn do dự, hai chân của Ngưu Tam thì run lên, kém chút xú thì quỳ xuống lạy lục cầu xin tha thứ:

- Anh hùng tha mạng a, chúng ta chỉ là hết ăn lại uống, cũng chưa làm hại ai!

Trên mặt Lâm Khiếu Đường lạnh lùng:

- Muốn ta phải ép các người nuốt hay sao?

Trong mắt Trương Thông hiện lên một tia phản kháng, hơi lướt qua nhưng chung quy vẫn buông tha, chỉ tự trách mình nhìn người không chính xác, trong lòng quyết tâm, cầm dược hoàn nuốt xuống, Ngưu Tam bất đắc dĩ cấp lấy rồi buông ra, hơn ba lần cuối cùng cũng phải nuốt vào.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường buông lỏng, ôn hoà nói:

- Dược hoàn các người vừa mới nuốt vào, chính là một loại độc dược chậm phát tác, mỗi bảy ngày phát tác một lần, nếu như phát tác thì thống khổ không gì sánh được nhưng cũng không trí mạng, bất quá nếu đã phát tác liên tục ba lần, thần kinh sẽ bị hỏng biến thành tàn phế, nghiêm trọng mà nói có thể trực tiếp dẫn đến cái chết.

Ngưu Tam sợ đến sắc mặt tái mét, Trương Thông cũng cực kỳ khó coi, nhưng không thể làm gì được.

Lâm Khiếu Đường lại móc ra mấy viên dược hoàn màu trắng nói:

- Bất quá các người yên tâm, chỉ cần trước khi phát tác ăn một viên dược hoàn này nào sẽ ngăn chặn được, lần thứ hai sẽ kéo dài bảy ngày sau, ta đối với Thanh Phong trấn cũng không quen thuộc, đối với võ đạo đại hội cũng có rất nhiều hiểu kỳ, cần dân bản xứ làm người hướng dẫn và cơ sở ngầm, chỉ cần trước khi võ đạo đại hội chấm dứt, làm việc cho ta thật tốt, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ đưa thuốc giải cho các người.

Trương Thông, Ngưu Tam đối mặt nhìn nhau, liên song song ôm quyền nói:

- Nguyên do sức vì lão đại công hiến.

Lâm Khiếu Đường bĩu môi nói:

- Ta họ Lâm, tốt nhất là gọi Lâm công tử!

Xưng hô lão đại này trên đời chỉ có một người có thể gọi hắn, điều này hiển nhiên Lâm Khiếu Đường không nói ra.

- Dạ, Lâm công tử!

Hai người cùng lên tiếng.

Lâm Khiếu Đường co tay lại, cách không hút lấy ngọc bội đeo trên thắt lưng Ngưu Tam, đây là một loại kỹ năng cơ bản nhất của Trảo Long thủ. Nhưng Trương Thông, Ngưu Tam lại bị chiêu thức này làm hoảng sợ, ý niệm phản kháng trong lòng triệt để biến mất.

Lâm Khiếu Đường tỉ mỉ quan sát kỹ ngọc bội, xác định so với ngọc bội của hắn hoàn toàn giống nhau, không hề làm giả mới nói:

- Dẫn ta đi gặp chủ nhân của miếng ngọc bội này.

119. Chương 121: Tiểu Thiếu Nữ

Cuối một con phố nhỏ hẻo lánh và trúc trắc, lại có chút hoang vắng, có một gian nhà nhỏ nằm sâu bên trong, cảnh tượng suy tàn đã nói rõ nơi này đã rất lâu không có ai ở.

Trong nhà chính phần lớn tường bao đã đổ sập, không thể ở lại, chỉ có một gian biệt ốc phía đông coi như hoàn chỉnh, căn cứ địa của Trương Thông và Ngưu Tam chính là ở chỗ này.

Đi vào trong gian biệt ốc thực ra rất ngăn nắp sạch sẽ, có hai tấm ván gỗ làm giường, một cái bàn, không còn đồ dùng gì khác, lúc này trên một cái giường có một thiếu nữ nhỏ nhỏ xinh xắn đang nằm.

Thiếu nữ tựa hồ còn đang hôn mê, khuôn mặt nhắm mắt ngủ rõ ràng rất non nớt, bất quá chỉ là một tiểu thiếu nữ mới mười ba mười bốn tuổi.

Lại nghĩ đến mấy lời nói dơ bẩn của Ngưu Tam, trong lòng Lâm Khiếu Đường bốc hỏa, nếu như là một nữ tử thành thực thôi cũng đành, nhưng đây rõ ràng là một thiếu nữ chưa đến tuổi vị thành niên, lơ đãng lạnh lùng nhìn lướt qua Ngưu Tam.

Lưng Ngưu Tam mát lạnh, đột nhiên cảm thấy một cỗ hàn ý lạnh thấu xương cốt, không biết bản thân đã làm sai cái gì.

- Các người bắt được nàng lúc nào?

Lâm Khiếu Đường không vui hỏi.

- Ba canh giờ trước.

Trương Thông báo cáo nói.

- Chỉ một mình nàng?

- Đúng vậy!

- Lúc nào nàng có thể tỉnh lại?

- Đại khái còn nửa ngày.

Lâm Khiếu Đường nhướn mày, hai tên này hạ được một tiểu hài tử mà nặng đến như vậy.

- Các người biết nàng là ai hay không?

Trương Thông, Ngưu Tam vô tri lắc đầu, đối với bọn họ mà nói phạm là những người còn trẻ non nớt mà đơn độc một mình chính là mục tiêu hàng đầu. Bởi vì những đại gia tộc, đại môn phái, các thế lực lớn thông thường không gặp ở bên ngoài như thế này, hàng ngày đều ở trong gia tộc, môn phái chuyên tâm tu luyện, chỉ có đạt được trình độ nhất định mới ra ngoài lịch lãm. Về phần võ đạo hội như thế này bọn họ càng không tìm tới. Vì vậy tập kích những người như thế này là nắm chắc nhất, tính an toàn cũng tương đối cao.

Lâm Khiếu Đường hừ một hơi trong lỗ mũi, hắn thực sự phục hai kẻ này, giờ ngọc bội trong tay nói:

- Đây là tín vật của Cự Kiếm sơn trang, các người nói xem có biết hay không?

Cự Kiếm sơn trang chính là một cự đầu khổng lồ, sợ là người tu luyện không ai không biết, coi như là hai kẻ nơi quê mùa xa lắc như Trương Thông và Ngưu Tam cũng biết một. . . hai. . .

Trương Thông kỳ quái nói:

- Lâm công tử, tiểu nhân ngu dốt, mạo phạm hỏi một câu, Cự Kiếm Sơn Trang từ lúc nào đổi tín vật vậy?

Lâm Khiếu Đường sửng sốt:

- Cự Kiếm sơn trang không phải trước đây dùng loại tín vật này hay sao?

Trương Thông lắc đầu nói:

- Không phải, theo như tiểu nhân biết thì Cự Kiếm sơn trang cũng không phổ biến tín vật, người của Cự Kiếm sơn trang hầu như đều đeo một thanh cự kiếm sau lưng, bọn họ chính là môn phái duy nhất trong bát đại môn phái sử dụng đơn vũ khí, cũng rất dễ dàng nhận ra được.

- A?

Lâm Khiếu Đường gật đầu, thì ra bản thân đã hiểu lầm, chỉ là Lâm lão tổ không có lí do gì để lừa dối chính mình, nói như vậy ngọc bội hình kiếm này có thể là tín vật tầng sâu hơn.

Thảo nào hai người này dám hạ thủ đối với cô nương kia, chính mình nói ra bốn chữ Cự Kiếm Sơn Trang hai người cũng không có nhiều cảm giác, tựa hồ như không hề lo lắng, nghĩ rằng căn bản không nhìn ra được thân phận của thiếu nữ, hoặc có thể nói là không biết thậm chí không tin, như vậy thân thể lai lịch của tiểu cô nương này trong Cự Kiếm Sơn Trang chắc là không thấp. Lâm Khiếu Đường thầm suy nghĩ.

Trương Thông thấy Lâm Khiếu Đường thần sắc bất định, thuận tiện nói:

- Lâm công tử có chuyện gì nghi hoặc thì cứ việc hỏi, bản lĩnh hạng nhất của tiểu nhân chính là thăm dò tin tức.

- Lần này Cự Kiếm sơn trang có bao nhiêu người đến?

Lâm Khiếu Đường đột nhiên hỏi.

- Hẳn là có ba người, không phải cường giả, chỉ là những người lớn tuổi tu vi không tệ trong môn phái nhưng không có nhiều hy vọng đột phá, có chút ánh mắt nhưng thực lực hơi thiếu, lần này đến đây chỉ là xem xét chọn người sau đó mang về.

Trương Thông lập tức trả lời.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nghĩ đến cái gì nói:

- Trước đó các người có nói thiếu nguyên thạch, muốn mua một ít tinh cương để rèn cự kiếm, lẽ nào kẻ bán là người của Cự Kiếm sơn trang.

Rốt cuộc có một cơ hội để nói, Ngưu Tam cướp lời.

- Kẻ này chính là một trong ba người chủ trì đại hội của Cự Kiếm sơn trang cử đến, bất quá người này tu vi bình thường, chỉ có 8 tinh võ sĩ, niên kỉ cũng không nhỏ, đã ngoài năm mươi, nhưng người này lại tự xưng là đại sư chế tạo vũ khí, nghĩ rằng có chút bản lĩnh, tiểu nhân lại rất thích dùng kiếm lớn một chút, khổ nỗi vẫn không có vũ khí tốt, bởi vì khí lực khá lớn nên thường làm gãy những thanh kiếm thông thường, mấy ngày gần đây đã kiếm được không ít nguyên thạch, từ đó nghĩ muốn mua một ít bí cương để chế tạo một thanh cự kiếm.

- Vì vậy các người mới tìm đến ta!

Lâm Khiếu Đường cười cười nói.

Trương Thông và Ngưu Tam nghe xong trên mặt cực kỳ uể oải, đây chính là điều đau đớn nhất trong lòng bọn họ lúc này.

Lâm Khiếu Đường lấy trư vật giới trữ trên tay Trương Thông lúc trước đặt lên bàn nói:

- Xem ra các người nghèo kiệt xác như thế này, thôi thì nguyên thạch hiếu kính ta ta từ bỏ vậy.

Trương Thông cúi đầu:

- Tạ ơn Lâm công tử!

Lâm Khiếu Đường lại tung ra một cái túi nói:

- Cầm lấy đi mua bí cương mà các người muốn, coi như đây là tiền công và kinh phí mấy ngày đi lại sắp tới của các người.

Tiếp nhận cái túi, Trương Thông đếm đếm, trong lòng vui vẻ, trong túi có ít nhất hơn một trăm khối nguyên thạch, so với mấy ngày nay bọn hắn hãm hại người khác còn nhiều hơn, bỗng nhiên cảm thấy chuyện đi theo thiếu niên này cũng không tính là việc xấu, ít nhất so với bản thân cực khổ kiếm sống còn tốt hơn nhiều, trong lúc nhất thời đã quên đi độc trong người.

- Xin hỏi Lâm công tử có chuyện gì phân phó?

Trương Thông thực lòng hỏi.

Lâm Khiếu Đường viết lên một tờ giấy một hàng tên các loại dược thảo, sau đó đưa cho hai người nói:

- Những dược thảo được viết trên tờ giấy này, mua không được phải đến núi rừng lấy về, khi nào đầy đủ thì quay lại kiếm ta.

Trương Thông vẫn tưởng những dược thảo này nhất định rất đặc thù khó kiếm được, vừa nhìn danh sách, vùng xung quanh lòng mây nhất thời dần ra, số lượng tuy rằng rất nhiều, nhưng tất cả đều là những dược thảo tương đối dễ thấy.

Hai người vừa mới đi, Lâm Khiếu Đường liền suy nghĩ muốn cứu tỉnh thiếu nữ trước mắt, để thuận lợi vào được Cự Kiếm sơn trang rất có thể thiếu nữ này chính là mấu chốt quan trọng.

Lấy trạng thái hiện nay của Lâm Khiếu Đường chính là vùi đầu vào khổ luyện mà nói thì cũng quá khó khăn, chỉ có tiến nhập đại môn phái lịch lãm một chút, học được những hình thức tu luyện khác nhau, cùng với bản thân bên ngoài vĩnh viễn không thể biết được bí pháp tu luyện.

Tại phương diện chế dược Lâm Khiếu Đường cũng muốn học chút gì đó, trong bát đại môn phái đều có những luyện dược sư riêng. Trừ chuyện đó ra Lâm Khiếu Đường cần nhất chính là nguyên nhân.

Toàn bộ Hiên Viên quốc hơn chín thành nguyên nhân đã bị người tu luyện chiếm giữ, trong chín phần đó thì đại môn phái chiếm tám thành, những nguyên nhân còn lại rải rác nằm trong tay hoàng tộc Hiên Viên quốc và các đại gia tộc.

Với tán nhân mà nói, trừ phi thực lực cá nhân phi thường cường đại, chí ít cũng phải trên sự giai mới có thể có được nguyên nhân làm nơi tu luyện, bằng không tuyệt đối không có khả năng chiếm núi xưng vương.

Thời gian còn lại của Lâm Khiếu Đường không nhiều lắm. Trong vòng năm năm nhất định phải có đột phá, nếu như không thể mượn trợ lực bên ngoài khẳng định là không thực hiện được.

Lâm Khiếu Đường không hề dự đoán được năm năm sau sẽ phát sinh ra những chuyện gì, nhưng có vài chuyện có thể khẳng định được, đó là bản thân càng mạnh thì tỉ lệ sống sót lại càng cao.

Huống hồ tranh đoạt thần khí, hơn phân nửa là chiến trường của bát đại môn phái, chỉ có gia nhập vào đó với có thể lý giải được tình huống chính xác, khả năng thực lực khác tham gia vào cuộc tranh đoạt này phi thường nhỏ, không có thực lực mà lại cố đi tranh giành chính là muốn chết.

Lâm Khiếu Đường tỉ mỉ quan sát thiếu nữ, suy nghĩ dùng phương pháp nào để cứu tỉnh nàng.

Đúng lúc này, toa, quang hoa chợt loé lên, một thanh tiểu đao không có lí do cắm thẳng vào cổ Lâm Khiếu Đường.

Ba, Lâm Khiếu Đường nhìn cũng không nhìn, nắm lấy cổ tay nho nhỏ, trong nghi hoặc nhìn thiếu nữ đột nhiên tỉnh dậy, thản nhiên nói:

- Người tỉnh?

- Người xấu, ta muốn giết người!

Tiểu thiếu nữ cả kinh kêu lên.

- Người không giết được ta!

Lâm Khiếu Đường cũng không biện giải nhiều, lấy ra ngọc bội nói:

- Đây là thứ của người đúng không?

- Trả lại cho ta!

Tiểu thiếu nữ đưa tay đoạt lại.

Tay của Lâm Khiếu Đường khê nhúc nhích, ngọc bội đã tiến vào trong trũ vật giới chỉ. Thiếu nữ nho nhỏ bắt vào khoảng không.

- Chỉ cần người trả lời ta một số vấn đề một cách chân thực, ta sẽ đem thứ đó trả lại cho người.

- Hừ, tuyệt đối không trả lời người xấu bất cứ vấn đề gì!

Tiểu thiếu nữ quay mặt ra chỗ khác chu miệng nói.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên hung ác dọa:

- Nếu như người không trả lời thì ta sẽ huỷ kiện ngọc bội này.

- Người. . . !

Khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ mạnh mẽ quay lại, hốc mắt nhất thời một mảnh mông lung, tức thì nháo nhào đứng lên.

- Người xấu, đánh chết người, đánh chết người, ô ô. . .

Lâm Khiếu Đường lần thứ hai lấy ra ngọc bội.

- Tiếp tục nháo chuyện ta lập tức huỷ nó.

Trong mắt tiểu thiếu nữ mặc dù còn ôm hận, nhưng không dám tiếp tục giãy giụa, có nén cảm giác muốn khóc, thân thể mềm mại run lên, không hề lên tiếng, rất sợ ác nhân trước mắt phá huỷ mất bảo bối của mình.

Lâm Khiếu Đường thoả mãn gật đầu.

- Lúc này mới ngoan, ta hỏi người, ngọc bội này là người lấy được từ đâu?

Tiểu thiếu nữ mím chặt cái miệng xinh lại, quật cường nhìn ác nhân, không hề nói câu nào.

Lâm Khiếu Đường cũng không ép buộc, gật đầu, đột nhiên giơ ngọc bội lên cao nói:

- Hảo, đã như vậy, ngọc bội này trở thành vô dụng rồi. . .

- Chờ một chút!

Tiểu thiếu nữ hốt hoảng ngăn cản, nghẹn ngào nói:

- Đây là ngọc bội cha ta đưa cho ta để trừ tà!

Lâm Khiếu Đường buông tay nói:

- Ân, nói như vậy ngọc bội này vẫn còn hữu dụng, ta tạm thời sẽ không phá huỷ nó, người nói là do cha người đưa cho, vậy thì cha người gọi là gì?

- Yển Phi Thiên!

Tiểu thiếu nữ cúi đầu, hiển nhiên không tình nguyện nói ra cái tên này, nhưng lại không thể không nói, nghiêm trọng nhìn ngọc bội trong tay ác nhân.

Lâm Khiếu Đường hơi kinh hãi.

- Cha người chính là trang chủ Cự Kiếm sơn trang Yển Phi Thiên.

Tiểu thiếu nữ khe khẽ thở dài, thần sắc thương cảm

- Đó là chuyện của hơn một trăm năm trước đây!

- Chuyện của hơn một trăm năm trước?

Lâm Khiếu Đường cổ quái đánh giá tiểu thiếu nữ, nghĩ thầm người mới bao nhiêu tuổi?

Tiểu thiếu nữ tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Lâm Khiếu Đường, giải thích nói:

- Cha ta có tu vi sư giai, thọ mệnh so với người bình thường cao hơn rất nhiều, gặp được mẫu thân của ta là chuyện ba mươi năm trước, mười lăm năm sau hai người mới sinh ra ta.

- A!

Lâm Khiếu Đường chợt hỏi:

- Lễ nào hiện tại phụ thân ngươi không còn ở lại Cự Kiếm sơn trang nữa hay sao?

Tiểu thiếu nữ gật đầu nói:

- Vẫn ở!

- Ngươi tới đây để tham gia võ đạo đại hội?

Lâm Khiếu Đường lại hỏi.

- Không phải, ta chỉ là đi ngang qua đây mà thôi.

- Đi ngang qua? Nhìn ngươi vẫn còn nhỏ, hẳn là chưa đến tuổi hạ sơn đi lịch lãm.

- Ta tự mình hạ sơn.

Lâm Khiếu Đường cười lắc đầu, nguyên lai là nha đầu này tâm để bên ngoài.

- Ngươi còn nghĩ muốn lấy lại ngọc bội của ngươi?

- Muốn!

Tiểu thiếu nữ đột nhiên ngẩng đầu khao khát nói.

- Tốt lắm, ngươi dẫn ta đến Cự Kiếm sơn trang gặp phụ thân ngươi, ta sẽ đem ngọc bội này trả lại cho ngươi!

Tiểu thiếu nữ có chút suy nghĩ, tựa hồ như đang cẩn thận suy nghĩ cái gì, tiếc nuối nhìn thiếu niên ác nhân nói:

- Phụ thân ta hiện tại đã không còn là trang chủ, ngươi muốn tiến vào Cự Kiếm sơn trang, tìm cha ta vô dụng, cha ta hiện nay bất quá chỉ là một lão đầu trông coi khu mỏ mà thôi.

Tựa hồ có ẩn tình gì đó? Lâm Khiếu Đường đem ngọc bội đặt vào trong tay tiểu thiếu nữ.

- Trả lại cho ngươi! Đây là nguyên nhân ngươi một mình hạ sơn hay sao?

Tiếp nhận ngọc bội, tiểu thiếu nữ nắm chặt trong tay, nước mắt không dừng lại được liên tục rơi xuống.

- Ta hạ sơn vì muốn tìm kiếm được liệu chữa bệnh cho phụ thân ta. Phụ thân tuổi đã cao lại mắc phải bệnh hiểm nghèo, hiện tại người đã không còn ở vị trí trang chủ hơn trăm năm, tu vi đình trệ không tiến, bên trong sơn trang căn bản không có ai hỏi thăm, trường kì tự sinh tự diệt tại khu mỏ.

Lâm Khiếu Đường đem ngọc bội mà Lâm lão tổ đưa cho hất móc ra nói:

- Ngươi xem ngọc bội này có phải giống như kiện của ngươi hay không?

Tiểu thiếu nữ tiếp nhận ngọc bội nhìn kỹ, sau khi xác định thực giả, phòng tuyến trong lòng nhất thời tiêu trừ hơn phân nửa. Ngọc bội này cũng không phải là bảo bối gì, nhưng muốn làm giả thực sự không có khả năng, thực giả vừa nhìn liền biết. Thiếu nữ nho nhỏ mở to hai mắt nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

- Ngươi là người của Lâm gia?

- Ngươi biết?

Lâm Khiếu Đường rất ngoài ý muốn.

Tiểu thiếu nữ gật đầu:

- Phụ thân của ta đã nói với ta rồi, trăm năm trước đã nhận ân tình của một cao nhân họ Lâm, liền đem một kiện ngọc bội vẫn đeo trên người tặng Lâm tiên bối. Nếu là tộc nhân Lâm gia sau này gặp nạn, cha

ta sẽ tương trợ một tay. Chỉ là đã hơn trăm năm không có tin tức gì, còn hiện tại phụ thân có lòng nhưng không có lực.

Lẽ nào con đường này cứ như vậy đứt tại đây? Lâm Khiếu Đường có chút không cam lòng.

- Người có thể dẫn ta tới gặp phụ thân của người một lần được không?

Tiểu thiếu nữ trầm mặc một hồi rồi nói:

- Lần này ta ly khai Cự Kiếm sơn trang từ phát thế, không tìm được "phượng vĩ thảo" ngàn năm tuyệt đối không về núi.

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu như ta giúp người tìm được loại dược thảo này, người có thể an bài cho ta gặp phụ thân của người hay không?

Trong mắt của tiểu thiếu nữ chợt loé, kích động nói:

- Người thực sự có thể giúp ta tìm được thảo này?

Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

- Ta sẽ tận lực!

Tiểu thiếu nữ tự đánh giá một hồi:

- Nếu như ca ca thực sự có thể giúp ta tìm được dược thảo này, Linh nhi nhất định sẽ nghĩ biện pháp để phụ thân và ca ca gặp mặt, chỉ là ca ca nhất định không nên hy vọng quá lớn.

Hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy, vô luận là như thế nào cũng phải thử một lần, Lâm Khiếu Đường âm thầm đoán, dùng con đường tham gia võ đạo đại hội để gia nhập vào các đại môn phái sợ là khả năng thành công không quá lớn.

- Đi!

Lâm Khiếu Đường lập tức đứng dậy bước ra khỏi cửa nói.

- Đi đâu?

Tiểu thiếu nữ nghi hoặc.

- Đi dạo quanh khu buôn bán xem có thu hoạch gì hay không.

Dòng người trong chợ bắt đầu đi lại, các quầy hàng đều náo nhiệt phi phàm, bình thường đều có thể thấy được chủ quầy và khách hàng đang cò kè mặc cả.

"Phượng vĩ thảo" là một loại dược thảo cực kỳ trân quý, thảo dược có tác dụng tăng cường tuổi thọ nhất định, Lâm Khiếu Đường đã biết đến loại thảo dược này, bất quá bản thân hắn không có nhiều nghiên cứu về các loại thảo dược cho lắm.

Võ đạo đại hội chính là đại hội của những tán nhân, cơ hội xuất hiện loại dược thảo trân quý như thế ở những quầy hành như thế này rất nhỏ, tỷ lệ hầu như không có.

Bất quá mục tiêu của Lâm Khiếu Đường cũng không phải là những quầy hành nho nhỏ này. Đi mất con phố mà vẫn chưa phát hiện được mục tiêu, Lâm Khiếu Đường có chút kỳ quái, theo ký thuyết những đại hội lớn như thế này bọn họ không thể không hiện ra.

- Yên Linh, người thế nào lại ở chỗ này? Bọn Trúc Trần đã tìm người nửa ngày.

Đột nhiên một thanh âm mềm mại từ phía sau vang lên, một nữ tử y phục màu vàng với vẻ mặt ngoài ý muốn đánh giá Lâm Khiếu Đường và tiểu thiếu nữ.

Lâm Khiếu Đường chỉ là nhìn thoáng qua tiểu thiếu nữ, thần sắc hiện lên nét nghi hoặc. Thiếu nữ đỏ mặt lên, xoay người nói:

- Lộ tử, xin lỗi, ta một mực đi tìm thảo dược tại phố chợ.

- Vị này chính là?

Trong lời nói của nữ tử mặc y phục màu vàng mang theo tia cảnh giác.

- Yến Linh giới thiệu. Vị này chính là Lâm đại ca, là một vị cố nhân của phụ thân ta, trùng hợp ta gặp được trên chợ,

- A!

Hoàng y nữ tử chợt gạt đầu, tâm trạng cảnh giác thu liễm không ít.

Yến Linh hướng đến Lâm Khiếu Đường giải thích nói:

- Lâm đại ca, vị này chính là bằng hữu của ta, Hoàng Lộ Hoàng tỷ tỷ, chúng ta gặp nhau tại Trúc gia thôn, bởi vì lo lắng võ đạo đại hội ngư long hỗn tạp, để an toàn chúng ta hợp với một số bằng hữu khác thành nhóm mà đi, đã nhiều ngày nay chúng ta đều ở cùng một chỗ, hôm nay sáng sớm ta đã ly khai một mình sau đó. . .

Yến Linh dùng một chút, ánh mắt khẽ nhúc nhích, ngẫm biến đổi nói:

- Chuyện sau đó hẳn là Lâm đại ca có thể đoán được.

Yến Linh còn chưa đến mười bốn tuổi, tâm tính thuần phác, một lòng vị phụ thân kiếm thuốc, sau khi xác nhận thân phận của Lâm Khiếu Đường, từ lâu đã không còn đề phòng trong lòng, hơn nữa giao dịch nhỏ nhỏ lúc trước với Lâm Khiếu Đường làm nàng càng có chút ỷ lại Lâm Khiếu Đường.

Hơn nữa bình thường phụ thân rất hay nhắc tới chuyện về vị tiên bối họ Lâm hơn trăm năm trước mặt nàng, bởi vậy trong tiềm thức của nàng đối với người họ Lâm đều có vài phần hào cảm.

Có bài học lần trước, Lâm Khiếu Đường đã không thu liễm khí tức lại. Hoàng Lộ dò xét một chút liền biết được thực lực của hắn, không khỏi ngẩn ra. Thiếu niên này không ngờ lại có tu vi cao như vậy, chí ít cũng có sĩ giai trung kỳ mà nhìn qua còn trẻ như vậy, lẽ nào Lâm gia là một đại gia tộc nào đó? Chỉ là Hoàng Lộ suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được Hiên Viên quốc có đại tộc họ Lâm.

Lâm Khiếu Đường gạt đầu với Hoàng Lộ xem như là thăm hỏi. Nhất thời giữa ba người không có thanh âm nào, bầu không khí có chút xấu hổ, Yến Linh lại đỏ hồng khuôn mặt nói:

- Lâm đại ca, vừa nãy mới nói ta quên mất việc này, việc đó không vội nhất thời, trước tiên chúng ta hãy quay về nhà nghỉ, miễn cho bọn Trần ca ca phải lo lắng.

So với đi lung tung tìm vô ích không bằng trước tiên làm quen với những người này, sẽ có phát hiện gì đó chẳng, Lâm Khiếu Đường gạt đầu biểu thị ý kiến.

Hai nàng đi phía trước, Lâm Khiếu Đường đi phía sau, đi tới phía bắc trấn, đi vào một nhà nghỉ quy mô khá lớn, trước nhà nghỉ có một tấm biển rất khí thế, mặt trên viết bốn chữ "Thanh Phong khách điểm" . Một lầu các trong hậu viện của "Thanh Phong khách điểm" , tầng hai một gian sương phòng, cửa phòng mở rộng, tám người ăn mặc không đồng nhất, tuổi tác cũng chênh lệch rất lớn đang vây tụ một chỗ bàn luận cái gì đó, có hai người trong số đó sắc mặt rất sốt ruột.

- Phía Nam trấn ta đã tìm khắp nơi, thậm trí đã tìm hơn mười dặm ngoài trấn, không hề phát hiện ra bóng dáng Yến Linh.

Một trung niên hán tử mặc một bộ võ phục màu xám lo lắng nói.

- Phía Bắc trấn hầu hết các địa phương ta cũng đã tìm, đều không có.

Một gã thanh niên mặt dài tiều tuổi lắc đầu.

- Hai phụ phụ chúng ta đã phân công tìm phía Đông trấn, cũng không có kết quả nào!

Một gã nam tử xấu xí mặt chữ điền nói, một thiếu phụ mặc y phục màu xanh khẽ cau mày đứng một bên.

Bốn người đều nhìn gã thanh niên mặc lục bào, mong muốn từ hắn có thể có được đáp án khẳng định nào đó nhưng thanh niên cũng bất đắc dĩ lắc đầu nói.

- Ta cũng không tìm được, chỉ có thể chờ tin tức từ phía của Hoàng cô nương mà thôi.

Hán tử trung niên thở dài uể oải nói:

- Ta đã ba mươi tám tuổi rồi, võ đạo đại hội năm nay có cơ hội cuối cùng, vốn là ban đầu không có hy vọng muốn tham gia, thế nhưng năm nay lại thêm một hạng mục chiến đấu tổ đội, sáu người chúng ta đã tập Lục Tinh trận pháp tại Trúc gia thôn trong thời gian dài như vậy, lại gặp được nha đầu Yến Linh cực kỳ thông minh đối với trận pháp, đem trận pháp này thay đổi thành Thất Tinh trận pháp càng thêm tinh diệu, cho rằng lần này miễn cưỡng có thể thông qua, không nghĩ tới nha đầu Yến Linh cứ như vậy biến mất, ai. . .

- Tổng đại thúc, Linh nhi không phải ở chỗ này sao?

120. Chương 122: Tái Ngộ Nạp Lan U.

Mọi người hầu như đồng thời bật thốt lên cái tên, sắc mặt mỗi người đều hiện lên nét vui mừng.

- Linh nhi người đã đi đâu? Để chúng ta phải đi tìm thật cực khổ!

Thanh niên mặt dài thở ra một hơi, rồi lại hơi trách cứ nói.

Yến Linh le lưỡi nói:

- Đi mua thảo dược, kết quả là quên mất thời gian.

Mọi người hỏi han dồn dập hồi lâu mới chú ý tới một thanh niên xa lạ đứng trước cửa, tu vi cũng đạt sĩ giai trung kì tiêu chuẩn, ở đây chỉ có trung niên nam tử và thanh niên mặc áo màu tím có thể so sánh.

Yến Linh đem hành trình ban ngày nói ra trong đó một nửa là thật một nửa là bịa đặt, lại giới thiệu Lâm Khiếu Đường với mọi người.

Lâm Khiếu Đường ngược lại có chút kỳ quái, những người tụ tập nơi này tại sao lại quan tâm tới một tiểu cô nương đến vậy, nếu như nói là yêu quý vô cùng, Lâm Khiếu Đường tuyệt đối sẽ không tin.

Bởi vì tu vi của Lâm Khiếu Đường không thấp, nhiều hơn một đồng minh như vậy, hiển nhiên không ai cự tuyệt, tất cả mọi người đều hướng tới Lâm Khiếu Đường hỏi han bắt chuyện.

Thanh niên áo tím gọi là Trúc Trần, đây là người mạnh nhất trong tám người, có tu vi 8 tinh võ sĩ, đứng thứ hai là trung niên nam tử tên gọi Tống Chung, tu vi 7 tinh võ sĩ.

Thanh niên mặt dài tên gọi là Mã Thiên Không, cũng đã có tu vi 6 tinh võ sĩ, còn đôi phu thê kia, nam tên gọi Âu Dương Cực, nữ thì mọi người đều gọi Âu Dương phu nhân, phu thê hai người có tu vi tương đương nhau đều có 5 tinh võ sĩ tiêu chuẩn, Hoàng Lộ là người có tu vi thấp nhất trong đám người, mới chỉ có 3 tinh võ sĩ tiêu chuẩn.

Về phần Yến Linh vừa mới tiến nhập sĩ giai, bất quá lấy tuổi của nàng mà nói thì đã là cực kì kinh khủng, Lâm Khiếu Đường không rõ vì sao, theo lý thuyết với tiềm chất của nha đầu này, coi như là ở các đại tông phái cũng thuộc vào hàng trọng điểm bồi dưỡng, như thế nào lại dẫn đến kết quả thất thế không có chỗ dựa như thế này.

- Lâm huynh cũng đến tham gia võ đạo đại hội hay sao?

Trúc Trần hiểu kỳ hỏi.

Lâm Khiếu Đường cười nói:

- Chỉ là đến xem mà thôi, tạm thời chưa muốn liều cái mạng nhỏ.

Tống Chung vừa nghe được những lời này, tràn đầy đồng cảm nói:

- Không có thực lực giả sư giai thì không nên đơn độc tham gia vẫn hơn. Hàng năm trên lôi đài của võ đạo đại hội đều có hơn ngàn người tử thương. Thực lực biến thái mà không hề nghe tiếng, cũng không biết những cao nhân này xuất hiện từ đâu nhưng hoặc thực lực vô cùng kinh khủng, hoặc là có vũ khí trang bị hay pháp bảo nào đó vô cùng lợi hại. Nói chung đạo cao một thước ma cao một trượng. Người thường nếu

mù quảng tin tưởng đều chết rất thảm. Đây là lần thứ tư ta tham gia võ đạo đại hội, ba lần trước ta không hề lên đài lấy một lần. Lúc này đây nói cái gì cũng phải liều mạng và liều mạng.

Lâm Khiếu Đường đại khái cũng biết những người này chuẩn bị tập thể tham gia nhiều người quyết đấu. Tính an toàn tương đối cao hơn một chút. Hình như Yến Linh trong đám người đảm nhận một vai trò rất đặc thù. Tiểu nha đầu này xác thực có chút bản lãnh. Thảo nào khi nàng thất tung thì mấy người lại lo lắng như vậy.

Bất quá Lâm Khiếu Đường cũng không muốn quản những chuyện đó. Việc cấp bách bây giờ là tìm được nơi có Phượng Vĩ thảo. Ung dung thản nhiên nói:

- Trúc huynh, người có biết nơi giao dịch của Thanh Phong trấn ở đâu, liệu Hoa U có thiết lập địa điểm giao dịch ở nơi này hay không?

Trúc Trần suy nghĩ một chút rồi nói:

- Theo tại hạ được biết, hiện tại Hoa U không tham gia vào nơi thuộc phạm vi võ đạo đại hội. Bất quá hành tung của Hoa U phiêu hốt bất định, không mấy ai biết họ có tổ chức giao dịch trong bóng tối hay không. Thế nào? Lâm huynh muốn mua vật phẩm quý trọng?

Lâm Khiếu Đường nhướng mày. Hoa U có phải thiếu sáng suốt hay không? Một cơ hội khó có được như võ đạo đại hội, sao lại không đến kiếm chút lợi nhuận. Trong lúc tập trung suy nghĩ mà quên trả lời câu hỏi của Trúc Trần.

Trúc Trần một trận xấu hổ, bất quá mọi người cũng không để ý nhiều lắm, vấn đề này mang tính cá nhân, đối với người mới quen biết nhau mà nói, xác thực có chút đường đột.

Mã Trường Không chen vào nói:

- Lâm huynh thử đến phía bắc trấn xem, lúc sáng sớm ta từng đi qua đó, nhìn thấy một nhà nghỉ bình dân bị mọi người bao vây, thông thường loại tình huống này đều là cần mượn dùng toàn bộ nhà nghỉ bình dân làm địa bàn hoạt động, có thể là dùng làm nơi giao dịch chăng.

- Tạ ơn Mã huynh chỉ điểm, tại hạ cũng thử đến xem, các vị xin cáo từ trước, bảy ngày sau khi các bị dự thí, tiểu đệ chắc chắn sẽ đến trợ uy.

Lâm Khiếu Đường chấp tay nói, câu nói cuối cùng này chính là theo như lời Yến Linh.

Nói xong lắc mình một cái biến mất tại chỗ, không nhìn thấy hình bóng, hắn đã dùng tới thân pháp.

Đám người đối mặt nhìn nhau, ngay cả người có tu vi thâm hậu nhất là Trúc Trần cũng không nhìn thấy rõ thân pháp Lâm Khiếu Đường.

Bảy ngày sau đại hội sẽ bắt đầu, trong đó chỉ kéo dài ba ngày, qua ba ngày, đại hội sẽ kết thúc, đến lúc đó tất cả mọi người chỉ trong một đêm sẽ nhanh chóng đi hết, đối với tu luyện giả mà nói, gấp rút lên đường là một chuyện cực kỳ thoải mái và quen thuộc, không giống như người bình thường nhất định phải đợi ban ngày mới có thể thuận lợi ra đi, về phần nghỉ ngơi thì có thể bỏ qua một vài ngày, trong mắt của tu luyện thì ngủ chỉ là một loại trong các cách tu luyện mà thôi.

Lâm Khiếu Đường biết thời gian của mình không có nhiều lắm, dưới chân chạy như bay, chỉ trong thời ngắn đã tới phía bắc trấn, theo như lời của Mã Trường Không thì nhà nghỉ đó cực kỳ dễ thấy, cạnh cửa cũng viết hai chữ.

Ngẫu nhiên có một hai người ra vào, tựa hồ không giống như một nơi giao dịch.

Còn chưa vào cửa, một gã tiểu tử giống như tiểu nhị chạy đến, giả bộ nhiệt tình ngoài cười mà trong không cười hô lên:

- Vị công tử này, nơi này đã được người bao hết, nếu như công tử muốn ở trọ, nơi này đã không còn phòng nữa, nếu như muốn đến mua vật phẩm gì đó, thỉnh đưa ra giấy chứng nhận hội viên.

- Giấy chứng nhận?

Lâm Khiếu Đường kỳ quái.

Tiểu nhị vừa nghe lời này, nhân thần lập tức thay đổi, thấy thiếu niên trước mắt ăn mặc cực kì bình thường, không có gì đặc biệt, thậm chí so với tu luyện giả còn kém hơn một chút, hiểu kỳ nói:

- Không có chứng minh hội viên cũng có thể vào được nhưng phải giao ra một trăm nguyên thạch làm phí vào cửa.

Lâm Khiếu Đường còn chưa hỏi rõ ràng, trong quầy hàng lại có một vị trung niên nhân gầy nhỏ mặc trang phục trưởng quỹ đi ra, một đôi mắt khí thế nhìn lướt qua, nói:

- Nhị tử, đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, lần này bao trọn tửu lâu chúng ta là một đại quý nhân, những tiểu tử như thế này trực tiếp đá ra bên ngoài là được.

Nhị Tử bắt đầu nói:

- Chương quỹ, Thanh Phong trấn hiện tại có rất nhiều tu luyện giả, vạn nhất đụng phải một nhân vật phi thường, sợ là sẽ bị đánh chết đó.

Đôi mắt của trưởng quỹ trừng lên nói:

- Hẳn có dũng khí, quý nhân bao trọn tửu lâu của chúng ta ngay cả bát đại môn phái cũng không dám đơn giản trêu chọc, người ta đã nói, trong thời gian hán bao tửu điểm, nếu có ai dám lộn xộn trong này, hẳn sẽ đứng ra xử lý.

Lâm Khiếu Đường chú ý tới phía trong nội đường có hai gã đại hán mặt không biểu tình đang đứng, cũng đứng canh gác mà không hề nhúc nhích một chút, giống như hai pho tượng, nhưng thực tế có chút vị đạo ông Hanh ông Cấp(1).

- Xin hỏi, ở đây bị người nào bao trọn?

Trong lòng Lâm Khiếu Đường nghĩ hai người dân bình thường này thật tức cười, nhưng ngoài miệng vẫn ôn hoà hỏi.

Chương quỹ liếc mắt nói:

- Nói ra hù chết ngươi. Được rồi, được rồi, tiểu tử ngươi đừng đứng chắn đường nữa, ở đây không phải địa phương mà một tiểu mao đầu ngươi có thể đến được, chờ thêm tám ngày, mười ngày hãy quay trở lại, đến lúc đó sẽ có phòng trọ cho ngươi.

Không nghĩ tới kết quả là công dã tràng, trong lòng Lâm Khiếu Đường cực kỳ thất vọng. Nếu thế này mà nói, muốn tìm được Phương Vĩ thảo sợ là rất khó, chỉ có thể đi tới thành thị lớn hơn thử thời vận, cứ như vậy khẳng định không đủ thời gian.

Lâm Khiếu Đường vừa muốn xoay người rời đi, trên lầu hai truyền đến một thanh âm vô cùng quen thuộc:

- Lâm tiên sinh, đã lâu không gặp!

Đối với loại giọng nói cực kỳ êm ái như thế này, Lâm Khiếu Đường luôn luôn nhớ kỹ. Không cần quay lại nhìn, đã kinh ngạc nói:

- Nạp Lan tiểu thư, nàng quả là không chỗ nào không thấy nàng!

Nạp Lan U mỉm cười từ trên lầu đi xuống, một thân quần áo hồng sắc bó sát người đem những đường cong mê người phô bày trọn vẹn, một thân trang phục này chính là chiêu bài của Nạp Lan U, đi tới gần Lâm Khiếu Đường hơi cúi mình thi lễ.

Lúc này lão chương quỹ và tên tiểu nhị với vẻ mặt ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào tên tiểu tử nghèo kiết xác. Như thế nào cũng không nghĩ được quý nhân có thể bao trọn cả toà tửu lâu này lại hành lễ với hắn.

Nhất thời lão chương quỹ và tiểu nhị đều choáng váng, hiển nhiên tên tiểu tử thoát nhìn có vẻ hủ lậu và nghèo kiết xác này lại là một người có lại lịch không hề đơn giản. Lúc này nếu chậm trễ sợ rằng hắn sẽ tức giận, vậy thì thảm rồi. Nếu như làm quý nhân tức giận, tiền thuê giảm xuống, vậy chẳng phải là phiền phức lớn, rất có khả năng bị ăn đòn, mấy ngày trước gã chương quỹ tận mắt nhìn thấy mấy tên tu luyện giả đến nháo sự bị đánh thành đầu heo, kết quả tài vật cũng không còn, đến rằm cũng không dám nhẹ phóng một cái, một đôi mắt vốn đầy khí thế dần dần trở nên khiếp đảm, bất an nhìn tên tiểu tử hủ lậu.

- Lâm tiên sinh cũng muốn tham gia Võ Đạo đại hội?

Nạp Lan U hiểu kỳ hỏi.

- Chỉ là đến xem náo nhiệt mà thôi, thuận tiện kiếm chút bảo bối.

Lâm Khiếu Đường mơ hồ nói.

Nạp Lan U cười mê người:

- Nói như vậy người đặc biệt đến Hoa U?

Lâm Khiếu Đường khẽ gật đầu:

- Có thể nói như vậy, chỉ là không biết các người có thứ mà ta muốn hay không!

- Hoàng kim tạp lần trước ta đưa, người có mang theo hay không?

Trong mắt của Nạp Lan U loé lên tia hiểu kỳ.

Tay Lâm Khiếu Đường khẽ động, một cái tạp phiến màu hoàng kim trống rỗng xuất hiện, đưa tới phải trước!

Khi thấy chiếc tạp phiến này, đôi mắt lão chưởng quỹ và tên tiểu nhị tức thì dựng thẳng lên, mấy ngày nay loại tạp phiến gì bọn họ cũng đã gặp qua, nhưng chưa từng thấy một cái tạp phiến màu hoàng kim nào, hiển nhiên bọn họ có thể lý giải được đây là loại tạp phiến chỉ dành cho người đặc biệt có thân phận phi thường tôn quý.

Trong lúc hai người lo ngay ngáy, tên tiểu tử hủ lậu nghèo kiết đã bước đi theo vị quý nhân bước lên lầu, tựa hồ như đã sớm quên hai người họ.

Trên lầu hai là một gian phòng đẳng cấp rất cao, Nạp Lan U tự mình mang đến một ly trà đưa đến trước mặt Lâm Khiếu Đường, lơ đãng hỏi thăm:

- Lâm tiên sinh muốn tìm thứ gì?

- Phượng Vĩ thảo!

Lâm Khiếu Đường nhắc chén trà lên, trực tiếp nói.

- Phượng Vĩ thảo? Từ lúc nào Lâm tiên sinh lại nổi lên hứng thú đối với luyện dược vậy?

Trên khuôn mặt nhả lệ đến cực điểm của Nạp Lan U hiện lên nét kinh ngạc.

- Có hay không có?

- Có, chắc chắn là có, bất quá Lâm tiên sinh đã chuẩn bị cái giá như thế nào?

- Phải là Phượng Vĩ thảo nghìn năm mới được, nếu như thấp hơn ta không cần.

Lâm Khiếu Đường cũng không nóng lòng mặc cả.

Nạp Lan U hơi lộ ra một chút bối rối, suy nghĩ một lúc rồi mới nói:

- Nếu như phải đủ nghìn năm tuổi, hiện tại trong tay ta không có, bất quá nếu giá cả Lâm tiên sinh đưa ra có lực hấp dẫn nhất định, tiểu nữ nguyện ý phải thủ hạ chạy suốt đêm, nhất định trước khi đại hội bắt đầu sẽ lấy được từ kho dự trữ trong phân bộ cho Lâm tiên sinh.

Lâm Khiếu Đường tự tin cười cười, lấy ra một quyển sách để lên bàn:

- Nạp Lan tiểu thư, người xem bản vũ kỹ này có đủ để trao đổi hay không?

Nạp Lan U tiếp nhận quyển sách lật ra xem xét hồi lâu, nhất thời đứng bật dậy, khiếp sợ nhìn Lâm Khiếu Đường, muốn từ trong đôi mắt đen kịt của thiếu niên này tìm được cái gì đó, thế nhưng lại không có bất kỳ thu hoạch gì.

.....

(1) Ông Hanh, ông Cáp: Còn gọi là Hanh Cáp nhị tướng, có nơi gọi là ông Hầm ông Hừ. Ở những cửa chùa hay đặt tượng của hai ông, ở Việt Nam còn gọi là ông Thiện, ông Ác, hai ông còn được gọi là Dạ Xoa Thần.

121. Chương 123: Luyện Thảo Dược.

Nếu như lần trước Lâm Khiếu Đường bán ra một quyển nhân giai vũ kỹ là trùng hợp mà nói, hiển nhiên lần này Nạp Lan U không thể dùng cái lí do lấy làm lệ đó của mình được nữa.

Một tên mao đầu tiểu tử lặp đi lặp lại nhiều lần hành động bán ra cao giai vũ kỹ, thực sự có chút khả nghi, coi như một ít gia tộc cũng không thể ra tay mạnh như vậy được, chỉ biết đem cao giai vũ kỹ giữ chắc trong tay làm truyền thừa gia tộc, kiên quyết không bán ra.

Sau một hồi xúc động, Nạp Lan U dần dần bình ổn tâm tình:

- Lâm tiên sinh xuất thủ hiển nhiên đủ hào sảng, chỉ là quyển sách này ta không có năng lực giám định, cần tìm Giám định sư chuyên nghiệp giám định một chút.

- Xin cứ tự nhiên!

Lâm Khiếu Đường nhấp một ngụm trà rồi nói.

Nạp Lan U cầm quyển sách đi ra khỏi phòng, khoảng chừng một chén trà thời gian đã quay trở lại, bản khinh công vũ kỹ Phàn Phong quyết cầm ở trên tay.

- Lâm tiên sinh, đã giám định quyển vũ kỹ này là thực phẩm, hơn nữa là vũ kỹ hoàn toàn mới không hề xuất hiện trong ghi chép nào về các vũ kỹ đương đại, người muốn trao đổi như thế nào?

Trong mắt của Nạp Lan U loé nên nét thú vị nồng đậm, đã rất lâu không hề gặp được một vị khách có ý tứ như vậy.

Lâm Khiếu Đường quỷ dị nở một nụ cười, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Nạp Lan U một hồi rồi nói:

- Một đổi một!

Nạp Lan U lại một lần nữa khiếp sợ, hoàn toàn không thể lý giải được hành vi của đối phương, coi như là một bản nhân giai vũ kỹ bình thường nhất thì giá trị cũng hơn xa Phượng Vĩ thảo nghìn năm, loại được thảo này kỳ thực cũng không tính là hiếm thấy, chỉ là muốn có niên hạn nghìn năm thì tương đối khó tìm một chút, cho dù như vậy thì cũng tuyệt đối không được coi là thượng phẩm quý hiếm gì, chỉ cần chỉ ra mấy nghìn nguyên thạch là có thể mua được.

- Người xác định?

Nạp Lan U lần đầu tiên nghi ngờ thánh lực của bản thân.

Lâm Khiếu Đường gật đầu khẳng định nói:

- Xác định!

- Cho ta một lí do!

Nạp Lan U chung quy vẫn cảm thấy nghi hoặc.

Lâm Khiếu Đường hào hiệp giơ chén trà tổng tay lên, trên mặt mang theo một nụ cười mà như không cười.

- Với lần thứ hai gặp mặt của chúng ta, cũng vì sự mỹ lệ của Nạp Lan tiểu thư. Lý do này đã đủ hay chưa?

Nạp Lan U ngạc nhiên, mặt chợt đỏ lên, rốt cuộc cũng có chút thất thố, trường hợp này chưa từng gặp qua trước đây.

- Lâm tiên sinh nói đùa, Nạp Lan U sợ là được ưu ái mà thất thố. Đã như vậy, ba ngày sau, Lâm tiên sinh có thể đến đây lấy thứ đó.

Nét đỏ ửng trên mặt của Nạp Lan U chốc lát đã bị đánh tan, cầm quyển vũ kỹ đưa trở lại, mặt bình thản nói.

Tiếp nhận quyển sách, Lâm Khiếu Đường liền nghênh ngang bước đi. Trêu chọc Nạp Lan U là giả, lung lạc Hoa U một chút mới là mục đích chân chính. Lâm Khiếu Đường vẫn cảm giác thấy đại phái thứ chín này mang theo nét thể ngoại cao nhân. Ngay cả Nạp Lan U trước mặt, cho tới bây giờ Lâm Khiếu Đường vẫn không thể nhìn ra sâu cạn.

Ra khỏi tử lâu, Lâm Khiếu Đường thẳng hướng ngõ nhỏ bước tới. Vừa tiến vào trong sân gian biệt ốc lúc trước liền bắt đầu dả toạ điều tức. Tâm pháp Đấu Luyện trong cơ thể tự động vận hành.

Đấu Luyện tầng thứ tư Lâm Khiếu Đường đã bắt đầu tu luyện từ một năm trước. Điều kiện đi kèm của tầng thứ tư tâm pháp Đấu Luyện cũng đơn giản. Chỉ cần luyện một môn cao giai vũ kỹ tới mức cao nhất là được, không cần phải hai loại vũ kỹ thâm chí hơn hai loại vũ kỹ đồng thời tiến hành tu luyện như ba tầng đầu tiên.

Thế nhưng một môn cao giai vũ kỹ luyện tới mức cao nhất liệu dễ dàng như vậy sao!

Hiện tại Lâm Khiếu Đường có hai môn vũ kỹ cao giai để lựa chọn. , một là Hồn Liệt chỉ, còn một là Trảo Long thủ, về phần Vô Tung quyết. Lâm Khiếu Đường chung quy có cảm giác hư huyền, thoát nhìn có vẻ đơn giản hơn hai loại vũ kỹ kia, nhưng thực tế lại gian nan hơn rất nhiều, cho nên quyết định không tập trung tu luyện loại vũ kỹ này. Thuận theo tự nhiên tiến hành tu luyện.

Mà bản bí tịch chuẩn bị đưa ra để giao dịch kia, chỉ là trong quá trình tu luyện Đấu Luyện Lâm Khiếu Đường sáng tạo chơi mà thôi. Trong lúc vô ý đem hai môn vũ kỹ cấp thấp kết hợp với Đạp Trần bộ của Lâm gia, kết quả là tạo ra bản vũ kỹ mới Phàn Phong quyết.

Trảo Long thủ hiện nay Lâm Khiếu Đường mới chỉ luyện đến đệ nhị trọng. Theo tiến độ này thì có vẻ chậm, nhưng loại công pháp thâm ảo như thế này không tinh tâm tìm đến một chỗ yên tĩnh, ít người qua lại quấy rầy chuyên tâm tu luyện một thời gian, sẽ không có khả năng tạo ra thành quả gì đáng kể.

Hồn Liệt chỉ tổng cộng có sáu tầng, hiện nay Lâm Khiếu Đường đã luyện đến tầng thứ tư, chỉ là gần đây không có thời gian nghiên cứu, lại gặp bình cảnh khá lâu, dẫn đến việc trì trệ không tiến, nguyên lực tăng trưởng giống như một người hầu như vô pháp tiến bộ.

Lâm Khiếu Đường có khuynh hướng lựa chọn Hồn Liệt chỉ, chỉ là hiện tại khi tu luyện hoàn toàn bị vây tại bình cảnh trung giai, mà trung cấp phế được Lâm Khiếu Đường không dám mù quáng phục dụng, nói một cách khác, một ngày không tu luyện đến tầng cao nhất của công pháp Hồn Liệt chỉ, Đấu Luyện sẽ vĩnh viễn dừng lại tại tầng thứ tư.

Công pháp Đấu Luyện phi thường quý dị, lại nói tiếp đây là một loại đấu kỹ, lại nhất định phải có thêm loại đấu kỹ khác mới có thể tu luyện bình thường được, bằng không khó có thể tiến bộ.

Một lần ngồi xuống là ba ngày ba đêm, khi Lâm Khiếu Đường mở mắt ra, đã là buổi sáng ngày thứ tư, đáng tiếc ba ngày qua ngoài trừ tinh thần có chút tu dưỡng, những mặt khác không hề tiến bộ, thậm chí còn giảm lùi một chút, điều này làm cho Lâm Khiếu Đường có chút ảo não.

Hiện tại phải nhanh chóng tìm được nguyên nhân, bằng không cứ tiếp tục như thế này, sẽ làm mất rất nhiều thời gian.

Lâm Khiếu Đường nhanh chóng đi đến tử lâu lúc trước, Nạp Lan U đã sớm chờ đợi từ rất lâu.

Tiếp nhận hộp gấm, Lâm Khiếu Đường mở ra nhìn một chút, là Phượng Vĩ thảo không sai, về phần có đủ niên đại hay không, thực tế Lâm Khiếu Đường không nhìn ra được, bất quá có thể nhìn thấy rõ loại dược thảo này tản mát ra nguyên khí nồng đậm, loại nguyên khí nồng đậm này vượt xa bình thường, đối với uy tín của Hoa U Lâm Khiếu Đường có thể yên tâm được, cũng không có gì đáng nghi.

Nạp Lan U song song đưa ra một túi kim tạp nói:

- Lần này chiếm tiện nghi của tiên sinh, tiểu nữ cũng có chút thấp thỏm lo âu, từ hôm nay Lâm tiên sinh trở thành hội viên cao cấp của Hoa U, phiến tử kim tạp này xin thỉnh nhận lấy, hoàng kim tạp phiến sẽ được thu về.

Lâm Khiếu Đường tiếp nhận tử kim tạp hiểu kỳ hỏi:

- Cái này so với cái trước khác nhau ở chỗ nào?

Nạp Lan U nghiêm mặt nói:

- Toàn bộ Hiên Viên quốc hiện tại không đủ một trăm người hưởng ưu đãi này, tất cả đều là khách hàng lớn của Hoa U, cũng có một ít cao nhân đương đại, một ngày trở thành Tử Kim hội viên, cho dù là Hoa U hiện không có, nếu muốn cái gì đó chỉ cần đưa ra giá cả tương ứng, Hoa U nhất định sẽ đem hết sức lực ra tìm bằng được vật đó, nếu như không tìm được tuyệt đối không thu bất kỳ phí dụng nào, tại phòng đấu giá có thể hưởng thụ quyền ưu tiên, coi như là hoàng đế Hiên Viên quốc nếu chỉ ra giá cả tương đương, người cũng sẽ được lấy trước, nếu như muốn thuê cận vệ hay sát thủ, chỉ cần người đó do Hoa U bồi dưỡng nên thì chỉ lấy bốn phần so với giá gốc.

Lâm Khiếu Đường bĩu môi, không có cảm giác gì đặc biệt, những cái quy tắc ưu đãi trên trò chơi giao dịch, đối với hắn không có tác dụng gì quá lớn, coi như là đầu tư có tiềm lực đi.

Không hàn huyên gì nhiều với Nạp Lan U, lấy được Phượng Vĩ thảo Lâm Khiếu Đường nhanh chóng ra khỏi tử lâu.

Lần thứ hai trở lại biệt ốc trước đó, Trương Thông và Ngư Tam đã trở về, hai người giống như đang nịnh nọt đem hết những thảo dược tìm được nhất nhất để hết lên bàn, toàn bộ căn phòng tràn ngập mùi vị thảo dược nồng đậm.

Khoảng chừng có hơn một trăm loại, đều là những loại thảo dược hết sức bình thường, ở nơi khác tác dụng của chúng tuyệt đối không nhiều người biết. Bất quá trong mắt Lâm Khiếu Đường thì những loại thảo dược này đều là thảo dược cao cấp.

Đưa ra hai viên dược hoàn màu trắng, Lâm Khiếu Đường nói:

- Nuốt vào, đảm bảo bảy ngày không không phát tác, tiếp tục qua ba ngày nữa, các người ở bên ngoài canh gác, không cho phép bất cứ kẻ nào đến quấy rầy, đặc biệt trong chu vi căn nhà này.

- Vâng, Lâm công tử!

Hai người nuốt dược hoàn đồng thời lên tiếng.

Biện pháp khống chế người khác hay nhất chính là khống chế tính mệnh của họ, không có biện pháp nào hữu dụng hơn biện pháp này.

Lâm Khiếu Đường tận dụng thời gian đem những thảo dược này phân loại, dựa theo dược phương của chính mình, sắp xếp ra hơn mười đồng, sau đó bắt đầu luyện chế từng chút một.

Bởi vì nguyên lực thuộc tính Lâm Khiếu Đường tu luyện chủ yếu là hỏa diễm lực. Thực tế nguyên lực trong cơ thể đại bộ phận đều đến từ đan dược, đồng thời có ẩn chứa một ít lực lượng giống như thiên hỏa chân nguyên.

Bởi vậy nếu chỉ dùng để luyện chế những loại dược thảo trước mắt này thì quá dư dả, so với một bếp lò nấu cơm còn tốt hơn nhiều lắm, hơn nữa trong cao giai phế dược phòng có rất nhiều ghi chú, Lâm Khiếu Đường qua đó cũng học được một ít kinh nghiệm bí pháp phối chế dược phẩm. Thông qua Đấu Luyện diễn biến, từ đó cũng có thể biến đổi ra một con đường nghiên cứu.

Nguyên lực chi hỏa luyện chế những thảo dược này hiển nhiên làm ít mà được nhiều, trên cơ bản chỉ cần một hai canh giờ Lâm Khiếu Đường đã luyện chế ra được một loại đan dược rất tốt.

Những loại đan dược này chủ yếu chữa những tật bệnh thông thường, Lâm Khiếu Đường cảm thấy dự trữ một chút trên người là cần thiết, dù sao thì cũng nhàn rỗi, tu luyện lại không có tiến bộ, tốt nhất là dùng thời gian rảnh rỗi này để luyện một ít đan dược.

Chỉ là trong quá trình luyện dược, luôn luôn tỏa mát ra loại mùi vị dược thảo kích thích rất khó chịu, người dân bốn phía phản ánh rất nhiều. Ban đầu là oán giận muốn phát ra, thậm chí muốn dùng nắm đấm đến lí luận, bất quá khi bị Trương Thông, Ngư Tam đe dọa, đặc biệt là mấy người quá khích bị đánh cho một trận tơi bời, những người khác nhanh chóng thành thật hơn nhiều, nhưng mỗi ngày mùi vị dược thảo khó chịu này tỏa ra, họ không biết rằng các loại vi khuẩn quanh đó đều bị giết sạch sẽ.

Chí ít đảm bảo chu vi mười hộ gia đình bên cạnh trong vòng mười năm sẽ không vì nguyên nhân vi khuẩn mà phát sinh bệnh tật, coi như là các loại ruồi muỗi cũng sẽ biến mất trong vòng hai năm.

Lượng dược thảo Trương Thông và Ngưu Tam tìm được, vượt xa mong muốn lúc đầu của Lâm Khiếu Đường, trong ba ngày tổng cộng luyện chế ra hơn mười loại đan dược, có rất nhiều tác dụng, số lượng cũng đã vượt qua con số một nghìn viên.

Qua ba ngày, Lâm Khiếu Đường cảm thấy mình là một máy luyện chế dược công nghiệp, sản xuất được phẩm như có dây truyền, tuy là có chút mỏi mệt, nhưng thành quả không tồi, trong lòng không khỏi hiện lên chút vui sướng.

Võ Đạo đại hội cử hành đúng hạn, trong vòng ba mươi dặm xung quanh Thanh Phong Cốc người người như sóng cuộn, bình thường tu luyện giả rất khan hiếm, nhưng hiện tại ở nơi này thì tu luyện giả giống cũng chỉ như người bình thường.

Toàn bộ xung quanh Thanh Phong Cốc, chỉ cần là địa phương có thể trú chân tạm thời đều được sử dụng, ngay cả những đỉnh núi nhỏ nhỏ cũng không bỏ qua.

Nhìn qua nhân số ước chừng không ít hơn ba vạn, thậm chí so với mấy năm trước còn muốn nhiều hơn một chút.

Chỉ là đại đa số người tới để xem náo nhiệt, người có can đảm chân chính leo lên phạm vi hơn trăm thước vuông lối dài, nhiều nhất cũng chỉ vượt quá hai nghìn người.

Những đại biểu chủ trì của bát đại môn phái đã sớm tụ tập bên dưới lối dài, những đại biểu này đều là đệ tử có niên kỷ khá lớn trong bát đại môn phái, tu vi không cao lắm, đương nhiên so với những tuyển thủ đến đây dự thi vẫn cao hơn không ít.

Lời mở đầu đại hội không hề rườm rà, bát đại môn phái truyền ra một vị đại biểu, đơn giản nói vài câu giới thiệu, liền trực tiếp bắt đầu đấu loại, bởi vì năm nay khá nhiều người tham gia với các hạng mục khác nhau, hiển nhiên phải tiến hành từng hạng mục một.

Yến Linh ở một bên hết nhìn đông lại ngó tây, thẳng đến khi một thân ảnh mặc áo màu xanh xuất hiện trong tầm mắt mới yên tâm bước lên đài, vị Lâm gia hậu nhân lần trước hứa trong thời gian bảy ngày nhất định tìm được Phương Vĩ thảo giống như bốc hơi khỏi nhân gian, không hề thấy tung tích.

Yến Linh lo lắng là tìm loại thảo dược này quá khó khăn, người ta bỏ dỡ cũng không chừng, bất quá khi nàng nhìn thấy thanh niên ấy trầm ổn cười, tức thì giống như uống thuốc an thần, cơn kích động hướng phía xa xa nơi đối phương đang đứng vấy vấy.

Yến Linh vốn là người của Cự Kiếm Sơn Trang, cũng không cần dự thi khảo nghiệm tư cách tham gia đại hội. Nhưng tiểu cô nương này vì muốn kiếm một ít tiền thù lao mà tham gia vào đám người Trúc Trần, nếu như có thể trợ giúp sáu người này tấn cấp, thì sẽ thu được thù lao sáu nghìn nguyên thạch, cho dù là không thể tấn cấp được, thì nàng cũng vẫn được trả năm trăm nguyên thạch, đối với một hài đồng mới có mười bốn tuổi mà nói thì đây là một khoản tài phú không nhỏ, để có thể chữa được căn bệnh hiểm nghèo cho phụ thân, Yến Linh xem như làm bất cứ điều gì.

Lâm Khiếu Đường đứng trên một khối đá nhô ra cạnh sườn núi, nơi này cũng chỉ có thể đứng được một người, hơn nữa tầm nhìn rộng rãi rõ ràng, cách trung ương của lối dài ước chừng hơn ba trăm thước, với thực lực của Lâm Khiếu Đường có thể quan sát được rõ nét. . .

122. Chương 124: Sự Tàn Khốc Của Võ Đạo Đại Hội.

Giai vị này trong mắt những danh môn đại phái chỉ là bước khởi đầu, trong tầm mắt của toàn bộ tu luyện giới chỉ là trúc cơ kỳ.

Nạp Lan U hôm nay mặc nam trang cảm y đứng lẫn trong đám người, lẳng lặng quan sát tất cả diễn biến trên sân, chỉ là khi nào quét mắt về phía một tảng đá lớn nhô ra bên sườn núi, nơi một gã thiếu niên đang đứng, thiếu niên luôn luôn chuẩn xác đối mắt nhìn về phía nàng, ôn hoà mỉm cười, điều này làm cho Nạp

Lan U cảm thấy nghi hoặc, đối với thuật dịch dung của bản thân có lòng tin vô cùng lớn, thế nhưng tiểu tử kia hiển nhiên nhận ra chính mình.

Nạp Lan U nào đâu biết rằng, Lâm Khiếu Đường đối với kết cấu thân thể luôn cực kỳ nhạy cảm, đây là một loại tài năng trời sinh, hơn nữa hơn một kiếp người luôn được bồi dưỡng rèn luyện, đừng nói là dịch dung, cho dù là giải phẫu thẩm mỹ cũng không qua được con mắt của hắn, chỉ cần hắn chú ý thì liếc mắt một cái đã có thể phán đoán ra nam hay nữ, người quen thuộc cho dù vắt hết óc cải biến diện mạo của mình, trong mắt của Lâm Khiếu Đường cũng không khác nhau là mấy.

Nạp Lan U bỗng nhiên có cảm giác không có chỗ nào che giấu được, lòng hiếu kỳ đối với thiếu niên này lại tăng thêm một bậc, thậm chí nàng còn suy đoán người này có đúng là một tiền bối cao nhân đang nguy trang hay không. . .

Vô Đạo đại hội không phân chia riêng rẽ Vô tông hay Đạo tông quyết đấu, đây coi như là một cách trắc thí năng lực tác chiến thực tế rất tốt.

Vô tông quyết đấu với Đạo tông phần nhiều là bại trận nếu ngang cấp bậc nhưng cũng không phải tuyệt đối, vẫn như cũ sẽ có người yếu chống lại người mạnh, hơn nữa Vô tông đấu tới Đạo tông cho dù thất bại, cũng không nhất định bị loại, bát đại tông phái còn xem xét năng lực ứng biến trong quá trình quyết đấu.

Bất quá trong quá trình chiến đấu của tu luyện giả chung quy là cực kỳ tàn khốc, không có quy tắc hạn chế gì nhiều, ngoại trừ hạn định thời gian cho một trận quyết đấu. Chỉ có một bên lên tiếng chịu thua thì trận đấu mới kết thúc, nếu như không chịu thua thì trận đấu vẫn được tiếp tục cho tới khi có một người ngã xuống.

Bởi số người lên thi đấu rất nhiều, thời gian lại cấp bách, thời gian quyết đấu tương đối ngắn, trong vòng một phần ba nén hương phải kết thúc trận đấu, vô luận có phân ra thắng bại hay không, đều phải dừng trận đấu lại, sau đó bát đại môn phái sẽ cử người ra phán định xem ai là người thua ai là người thắng.

Thua thì lập tức rút xéo, người thắng tiếp tục tham gia vòng lựa chọn tiếp theo, cứ thế cho đến khi chỉ còn lại năm mươi người liên tự động kết thúc, cuối cùng do bát đại môn phái đến chọn những người này.

Bất quá năm nay lại nhiều hơn một hạng mục đó là quyết đấu nhiều người theo trận pháp, tức là tổ hợp hai người trở lên, phối hợp công phòng, tương hỗ quyết đấu. Hạng mức cao nhất là mười người. Vượt qua mười người sẽ không được tham gia.

Bởi vì đây là lần đầu tiên thêm vào hạng mục quyết đấu chiến trận tổ đội nên thực tế nhân số tham gia đại hội lần này cũng không phải quá nhiều, tổng cộng cũng chỉ có hơn bảy trăm người, tính theo tổ đội thì có hơn một trăm năm mươi đội. So với hơn hai nghìn người tham gia quyết đấu một đối một mà nói, hiển nhiên áp lực sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Có người nói nguyên nhân lớn nhất của việc thêm hạng mục quyết đấu chiến trận tổ đội là vì tại chiến trường tây bắc bát đại môn phái chịu thiệt hại khá nhiều. Tại chiến trường tây bắc từ rất lâu vẫn thường diễn ra những cuộc chiến tranh quy mô nhỏ.

Liên minh Tây Bắc Lỗ Á mấy nghìn năm nay vẫn nhìn quốc thổ Hiên Viên quốc mà thòm thèm, thường thường vẫn tổ chức những cuộc tập kích sát biên giới. Nếu như họ phát giác ra sự phản kháng không quá mạnh lập tức sẽ phát động chiến tranh thần tốc tiến sâu hơn vào Hiên Viên quốc.

Liên minh Lỗ Á vốn có đất đai rộng lớn hơn Hiên Viên quốc rất nhiều thế nhưng đại bộ phận lại hoang vắng cằn cỗi, còn lại là thảo nguyên, khu vực thực vật thấp lùn. Đây là một quốc gia sống theo kiểu dân du mục.

Chủng tộc của liên minh Lỗ Á rất đa dạng nhưng lại chủ yếu do ba đại chủng tộc không chế quyền lực của liên minh. Bộ lạc người dã man, bộ lạc lang nhân (người sói) và bộ lạc ả nhân.

Ba đại bộ lạc này đều thuộc loại bư hãn có tiếng, cũng có phân loại chức nghiệp riêng. Dân chúng bình thường trong Hiên Viên quốc căn bản không có khả năng chống lại, chỉ có tu luyện giả mới có thể so sánh được.

Ba năm trước đây đột nhiên liên minh Lỗ Á khởi động tấn công Hiên Viên quốc quy mô khá lớn, đệ tử của bát đại môn phái đóng quân tại biên giới trở tay không kịp, tuy rằng đánh lui được liên minh Lỗ Á, thế

nhưng trong thời gian trước đó tổn thất không nhỏ, luận năng lực đối chiến cá thể đơn độc của đệ tử cấp thấp mà nói, cho dù là đệ tử chính thức của bát đại môn phái cũng không phải đối thủ của bộ tộc người dã man, lang nhân và ải nhân.

Trong khi hỗn chiến phi thường thua thiệt, nói trắng ra là tiểu binh không bằng người ta, trong trận chiến đó, bát đại môn phái chỉ có Hồng Diệp Cốc không có nhiều thiệt hại, ngược lại lại chiếm tiện nghi không nhỏ, bảy đại môn phái đều tổn thất hơn một nghìn đệ tử, mà Hồng Diệp Cốc chỉ có hơn mười người tử vong.

Hồng Diệp Cốc là một môn phái đạo tông tồn tại rất đặc thù, các nàng chỉ thu nữ đệ tử, nữ tính cho dù có xuất sắc trên các phương diện như thế nào, chung quy vẫn luôn yếu hơn nam giới, bởi vậy Hồng Diệp Cốc từ xưa đến nay vẫn nghiên cứu trận pháp đoàn thể đối chiến, ba đến chín người hợp lại tạo thành một chỉnh thể chiến đấu, nhiều người trừ bù lẫn nhau, chú ý công thủ, hiệu quả phi thường rõ ràng. Kết quả chính là thiệt hại của Hồng Diệp Cốc trong trận chiến đó cực thấp, mà các đại phái thì ngược lại, có giáo huấn này làm cho bảy đại phái còn lại đột nhiên coi trọng trận pháp hơn nhiều.

Đương nhiên cũng không phải chỉ có nguyên nhân nếm mùi thất bại, mà còn để chuẩn bị cho sự việc thần khí hiện hình năm năm sau, trong năm năm phải bồi dưỡng ra cao thủ siêu cấp, điều đó cơ hồ là không có khả năng, trong thời gian ngắn muốn tăng cường thực lực, chỉ có thể thay đổi phương pháp mới, làm cho lực lượng đệ tử cấp thấp tăng lên.

Mặt khác, liên minh Lỗ Á nghỉ ngơi dưỡng sức nhiều năm, lực lượng thực tế đã phi thường cường đại, căn cứ vào kinh nghiệm trước kia, một ngày nào đó khi bọn họ cảm thấy mình đủ mạnh, nhất định sẽ khai chiến với Hiên Viên quốc.

Lâm Khiếu Đường cũng đã từng nghĩ trong năm năm xây dựng thế của riêng mình, lợi dụng tài nguyên hiện có, lớn mạnh từng bước một, thế nhưng đừng nói năm năm cho dù năm mươi năm cũng tuyệt đối không thể xây dựng được một thế lực đủ mạnh để đối kháng với bát đại môn phái, năm trăm năm phỏng chừng còn có chút hy vọng.

Bởi vậy ý niệm này vừa loé lên Lâm Khiếu Đường lập tức vứt khỏi đầu, cơ hội duy nhất của mình sau năm năm nữa chính là gia nhập vào một trong bát đại môn phái, làm đệ tử chính thức, còn có chút khả năng đục nước béo cò.

Quyết đấu trận pháp tổ đội, so với dự đoán còn muốn kịch liệt hơn rất nhiều, để tranh thủ sự coi trọng của bát đại môn phái, hơn nữa thời gian vô cùng hạn chế, những tuyển thủ trên sân có thể nói không từ bất cứ thủ đoạn nào, vừa tiến vào trận đấu đã sử dụng chiêu sát thủ.

Chỉ mấy vòng quyết đấu, đã có hơn trăm người chết oan uổng, dù là bên thắng cũng rất thê thảm, tiến độ trận đấu phi thường nhanh.

Thất tinh trận của bảy người Yến Linh rất nhanh thể hiện tác dụng, trong những đội ngũ đã đấu ba vòng thì đội của nàng là một trong những đội có tỉ lệ thương tổn nhỏ nhất.

Nếu chỉ luận thực lực cá thể thì bảy người Yến Linh cũng chỉ được xếp vào lớp trung bình, thế nhưng trận pháp vận chuyển rất tinh diệu, phối hợp nhịp nhàng, hát huy hết sở trường mỗi người trong đội, công kích sắc bén, phòng thủ chặt chẽ. Qua năm cửa chém sáu tướng, trở thành đội ngũ đáng sợ nhất trong hạng mục quyết đấu tổ đội.

Đối với trận pháp Lâm Khiếu Đường coi như không biết gì, Đấu Luyện trên phương diện này tựa hồ không có tác dụng gì, chỉ có thể nhìn náo nhiệt, bất quá trong lòng hắn cũng mong muốn tổ đội của Yến Linh đạt được chiến thắng, chí ít không có ai chết, Yến Linh hiện này được Lâm Khiếu Đường coi như một con đường tắt gia nhập Cự Kiếm Sơn trang mà bớt gặp phiền toái.

Một ngày một đêm quyết đấu thảm liệt, hơn một trăm năm mươi đội ngũ chỉ còn lại ba mươi đội. Nhân số tử vong đạt tới con số hơn hai trăm bốn mươi người.

Quyết đấu theo trận pháp tổ đội, cũng không giống như quyết đấu cá nhân, khi quyết đấu cá nhân Võ tông luôn luôn chịu thiệt thòi trước đạo tông, thế nhưng quyết đấu thao trận pháp tổ đội lại không giống, nhiều người phối hợp lấy sở trường bù sở đoản, có gần có xa.

Võ tông có thể không có thuật pháp như của đạo tông. Thế nhưng vẫn có rất nhiều thủ đoạn công kích cự li xa, ví dụ như ám khí, cung nỏ, phi tiêu, thậm chí còn có một số loại vũ lý công kích tầm hoặc độc vật, những thủ đoạn này phần nào bù được chênh lệch với đạo tông.

Cuối cùng có ba mươi đội thụ lại được, võ tông và đạo tông không sai biệt quá lớn mỗi bên chiếm một nửa. thậm chí võ tông còn nhiều hơn một chút, đạt được mười sáu đội, đạo tông thiếu người am hiểu cận chiến, ngược lại ít hơn, chỉ có mười bốn đội.

Căn cứ vào sở trường riêng của từng môn phái. Võ tông tứ đại môn phái, Toàn Võ Môn, Chiến Hổ Bang, Cự Kiếm Sơn Trang và Phù Thú Sơn chia nhau mười sáu đội, mỗi môn phái đều nhận được bốn đội.

Đạo tông tứ đại môn phái, Ngũ Đạo Tông, Vân Tiêu Điện, Yểm Nguyệt Nhai và Hồng Diệp Cốc tại cuộc tranh luận cuối cùng đưa ra kết quả phân chia mười bốn đội. Ngũ Đạo Tông và Yểm Nguyệt Nhai mỗi phái chọn bốn đội, Vân Tiêu Điện và Hồng Diệp Cốc mỗi phái chọn ba.

Bảy người Yên Linh trong trận quyết đấu khí thế vô cùng mạnh mẽ, trực tiếp được lão đại của võ tông Toàn Võ Môn chọn lựa. Sau trận đấu Yên Linh lặng lẽ rời khỏi, thay đổi một cái tên khác, thần không biết quỷ không hay nhanh chóng đi mất không tìm thấy tung tích.

Hai ngày sau đó vẫn tiếp tục thi đấu vô cùng ác liệt, tình hình chiến đấu tàn nhẫn không đành nhìn, đám người tu luyện giả cho rằng thực lực của mình đã đủ, để tranh thủ bằng được không gian và thời gian phát triển trong tương lai, cạnh tranh tới mức dầu rơi máu chảy.

Cuối cùng còn lại năm mươi người, hoặc là căn cốt kỳ giai (tư chất tốt) hoặc là tuổi tác hơi lớn một chút nhưng tuyệt đối không vượt qua hạn chế bốn mươi tuổi, hoặc là người gặp được kỳ ngộ lấy được bí kíp cao cấp, pháp bảo lợi hại.

Năm mươi người này cũng không phải là Lã Vọng buông cần (1), bát đại môn phái còn thông qua đối chiến thực tế để lựa chọn nhân tài chân chính có tiềm chất.

Lần võ đạo đại hội năm mươi năm trước, cũng có năm mươi người lưu lại được, nhưng tám đại môn phái thì có sáu phái bỏ quyền lựa chọn, chỉ có hai người cuối cùng gia nhập hia phái còn lại.

Hiện tại cũng không phải khó khăn như vậy, bát đại môn phái đều chọn được người thích hợp cho mình, có nhiều có ít nhưng coi như có hai mươi bảy người được chọn, hai mươi ba người khác tiếp tục bị loại. Những người này sẽ mất đi tư cách tham dự lần sau, điều này cũng có nghĩa là tuyên bố bọn họ vĩnh viễn là những tán nhân.

Ba ngày đại hội, Lâm Khiếu Đường chưa từng vắng mặt, một mực đứng xa xa quan sát học tập, toàn bộ quá trình đại hội diễn ra đều được thu vào trong mắt.

Chiến đấu thảm liệt cũng làm dấy lên trong lòng Lâm Khiếu Đường một luồng rét lạnh mà không hiểu lí do.

Chỉ luận thực lực, sinh tử do mệnh!

So với một ít hậu nhân đại gia tộc được chỉ định tiến vào môn phái làm đệ tử mà nói, tán nhân có chút thê thảm, chỉ có thông qua đau khổ, trong đêm tối mò mẫm bước về phía trước, thế nhưng người có thể sống để vượt qua được bóng tối thực sự qua ít.

Bất quá trong đám tán nhân được lựa chọn tại võ đạo đại hội, vừa mới tiến vào môn phái nào đó lập tức đã có địa vị tương đối cao, sẽ nhanh chóng trở thành một trong những đối tượng được trọng điểm bồi dưỡng.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường, tham gia võ đạo đại hội chỉ là vì trải nghiệm nhiều hơn một phần mà thôi, đối với thế giới này có hiểu biết sâu hơn một chút, nếu bảo hấn tham gia quyết đấu hấn tuyệt đối từ chối, cho dù có thực lực cũng sẽ không tham gia, dù sao trên người hấn cũng có một tư duy của hai kiếp người. Hướng tới con đường chết hấn không thể chấp nhận được.

Mọi con đường đều có thể đi tới La Mã, không nhất định phải đi theo con đường nhiều người đã đi kia.

Ngày thứ hai sau khi võ đạo đại hội kết thúc, Thanh Phong Trấn như trở nên vắng vẻ tiêu điều, cuộc sống sinh hoạt bình dị ngày thường của dân chúng đã trở lại.

Trương Thông, Ngưu Tam cấp bách đợi một đêm, cũng không thấy vị Lâm công tử trở về, hai người gần như tuyệt vọng.

- Trương huynh, chúng ta sẽ chết đứng hay không?

Ngưu Tam khóc không ra nước mắt nói.

Trương Thông trầm mặc không nói, chung quy vẫn nghĩ mặc dù vị Lâm công tử này không phải loại người tốt lành gì, nhưng cũng không phai là người ác độc, huống hồ giết chính mình và Ngưu Tam cũng không cần thiết lắm, nghĩ vậy liền đứng dậy đi tìm kiếm quanh phòng.

- Trương huynh, người đang tìm cái gì, hay là người nghĩ biện pháp nào đó tự cứu chúng ta đi!

Ngưu Tam vội la lên.

- A, đây là cái gì?

Trương Thông từ trong cái gói đầu lấy ra một túi tiền thô sơ.

- Không quản nó là cái gì, vấn đề là lão tử không muốn chết, mẹ nó, nếu như độc này không làm chết được lão tử, lão tử dù liều cái mạng này cũng sẽ tìm tên đó tính sổ.

Ngưu Tam tức giận nói.

Trương Thông đối với sự gào thét của Ngưu Tam giống như mất diếc tai ngơ, từ trong túi tiền lấy ra một tờ giấy, trong đó viết:

- Ta để lại hai hoàn giải độc tăng nguyên đan, phục dụng vào liền vô sự, tinh tâm tiêu hoá được lực, trong vòng ba tháng có thể tăng thêm một chút nguyên lực, đã lừa nhị vị huynh đệ, sau này còn gặp lại!

Khi Trương Tam đọc một lượt, sự tức giận của Ngưu Tam lập tức đình chỉ, hai người đối mặt nhìn nhau, cả kinh mở túi tiền ra, bên trong quả nhiên có hai hoàn đan được màu xanh, sau khi hai người nuốt chửng, chỉ cảm thấy trong bụng có một dòng khí nóng, một luồng nhiệt lực sinh ra, quả nhiên là tăng nguyên đan.

- Luyện được sư!

Hai người song song kinh hô, cao nhân a! Thảm hại hận không sớm bái làm môn hạ người ta, chỉ là làm chân sai vặt cũng không tồi, thực sự là hối hận cũng không kịp rồi.

Suy nghĩ hiện tại của hai người nếu như Lâm Khiếu Đường biết được, chắc chắn hẳn sẽ cười bể bụng. . .

.....

(1). Lã Vọng buông cần hay Lã Vọng câu cá:

Khuông Tử Nha hay còn gọi là Thái Công Vọng hoặc Lã Vọng là một công thần đời nhà Chu, học rộng nhưng không ra làm quan. Khi đã 80 tuổi. Lã Vọng vẫn ngồi câu cá ở bờ sông Vị Thủy chưa ra giúp đời. Một hôm, Văn Vương là vua sáng lập ra nhà Chu, đi săn gặp ông ở bờ sông Vị Thủy, biết ông là người có tài, Văn Vương mừng rỡ mời về lập làm quân sư, tôn làm thượng phụ. Từ đó, Lã Vọng đã đem tài đức của mình giúp Văn Vương lập nên nghiệp nhà Chu thành đạt rực rỡ, lưu sử sách muôn đời.

Về sau, trong dân gian truyền tụng câu nói: Lã Vọng câu cá. Sự tích này còn được dùng để chỉ những người có tài đức không muốn bon chen, chưa chịu ra giúp đời.

Còn rõ ràng hơn là câu: Lã Vọng buông cần. Ý nói Lã Vọng ở bờ sông Vị Thủy là để chờ đợi minh quân, ý nghĩa là nói những người cố gắng học tập chờ đợi thời cơ.

123. Chương 125: Cự Kiếm Sơn Trang.

Bên ngoài Thanh Phong Cốc, trên một con đường mòn, một vị thanh niên khuôn mặt rất có thần và một tiểu cô nương còn chưa hết nét ngây thơ gặp nhau.

- Lâm đại ca, người làm cách nào có thể tìm được Phương Vĩ thảo vậy?

Yến Linh kinh ngạc nhìn một cây thảo được điểm lệ đọng trong hộp gấm, quả thực không thể tin đây là sự thực.

- Vận khí tốt, trên trời rơi xuống mà thôi!

Lâm Khiếu Đường chớp mắt nói.

- Gạt người!

Cái đầu nhỏ của Yến Linh khả ái hơi nghiêng sang một bên, trên mặt tràn đầy nét không tin tưởng, nhưng trong đôi mắt to đen linh động loé lên một tia bội phục.

- Dùng tổ truyền bí tịch của ta đổi lấy từ người khác.

Lâm Khiếu Đường giả vờ uỷ khuất nói.

- Xin lỗi, Lâm đại ca!

Yến Linh chậm rãi cúi đầu.

- Lừa người đó, ta đào được từ trên núi!

Lâm Khiếu Đường lại hét to nói.

- A! Có thể đào được dễ dàng như vậy sao?

Yến Linh vừa mới thôi cảm động lại bị sự kinh ngạc thay thế.

Nếu không phải định lực của Lâm Khiếu Đường rất cao, sợ là đã cười đến gập người lại, tiểu cô nương này tính tình đơn thuần, tâm địa thiện lương, người khác nói cái gì cũng cho là thật, thực sự không hiểu sao một tiểu cô nương như nàng chạy đến nơi này lại an toàn tới bây giờ.

- Ta mua được với giá rất thấp từ trên tay một lão nông không hiểu giá cả.

Lâm Khiếu Đường không muốn tiếp tục chọc ghẹo nha đầu ngốc này, nghiêm mặt nói.

- A, nguyên lai là như vậy a!

Yến Linh không hề suy nghĩ gì nói, âm thầm đoán nếu là chính mình sẽ không có vận khí tốt như vậy.

- Như vậy người hãy đưa ta đi gặp phụ thân của người!

- Yến Linh nhất định sẽ đưa Lâm đại ca đến gặp phụ thân.

- Trước tiên đưa Phượng Vĩ thảo cho ta đi!

- Vì sao?

- Chờ tới khi ta thấy phụ thân của người sẽ đưa lại cho người. Vận nhất người là người xấu thì làm sao bây giờ?

- Sao thế được, Linh nhi chưa bao giờ là người xấu!

- Không sợ nhất vận chỉ sợ vận nhất, hay nhất là đưa cho ta!

- Lâm đại ca, để ở chỗ của ta nha, ta không phải người xấu đâu, ta thề! Van cầu người mà! Nếu không Linh nhi đưa những thứ trân quý trên người cho Lâm đại ca coi như trao đổi, tạm thời để trong tay Lâm đại ca!

- Không tính nữa, còn không mau dẫn đường!

- Tuân mệnh!

Yến Linh giống như một chú chim nhỏ vui vẻ gật đầu nói. Sau đó sôi nổi hướng về phía trước đi tới, mới đi được một hai bước tựa hồ nhớ đến cái gì đó đột nhiên quay đầu lại, cười hì hì nói:

- Cảm tạ Lâm đại ca!

Lâm Khiếu Đường đưa tay lên xua xua, trong mắt hiện lên một tia trầm mặc đi tới.

Cự Kiếm Sơn Trang tọa lạc tại ngọn Cự Kiếm Sơn phía đông Hiên Viên quốc. Cự Kiếm sơn mạch trông giống như một thanh kiếm khổng lồ, ngọn núi cao nhất trong dãy núi này cao hơn mặt nước biển một vạn thước, đỉnh núi như một thanh kiếm lớn hàng năm đều có tuyết phủ trắng.

Cự Kiếm Sơn Trang chính là tên môn phái nói chung, không phải chỉ là đơn thuần là một sơn trang, nếu như thực sự coi nó như một sơn trang vậy thì toàn bộ Cự Kiếm Sơn chính là trang viên.

Khi Lâm Khiếu Đường và Yến Linh cùng nhau đi tới Cự Kiếm Sơn, thì đã là một tháng sau khi Võ Đạo đại hội kết thúc, đường xá thực sự rất xa xôi. Liên tục tiến hành hai lần lặn lội đường xa Lâm Khiếu Đường cảm thấy có chút mệt mỏi nhưng Yến Linh ngược lại không hề toả ra nét mệt nhọc, giống như tinh lực dư thừa dùng không hết, hơn nữa có một thân kiến thức khá uyên bác như Lâm Khiếu Đường, trong đầu nàng luôn luôn muốn vị ca ca này làm bằng hữu, thỉnh thoảng muốn hắc hắc kể một chuyện xưa gì đó làm nàng rất phấn khích. Cuộc sống như thế này tạm thời khá là yên ổn.

Lâm Khiếu Đường gián tiếp trở thành một kẻ dẫn hải tử du sơn ngoạn thủy, còn phải chiếu cố nàng về mọi mặt, thỉnh thoảng lại làm một người kể chuyện giăng giải vãi cổ sự làm hắc hắc cảm thấy thêm phần mệt mỏi

Trên đường đi Lâm Khiếu Đường lại thỉnh thoảng nhớ đến cảnh Kỳ Áo và Lâm gia lão tổ bay tới bay lui, sợ là cho dù có tu vi cao hơn nữa cũng không hẳn có một chiêu này. Vô luận là chạy trốn hay đi đường, phi hành không thể nghi ngờ là một lựa chọn tốt nhất, không hề chịu hoàn cảnh địa hình ảnh hưởng.

Mỗi ngày buổi tối gác hai chân vào nhau đi ngủ, Lâm Khiếu Đường luôn phát thệ tương lai nhất định phải nghiên cứu cho được thuật phi hành.

Toàn bộ Cự Kiếm Sơn chính là lãnh địa riêng của Cự Kiếm Sơn Trang ở nơi này nguyên nhân rất nhiều, thiên cát địa linh, là một nơi tu luyện tuyệt vời của tu luyện giả, hơn lại lại có khá nhiều mỏ nguyên thạch, cũng có mấy nơi có thể làm vườn nuôi trồng linh dược, có thể trồng những thảo dược trân quý.

Nơi bát đại môn phái chiếm giữ hầu hết phải có đầy đủ những điều kiện đó, chín thành tài nguyên của Hiên Viên quốc bị bọn họ chia phần, đây cũng là nguyên nhân khiến có các môn phái nhỏ và tán nhân khó có thể sống an nhàn.

Phía tây bắc của Cự Kiếm Sơn Mạch cách đó hơn hai mươi dặm có một thôn trang tọa lạc, Yến Linh cẩn thận nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

- Lâm đại ca, đi tiếp về phía trước là tới địa phận của Cự Kiếm Sơn Trang, sẽ có rất nhiều tốp đệ tử đi tuần và trạm canh gác, không phải người trong môn phái rất khó có thể tiến vào, Linh nhi vào trước thông báo một tiếng nhất định sẽ gọi được phụ thân đi ra.

Lâm Khiếu Đường đoán không ra vụ đầu tư này có chính xác hay không, càng thêm vô pháp xác định có tin tưởng được nha đầu này hay không, cũng không phải hắc hắc nghi ngờ nhân phẩm của nàng mà là không biết nàng có năng lực đem vị tiền bối đã từng làm chướng môn, nhưng hôm nay lại là một vị phụ thân thất thế ra đây hay không.

Thông thường một người vốn ở địa vị cao đột nhiên ngã xuống sẽ trở nên cố chấp dị thường, hơn nữa sẽ mang tâm trạng thù ghét thế nhân.

Thế nhưng nha đầu này lại hồn nhiên đến đáng sợ, Lâm Khiếu Đường không đành lòng tổn thương nàng:

- Đi thôi, ta sẽ vào trong thôn trang ở trước, đợi người mời được phụ thân đến đây gặp ta.

Yến Linh phi thường thận trọng gật đầu, "Linh nhi nhất định sẽ mời được phụ thân ra ngoài, Lâm đại ca phải tin tưởng ta!

Nói xong liền nhanh chân chạy lên núi.

Nhìn thân ảnh nhỏ nhắn đang dần dần biến mất, Lâm Khiếu Đường lắc đầu, tin tưởng một hải tử nhiều ít có chút mơ hồ, chung quy vẫn cảm thấy lần này mình phán đoán không được chuẩn xác.

Bất quá nếu đã tới thì chờ một chút cũng không sao.

Lâm Khiếu Đường tìm một hộ nông gia, cho họ khoản tiền kha khá, rất thuận lợi kiếm được chỗ dừng chân, trên người có khá nhiều tử tinh tỵ, loại tiền lưu thông trong giới thường nhân, đối với Lâm Khiếu Đường mà nói không có nhiều tác dụng, so với tảng đá ven đường không khác là bao.

Lâm Khiếu Đường làm tốt công tác chuẩn bị cho việc chờ đợi thời gian dài, nghĩ đến cho dù Yến Linh không mời được vị phụ thân kia của nàng, nói thế nào đi nữa thì cũng phải xuống núi thông báo cho mình một tiếng.

Nhàn rồi vô sự, Lâm Khiếu Đường lại đả tọa tu luyện cho qua ngày, cho dù không có tiến bộ gì thì cũng phải bảo trì tu vi hiện tại, việc tu luyện vốn là không tiến thì lùi, có thể bảo trì được nguyên trạng cũng coi như là một tiến bộ.

Lâm Khiếu Đường vừa mới xếp bằng nhắm lại hai mắt, đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức cường đại dị thường, lao thẳng tới phía mình, tốc độ cực nhanh, trong sự ngạc nhiên mạnh mẽ mở hai mắt.

Hầu như song song, cánh cửa nông trại bị một cỗ gió mạnh đẩy ra, tức thì đột thân ảnh màu xám tiến vào.

Khí thể như hồng, thực lực của người này cao hơn mình rất nhiều, Lâm Khiếu Đường kinh hãi, xuất phát từ tâm lý muốn bảo vệ mình, thuận thế bắn ra một đạo chỉ kinh, tốc độ của người này quá nhanh không nhìn rõ được mặt mũi. Cũng không biết hấn dùng thủ đoạn gì, rất thoải mái hoá giải chỉ kinh đặc ý nhất của Lâm Khiếu Đường.

Một bàn tay thành linh xuất hiện, Lâm Khiếu Đường ngay cả phòng ngự còn không kịp, ngực bị đánh một chưởng. Thân thể đang ngồi trên giường thẳng tắp bắn thẳng vào tường, phun ra một ngụm máu, nhất thời khí huyết bốc lên vô pháp đè ép lại được.

Lúc này người đó mới trụ vững thân hình, thấy rõ dung mạo.

Khuôn mặt người này tái nhợt, tuổi tác ước chừng trên dưới bốn mươi, tóc có chút hoa râu, môi nhợt nhạt, thoạt nhìn như đang bị bệnh. Thế nhưng khí tức cường đại trên người hấn toả ra lại không hề giống như một người bệnh nặng chút nào.

Vô luận người này tới từ đâu, Lâm Khiếu Đường tuyệt đối không nhận ra được.

Lau đi vết máu nơi khoé miệng, Lâm Khiếu Đường gian nan áp chế khí huyết trong ngực đang bốc lên. Quạt cường liều mạng có thể làm thương thể nặng hơn, mạnh mẽ nói:

- Vì sao đả thương ta?

Trung niên nhân tóc hoa râu yên lặng quan sát thiêu niên trước mắt, tựa hồ muốn từ trên mặt của hấn tìm cái gì đó, thản nhiên nói:

- Người không phải là người của Lâm gia, vì sao lại giả mạo lừa dối con ta?

Yến Phi Thiên? Trong đầu Lâm Khiếu Đường lập tức hiện lên ba chữ, tới nhanh như vậy sao? Ngoài ý muốn!

- Văn bối thực sự là hậu nhân Lâm gia vì sao lại lừa dối?

"Hanh!" Yến Phi Thiên tức giận hừ một tiếng nói:

- Công pháp ngươi vừa sử dụng, căn bản không phải là công pháp tổ truyền của Lâm gia, thậm chí còn có bộ dáng tà môn ngoại đạo, không phải giả mạo lừa dối thì là cái gì?

Khoé miệng Lâm Khiếu Đường khẽ nhếch lên:

- Nực cười, ai quy định tộc nhân Lâm gia nhất định phải tu luyện công pháp tổ truyền của Lâm gia?

- Lão tổ tông của các ngươi tên gọi là gì?

Yến Phi Thiên không nói nhiều trực tiếp hỏi.

- Lâm Ngật Nhiên!

- Là nam hay nữ?

- Nữ!
- Viện phủ của Lâm gia ở nơi nào?
- Tân La Thành!
- Lâm gia chủ yếu tu luyện vũ kỹ gì?
- Thanh Mộc kiếm quyết!

Hỏi đến chỗ này, biểu tình trên mặt của Yến Phi Thiên hoà hoãn không ít, chỉ là đôi con ngươi tràn ngập tia máu vẫn hoài nghi nhìn Lâm Khiếu Đường, đưa tay nói:

- Ngọc bội!

Lâm Khiếu Đường có chút tức giận, những vẫn lấy ra ngọc bội hình kiếm đưa tới.

Yến Phi Thiên một tay cầm lấy, biểu tình nhất thời sửng sốt, đây chính là thứ hắn làm ra, thực giả trong đó vừa nhìn là biết, nhưng vẫn cẩn thận dùng nguyên thức tra xét một lượt, xác nhận đây là đồ thật.

- Người thực sự là hậu nhân Lâm gia?

Yến Phi Thiên rốt cục cũng tin tưởng.

Lâm Khiếu Đường tự giễu cười:

- Giả mạo một người nào đó trong đại môn phái còn có chút lợi, giả mạo một tiểu gia tộc như vậy thì được cái gì đây?
- Người gặp Linh như thế nào?

Sự hoài nghi của Yến Phi Thiên dần dần giảm bớt.

Lâm Khiếu Đường cũng không giấu diếm, đem toàn bộ sự việc một năm một mười nói hết ra, còn đem một số lời dẫn dò của Lâm Ngật Nhiên thêm vào, thậm chí tăng thêm một chút từ ngữ hoài niệm của bản thân gán cho Lâm Ngật Nhiên nói Yến Phi Thiên, trong khi kể lại cũng không quên quan sát thần sắc biến đổi trên mặt Yến Phi Thiên.

Mỗi khi nói đến chỗ Lâm Ngật Nhiên đối với chương môn Cự Kiếm Sơn Trang rất tán thưởng, rất ngưỡng mộ thì trên mặt của Yến Phi Thiên luôn hiện lên một tia nhu hoà.

Lâm Khiếu Đường thực ra cũng chỉ vô tình, vốn muốn thêm một số lời nói nhất định để có thêm một chút cảm tình của Yến Phi Thiên, dần dần bỗng nghĩ đến ở phương diện này nhất định hẳn có gian tình, không phải Lâm lão tổ và vị tiên chương môn này có một đoạn giao tình hay sao? Lễ nào nói Yến Linh chính là hài tử của hai người này? Sai nha, nếu như vậy thì tốt nhất là ở cùng một chỗ! Vì sao phải tách nhau ra? Tựa hồ không có gì trở ngại nha?

Khi Yến Phi Thiên xác định được ngọc bội là thật, kỳ thực đã không còn hoài nghi gì, lấy thực lực của Lâm Ngật Nhiên, muốn lấy được thứ gì đó trên người nàng bằng tiểu tử trước mắt này, cho dù là dùng hết âm mưu quỷ kế cũng quyết không thành công được, Lâm gia vốn là một gia tộc nhỏ, không hề nổi danh, rất ít người biết đến, tiểu tử này hầu như không hề suy nghĩ đã nói ra đáp án, hẳn là sẽ không sai.

Yến Phi Thiên thở dài nói:

- Tâm địa của tiểu hài tử Linh nhi này lương thiện, lần này trộm hạ sơn cũng là do ta nhất thời sơ ý, người có thể mang nó về an toàn, Yến mỗ cực kì cảm kích.

Yến Phi Thiên lại lấy ra hộp gấm từ trong lòng nói:

- Bất quá phân đại lễ này, Yến mỗ không thể nhận được, xin tiểu huynh đệ thu lại.

Lâm Khiếu Đường từ chối nói:

- Đây là thứ ta tặng cho Yến Linh, nếu như tiên bối không muốn, trả lại cho nàng là được rồi.

Yến Phi Thiên cũng không nói nhiều, trực tiếp đem hộp gấm để trên bàn lại nói:

- Người đã có ngọc bội này, nhất định Lâm lão tổ đối với người có chút tán thưởng, người có yêu cầu gì cứ nói đi! Ta đã từng đồng ý với Lâm lão tổ, sau này chỉ cần là hậu nhân Lâm gia mang ngọc bội này đến gặp ta, ta nhất định sẽ tận lực trợ giúp một lần.

124. Chương 126: Giải Phẫu Và Bái Sư.

Lâm Khiếu Đường trực tiếp nói.

Yến Phi Thiên nhú mày nói:

- Cái này ta không giúp được người! Hiện tại ta đã không phải chủng môn, loại chuyện này ta không làm chủ được. Người tìm không đúng người rồi.

Lâm Khiếu Đường đã mơ hồ đoán được đáp án này, trong lòng cũng không tin, cười cười nói:

- Tiền bối lẽ nào muốn thất tín với người đó, nói cho có lệ một chút thì đã xong việc, cuối cùng căn bản là không muốn hỗ trợ.

Yến Phi Thiên giống như bị đánh trúng yếu huyệt then quá thành giận nói:

- Có thể trợ giúp Yến mỗ nhất định sẽ giúp, không giúp được thì cho dù kẻ đao vào cổ ta cũng không giúp, thu hồi lại ngọc bội, xin cáo từ!

- Chờ một chút!

Lâm Khiếu Đường quýnh lên lại ới ra một ít máu.

Yến Phi Thiên vẫn tiếp tục bước đi nhưng không hề đi quá nhanh, hiển nhiên định cho tiểu bối phía sau một cơ hội nói hết.

- Bệnh của tiền bối đã ăn sâu đến gần tim, nếu không tìm được phương pháp chữa trị thích hợp, tuyệt đối không qua được nửa năm nữa. Lẽ nào tiền bối nhẫn tâm mặc kệ nữ nhi của mình không lo đến?

Lâm Khiếu Đường nuốt khẩu máu trào lên miệng lại bình tĩnh nói.

Lời này đã đánh trúng vào tâm sự trong lòng Yến Phi Thiên, bất quá chỉ là một tên mao đầu tiểu tử mà thôi, liệu có thể trông cậy vào cái gì của hắn? Nhưng Yến Phi Thiên vẫn dừng cước bộ lại nhìn thoáng qua cái hộp đặt trên bàn nói:

- Chỉ là một gốc Phượng Vĩ thảo mà thôi, cũng không có tác dụng gì nhiều, ngược lại sẽ tăng thêm thời gian thống khổ cho Yến mỗ.

- Nếu như ta có thể chữa được căn bệnh hiểm nghèo của tiền bối, tiền bối có nguyện ý trợ giúp ta gia nhập vào Cự Kiếm Sơn Trang?

Lâm Khiếu Đường tự tin nói.

Yến Phi Thiên xoay người lại. Ánh mắt dừng trên người của thiếu niên, tức thì ngửa mặt lên trời cười to:

- Ha ha ha. . . . Tiểu tử. Căn bệnh này của ta ngay cả đệ nhất thần y, dược sư Hoàng Diệp của Hiên Viên quốc cũng bất lực. Chỉ bằng người? Người cho rằng Yến mỗ cầu sinh đến mức bụng đói ăn quàng sao? Người cũng quá coi thường Yến mỗ rồi.

Luẩn quẩn trong lòng. Lâm Khiếu Đường thầm than. Trên mặt cũng lộ ra vẻ hèn mọn:

- Tiền bối không sợ sinh tử, văn bối kính phục. Chỉ là tiền bối có nghĩ tới hay không, chỉ có còn sống mới có hy vọng, đã chết rồi thì cái gì cũng không có, mà đã có hy vọng được sống thì tội gì phải chọn cái chết. Thoạt nhìn thì có vẻ là một anh hùng nhưng kỳ thực đó chỉ là một cầu hùng mà thôi.

Yến Phi Thiên phóng tới một chương, dừng lại cách mặt của Lâm Khiếu Đường một tấc:

- Người có tin ta lập tức giết người?

- Tin!

Lâm Khiếu Đường không đổi sắc, lại nói:

- Tiền bối hà tất phải lừa mình dối người. Không ai nguyện ý muốn chết. Hy vọng mình có thể sống sót tuyệt đối không có gì đáng cười.

Yến Phi Thiên thu tay lại, sắc mặt hoà hoãn hơn nhiều, có chút do dự hỏi:

- Lễ nào trên người ngươi có đan dược cao cấp?

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói:

- Ngoại trừ gốc Phượng Vĩ thảo kia, cái gì ta cũng không có. Thế nhưng ta có bảy thành nắm chắc có thể giảm nhẹ thậm chí trị hết bệnh trên người tiền bối. Thế nhưng tiền bối phải tích cực phối hợp với ta, nếu không thì rất khó nói.

Yến Phi Thiên có phần không muốn vứt đi sĩ diện của mình nhưng lại càng không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, cho dù cơ hội đó có xa vời đến đâu. Trên khuôn mặt già nua hiện lên một tầng đỏ ửng nói:

- Ngươi có phương pháp nào đó đặc thù?

Lâm Khiếu Đường gật đầu nói:

- Điều tiền bối cần bây giờ là tin tưởng. Trước tiên để văn bối chẩn đoán bệnh một chút.

Yến Phi Thiên bước đến ngồi xuống ghế. Lâm Khiếu Đường lấy từ trong trữ vật giới chỉ mấy thứ chẩn khí và thiết bị chẩn đoán bệnh. Lúc này mới bắt đầu xem xét kỹ bệnh tình của Yến Phi Thiên.

Lâm Khiếu Đường của ngày hôm nay thực tế đã không cần gì nhiều đến những dụng cụ chẩn đoán bệnh này. Thông qua nguyên thức dò xét nội thị tiện lợi hơn rất nhiều. So với chụp siêu âm còn rõ ràng hơn.

Sau một hồi tra xét Lâm Khiếu Đường cả kinh. Dĩ nhiên là ung thư thận, cũng may là chỉ bị ung thư một bên, hơn nữa tế bào ung thư chưa bị khuếch tán, bị một cỗ nguyên lực cường đại ngành sinh phong bế bên trong. Thế nhưng vết ung thư không ngừng to lớn hơn. Hiện nay hai quả thận đã to đến như vậy. Thảo nào bụng của Yến Phi Thiên lại có chút phồng lớn.

Trải qua nhiều năm như vậy, Lâm Khiếu Đường đã sớm thích ứng được với sự áp chế vô cùng kì lạ đối với bệnh tình của con người nơi này. Tuy rằng có một số bệnh mà người nơi này không thể chữa trị được nhưng lại có biện pháp khống chế. Một số căn bệnh thông thường mà nói thì là rất nghiêm trọng nhưng họ cũng có thể áp chế đến tận vài chục năm mà không chết. So với trị bệnh bằng hoá chất còn hiệu quả hơn nhiều, nhưng sự thống khổ trong đó không phải ai cũng chịu được.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường hoàn tất việc chẩn đoán bệnh. Một thân ảnh nho nhỏ bối rối từ bên ngoài chạy vào. Vừa chạy vừa hô to:

- Cha! Không được tổn thương Lâm đại ca. Lâm đại ca là người tốt. Không hề lừa dối Linh nhi. . .

Khi tiểu nha đầu chạy đến nơi thì không hề nhìn thấy tràng cảnh đánh nhau. Sững sờ một chút nói:

- Cha, Lâm đại ca. Các người đây là?

Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

- Tiền bối đã đáp ứng để ta chữa bệnh cho hần!

- Người?

Yến Linh rất bất ngờ.

Lâm Khiếu Đường thận trọng nhìn Yến Phi Thiên, chăm chú nói:

- Bình thường tiền bối thấy đau thắt lưng đúng không? Lại thường xuyên váng đầu, ho khan, thậm chí ho ra máu?

Vốn còn có thêm một triệu chứng đó là nước tiểu sẽ giảm thiểu một mức lớn. Nhưng khi một người đạt tới đại sư giai thì đã không cần ăn, tất nhiên muốn ăn cũng vẫn có thể ăn, uống nước cũng sẽ giảm rất nhiều.

Hoàn toàn dựa vào hấp thu tinh nguyên khí thiên địa đã đủ duy trì sự sống. Trong đạo tông nhất phái hiện tượng này gọi là tích cốc. Còn võ tông hiện nay chưa có kiến giải thống nhất.

Tu vi vừa Yến Phi Thiên hiện nay ít nhất cũng là sơ giai. Nếu nói đến nước tiểu sợ là sẽ rất ít. Còn hiện tượng đi tiểu ra máu hiển nhiên không xảy ra.

Nghe xong lời chẩn đoán bệnh của Lâm Khiếu Đường, trên mặt của Lâm Khiếu Đường rốt cuộc cũng lộ ra nét kinh dị. Không sai chút nào. Khi biết mình mắc bệnh hiểm nghèo, Yến Phi Thiên đã đi cầu rất nhiều được sư thậm chí đến mục sư của Minh Tây đại lục cũng đã thỉnh đến, tuy rằng cái giá phải trả rất lớn, nhưng cho đến hiện nay vẫn chưa có một ai có thể nói rõ được bệnh trạng như thiếu niên trước mắt này.

Ánh mắt của Yến Phi Thiên và Yến Linh nhìn Lâm Khiếu Đường rõ ràng đã có biến hoá. Một người không thể bài xích như trước nữa, người còn lại thì bội phục sát đất.

- Lâm đại ca. Người có biện pháp chữa trị hay không?

Yến Linh nóng lòng không thể chờ đợi hỏi.

Lâm Khiếu Đường gật đầu khẳng định:

- Biện pháp thì đúng là có, nhưng quá trình trị liệu lại tương đối đặc thù, cần tiền bồi hoàn toàn tin tưởng ta, nếu không sẽ không thể tiến hành chữa trị được.

Trên khuôn mặt luôn luôn cổ chấp của Yến Phi Thiên rốt cuộc cũng hiện ra một tia bất đắc dĩ nói:

- Lâm tiểu huynh, cứ việc phóng tay thoải mái trị liệu. Một thân xương cốt già nua này của ta cũng đã không còn bao nhiêu thời gian. Cũng chẳng có gì phải ngại ngần.

- Mặc kệ dùng phương pháp gì, chỉ cần chữa được cho phụ thân muội, Linh nhi tuyệt đối đồng ý.

Yến Linh không hề đẩy trách nhiệm cho người khác, tin tưởng nói.

- Trước tiên Linh nhi người đi ra ngoài, một lúc là được!

Lâm Khiếu Đường lập tức nói.

Yến Linh mặc dù không tình nguyện, nhưng nàng cũng biết điều này có liên quan đến quá trình trị liệu, không hề kiên trì. Làm một động tác động viên nỗ lực với phụ thân rồi chạy ra ngoài.

Quá trình sau đó hoàn toàn phá vỡ hiểu biết truyền thống của Yến Phi Thiên, càng làm cho hắn không thể lí giải được là sau khi bụng của mình bị rạch một đường dài lại không cảm giác được đau đớn gì nhiều. Viên được hoàn phục dụng trước đó quả thực rất thần kỳ.

Hiện tại Lâm Khiếu Đường phẫu thuật đã không cần bất cứ khi cụ gì, hoàn toàn dựa vào sự sáng tạo biến hoá từ vũ kỹ của bản thân. Hiệu quả của nó so với bất cứ dụng cụ phẫu thuật nào đều cao hơn rất nhiều.

Xích Viêm Chỉ Dao rạch hay cắt bộ phận nào đó trong cơ thể đều rất gọn ghẽ, tiện lợi. Nhiệt độ cao có thể làm vết cắt lập tức phong bế máu chảy ra. Không hề gặp hiện tượng chảy nhiều máu.

Chỉ cần cắt bỏ phần thân bị ung thư là được, còn may là quả thận bên kia không hề tổn hao gì, cũng không hề có vết tích tế bào ung thư khuếch tán, chỉ cần cắt bỏ hoàn toàn chỗ ung thư sau này sẽ không tái phát.

Trên thực tế, một khi tu luyện giả bị ung thư, tế bào ung thư chỉ có thể sinh trưởng trong một phạm vi nhất định, không thể khuếch tán rộng hơn. Nguyên nhân bởi vì một khi trong cơ thể của tu luyện giả có hiện tượng không thích hợp lập tức tập hợp nguyên lực theo bản năng phong ấn khống chế khu vực đó.

Nguyên lực tuy rằng không thể tiêu diệt hết tế bào ung thư nhưng lại có thể khống chế khu vực ung thư cố định ở một nơi không thể khuếch tán rộng hơn. Nguyên bản khối ung thư ác tính lại biến thành nửa u lành, có thể kéo dài tuổi thọ, sinh mệnh trên một mức lớn. Nếu như khối u sinh trưởng tại một số bộ vị đặc biệt thậm chí hoàn toàn có thể bỏ qua không hề gây nguy hiểm đến tính mệnh.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy may mắn trước đó bản thân đã luyện chế không ít được hoàn, lúc này vừa lúc cần dùng tới, có thể xử lí tốt những vấn đề liên quan.

Một canh giờ sau, khi Yến Linh tiến vào, không thể tin tưởng nhìn phụ thân của mình. Chỉ sau một thời gian ngắn như thế, khí sắc đã hồng nhuận hơn không ít, điều này cũng quá thần kì rồi.

Lâm Khiếu Đường lại không hoàn toàn thoả mãn, chỗ thiếu sót duy nhất đó là không có mục sư bên cạnh phụ trợ. Nói cách khác vết mổ của Yến Phi Thiên không thể khép lại ngay được. Bất quá tốc độ khép lại hiện tại đã là tương đối nhanh.

Lúc đầu Yến Phi Thiên chưa hoàn toàn tin tưởng, thế nhưng khi hắn bắt đầu vận chuyển nguyên lực, lập tức cảm giác được phần eo trước kia luôn bế tắc đã được thông suốt. Thân thể mặc dù có chút hư nhược nhưng cảm giác suy sụp trước đây hoàn toàn biến mất, quan trọng hơn là sự thống khổ khó có thể chịu đựng được đã biến mất triệt để.

Lúc này Yến Phi Thiên đã sớm vứt bỏ thái độ khinh thị. Trong lòng biết mình đã gặp được kỳ nhân, nhưng lại dă thương người ta, thậm chí hoài nghi uy hiếp, thực sự là khó nói. Thầm mắng bản thân già hồ đồ, cảm kích nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

- Lâm Khiếu Đường, một mạng này của Yến mỗ là do người cứu về. Chỉ cần Yến mỗ còn có một hơi thở sẽ hết sức trợ giúp huynh đệ báo đáp ơn này.

- Tiền bối nói quá lời. Người học y vốn phải có tâm cứu giúp thiên hạ. Nếu cần giúp, văn bối chỉ yêu cầu được gia nhập vào Cự Kiếm Sơn Trang.

Lâm Khiếu Đường khéo léo trả lời.

Yến Phi Thiên lần đầu tiên chăm chú suy xét yêu cầu của Lâm Khiếu Đường. Hơi có chút nghi hoặc dò hỏi:

- Lâm tiểu huynh vì sao lại muốn gia nhập Cự Kiếm Sơn Trang?

- Văn bối tu luyện gặp phải bình cảnh, gần đây không hề tiến bộ thêm được chút nào, muốn gia nhập vào đại môn phái tìm kiếm nguyên nhân, chuyên tâm tu luyện đột phá bình cảnh. Cự Kiếm Sơn Trang là môn phái duy nhất văn bối xét có cơ hội gia nhập.

Yến Phi Thiên không ủng hộ nói:

- Với bản lĩnh của Lâm tiểu huynh và y thuật cao siêu, chỉ cần thi triển công khai, vô luận là môn phái nào cũng muốn mời bằng được người.

Lâm Khiếu Đường cười khổ một chút nói:

- Nếu như không có năng lực tự bảo vệ mình mà đã rêu rao khắp nơi. Chỉ sợ ngày hôm nay tiền bối đã không gặp được văn bối rồi.

Yến Phi Thiên khen ngợi gật đầu. Thế nhưng biết rồi thì lại không thoả mái. Do dự một chút rồi nói:

- Lâm tiểu huynh, nói ra thì thực xấu hổ, cũng không dám dấu diếm. Từ mười tám năm trước Yến mỗ đã không còn đảm nhiệm chức vụ trang chủ. Nguyên do trong đó Yến mỗ không muốn đề cập tới. Yến mỗ cũng không có quyền lực để Lâm tiểu huynh gia nhập vào môn phái.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường tối sầm lại. Thất vọng là hiển nhiên, không cần nói cũng biết.

Yến Phi Thiên đột nhiên chuyển lời:

- Bất quá không phải là hoàn toàn không có biện pháp.

- Biện pháp gì?

Lâm Khiếu Đường giống như người sắp chết đuối bắt được một cọng rơm cứu mạng. lập tức hỏi.

- Yến mỗ thu người làm đồ đệ.

Yến Phi Thiên có chút xấu hổ nói. Không nói đến việc không phân tốt xấu đã dă thương người ta, lại còn hoài nghi chửi bới. Hiện tại người ta có ơn cứu tính mệnh của chính mình. Rồi lại muốn thu người ta làm đồ đệ. Yến Phi Thiên dù có ngoan cố đến thể nào thì hiện tại cũng cảm thấy có chút không đúng.

Lâm Khiếu Đường nghe xong không cần suy nghĩ đã quỳ xuống bái sư, lại bị Yến Phi Thiên nâng dậy, ngăn cản nói:

- Lâm tiểu huynh, đừng vội. Trong bát đại môn phái người có thể thu đồ đệ cũng phải có chức vị trưởng lão trở lên. Yến mỗ hiện nay chỉ là một gã chấp sự trông coi một khu mỏ vút đi, không có quyền trực tiếp thu đồ đệ. Phải để chương môn sư huynh và hơn ba gã chấp sự khác đồng ý mới được.

Lâm Khiếu Đường rất hoài nghi, sai lầm trước đây của Yến Phi Thiên có thể rất nghiêm trọng, bái nhập làm môn hạ người này rất cuộc là đúng hay sai, cũng khó có thể kết luận. . .

Yến Phi Thiên thấy sắc mặt Lâm Khiếu Đường chớp động tựa hồ đột nhiên có chút lo lắng. Lại nói:

- Lâm tiểu huynh là một kỳ nhân đương đại, bái nhập làm môn hạ của Yến mỗ quả thực có chút uỷ khuất. Nếu như không muốn thì Yến mỗ còn có một biện pháp khác. . .

125. Chương 127: Chương Môn.

Thấy Yến Phi Thiên có điều hiểu lầm, Lâm Khiếu Đường không hề nghĩ nhiều, liền nói:

- Văn bối nguyện ý bái tiền bối, nguyện làm môn hạ.

Yến Phi Thiên không nghĩ tới trước khi bản thân giải thích rõ ràng tiểu gia hỏa họ Lâm này đã sẵn khoái đáp ứng, trên mặt nhất thời hiện ra nét tươi cười mừng rỡ, có một đồ đệ như thế này vậy thì không cần phải sợ tật bệnh gì nữa.

- Đã như vậy. Chúng ta lập tức lên núi gặp chương môn sư huynh.

Căn bệnh hành hạ nhiều năm được chữa khỏi, lại nhận một đại thần y làm đồ đệ, tâm tình của Yến Phi Thiên không khỏi cực kỳ vui vẻ, nóng lòng muốn báo ơn lập tức nói.

- Thật tốt quá, thật tốt quá, sau này Lâm đại ca chính là sư đệ của Linh nhi rồi!

Yến Linh bỗng nhiên nhảy nhót hoan hô, hưng phấn nói.

Sư đệ? Lâm Khiếu Đường bĩu mũi. Hiển nhiên có chút khinh bỉ tình nguyện.

Yến Phi Thiên vừa muốn đứng dậy cũng không khỏi nhếch miệng cười khổ, lại ngồi xuống. Dược hiệu của Ma Phí tán đã qua. Vết mổ chưa hoàn toàn khép lại, chỉ hơi chút cử động nhất thời cả người nhói lên đau đớn.

Lâm Khiếu Đường vội vàng đỡ lấy nói:

- Tiền bối, văn bối cũng không quá vội. Hãy chờ vết mổ hoàn toàn khép lại rồi mới lên núi, hiện tại tiền bối không tiện đi lại, phải tĩnh dưỡng mấy ngày mới được.

Yến Phi Thiên khẽ gật đầu:

- Cứ theo lời Lâm tiểu huynh nói!

Ba ngày sau, vết mổ của Yến Phi Thiên đã cơ bản hồi phục. Từ khi khi bệnh đến giờ, đã mấy chục năm trôi qua, Yến Phi Thiên chưa bao giờ cảm thấy thân thể thoải mái như vậy. Sau khi vết mổ cơ bản hồi phục lập tức dẫn theo Lâm Khiếu Đường tiến vào ngọn núi cao nhất, nơi toạ lạc của mạng chính Cự Kiếm Sơn Trang. . .

Tổng đường "kiếm điện" của Cự Kiếm Sơn Trang thiết lập trên đỉnh ngọn núi cao nhất, độ cao so với mặt nước biển hơn một ngàn mét. Đứng từ xa nhìn lại trông giống như được khảm trên vách núi cheo leo.

Đi tới gần Lâm Khiếu Đường mới cảm nhận được quần thể kiến trúc này lớn đến mức nào, Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên nhìn thấy kiến trúc kinh người như vậy, giống như thần điện trong thần thoại Hy Lạp, chỉ là nó ẩn chứa ý vị Đông Phương rất nồng đậm.

Cửa lớn này. . . ít nhất cũng phải có mười thước cao. Cảm giác như đây là một cung điện của người khổng lồ như Bàn Cổ đang trú ngụ.

Trên đường đi bình thường nhìn thấy rất nhiều đệ tử trong môn phái. Sau lưng mỗi người đều đeo một thanh trúc kiếm rất lớn, ngoại hình có lẽ có chút khác nhau nhưng kích cỡ hoàn toàn giống nhau.

Nếu như gặp phải người mà trên lưng không mang kiếm thì hoặc người đó có địa vị nhất định trong môn phái hoặc người đó có thực lực rất cao. Yến Phi Thiên cũng không mang kiếm trên lưng, sau này Lâm Khiếu Đường mới biết, chấp sự bởi vì công việc bận rộn nên thường không mang kiếm nhưng nếu như có chiến sự gì đó cần ra mặt, hoặc tham gia đại sự trọng yếu gì đó, tất cả môn nhân của Cự Kiếm Sơn Trang đều đeo trên lưng một thanh kiếm lớn.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy một điều rất mới mẻ đó là, những đệ tử gặp trên đường đi hơn phân nửa đều bay trên trời, lui tới chạy đi đều áp dụng phương pháp di chuyển bằng cách phi hành, quả thực rất thần kỳ.

Cự Kiếm Sơn Trang được sáng lập hơn năm nghìn năm trước, là do một vị tiên bối đoạt được thần khí Khai Thiên Kiếm sáng lập lên, cái tên môn phái cũng vì như thế mà được đặt ra.

Tất cả các thế hệ môn nhân của Cự Kiếm Sơn Trang đều có chung một nhận thức, Khai Thiên Kiếm chính là của Cự Kiếm Sơn Trang, đó là do thượng cổ đại thần ban tặng làm bảo vật trấn phái.

Nhưng có một điều tiếc nuối là Khai Thiên Kiếm hơn năm nghìn năm qua đã hiện thế hơn năm mươi lần, Cự Kiếm Sơn Trang chỉ đoạt được nó ba lần, thế nhưng cũng chỉ giới hạn trong thời gian một năm. Cuối cùng thần kiếm sẽ hoá thạch bay đi, môn nhân của Cự Kiếm Sơn Trang cũng chỉ đành bất lực.

Năm mươi lần còn lại hơn phân nửa là trong sự tranh đoạt của các địa môn phái tổn mất phần lớn thời gian, còn chưa kịp sử dụng, thậm chí đã hoá thạch. Cũng có mấy lần vô tông, đạo tông hai đại tông phái lần lượt đoạt được, nhưng đều là cầm chưa nóng tay đã bay đi mất.

Yến Phi Thiên và Lâm Khiếu Đường đứng ở cửa đại điện yên lặng chờ đợi, một lúc sau tên đệ tử vừa vào thông báo đã đi ra, cúi đầu nói:

- Yến sư thúc, chương môn sư bá cho mời.

Lâm Khiếu Đường chú ý tới hai gã đệ tử đứng canh gác trước cửa, cả hai đều đã đột phá sĩ giai ngưng kết ra nội tinh, tiếp nhập sư giai. Tuy bọn họ chỉ mới sơ kỳ nhưng phải biết rằng đây chỉ là đệ tử canh gác của mà thôi.

Đại điện tuy lớn nhưng kết cấu nội bộ không hề phức tạp. Khoảng không rộng lớn đồng thời tăng thêm cảm giác thần thánh.

Tiến vào chủ đường, một trung niên nam tử mặc áo bào màu bạc ngồi dựa lưng vào chiếc ghế cao nhất, đỉnh rất nhiều bảo thạch cuối phòng và vài gã nam tử mặc trường bào các màu đang nghị luận cái gì đó. Những người này nhìn thoáng qua đều có bộ dáng bốn năm mươi tuổi.

Người mặc trường bào màu bạc hiện nay chính là trang chủ của Cự Kiếm Sơn Trang, Tôn Nghĩa, đương nhiên cũng có thể gọi là chương môn.

Tôn Nghĩa chính là một tu võ giả trực hệ hậu đại của Tôn gia, từ hơn một trăm năm trước đã gia nhập vào Cự Kiếm Sơn Trang. Thái độ đối xử với mọi người xung quanh luôn ôn hoà chu đáo, giỏi về nối liền mọi người trong tổ chức, một thân tu võ cực cao đã đạt tới 9 tinh võ sư, chủ tu võ kỹ của Cự Kiếm Sơn Trang Khai Sơn kiếm quyết đã tới mức xuất thần nhập hoá, lại dung hợp thêm tổ truyền bí kỹ của Tôn gia Nhất Côn Tảo Thiên Hạ. Lấy côn thuật phối hợp với kiếm quyết. Hơn một trăm năm qua, đã sáng tạo ra một phương pháp phối hợp côn kiếm. Đạt tới hồn cấp bí tịch, thâm ảo dị thường.

Khoảng chừng tám mươi năm trước, bởi vì Yến Phi Thiên đã có một quyết sách vô cùng sai lầm, làm Cự Kiếm Sơn Trang mất đi ưu thế tranh đoạt một nguyên nhân, mở quảng nguyên thạch rất lớn. Cuối cùng tổn thất hơn một trăm tên đệ tử ưu tú. Trở thành một con chó rơi xuống nước lớn nhất trong bát đại môn phái.

Sau này chỗ nguyên quảng đó bị bảy đại phái còn lại phân chia một cách hoà bình, không tiếp tục kéo dài tranh đấu, chỉ có Cự Kiếm Sơn Trang bị đẩy ra ngoài.

Đối với một trong bát đại môn phái như Cự Kiếm Sơn Trang mà nói loại chuyện này là một sỉ nhục to lớn. Bảy đại môn phái tự phân chia chính là một sự cảnh cáo. Bị đạo tông bài xích còn chưa tính, vậy mà lại

bị ba võ tông môn phái còn lại hướng phía về đạo tông. Điều này đã khiến cho cao tăng của Cự Kiếm Sơn Trang chú ý tới.

Nguyên nhân chủ yếu cung là bởi vì Yến Phi Thiên trời sinh thẳng thắn và vô cùng cố chấp. Trong rất nhiều trường hợp quan hệ với các chưởng môn khác không được tốt cho lắm, thậm chí trong mắt các vị chưởng môn đó, hắn rất không vừa mắt. Lúc đó, bảy vị chưởng môn đối với Yến Phi Thiên đều có khúc mắc, hơn nữa lần phán đoán sai lầm đó gây tổn thất không nhỏ. Tất nhiên lập tức trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Sai lầm nhỏ có thể bỏ qua, cùng lắm chỉ trách phạt đôi câu nhưng lại làm chết rất nhiều đệ tử có tiềm năng lại là chuyện khác.

Lần đó không những làm cho các trưởng lão phẫn nộ, thậm chí ngay cả các nguyên lão cấp cao nhất cũng bị chọc giận, chức vụ chưởng môn của Yến Phi Thiên lập tức bị bãi miễn, còn bị đẩy đi trông coi một khu mỏ vút bỏ. Trên danh nghĩa làm một gã chấp sự nhưng thực tế công việc này không có một đệ tử cao cấp nào phải làm.

Từ đó địa vị của Yến Phi Thiên trong môn phái xuống dốc không phanh, không thể ngẩng đầu lên được. Bản thân cũng chỉ có thể cam chịu, tu vi lại không tiến thêm được bước nào. Lúc đầu Yến Phi Thiên có thể được chọn làm chưởng môn đó là do trong mắt các trưởng lão hắn là một đệ tử rất có tiềm năng trong đám đệ tử hậu bối. Tuổi còn trẻ đã đạt được tu vi 3 tinh võ sư. Muốn cho hắn tại vị trí một chưởng môn rèn luyện một phen, là một công tác chuẩn bị cho vị trí của nhân vật trụ cột sau này của môn phái. Nhưng cá tính của Yến Phi Thiên vốn không thích hợp với vị trí cao như chưởng môn một môn phái. Cái này ngược lại là hại hắn, nếu như lúc đầu không cho hắn lên làm chưởng môn, có thể ngày hôm nay hắn đã tiến nhập địa sư giai, trở thành một trưởng lão được mọi người kính ngưỡng.

Ban đầu tiềm chất của Tôn Nghĩa cũng không tính là cao nhưng cách cư xử lại được rất nhiều người tán thành nên đã được chọn làm chưởng môn. Lúc đó Tôn Nghĩa ngay cả sư giai còn chưa đạt được.

Thực sự thì lúc đó không có người để tuyển chọn, những cao thủ trong phái đều chuyên tâm tu luyện không chú ý đến "việc vặt" trong môn phái. Những đệ tử có tu chất không kém thì các trưởng lão lại không dám tuyển. Nên đã để cho gã Tôn Nghĩa này chiếm tiện nghi.

Bất quá Tôn Nghĩa xác thực là một người rất thích hợp cho chức vụ chưởng môn này. Trong tám mươi năm đã quản lý môn phái vô cùng tốt, mọi việc đều được xử lý rất gọn gàng, tài nguyên cung phụng hàng năm cho các trưởng lão tăng đáng kể.

Càng dựa vào một thân thể không có nguyên môi xuất sắc nhất củ đột phá bình cảnh bước vào cánh cửa rộng lớn sư giai. Đương nhiên chức vị chưởng môn với rất nhiều quyền hạn đã cho hắn một trợ lực to lớn.

Đối mặt với Tôn Nghĩa, Yến Phi Thiên nhiều ít có chút xấu hổ, tám mươi năm qua hai người hầu như không hề gặp mặt. Nếu không phải lần này tình huống có chút đặc thù. Yến Phi Thiên quyết không đến cầu kiến.

Tôn Nghĩa còn hoàn hảo một chút, nhưng trong mắt mấy chấp sự lại có chút bài xích Yến Phi Thiên. Quan hệ với mọi người thực sự kém đến vậy sao? Lâm Khiếu Đường thấy vậy cau mày.

- Yến sư huynh không biết có chuyện gì quan trọng hay không?

Tôn Nghĩa có vẻ tương đối bất ngờ.

Yến Phi Thiên thì lễ rồi nói:

- Chưởng môn sư đệ tại thượng, những năm gần đây ta cảm thấy thân thể của mình ngày càng kém, lo lắng sau này ta không chịu được lâu, nên muốn thu nhận một đồ đệ để truyền y bát! Mong ngài đồng ý.

Tôn Nghĩa lại một lần bất ngờ, tính tình của vị sư huynh này hắn vô cùng rõ ràng, ngày hôm nay rốt cuộc là như thế nào mà hắn cư nhiên muốn nhận một đồ đệ, bất quá chuyện này cũng không phải là cái gì xấu. Cười cười nói :

- Sư huynh nói quá lời, nếu như người muốn nhận môn đồ, cứ việc chọn vài người trong hàng đệ tử của môn phái là được. Chỉ cần chọn được người ưng ý rồi đến thông báo cho sư đệ một tiếng là được, đâu cần sư huynh phải tự mình đến đây một chuyến như thế này.

- Ta muốn chọn một người ở bên ngoài môn phái làm đồ đệ!

Yến Phi Thiên kiên trì nói.

- Cái gì? Bên ngoài môn phái? Không thể!

Một gã chấp sự mặc áo bào màu tro quyết không đồng ý nói, trong đôi mắt đục ngầu nhìn Yến Phi Thiên tràn ngập nét căm thù.

- Vì sao không thể?

Yến Phi Thiên nói mang theo một chút tức giận.

Một vị trung niên khác mặc trang phục thư sinh ánh mắt lạnh lùng nói:

- Đừng nói là ngoại nhân, coi như là em vợ, người cũng không được phép thu làm đồ đệ, Yến sư huynh người tuy rằng hiện tại mang chức vụ một chấp sự, nhưng trên thực tế chỉ là một đệ tử cao cấp. Chỉ có người khác thu người làm đệ tử chứ làm gì có đạo lý người được thu đồ đệ!

Yến Phi Thiên nhìn Tô Nghĩ, hơi cúi người nói:

- Chương môn sư đệ, Yến mỗ biết rõ bản thân thẹn với tông môn, nhưng tám mươi năm qua vẫn gián tiếp bị cấm đoán tại một quảng động vút đi trong vùng núi phía tây bắc diện tích quá. Lúc sinh tiền nghĩ lại cũng chẳng lưu lại được chút gì, lẽ nào một yêu cầu cuối cùng này cũng không thể đáp ứng hay sao chứ?

Lão giả mặc áo bào màu tro lập tức chen vào nói:

- Chương môn sư huynh, nghiệt đồ này lúc trước đã hại chết hơn một trăm đệ tử tinh anh của môn phái, trong đó còn có đệ tử của vài chấp sự. Ngày hôm nay nghiệt đồ này lại muốn chính mình thu đồ đệ, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Ta kiên quyết phản đối.

Tôn Nghĩ có chút khó xử nhìn hồi lão giả nói:

- Định sư đệ, tâm tình cả người ta có thể lí giải được, lần đó tên tôn tử có chân ngũ nguyên môi của người cũng bởi vì vậy mà ngã xuống. Bất quá việc năm đó cũng không thể hoàn toàn đổ lỗi hết cho Yến sư huynh, còn có một nguyên nhân rất lớn đó là tên phó chương môn của Vân Tiêu Điện kéo quân đến trả thù. Chúng ta không thể mắc vào mưu kế của người khác hơn tám mươi năm qua như vậy được.

Lão giả hơi hạ thấp người nói:

- Chương môn sư huynh giáo huấn cũng có đạo lý riêng, chỉ là danh ngạch nhập môn năm nay sớm đã dùng hết, lần vô đạo đại hội lần này có thêm hạng mục trận pháp tổ đội, bản môn hợp nhất bốn đội ngũ, cộng thêm bốn tán nhân, tổng cộng là hai mươi sáu người, hơn hẳn năm vừa rồi, hơn nữa năm nay lại đến thời gian thu nạp đệ tử các gia tộc, đã sớm định là năm mươi tám người được chọn, áp lực đối với các chấp sự đã rất lớn. Nếu như còn nhận thêm người vô danh bên ngoài sợ là các trưởng lão sẽ có ý kiến.

126. Chương 128: Nguyên Môi.

- Không phải Yến mỗ đến đây cùng với chương môn sư đệ và mấy vị chấp sự thương lượng hay sao? Chương môn sư đệ coi như đứng đầu một phái, nếu như đồng ý, tại sao người cứ phải đưa tư tình vào đây cơ chứ?

Trung niên thư sinh và lão giả nhìn nhau thoáng qua. Một người thâm ý hỏi:

- Không biết Yến sư huynh muốn nhận hậu nhân của đại gia tộc nào?

Hại vị chấp sự chưa bao giờ thấy Yến Phi Thiên nói chuyện một cách nhún nhường như vậy, nghĩ chắc là hắn tìm được một hảo mẫu nào đó, với tính cách của Yến Phi Thiên thì rất có thể là một người có "cửu ngũ nguyên môi", bằng không gã đầu lỗ mũi trâu này tuyệt đối sẽ không nhún nhường chịu thua như vậy, dựa theo tính tình thường ngày đã sớm trở mặt quát to rồi.

Nếu như đúng là có chuyện này thì thư sinh trung niên và lão giả tuyệt đối sẽ không để gã đầu lỗ mũi trâu này nhận được một đồ đệ thiên căn như vậy, cho dù thế nào cũng không được.

Bởi vì Yến Phi Thiên có khả năng mượn đồ đệ mà vùng lên được. Phải biết rằng tỉ lệ xuất hiện người có "cửu ngũ nguyên môi" vô cùng thấp. Những người như vậy tiềm chất phi thường, khi tu luyện dưới đại sư giai căn bản không hề gặp bất kỳ bình cảnh nào. Chỉ cần chăm chỉ tu luyện một chút là có thể đại thành.

Bất kì môn phái nào trong bát địa môn phái, đối với người có thể chất "cửu ngũ nguyên môi" luôn luôn mở rộng cửa nhiệt liệt hoan nghênh, nếu ai đó có thể nhận được một người có tiềm chất như vậy làm đồ đệ. Đó chính là một tình huống đầu tư không hề phiêu lưu mà lại có kết quả phi thường to lớn.

Đồ đệ phi thường, sư phụ sao không thể phi thường cho được?

Vô cùng vất vả mới đã được gã lỗ mũi trâu này đến khu mỏ vớt đi đó, những tên chấp sự này tuyệt đối không để Yến Phi Thiên có cơ hội sơn đông tái khởi, bằng không có thể làm cho mọi chuyện nháo lớn.

- Yến mỗ đã dẫn theo người đến, đồ nhi, mau ra mắt chưông môn sư thúc và mấy vị chấp sự sư thúc.

Yến Phi Thiên lập tức xoay người, hướng phía Lâm Khiếu Đường liếc mắt nói.

Trước khi đến đây Yến Phi Thiên đã đưa cho Lâm Khiếu Đường một bộ quần áo sạch sẽ để thay, đó là một bộ thường phục của đệ tử Cự Kiếm sơn trang. Hơn nữa trên đường đi bay theo phía sau Yến Phi Thiên, cũng không hề có người hỏi han gì.

Mặc dù danh tiếng của Yến Phi Thiên trong môn phái không được tốt. Nhưng cái tên này của hắn lại vô cùng vang dội, hầu như không người nào không biết, không người nào không hiểu. Hắn coi như là người thứ nhất bị trực tiếp bãi miễn chức vụ chưông môn trong môn phái.

Cao tăng của môn phái có thể không coi hắn ra gì, nhưng hắn cũng không phải là người mà hầu hết các đệ tử có thể chọc vào, chính vì thế nên một đường đến đây vô cùng thông suốt.

Tiến vào trong đại điện, Lâm Khiếu Đường vẫn yên lặng đứng bên cạnh Yến Phi Thiên, hơn nữa mộ thân ăn mặc rất bình thường, lại tận lực thu liễm khí tức, không để người khác chú ý, mọi người còn nghĩ đó là tiểu tạp dịch của Yến Phi Thiên.

Cho đến khi Yến Phi Thiên giới thiệu hắn ra, Tôn Nghia và mấy vị chấp sự mới chú ý đến vị thiếu niên không hề thu hút này. Mấy gã chấp sự quan sát trên dưới, không hề nhìn ra tiểu tử này có gì đặc biệt.

Thư sinh trung niên và lão giả họ Đinh, ban đầu còn cho rằng thiếu niên có điểm giấu điểm, liền phóng nguyên thức ra tra xét nguyên môi của cơ thể hắn, cũng chỉ có hai loại nguyên môi, tư chất cực kém, có thể luyện đến thành tựu ngày hôm nay chỉ sợ đã là cực hạn.

Bất quá chỉ dựa vào nguyên thức dò xét cũng không chuẩn xác mười phần. Lão giả họ Đinh lo lắng, liền gọi một gã đệ tử bên cạnh đến sai bảo:

- Đi lấy nguyên môi tham trắc thạch đến đây.

Chỉ một lúc sau, tên đệ tử đó đã mang đến một khối lam ma thạch bản rộng, đây là loại đá thạch có trận pháp chuyên trắc thí nguyên môi.

Lão giả cầm lấy lam ma thạch đến gần Lâm Khiếu Đường bắt đầu kiểm tra. Trên mặt đá thạch nhất thời hiện lên mấy chữ: Người nguyên môi rất ít. không thích hợp cho tu luyện.

Thư sinh trung niên và lão giả đối mắt nhìn nhau, hai người bỗng nhiên phát hiện ra rằng Yến Phi Thiên bị giam lỏng đã hơn tám mươi năm đã làm cho đầu óc của hắn bị hồ đồ mất rồi. Không ngờ đi thu một đồ nhi phế vật như vậy, còn nói muốn truyền thừa y bát, đây không phải là người si nói mộng hay sao? Người này ngay cả sư giai cũng đừng nói có thể bước vào.

Không biết vì sao, trên mặt thư sinh trung niên và lão giả họ Đinh đồng thời hiện lên một nụ cười đắc ý nhàn nhạt, thần sắc tức giận trước đó cứ như vậy mà biến mất.

Lão giả họ Đinh lắc đầu nói:

- Yến sư huynh, không phải sư đệ không giúp ngươi a, nhưng thực sự tư chất của hắn quá kém, lẽ nào ngươi quên mất tiêu chuẩn của môn phái khi thu nhận đệ tử hay sao?

Thực tế Yến Phi Thiên không hề nghĩ tới tư chất của Lâm Khiếu Đường lại kém đến như vậy, cứ nhiên ngay cả tiên thiên tứ nguyên môi cũng không đạt được, trong lòng vô cùng thất vọng, không hề nói gì.

Trung niên thư sinh nói tiếp:

- Thế nhân đều cho rằng tất cả mọi người đều có khả năng tu luyện, nhưng trên thực tế, người có thể chân chính bước lên con đường tu luyện lại rất ít, cũng chỉ vì tiên thiên nguyên môi không đạt tiêu chuẩn. . .

Trước kia Lâm Khiếu Đường cũng đã nghe Lâm Ngật Nhiên nói đến nguyên môi, nhưng bản thân đã từng xem qua nhiều thư tịch như vậy lại không hề thấy một quyển nào nhắc đến nguyên môi, loại lý luận này tựa hồ chỉ có thể đến một mức nào đó mới có thể tiếp cận, người bình thường giống như không thể lí giải.

Trung niên thư sinh giải thích ngắn gọn cũng rất đơn giản, Lâm Khiếu Đường có thể cơ bản hiểu rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Nguyên lai mỗi người tiên thiên đều tồn tại một loại nguyên môi nào đó, nhưng không hề thống nhất, có nhiều cũng có ít. Cái gọi là nguyên môi chính là môi giới hấp thu tinh nguyên khí thiên địa.

Thiên địa có ngũ hành, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Gọi là ngũ hành nguyên cơ sở. Ngoài ra cũng có một số nguyên thể khác. Những nguyên thể này có độ tinh khiết thực tế kém hơn so với ngũ hành nguyên môi một chút, ví dụ như lôi, điện, băng, quang, ám. . .

Tiên thiên nguyên môi chính là cơ sở để tu luyện. Muốn hấp thu thủy nguyên tố trong thiên địa thì bản thân phải có thủy nguyên môi, hoặc muốn hấp thu đại địa nguyên tố thì bản thân phải có địa nguyên môi.

Nguyên môi chính là một loại môi giới, cũng giống như hệ thống tiêu hoá đối với cơ thể. Nếu như không có bộ phận tiêu hoá vậy thì ăn vào cái gì cũng không có ý nghĩa gì.

Nếu như trong cơ thể không có nguyên môi thì vô pháp hấp thu bất kỳ loại tinh nguyên khí nào. Con đường của tu luyện giả vĩnh viễn không thể bước vào, bất quá còn chưa có người nào phệ vật đến mức như vậy, coi như là Lâm Khiếu Đường cũng có hai loại nguyên môi.

Chỉ có riêng một loại nguyên môi mà nói thì cũng vô dụng. Vạn vật trong thiên địa tương hỗ lẫn nhau. Tất cả giao hoà trộn lẫn vào nhau, không thể có loại nào tồn tại một cách độc lập được.

Bởi vậy nếu như trong cơ thể chỉ có một loại nguyên môi thì cũng không thể hấp thu được tinh nguyên khí của thiên địa hoặc cực kỳ khó hấp thu, ngay cả nội hạch tu luyện cơ bản cũng không thể hình thành. Nói là phệ vật cũng không hề quá đáng.

Nếu như có hai loại nguyên môi trong ngũ hành nguyên môi cơ sở thì còn tốt, nhưng nếu như không phải ngũ hành nguyên môi mà là những loại nguyên môi khác ngoài ngũ hành, vậy thì chỉ so với người có một nguyên môi tốt hơn một chút, nhưng trúc cơ cũng cực kỳ khó khăn.

Trong có thể Lâm Khiếu Đường có hai loại nguyên môi, hơn nữa lại là hai loại nguyên môi đối lập nhau, đó là quang nguyên môi và ám nguyên môi. Đây là tình huống tất nhiên phải có của hồn dương thân thể, hồn thuộc ám, dương tự nhiên thuộc quang, từ đó suy ra Lâm Khiếu Đường so với người có một loại nguyên môi thì kém hơn rất nhiều.

Người có ba loại nguyên môi và bốn loại nguyên môi là tình huống thường gặp và chiếm đại đa số người, hầu như chiếm chín phần tổng số người. Loại người này nếu như chăm chỉ tu luyện và có chút ngộ tính vậy thì có khả năng đại thành, nhưng cũng rất khó khăn. Trừ phi là có kỳ ngộ nào đó mới có thể tu luyện thành công, tất nhiên điều đó rất hữu hạn.

Nếu như một người có tiên thiên năm loại nguyên môi thì loại người đó tiếp tục được chia làm ba loại.

Thứ nhất gọi là Giáp Ngũ nguyên môi, giáp có thể thay nhau. Ý chỉ tiên thiên có năm loại nguyên môi hoặc nhiều hơn, thế nhưng ngũ hành nguyên môi cơ sở không đồng đều (tức kim, mộc, thủy, hỏa, thổ). Hay là khuyết thiếu ba bốn loại, hoặc thiếu hai loại, nói chung là thiếu ít nhất một nguyên môi trong ngũ hành cơ sở

Người có Giáp Ngũ nguyên môi có thể liệt vào loại thượng tầng, ngưng tụ nội anh hoặc nội tinh thì chỉ cần chăm chỉ tu luyện và thêm một chút phụ trợ của đan dược thì có thể thành công tương đối dễ dàng.

Loại thứ hai gọi là Chân Ngũ nguyên môi, tức là thân thể chứa đựng năm loại nguyên môi hoặc hơn năm loại nguyên môi, hơn nữa ngũ hành nguyên môi cơ sở đều có đầy đủ, không thiếu cái nào, vì vậy gọi là "chân ngũ" .

Người có Chân Ngũ nguyên môi vô cùng ít ỏi, thuộc về trường hợp ngàn dặm mới tìm được một người căn cốt kỳ giai, rất nhẹ nhàng đã có thể đột phá sự giai.

Loại thứ ba chính là Cửu Ngũ nguyên môi. tức là bao gồm hầu như tất cả các loại nguyên môi, trong thiên địa không có chỗ nào không phải là nơi tu luyện được. Tốc độ tu luyện cực nhanh, thiên tư hơn người. Thậm chí không cần được vật hay nguyên thạch phụ trợ cũng có thể tiến vào đại sự giai. Loại người này tuyệt đối là thiên chi kiêu tử, tất nhiên loại người này cũng xuất hiện cực kỳ ít.

Bát đại môn phái dù là kém cỏi nhất cũng phải tuyển người có ba loại nguyên môi.

Yến Phi Thiên có chút tiếc nuối nhìn Lâm Khiếu Đường. Đây là quy định cứng nhắc, không thể thay đổi.

Tôn Nghĩa lộ ra bộ dáng lực bất tòng tâm.

Trên mặt thư sinh trung niên và lão giả họ Đinh thành thoảng hiện lên nét châm biếm.

Yến Phi Thiên quyết tâm nói:

- Vẫn thỉnh thoảng môn sư huynh và mấy vị chấp sự thành toàn cho Yến mỗ, người này tuy tư chất kém cỏi, nhưng Yến mỗ vẫn muốn thu làm đồ đệ, nếu như các vị có thể gật đầu đồng ý, cũng không tính là vi phạm môn quy.

Tôn Nghĩa trầm mặc không nói, đối với Yến Phi Thiên hẳn cũng không có nhiều thành kiến, đồng ý cũng không phải là không được, bất quá mấy vị chấp sự rõ ràng nhìn vị Yến sư huynh này không vừa mắt, hẳn thân làm trưởng môn thật khó để mở miệng.

Lão giả họ Đinh bỗng nhiên lộ vẻ khó xử, giả ý cười cười nói:

- Yến sư huynh hơn một trăm năm qua chưa từng thu một đồ đệ nào, thật vất vả mới tìm được một người vừa ý muốn truyền thừa y bát. Tâm lý này lão phu có thể lý giải được. Trưởng môn sư huynh, theo ta thấy cũng nên ngoại lệ thành toàn cho tâm nguyện này của Yến sư huynh.

Thái độ chuyển biến một trăm tám mươi độ. Ngay cả Tôn Nghĩa cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Vị thu sinh trung niên cũng góp lời:

- Chỉ cần trưởng môn sư huynh và mấy vị chấp sự chúng ta nhất trí thông qua, Yến sư huynh có thể nhận vị môn đệ này, nghĩ lại thì không tính là vi phạm môn quy.

Nếu như song phương có thể bỏ qua được khúc mắc, thân làm trưởng môn tất nhiên Tôn Nghĩa không có gì để phản đối, nhân tiện nói:

- Đã như vậy, ta cũng không có ý kiến, chỉ cần sau này hẩn chăm chỉ tu luyện, không đến nỗi trở thành một kẻ vô tích sự. Yến sư huynh có thể nhận hẩn làm đồ đệ, hảo hảo dạy dỗ hẩn, bất quá trường hợp này chỉ được một lần, tuyệt đối không được tái diễn lần thứ hai.

- Tạ ơn trưởng môn sư huynh và các vị chấp sự!

Yến Phi Thiên đối với kết quả này rất ngoài ý muốn.

Tôn Nghĩa đưa một khối lệnh bài nhập môn nói:

- Sư huynh nhanh chóng đi làm thủ tục nhập môn, đăng ký vào danh sách sau này là đệ tử bản môn, còn lễ nghi thu đệ tử gì đó thì thỉnh sư huynh tự mình làm.

Yến Phi Thiên tiếp nhận lệnh bài, sau đó nhanh chóng lui Lâm Khiếu Đường ly khai khỏi đại điện, nơi này một khắc cũng không muốn ở lại, trong lòng âm thầm thể tốt tuyệt đối không bước vào một bước. Nhìn thấy mấy tên âm dương quái khí trong đó Yến Phi Thiên vô cùng đau đầu.

Yến Phi Thiên mang theo Lâm Khiếu Đường trực tiếp đi đến nơi báo danh của đệ tử nhập môn, nhanh chóng hoàn tất thủ tục dưới ánh mắt kinh ngạc của gã chấp sự phụ trách ghi chép.

Lâm Khiếu Đường tiếp nhận một thanh cự kiếm từ một gã đệ tử giúp việc. Nhìn qua thanh cự kiếm dài khoảng sáu thước, chiều rộng có hơn mười tấc. Chuôi kiếm ước chừng hơn mười lăm tấc.

Nhìn tạo hình tổng thể tràn ngập khí phách. Trọng lượng lên đến hơn một trăm cân, đối với một đệ tử nhập môn mà nói. Đeo thanh kiếm này trên lưng cũng là một loại tu luyện.

Trừ thanh kiếm ra, Lâm Khiếu Đường còn được nhận một đai lưng trữ vật, hai bộ quần áo và một đôi giày.

Giao nhận hoàn tất, gã đệ tử giúp việc dặn dò:

- Nhập môn sư đệ, những thứ này chính là toàn bộ đồ dùng ban đầu của môn phái phát cho người mới nhập môn, cần chú ý bao kiếm của thanh cự kiếm này, ngoài trừ tác dụng dùng để đựng kiếm còn có thể dùng để phi hành, chỉ cần nạp một chút nguyên lực của bản thân vào là được, tự bản thân có thể khống chế.

Cuối cùng cũng xong xuôi tất cả mọi việc, Lâm Khiếu Đường chính thức trở thành một thành viên của Cự Kiếm sơn trang, vừa ra khỏi nơi đăng ký, Yến Phi Thiên thoải mái cười to:

- Đồ đệ, hai sư đồ chúng ta cùng phi hành thôi!

Không đợi Lâm Khiếu Đường phản ứng, Yến Phi Thiên đã bay lên trời. . .

127. Chương 129: Tộc Phái Và Tán Phái.

Không nghĩ tới bao kiếm của thanh cự kiếm này lại là một thiết bị phi hành, Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên sử dụng, rốt cuộc cũng làm ra trò cười cho thiên hạ. Bất quá nơi Yến Phi Thiên quản hạt rất ít người lui đến, nên hẳn cũng không bị người khác chế nhạo.

Có mấy lần Lâm Khiếu Đường thiếu chút nữa rơi từ trên trời xuống thành đồng thịt nát, cũng may lực khống chế coi như không tồi mới không thực sự bị ngã xuống.

Một đường xiêu xiêu vẹo vẹo cuối cùng cũng đến mục tiêu một cách an toàn. Yến Phi Thiên vừa bay trước vừa chờ.

- Tiền bối, làm thế nào có thể chế tạo bao kiếm trở thành một dụng cụ phi hành?

Lâm Khiếu Đường chật vật hạ xuống đất hiếu kỳ hỏi.

- Lâm tiểu huynh, sau này người nên bắt đầu gọi ta là sư phụ, cứ như hiện tại thế là ko ổn đâu! Khi một người bước vào đại môn sư giai, vô luận là đạo tông hay võ tông, đều không cần tiếp tục mượn ngoại lực cũng có thể phi hành, khi ngưng kết ra nội tinh thì nó giúp người trung hoà lực hấp dẫn của đại địa. Khi người đạt được sư giai người sẽ minh bạch.

Yến Phi Thiên cười cười nói.

- Cha, sư đệ! Các người đã về rồi!

Yến Linh vui mừng từ trong phòng nhảy ra ngoài.

Nơi này là một khu mỏ bỏ đi. Nguyên quang bên trong đã bị khai thác hoàn toàn, chỉ lưu lại vài nguyên nhân không lớn cần người trông nom. Tám mươi năm qua Yến Phi Thiên vẫn luôn ở nơi này trông coi.

Phía sau Yến Linh còn có một vị thiếu phụ trung niên, tu vi cũng không kém, chỉ ít cũng tới sư giai trung kỳ.

- Lâm tiểu huynh, tới ra mắt sư nương của người!

Yến Phi Thiên nhiệt tình giới thiệu.

Lâm Khiếu Đường đầu tiên sửng sốt, suy đoán trước đó của mình nhất thời phất bác bỏ. Quan hệ giữa lão tổ tông Lâm gia và Yến Phi Thiên là quan hệ nam nữ thuần khiết.

- Ra mắt sư nương!

Lâm Khiếu Đường cung kính nói.

Quý phụ trung niên dịu dàng cười:

- Khách nhân đầu tiên trong vài thập niên qua của chúng ta đã đến, tiểu huynh đệ mau mau vào trong nhà ngồi xuống.

Một nhà Yến Phi Thiên nhiệt tình vượt xa tưởng tượng của Lâm Khiếu Đường, tựa hồ sự nhiệt tình tích lũy mấy chục năm qua của gia đình này đều dùng hết vào người Lâm Khiếu Đường.

Quan hệ giữa Lâm Khiếu Đường và gia đình này tương đối đặc thù. Yến Phi Thiên cũng không hề nhắc lại việc thu đồ đệ, chỉ dặn dò trước đó gọi hắn một tiếng sư phụ là được. Hắn cũng tự biết mình không có tư cách thu Lâm Khiếu Đường làm đồ đệ.

Lâm Khiếu Đường bị Yến Phi Thiên đãi thương, ngày thứ hai bắt đầu tinh toạ điều tức. Chỉ một thời gian ngắn đã cơ bản bình phục.

Cứ như vậy rất bình thản vượt qua hai ngày thời gian, lợi dụng thời gian này Lâm Khiếu Đường trên cơ bản đã dò xét, lý giải được bảy tám phần nơi Yến Phi Thiên đang trông coi.

Lại tiếp tục qua ba ngày, trong môn phái rốt cuộc cũng phái người đến thông báo. Đệ tử mới nhập môn toàn bộ tập hợp, tiến hành một tháng nhập môn huấn luyện.

Lâm Khiếu Đường có điểm nghi hoặc. Yến Phi Thiên cũng không để ý chuyện đó, giải thích cho hắn.

- Đi một tháng là có thể trở về. Đơn giản chính là nói một chút giáo điều, để cho mấy tiểu tử các người rửa sạch đầu óc, thuận tiện dạy một ít phương pháp tu luyện và vài chiêu số rác rưởi. Chỉ cần không phát sinh xung đột là được.

Vốn có kế hoạch chuẩn bị chuyên tâm tu luyện, Lâm Khiếu Đường đành phải chuyển kế hoạch đó sang một tháng sau, hiện tại thuật phi hành cũng coi như nắm giữ một nửa. Cơ bản có thể bay lên một đoạn một cách thành thạo.

Tân đệ tử tập hợp tại một biệt trang. Khi Lâm Khiếu Đường đến thì đã có không ít người tu tập, tất cả đều đang buồn chán chờ đợi.

Trong những người này, không sai biệt lắm có hơn một nửa Lâm Khiếu Đường đã gặp mặt qua, Bọn họ đều là những tán nhân trúng tuyển trong võ đạo đại hội.

Khi tân đệ tử đã tập hợp đông đủ thì mọi người dường như có một loại mâu thuẫn gì đó với nhau, thậm chí rất tự giác chia làm hai phái. Một bên là những tán nhân bằng bản lĩnh mà trúng tuyển. Bên kia chính là những đệ tử của cao tăng môn phái.

Người của hai phái có quá trình kinh lịch trong tu luyện khác nhau. Trong lòng cả hai bên đều có một loại tư thế khinh thường lẫn nhau.

Người của các đại gia tộc cho rằng bản thân là thiên chi kiêu tử, tư chất bất phàm, bối cảnh to lớn, có giáo dưỡng có tố chất, cực kỳ khinh thường những kẻ sơn dã quê mùa cục mịch.

Mà những người trong tán phái cho rằng đối phương đều đi bằng quan hệ cửa sau. Từ nhỏ đã được rót thuốc mà lớn, một thân tu vi tuy cao nhưng thực tế không có bản lĩnh gì. Không giống như bọn họ một đường lẫn lộn chém giết mà có được, thực lực có được từ trog chiến đấu sinh tử mới là chân tài thực học. Mấy tên kiêu nam kiêu nữ đó tính cái rắm.

Tất cả mọi người trong hai phái đều có một điểm giống nhau duy nhất đó là bất luận nam hay nữ đều đeo một thanh cự kiếm sau lưng. Chấp sự phụ trách chỉ dạy đã có quy định yêu cầu trừ phi đi ngủ, còn không thì bất luận kẻ nào bất luận khi nào, cấm tuyệt đối không được gỡ thanh cự kiếm xuống.

Lâm Khiếu Đường lại trở thành một người đặc biệt nhất trong hàng ngũ tân đệ tử, hắn không biết mình nên đứng vào bên nào, thẳng thắn mà nói hắn coi như một mình một cờ không quan tâm đến tranh đấu gì giữa hai phái, ngược lại như thế lại thoải mái. Bởi vì tu vi rất bình thường, lại là một đồ đệ của người bị xa lánh trong môn phái. Thực sự không hề thu hút, người không có lực uy hiếp nào thường thì không được người ta chú ý đến và cũng không hề có người đến hỏi thăm.

Sự chú ý của Lâm Khiếu Đường đã nhanh chóng không còn ở đây, thậm chí sớm kết thúc quy trình nhàm chán này một chút, trở lại quán động bắt đầu tu luyện, mượn lực lượng của nguyên nhân chuẩn bị ném thử trung giai phế được.

Đối với cái gì môi giới mà nói, thậm chí là tư chất, Lâm Khiếu Đường không hề chú ý. Bệnh giáo điều kinh nghiệm chủ nghĩa đối với hắn bất quá cũng chỉ là trò cười, huống hồ bản thân hắn vốn là phế vật thì nay cũng đã đột phá đến sĩ giai. Đây không phải là minh chứng cho những kinh nghiệm đó căn bản là sai lầm hay sao, nếu đã nghịch thiên đánh vỡ quy tắc, vậy những chuyện theo lý lẽ thông thường không còn chính xác nữa.

Mấy ngày trôi qua, người của hai phái thường xuyên xảy ra tranh chấp, nếu như không phải có vài tên đệ tử cao cấp và một vị chấp sự ở đây thì có lẽ đã đánh nhau to.

Hôm nay hai phái lại chỉ vì một hồi biểu diễn biểu thì tính chất mà lại có một trận tranh cãi.

Tán nhân nhất phái chủ yếu lấy bốn gã đạt vị trí thứ nhất trong võ đạo đại hội làm chủ, tu vi bản thân của bọn họ cũng cao hơn người trong tổ đội trận pháp.

Gia tộc đệ tử nhất phái lại chọn mấy tên đệ tử Liễu gia và Triệu gia làm chủ, Liễu gia và Triệu gia là hai đại gia tộc lớn nhất trong hơn hai mươi đệ tử của mười một gia tộc trúng tuyển.

- Hay! Chiêu thức đó của Triệu huynh thực kín kẽ lại nhẹ nhàng tiêu sái, cực kỳ đẹp mắt. Nếu như lúc đang đối địch mà dùng tới nhất định sẽ đánh cho hắn choáng váng đầu óc.

Một gã đệ tử họ Mã trầm trầm khen ngợi

- Toàn Phong chiêu của Triệu thị nhất mạch biến đổi thất thường, lại cũng có thể dùng được vũ khí, nếu như dùng tới cự kiếm thì triển Toàn Phong kiếm, nếu được, Triệu huynh có thể cho chúng ta mở rộng tầm mắt.

Một tên đệ tử họ Tiền nói.

- Đúng vậy, đúng vậy, làm đi, ta còn chưa thấy qua kiếm khí, thậm chí đánh ra lốc xoáy lại càng chưa thấy bao giờ.

Có người ồn ào.

Mấy ngày hôm nay Triệu Lương nghiêm nhiên trở thành thủ lĩnh mới của đám người gia tộc nhất phái. Bị mọi người kích động, hứng thú cũng tự nhiên tăng cao, lúc này gỡ cự kiếm phía sau lưng ra.

Y theo chiêu pháp yếu quyết, huy vũ cự kiếm, bằng vào lực lĩnh ngộ xuất sắc. Thực sự có thể làm ra tiếng gió xoáy thổi mạnh, bề ngoài khá đẹp mắt, cuối cùng đánh mạnh một kiếm, quả nhiên là bổ ra một đạo gió xoáy sắc bén, đem một khối nham thạch chém vỡ nát.

Nhất thời một mảnh trầm trầm khen ngợi nổi lên.

- Liễu muội, người hãy đến thử vài thủ đoạn, để cho mọi người kiến thức một chút.

Triệu Lương thoáng cái đã tiến đến bên cạnh một nữ tử, bộ dạng xun xoe nịnh nọt.

Liêu Vân cũng là một người nổi bật trong tám người. Tuy là nữ tử nhưng tu vi của nàng chỉ có hơn Triệu Lương chứ không kém, tính cách của nàng cũng trầm ổn hơn rất nhiều, hơn nữa lại có thể tu luyện bộ kiếm pháp Vô Tâm Kiếm đến tầng thứ sáu. Kiếm pháp này cũng giống như tên của nó có thể lấy chữ "Vô Tâm" để hình dung.

Tuy áo nghĩa của bộ kiếm pháp này tập trung vào chữ vô tâm, nhưng thực tế nó lại rất phù hợp với một số tâm pháp của Cự Kiếm sơn trang, đây cũng là một lý do khiến cho Liễu gia trở thành một gia tộc trọng yếu trong việc lựa chọn đệ tử truyền thừa.

Liêu Vân lãnh đạm lắc đầu:

- Tiểu nữ nào có bản lãnh gì, Triệu huynh không cần nhắc đến, hay là để cho gia huynh vì mọi người biểu diễn một chút.

Liễu Thanh đứng một bên Liễu Vân chỉ chờ những lời này, tuy nói Triệu Lương là người phe mình nhưng nhìn hắn giành hết oai phong như vậy, trong lòng cũng không quá thoải mái.

Mỹ nữ lên tiếng, Triệu Lương nhất định phải nghe, thuận tiện nói:

- Thỉnh Liễu huynh lên phía trước, mấy ngày hôm nay học thật buồn chán, khó có được chút thời gian nghỉ ngơi, huynh hãy vì mọi người mà trợ hứng một chút!

- Vậy thì tại hạ bêu xấu rồi.

Liễu Thanh tiến lên phía trước vài bước.

Liễu Thanh giơ kiếm lên, ngưng tụ nguyên lực, tùy tiện vung lên, một đạo khí màu xanh hình thanh kiếm bắn ra ngoài, trực tiếp chém làm đôi một khối nham thạch lớn gấp hai lần so với khối nham thạch trước đó Triệu Lương đánh vỡ.

- Lợi hại, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy kiếm khí lợi hại như vậy!

Một gã tiểu gia tộc đệ tử cảm khái nói, nghiêm nhiên đem Liễu Thanh trở thành thần tượng của mình.

- Trời ạ, nguyên lực giá trị của Liễu huynh dĩ nhiên đã đạt đến 1405 độ!

Một gã khác cầm lam ma thạch trong tay thất thanh kêu lên.

- Cữu tinh võ sĩ! Thảo nào! Lợi hại!

- Không chỉ có thể thôi đâu, nghe nói Liễu sư huynh chính là người có chân ngũ nguyên môi.

- Cái gì? Chân ngũ nguyên môi. Quá mạnh mẽ rồi!

Một ít âm thanh kiều nữ vang lên, đơn giản là những lời sùng bái hâm mộ.

Lâm Khiếu Đường ở một bên nhìn một cách thú vị, nhưng hắn cũng phải kinh ngạc vì sự cường đại của những đệ tử nhập môn này. Màn biểu diễn vừa rồi hắn cũng có thể làm được, bất quá uy lực của hắn khẳng định phải kém hơn một chút. Cho đến bây giờ Lâm Khiếu Đường còn chưa có kỹ năng nào phù hợp với sát thương trên phạm vi lớn, nhiều nhất chỉ là lực xuyên thấu không tồi, nếu như phải đánh nát một khối nham thạch lớn như vậy, hắn phải dùng tới nắm tay mới được.

- Mới nhập môn mà đã lợi hại như vậy, say này làm sao chúng ta có thể sống yên ổn được đây!

Có người bắt đầu uể oải.

Hai mươi hai tên gia tộc đệ tử nhất thời vây quanh Liễu Thanh thăm hỏi nịnh nọt. Liễu Thanh cũng rất thích cái cảm giác được người khác vây quanh sùng bái này. Cười tủm tỉm giải thích các nan đề cho các đệ tử tiểu gia tộc:

- Kiếm khí chính là một loại phương pháp đặc biệt tụ tập nguyên lực thông qua tâm pháp và ý niệm chuyển hoá thành ngoại lực, kích phát lực lượng rá ngoài mà hình thành. Chúng loại rất nhiều, phương hướng công kích cũng có nhiều bất đồng. . .

- Chút tài mọn!

Một đám người khác một mực đứng bên cạnh quan sát, chỉ là trên mặt luôn hiện lên vẻ không thèm để ý. Rốt cuộc không biết là ai trong đám đó không nhận được mà lên tiếng.

Mà người nói cũng không ẩn dấu chính mình, rất quang minh chính đại bước ra. Nhất thời, những kẻ trong tộc phái đệ tử thì thăm với nhau.

- Người này là ai vậy?

- Nghe nói hắn chính là người đại vị trí thứ hai trong võ đạo đại hội.

- Đúng rồi, một thân công phu hộ thể Cương tráo khá cao. Có người nói rằng hắn bị một gã đạo tông cao thủ dùng pháp bảo đánh trực diện vào người ba lần nhưng một chút sây sát cũng không.

- Dường như họ Quách, tên gọi là Quách Vũ!

- Có lẽ nên ít trêu chọc hắn thì hơn, người này thủ đoạn rất độc ác, trên võ đạo đại hội đã đánh chết sau tuyển thủ khác.

. . .

Sắc mặt Liễu Thanh trầm xuống.

- Có người thích đánh rắm, thực tài chân học hay không còn không biết.

- Tiểu tử kia, vậy thì cho người kiến thức một chút cái gì gọi là chân tài thực học. Người có thể dùng kiếm khí người vừa thể hiện đánh vào người ta.

Quách Vũ kiêu ngạo nói.

- Hừ!

Liễu Thanh hừ lạnh một tiếng nói:

- Người muốn tìm cái chết?

- Có thể!

Quách Vũ lại cười cười nói:

- Cho người dùng toàn lực, ta sẽ không né tránh.

- Đây là người nói.

Trong mắt Liễu Thanh hằn lên hàn quang.

- Hãy bớt nói nhảm đi. Đến đây!

Lửa giận trong lòng Liễu Thanh đã sớm dâng trào thiêu đốt, vừa nghe lời này, tức thì hành động. Lấy tốc độ mắt thường khó có thể nhìn thấy liên tục chém ra mấy kiếm, vài đạo lực quang phá không mà đến, trong không gian phát sinh ra những tiếng kêu rít cộng hưởng, tốc độ cực nhanh. . .

Lâm Khiếu Đường bĩu môi. Tên họ Liễu này dĩ nhiên lợi dụng sơ hở, lập tức phóng ra nhiều kiếm khí như vậy, người này nhất định không phải thứ tốt đẹp gì, hiển nhiên không phải là cái đèn dầu cạn. Bản thân sau này hành sự gì đó nhất định phải cẩn thận một chút. . .

128. Chương 130: Quân Ấu.

Xung quanh tức thì phát ra những tiếng kinh hô, lại thấy Quách Vũ không hề có ý né tránh, không ít nữ đệ tử đều lấy tay che mặt.

Đồng đông đồng. . .

Kiếm khí tới phía trước Quách Vũ ba thước giống như đá chìm đáy biển, phẳng phất giống như một đạo không khí đánh vào bức tường.

Liễu Thanh nhướng mày, lần thứ hai huy vũ thanh kiếm trong tay, kiếm khí giống như nước thủy triều, trong mắt rất nhiều tân đệ tử kiếm khí vốn thần bí nhưng hiện tại lại trở lên rất không đáng giá, đạo đạo quang mang lại bắn ra ngoài.

Một số đệ tử vốn bị dọa sợ hãi, nhưng rất nhanh phát hiện ra hai người một công một thủ, lực lượng dường như ngang nhau, không thấy có chuyện chảy máu sảy ra, dần dần bị kiếm khí hoa lệ hấp dẫn, đều tập trung nhìn náo nhiệt.

Một lúc sau, cục diện trên sân có chút kỳ quái.

Một bên là Liễu Thanh không ngừng phát ra kiếm khí, một bên là Quách Vũ với vòng cương trảo vững chắc không hề di chuyển một chút nào.

Khoảng cách giữa hai người chỉ có mấy trượng, từng đạo kiếm quang lực sắc gào thét bay vùn vụt. . .

Bởi vậy, hai người lại vô cùng háo thắng, Liễu Thanh ghen đến đỏ mặt, nhưng vẫn không chịu dừng tay, hai mắt Quách Vũ đỏ bừng cũng không hề có ý định dừng tay.

Rốt cuộc, nguyên lực của Liễu Thanh đã tiêu hao quá nhiều, bộ dáng đã có vẻ lực bất tòng tâm, uy lực của kiếm khí càng lúc càng yếu, quang mang ảm đạm dần, đến hiện tại chỉ còn có khí ảnh.

“Phi...” Liễu Thanh thở phì phò từng ngụm.

Quách Vũ lạnh lùng cười. Trong lúc công thủ, thực tế bên phòng thủ tiêu hao sức lực nhỏ hơn bên tấn công rất nhiều, cho dù có hơi chút bị động, bất quá may là nguyên lực của hắn rất dồi dào. Bộ hộ thể cường quyết này lại tương đối dùng ít sức, bởi vậy nếu tiếp tục kéo dài thì rõ ràng sẽ chiếm được nhiều ưu thế hơn đối phương.

- Hiện tại đến phiên ta tới công kích!

Quách Vũ hung ác cười cười.

Triệu Lương một bên không nhịn được, quan trọng hơn nữa là có mỹ nữ đứng bên cạnh, nếu như bỏ qua không thể hiện thì quá đáng tiếc, lập tức quát lên:

- Tiểu nhân gian trá, vừa rồi chính ngươi muốn Liễu sư huynh công kích ngươi, hiện tại tỷ thí đã kết thúc, sao lại muốn tiếp tục ép người?

Quách Vũ khinh thường nhìn thoáng qua.

- Vậy thì tính là không dám.

Lời này hiển nhiên làm cho mặt mũi của mọi người trong tộc phái mất hết, ngay cả Liễu Vân không hề tham gia tranh đấu cũng không khỏi đỏ mặt nhục nhã.

Triệu Lương vốn là người không chịu thua kém ai, vừa nghe xong tức thì giận dữ quát:

- Bản thiếu gia muốn cùng ngươi chơi đùa!

Chưa nói xong Triệu Lương đã vọt tới.

Trước đó phải liệu mạng chịu đựng, nguyên lực trong người của Quách Vũ còn lại không nhiều lắm, đối phó với Liễu Thanh thì còn có chút nắm chắc, nhưng nếu như muốn đấu với người đang trong trạng thái sung mãn như Triệu Lương hiển nhiên có điểm ăn không tiêu.

Quách Vũ chưa kịp nghĩ ngợi gì, Triệu Lương đã phóng đến trước người, một chưởng đánh tới, bỗng nhiên, phía sau Quách Vũ hiện lên một bóng đen, một bàn tay to sượt qua mặt Quách Vũ mà tới.

Phanh. . . , hai chưởng va chạm, Triệu Lương lùi lại ba bước mới đứng vững được thân hình.

- Hai đánh một, các ngươi cũng quá chơi xấu đi!

Một vị thanh niên đứng phía sau Quách Vũ lắc đầu nói.

Đó chính là người đoạt được vị trí thứ sáu trong võ đạo đại hội - Đặng Tùng.

- Đó là các ngươi chơi xấu trước!

Phía sau Triệu Lương cũng có một vị thanh niên bước ra, đó chính là Lục Tông Minh, người Lục gia, một đại gia tộc khác ngoài Triệu, Liễu gia.

- Thối lắm, rõ ràng là các ngươi hai đánh một, lại còn nói chúng ta chơi xấu, trọn tròn mắt nói dối. Các ngươi cũng quá vô liêm sỉ rồi!

Lúc này lại có một gã có thân hình cao lớn, mặt trắng trông rất phúc hậu từ trong đám người tán phái bước ra, hắn đứng vị trí thứ chín trong Võ Đạo đại hội, Trầm Cường.

Liễu Vân rốt cuộc không nhịn được, cả giận nói:

- Mồm to nói vậy, nên đánh!

- Nên đánh!

- Nện đánh!

Lời nói căm phẫn của Liễu Vân lập tức đưa tới rất nhiều người đồng tình, những lời tức giận không ngừng phóng ra, lời chế giễu vừa rồi đã khơi dậy toàn bộ nhiệt huyết xích mịch của tân đệ tử tộc phái.

- Đánh chết đám con ông cháu cha này đi!

Trong đám đông tán phái không biết ai rống to một tiếng kích động.

- Đánh chết bọn chúng!

- Đánh chết bọn chúng!

Người của tán phái cũng đã bị châm ngòi tức giận.

Rốt cuộc, có người nhịn không được ra tay, hai nhóm người kịch liệt va chạm với nhau một chỗ, hỗn chiến nổ ra.

Trong đại viện chỉ còn lại một người, hai tay khoanh trước ngực, đứng dựa vào một cây cột, đầy hứng thú nhìn một màn hỗn chiến không thu phí, hiệu quả võ công cực kỳ đặc biệt, cái này so với xem điện ảnh còn muốn nghiền hơn.

Kẻ đó hiển nhiên chính là Lâm Khiếu Đường, hẳn không gia nhập vào bên nào, chỉ làm một kẻ đứng ngoài xem. Trong nhiều ngày qua Lâm Khiếu Đường đã phát hiện ra một số điểm ngoan độc của bọn người đang đánh nhau chí choé kia, nhưng lại có một số phương diện cực kỳ đơn thuần.

Lâm Khiếu Đường xem đến nghiền, thậm chí thấy có động tác nào đẹp mắt còn khen một tiếng hảo, bất quá thanh âm cũng chỉ có một mình hắn có thể nghe thấy, nếu không sợ bị người khác chú ý biết được, Lâm Khiếu Đường tuyệt đối hò hét trợ hứng, hò to cổ lên, ồn ào trợ uy.

Thế nhưng chuyện vui lại không kéo dài, đại viện này tuy có vẻ lớn, nhưng đồng thời có đến hơn năm mươi người quần ẩu, thì rõ ràng lại như còn quá nhỏ.

Lục Tông Minh sau một hồi đánh đánh giết giết đã phát hiện ra bản thân không phải đối thủ của vị nữ đệ tử xinh đẹp này, đang tự trách mình chọn sai đối tượng, không ngừng tìm kiếm biện pháp thoát thân, rất nhanh phát hiện ra một người đang nhàn nhã vênh váo tiến vào tầm nhìn của hắn, trên mặt hiện lên nét cười cười, thu tay chạy về phía kẻ đó. Chuyện kéo người khác xuống nước, Lục Tông Minh hiển nhiên rất nguyện ý làm.

Lâm Khiếu Đường nhìn thấy Lục Tông Minh chạy về phía mình, biết rằng tình huống không ổn, lập tức phòng bị, bất quá thực lực các đầu lĩnh trong đại viện này không hề yếu, so với các tu luyện giả khác hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Lâm Khiếu Đường muốn chạy, nhưng đã không kịp, Lục Tông Minh lắc mình mà qua, trong lúc lướt ngang người hắn thì hiện lên nụ cười âm hiểm.

Nữ đệ tử truy kích phía sau không quan tâm, một kiếm bổ xuống, Lục Tông Minh biến Lâm Khiếu Đường thành một tấm chắn, Lâm Khiếu Đường hiển nhiên cũng biết ý đồ của hắn.

Nữ đệ tử đuổi theo phía sau chính là Liễu Vân, thực lực của nàng tuy mạnh, nhưng Lâm Khiếu Đường có đủ năng lực chống đỡ một kiếm này của nàng, điều này tất nhiên sẽ làm cho thực lực của hắn bại lộ.

Những người khác trong đại viện này đều cho rằng hắn chỉ là một tiểu trùng vô hại, là người vệ giai duy nhất chưa tiến nhập sĩ giai, thực vất vả mới duy trì cực diện đến giờ. Lâm Khiếu Đường không muốn vứt bỏ đánh giá thấp này, mục đích của hắn chỉ là năm năm sau, trong năm năm này phải chôn giấu thực lực thật kỹ trong Cự Kiếm sơn trang, đến khi cuộc tranh đoạt thần khí giữa các đại môn phái bắt đầu còn có thể thừa nước đục thả câu.

Thế nhưng nếu như không đỡ, thì chắc chắn hắn sẽ bị một kiếm này chém trúng. Bỗng nhiên mắt Lâm Khiếu Đường sáng ngời, ngón tay bắn ra một đạo kinh khí, lực lượng không mạnh thế nhưng đủ để trì hoãn thể tiến công của Liễu Vân.

Lâm Khiếu Đường thối lui một bước, bộ pháp xảo diệu, chỉ trong chớp mắt đã sóng vai với Lục Minh Tông đang đứng phía sau, trên mặt còn bối rối hô to một tiếng:

- Lục huynh, cứu mạng!

Lục Tông Minh vốn nghĩ tên vô dụng này có thể chết thay mình, sau khi né tránh căn bản là không chú ý, khi hần phát hiện ra Lâm Khiếu Đường không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh thì còn tưởng rằng bản thân nhất thời sơ ý.

Khi Liễu Vân cảm thấy một luồng lực lượng yếu ớt phóng tới, trong mắt nhất thời hiện lên tiểu ý. Không ngờ Lục Tông Minh lại có bản lĩnh như vậy, kinh khí mặc dù yếu nhưng tốc độ cực nhanh, chính mình thậm chí phản ứng không kịp, chỉ có thể chia bớt lực, mạnh mẽ bổ một kiếm xuống phía dưới.

Dương. . .

Lâm Khiếu Đường và Lục Tông Minh đồng thời xuất thủ chống lại. Hai thanh cự kiếm phóng ra cuối cùng cũng cản được một kích sấm sét của Liễu Vân.

Lâm Khiếu Đường thăm thở ra một hơi, xem ra đại bộ phận lực lượng của Liễu Vân hiển nhiên được Lục Tông Minh chống đỡ.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường cho rằng có thể thoát nạn thì hai người kia cư nhiên đem hần bao vây vào giữa tiếp tục giao thủ. Lục Tông Minh phát giác có người đứng giữa, lực lượng của đối phương rõ ràng giảm xuống không ít, tựa hồ như có điều có kỳ. Để bản thân không bị thua trận, chỉ có thể tiếp tục đem tiểu gia hỏa trước mặt coi như tấm chắn.

Lâm Khiếu Đường không khỏi cảm tức, muốn thoát ra khỏi sự bao vây của hai người này tất nhiên phải xuất toàn lực, thế nhưng như thế sẽ bị bại lộ thực lực chân chính.

Lục Tông Minh bị Liễu Vân đánh đến không kịp thởm cơ hội cong kích cực kỳ ít, từ đầu đến cuối vẫn phải phòng thủ. Hần vẫn đang bị yếu thế, còn Liễu Vân tương đối mạnh mẽ, ít thủ, công kích rất sắc bén.

Lâm Khiếu Đường bị vây ở giữa hai người nhưng mọi nguy hiểm hầu hết đều đến từ những đòn công kích như muốn lấy mạng người khác của Liễu Vân.

Lâm Khiếu Đường lại phải phát ám kinh một lần nữa, nhẹ nhàng hoá giả nguy cơ, cũng giúp Lục Tông Minh một lần, coi như ban cho hần chút ân tình, bằng không người này đã sớm bị Liễu Vân đánh cho tè ra quần.

Trong lúc du đấu, thần sắc của Liễu Vân dần dần tỏ ra ngưng trọng, lúc đầu nàng vẫn cho rằng mấy lần ám kinh trước đó là do Lục Tông Minh phát ra ngăn chặn công kích của nàng, thế nhưng đánh nhau hơn mười hiệp, nàng mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không thích hợp.

Chẳng lẽ lại do tiểu tử bị vây ở giữa phóng ra? Liễu Vân nghi hoặc. Thế nhưng rõ ràng hần chỉ có thực lực vệ giai, căn bản không thể có sự không chế nguyên lực một cách chính xác như thế được, bộ pháp của hần còn có chút hỗn loạn.

- Dừng tay! Các ngươi đang làm cái gì?

Đột nhiên một tiếng hét lớn vang lên, âm ba chói tai, vang vọng toàn trường!

Trần Phong là người được phái đi giám sát đám đệ tử mới nhập môn lần này. Trần chấp sự với vẻ mặt tức giận đang đứng ngoài cửa.

Trong lòng đám tân đệ tử biết rõ lần này gặp rắc rối lớn, tất cả hoảng sợ ngừng tay, im lặng đứng một chỗ không dám lên tiếng.

- Mới nhập môn phái đã khơi dậy nội chiến, cư nhiên đánh nhau nháo nhào như vậy, ta nghĩ các ngươi không muốn sống nữa rồi! Đã nhiều ngày qua, đám người các ngươi âm thầm tử thi, niệm tình các ngươi tuổi trẻ khí thịnh, có chút hiểu thắng, nghĩ trong lòng cũng không quá đáng. Thực sự không nghĩ tới các ngươi lại dùng đao kiếm chém giết lẫn nhau, các ngươi còn nhớ nếu như người trong môn phái nội đấu sẽ bị xử trí như thế nào hay không?

Trần Phong đi vào trong đại viện nổi giận quát mắng.

- Trần sư thúc, là bọn hần gây xích mích trước.

Triệu Lương cáo trạng nói.

- Thối lắm, là các người nhục mạ người khác trước.

Đại mập mạp Trầm Cường phản bác nói.

- Là các người. . .

- Được rồi! Kẻ nào dám nói thêm câu nữa, lão tử là người thứ nhất đánh hần!

Thanh cự kiếm sau lưng Trần Phong tự động bay lên rồi hạ xuống tay hần.

Cự kiếm trong tay Trần Phong nhẹ nhàng vung lên, một luồng cuồng phong đập thẳng về phía trước mặt, đẩy lùi tất cả về một phía, đứng hết vào một chỗ.

Tach. . .

Trần Phong vung mạnh một kiếm, một đạo kinh khí cường đại không nhìn rõ hình dáng sát mặt mọi người phóng ra, dưới chân cách một thước lưu lại một các rãnh rất sâu, hơn mười hòn giả sơn giữa sân bị chém thành hai nửa, tường đại viện phía sau cũng bị bổ một bổ lớn.

Mọi người không khỏi lạnh toát sống lưng, nếu như thanh kiếm đó không kiêng nể gì bổ thẳng vào đầu một ai đó, hiển nhiên kẻ đó sẽ thành thanh củi đốt, bị chém thành hai nửa.

- Niệm tình các người vi phạm lần đầu, môn quy chưa học đến nơi đến chốn, tạm thời tha cho các người lần này, nếu còn lần sau, giết không tha, đừng tưởng rằng vào được Cự Kiếm sơn trang thì lập tức trở thành đệ tử đại môn phái, con đường của các người mới chỉ bắt đầu mà thôi, các người nghĩ rằng chỉ cần đăng kí là có thể trở thành đệ tử chính thức hay sao? Nằm mơ! Đoạt Đan đại tái một tháng sau, các người sẽ phải tham gia, nhân tài có thể sống sót mới có thể trở thành đệ tử chính thức!

Trần Phong mắng té tát tiết ác khí, trong lúc vô tình đã đem chuyện một tháng sau công bố.

129. Chương 131: Tử Vong Rèn Luyện.

Trần Phong dùng dùng nổi giận bỏ đi, thế nhưng câu nói sau cùng của lại thành tin tức đáng chú ý .

Hơn năm mươi người nghe xong nhất thời đều giật mình!

- Đoạt Đan đại tái? Có ai biết là chuyện gì hay không?

- Nghe nói hình như là lần nào những đệ tử trúng tuyển cũng phải cùng với đệ tử bốn môn chưa qua bốn mươi tuổi tiến hành một lần rèn luyện .

- Cái gì rèn luyện?

- Tên nghe cũng thấy hoảng sợ rồi : Tử vong rèn luyện!

- Ta cũng từng nghe nói về việc này rồi, mỗi lần diễn ra giải đấu này hình như chết rất nhiều người đó!

- Có thể không tham gia được không?

- Có thể, nhưng từ nay về sau người chỉ có thể làm công việc của hạ nhân , cũng là làm người sai vặt cho người ta mà thôi , mãi mãi chỉ là một gã cấp thấp đệ tử.

- Thế cũng tốt hơn so với cái chết!

- Cũng không hẳn đã như thế , cũng có những đệ tử tu vi thấp vượt qua được thử thách rèn luyện đạt được Nhập Sư đan.

- Trời ạ. Nhập Sư đan? Đó không phải trung giai ba phẩm tăng nguyên đan hay sao? Chỉ cần ăn vào là có cơ hội tiến vào sư giai.

- Tất nhiên. Đúng là đan dược này . Tám đại môn phái hàng năm đều luyện chế ra một ít. Hoặc là thu mua của những Luyện Dược Sư nổi tiếng. Bất quá ngay cả như vậy ,số lượng vẫn như cũ cực kỳ thiếu hụt. Hàng năm các đại phái tổng số lượng sở hữu cũng không vượt qua hai mươi lạp. Huống hồ gì cũng không phải mỗi người ăn dùng đều thành công cả, còn phải xem tạo hóa . Tỷ lệ thành công không đến một thành.

Từ đó, cuộc tranh đấu giữa Tám phái cùng Tộc phái đã lắng đi không ít. Mặc dù ngẫu nhiên còn có xung đột lợi ích , nhưng là đều dùng là võ mồm tranh cãi một phen xem ai thắng thế mà thôi . Ai cũng không dám tái một mình động thủ. Trần Phong chấp sự nổi tiếng là cương cứng không nể tình. Chỉ cần người nào cố ý tái phạm hẳn là sẽ cho lôi trì từng bước.

Lâm Khiếu Đường thì lại chỉ quan tâm đến giải đấu đoạt đan sắp tới , hỏi thăm Yến Phi Thiên một lần . Rồi sau đó được nói rõ, nguyên nhân rất đơn giản , Nhập Sư đan số lượng có hạn, luyện chế lại khó khăn. Đặc biệt nhiều loại thảo dược rất khó thu thập.

Hai mươi khóa Nhập Sư đan , số người muốn rất là nhiều ,nên vì sự công bằng , mỗi lần tới khoảng thời gian cấp phát Nhập Sư đan đều khiến cho rất nhiều đệ tử tự nguyện báo đăng ký tham gia Tử vong rèn luyện

Thực ra từ lúc bắt đầu đăng ký tham gia cũng là lúc bắt đầu rèn luyện .Một ít đệ tử cho dù khả năng không tệ nhưng tâm tính nhút nhát cũng khó thành làm nên đại sự có không đi tham gia rèn luyện cũng thế thôi .

Môn phái không chỉ cần đệ tử có thiên phú tu luyện mà còn cần cả tâm tính cứng cỏi , dũng cảm và cầu tiến .

Đăng ký tham gia ” Rèn luyện tử vong ” ngoại trừ phải dưới 40 ra thì không có hạn chế nào khác , chỉ cần là đệ tử chính thức đều có thể đăng ký tham gia .

Sở dĩ gọi là ”Tử vong rèn luyện” , bởi vì mỗi lần tham gia rèn luyện số đệ tử sống sót vượt qua được cũng không còn tới một nữa, hay nói cách khác thì cứ hai người tham gia thì nhất quyết phải có một người chết đi , cả quá trình rèn luyện hết sức tàn khốc .

Quá trình rèn luyện là ở bên trong Cự Kiếm sơn mạch . Vùng đất khắc nghiệt nhất vùng phía nam , quanh năm tràn ngập sương mù trong một thung lũng tên là :Mê vụ cốc . Nơi này rộng lớn chiếm cứ cả 1/5 diện tích Cự Kiếm sơn mạch.

Cứ cách 5 năm thì sẽ có khoảng 7 ngày thời gian sương mù trong cốc trở nên ít đi, chương khí , độc khí cũng sẽ yếu đi nhiều. Lúc này cũng là thời cơ tuyệt vời nhất để tiến vào cốc .

Sương mù trong cốc sản sinh ra một loại cỏ cực kỳ đặc thù : U thảo !

Loại cây cỏ này cần trải qua một trăm năm sinh trưởng mới có thể hoàn toàn thành thực, sương mù trong cốc lại là nơi mà U thảo này có thể sinh trưởng thích hợp nhất . Bởi vậy ở trong cốc tuy độc khí , chương khí nồng đậm nhưng mọi nơi thùy thời đều có thể tìm thấy U thảo .

Gốc U thảo này cũng không có chỗ nào đặc biệt , nhưng có rất nhiều phương thuốc cần phải chuẩn loại tài liệu này . Hơn nữa đại bộ phận phương thuốc đều là trung cao giai dược đan.

Ngay như cả Nhập Sư đan cũng cần U thảo này , cây cỏ tương đương với một loại môi. Ở trong quá trình luyện chế dược đan cần đến sự thôi hóa , có thể làm cho những tài liệu khác hòa hợp nhanh chóng cùng ngưng tụ một chỗ, cũng có khả năng đề phòng dược lực của thuốc bị trôi đi .

Hơn nữa sinh trưởng ở hoàn cảnh đặc thù, làm cho loại dược liệu này không có chỗ nào đặc biệt cũng trở nên trân quý ,ngay trong khu vực quản lý của tám đại phái , chỉ có Cự Kiếm sơn trang, Hồng Diệp cốc cùng Phủ Thú sơn ba phái có, bên ngoài thị trường ít nhất năm trăm nguyên thạch một gốc, mà từng phương thuốc phải cần ít nhất năm gốc mới khả quan .

Tử vong rèn luyện tiến vào Mê vụ cốc hái U thảo , cũng chỉ là 1 trong những nhiệm vụ trong đợt rèn luyện này .

Nhiệm vụ quan trọng nhất đó là cướp đoạt thú nguyên tinh, bên trong cơ thể yêu thú một loại nội tinh , đó là kết quả của quá trình tu luyện lâu dài , yêu thú hơn 100 tuổi sẽ tự hình thành nội tinh.

Sơ cấp thú nguyên tinh so với sơ cấp nguyên thạch còn tốt hơn rất nhiều , tương đương với tác dụng của trung cấp nguyên thạch , bởi vì thú nguyên tinh sơ cấp này là kết tinh của 100 năm đương nhiên phải hơn nguyên thạch hình thành do tự nhiên.

Tử vong rèn luyện nói cách khác hay rõ hơn , chính là môn phái tiến hành lao động đại hội, chẳng qua kì đại hội này sẽ chết rất nhiều người , kết quả cuối cùng chỉ nhìn vào thành tích lao động mà thôi , người hái được nhiều U thảo và lấy được nhiều thú nguyên tinh lọt vào 15 người đứng đầu liền được cấp Nhập Sư đan.

Lâm Khiếu Đường đối với việc tham gia tử vong rèn luyện hay không , suy nghĩ thật lâu. Yển Phi Thiên đề nghị là tạm thời không cần tham gia, cứ 5 năm sẽ có một lần rèn luyện, Lâm Khiếu Đường niên kỉ bất quá cũng mới 18 tuổi, cơ hội còn có rất nhiều, chỉ cần dưới 40 tuổi thì có thể tham gia 1 lần.

Nhưng mà Lâm Khiếu Đường lại không có nhiều như vậy thời gian, chỉ có 5 năm mà thôi, Nếu lúc đó thần khí hiện thân mà mình còn không có tiến vào sư giai thì chỉ sợ lúc đó không có lực lực nào để cạnh tranh cả .

Bởi do Lâm Khiếu Đường trên người mang theo rất nhiều độc nguyên đơn, ước chừng cũng có khoảng hơn 100 loại trung giai độc nguyên đan cùng với sáu loại không biết phẩm giai đích thần bí độc đan.

Lâm Khiếu Đường dự toán, chỉ cần tuần tự mà tiến , chiếu theo bí kíp hấp thu độc đan, lại nhờ vào sự giúp đỡ của nguyên lực, cơ hội tiến vào sư giai của mình vẫn là rất lớn, tựa hồ cũng không có điều gì là mạo hiểm .

Lâm Khiếu Đường cũng hiểu rõ ràng , Nhập Sư đan hiệu lực dám chắc sẽ cao hơn độc đan không biết bao nhiêu lần , chỉ sợ mấy chục loại dùng một lần cũng tất đã hơn 1 loại .

Nếu có thể dành được Nhập Sư đan, tấn nhập vào sư giai trước sẽ thật tốt , như vậy năm năm sau thực lực có thể sẽ tiến thêm 1 bước nữa , quả vô cùng tốt.

Vì thế Lâm Khiếu Đường đi một chuyến tới luyện dược đường, bất luận là gia tộc hay môn phái hầu như là bên trong đều thành lập luyện dược đường.

Luyện dược đường của đại môn phái, hiển nhiên to lớn hùng vĩ , kiến trúc phi thường , lượng chứa thật lớn. Chẳng qua luyện dược là kỹ năng vô cùng uyên thâm , yêu cầu rất cao , không chỉ cần thuộc tính nguyên lực phối hợp mà còn cần học thức uyên thâm , ngoài cảm giác đối với luyện dược , còn cần có ngộ tính cao nữa.

Bởi vậy đối với chức nghiệp Luyện Dược Sư này nhân số rất ít . Huống hồ một khi lựa chọn con đường này , phương diện tu luyện tất nhiên bị ảnh hưởng rất lớn . Rất khó lại có đột phá, trừ phi trở thành cao giai Luyện Dược Sư nếu không tiền đồ xa vời, Lâm gia chính ví dụ tốt nhất .

Một gã dược sư sư giai cơ bản là đánh không lại một gã võ sư, cho nên với đạo sư thì càng không đáng nhắc tới.

Với lại Luyện dược sư cường hùng mạnh với kỹ năng chế thuốc phi phạm cả toàn bộ Hiên viên quốc cũng không có nhiều bất quá chỉ có vài người mà thôi . Thậm chí rất ít. Cho nên đó là lí do Cự Kiếm sơn trang là một đại môn phái thế nhưng Luyện dược đường vẫn dị thường vắng vẻ.

Lâm Khiếu Đường đứng trước tòa kiến trúc to lớn , ngửa mặt nhìn không khỏi cảm thấy kính sợ, trên cửa nhìn thấy bảng biển to lớn lấp lóe kim quang viết rõ hai chữ Dược điện to lớn.

“Dược điểm?” Lâm Khiếu Đường cảm giác kính sợ đột nhiên vì hình dung ra hai chữ này mà giảm trừ đi không ít.

Hai gã đệ tử buồn chán đứng gác. Liếc mắt một cái nhìn Lâm Khiếu Đường , trên mặt lộ ra một tia khinh thường, liền nhìn về phía khác , một đệ tử chỉ có thực lực vệ giai , mười phần có hết chín phần là dùng tiền tài đút lót để tiến vào muốn cấp cho gia tộc nhiều hơn một chút tình hình bên trong hay mặt mũi mà thôi. Đi ra ngoài rồi có thể nói cũng đã từng là môn đồ của một đại môn phái .

Chẳng qua người như vậy, cuối cùng cũng là rơi xuống phía dưới bên cùng của môn phái mà thôi , mãi mãi không tiến lên được , suốt đời làm kẻ sai vặt , là người cho người khác sai khiến mà thôi .

Lâm Khiếu Đường cũng không để ý người khác nhìn hẩn thế nào . Đi vào bên trong một lúc liền nhìn vào sơ đồ , sau đó hướng thẳng tới được thư phòng mà đi tới .

Thư phòng cơ hồ chiếm cứ cả đại điện hết một phần ba. Bên trong chỉ có một vị lão giả ngồi ở đằng ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Lâm Khiếu Đường trước khi tới đã hỏi Yên Phi Thiên, trông nom thư phòng là một lão nhân hơn hai trăm tuổi . Gọi là La Bộ Pha khi trẻ cũng có thể gọi là nhân tài , hai mươi lăm tuổi liền tiến vào sư giai. Đạt tới tiêu chuẩn 2 tinh võ sư , nhưng sau đó không thấy tiến bộ nữa , 100 năm trước tâm tàn ý lạnh , liền xin đảm đương công việc quản lý thành viên , sau đó lại bị phân phối đến nơi đây cũng đã 100 năm rồi , kỳ lạ là cùng tuổi với lão người thì tiến giai hoặc là hết thọ trời chết đi , duy nhất chỉ có lão là không tiến giai nhưng vẫn sống khỏe mạnh.

- La sư thúc, xin hỏi nơi này có hay không có phương thuốc của Nhập Sư đan!

Lâm Khiếu Đường thấy lão nhân ngồi không nhúc nhích cứ nghĩ lão đã ngủ liền hỏi.

- Ở bên kia!

Lão nhân vẫn nhắm mắt tiện thể thuận tay chỉ một cái.

Lâm Khiếu Đường thực ngoài ý muốn, phương thuốc cứ nhiên bị đặt ở một địa phương vô cùng dễ thấy , hẩn còn tưởng rằng đó là một cái bí mật chứ , thế thì thử chút thời vận, thật là không nghĩ lại dễ dàng tìm được.

Cầm lấy nhìn vào quả nhiên là phương thuốc Nhập Sư đan , mặt trên bày danh sách ước chừng có hơn 10 loại dược liệu , có đến một nửa Lâm Khiếu Đường cũng không nhận thức được, bất quá mặt sau đều có ghi chú.

Không sai biệt lắm có năm loại dược liệu rất là khó tìm ,đều là những thảo dược có hơn ba trăm năm sinh trưởng, phân biệt là : Lam Nha thảo , Thất Sắc hoa , Thiên Nhung, Cổ Khuẩn cùng Đảo Căn hoa.

Lâm Khiếu Đường lật qua lật lại nhìn vài lần, lại tra xét một vài phương thuốc luyện chế dược của dân gian, cũng không bắt được trọng điểm, nhìn hơn hai canh giờ cũng không tìm được cụ thể phương pháp.

Ngày hôm sau, ngày thứ ba, ngày thứ tư. , suốt một tuần , Lâm Khiếu Đường phần lớn thời gian đều ở trong này, vẫn là không thể hiểu như thế nào mới có thể luyện.

Lão nhân kia mỗi ngày đều là buồn ngủ, có đôi khi cũng không lên tiếng mà giữ im lặng đọc sách.

Thẳng đến ngày thứ 8 Lâm Khiếu Đường chuẩn bị rời đi , La lão nhân mới chủ động mở miệng:

- Tiểu tử, ngươi sẽ không phải uống phí tâm cơ , lão phu đối với tinh thần kiên nhẫn của ngươi thực tán thưởng, hiện giờ phòng sách này đã có rất ít người đến, gần mười năm nay ngươi là người thứ nhất tiến vào nơi đây , lão phu nói cho ngươi biết , phương thuốc nơi nơi đều có, nhưng không có vài người có thể luyện thành công đâu.

Lâm Khiếu Đường khó hiểu :

- Chẳng lẽ quá trình luyện chế có điều kiện đặc biệt nào kèm theo hay sao?

La lão nhân lắc đầu nói:

- Không có, ngay cả cố định luyện chế đều không có phương pháp!

- A! Không phải đâu, như là cao phẩm tăng nguyên đan như thế nào mà có? Dù sao cũng có người luyện ra chứ , chẳng lẽ lại tự nhiên sinh ra!

Lâm Khiếu Đường cả kinh nói.

La lão nhân nhẹ nhàng cười:

- Tự nhiên không phải, quá trình luyện chế dược đan kỳ thật chính là một quá trình lĩnh ngộ, Luyện Dược Sư luyện chế cùng loại dược đan nhưng không nhất thiết phải dùng cùng loại phương pháp , phương pháp đều là không đồng dạng như vậy, ngoại trừ đồng thời có được dư thừa nhiều Hoả nguyên lực, Mộc nguyên

lực, Thủy nguyên lực, còn cần một loại không thể truyền đó là ngộ tính, cho dù là sư phụ dạy đồ đệ, quá trình luyện chế của hai người vẫn là không giống nhau, biện pháp luyện được vĩnh viễn đều chỉ có thể chính mình đi lĩnh ngộ, đó là nguyên nhân khiến chức nghiệp Luyện Dược Sư thực khan hiếm, hơn nữa tính truyền thừa cực kém.

- Khó trách Nhập Sư đan đích phương thuốc đặt ở vị trí như vậy, nguyên lai cho dù biết toàn bộ, cũng không làm nổi!

Lâm Khiếu Đường hiểu ra

Thấy hành động của tiểu gia hỏa mấy ngày qua, La lão nhân vẫn xem ở trong mắt, tuy rằng tư chất cực kém, tu vi cực thấp, nhưng làm việc thật sự cần cù, cũng thực cố chấp, lão gật gù đầu. Lại nói:

- Đừng nói là Nhập Sư đan, cho dù là rất nhiều thượng giai cao phẩm dược đan phương thuốc cũng là rất nhiều người đều biết, thế nhưng con người chỉ có thể làm trong giới hạn là thu nhập tài liệu mà thôi.

- Chẳng lẽ phần lớn Luyện Dược Sư đều là không thầy mà biết sao?

Lâm Khiếu Đường rất hoài nghi.

130. Chương 132: Nhịn Không Nói.

La lão nhân quay sang trả lời:

- Đương nhiên không phải, ta chỉ nói là rất khó truyền thừa, không có nói là không thể truyền thừa, các Luyện dược sư cao thủ đều có con mắt tinh tường, có thể phi thường chuẩn xác tìm được người có ngộ tính cao làm đồ đệ của mình, dạy hết những điều cần thiết, còn lại chỉ có thể dựa vào chính sự cố gắng của học trò mà thôi. Bất quá việc xem xét để chọn được người học trò ưu tú quá khó khăn, so với tìm kiếm một gốc thảo dược có 1500 năm tuổi còn khó khăn hơn nhiều lắm.

- Được rồi, cậu nhóc, ta không phải đả kích người, nhưng với tư chất cùng ngộ tính của người không thích hợp với công việc của một Luyện dược sư đâu, ngay cả Ngũ Hành nguyên môi đều không có, chỉ có quang, âm thuộc tính. Người sinh ra đã không phù hợp với công việc của một dược sư rồi, hiện tại người vẫn còn trẻ hay là dùng thời gian để tu luyện vũ kỹ đi, còn về phần nguyên lực, không gian khuếch trương nguyên lực của người cũng có giới hạn. Với năng lực của người cho dù trong vòng 100 năm đột phá thành công tới sư giai, a. rất khó khăn!

Lâm Khiếu Đường còn muốn thỉnh giáo thêm một vài vấn đề, La lão nhân đã nằm ngủ trên chiếc ghế từ lúc nào.

Còn muốn lợi dụng con đường này sợ là không thể thực hiện được, bất quá đối với việc La lão nhân đánh giá về mình, Lâm Khiếu Đường cũng không hoàn toàn để ý.

Tuy rằng Lâm Khiếu Đường nguyên môi chỉ có duy nhất một loại, nhưng việc này cũng không đại biểu cho việc bản thân sẽ không có được nguyên lực thuộc tính thuộc về chính mình, chẳng hạn như hiện tại Lâm Khiếu Đường nguyên lực thuộc tính chủ yếu là hỏa thuộc tính.

Bởi vì con đường tu luyện của hắn cũng không phải dựa vào tâm pháp mà hấp thu thiên địa linh khí mà phải dựa vào việc ăn phế độc đan, từ đó tích lũy nguyên lực cho mình dần lớn mạnh lên. Phần lớn nguyên lực là đến từ chính dược lực, nói cách khác dược lực của đan dược thuộc về thuộc tính gì sau khi hấp thu thì thành nguyên lực thuộc tính đó. Hỏa độc đan thuộc về hỏa thuộc tính tự nhiên hỏa nguyên lực tự nhiên mạnh lên.

Hơn nữa tâm pháp Đấu Luyện lại là tâm pháp mà không theo một tâm pháp nào cả, có thể nói là độc nhất vô nhị. Ở phương diện lĩnh ngộ Lâm Khiếu Đường vẫn là có lòng tin tuyệt đối vào chính mình, còn về những phương diện khác không được tốt lắm. Lâm Khiếu Đường không có ý kiến gì, còn nói hắn không thể lĩnh ngộ được, quả thật là chuyện buồn cười nhất hắn từng biết. Có công mài sắt có ngày nên kim, cho dù tư chất hắn có yếu kém một chút đi nữa, Lâm Khiếu Đường tin tưởng chính mình cố gắng thì nhất định có thể thay đổi được số phận. Huống hồ trong tay mình còn nắm giữ một vài thần bí vũ kỹ cùng độc đan. . . .

Thời điểm Tử vong rèn luyện ngày càng tới gần, chương trình huấn luyện những đệ tử mới không sai biệt lắm cũng gần kết thúc khóa huấn luyện , vài ngày cuối cùng của khóa học cũng không có việc gì , chỉ làm cho mọi người quen thuộc hoàn cảnh, ôn tập Cự Kiếm tâm pháp và một ít trụ cột kiếm thuật mà thôi , những cái này đều là những yếu quyết nền móng của môn phái. Trước khi bắt đầu Tử vong rèn luyện được 3 ngày, trong môn phái cũng bắt đầu tiến hành báo danh, hễ là đệ tử đã báo danh đều có thể tiến vào Mê vụ cốc .

Có lẽ là tất cả mọi người đều biết 5 năm sau là lúc thần khí xuất thế , số người báo danh so với năm trước tăng hơn rất nhiều , hơn nữa cũng có không ít đệ tử sắp vượt qua điều kiện báo danh , cũng đều báo danh tiến vào thử thách vận khí chính mình. Dù ở nơi nào đi nữa thì người mới cũng bị lạnh nhạt , không dễ dàng hòa nhập vào cuộc sống mới.

Đầu tiên những đệ tử mới chia làm 2 phe, tới lúc báo danh thì mới biết trong mắt của các sư huynh , sư tỷ họ chỉ là những căn bã mà thôi.

Triệu Lương cứ như "con ruồi bầu lầy mặt" cả ngày cứ lượn lượn tới , vây quanh Liễu Vân không rời. Cho dù Liễu Vân có lạnh nhạt, nặng lời như thế nào cũng không đạt được hiệu quả gì . Những lời ấy lọt vào tai Triệu Lương lại thành những lời ca ngợi , thật êm dịu dễ nghe.

Nơi báo danh tham gia tụ tập rất nhiều người chen chúc nhau, Triệu Lương để lấy lòng mỹ nhân lại đảm đương nhiệm vụ " hộ hoa sứ giả" . Một khi có người chạm vào Liễu Vân đều bị hấn quát tháo đuổi đi . Sớm biết được ngày đầu báo danh đã có nhiều người như vậy thì đợi đến ngày cuối đi tốt hơn nhiều . Phòng đăng ký nho nhỏ mà đứng hơn 100 người .

Nhan sắc của Liễu Vân xác thực rất xinh đẹp. Khuôn mặt trái xoan, mắt phượng, mày liễu , mũi dọc dừa. Vóc người càng không cần phải nói thật là nóng bỏng. Trong đại đa số nữ đệ tử cũng xem là số 1 , số 2 . Chỉ có điều tính cách có phần lạnh nhạt, có vẻ không hòa đồng với mọi người.

- Đây là nữ đệ tử mới gia nhập sao? Trông thật xinh đẹp tươi tắn!

Phía sau vang lên nhận xét.

Triệu Lương trừng mắt nhìn về phía người mới phát ra tiếng nói, người nọ cũng không chút sợ hãi , không thêm để ý quay sang người bên cạnh nói:

- Vương huynh, hình dạng tiểu tử này nhớ kỹ vào , chờ tiến vào Mê Vụ cốc , đầu tiên bắt lấy hấn thử xem có đúng hấn có tu vi Sĩ giai chỉ kém Sư giai chúng ta một sợi chỉ hay không!

Nghe vậy, Triệu Lương cảm thấy sống lưng lạnh toát , lập tức nhìn sang nơi khác, giả vờ như cái gì cũng không thấy.

Lúc này một gã thanh niên bộ dạng khô ngô tuần tú, nho nhã lễ độ đi tới trước mặt Liễu Vân , tươi cười lễ phép nói:

- Chào muội , ta là Hạ Khâu Phi, muốn mời muội gia nhập tổ đội của ta 3 ngày sau sẽ cùng tiến nhập Mê Vụ cốc, không biết muội có đồng ý không?

Hơn mười đệ tử xung quanh mặt có vẻ xám xịt đi, ai cũng biết vị Khâu sư huynh này chính là giả Sư giai cao thủ , cũng được coi là tinh anh trong hàng ngũ đệ tử, cực kỳ nham hiểm, nhìn bên ngoài có vẻ tiêu sái, nhưng thủ đoạn bên trong cực ác độc , đã từng có đệ tử đắc tội với hấn mà bị đánh thành tàn phế , nhưng lại không có chứng cứ gì nên không làm gì được hấn .

Liễu Vân ở trong gia tộc cũng là cao thủ , nhưng tới nơi này cũng chỉ xem là một trong những người nổi bật của lớp đệ tử mới mà thôi . Gần đây cũng mới nghe nói đến Tử vong rèn luyện cực kỳ nguy hiểm, tìm một chỗ dựa vững chắc trong khi nhập cốc sẽ là lựa chọn không tồi , nhưng người trước mặt lại làm cho nàng có cảm giác chán ghét, kỳ thật nàng cũng không nhận biết được người này là ai , đây cũng là lần đầu gặp mặt nhưng trực giác đã nói cho nàng biết người trước mặt không phải là người tốt .

Không đợi Liễu Vân mở miệng, Triệu Lương đã nói chặn:

- Liễu sư muội không nên đi cùng người xa lạ ...

Khâu Phi mỉm cười, trong mắt lóe lên chút ánh sáng rồi nhanh chóng biến mất, ngắt lời nói:

- Với người không có quan hệ!

Triệu Lương rất tức giận, song cũng không dám nói gì. Liễu Vân quay sang Khâu Phi lễ phép trả lời:

- Ý tốt của sư huynh, tiểu muội tâm lĩnh , trước kia đã cùng gia huynh có hẹn rồi.

Trên mặt Khâu Phi hiện lên vẻ thất vọng:

- Vậy, đã như vậy, chúc sư muội thuận buồm xuôi gió.

Tạm ngừng một chút , Khâu Phi quay sang khinh thường lướt nhìn Triệu Lương, nói tiếp:

- Sư huynh còn muốn nhắc nhở sư muội một câu, Tử vong rèn luyện không như những đợt rèn luyện bình thường, khó khăn cùng nguy hiểm không phải nói thêm , khắp nơi đều là yêu thú, nếu là tìm người cùng kết đội , tốt nhất không nên đi cùng tên tự cho mình là đa tình này, nếu không chắc chắn hại chính mình . Hơn nữa vị huynh đài bên cạnh muội, không nói đến diện mạo xấu xí, còn có cái miệng không nói ra lời sạch sẽ này rất là dễ dàng trêu chọc đến những yêu thú, cùng hắn tạo thành một đội nguy hiểm sẽ tăng hơn rất nhiều so với bình thường.

Lời vừa nói xong , xung quanh rộ lên tiếng cười khe khẽ , Triệu Lương khuôn mặt đỏ bừng, vốn định nén giận không để tâm vào lời khích tướng cho qua chuyện, nhưng giai nhân đang ở bên cạnh nếu như là nhìn không lên tiếng sẽ ảnh hưởng đến hình tượng. Nghĩ như vậy , liền bất chấp để ý đến nhiều. Triệu Lương lập tức mở miệng khinh miệt nói:

- So với người thì tốt hơn nhiều , thứ mặt trắng như người, yêu thú giống cái vừa thấy liền lên cơn động dục.

- Ha ha ha.

Tiếng cười từ trong đám người truyền ra, lập tức những người khác cũng đều phụ hoạ cười theo.

Khâu Phi là sao chịu được vũ nhục giữa đông người, lập tức co chân tung một cước về phía Triệu Lương, một tiếng đau đớn vang lên, một thiếu gia được chiều chuộng đã quen sao có thể nhẫn nhịn, lập tức hắn cũng đá lại một cước, nhưng ngay lập tức bị Khâu Phi dễ dàng hoá giải.

Thấy ma mới dám đứng lên đánh lại, tức thì xung quanh bị bạn của Khâu Phi xúm lại , vây quanh hai người thành một vòng tròn tách hẳn ra khỏi đám người, nơi đây đệ tử mới nhập học cũng không ít chỉ có điều cũng không mấy người dám bước tới trợ giúp, chỉ có Liễu Thanh là một mình đi tới.

Những đệ tử khác thấy mâu thuẫn trở nên gay gắt ,cũng là từ từ tránh ra , giữ một khoảng cách nhất định. Nhưng vài người ở gần chậm chân cũng bị bao vây bên trong không thoát ra ngoài được.

Lâm Khiếu Đường trong lòng mắng to. Đúng là non nớt kinh nghiệm, mà nhóm đệ tử cũ cũng đông thật, có điều nhìn thấy nữ tử tên nào cũng muốn biểu hiện ra chút năng lực của mình . Hại chính mình cùng vài người bị vây bên trong, tùy thời đều có thể bị "đạn lạc " đánh trúng.

Triệu Lương ý vào nơi này là nơi báo danh , Nhóm đệ tử cũ cũng không dám có hành động quá phận , có những hành động quá đáng nên càng đánh càng mạnh. Đầu tiên là hai người động thủ. Tiếp theo đó 4, 5 người cùng nhau động thủ, quyền cước lại không có mất. Nhiều đệ tử bị vây bên trong cũng không ít người bị ăn đạn lạc .Nhưng cũng không dám đánh lại.

Ban đầu Liễu Vân cũng không muốn ra tay, chính là trong lúc hỗn loạn, lại có người "đục nước béo cò " hướng ngực nàng cố ý muốn chạm, lúc đầu còn tưởng do đánh nhau quyền cước vô tình đụng phải, nhưng liền tiếp như vậy đầu còn là sự trùng hợp nữa cơ chứ.

Bởi vì lúc đó quá hỗn loạn, người đứng sát vào nhau, khoảng cách cũng gần, tay chân đưa loạn xạ. Mỗi người lại cao lớn hơn Liễu Vân nhiều, trở thành vật cản tầm nhìn của mắt , căn bản là không thấy rõ là ai ngấm hạ độc thủ, Liễu Vân xấu hổ, tức giận lên cũng bắt đầu động thủ.

Trong đám hỗn loạn đó còn có 7, 8 tên cùng một nhóm vây quanh lớn tiếng đùa giỡn .Che chắn không cho sự việc lộ ra, mà phía sau ở nơi đăng ký, mấy tên cao cấp đệ tử cũng vui đùa không chú ý đến tình huống nơi này.

Một khi đã đánh nhau thì máu đầu bốc lên, tự nhiên rất khó khống chế chính mình , Khâu Phi cùng nhóm đệ tử cũ bởi vì không dám làm lớn chuyện vẫn lưu thủ, mà đối phương lại là tân sinh đệ tử ”nghe con không sợ hổ ” càng đánh càng xung, càng điên cuồng.

Nhóm đệ tử lâu năm cuối cùng không nhịn được nữa, nhìn nhau trao đổi , mấy người lấy ra chủy thủ, cũng không quản nhiều người như vậy lưng tựa lưng, hung hãn đánh tới.

Bây, tám người cầm chủy thủ đánh tới mang theo ám kinh , khí thế rất là hung hãn. Triệu Lương, Liễu Thanh, Liễu Vân nhìn thấy ngân quang liên sợ hãi, không ngờ được đối phương dám hạ sát thủ, dưới tình huống như vậy căn bản là không có chỗ để trốn, nếu là người thường thì còn có thể đánh rút chủy thủ, nhưng ở đây lại không có một người bình thường.

Chủy thủ cũng không phải chỉ từ một phía, mà theo các hướng đâm tới, khoảng cách lại có người theo khe hở công tới. Vài tên đệ tử mới chưa kịp ly khai cũng thềm kêu không ổn. Lâm Khiếu Đường đang liều mạng tìm cách ra ngoài, một lúc lâu cũng chỉ đi được vài bước, vài bước này lại đưa hắn tới nơi nguy hiểm nhất. Vừa đúng lúc đi tới bên cạnh Liễu Vân cùng Liễu Thanh hai người thì có 4 thanh chủy thủ qua khe hở đâm tới.

Bốn thanh chia là 4 góc đâm tới, khoảng cách cực ngắn, mà tốc độ lại cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tới.

“Trời ạ ! Lão thiên!” Lâm Khiếu Đường trong lòng thầm mắng to, cũng không kịp nghĩ nhiều, toàn thân thần kinh coi như tự tập cao độ, thần kinh phản xạ siêu tốc vận chuyển, ngón tay lấy tốc độ nhanh nhất có thể, bắn ra mấy cái, cường đại kinh khí không thể nhận ra bộc phát kinh khí bắn ra bốn phía , bắn trúng hơn mười người bên cạnh.

Lâm Khiếu Đường căn bản không có thời gian phán đoán vị trí của đối thủ , cũng đoán không được, bởi vậy trực tiếp nhìn tới mặt mọi người , nhìn tất cả mọi người gần nhất xung quanh tính toán xem là ai. Bởi vì không gian nhỏ hẹp, động tác cũng chậm đi rất nhiều , thân thể lại không cử động được, chỉ có cánh tay có thể cử động được, vị trí ngay vai là cố định không thay đổi được. Lâm Khiếu Đường dưới tình thế cấp bách đầu óc cũng rất tỉnh táo , cổ tay tốc độ quá nhanh, thật sự không có nắm chắc.

Vài tiếng kêu rên đồng thời vang lên, Liễu Vân cũng là giật mình kêu một tiếng , chỉ cảm thấy cánh tay tê rần. Trong tình huống không phòng bị , cho dù là nhóm đệ tử cũ tu vi không kém cũng không kịp trở tay. Cánh tay đau đớn, cả cánh tay không hiểu vì sao nhũn ra buông xuống không giữ lại được, từng thanh chủy thủ rơi xuống đất.

Đương.....

Mọi người nhất thời kinh ngạc, một âm thanh bất mãn trong đám hỗn loạn vang lên:

- Cho đi qua, cho đi qua, người có ba việc cần nhanh, người có ba việc cần nhanh, nhịn không nổi nữa rồi, nhường một chút, nhường một chút.

Trừ bỏ mười mấy người bị công kích vẫn như cũ kinh ngạc chưa hết ngớ ngẩn, những đệ tử khác đều cười rộ lên .

Mượn cơ hội này, Lâm Khiếu Đường khó khăn đi ra khỏi đám người hỗn loạn, nghe thấy âm thanh hùng hùng hổ hổ giận dữ rời đi.

Đối với gã đệ tử mới nhập môn có tu vi thấp kém này, cho dù bị nước tiểu làm cho nhếch nhác thảm hại cũng không có nhiều người chú ý tới , chỉ coi như làm trò cười mà thôi.

Chỉ có Liễu Vân khẽ nhăn mặt nhìn theo bóng lưng người kia vừa rời đi, thoáng có điểm nghi ngờ!

131. Chương 133: Tiến Nhập Mê Vụ Cốc.

Đại hán mặt đen chính là một trong tứ đại chấp sự của Cự Kiếm sơn trang, mọi người gọi là Hắc Thạch Đầu, Lý Nam Lý chấp sự, tu vi đã đạt tới 9 tinh võ sư, sử dụng một thanh cự kiếm so với tất cả mọi người trong môn phái còn lớn hơn.

Lý Nam từ trước đến nay luôn đúng giờ, thà rằng đến sớm hơn một canh giờ cũng không trễ một khắc, làm người tiên phong dẫn đường sớm nhất, nhìn thực tế có vài phần cô độc.

Bất quá thấy tam đại tiên phong chậm chậm không đến, trên mặt Lý Nam hiện cũng lộ ra một tia không nhìn được.

Ngay trước thời điểm nhập cốc một nén hương thời gian rất cuộc có người xuất hiện. Một gã trung niên dáng vẻ thư sinh mặc áo bào trắng dẫn theo một đám người đằng sau trùng trùng điệp điệp đi tới.

Trung niên thư sinh mặt trắng da non nớt, so với thanh niên còn thanh tú hơn vài phần, một thân trang phục rất không giống người tu võ, thanh cự kiếm phía sau càng không hợp với hình tượng của hắn.

Người này cũng là một trong tứ đại chấp sự, nhân xưng bạch diện thư sinh, Cửu Quần Cửu chấp sự, tu vi đã đạt tới 10 tinh võ sư tiêu chuẩn, một thanh cự kiếm màu trắng sử dụng đến xuất thần nhập hoá.

- Cửu sư huynh, người tới thật là sớm!

Lý Nam trào phúng nói.

- Đâu đâu, đứng trước Lý sư đệ sao dám nói là đến sớm!

Cửu Quần không hề tức giận.

- Biết là tốt rồi!

Lý Nam không khách khí nói.

Cửu Quần lắc đầu cười, không nói chuyện, không nói thêm nửa câu. Thời gian còn không nhiều lắm, đến tận khi sớm vào cốc hai vị tiên phong khác mới dẫn theo đám đệ tử đi thành hàng rất đông mà tới, trông rất ung dung tuyệt không hề có chút cấp bách nào.

Lần này bốn vị tiên phong dẫn đường dĩ nhiên là bốn vị chấp sự, hai vị khác phân biệt là : Kim Kiếm Vạn Phú thành, 9 tinh võ sư; Đồng Thân Vũ Lăng, 10 tinh võ sư.

Khi bốn người gặp nhau thì đều lộ ra vẻ ngoài ý muốn, hiển nhiên trước đó không hề biết rằng môn phái để cho bốn người bọn họ đồng thời dẫn người đi

Vóc người Vũ Lăng thấp bé, nhiều nhất chỉ tới ngực người bình thường. Bất quá cũng không phải đáng người tửn mẫn, tỉ lệ vóc dáng rất cân đối. Luôn nở nụ cười trên môi, trông mắt đảo một vòng nói:

- Xem ra sư phụ và các sư thúc đã đem ánh mắt hướng tới năm năm sau, lần này phái bốn người chúng ta cùng xuất hiện cũng không phải chỉ là chơi thôi chứ!

Trong tay Vạn Phú Thành vẫn luôn nghịch một tử kim tệ, nhìn nhân thần phía trước thủy chung luôn bảo trì sự sôi nổi, thanh cự kiếm phía sau giống như chế tạo từ hoàng kim, quang mang toả ra bốn phía. Tử kim tệ trong tay ném lên rồi bắt lấy nói:

- Chẳng lẽ lại cho chúng ta vào cốc hay sao?

Lý Nam hừ một tiếng.

- Muốn vào thì các ngươi tự vào, lão tử không có hứng thú!

Bạch diện thư sinh Cửu Quần vẫn không nói chuyện, đợi cho ba người đều phát biểu ý kiến của mình, mới không nhanh không chậm nói:

- Trương sư thúc có lệnh, khi bốn người chúng ta dẫn đám đệ tử vào cốc, trong vòng bảy ngày không được rời đi, phải đợi sương mù lần thứ hai dày đậm lên, các đệ tử rời đi hết mới thôi, bảy ngày sau Trương sư thúc sẽ tự mình tới đây, kiểm tra tình huống của bốn đội, tiên phong của hai đội thu hoạch được nhiều nhất sẽ được ban cho một viên "đại sư đan" .

- Cái gì? Đại sư đan? Sư thúc thực sự nói như vậy?

Lý Nam luôn có tính cách nội liễm cả kinh nói.

Cửu Quần gật đầu.

- Ba người các người thường thường không dễ tìm được, sư thúc đã nhắc ta truyền lời, thực sự khó có thể mới được các người tới.

- Hừ, mạng của chúng ta không tốt, không có một luyện được sư làm sư phụ, không nắm chắc thời gian tu luyện, chắc sẽ bị hạ xuống thật xa.

Khẩu khí Lý Nam uể oải nói.

Cừu Quần cũng không cãi cò, chỉ là cười cười, hai người khác chỉ lơ đãng nhìn thoáng qua những đệ tử phía sau bản thân.

Lần này số đệ tử báo danh thực sự rất nhiều, xa xa vượt qua năm trước, bởi vậy được chia làm bốn đội, những lần trước chỉ phái ra hai người tiên phong.

Nhân số tổng cộng hơn sáu trăm người, dựa theo báo danh trước hay sau mà chia làm bốn đội, sau đó chỉ là tùy tiện phân phối cho bốn chấp sự hướng dẫn, mỗi người không sai biệt lắm chỉ huy một trăm sáu bảy mươi người, thực lực của bốn đội rất khó có thể xếp loại được.

Trong lòng Vạn Phú Thành và Vũ Lăng vô cùng lo lắng, cho đến đêm hôm qua bọn họ mới nhận đội ngũ, đối với chỉnh thể thực lực đội ngũ không có bao nhiêu lý giải, lại nhìn thấy biểu tình tự tin của Cừu Quần và Lý Nam, lại càng khả nghi hơn.

Cừu Quần tự hồ biết được suy nghĩ của hai người, nhưng không nói ra, tiếp tục nói:

- Sư thúc nói môn phái dự định trọng điểm bồi dưỡng hai gã chấp sự tiến nhập đại sư giai, bốn người chúng ta có tu vi tương đương nhau, ngộ tính cũng không kém nhiều, mấy trưởng lão đã nghị luận, ý kiến cực kì không thống nhất, khó có thể định luận, liền suy nghĩ một biện pháp trung hoà, mặc cho số phận.

Vạn Phú Thành cười lạnh một tiếng nói:

- Ta đã tinh tu nhiều năm, đối với chuyện của môn phái đã không hỏi đến nhiều năm nay, lại càng không biết tình huống lựa chọn đệ tử thực tế lần này, ai biết có người phía trong phá rối, cạnh tranh như vậy liệu có thiếu công bằng hay không?

Thái độ làm người của Vũ Lăng thực ra khá hiền lành, lúc trước đã hoà mình cùng các đệ tử, đối với thực lực của đội ngũ có ít nhiều lý giải, đệ tử tuyển chọn mười năm gần đây, tuổi còn trẻ chiếm đa số, có một ít năm nay mới chiêu mộ, thực lực xa không bằng các lão đệ tử cấu thành, tính tình cho dù tốt hơn nữa lúc này cũng nổi giận lôi đình.

- Ta phản đối, so với như vậy còn không bằng bốn người chúng ta tỷ thí một phen, sau đó loại bỏ hai người yếu hơn chẳng phải là cạnh tranh công bình.

Sắc mặt của Cừu Quần không động, trong lòng nghĩ muốn cười.

- Ý kiến này, người chỉ có thể nói với sư thúc, ta không quyết định được, đại sư đan cũng không phải là ta đến phát.

Tứ đại chấp sự đều bỏ mặc bốn đội ngũ của mình một bên, tụ tập tại một địa phương khá xa, khởi động kết giới cách âm tranh luận, các đệ tử từ xa đứng nhìn chỉ thấy biểu tình biến ảo, không nghe được bất kỳ âm thanh gì.

Lâm Khiếu Đường vẫn đứng ở phía cuối cùng đội ngũ, nhìn thấy tứ đại chấp sự có chút hiếu kỳ, trong bốn người chỉ có bạch diện thư sinh là đã từng gặp qua, lúc Yến Phi Thiên dẫn mình đi gặp trưởng môn, chính gã này và lão đầu họ Đinh tìm mọi cách gây khó dễ, sau đó lại dùng một thái độ chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Tứ đại chấp sự tranh luận nửa ngày cũng không có kết quả gì, quyết định của trưởng lão tự nhiên không thể cải biến được, Vạn Phú Thành và Vũ Lăng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn chuyện đã rồi, ngoài miệng nói muốn lý luận với trưởng lão, thực tế cho dù cho đi làm hai người cũng trăm triệu lần không dám.

Vạn Phú Thành cố ý không hề cam lòng tiêu sái đến đội ngũ của chính mình, giương giọng nói:

- Tất cả mọi người đều đã biết quy tắc, ta cũng không nói nhiều, tại Mê Vụ cốc nhiều nhất chỉ có thể ở trong bảy ngày, bảy ngày sau có vấn đề gì tự gánh lấy hậu quả, độc trường khí trong cốc sẽ phun trào mãnh liệt, đừng nói là các người, cho dù là người có tu vi thâm hậu sơ giai cũng không chịu nổi.

Các đệ tử đều ghé tai nhau thì thầm, Vạn Phú Thành nhíu nhíu mày, nhìn thoáng qua đội ngũ của Cừu Quân và Lý Nam. Bên trong có vài gã đệ tử sắc mặt già nua hẳn có thể nhận ra được, đều là những người nổi bật trong thế hệ thanh niên, nhiều người có nguyên môi cao giai, trong sơn sáu trăm người đứng đây tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ.

Nhìn lại đội ngũ của chính mình, Vạn Phú Thành thực sự cảm tức, cả đám nhìn qua cái gì cũng ngu ngơ không hiểu, thậm chí còn không ít người vừa mới tiến vào sơ giai.

Khi nhìn thấy đám người cuối cùng thì Vạn Phú Thành thiếu chút nữa thổ huyết cư nhiên mới có vệ giai, vào cốc cơ bản là muốn chết, chỉ là những pháo hôi mà thôi.

Lâm Khiếu Đường chú ý thấy sắc mặt bối rối của Vạn Phú Thành, trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái, không phải là người vào cốc, tròng con mắt lợn chết nhìn cái rắm.

Vạn Phú Thành suy nghĩ một chút rồi nói:

- Khi vào cốc tất cả lấy an toàn làm trọng, bảy ngày sau chỉ cần có thể còn sống đi ra, Vạn mỗ sẽ có phần thưởng cho mỗi người một trăm khối nguyên thạch.

Vạn Phú Thành cảm giác đám đệ tử này thực sự không có lực cạnh tranh, sợ là không muốn cùng với các đệ tử của đội ngũ khác tranh đoạt thú nguyên tinh và u thảo, không bằng cố gắng bảo toàn tính mệnh, tranh đoạt vị trí số người hạnh nhất cũng không sai.

Vạn Phú Thành gia tăng phần thưởng sau đó dùng nguyên thức tìm tòi, lập tức tìm ra mấy người có tu vi cao nhất trong đội ngũ, chỉ vào nói:

- Người, người, người, còn có người, đứng ra một bên, người cũng đi ra.

Trong năm người thì có đến bốn người là đệ tử mới, chính là cao thủ tộc phái vừa mới nhập môn năm nay, Liễu Vân, Quách Võ, Liễu Thanh và Đặng Tùng, còn một lão đệ tử tên là Vu Bình, đối nhân xử thế tương đối thấp kém, không thể nào hợp tác nhưng tu vi không kém.

- Năm người các người nếu như có thể mang về được cho ta một nửa số thảo dược trở về, thì có thể vào trong động của ta chọn một thứ gì đó, tăng thêm phần thưởng một trăm nguyên thạch.

Vạn Phú Thành thần nhiên nói.

Đội ngũ nhất thời ồ lên, Vạn chấp sự là một trong bốn chấp sự giàu có nhất, bí tịch, đan dược, trang bị đều rất nhiều, nếu như không lấy được nhập sư đan nhưng có thể lấy được từ vị sư thúc này một kiện vật phẩm nào đó cũng là một chuyện vô cùng tốt. Hơn một trăm người đều dùng nhãn thần ước ao nhìn năm người được chọn ra.

Sắc mặt năm người cực kỳ vui vẻ, cúi đầu đồng thanh nói:

- Đệ tử nhất định không làm cho sư thúc thất vọng.

Ba vị chấp sự khác cũng nói với đội ngũ của mình cái gì đó, rốt cuộc, vụ khí trước cửa Mê Vụ cốc càng lúc càng loãng, tầm nhìn được đề cao một mức lớn, mơ hồ có thể thấy được tình huống bên trong cốc.

- Xuất phát!

Bốn vị chấp sự đồng thời hạ lệnh.

Hơn sáu trăm gã đệ tử đều dùng bản lĩnh tốt nhất, đại bộ phận đều là trước tiên bay vào, muốn cướp tiên cơ.

Đương nhiên cũng có một số đệ tử không một chút hoang mang, một số là đã tham gia một lần, đối với tình hình trong cốc đã có ít nhiều hiểu biết, không hề nóng nảy, có một số lại là tu vi cao thâm chờ ăn sẵn, nói trắng ra là suy nghĩ muốn giết người đoạt bảo.

Còn có một số thiếu lòng tin, muốn cầu an toàn, quan trọng nhất vẫn là bảo trụ được tính mạng chính mình.

Lâm Khiếu Đường lại xen lẫn vào đám người thông thả tiến vào trong cốc.

Rất nhanh tung tích của đại quân hơn sáu trăm người tiêu thất trong Mê Vụ cốc, giống như bị vườn thú lớn thôn phệ hết thấy.

Tứ đại chấp sự nhìn thoáng qua xung quanh một chút, sau đó phân tán ra, mỗi người tìm một chỗ đất trống ngoài cửa cốc ngồi xuống nhắm mắt điều tức.

Lâm Khiếu Đường vừa mới vào cốc đã một mình chọn một con đường hướng sâu phía trong cốc đi vào, tận lực tránh ánh mắt của người khác. Địa hình của mê vụ cốc cũng không phức tạp cho lắm, không ngoài rừng rậm, ao đầm và huyết động. Trước đó môn phái cũng đã cho xem địa đồ, chỉ là đại bộ phận bản đồ đều không rõ ràng lắm, các địa điểm hầu như rất mơ hồ, càng không có đánh dấu lộ tuyến, bởi vì căn bản không có lộ tuyến.

Muốn đến điểm nào đó toàn bộ phải dựa vào cảm giác của chính mình, đường về cũng như vậy, không ít đệ tử chỉ vì không tìm được đường ra mà lạc trong cốc quá bảy ngày quy định nên đã bị chướng khí hại chết.

Lâm Khiếu Đường đi cũng không nhanh, bởi vì phía bên ngoài cốc không phải là không có u thảo, chỉ là so với sâu trong cốc ít hơn một chút mà thôi, yêu thú cũng như vậy, càng đi vào trong càng nhiều, càng mạnh hơn.

Một đường đi tới, Lâm Khiếu Đường vận vô tung quyết đến mức cao nhất, cận thận từng chút một tiến về phía trước.

Nửa ngày trôi qua không hề có thu hoạch gì, buổi trưa ăn chút lương khô, sau đó lại đi tiếp, lần này không đi quá xa, Lâm Khiếu Đường đã phát hiện ra một loạt động vật kỳ lạ, chính là yêu thú trong truyền thuyết.

Trên đầu có ba cái sừng, đứng thẳng mà đi, cả người bao phủ lông màu xanh, chỉ là trên bụng một mảng trống không, cánh tay kéo dài xuống tận đầu gối, móng vuốt sắc bén dị thường, chiều cao ước chừng năm thước, đôi con ngươi toả ra ánh sáng màu xanh đậm, trông rất khác con người.

Lâm Khiếu Đường chỉ là kỳ quái làm sao yêu thú này có thể phát hiện ra được chính mình, rõ ràng hắn vẫn vận chuyển vô tung quyết, coi như là sự giai cao thủ nếu như không vượt quá 3 tinh, sợ là không thể phát hiện ra hắn được.

Hướng hồ bản thân hoàn toàn ẩn nấp phía sau một đám cây cỏ rất cao trong đồng nham thạch, yêu thú này bất quá chỉ mới cấp hai mà thôi, tương đương với vệ giai trình độ.

Mắt của yêu thú xác thức nhìn chằm chằm như đã biết có người, bất quá Lâm Khiếu Đường vẫn không tin sức sinh này có thể phát hiện ra được bản thân, toàn thân đề phòng hơn nhiều. lẳng lặng quan sát động tĩnh.

Đột nhiên yêu thú lông xanh hướng lên trời gầm lên một tiếng thật dài, vọt về phía Lâm Khiếu Đường đang ẩn nấp.

Không tốt!

Trong lòng Lâm Khiếu Đường kêu to, đang chuẩn bị xuất thủ, trong nhất mắt đã dồn sức, chuẩn bị phát ra thì bỗng nhiên nghe được một tiếng hừ khê truyền đến cách đó không xa.

Lâm Khiếu Đường nhất thời thu tay lại, càng ẩn nấp sâu hơn, chỉ một đôi con ngươi yếu hơn lộ ra ngoài khe hở trong đám cây cỏ. . .

132. Chương 134: Cướp Đoạt (thượng).

Yêu thú quả nhiên không phải phát hiện ra Lâm Khiếu Đường mà là hướng phía bên phải một gốc cây rất lớn.

Cùng lúc đó, trên cây đại thụ nhảy ra mấy người, Lâm Khiếu Đường kinh ngạc, chính là đám người Liễu Thanh, mấy đầu lĩnh của tộc phải lúc trước đều cùng một tổ.

Liễu Thanh, Liễu Vân, Triệu Lương, Lục Tông Minh, Tiễn Tiến và Mã Tiểu Long.

Sáu người này một tổ đội hiển nhiên tính an toàn sẽ cao hơn nhiều, người đơn độc hành động như Lâm Khiếu Đường vốn rất ít, thậm chí có thể nói là không có.

Hành động của yêu thú lông xanh mãi tiếp phi thường, phải hiện người tới không có ý tốt, hai cánh tay dài thu lại, lực lượng vô cùng lớn, không gì sánh được, dễ dàng đột nhiên biến đổi hướng công kích, chính là một lực sắc con trường tí vi.

Yêu thú này không tính là rất mạnh thế nhưng sáu người lại không có nhiều kinh nghiệm, trong lúc nhất thời đối đầu với yêu thú này mà không có biện pháp gì hiệu quả.

Lục Tông Minh quỷ kế đa đoan, là một người nếu như có thể sử dụng đầu óc tuyệt đối sẽ không dùng đến sức mạnh, thấy lớp lông xanh của yêu thú trơn như vậy liền lấy ra một cái lưới tơ tằm.

Năm người khác lập tức hiểu được ý tứ của hắn, đánh mắt với nhau, bốn người Liễu Vân tiếp tục du đầu dụ sự chú ý của yêu thú lông xanh, Liễu Thanh và Lục Tông Minh nắm lấy tì vông chờ đợi thời cơ.

Yêu thú lông xanh này cho dù có mãi tiếp đến thế nào đi nữa cũng không thể phá được vòng vây của sáu người, chỉ có thể không để cho bọn họ đánh trúng mà thôi, thế nhưng phạm vi lại đang không ngừng thu nhỏ lại.

Triệu Lương phóng ra hai luồng Toàn Phong chưởng, lực chú ý của yêu thú lông xanh hoàn toàn bị hấp dẫn, hai lần mạo hiểm nhảy qua một bên tránh được, đúng lúc này một tấm lưới lớn từ trên trời giáng xuống đem yêu thú lông xanh bao lấy.

Chi chi chi. . . chi. . .

Yêu thú lông xanh bị bắt lập tức phóng ra từng đợt tiếng thét chói tai, so với tiếng kêu của con khỉ cực kỳ giống nhau.

- Ha ha. Bắt được rồi!

Triệu Lương đắc ý cười nói.

Toa. . .

- Cẩn thận!

Liễu Vân kinh hãi.

Một nhánh cây đầu rất nhọn như một mũi tên phóng tới.

Triệu Lương muốn tránh cũng tránh không kịp, nếu không phải Liễu Thanh kịp thời đẩy sang một bên chắc chắn sẽ bị đâm thủng trái tim. Bất quá lúc này cũng không phải hoàn toàn tránh được, vai trái đã bị đâm thủng.

- Người nào?

Liễu Vân kêu lên, bốn phía vang vọng.

Rầm rầm oanh. . .

Một tảng đá lớn từ trên đường dốc lăn xuống, chuẩn xác hướng về phía sáu người, cả đám kinh hãi đồng thời nhảy qua một bên.

Bang bang phanh, tảng đá lớn va vào thân đại thụ vỡ làm năm mảnh mới dừng lại.

Úc úc úc úc. . .

Một con yêu thú lông xanh to lớn hét lên liên tiếp, từ phía tảng đá lớn vừa ném xuống vọt tới.

Con yêu thú lông xanh này so với con lúc trước còn lớn hơn gấp đôi, chiều cao vượt qua chín thước, to lớn không gì sánh được, lông thô, thể hình cường tráng, ba chiếc sừng phóng ra điện quanh loè loè.

Liễu Vân cả kinh.

- Mọi người cẩn thận, vừa rồi mới bắt được là con điện giác viên còn nhỏ, con này đã thành niên, tuổi thọ chỉ ít hơn một trăm năm mươi năm, trong cơ thể ít nhất có hơn hai khoả thú nguyên tinh.

- Giúp ta giết nó, đau chết mất!

Triệu Lương té trên mặt đất rên rĩ, trên vai còn cắm một cành cây thô to.

Ngoài trừ Triệu Lương, trong mắt những người khác đều loé lên tinh quang, hai khoả thú nguyên tinh, nếu như có thể thu được, vậy thì không cần tiếp tục vào trong cốc nữa.

Nguyên lai những đệ tử đại gia tộc này dùng rất nhiều nguyên thạch đến tìm những đệ tử khác đã vào mê vụ cốc mua được một ít tin tức cực kỳ trọng yếu, nửa ngày đã có người thu được một cây u thảo, những nơi phía ngoài cốc có thể tìm được u thảo hầu như đã bị họ tìm hết, lại còn kiếm được mấy khoả thú nguyên tinh, kế tiếp chỉ cần tìm một địa phương gần đầu nghỉ ngơi sáu ngày là được.

Con nhỏ đã khó bắt được như vậy, con lớn càng khủng khiếp hơn, lực lượng lớn hơn gấp mười lại còn có thể phóng điện.

Lâm Khiếu Đường thầm than may mà không phải đơn độc gặp nó, bằng không đúng là khó đối phó.

Con điện giác viên này thuộc về loại yêu thú rất có linh tính trong hành ngũ yêu thú cấp thấp, không chỉ có thể phóng điện mà còn có thể dùng dụng cụ nào đó.

Năm người dưới sự chỉ huy của Liễu Vân phân tán ra, dùng hết bản lãnh.

Con điện giác viên lớn này cũng không cùng đám người du đấu, một lòng tập trung lấy tính mệnh của Triệu Lương cũng để cho năm người luống cuống tay chân.

- Tiễn Tiễn ngươi công kích hạ bàn, Mã Tiểu Long ngươi từ phía sau đánh lén, Liễu Thanh đánh chính diện, Lục Tông Minh tùy thời yểm hộ.

Liễu Vân nghiêm nhiên trở thành đại não của mấy người, lấy tốc độ cực nhanh hạ liền mấy mệnh lệnh.

Dưới sự phối hợp đã thành công chặn đứng mấy lần tập sát của điện giác viên, tạm thời bảo trụ được mạng nhỏ của Triệu Lương.

Nhất thời vụ khí mông lung trong rừng cây bị điện lưu đẩy hết ra ngoài, kiếm khí bốn phía, một vượn năm người liên tục giằng co.

Úc úc úc. . .

Đột nhiên lại truyền đến một trận tê rống!

Năm người kinh hãi, lại thêm một con điện giác viên thành niên từ một phía khác vọt tới, thẳng hướng một người đưa lưng về phía nó.

- Liễu Thanh mau tránh ra!

Liễu Vân kêu to.

Liễu Thanh cả kinh, cũng không nhìn phía sau, sử dụng tất cả khí lực nhảy ra, hiểm hiểm tránh thoát được một đạo điện quang, sau đó con điện giác viên mới đến lại phát ra mấy đạo điện quang bắn về phía bốn người khác, có sự chuẩn bị bốn người đều nguy hiểm tránh được.

Ngay khi năm người thâm thở một hơi thì có một tiếng hét thảm trong rừng cây, chỉ thấy Triệu Lương bị con điện giác viên đến trước cầm lấy đầu, giống như một con gà xách bóng lên.

- Không tốt!

Liễu Vân thất thanh, nhưng không kịp rồi.

- Cứu ta!

Triệu Lương kêu to, trở tay công kích.

Răng rắc, cánh tay bị trực tiếp xé đứt.

- A!

Triệu Lương thống khổ kêu to.

Úc úc úc!

Nhưng con điện giác viên này lại kêu so với hắn còn vang hơn, móng tay dài sắc bán mạnh mẽ đâm vào sau lưng Triệu Lương.

Đồng, một bàn tay đầy máu của con yêu thú dữ tợn từ trước ngực của Triệu Lương thò ra, trong tay còn cầm theo nội tạng dính dính.

- Cứu. . . cứu ta. . .

Thần sắc của Triệu Lương tối sầm lại, khí tức nhất thời tiêu biến, chốc lát liền chết.

Ba, điện giác viên tiện tay ném thi thể trong tay đi, tàn nhẫn liếm liếm bàn tay còn dính máu, ngửa mặt lên trời gào to.

Úc úc úc. . .

- Triệu sư huynh!

Tiểu Tiến và Mã Tiểu Long thất thanh kêu lên, từ khi nhập môn đến nay hai người vẫn tôn Triệu Lương làm ca ca, cũng không ngờ được rằng mới chỉ một tháng vị đại ca này đã tức tuổi mà vong.

- Liễu sư muội, hai con điện giác viên không phải là thứ chúng ta có thể đối phó được, chạy đi thôi!

Lục Tông Minh hơi lộ ra khiếp ý.

- Hừ, người tu luyện sao có thể sợ hãi chạy trốn, muốn chạy một mình người có thể chạy, ta sẽ vì Triệu sư huynh báo thù.

Liễu Vân không hề sợ hãi nói.

Lục Tông Minh bĩu môi nhỏ giọng nói thầm:

- Giữ được núi xanh không sợ không có củi đốt, sinh anh hùng nhất thời, không có mạng nhỏ vậy thì làm cái rắm a.

- Lục sư huynh, người lên hay không lên?

Liễu Thanh cũng không nghe Lục Tông Minh nói gì mạnh mẽ hỏi.

- Lên, đương nhiên là lên!

Lục Tông Minh tuy rằng miệng nói kiên quyết thế nhưng trong đôi mắt nhỏ không hề có một chút thật thà.

Hai điện giác viên thành niên, hình thể không phải giống nhau, chỉ là một con lớn hơn một chút, một con khác nhỏ hơn, trước ngực con nhỏ hơn còn nổi lên hai cục thịt mềm, đây rõ ràng là một đôi vợ chồng, mà con nhỏ lúc trước hơn phân nửa là con của chúng.

Liễu Thanh giơ kiếm trong tay, kiên quyết nói:

- Trước tiên nghĩ biện pháp giết chết con cái kia trước, ta từ trước mặt hạ thủ, Lục sư đệ người dùng tuyệt kỹ từ bên sườn quấy rối nó, Tiễn sư đệ công kích hạ bàn, Mã sư đệ người yểm hộ, muội muội người nghĩ biện pháp giữ chân con đực, chỉ cần tranh thủ cho chúng ta thời gian một chén trà nhỏ là được.

Liễu Vân vận nguyên lực toàn thân, đúng là đã có tu vi sĩ giai đỉnh cấp, so với Liễu Thanh còn mạnh hơn một ít, thanh cự kiếm to lớn không thể so sánh với thể hình của nàng quét ngang, hướng phía con điện giác viên lớn nhất phóng tới.

Bốn người khác dưới sự chỉ huy của Liễu Thanh nhằm về phía con điện sừng vượn cái. Vừa mới giết một người, hai con điện giác viên cực kỳ hưng phấn, thấy mấy con tiểu bò sát lại muốn tiến lên, hứng phần hết lớn một mảnh dài nghênh đón.

Liễu Thanh bỏ ra hai đạo kiếm khí đều bị điện quang ngăn cản, vọt tới bên cạnh con điện giác viên cái giằng co, thế nhưng tại mặt lực lượng rõ ràng bị vây vào tình huống hạ phong, phút chốc đã bị đẩy lùi.

Tiến Tiến chứng kiến rõ ràng Lục Tông Minh chuẩn bị ra tay liền vọt tới, thế nhưng lúc này dị biến lại xảy ra, Lục Tông Minh rõ ràng chém một kiếm gia va chạm với điện sừng vượn một chút, mượn lực bay ngược lại phóng đi, còn Tiến Tiến lúc này đã phóng đến phụ cận quá sợ hãi.

Điện giác viên dữ tợn nhìn Tiến Tiến không còn người hỗ trợ, cả người Tiến Tiến cứng cong, đúng là không còn lực phản kháng. Tiến Tiến là người có tu vi thấp nhất trong sáu người, nếu như không có ai hỗ trợ làm sao có thể là đối thủ của yêu thú hung mãnh cỡ này.

Một chảo tung ra, Tiến Tiến ngay cả thời gian để kêu cũng không kịp tức thì bị xé nát vụn.

Mà lúc này Lục Tông Minh đã bay ngược lại khá xa, không rên lên một tiếng đã tiêu thất trong đám sương mù.

Thấy Tiến Tiến gặp phải nguy cơ Mã Tiểu Long lập tức vọt tới, muốn tiến hành viện trợ, chỉ là không đợi hấn phóng tới được nửa đường, trên mặt đã bị máu loãng che kín, vội lau máu trên mặt mở con mắt ra thì chỉ thấy một bóng xanh rất gần, ngửa đầu vừa nhìn, điện giác viên một ngụm cắn đứt cổ.

- Hèn nhất! Lâm trận bỏ chạy!

Liễu Thanh mắng to một câu, cũng không còn tâm trạng chiến đấu, bay thẳng hướng muối muối định chạy đi.

Liễu Vân đang dồn sức du đấu với điện giác viên, lực lượng tinh xảo cư nhiên bình thủ, tình hình chiến đấu bên cạnh tuy đã phát hiện, nhưng lại không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thấy có người hướng phía mình phóng tới liền kêu lên:

- Nhược điểm của nó ở rốn, sử dụng kiếm khí đánh vào chỗ hại.

Vốn là chuẩn bị chạy sang phía muối muối chạy trốn, vừa nghe thấy lời này tinh thần Liễu Thanh nhất thời rung lên, lúc này thì triển tất cả tuyệt kỹ, đem oán khí trong lòng toàn bộ phát ra.

Điện giác viên một lòng nghĩ đến đem con người nhỏ bé trước mắt này một vuốt bóp nát, hung mãnh công kích không hề để ý đến Liễu Thanh, cho đến khi hơn mười đạo kiếm khí phóng đến mới vội vàng chống đỡ, loại yêu thú này da dày thịt cứng, cũng không sợ bị đánh trúng, nhưng mà vừa mới phá được đạo kiếm khí thứ hai, con điện giác viên đột lập tức thấy thân thể mềm nhũn.

Cúi đầu nhìn, dưới rốn cắm một thanh tiểu đao sắc bén, Liễu Vân thừa cơ đánh lên phóng ra ám khí, nàng không trông cậy vào thực lực của ca ca có thể đánh trúng nơi yếu hại của nó, chỉ cần phân tán chút lực chú ý của nó là được.

Úc. . .

Con điện giác viên đột gầm lớn một tiếng, rốn chính là nơi yếu hại nhất của nó, một khi bị thụ thương sẽ gặp phải cảnh toàn thân không còn khí lực phản kháng, những đạo kiếm khí còn lại đều đánh trúng vào vết thương.

Lúc này Liễu Thanh đã chạy đến nơi, cự kiếm vung lên, cái đầu ba sừng nhất thời bay cao, đầu mình hai nẻo, thi thể không đầu thật lớn nặng nề đổ xuống.

Con điện giác viên cái thấy tình cảnh này rơi vào điên cuồng, giữa ba cái sừng điện quang loè loè, chợt ngưng tụ lại, một đạo điện quang cực thô bắn ra ngoài.

Liễu Vân mở trừng đôi mắt nhìn điện quang, muốn tránh cũng không tránh được, một đạo bóng đen đột nhiên xuất hiện, Liễu Thanh khởi động cự kiếm che trước người muối muối.

Tư, tư. . .

Đạo thiểm điện to lớn phóng trúng thanh cự kiếm trong tay Liễu Thanh, điện lưu nhất thời khuếch tán toàn thân, một cổ vị đạo cháy khét tràn ngập.

Điện giác viên cái phóng ra đạo điện lưu cường đại này nhất thời kiệt lực ngã xuống, chỉ là trong miệng vẫn không những rên rỉ.

- Ca ca!

Liễu Vân thất thanh kêu to, tiến lên ôm lấy cổ thân thể ngã xuống. Mũi tai Liễu thanh đều chảy máu, ngực một mảnh cháy đen, bất quá chưa hoàn toàn mất đi ý thức.

- Yên tâm, còn chưa chết được, chỉ là không thể tiếp tục tiến vào trong, xin lỗi.

Liễu Thanh phun ra một ngụm máu, coi như còn thanh tỉnh nói.

Thấy một màn như vậy, Lâm Khiếu Đường không khỏi nghiêm nghị kính phục, từ trước ấn tượng của hắn không phải là tốt, bất quá hắn có thể liều mình cứu muội muội của mình thì không phải là người xấu, coi như là con người kiên cường, chỉ là tính cách có chút thích thể hiện mà thôi. . .

Ba ba ba ba. . .

Tiếng vỗ tay thanh thúy phá vỡ rừng cây đầy sương mù u ám, có vẻ như trống rỗng mà quỷ dị.

- Đặc sắc, đặc sắc, quá đặc sắc. . . , sách sách sách. . . , tình huynh muội thật tốt, thực sự làm ta quá cảm động.

133. Chương 135: Cướp Đoạt (hạ).

Lâm Khiếu Đường nhú nhú mày, thảo nào cảm thấy có người nào đó xung quanh đây, nguyên lai là hắn, kẻ này cứ nhiên có thể ẩn dấu khí tức khá như vậy.

Người này cũng không phai ai xa lạ, chính là vị Khâu sư huynh đã phát sinh xung đột với đám người Liễu Vân ba ngày trước tại chỗ báo danh.

- Người vẫn trốn ở đó!

Trên mặt Liễu Vân tràn đầy vẻ phẫn nộ.

- Người nhìn thấy đồng môn sư huynh đệ lâm vào hiểm cảnh vì sao không tiến ra tương trợ?

- Ha ha ha. . .

Khâu Phi ngửa mặt cười to.

- Tiểu sư muội, tựa hồ như người không rõ tình huống hiện tại cho lắm nha, người có biết vì sao lại gọi là tử vong rên luyến hay không?

Đôi mi thanh tú của Liễu Vân khẽ nhú, mặt nhăn lại, trong lòng biết không hợp ý với người này, thấy Liễu Thanh đã không còn nguy hiểm đến sinh mệnh, liền đỡ hắn đến một gốc cây ngồi xuống, nâng thanh cự kiếm lên tiến về phía thi thể Điện Giác Viên đào lấy nguyên tinh thạch.

Đột nhiên một đạo kinh khí bắn ra. Tới, Liễu Vân hành kiếm ngăn cản, lực lượng cường đại bức nàng lui lại hơn mười thước, hổ khẩu một trận đau rát.

- Người muốn làm gì?

Liễu Vân khẽ kêu lên hỏi.

Khâu Phi cười cười, hướng thi thể yêu thú đi đến, thành thạo dùng cự kiếm rạch lồng ngực, lấy thú nguyên tinh bên trong ra, ngoài ý muốn nói:

- Cứ nhiên có ba mai, thực không nghĩ đến mới ngoài cốc đã xuất hiện ngoài ba cấp yêu thú!

Liễu Văn cũng không ngốc ngếch, đã minh bạch ý đồ của Khâu Phi, vội tới chém ra một kiếm.

- Tiểu nhân đệ tiện, ngày hôm nay không giết người không được.

Khâu Phi không thèm chú ý đến Liễu Vân đang phát động công kích, cự kiếm trong tay nhoáng lên, một đạo vô hình kiếm khí bắn ra ngoài. Liễu Vân kinh hãi, lập tức hoành kiếm che chắn, phanh, một cổ vô kinh kiếm khí kịch liệt đánh lên thân kiếm, hất tung thân thể nhỏ nhắn của Liễu Vân bắt ra sau mấy thước, thẳng đến khi va vào một gốc cây mới dừng lại được.

"Phốc. . ." Rơi xuống đất, Liễu Vân mạnh mẽ phun ra một ngụm máu. Hiển nhiên nàng đã bị nội thương, hai người căn bản không cùng một cấp bậc.

Khâu Phi không chút lo lắng, lại từ trên thi thể của hai con tử địa mẫu điện giác lấy ra hai khoả thú nguyên tinh, ngay cả con tử địa con nhỏ cũng không buông tha, tiếp tục lấy trên thi thể một khoả địa thú nguyên tinh rất nhỏ.

Trước đó đánh nhau chết sống với điện sùng thú, Liễu Vân đã kiệt lực, lại chịu một đòn nghiêm trọng, hầu như không thể đứng thẳng lên được, chỉ dựa vào một chút lực lượng còn sót lại chống đỡ thân thể, đành phải mở mắt trừng trừng nhìn chiến lợi phẩm bị cướp đoạt.

Khâu Phi còn muốn tiến đến lấy hết địa u thảo trên người của cả ba.

- Không nghĩ tới, ba tiểu tử các ngươi lại có vận khí tốt đến như vậy, cứ nhiên thu hoạch phong phú chẳng kém ai, sư huynh cảm ơn trước nha!

Khâu Phi đặc ý đem địa u thảo và thú tinh nguyên thu vào trong túi.

Liễu Vân còn muốn ra tay, Liễu Thành một bên dùng âm thanh suy yếu nói:

- Muội muội, quên đi, cứ để hấn lấy, chúng ta nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này.

Trong lòng Liễu Vân đau khổ giằng xé, nhìn thoáng qua ca ca bị trọng thương, thanh cự kiếm vốn đã giơ lên cao lại phải hạ xuống.

Bỗng nhiên, thân ảnh của Khâu Phi nhoáng lên, tại chỗ tiêu thất. . .

- Người. . .

Liễu Thanh không thể tin tưởng nhìn thanh cự kiếm đâm sâu vào trong lồng ngực của mình, lại nhìn Khâu Phi đột nhiên xuất hiện trước mặt.

- Ca ca!

Liễu Vân thất thanh kêu to, " Phốc. . . ", lại thổ ra một ngụm máu, mềm nhũn ngã xuống.

Khâu Phi mỉm cười, không có một chút khẩn trương sau khi giết người, ngược lại hăng hái bưng bưng lên tiếng giải thích:

- Sở dĩ gọi là tử vong rèn luyện, cũng không phải là Mê Vụ Cốc vô cùng đáng sợ mà là một khi tiến vào nơi này, môn phái thâm đồng ý cho các đệ tử tranh đấu lẫn nhau, mặc kệ là dùng phương pháp gì, thủ đoạn gì, chỉ cần có thể cầm u thảo và thú nguyên tinh ra ngoài là được, về phần có chuyện gì xảy ra trong bảy ngày, môn phát tuyệt đối sẽ không truy cứu, đó chính là ý nghĩa đích thực của tử vong rèn luyện.

Liễu Thanh trừng đôi mắt to, thổ ra một hơi cuối cùng, cây u thảo trên người cũng bị Khâu Phi lấy mất.

Rất không ai ngờ, Lâm Khiếu Đường nắm tay lại, người này nếu như lấy được nhập sư đan, tu vi tiến thêm một tầng, sau này chắc chắn sẽ là tâm phúc đại họa.

Lâm Khiếu Đường vốn không muốn ra tay bỗng nhiên có chút rục rịch, bất quá còn đợi một thời cơ thích hợp, Lâm Khiếu Đường mơ hồ đoán được hành động tiếp theo của Khâu Phi.

Khâu Phi đi đến bên cạnh Liễu Vân, một tay ôn lấy thân thể nhu nhuyễn vào lòng, vẻ tham lam trong mắt lộ rõ ràng:

- Sư muội, ba ngày trước ta đã cho ngươi cơ hội có thể vào cùng một đội với ta, ngươi lại nhất định không chịu, hiện tại chắc vô cùng hối hận. Không quan hệ, hiện tại còn có một cơ hội, chỉ cần ngươi đồng ý đi

theo ta, sau này sẽ có nhiều chỗ tốt, đừng nói chỉ là một khoả nhập sư đan, cho dù là tám khoả mười khoả, sư huynh cũng có thể nghĩ biện pháp giúp người giành được.

Ba, một bàn tay ngọc mềm mại đánh vào mặt Khâu Phi, không hề phòng bị tức thì hiện rõ năm ngón tay.

Đây là chút khí lực cuối cùng của Liễu Vân:

- Buông!

- Đủ cay, ta thích! Ha ha!

Khâu Phi sờ sờ hai má cười to nói.

Tì. . .

Khâu Phi xé rách chiếc áo đang mặc của Liễu Vân, một đôi nhũ phong mềm mại lập tức hiện ra, giống như hai con tiểu bạch thỏ, cực kỳ khả ái, cực kỳ đầy đặn.

- Buông, buông, ô. . .

Liễu Vân vô lực giãy giụa.

Một tay của Khâu Phi nhẹ nhàng nắm lấy một đôi thịt trắng nõn nhu nhuyễn, chà xát một cái, giáo huấn nói:

- Sư muội, các người lớn lên với tư cách là những hậu nhân của đại gia tộc, cho dù thực sự không biết hay là giả vờ không biết, một khi bước ra khỏi cánh cửa gia tộc, chân chính tiến vào thế giới của những tu luyện giả thì không thể giảng giải những đạo lý thông thường được nữa, ai có nắm tay lớn, người đó có đạo lý! Ngày hôm nay sư huynh có nắm tay to hơn các người, người nghe theo lời của ta đó chính là thức thời.

- . . .

- Người nằm mơ, cho dù ta chết cũng không cho người mãn nguyện!

Trong khi nói Liễu Vân đã âm thầm chuẩn bị tâm lý tự bạo.

- Muốn chết? Không dễ dàng như vậy đâu!

Khâu Phi vỗ nhẹ bàn tay vào cái bụng trắng nõn của Liễu Vân, tức thì một cỗ nguyên lực cực kỳ bá đạo dừng mãnh tiến vào.

Liễu Vân hầu như tuyệt vọng, trong lòng rối như tơ vò, muốn tự bạo cũng không thể tự bạo được.

Liễu Vân lại một lần nữa thử cử động nhưng vẻ liệt nữ này lại cực kỳ cầu dẫn dục vọng của Khâu Phi, phía dưới đan điền khí thế ngất trời, cũng không thể khống chế được nữa, ôm chặt lấy Liễu Vân, hướng phía sau một khối nham thạch rất lớn đi đến.

Sau khối nham thạch rất kín đáo, ba phía rất khuất, bốn phía cây cỏ khá cao, mọc san sát, nếu như có người trốn nơi này thì cho dù là hai phái có người bước qua nếu không chú ý thì khó có thể phát hiện ra.

Địa phương tốt như vậy rất hợp ý Khâu Phi, buông Liễu Vân xuống, chỉ cài các lắc tay đã đem toàn bộ quần áo của nàng cởi sạch sẽ, thân thể trắng nõn không kiêng nể gì bại lộ trong không khí.

Hai khối thịt nhu nhuyễn, còn có một mảng rưng rậm rạp giữa hai chân, Khâu Phi nhìn thấy tức thì miệng lưỡi khô khốc, dục hoả lên tận trời, thuần thực đem y phục bản thân cởi hết ra.

Khâu Phi không hề biết rằng, phía dưới nham thạch đang có một đôi con người đen lạng yên không một tiếng động quan sát hết tất cả mọi việc phát sinh, chủ nhân của con mắt đó đang đợi thời cơ tốt nhất, mà thời cơ đó đang càng lúc càng gần. . .

Lâm Khiếu Đường lau nước bọt chảy ra nơi khoe miệng, âm thầm than thở, không nghĩ tới vị sư muội Liễu Vân này lại có một thân thể mê người như vậy, đáng tiếc trên thế giới này mọi người không chú ý lắm đến kiểu dáng quần áo, nếu như mặc vào một bộ trang phục nghề nghiệp hoặc là trang phục hộ sĩ. . . , Lâm Khiếu Đường lắc đầu, kiệt lực ngăn cản suy nghĩ xấu xa của mình tiếp tục, thực sự là quá hèn mọn, quá dâm dăng rồi. . . .

Khâu Phi đã cởi hết quần áo, đang muốn phát tiết dục vọng, bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh ung dung từ phía sau vang lên.

- Sư huynh thật có nhã hứng!

- Ai!

- Ta!

- Người là ai?

- Ông lớn của người!

Khâu Phi biết người đến không có ý tốt, đang muốn lấy y phục bên cạnh mặc vào thì một đạo quang mang hiện lên, quần áo và đồ dùng hàng ngày tức thì bốc cháy, chỉ chốc lát đã cháy sạch sẽ, chỉ còn sót lại một khối trư vật giới chỉ lác lõng nằm trong đồng tro bụi. . .

Lâm Khiếu Đường thoải mái bước ra, thần nhiên tự đắc phủi phủi bụi bặm trên người, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Khâu Phi đang cố gắng che hạ thể.

- Sư huynh quả thực là cao nhân nha, tiểu đệ bái phục.

- Hãy bớt nói lời thừa đi, người muốn như thế nào?

Khâu Phi trực tiếp nói, trong mắt hiện lên sát khí.

Liễu Vân che lại ngực, ngồi co lại một chỗ, ngáy thơ nhìn Lâm Khiếu Đường, trong mắt tràn ngập nghi ngờ, càng nhiều sự uỷ khuất và bi phẫn, trong gia tộc từ trước đến giờ vẫn là thiên chi kiều nữ cao cao tại thượng, hôm nay lại loã thể trước hai vị nam tử xa lạ, sau này bảo nàng tiếp tục sống như thế nào?

- Ta nghĩ như vậy!

Đột nhiên ngón tay Lâm Khiếu Đường bắn ra, một chùm tia sáng hiện lên phóng thẳng vào Khâu Phi.

Khâu Phi cả kinh, bất chấp che giấu, hoành tay che chắn, muốn chống đỡ chùm tia sáng đáng lao tới, tức thì cánh tay tê dại, còn chưa hồi lại sức lực lại có một đạo tia sáng bắn tới, lại đỡ, lại tê dại. . .

Lâm Khiếu Đường thấy chiêu này không có nhiều tác dụng, lập tức thu tay lại, vọt tới, cận chiến mới là bản lĩnh cực mạnh của hắn.

Đã lâu không động thủ, Lâm Khiếu Đường cảm thấy có chút hưng phấn, có thể nguyên lực giá trị của hắn không bằng đại đa số đệ tử trong môn phái, nhưng nếu luận đơn đả độc đấu, Lâm Khiếu Đường tự tin đánh bại đại đa số kẻ chưa tiến nhập vào sĩ giai cao thủ.

Phải biết rằng trước kia ngay cả kẻ giả sư giai như Lương Bồi tiểu nhi cũng đã thua trong tay hắn, đạo tổng vốn mạnh hơn võ tông một chút, chống lại giả sư giai võ tông, Lâm Khiếu Đường không có một chút ý tứ sợ hãi nào.

Hiện tại Khâu Phi xích lõa toàn thân, nhiều ít cũng có phần không phát huy hết thực lực, Lâm Khiếu Đường có cảm giác muốn đánh rắn đánh đập đầu, không hề lưu thủ, đem tất cả sở học thi triển thoải thích.

Khâu Phi càng đánh càng kinh, người này rõ ràng có tu vi không cao, nhưng bản thân đối với hắn lại không có một biện pháp nào, hơn nữa toàn thân đang xích lõa, cự kiếm cách đó hơn mười trượng, trư vật giới chỉ cũng không có, ngoài trừ dùng quyền chống lại thì không có một chút biện pháp nào khả dĩ.

Bang bang. . .

Ngực Khâu Phi trúng ngay hai quyền, lui lại mấy bước, thuận thế cuộn tròn lăn mấy thước nhạt lại trư vật giới chỉ gần đó.

Lâm Khiếu Đường thầm tự trách mình quá sơ ý. Khâu Phi lấy được trư vật giới chỉ hiển nhiên sẽ khó đối phó hơn vài phần.

Khâu Phi xoay tay tức thì một thanh kiếm hiện lên, tay không đánh nhau vốn không phải sở trường. Năm được kiếm trong tay, Khâu Phi cảm thấy yên tâm hơn.

- Cẩn thận, kiếm khí của hần phóng ra có chút cổ quái!

Liễu Vân vẫn cuộn tròn một chỗ, bỗng nhiên hét lên nhắc nhở.

Lâm Khiếu Đường gật đầu hướng Liễu Vân giơ ngón tay cái, tức thì nàng ta đỏ mặt, thân thể trắng noãn càng co chặt hơn vài phần. . .

Khâu Phi lạnh lùng cười, nguyên lực toàn thân bùng phát.

- Tiểu tử, ngày hôm nay để ngươi chiếm nhiều tiện nghi như thế, vậy thì chết cũng nhắm mắt rồi, sư huynh sẽ cho ngươi biết thanh cự kiếm này sử dụng như thế nào!

Khâu Phi tích sức lực lượng chờ đợi, thanh kiếm trên tay lúc nào cũng có thể chém ra!

Con ngươi của Lâm Khiếu Đường co rút lại, Vô Tung quyết vận dụng đến cực hạn, tại chỗ tiêu thất!

Khâu Phi ngưng thần dò xét.

- Thấy người rồi!

- Chết!

Khâu Phi phát hiện ra tung tích của Lâm Khiếu Đường, khí thế như muốn chém xuống, nhưng cổ tay bỗng nhiên cứng đờ vô pháp phát lực.

- Chuyện gì xảy ra?

Khâu Phi kinh hãi, cúi đầu nhìn, chỉ thấy một ngũ thảo kim thủ phát ra quang mang vững vàng nắm chắc cổ tay của hần.

Ngay lúc đó, Lâm Khiếu Đường đã tới trước người, khuôn mặt thông dong tươi cười hiện ra nhưng trong mắt Khâu Phi lại trở nên cực kỳ kinh khủng.

- Người không có cơ hội biểu diễn cách sử dụng thanh cự kiếm đó rồi!

Chín đạo hỏa quyền gần như đồng thời đánh ra, mạnh mẽ đánh vào lồng ngực của Khâu Phi, bức hần lui lại mấy bước, xương sườn gãy mấy cái, đùi mềm nhũn, nửa đứng nửa quỳ trên mặt đất.

Không chờ Khâu Phi có phản ứng gì, hai mắt kinh hãi lại nhìn thấy một đôi chân đeo giày màu xám đi tới, ngẩng đầu nhìn lên, thiếu niên kia tươi cười nhìn lại hần, nắm tay giơ lên đang muốn đánh xuống.

Khâu Phi quá kinh hãi, tay nắm chắc cự kiếm, hai chân hạ xuống, liên tục đập đầu nói:

- Sư huynh tha mạng, sư huynh tha mạng, tiểu nhân có mắt như mù, lần sau không dám nữa, tiểu nhân nguyện ý đem tất cả tài vật trên người dâng lên, còn có sáu cây u thảo, năm khóa thú nguyên tinh, chỉ cầu sư huynh bỏ qua một cái mạng nhỏ này của tiểu nhân, đại ân đại đức suốt đời không quên.

Lão tử biến thành sư huynh từ lúc nào vậy? Lâm Khiếu Đường ác tâm nhìn Khâu Phi đang liên tục dập đầu. . .

134. Chương 136: Trời Cao A Đất Rộng A! Nụ Hôn Đầu Tiên Của Ta!

Khiếu Đường thu nắm tay lại, sờ sờ cảm nói:

- Tha ngươi cũng được nhưng phải xem. . .

Khâu Phi cực kỳ thức thời, lập tức đem tất cả u thảo và thú nguyên tinh vừa cướp được dâng lên, Lâm Khiếu Đường vung tay thu toàn bộ vào trong trữ vật giới chỉ.

- Sư huynh, tiểu nhân ở đây còn một thứ rất tốt, nếu như sư huynh lại để tiểu nhân rời đi, tiểu nhân nguyện ý dâng cho sư huynh!

Về mặt Khâu Phi thần bí nói.

- Vật gì vậy? Đưa ra ta xem!

Lâm Khiếu Đường hiểu kỳ nói.

Đôi mắt lé của Khâu Phi nhìn Liễu Vân nằm một bên, nhỏ giọng nói:

- Sư huynh có thể đến gần một chút rồi nói.

Con mắt của Lâm Khiếu Đường đảo một cái, híp lại thành đường, tiến lên một bước cúi đầu.

- Nói đi!

Hàn quang trong mắt Khâu Phi loé ra, hung ác không gì sánh được, trong tay không biết từ lúc nào đã nắm một thanh tiểu chuỷ thủ màu xanh, bỗng nhiên đâm vào ngực Lâm Khiếu Đường.

Chuỷ thủ chuẩn xác cắm sâu vào ngực Lâm Khiếu Đường!

- Ha ha ha. . . muốn đấu cùng lão tử, lòng tham không biết đủ, rắn muốn nuốt voi, chết đi, chuỷ thủ này có độc của nhất chỉ ngô công, chính là một trong thập đại độc vật, chỉ cần dính một chút cũng có thể làm cho nguyên lực toàn thân mất hết, trong thời gian một phần tư nén hương nhất định sẽ chết, ha ha ha. . .

Khâu Phi cất tiếng cười to.

Thấy một màn như vậy Liễu Vân không thể tin được, tình thế đang tốt đẹp cứ như vậy mà biết mất, lẽ nào nói ông trời muốn ta chết, hôm nay thực sự dễ cảm thú kia vũ nhục mà chết. . .

- Nguyên lai là đồ có độc! Sớm biết như thế thì không phải tránh né, gia gia ta rất con mẹ nói thích độc mà.

Lâm Khiếu Đường đứng phía sau Khâu Phi tiếc nuối nói.

Tay của Khâu Phi run lên, quay đầu lại thì thấy thiếu niên kia đang bình yên vô sự đứng phía sau, lại quay đầu lại, thân thể bị mình đâm trúng vẫn còn đang đứng đây, có chuyện gì thế này?

Ngay cả Liễu Vân cũng có chút không rõ. Sao lại có thể gặp hai người giống nhau như đúc? Chẳng lẽ lại là phân thân thuật? Thế nhưng đó là đạo pháp mà chỉ có đạo tông mới có. Võ tông vốn không có khả năng thi triển.

Trong khi hai người đang nghi hoặc phân vân, thân thể phía trước Khâu Phi từ từ tan biến, chỉ chốc lát liền biến thành hư ảnh, sau đó hoàn toàn biến mất không thấy.

- Tàn Tượng!

Khâu Phi nhỏ giọng nói.

- Có kiến thức!

Lâm Khiếu Đường ung dung nói, nhắc chân đã một cước. Khâu Phi còn chưa kịp phản ứng đã bị đá bay ra xa hơn năm thước.

Khâu Phi bất chấp liềm sỉ và đau đớn trên người, đứng dậy bỏ chạy, ba chùm tia sáng truy kích mà đến, nhất nhất xuyên thủng ngực Khâu Phi, Khâu Phi không cam lòng ngã xuống, trước khi ngã xuống đất thì có một con tiểu trùng bay ra.

Gỡ trừ vật giới chỉ trong tay Khâu Phi ra, Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên nghĩ giết người cũng là một chuyện tốt, móc ra toan dịch, đem thi thể đầy tội ác này hoà tan.

Lâm Khiếu Đường nhất nhất gỡ trừ vật giới chỉ trên tay bốn cỗ thi thể ra, đáng tiếc không phát hiện ra thứ gì tốt, liền hướng Liễu Vân một bên đi tới.

Nhìn thân thể co lại thành một đoàn, Lâm Khiếu Đường quét đi quét lại nhiều lần, tuy rằng bộ vị then chốt bị che lấp, nhưng vẫn có một loại di chuyển vẻ đẹp và mê hoặc đặc biệt như cũ.

Đặc biệt hai phiến kiêu đồn tròn tròn vĩnh viễn, thực sự làm cho tâm thần của Lâm Khiếu Đường cực độ rung động, muốn đưa tay véo một cái, bất quá nơi này không nên ở quá lâu, trước khi chết tiểu tử kia phóng ra vật gì đó, sợ là đi cầu viện, những tên đệ tử cũ cần quấy trong môn phái dường như cố tình tụ tập một chỗ, không nên chọc vào thì hơn, càng không nên trở thành cái đinh trong mắt bọn chúng.

Nghĩ đến đây, dục hoả bùng lên trong người Lâm Khiếu Đường lập tức bị dập tắt, lắc đầu, xoay người định ly khai.

- Chờ một chút!

Liễu Vân vốn đóng chặt hai mắt đột nhiên kêu lên.

Lâm Khiếu Đường còn tưởng nàng ngắt đi, nguyên lai là giả trang, xoay người kỳ quái nhìn Liễu Vân e thẹn một mảnh, sắc mặt đỏ bừng.

Liễu Vân mậm mê hé miệng, như đang đấu tranh một cái gì đó vô cùng gian khổ, một hồi lâu mới nói:

- Không nên bỏ lại ta!

Lâm Khiếu Đường nhìn vào nhân thần kiên quyết của Liễu Vân, tựa hồ như giờ phút này, tiểu ny tử Liễu Vân đã hoàn toàn vứt bỏ sự e lệ giữa nam và nữ, mặc dù toàn thân xích lô, cũng không hề sợ hãi đối diện với Lâm Khiếu Đường.

Không hề suy nghĩ nhiều, Lâm Khiếu Đường ôm lấy thân thể mềm mại, Vô Tung quyết vận khởi phóng đi.

- Có thể mai táng ca ca của ta hay không?

Liễu Vân vô lực dựa vào ngực Lâm Khiếu Đường.

Nữ nhân quả nhiên rất phiền phức, điều này Lâm Khiếu Đường đã trải nghiệm một cách rõ ràng hơn một đời, bất quá hành động cuối cùng của Liễu Thanh cũng làm hắn vô cùng kính phục, bằng không, cho dù Liễu Vân có hơn thế mười tám lần đi nữa, Lâm Khiếu Đường cũng sẽ làm bộ không thấy.

Lâm Khiếu Đường cũng không nói nhiều, một quyền hạ xuống tạo ra một hố to, đem bốn cỗ thi thể cho vào trong hố, chưởng khí đẩy ra, bùn đất bốn phía lấp đầy trong hố vùi lấp bốn cỗ thi thể, lại cho thêm một tầng cỏ dại, nếu không chú ý sẽ không nhìn ra có gì dị trạng.

- Cảm tạ!

Liễu Vân biết rõ thời gian không nhiều, cũng chỉ có thể nói như vậy, tu luyện giả tại phương diện tình cảm con người so với thường nhân lãnh đạm hơn không ít, tuy rằng trong lòng có khó chịu, nhưng tuyệt đối sẽ không như nữ tử bình thường khóc sụt sùi, thậm chí có thể khóc một hồi chết đi sống lại, người đã chết thì không thể sống lại.

Ôm một khối nhu nhuyến động lòng người nhưng tốc độ của Lâm Khiếu Đường không hề giảm, chỉ chốc lát đã biến mất khỏi khu vực đánh nhau vừa rồi, một đường vọt vĩa không chút nào dừng lại, hồi lâu sau đến đã đến một mảnh ao đầm sát biên giới.

Sương mù bốn phía so với những nơi khác dày đặc hơn rất nhiều, vị đạo cang khó có thể ngừng lâu, bất quá đối với Lâm Khiếu Đường có thói quen sống trong phế được phòng thì không có nhiều cảm giác, nhưng lại hại khổ Liễu Vân không ít.

Nơi này u tĩnh bí mật, lại không có lí do hấp dẫn người khác đến, hẳn là tương đối an toàn, Lâm Khiếu Đường dò xét bốn phía thấy không có điều dị thường, quyết định tạm thời lưu lại, ngày mai lại đi vào sâu trong cốc.

Buông thân thể yếu đuối mềm mại xuống, lại nhìn thấy khối nhu nhuyến thật no đủ trước ngực, Lâm Khiếu Đường không có lí do dung động, vô thức đưa tay ra, nắm lấy một khối nhu nhuyến bán cầu, nhẹ nhàng nắn bóp, cái loại xúc cảm mềm mại không gì sánh được này cực độ thu hút người khác, điều này hoàn toàn xuất phát từ bản năng, một loại yêu thích đối với vật khả ái, trong lòng Lâm Khiếu Đường lúc này tuyệt đối không có chút ý tứ tham lam dơ bẩn nào.

- Người. . .

Trên mặt Liễu Vân chấn động, muốn nói cái gì đấy, nhưng chung quy vẫn buông tha, không giãy dụa cũng không phản kháng, thậm chí ngay cả nỗ lực một chút cũng không làm, chỉ có biểu tình dậm dậm, đợi đến khi bàn tay to dời đi, mới mang theo một ít xấu hổ, buồn bã nói:

- Người có thể tìm giúp ta một bộ y phục hay không?

Chiến tiện nghi của người ta, Lâm Khiếu Đường cho dù da mặt dày đến thế nào đi nữa thì trong lòng cũng có chút băn khoăn, cởi áo khoác của mình che lại thân thể của Liễu Vân, chính mình chỉ mặc nội y lại tiến vào trong rừng rậm.

Không bao lâu, Lâm Khiếu Đường lại quay trở lại, trong tay mang theo một con nai màu vàng, đây là một loại yêu thú khá lớn sống xung quanh ao đầm, tính cách khá ngoan ngoãn, bắt quá cấp rất thấp, chỉ có cấp một mà thôi, loại yêu thú này rất ít con có thể tu luyện đại thành.

- Sư tỷ, buổi tối hôm nay có món ngon để ăn rồi!

Vừa mới đi một lúc Lâm Khiếu Đường đã sớm đem chuyện sờ miu miu người ta quên sạch sẽ.

Liễu Vân lẳng lặng nhìn thoáng qua, cũng không nói gì, rồi nhắm mắt phượng lại nghỉ ngơi.

Nấu nướng không phải điểm mạnh của Lâm Khiếu Đường, có thể ăn là tốt rồi, thế nhưng lột da chặt thịt lại là điểm siêu mạnh của hắn, giải phẫu người khác chính là nghề nghiệp chính một đời trước của hắn, huống chi chỉ là một động vật.

Thủ chỉ đao chỉ cần đưa vài lần đã làm sạch được con hoàng đà lộc, lột da sạch sẽ để quan ột bên. Sắc trời dần dần tối sầm lại, nhiệt độ cũng dần dần giảm xuống, coi như là ban ngày thì nhiệt độ trong Mê Vụ cốc cũng thấp hơn bên ngoài không ít.

Đốt lửa nướng thịt, Lâm Khiếu Đường bận rộn hồi lâu. Liễu Vân bên cạnh vì giá lạnh mà run lên, nếu như nàng không bị thụ thương thì một chút giá lạnh này cũng không thêm để vào mắt, thế nhưng hiện tại thụ thương khá nặng, căn bản không thể khu động nguyên lực trong cơ thể, nội tâm lại bị một cỗ nguyên lực của Khâu Phi đưa vào khống chế. Cho nên hiện tại một chút nguyên lực Liễu Vân cũng không thể vận khởi được, so với người thường không hơn bao nhiêu.

- Cầm lấy!

Cuối cùng cũng nướng thịt chín, Lâm Khiếu Đường lập tức cầm một khối lớn đưa cho Liễu Vân. Nàng vốn lạnh muốn chết, vừa nhìn thấy khối thịt nóng hổi, cũng không để ý gì nhiều, tiếp nhận từng miếng từng miếng nuốt vào, ngay cả chiếc áo khoác đơn bạc trên người rơi xuống cũng không quan tâm.

Một ngày đêm vừa rồi chỉ ăn một chút lương khô, Lâm Khiếu Đường sớm chịu không được, chỉ chốc lát đã đem miếng thịt tiêu diệt sạch sẽ.

Ăn vào ít thịt nóng, thân thể của Liễu Vân ấm lên không ít, thân thể lại lui lại, nắm chặt lấy chiếc áo khoác, liếc mắt nhìn thiếu niên đang đả tọa, mang theo vẻ mặt dễ phòng và u buồn mông lung đi vào giấc ngủ.

Nửa đêm Liễu Vân mơ hồ cảm thấy có người động vào mình, nhưng nàng thực sự quá mệt nhọc, vô luận là thân thể hay tinh thần đều cực kỳ uể oải, mắt không mở ra được, lại nặng nề đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm, ánh mặt trời ôn hoà xuyên thấu qua sương mù dày đặc chiếu xuống khu ao đầm, trên mặt nước còn thoát ra ít bọt khí, thỉnh thoảng còn nhìn thấy một màn bọt khí nổ tung, toả vụ khí ra xung quanh.

Chiếc mũi nhỏ xinh nhú lại, Liễu Vân bị vị đạo khó ngửi kích thích làm tỉnh giấc, mở mắt phượng nhìn bốn phía, bỗng nhiên ngồi dậy, thiếu niên kia đã đi đâu không thấy.

Liễu Vân bỗng nhiên có cảm giác bị thất lạc, lại cảm thấy thân thể còn rất ấm áp dần chuyển lạnh, cúi đầu nhìn, một bộ da thú dày giần đơn đang phủ trên người chính mình, bản thân vốn xích lô không biết từ bao giờ đã mặc lên một bộ nội y cực kỳ quái dị, nội khổ hình tam giác, trước bộ ngực sữa có hai cái lông bao bọc.

Hai kiện y phục này tuy có hình dáng rất kỳ quái, nhưng mặc lên người lại không có cảm giác gì tệ hại, thậm chí còn rất thoải mái, lại nghĩ đến người đó thừa lúc mình ngủ say mặc bộ nội y này vào, Liễu Vân cảm thấy cả người nóng ran, vô ý thức đem áo da lột mặc lên người, cứ nhiên rất vừa vặn, lần đầu mặc một bộ quần áo da thú bó chặt như vậy, vật áo bên dưới không đến đâu gối, còn có một cái đai lưng, một kiện quần áo phụ trợ khuynh hướng lộ ra thân thể tinh tế thon thả cực kỳ cảm xúc.

- Sắc lang!

Liễu Vân thầm kêu một tiếng, xấu hổ và giận dữ bốc lên.

Tìm kiếm bốn phía, người đó không ở đây, chỉ lại một đồng lửa và một khối thịt lớn đã nướng chín, Liễu Vân vận khởi nguyên lực trong cơ thể, dĩ nhiên đã không còn bị trói buộc, ngoại lực vốn vậy khốn nội tâm đã được trừ đi, ứ huyết do nội tạng thụ thương cũng đã được khơi thông, bình phục không ít, nhẹ nhàng hé miệng, Liễu Vân chợt cảm thấy trong miệng có vị gì đó là lạ, giống như mùi vị của dược thảo nào đó, thế nhưng bản thân phục dụng dược thảo bao giờ? Liễu Vân có chút. . .

Lúc này, Lâm Khiếu Đường đã cách đó hơn mười dặm, ngồi xổm trên một chạc ba đại thụ dùng nguyên thức dò xét bốn phía, trên môi mân mê nghĩ về nụ hôn lúc trước, mùi tư nhuận thơm ngát, vị thật tốt, đối với cảm giác hương vị hôn môi, Lâm Khiếu Đường đã quên mất từ mười tám năm trước, đó là chuyện tình của kiếp trước.

- Ai cứu một mạng người bằng xây thất cấp phù đồ!

Lâm Khiếu Đường thì thảo như tự an ủi chính mình, trên mặt có chút uể oải, đột nhiên ngửa mặt lên trời bi thiết hét:

- Trời cao a, đất rộng a, nụ hôn đầu tiên của ta . . .

Chuyện ngày hôm qua, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau, người thắng lợi lớn nhất tự nhiên chính là kẻ chọn dùng chiến thuật hèn mọn Lâm Khiếu Đường, thu hoạch coi như là phong phú, nhưng điều này cũng làm Lâm Khiếu Đường minh bạch một thực tế của tử vong rèn luyện, nếu như các đệ tử cũ đều đến đây, chỉ sợ với những thứ có được hiện nay, muốn thu được vị trí trước hai mươi thì khá khó khăn, để an toàn. . . Lâm Khiếu Đường quyết định mạo hiểm một chút, xem xem có thể thu hoạch cái gì đó hay không.

Dựa theo bản đồ ghi chú các địa điểm quan trọng, phụ cận nơi này hẳn là phải có u thảo mới đúng. . .

Các nơi đã qua tìm kiếm không có kết quả gì, Lâm Khiếu Đường lại đẩy mạnh tìm kiếm phía trong, bỗng nhiên, một cỗ mùi vị máu tươi nồng nặc xông vào mũi, hơn mười thi thể dũ tợn treo trên một gốc cây xa xa. . .

135. Chương 137: Tích Quái.

Lâm Khiếu Đường vận khởi Vô Tung quyết lên mức cao nhất, đem khí tức ẩn dấu, nắm tay tùy thời phát ra Trảo Long thủ đối địch, Đan Liệt chỉ cũng đã chuẩn bị kỹ càng, cần xuất thủ lập tức phát ra.

Cẩn thận đi về phía trước, trên con đường mấy trăm thước, ngoại trừ sương mù tràn ngập thì còn có một con đường đầy thi thể, vô cùng thê thảm, chỉ ít có hơn ba mươi người chết tại nơi này.

Từ trạng thái máu đọng của thi thể mà suy xét, hẳn là đã chết ngày hôm qua, rõ ràng là những người tuổi tác khác nhau nhưng đều là cùng đến đây theo tổ đội.

Lúc đầu Lâm Khiếu Đường tưởng những người này bởi vì tranh giành vật gì đó mà giết hại lẫn nhau, nhưng khi kiểm tra thương thế của những người này thì phát hiện ra đại đa số không phải do con người gây ra.

Có một số người, quần áo và đồ dùng hàng ngày đều bị ăn mòn hoà tan, lưu lại thi thể thối nát, giống như những thi thể này bị ngâm qua axit mạnh, trên ngực vài người còn có ba vết thương song song khá lớn, dường như bị cái gì đó rất sắc bén cắt trúng, còn có người giống như bị cắn xé.

Kỳ quái chính là, trừ vật giới chỉ và trừ vật đai lưng của hơn ba người cỗ thi thể này đều bị người khác lấy đi, Lâm Khiếu Đường phân tích, chắc là có người đi qua nơi này đục nước béo cò, hoặc là chính kẻ sát nhân lấy đi, hẳn là không có khả năng thứ ba.

Từ biểu hiện của các dấu vết còn lại, vùng này chính là nơi có u thảo sinh trưởng, cũng có một ít yêu thú nhị cấp không quá lợi hại, đây là một trong những nguyên nhân an toàn để hái được u thảo.

Lẽ nào có cái gì đó không đúng? Lâm Khiếu Đường lại nghe thấy những âm thanh đánh nhau lộn xộn và kêu gào thê thảm.

Lâm Khiếu Đường theo hướng âm thanh phát ra phóng đi, cách đó hơn trăm thước, lại có bảy tám cỗ thi thể. Đây là vừa mới chết, phía trước có một khoảng trống rộng rãi, năm tên đệ tử đang vây công một con đại tích dịch.

Tích quái? Nơi này sao lại có tích quái? Đây là yêu thú cấp bốn trở lên, tính tình hung ác, hút máu người không nói, cơ bản trong phạm vi lãnh thổ của nó tuyệt đối không có sinh mệnh tồn tại. Thích sống những nơi gần ao đầm.

Thế nhưng trên bản đồ lại không hề có đánh dấu nguy hiểm, bỗng nhiên Lâm Khiếu Đường cả kinh, chẳng lẽ là môn phái cổ ý, chỉ có những đệ tử chân chính kinh qua chiến đấu giành giật sự sống mới có thể đáng tin cậy.

Đây là thực tế của tử vong rèn luyện? Lâm Khiếu Đường không rét mà run. Có thể chém giết lẫn nhau, lại còn có yêu thú cấp bốn trở lên, thực sự mỗi lần có thể sống sót phân nửa số người hay sao? Lâm Khiếu Đường có chút hoài nghi.

Tu luyện giả không kinh qua tử vong rèn luyện, đúng là vẫn không thoát ly được tích cách tầm thường của con người, có thể các môn phái khác đều đều có sự rèn luyện tương tự. Chỉ với một mục đích duy nhất có thể chọn ra một nhóm người ngoan cường nhất, cho dù trong nhóm này có một số người thực lực và tiềm chất không nhất định tốt. Thế nhưng tuyệt đối không thể xem thường lực lượng sinh tồn của loài giân.

Trong lúc Lâm Khiếu Đường suy tư, trong năm tên đệ tử đã có một bị giết chết, vô luận là tốc độ, lực lượng hay kỹ năng đặc thù của tích quái đều đã đạt tới sĩ giai đỉnh, thậm chí có khi là sự giai cũng không có gì lạ, hơn nữa thính giác và khứu giác nhạy cảm bẩm sinh, đối thủ không thể nào ẩn nấp được, còn có một thân lân giáp vô cùng cứng rắn, công kích bình thường đối với nó chỉ là gãi ngứa. Đang muốn ly khai, chợt thấy có một huyết động các đó không xa, trước huyết động có hơn mười cây u thảo đã thành niên, trong huyết động thậm chí còn có vật gì đó chiếu sáng loè loè, giống như là những vật phẩm gì đó rất không tồi.

Thấy bốn gã đệ tử kia còn có thể chống đỡ một khoảng thời gian, trong lòng Lâm Khiếu Đường không khỏi khê động, nếu như có thể lấy được toàn bộ những cây u thảo này, như vậy mấy ngày tiếp theo có thể thoải mái, không cần tiếp tục mạo hiểm.

Rất gần, dưới chân đề lực mạnh mẽ, thân hình Lâm Khiếu Đường giống như tia chớp vọt mạnh hướng phía huyết động.

Gần, gần hơn nữa. Đột nhiên, một tiếng tê rống, tiếp theo đó là mấy tiếng kêu thảm thiết, một bóng đen phóng như bay mà đến. Lâm Khiếu Đường kinh hãi, thân hình nhoáng lên, buông tha mấy cây u thảo, rời xa mấy trượng.

Nhìn lại khoảng trống phía trước, bốn gã đệ tử trong nháy mắt đã bị giết chết, con tích quái kia lấy tốc độ khó có thể tin được đứng che trước huyết động, một đôi con người xám vàng yếu ớt gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Khiếu Đường xa xa.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường nhất thời rung lên, có chút hối hận vì đã tham lam, chỉ sợ con tích quái này vừa rồi chỉ vui đùa, không muốn hạ sát thủ đối với bốn gã đệ tử kia, huyết động chắc chắn chính là sào huyệt của súc sinh này, thấy có người muốn xông vào, nhất thời giận giữ nhanh chóng hạ sát thủ đuổi quay về.

Lấy tốc độ của con tích quái này mà nói, chỉ sợ muốn chạy trốn cũng không dễ dàng như vậy.

"Tê. . ." Tích quái gầm lên một tiếng bén nhọn, lại lao tới.

Tốc độ nhanh đến đáng sợ!

Khó có thể tưởng tượng, thân hình lớn như vậy mà có thể giống như một con rắn mỗi bình thường hoạt động linh hoạt đến thế.

Dưới sự kinh hãi, Lâm Khiếu Đường vận chuyển vô tung quyết đến cực hạn hiểm hiểm tránh thoát được đòn công kích của tích quái. Lần đầu vô huts, có chút ngoài ý muốn, lạnh lùng nhìn sinh vật vừa mới tránh thoát, chiếc lưỡi thò ra thụt vào liên tục.

"Tê. . ." Lại thêm một tiếng rít như đâm thủng màng tai vang lên.

Một đạo dịch thể màu vàng không một dấu hiệu từ trong miệng tích quái phun ra, tốc độ so với đạn đường như nhanh hơn rất nhiều.

Lâm Khiếu Đường cho dù đã luyện thuần thực tầng thứ tư Vô Tung quyết cũng khó mà tránh né được, trong lúc cật lực thoái lui nguyên sa lập tức tràn ra bao phủ cơ thể, né tránh giao tranh chính diện, tuy nhiên vẫn bị dịch thể màu vàng kia dính vào người không ít.

Một mùi vị khét lẹt truyền vào mũi, dịch thể màu vàng có tính ăn mòn rất mạnh, y phục trên người Lâm Khiếu Đường bị hủ thực thối nát không ít, từng mảng tróc ra, cháy đen giống như bị lửa đốt, chỉ một lúc sau đã hoà tan biến mất trong không khí.

May là nguyên sa không e ngại dịch thể ăn mòn này, Lâm Khiếu Đường thậm chí thở một hơi, nếu không lần này chắc phải mất cái mạng nhỏ, cho dù không chết thì cũng chịu cảnh huỷ dung, da thịt nát hết.

Để an toàn, Lâm Khiếu Đường lập tức điều khiển nguyên sa bao quanh thân thể che hết mặt mũi, tóc tai, làm cho thân thể phát sáng loè loè, bất quá cũng không hoàn toàn che kín được khuôn mặt và đầu tóc, nhìn từ xa vẫn đen thui như cũ, chỉ là trong màu đen thỉnh thoảng loé lên chút ánh sáng.

Tích quái đột nhiên phát hiện ra đối thủ hiện tại so với kẻ trước đây hoàn toàn không giống, tuy rằng cả hai đều dài ngoằng, xấu xí như cũ, thể nhưng kẻ đứng trước mặt hiện nay tựa hồ đã mạnh hơn không ít, thậm chí toan dịch của mình cũng không còn ảnh hưởng.

"Tê. . ." Tích quái giống như có chút hưng phấn, vọt tới một lần nữa.

Lâm Khiếu Đường nghiêng mình né tránh, trở lại, lại trốn tránh, cứ duy trì như thế mười mấy hiệp, rõ ràng đã vận dụng bản lãnh đến mức cao nhất. Trong khi né tránh, nguyên lực tổn hao không nhỏ.

Khi tích quái kiên trì lao tới lần nữa, Lâm Khiếu Đường cắn răng, đánh ra một quyền. Tích quái căn bản không nghĩ tới đối thủ đột nhiên đánh lại, trong lúc sơ ý bị trúng một đòn khá nặng, trong lúc bay ngược về phía sau vẫn kịp quất đuôi trả đòn.

Một người một tích quái, đồng thời bị đánh bay về phía sau, phân biệt va chạm vào hai cây đại thụ mới ngừng lại được, cũng đồng thời đứng lên.

"Phi. . ." Lâm Khiếu Đường hung hăng phun ra một ngụm máu, xoa khoé miệng hét lớn:

- Đến a, đến a!

Tích quái dường như nghe hiểu ý tứ của Lâm Khiếu Đường. Khẽ rít lên một tiếng, tiếp tục vọt tới. Thân thể Lâm Khiếu Đường nóng lên, quát to:

- Cừu hoả trọng tượng quyền!

Sau đó đột nhiên bắn ngược lại, so với lần trước còn bị nặng hơn nhiều.

- Quái vật !

Lâm Khiếu Đường gian nan từ dưới đất đứng lên, hoả nguyên tố đối với con súc sinh này căn bản là vô dụng, hơn nữa tàn tượng cũng không mê hoặc được, chỉ có lực lượng đơn thuần mới có chút tác dụng.

Nếu như không phải nguyên sa có tác dụng phòng hộ vô cùng tốt, cho dù dưới tình huống lực lượng kém hơn không nhiều thì với độ cứng rắn da thịt của Lâm Khiếu Đường cũng ăn không tiêu, lân giáp của tích quái có tác dụng phòng hộ vô cùng tốt. Hiển nhiên Lâm Khiếu Đường may mắn còn có một tầng nguyên sa bảo hộ, hơn nữa giữa nguyên sa và thân thể có tầng nguyên khí làm giảm áp lực.

Cứ như vậy, tích quái so với Lâm Khiếu Đường thụ thương nặng hơn một chút, chỉ là nắm tay của hắn như rời ra, đau muốn chết, lân giáp của đối phương thực sự quá biến thái.

Đây là một hồi đánh nhau sống chết, người và tích quái hơn nhau chỉ ở ý chí mạnh mẽ, nhưng trải qua một hồi như vậy, cả hai cơ hồ không thể kham nổi.

Tích quái bỗng nhiên kêu lên một tiếng, trong mắt hiện lên sự sợ hãi, buông tha hai chân đang đứng thẳng, bốn chân đồng thời hạ xuống, cấp tốc lao vào trong huyết động.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường vui vẻ, súc sinh này rốt cuộc cũng sợ. Nhân lúc cháy nhà đi hôi của, lập tức đuổi theo, mục đích cũng chỉ là hơn mười cây u thảo phía trước huyết động.

Khi có thể đưa tay lấy được thì trong huyết động đột nhiên có một cái đuôi quét ra, Lâm Khiếu Đường phản ứng cực nhanh, tay co rút lại, theo bản năng lui lại mấy bước, lách mình tránh thoát.

Lại đến thử vài lần, Lâm Khiếu Đường quyết định buông tha, ngay cả Trảo Long thủ cũng không thể lấy được chỗ u thảo này.

Cứ như vậy, một người một tích quái, trong và ngoài huyết động nhìn nhau. Hồi lâu, Lâm Khiếu Đường nhìn cự kiếm trong tay, có chút mờ mịt, nếu như dùng nó, chỉ sợ súc sinh này đã chết dưới tay của mình.

Lại qua một canh giờ, tích quái tựa hồ nghỉ ngơi đã đủ, từ trong huyết động nhảy ra ngoài, đôi con người xám vàng loé ra nét phần nộ, hiển nhiên sinh vật nhỏ bé ngoài huyết động này đã làm cho nó nóng giận.

Chống lại mấy chiêu, Lâm Khiếu Đường cảm thấy có điều gì đó không thích hợp, súc sinh này so với hai canh giờ trước mạnh hơn không ít, nhất định là đã ăn vật gì đó.

Đánh nhau hồi lâu, thể lực của Lâm Khiếu Đường rất nhanh giảm sút, rốt cuộc rơi vào hiểm cảnh.

- Đánh vào cái đuôi của nó!

Đột nhiên có một tiếng kêu kē từ phía xa truyền đến.

“Là nàng!” Trong lòng Lâm Khiếu Đường cảm thấy ngoài ý muốn, bất quá cũng tập trung đánh vào đuôi của tích quái, thể nhưng phản ứng của tích quái rất nhanh, cái đuôi là một vũ khí lợi hại, muốn đánh trúng không phải là dễ. Đột nhiên mắt Lâm Khiếu Đường sáng ngời, thì ra là thế, tuyệt chiêu vốn liếng lập tức dùng hết, làm cho tích quái mạnh mẽ quét đuôi, Lâm Khiếu Đường không tránh không né, ngạnh kháng một kích này, chịu đựng đau nhức trên ngực, ôm lấy cái đuôi, một quyền đánh xuống, nguyên lực bộc phát.

”Tê. . .” Tích quái đau đớn kêu lên, giây giụa kịch liệt thoát khỏi.

Chiếc đuôi vẫn như cũ bị Lâm Khiếu Đường ôm trên tay, tự đứt đuôi trốn thoát? Thần lẫn? Lâm Khiếu Đường muốn cười, vứt chiếc đuôi đuổi theo. Nói đến cũng lạ, con tích quái này khi mất đuôi thì thực lực đột nhiên giảm đi phân nửa, giống như người uống rượu say đứng thẳng cũng khó.

Mất đi chiếc đuôi thẳng bằng làm cho tích quái khó có thể đứng thẳng, cho dù bốn chân chống xuống đất cũng không ổn định như trước, bị Lâm Khiếu Đường cho ăn vài quả đấm phải chạy vòng quanh. . .

Tao. . .

Một đạo ngân quang hiện lên tích quái từ đó bị chém thành hai nửa.

Liễu Vân ăn mặc một thân y phục da thú, mặt không biểu tình đem cự kiếm đeo vào bao kiếm sau lưng.

- Sự tỷ lợi hại!

Lâm Khiếu Đường cười ha ha, xoay người hướng phía huyết động chạy đi, một lúc sau đã hái lấy mười ba cây u thảo, nhanh như chớp tiến vào sâu trong huyết động.

Liễu Vân cũng không nôn nóng, trước tiên đào lấy thú nguyên tinh trên người tích quái ra, có đến bốn khoả, thu hồi thú nguyên tinh, Liễu Vân sâu lắng nhìn vào trong huyết động, nàng không hiểu nổi vì sao một người chỉ có tu vi vệ giai lại có thể bất phân thắng bại với yêu thú cấp bốn.

Nhìn trong huyết động có mấy trăm khoả trữ vật giới chỉ, Lâm Khiếu Đường há hốc mồm, trừ những thứ đó ra còn có rất nhiều đồ vật hẩn tạm thời không rõ được tích quái vận chuyển vào tổng huyết động của mình, con tích quái này vẫn còn nhỏ, nếu như là con trưởng thành, trong huyết động chắc sẽ có thứ tốt.

Một giọng nói nữ nhân êm ái vang lên từ ngoài huyết động tiến vào, Liễu Vân với biểu tình đạm nhiên tiêu sái đến trước mặt Lâm Khiếu Đường.

- Thảo nào nói này có nhiều trữ vật giới chỉ như vậy, nói như vậy, mấy chục năm qua, con tiểu tích quái này không biết đã giết chết bao nhiêu đệ tử môn phái tiến nhập nơi này?

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

- Chắc là vậy!

Liều Vân có chút không tập trung, trong đôi mắt phượng loé lên dị dạng.

- Cảm tạ y phục của người!

- Y phục của ta đã bị con tích quái này làm hỏng mất rồi. . .

Lâm Khiếu Đường nhìn thân thể buồn bực nói.

136. Chương 138: Ban Nhập Sư Đan.

Hiện tại Lâm Khiếu Đường đã thu hoạch được hai mươi tám cây u thảo, ba mươi sáu khoả thú nguyên tinh, trong đó có bốn khoả gần tới trung cấp biến dị thú nguyên tinh.

- Người thực sự không cần?

Lâm Khiếu Đường không chắc chắn hỏi.

Liều Vân lắc đầu:

- Những thứ này vốn là chiến lợi phẩm của người!

Có thu hoạch phong phú như vậy, Lâm Khiếu Đường không muốn tiếp tục đi sâu vào trong cốc, mà Liều Vân vì ca ca chết đi nên không còn tâm trạng đi tranh đoạt Nhập Sư đan.

Hai người cũng không muốn nói nhiều, cùng nhau hướng phía ngoài cốc bước đi, tạm thời nghỉ ngơi ngoài cốc khẩu tinh dưỡng chờ thời điểm kết thúc tử vong rèn luyện.

Thời hạn bảy ngày rất nhanh trôi qua.

Tứ đại chấp sự vẫn tĩnh tọa ngoài mê vụ cốc, đợi các đệ tử trên đường trở về.

Hai canh giờ cuối cùng, Vạn Phú Thành có chút ngồi không yên, cho tới bây giờ ngay cả một gã đệ tử cũng chưa xuất hiện, mà những đội ngũ khác đều đã có người đi ra, trong đám người ấy thậm chí có người thu được năm cây u thảo và ba khoả thú nguyên tinh, thu hoạch rất không tồi.

Trong lúc Vạn Phú Thành đang do dự, bỗng nhiên cửa cốc có cuồng phong nổi lên, một thân ảnh màu xanh từ trên trời giáng xuống.

Vừa thấy người này, tứ đại chấp sự đứng dậy, đồng thời hành lễ, cung kính nói:

- Cung nghênh Trương sư thúc!

Trương Mạo Thiên, một trong tam đại trưởng lão của Cự Kiếm sơn trang, hai trăm năm trước đã tiến nhập đại sư giai, hiện tại đã có tu vi kinh khủng 6 tinh đại võ sư.

Hơn hai mươi gã đệ tử niên kỷ không cao vui mừng ra mắt sư tổ, phải biết rằng có một số đệ tử trong môn phái cả đời cũng chưa từng nhìn thấy một vị trưởng lão nào.

- Chỉ có vài người như vậy đi ra thôi sao?

Trương Mạo Thiên nhướng mày.

Đám chấp sự vội vàng trả lời:

- Hồi bẩm sư thúc, lần sương mù tan ra lần này so với năm trước chậm hơn nửa canh giờ, hiện tại vẫn còn một đoạn thời gian.

- A!

Trương Mạo Thiên gật đầu, nhìn bốn gã chấp sự, có hứng thú nói:

- Bốn người các ngươi nghĩ rằng ai sẽ thắng?

- Chúng đệ tử đoán không ra!

Đám chấp sự nói.

- Hanh, chuyện này thì có cái gì mà đoán không ra, lẽ nào các người không thể nhìn thấu nông cạn của đám mao đầu tiểu tử ấy hay sao chứ?

Trương Mạo Thiên không biểu tình nói.

Vũ Lăng tương đối tuý tính, chò dù trước mặt sư thúc cũng không quá mức câu nệ, thẳng thắn nói:

- Hẳn là Cừu sư huynh và Lý sư huynh thắng.

- A? Vì sao lại nói như vậy?

Trương Mạo Thiên có hứng thú.

- Bởi vì trong đội ngũ của hai vị sư huynh đại bộ phận đều là những đệ tử đã nhập môn mười năm trước, trải qua mười năm rèn luyện, ngoài việc tu vi tiến nhanh thì các đệ tử trong đội ngũ của ta và Vạn sư huynh đa số đều là người mới nhập môn, thậm chí có nhiều người một tháng trước mới gia nhập môn phái, đối với tử vong rèn luyện không có nhiều lý giải, cứ như vậy mà hồ đồ và trong cốc.

- Ân, người và Phú Thành đích xác có chút thiệt thòi, đã như vậy, một lúc nữa chờ mấy tên đệ tử đó đi ra, đội ngũ của người và Phú Thành có thể đạt được hai phần ba thu hoạch so với đội của hai người họ thì các người sẽ thắng, còn về thú nguyên tinh thì chỉ cần có năm phần so với bọn họ thì cũng coi như các người thắng.

Trương Mạo Thiên sang sảng nói.

Sắc mặt của Cừu Quần và Lý Nam nhất thời bối rối, nhưng không dám phát tác, vị Trương sư thúc này có tiếng là hỉ nộ vô thường, nếu như chọc vào hắn thì chắc chắn không có gì tốt đẹp, nói không chừng còn có thể bị thủ tiêu tư cách cạnh tranh.

Bất quá ưu thế này vào trong tay Phú Thành thì lại ngại còn ít, bởi vì đội ngũ của hắn hiện nay chưa thấy có người nào đi ra.

Trong một canh giờ, các đệ tử từ tổng cốc không ngừng xuất hiện, thậm chí cùng một lúc có mười người đi ra, ít thì cũng có ba người.

Phía sau Cừu Quần và Lý Nam chỉ ít đã có hơn năm mươi người, phía sau Vũ Lăng cũng có hơn ba mươi người, duy nhất Vạn Phú Thành chỉ có mấy người đứng sau.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, thời gian vụ khí nồng đậm còn không đến nửa canh giờ, thỉnh thoảng vẫn có đệ tử xuất hiện thế nhưng nhân số ngày càng ít, tần suất cũng càng dần càng thấp.

Vạn Phú thành nhìn về phía sau, đã có hai mươi một người nhưng rõ ràng thua xa ba nhóm kia, muốn đạt được thu hoạch hai phần ba so với đoàn người của Cừu Quần, điều đó đã không còn hy vọng thành công.

Nếu không phải có Trương Mạo Thiên ở đây, Vạn Phú Thành sợ là đã sớm giận giữ rời đi.

- Vạn sư huynh, xem ra người muốn sớm rời khỏi đây a!

Lý Nam trêu chọc nói.

- Hanh, không đến thời khắc cuối cùng, còn chưa chắc thắng đâu!

Vạn Phú Thành hừ lạnh nói.

Phía sau Cừu quần đã có sáu mươi tám người đang đứng mà phía Lý Nam cũng đã có năm mươi chín người, đội của Vũ Lăng vừa rồi có một đoàn hơn mười người đi ra làm nhân số tăng lên bốn mươi chín người, còn phía Vạn Phú Thành chỉ có thương cảm hai mươi hai người.

Chỉ luận nhân số mà nói, Vũ Lăng đã thắng, như vậy chỉ còn cạnh tranh về số lượng thu hoạch.

Lúc này Trương Mạo Thiên đã đến đội ngũ của Cừu quần và Lý Nam kiểm kê số lượng U thảo và thú nguyên tinh.

Cá biệt có một lão đệ tử tu vi cao thâm thu hoạch được bảy cây u thảo và tám khối thú nguyên tinh, chính là người trong đội của Lý Nam.

Nhìn thẳng vào con mắt các đệ tử còn lại.

Cừu Quần vốn đã có dự định trước, thế nhưng vừa thấy tên đệ tử nọ xuất ra nhiều u thảo và thú nguyên tinh như vậy, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Khuôn mặt đen của Lý Nam hiện lên tiểu ý nồng đậm:

- Ha ha, Cừu sư huynh, hiện tại sư đệ may mắn thắng người rồi.

Cừu Quần nhìn về ba gã đệ tử cuối cùng chưa xuất ra thu hoạch, lòng tin không phải quá đủ, đúng lúc này trong cốc xuất hiện một bóng người. Trên mặt Cừu Quần nhất thời buông lỏng và hiện lên nụ cười.

Ánh mắt của các đệ tử đều hướng vào thân ảnh vừa xuất hiện, nghị luận liên tiếp phát ra.

- Người có biết hắn là ai hay không?

- Ai?

- Đệ nhất nhân dưới sự giai trong môn phái! Tiểu Bắc Vương!

- Chính là cái gã có nguyên lực giá trị đạt tới 1980 độ nhưng chưa ngưng kết ra nguyên anh Tiểu Bắc Vương?

- Không phải hắn thì còn ai vào đây!

- Trong lúc vào cốc sao lại không thấy hắn?

- Ai biết được! Một cao thủ như hắn, phỏng chừng không nhất định đi theo đội ngũ mà vào.

Tiểu Bắc Vương tuy rằng chỉ là một gã cao cấp đệ tử, nhưng coi như là một quái tài trong ba trăm năm gần đây.

Tiểu Bắc Vương với thần sắc thông dong tiêu sái đến nơi kiểm kê thu hoạch, đem tất cả những thứ mình có ra.

Trong Lòng Lý Nam nhất thời trầm xuống!

Cừu Quần mặt mày rạng rỡ đếm số lượng nói: "Mười cây u thảo, mười một khối thú nguyên tinh, di, còn có một viên thú nguyên tinh biến dị, ha ha, Lý sư đệ, chỉ sợ người không có may mắn chiến thắng.

Tiểu tử Tiêu Bắc Vương này ngay cả Trương Mạo Thiên cũng không nhìn hết nông sau của hắn, tư chất của người này chỉ hơn người thường một chút nhưng lại bằng ý chí kinh người và kế hoạch huấn luyện gần như hành xác tàn khốc, trong hai mươi năm đã đem nguyên lực giá trị tăng đến 1980 độ, hiện tại tuy chưa ngưng kết ra nội tinh, siêu vượt 10 tinh sĩ giai cũng không ít, thế nhưng loại người biến thái như hắn lại không có ai. Hiện tại hắn đã ba mươi bảy tuổi sợ là hắn muốn tranh đoạt nhập sư đan, tranh thủ cơ hội tiến nhập sự giai cuối cùng.

Đoàn đội của Vũ Lăng tổng cộng thu hoạch được hai mươi lăm cây u thảo, mười tám khối thú nguyên tinh.

Đội ngũ của Lý Nam thu được ba mươi tám cây u thảo, hai mươi chín khối thú nguyên tinh.

Mà đội ngũ của Cừu Quần thu được năm mươi cây u thảo, ba mươi chín khối thú nguyên tinh.

Về phần Vạn Phú Thành Vạn đại chấp sự từ đầu đến cuối âm trầm không nói gì, hắn thực sự không có tiền vốn để nói chuyện. Ngay cả khi thấy các chấp sự khác đấu khẩu với nhau hắn cũng thấy ước ao, hai mươi hai người đi ra, chỉ thu hoạch được ba cây u thảo, bốn khối thú nguyên tinh.

Ngay khi Trương Mạo Thiên chuẩn bị công bố kết quả thì chúng đệ tử đột nhiên xôn xao, trong cửa cốc đột nhiên xuất hiện hai thân ảnh. Khi hai thân ảnh trở nên rõ ràng thì sương mù vụ khí trong cốc tổng nhảy mắt trở nên nồng đậm, ngay cả trước mặt một thước cũng khó có thể nhìn rõ.

Nguyên nhân khiến cho chúng đệ tử ồ lên chính là hai người ra khỏi cốc là một đôi nam nữ, thân mặc y phục bằng da thú, phong cách nguyên thủy cổ xưa lại không mất gợi cảm. Về mặt thì giác khiến cho mọi người rất chú ý.

Khi hai người bước về phía sau Vạn Phú Thành thì hắn mới ý thức được hai người này thuộc đội ngũ của mình, lập tức nhận ra Liễu Vân. Khi chọn người vào cốc thì chuyên môn chọn ra năm người trong đó có nữ

tử này, bốn người khác thì chưa thấy ra, nghĩ chắc là không ra được nữa rồi, về phần vị thiếu niên kia Vạn Phú Thành không hề có chút ấn tượng nào, tâm lý vừa nảy lên một chút cầu mong may mắn thất thời hoá toàn biến mất, chỉ là một kẻ có tu vi vệ giai.

- Người qua đây, đem tất cả mọi thứ bỏ nào chỗ này.

Vạn Phú Thành chỉ Liễu Vân nói.

Từ lúc xuất cốc, Lâm Khiếu Đường vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào u thảo và thú nguyên tinh của cả bốn vị chấp sự, trong lòng âm thầm tính toán cái gì không ai biết. . .

Liễu Vân sững sốt, vừa muốn từ chối, lại bị một cỗ ám kinh đẩy ra, có một âm thanh cực nhỏ truyền vào lỗ tai:

- Tất cả đều ở trong lòng của người.

Chưa kịp phản ứng Liễu Vân đã bị đẩy ra ngoài, kinh hoàng sau đó lại tìm tòi trong ngực, lấy ra một đồng u thảo khá lớn.

Con mắt của mọi người đều thẳng ra, còn mắt của Vạn Phú Thành lại sáng ngời, ba vị chấp sự khác không thể tin tưởng, Trương Mạo Thiên cũng hí mắt quan sát kỹ Liễu Vân.

- Một, hai, ba, . . . Mười một, mười hai. . .

Tròn hai mươi một cây u thảo, Lý Nam không thể tin tưởng đây là sự thực.

Chúng đệ tử cũng sợ ngây người, một người mà có thể thu được nhiều u thảo đến như vậy, phải biết rằng bọn họ liều mạng sống khổ sở ba ngày ba đêm cũng chỉ tìm được một hai cây mà thôi.

Vạn Phú Thành không để ý Trương Mạo Thiên ở đây phá lên cười lớn:

- Hảo đồ đệ, ngoài trừ những thứ này còn có cái gì khác hay không?

Chỉ là không biết Liễu Vân từ khi nào trở thành đồ đệ của hắn?

Liễu Vân hé miệng gian nan nhìn về phía Lâm Khiếu Đường đang núp phía sau, lại không biết rốt cuộc hắn có dụng ý gì, một túi nguyên tinh rất nặng đã đưa ra bên ngoài.

Vạn Phú Thành lại đếm số lượng, tròn hai chín khoả. Lúc này ngay cả Cừu Quần cũng mất kiên nhẫn, cứ như thế này thì Vạn Phú Thành sẽ khiến cho mình không thể nhận được đại sư đan nữa, luyện chế một viên đại sư đan không hề đơn giản, cơ hội như hôm nay không phải gặp thường xuyên, Cừu Quần cầm lấy cái túi kiểm tra kỹ lưỡng. Chỉ chớp lát, khuôn mặt Cừu quần đỏ lên, thực nhục nhả, tất cả đều là thật!

Có Trương Mạo Thiên ở đây không ai dám làm càn, không ai dám làm giả, bị phát hiện thì chỉ có một con đường chết.

Thấy Vạn Phú Thành đắc ý như vậy, Cừu Quần lạnh lùng nói:

- Cho dù là như vậy thì người cũng không thể thắng được ta.

Vạn Phú Thành tính toán lại một chút, xác thực đúng như vậy, hai đầu lông mày nhất thời nhíu lại. Nhưng đúng lúc này, vị thiếu niên kia đứng dậy rất cung kính hướng bốn vị chấp sự thi lễ rồi đem thu hoạch của mình lấy ra.

Bảy cây u thảo, bảy khẩu thú nguyên tinh, tuy rằng thú nguyên tinh chất lượng rất kém cỏi, hầu hết thuộc về yêu thú cấp 1, 2 thế nhưng tất cả đều là thực.

Vạn Phú Thành vừa nhìn, tức thì vui mừng quá đổi.

- Cừu sư huynh, cái này đã vượt qua kết quả cuối cùng của người!

Vạn Phú Thành ba mươi một cây u thảo, bốn mươi khoả thú tinh thạch. Về mặt của Lý Nam và Cừu Quần xanh xám cười không nổi.

Cho dù là ai cũng không nghĩ tới hai tên tàn quân cuối cùng trong đội ngũ của Vạn Phú Thành lại có thể lật ngược kết quả như vậy.

Trương Mạo Thiên hí hóp nói:

- Ngày mai, Vạn Phú Thành và Võ Lãnh tới đại diện, sư phụ của ta Vô Phong lão tổ sẽ đưa đại sư đan cho các người.

Vạn Phú Thành và Võ Lãnh hơi thi lễ, hai người Cừu Quần và Lý Nam đứng một bên không lên tiếng.

Trương Mạo Thiên dường như quên chút việc, quay về phía chúng đệ tử nói:

- Phàm là đệ tử nào đồng thời thu hoạch được ba cây u thảo, ba khoả thú nguyên tinh, tiến lên một bước.

Tuy rằng không làm công tác thống kê chính xác, thế nhưng không ai dám giả mạo trước mặt tổ sư, tổng cộng bước ra mười chín người, so với dự định ban đầu thiếu mất một người.

Trương Mạo Thiên nhìn liếc qua mười chín người, thảo mãn gật đầu.

- Được rồi, mau đến phía trước ta phân phát Nhập Sư đan.

Chỉ trong chớp lát mười chín khoả được hoàn màu xanh tiến vào trong tay mười chín tên đệ tử, những đệ tử khác hoặc nhiều hoặc ít đều lộ ra tia đổ kị. . .

137. Chương 139: Bể Quan..

Câu nói cuối cùng của Trương Mạo Thiên khiến bốn phía nổi cuồng phong, khổng ít đệ tử tu vi không cao đều không thể đứng thẳng.

Chỉ là phóng ra nguyên khí lực đã có uy lực như vậy có thể thấy được sự kinh khủng của địa sư giai.

Những lời này vừa nói ra khiến cho tà niệm của một số đệ tử vốn có tư tâm nhất thời nhạt đi không ít, còn mười chín tên đệ tử có được nhập sư đan lại như ăn một viên thuốc an thần.

Lâm Khiếu Đường thu hồi nhập sư đan trong tay, âm thầm cười, lão gia hỏa này coi như không tồi.

Về mặt của Liễu Vân vô cùng hoang mang, cảm lấy nhập sư đan như cảm thấy mình đang nằm mơ, trong lúc xuất thần không hề biết rằng Trương Mạo Thiên đã đi đến trước mặt.

- Người tên là gì?

Trương Mạo Thiên đã thu hồi thần uy vừa rồi, tương đối ôn hoà hỏi.

Thấy Liễu Vân đứng ngây người, Vạn Phú Thành ho khan một tiếng, cất cao giọng nói:

- Trương sư tổ đang hỏi người đấy!

Lúc này Liễu Vân mới hoàn hồn, vẻ mặt sợ hãi nói:

- Đệ tử Liễu Vân, ra mắt sư tổ!

- Được rồi, lão phu nhìn người tư chất rất không tồi, lần rèn luyện này lại thu được thành tích khá như vậy, muốn thu người làm đồ đệ, người có bằng lòng hay không?

Trương Mạo Thiên nói ra mấy câu kinh người.

Đám người nhất thời phát ra những tiếng than nhẹ, có thể có được trưởng lão ưu ái, con đường tương lai nhất định bằng phẳng vô cùng, không bao lâu có thể trở thành một trong những người nổi bật trong cùng lứa tuổi.

Chỉ có Lục Tông Minh biến mất phía sau đám người hiện lên một tia rung động, có vẻ cực kì khó chấp nhận và không được tự nhiên. Chi tiết nhỏ này không qua được con mắt đen của Lâm Khiếu Đường, sau đó nở một nụ cười khinh thường.

Liễu Vân nghe xong những lời này, cả người giật mình, sửng sốt một chút, lập tức quỳ xuống.

- Đệ tử nguyện ý!

- Ha ha ha!

Trương Mạo Thiên ngửa mặt lên trời cười.

- Được, từ hôm nay người trở thành quan môn đệ tử của ta, ngày mai đến Cự Kiếm Phong Thiên Kiếm Nhai, lão phu đem một thân sở học dốc túi truyền thụ cho người. Có thể học thành hay không, vậy thì nhìn tạo hoá của người, ha ha ha. . .

Không ai thấy rõ Trương Mạo Thiên rời đi như thế nào, chúng đệ tử chỉ cảm thấy hoa mắt, lão nhân kia đã không thấy tăm hơi. Chỉ để lại đông đảo khuôn mặt khiếp sợ ngạc nhiên. . .

Tử vong rèn luyện chính thức kết thúc.

Tiến vào Mê Vụ cốc có sáu trăm năm mươi tám đệ tử, số người sống sót đi ra ngoài chỉ có một trăm chín mươi tám người. Không đến một phần ba, coi như đây là lần phá lệ đầu tiên trong hai trăm năm qua mà số đệ tử đi ra thấp nhất nhưng thu hoạch u thảo và thú nguyên tinh lại là nhiều nhất.

Cừu Quần và Lý Nam trong tứ đại chấp sự mất đi tư cách đoạt đại sư đan, còn cá ngược dòng Vô Lang và Vạn Phú Thành sau khi đoạt được đại sư đan như ý nguyện, càng được chỉ cao tồn tại của Cự Kiếm sơn trang trong năm trăm năm qua, hai vị nguyên lão huyền tổ đích thân tiếp kiến, chỉ điểm tài nghệ, ích lợi thu được không hề nhỏ.

Trong lòng Liễu Vân biết một khi tiến nhập Thiên Kiếm Nhai thì mấy năm cũng khó có thể đi ra, trước tiên muốn đến gặp Lâm Khiếu Đường nói lời cảm ơn. Qua bài học lần này nàng đã trưởng thành hơn nhiều, nhưng không hề tìm được bóng dáng của Lâm Khiếu Đường.

Yến Phi Thiên thủy chung không thể tin tưởng Lâm Khiếu Đường thực sự cầm một viên nhập sư đan trở về nhưng thực sự thực trước mắt buộc hẳn phải tin.

Khi Lâm Khiếu Đường hỏi về việc tích quái, Yến Phi Thiên chỉ hàm hồ giải thích một chút, không nói rõ cho lắm.

- Lâm đại ca, người thực sự muốn đi được điện bệ tu đường?

Yến Linh rất không hiểu hỏi.

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng gật đầu, không trả lời kỹ càng, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó.

- Thế như phí dụng một lần đi vào rất cao, hơn nữa một khi tiến nhập, cửa phòng sẽ đóng lại, trong vòng năm tháng cũng đừng hòng đi ra ngoài, không bằng người ở chỗ này tu luyện, nguyên nhân bên trong mở quang thạch đối với người hiện nay cũng đủ dùng, hiệu suất so với bế quan trong phòng khổ luyện tuyệt đối cao hơn nhiều.

Yến Linh sốt ruột giải thích.

- Ta muốn tìm một địa phương an tĩnh tìm hiểu rõ cách thức tiêu hoá nhập sư đan.

Lâm Khiếu Đường khẽ cười cười nói.

Lần tới được điện này, tâm tình của Lâm Khiếu Đường so với trước đây rõ ràng có biến hoá, một cỗ quyết tâm đang gào thét trong lồng ngực, cuộn trào trong từng hơi thở.

La Bộ Pha vẫn mê man ngủ gật đằng kia như trước. Lâm Khiếu Đường thật nghiêm túc đánh động lão.

La Bộ Pha mở đôi mắt vẫn đục, già lão, nhìn Lâm Khiếu Đường một chút, không hề quan tâm nói:

- Tiểu tử, người lại tới rồi, những điều nên nói ta đã nói hết với người, nếu như người vẫn khẳng khẳng không chịu chấp nhận, cuối cùng cũng chỉ có thể trở thành một kẻ vô tích sự.

Lâm Khiếu Đường cười nói:

- Ta chỉ là muốn biết phòng bế quan ở bên kia đúng không?

- Đi vào bên trong con đường kia, rẽ trái sau đó lại rẽ phải, thấy một cánh cửa hình tròn thì đi vào.

Không biết vì sao trên mặt của La Bộ Pha có chút không nhin được, có tinh thần kiên nhẫn là tốt, thế nhưng ương ngạnh để tâm vào những chuyện vụn vặt thì không làm cho người khác thích thú.

Lâm Khiếu Đường cũng không quản thái độ khó chịu của La Bộ Pha, cảm ơn một tiếng rồi bước đi, La Bộ Pha lắc đầu nói:

- Hải tử này, cứ không chịu nghe lời như vậy, phòng bế quan người tưởng rằng cứ thế là có thể đi vào hay sao? Hanh, chờ người ở trong đó năm tháng sẽ biết tư vị trong đó, luyện đan dễ như vậy thì lão nhân ta cũng không phải ngồi đây suốt ngày như thế này.

Theo lời chỉ điểm của La Bộ Pha, quả nhiên tìm được phòng bế quan. Nơi này lớn phi thường, giống như trong một ngọn núi nham thạch lớn mà đục ra một phòng khách, bốn phía chỉ có trăm cánh cửa, sau mỗi cánh cửa chính là một căn phòng độc lập nhỏ.

Lưu Bách Xuyên chính là một gã đệ tử cao cấp trông nom nơi này, hai mươi năm qua vẫn cần cù chăm chỉ trông coi nơi này rất tốt. Thực ra công việc cung tương đối nhẹ nhàng, đừng nghĩ nhìn qua có vẻ rất lớn, chủ ý bố trí, tựa hồ tác dụng vô cùng lớn thế nhưng thực tế lại có rất ít người dùng, thông thường chỉ có những người từ cấp chấp sự trở nên mới đến đây sử dụng.

Khi Lưu Bách Xuyên thấy một vị thiếu niên tiến đến thì có chút nghi hoặc, xem xét kỹ càng kinh ngạc vô cùng, một tên tiểu tử chỉ có tu vi vệ giai cũng dám đến nơi này đùa giỡn.

- Xin hỏi đây chính là bế tu thất?

- Làm sao có thể đi vào?

- Người là muốn nói muốn thuê một gian bế tu thất?

- Đúng vậy?

- Hai mươi khối nguyên thạch!

- Cầm lấy!

Lâm Khiếu Đường móc nguyên thạch ra đưa cho hắn.

Lưu Bách Xuyên ngăn người nói:

- Người thực sự muốn đi vào?

Lâm Khiếu Đường vô cùng khẳng định gật đầu. Lưu Bách Xuyên tuân theo chức vụ hảo tâm khuyên nhủ:

- Tiểu huynh đệ, nơi này không phải là nơi bình thường nên lui tới, người có biết rằng một khi tiến vào bế tu thất thì cánh cửa sẽ bị phong bế hay không? Trong vòng năm tháng tuyệt đối không được ra ngoài. Hơn nữa nhiệt độ trong đó ban ngày thì cao ban đêm lại rất thấp, hai mùa hè và đông lại càng khắc nghiệt hơn, thậm chí còn có từ trường rất cường đại.

Lâm Khiếu Đường lại móc ra ba mươi khối nguyên thạch đưa qua nói:

- Có thể gia tăng thời gian phong bế được không? Mười tháng liệu có vấn đề gì?

Lưu Bách Xuyên có chút si ngốc nhìn thiếu niên điên cuồng, thầm nghĩ, hắn muốn tự sát hay sao?

- Ta có thể tiến vào được chưa?

Lâm Khiếu Đường đẩy Lưu Bách Xuyên một cái hắn mới giật mình hồi phục lại tinh thần, lại nhìn chiếc túi tràn đầy nguyên thạch trong tay, trong lòng buông bỏ nói:

- Nếu như sư đệ đã cố chấp như vậy thì hãy đi theo ta!

Lưu Bách Xuyên đưa Lâm Khiếu Đường vào trong một gian bế tu thất nói:

- Gian bế tu thất này một khi đóng cửa lại thì mười tháng sau mới mở cửa!

Lâm Khiếu Đường thoả mãn gật đầu, không một chút do dự tiêu sái đi vào.

Lưu Bách Xuyên đóng đang định cánh cửa phía trước, đột nhiên nói:

- Sư đệ, nếu như người chịu không được thì nhanh chóng tìm cách tạo ra âm thanh, bên ngoài ta có thể nghe thấy có tiếng động, ta sẽ nhanh chóng thông báo cho các tổ sư đến cứu người.

Lâm Khiếu Đường giơ ngón tay cái lên, không để ý ngồi xếp bằng, cánh cửa đá gian phòng chậm rãi đóng lại, chỉ chốc lát đã cách ly với ngoại giới. Có hơn một trăm thước vuông, tuy hơi nhỏ nhưng thế này cũng đủ rồi. Hít sâu một hơi, Lâm Khiếu Đường cảm thụ hoàn cảnh trong căn phòng, tinh nguyên khí dư thừa dị thường, bốn phía còn khảm rất nhiều lô đỉnh khác nhau.

Bế tu thất đích thực là để chuẩn bị cho môn nhân trong phái thử luyện chế được phẩm, chứ không trọng tâm làm chỗ tu luyện.

Sở dĩ gọi là bế tu thất là vì một khi cánh cửa bên ngoài đóng lại sẽ hoàn toàn mất đi liên hệ với ngoại giới, coi như cao thủ đại sư giai cũng không thể cảm ứng được từ trong ra ngoài hay từ ngoài vào trong.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Lâm Khiếu Đường chọn nơi này làm nơi tu luyện. Nguyên nhân đích xác là một nơi trợ giúp tu luyện tuyệt hảo nhưng Lâm Khiếu Đường cho rằng điều này không giúp được bản thân quá lớn, bản thân chung quy thu được tiến bộ hoàn toàn nhờ vào số lượng độc đan khá lớn, mặt khác điều cần thiết hiện nay chính là khổ tu tam đại kỹ xảo. Thế nhưng cao thủ của Cự Kiếm sơn trang rất đông, công khai tu luyện thời gian dài khó tránh được bị người khác phát hiện ra. Kiểm quyết của môn phái không luyện, lại đi tu luyện tà ma ngoại đạo, Lâm Khiếu Đường không muốn gặp nhiều thị phi. . .

Tỉnh toạ một ngày, Lâm Khiếu Đường mở hai mắt, nhìn hai khoả nhập sư đan và trung giai độc đan trước mặt, đối với việc phục dụng khảo nào trước Lâm Khiếu Đường lại có chút do dự.

Công hiệu của nhập sư đan tuyệt đối cao hơn độc đan rất nhiều, lại có tác dụng đột phá bình chương, nhưng được lực nhất định vô cùng hỗn hậu, rất khó tiêu hoá.

Còn độc đan thì đại bộ phận được lực sẽ bị bài tiết ra ngoài, bởi vậy sẽ ôn hoà hơn nhiều, tiêu hoá cũng tương đối nhanh hơn.

Hai loại đan dược mỗi loại một vể, Lâm Khiếu Đường có chút đắn đo không xác định, thế nhưng còn rất nhiều việc cần làm, thời gian mười tháng trôi đi rất nhanh.

Trải qua nửa giờ đắn đo suy nghĩ, Lâm Khiếu Đường cầm lấy hai khoả đan dược, đồng thời nuốt xuống. Nếu như chỉ muốn bảo thủ an toàn thì sẽ là người vô tích sự, chỉ có thể trải qua mạo hiểm mới có thể đưa người ta đến đỉnh phong.

Lâm Khiếu Đường chọn cách rất mạo hiểm, khi nuốt vào, cảm giác thấy trong bụng đột nhiên có một đoàn lửa thiêu, phốc, phun ra một ngụm máu có màu đỏ xen lẫn màu tím. Thống khổ vô cùng làm cho Lâm Khiếu Đường khó có thể chịu được, hầu như muốn dùng đầu đập vào thứ gì đó, chẳng lẽ lại là tẩu hỏa nhập ma? Lâm Khiếu Đường nhanh chóng điểm hôn huyết của chính mình, mắt tối sầm hôn mê bất tỉnh.

Không biết trải qua bao lâu, Lâm Khiếu Đường chậm rãi mở mắt, kinh mạch toàn thân truyền đến từng đợt đau đớn, giống như toàn bộ bị đứt hết.

Ngưng thần tụ khí, Lâm Khiếu Đường cố gắng nén đau ngồi dậy, bắt đầu dựa theo cách thức trước đây vận chuyển nguyên lực chậm rãi tiêu hoá được lực, thế nhưng hai luồng được lực trong cơ thể không thể khống chế nổi, thậm chí ngay cả bài tiết độc lực của độc đan cũng không thể tiến hành.

Cứ như vậy, một tháng qua đi.

Hai tháng quá đi. . .

Ba tháng qua đi. . .

Lâm Khiếu Đường tỉnh toạ gần bốn tháng mạnh mẽ mở hai mắt, được lực của độc đan và nhập sư đan dĩ nhiên dung hợp làm một.

Lúc đầu Lâm Khiếu Đường có chút lo lắng, nhưng rất nhanh phát hiện ra không hề có điều gì nguy hiểm, độc lực không hề có ảnh hưởng gì tới bản thân ngược lại kích hoạt tiên thiên dương hồn nội anh. Nếu như không phải có dẫn thủ trạc chỉ dẫn thì Lâm Khiếu Đường vô pháp cảm ứng được nội anh của chính mình.

Dương hồn nội anh đối với độc lực tựa hồ có một loại khát vọng, tròn một khoả trung phế được chỉ ít có đến ba mươi độ thể mà không đến thời gian ba ngày đã bị tiểu tử này hút sạch sẽ.

Phát hiện trọng đại này làm cho tâm hồn Lâm Khiếu Đường rung lên, trước đây bởi vì đã ăn một khoả hạ giai phế được, đã đem độc lực bài tiết sạch sẽ, lo sợ bất lợi đối với chính mình, lúc đầu nếu như kiên trì thì đã sớm phát hiện ra điều này. Bất quá hiện tại cũng không tính là chậm.

Nhập sư đan và độc đan tuy rằng thuận lợi dung hợp với nhau, thế nhưng được lực không hoàn toàn bị hấp thu. Lực lượng khổng lồ như vậy phải tiến hành theo kế hoạch chậm rãi hấp thu, nóng lòng chỉ đưa đến kết quả ngược lại, không nói đến tẩu hỏa nhập ma, còn có thể làm cho được lực biến mất không còn chút nào, vậy thì cái được không bù nổi cái mất.

138. Chương 140: Bước Vào Sư Giai.

Đến cuối tháng thứ tư, được lực trong thân thể của Lâm Khiếu Đường cuối cùng cũng ổn định lại, kích mạch không đau đớn như trước nữa, thậm chí vô cùng thông suốt. Chỉ là được lực khổng lồ vẫn chưa thể hấp thu ngay được mà cần chậm rãi tiến hành tiêu hoá. Mỗi ngày chỉ có thể hoà tan một chút.

Cũng từ đó Lâm Khiếu Đường tiến vào thời kì tương đối ổn định. Lại tiếp tục củng cố mấy ngày, bắt đầu từ tháng thứ năm, Lâm Khiếu Đường cứ bảy ngày một lần phục dụng một viên trung giai độc đan.

Để mau chóng phá tan bình cảnh Đấu Luyện tầng thứ tư, đầu tiên Lâm Khiếu Đường tập trung vào tu luyện Hồn Liệt chỉ, chỉ cần đạt đến trọng thứ sáu thì bản thân có thể bắt đầu tiến hành tu luyện tầng thứ năm.

Về vấn đề phá tan bình cảnh sư giai, Lâm Khiếu Đường cũng không có quá nhiều suy nghĩ. Việc cần làm hiện nay chính là làm cho bản thân mạnh mẽ hơn, có giai vị cao hay không cũng không trọng yếu.

Hồn Liệt chỉ tầng thứ tư chính là có thể đem tiểu quang cầu cố định tại một vị trí nào đó. Thế nhưng chỉ cần Lâm Khiếu Đường phát ra quang cầu thì nó sẽ lập tức bắn đi, không thể tiến hành khống chế.

May là trên thạch bích nơi này có rất nhiều kết trận cường đại, nếu không sớm muộn gì chúng sẽ bị Lâm Khiếu Đường phá nát.

Nhàm chán thử nghiệm nhiều lần, mỗi ngày ít nhất phát ra hơn trăm hoả tiểu quang đan. Vô luận là thể lực hay tinh lực Lâm Khiếu Đường cũng không hề có đường tắt để đi. Lập đi lập lại một cách khô khan buồn chán chính là phương pháp tu luyện tốt nhất.

Bất quá trong quá trình phóng ra các tiểu quang đan, Lâm Khiếu Đường phát hiện ra rằng tại một mức độ nhất định có thể làm tăng tốc độ hấp thu được lực khổng lồ trong cơ thể. Hơn một trăm khoả hầu như làm cho Lâm Khiếu Đường trống rỗng, bất quá trong lúc này mà ngồi xuống tu luyện thì hiệu quả hấp thu được lực tương đối tốt.

Nửa tháng qua đi, rốt cuộc Lâm Khiếu Đường có thể làm giảm tốc độ của quang đan khi phóng ra ngoài. Lại qua nửa tháng, tốc độ của tiểu quang đan dưới sự khống chế của Lâm Khiếu Đường giống như là đang quay chậm, có thể giảm tốc độ của quang đan xuống rất thấp, tuy nhiên vẫn chưa hoàn toàn cố định được một chỗ.

Dưới tình thế cấp bách, Lâm Khiếu Đường lại muốn sử dụng đến mấy chiêu lệch lạc, dùng Trảo Long thủ để khống chế quang đan. Thế nhưng thực tế lại làm cho hắc rối loạn, tốc độ tu luyện của hắn tăng lên một cách nhanh chóng dị thường. Đương nhiên dùng Trảo Long thủ để giữ cố định quang đan là điều không thể. Lâm Khiếu Đường chỉ là mượn công pháp này phụ trợ hắn tu luyện.

Rốt cuộc lại thêm một tháng, Lâm Khiếu Đường đã có thể dùng nguyên thức của mình vững vàng giữ quang đan cố định trên không trung, tiếp tục là hai khoả. Sau đó là ba khoả, bốn khoả, . . . cho đến khi thành thực điều khiển ba mươi sáu khoả.

Vạn sự khởi đầu nan. Những phần sau này Lâm Khiếu Đường cơ bản một đường thẳng tắp tiến đến, rất nhẹ nhàng có thể khống chế thành công.

Trọng thứ sau thì có chút khó khăn. Trong lúc phụ phóng quang đan phải khống chế được một cách tùy ý. Thông qua điều khiển có thể chỉ đâu đánh đó.

Lúc đầu Lâm Khiếu Đường không thể tìm được trọng điểm trong đó, đến khi tháng thứ sáu rất nhanh trôi đi. Nghĩ đến có thể để nội anh trợ giúp không chế, qua thời gian hút độc nguyên lực dài như vậy, nguyên bản nội anh bé nhỏ so với lúc trước sinh động hơn rất nhiều, thân thể trong suốt ban đầu lúc này đã biến thành nhan sắc xanh nhạt.

Nội anh kỳ thực chính là hình thức biểu hiện áp súc ý thức thể của chính bản thân. Nội anh trong cơ thể Lâm Khiếu Đường là một loại hình thức tồn tại khác của chính hắn.

Bất quá lấy tu vi hiện nay của Lâm Khiếu Đường còn chưa thể đem nội anh phóng ra ngoài. Huống hồ tình cảnh của Lâm Khiếu Đường có chút đặc thù, võ tông không thể có nội anh, cũng tuyệt đối không thể tu luyện nội anh, thế nhưng hắn lại có, và có khả năng tu luyện ra. Sau này phát triển thành cái dạng gì, chính bản thân Lâm Khiếu Đường còn không rõ ràng.

Nội anh nếu đã được sinh ra, Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không thể mặc kệ, không quan tâm đến. Vận dụng lực lượng ý thức tinh thuần của nội anh trợ giúp không chế tu luyện hồn liệt chỉ.

Khi Lưu Bách Xuyên đem vị thiếu niên không biết trời cao đất rộng đứ vào bể tu thất vẫn thường xuyên để ý tới hắn, chung quy nghĩ hắn sẽ không quá kiên định.

Dù sao chỉ là tiểu tử vệ giai, với tu vi ấy tiến vào nơi này thực sự quá nguy hiểm.

Nhìn nguyên thạch trong tay, Lưu Bách Xuyên có chút bất an, có lẽ hắn nên ngăn cản tiểu tử đó mới đúng. Nghĩ đi nghĩ lại, nếu như nghe thấy có cấp báo nguy hiểm, tiểu tử đó chống đỡ không nổi thì bản thân nhanh chóng giúp đỡ. Đến lúc đó tìm các trưởng lão xin chìa khoá, chỉ cần có chìa khoá là có thể mạnh mẽ mở cửa từ bên ngoài.

Lưu Bách Xuyên tự an ủi bản thân. Thế nhưng một ngày lại một ngày chậm rãi trôi qua. . .

Một tháng trôi qua. . .

Không hề có động tĩnh.

Hai tháng trôi qua vẫn không có động tĩnh. . .

Ba tháng, bốn tháng. . . Lưu Bách Xuyên vẫn không nghe thấy tiếng chuông. Sự nghi ngờ trong lòng càng dần càng đậm. Sẽ không phải là tiểu tử đó không kịp đánh chuông thông báo mà chết đi đấy chứ?

Càng nghĩ càng thấy không thích hợp, nhưng Lưu Bách Xuyên lại không dám đi tìm các vị trưởng lão lúc này. Kỳ thực người có tu vi dưới sĩ giai thì không được tiến vào bể tu thất. Lúc đầu Lưu Bách Xuyên nhìn thấy năm mươi khối nguyên thạch đã làm sai quy định.

Nếu như thiếu niên kia chết trong bể tu phòng, chỉ sợ khó có thể giải thích được. Tội lạm dụng chức quyền gián tiếp hại chết đệ tử môn phái, Lưu Bách Xuyên càng nghĩ càng sợ.

Bất đắc dĩ, Lưu Bách Xuyên đành phải tìm đến cấp trên La Bộ Pha của hắn.

- La sư thúc, thiếu niên kia đã đi vào trong đó nửa năm rồi, đến giờ vẫn chưa có động tĩnh gì. Ta cho rằng để cho hắn vào một tháng để cảnh cáo, liệu có thể xảy ra chuyện gì đó hay không?

Lưu Bách Xuyên có nén sự sợ hãi trong lòng xin ý kiến.

La Bộ Pha không thèm để ý nói:

- Nếu như gặp chuyện không may thì cứ để gặp chuyện không may đi, loại người không có đầu óc như thế này, thiếu một tên cũng không có gì đáng tiếc.

- Thế nhưng nếu như thực sự xảy ra chuyện. Đệ tử trách nhiệm rất lớn chỉ sợ sẽ bị trách tội. Lúc đầu đáng lẽ ra không nên cho hắn đi vào!

- Cứ giữ nguyên đây, sẽ không có việc gì đâu. Cùng lắm thì chờ mười tháng sau cảnh cửa bể tu thất tự động mở ra, nếu như hắn đã chết, ta sẽ đứng ra giải thích giúp người. Còn nếu như không chết thì không còn chuyện gì đáng nói.

La Bộ Pha nhắm mắt nói.

- Tạ ơn sư thúc!

Lưu Bách Xuyên nghe xong lời hứa hẹn này, trong lòng an tâm hơn không ít. Thở dài lắc đầu rồi quay trở về vị trí. . .

Thời gian cứ như thế trôi qua. . . Bể tu thất cần đóng chặt như cũ, không hề có bất kỳ động tĩnh gì truyền ra ngoài. Trên thực tế, ngoại trừ có chuông báo nguy hiểm ra thì cho dù có bom nguyên tử bạo tạc trong đó cũng không nghe được cái gì.

Lưu Bách Xuyên tuy rằng đã có lời hứa che chở của La Bộ Pha, nhưng trong lòng không tránh khỏi chút rối loạn. Cứ cách một đoạn thời gian lại đi qua bể tu thất nhìn một cái.

Lại tiếp tục qua bốn tháng. Lưu Bách Xuyên đã chú ý đếm từng ngày một, khi nào cánh cửa bể tu thất mở ra hẳn lập tức biết được. Buổi sáng ngày hôm nay, Lưu Bách Xuyên đã sớm đứng đợi ngoài cửa chỉ chờ cánh cửa đá mở ra.

Hơn nửa canh giờ sau cánh cửa đá rốt cuộc động đậy.

So với thời gian Lưu Bách Xuyên tính toán không sai lệch chút nào. Nhìn cánh cửa đá chậm rãi di động, Lưu Bách Xuyên có chút khẩn trương, hẳn đã chuẩn bị tốt tâm lý nhìn thấy một cái thây khô.

Cánh cửa đá mở ra hoàn toàn, Lưu Bách Xuyên đang do dự có nên đi vào hay không thì một gã thanh niên ăn mặc chỉnh tề bước ra.

Một cỗ nguyên khí lực cường đại cũng theo đó mà đập thẳng vào mặt. . .

Thiếu niên không biết từ khi nào đã trưởng thành hơn nhiều, có chút quen thuộc cũng có chút xa lạ.

Không giống trước đây, hoàn toàn không giống trước đây. Khuôn mặt trong sáng thoáng thành thực hơn một chút. Thiếu niên này qua mười tháng bế quan đã biến đổi rất nhiều, thân thể cường tráng hơn, cặp mắt đen kịt cũng trở nên trong suốt hơn, tóc dài vóc dáng cao hơn. Trọng yếu hơn là trong mơ hồ toả ra một cỗ nguyên khí lực hùng hậu. Sự khẩn trương trong lòng Lưu Bách Xuyên chợt biến thành kinh hãi. Mở lớn con mắt ngây ngốc nhìn kỹ thanh niên đang đi tới phía bản thân.

- Người ở đây chờ ta?

Lâm Khiếu Đường ngạc nhiên nói.

Lưu Bách Xuyên vội vàng xua tay nói:

- Không dám không dám, tiểu nhân phải kêu một tiếng tiên bối mới đúng. Chúc mừng tiên bối ngưng tinh thành công, đột phá bình cảnh tiến nhập sơ giai. Tuổi thọ tăng lên trăm năm.

Lâm Khiếu Đường khẽ nở nụ cười, hít sâu một hơi, lấy ra một túi nguyên thạch đưa cho Lưu Bách Xuyên.

- Sư huynh trong thời gian vừa rồi đã phải cực khổ, đây là một chút tâm ý nho nhỏ của sư đệ!

Lưu Bách Xuyên cầm lấy túi nguyên thạch lại càng hoảng sợ, thiếu chút nữa quỳ xuống. Thứ gì đó của tiên bối làm sao dám cầm, chỉ thấy mắt hoa lên, thiếu niên đã biến mất không thấy.

Nhìn ra phía cửa, trong mắt Lưu Bách Xuyên tràn ngập sự ước ao, sắc mặt loé ra khát vọng. Sơ giai a, trong bát đại môn phái cũng chỉ có mấy nghìn người mà thôi, so với đại quân tu luyện giả mấy chục vạn người mà nói quả thực là cực kỳ nhỏ bé.

Cư nhiên có người đến bể tu thất chuyên dùng để luyện đan làm nơi tu luyện. Đây là một cách tu luyện mới hay là lừa mạng đây? Lưu Bách Xuyên trầm tư không tìm lời giải đáp. Càng làm cho hắn nghĩ đến nát óc là tại sao chỉ một thiếu niên sơ giai nho nhỏ lại có thể dùng thời gian mười tháng tiến nhập sơ giai. Cái này quả là quái vật mà. . .

La Bộ Pha đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên ngẩng đầu lên. Có một cỗ nguyên khí lực cường đại đang hướng phía bên này di động đến.

Chẳng lẽ lại là một vị chấp sự nào đó qua nơi này luyện đan? La Bộ Pha đứng thẳng người có chút nghi hoặc, thế nhưng phương hướng không đúng nha, là từ bên trong truyền ra.

- La sư thúc, đã lâu không gặp!

Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên nhìn thấy trạng thái đứng thẳng của La Bộ Pha, có chút ngạc nhiên.

- Là người?

La Bộ Pha nhìn thấy rõ người mới đến lập tức ngăn người, nhìn từ trên xuống dưới, quan sát thật kỹ Lâm Khiếu Đường. Trong lòng kinh đào hải lãng, tuyệt đối không có khả năng. Người này chỉ có hai loại nguyên nhân làm sao có thể đột phá sư giai khi tuổi còn trẻ như thế này được?

- La sư thúc, có vấn đề gì hay sao?

Bị người khác dùng ánh mắt kỳ lạ như vậy nhìn bản thân, Lâm Khiếu Đường nhìn xuống thân thể kỳ quái nói.

- Không dám không dám, nên gọi là La sư huynh mới đúng. Sư huynh đây chúc mừng sư đệ, chúc mừng sư đệ thành công đột phá. Từ nay về sau bản môn lại thêm một vị cao thủ sư giai. Thật đáng chúc mừng nha!

La Bộ Pha vội vàng đứng dậy nói.

Nguyên lai trong môn phái, bối phận bài vị cùng với gia nhập môn phái sớm hay muộn không liên quan gì đến nhau. Ai là sư huynh thì phải nhìn vào tu vi mà xem xét, ai tu vi cao người đó là tiền bối. Không chỉ Cự Kiếm sơn trang mà toàn bộ tu luyện giới đều như vậy.

Hai gã đệ tử gác cửa nhìn thấy Lâm Khiếu Đường đi ra đều phi thường cung kính chào một tiếng:

- Sư thúc đi thông thả!

Chỉ là trong ánh mắt tràn đầy tia nghi hoặc, như thế nào lại chưa nhìn thấy vị sư thúc này bao giờ.

Đứng trên bậc thang trước cánh cửa cực lớn của được điện, Lâm Khiếu Đường nhìn xa xa cười vui vẻ. Hắn đã thành công rồi, huyết sáo một tiếng thật dài. Nhún chân bay lên trời, chỉ chớp lát đã biến mất tại chân trời.

Hai gã đệ tử gác cửa đổ kị nhìn điểm đen dần biến mất xa xa, rồi lại lắc đầu thở dài. Bản thân không biết đến khi nào mới có thể tiến nhập sư giai đây?

Nhanh chóng ổn định khi phi hành. Không lâu trước đó đây là một chuyện khó khăn nhất đối với Lâm Khiếu Đường, nhưng hiện tại lại như hành tẩu trên đất bằng vậy, hơn nữa không hề cần đến trang bị phụ trợ phi hành, hoàn toàn dùng nguyên khí vận chuyển đối với nội tinh và lực khống chế phi thường chính xác. Trên mặt Lâm Khiếu Đường không khỏi hiện lên một nụ cười vui vẻ. Hồn Liệt chỉ trọng thứ sau chính là sự khống chế đối với nguyên lực. Một khi luyện thành thì lực khống chế trở nên chính xác kinh người. . .

139. Chương 141: Thành Đại Châu.

Lâm Khiếu Đường căn bản không trông cậy vào ngưng luyện nội tinh. Nghĩ đến nhiều nhất tiến vào giả sư cấp đã là không tồi, thực sự vô tâm cảm liễu, liễu thành cây.

Hồn Liệt chỉ đã tu luyện đến đỉnh cao, uy lực của nó nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nhìn vào tu vi bản thân cao thấp và có uy lực tương ứng. Còn Trảo Long thủ trong thời gian bế quan vừa rồi Lâm Khiếu Đường không có nhiều thời gian tu luyện, hiện tại miễn cưỡng đạt tới tầng thứ ba.

Một đường chạy như bay. Trên đường thỉnh thoảng gặp vài đệ tử khác, mọi người đều dừng lại thi lễ, Lâm Khiếu Đường không muốn phí thời gian ngay cả liếc mắt một cái. Trên lưng đeo một thanh cự kiếm lớn thẳng hướng mỏ quặng nơi Yến Phi Thiên ở.

- Người nào?

Yến Linh đang luyện kiếm thấy một hơi thở xa lạ nhanh chóng tiếp cận. Khẽ kêu một tiếng.

- Lâm đại ca!

Khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương vừa mới quay lại nhìn kỹ, thấy gương mặt quen thuộc nhất thời thất thanh kêu lên.

Lâm Khiếu Đường chỉ thanh cự kiếm của mình bữu môi nói:

- Mới mấy tháng không gặp. Linh nhi đã quên đại ca này ngay được! Đau lòng quá!

- Không phải, không phải, Linh nhi chỉ nhất thời sơ ý. . . Không đúng, không đúng, là Lâm đại ca thay đổi quá nhiều, Linh nhi không nhận ra ngay được.

Yến Linh cuống quýt giải thích.

- Rốt cuộc là sơ ý hay là không nhận ra ca ca ta?

Nhìn thấy tiểu ny tử đáng yêu này, Lâm Khiếu Đường nhin không được muốn chọc cười một phen.

- Cả hai!

Yến Linh làm nũng nói.

- Linh nhi, là mấy vị chấp sự đến hay sao?

Trong một căn phong bên cạnh truyền đến một thanh âm ngạc nhiên hỏi.

Yến Linh vỗ vỗ đầu, trả lời:

- Là Lâm đại ca!

- Tiểu hài tử học cái gì không học lại đi học trêu đùa lừa dối người khác. Thực hư đồn, nhất định là mấy vị chấp sự đến tìm phụ thân ngươi thương lượng chuyện gì đó!

Một trung niên quý phụ vừa nói vừa cầm thêu hoa từ trong phòng đi ra.

Ba. . .

Thêu hoa lặng yên rời khỏi tay. Quý phụ há hốc miệng nhìn Lâm Khiếu Đường có chút không biết làm cái gì mới phải.

- Sư mẫu. Ta đã xuất quan!

Lâm Khiếu Đường hạ thấp người thi lễ.

- Ngươi. . . . ra. . . ra. . . đúng. Cha. . . không. . . sư phụ ngươi đang ở trong phụ cận nguyên nhân tu luyện. . .

Quý phụ lắp bắp nói. Nhìn thấy Lâm Khiếu Đường, đôi mắt đẹp giống như nhìn thấy một đồ vật cực kỳ rung động, trong mắt tràn ngập kinh ngạc và khiếp sợ.

Mười tháng hoàn toàn lột xác. Ngay cả Yến Phi Thiên cũng không hề nghĩ đến sẽ có biến hoá lớn như vậy. Khi hắn nhìn thấy Lâm Khiếu Đường lập tức há miệng không nói ra lời.

- Sư phụ. . .

- Ai, đừng gọi như vậy. Ta chưa dậy ngươi được cái gì thì ngươi đã tiến nhập sư giai. Ta không thể làm sư phụ ngươi được, nhiều nhất chỉ làm sư huynh mà thôi. Đi gặp chương môn đi. Hắn sẽ an bài công tác mới cho ngươi. Không bao lâu ngươi có thể trở thành một chấp sự mới.

Yến Phi Thiên sáng sửa nói.

- Lâm mỗ có thể có được thành tựu như ngày hôm nay cũng là nhờ Yến tiên bối. . .

Tựa hồ đoán được Lâm Khiếu Đường định nói cái gì, Yến Phi Thiên ngắt lời nói:

- Lời ấy sai rồi. Yến mỗ chỉ là thực hiện lời hứa hẹn năm đó đối với ân nhân, còn đối với ngươi không hề có ân tình gì, ngươi không cần để trong lòng, huống hồ lúc đó Yến mỗ còn lỗ mãng không phân tốt xấu đã thương ngươi, Lâm tiểu huynh đã không trách cứ thì thôi lại còn ra tay chữa khỏi căn bệnh hiểm nghèo của

Yến mỗ, nói đi nói lại chính là Yến mỗ thiếu người một nhân tình. Nếu như người còn xem trọng Yến mỗ thì sau này cứ gọi một tiếng Yến đại ca là được rồi, xem như ta hơn người vài tuổi!

Vị đại ca này cũng quá lớn đi! Bất quá Lâm Khiếu Đường cũng không phải là người quá coi trọng lễ nghi, lại biết tính cách của Yến Phi Thiên rất trực tiếp thẳng thắn, lập tức thoải mái nói:

- Tiểu đệ thất lễ gọi một tiếng Yến đại ca!

- Ha ha ha. Rất tốt. Rất tốt. Rất dễ nghe!

Yến Phi Thiên cao giọng cười to.

- Vậy thì ta làm cái gì bây giờ? Ta nên gọi Lâm đại ca là cái gì?

Yến Linh đứng một bên nghe cũng nóng nảy.

- Ách. . .

Yến Phi Thiên nhất thời nghẹn lời.

Lâm Khiếu Đường nhú mày đắc ý nói:

- Dương nhiên phải gọi ta một tiếng sư thúc rồi!

Yến Linh rõ ràng không chịu phục.

- Lâm đệ là ân nhân cứu tính mạng của phụ thân, người gọi một tiếng sư thúc thì có gì không đúng. Mau gọi đi!

Yến Phi Thiên giáo huấn nói.

Yến Linh quyet quyet miệng nói:

- Lâm sư thúc!

Kêu xong một tiếng lại làm mặt quỷ rồi chạy ra ngoài. Còn chưa khuất bóng quay đầu bỏ thêm một câu:

- Người xấu, không cùng người chơi nữa.

Lâm Khiếu Đường và Yến Phi Thiên nhìn nhau lắc đầu cười.

- Lâm đệ muốn quản sự vụ gì trong môn phái? Quản lý mỏ, dược viên, chú trận, hay là vẫn tiếp tục tu luyện?

Yến Phi Thiên quan tâm hỏi.

Lâm Khiếu Đường nhìn về phía xa xa. Trong lúc suy nghĩ đột nhiên hiện lên một thân ảnh quen thuộc. Trong lòng trào lên một cỗ hoài niệm khó có thể ức chế, xuất thần trả lời:

- Ta tính ra ngoài du lịch một đoạn thời gian.

- Ra ngoài du lịch?

Yến Phi Thiên khó hiểu.

Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

- Tiểu đệ còn có một số chuyện cá nhân cần giải quyết, đến khi giải quyết hoàn toàn sẽ đến xin chỉ thị của chương môn, tạm thời không muốn gây quá nhiều chú ý!

Yến Phi Thiên nghi hoặc gật đầu, chần chờ một chút rồi hỏi:

- Việc gì mà lại trọng yếu như vậy? Làm cho Lâm đệ đệ tạm thời bỏ qua một cơ hội phát triển lớn như vậy trong môn phái?

Lâm Khiếu Đường cười mà không nói. Chỉ nhìn thoáng qua vị trung niên quý phụ đang phơi áo trong nội viện. Tính cách của Yến Phi Thiên tuy thẳng thắn thô lỗ nhưng cũng có một mặt khá tinh ý, lập tức gật đầu đồng ý nói:

- Đi thôi. Đi thôi. Đừng làm cho người ta chờ đến khi trái tim băng giá. Đi sớm về sớm. Đại ca sẽ chờ rượu mừng của người.

Không nghĩ tới Yến Phi Thiên nói trắng ra như vậy. Lâm Khiếu Đường kinh ngạc, cười cười rồi khẽ lắc đầu nhưng không biết phải giải thích như thế nào.

Nghỉ ngơi và hồi phục ba ngày. Lâm Khiếu Đường cáo biệt ba người nhà Yến Phi Thiên. Đi đến chỗ đăng ký trước đây xin chỉ thị. Vốn tưởng rằng sẽ có một chút trắc trở, không nghĩ tới lại thuận lợi một cách thần kỳ.

Đầu tiên khi nhìn thấy Lâm Khiếu Đường, mấy gã chấp sự và vài tên đệ tử cao cấp sững sốt hồi lâu. Người còn trẻ như vậy mà đã co tu vi sư giai cao thủ cực kỳ ít gặp. Thăm tra một chút lập tức tạo ra lý do gì đó, hoàn toàn xem thiếu niên trước mắt này là một đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của đại gia tộc nào đó. Đúng là người tài ba đâu đâu cũng có.

Chỉ là vị chấp sự này và vài vị đệ tử cao cấp không thể nào nghĩ ra được đại gia tộc nào có họ Lâm.

Đại Châu Thành là thành thị lớn thứ hai Hiên Viên quốc, dân cư vượt quá trăm vạn, kiến trúc thành thị cực kỳ to lớn, khí thế hùng hực. Hiển nhiên không phải là loại thành thị trung cấp như Tân La thành có thể so sánh, sự phồn hoa đô thị không cần nói cũng biết.

Một trong tam đại thế gia, Nam Cung thế gia, giàu có quyền lực không nói chỉ nhìn diện phủ của họ đã cực kỳ cảm thán, lại là thủ tịch dòng họ của Ngũ Đạo Tông, có thể nói quyền khuynh một phương, cho dù hoàng thân quốc thích cũng không thể không nhượng bộ ba phần. Đương nhiên đây là nói trong phạm vi thế tục, còn nếu đặt trong thế giới của những người tu luyện thì nhiều nhất cũng chỉ có thể coi như một gia tộc hạng trung, thậm chí còn muốn kém hơn một chút.

Trên con đường phố chợ phồn hoa có một nữ tử dung mạo khuynh quốc khuynh thành đang hứng phấn dạo chơi quang các quầy hàng, lựa chọn cho chính mình vài món trang sức nhỏ nhỏ xinh xắn.

Tất cả mọi người khi nhìn thấy mỹ nhân ấy đều không tránh khỏi trào lên cảm giác muốn bảo hộ một cách mãnh liệt.

Phố chợ rộng rãi hỗn tạp, người qua đường rất nhiều, hiển nhiên không hề thiếu những kẻ tham lam nhìn chằm chằm vào nữ tử ấy không dời mắt. Còn có một số thanh thiếu niên, quý tộc quần áo hoa lệ, gia thế hiển hách lại khát vọng ngắm nhìn.

Bất quá mọi người cũng chỉ dám suy nghĩ trong đầu, nhìn ngắm mà thôi, nghĩ đến gia thế, bối cảnh sau lưng nữ tử này, cho dù là người có ương ngạch đến thế nào cũng không dám có hành động gì đó đối với nàng. Trừ phi thực sự hấn muốn chết, hơn nữa sẽ phải chết rất thảm, thậm chí liên lụy đến cửu tộc, người có quan hệ với hấn tuyệt đối sẽ bị giết chết không còn một mảnh.

Bốn năm qua cứ cách một đoạn thời gian, nàng được phép đi ra ngoài du ngoạn trong phạm vi Đại Châu thành, nàng như cá châu chim lồng, khó có được cơ hội được ra bên ngoài một cách bình thường.

Nhưng nữ tử mặc áo tím này tuyệt đối sẽ không thể biến mất khỏi phố chợ Đại Châu thành, cư dân nơi này đều biết nàng tên gọi là Uyển nhi, là người của Nam Cung gia, về phần vì sao nàng lại mang họ Lâm mà không phải họ Nam Cung thì mọi người không ai biết.

Đối với Nam Cung gia, người dân bình thường đều mang một nỗi sợ hãi vô cùng lớn, bởi vì họ không phải là người bình thường, mà là tiên nhân!

Có người còn thường xuyên nhìn thấy cảnh tiên nhân từ trên trời hạ xuống hậu viên Nam Cung gia. Nam Cung gia tộc cũng có rất nhiều người phi phàm, còn có thuật pháp thần kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Dân chúng chỉ là tiếp xúc với một ít lý luận và võ học tầng ngoài cùng, đối với võ học và đạo thuật cao thâm họ khó có thể giải thích. Trong mắt bọn họ chỉ cần nhảy xa được một trượng đã là rất xa, một người có thể nhảy lên cao vài thước đã là cao thủ lợi hại. Có thể bay được lên trời, cầu mưa được mưa cầu gió được gió thì đã là thần tiên sống trên nhân gian.

Bởi vậy Nam Cung gia triển lãm ra cái gì đó thì thứ đó tuyệt đối không phải là vật thuộc loại phàm trần, dân chúng cảm thấy thần bí và sợ hãi cũng là điều đương nhiên.

Bắt đầu từ bốn năm trước, Đại Châu Thành đã mặc nhiên công nhận đệ nhất mỹ nữ chính là vị nữ tử ôn hoà, thậm chí có chút yếu đuối này.

- Thật đẹp, cái này giá bao nhiêu bán cho Uyển Nhi?

Lâm Uyển Nhi cầm một cái vòng khắc con chim đang tung cánh yêu thích không buông hai hồi han.

- Cái đó không đáng giá tiền, tiểu thư, người cầm đi!

Lão nông sợ hãi nói. Hắn cũng không dám thu tiền tài của vị tiểu mỹ nữ này. Vạn nhất đắc tội với Nam Cung gia thì cực kỳ không xong. Huống hồ thứ đó thực sự cũng không đáng giá lắm.

- Sao lại có thể như vậy được cơ chứ! Cầm lấy!

Lâm Uyển Nhi bỏ lại một khối tử kim tệ sau đó cầm lấy chiếc vòng bỏ đi. Trong bốn năm qua khi nàng mua bất cứ thứ gì, mọi người cơ hồ đều nói với nàng những câu tương tự như vậy và nàng cũng đã tập thành thói quen trả tiền tương tự.

- Tiểu thư chờ một chút. . .

Lão nông kích động đến mức không cần cả sạp hàng vội vã đuổi theo.

Lâm Uyển Nhi kỳ quái nhìn lão nông hỏi:

- Như thế nào? Không đủ tiền hay sao?

Nói xong lại đưa tay lấy trong người một khối tử kim tệ đưa ra.

- Không không không. Đủ rồi. Đủ rồi. Dư dả!

Lão nông cuống quýt xua tay nói.

- Vậy là tốt rồi. Ta đi đây, không được tiếp tục đuổi theo, nếu không sẽ làm cho ta tức giận.

Lâm Uyển Nhi tiếp tục thưởng thức, đeo chiếc vòng lên không thèm để ý lão nông đi về phía trước.

Bình thường dưới những tình huống như thế này, người bán hàng sẽ nhận lấy tiền và vui vẻ ra về nhưng thực tế hiện tại lại không như vậy.

Lão nông nhanh chóng chạy lên đứng chắn trước mặt.

- Tiểu thư tiểu thư, không được nha, tiền này ta không thể nhận được.

- Sao? Tiền này có gì kỳ quái hay sao?

Lão nông nóng nảy, cũng không biết trả lời như thế nào, thuận miệng nói.

- Chính là không thể nhận được, cô nương người được người khác trả hộ.

Nàng liếc mắt nhìn mấy quầy hàng bên cạnh, trên mặt mỗi người đều rất khẩn trương, dường như chỉ sợ chính mình bị nhìn thấy, nhất thời hiểu rõ mọi chuyện.

Lâm Uyển Nhi đau đầu chống cái cái xoa xoa một chút. Hai tên tiểu tử kia ngày càng quá phận, ngay cả thời gian nàng được tự do khó có được cũng đi theo sau.

Lão nông nhìn thấy cô gái không nhận lại tiền, dưới tình thế cấp bách, cầm lấy cổ tay cô gái muốn trực tiếp đưa tiền lại.

Đúng lúc này, một con rắn nhỏ đột nhiên phóng ra, thẳng hướng cánh tay lão nông. Con người đen trong suốt của Lâm Uyển Nhi hiện lên một tia sáng, ngọc thủ nhẹ nhàng đưa ra, một đoàn lửa màu tím nhạt đến mức gần như không thấy hiện lên, ngăn cản con rắn nhỏ lại.

Con rắn kêu lên một tiếng rồi hoá thành hư không.

- Dân đen làm cản, còn không mau buông tay ra.

Một gã thanh niên béo mập bỗng nhiên lắc mình lao đến, một chưởng đánh vào lão nông.

Lâm Uyển Nhi điểm nhẹ chân ngọc, bóng hình xinh đẹp giống như làn gió thổi lên, huyền diệu ngăn cản một chưởng vừa rồi. Lão nông hoảng sợ, móng cổ định đặt trên mặt đất, đồng tử kim tệ vẫn trên tay chưa kịp trả lại.

- Uyển Nhi muội muội, hảo thân thủ!

Thanh niên mập mạp chưa đắc thủ, không hề tức giận, không khí mang theo vẻ lấy lòng khen ngợi nói.

140. Chương 142: Đấu Rượu.

Nhìn thấy thanh niên mập mạp, biểu tình của Uyển Nhi có chút đỡ dần. Đôi lông mi đẹp đến cực điểm nhú lại hiện lên sự phiền chán buồn bực.

- Uyển Nhi muội muội, thế giới bên ngoài rất hung hiểm, tốt nhất nàng không nên đơn độc xuất hành thì hơn.

Thanh niên béo mập nịnh nọt nói.

- Uyển Nhi tự có chừng có mực, không nhọc Huy ca ca quan tâm!

Uyển Nhi nghiêm mặt nói, vừa nói vừa nâng vị lão nông té ngã đứng dậy.

Nguyên lai vị thiếu niên mập mạp này chính là trưởng tôn của Nam Cung Bác Nam Cung Huy. Nghe thấy một tiếng Huy ca ca này, Nam Cung Huy không khỏi tê dại khắp người, thoái mái không nói lên lời. Hi hi cười nói:

- Ca ca chỉ là quá lo lắng cho an nguy của Uyển Nhi, thăm nghĩ âm thầm bảo hộ, cũng không muốn đánh nhau với Uyển Nhi muội muội. Uyển Nhi muội muội cũng thấy rồi đấy, điều dân này không đánh không được.

- Cái gì điều dân? Không được tiếp tục ức hiếp vị lão gia này!

Lâm Uyển Nhi có chút tức giận.

- Được được được!

Thanh niên béo mập liên tục gật đầu, rồi lại trừng mắt nhìn lão nông nói:

- Còn không mau cút đi.

Lão nông vô cùng sợ hãi, một đường chạy đi liên tục té ngã.

Từ khi vị Nam Cung Huy này xuất hiện, dòng người bốn phía tức thì giảm đi không ít, mọi người đều tận lực né tránh, rất sợ chọc tới vị tiểu tổ tông này.

Lúc này lại có một vị thanh niên khác đi đến, so với thanh niên mập mạp có vài phần giống nhau, chỉ là gầy hơn một chút, cầm trong tay một ít đồ trang sức, lay động đi tới nói:

- Uyển Nhi muội muội, người muốn đồ trang sức gì chỉ cần nói ra, Diệu ca ca ta cho dù xuống núi đao biển lửa cũng sẽ kiếm cho người bằng được.

Nam Cung Diệu, thân đệ đệ của Nam Cung Huy, Nam Cung Bác nhị tôn tử. Hai người này chính là hai con ruồi trung thành luôn theo sau Uyển Nhi.

Nhìn hai người, sắc mặt Lâm Uyển Nhi trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng, trong lòng thở dài, không còn hứng thú đi dạo phố. Cô đơn lác lõng đi qua hai người hướng Nam Cung Phủ trở lại.

Nam Cung Huy và Nam Cung Diệu đối mặt nhìn nhau, không biết chính mình đã làm sai chỗ nào chọc tới Uyển Nhi muội muội, có chút mất mặt theo sau.

Nam Cung Phủ đại viện có lịch sử xa xưa thâm hậu, so với Lâm phủ lớn hơn gấp bội, tộc nhân quá vạn, còn có một số phân nhánh đại viện là địa phương riêng của những người đặc biệt trong gia tộc.

Hôm nay Nam Cung phủ phá lệ vui mừng, người trong người ngoài bận tới mắt tới mũi, vô luận là nội tộc đệ tử hay ngoại tộc đệ tử, thượng tầng hay hạ tầng, trên mặt tất cả đều tràn ngập chờ mong.

Ngay cả Nam Cung Bác cũng tươi cười đầy mặt chiếu cố trong lẫn ngoài, chỉ huy điều hành, đem toàn bộ Nam Cung phủ trang hàng lông lầy, sắc xanh vàng rực rỡ, chói mắt không gì sánh được.

- Ngoại công, biểu tỷ tỷ khi nào mới trở về?

Một vị thiếu nữ mặc áo màu phấn nũng nịu lôi kéo cánh tay Nam Cung Bác hỏi.

- Nhanh thôi, nhanh thôi!

Nam Cung Bác cười cười sờ sờ đầu thiếu nữ. Thiếu nữ này chính là tôn nữ duy nhất do con giá thứ hai của Nam Cung Bác sinh ra.

Nguyên lai hôm nay có một đại nhân vật muốn đến Nam Cung phủ. Vị đại quý nhân này chính là người được Ngũ Đạo Tông tông chủ nhận làm đệ tử bốn năm trước đây Nam Cung Nha Nguyệt.

Bốn năm trôi qua, danh tiếng của Nam Cung Nha Nguyệt hoàn toàn không nhỏ, tu vi càng tiến triển cực nhanh. Bằng vào cửu ngũ nguyên môi thiên chi kiều nữ, một năm trước đã thuận lợi kết anh, bước vào sư giai, trở thành đạo sư. Hôm nay đã có tu vi tương xứng với gia gia Nam Cung Bác của nàng. Mà Nam Cung Bác năm nay đã bảy mươi sáu tuổi, bất quá mười năm trước trả một cái giá rất lớn mới được Ngũ Đạo Tông tông chủ chỉ điểm, cực kì khó khăn ngưng kết ra được nguyên anh, cuối cùng đã có được thọ duyên trăm năm, kéo dài được thịnh thế trăm năm của Nam Cung gia.

Nam Cung Nha Nguyệt bất quá chỉ có mười tám mười chín tuổi đã có tu vi tương đương với gia gia của nàng, lại được Ngũ Đạo Tông tông chủ cực kỳ ưu ái. Trong tộc hiển nhiên chính là một đại nhân vật.

Nửa năm trước nàng phụng mệnh hạ sơn làm việc ngẫu nhiên lọt vào tổng đàn ma môn, nhất cử chém chết ba gã cao thủ, trong đó có hai vị cao thủ thành danh hơn năm mươi năm trước Ma Khí Môn, Thiên Địa Song Sát.

Hai người này một thiên một địa, một xa một gần, thủ thủ kiêm toàn, cực kì lợi hại, cho dù chống lại cao thủ đạo tông cũng không sợ hãi nhưng Nam Cung Nguyệt lại có thể dễ dàng giết chết. Thực lực chân chính của nàng có thể từ đó mà tưởng tượng được.

Bởi vậy thanh danh của Nam Cung Nha Nguyệt nổi lên rất nhanh, thành linh trở thành một trong ba ngôi sao mới của Hiên Viên Quốc. Tu luyện giới gọi ba người này là cửu ngũ tam kiệt, bởi vì cả ba người đều có thân thể cửu ngũ nguyên môi, đối với thể chất tiên thiên hy hữu như vậy, có thể trong cùng một thời đại xuất hiện ba người tuyệt đối chưa từng có. Điều này cho thấy hy vọng của giới tu luyện Hiên Viên quốc trong thời gian tới.

Phải biết rằng, gần ba trăm năm qua vẫn chưa có một vị cao thủ tiến giai linh hồn cấp xuất hiện, điều này làm cho cả tu luyện giới thấy lo lắng. Bất quá ba người này xuất hiện, điều lo lắng này tự nhiên tan thành mây khói.

Hai người còn lại đều xuất phát từ tam đại thế gia. một vị là Trường Không gia tộc Trường Không Minh. Một vị là nam tử duy nhất của Diệp gia, cục diện âm thịnh dương suy đã bị trời cao an định trước. Bất quá đến đời này lại xuất hiện ra một đại thiên tài, chuyện sau này còn phải nhìn cả vào hắn.

Thời gian bốn năm đảo mắt trôi qua, nhưng trong bốn năm này, Lâm Khiếu Đường không thể quên được tiểu nha đầu ốm yếu trước kia, nghĩ đến nàng đối với mình tốt như vậy, nghĩ đến lúc nàng lấy thân thể đơn bạc ấy che chở cho chính mình thì có một loại cảm giác cảm động không hiểu rõ. Khi đó toàn bộ Lâm gia, ngoại trừ nàng, không hề có một người thêm liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường hắn.

Tuy nói chính mình đã cứu nàng, thế nhưng nàng làm sao cần cứu lại chính mình! Lâm Khiếu Đường vẫn cho rằng hắn đối đãi với nàng như mọi người của mình, thế nhưng bốn năm trước khi nàng bị mang đi, Lâm Khiếu Đường mới phát hiện ra rằng chính mình nguyên lai còn có một chút ham muốn khác biệt đối với nàng.

Đương nhiên Lâm Khiếu Đường không phải là loại người lộn xộn tự đa tình, Lâm Uyển Nhi chính là thiên chi kiều nữ, thiên tư hơn người, thực ngũ nguyên môi trong đó hoả nguyên môi mạnh mẽ dị thường. Chỉ

cần có quan hệ tới hoả công pháp thì Lâm Uyển Nhi có thể nhìn một lần là hiểu. Có thể Lâm Uyển Nhi đối với mình không tồi nhưng Lâm Khiếu Đường không cho đó là tình yêu nam nữ, chỉ là sự đồng cảm trong nhận thức đồng bệnh tương liên mà thôi.

Bốn năm trước cũng không hề có ước định gì, thế nhưng Lâm Khiếu Đường vẫn tới, nếu không tới hẳn cảm giác mình sẽ hối tiếc cả đời.

Lâm Uyển Nhi không phải là người Lâm gia, Lâm Khiếu Đường chỉ biết như thế mà không hề biết nàng đến từ nơi nào. Sau cùng bị Nam Cung Bác đem đi Lâm Khiếu Đường mới hiểu ra rằng thân thể của Uyển Nhi tuyệt đối không đơn giản.

Đại Châu thành cách Cự Kiếm sơn trang rất xa, Lâm Khiếu Đường phi hành ba ngày ba đêm mới tới nơi. Nhưng thực thể thuận phi hành của hắn mới chỉ làm quen không lâu, đến được nơi này đã tổn không ít sức lực của hắn.

Khi tiến vào Đại Châu Thành, Lâm Khiếu Đường đã thay đổi y phục trước đây, đem đồng phục của Cự Kiếm sơn trang và cự kiếm cất đi.

Lâm Khiếu Đường vẫn cho rằng Tân La thành đã rất lớn, không nghĩ tới Đại Châu Thành này lại còn lớn hơn nữa. Kiến trúc nhà cửa rất đồ sộ, đường phố rộng rãi phi thường, làn người qua lại như nước chảy.

Ba ngày không ăn uống gì, Lâm Khiếu Đường có cảm giác thèm ăn. Khi ngưng kết ra nội tinh kỳ thực hắn đã không cần ăn cơm. Bất quá dù sao Lâm Khiếu Đường cũng vừa mới tiến giai, trạng thái còn chưa hoàn toàn thích ứng, tu luyện lâu dài không thể tránh được. Hiện tại có thức ăn ngon đương nhiên muốn ăn một bữa căng bụng.

Trong suy nghĩ của Lâm Khiếu Đường, vô luân biến hoá như thế nào, nếu như mất đi những lạc thú này vậy thì không còn ý nghĩa gì nữa.

Hỏi thăm một hồi, rốt cuộc đã có kiến giải cơ bản đối với tình hình nơi này. Lâm Khiếu Đường xoa xoa bụng tìm một tửu lâu tương đối bình dân đi vào.

Tiểu nhị nhìn vị khách quan này ăn mặc rất bình thường, trên mặt còn có chút tro bụi, nghĩ đến không phải là quý khách gì, dùng thái độ nhạt nhẽo hỏi vài câu.

Lâm Khiếu Đường lười so đo vô ích với hắn, trực tiếp móc ra một khối tử kim tệ tung lên bàn nói:

- Có thứ gì tốt đem hết lên đây, trước tiên cầm chút này, nếu như thiếu. . .

Một tử kim tệ tương đương với một trăm kim tệ, một vạn bạc tệ, tuyệt đối có giá trị to lớn. Coi như tửu lâu này đẳng cấp không tồi trong Đại Châu thành thì mua rượu và thức ăn tuyệt đối dư thừa.

Trên mặt tiểu nhị nhất thời rạng rỡ, lập tức dùng bộ dáng ôn hoà, khép nép nói:

- Khách quan, có muốn lấy rượu ngon nhất của tiểu điếm, Tuyền Tửu của tiểu điếm làm ra trong Đại Châu thành này danh khí rất lớn, hương bay xa ngàn dặm hấp dẫn khách vô số a!

- Trước tiên mang lên hai cân!

Lâm Khiếu Đường không phải là người hay uống rượu nhưng thỉnh thoảng vẫn hay thưởng thức một chút. Từ khi máu trong cơ thể bị thay đổi, cho dù ăn uống cái gì đi nữa thân thể không hề có phản ứng, bất quá nếm thử thứ gì ngon thú vị là được, Lâm Khiếu Đường không quan tâm nhiều đến như vậy.

- Hảo! Khách quan chờ trong chốc lát!

Thần sắc tiểu nhị như muốn nói cái gì đó rồi lại không nói. Tuyền Tửu, rượu này nghe tên không có cảm giác gì, nhưng thực tế chính một loại rượu cực mạnh chậm phát tác. Uống vào trong miệng có hương vị rất mềm mại, vào đến trong bụng thì lại như một đoàn hoả diễm thiêu đốt, rất ít người có thể uống hơn một cân.

Bất quá vị khách quan trước mắt này thuộc về loại hình thâm tàng bất lộ, đã lĩnh giáo qua một lần, tiểu nhị không muốn mắc sai lầm lần thứ hai. Cầm lấy tử kim tệ trên bàn, khăn lau vắt trên vai dùng sức vung vẩy ngăm nga một tiếng:

- Bàn số 6. . . Tuyền Tửu. . . 2 cân!

Lời này dẫn đến rất nhiều người chú ý. Người đã từng uống qua hồ nghi nhìn thanh niên ngồi tựa góc bàn số 6. Nhìn thấy hẳn lại càng nghi hoặc khó hiểu. Đây không phải là người chịu đả kích gì đó nên muốn đến nơi này mượn rượu giải sầu đây chứ?

Chốc lát, tiểu nhị đã mang rượu và thức ăn lên, khom lưng tươi cười nói:

- Mời khách quan chậm rãi dùng! Nếu cần gì cứ phân phó, số tiền vừa rồi còn thừa không ít!

Nhìn bàn thức ăn phong phú và bình rượu khá lớn, nước bọt của Lâm Khiếu Đường đã chảy ròng ròng. Lâu như vậy chưa thưởng thức quan những thức ăn đặc sắc như thế này, thưởng cho tiểu nhị một chút làm cho hắn thụ sủng nhược kinh, theo tập quán ngâm nga mấy câu:

- Tạ ơn. . . khách quan!

Ăn ngon. Ăn ngon. Ăn quá ngon. So với nhà hàng năm sao trước kia hắn từng ăn còn ngon hơn, Lâm Khiếu Đường vừa ăn vừa nghĩ, như hổ đói nuốt hết cả bàn ăn. Bình rượu trong tay rót thành từng bát lớn, một ngụm uống hết, giống như đang uống nước vậy.

Mấy chục thực khách xung quanh tròn mắt nhìn. Nào có người uống Tuyền Tửu cứ như uống nước như vậy chứ!

Cùng lúc đó, bên góc tường bên kia, trong lúc Lâm Khiếu Đường tập trung giải quyết bàn thức ăn thì có một bàn cũng chỉ một người ngồi. Trên bàn đặt một vỏ Tuyền Tửu. Da thịt người này hồng nhuận, khuôn mặt chữ điền, huyết thái dương hơi nổi lên, đôi con mắt không lớn nhưng lấp lánh hữu thần, rất khó phán đoán được tuổi tác nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài.

Lâm Khiếu Đường từ lúc bước vào đã chú ý đến người này, tra xét kỹ chỉ thấy người này rất bình thường, chỉ là nội gia quyền luyện đến mức xuất thần nhập hoá mà thôi. Nhiều nhất người này có tu vi tương đương vệ giai cao thủ, ngay cả con đường của một tu luyện giả còn chưa bước vào.

Người này đối với Lâm Khiếu Đường tựa hồ rất có hứng thú, thấy một thanh niên mà có thể uống rượu như vậy, liền đứng dậy thay đổi phương hướng ngồi đối diện với Lâm Khiếu Đường, nâng chén hướng về phía hắn. Lâm Khiếu Đường đang vội vàng tiêu diệt đồng thực vật cũng không thất lễ, nhìn thấy hẳn chúc, luống cuống gơ bầu rượu trên tay, vừa vặn tìm được cớ để uống một ngụm thật lớn.

Hai người cứ như vậy ngồi cách bàn, hai bên trầm chúc rượu nhau. Vị đại hán mặt chữ điền dùng bát to còn Lâm Khiếu Đường dùng chính là bầu rượu.

Người một bát, ta một hồ, đem Tuyền Tửu uống vào như uống nước. Nhưng thực khách còn lại nhìn hai người thẳng thắn buông đĩa, thú vị nhìn trận đấu rượu không tiếng động, yên lặng ngắm tính hai người có thể uống được bao nhiêu rượu.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy rất thú vị, ngồi ăn uống một mình vô cùng buồn chán, có người bồi tửu cũng không tồi, mạnh mẽ uống một ngụm lớn. Di. Đường như hết mất rồi. Từ trong lòng lấy ra một tử kim tệ vút lên bàn gọi:

- Tiểu nhị, mang hai hũ lên đây!

Tiểu nhị si ngốc nhìn thanh niên lấp bắp nói:

- Hai . . . hai hũ?

141. Chương 143: Lâm Liệt.

Tiểu nhị chạy như điên mang theo hai hũ rượu bưng lên. Mỗi một hũ lớn như nửa thùng nước vậy.

Cử động này nhất thời làm cho một ít thực khách gia nhập thêm vào đội ngũ quan sát hai người so rượu. Tuyền Tửu chính là một trong những loại rượu đặc sắc nhất của Đại Châu thành, tửu lâu này vốn khá nhỏ, nhưng bởi vì có loại rượu này mà kiêu ngạo, mới có quy mô khá lớn như ngày hôm nay.

- Tiểu nhị, bên này cũng thêm hai hũ cho ta!

Đại hán mặt chữ điền cất cao giọng nói.

Ngày hôm nay rốt cuộc gặp được hai vị thần nhân, tiểu nhị một bên mang thêm hai hũ rượu đến một bên nghiêng đầu nghĩ.

Các thực khách nhất thời lên tinh thần, ngày hôm nay hai vị đại gia này rốt cuộc đấu đến cùng, có chuyện hay để xem!

Khi tiểu nhị đem rượu đặt lên bàn thì đại hán mặt chữ điền ôm lấy cả hai hũ rượu lên bước về phía Lâm Khiếu Đường, không hề câu thúc ngồi xuống, một tay xé bỏ nút hũ, trực tiếp cầm hũ rượu đưa lên cao nói:

- Tiểu huynh đệ, tửu lượng khá lắm, Lâm mỗ thấy ngươi rất thuận mắt, kính ngươi!

Nói xong đại hán mặt chữ điền ngửa mặt dốc hũ rượu xuống uống một ngụm lớn, một ngụm này chỉ ít cũng có mấy bát. Miệng vò quá lớn có chút bất tiện, bất quá đại hán này ngay cả một giọt rượu cũng không để trào ra.

- Hay lắm !

Một thực khách hét lớn dẫn đến một tràng vỗ tay khen ngợi.

Lâm Khiếu Đường hì hì cười, cũng nâng lên một hũ, mạnh mẽ uống một ngụm, đồng dạng không đổ ra ngoài một giọt, lại nói:

- Tiểu đệ thật trùng hợp cũng họ Lâm, năm trăm năm trước là một nhà, để vị đại ca đây kính trước có chút thất lễ, đại ca tùy ý, tiểu đệ xin uống trước một nửa!

Lâm Khiếu Đường không chờ đại hán mặt chữ điền đã cầm lấy vò rượu hết lớn đặc biệt đứng dậy. . .

Đại hán mặt chữ điền không chịu nhường nhịn, nếu ngươi muốn tiếp tục ta cũng không dừng lại. . .

- Hay. . .

Trong phòng tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên. Ngay cả thực khách lâu hai cũng bị hấp dẫn chú ý, một ít thực khách còn đặc biệt đi xuống xem náo nhiệt.

Không ít người đi lại ngoài đường không biết trong tửu lâu bình dân này rốt cuộc xảy ra điều gì, hiếu kỳ tiến vào cửa quan sát đến cùng.

Cho đến khi Lâm Khiếu Đường buông vò rượu xuống, đại hán mặt chữ điền mới chịu dừng lại. Hai người nhìn nhau cười. Khoảng cách giữa hai người nhất thời nhỏ đi không ít.

- Nghĩ không ra tiểu huynh đệ cũng họ Lâm, tại hạ Lâm Liệt. Mặt trời chói chang nắng gắt mà liệt. Xin hỏi tên đầy đủ của tiểu huynh đệ!

Đại hán mặt chữ điền ôm quyền nói.

Lâm Khiếu Đường vừa thấy người này đã biết hắn là một kẻ hào sảng. Nhân phẩm như thế nào có thể nhìn ra từ việc thưởng thức rượu. Say rượu, tham rượu, nháo rượu thì chỉ là người hạ phẩm, chỉ có sảng rượu mới là người thượng phẩm, muốn uống là uống, không muốn uống sẽ không uống, tuyệt đối không làm ra vẻ.

- Tiểu đệ Lâm Khiếu Đường, Khiếu là long kêu hổ gầm, Đường trong hồng đường đại tiểu!

Lâm Khiếu Đường thuận miệng nói.

- Hồng đường đại tiểu?

Lâm Liệt sững sốt một chút, lập tức ngửa mặt cười to.

- Ha ha ha, hay cho một chữ Đường trong hồng đường đại tiểu.

Cùng nói chuyện với đại hán mặt chữ điền này luôn làm cho người ta có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, một bàn rượu tuyệt vời. Hiện tại hai người càng uống càng hưng phấn, càng uống càng có cảm giác.

- Lão ca hẳn là hơn người vài tuổi, vậy gọi người một tiếng lão đệ, được không?

Lâm Liệt thẳng thắn nói.

- Vậy thì lão đệ gọi người một tiếng lão ca!

Lâm Khiếu Đường không ngại ngừng cười nói.

- Hay lắm!

Lâm Liệt có tâm sự nặng nề trong người nhiều ngày lúc này cũng bớt đi không ít.

- Hai lão huynh đệ chúng ta đây, thế mà quen nhau không đến thời gian một chén trà nhỏ, chạm!

Lâm Khiếu Đường không mượn cớ thẳng thắn nói.

Lời nói này làm cho Lâm Liệt cười ha ha, hai người ôm vò rượu hết lớn, liên tục chúc nhau uống từng ngụm lớn một.

Lúc đầu Lâm Liệt cho rằng Lâm Khiếu Đường có thân thể tương đối tốt, đối với rượu có độ đề kháng nhất định. Thế nhưng hiện tại đã uống hết hai cân lúc đầu lại lấy thêm 2 vò, đã uống hết một vò mà mặt không đổi sắc, ngay cả một chút phản ứng cũng không có, trong lòng biết vị lão đệ này không đơn giản, chính mình xem ra đã nhìn không thấu hẳn.

Lâm Liệt đang chuẩn bị xé mở thêm một vò rượu, bỗng nhiên có một vị thanh niên mặc trang phục rất bình thường đến phía trước, nói nhỏ bên tai. vài câu

Sắc mặt Lâm Liệt nhất thời biến đổi.

- Cái gì? Thực sự, lão tặc đó muốn đổi ý!

Thanh niên mới đến ngừng trọng gật đầu.

- Hừ!

Lâm Liệt nắm tay lại, hừ lạnh một tiếng, trong mắt hàn quang loé lên:

- Lão tặc đó phải đồ đệ đến truyền lời? Tốt, hiện tại đến xem!

Thanh niên mới đến nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường tựa hồ có chút cổ ky, Lâm Liệt xua tay ý nói không cần ngại, nhưng thanh niên mới đến vẫn ép âm thanh nhỏ đến cực điểm, chỉ thấy miệng hơi rung động mà không nghe thấy âm thanh.

Lâm Khiếu Đường nhìn ra đối phương đang dùng truyền âm, nói chuyện chỉ là để cho mình nhìn, hẳn cũng lơ đãng, nghĩ chắc là ân oán gì đó trong các bang phái, hẳn là một ngoại nhân không nên biết thì hơn.

Thanh niên mới đến vừa nói xong, Lâm Liệt buông vò rượu, liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường, đứng dậy nói:

- Hiện tại lão ca đây có một số việc muốn làm, ngày khác lại uống thống khoái với người, cáo từ!

- Lão ca xin cứ tự nhiên, lão đệ không tiễn.

Lâm Khiếu Đường ngẩn gọn rõ ràng nói.

Lâm Liệt gật đầu sau đó cùng thanh niên mới đến một trước một sau bước ra khỏi tử lâu.

Lâm Khiếu Đường đang muốn giải quyết sạch sẽ đồng thức ăn còn lại, lại nghe được một tiếng truyền âm:

- Lão đệ, khi nào muốn uống rượu, thì có thể cầm tấm thẻ bài trong túi tiền đến Hoả Lan Sơn tìm ta, lão ca tuy chỉ là thôn phu một vùng nhưng dân trong thôn đều thích rượu, càng yêu thích người uống rượu hơn, tuy thời có thể mang lên cho người một ít rượu ngon!

Lâm Khiếu Đường kinh ngạc sờ sờ túi tiền của mình, thực có một khối mộc bài nhỏ nhỏ rộng khoảng hai ngón tay, mặt trên chỉ khắc một chữ "hoả" .

Bỏ vào lúc nào vậy? Lâm Khiếu Đường ngẩn người nhìn tấm mộc bài, tỉnh ngộ, ngày hôm nay trong tử lâu này đã gặp gỡ một cao nhân, hơn nữa lại là một cao thủ chân chính, bản thân một điểm cũng không hề

phát hiện ra. Hiện tại đã có tu vi sơ giai, nhìn không ra nông cạn của đối phương, còn tưởng hắn chỉ là một người thường, rốt cuộc vị lão ca này thuộc loại đẳng cấp như thế nào đây?

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nghĩ đến một câu nói, cao nhân thật sự thường hoà mình ở trốn thành thị, chẳng lẽ vừa rồi gặp gỡ một cao nhân ẩn cư!

Nắm mộc bài, Lâm Khiếu Đường thầm hô may mắn, đối phương là bạn chứ không phải là địch, bất quá không phải lần nào cũng có vận khí tốt như vậy, vạn nhất đụng đến một lão quái vật tính cách không tốt lắm, bản thân không phải là rất nguy hiểm hay sao? Xem ra khi du hành trong thế giới tục nhân vẫn phải cẩn thận như thường.

Nghĩ đến đây Lâm Khiếu Đường thu hồi tám mộc bài, nhìn thoáng qua bốn phía, nghĩ đến bản thân gây quá nhiều chú ý, tốt nhất không nên tiếp tục ở lại nơi này, vì vậy như không có việc gì ăn thêm vài ba miếng sau đó thản nhiên đi khỏi tử lâu, chỉ vài bước đã tiến vào dòng người qua lại, lắc mình một cái đã biến mất không dấu vết. . .

Phía bắc Đại Châu thành hơn năm mươi dặm, trên một sườn núi có hai gã nam tử thân hình cao lớn đang đứng, trong đó một vị mặt chữ điền, khuôn mặt còn có vẻ hồng nhuận. Có chòm râu nhưng không nhìn ra tuổi tác, một vị khác nhìn bề ngoài ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu.

Hai người chính là gã thanh niên và đại hán mặt chữ điền Lâm Liệt vừa mới ly khai khỏi tử lâu Đại Châu thành, bất quá chỉ thời gian nửa chén trà nhỏ hai người đã đi đến được này.

- Đường chủ, tiểu tử vừa mới đối tử với người, tựa hồ không phải là người thường, có phải là gian tế hay không đây?

Thanh niên nhìn xa xa có chút lo lắng hỏi.

- Không cần đa nghi, diện mục của ta đã được nguy trang không ai có thể nhận ra được, huống hồ Lâm mỗ cùng người khác kết giao không có nghi tâm, nếu không phải là người hiện thân, ta kiên quyết không tra xét Lâm lão đệ, không nghĩ tới Lâm lão đệ tuổi còn trẻ như vậy đã tiến nhập sơ giai. Lúc đầu thực ra ta đã để ý kỹ, một thân tu vi người này cực cao, nguyên lực của hắn xác thực thuộc về võ tông tuyệt đối không thể có quan hệ gì tới đạo khẩu, lão đệ tuy tư chất không bằng người, nhưng tu vi lại cùng người không kém bao nhiêu, nghĩ chắc là đã kinh qua một phen khổ tu, ta nếu như là đã kết bái với hắn thì cứ coi như là có duyên.

Lâm Liệt trầm giọng nói.

Thanh niên vẫn như cũ cảm thấy không thích hợp.

- Đường chủ giáo huấn chính là chân lý, bất quá lúc này phải lấy đại cục làm trọng, tại nơi có nhiều người qua lại như vậy, nếu gây chú ý có phải là quá bất cần.

Khí thế Lâm Liệt đột nhiên biến đổi, mắt lạnh nhìn thanh niên:

- Trịnh đà chủ, môn chủ cho người đến đây hiệp trợ ta hay là đến đây giám sát ta?

Thanh niên có chút khấn trương, kiên trì nói:

- Thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ là lo lắng đường chủ rơi vào cảm tình cá nhân quá sâu mà làm ra một số sự tình khác bình thường, nếu như chúng ta không thể cứu được Uyển Nhi tiểu thư ra. . . Thỉnh đường chủ không nên hành sự một cách xung động, để tránh đối phương phát hiện ra thân phận thực sự của đường chủ, ngược lại sẽ lợi dụng Uyển Nhi tiểu thư uy hiếp đường chủ. Nếu thực sự để cho Ngũ Đạo Tông phát hiện ra bí mật trên người Uyển Nhi tiểu thư, đến lúc đó sẽ không phải là chuyện tình của một người đường chủ nữa. chỉ sợ sẽ liên hệ tới cả Toàn Vũ Môn.

Khí thế trên người Lâm Liệt trong nháy mắt hoà hoãn lại, thở dài nói:

- Trịnh đà chủ yên tâm. Lâm mỗ tuy rằng có lòng lòng cứu Uyển Nhi, nhưng tuyệt đối sẽ không để liên hệ đến đại cục của môn phái.

- Đường chủ có thể rõ ràng đại nghĩa, thuộc hạ bội phục!

Trịnh Chi Đồng nhẹ nhàng nói, không quên vuốt mông ngựa một cái.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, người đã đến rồi.

Lâm Liệt không để mình bị động tâm, lạnh lùng nói.

Trịnh Tri Đồng không không vẫn không có chút cảm giác nào, Lâm Liệt đã động thân, giống như đạn pháo bay lên trời cao, hướng phía bắc bay đi.

Tốc độ của Lâm Liệt cực nhanh, căn bản không phải Trịnh Chi Đồng có thể so sánh, chỉ có thể bằng cảm ứng cực khổ đuổi theo.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Liệt đã hoá thành một đoàn hoả diễm bay được hơn một trăm dặm, bỗng thấy phía trước có hai thân ảnh, lập tức bay đến đón đầu.

Hai thân ảnh đó chính là hai nữ tử mặc bộ quần áo màu đen, đang bay rất nhanh, chợt thấy phía trước có một cỗ khí tức cực kỳ cường đại, nhất thời hạ xuống đất, khẩn trương nhìn bầu trời.

- Trong các người ai là Nam Cung Nha Nguyệt?

Người chưa tới, âm thanh đã truyền đến.

Hai nàng đã sớm có dự liệu, trong lòng phát run, sợ hãi đến cực điểm, thân thể không ngừng run lên, vẫn chưa đáp lời.

Lâm Liệt bay vọt đến, lạnh lùng nhìn chăm chú hai nữ tử trước mặt, trầm giọng nói:

- Ta hỏi các người một lần nữa, trong các người ai là Nam Cung Nha Nguyệt?

Hai nàng vốn đã huy kiếm muốn công kích, nhưng lại thả xuống, hai chân thả lỏng, cả thân hình nhuyển nhuyển, đồng thời quỳ xuống, một nữ tử cất giọng khẩn cầu nói:

- Tiền bối, hai người chúng ta chỉ là phụng lệnh hành sự đến nơi này, Nha Nguyệt sư muội đã sớm một bước đi vào trong Đại Châu thành rồi.

- Cái gì?

Lâm Liệt kinh hãi, hiển nhiên ý đồ chặn ngang đường đã bị đối phương dự tính được.

- Tiền bối tha mạng!

Hai nữ tử thấy vẻ mặt Lâm Liệt cực kỳ kinh hãi, nhất thời bị đạo choáng váng, liên tục cầu xin tha thứ.

Con mắt Lâm Liệt hơi híp lại, lấy tu vi hiện tại của nhà đầu Nam Cung Nha Nguyệt kia tuyệt đối không thể đào thoát khỏi nguyên thức cảm ứng của hắn được, nếu như từ đầu không coi ai vào đâu đi vào trong thành thì chắc là có lão gia hoả Ngũ Đạo Tông cùng đi, hoặc là được một pháp bảo gì đó, lập tức hỏi:

- Chỉ một người Nam Cung Nha Nguyệt?

Hai nàng hoảng loạn lắc đầu.

- Còn có một người nữa.

- Ai?

- Chúng ta chỉ là một đệ tử bình thường, tông chủ để lại trên người chúng ta một loại thuật pháp phóng đại nguyên lực để chúng ta theo tuyến đường này phi hành, còn những thứ khác chúng ta không được biết đến.

Hai nữ tử thấp thỏm nói.

Lâm Liệt hừ lạnh một tiếng, nhún chân vọt lên không bay đi! Lưu lại hai nữ tử sợ đến nỗi hầu như bị nội thương, chỉ là không chờ hai nàng tránh được một kiếp này, hai đại mũi tên sắc nhọn đã xuyên qua ngực của hai nàng, hai nàng không cam lòng nhìn về một phía ngã xuống. . .

Trịnh Chi Đồng huyền phụ trên không trung lạnh lùng nhìn hai cỗ thi thể, nhẹ nhàng lắc đầu, Lâm đường chủ nếu như không phải thường xuyên xử trí theo cảm tính, chỉ sợ hiện tại chức môn chủ chính là của hắn rồi.

Rốt cuộc cũng dò hỏi được vị trí cụ thể của Nam Cung phủ, Lâm Khiếu Đường đang đau đầu suy nghĩ làm cách nào để vào được bên trong, ngồi tại một quán trà đối diện với đại môn Nam Cung phủ, một bên vừa uống trà một bên vừa suy nghĩ đối sách. . .

Bên trong Nam Cung phủ trang trí huy hoàng, nhiều người qua lại, rất náo nhiệt. . .

142. Chương 144: Nhập Phủ Bất Gian.

Bỗng nhiên có một mùi thơm theo làn gió thổi đến, Lâm Khiếu Đường vô ý ngửi ngửi, chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp vội vã một đường đi tới, chỉ chốc lát đã tiến vào đại môn Nam Cung phủ, bốn gã tộc nhân canh cửa thận trọng hơi khom mình thi lễ, thiếu nữ làm như không thấy, không quan tâm tiếp tục tiến vào trong phủ đệ.

Hương vị này rất quen thuộc, bóng lưng cũng rất quen thuộc, Lâm Khiếu Đường đang nâng chén trà đưa lên miệng bỗng nhiên đình trệ.

Uyển nhi, là Uyển nhi, nội tâm Lâm Khiếu Đường bắt đầu sôi trào như sóng vỗ mạnh mẽ, thậm tự trách mình trì độn, phản ứng quá chậm, cơ hội tốt như vậy mà bỏ lỡ.

- Uyển nhi muội muội, chờ đi nhanh như vậy a, chờ một chút a!

Một gã thanh niên béo mập theo con đường thiếu nữ tử y vừa đi vội vã chạy theo, theo sau hẳn còn có một gã thanh niên gầy gò khác.

Lâm Khiếu Đường nhường mảy, một ngụm uống hết chén trà, đứng dậy rời đi.

Hiện tại Lâm Khiếu Đường đã luyện được Vô Tung quyết đến tầng thứ năm có thể đem khí tức giảm tới trúc cơ kỳ, thậm chí còn thấp hơn, trừ phi gặp phải cao thủ siêu cấp thâm bất khả trắc cỡ Lâm Liệt, bằng không coi như là một cao thủ bình thường tuyệt đối không thể nhận ra sâu cạn của Lâm Khiếu Đường.

Giả dạng một lão nông rất bình thường, Lâm Khiếu Đường dạo quanh Nam Cung phủ một vòng, khắp nơi giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng nhộn nhịp, một khi leo tường mà vào chắc chắn sẽ bị phát hiện, con đường này rốt cuộc đã bị phong kín.

Lâm Khiếu Đường chú ý đến mấy chỗ hậu môn Nam Cung phủ, mỗi một chỗ đều có tác dụng rất khác nhau, có một số chỗ chuyên dành riêng cho hạ nhân ra vào, số khác lại là đường vận chuyển hàng hoá gì đó vào Nam Cung phủ. Nam Cung phủ giàu có to lớn, hạ nhân chắc chắn có rất nhiều, mỗi ngày dòng người và lưu lượng hàng hoá không nhỏ, bởi vậy phân ra vài cái cửa phía sau là cần phải có.

Hôm nay hàng hoá vận chuyển qua lại nhiều đến dị thường, thỉnh thoảng lại thấy xe vận chuyển ra vào, đặc biệt là thực vật, tựa hồ như muốn tổ chức một bữa tiệc rất lớn.

Bất quá cho dù có chút hỗn loạn, thế nhưng nhóm tộc nhân trông coi vẫn vô cùng nghiêm túc, Lâm Khiếu Đường mỉm cười, bước về phía sau một chiếc xe vận chuyển, lại đi tới phía sau một người vận chuyển mới dừng lại.

Không ai chú ý có một tiếng kêu rên rất nhỏ, gã xa phu chỉ cảm thấy sau đầu trầm xuống, mắt liền tối sầm mất đi tri giác, y phục trong nháy mắt bị người khác cởi ra, xa phu hôn mê bị nhét xuống phía dưới một xe chở thịt khá lớn.

Nhìn thấy đám tộc nhân chỉ liếc qua Lâm Khiếu Đường rồi xua tay cho vào. Lâm Khiếu Đường vui vẻ.

Người ta là đại gia mà, đám tộc nhân này quá lười biếng a. Đường đường Nam Cung thế gia, dễ dàng như vậy mà đã lẩn vào trong được! Lâm Khiếu Đường chiếm được chút tiện nghi nhưng thực ra có một nửa là bản lĩnh của hắn.

Hắn không để ý rằng, tại phạm trôn thế tục này hắn đã là một cao thủ nhất lưu. Cho dù những kẻ gọi là cao thủ đứng đầu tam đại thế gia cũng không hơn nhiều lắm. Hạ vị giả trong con mắt nhìn của thượng vị giả, điều này tất nhiên là một việc rất bình thường. Cho dù là nhẹ nhàng nhưng trong con mắt của hạ vị giả cũng đã là trăm kín không có một hở.

Đội ngũ vận chuyển này mang thịt và rau xanh, từ đầu đến cuối có đến ba mươi lăm chiếc xe, Lâm Khiếu Đường đang đứng ở chiếc xe cuối cùng. Phụ vận chuyển có người chuyên môn dẫn đường, đi vào trong một con đường riêng, nghĩ chắc là con đường này chuyên môn dành cho các phụ xe vận chuyển qua lại, phong ngừa người ngoài tùy ý đi loạn trong phủ.

Đội đám người tiến vào trong phòng chứa thực phẩm thì Lâm Khiếu Đường dùng tốc độ cực nhanh cởi y phục của phụ xe, bởi vị phụ xe lúc trước nhét dưới xe thịt, mặc lại quần áo chỉnh tề cho hắn. Chiếc xe dừng ngoài hành lang, đem vị phụ xe đang hôn mê kia dựng lên vịn vào tay đẩy, thân hình chợt loé lên rồi biến mất.

- Uy, lão ca, người không thể ở chỗ này ngủ!

Chỉ chốc lát vị phụ xe bị người khác phát hiện ra, tiếng kêu này nhất thời dẫn đến chú ý của đám người xung quanh.

- Xin lỗi. Xin lỗi, hai ngày nay hắn quá mệt mỏi, cả ngày không ngủ được đến hai canh giờ!

Đội trưởng đám phụ xe tiến đến giải thích nói.

Mấy người khác nhận ra vị phụ xe trung niên này đều hướng hạ nhân Nam cung gia chào hỏi, trong đó có một người tiến lên đẩy đám người ra, cuối cùng cũng lay tỉnh người phụ xe bị hôn mê dậy.

- Đan lão ca, hiện tại không có thời gian để ngủ đâu a, khi trở về lại ngủ tiếp.

Phụ xe họ Đan mở mắt ra, lại càng hoảng sợ, đứng dậy nhìn xung quanh, vẻ mặt mạc danh kỳ diệu lắc đầu mắng:

- Mẹ nó, không ngờ bị mộng du đẩy chiếc xe đến được nơi này.

- Ha ha ha. . .

Nhất thời làm cho mọi người cười to vui vẻ, cả đám phụ xe và hạ nhân Nam Cung gia đều bị chọc cười.

Xác thực lớn đến kinh người, phỏng chừng phải lớn gấp mười lần Lâm gia phủ đệ. Lâm Khiếu Đường giống như một con ruồi không đầu dò xét bốn phía.

Lúc này cần phải thu liễm khí tức lại, Lâm Khiếu Đường không dám mạo muội phóng ra nguyên thức ra dò xét, nơi này không giống như Lâm gia, cao thủ chắc chắn có rất nhiều, mặt khác cho dù tra xét cũng không biết tra xét chỗ nào, khí tức của Uyển nhi hiện nay so với lúc trước không còn giống nhau.

Bất quá cứ tìm người như thế này sợ là cho dù mất ba ngày ba đêm cũng khó mà tìm ra được, lại dễ bị người khác phát hiện ra. Lâm Khiếu Đường nhìn thấy một gã hạ nhân lén lút từ một gian phòng đi ra, quần áo không chỉnh tề, hết nhìn đồng lại ngó tây, một hồi quan sát kỹ càng mới hướng một phía vội vã bước đi.

Gian phòng kia chắc là căn nhà chứa củi, Lâm Khiếu Đường nhất thời cười cười dâm dăng, biến mất trong ánh nắng đỏ au của buổi chiều mờ lung.

Cánh cửa căn phòng chứa củi "chi dat" một tiếng, từ bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra. Trong phòng ánh sáng không đủ, bên đông có một thân ảnh đang ngồi với đồng quần áo rắc rối và đồ dùng hàng ngày.

Nghe cánh cửa kêu lên, thân ảnh yếu đuối đầu tiên là cả kinh, định thần lại nhìn thấy quần áo quen thuộc của kẻ mới đến lập tức yêm tâm lại.

- Tử Hoá, còn ngại không đủ sao, mau đi đi, mau đi ra, ngày hôm nay đừng có tới, cô nãi nãi chịu không nổi rồi, một lúc nữa còn phải hậu hạ thay y phục cho tiểu thư.

Thân ảnh yếu đuối mừng nụ nói, bất quá thanh âm rất nhỏ như sợ gặp phải động tĩnh quá lớn. .

- Đồ chết tiệt, người làm gì sờ cảm của ta, người làm đau ta rồi. . . ngô, người cho ta ăn thứ gì vậy, phi phi phi, ai nha, ăn đi, rốt cuộc đó là vật gì vậy, sẽ không phải xuân dược đấy chứ, hai ngày nay nhìn thấy nam nhân có chút không chế không được, a nha, một lúc nữa ra còn phải đi phục vị tiểu thư, nếu như bị phát hiện thì chết chắc rồi, có giải dược hay không. . .

Thân ảnh yếu đuối quay lại nói, nói đến câu cuối cùng lại có chút kinh hoàng.

- Có!

- Thực sự, mau mang ra, ngày hôm nay thực sự không được, hảo ca ca tâm thời tha cho thiếp thân nha, đêm nay tiểu thư nhìn thấy Nha Nguyệt tiểu thư trở về nhất định vô cùng cao hứng, sợ là sẽ uống nhiều hơn vài chén. Toàn bộ Nam cung phủ đều như vậy, ngày mai sợ là mọi người một ngày một đêm cũng không dậy nổi, thời gian đây thiếp thân. . .

Bỗng nhiên phòng chứa củi sáng ngời, một ngọn đèn được thắp sáng lên, một khuôn mặt xấu xa, dâm dăng cũng rất xa lạ tiến vào trong mắt nữ gia phó, tức thì nàng sợ đến há hốc mồm, muốn kêu lên nhưng một bàn tay dùng tốc độ cực nhanh che cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của nàng lại.

- Hừ. . . , thứ ta vừa cho ngươi nuốt chính là Tam Nhật Đoạn Trường hoàn, nếu như trong vòng ba ngày không có giải được, thì sau ba ngày nội tạng của ngươi sẽ bị thối nát toàn bộ. Hơn nữa tốc độ thối nát lại rất chậm, phải qua bảy ngày mới có thể nát vụn hoàn toàn, đến lúc đó mới có thể chết đi, trong vòng bảy ngày ấy ngươi sẽ phải chịu đau khổ vô cùng, nếu như ngươi kêu lên một tiếng vậy thì đừng suy nghĩ gì đến giải được nữa.

Lâm Khiếu Đường làm ra vẻ bộ dạng ác nhân nói.

Nữ gia phó đã sớm rơi lệ đầy mặt, Lâm Khiếu Đường không hề lo lắng nàng sẽ kêu lên, lúc này chỉ là nàng bị dọa mà sợ hãi thất thố mà thôi, lập tức buông lỏng tay ra.

Nữ gia phó ngay cả y phục còn chưa mặc vào. Trước ngực còn lộ ra hai khối thịt mềm cực lớn, đầu hai khối thịt còn đỏ đỏ cong vút thẳng lên, xuân triều còn chưa hoàn toàn rút đi, tóc tai vẫn còn rối tung.

Sau khi Lâm Khiếu Đường tỉ mỉ quan sát, nữ gia phó này bất luận là không mặc gì hay có ăn mặc, đều bất đồng chút ít đối với lúc đầu hắn nhìn thấy. Khuôn mặt nhỏ nhắn khá tinh xảo, mặc dù có chút chênh lệch đối với một số mỹ nữ trước đây hắn đã gặp, cũng có hơi chút không phóng khoáng, nhưng tổng thể cũng coi như là có tư sắc. Da trắng nõn, miệng to thót lúm nhún, chỉ là trong đôi mắt không to có phát ra vài phần tao khí, tựa hồ là nữ nhân có cá tính rất mạnh, nhìn kỹ so với thân hình nhỏ nhắn xinh xắn này thực sự là rất không giống.

Rất hiển nhiên, đẳng cấp của nữ gia phó này khá cao.

- Mỹ nữ, ngươi cũng đừng sợ hãi, tại hạ không có oán thù gì đối với ngươi, cũng không phải là thích khách. Hôm nay đến đây chỉ vì một người, ngươi chỉ cần có thể đem ta đi gặp người đó, tại hạ sẽ đưa giải được cho ngươi, về phần những gì ta vừa mới thấy tuyệt đối sẽ quên hết, và sẽ không nói với bất kỳ ai!

Lâm Khiếu Đường cười hắc hắc, song trọng uy hiếp nói.

Nữ gia phó này thực tế đã trải qua nhiều chuyện khá trọng đại, tâm tình rất nhanh đã ổn định lại không ít, chớp động con mắt nhìn chăm chăm vào thanh niên trước mặt, không biết là vừa hồi trải qua một hồi mưa gió, dâm dục chưa tiêu hết hay hay là đột nhiên có chút hứng thú, trong mắt tràn ngập một vị đạo khác lạ, trong đầu đúng là đang nghĩ xem nếu như cùng thanh niên tuấn lãng trước mắt này. . . thì sẽ là loại phong tình như thế nào, lại nghe hắn vừa nói, trong lòng đã an tâm rất nhiều.

Kỳ thực, nữ gia phó này cũng không phải là một người bình thường, vừa vặn đã tu luyện qua trúc cơ kỳ, coi như là có chút bản lĩnh, đối với tu luyện giới có lý giải nhất định, rất rõ ràng quy tắc kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, càng thêm hiểu rõ mình giãy dụa chống đối tuyệt đối là chuyện vô bổ, bình tĩnh nói:

- Công tử muốn gặp ai? Chỉ cần thiếp thân biết người đó, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp giúp công tử gặp được người đó!

Nữ gia phó rất thức thời nói.

Trước mắt luôn có một thứ trắng nõn no đủ lắc lư, Lâm Khiếu Đường cảm thấy rất chướng mắt, nghĩ thầm, nữ gia phó này đúng là cực kỳ phong tao, lộ ra bầu ngực trước mắt nam nhân xa lạ vậy mà mặt không hề đỏ sắc, sắc tâm không nổi lên, trong con mắt kia phản phát thấy một hình ảnh im lặng hờ hết, người hãy tới sờ đi, đến đây!

Ta thêm vào, Lâm Khiếu Đường thầm nghĩ một tiếng nói:

- Trước tiên hãy mặc y phục vào!

- Công tử không thích nhìn hay sao?

Nữ gia phó cư nhiên hỏi lại.

Tiểu nữ này thực khỏe, không đi làm gái nhảy hộp đêm thực đáng tiếc, Lâm Khiếu Đường tiếc nuối lắc đầu, đáp lời bằng một câu hỏi khác:

- Người tên là gì?

- Tương Ngọc!

Nữ gia phó keo y phục lại nhu thuận nói.

Tương ngọc? Cái tên thực kỳ quái! Lâm Khiếu Đường bồi môi nói:

- Quý phủ của các người có một cô nương tên là Uyển nhi?

Nữ gia phó hơi sững sốt, cả kinh nói:

- Thực sự có người này, người công tử muốn tìm chẳng lẽ lại là nàng?

- Thế nào? Không thể gặp được nàng hay sao?

Lâm Khiếu Đường đối với phản ứng vô cùng kích động của Tương Ngọc có chút nghi hoặc.

- Công tử, người giết ta đi, dù sao cuối cùng vẫn là phải chết, không bằng để cho Tương Ngọc chết nhanh một chút thống khoái hơn.

Trên mặt Tương Ngọc chảy ra một hàng nước mắt.

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta vừa mới thấy nàng ở bên ngoài, sao lại không thể tìm nàng được đây?

Tương Ngọc lau nước mắt nói:

- Công tử có điều không biết, thân phận của vị Uyển nhi tiểu thư này rất đặc thù, những hạ nhân như chúng ta khó có thể tiếp cận nàng, nếu như công tử muốn cứu đi Uyển Nhi tiểu thư, Tương Ngọc khuyên người hãy bỏ cái tâm tư viễn vông này đi, Nam Cung gia có những cấm chế cực kì lợi hại, có thể vây nhốt người khác trong một phạm vi nhất định, trong phạm vi gần nơi này không có cấm chế nhưng một khi vượt qua phạm vi này tiến vào cấm chế rất có khả năng sẽ bị chết trong đó.

Khốn kiếp, Nam cung lão quỷ không phải lúc đầu nói nhất định sẽ đối xử tốt với Uyển Nhi hay sao! Sắc mặt Lâm Khiếu Đường trầm xuống. . .

143. Chương 145: Cực Phẩm Gia Phó (thượng).

- Người nghĩ rằng ta không dám giết người hay sao?

Tương Ngọc cúi đầu khóc lóc nói:

- Tương Ngọc biết công tử nhất định là một cao nhân, hãy cho Tương Ngọc chết một cách thống khoái, những hạ nhân như chúng ta sống qua ngày không có gì hay ho, muốn khoái hoạt một chút cũng phải lén lút lút, nếu như là chủ tử không ban ân, cả đời chỉ có thể sống cô độc như vậy đến khi chết đi, không bằng chết sớm một chút cũng tốt."

Lâm Khiếu Đường đầu nhẹ lòng tin tưởng cái bộ dạng này, cười cười, tay khẽ nhúc nhích, tức thì một cái bình nhỏ xuất hiện trên tay, từ trong cái bình nhỏ ra một ít dịch thể, trên mặt đất lập tức xuất hiện một lỗ nhỏ.

- Đem loại dịch thể này pha loãng, sau đó bôi lên mặt nhất định sẽ rất thú vị, nếu như người nhất định không đưa ta đi, ta không chỉ không giết người, còn có thể cho người thuốc giải độc, bất quá chỉ lưu lại trên mặt người một chút dịch thể này, tiếp tục thêm vào đao.

Lâm Khiếu Đường nảy sinh ác độc uy hiếp nói, trong lòng cũng không có cách gì khác, nếu như chiêu này vẫn không có tác dụng gì, thực sự hết cách rồi, chỉ có thể thả nữ tử này ra, nếu như bảo hấn đi làm loại chuyện độc ác đó, Lâm Khiếu Đường tuyệt đối không làm được.

Thân thể mềm mại của Tương Ngọc khẽ động, sóng mắt di chuyển, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu như công tử chỉ muốn nhìn thấy nàng một chút, Tương Ngọc có một chút thủ đoạn, bất quá công tử cần phải nhẫn nại."

Lâm Khiếu Đường thu hồi chiếc bình nhỏ, cười cười nói:

- Có biện pháp gì?

Tương Ngọc thấy mỹ nhân kế và giả bộ thương cảm đối với vị thanh niên này không có chút tác dụng gì, vừa nghĩ đến việc bị huỷ dung liền run bắn cả người, phòng tuyến tâm lý rốt cuộc tan vỡ, quyết tâm nói:

- Nô tỳ kỳ thực chính là thiếp thân thị nữ của tiểu thư, khuê phòng của tiểu thư cách đình viện Uyển Nhi tiểu như đang ở tương đối gần, chỉ cách một đoạn đường mà thôi, nơi nô tỳ cư trú vừa hay lại ở trên con đường này, từ lúc rất nhỏ nô tỳ đã phải vào phủ, hậu hạ tiểu thư đã hơn mười năm, trong đám hạ nhân chung quy có chút địa vị, có thể bảo những nữ phó khác rời đi trong thời gian ngắn, công tử có thể lợi dụng thời gian này mà xâm nhập vào căn phòng của nô tỳ, sau đó phải ẩn nấp nơi đó xem có cơ hội nhìn thấy Uyển nhi tiểu thư hay không, việc nô tỳ có thể làm chỉ như vậy mà thôi.

- Tiểu thư của người là ai?

Lâm Khiếu Đường hồ nghi hỏi. Sẽ không phải là nha đầu Nam Cung Nha Nguyệt kia đấy chứ, nha đầu đó rất tinh tế, sợ là khó có thể qua mắt được nàng.

- Tiểu thư chính là con gái lớn nhất của tộc trưởng, Nam Cung Phỉ Phỉ!

Tương Ngọc nhẹ nhàng trả lời.

Nguyên lai là cô mụ của Nam Cung Nha Nguyệt, trong đầu Lâm Khiếu Đường nhất thời hiện lên hình tượng một lão thái bà, nhưng thực tế cái tên này rất hay, bất quá người ta tuổi đâu có quá lớn, không khỏi hỏi tiếp:

- Tiểu thư của người có chồng và con hay chưa?

Tương Ngọc lắc đầu nói:

- Tiểu thư sinh hoạt rất đơn giản, không thích giao tiếp nhiều với người khác, dường như không thích nam tử khác cho lắm, thậm chí có chút chán ghét, vì vậy vẫn chưa lấy chồng.

A! Lâm Khiếu Đường hiểu rõ gật đầu. Nguyên lai vị tiểu thư này là gái lỗ thì, người như vậy tính uy hiếp không quá lớn, bằng vào liêm khí pháp cao cấp của hấn, có thể ẩn nấp trong Nam Cung phủ mấy ngày cũng không tính là khó khăn. Huống hồ cho dù bị phát hiện, cùng lắm là bay lên trời chạy trốn. Nam Cung gia muốn truy đuổi mình cũng không có biện pháp.

- Đi!

Lâm Khiếu Đường đứng dậy nói.

Tương Ngọc chần chờ một chút cẩn thận hỏi:

- Bộ y phục này của công tử lấy được từ nơi nào vậy?

Lâm Khiếu Đường đáp:

- Vừa rồi ta thấy một kẻ lén lút đi ra khỏi phòng chứa củi, đã đánh hấn hôn mê rồi lấy y phục của hấn mặc vào.

- Công tử có thể giết chết người này hay không? Nếu như có thể làm được việc này, Tương Ngọc cho dù là bị phân thân toái cốt, bị tộc quy nghiêm khắc lăng trì xử tử cũng sẽ nghĩ cho được biện pháp giúp công tử gặp được Uyển Nhi tiểu thư.

Tương Ngọc cắn môi chịu đựng, rơi nước mắt nói.

Đầu óc Lâm Khiếu Đường có chút hồ đồ, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Giết người đó. Hắn...Hắn không phải của người...Kia...Cái kia?

Tương Ngọc bị thiết nói:

- Công tử không biết rồi. Tương Ngọc bị ép buộc!

Tâm địa của nữ nhân này cũng quá độc ác rồi! Lâm Khiếu Đường nghĩ thế nào cũng là đồng ý từ hai bên, không có cái gì áp chế, nếu bản thân bị áp chế quá lâu, chắc sẽ không nói nhiều điều phong tao như vừa rồi.

- Công tử không tin?

Tương Ngọc nhìn ra sự hoài nghi trên mặt của Lâm Khiếu Đường, lại nói:

- Gã Phong Trần này bức ta, nếu như ta không thuận theo yêu cầu của hắn, hắn sẽ đem bí mật của tiểu thư nói ra ngoài. Tương Ngọc vì tiểu thư chỉ có thể thuận theo hắn mà thôi.

Lâm Khiếu Đường không nghĩ ra rốt cuộc là bí mật như thế nào mà lại quan trọng như vậy, bất quá đối với hắn thì không có gì trọng yếu. quan trọng là..., tên gia hỏa ấy đã bị hắn giết chết. Vừa rồi nói là đánh hôn mê do chưa biết tình huống như thế nào, cho rằng đôi năm nữ này còn hoan ái, cảm tình thâm hậu, nếu như nói thẳng ra là đã đánh chết, sợ là vị Tương Ngọc tỷ tỷ này kkhông chịu hợp tác. Hiện tại nàng đã nói như vậy thì không còn gì phải giấu diếm nữa.

Vốn ban đầu Lâm Khiếu Đường không nghĩ giết chết gia hỏa này, ai ngờ hắn lại âm độc đến như vậy, chỉ là một tên gia đình, một quyền đánh xuống cư nhiên không làm cho hắn ngất đi, gia hỏa này chỉ bị choáng váng rồi lấy ra một con rắn nhỏ, muốn ám toán Lâm Khiếu Đường, hành động này đã chọc giận Lâm Khiếu Đường, lập tức giết chết con rắn nhỏ và gã gia hỏa đó.

- Yên tâm, trừ phi chính các người nói ra, bằng không bí mật của người và tiểu thư vĩnh viễn bị chôn sâu dưới đất!

- Thực sự!

Tương Ngọc mạnh mẽ ngẩng đầu, loại u buồn phong tao trong nháy mắt biến thành vẻ giải thoát thay thế.

Loại biểu tình vô ý thức này rất khó giả vờ, Lâm Khiếu Đường ngược lại có chút hiếu kỳ đối với bí mật của vị tiểu thư này

- Người có thể đến phía sau phòng chưa củi thì biết.

Tương Ngọc khẩn cấp đẩy cửa ra, thấy bốn phía không có người lập tức đi ra phía sau quan sát, chỉ thấy trên mặt đất có một đồng than bụi màu đen, lúc này đã mất đi không ít, nhưng vẫn như cũ có thể thấy được một hình thể con người.

- Nam Cung phủ thiếu đi một hạ nhân liệu có thể gây ra chú ý hay không?

Lâm Khiếu Đường không yên tâm dò hỏi.

- Sẽ không, người này chỉ là một gã ngoại tộc đệ tử, có một chút quan hệ mà trở thành gia phó, bình thường giả vờ thành thật trung hậu nhưng kỳ thực chính là một người âm hiểm giả dối, ham đánh bạc thành tính. Dựa vào chút quan hệ mà ỷ thế hiếp người, một thời gian ngắn trước đây còn đánh một gã gia phó già đến mức trọng thương, kết quả bị một vị trưởng lão biết được, lập tức trừng phạt biến thành một gã gia nô quét dọn nhà xí. Nếu như hắn bị thất tung, tất cả mọi người chắc chắn sẽ vui mừng vì thoát được tầng đau khổ áp bức này.

Tương Ngọc phần nộ nói, cho dù trước mắt chỉ còn lại một đám bụi than màu đen, cũng hận không thể đi tới đá cho hắn vài cước trút giận.

Lâm Khiếu Đường lắc lắc đầu, hạ nhân của những nơi nhà cao cửa rộng như thế này quá nhiều kẻ không tốt.

Tương Ngọc xoay người nói:

- Thỉnh công tử đi theo ta, thời gian một chén trà nữa ta phải đến hầu hạ tiểu thư thay quần áo, buổi tối còn có yến tiệc rất quan trọng, trong thời gian thay quần áo, hầu hết đều cần có người hầu hạ, lúc đó công tử có thể tiếp nhập vào phòng của nô tỳ.

Sắc trời đã tối, đại bộ phận người của Nam Cung gia đã tập trung trước đại viện. Nơi này treo đèn kết hoa cực kỳ rực rỡ, trong đại viện còn bày đặt hơn một trăm bàn tiệc rượu, phía sau hậu viên rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài tên hạ nhân qua lại còn bị ngăn cản.

Lâm Khiếu Đường rất thuận lợi ẩn nấp đi theo Tương Ngọc đi tới một biện viện rất u tĩnh, khi Tương Ngọc tiến vào căn phòng chính, những thị nữ khác cũng theo vào. Lâm Khiếu Đường vận vô tung quyết lên mức cao nhất, bóng người chớp động, vô thanh vô tức len vào một căn phòng riêng biệt phía tây.

Gian phòng không lớn, không có trang trí gì đặc biệt, nhưng được thu dọn rất sạch sẽ, trong góc phòng có đặt một ít y phục gia phó, bên cạnh còn đặt một hộp kim khâu.

Lâm Khiếu Đường tiện tay cầm lên một kiện, đem quần áo trên người thay xuống, việc làm của những nữ gia phó này thực tế rất nhiều. Không nói đến việc phải hầu hạ chủ tử, còn phải hàng đêm may vá y phục.

Thay đổi y phục trên người xong, Lâm Khiếu Đường lập tức dịch dung cho chính mình, chỉ chốc lát đã thấy một gã gia phó trung niên đứng đó.

Sau khi nguy trang thành gia phó Lâm Khiếu Đường định trực tiếp leo tường vào trong, bất quá sát vách tường lại bị một tầng kết trần nào đó bao vây, đụng vào không được. Thủ đoạn giam lỏng của Nam Cung gia tương đối đúng lúc đúng chỗ, huống hồ lúc này trong đó còn có người đứng canh gác, hiển nhiên Uyển Nhi chưa trở về phòng.

Nghĩ ra hiện tại những nhân vật trọng yếu đều đã đến đại viện dự tiệc, ngày hôm nay Nam Cung gia không biết đã xảy ra chuyện gì lại cần lao sư động chúng như vậy. Lâm Khiếu Đường cố gắng cúi đầu xuống, công khai hướng phía cái sân đằng trước đi đến. Khi đi cũng đã ghi nhớ rõ ràng lộ tuyến, phòng ngừa việc lúc quay về lại không tìm được đường.

- Nam Cung tộc trưởng, thực sự là đáng mừng nha, Nam Cung gia hiện nay đồng thời có năm người bước vào cánh cửa sư giai, Nha Nguyệt tiểu thư lại còn trẻ tuổi như vậy, Nam Cung gia thực sự là tiền đồ vô lượng a.

Thành chủ Đại Châu Thành khen tặng nói.

- Đâu chỉ là tiền đồ vô lượng. Hiện tại Nha Nguyệt tiểu thư được Ngũ Đạo Tông tông chủ cực kỳ ưu ái, dốc lòng chỉ điểm, ba năm trước Hoàng Thượng còn ban cho vạn kim, sắc phong Nha Nguyệt tiểu thư thành Tinh Nguyệt quận chúa, cho nàng thống lĩnh hơn một vạn quân sĩ, điều đó có thể thấy được sự yêu thích của hoàng thượng đối với nàng.

Đại Châu thành đệ nhất sư phụ chế tạo vũ khí Thương Ngụy Ngôn nịnh hót nói.

Sau đó một ít tộc trưởng, trưởng lão của các gia tộc bậc trung lên tiếng chúc mừng. Nam Cung Bác vừa nghe vừa cười toe toét.

Thay đổi y phục xong, Nam Cung Nha Nguyệt cuối cùng cũng đi ra, nhất thời hấp dẫn rất nhiều ánh mắt hướng vào, đặc biệt là những khách nhân nam tính tuổi còn trẻ. Rất nhiều người sớm đã nghe thấy danh tiếng về sắc đẹp của Nam Cung Nha Nguyệt, nhưng chưa hề gặp mặt, lúc này thấy rõ, nhất thời ngây người ngẩn nhìn, dung nhan này trên trời mới có, khi nào hạ xuống nhân gian?

Nhưng ngay cả như vậy, trong cảm nhận của mọi người thì đệ nhất mỹ nữ của Đại Châu thành vẫn là Uyển Nhi tiểu thư. Nếu chỉ xét về dung mạo thì khó nói ai hơn ai kém, cả hai đều là những nữ tử cực phẩm, thể nhưng hai nàng lại cho mọi người hai loại cảm giác khác nhau. Nam Cung Nha Nguyệt đẹp đến bức người, cảm giác chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn, thưởng thức một chút là được, không dám tới gần thân cận. Nhưng mà Uyển Nhi lại không giống như vậy, lực cuốn hút càng mạnh hơn một chút, có lẽ là lúc còn nhỏ nàng mắc bệnh hiểm nghèo, sau này tuy rằng đã chữa được, nhưng nhìn nàng vẫn có chút yếu đuối bệnh trạng, tuy nàng không hề có chút bệnh nào, nhưng lại làm cho người khác sinh ra cảm giác muốn che chở cho mỹ nhân yếu đuối này, mỹ lệ đến cực điểm nhưng lại không có cảm giác xa cách, muốn đến bảo hộ.

Cái đẹp cường thế và cái đẹp yếu đuối giống như sự tương đối giữa cương tính và nhu tính, đối với nam nhân mà nói thì nữ nhân nhu tính một chút sẽ càng thêm mỹ lệ...

Nam Cung Nha Nguyệt hiện nay đối với những chuyện phàm trần rất đạm mạc, nếu như không phải sự phụ bảo nàng hạ sơn, nàng kiên quyết không tham gia những chuyện náo nhiệt như thế này.

Bốn năm qua, Nam Cung Nha Nguyệt từ một người nhất tâm vì sự nghiệp của gia tộc đã biến thành một đạo tông tiên tử thâm lặng tìm kiếm cảnh giới chí cao của đại đạo, lần này quay về hoàn toàn là để hoàn thành nhiệm vụ của sự phụ giao phó, lại không hề nghĩ tới gia gia làm ra bữa tiệc phô trương đến như vậy, thực sự làm nàng có chút chịu không nổi.

Nam Cung Nha Nguyệt nhìn thoáng qua ghế chủ bàn chưa vội bước tới, lại nhìn qua yến hội một lượt, tập trung nhìn vào một bàn rượu yên lặng phía ngoài, cạnh bàn rượu chỉ có bốn năm người, một vị thiếu nữ áo tím cô độc ngồi một bên, không để ý đến người khác cầm một tấm ngọc thô cẩn thận tỉ mỉ điêu khắc, thanh âm tranh cãi náo nhiệt bốn phía đối với nàng thì một chút ảnh hưởng cũng không có. Đôi môi đỏ mọng mỉm cười, bước tới...

- Khiếu Đường ca ca, hiện tại ngươi có tốt hay không? Uyển Nhi gửi cho ngươi một lá thư, ngươi như thế nào không gửi lại a...

Thiếu nữ áo tím nhìn nửa trên miếng ngọc đang điêu khắc, cô đơn thì thảo tự nói.

144. Chương 146: Cực Phẩm Gia Phó (trung).

Bất quá lúc này, thân phận của cô tôn nữ này còn tôn quý hơn cả vị tộc trưởng như lão, Nam Cung Bác không tiện trước mặt nhiều người như vậy gọi nàng quay lại, đành phải tiếp tục tươi cười đầy mặt tiếp thu lời nịnh nọt của những người khác.

- Uyển Nhi muội muội, ngươi đang điêu khắc cái gì vậy?

Nam Cung Nha Nguyệt thú vị nhìn thiếu nữ áo tím hỏi.

Lâm Uyển Nhi ngược lại không có nhiều biểu tình, che lại, ngón tay nhỏ bé tinh tế nắm chặt miếng ngọc thô, nhận thức thận cẩn thận từng đường vân, đối với Nam Cung Nha Nguyệt đến bất chuyện không hề có chút kinh ngạc, ngừng đầu cười cười nói:

- Nha Nguyệt tỷ tỷ, ngươi đối với điêu khắc cũng cảm thấy hứng thú hay sao?

Nam Cung Nha Nguyệt lắc đầu lại mở lời đáp:

- Không hiểu nhiều lắm, Uyển Nhi muội muội, vài năm không gặp so với trước đây ngươi hấp dẫn hơn nhiều lắm, một thân tu vị sợ là đã tiến nhập sự giai đúng không?

Đôi con mắt to khả ái động nhân của Lâm Uyển Nhi híp lại thành một đường cong cong màu đen, cười cười rồi hướng Nam Cung Nha Nguyệt nói:

- Nha Nguyệt tỷ tỷ đánh giá cao Uyển Nhi rồi, trên đời này không có bao nhiêu người có thiên tư và điều kiện tốt như tỷ tỷ đâu a!

Nam Cung Nha Nguyệt bị Uyển Nhi nhìn như vậy có chút không tự nhiên, vô thức cầm lấy một chén trà uống một ngụm, không biết vì sao, khi đối mặt với thiếu nữ đặc thù này thì sự tự tin của Nam Cung Nha Nguyệt lại thiếu thận trọng tự nhiên biến mất vô ảnh vô tung...

- Uyển Nhi muội muội, người khác không biết chẳng lẽ ngay cả ngươi cũng không biết hay sao? Lúc đầu, một gã gia tướng vệ cấp trung kỳ cũng bị người sửa chữa một cách nhẹ nhàng, đó là khi bốn năm trước ngươi được mời vào Nam Cung phủ, nghĩ lại người mới mười ba tuổi, vô tông bình thường yếu hơn đạo tông một chút, người lại có thể dễ dàng đánh bại gã gia tướng đó, chỉ sợ là hiện tại đã nhanh chóng tiến vào sự giai rồi!

Nam Cung Nha Nguyệt làm ra vẻ thâm trầm nói.

Lâm Uyển Nhi cực kỳ vô tội trừng mắt:

- Rõ ràng là vị đại thúc lúc đó không sử dụng sử dụng đạo phù không tốt, gặp phải cảnh phản phệ, đâu có quan hệ gì với ta kia chứ!

Nam Cung Nha Nguyệt còn muốn nói gì đó, Uyển Nhi bỗng nhiên thu hồi miếng ngọc thô trong tay, nghiêm mặt nói:

- Nha Nguyệt tỷ tỷ, thời hạn Uyển Nhi hứa hẹn trước kia đã đến rồi, các người chuẩn bị khi nào để ta ly khai?

Khuôn mặt tú lệ hiện lên một chút xấu hổ, Nam Cung Nha Nguyệt bỗng nhiên có chút khó mở miệng, vừa muốn nói cái gì đó, lại bị Nam Cung Huy đột nhiên hiện ra cắt đứt.

- Muội muội, như thế nào quay về mà không hề nói một tiếng với ca ca người!

Nam Cung Huy với khuôn mặt to béo ửng đỏ tùy tiện ngồi xuống bên cạnh Uyển Nhi.

Nam Cung Nha Nguyệt nhú nhú mày, đối với vị ca ca này nàng không có nhiều hào cảm cho lắm:

- Người cứ lang thang như vậy, muội muội làm thế nào tìm được người.

- Quên đi, quên đi, ca ca không trách người!

Nam Cung huy xua xua tay, không hứng thú nói, xê dịch cái mông lại gần Uyển Nhi, mùi rượu bốc lên:

- Uyển Nhi muội muội, ở đây thực là khó coi, chỉ là một đám tiểu cẩu đến lấy lòng chủ nhân của mình, có muốn cùng ca ca đi vào trong đình viện ngắm trăng uống trà?

Lâm Uyển Nhi lơ đãng hướng phía sau xê dịch một chút, kéo dài khoảng cách đối với Nam Cung Huy. Nhìn khách nhân bốn phía đang chúc rượu nhau, cũng thấy không thú vị liền gật đầu nói:

- Đi thôi!

Nam Cung Huy nhất thời vui vẻ, lập tức mở đường, Uyển Nhi đứng dậy hỏi:

- Nha Nguyệt tỷ tỷ có muốn đi cùng hay không?

Nam Cung Nha Nguyệt nhìn thoáng quá chủ nhân bữa tiệc, có chút không tình nguyện trả lời:

- Các người cứ đi trước đi, ta còn phải đến chỗ gia gia có chút việc, một lát sau sẽ đi tìm các người.

Uyển Nhi gật gật đầu, thần sắc chớp động nhắc nhở nói:

- Nhớ kỹ nhất định phải tới đó nha, Uyển Nhi còn có chuyện muốn hỏi tỷ tỷ!

- Ân!

Nam Cung Nha Nguyệt mắt tự nhiên lên tiếng, liền hướng bàn chính bước đi.

Đi được mấy bước Lâm Uyển Nhi liếc mắt nhìn bóng lưng của Nam Cug Nha Nguyệt mơ hồ có một loại dự cảm không rõ ràng, trong lòng đột nhiên hiện lên sự tức giận không rõ lý do.

Một gã gia phó thay thức ăn đột nhiên hai mắt sáng ngời, vội vã đặt toàn bộ đĩa ăn đã hết lên chiếc mâm nhỏ, thừa lúc mọi người không chú ý vút hết tất cả vào một bụi rậm, bộ pháp nhoáng lên, theo thân ảnh màu tím tiến vào trong một cánh cửa thông sang đình viện khác.

Giữa sân Nam Cung Diệu từ sớm đã ngồi đây khá lâu, nôn nóng chờ đợi, hướng tới một gã trung niên gầy gò lo lắng nói:

- Dư thiên sư, người nói thôi tình dược này thực sự lợi hại như vậy hay sao, không chỉ có thể làm cho người khác ý thức mơ hồ, còn có thể làm cho người đó thích người đầu tiên mà mình nhìn thấy?

Gã trung niên gầy gò tự tin cười nói:

- Nhị thiếu chủ, đây là thuốc tiên thôi tình hoàn do chính tay bản đạo dùng đến hơn hai mươi canh giờ mới luyện ra được, coi như là thần tiên trên trời, uống vào dược hoàn này chắc chắn sẽ kim lòng không nổi.

Nam Cung Diệu tham tham cười cười:

- Một lúc nữa còn phải dựa vào Dư thiên sư xuất thủ, chỉ là vị ca ca béo mập kia của ta có chút vương bận, thiên sư, người xem có thể đưa ra một ít mê dược, đưa cho hắn lừa bịp một chút, đỡ phải phá hủy chuyện tốt của ta. - Cái này...

Dư thiên sư chần chờ một chút, sau đó lại nói:

- Cái này sợ là tự tay thiếu chủ phải hành động, bản đạo thực sự không tiện xuất thủ, nếu như tộc trưởng biết được, bản đạo chắc phải cuốn gói rời đi.

- Được rồi ta làm, thiên sư đưa mê dược cho ta!

Nam Cung Diệu quyết tâm, nhận lấy một chút bột phấn màu vàng Dư thiên sư đưa cho, để vào trong lòng.

Lâm Khiếu Đường giả làm một tên gia phó đi theo thân ảnh màu tím, vài lần truyền âm cũng không thấy một câu trả lời, mỗi lần truyền âm đều thấy chạm vào một tầng ngăn cách nào đó, cũng tự hiểu không thể truyền vào tai người phía trước được, giống như lời Tương Ngọc đã nói, trên người Uyển Nhi đã bị đặt một loại cấm chế nào đó rất lợi hại.

Con ruồi mập mập bên cạnh thân ảnh màu tím vẫn chuyển động liên tục, còn có hai gã mặc trang phục gia tướng luôn luôn đi theo sau, Lâm Khiếu Đường căn bản không có cơ hội tiếp cận.

Nếu không phải cố kỵ tầng cấm chế không biết tên trên người Uyển Nhi, Lâm Khiếu Đường đã sớm tiến lên đánh ngất con ruồi mập mập và hai gã gia tướng, mang theo Uyển Nhi bay đi.

- Huy ca ca, không phải là muốn đi vào trong nội viện hay sao? Thế nào lại đến nơi này?

Uyển Nhi cổ quái hỏi.

Nam Cung Huy say mê cười nói:

- Đi lấy hai cái ghế, chẳng lẽ Huy ca ca để cho Uyển Nhi muội muội đứng ngắm trăng hay sao!

Lâm Uyển Nhi chợt thấy không đúng, hai gã bên cạnh đột nhiên nhấc tay, hai cái dây tơ tằm màu trắng giống như con rắn nhỏ quấn quanh thân thể mềm mại của Uyển Nhi.

- Người làm gì?

Uyển Nhi chất vấn nói, càng giãy giụa thì chiếc dây tơ tằm màu trắng càng siết chặt cơ thể, ngay cả ba thành nguyên lực trong cơ thể, Uyển Nhi cũng không thi triển ra được.

Nam Cung Huy say rượu mơ màng cười phóng đảng nói:

- Huy ca ca muốn mời Uyển Nhi muội muội vào trong căn phòng kia tâm sự một chút!

Nam Cung Huy thật lớn gan. Thiên, Lâm Uyển Nhi lúc này mới phát hiện ra hai gã gia tướng bên cạnh chỉ là hai khôi lỗi, thuật pháp thao túng cao thâm như vậy, bằng vào tên Nam Cung Huy ngu ngốc này tuyệt đối không thể làm được, nhất định là đã thỉnh được ai đó tương trợ, xem ra đêm nay đã sớm có dự mưu từ trước.

- Người không sợ gia gia người biết sẽ xử phạt người?

Uyển Nhi một bên âm thầm tích súc lực lượng, một bên kéo dài thời gian chất vấn.

- Vì Uyển Nhi muội muội, cho dù bị phạt cũng đâu ngại gì, thời hạn bốn năm đã tới rồi, nếu như ta vẫn không chịu xuất ra chút thủ đoạn thì Uyển Nhi muội muội đã cao chạy xa bay, đến lúc đó Huy ca ca hối hận chết mất thôi.

Mùi rượu trên người Nam Cung Huy bốc lên.

Lâm Uyển Nhi vẫn biết rằng huynh đệ Nam Cung Huy, Diệu đối với mình đều có ham muốn, nhưng cũng biết rằng tính cách của họ nhu nhược, đầu không có chí lớn, cương quyết sẽ không cường bạo chính mình, hưởng hờ Nam Cung gia trong bốn năm qua cũng coi như đối đãi với mình lễ nghĩa, ngoại trừ cho một cấm chế trên người và hạn chế đi lại thì nàng được tự do rất nhiều.

Không nghĩ tới bốn năm yên bình lại làm cho Lâm Uyển Nhi thả lỏng sự cảnh giác, cánh tay bị trói sau người của Lâm Uyển Nhi đã sớm hiện lên một đoàn hoa diêm, thế nhưng đối với sợi dây tơ tằm màu trắng này một điểm tác dụng cũng không có.

- Uyển Nhi muội muội, người không cần uống phí khí lực nữa, ta biết người có tử hỏa vô cùng lợi hại, nhưng hiện tại ta đã tốn rất nhiều công sức mới mua được thiên triển bách ti dải từ một cao thủ, người không nên tiếp tục thiêu đốt làm gì, ngược lại nên đi theo ta, nếu như dùng đến hai khối lõi hình người này, sợ là sẽ làm Uyển Nhi muội muội bị thương.

Nam Cung Huy thực hiện được âm mưu cười nói, trong lời nói tràn ngập sự đắc ý.

Trong mắt Uyển Nhi đột nhiên hiện lên tia sáng màu xanh, đang muốn sử dụng bí kỹ ẩn tàng nhiều năm, đã nhìn thấy hai đạo quang mang như điện hiện lên, giống như hư huyền, ngay sau đó chiếc dây tơ tằm trói trên thân thể rơi xuống, chiếc bách ti dải này cứ nhiên bị cắt thành mấy đoạn, rơi loạn loạn trên mặt đất.

Hai tên khối lõi hình người dường như được ý thức người nào đó khống chế nhanh chóng dựa vào nhau, phòng ngừa tù binh thoát khỏi, Uyển Nhi cũng cười cười, nàng căn bản không dự định chạy trốn, không ai chú ý đến trong con mắt mỹ lệ vốn bảo trì sự yếu đuối kia trong nháy mắt hiện lên sát khí, chỉ là sau khi chiếc dây trói trên người nàng đứt thành mấy đoạn rơi xuống thì sát khí ấy nhanh chóng biến mất.

- Người nào?

Nam cung huy kinh hãi, nếu như để người khác phát hiện ra ý đồ hắn muốn bắt có Uyển Nhi, thì chắc chắn phải ăn không ít đau khổ, then chốt là khi chưa thực hiện được ý đồ đã bị phá hỏng, Nam Cung Huy tuy là có tiểu tâm tính toán muốn tiền trạm hậu tẩu, chờ khi gạo đã nấu thành cơm, đến lúc đó cho dù gia gia có giận đi nữa thì cũng chắc chắn sẽ không đánh chết mình, chịu một ít đau khổ da thịt, cuối cùng vẫn là đem Uyển Nhi gả cho hắn.

- Thiếu chủ, là ta!

Một gã trung niên gia phó hoang mang rối loạn từ phía cánh cửa thông đạo chạy ra.

Nam Cung Huy tìm kiếm xung quang, không hề phát hiện ra điều gì khả nghi, vô ý thức nhìn một gã khối lõi đứng bên cạnh, khối lõi hình người rõ ràng có ý thức lắc lắc đầu, như ý bảo cái gì đó.

Trong tai Nam cung Huy có tiếng truyền âm:

- Phòng chùng là nha đầu kia dùng trò quỷ gì đó.

Nam Cung Huy lúc này mới an tâm lại, nhưng cũng cực kỳ ngạc nhiên thủ pháp kinh người của Uyển Nhi.

- Người có phát hiện ra cái gì khả nghi xung quanh chỗ này hay không?

Bị kinh hãi, men rượu trong người Nam Cung Huy đã tan đi không ít, nhìn tên gia phó vừa mới tới hỏi.

Gã gia phó cận thần nói:

- Thưa thiếu chủ, tiểu nhân phụng lệnh tới đưa trà cho Uyển Nhi tiểu thư, vừa rồi đang muốn đi vào trong nội viện, chợt nghe thấy tiếng quát lớn của thiếu chủ, tiểu nhân quá sợ hãi ngay cả trà bánh đều ném đi, vội vã chạy đến đây hộ giá.

Lâm Uyển Nhi cảm thấy tên gia phó này rất cổ quái, từ bé Uyển Nhi đã có một bản lãnh rất đặc biệt, chỉ cần nàng gặp qua người nào đó một lần thì sẽ ghi nhớ dung mạo của người đó, ở trong Nam Cung Phủ này đã bốn năm, hầu như tất cả các gia phó nàng đều nhớ được hết nhưng vị gia phó trước mắt này lại không hề có chút ấn tượng gì.

Gã gia phó trung niên bỗng nhiên giương mắt hướng phía Uyển Nhi nháy mắt một cái, động tác cực nhanh, nếu như không phải Uyển Nhi đang tỉ mỉ đánh giá hắn, sợ là căn bản không chú ý được, ngay cả như vậy thì Uyển Nhi cũng cảm thấy chính mình có chút hoa mắt.

- Được rồi, không còn chuyện của người nữa, hãy đi xuống phía dưới!

Nam Cung Huy vung tay lên nói.

- Tiểu nhân không dám!

Trung niên gia phó cúi đầu.

Nam Cung Huy trừng mắt kỳ quái nói:

- Bản thiếu chủ bảo người lui xuống phía dưới, có cái gì mà không dám, nhanh đi xuống phía dưới!

Trung niên gia phó bưng bình khác thường:

- Quận chúa nói sau khi tiểu nhân đưa trà bánh, cần phải hảo hảo hạ Uyển nhi tiểu thư, nếu như có điều gì không hài lòng, quận chúa nói, chắc chắn sẽ phạt ta rất nặng.

Nam Cung Huy phát hoả:

- Vậy người không sợ bản thiếu chủ phạt người hay sao?

Trung niên gia phó ngẩng đầu cười:

- Thiếu chủ nhân hậu hiền lành, đối với hạ nhân chúng ta vẫn quan tâm đầy đủ, đâu giống như dáng vẻ của xú nha đầu kia, a tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết, không phải ta muốn mắng quận chúa, ta đang nói nha hoàn sát vách bên kia...

- Ha ha ha!

Nam Cung Huy đột nhiên cười to, vốn hắn không ưa cô nàng tiểu muội cao cao tại thượng kia, hôm nay từ trong miệng của một gã hạ nhân nghe được những lời này, trong lòng cảm thấy sáng khoái vô cùng, hơn nữa những lời nịnh hót trước đó đã sớm làm hắn sướng đến nâng nâng, nhìn tên gia phó này đột nhiên cực kỳ thuận mắt, lại nói: “Cô nàng tiểu muội kia của ta xác thực có chút quá phận, trước tiên người xuống phía dưới, nếu như quận chúa trách tội thì cứ nói là ta bảo người đi xuống.

145. Chương 147: Cực Phẩm Gia Phó (hạ).

- Tiểu nhân không dám.

- Vì sao?

Nam cung Huy kỳ quái hỏi.

Gã gia phó trung niên nhìn thoáng qua Uyển nhi:

- Quận chúa nói ngày hôm nay có chuyện trọng yếu muốn bàn bạc với Uyển nhi tiểu thư, nếu như tiểu nhân không thể hầu hạ Uyển nhi tiểu thư cho tốt, thì quận chúa sẽ đánh gãy tay chân của tiểu nhân.

Nam Cung Huy vừa mới cảm thấy vui vẻ một chút tức thì biến mất, lửa giận bốc lên:

- Người có tin ta đánh gãy tay chân của người ngay bây giờ hay không.

Đúng lúc này một trong hai con khôi lồ hình người đột nhiên động đậy, tựa hồ như đang giãy giụa.

Nam Cung Huy chợt dạ nhìn về phía khôi lồ còn lại, tên khôi lồ kia lắc đầu không hiểu.

- Nhanh bắt nó dừng lại!

Nam Cung Huy nhin không được hô lên một tiếng.

Không hề có chút tác dụng, người điều khiển khôi lồ lập tức gỡ hết một thân thủ đoạn, nhưng vô luận là thi triển loại thần thông nào cũng không thể làm cho con khôi lồ đó dừng lại.

Không ai phát hiện ra tên gia phó trung niên đang cúi đầu hiện nên một nụ cười khế, vị gia phó trung niên này không cần nói nhiều lời, hiển nhiên chính là Lâm Khiếu Đường nguy trang, nếu nói về thuật dịch dung thì Lâm Khiếu Đường có thể coi là đương đại đệ nhất nhân, nếu không phải thời gian tương đối ngắn, chắc chắn hắn đã nguy trang cho mình thành một lão đầu.

Lâm Khiếu Đường chỉ là thử sử dụng lực lượng khống chế của nội anh áp dụng lên thân thể của hai con khôi lỗi để thao túng, không nghĩ tới cư nhiên có một con mắc câu, người khác không có chút phản ứng gì hiển nhiên chính là vì không phải là khôi lỗi.

Không nghĩ tới trong thời gian bế quan nội anh và Lâm Khiếu Đường hợp lực không chế liệt hồn chỉ, ngoài việc sức sống đã tăng lên rất nhiều mà còn thành lập một mối liên hệ vô cùng chặt chẽ với Lâm Khiếu Đường.

Hơn nữa nội anh này so với nội anh bình thường có chút không giống nhau, dương hồn nội anh này trên phương diện lực lượng khống chế vô cùng cường đại, Lâm Khiếu Đường lại lợi dụng một ít năng lực bản thân hợp tác liền trở thành một đôi tổ hợp tuyệt vời.

Đạo thuật hệ hệ thao túng, nếu như tu vi không bằng Lâm Khiếu Đường mà nói, hơn phân nửa sẽ bị phản thao túng, từ lúc sự kiện đó xảy ra, Lâm Khiếu Đường đã phát hiện ra mình có năng lực này.

Mà hồn liệt chỉ đệ lục trọng chính là dùng cho tu luyện giả khống chế nguyên lực và nguyên thức đạt được điều kiện tốt nhất để phát triển, có thể lợi dụng được lực lượng bản thân một cách tốt nhất, đồng thời đạt được một cách tối ưu hoá khi sử dụng lực lượng.

Khôi lỗi hình người càng giãy giụa càng mạnh, con khôi lỗi khác lại cực kỳ khoa trương cởi bỏ áo khoác của mình, lộ ra một cái đạo bào màu vàng, ngồi chồm hổm trung bình tấn, hai ngón tay hướng lên trời. Trong miệng không ngừng niệm chú ngữ muốn đoạt lại quyền khống chế.

Thấy khôi lỗi kia tựa hồ không có dấu hiệu dừng lại, Nam Cung Huy cực kỳ luống cuống nói:

- Thân thiên sư, mau mau đem bảo bối của ngươi chế trụ lại. Má ơi, thế nào lại hướng phía ta mà tới.

Uyển Nhi đứng một bên nhẹ nhàng cười, một đạo chỉ phong bắn ra, đoàn lửa màu tím theo chỉ phong phóng thẳng tới cái móng to lớn của Nam Cung Huy, lửa cháy không hề mạnh, cách quần áo nhất thời còn chưa cháy vào da thịt.

- Uyển Nhi tiểu thư biến thành tinh nghịch rồi.

Gã gia phó trung niên bỗng nhiên nói.

Uyển Nhi kinh ngạc liếc mắt nhìn vị gia phó có can đảm chống lại mệnh lệnh của Nam Cung Huy này, hẳn cư nhiên có thể thấy rõ động tác của nàng.

Thân thiên sư vô luận nỗ lực như thế nào cũng không thể đoạt lại quyền khống chế, con khôi lỗi kia càng lúc càng điên cuồng, bắt đầu xông đến đuổi đánh Nam Cung Huy, hẳn ta bị đánh đến nổi oa oa kêu to, chạy loạn xung quanh.

Nam Cung Huy bất quá chỉ có tu vi vệ giai sơ kỳ, đâu phải là đối thủ của khôi lỗi cao cấp này, chỉ chốc lát đã bị đuổi kịp, khôi lỗi nâng đoàn thân thể có thể trọng hơn hai trăm cân của Nam Cung Huy lên, bước đi như bay.

Hoả diễm rất cuộc đã đốt đến cai móng thịt của Nam Cung Huy.

- A , cái móng của ta, ai cắn cái móng của ta, Thân thiên sư, người nhanh chóng bắt con khôi lỗi này dừng lại đi a, a....

Khôi lỗi bước dạo vòng quanh giả sơn một vòng, vừa đi vừa va chạm vào giả sơn, một tiếng âm vang lên, Nam Cung Huy kêu lên quàng quạc, rầm, khôi lỗi hình người không tiếp tục làm cho Nam Cung Huy va chạm vào giả sơn nữa mà nâng hẳn lên cùng nhau nhảy xuống hồ nước.

Thân thiên sư quá sợ hãi, nhanh chóng chạy đến nhảy xuống nước cứu người.

- Vị đại thúc này, trước đây dường như Uyển Nhi chưa từng gặp qua người, người mới tới nơi này đúng không?

Lâm Uyển Nhi hiếu kỳ đánh giá gã gia phó không giống gia phó bình thường nói.

- Sao lại chưa từng gặp cơ chứ? Tiểu nhân đã nhìn tiểu thư lớn lên, thế nào lại có thể mới tới đây?

Tên gia phó trung niên sờ sờ đám râu mép thần bí cười nói.

- Nhìn ta lớn lên!

Uyển Nhi đầu tiên không thể giải thích được, cẩn thận nghĩ lại, chính mình vào phủ bắt quá mới mười ba tuổi, hiện nay đã mười bảy tuổi rồi, coi như từ nhỏ lớn lên, còn muốn nói cái gì đó, lại bị tiếng gọi ầm ĩ cắt đứt.

- Người nào trong đó nháo sự?

Nam Cung Diệu trong đại viện chờ quá lâu vẫn không thấy người đến, có chút mất kiên nhẫn, lại nghe thấy nội viện bên cạnh có động tĩnh liền đi vào xem, còn chưa đến gần đã nghe thấy tiếng nước khuấy động, tưởng là hạ nhân, liền nổi giận quát.

Chuẩn bị tiếp tục cùng Uyển Nhi chơi đoán đố, nghe thấy tiếng nói này, Lâm Khiếu Đường nhướng mày không thèm trả lời.

Nam Cung Diệu vừa mới bước vào đã nhìn thấy Thân thiên sư từ trong hồ nước ôm lấy ca ca Nam Cung Huy bước lên, nhanh chóng đến gần hỏi:

- Thân thiên sư, các người đây là?

Thân thiên sư cuống quýt nói:

- Thưa nhị thiếu chủ, đại thiếu gia uống quá nhiều rượu, vừa vào nơi này đã nổi cơn say rượu, sau đó chính mình nhảy vào trong hồ nước.

- A!

Nam Cung Diệu hèn mọn nhìn thoáng qua vị ca ca đã hôn mê của mình, dư quang hưng phấn, phát hiện ra Uyển Nhi dĩ nhiên lại ở nơi này, liền chạy đến nói:

- Uyển Nhi muội muội, sao lại đứng chỗ này, ca ca không phải gọi người vào trong nội viện ngắm trăng hay sao?

Thân thiên sư phía sau không những hướng Uyển Nhi ra hiệu gì đó, dùng động tác đau khổ cầu xin, đôi con ngươi đen của Uyển Nhi hơi lộ ra vẻ giảo hoạt:

- Thân thiên sư, khôi lỗi của người còn đang dưới hồ nước.

Thân thiên sư đầu tiên là sững sốt, sau đó minh bạch ý tứ:

- Tạ ơn Uyển Nhi tiểu thư nhắc nhở, tiểu nhân lập tức xuống dưới đó thu hồi lại.

Rầm, Thân thiên sư không chút do dự nhảy xuống hồ nước lần thứ hai tìm lại khôi lỗi hình người vừa rồi.

Gã gia phó trung niên giơ ngón tay cái lên, xấu xa cười cười.

Thiếu chút nữa làm cho Uyển Nhi cười thành tiếng, lúc này mới hướng đến Nam Cung Diệu nói:

- Huy ca ca bị điên, chúng ta không ngăn được hắn, không thể làm gì khác hơn là cùng đến xem, làm lỡ mất thời gian.

Nam Cung Diệu gật gật đầu, xoay người hướng vị Thân thiên sư còn đang trong hồ nước dặn dò nói:

- Người trước tiên mang ca ca của ta về phòng đi, sau đó dặn dò hạ nhân nấu một thang giải rượu, nếu đã không uống được thì đừng uống, thật là, Uyển Nhi muội muội, chúng ta tiếp tục đi ngắm trăng.

Uyển Nhi kỳ thực từ đầu đã không có hứng thú đi ngắm trăng, chỉ tại không khí trong buổi tiệc rượu làm cho nàng cảm thấy rất khó chịu, lấy cớ ngắm trăng chỉ là để rời khỏi nơi đó mà thôi, bắt quá nếu đã có ước hẹn với Nam Cung Nha Nguyệt, nói rằng có sự tình trọng yếu muốn bàn, không đi cũng không được.

Trên đường đi Nam Cung Diệu nói rất nhiều chuyện làm Uyển Nhi cực kỳ bực mình, nàng căn bản không để ý, chỉ khổ cho Lâm Khiếu Đường đi theo phía sau, thiếu chút nữa là nhổ ra.

Đến khi tiến nhập vào nội viện thì Nam Cung Diệu mới phát hiện ra một gia phó vẫn đi theo phía sau, không ưả nói:

- Người đi theo làm cái gì? Ở đây không có chuyện của người, xuống phía dưới!

Gã gia phó trung niên còn chưa mở miệng, Uyển Nhi đã giành lời nói:

- Diệu ca ca, người này là do ta gọi hần tới, hần rất thú vị, ta muốn hần đi theo.

Nam Cung Diệu tuy rằng rất khó chịu, nhưng không có biện pháp, không tiện cản hần lại, chỉ đành ngậm đồng ý.

Chỉ chốc lát, ba người đã tiến nhập vào trong nội viện, Dư thiên sư đang thản nhiên tự đắc uống trà ăn bánh thưởng thức trăng tròn một mình, nhìn rất là an nhàn.

Vừa thấy vị nhị thiếu chủ quay về, lập tức đứng lên, thối lui sang một bên cười nói: “Nhị thiếu chủ, Uyển nhi tiểu thư mau mời ngồi, hôm nay trăng vừa lúc tròn, một lúc nửa mặt trăng màu lam hiện ra sẽ càng đẹp mắt hơn.

Lâm Khiếu Đường bước vào trong nội viện đã ngửi thấy mùi gì đó rất khác thường, giống như vị đạo của mê dược, nhất thời cảnh giác, cả lớn lẫn nhỏ không phải là thứ gì tốt lành, nghĩ đến vị nhị thiếu chủ này cũng không có chủ ý gì tốt.

Thời gian lãng phí rất nhiều, trong lòng Nam Cung Diệu thấy nôn nóng, không hạ thủ bây giờ sợ là khó có cơ hội nào khác, những người khác trong phủ sẽ tản ra, đến lúc đó muốn tìm được nơi đông người sẽ rất khó khăn.

Nam Cung Diệu đánh mắt với Dư thiên sư, sau khi nhất mắt đáp trả, hần tiến lên một bước, nâng chung trà lên tựa hồ ngâm nước trà, trong móng tay có cất dấu một ít bột phấn, vừa muốn thả vào đã bị một bàn tay to bắt lấy cổ tay, lực lượng rất lớn, dĩ nhiên làm cho tay của hần không thể động đậy được chút nào.

Không ai chú ý đến vị gia phó trung niên này từ phía sau Uyển nhi tiến lên phía trước, nói chung chỉ cảm thấy mắt nhoáng lên.

Dư thiên sư kinh hãi nổi giận nói:

- Tiệp phó lớn mật, người làm cái gì vậy?

Gia phó trung niên cười hì hì, quỷ không biết thần không hay cắt đứt chiếc móng tay có một bọc dược phấn bên trong của Dư thiên sư xuống, dưới chân đột nhiên dẫm mạnh lên bàn chân của Dư thiên sư.

Một trận đau đớn kịch liệt đột nhiên nổi lên làm cho Dư thiên sư cong người lại, cái miệng rộng há ra hộp lấy không khí, sắc mặt đỏ bừng, tay của gia phó trung niên run lên, móng tay mang theo một bọc dược phấn cực nhỏ cùng nhau bắn vào trong cái miệng đang mở lớn của Dư thiên sư, hần không kịp phản ứng đã bị động nuốt hết tất cả vào bụng.

- Người... người... người để cho ta ăn vật gì vậy?

Dư thiên sư một bên liều mạng lấy tay khều khều trong miệng một bên hoảng loạn hỏi.

Gã gia phó trung niên dùng biểu tình vô tội nhìn Dư thiên sư nói:

- Tiểu nhân chỉ là muốn giúp Dư thiên sư ngâm trà mà thôi, không cậ thần dẫm phải chân của Dư thiên sư, tiểu nhân đáng chết, mong rằng Dư thiên sư tha thứ.

Dư thiên sư liều mạng khều trong cổ họng muốn ói thứ đó ra, phần hận nhìn gã gia phó mặc quái lạ này...

Gã gia phó trung niên kinh ngạc kêu lên:

- Thiên sư, sao người lại cắt đứt ngón tay của người thế này?

Dư thiên sư mạnh mẽ nắm lấy ngón tay đang chọc trong cổ họng lấy ra, chỉ thấy chiếc móng tay ngón út không biết từ khi nào đã bị gãy, lập tức lấy từ trong người một khoả dược hoàn từ trong người nuốt vào.

Nam Cung Diệu đầu từng nhìn thấy vị Dư thiên sư mà mình luôn tôn sùng chật vật đến như vậy, trong lúc nhất thời không thốt lên lời, chỉ là không ngừng hưởng vị thiên sư này nháy mắt.

Dư thiên sư lúc này giống như kẻ cầm ăn hoàng liên, khoả giải được nuốt vào làm sao cũng không thể nuốt trôi được, trong tiếng nói tựa hồ như có vật gì chặn ngang.

- Nước...nước...

Dư thiên sư lấp bắp trong họng kêu lên.

Nam Cung Diệu nhanh chóng nâng một chung trà đưa qua, Dư thiên sư đang cầm chung trà đột nhiên mạnh mẽ đứng lên, thế nhưng chưa nuốt được ngụm nước vừa rồi xuống bụng thì đã gắng gượng nói mấy câu.

- Nhị thiếu chủ, mau đỡ bàn đạo về phòng, bàn đạo bị trúng độc rồi.

Dư thiên sư nôn ra toàn bộ lượng nước vừa uống vào rồi nói.

Nam Cung Diệu đầu thế bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, lúc này tuy không thể nhờ cậy vào Dư thiên sư được, nhưng trong tay của mình còn có một ít mê dược, tia háo sắc trong mắt chợt loé lên, tay đã luồn vào trong ngực, nếu như kế hoạch có biến, thì trực tiếp đổ thuốc mê cho cả ba người.

Nam Cung Diệu đang chuẩn bị xuất thủ đã thấy Nam Cung Nha Nguyệt trực tiếp hướng bên này đi tới, sợ đến mức đem vật trong tay trả vào trong ngực, Nam Cung Diệu không sợ ai trong cái phủ này chỉ sợ một vị muội muội cao cao tại thượng, năm năm trước đây vì bản thân tình nghịch bướng bỉnh đã bị đường muội làm trò trước mặt các trưởng bối đánh cho một trận, cho đến bây giờ ký ức ấy vẫn còn mới mẻ trong đầu Nam Cung Diệu.

Lâm Khiếu Đường cau mày, nha đầu Nam Cung Nha Nguyệt này rất khó đối phó, bốn năm trước chính mình ẩn tàng sâu như vậy mà còn bị nàng đào ra, nhược điểm bản thân muốn rời khỏi gia tộc chỉ có nàng phơi bày ra được, ngày hôm nay chuẩn bị không đầy đủ, để an toàn hay là không cùng nàng chống lại thì tốt hơn...

146. Chương 148: Rình Coi Đồng Tính Luyện Ái.

- Uyển nhi muội muội, đang tìm cái gì vậy?

Lâm Uyển Nhi nhấp cái miệng nhỏ bé, tùy ý nhìn về một góc u ám, vị gia phó vừa mới đứng bên cạnh đã biến mất không thấy, bản thân một điểm cũng không phát hiện ra, xuất thần lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Hình như giống một người?

- Cái gì? Ai giống ai?

Nam Cung Nha Nguyệt vô cùng kinh ngạc hỏi.

- Không, không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ tới một người mà thôi!

Lâm Uyển Nhi hồi phục tinh thần, cười khẽ một chút rồi nói.

- Là hần sao?

Nam Cung Nha Nguyệt suy nghĩ một chút hỏi.

Lâm Uyển Nhi nhún vai cười, vẫn không đáp lại, khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt hiện lên nét tịch mịch nói:

- Nha Nguyệt tỷ tỷ, các người không phải là chuẩn bị kéo dài thời gian giam lỏng ta đấy chứ?

Nam Cung Nha Nguyệt trầm mặc một hồi rồi nói:

- Ta hạ sơn phụng sư mệnh cũng chính là vì chuyện này.

Khuôn mặt luôn luôn nhu nhược của Lâm Uyển Nhi đột nhiên hiện lên một tầng sương lạnh, ngay cả Nam Cung Nha Nguyệt nhìn thấy cũng khẽ run lên.

- Nha Nguyệt tỷ tỷ, Uyển Nhi chỉ là muốn nhắc nhở người thân trọng cân nhắc đến hậu quả, nếu như là vì nguyên nhân một người Uyển Nhi mà để rất nhiều người bị chết oan, có lẽ phát sinh sự kiện chảy máu mà nói, Uyển Nhi sẽ cảm thấy rất cần rút lương tâm, bất quá nếu như có người không chịu giữ chữ tín, không làm theo ước định ban đầu, Uyển Nhi cũng không ngại thử một lần đóng vai ma nữ.

Trong con mắt to, đen lấy của Uyển Nhi xẹt qua một tia tử sắc yêu dị.

Nam Cung Nha Nguyệt thân là môn đồ đặc ý của Ngũ Đạo Tông tông chủ, thân phận tôn quý, nhưng cũng không hề nghi ngờ lời đã nói của thiếu nữ nhìn qua nhu nhược đến cực điểm trước mắt này.

Nam Cung Nha Nguyệt kỳ thực rất rõ ràng, quyết định lần này của sư phụ rất có khả năng gây ra một cuộc xung đột rất lớn. Trực tiếp đem Nam Cung gia lên đầu sóng ngọn gió. Không biết là sư phụ rốt cuộc là xuất phát từ cái nhìn như thế nào, Nam Cung Nha Nguyệt chỉ cảm thấy là đang lợi dụng Nam Cung gia, thậm chí là đem gia sản của Nam Cung gia làm mồi câu.

- Ta hoàn toàn tin tưởng muội muội có năng lực và bối cảnh đó, Nam Cung gia chúng ta kỳ thực cũng muốn thực hiện hứa hẹn này, nhưng điều đó lại không phải là Nam Cung gia có thể làm chủ được, muội muội cũng biết, qua bốn năm nữa, toàn bộ giới tu luyện sẽ vì hai thứ đó mà chém giết điên cuồng. Trước lúc đó các đại môn phái vì chuẩn bị cho sự kiện này mà làm tất cả những điều có thể. Mỗi một trăm năm đều có rất nhiều gia tộc hoặc nổi hoặc chìm xuống. Có một số bị diệt tộc, có một số có thể quật khởi, còn có một số đại gia tộc lưu lạc, thậm chí còn có một số dòng họ mới chính hợp tạo sáng tạo ra một đại gia tộc mới. Kỳ thực tất cả những điều này đều do một nhóm người gây ra, chính là đám người cao cao tại thượng của bát đại môn phái. Hiên Viên quốc đã có lịch sử hơn vạn năm, duy nhất sáng lập ra mà không hề suy bại chỉ có đại môn đại phái. Bởi vì cao tăng của chúng chính là biểu hiện cho quy luật của thế giới này. Chúng là cao nhất, lực lượng có thể hủy thiên diệt địa, tha cho người nào được sống thì người đó được sống, nếu như muốn người phải chết thì người nhất định phải chết. Nếu người muốn thoát ra khỏi bàn tay to lớn này thì chỉ có thể biến thành chính nó mà thôi!

Nam Cung Nha Nguyệt thần tình yếu ớt buồn bã nói.

Chiếc cảm trắng nõn tinh xảo mỹ lệ hơi hơi ngửa lên, hai tay nhỏ bé bỗng nhiên xoè ra, một đoàn hỏa diễm màu tím kịch liệt bốc lên.

Chỉ chớp lát. một con hỏa long từ trong đám hỏa diễm bay lên, theo cánh tay nhỏ xinh xoay vòng xung quanh thân thể của Uyển Nhi.

- Tử long khí diễm? Người đã luyện thành rồi?

Nam Cung Nha Nguyệt thất thanh nói.

- Còn chưa, bất quá nếu như Uyển Nhi liều mạng phát ra hết toàn bộ lực lượng đủ để phá tan cấm chế, Nha Nguyệt tỷ tỷ, ta không quan tâm đến Nam Cung gia các người thân bất do kỳ hay không, các người chung quy thuộc về đạo tông đại tộc, nói các người bị thao túng sẽ chẳng có mấy ai chịu tin tưởng, điều không có lợi chắc chắn không ai muốn làm, đạo lý lớn ai cũng có thể nói được, đáng tiếc điều đó cũng không thể tranh thủ được sự đồng tình và hiểu biết của một số người. Bởi vì thế giới này luôn luôn vận động, Uyển Nhi cũng biết cái gì gọi là vận động chìm nổi, nhưng không muốn miệt mài theo đuổi, mọi chuyện đều có lý do của nó, bất cứ thứ gì tồn tại đều có một ý nghĩa riêng, nếu diệt vong, chắc chắn có nguyên nhân của diệt vong. Hiện tại Uyển Nhi chỉ muốn tự do và một phần hứa hẹn trước đây, nếu như không cho vậy thì Uyển Nhi chỉ có thể tự mình tranh thủ mà thôi.

Uyển Nhi kiên quyết nói, biểu tình cực kỳ lãnh đạm.

Nam Cung Nha Nguyệt cho tới bây giờ mới biết được bên dưới vẻ mỹ lệ cùng cực mà lại nhu nhược yếu đuối bề ngoài của Lâm Uyển Nhi lại ẩn dấu một ý chí kiên cường, rõ ràng như vậy, Nam Cung gia thực sự chạy trời không khỏi nắng hay sao?

Bàn tay nhỏ bé của Lâm Uyển Nhi thu lại, tử long hiện ra lúc này lập tức chui vào trong lòng bàn tay biến mất không thấy, vẻ tử sắc yêu dị nổi lên trong con mắt cũng từ từ rút lui, từ từ trở nên nhu hoà.

Nam Cung Nha Nguyệt thở dài nói:

- Nếu như thực sự đến tình cảnh không thể thu hồi, chỉ cầu cho Uyển Nhi muội muội hạ thủ lưu tình.

Uyển Nhi nhẹ nhàng rời đi, chỉ để lại câu nói cuối cùng:

- Hai người ca ca của người, nếu như cứ tiếp tục dây dưa không ngót trước mặt Uyển Nhi, đừng trách Uyển Nhi hạ thủ vô tình.

Đợi cho Uyển Nhi hoàn toàn biến mất trong bóng tối, một bóng hình màu trắng mới từ sau một cánh cửa của nội viện chui ra, rõ ràng là một vị thanh niên nho nhã mặc áo bào trắng, hình dạng cực kỳ anh tuấn.

- Sư huynh, sự phụ rớt cuộc vì lý do gì lại kéo dài thời gian giam lỏng ma nữ này, chỉ là để ngăn chặn Lâm Liệt hay sao?

Nam Cung Nha Nguyệt lo lắng hỏi.

Thanh niên áo bào trắng khẽ cười:

- Sư muội, không cần lo lắng nhiều quá, sư phụ lão nhân gia làm như vậy nhất định có lý do của mình, sư phụ sủng ái người như vậy, tuyệt đối sẽ không mặc kệ Nam Cung gia của người đâu.

Nam Cung Nha Nguyệt lại có vẻ không quá tự tin:

- Vậy vì sao phải phái hai chúng ra trở về?

Thanh niên áo bào trắng bất động thanh sắc nhẹ nhàng vỗ vai Nam Cung Nha Nguyệt, ôn nhu nói:

- Nguyên nhân là vị sư phụ đệ liệu Lâm Liệt kia nhất định không dám đến ngành kháng. - Thế nhưng hiện tại Uyển Nhi đã có năng lực tự phá tan cấm chế, một khi thoát ly được tầng trời buộc này, Lâm Liệt còn có gì cố kỵ đâu?

Nam Cung Nha Nguyệt nói. Thanh niên áo bào trắng tự tin lắc đầu:

- Sư muội đã bị nha đầu khi phô trương thanh thế làm cho mê muội rồi, ta xem nha đầu đó tuyệt đối không dễ dàng phá tan cấm chế như vậy, nếu thực sự dễ dàng mà nói, nàng cũng không nói nhiều với người như vậy, nhất định là cần phải nỗ lực rất nhiều đại giới, có lẽ không có trăm phần trăm nắm chắc.

...

Lâm Khiếu Đường không hề thực sự rời khỏi nơi này, hắn muốn nghe hai vị thiếu nữ đã có tác động mang tính quyết định đối với sự phát triển trong bốn năm qua của mình nói những cái gì.

Lâm Khiếu Đường vốn đã tìm được một vị trí cực kỳ thuận lợi thì chợt cảm thấy một cỗ nguyên lực vô cùng cường đại hướng phía này mà đến, sợ là đã tu vi sư giai hậu kỳ.

Tu vi như vậy thì cho dù đối phương không hề phát hiện ra khí tức của chính mình nhưng nếu như phát ra nửa điểm động tĩnh chỉ sợ đối phương sẽ phát hiện ra, để an toàn, Lâm Khiếu Đường đành phải buông tha ý nghĩ nghe trộm, ẩn遁 đi.

Trở lại nội viện, một sương phòng thanh nhã hiện ra trước mắt, nhưng nghĩ đến vị tiểu thư kia sợ là đã quay trở về, Lâm Khiếu Đường cẩn thận tránh khỏi tầm nhìn của đám hạ nhân, tiếm điện tiến vào một góc nhỏ trong phòng.

Tương Ngọc còn chưa quay lại. Trong căn phòng này cũng không tính là tối, ngọn đèn dầu trong phòng bên cạnh xuyên thấu ánh sáng mờ mờ, gian biệt ốc này và gian phòng chính bên cạnh dùng chung một loạt cửa gỗ đóng kín, trên cánh cửa chỉ có một tầng giấy trắng rất mỏng.

Lâm Khiếu Đường tuy tiện tìm một chỗ trong góc mà ngồi xuống đã toạ điều tức. Khoảng chừng qua một canh giờ Tương Ngọc vẫn chưa quay về, Lâm Khiếu Đường nghe thấy căn phòng sát vách truyền đến động tĩnh rất kỳ quái, thỉnh thoảng còn có những tiếng thở dốc không hoà hợp.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy tò mò, đứng dậy bước tới, lấy ngón tay chọc một cái lỗ nhỏ, ngón nên trong phòng đã tắt, bất quá tối nay ánh trăng chiếu rọi, sương phòng mặc dù vẫn còn tối nhưng miễn cưỡng có thể nhìn thấy được toàn cảnh.

Chỉ thấy trên chiếc giường lớn giữa phòng đang có... hai thân thể trắng nõn chăm chú quấn quít vào một chỗ, một trong hai chính là Tương Ngọc.

Không phải nói đây là căn phòng của tiểu thư hay sao? Tương Ngọc sao lại cùng người khác làm chuyện này trong đó? Lâm Khiếu Đường vô cùng nghi hoặc, tiếp tục nhìn kỹ, vừa lúc phần thân trên của người kia nhấc lên, vừa vịn thấy hai quả đào lớn no đủ mềm mại, trái tim Lâm Khiếu Đường nhất thời đập nhanh hơn.

Bé ngoan, người đang đè lên trên thân thể của Tương Ngọc không phải là nam mà là một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân có bộ ngực rất lớn.

Hai nữ nhân trắng nõn như dán vào cùng một chỗ, tương hổ vuốt ve, ẩm ướt, cả hai người đang xoa nắn hai bầu nải tử nhu nhuyễn trước ngực đối phương.

Nữ đồng tính luyện ái! Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên cảm thấy kinh bạo, bí trọng trong lời nói của Tương Ngọc, bí mật của tiểu thư.

Thảo nào vị tiểu thư này không muốn lập gia đình, nguyên lai là như vậy, Lâm Khiếu Đường thầm nghĩ, dưới sự hiếu lý liếc nhìn vài lần, đáng tiếc như thế này không thể thấy mặt, hai nữ nhân tóc tai bù xù, dung nhan bị che lấp bởi đám tóc đen, cho dù tinh tường đến đâu đi nữa cũng không thể nhìn rõ được dung mạo.

Chỉ nhìn thân thể thì khó mà đoán được niên kỷ, trơn nhẵn, trắng nõn không hề có dấu hiệu già yếu, cái hông vênh cao tròn trịa cực kỳ rắn chắc, so với các thiếu nữ còn muốn trơn nhẵn hơn.

Thầm nghĩ, vị tiểu thư này hẳn là trên dưới năm mươi tuổi mới đúng, cư nhiên có thể bảo dưỡng tốt như vậy.

Mà cho dù có thuật bảo dưỡng tốt đến đâu đi nữ thì cũng không đến mức như thế này chứ! Trong đầu Lâm Khiếu Đường chợt loé lên tia sáng, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, sư giai!

- Ai?

Trong sương phòng đột nhiên có tiếng kêu khê.

Lâm Khiếu Đường biết đã bị phát hiện, vội vàng lui bước, đang muốn bỏ chạy, một thân ảnh màu trắng phá cửa sổ mà đến, tốc độ cực nhanh tuyệt đối vượt qua tường tượng của Lâm Khiếu Đường, tương đương với vô tung quyết của bản thân.

Thân ảnh màu trắng chính là nữ tử vừa mới đè lên thân thể Tương Ngọc, trên người bọc một lớp vải màu trắng, dung nhan trắng hồng xinh đẹp dưới ánh trăng có thể thấy rõ được.

Vị tiểu thư này đâu giống như người hơn năm mươi tuổi, rõ ràng chính là diện mạo của nữ nhân hai mươi tuổi, cộng thêm thân thủ vừa rồi, hiển nhiên là một vị cao thủ bước vào sư giai tu vi, hơn nữa đã tiến nhập hậu kỳ.

Lâm Khiếu Đường thầm hô quá sơ ý, vừa rồi gây ra động tĩnh hơi lớn, thực sự không nghĩ tới nữ nhân đồng tính luyện ái này lại có nguyên thức bao phủ rộng lớn như vậy, càng không nghĩ tới là một vị đại tiểu thư tính tình có vấn đề lại là một cao thủ sư giai, cho nên đã để lộ ra một chút sơ hở.

- Người là ai? Vừa rồi người nhìn thấy cái gì?

Vị tiểu thư này tựa hồ có điều cố kỵ.

- Ta cái gì cũng không nhìn thấy!

Lâm Khiếu Đường điềm nhiên như không nói.

- Người tưởng rằng ta sẽ tin tưởng người hay sao?

- Vậy tùy người!

- Muốn chết!

Đại tiểu thư rốt cuộc không nhịn được, dứt lời liền xuất thủ, Lâm Khiếu Đường xua xua tay nói:

- Người không sợ người khác nghe thấy hay sao? Nếu như có người chạy đến đây mà nhìn thấy tiểu thư đang nằm trên người một nữ nhân khác thì hẳn sẽ nghĩ như thế nào?

- Hừ, toàn bộ nội viện của lão nương đều được một tầng cấm chế cách âm bao phủ, âm thanh tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, người đi chết đi!

Đại tiểu thư giơ tay lên, tức thì một thanh trường kiếm hiện ra, một kiếm đâm tới.

- Tiểu thư, không thể giết hắn!

Tương Ngọc đột nhiên kêu lên.

Thân thể của đại tiểu thư cứng đờ, kinh ngạc nhìn Tương Ngọc, vẻ mặt thống khổ nói:

- Người dĩ nhiên sau lưng ta tìm nam nhân, hẳn rồi cuộc là ai? Hẳn so với ta tốt hơn chỗ nào?

- Ai, nói cũng không thể nói lung tung, ta và nữ bằng hữu của người nào có quan hệ gì!

Lâm Khiếu Đường không hề muốn bị lôi vào tầng quan hệ rối rắm, hoang đường này.

- Ta không tin!

Đại tiểu thư một tay đẩy Tương Ngọc ra, phần nộ giơ trường kiếm lên đâm về phía Lâm Khiếu Đường.

147. Chương 149: Tróc Nã Gian Tế (1).

Lâm Khiếu Đường lấy hai ngón tay làm kiếm, đầu ngón tay phát ra một chùm tia sáng năm màu dài năm tấc, thông dong tiếp kiếm.

Đương đương đương...

Cao thủ so chiêu, trong nháy mắt đã xuất thủ mấy chiêu, mỹ phụ nao nao, không nghĩ tới tên trung niên mặc trang phục gia phó cổ quái trước mắt này lại là một cao thủ đã tiến nhập vào sự giai.

Biết đối phương không kém, thể công của mỹ phụ càng dần càng trở lên sắc bén.

Tương Ngọc đứng một bên lại cực kỳ khấn trương, hai người này đều không nên thụ thương, tiểu thư tự nhiên không cần phải nói, nhưng gã trung niên gia phó xa lạ kia nếu như có chuyện gì không hay say ra chính mình sợ là cũng phải bỏ cái mạng nhỏ này.

- Phỉ phỉ, không nên giết hắn, hắn đã hạ độc lên người ta.

Tương Ngọc thất thanh kêu lên.

Đương, Nam Cung Phỉ Phỉ chém ra một kiếm rồi thối lui ba bước, dùng thế tấn công lại hỏi:

- Tương Ngọc, người nói cái gì? Hắn hạ độc lên người người?

Tương Ngọc yếu đuối gật đầu. Đôi mắt đẹp của Nam Cung Phỉ Phỉ quét ngang nói:

- Lấy giải dược ra, tha cho người khỏi chết!

- Có bản lĩnh thì người có thể đến lấy!

Lâm Khiếu Đường khiêu khích.

Nam Cung Phỉ Phỉ lần thứ hai nâng kiếm đe dọa:

- Giết người rồi lấy giải dược sau cũng như nhau.

Khoé miệng Lâm Khiếu Đường nhếch lên thành một đường vòng cung. Vừa mới trải qua một trận quyết đấu, đối với bản lĩnh của mỹ phụ này đã có chút lý giải, nếu như không nói đến thuật pháp thì mỹ nữ này căn bản không phải đối thủ của mình.

Ngón tay Lâm Khiếu Đường bắn ra một đạo hỏa đạn.

Mỹ phụ kinh hãi huy kiếm chống đỡ.

Đương...

Ánh lửa loé lên che lấp tầm nhìn. Mỹ phụ còn chưa kịp phản kích đã thấy một bàn tay loé ra kim quang nắm chặt cổ của mình.

Tay Lâm Khiếu Đường vừa thu lại, thân thể của mỹ phụ bay lên trời, tiếp tục bắn ra một hoả đạn đánh rơi trường kiếm trong tay mỹ phụ. Thân thể của mỹ phụ chuyển động, phẳng phất giống như không có trọng lượng lướt ngang.

Mỹ phụ vừa mới đến trước mặt, kim trảo nắm lại, Lâm Khiếu Đường đã nắm chặt cái cổ trắng nõn của mỹ phụ, lạnh lùng nói:

- Ta chỉ là một người khách qua đường, có chút việc cá nhân cần giải quyết một chút mới phải lên vào Nam Cung thế gia các người, chuyện của các người không liên quan đến ta, vô luận là ta nhìn thấy cái gì đều coi như không thấy, tuyệt đối không nói ra ngoài. Bất quá nếu như người quá cường bức vậy thì không thể làm gì khác hơn là đắc tội.

- Người muốn như thế nào?

Cổ bị chế trụ, hô hấp có chút khó khăn, nhưng mỹ phụ vẫn quật cường như cũ nói.

- Ta chỉ muốn gặp Uyển Nhi tiểu thư một lần, sau khi gặp được tất nhiên sẽ lấy giải được ra cho các người.

Lâm Khiếu Đường gia tăng một chút lực đạo trên bàn tay.

- Khái...khái...

Mỹ phụ nhất thời không hít được không khí, áp lực trên cổ quá lớn, bóp chặt vào khí quản làm cho nàng khó chịu ho khan.

- Buông nàng ra, van cầu người buông nàng ra! Cái gì ta cũng nguyện ý làm cho người!

Tương Ngọc ở một bên lôi kéo cánh tay của Lâm Khiếu Đường cầu xin nói.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường thở dài, người ta đồng tính luyện ái nhưng ái tình trong đó cũng là thiên địa chứng giám, miệng hơi ôn hoà một chút:

- Tiểu thư, người có bằng lòng nói chuyện một cách hòa hảo với ta hay không?

Nước mắt của Nam Cung Phỉ Phỉ chảy ra, gian nan gật đầu, lập tức cảm thấy cổ được thả lỏng, thân thể mềm mại nhũn xuống, ngồi bệt trên mặt đất.

Tương Ngọc lập tức đi tới xoa bóp cổ của Nam Cung Phỉ Phỉ, khóc lóc nói:

- Phỉ Phỉ, đều là Tương Ngọc không tốt, hại người phải chịu khổ, người hãy đánh ta đi!

Nam Cung Phỉ Phỉ cũng áy náy nhìn Tương Ngọc

- Là ta không tốt, ta không nên hoài nghi người, xin lỗi.

Da đầu Lâm Khiếu Đường một trận tê dại, thế nào bản thân cũng giống như một ác nhân chia rẽ đôi tình lữ người ta thề non hẹn biển

- Hai vị, không cần bi thiết như vậy, tạ hạ thực sự không có ác ý, tất cả chỉ là hiểu lầm.

Nam Cung Phỉ Phỉ vừa xoa nắn cổ vừa sợ hãi nhìn tên trung niên gia phó quý dị nói:

- Cái gì hiểu lầm? Người tự tiện xông vào Nam Cung phủ, dùng độc uy hiếp người Nam Cung gia chúng ta, thậm chí còn ẩn nấp rình trộm, những cái này lẽ nào lại là hiểu lầm.

Lâm Khiếu Đường đầu hàng nói:

- Hảo hảo hảo, tính như ta sai, các người cũng đừng khóc suốt suốt như vậy nữa, nói chung hiện tại ta đã xông vào, cái không nên nhìn cũng đã nhìn rồi, chỉ cần an bài cho ta gặp mặt Uyển Nhi một lần, ta sẽ quên hết tất cả, đưa giải độc ra và ly khai!

- Chỉ có người chết mới có thể chân chính quên hết!

Nam Cung Phỉ Phỉ oán giận nói, hiển nhiên đối với người phát hiện ra bí mật lớn nhất của mình cảm thấy vô cùng căm tức.

- Chuyện hai nữ nhân phát sinh tình cảm cũng rất bình thường, tiểu thư người quá mức để ý rồi, trước đây tại hạ đã gặp qua không ít người như vậy, bọn họ đều là quang minh chính đại ở cùng một chỗ, không có gì phải sợ hãi người khác nhận ra.

Lâm Khiếu Đường chỉnh trang từ ngữ nói.

- Thực sự!

Câu nói này quả thực đã chạm đến nỗi lòng của Nam Cung Phỉ Phỉ:

- Người thực sự đã gặp qua những người như vậy? Ở nơi nào?

- Tại...

Lâm Khiếu Đường bĩu môi, không thể nói là mình từ thế giới kia xuyên việt, chuyển đề tài nói:

- Ta không cần phải lừa người, theo ý ta mà nói không cần phải sinh ra bất cứ cái gì kỳ thị khinh bỉ, ta cảm thấy điều này rất bình thường”

Tương Ngọc cổ quái nhìn trung niên gia phó nói:

- Thực sự?

Lâm Khiếu Đường phát hiện ra càng nói càng quý dị, nhanh chóng ngừng câu chuyện này lại, mặt khác đặt câu hỏi:

- Tiểu thư nếu như không muốn để cho Tương Ngọc ba ngày sau độc phát thân vong thì nhanh chóng nghĩ biện pháp giúp cho tại hạ gặp mặt Uyển Nhi một lần. - Điều này cũng dễ dàng thôi thế nhưng người rốt cuộc là ai, có mục đích gì? Ta không biết gì cả, ta làm sao biết người sẽ không dối ý đây?

Nam Cung Phỉ Phỉ cảnh giác.

- Người chỉ có thể tin tưởng!

Lâm Khiếu Đường cũng không trống rỗng bảo chứng cái gì.

Nam Cung Phỉ Phỉ nhấp hé miệng, trong lòng cũng biết nói nhiều lời vô ích

- Ngày mai ta sẽ thỉnh Uyển Nhi sang bên này nói chuyện, đến lúc đó nhất định sẽ có một ít gia tướng đi theo, ta sẽ cho bọn chúng tạm thời lui ra ngoài, có điều gì thì nói nhanh một chút, nếu như bị người khác phát hiện ta thì ta sẽ mặc kệ không quan tâm.

- Tại hạ cảm tạ tiểu thư trước.

Lâm Khiếu Đường mỉm cười.

- Không cần, nhớ kỹ thuốc giải độc trước khi ly khai Nam Cung gia là tốt rồi.

Nam Cung Phỉ Phỉ từ trên mặt đất đứng lên, lạnh lùng nói.

Nhìn hai nữ nhân đi nhau ra khỏi phòng, Lâm Khiếu Đường cảm giác có chút khác thường, dứt bỏ tạp niệm trong đầu, lấy ra một viên độc đan nuốt vào, ngay tại chỗ bắt đầu đả toạ nắm chặt tất cả thời gian tu luyện đầu luyện tầng thứ năm.

Tầng công pháp này, phải song song tu luyện hai loại vũ kỹ cao giai, hồn liệt chỉ và trảo long thủ vừa vặn phù hợp điều kiện, tuy rằng hồn liệt chỉ đã luyện đến tầng cao nhất, thế nhưng điều này cũng không gây trở ngại.

Lúc xuất quan, Lâm Khiếu Đường vừa vặn đạt được dung lượng giá trị nguyên lực 1650 độ, đạt đến 2 tinh võ sư tiêu chuẩn, hiện tại dựa vào tiêu hoá độc đan, mỗi ngày đều đặn tăng trưởng nguyên lực lên một chút, mà nội anh và nội tinh phụ trợ phối hợp khăng khít với nhau, nội anh giống như máy hút bụi hấp thu sạch sẽ độc nguyên lực không còn một mảnh, mà nội tinh thì từng chút từng chút hấp thu, dung hợp được lực tinh thuần của độc nguyên đan.

Từ khi nội anh được kích hoạt, Lâm Khiếu Đường phát hiện ra bình cảnh làm tu luyện bị đình tộ tựa hồ biến mất hết, chỉ ít hiện nay vẫn là như vậy.

Sân rộng phía bên cạnh, trong một căn phòng tầng thứ hai của tiểu lầu tinh xảo, Lâm Uyển nhi hai tay chống má ngồi bên cửa sổ nhìn bầu trời đêm, hai ánh trăng ló ra chiếu sáng vàng vạc, một vàng một lam hoà lẫn.

- Khiếu Đường ca ca, Uyển nhi thật nhớ đoạn thời gian sống cùng ngươi, người của Nam Cung gia thực là đáng ghét!

Thì thảo tự nói với bản thân, Lâm Uyển Nhi nằm gục trên bàn nặng nề đi vào giấc ngủ, tác dụng phụ của tử long khí diễm khi bị kích phát quá lớn, đối với Lâm Uyển nhi đang bị gia trì cấm chế mà nói, gánh nặng lại tăng thêm rất nhiều.

Sáng sớm, bầu trời của Nam Cung phủ thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng kêu giống như những con lợn bị giết, hai âm thanh khác nhau.

Thanh âm tại hai vị trí bất đồng hoà lẫn trong không trung.

Nam cung Bác tối hôm qua rất vui vẻ, uống mấy vò rượu mạnh, dù có một thân tu vi thâm hậu cũng không chống nổi, sáng sớm còn chưa ngủ đã giấc đã bị âm thanh như tiếng lợn kêu đánh thức, tâm tình cực kỳ bức tức.

- Tộc trưởng không tốt rồi, đại thiếu chủ và nhị thiếu chủ bị người ta đánh!

Một gã gia tướng bối rối đứng bên ngoài cửa kêu lên.

Hai vị tôn tử này mặc dù không có bản lĩnh gì, nhưng chung quy vẫn là đệ tử của Nam Cung gia, sau này còn phải nhờ vào bọn họ tiếp tục duy trì dòng họ, hơn nữa cha là phế vật cũng không nhất định con sẽ là phế vật, Nam Cung Bác còn trồng cây vào hai tên tiểu tử này sớm sinh cho mình vài tên chất trai thiên tư không tồi.

Vừa nghe thấy bọn chúng bị đánh, Nam Cung Bác lập tức từ trên giường nhảy dựng lên

- Cái gì? Bị người đánh? Ai đánh?

- Thuộc hạ không biết. thỉnh tộc trưởng tự mình đến xem một chuyến.

Tên gia tướng cúi đầu nói.

Khi Nam Cung Bác chạy đến nơi, vừa nhìn thấy liền tức giận đến mặt đỏ mang tai, đại tôn tử Nam Cung huy bị đốt mông cháy đen như than, nhị tôn tử Nam Cung Diệu thì bị một gã giang hồ đạo nhân mặt đỏ bừng giống như đang động đực đuổi theo chạy khắp phủ, hiện tại vừa lúc chạy đến căn phòng trong nội viện của Nam Cung Huy.

Nam Cung Bác giơ tay lên đánh xuống một chưởng làm cho tên giang hồ đạo nhân hôn mê, Nam Cung Diệu mới thở hổn hển dừng lại, không ngừng hít không khí, cảm kích nhìn lão cứu tinh

- Tạ ơn...tạ ơn, gia...gia gia...Hô xích hô xích (tiếng thở dốc).

Về mặt của Nam Cung Huy cầu xin nói:

- Gia gia, người nhất định phải làm chủ cho tôn nhi nha, đêm qua tôn nhi đang ngắm trăng vui vẻ, đột nhiên có một gã gia phó chạy đến, nói có đồ chơi tốt cho đồ tôn xem, đồ tôn liền đi theo hắn, kết quả vừa mới đến chỗ tối đã đánh lén đồ tôn, còn dùng hỏa đốt mông đồ tôn, nói muốn cho đồ tôn đoạn tử tuyệt tôn, cuối cùng còn ném đồ tôn vào trong hồ nước.

Nam Cung Diệu sau đó cũng đem tất cả cáo trạng nói ra:

- Gia gia, người cũng phải làm chủ cho tôn nhi, ngày hôm qua tôn nhi cũng đang ngắm trăng, kết quả có một tên gia phó chạy đến bảo ngâm nước trà, dường như thả vật gì đó vào trong chén trà, buổi sáng ngày hôm nay Dư thiên sư ngủ ở phòng bên đột nhiên mất ý trí chạy vào phòng tôn nhi đè lên người tôn nhi, giống như một con chó động đực vậy.

Nam Cung Bác nghe xong giận sôi lên:

- Buồn cười, các người còn nhận ra mặt mũi tên gia phó đó hay không?

Nam Cung Diệu và Nam Cung Huy liên tục gật đầu. Mặt Nam Cung Bác trầm xuống, lập tức hướng sang tên gia phó bên cạnh nói:

- Lập tức phong tỏa toàn phủ, từ bây giờ trở đi tất cả gia phó không được rời khỏi phủ, tất cả nội viện độc lập cũng phải người tạm thời canh gác một chút, người dưới gia tướng không được phép đi lại, kể nào vi phạm xử theo tộc quy.

- Dạ!

Tên gia tướng lên tiếng trả lời rồi lui xuống.

Nam Cung Phỉ Phỉ sáng sớm đã muốn đi thỉnh Uyển Nhi về phòng mình nói chuyện, ai biết còn chưa ra khỏi cửa nội viện đã nghe thấy một gã gia tướng chạy đến thông báo:

- Tiểu thư, tộc trưởng vừa mới ra mệnh lệnh, toàn bộ người trong nội phủ dưới cấp gia tướng không được tự ý đi lại, tại chỗ đợi lệnh, còn tra xem trong phủ có xuất hiện khí tức khả nghi hay không, nói là hai vị thiếu gia hôm qua bị người khác đánh, hoài nghi có gian tế trà trộn vào trong phủ, muốn động viên toàn bộ người trong phủ bắt lấy kẻ đó.

- Biết rồi, người đi thông tri cho những người khác, một lúc nữa ta sẽ tra xét.

Nam cung Phỉ Phỉ giả vờ bình tĩnh nói, thấy tên gia tướng tiến vào sát vách tường, phía sau nhìn thấy một đám gia tướng sắc mặt nghiêm túc ba bước một trạm nhỏ, năm bước một trạm lớn đứng canh gác, Nam Cung Phỉ Phỉ phải tạm thời quay về phòng.

Nam Cung Phỉ Phỉ để phòng người khác nghe lén chính mình, bởi vậy cố ý gia trì thêm một màn cấm chế cách âm, bởi vậy tiếng lợn kêu gào thảm thiết lúc sáng chỉ có những người trong nội viện của nàng không nghe thấy.

Lâm Khiếu Đường mặc trang phục một trung niên gia phó từ trong phòng đi ra, đuổi thất lưng mệt mỏi, từ ngày hôm qua đến giờ Lâm Khiếu Đường vẫn chưa hề bỏ dịch dung, cũng là để phòng vạn nhất có điều gì đó phát sinh.

Người vào người ra, Nam Cung Phỉ Phỉ và Lâm Khiếu Đường vừa vặn chạm mặt nhau, Lâm Khiếu Đường thực sự không nghĩ gì nhưng Nam Cung Phỉ Phỉ lại đỏ mặt lên, thầm nghĩ bí mật không thể cho ai biết của mình lại bị nam tử trước mắt này nhìn thấy, trong lòng có tư vị rất lạ, có chút e lệ, cũng có chút tức giận.

Bất quá Nam Cung Phỉ Phỉ là người tu luyện, thiên tư cũng không tồi, nếu như không phải đặt nhiều tâm tư vào vấn đề che giấu vấn đề của bản thân nàng thì tu vi hiện nay của nàng sợ là đã cao hơn rất nhiều.

- Có phải ngày hôm qua người đánh hai vị chất nhi vô dụng của ta hay không?

Nam Cung Phỉ Phỉ ý nhị mười phần, trên khuôn mặt thiếu phụ còn thoáng hiện ra một rặng mây đỏ, nhưng thực tế lại tăng thêm một phần vẻ đẹp ngưng ngưng.

Ban đêm dù ánh trăng có sáng đến thế nào đi nữa thì cũng không thể thấy được rõ ràng, Lâm Khiếu Đường không có lòng thương thức mỹ sắc, nhưng lúc này nhìn lại thì thấy Nam Cung Phỉ Phỉ quả nhiên là một mỹ nhân, lại là một loại nữ tử thiếu phụ tinh khiết, cao nhã thành thực mà lại không mất đi khí tức thanh xuân.

Lâm Khiếu Đường gật đầu nói:

- Dùng vài thủ đoạn nhỏ giáo huấn mà thôi, hẳn là chưa đến nỗi đánh.

Chiếc trán tú lệ của Nam Cung Phỉ Phỉ nhăn lại:

- Người coi người của Nam Cung gia là cái gì? Là trò chơi của người hay sao? Tộc trưởng đã hạ lệnh truy nã, gia phó trong phủ không được tự ý đi lại, đợi lệnh tại chỗ, đang từng bước từng bước thẩm tra, gia tướng trong phủ toàn bộ đã xuất động canh giữ tất cả nội viện độc lập, không bao lâu sẽ tra đến nơi này, ta không giúp được người nữa rồi, chính người tự mình nghĩ biện pháp đi!

- Người dự định không cứu tiểu Ngọc Ngọc của người hay sao?

Lâm Khiếu Đường tuyệt không lo lắng hỏi ngược lại. Kinh qua vụ việc ngày hôm qua, Lâm Khiếu Đường đã rõ đại khái tính tình của vị đại tiểu thư này, lấy tu vi của nàng nếu như nàng không quan tâm đến Tương Ngọc mà nói thì hẳn tuyệt đối không thể áp chế được nàng, tính tình thích phụ nữ này là một vấn đề rất lớn nhưng cảm tình của nàng lại thức sự đáng kích phục.

- Ta...

Nam Cung Phỉ Phỉ rất nhanh ngậm miệng, Tương Ngọc lúc này ăn mặc chỉnh tề từ trong sương phòng đi ra, giống như bình thường cẩn thận tỉ mỉ quét tước toàn bộ đình viện, mỗi một lần nhìn về phía Nam Cung Phỉ Phỉ, trong ánh mắt đều mang theo tình ý dạt dào, thân thể căng tròn lồ lộ có đủ càng làm cho Nam Cung Phỉ Phỉ rung động tâm hồn, nghĩ đến ngày hôm qua mưa gió một trận kịch liệt, thì trong lòng khó mà kìm nổi.

- Người có thể dịch dung hay không?

Nam Cung Phỉ Phỉ lạnh lùng nói.

- Trùng hợp, dung mạo hiện tại của ta chính là dịch dung.

Lâm Khiếu Đường cười hì hì nói.

- Nhanh chóng đi vào gian phòng của ta, ngăn tử có một bộ y phục nam tử, nguyên bản là ta sử dụng khi đi ra ngoài, hiện tại cho người mượn một chút, giả trang như thế nào thì người tự mình lo liệu, một lúc nữa nếu như tộc trưởng đến đây, ta tạm thời giúp người tranh thủ chút thời gian, những việc khác cần vào chính người.

Nam Cung Phỉ Phỉ cực kỳ không tình nguyện nói.

- Tạ ơn!

Lâm Khiếu Đường chấp tay bộ dạng lãng tử nói.

Nam Cung Phỉ Phỉ vô lực nhìn Tương Ngọc đang cầm theo một cái gùi ra phơi nắng, trong lòng đã có sự oán hận chính mình vô dụng.

Lâm Khiếu Đường đã bước một chân vào sương phòng đột nhiên quay lại nói:

- Tiểu thư, mặc dù ta và người chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau, nhưng cả hai đều đối địch, bất quá tấm chân tình của người ta rất kính phục, lấy thân phận của người, bối cảnh, còn có tu vi, tất nhiên không cần vì một hạ nhân mà chịu thỏa hiệp như vậy, liên tục bị tại hạ áp chế, điều này nói rõ người thực tâm thích Tương Ngọc, một lúc nữa chờ khi thẩm tra qua đi, tại hạ chắc chắn sẽ giải độc cho Tương Ngọc trước.

Nam Cung Phỉ Phỉ hé miệng chưa trả lời, chỉ là nhìn người đó đi vào trong sương phòng, mây đen trong lòng thoáng tan đi không ít.

- Cô cô, có thể tra được khí tức khả nghi hay không?

Trong lúc Nam Cung Phỉ Phỉ đang xuất thần, bên ngoài đình viện xuất hiện những tiếng bước chân, Nam Cung Diệu đi đầu hỏi...[/Đại tiểu thư tuy có tu vi sơ giai hậu kỳ, thế nhưng đạo tông chống lại võ tông khi cận chiến lại phi thường thiết thời, người thuộc đạo tông có thể am hiểu cận chiến cực kỳ ít.

Lâm Khiếu Đường lấy hai ngón tay làm kiếm, đầu ngón tay phát ra một chùm tia sáng năm màu dài năm tấc, thông dong tiếp kiếm.

Đương đương đương...

Cao thủ so chiêu, trong nháy mắt đã xuất thủ mấy chiêu, mỹ phụ nao nao, không nghĩ tới tên trung niên mặc trang phục gia phó cổ quái trước mắt này lại là một cao thủ đã tiến nhập vào sơ giai.

Biết đối phương không kém, thế công của mỹ phụ càng dần càng trở lên sắc bén.

Tương Ngọc đứng một bên lại cực kỳ khấn trương, hai người này đều không nên thụ thương, tiểu thư tự nhiên không cần phải nói, nhưng gã trung niên gia phó xa lạ kia nếu như có chuyện gì không hay say ra chính mình sợ là cũng phải bỏ cái mạng nhỏ này.

- Phỉ phỉ, không nên giết hấn, hấn đã hạ độc lên người ta.

Tương Ngọc thất thanh kêu lên.

Đương, Nam Cung Phỉ Phỉ chém ra một kiếm rồi thối lui ba bước, dừng thế tấn công lại hỏi:

- Tương Ngọc, người nói cái gì? Hấn hạ độc lên người người?

Tương Ngọc yếu đuối gật đầu. Đôi mắt đẹp của Nam Cung Phỉ Phỉ quét ngang nói:

- Lấy giải được ra, tha cho người khỏi chết!

- Có bản lĩnh thì người có thể đến lấy!

Lâm Khiếu Đường khiêu khích.

Nam Cung Phỉ Phỉ lần thứ hai nâng kiếm đe dọa:

- Giết người rồi lấy giải được sau cũng như nhau.

Khoẻ miệng Lâm Khiếu Đường nhếch lên thành một đường vòng cung. Vừa mới trải qua một trận quyết đấu, đối với bản lĩnh của mỹ phụ này đã có chút lý giải, nếu như không nói đến thuật pháp thì mỹ nữ này căn bản không phải đối thủ của mình.

Ngón tay Lâm Khiếu Đường bắn ra một đạo hỏa đạn.

Mỹ phụ kinh hãi huy kiếm chống đỡ.

Đương...

Ánh lửa loé lên che lấp tầm nhìn. Mỹ phụ còn chưa kịp phản kích đã thấy một bàn tay loé ra kim quang nắm chặt cổ của mình.

Tay Lâm Khiếu Đường vừa thu lại, thân thể của mỹ phụ bay lên trời, tiếp tục bắn ra một hỏa đạn đánh rơi trường kiếm trong tay mỹ phụ. Thân thể của mỹ phụ chuyển động, phẳng phất giống như không có trọng lượng lướt ngang.

Mỹ phụ vừa mới đến trước mặt, kim trảo nắm lại, Lâm Khiếu Đường đã nắm chặt cái cổ trắng nõn của mỹ phụ, lạnh lùng nói:

- Ta chỉ là một người khách qua đường, có chút việc cá nhân cần giải quyết một chút mới phải lên vào Nam Cung thế gia các người, chuyện của các người không liên quan đến ta, vô luận là ta nhìn thấy cái gì đều coi như không thấy, tuyệt đối không nói ra ngoài. Bất quá nếu như người quá cường bức vậy thì không thể làm gì khác hơn là đắc tội.

- Người muốn như thế nào?

Cổ bị chế trụ, hô hấp có chút khó khăn, nhưng mỹ phụ vẫn quật cường như cũ nói.

- Ta chỉ muốn gặp Uyển nhi tiểu thư một lần, sau khi gặp được tất nhiên sẽ lấy giải được ra cho các người.

Lâm Khiếu Đường gia tăng một chút lực đạo trên bàn tay.

- Khái...khái...

Mỹ phụ nhất thời không hít được không khí, áp lực trên cổ quá lớn, bóp chặt vào khí quản làm cho nàng khó chịu ho khan.

- Buông nàng ra, van cầu người buông nàng ra! Cái gì ta cũng nguyện ý làm cho người!

Tương Ngọc ở một bên lôi kéo cánh tay của Lâm Khiếu Đường cầu xin nói.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường thở dài, người ta đồng tính luyện ái nhưng ái tình trong đó cũng là thiên địa chứng giám, miệng hơi ôn hoà một chút:

- Tiểu thư, người có bằng lòng nói chuyện một cách hòa hảo với ta hay không?

Nước mắt của Nam Cung Phỉ Phỉ chảy ra, gian nan gật đầu, lập tức cảm thấy cổ được thả lỏng, thân thể mềm mại nhũn xuống, ngồi bệt trên mặt đất.

Tương Ngọc lập tức đi tới xoa bóp cổ của Nam Cung Phỉ Phỉ, khóc lóc nói:

- Phỉ Phỉ, đều là Tương Ngọc không tốt, hại người phải chịu khổ, người hãy đánh ta đi!

Nam Cung Phỉ Phỉ cũng áy náy nhìn Tương Ngọc

- Là ta không tốt, ta không nên hoài nghi người, xin lỗi.

Da đầu Lâm Khiếu Đường một trận tê dại, thế nào bản thân cũng giống như một ác nhân chia rẽ đôi tình lữ người ta thề non hẹn biển

- Hai vị, không cần bi thiết như vậy, tạ hạ thực sự không có ác ý, tất cả chỉ là hiểu lầm.

Nam Cung Phỉ Phỉ vừa xoa nắn cổ vừa sợ hãi nhìn tên trung niên gia phó quý dị nói:

- Cái gì hiểu lầm? Người tự tiện xông vào Nam Cung phủ, dùng độc uy hiếp người Nam Cung gia chúng ta, thậm chí còn ẩn nấp rình trộm, những cái này lẽ nào lại là hiểu lầm.

Lâm Khiếu Đường đầu hàng nói:

- Hảo hảo hảo, tính như ta sai, các người cũng đừng khóc sướt mướt như vậy nữa, nói chung hiện tại ta đã xông vào, cái không nên nhìn cũng đã nhìn rồi, chỉ cần an bài cho ta gặp mặt Uyển Nhi một lần, ta sẽ quên hết tất cả, đưa giải độc ra và ly khai!

- Chỉ có người chết mới có thể chân chính quên hết!

Nam Cung Phỉ Phỉ oán giận nói, hiển nhiên đối với người phát hiện ra bí mật lớn nhất của mình cảm thấy vô cùng căm tức.

- Chuyện hai nữ nhân phát sinh tình cảm cũng rất bình thường, tiểu thư người quá mức để ý rồi, trước đây tại hạ đã gặp qua không ít người như vậy, bọn họ đều là quang minh chính đại ở cùng một chỗ, không có gì phải sợ hãi người khác nhận ra.

Lâm Khiếu Đường chỉnh trang từ ngữ nói.

- Thực sự!

Câu nói này quả thực đã chạm đến nỗi lòng của Nam Cung Phỉ Phỉ:

- Người thực sự đã gặp qua những người như vậy? Ở nơi nào?

- Tại...

Lâm Khiếu Đường bĩu môi, không thể nói là mình từ thế giới kia xuyên việt, chuyển đề tài nói:

- Ta không cần phải lừa người, theo ý ta mà nói không cần phải sinh ra bất cứ cái gì kỳ thị khinh bỉ, ta cảm thấy điều này rất bình thường”

Tương Ngọc cổ quái nhìn trung niên gia phó quý nói:

- Thực sự?

Lâm Khiếu Đường phát hiện ra càng nói càng quý dị, nhanh chóng ngừng câu chuyện này lại, mặt khác đặt câu hỏi:

- Tiểu thư nếu như không muốn để cho Tương Ngọc ba ngày sau độc phát thân vong thì nhanh chóng nghĩ biện pháp giúp cho tại hạ gặp mặt Uyển Nhi một lần. - Điều này cũng dễ dàng thôi thế nhưng người rốt cuộc là ai, có mục đích gì? Ta không biết gì cả, ta làm sao biết người sẽ không dối ý đây?

Nam Cung Phỉ Phỉ cảnh giác.

- Người chỉ có thể tin tưởng!

Lâm Khiếu Đường cũng không trông rỗng bảo chứng cái gì.

Nam Cung Phỉ Phỉ nhấp hé miệng, trong lòng cũng biết nói nhiều lời vô ích

- Ngày mai ta sẽ thỉnh Uyển Nhi sang bên này nói chuyện, đến lúc đó nhất định sẽ có một ít gia tướng đi theo, ta sẽ cho bọn chúng tạm thời lui ra ngoài, có điều gì thì nói nhanh một chút, nếu như bị người khác phát hiện ta thì ta sẽ mặc kệ không quan tâm.

- Tại hạ cảm tạ tiểu thư trước.

Lâm Khiếu Đường mỉm cười.

- Không cần, nhớ kỹ thuốc giải độc trước khi ly khai Nam Cung gia là tốt rồi.

Nam Cung Phỉ Phỉ từ trên mặt đất đứng lên, lạnh lùng nói.

Nhìn hai nữ nhân đi nhau ra khỏi phòng, Lâm Khiếu Đường cảm giác có chút khác thường, dứt bỏ tạp niệm trong đầu, lấy ra một viên độc đan nuốt vào, ngay tại chỗ bắt đầu dả toạ nắm chặt tất cả thời gian tu luyện đầu luyện tầng thứ năm.

Tầng công pháp này, phải song song tu luyện hai loại vũ kỹ cao giai, hồn liệt chỉ và trảo long thủ vừa vặn phù hợp điều kiện, tuy rằng hồn liệt chỉ đã luyện đến tầng cao nhất, thế nhưng điều này cũng không gây trở ngại.

Lúc xuất quan, Lâm Khiếu Đường vừa vặn đạt được dung lượng giá trị nguyên lực 1650 độ, đạt đến 2 tinh võ sư tiêu chuẩn, hiện tại dựa vào tiêu hoá độc đan, mỗi ngày đều đặn tăng trưởng nguyên lực lên một chút, mà nội anh và nội tinh phụ trợ phối hợp khăng khít với nhau, nội anh giống như máy hút bụi hấp thu sạch sẽ độc nguyên lực không còn một mảnh, mà nội tinh thì từng chút từng chút hấp thu, dung hợp được lực tinh thuần của độc nguyên đan.

Từ khi nội anh được kích hoạt, Lâm Khiếu Đường phát hiện ra bình cảnh làm tu luyện bị đình tệ tựa hồ biến mất hết, chỉ ít hiện nay vẫn là như vậy.

Sân rộng phía bên cạnh, trong một căn phòng tầng thứ hai của tiểu lầu tinh xảo, Lâm Uyển Nhi hai tay chống má ngồi bên cửa sổ nhìn bầu trời đêm, hai ánh trăng ló ra chiếu sáng vàng vạc, một vàng một lam hoà lẫn.

- Khiếu Đường ca ca, Uyển Nhi thật nhớ đoạn thời gian sống cùng người, người của Nam Cung gia thực là đáng ghét!

Thì thảo tự nói với bản thân, Lâm Uyển Nhi nằm gục trên bàn nặng nề đi vào giấc ngủ, tác dụng phụ của tử long khí diễm khi bị kích phát quá lớn, đối với Lâm Uyển Nhi đang bị gia trì cấm chế mà nói, gánh nặng lại tăng thêm rất nhiều.

Sáng sớm, bầu trời của Nam Cung phủ thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng kêu giống như những con lợn bị giết, hai âm thanh khác nhau.

Thanh âm tại hai vị trí bất đồng hoà lẫn trong không trung.

Nam Cung Bác tối hôm qua rất vui vẻ, uống mấy vò rượu mạnh, dù có một thân tu vi thâm hậu cũng không chống nổi, sáng sớm còn chưa ngủ đã giấc đã bị âm thanh như tiếng lợn kêu đánh thức, tâm tình cực kỳ bức tức.

- Tộc trưởng không tốt rồi, đại thiếu chủ và nhị thiếu chủ bị người ta đánh!

Một gã gia tướng bối rối đứng bên ngoài cửa kêu lên.

Hai vị tôn tử này mặc dù không có bản lĩnh gì, nhưng chung quy vẫn là đệ tử của Nam Cung gia, sau này còn phải nhờ vào bọn họ tiếp tục duy trì dòng họ, hơn nữa cha là phế vật cũng không nhất định con sẽ là

phế vật, Nam Cung Bác còn trông cậy vào hai tên tiểu tử này sớm sinh cho mình vài tên chất trai thiên tư không tồi.

Vừa nghe thấy bọn chúng bị đánh, Nam Cung Bác lập tức từ trên giường nhảy dựng lên

- Cái gì? Bị người đánh? Ai đánh?

- Thuộc hạ không biết. thỉnh tộc trưởng tự mình đến xem một chuyến.

Tên gia tướng cúi đầu nói.

Khi Nam Cung Bác chạy đến nơi, vừa nhìn thấy liền tức giận đến mặt đỏ mang tai, đại tôn tử Nam Cung huy bị đốt móng cháy đen như than, nhị tôn tử Nam Cung Diệu thì bị một gã giang hồ đạo nhân mặt đỏ bừng giống như đang động đực đuổi theo chạy khắp phủ, hiện tại vừa lúc chạy đến căn phòng trong nội viện của Nam Cung Huy.

Nam Cung Bác giơ tay lên đánh xuống một chưởng làm cho tên giang hồ đạo nhân hôn mê, Nam Cung Diệu mới thở hổn hển dừng lại, không ngừng hít không khí, cảm kích nhìn lão cứu tinh

- Tạ ơn...tạ ơn, gia...gia gia...Hô xích hô xích (tiếng thở dốc).

Về mặt của Nam Cung Huy cầu xin nói:

- Gia gia, người nhất định phải làm chủ cho tôn nhi nha, đêm qua tôn nhi đang ngắm trăng vui vẻ, đột nhiên có một gã gia phó chạy đến, nói có đồ chơi tốt cho đồ tôn xem, đồ tôn liền đi theo hắn, kết quả vừa mới đến chỗ tối đã đánh lén đồ tôn, còn dùng hoả đốt móng đồ tôn, nói muốn cho đồ tôn đoạn tử tuyệt tôn, cuối cùng còn ném đồ tôn vào trong hồ nước.

Nam Cung Diệu sau đó cũng đem tất cả cáo trạng nói ra:

- Gia gia, người cũng phải làm chủ cho tôn nhi, ngày hôm qua tôn nhi cũng đang ngắm trăng, kết quả có một tên gia phó chạy đến bảo ngâm nước trà, dường như thả vật gì đó vào trong chén trà, buổi sáng ngày hôm nay Dư thiên sư ngủ ở phòng bên đột nhiên mất ý trí chạy vào phòng tôn nhi đè lên người tôn nhi, giống như một con chó động đực vậy.

Nam Cung Bác nghe xong giận sôi lên:

- Buồn cười, các ngươi còn nhận ra mặt mũi tên gia phó đó hay không?

Nam Cung Diệu và Nam Cung Huy liên tục gật đầu. Mặt Nam Cung Bác trầm xuống, lập tức hướng sang tên gia phó bên cạnh nói:

- Lập tức phong toả toàn phủ, từ bây giờ trở đi tất cả gia phó không được rời khỏi phủ, tất cả nội viện độc lập cũng phải người tạm thời canh gác một chút, người dưới gia tướng không được phép đi lại, kẻ nào vi phạm xử theo tộc quy.

- Dạ!

Tên gia tướng lên tiếng trả lời rồi lui xuống.

Nam Cung Phỉ Phỉ sáng sớm đã muốn đi thỉnh Uyển Nhi về phòng mình nói chuyện, ai biết còn chưa ra khỏi cửa nội viện đã nghe thấy một gã gia tướng chạy đến thông báo:

- Tiểu thư, tộc trưởng vừa mới ra mệnh lệnh, toàn bộ người trong nội phủ dưới cấp gia tướng không được tự ý đi lại, tại chỗ đợi lệnh, còn tra xem trong phủ có xuất hiện khí tức khả nghi hay không, nói là hai vị thiếu gia hôm qua bị người khác đánh, hoài nghi có gian tế trà trộn vào trong phủ, muốn động viên toàn bộ người trong phủ bắt lấy kẻ đó.

- Biết rồi, người đi thông tri cho những người khác, một lúc nữa ta sẽ tra xét.

Nam cung Phỉ Phỉ giả vờ bình tĩnh nói, thấy tên gia tướng tiến vào sát vách tường, phía sau nhìn thấy một đám gia tướng sắc mặt nghiêm túc ba bước một trạm nhỏ, năm bước một trạm lớn đứng canh gác, Nam Cung Phỉ Phỉ phải tạm thời quay về phòng.

Nam Cung Phỉ Phỉ đề phòng người khác nghe lén chính mình, bởi vậy cố ý gia trì thêm một màn cấm chế cách âm, bởi vậy tiếng lộn kêu gào thảm thiết lúc sáng chỉ có những người trong nội viện của nàng không nghe thấy.

Lâm Khiếu Đường mặc trang phục một trung niên gia phó từ trong phòng đi ra, duỗi thắt lưng mệt mỏi, từ ngày hôm qua đến giờ Lâm Khiếu Đường vẫn chưa hề bỏ dịch dung, cũng là đề phòng vạn nhất có điều gì đó phát sinh.

Người vào người ra, Nam Cung Phỉ Phỉ và Lâm Khiếu Đường vừa vặn chạm mặt nhau, Lâm Khiếu Đường thực sự không nghĩ gì nhưng Nam Cung Phỉ Phỉ lại đỏ mặt lên, thầm nghĩ bí mật không thể cho ai biết của mình lại bị nam tử trước mắt này nhìn thấy, trong lòng có tư vị rất lạ, có chút e lệ, cũng có chút tức giận.

Bất quá Nam Cung Phỉ Phỉ là người tu luyện, thiên tư cũng không tồi, nếu như không phải đặt nhiều tâm tư vào vấn đề che giấu vấn đề của bản thân nàng thì tu vi hiện nay của nàng sợ là đã cao hơn rất nhiều.

- Có phải ngày hôm qua người đánh hai vị chất nhi vô dụng của ta hay không?

Nam Cung Phỉ Phỉ ý nhị mười phần, trên khuôn mặt thiếu phụ còn thoáng hiện ra một rặng mây đỏ, nhưng thực tế lại tăng thêm một phần vẻ đẹp ngượng ngùng.

Ban đêm dù ánh trăng có sáng đến thế nào đi nữa thì cũng không thể thấy được rõ ràng, Lâm Khiếu Đường không có lòng thương thức mỹ sắc, nhưng lúc này nhìn lại thì thấy Nam Cung Phỉ Phỉ quả nhiên là một mỹ nhân, lại là một loại nữ tử thiếu phụ tinh khiết, cao nhã thành thực mà lại không mất đi khí tức thanh xuân.

Lâm Khiếu Đường gật đầu nói:

- Dùng vài thủ đoạn nhỏ giáo huấn mà thôi, hẳn là chưa đến nỗi đánh.

Chiếc trán tú lệ của Nam Cung Phỉ Phỉ nhăn lại:

- Người coi người của Nam Cung gia là cái gì? Là trò chơi của người hay sao? Tộc trưởng đã hạ lệnh truy nã, gia phó trong phủ không được tự ý đi lại, đợi lệnh tại chỗ, đang từng bước từng bước thẩm tra, gia tướng trong phủ toàn bộ đã xuất động canh giữ tất cả nội viện độc lập, không bao lâu sẽ tra đến nơi này, ta không giúp được người nữa rồi, chính người tự mình nghĩ biện pháp đi!

- Người dự định không cứu tiểu Ngọc Ngọc của người hay sao?

Lâm Khiếu Đường tuyệt không lo lắng hỏi ngược lại. Kinh qua vụ việc ngày hôm qua, Lâm Khiếu Đường đã rõ đại khái tính tình của vị đại tiểu thư này, lấy tu vi của nàng nếu như nàng không quan tâm đến Tương Ngọc mà nói thì hẳn tuyệt đối không thể áp chế được nàng, tính tình thích phụ nữ này là một vấn đề rất lớn nhưng cảm tình của nàng lại thức sự đáng kích phục.

- Ta...

Nam Cung Phỉ Phỉ rất nhanh ngậm miệng, Tương Ngọc lúc này ăn mặc chỉnh tề từ trong sương phòng đi ra, giống như bình thường cẩn thận tỉ mỉ quét tước toàn bộ đình viện, mỗi một lần nhìn về phía Nam Cung Phỉ Phỉ, trong ánh mắt đều mang theo tình ý dạt dào, thân thể căng tròn lồ lộ có đủ càn khôn làm cho Nam Cung Phỉ Phỉ rung động tâm hồn, nghĩ đến ngày hôm qua mưa gió một trận kịch liệt, thì trong lòng khó mà kìm nổi.

- Người có thể dịch dung hay không?

Nam Cung Phỉ Phỉ lạnh lùng nói.

- Trùng hợp, dung mạo hiện tại của ta chính là dịch dung.

Lâm Khiếu Đường cười hì hì nói.

- Nhanh chóng đi vào gian phòng của ta, gần tử có một bộ y phục nam tử, nguyên bản là ta sử dụng khi đi ra ngoài, hiện tại cho người mượn một chút, giả trang như thế nào thì người tự mình lo liệu, một lúc nữa nếu như tộc trưởng đến đây, ta tạm thời giúp người tranh thủ chút thời gian, những việc khác cần vào chính người.

Nam Cung Phỉ Phỉ cực kỳ không tình nguyện nói.

- Tạ ơn!

Lâm Khiếu Đường chấp tay bộ dạng lãng tử nói.

Nam Cung Phỉ Phỉ vô lực nhìn Tương Ngọc đang cầm theo một cái gùi ra phơi nắng, trong lòng đã có sự oán hận chính mình vô dụng.

Lâm Khiếu Đường đã bước một chân vào sương phòng đột nhiên quay lại nói:

- Tiểu thư, mặc dù ta và ngươi chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau, nhưng cả hai đều đối địch, bất quá tấm chân tình của ngươi ta rất kính phục, lấy thân phận của ngươi, bối cảnh, còn có tu vi, tất nhiên không cần vì một hạ nhân mà chịu thỏa hiệp như vậy, liên tục bị tại hạ áp chế, điều này nói rõ ngươi thực tâm thích Tương Ngọc, một lúc nữa chờ khi thẩm tra qua đi, tại hạ chắc chắn sẽ giải độc cho Tương Ngọc trước.

Nam Cung Phỉ Phỉ hé miệng chưa trả lời, chỉ là nhìn người đó đi vào trong sương phòng, mây đen trong lòng thoáng tan đi không ít.

- Cô cô, có thể tra được khí tức khả nghi hay không?

Trong lúc Nam Cung Phỉ Phỉ đang xuất thần, bên ngoài đình viện xuất hiện những tiếng bước chân, Nam Cung Diệu đi đầu hỏi....

148. Chương 150: Tróc Nã Gian Tế (2).

Đang nằm úp trên bàn ngủ say, Lâm Uyển Nhi mệt mỏi mở hai mắt, khi thấy người đứng trước mặt thì còn buồn ngủ trong nháy mắt tan biến, cả kinh nói:

- Lam di, sao ngươi lại ở chỗ này?

Một nữ tử ăn mặc trang phục nữ phó rất phong vận yêu thương nhìn Uyển Nhi:

- Ngày hôm qua Nam Cung Gia mở tiệc rượu tạo cơ hội cho mọi người lên vào.

Lâm Uyển Nhi bỗng nhiên giật mình nhìn nữ tử phong vận phía sau nói:

- Lam di, Trịnh đại ca, Đồng thúc thúc cũng tới sao ?

Nữ tử phong vận cười lắc đầu:

- Bọn họ muốn ở bên ngoài chuẩn bị, hôm qua lên vào chỉ có Lam di cùng với mấy tử sĩ .

Lâm Uyển Nhi trừng đôi mắt:

- Các ngươi trà trộn vào không phải là muốn đem uyển nhi đi chứ?

Phong vận nữ tử điểm điểm vào đầu Uyển Nhi, vênh mũi nói:

- Đúng vậy, tiểu nha đầu!

- Thế nhưng cấm chú trên người Uyển Nhi còn chưa được giải trừ. Cửu long bát kỳ trận của Nam cung gia cũng không phải dễ dàng phá hủy, hay là đợi thêm một thời gian nữa!

Uyển Nhi cảm giác quá mức vội vàng.

Nữ tử phong vận xoa đầu Uyển Nhi nói:

- Phụ thân ngươi là một người mạnh mẽ như gió cuốn, nói làm thì nhất định sẽ làm, không ai ngăn cản được. Đường chủ nói lần này chỉ được thành công không được thất bại, nhưng lại không được tổn thất một cọng tóc của ngươi, bằng không hắn sẽ đem toàn bộ Đại Châu thành san thành bình địa, một chút cũng không để lại .

Uyển Nhi tuy rằng cũng không tán thành làm như vậy, nhưng trong lòng lại mọc lên một tình cảm ảm áp:

- Phụ thân thật là bình dân bách tính đều là người vô tội .

Phong vận nữ tử cười nói:

- Yên tâm đi, phụ thân ngươi nói san thành bình địa chính là nói Nam Cung gia .

- Lam đà chủ, có chuyện xảy ra!

Bên ngoài truyền đến một tiếng kinh hô.

- Tiến vào rồi nói! Nữ tử phong vận vậy gọi.

Một nam tử sắc mặt cứng ngắc từ ngoài cửa bước vào. Thoạt nhìn cứ tưởng là khôi lỗi nhưng hành vi và cử chỉ lại không giống. Sau khi tiến đến nam tử cung kính thi lễ nói:

- Nam Cung Bác mang theo một đám người lục soát khắp nơi tìm kiếm một gã gian tế. Có người nói ngày hôm qua có người tấn công hai vị thiếu chủ của Nam Cung gia .

- Hiện tại bọn họ đã lục soát đến đâu?

Nữ tử phong vận thận trọng hỏi.

- Sắp đến nơi đây rồi!

Nam tử sắc mặt không biến hóa nói. Tựa hồ mọi chuyện trên thế gian đều không có quan hệ gì với hắn.

- Uyển Nhi, nhanh đi chuẩn bị, chúng ta lập tức xuất phát, thủ vệ bên ngoài đã bị chúng ta giết hết, kết trận giả vừa tạo chỉ có thể chống đỡ một lát, nếu bị phát hiện sẽ rất khó xông ra.

Nữ tử phong vận lập tức nói.

- Đà chủ, bên ngoài đã bị bao vây.

- Cái gì? bị bao vây từ lúc nào?

- Vừa mới, Nam Cung Bác đề phòng kẻ tấn công tôn tử của hắn chạy trốn đã đem toàn bộ Nam Cung phủ phong tỏa, khắp nơi đều là gia tướng đứng canh gác .

- Tên vương bát đản nào làm chuyện thật tốt!

Nữ tử phong vận không nhịn được chửi ầm lên.

Lâm Uyển Nhi không hiểu lí do hơi khẽ cười một chút, vừa nghĩ đến chuyện xảy ra đêm qua, khiến nàng không tự chủ nhớ tới một người, đáng tiếc tên gia phó kia tuổi tác hơi lớn, đặc biệt ánh mắt của hắn không giống với

Lâm Khiếu Đường vừa vào trong phòng chợt nghe bên ngoài có không ít người, đang muốn nhanh tay thay đổi hóa trang thì lại có người chạy đến, dưới tình huống cấp bách đành phải buông tha cho việc hóa trang, đành phải trốn vào tủ quần áo của Nam Cung Phi Phi.

Nam Cung Bác thở phò phò tiến vào trong sương phòng, lập tức ngồi xuống ghế:

- Phi nhi à, chuyện hôm nay ngươi nhất định phải quan tâm, hai đứa cháu của ngươi ngày hôm qua bị kẻ trộm ở bên ngoài lần vào đánh một trận, Nam Cung gia cũng chỉ có nguyên thức của ngươi là có phạm vi tìm kiếm lớn nhất, chứ cứ tìm kiếm như bây giờ không phải biện pháp tốt .

Nam Cung Phi Phi đâu nghĩ đến một lúc vào nhiều người như vậy, Nam Cung Bác càng nổi giận dưng dưng trực tiếp đi vào sương phòng, trong lòng nhất thời khẩn trương, nhìn lướt qua trong phòng trong lòng mới cảm thấy an tâm một chút. Gia hỏa kia cũng thật nhanh trí, trong thời gian ngắn như vậy đã tìm được chỗ ẩn thân.

- Phụ thân, nữ nhi đã tìm thử, trong phủ không có khí tức của kẻ khả nghi, có lẽ kẻ đột nhập sử dụng cấm chế che giấu khí tức nào đó?

Nam Cung Phi Phi giả vờ trấn định nói .

- Có lẽ vậy!

Nam Cung bác chợt thấy cửa sổ trong phòng hơi lệch, giống như dấu vết có người giao đấu, mặc dù không rõ ràng nhưng vẫn coi như là có chút manh mối, nhất thời cảm thấy nghi ngờ..

Tu vi của Nam Cung Phi Phi mười năm trước đã tiếp cận Nam Cung Bác, tự nhiên nhận thấy dị trạng của phụ thân đại nhân, trong lòng hồi hận, đáng lẽ đêm qua nên sửa sang lại mới đúng.

- Cô cô, người nhất định phải làm chủ cho chúng ta , ngày hôm qua chất nhi bị “chỉnh” thật là tốt nha, người xem cái móng cũng bị thiêu cháy.

Nam Cung Huy vẫn dựa vào gã người hầu nói.

Vài tên gia tướng bắt đầu lục soát mấy gian nhà ở bên ngoài, Nam Cung Bác bỗng nhiên đứng dậy đi vào trong phòng trong, có ý định kiểm tra:

- Phi nhi gần đây có chuyện gì phiền muộn hay không?

Nam Cung Phi Phi khấn trương nhìn toàn bộ phòng ốc, cũng không biết tên kia rốt cuộc trốn đi đâu, cuối cùng ánh mắt tập trung tại tủ quần áo, không có nơi nào tốt hơn chỗ đó, mà Nam Cung Bác cũng đang hướng về phía đó.

- Mỗi ngày đọc sách và tu luyện, nữ nhi không cảm thấy buồn.

- A, có cần thêm vài bộ y phục?

Nói xong, Nam Cung bác hướng bàn tay về phía tủ quần áo.

- Không cần đâu, phụ thân, người mau tới ném thử nước chè xanh nữ nhi pha riêng cho người.

Nam Cung Phi Phi hầu như sợ đến thót tim.

Nam Cung Bác cũng thờ ơ, tựa như đối với tủ quần áo trước mặt có hứng thú thật lớn, cánh cửa vừa hé ra một chút, đột nhiên bên ngoài có mấy tiếng truyền đến:

- Có gian tế!

- Gian tế ở chỗ này!

Nhất thời, ánh mắt Nam Cung Bác thu lại, dưới chân khẽ điểm, thân hình như thiểm điện phóng ra ngoài, Nam Cung Phi Phi thở phào nhẹ nhõm

Những người khác đều theo ra ngoài, Lâm Khiếu Đường trong tủ quần áo cũng vỗ ngực chui ra.

Nam Cung Phi Phi nháy mắt kêu hẩn trốn thêm một lát .

Lâm Khiếu Đường nghênh ngang tiêu sái đến trước mặt Nam Cung Phi Phi lấy ra một khóa được hoàn màu xanh nói:

- Tại hạ đã bị phát hiện, nơi này không thể ở lâu, đây là giải dược, để Tương Ngọc cô nương ăn vào liền không sao nữa, sẽ không có tác dụng phụ.

Không đợi Nam Cung xinh tươi nói gì, Lâm Khiếu Đường đã thi triển vô tung quyết đuổi theo đám người đang chạy ra ngoài .

Lâm Khiếu Đường đi theo sau một đám người khá lớn, bởi vì hẩn mặc gia phục của Nam Cung gia nên không ai chú ý, biết được hẩn cũng chỉ có Nam Cung Huy và Nam Cung Diệu mà thôi, hai vị thiếu gia này vừa nghe bắt gian tế thì đã nghiêng răng nghiêng lợi, nhanh chóng vọt lên phía trước .

Lâm Khiếu Đường vốn định bỏ chạy, nhưng lại nhìn thấy đám người này hướng về phía vách sân bên cạnh chạy tới, nơi đó chẳng phải là nơi giam lỏng Uyển Nhi hay sao? Ôm một chút hi vọng cuối cùng, Lâm Khiếu Đường tạm thời buông tha cho việc chạy trốn, theo đoàn người cùng tiến vào trong đình viện.

Là Uyển Nhi , Lâm Khiếu Đường mặc dù ở phía sau nhưng liếc mắt liền nhận ra Uyển nhi đang ở giữa mấy người hộ vệ.

Trên cầu thang của đình viện, một nữ và bốn nam đem Uyển nhi vây ở chính giữa, trong tay lăm lăm vũ khí, chuẩn bị tùy thời khởi động công kích .

- Các người là ai? Sao dám đến phủ Nam Cung gia bắt cóc con tin?

Nam Cung bác trầm giọng nói.

- Ha ha ha, trò cười!

Nữ tử duy nhất trong năm người đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn.

- Nam Cung lão tặc, ai bắt cóc ai? Người lại nói ngược vậy sao? Cái hẹn bốn năm đã qua từ một tháng trước, các người vì sao còn chưa thả người?"

Nam Cung bác sững sốt:

- Thả hay không thả không phải do lão phu định đoạt!

Nữ tử phong vận bỗng nhiên lạnh lùng nói:

- Nam Cung lão tặc, lão nương không muốn cùng người lý luận, nếu không tránh đường đừng trách lão nương không khách khí. Vị nữ tử này chính là đà chủ của Đại Châu phân đà thuộc Hỏa Võ Đường của toàn vũ môn, Lam Phượng Hoàng. Một thân tu vi đã đến tam tinh võ sư. Hiện tại bầu trời Nam cung gia có 9 đầu huyền ảnh phi long bao phủ, phi hành thuật, căn bản không thể sử dụng bằng không hành động cứu người cũng không phức tạp như vậy.

Bốn gã tử sĩ bên người lam phượng hoàng cũng đều là nhất tinh võ sư, hơn nữa được ngâm trong nước thuốc từ nhỏ, đã mất đi cảm giác đau đớn, cảm tình đậm đặc, giết người giống như giết một con sâu nhỏ giống nhau, vô tri vô giác.

Lam Phượng hoàng liếc mắt hướng về một gã tử sĩ, gã tử sĩ đó liền như tên bắn lao ra ngoài, đâm thẳng vào trái tim của Nam Cung Bác.

Nam Cung Bác sợ hãi, không nghĩ tới 5 người tu vi đều cao như vậy, khoảng cách lại quá ngắn Nam Cung Bác không có khả năng né tránh.

Đột nhiên một bên có người kêu lên:

- Bảo hộ tộc trưởng!

Một gã gia tướng trẻ tuổi lắc mình xông đến, đại đao trực tiếp che trước ngực, tử sĩ không thèm nhìn, cánh tay run lên, một cổ mảnh lực truyền đến thân đao, tên gia tướng tuổi còn trẻ đó lập tức bị quang ngược lại một cách dễ dàng.

Tên gia tướng trẻ tuổi dùng sinh mệnh giúp Nam Cung Bác tranh thủ thời gian tránh né, lão vội thối lui ba trượng, vung tay lên, lấy ra đao phủ bắn ra ngoài, hóa thành một đạo tam xoa tiễn lao về tử sĩ.

Tử sĩ trường trường hai mắt, cơ thể bạo đột, thân thể cao lớn hơn một chút, quanh thân phát tán khí tức màu xanh giống như hỏa diễm màu xanh thiêu đốt, bổ một đao về phía tam xoa tiễn.

Phanh! Một tiếng nổ vang lên, tử sĩ lui về phía sau một trượng. Tam xoa tiễn cũng bị hấn phá hủy biến mất.

Nam Cung Bác hơi lo lắng một chút, lợi hại như vậy? Xem ra không ra đòn sát thủ là không thể hàng phục được đối phương, hiện tại mới có một người đã lợi hại như vậy, bốn người còn lại vẫn chưa xuất thủ, chỉ dựa vào một mình hấn sợ rằng không đấu lại đối phương.

- Gia gia, tôn nữ tới!

Một thân ảnh như mũi tên màu trắng hiện lên, Nam Cung Nha Nguyệt đã chạy đến.

Nam Cung bác nhất thời an tâm không ít, khi nhìn thấy sư huynh của Nha Nguyệt là Phùng Thiên Đạo cũng đã tới, vị này chính đại đồ đệ của ngũ đạo tông tông chủ, hiện đã là đạo sư hậu kỳ, pháp bảo lại càng nhiều không kể xiết.

Khi nhìn thấy Nam Cung Phỉ Phỉ cũng đi ra, nét mặt âm trầm của Nam Cung Bác đã hiện ra nụ cười thắng lợi, đội hình cường đại như vậy thì kể cả Lâm Liệt đích thân đến sợ là cũng phải buông tha, huống chi là những tiểu lâu la này.

Lam Phượng Hoàn biết một hồi ác chiến là không tránh khỏi, không nói thêm điều gì trực tiếp hạ tử lệnh, ba gã tử sĩ còn lại cùng nhau vọt tới.

Những tên gia tướng bình thường ngay cả một chiêu của tử sĩ cũng không đỡ nổi. Tuy những tử sĩ này là nhất tinh đấu sư nhưng thực tế lại có thể phát huy khả năng của tam tinh đấu sư thậm chí còn có thể cao hơn. Trong cơ thể bọn họ có một loại dược vật đặc biệt thiêu đốt tiềm lực, không bị thương thì không sao, một khi bị thương thực lực sẽ bạo tăng.

Những tử sĩ này đều có thâm thù đại hận với đạo tông, nên đã tình nguyện chấp nhận chuyện này. Trong số họ hoặc là bị hại tan cửa nát nhà, hoặc là bị ngược đãi nói chung là cũng đạo tông ở thế lưỡng bất lập, do đó chọn con đường này cũng là con đường không có lối về. Trong lòng họ chỉ có một mục tiêu đó là tận lực giết càng nhiều người của đạo tông càng tốt.

Ba gã tử sĩ cùng xông lên lập tức khiến đoàn người tách ra, những gia tướng thực lực yếu ở phía trước trong nháy mắt liền chết dưới đao của tử sĩ, ở giữa cùng phía sau tản ra, chung quy thì đang có cao thủ tọa trấn nên cũng không có xuất hiện tình huống hoảng loạn.

Lâm Khiếu Đường chính tranh dung mạo, lặng lẽ trốn một bên góc tường, đôi mắt phát sáng, quan sát kỹ từng người trong sân. Từ khi bắt đầu tiến tới nơi này, Lâm Khiếu Đường đã mơ hồ cảm giác được một cỗ nguyên lực cường đại của một người nào đó trong đám gia tướng của Nam Cung gia đột nhiên biến mất, chỉ là không thể xác định được người này.

Yến Nhi gặp nguy hiểm! Bỗng nhiên trong đầu Lâm Khiếu Đường phát ra tín hiệu...

149. Chương 151: Tử Sĩ.

Chiến lực của bốn gã tử sĩ vượt quá tưởng tượng, càng đáng sợ hơn nữa là sức mạnh của bọn họ vượt quá võ sư bình thường, đối với công kích đạo thuật có lực đề kháng nhất định.

Nam Cung Phi Phi tuy có tu vi đạo sư giai hậu kỳ, nhưng nàng đã sinh sống sâu trong đại phủ quá lâu, không hề truy cầu lực lượng quá cường đại, có thể tu luyện được đến tu vi hiện tại quá nữa là do tâm trạng muốn chùng diện của nữ tính và bảo trì sự thanh xuân thúc đẩy.

Hơn nữa bình thường không thể thu thập được pháp bảo, ngay cả đi mua cũng lười làm, luyện chế pháp bảo càng không cần phải nói, bởi vậy có thể chống lại một gã tử sĩ mà không rơi vào hạ phong đã rất không tồi, tất nhiên nàng cũng khó có thể giải quyết được đối thủ.

Nam Cung Bác bước vào sư giai khi tuổi đã khá cao, về mặt đạo hạnh có hơi kém một chút, chỉ là 1 tinh đấu sư mà thôi, bất quá bằng vào cương vị tộc trưởng, hắn đã thu nạp được không ít thứ tốt. Phảo bảo, đạo phù cái gì cần đều có, đấu với một gã tử sĩ cũng là bảo trì được tư thế bất phân thắng bại.

Nam Cung Nha Nguyệt chỉ có tu vi 2 tinh đạo phó, lại được ân sư yêu thích vô cùng, dành cho không ít pháp bảo, nhưng trên phương diện thực chiến lại thiếu thốn kinh nghiệm, chống lại một gã tử sĩ chỉ là thoáng chiếm một chút thượng phong, nhưng rất khó có thể giải quyết được.

Phùng Thiên Đạo hiện tại chính là người có tu vi cao thâm nhất trong tám người, thực lực cực mạnh không cần phải nói nhiều, vô luận là kinh nghiệm thực chiến hay là số lượng, chất lượng pháp bảo, tuổi tác đều có ưu thế hơn hẳn ba người kia.

Thế nhưng gã tử sĩ mà Phùng Thiên Đạo giao đấu lại là người mạnh nhất trong bốn gã tử sĩ, hiện tại đã có tu vi sư giai trung kỳ, hơn nữa vũ khí trong tay rất phi phàm, tựa hồ như một thanh bảo đao có thể tăng cường lực công kích lại thêm Lam Phượng Hoàn một mục đứng bên cạnh tùy thời có thể tham gia vào trận chiến vì vậy có thể nói cục diện tương đối trì trệ, không bên nào chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Trong đình viện bốn đấu với bốn, đánh đến mức khí thế ngất trời, đủ loại pháp bảo, đạo phù bay lượn trên bầu trời, đao khí, nguyên lực tràn ngập xung quanh.

Toàn bộ tràng cảnh làm cho người xem hoa cả mắt, về phần hơn một nghìn gã gia tướng Nam Cung gia bên cạnh chỉ có thể đứng nhìn mà không thể trực tiếp tham gia vào trận chiến, ngay cả các trưởng lão thực lực

không kém cũng chỉ có thể đứng một bên quan sát động tĩnh. Loại cấp bậc chiến đấu như thế này không phải đẳng cấp như họ có thể tham dự.

Có người muốn đi giúp đỡ một bên kết quả là chưa đến được gần đối thủ đã bị đao khí gây nên thương tích, có lẽ là do pháp bảo tầm xa đánh vắng ra, còn có một số gã gia tướng không biết trời cao đất rộng xông lên lập tức bị chém thành ba đoạn. Từ lúc đó không một ai dám tiến vào phạm vi trận đấu nửa bước, tất cả đều thối lui ra phía ngoài đình viện. Nhìn kỹ trận đấu kinh tâm động phách này, không hề có một chút ý tưởng vào khả thi.

Tinh quang trong mắt Phùng Thiên Đạo bỗng nhiên loé lên, phóng ra ba đạo phù lục, tay duỗi ra, một thanh xà trượng hiện lên, nguyên lực toàn thân đột nhiên đại trường, cuộn cuộn không ngừng truyền vào trong cây xà trượng.

Xà trượng hơi nhúc nhích, đúng là đột nhiên sống dậy, còn đang chậm rãi lớn lên, chỉ chớp lát một con rắn màu bạc lớn bằng cái bát thình lình xuất hiện. Kêu lên một tiếng rồi lao về phía tên tử sĩ đang chống lại ba tấm đạo phù.

Lam Phượng Hoàng kinh hãi, trăm năm ngân giác mẫn, thời gian bình thường đều bị vây trong trạng thái hôn mê, khi hôn mê thì thu nhỏ lại mấy lần, cứng rắn như sắt thép, nếu có thể thôi miên khống chế rồi luyện hoá, cuối cùng có thể biến thành một pháp bảo thiếp thân thì chính là một kiện lợi khí phi thường lợi hại, lực siết chặt của nó có thể ép nham thạch đến nát bấy.

Lam Phượng Hoàng đưa ngón tay trở lên môi, mạnh mẽ huýt lên một tiếng thông báo, xa xa truyền đến một tiếng kêu rất lớn, một con chim to lớn rực rỡ từ trên trời phóng xuống, lao thẳng về phía con ngân xà.

Một chim một xà nhất thời giao đấu kịch liệt. Phùng Thiên Đạo phần nộ nhìn Lam Phượng Hoàng nhưng vô kế khả thi, không nghĩ tới đối phương chuẩn bị đầy đủ đến vậy, tựa hồ như biết rõ pháp bảo trên người mình.

Bàn tay của Phùng Thiên Đạo đưa ra, một mũi tên nhỏ hẹp từ từ hiện lên. Đây chính là pháp bảo tự thân hắn luyện chế. Phùng Thiên Đạo đưa tay lên khẽ quát một tiếng.

- Đi!

Toàn tiễn lập tức hoá thành một mũi nhọn bắn ra ngoài. Gã tử sĩ vừa mới giải quyết xong ba tấm đạo phù, lại thấy một mũi tên xé gió lao tới, hét lên một tiếng, chính diện chống lại mũi tên đang phóng đến gần.

- Né tránh!

Lam Phượng Hoàng hét lên nhưng đã quá muộn.

Tử sĩ mạnh mẽ bổ ra một đao nhưng căn bản không chém trúng được mục tiêu, mũi tên tiếp xúc với lưỡi đao trong nháy mắt đột nhiên cải biến phương hướng trực tiếp cắm vào gáy của gã tử sĩ.

- Như vậy còn không chết!

Phùng Thiên Đạo âm lãnh nói.

Gáy bị đâm trúng, tử sĩ không lập tức ngã xuống, nguyên lực toàn thân giống như đang bạo tạc, phun trào mãnh liệt, thanh xích sắc bảo đao trong tay điên cuồng hấp thu nguyên lực. Tên tử sĩ mở hai mắt trừng trừng dùng chút khí lực cuối cùng chém ra một đao kinh hoàng.

Thanh bảo đao hút đầy nguyên lực giống như đạn pháo phóng về phía Phùng Thiên Đạo. Lập tức hắn cảm thấy quá sợ hãi, không ngờ đối phương lại có tuyệt chiêu này, sức chiến đấu do thiêu đốt sinh mệnh lực thực sự đáng sợ.

Nếu như Phùng Đạo Thiên chống lại một gã sư giai trung kỳ võ sư bình thường tuyệt đối sẽ không phải chật vật như vậy. Không cần dùng hết bản lãnh cũng có thể thu được kết quả giết chết đối phương thế nhưng tử sĩ lại không phải những võ sư bình thường.

- Thuỷ thuận!

Phùng Thiên Đạo hét lớn, trước người hiện lên mấy đạo thuỷ thuận che chắn.

Phốc phốc phốc...Thanh bảo đao hoá thành tia sáng màu vàng không thể ngăn cản, Thuỷ thuận từng cái từng cái bị xuyên thấu.

- Ngân mãng hộ chủ!

Phùng Thiên Đạo hét lớn một tiếng.

Ngay khi lưỡi đao xuyên qua đạo thuỷ thuận cuối cùng sắp chạm vào thân thể của Phùng Thiên Đạo thì ngân quang chợt loé lên, ngân xà dùng tốc độ mắt thường không thể thấy rõ phóng về chắn trước người Phùng Thiên Đạo.

Thế nhưng, sau một khắc, Phùng Thiên Đạo nằm mơ cũng không nghĩ tới con ngân xà do chính tay bồi dưỡng hơn năm mươi năm bị chém thành hai nửa, đao thế vẫn như cũ không hề có dấu hiệu suy yếu.

Tư... mũi nhọn của thanh đao tiến sâu vào trong lồng ngực của Phùng Thiên Đạo hai tấc, tiên huyết chảy ra.

- Quái vật gì vật?

Phùng Thiên Đạo bức thanh đao đang cắm trên ngực của mình ra, điểm mấy huyệt đạo, kinh ngạc thì thào nói.

Rốt cuộc đã có một đôi phân thắng bại, những người ngoài đình viện của Nam Cung gia nhất thời hoan hô vang dội, chỉ là chưa chờ bọn chúng vui mừng được lâu thì Nam Cung Bác đã bị tử sĩ bức lui mấy bước, tiếng hoan hô lập tức ngừng lại, hai đôi hai vẫn đang giao đấu kịch liệt chưa thể phân thắng bại ngay được.

Phùng Thiên Đạo còn chưa từ trong kinh hãi hồi phục lại tinh thần đã nghe được tiếng truyền âm:

- Sư đệ, sư bá nói nếu như không thể tiếp tục giam lỏng nha đầu kia vậy thì có thể giết chết, tuyệt đối không để nàng thoát đi. Trên người nha đầu kia tựa hồ có cất dấu một bí mật nào đó.

Phùng Thiên Đạo thật vất vả mới ổn định lại được khí huyết, truyền âm trả lời:

- Sư phụ để chúng ta tra ra nha đầu đó có bí mật gì, hiện tại chưa tra được sợ là sẽ bị trách tội.

- Hừ, không quản được nhiều như vậy, mặc kệ nha đầu đó có bí mật gì, nếu như để cho nha đầu đó trở về bên cạnh phụ thân của nàng thì chỉ làm cho Toàn Vũ Môn như hổ mọc thêm cánh. Nghe nói nha đầu đó đã tu luyện được đến tầng thứ sáu tử long khí diễm, nếu như phụ thân nàng chỉ điểm thêm cho nàng thì...trong tương lai Ngũ Đạo Tông chúng ta sẽ có thêm một địch nhân rất mạnh. Khi tu luyện tử long khí diễm thành công thì nha đầu đó tùy thời có thể phát một thứ tương tự như cao cấp pháp bảo của đạo tông chúng ta, đốt cháy nghìn quân chỉ trong thời gian ngắn. Đến lúc đó ta và người cũng không phải đối thủ, nếu không phải cấp bậc nguyên lão thì không có cách nào bắt được nàng.

Thanh âm truyền đến có chút kiêng kỵ.

Phùng Thiên Đạo đã hoà hoãn rất nhiều:

- Sư huynh, nha đầu đó tuy rằng đã luyện đến tầng thứ sáu nhưng có người nói sáu tầng đầu tương đối dễ dàng tu luyện, trên tầng sáu không có một hai mươi năm căn bản không thể luyện thành. Tới tầng thứ mười càng khó luyện hơn mà tử long khí diễm tổng cộng có đến mười bảy tầng. Trong vòng mười tầng đầu đối với đạo tông chúng ta không có nhiều uy hiếp, hà tất phải sốt ruột như vậy. Vạn nhất bí mật trên người nha đầu kia đối với chúng ta rất hữu dụng, khi đó giết nàng ta thì cái được không bù nổi cái mất.

- Sư phụ chỉ nói vạn bất đắc dĩ, lúc này cũng không phải là lúc thích hợp.

- Hảo. Người không giết.Ta giết!

- Chờ...

Câu nói truyền âm cuối cùng của Phùng Thiên Đạo còn chưa đến tai đối phương thì đã bị chặn lại, cự tuyệt tiếp thu.

Một đạo hoàng sắc quang mang bỗng nhiên từ trong đám người phóng ra bức thẳng đến giữa sân, khí tràng cường đại không hề có chút tác dụng ngăn cản nào.

Lam Phượng Hoàng giật mình nhìn người đột kích, chính là nhị đồ đệ của Ngũ Đạo Tông phó tông chủ Thu Ý. Năm năm trước trong trận đánh tại Lân Sơn, Dịch Long và Lâm Liệt đã kết thù không đội trời chung, đều đã đánh chết một gã môn đồ đắc ý của đối phương, song phương đại chiến một ngày một đêm, Dịch Long đã tổn thất mấy tên đại tướng, cao cấp pháp bảo bị phá hủy rất nhiều kiện.

Càng làm cho Dịch Long đau lòng chính là vị môn đồ đắc ý bị đánh chết chính là người con riêng của hắn. Mẫu thân do chỉ là một phàm nhân bình thường nên không thể đưa về môn phái, sinh ra một đứa con thiên tư rất không tồi, Dịch Long đại hỷ, liền đem nhi tử tiếp thu vào môn phái, kết quả là dưới bốn mươi năm bồi dưỡng đã có chút thành tựu lại bị Lâm Liệt một chớp mắt hạ xuống đánh chết.

Một hồi chiến đấu đó khó có thể hoà giải, cuối cùng song phương cùng thụ thương mà rút lui. Thương thế của Lâm Liệt không quan trọng lắm. Dịch Long trở về động phủ của mình tĩnh dưỡng hai năm mới cơ bản bình phục, lại phải phục dụng không dưới ba khoả cao giai tăng nguyên đan mới khôi phục nguyên khí.

Từ lúc đó Dịch Long liền phát lời thề nhất định phải làm cho Lâm Liệt nếm trải cảm giác phụ tử chia lìa.

Ngũ Đạo Tông tông chủ biết rõ ân oán giữa Dịch Long và Lâm Liệt thế nên hắn không để cho vị sư đệ của mình tham dự vào kế hoạch lần này!

Bốn năm trước kia Nam Cung Bác mang theo Uyển Nhi về Nam Cung gia, kỳ thực không hề khẳng định được Uyển Nhi chính là nữ nhi của Lâm Liệt. Lúc đầu còn cho rằng nàng là hậu nhân của môn chủ Toàn Vũ Môn. Muốn lấy nàng ra để ép Toàn Vũ Môn không tham gia vào việc triều chính, đem toàn bộ tài nguyên tu luyện của Hiên Viên quốc tặng cho Ngũ Đạo Tông. Sau này tiến hành điều tra mới biết được Uyển Nhi là con gái của Lâm Liệt. Thân phận này vốn không hề thấp hơn so với hậu nhân môn chủ Toàn Vũ Môn, về một mặt nào đó thậm chí còn tôn quý hơn.

Ngũ Đạo Tông bắt đầu điều tra mẫu thân của Lâm Uyển Nhi, cảm thấy phương diện này có chút nghi hoặc, chỉ là điều tra hơn một năm vẫn không tìm ra được mẫu thân của Uyển Nhi là ai, chỉ có thể cho là nàng đã chết, sau này cũng đành thể bỏ qua chuyện đó.

Mấy năm trước Ngũ Đạo Tông tra ra có nội gian, không ít hành động cơ mật đã bị tiết lộ cho Toàn Vũ Môn, hơn nữa tra được gian tế là một nữ tử, Ngũ Đạo Tông ngờ vực vô căn cứ không biết nàng có phải là nhân tình của Lâm Liệt hay không. Khi bắt được dùng thủ đoạn phi thường ép moi ra bí mật. Kết quả tra ra được vị nữ tử làm nội gian hơn ba mươi năm qua trong Ngũ Đạo Tông không phải là mẫu thân của Lâm Uyển Nhi, cùng Lâm Liệt không hề có quan hệ gì đặc biệt.

Thế nhưng từ trong miệng của nữ tử đó đã thu được một tin tức rất mơ hồ, Lâm Uyển Nhi không chỉ là nữ nhi của Lâm Liệt, mà trên thân thể của nàng còn cất giấu một bí mật vô cùng to lớn, bí mật này đủ để phá vỡ truyền thuyết được lưu truyền trước đây.

Trải qua thời gian hai ba năm, thử rất nhiều cách vẫn không tra ra được cái gì Ngũ đạo Tông tông chủ đã muốn bỏ qua việc này. Mục đích áp chế lúc đầu vẫn chưa hoàn toàn đạt được. Chỉ là áp chế được sự phát triển của Toàn Vũ Môn. Ngũ Đạo Tông tông chủ lại không muốn làm cho chuyện này đi quá xa, vạn nhất làm cho Lâm Liệt điên cuồng, vậy thì nhất định là một chuyện cực kỳ không hay. Bởi vậy chuyện giam lỏng con tin từ từ bị quên lãng.

Bất quá khi Ngũ Đạo Tông từ trong miệng nữ tử gian tế biết được tin tức này lập tức cho Nam Cung Nha Nguyệt quay về Nam Cung gia kéo dài thời gian giam lỏng. Cũng phải đợi đồ đệ đến hiệp trợ Nam Cung Nha Nguyệt tra ra bí mật đó. Nữ tử gian tế trước khi chết dĩ nhiên lại làm cho tin tức phát ra ngoài. Để an toàn Ngũ Đạo Tông tông chủ đành phải phái hai nữ tử khác phân thành hai đường yểm hộ.

Ai biết được việc này đến tai Dịch Long, hắn liền mạnh mẽ yêu cầu phái nhị đồ đệ đến đây. Ngũ Đạo Tông tông chủ không lay chuyển được quyết tâm của hắn rốt cuộc cũng ngầm đồng ý.

...

Một thân tu vi của Thu Ý sâu không lường được, nghe nói đã sắp tiến vào đại sư giai, là một trong những nhân vật được trọng điểm bồi dưỡng trong Ngũ Đạo Tông, tại tu luyện giới cũng là một nhân vật tiếng tăm rất lớn.

Không ai chú ý rằng một gã trung niên gia phó trong lúc mũi nhọn màu vàng nhoáng lên thì lặng yên biến mất tại chỗ, hướng bậc thang của gian lầu các bước lên...

150. Chương 152: Nho Nhỏ Một Gia Phó.

Lam Phượng Hoàng cảnh giác nhìn Thu Ý, đẩy Uyển Nhi ra phía sau người che chắn, đại hoả điều vừa triệu hoán đến lúc này cũng gọi lại gần, canh giữ một bên.

Thu Ý hoá thành một mũi nhọn màu vàng cấp bách bay đến, trong nháy mắt đã hiện hình dưới bậc thang, cười tủm tỉm nhìn Lam Phượng Hoàng đứng trên bậc thang, chậm rãi đi tới.

Lâm Phượng Hoàng thối nhẹ một tiếng ra lệnh, đại hoả điều đột nhiên hót lên rồi bay đi, mạnh mẽ phóng đến đâm thẳng vào mắt Thu Ý.

Thu Ý vùng tay lên, một luồng gió bạo phát, đại hoả điều còn chưa bay đến gần hắn đã bị luồng gió thổi ngược lại, lộn vòng lên không trung mấy vòng mới trụ vững được thân hình.

Lam Phượng Hoàng kinh ngạc vô cùng, người này biết rõ chính mình là một võ sư cấp cao thủ mà còn dám đến gần người như thế, nàng tự nhiên không hề sợ hãi đâm tới một kiếm. Quanh thân thể Thu Ý hiện lên vòng gió xoáy, giống như một đoàn hộ thể khí, đánh văng thanh kiếm của Lam Phượng Hoàng sang một bên.

Lam Phượng Hoàng lão đảo lao xuống dưới bậc thang, Thu Ý hầu như chưa xuất thủ đã cực kỳ thuận lợi đến được trước mặt Uyển Nhi.

- Người chính là nữ nhi của Lâm Liệt, Lâm Uyển Nhi?

Thu Ý nhìn từ trên xuống dưới thiếu nữ trước mặt chăm chú hỏi.

Khuôn mặt tái nhợt của Uyển Nhi không hề hiện lên nét khiếp đảm, thản nhiên nhìn đối phương nói:

- Đúng là ta!

- Tốt, có thể đứng trước mặt Thu Ý ta mà không hề sợ hãi, trong một thế hệ võ tông tu luyện giả tuổi còn trẻ hiện nay, coi như người đứng thứ nhất. Can đảm, rất có tiền đồ, thậm chí lại là một nữ lưu, bất quá, rất đáng tiếc người lại là nữ nhi của Lâm Liệt, vì vậy người phải chết!

Thu Ý vừa nói chuyện vừa giơ tay lên.

Bỗng nhiên Thu Ý cảm thấy phía sau có một đạo kiếm khí sắc bén phóng đến. Nguyên lực toàn thân của Lam Phượng Hoàng trường lớn, đã quay lại công kích.

Thế nhưng Thu Ý không thèm quay đầu lại liếc mắt, đạo kiếm khí đã bị lốc xoáy hộ thể quanh thân hắn chặn bật ra.

Quanh thân thể của Lam Phượng Hoàng tản mát ra từng luồng khí giống như hoả diễm lam sắc, thanh kiếm trong tay càng được gia cố thêm một tầng hoả diễm cháy bùng bùng, cả người giống như chim bắt tử dục hoả trùng sinh.

- A!

Thu Ý thoắt kinh ngạc, không hề nghĩ rằng nữ tử này lại có tu vi khá như vậy, rốt cuộc cũng quay người lại, trên bàn tay hiện lên từng đoàn gió xoáy, tiếp tục hoá thành phong nhận (lưỡi đao gió).

Lam Phượng Hoàng quét mắt qua, vọt tới, hoả nhận và phong nhận trên không trung va chạm vào nhau, bộc phát ra những tiếng kêu quỷ dị. Phong nhận không đủ để ngăn cản được cước bộ của Lam Phượng Hoàng.

Thu Ý mỉm cười, hai tay xòe ra, hai đạo phong nhận trong nháy mắt hình thành, hay tay giao vào nhau, phong nhận lượn vòng rồi bắn ra ngoài.

Lam Phượng Hoàng lại chống đỡ nhưng không thể chống lại được toàn bộ, sườn vai vị chém một vết thương, máu lập tức chảy, thế nhưng điều này chưa thể ngăn cản được quyết tâm bảo hộ Uyển Nhi của nàng.

- Lam đi, người mau chạy đi, bọn họ không dám làm khó Uyển Nhi đâu!

Lâm Uyển Nhi nhìn vết thương trên vai của Lam Phượng Hoàng thất thanh nói.

- Hải tử ngọc, người không nghe thấy vừa rồi hắc muốn giết người hay sao?

Lam Phượng Hoàng miễn cưỡng cười, quang hoá trong mắt loé lên, liều mạng tụ hết toàn lực tiếp tục phóng tới, lưỡi đao thiếu đốt dưới hỏa diễm mạnh mẽ sắc bén bổ vào đầu Thu Ý.

Thu Ý chỉ dùng bàn tay thật nhẹ nhàng ngăn cản lưỡi đao sắc bén, gió xoáy trên bàn tay hầu như đã thổi bay hỏa diễm bao quanh lưỡi đao, tay kia mạnh mẽ đánh vào bụng của Lam Phượng Hoàng, lòng bàn tay đồng dạng có không khí đang xoáy tròn.

Phanh...

Thân thể của Lam Phượng Hoàng giống như điều đứt dây bay ra ngoài, nặng nề va chạm vào tường của đình viện. Lúc rơi xuống đất đã trọng thương, muốn giãy giụa đứng lên nhưng không thành công, vô lực hét to:

- Uyển nhi, mau chạy, mau chạy a!

Thân thể mềm mại của Lâm Uyển Nhi chấn động, bàn tay bốc lên tử diễm cháy hừng hực, một con tử sắc hỏa long chậm rãi hình thành, trong con mắt đen láy loé ra tia tử quang yêu dị.

- Tử long khí diễm, hồn giai cao cấp vũ kỹ, lợi hại!

Thu Ý cực kỳ tán thưởng, không hề có bộ dáng vội vàng xuất thủ, dừng lại một chút rồi nói:

- Thế nhưng có tác dụng hay không?

Gió xoáy trong tay Thu Ý càng chuyển động càng mãnh liệt, ngự phong thuật đã luyện đến lúc xuất thần nhập hoá, không đợi Uyển Nhi hô hoán ta tử long khí diễm, bàn tay mang theo gió xoáy của Thu Ý đã phóng thẳng vào người Uyển Nhi.

Đại chưởng mang theo lực lượng gió xoáy cường đại đánh thẳng vào giữa ngực của Uyển Nhi...

Lúc này hầu như tất cả ánh mắt đều tập trung nhìn về phía bậc cầu thang, Lâm Uyển Nhi tuy là người bị giam lỏng, nhưng danh tiếng tại Nam Cung gia rất không tồi, cùng với những người thuộc đạo tông này rất hoà hợp.

Khi tộc nhân của Nam Cung gia nhìn thấy vị Uyển Nhi tiểu thư hoà ái dễ gần này sắp hương tiêu ngọc vẫn thì không ít người vô thức phát ra những tiếng kinh hô.

Nam Cung Nha Nguyệt thất thanh kêu to:

- Không nên, không thể giết nàng!

Đôi mắt già lão của Nam Cung Bác tối sầm lại, hắc không hề nghĩ tới Ngũ Đạo Tông lại hạ sát thủ đối với Lâm Uyển Nhi, chỉ là đến lúc đó hậu quả vô cùng to lớn sẽ tính lên đầu của Nam Cung gia, chính mình cũng trở thành người không giữ chữ tín.

Lam Phượng Hoàng quát to một tiếng:

- Không!

Ba...

Một tiếng trầm đục vang lên...

Toàn trường một mảnh im lặng.

Tất cả những trận tranh đấu lúc này đã đình chỉ hết, hầu như tiếng hô hấp rất nhỏ cũng có thể nghe thấy.

Thời gian phẳng phất như đình chỉ tại giờ phút này!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lâm Uyển Nhi gương đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm.

Chỉ thấy một vị trung niên gia phó cười tùm tùm đứng phía sau lưng Thu Ý, một bàn tay to rắn chắc gắt gao chế trụ cổ tay của Thu Ý, khiến hắn không thể phát ra chút lực lượng nào. (Vãi tèo... Rốt cuộc NVC của chúng ta đã xuất hiện. Đợi mãi...)

- Chính là hắn, gia gia, chính người này đã đánh tôn nhi ngay hôm qua.

Nam Cung Huy nằm trên tấm ván gỗ kêu lớn nhưng không hề có người để ý đến.

- Gia phó đại thúc!

Lâm Uyển Nhi thất thanh nói, không biết vì sao vị trung niên gia phó này lại làm cho Lâm Uyển Nhi có cảm giác cực kỳ thân thiết, tựa hồ như hắn tồn tại là để cứu vớt chính mình, tựa như...tựa như...Khiếu Đường ca ca khi đó.

Trung niên gia phó hướng đến thiếu nữ đang thất thố chớp mắt vài cái:

- Có thúc thúc ở đây, không ai có thể làm người bị thương.

Thu Ý cố sức giãy giụa nhưng vẫn không ra, khí tức trên người trung niên gia phó này cực kỳ cổ quái, tựa hồ như kết hợp của đạo nguyên lực và võ nguyên lực.

Phanh...

Trung niên gia phó lấy tốc độ khó có thể phân biệt được mạnh mẽ đánh ra một quyền, Thu Ý không hề phản ứng kịp, trúng một quyền giữa bụng.

Một quyền này đánh văng Thú Ý ra ngoài.

Đây là loại quái lực gì, tất cả mọi người ngẩn người tại chỗ. Thực lực của Thu Ý có thể tiến vào một trăm vị mạnh nhất của Hiên Viên quốc cũng không thành vấn đề.

- Oa!

Thu Ý từ trên mặt đất đứng lên nhưng trong người phiên giang đảo hải, không khống chế được phun ra một ngụm nước chua.

Hai mắt của Thu Ý đỏ bừng, có chút thẹn quá hoá giận, năm tấm đạo phù xuất hiện, trong quá trình phóng lên cao hoá thành năm đạo phong kiếm (kiếm gió) thẳng tắp bắn về phía trung niên gia phó trên bậc thang.

Liên đạn ngũ chỉ, năm tia sáng so với năm thanh phong kiếm không biết anh hơn bao nhiêu lần, bang bang bang bang bang, phong kiếm đều bị đánh hạ.

Là võ sư công kích tầm xa! Trong lòng Thu Ý cả kinh.

- Người là ai?

Thu Ý rốt cuộc nhìn thẳng vào đối phương hỏi.

- Một gia phó nho nhỏ!

Trung niên gia phó nào có bộ dáng trầm ổn của người trung niên vui cười nói.

Nam Cung Nha Nguyệt kinh ngạc nhìn trung niên gia phó đứng trên bậc thang, cái loại thần sắc chớp động này tựa hồ như đã gặp qua khi nào, thế nhưng không hề tìm được trọng điểm.

Nam Cung Bác cổ quái nhìn người trung niên mặc trang phục của một gia phó Nam Cung gia, trong ấn tượng của hắn căn bản không hề có người này. Hắn là ai vậy? Vì sao phải lên vào Nam Cung gia? Chẳng lẽ lại là dũng tướng thủ hạ của Lâm Liệt?

Nam Cung Phi Phi lặng yên đứng một bên, trong hồ lô của người đó rốt cuộc chứa đựng những cái gì, nàng cũng muốn biết rõ ràng.

Lúc này Lam Phượng Hoàng mới gian nan từ trên mặt đất đứng lên, lão đảo đi về phía Lâm Uyển Nhi, cảm kích nhìn trung niên gia phó nói:

- Cảm ơn người!"

Ba tử sĩ cũng chậm rãi hướng về phía Lam Phượng Hoàng bước đến, trận chiến đấu này tựa hồ có một đoạn thời gian đình trệ.

Đột nhiên Thu Ý ngửa mặt lên trời cười to:

- Ha ha, hảo một tên gia phó, cho người ném thử toàn phong thật lớn như thế nào?

Trong tay Thu Ý không biết từ khi nào đã xuất hiện một cánh quạt kim chúc, Lam Phượng Hoàng cả kinh nói:

- Thiên Phong Kỳ, Dịch Long cư nhiên đem kiện pháp bảo đỉnh cấp phong hệ này truyền cho hần.

Thiên Phong Kỳ trong tay Thu Ý càng chuyển động càng nhanh, sau đó bay lên không, bốn phía xung quang nổi cuồng phong, người có tu vi thấp không thể đứng vững được.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường trầm xuống, nguyên sa đã bao quanh thân thể.

Thiên Phong Kỳ xoay tròn trên không bắn ra vô số phong nhận, giống như mưa tiễn bắn xuống, lực phá hoại tuyệt đối cực kỳ đáng sợ.

Bồng...một tiếng, liệt diễm nổi lên.

Xung quanh người trung niên gia phó trong nháy mắt hiện lên hơn mười viên cầu phát sáng, như đám tinh linh nho nhỏ thủ hộ xung quanh vị trí trung niên gia phó đang đứng.

Vù vù vù vù...

Hai tay của trung niên gia phó liên tục tạo ra các động tác đủ kiểu, bởi vì động tác quá nhanh, có đôi khi làm sản sinh ra cảm giác hai tay biến mất, chỉ có được những tiếng xé gió.

Hơn mười khoảng quang cầu cấp tốc xoay vòng, dường như một màn chắn không hề hở bao phủ lấy thân thể của trung niên gia phó.

Phong nhận một khi chạm vào quang vòng lập tức bị đánh tan. Thu Ý cực kỳ kinh hãi, lập tức cải biến phương thức tấn công, thiên phong kỳ từ từ đứng thẳng lên, giống như một cái quạt điện cấp tốc xoay tròn, một cỗ long quyển phong khổng lồ dần dần hình thành.

Long quyển phong giống như một con cự long đang rít gào, đem tất cả mọi thứ trong phạm vi xung quanh nó hút vào, đỉnh viện của Nam Cung gia trong lúc chiến đấu đã sớm thay đổi bộ mặt.

Long quyển phong giống như một mũi khoan đánh tới, những nơi đi qua tất cả đều bị nghiền nát thành phần mảnh. Trung niên gia phó khẽ quát một tiếng, hơn mười khoảng tiểu cầu tề tụ lại vào một điểm, kết hợp thành một viên đại quang cầu. Tiềm giác (mũi nhọn) của long quyển phong xoay tròn nghiền qua, kịch liệt va chạm với viên đại quang cầu.

Ầm ầm ầm...

Phát sinh trận trận tiếng vang thật lớn, ầm ầm, những tiếng nổ, hai luồng năng lượng đều không chịu được lực lượng của nhau, song song bạo tạc.

Trung niên gia phó giống như viên đạn pháo bắn ngược lại, lều các phía sau bị phá thủng một cái động khẩu lớn.

Thu Ý mạnh mẽ thổ ra một ngụm máu, thực sự không thể thi triển được pháp thuật để phản công, đã bị nội thương.

Ngay lúc mọi người suy đoán trung niên gia phó có phải là đã chết thì lâu gác phía sau truyền đến thanh âm gạch ngói rơi rụng.

- Phi!

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ nhổ ra một ngụm nước bọt cùng với bụi bặm, mắng chửi nói:

- May là lão tử có nguyên sa hộ thể, nếu không lần này dù không chết thì cũng phải tàn phế.

Khi Lâm Khiếu Đường nhìn thấy động khẩu phía trước thì cảm thấy cực kỳ kinh hãi, cư nhiên va chạm đến mức thủng hơn mười bức tường.

Trung niên gia phó bước quay lại, tất cả mọi người đều nhìn hắn với ánh mắt nhìn thấy quái vật, đây rõ ràng không phải là một vị gia phó mà là một đầu sĩ không thể chinh phục.

Nhìn Thiên Phong Kỳ bị chấn thành từng mảnh nhỏ Thu Ý cảm thấy đau như đứt thịt, trên tay mình còn mấy thứ pháp bảo rất lợi hại, thế nhưng trung niên gia phó kia chưa dùng hết toàn lực, nếu đánh tiếp sẽ phải tổn thất tiền tài lại hao tổn tinh thần, vạn nhất đưa đến Lâm Liệt đuổi giết vậy thì phiền to.

- Các hạ, thần công cái thế, Thu mỗ đã lĩnh giáo, ngày sau nhất định sẽ xin chỉ bảo lần nữa, cáo từ!

Thu Ý lấy ra một vật kim chúc hình lá cây, hoá thành một mũi nhọn màu vàng bay đi. Trong Nam Cung phủ chỉ có thể phi hành rất thấp, chốc lát Thu Ý đã biến mất sau một lầu gác khác.

Ngay cả Thu Ý đều bị đánh đến bỏ chạy, người Nam Cung gia không biết phải làm sao, trên mặt Nam Cung Nha Nguyệt đột nhiên hiện lên nét tiếu ý bình tĩnh.

Lam Phượng Hoàng đang muốn nói lời cảm tạ, chợt thấy da mặt của trung niên gia phó có mấy chỗ bị rớt xuống, tức thì rất ngạc nhiên.

Nguyên lai vừa rồi bị trùng kích và ma sát rất lớn đã đem đồng hoá trang trên da mặt của Lâm Khiếu Đường vốn không bền chắc bong ra, lúc này rốt cuộc không chịu nổi mà rớt xuống đất.

- Gia phó thúc thúc, trên mặt của người có chuyện gì xảy ra vậy?

Lâm Uyển Nhi nghi hoặc nói.

Lâm Khiếu Đường cũng cảm thấy trên mặt có chút ngứa, vô ý đưa tay gãi một cái, kết quả là một khối da mặt lớn bị rớt ra.

Nam Cung Bác chợt nhìn thấy tôn nữ đang cười, kỳ quái hỏi:

- Nha Nguyệt, lẽ nào người nhận ra vị gia phó này?

Trong mắt Nam Cung Nha Nguyệt loé lên một chút tiếc hận, bất quá tiếu ý cũng càng đậm

- Gia gia, không chỉ có Nha Nguyệt biết hắn mà người cũng biết hắn.

- Thực không?

Nam Cung Bác tỷ mỉ quan sát trung niên gia phó xa xa, nhưng không thể nhớ được mình đã gặp được người này ở đâu:

- Gia gia già rồi, không nhớ được.

- Gia phó thúc thúc người là rắn hay sao? Thế nào lại lột da?

Trong đôi mắt đen láy như bầu trời đêm của Lâm Uyển Nhi hiện lên một đạo tinh quang, đột nhiên gia tốc nhảy dựng lên.

Một trảo tung ra, đám da mặt bị bong ra chốc lát đã rớt xuống toàn bộ, hiện ra một khuôn mặt tuổi còn trẻ khá tuấn lãng, trong đôi con ngươi tinh nghịch kia có chút cảm giác mới mẻ.

Thân thể mềm mại của Lâm Uyển Nhi ngẩn ra, giống như nằm mơ, lại tự nghĩ lại những ảo cảnh ngày xưa, trong sát na chảy xuống vài giọt lệ, thế nào cũng không thể tin tưởng được thiếu niên vô pháp vô thiên mà mình ngày đêm tưởng nhớ đã hiện ra trước mắt mình.

- Khiếu Đường ca ca, thực sự là người hay sao?

Lâm Uyển Nhi ghen ngào hỏi.

- Hắn là đúng vậy!

Lâm Khiếu Đường không đứng đắn trả lời.

Lâm Uyển Nhi rốt cuộc không thể kìm chế được kích động trong lòng nhảy dựng lên, đôi bàn tay nhỏ bé liên tục nắm và lồng ngực rộng rãi của Lâm Khiếu Đường, khóc không thành tiếng nói:

- Khiếu Đường ca ca, người thực xấu, bốn năm qua mà không gửi cho Uyển Nhi một phong thư nào, người quên Uyển Nhi rồi sao? Bốn năm qua Uyển Nhi rất cô đơn, ô ô ô...

- Gia gia, người còn nhớ vị thiếu niên ở Lâm gia bốn năm trước khi chúng ta tiếp đón Uyển Nhi về Nam Cung gia đã định bắt cóc?

Nam Cung Nha Nguyệt nhắc nhở nói.

Nam Cung Bác gật đầu

- Nhớ kỹ, người nói đến vị thiếu niên có ý thuật rất kỳ quái đó hay sao?

- Đúng, chính là hắn, lúc đó hắn chỉ là một phế vật không có đến một chút nguyên lực, hôm nay cư nhiên lợi hại đến như vậy, lúc đó nếu đưa hắn cùng đến Nam Cung gia thì tốt biết bao!

Nam Cung Nha Nguyệt tiếc hận nói.

Tư duy của Nam Cung Bác có chút ngắn:

- Tôn nữ lấu lỉnh, người đừng nói những lời mơ hồ với gia gia nữa, người làm cho ta hồ đồ mất rồi.

- Gia gia, trung niên gia phó đứng trên bậc thang kia chính là vị thiếu niên Lâm gia năm đó, hôm nay hắn cũng chưa đến hai mươi tuổi a!

Nam Cung Nha Nguyệt chỉ vào trung niên gia phó nói.

- Cái gì? Là hắn?

Nam Cung Bác trừng lớn con mắt già nua không thể tin tưởng nhìn vào trung niên gia phó, lúc này đã thấy Lâm Uyển Nhi tiến vào lòng hắn, Nam Cung Bác nhất thời muốn tát vào miệng mình một cái, nửa ngày không nói ra lời.

Nam Cung Phi Phi kinh ngạc nhìn đôi thiếu niên nam nữ đứng trên bậc thang, biểu tình kinh ngạc nhìn trung niên gia phó biến thành một thanh niên nam tử tuấn lãng, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một trận rung động...

- Khiếu Đường ca ca, người đến đây để đón Uyển Nhi đúng không?

Lâm Uyển Nhi rốt cuộc cũng đánh đủ, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhúc nhích hỏi.

Ngực bị đánh nhiều như vậy, Lâm Khiếu Đường một chút cảm giác đau cũng không có, hiển nhiên vị Lâm muội muội này chỉ có động tác không dùng sức lực. Lại một lần nữa cảm giác nhu tình như nước của Uyển Nhi, trong lòng Lâm Khiếu Đường nhận nhận.

- Nha đầu ngốc, đương nhiên là ta đến tiếp đón người rồi, cái này còn cần phải hỏi sao chứ?

- Thế nhưng, trên người Uyển Nhi có cấm chế, không thể đi quá xa Nam Cung phủ.

Lâm Uyển Nhi vốn rất có chủ kiến, đứng trước mặt Lâm Khiếu Đường chợt trở nên nhu thuận, về với thời gian trong quá khứ.

Lam Phượng Hoàng một bên cũng cấp bách khó khăn, tuy rằng uy hiếp lớn nhất đã chạy mất, nhưng dù sao đây cũng là Nam Cung gia, không phải nơi an toàn, hai người trẻ tuổi này cư nhiên còn đứng đó tâm sự.

- Uyển Nhi tiểu hử, chỉ cần không ly khai Đại Châu Thành thì không có chuyện gì, chỉ cần tìm thấy đường chủ, tin rằng nhất định đường chủ sẽ có biện pháp.

- Phụ thân cũng đã đến Đại Châu thành rồi?

Lâm Uyển Nhi kích động nói.

Đấu Y

151. Chương 153: Lão Quái Vật Chân Chính.

Ba gã tử sĩ bị mấy trăm người vây công, lại phối hợp với cung tiễn thủ bên ngoài, đang bị vây nhốt trong đó.

Bản thân Lam Phượng Hoàng bị trọng thương đã không còn lực chiến đấu, Lâm Uyển Nhi thì bị hạ cấm chế căn bản không thể sử dụng được năng lực, trước đó lại vận chuyển tử long khí diễm, dù chưa phóng xuất ra nhưng cũng đã tiêu hao không ít nguyên lực, lúc này chỉ có thể đứng nhìn một bên.

Lâm Khiếu Đường tự nhiên trở thành đối tượng chính bị công kích, Nam Cung Bác, Nam Cung Nha Nguyệt, Phùng Thiên Đạo và Nam Cung Phi Phi, bốn đại cao thủ cùng xông lên có thể vây khốn được hắn.

Hiện tại Lâm Khiếu Đường dù cho tu vi có lợi hại hơn nữa, cũng không thể chịu nổi sự công kích của cả bốn người này.

Trên thực tế, vừa đánh bại Thu Ý là có chút may mắn, vừa mới đánh Lâm Khiếu Đường đã dùng toàn lực, đánh cho đối thủ trở tay không kịp, lại thêm nguyên lực quái dị của mình, vũ kỹ cổ quái và sự bảo hộ của nguyên sa, làm cho Thu Ý không đánh giá đúng thực lực.

Nếu luận thực lực chân chính mà nói, Lâm Khiếu Đường tuyệt đối không thể chống lại được Thu Ý, bất quá kết quả so đấu thắng hay bại cũng không hoàn toàn dựa vào thực lực quyết định, trừ phi là cao hơn rất nhiều, đã không còn cùng một cấp bậc vậy thì còn nhiều yếu tố khác quyết định.

Cái gọi là hai quân giao chiến người dừng cảm thắng.

Trận đấu của hai người lúc trước chính là như vậy, Thu Ý thua ở trên tâm lý, kỳ thực hắn chỉ là bị một chút tiểu thương, cũng không ảnh hưởng quá nhiều, thế nhưng phòng tuyến tâm lý đã tan vỡ, cảm giác thấy đối thủ rất mạnh, khó đối phó, càng sợ hãi người sau lưng Uyển Nhi chạy đến, người đó hắn tuyệt đối không thể trêu vào.

Nếu không phải Định Long uy bức lợi dụ, Thu Ý dù cho có tám lá gan cũng không dám hạ thủ vào nữ nhi của Lâm Liệt, cái này rõ ràng là muốn chết.

Bất quá khi lợi nhuận đạt được vượt qua cái hại thì Thu Ý cam tâm tình nguyện thử mạo hiểm một lần, thế nhưng khi thực sự chuẩn bị hạ thủ thì vô luận là trên mặt thông dong như thế nào trong lòng cũng kích liệt giao động nhất định.

Bốn đánh một, Lâm Khiếu Đường khổ chiến hơn mười hiệp cũng có chút không chịu nổi. Nếu như không phải Nam Cung Phi Phi và Nam Cung Nha Nguyệt có ý định thả người thì Lâm Khiếu Đường sợ là đã bị đánh bại.

Phùng Thiên Đạo phóng xuất ra một đạo thanh quang đánh vào giữa ngực Lâm Khiếu Đường. Phanh một tiếng, lui về phía sau hơn mười bước mới đứng vững thần hình.

Phốc, rốt cuộc không ức chế được khí huyết nhộn nhạo trong người, phun ra một ngụm máu đen, Lâm Khiếu Đường không cam lòng lau đi vết máu nơi khoe miệng.

Nguyên sa cũng không thể hoàn toàn ngăn cản được thanh quang, bên ngoài bị đánh thủng một lỗ, thân thể của chủ nhân bị đã bị đánh trúng.

Ba gã tử sĩ bị bao vây trong đám người vẫn sừng sững không ngã, chỉ là công kích càng ngày càng thông thả, không ngừng có vết thương mới trên người bọn họ.

Thế lực tiêu hao thật lớn đã làm cho Lâm Khiếu Đường không thể khống chế được hơn mười khoảnh quang đạn, thỉnh thoảng bị pháp bảo của bốn người, thanh quang đánh lên người một chút, thậm chí có đôi khi công kích thuật pháp rất nhỏ cũng không đỡ được.

- Khiếu Đường ca ca, không cần quan tâm Uyển Nhi, người đi trước!

Lâm Uyển Nhi lo lắng nói.

Vết máu nơi khoe miệng của Lâm Khiếu Đường hiện rõ, vung tay cười khẽ

- Ngày hôm nay Khiếu Đường ca ca của người không thể đem người ra khỏi Nam Cung gia tuyệt đối sẽ không đi.

Lâm Uyển Nhi mặc dù không tình nguyện, nhưng nghe được những lời này trong lòng không khỏi ngọt ngào, so với ăn mật đường còn muốn ngọt hơn, không kìm được nở nụ cười, lẩm bẩm nói:

- Khiếu Đường ca ca, cảm ơn người, bất quá Uyển Nhi vẫn muốn người đi trước, có những lời nói này của người là đủ rồi.

Không biết vì sao, trên mặt của Nam Cung Phi Phi hiện lên vẻ hâm mộ, trên khuôn mặt xẹt qua một tia rung động, tựa hồ như nghĩ đến cái gì đó, liếc mắt nhìn về phía thanh niên lại bị một đạo thanh quang bắn trúng, giờ thanh kiếm lên tiếp tục phóng đến.

Thế công của Phùng Thiên Đạo và Nam Cung Bác sắc bén dị thường, trên người Lâm Khiếu Đường đã có rất nhiều chỗ bị pháp bảo gây thương tích, hầu như đứng thẳng cũng không ổn định, nhưng vẫn như cũ không hề sợ hãi tiếp tục nghênh đón công kích.

- Thực là quật cường!

Nam Cung Nha Nguyệt nói nhỏ một tiếng, bốn năm trước cho rằng người này chỉ là một kẻ ăn chơi vô dụng, nguyên lai đó chỉ là bề ngoài mà thôi, nghĩ đến nếu như không có điểm cố chấp làm sao có được một thân tu vi như ngày hôm nay.

- Lâm tiểu huynh, bốn năm trước, lão phu đối với người dùng một số thủ đoạn không hay lắm, chung quy là thiếu người, hôm nay tu vi của Lâm tiểu huynh lại cao như vậy, lão phu bội phục, hôm nay thả cho người một con ngựa, nếu như người thành thật ly khai, lão phu tuyệt không ngăn trở.

Con mắt già lão của Nam Cung Bác quét ngang nói.

Phùng Thiên Đạo vừa mới nghe được những lời vừa rồi vội hỏi:

- Nam Cung tộc trưởng, sao lại có thể thả hổ về rừng? Giết hấn sau này võ tông thiếu một viên dũng tướng.

Nam Cung Bác xua tay nói:

- Phùng đạo hữu không cần nhiều lời, đây là việc riêng tư của lão phu và vị tiểu huynh đệ này, không liên quan đến ai khác, lão phu tự có chừng mực, Lâm tiểu huynh, người có bằng lòng hay không?"

- Tốt! Lão tử cũng đang rất mệt mỏi, không muốn đánh nhau nữa.

Lâm Khiếu Đường mang theo một thân đầy vết thương đang chảy máu, lại vẫn tươi cười như cũ, không hề nhìn ra vết thương gây cho hấn chút thống khổ nào.

Lâm Khiếu Đường chăm chú nói:

- Ta đây có thể đi, Nam Cung lão...tộc trưởng, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, nếu như người lừa ta thì là vương bát đần.

Hai tay Nam Cung Bác chấp phía sau, trên mặt không hề vui mừng

- Lão phu đã nói được tự nhiên sẽ làm được, người đi đi!

- Hảo, ta ơn Nam Cung tộc trưởng, Uyển Nhi, chúng ta đi!

Lâm Khiếu Đường chạy lên bậc thang, nắm lấy cánh tay nhỏ bé của Uyển Nhi, liền theo hướng ngoài đình viện chạy đi, về mặt Lam Phượng Hoàng ngạc nhiên.

Khuôn mặt già nua của Nam Cung Bác nhất thời đỏ bừng, Nam Cung Nha Nguyệt và Nam Cung Phi Phi có chút buồn cười, người này chính là hợp thể của vô lại và anh hùng.

Phùng Thiên Đạo tung ra vài đạo phù, thanh quang loé lên, phóng ra ngoài, đánh về phía Lâm Uyển Nhi, Lâm Khiếu Đường căn bản không cần suy nghĩ nhiều, một tay đẩy ngã Lâm Uyển Nhi xuống đất, bản thân lấy ngực đón đỡ, phanh, đạo thanh quang lần này uy lực lớn hơn trước khá nhiều, Lâm Khiếu Đường như đạn pháo bắn ngược lại, va chạm vào một bức tường phía sau mới ngừng thân hình lại được. - Nam cung

tộc trưởng, người giảng đạo nghĩa cùng với người này, hẳn được một tắc lại muốn tiến một thước, có ích gì đâu.

Phùng Thiên Đạo cảm giận nhìn Nam Cung Bác, con mắt cũng như phảng phất nói:

- Lão gia này, ta đã nói với ngươi rồi, ai bảo ngươi không chịu nghe, hiện tại bản thân muốn đập đầu vào tường, ngu ngốc!

Lâm Khiếu Đường từ đồng đồ nát chui ra, Lâm Uyển Nhi thấy những vết thương chồng chất của Lâm Khiếu Đường, tử quang trong mắt chợt loé, hoả diễm từ từ bốc lên từ cánh tay nhỏ bé, một bàn tay to lập tức nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn xinh xắn

- Không nên bướng bỉnh.

- Khiếu Đường ca ca, ngươi đi nhanh đi, Uyển Nhi không có việc gì, tối đa là bế quan hai ngày mà thôi!

Khuôn mặt tái nhợt của Lâm Uyển Nhi không ngừng chảy mồ hôi.

Khuôn mặt đầy vết máu của Lâm Khiếu Đường mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Khiếu Đường ca ca của ngươi không có chuyện gì, hai cổ khí tức khổng lồ đang cấp tốc phóng về hướng này, chỉ cần cầm cự được đến lúc đó, hẳn là không có việc gì.

Nam Cung Bác thật đúng là tự dựng tường đập vào đầu, không tiện xuất thủ, Nam Cung Nha Nguyệt và Nam Cung Phi Phi lại không dùng hết toàn lực, thực tế chỉ có một người Phùng Thiên Đạo độc chiến.

Áp lực lên người Lâm Khiếu Đường từ từ giảm đi, thế nhưng kết quả của trận quyết đấu này tựa hồ đã rõ ràng, chỉ là vấn đề thời gian.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên biến động bất ngờ.

Cửu Long hư ảnh của Nam Cung phủ trong nháy mắt bị hai cổ lực lượng cường đại dị thường ép tiêu diệt, chỉ vang lên mấy tiếng liên tiếp biến mất không thấy.

Mọi người của Nam Cung gia quá mức sợ hãi, đây là kết trận phòng ngự cao cấp mà toàn tộc vẫn kiêu ngạo, đã từng vô số lần cứu được gia tộc trong cơn nguy khốn, lúc này lại bị phá hỏng ngoại trận đơn giản như vậy!

Trên bầu trời bị một tầng kim quang bao phủ, ngay cả đám mây cũng biến thành kim vân, bên cạnh còn có một tầng lục vân bị đẩy đi.

Kim vân cách đó rất xa, mà lục vân đã bay đến phía trên Nam Cung phủ.

Giống như thiên thần hạ phàm, kì cảnh liên miên.

- Đồ nhi của ta thật tốt, cư nhiên đối phó không được ngay cả hai võ sư nho nhỏ, thực sự là mất mặt vì sư a!

Trong đám mây lục sắc truyền ra âm thanh trầm trầm.

- Sư thúc?

Phùng Thiên Đạo và Nam Cung Nha Nguyệt hầu như song song nói.

Đám màu xanh sắc bỗng nhiên tụ tập lại vào một chỗ, lục quang chợt loé, một bóng người lục sắc từ trên trời hiện ra chân thân, đáp xuống đình viện của Nam Cung gia.

Người mới đến diện mục thanh nhã, nhìn qua bất quá bốn năm mươi tuổi, trên người mặc áo bào màu xanh, thêu rất nhiều kí hiệu đồ án khác nhau, thắt lưng còn đeo một túi thơm toả ra mùi thơm nhàn nhạt, nhìn qua thì đây là một người hoà nhã, rất chú trọng đến dáng vẻ.

Theo sau chính là một trung niên nhân rất nhã nhặn, trên người toả ra khí tức cực kỳ kinh khủng, không ít người của Nam Cung gia cảm thấy áp bách cực kỳ khó chịu, thậm chí một số người có tu thấp bắt đầu nôn mửa.

Lâm Phượng Hoàng cảm thấy cả người lạnh run, phảng phất giống như bị nhốt vào hầm băng, nếu không phải bản thân bị trọng thương cũng không đến nỗi như vậy nhưng như thế cũng đủ biết Dịch Long đáng sợ như thế nào.

Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy vết thương truyền đến trận trận đau đớn, phảng phất như khí tức cường đại toả ra trên người trung niên kia rất không thích vết thương trên người, tại vết thương của hắn mà tùy ý chà đạp.

Tu vi của người này sớm đã vượt quá tưởng tượng của mọi người, sự giai trong mắt người của các đại gia tộc trong chốn phàm trần đã sớm là tồn tại cao cấp nhất.

Thế nhưng tại tu luyện giới, sự giai nhiều nhất chỉ là giai đoạn thứ hai mà thôi, với đại đa số người mà nói sĩ giai là cấp nhập môn cơ sở, sự giai là một tầng chứng nhận, chứng nhận người có năng lực tiếp tục sinh tồn, kéo dài trong tu luyện giới mà thôi, không hơn.

Chỉ khi đến đại sư giai mới chính thức công nhận người là một cao thủ!

Nhưng mà trung niên nhân trước mắt rốt cuộc đã tu luyện đến giai vị nào, căn bản là vô pháp đoán ra, chỉ cảm thấy nguyên lực trong cơ thể của hắn giống như núi lửa phun trào, vĩnh viễn vô cùng vô tận.

Dịch Long!

Nam Cung Bác thất kinh, lão quái vật này sao lại tới nơi này.

Trung niên nam tử liếc mắt nhìn thật sâu đám mây màu vàng xa xa đang không ngừng tiếp cận, trên mặt lộ vẻ thích ý mỉm cười, tựa hồ như đang suy nghĩ đến loại mỹ sự gì đó.

- Lâm Liệt a Lâm Liệt, lão phu thực sự muốn nhìn biểu tình mất đi nữ nhi của ngươi, lúc đó nhất định sẽ rất đặc sắc!

Dịch Long thì thảo tự nói, trên tay chợt hiện ra một quả cầu loè loè màu xanh.

Không, đó không phải là quả cầu, là một quả bóng nước, chỉ là trong đó bốc lên nguyên khí quá mức kịch liệt, thoát nhìn có chút giống như lửa cháy mạnh bốc lên.

Dịch Long chậm rãi hạ hai mắt đang ngược nhìn đám mây màu vàng trên bầu trời xuống, nhìn thẳng hướng Lâm Uyển Nhi, đạo đạo hàn quang trong mắt bắn ra, phảng phất như chỉ cần ánh mắt này cũng có thể giết chết thiếu nữ,

- Con của ta, hôm nay ngươi có thể ngủ yên rồi, vì phụ nhất định báo mối huyết hận thâm thù cho ngươi ngay bây giờ.”

Lúc này trên bầu trời quang mang trong đám kim vân bắn ra bốn phía, một thân ảnh màu hoàng kim từ đó phóng ra, như một chùm ánh sáng hoàng kim đi qua tầng mây hạ xuống mặt đất...

- Ha ha ha!

Dịch Long cười lớn một tiếng, quả bóng nước màu xanh bay lên trời, hoá thành lục quang bắn về phía Lâm Uyển Nhi.

Lâm Khiếu Đường hét lớn:

- Nguyên sa, trảo long thủ, hồn liệt chỉ!

Kỳ thực từ lúc trung niên nam tử mặc áo bào màu xanh từ trên trời hạ xuống thì Lâm Khiếu Đường đã làm tốt công tác chuẩn bị.

Trảo long thủ mạnh mẽ bắt tới, đẩy thân thể nhỏ nhắn của Lâm Uyển Nhi lui ra xa mấy trượng, nguyên sa tụ tập thành quả cầu, cùng với ba mươi sáu quả quả cầu tụ tập cùng một chỗ, đón đỡ quả bóng nước màu xanh.

Ầm ầm nổ vang, một quả cầu năm vân khổng lồ màu xanh mĩ lệ bốc lên trời cao, toàn bộ đình viện trong nháy mắt biến thành phế tích.

Mười mấy tên gia tướng Lâm gia cũng bởi vì cự ly quá gần, ngay cả kêu lên thăm thiết cũng không kịp liền biến thành tro tàn...

Đầu Y

152. Chương 154: Hoàng Kim Nam Tử.

Lực phá hoại kinh người! Đám mây hình nấm che phủ trong diện tích hình tròn đường kính mấy trượng, mà sóng xung kích lại tràn rộng ra phía ngoài gấp mấy lần diện tích, phòng ốc bốn phía sụp đổ vài dãy.

Lâm Khiếu Đường bị sóng xung kích đẩy bay ra ngoài, may là trước đó đã chuẩn bị không ít thủ đoạn bảo vệ, nhưng thương thế đã nặng càng thêm nặng.

Lâm Khiếu Đường chưa từng cảm giác thấy mệt mỏi như lúc này, đầu khớp xương trên người dường như đã gãy hết, khắp thân người thường xuyên truyền đến từng đợt từng đợt đau đớn.

- Tiểu tử thôi, dám phá hỏng chuyện tốt của ta. Muốn chết!

Địch Long kinh hãi, vung tay lên một đạo sóng xung kích màu xanh bắn thẳng về hướng Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường giãy giụa cố gắng đứng lên, cũng không còn khí lực để né tránh hay bất luận công kích gì, mắt mở trừng trừng nhìn về làn sóng màu xanh đang phóng về phía bản thân.

Trong lòng vô niệm!

- Không nên!

Một đạo tử ảnh trong nháy mắt chạy tới che chắn trước người Lâm Khiếu Đường, chính là Uyển Nhi!

Lâm Khiếu Đường hoảng hốt

- Ngu ngốc, tránh ra chỗ khác.

Đột nhiên có một đạo kim quang mang theo kinh phong rất mạnh phóng đến.

Một đạo kim thuẫn trống rỗng hình thành. Làn sóng màu xanh và kim thuẫn va chạm kịch liệt, song song biến mất. Hai luồng nguyên lực cực đại này vừa vận có thuộc tính tương phản.

Một trung niên nam tử khác thình lình hiện ra giữa sân, quanh thân tản ra đậm đậm kim quang. Một đầu tóc đen bị kim quang khắp người chiếu rọi làm ửng ửng sắc đen vàng, ngũ quan góc cạnh phân minh như được khắc lên một cách cẩn thận, đôi mày kiếm rậm không giận mà uy, thân hình lực lưỡng, chiều cao vượt lên quá bảy thước.

Lâm Uyển Nhi che trước người Lâm Khiếu Đường không bị tổn thương, chăm chú nhắm đôi mắt đẹp chuẩn bị chịu một kích nặng nề, thế nhưng qua nửa ngày cũng không cảm thấy thân thể truyền đến chút đau đớn nào.

Đôi mắt to khấn trương mà kỳ quái chậm rãi mở ra. Khi thấy một thân thể kim sắc cao to vững vàng đứng chắn trước mặt thì trong lòng Lâm Uyển Nhi nhất thời sôi trào.

- Phụ thân!

Trong lòng Lâm Uyển Nhi nổi lên trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhẹ kêu lên một tiếng.

Đang vì hành động liều mình cứu giúp của Lâm Khiếu Đường mà cảm động thật sâu, nghe được câu vừa rồi, trong lòng nhảy lên. Vị đại thúc có điểm siêu vượt người thường này vừa nhìn đã biết thuộc loại người cường đại biến thái, dĩ nhiên là phụ thân của Uyển Nhi muội muội. Rất có phong cách.

- Không bị thương chứ!

Âm thanh hồn hậu mang nét ôn hoà, trung niên nhân kim sắc không hề quay người lại.

- Ta không sao, nhưng Khiếu Đường ca ca bị thương rất nặng!

Lâm Uyển Nhi mặc mặc trả lời. Đã mười năm nàng không hề gặp lại phụ thân, lần trước gặp người chính là ở Lâm gia Tân La thành, khi đó nàng mới có bảy tuổi.

Lâm Khiếu Đường chung quy vẫn cảm giác thấy bóng lưng của phụ thân Uyển nhi có chút quen thuộc, tự hồ như đã gặp nơi nào nhưng không nghĩ ra.

Lúc này trung niên nhân kim sắc chậm rãi quay người lại. Rất có thâm ý nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường. Hắn cảm thấy rất kỳ quái, hơn nữa nhìn khuôn mặt này có rất nhiều chỗ quen thuộc, với lý giải đối với kết cấu thân thể của hắn thì chắn chắn không thể nhớ lầm, chỉ là ấn tượng có chút mơ hồ, không nghĩ ra được gặp ở đâu.

Chẳng lẽ lại là lão ca? Ý niệm này vừa loé lên trong đầu Lâm Khiếu Đường ngay lập tức bị bác bỏ, lão ca Lâm Liệt cùng với trung niên nhân này thực sự khác nhau rất nhiều.

Trung niên nhân kim sắc đưa ra một cuộn giấy nói:

- Các người dựa theo tấm bản đồ này đi tìm Thiên Châu, chỉ cần tìm được Thiên Châu thì phạm vi hoạt động của Uyển Nhi sẽ không còn bị ràng buộc nữa.

Địch Long thâm độc nhìn Lâm Liệt, phỉ như muốn nổ tung, chỉ thiếu chút nữa thôi là có thể làm cho kẻ thù truyền kiếp này ném thử tư vị mất đi người thân, tất cả đều do tên tiểu tử thối kia. Bàn tay của Địch Long duỗi thẳng, trong ống tay áo có một con tiểu trùng màu xanh chui ra, khoảng chừng lớn bằng hai ngón tay.

Quán nhập nguyên lực, tiểu trùng lập tức điên cuồng lớn lên, chỉ chớp lát đã lớn như một con chó săn, miệng có bốn cái răng, sắc nhọn không gì sánh được, sau miệng độc châm cắm chi chít.

Địch Long cố sức ném ra quát:

- Đi!

Đại quái trùng mất tiếp bay ra ngoài thẳng về hướng Lâm Khiếu Đường.

Trên đai lưng của kim sắc trung niên nhân lộ ra một cái bọc lớn, cùng lúc đó đột nhiên chớp lên. Một đạo lam ảnh loé ra. Rõ ràng là một con thần miêu có đôi cánh dài lông màu lam sắc.

Một miêu một trùng giống như đôi cừu nhân nhiều năm, gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, cùng lúc phát động công kích, lam điện độc châm, trên không trung bay tới bay lui.

Lâm Khiếu Đường trầm nghĩ, hiện tại rất lưu hành một nuôi dưỡng sủng vật hay sao?

Địch Long phóng ra đại quái trùng với mục đích đối phó với tên thanh niên đã làm hỏng chuyện tốt của hắn, lại không nghĩ lão đối thủ cũ của mình cũng đã sớm chuẩn bị.

Địch Long giận dữ, tám tám đạo phù đều xuất hiện. Các loại hào quang, binh khí, băng trụ, rất nhiều thủ đoạn đồng thời xuất hiện, song song tấn công về phía Lâm Khiếu Đường.

Bàn tay của trung niên nhân kim sắc xòe ra, một đoàn hỏa diễm màu hoàng kim kịch liệt bốc lên, mấy tiếng long ngâm gầm thét, từ trong đoàn hỏa diễm có một con rồng nhỏ nhỏ hiện ra rồi bay về phía bầu trời.

Công kích của tám tám đạo phù đều bị con tiểu long đón đỡ. Địch Long có chút sợ hãi nhìn con rồng màu vàng, trận đánh lần trước phải chịu thua cũng vì con rồng nhỏ này.

Thánh giai vũ kỹ, hoàng kim khí diễm là tuyệt kỹ thành danh của Lâm Liệt.

- Lâm Liệt, lão phu chỉ là muốn giết tên tiểu tử kia mà thôi, cùng người có quan hệ gì đâu!

Địch Long ra tay một lần nữa, cường từ đoạt lý nói.

Trung niên nhân kim sắc cười cười nói:

- Lão tử không cho người giết, người làm gì được ta?

Lâm Liệt! Lâm Khiếu Đường cả kinh, hồ nghi nhìn trung niên nhân kim sắc hỏi:

- Người chính là lão ca?

- Cái gì lão ca?

Đôi mắt to của Uyển Nhi kinh ngạc nháy nháy nói.

Lâm Liệt cũng xoay người hướng về phía Lâm Khiếu Đường chớp mắt vài cái sau đó mới nói:

- Các người còn không mau đi tìm Thiên Châu, ở đây đã có ta, tìm được rồi phát tín hiệu cho ta.

Lâm Khiếu Đường nhanh chóng rời khỏi, tay lôi theo Lâm Uyển Nhi chạy ra ngoài.

Lúc này ba gã tử sĩ toàn thân cắm đầy tên đột nhiên quát lớn một tiếng, lại từ trên mặt đất đứng dậy, đem tất cả mũi tên cắm trên người chần ra, lực lượng cực lớn bắt chết mấy tên gia tướng Nam Cung gia, ba gã tử sĩ đem sinh mệnh cuối cùng thiêu đốt, hướng về phía hơn một nghìn tên gia tướng Nam Cung gia đánh tới.

Địch Long rút cuộc đành phải buông tha ý niệm giết chết thanh niên kia ra khỏi đầu, trong lòng biết rõ có Lâm Liệt ở đây, muốn giết chết hẳn thực sự khó hơn lên trời, trừ phi có thể giết chết đối phương trước...

Phùng Thiên Đạo vừa mới thấy Lâm Khiếu Đường và Lâm Uyển Nhi từ bên kia chạy trốn, lập tức đuổi theo, ba gã tử sĩ cũng không ngăn được hẳn.

Nam Cung Bác cũng bởi vì đứng quá gần trung tâm chiến trường mà bị sóng xung kích làm thụ thương không nhẹ, đánh mất nửa cái mạng già, Nam Cung Nha Nguyệt cũng đang tĩnh tọa gần Nam Cung Bác điều tức.

- Cô cô, người mau mau đi xem, nghìn vạn lần không được để cho bọn họ lấy đi Thiên Châu, thứ đó để trong mật khẩu tổ truyền của Nam Cung gia chúng ta, cũng đừng để cho Phùng sư huynh làm ra việc gì đó ngu ngốc.

Nam Cung Nha Nguyệt lo lắng nói.

Nam Cung Phi Phi gạt đầu, dưới chân điểm nhẹ, phiêu phiêu lướt đi...

Lâm Khiếu Đường và Lâm Uyển Nhi theo con đường đánh dấu trong bản đồ chạy đi, Nam Cung phủ rộng lớn như hoàng cung, tìm kiếm thực sự có chút lao lực, hơn nữa sau lưng lại có truy binh nên không thể chắc chắn theo con đường hướng dẫn chạy thẳng được, phải vòng qua vòng lại rất nhiều lần.

- Khiếu Đường ca ca, hẳn là trong hầm ngầm phía sau Nam Cung từ đường.

Lâm Uyển Nhi chỉ vào tiêu ký màu hồng trên bản đồ nói.

- Từ đường còn có hầm ngầm?

Lâm Khiếu Đường cảm giác có điểm quái dị.

- Không ít đại gia tộc đều có những nơi như thế này, bình thường đều giấu một ít bảo vật tổ truyền.

Lâm Uyển Nhi chăm chú nói.

- Đi!

Lâm Khiếu Đường cầm lấy bản đồ nhét vào trong lồng ngực nói.

- Đi? Không cần đi nữa đâu!

Phùng Thiên Đạo lướt qua, ngăn cản phía trước hai người.

Lâm Khiếu Đường ngạc nhiên nhìn phía sau lưng Phùng Thiên Đạo.

Phùng Thiên Đạo khinh thường cười

- Dùng chiêu này với ta sao, người khi người khác dễ lừa gạt như vậy hay sao?

- Cần thận phía sau!

Lâm Khiếu Đường cả kinh kêu lên.

- Phi, người mới cần cẩn thận phía sau!

Phùng Thiên Đạo nhổ ra một ngụm nước bọt. Chợt cảm thấy sau gáy bị đánh trúng, sau đó Phùng Thiên Đạo không còn biết gì nữa...

Nhìn Phùng Thiên Đạo té ngã trên mặt đất ngất đi, Lâm Khiếu Đường tiếc nuối đau lòng lắc đầu nói:

- Ta đã nói với người cẩn thận phía sau rồi cơ mà...

Đấu Y

153. Chương 155: Lấy Được Thiên Châu.

Là hâm mộ sao? Nam Cung Phỉ Phỉ cũng không rõ lắm, nói chung từ lúc thiếu niên đặt viên thuốc giải độc lên tay nàng, nàng đã có một loại cảm giác muốn thưởng thức vị thanh niên đơn thân độc mã mạo hiểm xông vào Nam Cung phủ nhà cao cửa rộng này, làm trục hệ tộc nhân của Nam Cung gia, kỳ thực cảm tình đối với tông tộc của Nam Cung Phỉ Phỉ không quá sâu nặng gì cho lắm, khi gia gia của nàng qua đời, nàng không được làm những gì nàng thích, mặc dù không muốn nhưng kém chút nữa là phải lập gia đình, may mắn chính là trước khi xuất giá ba ngày, nàng đã đột phá được sự giam, trở thành Nam Cung gia đệ nhất cao thủ, tấn chức trưởng lão, tránh được một kiếp, cho đến khi tiền nhiệm tộc trưởng qua đời, tính tình của Nam Cung Phỉ Phỉ càng tự do không ai quản được.

Bởi vì những ích lợi của việc thực lực bản thân đề cao nên Nam Cung Phỉ Phỉ càng chuyên tâm tu luyện, trở thành đệ nhất cao thủ từ trước đến nay của Nam Cung gia, đáng tiếc Nam Cung Phỉ Phỉ nhất tâm tu luyện tâm pháp, tại phương diện pháp thuật và kỹ xảo chiến đấu không có nhiều đề ý và kinh nghiệm.

Nam Cung Phỉ Phỉ đã có tu vi sư gia hậu kỳ, thế nhưng cùng người khác giao chiến lại không có nhiều nắm chắc, nếu như chính diện xung đột với Phùng Thiên Đạo, chỉ sợ hơn phân nửa là phải chịu thua, cũng may tại phương diện bộ pháp của nàng coi như không sai, đi theo sau không hề bị phát hiện, một mực tìm kiếm cơ hội đánh lên.

Ngay cả như vậy, Nam Cung Phỉ Phỉ cũng phải tốn nhiều tâm tư chuẩn bị đạo phù cả hai tay, vậy mà chỉ cần một kích đã đánh ngất Phùng Thiên Đạo. Cái hiệu suất cao nhất này không phải là do bản thân nàng rất lợi hại, nguyên nhân chính là do thanh niên kia diễn trò quá tốt.

Mấy tấm đạo phù cảm trong tay Nam Cung Phỉ Phỉ không cần phải dùng đến, nhìn Phùng Thiên Đạo té ngã trên mặt đất, xì, nhất thời cười ra thành tiếng, rất vất vả mới ngưng cười lại được, lại nhìn Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói:

- Trong đầu người suốt ngày đều có những ý tưởng như thế này hay sao? y hay sao? iei day t

Lâm Khiếu Đường vô tội nói:

- Tất cả chỉ vì hấn quá võ đoán mà thôi, ta có lòng tốt nhắc nhở hấn, không hề có một chút ý tứ lừa dối hấn, ai bảo hấn lại lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử như vậy đây?

Nam Cung Phỉ Phỉ che miệng tươi cười, tổ nhan xinh đẹp hơi hơi chớp động:

- Sao người biết ta muốn công kích hấn mà không phải công kích người?

- Nhân thần của người nói cho ta biết người rất thưởng thức tác phong của ta!

Lâm Khiếu Đường da dầy pha chút phúc hậu.

Lâm Uyển Nhi hồ nghi hỏi:

- Các người biết nhau?

Nam Cung Phỉ Phỉ hơi hơi gật đầu nói:

- Còn không đến một ngày một đêm.

Lâm Khiếu Đường giờ mới biết, trong bốn năm Lâm Uyển Nhi bị giam lỏng trong Nam Cung phủ lại thân thiết với vị Nam Cung Phỉ Phỉ này nhất. Ở trước mặt người khác vẫn gọi một tiếng tiểu thư nhưng trong phòng vẫn gọi Phỉ Phỉ tỷ, thậm chí còn gọi cực kỳ thân thiết.

Lâm Khiếu Đường dùng một loại nhãn thần quái lạ nhìn Uyển Nhi, bất động thanh sắc kéo nàng qua một bên, nhẹ giọng nói:

- Cái đó, Uyển Nhi, người và tiểu thư đây, có cái gì hay không?

Uyển Nhi nháy nháy mắt mấy cái, không rõ nói:

- Cái gì cái kia là cái gì?

- Hừ!

Lâm Khiếu Đường khấn trương nhìn thoáng quá Nam Cung Phỉ Phỉ, hạ giọng nói:

- Vị tiểu thư này có ép người cùng nàng làm cái gì đó?

Lâm Uyển Nhi vẫn không rõ hỏi:

- Phỉ Phỉ tỷ luôn luôn đối với ta rất tốt, chưa bao giờ ép buộc ta làm cái gì a!

Lâm Khiếu Đường không hề bớt lo lắng hỏi tiếp:

- Không ép buộc, vậy là người tự nguyện?

Trong đầu Lâm Khiếu Đường nhất thời hiện lên một số cảnh tượng...

- Khiếu Đường ca ca, rốt cuộc là người muốn nói cái gì?

Trên mặt Uyển Nhi hiện lên một đám mây đỏ, đã hiểu sai ý tứ.

Nam Cung Phỉ Phỉ đột nhiên tiến lên nói:

- Uyển Nhi, chúng ta đi!

Lâm Khiếu Đường lại càng hoảng sợ, vội ho một tiếng rồi đuổi theo, thanh sắc bất định nhìn đôi nữ tử đang bước phía trước, Uyển Nhi nhẹ nhàng kéo cánh tay Nam Cung Phỉ Phỉ, động tác muốn bao nhiêu đen tối có bấy nhiêu đen tối.

Nam Cung từ đường được đặt trong một gian nội viện, trong sự u tĩnh lại hiện lên nét trang nghiêm. Người có công trong mọi thời đại của Nam Cung gia đều được đặt bài vị tại nơi này, hàng năm đều giành ra một ngày, tộc trưởng dẫn các tộc nhân đến tế bái.

- Ta không tiện đi vào, các người đi vào thôi, cầm Thiên Châu, những thứ khác không nên lộn xộn.

Về mặt của Nam Cung Phỉ Phỉ nghiêm trang nói.

Lâm Khiếu Đường và Lâm Uyển Nhi cũng không khách khí, trực tiếp tiến vào. Phía trong từ đường rất lớn, dựa theo bản đồ hướng dẫn xoay một khối bài vị một vòng, quả nhiên có một cái cửa ngầm mở ra, thực sự có thông đạo ngầm dưới đất.

Tầng hầm rất rộng, được đặt rất nhiều cấm chế, bất quá trên đường tới đây Nam Cung Phỉ Phỉ đã đóng tất cả cấm chế, bởi vậy Lâm Khiếu Đường và Lâm Uyển Nhi không hề gặp nhiều trở ngại.

Thiên Châu được đặt trong một địa phương dễ thấy, bảo bối cực kỳ vô dụng loại này so với các bảo vật tổ truyền khác của Nam Cung gia thực tế cũng không tính là gì, bất quá hiện tại rất trùng hợp lại có tác dụng khá lớn.

Thiên Châu chính là một viên ngọc màu xám lớn cỡ nắm tay, thường thường loé ra một chút quang mang, khi Uyển Nhi tiếp nhận Thiên Châu thì thân thể chợt nhẹ nhàng hơn rất nhiều, phẳng phất như cấm chú trên cơ thể bị Thiên Châu phá giải.

Khi hai người đi ra ngoài thì Nam Cung Phỉ Phỉ đang đứng tựa cạnh một thân cây trong đình viện suy nghĩ xuất thần, đến tận khi hai người bước lại gần mới hồi phục lại tinh thần.

- Lấy được rồi?

Uyển Nhi gật đầu nói:

- Phỉ Phỉ tỷ, không phải người rất muốn ra thế giới bên ngoài nhìn hay sao? Không bằng chúng ta cùng nhau đi, dù sao người ở lại nơi này cũng không vui vẻ gì.

Nam Cung Phỉ Phỉ nhẹ nhàng lắc đầu, trên khuôn mặt trắng hồng miễn cưỡng cười

- Gia đình của Tương Ngọc ở tại Đại Châu Thành, ta nghĩ nàng cũng không muốn đi quá xa nơi ấy, cứ chờ một đoạn thời gian nữa rồi tính!

Câu nói cuối cùng này thực sự có chút nặng nề. Nam Cung Phỉ Phỉ dù sao cũng đã tiến nhập sự giai, ngoài thọ nguyên vượt quá hai trăm tuổi, mà Tương Ngọc bất quá chỉ là người thường, nhiều nhất chỉ sống đến tám mươi tuổi, hơn nữa khi năm, mười năm nữa trôi qua, sẽ từ từ gặp hiện tượng già lão, người chỉ có một nguyên môi, muốn tu luyện đến sự giai thực sự là vô vọng. Ầm ầm...

Một đình viện cách đó không xa truyền đến những tiếng nổ cực lớn!

Kinh khí cường đại thậm chí lan rộng đến tận từ đường, Nam Cung Phỉ Phỉ đẩy hai người đi rồi nói:

- Các người nhanh chóng đi đi, nếu như bọn gia tướng đến được nơi này sợ là phải có một trận ác đấu. Ngày hôm nay Nam cung gia đã chết rất nhiều người, ta không muốn nhìn thấy thương vong nhiều hơn.

- Phỉ Phỉ tỷ, ân tình ngày hôm nay, Uyển Nhi khắc ghi trong tâm khảm, sự chiếu cố trong bốn năm qua không thể hồi báo, Uyển Nhi đáp ứng người, tuyệt đối không để phụ thân thù hận Nam cung gia các người, kiếp này Uyển Nhi cũng sẽ không thương tổn đến người của Nam Cung gia, không động đến một gốc cây ngọn cỏ trong Nam Cung gia, tuyệt đối không hối hận.

Lâm Uyển Nhi không biết vì sao có cảm xúc bột phát, mỗi khi nghĩ đến sau lần gặp mặt này chỉ sợ khó có thể gặp lại nhau, trong lòng có chút thương cảm, tựa hồ trong mắt nàng có khắc một loại bi thương khó nói thành lời, gông xiềng không thể cởi bỏ.

Nam Cung Phỉ Phỉ hâm mộ nhìn đôi thiếu niên nam nữ này, tựa hồ như đã tìm được một mục tiêu nào đó, nhưng lại không thể thực sự thực hiện.

- Khiếu Đường ca ca, người nói Phỉ Phỉ tỷ, nàng rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Nhìn nhân thần của người có chút là lạ.

Lâm Uyển Nhi vừa bước đi vừa hỏi.

Lâm Khiếu Đường nhún vai nói:

- Hay là nàng nhìn thấy ta lớn lên rất đẹp trai!

Lâm Uyển Nhi chu miệng nói:

- Không đúng, cho dù người lớn lên đẹp trai, Phỉ Phỉ tỷ cũng không vì thế mà thích người, bởi vì nàng...

Nói đến đây Uyển Nhi đột nhiên dừng lại không nói nữa.

- Bởi vì nàng cái gì?

Lâm Khiếu Đường truy vấn.

Mặt Lâm Uyển Nhi đỏ lên lắc đầu nói:

- Không có gì. Nói chung Phỉ Phỉ tỷ là một người đáng thương, Uyển Nhi nghĩ nàng muốn bay lượn tự do như đôi uyên ương, thế nhưng nàng không tìm được người cùng bay với nàng, khát vọng muốn có một ai đó có thể tâm sự, thế nhưng lại không có ai làm được.

Tiểu nha đầu đúng là thông minh hơn nhiều, vấn đề sâu như vậy mà nàng có thể nhìn ra, Lâm Khiếu Đường nháy mắt mấy cái rồi nói:

- Người biết được vấn đề của nàng hay sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tuyệt mỹ thoát trần của Uyển Nhi lại đỏ lên, bất quá vẫn khẽ gật đầu.

- Người biết nàng thích nữ nhân?

Lâm Khiếu Đường đột nhiên đi thẳng vào vấn đề.

Lâm Uyển Nhi ngạc nhiên

- Khiếu Đường ca ca, người đã biết hết?

Lâm Khiếu Đường ha ha cười

- Uyển Nhi lẽ nào đã quên, Khiếu Đường ca ca của người biết hết một nửa chuyện trên trời, còn trên mặt đất không gì không biết, cái này thì có gì kỳ quái đâu chứ, đừng có dùng nhãn thần kỳ quái như vậy nhìn ta.

Uyển Nhi chu môi nói:

- Bốn năm đã trôi qua, Khiếu Đường ca ca người vẫn như vậy.

- Ha ha ha, đây mới là bản sắc nam nhi, nếu như thay đổi mà nói, Uyển Nhi chẳng phải là không thích ta nữa!

Lâm Khiếu Đường đồng dạng nói.

- Hừ, Khiếu Đường ca ca cũng quá coi thường Uyển Nhi rồi.

Uyển Nhi e thẹn nói.

Vừa đi vừa nói chuyện, bất tri bất giác đã đi ra khỏi Nam Cung phủ, Uyển Nhi phóng ra một đạo ánh sáng tử diễm, bay thẳng lên trời, hai người hướng phía ngoài thành chạy đi.

Lại nói Lâm Liệt và Dịch Long trong nam Cung phủ khai chiến, cũng hại khổ người của Nam cung gia không ít, chỉ riêng khí tức của hai người đã đủ để giết người, huống chi là sóng xung kích theo mỗi đòn chiến đấu kịch liệt.

Cũng may Lâm Liệt cũng không thực sự muốn cùng Dịch Long đấu sống chết, vẫn đứng một chỗ không chế hoả diễm du đấu, đều là chiêu đến thì tiếp, rất ít khi xuất thủ tấn công.

Dịch Long tự nhiên biết tâm tư của Lâm Liệt, thế nhưng hoàng kim khí diễm lại là tuyệt thế công pháp khắc chế chính mình, cho dù một thân bản lĩnh thông thiên cũng không thể phát huy hết, bất quá Lâm Liệt muốn đánh bại bản thân thì nan càng thêm nan, nếu như không đấu đủ mấy ngày mấy đêm, không hao hết sức lực thì hai người tuyệt nhiên không phân ra thắng bại.

Tử quang chợt loé lên xa xa, Lâm Liệt bỗng nhiên thu tay lại, ba đầu kim long hoả diễm huyền hoá phóng ra đều thu hồi lại, ôm lấy Lam Phượng Hoàng đã hôn mê phía dưới, cười lớn một tiếng nói:

- Dịch huynh, Lâm mỗ còn rất nhiều chuyện muốn làm, hôm nay không muốn tiếp tục chơi với người, ngày khác sẽ đấu tiếp, ha ha ha...

Dịch Long còn muốn thi triển tuyệt kỹ giữ lại đối phương thì Lâm Liệt đã hoá thành một đạo kim quang bay lên trời, chỉ trong thời gian chớp mắt đã biến mất không thấy.

Dịch Long ngay từ đầu đã chịu rất nhiều ghen ghét, bị dắt mũi đi, giết người không được còn bị đùa giỡn, cừu không báo được, lại rước lấy một bụng nộ khí, trước khi đi trút khí một trận, hơn mười gian phòng ốc của Nam Cung quý phủ hoá thành một đồng phế tích.

Cho dù là một trong tam đại thế gia Nam Cung gia tộc, trong mắt những cao nhân tu luyện giới bất quá chỉ là một con kiến hôi muốn giết chết lúc nào cũng được. Người ta đi rồi, ta lại đang mất hứng vậy thì mượn người trút khí.

Khi Nam Cung Bác từ trong đả toạ điều tức mở mắt ra thấy đồng phế tích trong gia phủ thì vô lực thở dài một hơi. Từ những ngày đầu giam lỏng Lâm Uyển Nhi, hắn đã dự liệu được sẽ có một ngày như vậy, cái gì chó má tam đại thế gia, kết quả cũng chỉ là công cụ của các đại tông phái mà thôi.

Nhưng mà ngay khi Nam Cung Bác chỉ huy dọn dẹp đồng phế tích thì một vận rủi lớn hơn nữa đang lặng lẽ trút xuống đầu Nam Cung gia tộc.

- Tộc trưởng, không tốt rồi, Phùng tiên bối tại đình viện phía sau bị người khác giết chết.

Một gã gia tướng vội vã chạy đến bồi rối nói.

Phùng Thiên Đạo đã chết, là bị tử long khí diễm thiêu đốt mà chết, từ những vết thương bên ngoài thì là như vậy. Nam Cung Nha Nguyệt như thế nào cũng không thể tin tưởng được đây là sự thực, với năng lực của Lâm Uyển Nhi khi bị không chế, căn bản không có khả năng giết chết sư huynh, thế nhưng sự thực xảy ra trước mắt lại không thể không tin...

Vùng ngoại thành, phía Tây Đại Châu thành ba mươi dặm, trong một khu rừng rậm rậm, Lâm Khiếu Đường buồn chán ngồi trên một tảng đá ngủ gà ngủ gật, nhưng kỳ thực lỗ tai vẫn dựng thẳng, lắng nghe đoạn đối thoại kịch liệt của đôi phụ tử.

- Vì sao để ta đi Kinh Châu thành? Ta không muốn đi!

Lâm Uyển Nhi không giải thích được nhìn Lâm Liệt nói.

Dáng vẻ kim quang khí diễm trên người Lâm Liệt đã biến mất không thấy, khôi phục trạng thái bình thường, vốn định nổi giận quát nạt một trận, nhưng trong lòng chung quy cảm thấy có lỗi với nữ nhi

- Đó là địa phương mà mẫu thân ngươi sinh ra và lớn lên, chẳng lẽ ngươi không muốn đi xem hay sao?

154. Chương 156: Mẫu Thân Của Uyển Nhi.

- Mẫu thân?

Lâm Uyển Nhi giật mình hỏi!

Từ này đối với Lâm Uyển Nhi cực kỳ xa lạ, thế cho nên nàng có phản ứng khác thường.

- Mẫu thân không phải đã tạ thế rồi hay sao?

Thần sắc của Uyển Nhi tối sầm lại.

Lâm Liệt thở dài nói:

- Mẫu thân của ngươi thực sự đã qua đời, thế nhưng ngoại công, ngoại bà của ngươi vẫn trên dương thế!

Lâm Uyển Nhi kinh ngạc nói:

- Ta còn có ngoại công, ngoại bà?

Không biết từ khi nào trong phạm vi mười thước đột nhiên xuất hiện một vòng kim sắc bảo hộ, Lâm Khiếu Đường phát hiện bản thân cũng bị vòng sáng bao vào trong, đây là một loại bình phong phòng ngừa nghe trộm, bất quá Lâm Liệt hiển nhiên không ngại cho hắn nghe những bí mật sắp nói.

- Ngươi hiện tại đã trưởng thành, có một số việc đã đến lúc nói cho ngươi, Uyển Nhi, ngươi biết, vì sao ngươi lại được gửi đến Lâm gia hay không?

Ánh mắt lấp lánh hữu thần của Lâm Liệt hiện tại lại hiện ra nét ôn hòa nồng đậm, biểu tình cũng rất an tường, rồi lại có chút bi thương.

Uyển Nhi lắc đầu nói:

- Ta chỉ biết là từ khi ta còn rất nhỏ đã đến Lâm gia, hơn nữa vốn sinh ra đã yếu đuối, nói là sống không quá mười ba tuổi.

Lâm Liệt nhìn bầu trời cay đắng cười

- Kỳ thực ngươi là một đứa bé sinh non, mẫu thân của ngươi bị bức bách phải sinh hạ ngay lúc đó, khi đó mới chỉ hoài thai tám tháng mà thôi, lúc đó ta lại đang ở một nơi rất xa phía Tây Bắc trợ giúp môn phái tranh đoạt một khu mỏ khá lớn, vậy mà bốn đại môn phái của Đạo tông phái sát thủ đến tổng đường, đại bộ phận cao thủ của bốn phái đều đang ở ngoài, thực lực trong tổng đường cực yếu, kết quả bị đánh lén thành công, mẫu thân của ngươi được đám tử sĩ liều mình chạy ra ngoài, thế nhưng bọn thích khách có năng lực truy tung rất mạnh, một đường theo đuổi, đuổi đến tận ba ngày ba đêm, mẫu thân của ngươi đang hoài thai ngươi, đầu chịu nổi khổ cực trên đường chạy trốn, nửa đường đành phải hạ sinh ngươi.

Nói đến đây Lâm Liệt thở dài một hơi thật sâu, nhưng đang tự trách bản thân và tự thương cảm.

Uyển nhi vội la lên:

- Sau đó như thế nào?

Lâm Liệt ổn định tâm trạng lại nói:

- Sau đó mẫu thân người kiên trì chạy trốn thêm một ngày một đêm. Số lượng những tử sĩ bảo vệ nàng cứ một người lại một người giảm dần, không ngừng có người quay trở lại ngăn cản thích khách, nhưng bọn họ không một ai trở về. Tới ngày chạy trốn thứ năm, chỉ còn lại có bảy tử sĩ tụ tập một chỗ, thích khách đã đuổi theo đến nơi, lúc này mẫu thân người phát hiện ra thích khách dĩ nhiên chỉ có một người mà thôi, bất quá trải qua quãng đường truy sát gian khổ như vậy, người này đã sớm sức cùng lực kiệt, lại triển khai một trận quyết chiến cuối cùng với bảy tên tử sĩ, bản thân hẳn phải chịu trọng thương mới có thể giết chết được bảy tên tử sĩ. Mẫu thân người là một người phi thường, sớm đã có tu si sư giai, thể nhưng thân thể cực độ suy nhược, không thể hoàn thủ, bị người đó đánh trúng một chưởng.

Uyển nhi tựa hồ có chút minh bạch, đôi mắt to mỹ lệ tinh xảo đã bị bao phủ bởi một tầng vụ khí.

- Người đó là ai?

Lâm Liệt không trực tiếp trả lời, tiếp tục nói:

- Người đó cũng bởi vì bản thân trọng thương, nguyên lực còn lại không nhiều, một chưởng này đánh ra chưa giết chết được mẫu thân người vì vậy lại bắt đầu một chạy trốn một truy đuổi, ngay lúc mẫu thân người tuyệt vọng thì gặp ngay Lâm gia gia chủ Lâm Thiên Chính ra ngoài làm việc. Hắn nhìn thấy mẫu thân người thuộc võ tông, lại vừa mới sinh hài tử, lập tức xuất thủ cứu giúp. Người đó từ lâu không còn đủ sức, chỉ bằng chấp niệm và chút sức lực cuối cùng để truy đuổi mẫu thân người nên đã bị Lâm Thiên chính giết chết mà không tốn nhiều sức lực. Sau đó hắn đem mẫu thân người về Lâm gia tại Tân La thành. Khi ta biết được tin tức thì mẫu thân người đã không chịu được, ta chỉ có thể dùng nguyên lực bảo vệ tâm mạch và che lại tâm thần cho nàng, bảo vệ nàng bảy ngày không chết mà không phải chịu nhiều đau đớn, thể nhưng không thể cứu được tính mệnh của nàng. Mẫu thân của người ra đi rất bình thản.

Nghe đến đây, Lâm Uyển Nhi đã rơi lệ đầy mặt. Lớn đến như vậy, mà đây mới là lần đầu tiên nàng nghe thấy tin tức về mẫu thân.

- Nói như vậy thì trước khi mẫu thân sinh ra ta thì người còn sống được một đoạn thời gian.

- Ân, đại khái có khoảng một tháng thời gian, khi đó nàng vẫn kiên trì cho người bú sữa, tuy rằng đến những ngày cuối cùng đã không còn sữa, nhưng nàng mỗi ngày đều phải cho người bú.

Lâm Liệt tự thuật một cách rất bình tĩnh.

Thế nhưng Lâm Khiếu Đường lại phảng phất như thấy trong mắt Lâm Liệt hiện lên sự rung động. Một nhân vật nhất đại cao nhân như vậy cũng khó tìm được tìm cảm trong lòng, điều này cho thấy hẳn cự kỳ yêu thương thể tử của hắn.

- Rốt cuộc là ai đã ra lệnh cho bọn thích khách? Bọn họ làm vậy có mục đích gì?

Lâm Uyển Nhi đưa tay lên gạt dòng nước mắt hỏi.

Lâm Liệt cười khổ nói:

- Vấn đề này ta đã suy nghĩ mười bảy năm, cũng đã điều tra mười bảy năm trời nhưng thủy chung không hề có manh mối."

Lâm Uyển Nhi cảm thấy rất kỳ quái:

- Không phải người vừa nói, là bốn đại phái đạo tông phái sát thủ đến hay sao?

Lâm Liệt lắc đầu nói:

- Đây chỉ là suy đoán của ta, vốn là ta không tìm được đáp án chân chính cho nên ta cho rằng như vậy, bởi vì kỳ thực không còn khả năng nào khác. Nghe mẫu thân của người kể lại, tên thích khách đó hẳn là người

trong đạo tông nhất phái, chỉ là bộ dạng có hơi chút cổ quái, ăn mặc cũng không phải trang phục của Hiên Viên quốc, thích khách thậm chí còn có bệnh tật gì đó.

- Chẳng lẽ là Hoa U?

Lâm Uyển Nhi cả kinh nói.

- Không phải, ta đã điều tra kỹ, năm đó Hoa U căn bản không hề xuất hiện tại nơi ấy, trên danh sách thuê người cũng không hề có kẻ đó, kẻ có thể giết chết Hoả Võ Đường đương chủ há không phải là cao thủ, sao lại không có người nào biết cho được? Càng không thể một chút manh mối cũng không có! Hiện tại ta đối với tứ đại môn phái đạo tông chỉ là hoài nghi, không hề có bất cứ chứng cứ hoặc manh mối nào.

Lâm Liệt không chắc chắn nói.

Lâm Khiếu Đường đứng một bên càng nghe càng thấy kỳ quặc, ngay cả siêu cấp cao thủ như Lâm Liệt cũng không điều tra được manh mối gì, rốt cuộc là có bí mật gì không thể công khai, sao lại có cảm giác thần bí như gã Kỳ Áo kia vậy.

Đồng dạng, thần thần bí bí, càng nghĩ càng thấy rối loạn.

- Nói như vậy đến bây giờ vẫn chưa rõ mục đích của bọn họ vì sao lại làm như vậy?

Lâm Uyển Nhi giận giữ nói.

Lâm Liệt gât đầu.

- Có thể nói như vậy, thế nhưng có một việc có thể xác định chắc chắn, mục tiêu chính của người đó chính là mẫu thân của ngươi, làm nhiều chuyện như vậy cũng chỉ vì muốn giết mẫu thân ngươi.

Một hồi trầm mặc, phụ nữ hai người đang tự suy nghĩ cái gì đó, Lâm Khiếu Đường nửa nằm dưới một tán cây, nhìn xuyên qua vòng bảo hộ kim sắc, ngược nhìn bầu trời, xuất thần suy tư...

Càng là chuyện phức tạp, thần bí lại càng là chuyện cực kỳ nguy hiểm, nhìn bề ngoài thì có vẻ như rất đơn giản, nhưng khi đã đi sâu vào trong đó lại tuyệt đối nguy hiểm. Lâm Khiếu Đường lần thứ hai điên cuồng suy nghĩ cách tu luyện để có được lực lượng, chỉ có tăng thực lực không ngừng mới có thể bảo vệ được người thân của mình.

- Phụ thân, ta nguyện ý đi Kinh Châu Thành!

Lâm Uyển Nhi bỗng nhiên đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Lâm Liệt vui mừng cười cười nói:

- Ta biết ngươi nhất định sẽ đi, vì mẫu thân ngươi ngươi cũng nên đi, ta tin rằng chuyện ám sát lần đó không hề dừng lại, phía sau còn cất giấu bí mật gì đó, tốt nhất là đến địa phương mẫu thân ngươi sinh ra để điều tra, có lẽ sẽ có manh mối nào đó.

- Phụ thân, nhiều năm như vậy trôi qua vì sao người lại không đi?

Lâm Uyển Nhi nghi hoặc hỏi

- Bởi ta không tiện hiện thân, nhiều nhất chỉ có thể âm thầm ẩn nấp, như vậy rất khó có tiến triển gì.

Lâm Liệt bất đắc dĩ nói.

- Khiếu Đường ca ca, ngươi có đi hay không?

Lâm Uyển Nhi bỗng nhiên nhìn về phía Lâm Khiếu Đường đang nằm bên cạnh.

Lâm Khiếu Đường sáng lạn cười,

- Ta sẽ không đi, ta còn có một số việc riêng cần giải quyết, nếu có thời gian ta sẽ đến tìm ngươi.

Lâm Uyển Nhi có chút mất mát, nhưng hiện tại chỉ ít so với bị giam lỏng tại Nam Cung gia không hề có tự do thật là tốt, Thiên Châu đã bị Lâm Liệt thiêu thành tro tàn, đã không còn thiên châu, cảm chú của thiên châu lập tức suy yếu rất nhiều, lại bị Lâm Khiếu Đường không biết dùng biện pháp gì hút đi hơn phân nửa,

nguyên lực của Uyển Nhi đã có thể phóng ra đến bảy tám phần, chỉ cần bản thân tiếp tục tu luyện một đoạn thời gian thì có thể hoàn toàn đẩy cảm chế ra ngoài cơ thể.

- Cho ta địa chỉ của ngoại công ngoại bà, ngay mai ta lập tức lên đường đến Đại Châu Thành!

Lâm Uyển Nhi đưa tay nói.

- Ha ha ha!

Lâm Liệt phá lên cười.

- Phụ thân, người cười cái gì?

Lâm Uyển Nhi có điểm mơ hồ.

Lúc này ngay cả Lâm Khiếu Đường cũng cổ quái nhìn vị trung niên nam tử này, không biết nên gọi hắn là lão ca hay đại thúc, không biết hắn có chuyện gì buồn cười.

- Còn muốn địa chỉ gì nữa, mẫu thân của người chính là nữ nhi của đương kim hoàng thượng, địa chỉ nơi ngoại công ngoại bà của người đang sống chính là hoàng cung đại viện. Ta sẽ để Đồng chấp sự và Lam Phượng Hoàng đi cùng người đến kinh thành, ngoại công ngoại bà của người đã nhận được thông tri, người đến Kinh Châu thành lập tức sẽ có người nghênh đón người. Đồng chấp sự và Lam Phượng Hoàng sau này chính là thiếp thân cận vệ của người, vô luận là đi đến đâu cũng không ly khai nửa bước, trên phương diện tu luyện người có vấn đề gì thì có thể thỉnh giáo Đồng chấp sự, hắn chính là một cao thủ tinh thông võ học thiên hạ.

Lâm Liệt nói ra câu kinh người.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ nhảy lên, tin tức này quá kinh bạo rồi, Uyển Nhi cư nhiên là nữ nhi của một công chúa, như vậy có thể tính là nửa công chúa, lại là nữ nhi của Lâm Liệt, một trong tam đại đường chủ Toàn Vũ Môn, cái này cũng quá cường hãn đi.

Bất quá hoàng đế đương đại chỉ là một con rối, con rối phục vụ cho bát đại môn phái, trong mắt của dân chúng bình thường thì thực sự rất quyền uy, nhưng trong mắt các đại môn phái bất quá chỉ công cụ, lợi khí để lợi dụng mà thôi.

- Năm đó, ta và mẫu thân người bỏ trốn, nguyên do năm đó, người cứ tới Kinh Châu thành sẽ biết, ta không muốn nói nhiều. Đồng chấp sự đang ở trong rừng chữa thương cho Lam Phượng Hoàng, chờ một lúc bọn họ sẽ đến tham kiến người, ta còn rất nhiều chuyện muốn làm, sẽ không ở cùng người nữa, nếu có thời gian ta sẽ đến gặp người.

Lâm Liệt thẳng thắn nói.

- Ân!

Lâm Uyển Nhi phiền muộn lên tiếng, đối với chuyện tình của mẫu thân đã bắt đầu lo lắng sẽ phải điều tra như thế nào.

- Lâm lão đệ, lão ca đi trước một bước, người tiếp tục bồi nữ nhi của ta nói chuyện!

Lâm Liệt thu vòng bảo hộ lại nói.

Lâm Khiếu Đường sao chịu thua nói:

- Đại thúc hãy gọi Khiếu Đường, tiếng lão đệ này thế nào cũng không thừa thụ nổi.

- Ai, chúng ta là những người tu luyện, không nên có nhiều quy củ như vậy, trước đây đã quyết định gọi lão đệ và lão ca, sau này không cần sửa lại, đỡ phải xa lạ.

Lâm Liệt hào sảng nói.

- Phụ thân người gọi hắn là lão đệ vậy thì ta nên gọi là gì? Khiếu Đường thúc thúc hay sao chứ?

Lâm Uyển Nhi không chịu nhìn Lâm Liệt nói.

Lâm Liệt xua tay nói:

- Người thích gọi là cái gì thì cứ gọi, gọi là tướng công cũng không sao, hà tất phải tính toán xung hô, đi. Khuôn mặt Uyển Nhi đỏ lên, chuyện này đâu như phụ thân nói...

Phanh...

Lâm Liệt hoá thành kim quang như đạn pháo phóng lên trời, chỉ chớp lát đã bay lên cao, sau đó loé lên đã biến mất không thấy.

Cao nhân chính là cao nhân, đến cũng vội vã đi cũng vội vã, Lâm Khiếu Đường không khỏi cảm thán.

- Khiếu Đường ca ca, người thực sự không muốn đi cùng ta đến Kinh Châu thành hay sao? Nghe nói hoàng cung rất vui, hơn nữa nếu như chúng ta cùng nhau tu luyện, tốc độ sẽ nhanh hơn một chút.

Trong mắt của Uyển Nhi tràn ngập quang mang khát vọng.

Về mặt Lâm Khiếu Đường xin lỗi nói:

- Ta còn một chút chuyện phi thường cần thiết, ta đáp ứng người, bốn năm sau chờ chuyện đó làm xong, nhất định ta sẽ đến Kinh Châu thành tìm người.

Lại là bốn năm? Tâm trạng vòng vo một chỗ, thế nhưng mỗi người đều có chuyện tình mình muốn làm, cưỡng cầu không được,

- Được rồi, Khiếu Đường ca ca, Lâm gia hiện tại như thế nào? Lâm gia gia có khỏe hay không?"

155. Chương 157: Sơn Cốc Tu Luyện, Thời Gian Cực Nhanh.

Hai người tâm sự trên trời dưới đất rất lâu rất lâu, mãi cho đến đêm khuya, Uyển Nhi mới chịu đi tọa đi vào giấc ngủ, bốn năm bị giam lỏng quả thực quá mệt mỏi.

Ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng, Lâm Khiếu Đường không từ biệt một tiếng đã bỏ đi, hắn thực sự không muốn nhìn thấy tình cảnh lưu luyến ly biệt này.

- Khiếu Đường ca ca, nhớ kỹ bốn năm sau nhất định phải đến tìm Uyển Nhi!

Hồi tưởng lại câu nói thường xuyên phát ra trên cái miệng nhỏ xinh của Uyển Nhi, tâm trạng của Lâm Khiếu Đường có chút nặng nề. Kỳ thực chính hắn cũng không rõ bốn năm sau hắn còn có thể gặp lại nàng không nữa.

Một đường bay thật nhanh, Lâm Khiếu Đường có chút hối hận, trước khi đi đã do dự nửa ngày, kết quả cuối cùng là không chào từ biệt. Nhìn Uyển Nhi ngủ rất say sưa, đôi môi nhỏ đỏ mọng hơi mở ra, gọi cảm mê người, khí tức bình ổn từ lỗ mũi đều đặn phun ra, mùi thơm ngát không gì sánh được, Lâm Khiếu Đường cứ như vậy nhìn ngắm một nén hương thời gian, chung quy không tiến đến hôn nàng một cái.

Lâm Khiếu Đường thực sự sợ rằng khi hắn hôn nàng thì tất cả những chuyện khác sẽ vút ra khỏi đầu. Hiện tại ngay cả năng lực tự bảo vệ mà hắn còn không có, làm sao có thể bảo vệ cho người khác, Lâm Khiếu Đường cũng không muốn mạo hiểm.

Nhưng mà ngay khi Lâm Khiếu Đường quay đầu bay đi, đôi con mắt mỹ lệ thanh nhã của Uyển Nhi mở ra, tiếc nuối nhìn thân ảnh xa xa, lẩm bẩm nói:

- Người nhất gan.

Lâm Khiếu Đường bay thật nhanh, ba ngày sau đã tới Cự Kiếm sơn trang, thay đổi y phục môn phái, đeo cự kiếm lên, treo lệnh bài thất lung, liền tiến vào núi, một đường thẳng tiến, đến chỗ báo danh đăng ký.

Sau đó, Lâm Khiếu Đường trực tiếp đi gặp trưởng môn, bất quá một năm thời gian trôi qua, Tôn Nghĩa đã không còn nhớ rõ thanh niên trước mắt này là ai.

Bất quá khi Lâm Khiếu Đường đề cập đến Yên Phi Thiên lập tức Tôn Nghĩa kinh ngạc vô cùng, nhìn thật kỹ Lâm Khiếu Đường, có vẻ như không thể tưởng tượng nổi.

Trong cơ thể chỉ có hai loại nguyên môi, cứ nhiên trong thời gian ngắn như vậy mà đã tiến nhập sự giai, thực sự có chút kỳ quặc. Bất quá Tôn Nghĩ cho là hẳn phục dụng đan dược mà có tu vi này, nghĩ đến Yến Phi Thiên cũng có chút gốc gác sau lưng, sợ là không muốn mất đi đồ đệ này nên đã nuông chiều cho hư, tu vi hiện nay chỉ sợ đã đến đỉnh. Sau này muốn tiến thêm một bước thì khó hơn lên trời.

Bất quá dựa vào quy định của môn phái, chỉ cần tiến được vào sự giai thì có thể có chỗ tu luyện của riêng mình trong Cự Kiếm Sơn Mạch này, tất cả đều phải có hang động nguyên nhân, hồ sâu hoặc có thể là một đỉnh núi nào đó.

- Sư đệ, người muốn quản lý sự vụ vào của môn phái đây? Hay là muốn tập trung tâm tư vào tu luyện?

Xuất phát từ trình tự cần thiết, Tôn Nghĩ vẫn ân cần hỏi.

Lâm Khiếu Đường không cần suy nghĩ nói:

- Tiếp tục tu luyện.

Tôn Nghĩ có vẻ như có chút tiếc nuối, người như thế này cực kỳ thích hợp cho việc quản lý sự vụ trong môn phái, trực tiếp buông hạ tu luyện mới đúng, bởi vì tu luyện đối với hắn mà nói căn bản là lãng phí thời gian.

Thế nhưng tổ sư của môn phái đã có quy định, bất luận là đệ tử nào trong môn phái tiến vào sự giai đều có thể tiềm tu trong vòng năm mươi năm, nếu như trong thời gian này không có thành tựu gì thì môn phái sẽ thu lại nơi tu luyện đã cung cấp, sau đó phân phối một sự vụ nào đó vì môn phái mà ra sức.

Tôn Nghĩ đưa ra một tấm bản đồ, chỉ lên trên mặt bản đồ nói:

- Sư đệ, người có thể tùy tiện tìm một chỗ tu luyện trên tấm bản đồ này, những chỗ có điểm chấm hồng không thể chọn, những nơi đó đều đã có chủ nhân.

Nhìn các vùng đất trên tấm bản đồ, Lâm Khiếu Đường thực sự không biết nên chọn chỗ nào, trước đó đã chọn mấy chỗ, kết quả là Tôn Nghĩ đưa ra đủ các lý do để cự tuyệt.

Trước tiên Lâm Khiếu Đường có chút buồn bực, sau đó mới hiểu rõ, sợ là vị trưởng môn này cảm thấy mình không có tiền đồ, không muốn đem địa phương tốt cho mình lãng phí, suy nghĩ một chút rồi đơn giản nói:

- Chẳng môn sư huynh, tốt nhất là người chỉ cho sư đệ một chỗ, chỉ cần nơi đó an tĩnh một chút là được.

Tôn Nghĩ chính là muốn như vậy, trong lòng sớm đã định rõ địa phương, ngón tay chấm vào một chỗ phía bắc, nơi không có khu mỏ đang khai thác.

- Ở đây có rất ít người quấy rầy, chỗ biên giới, người ở thưa thớt, lại không có công sự, còn có một số nguyên nhân rất không tồi, nơi này cực kỳ hợp ý sư đệ.

Lâm Khiếu Đường quả không được nhiều như vậy, lúc này đang nghĩ sớm một chút tiến vào bế quan tu luyện, nghĩ đến lão quái vật như Dịch Long, toàn thân đều cảm thấy khó chịu.

- Đi, cứ theo như lời trưởng môn sư huynh nói, sư đệ đi trước sắp xếp một chút.

- Đi thôi! A, được rồi sư đệ, nơi này người chỉ có thể chiếm giữ trong thời gian năm mươi năm mà thôi, nếu như năm mươi năm sau mà vẫn chưa tiến giai thì phải rời khỏi nơi đó dành cho các đệ tử khác đến tu luyện.

Tôn Nghĩ cố ý nhắc nhở nói.

Năm mươi năm? Lão tử dùng nhiều lắm bốn năm mà thôi, Lâm Khiếu Đường đang muốn đi nói:

- Tạ ơn trưởng môn sư huynh nhắc nhở, sư đệ xin cáo từ trước.

Nhìn Lâm Khiếu Đường đang ly khai, trên mặt Tôn Nghĩ hiện lên nét bất bình, một năm trước gã thanh niên tu chất cực thấp này được Yến Phi Thiên năn nỉ cho gia nhập môn phái, ngày hôm nay cứ nhiên đã có thể gọi mình là sư huynh, trong tâm của Tôn Nghĩ hiển nhiên có chút bất bình.

Bất quá vừa rồi Tôn Nghĩ đã dò xét lại Lâm Khiếu Đường một lần nữa, thậm chí lấy la ma thạch ra để chắc chắn, nhưng kết quả vẫn như cũ người này không hề có thiên phú tu luyện, trên người lại nồng đậm mùi vị đan dược các loại.

Tôn Nghĩa tự giấu cười, chính mình từ khi nào trở nên nhỏ nhen như vậy, rõ ràng chính là tên đồ đệ do Yến Phi Thiên nuôi trong bình nước thuốc mà ra, đừng nói là người có hai loại nguyên môi, coi như là không có nguyên môi, dùng đến tăng nguyên đan tốt nhất đổ vào cũng có thể thành công tiếp nhập sư giai, không có gì kỳ quái, chỉ tốn một cái giá không nhỏ mà thôi.

Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không biết Tôn Nghĩa đang suy nghĩ nhiều đến như vậy, bay nguyên một ngày, cuối cùng cũng đã đến địa phương được cung cấp của hắn.

Nơi này không chỉ là biên giới của Cự Kiếm Sơn Mạch mà còn là biên giới của Hiên Viên quốc. Thời tiết quanh năm lạnh lẽo, tài nguyên cạn cỗi, thực tế nơi này rất rộng lớn, Lâm Khiếu Đường cầm tấm bản đồ sao chép, đơn giản tính toán một chút, Tôn Nghĩa sắp xếp cho hắn địa phương có diện tích lớn như vậy so với toàn bộ môn phái có thể đứng vào vị trí trước mười, chỉ có trưởng lão và nguyên lão mới có tư cách sở hữu vùng đất rộng lớn đến như vậy.

Bất quá chỗ tu luyện tốt không phải ở chỗ lớn hay không mà là quý ở chất lượng, thiên cái địa linh, tụ tập tinh khí thiên địa.

Động thực vật sum xuê, địa quang phong phú, thỉnh thoảng có núi lửa phun khí nóng rục lên trời.

Thế nhưng địa phương vô dụng này cái gì cũng không có, hơn mười ngọn núi, hơn phân nửa đều là núi tuyết trắng toát, trong sơn cốc chỉ có những loại cây lá kim cao lớn, suối nước, thác nước có rất ít.

Bất quá thiếu thì có thiếu nhưng vẫn có một chỗ có ích, một chỗ duy nhất có nguyên nhân chính là điểm đến của Lâm Khiếu Đường, lại vừa vặn ở trong một sơn cốc khó có thể thấy được, hai bên đều là vách núi vách đá hầu như đem sơn cốc nhỏ nhỏ này che lại.

Trong sơn cốc cũng có chút sinh cơ, nguyên nhân ngay trung ương sơn cốc, kỳ thực chính là một khối địa nhũ thiên nhiên, bên trong dư thừa nguyên khí, bốn phía cây cối hoa cỏ tốt tươi, chu vi xung quanh đều có nguyên khí hướng vào trung tâm.

Lâm Khiếu Đường nhìn nguyên nhân nhỏ nhỏ đường kính không đến hai thước, lắc đầu cười cười, vị sư huynh Tôn Nghĩa này đúng là dụng tâm khổ cực a, cư nhiên ngay cả một cái nguyên nhân nhỏ đến như vậy mà hắn cũng biết được, hoặc cũng có thể hắn không biết, chỉ là tin tưởng vô điều kiện người vẽ ra tấm bản đồ ấy.

Quan sát địa hình bốn phía một chút, Lâm Khiếu Đường lập tức sắp xếp mọi thứ trong sơn cốc, bởi vì toà sơn cốc này hầu như bị vách núi bao quanh vây kín, Lâm Khiếu Đường chỉ dùng một chút thủ đoạn là đã có thể khép kín toàn bộ cửa sơn cốc dưới vách đá.

Vận chuyển nham thạch và các thứ khác thì dùng đến trảo long thủ, quả thực là dễ như trở bàn tay, nội anh và nội tinh cùng lúc phối hợp, Lâm Khiếu Đường đối với khống chế trảo long thủ tiến triển rất nhanh, đã thuận lợi tiến vào tầng thứ tư, bất quá con đường phía trước cần phải đi còn rất dài.

Khi đem cửa sơn cốc khép kín lại, Lâm Khiếu Đường cũng cảm thấy rất yên tâm, bên ngoài lại cho thêm một tầng cỏ dại rêu xanh, nhìn từ xa khó có thể phát hiện ra có một sơn cốc tồn tại.

Nơi này chính là phạm vi tổng đàn của Cự Kiếm sơn trang, không có nhiều người đến làm phiền, còn lên phía trên phương bắc là một vùng đất rất lạnh, không hề có cường quốc nào, Lâm Khiếu Đường yên tâm không sợ người quấy rầy, không ai muốn đến những địa phương chim không thềm ỉa này.

Lần đầu tiên dùng nguyên nhân phụ trợ tu luyện, Lâm Khiếu Đường có chút hưng phấn, khi cảm thụ được nguyên khí hỗn hậu trong nguyên nhân thì Lâm Khiếu Đường cảm thấy toàn thân thư sướng khác thường.

Cứ như vậy, Lâm Khiếu Đường tiến nhập vào trong thế giới hoàn toàn phong bế tu luyện, những chuyện bên ngoài đều không quan hệ với hắn, chuyên tâm tu luyện, làm tốt công tác chuẩn bị cho bốn năm sau này.

Trảo long thủ đã đi vào quỹ đạo, không cần nghiên cứu quá nhiều, cứ tiến hành theo chất lượng là được, hồn liệt chỉ mặc dù đã luyện đến tầng cao nhất, những vẫn rất cần mỗi ngày củng cố tăng mạnh.

Tu luyện đấu luyện yêu cầu cần hơn hai loại kỹ năng phối hợp, thế nhưng tốc độ tu luyện trảo long thủ này thực sự khó có thể đề cao, không biết đến ngày tháng nào mới có thể tu luyện đến tầng cao nhất.

Lâm Khiếu Đường tuy rất nóng lòng nhưng không hề có biện pháp nào khác tốt hơn, dưới tình huống đấu luyện vô pháp tiến triển, liền lấy ra cơ bản công pháp trong giới chỉ, vận dụng đấu luyện bốn tầng đầu để sáng tạo ra một loại vũ kỹ mới, đề phòng sau này cần phải đi ra ngoài kiếm một ít tiền.

Về phần vô tung quyết, Lâm Khiếu Đường cảm thấy tiến vào tầng thứ sáu, tiếp tục tu luyện các tầng cao hơn khó khăn dị thường, yêu cầu cực cao.

Nếu như tầng thứ bảy luyện thành thì có thể thu liễm hoàn toàn khí tức, ngay cả những cao thủ cấp quái vật cũng khó có thể dò xét ra tu vi chân thực.

Vô tung quyết là một môn liễm khí tức cực kỳ cao thâm, các tầng cao hơn không chỉ có thu liễm khí tức đơn giản như vậy mà còn có thể tăng tốc độ lên rất cao, thậm chí có thể phát huy ra trăm phần trăm thực lực.

Mọi người đều biết rằng liễm khí tức là một phương pháp lấy thực lực không thể phát huy ra hết làm đại giới (giá phải trả), cũng chính là một khi người thu liễm khí tức lại thì thực lực cũng không thể phá huy hết một cách tương ứng.

Người có tu vi sơ giai thu liễm khí tức đến vệ giai, trừ phi người hoàn toàn phóng toàn bộ khí tức ra bằng không người chỉ có thể phát huy thực lực của tu vi vệ giai.

Mà vô tung quyết lại không giống, ba tầng cuối chính là để hạ thấp khí tức đến cực hạn nhưng lại có thể phát huy ra thực lực cường đại, nói cách khác người có tu vi sơ giai có thể thu liễm đến trúc cơ kỳ, cho dù động thủ vẫn có thể giữ khí tức ở trúc cơ kỳ nhưng sức công phá lại là cấp sơ giai tiêu chuẩn, đem khí tức toàn bộ nội liễm.

Lại một lần nữa cẩn thận nghiên cứu vô tung quyết, Lâm Khiếu Đường đã đưa ra một kết luận! Đây là một môn vũ kỹ tuyệt thế đứng đầu dành riêng cho sát thủ tu luyện!

Toàn bộ vũ kỹ từ đầu đến cuối không hề có chiêu thức cao thâm nào, chỉ là phương pháp không ngừng thu liễm khí tức, cho đến khi người khác hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của người, nhưng người lại có thể vững vàng đem toàn bộ công kích cường đại nhất của người đi công kích hấn, đây chính là tôn chỉ, là mục tiêu cuối cùng của môn vũ kỹ này...

Mặt khác Lâm Khiếu Đường còn lấy được trên người gã quái vật cát vàng một cuốn ngự vật đạo pháp, lúc này muốn nghiên cứu một phen, trước kia không muốn tu luyện loại đạo pháp này, thế nhưng hiện tại nguyên anh trong cơ thể Lâm Khiếu Đường đã được kích thích, Lâm Khiếu Đường cảm thấy nên thử một chút, nếu như có thể luyện thành, vậy thì tác dụng của nguyên sa có thể tăng một mức lớn.

Những lần chiến đấu trước, Lâm Khiếu Đường chỉ dùng nguyên sa làm tầng phòng ngự, rất ít khi dùng làm thủ đoạn công kích hay tác dụng khác, bởi vì căn bản không khống chế được, hiệu suất thức sự không cao, cũng không dám sử dụng, nếu như có thể khống chế tùy tâm như những quang đạn, vậy thì khi giao đấu với các cao thủ Đạo tông sẽ là một vương bài sát thủ trong tay, còn đối với võ tông thì hiển nhiên không cần nói đến.

Cứ như vậy Lâm Khiếu Đường trong hoàn cảnh phong bế khô khan một chút một chút tích lũy, cứ bảy ngày nuốt vào một viên trung giai phế đan, cẩn thận từng chút một tiêu hoá.

Cứ như vậy một ngày một đêm lặp lại liên tục trôi qua, đối với Lâm Khiếu Đường mà nói cũng rất phong phú, bởi vì hắn cảm giác được thực lực của bản thân không ngừng tăng lên...

Thời gian như bay...

Một năm cứ như vậy trôi qua...

Lại một năm nữa trôi qua...

156. Chương 158: Bốn Năm Sau.

Nạp Lan U như thường ngày cố gắng làm tốt công việc bổn phận của mình.

Một thân y phục màu hồng như lửa cháy, hơn một nửa khách nhân đến tranh phách (mua hàng đấu giá) đều hướng về phía nàng nhìn chăm chăm, chỉ vì muốn nhìn thấy phương dung của nàng, thấy đôi hung bộ đứng thẳng êm dịu, còn có đôi đùi thon dài đẹp mê người ẩn dưới vạt áo màu hồng, đây mới chính là ý nguyện chính của khách nhân đến mua hàng.

Mỗi một nam nhân nhìn thấy Nạp Lan U đều sinh ra một ý niệm ham muốn điên cuồng, xác thực, nữ nhân này thực sự quá mê người.

Nàng căn bản là một con yêu tinh, một yêu tinh mỹ lệ tai hoạ cho nhân gian.

Thế nhưng những nam nhân sinh ra tà niệm cần phải suy nghĩ kỹ một chút, không ai thực sự dám hành động, bởi vì bối cảnh của nữ nhân này quá cường đại, thực lực bản thân của nàng cũng không nhỏ.

Bất quá những nam nhân này vẫn còn rất may mắn, bởi vì Nạp Lan U cao cao tại thượng không phải khó tiếp cận, trọng yếu hơn là nàng chưa bao giờ keo kiệt khuôn mặt đẹp và thân thể ngạo nhân của mình trước mặt người khác, có thể nhìn đều cho nhìn, tỷ như nửa đôi bán cầu trắng nõn phía trên.

Đương nhiên, không thể nhìn thì tốt nhất đừng nhìn, có một lần, Nạp Lan U tiến vào hậu trường thay áo, có một vị nam tử không chịu nổi sự mê hoặc, liền lẻn vào hậu trường rình coi, kết quả là cái gì cũng không thấy, còn bị chọc mù hai mắt.

Gã nam tử đó chính là kiếm sĩ địa phương phi thường lợi hại, có người nói đã có tu vi sĩ giai đỉnh cấp.

Từ lúc đó không còn ai dám đi trêu chọc bông hồng có gai này nữa, có thể đứng rất xa nhìn nàng, thỉnh thoảng đến gần nghe nàng nói chuyện là đủ rồi.

Nạp Lan U rất cuộc thuộc về vị trí nào trong Hoa U, người biết được không nhiều. Nói chung bình thường nàng đều chạy loạn khắp nơi, không hề có địa điểm cố định, chỉ cần là Hoa U xuất hiện là có nàng, đôi với công việc từ trước đến nay nàng đều cực kỳ nhiệt tâm nhận lấy. Từ nhỏ nàng đã nhận công việc thu thập tình báo, làm người môi giới trung gian mà lớn lên.

Chỉ cần là đấu gia hội có nàng xuất hiện, thông thương đều chặt ních người, hơn nữa những sản phẩm đem đấu giá sẽ được mua bằng hết, thậm chí nhiều khi còn cần phải tăng thời gian tăng vật phẩm đấu giá.

Năm năm trước khi diễn ra võ đạo đại hội, Nạp Lan U một mực tìm kiếm một vị thiếu niên, thiếu niên này đã từng là một phế vật lớn nhất Tân La thành. Thế nhưng chính thiếu niên này lại lấy thực lực kinh người giải mối nguy cơ diệt tộc cho Lâm gia trong trận chiến kinh hoàng năm đó tại Tân La thành.

Đương nhiên, điều khiến Nạp Lan U hứng thú đối với thiếu niên này chính là hắn đã liên tục hai lần bán ra cao giai vũ kỹ trong hai lần đấu giá của Hoa U.

Kỳ thực ban đầu Nạp Lan U không chú ý nhiều, thế nhưng Nạp Lan U biết được người mua hai bản bí tịch này đều đã trở thành cao thủ địa phương, từ đó nàng mới bắt đầu quan tâm đến hắn.

Nạp Lan U quan sát thực tế mới kinh ngạc phát hiện ra rằng, người tu luyện hai bản vũ kỹ kia thực sự rất mạnh.

Từ lúc đó Nạp Lan U đem tất cả những chuyện cá nhân của thiếu niên điều tra ngọn ngành, lại kinh ngạc phát hiện ra thiếu niên đó có một hệ thống y thuật khác thường nhưng hiệu quả cực cao, Nhất Đạo Môn nổi tiếng một thời trong Tân La thành chính là một tay thiếu niên này tạo ra.

Thời gian Nhất Đạo Môn được thành lập thì thiếu niên ấy mới được mười tuổi, thử hỏi một tiểu hài tử mười tuổi thì có thể biết được những cái gì? Trừ phi là một thiên tài, lẽ nào nói thiếu niên đó chính là thiên tài? Thế nhưng thiếu niên đó hết lần này đến lần khác đều bị công nhân là phế vật.

Hoa U là một tổ chức cực kỳ nhạy cảm với những tin tức tình báo, không chỉ như vậy, đối với các kỳ nhân dị sĩ cũng rất quan tâm, Nạp Lan U chính là người cực kỳ nhiệt tình của tổ chức, những phương diện này, tự nhiên càng xông xáo tìm hiểu.

Bốn năm trước vị thiếu niên này từng xuất hiện tại Đại Châu Thành, thế nhưng chỉ hiện thân trong một thời gian ngắn ngủi đã biến mất không có tăm tích, lúc đó Nạp Lan U đã tốn rất nhiều công sức truy tìm, nhưng không hề có thu hoạch nào.

Nguyên bản muốn tại nơi thiếu niên hiện thân gần đây nhất là Nam Cung gia điều tra, kết quả là ba năm trước đây, một trong tam đại thế gia của Hiên Viên quốc này trong một đêm cư nhiên bị đồ lục sạch sẽ, Nam Cung gia chính thức diệt môn.

Hơn một vạn tộc nhân bị đầu độc mà chết, các cao thủ trong tộc lại bị sát thủ một kích lấy mạng, người có thể thoát được rất ít.

Có người nói là Ngũ Đạo Tông làm, bởi vì đại đồ đệ Phùng Thiên Đạo của Ngũ Đạo Tông tông chủ bị người khác giết chết ngay tại hậu viên Nam Cung gia, Nam Cung gia không thể trốn tránh được trách nhiệm, vì vậy bị nghiêm phạt.

Cũng có người nói là Lâm Liệt gây ra, Nam Cung gia đã giam lỏng nữ nhi của hắn bốn năm, thậm chí còn muốn kéo dài thời hạn, điều này làm cho Lâm Liệt thẹn quá thành giận.

Còn có người nói là Ma Môn làm, ẩn nấp mấy trăm năm, Ma Môn rốt cuộc đã có đủ lực lượng để đối kháng với thực lực của chính phái, vì vậy đã khai đao với Nam Cung gia tương đối phong quang trong thời gian gần đây trước tiên.

Rất nhiều cách nói, nhưng không hề có chứng cứ rõ ràng...

Hoa U vì thế điều tra tròn ba năm, cư nhiên không hề có một chút kết quả nào, điều này làm cho Nạp Lan U phụ trách việc điều tra này vô cùng nghi hoặc.

Trên đời này lại có người có thể tránh thoát được lực lượng tình báo kinh người của Hoa U, tiến hành một hồi tàn sát đẫm máu, điều này thực sự cũng quá biến thái. Nếu như Nam Cung thế gia lớn như vậy mà bị giết hết trong vòng một đêm, trước đó không hề có một chút phong phanh nào về chuyện này, người đứng phía sau hạ độc thủ, vậy thì quá cường đại rồi...

Vấn đề này đã vậy khốn đầu óc Nạp Lan U tròn ba năm.

Bán đấu giá hoàn tất, Nạp Lan U liền thoái lui về hậu trường, chợt thấy một lão giả đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần, chính là Trường Không Minh, tộc trưởng của Trường Không gia tộc.

- Trường Không tiên sinh, có tin tức?

Nạp Lan U bức thiết hỏi.

Trường Không Minh chậm rãi giương cao đôi mắt, đôi con mắt khàn khàn già nua có chút uể oải, lắc đầu nói:

- Chuyện Nam Cung gia diệt môn, vẫn như cũ không hề có đầu mối, bất quá Long Hiên công chúa bên kia lại có chút phát hiện thú vị.

- Nói!

Nạp Lan U nôn nóng.

Dung nhan mỹ lệ lúc này mới khôi phục được bình tĩnh, chuyện này đối với Long Hiên công chúa tựa hồ như không có nhiều quan hệ cho lắm.

- Long Hiên công chúa đã chết.

- A! Thảo nào đã tra xét nhiều như vậy mà không hề có chút tin tức nào, nguyên lai đã không còn trên dương thế, như vậy là đã tạ thế.

Nạp Lan U ngoài miệng nói như vậy, trên mặt lại hiện lên một chút ngoài ý muốn và tiếc hận, nhiều năm trước nàng đã gặp qua vị công chúa phong hoa tuyết nguyệt đại này, khí chất dung mạo kia quả thực là cực kỳ ngạo nhân, coi như là Nạp Lan U luôn tự tin đối với dung mạo của mình lúc nhìn thấy vị Long Hiên công chúa này cũng phải tán thán không thôi.

- Biết nàng được mai táng ở đâu không?

Trường Không Minh vuốt cằm râu lo lắng nói.

- Ở đâu?

- Hậu sơn Lâm gia Tân La thành.

- Sao lại có thể ở nơi đó? Lẽ nào cùng với Lâm gia nhỏ nhỏ này có quan hệ gì đó hay sao?

- Lại nói tiếp, cũng không có quan hệ nhiều lắm, chỉ bất quá năm đó tộc trưởng Lâm gia Lâm Thiên Chính làm được một chuyện tốt mà thôi, đã cứu được Long Hiên công chúa trong lúc gặp rủi ro, nhưng lúc đó bản thân Long Hiên Công chúa đã bị trọng thương, hơn nữa vừa mới sinh một bé gái, tại Lâm gia an dưỡng một tháng rồi tạ thế, bất quá Lâm gia cũng không đem chuyện này truyền ra ngoài. Lúc đó rất trùng hợp, Toàn Vũ Môn môn chủ cách Tân La thành cùng người khác giao thủ, bên người có một gã nữ hầu cận vệ chết trận. Sau đó nữ hầu được gửi nuôi tại Lâm gia, bởi vậy Ngũ Đạo Tông cho rằng nữ hầu kia chính là hậu nhân của Toàn Vũ Môn môn chủ.

Trường Không Minh thú vị nói.

Nạp Lan U có chút suy nghĩ nói:

- Sau đó với biết nữ hầu đó là con của Lâm Liệt, lại muốn ngăn chặn Lâm Liệt, kết quả là chọc giận Lâm Liệt, đại náo Nam Cung gia, Lâm Liệt đã đại chiến một hồi với Địch Long rồi ngênh ngang bỏ đi.

- Nạp Lan tiểu thư liệu việc như thần, như vậy hiện tại lão phu cũng không cần nói nhiều lời, hẳn là đã đoán được nguyên do trong đó.

Trường Không Minh vuốt cằm nói.

- Nói như vậy năm đó Long Hiên công chúa và Lâm Liệt đã cùng nhau bỏ trốn, và tạo ra chuyện thất tung để che mắt người khác.

- Đúng vậy, bốn năm trước chuyện này đã được phơi bày ngoài ánh sáng, bất quá chuyện bỏ trốn đã xảy ra hơn hai mươi năm trước, lúc đó Ngũ Đạo Tông hoàn toàn khống chế hoàng tộc Hiên Viên quốc, Lâm Liệt muốn gần gũi Long Hiên công chúa cũng không được, cuối cùng hai người lựa chọn bỏ trốn.

- Nói như vậy, cô nàng Lâm Uyển Nhi kia là nữ hầu tử mà Long Hiên công chúa hạ sanh trước khi ly khai nhân thế!

- Đúng thế!

- Thảo nào năm đó Lâm gia coi trọng tiểu cô nương này đến vậy! Bất quá những chuyện này đối với hiện tại không còn nhiều giá trị.

Nạp Lan U đáng tiếc nói.

Trường Không Minh nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Nạp Lan tiểu thư, lão phu lại nghĩ rằng chuyện này có liên quan đến việc Nam cung gia bị diệt môn.

- Cái gì? Sao có thể?

Nạp Lan U gần đây đối với hai chữ Nam Cung đặc biệt miễn cảm.

Trường Không Minh tựa hồ đối với phản ứng của Nạp Lan U rất thoả mãn, tiếp tục nói:

- Vấn đề then chốt chính là vì sao Long Hiên công chúa lại bị thụ thương.

Nhân thân của Nạp Lan U sáng lên.

- Ý của Trường Không là có thể cùng một người đứng sau chuyện này?

Trường Không Minh gật đầu nói:

- Chỉ là suy đoán mà thôi, bởi vì năm đó Hoả Võ Đường cũng gặp một cuộc tập kích không rõ nguyên nhân, sau đó mới có chuyện Long Hiên công chúa thân mang bầu chạy trốn, trên đường gặp rủi ro. Lần đó các cao thủ của Hoả Võ Đường đã xuất động đến biên giới phía tây bắc tranh đoạt một chỗ nguyên nhân và nguyên nhân rất lớn với Ngũ Đạo Tông.

- Chả lẽ lại là Ngũ Đạo Tông làm? Không có khả năng nha, nếu cao thủ hai bên đều ở biên giới tây bắc giao chiến, cho dù Ngũ Đạo Tông thực sự phái người đi tập kích cũng không thể dễ dàng đánh hạ như thế được, theo lý thuyết quân tinh nhuệ của Ngũ Đạo tông còn không bằng Toàn Vũ Môn.

Nạp Lan U rất nghi hoặc.

- Vấn đề chính là ở chỗ này, bởi vậy lão phu không cho rằng Ngũ Đạo Tông làm.

- Vậy thì là ai đây? Mục đích là vì cái gì?”

Nạp Lan U bỗng nhiên có chút sờn gai ốc.

- Lão phu cho rằng những chuyện này rất có thể liên quan đến việc thần khí sắp hiện thế.

Trường Không Minh rất tin tưởng nói.

- Hơn hai mươi năm trước Long Hiên công chúa, thần bí sát thủ, Nam Cung gia diệt môn? Ba chuyện này cùng với thần khí thì có liên quan gì?

Nạp Lan U nghi hoặc.

- Lão phu cho rằng Long Hiên công chúa rất có thể biết một bí mật nào đó của thần khí, mà sát thủ này lại không muốn bí mật này bị bại lộ, chỉ ít không hy vọng người này nói ra, mà Nam Cung gia diệt môn rất có thể là để tạo nên mâu thuẫn tranh chấp gay gắt giữa võ tông và đạo tông, Nạp Lan tiểu thư còn nhớ rõ bài về lưu truyền trong dân chúng hay không?

Trường Không Minh rõ ràng thừa nước đục thả câu nói.

- Thần khí vừa hiện, thiên hạ đại loạn, trăm năm một lần, luân hồi vạn thế!

Nạp Lan U gần như hét lên.

- Then chốt chính là ở chữ loạn, Nam Cung gia sớm không bị diệt, muộn không bị diệt, hết lần này tới lần khác tại lúc mấu chốt thần khí hiện lên lại tiêu diệt, rõ ràng là có người mớm thúc đẩy mâu thuẫn nổi lên một cách gay gắt, cuối cùng là để cho Ngũ Đạo Tông và Toàn Vũ Môn liều mạng người chết ta sống, cao thủ chết hết là tốt nhất.

Trường Không Minh rõ ràng rất nắm chắc phân tích.

Nạp Lan U gật đầu tán thành.

- Rất có khả năng này, lẽ nào nói Ma Môn yên lặng mấy trăm năm thực sự đã sống lại, nếu như chuyện diệt môn Nam Cung gia trong vòng một đêm thực sự là bọn họ làm vậy thì thực lực đó tựa hồ cường đại thái quá.

- Tu luyện giới vô pháp đột phá cũng đều là bởi vì mỗi một trăm năm thiên hạ đại loạn, không ít nhân tài và cao thủ mới xuất hiện đều ngã xuống trong cuộc tranh chấp này, sau đó lại kinh qua một trăm năm tích lũy, lại lần nữa chết đi, hầu như đã trở thành một quy luật bất biến. Ai ai cũng muốn một bước lên trời, mà ý tưởng này lại là trở ngại lớn nhất, bởi vì mỗi người đều ôm suy nghĩ như vậy.

Trường Không Minh với bộ dạng nhìn rõ huyền cơ nói.

Đôi mi thanh tú của Nạp Lan U nhú lại.

- Nếu như quả thật là do Ma Môn gây nên, Hoa U Cốc chúng ta cũng không thể chạy thoát được. Hiện tại Ngũ Đạo Tông và Toàn Vũ Môn vì việc này mà đánh nhau tới tấp, đây chẳng phải là ý muốn của Ma Môn hay sao? Không được, ta phải tự mình đi một chuyến đến Nam Cung gia...

157. Chương 159: 8 Tinh Võ Sư.

Bất quá Cự Kiếm sơn trang dĩ nhiên có nhiều đệ tử bước vào sư giai như vậy, đã vượt quá tưởng tượng lúc đầu của gã thanh niên, nền móng của đại môn phái quả là vững chắc không gì phá nổi a.

Mà những đệ tử xếp sau lại cực kỳ kinh ngạc nhìn vị thanh niên này, người này có tu vi sư giai đỉnh cấp nhưng tuổi lại còn trẻ như vậy, rốt cuộc là ai, trước đây sao lại chưa từng gặp qua?

Lâm Khiếu Đường không hề thu liễm khí tức mà là phóng thích toàn bộ, từ khi hắn nhận được thông tri ở sơn cốc, không hề ẩn dấu chút gì, mà các đệ tử gặp được dọc đường đi đều hành lễ với hắn, một ít đệ tử cấp thấp nhìn thấy hắn còn lộ rõ vẻ sợ hãi.

Trải qua bốn năm khắc khổ tu luyện, Lâm Khiếu Đường lại có bước nhảy vọt, một thân tu vi đã đạt tới 8 tinh võ sư, tuy rằng chưa phá tan giai vị tiến vào đại sư giai nhưng thành tựu như vậy đã cao đến phi thường, đột phá bình cảnh đại sư giai nói dễ như vậy sao?

Bốn năm đề thăng 6 cấp, từ 2 tinh võ sư tiến vào 8 tinh võ sư, 1655 độ nguyên lực đã tăng lên 2565 độ, loại tốc độ này có thể nói là phi thường kinh khủng.

Chỉ có loại quái vật biến thái như Lâm Khiếu Đường phục dụng độc đan như ăn cơm mới có thể làm được, vì thế Lâm Khiếu Đường đã nỗ lực giải quyết hết đám phế được trung giai độc đan lấy được trong phế được phòng Lâm gia.

Hiện tại trên người Lâm Khiếu Đường chỉ còn lại 6 hộp độc đan thần bí cuối cùng bị niêm phong, những đan được khác đều đã thôn phệ toàn bộ.

Độc lực tinh thuần bị nội tinh hút lấy, còn độc nguyên lực lại nhét hết vào miệng nội anh một chút cũng không lưu lại, nội anh lúc đầu chỉ có chiều cao một tấc hiện tại cũng đã tăng lên ba thốn chiều cao, so với các nội anh của đạo sư không kém bao nhiêu.

Không chỉ có như vậy, trong bốn năm qua Lâm Khiếu Đường đã hoàn toàn luyện xong đại kiếm quyết, cuối cùng cũng đã thoát khỏi tình cảnh không thể sử dụng binh khí.

Bởi vì nguyên nhân có đấu luyện làm cơ sở, Lâm Khiếu Đường tu luyện ngũ cấp đề giai vũ kỹ này có vẻ như phi thường dễ dàng, toàn bộ năm tầng kiếm quyết đã hoàn toàn nắm giữ, càng có khả năng phóng ra cùng loại kiếm khí công kích. Có một điều khác bình thường chính là hiện tại bất cứ công kích nào Lâm Khiếu Đường phát ra đều có ít hoặc nhiều độc lực ẩn trong đó.

Thực lực tăng lên không chỉ làm cho Lâm Khiếu Đường vui vẻ mà còn có một loại tự tin ẩn sâu trong xương cốt, rất có phong cách đường hoàng thách thức.

Hai mươi ba tuổi, niên kỳ này cũng không tính là lớn, thế nhưng Lâm Khiếu Đường đã trải qua rất nhiều nhân sinh chìm nổi, từ khi hắn mười lăm tuổi đã sinh ra một loại biến hoá long trời lở đất, từ một phế vật lột xác trở thành một tu luyện giả, dùng thời gian tám năm rốt cuộc đã miễn cưỡng tiến vào hàng ngũ cao thủ trong tu luyện giới.

Thế nhưng một năm tiếp theo mới là chân chính khảo nghiệm đối với hắn, chỉ còn hai tháng nữa thần khí sẽ hiện thế.

Trong Hiên Viên quốc sẽ có hai đại thần binh hiện thế đó là “cửu thiên nguyên lô” và “khai thiên kiếm”.

Hai đại thần khí này một thuộc về đạo tông một thuộc về võ tông.

Mục tiêu chủ yếu của đạo tông chính là “cửu thiên nguyên lô”, vì một ngày có thể luyện chế ra cao giai ngũ phẩm siêu cấp tăng nguyên đan, chỉ cần có đầy đủ tài liệu, liền có thể luyện chế ra, phục dụng siêu cấp tăng nguyên đan này, có thể làm cho người không có nguyên môi trực tiếp tiến vào sư giai, tuổi thọ tăng lên trăm năm, đồng dạng tu luyện giả phục dụng vào lập tức đột phá bình cảnh tu luyện.

Coi như người có tu vi đại sư giai phục dụng vào cũng có thể tăng thực lực lên một mức lớn.

Mục tiêu của võ tông hiển nhiên chính là “khai thiên kiếm”, người có được thanh kiếm này thì sẽ ngộ ra được bộ thánh cấp vũ kỹ tàng vụ kiếm ảnh, một thân tu vi bạo tăng, bản thân “khai thiên kiếm” cũng là vua của binh khí, gặp thần sát thần, gặp phật sát phật, võ giả thiên hạ đều ước ao, cho dù là người không cần binh khí, cũng đứng ngoài mà thèm dỏ dãi, tất nhiên phải đoạt lấy.

Lần này Cự Kiếm sơn trang tụ tập tất cả các đệ tử cao cấp đến đây cũng là vì làm công tác tư tưởng cho cuộc tranh đoạt thần khí hai tháng sau.

Lâm Khiếu Đường chỉ tới để nghe tin tức một chút, bất quá không có tin tức gì có giá trị, Tôn trưởng môn cuối cùng cũng kết thúc buổi diễn thuyết, năm vị trưởng lão cùng bước lên sân khấu, làm công tác động viên tinh thần cho các đệ tử.

Bốn vị trưởng lão khác Lâm Khiếu Đường chưa hề gặp qua, chỉ từng gặp Trương Mạo thiên.

- ...Ai có thể phát hiện thần khí trước tiên và giao đến tay các trưởng lão có thể trực tiếp được thưởng ba mai nhập sư đan và một mai đại sư đan, hơn nữa còn được hai vị nguyên lão tự mình đến chỉ điểm...

Trương Mạo Thiên đứng trên đài thao thao bất tuyệt.

Lâm Khiếu Đường không nhìn thấy Liễu Vân, xem ra nàng bé quan vẫn chưa ra.

Đợi đến tận hai tháng sau, đối với Lâm Khiếu Đường mà nói thì thực sự có chút lâu, khẳng định là chờ không được, huống hồ hẳn cũng không có dự định cùng đồng môn môn phái hành động.

Cũng không cần quá mức thắt chặt thời gian hai tháng tới, bốn năm qua không ngừng tu luyện, thân thể cảm thấy rất mệt mỏi, cần xen lẫn nghỉ ngơi thích hợp, trong hai tháng này chỉ cần củng cố tiêu hoá thành quả tu luyện là được, tiếp tục tu luyện chỉ thêm sức ép cho cơ thể, thực sự không cần thiết..., nghỉ ngơi một cách thích hợp cũng là một loại tu luyện.

Hội họp kết thúc, Lâm Khiếu Đường liền ly khai Cự Kiếm sơn mạch, ngay cả Yến Phi Thiên cũng không đến gặp.

Trong hai tháng thời gian này Lâm Khiếu Đường cần có một chút tin tức, cho đến bây giờ, đối với thần khí hẳn hoàn toàn không biết chút gì.

Người không phải chấp sự, tu vi sơ giai có địa phương tu luyện riêng ra vào môn phái rất tự do, không cần hướng đến môn phái xin cái gì chỉ thị hay đăng ký.

Đã lâu không thi triển phi hành thuật, lúc này bay lượn trong đám mây trên không trung, Lâm Khiếu Đường cảm thấy đặc biệt hưng phấn, bỗng nhiên nghĩ đến chính mình vừa mới bắt đầu tu luyện bước tiến công kích của hoả độn thuật.

Lúc chạy trốn có thể sử dụng, vậy đạo lý so với phi hành chẳng phải là giống nhau? Lâm Khiếu Đường suy nghĩ, huyết lên một tiếng sáo dài, vận chuyển hoả độn thuật. Trong nháy mắt một đoàn liệt hoả hùng hực bùng cháy, Lâm Khiếu Đường hóa thành một mũi tên lướt đi như lưu tinh, tốc độ tăng hơn so với trước gấp ba lần.

Chỉ dùng thời gian một ngày một đêm đã tiến vào Đại Châu thành, trước đây chỉ ít cũng phải phi hành ba ngày, đây là chỗ dừng chân thứ nhất của Lâm Khiếu Đường.

Thế nhưng khi Lâm Khiếu Đường đến trước cửa Nam Cung phủ trước đây thì trọn tròn mắt, nơi này đã sớm biến thành một đồng phế tích rách nát, cảnh tượng sinh cơ bừng bừng ngày xưa không còn sót lại chút gì, lưu lại chỉ còn là những đám phế tích đầy tro bụi, mạng nhện có thể tùy ý nhìn thấy.

Trạch viện đồ sộ ngày xưa, dĩ nhiên đã hoang phế toàn bộ, thậm chí còn có thể thoang thoảng ngửi thấy mùi máu tươi.

Lâm Khiếu Đường nhận thức không nhiều người, ngoại trừ Lâm gia tại Tân La thành cũng chỉ có hai ba người quen ở Nam Cung gia, muốn hỏi thăm tin tức, tìm người quen dĩ nhiên là cách ổn thoả nhất. Nam Cung thế gia là một đại gia tộc, hẳn là đối với các chuyện tình trong tu luyện giới biết không ít.

Lâm Khiếu Đường kỳ thực là muốn đến Nam Cung gia hỏi Nam Cung Phỉ Phỉ các tin tức liên quan đến thần khí, vậy mà trước mặt hẳn chỉ còn đồng phế tích.

Quá trà nước tại con đường đối diện vẫn mở rộng chào đón khách như trước, các khách quen đến uống trà đối với đồng phế tích đối diện như không thấy, cứ một câu lại một câu tán gẫu.

- Đại thúc, xin hỏi Nam Cung gia rốt cuộc là làm sao vậy? Tộc nhân của bọn họ đi đâu rồi?

Lâm Khiếu Đường ngồi xuống uống một ngụm trà sau đó đánh tiếng hỏi.

Chủ quán nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường nói:

- Vi tiểu ca này nhất định là vừa mới từ bên ngoài đến đúng không?

Lâm Khiếu Đường gật đầu, chủ quán tiệc nuôi lắc đầu nói:

- Người của Nam Cung gia đã chết hết rồi!

- Cái gì?

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ đứng bật dậy, thiếu chút nữa hất tung bàn trà nước.

- Đều đã chết? Sao lại có thể?

Chủ quán nhìn thanh niên đang kích động, không hiểu vì sao hắn lại khiếp sợ như vậy, lại nói tiếp:

- Là a, hơn nữa lại là chết hết trong một đêm, phi thường thê thảm, lúc đó thành chủ của Đại Châu thành đến thanh lý thi thể đã phải xuất động toàn bộ vệ đội trong thành, ngay cả những tiểu dân như chúng ta cũng phải đến góp sức đào một cái hố thật sâu chôn cất hơn một vạn người chết. Chỉ riêng đào hố chôn cất thi thể cũng đã mất hết hai tháng, có một ít thi thể đều bị hư thối, sau đó mới đem các thi thể vùi lấp một chỗ, còn mất rất nhiều dấm chua và vôi bột vệ sinh, một năm trước vị đạo nơi này mới hết đi, hai năm trước đó ta không thể bày hàng bán được. Lâm Khiếu Đường không thể tin tưởng hoài nghi hỏi:

- Toàn bộ đều đã chết không còn ai sống sót?

Chủ quán lo nghĩ nói:

- Cái này ta cũng không biết rõ ràng, nói chung lúc đó chết rất nhiều người, cho dù không phải là chết toàn bộ thì cũng không kém bao nhiêu.

Lâm Khiếu Đường kích động không phải vì sinh tử tồn vong của Nam Cung gia mà đối với việc một gia tộc khổng lồ như Nam Cung bị diệt tộc trong vòng một đêm, cảm thấy không thể ký giải và khiếp sợ, điều này rõ ràng trái với lẽ thường, thế lực hạ thủ cường đại đến mức nào đây?

- Biết là người phương nào gây nên hay không?

Lâm Khiếu Đường liếc nhìn đồng phế tích lại hỏi.

Chủ quán lắc đầu nói:

- Những...chuyện này đâu phải là chúng ta...những tiểu dân chúng có thể hỏi đến, ngay cả thành chủ đại nhân cũng không dám hỏi! Phỏng chừng là Nam Cung gia đắc tội vị thần tiên nào đó nên mới phải chịu trừng phạt.

Lâm Khiếu Đường biết tiếp tục hỏi cũng không có được tin tức gì có giá trị, để lại một khối tử kim tệ rồi hướng đồng phế tích đi tới, muốn vào trong quan sát xem có phát hiện gì đó hay không.

Chủ quán thấy vậy vội vàng kêu lên khuyên nhủ:

- Vị tiểu ca này, người tốt nhất không nên đi vào, nghe nói bên trong có rất nhiều ma quái, tới buổi tối thường truyền ra tiếng nữ quỷ than khóc, còn có mấy gia đình gần đó nhìn thấy một nữ tử mặc áo trắng bay tới bay lui phía trên từ đường Nam Cung gia, không ít hộ gia đình đều bàn bạc chuyển đi, ta cũng đang dự định chuyển địa điểm quán trà nước này.

Lâm Khiếu Đường đáp cho có lệ, ngừng cước bộ lại, không trực tiếp đi vào, nhìn thoáng quá bốn phía, rồi hướng một phía bước đi.

Lúc này chủ quán mới phát hiện trên bàn có một khối tử kim tệ để lại, đang muốn gọi thì đã người đó đã biến mất không thấy.

Lâm Khiếu Đường đương nhiên không sợ nữ quỷ gì đó dọa dẫm, chỉ là không muốn quá mức lộ liễu, vòng quang phía ngoài đồng phế tích Nam Cung gia rất lâu, thấy bốn phía không có người mới lắc mình tiến vào trong.

Sự huy hoàng bốn năm trước sớm không còn tồn tại, lưu lại chỉ là những đồng phế tích đổ nát, xung quanh đều có những bức tường xiêu vẹo, thỉnh thoảng nhìn thấy vài gian phòng ộc nhưng cũng không tránh khỏi rách nát tan hoang.

Bất quá Lâm Khiếu Đường phát hiện ra những phòng ốc này cũng phải là bị một lực lượng cường đại vào đó phá nát mà dường như là chịu những lực lượng nhỏ trường kỳ gây nên.

Giống như bị người khác cướp sạch, nghĩ đến những toà nhà lớn như vậy đột nhiên mất đi chủ nhân, một ít người gan lớn nhất định sẽ lợi dụng cơ hội, xông vào tìm kiếm một ít tiền tài, phát tài một chút từ những người chết không phải là không có khả năng.

Càng đi vào trong hậu viện càng thấy nhiều phòng ốc hoàn chỉnh, nhưng lại càng âm u, thỉnh thoảng có trận gió lạnh thổi tới.

Có lẽ là những người khác sợ quỷ nữ trong này, nên mới không tiến sâu vào trong cơ thể, Lâm Khiếu Đường đột nhiên phát hiện ra sự vô lực của kẻ yếu, ngay cả Nam Cung gia cũng không thể chống đỡ được huống chi những tiểu dân chúng.

Thế nhưng dù sao Nam Cung gia cũng là một đại gia tộc dựa vào Ngũ Đạo Tông, Lâm Khiếu Đường không rõ người nào có thể hạ thủ bọn họ, lại làm sạch sẽ đến như vậy, coi như là Toàn Vũ Môn cũng khó mà làm được.

Quả nhiên, đúng như lời kể của vị chủ quán kia, gần từ đường của Nam Cung gia có một chỗ đất trống khá lớn, chỉ ít cũng phải hơn mười trượng, trong trí nhớ của Lâm Khiếu Đường thì đây phải là một toà đình viện không nhỏ, bị người khác phá đi thành chỗ đất trống, nghĩ đến hơn một vạn người hẳn là được chôn chỗ này.

Lâm Khiếu Đường nghĩ nghĩ trong không khí, cảm giác có một vị đạo nào đó dường như đã từng quen biết, rất giống độc nguyên lực trên người của mình, lẽ nào những người này bị độc mà chết? Tựa hồ đã có một chút đầu mối.

Bỗng nhiên trong đồng phế tích loáng thoáng truyền đến tiếng khóc...

158. Chương 160: Nam Cung Phỉ Phỉ.

Lúc Lâm Khiếu Đường ngồi xổm xuống, lấy một ít đất kiểm tra tỉ lệ, bỗng nhiên một bóng trắng bay xẹt qua trước mặt, phiêu phiêu bay về phía sau Nam Cung từ đường, sau đó lại truyền đến những tiếng cười rất nhỏ...

Lâm Khiếu Đường vừa muốn đi vào nhìn xem tốt cùng là cái gì thì một mũi tên màu trắng bắn về phía hắn, mang theo tiếng khóc lóc kể lể âm trầm thê lương.

- Đưa ta tính mệnh, đưa ta tính mệnh.

Thanh cự kiếm vẫn đặt trong trụ vật giới chỉ của Lâm Khiếu Đường đột nhiên hiện lên trên tay, vung kiếm bổ về mũi tên...

Phình một tiếng, mũi tên phóng tới bị Lâm Khiếu Đường đánh tan.

Bóng trắng xa xa tựa hồ cả kinh vội vàng chạy đi, tốc độ cực kỳ nhanh giống như “nó” gặp phải quỷ quái vậy.

Lâm Khiếu Đường đầu thế để “nó” chạy mất, nói không chừng bóng trắng này có liên quan gì đến sự kiện Nam Cung gia diệt môn, bỗng một tiếng, lập tức hoá thành một đoàn lửa đuổi theo.

Tốc độ của bóng trắng mặc dù rất nhanh nhưng lại không bằng Lâm Khiếu Đường, chỉ vài chục trượng đã bị Lâm Khiếu Đường đuổi gần kịp.

Bóng trắng tựa hồ nóng nảy, vung một đạo ngân quang bắn ra, một thanh trường kiếm lao thẳng về phía Lâm Khiếu Đường, hắn không hề tránh né, hai ngón tay chìa ra, chuẩn xác kẹp lấy đầu thanh kiếm, đương một tiếng, trường kiếm lập tức gãy đoạn.

Lâm Khiếu Đường nhanh chóng nắm được góc áo của bóng trắng, nhẹ nhàng kéo lại, bóng trắng liền xoay người về phía sau, quang hoa trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt loé, nắm đấm biến thành trảo, nắm được cái cổ của bóng trắng, đang định hạ lực, đột nhiên thấy rõ khuôn mặt của bóng trắng, cả kinh nói:

- Là người!

- Là người!

Bóng trắng đồng thời thốt lên.

Bóng trắng chính là Nam Cung Phỉ Phỉ, Lâm Khiếu Đường ngạc nhiên buông tay.

- Người...người không chết?

Ba năm qua Nam Cung Phỉ Phỉ hầu như vẫn giữ loại sinh hoạt như một nữ quỷ này, chỉ để bảo vệ chốn từ đường cuối cùng của Nam Cung gia không bị người khác đến trộm cắp, không cho người rảnh rỗi đến phá hư những linh vị trong đó, để từ đường của Nam Cung gia có thể bảo tồn thêm được một đoạn thời gian.

Ba năm này chính bản thân Nam Cung Phỉ Phỉ cũng không biết vì sao mình có thể sống đến bây giờ. Là một tu luyện giả thì tính cách này của nàng không hợp, quá mức cảm tính, rất khúc mắc, những thứ này chính là điều tối kỵ của tu luyện giả.

Chỉ trong một đêm toàn bộ tộc nhân đều bị giết chết một cách oan uổng, càng đau lòng hơn là khi nàng tỉnh lại thì người yêu trọn tròn mắt chết ngay bên cạnh mình. Tương Ngọc ôm mình mà chết, cái loại cảm giác này không thể nói một cách rõ ràng được.

Nhưng mà, ba năm qua Nam Cung Phỉ Phỉ chưa từng rơi một giọt nước mắt nào, nàng luôn luôn tưởng tượng ra một ngày sát thủ có thể hiện thân trước mặt nàng, đến lúc đó nàng có thể đem nội anh tự bạo, cùng đồng quy vu tận với hắn. Thế nhưng Nam Cung Phỉ Phỉ chờ mãi cũng chỉ thấy những tên kẻ cắp tham lam đến lấy trộm tài sản.

Lúc này rốt cuộc có một người quen đứng trước mặt nàng thì sự cô đơn, bi thương, đau đớn trong lòng cứ tuôn trào, nàng không thể khống chế được, cứ thế tiến vào lòng ngực Lâm Khiếu Đường mà khóc rống lên.

Khi nàng nguôi ngoai dừng khóc thì đã là hơn nửa canh giờ sau, bất quá không có bi thương đến mức chết đi sống lại

Lâm Khiếu Đường cũng không khuyên bảo gì nàng, cứ lẳng lặng đứng yên chờ nàng phóng xuất hết những bi thương trong lòng, sau đó mới nhẹ nhàng hỏi:

- Chỉ còn lại một mình người hay sao?

Nam Cung Phỉ Phỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

- Hắn là vẫn còn, nhưng các đệ tử còn sống sợ là đã mai danh ẩn tích không dám xưng là người Nam Cung gia, Nha Nguyệt hôm đó cũng không ở trong phủ, những người khác thì ta không rõ lắm, khi ta tỉnh dậy thì xung quanh đều là người chết, sau đó nhìn thấy rất nhiều thành vệ đội tiến vào trong phủ thì ẩn nấp.

Ba năm trước đây tuy trong mắt nữ nhân này đã mang theo tia u buồn nào đó, nhưng chính thể xem ra vẫn khoẻ mạnh đầy sức sống, còn hiện tại nàng đã gầy hảnh một vòng, sắc mặt tái nhợt không máu, mái tóc dài mềm mại trước đây giờ rồi tung, nhìn từ xa thì đúng là một hình tượng nữ quỷ.

Hơn nữa Nam Cung Phỉ Phỉ có nguyên lực sơ giai hậu kỳ, bay tới bay lui đủ để dọa lui những người bình thường.

Người của Nam Cung gia đại bộ phận đều bị một loại độc nguyên lực quỷ dị giết chết, chết rất an tĩnh, không hề có nhiều vết tích tranh đấu, chỉ có một bộ phận nhỏ cao thủ là đánh nhau đến chết. Chỉ mình Nam Cung Phỉ Phỉ có thói quen bao vây đình viện của mình bằng một tầng kết giới cách âm, bởi vậy trong đêm đó rốt cuộc xảy ra những chuyện gì, nàng không hề biết.

Một đêm Nam Cung Phỉ Phỉ và Tương Ngọc triền miên tình cảm mãnh liệt sau đó ngủ rất say, tỉnh lại thì đã là ba ngày sau buộc thẩm sát, lúc này tất cả đã thay đổi, lúc đó Nam cung Phỉ Phỉ ẩn nấp đi, chờ cho đến khi mọi người đem tất cả các thi thể chôn xuống mới đi ra ngoài, thời gian sau này vẫn sấm sai nữ quỷ trong đồng phế tích của Nam Cung phủ.

- Người không nghĩ tới việc ly khai hay sao?

Lâm Khiếu Đường kỳ quái nói.

Nam Cung Phỉ Phỉ khẽ cắn đôi môi đỏ mọng nói:

- Ta chưa bao giờ ra khỏi Nam Cung phủ.
- Vậy trước đây người tu luyện như thế nào?
- Nam Cung gia có bề tu thất chuyên môn dành cho tu luyện, tăng nguyên đan cũng có rất nhiều.

Nam Cung Phỉ Phỉ cúi đầu nói.

Lâm Khiếu Đường hầu như hôn mê, thanh âm vội vàng có vẻ lớn hơn một chút:

- Người tu luyện là vì cái gì?

Nước mắt của Nam Cung Phỉ là chảy ra, tràn đầy hốc mắt, lần này là bị dọa.

- Lúc trước là để trốn tránh hôn nhân, sau này là vì bảo trì tuổi thanh xuân.

Lâm Khiếu Đường dựng thẳng hai ngón tay cái tuyệt đối bội phục nhìn Nam Cung Phỉ Phỉ, nói ra ba chữ:

- Người thực ngu!

Nam Cung Phỉ Phỉ chỉ sợ là sỉ nhục lớn nhất của toàn bộ tu luyện giới, nữ nhân quả nhiên thật điên cuồng (chuẩn), với tín niệm như vậy mà có thể tu luyện đến sự giai hậu kỳ tu vi, có thể thấy được quyết tâm làm đẹp của nàng mạnh đến thế nào, bất quá điểm này nghĩ một chút thì cũng không có gì đáng trách.

Nam Cung Phỉ Phỉ vốn được nuông chiều từ nhỏ đến lớn nên hiển nhiên năng lực tự gánh vác yếu đến đáng thương, càng không có những lịch lãm như những tu luyện giả bình thường khác, trên cơ bản là bảo trì một loại sinh hoạt như ni cô, cũng may còn có Tương Ngọc làm bạn với nàng.

Vậy thì tất đồng tính luyến ái của nàng là bị bức thành như vậy hay là trời sinh đã như vậy đây? Lâm Khiếu Đường lại có chút suy tư. Nếu ba năm qua Nam Cung Phỉ Phỉ đều ở nơi này vậy thì hiển nhiên không có đầu mối đáng kể nào, người hạ thủ rất sạch sẽ, tựa hồ không thêm để ý xem có người nào đó lưu lại hay không, chỉ cần tiêu diệt được đại bộ phận người của Nam Cung gia, vậy là mục đích đã đạt được rồi.

Cầm lấy đôi tay nhỏ bé của Nam Cung Phỉ Phỉ, Lâm Khiếu Đường trực tiếp chạy ra khỏi đồng phế tích, tại bước cuối cùng ra khỏi đồng phế tích thì Nam Cung Phỉ Phỉ có chút chần chờ, bất quá nàng đâu phải là đối thủ của Lâm Khiếu Đường, hấn căn bản không để ý đến nàng như thế nào, lôi nàng đi một cách ngang tàng.

Lâm Khiếu Đường tùy tiện tìm một nhà nghỉ bình dân, bao hấn một gian sương phòng rất lớn, lại bảo tiểu nhị chuẩn bị một thùng nước tắm, mời tới hai tiểu nha hoàn, mua vài bộ quần áo nữ nhân, sau đó trực tiếp đẩy Nam Cung Phỉ Phỉ vào.

Nếu muốn đột phá tâm lý cản trở đối với chính bản thân mình mà nói thực sự là một chuyện khó khăn, bất quá nếu có ngoại lực rất mạnh trợ giúp vậy thì vậy thì vượt qua dễ dàng hơn nhiều.

Nam Cung Phỉ Phỉ đứng trong thùng nước tắm lớn, bên cạnh là hai tiểu nha hoàn đang hầu hạ, phảng phất nhớ lại mọi chuyện trước đây, những bi thương mệt mỏi trong ba năm vừa rồi đều ngấm hết vào tổng dòng nước ấm, chậm rãi, chậm rãi hạ thấp người.

Khi Nam Cung Phỉ Phỉ bước ra thì Lâm Khiếu Đường cảm thấy trước mắt sáng ngời, ngoài trừ gầy hơn trước một ít thì so với ba năm trước đây không khác gì nhiều.

Một thân áo váy màu xanh nhạt, bên trong là nội y màu trắng, thắt lưng mảnh khảnh thắt chặt lại, đôi bờ hông cao cao êm dịu vểnh lên, trước ngực lại là những đường cong mê người, rất dễ khiến người ta biến thành dã thú.

- Cảm ơn Lâm công tử!

Nam Cung Phỉ Phỉ mặt đỏ ửng bên lên cười nhẹ nhìn Lâm Khiếu Đường lí nhí nói.

Lâm Khiếu Đường xua tay.

- Có cái gì cần phải tạ ơn đâu chứ, bốn năm trước nếu không phải là Phỉ Phỉ tiểu thư xuất thủ trợ giúp sợ là ta không thể trốn ra được, tiểu thư không cần phải khách khí.

Khuôn mặt thanh thuần không phù hợp với tuổi tác của Nam Cung Phỉ Phỉ ẩn ẩn giãi dựa, đông một tiếng, Nam Cung Phỉ Phỉ trực tiếp quỳ xuống.

Lâm Khiếu Đường vội vàng tiến đến nâng nàng dậy,

- Đây là ý gì? Tiểu thư có chuyện gì cứ nói!

- Cầu mong công tử xuất thủ vì Nam Cung gia báo thù! Nam Cung Phỉ Phỉ nguyện làm trâu ngựa hầu hạ công tử suốt đời, vĩnh viễn không thay đổi.

Nam Cung Phỉ Phỉ giãi dựa không muốn đứng lên, bất quá khí lực của nàng không lớn như Lâm Khiếu Đường, rốt cuộc vẫn bị hấn kéo lên.

Huyết hải thâm cừu của Nam Cung gia, Lâm Khiếu Đường không muốn nhúng tay vào, trên thực tế, cứ trăm năm thần khí hiện hình thì nhất định sẽ có rất nhiều gia tộc lớn nhỏ biến động nghiêng trời lệch đất, rất nhiều thế lực cường đại vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà đều tiêu vong, bất quá thâm như Nam Cung gia, triệt để như vậy vẫn là lần đầu tiên Lâm Khiếu Đường nghe thấy.

Lâm Khiếu Đường thở dài một hơi nói:

- Tiểu thư, vô luận là thân phận hay tu vi của Khiếu Đường đều không chống được những thế lực này a!

Nam Cung Phỉ Phỉ khóc không thành tiếng nói:

- Xin Lâm công tử thành toàn, Phỉ Phỉ nhất định sẽ hầu hạ người chu toàn, Phỉ Phỉ tuy có một thân tu vi, lại không có vốn để trả thù, sợ là ngay cả sự giai cũng khó có thể đối phó được, thực sự chỉ có chút tâm pháp, không hiểu thuật pháp, chiêu số da lông bên ngoài mà thôi, không có lực để báo thù.

Lâm Khiếu Đường vừa không đáp ứng vừa không từ chối nói:

- Gần đây ra phải đi điều tra một chuyện, vậy người có thể đi theo ta cùng hành động, có lẽ sẽ tra ra cái gì đó hữu dụng.

- Tạ ơn Lâm công tử!

Nam Cung Phỉ Phỉ nhất thời mừng quá khóc lên.

Lâm Khiếu Đường quyết định ở lại Đại Châu thành mấy ngày, dù sao nơi này cũng là một thành thị lớn, tin tức sẽ tương đối nhiều, so sánh tổng hợp rất nhanh, phạm vi cũng lớn.

Cả ngày đến một số quá trà, tửu lâu các loại, bất quá hai ngày liền Lâm Khiếu Đường cũng không tìm được tin tức gì hữu dụng.

Địa bàn của Hoa U cốc Lâm Khiếu Đường tạm thời không muốn đi, chung quy nghĩ rằng nếu mình đến đây sẽ bị bại lộ. Đôi mắt to hiếu kỳ của Nạp Lan U, Lâm Khiếu Đường không thể quên được, tuy là đẹp nhưng cũng rất nguy hiểm.

Ngày thứ ba, Lâm Khiếu Đường đi vào tửu lâu lần trước cùng Lâm Liệt so rượu, hầu hết các nhà nghỉ tửu lâu của Đại châu thành đều đã đi qua, chỉ còn mấy chỗ chưa đi, tin tức gì cũng không thu được, Lâm Khiếu Đường chuẩn bị ngày hôm sau ly khai Đại Châu Thành, đi tới một thành thị lớn khác thử thời vận.

- Lâm công tử, tửu lâu này có tuyền tửu tương đối nổi danh!

Nam Cung Phỉ Phỉ vừa mới ngồi xuống bắt đầu giới thiệu.

Lâm Khiếu Đường không tập trung hơi hơi gật đầu, nhìn quét qua các vị khách ngồi trong phòng lớn.

Ba ngày qua, tính tình của Nam Cung Phỉ Phỉ đã thay đổi rất nhiều, Lâm Khiếu Đường tự nhiên biết nguyên nhân, một nữ nhân tìm được nơi có thể ký thác, hiển nhiên tâm tình sẽ tốt hơn.

Chỉ là việc vì Nam Cug phủ báo thù, Lâm Khiếu Đường xác thực không muốn dẫn sâu vào, nhưng lúc này lại không thể nói rõ, chỉ có thể giữ nguyên như vậy.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên chú ý tới ba người ngồi cạnh của sổ, trên người bọn họ toả ra khí tức nguyên lực rất mãnh liệt, so với những bàn chỉ có người thường khác biệt rõ rệt.

Từ khi Nam Cung gia ngã xuống, số lượng tu luyện giả trong thành rõ ràng giảm đi rất nhiều, tựa hồ như có điều kiêng kị nào đó.

- Các người có nghe nói không, Ngũ Đạo Tông đã tìm được một ít đầu mối của toái phiến (mảnh nhỏ - vì sao lại gọi là mảnh nhỏ các chương sau sẽ có giải thích) cứu thiên nguyên lô thạch hoá.

Một gã nam tử áo xám vẻ mặt thần bí nhỏ giọng nói.

Lâm Khiếu Đường một mực chú ý ba người nên nghe được khá rõ ràng.

- Đầu mối gì?

Một thư sinh mặt trắng ngồi bên cạnh gã nam tử áo xám hiểu kỳ hỏi, vị lão giả bên cạnh cũng rất quan tâm.

Đại hán áo xám nhìn về bốn phía một cái, xác định không có người nào khả nghi mới nói:

- Năm tháng trước, ta tham gia một lần đại hội đấu giá của Hoa U, trong lúc vô tình nghe thấy một gã mặc y phục Ngũ Đạo Tông nói như vậy, cứu thiên nguyên lô thạch hoá trăm năm trước bay đi thì gặp phải vùng xoáy không gian, tiến vào luyện ngục hành lang gấp khúc.

159. Chương 161: Phủ Thú Sơn.

- Cái gì? Tiến vào luyện ngục hành lang gấp khúc, địa phương này không phải cần có truyền tống trận mới có thể tiến vào hay sao? Hơn nữa nghe nói bên trong yêu thú hoành hành, hoàn cảnh ác liệt, có người muốn đi vào hái linh thảo đã sinh trưởng ngoài ngàn năm, kết quả đều là có vào mà ko có ra a!

Lão giả ngồi bên cạnh gã thư sinh mặt trắng kinh ngạc nói.

Đại hán áo xám vẻ mặt tiếc hận nói:

- Không thể như vậy nha, hoá thạch cứu thiên nguyên lô nếu như thực sự rơi vào trong đó mà nói, sợ là rất khó có thể lấy được nó.

Thư sinh mặt trắng không hy vọng lắc đầu nói:

- Chúng ta những tán nhân vốn không có nhiều hy vọng cho lắm, hiện tại lại càng không mong đợi gì, mọi người tốt nhất nên trở về nhà tiếp tục làm những tăng nhân khổ hạnh đi thôi.

Nghe đến đây Lâm Khiếu Đường cau mày, luyện ngục hành lang gấp khúc chính là địa phương quý dị nhất Hiên Viên quốc, nói nó là một dị không gian thì cũng không hẳn nhưng nói nó không phải thì lại cực kỳ giống, có thể tạm coi như là một không gian bị phong ấn nhưng vẫn như cũ thuộc về không gian này.

Có người nói luyện ngục hành lang gấp khúc là do các vị thần thượng cổ tranh đấu, do lực lượng cường đại phá hoại va chạm vào nhau mà hình thành nên một không gian bị phong ấn, hầu như chiếm một phần mười quốc thổ của Hiên Viên quốc.

Luyện ngục hành lang gấp khúc bởi vì bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, có lưu lại di tích nguyên lực thượng cổ, dẫn đến các sinh vật trong đó so với bên ngoài mạnh mẽ hơn rất nhiều, lại không bị ai quấy rầy nên tỉ lệ trưởng thành tự nhiên cũng cao hơn nhiều.

Nếu như hoá thạch cứu thiên nguyên lô thực sự rơi vào trong đó mà nói vậy thì chỉ có thể buông tha mà thôi, Lâm Khiếu Đường âm thầm nghĩ đến, như vậy rốt cuộc chỉ còn có khai thiên kiếm mới có thể tìm ra, mục tiêu giảm đi, độ khó sẽ tăng lên.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường đang âm thầm suy nghĩ thì ống tay áo bị người khác nhẹ nhàng lôi lôi kéo kéo, lúc này mới hoàn hồn, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng nồng đậm của Nam Cung Phỉ Phỉ, nàng nhẹ giọng nói:

- Lâm công tử, chúng ta nên đi thôi!

Lâm Khiếu Đường không giải thích được:

- Làm sao vậy?

Nam Cung Phỉ Phỉ xê dịch thân thể, hầu như dán chặt vào người Lâm Khiếu Đường, có thể ngửi thấy một mùi hương cơ thể nhàn nhạt.

- Cừu nhân trước đây của Nam Cung gia tới!

- Cừu gia?

Ánh mắt của Lâm Khiếu Đường nhìn thoáng quá một hán tử cao lớn thô kệch đang nghênh ngang tiêu sái bước vào tửu lâu, các thực khách đều né tránh, ngay cả ba vị tu luyện giả ngồi gần cửa sổ cũng sợ hãi, lập tức tính tiền rồi bỏ đi.

Lâm Khiếu Đường thực sự cảm thấy kỳ quái, gã này chẳng lẽ lợi hại như vậy sao?

Nam Cung Phỉ Phỉ có vẻ rất khẩn trương, lại nhích lại gần Lâm Khiếu Đường một chút nữa. Lâm Khiếu Đường cảm thấy trên cánh tay mềm mại, cùng với đoàn nhuyễn vật trước ngực của Nam Cung Phỉ Phỉ đè ép vào nhau.

Nam Cung Phỉ Phỉ hoàn toàn dựa lưng về phía người mới đến, chặt chẽ dựa vào người của Lâm Khiếu Đường, hơi thở như lan nói:

- Lâm công tử, chúng ta nên đi thôi, người đó chính là thành viên của Phủ Thú Sơn, phân hội tại Đại Châu Thành, đã từng xung đột với Nam Cung gia chúng ta, ta cũng từng tham gia, còn đánh bị thương phó phân hội trưởng của bọn họ. Khi đó có chỗ dựa Ngũ Đạo Tông, bọn họ không dám quá phạm. Hiện tại Phỉ Phỉ lực yếu sức cô, nếu như bị bọn họ nhận ra sợ là sẽ dây dưa không ngớt.

Trên cánh tay cảm giác thấy rõ ràng hai khối thịt mềm mại, tâm thần Lâm Khiếu Đường rung động, bất quá lúc này không phải là thời gian để phân thần, nguyên lực trong cơ thể khẽ chuyển một vòng, tức thì tỉnh táo lại nói, gật đầu nói:

- Chờ khi bọn chúng ngồi xuống thì chúng ta đi, hiện tại đứng dậy sẽ bị nhìn thấy.

- Ân!

Nam Cung Phỉ Phỉ nhu thuận gật đầu, lại càng như con chim nhỏ nép vào người Lâm Khiếu Đường, tựa hồ đối với gã gia hỏa kia có chút kiêng kỵ.

Khí trời nóng bức, Nam Cung Phỉ Phỉ mặc một bộ y phục rộng thùng thình, cổ áo và dây lưng không buộc chặt, trong trạng thái bình thường cũng không có gì không thích hợp, thế nhưng lúc này nàng kề sát vào người Lâm Khiếu Đường, thân thể hơi hơi nghiêng một bên, nhuyễn vật trước ngực rất to lớn, một căng tròn một đè ép, cổ áo lập tức hở ra một lỗ lớn.

Khi Lâm Khiếu Đường thu hồi ánh mắt quan sát gã gia hỏa kia thì trong lơ đãng nhìn thấy cảnh xuân vô hạn bên trong, hai luồng trắng noãn mềm mại cùng một chỗ, mơ hồ có thể thấy được vật nhỏ bé hồng hồng khả ái nổi lên, nhuyễn vật bị đè ép đang không ngừng kháng nghị nhưng chủ nhân lại như không thấy, các “nàng” đang cần một không gian rộng lớn thoải mái hơn.

Lâm Khiếu Đường lúc này rất minh mẫn, thực sự không bị ảnh hưởng đến tâm thần, chí là có chút cảm thán, một vưu vật như vậy, cư nhiên là đồng tính luyện ái, quá đáng tiếc rồi.

- Chúng ta có thể đi!

Lâm Khiếu Đường nhỏ giọng nói.

Nam Cung Phỉ Phỉ lúc này mới ngẩng đầu, nghiêng mắt nhìn một chút rồi nói:

- Công tử giúp ta che chắn một chút, chúng ta đi.

Hữu kinh vô hiểm đi tới cửa, Nam Cung Phỉ Phỉ quỳnh lên, bước nhanh hơn, Lâm Khiếu Đường nhường mảy, cảm giác thấy không ổn.

Quả nhiên, phía sau truyền đến thanh âm nghi vấn:

- Đại ca, bóng lưng của cô gái kia, ta thấy có chút gì đó quen quen.

Lâm Khiếu Đường nắm lấy cánh tay nhỏ bé của Nam Cung Phỉ Phỉ, liền hướng phía bên ngoài chạy đi.

- Quý quý nhac nhac rất đáng nghi, lúc này chính là thời khắc quan trọng, hay là hấn đi do thám, đi, cùng ta đi xem.

Một gã đại hán lưng hùm vai gấu, ăn mặc một bộ võ phục da thú màu hồng vừa mới ngồi xuống lại đứng lên.

Sau đó bốn gã đại hán đồng thời chạy ra khỏi tử lâu đuổi theo.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy có người phía sau đang đuổi theo, kéo Nam Cung Phỉ Phỉ vào một hẻm nhỏ, đang muốn ôm lấy thân thể mềm mại bay lên thì bị nàng lôi kéo lại.

- Lâm công tử, ta còn có một số thứ vấn đề trong tử đường.

Nam Cung Phỉ Phỉ sợ hãi nói, tựa hồ như đang sợ Lâm Khiếu Đường tức giận.

- Chờ sau này trở về lấy cũng không trễ, đám người kia đang đuổi theo chúng ta.

Lâm Khiếu Đường không đồng ý.

Nam Cung Phỉ Phỉ chờ mong nói:

Phỉ Phỉ biết là công tử phải ly khai Đại Châu thành, lúc này không quay lại lấy thì không biết đến lúc nào mới quay về, hiện tại Nam Cung gia chỉ còn có một người Phỉ Phỉ, nếu như không thể bảo vệ được vài món bảo vật tổ truyền, Phỉ Phỉ thực sự là không còn mặt mũi nào đi gặp tổ tiên.

Trong thành thị không tiện phi hành, thực sự rất gây chú ý, Lâm Khiếu Đường kéo theo Nam Cung Phỉ Phỉ vòng vèo qua vài con hẻm, cũng may đối với những con đường phụ cận cũng tương đối quen thuộc, không đến nỗi đi nhầm phương hướng.

Những người phía sau không hề bị bỏ rơi, không quản nhiều, hai người rút cuộc từ một bức tường nửa đổ tiến vào trong đồng phế tích Nam Cung phủ, một đường thẳng hướng từ đường phía sau.

Ba ngày trước Lâm Khiếu Đường đột nhiên xuất hiện, lôi kéo Nam Cung Phỉ Phỉ ly khai. Lúc đó nàng không nghĩ gì nhiều.

Cũng không muốn suy nghĩ, nhưng hiện tại hiển nhiên phải đi khỏi Đại Châu Thành. Nam Cung Phỉ Phỉ không yên tâm vài món bảo bối trong tử đường, Một ngày nàng đi mất thì sẽ không có người trong coi, không được bao lâu, những bảo vật tổ truyền này tất nhiên sẽ bị đáng cấp, cho dù có cấm chế, sớm muộn cũng có một ngày bị người ta phá đi.

Tiến vào trong tầng hầm tử đường, Nam Cung Phỉ Phỉ nhất nhất đem cấm chế giải trừ, chạy đến cuối tầng hầm cư nhiên còn một gian mật thất.

Lâm Khiếu Đường còn tưởng là bảo bối quý giá nào đó, xem qua mới phát hiện ra bất quá chỉ là những pháp bảo tam lưu và hai bản tâm pháp đạo thuật cấp thấp, bất quá những thứ này đối với những tu luyện giả ngoại vi gia tộc mà nói đã là những bảo vật tương đương không tồi.

Nam Cung gia tộc suy cho cùng cũng là một đại gia tộc, vật tổ truyền so với Lâm gia hiển nhiên tốt hơn không ít, ngoại trừ cửu long trận gì đó không thể so sánh với linh mộc kết trận của Lâm gia, còn những thứ khác đều quý hơn khá nhiều.

Một căn bạch ty thẳng, một khoả ngọc phối hình thanh ngọc điêu cùng mới một trường kiếm lam thiết tinh chế, hai quyển sách còn lại là phi kiếm quyết và triền ti thần công.

Nam Cung Phỉ Phỉ cẩn thận thu hết những thứ này vào trong giới chỉ, lưu luyện nhìn phiên tịnh thổ cuối cùng của Nam Cung gia, một trận sâu não lại nảy lên trong lòng, không khỏi trào lệ khoé mắt.

- Công tử, chúng ta đi thôi!

Lâm Khiếu Đường phát hiện ra một góc của mật thất có một khối khoáng thạch lớn cỡ cái bình, liền hỏi:

- Kia là cái gì?

Nam Cung Phỉ Phỉ nhìn thoáng qua nói:

- Đó là khoáng thạch do một vị tiên nhân gia tộc đến Minh Tây đại lục mang về, dường như gọi là tinh thiết, có người nói chúng rơi từ trên bầu trời xuống.

Lâm Khiếu Đường có thể cảm thấy trên khối khoáng thạch này có một loại nguyên khí nhàn nhạt, căn cứ vào nguyên lý của nguyên sa, khối khoáng thạch này hẳn là thứ tốt, hơn nữa lại lớn như vậy, có lẽ sau này có thể dùng được, Lâm Khiếu Đường trực tiếp thu vào trong trữ vật giới chỉ của mình.

Hai người vừa mới bước ra khỏi từ đường, Nam Cung Phỉ Phỉ dứt khoát khởi động cấm chế tự hủy, một đạo ánh sáng mờ mờ hiện lên, tầng hầm từ đường lập tức sụp xuống, trong chốc lát đã bị vùi lấp.

Nhìn những bài vị trong từ đường, Nam Cung Phỉ Phỉ thở một hơi thật dài, dứt khoát đi ra ngoài, đột nhiên Lâm Khiếu Đường lại phát hiện ra được thứ mới mẻ gì đó phía sau tấm bài vị, liền bước tới...

- Ha ha, ta đã nói bóng lưng của nữ tử nàu quen thuộc như vậy, nguyên lai là tiểu thư Nam Cung gia.

Phía bên ngoài từ đường chợt hiện ra một gã đại hán mặc y phục võ sĩ bằng da thú màu vàng, nhìn thấy Nam Cung Phỉ Phỉ đi ra nhất thời tươi cười nói to.

Nam Cung Phỉ Phỉ cả kinh, vô ý thức bước lui một bước, không nghĩ tới bọn người đó cứ nhiên vẫn đuổi theo đến đây, đảo mắt nhìn mới phát hiện ra Lâm Khiếu Đường không theo bên cạnh mình. Sắc mặt của Nam Cung Phỉ Phỉ trắng nhợt, lại thối lui vào trong từ đường, nhìn lướt qua, vẫn như cũ không thấy bóng dáng Lâm Khiếu Đường đâu, người đó như thế nào lại trống rỗng biến mất đây?

Lẽ nào những chuyện phát sinh trong ba ngày ba chỉ là ảo giác của chính mình hay sao? Nam Cung Phỉ Phỉ miên man suy nghĩ.

Gã đại hán kia vừa mới nói xong, ba đạo tạt ảnh mang theo một trận gió lớn, nhanh chóng phóng đến, trong nhất mắt đã đến bên ngoài từ đường.

Một kẻ chính là gã trung niên đại hán mặc bộ võ phục da thú màu hồng, thân hình so với gã còn lại lớn hơn nhiều, sau lưng bốn người đều đeo hai thanh khai sơn phủ rất lớn... những thứ này chính là tiêu chí của Phủ Thú Sơn.

Phủ Thú Sơn chính là một trong võ tông tứ đại môn phái, tại Đại Châu thành thiết lập một phân đàn, chủ yếu làm công việc tiêu thụ da lông thú và thú nguyên tinh. Trong lãnh địa của Phủ Thú Sơn các đại môn phái không thể theo kịp về số lượng yêu thú. Đại đa số chỉ là những yêu thú cấp thấp, rất dễ bắt, thậm chí còn có thể trực tiếp nuôi dưỡng.

- Nam Cung tiểu thư, mấy năm gần đây nàng vẫn cứ ru rú trong nhà, làm cho bản hội trưởng tưởng nhớ rất nhiều a!

Hai mắt đại hán áo hồng toả sáng nói.

Nam Cung Phỉ Phỉ quá sợ hãi, thực sự là oan gia ngõ hẹp, vị đại hán này vừa vặn chính là gã hội phó phân hội tại Đại Châu thành của Phủ Thú Sơn Trần Đại Cương năm đó mình đã thương, bởi quần áo trang phục của hắn khác trước lại thêm mọc râu mép, hơn nữa bản thân có chút bối rối, vừa rồi tại tửu lâu cứ nhiên không nhận ra hắn.

- Mọi người của Nam Cung gia đã chết hết, tiểu thư như thế nào lại còn sống? Sẽ không phải là bán rẻ chút nhan sắc kia để sát nhân tha cho tính mệnh đấy chứ?

Trong mắt Trần Đại Cương lộ ra hung quang làm nhục nói.

Ba gã đại hán khác nhất thời ha ha cười to, nhãn thần nhìn về phía Nam Cung Phỉ Phỉ đồng thời trở nên dị dạng, nhìn chăm chăm vào bộ ngực cao vút của nàng, vị tiểu thư này ba mươi năm trước được mọi người công nhận là đệ nhất mỹ nữ Đại Châu thành, hiện tại không những so với năm đó không kém hơn, mà còn có thêm một phần ý nhị thiếu phụ, muốn có bao nhiêu động lòng người thì có bấy nhiêu động lòng người.

Đại hán xuất hiện đầu tiên khẩn trương vọt tới, nắm chặt cánh tay của Nam Cung Phỉ Phỉ nói:

- Nam Cung tiểu thư, khí số của Nam Cung gia các người đã hết, tất cả đều đã chết sạch, hôm nay chỉ còn lại một mình người, cô đơn một mình nhất định rất tịch mịch, không bằng theo chúng ta về Phủ Thú Sơn, ta bảo đảm người sẽ thích thú, hàng đêm mất hồn, vui đến quên cả trời đất a!

Nam Cung Phỉ Phỉ giận giữ, nguyên lực bành trướng, một chưởng phóng ra, đại hán kia cả kinh, đưa tay ngăn chặn, phịch một tiếng tức thì thối lui ba bước, Nam Cung Phỉ Phỉ thối lui nửa bước.

Đại hán ngạc nhiên nói:

- Đại ca, con đàn bà này cư nhiên lợi hại như vậy, dường như đã tới sư giai trung kỳ!

Trần Đại Cương mị mị hí mắt nói:

- Đâu chỉ là trung kỳ, năm năm trước đã thương ta thì đã là 8 tinh đạo sư rồi.

- Cái gì?

Đại hán cảnh giác thối lui thêm nửa bước, âm thầm hối hận vì hành vi phóng đảng lúc trước của mình...

160. Chương 162: Chém Giết Và Phát Hiện.

Đại hán áo hồng tiến lên vỗ vai gã đại hán áo vàng nói:

- Huynh đệ, đừng sợ, nàng ta có một thân tu vi nhưng lại không biết dùng, chỉ để trang trí cho đẹp mắt mà thôi, năm năm trước lão tử bắt quá chỉ là chín tinh võ sĩ, nàng chỉ miễn cưỡng đã thương được ta, nếu không phải Ngũ Đạo Tông ban cho nàng một tấm đạo phù không tòi thì ai thắng ai thua cũng còn khó nói.

- Đại ca, thực sự?

Hán tử kia hồ nghi nói.

Trần Đại Cương trừng mắt nhìn gã hán tử đó một cái.

- Đại ca đã bao giờ lừa gạt người?

Hán tử đó tuy là liên tục gật đầu, nhưng trong ánh mắt rõ ràng có chút không quá tin tưởng.

Trần Đại Cương đột nhiên vọt mạnh lên, một đại thiết quyền mạnh mẽ đánh về phía Nam Cung Phỉ Phỉ, nàng ngoại trừ một thân nguyên lực thâm hậu có thể dựa dẫm thì không có nhiều thủ đoạn có thể đối phó.

Phanh, một quyền này lực lượng thực mạnh, Nam Cung Phỉ Phỉ cho dù có một thân nguyên lực thâm hậu cũng vô dụng, lui nhanh năm bước mới dừng thân thể lại được.

- Ha ha, đã thấy rồi chứ!

Trần Đại Cương ngửa mặt lên trời cười to.

Lúc này, trong lòng ba gã đại hán lập tức an tâm không ít, sư giai đỉnh cấp tu vi trong mắt bọn họ, đó tuyệt đối giống như là quái vật cấp tồn tại, chỉ là thế nào cũng không thể nghĩ ra được, trên đời này có người đạt tới tu vi sư giai hậu kỳ lại yếu đến như vậy.

Trần Đại Cương tham lam nhìn thân thể mê người của Nam Cung Phỉ Phỉ, liếm liếm bên môi nói:

- Các huynh đệ, các người nói nếu như đem nữ nhân này về, mỗi ngày bắt dè lên giường, thân thể mềm mại, có phải là rất sướng khoái hay không?

- Đại ca, người thực là tinh mắt.

Một gã hán tử khác dâm dăng trả lời.

- Đại ca, tiểu đệ đang chờ đợi đây, tiểu nữ này thực con mẹ nó quá tuyệt mà, tiểu đệ còn chưa chơi đùa với nữ nhân đạo tông bao giờ...

Một gã hán tử khác chà xát tay nói, đôi mắt dâm tà vẫn đang đảo qua đảo lại trên cái mông vĩnh cao của Nam Cung Phỉ Phỉ.

- Vậy thì còn chờ cái gì nữa? Lên!

Trần Đại Cương đảo mắt một cái đã vọt tới.

Nam Cung Phỉ Phỉ vội vàng chống lại, thế nhưng bốn người đồng thời phóng đến, nàng không chịu nổi, liên tục lui về phía sau, chỉ chốc lát bộ y phục vốn nguyên vẹn đã bị bốn người người một chảo ta một chảo xé mất mấy mảnh, lộ ra nhiều chỗ da thịt trắng nõn mịn màng.

Da thịt lộ ra trước ánh mắt đang nhìn chăm chăm của bốn gã đại hán càng câu dẫn thú tính bọn chúng nổi lên mạnh mẽ, thế tấn công lập tức tăng thêm vài phần.

Nam Cung Phỉ Phỉ có nguyên lực thâm hậu, bọn người này vốn không thể dễ dàng làm nàng bị thương, thế nhưng nàng muốn đánh bại đối thủ thì nan càng thêm nan mà đối thủ muốn chế trụ hoặc đánh bại nàng lại vô cùng dễ dàng.

Dựa vào nguyên lực thâm hậu Nam Cung Phỉ Phỉ miễn cưỡng tiếp được hơn mười chiêu nhưng chung quy vẫn là không chịu nổi, đồng thời trúng hai chiêu, đặt móng ngồi dưới đất.

Tê, làn váy bị chưởng kinh xé nát, lộ ra đôi chân nhỏ xinh trắng trẻo, còn lại một phần năm bộ váy miễn cưỡng che được phía trên đùi.

Có một gã hán tử rất cuộc không thể khống chế được thú tính của mình, nắm chặt lấy đôi chân ngọc của Nam Cung Phỉ Phỉ muốn lao tới.

- Không được!

Nam Cung Phỉ Phỉ kinh hoàng kêu to.

Phanh, một tiếng chưởng va chạm khó chịu vang lên.

Ba người Trần Đại Cương căn bản không kịp phản ứng đã thấy gã nam tử muốn nhào lên người Nam Cung Phỉ Phỉ bắn ngược lên bay ra ngoài, thân thể to lớn dường như không có trọng lượng, chỉ ít bay xa tới mấy trượng, va đổ một bức tường mới dừng lại được.

Chỉ thấy một gã thanh niên quý dị xuất hiện bên cạnh Nam Cung Phỉ Phỉ, vẻ phần hán xuất hiện như thế nào, lấy năng lực của mấy người Trần Đại Cương rõ ràng không thể nhìn thấy được.

Trần Đại Cương đầu tiên là cả kinh, cho rằng một cao thủ nào đó, định thần nhìn lại, bất quá chỉ là một mao đầu tiểu tử, còn rất trẻ.

Hai gã đại hán sau khi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc không bao lâu lại chuyển thành chảnh đáng, tiểu tử này bất quá chỉ mới đến vệ giai mà thôi, vừa rồi sợ là dùng ám khí hay bảo bối gì đó lợi hại, bằng không chỉ bằng hán căn bản không thể đánh bay lão thất đi như vậy.

Đáng tiếc ba gã này không hề biết rằng, vị huynh đệ này chỉ cần một quyền vừa rồi phóng ra thì cái thân thể không lồ va đổ bức tường xa xa đã không còn toả ra khí tức, trên ngực bị lõm vào một lỗ thật sâu, đôi con mắt vẫn đang tròn không thể tin tưởng.

- Lâm công tử!

Nam Cung Phỉ Phỉ kinh hãi kêu lên một tiếng, lập tức từ trên mặt đất đứng lên, giơ tay nhấc chân thì cảnh xuân dưới y phục bị xé rách ẩn hiện, một bên nhũ phong bên sườn hầu như đã lộ hẳn ra ngoài, hận không thể tiến tới nắm lấy.

- Tiểu tử, đáng tiếc, muốn làm anh hùng?

Một gã hán tử trào phúng nói.

- Anh hùng? Phi, kết quả chính là cầu hùng, cũng có một chữ hùng!

Một gã hán tử khác nói tiếp.

Trên mặt Lâm Khiếu Đường hiện lên vẻ bất đắc dĩ cười khê, những người này thực là ngu ngốc, thực sự sỉ nhục của tu luyện giả, đáng chết.

Tạch...tạch...

Không biết từ khi nào trên tay của Lâm Khiếu Đường đã nhiều hơn một thanh cự kiếm, ngân quang chột loé lên.

Hai gã hán tử không tiếng động ngã xuống, trên ngực không biết từ khi nào đã có một lỗ thủng rất lớn.

Trần Đại Cương giờ mới biết rằng mình thật ngu xuẩn, đã gặp phải cao nhân, chỉ là tu vi của bản thân không thể nhìn ra xâu cạm của người ta mà thôi, thân hình to lớn cứ nhiên run lên nhè nhẹ.

Trong tu luyện giới ai mạnh ai yếu không thể chỉ nhìn vào thân thể của ai lớn, ai cường tráng hơn, cho dù có lớn có cường tráng hơn nữa mà không có nguyên lực hùng hậu và kỹ xảo làm hậu thuẫn thì cuối cùng chỉ là con cọp giấy mà thôi.

- Tiền bối, hai vị thủ hạ của tiểu nhân có mắt như mù, đáng chết, mong rằng tiền bối tha cho một mạng này của tiểu nhân, sau này nhất định sẽ báo đáp.

Trần Đại Cương không cam lòng nói, tu vi của đối phương thâm bất khả trắc, vạn nhất là một lão quái vật nào đó, cho dù Trần Đại Cương có chín cái mạng cũng không đủ.

Lâm Khiếu Đường không biết vì sao tâm tình ngay hôm nay rất tốt, cự kiếm trên tay chìa xuống mặt đất, lạnh lùng nói:

- Vậy thì hồi báo cái mạng nhỏ của người được không.

Vừa nghe lời này, Trần Đại Cương triệt để biết rằng đàm phán không thành, từ phía sau rút ra hai thanh búa lớn, lao đến tấn công.

- Lão tử nói thể nào cũng là phân hội trưởng Đại Châu thành phân hội, cho người xấu mặt, nhìn phủ.

Đương, hai lưỡi búa lớn rắn chắc chém thẳng vào thanh cự kiếm.

Búa lớn va chạm với cự kiếm, hai loại binh khí này đều là loại binh khí cương mãnh khí thể nuốt sơn hà, thuộc về loại hình binh khí trọng hình, bất quá cao thủ chân chính dùng hai loại binh khí này thì tuyệt đối sẽ không dựa vào thể tích lớn và trọng lượng không thuộc về mình.

Trần Đại Cương vừa mới hai năm trước tiến vào sư giai, hiện tại đã có tu vi một tinh võ sư, hơn nữa trời sinh một thân thần lực, hai thanh đại phủ nặng tới hai trăm cân khi cầm trong tay không hề thấy trầm trọng, chậm chạp, thân hình cao tới một mét chín, thoát nhìn hẩn giống như một người tộc dã man phía đại thảo nguyên hoang vu tây bắc.

Lâm Khiếu Đường từ khi luyện thành đại kiếm quyết cấp thấp nhất của Cự Kiếm sơn trang đến nay chưa bao giờ thực sự giao chiến cùng người khác, hơn nữa bộ đại kiếm quyết này đã được Lâm Khiếu Đường hơi chút cải tiến, nếu không phải thời gian không nhiều, Lâm Khiếu Đường đã sớm dùng đấu luyện để dung hợp cải tạo thành một bộ cao giai kiếm kỹ, đáng tiếc sau hai năm tu luyện thực sự không có nhiều thời gian hơn để làm những chuyện đó.

Thanh cự kiếm trăm cân trong tay Lâm Khiếu Đường giống như không hề có trọng lượng, giống như một đôi cánh gió lưu loát gọn gàng mà tốc độ cực kỳ nhanh.

Mỗi lần huy kiếm đều phát ra những tiếng xé không gian trầm muộn.

Hai phủ một kiếm trong lúc va chạm đã đem những thanh âm này át đi, phẳng phất giống như cự linh đang lắc lư, đương đương đương vang lên những tiếng chất chúa.

Lần đầu tiên dùng đại kiếm quyết ứng chiến, Lâm Khiếu Đường cố tình thử nghiệm uy lực của nó, hề hề trực tiếp hạ sát thủ, duy trì một trận đấu công phòng cùng Trần Đại Cương.

Lúc đầu trong lòng Trần Đại Cương rất lo lắng, thế nhưng tiếp tục đánh thêm một thời gian khá lâu thì phát hiện ra đối phương cũng không mạnh như trong tưởng tượng, lập tức thoải mái hơn nhiều.

- Ha ha, tiểu tử thôi, người cũng không hơn gì cô nàng này nha, ngày hôm nay đại gia nhất định giết người trong Nam Cung từ đường sau đó mang con đàn bà này đi.

Trần Đại Cương có chút điên cuồng quát lên.

Đương, đương, đương...

Cự kiếm trên không trung vẽ ra một đường cong, nặng nề rơi xuống mặt đất.

Lâm Khiếu Đường đứng là không đỡ được liên hoàn phá binh quyết của Trần Đại Cương vừa mới thi triển, cự kiếm tuột tay bay mất, đôi lông mày nhất thời nhú chặt lại, đang nhanh chóng tự suy nghĩ xem vấn đề ở chỗ nào.

Nam Cung Phỉ Phỉ kinh hãi vô cùng, nếu như cả vị Lâm công tử này cũng bại trận vậy thì cuộc sống sau này của mình sợ là vô cùng tối tăm.

- Ha ha!

Trần Đại Cương một lần nữa ngửa mặt cười to.

- Tiểu tử thôi, người quỳ xuống dập đầu trước đại gia ba lần, đại gia thả cho người một con đường sống.

Nam Cung Phỉ Phỉ và Trần Đại Cương không hề phát hiện ra rằng từ lúc hiện ra miếu sát ba người đến khi giao đấu với Trần Đại Cương hơn mười hiệp mà dưới chân Lâm Khiếu Đường chưa hề động đậy chút nào, cho dù đón đỡ tuyệt chiêu vừa rồi của Trần Đại Cương thì cũng không xe dịch mấy may, chỉ là tại chiêu cuối cùng không cầm được kiếm mà thôi.

Lâm Khiếu Đường dùng một loại ánh mắt rất hèn mọn nhìn Trần Đại Cương, người như thế này vĩnh viễn không hy vọng gì có sự giác ngộ.

Trên thực tế, Lâm Khiếu Đường khi không có binh khí mới là mạnh nhất, sự dụng kiếm quyết bất quá chỉ là hai năm gần đây nghiên cứu chút vỏ ngoài, hơn nữa trước sau chỉ tu luyện một môn võ kỹ cấp thấp mà thôi, càng không có kinh nghiệm tác chiến bằng binh khí, so với người dùng đại phú mấy chục năm như Trần Đại Cương thì thua một chiêu nửa thức cũng không có gì đáng nói.

Thế nhưng toàn bộ chi tiết quá trình, Trần Đại Cương hiển nhiên không hề chú ý tới.

Hai lưỡi phủ của Trần Đại Cương đều xuất hiện chém vào người Lâm Khiếu Đường, lần này lực lượng cực kỳ lớn sợ là nham thạch cũng có thể vỡ tan.

Toa...

Một đạo quang mang hiện lên.

- Hát a!

Trần Đại Cương cùng với hai thanh đại phủ của mình đồng thời bay ngược lại.

Thế lui lại không nhanh, chỉ là dời về phía sau hơn mười thước đã dừng lại được thế nhưng biểu tình của Trần Đại Cương lại thống khổ dị thường, không thể tin tưởng được nhìn vào lồng ngực của chính mình, nơi này nhìn thấy rõ một miệng máu, giống như từ bên trong bắn ra, vết thương chỉ bằng ngón tay cái nhưng thực sự là trí mạng.

- Người... người... người...dùng cái gì...cái gì yêu thuật...

Trong miệng Trần Đại Cương không ngừng có máu chảy ra.

Trên bàn tay của Lâm Khiếu Đường có một quang cầu đang bay lơ lửng, tỉ mỉ quan sát, sẽ phát hiện ra mặt ngoài của tiểu quang cầu có dấu vết xoay trong thiêu đốt dữ dội, phẳng phát giống như một vầng mặt trời nho nhỏ.

Mặt trời nho nhỏ chậm rãi bay đến mi tâm của Trần Đại Cương rồi dừng lại, Lâm Khiếu Đường không có hứng thú nói:

- Nhìn thấy rõ rồi chứ? Đây không phải là cái gì yêu thuật mà chính là cao giai võ kỹ hàng thật giá thật.

Phanh, mặt trời nho nhỏ đột nhiên gia tốc tiến vào trong trán của Trần Đại Cương, kết thúc sinh mệnh đã man, ngay cả kêu lên một tiếng cũng không kịp.

Nam Cung Phỉ Phỉ kinh hồn chạy đến bên người Lâm Khiếu Đường,

- Lâm công tử, vừa rồi người mới đi đâu?

Lâm Khiếu Đường mang chút áy náy trả lời:

- Ta phát hiện ra trong từ đường của các người có ba thứ, trong đó hai thứ không thuộc về Hiên Viên quốc.

Nam Cung Phỉ Phỉ giật mình nói:

- Vật gì vậy?

Nguyên lai từ tầng hầm đi ra ngoài, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên phát hiện ra phía sau bài vị có một vật gì đó phát sáng loé qua liền không thấy nữa, trong ấn tượng của Lâm Khiếu Đường không hề có con vật nhỏ nào màu xanh, hơn nữa hình thể của vật đó rất kỳ quái liền đuổi theo, vậy mà không gian trong từ đường còn lại không nhiều nhưng lại có thêm một cánh cửa cực kỳ khó thấy, nếu không phải đuổi theo cái bóng xanh kia thì Lâm Khiếu Đường rất khó phát hiện ra được cánh cửa đó tồn tại, bởi vì phía trên có đặt một cấm chế che phủ rất nhỏ.

Lâm Khiếu Đường đi vào vừa nhìn, dĩ nhiên thấy một cái bình rượu nhỏ, bất quá bên trong không hề có bất cứ cái gì, chỉ mùi rượu đặc hơn hẳn bình thường, toàn bộ rượu đều bị một tiểu kết trần bao vây, bất quá lúc này đã phi thường yếu ớt.

Ngoại trừ mùi rượu, Lâm Khiếu Đường còn ngửi thấy một mùi vị khác rất tanh tươi, như là mùi vị trên người yêu thú nào đó, nhưng lại không hoàn toàn giống, nói chung rất khó nói rõ.

Ở phía trong góc Lâm Khiếu Đường còn phát hiện ra một vò rượu, bên trong còn có hơn nửa vò rượu, bóng xanh lui hẳn vào góc, bên cạnh còn có một túi rượu hoặc túi nước tạo hình rất kỳ lạ.

...

- Nạp Lan tiểu thư, vì sao lại sốt ruột như vậy?

Trường Không Minh rõ ràng sắp không đuổi theo kịp tốc độ phi hành của Nạp Lan U.

Nạp Lan U một đường bay rất nhanh biểu tình chăm chú nhìn Đại Châu thành ngay trước mặt, tốc độ lại nhanh hơn vài phần.

- Phía Nam Cung gia có sáu cổ nguyên khí tức rất mạnh cùng tụ vào một chỗ, vừa rồi bốn cổ nguyên khí đột nhiên biến mất, còn hai cổ nguyên khí khác dường như đang bắt đầu dị động, sáu cổ nguyên khí lực này nhất định có liên quan đến việc Nam Cung gia diệt môn, nếu như không nhanh ta sợ không kịp.

161. Chương 163: Luyện Chế Đạo Kỹ.

- Không phải là có ba thứ hay sao chứ?

Nam Cung Phỉ Phỉ kỳ quái hỏi.

Lâm Khiếu Đường khẽ lật bàn tay, nhẹ nhàng thu lại, một ngón tay phát ra kim quang của ngũ chỉ kim trảo cầm lấy một vật nhỏ màu xanh biếc lấy ra.

- Người biết thứ này hay không?

Nam Cung Phỉ Phỉ lắc đầu, loại yêu thú này nàng chưa bao giờ gặp qua.

- Đây là yêu thú gì?

Lâm Khiếu Đường thu ngũ chỉ kim trảo lại, cầm lấy tiểu động vật niết trong lòng bàn tay, thú vị nói:

- Đây là tam vĩ hồ, một loại yêu thú sống tại cao nguyên tây bắc, ở nơi nào có tộc cao sơn ải nhân (người lùn) thông thường đều có yêu thú này dùng để dò xét mỏ tinh quáng, cũng có thể dùng làm thú báo nguy.

Đôi mắt của Nam Cung Phỉ Phỉ khẽ rung động, có vẻ rất kinh ngạc.

- Trong Nam Cung từ đường như thế nào lại có loại tiểu yêu thú này.

- Điểm kỳ quái không phải chỉ có một tiểu yêu thú này, còn có một vò rượu đầy non nửa, vò rượu này trước đây ta đã gặp qua, chính là ở tửu lâu Tuyền Thủy chúng ta vừa mới đi qua, mà rượu bên trong chính là tuyền tửu.

Lâm Khiếu Đường cười cười nói.

- Nam Cung gia chúng ta có rượu tự sản xuất rất ngon, ít khi phải ra bên ngoài mua, hơn nữa loại tuyền tửu này ngoài mềm nhưng trong thì mạnh, người thường chỉ cần uống một chút thôi đã say, Nam Cung gia từ trước đã có tục quy cấm tộc nhân không được uống rượu bừa bãi.

Nam Cung Phi Phi rõ ràng nói.

Lâm Khiếu Đường gạt đầu, lại cầm ra một cái túi tương tự như túi nước nói:

- Loại túi nước này thông thường dùng cho những lữ khách đường xa hoặc những nơi thiếu nước, bất quá trong túi này tất cả đều là rượu, hiển nhiên là chủ nhân của nó đổ rượu vào trong.

Nam Cung Phi Phi cũng không phải là loại người ngốc nghếch không biết gì, khi Lâm Khiếu Đường giải thích rõ về ba thứ này thì trên khuôn mặt mỹ miều hiện lên một tia rung động.

- Lâm công tử hoài nghi những người đến đồ sát Nam Cung gia lần đó đến từ phía tây bắc.

Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

- Ta cũng chưa nói như vậy, ta chỉ là đang nghĩ trong Nam Cung từ đường xuất hiện mấy thứ rất thú vị.

Nam Cung Phi Phi ngưng thần nhìn kỹ ba thứ vừa rồi, có chút xuất thần, không biết đang suy nghĩ cái gì. Con người của Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên có rút lại, đột nhiên ôm lấy vòng eo mềm mại, bay lên trời cao, vừa bay lên đã hoá thành một mũi tên lửa, trong nháy mắt đã phóng đi thật xa.

Dưới tốc độ nhanh như vậy, Nam Cung Phi Phi hầu như không thể mở được mắt, trên người truyền đến từng đợt cảm giác nóng rực, giằng co hồi lâu mới định thần lại được...

Một đạo hồng quang bắn thẳng vào khu phế tích của Nam Cung gia, một đạo hồng ảnh đột nhiên xuất hiện trong Nam Cung gia từ đường, chính là Nạp Lan U đến đây điều tra.

Vừa mới hạ xuống đất Nạp Lan U đã thật sâu nhìn lên phía bầu trời, hai cổ nguyên lực vừa ly khai với tốc độ cao đã bay ra khỏi phạm vi nguyên thức cảm ứng của nàng.

Hiển nhiên đối phương đã phát hiện ra sự tồn tại của Nạp Lan U, trước khi nàng đến đã nhanh chóng bỏ đi, hơn nữa tốc độ lại cực nhanh, thậm chí đã vượt qua tốc độ của Nạp Lan U.

Nhìn bốn cổ thi thể, hai đầu lông mày của Nạp Lan U khẽ nhíu vào nhau, sau khi kiểm tra vết thương, nàng không hề biết được người đó thuộc phái nào, bốn cổ thi thể thì có hai cổ có vết thương tương tự nhau, hai cổ thi thể còn lại thì khác nhau.

Cổ thi thể cách xa từ đường nhất, xô đổ bức tường đối diện rõ ràng là bị người đó tung một quyền rất cương mãnh, một kích chí tử, thuộc về võ tông nội gia vũ kỹ làm ra nhưng thủ pháp xuất thủ Nạp Lan U chưa hề gặp qua.

Hai thi thể khác có vết thương rất giống nhau, ngực bị tách ra, hiển nhiên là ngoại khí gây thương tích, hơn nữa cũng không phải là bản thân bình khí sắc bén mà là kiếm khí thuần túy, đây là điểm thương thức rất dễ nhìn ra, vết thương này tuyệt đối là do ngoại vũ kỹ gây ra xuất thủ sạch sẽ lưu loát, hầu như đồng thời khi xuất thủ thì hai người này đã chết.

Về phần thi thể ngã trong từ đường kia lại càng cổ quái, Nạp Lan U thể nào cũng không nhìn ra được người đó dùng thủ đoạn nào để gây ra thương tích như thế này, vết thương rất quỷ dị, giống như do đạo tông gây nên, chỉ có thuật pháp tương đối cao thâm mới có thể tinh chuẩn đến như vậy, lực xuyên thấu lại to lớn đến kinh người.

Khi Nạp Lan U điều tra xung quanh một vòng thì cảm lấy một túi nước rơi trên mặt đất lên nghiên cứu thì Trường Không Minh mới vội vàng bay tới.

Khuôn mặt già nua của Trường Không Minh đỏ bừng, thở hồng hộc.

- Nạp Lan tiểu thư, người nên kiểm chế một chút, những khớp xương của lão đầu ta không chịu nổi lặn qua lặn lại như vậy a.

Nạp Lan U ngửa miệng túi nước, tiểu nhan khẽ nhúc nhích, đôi mắt đẹp hiện lên một tia nghi hoặc, tức giận liếc nhìn Trường Không Minh nói:

- Lão đầu, người đừng giả trang nữa, trong tam đại thế gia thì trên phương diện phi hành thuật Trường Không gia tộc các người cực mạnh, cũng chỉ có Trường Không gia tộc các người có thể ganh đua mới một số môn phái cỡ trung, đừng có giả bộ đáng thương, nhanh đến kiểm tra những thi thể này cho ta.

Một nén hương thời gian trôi qua, Trường Không Minh rốt cuộc cũng kiểm tra xong, vuốt chòm râu hoa râm trên cằm, đôi lông mi trắng tiến sát vào nhau, hiển nhiên cũng không tra ra được nguyên nhân.

- Thế nào? Có phát hiện gì hay không?

Nạp Lan U vội vàng hỏi.

- Từ vết thương của bốn người này cho thấy có ít nhất ba người cùng xuất thủ gây ra, thế nhưng theo như Nạp Lan tiểu thư nói, tất cả chỉ có sáu người, bốn người đã chết, như vậy đối phương chỉ có hai người, nhất định là có một người dùng hai loại thủ pháp bất đồng giết chết những người này.

Trường Không Minh không nhanh không chậm phân tích.

Nạp Lan U tiếp tục quan sát túi nước, trước đó vẫn luôn quan sát kỹ vò rượu trên mặt đất, tựa hồ như không nghe Trường Không Minh nói cái gì, sau đó không hề có một chút sơ suất, tiếp tục nói:

- Người bên ngoài chỗ bức tường đổ và người cạnh cửa hắc là do một người giết chết, vũ kỹ vô tông nội gia từ trước đến nay vẫn luôn bá đạo, nếu như luyện khí đến tầng cao cấp thì có thể nháy mắt đả thương người, còn hai thi thể nằm gần nhau chắc là do người còn lại giết chết, dùng một loại kiếm rất lớn phóng ra kiếm khí trong nháy mắt giết chết hai người này.

Nạp Lan U cầm lấy túi nước lên nói:

- Bốn gã này là người của Phủ Thú Sơn, tán nhân và những bang phái nhỏ tuyệt đối không dám trêu chọc, càng không có khả năng không chút do dự giết chết bốn người này, địa vị của đối phương sợ là cũng không nhỏ, nơi này không tiện ở lâu, nếu là gây lên hiểu lầm gì đó cũng không tốt, đi!

Dứt lời Nạp Lan U đã nhanh chóng bay đi, Trường Không Minh khe khẽ thở dài, đành phải kiên trì đi theo...

Lâm Khiếu Đường liên tục phi độn nửa canh giờ mới dừng lại, tìm một chỗ rừng rậm tạm thời hạ xuống nghỉ ngơi một chút, Nam Cung Phỉ Phỉ mặc dù bị Lâm Khiếu Đường ôm lấy nhưng thực sự phi thường không dễ chịu, tốc độ nhanh như vậy nàng không thể thích ứng được.

Vừa mới hạ xuống đất Lâm Khiếu Đường đã tung ra một tấm áo bào màu lam nói:

- Trước tiên đem tấm y phục này thay vào, đợi đến thành thị lớn sẽ mua cho quần áo nữ cho người.

“Tình huống của Nam Cung Phỉ Phỉ có chút đặc thù, rõ ràng thực lực của nàng so với mình không sai biệt lắm, lại thuộc đạo tông thuần túy, vậy mà ngay cả võ sư sơ giai cũng không đánh lại được, nếu như thực sự gặp phải cao thủ, chỉ sợ sẽ thành tro bụi, không chỉ bản thân nàng gặp nguy hiểm mà có thể làm rối tay rối chân chính mình.”

Lâm Khiếu Đường lẳng lặng suy nghĩ tự đánh giá, đợi Nam Cung Phỉ Phỉ từ phía sau một thân cây lớn mặc y phục đi ra thì thuận tiện nói:

- Tiểu thư.

Lâm Khiếu Đường vừa mới nói ra ba chữ, Nam Cung Phỉ Phỉ đã ngắt lời nói:

- Lâm công tử không cần tiếp tục xưng hô như vậy đối với tiểu nữ tử, Nam Cung gia đã không còn tồn tại nữa, vậy thì cái gọi là tiểu thư này cũng không còn tồn tại, sau này hãy gọi là Phỉ Phỉ hoặc là Nam Cung cô nương. Lâm Khiếu Đường cũng không tranh cãi nhiều nói:

- Nam Cung cô nương, người nên tập trung tu luyện một ít thuật pháp và kỹ xảo đạo tông, nếu không ta khó có thể tiếp tục mang người bên tẩu khắp nơi.

Nam Cung Phỉ Phỉ hé miệng nói:

- Lâm công tử nói có lý, Phỉ Phỉ thực sự là quá yếu, thế nhưng trong thời gian ngắn như vậy, Phỉ Phỉ thực sự không làm sao để mình có thể lợi hại hơn được.

Lâm Khiếu Đường tự đánh giá một chút, nhìn về bốn phía, nơi này thuộc về khu vực đồi núi, địa hình phức tạp, cũng là một nơi khá bí mật, hiện tại cách thời gian thần khí hiện thể hơn năm mươi ngày, tiếp tục đình chỉ hơn một tháng cũng không có nhiều ảnh hưởng, tốt nhất là đem ân tình của Nam Cung Phỉ Phỉ hoàn lại, sau đó nếu như bỏ lại nàng cũng không đến nỗi quá mức hổ thẹn.

Nam Cung Phỉ Phỉ nhìn thấy Lâm Khiếu Đường nhìn tới lui bốn phía, không biết là đang suy nghĩ cái gì, còn đang muốn hỏi thì thấy hắn xoay người lại nói:

- Nam Cung cô nương, những bảo vật tổ truyền người lấy được có thể cho ta xem một chút được không?

Nam Cung Phỉ Phỉ không hề chần chờ, trực tiếp lấy hết tất cả ra, đưa tới phía trước.

Lâm Khiếu Đường hiện nay vô luận là vũ kỹ hay đạo pháp đều có thể tu luyện, nội anh được kích hoạt thực sự là đúng lúc, tác dụng rất lớn. Cầm lấy mấy đồ vật của Nam Cung Phỉ Phỉ tỷ mỉ xem xét.

Căn bạch ty thăng (tơ màu trắng kết thành dây) này kỳ thực chính là một kiện pháp bảo cao cấp, có thể tự do co giãn, kéo ra, xâu chuỗi thành nhiều hình dạng khác nhau, nếu như có thể thao túng một cách tự nhiên thì tuyệt đối là một kiện vũ khí lợi hại.

Thanh điều ngọc phối là một loại pháp bội cần thông qua nguyên lực chuyển vào để triệu hoán, có thể triệu hồi ra một hư ảnh đại thanh điều ra chiến đấu.

Lam tinh thiết kiếm tương đối đơn giản, chính là bảo kiếm dùng lam tinh luyện ra. Đạo tông thông thường đều dùng những vũ khí tương tự thành phi kiếm, công kích hay phòng thủ đều lợi hại phi thường.

Hai bản tâm pháp quyền trục, phi kiếm quyết và bàn ti thần công, nhìn qua cũng không quá thâm ảo, nhưng cũng không phải trong thời gian ngắn có thể luyện được, không có mười năm tám năm đừng mơ tưởng có chút thành thành tựu, tiếp tục tu luyện tích lũy trong năm mươi năm có thể đạt được đại thành.

Hiện tại, Lâm Khiếu Đường đã luyện đấu luyện đến tầng thứ năm, chỉ cần tập trung xem xét là có thể nhìn ra được những điểm yếu mạnh của những kỹ xảo tương tự, cái gọi là người học nghệ cũng chính là buộc người chịu khó khổ tu mà thôi.

Khu vực đồi núi có rất nhiều huyết động. Lâm Khiếu Đường nhanh chóng tìm được một cái tử huyết, che mưa khuất gió, thật sự là không tồi.

Nam Cung Phỉ Phỉ vẫn đi theo phía sau, cũng không biết vị Lâm công tử này đang làm cái gì, vừa mới bị kinh sợ làm cho thần kinh có chút nhạy cảm, chẳng lẽ định bỏ rơi chính mình?

- Nam Cung cô nương, chúng ta tạm thời ở chỗ này một tháng, Lâm mỗ nghĩ vài biện pháp cải tiến những kỹ xảo của Nam Cung gia này một chút, vì vậy cần người thụ hộ bên ngoài đừng cho ngoại giới quấy rầy đến ta, một tháng sau chúng ta lại tiếp tục đi Kinh Châu Thành.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

- Tất cả thính công tử an bài, Phỉ Phỉ không có bất kỳ phàn nàn gì.

Nam Cung Phỉ Phỉ nhu thuận nói.

Nếu đã đồng ý, Lâm Khiếu Đường lập tức bắt đầu. Đầu tiên là đem ba kiện pháp khí đặt một bên, dùng nguyên thức mạnh mẽ mở ra phi kiếm quyết và bàn ty thần công, xâm nhập vào bên trong, toàn bộ những ghi chép nhanh chóng ghi nhớ trong đầu.

Trong khi đấu luyện đem hai loại hoặc hơn hai loại công pháp kết hợp cùng một chỗ tiến hành sáng tạo thì thân thể liền biến thành một “lô đỉnh” hoạt động, không ngừng luyện hoá kỹ xảo, tuyển chọn ra những con đường đi tốt nhất, tuy rằng tỷ lệ thành công không phải rất cao, hiện tại Lâm Khiếu Đường cũng chỉ nắm

chắc được một thành, nhưng ngay cả như vậy cũng cần phải thử một chút, nếu không thì tỷ lệ thành công cũng không có.

Nam Cung Phỉ Phỉ không hề biết Lâm Khiếu Đường đang làm cái gì, cho rằng hắn muốn nắm chặt chút thời gian cuối cùng tu luyện, cũng không quấy rầy, chính mình ngồi xuống đả tọa vận chuyển tâm pháp, từng chút một đề cao nguyên lực.

Lúc này không có chỗ dựa nào khác, Nam Cung Phỉ Phỉ đã sớm thông suốt, nếu như vị Lâm công tử này có thể vì Nam Cung gia mà báo thù, hoặc chỉ cần tra được chân tướng sự việc thì nàng sẽ toàn tâm toàn ý hầu hạ hắn báo đáp ân tình, làm nô tỳ cho hắn suốt đời.

Một khi tiến nhập vào trạng thái tu luyện vong ngã cũng giống như đang ngủ, thời gian trôi qua như thế nào chính bản thân người tu luyện không hề biết, khi tỉnh lại phẳng phất giống như đã qua thời gian chớp mắt mà thôi.

Lâm Khiếu Đường dùng hai loại đề giai cơ bản công pháp chọn lựa tính chất để kết hợp với “phi kiếm quyết” và “bàn ti thần công”, đấu luyện vận chuyển cực nhanh, liên tục tuyển chọn con đường tốt nhất...

Một ngày đêm trôi qua, hai ngày trôi qua..., mười ngày trôi qua, hai mươi ngày trôi qua...

Nam Cung Phỉ Phỉ vẫn an tĩnh thủ hộ bên ngoài, thỉnh thoảng vẫn đi ra ngoài một chút tìm thực vật nếm thử vị đạo. Hôm nay, khi Nam Cung Phỉ Phỉ từ bên ngoài huyết động quay trở lại thì cảm giác thấy có chút dị dạng...

Đột nhiên, một đám bạch ty phóng tới, quán quang vòng eo nhỏ nhắn của Nam Cung Phỉ Phỉ, kéo vào trong huyết động...

162. Chương 164: Nô Tỳ, Công Tử Xinh Đẹp.

Bạch ti giống như sợi tơ do một con nhện to lớn phun ra quán lấy Nam Cung Phỉ Phỉ kéo vào trong huyết động.

Nam Cung Phỉ Phỉ hoa dung thất sắc, cho rằng gặp phải một con yêu thú lợi hại nào đó, bạch ti lại giống như xúc tu, tính dẻo dai rất cao, căn bản không thể thoát được, càng giãy giụa ngược lại càng quán chặt, sẽ tự động kéo dài ra quán nhiều bộ phận trên cơ thể hơn.

- Lâm công tử, bạch ty này là do người phóng ra hay sao?

Nam Cung Phỉ Phỉ nhìn thấy một đầu khác của bạch ti nằm trong tay Lâm Khiếu Đường thì mới an tâm lại, hiếu kỳ hỏi.

Lâm Khiếu Đường gật đầu, tựa hồ một bộ dáng rất thoả mãn nói:

- Nam Cung cô nương lẽ nào đã quên mất bạch ty này là cái gì rồi hay sao?

Nam Cung Phỉ Phỉ cẩn thận tỷ mỉ quan sát, cả kinh nói:

- Đây chính là căn bạch ti thăng!

- Không sai, chính là bảo bối của Nam Cung gia các người, nguyên lai bàn ty thần công cần dùng tới bảo bối này đồng thời tu luyện mới có thể thành công, bạch ti thăng này có thể kéo dài cũng có thể ngắn lại, càng có khả năng xếp thành một cái vòng, công thủ tương đối cân bằng, hơn nữa sợi dây trắng này một khi không bị vỡ khoả bạch châu khảm phía trên thì vĩnh viễn không bao giờ ngắn lại.

Thần sắc của Lâm Khiếu Đường phóng ra một loại tia sáng kỳ dị.

Nam Cung Phỉ Phỉ không thể giải thích nhìn Lâm Khiếu Đường,

- Lâm công tử, lẽ nào người cũng có thể tu luyện đạo pháp hay sao?

- Không phải là hoàn toàn có thể, nhưng cũng không phải là không thể, rất khó nói cho rõ ràng, đã nhiều ngày ta đem “phi kiếm quyết” và “bàn ty thần công” cải tiến một chút, chuyên tâm tu luyện trong vòng

hai ba năm là có chút thành tựu, Nam Cung cô nương nếu như hứng thú thì có thể tu luyện, không đến ba năm, liền có thể thoát khỏi tình trạng cao giai mà năng lực kém, trở thành một cao thủ chân chính.

Lâm Khiếu Đường đem đồ vật toàn bộ trả lại Nam Cung Phỉ Phỉ nói.

Nhưng khi nghe được những lời nói vừa rồi, Nam Cung Phỉ Phỉ không chỉ mất hứng, mà thần tình còn bi thiết nói:

- Lâm công tử, có phải người muốn bỏ lại Phỉ Phỉ hay không?

Lâm Khiếu Đường bĩu môi nói:

- Ta cũng không có quyết định này, nếu như Nam Cung cô nương muốn, ta cũng không ngăn cản.

Nam Cung Phỉ Phỉ tức thì vui vẻ,

- Không không không, Phỉ Phỉ không phải là có ý này, chỉ là lo lắng công tử muốn bỏ lại trói buộc này mà thôi, Phỉ Phỉ từ nay về sau chính là nô tỳ của Lâm công tử.

Nói xong Nam Cung Phỉ Phỉ lại muốn quỳ xuống, Lâm Khiếu Đường lúc này đây tay mắt nhanh nhẹn, không để nàng thực hiện.

- Có chuyện gì thì nói, không nên hơi một tý đã quỳ xuống, cho dù muốn làm nô tỳ đi nữa cũng không cần quỳ xuống mà!

Trên mỹ nhan thiếu phụ của Nam Cung Phỉ Phỉ hiện lên một tia giảo hoạt:

- Thiếu gia, nô tỳ đã biết, sau này nhất định sẽ không làm hành động này!

Trong sự kinh ngạc, Lâm Khiếu Đường cũng không biết phải làm cái gì cho phải, thuận tiện nói:

- Hãy gọi là công tử đi, nếu như người thực sự có ý muốn theo ta, vậy thì người nhất định phải tu luyện hai bản đạo kỹ ta vừa mới đưa cho người, hơn nữa lại phải tu luyện một cách nghiêm túc khắc khổ, trải qua mấy ngày vừa rồi người cũng rõ ràng, nếu như ngay cả năng lực tự bảo vệ mình mà người còn không có vậy thì theo ta chỉ có con đường chết.

Nam Cung Phỉ Phỉ làm một hành động phi thường tiêu chuẩn lễ nghi của nô tỳ, nhu thuận nghe lời, gật đầu nói:

- Nô tỳ nhất định sẽ không để cho công tử phải thất vọng.

- Ân, vậy là tốt rồi, kỳ thực với căn cơ của người, tu luyện bất cứ đạo thuật gì cũng tiến triển rất nhanh mới đúng, cơ sở rất vững chắc, chỉ là không có đạo kỹ tốt cho người học mà thôi. Phi kiếm quyết đối với người mà nói phải nắm giữ một cách rất dễ dàng mới đúng. Hai mươi ngày sau ta sẽ đến kiểm tra, nếu như người không thể tiếp được mười chiêu của ta vậy thì người không cần theo ta nữa.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nghiêm túc nói.

Không cho chút áp lực, lực đôn đốc sợ là cực thiếu, Lâm Khiếu Đường bắt đắc dĩ mới phải sử dụng hạ sách này, về phần hai mươi ngày sau chỉ có thể vừa truy tìm thần khí, vừa để cô nàng này tiếp tục tu luyện, luôn luôn có cảm giác không trâu bắt chó đi cày.

Bỗng dưng vô cớ có một nô tỳ, nghĩ lại cũng không phải là chuyện gì xấu, nếu như Nam cung Phỉ Phỉ có thể thuần thực nhanh một chút, Lâm Khiếu Đường cũng không ngại có thêm nhiều người trợ giúp, dù sao chỉ dùng lực lượng của một người chắc chắn sẽ phải mệt chết.

Chỗ hỏng duy nhất đó là bản thân vĩnh viễn không thể thoát khỏi gông xiềng cừu hận của Nam Cung gia, Lâm Khiếu Đường không khỏi có chút lưỡng nan, nhưng lúc này chỉ có thể đi một bước tính một bước mà thôi.

Hơi thu thập một chút, một chủ một phó liền hướng phía Kinh Châu thành bay đi...

Bởi vì bận tâm đến Nam Cung Phỉ Phỉ, Lâm Khiếu Đường phải thả chậm tốc độ phi hành lại, hai người sống vai mà phi hành, dùng thời gian trong năm ngày mới tới trái tim phía đông nam của Hiên Viên quốc, Kinh Châu Thành.

Xa xa nhìn lại, Kinh Châu thành giống như một khối máy móc khổng lồ, to lớn mà trang nghiêm.

Kinh Châu thành không hề nghi ngờ chính là thành thị lớn nhất của Hiên Viên quốc, nhân khẩu lên tới hơn trăm vạn, tuyệt đối là trung tâm kinh tế, chính trị, mật dịch.

Ở đây không chỉ tụ tập những người có quyền lực tối cao, quân đội cường đại, hơn nữa còn có rất nhiều tu luyện giả không thể nhìn thấy, nhưng mà những tu luyện giả không thể nhìn thấy ấy mới là người chủ chân chính phía sau của quốc gia này.

Coi như là phổ thường nhện nhện cũng có thể có cao nhân ẩn thân, ở đây có khu giao dịch lớn nhất của Hoa U.

Vô tông và đạo tông vô hình trung đã đem khu thành thị phoofn hoa này phân thành hai khu vực, hai bên giằng co. Tám năm trước, đạo tông đã thực hiện thành công một âm mưu thiểm điện tập kích chính trị, đè ép địa bàn của vô tông nhỏ xuống một phần ba, năm đó cũng chính là năm Nam Cung Bác đến Lâm gia mang theo Lâm Uyển Nhi, cũng chính là bởi vì bên trong Kinh Châu thành xảy ra một ít biến hoá, làm cho lá gan của Nam Cung Bác lớn hơn không ít, dưới sự ủng hộ của Ngũ Đạo Tông đã giam lỏng Lâm Uyển Nhi bốn năm liền.

Tuy rằng bên trong Kinh Châu thành ngoạ hổ tàng long, nhưng lực lượng thượng tầng của bát đại môn phái cũng ít khi xuất hiện tại nơi đó, chỉ có một số ít đệ tử cấp thấp các môn phái cư trú.

Tể tướng đương triều hiện nay chính là một gã đệ tử cao cấp của Toàn Vũ Môn, mà phụ tá của hoàng thất hầu như đều là người của đạo tông, có mấy hoàng tử và phi tử còn là đệ tử của tứ đại môn phái đạo tông.

Vô tông nhất phái hướng đến dân gian, nền móng khổng lồ, bất luận là địa vị gì đều có thể thu nạp còn đạo tông nhất phái lại có khuynh hướng quý tộc, nắm giữ kiến trúc thượng tầng.

Còn phía triều đình chính là nơi tranh chấp của hai phương thế lực, một bên lấy tể tướng dẫn đầu, về phần hoàng đế thì đơn giản chỉ là một đơn vị độc lập, bởi vì bị song phương đồng thời khống chế, hoàng thất không thuộc về bất kỳ một bên nào.

Hoàng hậu phi tử, phân nửa thuộc về vô tông, phân nửa thuộc về đạo tông.

Nhưng hoàng đế cũng không phải là một tên ngốc, từ hơn mười năm trước đã hiểu rõ số phận của mình, vì vậy trải qua tích súc thời thiếu niên đã âm thầm phát triển được một ít thế lực tu luyện giới thuộc về mình, mà vô tông và đạo tông không phải là không biết, chỉ là mở một con mắt nhắm một con mắt, chèn ép quá chặt cũng không phải là một việc tốt.

Trên thực tế, các nhân vật tầng cao nhất của bát đại môn phái không hề hỏi đến những chuyện phàm trần, chỉ khi tranh đoạt tài nguyên tu luyện hoặc môn phái gặp nguy nan mới lộ diện, chân chính tranh đoạt mỗi thời mỗi khắc trong bát đại môn phái chính là thế lực trung tầng.

Cổ thế lực này thông thường thuộc về những người vô vọng dựa vào bế quan tu luyện mà tiến giai, nghĩ muốn vơ vét của cải thu thập tăng nguyên đan tốt nhất, những người muốn thông qua phương pháp đơn giản nhất để tiến giai.

Nói trắng ra là tu luyện giả tuyệt đối không có hứng thú với cái gọi là quyền lực thống trị, trong đầu bọn họ chỉ có suy nghĩ làm sao để bản thân ngày càng mạnh hơn, sống lâu hơn, dưới tình huống năng lực của bản thân hữu hạn, tài nguyên tu luyện trở thành ước muốn lớn nhất.

Lúc tiến vào Kinh Châu Thành, trước tiên Lâm Khiếu Đường kiếm một nhà nghỉ bình dân ổn định chỗ ở, nguyên bản muốn thuê hai phòng nhưng lại bị Nam Cung Phỉ Phỉ trả lại một gian, nói cái gì nô tỳ hậu hạ chủ nhân nhất định phải ở gian bên ngoài.

Lâm Khiếu Đường cũng nghĩ muốn giám sát tình huống tu luyện của Nam cung Phỉ Phỉ nên không ngăn cản, còn một phương diện khác chính là túi tiền của hắn không nhiều, từ khi ly khai Lâm gia, Lâm Khiếu Đường chỉ có một số vốn ban đầu nhất định, tám năm qua đi, thời gian ra bên ngoài cũng không nhiều, nhưng mỗi một lần tiêu pha lại rất kinh người, hơn nữa lấy ra rất hào phóng, vô luận là tử kim tệ cũng thế, hay là nguyên thạch cũng thế, tất cả đều không còn bao nhiêu.

- Công tử, chúng ta không có tiền hay sao? Trên người Phỉ Phỉ còn một số món trang sức, có thể đem đi cầm trước, việc này cần thiết hơn.

Nam Cung Phỉ Phỉ rất hiểu ý nói.

Lâm Khiếu Đường nhìn ba khối tử kim tề cuối cùng trong tay, cười cười nói:

- Dù khó khăn hơn nữa ta cũng không làm khó nữ nhân, tiền đã không có nhưng những thứ tốt có rất nhiều, đem đi bán là được, đi.

Nói xong Lâm Khiếu Đường đã bước ra khỏi sương phòng, Nam Cung Phỉ Phỉ vội vã đi theo.

- Công tử, đi đâu vậy?

- Nơi giao dịch của Hoa U!

Lúc này Nam Cung Phỉ Phỉ mặt một thân trường bào màu xanh da trời, đây vốn là y phục dự phòng của Lâm Khiếu Đường, tuy rằng vóc người của Nam Cung Phỉ Phỉ rất phong vận, thân hình không cao không thấp, thế nhưng so với nam tử thì nhỏ hơn rất nhiều, mặc y phục của Lâm Khiếu Đường có vẻ rộng thùng thình, gia tăng tư thái của nữ nhi rất nhiều, một đường đi tới khiến không ít người kỳ quái quay lại nhìn.

Nam Cung Phỉ Phỉ rất thông minh, rất nhanh liền điều chỉnh bản thân một chút, nàng thu quần áo lại, tóc quăn lên, thuận tiện mua đai lưng thoát nhìn không tồi, một chiếc quạt tiện nghi, ngẩng đầu ưỡn ngực, đi nhanh như sao sẹt, cực kỳ giống công tử con nhà giàu trắng trẻo, chính là một loại phẩm vị rất cao, đẹp đến nỗi ngay cả nữ nhân cũng phải ghen tị.

Hơn một tháng ở chung, Lâm Khiếu Đường đã hiểu rất rõ Nam Cung Phỉ Phỉ, hơn nữa sớm chiều tiếp xúc, đã thành lập nên một số thói quen ăn nói, ngôn ngữ cũng không còn câu thúc như trước đây trở lên tùy ý hơn rất nhiều.

Từ bên ngoài mà nói, Lâm Khiếu Đường thuộc về loại sáng lạnh trí tháo vát rõ rệt lại có loại hình lưỡi nhác, mà Nam Cung Phỉ Phỉ hiện tại lại chính là một hình tượng cao quý trang nhã tinh tế, chỉ là đẳng cấp của y phục hơi thiếu một chút.

Hai người sóng vai mà đi, nhìn từ bên ngoài lại cảm thấy Nam Cung Phỉ Phỉ là chủ nhân còn Lâm Khiếu Đường là lâu la hoặc là một phụ tá quân sư.

Liếc mắt nhìn Nam Cung Phỉ Phỉ nữ giả năm trang bên cạnh một cách quái dị, Lâm Khiếu Đường vui vẻ hỏi:

- Phỉ công tử, xin hỏi trước đây người người sắm vai nam hay là vai nữ.

Hầu như mọi người nghe được điều này nhất định đều thấy mơ hồ, mặt của Nam Cung Phỉ Phỉ đỏ lên, nhỏ giọng phi thường trả lời:

- Nữ tử!

Tương Ngọc sắm vai nam tử sao? Thế nhưng rất không giống a! Lâm Khiếu Đường cảm thấy có chút kỳ quặc, ngược lại rồi rầm một hồi.

Nơi giao dịch của Hoa U trong Kinh Châu Thành có quy mô và trình độ xa hoa mà tại Tân La thành không thể so sánh được, có thể dùng tráng lệ để hình dung.

Vừa lúc tiến vào nơi giao dịch, bốn phía có rất nhiều khí tức nguyên lực cả mạnh lẫn yếu, dám vào nơi này hiển nhiên không phải là người thường, hoặc là một tu luyện giả hoặc là quý nhân một phương gia tài cự phú, bình dân bách tính trừ phi là có bảo vật tổ truyền nào đó bằng không sẽ không bao giờ tới nơi này.

Trên đường đi tới, Lâm Khiếu Đường chú ý thấy hầu như mỗi một vị nữ tử gặp thoáng qua, vô luận là tuổi tác bao nhiêu đều liếc mắt nhìn “Phỉ công tử” anh tuấn phi phàm, trong ánh mắt rõ ràng có ám chỉ không phản đối, diện mạo bên ngoài quả nhiên là rất trọng yếu.

Lâm Khiếu Đường dứt khoát lấy ra cây phượng vĩ thảo ngàn năm mà lần trước định đưa cho Yến Phi Thiên đặt lên tay của Nam Cung Phỉ Phỉ nói:

- Một lúc nua người lấy danh nghĩa của người tiến hành bán đấu giá thứ này!

Nam Cung Phỉ Phỉ còn đang do dự, Lâm Khiếu Đường đã nhét vào trong tay của nàng, đi trước một bước vào khu vực bán đấu giá.

Quả nhiên, Nam Cung Phỉ Phỉ vừa mới tiến vào phòng chiêu đãi khách đã có ba tiểu thư tiếp đón khẩn cấp tiến đến, mỗi người đều tận lực hiển lộ rõ vẻ phong tình, dáng người lắc lư, lấy trình độ cao nhất bày ra mỹ lực bản thân.

Trong đó có một vị tiểu thư tiếp đón tu vi cao hơn một bậc bắt đầu dựa sát vào, hầu như đã dính sát thân thể của Nam Cung Phỉ Phỉ, tư thái kiêu mị hỏi:

- Vị công tử này, người cần trợ giúp gì hay sao?

Câu trả lời của Nam Cung Phỉ Phỉ thiếu chút nữa làm cho Lâm Khiếu Đường vốn đi trước một bước ngã lộn ngược, toát mồ hôi đầy người...

163. Chương 165: Cạnh Tranh Đấu Giá.

- Tiểu thư, đêm nay có rảnh rồi lúc nào không?

Hai mắt của Nam Cung Phỉ Phỉ toả sáng nhìn vóc người của tiểu thư tiếp đón.

Lâm Khiếu Đường vô ý lão đảo một bước, xấu hổ xoay người liếc Nam Cung Phỉ đang nhìn chăm chăm ra vẻ không kìm lòng nổi.

Sắc mặt của tiểu thư tiếp đón đỏ lên, nhảnh nhố nói:

- Công tử, nhân gia còn chưa biết tên của người đó! Người đã ước hẹn nhân gia, có quá mức trực tiếp hay không a?

Liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường, Nam Cung Phỉ bỗng nhiên tỉnh ngộ, vội hỏi:

- Giám định sư ở đâu?

Tiểu thư tiếp đón vô cùng thất vọng, còn tưởng vị khách nhân này muốn mua một thứ gì đó, dù không có tiền hoa hồng, nhưng ngay cả tiền boia cũng lấy không được.

Cũng giống như ở Tân La thành, rất nhiều người cầm thứ gì đó mình cho rằng không tồi đến thử thời vận, nếu như có thể thông qua giám định được mang đi bán đấu giá má nói thì giá tiền bán được hiển nhiên so với giá bán ngoài thị trường cao hơn một chút, nhưng như gặp được khách hàng lớn vậy thì có thể phát tài lớn.

Vì che đậy tai mắt xung quanh, Lâm Khiếu Đường và Nam Cung Phỉ Phỉ đều thu liễm khí tức, Nam Cung Phỉ Phỉ nhiều nhất chỉ có thể hạ thấp khí tức đến sĩ giai, đây đã là cực hạn còn Lâm Khiếu Đường có thể trực tiếp hạ xuống trúc cơ kỳ.

Tiến vào hậu trường phòng bán đấu giá, ở đây đã có không ít người đang đợi, đều là những vật chủ thông qua giám định, đại đa số đều là nhóm ba đến năm người đến đây, rất ít người hành động độc lập, tất cả mọi người đều đứng thành từng nhóm tán gẫu.

Lâm Khiếu Đường muốn bán thứ đó ngoài việc kiếm ít tiền, trọng yếu hơn là nghĩ rằng nơi này có rất nhiều người, tại địa phương ngư long hỗn tạp này tìm chút thông tin, vừa mới tiến vào trong phòng đã phóng nguyên thức nội anh cảm ứng mọi thứ xung quanh.

Hiện tại tu vi biểu hiện ra ngoài của Lâm Khiếu Đường là võ tông, mà nội anh chỉ có đạo tông mới có, lợi dụng nội anh để cảm ứng, cho dù cao thủ có phát hiện ra cũng không hoài nghi đến Lâm Khiếu Đường.

Tin tức Lâm Khiếu Đường nghe được hầu hết là về “cửu thiên nguyên lô”, tựa hồ như tất cả mọi người đều đã biết tin tức này.

Bỗng nhiên, một người tiến vào trong tầm nhìn của Lâm Khiếu Đường tại một góc trong phòng, người này chính là người bảy năm trước xuất hiện phía sau núi Lâm gia, tự xưng là Bao Mộc Bạch, nội môn đệ tử Yểm Nguyệt Nhai.

Khi đó người này chỉ có tu vi vệ giai, Yểm Nguyệt Nhai chính là một trong bốn đại môn phái đạo tông, sao có thể thu nạp người chỉ có tu vi vệ giai? Lâm Khiếu Đường cảm thấy có chút kỳ quái. Bất quá hiện tại vị Bao sư huynh này đã tiến nhập sư giai hậu kỳ, đến lúc trùng giai tiến cấp.

Bên cạnh Bao Mộc Bạch còn có một vị nữ tử tuổi còn trẻ, trông khá bình thường nhưng tu vi so với Bao Mộc Bạch mạnh hơn rất nhiều, đã tiến nhập sư giai. Bất quá bộ dáng nàng nhìn Bao Mộc Bạch có vẻ rất sùng kính.

- Sư huynh, người nói sư phụ để chúng ta hạ sơn sớm tra chuyện đó là thực sự?

Trên mặt nữ tử lộ vẻ hoài nghi hỏi.

Bao Mộc Bạch nhắm mắt dưỡng thần nói:

- Mọi chuyện trên đời này vốn là thật thật giả giả, giả giả thật thật, không có gì phải hoài nghi. Sư phụ bảo chúng ta tra vậy thì chúng ta tra là được rồi. Nếu là thực tự nhiên sẽ tra ra được kết quả nào đó.

- Sư huynh nói đúng, là ta lo lắng quá nhiều rồi, bất quá khai thiên kiếm thạch hoá làm sao có thể ở trong hoàng cung được đây?

Nữ tử nhẹ giọng líu ríu nói.

Con mắt Bao Mộc Bạch mạnh mẽ mở ra, nhìn bốn phía xung quanh một chút, xác định không có ai chú ý đến bọn họ mới nói:

- Nói cẩn thận một chút, ai biết nơi này có cao thủ ẩn dấu hay không, vạn nhất để người khác nghe được, để lộ phong thanh, sư phụ trách tội, người và ta đều không chịu nổi đâu.

- Xin lỗi, sư huynh!

Con người của Lâm Khiếu Đường co rút lại, thu hồi nguyên thức nội anh lại, tin tức này quá có giá trị, trùng hợp mình cũng đang muốn tiến vào hoàng cung một chuyến, vô luận là thật hay giả, tìm hiểu một chút cũng không có vấn đề gì, thực sự là đập phá thiết hải vô mịch sử, đắc lai toàn bất phí công phu (DG: các bạn có thể hiểu là tốn nhiều công sức mà không có kết quả gì, nhưng vô tình lại thu hoạch được thứ gì đó).

Sàn đấu giá đang hùng hực khí thế tiến hành bán đấu giá, một nữ tử mặc bộ quần áo thiếu vải làm người khác cực kì nóng người đang điều hành đấu giá, dáng vẻ phô trương phong tình không ngừng kêu lên giá cả, luôn luôn hướng về phía các đại khách hàng nam tính đưa những cái nhìn làm mất hồn, mặc dù tư sắc xem ra kém hơn đệ nhất mỹ nữ Nạp Lan U rất nhiều, thế nhưng chỉ cần trình độ này cũng đủ để cho các nam nhân điên cuồng.

Các món hàng trên sàn từng kiện từng kiện được bán đi, dưới đài một đám khách hàng đấu giá ăn mặc cực kỳ lộng lẫy, mấy vị tiểu thư tận hết sức lực chăm sóc bọn họ kĩ càng, dẫn đầu đám người này chính là một thiếu nữ áo tím, trên mặt bọn họ đều hiện lên nét lo lắng.

- Quận chúa, xem ra hôm nay trong các vật phẩm đấu giá không có được thảo sinh trưởng ngoài ngàn năm, không bằng chúng ta đến các được điểm khác xem một chút được không?

Một lão giả mặc cẩm y to lụa cung kính đứng một bên dò hỏi

Khuôn mặt của thiếu nữ áo tím rất nghiêm trọng nhìn lên trên đài, một đôi lông mi lá liễu đẹp đến cực điểm nhíu sát vào nhau, nhẹ giọng nói:

- Tiếp tục chờ thêm một lát, nếu như ở đây không có thì sợ rằng trong Kinh Châu Thành này không còn địa phương nào có.

Lão giả hèn mọn cúi người, thối lui sang một bên, mấy tiểu thư chiêu đãi đứng cạnh lộ rõ vẻ mặt ước ao nhìn thiếu nữ áo tím. Người này không chỉ có dung mạo như thiên tiên, gia thế bối cảnh thoát nhìn tương

đôi lớn, phía sau chỉ ít có hơn mười gã cận vệ, vị lão giả coi trọng uy nghiêm phi thường kia đứng trước mặt thiếu nữ lại tỏ vẻ khiêm tốn vô cùng.

- Kien tiếp theo, vật phẩm tiếp theo là do một vị quý công tử cung cấp, một gốc “phượng vĩ thảo” ngàn năm, mọi người chú ý a, đây chính là “phượng vĩ thảo” sinh trưởng đã nghìn năm, đối với một số tật bệnh đều có tác dụng chữa trị vô cùng hiệu quả, hơn nữa trong phối phương luyện chế không ít đan dược đều có tên loại dược thảo này...

Nữ nhân điều khiển đấu giá nóng bỏng giới thiệu vật phẩm, hầu như đã đem phượng vĩ thảo ngàn năm này trở thành tiên thảo.

Không ít người đã bị nữ nhân này kích thích tâm mua hàng, huống hồ vô luận là dạng dược thảo gì đó, chỉ cần sống qua ngàn năm thì mua lấy cất giấu đều phi thường đáng giá.

- Vật phẩm đấu giá này, phòng đấu giá chúng tôi đưa ra giá quy định là 500 thạch, cực kỳ rẻ tiền a, nếu muốn nhanh chóng tăng giá a!

Nữ nhân điều khiển đấu giá trong khi nói hô hào đồng thời hạ thấp ngực xuống, hai khoả tròn tròn trước bộ ngực sữa phập phồng lên xuống hấp dẫn rất nhiều ánh mắt tham lam dưới đài.

- 600 thạch!

- Hảo, vị tiên sinh này ra giá 600 thạch, còn có ai ra giá cao hơn không?

- 800

- Vị công tử phong độ này ra giá 800, còn có ai ra giá cao hơn nữa hay không?

Nữ nhân điều khiển đấu giá đợi một chút. - 1000!

- Vị tiểu thư mỹ lệ này ra đến 1000, 1000 thạch lần đầu tiên, còn có ai ra giá cao hơn nữa không?

- 2000!

Dưới đài một trận kinh bạo, đều nhìn về phía người vừa báo giá, cũng là một quý công tử niên kỷ rất trẻ phục sức quý giá, không ít người biết hắn, hắn là một người có danh tiếng khá lớn trong Kinh Châu thành, nhi tử Hạ Khôn của Đoan vương gia, Đoan vương gia chính là đại hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, vừa là huynh đệ song bào thai với hoàng thượng, trong những vương gia thì hắn có quyền thế lớn nhất.

- 2000 nguyên thạch đối với một cây thiên niên dược thảo mà nói là giá cả vừa phải, cũng không tính quá cao, chỉ là trước đó lên giá tương đối thấp, lúc này tốc độ tăng giá đột nhiên tăng lên một nghìn làm cho các vị khách đấu giá khác có vẻ rất giật mình.

- 2000 nguyên thạch lần đầu tiên, có người ra giá cao hơn nữa không?

Nữ tử điều khiển đấu giá nhìn về phía Hạ Không rõ ràng so với nhìn người khác tốt hơn rất nhiều, phảng phất như đang nói: Tiểu vương gia, ngài chờ một hồi tiểu nữ nhất định sẽ hầu hạ ngài thật tốt.

- 5000!

Một thanh âm thanh thúy dễ nghe đem tất cả thanh âm khác trong phòng đấu giá toàn bộ ngăn hết lại.

Nhất thời cả căn phòng an tĩnh phi thường, tất cả mọi người đều đang tìm kiếm nguyên của thanh âm, rất nhanh một vị thiếu nữ mỹ lệ không thể xâm phạm tiến vào trong mắt, trong khi ngạc nhiên về dung nhan tuyệt mỹ của thiếu nữ thì đối với giả cả nàng đưa ra càng kinh hãi vô cùng, âm thầm suy đoán lại lịch của vị thiếu nữ này.

Thiếu nữ có đôi mắt mỹ lệ lạnh băng, cho dù chỉ là liếc mắt, cũng tuyệt đối không thể quên, nhưng mà dưới sàn không ít quan to quý nhân đối với thiếu nữ này lại không có một chút ấn tượng nào, phảng phất giống như từ hư không hiện ra vậy.

Chỉ có Hạ Khôn lộ ra một tia quang mang hiểu biết trong mắt, còn có một loại biểu tình muốn chiếm lấy nhưng rất nhanh liền biến mất, u nha giơ tay lên hướng phía thiếu nữ huy huy, trên mặt tạo da đáng vẻ cười cười mỹ lực vô hạn, lập tức làm cho hơn nửa thiếu nữ xung quanh thần hồn điên đảo.

- 5000 lần đầu tiên, còn có ai muốn ra giá cao hơn không? 5000 lần thứ hai...

Hồ hấp của nữ tử quản lí đấu giá nàng lúc càng gấp, nàng thể nào cũng không nghĩ được chỉ một cây “phượng vĩ thảo” ngàn năm lại có thể bán được với giá cao đến như vậy, dù sao luận về công dụng thực tế không phải là cao, chủ yếu dùng để trị liệu một ít tật bệnh, có chút hiệu quả tăng nguyên, ngoài ra không còn tác dụng gì đáng kể.

- 6000!

Hạ Khôn giơ tay lên, thông dong hồ lên giá mới.

Kính bạo, hai vị tuấn nam mỹ nữ này rốt cuộc là ai hơn, hai mắt nữ tử quản lí đấu giá toả ánh sáng, tiền thuê lần này của nàng sẽ cao hơn bình thường vài lần.

- 8000!

Hầu như Hạ Khôn vừa đưa ra giá cao hơn, thiếu nữ áo tím liền hồ lên giá tiền cao hơn nữa.

Quá trình ngắn ngủi nhưng cũng đã làm cho bầu không khí trong phòng bán đấu giá tập trung hết về phía này, đây chính là cái giá cao nhất của ngày hôm nay, trên thực tế, mấy tháng gần đây chưa hề xuất cuộc tranh đoạt nóng bỏng như vậy.

- Quận chúa, dự toán của chúng ta nhanh thiếu hụt mất.

Lão giả lo lắng nhìn không được tiến đến nhắc nhở nói.

Thiếu nữ áo tím xua tay ngăn cản lão giả nói tiếp, khuôn mặt mỹ lệ hiện lên vẻ cố chấp.

- Tiền tài đều là vật ngoại thân, chữa bệnh cho gia gia thật tốt mới là chuyện trọng yếu nhất.

Hạ Khôn phía xa xa làm động tác nhún vai vô tội, ý bảo thiếu nữ áo tím, người thắng rồi, thứ đó là của người, ta từ bỏ.

- Quận chúa, một gốc cây “phượng vĩ thảo” ngàn năm để cho lão gia phục dụng cũng chỉ trị được phần ngọn không trị được phần gốc.

Lão giả cảm y có chút đau dứt thịt nói, hiển nhiên đối với việc dùng 8000 thạch để mua một cây dược thảo ngàn năm như vậy thấy không đáng.

Thiếu nữ áo tím đã dự tính trước trả lời:

- Đại học sĩ, người không cần quá mức lo lắng, chỉ cần gia gia có thể duy trì được thêm mấy tháng, chờ vị bằng hữu thân y kia của ta đến đây thì sẽ không còn chuyện gì nữa.

- Quận chúa, từ một năm trước lão hủ đã thường nghe thấy quận chúa nhắc đến vị bằng hữu thân y này, thế nhưng lão hủ chưa bao giờ nghe qua người này a, theo lý thuyết nếu như là một nhân vật lợi hại như vậy, trong Hiên Viên quốc không có khả năng không có danh tiếng gì.

Lão giả cảm y có chút lo lắng quận chúa vì muốn bệnh tình của lão gia tốt hơn mà mắc chứng vọng tưởng, vậy thì rất không xong.

Thiếu nữ áo tím tựa hồ như nghĩ đến chuyện gì đó thú vị và ảm áp, trên mặt hiện lên nét tươi cười tràn trề ôn hoà, điều này rất hiếm khi xuất hiện trên người thiếu nữ này.

- Đại học sĩ, người phái người đi hỏi một câu, là ai cung cấp cây “phượng vĩ thảo” ngàn năm này, xem xem chủ nhân của nó có loại thảo dược nào khác tốt hay không, nếu có thì mua thêm một ít dự phòng.

Thiếu nữ áo tím đột nhiên nói.

Lão giả gật đầu, sau đó nói chuyện với hai gã hộ vệ phía sau, dặn dò hay câu, hai gã hộ vệ đó liền thân bí hướng phía hậu trường đi tới.

- Người chính là Phỉ công tử đúng không?

Một nữ chiêu đãi viên đến bên cạnh Nam Cung Phỉ Phỉ cận thận hỏi.

- Chính là tại hạ!

Nam Cung Phỉ Phỉ ra về nam nhân trả lời.

- Vật phẩm của ngài bán được với giá 8000 nguyên thạch, thỉnh ngài đến nội sảnh đường lĩnh nguyên thạch, mặt khác bản hội trưởng sẽ lấy phí dụng nhất định, thỉnh người tiếp tục giúp đỡ chúng ta.

Nữ chiêu đãi viên khéo léo trả lời.

Nam Cung Phỉ Phỉ và Lâm Khiếu Đường nhìn nhau, trong mắt hai người hiện rõ sự không tin, chỉ một gốc “phượng vĩ thảo” ngàn năm như vậy mà có thể bán được với giá 8000 nguyên thạch. Bất quá hai người vẫn hướng về phía phòng khách đi tới.

Hoa U bình thường sẽ không tiết lộ tin tức chủ nhân vật bán đấu giá, bất quá thân phận của hai gã hộ vệ có chút đặc quyền đặc thù, khi bọn họ cầm theo một khối kim bài đến đây hỏi thì người quản lý vật phẩm đấu giá sau hậu trường chỉ đành nói ra tin tức về chủ nhân vật bán đấu giá.

Nam Cung Phỉ Phỉ và Lâm Khiếu Đường vừa mới cầm nguyên thạch thì đã bị hai gã nam tử thân hình cao lớn, vênh vác hung hăng ngăn cản lại...

164. Chương 166: Tranh Chấp Được Thảo.

- “Phượng vĩ thảo” ngàn năm là do hai vị bán ra đúng không?

Một gã hộ vệ cao cao tại thượng hỏi.

Nam Cung Phỉ Phỉ và Lâm Khiếu Đường hai mắt nhìn nhau, có chút nghi hoặc vì sao bọn người này lại biết được điều đó. Nam Cung Phỉ Phỉ khẽ gật đầu nói:

- Đúng là chúng ta, không biết vị quan đại ca này có vấn đề gì hay không?

Gã hộ vệ liếc mắt nhìn gã công tử mặt trắng mịn màng này, trong mắt hiện lên tia chán ghét không rõ ràng, nam nhân lớn lên như vậy thực sự có chút đôi phong bại tục, quá nường nường kang kang.

- Trên người các người còn có dược thảo nào khác hay không?

Lời nói của gã hộ vệ mang theo ý tứ uy hiếp nồng đậm.

Nam Cung Phỉ Phỉ khẽ cười nói:

- Nếu như có thì chúng ta đã sớm đem ra bán rồi.

Gã hộ vệ bên cạnh không tin tưởng

- Nhị vị tốt nhất nên thành thật một chút, lấy hết dược thảo ra, chỗ tốt đối với các người tự nhiên là không thiếu, nếu như không chịu hợp tác mà nói thì đừng trách chúng ta không khách khí.

Nam Cung Phỉ Phỉ nhìn thấy sắc mặt của Lâm Khiếu Đường có chút không tốt, bản thân trong lòng cũng có điểm tức giận, chỉ một quan sai nhỏ nhỏ vậy mà dám đứng trước mặt tu luyện giả diễn võ dương oai, khẩu khí vô cùng lớn, thực sự đã coi bản thân giống như những đại lão gia vậy.

- Nói không có thì là không có, mau tránh ra!

Nam Cung Phỉ Phỉ hiếm thấy phát uy nói.

- Lớn mật, đây là thái độ gì?

Gã hộ vệ thứ nhất dùng giọng quan lớn mườì phần quát dẹp đường

Tạch..., gã hộ vệ thứ hai cũng rút phôi đao vắn đeo cạnh thắt lưng ra, dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn hai tên mao đầu tiểu tử không biết trời cao đất rộng trước mắt.

Nắm tay của Lâm Khiếu Đường khẽ siết lại, ánh mắt lạnh lẽo, đang định xuất thủ thì bị âm thanh nũng nịu phía sau truyền đến cắt đứt.

Nữ quan quản lý đấu giá xa xa nhìn thấy tình huống không ổn, nhanh chóng tiến đến, khu vực nhu nguyên vĩnh cao uốn éo, muốn bao nhiêu phong tao có bấy nhiêu phong tao.

- Hai vị đại ca, các người đây là muốn làm gì vậy, không biết rằng tại nơi của Hoa U thì không được động thủ hay sao? Lễ nào muốn phá hư quy củ?

Giọng nói của nữ quan quản lý đấu giá tuy rằng mềm mại vô lực, rất có vị đạo của một mục mục nhưng lại ẩn hàm uy nghiêm khác thường. Hoa U không hề sợ hãi quan phủ gì đó, ở chỗ này mà muốn giương oai thì phải suy nghĩ kỹ đến cân lượng của bản thân.

Hai gã hộ vệ tự nhiên biết rõ quy củ, hừ một tiếng, một tên trong đó hướng đến Nam Cung Phỉ Phỉ nói:

- Khuyên người một câu, có hàng thì lấy ra ngay, nếu như không chịu, đừng trách chúng ta không khách khí, cho người tội danh trở ngại người làm công vụ, trước tiên giam vài ngày rồi nói sau... Hai gã hộ vệ dám kiêu ngạo như thế, thứ nhất chính là vị thân phận bản thân tôn quý, có rất nhiều đặc quyền trong tay, thứ hai là vì vừa gặp đã cảm giác được tu vi của hai mao đầu tiểu tử này không cao, thoát nhìn thì gã chủ nhân mặt hoa da phấn chỉ có tu vi sĩ giai sơ kỳ, còn kẻ kia thì thậm hại, vừa mới qua được trúc cơ kỳ mà thôi.

Nữ quan quản lý đấu giá biết rõ chủ nhân của hai gã hộ vệ là đại nhân vật, hơn nữa thân phận rất đặc thù, coi như trước chiêu bài Hoa U này cũng không lộ vẻ sợ hãi, thuận tiện nói:

- Hai vị đại ca, nếu như người có công vụ gì phải làm thì thỉnh ra khỏi địa bàn của Hoa U, ở chỗ này sẽ gây trở lại đến các khách nhân khác.

Hai gã hộ vệ đầu cúi đầu trước mặt hai tên mao đầu tiểu tử, như vậy thì thật mất mặt, một gã hộ vệ kiên quyết nói:

- Không được, làm con dân Hiên Viên quốc sao có thể không hợp tác với quan phủ, nào có đạo lý quan phủ phải thỏa hiệp.

Gã hộ vệ khác càng hèn mọn nhìn Nam Cung Phỉ Phỉ và Lâm Khiếu Đường.

- Các người thực sự không muốn tiếp tục lẫn lộn tại Kinh Châu thành?

- Lễ nào muốn tiếp tục ở lại Kinh Châu thành thì phải thông qua cửa của hai vị quan đại ca đây sao?

Nam Cung Phỉ Phỉ châm chọc nói.

- Người thích thì thử xem, biết công tử của chúng ta là sai không?

Gã hộ vệ mắt lé nói, đáng đáp muốn bao nhiêu uy phong có bấy nhiêu uy phong.

- Ai?

Nam Cung Phỉ Phỉ thực ra có chút kỳ quái, dù có lớn thì cũng đến bao nhiêu, tối đa cũng chỉ là lão hoàng đế bù nhìn kia mà thôi, chỉ bằng hai tên ngu ngốc này, chẳng lẽ còn có một đệ tử đại phái nào hay sao, xem bộ dáng con gấu của bọn chúng thì không đủ tư cách a.

Gã hộ vệ đang muốn nói ra danh hào, lại bị một tiếng cười sang sảng cắt đứt, một gã công tử y phục cao quý, anh tuấn tiêu sái, mang theo một đoàn tùy tùng đi tới.

Vị công tử đẹp trai này không phải ai khác chính là người vừa mới tranh trả giá với thiếu nữ áo tím lúc trước, Hạ Khôn. hai gã hộ vệ vừa nhìn thấy hắn đến, trong mắt dù mang theo nét căm thù, nhưng nhìn qua cũng không dám phát tác.

Hạ Khôn như không nhìn thấy sự tồn tại của hai gã hộ vệ, vừa đến đã chấp tay với Nam Cung Phỉ Phỉ và Lâm Khiếu Đường, bộ dáng tươi cười đầy mặt nói:

- Tiểu Vương nghe nói, gốc “phượng vĩ thảo” vừa mới bán đấu giá lúc này là do hai vị mang đến, không biết ai vị công tử còn có hay không, tiểu vương nguyện ý hướng về phía hai vị thu mua một ít.

- Xin lỗi, đã không còn nữa.

Nam Cung Phỉ Phỉ không nhận được trả lời, tới một đám lại một đám, còn không để yên.

- A, như vậy a, thực sự quá đáng tiếc, nếu như không đúng sự thật, vậy thì tiểu vương không thể làm gì khác hơn là tự mình động thủ tra xét một chút, nếu như là tra ra vẫn còn, vậy ury khuất hai vị công tử rồi, còn nếu như tự mình lấy ra, tiểu vương nhất định sẽ đưa ra giá cả vừa ý hai vị.

Hạ Khôn mang theo ý uy hiếp rõ ràng nói.

- A...

Lâm Khiếu Đường lười nhác ngáp một cái, không coi ai ra gì hướng cửa phía trước bước đi, Nam Cung Phi Phi nhanh chóng bám theo.

- Đứng lại!

Chỉ ít có bốn người đồng thời quát lên, hai trong số đó chính là hai gã hộ vệ lúc trước ngăn cản Lâm Khiếu Đường và Nam Cung Phi Phi, còn những gã còn lại chính là hộ vệ đi sau Hạ Khôn.

- Nhị vị công tử xin dừng bước, có chuyện thì hảo hảo nói, lão hủ có thứ tốt không biết hai vị có hứng thú hay không?

Một lão giả y phục xa hoa vội vã chạy tới nói.

Chính là lão giả uy nghiêm vừa mới đứng bên cạnh thiếu nữ áo tím, lúc này xem ra rất hoà ái, chỉ là khí chất thượng vị giả trên người không thể nào che giấu được.

Lâm Khiếu Đường xua tay nói:

- Không có hứng thú.

Lão giả không hề tức giận, ngăn trước hai người, từ trong lòng lấy ra một quyển sách, mặt trên viết mấy chữ lớn “Ảnh phá”.

- Đây là một quyển cao giai vũ kỹ, hơn nữa rất dễ luyện thành, chỉ cần tu luyện trong một thời gian ngắn đã có thể trở thành một cao thủ nhất lưu, lão phu chỉ cần hai gốc dược thảo ngoài trăm năm là được rồi, vị tiểu ca ca này, có thể giúp đỡ một chút được không, lão phu thực sự cần dùng gấp những thứ này.

Lâm Khiếu Đường nhìn thấy quyển sách cao giai vũ kỹ trên tay lão giả xuất chút nữa phun ra, bản vũ kỹ này chính là tác phẩm đầu tiên khi hắn tu luyện “đấu luyện” có chút thành tựu, cứ nhiên chạy đến tay lão giả này.

Thấy sắc mặt của Lâm Khiếu Đường cả kinh, lão giả cảm giác có hy vọng, đang muốn tiếp tục du thuyết thì Hạ Khôn đi lên phía trước nói:

- Đại học sĩ, người đừng uống phí tâm cơ nữa, đồ tốt như vậy mà đưa cho hai tên tiểu tử này có phải là đưa thiên vật không thể sử dụng đến tay bọn họ hay không, trúc cơ kỳ có thể tu luyện được cao giai vũ kỹ này hay sao? Người đừng có hại người ta.

Nhân thần của lão giả vừa thu lại, thân thể thẳng tắp bộ dáng không hề phản ứng nói:

- Lão phu tự có chừng mực, không làm phiền đến tiểu vương gia quan tâm.

Hạ Khôn cười cười nói:

- Đại học sĩ quá đa tâm rồi, ta đây nào có cái gì quan tâm, chỉ là hảo tâm nhắc nhở một chút mà thôi, những tiểu tử không biết gì như thế này, ta nghĩ hay nhất là cứng rắn một chút, đảm bảo so với bây giờ tốn ít công sức hơn nhiều lắm.

Hạ Khôn vừa mới nói xong, mấy tên hộ vệ phía sau phi thường ăn ý tiến lên bao vây xung quanh, Lâm Khiếu Đường nhìn không chớp mắt, bàn tay to đặt lên eo nói với Nam Cung Phi Phi:

- Chúng ta đi, những con ruồi này thực là phiền phức.

- Thật to gan, dám nói tiểu vương gia là con ruồi, ta xem người rất định không muốn sống nữa rồi.

Một gã hộ vệ bảo vệ chủ nóng nảy quát mắng.

Phòng sau nháo chuyện âm thầm sớm đã thu hút không ít ánh mắt chú ý của mọi người, không hề thiếu những người hiểu chuyện vây quanh xem náo nhiệt.

Bình thường đến tầng một của khu bán đấu giá Hoa U đều là tu luyện giả dưới sĩ giai hoặc là thương nhân phú hào một phương, ngoài sư giai rất ít khi tới nơi này, bởi vì nơi này khó có thể có thứ gì đó mà họ cần, huống hồ sư giai cơ bản thường ở các đại môn phái, môn phái sẽ cung cấp cho những vật phẩm cần thiết, chỉ cần xuất chút lực cho môn phái là được, thực sự không cần thiết phải chạy đến tầng một của khu bán đấu giá Hoa U.

Bởi vậy địa vị của những người này thường không cao lắm, đối với tiểu vương gia, đại học sĩ dù sao vẫn có chút cung kính, thậm chí còn có chút sợ hãi.

Thiếu nữ áo tím hai gã cận vệ đi làm việc mà nửa ngày vẫn không thấy quay lại liền sai lão giả đi xem một chút, vậy mà lão giả đi mãi không thấy đâu, cuối cùng đành phải tự mình đi một chuyến, vừa mới vào hậu trường đã nhìn thấy một đám người vây quanh, tựa hồ có chuyện gì đó xảy ra.

- Đại học sĩ, đây là chuyện gì xảy ra?

Thiếu nữ áo tím như phát hiện ra cái gì đó, có chút không bằng lòng hỏi.

Lão giả sớm đã bị đám hộ vệ của tiểu vương gia đẩy ra ngoài, vừa thấy quận chúa tự mình giá lâm, vội trả lời:

- Quận chúa, vật chủ (chủ nhân phượng vĩ thảo ngàn năm) quá bướng bỉnh, không muốn đưa ra bất kỳ loại thảo dược nào, đồng thời ngôn từ rất quyết liệt, tiểu vương gia vị chộc giận, muốn giáo huấn hai vị vật chủ một chút.

Thiếu nữ áo tím lạnh lùng nói:

- Các người sao có thể làm như vậy, người ta không thể bán, vậy thì không bán, vì sao phải cưỡng cầu?

Lão giả giải thích nói:

- Quận chúa bớt giận, lão phu nào có cưỡng cầu, còn xuất ra vũ kỹ cao giai trao đổi một cách lỗ vốn, thế nhưng tiểu vương gia đột nhiên nhúng tay, lão phu bị đẩy ra ngoài.

Hai gã hộ vệ trước đó cũng đứng một bên thêm mắm thêm muối, đem tất cả lỗi lầm đều đổ hết lên người tiểu vương gia.

- Tiểu vương hỏi lại các người một lần, các người rốt cuộc có chịu đem dược thảo dự trữ trên người lấy ra giao dịch?

Ánh mắt Hạ Khôn híp lại, hung hăng nói.

Lâm Khiếu Đường quả thực không thể lý giải tu duy của bọn người này, bọn chúng rốt cuộc là dựa vào căn cứ nào để phán đoán, người khác chỉ cần có một gốc dược thảo nhất định sẽ có gốc thứ hai, đây rốt cuộc là logic gì? Có lẽ căn bản là ý thể hiếp người? Nếu không phải ở đây nhiều người hỗn tạp thì chỉ cần hơi phóng xuất ra chút khí tức cũng đủ để đạo võ mặt đám người ngu ngốc này.

- Con mẹ nó, tiểu vương gia đang hỏi các người, các người có nghe thấy hay không? Giả điếc có phải không, người tin ta tát người một phát thực sự biến người thành người điếc?

Một gã thoát nhìn có vẻ là thủ lĩnh đám hộ vệ đối với tâm tình của chủ tử rất hiểu rõ, biết hiện tại chính là lúc cần phát uy, bá đạo gào thét.

Ba...

Một cái tát rất nặng!

Gã hộ vệ còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã xoay một vòng tại chỗ, trên mặt nhất thời hiện ra dấu năm ngón tay rõ nét, Nam Cung Phi Phi không thể dễ dàng tha thứ cho kẻ nào dám làm cản trước mặt chủ nhân của mình, hầu như vô thức tung ra một cái tát rất nặng.

- Mẹ nó, dám động thủ, lên!

Hai tên hộ vệ đứng bên cạnh nóng nảy.

- Dừng tay, ai cho các người làm càn như vậy!

Một tiếng kêu nhỏ thanh thúy phá bên ngoài đám người truyền đến.

Giai điệu tiếng kêu tuyệt vời này thực sự là quá quen thuộc, sự chú ý của Lâm Khiếu Đường đầu tiên là bị hấp dẫn, sau đó trên mặt hiện lên nét cười khê không dối, vừa rồi vị đám ngu ngốc này làm cho tâm tình rất tệ, đột nhiên bị một tiếng quát nhẹ nhàng này quét sạch sẽ.

Hơn mười gã thủ hạ của Hạ Khôn tựa hồ đối với chủ nhân của thanh âm này có chút sợ hãi, trong lòng đều không yên nhìn chủ nhân, thực sự không dám tiếp tục động thủ một lần nữa, Hạ Khôn cũng không thể cười được nói:

- Biểu muội, ca ca ở nơi này giáo huấn con dân cũng phải e ngại người hay sao? Người không khỏi quản quá nhiều việc đấy.

165. Chương 167: Tử Tinh Quận Chúa.

Thiếu nữ áo tím đứng ngoài đoàn người lạnh lùng nói:

- Biểu ca, nếu như người tiếp tục hồ đồ vậy thì đừng trách ta không để ý thân tình.

Hơn mười gã hộ vệ bên người Hạ Khôn thất thời hít một ngụm lương khí, vị quận chúa này chính là cao thủ đệ nhất Kinh Châu thành hiện nay, hơn nữa phong cách làm việc từ trước đến nay mạnh mẽ như sấm dậy, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, từ bốn năm trước đột nhiên vào hoàng cung càng không thể văn hồi.

Bốn năm trước khi vị quận chúa này vừa mới vào cung thì một ít người quyền quý muốn đuổi nàng ra khỏi hoàng cung, ai ngờ vị tiểu quận chúa tuổi không lớn này chính là một cái đinh ba, đã đem nhưng tên này đối phó trước.

Đại công thần Hiên Viên quốc đại tướng quân Điền Mông Điền tướng quân lúc đó biết vị tiểu quận chúa có quan hệ với Lâm gia tại Tân La thành, liền dùng mọi cách làm khó dễ, càng yêu cầu hoàng thượng đuổi nàng ra khỏi hoàng cung, công bố con của công chúa làm sao có thể ở trong hoàng cung, đây chẳng phải là rối loạn hay sao.

Điền Mông chính là con rể của đại gia tộc Lý gia, nhi tử Lý Phong của gia chủ Lý gia hiện tại đã trở thành một thái giám, điều này chính là do Lâm gia nhị tiểu thư tại Tân La thành ban cho, Lý gia vẫn ghi hận trong lòng, thế nhưng bởi vì linh mộc kết trận của Lâm gia, thanh thế bên ngoài đại tướng, từ lâu đã không còn là một tiểu gia tộc có thể dễ dàng bắt nạt, lão tổ Lâm gia lại quay về dưỡng lão, nếu như đến địa bàn của Lâm gia thì Lý gia dù nửa điểm chỗ tốt cũng không có, thế nhưng lúc này đã có một người đi ra khỏi Lâm gia, tự nhiên có cơ hội tốt để giáo huấn một phen.

Đáng tiếc là hoàng thượng căn bản không thèm để ý những tấu chương đó, ngược lại đem quyền lực của tiểu quận chúa mở rộng không ít, thậm chí đem hậu cung cho tiểu tôn nữ đã mười năm không gặp mặt này quản lý, đây chính là chuyện xưa nay chưa từng có.

Tuy nhiên, Điền Mông dẫn đầu một đám tướng lĩnh vẫn không từ bỏ ý đồ, liền ngấm ngầm phá rối, phái ra cao thủ định xâm nhập hậu cung tiền dâm hậu sát.

Thế nhưng, ngày hôm sau tại trung ương quảng trường lớn nhất của Đại Châu Thành treo một cái xác chết với vẻ mặt cực kỳ kinh khủng, mấy người Điền Mông nhìn thấy quá sợ hãi, bởi vì thực lực của thích khách phái đi đã đạt đến sư giai.

Cơn ác mộng của mấy người Điền Mông vẫn chưa kết thúc, một buổi tối, trung tâm tướng phủ của Điền Mông tướng quân đột nhiên bị một đoàn lửa màu tím hình trụ đốt cháy, tất cả vật phẩm trong chu vi một trăm thước bị đốt cháy thành tro tàn, cái gì cũng không lưu lại.

Có người muốn cứu hỏa, lại bị một đám hộ vệ không biết tên ngăn cản bên ngoài, đêm đó tướng phủ của Điền Mông tướng quân là một mảnh ảm ỉ những tiếng hò hét, ngày thứ hai Điền Mông tướng quân vốn

ngông cuồng tự đại đột nhiên cáo lão hồi hương, Lý gia bị xét nhà không biết lí do, tài sản toàn bộ bị xung vào quốc khố, toàn bộ tộc nhân bị lưu vong đến tây bắc, nam toàn bộ xung quân, nữ bị biếm thành nô tỳ.

Từ lúc đó không ai dám coi thường vị tiểu quận chúa mới tới này, càng sợ hãi một thân tu vi kinh khủng của nàng ta, có người nói nàng đã tiến vào đại sư giai.

Mấy năm gần đây bởi vì hoàng thượng bệnh tật triền miên mà dẫn đến các thế lực hỗn loạn, thoáng cái đã được ổn định lại.

Còn có tin đồn rằng phụ thân của tiểu quận chúa chính là Hoả Vũ Đường đường chủ của Toàn Vũ Môn Lâm Liệt, tin tức này có sức uy hiếp không gì sánh bằng, từ đó về sau trong hòng cung đại viện, tất cả mọi người khi nhìn thấy tiểu quận chúa đều cung kính phi thường, duy nhất có thể cũng nàng chống lại chỉ có mấy vị thân vương được đạo tông đại phái chống lưng.

Trước mắt, vị tiểu vương gia này chính là nhi tử của Đoan vương gia, một trong những vị vương gia có quyền thế nhất hiện nay, bất quá ngay cả như vậy, Hạ Khôn vẫn có chút kiêng kỵ thiếu nữ áo tím này, dù sao tu vi của tiểu nữ tử này thực sự không dò xét được.

- Biểu muội, lẽ nào chỉ vì hai tên dân đen và có thể nháo chuyện với ca ca?

Hạ Khôn chịu thua nói, cũng thầm tự trách bản thân hôm nay không mang theo vài vị đại cao thủ bên người, hiện tại nói chuyện không thể cương ngạnh được.

Hơn mười gã hộ vệ cảm thấy bên ngoài truyền đến từng đợt sóng nhiệt, điều này nói rõ tiểu quận chúa chưa sinh khí, nếu như bị ngọn lửa màu tím của quận chúa thiêu một chốc vậy thì không thể đùa giỡn được a. Tất cả rất tự giác tránh sang một bên.

Thiếu nữ áo tím lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hạ Khôn đi vào trong đám người đang bao vây, những hộ vệ phía sau nàng và lão giả cũng bước theo.

Hạ Khôn bị nhìn có chút không thoải mái, thiếu nữ áo tím không lưu tình nói:

- Còn không mau kêu người của người tránh ra, lẽ nào muốn ta động thủ hay sao?

Khẩu khí như thế, thái độ như thế, Hạ Khôn từ trước đến nay đều được người người khác nịnh nọt thành thói quen rồi cuộc phát hỏa, cô nàng này coi mình giống như gã Điền Mông bị khi dễ mà không làm gì được, trong mắt hiện lên một tia sáng âm hiểm, quát mắng thủ hạ:

- Đánh cho ta, đánh chết mới thôi, ta xem ai dám ngăn cản.

Hơn mười gã hộ vệ chần chờ, Hạ Khôn quát lên:

- Ngày mai Tiết trưởng lão của Yểm Nguyệt Tông muốn đến gặp Đoan vương gia, các ngươi sợ cái lông a.

Tiết trưởng lão, đó là cao thủ của một trong đạo tông tứ đại môn phái Yểm Nguyệt Tông nha, từ hơn hai trăm năm trước đã tiến vào đại sư giai, vừa nghe được danh hào to lớn như vậy, tinh thần của hơn mười gã hộ vệ hơi rung lên, sống lưng nhất thời khí phách hơn không ít, mắt lộ hung quang, liền muốn xuất thủ đánh người.

Thiếu nữ áo tím vung tay lên, một luồng sóng nhiệt phóng tới, hơn mười gã hộ vệ tức bị đánh ngã xuống đất, Hạ Khôn phẫn nộ nhìn thiếu nữ áo tím nhưng không có biện pháp gì...

- Uyển nhi, ngươi đã trưởng thành rồi.

Một thanh âm lười nhác bỗng nhiên vang lên, trong nét bình tĩnh có mang theo một tia kích động.

Thiếu nữ áo tím vừa mới lãnh ngạo nghe được thanh âm này, thân thể mềm mại nhất thời chấn động, đứng yên tại chỗ, không dám xoay người lại, trên mày nhan xét qua lệ quang, xung quanh con người đen đã sớm bị bao phủ bởi vụ thủy.

Tất cả mọi người nhìn thấy biểu tình của thiếu nữ áo tím tức thì kinh ngạc ngây người, không biết xảy ra chuyện gì, trong ấn tượng của bọn họ, vị quận chúa nổi tiếng lãnh ngạo và tàn nhẫn nào xuất hiện qua biểu tình như vậy, thậm chí biểu tình hơi chút kích động cũng chưa từng xuất hiện qua.

Thiếu nữ áo tím chậm rãi xoay người lại, kinh ngạc nhìn Lâm Khiếu Đường đang đứng cách đó không đến một trượng...

Thời gian phẳng phất như đọng lại tại giờ phút này, có thể nghe thấy được rõ ràng âm thanh hít thở của mọi người.

Đại học sĩ, Hạ Khôn đều không hiểu, Nam Cung Phỉ Phỉ lại ảm đạm cười, nàng biết mục đích chủ yếu của Lâm Khiếu Đường hiện tại chính là đến gặp Uyển nhi một lần, lại không ngờ đến gặp nhau trong hoàn cảnh như vậy.

Mỉm cười.

- Khiếu Đường ca ca!

Âm thanh mang theo sự tưởng niệm như nước thủy triều ngọt ngào vang lên, thiếu nữ áo tím liềm linh nhào vào lòng vị công tử mặt phấn và thanh niên kia.

Đại học sĩ nhất thời trừng mắt nhìn, đôi mắt già lão xuyết chút nữa nhảy ra khỏi tròng, Hạ Khôn kinh ngạc cảm thấy mình gặp rắc rối, nằm mơ cũng không nghĩ ra được hai gã tiểu tử thoát nhìn rất bình thường này lại là bằng hữu cũ của quận chúa.

Hạ Khôn không ngừng nháy mắt về phía đám thủ hạ hai bên, ý bảo tìm cơ hội rút lui, thế nhưng những hộ vệ của thiếu nữ áo tím đã hình thành một vòng vây bao quanh, căn bản không thể chui qua được.

Tử Tinh quận chúa trong mắt đám hộ vệ vẫn là cao cao không thể chạm vào, cao ngạo lãnh đạm, chỉ có thể quan sát từ xa không thể đến gần tiếp xúc, giống như một con sông băng vĩnh viễn không tan, đầu từng lộ ra tư thái của một tiểu nữ nhi như vậy.

Đám hộ vệ cho rằng mình hoa mắt, xoa xoa lại dụi dụi, khi mở mắt ra một lần nữa thì một đôi trai gái đang ôm nhau một chỗ, chỉ là cách ăn mặc của thiếu niên kia thực sự quá khó coi, so với quận chúa hình thành sự đối lập rõ rệt.

Về phần kẻ chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ kia càng làm cho người khác đau đầu, đám hộ vệ đang suy nghĩ, người này ngay cả ta còn không bằng, quận chúa sao lại coi trọng hắn đây? Lão Thiên thực sự quá không công bình a.

- Quận ...quận chúa..., này... vị tiểu hữu này là...?

Đại học sĩ có điểm không rõ hỏi, coi như là hắn bốn năm qua chưa từng thấy tiểu quân chúa thất thố như vậy, càng chưa từng thấy quận chúa đối với một gã nam tử yêu thương nhưng nhớ, làm cho nhiều người ôm tâm tư chinh phục quận chúa, thế nhưng cho đến bây giờ không ai dám ngỏ lời, không phải sợ bị cự tuyệt mà là sợ phải chịu đòn tàn nhẫn.

Điều đó chính là ấn tượng của Uyển nhi gây ra cho người khác, mỹ lệ không gì sánh được nhưng không thể đụng vào.

Uyển Nhi rút cuộc ngẩng đầu lên, ánh mắt mông lung mừng đến phát khóc nói:

- Đại học sĩ, hắn chính là vị ca ca thần y ta vẫn thường nhắc tới, nếu như không có hắn, Uyển nhi hai mươi năm trước khi còn bập bẹ học nói đã chết non rồi.

Lão giả nhất thời ngạc nhiên, hắn thế nào cũng không nghĩ ra vị thần y này lại còn trẻ đến như vậy, tuy rằng Uyển nhi quận chúa luôn miệng gọi là ca ca, nhưng nếu y thuật cao như vậy, nghĩ rằng chỉ ít cũng đã hơn bốn mươi tuổi.

- Khiếu Đường ca ca, Uyển nhi rất nhớ người.

Uyển nhi hoàn toàn không để ý tinh thần của những người xung quanh bị đả kích, rụt rè nói.

Lâm Khiếu Đường vẫn cười tủm tỉm nhìn Uyển nhi động lòng người, thực sự đã trưởng thành a, hai vật mềm mại ép lên ngực của bản thân là minh chứng tốt nhất.

- Nhớ đến bao nhiêu!

Đã sớm phát hiện ra biểu tình si ngốc của những người xung quanh, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nổi lên tâm trạng trêu đùa.

- Rất nhớ rất nhớ!

Uyển Nhi ôm thật chặt thân hình giữa hai tay, biểu tình trên mặt hiện rõ nét ấm áp và thoả mãn.

Hai gã hộ vệ lúc trước ngăn cản Lâm Khiếu Đường và Nam Cung Phỉ Phỉ về mặt cầu xin nhìn Lâm Khiếu Đường đang ngoắc ngoắc về phía họ, cảm giác giống như rơi vào địa ngục không thể kiềm chế được.

Một lúc lâu, Uyển Nhi mới lưu luyến không rời thoát khỏi lồng ngực mà trong cảm giác của nàng vĩnh viễn ấm áp kiên định, lấy lại bình tĩnh, xoay người nói:

- Đại học sĩ nhanh đi chuẩn bị...

Uyển Nhi vừa mới nói ra mấy câu đã bị Lâm Khiếu Đường cắt đứt.

- Tất cả giản lược, không cần phải lao sư động chúng, ta không thích.

- Ân!

Uyển Nhi nhu thuận lên tiếng rồi nói tiếp:

- Quên đi, không cần chuẩn bị nữa, chúng ta cứ như vậy tiến cung.

Đại học sĩ lại một lần nữa kinh ngạc, bốn năm qua chuyện mà Uyển Nhi quận chúa đã quyết định thì tuyệt đối sẽ không thay đổi, cho dù ai nói cũng không nghe, ngay cả hoàng thượng cũng chỉ có ba thành nắm chắc mà thôi, còn thanh niên trước mắt này thoát nhìn tu vi cực yếu chỉ đơn giản nói một câu đã lập tức cải biến được chủ ý của Uyển Nhi quận chúa, phía sau bọn họ rốt cuộc là ẩn dấu thâm tình đến mức nào đây? Ngay cả lão nhân đã qua thất tuần này cũng không tránh khỏi hiếu kỳ.

Uyển Nhi đã sớm đem Hạ Không quên sạch sẽ, trực tiếp lời Lâm Khiếu Đường hướng phía ngoài nhanh chóng bước đi...

Hoàng cung đại viện xanh vàng rực rỡ, to lớn trang nghiêm, nhà cửa sâu thẳm, chiếm diện tích mặt đất lại càng kinh người.

Một đường đi tới, Lâm Khiếu Đường chú ý thấy mỗi một người nhìn thấy Uyển Nhi đều phi thường cung kính thi lễ, trên mặt mang theo một tia sợ hãi, giống như nỗi sợ hãi của con chuột nhìn thấy con mèo, lại như thần kinh không ổn định chìm sợ cảnh cong.

Lâm Khiếu Đường lúc này mới chú ý tới, Uyển Nhi đã từng ốm yếu trắng nõn, cái vẻ nhu nhược yếu đuối trên mặt sớm đã biến mất không thấy nữa, trở thành một loại trắng trẻo nhưng lạnh lùng, vẻ khí chất lại có vẻ không gần gũi.

Tục ngữ nói “vừa vào hầu môn thâm tự hải”, đối với hoàng cung đại viện thì lại càng rõ ràng, thực sự đã làm khó nhả đầu này rồi.

Lâm Uyển Nhi rất nhanh đã sắp xếp chỗ ở cho Lâm Khiếu Đường và Nam Cung Phỉ Phỉ, từ đầu đến cuối Lâm Uyển Nhi không hề nhận ra Nam Cung Phỉ Phỉ, Lâm Khiếu Đường cũng không giới thiệu, thực sự thì chuyện của Nam Cung gia có chút rắc rối, xung quanh nhiều người như vậy, không tiện nói thẳng.

Quyền lực của Uyển Nhi rất lớn, vượt quá tưởng tượng của Lâm Khiếu Đường, tựa hồ trong hoàng cung này có điều gì đó không giống, kỳ quái có kỳ quái, nhưng lúc đầu thấy thiếu nữ nhu nhược này dần dần trở lên tài giỏi như vậy, Lâm Khiếu Đường còn cảm thấy vui mừng vô cùng.

...

- Uyển Nhi, ngươi có biết chuyện về thần khí hay không?

Ngồi trong một sương phòng lớn, Lâm Khiếu Đường thăm dò hỏi, trong lòng cũng không hi vọng vào Uyển Nhi sẽ hiểu rõ việc này.

- Khiếu Đường ca ca muốn biết tin tức về “khai thiên kiếm” hay sao?

Uyển nhi nói ra câu kinh người.

Lâm Khiếu Đường ngoài ý muốn hỏi:

- Uyển nhi biết chuyện này?

Thần sắc của Uyển nhi tối sầm lại, tâm sự nặng nề trả lời:

- Đâu chỉ là biết, căn bản là không thể thoát được quan hệ, việc này nói đến rất dài...

166. Chương 168: Đấu Tranh Của Hoàng Tộc.

- Nói như vậy, lần tranh đoạt thần khí trăm năm trước, cuối cùng là hoàng tộc đoạt được “khai thiên kiếm?”

Lâm Khiếu Đường có chút suy nghĩ nói

Uyển nhi gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhưng lại là phụ thân của đương kim hoàng thượng cũng là tăng ngoại công của ta.

Nguyên lai hai trăm năm trước, tăng ngoại công của Uyển nhi đã mai danh ẩn tích buông tha cho thân phận hoàng tộc khổ tâm tu luyện, cuối cùng lấy trăm tuổi bước vào sơ giai, tuổi thọ tăng lên trăm năm, lúc đó chính là lần thần khí xuất hiện hai trăm năm trước, nhưng với thực lực như vậy thì không đủ để tranh đoạt thần khí.

Vì vậy lại tiếp tục nằm gai nếm mật suốt hơn trăm năm rồi cuộc cũng tiến vào đại sơ giai, tại một trăm trước tiến vào hàng ngũ những người tranh đoạt thần khí.

Thế nhưng thần khí người người đều muốn, coi như là những lão quái vật cũng tham gia góp vui, tăng ngoại công của Uyển nhi dù đã tiến nhập đại sơ giai nhưng vẫn như cũ không có lực cạnh tranh tuyệt đối.

Bất quá, rất may trời không phụ người có lòng, tăng ngoại công của Uyển nhi dưới sự hỗn loạn rồi cuộc đã lấy được thần khí vào trong tay, đáng tiếc là đã tới ba ngày cuối cùng thần khí hoá thạch.

Trên mảnh đất thần kì Kỳ Minh Phong này, có tới bát đại thần khí, một một trăm năm hiện hình một lần, có một năm giành cho tranh đoạt, một năm sau sẽ tự động bay đi, hoá thành tảng đá, ngủ say một trăm năm, sau trăm năm tiếp tục hiện thế, muôn đời vẫn cứ luân hồi như vậy.

Trải qua thời gian rất dài đã không còn ai biết được thần khí rồi cuộc là đến từ đâu, là người nào sáng tạo ra, là thần hay là người? Tất cả đã không còn ai biết được.

Tăng ngoại công của Uyển Nhi lúc đó đã bị trọng thương, cách thời điểm thần khí hoá thạch còn có ba ngày, đã không còn kịp tìm hiểu thánh giai vũ kỹ trong “khai thiên kiếm”.

Thật vất vả với đoạt được thần khí tới tay, lại bay đi, tăng ngoại công của Uyển nhi không cam lòng, vì vậy lúc thần khí hoá thạch bay đi, đã động tay động chân lên “khai thiên kiếm”, đã đem bản thân buộc chặt vào “khai thiên kiếm”, còn gia tăng thêm vài đạo cao giai kết trận.

Kết quả là cùng thần khí bay đi, khi thần khí ở một nơi hoang vu không thấy bóng người hạ xuống thì vị tăng ngoại công này của Uyển nhi đã mất đi nửa cái mạng, nếu như không gia trì thêm vài đạo kết trận cao cấp, trên người lại mặc kim tà ti giáp, lại khoác thêm cương từ y, công thêm một thân hộ thể chân khí mới miễn cưỡng bảo trụ được tính mệnh.

Mà nguyên nhân quan trọng hơn chính là trong quá trình thần khí hạ xuống đất đã đụng phải không gian toàn qua làm tốc độ chậm lại rất nhiều, lại không hề tiến hành không gian chuyển hoá, đã gánh vác một phần gánh nặng rất lớn.

Vị tăng ngoại công của Uyển nhi này rồi cuộc tài cao mật lớn, vận khí cũng tốt đến thần kì, bằng không cho dù phòng hộ có nghiêm mật hơn nữa cũng khó thoát khỏi cái chết. Dù sao uy lực của thần khí không người nào có thể khống chế được.

Lúc rơi xuống đất, khai thiên kiếm trong nhảy mắt thạch hoá tiến sâu vào trong vách núi, xung quanh lập tức mọc cây cỏ che lấp. Tầng ngoại công của Uyển Nhi lúc đó muốn rút ra cũng là vô lực, cho dù bỏ cả ngọn núi này ra cũng không lấy được.

Đây chính là thần khí, rất nhiều lúc không phải nhân lực có thể lay động được vì vậy vị tầng ngoại công của Uyển Nhi này rất thức thời buông tha ý niệm đào ra, mang theo thân thể trọng thương, lợi dụng nguyên lực còn lại không nhiều lắm bảo vệ tâm mạch, đi bộ quay trở lại Kinh Châu thành.

Vừa đi chính là mười năm, nghị lực của vị tầng ngoại công này cực kỳ kiên định, vượt qua thường nhân rất nhiều lần. Hơn nữa hắn vừa đi vừa bay, nhiều thì bay được một hồi lâu, không được thì dùng chân chậm rãi đi về phía trước, hơn nữa lại dùng một loại bí pháp ghi nhớ kĩ con đường đã đi.

Suy nghĩ của vị tầng ngoại công này kỳ thực rất đơn giản, nếu hiện tại không đào ra được vậy thì cố gắng đợi sau trăm năm thần khí lại hiện hình, chờ lúc đó bản thân đến lấy là được rồi.

Tầng ngoại công của Uyển Nhi cũng biết được rằng bản thân nhất định không đợi được đến lúc thần khí hiện hình nên đã đem bản đồ về Kinh Châu thành.

Bí mật cùng với bát đại môn phái và cả tu luyện giới tranh đoạt thần khí, đây chính là kế hoạch được tiến hành trong bóng tối với mục đích thoát khỏi vận mệnh làm khôi lỗi của bát đại môn phái, đáng tiếc đã tiến hành mấy trăm năm cũng không có kết quả, hơn nữa mỗi một thế hệ chỉ có người được chỉ định làm kẻ kế thừa mới được biết kế hoạch này, cũng chính là bí mật để khống chế toàn bộ tổ chức.

Bất quá tổ chức này tại đời của vị tầng ngoại công của Uyển Nhi đã suy yếu đến mức gần như suy vong, khi vị tầng ngoại công này vô cùng vất vả quay về được hoàng cung thì ngoại trừ đương kim hoàng thượng có thể nhận thức được hắn đã không còn ai biết được thân phận chân thực của hắn.

Lại nói tiếp hoàng đế đời trước chính là cháu trai của tầng ngoại công Uyển Nhi, con cái bên dưới không ai chịu đấu tranh vì vậy trong quá trình điều trị cho vị tầng ngoại công này đã cố ý sắp xếp vài thị nữ xinh đẹp. Vị tầng ngoại công này suốt đời vì sự nghiệp của hoàng tộc mà phấn đấu không mệt mỏi, vẫn độc thân một người đến giờ, cuối cùng tuổi già khó giữ được khí tiết, bị mấy người thị nữ làm cho thần hồn điên đảo, trong lúc hồ đồ đã gieo một mầm mống, coi như là càng già càng dẻo dai, bất quá tổ chất thân thể của người tu luyện vốn cường hãn, tự nhiên không phải người thường có thể so sánh được.

Sau này mới có đương kim hoàng thượng hiện nay, cũng chính là thân ngoại công (ông ngoại) của Uyển Nhi, phụ thân Long Hiên công chúa, đây chính là báo đáp của hoàng đế đời trước cho tầng ngoại công Uyển Nhi suốt đời cống hiến vì hoàng tộc, hơn nữa bản thân con cháu cũng rất cố gắng đấu tranh, không bằng giúp người hoàn thành ước vọng.

Ai ngờ được trong lúc mấy thị nữ phụng dưỡng tầng ngoại công, ngược lại khiến cho bệnh tình chuyển biến tốt hơn rất nhiều, lợi dụng một loại phương pháp song tu hấp thu dương nguyên của đối phương, tương hỗ bổ dưỡng, đúng là lại tiếp tục sống hơn mai mười năm nữa, trong hơn hai mươi năm này chuyện gì cũng không hỏi, chỉ tiêu dao khoái hoạt, coi như đã giải quyết xong tiếc nuối thời tráng niên.

Trước khi chết, vị tầng ngoại công này đã đem bí mật vẫn giấu trong lòng lưu lại trên người Long Hiên công chúa vừa mới sinh ra, tất nhiên chính là địa đồ nơi có thể tìm được hoá thạch “khai thiên kiếm”.

Nhưng mà, Long Hiên công chúa đã không bảo vệ tốt bí mật này, tựa hồ đã để một kẻ thứ ba biết được một chút manh mối vì vậy đã có chuyện truy sát năm đó, cuối cùng phải chết oan uổng.

Bất quá Long Hiên công chúa vẫn có chút thủ đoạn, tuy là đã làm trò trước mặt thích khách đem địa đồ thiêu hủy, thế nhưng đối phương không hề biết rằng vị Long Hiên công chúa này không chỉ có bề ngoại mỹ lệ tuyệt luân, còn có một cái đầu thiên tài nhìn qua thứ gì đó là không bao giờ quên.

Long Hiên công chúa bằng kí ức đã đem địa đồ vẽ ra một cách cực kì chính xác, cũng đem địa đồ trân quý này lưu lại trên người nữ nhi mới sinh không lâu, chính là Lâm Uyển Nhi.

Đến lúc này, Lâm Khiếu Đường không khỏi cảm thán tổ tiên cố chấp kiên trì và thông minh tài trí. Trong mắt người thường, tất cả mọi thứ trong tu luyện giới chính là tồn tại tối cao, mà tu luyện giả chính là những thần tiên.

Coi như là hoàng đế kia cũng chỉ là một con người mà thôi, một phạm nhân muốn thoát được sự không chế của thần tiên, điều này cần bao nhiêu dũng khí, gan dạ và sáng suốt đây?

Hoàng tộc Hiên Viên quốc bị không chế nhiều năm như vậy, và vũng vầy từng đó năm, nỗ lực thật lớn, trả giá biết bao gian khổ và tâm huyết, kết quả cũng chỉ là một tấm địa đồ mà thôi, thậm chí không biết hiện tại còn có thể dùng được hay không nữa.

Lâm Khiếu Đường chỉ là hơi chút cảm khái mà thôi, phần cuối của cổ sự này, đối với hắn mà nói thì vô cùng tuyệt vời, bởi vì Uyển Nhi có địa đồ thì khác gì mình có địa đồ đây? Tuyệt đối là một tin tức cực tốt.

- Địa đồ ở đâu?

Lâm Khiếu Đường có chút lo lắng hỏi, dù sao chỉ cần lấy được “khai thiên kiếm” thì nhiệm vụ của bản thân coi như đã hoàn thành rồi.

- Tại...

Không biết vì sao đột nhiên trên mặt Lâm Uyển Nhi hiện lên một rặng mây đỏ, dừng lời một chút, hấp hê miệng, lại nói:

- Không nói cho Khiếu Đường ca ca!

- Vì sao?

Lâm Khiếu Đường không đoán được suy nghĩ.

Lâm Uyển Nhi cũng không nói rõ, chen vào nói:

- Khiếu Đường ca ca, người đang đi tìm thần khí đúng không?

- Ân!

- Vì sao muốn tìm thần khí? Khiếu Đường ca ca lẽ nào muốn tranh bá thiên hạ? Hoặc có lẽ muốn trở nên mạnh hơn?

- Cũng không phải!

- Vậy thì là vì cái gì?

- Để tự bảo vệ mình!

Lâm Uyển Nhi mở to hai mắt nhìn, có phần khó hiểu.

Lâm Khiếu Đường giải thích nói:

- Có người uy hiếp ta, nếu như ta không thể tìm được một kiện thần khí thì có thể sẽ giết ta, thậm chí tiêu diệt toàn bộ Lâm gia.

Uyển Nhi giật mình nói:

- Là ai? Khẩu khí thật lớn, để cha ta đi giáo huấn hắn!

Lâm Khiếu Đường cười khổ:

- Lâm đại thúc sợ là không phải đối thủ của hắn.

Đôi mắt đẹp đến cực điểm của Uyển Nhi mở thật to, bộ dạng không thể tin tưởng nói:

- Người đó có thực sự lợi hại như vậy không, ngay cả cha ta cũng không phải đối thủ, thế nhưng Khiếu Đường ca ca làm sao lại nhận biết người đó đây?

Lâm Khiếu Đường rất bất đắc dĩ, hắn đã trải qua nhiều chuyện như vậy, chỉ sợ nói ra cũng không ai tin tưởng, vì vậy lấy làm lệ nói:

- Nói đến rất dài, sau này có thời gian kể cho Uyển Nhi nghe.

- Ân, Khiếu Đường ca ca nhất định phải nhớ kĩ kể cho Uyển Nhi nghe a, được rồi, chuyện về Đường Tăng trước kia còn chưa kể!

Lâm Uyển Nhi rất chờ mong nói.

- A, ân, là như vậy...

Lâm Khiếu Đường bắt đầu chậm rãi kể chuyện, chỉ là chưa bắt đầu bài giảng, ngoài cửa đã chạy tới một thân ảnh vui vẻ...

- Quận chúa, hoàng thượng phục dụng gốc “phượng vĩ thảo” ngàn năm khiến tinh thần rất khá, người nên nhanh tới xem!

Một thiếp thân nha hoàn bỗng nhiên vui mừng chạy vào nói.

Lâm Uyển Nhi đang vui mừng chờ mong, lúc này mới vỗ gáy, hy vọng nhìn Lâm Khiếu Đường.

- Khiếu Đường ca ca, người giúp ngoại công của ta chuẩn đoán một chút bệnh tình nha. Ngoại công những năm qua quá khổ cực, không biết đã thỉnh bao nhiêu danh y, được sư, ngay cả đệ nhất luyện được sư Hiên Viên quốc cũng bắt lực, đan được luyện chế, ngoại công phục dụng không những không làm bệnh tình chuyển biến tốt hơn mà ngược lại càng thêm nghiêm trọng.

Lâm Khiếu Đường hì hì cười

- Nếu như Khiếu Đường ca ca chữa được cho ngoại công Uyển nhi thì Uyển nhi người phải cho ca ca ta nhìn tấm địa đồ ấy a!

Uyển nhi không có do dự e lệ như hồi nãy, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Cho dù Khiếu Đường ca ca không trị hết bệnh được cho ngoại công thì Uyển nhi vẫn cho người xem mà.

- Uyển nhi rất thông minh.

Lâm Khiếu Đường làm một bộ dáng hiển nhiên làm được.

Trong phòng khi đối mặt với Lâm Khiếu Đường thì Lâm Uyển Nhi mềm mại như nước, khôi phục tư thái nữ nhi yếu đuối xinh xắn động lòng người, thế nhưng vừa mới bước ra khỏi gian phòng, khí thế trên người nhất thời thay đổi, đôi con mắt uông uông nhu thủy ngưng kết thành hàn băng cực lạnh, đôi mắt đẹp bắn ra quang mang bức người, Lâm Khiếu Đường thiếu chút nữa hoài nghi bản thân có phải nhận sai người.

Thông thường tu luyện giả đối với hoàng cung thế tục như thế này cũng không coi ra gì, cho dù rực rỡ đến thế nào đi nữa cũng chỉ là những thứ vô dụng, nhưng mà, Lâm Khiếu Đường là trường hợp đặc biệt, một trường hợp đặc biệt thật lớn. Hắn đối với hoàng cung luôn luôn thấy hiếu kỳ, trên đường đi tới hết nhìn đông lại nhìn tây, nếu như không phải có Uyển nhi phía trước tọa trấn, sợ là hắn đã sớm bị coi như giáp điệp bắt lại rồi.

Đại Hiên Bảo Các, khi bốn chữ này tiến vào trong tầm nhìn của Lâm Khiếu Đường thì hắn có chút kỳ quái, lẽ nào nơi này bày đặt bảo bồi gì đó.

Đi vào trong nhìn mới biết được, là thư phòng của hoàng đế, thế nhưng bố cục phòng sách này thực thậm tệ, ngoại trừ thư phòng còn có phòng ngủ, phòng nghỉ ngơi và vài gian biệt ốc vân vân, hộ vệ đứng gác chỉ ít có hơn mười người.

Tiến vào một gian sương phòng thì nhìn thấy một vị lão giả mặc y phục màu vàng nửa nằm nửa ngồi trên giường, tinh tế cầm quyển sách trong tay vừa đọc vừa suy nghĩ, bên cạnh còn có mấy thị nữ tư sắc không tồi, còn có một lão giả khác mặc quan phục đứng bên cạnh không biết đang nói cái gì.

- Ngoại công!

Lâm Uyển Nhi vừa mới vào đã kêu lên một tiếng êm ái, bất quá nét băng lạnh trên mặt vẫn không giảm đi bao nhiêu.

Lão giả mặc quan phục lập tức đình chỉ không nói, cũng không quá hữu hảo nhìn Lâm Uyển Nhi, lẳng lặng đứng một bên.

- Uyển nhi, người tới rồi, cảm ơn được thảo của người, trầm khá hơn nhiều.

Lão giả mặc hoàng y chậm rãi nói.

...

Bầu trời Kinh Châu thành chợt loé lên hào quang, một chùm thanh quang hạ xuống Đoan vương phủ...

- Sự phụ tới, chúng ta đi!

Đang ở khách điểm đả tọa, con mắt của Bao Mộc Bạch mở ra nhẹ giọng nói, dứt lời người đã như thiểm điện phóng ra ngoài, một nữ tử thân thiết đi theo sau...

167. Chương 169: Chữa Bệnh Cho Hoàng Đế Lão Nhi (thượng).

Trong Vương phủ, một lão giả mặc thanh bào ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa phòng tiếp khách, Đoan Vương gia về mặt khiêm tốn ngồi ghế bên cạnh.

Vị tiểu vương gia Hạ Khôn này với vẻ mặt hèn mọn đứng một bên, thỉnh thoảng ngâm nước trà cho lão giả, nghiêm nhiên trở thành một gã gia phó tạm thời.

- Tiền bối, lần này đến Kinh Châu thành không biết bản vương có thể cống hiến gì đó hay không?

Đoan vương gia nịnh nọt.

Lão giả mặc thanh bào híp mắt nói:

- Lão phu đến đây là vì một chuyện cực kỳ trọng yếu, người không giúp được gì, ta chỉ là mượn vương phủ của người nghỉ chân một chút, qua vài ngày sẽ đi.

Đoan vương gia cận thận hỏi:

- Không biết là chuyện quan trọng gì.

- Người không cần biết, nói cho người chỉ mang đến hoạ sát thân, nói đến đây mà thôi, sau này không nên tiếp tục hỏi.

Lão giả mặc thanh bào không nhin được nói.

- Dạ dạ dạ! Bản vương thất lễ rồi.

Đoan vương gia đâu còn có chút bộ dáng vương gia nào, vội vã gật đầu.

- Đồ nhi của ta tới, nhanh để cho bọn họ tiến vào.

Lão giả mặc thanh bào căn dặn.

Đoan vương gia không dám chậm trễ, lập tức phân phó xuống phía dưới.

Chỉ chốc lát, một nam một nữ từ bên ngoài chạy đến, chính là Bao Mộc Bạch và nữ tử tuổi còn trẻ lúc trước.

- Sự phụ!

Hai người vừa tiến vào liền thi lễ.

- Ân, các người đi xuống phía dưới!

Lão giả thanh bào hướng phía Đoan vương gia phát tay. Đoan Vương gia lập tức mang theo nhi tử và mấy hạ nhân lui ra ngoài.

Lão giả mặc thanh bào lấy ra một đạo phù, toàn bộ căn phòng lập tức được bao phủ bởi một vòng sáng. Đây chính là cách âm phù, như vậy bên ngoài không thể nghe được bên trong nói chuyện gì.

- Sự tình tra đến đâu rồi?

Lão giả mặc thanh bào hơi cấp bách hỏi.

- Sự phụ liệu sự như thần, “khai thiên kiếm” hẳn là trong đại viện hoàng cung, cho dù không ở trong đó thì cũng sẽ có liên quan rất lớn.

Bao Mộc Bạch khẳng định trả lời.

- A, nói như vậy, lão phu thu được mật hàm nặc danh cũng không phải là bịa đặt!

Lão giả mặc thanh bào vuốt chòm râu thật dài có chút suy nghĩ nói.

- Sư phụ, chúng ta không tra được tin tức xác thực, bất quá mấy ngày hôm nay Kinh Châu thành tụ tập rất nhiều thế lực, bát đại môn phái hầu như đã đến đông đủ, dường như không phải chỉ có mỗi sư phụ thu được mật hàm.

Nữ tử tuổi còn trẻ đứng một bên nói.

- A? Đúng không? Lẽ nào là bọn họ cũng như ta tám năm trước thu được một mật hàm?

Lão giả mặc thanh bào có vẻ rất ngoài ý muốn.

Bao Mộc Bạch lại giải thích:

- Sư phụ, mấy ngày gần đây đồ nhị vẫn dò xét trong Kinh Châu thành, cảm giác được các thế lực khác không phải biết tình hình, khả năng là mỗi một phương thu được mật hàm có nội dung và thời gian không giống nhau, cũng có lẽ căn bản là trùng hợp, chỉ là đến Kinh Châu thành để điều tra tin tức.

Lão giả mặc thanh bào hip mặt lại nói:

- Mặc kệ là phải hay không phải, nhất định là có người muốn cho bát đại môn phái chúng ta tụ tập cùng một chỗ, sau đó bọn chúng ngồi xem trai cò tranh đấu thu lợi ngư ông, tính toán thực sự rất sâu a.

- Sư phụ thần cơ diệu toán!

Bao Mộc Bạch nịnh nọt.

- Chẳng lẽ là Hao U?

Nữ tử tuổi còn trẻ nghi hoặc nói.

Lão giả mặc thanh bào lắc đầu:

- Lịch sử tồn tại của Hoa U không hề kém hơn so với bát đại môn phái chúng ta, nhiều năm như vậy trôi qua, chưa bao giờ tham gia vào tranh đoạt thần khí, nhiều nhất chỉ là thu thập tình báo, nếu như mấy nghìn năm đều như vậy, không thể đột nhiên sản sinh hứng thú đối với thần khí, huống hồ Hoa tiên tử và Thái U lão tổ chính là thần nhân đương đại, cho dù người khác có được thần khí vị tất đã là đối thủ của họ.

Nữ tử tuổi còn trẻ vẫn lo lắng nói:

- Thế nhưng vạn nhất họ phát hiện ra công dụng khác của thần khí, bỗng nhiên nổi lên tâm tranh đoạt, cũng không phải là không có khả năng.

Lão giả mặc thanh bào khẽ lắc đầu:

- Khả năng này cũng không thể bài trừ, bất quá Hoa U dù thực sự muốn tranh đoạt, hẳn là ánh mắt không đặt ở “cửu thiên nguyên lô” và “khai thiên kiếm”, hai kiện thần khí này đối với họ mà nói thì tác dụng không quá lớn. Hoa tiên tử tự sáng tạo ra Vô Hoa Luân Hồi cùng với U Nguyên Thần Công của Thái U lão tổ đều là thủy mộc thuộc tính, một đạo một võ, muốn tranh đoạt thì sẽ hướng ánh mắt đến Biên Nhai Hải, nơi xuất hiện “luân hồi chi quyển” và “hải tinh”, đó mới là thứ họ muốn.

- Sư phụ, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?

Bao Mộc Bạch tích cực hỏi.

- Yên lặng xem tình hình, cách thời điểm thần khí hiện hình còn có hai mươi sáu ngày thời gian, tám năm còn đợi được, cũng không cần quá cấp bách một lúc.

Lão giả mặc thanh bào ung dung nói.

- Sư phụ, ta...

Bao Mộc Bạch muốn nói cái gì đó, tới miệng rồi lại nuốt trở lại, không biết nên nói như thế nào.

Lão giả mặc thanh bào quét mắt nói:

- Có chuyện gì thì nói ra, không nên giấu giếm giếm trước mặt vi sư.

Bao Mộc Bạch quyết tâm nói:

- Sư phụ “đại hồi quyết” của ta đã đến đại quan ải thứ ba, nếu như trước khi thần khí hiện hình vẫn không thể đột phá mà nói sợ là không thể giúp được sư phụ cái gì.

Khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của lão giả mặc thanh bào hơi hơi giật giật.

- Người muốn sư phụ giúp người trùng quan?

- Đồ nhi không dám, đồ nhi chỉ là muốn sư phụ ban cho mấy mai tăng nguyên đan tương đối tốt.

Bao Mộc Bạch cấp bách nói.

Lão giả mặc thanh bào trầm mặc một hồi, lấy ra hai mai đan hoàn.

- Đây là hai khối nhập sư đan, tuy rằng không phải là đan được gì tốt nhất, nhưng đối với người khi trùng quan vẫn có trợ giúp rất lớn, mấy ngày nay người không cần ra ngoài điều tra nữa, cứ ở trong vương phủ chuyên tâm tu luyện, đại hồi quyết ngoại trừ lần đầu tiên trùng quan tương đối khó khăn thì hai quan ải tiếp theo hẳn là tương đối dễ dàng, tám năm qua khổ cho người vì vi sư mà điều tra nội dung trong bức mật hàm mà bôn tẩu đông tây, bấy năm trước thiếu chút nữa còn bị Lâm gia lão tổ kia giết chết, chờ khi chuyện này giải quyết xong, vi sư nhất định sẽ giúp người đòi lại mặt mũi.

Về mặt của Bao Mộc Bạch cảm kích tiếp nhận nhập sư đan.

- Tạ ơn sư phụ nâng đỡ!

Lão giả mặc thanh bào thoả mãn gật đầu, lại nói:

- Tiểu Thanh a, bình thường đối với sư huynh người cần chiếu cố nhiều hơn, hảo hảo hậu hạ có biết không?

Thanh đỏ mặt lên, cúi đầu nói:

- Sư phụ, tiểu Thanh đã biết.

Bao Mộc Bạch đã hiểu ý tứ của sư phụ, liếc mắt nhìn về phía Tiểu Thanh, tuy rằng lớn lên rất bình thường, nhưng vóc người tuyệt đối là cực phẩm, đặc biệt là hai quả cầu to lớn trước ngực, cho dù đã mặc vào một bộ y phục khá dày, nhưng vẫn như cũ có thể thấy rõ ràng được đường viền to lớn chói mắt. - Ân, hai người đi thôi!

Lão giả mặc thanh bào phát tay, hai người lập tức lên tiếng trả lời rồi lui xuống.

...

Đối với vị hoàng đế trước mắt này, Lâm Khiếu Đường cũng không kinh sợ nhiều lắm, có thể là vì nguyên nhân thực lực của hắn từ lâu đã thoát ra khỏi phạm trù người phàm, đối với những cảm giác của con người bình thường không còn khắc sâu.

- Ngoại công, Khiếu Đường ca ca mà ta thường nói với người đã đến thăm ta rồi!

Lâm Uyển Nhi vui vẻ giới thiệu.

- Ha ha, tiểu nha đầu người thật cao hứng nha, còn không mau qua đây cho ta nhìn!

Hoàng đế lão nhi cười cười nói, thấy ngoại tôn nữ của chính mình vui vẻ như vậy, tâm tình của hắn cũng tốt hơn nhiều.

- Thảo dân ra mắt hoàng thượng!

Lâm Khiếu Đường không rõ chào hỏi như thế nào đành lên tiếng.

- Xì!

Lâm Uyển Nhi cười thành tiếng.

- Cái gì thảo dân ra mắt hoàng thượng nha, gọi ngoại công là được rồi!

Ngoại công? Cách xưng hô này Lâm Khiếu Đường thật đúng là không quá thích ứng, nhân tiện nói:

- Ta nghĩ là nên gọi là hoàng thượng đi! Chỉ là xưng hô mà thôi, không cần phải quá chú ý.

- Ha hã, gọi cái gì cũng được!

Hoàng đế lão nhi cũng rất hiền hoà.

- Ngoại công, mau đứng lên!

Lâm Uyển Nhi khấn cấp kéo tay hoàng đế lão nhi nói.

Hoàng đế lão nhi mặc kệ.

- Đây là làm sao vậy, lẽ nào thiên thác hạ xuống hay sao?

Uyển Nhi thần bí, uyển chuyển hàm xúc cười:

- Ngoại công, bệnh của người có thể chữa được rồi.

Hoàng đế lão nhi kinh ngạc xung quanh nhìn một lượt nói:

- A, phải! Nha đầu, người mời vị danh y ấy tới cho trầm a!

- Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt!

Uyển Nhi cười tủm tỉm nói.

Hoàng đế lão nhi nhìn bốn phía một chút, không giải thích được nói:

- Ở đâu cơ?

- Đây không phải sao?

Uyển Nhi chỉ tay về phía Lâm Khiếu Đường.

- Hửn?

Hoàng đế lão nhi hiển nhiên không quá tin tưởng, cũng không phải không tin Lâm Khiếu Đường biết y thuật mà là không quá tin tưởng tuổi còn trẻ như vậy đã là danh y.

Uyển Nhi nắm lấy cánh tay của hoàng đế lão nhi (DG: ở đây text là Lâm Khiếu Đường nhưng mình thấy là hoàng đế mới đúng, có lẽ lão tác giả nhầm hoặc text nhầm chằng), nhẹ nhàng lắc lư nói:

- Ngoại công, người không tin? Ta đã nói với người, nếu như Khiếu Đường ca ca cũng không trị được bệnh nào đó vậy thì trên đời này không ai có thể trị được.

- A, lợi hại như vậy!

Hoàng đế lão nhi kinh ngạc.

- Được rồi, nhiều lời không bằng trực tiếp thử, Khiếu Đường ca ca người xem, ngoại công không tin người, nhanh trở bản lĩnh ra cho người nhìn, ca ca của Tử Tinh quận chúa không phải chỉ có hư danh.

Lâm Uyển Nhi bỗng nhiên dí dỏm nói.

Đã quen Lâm Uyển Nhi lâu đến như vậy, chưa từng thấy nàng trong trạng thái bướng bỉnh mà có thể nói những lời dí dỏm, xem ra nha đầu kia cùng với ngoại công của nàng trong bốn năm qua tình cảm rất không tồi, Lâm Khiếu Đường mỉm cười ngồi xuống phía cạnh ngoài của giường, vừa định bắt mạch cho hoàng đế lão nhi, lại bị một tiếng ngạc nhiên sợ hãi, làm cho càng hoảng sợ.

- Hoàng thượng, trăm triệu lần không thể a!

Vị lão giả mặc quan phục vẫn đứng một bên đột nhiên quỳ xuống mang theo tiếng khóc nức nở hô lên, thanh âm cực kỳ trầm bổng du dương, nói mà so với hát còn hay hơn nhiều:

- Hoàng thượng, thái y đã hoàn toàn chẩn đoán ra bệnh tình và đã có phương pháp điều trị, Hoàng đại sư cũng đã cho phép rồi, nếu như lúc này để cho ngoại nhân dă y quấy rầy trình tự, sợ là sẽ có sai lầm. Hoàng thượng, thỉnh ngài lấy đại cục làm trọng, thân thể của người chính là căn bản của quốc gia, tuyệt đối không thể có nửa điểm qua loa đại khái!

Thế lực ngoan cố thực sự là chỗ nào cũng có a, Lâm Khiếu Đường buồn cười nhìn thoáng qua lão giả mặc quan phục.

Biểu tình vui vẻ hưng phấn lúc trước của Lâm Uyển Nhi hầu như trong nháy mắt lạnh xuống:

- Chu thái sư, không có điều gì là tuyệt đối, thái y đã khám chữa bệnh cho hoàng thượng lâu như vậy, không hề thấy hoàng thượng có bất kỳ chuyển biến tốt hơn nào, về phần cái gì đó họ Hoàng, tuy rằng có bản lĩnh luyện được tuyệt đỉnh, nhưng y thuật cũng bình thường. Hoàng được sư đã chuẩn đoán bản quận chúa sống không quá mười ba tuổi, vậy mà bản quận chúa đến bây giờ không phải vẫn sống tốt đấy sao.

Lão giả mặc quan phục nguyên lai là thái sư đương triều, cấp quan nhất phẩm, quyền cao chức trọng, phụ thuộc vào phe phái thân vương, bình thường đối với quyết định của phe tể tướng thường đưa ra ý kiến phản đối, cho dù là chuyện tình không hề đưa ra bàn luận, cũng sẽ bị hấn lấy dao đâm vào.

- Quận chúa, ngài không nên hiểu lầm, cự thần tuyệt đối không có ý đối đầu với người, hoàn toàn suy nghĩ vì hoàng thượng, vị tiểu hữu này y thuật tất nhiên là cao siêu, nhưng trên đời này mọi chuyện luôn theo quy luật tuần hoàn, nếu bỗng nhiên làm trái quy luật này thì sẽ phá hỏng mọi chuyện, hai năm qua dù cho bệnh tình của hoàng thượng không hề chuyển biến tốt hơn, nhưng cũng không hề nặng thêm, tinh thần trạng thái so với lúc ban đầu cũng khá hơn rất nhiều, điều này nói rõ phương thuốc có tác dụng nhất định, lúc này nếu như cắt đứt, dùng phương thuốc khác, sợ là không tốt lắm đâu!

Chu thái sư hùng hồn từ tốn nói.

Khuôn mặt mỹ lệ của Uyển Nhi bỗng nhiên hiện lên nụ cười nhạt:

- Bản quận chúa bất quá chỉ là thỉnh người đến chuẩn đoán bệnh một chút, nhưng không muốn nhúng tay trị liệu, Chu thái sư ngài cần gì phải khấn trương như vậy, lẽ nào trong lòng có quỷ hay sao? Lo lắng bản quận chúa mời người tới tra ra điều gì đó kỳ quái?

Trên mặt chu thái sư cả kinh, mạnh mẽ dập đầu nói:

- Hoàng thượng minh xét, cự thần trung tâm, thiên địa chứng giám.

Hoàng đế lão nhi ngồi một bên bang quan nghe tranh cãi, trên mặt cũng không có nhiều biến hoá, ôn hoà nói:

- Chu thái sư không cần quá mức khấn trương, Tử Tinh quận chúa chỉ là quan tâm đối với trẫm, những năm gần đây người khám và chữa bệnh cho trẫm cũng không thiếu, còn sợ cái gì nữa? Lâm tiểu hữu, đến đây, nha đầu này đem người thổi lên tận trời, người sẽ chẩn đoán bệnh cho trẫm!

Chu thái sư thấy mình khuyên giải không được, liền nháy mắt hướng về một tên thị vệ ngoài cửa, gã hộ vệ nhẹ gật đầu một cái sau đó lui xuống.

Hành động này hiển nhiên không tránh được ánh mắt lạnh đậm của Uyển Nhi, bất quá nàng cũng không ngăn cản, bởi vì nàng biết rõ gã hộ vệ này muốn đi làm cái gì, điều này hợp với ý của nàng...

Đối với các chuyện trong hoàng cung đại viện, Lâm Khiếu Đường không hề có chút hứng thú nào, giả như cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không phát hiện, bắt lấy cổ tay của hoàng đế lão nhi bắt đầu chẩn đoán bệnh...

168. Chương 169: Chữa Bệnh Cho Hoàng Đế Lão Nhi (hạ).

Tu vi hiện nay của Lâm Khiếu Đường đã rất cao, sớm không cần đến những dụng cụ phụ trợ, chỉ dựa vào đôi tay của chính mình, đôi mắt, nguyên thức thâm hậu, hơn nữa nội anh còn có linh tính nhất định, tuyệt đối so với các thiết bị chữa bệnh còn chính xác và rõ ràng hơn nhiều.

Trong quá trình chẩn bệnh, thần tình của Lâm Khiếu Đường có chút biến hoá, nhãn thần nhìn hoàng đế lão nhi cũng có chút khác lạ.

Kỳ quái, lão nhân này chẳng lẽ không biết rằng mình đã trúng độc hay sao?

Những năm gần đây, Lâm Khiếu Đường tuy không thường xuyên nhưng cũng đã chữa cho không ít người, những người này hầu như là mắc một số bệnh không hề trí mệnh, chỉ vì không có phương pháp điều trị bệnh hữu hiệu mà bệnh tình ngày càng trầm trọng hơn, mà người bị trúng độc lại là loại người đầu tiên.

- Khiếu Đường ca ca, ngoại công mắc phải bệnh gì vậy?

Lâm Uyển Nhi rất tự tin hỏi.

Lâm Khiếu Đường vừa định trả lời, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng hô:

- Hoàng hậu nương nương giá lâm, Định Phi đến, tể tướng yết kiến...

Cư nhiên một lúc đến nhiều người như vậy, Lâm Khiếu Đường thực sự không nghĩ ra những người này vì sao thoáng cái đã biết được tin tức, cùng nhau chạy tới, không phải là đến trị bệnh cho hoàng đế lão nhi đây chứ?

- Hoàng thượng, người cần phải coi trọng thân thể a!

Hoàng hậu vừa mới đến đã vừa khóc vừa nói.

- Hoàng thượng, long thể làm trọng! Quyết không thể khám và chữa lung tung a!

- Hoàng thượng, cựa thân cho rằng, nhiều phương pháp vẫn có lợi hơn!

- ...

Người một lời ta một câu, toàn bộ thư phòng lập tức trở lên rối loạn, nếu như không phải căn phòng này khá lớn, sợ là đã hỗn loạn hết lên.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên cảm giác được làm một người tu luyện là một việc hạnh phúc cỡ nào. Khoái y ân cừu, sinh tử do mệnh, quan trọng nhất là tự do tự tại. Hoàng đế nhìn thì có vẻ như uy phong凛凛, quyền quý muôn đời, kỳ thực chỉ là một lão hổ trong lồng mà thôi, chỉ có thể ngồi trong lồng sắt mà kêu lên hai tiếng.

- Hoàng thượng, thần thiếp muốn nhìn thấy vị danh y nào chữa bệnh cho người!

Một quý phụ trung niên mặc một thân quần áo đoan trang hoa lệ đột nhiên hỏi.

Lâm Uyển Nhi giới thiệu:

- Chính là vị Lâm đại phu này!

Lâm Khiếu Đường đương nhiên biết đó là hoàng hậu, không chỉ có như vậy, vị hoàng hậu này không phải một người bình thường, tu vi bản thân đã đặt tới sĩ giai, trên người toả ra đạo nguyên thực nồng đậm, nghĩ rằng vị nương nương này hẳn là cùng phe phái với thân vương.

- Cái gì? Tuổi còn trẻ như vậy, nào có đại phu tiểu còn trẻ như vậy. Nhìn xem, ngài không thể để cho hần chẩn đoán bệnh a, vạn nhất chẩn đoán nhầm, vậy thì sẽ xảy ra chuyện lớn a!

Hoàng hậu nương nương kinh ngạc nói.

Hoàng hậu vừa mới đến, nhìn thấy vị thanh niên xa lạ, liền lập tức dò xét tu vi, bất quá chỉ là vừa mới qua được trúc cơ kỳ mà thôi, không đủ gây sợ hãi, nghe tên hộ vệ kia nói rõ ràng mọi chuyện còn tưởng là nha đầu kia mời đến nhân vật nào đó có cân lượng, nguyên lai chỉ là đồ vớ vẩn mà thôi, thực sự là làm sợ bóng sợ gió một hồi.

Nghe hoàng hậu nói xong, Lâm Khiếu Đường cho dù tu dưỡng rất tốt cũng có chút không chịu nổi, đôi lông mày lơ đãng nhíu lại.

Tể tướng đứng một bên không nóng không lạnh nói:

- Lời ấy của nương nương sai rồi, trình độ không phân biệt địa vị cao thấp lại càng không thể phân biệt tuổi già hay trẻ, nghìn vạn lần không nên dùng lòng dạ đàn bà đánh giá a!

Chỉ một câu lòng dạ đàn bà này đã làm cho hoàng hậu nương nương chịu thiệt lớn, hơi giận nói:

- Chiều theo ý tứ của tể tướng đại nhân, hoàng thượng có thể làm một thí nghiệm phẩm, người phương nào cũng có thể đến điều trị hay sao?

- Trị hay không trị còn phụ thuộc vào bản lãnh, bổn tướng vừa mới nói, nếu như vị Lâm đại phu này sau khi chẩn đoán bệnh phát hiện ra gì đó, thì để hắn chữa trị thì có ngại gì, huống hồ có Tử Tinh quận chúa đảm bảo, thì còn phải lo lắng cái gì đây? Hay là hoàng hậu nương nương hoài nghi tử tinh quận chúa hay sao?

Tể tướng rất sảo diệu đem trọng tâm chuyển lên người Lâm Uyển Nhi.

- Tể tướng đại nhân nói có lý, bệnh tình của hoàng thượng vẫn không có dấu hiệu chuyển biến tốt hơn, nếu như Tử Tinh quận chúa có hiếu tâm, sao không thử xem, dù sao nhiều hơn một chút hy vọng, so với không có phần nào hiển nhiên tốt hơn nhiều.

Định Phi khéo léo chen vào nói.

Lâm Khiếu Đường cảm giác được rõ ràng, trên người tể tướng và Định Phi có võ nguyên lực, hai người đều có tu vi sĩ giai, hiển nhiên chính là phe phái tể tướng.

Chu thái sư vội nói:

- Hoàng thượng, thần cho rằng, trước tiên nên kiểm tra năng lực của vị Lâm đại phu này, đến khám và chữa cho bệnh nhân bên ngoài, nếu như có thể khám và chữa bệnh xuất sắc, biểu hiện được năng lực bản thân, đạt được tín nhiệm của mọi người, rồi quay lại chữa bệnh cho hoàng thượng cũng không trễ.

- Hừ, Chu thái sư, người không đem an nguy của hoàng thượng để trong lòng hay sao, nào có nhiều thời gian để kiểm tra như vậy?

Tể tướng đại nhân giận dữ nói.

- Tể tướng đại nhân, người...

Chu thái sư vừa muốn phản bác thì bị công kích đột nhiên trúng phải làm hoảng sợ.

Thân thể nhỏ nhỏ của Lâm Uyển Nhi nhè nhẹ run, nàng thực sự không thể chịu được đám phe phái này đấu tranh miệng lưỡi.

- Chẩn đoán bệnh tình mà thôi, điều này khó khăn để tranh cãi như vậy hay sao? Nếu như hai quân đánh nhau, có những tướng lĩnh như các người, sợ là đem tất cả gia tộc các người bắt làm tù binh, các người vẫn còn tranh luận không ngớt.

Lâm Uyển Nhi đột nhiên mở miệng, thực sự có tác dụng, đám người nhất thời an tĩnh lại, chỉ là thần sắc tất cả đều có những biến hoá khác nhau, tựa hồ như đang nghĩ đối sách nào đó.

Lâm Khiếu Đường kỳ thực vẫn còn đang bắt mạch cho hoàng đế, đối với tranh cãi của đám người này căn bản là có tai như diếc, trong lòng vẫn đang suy xét bệnh tình của lão hoàng đế.

Trong cơ thể có chứng viêm mạn tính, trừ thứ này ra, nguyên nhân dẫn đến suy yếu bất kham chính là vì trúng độc, một loại độc không thường thấy, gọi là “hồng lưu nhiệt”, loại độc này có độc tính rất chậm, hơn nữa bệnh trạng biểu hiện ra bên ngoài thoát nhìn giống như bệnh thương hàn.

Nếu như là bệnh hiểm nghèo nào đó, Lâm Khiếu Đường muốn trị liệu còn khó khăn một chút, nói không chừng còn phải động dao động kéo, lúc này đã có nhiều người phản đối như vậy, nếu như thực sự dùng đến dao mổ, sợ là không có khả năng để hắn trị liệu.

Thế nhưng nếu là giải độc đối với Lâm Khiếu Đường hiện nay là sở trường lớn nhất, thường ngày hắn luyện chế giải độc đan nhiều không kể xiết, còn có nội anh được kích hoạt của bản thân có công hiệu hút độc lực, giải những thứ độc được như thế này chỉ là chuyện nhấc tay nhấc chân mà thôi. - Sao thời đã rất dài, Lâm đại phu chẳng lẽ còn không đưa ra được kết luận gì hay sao?

Hoàng hậu nhẹ giọng nói.

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn hoàng hậu:

- Hoàng thượng không phải là mắc bệnh tật gì đó mà là trúng phải kịch độc!

- Cái gì?

Hầu như tất cả mọi người đều lộ vẻ cả kinh, trước đó đã thỉnh không biết bao nhiêu danh sư, nhưng không có ai cho ra kết luận như vậy.

- Lâm đại phu, có một số chuyện không thể nói lung tung!

Chu thái sư mang theo ý nhắc nhở cảnh cáo nói.

Lâm Uyển Nhi cũng sửng sốt.

- Khiếu Đường ca ca, ngoại công thực sự bị người khác hạ độc?

- Đúng vậy, hơn nữa độc đã vào xương tủy, nếu như chậm trễ giải độc, sợ là tuyệt đối không thể sống quá sáu tháng.

Lâm Khiếu Đường thẳng thắn nói.

- Lớn mật, hoàng thượng là vạn kim thân thể, tuổi thị vạn năm, há lại để cho tiểu nhi người hồ ngôn loạn ngữ, người đầu, bắt hần mang ra ngoài, đánh hần năm mươi trượng cho ta!

Hoàng hậu cả giận nói, nhìn đáng dấp kia đúng là rất tức giận.

Vài tên hộ vệ vừa mới tiến lên, Lâm Uyển Nhi đã động nộ quát:

- Ai dám động vào một sợi tóc gáy của Khiếu Đường ca ca, bản quân chúa quyết đốt cháy hần đương trường.

Đám hộ vệ đối mặt nhìn nhau, đứng nguyên một chỗ không dám cử động, hoàng hậu nóng nảy.

- Uyển nhi, người này dám nói lời tà môn mê hoặc người khác, người cũng nghe thấy được, chẳng lẽ còn muốn che chở hay sao?

Lúc này tể tướng cũng không thêm nói lại, tựa hồ như đang suy tư cái gì đó, hiển nhiên đối với những lời Lâm đại phu nói có chút đắn đo không rõ ràng, dù sao chuyện hoàng đế trúng độc, việc này rất lớn, nếu là sự thực vậy thì ai hạ độc? Dụng ý là gì? Ai cũng biết hoàng đế chỉ là một khôi lỗi mà thôi, không có quyền lực thực tế gì quá lớn, lực lượng chân chính đến từ bát đại môn phái, thực sự đầu cần phải giết hoàng đế bằng thuốc độc, hướng hồ thực sự muốn hoàng đế thoái lui đầu phải là việc gì khó.

Mọi người ở đây đang tự cân nhắc lợi hại, Lâm Khiếu Đường nâng hoàng đế lão nhi dậy, dìu đến phía lưng giường ngồi xuống.

Có người muốn đến ngăn cản, bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí tức sóng nhiệt dâng trào cường liệt bốc lên, cường đại và tràn ngập quyết đoán, bằng vào giai vị nhỏ bé của bọn họ có thể lay động được.

Mọi người đều sợ hãi, trong lúc nhất thời kinh ngạc nhìn vị Lâm đại phu phía trước, bởi vì luồng khí tức cường đại vừa rồi chính là được phát ra từ trên người hần.

Sự giai, đối với con người mà nói, đó là bức tường chắn không thể vượt qua được, chính là sự khác nhau căn bản giữa tu luyện giả chân chính là người thường.

Vô luận là phe phái tể tướng hay phe phái thân vương đều hiện lên vẻ mặt kinh ngạc, ngốc trệ đứng tại chỗ, không còn người nào dám nói thêm một câu.

Lâm Khiếu Đường liếc mắt lơ đãng nhìn thoáng qua hoàng hậu, trong mắt có thể thấy được rõ ràng một đạo tinh quang tàn nhẫn, hầu có thể nghe thấy được thanh âm của một tia sáng hiện lên, tạch, hoàng hậu cả kinh lui về phía sau một bước.

Khí tức dâng trào trên người của Lâm Khiếu Đường lên tới sự giai vẫn còn chưa dừng lại, tiếp tục lên đến giai đoạn cao hơn, cho tới khi đạt tới hậu kỳ mới bắt đầu dừng lại.

- Ai còn nghi ngờ, có thể nói ra, Lâm mỗ sẽ vĩnh tai nghe!

Một tay của Lâm Khiếu Đường đặt trên thiên linh cái của hoàng đế lão nhi, ôn hoà nói.

Thư phòng to lớn lặng ngắt như tờ, một vị sư giai hiện hữu tuyệt đối khó có thể phỏng đoán, mà vị ca thủ sư giai lại là một thanh niên trẻ đến như vậy, coi như là trong bát đại môn phái cũng là đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm.

Một luồng nguyên lực màu đỏ nhạt có thể thấy được một cách rõ ràng, từ thiên linh cái của lão hoàng đế nhập vào cơ thể. Hoàng đế lão nhi chỉ cảm thấy thân thể thoải mái không nên lời, cái cảm giác này đã rất lâu không thấy.

Sắc mặt của hoàng đế lão nhi vàng vọt, ấn đường cũng có chút xanh đen, lúc này có thể dùng mắt thường nhìn thấy được tốc độ giảm thấp, mặt mũi dần dần chuyển thành hồng nhuận.

Nhất nhất chỉ có nửa canh giờ, khí sắc của hoàng đế lão nhi so với trước hoàn toàn không giống nhau, cả người phẳng phất trẻ lại mười tuổi, tóc trên đầu cũng đen hơn nhiều, đương nhiên đây chỉ là một loại ảo giác, bất quá tinh thần tỉnh táo hưng phấn quả là hàng thật giá thật.

Loại độc tính “hồng lưu nhiệt” này mặc dù không mạnh, nhưng lại ẩn chứa độc nguyên lực phi thường cường đại, hướng hồ hoàng đế lão nhi đã trúng độc nhiều năm, độc tố đã sớm xâm nhập vào cốt tủy, lại ăn nhiều loại dược thảo trân quý, tuổi thọ thấp hơn trăm năm sợ là không có, thậm chí phục dụng không ít dược thảo ngàn năm, “hồng lưu nhiệt” đã hấp thu đến bảy tám phần dược lực của những dược thảo này, vững chắc dĩ thường chiếm giữ toàn bộ thân thể.

Người biết được loại độc dược này rất ít, tự nhiên là không chẩn đoán ra được nguyên nhân, Lâm Khiếu Đường chính là chuyên gia ăn độc, thậm chí lúc nhỏ đã xem qua không ít tạp thư, từ khi bắt đầu ăn độc dược đã sản sinh hứng thú rất lớn, tại Cự Kiếm sơn trang đã đọc qua không ít về độc dược trong thư tịch, bởi vì có sự linh hội trên chính bản thân, nhờ kỹ hiển nhiên là vững chắc

.

Độc lực đã hết, Lâm Khiếu Đường rút tay lại, hít sâu một hơi, không nghĩ tới lần này, đúng là đã để cho nội anh đói khát nhiều ngày được một bữa ăn no, nguyên lực tăng cao 100 độ, bất tri bất giác đã từ 8 tinh võ sư tăng lên đến 9 tinh võ sư, người tốt quả nhiên là có việc tốt báo đáp.

Lấy ra ba viên dược hoàn vàng nhạt bằng đầu ngón tay út, để vào trong tay hoàng đế lão nhi, Lâm Khiếu Đường nghiêm mặt nói:

- Độc trong cơ thể hoàng thượng đã được trừ toàn bộ, bất quá trải qua thời gian độc lực ăn mòn dài như vậy, thân thể đã thụ thương không nhỏ, ba viên “khôi phục tán” này có thể trị những thương tích này, cứ cách chín ngày ăn vào một viên, hai mươi bảy ngày sau, hoàng thượng có thể sinh long hoạt hổ.

Khí sắc của hoàng đế chuyển biến tốt hơn rất nhiều, điều này rõ như ban ngày, vừa thấy Lâm đại phu nói như vậy, mọi người sớm đã thành thói quen nương theo chiều gió, rất ăn ý quỳ xuống:

- Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, hoàng thượng hồng phúc tề thiên, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Còn về phần trong đó có thực tâm thực lòng hay không, có nhiều ít hư tình giả ý, điều này không thể biết được rồi...

- Rất cuộc là ai đã hạ độc hoàng thượng?

Hoàng hậu đột nhiên lên tiếng hỏi.

Lâm Khiếu Đường cũng cười cười nói:

- Không có người nào hạ độc!

169. Chương 171: Địa Đồ.

Mọi người nghe Lâm đại phu giải thích xong mới bưng tỉnh đại ngộ!

Nguyên lai là hoàng đế năm năm trước mắc một loại tật bệnh loại bệnh tật này kỳ thực có thể dễ dàng chữa tốt, chú ý nghỉ ngơi, ăn chút bổ dưỡng là có thể khỏi.

Thế nhưng trạng thái biểu hiện ra bên ngoài của lão hoàng đế lại cực kỳ nghiêm trọng, bởi vậy những thái y đến đây khám và trị liệu không dám hơi hợt cho xong việc, vì vậy đã sử dụng rất nhiều phương thuốc quý báu, lấy biểu hiện chứng minh mình chăm chú có trách nhiệm.

Kết quả những phương thuốc này tập hợp một chỗ, trong cơ thể tụ lại mà không tan, hình thành “hồng lưu nhiệt”, thứ này chính là một loại nguyên lực có tính độc tố.

Lại thêm lão hoàng đế phục dụng nhiều thứ tốt như vậy, được thảo quý, có thể kết hợp với loại độc này ngưng tụ càng thêm lợi hại hơn...

- Thực sự là anh hùng xuất thiếu niên a, nhiều thái sư như vậy mà không chữa trị được, Lâm đại phu tuổi còn trẻ như vậy, lại có y thuật cao thâm thuốc đến bệnh trừ, thực sự làm cho người khác bội phục a!

Đôi mắt già nua của tể tướng sau khi vòng vo cực kỳ nịnh nọt nói.

- Lâm đại phu, vừa rồi bản cung quá mức quan tâm đến thân thể của hoàng thượng, nhiều biểu hiện không được tốt, mong rằng thứ lỗi!

Hoàng hậu càng trước mặt mọi người xin lỗi, sắc mặt thay đổi cực nhanh làm cho mọi người không phản ứng kịp.

Trên mặt Lâm Khiếu Đường lại không có nhiều biến hoá, chăm chú nói:

- Độc trong cơ thể của hoàng thượng đã được trừ đi, nhưng cơ thể còn rất hư nhược, hiện tại cần nghỉ ngơi, các vị nếu như còn tiếp tục ở chỗ này nói chuyện, sợ là đối với sự khôi phục của hoàng thượng không được tốt...

Mọi người nhanh chóng đứng lên cáo từ rồi đi, vẻ mặt của Chu thái sư càng thấp thỏm phiền muộn lui ra ngoài, tựa hồ đối với thiếu niên đặc biệt rất không vui.

Đám người vừa đi hết, Lâm Uyển Nhi lại vui lên.

- Khiếu Đường ca ca, ta đã biết người nhất định có thể chữa được cho ngoại công mà.

Hoàng đế lão nhi cũng coi như là một người tu luyện, chỉ là tu vi tương đối thấp mà thôi, lúc này hiển nhiên đã nhận ra Lâm Khiếu Đường không phải là một đại phu bình thường, không dám chậm trễ nói:

- Lâm đại phu, có cái gì cần cứ việc nói, chỉ cần là trong phạm vi năng lực của trẫm, nhất định sẽ hết sức làm.

Ánh mắt của Lâm Khiếu Đường khẽ nhúc nhích nhìn Uyển Nhi nói:

- Muốn mượn Tử Tinh quận chúa mấy ngày không biết có được hay không?

Hoàng thượng sững sốt một chút, liền thấy vẻ mặt đỏ ửng e thẹn của Lâm Uyển Nhi, lập tức bưng tỉnh cười nói:

- Tất nhiên là được, tất nhiên là được, nhiều hơn mấy ngày cũng không sao, chỉ cần nhớ kỹ trả về cho trẫm là tốt rồi. Ha ha...

Trong Tử Tinh Các hậu viện hoàng cung, Lâm Uyển Nhi có chút đứng ngồi không yên nhìn Lâm Khiếu Đường, còn Lâm Khiếu Đường thì rất ung dung, chỉ là trong mắt lộ ra những tia không giải thích được.

- Khiếu Đường ca ca, người nhất định phải nhìn địa đồ đó mới được hay sao?

Thần sắc Lâm Uyển Nhi bất định hỏi thăm.

- Cách thần khí hiện hình chỉ còn thời gian hai mươi sáu ngày, con đường tăng ngoại công người đi mười năm hẳn là sẽ không quá ngắn. Phải tìm được thần khí trước khi nó giải hoá thạch. Một khi “khai thiên kiếm” thoát ky khỏi trạng thái thạch hoá thì lam ma thạch có thể cảm ứng được, không được bao lâu nhất định sẽ bị người khác phát hiện.

Lâm Khiếu Đường không quá minh bạch vì sao Lâm Uyển Nhi lại bối rối như vậy, không phải chỉ nhìn địa đồ một chút thôi sao? Điều này tựa hồ không có khó khăn nhiều lắm a?

- Biết rồi, Khiếu Đường ca ca, Uyển Nhi trước vào trong phòng, một hồi kêu Khiếu Đường ca ca thì mới vào được không?

Lâm Uyển Nhi sợ hãi nói, trong đôi con ngươi chứa bầu trời sao sáng loè loè có chút hỗn loạn, khi tiến vào trong phòng thì thả mảnh rèm che xuống.

- Tốt!

Lâm Khiếu Đường đáp ứng một cách thẳng thắn, trong lòng cũng kỳ quái, nha đầu này rốt cuộc là làm sao vậy, đột nhiên ngược ngùng như vậy, lại muốn chơi trò gì đó thần bí với Khiếu Đường ca ca?

Chừng một chén trà nhỏ thời gian, phía trong màn che rốt cuộc truyền đến âm thanh nhỏ khẽ của Uyển Nhi khó có thể nghe được.

- Khiếu Đường ca ca, có thể vào được rồi.

Lâm Khiếu Đường thực ra rất bình tĩnh, chỉ là khi kéo màn lên thì cả người nhất thời cứng lại.

- Khiếu Đường ca ca, mau buông màn xuống!

Uyển Nhi lộ vẻ kinh hoàng khẽ lên tiếng.

Trong sự ngạc nhiên, Lâm Khiếu Đường tiến lên một bước nhỏ, thả màn xuống, sau đó Lâm Uyển Nhi phóng ra một kết trận, thần tình bối rối lúc này đã ổn định hơn không ít.

Uyển Nhi mặc một bộ tử sa mỏng, tầng sa mỏng kia hầu như không có tác dụng che đậy, ngược lại càng tăng thêm một phần mê hoặc, phía trong xích lô, hai khoả cao vút êm dịu, ngạo nghễ vươn cao, tiểu phúc trơn trượt như mặt băng, kiêu đồn tròn trịa hơi có chút cảm giác da thịt, phần eo kinh tâm động phách nhỏ dần xuống phía dưới.

Đôi ngọc túc thon dài duyên dáng có thể làm cho tất cả nam nhân biến thành dã thú điên cuồng, Lâm Khiếu Đường gian nan nuốt một ngụm nước bọt, khi thấy phần rễ cây ở giữa thì cả thân thể phảng phất như bị điện giật tê dại.

Lâm Khiếu Đường nhanh chóng vận chuyển nguyên lực, để nội anh trong cơ thể trong sạch một chút, lúc này mới hơi có chút tỉnh táo lại. Không nghĩ tới nha đầu nhỏ này lại lớn mật đến như vậy, đặc biệt làm cho Lâm Khiếu Đường không ngờ được đó là thân thể vẫn giấu trong y phục là có những đường cong mạn diệu mê người như thế.

Đặc biệt là đường cong trước bộ ngực to lớn, thực sự so với trong tưởng tượng của Lâm Khiếu Đường không quá giống nhau. Hẳn vẫn cho rằng Uyển Nhi thuộc loại hình nhỏ bé, không hề nghĩ đến chúng lại ẩn dấu sự mê chết người như vậy.

Diễm phúc của Lâm Khiếu Đường không nhỏ, nhưng thực ra đã xem qua không ít vu vật, có thể so sánh được với Uyển Nhi sợ là chỉ có Tô Thiển Thiển và Nạp Lan U. Cơ thể của Nam Cung Phỉ Phỉ mặc dù cũng rất mê người, nhưng thiếu vài phần dã tính tuổi trẻ, càng thêm xu hướng dịu dàng và nhu thuận.

- Khiếu Đường ca ca, không được nhìn loạn!

Lâm Uyển Nhi bỗng nhiên e thẹn nói.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường hô to oan uổng, chính là người tự cởi ra, ta nào có muốn xem? Ngoài miệng cũng kỳ quái nói:

- Uyển Nhi người làm cái gì vậy? Cho dù quá nóng, cũng không cần phải cởi nhiều như vậy chứ?

- Khiếu Đường ca ca còn tiếp tục nói linh tinh, Uyển nhi sẽ không để ý đến người nữa.

Uyển Nhi có chút cá giận nói, phải biết rằng để đột phá phòng tuyến tâm lý, cõi sạch như thế này là đã phải trải qua đấu tranh tư tưởng cực kỳ gian khổ.

- Người đây là...

Lâm Khiếu Đường nói sang chuyện khác.

Uyển nhi hơi xoay người lại.

- Địa đồ ở ngay trên người ta.

Vừa rồi nhìn thân thể mềm mại mê người ấy, Lâm Khiếu Đường thực sự không nhìn thấy được trên cơ thể hoàn mỹ như vậy có bức tranh gì đó, lúc này mới tỉnh táo nhìn lại, mới phát hiện ra nguyên lai có rất nhiều đường nét đồ án mơ hồ có thể thấy được. Đồ án có màu tím nhạt, bởi bên ngoài có một tầng sa mỏng.

Không nhìn kỹ thực khó có thể phát hiện ra.

Lâm Khiếu Đường rất nhanh liền bị đồ án hấp dẫn, kim lòng không được chậm rãi tới gần. Thân thể của Uyển nhi lại run lên nhẹ nhẹ, đôi túm chậm rãi nhắm vào, trong lòng phiên giang đảo hải, chung quy là không động dậy nửa phần.

Đại bộ phận đồ án màu tím nhạt hình rồng tập trung phía sau lưng, bức tranh hình rồng này giống như đúc, dường như một con thần long ẩn trên thân thể của Uyển nhi.

Có một một long trảo đã tới phía trên tiểu phúc, râu rồng đã bay tới trước ngực, còn có chiếc đuôi dài quấn quanh bắp đùi trắng như tuyết, còn lại đại bộ phận ở phía sau lưng.

Đây không phải chỉ là một bộ đồ án, thậm chí là một bản địa đồ tinh diệu tuyệt luân, các khu vực miêu tả vô cùng tinh tế, ngay cả Lâm Khiếu Đường nếu không cực kỳ tập trung quan sát thì cũng không thể nhìn ra được địa đồ ẩn dấu bên trong đồ án hình rồng.

Dưới sự nhập thần, Lâm Khiếu Đường chậm rãi rút tầng sa mỏng xuống, bởi vì màu sắc có chút xung đột, thực sự vướng víu, có thể là quá mức nhập thần, Lâm Khiếu Đường không hề phát hiện ra rằng thân thể mềm mại đang khẽ run.

Khi một bàn tay to chạm vào đường cong động nhân phía sau lưng thì thân thể mềm mại của Uyển nhi cứng đờ, Uyển Nhi kinh khủng mở hai mắt, những vẫn như trước duy trì thân thể cố định, không hề di chuyển nửa phần.

Nhưng mà bàn tay to đụng vào cũng không hề dừng lại như vậy, mà là rất có quy luật theo các đường cong chậm rãi di chuyển, tựa hồ như đang tìm một chỗ then chốt nào đó.

Uyển nhi một lần nữa nhắm lại đôi mắt đẹp, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp sít sao mím lại một chỗ, hương khí trong chiếc mũi nhỏ xinh cũng rất không đều đặn lúc thở ra lúc hít vào.

Lâm Khiếu Đường rút cuộc cũng minh bạch, chỉ là không tìm được điểm cuối cùng, theo ngón tay dần dần tiến lên trên nhìn, long đầu (đầu rồng), long nhãn (mắt rồng), long chủy (miệng rồng), mãi cho đến khi điểm cao nhất long tu (râu rồng).

- Uyển nhi ta biết khai thiên kiếm” thạch hoá ở chỗ nào rồi, chính là chỗ này!

Trong sự hưng phấn, Lâm Khiếu Đường chỉ vào đỉnh long tu nói.

- A...

Đáp lại là một tiếng kêu thất kinh sợ hãi, tiếng kêu có chút ám muội, lại có chút e lệ.

Lâm Khiếu Đường lúc này mới ý thức được ngón tay trở của mình chỉ vào chỗ nào, chính là đoàn bánh bao no đủ mềm mại trước ngực, bởi vì trong sự kích động có chút điểm mạnh, đúng là đã đem vật hình bán cầu nhu nhuyễn đẹp đến cực điểm kia lõm xuống, xúc cảm tuyệt vời, làm cho tâm hồn người khác nhộn nhạo, không muốn rời tay.

Giờ khắc này, hai tròng mắt mỹ lệ của Uyển nhi mông lung mở ra, bên trong mang theo một tầng hơi nước, kinh ngạc nhìn nam nhân vừa mới xâm phạm thân thể của chính mình.

Lâm Khiếu Đường cũng cứng lại rồi, tình cảnh lúc này không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả được, đang ở tốc độ điên cuồng phun trào.

Bốn mắt nhìn nhau, trong sự yên tĩnh xen lẫn rối loạn, tình cảm tích xúc những năm gần đây trong không khí cuộn cuộn bắt đầu khởi động.

Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy trên tay mát lạnh, đôi bàn tay nhỏ bé không biết từ khi nào đã phủ lên, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay to, hơi hơi đưa về phía trước, bàn tay to chiếm được sự cho phép nơi nào đó, toàn diện bao trùm đoàn nhuyển vật đầy đặn trước ngực kia.

Một loại cảm giác mất hồn thực cốt, kích động dâng trào trong trái tim Lâm Khiếu Đường, lực khổng lồ thoáng cái biến mất, bàn tay rất tự nhiên nhào nặn, xoa tung mềm yếu trơn mềm...

Nhìn cái miệng nhỏ hơi mở ra, Lâm Khiếu Đường hung hãn hôn xuống, có chút thô lỗ dùng lưỡi tách đôi môi hồng nhuận, đói khát tham lam đưa vào trong, tìm kiếm một thứ gì đó hồi báo, rất nhanh, một đầu lưỡi ướt át, hương vị ngọt ngào ngượng ngừng đi ra, cùng quần quanh mới cái lưỡi đang xâm phạm, hồi báo cực kỳ nhiệt tình.

Toàn bộ quá trình tâm tâm tương hấp, bốn mắt hai người vẫn thẳng thắn chăm chú nhìn vào đối phương, không có bất kỳ sự lảng tránh ngượng ngừng khiêu chiến.

Trong mắt Uyển nhi càng tràn ngập sự vui sướng, giờ phút này nàng không hề vì bất cứ chuyện gì cảm thấy e lệ, hai mươi mấy năm trôi qua, không phải nàng một mực chờ đợi giờ phút này hay sao?

Trước ngực vẫn bao phủ bởi bàn tay to ôn nhu, bỗng nhiên mạnh mẽ nắm thật chặt, Uyển nhi khẽ kêu lên một tiếng, đôi mắt đẹp càng dừng cảm nhìn vào mắt Lâm Khiếu Đường, chân ngọc điểm nhẹ, hai chân tức thì quần quanh phần eo rắn chắc của Lâm Khiếu Đường, đôi tay nhỏ bé khẩn cấp loại bỏ quần áo trên người ra, kịch liệt đáp lại sự kích thích của đôi bàn tay to...

Lâm Khiếu Đường không hề nghĩ rằng một thiếu nữ nhỏ nhỏ ồm ồm yếu trước kia cư nhiên có một mặt tình cảm mãnh liệt điên cuồng đến như vậy.

Mềm như nước, lạnh như băng, trái tim từ lâu đã thích nghi với thời gian thiên địa, rồi lại thành một đốm lửa trong mùa đông lạnh giá, thiêu đốt chính bản thân.

Trong phòng nhất thời một mảnh xuân sắc, âm thanh nhẹ nhàng, lại thêm tiếng hô hấp gấp rút tràn đầy căn phòng, hai thân thể kịch liệt hoạt động cùng một chỗ, chọt cao chọt thấp, một tia máu đỏ tươi từ giữa hai chân trắng như tuyết trong lúc đó chảy xuống.

Uyển nhi thoả mãn một lần lại một lần thở dài, Lâm Khiếu Đường thô lỗ nhưng không mất đi mặt ôn nhu ôm chặt thân thể mềm mại, nội tâm dâng lên một chỗ tình cảm sóng dậy và thoả mãn khó có thể nói thành lời, kiếp này đã không còn gì hối tiếc...

Không biết đã trải qua bao nhiêu canh giờ, đôi nam nữ không biết đã mạnh mẽ kịch chiến bao nhiêu hiệp, rốt cuộc cũng ôm nhau một chỗ, hai người nhìn đối phương mỉm cười, tựa hồ tình cảm mãnh liệt vừa rồi căn bản là hai người đã được hẹn trước, chỉ là không nói rõ mà thôi.

- Khiếu Đường ca ca, Uyển nhi thông minh không?

- Nha đầu ngốc, trong lòng của Khiếu Đường ca ca, Uyển Nhi vĩnh viễn là một nha đầu thông minh nhất.

Uyển nhi thoả mãn nở nụ cười, lúc này mới chăm chú nói:

- Từ đại đồ tìm được vị trí của “khai thiên kiếm” hay chưa?

- Tìm được rồi!

- Lúc nào lên đường.

- Ngày kia!

- Có muốn Uyển Nhi cùng người hay không?
- Đương nhiên!
- Hì hì...

...

Buổi sáng ngày thứ hai, trong hoàng cung đại viện cũng đã rơi vào nguy cơ lớn nhất trăm năm qua.

170. Chương 172: Hoàng Cung Nội Viện Tề Hoa Kiếm.

- Có ở chỗ đó hay không?
- Không có!
- Tiếp tục tìm, coi như là đào sâu ba thước cũng phải tìm cho ra.

Một đám tu luyện giả sau lưng đeo cự kiếm không hề kiêng nể gì vòng quanh hoàng cung đại viện tìm kiếm, đám hộ vệ nhìn thấy cũng như không thấy, các cung nữ đi ngang qua càng sợ hãi bước nhanh hơn.

Chuyện này hầu như là xảy ra trong từng ngõ ngách, góc nhỏ khắp hoàng cung như một thành thị cỡ nhỏ này.

Còn có vài chỗ vây tụ một đám người, đều đem hết sức lực để tìm kiếm cái gì đó.

Phía đông viện hoàng cung thì bị một đám nữ tử mặc y phục màu hồng chiếm giữ, từng người nhan sắc vượt trội, mê hoặc mỹ lệ, vạt áo choàng lúc ẩn lúc hiện đôi chân dài thon đẹp càng trở thành một phong cảnh kích thích, phẳng phát giống như một đám Nạp Lan U vậy.

Chỗ không giống chính là đám nữ tử này mặc hồng y bó bầu (quần áo bằng vải bó màu hồng), trên ngực nổi rõ một hình thêu lá cây màu hồng, còn Nạp Lan U lại mặc một thân hồng y chế tác từ da thú mà thành, có vẻ càng lộ rõ một chút.

Đám nữ tử này chính là đệ tử của một trong tứ đại môn phái đạo tông Hồng Diệp Cốc, mà hoàng hậu hiện nay cũng chính là một đệ tử của Hồng Diệp Cốc, chỉ là hiện tại tuổi đã cao, sắc đẹp không còn được như xưa.

- Sư tỷ, ở đây không có!
- Sư muội, ở đây cũng không có!

Nữ tử tuổi còn trẻ dẫn đầu nhú đôi mi thanh tú cực kỳ động nhân lại.

- Tất cả mọi người tản ra tìm, không nên tập trung chỉ một chỗ. Thần khí thạch hoá so với tảng đá bình thường cũng không có gì khác nhau, chúng tỉ mỉ nên tìm kiếm tỉ mỉ một chút, không nên bỏ qua bất luận chi tiết nào.

Phí tây hoàng cung là một đám đại hán thân thể cực kỳ cao to, mặc bộ y phục da thú, lưng đeo hai thanh búa giao nhau, ngang tàng lực xoát lung tung. Thường thường còn thấy có người mang cả hồn giả sơn cực lớn tung lên trời.

Càng có một số tính tình thiếu kiên định xông vào giữa gian phòng của cung nữ, sau khi tìm kiếm không có kết quả, lòng tham nổi lên, đem những cung nữ mảnh mai ngay tại chỗ cưỡng bạo. Người của tây viện hoảng sợ, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng cung nữ khóc lóc thảm.

Nhưng mà tất cả những chuyện này không ai có thể ngăn được, nếu như chọc giận Phủ Thú Sơn, bọn họ có thể phá tan cả hoàng cung.

- Mẹ nó. Thế nào lại không có?
- Hội trưởng, tin tức liệu có nhầm hay không?

- Lầm cái đầu con mẹ ngươi, không nhìn thấy trừ chúng ta ra còn có bảy đại môn phái khác hay sao? Lễ nào bọn họ đều là những kẻ ngu ngốc? Muốn lười biếng, lão tử chém chết ngươi, tiếp tục tìm cho ta, không tìm được thì đừng trở về.

Phía bắc hoàng cung là những thanh niên nam nữ thân mặc đạo bào ngũ hành, vẻ mặt u sầu, có thể tìm đều đã tìm hết rồi, lễ nào giấu ở dưới lòng đất hay sao.

- Vệ sư huynh, có phải chúng ta nên đổi một chỗ khác tìm hay không?

Một nữ tử thân mặc đạo bào màu xanh tuổi còn trẻ có chút lo lắng hỏi.

Nếu là Lâm Khiếu Đường nhìn thấy nữ tử này nhất định sẽ thất kinh, nữ tử này chính là chất nữ của Nam Cung Phi Phi, Nam Cung Nha Nguyệt, còn đám người này chính là nội môn đệ tử của Ngũ Đạo Tông, gã Vệ sư huynh kia chính là quan môn đệ tử của một vị trưởng lão trong tông phái.

Từ khi đại đệ tử của Ngũ Đạo Tông tông chủ Phùng Thiên Đạo chết oan tại Nam Cung Gia, địa vị của Nam Cung Nha Nguyệt trong môn phái xuống dốc không phanh, tông chủ không tiếp tục chỉ điểm tài nghệ, tùy ý tự sinh tự diệt.

Sau lại biết Nam Cung gia tạo ngộ tai ương ngập đầu, Nam Cung Nha Nguyệt để lấy lòng sư phụ đã không quay về lấy một lần, phân rõ giới tuyến của bản thân với gia tộc, thế nhưng mỗi ngày ngồi một mình trong phòng đều thống khổ rơi nước mắt, ba năm trôi qua cực kỳ gian khổ, hiện hôm nay nhất tâm tu đạo, thậm chí sớm một chút đại thành, hoàn toàn thoát khỏi tục sự trói buộc của phàm nhân, lúc này chính là cơ hội cuối cùng, nên đã cùng các vị sư huynh cùng nhau hạ sơn đi tìm thần khí trong truyền thuyết.

Gã nam tử họ Vệ thân mặc đạo bào màu vàng vẻ mặt nghiêm trọng, ưu sầu không thoát ra được.

- Bất đại môn hiện tại đã tề tụ trong hoàng cung nội viện, khi vào đều đã thương lượng kỹ, dùng lam ma thạch rút thăm quyết định phương vị sưu tầm, nếu như đi cướp địa bàn của người khác, sợ là sẽ phá hư quy củ, huống hồ sư phụ cũng đã nói, tính chân thực của tin tức lần này không cao, bất quá lại không muốn buông tha, cho nên mới phải chúng ta đến tìm một chút, sư muội, lễ nào ngươi không phát hiện ra, bất đại môn phái đều cho đệ tử đến, ngay cả một vị chấp sự cũng không có, hiển nhiên tất cả mọi người đều không hoàn toàn tin vào mật hàm, chỉ là sợ bỏ qua cái gì đó mà thôi.

Phía nam hoàng cung, một đám người mặc quần áo thôn phu, trang phục võ sĩ nam nữ, đã cẩn thận tìm kiếm thần khí trong truyền thuyết khắp mọi nơi, hiển nhiên cũng không có kết quả gì.

Bất quá nghìn vạn lần không nên xem đám người này như những thôn phu bình thường, những võ sĩ giống như những dân phu này chính là người của Toàn Vũ Môn, môn phái có số đệ tử đông đảo nhất, lực ảnh hưởng rộng lớn khắp Hiên Viên quốc, bảy môn phái khác nhất định theo không kịp.

- Trình đà chủ, hay là chúng ta quay trở về, tin tức kia hơn phân nửa là dối người, “khai thiên kiếm” sao có thể ở trong hoàng cung đại viện.

Một gã thanh niên vẻ mặt đau khổ không hề nhiệt tình nói.

Trình đà chủ chính là người cùng với Lâm Liệt bốn năm trước tại Đại Châu Thành muốn chặn đứng Nam Cung Nha Nguyệt, Trình Chi Đồng.

- Bất luận là tin tức thật hay giả chúng ta đều phải tìm một chút, đây là mệnh lệnh của Lâm đường chủ phân phó, hơn nữa chúng ta còn chờ lúc bảy đại môn phái khác ly khai.

- Vì sao?

Thanh niên vẻ mặt đau khổ không giải thích được hỏi.

- Điều này ngươi phải đi hỏi đường chủ.

Trình Chi Đồng không nóng không lạnh nói.

Trong hoàng cung đại viện thì do Yểm Nguyệt Nhai chiếm giữ, bất quá trong chúng đệ tử không có thân ảnh của Bao Mộc Bạch và sư muội của hắn, càng không có tung tích của lão giả mặc thanh bào họ Tiết.

Hậu viện hoàng cung thì do Vân Tiêu Điện phụ trách, Chiến Hồ Bang thì giữ toàn bộ xung quanh điện châu lục xoát.

Trong hoàng cung nơi nơi đều thấy đệ tử của bát đại môn phái, hoàng đế sớm đã nhận được thông tri, trực tiếp hủy bỏ lâm triều hàng ngày, thoải mái ngủ ngon trong phòng.

- Khiếu Đường ca ca, người nói có người biết bí mật trên người Uyển Nhi hay không? Cố ý dẫn dụ bát đại môn phái vào trong hoàng cung?

Uyển Nhi mặc một thân tử y (quần áo màu tím) điểm lệ hời hợt mà tâm bay ngoài cửa sổ. Mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, Lâm Khiếu Đường kéo bàn tay nhỏ bé của Uyển Nhi lại nói:

- Đừng suy nghĩ miên man, nếu như hướng về phía người mà tới, bọn họ còn ở bên ngoài đào tường đào đất hay sao, chúng ta sắp đi rồi, khi nào trở về thì thần khí đã hiện hình, địa đồ trên người người lập tức không còn giá trị gì nữa, bát đại môn phái cho dù biết hết tất cả cũng không làm được gì, chỉ có thể hướng mạnh mồi về phía người lấy được thần khí.

Trong lúc bát đại môn phái tích cực tìm tòi khắp nơi, Lâm Khiếu Đường đã mang theo Lâm Uyển Nhi từ thiên môn hoàng cung ra đi, vừa mới ra khỏi Kinh Châu thành liền liềm tức nhanh chóng bay đi.

Đến khi bay được hơn trăm dặm, Lâm Khiếu Đường và Lâm Uyển Nhi khẽ nhìn nhau gật đầu, đồng thời thi triển độn thuật cực mạnh, Lâm Khiếu Đường hoá thành mũi tên lửa như lưu tinh bay đi, Uyển Nhi không hề tỏ ra thua kém mang theo một quang sắc màu tím theo sau.

Hiên Viên quốc đất rộng của cải bao la, địa hình phức tạp, vùng Trung Nguyên cảnh sắc tú lệ, đất đai màu mỡ, nhưng mà phía biên giới lại là sa mạc hoang hành, trời đất lạnh băng.

Mà “khai thiên kiếm” lại rơi xuống giao giới phía tây nam Hiên Viên quốc và Lỗ Á liên minh, nơi ấy có dãy núi dài nhất Kỳ Đông đại lục Kỳ Lỗ sơn mạch.

Sơn mạch này kéo dài hàng vạn dặm, chiều rộng vòng cung có mấy nghìn dặm, vừa vặn nằm ngang chắn giữa giữa hai quốc gia. Có thể vùng tây nam này rất yên tĩnh, cho dù phát sinh chiến sự, cũng không bắt đầu phát sinh từ nơi này, một dãy núi lớn chặn ngang đã cản lại tất cả các ý niệm sở hữu trong đầu.

Chiến sự giữa hai nước phần nhiều tại thảo nguyên tây bắc và gần hoang mạc, hoặc là Lỗ Á liên minh tấn công Hiên Viên quốc hoặc là Hiên Viên quốc phản công quay lại sâu trong Lỗ Á đại thảo nguyên. Nói chung khu vực Tây Nam chưa bao giờ phát sinh chiến tranh, thực sự là địa hình có chút hạn chế.

Từ Kinh Châu thành đến Kỳ Lỗ sơn mạch đường xá cực kỳ xa xôi, nếu như dùng tốc độ phi hành bình thường cũng phải bay khoảng thời gian ba tháng mới đến, lúc trước ngoại công Uyển Nhi không thể liên tục phi hành nên đã mất mười năm mới quay về được.

Lâm Khiếu Đường tính toán qua, lấy tốc độ của hắn thì đi liên tục cũng phải mất nửa tháng thời gian mới có thể đến được vị trí đại khái. Dù sao phi hành với tốc độ cao nhất thì nguyên lực tiêu hao vô cùng lớn, trên cơ bản nếu như phi hành hai ngày phải nghỉ ngơi ba ngày mới có thể lại sử dụng tốc độ lớn nhất. Tới Kỳ Lỗ sơn mạch còn phải tìm kiếm địa điểm chính xác, chắc chắn tiêu hao thêm mấy ngày thời gian.

Kể từ đó, chỉ ít hai tháng mới có thể tìm được thanh “khai thiên kiếm”. khi đó “khai thiên kiếm” đã sớm thoát khỏi trạng thái hoá thạch.

Cũng may trên người Lâm Khiếu Đường có “kim dương đan” lúc trước Kỳ Áo lưu lại, khi nguyên lực hao tổn hết thì chỉ cần nuốt vào một viên liền có thể khôi phục trong nháy mắt, như vậy thời gian có thể tiết kiệm được một mức lớn nhất.

Ngay cả như vậy, đường đi buồn chán xa xôi làm Lâm Khiếu Đường và Uyển Nhi uể oải bất kham, nhưng lại không thể dừng lại quá lâu, nhiều nhất bay liên tục mấy ngày thì phải tìm một chỗ vắng bóng người nghỉ ngơi trong ba canh giờ rồi tiếp tục bay đi.

Mười tám ngày rốt cuộc cũng đã bay đến Kỳ Lỗ sơn mạch, một bình “kim dương đan” đã dùng hết hơn phân nửa, chỉ còn lại bảy viên cuối cùng.

Địa điểm cụ thể cũng không dễ dàng tìm được, Lâm Khiếu Đường vẫn phải thường xuyên nhìn long đồ trên thân thể Uyển nhi, tuy rằng hai người đã sớm vượt qua tầm chắn quan trọng nhất, nhưng mỗi lần cởi bỏ quần áo để Lâm Khiếu Đường quan sát tìm kiếm thì trên mặt Lâm Uyển Nhi vẫn luôn hiện lên nét e thẹn đặc biệt của nữ nhi thường tình.

Tiến vào Kỳ Lỗ sơn mạch ngày thứ tư, Lâm Khiếu Đường và Uyển nhi rốt cuộc tiếp cận rất gần vị trí “khai thiên kiếm” rơi xuống trước đây.

- Khiếu Đường ca ca, là ở vách núi này hay sao?

Nhiều ngày đi đường tìm kiếm làm cho khuôn mặt vẫn trắng nõn của Uyển nhi nhiễm một tầng uể oải và đỏ ửng.

Lâm Khiếu Đường nhớ lại một chút nói:

- Hẳn là ở xung quanh vách núi này, bất quá địa vực của vách núi cũng rất rộng lớn, sợ là phải tiếp tục tìm kiếm mấy ngày, thời gian của chúng ta đã không còn nhiều lắm, nếu như không thể lấy được trước khi thần khí hiện hình vậy thì sẽ bại lộ tung tích.

- Ân, chúng ta nhanh xuống phía dưới tìm!

Lâm Uyển Nhi nói xong đã bay xuống phía dưới.

Nhìn thân ảnh màu tím, trong lòng Lâm Khiếu Đường ầm ập, cũng thả người hạ xuống...

Một ngày sau!

- Khiếu Đường ca ca, người xem có phải đây hay không?

Uyển nhi hưng phấn đẩy ra một chùm cây dây trên vách đá kích động nói.

Lâm Khiếu Đường nhảy đến, tỉ mỉ quan sát dưới bụi cây, có một vật thể hình kiếm cực thô, khảm vào vách đá thật sâu.

- Hẳn là nó!

Hai người hợp lực rút ra, thạch kiếm không hề động dấy, cho dù dùng tới nguyên lực cũng không thể xô dịch mấy millimet, hai người đối mặt nhìn nhau, đồng thời hạ xuống vách núi.

- Khiếu Đường ca ca, nếu như chúng ta không thể đem nó rút ra, tất cả nỗ lực đều uổng phí.

Uyển nhi phiền muộn nói.

Lâm Khiếu Đường nhíu mày, tầng ngoại công của Uyển nhi đã có thực lực đại sư giai mà còn không thể rút thanh kiếm này ra, lấy thực lực hiện tại của hắn và Uyển nhi sợ là càng không thể.

Nên làm cái gì bây giờ?

Ngay lúc hai người mặt ủ mày chau, bỗng nhiên xa xa mây mù quay cuồng, một cỗ khí tức cực kỳ cường đại nhanh chóng bay tới.

Lâm Khiếu Đường và Uyển nhi quá sợ hãi, người mới đến ít nhất phải có tu vi ngoài đại sư giai.

- Không song, chúng ta bị người khác theo dõi.

Lâm Khiếu Đường nhất thời thất thanh nói.

Mỹ dung của Uyển nhi hiện lên một đạo ánh sáng lạnh lùng.

- Khiếu Đường ca ca, người đến không thiện, người và ta hợp lực đánh một trận.

- Ha ha ha, hại vị tiểu hữu, chớ nên kinh hoàng, lão phu không hề có ý tranh đoạt, chỉ là muốn nhìn tuyệt thế kiếm kỹ trong “khai thiên kiếm” mà thôi, kiếm sẽ là của các ngươi.

Một tiếng cười hùng hậu kiêu ngạo từ trong đám mây truyền đến.

Lời nói chưa dứt, một pháp khí hình chiếc lá từ trên trời giáng xuống, trên pháp khí có ba người đang đứng, dẫn đầu chính là một vị lão giả mặc áo bào màu xanh, chính là vị Tiết trưởng lão Yểm Nguyệt Tông hơn hai mươi ngày trước đột nhiên xuất hiện tại Đoan vương phủ...

171. Chương 173: Thị Đồ.

Trên pháp khí, ngoại trừ lão giả còn có một nam một nữ.

Lâm Khiếu Đường hơi kinh hãi, nam tử kia chính là Bao Mộc Bạch, và nữ tử kia đã từng xuất hiện tại phòng đấu giá.

Bao Mộc Bạch tựa hồ như mơ hồ nhận ra Lâm Khiếu Đường, bất quá bảy năm trước Lâm Khiếu Đường chỉ mới có mười sáu mười bảy tuổi, biến hoá hiển nhiên rất lớn, nhất thời Bao Mộc Bạch vẫn chưa hoàn toàn nhận ra được.

- Hai vị tiểu hữu, lão phu muốn cùng các ngươi làm một bút giao dịch được không?

Thanh bào lão giả (lão giả mặc áo bào màu xanh) cười ha hả nói.

Lâm Khiếu Đường ăn ý nhìn liếc mắt với Lâm Uyển Nhi, xét là chiến lược chống đỡ, hiển nhiên là yếu hơn một chút, nhưng không phải hoàn toàn không có sức chống lại.

- Tiền bối muốn giao dịch như thế nào?

Lâm Khiếu Đường vẫn luôn có thái độ ba phần không đứng đắn đối với mọi việc, rất chăm chú hỏi.

Thanh bào lão giả hơi chớp mắt.

- Lão phu vốn rất hứng thú đối với kiếm kỳ chứa trong “khai thiên kiếm”, bởi vậy muốn nhìn một chút, nhị vị tiểu hữu chỉ cần nguyên ý, lão phu sẽ xuất lực rút thanh kiếm ra, đợi đến khi “khai thiên kiếm” hiện hình, để lão phu quan sát trước, sau khi phục chế được kiếm kỳ sẽ đem “khai thiên kiếm” trả lại nhị vị tiểu hữu, chúng ta lập tức ra đi, không can thiệp vào chuyện của nhau.

Con người của Lâm Khiếu Đường hơi co rút lại.

- Tiền bối có biện pháp rút thanh kiếm này ra?

Thanh bào lão giả khẽ gật đầu.

- Xác thực có biện pháp.

Nếu như muốn đánh, hai bên thực không cần thiết thảo luận bất cứ cái gì, Lâm Khiếu Đường và Uyển Nhi đều có tu vi sơ giai hậu kỳ, so với lão giả kia xác thực kém hơn không ít, lão đã có tu vi ít nhất ngoài đại sư giai trung kỳ, lại thêm thuộc đạo tông, pháp bảo, đạo phù, khí cụ sợ là nhiều không kể xiết, bất quá Lâm Khiếu Đường và Uyển Nhi đều tu luyện công pháp thuộc lại tuyệt học đương đại, không hề kém cạnh, hai người còn lại của đối phương chỉ có tu vi sơ giai sơ kỳ, không đủ gây uy hiếp.

Thực lực của hai bên ước chừng là bốn sáu, Lâm Khiếu Đường và Uyển Nhi chiếm bốn thành, nếu chiến tự nhiên không chiếm được chỗ tốt, lão lời nói của lão giả này trên cơ bản là không tin được, quyết định lựa chọn như thế nào khó có thể kết luận được.

Bất quá, Lâm Khiếu Đường cũng hiểu kỳ biện pháp của lão giả, thuận tiện nói.

- Nếu như tiền bối thực sự có biện pháp, văn bối nghĩ rằng giao dịch này có thể thực hiện.

- Ha hả. Rất tốt. Rất tốt! Như vậy chúng ta cứ quyết định như vậy. Bao nhi, chuẩn bị thi pháp!

Thanh bào lão giả mặt mày rạng rỡ nói, chỉ là trong đôi con ngươi già kia hiện lên nét rung động khó phát hiện được.

Lâm Khiếu Đường và Uyển Nhi đều cảm thấy được nét rung động yếu ớt ấy, hai người đối mặt nhìn nhau, trong nhãn thần giao lưu đã biết được tâm ý của đối phương. Vạn sự cẩn thận, nếu thấy không ổn, lập tức hạ sát thủ không lưu tình chút nào.

Bao Mộc Bạch vẫn chìm trong suy nghĩ, nhưng là chung quy vẫn không nhận được Lâm Khiếu Đường, chỉ biết là đã gặp qua, nhưng không thể nhớ được gặp qua ở chỗ nào, vừa nghe thấy sư phụ gọi lập tức từ trên pháp khí nhảy xuống

Lâm Khiếu Đường hiếu kỳ nhìn Bao Mộc Bạch thần bí xuất hiện phía sau núi Lâm gia bảy năm trước, mấy ngày trước gặp hắn bất quá chỉ có tu vi sĩ giai đỉnh cấp mà thôi. Hiện tại mới qua hơn hai mươi ngày, người này cư nhiên đã đột phá thành công, điều này cũng quá nhanh một chút.

Bao Mộc Bạch đứng dưới vách núi, mặc niệm thuật pháp, trên người trào ra một tầng bạch quang yếu ớt, chỉ chốc lát bỗng nhiên phân ra thành ba đạo ảnh tượng.

Ba Bao Mộc Bạch song song mà đứng, dĩ nhiên đều là chân thân.

Lâm Khiếu Đường cực kỳ kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Uyển nhi cũng hiện lên nét không thể tưởng tượng, trên đời này lại có thuật pháp thần kỳ đến như vậy.

Thanh bào lão giả dương dương tự đắc, hiển nhiên đối với biểu hiện của đồ đệ rất thoả mãn, nhưng nữ tử đứng một bên lại hiện ra nét không đành lòng, quay mặt ra chỗ khác không muốn nhìn.

Hai Bao Mộc Bạch tách ra song song bay lên không, hạ xuống vách đá, bốn tay đều nắm lấy chuôi kiếm, ra sức rút thanh kiếm lên.

Tư...

Một tiếng ma sát chói tai, vang vọng toàn bộ vách núi.

Thạch kiếm cư nhiên động dậy, tuy rằng yếu ớt nhưng xác thực đã động dậy.

Lâm Khiếu Đường và Uyển nhi rất không giải thích được, tu vi của vị Bao huynh này không cao, càng không sử dụng pháp khí đặc thù, chỉ bằng phân thân đã có thể làm cho thanh kiếm hơi có chút xê dịch.

Thanh bào lão giả tựa hồ nhìn ra sự nghi hoặc của hai người, không hề giữ riêng, vượt chòm râu nói:

- Đồ nhi này của ta đã có hơn một trăm tuổi, từ trăm năm trước đã nhập vào làm môn hạ của ta, vẫn chuyên tâm tu luyện đại hồi quyết. Kỹ năng này cũng không có gì đặc thù, tu luyện lại rất khó khăn, phải trải qua ba lần luân hồi, vừa vào sư giai lại phải tán công trở lại Trúc Cơ kỳ, một lần nữa luyện lại, bất quá một khi tam chuyển thành công liền có thể phân ra thành hai phân thân. Đạo tông nhất phái chỉ khi tiến vào địa vương cấp mới có thể huyền hoá ra chân linh phân thân, nhưng đại hồi quyết này lại có thể ở sư giai tạo ra hai phân thân, chỉ là hai phân thân này không hề có ý thức, phải có chân thân khống chế mới được, bởi vậy thực lực so với chân linh phân thân của địa vương cấp hoàn toàn khác nhau, bất quá thần khí thạch hoá lại không nhận ra thật giả, cho rằng được cao nhân tán thành, sẽ tự động giảm lại lực cản, đồ nhi này của ta tu hành trăm năm, trải qua ba lần luân hồi, chỉ vì lúc tìm được thần khí thạch hoá có thể rút nó ra được, giải quyết tâm nguyện của vi sư, thật là hiếu thuận a.

Lâm Khiếu Đường và Uyển nhi bưng tỉnh, rồi lại suy nghĩ có chút không thích hợp, âm thầm phỏng đoán, rồi lại nghe thấy tiếng ma sát chói tai, “khai thiên kiếm” thạch hoá lại bị rút ra thêm một ít.

Gián đoán khoảng chừng nửa canh giờ thời gian, “khai thiên kiếm” thạch hoá đã được rút ra hơn phân nửa. Mặt Bao Mộc Bạch bỗng nhiên, hiển nhiên mỗi lần rút ra một ít đều phải nỗ lực lớn phi thường.

Ca ca ca...

Theo thạch kiếm rút ra, vách đá cư nhiên nứt thành một khe rãnh lớn, phẳng phất giống như bị bổ ra, khi vách đá hoàn toàn nứt vỡ, “khai thiên kiếm” thạch hoá chợt bay ra ngoài.

Bao Mộc Bạch thẫn thờ ra một hơi, Lâm Khiếu Đường và Uyển nhi cũng thẫn thờ dài ra một hơi, đúng lúc này một đạo thanh quang đột nhiên phóng vút về phía hai phân thân đang muốn rút về của Bao Mộc Bạch.

- Không!

Một tiếng kêu sợ hãi vang lên từ phía sau thanh quang, nữ tử tuổi còn trẻ kích động tiến lên thế nhưng bởi vì thực lực quá thấp, căn bản không thể đuổi theo thanh bào lão giả. Lâm Khiếu Đường và Uyển nhi không

hiểu ra sao, sau một khắc cũng sợ ngây người, chỉ thấy thanh bào lão giả nắm lấy đầu của đồ nhi, tham lam hấp thụ nguyên lực đối phương.

Bao Mộc Bạch trừng hai mắt không thể tin tưởng nhìn sư phụ của mình nhưng lúc này lại không thể động đây.

Nữ tử tuổi còn trẻ đuổi theo thanh bào lão giả phát động công kích, thế nhưng tám đạo phù căn bản không làm nên được chuyện gì, nữ tử tuổi còn trẻ xuất ra pháp bảo nhưng vẫn như cũ không đối phó được với thanh bào lão giả.

- Tiểu thanh, ngươi được ta dạy dỗ, pháp bảo cũng là ta đưa cho ngươi, ngươi cho rằng có thể gây thương tích cho ta hay sao? Nhanh nhanh lui ra, vì sư coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Thanh bào lão giả trầm giọng nói.

Thanh hổ thẹn nói:

- Sư phụ, ngươi tha cho Bao sư huynh, đồ nhi nguyện ý cả đời làm trâu làm ngựa hầu hạ người.

- Hừ, hầu hạ suốt đời có thể làm cho tu vi của vi sư tăng lên hay sao? Đừng linh tinh, nhanh lui xuống, chờ khi vi sư đại thành, nhất định không thiếu chỗ tốt cho ngươi.

Thanh bào lão giả lạnh lùng nói.

Sắc mặt Bao Mộc Bạch chuyển tử hồng nhuận sang tái nhợt, nguyên lực trong cơ thể cuộn trào mãnh liệt chảy về phía thân thể của thanh bào lão giả.

Lâm Khiếu Đường và Lâm Uyển Nhi đối với biến cố này có chút không phản ứng được gì, sư phụ cư nhiên hạ thủ đối với đồ nhi, thoạt nhìn là đã sớm có dự mưu, ngay từ đây đã muốn dùng đồ đệ này làm áo mới, nhưng điều này không khỏi có chút hung ác.

Thấy bản thân căn bản không thể lay động mảy may, mà sắc mặt của Bao Mộc Bạch lại càng dần càng khó coi, cả người nhất thời luống cuống, ánh mắt lại nhìn thấy đôi thanh niên nam tử gần đó, liêu linh phóng tới bên cạnh, nặng nề quý xuống khóc rống nói:

- Hai vị ca ca tỷ tỷ, cầu xin các người xuất thủ cứu giúp, tiểu muội dập đầu trước hai người.

Uyển nhi vội vàng nâng nàng dậy, đồng tình hận thấu xương thanh bào lão giả, thực sự là không có nhân tính.

- Vị tỷ tỷ này, mau đứng lên, ta giúp ngươi.

Lâm Khiếu Đường cũng cười, hai người đều là tỷ tỷ, ai mới là muội muội đây? Bất quá đang tự suy nghĩ, một khoảng quang đạn trong ngón tay bắn ra, không nói gì đã xuất thủ, so với Uyển nhi còn nhanh hơn vài phần.

Phanh...

Chính giữa phía sau gáy thanh bào lão giả, khiến cho lão hơi động mảy may.

- Hai vị tiểu hữu, lẽ nào muốn bội ước hay sao? Lão phu chỉ cần nhìn xem kiếm kỹ, đối với khai thiên kiếm không hề có hứng thú.

Thanh bào lão giả hơi lo lắng nói.

- Ngay cả đồ đệ mình còn có thể giết được, ngươi cho rằng chúng ta còn có thể tin ngươi hay sao? Đánh ngươi tàn một nửa nói tiếp!

Lâm Khiếu Đường nhanh chóng phóng tới, một quyền ẩn chứa nguyên lực hỏa tính thâm hậu đánh ra.

Thanh bào lão giả đang hấp thụ nguyên lực ở thời khắc mấu chốt, cũng không thể xuất thủ, chỉ có thể vận nguyên lực hộ thể ngăn kháng.

Chân khí hộ thể của đại đạo sư quả nhiên không bình thường, một quyền này của Lâm Khiếu Đường chỉ làm cho đối phương hiện lên một chút thần sắc đau đớn mà thôi, không hề tạo được thương tổn thực chất nào.

Một tiếng huyết sáo dài, một con tử long hoá diễm từ trong lòng bàn tay đang thiêu đốt của Lâm Uyển Nhi xuyên qua, rít gào đâm thẳng vào thanh bào lão giả.

Bồng...

Tử diễm nổi lên bốn phía, thanh bào lão giả kêu lên một tiếng đau đớn, khoé miệng trào ra một tia máu.

- Tử long khí diễm, phụ thân ngươi đúng là để trên người người không ít đại giới a, đáng tiếc phụ thân ngươi chung quy không thể cứu được mẫu thân của ngươi, ha ha ha.

- Ngươi biết chuyện của mẫu thân ta? Ngươi rốt cuộc là ai?

Đôi mắt của Lâm Uyển Nhi vừa thu lại, cảnh giác nói.

- Trảo long thủ, phá!

Lâm Khiếu Đường khẽ quát lên, một hình ngũ chỉ kim trảo toả ra kim quang nhàn nhạt, nắm lấy cổ của thanh bào lão giả, mạnh mẽ ngắt xuống phải dưới...

Lúc này lão gia hoá rõ ràng là muốn phân tán lực chú ý, kéo dài thời gian, từ trước tới giờ Lâm Khiếu Đường vẫn rất am hiểu chiến thuật này tự nhiên không thể lão ta thực hiện được, lập tức xuất thủ công kích mạnh hơn.

Răng rắc, chỉ nghe thấy âm thanh trầm muộn rất nhỏ, mặt của thanh bào lão giả lại hiện lên nét thống khổ, một trảo này mặc dù chưa đem cái cổ của lão bóp nát thể nhưng đã thương tổn đến gân cốt.

Đỡ liên tục ba lần công kích làm cho thanh bào lão giả có chút ăn không tiêu, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhưng lại không đành lòng buông tha việc hấp thu nguyên lực, đang muốn đẩy tốc độ nhanh hơn, hút lấy luồng nguyên lực cuối cùng trong người của Bao Mộc Bạch thì ánh mắt nhìn thấy xung quanh Lâm Khiếu Đường hiện lên vô số khoả quang đạn, lần trước đó thanh bào lão giả đã lãnh giáo uy lực của nó, một lần nhiều đến như vậy, lại dưới tình huống không hoàn thủ, sợ là bị đánh cho tàn phế cũng không phải là không thể.

- Xen vào việc của người khác, hai tiểu oa nhi người, lão phu sẽ nhớ kỹ hai người, ha ha ha...

Thanh bào lão giả thu tay lại, cười lớn một tiếng, nhanh chóng bay đi.

Bị hấp thu hơn phân nửa nguyên lực, thân thể Bao Mộc Bạch mềm nhũn ngã xuống đất, bất quá chung quy đã bảo trụ được tính mệnh.

Thanh khóc rống lên rồi lại nở nụ cười vui vẻ, ít nhất còn chưa chết, nâng Bao Mộc Bạch dậy, hối hận nói:

- Sư huynh, ta xin lỗi ngươi.

Bao Mộc Bạch miễn cưỡng cười.

- Ngốc tử, điều này sao có thể trách ngươi đây? Muốn trách chỉ có thể trách sư huynh quá tin tưởng lão súc sinh kia mà thôi.

Lâm Khiếu Đường đưa tay kiểm tra tình trạng của Bao Mộc Bạch, hiện tại nội anh của hắn không ngờ suy tàn, dưới sự dò xét của nguyên thức, thấy đúng là hình tượng của một lão đầu, lão gia hỏa này hút đi đều là thực nguyên, thủ đoạn mức này thực là quá ác độc.

- Bao huynh có còn nhận ra được tại hạ hay không?

Lâm Khiếu Đường thăm dò hỏi, với tình trạng của đối phương thực không tiện hỏi nhiều, thế nhưng trong lòng Lâm Khiếu Đường có rất nhiều nghi vấn, cần bị Bao lão huynh này giải đáp vài điều.

Bao Mộc Bạch kinh ngạc nhìn Lâm Khiếu Đường, tự đánh giá hồi lâu, rốt cuộc trong mắt sáng ngời, rốt cuộc nhớ đến sự kiện Lâm lão tổ phía sau núi Lâm gia bảy năm trước...

172. Chương 174: Lang Nhân Đột Kích.

- Người... người là thiếu niên phía sau núi Lâm gia?

Bao Mộc Bạch trong sự hư nhược nghĩ đến thiếu niên nho nhỏ bảy năm trước hiện tại đã có tu vi như vậy, diện mạo so với trước kia cũng không giống, có vẻ càng thêm trầm ổn và thành thực.

- Bao huynh, trí nhớ tốt, chính là tại ạ! Người vì sao lại cùng sư phụ theo dõi chúng ta? Lại làm sao biết được chúng ta đi tìm “khai thiên kiếm” hoá thạch?

Lâm Khiếu Đường trong khi đặt câu hỏi, một bàn tay đặt lên ngực của Bao Mộc Bạch, một luồng nguyên lực thuần khiết chậm rãi truyền vào.

Bao Mộc Bạch nhất thời cảm thấy khá hơn không ít, cảm kích nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường nói:

- Việc này rất dài, trăm năm trước gia sư tựa hồ đã biết chuyện này, liền thu ta làm đồ đệ, để ta tu luyện đại hồi quyết, lại còn nói với ta đây là một môn thần công, một khi luyện thành thì có thể dễ dàng lấy được thần khí, không ai địch được, ai biết được mục đích của hắn lại là hấp thu công lực của ta.

Đại hồi quyết cần tam chuyển sư giai, tam chuyển thành công không những nguyên lực tinh thuần mà còn hồn hậu hơn người cùng giai vị rất nhiều. Một khi thi triển đạo kỹ này, phân thân chưa thu, hầu như là không thể động đậy, để khống chế được hai phân thân này, nguyên lực, nguyên thức tiết hết ra ngoài, hấp thu sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Lâm Khiếu Đường đang muốn hỏi vấn đề khác, tiểu Thanh lại chen vào nói:

- Gần hai trăm năm qua sư phụ đều luyện công như vậy, từ khi tiến vào đại sư giai, sư phụ cảm giác được muốn tiến thêm một bước sợ là rất khó, hầu như đã buông tha tu luyện, bất quá sau này gặp được kỳ ngộ gì đó, lấy được đại hồi quyết, còn hiểu được làm sao hấp thu nguyên lực, liền bắt đầu tìm kiếm đồ đệ tử chất không tồi, sau đó để tu luyện đại hồi quyết, bình thường chỉ cần luyện xong đệ nhất chuyển sẽ hấp thu, cứ như vậy duy trì hơn trăm năm, gặp Bao sư huynh và ta, nhưng ta thế nào cũng không luyện thành công, sau đó không biết sư phụ từ đâu biết được tin tức về khai thiên kiếm thạch hoá liền đối với Bao sư huynh coi trọng dị thường, thường xuyên cấp một ít đan dược trân quý cho hắn, càng giúp đỡ hắn tu luyện tam chuyển thành công, cơ sở tu vi cũng cố phi thường, thế nhưng vẫn chưa hấp thu là vì chuẩn bị cho khi rút “khai thiên kiếm” hoá thạch, sau đó mới hút khô...

- Bao huynh, bảy năm trước vì sao người lại xuất hiện phía sau núi Lâm gia, chẳng lẽ là để...?

Lâm Khiếu Đường không nói rõ, dò hỏi.

Bao Mộc Bạch nghe xong cũng minh bạch, gật đầu nói:

- Bảy năm trước ta đến Lâm gia là để tìm phần mộ của Long Hiên công chúa, kết quả là tìm không được, lại đi đến phế được phòng, chuyện sau đó chính người đã biết rồi.

Tiểu Thanh bổ xung nói:

- Mấy mươi năm gần đây, ta và sư huynh vẫn thuỷ chung bên tấu, chính là vì sư phụ điều tra chuyện này.

Đôi mi thanh tú của Uyển nhi giật giật.

- Chuyện này trừ bỏ ba thầy trò các người biết, trong phái còn có ai biết nữa không?

Tiểu Thanh lắc đầu nói:

- Không còn ai biết, sư phụ ngay cả đối với sư huynh đệ đồng môn cũng cẩn thận phi thường, nếu như không phải là hắn cần nhân thủ sợ là ngay cả chúng ta cũng không biết. Đột nhiên Lâm Khiếu Đường nghĩ tới thám án Nam Cung gia diệt môn. Nhưng vì sao lại nghĩ đến như vậy, chính bản thân Lâm Khiếu Đường cũng không rõ ràng lắm.

- Sư phụ các người có cùng người nào đó khả nghi tiếp xúc hay không, lẽ nào các người cũng không biết hay sao?

Lâm Khiếu Đường lại hỏi.

Bao Mộc Bạch và tiểu Thanh cùng lắc đầu, không hề do dự, hiển nhiên đối với chuyện của sư phụ, bọn họ được biết không nhiều.

- Khiếu Đường ca ca, có rất nhiều người hướng phía bên này mà đến, tốc độ rất nhanh, nhanh đến nỗi không giống như là con người.

Trên khuôn mặt tinh mỹ của Uyển Nhi hiện lên nét yếu ớt ngưng trọng.

- Đi thôi!

Lâm Khiếu Đường cũng cảm thấy nguy cơ, đối phương không chỉ có nhân số đông đảo, hơn nữa lại đến từ phía bên kia Hiên Viên quốc.

Lâm Khiếu Đường cầm lấy “khai thiên kiếm” thạch hoá, cảm thấy kinh hãi, cứ nhiên nặng như vậy. So với thanh cự kiếm hơn trăm cân của hắn còn nặng hơn rất nhiều. Coi như là khởi động nguyên lực toàn thân cũng chỉ có thể miễn cưỡng nâng lên mà thôi.

- Không được, thanh kiếm này quá nặng, nếu như cầm đi sợ là chạy không nổi.

Lâm Khiếu Đường tiếc nuối nói.

- Hai người chúng ta cùng nhau mang đi!

Lâm Uyển Nhi tiến lên nói.

Lâm Khiếu Đường lắc đầu.

- Hai người nâng lên cũng phải cật lực, thanh kiếm này chỉ ít cũng có hơn hai ngàn cân, chúng ta cầm theo nó không chỉ không bay được thoải mái, mà còn không bay được cao, tốc độ của đối phương lại nhanh như vậy, không cần phải mạo hiểm, đi.

- Thế nhưng, Khiếu Đường ca ca, người không phải là muốn lấy được thần khí hay sao? Cơ hội tốt như vậy lại dễ dàng buông tay?

Lâm Uyển Nhi không đành lòng buông tha hỏi.

- Trong tình hình này lấy hay bỏ, còn phải xem cái nào trọng yếu hơn, nếu bởi vì đồ vật chết này, không đáng để Uyển Nhi rơi vào vòng nguy hiểm, vậy thì không xứng đáng. Uyển Nhi lẽ nào đã quên, những chuyện nào có hại Khiếu Đường ca ca của người tuyệt đối không làm.

Lâm Khiếu Đường thoải mái nói.

Tiểu Thanh nâng Bao Mộc Bạch dậy, bốn người cùng nhau bay lên không, bên lên trên vách núi cao cao.

Đứng ngoài vách núi, Lâm Khiếu Đường nhìn hơn mười bóng đen phía dưới, tóc tai trên người dựng thẳng đứng, đây là chuyện gì vậy, nhìn kỹ càng, cứ nhiên là lang nhân.

Lỗ Á liên minh có các chủng tộc kỳ dị đa dạng, nhưng chủ yếu là do tam đại bộ lạc thống trị toàn bộ thảo nguyên, phân biệt là: dã man nhân bộ lạc, lang nhân bộ lạc và cao sơn ải nhân bộ lạc.

Ba đại bộ lạc này đều có một điểm chung, tộc nhân của bọn họ hầu hết thuộc về loại hình thân thể cường tráng, tính tình hoả bạo, hiếu chiến dị thường, hơn nữa trời sinh thần lực, cho dù không tu luyện, sau khi trưởng thành cũng tương đương với người tu luyện đạt đến vệ giai tiêu chuẩn ở Hiên Viên quốc, một số chiến sĩ thiên tài còn có thể trực tiếp đạt đến sĩ giai.

Lang nhân bộ lạc thông thường tụ tập tại phụ cận núi non, thỉnh thoảng có một số xuất hiện trên thảo nguyên, bọn họ dũng mãnh hiếu chiến, trời sinh thị huyết, độ mãnh liệt cực cao, hơn nữa giỏi về tác chiến theo tập thể.

- Lang nhân cứ nhiên cũng tranh đoạt thần khí hay sao?

Lâm Khiếu Đường cảm giác có chút kỳ quái, trong đầu nháy mắt hiện lên ba dạng vật phẩm trong từ đường Nam Cung gia, hiển nhiên những thứ đó chính là sở thích của cao sơn ải nhân.

- Khiếu Đường ca ca, những lang nhân này không hề đến lấy thanh thạch kiếm kia. Trước tiên chúng ta cứ ở chỗ này nghỉ ngơi quan sát. Nếu có cơ hội thì từ trong tay bọn họ cướp thứ đó về.

- Trong mắt Lâm Uyển Nhi hiện lên một chút khát vọng chiến đấu nóng cháy, trong người của nàng hiển nhiên có dòng máu di truyền từ Lâm Liệt, chỉ là dung nhan tuyệt vời kia không thích hợp với bất kỳ trường hợp máu tanh nào.

Lâm Khiếu Đường xem xét tình huống vách núi xung quanh một chút, đây là một chỗ vách đá dựng đứng, muốn tiến lên quả thực không dễ dàng, ở nơi này hẳn là an toàn, thuận tiện nói:

- Tốt, cách thời gian thần khí hiện hình còn có thời gian ba ngày, ba ngày sau, nếu như không thể thành công vậy thì chúng ta lên đường trở về.

Nguyên lực của Bao Mộc Bạch tiêu hao quá lớn, Lâm Khiếu Đường lấy một ít đan dược bổ dưỡng trên người cho hắn phục dụng, dù sao cũng có chút tác dụng.

Chỉ ít có hơn năm mươi lang nhân ngày đêm trông coi bên cạnh “khai thiên kiếm” hóa thạch, mỗi người đều có đôi chân lớn, một đôi móng vuốt sắc bén, cộng thêm hàm răng có thể cắn nát nham thạch, sức chiến đấu thực sự phi thường khủng khiếp.

Lâm Khiếu Đường và Lâm Uyển Nhi nhiều lần thi kế lừa gạt, cường ngạnh càng không thể tiến hành được, đám lang nhân này trời sinh đã kháng đạo thuật kháng công kích vật lý, công kích bình thường căn bản không thể tổn thương được bọn chúng, trừ phi dùng đến tuyệt kỹ lợi hại, thế nhưng như vậy động tĩnh quá lớn, sợ xung quanh còn có thêm nhiều lang nhân.

Ngày thứ ba, phía xa xa hiện lên một đạo thanh quang, thanh bào lão giả ba ngày trước đào tẩu đã quay trở lại, thương thế trên người đã bình phục không sai biệt lắm, một thân tu vi càng đề cao từ đại sư giai trung kỳ lên đến hậu kỳ, hiển nhiên tam chuyển của Bao Mộc Bạch đã giúp hắn rất lớn.

- Đồ nhi của ta thật tốt, vì sư thật muốn cảm tạ người nha, nếu như không có người vì sư thực sự không biết đến khi nào mới có được tu vi như hiện nay, tiếp tục thu dưỡng một đồ đệ, vì sư chẳng phải sẽ tiến giai đến linh hồn cấp hay sao, ha ha.

Thanh bào lão giả đứng bên kia vách núi ngửa mặt cười to.

Bao Mộc Bạch cũng không có nhiều thù hận cho lắm, chỉ thản nhiên nói:

- Đồ nhi nhận ân dưỡng dục và giáo huấn nhiều năm qua của sư phụ, nếu như không có sư phụ thì đồ nhi cũng không sống được hơn một trăm năm, hiện nay đồ nhi đã trả lại hết tất cả cho sư phụ, từ nay về sau ta và người đoạn tuyệt tất cả quan hệ, không còn quan hệ thầy trò nữa,

- Ha ha ha, nói có lý, vì sư không phải là không để ý người, chỉ cần người đem đại hồi quyết trả lại cho vi sư, sau này vi sư tuyệt đối không gây chuyện với người nữa.

Thanh bào lão giả cười nói.

Bao Mộc Bạch cũng cười lạnh.

- Bao mẫu chỉ có một thói quen, chính là khi đầu óc đã ghi nhớ toàn bộ, sẽ đem quyển sách toàn bộ phá hủy, đại hồi quyết từ trăm năm trước đã bị Bao mẫu đốt đi rồi. Con mắt của thanh bào lão giả chớp nhẹ.

- Nếu như người không giao ra, đừng trách vi sư hạ thủ vô tình.

- Vậy người sẽ thử một lần!

Trên bàn tay của Lâm Uyển Nhi bốc lên một đoàn tử sắc hỏa diễm.

Thanh bào lão giả hơi chấn động, đối với tử long khí diễm có chút kiêng kỵ, lại cười to nói:

- Ha ha ha, quên đi, đại hồi quyết cũng không phải là đạo kỹ gì lợi hại, coi như là vi sư đưa cho người lễ gặp mặt, nha đầu, người không cần căm thù lão phu như vậy, lão phu vẫn giữ câu nói kia, không muốn cùng các người đối nghịch, thậm chí cùng các người là một bút giao dịch, hiện tại đám súc sinh dưới kia không chế được “khai thiên kiếm”, ngày mai thạch hoá sẽ được giải thoát, đến lúc đó cường giả bốn phương tám hướng đều sẽ đến đây, chúng ta ngay cả sờ một chút cũng không có khả năng, nói cách khác cơ hội của

chúng ta chỉ còn hôm nay mà thôi. Lang nhân tuy rằng kiêu dũng, thế nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng, bọn chúng đối với công kích cự ly xa đúng là không có biện pháp vào hiệu quả, chỉ cần ba người chúng ta hợp lực công kích, chỉ trong một canh giờ sẽ đánh cho đám lang nhân này hoá rơi nước chảy.

Tiểu Thanh cũng lạnh lùng trào phúng nói:

- Sư phụ có phải là dự định ở phía sau viễn công (công kích cự ly xa), để cho Lâm công tử và Uyển nhi ở phía trước xung phong làm yểm hộ?

- Ha ha, tiểu Thanh có tiến bộ nha, vì sư thực sự là không uống vì sư dạy dỗ người!

Thanh bào lão giả lại cười cười nói.

- Tiền bối, người cứ như vậy khẳng định chúng ta nhất định sẽ đáp ứng người?

Lâm Khiếu Đường có cảm giác rất khôi hài hỏi.

- Thần khí có ai không muốn, cơ hội tốt như vậy, các người có thể bỏ qua?

Thanh bào lão giả phi thường tự tin hỏi ngược lại.

Lâm Khiếu Đường ung dung cười cười:

- Tiền bối, chúng ta thực sự muốn từ bỏ, một mình người đến lấy đi thôi, cáo từ!

Bốn người lập tức chuẩn bị xuất phát, thu thế muốn bay đi, thanh bào lão giả lúc này có chút luống cuống, nơi đó không chỉ hơn năm mươi tên lang nhân này, xa xa hẳn là còn có không ít, nếu như chỉ có một mình hắn xuất lực, tuyệt đối không thể lấy được “khai thiên kiếm”.

- Các người muốn như thế nào?

Sắc mặt thanh bào lão giả cực kỳ khó coi hỏi.

Đường cong khoe miệng của Lâm Khiếu Đường từ từ mở rộng.

- Người xuống phía dưới yểm hộ, chúng ta viễn công.

- Các người là võ tông, viễn công làm sao có thể mạnh hơn đạo tông chúng ta được.

Lão giả thanh bào tìm cớ.

Ngón tay Lâm Khiếu Đường bắn ra, một chùm quang mang hiện lên, phịch một tiếng nổ, vách đá đối diện hơn một trăm thước xuất hiện một hố to.

- Tiền bối người nghĩ công kích như vậy còn kém hiệu quả hơn người hay sao?

Khoẻ miệng của thanh bào lão giả hơi kéo lại.

- Tốt, ta xuống phía dưới yểm hộ, nếu như ta bị cầm chân, đừng trách ta sẽ bỏ chạy.

- Nếu tiền bối xung phong phía trước, lấy thân mạo hiểm, vậy thì trước đoạt một bước hẳn là được, vẫn bối không có bất cứ ý kiến nào.

Lâm Khiếu Đường thay đổi cười nói.

- Tốt, vậy thì lão phu không khách khí nữa, yểm hộ!

Thanh bào lão giả khẽ quát lên, thả người nhảy xuống vách núi.

Uyển nhi vừa mới xuất ra tử long khí diễm bảo hộ lão giả lại bị Lâm Khiếu Đường cầm lấy cổ tay, hần nhẹ nhàng lắc đầu, bản thân liên tục phóng ra mấy khoả quang đạn phô trương thanh thế...

173. Chương 175: Loạn Cục Cùng Chiến Tranh.

Thanh bào lão giả phóng nguyên lực ra tạo thành một vòng sáng hộ thể, cầm lấy thanh kiếm một người triển khai công kích, đám lang nhân bị tập kích nhất thời rít gào vang trời.

Lang nhân tựa hồ không ngờ tới mới sáng sớm đã bị thanh bào lão giả tập kích, hơn mười gã lang nhân đã sớm biến ảo thành trạng thái chiến đấu cùng nhau xông lên.

Trên vách núi bắn xuống vô số quang đạn, tiếng nổ mạnh nổi lên bốn phía, áp lực lên thanh bào lão giả giảm xuống không ít, kiếm hoành ngang hướng về phía “khai thiên kiếm” thạch hoá.

Lang nhân đầu thế để hấn như ý, một cánh tay trắng kiện, lông cực dài mạnh mẽ phóng đến, móng vuốt sắc nhọn đủ để phá tan cả nham thạch.

Thanh bào lão giả cất lực chống đỡ hơn mười tên lang nhân luân phiên công kích, đối với cận chiến thanh bào lão giả cũng không phải là quá am hiểu, chỉ có thể phòng thủ là chính, mong muốn mấy người trên vách núi có thể cung cấp sự hỗ trợ một cách hiệu quả, chỉ có như vậy mới có thể đến gần vị trí “khai thiên kiếm” thạch hoá.

Nhưng mà, quang đạn yểm hộ phóng xuống được một lúc, đột nhiên biến mất không thấy, thanh bào lão giả hùng hổ ngẩng đầu nhìn lại, trên vách núi từ lâu đã không còn hình bóng người nào.

- Bị đùa giỡn rồi!

Thanh bào lão giả trừng mắt nói, bốn phương tám hướng không ngừng có lang nhân phóng tới, khiến hấn chống đỡ không xuể, càng thêm đau đầu chính là, trong rừng rậm lại truyền đến từng đợt tiếng sói tru, thêm rất nhiều lang nhân từ phía đó vọt tới. Cận chiến vốn là tử huyệt của đại đa số đạo tông, trong lòng thanh bào lão giả hoảng hốt...

- Khiếu Đường ca ca, người thực sự không cần “khai thiên kiếm” nữa hay sao?.

Uyển nhi có chút đáng tiếc hỏi.

Lâm Khiếu Đường nhún vai nói:

- Không thể nói như vậy, dù sao thì vẫn còn có một “cửu thiên nguyên lô”.

- Thế nhưng Uyển nhi nghe nói “cửu thiên nguyên lô” thạch hoá đã tiến vào luyện ngục hành lang gấp khúc, mọi người nếu đi vào chỉ có cử tử nhất sinh.

Uyển nhi lo lắng nói.

- Ta cũng đã nghe nói bát đại môn phái đã chuẩn bị tập hợp nhân thủ tiến vào đó, vừa vặn ta lại là đệ tử của Cự Kiếm sơn trang, chuẩn bị tùy thời bị phái tiến vào, yên tâm được rồi, ta sẽ không liều mạng đâu, tình huống không tốt ta có thể bỏ chạy.

Lâm Khiếu Đường cười nói.

- Uyển nhi với người cùng đi!

- Không được. Hiện tại ta một mình đi thôi, người nên đợi trong hoàng cung, chờ ta thoát ra.

- Ta muốn cùng người đi!

- Không được!

- Thế nhưng nhân gia muốn như vậy!

- Lần này không được thương lượng.

- Thôi được, Khiếu Đường ca ca nhất định phải đáp ứng Uyển nhi, phải trở về, được không?

- Cái gì là nhất định phải? Khiếu Đường ca ca của người khẳng định sẽ trở về, cho dù mọi người đi vào đó đều chết hết thì Khiếu Đường ca ca của người đều có thể nghênh ngang đi tới.

- Xi...

- Cười cái gì? Không tin? Ta nói người a, ta chính là tiêu dao thần tiên đường đời thứ sáu mươi sáu con một mấy đời chuồng môn nhân.

- Oa, lợi hại như vậy! Vậy Uyển nhi có thể gia nhập được không?

- Không thành vấn đề, từ giờ trở đi, Uyển nhi chính là tiêu dao thần tiên đường đời thứ sáu mươi sáu con một mấy đời chuông môn nhân phu nhân kiêm phó chuông môn.

- Khiếu Đường ca ca thật xấu, chúng ta còn chưa có kết hôn mà!

- Như nhau, như nhau, đều là quyết định nội bộ!

Một đường đi tới, Lâm Khiếu Đường và Uyển nhi tựa như hai tiểu hài tử ríu ra ríu rít cười nói liên tục, Bao Mộc Bạch và tiểu Thanh đi phái sau nghe được không hiểu ra sao, đa số câu nói bọn họ đều là nghe không hiểu lắm, có khả năng cao nhân nói chuyện đều tương đối khó hiểu.

Hơn hai tháng sau, rốt cuộc đã quay lại Kinh Châu thành, Bao Mộc Bạch và tiểu Thanh đã không còn nơi để đi, Uyển nhi trực tiếp an bài họ làm hộ vệ hoàng cung, có thể ở nơi này ẩn cư, lại có thể thường xuyên gặp mặt Uyển nhi, hai người từ khi được Uyển nhi cứu đã như thiên lôi sai đâu đánh đó, luôn nghe lời Uyển nhi.

Các đệ tử của bát đại môn phái vốn tìm “khai thiên kiếm” trong hoàng cung, đến lúc “khai thiên kiếm” hiện hình liền cùng nhau dừng mãnh tiến về Kỳ Lỗ sơn mạch.

Mấy ngày này Nam Cung Phỉ Phỉ ở trong hoàng cung ngược lại rất an nhàn, chuyên tâm tu luyện, thường thường tìm đến một cung nữ xinh đẹp nào đó đùa giỡn một chút, sinh hoạt có chút hứng thú.

- Công tử, người thực sự dự định tiến vào luyện ngục hành lang gấp khúc?

Nam Cung Phỉ Phỉ biết được tin tức này vô cùng kinh ngạc hỏi.

Tựa hồ mỗi một người khi biết được tin tức này đều hỏi một câu như vậy, Lâm Khiếu Đường thực sự đã chết lặng.

- Thiên chân vạn xác.

- Ô ô ô...

- Khóc cái gì?

- Công tử, người muốn lễ tang như thế nào, nô tỳ nhất định hoàn thành nguyện vọng của người.

- Kháo, người từ lúc nào đã học được một chiêu này.

Nam Cung Phỉ Phỉ nháy mắt mấy cái nói:

- Theo công tử thời gian dài như vậy, tự nhiên học được thôi.

Nam Cung Phỉ Phỉ từ từ đi ra từ bóng ma, Lâm Khiếu Đường hiểu ý cười, rồi sắc mặt bỗng nhiên sầm xuống.

- Đừng tưởng như vậy có thể trốn tránh được kiểm tra, ra chiêu đi, để ta xem thành quả tu luyện gần đây của người, nếu như không thể chống lại được mười chiêu của ta, vậy thì buổi tối ngày hôm nay ta sẽ bảo Uyển nhi điều hết toàn bộ cung nữ ở đây đến chỗ khác.

- Công tử, không thể!

- Vậy thì tiếp chiêu đi!

Hậu viện hoàng cung nhất thời điện quang đá lửa, một sợi bạch ti dải bay lượn trên không trung, từng nhánh xen lẫn với nhau, trong nháy mắt hình thành một tấm lưới lớn, Nam Cung Phỉ Phỉ giống như một con nhện nhện tinh điều khiển bạch ti.

Trong phút chốc, mười chiêu đã qua!

- Có tiến bộ!

- Công tử hạ thủ lưu tình mà thôi!

- Được rồi, ta phải đi, nhớ kỹ a, chờ khi ta quay trở về, người phải tiếp được ta ba mươi chiêu, nói cách khác, hắc hắc, người biết hậu quả rồi đấy.

- Phỉ Phỉ nhất định không để cho công tử thất vọng!

Trong nhân thần của Nam Cung Phỉ Phỉ hiện lên một trận hoảng sợ, dường như rất sợ mất đi cái gì đó, âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải tu luyện cho tốt.

Lúc Lâm Khiếu Đường rời khỏi hoàng cung cũng không đến từ biệt với Lâm Uyển Nhi, bởi vì không muốn nhìn thấy nàng khóc, vì vậy chỉ nói với Nam Cung Phỉ Phỉ mấy câu liền một mình ra đi.

Bát đại môn phái tranh đoạt “khai thiên kiếm” rất kịch liệt, còn có tam đại bộ lạc của Lỗ Á liên minh thêm vào đó.

Từ lúc “khai thiên kiếm” hiện hình, trên bầu trời liên tục bắn lên nhiều đạo ánh sáng mờ mờ, đem thạch kiếm hoá giải, lộ ra thân kiếm chập chờn ánh sáng, chỉ ít cũng dài hơn năm thước, chuôi kiếm hơn năm xích, chính là một thanh cự kiếm danh đúng với thực, phong quang chói mắt. Ánh dương quang cũng có thể át đi được. Nếu chỉ nói đến thể tích thì “khai thiên kiếm” cực kỳ thích hợp với người thuộc tộc da man nhân nắm giữ, người tộc da man nhân bình quân thân cao bảy thước (hơn hai mét mốt), nếu như cầm lấy “khai thiên kiếm” thực sự có vài phần bộ dáng.

Đối với sự tranh đoạt “khai thiên kiếm” không hề thiếu cao thủ của Ma Môn và những tán nhân, nói chung một mảnh hỗn chiến, náo nhiệt không gì sánh được.

Hầu như đồng thời, bát đại môn phái đã tách một bộ phận lực lượng trung kiên nhất tụ tập trước lối vào của luyện ngục hành lang gấp khúc, chỉ đợi thời gian thích hợp nhất liền tiến vào, hàng năm luyện ngục hang lang gấp khúc đều có một đoạn thời gian ba động tương đối nhẹ nhàng, lúc đó tiến nhập là an toàn nhất. Bên trong đã loạn như vậy, nếu như ra vào còn phải chịu tội, vậy thì thực sự không ai bằng lòng tiến vào.

Dù sao những đệ tử của các môn phái, mặc dù nhân số đông đảo nhưng phần nhiều là bị khống chế bị sai vào làm công cụ, ngay cả chấp sự cũng là người thay thế, chỉ có những người ngồi được vào ghế trưởng lão mới có thể chân chính nắm được môn phái trong tay.

Các trưởng lão bình thường đều giấu mặt, chỉ là đem ý tứ bản thân nhấn đến chương môn, để chương môn giải quyết sự tình một cách thoả đáng, các trưởng lão đại bộ phận thời gian đều là thu phần lớn tài nguyên trong môn phái, tiến hành tu luyện.

Trên trưởng lão còn có các nguyên lão, những người này lại càng khủng khiếp, bất luận là đại môn phái nào nếu như không có nguyên lão tồn tại thì cuối cùng sẽ không còn là đại môn phái, chỉ khi có cao thủ bậc nhất cấp bậc nguyên lão tọa trấn mới có thể đại diện cho thực lực của môn phái.

Nguyên lão thông thường đều có thực lực ở cấp bậc linh hồn cấp sơ trung kỳ, cường đại không gì sánh được, suốt ngày tu luyện, không hỏi đến thế sự, nếu là môn phái gặp phải tai nạn nào đó, có lẽ chỉ khi sinh tử tồn vong mới ra tay cứu giúp, bảo vệ môn phái bình yên một phương, thông thường thu tài nguyên của môn phái so với các trưởng lão còn nhiều hơn, tài nguyên dành cho tu luyện cũng là cực kỳ to lớn.

Các đại môn phái cũng chỉ vì cung phụng những nguyên lão này mà tồn tại, có lẽ có chút khoa trương, nhưng thực tế chính là như vậy.

Bất quá coi như là thần khí hiện thế, các nguyên lão của đại môn phái cũng không quan tâm quá nhiều, trong mắt bọn họ thần khí chung quy cũng chỉ là một kiện pháp bảo tốt nhất mà thôi, về phần có thể nghiêng trời lệch đất hay không, nói có thể diệt thần đồ ma, trong mắt các nguyên lão thì những chuyện đó chỉ là những chuyện cười.

Ngược lại một số tác dụng đặc thù của thần khí có thể khơi dậy hứng thú của các nguyên lão, tất nhiên là hứng thú mà thôi, tuyệt đối sẽ không đến mức cuồng nhiệt. Linh hồn cấp từ lâu đã siêu thoát phạm trù người tu luyện bình thường, một người đạt đến cảnh giới này đều đã nhìn thấu bốn nguyên lực, thần khí chỉ bất quá là phụ trợ tăng lượng khí, nhưng cũng không phải là vĩnh viễn thôi động khí, lực lượng chân chính cần trải qua sự tu luyện lâu dài mới có thể thu được, đó mới là thứ thực sự thuộc về bản thân mình.

Bởi vì duyên cớ tranh đoạt “khai thiên kiếm”, Kỳ Lỗ sơn mạch hơn một nghìn năm qua vẫn cực kỳ yên tĩnh, đột nhiên sôi động hẳn lên. Mà cũng vì song phương vẫn đối lập, bát đại môn phái của Hiên Viên quốc tạm thời liên hợp một chỗ đối kháng với tam đại bộ lạc Lỗ Á liên minh.

Nếu như chỉ quyết đấu bình thường, bát đại môn phái tuyệt đối chiếm thượng phong, nhưng mà, tam đại bộ lạc Lỗ Á liên minh đã tìm được đồng minh. Ma Môn nhất phái đã từng bị bát đại môn phái đuổi ra khỏi Hiên Viên quốc, nguyên lai vẫn trốn chết tại đại thảo nguyên, đã hợp tác với tam đại bộ lạc của Lỗ Á liên minh từ từ khôi phục nấy mầm.

Nghìn năm trôi qua, những người đã từng là ma đạo biến hoá nhanh chóng trở thành những vụ sư và tát mãn đại thảo nguyên, trở thành khách quý của các bộ lạc, hơn nữa có những thuật pháp thần kì và thần thông quảng đại, rất nhanh liền chiếm được sự sùng bái của các bộ lạc.

Những kẻ từng là người Ma Môn này rất nhanh trở thành một bộ phận lực lượng thượng tầng quan trọng trong Lỗ Á liên minh, lập kế hoạch suốt mấy trăm năm, rốt cuộc đã có thể lớn mạnh hơn nhiều, đã có lực lượng so sánh được với bát đại môn phái.

Những vụ sư đại thảo nguyên này trong lúc vô ý đã phát hiện ra cố sự của tầng ngoại công Uyển nhi hơn trăm năm trước, hơn nữa còn theo đuổi đến tận Kinh Châu thành, vị trí của “khai thiên kiếm” đã sớm bị theo dõi.

Ba năm trước đây những vụ sư này muốn bát đại môn phái trong Hiên Viên quốc đấu nhau một hồi, liền gây ra thảm án diệt môn Nam Cung gia, kết quả là Ngũ Đạo Tông và Toàn Vũ Môn đã xảy ra mấy cuộc tranh đấu nhỏ, chưa đến nỗi chân chính hình thành đối kháng.

Thậm chí trước khi thần khí hiện hình muốn phá rối làm loạn nhờ vào một ít môn phái nhỏ thần bí nhiều năm trước gây dựng lên, gửi đi nhiều mật hàm nói “khai thiên kiếm” ở hoàng cung, muốn kích động bát đại môn phái đấu nhau một trận, kết quả là lần thứ hai không thành công.

Bởi vì những đại vụ sư này xuất hiện, các trưởng lão của bát đại môn phái cũng phải đồng thời xuất động, đến Kỳ Lỗ sơn mạch toạ trấn.

Một tràng tranh đoạt thần khí cứ như vậy trở thành một cuộc chiến tranh thực sự, trong mắt tam đại bộ lạc Lỗ Á liên minh thì thần khí bất quá chỉ là một kiện vũ khí tốt nhất mà thôi, cho dù lấy được thì có sao, một năm sau cũng hoá thành đá, không dùng được, chỉ có một chút tác dụng sử dụng được trong thời gian rất hữu hạn.

Khai thiên kiếm rơi vào trong tay tam đại bộ lạc, mỗi ngày đều do các tướng lĩnh tam đại bộ lạc thay nhau sử dụng, hướng phía bát đại môn phái phát động công kích.

Đây là một hồi chiến tranh đã được trù tính lâu dài, Lỗ Á liên minh vốn không phải nhắm vào thần khí gì đó, mà là mở mang đất đai đến Hiên Viên quốc và tài nguyên tu luyện phong phú, cùng với mỹ nữ, rượu thơm, một kiện thần khí nhỏ nhỏ căn bản không để vào mắt.

Bát đại môn phái khi đến Kỳ Lỗ sơn mạch đã mời lãnh đạo tầng cao đến dự một cuộc họp khẩn cấp, người dự họp đều là những trưởng lão và trưởng môn trong bát đại môn phái, không đến vạn bất đắc dĩ, bình thường sẽ không kinh động đến các trưởng lão.

- Hứa tông chủ, hiện tại đám man di kia sớm có chuẩn bị, ta nghĩ trước tiên đem chuyện “cửu thiên nguyên lô” để sang một bên, lúc này tách một lượng lớn đệ tử đi vào luyện ngục hành lang gấp khúc, sợ là đối với chiến sự sẽ rất bất lợi.

Vân Tiêu Điện Thượng Vân trưởng lão thành khẩn nói.

Người được gọi là Hứa tông chủ chính là Hứa Khôn tông chủ của Ngũ Đạo Tông, bát đại môn phái chỉ có tông chủ Ngũ Đạo Tông và trưởng môn của Toàn vũ môn đạt được tu vi đại sư giai, còn sáu trưởng môn khác đều chỉ có tu vi sư giai, chỉ cần quản lí môn phái thật tốt là được, đối với tu vi cao hay thấp không hề yêu cầu quá nghiêm khắc...

174. Chương 176: Thổ Nham Lão Quái.

Hứa Khôn mặt ủ mày chau, hiện tại Ma Môn và Lỗ Á liên minh hợp tác tụ tập tại Kỳ Lỗ sơn mạch, tất cả các phương diện đều được chuẩn bị sung túc, thậm chí còn nhanh chân đến trước lấy được “khai thiên

kiếm” về tay, hiển nhiên đã dự mưu từ lâu, thế tiến công của đối phương rất mãnh liệt, hiện tại dù bát đại môn phái tụ tập đầy đủ cũng có chút cất lực.

Nghe Thượng Vân trưởng lão Vân Tiêu Điện nói xong, cốc chủ Hồng Diệp Cốc Đàm Tuyết không đồng ý nói:

- “Khai thiên kiếm” đã rơi vào trong tay người khác, nếu như “cửu thiên nguyên lô” cũng không được mà nói, bát đại môn phái chúng ta chẳng phải ngồi không đợi tiếp trăm năm, hầu như mỗi một lần có người đột phá sơ giai đều cần sự trợ giúp của thần khí, nếu như không có thần khí trợ giúp, vậy thì bát đại môn phái chúng ta sẽ không có người tiến giai lên linh hồn cấp hay sao, các đại nguyên lão rốt cuộc sẽ có người tạo hóa trong vòng trăm năm, nếu như không có lực lượng mới thay vào, làm sao ứng phó được các nước khác xâm lấn.

Thượng Vân trưởng lão hí mắt nói:

- Đàm cốc chủ, ta nghĩ người nói như vậy kỳ thực chính là vì Hồ Mị nhi trưởng lão của Hồng Diệp Cốc các người, nghe nói người này chính là vị đại đạo sư tuổi còn rất trẻ, trước đây không lâu đã tiến vào đại sư giai hậu kỳ, nếu như có thể phục dụng một khóa “cửu thiên nguyên đan” được luyện chế từ “cửu thiên nguyên lô” liền có thể thuận lợi tiến nhập linh hồn giai, đến lúc đó Hồng Diệp Cốc các người có hai vị nguyên lão, thực lực tăng lên một mức mới a.

Đàm Tuyết coi thường nói:

- Thượng Vân trưởng lão nếu không muốn như vậy, bản cốc chủ cũng không còn gì để nói, nghe một chút ý kiến từ các phái khác xem sao.

Hứa Khôn xua tay ý nói mọi người không nên âm ỉ, trầm giọng nói:

- Lần thần khí hiện hình này so với trước kia hoàn toàn không giống, gặp phải không ít sự kiện không lường trước, độ khó lấy được cũng gia tăng thêm mức lớn, ta nghĩ mọi người cũng không muốn tranh đi tranh lại, nếu đại biểu của bát đại môn phái đều đã ở đây, không bằng chúng ta giơ tay biểu quyết, thiếu số phục tùng đa số, thế nào?

Bảy phái còn lại nghe xong, đều biểu thị đồng ý, lúc này cũng không có biện pháp nào tốt giải quyết, đối với việc có cướp đoạt “cửu thiên nguyên lô” hay không, bát đại môn phái đều có tính toán của riêng mình.

- Đồng ý phái đệ tử tinh anh đi trước luyện ngục hành lang gấp khúc tìm kiếm “cửu thiên nguyên lô” thì đến bên người Đám cốc chủ, còn không đồng ý thì đến bên Thượng Vân trưởng lão.

Hứa Khôn nói thẳng.

Hai vị trưởng lão và trưởng môn Chiến Hồ Bang và Phủ Thú Sơn đều đến bên cạnh Thượng Vân trưởng lão, sáu phái còn lại bao gồm cả Hứa Khôn đều đứng sang bên cạnh Đàm cốc chủ, nhiều ít vừa nhìn liền biết.

Đàm Tuyết ra vẻ nhìn thoáng qua Thượng Vân trưởng lão, Thượng Vân bất đắc dĩ lắc đầu, hiển nhiên không quá lý giải suy nghĩ của ngũ phái còn lại, lúc này cuộc chiến cực kỳ không rõ ràng, Lỗ Á liên minh rốt cuộc còn có bao nhiêu con bài chưa lật, mọi người đều không biết, dưới tình trạng mấu chốt như hiện tại mà còn muốn chia sẻ lực lượng đi tìm “cửu thiên nguyên lô” thực sự là không lý trí.

Suy nghĩ của Chiến Hồ Bang và Phủ Thú Sơn thực sự rất đơn giản, thực tế cửu thiên nguyên lô đối với bọn họ mà nói không có nhiều tác dụng, chắc chắn không thực dụng bằng “khai thiên kiếm”.

Về phần năm phái khác nghĩ làm sao luyện đan, chỉ cần một khóa “cửu thiên nguyên đan” mới có thể tạo ra một cao thủ cấp linh hồn giai, đối với sự phát triển của môn phái sau này cực kỳ có lợi..

Hứa Khôn thấy tất cả mọi người không còn ý kiến gì nữa, liền nói:

- Lúc này chiến sự khẩn trương, không có khả năng phái quá nhiều đệ tử đi trước, ta nghĩ mỗi phái cử ra mười đến hai mươi đệ tử tinh anh đi tìm, đương nhiên nếu có phái nào đó muốn cử cao thủ đi vào ta cũng không có ý kiến. Bất quá trước tiên cũng phải nói lời cảnh cáo, nếu như thời điểm cần xuất lực mà phái đó

lại không thể đưa ra được nhân thủ vậy thì khi cần bảy phái còn lại trợ giúp gì đó thì phải đưa ra đủ thù lao thỏa mãn, bằng không chỉ có thể để tự sinh tự diệt mà thôi.

Toàn Vũ Môn môn chủ Chu Ma vẫn chưa mở miệng, ở đây ngoại trừ Hứa Khôn thì hẳn là người có quyền nói chuyện nhất, chỉ là gần đây quan hệ giữa Toàn Vũ Môn và Ngũ Đạo Tông có chút căng thẳng, nhìn thấy Hứa Khôn nói liền giống như tấy chạy đứng một bên, trầm mặc không nói gì.

- Chu môn chủ, ngài còn có ý kiến gì cần bổ xung hay không?

Hứa Khôn lễ phép hỏi thăm, bất quá nếu như vị Chu môn chủ này không nói câu nào, chỉ bằng vào sức lời nói một phía của hắn thì vậy thì tác dụng và lực ảnh hưởng sẽ nhỏ đi phân nửa.

Chu Ma gật đầu nói:

- Chu môn chủ không có ý kiến gì, cứ theo như Hứa tông chủ là được.

- Tốt lắm, chính ngọ bảy ngày sau chính là thời cơ tốt nhất để tiến vào luyện ngục hành lang gấp khúc, đến lúc đó các phái tự chọn đệ tử của mình cử vào luyện ngục hành lang gấp khúc, bản tông nguyện ý cung cấp năm vạn nguyên thạch để mở truyền tống trận. Lúc đi vào có thể tìm được “cửu thiên nguyên lô” hay không chỉ có thể nghe theo mệnh trời mà thôi. Mười ngày sau lần thứ hai mở ra truyền tống trận duy trì trong hai canh giờ, về phần các đệ tử có thể đi ra nhiều hay ít, mọi người trước đó nên chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Hứa Khôn thực tế có vài phần đáng về mình chủ.

Kỳ Lỗ sơn mạch chiến sự ngất trời, rất nhanh bảy ngày liền trôi qua, bát đại môn phái đã sớm chọn người đầy đủ, đều từ thời gian bất đồng tiến nhập cửa vào luyện ngục hành lang gấp khúc.

Cự Kiếm Sơn Trang mặc dù có ý muốn chiếm đoạt “cửu thiên nguyên lô” nhưng lại càng muốn “khai thiên kiếm” hơn, bởi vậy chính là một phái tùy ý nhất trong tám phái, tiến nhập cửu vào luyện ngục hành lang gấp khúc sớm nhất.

Trương Mạo Thiên vẽ mặt thông dong chấp tay sau lưng, nhìn truyền tống trận thật lớn trước mắt có chút nhập thần.

Tương truyền đây là do các vị thần thượng cổ kiến tạo, cho tới nay đã có lịch sử mấy vạn năm thời gian, trải qua nhiều năm tháng thử thách như vậy, truyền tống trận này vẫn như cũ tản ra không gian nguyên lực cường liệt.

Đối với việc “khai thiên kiếm” rơi vào trong tay đám người dã man kia, Trương Mạo Thiên cực kỳ đau lòng, trong mắt của hắn thì “khai thiên kiếm” chính là vật tổ truyền của Cự Kiếm sơn trang.

Phía sau lưng Trương Mạo Thiên có đứng hơn hai mươi gã đệ tử, nhân số không ít nhưng không có cao thủ, đều là những đệ tử cao cấp đồng đều.

Kỳ thực đối với sự hung hiểm khi tiến vào luyện ngục hành lang gấp khúc, ai cũng biết rõ, coi như là cao thủ cấp trưởng lão cũng không muốn tiến vào, bởi vậy muốn cho các đệ tử mang tính mạng ra đánh bạc, không có nửa điểm thực tế gì đó lấy làm phần thưởng, hiển nhiên là không có người nào nguyện ý đi vào, dựa hái xanh không ngọt.

Lần này Cự Kiếm sơn trang tuyển chọn người thì lấy sự nguyện ý liều chết làm căn bản.

Báo danh liền có thể thu được một khóa “tiềm nguyên đan”, đây chính là lục phẩm tăng nguyên đan thậm chí còn muốn cao hơn hai cấp, đi ra liền có thể được một khóa đại sư đan, cái này không cần phải nói nhiều, tuyệt đối là thứ tốt.

Chỉ cần có đủ lực mê hoặc thì hiển nhiên có người vì thế mà dám mạo hiểm, ba ngày sau đã có hai mươi sáu đệ tử báo danh tham gia, trong đó hiển nhiên là có Lâm Khiếu Đường.

Không nghĩ tới còn được ban cho một khóa “tiềm nguyên đan”, Lâm Khiếu Đường hiển nhiên là cười đến toe toét, thứ này chính là thứ rất tốt nha, đặc biệt là đối với sư giai mà nói, tuyệt đối là cao giai đại bổ đan, hơn nữa còn có nội anh quý dị của hắn, vừa lấy được lập tức phục dụng.

Người bình thường tuyệt đối không thể ngay lập tức tiêu hóa được loại đan dược này, cần chí ít nửa năm chậm rãi tu luyện hấp thu, nhưng dương hồn nội anh của Lâm Khiếu Đường tuyệt đối là một con quỷ tham ăn, hiện tại không chỉ có hút hết độc nguyên lực, những loại nguyên lực khác nếu đã đến tuyệt nhiên không từ chối.

Lần này có nhiều người tham gia như vậy Lâm Khiếu Đường không hề cảm thấy kỳ quái, dù sao phần thưởng rất mê người, chỉ là hắn rất ngoài tưởng tượng, tiểu tử Lục Tông Minh cũng nguyện ý tiến vào.

Từ hành trình mê vụ cốc lần trước, Lâm Khiếu Đường không còn gặp lại hắn nữa, không nghĩ tới tiểu tử này cũng đã trùng quan thành công, tiến vào sự giai, bất quá cũng chỉ là sự giai sơ kỳ mà thôi.

Bất quá Lục Tông Minh không hề biết rằng lần lâm trận chạy trốn đó của hắn bị Lâm Khiếu Đường nhìn thấy hết, bởi vậy hắn không hề có nhiều nhận thức về Lâm Khiếu Đường, ngoại trừ thầm giật mình vì tu vi của hắn so với bản thân còn cao hơn ra thì tâm lý còn có phần không yên.

- Lạc lạc lạc lạc...

Một chuỗi tiếng cười như chuông bạc đánh vỡ sự yên tĩnh, một luồng hồng sắc từ xa vờ bay tới.

- Mạo Thiên Trường lão huynh, đã lâu không gặp, lần trước từ biệt, tiểu nữ tử vẫn còn tưởng niệm dáng vẻ anh minh thần võ của Mạo Trường Thiên lão huynh, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội gặp lại, Hồ Mị Nhi thực sự cao hứng!

Thanh âm nữ nhi du dương mị hoặc từ trên trời giáng xuống, một đoàn hồng sắc bay vút đến.

Một nữ tử thân mặc bộ áo khoắc màu hồng trong nháy mắt lướt tới, mùi hương tỏa ra bốn phía. đôi bánh bao, bộ ngực sữa chặt chẽ bó sát trong bộ y phục màu hồng, làm cho người khác nhìn thấy có chút lo lắng bộ quần áo nàng đang mặc có nguy cơ rách ra, vạt dưới bộ y phục màu hồng tuy kéo dài đến tận mắt cá chân, thế nhưng cái khe giữa hai chân cũng kéo dài đến tận bắp đùi, chỉ cần một luồng gió nhẹ thổi qua, cặp đùi trắng nõn kia sẽ xuân quang xạ tiết, thoát ẩn thoát hiện.

Hồ Mị Nhi vừa mới đến một lúc, phía sau liền bay đến một phi hành khí, giống như thuyền gió hình chiếc lá, cũng đủ đứng trên đó hai mươi người. Hiện tại có hơn mười nữ đệ tử Hồng Diệp Cốc đứng trên đó, mỗi người đều trang điểm rất xinh đẹp, rất mê người.

Đám đệ tử Cự Kiếm sơn trang vốn có bộ mặt âm trầm lúc này cũng trừng mắt nhìn thẳng, nổi lên hứng thú muốn thưởng thức những mỹ nữ mới đến này.

Thần sắc Trương Mạo Thiên cực kỳ bình tĩnh, đối với mỹ sắc trước mắt không có nhiều ham mê, biết rõ tiềm tàng dưới đám mỹ sắc này có nguy cơ, càng là những thứ đẹp thì thường là những thứ nguy hiểm nhất, huống hồ trước đây đã từng lĩnh giáo qua gai sắc của Hồ Mị Nhi, lúc này khó có thể nổi lên chút hứng thú nào, phải biết rằng nữ tử này có tu vi so với bản thân còn cao hơn rất nhiều.

- Ha ha, Hồ trưởng lão quá đề cao Trương mỗ rồi, lão tao đâu như ta làm sao có thể lọt vào pháp nhãn của người, thế nào, chỉ có các người đến thôi sao? Còn sáu phái khác sao vẫn chưa thấy đến?

Trương Mạo Thiên cười nói.

- Lạc lạc lạc lạc...

Hồ Mị Nhi lại cười một chuỗi không hề biết lí do.

- Vừa rồi chúng ta gặp hai phái, bất quá pháp khí phi hành của bọn họ so với Hồng Diệp Cốc chúng ta kém hơn không ít, một lúc này chắc sẽ tới.

Hồ Mị Nhi nghiễm nhiên trở thành một sao kim chói mắt giữa trời tối đen, chỉ là trong đôi mắt hồ li tinh kia thường hiện lên tinh quang hút hồn người, tựa hồ như muốn đem những kẻ nhìn về phía nàng nuốt vào bụng, không ít đệ tử vô ý đối diện, nhất thời lưng mát lạnh, vô ý thức chuyển tầm mắt ra chỗ khác, không dám tiếp tục nhìn.

- Ha ha, lão phu đến rồi, Trương Tam tiểu nhi, Hồ nha đầu, các người đến thật sớm a, xem ra nhị vị đối với “cửu thiên nguyên lô” thực sự có hứng thú rất lớn a!

Một tràng cuồng tiếu từ trên đám mây truyền tới, một khối nham thạch vô cùng lớn từ trên trời âm ầm hạ xuống, làm cho các đệ tử đứng đây kinh hồn táng đờm, người nào lại đem khối nham thạch lớn như vậy làm phi hành khí?

Không chỉ có như vậy, cùng với khối nham thạch thật lớn hạ xuống còn có luồng nguyên khí cường liệt, càng làm cho chúng đệ tử chân đến choáng váng, nữ đệ tử Hồng Diệp Cốc kiều diễm kêu không ngớt.

Dĩ nhiên gọi Trương Mạo Thiên là Trương Tam tiểu nhi, gọi Hồ Mị Nhi là Hồ nha đầu, trong lòng Lâm Khiếu Đường thâm than, khi thấy rõ trang phục của người này, nhất thời hít sâu một ngụm lương khí.

Nếu như đoán không sai thì hẳn chính là một trong tạp đại nguyên lão Ngũ Đạo Tông Thổ Nham lão quái, một thân tu vi đã tiến vào linh hồn giai trung kỳ, am hiểu khổng chế thổ thuộc tính nguyên lực, thích mặc một thân đạo bào màu vàng đất, trên cổ còn hiện ra một chuỗi thạch châu thật dài, một viên thạch châu lớn tầm nắm tay, đai lưng cũng từ đá điêu tạo ra, trên tay là một khóa trữ vật giới chỉ màu vàng đất, đỉnh giới chỉ còn khảm một viên đá màu xanh rất lớn.

Trương Mạo Thiên vô cùng kinh ngạc, Thổ Nham Lão Quái này từ bảy mươi năm trước bế quan không hề ra ngoài, gần đây lại xuất quan, một điểm tin tức cũng không có, Ngũ Đạo Tông thực sự là gian khổ giấu kín, chuẩn bị bỗng nhiên bộc phát đây mà.

Về mặt của Hồ Mị Nhi ngẩn ra, không ngờ tới lão quái vật này sẽ là người dẫn đầu, bất quá chỉ trong nháy mắt liền dừng lại, nở nụ cười thật tươi.

- Lạc lạc, tiền bối sao lại rảnh rỗi xuất quan vậy, khó có cơ hội tiến vào luyện ngục hành lang gấp khúc tìm kiếm hắc lô kia, nói vậy, chúng ta những...tiểu bối không cần tiến vào nữa.

Thổ Nham lão quái vượt viên thạch châu thật lớn trước ngực, không hề che giấu nhìn thẳng vào hai khối nhuyển thịt trước ngực Hồ Mị Nhi, hỏi một đằng trả lời một nẻo.

- Hồ nha đầu, mấy mươi năm không gặp, người càng ngày càng phong tao, có hứng thú cùng lão phu song tu hay không?

175. Chương 177: Tiến Vào Luyện Ngục Hành Lang Gấp Khúc.

- Lạc lạc, Mị nhi chính là cửu ngũ nguyên môi thiên âm thể, nếu như tiền bối không sợ nha đầu ta hấp khô thì Mị nhi rất nguyện ý a, lạc lạc!

Hồ Mị Nhi linh động nhẹ nhàng cười nói, không có một chút xấu hổ và giận giữ vì những lời nói thô lỗ của Thổ Nham lão quái.

Thổ Nham Lão quái vừa nghe xong nhưng lời đó nhất thời đối với Hồ Mị Nhi mất đi hứng thú, thậm chí ngay cả nhìn thân thể của nàng cũng có vẻ không nhìn được, hừ hai tiếng trong lỗ mũi nói:

- Lần này lão phu đến đây chủ yếu là để mở truyền tống trận, luyện ngục hành lang gấp khúc là một không gian đồng vị do các vị thần thượng cổ phong ấn, truyền tống trận này cũng là thượng cổ lưu xuống, không có tu vi linh hồn giai thì cực khó khổng chế được, lão phu chính là đến để hộ tống các vị, huống hồ chẳng lẽ các người không biết hay sao? Truyền tống trận này không thể mạnh mẽ truyền tống được, người có tu vi từ linh hồn giai trở lên không thể từ bên ngoài tiến vào, nếu như cưỡng ép ngạnh đi vào, rất có khả năng truyền tống đến một địa phương khác.

Trương Mạo Thiên nghe thấy lời này, sắc mặt không hề biến đổi, lão bắt tử gì đó, người đương nhiên vào không được, rõ ràng là muốn trước thời gian xuất trận nói bảo hiểm, chờ người đi ra thì cường bức dụ dỗ, ngoài miệng nói thật dễ nghe, hộ tống a, thôi lắm.

Suy nghĩ của Hồ Mị Nhi cùng với Trương Mạo Thiên không bàn mà hợp, Ngũ Đạo Tông sợ là muốn độc chiếm “cửu thiên nguyên lô”, nếu như các đệ tử đi vào không thể thu thập được tất cả các mảnh vỡ mà bị đệ tử các phái khác nhau mỗi phái thu được một ít, bên ngoài còn có một lão quái vật đang chờ, đến lúc đó cường thủ cướp đoạt, mạnh mẽ giao dịch, ai dám nói một câu “không” đây?

Trong bát đại thần khí thì “cửu thiên nguyên lô” đặc thù nhất, bảy đại thần khí khác theo như ghi chép thì là một chỉnh thể hoàn chỉnh, chỉ có “cửu thiên nguyên lô” là phân thành mấy phần, tổng cộng có chín khối riêng biệt, thu thập tất cả ghép vào nhau mới hoàn toàn là một chỉnh thể, bởi vậy mỗi lần tranh đoạt nó đều cực kỳ khó khăn, cho dù vượt qua được tất cả trắc trở đoạt được tám phần thì cũng vô công. Nhiều năm như vậy trôi qua, tình huống xuất hiện “cửu thiên nguyên lô” hoàn chỉnh cực kỳ ít, lần gần đây nhất cũng phải ngược dòng thời gian đến hơn ba nghìn năm trước.

Lần này “cửu thiên nguyên lô” rơi vào luyện ngục hành lang gấp khúc có thể nói là họa cũng có thể nói là phúc. Nơi này xác thực hung hiểm, thế nhưng hy vọng thu thập được đầy đủ lại có thể tăng lên một mức lớn.

Từ trước tới nay, đây là lần Lâm Khiếu Đường nhìn thấy nhiều nhân vật cấp lão quái vật như vậy, trước đây cũng chỉ thấy qua một Trương Mạo Thiên, đứng từ phía xa quan sát các trưởng lão khác của Cự Kiếm sơn trang cảm giác không được sâu. Hồ Mị Nhi trước mặt không chỉ có một thân dáng điệu hồ ly tinh mê người, hơn nữa còn có tu vi thâm bất khả trắc, còn lợi hại hơn các vị trưởng lão của Cự Kiếm sơn trang rất nhiều. Về phần lão quái vật thổ Nham Lão Quái kia, đây là kẻ có tu vi cao nhất Lâm Khiếu Đường gặp được.

Ngay khi Thổ Nham Lão Quái dứt lời không lâu, xa xa xuất hiện một đoàn mây trắng cuộn cuộn, một đám người của Vân Tiêu Điện dầm trên phi hành khí phiêu diêu bay đến, nhìn thoáng qua có vài phần vị đạo tiên nhân.

Dẫn đầu chính là Vân Tiêu Điện Trần trưởng lão, một thân tu vi cũng đã đạt tới đại sư giai trung kỳ.

Sau đó một phi hành khí hình pho tượng đuôi hổ, đám thổ phỉ Chiến Hổ Bang mặc trang phục võ sĩ phá bụi mà vào, dẫn đầu là Bạch Hổ tôn giả cười một đầu bạch hổ hung mãnh tiếng vào.

Yểm Nguyệt Nhai, Phủ Thú Sơn, Ngũ Đạo Tông theo nhau mà đến, mỗi phái đều tự có phi hành pháp khí chính thức riêng mình, trông rất uy phong.

Ngũ Đạo Tông đương nhiên ra vẻ nhất, không chỉ có nhân số đông đảo, lại có Thổ Nham Lão Quái một trong các nguyên lão đến trước một bước, đội hình cường đại, nhất thời đem uy phong của sáu phái đè xuống dưới một bậc.

Trong bát đại môn phái chỉ có Ngũ Đạo Tông và Toàn Vũ Môn có ba đại nguyên lão. Mà cấp trưởng lão phía dưới cũng là mỗi người thần thông to lớn. Toàn Vũ Môn còn một vị võ học tinh thần Lâm Liệt, hiển nhiên không phải là sáu phái khác có thể so sánh được.

Trong sáu môn phái khác ngoại trừ Cự Kiếm Sơn Trang có hai vị nguyên lão thì năm môn phái còn lại chỉ có một vị nguyên lão. Thực lực của trưởng lão cũng không như Ngũ Đạo Tông và Toàn Vũ Môn. Nhiều nhất chỉ có Hồng Diệp Cốc ở tầng cấp trưởng lão thực lực mạnh hơn một chút.

Mà một trong hai vị nguyên lão của Cự Kiếm Sơn Trang có một vị Thiên Kiếm Lão Nhân đã sắp đến đại hạn, nếu như trong vòng ba mươi năm không thể có được một bước đột phá mới mà nói thì sẽ phải tạo hóa tây du.

Bởi vậy sáu phái còn lại không thể nào cử một vị nguyên lão đến nơi này dẫn đầu được.

Lúc bảy phái đã đến đầy đủ chỉ còn có Toàn Vũ Môn chậm chạp chưa thấy tới, bộ dáng ngông nghênh quả là quá đủ.

Lại đợi thêm nửa canh giờ, nét mặt của Thổ Nham Lão Quái có chút khó coi, nhưng vẫn chỉ có thể tiếp tục đợi, dù sao cách thời gian ước định từ trước còn có mấy khắc.

Rốt cuộc, thời điểm truyền tống trận hoạt động còn có một khắc thời gian cuối cùng, một chiến xa thật lớn đáp mây đỏ cuộn cuộn lao vùn vụt mà đến, chính là đại hình phi hành khí của Toàn Vũ Môn, liệt hỏa chiến xa.

Chiến xa chưa tới, một mũi tên lớn đã từ khoảng không phóng thẳng tới, khí thế như hồng, một tiếng trống vang lên cảm trên mặt đất, nhìn kỹ vật này cũng không phải tên.

Nói mũi tên lớn bất quá chỉ là một đạo ảo ảnh, thực tế chính là có người lợi dụng võ nguyên lực cường đại của bản thân phóng ra ngoài hình thành.

Người đó chính là một trong tam đại nguyên lão của Toàn Vũ Môn, Kim Bất Phôi Kim nguyên lão, một thân tu vi linh hồn giai trung kỳ có một không hai trong toàn bộ Hiên Viên quốc đã hơn ba trăm năm, kim cương bất hoại thân, để không ít cao thủ Đạo tông đau đầu không ngớt.

Mấy nhân vật cấp quái vật ở đây, sắc mặt đều hơi chấn động, hiển nhiên không hề nghĩ tới Toàn Vũ Môn cũng phải một nguyên lão đến đây tọa trấn, nếu như nói Ngũ Đạo Tông phải Thổ Nham Lão quái đến để khống chế truyền tông trận thì lão quái vật Kim Bất Phôi này đến đây làm cái gì? Chỉ sợ là lòng của Tư Mã Chiêu ai ai cũng biết.

- Kim lão quái, ngươi tới đây để làm cái gì?

Sắc mặt Thổ Nham Lão Quái không tốt nhìn hỏi, ở nơi này cũng chỉ có một mình hắn có tư cách để đặt câu hỏi, những người khác cho dù trong lòng có nghi vấn cũng không dám nhiều lời, ngay cả Hồ Mị Nhi cũng không dám phát ra tiếng cười câu dẫn, lão Kim Bất Phôi này không chỉ có thần thể cương ngạnh mà tính tình cũng cực kỳ kiên định, nếu như không hòa hợp thì rất có thể hành hung một trận, nam nữ già trẻ đối xử tuyệt đối bình đẳng. - Thổ lão quái, ngươi có thể tới, lão tử lại không thể tới hay sao!

Khuôn mặt trung niên hán tử của Kim Bất Phôi lộ ra vẻ khinh thường rõ ràng.

Thổ Nham lão quái biết rõ tính tình người này không tốt lắm, không tính toán thiệt hơn với lão, thuận tiện nói:

- Lão phu tới là để mở truyền tông trận, lẽ nào ngươi cũng muốn mở hay sao? Lão phu nhường ngươi cũng được, bất quá phí mở truyền tông trận là năm vạn nguyên thạch, không cần Toàn Vũ Môn các ngươi bỏ ra.

- Mở truyền tông trận? Lão tử không có hứng thú, lão tử chính là đến đây xem có hay không vương bát nào đó cậy già lên mặt, khi dễ văn bối, nếu như không có, lão tử tự nhiên sẽ đi.

Kim Bất Phôi cực kỳ thô lỗ nói.

Thổ Nham Lão Quái cho dù có tốt tính đến đâu thì lúc này cũng không nhịn được giận giữ.

- Thiết dẫn chính là thiết dẫn (trứng sắt), dù cho thế nào đi nữa thì cũng không thể biến thành kim dẫn (trứng vàng).

Thiết dẫn chính là biệt danh hồi còn trẻ của Kim Bất Phôi, bất quá hắn phi thường ghét người khác dám gọi hắn như vậy, từ khi tu vi của hắn đại thành, không còn người nào dám dung tên hiệu này để xưng hô với lão, phạm húy kiêng kị, đương nhiên chỉ có mấy lão quái vật có thể là ngoại trừ.

- Thổ rùa (rùa đất), ta xem ngươi không muốn sống nữa rồi, có muốn đánh với lão tử ba ngày ba đêm?

Kim Bất Phôi nhón nhác nói.

Thổ Nham Lão Quái đang muốn phác tác, chợt thấy trên chiến xa bay tới có một thân ảnh rất quen thuộc, nét mặt cười, đúng là nhện xuống không phác tác.

Lúc này hỏa chiến xa đã hạ xuống đất, người đi đầu chính là một trung niên nữ tử khoan thai kiêu diễm lộng lẩy, nhưng lại đi cùng một đám đệ tử thôn phu mặc trang phục võ sĩ cùng nhau đi ra.

Nữ tử trung niên mới đến một lúc đã nhíu mày nói:

- A Kim, sao lại cùng người khác cãi nhau ở đây?

Thần sắc Kim Bất Phôi đột nhiên đại biến, ngược lại nhìn bầu trời mây trắng, bộ dáng thích thú nói:

- Khí trời hôm nay đẹp như vậy, tâm tình cãi nhau với người khác, tự nhiên là không có rồi.

- A, vậy là tốt rồi! Không nên hơi một tí là mắng lời thô tục, nhiều đệ tử nhìn như vậy, người thân là một nguyên lão phải là gương tốt!

Nữ tử trung niên dường như một vị lão sư kiên trì giáo dục học sinh chậm rãi nói.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Kim Bất Phôi liên tục gật đầu, bộ dáng tiếp nhận sự chỉ bảo.

Những người khác nhìn thẳng không chớp mắt, thực sự khó có thể có chuyện tu vi của nữ tử trung niên kia còn cao hơn Kim Bất Phôi! Thế nhưng rõ ràng nàng chỉ có tu vi đại sư giai thôi nha!

Nguyên lai vị nữ tử trung niên này chính là thê tử của Kim Bất Phôi, Kim Bất Phôi không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ vị thê tử tao nhã này.

Thấy Kim Bất Phôi lúng túng kinh sợ, Thổ Nham Lão Quái nửa cười nửa không cười nói:

- Kim lão, có muốn hai ta luận bàn một chút hay không?

Kim Bất Phôi trừng mắt nói:

- Lão tử là một người nhã nhặn, chưa bao giờ vô duyên vô cớ cùng người khác tranh đấu, Nham lão quái người tự mình gây ngứa là được rồi.

Nói xong Kim Bất Phôi dung vẻ mặt quyền rũ tiêu sái đến trước người nữ tử trung niên cúi đầu khom lưng.

- Phu nhân, người nói xem ta đúng hay không?

Nữ tử trung niên che miệng cười, khen ngợi nói:

- Phu quân, nói rất đúng!

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!

Kim Bất Phôi liên tục gật đầu, đầu còn bộ dáng cao nhân đương đại, nghiêm nhiên chính là một gã nông phu thiết đảm sợ lão bà!

- Ha ha ha, hảo hảo hảo, lão phu cùng người đấu một trận,

Thổ Nham Lão quái cười ha ha, Kim Bất Phôi rõ ràng tỏ ra yếu kém rất nhiều.

Những đệ tử khác chỉ có thể đối mặt nhìn nhau, người không biết tình huống thực sự khó có thể ký giải được rốt cuộc vì sao thái độ của Kim Bất Phôi lại chuyển biến ba trăm sáu mươi độ như vậy.

Tám phái đã đến đầy đủ, Thổ Nham Lão Quái cũng không chờ đợi lâu, lấy ra năm vạn nguyên thạch đặt vào vị trí hoa văn truyền tống trận, tiếp tục lấy ra mấy trăm khối ngọc điều (một loại ngọc có định vị truyền tống trận bên trong), đưa cho các thủ lĩnh của tám phái, để cho bọn họ tiếp tục đưa cho các đệ tử, mỗi người một khối.

Đây là một loại linh quang ngọc hỗ trợ khi muốn trở về, ngọc điều này chỉ cần trong thời gian truyền tống trận được mở ra, người cầm nó đem nguyên thức truyền vào liền có thể trong nháy mắt phản hồi lại địa phương truyền tống trận, kỳ thực nó chính là một loại truyền tống trận mang theo người, chỉ có thể sử dụng được một lần.

Cự Kiếm sơn trang cư nhiên là phái đầu tiên đi vào, điểm này làm cho Lâm Khiếu Đường rất phiền muộn, thực tế hẳn muốn là người vào cuối cùng, quan sát xem người của các phái khác tiến vào có cao thủ cấp bậc đại sư giai hay không.

Truyền tống trận chỉ có thể đem người truyền vào, địa điểm không có cách nào cố định, thậm chí những người được truyền tống cùng một lúc cũng sẽ cách nhau hơn một trăm dặm.

Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, sau một khắc đã đứng trên một mảnh đất màu đỏ hồng, bốn phía xung quanh là những đại thụ viễn cổ thật lớn.

Lâm Khiếu Đường còn chưa kịp quan sát kỹ cảnh sắc xung quanh, lam ma thạch trong tay đã tích tích kêu lên, đây là một loại lam ma thạch có thể cảm ứng được vị trí thần khí, đầu tiên là chỉ dẫn, một khi tiến vào phạm vi mười dặm sẽ kêu lên liên tiếp, trừ phi có người mạnh mẽ cưỡng bức nó ngừng lại, bằng không sẽ không bao giờ dừng lại.

Lam ma thạch kêu kịch liệt như vậy, “cửu thiên nguyên lô” toái phiền hẳn là ở gần nơi này, Lâm Khiếu Đường lập tức động thân tìm kiếm, nếu như có thể lấy được một khối trước tiên, cho dù không còn thu hoạch gì nữa, thì cũng an tâm, bởi vì thu được một khối hay thu được tám khối không khác nhau nhiều lắm.

Trong quá trình tìm kiếm, Lâm Khiếu Đường vận khởi vô tung quyết lên cảnh giới cao nhất, đã có một lần kinh nghiệm tại mê vụ cốc, Lâm Khiếu Đường tuyệt đối không tin tưởng đệ tử của tám phái đều chung sức hợp tác trong thời gian tới, chỉ sợ là mỗi người đều mang theo ý xấu, đều có các dự định riêng, bản thân cẩn thận một chút là tốt nhất.

Thanh âm của lam ma thạch trong tay lại một lần nữa tăng cao, Lâm Khiếu Đường tìm tòi xung quanh ba trăm sáu mươi độ, tìm thấy phương hướng dao động mạnh nhất, lập tức phóng tới.

Đột nhiên, một cổ vị đạo cực kỳ khó ngửi xông vào mũi, coi như là Lâm Khiếu Đường đã quen với các mùi lạ thường cũng có chút chịu không nổi...

176. Chương 178: Trận Đấu Cận Chiến.

Một vật thể hình xoắn ốc lớn nằm trên mặt đất đầy lá khô cách Lâm Khiếu Đường không đến hai trượng phía trước mặt, hơi hơi có chút nhiệt khí, tỏa ra mùi vị kích thích nồng đậm.

Lâm Khiếu Đường cau mày nhíu mũi, một đồng phân lớn như vậy, vậy thì gia hỏa thả ra nó rốt cuộc lớn đến thể nào?

Lam ma thạch trong tay vẫn kêu lên liên tục, thẳng chỉ đồng phân, Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ ngăn lại, lam ma thạch rốt cuộc cũng yên tĩnh, nguyên lực toàn thân bành trướng, tung chưởng đẩy ra, một cổ kinh khí cường đại đánh thẳng về phía đồng phân, phịch một tiếng, đồng phân nổ tung. (DG: Các bạn thử tưởng tượng cái thứ này nó bắn lên người thì ẹc ẹc, lão tác giả tởm quá).

Lâm Khiếu Đường từ lâu đã phóng ra một cỗ nguyên lực hộ thể, dị vật mà ai cũng biết là cái gì đấy vừa đánh bật ra bị ngăn cách phía ngoài hơn nửa thước, tuyệt không có khả năng chạm vào người. Đôi con người đen nháy cảm tìm tòi trong đồng dị vật bay tứ tán có thứ muốn tìm hay không.

Chính là nó! Con người của Lâm Khiếu Đường co rút lại, thân hình hóa thành mũi tên lửa bắn đi, cánh tay vươn nhẹ, trảo một trảo tinh chuẩn. Một khối dị vật kim chúc màu vàng dính đầy bụi bị kẹp trong lòng bàn tay.

Vật thể kim chúc ước chừng lớn bằng một cái đầu người, vẻ ngoài giống phật Di Lặc bụng to rất phúc hậu (Chả hiểu tác giả miêu tả cái gì nữa). Bất quá vì mặt ngoài nhiễm một tầng dị vật, màu sắc ánh sáng cũng mờ hơn.

Nguyên thức của Lâm Khiếu Đường trải rộng, nhanh chóng tìm tòi xung quang, chốc lát thân hình nhoáng lên, biến mất tại chỗ. Cách đó hơn hai mươi dặm có một hồ nước, Lâm Khiếu Đường trực tiếp cảm vật thể kim chúc thả vào trong hồ nước.

Thứ này thực sự là quá thối, Lâm Khiếu Đường vừa rửa sạch vừa kêu to xúi quẩy, cứ nhiên như vậy tìm được một mảnh của “cửu thiên nguyên lô”.

Thật vất vả mới rửa được sạch, nghĩ lại có chút kỳ quái, Lâm Khiếu Đường lại dùng nguyên sa cạo sát một chút mới hơi chút cảm thấy đỡ hơn.

Đột nhiên, phía sau có một cỗ sát khí cường liệt che phủ mà đến, ánh mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe, yên lặng án binh bất động.

Ầm ầm...

Một thanh trảm phủ cực lớn mạnh mẽ bổ xuống.

Nhưng không hề bổ trúng mục tiêu chỉ lưu lại bên cạnh hồ nước một cái hố to thật sâu, giống như một quả đạn pháo bạo tạc, có vẻ cực kỳ khủng bố.

- Tiểu tử, tránh thoát thật là nhanh, thứ trong tay ngươi đưa ra đây, lão tử tha cho ngươi không chết!

Một gã đại hán mặc trang phục da thú, vóc người lực lưỡng chỉ ít có hơn hai thước cao, sắc mặt mang chút kinh ngạc kêu ngạo nói.

Lâm Khiếu Đường trong nháy mắt né tránh, hiện tại đứng tại một địa phương cách đó hơn năm trượng, đối với những lời gã đại hán nói không để nhiều vào trong tai, cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh, xác định không còn ai khác mới an tâm tiến đến, trước đó không hề cảm thấy khí tức người này chỉ sợ là do hắn vừa mới được truyền tống vào, thật đúng là trùng hợp, cứ nhiên lại truyền tống đến gần mình như vậy.

Gã đại hán này hiển nhiên là một đệ tử của Phủ Thú Sơn, tu vi đã đến sơ giai, hơn nữa còn có một thân quái lực rất khó đối phó.

Cánh tay của Lâm Khiếu Đường hơi khê động, vật thể kim chúc biến mất không thấy, tiến vào trong trụ vật giới chỉ, hầu như ngay đồng thời, một ngón tay bung ra, dưới chân mạnh mẽ đập, mãnh liệt không gì sánh được dán sát mặt đất phóng đi.

Đại hán kinh hãi, không nghĩ tới đối phương không nói hai lời liền động thủ, một tiểu tử vệ giai, cứ nhiên có lá gan lớn như vậy, thực sự có chút không ngờ tới.

Đưa phủ ngăn cản, một tiếng “đông” vang lên, gã đại hán lùi lại mấy bước, trên mặt thanh cự phủ có một lỗ hồng lớn, bụng hơi chảy máu, dĩ nhiên đã xuyên thấu nửa tầng cơ thể.

Cứ nhiên ngay cả cơ bắp mà mình cho rằng cứng như sắt thép cũng có thể xuyên thấu.

- Rống...

Gã đại hán hét lớn một tiếng, hiển nhiên đã cực kỳ nổi giận.

Lúc này Lâm Khiếu Đường sớm đã nhanh chóng phóng đến gần, nắm tay bùng cháy mạnh mẽ đập thẳng vào hốc mắt gã đại hán, đại hán gầm rú lập tức phóng ra một quyền.

Phanh...

Hai quyền va chạm, hai người đồng thời thối lui hơn mười bước, một quyền vừa rồi lực lượng ngang nhau.

Lần này cả hai người đều cả kinh, gã đại hán biết đối phương ẩn tàng thực lực, so với bản thân cường đại hơn rất nhiều, một người mới chỉ có vệ giai làm sao dám tiến vào địa phương cửu tử nhất sinh như thế này, đại hán cảm giác bản thân có chút lỗ mãng, sự khinh thị trong ánh mắt lập tức thu hồi, chăm chú nhìn thanh niên so với bản thân nhỏ hơn rất nhiều phía đối diện.

Lâm Khiếu Đường càng giật mình, không nghĩ tới bản thân đã vận tới bảy thành nguyên lực mà cứ nhiên chỉ bình thủ với đối phương, càng làm cho hắn không thể ngờ được chính là, đạn liệt chỉ lại không thể bắn thủng được thân thể của gã đại hán, chỉ đục thủng được một lỗ máu, tựa hồ ngay cả nội tạng cũng không tổn thương, bằng không nhưng động tác mạnh mẽ như vừa rồi không có khả năng trôi chảy như vậy.

- Tiểu tử, ngươi là người của môn phái nào?

Gã đại hán cảm thấy tình thế có chút không ổn, liền lên tiếng hỏi.

Trong mắt của Lâm Khiếu Đường cười khê, đối với việc nói chuyện không có nhiều hứng thú, từ thời khắc đầu tiên tiến vào nơi này, thì không còn phân biệt môn phái, chỉ có phân biệt giữa con mồi và thợ săn, ai cũng có thể là con mồi, đồng thời cũng là thợ săn.

Lâm Khiếu Đường đột nhiên trống rỗng đưa tay mạnh mẽ kéo lại, gã đại hán cảm thấy trong bụng đau đớn, miệng máu nho nhỏ vừa rồi bị một ngũ chỉ kim trảo biến ảo xé rộng miệng ra thành một lỗ lớn.

Đây là loại quái vật gì? Lâm Khiếu Đường giật mình suy nghĩ, lại có thể dưới đòn mạnh như vậy, vết thương cũng chỉ bị xé rách ra hơn một chút, cảm giác như cơ thể kia giống như sắt thép vậy.

Gã đại hán thực sự nổi giận, tay kia duỗi ra rút lấy thanh cự phủ vẫn đeo sau lưng, hai lưỡi cự phủ hai tay, thân hình phẳng phất như cao lớn hơn rất nhiều, khí thế cũng có chút bất đồng, phòng ngự như phủ thân lực bạt sơn hà.

Hét lớn một tiếng, gã đại hán giống như một con trâu rừng.

Đến, Lâm Khiếu Đường đột nhiên sôi máu lên lên, đã lâu như vậy đến bây giờ, thực lực không những tăng cao, vũ kỹ cũng ngày càng thuần thực, nhưng những lần chiến đấu trước đó, bản thân thường hay dùng những phương thức gần như gặp may để thủ thắng, đều là dùng viễn công chiến đấu, điều này khiến cho

bản thân thoát nhìn giống như một tên đạo sĩ tu võ vậy. Đấu luyện, chính là tâm pháp trung tâm của Lâm Khiếu Đường!

Võ tông là tông phái Lâm Khiếu Đường thuộc về.

Vô luận là đấu hay võ, đều cần sự dũng mãnh, một mực dùng mưu để dành thắng lợi, thì chỉ là một thủ đoạn trong chiến đấu mà thôi, nhưng những thủ đoạn loại này không thể thường xuyên sử dụng, có phần quá đơn nhất một chút, cứ duy trì như vậy thì bản thân sẽ dần dần trở nên nhu nhược.

- Hát a!

Hai mắt của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ mở lớn, một luồng hồng quang hiện lên, toàn thân trên dưới giống như chìm trong quang lửa đỏ bùng cháy.

Một thanh cự kiếm xuất hiện trên tay.

Hai lưỡi phủ bổ tới, lực lớn thế mạnh, đương, Lâm Khiếu Đường đón đỡ hai lưỡi búa, hổ khẩu tê dại, gã đại hán này so với bốn gã đệ tử Phủ Thú Sơn gặp tại từ đường Nam Cung gia hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, nếu như nói bốn người kia là những con người cao to thì gã đại hán trước mặt này chính là dã thú.

- Nguyên lai là đệ tử của Cự Kiếm sơn trang, không nghĩ tới Cự Kiếm sơn trang vốn nhất quán tìm kiếm ý cảnh nhẹ nhàng trong kiếm hình mạnh mẽ lại có một kẻ dùng đấu pháp cương mãnh như người, để biểu đạt kính ý của lão tử đối với người, một chiêu sắp tới này người nên quan sát thật kỹ.

Sắc mặt gã đại hán hơi hơi chuyển xanh, ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói.

- Phá sơn phủ, phách!

Hai lưỡi phủ giao nhau chém xuống, giống như chém đôi thân đại thụ.

Thanh cự kiếm trong tay Lâm Khiếu Đường chặn lại, đương, trực tiếp ngăn cản được công kích, thế nhưng lực lượng thật lớn làm cho hắn trượt lui lại năm trượng mới dừng thân thể được, hổ khẩu lần thứ hai tăng thêm tê dại, quái lực của đối phương thực sự rất mãnh liệt.

- Phá sơn phủ, thượng tước hạ thiêu!

Gã đại hán quát lên lần thứ hai xông tới.

Hai lưỡi phủ một trên một dưới, mạnh mẽ chém tới, đương đương, Lâm Khiếu Đường bị thanh cự phủ bên dưới chém bay lên không trung, xoay người một cái văng văng hạ xuống đất, chỉ là chưa kịp đứng lên, hai thanh cự phủ lại phóng đến.

- Phá sơn phủ, chém!

Đầu hai lưỡi cự phủ hóa thành mũi nhọn màu bạc từ phía trên chém xuống, trong không khí thậm chí có thể nghe thấy được những tiếng kim chúc ma sát, tốc độ thực sự quá nhanh, nhanh đến nỗi không khí và lưỡi cự phủ ma sát sinh ra nhiều đám hoa lửa.

Lâm Khiếu Đường quá sợ hãi, hai tay hoành kiếm chống lại, phanh, đâu còn là hai binh khí va chạm vào nhau, căn bản chính là hai xe bọc thép hạng nặng va chạm.

Ca..., một tiếng vang lên, cự kiếm vị chém thành ba đoạn, thế chém xuống của hai lưỡi cự phủ vẫn chưa đi hết, thuận thế hạ xuống.

Ba...

Một ngũ chỉ kim trảo mạnh mẽ nắm lấy cổ tay của gã đại hán, còn có thêm một bàn tay hình thành từ những hạt cát nắm lấy cổ tay, hiểm hiểm ngăn thanh cự phủ dùng lại cách bờ vai ba tấc, Lâm Khiếu Đường kinh hãi không ngớt.

Về mặt của gã đại án nghi hoặc, Lâm Khiếu Đường thừa cơ lui ra phía sau mấy trượng, vũ khí không có, tựa hồ lại muốn đi vào trận chiến giằng co.

- Người rốt cuộc là tu luyện vũ kỹ gì, sao lại có thể dùng được nguyên sa? Lễ nào người không phải là đệ tử của Cự Kiếm sơn trang, là đạo tông nhất phái? Trong ấn tượng của lão tử thì đạo tông không có người sử dụng loại thuật pháp này nha? Người rốt cuộc là ai?

Trên mặt gã đại hán tỏa ra sát khí nồng đậm.

Sắc mặt của Lâm Khiếu Đường càng khó coi, thực sự không hề nghĩ tới đối phó với một tên thoát nhìn thô lỗ lại phải cố sức đến như vậy.

Hô một tiếng, quanh thân đồng thời hiện lên ba mươi sáu khóa quang cầu nho nhỏ, đây coi như là tuyệt chiêu cuối cùng của hắn.

- Mẹ nó, quái chiêu thực sự là không ít, ngày hôm nay lão tử sẽ khiến cho quái tiểu tử người bị mất mạng tại chỗ, cho người chơi trò thần bí.

Gã đại hán hung hăng nhổ nước bọt nói.

- Phá sơn phủ, phá sơn!

- Liệt chỉ thương, ngưng tụ!

Lâm Khiếu Đường cũng hét lớn.

Ba mươi sáu khóa quang cầu nho nhỏ trong nháy mắt ngưng tụ một chỗ, hình thành một cây thương dài giống như hình thành từ tia laser, thân thương hơi phiếm hồng, lóe sáng không gì sánh được, Lâm Khiếu Đường cầm chặt trong tay, mạnh mẽ giờ ra.

- Trảm liệt!

Oanh, thân thương cư nhiên tách ra một đạo ánh sáng hư hóa bắn ra ngoài. Gã đại hán mạnh mẽ đưa hai lưỡi cự phủ ra chống đỡ, đương một tiếng, lùi lại vài chục bước.

Không đợi gã đại hán đứng vững thân hình, Lâm Khiếu Đường liên tục bắn ra vài phát, mấy cái hư ảnh trường thương giống như đạn đạo đồng thời bắn về phía hắn còn chưa đứng vững.

Đương, phanh, gã đại hán cảm thấy áp lực rất mạnh, thanh cự phủ dùng để chống lại sớm vỡ vụn.

- Cuồng hóa!

Gã đại hán không cam lòng bạo rống một tiếng, thân thể vốn vô cùng to lớn trong nháy mắt bành trướng lên nhiều, gân xanh ứa ra, song chưởng càng mọc thêm một ít lông dài, móng tay dần chuyển thành màu đen, sắc bén không gì sánh được, răng nanh trên dưới mọc dài chìa ra khỏi miệng, hai tròng mắt vốn màu đen chuyển thành vàng nâu.

Người lợi hại, người này chính là một nửa lang nhân! Lâm Khiếu Đường kinh hãi nhìn gã đại hán biến hóa, đệ tử của Phủ Thú Sơn sao lại có thể là một nửa lang nhân.

Từ khi Lâm Khiếu Đường tu luyện đến tầng thứ năm “đấu luyện”, theo sự đề thăng của trảo long thủ, hồn liệt chỉ cũng đã tu luyện đến tầng cao nhất, càng linh ngộ ra chiêu thức cao thâm hơn, “trảm liệt thương” chính là đệ thất trọng được sáng tạo ra.

Trong lúc gã đại hán cuồng hóa, khí tức quanh thân có vẻ tảo bạo phi thường, vết thương trên bụng theo sự biến đổi của cơ thể không ngừng được chữa trị, rất nhanh đã biến mất không thấy.

- Tiểu tử, lão tử muốn đem tủy não của ngươi nhắm rượu tối hôm nay!

Sắc mặt gã đại hán dữ tợn nói, khi cuồng hóa có vẻ như rất thống khổ.

- Hống..., cuồng bạo công kích...

Gã đại hán giống như một đầu tàu xe lửa phóng đến, đôi chân to lớn mỗi một lần đạp trên mặt đất đều nứt toác ra thành những hố nhỏ.

Sắc mặt của Lâm Khiếu Đường rất nghiêm trọng, không hề có ý lùi bước, quanh thân bốc lên một tầng hỏa diễm nhàn nhạt màu vàng, màu sắc so với trảo long thủ cực kỳ giống nhau, mà trường thương trong tay cũng từ màu đỏ nhạt trước đó dần chuyển thành màu vàng.

Nhìn thân thể chạy tới với tốc độ cực nhanh, Lâm Khiếu Đường thì thào tự nói:

- Trảm liệt thứ hồn.

Trong nháy mắt, Lâm Khiếu Đường hóa thành một mũi tên màu vàng nhạt phóng đi...

Một lớn một nhỏ, một đen một vàng, hai đạo quang mang, bên cạnh hồ nước tình cảm mãnh liệt đối đầu va chạm vào nhau, bắn ra những tia lửa sáng lạn...

177. Chương 179: Đánh Lén.

- Ngô...

Lâm Khiếu Đường vô ý thức kêu lên một tiếng đau đớn, một dòng máu lớn từ trên người rơi xuống đập trên mặt đất tạo thành từng đám huyết hoa (hóa máu) xán lạn.

Trên vai còn có một lỗ lớn do lợi trảo xé ra, 2 đầu ngón tay còn cắm chắc trong đó, dưới bụng cường tráng càng chịu một quyền rất mạnh.

Lâm Khiếu Đường cảm giác thấy trong cơ thể như đang phiên giang đảo hải, cảm giác nôn mửa tắc nghẽn trong đại não.

Phốc...

Một ngụm máu nóng mạnh mẽ phun vào mặt Lâm Khiếu Đường.

Gã đại hán trừng đôi mắt lớn như một nắm tay không thể tin tưởng nhìn Lâm Khiếu Đường, trước ngực của hắn bị một thanh trường thương màu vàng nhạt đâm thủng xuyên ra sau, cơ ngực cực đại cứng rắn giống như bông vải không hề có chút tác dụng chống đỡ nào.

Phải biết rằng dù dùng cung nỏ cực mạnh mà bắn thì cũng không thể nào tổn thương được gã đại hán khi đã cường hóa.

Không chỉ có như vậy, một bên cổ của gã đại hán còn bị ngũ chỉ kim trảo xé rách, lúc này ngay cả rỗng lên cũng không rỗng được, muốn giãy giụa càng vô pháp làm được.

Tư, trường thương biến mất, Lâm Khiếu Đường ho khan hai tiếng, nhẹ nhàng đẩy thân thể to lớn đang đè trên người ra, gã đại hán chỉ có hít khí vào mà không thở được khí ra, thẳng đơ ngã xuống.

Lâm Khiếu Đường xem xét cơ thể một chút, hoàn hảo không bị nội thương, bụng chịu một quyền vừa rồi cũng chỉ bị thương bên ngoài một chút, không vương bận gì, bất quá mùi máu tanh tươi trên cơ thể thực sự rất khó chịu, nhìn thác nước bên cạnh hồ đối diện, nhẹ nhàng nhảy xuống, tiến vào trong thác nước.

Dòng nước chảy mãnh liệt dễ dàng gột rửa những vết máu trên người một cách sạch sẽ, chậm rãi vận chuyển nguyên lực, hơi đối kháng với dòng nước, giảm lực trùng kích của dòng nước rơi xuống đập vào cơ thể đến một mức thích hợp, lúc này mới cảm giác được sự thoải mái do dòng nước mạnh xoa bóp cơ thể.

Nhắm lại hai mắt, Lâm Khiếu Đường tĩnh tế suy nghĩ lại trận chiến vừa rồi, máu trong cơ thể lại kịch liệt sôi trào, hưởng ứng mãnh liệt từng tư tưởng của chủ nhân.

Vì sao bỗng nhiên cảm thấy chiến đấu lại có ý tứ như vậy? Lúc đâm thủng thân thể của gã đại hán đó, Lâm Khiếu Đường cư nhiên phát hiện ra bản thân nghiệm cảm giác đó, giết người đối với Lâm Khiếu Đường, kẻ đã vô số lần dùng dao nhỏ cắt lên thân thể người khác thì đó chỉ là chuyện rất nhỏ mà thôi.

Thế nhưng Lâm Khiếu Đường chưa bao giờ nghĩ đến bản thân lại có hứng thú với chiến đấu, lẽ nào trong cơ thể của bản thân có gen hiếu chiến. Khi lợi trảo đâm thủng vai Lâm Khiếu Đường, hắn cư nhiên có thể phát ra một tiếng than nhẹ thỏa mãn, sau đó mới là thống khổ kêu rên.

Sẽ không phải là đấu luyện đến tầng cao hơn làm cho tâm tính cũng dần dần trở lên hiếu chiến đó chứ? Điều này chẳng phải bản thân trở thành “Đấu Y” rồi sao?

Cảm giác thấy có chút kỳ quái, bất quá trải qua trận chiến này Lâm Khiếu Đường cảm giác thấy bản thân đã trưởng thành hơn, đáng tiếc thanh cự kiếm kia đã bị hủy mất, bằng không không đến nỗi hấn phải chặt vật như vậy hơn, ảmmg

Lâm Khiếu Đường loại bỏ phản ứng bản thân không mong muốn rồi lại chìm vào trong nghi vấn. Phủ Thú Sơn sao lại có nửa lang nhân? Lẽ nào nói...? Không có khả năng. Trừ phi...

Lâm Khiếu Đường đột nhiên cảm giác có chút sợ hãi, mạnh mẽ lắc đầu, thoải mái hưởng thực dòng nước xoa bóp, vận chuyển nguyên lực dần dần chữa trị thương thế của bản thân, Lâm Khiếu Đường cảm giác làm như vậy rất thoải mái, muốn hưởng thụ nhiều hơn một chút vì vậy nhắm mắt ngồi xuống, ở đây thủy nguyên tố so với bên ngoài rõ ràng nhu hòa hơn nhiều lắm, có thể cảm giác được rõ ràng trong hơi nước có nguyên lực nhân nhậ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, phía bên kia hồ nước truyền đến một ít âm thanh, con người đen của Lâm Khiếu Đường mở ra, thần sắc trầm xuống, sâu kín xuyên thấu thác nước nhìn lại, thân thể quỷ mị ẩn vào trong thác nước.

- Sư huynh, mau nhìn, nơi này có một cỗ thi thể!

Một lục y nữ tử (người con gái mặc y phục màu xanh) bật mũi nói, sau lưng nữ tử có đeo một thanh cự kiếm, hiển nhiên là đệ tử của Cự Kiếm sơn trang.

Phía sau có một thanh niên mặc áo bào màu tro cũng đeo thanh cự kiếm sau lưng, liếc mắt nhìn thi thể, cau mày.

- Đây là yêu thú gì? Đã sắp tiếp cận hóa hình người?

Lục y nữ tử khẩn trương nhìn bốn phía xung quanh.

- Ở đây không có sào huyệt của yêu thú nào đó tương đối lợi hại đấy chứ!

Thanh niên áo bào tro ngồi xổm xuống đất lật cỗ thi thể xem xét, nhất thời kinh sợ.

- Sư muội, chạy mau, người này là đệ tử của Phủ Thú Sơn, gần đây thực sự có yêu thú lợi hại.

Lục y nữ tử kinh hãi quay đầu bỏ chạy, toa, một mũi tên bén nhọn bắn tới, đồng thời bắn thủng ngực nữ tử, lực lượng vô cùng lớn đẩy văng thân thể của nàng bay đi, rơi vào giữa hồ nước, chỉ chốc lát liền chìm xuống dưới.

Thanh niên áo bào tro đầu còn quần sư muội ra sao, lập tức phóng người chạy đi, trong rừng hiện lên một đạo tạt ảnh nhoáng lên phóng tới, một thanh cự phủ thật lớn chém xuống.

Thanh niên áo bào tro buông tha ý niệm chạy trốn, rút kiếm chống lại, đương một tiếng, cả người bay ngược ra phía sau mấy trượng, hổ khẩu bị chấn đến chảy máu.

- ***, tiểu tử Hồ Lang này cư nhiên lại bị hai tiểu oa nhi các người giết chết, nói mau, các người dùng thủ đoạn đê tiện gì?

Một gã đệ tử Phủ Thú Sơn dáng người cao gầy mặc một bộ võ phục màu hồng, cầm trong tay một thanh cự phủ thật lớn không thể tin tưởng nhìn thi thể trước mặt quát hỏi.

Thanh niên áo bào tro thực sự oan uổng muốn chết.

- Vị sư huynh này, ta và sư muội chỉ vừa vắn đi qua đây mà thôi, cỗ thi thể này đã chết từ lâu, cũng không phải là chúng ta giết.

- Lời vô ích, người nghĩ rằng ta không biết nhìn thi thể đã chết bao giờ hay sao? Cho nên mới hỏi các người dùng thủ đoạn gì?

Nam tử cao gầy liếm liếm bên môi, nhìn máu của thi thể có cảm giác đói khát.

Thanh niên áo bào tro biết rõ nhiều lời là vô ích, cự kiếm vung lên, một đạo kiếm khí cường đại cực nhanh phóng ra.

- Chút tài mọn!

Nam tử cao gầy không thèm để ý nhìn kiếm khí đang phóng tới, thân thể cao gầy nhẹ nhàng co rút lại, giống như sắt đá ngưng tụ lại một chỗ.

Bằng..., một tiếng trầm muộn, kiếm khí bắn trúng người nam tử cao gầy nhưng không hề gây được chút tổn thương nào.

- Còn có chiêu số nào lợi hại hơn thì sử dụng hết đi, chờ đến lúc lão tử ra tay người sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Nam tử cao gầy cười khẩy nói.

Thanh niên áo bào tro kinh hãi không ngớt, chiêu kiếm đặc ý “nhất kiếm càn khôn” tầng thứ tư đại kiếm quyết của bản thân cư nhiên không hề có chút hiệu quả nào, hàm răng cắn mạnh, cự kiếm trong tay nhanh chóng xoay vòng, quét to:

- Toàn phong kiếm!

Nhiều đạo kiếm khí đan chéo xoay tròn, hình thành lên một cơn gió xoáy kiếm khí, giống như cuồng phong hướng về phía nam tử cao gầy.

- A! Một chiêu này còn có chút uy lực.

Nam tử cao gầy mỉm cười, thanh cự phủ trong tay xoay tròn vung lên, một đạo kinh khí lập tức hiện ra.

Phanh, kinh khí của hai bên trên không trung va chạm vào nhau, lực lực tương đương, đồng thời tiêu tán.

- Không, không có khả năng!

Thanh niên áo bào tro không tin đây là sự thực, tuyệt chiêu bản thân khổ tu nhiều năm như vậy lại bị đối phương cực kỳ hời hợt phá giải.

Nam tử cao gầy đối với biểu tình của thanh niên áo bào tro phi thường thỏa mãn, âm âm cười nói:

- Cự Kiếm sơn trang của các người tổng cộng tiến vào hai mươi sáu gã đệ tử, trong tám phái đứng hàng thứ ba, xem như là rất nhiều, bất quá cũng cực kỳ vô dụng, chỉ trong thời gian một ngày lão tử đã làm thịt tám tên, cả người nữa là chín, đám các người rốt cuộc là sự phụ dạy như thế nào, tu vi thực tế rất không tồi, cầm thanh cự kiếm cũng rất dọa người, đáng tiếc tất cả đều là trông được mà dùng không được a, các người ngoại trừ đại kiếm quyết ra thì không có chút điểm mới mẻ nào hay sao? Lại cho người cơ hội ra chiêu một lần nữa, đừng nghĩ chạy trốn, cho dù chạy thoát cũng vô dụng, các huynh đệ Phủ Thú Sơn chúng ta đang ở bên ngoài truy sát người của bảy phái còn lại, tốt nhất đừng nên nghĩ ra ngoài, nếu như người có thể chiến thắng ta, vậy thì cố gắng có thể sống thêm được vài ngày, ha ha ha.

Thanh niên áo bào tro liếc mắt nhìn hồ nước, sư muội sớm đã chìm đến nơi nào không biết, bỗng nhiên lúc đó có một cỗ chiến ý nồng đậm phát ra, khiếp ý trước mắt trong nháy mắt biến mất, thân hình nhảy một cái, bay vút ra ngoài, thanh cự kiếm trong tay hơi hơi phát quang, thực sự đã quán thấu toàn bộ nguyên lực chém tới.

Đương đương đương đương, tiếng binh khí va chạm kịch liệt bên cạnh hồ nước liên tục vang lên.

- Ha ha, người là người gan dạ nhất trong ngày hôm nay lão tử gặp được, bất quá thực đáng tiếc, vẫn còn quá non một chút, chết đi, ngô...

Nam tử cao gầy cười to, chỉ là đột nhiên dừng lời lại, trong lực có một thanh trường thương thò ra, thân thể nhất thời cứng đờ, thanh cự phủ to lớn chuẩn bị mạnh mẽ bổ xuống dừng lại giữa không trung.

Nam tử cao gầy không thể tin tưởng được nhìn ngực của chính mình.

- Ai ...ai... ***đánh lên ta.

Sau khi một khuôn mặt tươi cười tiến vào trong mắt của nam tử cao gầy, biểu tình của nam tử cao gầy tràn ngập sự phấn nộ và không cam lòng.

Về mặt của Lâm Khiếu Đường áy náy nói:

- Không có ý tứ, gia gia ta có thuộc tính của một con mèo, cước bộ rất nhẹ.

- Phốc...

Nam tử cao gầy phun ra một ngụm máu.

- Tránh ra!

Lâm Khiếu Đường cả kinh kêu lên, nhưng không còn kịp nữa rồi.

Thanh niên áo bào tro đối với tình hình biến đổi quá lớn trước mắt có chút không phản ứng kịp, ngẩn người kinh ngạc nhìn Lâm Khiếu Đường. Nam tử cao gầy dưới sự giận dữ, liều mạng chịu đau đớn dùng hết sức lực còn lại bổ một phát, trực tiếp chém thanh niên áo bào tro thành hai nửa.

Lâm Khiếu Đường nhẹ buông tay, trường thương đã thu hồi, trong ngực của nam tử cao gầy phun ra một dòng máu nóng, còn muốn xoay thanh cự phủ trở lại cũng làm không được, đột nhiên một đầu cắm xuống đất.

Trên bàn tay của Lâm Khiếu Đường phát ra một đoàn hỏa diễm, nhẹ nhàng ném ra, ba cỗ thi thể trên mặt đất đồng thời cháy thành than.

Lúc đầu Lâm Khiếu Đường vốn không muốn ra tay, thế nhưng khi nghe thấy Phủ Thú Sơn muốn giết hết toàn bộ người của bảy phái còn lại, hiển nhiên là đã có dự mưu khác, người nọ còn là nửa lang nhân, Lâm Khiếu Đường mơ hồ đoán được mục đích của bọn họ, chỉ có thể giết một người ít đi một người.

Luyện ngục hành lang gấp khúc tuy rằng rất lớn, bất quá mục tiêu của tám phái đều là một, muốn gặp nhau cũng không phải là khó, chỉ cần dựa theo tín hiệu của lam ma thạch, tìm được toái phiến tự nhiên sẽ tìm được người, ngược lại Phủ Thú Sơn muốn giết người cũng trở lên dễ dàng hơn rất nhiều.

Việc cấp bách bây giờ chính là nhanh chóng tìm những mảnh toái phiến khác, phát hiện ra tung tích đệ tử của Phủ Thú Sơn cũng chỉ có thể chém giết mở đường, đi bộ hiển nhiên là không kịp, Lâm Khiếu Đường vận chuyển vô tung quyết dưới tầng thấp bay lên, trong rừng rậm hóa thành hư ảnh phóng đi.

Một ngày một đêm trôi qua, Lâm Khiếu Đường không hề phát hiện ra đệ tử của các môn phái khác, cũng không phát hiện ra mảnh toái phiến khác, ngay cả yêu thú cũng không gặp được nửa con, trong luyện ngục hành lang gấp khúc này, tựa hồ không đến nỗi đáng sợ như trong truyền thuyết.

Hạ xuống một thân cây, Lâm Khiếu Đường dự định tĩnh tọa điều tức một hồi, còn chưa ổn định lại nghe thấy xa xa truyền đến tiếng kêu rên yếu ớt, hẳn là nữ đệ tử của Hồng Diệp Cốc, buông tha việc tọa tọa, Lâm Khiếu Đường men theo âm thanh phát ra lặng yên bay tới.

Nam nữ đệ tử Hồng Diệp Cốc đang vây công một con rắn thật lớn, chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Chiều cao của con rắn vượt lên quá ba trượng, thân thể to như hai thùng nước, hai con mắt cỡ cái bát to, tròn mắt vàng trắng, con người màu đen, xà tín (lưỡi rắn) liên tục phun ra nuốt vào, thỉnh thoảng trong miệng còn phun ra vụ khí màu xanh công kích.

Độc mãng, yêu thú cấp bốn, do mãng xà bình thường dần dần tiến hóa thành, có thể phun ra khói độc, yêu thú này chỉ ít đã tu hành hơn ba trăm năm.

Lâm Lâm Khiếu Đường kinh ngạc chính là, dẫn đầu đám nữ đệ tử Hồng Diệp Cốc này cư nhiên là Hồ Mị Nhi, nàng cũng vào được, tu vi nàng hầu như là cực hạn có thể tiến vào luyện ngục hành lang gấp khúc, bởi vì người đạt tới linh hồn giai không thể truyền tống vào được.

Lâm Khiếu Đường nhanh chóng thu liễm khí tức đến mức thấp nhất, đứng trên cành cây một gốc đại thụ xanh tốt lặng lẽ quan sát diễn biến.

Đối với yêu thú Lâm Khiếu Đường cũng không có quá nhiều hứng thú, nhìn một hồi vẫn chưa phát hiện ra điều gì dị thường, suy nghĩ đám nữ tử này chắc là muốn chiếm đoạt thú nguyên tinh, thú nguyên tinh trên

người yêu thú cấp bốn thuộc về trung giai, là loại đồ phụ trợ người tu luyện phi thường tốt, có thể so sánh với các loại tăng nguyên đan tương đương, thế nhưng yêu thú tứ cấp đều có năng lực của đại sư giai, muốn bắt giết khó khăn dị thường, bởi vậy thú nguyên tinh trung giai thường rất hiếm có.

Đem lam ma thạch từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra, Lâm Khiếu Đường dự định dò xét trên người đám nữ tử này có mảnh toái phiến nào hay không.

Nhưng mà, vừa mới lấy lam ma thạch ra, Lâm Khiếu Đường liền hối hận...

Một trận âm thanh gấp gáp từ trong lam ma thạch liên tục truyền ra, so với phát hiện ra mảnh toái phiến lần trước còn kịch liệt hơn nhiều, Lâm Khiếu Đường cư nhiên không thể khống chế, giống như đã bị hồng...

Nhật! Lâm Khiếu Đường toát mồ hôi nhìn lam ma thạch...

- Người nào?

Một tiếng kêu khê đúng lúc truyền đến.

178. Chương 180: Hai Khối Toái Phiến.

Lâm Khiếu Đường không nghĩ tới lam ma thạch lại đột nhiên nổ chứng như vậy, bất quá Hồ Mị Nhi ở gần đó lại càng làm cho hắn lo lắng hơn.

Một đạo hồng quang cực nhanh phóng tới, trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên dị dạng, cấp tốc đề thăng khí tức lên tới sĩ giai, giả bộ dưới chân vị trượt, phịch một tiếng, ngã xuống dưới tàng cây.

Cư nhiên không thể bắt trúng mục tiêu. Hồ Mị Nhi lộ vẻ bất ngờ, khi nhìn thấy một người chật vật từ trên cây rơi xuống mới hiểu rõ nguyên lai là hắn gặp may mắn.

- Người là người của phái nào?

Hồ Mị Nhi đối với thanh niên này có chút ấn tượng, trước cửa vào luyện ngục hành lang gấp khúc hình như đứng ở phía sao Trương Mạo Thiên.

- Cự Kiếm Sơn Trang!

Lâm Khiếu Đường thống khổ nhếch miệng nói. Lần này xem ra ngã không nhẹ.

Mới sĩ giai? Cự Kiếm sơn Trang sao lại phái người có tu vi thấp như thế tiến vào luyện ngục hành lang gấp khúc? Đây không phải là đến chịu chết hay sao? Hồ Mị Nhi cảm giác có chút kỳ quái. Bất quá bá đại môn phái cho đến bây giờ vẫn là đại họa rơi vào đầu mới liên hợp lại, còn thường ngày đều là mỗi người một dự định, cũng không có gì kỳ quái.

Một sợi dây màu hồng giống như con rắn đem Lâm Khiếu Đường trói chặt lại. Hồ Mị nhi khê cười:

- Người tạm thời ở chỗ này chờ, đợt ta giải quyết xong con đại xà kia rồi sẽ đến hỏi chuyện người.

Lâm Khiếu Đường thử cựa quậy tránh sợi dây mà hồng này một chút. Là một kiện pháp bảo, càng tránh cư nhiên nó lại càng trói chặt hơn. Bất quá, hiện tại cũng không cần phải vội vàng. Vừa rồi lam ma thạch kêu gấp như vậy cũng không phải là ngẫu nhiên. Đám nữ đệ tử Hồng Diệp Cốc này nhất định đã thu được ít nhất hai khối toái phiến trở lên. Chỉ có cảm ứng thần khí một cách mãnh liệt thì lam ma thạch mới có những phản ứng dị thường như vậy. Thế nhưng nếu như thu vào trữ vật giới chỉ thì lam ma thạch dò xét không ra.

Nếu đã bại lộ vậy thì không cần phải lo nghĩ gì nhiều. Lâm Khiếu Đường lúc này mới để ý nhìn rõ năm nữ đệ tử chiến đấu với con rắn, ngược lại có vẻ rất thần nhiên tự đắc.

Hồ Mị Nhi nghiễm nhiên là trung tâm của năm nữ tử, hầu như hấp dẫn trên bảy thành công kích của con rắn, bốn nữ đệ tử khác chỉ là đứng bên cạnh hiệp trợ mà thôi, nhìn đúng thời cơ lập tức công kích độc mãng (rắn độc).

Tình trạng năm người vây công hiện tại, hẳn là một loại trận hình có tính công kích rất mạnh, mỗi người sử dụng pháp bảo cũng không hề giống nhau.

Trong tay Hồ Mị Nhi có một kiện ngọc như ý xinh xắn. Kiện ngọc như ý này phát ra luồng ánh sáng mờ mờ tựa hồ làm độc mãng thương tổn rất lớn. Độc mãng coi nàng như cái đinh trong mắt, vẫn đang điên điên cuồng công kích hướng tới Hồ Mị Nhi.

Trận bao vây chém giết này từ lâu đã không còn nhiều lo lắng, giết chết độc mãng chỉ vấn đề thời gian.

Lần lượt mấy lần công kích không có hiệu quả làm cho độc mãng thét gào liên tục, giận không thể đem năm nữ tử trước mắt này một ngụm nuốt vào bụng.

- Chúng tỷ muội, chuẩn bị Hồng diệp phiêu linh trận, súc sinh này nhanh không trụ nổi, chuẩn bị đánh chết nó!

Hồ Mị Nhi đột nhiên yêu kiều quát lên, dung nhan kiều mị hiện lên tinh quang nhàn nhạt, thành bại chính vào giờ phút này, nếu như không thể đánh chết độc mãng này, sợ là vậy khôn nó không được nữa.

Bốn nữ đệ tử khác nhất thời đổi vị trí, pháp bảo trong tay đồng thời phóng ra ngoài. Kiện ngọc như ý bay thẳng lên phía trên độc mãng, phóng ra một luồng ánh sáng mờ bao phủ chu vi cực lớn, độc mãng nhất thời kịch liệt lăn lộn.

Hồ Mị Nhi cất lực không chế ngọc như ý, khó khăn lắm mới có thể đứng vững, bốn nữ đệ tử khác dùng hết mọi khả năng liên tục phóng ra công kích vào độc mãng.

Tê... Độc mãng kêu lên một tiếng. Toàn thân lân phiến đầu đầu cũng bị thương, dưới bụng có một miệng máu cực lớn, điểm yếu hại nơi thất thốn một lần lại một lần trúng công kích.

Trong mắt độc mãng hiện lên hung quang, gắt gao nhìn chăm chăm vào Hồ Mị Nhi. Trong lòng Hồ Mị Nhi cả kinh, để an toàn thanh tiểu đao hình trăng rằm bên hông lập tức lấy ra phóng lên, chính xác đem xà tín của độc mãng chặt đứt.

Độc mãng nhất thời mất đi cảm giác phương hướng, lăn lộn lại càng thêm kịch liệt. Cuối cùng năm kiện pháp khí cùng huyền phù đến gần nhau, tu tập pháp lực, bắn ra mấy đạo quang mang, trực tiếp đem độc mãng trảm thành vô số đoạn.

Trong những đoạn thân rắn rơi trên mặt đất có hai đoạn lân phiến hơi hơi phát ra ánh sáng. Lâm Khiếu Đường định thần nhìn lại, nhất thời trong lòng mắng to.

Nguyên lai bên ngoài lân phiến của độc mãng mang theo hai khối toái phiến, chính là hai bộ phận của “cửu thiên nguyên lô”. Thảo nào lam ma thạch đột nhiên không thể không chế được, bởi vì đồng thời xuất hiện hai khối toái phiến.

Dấu hiệu sinh mệnh của độc mãng đang dần dần biến mất một cách nhanh chóng. Đôi lông mày của Hồ Mị Nhi căng ra. Nếu muốn có được thú nguyên tinh tốt nhất thì phải lấy được nó trước khi hồn phách của yêu thú chưa yên diệt, bằng không tác dụng sẽ giảm đi ba thành.

Hồ Mị Nhi phóng vút đến gần đầu rắn, đang muốn thu lấy thú nguyên tinh. Độc mãng đột nhiên mở cái miệng rộng ra, một luồng khói xanh nồng đậm phun ra ngoài.

Hồ Mị Nhi trong lúc nóng lòng nhất thời sơ ý. Không kịp tránh thoát cường ngạnh vận chuyển nguyên lực chống lại, nguyệt đao trong tay chém xuống bổ đứt đầu rắn, cầm lấy một viên thú nguyên tinh màu xanh lớn cỡ nắm tay. Trên mặt lộ ra một tia vui mừng, tuy rằng bị trúng độc, nhưng rốt cuộc cũng lấy được một viên thú nguyên tinh thượng phẩm.

- Trưởng lão. Người không sao chứ?

Một nữ đệ tử tiến lên thân thiết hỏi.

Hồ Mị Nhi nhìn thú nguyên tinh trong tay cười cười nói:

- Ta không sao. Điều tức mấy ngày thì có thể bức được toàn bộ độc ra khỏi cơ thể, hai mảnh toái phiến đã lấy được hay chưa?

- Lấy được rồi! Đã thu vào trong trữ vật giới chỉ!

Nữ đệ tử cung kính nói.

- Ha ha ha...

Hồ Mị Nhi rút cuộc nở nụ cười.

- Không nghĩ tới một lúc có thể thu được ba thứ tốt, cho dù sau khi ra ngoài Nham lão quái có muốn hai khối toái phiến này đi nữa thì cũng phải trả một cái giá rất lớn, nếu không cô nãi nãi ta có liều mạng cũng không đưa cho hắn.

- Chúc mừng trưởng lão. Chúc mừng trưởng lão!

Bốn nữ đệ tử đồng thời vui vẻ nói.

- Lạc lạc, tất cả mọi người đều là hảo tử muội, không có gì trưởng lão hay không trưởng lão. Chỉ cần các người khắc khổ tu luyện, một ngày nào đó cũng có thể phá tan sự giai. Phá nội anh ngưng luyện thành linh anh.

Hồ Mị Nhi cười duyên. Dừng một chút rồi lại nói:

- Mau lấy hết nọc độc trên người độc mãng này ra, sau đó đem xa đảm, da và răng đều lấy hết xuống. Những thứ này tất cả đều là thứ tốt. Xà huyết (máu rắn) cũng chớ quên. Đây chính là một loại tài liệu để luyện chế “trú đan”.

- Dạ!

Bốn gã nữ đệ tử lập tức lui ra nhanh chóng hành động.

Hồ Mị Nhi cầm lấy thú nguyên tinh đi tới bên người Lâm Khiếu Đường.

- Đứng lên đi!

Sợi dây màu hồng trên người Lâm Khiếu Đường nhất thời thả lỏng, nhưng không rời khỏi thân thể, chỉ là lấy một phương thức cực kỳ quái dị quán quanh thân thể của hắn. - Người thật lớn gan, dám nhìn coi Hồng Diệp Cốc chúng ta bắt yêu thú, bắt quá ngày hôm nay cô nãi nãi ta tâm tình rất không tốt, tha cho người không chết. Bắt quá tội chết có thể tha, nhưng tội sống khó thoát. Nhanh đi nướng cho cô nãi nãi một ít thịt rắn, nếu như nướng không tốt, cô nãi nãi ta lập tức đem người làm con sâu treo trên cây này.

Hồ Mị Nhi uy hiếp nói. Trên dung nhan kiều diễm diễm đảo chúng sinh lộ ra nụ cười quỷ rũ.

Lâm Khiếu Đường bĩu môi không nói gì, chỉ là nhớ kỹ nữ đệ tử đã thu lấy hai mảnh toái phiến vừa rồi, liền đứng dậy cắt rắn làm thịt.

Độc mãng này ngoại trừ trong miệng có một túi độc, các địa phương khác trên người đều không có độc tố, có thể dùng làm thức ăn, hơn nữa lại là một loại thực phẩm cực bổ. Loại yêu thú như con rắn này thông thường đều có thọ mệnh rất dài, cho dù không thể thành tinh, cũng có khả năng sống trên trăm năm. Thịt lại là một mỹ vị, người thường ăn vào có thể trừ bách bệnh, tu luyện giả ăn vào có thể hấp thu nguyên lực tàn dư trong cơ thể, công hiệu hiển nhiên không cần phải nói. Có thể sánh bằng tăng nguyên đan bấy tám phẩm. Chỉ là muốn có được một con đều rất khó.

Một canh giờ sau, mùi vị máu tanh nồng đậm trong rừng bị một mùi vị thơm nồng khác che lấp.

Bốn nữ đệ tử một mực ngồi bên cạnh Hồ Mị Nhi nghỉ ngơi điều tức hồi phục nguyên khí, lúc này mở mắt ra. Chỉ thấy một thân rắn thật lớn đang bị nấu trên một thân cây nướng chín, long lanh dầu mỡ, cực kỳ mê người.

Khi tới tầng cấp sự giai, ăn hay không ăn không phải là vấn đề gì quan trọng, nhưng nếu như bỏ qua đại bổ phẩm như thế này thực sự là quá đáng tiếc. Huống hồ vừa rồi chiến đấu kịch liệt tiêu hao nguyên khí rất lớn. Muốn nhanh chóng hồi phục lại mà không có chút ngoại vật thực sự rất khó.

Kỳ thực sợi dây màu hồng kia không thể vậy khốn được Lâm Khiếu Đường, chỉ là Lâm Khiếu Đường cảm thấy ở bên cạnh đám nữ đệ tử Hồng Diệp Cốc này sẽ tương đối an toàn. Hồ Mị Nhi dù sao thì cũng có tu vi đại sự giai đỉnh phong. Nếu như đụng chạm tới người của Phủ Thú Sơn hẳn là không có vấn đề gì quá lớn. Trước đó Lâm Khiếu Đường đã giết chết hai người của Phủ Thú Sơn, nhưng cũng phải nỗ lực rất lớn, nếu như đụng phải nhiều hơn hai người một lúc sợ là không đối phó nổi.

Vả lại trên người các nàng có hai khối toái phiến, so với việc không đầu không đuôi đi tìm những khối khác, không bằng chờ cơ hội từ trên người các nàng đoạt lấy hai khối này sẽ tương đối dễ dàng hơn một chút.

Lâm Khiếu Đường căn bản không nghĩ tới dùng năng lực của bản thân một người có thể thu thập đầy đủ chín khối toái phiến. Đó là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành. Chỉ cần có thể lấy được ba bốn khối là được rồi, những cái khác nghĩ biện pháp, thực sự không được thì đem ba bốn khối giấu thật kỹ. Đợi đến thời gian ước định với Kỳ Áo đến là được.

Muốn lấy được “cửu thiên nguyên lô” hoàn chỉnh sợ là vô cùng khó khăn, lấy năng lực hiện tại của hắn, rất khó làm được. Căn nhắc kỹ lợi hại, Lâm Khiếu Đường cảm giác tạm thời làm một người hầu cũng không đến nỗi quá tệ.

Lấy xuống năm khối thịt rắn đã nướng chín, Lâm Khiếu Đường phục vụ chu đáo phân phối đến tận năm nữ tử, sau đó bản thân độc lập ngồi một bên, nhắm mắt dưỡng thần suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm như thế nào.

- Mùi vị cũng không tồi!

Hồ Mị Nhi cắn một miếng rồi nói. Xoay mặt nhìn thanh niên phía xa xa khẽ cười nói:

- Tiểu tử, biểu hiện rất tốt, ngươi cũng đến ăn một chút, đối với bản thân ngươi có lợi.

Lâm Khiếu Đường mở một con mắt nhìn một chút, không hề hứng thú nói:

- Không thích ăn thịt rắn!

- Bảo ngươi ăn, ngươi phải ăn, không nên nói nhiều như vậy, cô nãi nãi không thích người khác nhìn mình ăn uống. Ăn hay không ăn?

Hồ Mị Nhi mạnh mẽ nói.

- Ăn!

Lâm Khiếu Đường không muốn cùng nữ nhân này tính toán. Chạy tới cầm lấy một khối thịt rắn, chỉ vài ngụm liền nuốt hết vào bụng.

- Lạc lạc lạc lạc... Hài tử không đánh không trưởng thành. Không nên để cô nãi nãi ta phải hung dữ với người người mới chịu nghe lời. Đây không phải là đồ ăn ngon hay sao!

Hồ Mị Nhi mềm mại cười nói.

Bốn nữ đệ tử thường hay liếc mắt nhìn trộm LÂM Khiếu Đường. Trong Hồng Diệp Cốc, một nam nhân cũng không có. Khi ra ngoài làm việc cũng rất ít cùng đạo hữu nam tính khác đồng hành. Cực kỳ ít khi xuất hiện tình trạng tiếp xúc gần gũi như thế này, không khỏi có chút hiếu kỳ.

Vả lại biểu hiện của thanh niên lại thành thật nghe lời như vậy. Trưởng lão kiêu mị quát một tiếng đã dọa sợ, nhưng thực ra thật dễ thương. Có một nam tử nghe lời như vậy để chọc cười nghĩ đến sẽ rất thú vị. Bất quá trưởng lão ở ngay bên cạnh, không dám thực sự đến trêu đùa một chút, chỉ có thể dùng nhãn thần khiêu khích. Chỉ là rất đáng tiếc nam tử kia đối với các nàng dường như không hề có hứng thú. Vô luận là dùng phong tình như thế nào cũng không đáp lại. Một hồi lâu rồi cuộc không còn hứng thú nữa.

Hồ Mị Nhi một mực bức độc ra khỏi cơ thể, lúc trước nàng không hề để độc này trong lòng, nhưng mà đến khi điều tức mới kinh hãi vô cùng, đúng là không thể bức ra được. Nguyên lực toàn thân hạ thấp hơn trước kia đến năm thành. Một khi mạnh mẽ hoạt động thì độc lực lập tức bành trướng, trực tiếp công kích tâm tan.

Nguyên lai đây là độc lực hồn tinh tối hậu của độc mãng, lợi hại không gì sánh được, có thể vượt qua lục cấp địa giao chi độc, cho dù là tu vi đại sư giai của Hồ Mị Nhi cũng không bức ra được.

- Phốc...

Hồ Mị Nhi rốt cuộc ức chế không được, phun ra một ngụm máu đen, dĩ nhiên là màu xanh, môi cũng nổi lên một tầng xanh đậm.

- Trưởng lão!

Bốn nữ đệ tử kinh hoàng vây tụ quanh đó.

- Tìm một địa phương an toàn, để ta chữa thương. Độc mãng này thực sự lợi hại, phải hợp lực bốn người mới được. Mùi máu của độc mãng sợ là sẽ đưa tới yêu thú khác!

Ánh mắt của Hồ Mị Nhi mông lung. Ý thức có chút mơ hồ.

Bốn nữ tử nhanh chóng nâng Hồ Mị Nhi dậy. Nhân thần của một gã nữ đệ tử bỗng nhiên sáng lên, chỉ vào Lâm Khiếu Đường nói:

- Người qua đây, dìu trưởng lão.

Lâm Khiếu Đường cũng không nói gì, lặng yên đến dìu Hồ Mị Nhi đang nửa mê nửa tỉnh dậy. Bốn nữ đệ tử chỉ để lại một người đi theo bên cạnh, ba người khác đều bay lên cao, tìm kiếm một huyết động bí mật nào đó xung quanh.

Hồ Mị Nhi thân trúng kịch độc, tác dụng bên ngoài giảm xuống một mức lớn. Lâm Khiếu Đường một bên bồn tẩu một bên suy nghĩ xem có cách gì giải cứu hay là thừa cơ hội này cướp đoạt. Bốn nữ tử này đều có tu vi sơ giai. Nếu như trực tiếp gây chiến với các nàng sợ là không tốt lắm. Cố gắng cứu giúp tựa hồ tương đối đúng đắn một chút.

Trong khi Lâm Khiếu Đường đang tụ suy nghĩ, ba nữ đệ tử đều hạ xuống, thần sắc lộ vẻ kinh hoàng ...

179. Chương 181: Nguy Cơ.

Hồ Mị Nhi dựa vào lưng Lâm Khiếu Đường hơi trợn tròn mắt hỏi:

- Các người nhìn thấy gì?

- Trưởng lão. Phía trước có rất nhiều thi thể!

Một nữ đệ tử kinh hoàng nói.

- Có yêu thú lợi hại nào đó hay sao?

Hồ Mị Nhi hơi hơi ngẩng đầu lên.

Nữ đệ tử kia lắc đầu nói:

- Gần đây không có khí tức yêu thú lợi hại nào!

- Đi đến phía trước xem!

Hồ Mị Nhi có cảm giác ngay cả ngẩng đầu đều mệt chết đi được, lại dựa đầu vào bờ vai ấm áp, cảm giác thư thái hơn rất nhiều.

Không sai biệt lắm trong rừng đúng là có hơn mười cỗ thi thể, có tất cả đệ tử của các phái, mỗi một người đều bị lực lượng cực kỳ bá đạo chém giết, khi chết đều rất không cam lòng.

Trong đó có hai thi thể nữ đệ tử của Hồng Diệp Cốc. Hồ Mị Nhi cau mày.

- Người nào làm?

- Phủ Thú Sơn!

Một thanh âm nhàn nhạt truyền đến.

- Người làm sao có thể biết được? Hồ Mị Nhi nhìn nam tử bên dưới, trong mắt hiện lên một tia không tin tưởng.

- Người không phát hiện ra tất cả các phái đều có thi thể ở đây chỉ duy nhất không có người nào thuộc Phủ Thú Sơn hay sao? Trước đó ta lại tận mắt nhìn thấy người của Phủ Thú Sơn giết chết hai đệ tử Cự Kiếm

Sơn Trang cạnh hồ nước. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao ta nhìn thấy các người mà không dám hiện thân.

Lâm Khiếu Đường giải thích.

Hồ Mị Nhi cảm thấy có chút không ổn.

- Bốn người các người dùng Hồng Diệp truyền âm, nhanh chóng tụ tập tất cả các đệ tử Hồng Diệp Cốc.

Bốn nữ đệ tử lập tức làm việc, nhưng hồi lâu vẫn không nhận được hồi âm. Một nữ đệ tử trong đó sắc mặt trắng bệnh nói:

- Trưởng lão, các nàng đều đã chết.

- Cái gì? Phốc...

Hồ Mị Nhi kinh sợ phun ra một ngụm máu màu xanh.

- Ta nghĩ, chúng ta trước tiên nên tìm một chỗ trốn đi đã, lần này Phủ Thủ Sơn hẳn là đã có dự mưu từ trước. Mỗi một đệ tử tiến vào đều có một thân lực lượng rất quái dị, người tu vi tương đương sư giai căn bản không đối phó nổi.

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn những vết máu dính trên quần áo của bản thân nói.

- Vết thương trên người người là do bọn chúng gây ra?

Hồ Mị Nhi dùng một ngón tay chỉ vào bả vai Lâm Khiếu Đường nói.

- Ta vừa nói. Ta nhìn thấy người của Phủ Thủ Sơn tập kích hai đệ tử cùng môn phái với ta. Hai người đồng môn ấy đều chết trên tay bọn chúng, ta trốn thoát.

- Ngay cả sư giai đều trốn không thoát, người dựa vào cái gì mà có khả năng thoát được?

- Nếu như không phải là lam ma thạch kêu lên, Hồ trưởng lão, người có thể phát hiện ra ta hay sao?

Lâm Khiếu Đường hỏi ngược lại.

Hồ Mị Nhi trầm mặc một hồi nói:

- Trước tiên tìm một địa phương chữa thương!

Bốn nữ đệ tử Hồng Diệp Cốc giống như chim sợ cành cong đều vây tụ hết bên người Hồ Mị Nhi. Nhóm sáu người vội vã khai khẩn vùng đất tu la này.

Vội vã tìm tòi mấy thời thần, rốt cuộc cũng tìm được một huyết động trong sơn cốc. Lúc Lâm Khiếu Đường buông Hồ Mị Nhi xuống, lấy ra một viên dược hoàn nói:

- Trước tiên nuốt viên “tĩnh độc hoàn” này vào!

Hồ Mị Nhi do dự một chút, nhưng vẫn tiếp nhận được hoàn nuốt vào, chỉ trong chớp lát độc lực bốc lên trong cơ thể thực sự an tĩnh lại, không còn tác quái nữa.

- Người là luyện được sư?

Hồ Mị Nhi kỳ quái nói.

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói:

- Không phải, chỉ là có chút bản lãnh giải độc mà thôi, Hồ trưởng lão nếu như tin tưởng tại hạ thì tại hạ sẽ thử giải độc cho người xem sao.

Bốn nữ đệ tử không hề tín nhiệm đang muốn lên tiếng thì Hồ Mị Nhi xua tay ngăn cản nói:

- Nếu như người không giải được độc, cô nãi nãi ta sẽ giết chết người!

Lâm Khiếu Đường không hứa hẹn cái gì, liền bắt đầu chuẩn bị giải độc. Hiện tại Hồ Mị Nhi chính là người có sức chiến đấu lớn nhất, nếu như nàng bị độc mà chết, vậy thì thời gian tám ngày tới sẽ là rất khó vượt qua được. Phủ Thủ Sơn nếu như đã quyết tâm giết chết hết những người tiến vào luyện ngục hành lang gấp

khúc thì chắc chắn đã chuẩn bị thuật truy tung nào đó lợi hại. Vạn nhất gặp phải bọn chúng, tuyệt đối bản thân không thể đối phó được.

Một trận hấp thu điên cuồng, lần thứ hai nội anh của Lâm Khiếu Đường lại có đồ bỏ hấp thu. Hồn tinh chỉ độc cuối cùng của độc mãng có độc lực mạnh đến nỗi có thể làm cho người khác độc phát thân vong tại chỗ, nếu không phải là Hồ Mị Nhi có tu vi thâm hậu, dùng nguyên lực cường đại bảo vệ tâm mạch bản thân, độc lực không thể thẩm thấu vào thì hẳn là không thể bảo trụ được cái mạng này.

- Người... đây là phương pháp giải độc gì?

Hồ Mị Nhi kinh nghi nói, độc lực cường đại như vậy mà có thể trong thời gian cực ngắn giải được đến bảy tám phần. Thủ đoạn lại càng quý dị, cho dù với số tuổi gần hai trăm năm của Hồ Mị Nhi cũng chưa từng gặp qua.

- Hấp nạp pháp. Chỉ là đem độc lực trong cơ thể của người dẫn đến địa phương khác mà thôi, yên tâm, không hề có tác dụng phụ.

Lâm Khiếu Đường lại giải thích.

Sau đó mấy ngày, sáu người không hề xuất động. Hồ Mị Nhi tập trung điều tức mau chóng khôi phục thực lực, bốn nữ đệ tử khác đều ở bên cạnh yên tĩnh bảo vệ. Lâm Khiếu Đường một người ngồi trong góc tiêu hóa độc lực của độc mãng vừa thu nạp. Nội anh lần thứ hai trưởng thành hơn một chút, đã có hơn bốn tấc.

Ngày thứ bảy, hai nữ đệ tử lén lút ra ngoài điều tra một chút tình hình hiện tại, dùng một kiện phi hành pháp bảo thượng phẩm của Hồ Mị Nhi. Sau khi trở về hai nữ đệ tử kinh khủng không gì sánh được, đệ tử của bảy phái hầu như đã chết hết, các thi thể trên cơ bản đều tập trung tại một chỗ.

- Tất cả đều đã chết rồi sao? Ta nhớ Toàn Vũ Môn và Ngũ Đạo Tông cũng phái cao thủ vào trong này, bọn họ đâu rồi?

Hồ Mị Nhi mang theo một chút cầu may mẩn nói.

Hai nữ đệ tử song song lắc đầu, trong đó một người nói:

- La trưởng lão của Toàn Vũ Môn và Lệnh Hồ trưởng lão của Ngũ Đạo Tông đều đã mất mạng tại chỗ. Đây chính là trử vật giới chỉ của bọn họ, đệ tử cả gan lấy đi.

Cầm lấy hai trử vật giới chỉ, thân thể mềm mại của Hồ Mị Nhi hơi hơi chấn động, hai người này đều đã có tu vi đại sư giai vậy mà đều bị giết chết. Phủ Thú Sơn lần này rốt cuộc là đã phái dạng quái vật như thế nào tiến vào đây? Nhưng mà thời gian trước đó bọn họ cũng không có điều gì dị thường a!

Lâm Khiếu Đường hừ một tiếng nghĩ thầm, đám người Phủ Thú Sơn quá âm hiểm rồi, chỉ cần tìm được một khối toái phiến là được, sau đó lại dùng chiêu ôm cây đợi thỏ để đoạt hết những khối còn lại, tới một người giết một người.

Ngày thứ tám, độc lực cuối cùng trong cơ thể Hồ Mị Nhi rốt cuộc cũng đã bị thanh lý hoàn toàn, một thân tu vi cũng đã khôi phục đến chín thành.

Có điều gì đó!

Lâm Khiếu Đường chung quy vẫn cảm giác được có chút không thích hợp nhưng không biết là ở chỗ nào, dự cảm không rõ vẫn rục rịch trong lòng. Để an toàn, nguyên sa nhanh chóng phúc tán bao phủ toàn thân, tùy thời chuẩn bị khai chiến.

Ngày thứ chín, Hồ Mị Nhi cơ bản đã khôi phục, muốn đi báo thù cho những nữ đệ tử chết đi nhưng bị bốn nữ đệ tử còn lại van xin rốt cuộc buông tha.

Giữ trong tay một khối toái phiến Lâm Khiếu Đường lại có chút đắn đo không xác định, các đệ tử của bát đại môn phái lần này vào đây cơ bản đã chết hết, không biết những mảnh toái phiến của “cửu thiên nguyên lô” có thu thập được đầy đủ hay không, nếu như là không đủ, sau khi ra ngoài, “cửu thiên nguyên lô” chẳng phải là lại phải đợi một trăm năm sau mới hiện ra hay sao, mà ước định của mình với Kỳ Áo cũng không thể thực hiện được. Rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì, Lâm Khiếu Đường có chút không dám tưởng tượng...

Ngày thứ mười, tất cả bình yên vô sự, cách thời gian ra ngoài càng dần càng gần, chỉ cần ra khỏi luyện ngục hành lang gấp khúc vậy thì lập tức an toàn. Sáu người cầm chắc linh ngọc bài trong tay, cùng đội truyền tống trận mở ra. Linh ngọc chỉ cần thu được tín hiệu sẽ lập tức khởi động truyền tống người cầm nó quay trở về.

Nhưng mà, đúng lúc này, bên ngoài huyết động cát bay đá chạy, mặt đất liên tục rung lên, phảng phất như có một đám dã thú đang chạy trốn.

Mấy luồng khí tức nguyên lực mãnh liệt xuất hiện làm cho sáu người quá sợ hãi, chín thân ảnh thật lớn dừng lại trước cửa huyết động, trong huyết động nhất thời tối sầm lại.

Chín người đều đeo hai thanh cự phủ sau lưng, mặc y phục da thú, thân hình cao lớn lực lưỡng, một thân sắt thép cơ bắp dường như phồng lên. Những biểu tượng này hoàn toàn không thể chứng minh được cái gì, nhưng mà, trên người chín tên cự hán này đều tỏa ra khí tức bá đạo dị thường, phảng phất giống như một con sông lớn chảy siết tùy ý cuốn phăng tất cả mọi thứ trên đường đi của nó.

- Ha ha, nghĩ không ra sáu người cuối cùng lại trốn ở chỗ này. Lão tử chỉ chờ các ngươi lấy ra linh ngọc, sớm biết rằng có mấy con rùa định trốn đi mà!

Gã cự hán dẫn đầu chính là người cao to nhất trong cả đám, một thân khí tức nguyên khí bá đạo làm cho người khác sợ đến run lên, đáng sợ đến cực điểm.

Gã cự hán ấy có tu vi đại sư giai, hơn nữa đã tới hậu kỳ.

Đám người này mang theo một loại lam ma thạch đặc thù có thể cảm ứng được linh ngọc, chỉ sợ có cá lọt lưới, đợi đến thời điểm cuối cùng có thể một lưới bắt hết.

- Các người vì sao lại phải sát hại hết đệ tử các phái?

Hồ Mị Nhi kiêu nộ hỏi.

- Vì sao? Ha ha... con quỷ nhỏ. Để san bằng Hiên Viên quốc các ngươi, lý do này có đủ hay không?

Cự hán ngửa mặt cười to.

Đôi mắt đẹp của Hồ Mị Nhi hé ra, trong lòng kinh hãi, những gã này căn bản không phải là người của Hiên Viên quốc, nàng đang muốn nói cái gì đó thì bị một tiếng hét lớn cắt đứt.

- Các huynh đệ, hãy báo thù cho các huynh đệ đã hy sinh vì nhiệm vụ lần này. Giết!

Cự hán căn bản không định nói nhiều lời, quát lớn.

Tám gã cự hán còn lại đồng thanh hét lên:

- Giết giết giết!

Đám súc sinh này cho dù có hình người nhưng vẫn không bỏ được thú tính. Về mặt của Lâm Khiếu Đường yên lặng, lạnh lùng quan sát tìm kiếm chỗ có thể đột phá. Chín tên cự hán hầu như đã phong bế cửa huyết động, cường ngạnh đột kích là không thể, cũng may huyết động này cũng không phải là một tử huyết, thể nhưng sâu bên trong có cái gì thì không ai biết, nếu như là một huyết động mê cung, muốn tìm được một đường ra khác sợ là rất khó.

- Bày trận!

Hồ Mị Nhi kiêu kiêu quát lớn, bốn nữ đệ tử nhất thời tách ra.

Gã cự hán dẫn đầu vừa mới thấy trận pháp nhất thời chiến ý càng đậm.

- Mẹ nó, ngày thứ ba chính là đám đàn bà này giết một huynh đệ của chúng ta, lão tử sẽ phá trận của các ngươi.

Nói xong gã cự hán cầm một thanh cự phủ bổ xuống, thanh cự phủ nặng tới mấy trăm cân trong tay cự hán giống như không có trọng lượng. Mỗi một phủ chém ra đều có kinh khí bắn ra ngoài, oanh lên trên mặt đất hoặc vách huyết động, đều tạc ra một hố rất lớn.

Chín tên cự hán dùng một loại phương thức di chuyển đặc biệt áp tới, ý đồ rất rõ ràng, chính là che kín cửa vào huyết động, làm cho không người nào có thể chạy thoát.

Hồng Diệp trận pháp của Hồng Diệp Cốc phi thường hữu hiệu khi đối phó với một người mạnh mẽ hoặc nhiều người yếu hơn. Thế nhưng nếu đối phương là nhiều người mạnh hợp tác lại rất có kỷ luật mà nói, công hiệu của trận pháp lập tức bị trung hòa hơn phân nửa.

- Hồng Diệp trận pháp, ta nhỏ, các người cho rằng chỉ cần ôm một gốc rơm cứu mạng thì có thể tránh khỏi cái chết hay sao? Các huynh đệ, thị huyết trận, phá tan loại trận pháp rẻ rách này của họ.

Cự hán lần thứ hai mãnh liệt rống lên.

Chín thanh cự phủ đều xuất hiện, năm kiện pháp bảo đúng là chống đỡ không được, mà không gian lại cực kỳ nhỏ hẹp, căn bản không thể phát huy được tất cả thực lực, cận chiến chung quy vẫn là yếu điểm của đạo tông.

Phanh. Hồ Mị Nhi không chống đỡ được ba người cường công, bị kinh khí cường đại oanh bắn ra ngoài, trong miệng phun ra một ngụm máu, đã trúng nội thương.

- Trưởng lão!

Bốn nữ đệ tử nhất thời phân thần kêu lên.

- Cẩn thận!

Hồ Mị Nhi kêu sợ hãi, nhưng không còn kịp, chỉ nghe thấy bốn âm thanh khó chịu vang lên, trong đó có hai nữ đệ tử bị cự phủ trực tiếp bổ chết, hai người khác cũng bị đánh bay ra ngoài, khi rơi xuống đất đã hấp hối, hầu như đã miếu sát bốn người một lúc.

- Ha ha ha, đám quỷ nhỏ này thực sự là quá vô dụng rồi, lão tử còn chưa cuồng hóa đã có thể kiên chết các người. Hồ trưởng lão. Mấy ngày hôm nay ta không tìm thấy người vẫn còn đang lo sẽ xuất hiện phiên phức gì đó. Xem ra người so với hai lão già Ngũ Đạo Tông và Toàn Vũ Môn kia còn vô dụng hơn nhiều a!

Cự hán kiêu ngạo nói.

Ba, một gã đại hán đập một cước phá vỡ khối linh ngọc bài rơi trên mặt đất. Linh ngọc bài trên người Hồ Mị Nhi cũng bị lấy được, lập tức bóp nát...

Lâm Khiếu Đường vẫn lẳng lặng đứng trong một góc huyết động từ lúc bắt đầu đến bây giờ. Hắn không hề di động đến nửa phân, tựa hồ như là người bị lãng quên. Khối linh ngọc bài vẫn cầm chắc trong tay. Sắc mặt Lâm Khiếu Đường không hề biến đổi thế nhưng trong lòng lại phiền giang đảo hải, vì sao tín hiệu còn chưa phát ra....

180. Chương 182: Phát Uy.

- Tiểu tử, đem linh ngọc của người qua đây, nếu lão tử tâm tình tốt có khi thả cho người một con ngựa, ở trong luyện ngục hành lang gấp khúc này chậm rãi tiêu dao khoái hoạt, ha ha!

Cự hán hèn mọn cười nói, đối với những con kiến hôi không có thực lực như thế, bộ tộc lang nhân từ trước đến nay đều cực kỳ coi thường.

Đúng lúc này Hồ Mị Nhi vốn té trên mặt đất đột nhiên phát tác, tám tám đạo phủ xuất hiện trên tay, thanh tiểu đao hình trăng rằm giống như có sinh mệnh, trong phạm vi huyết động bay lượn tới lui.

Trong lúc nhất thời làm cho chín tên cự hán luống cuống chân tay, thế nhưng thân thể cường hãn của bọn chúng căn bản không sợ công kích bình thường, gần như trong chốc lát đã phá giải được thuật pháp của Hồ Mị Nhi.

- Hồ trưởng lão, không nên tiếp tục giãy giụa một cách vô ích như vậy, một hồi hầu hạ chín huynh đệ chúng ta thật tốt còn có thể có một con đường sống, chúng ta có thể để cho người và tiểu tử kia ở trong luyện ngục hành lang gấp khúc này song túc song phi, thế nào?

Trong đôi mắt của cự hán lóe lên tia sáng tham lam, trố con mắt to nhìn chăm chăm vào đôi nhũ phong phía dưới cổ áo gần như đã bị xé rách toàn bộ..

- Hồ ly chống lại sói, vĩnh viễn không có phần thắng nào, ha ha!

Một gã cự hán tự cho mình là thông minh cười nói.

Hàm răng Hồ Mị Nhi cắn chặt, trong tay hiện ra một con ngọc hồ (ngọc hình hồ ly), quán nhập nguyên lực, ngọc hồ chợt lóe sáng, một con hồ ly màu xanh từ dị giới được triệu hồi ra, lớn đến hơn ba trượng mới dừng lại, toàn bộ quá trình kỳ thực trong nháy mắt đã hoàn thành.

Cự hồ (con hồ ly to lớn) một ngum cắn vào gã cự hán gần đó, trực tiếp xé rách cánh tay của hắn, cự hán đau nhức hét rống lên, lập tức bổ ra một búa. Hồ Mị Nhi không biết từ khi nào đã xuất hiện phía dưới, thanh đao hình trăng rằm mạnh mẽ vung lên, một cánh tay khác cũng rơi xuống đất không hề có tiếng động.

Trên mặt Hồ Mị Nhi mang theo nét cười khê, ngón tay nhẹ nhàng xoa ngực cự hán, một cỗ nguyên lực cường đại lập tức phóng ra trùng kích thân thể cự hán, phanh, một tiếng nổ lên, trên ngực cự hán nổ tung phun ra nội tạng và máu, bắn thẳng lên người tám gã cự hán phía sau.

Miếu sát!

Tám gã cự hán không hề kịp phản ứng gì, cự hán dẫn đầu giận dữ xông lên đầu, hét lớn:

- Cuồng hóa!

Đám cự hán vốn có thân hình cực lớn, nhưng lại tăng vọt lên lần thứ hai, các bộ phận của cơ thể giống như thạch hóa ngưng kết lại với nhau, phẳng phất như trên người mặc một tầng khôi giáp kim chúc, lông trên người lập tức phát triển, mặt cũng hơi nổi lên nhô lên giống như sói, nhưng lại không hoàn toàn là sói, miệng không hoàn toàn dài ra.

- Rống...

Cự hán cuồng nộ gầm lên, đánh về phía con hồ ly màu xanh gọi về từ dị giới.

Cự hán mạnh mẽ lao tới, dị giới lục hồ (hồ ly màu xanh gọi về từ dị giới) một ngum cắn xé, phanh, trên mặt lục hồ trúng một quyền, một quyền này đủ làm cho nó xuyết nữa ngất xỉu.

Cự hán lại gầm lên một tiếng, ôm cổ dị giới lục hồ, hai cánh tay giống như vòng sắt siết lại, dị giới lục hồ ngay cả kêu cũng không kịp lập tức biến mất.

Trong khoảng thời gian này Hồ Mị Nhi từ phía sau công kích vài lần, nhưng căn bản không có tác dụng. Đám nửa lang nhân này chính là một loại dị thú, đối với thuật pháp có năng lực miễn dịch rất mạnh.

Trong lòng Hồ Mị Nhi biết không ổn, lắc mình một cái đã tới bên người Lâm Khiếu Đường, rồi kéo tay hắn lôi về phía sâu trong huyết động chạy đi.

Hành động này thực sự nằm ngoài dự liệu của Lâm Khiếu Đường, bất quá không chạy được quá xa, một bóng đen thật lớn giống như thiểm điện chợt lóe, liền ngăn cản trước người Lâm Khiếu Đường.

Một gã cự hán khác không biết từ khi nào cũng đã cuồng hóa thành hình, một trảo chụp đến, Hồ Mị Nhi nhắm hai mắt lại, ba, đau đớn không hề xuất hiện, nửa lang nhân không hề công kích nàng, chỉ là xảo diệu đoạt lấy linh ngọc bài trong tay Lâm Khiếu Đường, lập tức bóp nát.

Lâm Khiếu Đường vẫn án binh bất động chờ linh ngọc bài thu được tín hiệu từ bên ngoài, ước gì đám nửa lang nhân này quên hắn có ở đây thì tốt, nhưng mà tín hiệu lại chậm chạp không tới, tựa hồ truyền tống trận bên ngoài đã bỏ quên bọn họ.

Ra không được nữa rồi! Đây chính là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Lâm Khiếu Đường lúc này, sau đó là một cỗ tức giận không thể kiềm chế được trào lên, bản thân nỗ lực nhiều như vậy lại uống phí tất cả hay sao? Sau này chẳng phải vĩnh viễn lưu lại địa phương chim không thềm ỉa này hay sao?

- Tiểu tử, cước pháp của ngươi không tồi, hãy chạy trước đi!

Hồ Mị Nhi thở dài nói.

Nửa lang nhân lại tung một trảo chụp tới, đôi mắt đẹp của Hồ Mị Nhi chợt lóe, đẩy Lâm Khiếu Đường nghiêng sang một phía.

Ầm ầm, lang nhân chụp không trúng người đánh thẳng vào vách huyết động, đào trên vách huyết động một rãnh vuông vắn thật lớn, lực lượng so với trạng thái bình thường không biết đã mạnh hơn bao nhiêu lần.

- Mau chạy đi!

Nhãn thần của Hồ Mị Nhi có chút tuyệt vọng, đẩy Lâm Khiếu Đường chạy đi.

Nửa lang nhân một kích không trúng, thẹn quá hóa giận, xoay người lại một ngụm cắn vào vai của Hồ Mị Nhi.

Hồ Mị Nhi kinh khủng nhìn cái miệng lớn đầy máu há ra, trên người không còn bao nhiêu khí lực.

Mất thất cái miệng lớn kia sẽ cắn vào thân thể nhỏ bé, tư...

Một thanh trường thương ánh lên tia sáng màu vàng đột nhiên xuất hiện, từ cầm của nửa lang nhân xuyên vào và lộ ra lưỡi thương trên đỉnh đầu. Nửa lang nhân không cam lòng nhìn liếc mắt nhìn gã toi cớm, sau đó mới ngã xuống không hề nhúc nhích.

Hồ Mị Nhi ngơ ngác nhìn Lâm Khiếu Đường, Lâm Khiếu Đường thì lại ung dung thu hồi “trảm liệt thương”, khuôn mặt không hề nổi sóng nhưng lại tỏa ra chiến ý không gì sánh được.

Bảy tên cự hán còn lại kinh ngạc không gì sánh được, thậm chí không thể tiếp thu tất cả sự thật này, một người chỉ có tu vi sĩ giai dĩ nhiên có thể miểu sát nửa lang nhân sư giai, cái này nhất định là đang đùa giỡn rồi.

- Người...

Hồ Mị Nhi hoàn toàn ngưng trệ.

Hiện tại Lâm Khiếu Đường đã triệt để nổi giận, hán cũng không biết vì sao, trong nháy mắt nhìn thấy linh ngọc bài vỡ vụn, cả người phảng phất giống như bị kim châm đâm vào vậy, máu trong cơ thể hoàn toàn bốc lên.

Một cỗ nguyên lực trong cơ thể Lâm Khiếu Đường đang dâng trào không thể ức chế được, đấu luyện tầng thứ năm kịch liệt vận chuyển, nội anh rõ ràng kêu lên một tiếng rồi đem nội tinh ôm vào trong lồng ngực.

Ông..., toàn thân trên dưới của Lâm Khiếu Đường phát ra kim quang nhàn nhạt, dáng vẻ kiêu ngạo, mơ hồ trong kim quang lại mang theo một ít lực quang (ánh sáng xanh), đó chính là độc nguyên lực của nội anh.

Bảy tên cự hán sớm đã hoàn toàn cuồng hóa, chiến ý vô hạn.

Trời sinh hiếu chiến.

- Các huynh đệ, làm thịt hán!

Tên cự hán dẫn đầu kêu lên rồi vọt tới.

Hô, nửa lang nhân nhanh chóng phóng tới, một quyền ầm ầm hướng về phía Lâm Khiếu Đường.

Hồ Mị Nhi cả kinh nói:

- Tránh ra!

Trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên u quang cực độ tự tin.

Phanh, cự quyền mạnh mẽ nện vào khuôn mặt tuần lãng của Lâm Khiếu Đường.

- Cũng chỉ có trình độ này thôi sao?

Nửa lang nhân bỗng nhiên cảm thấy như nằm mơ nhìn thiếu niên thấp lùn hơn bản thân gần nửa thước này.

Lâm Khiếu Đường vừa mới trúng một quyền trên mặt, khóe miệng tràn ra tia máu, không hề để ý nhẹ nhàng lau một chút, lẩm bẩm nói:

- Đến lượt ta.

Phanh...

Một tiếng vang lên giống như trước, thân thể của nửa lang nhân cực kỳ to lớn, giống như viên đạn bay vọt ra ngoài, âm âm, va vào vách huyết động, lún thật sâu vào vách.

Thực hưng phấn, loại cảm giác này rất xa lạ nhưng cũng rất quen thuộc, Lâm Khiếu Đường nhìn nắm tay bản thân, lực lượng kết hợp giữa nội anh và nội tinh lại lớn như vậy.

Thấy đồng bọn bị đánh, sáu lang nhân còn lại cũng không nhịn được nữa, cùng nhau đồng thời vọt tới, âm thanh kích động gầm gừ vang lên liên tiếp trong huyết động, hồi âm quanh quẩn lại càng có vẻ nặng nề trầm lắng.

Ca sát, phanh, đông, tư...

Liên tiếp vang lên những âm thanh không hài hòa, rồi lại êm tai như vậy, chỉ ít trong tai Lâm Khiếu Đường nghe được là như vậy.

Sáu gã nửa lang nhân kêu thảm thiết liên tục, da thịt cứng rắn như sắt thép lại trở thành trò vui đùa, quái lực không ai sánh được lại có vẻ nhỏ bé cỡ đó.

Chỉ trong thời gian nháy mắt, sáu gã lang nhân toàn bộ bị đánh lui trở lại, trong đó có ba gã đứt gãy cánh tay, đầu của hai gã khác cong queo uốn lượn, còn có một cái cổ xoáy vòng rách nát té trên mặt đất không nhúc nhích.

Lâm Khiếu Đường ngay cả trăm liệt thương cũng chưa dùng đến, hầu như chỉ dùng đến vài nắm đấm đã kết thúc trận đấu.

Oanh, đá vụn bay loạn, gã nửa lang nhân có thân hình lớn nhất từ trong vách huyết động vọt ra ngoài, hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chú vào Lâm Khiếu Đường.

- Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là ai?

Khóe miệng Lâm Khiếu Đường từ từ uốn lại thành một đường cong duyên dáng, nét tiểu ý không tiếng động hiện lên trên mặt, trong mắt lóe lên một loại tưởng niệm và hồi ức nào đó, tức thì con ngươi co rút lại.

- Người địa cầu.

- Người địa cầu?

Nửa lang nhân ngẩn người.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên từ trong trạng thái mơ hồ thức tỉnh, đời này đã làm người được hai mươi ba năm, vẫn theo gió phiêu diêu, tựa hồ cho tới bây giờ vẫn chưa từng vì chính bản thân của mình mà sống, khi còn là phế vật từng có một mục tiêu nhân sinh nho nhỏ nhưng từ khi gặp phải Kỳ Áo, tựa hồ vẫn bị hấn nắm mũi dẫn đi, là sợ hãi hay sao? Không, là vô tri! Cho rằng tất cả mọi thứ của bản thân đều là Kỳ Áo cho hấn, cho nên phải nghe lời hấn, trên thực tế có phải như vậy hay không? Không, lão tử có thể giúp hấn làm người một lần nữa, thu một chút thù lao cũng là đúng mà thôi.

- Ha ha ha...

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên có chút không ổn định tinh thần ngửa mặt cười to, sau đó mạnh mẽ gạt đầu xuống, nhìn nửa lang nhân.

Điên rồi sao?

Nửa lang nhân và Hồ Mị Nhi lúc này hiển nhiên không biết trong nội tâm của Lâm Khiếu Đường sinh ra trận tranh đấu kịch liệt, khi lực lượng không đủ làm người ta sợ đầu sợ đuôi.

Trải qua quá trình tích lũy lực lượng dần dần, cuối cùng cũng sinh ra biến hóa về chất.

- Ta chính là người địa cầu, lão tử có thể tới nơi này thì nhất định có thể quay lại, lão tử từ hôm nay trở đi, tuyệt đối không để cho bất kỳ kẻ nào sắp đặt, cùng lắm thì chết mà thôi, hiện tại phải từ địa phương này đi ra ngoài rồi nói tiếp.

Trong con người đen của Lâm Khiếu Đường lóe lên những tia sáng mãnh liệt tình cảm, một loại tình cảm mãnh liệt đã biến mất hơn hai mươi năm, lại một lần nữa xuất hiện trên thế giới này.

- Ha ha, linh ngọc của người đã vỡ vụn, người vĩnh viên không thể ra được nữa!

Nửa lang nhân không hề minh mạch vì sao thanh niên điên cuồng này lại lẩm bẩm, thế nhưng những lời cuối cùng đã nghe thấy rõ ràng.

- Đúng!

Lâm Khiếu Đường nở nụ cười.

- Giết người không phải là có!

- Giết ta? Ha ha ha!

Nửa lang nhân phẳng phất giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian.

- Người cho rằng ta đã sử dụng hết thủ đoạn rồi hay sao? Ta so với bọn chúng hoàn toàn không giống nhau, ta là biến hình thú chiến đại sư giai, đây chỉ là hình thái chiến đấu đầu tiên mà thôi, gần ba mươi năm qua, người là người đầu tiên ép ta phải sử dụng hình thái chiến đấu thứ hai, ta thực sự khó có thể tưởng tượng được người bất quá chỉ có tu vi sư giai! Để biểu thị sự kính nể của ta đối với người, ta phải có chút biểu hiện, hát a, nhị giai cuồng hóa!

Lông trên người của nửa lang nhân lần thứ hai mọc dài hơn, hình thể lại hơi co rút một chút, so với thân thể bình thường không kém bao nhiêu, miệng dài ra, đôi con người trong mắt nguyên bản màu nâu dần dần hoàn toàn chuyển thành màu đen, răng nanh lần thứ hai biến dài, da trên người hoàn toàn biến thành màu đen, cơ thể giống như giáp sắt màu đen, đôi lợi trảo giống như mười thanh tiểu đao sắc nhọn hợp thành.

- Xin lỗi, để người đợi quá lâu rồi!

Liếm liếm bên môi, cái miệng như bồn máu của nửa lang nhân nói.

Biến hình thú chiến hầu như là chức nghiệp cận chiến mạnh nhất, bởi vì chiếm ưu thế tiên thiên, so với võ tông còn muốn bá đạo hơn, lực lượng cũng lớn hơn, hành động càng mãnh liệt, chỉ là thiếu sót một chút kỹ xảo mà thôi, kỹ xảo chiến đấu của bọn họ đều là thân thể của bản thân, chỉ dựa vào điểm này là đủ rồi.

Hồ Mị Nhi si ngốc nhìn một màn kinh nhân trước mặt, trận chiến này đã sớm vượt qua sự mong đợi của nàng, tuy rằng nàng cũng là đại sư giai, thế nhưng trong loại chiến trường chật hẹp như huyết động này, nàng ngay cả một nửa năng lực cũng không thể phát huy được.

Nếu như tại một nơi trống trải, Hồ Mị Nhi hoàn toàn tin tưởng có thể đánh một trận với nửa lang nhân biến hóa lần thứ hai, nhưng ở chỗ này, nàng hẳn phải thua không hề nghi ngờ.

Lâm Khiếu Đường chậm rãi dựng thẳng “trảm liệt thương” trong tay, hiện tại phải nghiêm túc chăm chú một chút, nội anh ôm nội tình trong cơ thể nhẹ mình một tiếng, tựa hồ rất sung sướng...

181. Chương 183: Hôn Mê.

Lang nhân biến hình lần thứ hai bất luận là tốc độ, mãnh liệt hay lực lượng đều đề thăng trên diện rộng.

“Trảm liệt thương” của Lâm Khiếu Đường cũng không thể đâm thủng thân thể của hắn.

Thân thể lớn như vậy dĩ nhiên lại có độ mãnh liệt như con ruồi. (DG: chả hiểu tác giả so sánh kiểu gì).

Một đen một vàng, trong huyết động bay qua bay lại, chỉ trong thời gian chớp mắt đã giao thủ mấy lần, mỗi lần va chạm đều phát ra âm thanh bang bang trầm muộn.

Hồ Mị Nhi muốn ở một bên đánh lén nửa lang nhân nhưng không được, tốc độ của bọn họ thực sự quá nhanh, bất quá Hồ Mị Nhi không vì vậy mà nhàn rồi. Tiểu đao hình trăng rằm bay vút ra ngoài, sức chiến đấu của năm tên nửa lang nhân giảm xuống quá nhiều, đã không thể né tránh được, đều bị một đao cắt đứt cổ họng.

Nửa canh giờ trôi qua. Trận đấu vẫn còn đang tiếp tục.

Lúc này, linh ngọc bài được cài trong đai lưng của những lang nhân chết đi đã bắt đầu hơi phát quang, tín hiệu truyền tống trận bên ngoài rốt cuộc cũng đã truyền đến.

Nhưng mà, trận chiến đấu của Lâm Khiếu Đường và nửa lang nhân vẫn còn đang tiếp tục tiến hành, hai người hầu như tương đương nhau, trận chiến này tựa hồ vĩnh viễn đánh không xong.

Thời gian không ngừng trôi qua, linh ngọc bài từ khi bắt đầu phát quang thì có hai canh giờ để ra ngoài, nếu như trong thời gian này không ra, bên ngoài sẽ lập tức cắt đứt liên hệ, muốn ra cũng không được nữa rồi.

Nửa lang nhân càng đánh càng hăng, điên cuồng hét lên một tiếng, thân thể tựa hồ bành trướng hơn chút ít, song chưởng nổi lên một tầng quang mang màu xanh đen, miệng rộng há ra, một viên sóng cầu xanh đen bắn về phía Lâm Khiếu Đường.

Cư nhiên còn có một chiêu như vậy, Lâm Khiếu Đường rất ngoài tưởng tượng. “Trảm liệt thương” trong tay hoành ngang, mạnh mẽ chém tới, một bóng đem sóng cầu đang bay đến gần toàn bộ đánh bật trở lại.

Con người của nửa lang nhân mở to, song không còn kịp, hai chưởng vỗ lên, đem sóng cầu kẹp lấy, mạnh mẽ dốc hết sức, lập tức phá tan sóng cầu.

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn mấy thi thể nửa lang nhân trên mặt đất đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt, thực sự nếu như không kết thúc trận đấu này, sợ là sẽ không thể trở ra được. “Trảm liệt thương” trong tay chợt dài ra, thô hơn, quang mang càng chói mắt không gì sánh được.

Lâm Khiếu Đường hầu như đem toàn bộ nguyên lực quán chú vào thân thương, chăm chú nắm chặt trường thương trong tay, trên người tỏa ra khí thế bệ vệ kịch liệt, nội tinh lại kịch liệt xoáy tròn, nội anh lập tức kêu lên.

Nửa lang nhân di chuyển rồi, toàn thân lần thứ hai biến hóa một chút, cơ thể hơi hóa thành khải giáp, con người trong mắt chốc lát trở lên trắng, hoàn toàn bị vây trong trạng thái điên cuồng.

Hai bên chấp nhận được ăn cả ngã về không!

Lâm Khiếu Đường hét lớn một tiếng, không có một chút bảo lưu nào, toàn bộ lực lượng đều tập trung trên cánh tay phải, trường thương giống như mũi tên bắn đi.

Cự ly ngắn như vậy, lại có tốc độ nhanh không gì sánh được, muốn tránh! Trừ phi có thể thuấn di, nửa lang nhân hiển nhiên không có khả năng này.

- Rống!

Nửa lang nhân gầm lên một tiếng, hiểm hiểm bắt lấy thân thương, thể nhưng lực lượng cực lớn không vì thế mà bị ngăn cản, ma sát kịch liệt với thân thương làm cho bàn tay của hắn phát ra hỏa diễm, thân thể khổng lồ bắn ngược ra phía sau.

- Rống!

Lại một tiếng rống to, nửa lang nhân lộ vẻ rất thống khổ.

Từ... Trảm liệt thương đột phá được sự ngăn cản của hai thiết trảo, mạnh mẽ đâm thẳng vào trái tim của nửa lang nhân, trực tiếp ghim hắn vào vách động.

- Công tử! Người thắng rồi!

Hồ Mị Nhi hoan hô vui mừng, trận đấu kinh tâm động phách, từ đầu đến cuối chỉ có nàng là khán giả duy nhất.

Thực lực cường đại vĩnh viễn là tiêu chuẩn duy nhất để bình phán một người tại thế giới này. Xưng hô của Hồ Mị Nhi đối với Lâm Khiếu Đường từ tiểu tử ban đầu rất tự nhiên chuyển thành công tử.

Mi mắt của Lâm Khiếu Đường nhập nhèm, ý thức từ từ trở lên mơ hồ, ngay trong nháy mắt, trảo long thủ vươn dài, đem hai khóa trữ vật giới chỉ thu lại, sau đó chỉ thấy trước mắt tối sầm, cái gì cũng không còn biết được nữa.

- Công tử, công tử...

Tiếng kêu của Hồ Mị Nhi vang lên bên tai của Lâm Khiếu Đường càng lúc càng xa. Chính mình thực sự không được nữa hay sao? Uyển nhi. Xin lỗi. Ta đã thất ước rồi.

...

Cửa ra truyền tống trận của luyện ngục hành lang gấp khúc đã mở ra hơn nửa canh giờ, nhưng không hề có một người đi ra.

Ban đầu Thổ Nham lão quái rất tự tin, lúc này lại mặt ủ mày chau, lần này nếu như không thể thu được “cửu thiên nguyên lô” vào trong tay mà nói, chỉ có thể đợi một trăm năm sau mà thôi.

Trường lão dẫn đầu các phái cũng lộ ra một tia lo lắng, mười ngày qua hầu như đều ở chỗ này chờ đợi.

- Nham lão quái, thế nào mà đến bây giờ vẫn không có người nào đi ra?

Kim Bất Phôi có chút không chịu nổi bèn hỏi.

Thổ Nham lão quái nhắm mắt nói:

- Lão phu sao biết được bên trong phát sinh ra những chuyện gì? Muốn biết chính người vào là được, còn có nửa canh giờ nữa mới đóng lại.

Ở đây đều là những trường lão các phái, đối với luyện ngục hang lang gấp khúc nhiều ít đều có lý giải nhất định. Bên trong dù cho có hung hiểm đến như thế nào thì cũng không đến mức không có một người ra được. Huống hồ còn có ba cao thủ đại sư giai tiến vào.

Trong tám phái tựa hồ chỉ có Hùng trưởng lão của Phủ Thú sơn là lộ vẻ bình tĩnh, . hình như lòng tin của hắn rất đầy đủ.

Trương Mạo Thiên từ trước đến nay vẫn nhìn Phủ Thú Sơn không quá thuận mắt, nhân tiện nói:

- Hùng trưởng lão có thể nhàn nhã dạo chơi như vậy, chắc là những đệ tử tiến vào lần này đều tài trí hơn người, một hồi chắc sẽ cũng nhau đi ra!

Lời nói này trong tai trưởng lão của sáu phái còn lại hiển nhiên biết là nói mát. Thầm trào phúng Phủ Thú Sơn phái ra những tên đệ tử rác rưởi đi vào, sống hay chết cũng không có gì quan trọng.

Hùng trưởng lão khinh thường nhìn thoáng qua Trương Mạo Thiên, không thân thiện nói:

- Trương trưởng lão cứ yên tâm, người đi ra của Phủ Thú Sơn chúng ta so với Cự Kiếm Sơn Trang các người chắc chắn sẽ nhiều hơn.

- A! Phải? Hùng trưởng lão vì sao lại khẳng định như vậy. Không phải Phủ Thú Sơn các người trước đó đã dẫn dò các đệ tử tiến vào bỏ qua, trước tiên tìm một nơi an toàn tạm thời ẩn nấp, tránh né, đợi mười ngày sau mới đi ra ngoài đấy chứ?

Trương Mạo Thiên ngạc nhiên nói.

Lời nói này nhất thời làm cho các trưởng lão sáu phái còn lại cười khê.

Trong mắt Hùng trưởng lão hiện lên một đạo hung quang, hừ một tiếng không thèm nói lại.

Lại gần nửa canh giờ trôi qua, vẫn như cũ không có người nào đi ra. Lúc này trên mặt của Hùng trưởng lão cũng không yên.

Thổ Nham lão quái không ngừng lắc đầu, nét mặt già nua hiện ra nét tiếc hận cũng có không cam lòng, nhin đau nói:

- Chưa vị, truyền tống trận mở ra tiêu hao nguyên thạch thực sự quá lớn, huống hồ qua thời gian này, sau đó sẽ có những biến đổi rất không ổn định, nếu như đã không có người đi ra, tất cả mọi người hãy nén bị thương, lão phu muốn đóng truyền tống trận rồi.

- Tiếp tục chờ một chút!

Kim Bất Phôi ngăn cản nói.

- Vậy thỉnh Kim trưởng lão bỏ ra nguyên thạch, lão phu mang đi đã sắp dùng hết rồi.

Thổ Nham lão quái không nhanh không chậm nói.

- Cầm lấy!

Kim Bất Phôi trực tiếp lấy ra một cái túi lớn, bên trong có chừng hai ba nghìn nguyên thạch.

- Số này chỉ có thể chống đỡ được một phần tư canh giờ mà thôi!

Thổ Nham lão quái không khách khí tiếp nhận nói.

- Vậy thì đợi thêm một phần tư canh giờ.

Kim Bất Phôi gắt gao nhìn chăm chăm vào truyền tống trận. Lần này Toàn Vũ Môn đã phái ra một vị trưởng lão đi vào, lại còn là đệ tử quan môn của Kim Bất Phôi hẳn.

Có thể không đoạt được cửu thiên nguyên lô, Kim Bất Phôi cũng không quá chú ý, hẳn chỉ là muốn áp đảo các phái khác trong lần tranh đoạt thần khí để giành thắng lợi mà thôi, thế nhưng nếu chỉ vì như vậy mà tổn thất một vị trưởng lão thì thiệt hại quá lớn.

- Tiền bối, ở đây ta cũng còn một ít nguyên thạch, người cầm lấy!

Một tiếng sợ hãi nùng nịu truyền đến.

Thổ Nham lão quái quay đầu nhìn, chính là đệ tử của Hồng Diệp Cốc. Đây là một chấp sự duy nhất mà không phải trưởng lão trong bát đại môn phái dẫn đầu ở đây. Bởi vì Hồng trưởng lão của các nàng đã dẫn theo chúng đệ tử, đạo nghĩa không chùn bước tiến vào luyện ngục hành lang gấp khúc.

Hồ Mị Nhi chính là một vị kỳ tài tu luyện khó có được gần hai trăm năm qua của Hồng Diệp Cốc. Lần này phái nàng tiến vào luyện ngục hành lang gấp khúc chỉ sợ là cũng muốn giành cho nàng một cơ hội đi vào để kiếm một chút điểm tốt, tỷ như trung giai thú nguyên tinh, thiên niên dược thảo hoặc vân vân. Nhưng nếu như vì vậy mà chết non, rõ ràng không thể bù được cái mất.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, nhưng vẫn cũ không thấy ai xuất hiện, phẳng phất giống như không có ai tiến vào vậy.

- Được rồi, nếu như tiếp tục mở như thế này, truyền tống trận sẽ gặp phải phản phệ. Nếu gặp phải không gian bành trướng vậy thì tất cả các vị có thể bị hút vào bên trong, vậy thì rất phiền phức.

Thổ Nham lão quái không hề ôm bất kỳ hy vọng nào.

- Đi ra rồi...

Con người của Kim Bất Phôi co rút lại, nhìn về phía trung tâm truyền tống trận, nói nhỏ một câu.

Tất cả các trưởng lão khác đều sửng sốt, mỗi người đều trừng con mắt thật to, xác thực có cái bóng dần dần rõ ràng hơn, các trưởng lão đều muốn nhìn rõ rốt cuộc là ai đi ra, càng thêm mong muốn người đó là đệ tử môn phái của mình.

Hùng trưởng lão cũng toát một thân mồ hôi lạnh, bởi vì hẳn có thể cảm nhận được khí tức người đi ra tuyệt đối không có khả năng là đệ tử của đám thổ phỉ Phú Thú Sơn. Trong đó có một cỗ hơi thở phi thường yếu ớt, một cỗ hơi thở khác mặc dù cực kỳ cường đại thế nhưng lại có chút uể oải.

Có lẽ truyền tống trận mở ra trong thời gian quá dài, hay là điểm tiếp nối không quá ổn định, cái bóng trong trung tâm truyền tống trận vẫn không thể hoàn toàn hiện ra.

Hầu như giăng co trong thời gian một chén trà nhỏ, trong sát na truyền tống trận đóng lại, hai cái bóng rớt cuộc đã trở lên rõ ràng.

Bộ dáng có chút chật vật. Hồ Mị Nhi với một thân hồng y bị tổn hao rất nhiều chỗ đứng ở trung ương truyền tống trận, ngọc thủ gắt gao nắm lấy một cái cổ tay. Chủ nhân của cái cổ tay ấy nửa người nằm trên mặt đất nửa người lại được Hồ Mị Nhi ôm lấy, đầu nghẹo một bên tựa hồ như đang ngủ.

- Trưởng lão!

Nữ chấp sự của Hồng Diệp Cốc một bên kêu lên.

Sắc mặt Hồ Mị Nhi lạnh lùng, ánh mắt bắn thẳng vào Hùng trưởng lão đứng trong đám người, Hùng trưởng lão nhất thời cảm thấy không ổn.

Thổ Nham lão quái đang muốn hỏi cái gì đó, Hồ Mị Nhi đột nhiên khẽ khẽ nói:

- Phủ Thủ Sơn là gian tế, bọn họ là hậu đại (con cháu đời sau) của lang nhân.

Một câu kinh thiên!

Trong mắt Hùng trưởng lão hiện lên một tia hoảng loạn, ngoài miệng lại không nóng không lạnh nói:

- Hồ trưởng lão, tâm có thể loạn, nhưng lời thì không thể nói lung tung a! Người có chứng cứ gì hay không?

- Chứng cứ! Hừ!

Hồ Mị Nhi đưa một tay ra, bầy tán khóa trữ vật giới chỉ đều tung ra ngoài.

- Những cái này chính là trữ vật giới chỉ của đệ tử Phủ Thủ Sơn các người, có muốn nhìn xem bên trong có cái gì hay không?

Sắc mặt của Hùng trưởng lão kinh biến, không nói hai lời, hóa thành một đạo hắc mang cấp tốc bay đi.

- Muốn chạy, cho lão tử quay trở lại!

Tâm tình của Kim Bất Phôi hiện tại rất kém, nghe xong những lời Hồ Mị Nhi nói, còn có chút không quá tin tưởng, bất quá tên gấu chó kia chưa nói được hai câu đã bỏ chạy, vậy thì quá khả nghi rồi.

Tốc độ của Hùng trưởng lão có nhanh hơn nữa thì cũng chỉ là đại sư giai, đâu thể so sánh với Kim Bất Phôi đã tiến vào linh hồn giai, căn bản không phải cùng một tầng cấp.

Chỉ trong thời gian mấy cái chớp mắt Kim Bất Phôi đã chặn lại Hùng trưởng lão bắt quay trở về.

- Đừng giết ta. Ta nói. Ta cái gì cũng nói hết!

Còn chưa có người nào bức cung, Hùng trưởng lão đã cầu xin tha thứ, hiển nhiên là không đánh đã khai.

Thổ Nham lão quái và Kim Bất Phôi đối mặt nhìn nhau, những trưởng lão các phái khác càng kỳ quặc hơn.

- Chúng ta vẫn đều... Ngô...A... Cứu ta...

Hùng trưởng lão đang định bắt đầu thuật lại tất cả nhưng lại đột nhiên kinh hoàng kêu to. Thân thể cũng theo đó mà bành trướng lớn dần.

- Tự bạo nội dương! Mọi người nhanh tản ra!

Kim Bất Phôi các Hùng trưởng lão gần nhất đột nhiên la hoảng. Nói xong đã như một trận cuồng phong bay ra ngoài, ôm lấy thê tử cách đó không xa, nhanh chóng độn phi lên trời cao.

Hồ Mị Nhi cũng ôm lấy Lâm Khiếu Đường hóa thành một đạo hồng mang bay lên không trung, những phái còn lại đều vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất độn đi...

182. Chương 184: Thánh Nữ Ma Pháp Sư.

Một tiếng nổ vang lên, một đoàn năm vạn cực lớn trùng thẳng trời cao!

Hùng trưởng lão trong nháy mắt hóa thành tro tàn, mọi vật thể trong chu vi hơn mười dặm xung quanh toàn bộ hóa thành khối bụi, biến mất không thấy, chỉ để lại một khoảng bùn đất cháy đen, địa hình đều hơi biến đổi, càng đem một tầng kết giới ẩn hình không biết từ khi nào hình thành phá tan.

Nội dương, là tượng trưng cho võ tông đại sư giai, uy lực tự bạo cực kỳ to lớn không khỏi làm cho mọi người hoảng sợ.

Truyền tống trận đã bị hủy rồi, tiếp điểm kết nối giữa luyện ngục hành lang gấp khúc vào bên ngoài cứ như vậy mà tan thành mây khói.

Những trưởng lão các phái cuối cùng cũng đã chạy thoát một bước đang huyền phù trên không trung, sắc mặt âm trầm nhìn xuống vùng đất cháy xém phía dưới, không có, cái gì cũng như chưa từng có.

Sắc mặt Kim Bất Phôi và Thổ Nham lão quái hơi khó coi, cho đến tận bây giờ bọn họ mới phát hiện ra nơi này có một kết giới ẩn hình tồn tại, làm người có thực lực cao nhất ở nơi này, thực sự có chút mất mặt, bất quá kết trận kia cũng thực cổ quái, trước đây chưa từng gặp qua, hơn nữa lại là một loại không gian kết trận, vừa vào trong đó liền lẫn lộn phương hướng, càng thêm có thể bị truyền tống đến địa phương khác, đây là một loại kết trận cực kỳ cao thâm, với tu vi của Hùng trưởng lão dĩ nhiên không thể làm được.

Kết trận này rõ ràng là muốn làm cho tất cả mọi người trong luyện ngục hành lang gấp khúc bị vây khốn bên trong không thể ra được, đồng thời sự liên hệ với ngoại giới trong mười ngày này hoàn toàn gián đoạn.

Nếu không phải là uy lực của nội dương tự bạo có thể hủy thiên diệt địa, chỉ sợ kết trận này cho đến bây giờ không thể phá được.

Kim Bất Phôi và Thổ Nham lão quái mặc dù lúc kết trận tiêu biến trong nháy mắt liền phát hiện ra nó tồn tại, nhưng hai người không ai còn mặt mũi nào nói ra.

- Hồ trưởng lão, người ngay cả một khối toái phiến cũng không thể tìm được hay sao?

Thổ Nham lão quái không cam lòng hỏi, vừa rồi hắn đã tra xét qua thân thể của Hồ Mị Nhi, xác thực không có bất cứ ba động nào của thần khí.

- Ngay cả tính mạng cũng thiếu chút nữa không giữ được nữa là đi tìm kiếm toái phiến!

Hồ Mị Nhi nghiêm mặt nói.

- Tên đồ nhi của ta sao rồi?

Kim Bất Phôi lo lắng nặng nề hỏi.

Hồ Mị Nhi lắc đầu nói:

- Trừ ta và vị công tử này, tất cả mọi người đều đã chết, lúc đó Phủ Thú Sơn phái đi hoàn toàn là sát thủ, mỗi một người đều là hảo thủ, nếu như không phải cuối cùng ta tự bạo pháp khí, còn có hai vị trưởng lão liều mình cứu giúp, chúng ta căn bản không có khả năng trốn ra được.

Hồ Mị Nhi sớm đã suy nghĩ kỹ kỹ do thoái thác, nếu như nói rằng tất cả do thanh niên trong lòng mình gây nên, sợ là không có ai tin tưởng, thậm chí khiến cho người khác hoài nghi.

Các vị trưởng lão nhìn thanh niên nam tử trong lòng Hồ Mị Nhi, đều cảm giác rất kỳ quái. Đừng xem Hồ Mị Nhi cả ngày cười nói quynh rũ liên mien, một bộ dáng phong tao phóng đảng, nhưng nàng lại là một nữ tử cực độ chán ghét nam tử. Điều này phải nói đến tạo ngộ của nàng khi nàng còn trẻ, cũng không nói tỉ mỉ.

Trương Mạo Thiên cảm giác có chút quen mắt.

- Hồ trưởng lão, vị tiểu hữu này thoát nhìn chính là người trong môn phái của lão phu, không biết lão phu có nhìn nhầm hay không?

Hồ Mị Nhi gật đầu nói:

- Đúng là đệ tử của quý phái, nếu như không phải hắc liên mình cứu giúp, Mị nhi mới có thể chạy trốn được, bởi vậy muốn mang hắc về nội cốc chữa trị tận gốc, Trương trưởng lão hẳn là không có ý kiến gì chứ?

Trương Mạo Thiên cực kỳ kinh ngạc ngoài tưởng tượng, một gã đệ tử cao cấp thì có cái gì làm cho Hồ Mị Nhi ưu ái đến như vậy, nếu như nhớ không lầm thì tiểu tử này chính là một tu luyện giả tư chất cực kỳ kém, có thể vào sư giai đã là vạn hạnh, còn muốn đột phá hơn nữa thì cực kỳ khó khăn.

Có thể là hành vi khác thường của Hồ Mị Nhi làm cho các trưởng lão khác nhiều lần quan sát kỹ thanh niên, sau khi điều tra vẫn không phát hiện ra điều gì đặc thù.

Bỗng nhiên, phía xa xa có một đoàn mây đen cuộn cuộn mà đến!

Một cỗ uy áp đem mọi người ép tới mức không thở nổi.

- Là nguyên lão Phủ Thú Sơn, Hắc Huyết Thú Quân!

Có người cả kinh nói.

Toa toa toa.

Mây đen phụ cận khu động từng đạo hắc mang, đến gần mới nhìn rõ chính là nửa người nửa lang nhân ngồi trên một lưng một con hắc thú lớn, thú chiến loại này bình thường sẽ không bay, trừ phi thực lực đã mạnh đến một mức nào đó, hoặc có lẽ là trời sinh chính là loại phi hành.

Đội quân cường đại như vậy, hiển nhiên không phải là đến du sơn ngoạn thủy.

Tiếng giết rung trời, căn bản không nói thêm một câu dư thừa, đàn hắc thú đã lấy khí thế di sơn đảo hải đè xuống, nửa lang nhân nắm trong tay cự phủ, gặp người liền chém.

Trưởng lão bầy phái cùng với các đệ tử đi theo, tổng cộng chỉ có mười lăm người, thậm chí thêm hai vị nguyên lão thì cũng bất quá chỉ có mười bảy người, tuy nói mỗi người đều là tinh anh, nhưng nếu như chống lại đội quân lớn như vậy, trong lòng không khỏi run sợ, không có lòng ứng chiến.

Thế nhưng những con hắc thú không phải chỉ từ một phương vọt tới mà là từ bốn phương tám hướng hiện ra vây quanh.

Trưởng lão bầy phái lộ vẻ ngoài khả năng, nhóm hắc thú xông vào trước tiên trong nháy mắt bị đánh ngã hơn mười con, nhưng điều này đối với một đại quân hơn nghìn mà nói, chỉ như muối bỏ biển mà thôi, huống hồ còn có một Hắc Huyết Thú quân vẫn giấu đằng sau mây đen nhìn trộm tất cả.

Thổ Nham Lão Quái và Kim Bất Phôi liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người lập tức bay vọt về hướng mây đen.

Thân thể của Kim Bất Phôi nháy mắt hóa ảnh đoàn ánh sáng màu kim chúc, nhưng con hắc thú muốn xông lên ngăn cản ngay cả đến gần cũng không được lập tức bị quyền kinh đánh bay đi mà Thổ Nham lão quái lại đạp trên một tảng nham thạch thật lớn, cầm trong tay một pháp bảo tạo hình như ngọn núi, thỉnh thoảng có hòn đá từ trong đó hiện ra, toàn bộ dưới bầu trời nổi lên một trận mưa đá.

Đại quân hắc thú cho dù có nhiều, nhưng chung quy không thể chặn lại được hai đại cao thủ cấp bậc linh hồn, chỉ là khổ những trưởng lão của bầy phái, trong hắc thú đại quân còn có một nhóm hơn mười người, họ chính là trưởng lão của Phủ Thú Sơn, hiện tại tựa hồ còn chưa có ý muốn xuất thủ.

- Ha ha ha, Nham lão đầu, Thiết Đản, chúng ta đã lâu không gặp a, bản quân thực sự ngày đêm khổ sở chờ đợi một ngày như thế như hôm nay xuất hiện a.

Trong mây đen truyền đến một trận âm thanh trầm thấp.

- Hắc Huyết, người đây là có ý tứ gì?

Kim Bất Phôi gián giữ hỏi, quang thân từ lâu đã tỏa ra kim quang chói lọi tùy thời có thể xuất thủ.

- Thiết Dẫn, cái này còn có gì để hỏi sao? Không nghĩ tới mấy trăm năm trôi qua, đầu người vẫn không quá linh hoạt hơn chút nào a, bản quân đến đây là muốn tiêu diệt hết tất cả đám người sống an nhàn tự cho là đúng như các người, Phủ Thú Sơn chúng ta ẩn núp đã nhiều năm, cũng chỉ chờ một ngày như thế này.

Thanh âm trầm thấp trong đám mây đen thản nhiên nói.

Trong tám môn phái lớn, Phủ Thú Sơn chính là đại môn phái quật khởi muộn nhất, bắt đầu cũng chỉ có một hai nghìn năm mà thôi, lúc đầu không hề có điều gì khiến cho các phái khác chú ý.

Lúc đó họ cũng có những tranh đấu nhỏ, nhưng khi bọn họ xuất hiện một vị nguyên lão thì bầy đại phái đã không thể ức chế được sự phát triển, dù sao không một ai muốn đơn giản đắc tội với một vị nguyên lão cao thủ cấp bậc linh hồn.

Thổ Nham Lão Quái híp mắt lại.

- Người cho rằng chỉ với một mình người có thể chống lại hai chúng ta liên thủ hay sao?

- Ha ha ha, hai vị đều là những cao nhân thành danh đã lâu, bản quân cho dù vọng tưởng hơn nữa cũng không đến mức nóng đầu muốn lấy một địch hai.

Đám mây đen cuộn cuộn từ từ thu nhỏ lại.

- Nếu đã hiểu rõ, còn không thúc thủ chịu trôi!

Trên mặt Kim Bất Phôi hiện ra nét giạt mình.

Mây đen mạnh mẽ co rút lại, tiêu biến không thấy, người trong đám mây hiện ra, thế nhưng không phải chỉ có một người Hắc Huyết Thú Quân mà là ba người, dẫn đầu chính là một nữ tử mặc trường bào màu đen, trước ngực có rất nhiều họa tiết, kí hiệu không biết tên.

Nữ tử lãnh diễm không gì sánh được, trên dung nhan phong hoa tuyết đại lại không hề nhìn thấy một điểm huyết sắc, tái nhợt đến dọa người, mái tóc đen không gió mà bay, con người dĩ nhiên là màu tím, ngũ quan góc cạnh so với nữ nhân Hiên Viên quốc rõ ràng rực rỡ hơn một chút, ma pháp bào cũng không thể che giấu được thân thể phong vận bên trong, ma pháp bào trên thân bó buộc cái hông nảy nở nhưng lại rộng thùng thình không gì sánh được, trước ngực hiện lên một đường cong hoàn mỹ kinh tâm động phách mời gọi người khác điên cuồng, tinh tế thon thả nhưng lại tràn đầy có thể nắm lấy, đường cong lần thứ hai kéo xuống kiêu đồn rồi lại mượt mà đi lên, dung nhan giống như băng sơn, thân thể giống như hỏa diễm.

Phía sau bên trái của hắc bào nữ tử chính là Hắc Huyết Thú Quân, phía bên phải là một vị nam tử toàn thân tỏa ra ánh sáng màu xanh kiêu ngạo, trước ngực còn có một bộ hộ giáp giản đơn.

Kim Bất Phôi trong những năm gần đây vẫn cùng thê tử ngao du tứ hải, đã đi qua không ít địa phương, càng đi qua Minh Tây đại lục phía bên kia biển rộng, nhìn thấy nữ tử và nam tử phía sau, tức thì cả kinh nói:

- Hắc Huyết, người dĩ nhiên lại cấu kết với ma pháp sư Minh Tây đại lục, từ khi nào suy bại đến mức làm chó săn cho người khác.

Hắc Huyết Thú quân không cho là đúng.

- Cấu kết? Thiết dẫn đầu, không rõ tình huống thì không nên đánh rầm loạn lên, vị này chính là thánh nữ Đạt Khắc giáo Minh Tây đại lục, lần này đến Hiên Viên quốc là để tìm một người, trùng hợp cùng tại hạ hữu duyên, nên đã giao dịch với ta, theo như nhu cầu mà thôi.

- Nham lão quái, nguyên lực ba động trên người nữ tử này cực kỳ cổ quái, ta đã từng giao thủ mới ma pháp sư của Minh Tây đại lục, so với đạo tông của các người thực tế có vài phân tương tự, chỉ là càng thêm hoa lệ một chút, pháp bảo của bọn họ đều mang trên người để tăng thêm nguyên lực, rất ít pháp bảo dùng để trực tiếp công kích, hiện tại người và ta thế đơn lực bạc, nếu như muốn chống lại sợ rằng sẽ có hại, hay là chờ đợi thời cơ bỏ chạy, trở lại tìm viện binh rồi đánh một trận!

Kim Bất Phôi truyền âm nói.

Cho dù không cần Kim Bất Phôi nói thì Thổ Nham lão quái cũng không có lòng muốn chiến đấu, hắc bào nữ tử kia thực sự rất cổ quái, khí tức nguyên lực trên người nàng ta rất mạnh, bình sinh hắn rất ít thấy, Ngũ Hành Đại Đế đứng đầu trong tam đại nguyên lão cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Nữ tử này đã siêu việt linh hồn giai bình thường, nếu như đã tiến vào địa vương cấp, vậy thì căn bản không cần đánh nữa, loại chênh lệch như thế này tuyệt đối không có khả năng dùng kỹ xảo đền bù.

- Hành sự tùy theo hoàn cảnh!

Thổ Nham lão quái đơn giản truyền lại một câu.

Phía dưới năm người đã đánh nhau đến khí thế ngất trời, các trưởng lão của Phủ Thú Sơn rốt cuộc đã xuất thủ, mà trưởng lão của bảy đại môn phái đã tổn thất quá nửa.

Đại quân hơn một nghìn hắc thú bắt quá chỉ là tiêu hao phẩm mà thôi, nói khó nghe một chút thì chính là pháo hôi, nếu như trưởng lão bảy đại môn phái xuất toàn lực, cũng có thể tiêu diệt được toàn bộ đại quân hắc thú, nhưng đáng tiếc đại quân hắc thú này chỉ là quân tiên phong mà thôi.

Hồ Mị Nhi vẫn dìu Lâm Khiếu Đường bên cạnh lo lắng quan sát toàn bộ thế cục, tìm kiếm mỗi một khe hở có khả năng xuất hiện, thế nhưng sức lực của bản thân đã giảm xuống quá nhiều, nguyên lực không đến ba thành so với bình thường, miễn cưỡng có thể chống lại đội quân cảm tử hắc thú, không cho chúng đến gần người.

Nhìn thấy trưởng lão của đối phương bắt đầu di động, tâm trạng của Hồ Mị Nhi đã dâng lên tới cổ họng, thực sự là một cơn sóng khác lại nổi lên, vừa mới thiên tâm vạn khổ trở về từ luyện ngục hành lang gấp khúc, ngay cả cơ hội để thở dốc cũng không có, lại thấy rơi vào tuyệt cảnh một lần nữa.

Ngay lúc Hồ Mị Nhi nôn nóng định kêu lên thì một càn tay đầy bùn đất không biết từ khi nào đã đưa đến bên bờ môi mềm mại của Hồ Mị Nhi, cái lỗ tai nho nhỏ hơi nóng lên, một âm thanh suy yếu truyền tới:

- Hồ trưởng lão, người mau phục dụng viên thuốc này vào.

Hồ Mị Nhi lúc này mới phát hiện ra thanh niên sát bên người của mình không biết từ khi nào đã tỉnh lại, bất quá vẫn rất suy yếu, phảng phất giống như đang bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng.

Hồ Mị Nhi cũng không suy nghĩ nhiều, há miệng nuốt viên đan được đó vào, trong nháy mắt cảm thấy toàn thân nóng lên, cảm giác sáng khoái không gì sánh được, nguyên lực trong thời gian cực ngắn khôi phục lại, tinh thần phấn chấn.

Lâm Khiếu Đường cũng nuốt vào một viên, nhưng là lãng phí, trạng thái hiện tại của hắn lúc này không phải là do thể lực tiêu hao mà ra, cho dù có nuốt nhiều kim dương đan nữa cũng vô dụng.

Hiện tại, trên trời cao, Kim Bất Phôi và Hắc Huyết Thú quân đang chửi nhau âm lên, mùi thuốc súng càng lúc càng đậm, đại chiến hết sức căng thẳng.

- Thánh nữ, chỉ cần người trợ giúp bốn quân loại bỏ hai người này, bản quân cho dù đến chân trời góc biển cũng nhất định đem muội muội của người tìm được.

Hắc huyết thú quân quát mắng Kim Bất Phôi có chút cấp bách, thấy nữ tử bên cạnh tựa hồ không có ý tứ muốn xuất thủ liền dự hoặc nói.

Hắc bào nữ tử nhú nhú mày, vẫn chưa tiếp lời, bạch ngọc trong tay tại không trung khẽ động, hư không nhất thời hiện ra một ảnh tượng cao lớn đến mấy trượng.

Là hình dáng của một nữ tử, ảnh tượng phi thường rõ ràng.

- Các người đã từng gặp qua nữ tử này?

Hắc bào nữ tử mở miệng nói, lời nói cũng lạnh như băng sương, không có một chút tình cảm nào, phảng phất như tất cả mọi thứ trên thế gian trong mắt nàng đều là có thể có nhưng không hề phụ thuộc.

Thanh âm không lớn, nhưng cũng làm cho tất cả mọi người trong chiến trường này có thể nghe được rõ ràng, phảng phất như thanh âm vang lên ngay bên cạnh tai vậy.

Lâm Khiếu Đường suy yếu ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lập bập, trái tim mạnh mẽ đập nhanh hơn...
Ảnh tượng nữ tử hiện ra trong hư không không phải là nữ tử lần đó đã sinh ra Kỳ Áo hay sao?

183. Chương 185: Hương Diễm.

Xung quanh không hề có người lên tiếng trả lời, hắc bào nữ tử thu hồi ảnh tượng lại, hầu như đồng thời hơn mười khẩu hỏa cầu màu đen trống rỗng bắn ra ngoài.

Bang bang bang...

Mười lăm vị trưởng lão dùng hết sức mới có thể miêng cưỡng chặn lại được hỏa cầu màu đen.

Kim Bất Phôi vừa mới nhìn thấy nữ nhân này cư nhiên không nói gì đã đánh, lại nhìn thấy có khẩu hỏa cầu màu đen xuất chút nữa bắn trúng lão bà của hắn, nhất thời lửa giận bốc lên, nguyên lực vận khởi đến mức cao nhất, phóng vọt tới.

Kim Bất Phôi chỉ mới chỉ bay được nửa đường đột nhiên một đạo lam quang lóe lên trước mặt, nam tử mặc bộ y phục màu xanh cứ thế chắn trước người, bộ tóc ngắn màu vàng nhạt dựng thẳng, lộ ra một nụ cười mê người.

- Đối thủ của ngươi là ta.

Trong hư không đột nhiên vang lên những tiếng nổ như muốn phá vỡ màng nhĩ chấn nhiếp lòng người, đồng thời phát ra khi hai người đối chưởng va chạm vào nhau, hai người này đều là cao thủ linh hồn giai thiện cận chiến, trong mỗi một quyền đều ẩn chứa lực lượng có thể di sơn đảo hải.

Hắc bào nữ tử cũng không có ý tứ muốn xuất toàn lực, chỉ là không ngừng phát ra nhưng khẩu hỏa cầu màu đen quấy rối một chút, Hắc Huyết Thú Quân tự biết không thể thuyết phục được, tự mình động thủ, bay về phía Thổ Nham Lão Quái.

Hồ Mị Nhi đã khôi phục thực lực, ở sườn ngoài vòng chiến vừa đánh vừa lui, đã thối lui đến sát biên giới vòng chiến, Lâm Khiếu Đường suy yếu thỉnh thoảng chỉ dẫn cho nàng lộ tuyến hợp lý nhất.

Trong phương diện đòn thuật thì Hồng Diệp Cốc rất đặc sắc, trong bát đại môn phái tuyệt đối là phái nổi bật.

Hồ Mị Nhi nhằm đúng cơ hội, hóa thành một đạo hồng quang phi độn mà đi, những trưởng lão khác bởi vì thể lực không chống đỡ nổi nữa, chỉ có thể mở trừng mắt nhìn đạo hồng quang dần dần bay xa.

Hắc bào nữ tử lẳng không đứng trên cao chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn đạo hồng quang, thần sắc không hề nổi sóng thu hồi ánh mắt, nếu như nàng muốn chặn lại thì không có gì quá khó khăn, thế nhưng nàng không muốn gây quá nhiều thù hận tại dị quốc khi ở nơi đất khách này, nàng đến đây chỉ là muốn tìm người mà thôi, tuy rằng nàng có thực lực tuyệt đối ở đỉnh cao đại lục, thế nhưng nàng tuyệt đối không cho rằng tại mảnh đất Hiên Viên quốc này không có siêu cấp cường giả, vì vậy ít gây chuyện vẫn tốt hơn., nàng chỉ giúp một tay cái tên nhìn qua có phần đáng ghét kia mà thôi, để đổi lấy một chút tin tức có giá trị.

Hồ Mị Nhi một đường bay điên cuồng, một khắc cũng không dừng lại, thanh niên phía sau đã bắt đầu ý thức không rõ ràng, nếu như cấp cứu không kịp thời, sợ là sẽ có nguy hiểm.

Ba ngày sau, Hồ Mị Nhi rốt cuộc đã bay đến Hồng Diệp Cốc, vừa về liền lập tức phóng thẳng đến nơi tu luyện của bản thân, Hồng Hương Các.

Vài tên đệ tử đang quét dọn Hồng Hương Các vừa mới thấy trưởng lão quay trở về, đang muốn hành lễ, Hồ Mị Nhi đã vung tay lên nói:

- Chuẩn bị nước!

Chỉ chớp lát, một thùng nước lớn đã được chuẩn bị ổn thỏa, vài tên nữ đệ tử cho rằng trưởng lão muốn tắm, vậy mà trưởng lão lại đem một thanh niên nam tử trần truồng thả vào trong thùng nước.

- Nhanh đi lấy dẫn hồn trạch đến đây!

Hồ Mị Nhi một bên truyền một cổ nguyên lực tinh thuần vào trong cơ thể thanh niên một bên phân phó.

Lâm Khiếu Đường mơ hồ tròn mắt, thấy một thân ảnh màu hồng hồng mờ mờ, chỉ cảm thấy đầu đau giống như sắp nổ tung vậy, trước mắt tối sầm sau đó cái gì cũng không biết nữa.

...

Sáu tháng sau!

Hồng Diệp Cốc, Hồng Hương Các, trong một gian sương phòng rất lớn, có một cái giường lớn mềm mại khoan khoái, trên đó một đôi nam nữ trần truồng đang nằm.

Lâm Khiếu Đường cảm giác phảng phất như chính mình đã chết rồi, chỉ còn lại một tia linh hồn cuối cùng trên đời này, hưởng thụ sự ôn nhu tuyệt vời cuối cuộc đời.

Về điểm ý thức mờ mờ này, mỗi ngày vào buổi tối đều có thể cảm một loại sung sướng vui vẻ không gì sánh được, tựa hồ như còn có một cái linh hồn trắng muốt khác quần quýt cùng một chỗ với linh hồn của bản thân.

Thoái mái, sáng khoái, đây hầu như là cảm giác chủ yếu của Lâm Khiếu Đường trong thời gian qua.

Dường như ngày nào cũng như vậy, ngày hôm nay cảm giác này đúng hạn lại tới, nhưng có một điểm bất đồng chính là, Lâm Khiếu Đường hiện tại cảm giác này đặc biệt chân thực, trước kia đều là bị động hưởng thụ, ngày hôm nay hẳn muốn đáp lại.

Hai tay vẫn không có cảm giác, dưới sự kích thích nào đó, lại có chút ảo giác có thể cử động được, Lâm Khiếu Đường đưa tay lên trên mặt của linh hồn màu trắng, trong sát na va chạm thân thể của LÂM Khiếu Đường hơi hơi chấn động, thực mềm mại a!

Không ngừng tìm kiếm gì đó, Lâm Khiếu Đường rốt cuộc cũng tìm được một chỗ xoa tung mềm mại nhất, bàn tay to không thể khống chế tự nhiên đưa xuống phía dưới, một trận trà xát xoa nắn, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên cảm giác thấy chết đi cũng không đến nỗi tồi.

Nhưng mà, cảm giác càng kích thích sung sướng hơn còn ở phía sau, Lâm Khiếu Đường đột nhiên thấy hạ thể có chút lạnh lẽo, tựa hồ như vị một vật gì đó như cho phép vật, đoàn linh hồn thể trên người kia không biết đã đi nơi nào

Một lúc lâu, cảm giác lạnh lẽo phía dưới đã biến mất, linh hồn màu trắng kia lại quay trở lại thân thể, đột nhiên hạ thể có chút nóng lên, Lâm Khiếu Đường kim không được hừ một tiếng.

Chính là loại cảm giác này, mỗi ngày đều gặp được, thế giới sau khi chết nguyên lai là như thế này hay sao? Hoặc có lẽ chính mình đã lên thiên đường, mà địa ngục còn lại là một cảnh tượng khác, ý thức không rõ lắm miên man suy nghĩ, bất quá những ý nghĩ này nhất nhanh đã bị đoàn linh hồn thể màu trắng kia kích động nhúc nhích đánh tan đi, cùng với sự rung động trên dưới của linh hồn màu trắng, Lâm Khiếu Đường cảm giác thế giới như đang điên đảo, bản thân phảng phất như đang nhẹ nhàng khoan khoái bay lên.

- A...

Một tiếng kêu nhỏ mất hồn, thanh âm giống như là thỏa mãn và vui vẻ, còn có một chút phóng dăng, Lâm Khiếu Đường có thể khẳng định được đó là tiếng kêu của nữ nhân, âm sắc phi thường tuyệt vời.

Bỗng nhiên, lại truyền đến một tiếng thanh minh, thanh âm không phải do ngoại giới truyền đến mà là phát ra từ trong cơ thể, phảng phất như trực tiếp phát ra trong đầu vậy.

Nguyên lực vốn bị vây tại trạng thái hỗn độn trong cơ thể, tựa hồ dần dần có chút rõ ràng, Lâm Khiếu Đường cảm giác được linh hồn thể mềm yếu đang dần dần trở lên cứng cáp hơn.

Một cổ tình cảm phong phú như sóng triều trào dâng, Lâm Khiếu Đường kỳ quái, lẽ nào ta vẫn còn sống đến bây giờ hay sao?

Vấn đề này còn chưa hoàn toàn rõ ràng.

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ mở to hai mắt, ấn tượng đầu tiên đập vào mắt chính là dung nhan phong tao, không biết vì sao bên ngoài khuôn mặt lại thẩm thấu ra những giọt mồ hôi không quá hài hòa, có vẻ như có chút uể oải, bất quá lại là loại uể oải trong thỏa mãn.

- Hồ trưởng lão?

Lâm Khiếu Đường chưa hoàn toàn phản ứng linh hoạt trở lại.

- Người tỉnh rồi!

Hồ Mị Nhi có hơi hơi phiếm hồng, e thẹn nói.

Cảm giác tử vong trước đây của Lâm Khiếu Đường tựa hồ đã hoàn toàn biến mất, chỉ cảm thấy bản thân thư thư phục phục đánh một giấc rất dài, hiện tại toàn thân trên dưới tràn ngập sức sống, nhanh chóng hoạt động thân thể muốn xem một chút bản thân đang ở nơi nào.

Vừa mới nhắc đầu lên, chưa nhìn thấy Hồ Mị Nhi vẫn còn đang trần truồng nửa nằm ngay bên cạnh, trước ngực có hai đoàn nhũ phong khả ái hơi hơi lay động trong không khí hướng về phía bản thân bất chuyết, mũi nhọn hai khóa chiu chiu phần hồng nho nhỏ mà cực kỳ tinh xảo khe khẽ run rẩy giữa hai bánh bao nhô cao.

Lâm Khiếu Đường trực tiếp ngồi dậy, phát hiện bản thân không hề mặc quần áo, giật mình nói:

- Đây là ...có chuyện gì vậy?

Hồ Mị Nhi không có một chút ý tứ né tránh, nhẹ nhàng cầm lấy một ngón tay xanh xao của Lâm Khiếu Đường bên mép giường nói:

- Người hôn mê đã sáu tháng rồi!

- Sáu tháng?

Lâm Khiếu Đường thiếu chút nữa từ trên giường ngã ngựa xuống dưới đất.

Hồ Mị Nhi bị chọc cười cười.

- So với ta tưởng tượng còn tốt hơn rất nhiều, ta còn nghĩ người phải ba mươi năm nữa mới tỉnh dậy.

- Trong sáu tháng này người một mực chà đạp chiếm tiện nghi của ta khi ta vô tri vô giác!

Trong lòng Lâm Khiếu Đường hô to thiệt thòi, thiệt lớn.

Hồ Mị Nhi nhất thời ngạc nhiên, không hề ngờ được người này lại nói những câu như vậy.

Phác xích, Hồ Mị Nhi cười thành tiếng, thú vị nhìn thanh niên với vẻ mặt trinh tiết sáng ngời nói:

- Thiệt thòi chính là thiếp thân mới đúng nha, dù nói thế nào đi nữa thì thiếp thân cũng là một nữ tử!

- Chuyện này đâu có phân biệt nam nữ, chính là ta lúc đó vẫn hôn mê!

Trong đầu Lâm Khiếu Đường không ngừng tự hỏi vì sao nữ nhân này lại muốn cùng chính mình cái...kia, nhưng không hề nghĩ ra được nguyên cớ.

Ngọc thủ của Hồ Mị Nhi đưa lên vuốt ve lồng ngực rắn chắc nói:

- Nếu như thiếp thân không làm như vậy, sợ rằng công tử vẫn chưa tỉnh lại đâu.

Nhật, lại còn có cách nói này, **, cũng có thể cứu người? Lâm Khiếu Đường hồ nghi nhìn giai nhân bên cạnh, chỉ là xưng hô vì sao lại biến thành thiếp thân rồi, lúc ban đầu chính là cô nãi nãi, hiện tại thì thành thiếp thân rồi, nữ nhân quả là rất hay thay đổi.

Hồ Mị Nhi nhìn khuôn mặt tuần lãng đang lộ vẻ tràn đầy hoài nghi giải thích:

- Trước đó thiếp thân không phát hiện ra công tử là hồn dương thân thể, cho đến tận khi mang công tử về đây chữa trị mới phát hiện được, hơn nữa lúc đó tiên thiên dương hồn nội anh và hậu thiên ngưng kết nội tinh đang tranh thủ đoạt quyền chủ đạo, hai bên giao hòa lẫn nhau, đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu dẫn đến việc công tử hôn mê, trong một cơ thể đồng thời có được nội anh và nội tinh thực sự là bất khả tư

ngiht, thế nhưng đây là hai loại bốn nguyên lực hoàn toàn bất đồng, một ngày nào đó nếu như không khống chế được, rất dễ tẩu hỏa nhập ma, phải do ngoại lực dẫn đạo trung hòa, mới có thể đem hai loại lực lượng kia tách ra, thiếp thân lại có một bộ công pháp vừa có thể song tu, dẫn đường cho nội anh trong cơ thể của công tử, có thể làm cho nội anh và nội tinh tách nhau ra, chỉ là quá trình này tương đối chậm chạp, cho tới tận hôm nay mới hoàn toàn thành công, vì vậy công tử có thể tỉnh lại.

Lúc này Lâm Khiếu Đường mới phát hiện ra vòng tay đeo trên tay Hồ Mị Nhi kia chính là dẫn hồn trạc, so với bộ thủ trạc của Tô Thiên Thiên cực kỳ giống nhau, nhưng cũng không phải là đồng nhất một bộ.

Lâm Khiếu Đường kiểm tra trong cơ thể một chút, nội anh và nội tinh đã hoàn toàn khôi phục đến trạng thái trước đây, trước khi hôn mê tựa hồ chúng vẫn tụ tập cùng một chỗ, nội anh so với trước đây trưởng thành hơn một chút, nội anh tựa hồ cũng tinh thuần hơn.

- Công tử yên tâm, bộ công pháp này của thiếp thân đối với công tử hoàn toàn không có hại, chỉ có lợi mà thôi.

Hồ Mị Nhi dịu dàng nói.

Ngày đó khi trở về, Hồ Mị Nhi phát hiện ra thanh niên này cư nhiên là hồn dương thân thể hiếm thấy, nhất thời cực kỳ vui mừng, đối với chuyện không thể kiếm được tài liệu tu luyện trong luyện ngục hành lang gấp khúc, sự tiếc hận của nàng nhất thời tan thành mây khói, nếu chỉ là một hồn dương thân thể bình thường đối với tu vi đại sư giai của bản thân mà nói đã không còn bao nhiêu tác dụng, nhưng thanh niên trước mắt này lại hoàn toàn không giống, hẳn đồng thời tồn tại hồn dương thể lại có một thân tu vi sư giai hậu kỳ, hơn nữa bản thân hẳn lại có nội tinh bốn nguyên phi thường vững chắc, như vậy đối với Hồ Mị Nhi mà nói thì đỉnh lô hỗ trợ tu luyện này có thể so sánh với thượng phẩm tăng nguyên đan, lại thêm cỡ lực lượng tẩu hỏa nhập ma kia cũng rất tinh thuần, Hồ Mị Nhi rất cuộc cần răn đem hai trăm năm bảo trì thân thể ngọc ngà vứt bỏ, dứt khoát tuyển chọn song tu, nếu như muốn có sự đột phá thì đây chính là cơ hội tuyệt vời.

Một đêm không ngủ một mạch sắp xếp mọi thứ trong đầu, buổi sáng Lâm Khiếu Đường bấm đốt ngón tay tính toán thời gian so với kỳ hạn ước định với Kỳ Áo thì chỉ còn có hơn một tháng, cả kinh nói:

- Quần áo và đồ dùng hàng ngày của ta ở đâu?

- Ở bên kia, thiếp thân vẫn chưa từng động đến!

Hồ Mị Nhi nhu thuận nói, nam tử này có thể không phải là then chốt để nàng có thể đột phá đến linh hồn giai, thế nhưng cho dù như vậy thì cũng không đến mức làm cho nàng khinh thường người có tu vi thấp hơn mình đến một giai này, chính vì trong luyện ngục hành lang gấp khúc hẳn đã đánh một trận tạo ra cho nàng một hình tượng cực kỳ to lớn, hướng hồ trong cơ thể đồng thời có nội anh và nội tinh, cho dù là sư giai thì vị tất đã yếu hơn so với đại sư giai như nàng.

Luận về thực lực, thậm chí Hồ Mị Nhi còn cho rằng nam tử này so với mình còn mạnh hơn rất nhiều.

Kỳ thực trong luyện ngục hành lang gấp khúc lần đó, Lâm Khiếu Đường có thể biểu hiện vượt xa bình thường hoàn toàn dựa vào kết quả của sự giận dữ phun trào, đó chỉ là hồi quang phản chiếu trước khi tẩu hỏa nhập ma mà thôi, hiện tại đã khôi phục lại bình thường, thực lực thực tế hiển nhiên không thể bằng được Hồ Mị Nhi.

Khi tìm được ba khóa trữ vật giới chỉ, Lâm Khiếu Đường thở một hơi dài, đây là do trước khi hắn hôn mê lấy được trên người của gã nửa lang nhân và một nữ đệ tử của Hồng Diệp Cốc, hơn nữa còn có một khóa của chính mình, trong ba khóa trữ vật giới chỉ vừa vặn có chín khối toái phiến.

- Công tử, người định cảm tạ thiếp thân như thế nào đây? Nếu không phải lúc đó thiếp thân chấp nhận tiêu hao đến sáu thành nguyên lực, liều mạng chịu nguy hiểm trọng thương, đem ba khóa trữ vật giới chỉ này phong ấn lại, thì chỉ sợ là vừa mới ra khỏi luyện ngục hành lang gấp khúc đã bị mấy lão quái vật bên ngoài phát hiện rồi.

Hồ Mị Nhi tranh công nói.

184. Chương 186: Tân La Thành Bảo Vệ Chiến.

Những chuyện xảy ra trong sáu tháng, Lâm Khiếu Đường không thể tưởng tượng được, toàn bộ Hiên Viên quốc chiến hỏa lan tràn, tam đại bộ lạc tây bắc xâm lấn toàn diện, không thể chống đỡ được.

Quân đội người thường và tu luyện giới của Hiên Viên quốc liên hợp chống lại, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ, thế nhưng đất đai mất dần từng chút từng chút một.

Trên thực tế, người khổ nhất vẫn cứ là dân chúng, đối với tu luyện giới mà nói những thứ mất đi chỉ là một chút ranh giới đất đai không có nhiều tác dụng mà thôi, nhưng đối với dân chúng chính là vốn liếng kiếm ăn hàng ngày, tử thương càng lúc càng nhiều.

Nếu chỉ bằng tam đại bộ lạc Lỗ Á liên minh thì không có khả năng chống lại được toàn bộ tu luyện giới của Hiên Viên quốc, nhưng hiện tại bọn họ lại liên hợp Ma Môn bại vong tha hương của Hiên Viên quốc trước đây.

Ma Môn tu luyện phái trước đây của Hiên Viên quốc, hiện tại nghiễm nhiên trở thành bộ tộc Vu sư cao quý nhất của đại thảo nguyên.

Kể từ đó, tu luyện giới của Hiên Viên quốc liền cảm thấy có chút cật lực.

Hơn nữa Ma Môn nghỉ ngơi dưỡng sức trong thời gian dài như vậy, sớm đã trở thành người phì mã tráng, tại đại thảo nguyên tây bắc lại càng hấp thu một số công pháp dã man của tam đại bộ lạc, biến hóa sử dụng cho chính bản thân, thực lực tăng cường mạnh mẽ, nghìn năm trôi qua, đã tương xứng với tám đại môn phái Hiên Viên quốc...hiện tại là bảy đại môn phái.

Phủ Thú Sơn chính là dư nghiệt lưu lại của Ma Môn khi diệt vong, hơn nữa lại là một nhóm thú sư rất lợi hại. Thực lực của nhóm người này cũng không quá mức cường đại, nhưng lại có thể triệu hoán và không chế một ít yêu thú, thậm chí còn có thể tự luyện chế ra một ít yêu thú, bất quá sau này thực sự đã không có người kế thừa liên toàn tâm đầu nhập nghiên cứu, đem một tia tàn dư cuối cùng của Ma Tông ẩn núp trong Hiên Viên quốc, cũng đem lang nhân và người kết hợp, sáng tạo ra một giống loài hoàn toàn mới--- nửa lang nhân. Những nửa lang nhân này nếu ở trạng thái bình thường thì không có gì khác biệt với người bình thường.

Nhóm thú sư cuối cùng kia đã chết hết toàn bộ, chỉ còn lại Hắc Huyết Thú Quân, lúc đó Hắc Huyết Thú Quân mới có đại sư giai, để kéo dài tuổi thọ của mình, cuối cùng đã đem bản thân biến thành một hình tượng nửa người nửa quỷ, bất quá chính vì vậy mà hắn có thể đột phá bình cảnh đại sư giai tiến vào linh hồn giai, tuổi thọ tăng lên ba trăm năm.

Thứ mà tam đại bộ lạc muốn chính là thổ địa màu mỡ của Hiên Viên quốc, mỹ nữ xinh đẹp và rượu thơm, cùng với hoàn cảnh sinh hoạt đẹp đẽ và thoải mái.

Dã man nhân muốn thổ địa màu mỡ, lang nhân muốn nữ tử loài người mềm mại, cao sơn ải nhân lại muốn có rượu ngon và những hoa quả mới lạ thơm ngon.

Bộ tộc Vu sư thì lại muốn thu được những tài nguyên tu luyện phong phú trong Hiên Viên quốc.

Tam đại bộ lạc từ nhỏ đã bư hãn, nhưng bọn họ cũng rất ít khi xuất hiện những cao thủ đứng đầu, đối với việc tu luyện không có nhiều mưu cầu, tâm tính đan xen giữa nhân loại và dã thú.

Luận về thể lực bình quân tự nhiên tam đại bộ lạc mạnh, thế nhưng nếu như luận về thực lực cá thể cao thủ thì hiển nhiên Hiên Viên quốc mạnh hơn rất nhiều.

Bởi vậy quân đội của tam đại bộ lạc tránh va chạm với người bảy đại môn phái Hiên Viên quốc, tận lực tuyển chọn những con đường chủ yếu là dân chúng và người thường để đánh bất ngờ, đánh xong lập tức bỏ đi.

Phủ Thú Sơn liên hợp với Vu sư đối phó với bảy đại môn phái, tận lực làm cho bọn họ quanh quẩn xung quanh lãnh địa môn phái, không để cho bọn họ ra ngoài hỗ trợ dân chúng bình thường.

Bất quá bảy đại môn phái cũng không ngồi yên bị động như vậy, tuy rằng trong lúc nhất thời vì không biết rõ tình hình mà bị đánh đến trở tay không kịp, thế nhưng nếu muốn công chiếm lãnh địa môn phái của bọn họ nói dễ như vậy hay sao.

Lãnh địa của bảy đại môn phái chiếm giữ mới là những nơi tập trung tài nguyên tu luyện nhiều nhất trong Hiên Viên quốc, bảy chỗ hầu như đã tụ tập đến bảy thành các loại tài nguyên tu luyện.

Nếu như không thể chiếm được lãnh địa của bảy đại môn phái, chẳng khác nào không hề tổn thương đến thực lực căn bản chân chính của Hiên Viên quốc, cho dù có chiếm được hoàng thành đi nữa, chiếm được tất cả những vùng đất khác, cũng chỉ là khống chế dân chúng mà thôi, một khi bảy đại môn phái phản công, sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh lui về, dù sao nơi bọn họ chiếm cứ vẫn là vùng đất tập trung nhiều tài nguyên nhất.

Bộ tộc Vu sư cũng bởi vì thảo nguyên tây bắc thực sự quá mức cần cỗi, đã không thể tiếp tục cung ứng đủ tài nguyên cho bọn họ tu luyện, hơn một trăm năm trước đã sớm chuẩn bị một cuộc chiến quy mô lớn chỉ chờ bộc phát chiến tranh tranh đoạt tài nguyên.

Thế nhưng trong lãnh địa của bảy đại môn phái không chỉ có rất nhiều bầy rập, cơ quan, khôi lỗi thú còn có các loại kết trận cường đại.

Cho dù bộ tộc Vu sư cường đại không gì sánh được, đối mặt với những công sự phòng ngự dày đặc như và những cao thủ siêu cấp tọa trấn, cũng là mặt ử mầy chau khó tiến hơn được.

Bởi vậy cuộc chiến tranh của hai bên rơi vào thế giằng co, nhưng mà dù sao thì chiến hỏa vẫn dấy lên ở bên trong Hiên Viên quốc, đối với quốc gia thì thương tổn vẫn cực kỳ to lớn, sinh hoạt của bách tính trở nên ảm đạm vô cùng, đau khổ kêu gào trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng.

Bất quá khi tam đại bộ lạc từng bước từng bước xâm nhập vào Hiên Viên quốc, công thành chiếm đất dần dần trở lên khó khăn hơn, thậm chí bắt đầu liên tục bại lui, Hoa U vẫn bảo trì trầm mặc rốt cuộc không thể tha thứ được những kẻ dã man đang xâm chiếm dần lãnh địa của bọn họ, phái ra rất nhiều sát thủ, thích khách và những cao thủ trong tổ chức bắt đầu tham gia vào cuộc chiến, nhất thời thế cục có xu hướng đảo ngược.

Lúc này Lâm Khiếu Đường vẫn quan tâm nhất đến cuộc chiến bất ngờ bên ngoài luyện ngục hành lang gấp khúc, không biết các trưởng lão của bảy môn phái có thể đào thoát được hay không, nghe Hồ Mị Nhi kể lại, chỉ có bảy người sống sót trốn thoát, vị nữ tử đại ma pháp sư Minh Tây đại lục kia rõ ràng vẫn chưa thực sự hạ sát thủ, chỉ cần có người chạy trốn được thì không cần lại, chỉ là quấy rầy một chút mà thôi.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy nữ tử này có thể giúp hắn giải đáp những bí mật về Kỳ Áo...

Hồng Diệp Cốc thân là một trong bảy đại môn phái, hiển nhiên cũng bị bộ tộc Vu sư đến vây khốn, mỗi ngày đều có một người quần áo lố lằng cả trai lẫn gái đứng ngoài Hồng Diệp Cốc kêu gào liên tục...

Cứ cách một đoạn thời gian Hồng Diệp Cốc lại phái người ra nghênh chiến một lần, sau khi chấm dứt lại lợi dụng kết trận ngoài cốc chống lại, mọi người quay về cốc nghỉ ngơi và hồi phục, đám Vu sư bên ngoài cũng không có biện pháp gì hiệu quả.

Nguyên lão Dung Tuyên của Hồng Diệp Cốc đã có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, nhiều lần một mình xuất chiến, chém giết rất nhiều Vu sư, uy danh đại thịnh, làm cho đám Vu sư bên ngoài khiếp sợ, thế nhưng một người cũng không thể xoay chuyển được càn khôn, mỗi lần xuất chiến Dung Tuyên nguyên lão đều phải nghỉ ngơi hơn hai tháng mới tiếp tục ra ứng chiến.

Năm vị trưởng lão của Hồng Diệp Cốc chỉ có thể chống đỡ rất khó có thể giết chết đối phương, tu vi hai bên tương đương muốn hạ sát thủ, thực sự rất khó khăn.

Lâm Khiếu Đường tự nhiên không muốn tham gia vào cuộc chiến xung quanh Hồng Diệp Cốc, tâm hướng tới Kinh Châu thành, hiện nay Uyển Nhi là ngoại tôn nữ của hoàng đế Hiên Viên quốc, Hiên Viên quốc gặp phải kẻ thù xâm lược hiển nhiên nàng phải xuất động.

Điều tức nửa tháng, khi Lâm Khiếu Đường hoàn toàn khôi phục, liền muốn ly khai.

- Lâm công tử này muốn đi?

Hồ Mị Nhi hiển nhiên luyến tiếc, ở chung lâu như vậy nói không có cảm tình đó là giả dối, huống hồ bản thân còn đang gặp phải bình cảnh, nếu như không có Lâm Khiếu Đường trợ giúp, bản thân khó có thể đột phá thành công.

- Phải đi!

Lâm Khiếu Đường nói một cách rất kiên quyết.

- Có thể chờ thiếp thân trùng quan thành công rồi hãy đi, nếu như thiếp thân có thể tiến vào linh hồn giai, đối với Hồng Diệp Cốc mà nói chính là một trợ lực lớn.

Hồ Mị Nhi khẩn cầu nói.

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta sẽ đợi thêm bảy ngày, giúp người hoàn thành dẫn đường cho linh anh, đem nó dẫn đạo ra bên ngoài cơ thể, lúc đó phải dựa vào chính người rồi, chỉ cần phục dụng một ít thượng phẩm đan dược, tìm nơi có nguyên nhân chuyên tâm tu luyện, vậy thì tỉ lệ thành công rất lớn.

- Bảy ngày? Điều này sao có thể?

Hồ Mị Nhi cả kinh nói.

- Ta sẽ đem một bộ phận bốn nguyên lực chuyển qua cho người.

- Như vậy, tu vi của công tử sẽ giảm xuống!

- Chỉ một chút là được rồi, không có gì đáng ngại!

- Thiếp, nếu như thiếp thân có thể trùng quan thành công, vô luận là việc gì, công tử chỉ cần thông báo thì thiếp thân muôn chết không từ.

- Đừng nói thương cảm như vậy, yên tâm, tận dụng thời gian của người, ta sẽ không quên đâu.

Bảy ngày sau, Lâm Khiếu Đường dưới sự giúp đỡ của Hồ Mị Nhi, từ một con đường nhỏ vắng vẻ踱 ra ngoài, phóng thẳng đến Kinh Châu thành, một đường bốn ba, trên đường nhìn thấy có rất nhiều chiến trường quy mô nhỏ, đối với hiện trạng thê thảm chứng kiến, Lâm Khiếu Đường phần nộ mà bi thương, nhiều lần ra tay trợ giúp một số thôn trang và thị trấn nhỏ chống lại các cuộc tập kích của đám người dã man và lang nhân.

Điều này khiến cho tốc độ của Lâm Khiếu Đường giảm bớt một mức lớn, nửa tháng sau mới đến được Kinh Châu thành, chiến hỏa tựa hồ còn chưa lan tới nơi này, bởi vì trung tâm giao dịch lớn nhất của Hoa U và các phân đường mạnh nhất của thất phái đều ở nơi này, vì thế vu sư và tam đại bộ lạc chưa dám tấn công ở đây.

Phòng ngự của Kinh Châu thành cực kỳ sâm nghiêm, ra vào cửa thành đều phải tiến hành kiểm tra phi thường nghiêm ngặt, bất quá đối với sự ra vào của những người tu luyện cũng rất thả lỏng, tu luyện giả Hiên Viên quốc và Ma Tông có bản chất hoàn toàn khác nhau, lại thêm Kinh Châu thành có kết trận bảo hộ rất mạnh, đối với ma nguyên lực tương đối miễn cảm, bởi vậy muốn trà trộn vào tương đối khó khăn.

Lâm Khiếu Đường trực tiếp bay vào hoàng cung đại viện, hiện tại dân chúng nhìn thấy có người bay tới bay lui trên đỉnh đầu của mình, đã là thấy nhưng không hề trầm trở ngạc nhiên.

Nhưng mà, Lâm Khiếu Đường cũng không tìm thấy Lâm Uyển nhi ở chỗ nào, ngay cả Nam Cung Phỉ Phỉ cũng không thấy ở trong hoàng cung. Hiện tại tâm trạng của mọi người trong hoàng cung đều rất lo sợ, nơi nơi đều có tin đồn, nói Hiên Viên quốc sắp tiêu vong, khí số đã hết, không ít người đã di cư chạy nạn.

Thậm chí còn nghe đồn, Lỗ Á liên minh đã bí mật hội ngộ với tu luyện giới Đại Hạ quốc, nếu như mật đàm thành công, chia chác đạt thành hiệp nghị, Đại Hạ quốc rất có khả năng sẽ toàn lực hiệp trợ Lỗ Á liên minh đồng thời xâm lấn Hiên Viên quốc.

Cuối cùng, Lâm Khiếu Đường từ miệng của hoàng đế lão nhi biết được, khi Lỗ Á liên minh chính thức tuyên chiến công khai với Hiên Viên quốc, Lâm Uyển Nhi liền bay tới Lâm gia, Nam Cung Phỉ Phỉ cũng đi theo nàng.

Tân La thành là thành trì lớn nhất phía tây bắc, một khi tam đại bộ lạc tiến quân thần tốc công phá biên cảnh, gặp phải một đại thành đầu tiên chính là Tân La thành, nơi đó từ ba tháng trước cũng đã trở thành một trong những chiến trường lớn nhất Hiên Viên quốc.

Ngu ngốc, trong lòng Lâm Khiếu Đường mắng to một câu, trực tiếp từ trong thư phòng của hoàng đế lão nhi bay lên trời, hướng về phía Tân La thành cấp tốc phóng đi.

Con đường trước kia sớm đã thành nơi không an toàn, hiện tại trong Hiên Viên quốc ngoại trừ lãnh địa bảy đại môn phái và các thành thị lớn, không còn nơi nào an toàn.

Lâm Khiếu Đường phải nhiều lần làm rối đường phi hành, để tránh những tên Vu sư tuần tra, những Vu sư này đều muốn bắt những tu luyện giả tán nhân, muốn từ trên người những kẻ thế lực đơn bạc này tìm được chút ít chỗ tốt, để bổ xung những tổn thất của bọn họ.

Nửa tháng sau Lâm Khiếu Đường mới bay tới địa giới của Tân La thành, hiện tại đã đến thời gian trước kia hắn ước định với Kỳ Áo.

Lâm Khiếu Đường không trực tiếp vào thành, mà là từ phía sau trực tiếp bay vào hậu sơn Lâm gia.

Phế dược phòng vẫn là phế dược phòng trước đây, ngoại trừ ngăn nắp sạch sẽ hơn một chút, hầu như không có bất cứ biến hóa gì, thế nhưng Lâm Khiếu Đường còn chưa đến gần đã bị một thực nhân mộc (cây ăn thịt người) lớn chặn lại, một quyền đánh tan.

Linh mộc kết trận đã mở ra, hơn nữa phạm vi phòng thủ so với trước kia lớn hơn không biết bao nhiêu lần, nghĩ đến chắc là có Lâm Ngật Nhiên tọa trấn trong gia tộc, đã đem linh mộc kết trận cải tiến một phen tăng mạnh uy lực.

Lâm Khiếu Đường phải lui lại tiến vào sâu phía trong núi, nhưng đúng lúc này, hai cỗ lực lượng cường đại đến không thể tưởng tượng được, đang ở một nơi càng sâu hơn trong núi phía sau Lâm gia va chạm với nhau.

Trong đó có một cỗ lực lượng cường liệt hơn một chút làm Lâm Khiếu Đường cảm giác có chút quen thuộc, nếu như đoán không sai thì đó hẳn là Kỳ Áo.

Bay nhanh nửa canh giờ, Lâm Khiếu Đường rốt cuộc dừng lại trên đỉnh một ngọn núi, hiện ra ba đạo thân ảnh, trong đó có ai thân ảnh chính là hắc bào nữ tử và nam tử tóc ngắn màu vàng nhạt đã từng xuất hiện bên ngoài luyện ngục hành lang gấp khúc.

Người còn lại chính là Kỳ Áo đã ly khai năm năm trước, bởi vì khí tức của Kỳ Áo và hắc bào nữ tử kia quá mức cường liệt, trực tiếp chen ép, che giấu khí tức của nam tử tóc ngắn màu vàng nhạt.

Lâm Khiếu Đường vốn định ẩn nấp quan sát, đáng tiếc ba người đã phát hiện ra sự có mặt của hắn, vì vậy đành phải cẩn thận bay tới, một đường bốn ba trong thời gian dài làm cho Lâm Khiếu Đường uể oải bất kham, lúc này lại phải chịu uy áp lớn như vậy, cảm thấy có chút ăn không tiêu.

- Đường Lâm, ngươi đã tới rồi!

Về mặt Kỳ Áo ung dung ân cần thăm hỏi.

- Lão ca, ta có thể không tới sao?

Lâm Khiếu Đường uể oải nói.

- Ha ha, nếu như ngươi nguyện ý, ngươi có thể không đến, chỉ là đồng thời ta có thể rất nhẹ nhàng tìm được ngươi mà thôi.

Kỳ Áo cười to.

Kỳ Áo hiện tại so với Kỳ Áo lúc đầu hoàn toàn không giống nhau, vô luận là khí chất hay thực lực, đều có những biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngoại trừ khuôn mặt vô cùng quen thuộc của người đông phương ra, mỗi một cử động hay thậm chí một ánh mắt của Kỳ Áo đều lộ ra một loại phong cách tây đại lục phi thường nồng hậu.

Hắc bào nữ tử và nam tử tóc ngắn màu vàng đều nhận ra Lâm Khiếu Đường, tuy rằng lúc đó Lâm Khiếu Đường ở phía sau Hồ Mị Nhi, thế nhưng đối với cấp bậc siêu cấp cao thủ như bọn họ mà nói, ghi nhớ đặc thù cũng không phải là một việc khó khăn, chỉ là có chút kỳ quái vì sao lúc đó Lâm Khiếu Đường gần như sắp chết lại có thể sinh long hoạt hổ như vậy, phải biết rằng tẩu hỏa nhập ma không phải dễ dàng có thể thoát được.

- Tôn quý thánh nữ Đạt Khắc giáo, vì sao mặc đệ ta nói bao nhiêu lần đi nữa, ngài đều không chịu tin ta đây?

Kỳ Áo cũng không vội vã hỏi về chuyện tình thần khí với Lâm Khiếu Đường, ngược lại vẻ mặt vô tội nhìn hắc bào nữ tử.

- Bởi vì ngươi là một người đệ tiện vô sỉ, dĩ nhiên dám vào cấm địa của bốn giáo ăn cắp luân hồi chi quyển! Hắc bào nữ tử lạnh lùng nói.

- Cái đó chỉ là hiểu lầm, ta chỉ là muốn ngăn cản tên đạo tặc đó mà thôi, ý định ban đầu của ta phải là bảo vệ thánh vật của quý giáo mới đúng!

Kỳ Áo biện giải nói.

- Xảo biện! Hừ, thế sao quyển trục đó lại biến mất?

Trong mắt hắc bào nữ tử lộ hung quang, tất cả mọi trên thế gian trong mắt của nàng tựa hồ có thể đông cứng thành khối băng.

- Điều này ngài phải hỏi vị đạo tặc kia mới đúng.

Kỳ Áo nhún vai nói.

Hắc bào nữ tử hiển nhiên không muốn nói thêm cái gì, trên bàn tay bỗng một tiếng phát ra một đoàn hỏa cầu màu đen, hỏa diễm màu đen kịch liệt cuộn cuộn thiêu đốt.

Kỳ Áo cũng tuyệt không lo lắng nói:

- Thánh nữ diện hạ mỹ lệ, nếu như người không nhanh chóng đi Lai Đặc giáo hội thánh đường sở thẩm phán, vậy thì sợ rằng muối muối Ái Lệ Ti của người sẽ phải lên hỏa hình thiêu sống.

Tuy rằng vẻ mặt của hắc bào nữ tử không tin, thế nhưng vẫn chưa xuất thủ.

- Ái Lệ Ti sớm đã trốn chết đến Kỳ Đông đại lục, sao lại có thể rơi vào trong tay của Lai Đặc giáo hội được cơ chứ?

- Ngài lẽ nào đã quên Lai Đặc giáo từng phái một đội mục sư đến Kỳ Đông đại lục tiến hành giao lưu học thuật tám năm trước hay sao? Kỳ thực nói là giao lưu nhưng đó chỉ là ngụy trang mà thôi, mục đích chân thực chính là phái tai mắt đến bắt muối muối của ngài mà thôi, hơn nữa hành động của họ đã hoàn toàn thành công, lẽ nào khi bọn họ bắt được Ái Lệ Ti, lại ở đường cái hô to, chúng ta đã bắt được muối muối của thánh nữ Đạt Khắc giáo rồi, các người mau đến xem a! Ngài nghĩ có khả năng này hay sao?

- Không có chứng cứ, ta không thể tin tưởng lời người nói được!

Hắc bào nữ tử vẫn như trước băng lãnh nói.

Kỳ Áo cười cười nói:

- Hiện tại ta cũng không có chứng cứ chứng minh Lai Đặc giáo hội bắt được muối muối của ngài, thế nhưng ta lại có chứng cứ chứng minh bọn họ đã từng tới nơi này, chính là một thành thị Đông phương cổ kính này.

- Có chứng cứ gì?

Bàn tay của hắc bào nữ tử buông lỏng, đoàn hỏa diễm màu đen rốt cuộc dập tắt.

- Vị huynh đệ bên cạnh ta đây vẫn ở nơi này sinh hoạt từ bé đến lớn, hẳn có thể làm chứng chứng minh đã từng có một đám mục sư áo trắng đến nơi này, Đường Lâm, người còn nhớ rõ năm đó có một đám người mặc y phục màu trắng hay không?

Kỳ Áo tự tin hỏi.

Lâm Khiếu Đường tuy rằng không nghe rõ ràng hai kẻ có tu vi kinh khủng này nói cái gì, thế nhưng tám năm trước có một đám nam tử mặc y phục màu trắng, hấn vẫn còn nhớ rất rõ, đặc biệt là một tên gia hỏa bị nước mũi của hắn dọa đến bỏ chạy.

Đôi mắt màu tím của hắc bào nữ tử nhìn thẳng vào Lâm Khiếu Đường, sau lưng đột nhiên cứng đờ, có một luồng tinh thần lực cuộn cuộn mãnh liệt không thể ngăn cản phóng đến, Lâm Khiếu Đường có một loại cảm giác không che giấu được thứ gì.

- Tám năm trước, xác thực có một đám người tự xưng là bạch y mục sư Minh Tây đại lục đã từng đến nơi này, nhưng lại vì một số người địa phương chữa bệnh qua, bắt quá có vẻ trình độ của bọn họ rất kém.

Cổ họng Lâm Khiếu Đường khô khốc không gì sánh được, nhưng lại làm bộ rất nhẹ nhàng nói.

Dung nhan như đóng băng của hắc bào nữ tử tựa hồ có chút hòa tan, nhưng gần như chỉ trong nháy mắt lại đông kết như ban đầu, vừa rồi nàng đã phóng ra tinh thần lực xiềng xích vô cùng cường đại, nếu như đối phương nói dối lập tức trái tim sẽ đập nhanh hơn, thống khổ không gì sánh được, còn nếu như nói thật thì sẽ không có chuyện gì.

- Trình độ rất kém? Tiểu tử ngươi tựa hồ quá cuồng vọng rồi, mục sư chính là chức nghiệp trị liệu xuất sắc nhất của Minh Tây đại lục chúng ta, cho dù trúng phải thương tổn nghiêm trọng đến đâu đi nữa chỉ cần không chết thì có thể cứu sống được.

Nam tử tóc ngắn màu vàng nhạt bỗng nhiên không phục nói.

Lâm Khiếu Đường bĩu môi, lắc đầu nói:

- Điều đó chỉ giới hạn ở các vết thương bên ngoài mà thôi, nếu như là nội thương hoặc tật bệnh mà nói, bọn họ căn bản không có biện pháp nào, ngược lại còn làm cho bệnh tình càng nặng hơn.

- Nói năng linh tinh, chủ nhân, tiểu tử này nhất định là đang nói dối, hấn căn bản không hề gặp qua cái gì gọi là mục sư!

Nam tử tóc ngắn vội la lên.

Hắc bào nữ tử lạnh lùng nhìn thoáng qua nam tử tóc ngắn, nam tử nhất thời ngậm miệng không nói.

- Thánh nữ đại nhân cao cả, lẽ nào người không thể xác định được những lời của vị huynh đệ này nói là thực hay giả?

Kỳ Áo lo lắng nói.

- Cho dù đều là sự thực thì ta cũng muốn đem luân hồi chi quyền trở về!

Tâm tình của hắc bào nữ tử vẫn chưa có chút thư giãn nào.

- Tại hạ đã nhiều lần thanh minh luân hồi chi quyền không có trong tay tại hạ, nếu như thánh nữ vẫn cứ khẳng khái một mực như cũ, vậy thì đừng trách ta không khách khí, ngươi và ta nếu như đánh một trận, tất nhiên sẽ phải lưỡng bại câu thương, đến lúc đó thánh nữ muốn trong một thời gian ngắn có thể trở về được Minh Tây đại lục, điều đó hẳn là không có khả năng, nói như vậy Ái Lệ Ti đã có thể gặp nguy hiểm rồi.

Kỳ Áo rốt cuộc đã nổi giận.

- Chủ nhân, thuộc hạ nguyện ý một mình quay về, cứu tiểu công chúa!

Nam tử tóc ngắn cúi đầu nói.

Con người của Kỳ Áo co rút lại.

- Các người hai người đồng thời xông lên hợp công ta thì mới có thể đánh ta bị thương, còn nếu như chỉ có một thánh nữ mà nói, hừ hừ, chỉ sợ còn thiếu chút lửa đó.

Thần sắc của hắc bào nữ tử hơi hơi thay đổi, thế nhưng trong con mắt màu tím thì băng điểm lại càng nồng đậm hơn.

- Không cần, cho dù chúng ta lập tức quay về cũng không chắc có thể cứu được Ái Lệ Ti, hiện tại ta đã chọn được một người thích hợp hơn hẳn Ái Lệ Ti.

Nam tử tóc ngắn nghi hoặc hỏi:

- Chủ nhân, người đó là, thiếu nữ tử y trong thành đi ra nghênh chiến ba ngày trước hay sao?

Hắc bào nữ tử nhẹ nhàng gật đầu nói.

- Không sai, chính là nàng, trong cơ thể của nàng và Ái Lệ Ti giống nhau, đều ẩn chứa uy năng của thần long, đồng dạng cũng có thể làm tế phẩm hiến thể cho hắc ám Long Thần.

Phanh...

Một viên hỏa cầu màu đen không hề có dấu hiệu nào bắn thẳng về phía Kỳ Áo, bất quá chỉ va chạm vào hộ thể đấu khí của Kỳ Áo liền bạo tạc biến mất, không hề làm tổn thương đến hắn, thế nhưng Lâm Khiếu Đường một bên lại gặp phải phiền phức lớn, bị sóng xung kích đẩy lui lại hơn một trăm thước mới có thể đứng vững thân hình lại.

- Mụ nội nó, thế nào không lên tiếng đã đánh rồi!

Lâm Khiếu Đường chửi ầm lên, trong lòng lại thầm sướng khoái, các người có thể đánh được rồi, đánh đến chết cũng được, cuối cùng cả ba tên đều đồng quy vu tận mới tốt, như vậy thì hắn mới thoát được gã Kỳ Áo thần bí này.

Kỳ Áo trong năm năm qua đã sớm tiêu hóa nguồn năng lượng lần trước hút lại từ trên người Lâm Khiếu Đường đến bảy tám phần, hiện tại đã có tu vi tiếp cận địa vương giai, về phần hắc bào nữ tử cũng như vậy, hai người sợ là đã sớm đạt tới cấp độ giả địa vương giai, giai vị càng cao lại càng khó đột phá được bình cảnh, bởi vậy tỉ lệ giả giai vị xuất hiện sẽ tăng lên nhiều hơn.

Vô số hỏa cầu màu đen trong không trung bay qua bay lại, một thân đấu khí cường liệt của Kỳ Áo có thể bài sơn đảo hải, trực tiếp dùng khí tức đem những viên hỏa cầu màu đen này bức văng ra xa.

Nam tử tóc ngắn thỉnh thoảng phóng ra mấy đạo quyền kinh quấy nhiễu Kỳ Áo một chút hiệp trợ hắc bào nữ tử, ba người người tiến ta lui, rất náo nhiệt.

Lâm Khiếu Đường dưới tầng thấp bầu trời ngẩng đầu nhìn lên, cảm giác được không nên ở chỗ này vẫn hơn, xoay người hướng về phía Lâm gia bay đi.

- Tiểu tử, cư nhiên bỏ chạy! Hừ, một hồi rồi sẽ tìm người tính toán mọi chuyện!

Kỳ Áo vừa chống lại công kích điên cuồng của đối phương đồng thời giận dữ nói.

Nếu kết trận của Lâm gia không mở, Lâm Khiếu Đường tự biết không thể vào được, bất quá gần cửa thành phía bắc có rất nhiều nguyên lực ẩn giấu, nơi này sợ là sẽ có chiến sự, xoay người một cái bay tới.

Quả nhiên, phía bên dưới cửa thành phía bắc đông nghịt một mảng, toàn bộ đều là đám dã man nhân, chỉ ít cũng có hơn năm nghìn người, trên không trung càng huyền phù mười mấy tên vu sư thảo nguyên, trong mắt đám đông dã man nhân hầu hết đều tràn ngập một loại khát vọng, một loại khát vọng muốn chiếm hữu, điều này càng tăng thêm dã tính của bọn chúng.

Coi như là nửa lang nhân của Phủ Thú Sơn thì ngoại hình so với đám người bên dưới cũng có vẻ nhỏ hơn một chút, hơn nữa thể hình của đám dã man nhân này lại càng cân xứng hơn, thể hình hoàn mỹ này có thể làm cho bất cứ chủng tộc nào cũng cảm thấy ghen tị, chỉ có một điều là vóc người của bọn họ hơi cao to một chút mà thôi, nam tính hầu như có thể đạt được chiều cao đến hai mét hai mươi, có một số thậm chí đạt đến hai mét năm mươi, cho dù là nữ tính thì bình quân cũng cao đến một mét chín, hơn nữa đối với dã man nhân thì chiến sĩ không hề phân biệt nam và nữ, lực lượng của nữ tính thậm chí không hề kém hơn nam tính chút nào, có một số nữ tính chiến sĩ thiên phú còn lợi hại hơn nam chiến sĩ rất nhiều.

Trên thực tế, dã man nhân không phải thô lỗ như vẻ bề ngoài, chỉ là thể hình của bọn họ rất bư hãn mà thôi, những đặc thù thân thể khác so với người bình thường không có nhiều điểm khác nhau, có lẽ còn có tính tình của bọn họ càng thêm thô bạo một chút, bọn họ vẫn tự xưng là hậu đại của người khổng lồ Hiên Viên quốc, vẫn tự cho là quốc thổ Hiên Viên quốc vốn là thổ địa của bọn họ mới đúng.

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn một chút đã thấy Lâm Uyển Nhi đứng trên tường thành, phong cách đặc biệt một thân tử y, đang muốn bay tới lại nhìn thấy Lâm Ngật Nhiên đứng bên cạnh hẳn lại có chút do dự.

Chỉ là trong thời gian do dự này, phía dưới tường thành vẫn là đang hò hét, thanh âm cực lớn, đinh tai nhức óc.

Dã man nhân bắt đầu khởi động tấn công, hơn mười gã Vu sư đứng trên không trung không biết phóng loại thuật pháp gì, gia trì thêm lên người dã man nhân này một hộ thể cương trảo mắt thường có thể nhìn thấy rõ được, đám dã man nhân giống như dã thú lao nhanh tới...

Thế nhưng, cuộc chiến công thành hoặc là tuân theo chiến tranh thành thị như trong tưởng tượng của Lâm Khiếu Đường lại không hề xuất hiện, những tu luyện giả đứng trên tường thành Tân La thành đã thực sự hò hét nhảy xuống, đúng là muốn cứng đối cứng với đám dã man nhân.

Lâm Khiếu Đường cảm giác làm như vậy có chút ngu xuẩn, nếu như không có tu vi sư giai mà lại cùng đám dã man nhân man lực cường hãn này lấy cứng đối cứng hiển nhiên là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

Bất quá, Lâm Khiếu Đường rất nhanh liền bỏ ý niệm trong đầu này đi, bởi vì số lượng tu luyện giả không ngừng nhảy xuống dưới tường thành so với tưởng tượng của hắn còn lớn hơn rất nhiều, nếu chỉ nói số lượng chỉ ít đã vượt quá ba lần đối phương.

Tất cả các bang phái lớn nhỏ đều đã tham gia vào cuộc chiến bảo vệ Tân La thành, thấy một màn như vậy Lâm Khiếu Đường không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

Tân La thành tuy là một thành thị lớn, thế nhưng số lượng quân vệ thành lại không nhiều, nếu như chỉ trông chờ vào đám quân đội này mà nói, Tân La thành sợ là đã sớm bị những tên dã man nhân này một quyền chết cả đám, san bằng tất cả mất rồi.

- Tiểu Đường Đường, người sao lại ở chỗ này?

Ngay trong thời gian Lâm Khiếu Đường đứng trên cổng thành quan sát trận chiến, phía sau truyền đến một âm thanh ngọt lịm mà lại vô cùng quen thuộc...

185. Chương 187: Tân La Thành Bảo Vệ Chiến (2).

- Những lời này hẳn là ta phải hỏi mới đúng chứ, Tô tỷ!

Lâm Khiếu Đường chậm rãi xoay người lại, có chút bất ngờ, ngoài miệng lại không nhanh không chậm nói.

- Tiểu Đường Đường, người vẫn là tên bướng bỉnh như trước a, đến, tỷ tỷ ôm một cái!

Tô Thiển Thiển mở rộng hai tay nói.

- Tô tỷ vẫn phong tao như trước đây a!

Lâm Khiếu Đường ung dung thản nhiên nói.

- Thế nào? Không thích tỷ tỷ ôm hay sao? Vậy thì quên đi!

Tô Thiển Thiển dùng vẻ mặt thất vọng nói, trên dung nhan phong tình vạn chủng hiện lên một tia mất mát, chỉ là thực hay giả thực khó phân biệt được.

- Người không phải là đi Thiên Dương Cung hay sao?

Lâm Khiếu Đường kỳ quái nói.

- Đùng nói nữa, nửa năm trước tam đại bộ lạc tây bắc huy động toàn lực tổng tấn công Hiên Viên quốc, Thiên Dương Cung cách biên cảnh quá gần, năm tháng liền bị tiêu diệt, ta mang theo một ít đệ tử trốn

thoát, vốn định chạy sâu vào trong trung nguyên, kết quả là lại bị ngăn chặn, không thể làm gì khác hơn là vào Tân La thành.

Tô Thiển Thiển thở dài nói.

- Cẩn thận!

Con mắt của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ mở ra, đưa tay lên, hiểm hiểm nắm được một mũi tên phóng đến cực nhanh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thiển Thiển trắng bệch, hướng về phía sau thành lâu lui lại, không ngực vỗ ngực, nhìn thân mũi tên lóe ra một tầng quang mang cường liệt nói:

- Nguy hiểm thật!

Sau đó lại như phách hiện ra một đại lực mới nhìn chăm chăm vào Lâm Khiếu Đường.

- Tiểu Đường Đường, vài năm không gặp, tu vi của ngươi đã vượt qua tỷ tỷ ta rồi a!

- Đâu đâu, tỷ tỷ vĩnh viễn là tỷ tỷ, hiển nhiên so với tiểu đệ mạnh hơn rất nhiều.

- Coi trọng tỷ tỷ như vậy, có ý đồ gì?

- Ta nào dám a, cho dù có cũng chỉ có thể giấu ở trong lòng!

- Có phải muốn cùng tỷ tỷ song tu đúng không?

Tô Thiển Thiển cười tủm tỉm nói.

Ầm ầm, một khối cự thạch từ phía dưới thành xa xa đập đến, đập thẳng vào trong một góc phía trong thành lâu, những mảnh vỡ tứ tán làm cho Lâm Khiếu Đường và Tô Thiển Thiển phải tách ra, cũng giúp cho Lâm Khiếu Đường giải vây một lần.

Xa xa truyền đến âm thanh Tô Thiển Thiển cười cười phóng đặng.

- Tiểu Đường Đường, tỷ tỷ đi giết địch, một lúc nữa lại nói chuyện.

Lâm Khiếu Đường mỉm cười lắc đầu, nữ nhân này nhìn bề ngoài thì có vẻ rất phong tao, thế nhưng trong lòng lại tương đối bảo thủ, một lòng suy nghĩ đột phá giai vị, thu được thọ mệnh dài lâu, đúng là có chút cố chấp.

Phía dưới tường thành vang lên tiếng giết rung trời, hơn một vạn tu luyện giả và đại quân dã man nhân đan xen cùng một chỗ, chém giết gào thét.

Đoàn Vu sư xa xa, không ngừng gia trì thêm cho những dã man nhân phía dưới một hộ thân cương trảo, còn có một bộ phận vu sư không biết đang tụng niệm cái gì đó trong miệng. Dã man nhân nghe được những âm thanh này, trở lên cực kỳ hưng phấn.

Hơn một vạn tu luyện giả đại bộ phận đều có tu vi dưới sư giai, nhân số tuy rằng đông đảo, nhưng vẫn như cũ có chút cảm giác yếu thế, vô tông đẳng trước xung phong, đạo tông ở phía sau dùng tất cả mọi biện pháp có thể phụ trợ tấn công.

Thế nhưng những tu luyện giả này lại quá tán loạn, thuật pháp của đạo tông dùng để đối phó với đám dã man nhân này rất hiệu quả, thế nhưng bởi vì thuật pháp của mỗi người lại không quá giống nhau, lại không thống nhất phóng thích, hiệu quả giảm đi một mức lớn.

Vô tông thì còn tốt, trực tiếp dùng một thân nhiệt huyết cùng với đối phương cứng đối cứng, tu vi thâm hậu thì không cần phải nói, tu vi yếu một chút trên cơ bản là lấy trứng chọi đá.

Quân đội dã man nhân cũng huấn luyện có đội hình, chính thể phương trận không hề rối loạn, xa xa, trên trời cao, đám Vu sư lại rất trật tự không ngừng cung cấp cho bọn họ thuật pháp gia trì.

Tu luyện giới của Hiên Viên quốc hoàn toàn dựa vào số lượng để chống lại, dùng sinh mệnh để ngăn sự tấn công của quân đội dã man nhân, chỉ trong thời gian ngắn đã tử thương vô số.

Lâm Khiếu Đường có chút suy nghĩ Tân La thành làm thế nào lại có thể duy trì được thời gian dài như vậy, dựa theo đầu pháp như thế này hẳn là đã sớm bị công phá mới đúng.

Những người phụ trách cứu viện không ngừng đem thương sĩ trở về, rất nhanh trên toàn bộ tường thành đều đặt la liệt người nằm bên dưới, có người thiếu cánh tay có người thiếu chân, cũng có người bị mở phanh bụng, còn có một số bị nội thương, thậm chí còn có một số thoát nhìn như trúng độc.

Cứ tiếp tục như vậy, chỉ là tăng thêm thương vong mà thôi, Lâm Khiếu Đường đau lòng nhìn hơn một nghìn người thương tích, chiến tranh như thế này quả là sai lầm...

Lâm Khiếu Đường nhìn thấy một gã trung niên nhân mặc áo bào màu vàng đang khăn trương đem những viên đan dược trong tay phân phát cho mọi người, phía sau còn có vài nữ tử đi theo băng bó vết thương một cách đơn giản.

Đây là những người trị liệu sư hậu phương hay sao? Cái này cũng quá đơn giản đi! Lâm Khiếu Đường không biết nói gì, đây đầu phải là chiến tranh chứ, căn bản chính là toi mạng, một điểm đảm bảo cũng không có.

Dã man nhân cũng có người bị thương vong, nhưng số lượng so với người của Hiên Viên quốc hiển nhiên nhỏ hơn rất nhiều, không sai biệt lắm có thể coi như là một so với năm, tu luyện giả Hiên Viên quốc mỗi khi bị thương năm người thì dã man nhân mới bị thương một người.

Hơn nữa đối với quân đội dã man nhân có đội ngũ vu sư chuyên trách chữa bệnh cho thương binh, chuyên môn dành cho thương binh dã man nhân những phương pháp trị liệu hữu hiệu, ngoại thương bình thường hầu như có thể chữa khỏi, lại có thể trở lên sinh long hoạt hổ, lập tức gia nhập đội ngũ chiến đấu, sức chiến đấu một chút cũng không giảm xuống.

- Nay vị đại ca này, ta là một tu luyện giả vừa mới tới muốn hỏi một chút, các người lẽ nào không có chức nghiệp trị liệu chuyên môn hay sao?

Lâm Khiếu Đường tiến lên hỏi.

Hán tử mặc áo bào màu vàng nhíu mày nói:

- Chính là ta!

- Xin hỏi đại ca là loại chức nghiệp gì?

- Luyện dược sư!

Hán tử mặc áo bào màu vàng có vẻ như không nhận được.

- A, chỉ có một đại ca ở chỗ này tiến hành trị liệu hay sao?

- Còn có vào luyện dược sư khác, mỗi người phụ trách một khu vực.

Trung niên nhân mặc áo bào màu vàng nói xong liền ly khai.

Lâm Khiếu Đường còn muốn hỏi cái gì lại bị một nữ tử phía sau đi lên cắt đứt.

- Tân đại phu, không tốt rồi, có một gã thương binh phục dụng đan dược vào liền hôn mê.

Mặt Tân đại phu không hề có biểu tình khác nói:

- Mang một ít nước lạnh tới cho hắn uống thì không còn việc gì nữa, người thụ thương nhiều lắm, các người chuyện gì cũng chạy đến hỏi ta, ta đâu phải là thuốc chữa cơ chứ.

- A!

Nữ tử lên tiếng rồi vội vã chạy đi.

Cho dù thỉnh vài lang trung trong thành đến đây cũng chữa trị cho người bị thương tốt hơn nhiều so với những luyện dược sư suốt ngày chỉ nghiên cứu cách luyện chế tăng nguyên đan này, Lâm Khiếu Đường âm thầm nghĩ, cảm thấy đi hỏi vị Tân đại phu này không ra được điều gì, liền tìm một tu luyện giả bị thương không nặng lắm thăm hỏi.

Hỏi xong, Lâm Khiếu Đường mới biết được, nguyên lại ban đầu tu luyện giả bảo vệ Tân La thành có tới gần tám vạn người, bất quá đại bộ phận đều chỉ là sơ cấp, tu vi không cao lắm, nhưng so với người thường khẳng định mạnh hơn rất nhiều.

Quân đội đối phương chỉ có một vạn năm nghìn dã man nhân, dưới sự lãnh đạo của những Vu sư, dã man nhân không vội đánh hạ thành trì, mà là sử dụng chiến thuật tiêu hao chiến.

Mỗi một hồi chiến đấu, tu luyện giới đều tử thương vô số, sau đó đối phương lại điều tám nghìn người đi đến địa phương khác, lưu lại chỉ còn có bảy nghìn quân, thế nhưng lại phải thêm ba mươi gã Vu sư đến đây.

Trên cơ bản cứ cách bảy ngày lại bắt đầu tấn công một lần, không ít tu luyện giả cảm thấy vô vọng, một số lựa chọn ly khai khỏi Tân La thành, số thì chết, số thì đi, lưu lại chỉ có hơn ba vạn người, một tháng gần đây tần suất tấn công của dã man nhân lại bắt đầu tăng lên, ba ngày tấn công một lần, đã có hơn một vạn tu luyện giả chết trên chiến trường, đại đa số thi thể trở thành phân tử để các Vu sư tiến hành thu thập linh hồn nguyên lực, chờ khi bọn họ hấp thu hoàn toàn, lại vứt cho hổ mã tọa kỵ của dã man nhân làm thức ăn, cực kỳ tàn nhẫn, thương vong của đối phương chỉ có hai nghìn, khoảng cách cực kỳ lớn, hầu như làm cho người ta tuyệt vọng.

Lâm Khiếu Đường cẩn thận quan sát, cảm thấy những binh sĩ bất đồng của dã man nhân so với tu luyện giả không mạnh hơn bao nhiêu, tất cả vấn đề đều là do sự trợ giúp ở phía sau, còn có thuật pháp phụ trợ thực sự quá ít, không thể mạnh mẽ ủng hộ được.

- Không tốt rồi, quân đội dã man nhân muốn tiến công đến đây, mọi người mau chạy a!

Đột nhiên có người cao giọng hô.

Lâm Khiếu Đường đến đứng phía ngoài sát tường thành quan sát, quả nhiên, quân đội dã man nhân toàn bộ đã tiếp cận, cách tường thành không đến một dặm.

Đúng lúc này, trong chiến trường, một tiếng long khiếu, một con rồng hỏa diễm màu tím hình thành, từ khoảng không hiện ra, thế cục trên chiến trường thoáng cái có chút cải biến.

Từ long khí diễm rít gào xuyên qua đám dã man nhân, một khi đụng vào, cho dù là bề ngoài thì cũng bông nhẹ, nặng thì bị đốt thành tro bụi.

Một thiếu nữ tử y sắc mặt nghiêm trọng điều khiển con rồng hỏa diễm màu tím, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng thấm thấu ra mồ hôi nhè nhẹ, đây chính là lần phóng ra thứ tư trong mười ngày gần đây, đối với thể lực của nàng thì là một lần khảo nghiệm cực lớn.

Tử y thiếu nữ chính là Lâm Uyển Nhi từ Kinh Châu thành chạy tới trợ giúp, bên cạnh nàng còn có một công tử mặc y phục màu xanh khuôn mặt thanh tú không gì sánh được, hình dạng so với nữ tử còn muốn thanh lệ hơn rất nhiều, chính là người đi theo Lâm Uyển Nhi đến đây Nam Cung Phi Phi.

Nam Cung Phi Phi trôi chảy vũ lộng trường kiếm đứng gần người Lâm Uyển Nhi chống lại công kích của đám lang nhân, trường kiếm thỉnh thoảng còn có thể rời tay bay đi, chỉ để lại vô ảnh thủ không chế thành kiếm chém giết địch nhân, bốn phía càng phóng ra một tấm lưới phòng hộ rất lớn, nếu như có dã man nhân đến gần sẽ lập tức bị quấn chặt vậy khốn.

Bên kia chiến trường, một đạo kiếm ảnh thật lớn trong nháy mắt hình thành, mạnh mẽ hướng về phía quân đội dã man nhân bổ tới, chỉ một kiếm này đã có thể đoạt đi hơn mười tính mệnh của dã man nhân, tử trạng cực kỳ thê thảm.

Phóng ra một chiêu này chính là một vị nữ tử trông còn trẻ mặc y phục màu trắng, chính là lão tổ Lâm gia Lâm Ngật Nhiên.

Xung quanh Lâm Nhật Nhiên chính là chiến trường duy nhất mà phía Hiên Viên quốc có thể chiếm chút thượng phong, xung quanh nàng có một nhóm thanh niên vây quanh, mỗi người đều là hảo thủ, bọn họ đều là những tinh anh của Lâm gia.

Tiểu Lan, A Mãnh, Lâm Bình, Lâm Vũ Tuyền, Lâm Vân Phi, còn có Lâm Thiên Chính, cùng với rất nhiều đệ tử Lâm gia.

Trong toàn chiến sĩ Hiên Viên quốc, chỉ có hai mươi tám người này có thể chặn ngang và thoảng đẩy lui đối phương, xung quanh họ những tu luyện giả đạo tông có vẻ tương đối dễ dàng, có thể phi thường thoải mái đứng bên cạnh ở một cự ly thích hợp thì triển ra thuật pháp lợi hại chém giết dã man nhân.

Đáng tiếc một chiến trường lớn như vậy không thể bởi vì khu vực nhỏ nhỏ đó mà có thể xoay chuyển chiến cục, nhân số thương vong còn đang không ngừng tăng lên.

Vốn có nhân số nhiều hơn đối phương gấp ba lần chợt giảm thiểu, hiện tại chỉ còn không đến hai lần, dã man nhân nhiều nhất chỉ tổn thất hơn một nghìn mà thôi.

Đúng lúc này, phía tây bắc có bốc lên một luồng khói bụi nồng đậm, mặt đất rung lên nhẹ nhẹ.

Trên tường thành có người kêu lên:

- Dã man kỳ sĩ tới, dã man kỳ sĩ tới!

- Uyển Nhi quận chúa, kỵ binh của đối phương đến, chúng ta hãy rút lui đi thôi!

Nam Cung Phi Phi cũng có chút không chống đỡ được.

- Không được, nếu chúng ta rút lui, Tân La thành phía sau lập tức không xong.

Trên khuôn mặt trắng bệch của Lâm Uyển Nhi hiện lên nét kiên định không gì sánh được.

Phía bên kia chiến trường.

- Lão tổ, chúng ta hãy lui, nếu như đánh tiếp thì chỉ tăng thêm thương vong mà thôi.

Một gã trưởng lão Lâm gia đẩy lùi một gã dã man nhân xông lên sắc mặt lo lắng nói.

- Tử thủ!

Lâm Ngật Nhiên nói ra hai chữ liền bay vọt tới một đám dã man nhân khác đại khai sát giới.

Tu luyện giả thụ thương càng lúc càng tăng, đã không kịp đưa lên trên tường thành, toàn bộ chỉ còn cách đưa đến an trí đến dưới tường thành, cách chiến trường phía trước không đến hai trăm trượng.

Rốt cuộc, có một đám dã man nhân lao ra khỏi chiến trường hướng về phía dưới tường thành đánh tới.

Phía dưới tường thành hầu như đều là những tu luyện giả thụ thương, chỉ cần một ít dã man nhân này đã có thể giết chết hết mấy trăm người.

Tình thế vạn phần nguy cấp.

Trên tường thành, năm gã luyện được sư thở dài tụ tập đứng chung một chỗ, bọn họ đã sử dụng tất cả bản lĩnh của mình, lại chỉ như muối bỏ biển, đan được dùng để chữa thương toàn bộ đã dùng hết, hiệu quả cực thấp.

- Tân đại phu, ta xem Tân La thành này không thủ được nữa rồi, mấy người chúng ta có lẽ nên rút lui trước đi thôi, chuyển đến phía sau thành thị này, xem xem có thể trợ giúp điều gì đó hay không.

Một lão giả tóc trắng bất đắc dĩ thở dài nói.

Tân đại phu thật sâu nhìn thoảng qua màn khói bụi dày đặc cuộn cuộn xa xa, từ diện tích che phủ tính ra, chỉ ít có hơn một nghìn dã man kỳ sĩ, năm nghìn quân bộ binh đã đủ một, chờ đến khi kỵ binh đến sợ là lập tức suy sụp.

- Được rồi, chúng ta đi!

Những luyện được sư khác cũng đều gật đầu chấp nhận, năm tháng vừa qua, năm vị luyện được sư này đã đem hết toàn bộ của cải tích súc ra tiêu phí cho thương binh đến không còn gì, thế nhưng vẫn như cũ không thể vẫn hồi lại được bại cục, chính là những đan dược bọn họ luyện chế ra hiệu quả thực sự không được bao nhiêu.

- Khái khái khái..., cô nương, ta... Xem rất a không... không được, khái khái..., ngực đau... quá đau, người hãy đến trợ giúp những người khác trước đi.

Một gã thương binh ho mãnh liệt suy yếu nói, thoát nhìn có vẻ như muốn chết nhanh hơn một chút.

Lục y thiếu nữ (thiếu nữ mặc y phục màu xanh) đang chăm xử lý vết thương kiên quyết nói:

- Không được, các người nhất định phải nhanh chóng đứng lên, Tân La thành tuyệt đối sẽ không bị đám dã man nhân này công chiến thành công.

- Ai, người qua đây giúp ta đỡ lấy cánh tay của hân!

Lục y thiếu nữ thấy bên cạnh có một thanh niên đứng ngăn người liên kêu to.

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ hồi tỉnh lại tinh thần, nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của thiếu nữ, lại nhìn thương binh kia, trong lòng đã có quyết định, toàn thân nguyên lực đột nhiên đề thăng, càng dần càng cao, càng càng cao.

Không biết như vậy đã được chưa, nhưng hôm nay chỉ có thể cứu ngựa chết thành ngựa sống mà thôi, Lâm Khiếu Đường âm thầm nghĩ, lại vừa mới xuất thân, Lâm Khiếu Đường cấp tốc vận chuyển đấu luyện, đem một loại công pháp quyền thuộc của chính mình thoáng cải biến một chút.

- Ai, người này, thế nào lại như vậy, hôm nay chiến sự rất khẩn trương, người lại đứng một bên ngăn người, bảo người đến trợ giúp cũng không chịu, người có còn là người của Hiên Viên quốc hay không đây?

Lục y thiếu nữ tức giận nói.

- Tổ Tổ, không tốt rồi, chúng ta mau chạy đi!

Bên kia tường thành có một hoàng y thiếu nữ chạy đến kêu lên.

Lục y thiếu nữ nghi hoặc nói:

- Làm sao vậy?

Hoàng y thiếu nữ..

- Mấy được sư đã thương nghị qua, chuẩn bị rút lui khỏi nơi này.

- Cái gì?

Tổ Tổ và tất cả mọi người đều giật mình, thân thể không tự chủ được run run, nàng không muốn tin tưởng đây là sự thực.

- Sao có thể, sao lại có thể như vậy, nếu như ngay cả bọn họ cũng đi, Tân La thành còn có hy vọng gì, còn có hy vọng gì, người nói xem, người nói xem.

- Tổ Tổ người đang làm đau ta!

Hoàng y thiếu nữ sợ hãi nói.

Bồng...

Đột nhiên, một luồng khí lưu cường đại thổi trúng hai vị thiếu nữ đến không mở mắt ra được.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường lờ lờ kim quang, phóng về phía một vị tu luyện giả bị nội thương gần nhất, phổi của hân bị trúng đòn nghiêm trọng làm cho tụ huyết ú đọng, dẫn đến hô hấp không thông.

Một chương của Lâm Khiếu Đường lấy tốc độ mắt thường khó có thể phân biệt liên tục vỗ ra ngoài, người bị thương dưới sự kinh hãi mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, phun xong nhất thời đứng lên chửi ầm ĩ.

- Lão tử đã bị thương, người còn đánh lão tử!

Tổ Tổ đứng một bên ngạc nhiên nói:

- Người có thể đứng dậy rồi.

Người bị thương sống sót, lúc này mới phát hiện ra hô hấp của chính mình cứ nhiên đã thông suốt, lại có thêm một cỗ nguyên lực cấp tốc chạy dọc cơ thể giúp bản thân khôi phục.

Chỉ một chút thời gian, Lâm Khiếu Đường đã chữa trị xong cho hơn mười người bị thương, thân ảnh trên tường thành cấp tốc di động tới lui, đôi cánh tay lấy tốc độ mắt thường khó có thể phân biệt không ngừng vận động, làm đủ các loại động tác vô cùng cổ quái.

Tốc độ của Lâm Khiếu Đường càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, không ngừng có người bị thương được cứu trị xong đứng lên.

Bỗng nhiên, Lâm Khiếu Đường ngừng lại, con ngươi một trận co rút, trong con ngươi thậm chí hiện ra quang mang màu vàng nhàn nhạt.

Tiếp đó, quanh thân Lâm Khiếu Đường nổi lên hơn mười khối tiểu quang cầu, những quang cầu này từ từ biến thành một bàn tay màu vàng năm ngón, khoảng chừng lớn bằng một nửa kích cỡ người bình thường...

186. Chương 188: Tân La Thành Bảo Vệ Chiến (3)

Lâm Khiếu Đường đứng nguyên một chỗ, hai tay loạn vũ nhanh đến mức hầu như là biến mất, chỉ nghe thấy những âm thanh vù vù vang lên.

Hơn mười bàn tay nhỏ bé, dưới sự khống chế của Lâm Khiếu Đường bay tứ tán ra xung quanh, hướng về phía những người bị thương, điểm huyết, khơi thông huyết mạch, phùng châm, uy được...

Người thiếu cánh tay hay thiếu chân tự nhiên không thể làm cho bọn họ lập tức đứng lên, chỉ có thể tạm thời tiếp nối mà thôi, thế nhưng nếu là nội thương bình thường có thể lập tức làm cho bọn họ khôi phục như ban đầu, lại phục dụng thêm một hoàn đan được “bách tiêu đan” do Lâm Khiếu Đường làm ra, trên cơ bản so với lúc trước khi thụ thương không kém bao nhiêu.

Chỉ chớp lát, trên tường thành đã có tới một phần ba tu luyện giả lại một lần nữa đứng lên được, hai phần ba tuy rằng không có năng lực lập tức giết địch, thế nhưng cho dù khôi phục được một phần thực lực thì cũng gia nhập vào đội quân phòng ngự.

Đa số người nội thương đều là do huyết tự gây nên, một khi thanh trừ thì lập tức khôi phục được bảy tám phần, sức chiến đấu không giảm xuống bao nhiêu, không ít người lại tiếp tục nhảy xuống.

Tổ Tổ và hoàng y nữ tử không thể tin tưởng nhìn chằm chằm vào thanh niên xa lạ kia, ngăn người tại chỗ, trong nhãn thần có chút si mê, chẳng lẽ lại là thần tiên hạ phàm?

Có thể là chiến sự rất căng thẳng, đại bộ phận người bị thương chưa chú ý tới đã phát sinh cái gì, còn tưởng rằng đan dược vừa mới phục dụng bắt đầu thể hiện tác dụng của nó.

Trên tường thành chỉ ít có hơn ba nghìn người bị thương, Lâm Khiếu Đường dùng thời gian một nén hương để trị liệu cho tất cả mọi người một cách tương đối, toàn bộ quá trình trị liệu hầu đều ở trong cảnh giới vong ngã, nguyên thức mở rộng ra, đem những người bị thương bảo phủ bên trong, loại nội thị này so với chụp X quang còn muốn hữu hiệu hơn gấp trăm lần, hầu như có thể trong thời gian nháy mắt phán đoán ra thương thế.

Sau đó lại dùng tiểu kim thủ (bàn tay nhỏ màu vàng) hoàn thành quá trình trị liệu, có một số thương thế tiểu kim thủ còn chui vào trong miệng vết thương, khai thông những huyết quản bị bế tắc.

Làm như vậy kết quả cũng cực kỳ hao tổn thể lực, chỉ là lần này Lâm Khiếu Đường đã lấy hết nguyên lực của bản thân ra thực hiện.

Lâm Khiếu Đường nhể nhại mồ hôi gian nan hít thở không khí, khó chịu giống như một người thường dùng tốc độ cực hạn chạy hết năm nghìn thước vậy.

Y phục lại bị một người lôi lôi kéo kéo, Lâm Khiếu Đường không quá tình nguyện xoay người lại, ngực mãnh liệt phập phồng lên xuống. Vị lục y thiếu nữ trước đó vừa giáo huấn hắn, về mặt sung kính nhìn chính mình.

- Có việc gì sao?

Lâm Khiếu Đường lau mồ hôi hỏi.

- Thần tiên ca ca, vừa rồi tiểu nữ có chỗ đắc tội, xin người thứ lỗi!

Trong mắt Tổ Tổ lóe ra tia sùng bái, tuyệt đối thành khẩn nói.

Hồ xích, hồ xích. Lâm Khiếu Đường miễn cưỡng cười, lấy ra một viên kim dương đan nuốt vào, thể lực lập tức khôi phục như ban đầu.

- Người là trị liệu sư đúng không?

- Đúng vậy!

Tổ Tổ đứng một bên vội vã gạt đầu, hoàng y thiếu nữ bên cạnh cũng gạt đầu.

- Các người tổng cộng có bao nhiêu người?

- Mười một người.

- Ít như vậy, không còn người nào khác nữa hay sao?

- Thần tiên ca ca, trị liệu sư tại Hiên Viên quốc vẫn là một chức nghiệp rất vô dụng, cực kỳ ít người chịu chủ động tu luyện, chúng ta cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, từ nhỏ sinh ra đã chỉ có thủy nguyên môi, nếu như không chọn loại chức nghiệp như trị liệu sư này mà nói, vậy thì không thể tiến hành tu luyện, ta cũng không nghĩ tới sinh ra trên đời vài thập niên rồi vội vã chết đi.

Tổ Tổ hơi hơi quyết miệng nói.

- Người thuộc về giai vị nào?

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn cuộc chiến bên người tường thành, lại hỏi.

- Sĩ giai đỉnh cấp, bọn tử muội trên cơ bản đều có giai vị này, còn có hai vị tỷ muội đã đạt tới sư giai rồi.

Tổ Tổ thoáng tự hào nói.

- Ân! Các người từ giờ mười một người tu tập cùng một chỗ, tập trung lực lượng đối với những người ta vừa mới trị liệu thương thể nhẹ tiến hành trị liệu khôi phục, vết thương một khi khép lại liền để cho bọn họ toàn lực hiệp trợ phòng thủ trên thành, không cần tiếp tục nhảy xuống chiến đấu.

- Nếu như bọn họ không nghe chúng ta làm sao bây giờ?

- Vừa rồi là bị trọng thương cho nên bọn họ mới không dám xuống một lần nữa, các người đi nói thì bọn họ nhất định sẽ nghe.

Lâm Khiếu Đường rất chắc chắn nói.

Lúc này, năm gã luyện được sư vừa mới ly khai kinh ngạc nhìn một bên trên tường thành, nhìn chăm chăm vào những người bị thương đứng lên một cách sinh long hoạt hổ, có chút không thể tin vào hai mắt của mình.

- Tân đại phu, lẽ nào là dược liệu của chúng ta đã sinh ra hiệu quả?

Bạch lão hoài nghi hỏi.

Tân đại phu kinh ngạc nhìn một gã thương binh vừa mới muốn chết từ trên mặt đất đứng lên, còn có một vị bắp đùi chỉ còn da nổi lại bàn chân cũng khập khiễng từ trên mặt đất đứng lên, chân đã nổi lại tương đối hoàn chỉnh, máu đã ngừng chảy, khí sắc phảng phất như trong nháy mắt tốt hơn rất nhiều.

- Hửn... hửn là không phải!

Tân đại phu lẩm bẩm nói, đối với mọi chuyện phát sinh trước mắt có chút không thể lý giải được.

...

- Vu đại sư, chúng ta có lên tiếp tục tấn công hay không?

Một gã Vu sư mặc áo bào màu tro cung kính hỏi.

- Chờ một chút, những con chó nhỏ Hiên Viên quốc còn đang có không ít lực chống cự, phải chờ cho đến khi bọn chúng tuyệt vọng, mới bồi thêm cho bọn chúng một kích trí mạng.

Một gã Vu sư bay phía trước hơn ba mươi gã vu sư lẳng lặng quan sát toàn bộ chiến trường nói.

Trong ba mươi chín gã Vu sư huyền phù trên không trung thì có sáu người không tham gia vào đội thi triển pháp thuật, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì đó, còn ba mươi ba gã Vu sư còn lại không ngừng gia trì thêm cho dã man nhân bên dưới hộ thân cương trảo và nộ khí chú.

Nơi hậu phương còn có hơn hai mươi gã vu sư không ngừng chữa trị cho thương binh bị thương mang về, thậm chí còn có một số trực tiếp tiến vào đoàn đội dã man nhân đang chiến đấu tiến thành trị liệu trực tiếp, nếu như vết thương nhẹ có thể trong nháy mắt khôi phục lại.

Một đoàn dã man kỵ sĩ một đường cấp bách phóng đến, hổ mã dưới thân thỉnh thoảng hí lên, bọn họ cách chiến trường còn có cự ly mấy trăm trượng, lấy tốc độ chạy cực nhanh của hổ mã thì rất nhanh sẽ chạy tới nơi.

Áp lực lên tu luyện giả của Hiên Viên quốc lớn đến không gì sánh được, rất nhiều người đã không còn chút chiến ý nào, ý chí tinh thần sa sút, thậm chí còn có một số cảm thấy tuyệt vọng, rõ ràng phe mình người đông thế mạnh nhưng vẫn không đánh lại người ta, loại đả kích như thế này thực là lớn...

- Quận chúa, chúng ta rút lui đi thôi!

Nam Cung Phi Phi lo lắng nói.

- Không!

Uyển nhi nói so với lần trước còn kiên quyết hơn.

Khống chế tử long khí diễm trong thời gian dài làm cho Uyển nhi thoát nhìn cực kỳ suy yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn không có một tia huyết sắc, nhưng ánh mắt của nàng vẫn có chấp như cũ, lại không có mấy may ý tứ buông tha.

Người của Lâm gia đã tử thương quá một nửa, mấy hảo thủ cũng cảm thấy uể oải bất kham, chỉ còn có Lâm Ngật Nhiên vẫn có thể giết địch như ban đầu, thế nhưng nếu như không thể một kích giết chết những dã man nhân này thì không được bao lâu bọn chúng sẽ lại hoàn hảo như lúc đầu, tiếp tục gia nhập vào vòng chiến. Loại tình trạng đánh mãi không chết này, cho dù là Lâm Ngật Nhiên trên tinh thần cũng chịu đả kích không nhỏ, cả một khu vực lớn cần một người nàng chống đỡ, thể lực tiêu hao thực sự rất lớn.

Phốc...

Uyển nhi rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi, phun ra một ngụm máu, té ngã trên mặt đất, Nam Cung Phi Phi cả kinh kêu lên:

- Quận chúa!

- Đừng chạm vào ta!

Lâm Uyển Nhi lau đi vết máu nơi khóe miệng lại một lần nữa đứng lên, chỉ là tử long khí diễm đã biến mất, muốn lập tức triệu hoán thêm một lần nữa thực sự không có khả năng.

Bên kia, Lâm Ngật Nhiên gặp phải năm tên dã man nhân đại chiến sư được gia trì hộ thể cương trảo và nộ khí chú vây công, cho dù đã tiến vào linh hồn giai sơ kỳ, lại thêm võ kỹ vô cùng lợi hại thì Lâm Ngật Nhiên cũng có cảm giác ăn không tiêu, bị hợp lực vây công cũng đã bị nội thương.

- Lão tổ, chúng ta rút lui đi thôi!

Lúc này, ba vị trưởng lão hầu như đồng thời kêu lên, điều này làm cho Lâm Ngật Nhiên có chút phân thần.

Nói còn chưa xong, một gã dã man nhân đại chiến sư tung một quyền đánh trúng bụng Lâm Ngật Nhiên, nàng bay ngược lại đến mấy trượng, xô ngã bảy tám người, cuối cùng Lâm Bình tiếp được, mới không bị triệt để ngã xuống đất.

- Phốc...

Lâm Ngật Nhiên không thể ức chế được khí huyết đang bốc lên, phun ra một ngụm máu, những ngày gần đây liên tục phải chiến đấu lại vừa mới thụ thương lúc này đồng thời nổi lên tác dụng, coi như là linh hồn giai cũng ăn không tiêu.

- Lão tổ, chúng ta lui đi thôi!

Lâm Bình thấy tình cảnh như vậy cũng nổi lên tâm lí muốn thoái lui.

Còn núi, không sợ không có củi đốt, nếu như toàn bộ đã chết hết vậy thì không còn gì nữa.

- Ba ngày trước trận chiến, ta đã phát ra lời cầu cứu đến ba đại môn phái, hôm qua đã có hồi âm, ngày hôm nay nhất định bọn họ sẽ đến, chỉ cần viện quân của chúng ta đến, sẽ không còn chuyện gì nữa!

Cho dù bị thương thì Lâm Ngật Nhiên vẫn suy trì một loại ung dung của cao thủ như trước.

Lâm Bình liếc mắt nhìn tường thành phía sau có hơn ba nghìn người bị thương, thần sắc tối sầm lại, hai ba nghìn người, tu luyện giả còn đang chiến đấu nhiều nhất không vượt qua bảy nghìn người, đã có mấy nghìn người ngã xuống mãi mãi rồi.

Bảy nghìn đấu với năm nghìn, còn có một nghìn dã man kỵ sĩ sắp gia nhập vào vòng chiến.

Đánh? Đánh thế nào a? Chỉ có thể đánh bạc tính mệnh mà thôi.

Lâm Bình có chút hối hận khi đem phá thương quyết trước đó tán đi, nắm tay mạnh mẽ co lại.

- Lâm Khiếu Đường, đều là tiểu tử thoái người làm hại, làm lại lão tử hiện tại không có năng lực đấu với đám dã man nhân này.

- Lòng tốt trở thành lòng lang dạ thú a!

Lâm Bình mạnh mẽ xoay người lại, chỉ thấy Lâm Khiếu Đường quỷ mỵ xuất hiện phía sau hắn.

- Người... người đến đây lúc nào?

Lâm Bình dường như thấy quỷ nhìn Lâm Khiếu Đường.

Phanh, quang hoa trong mắt Lâm Khiếu Đường đột nhiên lóe lên, một đạo hỏa quyền đã đánh bay một gã dã man nhân chiến sĩ muốn đánh lén, lúc này mới nói:

- Hiện tại không cần quan đến đây như thế nào, trước hết đem đan dược này giao cho lão tổ, để nàng phục dụng vào, tuy rằng đối với nàng tác dụng không được nhiều lắm, nhưng chung quy so với không có vẫn tốt hơn.

- Ai!

Lâm Bình còn muốn nói cái gì đó, Lâm Khiếu Đường lại lắc mình một cái biến mất khỏi chiến trường loạn lạc.

Nam Cung Phi Phi liều mạng bảo hộ Lâm Uyển Nhi, thế nhưng người cùng phe xung quanh càng lúc càng ít đi, liếc mắt nhìn lại hầu như chỉ thấy toàn dã man nhân.

Bỗng nhiên, ba thanh cự kiếm đồng thời bổ tới, Nam Cung Phi Phi đã kiệt lực không còn sức chống đỡ, chỉ là vẫn đứng che trước người Uyển Nhi chặt chẽ nhắm hai mắt lại.

Đương đương đương...

Ba tiếng vang lên.

- Công tử!

Nam Cung Phi Phi mở mắt ra, nhất thời kinh hãi kêu lên, Lâm Uyển Nhi càng trừng đôi mắt to giống như nằm mơ nhìn người mới đến.

Lâm Khiếu Đường cầm trên tay một thanh cự kiếm không biết từ nơi nào có được, đánh lui ba gã dã man nhân chiến sĩ, vút đi đại kiếm, nhanh chóng ôm lấy hai nàng, hóa thành một mũi tên lửa hướng về phía khu vực có khá nhiều người Lâm gia tập trung, ở chỗ này chiến cuộc tương đối hòa hoãn.

Buông hai nàng, Lâm Khiếu Đường lấy ra hai khóa đan được.

- Cầm lấy kim dương đan này phục dụng vào, có thể chống đỡ được một hồi.

Hai nàng không kịp hỏi rõ tình huống, Lâm Khiếu Đường đã nhanh chóng phóng đi.

Lúc này chiến cuộc thoáng có chút biến đổi, trên tường thành có một nghìn gã tu luyện giả nhảy xuống, lại gia nhập vào chiến trường, có thêm một nghìn tu luyện giả đồng thời gia nhập vào trận chiến, các tu luyện giả khác nhất thời cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều, tinh thần cũng dâng lên, tuy rằng không biết những người bị thương này làm sao có thể thoáng cái đã khôi phục lại, nhưng đây tuyệt đối là tin tốt.

Kim dương đan chỉ còn lại hai viên cuối cùng, phải dùng tiết kiệm một chút, Lâm Khiếu Đường nhìn phía dưới tường thành có năm sáu nghìn người bị thương âm thầm suy nghĩ, tiếp theo chỉ có thể dùng kim dương đan để chống đỡ việc tiêu hao thể lực mà thôi.

Lâm Khiếu Đường lại dùng trò cũ, lúc này lại phóng nhiều tiểu kim thủ hơn, chừng hơn một trăm cái, đầu luyện tăng thứ năm đã đem hai loại cao giai vũ kỹ dung hợp cùng một chỗ, không hề nghĩ đến dưới loại tình huống như thế này cư nhiên có điều linh ngộ, tạo ra một hệ phụ trợ, cũng không có công dụng tấn công quá lớn, thế nhưng đây mới chỉ là tăng thứ nhất mà thôi, những tầng phía sau tựa hồ khiến cho người ta cực kỳ chờ mong.

Lâm Khiếu Đường đứng tại chỗ vũ lộng, tốc độ càng lúc càng nhanh, phảng phất như đang đánh một bộ quyền pháp, quanh thân tràn ra một tầng kim quang nhàn nhạt cùng với hồng sắc cực kỳ uy phong, những người bị thương nằm dưới tường thành toàn bộ được bao phủ bên trong phạm vi nguyên thức của Lâm Khiếu Đường.

Tiểu kim thủ không ngừng trị liệu cho những người bị thương, nếu như gặp phải thương thế cực kỳ nghiêm trọng, tiểu kim thủ sẽ hóa thành một cỗ lực lượng nhỏ bé rót vào cơ thể từ vết thương, dần dần đồng hóa.

Cảm giác cạn kiệt sức lực, Lâm Khiếu Đường lập tức nuốt vào một viên kim dương đan...

- Chuyện gì xảy ra?

Vu đại sư cảm giác thấy không ổn nhìn về phía đoàn quang mang chớp động bên dưới Tân La thành.

Những Vu sư khác đều nghi hoặc quan sát, không hề có người nào trả lời, bởi vì bọn họ cũng không biết rốt cuộc đang phát sinh chuyện gì.

Đám vu sư càng nhìn càng kinh hãi, những kẻ bị thương đặt dưới tường thành cư nhiên từng đám từng đám đứng lên, lại có thêm hai ba nghìn người tiếp tục gia nhập vào vòng chiến, những người bị thương còn lại đứng ngay ngắn xếp hàng tại chỗ.

Khỏa kim dương đan cuối cùng, Lâm Khiếu Đường không luyến tiếc nuốt vào, rốt cuộc trước khi cạn kiệt sức lực đã trị liệu xong cho tất cả mọi người, mười một trị liệu sư đang đứng bên ngoài tiếp tục tiến hành trị liệu khôi phục cho những người bị thương nặng, những vết khâu nếu như không có trị liệu sư phụ trợ, khó có thể trong một thời gian ngắn hoàn toàn khép lại.

Vô luận là trên tường thành hay bên dưới tường thành, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn vị thanh niên có thể đồng thời trị liệu cho mấy nghìn người dưới kia, thực sự là quá thần kỳ rồi.

Trên thực tế, Lâm Khiếu Đường cũng hiểu được bản thân rất thần kỳ, bằng vào một chút tài nghệ và kiến thức kiếp trước của hắn, cư nhiên có thể sáng tạo ra một loại phương pháp gia trị trị liệu như vậy, chỉ là loại phương pháp này đối với sự tiêu hao của cơ thể thực sự quá lớn, bởi vì rất nhiều trường hợp dựa vào nguyên lực trực tiếp hóa thành một loại năng lượng tinh thuần chui vào trong cơ thể người bị thương làm cho vết thương đỡ hơn hoặc có thể trực tiếp biến mất, điểm này có chút giống với phương thức trị liệu của mục sư, nhưng lại có điều bất đồng rất lớn, điểm giống nhau nhiều nhất chính là khi thi pháp sẽ tiêu hao nguyên lực cực kỳ lớn.

Người bị thương khôi phục hoàn toàn, chỉ hướng cái nhìn cảm kích về phía Lâm Khiếu Đường rồi lại trực tiếp gia nhập vào vòng chiến đấu, bọn họ còn phải bảo vệ gia viên của chính mình.

Mà những người bị thương nặng không thể lập tức gia nhập chiến đấu về mặt không biết phải làm sao.

Lâm Khiếu Đường ổn định hô hấp, lớn tiếng nói:

- Người thuộc đạo tông, toàn bộ đứng về phía cửa thành, vô tông thì khởi động hộ thể cương khí đứng phía trước đạo tông mười trượng.

Những tu luyện giả này khuyết thiếu chính là một người có thể đứng đầu, mấy tháng qua, vẫn đều là chém giết một cách toán loạn, căn bản không hề có một tổ chức nào hữu hiệu, hiệu suất như vậy mà có thể chống đỡ được đến năm tháng đã là rất không tồi.

Nghe được vị thanh niên thần kì chỉ huy, những tu luyện giả bị thương này thống nhất đến thần kì, có thể chính là sự cảm kích đối với người đã trị thương cho bản thân, hoặc cũng có thể là sự tôn kính đối với một cường giả.

Không nhất định phải có tu vi cao có thể đánh có thể giết mới là mạnh, thực sự đến khi chiến tranh bạo phát, những tu luyện giả này mới ý thức được, bất luận là chức nghiệp gì đều có thể có chỗ thiếu sót của nó.

Rốt cuộc đều là tu luyện giả, chỉ trong chốc lát mọi người đã đứng vào vị trí của mình, Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn về phía đám dã man kỵ sĩ đang chạy chồm mà đến, còn cách hơn mười trượng cuối cùng bọn họ sẽ đi vào phạm vi chiến trường.

- Những người thuộc đạo tông chuẩn bị cho tốt đạo phù, một lúc nữa nghe rõ mệnh lệnh của ta, chỉ cần ta kêu một tiếng, mọi người đồng thời phóng ra đạo phù, vô luận là hình thức gì cũng được, chỉ cần có thể đánh ngã được đám dã man nhân này là được, nghe hiểu chưa?

Lâm Khiếu Đường xúc động mạnh mẽ hét lên.

- Nghe rõ rồi!

Âm thanh đáp lại điếc tai.

Không ít người trên tường thành đã lĩnh ngộ được ý tứ, cũng đều chuẩn bị thỏa đáng!

Năm gã luyện được sư trước đó còn muốn ly khai giờ khắc này đều đứng tại chỗ kinh ngạc quan sát tất cả mọi chuyện phát sinh.

- Giết...

Dã man nhân kỵ sĩ rống to, khí thế như hồng, bài sơn đảo hải.

- Phóng!

Lâm Khiếu Đường cũng hét lên một tiếng.

Toa toa toa...

Vô số đạo phù hóa thành các loại hình quang mang công kích khác nhau, trong nháy mắt bắn về phía đám dã man nhân kỵ sĩ đang lao tới.

Đám vu sư đột nhiên giác ngộ, vội vàng thi triển pháp thuật chống đỡ, thế nhưng chính là chỉ có hơn mười người làm sao có thể đối kháng lại hơn một nghìn người, cho dù chính thể thực lực của đối phương không hề mạnh, thế nhưng lại có số lượng lớn bù vào.

Bang bang bang bang...

Cơn mưa đạo phù phẳng phát giống như đạn pháo hưng phấn bạo tạc trong đội hình của những dã man nhân kỵ sĩ đang xung kích, nhất thời những tiếng kêu thảm thiết vang lên...

187. Chương 189: Phong Mang Lộ! Sát Đại Vu.

Những tiếng bạo tạc không ngừng làm cho cả chiến trường trong nháy mắt đình trệ, lực chú ý của tất cả mọi người trong lúc nhất thời tập trung vào khu vực bạo tạc.

Mấy tháng liên tục chiến đấu, tu luyện giả Hiên Viên quốc vẫn tiến hành loại thiêu đốt sinh mệnh chiến đấu, mỗi một lần giao chiến có thể quân đội dã man nhân không thể đánh hạ được thành trì, thế nhưng bọn họ tuyệt đối thắng thảm, thậm chí có thể nói là thắng mà bại.

Mà những Vu sư khổng chế dã man nhân quân đội cũng không lập tức hạ sát thủ, chỉ giống như một lão miêu bình thường, không vội giết chết con chuột lớn bị nhốt trong lồng.

Mà là thường thường dùng đến móng vuốt mèo chơi đùa một chút, sau đó đứng ở một bên hiếu kỳ nhìn con chuột của mình chạy loạn, liên tục nhiều lần tha chết cho nó, chỉ là vì để con chuột lớn này triệt để an tĩnh lại, cũng đợi nó mệt mỏi mà chết.

Nhưng mà, tu luyện giới Hiên Viên quốc lần đầu tiên hưởng thụ khoái cảm khi chém giết đối thủ, một loại cảm giác phấn chấn không gì sánh được, đang ở trong lòng những người tham chiến trào dâng liên miên không dứt.

Hơn một nghìn đạo phù cùng một lúc bạo tạo có uy lực khổng lồ như thế nào?

Một nghìn dã ma nhân kỳ sĩ cảm xúc dâng cao, đang chuẩn bị tiến vào chiến trường đại khai sát giới, nhất cử đánh tan thế lực ngoan cố chống lại cuối cùng của Tan La thành, lại đột nhiên trúng phải một đòn cảnh cáo mạnh mẽ, đánh đến nỗi thất điên bát đảo, đầu óc choáng váng, chỉ một lần đồng thời phóng đạo phù lần này đã khiến cho hơn phân nửa kỳ binh mất đi sức chiến đấu.

- Phóng!

Lâm Khiếu Đường không bởi vì địch nhân mới bị một đòn đau mà trở lên đắc ý, cách chiến thắng vẫn còn rất xa, lại một tiếng rống vang lên.

Đã thưởng thức một lần ăn ngọt, lúc này đây những tu luyện giả đạo tông càng thêm ra sức, những người thuộc đạo tông trên tường thành còn không quá minh bạch ý tứ cũng đều hiểu ý, thương thế tương đối nhẹ trực tiếp nhảy xuống tường thành gia nhập vào đội ngũ, thương thế nghiêm trọng thì ở trên tường thành chuẩn bị đầy đủ, nếu như chỉ cần phóng ra đạo phù thì nhẹ nhàng mà thôi.

Toa toa toa toa...

So với lần đầu tiên thì số đạo phù phóng ra lần này còn muốn nhiều hơn gấp đôi, trên bầu trời phóng đi tạo ra một đường vòng cung huyền lệ, tất cả đều là hình thức biến ảo công kích, lại một lần nữa phóng vào khu hậu phương của đội quân dã man nhân kỳ sĩ bạo tạc, phảng phất như một con dao nhọn đâm khu phòng thủ hậu phương của quân đội dã man nhân chọc thủng.

- Chúng ta tất thắng!

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên cao giọng quát.

Một tiếng tê giống này giống như một liều thuốc kích thích hạng nặng, làm cho cảm giác phấn chấn từ trong lòng mọi người hoàn toàn phóng xuất ra ngoài...

- Tất thắng. Tất thắng. Tất thắng...

Trên tường thành. Dưới tường thành, tất cả mọi người đều cùng nhau hò hét!

Luồng khí thế này nhất quyết không thể dùng ngôn ngữ để hình dung ra được, mấy nghìn người đồng thanh mãnh liệt, đối với quân tâm là một loại cổ vũ, đối với địch nhân cũng là một loại uy hiếp.

Trong sự khó hiểu, nộ khí trú gia trì trên thân thể dã man nhân dĩ nhiên từ từ nhỏ đi, hoàn cảnh này làm cho sự kích thích của bọn họ hoàn toàn giảm thiểu, mà những tu luyện giả Hiên Viên quốc vốn uể oải không có tinh thần lại từ từ dũng mãnh hơn, đặc biệt là những người thuộc võ tông, từ khi cổ khí thể đó hiện ra, chiến lực bản thân đột nhiên tăng vọt, đạo tông càng đánh càng thông minh, bắt đầu sử dụng một chút thủ đoạn phụ trợ gia trì lên thân thể đồng bạn võ tông.

Gia trì phòng ngự, gia tốc, thậm chí là phi hành chú, đạo tông đột nhiên trở lên vô cùng bận rộn, thường thường phóng công kích đến những dã man nhân xa xa một chút, có thể đánh không chết đối phương, thậm chí ngay cả hữu hiệu gây thương tổn cũng làm không được, thế nhưng có thể làm cho bọn chúng phân tâm, công kích hữu hiệu tốt nhất giao cho những người võ tông bạo lực và mạnh mẽ.

Lúc này trong đám Vu sư xuất hiện một trận rối loạn, Vu đại sư nhìn phía bên dưới tường thành, đôi mắt màu nâu hiện lên một đạo tinh quang, bắn thẳng về phía vị thanh niên đang đứng chỉ huy chiến đấu kia.

Hơn một nghìn dã man kỳ sĩ cư như vậy báo hỏng rồi, trong lòng Vu đại sư đang chảy máu, vốn nghĩ chỉ cần dựa vào một lần này là có thể đem những đám gây gộc tán loạn này giết chết hết, không nghĩ tới nửa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim, cư nhiên đem cuộc chiến biến đổi đến như thế này.

Trọng yếu hơn nữa chính là khí thế của đối phương lúc này so với lúc trước hoàn toàn không giống, trên chiến trường thì khí thế cực kỳ quan trọng, có đôi khi nó có thể xoay chuyển càn khôn.

- Chuẩn bị thi pháp, thiên vu độc!

Vu đại sư rốt cuộc không nhẫn nhịn được trầm giọng nói.

Sáu gã đại vu huyền phù trên không trung đứng vào những vị trí khác nhau, cùng lúc niệm chú, một đoàn vụ khí màu xanh có thể khổng chế từ từ hình thành, cấp tốc bay về hướng Tân La thành.

- Vu sư phóng độc, mọi người nhanh nhanh dùng nước che miệng lại.

Có người cao giọng hô lên.

Những tu luyện giả này luôn luôn có kỷ luật rất kém, bất quá tiếng hô này cũng có chút chỗ tốt, chỉ là người hưởng ứng nhìn qua không nhiều lắm mà thôi.

Là độc sao? Bên mép của Lâm Khiếu Đường hơi hơi nhếch lên lộ ra một nét cười khê khó có thể quên, có người vội vã giành cho hắn một bữa tiệc lớn như vậy, đang lo hắn không có khí lực đây.

Vụ khí màu xanh nồng đậm dưới sự niệm chú khổng chế của sáu gã đại vu sư vượt qua không trung trên chiến trường hướng về phía Tân La thành, chỉ cần một đoàn vụ khí này có thể đem toàn bộ con người, súc vật trong Tân La thành độc đến chết, hơn nữa bản thân nó lại có tính ăn mòn phi thường kinh khủng, tường thành, cửa thành tất cả đều bị ăn mòn biến mất.

Bỗng nhiên, một thân ảnh bay thẳng vào trong đoàn vụ khí màu xanh, đón đỡ, vụ khí màu xanh bắt đầu áp súc, tốc độ càng lúc càng nhanh...

Sáu vị đại vu sư kinh hãi, Vu đại sư thất thanh kêu lên:

- Chuyện gì xảy ra?

Đoàn vụ khí màu xanh trải rộng trong chu vi chỉ ít mấy trăm trượng cấp tốc áp súc lại, hô một tiếng vang lên tất cả đều biến mất không thấy, phẳng phất giống như một vật gì đó thoáng cái đã hút hết.

- Mau nhìn, kia là cái gì?

Có người chỉ tay nói.

Mọi người định thần nhìn lại, chỉ thấy một vị thanh niên thỏa mãn vuốt vuốt bụng của mình, tựa hồ như vừa mới trải qua một bữa ăn thật no thật ngon.

Tinh thần của Lâm Khiếu Đường nhất thời chấn hưng, so với nuốt vào một khẩu kim dương đan cũng không khác nhau nhiều lắm, nội anh phát ra từng đợt tiếng kêu minh minh, thật lâu đã không no như vậy rồi.

- Thị độc dương hồn!

Trong đám vu sư có người kinh hãi nói, trên mặt tràn đầy nét sợ hãi.

Hai tay của Vu đại sư run lên nhè nhẹ.

- Này...này... Không có khả năng!

- Vu đại sư, chúng ta có nên chờ đợi tiếp viện hay không?

- Đại nhân và Yêu vu đại nhân rất nhanh sẽ tới đây, nếu như đối phương thực sự là thi độc dương hồn mà nói thì chúng ta sợ là đánh không lại, đó chính là khắc tinh của vu sư bộ tộc chúng ta a!

Một gã vu sư già lão lo lắng nói.

...

- Quận chúa, công tử ở bên kia!

Nam Cung Phi Phi vẫn một mực tập trung tìm kiếm Lâm Khiếu Đường đột nhiên chỉ lên bầu trời nói.

Lâm Uyển Nhi ngẩng cao đầu nhìn lại, trên mặt cười cười.

- Vô luận là ở nơi nào thì Khiếu Đường ca ca vẫn cứ tinh quái như vậy, lúc này cư nhiên còn có tâm tình sờ sờ bụng của mình!

- Lão đại, chúng ta yêu người!

Một tiếng kêu thanh thúy xông lên trời cao, Tiểu Lan giống như phát hiện ra một đại lực mới nhảy về phía trước hô lớn.

Lâm Khiếu Đường trên không trung lộ ra chiêu bài cười tủm tỉm, nhìn xuống chiến trường hướng về phía tiểu Lan giơ ngón tay cái lên, Tiểu Lan cũng đồng dạng giơ lên ngón tay cái nhỏ bé, một loại tình cảm mãnh liệt lặng im trào dâng lên giữa hai người.

Nhìn xa xa, Lâm Khiếu Đường hít sâu một hơi, hiển nhiên đám quân đội dã man nhân này không hề đáng sợ, đáng sợ chính là những vụ sư đứng sau lưng bọn họ, nếu như không có những vụ sư này hiệp trợ mà nói, căn bản cho dù số lượng dã man nhân có nhiều hơn gấp mười lần cũng không đủ gây nên sợ hãi.

Trên mặt đất thỉnh thoảng có vài mũi tên bắn về phía Lâm Khiếu Đường đang độc lập huyền phù trên không trung, bất quá những mũi tên này đối với hắn không có quá nhiều tác dụng, ba khóa tiểu quang cầu xung quanh thân thể cấp tốc xoay tròn, dễ dàng chống đỡ tất cả các công kích vào cơ thể ở phía ngoài một thước.

Vu đại sư tựa hồ phát hiện ra ánh mắt xa xa, trong mắt lạnh lùng.

- Trước hết nhất định phải giết chết người kia chuẩn bị đoạt hồn, nhất định phải hút được nội anh trong cơ thể của hắn ra, nếu như để thánh vu đại nhân có được “thị huyết dương hồn”, tam đại địa vương giai trong Hiền Viên quốc bất quá chỉ là trò vui đùa mà thôi.

Sáu gã đại vụ sư lần thứ hai đem nguyên lực toàn thân phóng xuất ra ngoài, trong miệng đồng thời niệm chú ngữ.

Lâm Khiếu Đường tại lần xuất hiện vụ khí màu xanh lần trước phát hiện ra miệng của đám vụ sư này cử động, hiện tại lại thấy giống như vậy, cảm giác hắn là đối phương định phóng ra một chiêu tương tự.

Đây là một cơ hội tốt, trong lòng Lâm Khiếu Đường vang lên một thanh âm, quang hoa trong mắt chợt lóe lên, không có bất luận sự dự dự nào, huyết lên một tiếng sáo dài, hóa thành một mũi tên lửa bắn thẳng về phía đám Vu sư tại không trung sau đội quân dã man nhân.

- Đại vu, hắn đang bay tới.

- Không nên phân tâm, tập trung thì triển độc vụ, nhất định phải bắt giữ được người này, dùng phong cương trảo (vòng chắn gió) chống lại là được rồi, pháp khí của đạo tông không thể xuyên thấu vào được.

- Dạ, đại vu!

- Đại vu, hắn không dùng pháp bảo!

Trong quá trình phóng tới của Lâm Khiếu Đường bị một luồng gió kỳ lạ cản trở một chút, bất quá cũng không tạo thành trở ngại một cách hữu hiệu.

Xông qua cản trở của cơn gió lạ, cách đám đại vụ sư đã rất gần, trong tay Lâm Khiếu Đường ngưng tụ một thanh trường thương, mạnh mẽ phóng ra ngoài.

- Không có khả năng...

Vu đại sư vừa mới nói ra ba chưa thì đã bị một thanh trường thương tỏa ra kim quang nhàn nhạt huyền hóa từ nguyên lực đâm thủng ngực, hung kính che ngực hắn mặc trên người và “trí trùng” trước đó phóng ra để phòng ngự cũng không thể ngăn cản được thanh trường thương...

- Hấn... Hấn là... Võ tông..., điều đó không có khả năng...

Vu đại sư trừng lớn đôi mắt từ không trung rơi xuống dưới đất.

Mắt thấy đã bắn trúng mục tiêu, Lâm Khiếu Đường quay đầu bỏ chạy, hấn còn chưa có tự tin giết được toàn bộ đám vu sư này, nói không chừng người ta còn có cái gì đó chuẩn bị phía sau, tốc độ bay trở về so với tốc độ xông lên vừa rồi còn muốn nhanh hơn vài phần.

Trên thực tế cũng không có Vu sư nào nguyện ý cùng một võ tông có thể công kích cự ly xa một mình tranh đấu, bởi vậy Lâm Khiếu Đường chạy trốn thuận lợi phi thường.

- Các người mau nhìn, có một gã vu sư từ trên trời ngã xuống kia.

Có người cả kinh kêu lên. Trên chiến trường lại một lần nữa ồn ào sôi nổi!

Cầm trộm tiên cầm vương, đây là một đạo lý cơ bản nhất, nhìn thấy đầu lĩnh của đối phương bị đánh ngã, khí thế của tu luyện giả Hiên Viên quốc lần thứ hai tăng vọt, càng đánh càng hăng.

Khi Lâm Khiếu Đường hạ xuống dưới tường thành, tất cả mọi người đều kích động nhìn hấn, rất nhiều người bắt đầu suy đoán hấn rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ lại là một vị nguyên lão nào đó trong bảy đại môn phái, thế nhưng chưa từng nghe thấy một vị nguyên lão nào còn trẻ như vậy nha.

- Hấn chính là người của Lâm gia, trước đây ta đã gặp qua hấn, khi đó hấn còn là một tiểu hài tử.

Có người nói.

- Ta cũng đã từng gặp qua hấn, hấn gọi là Lâm Khiếu Đường.

Có người hưởng ứng.

Tổ Tổ đứng một bên có chút suy nghĩ miên man, trong mắt lóe lên những tia sáng sung bái không gì sánh được...

Phía sau đoàn Vu sư lần thứ hai xuất hiện khối đen cuộn cuộn, trên bầu trời một mảnh đông nghịt, còn có hơn mười đạo quang mang khác nhau hướng về phía bên này phóng tới, trong đoàn quang mang có luồng khí tức nguyên lực cường đại phi thường.

Cái chết của Vu đại sư làm cho đám vu sư này có chút hỗn loạn, bất quá khi bọn hấn nhìn thấy viện quân đã chạy tới, cục diện hỗn loạn lập tức được trấn an lại.

Còn về phía Tân La thành đột nhiên như có một trận mưa to, thoáng cái từ hưng phấn mãnh liệt trở lại yên tĩnh, tâm trạng vẫn còn đang rơi xuống thấp, rơi vào vực sâu không đáy, bọn họ rất rõ ràng chuyện này có ý nghĩa gì, đối phương không chỉ có lực lượng đè phe mình xuống, hơn nữa còn có cao thủ đến trợ trận, trận đánh này đã không cần phải đánh nữa, thực lực chênh nhau quá xa.

- Tổ Tổ, chúng ta có phải sắp chết không?

Hoàng y thiếu nữ đứng một bên kéo ống tay áo lục y thiếu nữ, âm thanh run nhẹ nhẹ hỏi.

Tổ Tổ không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn về phái đại quân man di đang không ngừng tới gần, lúc này Tân La thành lại trở nên nhỏ bé như vậy.

- Tân đại phu, chúng ta vẫn chưa kịp đào tẩu a!

Bạch lão tiếc hận nói.

- Liên đại phu, xem ra đây là kiếp số của chúng ta, chạy cũng trốn không thoát đâu a!

Tân đại phu lên tiếng.

Lâm Khiếu Đường nhìn đại quân trên trời dưới đất không ngừng vọt tới, trong lòng không biết suy nghĩ gì, cái này ... tình thế cũng quá xấu a .

Trên chiến trường, toàn bộ da man nhân đột nhiên lui lại, tu luyện giới Hiên Viên quốc nhìn về phía xa xa, cũng không có lòng truy kích, toàn bộ chiến trường rơi vào một sự yên tĩnh đến đáng sợ, đây là một loại yên tĩnh tuyệt vọng...

- Các người mau nhìn, kia là cái gì?

Trên tường thành bỗng nhiên có người hét lớn.

188. Chương 190: Một Đám Quái Vật.

Nghe được tiếng kêu, có người xoay người nhìn lại, nhất thời một trận hoan hô trong vô thức vang lên, tiếp đó là những tiếng hoan hô lớn nữa liên tiếp, tuyệt vọng và yên lặng trong nháy mắt tan thành mây khói.

Những tu luyện giả trên chiến trường nhìn về phía hậu phương xa xa cũng hô to lên một hơi, bọn họ không hề cô đơn.

Nguyên lai, hậu phương Tân La thành cũng có một phiến “dị vân” đang nhanh chóng bay tới, toàn bộ đều là những tu luyện giả lao vùn vụt mà đến, dẫn đầu đám tu luyện giả chính là một đoàn kim diễm, còn có hơn mười loại quang mang mờ mờ cùng bay đến.

Viện quân của bảy đại môn phái rất cuộc cũng đã đến, đợi đã năm tháng dài, mọi người trong Tân La thành đã nghĩ bảy đại phái từ bỏ bọn họ...

Một đoàn kim diễm cấp tốc bay đến cùng với một cổ gió nóng. Lâm Liệt thành linh xuất hiện trên không trung chiến trường.

Thổ Nham Lão Quái nguyên lão Ngũ Đạo Tông, Kim Bất Phôi nguyên lão Toàn Vũ Môn, trưởng lão Cự Kiếm Sơn Trang Trương Mạo Thiên, trưởng lão Trích Nguyệt Thiên Quân Vân Tiêu Điện, trưởng lão Chiến Hồ Bang Hồ Khiếu Thiên..., tất cả cao thủ các phái đều đã có mặt. Cấp bậc nguyên lão chỉ ít đã có tới hai người, chỉ có Hồng Diệp Cốc chưa phái cao thủ đến đây, bất quá cũng có không ít đệ tử tham dự trong đó.

Bảy phái cộng lại chỉ ít cũng có hơn hai nghìn đệ tử, Chiến Hồ Bang đã phái tới ba nghìn thiên hồ kỵ sĩ, Ngũ Đạo Tông đã phái ra hỏa đạo tam quân tám trăm cao giai đệ tử, Toàn Vũ Môn không chịu thua kém cũng phái ra một nghìn tinh anh đệ tử của Hỏa Vũ Đường.

Phía đối phương, đại quân tây bắc cũng đều đã đến đông đủ, dẫn đầu chính hai thần vu đại thảo nguyên nửa năm qua vẫn uy phong bát diện.

Tiên vu Tiểu Ma Thiên, Thiên Yêu Vu Thôn Quỷ Lão Ma, đều là linh hồn giai đỉnh cấp cao thủ, chỉ ít cũng đã có 8 tinh linh hồn vu sư tiêu chuẩn, có thể còn cao hơn một chút, còn có bảy tám gã đại vu sư đi theo.

Phía trước có hai vạn dã man chiến sĩ, ba nghìn dã man kỵ sĩ, không trung còn có sáu nghìn kỵ sĩ đại ưng và hơn một nghìn gã vu sư.

Trên thực tế, những cao thủ này từ sáu tháng qua đã giao thủ mấy lần, chỉ là đều lấy cá thể ứng chiến, nháo nhào đánh vài trận nhỏ một phen thăm dò, cũng không hề xuất hiện tình trạng liều mạng tranh đấu.

Thôn Quỷ Lão Ma một thân áo bào màu đen giống như quỷ mị phiêu phù trên không trung, đôi mắt huyết hồng nhìn chăm chăm vào Lâm Khiếu Đường đang đứng phía bên dưới tường thành, thần sắc liên tục lóe ra cái gì đó tự suy nghĩ, giống như gặp được thực vật đẹp nhất ngon miệng nhất.

Tiểu Ma Thiên vui vẻ cười gian thưởng thức búp bê vải trong tay, bầu không khí khấn trương của hai quân đối đầu không một chút nào ảnh hưởng đến nàng. Một thân trường bào đỏ sậm đem thân thể nóng bỏng che giấu bên trong, chỉ là mỗi khi có một trận gió thổi qua, có thể làm cho vật trường bào thổi bay lên, lộ ra một đôi chân ngọc trắng nõn thon dài. Người nào tâm trí không kiên định nhìn thấy nhất định sẽ gặp phải tình trạng tâm thần nhộn nhạo mất hồn mất vía.

Tâm tư của Lâm Liệt hình như không đặt về phía đối phương, mà là lo lắng chăm chú quan sát vào một phía nào đó trong Tân La thành, nơi đó chính là chỗ hậu sơn Lâm gia.

Từ lúc phi hành trên đường tới nơi này, tất cả mọi người đều đã cảm giác thấy có hai cổ khí tức nguyên lực cường đại đến dị thường phía hậu sơn Lâm gia đột nhiên xuất hiện.

Hai cỗ khí tức cường đại này thậm chí đã vượt qua tất cả mọi người trong bọn họ, hơn nữa loại ba động khí tức này lại vô cùng xa lạ, tựa hồ như không phải thuộc về Hiên Viên quốc.

Lúc này, hai cỗ khí tức cường đại này đang di động với tốc độ cực nhanh, tựa hồ như đang hướng về phía thành trì Tân La thành cấp tốc phóng đi mà có đôi khi lại hướng về phía ngược lại di động.

- Lâm đường chủ, người xem hai cỗ khí tức này có lai lịch ra sao?

Kim Bất Phôi có điểm kỳ quái hỏi. Lâm Liệt bình thường đều ở bên ngoài, kiến thức tương đối rộng rãi, hỏi hẳn tự nhiên là đúng đắn nhất.

Lâm Liệt nhíu mày nói:

- Cảm giác không phải thuộc về đạo võ hai tông, nhưng lấy cường độ mà nói, người đó chí ít cũng có tiêu chuẩn linh hồn giai đỉnh cấp hoặc có lẽ càng cao hơn.

Sắc mặt Kim Bất Phôi hơi ngưng trọng.

- Nếu như thực sự gặp phải quái vật cỡ vương giai, vậy thì không dễ giải quyết được a. Nữ ma pháp sư Minh Tây đại lục lần trước, ta và Nham lão quái liên thủ cũng không có biện pháp cầm chân được nàng, nếu như không phải nữ nhân này không muốn hạ sát thủ, ta và Nham lão quái lần đó sợ là không chịu nổi.

Thổ Nham Lão Quái đứng một bên hừ một tiếng nói:

- Thiết dẫn đầu, ta xem người càng sống lâu càng thoái lui, một trong hai cỗ khí tức này chính là vị nữ ma pháp sư lần trước, lẽ nào người không cảm giác thấy hay sao?

- Tử lão quái, ta lúc nào nói ta không cảm giác được cơ chứ!

Kim Bất Phôi giận dữ nói.

Hai người còn đang muốn tiếp tục đấu khẩu lại bị một thanh âm vang lên cắt đứt.

Ầm ầm...

Tiếng sấm minh minh, từ xa bay vút đến một đoàn hỏa cầu màu đen cực lớn, bên ngoài mặt hỏa cầu lóe ra điện quang đen tím, đường kính vượt qua hai thước.

Hỏa cầu màu đen từ giữa hai quân phóng mạnh qua, khí lưu kịch liệt đi theo làm cho không ít người tu vi kém ngã trái ngã phải. Điện quang hơi tỏa ra bên ngoài cũng làm cho không ít người liên tục lui về phía sau, rất sợ chạm phải.

Hỏa cầu màu đen vừa đi hỏi, xa xa phóng tới một đạo lam quang, như một lưu tinh màu lam rơi xuống phía dưới, phịch một tiếng, dưới đất phá ra một cái hố rộng đến mười mấy trượng, sâu xuống phía dưới mấy trượng.

Một gã nam tử tóc vàng nhạt bị lún sâu trong hố, lam quang vừa rồi hiển nhiên là người này hóa thành, tựa hồ như bị đánh một đòn nghiêm trọng.

Nam tử tóc vàng nhạt gian nan tử trong hố sâu đi ra, thân thể lay động, có chút đứng cũng không ổn, khí tức lộ ra vẻ rất yếu ớt.

Trong lúc lực chú ý của mọi người tập trung hết lên người nam tử đột nhiên phóng tới, một đoàn quang mang màu đen bỗng nhiên cấp tốc bay về phía dưới tường thành Tân La thành.

Thôn Quỷ Lão Ma từ thời khắc đầu tiên đến đây đã không hề quan tâm đến tất cả mọi việc phát sinh xung quanh, nếu như không phải Lâm Liệt trùng hợp phiêu phù ngay trên không trung tường thành thì hẳn đã sớm hạ thủ rồi.

Thôn Quỷ Lão Ma một mực chờ đợi thời cơ đánh lén, rốt cuộc hẳn cũng đã chờ được. Ngay trên đường bay đến nơi này, Thôn Quỷ Lão Ma đã thu được truyền âm trước khi chết của Vu đại sư, cũng đã đem một số hình ảnh cuối cùng truyền đến cho hắn.

“Thị Huyết dương hồn”. Đây chính là khắc tinh tuyệt đối của bộ tộc vu sư, cùng là vật tu luyện đỉnh cấp, trong toàn bộ lịch sử lâu dài, đối với những ghi chép trong bộ tộc vu sư thì tất cả cũng chỉ là dự đoán mà

thời. Cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng có chứng cứ nào cho thấy vật đó thực sự tồn tại. Nhưng chính vào ngày hôm nay bộ tộc vu sư đã gặp được thứ có thể ngộ mà không thể cầu đó, Thôn Quỷ Lão Ma tự nhiên không thể buông tha. Chính là liễu cái mạng già thì cũng nhất định phải lấy được thứ đó về tay. Cũng may tu vi hỏa hầu chủ nhân của “thị huyết dương hồn” thực sự còn rất kém, bất quá chỉ là tu vi cấp bậc sơ giai mà thôi, nếu như chờ hắn tiếp tục trưởng thành, coi như là tới đại sơ giai cũng khó có thể đối phó được. Dù sao thì “thị huyết dương hồn” cũng là thứ chuyên khắc vu thuật, hầu như tám phần vu thuật đối với hắn một điểm tác dụng cũng không có, ngược lại trở thành đồ bỏ cho hắn.

Từ khi lão quỷ này đến đây Lâm Khiếu Đường liền cảm thấy lưng như bị kim châm, có một loại lực lượng uy áp như những kim châm đâm vào cơ thể áp bức chính mình, bởi vậy bản thân vẫn đang duy trì trạng thái cực độ khẩn trương.

Quang mang màu đen như thiểm điện phóng tới, Lâm Khiếu Đường kinh hãi, nguyên lực toàn thân trong nháy mắt đề cao cực độ, nhanh chóng lui sâu vào trong Tân La thành.

Thôn Quỷ Lão Ma đã là cao thủ cấp bậc linh hồn giai hậu kỳ, độn thuật của Lâm Khiếu Đường cho dù cao thâm đến đâu đi nữa, với khoảng cách như vậy cũng không thể tránh khỏi.

Một bàn tay nắm chắc vào cái cổ của Lâm Khiếu Đường, không khí hô hấp trở lên trần quý dị thường.

Một ngón tay út của Lâm Khiếu Đường bắn ra, Thôn Quỷ Lão Ma đưa quyền lên dễ dàng hóa giải. Một kích không thành, song quyền của Lâm Khiếu Đường giống như lưu tinh đồng thời đâm mạnh vào thân thể dưới áo bào màu đen của lão ma, thế nhưng dường như quyền kinh như đá chìm đáy biển, căn bản không hề có cảm giác gì, phẳng phất như đánh vào không khí vậy.

- Tiểu tử, nếu như tu vi của ngươi tăng thêm trăm năm thì có khi lão phu sẽ kiêng kị ngươi ba phần, bất quá hôm nay ngươi chỉ là một con châu chấu nhỏ nhỏ mà thôi, chỉ cần ngươi nghe lời, lão phu ta sẽ không giết ngươi, chỉ đoạt lấy một hồn của ngươi là được. Sau đó lại có thể tặng cho ngươi một ít thượng phẩm tăng nguyên đan, ngươi xem như thế nào.

Thôn Quỷ Lão Ma muốn dùng hấp hồn đại pháp hút lấy nội anh ra ngoài, kết quả không hề có tác dụng, trông mắt loạn chuyển, âm trầm nói.

Trong khi nói chuyện, Thôn Quỷ Lão Ma đã chế trụ Lâm Khiếu Đường kéo về phía trận doanh của mình, lúc này mọi người mới phát hiện ra có người bị bắt cóc.

- Khiếu Đường ca ca!

Lâm Uyển Nhi là người đầu tiên phát hiện ra dị trạng, bắt đắc dĩ tu vi vẫn còn rất thấp, còn chưa kịp phản ứng thì người đã bị bắt đi xa.

Nghe được tiếng kêu nhỏ của nữ nhi, Lâm Liệt âm thầm kêu quá sơ ý, hắn thậm chí không hề phát hiện ra sự có mặt của Lâm Khiếu Đường. Tất cả lực chú ý của hắn đều đã tập trung về phía hai cổ khí tức nguyên lực cường địa nơi xa xa.

Lực chú ý còn chưa quay trở lại, một đoàn hắc diễm và lam diễm như đang quần quít lẫn nhau cùng phóng về phía này, áp lực trên sân nhất thời tăng lên rất nhiều.

Mọi người dưới loại uy áp này run bắn người, một ít đá vụn và cát sỏi thậm chí thoát ky khỏi mặt đất cấp tốc nổi lên trên bầu trời. Hai luồng khí tức đối lập thực sự quá mạnh mẽ.

Kỳ Áo càng đánh càng hưng phấn, thực sự đã lâu hắn chưa đánh trận nào thống khoái như thế này. Không ngờ tới việc tiểu nữ tử này không chỉ là một ma pháp sư mà còn là một long ngữ ma pháp sư. Nói cách khác chính là khi thi triển ma pháp thông thường căn bản không cần niệm chú, hơn nữa bản thân nàng còn có một thân thể cường hãn phi thường, không giống như đại đa số ma pháp sư chỉ cần đắm nhẹ một cái là có thể tan nát. Coi như là võ sĩ cường đại đánh trúng thân thể của nàng cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Chiến ý lúc đầu của hắc bào nữ tử theo thời gian chiến đấu mà liên tục giảm sút dần dần biến mất. Mà một cổ khí tức phi thường quen thuộc đột nhiên từ xa xa hiện lên thì hắc bào nữ tử dường như không muốn tiếp tục chiến đấu.

- Áo La Lạp thánh nữ, ngài tựa hồ như đang tìm cái gì đó, lẽ nào còn có vật gì đó so với cuộc chiến giữa chúng ta còn trọng yếu hơn nữa hay sao?

Kỳ Áo trêu chọc nói, lần đầu tiên gọi thẳng tên của nàng.

Áo La Lạp cũng không tiếp lời, cổ hơi thở kia thực sự quá quen thuộc, dường như thân nhân vậy. Khi khí tức này đột nhiên hiện lên thậm chí nàng còn tưởng rằng chính là muội muội Ái Lệ Ti của nàng.

Thế nhưng trong thời gian Áo La Lạp vừa đánh vừa muốn thôi lui thì cổ hơi thở kia đột nhiên dần dần nhỏ yếu đi, nhỏ yếu đến mức nàng không thể xác định được chính xác vị trí của cổ khí tức đó. Nhưng có thể khẳng định được cổ khí tức đó ở chỗ này, nhất định là ở chỗ này.

Cái loại cảm giác huyết mạch tương liên này Áo La Lạp tuyệt đối tin tưởng bản thân không thể phán đoán sai lầm được. Ý định muốn bắt tử y thiếu nữ đông phương trước đó trong đầu của nàng, từ khi xuất hiện cổ khí tức này nàng ngay lập tức vứt bỏ.

Bởi vì cổ khí tức đột nhiên xuất hiện này so với tử y thiếu nữ còn thích hợp hơn. Kia quả thực chính là bản thân của Ái Lệ Ti.

Hai quân đối chọi, ở giữa là hai siêu cấp đại cao thủ không biết tên giao chiến với nhau, làm cho toàn bộ không khí xung quanh trở nên cực kỳ quỷ dị.

Hô hấp của Lâm Khiếu Đường càng lúc càng khó khăn, khi ý thức dần dần trở lên không rõ ràng, nội anh và nội tình theo bản năng lần thứ hai dính liền một chỗ, lục quang trong mắt chợt lóe lên, chậm rãi mở ra.

Thôn Quỷ Lão Ma hơi hơi kinh hãi, bàn tay nắm chắc cổ Lâm Khiếu Đường lại tăng thêm một phần lực lượng.

Phanh, Lâm Khiếu Đường đánh ra một quyền, mạnh mẽ đập thẳng vào mặt lão quỷ. Lão quỷ bởi vì quá đau đớn thiếu chút nữa buông tay ra.

Trên mặt của Thôn Quỷ Lão Ma hiện lên hung quang.

- Lão phu vốn định không giết ngươi, bắt quá lưu lại ngươi như thế này thực sự quá nguy hiểm. Mới có tu vi sơ giai mà đã có thể làm cho ta thụ thương, nếu như để cho ngươi tiếp tục trưởng thành hơn nữa, vậy thì bộ tộc vu sư chúng ta không thể tiếp tục thoải mái như trước rồi. Nếu như không thể đoạt được dương hồn của ngươi vậy thì không thể làm gì khác hơn là hủy diệt.

Trong lúc Áo La Lạp đang tìm kiếm, tử quang trong mắt chợt lóe, rốt cuộc đã tìm được rồi, không gian đột nhiên vặn vẹo, Kỳ Áo mạnh mẽ chém ra một đạo sóng khí nhưng đánh vào khoảng không.

- Tìm được rồi sao?

Kỳ Áo chăm chú nhìn vào bóng đen như đang thuấn di lăm bắm.

Sau một khắc Áo La Lạp đã xuất hiện trước mặt của Thôn Quỷ Lão Ma, lão ma kinh hãi, nhưng không đếm xỉa tới, bàn tay kia giống như mũi tên đâm thẳng vào trái tim Lâm Khiếu Đường...

Đồng. Cánh tay héo rũ còn da bọc xương của Thôn Quỷ Lão Ma đâm thẳng vào cái thuấn màu tím đột nhiên hình thành, tử thuấn vừa vặn bảo vệ trước trái tim của Lâm Khiếu Đường.

Phanh, hầu như đồng thời, Kỳ Áo cũng xuất hiện bên cạnh, một quyền đánh thẳng vào gương mặt của Áo La Lạp, quyền lực cực mạnh làm cho thân thể mềm mại của nàng bắn thẳng xuống mặt đất, phá ra một cái hố thật lớn.

Khói bụi tan đi, hố to không có người nào, Áo La Lạp quỷ mị lần thứ hai xuất hiện bên cạnh Thôn Quỷ Lão Ma, chỉ là bên đôi môi đỏ mọng hơi mở ra kia hiện rõ một dòng máu màu tím nhạt...

189. Chương 191: Nhân Ngẫu Khổng Chế.

Áo La Lạp đã mất đi hứng thú đối với Kỳ Áo, cho dù bị đánh cũng không có phản ứng gì, đôi mắt màu tím nóng cháy nhìn chăm chú vào Lâm Khiếu Đường, thần sắc nhảy lên hiện rõ nét hiếu kỳ, không giải thích

được và cố chấp.

- Buông tay!

Thanh âm bằng hàn, hàn khí bức người, Áo La Lạp nhìn Thôn Quỷ Lão Ma giống như đang nhìn một người chết vậy.

Tuy nói khí tức trên người nữ nhân này cực kỳ đáng sợ, thế nhưng Thôn Quỷ Lão Ma chung quy vẫn là thảo nguyên yêu vu thành danh đã lâu, tự nhiên sẽ không vì một câu đơn giản mà buông tay.

Một đoàn vụ khí màu đen trong nháy mắt từ trong tay áo của Thôn Quỷ Lão Ma tràn ra, bao vây cả Áo La Lạp vào trong đó.

- Cho ngươi ném thử tư vị quỷ khốc lang hào!

Thôn Quỷ Lão Ma ngoan độc nói.

Trước mắt Áo La Lạp tối sầm lại, bốn phía xuất hiện vô số quỷ ảnh bay lượn, bên tai càng truyền đến trận trện tiếng kêu khóc thê thảm, đám quỷ ảnh này càng dần càng gần, có một số từ từ hóa thành lệ quỷ.

Áo La Lạp lạnh lùng cười.

- Vong linh pháp sư!

Ngọc thủ trắng nõn trên không trung rất tùy ý vẽ ra rất nhiều ký hiệu, nhất thời một cỗ quang mang cường liệt bắn ra ngoài, đám lệ quỷ còn chưa kịp đến gần đã bị hóa thành khói bụi biến mất không thấy nữa.

Thôn Quỷ Lão Ma thất kinh, cư nhiên có người hơi hợt dễ dàng như vậy lại có thể phá tan quỷ vụ của hắn.

Thôn Quỷ Lão Ma chỉ thấy năm ngón tay của một bàn tay trắng nõn mở ra, lòng bàn tay quay về phía mặt của hắn, một đoàn điện quang màu đen trong lòng bàn tay cuộn cuộn hình thành.

- Chờ... Chờ một chút!

Thôn Quỷ Lão Ma cả kinh nói.

Dát băng...

Một tiếng sấm sét, một đạo thiểm điện (tia chớp) màu đen. Độ lớn không đến năm tấc.

Oanh, thiểm điện màu đen bắn thẳng vào một cái ô, bộc phát ra những tiếng tạc nứt cực lớn. Chiếc ô ngoại trừ có chút vỡ vụn ra thì không có tổn hại gì quá lớn.

- Không cần nhọc đến tiên vu xuất thủ, lão phu có thể ứng phó chuyện này được!

Thôn Quỷ Lão Ma đã sớm hóa thành quỷ ảnh từ một vị trí khác hiện nguyên hình. Trên mặt mang theo khí tức cường liệt giận dữ nói.

Tiểu Ma Thiên Thiên khả ái cười nói:

- Tốt lắm, Thiên Thiên mặc kệ!

Nói xong lại cầm chắc búp bê vải trong tay vui đùa.

Trên dung nhan bang lãnh của Áo La Lạp hiện lên một tia kinh ngạc, địa ngục thiểm điện cư nhiên không thể đem cái ô này phá vỡ, phiến đại lục đông phương thần bí này quả nhiên là ngọa hổ tàng long, nhân nhạ liếc mắt nhìn nữ tử đang chơi búp bê vải đứng xa xa, cảm giác có chút kỳ quái, nơi này có lẽ không nên ở lâu.

Lâm Khiếu Đường cuối cùng cung trong thời gian thiểm điện màu đen hình thành mà thoát được quỷ thủ của Thôn Quỷ Lão Ma, nhanh chóng lui ra ngoài, thế nhưng chưa lui được xa đã bị một cỗ lực lượng vô hình đã đè ép bản thân không thể động đậy.

- Đường Lâm, nhìn thấy lão ca mà không lên tiếng gọi hay sao?

Kỳ Áo xuất hiện sau lưng hắn.

Lâm Khiếu Đường khóc không ra nước mắt, bốn phía nhiều quái vật như vậy, bản thân còn chưa có chỗ ẩn thân a, nếu như có thể trốn được ở phía sau Lâm Liệt thì có thể an toàn hơn nhiều, thế nhưng quá xa a!

- Hắc hắc, tiểu đệ đây còn không phải muốn tìm một địa phương an toàn, muốn giao thứ gì đó trong tay cho lão ca hay sao?

Lâm Khiếu Đường vui cười nói.

Thần sắc Kỳ Áo ngẩn ra, hoài nghi nói:

- A, lẽ nào người đã lấy được một kiện thần khí hay sao?

- Đương nhiên, thế nhưng ta tiêu hao khí lực rất lớn nha, cái mạng nhỏ này thiếu chút nữa còn không giữ được, lão ca người xem có phải có chút ý tứ gì đó hay không!

Lâm Khiếu Đường vừa nói vừa quan sát tình huống xung quanh.

Kỳ Áo hiển nhiên không quá trong cái Hiên Viên quốc này cao thủ nhiều như mây, một tu luyện giả nhỏ mới có tu vi sơ giai cũng có thể tranh đoạt được thần khí, lúc đầu yêu cầu, cũng chỉ là tâm lý muốn ôm một chút may mắn, mục đích chính là muốn tiểu tử này chăm chỉ tu luyện.

- Trước tiên lấy ra nhìn xem!

Lâm Khiếu Đường thần bí xua xua trừ vật giới chỉ trong tay nói:

- Ở bên trong cái này, hiện tại sợ là không tiện để lấy ra, lão ca, người ngưng bức như vậy, hẳn là có thể cảm giác được chứ!

Nguyên thức của Kỳ Áo tràn ra, nhất thời cả kinh, trong trừ vật giới chỉ kia đúng là có khí tức thần khí ba động phi thường cường liệt, hẳn là một trong bát đại thần khí “cửu thiên nguyên lô”.

Kỳ Áo vừa mới định đưa tay ra cầm lấy trừ vật giới chỉ cẩn thận coi trộm một chút thì bị một màn năng lượng trong suốt màu tím bao vây, không thể động đậy.

Thân ảnh Áo La Lạp chợt lóe lên, đã đến bên cạnh Lâm Khiếu Đường, lập tức cầm lấy cổ tay của hắn.

- Theo ta đi!

Lâm Khiếu Đường khoa trương nhìn ngọc thủ tinh tế trước mặt bao nhiêu người lại có can đảm nắm lấy bàn tay của mình nói:

- Uy, ta nói mỹ nữ, người không cần trực tiếp đến như vậy a!

Áo La Lạp vẫn chưa trả lời, trong miệng đang niệm cái gì đó.

Oanh, màng quang trào màu tím kia chỉ có thể vây khốn Kỳ Áo được vài giây mà thôi, lập tức bị chấn nát.

- Muốn chạy!

Đầu khí toàn thân của Kỳ Áo đề thăng tới mức cao nhất, bên dưới cát đá bay loạn, một cỗ khí diễm màu lam cường đại không gì sánh được từ trong tay Kỳ Áo hiện lên nhằm thẳng vào Áo La Lạp, Lâm Khiếu Đường tự nhiên không thể tránh khỏi.

Cửu điện tử thuần hầu như trong lúc Kỳ Áo phóng ra lam diễm đồng thời hình thành, nhưng điều này lại cắt đứt sự mặc niệm chú ngữ không gian của Áo La Lạp trước đó.

Đoàn khí diễm màu lam mãnh liệt phóng thẳng vào cái thuần màu tím, một mặt tử thuần không đủ để chống lại khí diễm cường liệt đến như vậy, phanh phanh phanh..., một mặt của tử thuần trọng điệp lập tức bị phá vỡ, cho đến tận mặt thứ chín, thuần và lam diễm đồng thời hết lực biến mất.

Áo La Lạp hơi nổi giận, trong đôi mắt màu tím quang hoa chớp động, một tay tại không trung nhanh chóng vẽ nên những ký hiệu, những ký hiệu này từ từ trở thành thực thể, bao vây lấy Áo La Lạp và Lâm Khiếu Đường vào bên trong.

Khuôn mặt vốn luôn thông dong cùng với nụ cười như có như không của Kỳ Áo nhất thời trở lên cứng đờ.

- Di không triệu hoán! Áo La Lạp người điên rồi sao, người muốn hủy diệt tất cả mọi thứ ở đây hay sao?
- Ở đây cao thủ nhiều như mây, mấy con tiểu trùng làm sao đủ gây sợ hãi!

Áo La Lạp không hề có chút ý tứ ngừng tay nào.

Trong lòng Kỳ Áo biết không thể ngăn cản được, những ký hiệu này cũng đã bao quanh Lâm Khiếu Đường và Áo La Lạp, trước khi hoàn thành triệu hoán căn bản không thể ngăn cản được. Nếu như lúc này phát động công kích ngược lại sẽ làm cho vật được triệu hồi ghi nhớ đặc thù công kích, trước tiên sẽ tập trung công kích người đó. Chiêu này một khi thi triển ra, bản thân sợ là không thể chặn được, tâm niệm chợt lóe, muốn làm cho bọn họ lưu lại, chỉ có thể mượn lực lượng của những người khác nữa. Khuôn mặt một lần nữa hiện lên nét cười cười nói:

- Các vị, các người biết vì sao hắc bào nữ tử này nhất định phải bắt được thanh niên này hay không? Bởi vì trên người của hắn có toàn bộ các mảnh toái phiến của “cửu thiên nguyên lô”!

- Cái gì?

Mấy chỗ truyền đến âm thanh khiếp sợ.

Kỳ Áo cảm thấy còn chưa đủ hiệu quả, lại nói:

- Nếu như các vị vẫn chưa tin, có thể phát ra nguyên thức tra xét trữ vật giới chỉ trên tay thanh niên này, nghe nói đã luyện chế ra được một ít đan dược.

Không gian trong trữ vật giới chỉ tương đương với một dị không gian, có lực ngăn cách rất lớn, coi như là một cao thủ, nếu như không có ý định tập trung tra xét, chỉ cần hơi một chút không chú ý thì cũng không cảm nhận được khí tức cường liệt của thần khí.

- Mẹ nó, thực sự ở trên tay tiểu tử này, thảo nào lần trước hắn và Hồ Mị Nhi quan hệ khuất tất như vậy, hai người này nhất định đã thương lượng từ trước, đợi đến thời gian an toàn sau đó mới chia của!

Thổ Nham Lão Quái hỗn hển nói, thăm hỏi hận lúc trước quá sơ ý, lãng phí thời gian sáu tháng vô ích, bằng không chỉ sợ là “cửu thiên nguyên đan” hiện giờ đã luyện được vài lạp rồi.

Tiểu Ma Thiên Thiên vẫn không hề có hứng thú đối với mọi vật xung quanh, khi nghe thấy bốn chữ “cửu thiên nguyên lô”, bỗng nhiên sắc mặt lóe ra một trận quang mang đỏ đậm cực kỳ yêu dị, búp bê trước đó còn quý trọng không gì sánh được, Tiểu Ma Thiên Thiên đột nhiên chụp xuống một chương.

Phốc...

Áo La Lạp đang thi triển triệu hoán thuật mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, lạnh lùng nhìn thoáng qua Tiểu Ma Thiên Thiên, càng tăng tốc độ thi pháp, ký hiệu càng lúc càng nhiều, không gian xung quanh Áo La Lạp càng ngày càng không ổn định, vặn vẹo rất kịch liệt.

Nhân ngẫu không chế!

Một môn vu thuật cực kỳ tà ác nhưng cao thâm, tu luyện cực khó, yêu cầu đối với tiên thiên cũng rất hà khắc, bộ tộc vu sư có đến mấy vạn người, hơn một nghìn năm qua người có thể học được cũng chỉ có một hai người, đời này chỉ có duy nhất nữ nhi của tiên nhiệm thánh vu Tiểu Ma Thiên Thiên có thể tu luyện được vu thuật này, từ đó nàng được xưng là tiên vu.

Tiểu Ma Thiên Thiên lần thứ hai muốn phá hủy bên trong nhân ngẫu, mấy khóa hỏa cầu màu đen đột nhiên xuất hiện gần đó đột nhiên hư không phóng tới, vội vàng né tránh, nhân ngẫu trong tay bị một khóa hỏa cầu màu đen chạm phải, chỉ sượt qua một chút đã đem nhân ngẫu này đốt cháy, trong nháy mắt liền biến thành tro tàn.

Hỏa cầu màu đen chính là do Áo La Lạp sau khi chồng chất thêm không gian ma pháp phóng ra, mục tiêu không phải là Tiểu Ma Thiên Thiên mà chính là nhân ngẫu trong tay nàng ta, nhân ngẫu bị đốt cháy thì Áo La Lạp cũng đồng dạng bị đốt cháy, bất quá đây vốn là thủ đoạn công kích chính của nàng, cho dù phóng lên người thì cũng không đau không bị thương.

Khi nhân ngẫu bị thiêu đốt thì đồng thời trên người Áo La Lạp cũng bùng lên hỏa diễm màu đen hùng hực, nhưng chỉ là một lúc sau, hỏa diễm màu đen này lập tức bị bản thân nàng thôn phệ.

Dưới sự sơ ý, dĩ nhiên để đối phương phá hỏng sự không chế của mình đối với nhân ngẫu, Tiểu Ma Thiên Thiên xấu hổ gợn dữ đến cực điểm, bàn tay nhỏ bé hơi hơi nâng lên, một vòng viên nhận xoay tròn màu đỏ sậm xuất hiện, nhẹ nhàng vung lên, viên nhận màu đỏ sậm phá không phóng đi.

Lúc này Thổ Nham Lão Quái và Thôn Quỷ Lão Ma đã phát động công kích, trên không trung vô số khóa lưu tinh phóng về phía Áo La Lạp, còn có một con yêu quỷ thật lớn xuất hiện trong hư không nhào tới.

Kẻ hủ lớn nhất của di khoảng không triệu hoán chính là thời gian hi pháp quá mức dài, cho dù là với tu vi cấp cao như của Áo La Lạp thì thời gian để hoàn thành cũng không nhỏ, ngay khi ba bên đồng thời phát ra công kích, những ký hiệu trên không trung mà Áo La Lạp vẽ ra chợt hiện lên quang mang, phía trên không gian rốt cuộc cũng hiện ra một cánh cửa ánh sáng màu tím.

Toàn bộ trời đất trong nháy mắt trở lên tối sầm lại, trong cánh cửa ánh sáng màu tím hiện ra chi chít bóng đen đang lồng lộn, tốc độ cực nhanh.

Chính là những con côn trùng đủ loại, số lượng cực kỳ khổng lồ, làm cho người khác kinh hãi, phô thiên cái địa giống như nạn châu chấu khổng lồ.

Những khóa lưu tinh phóng đến trong nháy mắt bị những con côn trùng này thôn phệ sạch sẽ, quỷ yêu thì bị vô số côn trùng vây quanh, hai bên quần lấy nhau, chỉ có viên nhận màu đỏ sậm của Tiểu Ma Thiên Thiên phát ra có thể đâm thủng vào trong đàn côn trùng, tiếp tục bắn về phía Áo La Lạp, Áp La Lạp trong nháy mắt cũng tung ra một viên nhận màu đen xấp xỉ với viên nhận màu đỏ sậm.

Hầu như trong lúc viên nhận màu đỏ đậm bắn trúng trong nháy mắt thì viên nhận màu đen trong tay Áo La Lạp bắn ra va chạm vào nhau, lực bạo tạc trùng kích thật lớn, làm cho Áo La Lạp và Lâm Khiếu Đường bị đẩy ngược lại đến mấy trượng, cũng may trước đó Áo La Lạp đã khởi động một cái hộ thuẫn, hai người mới không bị sóng xung kích cực kỳ cường đại làm bị thương.

Trong cuộc giao đấu của những nhân vật cấp quái vật như thế này, đều là trong nháy mắt đã trao đổi với nhau vài đòn, Lâm Khiếu Đường vẫn luôn bên cạnh Áo La Lạp nhìn mà kinh tâm động phách, thật sâu cảm nhận được những quái vật không phải người thường này so với bản thân chênh lệch lớn tới mức nào, bản thân căn bản không có chút lực phản kháng, trong thời gian vài lần Áo La Lạp bị công kích trước đó, Lâm Khiếu Đường đều muốn mượn cơ hội đó để chạy trốn khỏi nơi này, nhưng lại bị một luồng khí vô hình đè ép làm cho hần không thể động đậy được.

- Yêu trùng Phong Ma đại lục, cư nhiên có người có thể triệu hóa được những ác ma này đến được nơi này!

Kim Bất Phôi cả kinh kêu lên.

Những con yêu trùng được triệu hoán đến, quả nhiên là trước tiên tập trung công kích về phía ba người Tiểu Ma Thiên Thiên, Thổ Nham Lão Quái và Thôn Quỷ Lão Ma, Kỳ Áo năm thời cơ, thúc đẩy lam diễm thiêu đốt trên cơ thể, hóa thành mũi tên màu lam bắn về phía Áo La Lạp.

Đồng thời lúc Kỳ Áo phong tới, một bóng đen cũng từ một phương hướng khác bay tới, một lam một đen, cách phía trước Áo La Lạp mấy trượng va chạm vào nhau.

Phanh...

Lực lượng hai bên ngang nhau, trong lúc hai bên va chạm lực lượng hầu như trung hòa, hai bên chỉ lui lại mấy trượng liền ngừng lại được.

Nhìn bóng đen, sắc mặt Kỳ Áo có chút ngưng trọng, rồi lại tán thưởng nói:

- Thánh nữ đại nhân, ngài thực sự là có lòng, cư nhiên ngay cả huyết tộc cũng triệu hoán đến nơi này.

Áo La Lạp cũng không hề để ý tới, trong miệng cấp tốc niệm cái gì đó, Kỳ Áo muốn ngăn cản lại, thế nhưng tên huyết tộc kia giống như ma quỷ chăm chăm nhìn vào bản thân, căn bản không thể thoát thân ra được.

Không gian xung quanh Áo La Lạp và Lâm Khiếu Đường kịch liệt vặn vẹo, trong lòng Kỳ Áo hô to không tốt, thuẫn gian di động, một khi thi triển ra thì không biết sẽ đến nơi nào...

190. Chương 192: Ngũ Đại Lục.

Huyết tộc giống như ma quỷ nhìn chằm chằm vào Kỳ Áo, luận về thực lực hiển nhiên Kỳ Áo không sợ, thế nhưng muốn thoát khỏi trong thời gian ngắn là không thể, huyết tộc có năng lực tái sinh rất cao và kỹ xảo cận chiến kinh khủng, cho dù là Kỳ Áo cũng phải đau đầu đối phó.

Mắt thấy Áo La Lạp sắp tiêu thất trong không khí, Kỳ Áo hét lớn một tiếng, hóa thành một tia chớp màu lam, phá tan huyết tộc, lóe ra nhằm thẳng về phía Áo La Lạp.

Phanh...

Kỳ Áo lao thẳng vào khoảng không, mắt mở trừng trừng nhìn Áo La Lạp mang theo Lâm Khiếu Đường tiêu thất trong không trung ngay trước mắt.

Công kích của huyết tộc lập tức kéo tới, Kỳ Áo cũng không có thời gian đi hồi hận, xoay người đón đỡ, một trận chiến mới trên không trung lại được nổ ra.

Thuần gian di động, một tuyệt chiêu chạy trốn của cao giai ma pháp sư, cho dù mang theo một gã đầu sư, Kỳ Áo cũng không có biện pháp nào.

- Khiếu Đường ca ca!

Uyển Nhi vô lực la hét, thanh âm rất nhanh đã bị những tiếng đập cánh vù vù điên cuồng của đàn yêu trùng thôn phệ.

Tổ Tổ đứng xa xa kinh ngạc nhìn tất cả mọi việc diễn ra trên không trung, nàng là một trị liệu sư, đối với nàng chiến đấu là một chuyện cực kỳ xa xôi, chỉ là không biết vì sao hôm nay nàng cảm thấy bản thân mình thật sự rất bất lực.

Hoàng y thiếu nữ vỗ vỗ vai Tổ Tổ nói:

- Tổ Tổ, chúng ta cần phải đi, nghe nói những con yêu trùng này rất khó đối phó.

- Ân!

Tổ Tổ phiền muộn lên tiếng, không biết vì sao khi người kia tiêu thất trong không gian, trong lòng của nàng như thất lại một chút, vốn ban đầu nàng muốn bái người này làm sư học nghệ, cái loại thủ pháp trị liệu đó thực sự cực kỳ lợi hại, nếu như bản thân có thể học được mà nói, vậy thì nhất định có thể chữa trị được cho rất nhiều người.

- Tiểu tử thôi, lúc này ngươi thoải mái chịu đựng đi!

Lâm Bình ngửa mặt nhìn bầu trời, nhưng mà hiện tại trên bầu trời ngoại trừ yêu trùng dày đặc cái gì cũng không thấy.

Người của Lâm gia đã lui toàn bộ vào trong thành, đang hướng về phía Lâm phủ dời đi, chỉ cần bước vào trong Lâm phủ vậy thì có thể an toàn rồi. Linh mộc kết trận đủ để đối phó với những trận công kích của yêu trùng, về phần thanh lý mọi chuyện ở đây chỉ có thể giao cho bảy đại môn phái giải quyết.

Đại quân tây bắc trong thời gian yêu trùng phô thiên cái địa tấn công tới đã bắt đầu rút lui về phía sau, những con yêu trùng này căn bản là không hề sợ chết, chỉ biết duy nhất một chuyện chính là tiêu diệt hết tất cả những vật còn sống, thực sự là không chịu nổi.

Tất cả cao thủ đều bận rộn đối phó với yêu trùng, chỉ có Tiểu Ma Thiên Thiên dường như không có việc gì đứng huyền phù trên không trung, quanh người tỏa ra quang mang màu hồng yêu dị, thật sâu nhìn vào vị trí hắc bào nữ tử vừa mới biến mất. Trong khoảng thời gian giao thủ ngắn ngủi ấy chưa thể phân rõ được ai cao ai thấp, thế nhưng qua hai giao thủ xác thực bản thân đã thua nàng ta nửa chiêu.

Mục tiêu công kích của yêu trùng căn bản không hề có sự lựa chọn nào, trên cơ bản cứ nhìn thấy vật sống là xông tới, phảng phất giống như quỷ chết đói mấy năm chưa từng ăn thứ gì. Nói đến cũng lạ, đám yêu trùng này nhìn thấy Tiểu Ma Thiên Thiên thì lại nhượng bộ lui binh, hoặc là có chút rối loạn, coi như là thú trùng có thể hình tương đối lớn cũng không chủ động đến trêu chọc.

Tiểu Ma Thiên Thiên cứ như vậy huyền phù trong đám yêu trùng dày đặc xung quanh nhưng vẫn bình yên vô sự, điểm này ngay cả Thôn Quỷ Lão Ma cũng cực kỳ đổ kị, bản thân rõ ràng có một thân thâm độc nhưng khí vậy mà những con yêu trùng này lại không những không sợ mà ngược lại còn có bộ dáng rất thích thú.

Nguyên bản là tình cảnh hai đại quân xông vào nhau chém giết tới lui lại không xuất hiện, đám yêu trùng trở thành dịch nhân chung, số lượng của yêu trùng quá lớn đã không thể tính toán ra được, nói chung trước cửa thành Tân La thành bao phủ trong phương viên nghìn trượng đã không còn thấy được ánh mặt trời, đều bị đám yêu trùng trùng trùng điệp điệp bao phủ...

Ai cũng không nghĩ tới, trận chiến chung với yêu trùng này phải giằng co ba năm liền mới kết thúc, ngay cả như vậy thì cũng chỉ có thể đẩy lui được yêu trùng đến một địa phương ít người qua lại, không thể hoàn toàn tiêu diệt được chúng.

Bởi vì năng lực sinh sản của những con yêu trùng này quả thực quá mức mạnh mẽ, càng đáng sợ hơn chính là chúng có năng lực tiến hóa không gì sánh được, một phương thức đối phó với chúng chỉ hiệu quả nhất lần đầu tiên, lần thứ hai lập tức giảm hiệu quả rất nhiều.

Kỳ Đông đại lục chính là một phiên tịnh thổ, từ nay về sau có thêm một giống nòi yêu trùng, yêu trùng bộ tộc, ai cũng không biết rằng trên một đại lục xa xôi tên là Phong Ma, những yêu trùng như vậy còn nhiều hơn ực vạn lần, lại có một trùng tộc trí tuệ cao tồn tại...

...

Vị đạo nhân nhật của nước, thấm vào trong miệng bỗng nhiên gây nên cảm giác khô khan, Lâm Khiếu Đường mở mắt mở hai mắt, bốn phía đều là xanh một màu biển cả, dưới sự cả kinh bật người ngồi dậy.

Đây là đâu? Lâm Khiếu Đường nhìn xung quanh đánh giá, chính là một hòn đảo đơn độc.

Hắc bào nữ tử lẳng lẳng nằm một bên, hắc bào trên người đã có nhiều chỗ bị xé rách, lộ ra từng mảng da thịt trắng như tuyết bên trong, cho dù đang trong trạng thái hôn mê thì dung nhan tuyệt sắc sắc vẫn như cũ duy trì sắc mặt không đổi như vậy.

Lâm Khiếu Đường đưa tay lên sờ vào cổ của hắc bào nữ tử, xác định nàng còn chưa chết, mới ôm lấy nàng, hướng về phía trong đảo bước đi, hòn đảo này không nhỏ cũng không lớn, tối đa chỉ vượt lên quá một trăm trượng, một mảnh rừng rậm nhỏ xanh um tươi tốt, nhìn qua cũng có chút sinh cơ.

Lâm Khiếu Đường muốn ly khai khỏi nơi này, thế nhưng hắn không hề biết phương hướng, hắn chỉ biết là Hiên Viên quốc thuộc về lục địa không hề có đường ven biển, lên phía tây bắc chính là thảo nguyên do tam đại bộ lạc thống trị, mặt đông nam chính là Đại Hạ quốc, một cường quốc có lực lượng so với Hiên Viên quốc không chênh lệch nhiều lắm, về phần những phương hướng khác là một số quốc gia nhỏ, nói chung không có biển.

Trên sách có ghi chép lại, chỉ khi lướt qua Đại Hạ quốc, tiếp tục vượt qua ba bốn tiểu quốc gia nữa mới thấy được biển, còn về phía tây bắc đại thảo nguyên lại càng thêm xa xôi, có người nói phải vượt qua thập vạn đại sơn, lại tiếp tục trải qua vạn dặm đại mạc, sau đó là một vùng đất cực kỳ lạnh giá, lúc đó mới có thể nhìn thấy hải dương. Hải dương so với lục địa còn rộng lớn hơn rất nhiều, nhìn đến vô tận, căn bản là không có tận cùng.

Tuy rằng biết rõ ngoài hải dương ra thì còn có bốn đại lục bồng bồng sinh cơ, thế nhưng rất ít người nguyện ý vượt qua đại dương để đến những đại lục bên kia.

Bình thường chỉ khi có tu vi từ linh hồn giai trở đi, tu vi cực kỳ cao thâm mới có thể vượt qua được hải dương mệnh môn, ngay cả như vậy thì siêu cấp cao thủ cỡ đó cũng rất ít người nguyện ý nếm thử, thỉnh thoảng mới có cao thủ nổi lên tâm trạng muốn chơi đùa mà thôi, đường xá thực sự quá mức xa xôi, lãng phí thời gian dành cho tu luyện.

Hướng hồ cho dù tới được bốn khối đại lục còn lại thì cũng không được chỗ tốt nào, trên thực tế, ngoại trừ Minh Tây đại lục thì ba khối đại lục còn lại không nên đặt chân tới, bằng không sẽ phải chết rất khó coi.

Phong Ma đại lục, tự nhiên không cần phải nói, chỉ nghe thấy cái tên đã thấy rõ không phải là một địa phương tốt lành gì, trong ngũ đại Ma Vực thì ở đây đã chiếm tới ba, Trớ Chú Huyết Vực, Vạn Cốc Thâm Uyên và U Minh Chiểu Trạch. U Minh Chiểu Trạch chính là thiên đường của yêu trùng, đương nhiên người Minh Tây Đại Lục coi chính là ma trùng.

Băng Tuyết đại lục, ở phía cực bắc, khắp đại lục đều là một mảnh băng phong tuyết địa, quanh năm thời tiết gió lạnh, hầu như không có bao nhiêu sinh vật có thể sinh sống tại nơi này. Có người nói chỉ có chân chính hậu đại của người khổng lồ thượng cổ, tuyết viên nhân (người vượt tuyết) và các loại yêu thú hệ băng có thể sinh sống và tu luyện nơi đây. Còn có một trong ngũ đại Ma Vực Lãnh Đổng Băng Nguyên.

Di Tích đại lục, đây là một đại lục rất kỳ bí, có người nói khi thần sáng tạo ra thế giới này, thì đã định nơi này như vậy, có người nhìn thấy thiên sứ và huyết tinh linh sinh sống tại nơi này, thật hay giả không ai có thể chứng minh được, nơi đây cũng có một trong năm đại Ma Vực, chính là Mê Đồ Sâm Lâm.

Mê Đồ Sâm Lâm hầu như chính là nơi quỷ dị nhất trong năm đại Ma Vực, đương nhiên quỷ dị như thế nào thì chỉ là được ghi chép lại trên thư tịch, không có người nào chứng thực, trong thư tịch nói toàn bộ sâm lâm là một mê trận thật lớn, có thể tiến vào nhưng không thể ra được, hơn nữa bên trong sâm lâm có rất nhiều yêu thú cao cấp sinh sống.

Toàn bộ Di Tích đại lục thì có đến ba phần tư bị Mê Đồ Sâm Lâm bao phủ, bởi vậy Mê Đồ Sâm Lâm vẫn được gọi là bất quy lộ (không đường về).

Hơn nữa Kỳ Đông đại lục, Minh Tây đại lục cũng là hai trong năm đại lục, trừ những đại lục này ra thì còn lại chính là những hòn đảo lớn nhỏ nằm trong lòng hải dương vô biên vô tận.

Hải dương rộng lớn đến bao nhiêu, không ai có thể nói rõ ràng, ngay cả trên thư tịch cũng không có bất luận ghi chép gì, chỉ nói rằng rất lớn, lớn đến không thể tưởng tượng ra được.

Lâm Khiếu Đường cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới bản thân phải lưu lạc đến tận hải dương mệnh mông này, rất khó tưởng tượng gã Kỳ Áo này làm cách nào có thể đi tới đi lui giữa hai đại lục Minh Tây đại lục và Kỳ Đông đại lục, đương nhiên còn có hắc bào nữ tử trước mắt này, tựa hồ như có sự tồn tại của cái gì đó có thể xác định tọa độ nếu không làm sao bọn họ có thể xác định được phương hướng đây? Nghĩ mãi không ra nguyên do, Lâm Khiếu Đường đành phải tạm thời buông tha.

Nếu như đợi hắc bào nữ tử này tỉnh lại, chỉ sợ bản thân rất khó có cơ hội để chạy trốn, hiện tại chính là cơ hội tốt nhất, thế nhưng phải đối mặt với biển cả mệnh mông, Lâm Khiếu Đường lại không hề có một chút nắm chắc nào có thể vượt qua được.

Chỉ là đơn thuần tiêu hao thời gian mà nói, Lâm Khiếu Đường cũng không quá sợ hãi, bản thân đã tiến vào sự giai, sống được hai ba trăm năm cũng không phải là vấn đề quá lớn, chậm rãi tìm, không tin không thể tìm được đường về nhà, thế nhưng trong thư tịch có ghi chép, trong hải dương rộng lớn này có rất nhiều hải tộc hung tàn sinh sống, đối với những tu luyện giả phi hành qua biển rộng thì chuyện giết người đoạt vật và nội nguyên thực sự là chuyện rất bình thường.

Đi hay không đi? Lâm Khiếu Đường có điểm đắn đo không xác định được, cho dù là chọn con đường nào thì cũng vẫn là một cuộc đánh đổi tính mạng.

- Ngô...

Hắc bào nữ tử rên lên một tiếng, phun ra một ngụm máu lớn, suy yếu mở hai mắt ra, khi thấy Lâm Khiếu Đường ổn định ngồi bên cạnh, lập tức mạnh mẽ bật dậy để phòng nhìn Lâm Khiếu Đường.

- Không cần khẩn trương, ngươi bị nội thương rất nghiêm trọng, trong thời gian này không được tốt, nếu như xung động thì có thể làm cho thương thế của ngươi nặng thêm.

Lâm Khiếu Đường không nhanh không chậm nói.

Áo La Lạp nhìn bốn phía xung quanh, thần sắc thả lỏng, chỉ là trong mắt vẫn một bộ dạng băng lãnh trước sau như một làm người khác lạnh run.

- Người nhận thức Kỳ Áo.

- Có thể xem như vậy!

Lâm Khiếu Đường thuận tiện nói, suy nghĩ một chút lại bỏ thêm một câu.

- Không phải rất quen thuộc.

- Người đã gặp qua Ái Lệ Ti?

Áo La Lạp có chút khó chịu ôm ngực hỏi, không nghĩ tới tại thời điểm thuận gian di động, cư nhiên lại bị Kỳ Áo đánh trúng.

- Ai?

Lâm Khiếu Đường không rõ.

- Người không phải nói là đã từng gặp qua đám người mặc y phục màu trắng hay sao? Vậy thì nhất định đã gặp qua một vị nữ tử ăn mặc so với ta gần giống như nhau.

Áo La Lạp lại nhỏ ra một ngụm máu, nhưng mà nàng lại không có một chút động đậy thân hình, tựa hồ như người bị thương không phải là nàng mà là một người khác vậy.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy một trận toát mồ hôi, nữ nhân này quả thực không phải là người mà là một bộ máy móc thì đúng hơn., suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tám năm trước thực tế ta đã gặp qua một nữ tử ăn mặc so với người không khác nhau cho lắm, chỉ là nàng không phải là Ái Lệ Ti, nàng tự xưng là Vũu Lệ Nhã.

Áo La Lạp tùy tiện dùng ngón tay đưa lên, cắt đứt một đường trên cánh tay phơi ra ngoài của Lâm Khiếu Đường, nhanh chóng thu thập một ít máu, sau đó đem máu của bản thân phun ra so sánh một chút, cả kinh nói:

- Người là hắc ám long tộc?

Kháo, lão tử sao có thể là loại thần lằn như vậy, trong lòng Lâm Khiếu Đường thầm nghĩ, ngoài miệng lại trầm mặc không nói, bởi vì không biết trả lời như thế nào.

Bỗng nhiên trong lúc đó, quanh thân thể Áo La Lạp đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức màu đen cường liệt, đôi mắt màu tím băng lãnh nhìn Lâm Khiếu Đường.

- Nói mau, Ái Lệ Ti và người có quan hệ như thế nào?

Lâm Khiếu Đường không hiểu gì nói:

- Nữ nhân đó thiếu chút nữa đã giết ta, ta và nàng ta thì có quan hệ gì chứ!

- Ái Lệ Ti dĩ nhiên dám cùng người của Kỳ Đông đại lục tư thông, không thể tha thứ, nàng rốt cuộc là cùng ai sinh hạ thứ nghiệt súc như người!

Áo La Lạp lạnh lùng nói, một luồng sát ý mãnh liệt cuộn trào mà đến.

Lâm Khiếu Đường phát hỏa:

- Người mới cùng người khác tư thông, phụ mẫu của lão tử đều là người của Kỳ Đông đại lục, có danh có tính có thân phận hoàng đế.

- Làm càn!

Áo La Lạp giận dữ, không thèm để ý vết thương có thể nặng hơn phát ra một đoàn hỏa diễm màu đen, đáng tiếc nàng thụ thương quá nặng nên uy lực giảm nhiều.

Lâm Khiếu Đường đâm một quyền đã phá tan được đoàn hỏa diễm màu đen.

- Xú bà nương, người hiện tại đang bị thương, đừng có thể hiện nữa.

Áo La Lạp triệt để nổi giận, mái tóc đen dài mượt mà dưới sự bùng phát mãnh liệt của pháp nguyên lực khiến chúng được đẩy lên tung bay.

Lạc đăng, Lâm Khiếu Đường cẩn thận nhảy lên, không nghĩ tới cô nàng này cứ nhiên sau khi bị thương nặng đến thế vẫn có thể phát ra khí tức lợi hại như vậy, cái này không dễ giải quyết...

191. Chương 193: Bên Kia Đại Dương.

Trong lúc Lâm Khiếu Đường và Áo La Lạp đang giằng co không dứt, xa xa truyền đến một âm thanh trầm muộn của những bông hoa sóng trong lòng biển mênh mông, phẳng phất giống như đạn pháo bắn ra ngoài khơi.

Dưới sự kinh hãi Áo La Lạp lập tức thu toàn bộ khí tức lại, Lâm Khiếu Đường tự nhiên cũng đã sớm thu liễm khí tức, hai người không hẹn mà cũng liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lui lại đi sâu vào trong rừng cây của hòn đảo nhỏ.

Ngoài khơi từng đợt hoa sóng bắn cao, hai đạo bóng đen từ dưới đáy biển bay lên, phóng thẳng lên bầu trời. Trên bầu trời bóng đen lặng yên huyền phù như đang chờ đợi cái gì.

Khi hai bóng đen lao vào giao thủ cùng một chỗ, Lâm Khiếu Đường mới nhìn rõ hình ảnh cụ thể của hai bóng đen ấy, một người là vị thư sinh mặt phấn mặc bộ y phục màu trắng còn một vị khác là nam tử rất anh tuấn mặc một thân lân giáp màu hồng.

- Hải long tộc và ngư nhân tộc!

Áo La Lạp nhẹ giọng lẩm bẩm, đôi mi như nhánh liễu hơi hơi nhăn lại.

Lâm Khiếu Đường nghe được hai danh từ này thì có một chút kinh ngạc, hai đại tộc cực mạnh của biển cả cứ nhiên có thể nhìn thấy nơi này, sẽ không trùng hợp như vậy chứ!

Thế nhưng, hải long tộc không phải dài chừng trăm trượng giống như rắn hóa rồng thông thường hay sao? Lâm Khiếu Đường có chút nghi hoặc, ngư nhân không phải là không có hai chân mà chỉ có một cái đuôi thôi sao? Hai vị này rõ ràng là người nha! Đâu có giống như hai đại hải tộc thống trị phần lớn biển cả mênh mông.

Trên người bọn họ có rất nhiều vết sẹo, cũng có nhiều vết thương mới, tựa hồ như hai người đã chiến đấu với nhau thật lâu.

- Ba Na Tư, chỉ cần người giao ta hải dương chi tâm, ta liền thả cho người một con đường sống!

Thư sinh áo bào trắng trầm giọng nói.

Ngư nhân Ba Na Tư lạnh lùng cười.

- Hãy bớt nói nhảm đi, ngày hôm nay trong hai người chúng ta chỉ có một người có thể sống đời khỏi nơi này.

Thư sinh áo bào trắng rít gào một tiếng, hóa thành một con hải long thật lớn đánh về phía ngư nhân Ba Na Tư, ngư nhân dưới sự kinh hãi, hình thể càng lúc càng lớn, trong nháy mắt biến thành hải chi cự nhân (người khổng lồ của biển).

Lâm Khiếu Đường thầm giật mình, tu vi của hai người này cứ nhiên đã đạt tới cấp độ linh hồn giai, tuyệt đối không phải những nhân vật tầm tép có thể gặp được.

Hải long và người khổng lồ tranh đấu đến thiên hôn địa ám, cả hai bên đều đã tung ra hết tuyệt chiêu, thiếu chút nữa đem tiểu đảo nơi Áo La Lạp và Lâm Khiếu Đường đang ẩn náu phá hủy.

Hải Long quần quanh cái cổ to lớn của người khổng lồ, khiến cho hắn không thể hô hấp, trong miệng không ngừng phun ra khí tức thiểm điện cường liệt công kích vào từng tắc da thịt của người khổng lồ.

Hải chi cự nhân rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, hét lớn một tiếng, thanh âm xôn lên trời cao, đỉnh tai nhức óc. Sau đó một cỗ khí lưu đột nhiên tăng vọt làm cho toàn bộ biển rộng xung quanh khuấy động sôi trào, sóng lớn tầng tầng lớp lớp liên tục va vào nhau.

Biển gầm? Ý nghĩ của Lâm Khiếu Đường chợt lóe, thân thể đã phóng ra ngoài. Áo La Lạp cũng đã phát hiện ra tình huống không quá tốt, đồng dạng không còn chỗ nào có thể trốn chỉ đành dùng tốc độ nhanh nhất bay ngược lại.

Trên bầu trời mây đen vần vũ, đạo đạo tia chớp cực thô không ngừng phóng xuống, đánh thẳng vào thân thể to lớn hai sinh vật đang quần lấy nhau.

Người khổng lồ đang gào thét, hải long đồng dạng cũng rít gào, đều là thống khổ mà tru lên.

Nhân ngư hóa thành hải chi cự nhân trong sự thống khổ đột nhiên ha ha cười to nói:

- Ngư nhân chúng ta đã không thể chiếm được thứ đó vậy thì hải long tộc các ngươi cũng đừng hòng chiếm được, ngươi và ta đã giao đấu với nhau ba tháng, từ hải vực nhiệt đới đánh với tận tây hải vực chim không thêm ỉa này, hãy để hải dương chi tâm đắm chìm tại chỗ này, trong trăm năm nữa thứ này nhất định sẽ không có ai có thể lấy được, hãy đợi lần xuất hiện trăm năm tiếp theo đi, ha ha ha, nhân ngư vương quốc muôn năm...

Tần suất đánh xuống của những tia sấm sét càng dần càng cao, ngoài khơi hình thành lên một vùng gió xoáy thật lớn đường kính lên tới mấy nghìn trượng.

Lâm Khiếu Đường đang bay ngược lại, nhìn thấy lực lượng kinh khủng này trong lòng cảm thấy kinh hãi không gì sánh được, đây chính là thực lực của cấp bậc linh hồn giai hay sao? Quá cường đại, hầu như có thể hủy thiên diệt địa rồi, cảm giác không gian đều vận vẹo do lực lượng cực lớn tập kích đè ép.

Oanh... Oanh... Oanh, những tiếng nổ mạnh liên tục, ầm ầm...

Cuối cùng một đoàn năng lượng hợp với lượng nước biển thật lớn tạo thành một cái nắm vân trùng thẳng lên trời cao, đoàn nắm vân này so với bất kỳ ngọn núi nào Lâm Khiếu Đường đã từng gặp qua đều lớn hơn rất nhiều, phẳng phất như đã nối liền thiên địa.

Sóng xung kích cực lớn trong nháy mắt tràn tới, thổi phăng Lâm Khiếu Đường và Áo La Lạp tới mấy trăm trượng mới dừng lại thân hình.

Thương thế của Áo La Lạp lại một lần nữa nặng thêm, thống khổ ôm ngực.

Sóng xung kích bắt đầu tan dần, Lâm Khiếu Đường hầu như không cần suy nghĩ nhiều, lợi dụng tốc độ lớn nhất bay thẳng về phía địa phương hai vật thể thật lớn đồng quy vu tạn.

Căn cứ vào tín hiệu của lam ma thạch, Lâm Khiếu Đường đã bắt được một hạng liên (vòng cổ) cực kỳ hoa lệ trong lòng biển sâu tại vị trí biển gầm, viên ngọc gắn trên hạng liên là một viên tinh toán màu lam chói mắt, trong tinh toán không ngừng lóe ra quang mang chói mắt.

Trong thời gian Lâm Khiếu Đường đang tỉ mỉ quan sát, một khóa hỏa cầu màu đen bay tới, Lâm Khiếu Đường vung tay lên liền đánh văng hỏa cầu màu đen ra.

Nhìn Áo La Lạp đang hướng về phía bên này bay tới, Lâm Khiếu Đường không có bất luận do dự nào, hóa thành một mũi tên lửa độn phi mà đi, cùng nữ nhân này ở một chỗ thực sự là khó chịu, không hài lòng nửa câu là động thủ, tốt nhất là chia tay mỗi người một phương.

Dùng tốc độ cao nhất bay ba ngày ba đêm, cho đến khi cảm thấy kiệt sức, Lâm Khiếu Đường mới tìm một hòn đảo hạ xuống tạm thời nghỉ ngơi một chút, hiện tại trên người có đến hai đại thần khí trong bát đại thần khí, tuy rằng hắn không biết công dụng cụ thể, thế nhưng nếu đã là thần khí, nhất định đối với bản thân có điều trợ giúp nào đó.

Nghỉ ngơi và hồi phục một ngày một đêm, khi khôi phục được một phần thể lực, Lâm Khiếu Đường lần thứ hai độn phi đi, cứ như vậy phi hành rồi lại nghỉ, nghỉ lại phi hành, hơn một tháng trôi qua, nghĩ đến nữ nhân Áo La Lạp kia hắn là không thể tìm thấy được bản thân nữa, thương tích của nàng không có khả năng duy trì phi hành trong thời gian quá dài, chỉ sợ hiện tại đang ở một nơi nào đó chữa thương.

Cách thần khí thạch hóa chỉ còn có một tháng mà thôi, Lâm Khiếu Đường dừng chân nghỉ ngơi tại một mảnh hải vực u tĩnh trong ba ngày, tìm được một hòn đảo nhỏ vờn quanh sương mù nhàn nhạt, phóng

ra nguyên thức tìm kiếm xung quanh, xác định trên hòn đảo nhỏ này không hề có nguy hiểm, Lâm Khiếu Đường liền lặng lẽ đi vào, đến chỗ sâu nhất trong hòn đảo nhỏ mới dừng lại.

Đem khí tức toàn thân hạ đến mức thấp nhất, Lâm Khiếu Đường lấy hết tất cả các mảnh toái phiến của cửu thiên nguyên lô ra ngoài, chín mảnh toái phiến cũng không cần trình tự phức tạp gì đã có thể lắp ghép vào nhau, một tiểu đỉnh lô lớn bằng nửa thùng nước thành linh hiện hình.

Lô đỉnh một khi được lắp ghép hoàn chỉnh thì ở giữa liền bốc cháy lên liệt viêm hùng hực, dĩ nhiên là cửu thiên nguyên hỏa.

Đem bát luận là dược vật vào trong luyện chế, lại cho thêm vào cửu thiên nguyên hỏa là chí cao hỏa nguyên thì cho dù là luyện chế đan dược bình thường nhất, khi ra khỏi lô, đan dược chí ít cũng thuộc trung phẩm.

Còn có thời gian một tháng, Lâm Khiếu Đường cảm giác thời gian khẩn trương không gì sánh được, lấy hết tất cả dược liệu trên người ra, với định lượng bản thân biết được, từng chút từng chút để vào trong cửu thiên nguyên lô.

Cửu thiên nguyên lô căn bản có thể tự hành luyện chế mà không cần có người khác một bên khống chế, điều này quả thực là thần kỳ, Lâm Khiếu Đường không bỏ sức ra nghiên cứu nguyên lý trong đó, ngay tại chỗ lấy được liệu, sau đó lại đến các khu vực xung quanh tìm kiếm dược liệu mong muốn.

Khu hải vực này cực kỳ hẻo lánh, không hề có tung tích con người, động thực vật đa dạng, tươi tốt phi thường, chỉ trên một hòn đảo nhỏ như thế này đã có những dược thảo sinh trưởng ngoài năm trăm năm.

Trên đất bằng Lâm Khiếu Đường còn cảm thấy không đủ, lại lặn sâu xuống đại dương tìm kiếm dược thảo biển sâu, thực sự hẳn đã tìm được không ít, tuy rằng nơi này cũng không phải là một địa điểm thiên cát địa linh gì đó, nhưng bởi vì đã lâu không hề bị khai thác, không cần tính đến dược vật phong phú thì sản vật cũng rất tinh xảo, có thể coi như là cực phẩm.

Hơn một trăm loại dược thảo bị Lâm Khiếu Đường tìm thấy thu thập bằng hết, bắt đầu phân loại một chút, nhưng rất nhanh hẳn phát hiện ra rằng chuyện đang làm hoàn toàn thừa thãi.

Cửu thiên nguyên lô tuy rằng nhìn qua rất nhỏ, nhưng thực tế bên trong lại là một dị không gian, giống như trữ vật giới chỉ vậy, không gian bên trong kỳ thực rất lớn, hơn nữa còn được phân ra làm mấy khu vực thỏa đáng, dược thảo một khi cho vào trong, cửu thiên nguyên lô sẽ tự động phân loại từng dược tính khác nhau của dược thảo, đem chúng phân ra, tiến hành luyện chế, quả thực chính là một cỗ máy hoàn toàn tự động.

Lâm Khiếu Đường rốt cuộc đã biết được vì sao tất cả các thế lực mọi nơi đều dốc sức tranh đoạt thần khí nguyên lại là có tác dụng thần kỳ như vậy, còn về phần hải dương chi tâm, Lâm Khiếu Đường để tâm nghiên cứu thật lâu, cũng không minh bạch được rốt cuộc là có tác dụng gì, sợ là chỉ có thể hỏi hải tộc mới biết được.

Trong thời gian một tháng, cửu thiên nguyên lô tổng cộng đã luyện chế ra hơn một trăm lạp tăng nguyên đan các loại, về phần chúng có tên gọi là gì thì chính Lâm Khiếu Đường cũng không biết, bằng vào độ mạnh yếu của dược lực hẳn đoán ra được hơn tám mươi lạp là trung phẩm đan dược, còn có hơn hai mươi lạp là thượng phẩm đan dược.

Quan trọng là bên trong những đan dược này ẩn chứa hỏa nguyên tinh khiết nhất mãnh liệt nhất trong thiên địa, chính là cửu thiên nguyên hỏa, đây chính là tổ sư gia của tất cả hỏa nguyên.

Thời điểm thần khí thạch hóa bay đi, Lâm Khiếu Đường cũng không hề làm việc ngốc nghếch truy tung thần khí như tăng ngoại công của Uyển nhi, chỉ đứng yên nhìn các mảnh toái phiến của cửu thiên nguyên lô bay về phía đông, mà hải dương chi tâm thì đột ngột chui vào chỗ sâu nhất trong hải dương biển mắt không thấy.

Lâm Khiếu Đường lấy ra lam ma thạch dò xét cũng không hề có chút động tĩnh gì, trăm năm tới những thần khí này đều ẩn nấp dưới lớp áo thạch hóa trốn tại một nơi bí ẩn nào đó ngủ say, cho đến một trăm năm sau lại một lần nữa tỉnh dậy.

Hơn một trăm lạp đan được tinh thuần thượng hạng, hơn nữa còn có sáu hộp đan được thần bí của Lâm gia, Lâm Khiếu Đường cảm giác lần bế quan sắp tới của hắn, cho dù bản thân là một khúc gỗ mục đi nữa, có sự đảm bảo của nhiều đan dược đến như vậy, không đột phá mới là chuyện lạ.

Chỉ là chỗ tu luyện làm cho Lâm Khiếu Đường có chút đau đầu, bởi vì một tháng qua thần khí vẫn ở bên ngoài, chỉ sợ hòn đảo nhỏ này đã sớm không còn an toàn nữa, sớm muộn gì thì cũng sẽ có người đến nơi này tìm kiếm.

Lâm Khiếu Đường không dám lưu lại, một đường hướng về phía tây bay đi, bởi vì một nơi nào đó xa xa phía tây, Lâm Khiếu Đường mơ hồ cảm giác thấy có một điểm nguyên khí, còn đó là người hay nguyên nhân thì hắn cũng không xác định được.

Lần phi hành này tốn hai tháng thời gian, sự rộng lớn của đại dương làm cho người khác phải thần phục dưới chân nó, trong hai tháng này Lâm Khiếu Đường cảm thấy cả trời đất chỉ còn có một mình hắn tồn tại, thảnh thơi lại xuất hiện một chút cảm giác cô độc sợ hãi.

192. Chương 194: Ải Nhân Tác Cáp Đồ.

- Ta có rất nhiều chủng loại, tiên sinh là muốn chất liệu bình thường, hay là có năng lực phòng ngự đặc thù?

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút rồi nói:

- Có năng lực phòng ngự đặc thù.

- Năm mươi kim tệ.

Gã thợ may thông báo giá cả mà không hề có chút hy vọng nào.

Lâm Khiếu Đường trực tiếp lấy một khóa tử kim tệ đặt lên bàn nói:

- Ta muốn tài liệu tốt nhất, nhưng màu sắc bình thường một chút không nên quá hoa lệ như vậy, nếu như có thể ngay lập tức làm, ngày hôm nay có thể lấy hàng được, vậy thì tất cả là của người.

Gã thợ may vốn không nhiệt tình tức thì tăng vọt, trước mắt sáng ngời, trên gương mặt mới còn có chút thể lực hiện lên nét cười sáng lạn, cúi đầu khom lưng nói:

- Nhà may Cáp Lợi chính là nơi tốt nhất trong bản trấn, tiên sinh ngài đúng là biết chọn địa phương mà.

Thợ may nhanh chóng nâng Lâm Khiếu Đường dậy đo đạc, vừa đo vừa nói:

- Tiên sinh, nếu như ngài nguyện ý, có thể ở đây nhìn ta làm, chỉ cần thời gian nửa ngày là ta có thể hoàn thành cho ngài, vừa hay ngày hôm qua có chuyển tới đợt nguyên liệu vải vóc không tồi, đều là thượng phẩm do tinh linh tộc sản xuất, một lúc nữa ta sẽ dùng chúng là một bộ y phục võ sĩ lưu hành nhất hiện nay, đảm bảo ngài sẽ thỏa mãn.

Vừa lúc cũng không có địa phương nào để đi Lâm Khiếu Đường tự nhiên đáp ứng, thanh toán giá cả nhiều hơn gấp đôi, gã thợ may hiển nhiên ra sức hoàn thành công việc, đo đạc xong lập tức bắt tay vào công việc may vá.

Gã thợ may này nhìn qua niên kỷ cũng không tính cao nhưng tay nghề quả thực rất khá, thao tác rất tinh xảo lại thành thạo, hơn nữa đối với công việc may vá này có sự hứng thú gần như cuồng nhiệt, Lâm Khiếu Đường có thể nhìn ra được điều này trong ánh mắt của hắn.

Nửa ngày sau, Lâm Khiếu Đường đã có được một bộ y phục võ sĩ như ý nguyện, vị thợ may Cáp Lợi này quả thực trình độ rất cao, còn về phần tài liệu tốt cuộc là tốt hay xấu, Lâm Khiếu Đường cũng không rõ ràng lắm.

Nửa bên trên của bộ y phục lấy chất liệu đã làm chủ đạo, bên vai phải còn có khôi kiên (tấm che vai) mở rộng ra, bên trái thì không, thợ may Cáp Lợi giải thích rằng chức nghiệp lưu hành nhất trên Minh Tây đại lục này chính là kiếm sĩ, nghiêm ngặt mà nói thì đây là một bộ y phục của kiếm sĩ, kiếm sĩ thì hiển nhiên phải có chỗ đeo kiếm, mà kiếm thông thường đều đeo sau lưng thò lên trên vai, một bên khôi kiên có tác dụng làm cho khi đeo kiếm không mài mòn da thịt.

Ngoại trừ trước ngực và vai phải có tấm khôi giáp bằng da thì các địa phương khác đều là dùng chất liệu vải vóc mềm mại và dẻo dai bền đẹp, theo như thợ may Cáp Lợi nói thì vải vóc này là do Tinh Linh tộc chuyên nuôi tằm lấy tơ đặc chế ra, có tác dụng kháng ma pháp nhất định, cũng có thể chống đỡ được công kích vật lý bình thường, dao nhỏ bình thường không thể cắt đứt được nó.

Cáp Lợi còn nói, loại vải vóc này là do cá nhân hắn thu thập được, ngay hôm nay nhìn thấy Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên đã như quen từ lâu, nên đã đặc biệt lấy ra. Lâm Khiếu Đường chỉ âm thầm cười, rõ ràng là bản thân đã trả nhiều tiền mới được.

Bất quá y phục rất dễ chịu nên cũng không có gì phải phản đối, hiện tại trên người Lâm Khiếu Đường đã không còn bao nhiêu tiền tệ. Đi ra ngoài mà không có tiền thì đó là một chuyện làm cho người ta đau đầu nhất, lại thêm hắn đối với Minh Tây đại lục không có nhiều hiểu biết cho lắm, Lâm Khiếu Đường quyết định ở tại thị trấn này một thời gian.

- Thợ may Cáp Lợi, xin hỏi nơi thiết tượng pho (cửa hành rèn sắt các loại) tốt nhất trong bản trấn ở chỗ nào?

Lâm Khiếu Đường phát hiện ra những võ sĩ nơi này hầu như đều mang theo vũ khí, hơn nữa lại lấy đại kiếm làm cơ bản, quyết định bản thân cũng nên kiếm một thanh đao lên, như vậy có thể hòa nhập cùng với dân bản xứ.

Gã thợ may tuổi còn trẻ Cáp Lợi nhiệt tình nói:

- Muốn nói đến thiết tượng pho tốt nhất của bản trấn, tổng cộng có hai nhà, một nhà phía tây cạnh rừng rậm, còn một nhà thì ở chân núi phía đông, đều do hai ả nhân mở ra, phía tây gọi là Bản Kiệt Minh còn phía đông thì là Tác Cáp Đồ.

- Người nào tốt hơn đây?

Lâm Khiếu Đường có chút hồ đồ.

- Điều này còn phải xem tiên sinh muốn chế tạo thanh kiếm như thế nào, nếu như là nhỏ nhắn tinh xảo thì ta kiến nghị nên tìm tới Bản Kiệt Minh, còn nếu như muốn chế tạo thanh kiếm bản rộng to lớn thì tự nhiên nên đi tìm Tác Cáp Đồ.

Cáp Lợi phi thường rõ ràng trả lời.

- A!

Lâm Khiếu Đường gật đầu, sau khi ghi nhớ liền rời khỏi hiệu mau vá, để che lại đầu tóc đen bất mắt hắn còn đặc biệt đội lên một cái mũ, vừa ra khỏi hiệu may liền hướng về phía đông bay đi.

Thị trấn này cũng không lớn, phỏng chừng nhân khẩu không vượt quá ba nghìn người, rất nhanh Lâm Khiếu Đường đã tìm được gian nhà gỗ đơn sơ duy nhất nằm dưới chân núi.

Ngoài phòng còn có một ít người vây quanh, có một người cưỡi trên con ngựa màu đen cao to, một thân trang phục kỵ sĩ, thắt lưng mang theo một thanh trường kiếm, hai bên con ngựa có ba bốn gã tùy tùng đang đứng.

- Ầy tử, nếu như ngươi không ra thì chúng ta sẽ đập quán của ngươi đó.

Một gã tùy tùng rất kiêu ngạo kêu lên, chỉ là trong thần sắc thấy rõ một tia khiếp đảm, tựa hồ như đối với chủ nhân ở đây có chút kiêng kỵ.

- Ôn ào cái gì, ôn ào cái gì, ai dám quấy rầy Tác Cáp Đồ uống rượu, Tác Cáp Đồ nhất định cùng hắn quyết đấu.

Một gã ả nhân có chòm râu thật dài từ trong căn phòng đi ra, thổi râu mép trừng mắt nói.

Nhìn thấy lão người lùn Lâm Khiếu Đường luôn luôn có cảm giác muốn cười, lúc đầu còn có chút lảng lẩn là cao sơn ả nhân bướng bỉnh, nguyên lai là khâu lằng ả nhân, chiều cao còn muốn thấp hơn một chút, bất qua thân thể vẫn rắn chắc không gì sánh được như bình thường, điểm khác nhau lớn nhất của họ với cao

sơn ả nhân chính là màu sắc bộ tóc trên đầu, bộ tóc của cao sơn ả nhân đều là màu vàng nhạt, còn khâu lẳng ả nhân thì lại là màu hồng, có vẻ càng thêm hoạt kê.

- Tác Cáp Đồ, đã ba tháng người không chịu giao nộp thuế kim rồi, nếu như ngày hôm nay vẫn không chịu giao ra, vậy thì sẽ phá hủy nhà của người.

Tên tùy tùng kia hung ác độc địa nói.

Tác Cáp Đồ cầm trong tay bầu rượu vừa uống vừa bắt mãn nói:

- Hiện tại không còn ai đến chế tạo kiếm nữa, căn phòng này lưu lại cũng không còn tác dụng gì, vậy thì các người giúp ta hủy nó đi!

Gã thanh niên ngồi trên lưng ngựa khẽ cười nói:

- Tác Cáp Đồ, người cho rằng chỉ hủy căn phòng này là có thể xong việc rồi sao? Trốn thuế là phải ngồi tù, người phải theo chúng một chuyến.

Tác Cáp Đồ nuốt xuống một ngụm rượu lớn, trừng mắt nói:

- Tác Cáp Đồ có thể cho các người mọi thứ nhưng tự do và rượu lại không thể, nếu như các người muốn bắt Tác Cáp Đồ thì xông lên.

Lão người lùn trong khi nói chuyện đã lấy ra một thanh thiết chùy, thanh thiết chùy nhìn qua cũng phải nặng đến hơn trăm cân vậy mà trong tay hắn lại vung nhẹ như lông ngỗng, tùy tiện nhắc lên rồi gác lên trên vai, tay kia vẫn cầm bầu rượu uống liên tục.

Gã tùy tùng hơi lộ ra nét khiếp ý, nhỏ giọng hướng về gã thanh niên nói:

- Tây Mông đội trưởng, Tác Cáp Đồ chính là một tinh ả nhân chiến sư, khó đối phó a!

Về mặt của Tây Mông lộ ra nét khó xử, hai ngày qua hắn mới từ Luân Đặc thành điều tới thị trấn nhỏ sát biên giới này, tuy rằng cấp bậc bị hạ xuống, đãi ngộ cũng không tốt lắm, thế nhưng loại địa phương nhỏ bé này, hắn chỉ có quyền lực tượng trưng, ngoại trừ trường trấn ra thì chức vụ trấn vệ đội trưởng của hắn chính là quan hàm lớn nhất.

Tân quan tiền nhiệm, Tây Mông, trong cái thôn trấn nhỏ này có rất nhiều gia đình trường kỳ không hề giao nộp thuế, làm cư dân của Phổ Tây La liên minh làm sao có thể không giao nộp thuế cơ chứ, bởi vậy Tây Mông quyết định trong thời gian ngắn nhất định thu hồi tất cả thuế má trong thời gian qua, nếu như túi tiền riêng của bản thân có thể đầy hơn thì sẽ hiếu kính trưởng trấn một chút, cùng với nhân vật cao nhất trong trấn có quan hệ tốt là điều cần phải có, cũng không quá lâu, vị trưởng trấn này đi tây thiên thì chức vị trưởng trấn là của hắn chứ không còn ai khác.

Thế nhưng ả nhân chiến sư thực sự quá lợi hại, Tây Mông bắt quá chỉ là 6 tinh kỵ sĩ mà thôi, cấp bậc chênh lệch không nói, giai vị thế nhưng còn lớn hơn cả một giai.

Huống hồ Tây Mông cũng không dám bắt một gã ả nhân, những ả nhân này tính tình hầu hết đều cực kỳ nóng nảy, vạn nhất làm không tốt, rước lấy hậu quả tộc ả nhân thảo phạt, trấn vệ đội thuộc hạ của hắn tuy có hơn một trăm người thế nhưng nếu đấu với tộc ả nhân thì mười người của họ cũng không đấu lại được.

Nghĩ vậy, Tây Mông lần thứ hai nở nụ cười, nhìn thoáng qua một nam tử mặc bộ y phục võ sĩ vẫn đang lẳng lặng đứng một bên, khéo léo hỏi:

- Vị kiếm sĩ tiên sinh này, người tới đây là để chế tạo kiếm hay sao?

Lâm Khiếu Đường không nghĩ tới chuyện này lại liên lụy đến mình, bất quá hắn vẫn trả lời:

- Đúng vậy!

Tây Mông lại chuyển hướng về phía lão người lùn nói:

- Tác Cáp Đồ, người xem không phải là sinh ý của người đã đến rồi hay sao? Chỉ cần người làm bút sinh ý này thì có thể nộp các khoản thuế được rồi.

Tác Cáp Đồ không hề có hứng thú nhìn về phía kiếm sĩ tuổi còn khá trẻ, vóc người nhỏ bé, cánh tay thì chỉ lớn bằng phân nửa bản thân, tuy rằng chân của hắn cao hơn chính mình, nhưng so với những kiếm sĩ bình thường thì lại thấp hơn đến nửa cái đầu, khí tức nguyên lực trên người lại yếu ớt vô cùng, phỏng chừng mới chỉ đến vệ cấp mà thôi.

Đối với sự khổng lồ nguyên lực, Lâm Khiếu Đường đã để tâm nghiên cứu trong thời gian dài, nếu như toàn bộ phóng xuất ra ngoài, điều này rất dễ làm cho người khác chú ý, nếu như toàn bộ thu liễm, lại sợ bị những tên không có đầu óc đến khi dễ, rước lấy những phiền toái không cần thiết, vì vậy quyết định đem khí tức hạ thấp xuống xấp xỉ vệ cấp là hợp lý nhất, không làm cho người khác quá chú ý và cũng không làm cho ai đó nổi lên ý niệm muốn khi dễ.

- Không có khoáng thạch tốt nhất, Tác Cáp Đồ ta nhất định sẽ không ra tay chế tạo đâu!

Tác Cáp Đồ lại một lần nữa đưa bầu rượu lên uống một ngụm, nhân sinh chỉ đam mê cái này.

Tây Mông không rõ ý tứ, một gã tùy tùng bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Tây Mông đội trưởng, lão ả nhân này từ năm mươi năm trước đến thị trấn này, tổng cộng chỉ có tiếp nhận ba bút sinh ý mà thôi.

- Cái gì?

Tây Mông thiếu chút nữa từ trên lưng ngựa ngã xuống, năm mươi năm qua chỉ tiếp nhận có ba bút sinh ý, vậy thì lão gia hỏa này dựa vào cái gì để sống đến bây giờ.

Gã tùy tùng tựa hồ như nhìn ra sự nghi hoặc của Tây Mông lại nói tiếp.

- Lão ả nhân làm nghề chế tạo kiếm này chỉ là phụ mà thôi, chủ yếu là đi đào quặng khai thác quặng mà sống, có đôi khi tham gia vào mạo hiểm đoàn nào đó để kiếm thêm thu nhập.

Tây Mông bình tĩnh đại ngộ, lại hướng về phía kiếm sĩ nhỏ gầy nói:

- Hiện tại trên người người có mang theo khoáng thạch tốt nhất hay không?

Khuôn mặt giấu ở dưới cái mũ rộng của Lâm Khiếu Đường hiện lên một tia không đồng ý, tiện tay lấy ra một khối khoáng thạch, lão người lùn nhất thời mắng to:

- Loại đồ vứt đi như thế này, tốt nhất người nên đi tìm người khác.

Tây Mông lập tức hoàn toàn thất vọng, hừ một tiếng trong lỗ mũi, thầm nghĩ gã kiếm sĩ này quá keo kiệt, đối phương tuy rằng nhìn qua cũng không quá lợi hại, nhưng những người mặc trang phục như vậy thông thường đều là mạo hiểm giả, sẽ có đoàn đội của chính mình, tính cách cũng tương đối hoang dã. Tây Mông tự biết mình không nên chêu chọc vào, lão ả nhân kia lại càng không thể trêu vào.

- Đã như vậy, Tác Cáp Đồ, bản đội trưởng hạn cho người trong vòng bảy ngày nhất định phải hoàn thành thuế còn thiếu, bằng không ta sẽ đem tội trạng của người trình lên sở thẩm phán cấp thánh đường.

Tây Mông thần bí nói.

Về mặt của lão người lùn phốt lờ, sở thẩm phán thánh đường xác thực rất lợi hại, bắt quả người nào lại đi quản loại chuyện một gã ả nhân đã ba tháng không nộp thuế đây, chuyện này chung quy cũng chỉ là một ít tiền bạc ít đến đáng thương mà thôi, không đủ để cho người ta uống ngụm nước.

- Chúng ta đi!

Tây Mông sau khi nói xong liền phi thường tiêu sai phát tay, mạnh mẽ lôi cương ngựa hướng về trung ương trấn bước đi, vài tên tùy tùng chạy theo như điên.

- Một đám tay sai vẫn cứ là tay sai! Phi!

Lão ả nhân hung hăng nhổ một ngụm nước bọt, liền quay vào trong phòng bước đi.

- Chờ một chút!

Lâm Khiếu Đường ngăn cản nói.

Lão ải nhân quay đầu trừng mắt nhìn gã kiếm sĩ nhỏ gầy nói:

- Tiểu tử kia, khối khoáng thạch ngươi lấy ra thực sự là cho ta rất chóng mắt, ngươi đi đi thôi!
- Vậy thì khối này thì sao?

Cánh tay của Lâm Khiếu Đường khẽ động, một khối khoáng thạch màu xám lớn cỡ vò rượu xuất hiện trên tay, chính là khối khoáng thạch phát hiện ra từ trong hầm ngầm từ đường của Nam Cung gia.

Con mắt của lão ải nhân sáng ngời, vứt thanh thiết chùy trong tay đi, lập tức chạy đến quan sát, thân thể thấp bé nhất thời giật mình...

193. Chương 195: Chú Tạo Thành Công! Ngân Tinh!

- Đây là tinh thiết! Ngươi lấy được nó từ đâu vậy?

Lâm Khiếu Đường một tay đoạt lấy tinh thiết nói:

- Ta chỉ muốn chế tạo một thanh cự kiếm, hình như không cần các hạ nhiều lời đến những chuyện khác!

Con người của Tác Cấp Đồ vẫn không hề ly khai khỏi khối tinh thiết, tự biết đã thất lễ, liên tục gật đầu nói:

- Đúng vậy đúng vậy, các hạ muốn chế tạo một thanh kiếm có hình dạng như thế nào?
- Một thanh cự kiếm!
- Lớn đến mức nào?
- Lớn như vậy?

Lâm Khiếu Đường ra hiệu một chút.

Tác Cấp Đồ hồ nghi đánh giá kiếm sĩ trước mắt với thân hình nhỏ bé này, cảm giác rất không hòa hợp.

- Ngài xác định!
- Phi thường xác định, hãy bớt nói nhảm đi, rốt cuộc là có thể làm được hay không?
- Đương nhiên là có thể, Tác Cấp Đồ ta chính là một trong những chú kiếm sư tốt nhất trong tộc ải nhân, ngươi đã tìm đúng người rồi, lúc nào muốn?
- Hiện tại!
- Hai mươi kim tệ!
- Ngươi có thể cho ta đứng bên cạnh quan sát người chế tạo kiếm và lập tức làm việc thì ta sẽ trả ngươi ba mươi kim tệ!

Kỳ thực trên người Lâm Khiếu Đường hiện tại không có nhiều kim tệ cho lắm, lúc trước, nguyên thạch và tử tinh tệ hầu hết đều giao cho Nam Cung Phi Phi cất giữ.

Lâm Khiếu Đường muốn nhanh hơn hòa nhập với điều kiện nơi này, vì vậy hắn chuẩn bị chế tạo một thanh kiếm để giả mạo kiếm sĩ. Trên Minh Tây đại lục này tựa hồ như không hề tồn tại đạo tông và võ tông, Lâm Khiếu Đường cũng không muốn quá nhiều người chú ý, cho rằng hắn là một ngoại tộc, điều này có chút nguy hiểm.

Tác Cấp Đồ hầu như không cần suy nghĩ, liền cầm lấy tinh thiết đi thẳng vào trong nhà.

- Đến đây đi! Lão ải nhân ta nhất định sẽ khiến ngươi thỏa mãn.

Vừa mới vào trong gian nhà, Lâm Khiếu Đường nhất thời cảm thấy một cỗ khí nóng phả vào người, bên trong hầu như đầy đủ tất cả các dụng cụ phục vụ cho việc rèn vũ khí, nên có đều có, không nên có cũng có, ma tước tu nhỏ,

Lò bếp vẫn luôn được đốt lửa cuồn cuộn, nhìn thoáng qua khó có thể tưởng tượng được người này chỉ nhận ba bút sinh ý trong vòng năm mươi năm qua.

- Người thanh niên, quan sát thật kỹ, lão ả nhân ta đã có mười lăm năm không hề xuất thủ rồi, thực sự là không có khoáng thạch lọt vào mắt lão ả nhân, khối tinh thiết người mang đến này chính là một khối lớn nhất lại hoàn toàn đầy đủ nguyên khí, tuy rằng để chế tạo một thanh cự kiếm như người nói thì có chút thiếu, bất quá bởi vì người đã mang đến tài liệu tốt như thế này, lão ả nhân sẽ miễn phí cho người thêm vào một ít tài liệu đặc thù, khá quý hiếm để chế tạo, tuy rằng so ra vẫn kém tinh thiết, nhưng cũng không kém nhiều lắm đâu.

Tác Cáp Đồ một bên chuẩn bị công việc một bên giải thích nói, tâm tình hưng phấn tăng cao không gì sánh được.

Lâm Khiếu Đường đã sớm nghe nói tay nghề chế tạo vũ khí của chủng tộc ả nhân cực kỳ cao, đây là một loại bản năng trời sinh, chủng tộc khác muốn học cũng không thể học được, lại thêm bọn họ có lực lượng mạnh mẽ bẩm sinh, làm nghề chế tạo vũ khí hay khai khoáng chính là sở trường, cộng thêm với tập tính sinh hoạt của bọn họ làm cho bọn họ có lực quan sát nhạy cảm cực cao đối với khoáng thạch.

Tác Cáp Đồ cầm tinh thiết cho vào lò luyện, mạnh mẽ hít một hơi dài, quay ống bễ thổi mạnh, một luồng gió bão như cấp chín tiến nhập vào trong lò luyện, liệt viêm (lửa trong lò) nhất thời kịch liệt bình cháy.

Động tác của lão ả nhân cực kỳ thành thạo vững vàng, không có một chút cảm giác mới lạ nào, một thân nguyên lực cũng hồn hậu không gì sánh được, lò luyện dưới sự khống chế của hắn giống như có sinh mệnh riêng của nó vậy.

- Người thanh niên, Tác Cáp Đồ chung quy vẫn là một lão già, cần sự trợ giúp của người, giúp ta kéo ống bễ đi, Tác Cáp Đồ muốn giành chút sức lực để chuẩn bị các công tác chế tạo phía sau, không thể liên tục quay ống bễ thổi gió được.

Tác Cáp Đồ có chút cảm giác anh hùng tuổi xế chiều nói.

Lâm Khiếu Đường đã sớm muốn hỗ trợ hắn một tay, chỉ là không biết làm như thế nào, vừa nghe được lời này, lập tức cầm lấy đòn quay ống bễ cấp tốc hoạt động.

Tác Cáp Đồ hơi hơi giật mình nhìn Lâm Khiếu Đường, không nghĩ tới gã kiếm sĩ này thoát nhìn có vẻ nhỏ gầy nhưng lực lượng lại không hề kém, đòn quay ống bễ chỉ hơn có hơn một trăm cân mà hắn lại sử dụng mà không hề thấy chút cật lực nào.

- Người thanh niên, bộ dạng rất khá, nhanh hơn một chút nữa thì tốt hơn, người không phải muốn nhanh có được vũ khí này hay sao, vậy thì càng mãnh liệt hơn nữa đi!

Lão ả nhân mạnh mẽ uống một ngụm rượu hào hùng nói.

Lâm Khiếu Đường vẫn chăm chú nhìn chăm chăm vào trong lò luyện, nhìn thế lửa, chậm rãi gia tăng tốc độ, không hề để ý tới lão ả nhân đang mê hoặc.

Tác Cáp Đồ ha ha cười, đem ngụm rượu vừa mới uống vào trong miệng mạnh mẽ thổi vào trong lò luyện, bỗng, một luồng liệt viêm hùng hực từ lò luyện trào dâng.

Tinh thiết đã bắt đầu nóng chảy rồi!

- Nếu như không có loại rượu đặc biệt của ả nhân “lôi liệt tửu” làm chất dẫn cháy, tinh thiết khó có thể nóng chảy được.

Lão ả nhân tự hào nói.

Tiếp theo, Lâm Khiếu Đường đã được kiến thức một quá trình chuẩn bị rèn kiếm đặc thù mà trước đây hắn chưa bao giờ gặp qua, Tác Cáp Đồ dùng chính nguyên lực lôi điện của bản thân rót thẳng vào trong tinh thiết.

Một canh giờ trôi qua...

Hai canh giờ trôi qua...

Một già một trẻ miệt mài vùi đầu làm việc, lão ả nhân đã đem một loại khoáng thạch cực kỳ trân quý thêm vào trong tinh thiết. Khi có thêm một loại khoáng thạch thủy thuộc tính thêm vào, vũ khí có thể thành hình sẽ có được năng lực phóng xuất ra thủy thuẫn.

Ba canh giờ trôi qua...

Lão người lùn rút cuộc cũng bắt đầu rèn tinh thiết, cơ thể lực lưỡng rắn chắc như sắt thép nở ra, bên trong tràn ngập lực lượng có thể bạo tạc, nếu như đơn thuần nhìn thân thể của lão người lùn này thì khó có thể phán đoán được tuổi tác thực tế của hắn. Tác Cáp Đồ đã vượt qua ba trăm năm mươi tuổi, chính là một vị ả nhân đứng với danh nghĩa của mình.

Đương đương đương đương..., trong gian nhà gỗ thỉnh thoảng truyền đến những tiếng sắt thép va chạm điếc tai, bất quá thanh âm khi truyền ra khỏi gian nhà lại trở lên nhất nhỏ, căn nhà gỗ nhỏ bé này đã được gia trì một trận pháp nhỏ nhỏ, ngăn cách thanh âm truyền ra ngoài, nếu như không có nó, sợ là toàn bộ thị trấn nhỏ này đến gà chó cũng không yên.

Bốn canh giờ trôi qua...

Năm canh giờ trôi qua...

Tinh thiết dù sao thì cũng không phải là một loại khoáng thạch bình thường, coi như là một gã ả nhân thân lực bẩm sinh thì cũng có chút cố sức, Bất quá kinh nghiệm của hắn rất phong phú, hơn nữa lại tràn ngập nhiệt tình say mê, có thể làm cho quá trình rèn kiếm trở nên không quá nặng nề.

Sáu canh giờ sau, trong căn nhà gỗ truyền ra một tràng cười to trầm muộn, nhìn kiệt tác trong tay mình, Tác Cáp Đồ sung sướng nói không nên lời, đã bao nhiêu năm không có cảm giác thành tựu như thế này rồi, chính bản thân Tác Cáp Đồ cũng không còn nhớ rõ nữa.

Lâm Khiếu Đường cũng không giữ được, lộ vẻ cảm xúc, không nghĩ tới rèn một thanh kiếm lại khó khăn như vậy, đặc biệt là rèn một thanh kiếm thượng phẩm, lại càng hao tâm tổn sức, khó khăn hơn, ba mươi kim tệ đối với việc này tuyệt đối có giá trị.

Tạo hình của thanh cự kiếm màu tro bạc này so với những thanh kiếm trước đó Lâm Khiếu Đường thấy trong Cự Kiếm Sơn Trang có chút tương tự, bất quá vẻ vụn chỉ là tương tự mà thôi.

Màu tro bạc có vẻ cực kỳ nhạt, độ sáng bóng cũng không quá cao, nếu như nhìn sơ qua thì đơn giản chỉ làm một thanh cự kiếm thô ráp bình thường do thợ khéo làm ra mà thôi.

Thân kiếm toàn bộ dài tới bảy thước (khoảng 2,3m), chuôi kiếm dài đến một thước rưỡi (khoảng nửa mét), bề rộng chừng một thước ba tấc (bốn mươi cm - có vẻ như rộng quá thì phải - nhưng vẫn theo ý tác giả), độ dày khoảng một tấc, hai bên lưỡi cực kỳ sắc nhọn, thoắt một cọng tóc có thể đứt đoạn.

Tinh thiết thuộc về một loại khoáng thạch cực kỳ hy hữu, độ dày tuy nhỏ nhưng lại vô cùng cứng rắn, nếu như chỉ dùng tinh thiết để rèn kiếm thì trọng lượng không vượt lên quá mười cân, thế nhưng lão ả nhân lại cho thêm vào một số loại khoáng thạch mới mật độ khá lớn, bởi vậy thanh cự kiếm này sau khi được chế tạo thành công thì trọng lượng đạt tới một mức kinh khủng, hơn ba trăm cân.

Bất quá thanh cự kiếm dường như không gì có thể nặng hơn này trong tay lão ả nhân lại như không hề có trọng lượng, khi lão ả nhân này cầm cự kiếm đưa cho kiếm sĩ nhỏ gầy kia rất lo lắng hắn có thể cầm lên được hay không.

Nhưng rất nhanh lão ả nhân liền phát hiện ra rằng bản thân đã lo lắng vô cùng thừa thãi, hơn ba trăm cân trong tay gã kiếm sĩ nhỏ gầy ấy so với trong tay bản thân còn muốn dễ dàng hơn rất nhiều.

Trên thực tế, thân thể của Lâm Khiếu Đường cũng không phải là nhỏ gầy, chỉ là dựa theo tiêu chuẩn của người bình thường Minh Tây đại lục thì đúng là có nhỏ bé một chút, thân thể cao gần sáu thước (hơn một mét tám mươi) ở nơi này thực sự không tính là cái gì, cho dù là nữ tử bình thường phương tây cũng đã có chiều cao tiếp cận sáu thước, nam thân không cần phải nói nhiều.

Nhìn thanh cự kiếm bỗng nhiên Lâm Khiếu Đường có chút hối hận bản thân không đầu tư thời gian vào nghệ thuật dùng kiếm, bản thân ngoại trừ chỉ có một bộ kiếm thuật được cải tạo từ đại kiếm quyết ra thì đã không còn thủ đoạn kiếm thuật nào khác.

- Hài tử, hãy đặt cho nó một cái tên đi!

Lão ả nhân thở ra một hơi, vô cùng yêu thích nhìn thanh cự kiếm nói.

Lâm Khiếu Đường lấy tiền đưa cho lão ả nhân rồi nói:

- Đại thúc, hay là người hãy cho nó một cái tên!

Tác Cáp Đồ gật đầu nói:

- Vậy thì gọi là “Ngân Tinh” đi, vĩnh viễn giống như những vì sao trên trời phóng ra ngân quang chói mắt.

Lão ả nhân đưa cho Lâm Khiếu Đường một cái bao kiếm thật lớn miễn phí, có người nói nó được chế tạo từ da của ma thú lục cấp nào đó, trọng lượng cực nhẹ lại bền chắc dị thường, nếu chỉ dùng vật bình thường tuyệt đối không thể cắt đứt được nó.

Khi Lâm Khiếu Đường rời khỏi căn nhà gỗ nhỏ, đã là buổi sáng ngày hôm sau, một đêm vừa rồi Lâm Khiếu Đường đã cảm nhận được sâu sắc sự cố chấp, niềm đam mê của lão ả nhân với chức nghiệp của mình, một chủng tộc cực kỳ đơn thuần và bình thường, những dấu ấn của cao sơn ả nhân trước đó trong đầu hắn đã được tẩy sạch sẽ.

Có y phục, cũng đã có “ngân tinh”, hơn nữa còn có mũ che đỉnh đầu, hiện tại Lâm Khiếu Đường đi lại trong cái thị trấn nhỏ này đã không còn ai khoa tay múa chân chỉ trỏ, dù sao vị kiếm sĩ nhỏ gầy này nếu như nhìn qua thì không tính là lợi hại, chỉ là thanh cự kiếm đeo sau lưng hắn có điểm dọa người mà thôi, bất quá người của Minh Tây đại lục đều có một quan niệm rất rõ ràng, tốt nhất không nên trêu chọc vào mạo hiểm giả, nếu không người sẽ vướng phải phiền toái rất lớn.

Lúc sau ly khai, Lâm Khiếu Đường đã hỏi lão ả nhân về một số vấn đề kiếm tiền, đối phương chỉ qua loa nói vài loại, đơn giản nhất chính là nhận nhiệm vụ nào đó, hoặc nhận làm thuê các loại, lấy tiền công. Lâm Khiếu Đường lấy ra một đơn được hỏa tính đưa cho lão ả nhân, chính là đơn được do cửu thiên nguyên lô luyện chế ra, Lâm Khiếu Đường tự đặt cho những đơn được này một cái tên thống nhất chính là “hỏa đơn”, bởi vì trong những đơn được này đều có lực lượng của cửu thiên nguyên hỏa.

Khi lão ả nhân phục dụng vào, kinh ngạc nhìn Lâm Khiếu Đường thật lâu không nói ra lời nào, đây chính là tăng nguyên đan tốt nhất, chỉ cần sau này cẩn thận tỉ mỉ tiêu hóa trong mấy tháng thời gian, nguyên lực đã trăm năm trì trệ không tiến của lão ả nhân sẽ có thể tăng lên tới hai trăm độ.

Lúc lão ả nhân đưa kim tệ ra trả lại cho hắn, Lâm Khiếu Đường đương nhiên sẽ không nhận lại, lắc mình một cái đã không thấy bóng dáng, lão ả nhân trừng mắt há miệng, trong lòng tự biết đã gặp được cao nhân, chỉ là trong những cao thủ hắn biết, tựa hồ như không có người nào có trang phục và dáng người như vậy, huống hồ nhìn người này như thế nào cũng không giống như cư dân nguyên gốc của Minh Tây đại lục.

Mạo hiểm công hội, đây là một loại địa phương giao dịch của Minh Tây đại lục gần giống như khu giao dịch Hoa U, đáng tiếc một nơi thị trấn nhỏ như thế này cũng không hề có mạo hiểm công hội chuyên nghiệp, chỉ có cơ sở nhỏ tuyên truyền giới thiệu mà thôi.

Nhìn qua nơi này khá đơn sơ, bất quá hậu viên cũng tương đối nào nhiệt, có khoảng chừng hơn mười gã mạo hiểm giả trang phục các loại đang đứng làm giao dịch đơn giản nào đó.

Các chức nghiệp của Minh Tây đại lục rất khác biệt, so với Kỳ Đông đại lục đa dạng hơn rất nhiều, thế nhưng số lượng siêu cấp cao thủ trong các chức nghiệp của Minh Tây đại lục lại rất ít, hoặc bởi vì nguyên nhân do các chức nghiệp quá mức phân tán, cũng không hề có bang phái gì, sự mạnh yếu của chức nghiệp hầu như đều dựa vào một gia tộc nào đó, hoặc quý tộc, hoặc trực tiếp phụ thuộc vào chính bản thân bọn họ. Ở Minh Tây đại lục này thì gia tộc có thể coi như bang phái đơn vị đoàn thể, so với Kỳ Đông đại lục có vài chỗ khác nhau, thế nhưng về cơ bản ý nghĩa không sai biệt nhiều.

Lâm Khiếu Đường đến đây không hề làm cho mọi người chú ý, bởi vì hơn mười người nơi này đều có một sự giống nhau, đó chính là mỗi người đều rất thân bí.

Bất quá sự chú ý của Lâm Khiếu Đường lại rất nhanh bị một già một trẻ thu hút, hai người này đang tiến hành giao dịch với mạo hiểm công hội.

Trong những vật phẩm bọn họ đưa ra giao dịch có một sổ thứ Lâm Khiếu Đường cảm thấy hứng thú.

194. Chương 196: Giải Phẫu Thay Xương (1).

Một lão giả mặc trang phục ma pháp sư đột nhiên kêu lên.

Đứng đối diện lão giả mặc trang phục ma pháp sư chính là một thanh niên mập mạp đang thẹn thùng, gây chuyện ồn ào như vậy, trên mặt gã mập mạp nhất thời đỏ hồng, có chút sốt ruột nói:

- Tiền bối, đây chính là lục tinh mê trận, một khi khởi động lập tức xuất hiện sáu loại mê trận không ngừng biến hóa bao phủ bên ngoài, còn có thể triệu hồi ra sáu con ma thú cấp ba tiến hành phòng ngự.

Lão giả mặc trang phục ma pháp sư liếc mắt hỏi:

- Vậy những con ma thú ấy có thể xuất trận đối địch hay không?

Thanh niên mập mạp thành thật lắc đầu nói:

- Không thể, chỉ khi người xâm lấn tiến vào trong trận pháp, ma thú mới khởi động công kích đối phương.

Về mặt của lão giả mặc y phục ma pháp sư không nhẫn nại được nữa nói:

- Một ma pháp trận chỉ có thể dùng để phòng ngự mà không có khả năng tấn công thì có tác dụng gì, cho dù ma pháp trận này là cấp sáu đi nữa, cũng không thể đổi được “ma phí tán” trên tay ta, đây chính là một loại đan dược thần kỳ của Kỳ Đông đại lục mà ta phải hao phí tiền tài thiên tân vạn khổ mới có được, cho dù là phí qua đường cũng không biết bao nhiêu.

Thanh niên mập mạp đỏ mặt nói:

- Tiền bối, van cầu người mà, hiện tại ta rất cần lập đan dược này, ngài hãy trao đổi cho ta đi, nếu không ta tiếp tục gia tăng thêm một cái ma pháp trận được không, bất quá tiền bối phải đưa ra một trăm nguyên thạch mới có thể trao đổi.

Lão giả mặc áo bào ma pháp sư suy nghĩ một chút rồi nói:

- Là ma pháp trận gì? Mức cấp?

Thanh niên mập mạp nhìn bốn phía xung quanh, có phần không nguyện ý nói:

- Ma pháp trận tám cấp! Phong tuyết liên thiên!

- Phong tuyết liên thiên?

Lão giả hồ nghi nhìn thanh niên mập mạp, trên mặt hiện rõ một câu hỏi, đó là cái thứ gì đây?

Những mạo hiểm giả bên cạnh cũng chưa hề nghe qua cái tên này. Ma pháp trận cấp tám thuộc về loại ma pháp trận rất không tồi, bởi vậy trên cơ bản đều có những tên gọi nhất định, hơn nữa thông thường đều tương đối nổi danh. Mấy từ “phong tuyết liên thiên” thực sự không có nhiều người biết cho lắm.

Thanh niên mập mạp gãi đầu nói:

- Là một loại ma pháp trận cực kỳ lợi hại, do ta tự sáng tạo ra, hiện tại cũng vừa mới hoàn thành, tuyệt đối không hề yếu hơn so với ma pháp trận cấp tám thông thường khác. Thậm chí còn muốn lợi hại hơn một chút.

Lão giả bắt đầu dĩ lắc đầu nói:

- Người thanh niên. Ta thấy hay là thôi đi, ma pháp trận là thứ tốt, thế nhưng ma pháp trận của người thực sự quá yếu, tốt nhất người nên quay về tiếp tục nghiên cứu cho tốt.

- Van cầu người mà tiền bối, một vị bằng hữu của ta hiện tại mắc phải bệnh hiểm nghèo, cứ cách một đoạn thời gian lại đau đớn không gì sánh được, sống không bằng chết, nếu như có lập ma phí tán này ta sẽ nghiên cứu ra được phương pháp chế tạo loại đan dược tương tự, vậy thì vị bằng hữu kia của ta nhất định không phải chịu khổ như vậy nữa.

Thanh niên mập mạp cầu xin nói.

Lão giả xua tay ý nói ly khai hậu viện, chỉ để lại vài câu nói:

- Người thanh niên, ma pháp trận lực mang mê hồn trận của người nếu như có khả năng công kích, cho dù là ta phải thêm nguyên thạch cũng không phải là không thể, thế nhưng đáng tiếc nó chỉ có thể phòng ngự, đối với ta vô dụng...

Thanh niên mập mạp thất vọng nhìn lão giả đang dần dần ly khai, hy vọng cuối cùng cứ như vậy trôi đi, gương mặt béo mập cúi xuống thấp, cả người vô lực ngồi chồm hổm dưới đất, biểu tình có vẻ như rất đau khổ.

Những ga mạo hiểm giả khác đều nhìn thanh niên mập mạp một cách khinh thường, thân là một mạo hiểm giả, người nhu nhược như vậy thực sự là rất hiếm thấy.

- Chào người!

Thanh niên mập mạp đang mắt ử mày chau bỗng nhiên nghe được một tiếng bắt chuyện, vô tình ngẩng mặt lên, chỉ thấy một gã kiếm sĩ vóc người rất đơn bạc không biết từ khi nào đã đến trước mặt bản thân, thanh cự kiếm đeo phía sau lưng kiếm sĩ so với thân hình của hắn còn muốn to lớn hơn rất nhiều.

- Xin chào!

Thanh niên mập mạp không có nhiều hứng thú đáp lời.

Lâm Khiếu Đường vẫn chú ý quan sát thanh niên béo mập, nhìn một thân trang phục ma pháp sư của hắn, lại có không nhiều phong cách cao quý của một ma pháp sư, ngược lại có vẻ rất hay xấu hổ, càng không có giá trị cơ bản của một ma pháp sư, ngay cả trên bộ áo bào ma pháp màu tro trên người kia cũng có không ít nơi phải chắp vá.

- Người muốn ma phí tán?

Thanh niên béo mập nghe được lời này nhất thời phấn chấn tinh thần, đứng dậy nghi hoặc nhìn kiếm sĩ nói:

- Người có hay sao?

Kiếm sĩ cảnh giác nhìn bốn phía một chút nhỏ giọng nói:

- Ở nơi này không tiện nói chuyện, chúng ta tìm một địa phương khác bàn lại.

Thanh niên béo mập không hề có bất kỳ do dự nào, nhanh chóng ra khỏi nơi này. Lâm Khiếu Đường cảm giác được kinh nghiệm xã hội của gã thanh niên mập mạp này cực kỳ kém, may là bản thân cũng không hề có ý đồ nào đó, nói cách khác chỉ chờ khi đưa hắn đến một nơi vắng vẻ nào khác rồi trực tiếp cướp đoạt toàn bộ, hắn cũng không thể làm gì được.

Đi đến cạnh bờ biển, thanh niên béo mập cấp thiết nhìn gã kiếm sĩ tuổi còn rất trẻ nói:

- Bằng hữu. người có “ma phí tán”?

Lâm Khiếu Đường kéo mép bờ mũi lên.

- Có là có, bất quá người chuẩn bị dùng thứ gì để trao đổi với ta đây.

Thanh niên béo mập lại đỏ mặt lên.

- Ta chỉ có ma pháp trận mà thôi, không còn thứ gì khác nữa.

Thấy trên mặt kiếm sĩ hiện lên một tia thất vọng, thanh niên béo mập lại vội vàng nói:

- Người yên tâm, những ma pháp trận của ta đều là thượng phẩm, tuyệt đối sẽ không làm cho người thất vọng.

Kiếm sĩ không hề thỏa mãn nói:

- Ma pháp trận của người chỉ có thể phòng ngự mà không có khả năng công kích, cho dù lợi hại hơn nữa cũng không có tác dụng.

- Lục mang mê hồn trận của ta mặc dù không có khả năng công kích, nhưng phong tuyết liên thiên của ta lại có thể, hơn nữa còn phi thường lợi hại, một khi gặp phải địch nhân thì có thể phóng ra ma pháp nhân giai, nếu như tiến vào trong trận pháp này, sẽ gặp phải công kích bạo phong tuyết cấp tâm giai.

Thanh niên béo mập cũng không phải tự tin mười phần giới thiệu.

- Ma pháp của người đầu quái dị như vậy sao, lại không hề nghe qua, người bảo ta làm sao để tin tưởng người đây?

Kiểm sĩ không yên tâm nói.

Thanh niên béo mập gãi gãi đầu.

- Nếu như bằng hữu có thể đưa “ma phí tán” cho tiểu đệ xác nhận, tiểu đệ có thể cho người xem một chút, nếu như người có thể thỏa mãn thì mới giao dịch, thế nào?

Kiểm sĩ bỗng nhiên khẽ cười nói:

- Ta không chỉ có “ma phí tán” mà còn có phương thuốc chế tạo.

Thanh niên béo mập hoài nghi nhìn kiểm sĩ, khuôn mặt vẫn luôn không hề cảnh giác hiện lên một tia nghi ngờ, hiển nhiên đối với loại thông tin này không hề tin tưởng.

Kiểm sĩ chậm rãi tháo chiếc mũ trên đầu, lộ ra khuôn mặt cùng mái tóc dài tuyệt đối không thuộc về Minh Tây đại lục. Nét hoài nghi trong mắt thanh niên béo mập chuyển thành cực độ kinh hãi, nắm chặt lấy cánh tay của cửa gã kiểm sĩ đến từ phương đông nói:

- Bằng hữu, người thực sự có phương thuốc hay sao?

Thuốc này vốn là độc quyền của ta, Lâm Khiếu Đường có chút buồn cười, hơi gật đầu.

- Bằng hữu, người đem phương thuốc trao cho ta đi, cho dù làm trâu làm ngựa của ngài ta đều nguyện ý, những ma pháp trận sau này tiểu nhân nghiên cứu được tất cả đều là của người.

Thanh niên béo mập hầu như quỳ xuống cầu xin nói.

Lâm Khiếu Đường cũng không hề cảm động, ma pháp trận dù cho thiếu đi tính năng công kích thì so với kết trận của đạo tông cũng không sai biệt nhiều lắm, chỉ có thể cố định tại một chỗ, tiến hành phòng ngự, không như pháp bảo có thể mang theo bên mình, tùy thời lấy ra sử dụng, điều đó tuyệt đối không có khả năng, thông thường đều là dùng tại một địa điểm trọng yếu nào đó, hoặc một thông đạo hiểm yếu, nếu như riêng cá nhân sử dụng mà nói thì cũng tương đương như phần bảo vệ phía sau cánh cửa cho thêm một bộ phận then chốt.

Nhược điểm lớn nhất của ma pháp trận và kết trận chính là không thể tùy lúc dùng ngay được, đây chính là một nhược điểm chí mạng, bởi vậy vô luận là những trận pháp này có lợi hại đến như thế nào đi chăng nữa thì cũng rất khó có thể bán được với giá cao, cho dù là pháp trận đỉnh cấp thì cũng chỉ bán được với một giá tương đương không tồi, nhưng còn phải tìm được người mua cần sử dụng nó mới được.

Bất quá gã mập mạp trước mắt này không biết vì sao Lâm Khiếu Đường cảm thấy cực kỳ thuận mắt, giúp hắn một chút cũng không vấn đề gì, chỉ là nếu như một điểm lợi nhuận cũng không kiếm được mà nói vậy thì Lâm Khiếu Đường lại càng không muốn kiếm.

Trực tiếp móc ra ba lạp “ma phí tán”, hai tay của thanh niên béo mập run run tiếp nhận, tỉ mỉ kiểm tra một lần, xác định là thật, hơn nữa so với của lão giả mặc áo bào ma pháp sư kia còn tinh thuần hơn rất nhiều, sự hoài nghi trong lòng thanh niên mập mạp từ giờ phút này hoàn toàn tan biến.

Khi gã thanh niên béo mập đưa ba lạp “ma phí tán” trả lại, hắn lại có chút luyến tiếc không muốn buông tay.

- Bằng hữu, người chuẩn bị trao đổi như thế nào?

Thanh niên mập mạp nhút nhát hỏi.

Lâm Khiếu Đường thu hồi ba lạp đan dược.

- Một lap hoán đổi một ma pháp trận, nhưng phải là ma pháp trận từ tám cấp trở lên.

- Nay...

Thanh niên béo mập hơi cúi đầu một chút, một lúc sau lại ngẩng lên nói:

- Hiện tại ta tổng cộng chỉ có ba bộ ma pháp trận mà thôi, có hai bộ người đã biết rồi, còn một bộ ở tại chỗ bằng hữu của ta, là một bộ ma pháp trận dùng để khống chế ma thú, một khi khởi động, chỉ cần có ma thú xông lăm vào, lập tức sẽ bị khống chế, trở thành một hộ vệ tốt nhất.

Lâm Khiếu Đường không đáp lời, chỉ là lẳng lặng nhìn thanh niên béo mập, thanh niên béo mập rất cuộc cần rằng nói:

- Người hãy đi theo ta, ta sẽ đưa người đi gặp bằng hữu của ta.

Đi theo thanh niên béo mập một đường chậm rãi bay đi, Lâm Khiếu Đường có chút bình tĩnh, thể nhưng tốc độ phi hành của đối phương thực sự quá chậm, không phải là năng lực bản thân của hắn mà là dùng một loại tranh bị nào đấy, lực khống chế không tốt lắm, kết quả là hết ngày mới đến một hòn đảo nhỏ u tĩnh vắng vẻ.

Từ rất xa Lâm Khiếu Đường đã cảm nhận thấy chu vi xung quanh tiểu đảo có ma pháp ba động khá cường liệt, tiểu đảo nhìn qua rất âm u, thậm chí có cảm giác đáng sợ, thể nhưng khi thanh niên béo mập xuyên qua một lớp bình phong ma pháp đi vào bên trong thì lại là một phong cảnh hoàn toàn khác. Trước mắt đột nhiên sáng ngời, một tòa tiểu đảo phi thường mỹ lệ hiện ra trước mắt, những gì thấy trước đó nguyên lai là một loại ảo giác.

Thanh niên béo mập giải thích nói:

- Vị bằng hữu này của ta thích an tĩnh, đề phòng người ngoài đến quấy rầy, nên đã bố trí xung quanh tiểu đảo rất nhiều ma pháp trận, nếu như mạnh mẽ xông vào mà nói, chắc chắn sẽ chết rất khó coi, còn nếu như lăm đường xông vào thì ta và bằng hữu đều thả ra ngoài.

195. Chương 196: Giải Phẫu Thay Xương (2).

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

Gương mặt của thanh niên béo mập nhất thời phiếm hồng, cũng không nói gì, cúi đầu hướng về phía trước bay đi.

Lúc tiến vào trong tiểu đảo, liền hạ xuống đất, đi vào trong một con đường nhỏ trong rừng u tĩnh, bốn phía xung quanh vẫn như cũ có ba động ma pháp rất mạnh, nếu như không phải gã mập mạp dẫn đường dùng một số thủ đoạn đặc biệt mở trận pháp, Lâm Khiếu Đường tự hỏi bản thân tuyệt đối không có khả năng đi đến được nơi này.

Rất cuộc đi đến một ngọn núi nhỏ trung tâm tiểu đảo thì ngừng lại, xa xa một cái đình viện nhỏ tinh tế đứng sừng sững dưới chân núi.

Lâm Khiếu Đường có chút kỳ quái, phong cách của nơi này, rõ ràng là phong cách kiến trúc của Hiên Viên quốc, nhưng sao nơi này lại có loại hình kiến trúc như vậy đây? Lễ nào chủ nhân chính là một người của đông phương đại lục đi du ngoạn mà tới nơi này, bởi vì lạc phương hướng mà phảo định cư tại nơi đây?

- Được rồi!

Thanh niên mập mạp bỗng nhiên cả kinh nói, gãi gãi đầu.

- Ta là La Cách Tư!

- Lâm Khiếu Đường!

- A, Lâm tiên sinh, người trước tiên ở chỗ này chờ một chút, ta đi vào nói với vị bằng hữu đó một tiếng, nếu như nàng đồng ý gặp người mà nói, ta sẽ quay lại gọi người, bắt quá người có thể cho ta một viên “ma phí tán” thì tỉ lệ thành công sẽ lớn hơn rất nhiều.

La Cách Tư không được tốt lắm nói.

Lâm Khiếu Đường thẳng thắn lấy ra đưa cho hắn, La Cách Tư liên tục cảm tạ, vội vã bước vào trong đình viện, chỉ chốc lát đã chạy ra ngoài, hưng phấn nói:

- Lâm tiên sinh, bằng hữu của ta đã bằng lòng gặp người, mau vào.

Người này rõ ràng có một hình thể vô cùng bưu hãn, lại thêm mái tóc dài màu vàng nhạt cùng với đôi mắt to tròn màu xanh, nhưng lại có có đậm nét phong cách đông phương.

Khi tiến vào trong đình viện Lâm Khiếu Đường càng thêm xác định chủ nhân của nơi này chắc chắn phải là một nhân sĩ nào đó đến từ phương đông, có thể không nhất định là người trong Hiên Viên quốc, nhưng nhất định phải đến từ đông đại lục, kiên trúc phong cách nơi này hầu như giống với phong cách đông phương.

Thế nhưng khi Lâm Khiếu Đường tận mắt nhìn thấy chủ nhân, thì lập tức ngây ngẩn cả người, chủ nhân nơi này có tóc vàng mắt xanh, khuôn mặt tuyệt đối có tiêu chuẩn của một mỹ nữ phương tây, thân thể so với nữ tử đông phương rõ ràng cao lớn hơn một chút, đường cong của cơ thể lại càng khoa trương hơn.

- Vị này là bằng hữu của ta, A Mạn Đạt!

Mập mạp giới thiệu.

A MẠN Đạt cười tủm tỉm nhìn Lâm Khiếu Đường, tựa hồ như nhìn ra những nghi hoặc trong mắt của hắn.

- Bằng hữu đến từ đông phương, người nhất định là rất nghi hoặc phong cách kiến trúc đình viện nơi này, A Mạn Đạt là một nhân ngư tộc đến từ hải vực đông phương, sau này bởi vì một ít biến cố mà phải chạy đến nơi này lưu vong, tới đây liền quyết định định cư lâu dài, bởi vì rất thích phong cách kiến trúc đông phương, vì vậy nên đã kiến tạo đình viện này.

Cư nhiên là nhân ngư tộc, trong lòng có chút kinh ngạc, Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

- A Mạn Đạt tiểu thư, thật nhã hững.

- Lâm tiên sinh, “ma phí tán” của ngài so với “ma phí tán” trước kia La Cách Tư đối được tinh thuần hơn rất nhiều, được lực cũng mạnh hơn, A Mạn Đạt rất hiếu kỳ, Lâm tiên sinh làm thế nào lại có được những lap “ma phí tán” này đây?

A Mạn Đạt phi thường khéo léo hỏi.

Biểu tình của Lâm Khiếu Đường rất dạm mạc trả lời:

- Vấn đề này A Mạn Đạt tiểu thư không cần biết đáp án, chỉ cần biết, ta có rất nhiều “ma phí tán” và phương thuốc chế tạo, như vậy là đủ rồi, tốt nhất chúng ta nên bắt đầu nói về vấn đề giao dịch.

A Mạn Đạt mỉm cười, không chút phật lòng nói:

- Chúng ta chỉ có thể trao đổi đan dược mà thôi, còn phương thuốc chế tạo chúng ta không đủ sức trao đổi.

Câu nói này thực sự rất thẳng thắn, Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút rồi nói:

- Không biết A Mạn Đạt tiểu thư mắc phải căn bệnh gì mà không dùng” ma phí tán” sẽ phải chịu đau đớn đây?

- Nhân ngư tộc chúng ta không thể biến hóa ra hai chân sinh hoạt trên đại lục trong thời gian dài, mà ta để có thể thoát khỏi nước biển, nên đã sử dụng một loại ma pháp vĩnh viễn, thế nhưng không nghĩ tới, chỉ mới trải qua vài năm mà thôi, hai chân liền bắt đầu kịch liệt đau đớn theo từng đoạn thời gian, thế nào cũng không tìm ra được căn nguyên, thử rất nhiều phương pháp nhưng không hề có tác dụng, chỉ có thể phục dụng “ma phí tán” để giảm bớt đau đớn mà thôi.

A Mạn Đạt thực sự nói ra.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên mở miệng:

- Ta nghe La Cách Tư nói, A Mạn Đạt tiểu thư có một loại ma pháp trận vô cùng lợi hại, không biết người có thể cho ta xem qua một chút được không?

A Mạn Đạt mê người cười:

- Cũng không phải là ma pháp trận lợi hại gì, chỉ là một loại phương pháp khống chế ma thú mà thôi, nhân ngư tộc chúng ta hoặc nhiều hoặc ít đều có chút ít, ta lại cải biến một số chỗ, để cho loại thuật không chế này có thể kết hợp kích phát cùng với ma pháp trận, bất quá hiện tại kỹ thuật này vẫn chưa hoàn chỉnh, ta chỉ có thể khống chế được ma thú từ ba cấp trở xuống mà thôi.

- A!

Lâm Khiếu Đường ký giải gậy đầu, lại hướng về phía mập mạp nói:

- La Cách Tư huynh, ta có thể nhìn ma pháp trận phong tuyết liên thiên của ngươi vận hành như thế nào được không?

- Không thành vấn đề, thỉnh Lâm tiên sinh đi theo ta, phía sau cũng có một số ma pháp trận phong tuyết liên thiên cỡ nhỏ.

Mập mạp nhiệt tình nói.

Khi Lâm Khiếu Đường xem qua, lập tức bị ma pháp trận này hấp dẫn, vị La Cách Tư và A Mạn Đạt tiểu thư này tựa hồ như có nghiên cứu rất sâu về ma pháp trận, hơn nữa đã thành lập được phong cách riêng của chính mình.

- A Mạn Đạt tiểu thư, ta có thể nhìn hai chân của ngươi một chút được không?

Trở lại đình viện Lâm Khiếu Đường hơi lộ vẻ mạo muội hỏi.

A Mạn Đạt không hề che giấu, rất tự nhiên nói:

- Lâm tiên sinh lẽ nào hiểu được thuật trị liệu hay sao?

- Có chút da lông!

- Lâm tiên sinh, vậy người mau mau xem xét cho A Mạn Đạt tiểu thư.

Lâm Khiếu Đường hỏi vài điều rồi phóng nguyên thức ra dò xét, rất nhanh đã phát hiện ra được nguyên nhân chỗ gây bệnh, có thể là bẩm sinh đối với hai chân bài xích, A Mạn Đạt hiện đang bị viêm khớp phi thường nghiêm trọng, loại bệnh tật này bình thường chỉ có những người già mới mắc phải, tỉ lệ thanh niên mắc phải căn bệnh này cực kỳ nhỏ.

Bệnh tình của A Mạn Đạt tương đối nghiêm trọng, những phương pháp trị liệu và dược vật bình thường đã không còn nhiều tác dụng, phục dụng thuốc gây tê cũng là một loại biện pháp thế nhưng không thể kéo dài, một đoạn thời gian ngắn nữa chỉ sợ là hai chân của nàng sẽ hồng mất, ngay cả đứng lên cũng khó khăn, chỉ có thể dùng phương pháp giải phẫu để trị liệu mà thôi.

- Lâm tiên sinh, có biện pháp trị liệu hay không?

La Cách Tư vội vàng hỏi.

- Có, ta có biện pháp trị tận gốc bệnh tình này, bất quá còn cần có một chút thời gian và không gian...

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên dừng lại nói.

- Có điều gì phân phó người cứ việc nói, chỉ cần là ta có thể làm được nhất định sẽ hết sức hiệp trợ tiên sinh.

La Cách Tư còn thiếu chút nữa thì xưng hô Lâm Khiếu Đường là thân gia gia.

- Kỳ thực cũng không khó...

Lâm Khiếu Đường đem những điều cần thiết nói hết ra.

Ba ngày sau, La Cách Tư đã mang tất cả những vật phẩm chuẩn bị đến đầy đủ, thực tế cũng không phải là cái gì quý báu, chủ yếu là một ít kim chúc mà thôi.

Vài ngày kế tiếp Lâm Khiếu Đường liên tục tiến hành công việc, khi thì mượn cặp chân tuy đã hư hao bên trong rất nghiêm trọng nhưng bề ngoài vẫn cực kỳ mê người kia sở nấn xem xét, thường thức kỹ lưỡng, sau

đó lại đem đồng kim chúc làm nóng chảy rồi đúc lại, chỉ là hình dáng khi đúc lại cổ quái phi thường, thậm chí có thể nói là rất xấu xí.

A Mạn Đạt và La Cách Tư hoàn toàn không thể hiểu được những hành động của Lâm Khiếu Đường, bất quá người kiếm sĩ này có thể bằng vào nguyên lực bản thân mà làm kim chúc nóng chảy ra được có chút kinh ngạc, điều này cần phải có tu vi năng lực như thế nào mới thực hiện được.

Khi Lâm Khiếu Đường đã ở lại nơi này đến ngày thứ mười, La Cách Tư bị đuổi ra ngoài phòng, kể cả vị nữ gia phó miêu tộc bên người A Mạn Đạt cũng bị đuổi ra ngoài, ở bên ngoài yên lặng chờ đợi.

Khung xương hai chân của A Mạn Đạt không chỉ có các khớp bị nhiễm trùng, loại chứng viêm mãn tính này đang không ngừng mở rộng di căn, bởi vậy muốn chữa cho tốt, Lâm Khiếu Đường bắt buộc phải đem toàn bộ khung xương của nàng thay đổi, bằng không cho dù giảm bớt được đau đớn, không được bao lâu cũng sẽ lại tái phát trở lại.

Những loại kim chúc có thể dùng không chỉ cần có trọng lượng nhẹ hơn nữa lại không bị oxi hóa, cũng may loại kim chúc phù hợp điều kiện trên vùng đất này vô cùng phong phú, chủng loại cực kỳ đầy đủ.

Vì thế Lâm Khiếu Đường đã đặc biệt chế tạo một bộ xương chân rất xinh xắn, hoàn toàn dựa vào kích thước hình dáng thực tế của A Mạn Đạt để chế tạo, dùng nguyên thức để định lượng phi thường chính xác, so với bộ xương ban đầu của nàng còn muốn hoàn mỹ hơn.

Thay xương, đây là lần đầu tiên từ khi Lâm Khiếu Đường đến thế giới này, gặp phải loại giải phẫu phức tạp nhất, tốn thời gian sáu ngày chuẩn bị, buổi sáng bắt đầu động thủ cho đến tận chạng vạng tối với kết thúc.

Toàn bộ quá trình làm cho A Mạn Đạt trợn tròn mắt, từ sự hoài nghi ban đầu, đến sự kinh hoàng sợ hãi, rồi lại đến thần kỳ, khi thấy hai chân bị mổ ra A Mạn Đạt hầu như muốn điên cuồng, thế nhưng khi phục dụng “ma phí tán” đặc chế thì ngoại trừ ý thức còn rõ ràng ra, những bộ phận khác trên cơ thể đã hoàn toàn tê dại, thậm chí ngay cả giọng nói cũng không thể phát ra được.

Bất quá khi quá trình giải phẫu đã hoàn thành được một nửa, A Mạn Đạt thông minh rốt cuộc đã minh bạch được chuyện gì xảy ra, thần sắc sợ hãi cũng đã hòa hoàn ** nhiều, ngược lại nàng dùng một loại thần tình không thể tưởng tượng được nhìn gã kiếm sĩ đang thay xương cho nàng.

Năng lực khôi phục thân thể của nhân ngư tộc so với nhân tộc nhanh hơn rất nhiều, vết thương khép lại cũng phi thường hoàn mỹ, chỉ mất bảy ngày A Mạn Đạt đã có thể đứng lên đi lại một cách chậm rãi, đương nhiên điều này còn phải kể đến tác dụng của Lâm Khiếu Đường chăm cứu mấy ngày liền, hơn nữa lại thêm ma pháp trận trị liệu của La Cách Tư, tự nhiên là làm ít công nhiều.

La Cách Tư hầu như là quỳ xuống đem hai bộ ma pháp trận đưa vào tay Lâm Khiếu Đường.

- Lâm tiên sinh, đại ân đại đức của người La Cách Tư nhất định khắc ghi trong tâm khảm, chỉ cần La Cách Tư có thể nghiên cứu chế tạo được một ma pháp trận mới nhất định sẽ chuẩn bị cho người một bộ, Lâm tiên sinh tùy lúc có thể qua đây lấy.

- Lâm tiên sinh, đây là lam châu của A Mạn Đạt, thỉnh người nhận lấy, hai mươi năm sau ngài có thể cầm viên lam châu này đến đây để lấy ma pháp trận khổng chế ma thú, A Mạn Đạt nhất định sẽ cho ngài một bộ ma pháp trận hoàn thiện nhất.

Nhân ngư tiểu thư thành khẩn nói.

Lam châu chính là nhược điểm của nhân ngư, thông thường đều giấu nó ở trong bụng, nếu như người nào đó có thể lấy được lam châu của nhân ngư, liền có thể đơn phương khống chế được nhân ngư, thành lập một loại khế ước linh hồn cực kỳ không bình đẳng, làm cho nhân ngư trở thành một nô lệ vĩnh viễn...

196. Chương 197: Dị Giáo Đồi.

Trở lại thị trấn nhỏ thì đã là lúc hắc ly khai ngày thứ mười một, loại thị trấn nhỏ phương tây này luôn luôn làm cho Lâm Khiếu Đường có chút không quen. Ấm ướt, u ám không nói, lại còn luôn luôn có gió lạnh nhẹ thổi qua.

Bầu không khí trong thị trấn nhỏ này so với trước kia tựa hồ như không giống như thường ngày, mọi nhà trên con đường hắt đi đều đóng kín không có một bóng người, mấy quán bar náo nhiệt trước đó cũng đóng cửa không hề buôn bán, tựa hồ như đã xảy ra chuyện gì đó rất lớn.

Có vài cỗ khí tức nguyên lực khổng lồ bao phủ toàn bộ thị trấn nhỏ, Lâm Khiếu Đường thu liễm khí tức cẩn thận từng li từng tí đi tới quảng trường rộng nhất thị trấn, nơi mà hầu như mọi người đều tụ tập, dường như là có một cuộc họp mặt nào đó. Lâm Khiếu Đường đi theo vài người rải rác gia nhập vào đoàn người, chậm rãi áp sát, xen lẫn vào trong đám đông.

Trong quảng trường có một đội quân chỉnh tề xếp hàng, ăn mặc rất kỳ quái, trên người bọn họ đều có khí tức nguyên lực cực kỳ cường đại. Trung tâm quảng trường có một gã nam tử mặc bộ y phục màu hồng đang diễn thuyết cái gì đó.

Người này chỉ ít đã có tu vi sơ giai, ma pháp nguyên lực cường đại trên người hắn ba động mạnh mẽ không hề giấu diếm, mơ hồ có thể nhìn thấy trên người hắn phát ra quang mang mờ mông.

- Mọi người không nên kinh hoàng, sở dĩ thần thánh đường chúng ta đến nơi này chính là để bắt một dị giáo đồ Đạt Khắc giáo. Trước đó không lâu giáo hoàng đại nhân đã thông qua thuật tiên đoán, phát hiện nơi này có lực lượng hắc ám ba động dị thường, nếu như mọi người có thể phát hiện ra nhân vật nào đó khả nghi đi qua bản trấn mà nói, thỉnh nhanh chóng đến thông báo cho chúng ta biết, nếu như tin tức chuẩn xác thì có thể nhận được một trăm tử tinh tệ tiền thưởng, nếu như có thể bắt được thành viên nòng cốt của Đạt Khắc giáo thì có thể lập tức được phong tước vị...

- Phó giáo đại nhân, tiểu nhân phát hiện ra một nhân vật rất khả nghi xuất hiện tại bản trấn.

Phía dưới đã có người hét lên.

Nam tử mặc hồng y trên đài vẻ mặt rất thông dong nói:

- Ở đâu? Người chỉ cần đi ra và xác nhận được thì có thể đến lĩnh một trăm tử tinh tệ.

- Chính là hắn!

Kể la hét chuẩn xác chỉ vào Lâm Khiếu Đường vừa mới chen vào trong đám đông. Lâm Khiếu Đường nhất thời cả kinh, lúc này mới phát hiện ra kẻ đó chính là gã tùy tùng gặp tại nhà của lão ả nhân Tác Cấp Đồ lần trước.

- Phó giáo đại nhân, người này không giống như chúng ta, hắn có mái tóc màu đen.

Gã tùy tùng cực lực biểu hiện.

Tinh quang trong mắt nam tử mặc hồng y chợt lóe. Mái tóc màu đen chính là một trong những đặc thù của thượng tầng giáo đồ Đạt Khắc giáo, bàn tay to huy lên.

- Bắt hắn!

Những thánh võ sĩ đứng xếp hàng chỉnh tề bốn phía lập tức hành động, hướng về phía Lâm Khiếu Đường bước tới, tạo thành một vòng vây rất lớn.

Nam tử mặc hồng y khí thế mạnh mẽ, hắn tuyệt đối không nghĩ rằng những thủ hạ của bản thân sẽ thất thủ, cực kỳ nhân nhả hướng về phía gã tùy tùng vừa rồi hỏi xem có thấy người có tiếp xúc cùng với người khác hay không.

Gã tùy tùng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hơn mười ngày trước, tiểu nhân nhìn thấy hắn ở lại nhà của gã thợ rèn Tác Cấp Đồ trọn một đêm.

- Nga! Tác Cấp Đồ chính là cư dân cũ của bản trấn, nhìn thấy người khả nghi tại sao không bẩm báo?

Nam tử mặc hồng y liếc mắt nhìn về phía lão ả nhân Tác Cấp Đồ đứng ở đầu đoàn người.

Lúc này Tác Cấp Đồ đang cầm bầu rượu vừa xem vừa uống, nghe được những lời này, hoàn toàn thất vọng:

- Có sinh ý tới cửa lão ả nhân chung quy không thể chối từ, nếu không sẽ phải chết đói sao?

- Làm càn, Tác Cáp Đồ người như thế nào có thể nói như vậy đối với phó giáo đại nhân đây!

Tây Mông vẫn đứng một bên nắm lấy cơ hội biểu hiện lập tức nói.

- Ải nhân không nói với cậu!

Khuôn mặt của Tác Cáp Đồ không có nhiều biểu cảm nói, tựa hồ như hải tử bướng bỉnh bình thường.

- Người chính là gian tế nhiều năm trước gia nhập của Đạt Khắc giáo phái tối.

Tây Mông hỗn hển kêu la.

Rốt cuộc là chạy hay là chiến, Lâm Khiếu Đường có chút do dự. Chỉ là có thể chạy trốn được hay sao? Âm thầm hối hận việc tiến đến quảng trường, nguyên bản hẳn muốn biết một chút tin tức, vậy mà những tên này lại ngang ngược như vậy.

- Ta còn nhìn thấy người này đi đến quán của Cáp Lợi.

Có người lại kêu lên.

Hai chân của Cáp Lợi run run đứng trong đám đông nhìn bốn phía, thê tử bên cạnh hẳn thậm chí còn bật khóc.

- Phó giáo đại nhân. Oan uổng a!

Cáp Lợi huych một tiếng quỳ trên mặt đất kêu to.

- Phó giáo đại nhân, tiểu nhân chỉ là một thợ may, có người tới cửa đặt may y phục, thì tiểu nhân nhận may, cũng không có dị tâm nào a.

- Người nói vậy, rõ ràng người kia đi vào thật lâu mới đi ra, nhất định là các người bí mật thương nghị sự tình nào đó.

Người vừa rồi lập tức nổi giận nói.

Gã nam tử mặc hồng y đứng một bên hơi hơi híp mắt lại, không nghĩ tới hiện tại lực soát lại bắt được ba con cá lớn, mặc kệ có phải là gian tế của Đạt Khắc giáo hay không, hiện tại bản thân đã có thể lập công được rồi, chỉ cần bắt lấy ba kẻ này rồi đem lên hỏa thiêu, nhiệm vụ của bản thân đã có thể hoàn thành.

- Một chút dấu vết cũng không được bỏ qua, bắt lấy cả ba người này cho ta.

Nam tử mặc hồng y phản chấn nói.

- Các người nhìn, trong lòng Cáp Lợi nhất định có quỷ, bằng không sao hẳn phải chạy, nhanh bắt lấy hắn.

Có người hô lớn.

Ba gã thánh đường võ sĩ đã đến gần Lâm Khiếu Đường, một người trong đó đưa tay lên muốn công kích vào bụng Lâm Khiếu Đường, thông thường chỉ cần một chút như vậy thì phạm nhân lập tức thành thật xuống. Còn hai gã còn lại thì đứng một chỗ chăm chú nhìn chăm chăm vào thanh cự kiếm phía sau gã kiếm sĩ nhỏ bé.

Toa...

Một đạo ngân quang hiện lên!

Ba gã thánh đường võ sĩ kinh ngạc nhìn hạ thân của chính mình, thế giới xung quanh đột nhiên lung lay sụp đổ, phần eo toàn bộ bị mở rộng ra, thân trên và thân dưới đã tách riêng.

- A...

Tiếng kêu của nữ nhân.

- Giết người rồi. Dị giáo đồ đều có linh hồn tà ác, nhanh bắt lấy hắn.

Có người hò hét.

Xung quanh nhất thời một mảnh hỗn loạn.

Trong nháy mắt xuất thủ, Lâm Khiếu Đường liền bay lên trời, thế nhưng chỉ cách mặt đất hơn mười thước đã bị bắt ngược lại.

- Muốn chạy trốn hay sao? Bản giáo đã sớm sắp đặt ma pháp trận cấm chế!

Nam tử mặc hồng y âm trầm nói.

Lúc này những gã thánh đường võ sĩ đã rút ra bội kiếm của mình, đồng thời phóng về hướng Lâm Khiếu Đường. Lâm Khiếu Đường không thể bay lên, không kịp nghĩ nhiều liền giao đấu với mấy tên võ sĩ đầu xông đến trước tiên.

Ải nhân Tác Cáp Đồ cũng bị một đám võ sĩ thánh đường vây quanh, bởi vì ải nhân chiến sự uy danh truyền xa, trong lúc nhất thời đúng là không có người nào dám mạo muội xuất thủ.

- Một đám thùng cơm, còn lo lắng cái gì, lên cho ta.

Nam tử mặc hồng y đứng ở trên đài cao nhìn thấy một màn như vậy nhất thời tức giận nói.

Một gã thánh đường võ sĩ cố lấy dũng khí đánh về phía Tác Cáp Đồ. Phan, chỉ nghe thấy một tiếng trầm muộn, tên võ sĩ giống như đứt dây bị gió mạnh thổi bay ra ngoài, va ngã ba bốn người phía sau, lại bay thêm mấy trượng mới rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu liền không còn hô hấp.

Trong tay lão ải nhân không biết từ khi nào đã có thêm một thanh thiết chùy thật lớn dữ tợn hướng về phía những gã võ sĩ còn lại rít gào.

Cáp Lợi lại không may mắn như Tác Cáp Đồ và Lâm Khiếu Đường, ngoại trừ tay nghề may vá y phục thì hẳn không còn năng lực nào khác, chạy được năm bước đã bị một gã võ sĩ thánh đường bắt được, thê tử của hắn đồng dạng cũng không thể tránh thoát được.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên liên tưởng tới thời kỳ hắc ám của Châu Âu thời trung cổ, tình huống nơi này tựa hồ như cực kỳ giống nhau.

Những tên bị tẩy não căn bản không nghe nói lý.

Những gã võ sĩ thánh đường này bất quá chỉ có tu vi sĩ giai hiển nhiên không thể chống đỡ được Lâm Khiếu Đường, chỉ trong thời gian mấy cái chớp mắt, lại có thêm năm người chết dưới kiếm.

Tác Cáp Đồ đã làm một cư dân nơi này lâu như vậy, hiển nhiên cực kỳ minh bạch hậu quả khi bị bắt được, huống hồ chủng tộc ải nhân là một chủng tộc cổ chấp, coi như là chết đi thì họ cũng tuyệt đối không thúc thủ chịu trời.

Trên người Tác Cáp Đồ phát ra dấu khí màu hồng, đó chính là dấu khí đặc biệt của ải nhân tộc “liệt hỏa dấu khí”. Thanh đại thiết chùy hơn một trăm cân, mỗi một lần vung lên là đoạt lấy một tính mạng của thánh đường võ sĩ, cận chiến cho đến bây giờ vẫn là sự kiêu ngạo của ải nhân.

Chỉ trong chốc lát hơn mười gã võ sĩ bao vây lão ải nhân đã bị tử thương hơn một nửa, những gã còn lại đều kéo dài cự ly không dám tiếp xúc quá gần lão ải nhân.

- Tiểu tử, muốn sống thì hãy chạy theo lão ải nhân ta!

Tác Cáp Đồ đột nhiên quát to một tiếng, đưa vài bày ra tư thế xung phong, dưới chân mạnh mẽ đạp một bước, kéo theo thiết chùy, hướng về phía một lỗ hổng quảng trường xông ra ngoài.

Lâm Khiếu Đường nghe tiếng, chém ra một đạo kiếm khí, thân ảnh lập tức lóe lên đuổi theo sau.

Con mắt của nam tử mặc hồng y hí lại, hướng về một phương hướng làm một thủ thế.

Bỗng nhiên một trận gió xoáy nổi lên, lão ải nhân chưa chạy được xa đã bị một lực lượng rất lớn đẩy ngược lại, đại thiết trượng vẫn như cũ kéo lê trên mặt đất đến mấy chục trượng, tạo thành một đường rãnh thật sâu trên con đường đi qua.

Tác Cáp Đồ cả kinh nói:

- Thánh võ sư!

Nhưng lại không chỉ là một người, nếu như chỉ là một hai gã thánh võ sư mà nói, Tác Cáp Đồ cũng không quá mức lo lắng, thế nhưng nếu như đến đây đến hơn mười người, vậy thì hẳn đầu không lại.

Tác Cáp Đồ có chút nghi hoặc, hẳn cũng không nghĩ rằng gã kiếm sĩ tóc đen, tuổi còn trẻ kia có chỗ nào khả nghi, tuy rằng ba động nguyên lực trên người hẳn so với hiểu biết của bản thân thì có rất nhiều chỗ không giống nhau, nhưng có thể khẳng định một điều đó chắc chắn không phải là hắc ám đệ nguyên lực, cùng với Đạt Khắc giáo không có quan hệ gì.

Thế nhưng, chỉ là đến lục soát một thị trấn nhỏ mà thôi, cư nhiên lại phái tới tròn một tiểu đội thánh đường võ sư, vậy thì vấn đề có điểm lớn, trọng yếu hơn nữa là, bất luận là tiểu đội thánh đường võ sư nào cũng sẽ có một gã đội trưởng, bản thân có tu vi thánh đường đại võ sư.

Vừa rồi người đánh Tác Cáp Đồ bay xa như vậy, chính là hợp lực của bốn gã thánh đường võ sư.

Nam tử mặc hồng y lạnh lùng cười, ý tứ của hẳn, muốn từ trong tay Lai Nhân Đặc chạy mất, một cửa cũng không có. Lần này cấp trên đối với chuyện lục soát rất coi trọng. Tựa hồ như có một nhân vật quan trọng của Đạt Khắc giáo đi qua hải vực tiềm nhập vào trong Phổ Lan Tây liên minh, nếu như chính là gã kiếm sĩ cổ quái trước mắt này mà nói, vậy thì lần này có thể lập được đại công rồi, chỉ cần có thể bắt giữ được hẳn, hiện tại bản thân chỉ là một phó giáo lập tức lên chủ giáo cũng không phải là không có khả năng. Như vậy bản thân sẽ không phải tiếp tục ở lại một nơi chim không thềm ỉa, rùa không thềm đẻ trứng này.

Lâm Khiếu Đường đã sớm cảm nhận được ngoài quảng trường này, trong bóng tối còn có một nhân vật lợi hại đang ẩn nấp, còn cho rằng lão ả nhân có lộ tuyến chạy trốn nào đó, lại không hề nghĩ tới vừa mới chạy theo, lão ả nhân đã bị đánh ngược trở về, còn kém một chút thì va vào bản thân.

- Phó giáo đại nhân, tiểu nhân thực sự oan uổng a!

Cáp Lợi còn đang đau khổ cầu xin, không hề chú ý tới có ai mới tới.

Cáp Lợi đã từng xem qua, hơn nữa lại ngay trên quảng trường rộng lớn này, có người bị trói trên một cây cột giữa trung ương quảng trường thiêu sống, sau đó chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Cực độ sợ hãi làm cho Cáp Lợi quên đi sự sợ hãi, móc ra một thanh trủy thủ vẫn mang theo bên mình, mạnh mẽ hướng về phía một gã thánh đường võ sĩ đang khổng chế chính mình đâm một phát, sau đó liền linh chạy đi.

Từ...

Cáp Lợi vừa mới chạy được ba bước đã bị một thanh cự kiếm đâm thủng người, không cam lòng ngã xuống, phía sau còn truyền tới tiếng kêu to thê thảm của thê tử hẳn. Khi Cáp Lợi xoay người liếc nhìn thê tử lần cuối cùng, lại nhìn thấy trên người thê tử cũng có một thanh cự kiếm xuyên qua người, mạnh mẽ thò ra một ngụm máu tươi, Cáp Lợi đau khổ ngã xuống.

Cáp Lợi như thế nào cũng không hiểu được, chỉ vì làm cho người khác một kiện y phục mà lại phải chịu tai ương ngập đầu như vậy, rốt cuộc là vận khí bản thân không tốt, hay là ông trời quá không công bình. Trước khi hẳn nhắm mắt lại, Cáp Lợi áy náy nhìn về phía thê tử đang nằm trong vũng máu, lẩm bẩm nói:

- Thân ái của ta. Xin lỗi...

Lâm Khiếu Đường lạnh lùng nhìn hai phu thê trong vũng máu, trái tim mạnh mẽ nhảy lên, tựa hồ như tất cả những chuyện này đều là lỗi của chính mình, thế nhưng ai có thể nghĩ được đây chứ? Ý niệm một lòng muốn chạy trốn trong đầu, lúc này bỗng nhiên hoàn toàn phai nhạt đi, sát ý lại nồng đậm mạnh mẽ không gì sánh được. Sự đen tối, thối nát của nơi này so với Kỳ Đông đại lục còn kịch liệt hơn nghìn lần.

Tác Cáp Đồ và Lâm Khiếu Đường dựa lưng vào nhau, đương nhiên cổ của lão ả nhân bắt quá chỉ đến eo của Lâm Khiếu Đường mà thôi. Lão ả nhân đem bầu rượu trên người đưa lên uống đến ngụm cuối cùng, lau lau miệng nói:

- Người thanh niên, người hẳn là một người từ nơi khác đến đúng không. Lão ả nhân ta khuyên người đừng lên xung động, chuyện tương tự như vậy dưới sự thống trị của hai đại giáo hội trên Minh Tây Đại Lục này xảy ra rất nhiều, so với nơi này thậm chí còn thảm thiết hơn nhiều, đây cũng không phải là sai lầm ở người, mà là giáo quyền quá mức đen tối mà thôi, cho dù ngày hôm nay không có người đi nữa. Có lẽ người cần

bản không hề đến nơi này, thì chuyện tương tự như vậy cũng sẽ xảy ra mà thôi. Tin tưởng ta đi. Sự xuất hiện của người ngược lại lại giảm đi số người bị hại đến hàng chục lần, nếu như không có mục tiêu xác định, sợ là hôm nay thôn trấn này càng chết nhiều người hơn nữa.

Tâm trạng của Lâm Khiếu Đường vẫn như cũ không thể bình tĩnh lại được, nguyên lực trên người vẫn đang không ngừng đề thăng, phảng phất giống như một ngọn hỏa sơn đang phun trào ra bên ngoài.

Tác Cáp Đồ quay đầu nhìn thoáng qua gã kiếm sĩ thoát nhìn rất gầy gò. Trên người của hắn cư nhiên lại ẩn chứa nguồn năng lượng khủng bố đến như vậy, trước đây còn tưởng rằng nhiều nhất hắn chỉ tương đương với bản thân mà thôi, nguyên lai so với chính mình còn lợi hại hơn nhiều, trước đó hắn chỉ là một chân nhân bất lộ tướng không muốn quá lộ liễu.

Phó giáo Lai Nhân Đặc có chút dăm dăm, nhìn gã kiếm sĩ cổ quái hầu như đang bốc cháy, hắn càng chắc chắn rằng đây là một con cá rất lớn, chỉ cần bắt được hắn thì tiền đồ sau này của bản thân chắc chắn sẽ cực kỳ rộng rãi.

- Lai Nhân Đặc. Người khấn trương như vậy làm cái gì?

Một thanh âm đột nhiên vang lên bên tai Lai Nhân Đặc, dọa hắn suýt chút nữa thì nhảy dựng lên. Chỉ nhìn thấy một khuôn mặt hầu như dán sát vào mặt của hắn. Lai Nhân Đặc bất giác thối lui ba bước, nhìn rõ tiểu đội trưởng trực tiếp lãnh đạo tiểu đội thánh đường võ sư, thánh đường đại võ sư Cổ Đức, Cổ Đức cũng đang nhìn hắn tằm tằm cười.

Quay về phía dưới đài nói.

Trong miệng Lai Nhân Đặc thầm chửi một câu, cũng không dám nói thành tiếng. Chức vị của bản thân so với người này tuy rằng cao hơn một chút, thế nhưng thánh đường đại võ sư cũng không phải là giáo hội có thể quản được, ngay cả giáo chủ đại nhân nhìn thấy bọn họ cũng phải tươi cười đón chào, không dám có một chút chậm trễ. Thánh đường đại võ sư chính là một cơ cấu đặc biệt trong giáo phái, chính là tử thủ “thánh đường sở thẩm phán”. Hơn nữa trực tiếp hiến dâng tính mạng cho giáo hoàng. Lần này nếu như không phải bề trên ra lệnh, muốn thỉnh bọn họ đến đây với chính mình thì thực sự là khó hơn lên trời.

Khí tức trên người của Lâm Khiếu Đường vẫn còn đang tiếp tục tăng lên, lão ả nhân đã không chịu nổi luồng khí áp thật lớn bên cạnh mình, tối trọng yếu hơn nữa chính là, trong luồng khí áp kia hình như còn có độc tố rất kịch liệt, ngay cả lão ả nhân da dày thịt thô cũng có điểm chịu không nổi...

197. Chương 198: Tam Đại Cao Thủ.

Đám người trên quảng trường kinh hãi nhìn Lâm Khiếu Đường. Trên người hắn tản mát ra khí tức càng mãnh liệt thì bọn họ càng cảm thấy địa vị tà ác của hắn càng cao hơn.

Mười hai vị thánh đường võ sư, tất cả lực chú ý hầu như đều tập trung trên người Lâm Khiếu Đường, về phần lão ả nhân, sớm đã bị quên lãng đứng một bên.

Những thánh đường võ sư này đều đã trải qua huấn luyện phi thường nghiêm ngặt. Bất luận là chiến đấu theo cá thể hay theo đoàn đội thì sức chiến đấu đều phi thường cường đại.

Bỗng... Khí điểm màu vàng nhạt trên người Lâm Khiếu Đường rốt cuộc đã hoàn toàn bạo phát ra, từ khi hắn bắt đầu tu luyện Đấu Luyện tầng thứ năm, màu sắc nguyên khí mà Lâm Khiếu Đường phát ra càng ngày càng giống với màu sắc thảo long thủ, thậm chí ngay cả màu sắc của “liệt quang cầu” cũng dần dần chuyển từ màu hồng thành màu vàng nhạt.

Ba mươi sáu khối liệt quang cầu không biết từ khi nào cũng đã hiện ra, vờn xung quanh người Lâm Khiếu Đường chậm rãi phiêu phù trong không trung.

- Lên!

Mười hai vị thánh đường võ sĩ rốt cuộc cũng không chịu nổi khí áp càng lúc càng tăng, dưới áp lực nội tâm khiếp đảm có người kêu lên một tiếng.

- Phong hồi lộ chuyển!

Lâm Khiếu Đường thấp giọng lẩm bẩm, thân hình đột nhiên vũ động, thanh cự kiếm trong tay càng ông hưởng ứng.

Luồng kiếm khí giống như gió xoáy điên cuồng phóng ra, mười hai vị thánh đường võ sĩ căn bản không kịp né tránh đã bị kiếm khí lướt qua gây thương tích, thậm chí có một số người đã trở thành tàn phế. Loại chiến đấu không cùng cấp bậc này căn bản hoàn toàn không có ý nghĩa.

Thần thánh võ sư trong cảm nhận của mọi người giống như thần thánh quyền uy trong nháy mắt bị người khác chém ngã xuống đất, những người trong trấn có một số không thể chấp nhận được. Không biết ai đó hét lên:

- Tận thế tới rồi, người này chính là ma quỷ!

Những người khác nhất thời hoảng loạn liều lĩnh chạy tứ tán. Phảng phất giống như trời sập đất nứt đến nơi.

Lai Nhân Đặc kinh hoàng nhìn gã kiếm sĩ đội mũ che đầu giữa quảng trường. Thực lực của đối phương rất mạnh, thậm chí đã vượt qua phạm vi hắn có thể thừa nhận. Mà khí tức nguyên lực trên người đối phương tựa hồ không hề có lực lượng hắc ám tồn tại.

Lai Nhân Đặc bỗng nhiên cảm giác có chút tuyệt vọng, những người có thực lực cao như thế này giáo hội hầu như đều coi trọng chính sách lưng lặc dụ dỗ, có một số khi theo giáo hội thường được giáo cho địa vị tương đối cao, ngay cả giáo hoàng cũng phải có chút lễ nghĩa.

Lai Nhân Đặc biết bản thân đã gặp rắc rối lớn, nhưng hiện tại đã không thể thay đổi được gì nữa rồi. Mười hai vị thánh đường võ sư đều ngã trong vũng máu, những người này đều là lực lượng kiên trung trong giáo hội. Thoáng cái đã ngã xuống mười hai thánh đường võ sư, cho dù bản thân có bản lĩnh hơn nữa cũng không cách nào che giấu, chỉ có thể đâm lao phải theo lao mà thôi.

Cổ Đức đứng một bên vẫn luôn giữ bộ mặt tươi cười thường ngày không biết từ khi nào đã lạnh băng, đầu khí toàn thân mạnh mẽ bành trướng. Rút thanh cự kiếm xông đến.

Đương...

Hai thanh đại kiếm va chạm một chỗ, bất quá thanh kiếm của Lâm Khiếu Đường so với của đối phương lớn hơn một chút. Dưới sự chênh lệch thể tích, Tác Cập Đồ đứng một bên có chút hưng phấn, dương dương tự đắc. Đó chính là kiệt tác của bản thân, coi như là chú kiếm sư của giáo đình cũng không thể sánh bằng.

Đầu khí hộ thể trên người Cổ Đức dày đặc dị thường, liệt quang cầu của Lâm Khiếu Đường căn bản không thể công phá được.

Một thân hoàng kim đầu khí của Cổ Đức so với khí tức nội tình của Lâm Khiếu Đường còn mạnh mẽ hơn rất nhiều, dù sao thì một người có tu vi đại sư giai tiêu chuẩn còn một người chỉ có sư giai.

Hoàng kim đầu khí chính là tiêu chí thông thường của tây đại lục sư giai tiến nhập đại sư giai, mọi người thường thích xưng hô đại đầu sư là đại kiếm sư.

Tốc độ của hai người càng lúc càng tăng cao, chỉ nghe thấy trong quảng trường liên tục phát ra những tiếng va chạm, nhưng không hề nhìn thấy hình ảnh thực tế.

Ầm Ầm, Cổ Đức bị Lâm Khiếu Đường tung một cước đá bay ra ngoài, va chạm vào một toàn nhà cạnh quảng trường...

Phanh, Lâm Khiếu Đường cũng bị Cổ Đức đánh trúng một đòn bay thẳng vào một cây cột to lớn cạnh quảng trường, cây cột lập tức bị va gãy, sụp đổ. Hai người người tới ta lui, đều dùng hết sức đối chọi.

Trong quá trình chiến đấu không ngừng, Lâm Khiếu Đường phát hiện ra rằng đối phương tuy rằng có tu vi đại sư giai, nhưng đầu khí của hắn lại không hề cao thâm, thậm chí có thể nói là rất bình thường, đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu vì sao hắn lại có thể quân bình với đối phương. Huống hồ Lâm Khiếu Đường cầm vũ khí trong tay là Lâm Khiếu Đường không phải trong trạng thái mạnh nhất, chỉ khi bỏ vũ khí đi mới chính là lúc Lâm Khiếu Đường phát huy thực lực chân chính của hắn.

Lai Nhân Đặc đứng một bên càng nhìn càng kinh hãi, trong miệng bắt đầu thì thầm tụng niệm chú ngữ, đúng lúc này góc áo lại bị một người nào đó lôi kéo. Tác Cáp Đồ không biết từ khi nào đã bước lên trên đài cao, tùy tiện nói:

- Phó giáo đại nhân, đối thủ của người hân là ta mới đúng.

Lai Nhân Đặc thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, một bị quang minh ma pháp sư lại bị một ả nhân chiến sư đến gần người, điều này có ý nghĩa kết quả trận chiến đã được định sẵn.

- Lôi điện...

Lai Nhân Đặc kêu to, bất quá lão ả nhân cũng không dự định cho hân nhiều thời gian để tụng niệm chú ngữ, một thanh thiết chùy nhanh chóng bổ xuống.

Thân thể gầy yếu của Lai Nhân Đặc bị một chùy lão ả nhân mạnh mẽ đập bay ra khỏi đài cao, rơi xuống con đường đất cách đó khá xa, không còn thấy nhúc nhích.

Cổ Đức cũng không hề lợi hại như trong tưởng tượng, thế nhưng Lâm Khiếu Đường cũng không có biện pháp nào đánh bại đối phương, cảm giác như một con mèo lớn gặp phải một con rùa. Một người có lực công kích rất không tồi, một người thì chỉ có lực phòng ngự mạnh mẽ mà không hề thấy công kích. Cả hai người đều không có biện pháp nào với đối phương.

Đúng lúc này, phía xa xa trên không trung, đột nhiên truyền đến ba cỗ khí tức cực kỳ cường đại, Lâm Khiếu Đường giật mình không còn tâm trạng chiến đấu. Ba cỗ khí tức này so với đối thủ trước mắt còn muốn cường đại hơn nhiều, tuyệt đối không phải bản thân hiện tại có thể đối phó được.

- Thiên vu độc!

Lòng bàn tay của Lâm Khiếu Đường đẩy ra một luồng sương mù màu xanh quỷ dị, lập tức bao vây Cổ Đức vào bên trong.

Thực tế cái này cũng không phải là thiên vu gì gì đó, chỉ là có hơi chút mà thôi, chính là độc nguyên lực của Lâm Khiếu Đường phóng ra mà hình thành, cũng có chút độc tính thế nhưng so với thiên vu độc còn khoảng cách rất xa, chủ yếu chỉ là để cản trở tầm nhìn của đối phương mà thôi.

Cổ Đức chỉ cảm thấy trước mắt chỉ có màu xanh cái gì cũng không thấy nữa, mạnh mẽ bạo phát đấu khí, đem vụ khí màu xanh thổi bay ra xa, nhưng điều này cũng cần có một chút thời gian.

Trong lúc đó gã kiếm sĩ và lão ả nhân không biết đã chạy đi đâu.

- Chạy đi đâu mà cần nhanh như vậy?

Tác Cáp Đồ bị kẹp lấy hiếu kỳ hỏi.

Lâm Khiếu Đường cũng không có thời gian để nói chuyện phiếm, vô tung quyết vận chuyển đến tầng cao nhất, tại rừng rậm ngoài thị trấn chạy như bay. Ba cỗ khí tức khổng lồ đang dần dần tiếp cận kia, nhất định là người ở nơi này có tu vi linh hồn giai, tốt nhất là chạy xa một chút.

- Người thanh niên, người không cần quá lo lắng, kỳ thực lần này thánh đường sở thẩm phán cũng không phải chỉ đến để bắt người, chỉ là gã giáo phó vô dụng kia muốn lập công sớm một chút mà thôi. Mục tiêu chân chính của bọn họ chính là luồng lực lượng hắc ám cường đại ba động mà gần đây mới xuất hiện trong phiên hải vực này. Lão ả nhân nghe nói chính là thánh nữ của Đạt Khắc giáo nhằm lẫn xông vào Phổ Lan Tây liên minh. Mấy ngày hôm trước còn có một đội vệ đội của thị trấn bên cạnh xảy ra xung đột, kết quả là toàn bộ bị tiêu diệt, thậm chí ngay cả cư dân trong thị trấn ấy cũng đã tử thương không ít.

Lão ả nhân không ngớt giải thích nói.

Nàng cũng tới? Lâm Khiếu Đường nhượng mày, tốc độ dưới chân lại một lần nữa đề cao.

- Người thanh niên, chậm một chút, chậm một chút, lão ả nhân ta đã già lắm rồi, ăn không tiêu việc lẫn qua lẫn lại như vậy, đầu khớp xương nhanh bị tan ra rồi.

Tác Cáp Đồ kêu la nói.

Phanh, lấy tay như đao Lâm Khiếu Đường bổ thẳng vào sau gáy của Tác Cáp Đồ, thế giới xung quanh lập tức an tĩnh lại.

Ào ào, tiếng nước chảy, đem Tác Cáp Đồ từ trong hôn mê giật mình tỉnh dậy, mông lung mở ra hai mắt. Tác Cáp Đồ cảm giác thấy đầu óc có chút choáng váng, cổ phảng phất như bị chặt đứt, đau đớn không gì sánh được.

- Người thanh niên, người thế nào lại vô lễ đối với lão ả nhân ta như thế?

Tác Cáp Đồ quay về phía Lâm Khiếu Đường đang ngồi bên cạnh dòng suối rửa mặt oán giận nói.

- Không muốn chết thì đứng nói nữa!

Lâm Khiếu Đường lạnh nhạt.

Tác Cáp Đồ lúc này mới chú ý thấy, nơi này cũng không phải là một chỗ hoang vũ dã ngoại nào đó mà là trong một khu rừng rậm cách thôn trấn khá xa. Có ba cỗ khí tức cường đại đang quét qua như tìm kiếm cái gì đó, đã đem phạm vi vài trăm dặm xung quanh tập trung lại.

- Người thanh niên, không phải lão ả nhân đã nói với người rồi hay sao, bọn họ cũng không phải là muốn tìm người và ta mà là một người nào khác, chỉ bằng ta và người cũng không đủ tư cách để nhưng lão quái vật này động thân.

Tác Cáp Đồ hiển nhiên không có ý tức giận chỉ không nói nữa.

Lâm Khiếu Đường quan sát địa hình vùng đất xung quang đứng dậy nói:

- Cho dù mục tiêu không phải là chúng ta đi nữa thì chúng ta cũng đã giết nhiều người của bọn như vậy, người nghĩ bọn họ sẽ bỏ qua cho chúng ta hay sao?

Lão ả nhân như một hải tử quyết quyết miệng nói:

- Tác Cáp Đồ đều là bị người làm hại đến nỗi phải một lần nữa chịu cảnh luân lạc lang thang, người nhất định phải đền Tác Cáp Đồ ta một bình rượu ngon, Tác Cáp Đồ mới có thể tha thứ cho người.

Trên quảng trường rộng lớn trong thôn trấn, về mặt Cổ Đức cung kính đứng một bên không nói gì, bên cạnh có hai nam một nữ đang đứng. Thần sắc ba người thông dong nghe Cổ Đức hồi báo lại mọi chuyện. Đồng thời bọn họ cũng đang dùng nguyên lực toàn thân đem phương viên mấy trăm dặm xung quanh phong tỏa, ngay cả phía ngoài hải vực cũng không bỏ qua.

Cổ Đức ngoại trừ tôn kính ra, thì sâu trong nội tâm càng sùng bái không gì sánh được ba người đứng trước mắt, đại kiếm sư cũng không thể nào so sánh được với bọn họ. Bọn họ chính là mục tiêu cũng là tấm gương suốt đời của hắn.

Da La đại giáo chủ chính là một trong chín vị đại giáo chủ trong Lai Đặc giáo, là một bị quang minh ma pháp sư linh hồn giai, thực lực trong chín vị đại giáo chủ hầu như là cực mạnh.

Áo Phi Khắc chánh án, chấp chương thánh đường sở thẩm phán, cơ cấu quyền lực lớn nhất của giáo đình. Quyền lực ẩn dấu thậm chí đã vượt qua chín vị đại giáo chủ. Một thân tử kim đầu khí sớm đã đại thành đăng phong tạo cực, có người nói hắn chính là người có khả năng lớn nhất trong vòng mười năm tiến vào địa vương giai kiếm sư.

Tập Tây Lị Á thánh nữ, ba năm trước đây bắt đầu tiếp nhận chức vụ thánh nữ của Lai Đặc giáo hội. Trong vòng một trăm năm khả năng thay thế chức vụ này có thể nói là cực kỳ bé nhỏ. Ngoại trừ giáo hoàng ra thì thánh nữ chính là một người thuộc trung tâm quyền lực tối cao trong giáo hội, có thể nói chính là dưới một người mà trên vạn người, cũng chính là bộ mặt, tượng trưng của giáo hội. Làm một linh hồn giai thần thánh ma pháp sư, năng có đầy đủ vốn liếng để kiêu hãnh. Là người có có khả năng nhất đáp nhập thần giai.

Cổ Đức không quá minh bạch vì sao những nhân vật cấp thủ lĩnh giáo hội này lại xuất hiện tại một thôn trấn nhỏ bé xơ xác gần như bỏ hoang này. Lễ nào Đạt Khắc giáo muốn tấn công quy mô lớn hay sao? Trận chiến tranh đoạt thần khí không phải là đã kết thúc cách đây mấy tháng rồi hay sao?

Tập Tây Lị Á cười tùm tùm nói:

- Ta đã nói rồi mà, cổ nguyên lực đột nhiên bạo phát kia tuyệt đối không phải là của Áo La Lạp, một điểm khí tức hắc ám cũng không có, nhưng rõ ràng không phải là ba động của ma pháp nguyên lực.

Da La nghiêm túc nói:

- Thà rằng giết nhầm cũng không thể buông tha, đến xem một chút cũng không có vấn đề gì. Thám tử đã thu được tin tức Áo La Lạp gần đây bị trọng thương, hẳn là đang ẩn nấp tại một nơi nào đó, nhất định phải bắt được nàng ta, huống hồ chúng ta cũng không biết được nàng có đồng đảng hay không.

Tập Tây Lị Á mang chút nghi hoặc nói:

- Ai có thể đánh trọng thương Áo La Lạp đây chứ? Cho dù là ba chúng ta liên thủ cũng khó có thể đánh nàng trọng thương được! Lẽ nào Áo La Lạp không có chuyện gì làm, lại đến sào huyệt của thần thánh cự long du ngoạn một chuyến. Nếu không có mười cự long trưởng thành mà nói, muốn đánh nàng trọng thương thì tuyệt đối không có khả năng.

Khuôn mặt anh tuấn của Áo Phi Khắc kia hầu như lúc nào cũng giữ nguyên nụ cười nhàn nhạt mê người trên môi.

- Thánh nữ điện hạ mỹ lệ, nghe nói Áo La Lạp chính là từ hải ngoại chạy trốn, nhưng lại là sử dụng một loại không gian ma pháp thất bại nào đó, bằng không nàng ta nhất định không có khả năng xông lăm nào lãnh địa của chúng ta. Bản chánh án ta cho rằng, thương thế của Áo La Lạp so với tưởng tượng còn muốn nặng hơn rất nhiều, thậm chí làm cho nàng không có khả năng lại một lần nữa thi triển không gian ma pháp rời khỏi nơi này, vì vậy nghĩ muốn lên vào Phổ Lan Tây liên minh tìm kiếm một nguyên nhân nào đó và các loại đan dược để chữa thương cho bản thân.

- A. Vị khốc nữ kia cư nhiên lại đi ra hải ngoại! Không phải là một nghìn năm trước đây, cái siêu cấp truyền tống trận ấy đã bị hủy diệt rồi hay sao? Ma nữ đó làm sao có thể đi đây?

Đôi mắt màu lam trong suốt của Tập Tây Lị Á tỏa mát ra một loại ánh sáng nhàn nhạt.

198. Chương 199: Lục Mang Mê Hồn Trận (thượng)..

- Thánh nữ điện hạ, truyền tống trận bị hủy là không sai, bất quá muốn đi qua bốn khối đại lục còn lại cũng không nhất định phải dùng truyền tống trận. Nếu như dùng truyền tống trận thì chỉ là được tiện lợi một chút mà thôi, có người nói rằng trong biển rộng ngoài kia có tồn tại một loại tọa độ từ trường, chỉ cần có thể nắm rõ được những tọa độ từ trường này, phối hợp với một số phương pháp đặc thù, nếu như muốn xuyên qua hải dương đến bờ địa lục bên kia, kỳ thực cũng rất đơn giản, chỉ là tốn một ít thời gian mà thôi.

Tây Tắc Lị Á tùy ý khiêu khích nam tử có mái tóc dài màu vàng kim, quyến rũ cười:

- Áo Phi Khắc đại nhân lẽ nào biết được phương pháp qua hải dương này hay sao?

Áo Phi Khắc cười nhạt nói:

- Những hải vực không rõ ràng tốt nhất là để những dũng sĩ mạo hiểm thăm dò, làm một vị chánh án trách nhiệm rất lớn, thực sự không có thời gian đi nghiên cứu những loại phương pháp cổ quái gì đó.

- Tốt lắm, trách nhiệm trọng đại chánh án đại nhân, thánh đường võ sư của chúng ta bị hai “ma thú” làm bị thương, còn cần chết mấy người, chúng ta cũng không thể cứ nhìn như vậy mà không làm cái gì, hiện tại ngài có hứng thú đi săn cùng với ta hay không đây?

Tập Tây Lị Á nhạt nhẽo cười, chỉ là ánh sáng trong con mắt màu xanh lam thực sự rất mê hoặc, làm cho người khác chịu không nổi.

- Đây là vinh hạnh của tại hạ!

Áo Phi Khắc thực hiện một cái cúi người phi thường tiêu chuẩn thân sĩ.

Da La vẫn đứng một bên lại thực sự không thể chịu nổi hai người này, rõ ràng làm ra vẻ hoàng thất quý tộc..., trong lòng cũng có chút đổ kị dung mạo và thể chất của hai người tuổi còn trẻ này.

Không có biện pháp, ai bảo chính mình lại có một khuôn mặt lão nhân, thực sự là khi bước vào linh hồn giai tốn thời gian quá dài, hơn ba trăm tuổi mới thành công đem ma quả của bản thân hóa thành ma anh, thể nhưng dung nhan của bản thân chỉ có thể bảo trì ở trạng thái một lão đầu bình thường tuổi bảy mươi.

Thiên phú của Áo Phỉ Khắc và Tạp Tây Lị Á thực sự vượt quá xa Da La, hai người này khi tuổi còn rất trẻ đã thành công tiến vào sư giai, nhiều nhất chỉ là khi hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi mà thôi, nếu như tiến vào sư giai tự nhiên sinh mệnh lực cũng tăng lên nhiều, hơn một trăm tuổi cũng vẫn bảo trì được dung mạo như vậy, nhưng mà hai người lại dùng thêm thời gian chỉ hai ba mươi năm tiếp tục tiến nhập đại sư giai, dùng năm mươi năm nữa tiến vào linh hồn giai, bởi vậy dung mạo ban đầu cũng không có nhiều biến hóa.

Một người khi tiến vào linh hồn giai, chỉ ít cũng có thể sống được đến sáu bảy trăm tuổi, nói cách khác thời gian Áo Phỉ Khắc và Tạp Tây Lị Á có thể bảo trì dung mạo tuổi thanh xuân còn rất dài, chỉ ít trong vòng ba bốn trăm năm nữa dung mạo cũng không có nhiều biến hóa.

Hiện tại thực lực của Da La đại giáo chủ cao hơn hai người tuổi còn trẻ này một chút, thể nhưng dung nhan lại không thể theo kịp được họ, nếu như trước kia bản thân cũng có được thiên phú tốt như vậy, nghĩ đến hiện tại bản thân cũng giống một tiểu tử trần ngập khí tức thanh xuân.

- Da La đại giáo chủ có muốn cùng đến hay không?

Tạp Tây Lị Á dịu dàng nói.

- Hai người các ngươi tự mình đi thôi, lão nhân ta chỉ ở chỗ này giám sát các phương hướng xung quanh hải vực, nhìn xem có phát hiện được gì hay không.

Da La không có nhiều hứng thú nói.

- Tốt lắm, chúng ta đi thôi!

Thanh âm phiêu đảng trong không trung, hai người đã tiêu thất tại chỗ, Cổ Đức kinh ngạc nhìn hai người đột nhiên biến mất, đây là tốc độ khủng bố gì?

- Người thanh niên, chúng ta chung quy không thể cứ ở chỗ này...

Tác Cáp Đồ một mực lắc nhai.

Sự nhần nại của Lâm Khiếu Đường đã bị khiêu chiến đến cực hạn, rất hối hận trước đó bản thân lại cố cứu lão ả nhân này đi, bất quá trong lúc ba cỗ khí thể cường đại khiếp người đang nhanh chóng phóng đến thì Lâm Khiếu Đường đã không còn nhiều thời gian để suy nghĩ nữa rồi, lập tức nắm lấy lão ả nhân cấp tốc hướng về rừng rậm điên cuồng chạy đi.

- Ngao...

Lão ả nhân theo bản năng vùng dậy hét lên.

- Râu mép của ta, râu mép của ta, ngươi không thể vô lễ đối với một vị ả nhân đã ba trăm năm mươi tuổi như thế được.

Nắm đầm của Lâm Khiếu Đường chuyển thành thủ đao, lại muốn bổ thẳng vào cái cổ của Tác Cáp Đồ. Hai tay của lão ả nhân lập tức che miệng lại, liên tục lắc đầu. Lúc này Lâm Khiếu Đường mới thu tay lại.

Đằng sau có hai cỗ khí tức càng lúc càng gần, chỉ bằng tốc độ cước pháp hiển nhiên không thể thoát được sự truy đuổi của đối phương, Lâm Khiếu Đường không hề thu liễm khí tức, bỗng một tiếng, hóa thành một mũi tên lửa màu vàng kim bắn thẳng lên trời, thương cảm cho Tác Cáp Đồ chỉ cảm thấy cảm đau đớn kịch liệt, giống như một lá diều bay thẳng lên không trung, lại một tiếng kêu thê thảm chói tai vang lên quanh quẩn trong rừng rậm.

Nhất thời cùng lúc đó, Áo Phỉ Khắc và Tạp Tây Lị Á cùng sửng sốt, hai người cười khê.

- Hai con thỏ con này chạy thực sự rất nhanh, Áo Phỉ Khắc đại nhân, làm người thợ săn có phải chúng ta cũng nên nhanh hơn một chút hay không?

Áo Phỉ Khắc không hề quên đi phong độ thân sĩ.

- Ưu tiên phụ nữ!

- Lạc lạc...

Tập Tây Lị Á cười như tiếng chuông bạc, chỉ để lại thanh âm, bóng hình xinh đẹp cũng mạnh mẽ phóng đi, giống như một con kim yển mềm mại.

Áo Phỉ Khắc mỉm cười, tử kim đầu khí toàn thân lập tức tăng vọt, hóa thành một mũi tên màu tử kim nhanh chóng bay vút theo.

Lâm Khiếu Đường cắn răng dốc toàn lực chạy trốn, thế nhưng tốc độ so với đối phương vẫn còn kém quá xa, cự li giữa hắn và hai người “thợ săn” càng lúc càng rút ngắn.

Nhìn cánh rừng rậm dày đặc phía bên dưới, Lâm Khiếu Đường thực sự muốn tống lão ả nhân vào trong đó, sau đó bản thân tiếp tục ẩn nấp, Lâm Khiếu Đường có lòng tin hoàn toàn vào thuật liễm khí của bản thân, một khi yên tĩnh không có hành động gì, cho dù đối phương là một cao thủ cấp linh hồn giai cũng khó có thể phát hiện tung tích, chỉ là khí tức của lão ả nhân này thực sự không thể che giấu được, cuối cùng vẫn bị đối phương tìm ra.

Tuy trong đầu thực sự muốn thế nhưng Lâm Khiếu Đường cuối cùng cũng không làm như vậy, chỉ thấy hai thân ảnh phía sau đang càng dần càng gần, Lâm Khiếu Đường dứt khoát không bay nữa, đột ngột trốn vào trong rừng rậm.

Vừa mới tiến vào trong rừng rậm, Lâm Khiếu Đường lập tức lấy ra lục mang mê hồn trận, may mắn đây là một ma pháp trận có thể trực tiếp sử dụng, khởi động chú văn, ma pháp trận tự động vận hành.

Một lục mang tinh (sao sáu cánh) thật lớn hình thành trên mặt đất, đem Lâm Khiếu Đường và Tác Cấp Đồ bao vây ở giữa, một màn nguyên khí ma pháp trận vô hình nhanh chóng tràn ra xa, phạm vi bao trùm chỉ ít cũng có hơn mười dặm.

- Dĩ nhiên là một ma pháp trận!

Tập Tây Lị Á hiểu kỳ nói.

Áo Phỉ Khắc ngưng thần nhìn bốn phía một hồi, không hề do dự tiến thẳng vào trong, vừa mới vào lập tức cảm giác bốn phía xung quanh cực kỳ trống trải, cũng không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Tập Tây Lị Á lẳng lặng huyền phù trên không trung nhìn Áo Phỉ Khắc xông thẳng vào trong ma pháp trận, Áo Phỉ Khắc thì di động xung quanh một phạm vi cực nhỏ.

Áo Phỉ Khắc cảm giác bản thân bị trêu đùa, đầu khí một lần nữa bành trướng, không gian mê huyền xung quanh nhanh chóng bị thổi tan đi, tầm nhìn lập tức trở lên rõ ràng hơn rất nhiều, khôi phục diện mạo rừng rậm nguyên bản.

Tập Tây Lị Á không có kinh nghiệm thực chiến nhiều lắm bưng tỉnh nói:

- Không nghĩ tới đầu khí lại có diệu dụng bậc này, ta còn tưởng rằng loại người thuần khiết chiến đấu bằng đầu khí chỉ biết vật lộn thô lỗ với nhau!

Bất quá Áo Phỉ Khắc chỉ là thổi tan đi bộ phận ngoài của ma pháp trận, đi về phía trước một khoảng cách không xa, ba động ma pháp lại đột nhiên tăng mạnh, một đoàn hỏa cầu thật lớn từ trên không trung đánh tới.

Áo Phỉ Khắc không hề né tránh chỉ dựa vào đầu khí đã đánh văng quả cầu lửa đi, nhàn nhạt cười lắm bảm:

- Dĩ nhiên là đại hỏa cầu thuật, hệ thống phòng ngự của ma pháp trận này thực sự không tồi, phỏng chừng cũng đến cấp sáu!

Lâm Khiếu Đường và Tác Cấp Đồ đứng trong trung tâm ma pháp trận lúc này ngay cả thổ mệnh cũng không dám, bọn họ có thể thấy được rõ ràng nam tử tóc vàng vừa mới xông vào trận pháp, đối phương lại không thể thấy được họ.

Mà cự ly giữa họ bất quá chỉ có hơn mười trượng mà thôi...

199. Chương 200: Lục Mang Mê Hồn Trận (hạ).

Lâm Khiếu Đường rất rõ ràng, chỉ bằng một cái lục cấp ma pháp trận mà muốn ngăn cản bước tiến của cao thủ linh hồn giai, điều này tuyệt đối không có khả năng, bất quá năng lực phòng ngự của ma pháp trận này, thực tế đã vượt xa dự đoán trước đó của hắn. Tuy rằng công kích đối với nam tử tóc vàng không hề có bất luận tác dụng gì, thế nhưng tựa hồ đối phương cũng không thể xác định được trung tâm ma pháp trận ở chỗ nào.

Có thể làm cho cao thủ linh hồn giai mất phương hướng trong thời gian ngắn, thì đã thấy được bộ ma pháp trận này tuyệt đối là thượng phẩm. Năng lực của người chế tạo ra nó thuộc hàng nhất lưu.

Tập Tây Lị Á phiêu phù trên không trung đang mở rộng nguyên thức, muốn tìm kiếm trung tâm của ma pháp trận.

- Cư nhiên lại có đến hai trung tâm, bộ ma pháp trận này đúng là có ý tứ!

Tập Tây Lị Á hứng thú nhẹ giọng tự nói. Là một thần thánh ma pháp sư, Tập Tây Lị Á cũng là một trận pháp sư rất cao minh, thế nhưng hiện tại người chế tạo ra ma pháp trận này nhìn thấy tựa hồ như cao minh hơn mình một chút.

Lẽ nào kẻ bị đuổi bắt chính là hậu nhân của Tập La gia tộc. Chỉ một lục cấp ma pháp trận đã có thể làm cho Áo Phi Khắc không tìm được phương hướng, Tập Tây Lị Á có chút nghi hoặc. Trận pháp sư xuất sắc nhất trong toàn bộ Minh Tây đại lục chính là Tập La gia tộc của Long Thạch đế quốc, chỉ là tại lần tranh đoạt thần khí trăm năm một lần, Tập La gia tộc chỉ vì quá tự tin ma pháp trận của chính mình, cư nhiên cùng với quý tộc, hoàng thất của Long Thạch quốc tranh đấu, dẫn đến kết quả toàn tộc bị tiêu diệt, không thể xoay người. Bất quá Tập La gia tộc cũng không phải hoàn toàn tuyệt tích, tựa hồ như còn có một số tộc nhân tuổi còn trẻ trốn tới quốc gia nơi Đạt Khắc giáo thống trị, hoặc lưu vong đến một nơi nào đó mà Lai Đặc giáo thống trị, vẫn đang mai danh ẩn tích sinh sống qua ngày.

- Ma pháp trận có đến hai điểm trung tâm thì sao chứ?

Tập Tây Lị Á thì thầm nói, cánh tay bé nhỏ trên khung trung vẽ nên những kí hiệu kỳ quái. Hai khóa hỏa cầu màu xanh hiện lên phóng ra ngoài.

Hầu như ngay tại lúc Tập Tây Lị Á định khởi xướng công kích thì đồng thời bên tai truyền đến thanh âm của Da La đại giáo chủ.

- Thánh nữ điện hạ, đã phát hiện ra tung tích của thánh nữ Áo La Lạp. Ngay phía đông hải vực có một chỗ trú chân. Thỉnh ngài và Áo Phi Khắc đại nhân nhanh chóng quay về.

Hai khóa hỏa cầu màu xanh bắn thẳng vào trong ma pháp trận, ầm ầm, song song bắn trúng vào hai điểm trung tâm. Nhìn hai nắm vân bốc lên trời tại hai điểm trung tâm, Lâm Khiếu Đường và Tác Cấp Đồ đang đứng tại điểm trung tâm chân chính không khỏi kinh hãi không ngớt.

Hai điểm trung tâm vừa vặn cách nhau một dặm đường. Hai khóa hỏa cầu màu xanh này đã đem toàn bộ cây cối vật thể xung quanh trong nháy mắt đốt cháy thành tro tàn.

- Nhiều chuyện!

Áo Phi Khắc lần đầu tiên lộ ra biểu tình mất phong độ thân sĩ, bất quá cũng chỉ là lướt qua, ngửa mặt lên trời cười nói:

- Thánh nữ điện hạ, người đối với ta không hề có lòng tin hay sao, một trò chơi nào đó phải chậm rãi hưởng thụ mới có ý tứ.

Biểu tình đậm mạc của Tây Tắc Lị Á cũng chịu đả kích, bởi vì nàng phát hiện ra hai điểm trung tâm nàng vừa mới công kích đều là giả, nét tươi cười trước đó đã thu hồi lại.

- Áo Phỉ Khắc đại nhân, đã không còn thời gian để chơi trò chơi nữa, vừa rồi Da La đại giáo chủ đã truyền âm, hẳn phát hiện ra tung tích của Áo La Lạp, muốn chúng ta nhanh chóng quay trở về, tốt nhất để cho ta lập tức giải quyết hai người này.

Trong mắt của Áo Phỉ Khắc đồng thời hiện lên quang mang, Áo La Lạp mới là bữa ăn chính, điểm tâm trước mắt nhanh nhanh một chút ăn cho xong.

- Tử kim hoa khai!

Áo Phỉ Khắc khẽ quát lên. Nắm tay mạnh mẽ hướng về phía trước, trước tầm nhìn lập tức hiện lên một đóa hoa tử kim sắc thật lớn, hoàn toàn do dẫu khí biến hóa mà thành.

Nhưng bên trong đóa hoa mỹ lệ ấy lại ẩn dấu lực lượng cực kỳ kinh khủng. Ầm ầm. Đóa hoa bung ra nổ rộ, phương viên phía trước bị bạo tạc tạo thành một cái hố to đường kính lên tới mấy chục trượng. Sóng xung kích thật lớn tràn ra xung quanh, ma pháp trận lung lay sắp đổ. Không gian pháp trận đã không còn quá ổn định.

Ầm ầm, lại thêm một đóa hoa tử kim sắc hiện lên, ma pháp trận rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi, ầm ầm sụp đổ.

- Nguyên lai là ở chỗ này!

Tây Tắc Li Á nhất thời nhìn thấy gã kiếm sĩ và lão ả nhân đứng phía bên trái ma pháp trận, dưới chân còn có một đồ án lực mang tinh rất tiêu chuẩn.

Pháp trận đã sụp đổ, Lâm Khiếu Đường cả kinh, nguyên sa lập tức tràn ra bao phủ toàn thân. Cho dù hắn đã trải qua nhiều cuộc chiến như vậy, nhưng lúc đối mặt với hai cao thủ siêu cấp linh hồn giai, Lâm Khiếu Đường vẫn cảm thấy sợ hãi mà từ trước tới nay chưa hề có. So với cảm giác lần trước tao ngộ Thôn Quỷ Lão Ma càng thấy không ổn hơn.

- Cư nhiên là một tổ hợp cổ quái giữa ả nhân và kiếm sĩ.

Áo Phỉ Khắc ngoài ý muốn nói.

Phanh. Lâm Khiếu Đường và Tác Cáp Đồ không biết chuyện gì xảy ra thì đã bị một cỗ lực lượng cực mạnh đẩy ra ngoài. Chiếc mũ trên đầu Lâm Khiếu Đường cũng bị kinh khí mạnh mẽ thổi bay đi.

- Tóc đen, mắt đen?

Áo Phỉ Khắc lại một lần nữa ngoài tưởng tượng, đây không phải là đặc thù của những hắc ám tinh linh hay sao chứ? Bất quá da dẻ của người này không phải là màu đen. Khuôn mặt mặc dù cũng rất không tồi thế nhưng hoàn toàn không đạt đến mức hoàn mỹ đến cực điểm như những người trong tinh tinh tộc.

Lâm Khiếu Đường và Tác Cáp Đồ chỉ ít cũng bị đẩy ra xa đến vài chục trượng, nhưng không đợi hai người có phản ứng nào thì nam tử tóc vàng đã lại xuất hiện phía trước hai người.

Trên mặt của nam tử tóc vàng nở một nụ cười mê người. Điều này làm cho người ta không cảm thấy một hồi chiến đấu mà chỉ là một lúc chơi đùa vui vẻ mà thôi. Bang bang, hai quyền lại chém ra.

Lâm Khiếu Đường và Tác Cáp Đồ không hề nhìn thấy rõ động tác của đối phương đã bị đánh văng ngược lại.

Oa...

Lão ả nhân và Lâm Khiếu Đường đều phun ra một ngụm máu, khẩn trương nhìn chăm chăm vào phương hướng vừa rồi, thế nhưng chỗ đó đã không còn bóng người nào.

- Các người tìm ta hay sao? Ở đây mới đúng.

Phía sau truyền đến thanh âm nam tử nhu hòa như có từ tính, cho dù chỉ nghe được thanh âm thì người ta đã có cảm giác thiết thực chủ nhân thanh âm đó vô cùng u nhã và ung dung.

Lâm Khiếu Đường và lão ả nhân chỉ kịp tránh lớn đôi mắt bất khả tư nghị thì trên lưng lại truyền đến một trận đau đớn thấu xương, lần thứ hai bị đánh văng đi, va đổ mấy thân cây to lớn trong rừng mới có thể dừng lại được, nặng nề ngã xuống đất.

Thực lực của nam tử tóc vàng đã sớm vượt qua phạm trù thông thường, căn bản không phải là cái gì cao thủ mà chính là một quái vật. Quái vật không phải là người.

Tác Cáp Đồ hầu như choáng váng ngất lên ngất xuống, thân thể già nua lúc này lại lộ vẻ yếu đuối đến như vậy, ánh mắt của Lâm Khiếu Đường thì lộ vẻ mê man vô thần, nhưng điều này cũng là hần cố ý giả vờ, bởi vì hần cố nguyên sa hộ thể, cho dù bị thương thì cũng không quá nghiêm trọng như nhìn bề ngoài.

- Được rồi! Áo Phỉ Khắc đại nhân. Cuối cùng cũng nên giết bọn chúng đi thôi. Chúng ta không có thời gian nhiều để tiếp tục chơi đùa như vậy!

Hai tay của Tập Tây Lị Á trên không trung đơn giản làm một vài thủ ấn, hơn mười khóa quang cầu đột nhiên hiện ra.

Áo Phỉ Khắc vốn còn muốn ra tay vừa nhìn thấy Tây Tắc Lị Á dĩ nhiên dùng đến chiêu này, dưới chân nhẹ điểm một cái, thân thể giống như phù vân phiêu đăng bay lên trời, trong miệng lại thì thầm nói:

- Chỉ giết hai tiểu tử mà lại dùng đến “thánh quang cầu”. Thánh nữ điện hạ thân ái, người hành động cũng quá mạnh tay rồi, chẳng lẽ một chút xương cốt cũng không định lưu lại hay sao chứ?

- Chúng ta đi!

Tập Tây Lị Á lãnh đạm nói. Nói xong đã tiêu thất trong không trung.

Áo Phỉ Khắc nhìn Tập Tây Lị Á lấy phương thức thuận di để bỏ đi, phiết miệng thầm nghĩ: “nữ nhân đúng là giỏi biến hóa.” Bồng, một đạo tử quang bắn thẳng về phía trước.

Mười sáu khóa quang cầu đường kính đã vượt qua nửa thước phiêu phù trên không trung một hồi, tựa hồ như đang chuẩn bị cái gì đó, đột nhiên, đồng thời bắn hết vào người Lâm Khiếu Đường và lão ả nhân. Hai người này còn đang nghi hoặc vì sao đối phương lại đột nhiên bỏ đi như vậy.

- Má ơi, là thánh quang cầu. Chúng ta chết chắc rồi.

Tác Cáp Đồ kêu to, dưới chân nhanh chóng bỏ chạy.

Lâm Khiếu Đường theo sau đó hỏi:

- Thánh quang cầu là vật gì vậy?

- Thần thánh hệ cửu cấp ma pháp, những khóa quang cầu này có thể ghi nhớ khí tức nguyên lực của mục tiêu, chúng sẽ đuổi theo chúng ta đến tận chân trời, trừ phi đánh trúng chúng ta, bằng không tuyệt đối không chịu đình chỉ lại, hơn nữa tốc độ lại không ngừng tăng lên.

Lão ả nhân vừa chạy vừa nói.

Hai người một cao một thấp trong rừng cứ thế không ngừng chạy trốn, thế nhưng những khóa quang cầu phía sau lại càng dần càng gần, hầu như không bao lâu những quang cầu này đã tăng tốc độ của nó lên mấy lần. Đây là loại chiêu số như thế nào, căn bản là một trò đùa dai làm cho người ta kinh hoàng trước khi chết mà.

Chỉ chốc lát đã đến cực hạn, lại thêm bị thương không nhẹ, lão ả nhân và Lâm Khiếu Đường đều đã uể oải bất kham. Trong quá trình chạy trốn Lâm Khiếu Đường vẫn một mực tự suy nghĩ cái gì đó, đột nhiên nắm lấy lão ả nhân mạnh mẽ dừng thân hình lại.

- Buông. Người thanh niên muốn chết, nhưng ta còn muốn sống a!

Tác Cáp Đồ kinh hoàng quát lên.

Trên gò má của Lâm Khiếu Đường nhỏ xuống một hạt mồ hôi lớn như hạt đậu, muốn sống thì chỉ có thể mạo hiểm, phú quý tìm trong mạo hiểm, lần này chỉ có thể đánh bạc một lần.

Nhìn ba khóa quang cầu đang không ngừng đến gần, Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ đem khí tức toàn thân tu luyện lại, hầu như trong nháy mắt thánh quang cầu tiếp cận, nguyên lực biến mất, trong thời gian ngắn nhất đem tốc độ tăng lên đến mức lớn nhất.

Thánh quang cầu trước mắt không hề tiếp tục đuổi theo hai người bọn hắn, bắn thẳng vào một thân đại thụ thật lớn, nhất thời bộc phát ra lực lượng hủy diệt thật lớn, cây cối trong chu vi hơn mười trường hoàn toàn biến thành hư vô.

Thành công rồi! Trong lòng Lâm Khiếu Đường cực độ vui vẻ.

Lâm Khiếu Đường tuy rằng đã tránh được công kích chính diện, nhưng lại bị xóng xung kích đẩy văng ra xa, bất quá dựa vào lực lượng của xóng xung kích này, đã có thể đem mười ba khóa thánh quang cầu còn lại tăng khoảng cách lên một đoạn khá xa. Thế nhưng chỉ là ưu thế trong nháy mắt mà thôi, rất nhanh ưu thế này lại biến mất.

Lâm Khiếu Đường một đường phi nước đại thẳng tới một thân đại thụ khác lại đột nhiên ngừng lại, lần thứ hai đối mặt với thánh quang cầu thi triển trò cũ, trong nháy mắt đem khí tức nguyên khí toàn thân hạ đến mức thấp nhất, rồi trong nháy mắt thánh quang cầu tiếp cận thì di dời.

Ầm ầm, cùng với tiếng nổ cực lớn, lực lượng đại bạo tạc xông thẳng lên trời cao, lúc này đã có bảy khóa thánh quang cầu bị lửa gạt.

- Người thanh niên, thực thông minh, Tác Cáp Đồ như thế nào lại không hề nghĩ tới.

Tác Cáp Đồ bên cạnh Lâm Khiếu Đường khoa chân múa tay vui sướng kêu lên.

Còn có sáu khóa. Lâm Khiếu Đường thầm tính trong miệng.

Tây Tắc Lị Á đang phi hành trong không trung đột nhiên ngừng lại. Áo Phỉ Khắc kỳ quái nói:

- Thánh nữ diện hạ, có chuyện gì hay sao?

- Bọn họ né tránh được thánh quang cầu!

Tây Tắc Lị Á không thể tưởng tượng nổi nói.

- Cái gì? Có thể né tránh được thánh quang cầu hay sao?

Áo Phỉ Khắc giật mình.

Trong miệng Tây Tắc Lị Á mặc niệm gì đó, bàn tay nhỏ bé từ xao xuống thấp mạnh mẽ vung lên, không gian hơn vạn vạo rất nhanh lại khôi phục bình thường, Tây Tắc Lị Á thở phào nhẹ nhõm nói:

- Kết thúc.

Khi Lâm Khiếu Đường lần thứ ba sử dụng chiêu cũ định lừa gạt những khóa thánh quang cầu còn lại, đột nhiên hắn phát giác có chút sai lầm, thánh quang cầu phản phát giống như biến hóa từ có lí trí trở thành những đá thú điên cuồng, lao thẳng vào mục tiêu, không hề truy tầm cái gì khí với chả tức, chỉ cần trong thời gian ngắn nhất đem địch nhất tạc chết là hoàn thành nhiệm vụ.

- Sa thuẩn!

Lâm Khiếu Đường hét lớn, mười một mặt sa thuẩn giống như thi triển ma pháp bình thường đột nhiên xuất hiện, đây chính là một biến chiêu linh hội được từ những lần biểu diễn của Áo La Lạp.

Mỗi một mặt sa thuẩn chỉ cách nhau hơn mười thốn. Sáu khóa thánh quang cầu giống như đạn đạo mạnh mẽ bắn thẳng tới, mãnh liệt xâm nhập vào trong sa thuẩn.

Bang bang bang bang bang phanh...

Sáu tiếng bạo tạc liên tiếp, có một khóa quang cầu cuối cùng va thẳng vào lồng ngực rắn chắc của Lâm Khiếu Đường còn lão ả nhân tại thời khắc nguy hiểm đó bị Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ ném đi.

Thân thể Lâm Khiếu Đường giống như điều không dây bay ngược về phía sau, va đổ hơn mười cây đại thụ thật lớn mới có thể dừng lại được, nặng nề rơi xuống. Ý thức Lâm Khiếu Đường mơ hồ phun ra một ngụm

máu tươi, trong ngực đau đớn như có cái gì đó bị xé rách. Huyết mạch toàn thân phảng phất thiêu đốt như đã không còn thuộc về chính mình. Trước mắt tối sầm lại. Lâm Khiếu Đường lập tức không còn tri giác.

Tác Cáp Đồ cảm kích chạy đến bên người LÂM Khiếu Đường, không nói nhiều lời nhanh chóng nâng Lâm Khiếu Đường dậy, liều cái mạng già này của ta cũng nhất định phải cứu được người.

- Người thanh niên. Người đã cứu lão ả nhân ta hai lần. Hiện tại lão ả nhân ta sẽ cứu lại người. Người yên tâm, cho dù phải bởi cái mạng già này của ta cũng nhất định phải cứu được người.

Tác Cáp Đồ rơi lệ đầy mặt vừa chạy vừa thì thầm nói.

200. Chương 201: La Sát Quốc.

Áo Phi Khắc hầu như từ trên không trung rơi xuống phía dưới thốt lên.

Tập Tây Lị Á phiêu phù xa xa mặc dù không muốn thừa nhận việc này thế nhưng vẫn không thể không thừa nhận, nhẹ nhàng gật đầu:

- Quên đi, chỉ là không bị một kích mất mạng mà thôi, tựa hồ như có một người trong số đó hy sinh thân mình cứu đồng bọn.

- Tình bằng hữu vĩ đại!

Áo Phi Khắc như thực như giả tự khen ngợi nói.

- Đi thôi, bắt được Áo La Lạp với là chuyện chính. Một lúc nữa dặn Cổ Đức đem hình ảnh hai tên này đến các thành phố lớn treo thưởng truy nã, chắc không quá lâu sẽ có người đem bọn chúng đến tận giáo hội.

Tây Tắc Lị Á không hề cam lòng nói.

Ba tháng sau, bên trong một khu rừng rậm ngoài biên cảnh Phổ Lan Tây liên minh, một gã ả nhân tóc màu đỏ đang công theo một thanh niên tóc đen tuổi còn trẻ không ngừng chạy trốn.

Ba tháng vừa qua Tác Cáp Đồ vẫn cứ liều mạng chạy trốn như vậy. Những thợ săn tiền thưởng của Lai Đặc giáo không ngừng truy tìm dấu vết của bọn họ. Nếu không phải là Tác Cáp Đồ đối với địa hình kiểu này rất tinh tường, đào động cũng có phương pháp cao minh thì sợ là đã bị bắt rồi.

Trong ba tháng Tác Cáp Đồ hầu như mỗi ngày phải chạy trốn đến mấy trăm dặm, trở thành một tăng nhân khổ hạnh danh đứng với thực. Lão ả nhân đã năm mươi năm không hề hoạt động gân cốt, lúc này đây đã hoàn toàn đền bù trở lại.

Mà một đôi tổ hợp cổ quái này, rất nhanh đã vang danh trong khu thống trị của Lai Đặc giáo hội. Đáng tiếc chính là kết quả nổi danh của một người hầu như đã chết và một lão ả nhân, chẳng qua trở thành trò chơi của người khác mà thôi, thậm chí đã trở thành một động vật quý báu, đối tượng săn bắt của dòng binh, mạo hiểm giả, tiền thưởng rất cao, nhưng cấp nhiệm vụ lại rất thấp.

Nhưng sự cản trở lớn nhất lại từ chính bản thân các dòng binh mạo hiểm giả săn tiền thưởng, bọn họ người tranh ta đoạt, thực tế đã giúp Tác Cáp Đồ một đại ân.

Nơi này chính là rừng rậm biên cảnh, chỉ cần đi ra khỏi phiến rừng rậm này thì đã tiến vào địa phận La Sát quốc. Không những đã đi ra khỏi Phổ Lan Tây liên minh mà còn đồng thời ly khai khỏi khu vực thống trị của Lai Đặc giáo, tiến vào nơi quản hạt của Đạt Khắc giáo.

Tới được nơi đó thì sẽ an toàn, lão ả nhân vừa dốc sức chạy trốn vừa thầm nghĩ trong lòng. Sự chịu đựng cho đến bây giờ không phải là sở trường của những ả nhân, thế nhưng trong ba tháng qua Tác Cáp Đồ đã thực sự lập nên được kỳ tích. Kỳ tích về sự chịu đựng của ả nhân. Không chỉ có vậy lão ả nhân còn phát hiện ra bản thân đã hơn một trăm năm qua không hề có dấu hiệu tăng trưởng nguyên lực, vậy mà lúc này cứ nhiên lại tăng lên một mức không nhỏ. Vết thương trước đó cũng lành lại rất nhanh.

Ba tháng qua Tác Cáp Đồ đã trải đời lội suối, cũng đã từng đi qua thôn làng của tinh linh bộ lạc, nhờ đến sự giúp đỡ của bọn họ, cũng đã trải sự xua đuổi săn bắt, trải qua thiên tân vạn khổ, cuối cùng cũng đã đi đến biên cảnh.

- Đường Lâm, hãy kiên trì thêm một chút, chỉ cần qua phiên rừng rậm này thì chúng ta sẽ an toàn rồi, đến lúc đó lại truyền dịch cho người.

Lão ả nhân hô hấp một cách gấp gáp nói.

Trong cơ thể của Lâm Khiếu Đường phẳng phất giống như bị hỏa thiêu, sự công kích của thánh quang làm cho hắn khó chịu phi thường, cách một đoạn thời gian phải đưa vào cơ thể của hắn một chút dịch bằng quả, một loại dịch thể bằng hệ.

- Bọn họ ở phía trước.

Phía sau mơ hồ truyền đến tiếng kêu la.

Tác Cáp Đồ hơi xoay người nhìn lại đội nhân mã đang đuổi theo phía sau, rống lên một tiếng, lão ả nhân lại một lần nữa điên cuồng tăng tốc.

Đây là một hồi chạy đua. Các dòng binh, mạo hiểm giả giống như những con sư tử đói phát hiện ra con mồi cùng nhau truy đuổi.

Tác Cáp Đồ thủy chung nhìn chăm chăm vào phía trước. Sức bật của ả nhân lúc này hiện lên tác dụng thật lớn. Đám thợ săn muốn bao vây lại, lần nào cũng như thế chỉ kém một chút nhưng vẫn không thể vây khốn được lão ả nhân.

Gần lại càng gần. Tác Cáp Đồ cố chấp một mực bôn đào. Rốt cuộc, trước mắt một khoảng trống trải, đã xuyên qua cánh rừng rậm, đi tới một mảnh sa mạc rộng mênh mông.

Bọn chúng hẳn là sẽ không tiếp tục đuổi theo nữa. Ở đây chính là quốc gia của thú thân, Tác Cáp Đồ âm thầm nghĩ.

Thế nhưng, không đợi Tác Cáp Đồ kịp thở dốc, tiếng kêu gào phía sau lại một lần nữa truyền đến. Lão ả nhân dưới sự kinh hãi tiếp tục gồng mình chạy trốn.

Đám thợ săn đối với con mồi giống như là bắt buộc, cho dù đã vượt qua lãnh thổ của Phổ Tây Lan liên minh thì vẫn như cũ đuổi theo không bỏ.

Tốc độ của lão ả nhân càng dần càng chậm, hẳn đã quá mệt mỏi. Ba tháng liên tục chạy trốn không ngừng nghỉ, rốt cuộc đã đến cực hạn rồi.

- Trì trệ!

Một gã ma pháp sư phóng ra một đạo quang mang.

Tác Cáp Đồ đột nhiên cảm thấy thân thể nặng nề không gì sánh được. Đường Lâm trên lưng lại càng giống như ngọn núi lớn đè nặng vào hắn, hiện tại hắn ngay cả đi bộ cũng lộ vẻ khó khăn.

Lúc này, xa xa trên sườn núi xuất hiện một loạt bóng đen. Những bóng đen dưới sự chạy trốn cực nhanh thỉnh thoảng lại phát ra từng đợt tiếng tru lên.

Đám thợ săn quá sợ hãi, có người kinh hoàng hét:

- Là báo nhân!

Nhất thời mười mấy người tạm thời hợp thành đội ngũ loạn thành một đoàn. Số lượng của đối phương quá khổng lồ, chỉ ít cũng có mấy trăm báo nhân đang vọt tới.

Tốc độ của báo nhân có tiếng là nhanh nhất trong thú nhân tộc. Tốc độ chạy giống như là không có áp lực không khí. Đám thợ săn căn bản là không trốn kịp, chỉ có thể chắn chính đội ngũ chống lại. Vài tên ma pháp sư đang muốn thả ra ma pháp sát thương quy mô lớn. Thế nhưng không chờ bọn hắn kịp niệm chú thì đội ngũ tạt mắt phía sau báo nhân đã sớm chuẩn bị chú thuật phá niệm chú. Ma pháp sư căn bản không thể ngâm xướng.

Hơn ba trăm báo nhân đấu với hơn mười người thợ săn tiền thưởng, kết quả hoàn toàn được định trước. Đám thợ săn thực sự vô cùng hối hận vì đã truy sát mà tiến vào quá sâu. Lực lượng linh hồn của bọn họ đã sớm bị thu thập vào trong vòng cổ.

Tác Cáp Đồ lo lắng nhìn về phía mấy trăm báo nhân. Hai mắt của bọn chúng đỏ bừng bừng, hiện tại những ánh mắt này bắn ra những tia không hữu hảo, thậm chí còn có một chút căm hận. Thú nhân ngoại trừ đối với những tộc nhân của chính mình ra thì những chủng tộc khác đều không có bao nhiêu hữu hảo.

Tát mẫn báo nhân quan sát lão ải nhân một hồi, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người thanh niên có tóc màu đen đang nằm trên lưng, dùng âm thanh rất trầm thấp nói:

- Hẳn chính là Lâm Khiếu Đường?

Tác Cáp Đồ nghi hoặc nhìn những tát mẫn pháp sư trên đầu đội rất nhiều long chim. Đối với việc hẳn có thể nhận thức Lâm Khiếu Đường rất kinh ngạc, thế nhưng vẫn gật đầu xác nhận.

Sự nghi hoặc của lão ải nhân vẫn còn đang tiếp tục tăng cao. Tát mẫn khẽ gật đầu. Đám báo nhân đang vây quanh lão ải nhân tản ra tạo thành một con đường nhỏ, từ phía sau dần dần đi lên một nam một nữ.

Lâm Khiếu Đường tuy rằng đã rất suy yếu, thế nhưng ý thức vẫn còn khá rõ ràng. Nhìn rồi suy nghĩ một chút thì miễn cưỡng cười:

- Là các người! Các người làm sao biết được chúng ta sẽ đến nơi này.

Một nam một nữ này dĩ nhiên là La Cách Tư và A Mạn Đạt.

- Lâm tiên sinh, người chịu khổ rồi. Kỳ thực tại ba tháng trước chúng ta thông qua lam châu đã cảm ứng được lực lượng sinh mệnh của người yếu đi rất nhiều. Ở Phổ Lan Tây liên minh A Mạn Đạt cũng có địch nhân của mình, vì vậy không thể lộ diện trợ giúp người được. Bất quá chúng ta vẫn âm thầm dẫn đường, cuối cùng làm cho các người chịu mạo hiểm để đến được nơi này.

A Mạn Đạt mang theo nét áy náy nồng đậm nói.

- Lão ải nhân thế nào cũng không biết được ngư nhân cùng với thú nhân có thể liên hợp cùng một chỗ?

Tác Cáp Đồ đưa mắt nhìn một chút đã thấy rõ đặc thù chủng tộc của A Mạn Đạt, không quá hữu hảo nói. ải nhân đã từng chịu qua xích mích với ngư nhân. Loại chuyện này vẫn còn đang tiếp tục lưu truyền trong nội bộ ải nhân tộc, Tác Cáp Đồ cũng còn ghi nhớ trong lòng.

A Mạn Đạt mỉm cười nói:

- Ngư nhân chính là một trong những chi nhánh của thú nhân tộc, chỉ là không sinh hoạt trên đại lục mà thôi.

Chòm râu rậm rạp của lão ải nhân dần dần hạ thấp xuống, tựa hồ như cảm thấy vấn đề mình vừa mới hỏi có chút ngu xuẩn.

La Cách Tư từ trên người lão ải nhân đỡ Lâm Khiếu Đường hạ xuống một con chim to lớn màu vàng, quỳ xuống đem Lâm Khiếu Đường đặt trước người.

Mấy trăm báo nhân này chính là do A Mạn Đạt dùng tới một nghìn hải nguyên thạch mới thuê được, liên tục chạy một ngày một đêm mới có thể chạy được từ báo nhân bộ lạc đến nơi này.

La Sát quốc chính là một đất nước có diện tích lớn nhất trong tất cả các quốc gia của Minh Tây đại lục, hầu như đã chiếm một phần ba diện tích Minh Tây đại lục, thế nhưng một phần ba quốc thổ lại chính là những vùng đất hoang vu cằn cỗi nhất của Minh Tây đại lục. Đất đai màu mỡ cực kỳ ít, các loại nguyên thạch khoáng sản cũng ít ỏi đến đáng thương, mà trí lực của bộ tộc thú nhân bình thường không cao lắm, không có nhiều thú nhân có ý thức tu luyện rõ ràng, thông thường đều dựa vào bản năng của bản thân để tiến hành tác chiến.

Đương nhiên điều này cũng không có nghĩa là thú nhân không có cao thủ, một số thú nhân sinh ra đã có lực lượng thiên phú rất mạnh, bản thân đã đạt tới thực lực sĩ giai, sau khi trưởng thành cho dù không quá đề tâm tu luyện cũng sẽ có thực lực tiêu chuẩn sư giai. Dĩ nhiên điều này không phải thường xuyên phát sinh.

Chức nghiệp mạnh mẽ nhất của thú nhân tộc có hai loại. Một là tát mẫn, chức nghiệp cùng loại với pháp sư thế nhưng lại là một chức nghiệp khác nhau căn bản, còn một loại nữa chính là cuồng bạo chiến sĩ. Loại chức nghiệp này không giống với nhân loại cuồng chiến sĩ. Hiện tại chức nghiệp cuồng chiến sĩ của

nhân loại là một mảnh ẩm đạm, cuồng chiến sĩ mạnh nhất hiện nay chỉ có tu vi sơ giai, hơn nữa sinh mệnh của cuồng chiến sư cũng không được kéo dài, với những chức nghiệp bình thường khác thiếu đến hơn năm mươi năm tuổi thọ.

Cuồng bạo chiến sĩ của thú nhân lại không giống như vậy. Bình thường bọn họ suy trì trạng thái thông thường, một khi phát huy lực lượng thì lấy phương thức bạo phát lực lượng. Sơ giai có thể tiến hành biến thân cấp một, đại sơ giai thì có thể biến thân cấp hai, linh hồn sơ giai lại có thể biến thân cấp ba. Trước đây Lâm Khiếu Đường đã gặp qua đại sơ giai lang nhân biến thân, cũng tương tự như vậy.

Thú nhân lấy hình thức sinh sống theo bộ lạc. Toàn bộ La Sát quốc số lượng thành thị không vượt qua con số năm mươi, trong đó thành nhỏ lại chiếm tới hơn một nửa, chỉ có mấy thành thị lớn vô cùng hữu hạn.

Báo nhân bộ lạc mà A Mạn Đạt thuê được coi như là một trong những bộ lạc khá lớn của thú nhân tộc, tụ tập hơn ba nghìn báo nhân.

Mấy trăm báo nhân bao quanh một túp lều khá sơ sài. Lâm Khiếu Đường thì nằm trên một cái giường lót ván gỗ đơn sơ, đã vượt qua ba ngày ba đêm.

A Mạn Đạt và tất mần báo nhân đã thử qua tất cả các cách có thể để cứu trị cho Lâm Khiếu Đường, thế nhưng thương thế của hắn vẫn như trước không hề có chút dấu hiệu nào chuyển biến tốt đẹp.

- Người thực sự đã quyết định rồi?

La Cách Tư kinh ngạc nói, tuy rằng hắn không có nghĩ ngờ gì, thế nhưng nghe được quyết định của A Mạn Đạt thì đã bị trùng kích khá mạnh.

Trên dung nhan tuyệt mỹ của A Mạn Đạt kia không hề có một chút do dự nào, dứt khoát nói:

- Đây là phương pháp duy nhất có thể cứu Lâm tiên sinh. Nếu như không làm như vậy thì tối đa nửa năm Lâm tiên sinh sẽ bị thánh quang tẩy lễ hoàn toàn phá hủy thân thể, trở thành một chiến sĩ khôi lỗi của Lai Đặc giáo hội.

- Cái gì chó má thần thánh ma sư, chiêu số so với vong linh ma pháp sư còn muốn độc ác hơn rất nhiều.

Tác Cáp Đồ bên cạnh thổi râu mép trềnh mắt nói.

- Được rồi. A Mạn Đạt, vô luận là người có quyết định như thế nào thì ta cũng sẽ ủng hộ người.

La Cách Tư tán thành nói.

- Ân! Các người ra ngoài trước đi!

A Mạn Đạt rất ung dung, không hề vì quyết định của mình mà cảm thấy không đáng.

Vừa ra khỏi căn nhà nhỏ, lão ả nhân đã nhanh chóng hỏi:

- Tiểu mập mập. Vị tiểu thư nhân ngư kia rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Khuôn mặt béo mập của La Cách Tư hiện lên nét cười sáng lạn.

- A Mạn Đạt muốn thành lập khế ước chủ tớ với Lâm tiên sinh.

- Cái gì? Nàng điên rồi hay sao?

Lão ả nhân nhất thời kêu lên.

La Cách Tư yên lặng làm một động tác rồi nhỏ giọng nói:

- Nếu như không làm như vậy, thì không thể tạo nên liên hệ trực tiếp giữa linh hồn với Lâm tiên sinh. Nhân ngư tộc trời sinh đã có năng lực tinh lọc linh hồn, chỉ cần Lâm tiên sinh và A Mạn Đạt có thể thành lập liên hệ trực tiếp giữa hai linh hồn, vậy thì có thể đem thánh quang dẫn vào cơ thể của mình rồi dần dần tinh lọc.

- A! Nguyên lai là như vậy. Nhưng nếu như một khi tiến hành thiếp lập khế ước chủ tớ thì nha đầu kia không phải là người hầu của Đường Lâm hay sao? Mà lại là phó linh hồn, tư tưởng sẽ bị chủ nhân hoàn toàn khống chế.

Lão ả nhân có chút không thể lí giải nói.

La Cách Tư gật đầu:

- Đúng là như vậy, bất quá Lâm tiên sinh đã cho a Mạn Đạt sinh mệnh thứ hai, nàng nguyện ý trở thành một người hầu của hắn, cũng tin tưởng Lâm tiên sinh sẽ không bởi vì vậy mà hiếp bức nàng.
- Đúng là như thế, tiểu tử kia mặc dù có chút cổ quái, bất quá cũng không phải là kẻ bại hoại, lão ả nhân ta cũng đã thiếu hắn một cái mạng.

Tác Cấp Đồ sáng khoái nói.

201. Chương 202: Báo Nhân Đích Niệm Tượng.

Một buổi sáng sớm bình thường. Bên ngoài một căn lều nhỏ có một đám báo nhân đang vây tụ lo lắng bàn luận cái gì đó, trên mặt mỗi một vị báo nhân đều lộ vẻ lo lắng dị thường. Đang chờ đợi, đột nhiên, bên trong truyền đến tiếng trẻ con khóc nỉ non thanh thúy, hầu như là đồng thời, đám báo nhân đang đứng bên ngoài đều bộc phát ra một trận hoan hô vang dội.

Rèm cửa căn lều được vén lên, khuôn mặt của Lâm Khiếu Đường đầy mồ hôi từ phía trong đi ra ngoài, đám báo nhân đều cực kỳ tôn kính tránh sang bên cạnh tạo thành con đường nhỏ.

- Đường Lâm, tây bộ lạc căn lều thứ ba có một gã báo nhân bị đi tả rất nặng, người nhanh nhanh đi xem một chút coi.

Tác Cấp Đồ hấp tấp từ một phía chạy tới nói.

Lâm Khiếu Đường cũng không vội vã chạy theo mà là từ trong người lấy ra mấy lạp đan được đưa cho hắn rồi nói:

- Người để cho hắn uống đan dược này với nước nóng, nghỉ ngơi hai ngày liền không còn chuyện gì nữa.

Trải qua thời gian dài vừa qua Lâm Khiếu Đường căn bản đã hiểu rõ được một số căn bệnh thông thường trong bộ lạc báo nhân này. Căn bệnh đi tả hầu như là vì báo nhân ăn phải động thực vật đã biến chất, những nguyên nhân khác rất ít khi xảy ra. Lực miễn dịch cường đại của bọn họ đủ để chống lại đại đa số nguyên nhân gây bệnh.

Tác Cấp Đồ tiếp nhận được hoàn rồi vội vã chạy đi, La Cách Tư lại tiến lên nói:

- Lâm tiên sinh, con mắt của vị lão nhân lần trước làm thủ thuật giải phẫu mắt có chút không thoải mái, dường như là có điểm không thấy rõ thứ gì đó.

Lâm Khiếu Đường lại đưa ra một “tiêu đan” nói:

- Để cho hắn phục dụng cái này, rồi lại tiếp tục kiểm tra bốn mắt lấy mật rửa sạch, sau đó ăn sống.

La Cách Tư chăm chú gì nhớ rồi vội vã chạy ra khỏi đoàn người. Lâm Khiếu Đường nhìn bốn phía, tựa hồ đã không còn ai cần trợ giúp gì nữa, lúc này mới bắt đầu thu thập mọi thứ, sau đó hướng về phía căn lều của mình bước đi.

Vừa mới vào trong lều, lại nghe thấy thanh âm gấp gáp truyền đến:

- Chủ nhân, phía đông bộ lạc có một báo nhân nhỏ từ trên cây ngã xuống, một cây gai nhọn đâm xuyên qua eo của hắn, đã hôn mê rồi.
- A Mạn Đạt, ta đã nói rồi, lần sau không cần gọi ta là chủ nhân, trực tiếp gọi tên ta là được, nếu vẫn không được thì gọi Lâm tiên sinh, như thế nào vẫn không chịu ghi nhớ đây chứ?

Lâm Khiếu Đường khổ não nói.

A Mạn Đạt thè cái lưỡi, rất vô tội nói:

- Không có biện pháp a, ta chỉ cần nhìn thấy tiên sinh thì sâu trong linh hồn sẽ tự động có cảm giác thần phục, không thể tự chủ được gọi như vậy.

- Hẳn là không nghiêm trọng đến thế chứ. Ta lại không hề có ý định gây nên áp lực, sau này nhất định phải nhớ kỹ.

Lâm Khiếu Đường kiên trì nhắc nhở một lần nữa.

- Biết rồi! Lâm tiên sinh nhanh nhanh một chút đến xem đi!

A Mạn Đạt sốt ruột nói.

- Đi!

Lâm Khiếu Đường lại cầm theo một cái rương y dược đi ra ngoài.

- Năm tháng trước Lâm Khiếu Đường từ trong hôn mê tỉnh lại, A Mạn Đạt đã hoàn thành chủ tứ kế ước, thông qua liên hệ trực tiếp giữa hai linh hồn và năng lực thanh tẩy bẩm sinh của ngư nhân, đem toàn bộ lực lượng thánh quang đang không ngừng thôn phệ sâu trong linh hồn của Lâm Khiếu Đường thanh trừ hơn phân nửa.

A Mạn Đạt vì muốn thuê báo nhân nên đã dùng toàn bộ tài sản tích góp được của nàng và La Cách Tư. Tác Cấp Đồ và Lâm Khiếu Đường rất nhanh trở thành một đám ăn không ngồi rồi.

Thánh quang trong cơ thể Lâm Khiếu Đường tuy rằng đã được thanh tẩy hơn phân nửa, thế nhưng vẫn còn có chút tàn dư, những tàn dư này tuy rằng không thể sản sinh được sự uy hiếp đối với tính mạng của Lâm Khiếu Đường, thế nhưng lại làm cho thân thể của hắn vô cùng suy yếu, không thể nào dùng quá nhiều sức lực.

Bởi vậy Lâm Khiếu Đường vừa tự mình hành công bài trừ nốt tàn dư thánh quang, một bên bắt đầu chữa bệnh cho những báo nhân trong bộ lạc, điều này cũng bao gồm việc đỡ đẻ.

Lúc đầu đám báo nhân cũng không quá đồng ý, nhưng một lần có một nữ nhân báo tộc khó sinh, loại chuyện này từ trước đến nay vẫn là chuyện rất bình thường, thường xảy ra trong thú nhân tộc. Hầu như mỗi một năm đều có trường hợp nữ nhân báo tộc vì khó sinh mà phải tử vong, hơn nữa lại là một xác hai mạng.

Ngay cả tát măn vĩ đại của thú nhân tộc cũng phải bó tay bất lực. Bất luận là ma pháp gì thì cũng không có khả năng làm cho sinh mệnh mới giáng sinh di chuyển, đồng thời cũng không có khả năng ngăn cản sinh mệnh mất đi.

Trải qua năm tháng liên tục bài trừ, Lâm Khiếu Đường đã miễn cưỡng bài trừ một phần thánh quang trong cơ thể, lực lượng cũng đã khôi phục đến bảy tám phần, chỉ là tu vi hiện tại giảm xuống vài cấp. Từ giả đại sư giai ban đầu hạ xuống chỉ còn 6 tinh võ sư, bất quá bảo trụ được tính mệnh đã là một chuyện đang mừng rồi, đối với chuyện nguyên lực bị giảm một mức không nhỏ Lâm Khiếu Đường cũng không đến nỗi quá phiền muộn.

Khiến Lâm Khiếu Đường ảo não nhất chính là, phần thánh quang cuối cùng trong cơ thể, hắn thủy chung không làm sao bài trừ ra ngoài được.

Thú tộc là một chủng tộc sinh sôi nảy nở rất nhanh, năng lực thích ứng rất cao, tất nhiên tỉ lệ tử vong cũng cực kỳ kinh khủng. Thời kỳ ấu sinh của bọn họ là một trong những chủng tộc ngắn nhất, coi như là chủng tộc Bỉ Mông dài nhất thì cũng chỉ có mười lăm năm mà thôi, báo nhân kỳ ấu sinh chỉ có mười năm.

Thú tộc là chủng tộc trời sinh thích hợp chiến đấu, lúc đầu tại phiên đại lục Minh Tây này, bọn họ tuyệt đối là người thống trị, thế nhưng cuối cùng vẫn bị các chủng tộc khác đuổi ra khỏi vùng đất màu mỡ trước đây của mình, tuy rằng coi như lãnh thổ hiện tại vẫn còn rất lớn, thế nhưng những nơi này thực sự không thích hợp để cho các chủng tộc khác sinh tồn.

Báo nhân tộc trong năm tháng này bởi vì có sự tồn tại của Lâm Khiếu Đường, tỉ lệ tử vong cư nhiên giảm một mức rất lớn. Tát măn tinh minh của báo nhân đối với những chuyện này cảm thấy kinh hãi không ngớt, cho dù thú nhân tiên tri cũng không có khả năng làm giảm tỉ lệ tử vong đến mức như vậy, nhưng số liệu hiện tại quả thực không thể tưởng tượng được.

Một túp lều lớn nhất trong báo nhân bộ lạc, mấy thủ lĩnh đang tụ họp thảo luận cái gì đó.

- Thủ lĩnh đại nhân, vị bằng hữu của tiểu thư A Man Đa có y thuật rất cao siêu, chỉ sợ là toàn bộ đại lục cũng không có người sánh được, nếu như có thể vĩnh viễn giữ người này trong bộ lạc, không quá mười năm báo nhân bộ lạc chúng ta sẽ trở thành bộ lạc lớn nhất với dân số tuyệt đối quá vạn. Đến lúc đó ngay cả hoàng kim sư tộc cũng phải kiêng kị chúng ta ba phần.

Đặc Na Ba cực lực đề cử.

Đôi con người hắc tuyến của thủ lĩnh báo nhân Tát Ban hơi hơi co rút lại nói:

- Lâm tiên sinh là quý khách của A Mạn Đạt, nhân ngư tộc từ nhiều năm trước đã mà minh hữu của báo nhân tộc chúng ta, chúng ta cũng không thể mạnh mẽ bắt bọn họ làm những chuyện không muốn.

Một vị lão nhân bên cạnh thủ lĩnh Tát Ban vuốt vuốt chòm râu sơn dương thật dài, thâm trầm nói:

- Y thuật cao siêu của Lâm tiên sinh xác thực có thể làm cho bộ tộc của chúng ta chấn hưng, thế nhưng muốn bọn họ ở lại báo nhân tộc lâu dài cũng không phải là không có khả năng. Không nói tới tầng quan hệ giữa hắn và A Mạn Đạt, chỉ sợ là báo tộc chúng ta không thể lưu người ta ở lại được. Đặc Na Ba tát măn đại nhân, người chớ quên Lâm tiên sinh chí ít cũng có thực lực sư giai trung kỳ tiêu chuẩn. Chỉ cần thanh cự kiếm to lớn phía sau lưng hắn đã đủ cho rất nhiều báo nhân không thể khổng chế nổi, hơn nữa còn có một lão ả nhân...

Đặc Na Ba khẽ lắc đầu nói:

- Thượng sư đại nhân, cũng không phải chỉ có vũ lực mới lưu người khác lại được.

Lão báo nhân nghi hoặc nói:

- Ý của người là?

- Ta kiến nghị thủ lĩnh đem Ngã Tháp quận chúa gả cho Lâm tiên sinh.

Đặc Na Ba cúi đầu nói.

Trên mặt Tát Ba hiện lên một tia khinh động, đề nghị này thực ra không phải là không được, chỉ là tính cách của Ngã Tháp quá mức cường ngạnh, nam nhân bình thường sợ là sẽ bị nàng...

Lão báo nhân nghe xong đề nghị của tát măn trong mắt cũng lóe sáng nói:

- Biện pháp này có thể làm được. Ngã Tháp quận chúa chính là nữ tử xinh đẹp nhất báo tộc chúng ta, đã có nhiều thủ lĩnh bộ lạc muốn cưới nàng, ta tin tưởng rằng không có một nam tử nào có thể cự tuyệt được sự yêu mến của Ngã Tháp quận chúa.

- Thế nhưng tính cách của hài tử Ngã Tháp này thực sự quá mạnh mẽ, coi như là ta cũng không thể lay chuyển được quyết định của nàng, nếu như nàng không muốn mà nói, vậy thì tất cả đều không thể thương lượng được.

Tát Ban tràn đầy linh hội nói.

Lão thượng sư và Đặc Ba Na nghe được những lời này, không tránh khỏi lắc đầu. Tính tình của Ngã Tháp cũng giống như khuôn mặt đẹp của nàng đều là một loại cuồng nhiệt đến điên cuồng. Nếu như nàng thích thì Ngã Tháp thậm chí có thể đi ra ngoài chịu chết nhưng nếu như không thích coi như đánh chết nàng thì vẫn như cũ nàng tuyệt đối không chịu.

Trong khi ba đầu lĩnh của báo nhân bộ lạc đang rầu rĩ thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng binh sĩ báo cáo.

Tát Ban nghe xong gọi vào, một gã báo nhân chiến sĩ cung kính đi đến. quỳ một gối xuống đất nói:

- Thủ lĩnh đại nhân, hoàng kim sư tộc Cấp Lạp đưa tới rất nhiều sính lễ muốn hỏi cưới Ngã Tháp quận chúa.

Tát Ban không hề có một chút kinh ngạc, chỉ là cau mày nói:

- Lần trước không phải là đã từ chối rồi hay sao? Như thế nào lại đến nữa rồi?

Chiến sĩ báo nhân kiên định trả lời:

- Thủ lĩnh, lần này sứ giả vận chuyển sinh lễ có nói, nếu như chúng ta vẫn không chịu đáp ứng vậy thì hoàng kim sư tộc sẽ tiến hành chinh phục chúng ta bằng vũ lực.

Tất Ban nghe xong những lời này, nhất thời tức giận hét:

- Đem toàn bộ sinh lễ trả lại đuổi chúng đi, ta muốn nhìn xem hoàng kim sư tộc làm thế nào để chinh phục chúng ta.

Báo nhân chiến sĩ vừa muốn lui ra thì.

- Chậm đã!

Thượng sư vội vàng ngăn cản nói:

- Thủ lĩnh, ngài nên suy nghĩ một chút. Hoàng kim sư tộc là một trong những bộ lạc lớn nhất, nhân khẩu hiện tại đã đạt đến mức hơn sáu nghìn người. Hoàng kim chiến sư lại có tới hơn hai nghìn người, nhân số tuy rằng không nhiều, thế nhưng hoàng kim chiến sư lại có thực lực vô cùng kinh khủng. Báo nhân chiến sĩ của chúng ta ít nhất cần tới ba người mới có thể đánh bại được một người bọn chúng, nếu như thực sự phát sinh xung đột thì bộ lạc của chúng ta có thể bị tiêu diệt.

Tất Ban cực kỳ ương ngạnh nói:

- Tuy rằng sức mạnh của báo nhân chiến sĩ của chúng ta không bằng đối phương, nhưng tốc độ của chúng ta lại vượt xa bọn chúng, chỉ cần khi tác chiến khôn khéo một chút thì sẽ có cơ hội thắng, huống hồ chúng ta còn có những báo nhân bộ lạc khác bang trợ, còn sợ sư tộc hay sao?

Lão thượng sư chậm rãi nói:

- Đây không phải là vấn đề sợ hay không sợ, chỉ là giảm thiểu tranh chấp không đáng có mà thôi, chúng ta nên từ chối uyển chuyển một chút, tỷ như là đưa lên một vị quận chúa khác, nói rằng Ngã Tháp quận chúa đã sinh bệnh rồi.

Trong miệng Tất Ban hừ hai câu, khoát tay áo, ý bảo gã chiến sĩ báo tộc cứ nói như vậy.

Thế nhưng báo nhân chiến sĩ lại có chút do dự:

- Thủ lĩnh, đám sứ giả sư tộc đã nhìn thấy Ngã Tháp quận chúa. Trước đó Ngã Tháp quận chúa còn đi ra ngoài tranh chấp với bọn họ một hồi, ngôn ngữ nhục mạ. Đối phương từ đầu đến cuối vẫn bảo trì thái độ cực kỳ lễ nghĩa, không hề có một chút thái độ muốn tranh cãi với Ngã Tháp quận chúa, bất quá, bất quá...

- Bất quá cái gì?

Tất Ban cảm giác có chút vấn đề không tốt.

- Bất quá lần này trong đoàn sứ giả sư tộc có một vị là Tập Đăng vương tử.

Báo nhân chiến sĩ rốt cuộc cũng nói ra khỏi miệng.

Ý tứ rất rõ ràng, cách nói vừa rồi căn bản không thể thực hiện được nữa, có vương tử đi cùng sứ giả con đường này đã bị phong kín

Lúc này rèm túp lều bị mạnh mẽ vén lên, một đạo thân ảnh tinh lệ từ bên ngoài như thiểm điện tiến vào trong.

Một trận gió thổi qua, bóng hình xinh đẹp theo gió mà đến, chính là quận chúa báo nhân tộc Ngã Tháp. Mái tóc dài mượt mà bó thành đuôi ngựa cẩn thận để sau đầu, hai cái tai hình tam giác khá ái phân biệt ở hai bên, trong đôi mắt to hiện rõ đường hắc tuyến hút hồn, chiếc mũi vênh cao có hai đạo hoa văn đặc thù báo tộc. Những bộ phận khác so với nhân tộc cũng không quá giống nhau, ngũ quan đầy đặn nhô ra một chút, nhưng lại lộ vẻ quyền rũ vô cùng, đường cong sung mãn cao nhất so với nữ tử nhân tộc lại càng thêm ngọt ngào hấp dẫn.

- Phụ thân, ta tuyệt đối sẽ không gả cho bọn người tự cho là đúng kia, đám sư tử thói bá đạo lại vô cùng ngang ngược.

Ngã Thập vừa mới tiến vào đã thở phì phì nói.

Tất Bân cũng bắt đầu dĩ than phiền:

- Nếu như đã đáng ghét, vậy thì người lại chạy ra trêu chọc đoàn sứ giả đó làm cái gì?

- Ta ...

Ngã Thập tức thì nghẹn lời, sau đó vội la lên:

- Ta vừa mới nhìn thấy bộ lông vàng của bọn chúng đã phát hỏa rồi.

- Người có biết lần này trong đoàn sứ giả của bọn họ có Tật Đằng vương tử?

Tất Bân tức giận hỏi ngược lại.

- Lúc đầu ta cũng không biết, thế nhưng bây giờ đã biết rồi.

Ngã Thập tựa hồ như biết bản thân đã phạm sai lầm, thanh âm hạ xuống mức thấp nhất trả lời.

- Nếu như người không chịu ra mặt mà nói, phụ thân còn có thể bịa đặt lí do nào đó từ chối, nhưng người lại làm nháo chuyện như vậy nên không thể từ chối được nữa rồi, xem ra chỉ có thể gả người đến hoàng kim sư tộc mà thôi.

Tất Bân quyết tâm nói.

Ngã Thập bỗng nhiên cảm thấy gió lạnh trời mùa đông.

- Ngã Thập sẽ chết đó.

- Thủ lĩnh. Đa Na Ba đột nhiên nghĩ ra một kế, chỉ là không biết tiểu thư nguyện ý hay không mà thôi.

Tất mẫn đứng một bên không nói gì lúc này đột nhiên lên tiếng.

202. Chương 203: Trước Mặt Mọi Người Ve Vãn.

- Tất Mẫn đại nhân, người có kế sách gì?

Tất Bân và lão thượng sư đều dùng ánh mắt mong chờ nhìn về phía Đa Na Ba. Đa Na Ba không nhanh không chậm nói:

- Chỉ cần Ngã Thập quận chúa tuyên bố ra bên ngoài rằng đã có người trong lòng, tuyên bố sắp đính hôn, vậy thì mọi phong ba sẽ tự động yên lặng.

- Đính hôn?

Ngã Thập giật mình nói:

- Sao có thể, cùng với không khí đính hôn hay sao?

Đa Na Ba lắc đầu nói:

- Ý tứ của ta chính là, tìm một nhân vật có thể phù hợp với yêu cầu thay mặt, sau đó diễn trò một hồi, cũng không phải là thực sự, chờ mọi chuyện yên ắng lại, Ngã Thập tiểu thư có thể thủ tiêu đính hôn.

- Tìm ai?

Ngã Thập hồ nghi nhìn trên dưới Đa Na Ba một lượt, trong mắt tựa hồ như muốn nói:

- Sẽ không phải là người đấy chứ?

- Đa Na Ba cười cười:

Ta có thể đề cử một người, đương nhiên nếu như tiểu thư Ngã Thập không chấp nhận vậy thì cứ coi như ta chưa nói gì.

- Ai?

Ngã Tháp truy hỏi.

- Lâm tiên sinh!

Sắc mặt của Đặc Na Ba trầm ỉn nói ra ba chữ.

- Hửn?

Ngã Tháp thất thanh nói tiếp:

- Nhân tộc kia? Không được, nhân tộc đó nhìn qua quá tinh minh. Ngã Tháp sợ hãi hửn có thể kiếm tiền của mọi người.

Tất Ban bình tĩnh đại ngộ, lập tức hiểu rõ ý đồ của Đặc Na Ba, vội nói:

- Lâm tiên sinh là người thích hợp nhất, với sự giúp đỡ mấy tháng qua của hửn đối với bộ lạc của chúng ta thì hoàn toàn phù hợp với yêu cầu, cũng không quá đường đột.

Lão thượng sư đứng một bên cũng gật đầu đồng ý.

Ngã Tháp lại do dự nói:

- Hãy để ta suy nghĩ một chút, coi như là diễn trò đi nữa, Ngã Tháp cũng không hy vọng quá mức tùy tiện.

Nhìn nữ nhi đang trầm tư rời đi, trên mặt Tất Ban lộ ra nét cười nhẹ nhàng, tựa hồ như thấy được hy vọng. Phải biết rằng với tính cách của Ngã Tháp, nếu như đã không muốn, khẳng định đã cự tuyệt tại chỗ.

Trong một túp lều rìa ngoài lãnh thổ báo nhân tộc, Lâm Khiếu Đường đang tự thu dọn hành lí.

- Đường Lâm, ngươi thực sự định ly khai nơi này hay sao?

Tác Cáp Đồ kinh ngạc nói.

Lâm Khiếu Đường gật đầu:

- Đến lúc phải ly khai rồi, thánh quang còn sót lại trong cơ thể của ta không thể bài trừ được tận gốc, cứ tiếp tục như vậy thì có hại mà không có chút lợi nào. Ta nghe nói linh hồn hạ liệt của tiên tri thú độc có thể trừ được tận gốc độc thánh quang, nên muốn đi thử xem sao.

- Được rồi, lão ải nhân sẽ đi cùng với ngươi.

Tác Cáp Đồ lộ vẻ không đành. Không nói đến chuyện nửa năm qua Tác Cáp Đồ vẫn sinh hoạt trong báo nhân tộc bộ lạc, làm cho hửn như trở lại cuộc sống trong ải nhân bộ lạc trước kia của hửn, lại thêm hửn không có chỗ ở, thậm chí đã từng nghĩ đến chuyện định cư nơi này.

- Nếu như ngươi không muốn thì có thể lưu lại, ta sẽ đem phí dụng chữa bệnh mấy tháng nay tại báo nhân tộc bộ lạc để lại cho ngươi một phần, cũng đủ cho ngươi sinh hoạt thoải mái trong vài năm.

Lâm Khiếu Đường cười cười nói.

Lão ải nhân nhất thời thối cao chòm râu, siết nắm tay lại nói:

- Đường Lâm, ngươi đã quá coi thường Tác Cáp Đồ ta rồi, ta làm sao có thể một mình hưởng lạc đây chứ, ải nhân chúng ta tuyệt đối không bỏ mặc bằng hữu của mình.

- Tốt lắm, vậy thì chúng ta cùng lên đường.

Lâm Khiếu Đường có chút cảm động, hiện tại thân thể của bản thân không tốt lắm, có một đồng bạn để chiếu cố lẫn nhau tốt hơn nhiều.

Đáng tiếc, Tác Cáp Đồ quả là miệng rộng, chỉ chốc lát tin tức này đã truyền tới tai A Mạn Đạt và La Cách Tư. Hai vị trận pháp sư si mê này, trước đó chỉ vì muốn cứu Lâm Khiếu Đường nên đã tiêu hao hết toàn bộ tài sản tích súc. Hai người ngoài sở trường chế tạo ma pháp trận thì hầu như không còn bản lĩnh gì khác. Trong năm tháng qua hai người vẫn sống dựa vào Lâm Khiếu Đường.

Tuy nói rằng A Mạn Đạt cùng với báo nhân có chút giao tình, thế nhưng điều này cũng không có nghĩa là bọn họ có thể tiếp tục kéo dài chuyện ngồi ăn không làm gì. Hơn nữa hiện tại về mặt linh hồn thì A Mạn

Đạt đã là một người hầu của Lâm Khiếu Đường, nếu như hai người cách nhau quá xa thì sẽ phải phải tình cảnh lực lượng khế ước linh hồn dẫn đạo, dẫn đến việc cưỡng chế mộng du đi theo, như vậy sẽ rất nguy hiểm.

- Lâm tiên sinh, chúng ta cũng sẽ đi theo người.

La Cách Tư vừa mới tiến vào trong lều đã vội vàng thương lượng.

Lâm Khiếu Đường không để ý nói:

- Chỉ cần các người không ngại khổ, vậy thì ta coi như không có ý kiến.

- Lâm tiên sinh. A Mạn Đạt đã kí khế ước chủ tớ với người, vậy thì không thể ở quá xa người, bằng không A Mạn Đạt sẽ bị lực lượng khế ước cưỡng chế thôi miên, suy đó tự động truy tìm, cho đến tận khi tìm được mới thôi. Nếu ở lại nơi này có khi A Mạn Đạt đột nhiên rơi vào tình trạng ngủ say cũng không biết chừng.

A Mạn Đạt chăm chú nói.

- A, lại có chuyện như vậy hay sao? Nếu như không đi theo ta vạn nhất người bị cưỡng chế thôi miên, vậy thì tội của ta lớn lắm, La Cách lão đệ không tìm ta liệu mạng mới là lạ a!

Lâm Khiếu Đường trêu đùa nói.

Hai người A Mạn Đạt và La Cách Tư nhất thời đỏ mặt lên, đối mặt liếc nhau, một người thì ngậy ngốc người, một người thì trợn mắt liếc nhìn.

- Ha ha, thật tốt quá, bốn người chúng ta vừa lúc có thể tạo thành một đoàn đội dong binh, chỉ cần đồng lòng nhất định có thể đánh chiếm được một mảnh thiên địa.

Trước đó còn không rõ tương lai như thế nào, đột nhiên tìm được một mục tiêu mới mẻ, hưng phấn nói.

La Cách Tư cũng vỗ vỗ gáy nói:

- Hai nhân tộc, một ngư tộc, một ả nhân tộc. Hai trận pháp sư, một kiếm sĩ, một ả nhân chiến sư, tổ hợp kỳ quái như vậy, ma pháp sư và mục sư, hai chức nghiệp quan trọng, cơ sở lại không có.

Bốn người cùng nhau trò chuyện, cùng cười ha ha vui vẻ, một đoàn đội như thế này xác thực vô cùng kỳ quái.

- Không quan hệ, tuy rằng chúng ta không có mục sư, thế nhưng lại có trị liệu sư Lâm Khiếu Đường lợi hại hơn mục sư rất nhiều.

Tác Cáp Đồ rất tự nhiên nói.

Trong khi bốn người bắt đầu thương nghị tuyến đường sắp đi, bên ngoài truyền đến một trận âm thanh ầm ĩ, tựa hồ như có người xảy ra xung đột gì đó. Thú tộc tuy rằng trời sinh hiếu chiến, thế nhưng thông thường trong bộ lạc ít khi xảy ra tranh đấu.

Bốn người cảm giác thấy kỳ quái, liền đi ra ngoài xem xét, vừa mới vén rèm lên đã có một thanh phi tiêu bắn tới. Lâm Khiếu Đường ngằm đẩy nguyên lực vào tay, dễ dàng tiếp được phi tiêu.

Chỉ thấy bên ngoài túp lều có rất nhiều báo nhân tộc đang tụ tập xung quanh, còn có một số người cao to, tóc dài màu vàng cả nam lẫn nữ. Một bóng hình xinh đẹp đang chạy xung quanh một nam tử tóc vàng có thân hình cực kỳ cao lớn với tốc độ rất cao, hai người tựa hồ như đang tranh đấu với nhau.

Vừa mới nhìn thấy nam tử tóc vàng A Mạn Đạt đã nhú mày nói:

- Hoàng kim sư tộc, sao bọn họ lại ở nơi này? Lẽ nào lại bạo phát chiến tranh bộ lạc rồi?

Tác Cáp Đồ giải thích nói:

- Chỉ là một đám sư tử động đực muốn đến hỏi cưới một tiểu báo mẫu xinh đẹp mà thôi.

Đặc Na Ba liếc mắt liền nhìn thấy bốn người, hướng về phía đó vẫy vẫy tay. Bốn người vốn không biết làm gì cũng chỉ đành lễ phép tiêu sái đi sang bên đó.

Trận đấu đã trải qua không dưới trăm hiệp. Ngã Thập ngay cả tóc đối phương cũng chưa rụng tới, nguyên bản nàng nghĩ rằng dùng tốc độ có thể chiếm trước tiên cơ, nhưng nàng không hề nghĩ đến gã nam tử nhìn qua không có bản lĩnh gì này lại linh hoạt như vậy.

Ngã Thập trong bộ lạc báo nhân vốn rất nổi danh, không chỉ vì dung nhan của nàng vô cùng xinh đẹp mà nàng còn có tốc độ kinh người và sức chiến đấu thuộc sư giai tiêu chuẩn.

Lúc đầu đám báo nhân vây xem tin tưởng mười phần, nhưng hiện tại lại cảm thấy mướt mồ hôi. Sư tộc không hổ danh là một trong bốn tứ đại hoàng tộc.

Lần này đưa đoàn sứ giả như vậy tới đây, Tập Đăng vương tử vốn nghĩ ăn chắc mười phần, nhất định có thể chinh phục được con mèo hoang này. Trên thực tế người sắp nghênh đón con mèo hoang nho nhỏ này cũng chính là Tập Đăng vương tử.

- Ngã Thập quận chúa mỹ lệ. Hãy buông tha đi thôi, ta cũng không muốn làm nàng bị thương, lấy thực lực hiện tại của nàng thì không thể chiến thắng ta được.

Tập Đăng vương tử vừa cười vừa nói. Kỳ thực từ đầu cuộc chiến đến giờ hắn vẫn đứng nguyên một chỗ cơ bản chưa hề di động.

- Biến thân cấp một!

Ngã Thập nổi giận quát khê, biến hóa trên thân thể cũng không quá nhiều, chỉ là bộ lợi trảo (móng vuốt) trở lên dài hơn, sắc bén hơn, phía sau mọc ra một cái đuôi thật dài, còn những địa phương khác hầu như không thay đổi.

- A?

Tập Đăng hơi kinh ngạc, không nghĩ tới con mèo hoang nho nhỏ này lại có bản lĩnh như vậy, lập tức tập trung tinh thần hơn một chút.

Ngã Thập một khi khởi động tốc độ cao nhất thì thân hình hầu như biến mất, tốc độ thực sự quá nhanh, Tập Đăng cảm thấy rõ ràng không thể bằng. Bất quá tuy tốc độ có tăng lên nhưng không có nghĩa là mắt của hắn không nhìn thấy động tác.

Ba ba ba... Giữa sân thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng thân thể va chạm. Tập Đăng hầu như chỉ có tay chân di động còn thân thể căn bản vẫn bảo trì bất động, thỉnh thoảng cũng bị trúng vài đòn, thế nhưng sự chênh lệch về lực lượng quá lớn, đủ để Tập Đăng có thể quên đi mức độ công kích này.

Đồng...

Một tiếng trầm muộn vang lên, thân hình vốn biến mất của Ngã Thập hiện ra, sau đó lùi lại mấy bước, ôm bụng, mắt phát lửa nhìn chằm chằm vào đối phương. Thảm hại báo nhân tộc vì sao lại có lực lượng nhỏ yếu đến vậy, thậm chí không thể chống lại được sư tộc trong trạng thái bình thường. Về mặt tâm lý thực sự đã chịu đả kích không nhỏ.

- Ngã Thập quận chúa, khuôn mặt diễm lệ của nàng đủ để bù đắp sự thiếu hụt của vũ lực, nàng chỉ cần học cách lợi dụng nó thật tốt, coi như là lực lượng tiên tri cũng có chỗ không bằng. Gã đến hoàng kim sư tộc thì có gì không tốt? Không đến mười năm, hoàng kim sư tộc của chúng ta nhất định có thể trở lại Thiên Sát Đại Đô. Đến lúc đó bộ tộc của ngươi cũng sẽ theo đó mà phát triển.

Tập Đăng có chút cuồng nhiệt tự nói.

Đối với điểm này, Đặc Na Ba chỉ cười nhạt. Hoàng kim sư tộc đích xác rất cường đại, thế nhưng điều này không có nghĩa là bọn họ có thể đem ba đại thú tộc còn lại dẫm nát dưới chân. Tương phản hoàng kim sư tộc là một trong tứ đại hoàng tộc làm cho người ta lo lắng nhất. Nếu không phải như vậy thì báo nhân tộc cũng sẽ không cự tuyệt lời cầu thân của bọn họ, đương nhiên ý tứ của Ngã Thập mới là nguyên nhân chính.

Ngã Thập thu hồi biến thân, trở lại trạng thái bình thường. Nàng hiểu rõ rằng bản thân hiện tại và gã nam tử tóc vàng đáng ghét trước mặt có khoảng cách thực lực không thể bù đắp nổi.

Liếm liếm bên môi, Ngã Thập ưỡn bộ ngực sữa, lạnh lùng nhìn Tập Đăng cười:

- Thật đáng tiếc, Ngã Thập sớm đã có ý trung nhân của mình, mà hôm nay cũng chính là ngày tổ chức lễ đính hôn long trọng, Táp Đẳng vương tử đến thật đúng lúc.

- Cái gì?

Về mặt của Táp Đẳng kinh hãi nhìn Ngã Thập. Trước đó vẫn nhường nhịn không đem nàng xé rách, bởi vì trong lòng Táp Đẳng thì Ngã Thập vốn đã là người của hắn, điều này căn bản là phản bội.

- Cái gì? Nói cho ta biết là ai?

- Lâm thân ái, ngươi còn định đứng đó làm gì? Hiện tại vị hôn thê của ngươi đang bị người ta khi dễ, ngươi còn có tâm tình đứng một bên xem kịch hay sao?

Ngã Thập dùng đúng miêu bộ (bước đi mèo cái – khà khà thử tưởng tượng xem) u nhả tiêu sái đến trước mặt Lâm Khiếu Đường.

Toàn trường một mảnh yên ắng, vô luận là sứ giả sư tộc hay là báo nhân tộc đều không thể nhanh chóng tiêu hóa được tin tức mang tính bạo tạc này.

Lâm Khiếu Đường cũng cực kỳ ngạc nhiên nhìn Ngã Thập đang đi về phía bản thân, còn đang không thể lý giải được nhìn đối phương. Ngã Thập lại cười từng từng bước từng bước chậm rãi, trước mặt mọi người, khẽ hôn lên mặt Lâm Khiếu Đường một cái.

- Lâm tiên sinh, Ngã Thập biết người đang thiếu cái gì, trợ giúp Ngã Thập, làm điều kiện trao đổi, sau đó ta sẽ trả ngươi một nghìn nguyên thạch làm thù lao. Không nên cứng nhắc như vậy, làm cho chúng ta có thể giống như một đôi tình nhân xem nào.

Hơi thở của Ngã Thập như lan, thanh âm cực nhẹ, nói nhỏ bên tai Lâm Khiếu Đường.

Một nghìn hải nguyên thạch, đây là một bút tài phú rất cao nha, Lâm Khiếu Đường hầu như không cần suy nghĩ, liền nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Ngã Thập, động tác cực kỳ tự nhiên, đôi môi hơi động đập một chút, trực tiếp truyền âm:

- Hai nghìn. Bằng không không cần bàn nữa.

- Chỉ một nghìn, giá này đã rất cao rồi.

Ngã Thập rất kiên quyết nói.

- Chỉ như thế mà muốn ta đắc tội toàn bộ hoàng kim sư tộc, hai nghìn đã là giá thấp nhất ta đưa ra, nếu như không chịu thì Ngã Thập quận chúa đi tìm người khác giúp đỡ đi thôi!

Con mắt của Lâm Khiếu Đường hơi híp lại nói.

Ba người A Mạn Đạt hồ nghi nhìn hai người đang âu yếm cùng một chỗ trước mặt mọi người, có chút không hiểu được ý nghĩ của hai người này...

203. Chương 204: Thống Biễn.

Ngã Thập mím đôi môi đỏ mọng, dường như hạ quyết tâm rất lớn.

- Hai nghìn!

Trên mặt Lâm Khiếu Đường vẫn lộ vẻ mỉm cười như cũ.

- Một nghìn năm trăm. Không được thì thôi vậy.

Ngã Thập nhìn kỹ gã nhân tộc lợi dụng người khác gặp khó khăn trước mặt, trong mắt đã hiện lên một tia giận dữ.

- Thành giao!

Lâm Khiếu Đường rút cuộc cũng nhả ra, ngay sau đó nói thêm:

- Phải đưa cho ta một nửa thù lao trước.

- Nhân tộc các người đều tính toán chi li như vậy hay sao?

Ngã Tháp có chút chịu không nổi hỏi.

- Tất nhiên, lại có thực lực rất không tồi, chẳng lẽ tính mạng của ta không đến cái giá một nghìn năm trăm hải nguyên thạch hay sao chứ?

Lâm Khiếu Đường tỏ vẻ rất thiết thòi nói.

Ngã Tháp khả ái bữu môi nhìn Lâm Khiếu Đường đang làm bộ.

- Nếu như không làm cho ta thỏa mãn mà nói, nhất định sẽ khấu trừ một phần của người, còn phần đặt cọc ban đầu trước ngộ ta sẽ đưa cho người.

Tạp Đăng như thế nào cũng không thể nghĩ ra được ý trung nhân trong lời của Ngã Tháp lại là một kẻ thuộc nhân tộc, còn tưởng là một dũng sĩ nào đó trong báo nhân tộc.

- Ha ha ha, từ lúc nào Ngã Tháp quận chúa lại đi thích một kẻ thuộc nhân tộc yếu nhược như thế này, nhân tộc trong tất cả các chủng tộc chính là những kẻ yếu ớt nhất.

Tạp Đăng có chút châm chọc nói.

- Vậy sao các người lại bị nhân tộc đuổi đến nơi hoang vu này?

Một thanh âm đột nhiên vang lên.

Mặt Tạp Đăng trầm xuống, đôi con mắt nâu vàng âm trầm hướng về chỗ thanh âm vừa mới phát ra nhìn lại.

- Đó là bởi vì nhân tộc các người dùng thủ đoạn đê tiện.

- Ta nghĩ chưa chắc, là các người vô năng mới đúng!

Lâm Khiếu Đường thông thả nói, mặc dù lời này có đem báo nhân lôi vào, thế nhưng những năm qua chịu sự khi dễ của sư tộc quá nhiều làm cho báo nhân tộc không có giác ngộ cao như vậy.

Tạp Đăng hơi hơi há miệng lộ ra chiếc răng năng dài, gầm nhẹ một tiếng nói:

- Để ta xem nhân tộc các người rốt cuộc là có bản lĩnh gì để kiêu ngạo đây!

Một thân ảnh hoàng kim đột nhiên mạnh mẽ vọt tới, lao thẳng về phía Lâm Khiếu Đường.

Phanh...

Một tiếng nổ!

Tạp Đăng và Lâm Khiếu Đường đối chưởng va chạm với nhau, Ngã Tháp vẫn đứng bên cạnh nhất thời bị một cỗ lực lượng xung kích đẩy dờn đi mấy trượng mới đứng lại được.

Tạp Đăng hơi kinh hãi, gã nhân tộc trước mắt này thoát nhìn có vẻ như rất yếu đuối này cư nhiên có thể tiếp được một chưởng của hắn. Tạp Đăng vốn định một chưởng đánh chết người này tại chỗ. Đối với thú nhân, chuyện giết một nhân tộc so với chuyện đập chết một con kiến cũng không khác gì nhiều.

Lâm Khiếu Đường đã cảm thấy đối phương sẽ ra tay trước, thế nhưng hắn không ngờ được rằng vừa tấn công đã sử dụng sát chiêu, may là thân thể của hắn cũng không đến nỗi tệ, cũng rất am hiểu vận dụng bốn nguyên lực.

Hiện tại tu vi của Lâm Khiếu Đường đã giảm một mức lớn, thế nhưng chỉ là dung lượng nguyên lực ít đi mà thôi, còn vũ kỹ thân thể lại càng vận dụng thuần thục hơn.

Bàn tay của Tạp Đăng so với Lâm Khiếu Đường còn thô to hơn nhiều, thế nhưng bàn tay khổng lồ ấy lại không có cách nào đem bàn tay nhỏ bé phía trước đẩy lùi lại được, càng cảm thấy rất vô lực. Lâm Khiếu Đường hơi phát lực, Tạp Đăng lập tức không ổn định phải lui lại mấy bước.

Ngã Thập kinh nghi nhìn Lâm Khiếu Đường, nàng không thể tưởng tượng một thân thể thoát nhìn gầy yếu như thế này lại có thể chống lại đòn công kích di sơn đảo hải của Táp Đăng, coi như là một báo nhân trường thành thể chất rất không tồi nếu như chịu một chương này thì cũng phải ngã xuống đây không nổi.

- Hồng...

Một tiếng rống to, thân thể của Táp Đăng bắt đầu xảy ra biến hóa, đầu tóc vàng càng lúc càng dày hơn, xương mắt nhô ra, hai mắt lại như thụt sâu xuống phía dưới. Móng vuốt năm ngón tay dài hơn, sắc bén, thân thể to lớn. Bản thể lúc đầu chỉ cao hơn một mét chín lúc này chỉ ít đã vượt qua hai thước.

- Lâm tiên sinh cẩn thận, cường sư chiến sĩ biến thân cấp một!

A Mạn Đạt đứng một bên nhắc nhở.

Lâm Khiếu Đường không một chút hoang mang, ngón tay nhấc lên, mạnh mẽ bắn ra. Toa. Một đoàn quang mang bùng phát, đồng một tiếng bắn thẳng vào giữa mi tâm của Táp Đăng đang biến thân.

Lùi lại ba bước làm cho lửa giận của vương tử sư tộc càng bốc cao, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, hẳn chính là một dũng sĩ có tiếng trong hoàng kim sư tộc mà lại bị đẩy lùi, còn gì mặt mũi nữa.

- Bạo phác tê liệt!

Táp Đăng điên cuồng hét lên một tiếng rồi nhào tới.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường thầm thở dài, uy lực của liệt quang đạn so với trước đây nhỏ đi không ít, thậm chí không thể đánh bại được đầu sư tử này, phải nhanh chóng tìm cho được linh hồn hạ gục liền.

- Vô tung quyết!

Lâm Khiếu Đường khẽ ngâm, thân thể trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Đôi con mắt to khả ái của Ngã Thập trừng lớn tìm kiếm tung tích Lâm Khiếu Đường, nhân tộc dĩ nhiên có người luyện được tốt độ siêu vượt báo nhân tộc. Quá không tưởng tượng được, điều này sao có thể?

Táp Đăng vô huyệt, tìm kiếm mọi nơi, thế nhưng không thể tìm ra được thân ảnh đối thủ. Vừa rồi Ngã Thập biến thân cấp một cũng không thể tránh khỏi cặp mắt của hắn, chắc chắn gã nhân tộc này sử dụng loại ma pháp gì đó. Táp Đăng thầm khẳng định.

Bồng, đột nhiên một đoàn hỏa diễm hiện ra bùng cháy thiêu đốt. Phan, hung hăng nện thẳng vào gương mặt của Táp Đăng, thân thể to lớn nhất thời bị đẩy văng ngược lại, thối lui đến ba thước mới nặng nề ngã xuống đất.

- Hồng...

Lòng tự tôn của Táp Đăng hầu như đã bị xé rách, gào thét từ trên mặt đất đứng lên.

Phan..., lại một quyền, Táp Đăng căn bản không kịp phản ứng lại bị đánh bay ngược lại một lần nữa, rồi lại đứng lên, bụng lại một quyền, thổ ra một ngụm nước chưa lớn...

Thấy gã hoàng kim sư tộc bị đánh đến tối tăm mặt mày, báo nhân tộc sung sướng không gì sánh được, đồng thời cũng khiếp đảm thực lực kinh khủng của Lâm Khiếu Đường. Nguyên bản báo nhân tộc vẫn cho rằng vị Lâm tiên sinh có thân thể gầy gò này chỉ là một mục sư nhân tộc mà thôi. Phải biết rằng một mục sư thông thường ngoài bản lĩnh trị liệu rất mạnh ra thì năng lực tranh đấu bản thân tương đối yếu nhược.

Ngã Thập ngơ ngác nhìn gã vương tử Táp Đăng đau đớn ôm bụng, cái miệng nhỏ xinh vô tri vô giác đã mở to thật lâu.

Trên thực tế, Táp Đăng và Lâm Khiếu Đường vốn cùng một giai vị, Táp Đăng lại có ưu thế tiên thiên, vô luận là thế nào cũng phải tính Táp Đăng mạnh hơn Lâm Khiếu Đường một chút.

Thế nhưng riêng về mặt kỹ xảo thì thú nhân tộc tương đối đơn giản, ít có thú nhân vào tu luyện kỹ xảo đến tinh diệu, đặc biệt là chức nghiệp cận chiến, hoàn toàn dựa vào sự cường đại của thân thể.

Đương nhiên, thân thể mạnh mẽ của bọn họ có thể bù cho thiếu hụt về kỹ xảo, thậm chí đôi lúc so với những kỹ xảo đẹp mắt lại mạnh hơn một chút.

Bất quá, những vũ kỹ Lâm Khiếu Đường tu luyện sao có thể tầm thường hóa, toàn bộ là hàng thật giá thật cao giai vũ kỹ, thậm chí còn thêm nhiều kinh nghiệm thực chiến bản thân và linh ngộ khác, tổng hợp lại đương nhiên mạnh hơn Tập Đăng rất nhiều.

Hai người nếu xét về tổng hợp căn bản không phải cùng một đẳng cấp, Lâm Khiếu Đường trước đó thậm chí có thực lực chống lại đại sư giai, huống chi chỉ là một thú nhân biến thân cấp một đây, cho dù Tập Đăng có thể biến thân cấp hai đi nữa, cũng không nhất định có thể chiến thắng được Lâm Khiếu Đường, nhiều nhất chỉ có thể chắc chắn không khó coi như hiện tại mà thôi.

Đám sứ giả sư tộc rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa, đều bước tới vây quanh. Đặc Na Ba gầm lên một tiếng, mấy trăm báo nhân xung quanh cũng gào thét trợ uy.

Lúc này Đặc Na Ba mới nói:

- Luận bàn lẫn nhau thua kém nửa chiêu nửa thức là bình thường, có người định làm trò xấu hay sao chứ?

Vài tên sứ giả sư tộc nhìn về phía mấy trăm báo nhân được gia trì “phần nộ hỏa khí” xung quanh, lộ ra một tia khiếp đảm.

Lúc này thân hình của Lâm Khiếu Đường rốt cuộc cũng hiện ra, đứng cách đó không xa, lắc đầu:

- Nếu như chỉ cậy mạnh khó có thể giành thắng lợi.

Lúc này Tập Đăng đã thành thật hơn rất nhiều trong lòng biết đã gặp phải cao thủ, chỉ số thông minh có nhỏ hơn đi nữa cũng biết được rằng đây đưa thêm chỉ thiết thân, nhanh chóng biến trở lại nguyên hình, trầm giọng hướng về đoàn sứ giả phía sau nói:

- Chúng ta đi!

Vài tên sứ giả vội vã bước theo Tập Đăng đang nổi giận dưng dưng ly khai. Đột nhiên Tập Đăng quay đầu lại, thốt ra mấy câu:

- Các người nhất định sẽ hối hận, hoàng kim sư tộc và báo nhân tộc các người từ nay không đội trời chung, tùy lúc có thể phát binh chinh phục các người, các người cứ chuẩn bị chờ chết đi!

Mấy trăm gã báo nhân không hẹn mà cùng gầm lên vang dội. Tập Đăng và đám sứ giả nhất thời kinh hãi, vội vã cuội địa long cấp tốc chạy như điên, rất sợ báo nhân đuổi theo, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt.

- Cảm tạ người!

Ngã Tháp tiêu sái đến trước mặt Lâm Khiếu Đường thành khẩn nói.

- Không cần khách khí, sớm đưa hải nguyên thạch đến lều của ta là được rồi, ta cần dùng gấp.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

Khi Lâm Khiếu Đường trở lại lều không lâu, tám trăm hải nguyên thạch đã được đưa tới. Hai mắt của Tác Cáp Đồ tỏa sáng nói:

- Cái này, có thể giàu to rồi, chỉ cần một khối có thể bán được rất nhiều tử tinh tệ.

La Cách Tư cũng góp lời:

- Đây không phải là tiền thuê mà A Mạn Đạt đưa cho hần bọn họ lần trước hay sao?

A Mạn Đạt cầm lấy một khối quan sát rồi nói:

- Thú nhân bình thường đều rất bần cùng, báo nhân lại là một bộ tộc hạ tầng trong thú nhân tộc, những thứ như nguyên thạch này bình thường họ đều không đưa ra, chỉ dùng để trao đổi lương thực và đồ dùng với nhân tộc. Có thể lấy tám trăm nguyên thạch đưa cho Lâm tiên sinh, chứng minh sự coi trọng của họ đối với tiên sinh vô cùng cao, chỉ có tât mẫn hoặc tiên tri mới lấy được phần tài phú lớn đến như vậy.

Lâm Khiếu Đường lại tương đối nhạt nhẽo, không hề phát biểu ý kiến gì, cùng ba người thương nghị lúc nào dời khỏi nơi này, sau đó lấy tất cả tặng cho ba người, bản thân thì cầm ba trăm nguyên thạch bắt đầu tu luyện.

Lại nói tiếp tu luyện càng sử dụng nhiều nguyên thạch thì hiệu quả càng tốt, trước đó đều là dựa vào bản thân để bài trừ thánh quang trong cơ thể, hiện tại có ngoại lực trợ giúp một phần, hiệu quả tự nhiên gia tăng, mà những nguyên thạch này đều có xuất xứ từ hải dương, nguyên lực lại càng tinh thuần hơn một chút.

Hai canh giờ sau Lâm Khiếu Đường thực sự có thể bài trừ ra một phần thánh quang độc, tuy rằng không nhiều lắm, thế nhưng so với hai tháng không tiến triển gì thì rõ ràng tốt hơn nhiều.

Thế nhưng khi bài trừ một phần đó xong, vô luận là cố dùng sức như thế nào thì Lâm Khiếu Đường cũng không thể tiếp tục bài trừ phần còn lại ra khỏi cơ thể. Xem ra không mượn sự trợ giúp của linh hồn hạng liên thì khó có thể bài trừ tàn dư thánh quang độc còn lại được.

Màn đêm buông xuống, bên ngoài túp lều có một bóng đen lặng yên không một tiếng động, giống như thiểm điện chợt lóe lên, hiện ra trên đỉnh túp lều, rút một thanh trủy thủ, dưới ánh trăng chiếu rọi ánh lên. Bóng đen nhẹ nhàng dùng thanh chủy thủ cắt vào túp lều chắc chắn, đào ra một lỗ nhỏ. Một con mắt hơi hơi chiếu sáng hiểu kỳ nhòm vào nhìn mọi quang cảnh bên trong túp lều...

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ mở đôi mắt, khê quát một tiếng.

- Ai?

Bóng đen cả kinh, phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, muốn nhảy xuống lều. Phốc, một bàn tay to lớn đã lấy tốc độ nhanh hơn xuyên ra đỉnh mái lều, nắm lấy cổ của bóng đen, mạnh mẽ lôi ngược lại, trực tiếp kéo xuyên qua đỉnh lều lôi xuống phía dưới. Mái lều nhất thời rách ra một mảnh lớn, ánh sáng yếu ớt tiến vào soi rọi bên trong.

- Là ... là ta!

Bóng đen cảm thấy lực lượng đè ép vào cổ càng dần càng tăng cao, trong sự khủng hoảng gian nan nói.

- Ngã Tháp quận chúa?

Theo ánh sáng yếu ớt của mặt trăng Lâm Khiếu Đường đã thấy rõ mặt của bóng đen kinh ngạc nói.

- Nhanh... Mau buông tay. Không thở nổi nữa rồi.

Nước mắt của Ngã Tháp không tự chủ được tự động chảy ra.

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng buông tay, hơi tức giận nói:

- Quận chúa sao không ở lại lều của mình nghỉ ngơi mà lại chạy đến đỉnh lều của ta làm cái gì?

- Ta muốn nhìn xem người tu luyện như thế nào?

Ngã Tháp một bên xoa xoa cổ vừa nói.

- Tại nhân tộc, nhìn người khác tu luyện rất có khả năng rước lấy họa sát thân vào người, đây chính là tối kỵ.

- Lâm tiên sinh. Người dạy ta đi!

Ngã Tháp hy vọng nói.

...

Bên trong một túp lều khác, lão thượng sư có chút tiếc nuối nói:

- Không nghĩ tới chúng ta lại quyết liệt với hoàng kim sư tộc.

Đặc Na Ba lại không hề lo lắng nói:

- Thượng sư không cần quá lo lắng, ta đã liên hệ với hai bộ lạc báo nhân bên cạnh, bọn họ đã nguyện ý cùng với bộ lạc chúng ta chống lại hoàng kim sư tộc.

Tất Ban cũng gật đầu:

- Quan hệ của hoàng kim sư tộc hiện tại cùng với ngư đầu nhân rất khẩn trương, nửa thú nhân cũng không quá thích hoàng kim sư tộc. Bọn họ chắc cũng không dám tại thời điểm mấu chốt này động võ với chúng ta.

Đôi nhân thần của Đặc Na Ba lóe lên, tựa hồ như mơ ước cái gì đó, chờ một chút mới nói:

- Nếu như có thể đem Lâm tiên sinh lưu lại, không quá vài năm chúng ta không cần lo ngại hoàng kim sư tộc nữa.

204. Chương 205: Đào Hôn Cuồng Tưởng Khúc.

Tất Ban quyết định thật nhanh.

Nửa canh giờ trước A Mạn Đạt định đến chào từ biệt với các thủ lĩnh báo nhân tộc, nàng vẫn đứng cạnh một túp lều cách đó bốn năm trượng, thích lực nhảy bén bầm sinh của ngư nhân tộc đã nghe hết toàn bộ những lời đối thoại của bọn họ, nếu là trước đây A Mạn Đạt chắc sẽ không làm như vậy, thế nhưng hiện tại nàng đã thành lập khế ước chủ tớ với Lâm Khiếu Đường, vì vậy trong vô thức nàng sẽ làm một số chuyện gì đó vì Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường vừa mới đuổi Ngã Tháp đi thì thấy A Mạn Đạt từ trong bóng tối bước ra...

- Cái gì? Bọn họ thực sự nói như vậy?

Lâm Khiếu Đường kinh ngạc nhìn A Mạn Đạt, A Mạn Đạt gật đầu khẳng định.

Lưu lại, chuyện này tuyệt đối không có khả năng, Lâm Khiếu Đường thầm nghĩ dứt khoát, đừng nói là ở lại báo nhân tộc bộ lạc, thậm chí là ở lại Minh Tây đại lục hẳn cũng không muốn.

- Lâm tiên sinh, có muốn ta đi gọi La Cách Tư và Tác Cáp Đồ đây, chúng ta lập tức suốt đêm ly khai?

Sắc mặt của A Mạn Đạt cương quyết, đưa ra một chủ ý.

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói:

- Như vậy chỉ là khéo quá hóa vụng mà thôi, tốc độ của các người so với báo nhân chậm hơn nhiều lắm, La Cách Tư và người lại phải sử dụng trang bị ma pháp phi hành mới bay được, hơn nữa lại không thể phi hành kéo dài, tốc độ sợ là không bằng cưỡi trên một con Hoắc Loa thú, Tác Cáp Đồ căn bản không bay, đi không được xa nhất định bị họ đuổi kịp, không bằng như vậy đi...

Thanh âm càng dần càng nhỏ, càng nói càng nhỏ, cuối cùng trực tiếp biến thành truyền âm, không còn thanh âm phát ra.

A Mạn Đạt không ngừng gật đầu, đôi mắt màu xanh lam lóe ra tinh quang.

Sáng sớm hôm sau Tất Ban và Đặc Na Ba đã đặc biệt tự mình đi tới lều của Lâm Khiếu Đường, bàn chuyện hôn lễ giả, bày ra một đồng lớn nghi thức là lý do các loại, nói là để cho hoàng kim sư tộc triệt để mất đi hy vọng, lại còn chiếu cố đến mặt mũi của Ngã Tháp quận chúa, còn có danh dự của Lâm tiên sinh, bởi vì sự tình đã tuyên bố ra bên ngoài, nếu như không tổ chức hôn lễ thì chính là lừa dối, rất có khả năng trở thành một lý do tốt để cho hoàng kim sư tộc xuất binh chinh phạt, nói chung việc cấp bách hiện giờ chính là tổ chức nghi thức hôn lễ một cách nhanh nhất.

Lâm Khiếu Đường tỏ ra lưỡng lự, bắt đầu đi tiếp thu tất cả, nhưng cũng nói ra một số yêu cầu hợp lý, tỷ như không ngừng cường điệu lúc nào trả khoản tài phú còn lại, hôn lễ chỉ là làm bộ cho bên ngoài mà thôi, không tính là thực, và làm sao để giải trừ hôn lễ một cách hợp lý...

Tất Ban và Đặc Na Ba căn bản không đem những yêu cầu này để trong lòng, hầu như là hắn nói ra khỏi miệng lập tức đáp ứng ngay, trong lòng thì lại đang suy nghĩ, gạo đã nấu thành cơm lại còn sợ người chạy thoát hay sao chứ.

- Tất Ban thủ lĩnh, ngày hôm nay tổ chức hôn lễ có phải là quá vội vàng hay không, tuy nói chỉ là làm bộ, thế nhưng cũng phải làm cho tử tế, các thủ lĩnh xung quanh phải mời đến dự, làm cho danh tiếng lớn một chút, hôn lễ càng long trọng thì độ tin cậy sẽ càng cao hơn a.

Lâm Khiếu Đường làm bộ dạng phi thường suy nghĩ vì báo nhân tộc bộ lạc nói.

Tất Ban hầu như đã quên đi bản chất nhân tộc căn bản nhất của Lâm Khiếu Đường, lại thêm hẳn là một phần tử của báo nhân tộc, đối với đề nghị này lập tức gật đầu, thêm nữa Ngã Tháp chính là nữ nhi mà hẳn yêu thương nhất, hôn lễ long trọng một chút càng hợp với tâm ý của hẳn.

Đặc Na Ba bảo trì trầm mặc, chung quy cảm giác thấy không có vấn đề gì, thế nhưng vẫn có chút vướng mắc nào đó, vài lần tận lực quan sát nhân thân của Lâm Khiếu Đường, ngoài trừ thấy sự nhiệt tình và hữu nghị ra, cái gì cũng không phát hiện được.

- Tất mẫn đại nhân, người nghĩ đề nghị của Lâm tiên sinh như thế nào?

Tất Ban vui vẻ hỏi thăm.

Đặc Na Ba sưng sốt một chút, lại một lần nữa nhìn thật sâu vào con người đen của Lâm Khiếu Đường, vẫn như cũ không hề phát hiện ra bất cứ cái gì không thích hợp. Vui vẻ gật đầu nói:

- Lâm tiên sinh nói rất có đạo lý, quá mức đơn giản sợ là có khả năng lộ ra kẽ hở, phô trương lớn một chút hẳn là tốt hơn.

- Tốt, vậy cứ làm theo ý của Lâm tiên sinh, ta lập tức phái người đi mới thủ lĩnh các bộ lạc và một bộ phận tộc nhân xung quanh. Mọi người cùng đến chúc mừng vui vẻ náo nhiệt.

Tất Ban ngay lập tức đáp ứng.

Bàn bạc cũng không tiêu hao quá nhiều thời gian, song phương mặt mày vui mừng, Tất Ban lập tức hướng về bộ lạc tuyên bố ba ngày sau tổ chức hôn lễ đại diện, báo nhân tộc nhanh chóng làm tốt công tác chuẩn bị, toàn bộ bộ lạc nhất thời vui sướng, tất cả tộc nhân đều bắt đầu bận rộn chuẩn bị công việc.

Mấy ngày này báo nhân bộ lạc đều có vẻ bận rộn dị thường, tất cả mọi người đều dồn sức vì hôn lễ đại diện tổ chức vào ba ngày sau mà làm các công tác chuẩn bị, chỉ vì để đôi cô dâu, chú rể mới có thể vượt qua buổi tối quan trọng một cách tốt đẹp.

Thế nhưng xung quanh lều của Lâm Khiếu Đường thỉnh thoảng lại thấy báo nhân tộc chiến sĩ đi qua đi lại, Đặc Na Ba cũng thường xuyên xuất hiện hơn, tựa hồ như đối với vị tân lang này có điểm không yên tâm nào đó.

Bất quá một ngày một đêm trôi qua, vị chuẩn tân lang này hợp tác phi thường, tất cả đều rất bình thường, thậm chí có thể nói là rất nhiệt tình trợ giúp báo nhân tộc bố trí khắp nơi.

Chỉ là hành vi của Ngã Tháp quận chúa lại có chút khác thường, khi biết được tin tức, không hề có thái độ vui vẻ hay mất hứng gì đó, lại bình tĩnh bất ngờ, chỉ là đột nhiên cùng với vị ả nhân râu hồng kia gần gũi hơn một chút, thậm chí còn cùng với lão ả nhân này cười Hoặc La thú tiến hành giao lưu vũ lực.

Thậm chí còn có rất nhiều báo nhân nhìn thấy Ngã Tháp quận chúa cầm những vò rượu đã được ủ đến hơn mười năm để chiêu đãi lão ả nhân, một lần cầm tới vài vò, báo nhân tộc rất kỳ quái không biết Ngã Tháp từ lúc nào sản sinh hứng thú với ả nhân, lẽ nào muốn nghiên cứu tập tính sinh hoạt của ả nhân hay sao? Bất quá Ngã Tháp quận chúa từ trước đến nay vẫn làm những chuyện không hề theo lý lẽ thông thường, người trong báo nhân tộc đã tập thành thói quen, nên cũng không có ai thấy có vấn đề gì.

Ngày thứ hai, báo nhân tộc vẫn như trước vẫn rất bận rộn, quận chúa xuất giá chính là đại sự, hơn nữa lại được gả cho vị Lâm tiên sinh mấy tháng qua đã cứu trị cho không ít người trong báo nhân tộc, báo nhân tộc tuy vô cùng bận rộn nhưng không hề thiếu hăng hái.

Đặc Na Ba vẫn như cũ duy trì sự giám sát chặt chẽ một cách mơ hồ, Lâm Khiếu Đường không chỉ không có chút dị thường nào, hơn nữa so với ngày đầu tiên còn nhiệt tình hơn, phảng phất như đã quên đi tất cả mọi chuyện là diễn trò mà thôi, trở thành một đại sự trong nhà.

- Là ta quá nhạy cảm hay sao?

Đặc Na Ba đứng xa xa nhìn Lâm Khiếu Đường giúp đỡ tộc nhân bố trí mọi thứ thì thào tự nói, hơi hơi nghiến đầu, sau đó lại thì thầm:

- Cho dù là ai đi nữa, có được một nữ nhân mỹ lệ như Ngáp Tháp quận chúa đều chắc chắn cực kỳ vui mừng, cho dù là hần đi nữa cũng không ngoại lệ, sư phụ, cũng là người nói đúng a, chỉ vì lòng nghi ngờ của đệ tử quá lớn, nếu không thành tựu hiện nay của đệ tử còn cao hơn rất nhiều.

Đặc Na Ba tuy rằng đã bắt đầu tin tưởng tâm ý của vị nhân tộc trước mắt kia, thế nhưng xuất phát từ sự cẩn thận nên vẫn không hề thả lỏng. Trong mắt của vị tát mãn tuổi còn rất trẻ này, vị mục sư nhân tộc chính là hy vọng hưng vượng của báo nhân tộc bộ lạc trong thời gian tới, cho dù là làm tiểu nhân đi nữa, hần cũng tuyệt đối không từ bỏ.

Những hành động khác thường của Ngáp Tháp quận chúa vẫn còn đang tiếp tục diễn ra, ngày đầu tiên đối với lão ả nhân nhiệt tình bất ngờ, ngày thứ hai lại biến mất vô ảnh vô tung, cả ngày đều trốn kỹ trong túp lều của chính mình, thỉnh thoảng cũng có ra ngoài một chút, thế nhưng lại có vẻ khắt khe khác thường, thậm chí có chút mờ ám nào đó.

Những đại nương báo nhân tộc lập tức tuyên truyền Ngáp Tháp quận chúa bởi vì rất thỏa mãn về tân lang nhưng lại không biết nhiều về hần, đối với lão ả nhân quan tâm nhiệt tình cũng chỉ vì muốn tìm hiểu tân lang kỹ hơn, ai cũng biết lão ả nhân chính là hảo bằng hữu của tân lang, còn đóng cửa không ra ngoài chính là tán thành, giao tất cả mọi chuyện cho tân lang đi làm, còn bản thân thì yên lặng đứng đằng sau tân lang ủng hộ hần...

Những lời này truyền đến lỗ tai Tát Ban làm cho vị thủ lĩnh này nhất thời cười đến toe toét, thậm chí còn dành một phần thưởng cho báo nhân truyền tin...

Một chiếc xe do hoặc la thú kéo đang cấp tốc lao vùn vụt trên xa mạc, bốn lỗ mũi của hoặc la thú đang không ngừng nặng nề phun từng đợt thở dốc, chúng đã liên tục chạy trốn trong một ngày một đêm liền, trong quá trình chạy trốn hầu như chưa từng nghỉ ngơi một chút nào, cho dù là loại thú kéo có sức chịu đựng kinh người như hoặc la thú cũng không chịu nổi, trong miệng đang không ngừng phun ra nước bọt màu trắng.

Hoặc la thú tuy rằng rất muốn dừng lại nghỉ ngơi một chút, thế nhưng cái mông phía sau thỉnh thoảng lại truyền đến cảm giác đau đớn nóng bỏng làm cho nó không dám dừng lại, thậm chí nhanh thêm chút nữa chạy trốn khỏi nơi này, một gã ả nhân khỏe mạnh đang đứng trên xe kéo liên tục quát roi không thương tiếc, trong miệng ra sức gầm lên:

- Giá...

- A Mạn Đạt, người nói Lâm tiên sinh thực sự có thể đuổi theo chúng ta hay sao?

La Cách Tư ngồi trong xe kéo lo lắng hỏi.

- Hần là không có vấn đề gì!

A Mạn Đạt không phải rất chắc chắn trả lời.

Lúc này phía trước lại truyền đến thanh âm thô lỗ:

- Đường Lâm nhất định có thể đuổi được, các người chưa nhìn thấy tốc độ phi hành của hần đấy thôi, lão ả nhân ta đã từng thấy qua, tuyệt đối không phải là những báo nhân có đôi chân vịt có thể theo được.

- Thế nhưng hiện tại tình huống thân thể của Lâm tiên sinh lại không bằng trước kia a!

La Cách Tư nhắc nhở nói:

- Cho dù là không bằng, thế nhưng muốn bỏ rơi mấy con báo hần là có thể làm được.

Tác Cáp Đồ đang lái xe tràn đầy tự tin nói.

- Ầi Tử, người dám nói như vậy hay sao? Nếu như người vẫn cứ tiếp tục dùng loại từ ngữ như “con báo...” này, ta sẽ vĩnh viễn gọi người là Ầi Tử!

Một âm thanh xa lạ mà thanh thúy bỗng nhiên truyền từ trong xe ra.

Lão ả nhân lão đảo một cái suất chút nữa từ trên xe ngã xuống đất, A Mạn Đạt và La Cách Tư ngồi trong xe cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Ngáp Tháp đang từ phía dưới xe bò lên.

- Ở chỗ đó tới một ngày một đêm làm cho ta khó chịu muốn chết.

Ngã Thập vừa mới vào trong xe đã oán giận nói.

Nguyên lai phía dưới xe có hai lớp, trước kia cũng chỉ vì muốn tăng thêm khung xe, A Mạn Đạt không thể tưởng tượng nói:

- Ngã Thập quận chúa, người làm sao lại ở chỗ này?

- Những lời này hẳn là ta hỏi với đúng chứ? Làm bằng hữu của Đường Lâm, các người dự định không tham gia hôn lễ của hắn hay sao?

Ngã Thập hùng hồn nói.

- Tân nương còn không có thì làm gì còn hôn lễ gì nữa?

La Cách Tư kinh ngạc nhìn Ngã Thập ngồi đối diện với chính mình lú lú nói.

- Yên tâm, sẽ có tân nương, chỉ bất quá không phải là ta mà thôi.

Ngã Thập rất tự nhiên nói.

- Người làm sao có thể biết được chúng ta sẽ dùng chiếc xe này để chạy trốn?

A Mạn Đạt nghi hoặc hỏi.

- Ta có năng lực biết trước tương lai!

Ngã Thập tỏ vẻ thần bí nói.

- Trong chúng ta nhất định có người tiết lộ bí mật này.

Tích cách của La Cách Tư tuy rằng hay xấu hổ ngại ngùng, thế nhưng điều đó không có nghĩa là hắn ngốc, có thể chế tạo được ma pháp trận làm sao có thể là người ngốc, bằng không tuyệt đối không thể chế tác hoàn mỹ được.

A Mạn Đạt nhìn về phía ngoài xe, lại nghe được âm thanh không thềm quan tâm trả lời.

- Mấy vò rượu ngon để đổi lấy tin tức, giá trị a!

Ngã Thập đắc ý nói.

La Cách Tư và A Mạn Đạt đối mặt nhìn nhau, đồng thời hét lên:

- Tác Cáp Đồ.

Bên ngoài xe lại truyền đến tiếng đánh xe bồi rớt của lão ả nhân...

...

Ba ngày trôi qua, Đặc Na Ba có chút thất vọng, hắn vẫn cho rằng suy nghĩ của chính mình là chính xác, thế nhưng hiện tại Lâm Khiếu Đường vẫn không hề lộ ra ý tứ muốn đào tẩu, hơn nữa so với mọi người còn tích cực hơn.

Buổi tối, toàn bộ báo nhân bộ lạc sáng rực, náo nhiệt phi thường, mười mấy thủ lĩnh, tất mẫn các bộ lạc xung quanh đều đã đến chúc mừng, tất cả mọi người đều quây quần tại một đồng lửa lớn chờ đợi đôi tân lang tân nương xuất hiện.

Trong túp lều của Lâm Khiếu Đường đang có mấy báo nhân chỉnh trang quần áo tùy thời có thể mặc ngay lên người tân lang, Đặc Na Ba mang theo một chút ầy náy từ bên ngoài đi vào, lấy thân phận một tất mẫn đưa lên lời chúc phúc đầu tiên trước khi hôn lễ bắt đầu.

- Lâm tiên sinh, ở chỗ này của ta có một chút tình phần tự tay điều chế, có thể làm cho Ngã Thập quận chúa vĩnh viễn không bao giờ rời khỏi người.

Đặc Na Ba đã hoàn toàn tin tưởng Lâm Khiếu Đường thực lòng, hiện tại đối với lòng nghi ngờ của bản thân rất hồ thẹn, đúng là muốn dùng một số thủ đoạn mờ ám để trợ giúp Lâm Khiếu Đường nhằm bù đắp sự nghi kỵ của hắn mấy ngày gần đây.

Lâm Khiếu Đường ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh túp lều có một lỗ hồng lớn bị xé rách ba ngày trước, có chuyện mà như không có chuyện nói:

- Tất Mãn đại nhân, ba ngày vừa qua để ngài quan tâm nhiều rồi.

- Nói gì vậy chứ, đây là những chuyện ta phải làm mà.

Đặc Na Ba cảm động không gì sánh được trả lời, trong lòng đối với sự ngờ vực không căn cứ của mình cảm thấy vô cùng xấu hổ.

- Ta quyết định không cần khoản nợ còn chưa trả đó nữa.

Lâm Khiếu Đường rất chăm chú nhìn Đặc Na Ba kiên định nói.

Đặc Na Ba nghe xong những lời này, thiếu chút nữa vì quá cảm động mà khóc lên, dưới sự xung động hầu như muốn chạy tới ôm Lâm Khiếu Đường, sự áy náy đối với những ngờ vực vô căn cứ lại tiếp tục tăng vọt, thậm chí trong lòng đã tự mắng bản thân thực là hỗn đản...

205. Chương 206: Mua Trang Bị.

- Tất mẫn đại nhân, nếu như chúng ta đã không thiếu nợ nhau, vậy thì Lâm mỗ xin cáo từ.

Hồ... một trận gió thổi lên, Lâm Khiếu Đường bay thẳng lên trời, trong nháy mắt biến mất trên đỉnh túp lều.

Nhìn lỗ hồng trên đỉnh túp lều có thể thấy bầu trời đêm vàng vạc, Đặc Na Ba kinh ngạc đến đờ người ra. Vén rèm lên, không biết từ chỗ nào bay tới một chiếc mũ, che khuất gương mặt với biểu tình khóc không ra nước mắt...

Vài báo nhân đang vội vàng chỉnh sửa y phục cũng kinh ngạc đến ngây dại, trong đó đôi con người của một gã báo nhân mạnh mẽ co rút lại, lặng lẽ ra khỏi lều, đồng thời hướng về phía sa mạc đen kịt bước đi. Vừa mới ra khỏi phạm vi của báo nhân tộc tức thì hiện nguyên hình, chính là một thành viên của hoàng kim sư tộc, một đường điên cuồng hướng về phía hoàng kim sư tộc bộ lạc chạy đi...

Hai ngày sau, trên Tư Thẩn Đạt sa mạc mênh mông, trong một ốc đảo nho nhỏ, bốn con hoặc la thú đói khát hút nước diên cuồng trong cái hồ nhỏ gần đó, một chiếc xe lớn đang yên tĩnh đỗ bên cạnh.

La Cách Tư mà A Mạn Đạt cười trộm nhìn Tác Cấp Đồ đang vui đầu làm việc. Lão ả nhân này chưa có hôm nào chăm chỉ như hôm nay, phăng phất như một hải tử dùng hành động thực tế để bù đắp sai lầm của chính mình.

Bên kia, Lâm Khiếu Đường lại đang đau đầu nhìn Ngả Tháp, đôi miêu nhĩ khả ái của Ngả Tháp thỉnh thoảng rung rung.

Một canh giờ trước, Lâm Khiếu Đường phi hành cực nhanh rồi cuộc cũng đã đuổi kịp được đám người A Mạn Đạt, chỉ là khi hắn nhìn thấy Ngả Tháp thì thực sự cười không nổi.

- Ngả Tháp quận chúa, người tốt nhất là trở về đi, mang theo một nửa lương khô và một con hoặc la thú.

Lâm Khiếu Đường rất bình tĩnh nói.

- Người không chịu dạy ta cách tu luyện thì thôi, còn chuyện ta muốn đi đến nơi nào người không thể xen vào!

Ngả Tháp ngơ ngác nói.

- Không phải là ta không chịu dạy người, ta là những vũ kỹ ta tu luyện không thích hợp với các người, thể chất báo nhân của các người quyết định điểm này, học những kỹ năng của ta chỉ là lãng phí thời gian mà

thời, không bằng hiện tại người tiếp tục tu luyện những kỹ năng người đã quen thuộc, điều này tốt hơn nhiều.

Lâm Khiếu Đường kiên trì giải thích.

- Được rồi, chúng ta không cần tiếp tục bàn luận những vấn đề này nữa, ta không cần người dạy bảo cái gì, người cũng đừng nghĩ đến chuyện đuổi ta đi, ta chỉ là muốn đi ra ngoài lịch lãm một chút, trong bộ lạc thiếu một quận chúa không vương bận, ta đã lưu lại tin tức cho cha ta.

Ngã Tháp thỏa hiệp.

Lâm Khiếu Đường bắt đầu đi lác lác đầu, chuyện này sợ là đã được xác định rồi, báo nhân bộ lạc hiện tại nhất định cho rằng bản thân nghĩ cách dụ dỗ Ngã Tháp.

Mấy ngày tiếp theo lão ả nhân vẫn như cũ duy trì thái độ chịu khó làm việc đến phi thường, đoàn đội lúc này lại thành năm người, hầu như những việc vặt vãnh đều được một mình hắn làm hết.

Một tháng tiếp theo, bốn con hoặc là thú vẫn một mực bồn ba, Lâm Khiếu Đường kiên trì thử bài trừ thánh quang độc, chỉ là thánh quang cổ quái này không làm sao có thể bài trừ được, Lâm Khiếu Đường hiện tại không thể tu luyện, thậm chí còn đang không ngừng thối lui.

Lại tiếp tục qua ba ngày, mấy người Lâm Khiếu Đường rốt cuộc cũng đi tới thành thị lớn nhất La Sát quốc - Thiên Đô thành.

Thiên Đô thành không chỉ là thành thị lớn nhất của La Sát quốc, mà còn là thành thị lớn nhất toàn bộ Minh Tây đại lục. Chỉ là độ phồn hoa không thể so sánh được với một số thành thị lớn của nhân tộc. Nhân khẩu vượt qua hơn một trăm vạn thuộc mười một chủng tộc thú nhân, còn có không ít thương nhân nhân tộc.

Nguyên thạch đối với thú nhân mà nói chỉ là thương phẩm, thương phẩm trao đổi giữa các tộc nhân, bản thân dùng một bộ phận rất nhỏ, nhân tộc thường dùng thương phẩm các loại đến trao đổi với nguyên thạch của thú nhân. La Sát quốc tuy rằng cần cỗi, thế nhưng nơi này rộng đến không thể tưởng tượng được, bởi vậy sản lượng nguyên thạch coi như là rất khả quan.

Lâm Khiếu Đường đến Thiên Đô thành chỉ có một mục đích, vô luận là dùng phương pháp gì, con đường nào cũng phải lấy cho được một kiện linh hồn hạng liên.

Linh hồn hạng liên thực tế cũng không phải là trân bảo gì thế gì, đương nhiên cũng không phải là có thể tùy tiện dùng tiền là có thể mua được. Đây là do thú nhân tiên tri hoặc tát mãn đã ngoài đại sự giai chế tác ra, một loại trang sức ma pháp.

Người mang linh hồn hạng liên có thể làm cho hắc ám hệ nguyên lực của bản thân gia trì lên một trăm hai mươi phần trăm, còn có thể làm cho bản thân đối với lực lượng quang minh hệ có lực chống đỡ nhất định.

Linh hồn hạng liên thuộc về đồ trang sức ma pháp thượng phẩm, mỗi một cây thông thường có giá khoảng hơn một nghìn năm trăm nguyên thạch, thế nhưng bình thường có tiền cũng không mua được. Chỉ cần có một kiện lưu thông ra ngoài thị trường, một ngày sau nhất định có người mua, sau đó rất ít khi tiếp tục trao đổi qua tay, khách hàng mua đều là ma pháp sư nhân tộc chiếm đa số.

Thiên Đô thành cũng có trung tâm giao dịch mua bán, cũng loại với khu giao dịch Hoa U, chỉ là nơi này không có nhiều quy củ quản lý chặt chẽ như Hoa U. Những thú nhân tại đại đô ngay cả bước đi cũng ngang ngược, chỉ khi gặp phải cường giả nhân tộc mới hơi chút thu liễm lại, bất quá đối với những thương nhân bình thường đều cường thế, coi nhẹ phi thường.

Năm người Lâm Khiếu Đường tìm đến một nhà nghỉ không tồi ổn định chỗ ở trong thời gian tới, La Cách Tư và A Mạn Đạt tiếp tục nghiên cứu ma pháp trận. Hai người này một khi tiến vào trạng thái nghiên cứu chế tạo thì tất cả mọi chuyện bên ngoài phẳng phất như không còn liên quan gì đến họ, cái loại tập trung tinh thần đến vong ngã, gần như cố chấp đến điên cuồng, ngay cả Lâm Khiếu Đường cũng cảm thấy không bằng...

Tác Cáp Đồ trong quá trình chạy trốn chết đã làm cho thanh thiết chùy cận thân hơn một trăm năm mươi năm hư hao rất nặng, bởi vậy rất mong muốn mua một số chủ quán thạch tốt để chế tạo lại một thanh

mới, còn về phần phó quá, trong trữ vật giới chỉ của Tác Cáp Đồ còn không ít, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Trải qua một tháng rồi cuộc Lâm Khiếu Đường cũng tiếp nhận chuyện bản thân đã “lừa bán thiếu nữ nhà người ta”, đem Ngã Tháp trở thành một đội viên trong đoàn đội. Ngã Tháp thì lại mong muốn bản thân phát huy được tác dụng gì đó, bởi vậy muốn mua trang bị hộ quyền và giày gia tốc, như vậy có thể làm cho thực lực bản thân tăng lên một mức nhất định.

Mang theo tám trăm nguyên thạch, Lâm Khiếu Đường cùng với lão ả nhân, thiếu nữ báo nhân đi vào nơi giao dịch lớn nhất của Thiên Đô thành - Thổ Thành giao dịch sở.

Thổ Thành giao dịch sở phẳng phất như là một tòa thành trong thành, chỉ là bốn phía tường thành đều dùng một loại đất bùn màu vàng nào đó, thế nhưng những tường thành bằng đất này so với tường tượng còn cứng rắn hơn rất nhiều. Coi như là bể mông đập vài cái cũng không chút sứt mẻ. Vấn đề duy nhất là cảm giác bên ngoài có chút cũ kỹ thô lậu, bất quá bên trong lại phồn hoa không ngờ.

Ở nơi này, người trao đổi buôn bán hơn phân nửa là nhân tộc, còn có một bộ phận là những chủng tộc khác, ngược lại thú nhân lại rất ít. Đối với chuyện phí tế bào não như thế này, thú thân đều rất ít khi nguyện ý làm, chỉ có một số thú nhân cực nhỏ đối với chuyện sinh ý sinh ra hứng thú mà thôi.

Sau khi dạo quanh một vòng. Lâm Khiếu Đường và Ngã Tháp không thể tìm được thứ muốn mua, bất quá Tác Cáp Đồ lại rất hưng phấn, hai mắt thỉnh thoảng lại lóe sáng.

Thấy Tác Cáp Đồ nhìn chằm chằm vào sạp hàng khoáng thạch của một đại hán nhân tộc, Lâm Khiếu Đường quan sát một hồi cũng không phát hiện ra vật gì quý giá, kỳ quái hỏi:

- Phát hiện khoáng thạch?

- Mua lấy khối hồng tinh quang kia đi!

Lão ả nhân trả lời.

- Người không phải là cần mua một khối chủ quang hay sao chứ? Đó chỉ là một khối phó quang mà thôi, hơn nữa lại là một loại phó quang không nhiều tác dụng cho lắm.

Lâm Khiếu Đường không giải thích được nói.

Tác Cáp Đồ thần bí cười cười, trực tiếp hướng về phía sạp hàng hỏi:

- Đây, khối hồng tinh quang này bán như thế nào?

Đại hán nhìn thoáng qua lão ả nhân khoe khoang nói:

- Khối hồng tinh quang này là từ sâu trong Phỉ Thúy sơn mạch đào được, một khối nặng hơn ba trăm cân, mà khối hồng tinh quang lớn như thế này đều rất hiếm thấy, người bình thường rất định ta sẽ hung hăng chào giá, bất quá nhìn ngài là tổ sư gia về khoáng thạch, một tộc nhân ả nhân tộc, vậy thì chỉ cần trả ba mươi khối nguyên thạch là được rồi.

- Cái gì? Quý như vậy? Bất quá chỉ là một khối phó quang mà thôi, không bằng người đi chém giết còn hơn. Mười khối nguyên thạch, không bán thì thôi vậy.

Tác Cáp Đồ cả kinh kêu lên.

Một tiếng la lớn này làm cho không ít người giật mình nhìn lại. Khuôn mặt đại hán hơi đỏ lên vội ho một tiếng.

- Ít nhất cũng phải hai mươi lăm, không thể ít hơn, ta tốn rất nhiều khí lực mới có thể đào được nó.

- Mười lăm, nếu không bán vậy thì ta đi đây!

Trong mắt Tác Cáp Đồ hiện lên tia sáng khôn khéo khó thấy.

Đại hán cắn răng một cái.

- Hai mươi ba!

- Chúng ta đi!

Tác Cáp Đồ không thèm liếc mắt nhìn khối tinh quang, liền hướng về phía trước bước đi.

Lâm Khiếu Đường mặc dù có chút hiếu kỳ, thế nhưng lại cảm giác được trong lòng lão ả nhân rất muốn có khối tinh quang này, liền móc ra hai mươi khối nguyên thạch đưa ra nói:

- Kỳ thực chúng ta cũng không phải là rất muốn, chỗ này có hai mươi khối nguyên thạch, so với nguyên tinh bình thường còn tinh thuần hơn một ít, nếu như thấy được thì hãy thu lại.

Ngày hôm nay còn chưa có một bút giao dịch nào, trong lòng đại hán đã rất sốt ruột, bất quá hắn đã tốn không ít sức lực mới có được khối tinh quang này, bán quá rẻ thực sự không đành lòng. Bất quá khi nhìn thấy hải nguyên thạch, lại nhìn về phía khối hồng tinh quang xấu xí kia trong lòng dứt khoát:

- Được rồi!

Khi Lâm Khiếu Đường thu hồi hồng tinh quang, Tác Cáp Đồ đã đi được một đoạn khá xa làm ra bộ rất có hại thẳm thì nói:

- Kiên trì thêm một chút nữa, ta đảm bảo hắn mười nguyên thạch cũng bán.

Ngã Thập giặt giệt cái lỗ tai, kinh ngạc

- Khối hồng tinh quang này, chỗ bộ lạc của ta có rất nhiều a, một điểm cũng không đáng giá.

Tác Cáp Đồ trừng mắt nói:

- Đó là do báo nhân tộc các ngươi không biết gì, hồng tinh quang cho dù có nhiều tạp chất hơn nữa cũng có tác dụng của nó, mà khối hồng tinh quang này lại có chỗ không giống. Đây là một khối quang tâm của hồng tinh quang, chỉ là người thường không biết mà thôi. Khối quang thạch khá lớn này tuyệt đối hơn năm trăm nguyên thạch nhiều.

Lâm Khiếu Đường và Ngã Thập nhất thời ngạc nhiên nhìn lão ả nhân, phảng phất như nhận ra hắn ngày hôm nay so với ngày thường không giống nhau. Đối với sự hiểu biết về khoáng thạch, không có bất luận chủng tộc nào có quyền lên tiếng trước mặt ả nhân tộc, hai người đối với lão ả nhân hiển nhiên cực kỳ tin tưởng, chỉ là như thế nào cũng không thể tin được lão ả nhân này cư nhiên lại có lúc khôn khéo đến như vậy.

- Hai người các ngươi đi chậm quá, nhanh một chút đuổi kịp, ta vừa mới nhìn thấy trên sạp hàng phía trước có bán lục ngọc thạch. Nếu nhìn thấy quang thạch đó, ta mới không thèm mua khối hồng tinh quang trước. Lục ngọc thạch không thể dùng làm hàng hóa như thế này được, nếu như bị người khác mua mất, vật thì khối hồng tinh quang kia thực sự là đồ rác rưởi.

Vừa nói lão ả nhân vừa cấp bách bước đi.

Lâm Khiếu Đường và Ngã Thập nhìn nhau, nhanh chóng chạy theo.

Khu giao dịch, người đến kẻ đi, đi lại không phải là rất thuận tiện, ba người thật vất vả mới đến được cái quầy hàng bán lục ngọc thạch. Lão ả nhân là người chạy đến trước tiên, đáng tiếc vẫn cứ chậm một bước, đã có người cùng với chủ sạp hàng cò kè mặc cả.

- Lão tiên sinh, ta chỉ có tám mươi khối nguyên thạch mà thôi, người xem có thể giảm một chút hay không?

Một vị thú nhân da xanh tuổi còn rất trẻ, ngữ điệu mang chút thỉnh cầu nói.

Chủ sạp hàng là một vị ma pháp sư nhân tộc tuổi khá cao, một thân ma pháp bào cổ xưa sợ là đã mặc nó không ít năm, bộ dáng xa cách nói:

- Nếu như người chỉ thiếu một hai khối nguyên thạch thì thôi, thế nhưng hiện tại người lại thiếu tới bốn mươi khối nguyên thạch, người nói ta phải giảm như thế nào.

Nửa thú nhân tuổi còn trẻ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta dùng hai mươi khối nguyên thạch để mua một phần sáu khối lục ngọc thạch này được không?

- Người cho rằng đây là mau đậu hũ hay sao chứ? Nói chia thì chia, muốn mua thì phải mua toàn bộ, còn không không cần bàn nữa.

Lão pháp sư không hề thương lượng.

Nghe được những lời đối thoại này, Tác Cáp Đồ vừa rồi còn vô cùng khấn trương rồi cuộc cũng thả lỏng lại. Hoàn hảo là một kẻ không có tiền tới mua, nếu không thì khối lục ngọc thạch này sợ là không mua được rồi.

- Người rồi cuộc là mua hay không mua nói nhanh, không mua thì tránh ra, đừng chắn đường cho khách hàng khác đến nhìn hàng.

Lão ma pháp sư không nhịn được nói.

Gã thú nhân làm một biểu tình rất đau đầu, từ trong lòng móc ra một bộ hộ quyền cũ nát, rất không tình nguyện nói:

- Ta mất tám mươi khối nguyên thạch mới mua được bộ hộ quyền “tấn lôi” này, vậy dùng nó và thêm năm mươi khối nguyên thạch để mua lục ngọc thạch của người được không?

206. Chương 207: Ba Loại Quáng Thạch.

- Ta chỉ muốn nguyên thạch, không cần vật phẩm, hộ quyền rách nát kia của người đừng nói là không đáng tiền, cho dù quý giá hơn nữa ta cũng không muốn.

Nửa thú nhân tuổi còn trẻ thực sự nóng nảy:

- Ngài hãy bán cho ta đi, kỳ thực ta chỉ cần một chút là được rồi, ta cần dùng gấp.

- Người đến những sạp hàng khác nhìn xem sao, có khi có người bán một phần, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian của ta nữa.

Lão ma pháp sư chuyển ánh mắt lên người Tác Cáp Đồ.

Nửa thú nhân tuổi còn trẻ nói thầm vài tiếng, nôn nóng thối lui sang một bên, tựa hồ như đang suy nghĩ biện pháp nào đó, con mắt thì đang gắt gao nhìn chăm chăm vào khối lục ngọc thạch phía trước.

Ngã Thập từ nhỏ đối với các loại trang bị hộ quyền cảm thấy rất hứng thú, thế nhưng báo nhân bộ lạc lại thực sự không giàu có cho lắm, cho dù năng thân là một quận chúa cũng rất khó có được trang bị thật tốt, thông thường những trang bị tốt nhất thường được phân phối cho những chiến sĩ báo nhân sử dụng trước.

- Lâm tiên sinh, bộ hộ quyền “tấn lôi” kia nhìn rất không tồi.

Ngã Thập cực kỳ ước ao nói, kỳ thực nàng rất muốn mở miệng nói muốn mua thế nhưng lại ngại ngùng.

- Người muốn?

Lâm Khiếu Đường cười cười hỏi ngược lại.

Ngã Thập quệt quệt miệng không trả lời, âm thầm trừng mắt nhìn Lâm Khiếu Đường, nàng hơi có cảm giác tức giận, cảm thấy đối phương đang trêu chọc nàng.

Tác Cáp Đồ tỉ mỉ quan sát lục ngọc thạch, lam bộ không được phe phẩy đầu, thậm chí nhỏ giọng tự nói:

- Tỉ lệ hơi kém một chút, tạp chất không ít a.

Lão pháp sư tự nhiên nghe được toàn bộ, có chút mất hứng nói:

- Người làm sao biết được tạp chất không ít?

- Bởi vì ta là ả nhân!

Tác Cáp Đồ không thèm nhìn lão ma pháp sư, chỉ hơi liếc mắt rồi lại tiếp tục quan sát lục ngọc thạch.

Câu trả lời đơn giản và trực tiếp, làm cho lão ma pháp sư trừng lớn đôi mắt nhỏ không nói ra lời.

- Một trăm hai mươi.

Lão ma pháp sư trả lời chẳng sao hết, lộ vẻ không thể nào thấp hơn nữa.

- Đắt như vậy? Ta nhìn tối đa cũng chỉ chín mươi!

Tác Cáp Đồ trầm nói.

Lão ma pháp sư nghe được những lời này cảm thấy tức giận:

- Hừ. Chín mươi? Muốn cũng không được, cho dù ta bán ra cũng tuyệt đối không bán chín mươi.

- Thấp nhất là bao nhiêu?

Tác Cáp Đồ truy vấn.

Lão ma pháp sư một bên nhìn chằm chằm vào con mắt của Tác Cáp Đồ, trên phương diện khoáng thạch thì ả nhân tuyệt đối có quyền uy, trong lòng lão ma pháp sư có chút buông lỏng.

- Ít nhất là một trăm mười lăm, không mua được thì thôi.

Tác Cáp Đồ giả dạng hướng về Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói:

- Đường Lâm, khối khoáng thạch này tuy rằng không được tốt lắm, thế nhưng xung quanh lại không có mặt hàng này, ta nghĩ tốt nhất là lấy tiền ra mua đi thôi.

Trong lòng lão ma pháp sư lại thầm bất bình, nếu như không phải vội cần dùng nguyên thạch, bản ma pháp sư ta cho dù cầm nó làm ghế ngồi cũng sẽ không bán. Tuy rằng trong lòng suy nghĩ như vậy thì thế nhưng thực tế lại mong muốn ả nhân trước mắt này nhanh nhanh lấy nguyên thạch ra mua khối lục ngọc thạch này. Dù sao thì loại địa phương quê mùa này không có nhiều người cần dùng khoáng thạch cho lắm, cho dù có thì cũng toàn là kẻ nghèo hèn.

Lâm Khiếu Đường hỏi nói:

- Có đắt quá hay không?

Tác Cáp Đồ nhún vai nói:

- Khối khoáng thạch này giá một trăm mười lăm thực sự là hơi đắt một chút, nếu không muốn thì có thể đi thêm một tháng là ra khỏi La Sát quốc tiến vào Long Thạch đế quốc, nơi đó phi thường phồn hoa, ta nghĩ chúng ta sẽ tìm được một chút lục ngọc quý giá thật tốt.

- Nhưng...

Lâm Khiếu Đường chần chờ nói.

Tác Cáp Đồ gật đầu tán thành, tựa hồ như có ý tứ muốn ly khai. Nhìn hai người kẻ tung người hứng, trong lòng lão ma pháp sư cố nén giận, rồi lại không có cách nào, không nhịn được đành nói:

- Vậy thì một trăm mười, muốn thì lấy đi, không thì thôi vậy.

Lâm Khiếu Đường và Tác Cáp Đồ nhìn nhau mờ ám cười cười. Lâm Khiếu Đường móc hải nguyên thạch ra đưa tới. Lão ma pháp sư vừa mới nhìn thấy hải nguyên thạch, tâm tình vốn không tốt nhất thời ổn định lại không ít.

- Khối đại quý thạch đó là của các ngươi rồi, cầm lấy đi.

Lâm Khiếu Đường đang định thu vào trong trữ vật giới chỉ, bỗng nhiên có người bên cạnh ngăn cản nói:

- Tiên sinh, ngươi có thể cho ta mua một phần lục ngọc thạch này được hay không?

Lâm Khiếu Đường xoay người nhìn lại thì thấy chính là gã nửa thú nhân vừa rồi. Nửa thú nhân tựa hồ như biết bản thân rất không ý tứ, tựa hồ như đã làm công tác đấu tranh tư tưởng rồi mới kiến nghị tiến lên hỏi.

Đầu tiên Lâm Khiếu Đường không phản ứng, thế nhưng khi chuyển mắt nhìn thấy bộ hộ quyền trong tay đối phương, hai mắt sáng người nói:

- Ngươi muốn bao nhiêu?

Nửa thú nhân làm bộ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta cần không sai biệt lắm khoảng một phần sáu khối lục ngọc thạch này.

Lâm Khiếu Đường lại không biết Tác Cáp Đồ cần số lượng bao nhiêu, liền nhìn về phía hắc trượng cầu ý kiến. Tác Cáp Đồ lại cho rằng Lâm Khiếu Đường muốn kiếm một chút vốn trở về, liền phát tay nói:

- Ta chỉ cần phân nửa là được rồi.

Nửa thú nhân vừa mới nghe được những lời này, biết có hy vọng, nhất thời hưng phấn nói:

- Ta chỉ cần một phần sáu là được rồi. Ta có thể trả hai mươi khối nguyên thạch.

Lâm Khiếu Đường bĩu môi nói:

- Một khối quá lớn thì chúng ta cũng không có việc gì dùng, người muốn mua thì hãy mua một phần ba đi.

- Đây...

Nửa thú nhân biết rõ số nguyên thạch trong tay mình, vừa rồi đối với lão ma pháp sư không có cách làm có thể mua được dù chỉ một ít, hiện tại lại có thể, đương nhiên có thể mua được bao nhiêu tốt bấy nhiêu. Một phần ba chính là bốn mươi khối nguyên thạch, chung quy so với không mua được vẫn tốt hơn nhiều, cần rằng một cái rồi nói:

- Được rồi.

Lâm Khiếu Đường không nghĩ tới đối phương đáp ứng thẳng thắn như vậy, cũng không giấu giếm nói thẳng

- Chúng ta không muốn nguyên thạch, người phải lấy bộ hộ quyền trên tay ra trao đổi.

- Một bộ này có trị giá hai trăm nguyên thạch, tuy rằng nó hơi cũ một chút, nhưng ít nhất thì ta cũng có thể bán được nó với giá tám mươi nguyên thạch, ta không thể đồng ý trao đổi với người được.

Nửa thú nhân tuổi còn trẻ nói.

- Ca ca, người đổi cho ta đi!

Ngã Thập bỗng nhiên dùng túm lấy áo của gã nửa thú nhân, rụt rè thốt lên.

Trong đôi miêu nhân (mắt mèo) lộ ra tia sáng giảo hoạt.

Lâm Khiếu Đường và Tác Cáp Đồ cũng đối mặt nhìn nhau, vị nữ báo nhân này như thế nào lại giống như một con tiểu hồ ly như vậy chứ?

Nửa thú nhân tuổi còn trẻ gãi gãi đầu nói:

- Thực sự là không được, đây là gia gia của ta lưu lại cho ta, tối đa ta bớt cho các người mấy khối nguyên thạch là được.

Con người của Ngã Thập rụt lại, tới gần hơn vài phần, thân thể của gã nửa thú nhân có chút cứng ngắc, muốn tranh ra thế nhưng không thể tránh thoát được đôi tay nhỏ nhắn, quý trọng phi thường đưa tới tay của gã nửa thú nhân nói:

- Ca ca, đây là di vật của mẫu thân lưu lại cho ta, chính là một thanh chủy thủ chế tạo bằng thép tinh chế, thêm lục ngọc thạch và mười khối nguyên thạch, đổi lấy bộ hộ quyền của người có được hay không?

Lí trí nói nửa thú nhân nhất định phải cự tuyệt, thế nhưng dưới sự hấp dẫn của nữ sắc làm cho nửa thú nhân không tự chủ được đưa tay ra cầm lấy, cầm thanh chủy thủ và mười khối nguyên thạch, khi tỉnh ngộ ra thì đã quá chậm, bộ hộ quyền đã rơi vào trong tay của vị nữ báo nhân mỹ lệ.

Loại trang bị gia trì đặc biệt này đều có thể tự do co duỗi, bởi vậy khi Ngã Thập mang vào tay cảm thấy thích hợp phi thường, nàng liên tục ngắm nhìn sờ vuốt.

Tác Cáp Đồ nhanh chóng chia một phần ba khối lục ngọc thạch đưa cho nửa thú nhân, nửa thú nhân cầm lấy lục ngọc thạch kính ngạc nhìn ba người nghênh ngang bỏ đi.

- Tiểu tử kia, thanh chủ thủ đó bất luận là trong bộ lạc nào cũng có thể thấy được, chỉ là một thanh chủ thủ rất bình thường mà thôi.

Lão ma pháp sư vẫn nhìn toàn bộ quá trình giao dịch không nhin được nhắc nhở nói.

Gã nửa thú nhân tuổi còn trẻ mặc gậy đầu nói:

- Ta biết!

Xa xa, ba người Lâm Khiếu Đường cùng nhau cười trộm, Lâm Khiếu Đường thú vị nói:

- Vị lão ma pháp sư kia lẽ nào không biết hàng này sao? Lần buôn bán này lời lãi bao nhiêu?

Tác Cáp Đồ lắc đầu:

- Trong nhân tộc các ngươi, người khôn khéo nhất chính là những ma pháp sư, biết được thứ đó cũng tương đối nhiều. Khối lực ngọc thạch này có giá đó, có thể giảm được mười nguyên thạch coi như không tồi, bất quá bộ hộ quyền của tiểu nha đầu kia coi như là kiếm được một món. Gã ngốc tử kia căn bản không biết rằng bộ hộ quyền này kỳ thực chính là “phong bạo” quyền sáo. Ngoài trừ chính hắn đã nói có phong thiết và da của lịch hồi thú còn có thêm một phần quan trọng nhất chính là quang tâm “bạo tinh”, một loại quang thạch cực phẩm phi thường hiếm thấy. Có thể gia trì thêm cho trang bị năm phần trăm tốc độ di chuyển và miễn tiếp. Bình thường chúng đều dùng cho giày, thế nhưng dùng trên hộ quyền cũng coi như là không sai.

Vừa nghe thấu những lời này Ngã Tháp nhất thời hưng phấn, nhanh chóng muốn thử uy lực của bộ hộ quyền này. May là bị Lâm Khiếu Đường ngăn cản, nếu không sợ là sẽ gặp rắc rối. Khi trở lại nhà nghỉ, Ngã Tháp tự phong bế bản thân trong ma pháp trận để thử bộ hộ quyền, lúc này mới thâm sợ, may là bản thân không thử nghiệm trên đường về. Nếu không mọi thứ trong chu vi bán kính mười thước sẽ bị cuốn bay lên trời.

Quang thạch còn lại mà Tác Cáp Đồ chính là hoàng tinh thiết. Bất quá loại quang thạch này có thể tìm thấy tương đối dễ dàng, chúng không phải là loại quang thạch trân quý gì, chỉ là Tác Cáp Đồ lại yêu cầu tương đối cao. Cần phải có quang tâm của hoàng tinh thiết mới được, hơn nữa lại là một khối tương đối lớn, chỉ ít cũng phải hơn năm trăm cân. May là chỗ này thuộc về La Sát quốc, không hề thiếu thốn quang thạch. Sản lượng và trữ lượng so với địa phương của ải nhân còn muốn lớn hơn rất nhiều. Rất dễ dàng có thể kiếm được đầy đủ, chỉ tốn hai mươi nguyên thạch mà thôi.

Trong lúc nhất thời không có tin tức gì về linh hồn hạng liên, Lâm Khiếu Đường đơn giản nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó cùng với Tác Cáp Đồ tiến vào trong ma pháp trận đặc chế của La Cách Tư và A Mạn Đạt làm nghề thợ rèn.

- Hồng tinh quang, lực ngọc thạch và hoàng tinh thiết cũng không phải là quang thạch quá trân quý gì, lẽ nào khi kết hợp ba tài liệu này với nhau lại có biến hóa kỳ dị nào đó hay sao?

Lâm Khiếu Đường đứng trước ba khối quang thạch có màu sắc khác nhau kỳ quái hỏi.

Tác Cáp Đồ lắc đầu nói:

- Nếu như chỉ đơn thuần đem ba loại quang thạch này dung hợp lại thì không được, còn phải thỏa mãn thêm một ít điều kiện, đầu tiên hồng tinh quang và hoàng tinh thiết phải là quang tâm, liều lượng phải đủ, trong lực ngọc thạch cần phải có một loại tạp chất là “hỏa lõi lập”. Nếu như muốn thỏa mãn ba điều kiện này không hề dễ dàng. Hồng tinh quang thuộc về loại tạp quang, cơ bản không có quang tâm, có lẽ rất khó có thể sinh ra quang tâm, bởi vậy nếu như muốn tìm một khối quang tâm hồng tinh quang thực sự là khó như lên trời.

- Thỏa mãn những điều kiện này là được hay sao?

Lâm Khiếu Đường hiểu kỳ hỏi, không biết tại sao đột nhiên hắn cảm thấy hứng thú đối với khoáng thạch.

- Còn thêm một số thủ pháp điều chế đặc thù. Cho quang thạch vào.

Ánh mắt của Tác Cáp Đồ nóng cháy nói.

Rất nhanh, hai người liền tập trung vào công việc. Lâm Khiếu Đường dưới sự chỉ đạo của Tác Cáp Đồ dùng dương hồn chi hỏa của bản thân, đối với hoàng tinh thiết tiến hàn tinh luyện, lão ải nhân không ngừng bổ thêm một loại bột phần nào đó vào trong, khối hoàng tinh thiết cực lớn đang không ngừng thu nhỏ lại.

Bảy ngày sau, từ lúc ban đầu lớn bằng nửa thùng nước lớn, hiện tại chỉ còn có nửa vò nước nhỏ mà thôi, thân khối quang thạch hơi hơi trong suốt, bên trong phát ra ánh sáng nhạt như ẩn như hiện.

Đối với hồng tinh quang, phương pháp sử lý cơ bản cũng như vậy, chỉ là thời gian không dài như thế, và quý trình tinh luyện hồng tinh quang hơi hơi phức tạp hơn một chút. Lâm Khiếu Đường chỉ có thể đứng bên cạnh hỗ trợ, toàn bộ quá trình chỉ một người Tác Cáp Đồ hoàn thành, cuối cùng khối hồng tinh quang cực lớn chỉ còn lại hai nắm tay, quang thể đỏ bừng bừng giống như là nham thạch nóng chảy vậy.

Đối với lục ngọc thạch, quá trình xử lý lại đơn giản hơn rất nhiều, chỉ cần bỏ đi phần tương đối không tinh thuần bên ngoài là được rồi.

- Ha ha ha. Không nghĩ tới trong lúc còn sống ta lại có thể có cơ hội chế tạo ra một á thần khí.

Nhìn ba khối quang thạch đã hoàn toàn được xử lý xong. Tác Cáp Đồ không nhịn được cười to nói.

Á thần khí không thể nào không đáng giá a!

207. Chương 208: Đại Hình Đấu Giá Hội.

Bất quá trong mắt của ải nhân thì đó vĩnh viễn là những thứ họ yêu thích nhất. Bọn họ chỉ cần khoáng thạch mà có thể bỏ qua tiền tài và nguyên thạch, thứ nhì chính là rượu, những thứ khác trong mắt ải nhân thì so với cây cỏ cũng không khác nhiều lắm.

Lâm Khiếu Đường cảm giác được Tác Cáp Đồ dựa theo phương diện phối phương đan dược nào đó, đem những khoáng thạch nghiêm ngặt chia tỉ lệ điều hòa cùng một chỗ. Cho một loại vào trước, lại thêm một loại khác vào, sau đó thả thêm một loại bột phần làm trung gian hòa tan... Đây tuyệt đối là chuyện cực kỳ phức tạp và rắc rối.

Lâm Khiếu Đường đứng một bên quan sát mà cũng cảm thấy mệt mỏi, bất quá quá trình làm việc của Tác Cáp Đồ lại rất nồng nhiệt, thời gian cũng không đến nỗi quá khô khan và chán nản. Ngoại trừ mấy này trước Lâm Khiếu Đường còn có thể giúp đỡ một số việc, tới những ngày sau cùng thì hẳn chỉ có thể đứng một bên nhìn mà thôi, nhìn đến buồn chán. Cuối cùng Lâm Khiếu Đường đơn giản đã tọa tu luyện.

Công việc của Tác Cáp Đồ dường như không hề có chừng mực, không ngừng, kéo dài vô tận. Lâm Khiếu Đường không thể kiên trì nổi, một ngày đang muốn đi ra thì bên ngoài ma pháp trận đột nhiên có truyền âm rất cấp thiết của A Mạn Đạt.

Lâm Khiếu Đường vừa mới ra khỏi ma pháp trận, A Mạn Đạt lập tức hưng phấn nói:

- Lâm tiên sinh, ngày hôm nay vào buổi chiều, tại Thổ Thành giao dịch sở có cử hành một cuộc đấu giá cực kỳ long trọng, có người nói là sẽ đấu giá một kiện linh hồn hạng liên.

Tức tức của A Mạn Đạt truyền đến thực sự cũng quá trùng hợp đi. Vốn nàng và La Cách Tư vẫn một mực ở trong phòng nghiên cứu ma pháp trận, thế nhưng lại thiếu đi một số tài liệu, vì vậy A Mạn Đạt liền đến Thổ Thành giao dịch sở mua về, lại nghe được một người nhắc đến linh hồn hạng liên, lập tức động đến thần kinh mẫn cảm của nàng, nhất thời lưu ý nghe ngóng một chút, thế mới biết nguyên lai là sắp cử hành đại hội đấu giá, hơn nữa lại do hoàng tộc của La Sát quốc tổ chức.

Tin tức này đối với Lâm Khiếu Đường mà nói, quả thực giống như là đang đi trong sa mạc mà có được một giọt nước cam lộ, chí ít thì cũng coi như là có một hy vọng. Thánh quang độc trong cơ thể một ngày không bài trừ tận gốc thì Lâm Khiếu Đường một ngày không thể tiến hành tu luyện.

Vừa mới tiến hành Thổ Thành giao dịch sở, quả nhiên là náo nhiệt phi phàm, đại đa số mọi người đều đứng lại bên ngoài phòng đấu giá, cùng nhau chờ đợi đại hội đấu giá bắt đầu. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi trước khi đấu giá có thể làm một vài bút trao đổi giao dịch.

Lâm Khiếu Đường một mình đứng ở bên ngoài phòng đấu giá nhìn những khách hàng đến để tham gia cạnh tranh, người nào cũng ăn mặc rất hoa lệ xa xỉ, chỉ sợ là một chút nguyên thạch của bản thân hiện giờ không có chút lực cạnh tranh nào. Bất quá Lâm Khiếu Đường cũng không lo lắng thực sự không được, có thể lấy ra đan dược do “cửu thiên nguyên lô” luyện chế để tiến hành trao đổi, chỉ cần tùy tiện lấy ra một khóa so với linh hồn hạng liên đều quý giá hơn rất nhiều.

Tăng nguyên đan một khi phục dụng, tiến hành dung hợp tiêu hóa thì nguyên lực này chính là của bản thân vĩnh viễn, còn linh hồn hạng liên thì chỉ khi mang trên người mới có tác dụng gia trì, một khi bỏ ra khỏi người, lập tức mất đi tác dụng.

Trong người Lâm Khiếu Đường hiện tại có đến hơn một trăm lạp đan dược do “cửu thiên nguyên lô” luyện chế, nếu không phải gặp những biến cố vừa qua thì những khóa tăng nguyên đan này sớm đã bị hắn ăn sống rồi. Chỉ cần đưa ra một viên thì chính là đan dược cực phẩm có giá trị mấy nghìn thậm chí là mấy vạn nguyên thạch.

- Xin chào. Người cũng đến tham gia đại hội đấu giá hay sao?

Trong sự hỗn loạn đột nhiên có một thanh âm từ phía sau Lâm Khiếu Đường truyền tới. Quay người nhìn lại, chính là vị nửa thú nhân lần trước chịu thiệt thòi.

Bất quá hiện tại vị nửa thú nhân này so với trước kia lại thay đổi đến bất ngờ, một thân da dẻ màu xanh cộng thêm bộ quần áo da thú màu vàng làm cho hắn có thêm một chút vị đạo quý tộc.

Nửa thú nhân chính là một chủng tộc đặc thù trong thú nhân nhất tộc, nhân số của bọn họ cực kỳ đông đảo, bọn họ hầu như đã chiếm đến hơn một nửa nhân số trong thú nhân chủng tộc. Năng lực sinh sản của bọn họ có thể dùng hai từ đáng sợ để hình dung, thế nhưng thọ mệnh của bọn họ lại ngắn nhất, tối đa cũng không vượt qua tuổi sáu mươi. Đương nhiên người có tu vi cao thâm hoặc thiên phú dị bẩm phải loại trừ.

Da dẻ của nửa thú nhân đều có một màu nào đó, bất quá không hề thô ráp, hầu như so với nhân tộc nhẵn bóng như nhau. Con người của bọn họ thông thường đều có màu nâu vàng, răng nanh trên dưới so với nhân tộc dài hơn nhiều và cái mũi của bọn họ tương đối to lớn. Trên đầu không mọc tóc hoặc là chỉ có một chút tóc, tai hình tam giác, còn những địa phương khác so với nhân tộc tương đối giống nhau.

Trong tứ đại chủng tộc thú nhân thì nửa thú nhân chính là chủng tộc duy nhất dựa vào số lượng để đứng vào hàng đầu, còn ba đại chủng tộc khác đều là dùng năng lực cường đại của bản thân. Phân biệt là hoàng kim sư tộc, ngư đầu nhân và Bỉ Mông. Đương nhiên ngoài trừ bốn đại chủng tộc lớn này thì còn có rất nhiều chủng tộc thú nhân khác nữa, thậm chí còn có một số chủng tộc rất lợi hại, thế nhưng bởi vì nhân số thực sự quá ít, không thể làm nên trò trống gì, tự nhiên không thể so sánh được với bốn đại chủng tộc thú nhân này.

Tam đại chủng tộc kia có thể coi là tam đại hoàng tộc thú nhân, chỉ có nửa thú nhân phân chia giai tầng rất tinh tế, người lãnh đạo cuối cùng mới được coi là hoàng tộc. La Sát quốc hiện nay chính là do hoàng tộc nửa thú nhân thống trị.

Mà vị nửa thú nhân tuổi còn khá trẻ đứng trước mặt Lâm Khiếu Đường hiện tại có thể coi như là một người tương đối anh tuấn, đương nhiên chỉ là tương đối mà thôi.

- Đúng vậy!

Lâm Khiếu Đường đơn giản trả lời một câu, bắt đầu chú ý với một số tùy tùng đi theo phía sau nửa thú nhân, hơn nữa ăn mặc của mỗi người đều rất sang trọng, hơn nữa lại có vài người tu vi tương đối thâm hậu, chỉ ít đã có tu vi sơ giai tiêu chuẩn, thậm chí còn có một người đạt tới tu vi siêu cấp đại sư giai.

Lâm Khiếu Đường không khỏi sinh ra một chút hứng thú đối với nửa thú nhân tuổi còn khá trẻ này, khi nhìn thấy một khối đồ đằng tại thắt lưng của hắn, lập tức hiểu được. Vị nửa thú nhân nhìn qua không hề có kinh nghiệm xã hội gì cứ nhiên lại là hoàng thân quốc thích của hoàng tộc La Sát quốc. Chỉ là không biết thân đến mức nào, là chi thứ hay là trực hệ? Khả năng thuộc về trực hệ có thể tính không lớn, tiểu tử này vô luận là khí tức hay là hành vi cử chỉ đều không giống.

- Những bằng hữu của ngươi chưa đến hay sao?

Nửa thú nhân tuổi còn trẻ có điểm chờ mong hỏi, nhãn thần thỉnh thoảng quan sát xung quanh, giống như là đang tìm kiếm cái gì đó.

Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

- Người ý nói chính là vị báo nữ tiểu thư kia đúng không?

Mặt của nửa thú nhân tuổi còn trẻ hơi đỏ lên, gật đầu nói:

- Nàng có tới hay không?

Lâm Khiếu Đường chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Nửa thú nhân tuổi còn trẻ thất vọng, sau đó mới nói:

- Ta có thể mời người đi cùng hay không?

Lâm Khiếu Đường hơi hơi chớp mắt

- Không phải là muốn tìm hiểu một chút tin tức về báo nữ tiểu thư kia đấy chứ?

Nửa thú nhân tuổi còn trẻ có chút bối rối biện luận:

- Không phải, phần nhiều là ta muốn mang người đi vào mà thôi, đại hội đấu giá lần này không phải cứ tùy tiện là có thể tiến vào.

- A? Vì sao lại muốn hạn chế ra vào?

Lâm Khiếu Đường có điểm ngoài ý muốn.

- Bởi vì trong những thứ đấu giá lần này có vật phẩm cực kỳ quý trọng, có có nhân vật trọng yếu của Đạt Khắc giáo hội tham gia, tất nhiên là phải duy trì trật tự một cách nghiêm ngặt.

Nửa thú nhân tuổi còn trẻ giải thích nói.

- Thì ra là thế, tên của người là gì?

Lâm Khiếu Đường nhìn về phía cửa phòng đấu giá thuận miệng hỏi.

- Tân Ba Đặc Mai Nhĩ La Y!

Nửa thú nhân tuổi còn trẻ báo tên rất đầy đủ.

La Y? Dòng họ này hình như Lâm Khiếu Đường đã nghe qua ở đâu đó. Trong mắt chợt lóe. A Mạn Đạt đã từng nói qua hiện tại người thống trị La Sát quốc chính là nửa thú nhân, hoang tộc của bọn họ rất trùng hợp lại có họ là La Y. Không phải trùng hợp đến như vậy chứ?

Lâm Khiếu Đường hồ nghi nhìn trên dưới nửa thú nhân có điểm này thật này một chút, thế nào cũng không thể ngờ được hẳn lại có liên hệ gần gũi với hoàng tộc.

Lúc này có một gã nửa thú nhân mặc trang phục tướng lĩnh từ trong phòng đấu giá chạy ra ngoài, vừa mới đến trước mặt Tân Ba lập tức cung kính nói:

- Thập cửu vương tử điện hạ, ghế lô đã được chuẩn bị tốt, người tùy thời có thể vào ngồi.

- Đã biết, một lúc nữa ta sẽ tới!

Tân Ba ôn hòa nói. Gã thú nhân kia cúi đầu lui lại. Tân Ba lại nhìn về phía Lâm Khiếu Đường, thấy đối phương không có nhiều kinh ngạc cho lắm, ngược lại biểu tình lại có chút nghi vấn, điều này làm cho hắn có cảm giác thất bại, hỏi:

- Ta nên xưng hô với người như thế nào đây?

- Gọi là Đường Lâm được rồi.

Khi tiến vào trong phòng đấu giá, Lâm Khiếu Đường mới biết được lần tổ chức đại hội đấu giá này chính là một trong những đại hội đấu giá lớn nhất mỗi năm một lần, do hoàng thất La Sát quốc khởi xướng.

Lần đại hội đấu giá này có tên gọi là “cứu vớt quốc vương”, mời các đại thương đội, thậm chí là hoàng thất của mười mấy quốc gia xung quanh đến giám dự, còn có các cao thủ đứng đầu của hầu hết chức nghiệp.

Nguyên lai quốc vương La Sát quốc sáu năm trước mắc phải căn bệnh hiểm nghèo, thân thể càng dần càng yếu đi, thậm chí đã mời đến thú nhân tiên tri vĩ đại nhất và đại tát mãn cũng đành bất lực, vì thế hoàng tộc suy nghĩ rất nhiều cách, tốn không biết bao nhiêu tiền bạc của cải, hầu như đã mời tất cả cao thủ chức nghiệp các loại nhưng vẫn như cũ không hề có chút kết quả nào.

Sáu năm trôi qua, vị kiếm thánh đã hô mưa gọi gió hơn ba trăm năm lại bị tật bệnh ăn mòn thân thể. Toàn bộ hoàng thất cũng vì thế và khốn đốn và chán nản, nền tảng của La Sát quốc lại không phải giàu có gì, bởi vậy khi quốc vương phát bệnh, quốc khố cứ một chút một chút tiêu hao dần. Đến hiện tại đã không còn nhiều tiền bạc có thể lấy ra để chữa bệnh cho quốc vương, vì vậy đã nghĩ ra hình thức đại hội đấu giá với cái tên “cứu vớt quốc vương” làm hoạt động xin giúp đỡ.

Vị kiếm thánh này lúc bốn mươi tuổi đã lãnh đạo nửa thú nhân đánh bại kẻ thống trị La Sát quốc trước đó là bỉ mông nhất tộc, nắm lấy quyền lực đỉnh cao, tiếp tục chinh chiến tới tận hơn hai trăm tuổi mới bắt đầu ổn định an nhàn lại. Hiện tại dưới gối đã có hơn một trăm nữ nhân, con cái, cháu chắt lại nhiều không kể xiết. Tất cả đều tiêu hao tiền bạc vô cùng lớn, chỉ tính riêng chi phí sinh hoạt đã là một bút chi phí phi thường khổng lồ. Điều này đối với La Sát quốc là một gánh vác không hề nhẹ, lại thêm hiện tại quốc vương mắc bệnh nguy kịch, không có người nối nghiệp, nguy cơ cơ nghiệp thống trị tùy thời có thể thay bằng một chủng tộc thú nhân cường đại khác đang cận kề.

Tuy nói là thanh kiếm đã hơn ba trăm tuổi, thế nhưng lấy tu vi địa vương giai kinh khủng của hắn, chính là sống thêm vài ba trăm tuổi cũng không thành vấn đề, thế nhưng hiện tại lại bị bệnh tật làm cho hấp hối, tùy thời đều có nguy hiểm nhắm mắt xuôi tay. Một khi kiếm thánh qua đời, sự thống trị của nửa thú nhân sợ là theo đó mà kết thúc. Tam đại bộ tộc khác đều đang chăm chăm nhìn vào bất kỳ cử động nào dù là nhỏ nhất trong hoàng cung đại đô, chỉ cần xuất hiện biến cố là lập tức xuất binh thảo phạt.

Trong phong đấu giá, Lâm Khiếu Đường ngồi trên một ghế lô lẳng lặng ngồi nghe thập cửu vương tử Tân Ba tổ khổ, một bên chú ý mọi tình huống phía dưới, lúc này khách hàng cạnh tranh hầu như đã ngồi đầy đủ, hơn mười ghế lô bốn phía cũng đã đầy người, chỉ còn chờ đại hội đấu giá tuyên bố bắt đầu.

Dưới sự quan sát của Lâm Khiếu Đường, vị thập cửu vương tử này thực sự là rất vô năng, lần trước có một gã tát mãn hồ tộc nói chỉ cần uống xong bột phấn có chứa lục ngọc thạch thì sẽ có chút tác dụng, kết quả là Tân Ba hoàn toàn tin là thật, để lấy lòng phụ thân càng hăng hái muốn lập công, liền một mình nguy trang đi mua lục ngọc thạch, kết quả là nguyên thạch tốn một số lớn, cuối cùng cũng mua được, trở về đưa cho quốc vương uống vào, nôn ra một ngày một đêm, cái mạng già vốn đã sắp nhắm mắt xuôi tay lại mất đi đến phân nửa, gã tát mãn kia cũng bị giết chết, mà thập cửu vương tử hắn cũng bị mắng mỗ một đêm, còn bị giam lỏng đến một tháng liền, cho đến tận hôm nay với bỏ lệnh cấm.

Hiện tại hoàng tộc nửa thú nhân đều đang trông cậy vào việc quốc vương khỏi bệnh, chỉ cần quốc vương không ngã, địa vị của bọn họ có thể được đảm bảo trong một thời gian dài, đây cũng chính là nguyên nhân để bọn họ dùng hết khả năng để tìm trị liệu sư.

Lâm Khiếu Đường đối với những vấn đề của hoàng tộc hay sự thống trị của nửa thú nhân không có bất kỳ hiển kế phía sau hay hứng thú gì, hắn kiên nhẫn ngồi nghe lâu như vậy đơn giản là vị tham gia đại hội đấu giá mua cho được linh hồn hạng liên, nếu như không có vị thập cửu vương tử này, bản thân sợ là vào không được.

- Đường Lâm. Ta thực sự hâm mộ những người thường các người a!

Tân Ba có chút cảm thán bộc phát.

Lâm Khiếu Đường cũng không có thời gian đi nghe những lời cảm thán này của vương tử điện hạ, lực chú ý sớm đã đặt vào đại sảnh, cạnh phách sẽ nhanh bắt đầu.

Chỉ là khi chủ trì lần đấu giá này từ phía sau đi ra, Lâm Khiếu Đường thất thời có cảm giác thế giới này kỳ thực cũng không lớn như trong tưởng tượng của hắn...

Nạp Lan U? Nàng sao lại có thể xuất hiện tại nơi này? Lâm Khiếu Đường thực sự có điểm không hiểu...

208. Chương 209: Bốn Kiện Phách Phẩm (vật Phẩm Đấu Giá).

Hơn mười kiện phách phẩm lần lượt được mang ra, mỗi một vị khách cạnh tranh phách phẩm đều cực kỳ nhiệt tình, ra tay cũng rất mạnh mẽ, chỉ trong chốc lát những kiện phách phẩm này đã được mua hết với giá rất cao.

Lâm Khiếu Đường đợi khá lâu vẫn chưa thấy có linh hồn hạng liên xuất hiện, không khỏi có chút kỳ quái, trước đó rõ ràng có nghe thấy tên linh hồn hạng liên, vì sao đến tận bây giờ vẫn chưa thấy đưa linh hồn hạng liên ra đấu giá.

Mãi cho đến tận vật phẩm gần cuối cùng của đại hội đấu giá lần này, vẫn chưa thấy xuất hiện linh hồn hạng liên, đang lúc Lâm Khiếu Đường cảm thấy cực kỳ thất vọng, mỹ nhân trên đài bỗng nhiên chuyển đề tài.

- Bốn kiện phách phẩm cuối cùng trong ngày hôm nay, được dùng làm vật phẩm ban thưởng, dành cho trị liệu sư có thể chữa khỏi bệnh của quốc vương La Sát quốc, vô luận là chức nghiệp gì, vô luận là phương pháp nào, chỉ cần có thể chữa được cho quốc vương, bốn kiện cuối cùng này chính là của người đó.

Nạp Lan U dùng thanh âm mềm mại cực kỳ động lòng người, vang vọng quanh quẩn trong phòng bán đấu giá.

- Bốn kiện vật phẩm cuối cùng phân biệt là linh hồn hạng liên, ám dạ tinh linh nữ nô, hai lạp “đại sư đan” và trấn thiên giới.

Dưới đài lập tức ồn ào, nhất thời có không ít người bắt đầu rục rịch trong lòng.

Lâm Khiếu Đường kỳ quái nói:

- Linh hồn hạng liên cứ như vậy có thể tới tay.

Thanh âm của Tân Ba lại từ một bên truyền đến:

- Đường Lâm, người có điều không biết rồi, linh hồn hạng liên trong bốn kiện cuối cùng này chính là kém cỏi nhất, kỳ thực chỉ dùng làm thật giả lẫn lộn mà thôi.

- A?

Lâm Khiếu Đường làm bộ nguyện ý nghe chuyện bên ngoài nhìn Tân Ba.

Tân Ba lại nói tiếp:

- Để hấp dẫn một số vong linh ma pháp sư, cho nên mới đem linh hồn hạng liên làm vật phẩm ban thưởng, ba kiện phía sau mới đích thực là thứ tốt. “Đại sư đan” thì không cần phải nói rồi, người đại đỉnh cấp sư giai khi trùng quan dùng đan dược này hiển nhiên chỗ tốt không nhỏ, có thể đề cao xác suất thành công, về phần trấn thiên giới thì có thể làm vật phẩm trang bị cho mọi người thuộc tất cả các chức nghiệp.

Lâm Khiếu Đường ngạc nhiên:

- Dĩ nhiên có vật phẩm trang bị cho toàn bộ các loại chức nghiệp.

Tân Ba tự hào giải thích nói:

- Kiện trấn thiên giới này kỳ thực là do một vị tiên tri chế tạo, mục đích chế tạo ban đầu là để cầu phúc, ai biết trong quá trình chế tạo lại có chút sai lầm, nhưng may mắn không làm cho nó bị hỏng, ngược lại tăng cường công hiệu, chỉ cần truyền bốn nguyên lực vào là có thể khu động, không hề có thuộc tính riêng biệt, một khi khởi động trấn thiên giới lập tức làm cho thực lực của người sử dụng tăng lên gấp ba, hầu như có thể duy trì trong thời gian nửa canh giờ.

- Không có tác dụng phụ?

Lâm Khiếu Đường đối với loại trang bị có tính “dễ nổ” này luôn duy trì thái độ hoài nghi, chung quy thì trên đời này không hề có chuyện tốt một cách hoàn mỹ được.

- Khi sử dụng, người mang nó nhất định sẽ gặp phải tình trạng thoát lực tiến nhập vào trạng thái hôn mê, chỉ ít hôn mê hơn một tháng mới có thể tỉnh lại.

Tân Ba không hề tiếc nuối trả lời.

Lâm Khiếu Đường lý giải gật đầu. Trần thiên giới này khi gặp phải tình huống khẩn cấp, thực tế là một loại trang bị phòng thân rất không tồi. Thực lực có thể đề cao gấp ba trong nháy mắt, đối với bất luận địch nhân nào mà nói nhất định là một chuyện rất không ổn.

- Ám dạ tinh linh nữ nô so với linh hồn hạ liên còn muốn quý hơn?

Lâm Khiếu Đường đối với hai chữ nữ nô dù sao cũng có chút không thoải mái.

Tân Ba dùng loại nhãn thần như nhìn thấy người ngoài hành tinh quan sát Lâm Khiếu Đường nói:

- Đường Lâm, ngay cả cận vệ tốt nhất của Minh Tây đại lục người cũng không biết hay sao? Một khi ám dạ tinh linh nhận chủ, bọn họ sẽ luôn luôn đi theo bên cạnh người, hơn nữa vô thanh vô tức, bất luận là gã ám dạ tinh linh nào cũng có thực lực cao thủ sư giai, chỉ cần bọn họ không chết thì tuyệt đối không cho bất kỳ một địch nhân nào có thể tiếp cận được chủ nhân, là một tử sĩ trung tâm nhất, bất luận là gã quý tộc nào cũng nằm mơ có được cận vệ như vậy. Thậm chí khi thành công mở được nội tâm của ám dạ tinh linh, bọn họ sẽ trở thành một người bạn lứa tuổi đời của người, không hề quan tâm đến danh phận chỉ có thuần phục.

Lâm Khiếu Đường cảm giác có chút đáng sợ, cận vệ như vậy nhất định sẽ không quá tốt, như thế nào cũng có cảm giác huyền bí tận gốc rễ, người như vậy thực sự không giống người, phỏng chừng rất khó câu thông.

Tân Ba lại tiếp tục nói:

- Ám dạ tinh linh nữ nô lần này chính là do phụ thân của ta ba mươi năm trước tiến vào Phong Ma đại lục, sát biên giới Trữ Chú Huyết Vực bắt được, có người nói đó chính là cổ hươu của ám dạ tinh linh, tất cả ám dạ tinh linh hiện có trên đại lục đều bắt nguồn từ nơi đó, một bộ phận trong đó là do các cao thủ bắt trở về trong quá khứ, còn có một số là do tộc nhân đuổi ra khỏi bộ tộc, nói chung nhân số tuyệt đối không vượt qua con số một nghìn, người nhận chủ lại càng ít hơn, sẽ không vượt quá năm mươi người, đại đa số đều phụ thuộc một quý tộc phú hào nào đó, thực lực bản thân rất yếu.

- Phụ thân người tại sao lại không bắt nàng nhận chủ?

Lâm Khiếu Đường hồ nghi nói.

Tân Ba thần bí

- Phụ thân ta chính là một kiếm thánh hiếm hoi, toàn bộ đại lục người có thể tổn thương phụ thân ta còn chưa sinh ra. Trên Minh Tây đại lục này tổng cộng chỉ có ba vị cường giả địa vương cấp, một người trong số đó là phụ thân ta, kiếm thánh thì cần gì đến cận vệ kia chứ!

- Vậy thì tại sao lại bắt vị ám dạ tinh linh kia về?

Lâm Khiếu Đường lại càng cảm thấy kỳ quái.

Thần sắc của Tân Ba tối sầm lại:

- Là vì mẫu thân của ta, phụ thân của ta lúc đó rất yêu thương mẫu thân, bởi vậy kẻ thù tại hậu cung rất nhiều, thậm chí đã từng phát sinh sự kiện đầu độc, may là đã bị phát hiện từ sớm, mẫu thân của ta mới không oan uổng chết đi, bất quá khi vị ám dạ tinh linh kia nhận chủ không bao lâu, mẫu thân lại mắc phải căn bệnh hiểm nghèo, ba năm trước đã chết đi, phụ thân rất thương tâm, đã đem ám dạ tinh linh thủ hộ tại đình viện của mẫu thân ta khi còn sinh tiền, đến tận ba tháng trước, chúng ta mới nhớ đến kiện phách phẩm xa xỉ này.

Lúc này phía dưới đài càng dần càng rối loạn, bởi vì bốn kiện phách phẩm lần lượt được đưa ra trưng bày, linh hồn hạ liên, đại sư đan và trần thiên giới đều được đặt trong hộp gấm rất tinh xảo, quang mang chói mắt. Mà vị ám dạ tinh linh nữ nô kia thì đẹp đến không tưởng tượng nổi, đẹp đến mức làm cho người khác hít thở không thông, nàng mặc một bộ quần áo hở hang đứng trên đài cao.

- Vô luận là ai, vô luận là dùng phương pháp nào, chỉ cần có thể chữa được cho quốc vương bệnh, tất cả mọi thứ ở đây lập tức trở thành vật phẩm tư nhân của người đó. Nếu như mọi người có bí phương, bí pháp, vậy thì còn chờ gì đây? Nhanh nhanh dùng những phương pháp đó để đổi những kiện vật phẩm vô giá này đi!

Thanh âm mị hoặc đầu độc nhân tâm của Nạp Lan U vang vọng.

- Nếu như có thể tặng kèm tiểu thư chủ trì bán đấu giá, ta lập tức đem quốc vương cận kề từ cái chết trở về. Phía dưới có người ồn ào nói.

Trong mắt của Nạp Lan U hiện lên ánh sáng nhàn nhạt khó có thể phát hiện, rất nhạt nhưng cũng rất lạnh, bất quá chỉ trong nháy mắt. Một thân mỹ sắc so với vị ám dạ tinh linh kia không hề thua kém chút nào hiện lên một nụ cười đẹp đến mê người. Nàng khéo léo trả lời:

- Tốt, chỉ cần ngài đồng ý trước, bốn kiện vật phẩm này tặng cho ta toàn bộ, như vậy ta chính là của ngài.

Người vừa ồn ào nhất thời á khẩu không trả lời được, có người lập tức cười nhạo gã gia hỏa này, trong mắt như là muốn nói: “Tiểu tử, hiện tại đã biết vì sao ám dạ tinh linh lại có nhiều muốn đoạt về tay, còn nữ nhân nhân tộc lại không có người nào hỏi thăm hay chưa? Ám dạ tinh linh nữ nô chính là một người lí tưởng chủ nghĩa, còn nữ nhân nhân tộc lại là người thuộc vật chất chủ nghĩa.

- Tân Ba vương tử điện hạ, ta nghĩ ta có thể tiến cung thử một chút.

Lâm Khiếu Đường đột nhiên nói.

- Người?

Tân Ba hiển nhiên rất hoài nghi.

- Không phải là bất luận người nào cũng có thể tham gia thử hay sao?

Tân Ba chần chờ một chút rồi nói:

- Được rồi, bất quá nếu như người không thể trị được, vậy thì đừng nói là ta dẫn kiến a.

Lâm Khiếu Đường cười nhạt gật đầu, bốn kiện phách phẩm này đã vào trong mắt của hắn rồi, bất quá cũng hẳn cũng chỉ quan tâm đến linh hồn hạng liên và đại sư đan mà thôi, hai kiện còn lại thực sự Lâm Khiếu Đường không có nhiều hứng thú.

Hoàng cung thú nhân so với hoàng cung nhân tộc không có nhiều sự giống nhau, quần thể kiến trúc tương đối phân tán, hơn nữa mỗi môi kiến trúc đều lớn đến kinh người. Có người nói rằng hoàng cung La Sát quốc là do bĩ mông nhất tộc xây dựng lên, vì vậy quy mô so với bình thường đều lớn hơn rất nhiều, phong cách cũng tương đối kỳ quái, cột trụ, vách tường đều có khắc đồ dạng bức họa gì đó, màu sắc dĩ nhiên lấy màu vàng là chính, không giống với nhân tộc lấy màu hồng mà màu sắc chính.

Thủ vệ của hoàng cung tuy rằng sâm nghiêm, thế nhưng tựa hồ như là bề ngoài mà thôi, Lâm Khiếu Đường có thể cảm nhận được trên mặt của mỗi người đều mang theo vẻ bất an nồng đậm, xem ra vị quốc vương này có ý nghĩ vượt xa bề ngoài bản thân hai từ quốc vương. Dưới tình trạng bệnh tình của quốc vương nguy kịch làm cho người người cảm thấy bất an.

Dưới sự dẫn đầu của Tân Ba, một đường thẳng tiến vô cùng thuận lợi, rất nhanh đã tiến sâu vào trong hoàng cung nội viện, trong đại điện sớm đã tụ tập một nhóm người rất đông.

Có vài gã nữ thú nhân tuổi còn trẻ ăn mặc so với Tân Ba không sai biệt lắm mang theo một hai người tiến vào đại điện. Tân Ba nguyên bản nghĩ rằng chỉ thăm mang theo Lâm Khiếu Đường đến đây mà thôi, thế nhưng khi hắn nhìn thấy các huynh đệ của mình đều rất tích cực dẫn kiến trị liệu sư, Tân Ba lại có chút do dự bản thân có nên tiếp tục mang theo Lâm Khiếu Đường tiến vào trung ương đại điện.

Khi Lâm Khiếu Đường tiến vào trong đại điện thì có một đôi mắt mỹ lệ không gì sánh được tiến lên tiếp đón, chủ nhân của đôi mắt này không thể tin tưởng được nhẹ giọng nói:

- Lâm tiên sinh?

Nạp Lan U kinh ngạc nhìn Lâm Khiếu Đường, hiển nhiên không hề tưởng tượng được rằng tại chỗ này lại có thể nhìn thấy hắn, phải biết rằng một thời gian trước nàng chuyên môn tìm kiếm tung tích của người này, thế nhưng không hề có chút tin tức nào, cho đến tận hơn một năm trước đây tại Kỳ Đông đại lục có một thay đổi bất ngờ, mới thu được tin tức của người này, chỉ là những chuyện đó đã không còn trọng yếu nữa rồi.

Tân Ba hồ nghi nhìn Lâm Khiếu Đường, thực sự nghĩ không ra, người này như thế nào lại nhân thức nữ quan quản lý bán đấu giá.

- Nạp Lan tiểu thư, chúng ta thực sự là rất có duyên, tại một địa phương xa xôi như thế này cũng có thể gặp nhau.

Lâm Khiếu Đường mỉm cười nói.

- Nghe nói người bị một nữ ma pháp sư của Minh Tây đại lục bắt đi, có đúng hay không?

Nét kinh ngạc trên mặt Nạp Lan U rất nhanh liền khôi phục bình thường, ung dung hỏi.

- Nếu như là giả vậy thì ta đã không ở chỗ này rồi, Nạp Lan tiểu thư từ lúc nào lại phục vụ cho thú nhân vậy?

Lâm Khiếu Đường rất tùy ý nói.

Nạp Lan U thở dài:

- Hiện tại Hiên Viên quốc hai mặt thụ địch, Đại Hạ quốc cũng đã tham dự vào cuộc chiến tranh, cuối cùng Lỗ Á liên minh đã đem Hiên Viên quốc chia cắt, ta đến đây để xin giúp đỡ, ai biết được bệnh tình của La Sát quốc vương lại nguy kịch đến như vậy, cũng coi như là ta ra chút sức lực nhỏ bé, mong muốn La Sát quốc vương sau khi khôi phục thì có thể xuất binh viện trợ Hiên Viên quốc.

Ánh mắt của Nạp Lan U chợt lóe thiểm điện, tựa hồ như đang muốn lẩn tránh cái gì.

- Ta theo pháp phi phi hành của cốc chủ đến nơi này, về phần dùng phương pháp nào thì ta không biết gì cả.

- Cốc chủ của các người cũng tới đây?

Lâm Khiếu Đường truy vấn.

- Một tháng trước đã ly khai nơi này trở về, chiến sự phía bên kia thực sự nguy cấp, cốc chủ không thể tiếp tục chờ đợi thời gian dài tại nơi này được.

Lúc này Nạp Lan U trả lời có hơi nhanh.

Lâm Khiếu Đường cảm giác được trong lời nói của đối phương có chút gì đó né tránh, cũng không hỏi quá nhiều, ánh mắt hướng về những người khác.

Toàn bộ trung ương đại điện, chỉ ít cũng có hai mươi người đang chờ, trong đó có gần chục thú nhân tuổi còn trẻ ăn mặc so với Tân Ba rất giống nhau, nhiều nhất chỉ là phong cách có hơi chút bất đồng, bên cạnh họ đều có ít nhất một người mang theo nét quyền uy đặc trưng trong các chức nghiệp, trên người bọn họ xác thực đều tản ra nguyên khí cực kỳ cường đại, kém cỏi nhất cũng có đại sư giai. Lâm Khiếu Đường hiển nhiên chính là người yếu nhược nhất trong đó. Tân Ba bắt đầu hồi hận bản thân đã quá xung động mà dẫn hấn vào đây.

- Kiểm thánh tới!

Có người nhỏ giọng nói, trong ngữ điệu mang theo kính ý.

209. Chương 210: Trị Liệu (thượng).

Nhìn trung niên nhân ăn mặc một thân áo da trân quý, Lâm Khiếu Đường thực sự không thể đưa hấn và một trong tam đại cao thủ của Minh Tây đại lục liên hệ cùng một chỗ. So với một nửa thú nhân bình thường mà nói thì hấn tương đối thấp bé, nhiều lắm chỉ cao hơn so với Lâm Khiếu Đường nửa cái đầu mà thôi.

Cả người gầy gò không gì sánh được, dinh dưỡng thân thể không ổn định nghiêm trọng, thế nhưng một khi tu vi tiến vào đại sư giai, hầu như có thể không cần ăn uống cái gì, linh hồn giai thì có thể hoàn toàn ích cốc, chỉ cần dựa vào bản thân hấp thụ thiên địa nguyên khí là được, địa vương giai thì càng không cần phải

nói nữa, theo lý thuyết tuyệt đối không có khả năng xuất hiện tình trạng dinh dưỡng không ổn định như thế này.

Hai gã nửa thú nhân cao lớn cẩn thận từng chút một nâng quốc vương lên bảo tọa tại trung tâm đại điện, trong mắt mọi người đều hiện lên thần sắc không thể tin được, đặc biệt là những người đã từng chứng kiến qua thần uy của vị lão quốc vương này lại càng khó có thể tiếp thu. Một vị kiếm thánh tung hoành thiên hạ trước kia lại thúc thủ vô sách trước bệnh tật như thế này hay sao?

- Khái khái...

Kiểm thanh ho nhẹ hai tiếng, hai mí mắt suy yếu dần dần nhấc lên, cũng không mở miệng nói chuyện, một gã nửa thú nhân thân mặc một bộ y phục màu hồng đứng bên cạnh hần nói:

- Các vị ở đây vô luận là ai, chỉ cần có thể làm cho bệnh tình của quốc vương giảm bớt, bốn kiện phách phẩm cuối cùng sẽ là của người đó, lại có thể đưa ra một yêu cầu, chúng ta tuyệt đối cố gắng hết sức để thỏa mãn các người.

Đúng lúc này một gã chiến sĩ nửa thú nhân bối rối chạy vào, quỳ gối trước bảo điện, cúi đầu nói:

- Quốc vương bệ hạ, không ổn rồi.

Nửa thú nhân mặc hồng y đứng bên trái quốc vương nhướng mày:

- Chuyện gì? Đứng lên nói, không được hoang mang rối loạn khấn trương như vậy.

Thế nhưng thần sắc của gã chiến sĩ nửa thú nhân vẫn khấn trương như cũ, khi đứng lên có chút lảo đảo, thiếu chút nữa lại quỵ xuống.

- Mấy vị cao thủ tam đại thú tộc cùng tụ tập một chỗ, nói muốn đến vì quốc vương bệ hạ chữa bệnh.

Nửa thú nhân mặc hồng y lạnh lùng cười nói:

- Không cần, bảo bọn họ quay trở về đi!

- Hần...Bọn họ đã xông vào đây rồi.

Chiên sĩ nửa thú nhân uể oải nói.

- Lớn mật, trọng địa hoàng cung có thể mạnh mẽ xông vào hay sao? Lập tức phái hoàng vệ quân ra đuổi bọn chúng đi!

Nửa thú nhân mặc hồng y cả giận nói.

- Ha ha ha, chúng ta chỉ là có lòng tốt, vị thống lĩnh này vì sao lại cản chúng ta kia chứ!

Cùng mới một tràng cười to, một gã thú nhân thân hình cao lớn lực lưỡng, hình dạng xấu xí, chính là ngư đầu nhân. Hai chiếc sừng cong cong đỉnh đầu dài tới hơn một thước.

- Bất tử tát mãn Phỉ Đặc Lâm!

Tân Ba cả kinh nói. Lâm Khiếu Đường đứng một bên buồn cười nhìn kẻ mới đến. Người này thực sự là giống ngư ma vương vô cùng, thậm chí còn xấu hơn một chút, bất quá trên người gã ngư đầu nhân này tản ra nguyên khí lực vô cùng kinh khủng, chỉ ít cũng là cường giả linh hồn giai.

Nửa thú nhân mặc hồng y chính là tổng thống lĩnh cuồng thú quân đoàn Na La. Nhìn chăm chăm vào ngư đầu nhân bất tử tát mãn Phỉ Đặc Lâm, trên mặt Na La hơi hiện lên nét kinh hãi, trầm giọng nói:

- Người tới nơi này làm cái gì? Chẳng lẽ Bất Tử Tát Mãn người cũng biết đến trị liệu thuật hay sao chứ?

- Bất Tử Tát Mãn thì không thể biết thuật trị liệu hay sao? Na La thống lĩnh ngài quả thực là quá vô tri rồi. Huống hồ chả lẽ ta không thể đến thăm hỏi bệnh tình quốc vương bệ hạ kính yêu của chúng ta?

Phỉ Đặc Lâm tuyệt đối không ngu xuẩn giống như bộ dáng ngư đầu nhân của hần. Trong ngữ điệu thô lỗ mang theo nét quái dị hỏi lại.

- Hừ, chẳng lẽ người không biết đến lễ nghi muốn tiếp kiến quốc vương thì cần phải có sự phê chuẩn của ngài hay sao? Ngày hôm nay quốc vương không rảnh, trước tiên mời ngài về đi, hôm khác nếu có thời gian thì người sẽ triệu kiến người.

Na La khoan dung nói.

Xích..., hai cỗ nhiệt khí từ trong lỗ mũi trâu của Phỉ Đặc Lâm mạnh mẽ phun ra ngoài, tiếng nói thô lỗ:

- Lão tử đã tới, Na La thống lĩnh muốn cản trở lão tử, vậy thì phải xem người có bốn sự đó hay không đã.

Cao nhân lần này đến khám chữa bệnh không ít, chỉ ít cũng có bốn người đạt tới tu vi linh hồn giai, bất quá không phải thuộc về thú tộc, hai gã nhân tộc, một gã tinh linh tộc, còn có một người nhìn không ra thuộc về bộ tộc nào, hình dạng bên ngoài so với nhân tộc không khác nhau là mấy, thế nhưng khí tức ba động trên người rõ ràng không giống nhân tộc.

Cho dù là ở đây không ít cao nhân, thế nhưng không hề có người nào chen lời vào, không một ai muốn đắc tội với một gã bất tử tất mẫn linh hồn giai, huống hồ những chuyện này chính là chuyện nhà La Sát quốc của người ta, thực sự không đến phiên ngoại nhân quản.

- Na La thống lĩnh, cho dù không chào đón thì người cũng không nên ngăn cản chúng ta mới đúng!

Phía sau Phỉ Đặc Lâm có một vị nam tử tóc vàng anh tuấn đi ra, vóc người so với gã ngư đầu nhân kia nhỏ hơn một chút, thế nhưng về phương diện khí tức lại mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa hình tượng tuyệt đối không giống một vị thú nhân tộc, càng giống một kỹ sĩ u nhâ nhân tộc hơn, trên người mặc một bộ hoàng kim tảo giáp.

Hoàng kim sư tộc đệ nhất cao thủ, kim sư chiến thần Áo Cổ Tư Đô, một linh hồn chiến sư vĩ đại.

Đông...đông...

Mặt đất đột nhiên vô cớ rung động, cánh cửa chính to lớn trung ương đại điện giống như là có thứ gì đó che kín, toàn bộ đại điện nhất thời tối sầm lại.

- Na La tiểu tử, vài ngày không gặp khẩu khí của người càng dần càng lớn nha, nói cái gì đều là gà con nói, lão tử nghe xong rất không thoải mái a!

Một đạo âm thanh cực kỳ trầm thấp thô lỗ từ bên ngoài truyền vào.

Sau đó, một vị so với ngư đầu nhân còn to lớn hơn rất nhiều từ bên ngoài đạp những bước cực kỳ nặng nề đi đến, chính là bỉ mông nhất tộc đệ nhất dũng sĩ, Mạt Long, linh hồn giai bỉ mông cự thú, đã từng dùng lực lượng một người ngăn cản năm trăm thiết kỵ nhân tộc, giết chết toàn bộ đồng thời không làm mất đến một cọng lông của bản thân.

Tổng nhân số của bỉ mông nhất tộc chỉ có hơn một nghìn người, thế nhưng bọn họ chính là bạo lực quý tộc của thú nhân không cần phải tranh luận, cường hãn đến thái quá chính là vốn trời sinh của bọn họ, hầu như có thể so sánh với cự long tộc, đối với ma pháp cơ bản hoàn toàn miễn dịch, coi như là long ngữ ma pháp đối với bọn họ cũng giảm uy lực đi rất nhiều, vật lý công kích bình thường không hề có hiệu quả, chỉ có những đòn vật lý công kích cực lý cường đại mới có thể tạo nên thương tổn đối với thân thể cứng rắn như sắt thép của bọn họ.

Ba vị thú nhân tộc này, thêm vị kiếm thánh ồm yếu đang ngồi trên bảo tọa, đệ nhất cao thủ của thú nhân tứ đại chủng tộc cơ bản đã góp mặt đầy đủ, chỉ còn lại hai vị tiên tri hồ tộc vẫn chưa thấy tới mà thôi.

Không khí tại từng khu vực trong trung ương đại điện có vẻ như rất quỷ dị, ngư đầu nhân, hoàng kim sư tộc và bỉ mông cự thú cùng nhau đến đây hiển nhiên không phải là trùng hợp, chắc chắn có dự mưu từ trước. Những người khác mơ hồ ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc, thậm chí còn dự cảm nơi này sắp sửa biến thành một chiến trường.

Lâm Khiếu Đường thăm mắng đến nở hoa. Thật vất vả mới có cơ hội kiếm được linh hồn hạ liên thì một gã ngư đầu, một con sư tử ngu ngốc xấu xí, lại thêm một đại gia hỏa đến quấy rối, thực sự là quá xui xẻo.

- Ba người các người có ý tứ gì đây?

Na La thần sắc ngưng trọng hỏi, kiếm thánh ngồi trên bảo tọa lại một lần nữa không nhin được ho khan vài tiếng, đối với chuyện bất kính xảy ra trước mắt tỏ rõ bộ dáng không có biện pháp nào.

- Không phải ta vừa mới nói rồi hay sao, chúng ta đến đây là để thăm quốc vương bề hạ tôn kính của chúng ta, trí nhớ của Na La thống lĩnh kém quá, giống như một con lợn vậy.

Phỉ Đặc Lâm cười nhạo nói.

Trong đại điện chỉ ít cũng có gần mười vương tử điện hạ, chỉ là bọn họ đứng trước mặt tam đại cao thủ thú nhân tộc, ngay cả rắm cũng không phóng đến một cái, dáng dấp bề vệ oai phong trước đó sớm đã biến mất không còn một mảnh.

- Hôm nay quốc vương chẩn bệnh, cần an tĩnh, mời các người đi ra ngoài.

Na La mặc dù đang cản người, thế nhưng khẩu khí lại mềm đi không ít.

- Đã tới nhiều người đến như vậy, thêm ba người chúng ta, sợ là không gây thêm bao nhiêu phiền nhiễu đâu a, chúng ta chỉ là lo lắng có người âm thầm phá rối ám hại quốc vương nên đến đây giám thị, các người cứ coi như chúng ta không tồn tại là được rồi.

Phỉ Đặc Lâm mặt dày nói.

Bồng..., trên người hoàng kim sư tộc Áo Cổ Tư đột nhiên bộc phát một trận khí tức cường liệt, mái tóc dài trên đầu phiệt động dữ dội, rõ ràng hấn đang thị uy.

Na La còn đang định nói cái gì đó thấy vậy lập tức ngậm miệng lại, giận giữ nhìn ba thú nhân siêu cấp cao thủ trước mặt, thế nhưng một điểm biện pháp cũng không có.

- Nếu đã tới, vậy thì cứ cho bọn chúng ngồi xuống đi, thân thể của Khăn Long rất lớn, làm che cả ánh sáng, để cho hấn ngồi vào trong góc.

Quốc vương vẫn không mở miệng rốt cuộc cũng nói nhẹ mấy câu, thanh âm tuy nhỏ thế nhưng mọi người trong đại điện đều nghe được rõ ràng.

- Ta muốn ngồi chỗ này!

Khăn Long rống lớn một tiếng, ngay tại chỗ ngồi xếp bằng, hiển nhiên không dự định cho quốc vương chút mặt mũi nào.

Ngư đầu nhân và hoàng kim sư tộc cũng ngồi ngay tại chỗ, ba người đều gắt gao nhìn chằm chằm vào bị kiếm thánh gần như đã hết hơi. Bọn họ dự định quan sát tìm kiếm cơ hội, thế nhưng trong mắt lại không thể che giấu hết được nét sợ hãi rất nhỏ, tuy vậy vẫn không thể tránh được con mắt tin tưởng của LÂM Khiếu Đường. Trong lòng hấn âm thầm cười, rõ ràng bọn hấn muốn đến đây phá đám lại không dám hành động, muốn thử thế nhưng lại ngần ngại, thực sự là một đám có làm ra vẻ khí thế mà thôi.

- Khăn Long đại nhân, thỉnh ngài ngồi sang bên này.

Một gã nửa thú nhân nhỏ bé mang theo một cái ghế đứng một bên nói.

Khăn Long phát hỏa, tiện tay tát một cái.

- Người con mé nó điếc a?

Cái tát này thoát nhìn thì có vẻ như rất nhẹ, thế nhưng Bỉ Mông trời sinh thần lực vô cùng, tên thú nhân coi như là cao lớn đối với đồng tộc nhưng lại quá nhỏ bé đối với bỉ mông bay thẳng ra ngoài, hướng về một thạch trụ trung tâm đại điện.

Mắt thấy gã chiến sĩ nửa thú nhân đáng thương sắp va vào thạch trụ mà chết, đột nhiên một cỗ nguyên khí dâng trào kéo ra tạo thành màn kinh khí nhu hòa bao bọc lấy gã chiến sĩ nửa thú nhân, quốc vương không biết từ khi nào đã xuất hiện phái sau hấn, nhẹ nhàng đỡ hấn đặt xuống dưới đất.

Khăn Long nao nao, quốc vương gầy giò trước đó đột nhiên dùng hai con mắt hữu thần nhìn hấn, quốc vương vẫn gầy gò như cũ, thế nhưng khí tức nguyên khí trên người quốc vương phát ra so với những năm trước không hề yếu hơn chút nào, thậm chí là càng mạnh hơn.

- Nếu như dám tự tiện ở trong trung ương đại điện đánh nhau thì phải chịu nghiêm phạt gì? Na La người còn nhớ rõ hay không?

Quốc vương âm u nói, đôi con mắt khàn khàn vẫn quan sát thật kỹ Khăn Long cho dù ngồi xuống cũng có hơn hai thước cao.

Na La lập tức trả lời:

- Tại đại điện trung ương ầu đã, sẽ bị xử phạt năm mươi roi lớn và ba trăm tử kim tệ phạt tiền.

- A!

Quốc vương đáp nhẹ một tiếng nói:

- Niệm tình Khăn Long người có công với quốc gia, có thể miễn hình phạt đánh, chỉ phạt người một nghìn kim tệ mà thôi.

Khăn Long mạnh mẽ đứng dậy, giận giữ trừng mắt nhìn quốc vương ốm yếu, đôi bàn tay to đưa ra rồi lại rút về, trong đầu không ngừng đấu tranh tư tưởng, không biết có nên xuất thủ hay không.

- Người nên ngồi xuống đi, người đứng lên thực sự rất che ánh sáng!

Trên tay của quốc vương hiện lên một thanh cự kiếm màu tránh hiển hóa từ nguyên lực, nhẹ nhàng đặt lên đầu vai của Khăn Long.

Khăn Long muốn chống lại, thế nhưng trên vai lai truyền đến lực lượng cực lớn làm cho hắn căn bản không thể nào phản kháng nổi, chỉ có thể chốc chờ thêm một lúc nữa, thân thể to lớn liền thoải mái ngồi xuống, các vương tử đứng bốn phía vốn biểu tình uể oải ảm đạm nhất thời rung mạnh, lập tức cảm thấy uy phong hơn không ít.

Hoàng kim sư tử và ngư đầu nhân ngồi một bên cảm thấy vô cùng kinh hãi, vốn dự định đến phá đám, gây rối lúc đầu hiện tại biến mất không còn.

Quốc vương hơi hơi lắc đầu, nhìn cơ thể đang không ngừng co rúm lại, thở dài nói:

- Hải tử người tính tình thực sự quá hỏa bạo a, sớm muộn gì thì người cũng sẽ bị tính tình này hại chết.

Quốc vương vừa nói vừa bước đi trở lại chỗ ngồi, đem toàn bộ tầm lưng nhỏ bé hoàn toàn không chút đề phòng trước mặt ba siêu cấp cao thủ thú nhân tộc, chỉ là trên người đang có khí tức ba động nguyên lực vô cùng mạnh mẽ, quanh thân tỏa ra uy áp vô thượng, toàn bộ đại điện tựa hồ như bắt đầu rung động run rẩy.

Khí tức trên người quốc vương đã đè ép toàn bộ khí tức của mọi người biến mất không thấy, Lâm Khiếu Đường thầm giật mình, đây là thực lực của cao thủ cấp bậc địa vương giai hay sao? Khí tức kinh khủng của ba gã cao thủ thú nhân tộc vừa rồi thoáng cái bị bao phủ, phải biết rằng ba gã này chính là cao thủ siêu cấp linh hồn giai nha.

- Ngọn lửa phần nộ hãy bốc cháy lên, nộ diễm chi quang!

Phỉ Đặc Lâm đột nhiên ngâm xướng.

Mọi người xung quanh hầu như vô ý thức đều lùi lại tới sát tận vách tường đại điện, mấy vương tử lập tức có người đứng ra che chắn bảo vệ, chỉ có một mình Tân Ba hoàn toàn ngây ngốc đứng một chỗ, một cỗ lực lượng mạnh mẽ đẩy hắn ra ngoài, cũng may có Lâm Khiếu Đường nhanh tay lẹ mắt bắt được hắn kéo lại, lôi đến khu vực an toàn.

Thân thể to lớn của Khăn Long tỏa ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt, con mắt mở lớn của hắn đột nhiên trở lên dữ tợn, một cỗ thù hận mãnh liệt bộc phát mạnh mẽ, hét lớn một tiếng rồi nhắm về phía quốc vương đã ngồi trở lại bảo tọa.

Mỗi một bước đạp đất của Khăn Long, cho dù là những tảng đá cứng rắn nơi đại điện cũng tạc lên những hố to, thân thể chí ít cũng có ba bốn tấn giống như đầu tàu đâm thẳng về hướng quốc vương gầy yếu.

Thân thể to lớn không hề ảnh hưởng đến tốc độ và sự miễn tiện của hắn, tăng thêm nộ khí làm cho tốc độ vốn đã cực nhanh của hắn tạo thành những đạo tàn ảnh, tốc độ này thực sự là quá nhanh.

Khi đến gần quốc vương chu vi bán kính một trượng, thiết quyền thật lớn của Khăn Long giống như sấm sét đâm thẳng về hướng quốc vương, bốn phía đại diện một mảnh kinh hô, lực lượng của một quyền này có thể đâm bay một ngọn núi nhỏ thành đất bằng.

Phanh...

Cự quyền giống như đạn pháo đập vào những bậc thang, đá vụn bay tán loạn xung quanh, bậc thang nhất thời bị đâm tan.

Quốc vương gần đó trong nháy mắt đột nhiên lóe lên, biến mất khỏi chỗ cũ bởi vậy Khăn Long đã đánh vào khoảng không, Phỉ Đặc Lâm cả kinh nói:

- Tật phong bộ, Khăn Long cẩn thận.

Vừa dứt lời, ba..., tiếng nổ thanh thúy vang lên, trên khuôn mặt to lớn của Khăn Long bị một cái tát thật mạnh, thân thể khổng lồ bay ra xa mấy trượng, va đổ một cây cột trụ có đường kính vượt qua năm thước mới tại trung ương đại điện mới có thể dừng thân thể lại.

Khăn Long từ đồng đã vụn mạnh mẽ đứng lên, trên mặt đã có khối sưng thật lớn, khiếp đảm nhìn quốc vương với thân hình nhỏ gầy, nộ khí trong người nhanh chóng rút lui không còn một mảnh.

Trong lòng Phỉ Đặc Lâm lại thầm mắng to quá nhất gan, đối mặt với hoàng kim sư tử Áo Cổ Tư Đô trao đổi ánh mắt, hai người đồng thời khởi động công kích về quốc vương.

Chỉ là khi hai người mới động dậy hai bước, hai thanh trường kiếm huyền ảnh đã gác lên trên cổ bọn họ, quốc vương chỉ còn da bọc xương không biết từ khi nào đã xuất hiện phía sau bọn họ.

Phỉ Đặc Lâm và Áo Cổ Tư Đô đều gầm lớn một tiếng chuẩn bị biến thân cấp một, thân thể của Khăn Long cũng đã bắt đầu xuất hiện sự biến hóa, thú nhân linh hồn giai có thể tiến hành ba lần biến thân.

- Các người thực sự muốn chết hay sao?

Thanh âm quốc vương lạnh lẽo nặng nề vang lên.

Ba vị thú nhân cao thủ đồng thời cứng người lại, trong sự do dự không quyết, dần dần biến trở lại nguyên hình, ba người đồng thời quỳ xuống một gối, cùng lên tiếng nói:

- Thỉnh quốc vương bệ hạ tha thứ.

Thanh kiếm huyền ảnh trên cổ Phỉ Đặc Lâm và Áo Cổ Tư Đô trong nháy mắt biến mất, thanh âm của quốc vương lại nhàn nhạt vang lên:

- Trước khi ta chết, tốt nhất là các người không nên có bất cứ dị tâm nào, bằng không cho dù ta liều mạng nhất định phải làm cho ba người các người không chết cũng trọng thương, nhưng vì tương lai của toàn bộ thú nhân tộc ta thực sự không muốn như vậy.

- Tạ ơn quốc vương bệ hạ không giết!

Ba người lại cùng thời gian nói, chỉ là hung quang trong mắt không hề giảm đi một chút nào, dưới áp lực to lớn của quốc vương bệ hạ bọn họ chỉ đành tạm thời khom lưng mà thôi.

- Đứng lên đi!

Quốc vương thở dài nói.

Ba vị thú nhân chậm rãi đứng lên, nhìn thoáng qua nhau, trao đổi ánh mắt, Phỉ Đặc Lâm nói đầu tiên:

- Quốc vương bệ hạ, Phỉ Đặc Lâm còn có việc cần phải làm, cáo từ!

- Chúc quốc vương bệ hạ sớm ngày bình phục!

Áo Cổ Tư Đô cũng nói ra một câu rồi theo chân bước đi, Khăn Long chỉ hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Khi ba người đã đi xa, khí tức quanh thân quốc vương biến mất, hầu như đứng thẳng lên cũng không được, Na La nhanh chóng bước lên đỡ lấy quốc vương.

Phốc..., quốc vương mạnh mẽ thở ra một hơi, thiếu chút nữa không thể phun khí ra, suy yếu nói:

- Ta thực sự già quá rồi, ngay cả chút bệnh da lông này cũng không thể chống lại được.

Nói xong liền ngất đi.

Con mắt của Na La có chút ướt át, hẳn biết rất rõ, nếu như không có vị quốc vương này thì nửa thú nhân đã bị đuổi ra khỏi hoàng cung, từ quyền lực đỉnh cao bị đẩy xuống thấp nhất, lúc này bất chấp mọi thứ, khuôn mặt thất thanh nói:

- Các người nhanh tới cứu quốc vương đi!

Đám người ngoại tộc vẫn một mực đứng một bên nhìn nội chiến của thú nhân tộc, sau đó đổi mặt nhìn nhau, trong đó có hai người tiến lên giúp quốc vương vận chuyển nguyên lực, có một gã mục sư nhân tộc lại giúp quốc vương thi triển khôi phục thuật.

Chỉ chốc lát đã có bốn năm người của các chức nghiệp khác nhau đã lộ rõ vẻ ngoài khả năng, nửa ngày trôi qua, quốc vương không hề có dấu hiệu nào chuyển biến tốt đẹp, quầng mắt vẫn đóng chặt càng lúc càng khó coi, thậm chí còn có chút chuyển thành màu đen, thoát nhìn giống như là bị trúng độc vậy.

Na La không thể nhịn được nữa.

- Được rồi, các người muốn làm cho người đang sống biến thành người chết hay sao? Mấy người các người có thể xuống dưới lĩnh thưởng, những trị liệu sư nào chưa xuất thủ thì từng người lên khám một.

Trong đại điện, người chưa xuất thủ chỉ còn có bốn gã cao thủ linh hồn giai và Lâm Khiếu Đường mà thôi, những vương tử nhìn thấy trị liệu sư mình mang đến không thể cứu trị thành công đều có vẻ như thất vọng rất nhiều. Lúc này chỉ còn có đại vương tử, nhị vương tử và Tân Ba thập cửu vương tử mà thôi. Đứng phía sau đại vương tử và nhị vương tử đều là hai siêu cấp cao thủ linh hồn giai, còn phía sau Tân Ba thì chỉ có một vị kiếm sĩ cô linh đơn bạc tuổi còn rất trẻ và một thanh cự kiếm thật lớn đeo sau lưng.

- Tôn kinh Bì Da La mục sư, người đến trước hay ta trước?

Một lão giả khô gầy mặc áo bào ma pháp sư màu đen đứng phía sau đại vương tử xin ý kiến hỏi.

Bì Da La chính là một trong tam đại mục sư linh hồn giai của Lai Đặc giáo hội, lần này tới đây, mục đích hoàn toàn là vì trấn thiên giới, một gã mục sư cao cấp nếu như có được loại giới chỉ này khi khác nào một quân đoàn chiếm được sự gia tăng hỗ trợ gấp ba lần, không thể nghi ngờ đây chính là một chuyện phi thường có lợi.

Bì Da La hèn mọn nhìn thoáng qua lão giả khô gầy, tựa hồ như đối với hắn rất có thành kiến, thậm chí là có chút chán ghét, lão giả khô gầy chính là vong linh ma pháp sư linh hồn giai của Đạt Khắc giáo hội, mục sư và vong linh ma pháp sư trời sinh đã là thủy hỏa bất dung.

Bì Da La đi tới bên người quốc vương, quanh thân hiện lên một màn quang vầng màu trắng, lão giả khô gầy vừa mới định tiến lên nhìn thấy màn ánh sáng trước mắt tức thì hơi hơi lui lại, dần dần chìm vào trong một góc tối gần đó, chỉ còn đôi con mắt màu lam quý dị nhìn kiếm thánh quốc vương vẫn đang trong tình trạng hôn mê.

- Thần thánh chúc phúc hồi xuân khôi phục thuật!

Bì Da La khê ngâm lên, toàn bộ thân thể giống như một vầng thái dương thu nhỏ tản ra quang mang chói mắt, quốc vương cũng bị bao phủ vào bên trong, ánh sáng cường liệt đã đem hai người hoàn toàn che lấp, ngoại trừ ánh sáng chói mắt không còn nhìn thấy cái gì nữa.

Gạch đá bốn phía vừa mới bị hủy hoại đột nhiên giống như là chiếu phim quay ngược trở lại chỗ cũ, tất cả mọi chỗ vừa bị hủy hoại dĩ nhiên dần dần hồi phục như cũ.

Những người ở đây kinh ngạc không gì sánh được, đây chính là uy lực của mục sư cấp linh hồn giai hay sao?

Lâm Khiếu Đường cũng không tránh khỏi giật mình kinh ngạc, người này so với những thảo nguyên vụ sư còn muốn biến thái hơn rất nhiều, cư nhiên ngay cả vật chết cũng có thể khôi phục được diện mạo ban đầu,

thể nhưng làm như vậy không phải là càng làm cho những tế bào gây bệnh trong người quốc vương càng dần càng nhiều hơn hay sao chứ?

Chỉ có lão giả khô gầy lấm bầm trong bóng tối âm u:

- Một tên không có đầu óc, người muốn giết chết kiếm thánh à?

- Dừng tay?

Lâm Khiếu Đường quát to một tiếng, làm cho tất cả mọi người càng hoảng sợ.

Bì Da La hiển nhiên không hề có ý tứ thu tay lại, Lâm Khiếu Đường hơi co ngón tay bắn ra, Bì Da La mục sư chỉ cảm thấy có cỗ kinh lực đẩy bật hẳn ra ngoài. Khi hẳn lý khai khỏi thân thể của quốc vương, quốc vương nhất thời phun ra một ngụm máu lớn, sinh mệnh đã vô cùng yếu ớt lại có dấu hiệu càng thêm hư vô...

210. Chương 211: Trị Liệu (hạ).

Bì Da La bị đẩy sang một bên kinh ngạc nhìn dấu hiệu sinh mạng của quốc vương đang càng dần càng suy yếu nói:

- Tại sao lại có thể như vậy?

Na La hầu như đã tuyệt vọng, mục sư linh hồn giai cũng đã thúc thủ vô sách. Trên đời chẳng lẽ còn có người có thuật trị liệu cao thâm hơn so với mục sư linh hồn giai hay sao chứ?

Lâm Khiếu Đường thở một hơi, hoàn hảo đã xuất thủ đúng lúc, nếu không cứ tiếp tục để lão mục sư này chữa trị kiểu đó, vậy thì vị kiếm thánh cao nhân đương đại này sợ là phải xuống gặp diêm vương rồi.

Thông qua nguyên thức dò xét Lâm Khiếu Đường đã cơ bản lý giải được bệnh tình của quốc vương, chứng ung thư đã có thể xác định rõ ràng rồi, chỉ là chưa biết cụ thể bộ vị ban đầu phát bệnh là ở đâu. Hồi xuân thuật vừa rồi xác thực về mặt khung máy móc có tác dụng khôi phục cực kỳ cường đại, thế nhưng đó chỉ là ngoại thương mà thôi, chỉ cần không chét phỏng chùng cũng có thể cứu trở lại được.

Thế nhưng, những tế bào ung thư và bệnh khuẩn trong người của vị quốc vương này cũng theo đó mà mạnh mẽ hơn, gia tăng sức sống, càng điên cuồng thôn phệ những tế bào khỏe mạnh. Dưới sự gia trì của hồi xuân thuật càng làm cho chúng tiến hóa nhanh hơn. Chỉ một hồi biểu diễn vừa rồi làm cho lực phá hoại của chúng hiện tại so với trước đó điên cuồng hơn rất nhiều.

Na La miễn cưỡng hướng về phía Lâm Khiếu Đường gật gật đầu. Lâm Khiếu Đường vừa mới định tiến lên một bước kiểm tra bệnh tình của quốc vương thì phía sau đột nhiên có một gã tinh linh nam tử xinh đẹp đến cực điểm với mái tóc dài màu xanh mềm mại. Hai chữ anh tuấn thông thường đã không thể diễn tả hết được dung mạo hoàn mỹ của hắn.

Tinh linh nam tử đến trước Lâm Khiếu Đường, nâng quốc vương dậy bắt đầu công tác kiểm tra cơ thể.

Bề ngoài của vị tinh linh nam tử này chỉ mới hơn hai mươi tuổi mà thôi, thế nhưng tuổi tác của tinh linh lại không thể thông qua hình dạng mà có thể phán đoán được. Cho dù là một tinh linh bình thường nhất thì thọ mệnh cũng vượt qua năm trăm tuổi. Thời kỳ ấu thơ của bọn họ tới một trăm năm, là một chủng tộc hoàn mỹ nhất, không thể không nói sáng thế thần thực sự đã quá bất công.

Trên người tinh linh nam tử có một cỗ nguyên lực cực kỳ nhu hòa, làm cho người khác trong vô thức sinh ra cảm giác muốn thân cận.

Tinh linh bộ tộc là chủng tộc tôn trọng tự nhiên và cũng rất thuần khiết, tư tưởng của họ cũng như thân thể, đều thuộc về chủ nghĩa hoàn mỹ. Tinh linh bộ tộc thường sinh hoạt trong những khu rừng rậm hoàn toàn không có sự ô nhiễm, quá khứ cũng như hiện tại đều duy trì cuộc sống không tranh đoạt với ai. Đáng tiếc lực lượng bên ngoài quá mạnh làm cho chủng tộc này không thể tiếp tục kéo dài như vậy mà dần dần trở nên phức tạp, thậm chí còn có một phạm bị ế dung nhập vào trong chủng tộc khác.

Mục sư có thể nói là chức nghiệp trị liệu cực mạnh, bất quá khi so sánh với tinh linh tế tự lại kém hơn một chút, đây hoàn toàn là sự chênh lệch trời sinh.

Sự chú ý của Na La ngay từ đầu đã bị ba cao thủ thú nhân tộc đến quấy rối hấp dẫn, lúc này mới chú ý đến ở đây có một vị tinh linh tế tự, kinh ngạc nói:

- Người chính là đệ nhất tinh linh tế tự tinh linh tộc đại tế tự A Tập Dịch?

A Tập Dịch khẽ cười, cũng không đáp lại, vội đầu vào kiểm tra thân thể của quốc vương vô cùng chăm chú.

Giờ khắc này Na La đã sớm đem Lâm Khiếu Đường quên lãng một bên. Đối với người có nguyên khí lực yếu ớt đến như vậy, Na La cũng không ôm quá nhiều hy vọng, thậm chí là không thêm tiếp thu việc hắn đến trị liệu cho quốc vương, thấy hắn đứng bên cạnh Tân Ba còn tưởng hắn là phụ tá mới chiêu nạp của thập cửu vương tử. Còn đối với hành động vừa rồi của gã kiếm sĩ tuổi còn rất trẻ này, Na La chỉ cho là trùng hợp mà thôi.

Lúc này nhị vương tử, người dẫn kiến A Tập Dịch vào hiện lên nét cười khế, tựa hồ như muốn thị uy với đại vương tử bên cạnh, nếu như chữa khỏi được cho quốc vương thì công lao hoàn toàn thuộc về hắn.

A Tập Dịch đang chẩn đoán bệnh lại cau mày, không ngừng dùng nguyên lực nhu hòa thăm dò tình huống trong thân thể của quốc vương. Qua thời gian khá lâu, hắn mới dùng giọng nói trung tính của mình nhẹ giọng:

-Loại tà ác lực lượng trong cơ thể quốc vương đã hoàn toàn xâm nhập vào trong lục phủ ngũ tạng của quốc vương, nếu như không phải người có tu vi cao thâm, thì hắn là đã sớm chết rồi.

Na La khẩn trương hỏi:

- Có thể cứu chữa hay không?

A Tập Dịch suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Không rõ ràng lắm, chỉ có thể thử một lần xem sao, nhìn xem có thể khu trừ lực lượng tà ác này trong cơ thể ra hay không.

Nói xong, cánh tay nhỏ bé trắng nõn, tinh tế, thon dài, mềm mại đưa ra đặt lên trán của quốc vương, trong miệng bắt đầu lầm rầm đọc chú ngữ!

Tinh linh ma pháp, chỉ có thông qua tinh linh chú ngữ mới có thể thi triển được. Trên người A Tập Dịch hiện lên một mẩn quang mực màu xanh, cánh tay vẫn đặt trên trán của quốc vương hơi hơi giơ lên. Bàn tay trên không hầu như dán sát thân thể phát ra tia sáng màu xanh chiếu thẳng lên người quốc vương.

Lâm Khiếu Đường lẳng lặng đứng bên cạnh quan sát, đánh giá, chuẩn bị nếu như có gì đó sai lầm hắn lập tức xuất thủ ngăn cản. Hắn chỉ sợ là khi chưa đến lượt hắn ra tay thì có thể bọn người này đã đem kiếm thánh giết chết mất rồi.

- Âm hệ sinh mệnh ánh sáng!

Một thanh âm khàn khàn từ phía sau Lâm Khiếu Đường truyền đến, lão ma pháp sư khô gầy mặc ma pháp bào không biết từ khi nào đã bước ra khỏi bóng râm.

- Loại trị liệu thuật này chỉ có tinh linh nhất tộc mới có, chỉ là tinh linh từ lúc nào có âm hệ ánh sáng, cái này không phải là sở trường của ám dạ tinh linh hay sao chứ?

Vong linh pháp sư cảm thấy kỳ quái âm thầm nói.

Rất nhanh, sự lo lắng của Lâm Khiếu Đường dần dần tiêu tán, trong lòng thì lại thầm nghĩ: “Đây không phải là tia phóng xạ hay sao? Gã tinh linh nam tử cư nhiên có thể phóng xuất ra thứ này.”

Cái gọi là âm hệ sinh mệnh ánh sáng trong mắt của Lâm Khiếu Đường chỉ là một loại chùm tia phóng xạ mà thôi. Điều này làm cho Lâm Khiếu Đường có cảm giác mới mẻ không gì sánh được, ở đây cũng có loại thuật phóng xạ, có điểm quỷ dị nha.

Thuật phóng xạ của A Tập Dịch đã có hiệu quả nhất định, trong chốc lát khuôn mặt vốn thâm đen dần dần chuyển sang hồng hào hơn một chút, chỉ là vẫn như cũ bị vây trong trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Tại thời gian A Tập Địch thi triển sinh mệnh ánh sáng, nguyên lực trong cơ thể tiêu hao cực kỳ nhanh chóng, chỉ một lúc thì mặt đã toát đầy mồ hôi, có thể dùng hai từ nhể nhại để hình dung hẳn lúc này thì chính xác hơn. Thực sự là khó có thể đem vị tinh linh nam tử này với hai chữ nam nhân chân chính liên hệ cùng một chỗ. Nhìn hẳn thực sự quá đẹp!

- Chỉ có thể loại trừ được một chút. Lực lượng tà ác trong cơ thể quốc vương quá cường đại.

A Tập Địch thu tay lại, hô hấp không đều đặn nói.

Na La vừa mới thấy được chút hy vọng, lúc này thần sắc lại trở lên ảm đạm xuống, cơ hồ cầu xin nói:

- Tôn kính A Tập Địch đại tể tự, cho tới tận bây giờ, người chính là trị liệu sư duy nhất có thể làm cho quốc vương tốt hơn chút ít. Ngài yên tâm, chúng ta nhất định sẽ vì ngài mà tìm cho được bổ nguyên đan tốt nhất, vô luận là tiêu hao đến như thế nào thì quyết làm cho ngài khôi phục lại nhanh chóng.

A Tập Địch lắc đầu đáng tiếc nói:

- Ta chỉ có thể tạm thời ngăn chặn được cỗ lực lượng tà ác đó mà thôi, vĩnh viễn không thể thanh trừ tận gốc, vừa rồi chỉ là tạm thời thanh trừ lực lượng tà ác ít ỏi phi thường, không được bao lâu lực lượng tà ác này sẽ lại bắt đầu sinh trưởng, hơn nữa so với trước kia lại càng mạnh hơn. Xin lỗi, ta bất lực, hãy để người khác đến thử xem sao.

Tinh linh không phải là chủng tộc thích kiếm lợi khi không làm được việc, bọn họ tương đối trực tiếp, không được chính là không được. A Tập Địch đã nhìn ra bản chất bệnh tật của quốc vương, bởi vậy hẳn không lừa dối Na La, tự động buông tha.

Sắc mặt của nhị vương tử trầm xuống, đại vương tử thì lại vui vẻ hẳn lên. Vài bên trị liệu sư lộ rõ vẻ ngoài khả năng. Đối với bọn họ tranh công đoạt lợi mới là chủ yếu, chỉ có Tân Ba là quan tâm sót ruột nhìn chăm chăm vào phụ thân đang nằm trên bảo tọa.

- Ta đến thử một lần!

Một âm thanh trầm thấp vang lên.

Vị nam tử trung niên không thể nhận ra là chủng tộc nào vẫn đứng một bên rút cuộc cũng bước ra ngoài. Mà thanh âm của hẳn lại làm cho mọi người không tự chủ được hơi hơi chấn động, phảng phất như có một luồng uy áp từ trên trời đột nhiên giáng xuống, đó là loại khí chất cực kỳ uy nghiêm.

Ánh mắt của Lâm Khiếu Đường thiểm điện chột lóe, cảm giác từ trên người trung niên nhân này tựa hồ như đã gặp qua nơi nào đó, hơn nữa bản thân lại không phải gặp qua chỉ một lần, cảm giác rất quen thuộc.

Khi nam tử trung niên đi qua người Lâm Khiếu Đường, trong ý thức hải của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ nhẩy lên, hai mắt sáng ngời, rút cuộc nhớ ra trung niên nhân này có điểm giống như Áo La Lạp và Vương Lệ Nhã.

- Long tộc cũng chạy tới giúp vui hay sao? Thế nhưng bọn họ muốn cái gì?

Một đoạn âm thanh khàn khàn cực thấp từ bên cạnh Lâm Khiếu Đường truyền qua, thanh âm càng lúc càng nhỏ, không bao lâu Lâm Khiếu Đường dù đã tập trung hết cỡ cũng không thể nghe rõ được.

- Long...Long tể sư... Tập... Tập Thụy Tư đại nhân!

Na La hầu như không thốt ra lời.

Trung niên nhân hơi hơi sùng sốt, không nghĩ tới có người nhận ra hẳn.

- Người gặp qua ta?

Na La ngơ ngác gật đầu

- Năm mươi năm trước, tại thời gian tiểu nhân và quốc vương cùng nhau chinh chiến thiên hạ, đã từng cư trú lại Cự Long sơn mạch tại biên cảnh phía bắc La Sát quốc. Lúc đó để đại quân có thể thuận lợi đi qua Cự Long sơn mạch nên quốc vương đã đặc biệt đến Long Sơn bái phỏng hắc ám long hoàng, chính tại thời điểm đó tiểu nhân đã từng nhìn thấy đại nhân.

- A!

Tập Thụy Tư gật đầu, cũng không nói thêm cái gì, đi đến bên người quốc vương đang hôn mê bắt đầu công tác chẩn đoán bệnh tình.

Lâm Khiếu Đường đối với vị quốc vương đang nằm trên bảo tọa này càng dần càng kính phục, nghĩ đến thời gian trước kia hắn tại Minh Tây đại lục oai phong một cõi, ngay cả Long Hoàng cũng có bộ dáng nể tình.

Thủ thuật của long tế sư so với hai vị cao nhân lúc trước còn phức tạp hơn rất nhiều. Chỉ mới là quá trình chẩn bệnh đã tiêu hao thời gian lên tới nửa canh giờ, khuôn mặt nghiêm túc hình chữ điền kia khi thì nghi hoặc khi thì cau mày lại.

Tiếp đó, Long tế sư bắt đầu vẽ ra một số đồ án trong không trung, thi triển long ngữ ma pháp, tựa hồ như đã ném thử rất nhiều phương pháp, có điểm giác như đang chữa trị ngựa chết thành ngựa sống.

Toàn bộ quá trình mất tròn thời gian hai thời thần, có thể là do mọi người chưa từng nhìn qua long tế sư trị liệu nên tất cả mọi người đều chăm chú quan sát giống như là đang xem một màn biểu diễn cực kỳ đặc sắc.

Chỉ có Lâm Khiếu Đường từ đầu đến cuối vẫn căng thẳng như dây cung. Rất sợ vị long tế sư trâu bò này tung ra một quái chiêu nào đó điều trị cho quốc vương hiện rõ có kết quả, thế nhưng trải qua hai canh giờ vẫn không thấy tình trạng của quốc vương biến hóa gì.

Một trận lẩn qua lẩn lại, vẫn như cũ không hề có chút hiệu quả nào, long tế sư Tập Thụy Tư lắc đầu nói:

- Ta có thể cần thời gian vài ngày mới có thể xác định được cách cứu trị quốc vương của các ngươi, trong lúc ta nghiên cứu rất mong các ngươi không nên động chạm gì đến hắn, bằng không sẽ quấy rầy kế hoạch của ta.

Na La liên tục gật đầu:

- Không sao cả, Tập Thụy Tư cần bao nhiêu thời gian đề có thể.

Lời nói này vừa phát ra, lão giả khô gầy bên cạnh lại không vừa lòng, lạnh nhạt nói:

- Nói như vậy không cần ta ở đây nữa, ta đi được rồi.

- Đứng!

Na La lên tiếng ngăn lại. Trên trán toát mồ hôi, một bên là long tế sư, một bên là vong linh ma pháp sư linh hồn giai, hiện tại vẫn còn có đến hai người chưa xuất thủ, những người khác đều đã tuyên bố thất bại. Tuy rằng Na La đối với long tế sư phi thường tự tin, thế nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Vạn nhất không thể chữa trị tốt được, vậy thì hy vọng cuối cùng chỉ có thể kỳ thác lên phương pháp hiểm lạ cổ quái của vị vong linh ma pháp sư này mà thôi.

Thế nhưng đắc tội với bên nào cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, đành mang theo nụ cười trên mặt nói:

- Nếu như là ngài đã đến La Sát quốc vậy thì hãy để chúng ta khoản đãi mấy ngày, vừa lúc A Tập Định đại nhân và Bỉ Da La đại nhân cũng đã đến đây, Na La trước đây vẫn rất hâm mộ các vị, nhất định phải tận tình của một người làm chủ. La Sát quốc cái gì cũng không có, chỉ có quán mạch thì từng đồng lớn, còn có một số nguyên nhân khá hi hữu, các vị đại nhân coi như là đang du sơn ngoạn thủy có được không?

Lời nói này đã hoàn toàn minh bạch rồi, sẽ không để cho đám trâu bò các ngươi đến đây mà không được gì, cho dù là không chữa được cho quốc vương, thế nhưng chỗ tốt nhất định là có một chút.

Lão giả khô gầy hít mắt lại nói:

- Được rồi. Ta sẽ chờ thêm vài ngày, cũng muốn nhìn con tiểu long này tiêu hao nhiều thời gian như vậy có tác dụng gì hay không.

Mọi người nhất thời toát mồ hôi. Tiểu long? Kỳ ấu thơ của cự long có tới hơn một trăm năm thời gian, qua hơn một trăm năm đó thì đã đến kỳ thành niên, mà có thể hóa thành hình người và hoàn toàn cố định hình thái long tộc thì nhất định đã có hơn bốn trăm tuổi. Long tế sư chỉ tiếp nhận danh hiệu long tế sư khi đã hơn bốn trăm tuổi, nó chính là một chức nghiệp cực kỳ đặc thù, không giống như mục sư của nhân tộc,

mỗi một thời đại nhiều lắm cũng chỉ xuất hiện một hai đầu mà thôi. Tu luyện khó khăn đến dị thường mà điều kiện để có thể tu luyện cũng hà khắc không gì sánh được.

Mà vị Táp Thụy Tư này kế thừa danh hiệu long tế sư đã hơn hai trăm năm, nói cách khác số tuổi của hắn chỉ ít đã vượt quá sáu trăm tuổi, thậm chí còn muốn cao hơn rất nhiều.

Bất quá lão giả khô gầy lại phát ra lời nói như vừa rồi thế mà Táp Thụy Tư lại không hề tức giận, đối với long tộc mà nói thì đây là hiện tượng rất kỳ quái. Long tộc cao ngạo vốn là chủng tộc có lòng tự trọng cực cao, có đôi khi gần như là điên cuồng, tuyệt đối không cho bất cứ kẻ nào dẫm đạp, cho dù là vui đùa một chút cũng tuyệt đối không được.

Táp Thụy Tư không hề có chút tức giận nào, trầm giọng nói:

- Vậy thì thỉnh tiên bối chờ đợi trong vài ngày, Táp Thụy Tư chỉ cần thời gian năm ngày, sau năm ngày này nếu được vậy thì thỉnh tiên bối đến đây đại triển thân thủ.

Mọi người lại tiếp tục cả kinh, làm một vị vong linh ma pháp sư cực mạnh thời đại này thì mọi người cũng có thể thừa nhận được, thế nhưng rõ ràng niên kỷ của hắn lại thiếu rất nhiều. Có người nói rằng nói đã thành danh hơn hai trăm năm trước, vô luận là tính toán như thế nào, niên kỷ cũng chỉ trong khoảng hơn ba trăm tuổi mà thôi. Làm sao có thể đánh đồng được với một vị long tế sư đã hơn sáu trăm tuổi như Táp Thụy Tư.

Trong tất cả mọi người chỉ có tinh linh tế tự A Táp Dịch hiện lên nét tiểu ý hoài niệm, bởi vì năm trăm năm trước tại một hồi tranh đoạt thần khí giữa Lai Đặc giáo và Đạt Khắc giáo vẫn còn khắc sâu trong đầu của hắn. Khi đó A Táp Dịch mới chỉ vừa vượt qua thời kỳ chưa thành niên không lâu, vừa mới trở thành một gã tinh linh tế sĩ. Thời điểm đó vị vong linh ma pháp sư này đã là một cao thủ cấp bậc linh hồn giai, nhưng lúc đó hắn lại không gọi là Lý Nhĩ, mà cùng một vị nữ ma pháp sư vong linh cực kỳ thiên phú đồng thời tự xưng là Ngục Song Pháp.

Theo như A Táp Dịch được biết thì Lý Nhĩ và vị nữ vong linh ma pháp sư kia là phu thê, bất quá trong trận chiến quyết liệt ấy nàng đã vì cứu hắn là chết ngay tại chỗ, từ lúc đó Lý Nhĩ đã biến mất không hề có tung tích, cho đến tận hai trăm năm sau mới có người nhìn thấy hắn xuất hiện và đổi tên thành Lý Nhĩ. Bất quá vì sao lại đổi tên thành Lý Nhĩ thì lại không ai được biết, tất cả chỉ biết rằng hắn được ca ngợi là một vị vong linh ma pháp sư thiên tài vừa xuất hiện.

Để cho Táp Thụy Tư có thể yên tĩnh thuận lợi nghiên cứu cách chữa trị và cũng để phong tỏa tin tức, Na La đã hoàn toàn phong bế toàn bộ trung ương đại điện. Để đối ngoại chỉ đem tin tức long tế sư vì quốc vương tiến hành trị liệu thời gian dài, càng đem tin tức quốc vương bị hôn mê và tất cả mọi người giam lỏng trong đại điện.

Lâm Khiếu Đường rất tự nhiên cũng trở thành một đối tượng giam lỏng trong đó, nhưng hiển nhiên hắn không thể có được những đãi ngộ như A Táp Dịch, Bì Da La hay mấy cao thủ cấp bậc linh hồn giai. Na La đã sớm bắt hắn nhét vào một bên, cũng may dù sao thì Tân Ba là thập cửu vương tử, thế nên Lâm Khiếu Đường cũng không đến nỗi bị giam lỏng quá mức cứng nhắc, chỉ là mấy ngày tiếp theo tuyệt đối không được ra khỏi hoàng cung.

Đối với ánh mắt coi thường vô ý thức của Na La, Lâm Khiếu Đường không tức giận. Thời đại này giá trị con người được đánh giá bằng thực lực, bản thân dù thế nào cũng không giống một vị cường giả.. Điều duy nhất làm cho Lâm Khiếu Đường lo lắng chính là vị Táp Thụy Tư kia đột nhiên có suy nghĩ quái lạ nào đó, đi học cái gọi là hồi xuân thuật của mục sư, vậy thì có thể xong đời rồi, vị kiếm thánh kia sợ là chịu không nổi. Bất quá đã có vết xe đổ trước đó của Bì Da La, vị long tế sư này có lẽ không dẫm nên vết xe đổ ấy.

Rất nhanh, thời gian năm ngày nhẹ nhàng trôi qua. Tất cả mọi người ở đây năm ngày trước đã tập trung đầy đủ tại trước cánh cửa lớn trung ương đại điện. Dưới sự chờ đợi của mọi người, long tế sư Táp Thụy Tư rốt cuộc cũng xuất hiện, đi ra khỏi đại điện. Cơ thể so với năm ngày trước coi bộ gầy gò hơn không ít, thậm chí đáng đi vô cùng uể oải.

Na La thấy Táp Thụy Tư không dám phát uy, cấp thiết hỏi:

- Long tế sư đại nhân, quốc vương hắn thế nào rồi?

Tập Thụy Tư không trả lời, quốc vương chậm rãi từ phía sau hắn đi ra, dĩ nhiên đã tỉnh lại, mọi người nhất thời ngẩn ngơ.

Na La nhìn quốc vương kích động không gì sánh được, chỉ là không đợi hắn phát ra âm thanh nào thì Tập Thụy Tư đã mở miệng nói trước:

- Tôn kính kiếm thánh, điều Tập Thụy Tư có thể làm đều đã làm hết rồi, chỉ có thể bảo đảm cho ngài thanh tỉnh trong ba tháng thời gian, sau đó rốt cuộc là phát sinh những chuyện gì, thực sự Tập Thụy Tư không thể dự đoán nổi.

Ba tháng? Ba tháng là có ý tứ gì? Thân thể của Na La nhất thời cứng ngắc.

Quốc vương cười cười nói:

- Làm đến được trình độ này, trên đời chỉ sợ là chỉ có một mình long tế sư Tập Thụy Tư mà thôi, ta lúc đó đã biết mình có thể bắt tỉnh hôn mê, dám đem kiếm linh phong ấn, chỉ là khi thấy người có ở đây, ta mới dám mạo hiểm phát lực trừng trị ba tên dám tiến thêm một bước kia, ta đã biết người nhất định có thể cứu tỉnh ta lại. Có thời gian ba tháng như vậy là đủ rồi.

- Bất quá vẫn thật đáng tiếc, ngay cả long chi hắc ám tẩy lễ cũng không thể loại trừ được lực lượng tà ác trong cơ thể. Tập Thụy Tư vẫn cho rằng nó nhất định có hiệu quả.

Tập Thụy Tư hiển nhiên rất tôn kính vị kiếm thánh đại nhân này, đối với việc không thể chữa trị được cho kiếm thánh, thần sắc vô cùng xấu hổ.

Quốc vương không chút phật lòng:

- Đây đã là kết quả lớn nhất rồi, dựa theo ước định, bốn kiện phách phẩm cuối cùng kia người có thể lấy đi.

Tập Thụy Tư rốt cuộc cũng lộ ra một tia cao ngạo:

- Tôn kính kiếm thánh, Tập Thụy Tư không thể chữa khỏi được bệnh của ngài, vì vậy không thể lấy đi bất kỳ vật phẩm nào, huống hồ còn có một vị tiền bối còn chưa xuất thủ, ngài cũng không nên buông tha.

Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Lý Nhĩ, lúc này vị vong linh ma pháp sư lại có chút phiền muộn. Tuy rằng bộ dáng hoàn toàn là tuổi già, thế nhưng lại có hành động rất trẻ con quay đầu đi chỗ khác

- Long tế sư đều đã bắt lực, vậy thì ta không cần xuất thủ nữa.

Đồng, Na La nặng nề quay gối hướng về phía Lý Nhĩ đập đầu ba cái, khấn cầu nói:

- Na La nguyện ý dâng ra linh hồn hèn mọn của mình, chỉ thỉnh cầu ngài xuất thủ một lần.

Tất cả mọi người đều bị hành động trung tâm của Na La cảm nhiễm. Đối với một vong linh ma pháp sư mà nói, linh hồn chính là pháp khí tốt nhất, bởi vì linh hồn tinh thuần không giới hạn bởi thời gian, cực kỳ thích hợp cho vong linh thực nghiệm, mà Na La đã có thực lực đại sư giai, vì vậy linh hồn của hắn đối với vong linh ma pháp sư lại càng trở lên đáng giá. Coi như là vong linh ma pháp sư vương giai cũng không thể mạnh mẽ cướp được linh hồn của người tu vi đại sư giai, trừ phi có người nguyện ý dâng ra.

- Đứng lên đi. Nếu như ta đã nói là không ra tay vậy thì chắc chắn sẽ không ra tay. Lần này tới đây chỉ là muốn nghiên cứu một chút về cách chế tác linh hồn hạng liên của thú nhân tộc các ngươi. Người đối với ta có lòng tin như thế nào đi nữa, ta cũng không xuất thủ. Quay trở lại việc chính, ta cũng không phải quá muốn linh hồn hạng liên.

Lý Nhĩ rất kiên quyết nói. Một lần nữa bị coi nhẹ, cho dù là một vị vong linh ma pháp sư cũng không thể chịu được.

Quốc vương vẫn cho rằng trong thời gian mình hôn mê thì mọi người đều đã xuất thủ. Vị long tế sư Tập Thụy Tư này nhất định chính là người cuối cùng, không nghĩ tới còn có một lão già dờ hơi vẫn chưa ra tay. Bản thân làm trò vừa rồi trước mặt nhiều người như thế quả thực là có điểm không nể tình. Thế nhưng lời đã nói ra, muốn thu hồi hiển nhiên không quá hợp, không khí nhất thời lộ vẻ xấu hổ.

- Đã như vậy. Vậy thì để cho ta đến thử một lần đi!

Ngay trong lúc không khí giữa các vị cao nhân đương đại lộ vẻ nặng nề quý dị, đột nhiên phía ngoài truyền đến thanh âm vang dội. Tất cả xoay người lại, chỉ thấy một gã thanh niên lưng đeo thanh cự kiếm cự lớn, vẻ mặt cực kỳ thông dong, đang nghiêng người tựa vào một cây cột trụ bằng đá lớn. Còn bên cạnh hắn có thập cửu vương tử Tân Ba hoàn toàn ngây ngốc đứng đó...

211. Chương 212: Y Thuật Chân Chính.

Trong mắt của một số người tràn ngập vẻ dị dạng nào đó, còn có không tin tưởng. Ánh mắt đảo qua thanh niên đeo cự kiếm rồi cực kỳ xem nhẹ.

Đối với những đôi mắt với nhãn thần không xác định. Lâm Khiếu Đường chỉ hồi báo lại một nụ cười nhàn nhạt, nói tiếp:

- Quốc vương bề hạ, loại lực lượng tà ác tiềm tàng trong cơ thể của ngài kỳ thực là một loại ngoan tật. Tại hạ có thể trong thời gian năm này trị tận gốc.

- Cái gì?

Bì Da La trầm lớn còn mắt thất thanh nói. Đối với sự tin tưởng gần như mù quáng của thanh niên lộ rõ vẻ hoài nghi mãnh liệt.

- Người chắc đã biết tội khi quân là bị trừng phạt như thế nào rồi đúng không?

Na La lạnh lùng nói.

Lâm Khiếu Đường bĩu môi, ánh mắt lạnh lẽo.

- Na La thống lĩnh. Tại hạ nhìn người một mảnh trung tâm, xác thực là một thần tử rất tốt, đối với sự lỗ mãng của người không tính toán gì nhiều. Chỉ là có một câu mong người nghe vào tai. Nếu như một mặt chỉ tin tưởng vào cao nhân đương đại, vậy thì quốc vương cũng không cần cứu trị nữa, làm chuyện gì cũng không nên chỉ cực hạn tại một phạm vi nhỏ nhỏ.

Na La còn muốn nói thêm cái gì đó, quốc vương liền xua tay ngăn cản

- Vị tiểu huynh đệ này nói rất có lý. Y thuật không phân biệt tu vi cao hay thấp, chỉ cần nguyện ý vì bản vương trị liệu vậy thì sẽ có cơ hội công bằng như người khác. Vào đi!

Quốc vương nói xong liền quay trở lại bên trong đại điện. Lâm Khiếu Đường dưới ánh những ánh mắt tập quan sát của tất cả mọi người, thông dong đi theo. Khi đi qua bên cạnh Na La thì lại nhàn nhạt nói thêm mấy câu:

- Na La thống lĩnh, trong vòng năm ngày nhất định không cho bất cứ kẻ nào đến gần trung ương đại điện, bằng không sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch trị liệu của ta. Nếu như làm lỡ sự trị liệu của quốc vương, vậy thì mọi hậu quả người phải phụ trách.

- Người...!

Na La nói không ra lời, chỉ có thể mở trừng đôi mắt nhìn gã thanh niên lưng đeo cự kiếm đi theo quốc vương tiến vào trong trung ương đại điện.

Bốn vị cao thủ linh hồn giai đối mặt nhìn nhau, họ cũng không quá coi trọng gã thanh niên có điểm tự tin thái quá kia, dù sao thì y thuật chân chính không phải là thứ chỉ bẻm mép là có thể học được.

Vừa tiến vào trong trung ương đại điện, ma pháp trận xung quanh đồng thời mở ra, quốc vương lo lắng nói:

- Tiểu huynh đệ, người có thể buông tay trị liệu rồi, không có người đến quấy rầy đâu.

Lâm Khiếu Đường nở nụ cười tán dương, vị kiếm thánh này quả là không làm cho người khác ghét được. Hắn không nói thêm điều gì, lập tức bắt đầu kiểm tra thật kỹ cơ thể của quốc vương, nguyên thức phóng ra, cẩn thận chẩn đoán.

Lúc mới đầu quốc vương không phải rất lưu ý thế nhưng rất nhanh liền phát hiện ra rằng người thanh niên này hoàn toàn không phải khoác lác. Thủ pháp chẩn bệnh của hắn so với những người khác không chỉ không giống nhau, hơn nữa lại còn là những lộ số hoàn toàn xa lạ.

Ung thư dạ dày, đây chính là kết luận của Lâm Khiếu Đường. Tế bào ung thư đã sinh sôi đến điên cuồng, thậm chí đã ăn đến lục phủ ngũ tạng. Vốn dĩ với tu vi của lão kiếm thánh chắc chắn không để tế bào ung thư lan rộng đến mức này. Trước kia chỉ với tu vi sơ giai của Yển Phi Thiên cũng có thể đem những tế bào ung thư khổng lồ chế trong phạm vi một bộ phận tương đối nhỏ.

Với tu vi siêu cấp cao thủ địa vương giai của lão kiếm thánh hiển nhiên không cần phải nói, thế nhưng bởi vì lão kiếm thánh đã trải qua quá nhiều loại trị liệu khác nhau, hơn nữa đại bộ phận lại là dùng khôi phục thuật của mục sư. Những loại ma pháp trị liệu này tuy rằng thần kỳ, thế nhưng đồng thời tương trợ khung máy móc, cũng làm cho tế bào ung thư trong cơ thể sinh trưởng điên cuồng hơn.

Hiện tại tế bào ung thư trong cơ thể kiếm thánh đã mạnh mẽ bá đạo đến mức Lâm Khiếu Đường chưa từng gặp qua từ trước đến giờ. Càng kinh khủng hơn chính là, chỉ một tế bào nhỏ nhỏ thế mà lại ẩn chứa nguyên lực cực mạnh bên trong, chúng đã tiến hóa đến một trình độ cao đến phi thường.

- Quốc vương bệ hạ. Ta phải mở cơ thể của ngài ra, đem những thứ tà ác cắt bỏ, nếu như ngài nguyện ý vậy thì hiện tại bắt đầu trị liệu, còn nếu như ngài không muốn, trị liệu đến đây kết thúc.

Lâm Khiếu Đường thẳng thắn nói. Đây là một loại thử nghiệm, người trước mắt này dù sao thì cũng là quốc vương La Sát quốc, Lâm Khiếu Đường cũng không muốn nháo nhào ra chuyện hiểu lầm ám sát. Nói không chừng còn có thể chết oan uổng, vậy thì không đáng rồi. Huống hồ mỗi một quân vương đều có bệnh đa nghi tương đối nặng.

Nếp nhăn trên mặt của quốc vương dán chặt vào khung xương. Con mắt trũng xuống thật sâu dưới hốc mắt, trên khuôn mặt kinh khủng nhìn thật kỳ Lâm Khiếu Đường tựa hồ như đang tìm kiếm cái gì đó. Lời nói vừa rồi làm cho vị quốc vương này cực kỳ khiếp sợ, rõ ràng đây là một loại trị liệu thuật hắn chưa từng thấy bao giờ, thậm chí là chưa từng nghe qua.

Một vị quốc vương một thảo dân, một bệnh nhân một thầy thuốc, hai người đối mặt nhìn nhau. Trên khuôn mặt chỉ còn da bọc xương của bị kiếm thánh quốc vương bỗng nhiên hiện lên nụ cười khế.

- Nếu như ta có thể cho người tiến vào, đã đại biểu cho việc hoàn toàn tín nhiệm. Nên thử ta đã thử qua, chỉ có duy nhất liệu pháp mổ dạ dày là hoàn toàn chưa từng thử qua.

Lâm Khiếu Đường hồ hững cười, điều này nói lên bản thân người đã có thêm một mạng, chúc mừng người có thể sống thật lâu.

- Hãy nuốt hai viên dược hoàn này vào đi!

Lâm Khiếu Đường đưa ra hai viên dược hoàn màu vàng nói.

Kiểm thánh rất hợp tác, khi nuốt vào, nhất thời cảm thấy toàn thân tê dại, dần dần không còn tri giác, thế nhưng ý thức của hắn vẫn rất rõ ràng.

- Ta muốn bắt đầu động thủ rồi. Trong quá trình điều trị của ta mong rằng quốc vương bệ hạ không bên lộn xộn, bằng không sẽ ảnh hưởng đến quá trình trị liệu.

Tuy rằng đã cho vị kiếm thánh này ăn tới hai khóa ma phí tán, thế nhưng chung quy Lâm Khiếu Đường vẫn có chút không yên tâm. Thực lực của người này xác thực quá mức kinh khủng, ai biết được ma phí tán có thể làm cho hắn tê dại đúng thời gian hay không.

Hai ngón tay của Lâm Khiếu Đường chia ra, đầu ngón tay đột nhiên hiện lên một tia sáng màu kim sắc giống như là tia lade, hướng về phía bụng của kiếm thánh ẩn mạnh tay cắt xuống phía dưới.

Đây chính là một hồi chiến tranh giữa ngoại khoa y và tế bào ung thư, lục phủ ngũ tạng của quốc vương đều có khối u, đối với Lâm Khiếu Đường và nói chính là một cuộc chiến năng lực. Quá trình giải phẫu rất cuộc là trải qua bao lâu, bản thân Lâm Khiếu Đường căn bản không rõ lắm.

Hai canh giờ sau, Lâm Khiếu Đường mới giật mình phát hiện ra, những tế bào ung thư này không chỉ đã thôn phệ thân thể của kiếm thánh và ngay cả kiếm linh của hắn cũng đã bị ăn mòn.

Thân thể của cao thủ vương giai sống hay chết không phải là tiêu chuẩn chân thực để so sánh người đó đã thực sự chết hoàn toàn hay chưa. Đơn giản mà nói một vị địa vương giai bất kỳ không phải bởi vì nguyên có thân thể tiêu vong mà thực sự chết đi.

Cao thủ địa vương giai đạo tông ngưng luyện ra chân linh, là do nội anh dần dần tiến hóa mà thành, chân linh không chết người không chết, thân thể bất quá chỉ là túi da, nếu như thân thể phá hủy thì có thể đoạt xá, kiếm một túi da khác sống lại.

Địa vương giai ngưng luyện ra dương thần, so với chân linh đạo tông hoàn toàn có tác dụng như nhau. Ma pháp sư thì ngưng luyện ra ma linh. Người tu luyện đấu khí tương đối tạp, kiếm sĩ, chiến sĩ, đấu sĩ, kỵ sĩ đều là chức nghiệp thuộc về đấu chức giả (tu luyện đấu khí). Đến khi tu luyện đến địa vương giai lại có hình thức biểu hiện bên trong khá khác nhau, nhưng chung quy đều có thể siêu thoát thân thể, xuất khiếu linh hồn.

Những tế bào ung thư này dĩ nhiên có sự tu luyện của chính bản thân chúng. Thực sự là quá cường hãn rồi, Lâm Khiếu Đường không khỏi cảm thán sự tiến hóa thực thần kỳ. Nếu không phải như vậy, kiếm thánh cũng không gầy gò đến mức độ như thế này, cũng sẽ không cập kê bên bờ sinh tử, hiển nhiên hắn có thể cảm nhận được linh hồn của hắn đang bị thôn phệ dần dần, thảo nào ngay cả long tế sư cũng nói là lực lượng tà ác. Những tế bào ung thư này đã vượt qua phạm trù tật bệnh bình thường, hoàn toàn tiến đến một tầng thứ khác hẳn.

Tế bào ung thư biến dị cho dù lợi hại thế nào đi nữa thì chung quy cũng là vật ký sinh, không có ý thức, không thể chạy trốn. Cho dù cường hãn hơn nữa thì một đao của Lâm Khiếu Đường cắt xuống dưới, chúng tuyệt đối phải thoát ly cơ thể mẹ ra ngoài.

Trải qua bảy canh giờ, tổng cộng cắt bỏ bảy mươi ba khối u lớn nhỏ. Để giảm bớt khả năng tế bào ung thư có thể tái sinh trở lại, Lâm Khiếu Đường còn dùng chính nội anh của bản thân đem nội tạng của kiếm thánh bỏ sang một bên, bởi vậy hắn còn có thể hấp thu không ít độc nguyên lực.

Khâu lại vết thương thật tốt, Lâm Khiếu Đường thậm thử một hơi dài, tuy rằng hắn không thể nắm chắc tuyệt đối hoàn toàn trị hết một lúc, vị kiếm thánh này vẫn như cũ có khả năng tái phát, thế nhưng chuyện kéo dài vài chục năm tính mệnh không phải là vấn đề quá lớn.

Toàn bộ quá trình giải phẫu, kiếm thánh hầu như không hề động đậy một chút, lúc này mới chậm rãi ngồi dậy. Nhìn mấy vết mổ cực lớn trên người của mình thì nở nụ cười, bởi vì kiếm thánh có thể cảm thấy được lực lượng sinh mệnh của mình đang chậm rãi khôi phục, tuy bây giờ vẫn còn rất suy yếu, thế nhưng loại cảm giác thống khổ do thân thể dần dần bị ăn mòn đã biến mất không còn.

- Ha ha ha, không nghĩ tới, thực sự là không nghĩ tới, trên đời này lại có thuật pháp trị liệu thần kỳ đến như vậy. Tiểu huynh đệ, ngươi có muốn làm anh em kết nghĩa với ta hay không.

Kiếm thánh cười lớn nói, đây là loại cảm giác hồi sinh vô cùng kích động.

...

- Lâm Khiếu Đường

- Ngươi không phải là người của Minh Tây đại lục?

- Ta đến từ phương đông.

- Thì ra là thế. Ta đã sớm nghe nói đông phương đại lục thần bí có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ. Trẫm nghe không bằng một thấy, trước khi ta lên làm quốc vương có tên gọi là Khổ Ban. Đồ án bên trong của chúng ta chính là thần linh nửa thú nhân tôn thờ. Đồng thời dập đầu, sau này chúng ta chính là huynh đệ của nhau, không cần phân biệt tuổi tác ra sao.

- Hảo, tiểu đệ gọi trước một tiếng đại ca!

Lâm Khiếu Đường nói xong liền quay về phía trung ương đại điện, hướng về cây cột lớn có khắc đồ đằng bên cạnh bảo tọa quỳ xuống.

Khổ Ban cười to một tiếng, cũng quỳ xuống!

Bất quá những nghi thức phía sau thực sự là vượt qua tưởng tượng của Lâm Khiếu Đường rất nhiều, tiếp tục tiến hành đến nửa canh giờ mới kết thúc, đương nhiên điều này cũng đã nói rõ thái độ chăm chú của Khổ Ban.

Kỳ thực thì đây mới là ngày trị liệu đầu tiên mà thôi, những ngày tiếp theo, chủ yếu Lâm Khiếu Đường tiến hành các loại châm cứu, hạ được tiêu độc... rất nhiều công đoạn phiền toái cho Khổ Ban.

Trong những ngày này Khổ Ban cư nhiên cảm giác bản thân thấy đói, cái cảm giác đói với hắn mà nói thì hơn một trăm năm trước hắn đã hoàn toàn quên lãng.

Sau năm ngày, Lâm Khiếu Đường rốt cuộc cũng bước ra khỏi trung ương đại điện. Bên ngoài quả nhiên có một đám đông đang chờ đợi. Đương nhiên những người này không phải là vì Lâm Khiếu Đường mà đến.

Thấy Lâm Khiếu Đường đi ra. Na La là người đầu tiên tiến lên nghênh đón. Một lúc sau vẫn không thấy quốc vương đi ra, Na La có điểm phát hỏa.

- Như thế nào lại chỉ có một mình ngươi đi ra?

- Không được vô lý!

Thanh âm hùng hậu có lực từ bên trong đại điện truyền ra bên ngoài.

Thân thể của Na La mạnh mẽ chấn động, tất cả mọi người đều bị độ mạnh yếu của thanh âm này hấp dẫn. Ánh mắt nhìn Lâm Khiếu Đường từ vô cùng hoài nghi ban đầu trở thành một loại kinh ngạc không thể tin tưởng.

Khi Khổ Ban dùng những bước chân mạnh mẽ hữu lực tiến ra ngoài, khí sắc so với năm ngày trước hoàn toàn không giống. Trên mặt vẫn gầy gò như cũ, thể nhưng trạng thái tinh thần vô cùng đầy đủ. Sự uể oải chán trường trước đó biến mất không còn chút gì.

- Bệ hạ. Người?

Na La cẩn thận hỏi.

- Ta đói bụng, nhanh nhanh đi chuẩn bị đồ ăn, một lúc nữa ta có chuyện trọng yếu cần tuyên bố.

Khổ Ban vuốt vuốt bụng nói.

- Dạ!

Na La mừng rỡ lên tiếng trả lời rồi lui ra. Nhân thần nhìn về phía Lâm Khiếu Đường rõ ràng so với trước kia hoàn toàn không giống nhau.

Lâm Khiếu Đường nhất thời trở thành mục tiêu của mọi ánh mắt. Trạng thái của quốc vương đã nói rõ tất cả. Vị kiểm sĩ nhìn qua tuổi còn rất trẻ này thực sự chữa trị được cho quốc vương.

A Táp Dịch, Bì Da La và Táp Thụy Tư với vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lâm Khiếu Đường. Một vị là tinh linh đại tể tư, một vị là mục sư linh hồn giai còn có một vị là long tể sư. Bọn họ rõ ràng chính là những vương giả của toàn bộ giới trị liệu sư Minh Tây đại lục. Họ đã trải qua việc điều trị không biết là bao nhiêu nghi nan tạp chứng, một thân tu vi càng làm cho khắp Minh Tây đại lục không ai không biết. Chỉ cần là bọn họ nói không trị liệu được, vậy thì khẳng định người đó đã hết thuốc chữa.

Nhưng mà... Thiết luật này ngày hôm nay đã triệt để bị đánh vỡ.

Bì Da La bỗng nhiên nghĩ đến mười ngày trước khi mình đang thi triển hồi xuân thuật thì bị thanh niên này đẩy ra, lẽ nào lúc đó hắn đã biết được bệnh tình cụ thể của lão kiểm thánh. Lúc đó chỉ có hắn nhìn ra thủ đoạn trị liệu của bản thân kỳ thực là giết người mà không phải là cứu người.

- Xin hỏi các hạ rốt cuộc là chức nghiệp gì vậy?

Bì Da La dĩ nhiên dùng thái độ cung kính hỏi.

- Kiểm sĩ!

Câu trả lời của Lâm Khiếu Đường rất trực tiếp ngắn gọn.

- Kiểm sĩ như thế nào lại có thuật trị liệu đây chứ?

Bì Da La lẩm bẩm tự nói.

Trong tất cả mọi người chỉ có một đôi mắt khàn khàn già lão phi thường thoả mái quan sát mọi chuyện với góc độ rất rộng lớn. Xảo quyết nhìn da trên tấm lưng rộng to lớn của Khố Ban có những vết sẹo to lớn đến giật mình...

Lý Nhĩ dị dạng nhìn gã kiểm sĩ thanh niên. Bên môi tràn đầy nếp nhăn lộ ra nét tươi cười quỷ dị...

212. Chương 213: Là Phúc Hay Là Họa?

Khi Khố Ban tuyên bố vị kiểm sĩ tuổi còn rất trẻ này đã trở thành huynh đệ của hắn, tất cả mọi người không tránh khỏi nhìn kiểm sĩ cực kỳ ngạc nhiên. Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có được sự ưu ái của cao nhân đương đại, con đường sau này hiển nhiên sáng sủa hơn rất nhiều.

Lâm Khiếu Đường đối với chuyện này cũng không quá coi trọng, mặc dù đã kết nghĩa với Khố Ban thế nhưng cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ, chung quy không thể không cho quốc vương mặt mũi được. Lâm Khiếu Đường không cho rằng vị quốc vương thú nhân quốc này tốt đến vậy, đối với một vị thượng vị giả mà nói cho dù hắn có tốt hơn nữa thì nhất định cũng có mục đích nào đó bên trong.

Linh hồn mục sư Bì Da La chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Lâm Khiếu Đường, càng nhìn lại càng kinh hãi, tựa hồ như nhớ đến cái gì đó, gương mặt này cùng với bức họa vẽ một kẻ truy nã cực kỳ giống nhau, phải nói chính là một người mới đúng.

Lệnh truy nã phát ra tổng cộng có hai bức họa, bức kia chính là của một ả nhân, trên mặt của Bì Da La âm tình bất định. Phải biết rằng hai bức họa truy nã đó chính là do thượng tầng Lai Đặc giáo hội phát xuống, làm một gã giáo chủ trong Lai Đặc giáo, tất nhiên là Bì Da La có trách nhiệm bất kể bị truy nã này.

Thế nhưng nơi này là La Sát quốc, là quốc gia của thú nhân, càng là khu vực thống trị của Đặc Khắc giáo hội, ở chỗ này mà động thủ hiển nhiên không thể được.

Bì Da La cũng không minh bạch lắm vì sao cấp trên lại phải truy nã gã thanh niên nhìn qua không có hại này, trên người của hắn không hề có đến một tia hắc ám nguyên lực ba động.

Trên thực tế, lúc này không chỉ có Bì Da La, ánh mắt của tất cả mọi người đều đã tập trung trên người Lâm Khiếu Đường, đại đa số người đều tràn ngập hiếu kỳ, còn bộ phận nhỏ còn lại là có dụng tâm kín đáo.

Ngay cả Long tế sư Tật Thụy Tư cũng nhìn Lâm Khiếu Đường rất kỳ quái, long tế sư dĩ nhiên cảm giác được trên người thanh niên này có một loại ba động nào đó so với bản thân giống nhau đến kỳ lạ, lẽ nào cũng là long tộc hay sao? Thế nhưng long tộc một khi thành niên, đặc biệt là long tộc có thể biến hóa thành hình người thì chí ít cũng có tu vi linh hồn giai trở lên, tuyệt không có khả năng duy trì ở mức sư giai như thế này.

Bốn người có tu vi linh hồn giai ở đây, ngoài trừ tinh linh tế sư A Tật Dịch ra, ba người khác đều cảm thấy đối với vị kiểm sĩ tuổi còn trẻ này sinh ra một tia hứng thú, có người coi hắn là bảo bối, có người coi hắn là đào phạm, còn người còn lại thì coi hắn là đồng loại...

Khố Ban trước mặt tất cả mọi người, đem bốn kiện phách phẩm toàn bộ giao cho Lâm Khiếu Đường.

- Đường Lâm, những vật phẩm này hiện tại chính là vật phẩm tư nhân của ngươi, mặt khác ta còn có thể đáp ứng một yêu cầu khác của ngươi, chỉ cần là La Sát quốc của ta có thể làm được, nhất định sẽ giúp ngươi hoàn thành.

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta nghĩ muốn quay về Kỳ Đông đại lục.

Khố Ban sững sốt nói:

- Điều này sợ là không thể đáp ứng người. Thú nhân chúng ta vốn không giỏi về vận tải đường thủy, ta cũng chưa từng vượt qua biển khơi.

Lâm Khiếu Đường miễn cưỡng cười:

- Ta chỉ là tùy tiện nói mà thôi, tạm thời không có yêu cầu gì, có bốn kiện vật phẩm đó là được rồi.

Khố Ban vỗ vỗ vai Lâm Khiếu Đường, lại tuyên bố trước mặt tất cả mọi người.

- Từ hôm nay trở đi, Đường Lâm chính là đại tát mẫn y thuật La Sát quốc, cùng cấp với quốc sư.

Tròng lòng Lâm Khiếu Đường cả kinh, rốt cuộc cũng minh bạch được vì sao Khố Ban nhiều lần lặp đi lặp lại chuyện lực lượng mạnh tốt như thế nào, hẳn chính là muốn mình vĩnh viễn ở lại La Sát quốc. Lý do để lưu lại thực sự là quá nhiều, với tu vi khủng bố của Khố Ban hiển nhiên hẳn vô cùng rõ ràng tình trạng bệnh tình của bản thân, hẳn có thể cảm giác được bệnh tình không hoàn toàn trị hết, vì vậy cố gắng lưu mình lại bên người, coi như là vạn vô nhất nhất.

Na La hoàn toàn sửa đổi ánh mắt coi thường ban đầu, cung kính hướng về phái Lâm Khiếu Đường thi lễ, cùng với hẳn có hơn mười gã tướng lĩnh nữa thú nhân đồng thời chúc mừng nói:

- Chúc mừng y thuật đại tát mẫn, chúc mừng quốc sư.

Lâm Khiếu Đường nhìn bốn vị cao thủ linh hồn giai phía bên dưới, nghĩ đến nếu như bọn hắn có thể trị hết được cho kiếm thánh, kiếm thánh nhất định không lưu bọn họ lại được, đúng là thực lực của bản thân còn quá yếu, người khác rất dễ sinh ra tâm lý muốn khống chế.

Linh hồn hạng liên, trần thiên giới và hai khóa “đại sư đan” Lâm Khiếu Đường đã cho vào trong trữ vật giới chỉ, chỉ là không biết làm thế nào với vị nữ ám dạ tinh linh vẫn yên lặng đứng bên cạnh.

Vô luận là tinh linh hay ám dạ tinh linh, bề ngoại quá hoàn mỹ đều làm cho người khác đổ kỵ. Sự khác nhau giữa bọn họ chỉ là tương đối, chỉ có màu sắc con người và màu sắc kiểu tóc là có thể phân biệt dễ dàng mà thôi.

Chỉ cần có tóc là đen, trắng, tím ba loại màu sắc bất luận là loại nào, con người màu đen hoặc tím đều là ám dạ tinh linh, còn màu tóc hay con người bất kỳ ngoài những loại kể trên đều là tinh linh chính thống.

Lâm Khiếu Đường còn thu thập được một khu nhà cao cấp bên trong thành, được mệnh danh là quốc sư phủ, càng được ban cho khá nhiều gia tướng, người hầu, nô lệ, tổng số lên tới mấy trăm người, còn có thêm một đội thân vệ hơn trăm người, một kiện trang phục quốc sư.

Căn bản chỉ là dùng để bọc đường viên đan mà thôi, đem chính mình giữ lại La Sát quốc, Lâm Khiếu Đường rất tình thế trước mắt, trong lòng mặc dù có khó chịu, thế nhưng bên ngoài vẫn như cũ lộ vẻ tươi cười vui sướng.

Lâm Khiếu Đường trong sự vây quanh của đám đông người uy phong đi ra khỏi hoàng cung, trận thế tuyệt đối không kém hơn so với hoàng thân quốc thích La Sát quốc. Không chỉ có như vậy, Khố Ban đã hạ lệnh cho Na La đem toàn bộ tin tức truyền rộng rãi ra ngoài, thứ hai là nói cho toàn bộ La Sát quốc hôm nay có nhiều hơn một vị quốc sư nhân tộc, hơn nữa lại là huynh đệ của Khố Ban, là người một nhà.

Nhưng những chuyện này khi vào trong tai Lâm Khiếu Đường thì lại trở thành: “Tiểu tử, người đừng đi đâu nữa, tất cả mọi thứ đều đã có ở đại đô thành, rượu ngon nổi tiếng nhất tùy người uống... nếu như muốn ly khai, hừ hừ, vậy thì đừng trách lão tử không khách khí.

Trong toàn bộ quá trình Lâm Khiếu Đường không hề biểu hiện ra một chút giận hờn không vừa lòng nào, vẫn ở lại quốc sư phủ. Hơn một trăm nửa thú nhân kỵ sĩ cấu thành đội thân vệ, mỗi một người đều là hảo thủ, tồi nhất cũng là nửa thú nhân chiến sĩ còn đại đa số là nửa thú nhân chiến sư, đội trưởng càng là một cao thủ nửa thú nhân đại chiến sư. Tuy dùng danh từ đẹp đẽ là cận vệ, chỉ là ý tứ không như lời, giám thị bản thân mới là nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ. Phái tới hơn một trăm người đến giám hộ một kiếm sĩ tuổi còn trẻ tu vi mới sư giai hiển nhiên là dư thừa.

Vị ám dạ tinh linh nữ nô ăn mặc cực kỳ hở hang vẫn như cũ đi theo như cái bóng, lặng yên không một tiếng động, không hề nói câu gì, cứ như vậy đi theo sau. Lâm Khiếu Đường cũng không biết nói như thế nào, tạm thời cứ để nàng tự do đi.

Lúc Lâm Khiếu Đường dàn xếp mọi chuyện trước mắt ổn thỏa, chuyện đầu tiên chính là đến nhà nghỉ tìm Tác Cấp Đồ và A Mạn Đạt. Vừa mới ra khỏi quốc sư phủ, lập tức có tám gã nửa thú nhân địa long kỵ sĩ đi theo, dọc đường đi Lâm Khiếu Đường cảm thấy bản thân cực kỳ giống như lão đại xã hội đen.

Vừa mới tiến vào nhà nghỉ, Lâm Khiếu Đường cảm giác bầu không khí có chút không thích hợp, bên trong ngoài trừ hơn mười hoàng kim sư tộc chiến sĩ thì không còn ai khác. Sương phòng lâu hai đã bị vây quanh một cách nghiêm ngặt, thỉnh thoảng còn có sư tộc chiến sĩ công kích lên trên. Những hoàng kim sư tộc chiến sĩ này đều kiêu dũng phi phàm, kém cỏi nhất phỏng chừng cũng có thực lực sư giai đỉnh cấp, nhiều người còn đạt tới đại sư giai, thậm chí vượt quá mười người, sức chiến đấu kinh khủng khiến người khác cảm thấy run sợ.

Bất quá gian sương phòng kia tựa hồ như được bố trí ma pháp trận phi thường lợi hại, sư tộc chiến sĩ dù công kích mãnh liệt như thế nào cũng không đột phá vào trong được. Vô luận là lực lượng mạnh đến đâu thì cũng như đá chìm đáy biển biến mất không còn tung tích, dù có lực cũng không phát ra được.

- Nhân tộc hèn mọn, rốt cuộc cũng để ta chờ người đến!

Trung sương phòng chính giữa nhà nghỉ có một gã nam tử đầu tóc màu vàng mạnh mẽ đứng lên.

Tập Đẳng? Lâm Khiếu Đường nghi hoặc nhìn đối phương, cảm giác rất ngoài ý muốn, tiểu tử này cư nhiên phóng rầm mang rất nhiều chiến sĩ cao cấp đuổi đến tận nơi này.

Tập Đẳng chú ý đến tám gã nửa thú nhân kỵ sĩ phía sau Lâm Khiếu Đường, bất quá tuy đều là hoàng tộc trong thú nhân tộc thế nhưng hoàng kim sư tộc lại vô cùng coi thường nửa thú nhân. Đám người này chỉ dựa vào số lượng đông đảo mới có thể chen chân vào làm một trong tứ đại hoàng tộc thú nhân, bằng không bọn chúng cái gì cũng không được.

- Lên!

Tập Đẳng gầm nhẹ một tiếng, hơn mười gã sư tộc chiến sĩ nhất thời đem mấy người Lâm Khiếu Đường bao vây vào bên trong, thậm chí còn có hơn mười sư tộc khác bao mai phục bên ngoài.

Lâm Khiếu Đường bất đắc dĩ cười cười, không nghĩ tới bản thân không hề muốn thân phận quốc sư này, thế nhưng hiện tại nó lại có công dụng không thể thiếu, còn muốn nói cái gì đó thì hơn mười gã chiến sĩ sư tộc đưa tay định tấn công.

Nhưng mà, một đạo bóng đen phía sau Lâm Khiếu Đường, so với động tác của sư tộc chiến sĩ còn nhanh hơn nhiều lắm, hầu như trong nháy mắt khi bọn họ động thủ, một thanh trường kiếm chói mắt ngân quang đã phóng ra hơn mười đạo mũi tên ánh sáng, đem toàn bộ vũ khí mà sư tộc chiến sĩ định rút ra thiêu trong đó.

- Ám dạ tinh linh đại thích khách?

Sắc mặt Tập Đẳng rất khó coi lắm lắm nói.

Nguy cơ giải trừ, ám dạ tinh linh lại nhớ Lâm Khiếu Đường đang ở phía sau, không hề nhúc nhích, phẳng phất như không hề tồn tại, ngay cả hô hấp cũng như không có.

Lâm Khiếu Đường không hề nghĩ tới vị ám dạ tinh linh này lại có thân thủ kinh người đến vậy, cho dù là bản thân lúc đỉnh cao cũng không phải là đối thủ, càng làm cho Lâm Khiếu Đường cảm thấy kỳ quái chính là, nàng còn chưa nhận chủ, sao có thể thuần phục như vậy chứ? Có điểm khả nghi.

Mình Tây đại lục từ trước đến nay đã lưu truyền một câu nói, đắc tội với ai cũng có thể, nhưng nghìn vạn lần không được đắc tội với ám ảnh thích khách (ám dạ tinh linh thích khách).

Ám ảnh thích khách không nhất định là rất mạnh, thế nhưng thuật ám sát của bọn họ, thuật ẩn nấp, nhãn thuật và một kích trí mạng, tuyệt đối là tài nghệ kinh khủng nhất trong tất cả các chức nghiệp. Cho dù là

một ám ảnh thích khách cực kỳ yếu ớt đi nữa thì cũng có thể xuất ra một kích trí mạng, thậm chí còn dùng chính bản thân cùng đối thủ đồng quy vu tận.

- Ám sát quốc sư, hoàng kim sư tộc các người muốn tạo phản hay sao?

Một gã thú nhân kỵ sĩ phía sau Lâm Khiếu Đường phần nộ quát.

Quốc sư? Dưới sự sửng sốt, Tạt Đăng ngửa mặt lên trời cười to:

- Nếu như hần là quốc sư vậy thì ta chính là quốc vương rồi.

Ba...

Tiếng cười của Tạt Đăng còn chưa dừng lại thì trên mặt đã trúng ngay một cái tát, một đạo thiểm điện màu vàng từ bên trong nhà nghỉ đột nhiên bắn ra ngoài cửa. Một gã nam tử tóc vàng có vóc người còn cao lớn hơn Tạt Đăng một chút thành linh xuất hiện, đôi con mắt nâu vàng giận dữ trừng trừng nhìn Tạt Đăng. Tạt Đăng còn định phát tác, nhưng khi thấy rõ hình dáng người trước mặt, nhất thời yên lặng, thở mạng cũng không dám phát một tiếng.

Nam tử tóc vàng đột nhiên mà đến, chính là linh hồn sư chiến Áo Cổ Tư mười ngày trước đến trung ương đại điện hoàng cung gây rối.

- Còn không mau quỳ xuống, bồi tội với quốc sư!

Áo Cổ Tư lạnh lùng nói.

Nhất thời Tạt Đăng ngây ngốc

- Thúc thúc, ta...

Nói được mấy câu lại nhìn Lâm Khiếu Đường, hiển nhiên không thể ký giải được mọi chuyện là sự thực.

- Quỳ xuống!

Áo Cổ Tư mạnh mẽ quát, hai chân của Tạt Đăng mềm nhũn, đông một tiếng, quỳ xuống đất.

Lúc này Áo Cổ Tư mới xoay người lại, sắc mặt vừa chậm, đối với Lâm Khiếu Đường nói:

- Quốc sư tại thượng, tiểu chất nhi của ta tuổi trẻ khí thịnh, vừa rồi có chút mạo phạm còn thỉnh ngài tha thứ.

Thân phận của Áo Cổ Tư là cái gì, dĩ nhiên đối với một mao đầu tiểu tử nói lời như thế, đám sư tộc chiến sư xung quanh đều khó tiếp thụ.

Lâm Khiếu Đường vội vã nâng Tạt Đăng dậy, còn vỗ vỗ bụi bặm trên người của hần, cười tủm tỉm nói:

- Nhanh nhanh đứng lên, tại hạ thực sự là không nhận nổi a, Áo Cổ Tư đại nhân đã quá nghiêm trọng rồi, bất quá chỉ là chút hiểu lầm nho nhỏ mà thôi, không có gì đáng ngại.

- Đa tạ quốc sư tha thứ!

Áo Cổ Tư cũng không quá tươi cười, lại nhìn về phía chất nhi

- Còn ngốc ở đó làm gì, mau mang theo người của người trở về.

Đến tận lúc này Tạt Đăng mới có điểm rõ ràng, bất quá thúc thúc đã lên tiếng, đám sư tộc chiến sư rất nhanh lui hết ra bên ngoài, chốc lát đã biến mất hoàn toàn trên con đường chính rộng lớn.

Trong nhà nghỉ nhất thời yên tĩnh rộng rãi hơn nhiều, Áo Cổ Tư tiếp tục nói vài câu ý tứ khách khí với Lâm Khiếu Đường rồi cáo từ rời đi, hiển nhiên là hần tới cứu chất nhi.

- Ha ha, ta đã nói là Đường Lâm tới mà! Bọn họ còn không tin!

Lâu hai truyền đến tiếng cười, Tác Cấp Đồ nghênh ngang từ trên lầu đi xuống dưới.

A Mạn Đạt, La Cách Tư và Ngã Thập đi theo phía sau, bốn người đều rất kỳ quái nhìn chằm chằm vào tám gã thú nhân kỵ sĩ và vị ám dạ tinh linh phía sau Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường vừa giải thích mọi chuyện xảy ra trong thời gian vừa rồi, một bên mang theo bốn người hướng về quốc sư phủ đi tới.

- Oa, tòa nhà thật lớn! So với toàn bộ báo nhân bộ lạc còn muốn lớn hơn.

Ngã Tháp nhất thời hưng phấn hồi hải chạy ngược xuôi, những căn phòng nơi này thực sự quá lớn.

- Ta chỉ biết là y thuật của Đường Lâm rất lợi hại, nhất định có ngày thăng chức rất nhanh.

Tác Cáp Đồ thoải mái nằm trên một cái ghế cực lớn thích ý nói.

La Cách Tư cũng tán dương gật đầu

- Kỳ thực từ lúc ban đầu, Lâm tiên sinh có thể chữa được hai chân cho A Mạn Đạt, đã biểu hiện ra y thuật cao thâm, thủ pháp trị liệu quả thực là quá tinh diệu, còn còn chưa bao giờ nghe qua ma pháp thần kỳ đến như vậy.

A Mạn Đạt thì lo lắng phân chia chiếm lấy một khu vực lớn, sau đó dùng nó làm phòng thí nghiệm chuyên dụng.

Lúc này, Lâm Khiếu Đường một người ngồi trong một căn phòng cực lớn, nghiên cứu kỹ ba kiện phách phẩm, vị ám dạ tinh linh nữ nô kia vẫn đi theo bên cạnh, nói chung tuyệt đối không bao giờ vượt quá phạm vi mười thước.

- Người tên là gì?

Lâm Khiếu Đường thử cùng nàng câu thông.

- Tân Tây Á!

Câu trả lời có vẻ cứng nhắc, nhưng thanh âm thực là dễ nghe, bất quá cuối cùng coi như là có phản ứng.

- Chủ nhân của người là ai?

- Quốc sư!

- Quốc sư tên là gì?

- Gọi là quốc sư?

- Ta gọi là gì?

- Quốc sư!

Tân Tây Á trả lời cường ngạnh mà cứng nhắc, phẳng phát giống như một người máy vậy, chỉ là trong đôi con mắt của nàng mang theo một loại khát vọng nóng bỏng nào đó.

Lâm Khiếu Đường chỉ thấy địa phương duy nhất có thể nhìn rõ nàng còn là con người sống chính là đôi mắt, thế nhưng không cách nào biểu thị được ý tứ bên trong, rất hiển nhiên Tân Tây Á đã bị người ta không chế, chỉ có một nhiệm vụ duy nhất chính là bảo hộ chính mình, hơn phân nửa là Khố Ban động tay động chân.

Bất quá, hiện nay Lâm Khiếu Đường không hề lo lắng những thứ này, Khố Ban tuy rằng áp dụng các loại thủ đoạn, nhưng mục đích chỉ là muốn lưu lại hắn, chỉ cần hắn vẫn còn ở lại La Sát quốc này hắn là an toàn.

Lâm Khiếu Đường lấy ra linh hồn hạng liên, dựa theo phương thức A Mạn Đạt đã nói, bắt đầu khu từ tàn dư thánh quang độc trong cơ thể.

Linh hồn hạng liên có năng lực tự hành hấp thu lực lượng thánh quang, thú nhân từ trước đến giờ hầu hết vẫn là kẻ ủng hộ hắc ám hệ, còn tất cả quang minh hệ chính là địch nhân của bọn họ. Trong quá trình thú nhân tiên tri chế tạo linh hồn hạng liên, theo bản năng tự tăng thêm vào lực lượng hắc ám hệ, rất trùng hợp nó lại là lực lượng tương phản với lực lượng thánh quang hệ, bởi vậy Lâm Khiếu Đường có thể rất đơn giản sử dụng linh hồn hạng liên để hấp thu tàn dư thánh quang độc trong cơ thể.

Chỉ cần dùng thời gian một ngày một đêm, Lâm Khiếu Đường đã có thể đem tất cả thánh quang độc còn lại bài trừ sạch sẽ, mà linh hồn hạng liên cũng theo đó mà trở thành vật vô dụng. Năng lượng ma pháp bên trong nó cùng với lực lượng thánh quang độc trong cơ thể Lâm Khiếu Đường đã hoàn toàn trung hòa với

nhau, mất đi tác dụng trước kia, lúc này linh hồn hạng liên chỉ là một món đồ trang sức sáng bóng làm đẹp mà thôi.

Thánh quang độc đã được thanh trừ, thế nhưng nguyên lực bị ăn mòn trước đó lại một đi không trở lại, Lâm Khiếu Đường đành phải bắt đầu tu luyện lại từ đầu.

Lâm Khiếu Đường vẫn cân nhắc suy nghĩ kỹ tình thế, nếu như Khố Ban không có ý định tổn thương bản thân, mà thủ vệ thú nhân thủ thành cực kỳ sâm nghiêm, vì bệnh tình của chính bản thân, Khố Ban nhất định hết sức bảo vệ an toàn, nhất định không để mình bị thương tổn, đã như vậy thì cứ việc ở lại quốc sư phủ tu luyện một thời gian.

Cứ thế, Tác Cấp Đồ tiếp tục công việc rèn vũ khí của hắn, A Mạn Đạt và La Cách Tư vẫn tập trung nghiên cứu ma pháp trận, Ngã Tháp vì muốn có được đôi tạt phong ngoa (giày gió) nên đến chỗ Tác Cấp Đồ phụ trách làm công.

Lâm Khiếu Đường phục dụng một khóa “cửu thiên nguyên đan” rồi tiến vào trạng thái tĩnh tọa bế quan. Nhưng mà vào ngày thứ bảy, một đám khách không mời đột nhiên xông vào quốc sư phủ.

- Có thích khách, nhanh nhanh bắt thích khách!

Tiếng kêu hô liên tục vang lên, Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ mở hai mắt ra, hầu như đồng thời cánh cửa phòng bị gió mạnh thổi bật ra, một đạo thân ảnh màu trắng thừa cơ phóng thẳng vào...

213. Chương 214: Linh Hồn Mục Sư.

Khách nhân không mời mà đến làm Lâm Khiếu Đường thẩm giết mình, dĩ nhiên chính là linh hồn mục sư Bì Da La.

- Quốc sư! Có phải người đây không?

Bì Da La đưa tay lên lấy ra một bức họa rất sống động, hầu như rõ ràng như chụp ảnh vậy, chính là bức họa vẽ Lâm Khiếu Đường.

- Tôn kính mục sư tiên sinh. Người có ý tứ gì đây?

Lâm Khiếu Đường không giải thích được hỏi.

Bì Da La cười cười nói:

- Đây chính là tấm hình đào phạm truy nã, mà đào phạm hiện tại đã thành quốc sư. Tựa hồ như trí nhớ của ta theo tuổi tác tăng cao, làm cho một số chuyện quá khứ không được rõ ràng.

Vừa nhìn thấy bức họa này thì Lâm Khiếu Đường đã biết được rằng linh hồn mục sư Bì Da La chính là tay sai của Lai Đặc giáo hội. Bọn người này đúng là dây dưa không ngớt, Lâm Khiếu Đường lạnh lùng cười nói:

- Người muốn như thế nào?

- Lai Đặc giáo đã phát ra lệnh truy nã, vậy thì đào phạm nhất định phải chịu nghiêm phạt của quang minh thần, bằng không chính là bất kính đối với thần linh. Người và đồng bọn của người đã giết nhiều thánh đường võ sĩ như vậy, nhất định phải chịu khảo nghiệm của liệt hỏa mới có thể chuộc tội. Quốc sư đại nhân tốt nhất nên đi theo ta một chuyến!

Thanh âm của Bì Da La dần dần lạnh lẽo, trên người hơi nổi lên một tầng quang mang màu trắng.

Lâm Khiếu Đường đối với loại quang mang này thực sự rất kiêng kỵ. Từ khi thánh quang độc xâm nhập vào trong cơ thể, dùng nguyên thức nghiên cứu kỹ chính là loại quang mang cùng loại với ánh sáng trước mặt.

Tạch... Thanh cự kiếm vẫn đặt bên cạnh Lâm Khiếu Đường đã mạnh mẽ bổ thẳng về phía trước. Trước người Bì Da La trong nháy mắt hình thành một chiếc khiên màu trắng thực chất hóa, cự kiếm chém vào quang thuẫn giống như là chém vào sắt đá bật ngược lại.

Đối phương tuy là một người thuộc chức nghiệp trị liệu, thế nhưng dù sao cũng có thực lực linh hồn giai. Lâm Khiếu Đường không dám có chút coi thường nào. Nếu như là chức nghiệp khác hiển nhiên không cần nghĩ Lâm Khiếu Đường nhất định không tấn công, lập tức quay đầu bỏ chạy, nhưng hiện tại lúc này Lâm Khiếu Đường muốn đấu một hồi.

Kiểm thử nhất không thành, hai ngón tay của Lâm Khiếu Đường bắn ra quang đạn, dưới sự khống chế của nguyên thức, trên không trung hình thành một vòng cung tuyệt đẹp, vòng qua quang thuẫn, từ phía sau công kích thẳng vào Bì Da La.

Quang thuẫn vốn bất động trước mặt Bì Da La giống như là có sinh mệnh riêng nó tự hành chuyển động, lấy tốc độ cực nhanh. Hai quả quang đạn bị quang thuẫn đỡ lấy, bùng nổ. Ngoài trừ phát ra tiếng nổ rất nhỏ thì không tạo thành bất luận thương tổn thực chất nào.

Lâm Khiếu Đường không hề trông cậy vào một chiêu đơn giản này có thể gây thương tổn được cho đối phương. Lúc này, một thanh trường thương màu vàng thực chất hóa thành linh hiện lên trên tay. Trong cự ly cực ngắn, tất cả lực lượng tụ tập vào trong trường thương mạnh mẽ phóng ra.

Một màn quang mang màu vàng nhạt hóa thành hình ảnh trường thương, tốc độ cực nhanh, vượt quá vận tốc âm thanh tới năm lần. Bì Da La kinh hãi, phía dưới quang thuẫn trong nháy mắt bổ xung thêm ba quang thuẫn khác.

Bang bang bang bang.... Bốn âm thanh trầm đục vang lên, thánh quang thuẫn đúng là bị cường ngạnh phá vỡ. Khi thương ảnh thực chất hóa xuyên thấu qua bốn đạo thánh quang thuẫn, đột nhiên hạng liên màu trắng trên cổ của Bì Da La nhoáng lên, bắn ra chùm tia sáng chói mắt, cùng với trường thương thực chất hóa va chạm rồi đồng thời biến mất.

Cho dù là như vậy, Bì Da La cũng không tránh khỏi toát mồ hôi lạnh toàn thân. Có chút giận giữ, ngậm khế một tiếng:

- Sám hối!

Lâm Khiếu Đường nhất thời cảm giác toàn thân như nặng ngàn cân, động tác trở lên chậm không gì sánh được. Đây là chiêu số gì?

Cứ như thế này chẳng phải là để cho người khác tự do hành hạ, Lâm Khiếu Đường thất kinh. Nguyên thức lập tức dốc ra điều tra nguyên nhân vì sao thân thể của bản thân lại cảm thấy trầm trọng, chậm chạp đến như vậy, rất nhanh hắn đã tìm được nguyên nhân, thuật pháp của đối phương trực tiếp công kích vào tinh thần, làm cho hành động của thân thể khó khăn dị thường. Phảng phất như bản thân tăng trọng lượng lên nghìn cân, cùng với thuật điểm huyết có tác dụng như nhau.

- Thần thánh chi quyền!

Bì Da La lại một lần nữa ngậm khế, một đạo quang quyền phóng ra ngoài. Lâm Khiếu Đường với hành động chậm chạp căn bản không thể né tránh, nhanh chóng bị một quyền này đánh trúng.

Lâm Khiếu Đường lại búng hai ngón tay, không phải là muốn công kích đối phương, mà là dưới sự khống chế của nguyên thức cấp tốc cách không điểm vào vài huyết đạo thần kinh trên cơ thể. Thân thể nhất thời nhẹ nhõm hơn nhiều, rất nhanh đã khôi phục như bình thường, dễ dàng phá được thuật pháp của đối phương.

- Quốc sư, nếu như không muốn tiếp tục bị đánh thì hãy thành thật đi theo ta, nếu không rất có hại.

Bì Da La mang theo một tia uy hiếp nói.

- Trảo long thủ!

Lâm Khiếu Đường khế quát mấy tiếng, hai ngũ chỉ kim trảo màu vàng nhạt thành linh xuất hiện trước mặt Bì Da La rồi nắm chắc lấy hai bờ vai của hắn, mạnh mẽ lôi kéo. Răng rắc. Tiếng đầu khớp xương vỡ vụn vang lên.

- A!

Bì Da La thống khổ kêu lên, nhất thời chảy mồ hôi đầy mặt. Hắn không thể tin tưởng nhìn gã kiếm sĩ tuổi còn trẻ này. Sám hối thuật chính là trì hoãn thuật cấp tám, cứ nhiên có thể trong thời gian ngắn như vậy phá tan, điều này thực sự không có khả năng.

Cận chiến với trị liệu hệ mục sư, đây chính là ưu thế mà Lâm Khiếu Đường tin tưởng bản thân có thể chiến thắng được đối phương. Cho dù là đối phương có tu vi linh hồn giai thì hắn cũng có cơ hội đánh bại.

- Thiên đường chi nộ!

Bì Da La thống khổ rống lên mấy tiếng. Lâm Khiếu Đường còn chưa có phản ứng gì thì đã bị luồng lực lượng vô hình mạnh mẽ đẩy văng ra ngoài, va thủng hơn mười bức tường mới có thể dừng lại được.

Nếu như không phải Bì Da La không muốn tự mình đem đào phạm bị truy nã này giết chết, công kích của thiên đường chi nộ giảm uy lực đến mức nhỏ nhất thì chỉ một đòn này Lâm Khiếu Đường dù không chết cũng phải xóa đi nửa cái mạng.

Lâm Khiếu Đường gồng mình từ trong đồng phế tích đứng lên, khoe miệng chảy ra dòng máu đỏ tươi, khí huyết trong cơ thể như phiên giang đào hải, hầu như là đứng thẳng cũng không ổn. Lúc này hắn mới phát hiện ra rằng, tất cả mọi người trong quốc sư phủ đã bị cầm cố trong những quang cầu nhàn nhạt, hầu như đã bị hôn mê. Có một số phòng ốc bị loại ma pháp trận nào đó đem mọi người nhốt bên trong.

Bì Da La từ trong phòng mang theo vết tường đổ đi ra ngoài, vết thương trên vai nhanh chóng khép lại, xương cốt vỡ nát trong nháy mắt đã khôi phục lại như bình thường, một chút thương tổn này đối với mục sư linh hồn giai không tính là cái gì. Ngoài trừ việc chịu thống khổ trong thời gian ngắn ra thì hầu như là không có bất cứ ảnh hưởng gì đến Bì Da La.

- Không cần hết nhìn đông lại nhìn tây như vậy, không có ai đến trợ giúp người đâu, toàn bộ nơi này đã bị ta hạ ma pháp trận rất lớn. Chính vì vậy mà ta tốn thời gian cả ngày. Bản giáo muốn bắt người thực sự rất dễ dàng!

Bì Da La lạnh lùng nói.

- Vì sao lại muốn bắt ta?

Lâm Khiếu Đường âm thầm tích súc lực lượng hỏi.

Bì Da La cảm thấy rất vui vẻ:

- Người đã giết thánh đường vô sĩ, vậy người nói vì sao muốn bắt người?

- Nguyên lai là bởi vì đám ngu ngốc đó!

Lâm Khiếu Đường nhổ một ngụm máu trong miệng ra, cả người trong nháy mắt hóa thành chín đạo thân ảnh di chuyển cực nhanh.

Bì Da La kinh hãi, cấp bách rống lên:

- Tinh thần kích!

Đang muốn đâm một quyền vào Bì Da La thì đột nhiên đầu óc của Lâm Khiếu Đường chấn động mạnh mẽ, thân hình bay thẳng ra ngoài, rơi xuống mấy trượng xa. Sâu trong ý thức đã bị đối phương công kích, thống khổ phi thường.

- Nếu như người không chịu hợp tác, không thể làm gì khác hơn là trực tiếp xử lí người tại đây. Tuy rằng trên tờ thông báo truy nã có nhấn mạnh muốn bắt sống người, thế nhưng không hề nói chết phải thấy thì thế.

Bì Da La có chút mất đi kiên nhẫn.

Công kích cổ quái như vậy, Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên gặp phải. Quả thực giống như là kim cô chú của Tôn Ngộ Không, bất quá may mắn cho hắn nội anh rung lên vài tiếng làm cho thống khổ của hắn giảm đi nhiều.

Hầu hết các chiêu số đã sử dụng ra hết, thế nhưng vẫn không thể đánh bại được đối phương, tuy rằng đối phương là một mục sư, chức nghiệp cực kỳ không am hiểu chiến đấu, nhưng dù sao thì đó cũng là linh hồn giai a. Lòng bàn tay của Lâm Khiếu Đường hé ra, một khỏa giới chỉ hồng xanh giao nhau đã hiện lên, chính là một trong bốn kiện phách phẩm “trần thiên giới”. Nếu như có thể kích phát thực lực của bản thân lên gấp ba vậy thì sẽ như thế nào đây?

Bì Da La ngâm xướng chú ngữ, một đạo quang hoàn đem Lâm Khiếu Đường trối lại nâng lên. Lâm Khiếu Đường nhìn qua quả thực thành thật hơn không ít. Lúc này có ba gã mục sư đột nhiên chạy đến, bắt quá tu vi rất thấp, tất cả đều không vượt qua tu vi sư giai.

Ba gã mục sư hướng về phía Bì Da La thì lễ rồi đến bên cạnh Lâm Khiếu Đường giữ lấy, một gã mục sư khác từ trong phòng mang theo một người, chính là Tân Tây Á. Hiện tại Lâm Khiếu Đường quả là ăn thiệt không nhỏ, Tân Tây Á chính là một vị thích khách đại sư cấp nha, cư nhiên bị Bì Da La bắt được, chỉ là nàng bị đánh ngất mà thôi.

Trông thấy ám dạ tinh linh bỗng nhiên Bì Da La nghĩ đến cái gì đó, rất đồng tình nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

- Người thanh niên. Người cho là Khố Ban thực sự coi trọng người hay sao? Người quá ngây thơ rồi. Ha ha. Nhiều nhất chỉ là đúng dịp chữa được một loại ngoan tật mà thôi, tác dụng của người chỉ có thế. Một cái chiến sĩ sư giai nho nhỏ, cho dù năng lực có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ để lợi dụng. Mượn ám dạ tinh linh nữ nô này mà nói đi, rõ ràng là đã nhận chủ rồi, lại còn muốn tặng cho người. Chính là để ước thúc và giám thị người mà thôi, người chỉ là một con cờ để người ta lợi dụng, thật đáng buồn. So với việc bị lợi dụng và giám thị tại nơi này, không bằng thống khoái một chút đi theo ta.

Lâm Khiếu Đường cười khê một tiếng rồi dùng âm thanh cực nhỏ đột nhiên nói:

- Người nghĩ rằng ta không biết?

Bì Da La nhất thời không nghe rõ

- Nói cái gì?

Con người của Lâm Khiếu Đường cấp tốc mở ra, quanh thân đột nhiên bạo tạc ra một cỗ nguyên lực cường liệt không gì sánh được. Quang hoàn trên người hấn lập tức bị phá nát. Hai gã mục sư bên cạnh Lâm Khiếu Đường căn bản không kịp phản ứng đã bị ngũ chỉ kim trảo mạnh mẽ bóp nát xương cốt, trừng lớn đôi mắt ngã xuống.

- Cái gì?

Bì Da La cả kinh. Toàn thân hiện lên một màn quang mang bảo hộ...

Thế nhưng Lâm Khiếu Đường khi mang theo trần thiên giới có tốc độ thực sự là quá nhanh, cự ly lại gần đến như vậy.

Phốc tư... Một thanh trường thương màu vàng cực kỳ ngạnh sinh đâm thủng quang thuẫn, thật sâu đâm thẳng vào trong lồng ngực của Bì Da La.

- Không... Không có khả năng. Đây ... Đây ... Khả năng...

Máu tươi điên cuồng chảy ra khỏi miệng vết thương trên người Bì Da La. Trái tim đã bị đâm thủng nguyên linh cũng bị tổn thương, Bì Da La đã không thể tự tiến hành trị liệu. Hẳn như thế nào cũng không rõ vì sao thần thánh lực trong thời khắc vừa rồi như thế nào cũng không thể phóng xuất ra được, tựa hồ như có vật gì đó khống chế, lẽ nào gã kiếm sĩ tuổi còn trẻ này vẫn còn cất giấu ám chiêu nào đó?

Đáng tiếc Bì Da La đã không còn nhiều thời gian để suy nghĩ vấn đề này, trước mắt tối sầm rồi ngã xuống.

Một gã mục sư khác chuẩn bị đem Tân Tây Á lên lưng, đột nhiên hú lên một tiếng quái dị, bỏ lại ám dạ tinh linh rồi chạy đi. Ngón tay Lâm Khiếu Đường bắn mạnh, một viên quang đạn dễ dàng xuyên thấu thân thể gã mục sư...

Nhìn trần thiên giới trong tay, Lâm Khiếu Đường thở dài một hơi. Nhờ có pháp bảo hộ thân bậc này nếu không hôm nay sợ là phải chết ở đây rồi.

Xuất phát từ sự hiếu kỳ, Lâm Khiếu Đường đến gần thi thể Bì Da La lục lọi một hồi. Làm một cao thủ cấp bậc linh hồn giai, trên người dù thể nào cũng phải có một hai thứ tốt.

Trên tay Bì Da La không hề có trử vật giới chỉ, nhưng lại đeo một cái trử thủ trạc lưng rất khác biệt trên cổ tay và một chiếc trử vật đai lưng với dung lượng so với trử vật giới chỉ lớn hơn gấp mười lần.

Chủ nhân đã chết đi những pháp khí trử vật này đều giảm lực lượng cấm chế tới mức nhỏ nhất. Lâm Khiếu Đường rất dễ dàng phá tan cấm chế, kiểm tra tất cả các đồ vật bên trong.

Bên trong rất trống trải, chỉ có hai quyển trục ma pháp phát ra ánh sáng lờ lờ và một đồng vật thể hình cầu hơi trong suốt rất nhỏ không biết là thứ gì.

Người này còn không giàu có bằng chính mình. Đây là kết luận trong vô ý của Lâm Khiếu Đường đưa ra, đột nhiên một cỗ nguyên lực cực nhỏ giống như thiểm điện lóe lên.

- Ai?

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ đứng dậy. Trử vật thủ trạc trên tay lập tức thu vào trong trử vật giới chỉ.

Góc tối gần đó, một thân ảnh gầy nhỏ chậm rãi hiện ra hình dạng, lão giả khô gầy hiện ra tại góc tối. Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn già nua, lúc này lại nhìn Lâm Khiếu Đường cười tủm tỉm. Lâm Khiếu Đường cảm thấy bản thân buồn nôn.

- Người thanh niên. Chính tay giết chết một cao thủ linh hồn giai có cảm giác ra sao? Có phải là rất sáng khoái?

Lý Nhĩ không hiểu tại sao đột nhiên đặt câu hỏi kỳ quái.

- Người là vị vong linh ma pháp sư kia?

Lâm Khiếu Đường lập tức nhận ra đối phương. Khuôn mặt già nua cực nhiều nếp nhăn kia sợ là độc nhất vô nhị.

- Không sai. Người nên cảm tạ ta như thế nào đây?

Lý Nhĩ hỏi.

Lâm Khiếu Đường không quá minh bạch ý tứ trong câu hỏi này. Bàn tay già nua của Lý Nhĩ khẽ giật, từ trên thi thể của Bì Da La đột nhiên thoát ra một đạo bóng đen, giống như thiểm điện chọt lóe chui vào trong tay áo của Lý Nhĩ...

214. Chương 215: Địa Vương Giai Đối Địa Vương Giai. .

Nếu như không phải là ta thả trên người Bì Da La một con thúc ma thú, người cho rằng mình có thể giết chết hắn hay sao?

Thanh âm khàn khàn của Lý Nhĩ chậm rãi vang lên.

Lâm Khiếu Đường nhìn thi thể trên mặt đất, nghĩ tới biểu tình kinh hoàng trước khi chết của Bì Da La, tựa hồ như không phải là do bản thân gây ra.

- Mục sư cấp linh hồn giai, toàn bộ Lai Đặc giáo cũng chỉ có năm người mà thôi, Bì Da La không chỉ là một trong năm người đó mà còn là một vị giáo chủ đại nhân, hiện tại người lại giết chết hắn, nếu như việc này truyền ra ngoài, Lai Đặc giáo hội nhất định sẽ không bỏ qua cho người.

Trên khuôn mặt già nua của Lý Nhĩ hiện rõ nét cười khế, tựa hồ như kết quả này chính là điều mà hắn mong muốn.

Lâm Khiếu Đường đột nhiên bình tĩnh, lão gia hỏa này rõ ràng là muốn mượn tay chính mình để giết chết Bì Da La, nếu không với thực lực của bản thân muốn giết chết người có tu vi linh hồn giai xác thực là khó hơn lên trời.

Lâm Khiếu Đường nghiêm mặt:

- Nói như vậy, người đã sớm ẩn trốn ở chỗ này từ lâu?

Lý Nhĩ cười cười quái dị

- Vốn là ta chỉ định đến quốc sư phủ để thỉnh giáo một số vấn đề mà thôi, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện ra linh hồn mục sư Bì Da La ra tay làm những chuyện này, lão nhân ta từ trước đến nay đã nhìn mục sư không quá thuận mắt, nếu như có cơ hội giết chết bọn chúng thì tuyệt đối không bỏ qua cơ hội đó. Bất quá ta cũng không có nhiều hy vọng xa vời có thể giết chết được mục sư linh hồn giai, chỉ cần đánh hấn trọng thương là đủ rồi, không nghĩ tới gã giáo chủ đại nhân này lại kém cỏi đến vậy, dĩ nhiên thực sự chết trong tay của người.

Lâm Khiếu Đường âm thầm bấm đốt ngón tay tính toán thời gian, hơn nửa canh giờ nữa hắn sẽ phải hôn mê, mà vì tử linh ma pháp sư trước mắt này hiển nhiên cũng không phải tử tế gì, nếu như không thể trước thời gian trấn thiên giới mất đi hiệu lực giải quyết được mọi chuyện, hậu quả sợ là không chịu nổi.

- Ta bất quá chỉ là một kiếm sĩ nho nhỏ mà thôi, không biết là tiền bối muốn hỏi cái gì, hai chữ thỉnh giáo thực sự ta không dám nhận.

Trong khi nói chuyện, Lâm Khiếu Đường lại âm thầm suy tính đắn đo, rốt cuộc là có nên động thủ hay không, thế nhưng lực công kích tổng hợp của vong linh ma pháp sư hiển nhiên so với mục sư mạnh hơn rất nhiều, có thể nói là toàn bộ các chức nghiệp tồn tại hiện nay, vong linh ma pháp sư chính là loại chức nghiệp cực mạnh.

Hiện tại cho dù là hắn đã gia tăng thực lực lên gấp ba lần, Lâm Khiếu Đường cũng không hề nắm chắc chút nào, khí tức tử vong nồng đậm trên người đối phương thực sự làm cho người khác không tự chủ sinh ra một loại cảm giác sợ hãi sâu trong linh hồn.

Lý Nhĩ một mặt nghe Lâm Khiếu Đường nói chuyện, một mặt đi đến trước thi thể của Bì Da La, tay đưa lên, một cây ma pháp trượng khảm một cái đầu khô lâu nho nhỏ màu hồng trên đỉnh đột nhiên hiện ra.

Lý Nhĩ lại lấy thêm một cái bình nhỏ trong suốt. Bộ xương khô lâu nhắm ngay trước mặt Bì Da La hơi hơi lung lay một chút, thi thể mạnh mẽ rung lên, hai mắt tự nhiên mở to trừng trừng.

Lâm Khiếu Đường lại càng hoảng sợ, cho rằng Bì Da La vẫn chưa chết, trảo long thủ lập tức chuẩn bị, bất quá rất nhanh hắn liền phát hiện ra rằng thần kinh bản thân quá nhạy cảm rồi.

Bì Da La tuy rằng mở ra hai mắt, thế nhưng xác thực hắn đã chết, ít nhất thì hiện tại chắc chắn chết, từ phía trước mặt của hắn nhẹ nhàng bay lên một cỗ khí thể màu trắng, mà cỗ khí thể màu trắng này tựa hồ như còn đang giãy dụa, thế nhưng chung quy không thể chống lại được lực hút của bộ khô lâu trên đỉnh ma pháp trượng, rất nhanh liền bị hấp thu.

Lý Nhĩ cẩn thận đưa để chiếc bình nhỏ trong tay lên trên mặt đất, mở nắp che. Bộ xương khô lâu trên đỉnh pháp trượng sau khi hút linh hồn của Bì Da La trở nên sinh động khác thường, trong chỗ trống hai hốc mắt càng bắn ra tinh quang màu đỏ sẫm.

Cỗ khí thể màu trắng kia bên trong bộ xương khô lâu phát ra những tiếng gào thét giãy giụa kịch liệt, Lâm Khiếu Đường phảng phất cảm thấy giống như là có một người đang vật lộn trong biển lửa khôn cùng. Kỳ thực không hề có thanh âm nào, chỉ là sâu trong ý thức cảm giác được loại tuyệt vọng đặc thù này.

Bạch khí dần dần an tĩnh lại. Tiếp tục theo vết hầu của bộ xương khô lâu tiến sâu vào bên trong pháp trượng, mãi cho đến khi đi đến điểm cuối cùng pháp trượng mới theo đầu nhọn bên dưới pháp trượng bay vào trong chiếc bình nhỏ. Lý Nhĩ nhanh chóng tiến lên phía trước đóng nắp đặt lại, sau đó giống như là vừa mới kiếm được vật chí bảo, cầm lấy bình nhỏ xem xét kỹ lưỡng mới bỏ vào trong người.

Lâm Khiếu Đường đã mơ hồ đoán được Lý Nhĩ vừa làm cái gì, một vị vong linh ma pháp sư hiển nhiên là đối với linh hồn và người chết là thấy hứng thú nhất, mà linh hồn của cao thủ linh hồn giai lại càng là tài liệu cực phẩm, đối với vong linh ma pháp sư mà nói nó còn là tăng nguyên đan tốt nhất.

Đối với ba cỗ thi thể mục sư khác, ngay cả nhìn Lý Nhĩ cũng không buồn đưa mắt, hiển nhiên đối với cấp bậc linh hồn thấp như thế này không có nhiều tác dụng, giải quyết tốt chiếc bình nhỏ, lúc này mới chuyển hướng sự chú ý lên người Lâm Khiếu Đường.

- Ta đã xem xét rất kỹ, từ lúc ngươi và Khố Ban đi ra khỏi đại điện, trên người của hắn có rất nhiều vết thương, ta cảm thấy rất hiếu kỳ, quốc sư rốt cuộc là dùng phương pháp gì để tiến hành trị liệu? Liệu có phải là dùng dao kéo hay không?

- Không thể hay sao?

Lâm Khiếu Đường cũng không dự định dấu diếm cái gì, huống hồ là trước mặt lão yêu quái như thế này sợ là không dễ lừa dối.

Lý Nhĩ cười cười

- Đương nhiên là có thể, mặt khác ta còn chú ý tới, trong mấy người vẫn đi theo ngươi, có một người là nhân ngư tộc, hai chân của nàng tựa hồ như đã qua xử lý nào đó, bằng không tuyệt đối không có khả năng sinh sống lâu dài trên đất liền với chân của con người như vậy, nhân ngư tộc tuy rằng có năng lực biến ảo hai chân, thế nhưng không thể kéo dài trong thời gian quá lâu, vô luận là tu vi cao hay thấp đều như vậy, đây là an bài của Sáng Thế Thần, ai cũng không thể cải biến. Thế nhưng vị bằng hữu ngư nhân tộc kia của quốc sư, tựa hồ như đã đánh vỡ thiết luật không thể sinh sống lâu dài trên đất liền này, ta nghĩ chuyện này hẳn là không tránh khỏi quan hệ với quốc sư ngài đây!

Điều này cũng có thể nhìn ra hay sao? Lâm Khiếu Đường âm thầm cả kinh, ngoài miệng nói:

- Ta chỉ là giúp nàng thay đổi bộ xương đùi mà thôi.

Đối với sự thành thực của quốc sư, Lý Nhĩ rất thỏa mãn:

- Nguyên lai đầu khớp xương cũng có thể thay đổi, năng lực của quốc sư có thể giải đáp được mê đề, không biết có khả năng tạo ra một thân thể hoàn toàn mới hay không đây?

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút rồi nói:

- Điều này sợ là không được!

- Rốt cuộc là không được? Hay là quốc sư không muốn làm? Ngay cả đầu khớp xương cũng có thể thay đổi được, còn có gì không được đây chứ? Nếu như quốc sư không hy vọng mấy vị bằng hữu này của người trở thành những bộ cương thi thì tốt nhất là cho ta một đáp án vừa lòng.

Lý Nhĩ không nóng không lạnh nói.

Mặt đất đột nhiên chấn động, một con cột long thật lớn đột nhiên từ trong bóng tối hiện lên, những chiếc xương và răng nanh trên miệng tạo thành hai cái lông liên tiếp, bốn người A Mạn Đạt đều bị bắt nhốt bên trong, trong miệng bốn người đều đang kịch liệt lăm lăm cái gì đó, nhưng không hề nghe được thanh âm.

- Quốc sư ngài đang dùng trấn thiên giới, một đoạn thời gian nữa, ngươi sẽ lâm vào tình trạng ngủ say, tốt nhất trước khi ngủ say ngài nên cho ta câu trả lời thuyết phục, còn nếu như ngài kéo dài quá thời gian này, lão nhân cũng không rảnh để chờ ngài tỉnh lại, đến lúc đó trực tiếp đem âm thi thả lên trên người bọn họ, đến khi người tỉnh lại mà nhìn thấy mấy con cương thi đến lúc đó đừng trách lão nhân ta không kiên nhẫn.

Ngữ khí của Lý Nhĩ hơi nặng thêm một chút nói.

- Tiền bối, rốt cuộc là muốn?

Lâm Khiếu Đường lên tiếng mà mắt bắt đầu díp lại, gian nan hỏi.

Tuy không biết rằng lão gia hỏa này rốt cuộc là muốn làm cái gì, thế nhưng có một điều Lâm Khiếu Đường rất rõ ràng đó là nếu như bản thân cho hắn đáp án vừa ý sợ là lão gia hỏa này lập tức bắt mình lại, sau đó trở thành nô lệ của hắn, thế nhưng nếu như không đáp ứng mà nói vậy thì mấy người A Mạn Đạt nhất định gặp phải nguy hiểm rồi, vô luận là chọn cách nào đi nữa thì cũng đều là cuộc mua bán lỗ vốn.

Trên khuôn mặt khô quắt nhăn nheo của Lý Nhĩ hiện lên màn ánh sáng nhàn nhạt:

- Đám người này với ngươi không quan hệ, nói nhanh, rốt cuộc là không thể được?

Trong khi nói, quanh thân Lý Nhĩ bắt đầu phóng ra một cỗ sương mù, sương mù bao vây quanh quần tại chiếc lồng xương, chuẩn bị tùy thời hạ thủ.

- Có thể!

Lâm Khiếu Đường bị ép đành phải nói.

- Tốt, người đã cứu các bằng hữu của người!

Lý Nhĩ thỏa mãn nói, cổ sương mù trên không trung nhất thời biến mất không thấy.

Miệng của cốt long há ra, chiếc lồng xương rơi trên mặt đất, mấy người A Mạn Đạt rốt cuộc có thể phát ra thanh âm, chỉ là bọn họ ngoài trừ kinh hoàng ra cũng không rõ ràng lắm rốt cuộc là xảy ra những chuyện gì, những chuyện từ trong miệng bọn họ rất mơ hồ không rõ.

Lực chú ý của Lâm Khiếu Đường tập trung lên người Lý Nhĩ muốn tìm kẻ hở của hắn, chỉ là cho đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy chút sơ hở nào, quanh thân thể của Lý Nhĩ phẳng phất như là có rất nhiều con mắt khắp mọi nơi, căn bản hoàn toàn kín kẽ.

- Người thanh niên, làm quốc sư vài ngày như vậy nên cảm thấy đủ, cùng lão nhân ta về nhà đi thôi!

Lý Nhĩ nói xong đưa tay lên, thân thể của Lâm Khiếu Đường không tự chủ được, trực tiếp bay thẳng lên trên lưng của cốt long.

Lý Nhĩ chậm rãi bay cao, vững vàng hạ xuống cái đầu cực lớn của cốt long, pháp trượng trong tay vung lên, ma pháp trận phong bế vẫn bao phủ xung quanh quốc sư phủ lập tức tiêu biến.

- Cách Lý, tốc độ cao nhất bay tới, mục tiêu, Âm Thi...

Pháp trượng trên tay Lý Nhĩ chỉ thẳng phương hướng tây bắc, quát to, chỉ là còn chưa nói xong, đột nhiên dưới chân không vững từ trên đầu cốt long ngã xuống dưới.

Toa, một chùm quang ảnh thật lớn xẹt qua, cốt long cực lớn đã bị chém thành hai nửa.

Phương hướng quang ảnh phát ra có một đạo thân ảnh màu xanh phá không mà đến, bay vút tới, vừa mới đến không trung trên đỉnh quốc sư phủ thì ngừng lại, chính là quốc vương La Sát quốc, đệ nhất cường giả Khố Ban.

Khuôn mặt của Khố Ban lúc này vô cùng u ám, phiêu phù trên không trung, mặc một thân nhuyễn giáp màu vàng, phía sau lại cắm hai lá cờ sí, phẳng phất như gã mặt đen diễn hí khúc.

- Lão đầu tử, bắt cóc quốc sư bốn quốc, lá gan của người thực sự là không nhỏ.

Khố Ban lạnh lùng nói.

Lâm Khiếu Đường cũng từ trên cốt long rơi xuống đất, kỳ quái nhìn trang phục của Khố Ban, trời ạ, ngoại trừ bộ nhuyễn giáp màu vàng trên người ra, người này thực sự là cực giống một con ma thú tranh cơ thể bên trong kiếm thánh thú nhân.

Trên khuôn mặt luôn luôn lộ ra nét cười cợt như không của Lý Nhĩ lúc này lại lạnh lùng ngưng trọng lại, hiển nhiên là không hề ngờ tới kiếm thánh lại đột nhiên xuất hiện nơi này.

- Lão nhân ta chỉ là muốn mượn dùng một đoạn thời gian mà thôi, sau này nhất định hoàn trả lại nguyên vẹn!

Lý Nhĩ hơi tỏ ra chút yếu kém nói, vị kiếm thánh này quả thực không dễ dàng trêu chọc.

- Hừ, khó có thể để cho bốn vương thỏa thuận gì đó với người, mặt khác, người đã giết một linh hồn mục sư mà còn muốn chạy hay sao? Để cho Lai Đặc giáo tính món nợ này đổ lên đầu La Sát quốc chúng ta? Lão già này, tính toán của người cũng quá thuận lợi đi, người coi La Sát quốc chúng ta thành cái gì?

Khẩu khí nói chuyện của Khố Ban càng dần càng nặng, hiển nhiên là đã thực sự nổi giận, đặc biệt khi nhìn thấy bốn thi thể đang nằm dưới đất của đám Bì Da La thì khó có thể khống chế được nữa.

Lý Nhĩ liếc mắt nhìn da mặt của Bì Da La lúc này đang dần dần chuyển thành màu đen, đây chính là di chứng của việc hút mất linh hồn lưu lại, vốn định giá họa cho người khác, nhưng hiện tại có trăm miệng cũng không biện minh được.

Cách giải quyết hòa bình cuối cùng trong tâm lý của Lý Nhĩ rốt cuộc biến mất không còn, pháp trượng trong tay mạnh mẽ rung lên, không gian nhất thời vụn vỡ, sau đó từ hư không bay ra năm đầu thạch tượng quý.

Con mắt của Khố Ban hơi hơi híp lại, hừ lạnh một tiếng, cánh tay giơ lên không trung, một đạo kiếm ảnh thật lớn trùng thẳng trời cao, cánh tay kia mạnh mẽ áp lại, kiếm ảnh cực lớn giống như di sơn đảo hải bổ thẳng vào năm thạch tượng quý đang phóng tới, trong nháy mắt bị chém thành hai nửa.

Lý Nhĩ hơi kinh hãi, kiếm thánh quả nhiên danh bất hư truyền, tùy tiện phóng một chiêu đã có thể giết chết được bất tử tộc cao cấp, chiêu số bình thường hiển nhiên là không có tác dụng gì, không thích hợp tiếp tục dùng lại.

Quanh thân Lý Nhĩ phát ra hắc khí cuộn cuộn, vài món pháp khí trên người cũng lờ lờ phát quang, miệng lẩm nhẩm chú ngữ, bộ xương khô lâu trên đỉnh pháp trượng đột nhiên phát sáng, hư không vụn vỡ sau đó mở ra một cách cửa không gian, từ bên trong có một con chiến mã màu đen mắt đỏ đậm và một gã kỵ sĩ, tay cầm trường thương cưỡi trên lưng ngựa, chính là tử vong kỵ sĩ, cấp quý tộc của bất tử tộc.

Một tử vong kỵ sĩ phóng ra nhưng vẫn chưa kết thúc, trong cánh cửa không gian đen ngòm còn có một gã thân hình cực kỳ to lớn, ước chừng cao hơn một trượng, toàn thân mặc bộ chiến giáp cổ xưa, trong tay cầm thanh cự kiếm, hắc võ sĩ, cấp lĩnh chủ bất tử tộc.

Khố Ban còn chưa giải quyết hoàn toàn được thạch tượng quý hơi hơi kinh hãi, Lý Nhĩ có thể đồng thời triệu hoán được một quý tộc bất tử tộc và lĩnh chủ bất tử tộc, hiển nhiên đối phương ít nhất cũng có tu vi linh hồn giai hậu kỳ hoặc cao hơn nữa, thấp nhất đối phương cũng là 8 tinh linh hồn giai vong linh ma pháp sư.

Lâm Khiếu Đường đối với bất tử tộc của Minh Tây đại lục cũng có chút lý giải, một gã tử vong kỵ sĩ có thực lực đại sư giai sơ kỳ, còn hắc võ sĩ lại càng lợi hại hơn, đã đạt tới linh hồn giai sơ kỳ, trọng yếu hơn nữa chính là bọn chúng vốn đã là vật chết, đối với thống khổ hay tử vong không có chút khái niệm nào, so với tử sĩ còn giống tử sĩ hơn.

Điểm đáng sợ nhất của vong linh ma pháp sư chính là có thể khống chế được được bất tử tộc tu vi thâm hậu, một khi tiến nhập vào địa vương giai thì vong linh ma pháp sư cũng sẽ trở thành sinh vật bất tử hệ - -
- Vu yêu!

Nhìn hai sinh vật bất tử tộc đang phóng về phía bản thân, khuôn mặt của Khố Ban đột nhiên lạnh lùng cười, thân ảnh kịch liệt động đậy, sinh ra mấy đạo hư ảnh màu xanh.

Những hư ảnh này dần dần thành hình!

Phân thân thuật!

Một trong những tuyệt học thành danh của kiếm thánh!

Tổng cộng phân ra làm ba phân thân, hình dạng so với Khố Ban hoàn toàn giống nhau, chỉ là da màu xanh tối ảm đạm mà không phải là màu xanh sáng.

Tam đại phân thân phân biệt phóng đón nhận thạch tượng quý, tử vong kỵ sĩ và hắc võ sĩ, còn chân thân của Khố Ban không biết từ khi nào đã có thêm một thanh trảm nhận trên tay, hình như chính là thanh đao đồn cưỡi phóng đại vài lần, hóa thành đạo quang mang màu xanh bắn thẳng về phía vong linh ma pháp sư.

Về đặc ý trong mắt Lý Nhĩ nháy mắt động lại, đây là lần đầu tiên hắn giao thủ với kiếm thánh, nguyên bản tưởng rằng có thể ngăn cản được đối phương trong chốc lát, không nghĩ tới đối phương lại có chiêu số lợi hại đến như vậy.

Lý Nhĩ vẫn luôn luôn chú ý đến Lâm Khiếu Đường, thế nhưng lúc này không thể tiếp tục phân thân, phải dốc toàn lực ứng chiến, tốc độ của lực quang thực sự quá nhanh, hét lớn một tiếng:

- Huyết thuận!

Đương, kiếm của Khố Ban bổ thẳng vào mặt huyết thuận, một tiếng vang chói tay xông thẳng trời cao.

Răng rắc, trên mặt huyết thuẫn xuất hiện vết rạn nứt cực kỳ rõ ràng, đôi mắt già nua của Lý Nhĩ trợn tròn, không được phết suy nghĩ nhiều, toàn thân bị cổ hắc khí bao phủ, trầm thấp hô lên:

- Ác ma phụ thể!

Thân hình khô gầy của Lý Nhĩ trong nháy mắt phát sinh những biến hóa kinh người, thân thể giống như phồng lên dần dần bành trướng, da dẻ không hề khô quắt như lúc đầu, trong miệng răng nanh mọc dài ra, trên trán càng mọc thêm ba chiếc sừng dài, đôi tay già lão khô gầy dần dần chuyển biến thành lợi trảo.

Đương, Khố Ban lại chém thêm một kiếm, huyết thuẫn rốt cuộc không chống đỡ được nữa, bạo tạc, chỉ là phía sau huyết thuẫn đã không còn là lão giả khô gầy nữa mà chính là một vị ác ma đại hán dữ tợn, bộ ma pháp bào trên thân lóe ra ánh sáng lờ lờ quỷ dị của những ký hiệu kỳ quái.

- Vu yêu!

Khố Ban cả kinh thốt, Lý Nhĩ cư nhiên là một vị địa vương giai vong linh ma pháp sư.

Lý Nhĩ dữ tợn cười cười:

- Kiếm thánh, ngươi đã nhất quyết gây sự, vậy thì hai chúng ta phân cao thấp tại đây đi!

Hai đại cao thủ đồng thời khởi động, một kiếm một trượng, ma chạm vào nhau kịch liệt, chỉ nghe thấy thanh âm mà không hề nhìn thấy thân ảnh, tốc độ quá nhanh, khí lưu tạo ra sau khi va chạm sớm đã làm cho phòng ốc trong phạm vi hơn mười trượng xung quanh thổi bay, mặt đất cũng bị hãm sâu xuống phía dưới, hai người rõ ràng không tận lực thu liễm, toàn bộ đại đô thành đều đang run rẩy.

Đây là thực lực địa vương giai hay sao? Lâm Khiếu Đường kinh hãi không ngớt, bất quá chỉ là cảm thán trong thời gian rất ngắn, rất nhanh đã hồi phục tinh thần lại!

Cơ hội đã tới rồi, lúc này còn không trốn đi thì đợi đến khi nào, vô luận là phương nào thắng lợi, đối với Lâm Khiếu Đường mà nói thì không có nhiều khác nhau cho lắm, hắn đều có kết quả bị bắt thành tù binh.

Hiệu lực của trấn thiên giới nhiều lắm chỉ có thể chống đỡ thêm một phần tư canh giờ mà thôi, Lâm Khiếu Đường không dám có bất luận do dự nào, vô tung quyết vận chuyển đến cực hạn, lặng yên không một tiếng động phóng thẳng đi, ôm lấy chiếc lồng xương, lại nhìn thoáng qua vị ám dạ tinh linh nữ nô đang nằm trên mặt đất, cặp mắt khát cầu kia trong nháy mắt hiện lên trong đầu Lâm Khiếu Đường.

Nhanh chóng xẹt qua ôm lấy ám dạ tinh linh, tay kia kéo theo chiếc lồng xương, Lâm Khiếu Đường đem tất cả các loại độn thuật bản thân tập hợp hết vào một chỗ, độn thẳng lên trời cao, có trấn thiên giới trợ giúp, tốc độ so với trước kia càng nhanh hơn gấp ba lần, coi như là cao thủ linh hồn giai cũng đừng mơ tưởng có thể đuổi kịp trong thời gian ngắn.

Lâm Khiếu Đường cái gì cũng không quản nữa, độn ra mấy trượng rồi phóng lên trời cao, hóa thành một mũi tên màu vàng nhạt hướng về một phía bất kỳ tận lực độn đi...

215. Chương 216: Đuổi Theo Và Chạy Trốn.

Hai đại cao thủ đang lúc giao chiến kịch liệt, đều đã phát hiện ra Lâm Khiếu Đường bỏ chạy rất nhanh, nhưng không thể thu tay lại ngay được, lúc này chỉ cần hơi chút thu lực thì có thể phải chịu trọng thương.

Lý Nhĩ hóa thân thành vu yêu chém thanh pháp trượng xuống va chạm với lưỡi dao sắc bén của Khố Ban, hai binh khí đối chọi một chỗ, đôi mắt của Lý Nhĩ lóe ra ánh sáng đỏ sậm, tiếng nói khàn khàn trầm thấp vang lên:

- Khố Ban, ta và ngươi tiếp tục tranh đấu, sợ là có đánh thêm mấy ngày mấy đêm cũng không phân cao thấp được, tiểu tử kia đã chạy trốn, nếu như vài ngày sau mới đuổi theo, sợ là có tìm cũng khó tìm được tung tích, còn nếu như chạy ra khỏi La Sát quốc mà nói, cho dù kiếm thánh ngài có bản lĩnh hơn trời đi nữa, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể bắt được hắn trở về, không bằng hiện tại chúng ta dừng tay đuổi theo, nhất định đuổi kịp hắn bắt trở về.

Khố Ban cười lạnh nói:

- Người nghĩ rằng ta và người giống nhau chỉ có một người hay sao chứ? Ở đây chính là đại đô thành, không ai có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta, tự nhiên sẽ có người đi truy đuổi hắc, lão già, tốt nhất người nên nghĩ cho chính bản thân người một chút đi.

Lý Nhĩ cũng không tức giận, tiếp tục thuyết phục nói:

- Khổ Ban người làm quốc vương mấy chục năm đã hồ đồ rồi hay sao? Với tốc độ của tiểu tử đó sợ là trong toàn bộ La Sát quốc ngoài trừ mấy đại cao thủ ra thì không ai có thể truy đuổi được hắc, hiện tại hắc có thêm trấn thiên giới, người cho rằng bọn thủ hạ của người có thể đuổi kịp được hắc hay sao chứ?

Ánh mắt của Khổ Ban có chút do dự, những miệng vẫn kiên quyết như cũ

- Tiểu tử kia mang theo ám dạ tinh linh, đó là sai lầm của hắc, hiện tại ta mới là chủ nhân của ám dạ tinh linh, vô luận là nàng ở địa phương nào cũng không tránh được tâm linh tra xét.

Lý Nhĩ nhìn phương hướng Lâm Khiếu Đường đã bay đi, hiện rõ sự nôn nóng:

- Khổ Ban, người có thực sự muốn hồ đồ một thời hay không vậy? Nếu như thực sự để cho tiểu tử kia chạy thoát, bệnh tật trên người người lại tái phát, đến lúc đó hối hận cũng đã quá muộn rồi, Bì Da La cho rằng ám dạ tinh linh nữ nô nhận tiểu tử đó làm chủ, nên đã tiến hành tinh lọc linh hồn từ ba ngày trước, nếu như người không tin, vậy thì có thể kiểm tra một chút.

Khuôn mặt của Khổ Ban hơi co rúm lại, nguyên thức phóng ra, nhất thời kinh hãi, thực sự là cái gì cũng không cảm ứng được, gằm nhẹ một tiếng:

- Tên mục sư chết tiệt, chúng ta đồng thời thu lực.

Lý Nhĩ đang chờ chính là những lời này, gật đầu nói:

- Ta đếm một ... hai ... ba, chúng ta đồng thời thu lực.

- Một!

- Hai!

- Ba. Thu!

Đôi con người đỏ sẫm của Lý Nhĩ đột nhiên hiện ra quang hoa, trong nháy mắt khi hắc và Khổ Ban đồng thời thu tay, trên thân thể của hắc có một bóng đen bay ra, chính là con thú ma thú lần trước đối phó với Bì Da La. Đây chính là một loại quỷ thú có thể làm cho nguyên lực trong thời gian ngắn tập trung toàn bộ tại vị trí của nó bám vào, cho dù là siêu cấp cao thủ cũng không thể thoát được.

Thú ma thú vừa mới tiến vào thân thể của Khổ Ban, trên mặt Lý Nhĩ nhất thời hiện ra nét cười âm âm, thể nhưng trên miệng Khổ Ban cũng hiện lên nụ cười quỷ dị.

Lý Nhĩ cảm thấy không ổn, nét tươi cười nhất thời đọng lại, quả nhiên, màu da của Khổ Ban dần dần biến thành màu xanh đen u ám, còn một gã thân thân cách đó không xa lại có màu da chậm rãi sáng lên.

Phân thân và chân thân trong nháy mắt chuyển hoán vị trí cho nhau, chân thân chém một kiếm trực tiếp giết chết tử vong kỳ sĩ, tức thì lóe lên hiện ra trước mặt phân thân, phách một chương lên lưng phân thân, đạo bóng đen bám lên người kêu gào thảm thiết, từ trong cơ thể của phân thân giãy giụa hiện ra, thống khổ giãy giụa vài cái rồi biến mất không thấy.

Lý Nhĩ đau lòng không thôi, con thú ma thú cấp u vương bản thân bồi dưỡng bồi dưỡng đã hơn hai trăm năm cứ như vậy mà chết đi.

Trên thực tế, Khổ Ban cũng ngầm hạ sát thủ, trong nháy mắt thu tay lại lập tức phóng xuất kiếm khí, đáng tiếc lại bị con thú ma thú đột nhiên xuất hiện nuốt chửng, lúc này mới có thể đánh con thú ma thú đó tan thành mây khói.

Hai người đều mang theo ý xấu, đều muốn ám toán đối phương, kết quả đều thất bại, bất quá tổn thất của Lý Nhĩ lớn hơn một chút, con u linh vương kia cứ như vậy mà hồn phi phách tán, muốn bồi dưỡng ra một con khác, thực sự không biết phải tốn bao nhiêu công sức của cải.

Lý Nhĩ và Khố Ban đối mặt nhìn nhau quỵ dị, ai cũng không muốn tiếp tục động thủ lần nữa, ngoài trừ lãng phí thời gian thực sự không có bất cứ tác dụng đáng kể nào.

- Kiếm thánh chính là kiếm thánh, lão nhân ta dùng đến ám chiêu như thế nào đi nữa cũng không thể làm gì được người!

- Hừ, người cũng không kém, bây là so tốc độ đi!

Khố Ban nói xong rồi hóa thành một mũi tên bắn thẳng lên trời, chớp mắt đã biến mất không còn nhìn thấy.

Lý Nhĩ không chút hoang mang, làn da từ từ trở lên khô quắt như cũ, khôi phục lại hình tượng lão đầu già nua trước đó, thân hình mơ hồ không rõ rồi hóa thành bóng đen biến mất trong không khí.

Khố Ban vốn phi hành trước một bước hơi kinh ngạc, Lý Nhĩ cư nhiên có thể dễ dàng đuổi theo bản thân như thế, tốc độ phi hành của hai người này đã không thể dùng ngôn từ để hình dung được nữa. Hiện tại thanh âm cũng không còn phát ra được, Khố Ban truyền âm nói:

- Lão già kia, người...đây là tốc độ gì?

- Chút tài mọn, sao có thể so sánh với kiếm ảnh của kiếm thánh ngài đây, không nói chuyện cũng được, tiểu tử kia đã độn xa được vài trăm dặm, tiếp tục trẻ hơn một chút thì cho dù là người hay ta, cũng đừng mong truy tìm được tung tích của hắn ngay được!

Lý Nhĩ cũng không nguyện tiết lộ tuyệt kỹ bản thân, trong lúc truyền âm, thân ảnh trên không trung xuất hiện hai đạo ánh sáng đỏ sậm, có vẻ cực kỳ quỵ dị.

Đuổi theo một hồi Khố Ban dần dần mất đi phương hướng, chỉ là vẫn phóng đi phía trước bóng đen hóa thân của Lý Nhĩ, không khỏi có chút lo nghĩ, truyền âm nói:

- Lão già kia, người còn có thể cảm ứng được khí tức của tiểu tử đó hay không?

Bóng đen không hề trả lời, chỉ là lấy tốc độ cao nhất thẳng về phía trước tiếp tục phi hành, Khố Ban truyền âm lần thứ hai

- Lão già kia, nếu như người có biện pháp tìm được tiểu tử bắt trở về, bản vương có thể cho người mượn dùng, bất quá chỉ có thể ở lại đại đô thành, muốn dùng bao lâu cũng được.

Hai đạo ánh sáng bên trong bóng đen lần thứ hai như thiểm điện chợt lóe, Lý Nhĩ đang chờ đợi lời nói này:

- Lão nhân ta còn cần một gian phòng để chuẩn bị thí nghiệm.

- Việc nhỏ, nhất định được!

Khố Ban thẳng thắn đáp ứng.

- Hảo, lão nhân tin tưởng kiếm thánh nhất ngôn cửu đỉnh, đi theo ta.

Lý Nhĩ rốt cuộc cũng nói ra, bóng đen lần thứ hai tăng tốc độ, Khố Ban khẽ quát một tiếng rồi bay theo.

Cách đó hơn ba trăm dặm, phương hướng đồng nhất, Lâm Khiếu Đường hầu như hóa thành lưu tinh đem toàn bộ nguyên lực bản thân hoàn toàn thiếu đốt, thậm chí tốc độ nhanh hơn chút nữa, cách hai lão quái vật xa một chút nữa.

Bất quá một mình hắn mang theo năm người đã làm cho tốc độ chịu ảnh hưởng không nhỏ, nhưng từ lúc tổ kiến đoàn đội, Lâm Khiếu Đường không muốn thiếu bất luận người nào, về phần ám dạ tinh linh kia, Lâm Khiếu Đường có thể nói là nhất thời xung động đi cứu nàng, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có nguyên nhân. Mấy ngày nay ở chung, Lâm Khiếu Đường cảm thấy được trong thân thể ám dạ tinh linh có chứa đựng hắc ám nguyên lực rất sâu rất mạnh, mà nội anh của bản thân dưới sự tinh lọc của thánh quang độc trước đó, nguyên độc tích góp từ trước đến nay đã giảm đi quá nửa, điều này làm cho thực lực của hắn giảm một mức lớn. Nếu như có thể hấp thu toàn bộ hắc ám nguyên lực bên trong cơ thể ám dạ tinh linh, dựa theo dung lượng mà tính ra, có thể làm cho nội anh đột phá quan khẩu thật lớn, lớn lên tạo thành nội linh.

Lâm Khiếu Đường cho rằng khi hai đại cao thủ đánh nhau như vậy, không có khả năng thu tay lại dễ dàng, chỉ cần một phần tư một canh giờ toàn lực phi độn ra hẳn là có thể bay được đến bảy tám trăm dặm, đến lúc đó cho dù bản thân gặp phải cảnh hôn mê, lấy năng lực của mấy người A Mạn Đạt hẳn là có thể tiếp tục mang theo bản thân tiếp tục đào tẩu.

Lâm Khiếu Đường vốn đã phi độn được hơn bốn trăm dặm, thì đột nhiên phía sau có hai cỗ nguyên lực không cần quá nhiều thăm hỏi hầu như song song lấy tốc độ khủng khiếp đuổi theo phía sau, tốc độ này so với bản thân dưới sự hỗ trợ của trần thiên giới còn muốn nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa tập trung gắt gao về phương hướng hẳn đang bay, cực kỳ chuẩn xác.

Phi hành thời gian dài với tốc độ nhanh như vậy, Lâm Khiếu Đường không tránh khỏi tổn hao nguyên lực thật lớn, còn muốn tăng tốc hơn nữa nhưng không còn khả năng, lúc này Lâm Khiếu Đường hoài niệm kim dương đan của Kỳ Áo không gì sánh được.

Lại bay tiếp được hơn mười dặm, hai cỗ nguyên lực phía sau Lâm Khiếu Đường đã nhanh chóng rút ngắn cự ly tới hơn hai trăm dặm, cứ tiếp tục như vậy hiển nhiên kiểu gì cũng bị đuổi kịp.

Lâm Khiếu Đường quyết định bay ngược lại, hạ xuống rừng núi phía bên dưới, đem bốn người bên trong lồng xương thả ra ngoài.

- Phi phi phi!

Vừa mới ra khỏi lồng xương, Tác Cáp Đồ mạnh mẽ nhổ ra mấy bãi nước miếng, bị nhốt bên trong chiếc lồng xương tràn đầy hơi thở thực sự làm cho hắn hầu như ngất đi.

- Đường Lâm, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

Trên mặt những người khác cũng tràn đầy nghi vấn, Lâm Khiếu Đường nhìn bầu trời xa xa nói:

- Hiện tại không có nhiều thời gian để giải thích, các người có biện pháp nào đem toàn bộ khí tức ẩn dấu hay không?

A Mạn Đạt kinh khủng cảm nhận được hai cỗ nguyên lực cực mạnh đang bay tới với tốc độ rất nhanh, thân thể nhỏ nhắn của Ngã Thập không tự chủ được run rẩy, độ miễn cảm và tính cảnh giác trời sinh của thú nhân tộc làm cho nàng trong vô ý thức cảm giác được nguy hiểm đang tới gần.

Tác Cáp Đồ kiêu ngạo trả lời:

- Điều này thì có gì là khó, ả nhân chúng ta đều là những hảo thủ đào hang động, chỉ cần trốn xuống dưới đất đủ sâu, bản thân cho dù có khí tức mạnh hơn nữa cũng ẩn dấu được.

Con mắt của Lâm Khiếu Đường sáng ngời, vội vàng hỏi:

- Đại khái cần sâu bao nhiêu?

Tác Cáp Đồ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Mười năm mười sáu trượng, đại khái không sai biệt lắm.

Mười năm mười sáu trượng, như vậy là khoảng năm mươi thước, Lâm Khiếu Đường có điểm tuyệt vọng, nhưng vẫn hỏi lại:

- Đào sâu như vậy, cần bao lâu?

Về đặc ý của Tác Cáp Đồ lần thứ hai hiện lên:

- Ta chính là cao thủ đào huyệt động, mười năm trượng chỉ cần thời gian ba ngày mà thôi.

Lâm Khiếu Đường thực sự muốn đắm lão ả nhân này một quyền, không đâu đi lãng phí thời gian quý giá, trầm giọng nói:

- Chúng ta không có nhiều thời gian như vậy, tối đa thời gian một nén hương nữa sẽ bị đuổi kịp, các người hẳn là có thể cảm nhận được kẻ đuổi theo có bao nhiêu kinh khủng.

Cho dù là trong tình huống cấp bách như thế này, La Cách Tư vẫn cứ duy trì khuôn mặt đỏ hồng rụt rè

- Mấy ngày nay ta và A Mạn Đạt đã nghiên cứu không ít ma pháp trận, hơn nữa trước đây còn có chút dự trữ, hẳn là có thể kéo dài được một chút thời gian.

A Mạn Đạt bởi vì có liên hệ tâm linh với Lâm Khiếu Đường, bởi vậy đối với nguy hiểm so với những người khác có thể cảm nhận được sâu sắc hơn rất nhiều, suy nghĩ trong giây lát, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Chỉ dựa vào ma pháp trận chắc chắn không thể chống lại được cao thủ địa vương giai phá hư khi tìm kiếm, thời gian kéo dài cũng cực kỳ có hạn.

Ngã Tháp rốt cuộc vẫn còn rất trẻ con, khiếp đảm nói:

- Như vậy không phải là chúng ta chết chắc rồi hay sao?

A Mạn Đạt trấn an Ngã Tháp lại nói:

- Ta nghĩ phương pháp của lão ả nhân có thể dùng được, bất quá không cần phải hùng hục đào bới một cái hầm ngầm, nơi này chính là vùng đất đầy nham thạch, địa hình rất phức tạp, có thể trực tiếp tiến vào trong một gò núi nham thạch, ở đây hẳn là có một số loài ma thú sinh hoạt trong huyết động, chỉ cần tìm được huyết động của chúng thì có thể dùng nham thạch và trận pháp che chắn lại, có thể hoàn toàn che giấu được khí tức phát ra.

Thời gian còn lại không nhiều, Lâm Khiếu Đường cảm giác cứ mù quáng đi tìm như thế này hiển nhiên là không được, đang muốn nói cái gì, Tác Cấp Đồ đột nhiên kêu lớn:

- Tiểu thư nhân ngư mỹ lệ, người thực sự là quá thông minh, ta thế nào lại không nghĩ ra cơ chứ? Huyết động của ma thú nơi này rất dễ tìm ra, vừa rồi lão ả nhân ta cảm giác thấy có vài chỗ, đi, chỉ cần theo Tác Cấp Đồ là chuẩn không sai.

Tác Cấp Đồ chính là khâu lăng ả nhân, đối với địa hình và sinh vật tương tự nơi này, thực sự là quá quen thuộc rồi, dù sao thì hắn cũng đã sống trong hoàn cảnh như thế này hơn một trăm năm, phần lớn thực vật của khâu lăng ả nhân đều bắt buộc phải tìm từ những huyết động của ma thú, chỉ cần cự ly không phải là quá xa, tìm kiếm những ma thú này đối với Tác Cấp Đồ mà nói thực sự là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Năm người liền bắt đầu hoạt động, Lâm Khiếu Đường thăm tính toán thời gian còn lại trước khi mình bất tỉnh, mang theo ám dạ tinh linh và Ngã Tháp chăm chú đi theo lão ả nhân, A Mạn Đạt và La Cách Tư thì đặt ma pháp trận các loại dọc đường đi, có loại tấn công, có loại phòng thủ, còn có loại mê huyền, nói chung trên người dự trữ được bao nhiêu hầu như là lấy hết ra...

Nhưng mà tốc độ của hai lão quái vật đã vượt qua dự tính của Lâm Khiếu Đường, lúc này hai người đã huyền phù trên bầu trời khu rừng núi mà mấy người Lâm Khiếu Đường hạ xuống.

Trước đó khi cảm ứng biến mất, Khố Ban vẫn cứ rút ngắn cự ly, sau đó lại cảm giác thấy khí tức của mấy người, chỉ là khi khoảng cách rất gần, đột nhiên có hai cỗ khí tức lại dần dần mờ nhạt sau đó biến mất.

Lão vong linh ma pháp sư Lý Nhĩ vẫn an nhàn định liệu từ trước đột nhiên kinh hô:

- Không tốt!

216. Chương 217: Động Loạn Sơ Hiện.

Lý Nhĩ liều lĩnh lao thẳng xuống phía dưới đồi núi, chỉ là mới bay được một đoạn ngắn, đã bị mấy mũi băng tiễn ngăn cản, những mũi băng tiễn này tuy rằng không thể gây chút tổn thương nào đối với Lý Nhĩ, thế nhưng lại có thể làm cho tốc độ của hắn chậm đi phần nào, cho dù chỉ là thời gian mấy cái chớp mắt thì đối với mấy người Lâm Khiếu Đường đang chạy trốn cũng cực kỳ quý giá.

Khố Ban thì lại bị mấy cái đại hỏa cầu xung quanh gây nên chút khó khăn...

Từng ma pháp trận một phát động liên tiếp, nhất thời làm cho hai đại cao thủ có chút luống cuống chân tay, những ma pháp trận này không tính là ma pháp trận lợi hại gì, nhưng tính toán lại cực kỳ tinh chuẩn, vô luận là công kích hay phong thủ, hoặc là mê hoặc, đều rất khó phán đoán hóa giải, Lý Nhĩ và Khố Ban

cũng không có kiên trì đi tìm trận nhân hóa giải, trực tiếp dùng sức mạnh hủy hết tất cả mọi thứ cản đường, nhưng chính vì vậy mà tổn đi không ít thời gian.

Khi hai người chạy tới địa điểm mà khí tức vừa mới biến mất, nơi này cái gì cũng không có, ngoài trừ xung quanh có khá nhiều nham thạch rơi vãi khắp nơi.

Khố Ban ngoài cách tăng cường phạm vi tra xét và độ mạnh yếu của nguyên thức thì không còn cách tìm kiếm nào hữu hiệu hơn, Lý Nhĩ trải qua quá trình dốc sức dò xét cũng không thu được kết quả nào, cánh tay khô gầy vung lên tức thì mấy trăm con thi trùng từ trong ống tay áo bay ra, lập tức bay tứ tán triển khai công việc tìm kiếm tung tích mục tiêu.

- Những tiểu tử này dĩ nhiên có thể đem toàn bộ khí tức che giấu?

Khố Ban không giải thích được nói.

- Chỉ cần có thể chui sâu xuống dưới lòng đất là có thể.

Lý Nhĩ khà khàn trả lời.

Khố Ban tỉnh ngộ, sắc mặt nhất thời trầm xuống, nguyên lực toàn thân bành trướng mạnh mẽ, nham thạch bốn phía bị nguyên khí thổi bay tán loạn, phẳng phất như có một trận cuồng phong càn quét qua.

Vô số đạo kiếm khí từ cánh tay của Khố Ban liên tục bay lên, bốn năm ngọn núi xung quanh nhất thời bị phá hủy, bụi bặm bốc cao, tiếng tạc nổ nổi lên bốn phía, giống như là bị pháo kích hướng thẳng vào những ngọn núi mà phá hủy.

Ở một gò núi không bắt mắt, Lâm Khiếu Đường và mấy người A Mạn Đạt đang ở trong một huyết động rất tán loạn. Tác Cấp Đồ dĩ nhiên tìm được huyết động do khâu nghĩ thú đào dưới lòng đất.

Khâu nghĩ thú là loại dê giai ma thú quần cư, thường sinh hoạt tại đồi núi nào đó, toàn thân của chúng có bộ áo giáp màu đen bao phủ, thân thể dài nhỏ, nếu như nhìn từ xa rất giống như những con kiến cực lớn. Mỗi một đàn thường có hơn trăm con. Trong đồi núi đào huyết động ngấm kéo dài tới trăm dặm, về mặt tập tính sinh hoạt cũng có nhiều điểm rất giống với kiến.

Xa xa truyền đến từng đợt nổ mạnh, nhưng không hề ảnh hưởng đến đội ngũ năm người tiếp tục tiến tới. Trong huyết động này bọn họ đã chạy vòng quanh lên tới hơn mười dặm đường.

- Ha ha, phía trước không xa lắm có cửa ra khỏi huyết động này, chúng ta đi ra thôi, đừng nghĩ rằng chúng ta ở trong huyết động này chạy không xa lắm nhưng thực tế đã xuyên qua vài ngọn núi rồi!

Tác Cấp Đồ hưng phấn nói.

- Không được, chúng ta không thể ra khỏi huyết động này được, tiếp tục tìm kiếm đường đi sâu hơn!

Lâm Khiếu Đường lập tức cự tuyệt đề nghị của lão ải nhân.

Không ai đưa ra ý kiến phản đối, không biết từ lúc nào, Lâm Khiếu Đường đã trở thành người lãnh đạo của đội ngũ mấy người này, phân lượng ngôn ngữ của hắn rất nặng.

Đúng lúc này sự uể oải buồn ngủ mạnh mẽ kéo tới, Lâm Khiếu Đường căn bản không có nhiều thời gian phản ứng, ý thức bắt đầu mơ hồ không rõ, trước khi ngã xuống đất trong nháy mắt, Lâm Khiếu Đường liền mạng dốc hết toàn lực nói ra mấy câu:

- Trước khi ta tỉnh lại không được ra khỏi huyết động, có khả năng chui sâu thì cứ chui, không thể chui thì cứ đợi...

Phía sau tựa hồ như còn muốn nói cái gì đó, thế nhưng không còn kịp nữa rồi, thân thể mạnh mẽ ngã xuống đất, nặng nề hôn mê.

La Cách Tư yên lặng nâng Lâm Khiếu Đường dậy dìu đi, Ngã Tháp thì mang theo ám dạ tinh linh nữ nô, trong sáu người thì có tới hai người mất đi ý thức. Lâm Khiếu Đường ngủ say, phẳng phất như dành cho đội ngũ đang chạy trốn này một tầng ám ảnh không thể đuổi đi được, ngay cả Tác Cấp Đồ cũng không có hăng hái lắm nhai nhiều, nỗ lực tìm kiếm nhiều nhánh huyết động hơn.

Dọc đường đi A Mạn Đạt còn bố trí một ít ma pháp trận tự bạo để phòng ngừa vạn nhất, phải biết rằng từ khi tiến vào trong huyết động này thì nguy hiểm đối với bọn họ không chỉ đến từ hai lão quái vật ngoài kia, còn có những con khâu nghĩ thú, chủ nhân chân chính của huyết động, nếu như bị coi là thức ăn thì có đôi khi khâu nghĩ thú tập trung lại giết chết được yêu thú rất lợi hại.

Ba ngày trôi qua, A Mạn Đạt vẫn thường xuyên theo dõi, cảm ứng ma pháp trận được đặt bên ngoài để dò xét hành tung hai lão quái vật, liên tục dò xét lại cho kết quả phi thường kỳ quái, có đôi khi bọn họ đi rất xa, nhưng có đôi khi quay lại rất gần, phẳng phất giống như là hai lão quái vật có con mắt thấu thị (nhìn xuyên vật thể), tùy thời khắc đều gắt gao theo bọn họ.

Ngày thứ tư trôi qua, đám người A Mạn Đạt phải mang theo hai người hôn mê chạy trốn chết làm cho bọn họ cảm thấy uể oải phi thường, ngồi xổm trên mặt đất trong huyết động, đôi miều nhĩ (tai mèo) của Ngã Tháp không ngừng rung động, tâm trạng sa sút hỏi:

- A Mạn Đạt tỷ tỷ, hiện tại chúng ta đã an toàn hay chưa?

A Mạn Đạt tập trung dò xét, sắc mặt trắng bệnh nói:

- Chuyện gì xảy ra? Hiện tại bọn họ ở ngay trên đầu chúng ta.

Nói đến đây, La Cách Tư và lão ải nhân cùng nhảy dựng lên, La Cách Tư thì đập đầu vào đỉnh huyết động, nhất thời đau đến mù người lập tức ngồi chồm hổm xuống dưới, độ cao của huyết động khâu nghĩ thú chỉ miễn cưỡng đủ cho hắn đứng thẳng lưng mà thôi.

Ngay khi tất cả mọi người còn cho rằng bị phát hiện ra, ánh mắt của a Mạn Đạt chợt lóe lên, có chút tỉnh ngộ nói:

- Huyết động của khâu nghĩ thú bốn phía thông nhau, rất nhiều chi nhánh, chúng ta liệu có thể vô tình quay trở lại hay không?

Tác Cáp Đồ nóng nảy:

- Không có khả năng, ta lấy danh nghĩ của ải nhân ra thề, chúng ta tuyệt đối không quay lại đường cũ!

A Mạn Đạt lạnh lùng bình tĩnh nói:

- Cung không nhất định là đi lại con đường cũ, chỉ là hai con đường cách nhau rất gần cũng không chừng, cứ chạy loạn trong này biết đâu đi tới địa phương sâu hơn ngay bên dưới chẳng hạn.

Tác Cáp Đồ gật đầu nói:

- Điều này thực tế là có thể xảy ra, khâu nghĩ thú đào hang thực sự là không hề có chút quy luật nào có thể tìm ra được.

Nếu như tiếp tục ở phía bên dưới hai lão quái vật này thực sự là quá nguy hiểm, bốn người không dám nghỉ ngơi lập tức đứng dậy, hướng về một phía khác chạy đi.

Lúc này Tác Cáp Đồ không chỉ muốn tìm kiếm đường đi không mà còn muốn đi thẳng về một phương hướng, cứ như vậy lại tiếp tục qua năm ngày.

Dưới sự dò xét của A Mạn Đạt cuối cùng cũng không quý dị như lúc đầu, bọn họ cách hai nhân vật nguy hiểm càng ngày càng xa, tuy rằng khoảng cách kéo dài với tốc độ rất chậm. Bất quá chỉ mới hơn năm mươi dặm mà thôi

Nói đến cũng lạ, trong hang động này chạy trốn đã khá nhiều ngày, thế nhưng lại không hề gặp lấy một con khâu nghĩ thú, các ma thú khác cũng không hề gặp con nào, tựa hồ như là một hang động bị vứt bỏ.

Một đầu khác, Lý Nhĩ và Khố Ban vẫn không tiếp tục buông tha tìm kiếm, đám thi trùng mà Lý Nhĩ phóng ra lúc này đã quay trở về đầy đủ, dĩ nhiên không có đến một con mang về tin tức hữu ích.

Khố Ban thỉnh thoảng lại tập trung vào một khu vực nào đó tiến hành tìm kiếm càn quét, rất nhiều khu đất lớn đã bị hắn phá hủy thành những hố sâu.

Lại qua mười ngày, sự kiên nhẫn của hai lão quái vật cứ như vậy một chút một chút giảm đi, lấy tu vi và năng lực của bọn họ, thời gian dài đến như vậy còn chưa tìm được mục tiêu, nhất định là mục tiêu đã chạy thoát rồi, hoặc là bị Khố Ban dưới sự điên cuồng càn quét phá hủy tới hồi phi yên diệt.

Lại tiếp tục qua mười ngày, Lý Nhĩ và Khố Ban hầu như là đem toàn bộ gò núi xung quanh san thành đất bằng, nhưng mà không hề phát hiện ra tung tích vật gì còn sống, ngoại trừ thỉnh thoảng xuất hiện một vài ma pháp trận thì toàn bộ trống không.

- Trong bọn họ có trận pháp sư lợi hại, nói không chừng ngay từ đầu đã dùng truyền tống trận chạy khỏi nơi này rồi!

Lý Nhĩ tự giễu cười nói.

Khố Ban đành phải thừa nhận chuyện này có khả năng là sự thật, nếu như không bắt được người, ước định trước đó của hai người hiển nhiên không thể thành lập, vong linh ma pháp sư và kiếm thánh tuy rằng có chút mâu thuẫn, tuy nhiên không đủ lý do để liều mạng tranh chấp, không chào hỏi cùng hướng về hai phía bay đi.

Trong một huyết động cách vong linh ma pháp sư mà kiếm thánh ly khai hơn một trăm năm mươi dặm, A Mạn Đạt đang tiến hành dò xét bình thường như những ngày trước đó.

A Mạn Đạt bỗng nhiên thất thanh nói:

- Khí tức của bọn họ đang dần dần đi xa!

- Thực sự!

Đôi mắt mèo của Ngã Tháp trong huyết động lờ lờ chiếu sáng.

La Cách Tư thở ra một hơi nhẹ nhõm nói:

- Chúng ta rút cuộc cũng có thể đi lên nhìn mặt trời rồi, nếu như tiếp tục ở lại nơi tối tăm này, nhất định chúng ta sẽ phát điên mất thôi.

Tác Cáp Đồ thì chẳng hề để ý, ở trong huyết động tối tăm hay là ở trên mặt đất, đối với một lão ải nhân như hắn mà nói không có nhiều khác nhau quá lớn.

Ba người đang chuẩn bị tìm đường ra ngoài, A Mạn Đạt lại nói:

- Tốt nhất chúng ta nên tiếp tục ở trong này vài ngày nữa, Lâm tiên sinh cũng sắp tỉnh lại rồi, chờ tiên sinh tỉnh lại rồi tính.

Ba người không có ý kiến nào khác, còn rất xa mới có thể đi tới đầu cuối của huyết động này, nếu như muốn ra thì phải quay trở lại đường cũ, bởi vậy chỉ có thể ở tại chỗ chờ đợi.

Ba cánh giờ sau, A Mạn Đạt dò xét xác nhận lần thứ hai, lúc đầu không hề phát hiện ra điều gì khác thường, thế nhưng ngay lúc A Mạn Đạt định thu hồi nguyên thức cảm ứng ma pháp trận, đột nhiên phát hiện ra hai điểm xa xa có hai cổ khí tức mạnh mẽ bành trướng, nhất thời toát một trận mồ hôi lạnh. Hai cổ khí tức cường đại vốn đã đi rất xa, lúc này dĩ nhiên xuất hiện tại điểm ban đầu, bọn họ đi rồi quay lại, hơn nữa khí tức thu liễm đến mức thấp nhất, hầu như không thể phát hiện ra.

A Mạn Đạt cảm thấy may mắn vừa rồi không mù quáng đi ra khỏi huyết động, chỉ một trăm năm mươi dặm mà thôi, ngay cả bản thân cũng có thể phát hiện dễ dàng hướng chỉ là hai lão quái vật cấp địa vương giai này, sợ là trong nháy mắt có thể tập trung vào mục tiêu.

Lại tiếp tục qua hai ngày, Lâm Khiếu Đường rút cuộc từ sự hôn mê cưỡng chế tỉnh lại, khi nhìn thấy tất cả mọi người đều an toàn tránh né bên trong hang động, Lâm Khiếu Đường thở ra một hơi rất dài.

Để an toàn, lại tiếp tục đợi trong hang động hơn mười ngày thời gian, lúc này Lâm Khiếu Đường mới mang theo ám dạ tinh linh và bốn người còn lại ra khỏi hang động.

Trong mấy chục ngày sinh hoạt cực kỳ buồn chán, mọi người đã sớm thảo luận qua đi con đường nào là tốt nhất, La Sát quốc hiển nhiên là không thể ở lại, khu vực thống trị của Lai Đặc giáo hội càng không thể đi, phạm vi còn lại thực sự rất nhỏ. Tại Minh Tây đại lục này ngoại trừ Long Thạch đế quốc ra, ba quốc gia

khác không thể đi, cuối cùng còn có hơn mười quốc gia nhỏ nằm trong tầm thống trị của Đạt Khắc giáo hội là có thể.

Trải qua thời gian trải nghiệm vừa rồi tại Minh Tây đại lục, Lâm Khiếu Đường đã hoàn toàn mất đi tín nhiệm đối với các quốc gia lớn, cuối cùng quyết định đến một quốc gia nhỏ tại phía đông La Sát quốc.

Quay trở lại Kỳ Đông đại lục chính là mục tiêu lớn nhất của Lâm Khiếu Đường lúc này, thế nhưng cho đến bây giờ không có cách nào thực hiện được. Lâm Khiếu Đường nghĩ tới đi tìm Áo La Lạp, thế nhưng rất nhanh liền bỏ ý định này ra khỏi đầu, thực sự quá nguy hiểm. Nếu như nữ nhân giống như băng tuyết này đã bắt mình đến nơi này, tự nhiên không có khả năng để cho mình quay trở lại đường cũ.

Nơi đây gọi là Thụy Ma Nhĩ, một tiểu quốc gia, thuộc về một nước phụ thuộc của Long Thạch đế quốc, hàng năm đều phải cống nạp một lượng cống phẩm nhất định để cầu sự bảo hộ của bọn họ.

Tại một khu biên cảnh của Thụy Ma Nhĩ quốc, mấy người Lâm Khiếu Đường thu được tin tức đối với bọn họ mà nói thực sự là rất tệ, Lai Đặc giáo đã đem bọn họ trở thành tội phạm truy nã dị giáo đồ đến toàn bộ Minh Tây đại lục, giải thưởng truy nã bọn họ tăng lên một trăm lần, Lâm Khiếu Đường là thủ phạm chính.

Trừ chuyện đó ra, bởi vì giáo chủ đại nhân Bì Da La của Lai Đặc giáo hội tại đế đô La Sát quốc bị người khác ám sát, nên đã phải binh chinh phạt La Sát quốc, chiến tranh từ một tháng trước đã bắt đầu bùng phát.

Từ cái thành nhỏ nơi biên cảnh này có thể nhìn ra được tâm tình hoảng loạn của người dân, thậm chí còn có rất nhiều tin tức khác nữa, thế nhưng mấy người Lâm Khiếu Đường không có tâm trạng nào để nhìn kỹ, liền nhanh chóng rời thành.

Tiến vào Thụy Ma Nhĩ ngày thứ chín, mấy người Lâm Khiếu Đường tiến đến khu đất cạnh một ngọn núi lửa, núi lửa tựa hồ như đã thật lâu chưa phun trào, tro bụi núi lửa quanh năm tích làm cho đất đai ở đây màu mỡ phi thường, thậm chí thực vật cực kỳ tươi tốt, mà địa hình của nơi này cũng tương đối phức tạp...

Thánh quang độc đã được bài trừ, tạm thời không có cách nào quay trở lại Kỳ Đông đại lục, Lâm Khiếu Đường lại không muốn đến địa phương đông người gây chuyện ồn ào, mà nguyên khí nơi núi lửa này lại rất nồng hậu, rất có khả năng tồn tại nguyên nhân.

Sẵn có điều kiện và sự cần thiết của thực lực, tiếp tục tiến hành tu luyện sâu hơn trở thành việc cấp bách hiện nay!

Tại một mảnh đồi núi nhỏ do dung nham núi lửa chồng chất nhiều năm mà thành, Lâm Khiếu Đường tìm được một huyết động cực kỳ bí mật, hẳn quyết định ở chỗ này ẩn cư tu luyện một thời gian...

217. Chương 218: Xây Tổ.

Mục sư linh hồn giai Bì Da La đã chết, đã đem mâu thuẫn mấy nghìn năm giữa Lai Đặc giáo và Đạt Khắc giáo hoàn toàn kích phát, cho dù là tại thời gian tranh đoạt thần khí thì hai đại giáo phái này cũng không hề có động tác lớn đến như vậy.

Cơ cấu quyền lực của hai đại giáo hội, thánh đường sở thẩm phán và ám đường tài quyết hội sở đều quyết định lần này đánh đến không gỡ ra được, La Sát quốc trở thành chiến trường chủ yếu.

Các quốc gia quân chủ phía sau lại vỗ tay ủng hộ, hận không thể làm cho hai đại giáo hội này đánh nhau tới mức chỉ còn lại người cuối cùng mới tốt, như vậy bọn họ có thể thoát được sự áp bách tôn giáo, bản thân có thể tự mình quyết định. Các quốc gia mang tiếng ra phái ra binh lực tương ứng để chinh phạt lẫn nhau, thế nhưng tất cả đều là tiếng sấm to mưa nhỏ, quân đội tinh nhuệ chưa hề điều động đi.

Thế nhưng, hai đại giáo hội ngoài trừ việc phái ra khá nhiều binh lực, nhưng cơ bản chưa cử cao thủ đi, nhiều nhất chỉ là phái cán bộ trung tầng đi đánh nhau một trận mà thôi.

Hai trận doanh biểu hiện ra đối mặt lẫn nhau, hai đại giáo hội và quân chủ các quốc gia ngầm tồn tại sự đối lập, một loại áp chế không có tính bền chắc, có thể độ mạnh yếu của chiến tranh được bảo trì trong phạm vi còn lý trí.

Ôn Tập Nhĩ công quốc là một quốc gia trung tâm thuộc khu vực thống trị của Đạt Khắc giáo, nhưng địa vị thực tế của Ôn Tập Nhĩ công quốc so với hai siêu cấp đế quốc trong khu thống trị của Đạt Khắc giáo là Long Thạch đế quốc và La Sát quốc còn cao hơn nhiều, bởi vì ám đường tài quyết hội sở và tổng bộ Đạt Khắc được đặt tại quốc gia này.

Không chỉ có như vậy, Uy Tư Tháp Na thành của Ôn Tập Nhĩ công quốc lại chính là tín ngưỡng chi thành Đạt Khắc giáo, là thánh thành trong lòng toàn bộ tín đồ Đạt Khắc giáo. Hàng năm số tín đồ đến đây triều bái vượt quá trăm vạn người, trong đó hơn một nửa tín đồ chỉ vì muốn liếc mắt nhìn Đạt La Tư giáo đường chí cao của Đạt Khắc giáo một lần.

Thế giới hỗn loạn, thế cục biến động, cùng với chiến hỏa tràn ngập, thế nhưng ở nơi này lại không có một chút biểu hiện loạn lạc nào. Ôn Tập Nhĩ công quốc có vẻ như vô cùng yên bình và lặng lẽ, phẳng phất như một thế ngoại đào viên từng tồn tại tại một nơi nào đó phía bắc Minh Tây đại lục.

Đạt La Tư giáo đường to lớn hùng vĩ được thiết lập tại một ngọn núi phía ngoài thành Uy Tư Tháp Na thành ba mươi dặm, một ngọn núi cô linh phẳng phất như vì thế mà tồn tại từng từng tọa lạc trên một bình nguyên mênh mông rộng lớn. Đạt La Tư giáo đường hơn phân nửa khảm sâu vào trong lòng ngọn núi, chỉ lộ phần nhỏ ra bên ngoài, giống như là cùng với ngọn núi hòa thành một thể, chỉ cần tập trung quan sát đều làm cho người ta sinh ra cảm giác kính sợ trong lòng.

Sâu trong Đạt La Tư giáo đường, tại một gian thư phòng hoa lệ lấy màu sắc chính là hồng và tối, một lão giả khô gầy như đang có chút mộng lung suy nghĩ nhìn chăm chăm vào hỏa diễm đang thiêu đốt hừng hực trong lò sưởi bên tường, trong đôi con ngươi khàn khàn già lão hiện rõ tia thất vọng vô cùng.

- Lý Nhĩ, lúc này đây hành động của ngươi liệu có phải là hơi quá tay một chút?

Một gã thanh niên nam tử mặc giáo bào đỏ sậm với mái tóc dài đỏ như máu, tay trái đang nâng ly rượu chỉ ít đã có hơn trăm năm tuổi, rượu màu hồng nhạt, hần nhẹ nhàng nhấp một ngụm sau đó lộ vẻ mất hứng hỏi.

- Lão đầu tử ta thực sự không ngờ tới gia hỏa Bì Da La lại vô dụng đến như vậy, ngay cả công kích của một tên kiếm sĩ sư giai cũng không thể chống đỡ được, nguyên bản ta chỉ muốn hần bị thương nặng, không hề nghĩ rằng hần cứ như vậy mà bị đánh chết.

Lý Nhĩ khàn khàn lên tiếng, có vẻ rất vô tội.

Nam tử tóc đỏ hơi đung đưa chén rượu làm cho dịch thể màu hồng bên trong lay động chao đảo, sau đó dừng tay lại nói:

- Một mục sư linh hồn giai đã chết, hơn nữa lại chết tại đô thành của La Sát quốc. Đám chết tiết Lai Đặc giáo ngu ngốc nhất định không bỏ qua ý đồ của chúng. Trận đánh này nếu như không đánh đến vài chục năm thì cao tăng Lai Đặc giáo khó có thể ăn nói với các tín đồ hướng về mình. Lý Nhĩ, ngươi thực sự gây phiền toái rất lớn cho ta a.

Lý Nhĩ lại trầm giọng nói:

- Trong thế giới tín thần này, có lẽ đám tín đồ lại muốn chúng ta làm chuyện gì đó, bằng không tín đồ của cả hai đại giáo hội rất dễ sinh ra cảm giác chán ghét, điều này đối với sự thống trị của chúng ta mà nói lại cực kỳ bất lợi.

- Hừ, vậy ngươi không thể can thiệp được sự tức giận của đám ngu ngốc kia hay sao chứ, lẽ nào ngươi không biết rằng ba tháng trước thánh nữ của chúng ta trọng thương trở về, hiện tại đang tiến hành trị liệu khẩn cấp hay sao?

Nam tử tóc đỏ hơi hơi giận dữ nói.

Khuôn mặt già nua của Lý Nhĩ vẫn luôn luôn bình tĩnh, lúc này lại có chút động dung.

- Thực sự nghiêm trọng đến vậy? Với tu vi của thánh nữ điện hạ, hần là không đến nỗi tổn thương đến tính mạng!

Trong đôi con ngươi màu đỏ sậm của nam tử tóc đỏ bắn ra tinh quang yêu dị, đôi môi hơi mỏng giật giật, hiển nhiên đối với thương thế của thánh nữ cũng không thể lí giải được.

- Mông Táp hội trưởng tiêu hao hơn phân nửa nguyên khí phóng xuất ra tỏa hồn băng khí mới có thể bảo trụ được ma anh của Áo La Lạp!

- Cái gì?

Lý Nhĩ cả kinh nói, với tu vi tiếp cận địa vương giai của Áo La Lạp còn bị người khác đánh cho suýt nữa hồn diệt, Lý Nhĩ không thể tưởng tượng được, ngay sao đó lại hỏi:

- Người nào lại có năng lực lớn đến như vậy? Thánh nữ không phải là đi Kỳ Đông đại lục để tìm muối muối hay sao chứ? Chẳng lẽ lại do cường giả của phiên đại lục đó gây nên.

Ba, chén rượu trong tay nam tử tóc đỏ theo tiếng trả lời mà vỡ nát, có chút không khống chế được tâm tình

- Còn nhớ rõ mười năm trước có một người tự xưng là chiến thần đến nơi này hướng về chúng ta khiêu chiến hay không?

Lý Nhĩ gật đầu, trong đầu lập tức xuất hiện gã nam tử kỳ quái cuồng vọng tự đại, người này hoàn toàn có thể hình mặt mũi của người phương đông, thế nhưng lại có cái tên rõ ràng là của Minh Tây đại lục

- Nhớ kỹ, hắn tự xưng chính mình là “Phí Người La So Với Kỳ Áo”, muốn cùng bệ hạ quyết đấu, kết quả là thiếu chút nữa bị bệ hạ giết chết.

- Không sai, chính là hắn, căn cứ vào miêu tả của Áo La Lạp, thì nàng bị người đó đánh lên!

Nam tử tóc đỏ âm lãnh nói, trong mắt hiện rõ một tia hối hận, hối hận lúc ban đầu chính mình không giết chết gã nam tử đó.

- Hắn cũng đã chạy tới Kỳ Đông đại lục?

Lý Nhĩ cảm giác rất kỳ quái, lập tức hỏi

- Thế nhưng cho dù hắn có đánh lên đi nữa, cũng không có khả năng làm thánh nữ điện hạ tổn thương, nếu như lão đầu tử ta nhớ không nhầm thì gã gia hỏa này nhiều lắm cung chỉ mới bước vào đại sư giai mà thôi.

Nam tử tóc đỏ hơi lâm vào trầm tư, sau đó cũng không thể giải thích được nói:

- Theo như Áo La Lạp nói, tu vi của người đó hiện tại đã tương xứng với nàng, thậm chí còn vượt lên trên một chút.

Lý Nhĩ không thể tin tưởng nói:

- Điều này tuyệt đối không có khả năng, không một ai có thể dùng thời gian ngắn như vậy để từ đại sư giai sơ kỳ tiến nhập đến địa vương giai. Coi như là thần linh cũng không thể làm được, liệu có thể là thánh nữ điện hạ vì bị thương dẫn đến đầu óc có hơi hỗn loạn?

Nam tử tóc đỏ lắc đầu

- Áo La Lạp trước khi bị thương nặng đã tự đưa hình ảnh ký ức vào trong ma pháp thủy tinh, lúc đó nàng rất thanh tỉnh, hắn là không sai, mặc kệ là thật hay giả, người cũng phải tận lực sắp xếp đạo đặc cao cấp mật thiết chú ý hướng đi của người này, mặt khác phải cố gắng tìm cho được cao nhân trị liệu hệ để trị liệu thương tích cho Áo La Lạp, tỏa hồn băng khí của Mông Táp chỉ có thể phong ấn thân thể và ma anh Áo La Lạp chứ không thể trị được thương thế.

- Về phương diện chiến sự thì làm sao bây giờ?

- Do Mông Táp phụ trách đi, Lai Đặc giáo hắn là sẽ không đặc biệt xuất động cao thủ cấp cao, chắc sẽ để cho các tín đồ đến đánh giết.

- Lão đầu tử ta về Âm Thi đảo một chuyến trước!

Khuôn mặt nam tử tóc đỏ chậm lại, thân thiết hỏi:

- Muội muội có khỏe hay không?

Lý Nhĩ thở dài nói:

- Vẫn là bộ dáng già lão, nếu như qua vài chục năm nữa vẫn không thể làm cho nàng sống lại mà nói, vậy thì sinh mệnh linh hồn sẽ giảm đến mức thấp nhất, hoàn toàn mất đi ký ức dĩ vãng, trở về linh hồn bản nguyên.

- Lễ nào ở trong linh hồn bảo thạch cũng không có tác dụng gì hay sao?

- Linh hồn bảo thạch chỉ có thể làm chậm đi xói mòn lực lượng linh hồn mà thôi, không thể hoàn toàn phong bế được, đã qua ba trăm năm rồi, cho dù tốc độ xói mòn có chậm hơn nữa thì lực lượng tiêu hao cũng thật lớn.

Nam tử tóc đỏ hèn mọn nhìn thoáng qua con mắt của Lý Nhĩ

- Đường đường là một vị địa vương giai ma pháp sư, dĩ nhiên không có cách nào đem thê tử của mình cứu sống, người có phải là quá vô năng hay không, hơn ba trăm năm trôi qua mà người vẫn không có biện pháp nào hay sao chứ?

Lý Nhĩ cũng không tức giận, đôi mắt già lão hơi hơi lóe sáng, lẩm bẩm nói:

- Chỉ cần bắt được người kia, ta nhất định có thể dùng hồi hồn thuật làm cho An Na có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

- Người kia là ai?

Nam tử tóc hồng kỳ quái hỏi.

...

Thụy Ma Nhĩ quốc, trong một dải đất cạnh núi nửa tại biên cảnh, một nơi rất bí mật nào đó, mấy người Lâm Khiếu Đường đã bận bịu sắp xếp tròn một tháng chuẩn bị sinh hoạt trong thời gian dài, rốt cuộc đã đem toàn bộ khu vực này nguy trang hoàn toàn.

Ma pháp trận của A Mạn Đạt và La Cách Tư lúc này nổi lên tác dụng thật lớn, phòng ngự, mê huyền chiếm đại đa số, nếu như phía xa xa nhìn vào thì chỉ thấy nơi này là một khu rừng cây cối cực kỳ tốt tươi, thậm chí thực vật phong phú phi thường, nếu như có người nào đó lầm xông vào ma pháp trận thì sẽ bị huyền cảnh tự động dẫn ra ngoài.

Ma pháp trận “phong tuyết liên thiên” và “lực mang mê hồn trận” trước kia Lâm Khiếu Đường lấy được từ A Mạn Đạt và La Cách Tư đều đem ra, “phong tuyết liên thiên” là một loại ma pháp trận lợi hại bậc nhất trong các bộ ma pháp trận của A Mạn Đạt, ngay cả đại sư giai nếu như lọt vào trong trận thì cũng khó có thể trong thời gian ngắn thoát khỏi, thậm chí còn có thể bị ma pháp trận gây thương tích. Bất quá ma pháp trận này cũng không phải là loại lợi hại nhất, mấy bộ ma pháp trận mà A Mạn Đạt và La Cách Tư hiện đang nghiên cứu đều lợi hại phi thường, chỉ là còn chưa hoàn thành, hiện tại chưa thể lấy ra sử dụng.

Trong một tháng này Tác Cấp Đồ đã dốc sức đào móc, vẫn đang không ngừng đào thành huyết động trong ngọn núi, cung may trang thiết bị coi như đầy đủ, ngoài trừ có chút mệt mỏi thì không gặp phải khó khăn gì khác, Ngã Tháp vẫn ở một bên phụ trợ. Từ khi tiến vào trong quốc sư phủ, Ngã Tháp vẫn đi theo lão ả nhân làm công, mong muốn có một ngày có được một đôi tật phong ngoa thật tốt.

Ám dạ tinh linh Tân Tây Á vẫn chưa tỉnh lại, Lâm Khiếu Đường đã từng kiểm tra qua, bởi vì hai loại độc nguyên lực khác nhau trong cơ thể, một loại gọi là thánh quang độc, chính là loại lực lượng trước đây Lâm Khiếu Đường trúng phải, hẳn là do tên mục sư kia hạ thủ, còn một loại khác Lâm Khiếu Đường chưa từng gặp qua, tựa hồ như là một loại hỗn hợp độc nguyên lực nào đó, trong đám hỗn loạn này rõ ràng có một phần là hắc ám nguyên lực còn có một số là nguyên lực màu xanh, cổ nguyên lực này dĩ nhiên không hướng về nhau tương hỗ công kích, ngoại trừ hợp lực tấn công vào ám linh của Tân Tây Á, dẫn đến tình trạng ám linh bị rơi tình thế bao vây, dưới sự giúp đỡ của chính mình đã sử dụng thuật phong ấn để chống đỡ sự công kích của hai cổ lực lượng này.

Chỉ cần đem hai loại độc nguyên lực này loại trừ, Tân Tây Á tự nhiên có thể tỉnh lại, mà nội anh của Lâm Khiếu Đường hầu như là loại độc nguyên lực nào cũng hấp thu, duy nhất chỉ có thánh quang độc là không

thể động chạm, đối với điều này Lâm Khiếu Đường cảm thấy rất kỳ quái, chính mình rõ ràng là có quang nguyên môi, hấp thu loại độc nguyên lực này hẳn là càng thêm dễ dàng mới đúng.

Lại tiếp tục qua vài ngày, Tác Cáp Đồ rốt cuộc cũng hoàn thành huyết động, ngoài trừ tạo ra một thông đạo chính thì hẳn còn đào thêm vài cái thông đạo phụ, nếu như gặp phải tình huống cấp bách có thể theo đó chạy trốn. Huyết động hầu như là ăn sâu vào trong lòng ngọn núi, được chia thành hơn hai mươi gian phòng cả to lẫn nhỏ, hoàn toàn dựa theo ý muốn của mấy người khác tạo nên.

A Mạn Đạt và La Cách Tư muốn tới mười một gian, mỗi một gian đều có tác dụng hoàn toàn khác nhau, nhưng tất cả đều phục vụ cho công tác nghiên cứu ma pháp trận, còn có hai gian chứa đồ đặc các thứ, có đôi khi tất cả các vật phẩm cho vào trong trữ vật giới chỉ khi tìm tòi lại hơi phiền phức một chút, nếu như được sắp xếp trận tự tại bên ngoài, vậy thì khi tìm kiếm có thể tương đối nhanh chóng hơn một chút.

Số lượng phong ốc Lâm Khiếu Đường muốn cũng không nhiều lắm, chỉ có ba gian mà thôi, thế nhưng hai gian trong đó lại có thể tích cực lớn, chỉ một gian đã có thể so sánh với ba gian của A Mạn Đạt và La Cách Tư, trong đó gian lớn nhất dùng để tu luyện nguyên lực, đem toàn bộ nguyên thạch của bản thân chất đồng một chỗ, còn một gian khác thì dùng để tu luyện vũ kỹ bản thân, còn có một gian nhỏ hơn dùng như phòng nghiên cứu, nguyên sa, ngân tinh, Tân Tây Á đang hôn mê, trần thiên giới còn có những viên cầu nho nhỏ trong suốt trong trữ vật đai lưng của Bì Da La, tất cả đều được cẩn thận nghiên cứu, Lâm Khiếu Đường cho đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn minh bạch, thậm chí còn có một chút không biết là cái gì.

Tác Cáp Đồ đối với bản thân tự nhiên không hề cầu thả, các loại phong ốc rèn sắt có đến bảy tám cái, tuy rằng lão ả nhân chỉ thành thạo trong việc rèn vũ khí, thế nhưng hẳn vẫn kiến tạo phòng ốc dùng để rèn các loại đồ trang bị trang sức.

Trong khoảng thời gian này, nhiệm vụ đi mua đồ đặc vật phẩm hay vận chuyển gì đó đều được Lâm Khiếu Đường hoàn thành, bởi vì chỉ có hắn có khả năng phi hành thông thuận, thực lực lại mạnh nhất, điều này làm cho tính an toàn tương đối cao hơn một chút.

Đến nửa tháng cuối cùng, tất cả mọi người đã chuẩn bị sắp xếp xong, cả năm người đều tự tiến vào lĩnh vực của bản thân...

218. Chương 219: Tham Thị Thú.

Cứ một ngày lại một đêm thay nhau trôi qua, mỗi ngày Lâm Khiếu Đường đều trợ giúp bài trừ độc lực trong cơ thể Tân Tây Á, về phần thánh quang độc, hẳn chỉ có thể dùng phương pháp dẫn độ tiến hành bài tiết mà thôi.

Nội anh của Lâm Khiếu Đường dưới sự hấp thu độc nguyên lực một cách tham lam đang không ngừng lớn mạnh hơn, trong thời gian ba tháng, nội anh của hắn hầu như đã tiếp cận kích thước lúc trước khi hắn chưa thụ thương.

Nội anh có thể hồi phục nhanh như vậy hoàn toàn nhờ vào độc nguyên lực hùng hồn bá đạo đến dị thường trong cơ thể của Tân Tây Á, dụng tâm của người đem độc nguyên lực lợi hại như thế đẩy vào trong cơ thể Tân Tây Á thực sự hiểm ác đáng sợ, thánh quang độc mục sư nguyên bản là muốn khắc chế loại độc lực này, thế nhưng thực lực của mục sư này quả thực quá kém so với người ta, không chỉ không thể khắc chế được độc lực ăn sâu trong cơ thể, mà còn để cho thánh quang cũng trở thành độc lực gây hại.

Nếu như không phải Lâm Khiếu Đường có năng lực hấp thu độc nguyên lực là Tân Tây Á không sống nổi đến bây giờ.

Trừ việc hấp thu độc nguyên lực, cứ cách một tháng Lâm Khiếu Đường lại phục dụng một khóa “cửu thiên nguyên đan”.

Những viên đan dược được chế tạo từ “cửu thiên nguyên lô” này ngoài việc có dược lực rất tinh thần thuận lợi cho hấp thu thì bản thân chúng còn mang theo nguyên hỏa, đối với Lâm Khiếu Đường mà nói, đây cũng là chỗ tốt không nhỏ. Tuy rằng thể chất tiên thiên của Lâm Khiếu Đường hạn chế, dẫn đến việc tốc độ tu luyện cực kỳ chậm, cho dù với nhiều ưu thế như hiện tại thì nguyên lực vẫn tăng trưởng tương đối thông thả.

Bất quá trên người Lâm Khiếu Đường còn có hơn một trăm lạp “cửu thiên nguyên đan”, coi như vốn đầu tư dự trữ cực kỳ sung túc, điều hấn cần chính là thời gian.

Ngoại trừ nguyên lực đã khôi phục, đối với ba loại vũ kỹ chính của bản thân Lâm Khiếu Đường cũng bắt đầu tiến hành nghiên cứu sâu hơn, trào long thủ hiện đã tiến vào tầng thứ năm, mà đan liệt chỉ đã thăng cấp trở thành “trảm liệt thương” một loại kỹ năng phụ trợ, đấu luyện theo sự đề thăng không ngừng của hai loại vũ kỹ này cũng đang không ngừng thành thực và từng bước đề thăng.

Vô tung quyết Lâm Khiếu Đường đã luyện đến tầng thứ bảy, thế nhưng muốn tiến thêm một bước, lại có vẻ dị thường gian nan, tầng thứ chín vô tung vô ảnh, thực sự quá khó để luyện thành công.

Trên thực tế, một khi vô tung quyết đến tầng cao nhất thì trở thành một loại ẩn thân thuật cùng loại với vu pháp thuật hoặc ma pháp, đây cũng chính là nguyên nhân làm cho Lâm Khiếu Đường không nhìn thấu vô tung quyết lúc ban đầu. Điều này làm cho vô tung quyết vốn là kỹ năng vũ kỹ, khi đạt đến tầng cao nhất lại biến thành vũ kỹ thuật pháp, tựa hồ như là một loại kỹ năng hỗn hợp.

Đồng thời không ngừng đề cao năng lực của bản thân, đối với các bảo bối trên người Lâm Khiếu Đường cũng từng bước có những kết quả nghiên cứu sâu hơn, mỗi ngày đều rút ra một canh giờ để luyện tập không chế lợi dụng nguyên sa. Tại tiêu chuẩn này Lâm Khiếu Đường hoàn toàn kém cỏi, từ trước đến nay hấn vẫn giới hạn tại mức độ dùng nguyên sa như một tầng hộ thể.

Từ mấy năm trước Lâm Khiếu Đường đã đem “sa hạch” dung nhập vào trong cơ thể, để nó cạnh xương sườn sử dụng, bởi vậy cho dù Lâm Khiếu Đường không thuộc đạo tông đi nữa thì hấn cũng có thể sử dụng nguyên sa biến đổi hình dạng một cách dễ dàng phi thường. Thế nhưng cho tới bây giờ, ngoài cách sử dụng đó ra Lâm Khiếu Đường căn bản không còn cách sử dụng nào khác, kỹ thuật rất cuộc là quá kém.

Bất quá trải qua mấy tháng đào sâu tu luyện, đối với sự khống chế nguyên sa, rốt cuộc hấn cũng tiến nhập vào cảnh giới mới, cuối cùng cũng có thể khống chế nguyên sa tại phạm vi mười thước xung quanh.

Ngân tinh là thanh cự kiếm lão ải nhân rèn ra, vô luận là tính chất, tạo hình hay thuộc tính phụ gia, ngân tinh đều có thể coi như là một thanh cự kiếm rất không tồi.

Lâm Khiếu Đường vốn không am hiểu sử dụng vũ khí cho lắm, đây là điểm yếu của hấn. Tại thời gian đối địch, nếu như đối phương dùng vũ khí hay pháp bảo mà nói, hấn sẽ tương đối bị động. Lần bế quan này Lâm Khiếu Đường dành một phần thời gian khá lớn để tiến hành nghiên cứu kiếm thuật.

Trên người Lâm Khiếu Đường không có bộ kiếm thuật cao minh nào, nhưng may mắn hấn có tâm pháp đấu luyện, có thể dùng các vũ kỹ khác kết hợp vào kiếm pháp, càng có khả năng tự tạo thành một phái riêng. Trong nhiều lần chiến đấu đã chứng minh, kiếm khí cũng không phải là chiêu số rất hiệu quả, đối phó với đối thủ bình thường cũng không nhất định tạo thành lực sát thương tuyệt đối.

Bởi vậy Lâm Khiếu Đường cơ bản tập trung vào phương diện thay đổi thủ đoạn công kích bằng kiếm khí, đem kiếm khí biến đổi thành một loại khí kinh vô ảnh vô hình tại từng khu vực khác nhau. Tại phạm vi khí kinh bao phủ có bao hàm kiếm khí ngưng tụ không thể phòng ngự, tạo thành tuyệt chiêu “kiếm ý vô ngân”. Thậm chí còn đem nguyên sa, vô tung quyết và cửu hỏa trọng tượng quyền tập hợp tại một chỗ. Lực phá hoại rất mạnh lại được phóng xuất ra trong phạm vi lớn giống như là kiếm khí cự phong (cơn lốc kiếm khí).

Lâm Khiếu Đường với thực lực chỉ có sự giai hiện nay sau khi thi triển ra có thể thấy được mọi thứ chướng ngại vật trong vòng một trăm mét hầu như bị quét sạch không còn một mảnh.

Tám tháng sau, Lâm Khiếu Đường đã hoàn toàn thích ứng phương thức tu luyện tuần hoàn như thế này, rốt cuộc bắt đầu tiến hành nghiên cứu các vật phẩm trong trữ vật đại lung của Bì Da La.

Đối với hai bản quyền trực ma pháp, Lâm Khiếu Đường không thể nào hạ thủ, trực tiếp đưa chúng cho A Mạn Đạt và La Cách Tư, bản thân thì tập trung nghiên cứu những viên cầu nho nhỏ trong suốt.

Đồng viên cầu trong suốt này Lâm Khiếu Đường thô sơ ước đoán cũng có thời mấy nghìn vạn, thế nhưng bởi vì thể tích rất nhỏ, bởi vậy thoát nhìn cũng không nhiều lắm, chất đồng tất cả vào cùng một chỗ phỏng chừng chỉ cao hơn một người bình thường mà thôi.

Sau khi lấy ra những viên cầu nho nhỏ này, Lâm Khiếu Đường ngoài ý muốn tìm được một khối lam ma thạch an trí trong một ma pháp trận phong ấn siêu nhỏ tại trử vật đại lưng.

Có thể là do Bì Da La đã chết đi, lực lượng phong ấn trên lam ma thạch đã nhỏ yếu đi rất nhiều, Lâm Khiếu Đường không phí nhiều công sức đã có thể mở được lam ma thạch ra, nguyên thức xâm nhập vào bên trong.

Nguyên lai đây là một khối lam ma thạch ký ức, bên trong có ghi chép về những viên cầu nho nhỏ này.

Những viên cầu nho nhỏ dĩ nhiên là trứng của một loại ma thú “tham dị thú”, trong lam ma thạch ký ức có ghi chép: “Tham dị thú” là thượng cổ ma thú, năm nghìn năm trước đã tuyệt chủng, những quả trứng này là do Bì Da La tổn hao rất nhiều công sức và hơn mười vạn nguyên thạch kiến tạo một đội ngũ mạo hiểm, tại cực bắc đại lục Băng Tuyết, nơi con sông băng vạn năm bao trùm, tại một sơn động tìm ra được.

Lại trải qua vài chục năm bồi dưỡng, đào tạo, tổn hao rất nhiều tinh lực, tài lực và nguyên lực của bản thân Bì Da La mới làm cho những quả trứng này lại một lần nữa kích hoạt sống lại. Bất quá trong đó có một phần hai số trứng đã hoại tử chết đi.

Điều kiện ấp những quả trứng này tốt nhất chính là trong một hỏa nguyên nhân nào đó gần khu núi lửa, tiếp tục phối hợp với nguyên lực tinh thuần tiến hành thúc dục, tiếp tục mất thêm một năm mới có thể ấp ra được “tham dị thú” này.

Thảo nào Bì Da La đã khổ cực chuẩn bị các điều kiện nhưng lại không sẵn sàng ấp trứng, điều kiện ấp trứng không thể đáp ứng đầy đủ, Lâm Khiếu Đường âm thầm cảm thấy may mắn, bản thân vô tình đã ở trong trại thái thiên thời địa lợi nhân hòa.

Trong ghi chép còn nói, vô luận là ai, chỉ cần cẩn thận tỉ mỉ dùng nguyên lực để thúc dục những quả trứng “tham dị thú” này thì sau khi trứng nở sẽ lập tức nhận hần là chủ, tuyệt đối không nhận chủ thứ hai.

Vô luận là lam ma thạch ghi chép là thật hay giả, thế nhưng thử một chút lại không tổn thất cái gì, Lâm Khiếu Đường trực tiếp đi đến miệng núi lửa, nơi này xác thực cũng tồn tại một nguyên nhân, chỉ là độ nóng khá cao, không thích hợp với việc tu luyện trong thời gian dài.

Đem toàn bộ số trứng để vào trong nguyên nhân, Lâm Khiếu Đường liền dả tọa tại chỗ, dựa theo ghi chép, cách một đoạn thời gian lại dùng nguyên lực bản thân để tiến hành thúc dục.

Thời gian cực nhanh, trong một năm này Lâm Khiếu Đường hầu như phục dụng “cửu thiên nguyên đan”, tiêu hóa được lực và thúc dục trứng để vượt qua thời gian, để ấp đám trứng này Lâm Khiếu Đường tạm thời buông cho cho các hạng mục tu luyện khác.

Thời gian một năm rất nhanh trôi qua, đám trứng để trong nguyên nhân đã dần dần biến hóa, từ trạng thái trong suốt trước kia dần dần chuyển thành màu trắng đục, và dần trở nên cứng rắn hơn.

Ngày nào cũng như ngày nào, Lâm Khiếu Đường vẫn đều đặn lui tới nguyên nhân để tiến hành hấp thu nhiệt lực của núi lửa, trong nguyên lực hỏa nguyên nhân còn có hỏa nguyên lực, Lâm Khiếu Đường chậm rãi mở hai mắt, thông qua hai tay đem cổ ôn nhiệt nguyên lực đưa vào trong nguyên nhân.

Khi Lâm Khiếu Đường phóng nguyên lực bao trùm toàn bộ nguyên nhân thì dị biến xảy ra, ca ca ca ca...

Những tiếng nứt vỡ nhỏ bé vang lên, cùng thời gian đó, mặt ngoài hơn một nghìn vạn khóa trứng màu trắng tứ phân ngũ liệt, sau đó từ trong mỗi quả trứng chui ra những con vật giống như là chuột nhưng nhỏ hơn rất nhiều.

Những con vật này không kêu to, nhanh chóng ăn hết toàn bộ vỏ trứng xung quanh mình, những quả trứng còn chưa ấp thành công cũng bị chúng dễ dàng ăn hết.

Lúc này, Lâm Khiếu Đường mới hoàn toàn nhìn thấy rõ hình dáng của ấu thú “tham dị thú”, nhiều nhất chỉ lớn bằng một phần sáu tấc mà thôi, toàn thân màu xanh đen, da bên ngoài không có lông, nhẵn bóng, lại có một số vằn lộ giống như là lân giáp, có thể là do còn rất nhỏ vì thế lân giáp chưa hình thành, lại có thêm một đôi cánh so với cánh dơi tương tự nhau thu lại sau lưng, khi mở hết ra thì dài độ một phần ba tấc.

Sau khi quan sát kỹ, Lâm Khiếu Đường mới phát hiện ra những con “tham dị thú” nhìn giống như con chuột này có cái miệng so với chuột còn đáng sợ hơn rất nhiều. Trong trạng thái khép chặt so với chuột không khác biệt gì nhiều, thế nhưng khi há miệng ra thì lại hoàn toàn bất đồng, biên độ mở miệng cũng không lớn, thế nhưng hàm răng lại chi chít sắc nhọn, làm cho người khác phải dựng cả tóc gáy, tần suất đóng mở cũng làm cho người ta khó có thể tin tưởng, thậm chí còn không cảm giác được nó mở ra.

Những con “tham dị thú” này hình như không thể phát ra âm thanh, chỉ là vui vẻ xung quanh vị trí của Lâm Khiếu Đường quây quần, biểu đạt loại nhận thức nào đó, ngay sau đó những con ma thú siêu nhỏ này bắt đầu cắn nuốt đá núi ngay bên dưới, bọn chúng phẳng phất như cái gì cũng có thể ăn được.

Chỉ chốc lát, miệng núi lửa thật lớn lấy tốc độ mắt thường có thể phân biệt được bắt đầu giảm độ cao đi hai thước, dưới sự kinh ngạc Lâm Khiếu Đường đành phải đem những tiểu gia hỏa này toàn bộ thu lại.

Trữ vật đại lượng của bì Da La đã thông qua cao nhân cải tạo, chí ít cũng đã trải qua tay của linh hồn giai ma pháp thủ sức đoán tạo sư và trận pháp sư, không gian bên trong không chỉ có lớn kinh người, hơn nữa còn có thể để cho sinh mệnh thể đặc biệt tiến vào bên trong.

Hầu như những vật dụng không gian hiện nay đều không thể cho vật sống tiến vào bên trong, tuy rằng không phải tuyệt đối, nhưng muốn cải tạo, độ khó tương đối lớn, ngay cả toàn bộ Minh Tây đại lục thì không gian trữ vật có thể để cho vật sống tiến vào sẽ không vượt quá năm cái.

Lâm Khiếu Đường rất rõ ràng tác dụng của những vật nhỏ này, còn về phần uy lực phải thông qua quan sát và đào tạo, lúc này tại miệng núi lửa này cũng không thí nghiệm được gì, Lâm Khiếu Đường lập tức quay lại huyết động, lại tiến nhập vào trong trạng thái tu luyện.

Năm tháng sau, trong lúc vô ý Lâm Khiếu Đường đã đem nguyên sa và “tham dị thú” để cùng một chỗ, kết quả là hơn mười tấn nguyên sa bị thôn phệ phân nửa, cũng may là phát hiện ra sớm, nếu không thì coi như đồng nguyên sa dự trữ của Lâm Khiếu Đường đã hoàn toàn biến mất.

“Tham dị thú” sau khi thôn phệ nguyên sa rõ ràng đã nổi lên biến hóa gì đó, màu xanh tối bên ngoài dần dần biến thành nhạt màu hơn. Làn da biến thành xanh nhạt hơi hơi nổi lên một tầng ánh sáng màu xanh, trải qua năm tháng những con tiểu thú này cơ bản đã tiến vào trạng thái thành thực, đã lớn tới mức một phần hai tấn, đây cũng chính là thể hình lớn nhất của chúng, lân giáp trên người đã hiện rõ.

Lâm Khiếu Đường chỉ cần dùng nguyên lực bản thân dẫn đạo, có thể đơn giản khống chế được đám “tham dị thú” này, thế nhưng bọn chúng lại cực kỳ không an phận, tham ăn chính là vũ khí lợi hại nhất cũng chính là khuyết điểm lớn nhất của chúng. Không gian trong trữ vật đại lượng cái gì cũng không có, Lâm Khiếu Đường cũng không có nhiều thời gian chú ý chăm sóc, càng không thể để cho chúng ra bên ngoài ăn bậy.

Những con “tham dị thú” lấy việc cắn nuốt là chính là bắt đầu việc tự cắn giết lẫn nhau, từ số lượng nghìn vạn ban đầu rất nhanh chỉ còn vài chục vạn. Đối với việc này Lâm Khiếu Đường cũng có chút lo lắng, thật vất vả mới có thể áp được đám bảo bối này, thế nhưng cứ như vậy mà giảm đi thực sự đáng tiếc.

Thế nhưng Lâm Khiếu Đường lại không nghĩ ra được biện pháp nào, lúc này thả chúng ra bên ngoài cũng không có tác dụng gì, đành để chúng tiếp tục tự cắn giết nhau.

Mà lúc này tu vi của Lâm Khiếu Đường đã khôi phục đến mức trước khi trúng thánh quang độc, thậm chí trạng thái còn tốt hơn một chút. Phục dụng hai khóa “đại sư đan” đã trở thành việc cấp bách, việc tu luyện đã đến lúc quan trọng, không có sức để trông nom những con “tham dị thú” rơi vào trạng thái điên cuồng, đơn giản dùng ma pháp trận phong kín một phần không gian rồi thả hơn mười vạn con “tham dị thú” vào trong đó, mặc cho chúng tự sinh tự diệt, không quản đến nữa...

219. Chương 220: Đột Phá! Đại Sư Giai!

Trước khi trùng quan, Lâm Khiếu Đường lợi dụng thời gian ba tháng để hút hết toàn bộ độc nguyên lực trong người Tân Tây Á. Nội anh trong cơ thể lại từ một tấn cao thêm năm thốn, trông giống như một đứa trẻ con, cực kỳ sống động. Cái đầu khả ái thậm chí còn hư huyền sinh trưởng ra một ít tóc, cả thân hình màu xanh bóng trong suốt. Sau khi ăn xong độc nguyên lực, trong cơ thể của Lâm Khiếu Đường reo vui có vẻ hưng phấn dị thường.

Tại thời điểm hấp thu luồng nguyên lực cuối cùng trong cơ thể Tân Tây Á có chút cảm giác nuốt cả quả táo, nội anh của Lâm Khiếu Đường còn chưa hoàn toàn tiêu hóa được hết độc nguyên lực, chỉ là đem chúng dung hợp vào trong nội anh, bởi vậy thể tích và chiều cao của nội anh còn có thể tiến thêm một bước.

Thánh quang độc trong cơ thể Tân Tây Á cũng làm cho Lâm Khiếu Đường đầu đầu không ngớt, lại tiếp tục trải qua thời gian ba tháng, mới vắt và khu trừ được một nửa. Lâm Khiếu Đường chỉ có thể làm được đến mức này, muốn khu trừ toàn bộ, với tu vi của hắn hiện nay, hắn còn chưa thể làm được.

Khi Tân Tây Á có thể mở ra đôi mắt màu tím của mình ra, thân thể có vẻ cực kỳ suy yếu, thể nhưng nhân thân so với trước kia lại sinh động hơn không ít. Ít nhất có sinh khí hơn nhiều.

- Cảm tạ người đã cứu ta!

Tân Tây Á khiêm tốn nửa quỳ cúi đầu nói.

- Ta cũng không hoàn toàn cứu người, chỉ là thuận tiện mà thôi. Đứng lên đi!

Lâm Khiếu Đường chấp hai tay phía sau, dừng lại trước người Tân Tây Á đang quỳ nhân nhật nói.

- Ám dạ tinh linh chưa bao giờ quan tâm đến mục đích, chỉ nhìn kết quả. Mạng của Tân Tây Á là do ngài cứu, vì vậy ngài sẽ là chủ nhân sau này của Tân Tây Á.

Tân Tây Á vẫn quỳ, vô cùng cố chấp.

- Tùy ý muốn của người. Hiện tại có thể đi ra ngoài được không?

Tâm tư của Lâm Khiếu Đường đã không còn tập trung trên người Tân Tây Á, một mực suy nghĩ xem khi trùng quan có vấn đề gì xảy ra hay không.

- Dạ! Bất quá trước tiên xin chủ nhân đặt tay lên trước đầu của Tân Tây Á!

Lâm Khiếu Đường không tập trung vươn tay ra, Tân Tây Á không đợi tay của hắn đặt lên đầu của mình đã tự động vươn mình đón tiếp. Trong miệng Tân Tây Á tự lẩm nhẩm chú ngữ tinh linh, quang mang chợt lóe. Tại mi tâm của Tân Tây Á xuất hiện một đạo hoa văn dài nhỏ màu đỏ sậm, bất luận là ám dạ tinh linh nào tự chủ động nhận chủ, đều xuất hiện hoa văn giống như vậy trên mi tâm của mình.

Lâm Khiếu Đường đột nhiên sửng sốt, rốt cuộc cũng rõ ràng mọi chuyện, cười khổ, không nói thêm cái gì. Tân Tây Á lập tức lui ra ngoài.

Lại thêm ba ngày chuẩn bị, phối hợp với một khóa “cửu hỏa nguyên đan”, Lâm Khiếu Đường đã lấy ra một khóa đại sư đan phục dụng.

“Cửu hỏa nguyên đan” tùy rằng được luyện chế từ thần khí, nhưng dù sao thì cũng không trải qua việc cẩn thận lựa chọn tài liệu và điều phối, cũng không có hỏa nguyên lực tinh thuần của người luyện đan phụ trợ chỉ dựa vào tính năng cường đại của thần khí mà luyện chế ra, vì vậy so với đại sư đan hiển nhiên kém hơn một chút, hơn nữa đại sư đan lại có tác dụng đặc biệt trợ giúp cho người phục dụng đột phá quan khẩu, tăng tỉ lệ thành công khi trùng quan.

Võ sư tu luyện chính là nội tinh, chỉ khi đem nội tinh cô đọng và thăng hoa, tạo thành nội dương mới có thể trở thành đại sư giai chân chính. Một khi nội dương của bản thân không bị phá hủy thì chung quy tính mạng không kết thúc, chỉ khi nguyên dương tiêu vong mới là tử vong chính thức, thọ mệnh cũng lần thứ hai đề thăng lên ba trăm năm.

Đại sư đan chính là loại đan dược trung cấp tối cao mà Lâm Khiếu Đường phục dụng từ trước đến nay, vừa mới tiến vào bụng thì đã có một cỗ nhiệt lưu thiêu cháy chạy dọc cơ thể, cực kỳ thoải mái. Thể nhưng dần dần lại không phù hợp với lực phủ ngũ tạng, phảng phất như dấy lên sự thống khổ không thể chịu đựng được.

Liên bảy ngày, Lâm Khiếu Đường căn bản đã tọa không thể đứng dậy, thu mình một chỗ, rõ ràng bị vây trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Một tháng sau mới chậm rãi khôi phục lại, nhưng vẫn như cũ không có cách nào áp chế được lực của đại sư đan.

Cứ như vậy, ngày qua ngày, tháng qua tháng!

Hai năm thời gian lặng lẽ trôi qua. Lâm Khiếu Đường đã có thể đem nội tình kích phát ra quang mang chói mắt, khi hoàn toàn chuyển hóa thành năng lượng thể, nội dương trong cơ thể bỗng nhiên hỗn loạn, đem tất cả lực ngưng tụ tách hết ra. Ngưng tụ nội dương thất bại.

Hai năm thời gian tựa như vậy mà lãng phí, đáng tiếc vô cùng. Lâm Khiếu Đường cũng không vì thế mà nổi giận, kiên trì tổng kết kinh nghiệm thu được. Sau khi tiêu hóa toàn bộ kinh nghiệm có được, mới cầm khóa đại sư đan khác một ngụm nuốt vào trong bụng.

Đối với khóa đại sư đan cuối cùng này, Lâm Khiếu Đường cẩn thận dị thường, tuy rằng đã thất bại một lần, nhưng nguyên lực của bản thân lại được củng cố và tăng thêm, so với trước kia không chỉ càng thêm khổng lồ mà còn thêm phần vững chắc.

Đối với cơ hội cuối cùng này Lâm Khiếu Đường ngược lại không phải quá toàn tâm, phân nửa thời gian mỗi ngày đều dành cho phương diện nghiên cứu vũ kỹ...

Xuân đi thu đến, thời gian trôi đi như bay...

Không ai biết được rằng bên dưới một ngọn đồi cạnh núi nửa này đang có năm con người đang điên cuồng nghiên cứu, chỉ là hạng mục nghiên cứu của mỗi người hoàn toàn khác nhau mà thôi.

Lại thêm năm năm trôi qua!

Hôm nay, trong huyết động đột nhiên truyền ra tiếng cười to thô lỗ, khuôn mặt của Tác Cáp Đồ đầy bụi bặm, từ trong căn phòng rèn vũ khí của mình vọt ra ngoài, trong tay cầm một thanh sắt lớn đang lờ lờ chiếu sáng. Độ dài của cây gậy sắt so với độ cao của Tác Cáp Đồ không sai biệt lắm, đường kính vượt qua mười thốn, thân gậy giống như gậy trúc thông thường, từng đốt từng đốt một, chỉ là mỗi một đốt cả trên lẫn dưới đều có kích thước bằng nhau, giống như là những ống trúc khớp lại.

- Ải nhân đại thúc, có chuyện gì mà hưng phấn như vậy?

Ngã Tháp từ trong một căn phòng rèn khác đi ra, có chút khấn trương lại có chút hiếu kỳ hỏi.

Ngã Tháp mấy năm nay vẫn giúp đỡ lão ả nhân làm việc, một năm trước coi như là đã học thành tài xuất sư, bản thân có thể độc lập chế tạo vật thể gì đó mà không cần sự chỉ bảo của lão ả nhân. Chỉ là thẩm mỹ của Ngã Tháp so với lão ả nhân thì đúng là giống như một trời và một vực vậy, càng không thích vũ khí to lớn, chỉ thích chế tạo các loại vật phẩm trang bị trang sức, thế nhưng Ngã Tháp cũng không có nhiều thiên phú, thủy chung không thể chế tạo được vật phẩm có chứa phụ gia thuộc tính, cho dù được sự giúp đỡ của Tân Tây Á cũng rất khó tạo ra được sản phẩm tốt. Đối với điều này Ngã Tháp vẫn chỉ thở dài, cũng may lão ả nhân trong mấy năm nay không có thành tựu gì, vì vậy về mặt tâm lý coi như Ngã Tháp còn cân đối. Hôm nay nghe được tiếng cười to của lão ả nhân, Ngã Tháp có loại cảm giác khấn trương bị vượt xa.

- “Lôi Hỏa Thần Trượng” của ta rốt cuộc đã hoàn thành rồi. Ha ha ha. Tác Cáp Đồ đã trở thành khâu lăng ả nhân cường đại nhất!

Tác Cáp Đồ không thể che giấu được tâm tình mừng rỡ hưng phấn của bản thân.

- “Lôi hỏa thần trượng”? Rất lợi hại hay sao?

Ngã Tháp có chút ghen tị hỏi.

- Đó là đương nhiên. Với tay nghề của Tác Cáp Đồ coi như là tại cố hương cũng cực kỳ nổi danh. Kiện “lôi hỏa thần trượng” ta đã tốn chín năm thời gian mới hoàn thành được, thế nhưng thực tế từ hơn một trăm năm trước, trong lòng Tác Cáp Đồ đã có kế hoạch chuẩn bị, cho tới bây giờ mới có đủ điều kiện để thực hiện.

Tác Cáp Đồ quá hưng phấn, nói năng có chút lộn xộn.

- Ta hỏi ngươi rốt cuộc là lợi hại như thế nào?

Ngã Tháp nâng cao âm lượng hỏi.

- Ha ha, có khả năng phóng ra lôi hỏa, còn có thể ngưng tụ ra chiếc thuẫn ba màu, ngươi nói có lợi hại hay không?

Tác Cáp Đồ ôm lấy đại bồng bảo bối nói.

A Mạn Đạt và La Cách Tư cũng từ trong mật thất đi ra ngoài, quá trình nghiên cứu ma pháp trận cực kỳ phức tạp rắc rối làm cho bọn họ trở thành người ra ra vào vào mật thất nhiều lần nhất. Thậm chí còn cần đi ra thế giới bên ngoài mua tài liệu, cũng may những tài liệu hiếm có đã được A Mạn Đạt chuẩn bị trước rất nhiều nên chỉ bị tiêu hao rất nhiều tài liệu bình thường mới cần phải mua.

- “Lôi hỏa thần tượng”? Nghe nói đó chính là vũ khí chuyên dụng của ả nhân vương.

La Cách Tư quan sát thanh đại bồng trong tay Tác Cáp Đồ nói.

- Hiện tại Tác Cáp Đồ chính là ả nhân vương!

Tác Cáp Đồ khoác lác nói.

- Không tin! Có người nói rằng ả nhân vương cần có ngoại trừ “lôi hỏa thần tượng” ra, còn cần phải có tu vi địa vương giai tiêu chuẩn, ta xem người nhiều nhất cũng chỉ có sơ giai mà thôi.

Ngã Tháp nhìn từ trên xuống dưới Tác Cáp Đồ trào phúng nói.

- Ai nói? Trong bộ lạc ả nhân, vô luận là vị ả nhân nào đi nữa, chỉ cần có thể chế tạo ra “lôi hỏa thần tượng” thì người đó chính là ả nhân vương.

Tác Cáp Đồ cãi cọ.

- Nói như vậy, nếu như có mười người tạo ra được “lôi hỏa thần tượng”, vậy thì không phải là ả nhân bộ lạc có đến mười ả nhân vương hay sao? Điều này làm sao có khả năng? Bất luận là bộ lạc nào đi nữa cũng chỉ có thể có một vua mà thôi!

Ngã Tháp phản bác theo lý lẽ.

- Hừ! Tiểu nha đầu ngươi thì biết cái gì! Ả nhân vương chỉ là danh hiệu chức nghiệp, không phải là thân phận và địa vị, cho dù đồng thời xuất hiện mười người thì có gì cổ quái cơ chứ!

Tác Cáp Đồ thổi bay râu mép trềng lờn con mắt nói.

A Mạn Đạt và La Cách Tư nhìn hai người một già một trẻ dùng ngôn ngữ xung đột lẫn nhau, chuyện này sớm đã thành thói quen, đối với cuộc sống sinh hoạt coi như thêm chút vị đạo, thực tế xảy ra không ít.

Tân Tây Á đứng trong một góc phòng tối vô thanh vô tức quan sát tất cả mọi chuyện xung quanh, nếu như không có chuyện gì đặc biệt cần thiết, Tân Tây Á sẽ không xuất hiện, thế nhưng người lại có thể cảm giác được rõ ràng năng lượng bên cạnh người.

- Chúng ta qua đây thử hai chiêu xem!

Ngã Tháp nói xong, “phong bạo” quyền sáo đã được đeo lên, dưới chân vẫn đeo một đôi “lưu thủy nga” do chính nàng chế tạo. Đối với mật tốc độ có thêm ba phần trăm tăng thêm.

Thân ảnh của Ngã Tháp hơi nhoáng lên rồi biến mất không thấy đâu. Tác Cáp Đồ không nhanh không chậm giờ “lôi hỏa thần tượng” lên, nhẹ nhàng vùng tay bắn ra một đạo thiểm điện.

Ngã Tháp đang biến mất bởi vì đột nhiên xuất hiện thiểm điện, nhanh chóng chuyển hướng hiện ra thân hình, nếu như vừa rồi không mang “lưu thủy nga” thì sợ rằng nàng đã bị đánh trúng. Dưới chân mạnh mẽ phát lực, đánh về phía lão ả nhân. Tác Cáp Đồ lại vùng bồng tức thì hiện lên hóa hỏa lửa bắn ra, lúc này Ngã Tháp đã không thể né tránh, bị kích trúng, cũng may “phong bạo” quyền sáo cũng không phải đồ chơi, chống đỡ hỏa lửa, nàng cũng không bị thương.

Ngay khi một già một trẻ còn đang đấu nhau thì đột nhiên huyết động dường như lay động, giống như là đang động đất.

Sau đó, một luồng gió xoáy thẳng hướng vào trong huyết động, nguyên khí từ bốn phương tám hướng tuôn trào, hướng về phía một gian mật thất sâu trong huyết động.

A Mạn Đạt chạy ra ngoài, chỉ thấy núi lửa xa xa dĩ nhiên phun hỏa diễm cao vạn trượng, bất quá chỉ là trong nháy mắt, đối với mọi vật thể xung quanh không có nhiều ảnh hưởng. Đoàn hỏa diễm tại không trung

kia không ngừng tụ tập cuộn cuộn vào một chỗ, cuối cùng mạnh mẽ chảy vào trong huyết động, lập tức biến mất không thấy.

Khi A Mạn Đạt bước vào trong huyết động, mấy người La Cách Tư ngơ ngác nhìn cánh cửa thật lớn ngoài gian mật thất, ngay cả Tân Tây Á cũng nhẹ nhàng đi ra, tất cả mọi người tựa hồ như đang chờ đón một ai đó xuất hiện.

Thế nhưng, hơn nửa canh giờ trôi qua, gian mật thất kia vẫn không có chút động tĩnh nào, hiển nhiên người bên trong không có ý định muốn đi ra ngoài.

- Dị tượng vừa rồi là chuyện gì xảy ra?

Tác Cáp Đồ kinh ngạc hỏi. Lão ải nhân chỉ cảm thấy có luồng nguyên lực trời đất đột nhiên cuồng loạn bạo phát, nhưng không hề biết tình hình ra sao.

- Đây là kỳ cảnh tất nhiên khi có người bước vào đại sư giai!

A Mạn Đạt nhìn như trầm ồ trả lời, nhưng trên mặt lại tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng được. Lâm tiên sinh còn trẻ như vậy, thế mà đã tiến vào đại sư giai, điều này cần loại thiên phú như thế nào?

- ải nhân khi trở thành đại chiến sư chỉ gặp phải cảnh không gian trước mặt đột nhiên mở ra, xạ ra khí tràng khổng lồ, so với vừa rồi không giống.

Tác Cáp Đồ lại nói.

A Mạn Đạt cười cười giải thích:

- Chức nghiệp khác nhau thì có hiện tượng khác nhau, nhưng đạo lý đều là “đại đồng tiểu dị”. đều là kết quả nguyên lực bên ngoài tập trung thành khí tràng tích cực đáp lại mà thành.

- Nói như vậy, Lâm tiên sinh đã trở thành một người có tu vi đại sư giai?

Trong mắt La Cách Tư lóe ra kính nể nồng đậm nói.

- Lâm tiên sinh làm thế nào mà được?

Về mặt của Ngã Tháp chờ mong hỏi.

Không ai trả lời, tất cả mọi người cũng không biết vì sao!

Dị tượng đã trôi qua một tháng thời gian. Gian mật thất vẫn như cũ không hề động dậy, phẳng phất giống như trong căn phòng không có ai.

Nhưng mà, gian mật thất này có an trí một bộ ma pháp trận cắt đứt liên hệ không gian, nhưng vẫn khí thế ngất trời. Trường thương hoa mỹ, kim thủ, nguyên sa tùy ý hình thành vật thể khác nhau, bay tán loạn trong không trung. Một thân ảnh đang khéo léo làm thực hiện rất nhiều động tác, trong cặp mắt kia không ngừng hiện lên nét suy nghĩ tự hỏi, đấu luyện tầng thứ năm rốt cuộc cũng tự động vận chuyển...

220. Chương 221: Song Đại Sư Giai!

Hiện tại, nội anh của Lâm Khiếu Đường đã cao mười tám, bề ngoài nội anh giống như là một đứa trẻ con.

Đây chính là nội linh hay sao? Lâm Khiếu Đường không xác định được tự hỏi bản thân, chỉ cần nội anh vượt qua chiều cao chín tấc thì không còn là nội anh nữa, mà chính là linh cao hơn một giai.

Nửa năm trước, Lâm Khiếu Đường rốt cuộc cũng đột phá quan khẩu cực hạn bước vào đại sư giai, nội tinh được cô đọng thành nội dương, trở thành đại võ sư danh đúng với thực.

Dương và linh đồng cấp bậc, chỉ là hình thức biểu hiện bất đồng mà thôi, bản thân Lâm Khiếu Đường đồng thời có được hai loại linh thể cao giai này. Từ lúc nội linh hình thành Lâm Khiếu Đường có thể dễ dàng học được đạo thuật, bản “ngự vật đạo pháp” kia rất dễ dàng luyện thành tầng thứ tám trong tổng cộng mười ba tầng.

Trong phạm vi trăm mét, Lâm Khiếu Đường có thể thông qua nguyên thức để khống chế được một ít vật chết, thậm chí còn có thể khống chế được sinh mệnh thể có sinh mệnh lực nhỏ bé.

Bị phong bế hơn bảy năm trong mật thất, không trung huyền phù rất nhiều đá vụn, Lâm Khiếu Đường nhắm hai mắt lại đứng trong màn đá vụn, đột nhiên, hai mắt mở to, tất cả đá vụn giống như là có sinh mệnh bắn thẳng về phía tường mật thất, tạo thành những bức tranh kỳ quái.

Dưới sự khống chế của nguyên lực cường đại, mỗi một viên đá vụn nho nhỏ dường như biến thành viên đạn bắn ra từ súng ngắm, uy lực cực lớn, nếu như không phải vách tường có bố trí ma pháp trận thì sợ là vách tường đã hoàn toàn thay đổi.

Lâm Khiếu Đường thỏa mãn nhìn ma pháp trận hầu như bị xuyên thủng, thu quyển sách trong tay lại, bỗng một tiếng, một đoàn hỏa diễm bốc lên hoàn toàn thiêu hủy quyển sách đó. Toàn bộ ghi chép trong “ngự vật đạo pháp” Lâm Khiếu Đường đã lấy ra ghi chép vào trong ký ức lam ma thạch, quyển sách quá mức mỏng manh, không thích hợp cho việc bảo tồn lâu dài.

Cảnh giới cao nhất của “ngự vật đạo pháp” chính là trực tiếp khống chế con người, là một môn đạo thuật cực kỳ thâm độc, bất quá phải đạt đến linh hồn giai mới có thể tu luyện tầng thứ mười ba.

Đối với sự khống chế nguyên sa, Lâm Khiếu Đường đã lô hỏa thuần thanh, thậm chí có thể kéo dài tới mấy triệu, công kích hay phòng thủ đều có thể, nhưng Lâm Khiếu Đường có khuynh hướng nghiêng phòng thủ. Hình thức sa thuần nhiều mặt, thêm vài tầng trọng điệp, hiệu quả phòng ngự tương đối tốt, lực phòng ngự so với trang bị ma pháp hay các loại pháp bảo phòng ngự thông thường mạnh hơn rất nhiều.

Trảo long thủ đã luyện tới đệ bát trọng, trăm liệt thương thuận lợi vận khởi là hiện ra, không giống như trước kia cần quá trình ngưng khí khá dài. Hiện tại Lâm Khiếu Đường duỗi tay, lập tức xuất hiện thanh trường thương màu vàng nhạt dài khoảng hai thước do nguyên khí ngưng tụ thực chất hóa, lực công kích so với trước đây mạnh hơn mấy chục lần.

Trăm liệt thương có thể được tạo ra chính là do đầu luyện vận chuyển, đem trảo long thủ và đạn liệt chỉ kết hợp một chỗ tạo thành. Đạn liệt chỉ đã được Lâm Khiếu Đường luyện đến tầng cao nhất, trảo long thủ thì kém một trọng là lên tới đỉnh điểm, bởi vậy đầu luyện tầng thứ năm cũng còn kém một chút là lên tới đỉnh núi. Chỉ cần có đột phá, liền có thể bắt đầu tu luyện đầu luyện tầng thứ sáu. Đối với tầng thứ sáu này Lâm Khiếu Đường trần ngập chờ mong.

Ngân tinh, hiện tại là vũ khí ngoại thân duy nhất của Lâm Khiếu Đường. Dưới sự tập trung nghiên cứu tu luyện trong chín năm qua đã cực kỳ thành thực, Lâm Khiếu Đường vận chuyển đầu luyện tạo thành một phái kiếm pháp riêng biệt, lại thêm bản thân ngân tinh cũng bất phàm. Khuyết điểm của Tác Cấp Đồ rất nhiều, thế nhưng về phương diện rèn vũ khí xác thực hẳn thuộc về cấp bậc đại sư tiêu chuẩn.

Lâm Khiếu Đường đã không còn là một gã kiếm sĩ thái điều trước kia nữa rồi, hiện tại kiếm thuật có thành tựu, nếu như hắn không dùng bản lãnh khác thì căn bản có thể coi hắn là một kiếm sĩ.

Ngoài những tuyệt kỹ này, nội linh cũng có tuyệt chiêu riêng. Nội linh của Lâm Khiếu Đường có thể gọi là độc linh có vẻ như chính xác hơn. Cả thân thể màu xanh lục, trong một khoảng thời gian nhất định có thể ngưng tụ độc nguyên lực phóng ra tạo thành khói độc, có khả năng phòng thủ cũng có khả năng tấn công. Độc lực này cực kỳ mạnh, ngay cả nham thạch cứng rắn cũng có thể hủ hóa thành tro tàn.

Đột phá đại sư giai. Sau khi tiến nhập đại sư giai, Lâm Khiếu Đường cũng không theo đó mà kết thúc bế quan, tiếp theo hắn chỉ dùng “cửu hỏa nguyên đan” nửa tháng một lần để củng cố tu vi, tập trung tiêu hóa được lực. Không có thiên phú chính là chỗ thiếu hụt của Lâm Khiếu Đường, bất quá dưới tình huống có nhiều đan dược như vậy để sử dụng, nguyên lực vẫn tăng lên một cách ổn định. Nghiêm ngặt mà nói, hiện tại Lâm Khiếu Đường thuộc về song đại sư giai mới đúng.

Có thể là do nguyên nhân hắn liên tục gặp phải rất nhiều nhân vật cấp quái vật, Lâm Khiếu Đường cho dù biết mình đã có tu vi 5 tinh đại võ sư, thế nhưng trong lòng vẫn có chút không kiên định, mơ hồ có xu thế một tiếng trống làm tăng tinh thần muốn đánh thẳng vào linh hồn giai.

Thế nhưng, tiến nhập linh hồn giai nói dễ như vậy sao, rốt cuộc có một ngày thân thể của Lâm Khiếu Đường đã thích ứng với được lực “cửu hỏa nguyên đan”, nguyên lực bắt đầu đình chỉ tăng trưởng...

.....

Một nơi nào đó trong rừng rậm, dải đất thuộc về dung nham núi lửa tạo thành, năm tên dong binh ngồi một chỗ đóng quân, trên mặt mỗi người đều ẩn chứa loại bất an nào đó.

Nhìn kỹ lại, những gã dong binh này tựa hồ như nhiều phần khí tức của quý tộc, thiếu một phần khí tức cuồng dã, cùng khí tức quê mùa. Đại đa số dong binh đều vì nhiều năm bên ba bên ngoài, da ngăm đen thô ráp, thân thể rắn chắc, thế nhưng những gã dong binh này lại hơi trắng trẻo.

Năm dong binh có ba nam hai nữ, trong đó có hai gã nam tử trung niên vóc người cực kỳ vạm vỡ, khuôn mặt nghiêm túc, bên hông lộ ra thanh đại kiếm, trên thân thể tỏa ra khí tức cường liệt bức người, chỉ ít cũng là kiếm sĩ sư giai hậu kỳ. Còn nam nhân khác chính là lão giả mặc ma pháp bào màu tro, tay cầm thanh ma pháp trượng dài ba thước, trên đỉnh pháp trượng có một viên ngọc bích tỏa sáng lờ lờ. Lão giả có hai mắt hữu thần, một thân ma lực thâm bất khả trắc, chỉ ít cũng là một ma pháp sư sư giai hậu kỳ.

Vóc người hai nữ tử rất nở nang, thân hình khá cao, trước ngực có đôi ngọn núi cao ngất cộng thêm đường cong cực kỳ mê người, điển hình của nữ tử phương tây. Trong hai người có một nữ kỵ sĩ mặc áo giáp, anh khí bức người, cây trường thương gắt gao nắm trong tay, lo lắng nhìn về một phía rừng rậm xung quanh, còn nữ tử khác thì mặc một bộ chiến bào màu hồng đơn giản, kín đáo, hỏa hồng chiến bào dài tới hông, nói là chiến bào kỳ thực chỉ là giống nhau, bên ngoài có chút giống như chiến giáp, những bộ vị then chốt đều được đính kim chúc, hoàng kim bảo hộ. Trong năm người thì nàng có khí tức quý tộc nồng đậm nhất, khí tức nguyên lực trên người cũng không kém, ngoại trừ lão ma pháp sư kia thì coi như thực lực của nàng cực mạnh.

Năm người đơn giản hạ trại nghỉ ngơi, đều hướng về một phía tập trung quan sát, trên mặt mỗi người đều có vẻ ngưng trọng phi thường.

Rốt cuộc, dưới sự chờ mong của năm người, từ phương hướng kia truyền đến những tiếng bước chân dồn dập, rất nhanh một gã kỵ sĩ anh tuấn tiêu sái niên kỷ khá trẻ cưỡi con lang mã uy vũ cực nhanh lao ra từ sau bụi cây.

Lang mã thỉnh thoảng lại phóng xuất ra những tiếng gầm gừ trong miệng, dùng biểu tình dữ tợn để biểu hiện tâm tình rất không tốt của bản thân hiện tại.

- Vụ Na công chúa diện hạ, mau chạy đi, bọn họ đuổi tới rồi!

Gã kỵ sĩ tuổi còn trẻ cưỡi lang mã hướng về phía nữ tử mặc chiến bào cấp thiết nói.

- Nhanh như vậy?

Nữ tử mặc chiến bào được gọi là công chúa giết mình nói.

- Đám thánh đường võ sư đuổi bắt chúng ta có đại võ sư, còn có đại đạo tặc. Trước đó chúng ta đã cố gắng xóa đi dấu vết thể nhưng không cắt đuôi được bọn chúng, thậm chí hai đạo nhân mã dùng để mê hoặc đối phương cũng đã bị phát hiện ra, hiện tại chỉ còn chúng ta nữa thôi, tiếp qua thời gian ngắn nữa, bọn chúng sẽ đuổi đến nơi.

Gã kỵ sĩ tuổi còn trẻ thúc giục nói.

Nữ tử mặc chiến bào Vụ Na gắt gao cắn môi dưới.

- Ca ca của ta đã bị bọn chúng bắt rồi sao?

Gã kỵ sĩ tuổi còn trẻ gật đầu, bốn người còn lại không tự chủ được hơi chấn động thân hình, tin tức này thực sự rất không xong.

Nguyên khí toàn thân của nữ tử mặc chiến bào mạnh mẽ bộc phát, rút thanh cự kiếm phía sau lưng so với bản thân nàng cực kỳ không tương xứng, chiến ý bốc cao nói:

- Tuyệt đối không làm người nhu nhược, ta muốn cùng Thụy Ma Nhĩ công quốc cùng tồn vong.

- Vụ Na công chúa, không thể được a, hiện tại hoàng thất Thụy Ma Nhĩ công quốc chỉ còn có người mà thôi, nếu như người cũng bị bắt vậy thì quốc gia này chỉ sợ là xong rồi. Chỉ cần có một người thuộc hoàng

thất chính thống tồn tại thì chúng ta vẫn còn có cơ hội. Nếu như có thể tiến được vào Ôn Tật Nhĩ quốc gia xin sự giúp đỡ mang theo được một đội ám đường võ sư thì chúng ta có chiến giết quay trở lại, một lần nữa đoạt quyền khổng chế.

Lão ma pháp sư vội vàng khuyên nhủ.

Nữ tử mặc chiến bào phấn nộ nhìn phương xa

- Lẽ nào một mình ta đào sinh, bỏ lại phụ mẫu và ca ca không thêm để ý hay sao chứ?

- Công chúa, phải lấy đại cục làm trọng!

Lão ma pháp sư đột nhiên quỳ xuống nói, bốn người khác cũng quỳ xuống, đồng thời lên tiếng khuyên can.

- A...

Vưu Na hét to một tiếng, thanh cự kiếm bổ thẳng về một cây đại thụ bên cạnh, một đạo ngân quang hiện lên, cây đại thụ có đường kính vượt qua ba thước tức thì bị chém đứt, lại thêm mấy đạo ngân quang phát ra, cây đại thụ vừa mới bị chém đứt biến thành mấy khúc rơi lả tả xuống đất.

- Ta nhất định sẽ quay về!

Biểu tình của Vưu Na kiên quyết không gì sánh được, mạnh mẽ quay đầu lại

- Chúng ta đi!

Sáu người, chỉ có một lang mã, lại không có người khổng chế, lang mã trở thành kẻ tiên phong mở đường, lão ma pháp sư và kiếm sĩ đoạn hậu cố gắng xóa tất cả vết tích. Mặc kệ có tác dụng hay không thì cũng phải làm, ít nhất cũng làm tốc độ truy binh giảm đôi chút.

Tính tình lang mã rất hung mãnh, suốt đời chỉ nhận một chủ nhân, ngoại hình so với ngựa bình thường không giống nhau, to lớn hơn một chút, ăn thịt, răng năng sắc nhọn, có năng lực phân rõ phương hướng rất lợi hại.

Dưới sự dẫn đường của lang mã, sáu người đều tự dùng phương thức riêng của bản thân để tăng tốc độ, kiếm sĩ và chiến sĩ đạp hai chân như đạn pháo, phi hành thuật của ma pháp sư tự nhiên cực kỳ lợi hại, hai gã kỵ sĩ đều dùng phương thức xuyên qua cây cối tiến về phía trước.

Hai ngày hai đêm, ngoại trừ việc phải dừng lại khôi phục nghỉ ngơi, hầu như không giờ phút nào dừng chạy trốn, sáu người này cấu thành một đội ngũ dong binh, rốt cuộc cũng tiến nhập vào biên cảnh phía tây nam Thụy Ma Nhĩ, sâu trong một khu núi đồi cạnh hỏa sơn. Vượt qua khu đồi núi này thì sẽ tiến vào một trong ba quốc gia lớn trong khu vực thống trị của Đạt Khắc giáo, Gia Nạp Tư công quốc, chỉ cần tới được nơi đó thì họ có thể an toàn rồi.

Truy binh phía sau dường như biến mất, lão ma pháp sư dùng loại ma pháp dò xét cực kỳ cao minh của mình cũng không thể dò xét được động tĩnh của truy binh.

- Ba Mã pháp sư, có thực sự là bọn họ không đuổi theo nữa hay không?

Vưu Na hỏi xác nhận.

Lão ma pháp sư lại dò xét thêm một lần nữa rồi nói:

- Hẳn là buông tha việc truy đuổi rồi.

Ngao...

Đúng lúc này, một tiếng hét thảm truyền đến, lang mã bị một đoàn hỏa cầu bắt trúng, thống khổ té ngã trên mặt đất, cùng lúc đó bốn phía hiện lên quang hoa chói sáng, rất nhanh liền biến mất không thấy đâu.

- Nguy rồi!

Nữ kỵ sĩ thiếp thân thị vệ thủy chung đứng bên cạnh Vưu Na trong vòng ba thước thất thanh kêu lên, sau đó khẩn trương nói:

- Công chúa, chúng ta đã xông lâm vào ma pháp trận phòng ngự rồi, ở đây có thể là lãnh địa tư nhân.

- Cái gì?

Vưu Na nhìn quanh bốn phía, không hề phát hiện ra chỗ nào khả nghi, thế nhưng tụ tập nguyên lực phóng ra, rất nhanh đã chạm vào một tầng vách chắn vô hình.

Quang hoa lại xuất hiện một lần nữa, tựa hồ như chỉ dẫn cái gì đó, thế nhưng sáu người lại đề phòng nhìn quang hoa, chuẩn bị tùy lúc đón nhận công kích.

Trong sáu người duy nhất chỉ có nam tử kỳ sĩ tuổi còn khá trẻ tu vi đạt tới đại sư giai sơ kỳ, Đức Nạp Tư mạnh mẽ ném ngọn thương trong tay đi, trường thương phóng đi hơn mười trượng rồi chạm vào vách tường vô hình nào đó, toàn bộ ma pháp trận đều run rẩy nhẹ nhẹ, thế nhưng chỉ là hơi run lên một chút mà thôi, không có bất luận tổn thương nào.

Một trận yên tĩnh, ma pháp trận như một con mãnh thú đột nhiên bị đánh thức, bắt đầu hướng về phía sáu người phát động công kích kịch liệt, hầu như tất cả các loại hình thức công kích ma pháp đều được phát ra, có thể mà những ma pháp này cấp bậc không cao, thế nhưng tần suất số lượng làm cho người khác hoảng sợ.

Khi sáu người rút cuộc chống đỡ đợt công kích đầu tiên, đợt công kích ma pháp càng cao cấp hơn lập tức phát động. Lão ma pháp sư Ba Mã lúc này mới kinh khủng kêu lên:

- Lực cấp thiên võng ma pháp trận, chúng ta xong rồi!

Năm người còn lại khi nghe được lực cấp ma pháp trận đều đồng thời cả kinh, bọn họ rất rõ ràng điều này có ý nghĩa gì, chính là bản thân có tu vi đại sư giai cũng không thể phá được trận pháp này.

- Nếu muốn ra ngoài thì hãy theo quang cầu đi!

Ngay khi sáu người bắt đầu tuyệt vọng thì một đạo thanh âm thanh thúy dễ nghe đột nhiên truyền tới...

221. Chương 222+223: Người Quấy Nhiều

- Người nào?

Lộ Hi cảnh giác nhìn xung quanh nặng nề hỏi.

- Lời vô ích thật nhiều, nếu như các người không ra, vậy thì lần công kích thứ hai phát động,, các người đừng nghĩ đến việc ra ngoài nữa.

Không trung lần thứ hai truyền đến giọng nữ nhân cực kỳ dễ nghe.

Sáu người cùng đối mặt nhìn nhau, khi quang hoa lần thứ hai xuất hiện, không hề chần chừ cùng nhau hướng về phía quang hoa phát ra chạy đi.

Phạm vi bao phủ của ma pháp trận vượt qua tường tượng của bọn họ rất nhiều, hầu như là một thị trấn nhỏ vậy, lại thêm hiệu quả mê huyền, cảm giác thực tế lại còn lớn hơn rất nhiều. Quang hoa chỉ là loại chỉ dẫn đầu tiên, phí sau còn có khá nhiều loại động vật nhỏ biến ảo chỉ dẫn hướng đi.

Chuyển hướng nhiều lần, thật vất vả sáu người mới ra khỏi ma pháp trận được.

- Không nên lộn xộn, các người đang ở trong rất nhiều ma pháp trận lớn nhỏ vây quanh, hiện tại đã đến một ma pháp trận nhỏ, một lúc nữa sẽ có bóng thú hư huyền chỉ dẫn, đi theo nó là có thể ra ngoài được rồi.

Giọng nữ tử thần bí lại vang lên lần nữa.

Dưới sự dẫn đường của bóng thú, sáu người mất thời gian hai thời thần mới ra khỏi ma pháp trận được, tiến vào trong dải đất bốn bề núi lửa dậy sóng, không trung mờ hồ huyền phù rất nhiều quang cầu trong suốt, trên mặt đất lại nhìn thấy rất nhiều ma thú đang chạy trốn.

Kỳ cảnh bốn phía làm cho lão ma pháp sư Ba Mã nhô lên, cả kinh kêu:

- Thiên võng!

Năm người khác cả kinh, thiên la địa võng là thập cấp ma pháp trận, cho dù là linh hồn giai xông vào trong muốn ra ngoài còn vô cùng khó khăn, nếu như trên người không có trang bị ma pháp hoặc tuyệt chiêu nào mà nói, rất có khả năng vị này vây khốn cực lâu.

Dọc đường đi sáu người nhìn thấy rất nhiều ma pháp trận kỳ dị, ngoài trừ mấy ma pháp trận cực kỳ nổi danh thì những ma pháp trận khác sáu người hoàn toàn không biết tên.

Hơn nữa, mỗi một ma pháp trận đều có một ma thú khô lồi tương ứng trông coi mà những khô lồi ma thú này ít nhất cũng có tu vi sơ giai tiêu chuẩn.

Bản thân có nhiều ma pháp trận và ma thú khô lồi như vậy, vậy thì lĩnh chủ phiến rừng rậm này chắc là một vị ẩn sĩ cao thâm mật trắc.

Chẳng lẽ lại là nơi ẩn cư của một vị cao thủ đại lực hay sao chứ? Sáu người đồng thời xuất hiện suy nghĩ này trong đầu, thực tế loại khả năng này tương đối cao.

Trong khi sáu người đang mờ mịt không biết làm cái gì, một bóng hình xinh đẹp tại hư không trước mắt chậm rãi thành hình. Một nữ tử báo nhân có vóc người yếu đuối, thân hình cực kỳ quyến rũ xuất hiện trước mắt sáu người.

Ngã Thập đung đưa đôi miêu nhĩ hiếu kỳ đánh giá sáu người, hơn chín năm qua lần đầu tiên có người vượt qua hai tầng mê huyền ma pháp trận, tiến nhập vào trong tầng phòng ngự ma pháp trận thứ ba này.

Khu vực này kỳ thực cũng không phải là chỗ nào hẻo lánh, hơn chín năm qua, bình quân cứ cách ba tháng lại có người xông vào ma pháp trận. Bất quá đại đa số chỉ là những mạo hiểm giả tu vi không cao, hoặc là những thợ săn bình thường của các thôn trang gần đó, thông thường đều tại tầng ma pháp trận mê huyền thứ nhất đã bị mê thất phương hướng, vài ngày sau lại bị dẫn đạo ra bên ngoài.

Rất ít người có thể tiến vào tầng thứ hai, đạo thứ ba chưa từng có người nào tiến vào, một khi tiến vào tầng ma pháp trận thứ ba này thì công năng ma pháp trận lấy việc tiêu diệt kẻ xâm phạm là chính chứ không phải là dẫn đường nữa.

Đã hơn chín năm chưa từng nhìn thấy ngoại nhân làm cho Ngã Thập vô cùng tò mò, đôi miêu nhĩ vô ý thức không ngừng lay động, nhân thần phảng phất giống như trẻ con nhìn sáu người, tràn ngập vẻ mới mẻ.

Vưu Na rất không hiểu vị báo nữ đột nhiên xuất hiện trước mắt, từ lúc nào thú nhân lại có trận pháp sư lợi hại đến như vậy?

Sự nghi hoặc của Ba Mã lại càng nồng đậm hơn, bởi vì hắn có thể khẳng định được rằng trên người vị báo nữ này không hề có lấy một tia ma pháp lực dao động, tuyệt đối là một vị chiến sĩ thú nhân tộc, người thuộc chức nghiệp chiến đấu cũng có thể chế tạo ma pháp trận hay sao? Cho dù chế tạo được cũng tuyệt đối không thể làm ra ma pháp trận lợi hại như vậy.

Đối với ánh mắt hoài nghi của sáu người này, Ngã Thập cực kỳ lơ đãng, giật giật cái lỗ tai nói:

- Các người là người phương nào? Vì sao lại xông vào lãnh địa tư nhân?

Lão ma pháp sư tiến lên một bước rồi nói:

- Chúng ta là dong binh của thiên không dong binh đoàn, trong quá trình tìm kiếm hỏa tinh lạc đường đến nơi đây, mong rằng chủ nhân nơi này có thể tha thứ.

Ngã Thập quyết quyết miệng, phiến não thở dài một hơi nói:

- Các người thực sự là dong binh đoàn? Ta còn tưởng là quý tộc nào đó lạc đường!

- Ha ha ha, ta đã nói rồi mà, nhất định là người thuộc dong binh đoàn, ánh mắt của lão ả nhân tuyệt đối không sai được.

Một thanh âm thô lỗ khác từ phía sau truyền đến, trong hư không một trận rung động nhẹ nhẹ, lão ả nhân thành linh xuất hiện phía sau báo nữ.

Thế giới này điên thật rồi? Tư duy của lão ma pháp sư hầu như đình trệ, thú nhân và ả nhân như thế nào lại ở chung một chỗ? Điều này không có khả năng mà!

Khi lão ả nhân xuất hiện, trong mắt của gã kỵ sĩ tuổi còn trẻ hiện lên một đạo quanh hoa, nguyên lực ba động trên người báo nữ chỉ là sơ giai kỳ mà thôi, thế nhưng lão ả nhân mới xuất hiện ít nhất cũng là cao đẳng ả nhân chiến sư, thế nhưng lý do chân chính làm cho Đức Tụ Tư chú ý chính là cây hắc bổng thô to phía sau lưng lão ả nhân, tựa hồ như hắn đã gặp qua tại nơi nào đó.

Năm người còn lại đều phát hiện ra vấn đề giống nhau, bởi vì đã từng có một ả nhân mang theo hắc bổng giống như thế, có thể hình thức không quá giống nhau, thế nhưng ba động khí tức trên hắc bổng phóng ra thì cực kỳ giống nhau.

- Cho người!

Ngã Thập không cam lòng tung một khối khoáng thạch màu lửa đỏ cho Tác Cập Đồ.

Lão ả nhân giơ tay tiếp lấy, đắc ý nhìn chiến lợi phẩm trong tay nói:

- Tiểu nha đầu, ta đã nói với người nhiều lần rồi, không nên chơi đánh đố với ả nhân, mười lần muốn thua đến chín lần rưỡi, tính không ra nữa rồi.

- Hừ, trùng hợp mà thôi, lần sau Ngã Thập nhất định thắng lại gấp đôi.

Ngã Thập nắm bàn tay nhỏ bé lại khua khua không phục nói.

Lão ả nhân lau lau chòm râu tràn đầy miệng rộng nói:

- Lần sau người cũng vẫn bại dưới tay lão ả nhân mà thôi.

- Chờ xem!

Ngã Thập trợn mắt nói.

Sáu người mờ mịt nhìn lão ả nhân và thiếu nữ báo nhân đột nhiên xuất hiện, hai người này hiển nhiên đã quên bọn họ rồi.

Ba Mã vội ho một tiếng rồi nói:

- Thỉnh hỏi các người là chủ nhân nơi này hay sao?

Xiêm áo của Ngã Thập nhẹ nhàng phát ra nói:

- Đừng quản chuyện ai là chủ nhân ở đây, tốt nhất các người nhanh đi một chút, nếu như bị Tân Tây Á tỷ tỷ biết có người quấy nhiễu, nhất định sẽ hung hăng cho các người ăn chút đau khổ. Lần trước có người xông vào điểm cuối cùng của tầng ma pháp trận thứ hai, vừa lúc bị tỷ tỷ phát hiện đội ngũ ba người bọn họ. Các người rất may mắn hôm nay là trách nhiệm của ta và ả nhân gia gia. Bất quá Tân Tây Á tỷ tỷ cực kỳ mẫn cảm, nếu như không chú ý nhất định tỷ tỷ sẽ phát hiện ra các người!

Nghe xong những lời này, sáu người ngoại trừ Ba Mã và Vu Nà ra, bốn người khác đều nhú nhú đầu lông mày, Lộ Hi càng vươn cao bộ ngực nói:

- Hừ, ở đây rõ ràng vẫn trong lãnh thổ của Thụy Ma Nhĩ quốc gia, từ lúc nào đã trở thành lãnh địa tư nhân rồi!

Ngã Thập còn muốn nói cái gì, lại bị lão ả nhân ngăn lại, lão ả nhân gọi ra một linh điều hư huyền nói:

- Các người muốn xuyên qua hỏa sơn để tiến vào Nạp Đạt Tư công quốc, đi theo nó là được rồi, nhanh đi!

- Ai cũng không cho đi!

Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng bỗng nhiên từ trong không trung truyền đến, một bóng đen trong nháy mắt thành hình, tiếp đó một đạo ngân quang từ góc nhỏ không có khả năng xuất hiện phóng ra.

Ngân quang thẳng hướng Ba Mã, lão ma pháp sư nhất thời quá sợ hãi, hiện tại tiến tới cự ly gần như thế này đối với ma pháp sư mà nói thực sự chí mạng.

Hoàng kim đầu khí toàn thân Đức Nạp Tư bành trướng, sau một khắc đã xuất hiện trước mặt lão ma pháp sư, ngân thương trong tay dễ dàng tiếp được ngân quang, chuyển ngay thành an.

- Cảm ơn người!

Sắc mặt Ba Mã tái nhợt nhìn bóng lưng tiêu sái của Đức Nạp Tư vô thức nói.

Đức Nạp Tư hơi hơi gật đầu, đôi mắt tinh anh lại tập trung nhìn vào một gốc đại thụ cành lá tốt tươi, cất cao giọng nói:

- Các hạ xuất thủ có phải quá độc ác, chúng ta cũng không có ác ý gì, chỉ là những dong binh lạc đường mà thôi, coi như là đã quấy rầy các hạ, cũng không cần thiết phải hạ sát thủ chứ?

- Dong binh lạc đường? Vậy đám binh mã phía sau là chuyện gì xảy ra?

Phía sau đám cành lá um tùm truyền đến thanh âm nữ tử tràn đầy hàn khí, nếu như không phải quá mức lạnh đậm thì thanh âm này thực sự nghe rất êm tai.

Ầm ầm...

Đúng lúc này, phía sau truyền đến rất nhiều tiếng nổ mạnh, sự rung động mạnh mẽ thậm chí truyền đến tận nơi này.

Sáu người cả kinh, Đức Nạp Tư vẫn như cũ đề phòng nhìn về phía đám cành lá tốt tươi, hơi áy náy nói:

- Ta lấy vinh quang của kỳ sĩ ra thề, chúng ta với đám người phía sau không có liên quan.

- Đúng vậy sao? Vậy thì kỳ quái rồi, cách hành vi lộ tuyến lại không sai chút nào!

Giọng nữ nhân lại truyền đến lần nữa.

Toa, ngân quang lại lóe lên, không chờ Đức Nạp Tư giải thích, chủ nhân thanh âm bắt đầu công kích.

- Những người này thế nào lại không nói lý như vậy chứ!

Lộ Hi cảm tức, tiến về phía trước một bước, ngăn trước mặt Ngã Tháp thuận thế kéo Ba Mã ra phía sau.

Hai gã trung niên cũng đã rút kiếm ra bảo hộ trước người Ba Mã và Vưu Na.

- Ngã Tháp, dường như chúng ta đã dẫn sói vào nhà mất rồi!

Tác Cáp Đồ bắt đầu lên tiếng.

- Thế nhưng, ta xem bọn hần dường như không phải người xấu nha!

Ngã Tháp ngây thơ giật giật đôi miêu nhĩ tam giác cực kỳ khả ái.

Lão ải nhân nhún vai, từ chối cho ý kiến nói:

- Muốn đánh nhau?

- Nói vậy, Tân Tây Á tỷ tỷ thực sự sẽ giết chết bọn họ.

Ngã Tháp hơi lo lắng.

- Vạn nhất bọn họ thực sự tới bắt chúng ta thì làm sao bây giờ?

Tác Cáp Đồ thổi thổi râu mép nói.

Giữa sân, Đức Nạp Tư và Tân Tây Á đã sớm giao thủ với nhau hơn mười hiệp. Quanh thân Đức Nạp Tư bao phủ một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, đây chính là biểu hiện của hoàng kim đầu khí có thành tựu, hiển nhiên là một vị đại địa kỳ sư trung kỳ, thanh trường thương ngân sắc trong tay được sử dụng đến xuất thần nhập hóa, ám nguyệt song đao của Tân Tây Á và ám sát thuật dĩ nhiên không thể phá được phòng ngự của đối phương trong thời gian ngắn.

Lộ Hi đối với Đức Nạp Tư vẫn cực kỳ tự tin càng nhìn càng kinh hãi, thất thanh nói:

- Công chúa, đối phương cũng là đại sư giai, rất có khả năng là chủ nhân chân chính của nơi này!

Ám dạ tinh linh? Đây... đây là chuyện gì xảy ra? Lão ma pháp sư Ba Mã thực sự có điểm rối loạn. Một lão ải nhân, một thiếu nữ báo nhân rồi lại thêm một ám dạ tinh linh, tổ hợp này rất cuộc là tổ hợp gì?

Vưu Na giật mình nhìn ám ảnh nhỏ bé không ngừng phóng ra ngân quang, không sai, đó chính là một ám dạ tinh linh thích khách đại sư giai, trong các loại chức nghiệp cận chiến, bọn họ hầu như là người cực mạnh, Đức Nạp Tư sợ là không phải đối thủ.

Nhưng mà, giờ phút này, tiếng nổ phá hoại xa xa càng dần càng truyền đến mạnh hơn. Đám truy binh vẫn đi theo dấu chân của Vưu Na rút cuộc đã đến rất gần.

Đối với kỵ sĩ mà nói, cận chiến trên mặt đất vốn không phải là sở trường của bọn họ, cho dù thực lực của hắn rất mạnh, thế nhưng khi chống lại vương giả cận chiến trên mặt đất, rõ ràng lực bất tòng tâm, kỵ sĩ thuộc về chức nghiệp chiến đấu cự ly trung bình, và còn cần có tọa kỵ mới có thể phát huy hoàn toàn thực lực.

Đức Nạp Tư bên ngoài thì bình tĩnh chống đỡ những đòn tấn công sắc bén của đối phương, thế nhưng trong lòng lại kêu khổ không ngớt, tốc độ của ám ảnh thích khách thực sự quá nhanh, góc di động hay phương hướng cũng cực kỳ quỷ dị, tần suất càng nhanh đến kinh người, Đức Nạp Tư muốn sử dụng công kích quy mô sát thương lớn cũng không thể sánh được, chỉ có thể trong tiết tấu công kích của đối phương tiến hành chống lại một cách bị động, bại thế đã hiện ra.

Toa toa toa, ba luồng ngân quang đồng thời hiện lên, Đức Nạp Tư kinh hãi, thanh trường thương trong tay giờ phút này lại dường như dài quá mức, khi đạo ngân quang thứ tư hiện lên, thanh trường thương của Đức Nạp Tư lặng yên rơi xuống đất, luồng ngân quang thứ năm theo nhau mà đến.

- Dừng tay, nếu không ta sẽ giết nàng!

Vưu Na không biết từ khi nào đã xuất hiện phía sau Ngã Tháp, một bộ quyền sáo che nửa tay bằng kim chúc màu hồng lặng lẽ gác lên cái cổ thon dài mềm mại của Ngã Tháp.

Đạo ngân quang thứ năm hiểm hiểm lướt qua mặt Đức Nạp Tư, mấy sợi tóc theo gió bay xuống, khuôn mặt anh tuấn của kỵ sĩ hiện rõ vết máu nhàn nhạt, một tia mau đỏ tươi thâm thấu ra ngoài, theo gương mặt chảy xuống.

Tây Tây Á đứng lúc thu tay lạnh lùng chăm chú nhìn vào nữ tử mặc chiến bào đang không chế Ngã Tháp

- Người hạ thủ thử xem!

- Cái gì?

Vưu Na chấn động toàn thân, dưới cánh tay đã không còn, thiếu nữ báo nhân đã biến mất.

Sau một khắc Ngã Tháp cười tủm tỉm xuất hiện phía sau Vưu Na, hơi thở như lan nhẹ nhàng nói:

- Ta chỉ sợ Tân Tây Á tỷ tỷ thực sự giết chết vị ca ca dễ nhìn mới để cho người đắc thủ một chút, cũng không nên đắc ý vênh váo a, vừa rồi nếu như Đường Lâm ca ca không nói, hồng y tỷ tỷ người chắc là đã gặp rủi ro rồi!

-----oOo-----

Thiếu nữ báo nhân rút cuộc là di động như thế nào, căn bản không hề thấy rõ, thực lực chỉ có sư giai sơ kỳ, tốc độ từ lúc nào lại nhanh đến như vậy?

Sáu người xông vào phiến đồi núi, rừng cây thần bí này, thần sắc có vẻ ngưng trọng dị thường!

Đức Nạp Tư với thực lực cực mạnh đã bị đánh bại, sáu người rất rõ tình thế hiện nay, nếu như không phải đối phương hạ thủ lưu tình, sợ là đã bị giết chết rồi, mà đội quân theo đuổi phía sau cũng đã đuổi tới rất gần, nếu như tiếp tục xung đột vô vị hiển nhiên sẽ làm cho tình hình chuyển biến xấu hơn.

Theo những tiếng nổ mạnh không ngừng tiếp cận, trên khuôn mặt xinh đẹp của Tân Tây Á, lần thứ hai hiện lên sát khí.

Vưu Na thở dài, nhìn ám dạ tinh linh tùy thời có khả năng xuất thủ

- Tiền bối, đám người truy đuổi phía sau chúng ta chính là thánh đường võ sư Lai Đặc giáo hội, chúng ta lại là quý tộc gặp rủi ro Thụy Ma Nhĩ quốc, không phải dong binh gì đó, trong lúc chạy trốn đã xông lăm vào trong lãnh địa, thỉnh tha thứ cho sự lỗ mãng của chúng ta, mong rằng tiền bối có thể hạ thủ lưu tình.

Ngã Tháp nhất thời hưng phấn

- Ta đã nói rồi mà, bọn họ không có khả năng là dong binh, ả nhân gia gia, người thua!

Tác Cáp Đồ cực kỳ không tình nguyện đem chiến lợi phẩm thu được vừa rồi đưa lại cho Ngã Tháp, rồi lại đưa thêm một khối hỏa quang, thối thối râu mép nói:

- Lần này là do vận khí của lão ả nhân không tốt!

Sát ý trên người Tân Tây Á vẫn nồng đậm như cũ, đối với vị nữ tử mặc chiến bào màu hồng trước mặt không có nhiều hào cảm cho lắm.

Ầm ầm...

Cách đó không xa lại truyền đến từng đợt tiếng nổ mạnh, một bộ ma pháp trận đã bị phá hủy một cách cường ngạnh.

Lão ma pháp sư Ba Mã áy náy hướng về phía Tân Tây Á nói:

- Khẩn cầu tiên bối có thể cho chúng ta qua nơi này.

Nhìn Ba Mã chỉ ít cũng đã có bảy tám mươi tuổi, còn bề ngoài của Tân Tây Á nhiều nhất chỉ hơn hai mươi tuổi mà thôi, thế nhưng tuổi tác thực tế giữa hai người lại khác biệt một trời một vực. Thân là một ám dạ tinh linh, niên kỷ thực tế của Tân Tây Á đã vượt qua ba trăm tuổi còn Ba Mã bất quá chỉ là ma pháp sư sư giai hậu kỳ mà thôi, niên kỷ tuyệt đối không vượt qua một trăm tám mươi tuổi. Đại sư giai và sư giai căn bản là hai tầng cấp hoàn toàn khác nhau, Ba Mã gọi Tân Tây Á là tiên bối cũng không có gì là kỳ quái.

- Đưa tới nhiều người như vậy lại muốn chúng ta bang trợ hay sao chứ?

Tân Tây Á lạnh lùng nói.

Đức Nạp Tư lau vết máu nơi khóe miệng

- Ta lưu lại!

Tân Tây Á hơi hơi nhếch môi nói:

- Người? Người cho rằng chỉ bằng một mình người có thể ngăn được những người đó hay sao?

Ba Mã móc ra một kiện hạng liên, thỉnh cầu nói:

- Tiên bối, chỉ cần người có thể để cho chúng ta qua nơi này là được rồi, đây chính là một kiện linh hồn hạng liên, giá trị của nó tới 1500 nguyên thạch, coi như là phí qua đường của chúng ta đi.

Ngã Tháp ngạc nhiên nói:

- Tân Tây Á tỷ tỷ, thánh quang độc trên người tỷ tỷ không phải là còn chưa thanh trừ được hết hay sao, nếu như có linh hồn hạng liên này thì nhất định Đường Lâm ca ca có thể chữa được cho người.

Trên mặt của Tân Tây Á không hề xuất hiện chút ba động nào, đối với cái thứ có thể chữa được cho mình gì đó dường như không hề có hứng thú, trong mắt của nàng bảo hộ an toàn và yên tĩnh cho chủ nhân quan trọng hơn tất cả mọi thứ.

Tân Tây Á trầm mặc một lần nữa làm cho không khí giữa hai bên trở nên quỷ dị. Đám người Vưu Na đã có thể xác định được vị chủ nhân của ám dạ tinh linh trước mắt chính là linh chủ nơi này. Tinh linh trời sinh đã có ba thiên phú lớn đó là bản tên, chế tác đồ trang sức ma pháp các loại và nghiên cứu chế tạo ma pháp trận.

Đúng lúc này, lại có thêm hai cái bóng chậm rãi thành hình, phẳng phất giống như là mở cửa không gian mà tới.

Lần này có một nam một nữ đi ra, nam là nhân tộc, còn nữ tử chính là nhân ngư kiều mỹ. Chỉ cần thông qua con mắt màu xanh lam, trong suốt của nàng liền có thể đơn giản phán đoán ra thân phận thực.

Tư tưởng của sáu người lại một lần nữa bị trùng kích nặng nề, lẽ nào ở đây lại có tất cả các chủng tộc khác nhau hay sao chứ? Mà nhân ngư làm thế nào có thể sinh sống được trên đất liền?

Nhìn thấy nhiều người xa lạ như vậy, La Cách Tư có vẻ như không được tự nhiên, bắt đầu nói:

- Ngã Tháp, đây là có chuyện gì?

Ngã Tháp vô tội lắc đầu biểu thị mình cái gì cũng không biết.

A Mạn Đạt khẽ cau mày.

- Ma pháp trận tầng ngoài đã bị phá hủy hoàn toàn, chỉ ít cũng có hơn năm mươi người xông vào trong trung tầng ma pháp trận. La Cách Tư, chúng ta phải nhanh chóng áp dụng các loại biện pháp khác, nếu không hệ thống phòng ngự của chúng ta sẽ bị phá hủy.

La Cách Tư gật đầu, lập tức lấy ra hai bản quyền trục, trong miệng mặc niệm chú ngữ, hai bản quyền trục lập tức bay ra ngoài, chui vào trong bích trướng ma pháp trận, thanh âm phá hủy không ngừng tiếp cận lập tức nhỏ đi rất nhiều.

Tay A Mạn Đạt hơi nhấc lên, một viên thủy tinh cầu màu lam xuất hiện, thủy tinh cầu lập tức chiếu rọi hình ảnh động tĩnh đám người đang mạnh mẽ phá trận.

Nhân đồ đối phương đông đảo, chỉ ít cũng có hơn ba mươi gã thánh đường võ sư mặc áo giáp màu trắng, còn có bốn gã mục sư và ba gã ma pháp sư.

Khi bóng người từ thủy tinh cầu được phóng ra, thân thể gầy yếu của Ba Mã mạnh mẽ chấn động, kinh hoàng nói:

- Thánh đường đại võ sư Cổ Đức!

- Thánh đường đại võ sư! Chỉ bất mấy người chúng ta mà cũng xuất động tới thánh đường đại võ sư?

Đức Tập Tư không thể tin tưởng nói, tuy hắn cũng là một gã đại kỵ sư, thế nhưng đối với kỵ sĩ khi không có tọa kỵ chiến đấu thì năng lực giảm đi rất nhiều, so với các chức nghiệp cận chiến khác yếu hơn một bậc.

Trong thủy tinh cầu màu lam hiện lên một đạo thân ảnh khác, tuy rằng chỉ là cấp tốc lóe lên, thế nhưng tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ hình dạng của người này.

- Đại đạo tặc Quỳnh Tư!

Lại thêm một cái tên kinh bạo được nói ra, lần này người mở miệng chính là Lộ Hi.

Thần sắc của Ba Mã gần như tuyệt vọng nói:

- Những ma pháp trận này sợ là không thể chống lại được công kích của bọn họ, chức nghiệp đạo tặc hầu hết đều là phá trận sư xuất sắc, coi như cứu cấp ma pháp trận thì không thể ngăn cản được một gã đạo tặc đại sư giai.

A Mạn Đạt cũng đã từng nghe qua cái tên Quỳnh tư, đạo thuật (đạo thuật ở đây có nghĩa là bản lãnh của đạo tặc – trộm cắp) của gã gia hỏa này rất tinh thâm, có người nói trong sáu đại cổ mộ Minh Tây đại lục thì có tới hai bị hắn trộm mất, ngay cả thượng cổ ma pháp trận cũng không ngăn cản được hắn, lúc này, những ma pháp trận không tính là hoàn thiện kia hiển nhiên không thể ngăn cản được hắn.

Nhìn ma pháp trận khổ cực mới nghiên cứu ra được từng cái từng cái bị phá hủy, tư vị trong lòng A Mạn Đạt cực kỳ không tốt, nếu như để cho nàng có thời gian hoàn thành bộ pháp trận “phệ thú ma pháp trận”, vậy thì hắn tuyệt đối không có khả năng xông vào.

Một tầng lại thêm một tầng ma pháp trận đáng ghét làm cho vị đại đạo tặc Quỳnh Tư triệt để nổi giận. Toàn thân Quỳnh Tư mang theo rất nhiều vật phẩm ma pháp phối hợp như nhẫn, thủ trạc, hạm liên, đai lưng, trong tay lại thêm “bí ngân đao”, một vũ khí phá trận cực phẩm, thậm chí ngay cả bộ y phục màu đen trên người cũng chính là ma pháp trang bị phản trận pháp.

Đông, đột nhiên lão ma pháp sư Ba Mã quỳ xuống hướng về phía Tân Tây Á nói:

- Tiên bối, thỉnh cầu ngài để cho công chúa điện hạ qua nơi này, lão pháp sư ta nguyện ý để mạng lại, thậm chí đem toàn bộ các vật phẩm có giá trị trên người làm phí qua đường, chỉ cầu mong tiên bối phóng cho công chúa điện hạ thương cảm của chúng ta một con đường sống.

- Ba Mã pháp sư!

Vưu Na thất thanh nói, thanh âm có chút nghẹn ngào, nhìn thân thể đơn bạc của lão ma pháp sư, một cỗ tình cảm mãnh liệt trong lòng nàng không ức chế được cuộn trào, vị ma pháp sư này đã vì quốc gia mà hiệu lực hơn trăm năm, đã trải qua ba đời quốc vương, không hề tranh quyền đoạt lợi, tam triều nguyên lão, dùng hành động suốt đời của bản thân để chứng minh lòng trung thành vô bờ, hiện tại lại quỳ xuống cầu xin vì chính mình, Vưu Na không thể không chế được tâm tình, một dòng nước mắt nhẹ nhàng chảy xuống.

Bốn người khác đều không tự chủ được thật sâu nhắm lại hai mắt, trên đời này liệu còn có chuyện gì càng làm cho người ta tuyệt vọng và bi ai hơn cảnh nước mất nhà tan? Lúc này còn quỳ xuống cầu xin người ta, ai bảo lòng người dễ thay đổi a!

- Đã không còn kịp rồi, bọn họ đã tiến vào bộ ma pháp trận cuối cùng!

Thanh âm của Tân Tây Á cực kỳ lạnh lùng, phẳng phất như một mũi tên vô hình sắc nhọn đâm thật sâu vào trong lòng Ba Mã.

Hầu như ngay lúc Tân Tây Á dứt lời, không gian cách đó không xa xuất hiện dao động kịch liệt, phanh một tiếng, trận tâm ma pháp trận hoàn toàn bị phá vỡ. Toàn bộ ma pháp trận nhất thời mất đi chỗ dựa giống như một quả khí cầu bình thường bị đâm thủng.

Trong pháp trận còn sót lại, đầu tiên có một vị nam tử trung niên mặc khải giáp màu trắng, thất lưng đeo một thanh cự kiếm, nhìn lướt qua tất cả mọi người nơi này, khi nhìn thấy lão ma pháp sư đang quỳ trên mặt đất thì hiện lên một chút nghi hoặc, tức thì cười tủm tỉm nói:

- Vưu Na công chúa, đã lâu không gặp rồi!

- Công chúa chạy mau!

Lão ma pháp sư từ trên mặt đất đứng lên, trong miệng bắt đầu ngâm xướng chú ngữ, quanh thân ma pháp chơt ba động mãnh liệt

Pháp trượng trong tay Ba Mã giơ lên cao, trên bầu trời kịch liệt ngưng tụ một đám mây đen, oanh, đạo đạo lôi điện từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp bổ về hướng nam tử trung niên.

Ca, lôi điện cực kỳ chuẩn xác phóng vào người trung niên nam tử, thế nhưng lại không thể gây chút thương tổn nào.

Trung niên nam tử cười cười nói:

- Ba Mã pháp sư, ngươi không cần uống phí sức lực nữa, dưới cửu cấp ma pháp tuyệt đối không thể gây tổn thương đối với ta được!

Ba Mã không cam lòng lại muốn thi triển ma pháp khác, tức thì bị Đức Nạp Tư một bên ngăn cản

- Ba Mã pháp sư, hãy tỉnh táo lại giữ một điểm khí lực!

- Cổ Đức, quốc gia của ta đã bị các ngươi xâm chiếm, vì sao lại muốn đuổi theo không bỏ? Đâu cần phải đuổi tận giết tuyệt cơ chứ?

Vưu Na thống khổ hỏi.

Lão ái nhân Tác Cáp Đồ không hề để ý chuyện gì lúc này đột nhiên thân thể chần chừ hơi hơi chấn động, tỉ mỉ quan sát trung niên nam tử, không phải là vị thánh đường đại võ sư hơn mười năm trước tại thì trấn nhỏ bên cạnh bờ biển trước kia đã truy nã mình và Đường Lâm đấy chứ? Thực sự là người của Lai Đặc giáo, né tránh đã nhiều năm như vậy, lại bị phát hiện hay sao chứ? Tác Cáp Đồ đưa tay sờ sờ thanh hắc bồng phía sau lưng, tâm tình khẩn trương ổn định lại không ít, hẳn cũng không phải là một gã thợ rèn ái nhân của hơn mười năm trước kia nữa rồi.

Hồi tưởng lại thời điểm Đường Lâm đưa cho bản thân một khóa đan dược thần kỳ, lòng tin của Tác Cáp Đồ lập tức tăng cao, những năm gần đây tu vi của hắn đã tăng lên không ít.

- Chỉ cần Vưu Na công chúa giao ra địa đồ và chìa khóa của “ma pháp cấm địa”, chúng ta tự nhiên sẽ không đuổi giết ngài, thậm chí có thể coi nàng như một vị khách quý của Lai Đặc giáo chúng ta.

Cổ Đức thông dong nói.

- Cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng nhìn qua chìa khóa và địa đồ của “ma pháp cấm địa”, những vật tổ truyền này từ trước đến nay đều do quốc vương tiếp nhận và cất giữ.

Vưu Na nghiêm mặt nói.

Lúc này ma pháp trận phía sau Cổ Đức rốt cuộc cũng tiêu tán hoàn toàn, hơn hai mươi gã thánh đường võ sư, bốn gã mục sư và ba gã ma pháp sư thành linh hiện ra trước mắt, mà đại đạo tặc Quỳnh Tư đứng đầu đội ngũ đảo mắt gian tà cấp tốc quan sát tất cả cảnh vật hoàn cảnh xung quanh.

- Dưới được vật mê huyền của ta, lão quốc vương đã nói hết tất cả rồi, tốt nhất là Vưu Na công chúa nên giao những thứ đó ra đây!

Quỳnh Tư hiếu kỳ đánh giá ám dạ tinh tinh, đang suy nghĩ có phải là những ma pháp trận này do nàng nghiên cứu chế tạo hay không, khí tức hắc ám nguyên lực nồng nặc trên người đối phương làm cho Quỳnh Tư có chút không thoải mái.

- Vưu Na công chúa, chỉ cần người giao ra địa đồ và chìa khóa, người muốn đi đâu thì đi, thế nào?

Thần sắc Cổ Đức hơi lo lắng nói.

Vưu Na có chút kỳ quái, bọn người này một đường đuổi theo, mỗi lần đều là ngoan tâm hạ sát thủ, hộ vệ hộ tống bản thân lúc đầu có tới hơn năm mươi người, hiện tại cũng chỉ còn sáu người đứng đây mà thôi, mà đội ngũ đuổi bắt không biết từ khi nào đã gia tăng thêm một thánh đường đại võ sư và một đại đạo tặc, thực lực so với trước hiển nhiên mạnh hơn rất nhiều, thế mà bây giờ lại hướng về mình đàm phán là sao?

- Công chúa điện hạ, bọn họ không biết quan hệ giữa chúng ta và ám dạ tinh linh kia mới không lỗ mãng động thủ! Phải lợi dụng thật tốt! Nghĩ biện pháp phân tán lực chú ý, trên người Ba Mã còn có một quyển trục truyền tống cuối cùng, đang cố gắng nắm bắt thời cơ khởi động.

Ngay khi Vưu Na đang nghi hoặc không giải thích được thì nhận được truyền âm của Đức Nạp Tư, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

- Thực sự!

Vưu Na đột nhiên bật thốt.

Trên mặt Cổ Đức hiện lên một tia vui sướng khó có thể che giấu.

- Dương nhiên!

- Cho người!

Vưu Na tung ra một vật thể.

Cổ Đức đưa tay bắt lấy, phanh, vật thể kia nhất thời nổ tung, khói mù tràn ngập.

Ngay thì Vưu Na làm động tác ấy thì đồng thời sáu người đã nhanh chóng tiến đến gần ma pháp sư Ba Mã.

Quyển trục truyền tống trong tay Ba Mã chậm rãi mở ra, ngay khi quyển trục đang vận chuyển trong nháy mắt, phanh, quyển trục truyền tống đột nhiên tự bạo, sáu người lập tức bị đẩy văng ra xa mấy trượng.

Lão ma pháp sư phun ra một ngụm máu, không thể tin tưởng nói:

- Không có khả năng!

222. Chương 224: Thu Hoạch Phong Phú.

Sương mù tán đi, trong tay Quỳnh Tư không biết từ khi nào đã nhiều hơn một quyển trục màu lam, đứng một bên cười cười nói:

- Nghe nói lần trước các người cũng dùng phương pháp này để chạy trốn, một biện pháp giống nhau lại muốn dùng đến lần thứ hai hay sao chứ? Nghìn vạn lần không được quên sở trường của đạo tặc chúng ta. Ha ha.

Ba Mã kinh ngạc nhìn quyền trục truyền tống trong tay Quỳnh Tư, rõ ràng vừa rồi vẫn ở trên tay chính mình, trong nháy mắt đã bị đánh tráo, rốt cuộc là đạo thuật quái quỷ gì?

Toa, một đạo ngân quang bất ngờ phóng đến làm cho Quỳnh Tư quá sợ hãi, toàn lực khởi động pháp trận hộ thể mới có thể chống lại được đòn đột kích này, mồ hôi lạnh nhất thời chảy toàn thân, nhìn vào tay, quyền trục màu lam đã biến mất không thấy đâu.

Quỳnh Tư trộm trước, Tân Tây Á lại cướp đoạt sau, nhìn truyền tống trận một chút rồi thu lại.

Cổ Đức kinh ngạc nhìn ám dạ tinh linh, ngay cả hắn cũng không nhìn rõ được vị ám dạ tinh linh này làm cách nào để đến gần Quỳnh Tư cướp đi quyền trục trên tay hắn.

- Mỹ lệ ám dạ tinh linh tỷ tỷ, tốt nhất là người không nên xen vào việc của người khác!

Quỳnh Tư cảm tức nói.

Toa, ngân quang lại lóe lên. Quỳnh Tư cấp tốc lui lại, mặt đất dưới chân nhất thời lưu lại một khe rãnh thật sâu. Tân Tây Á đã dùng hành động để trả lời hắn, trong cặp mắt màu tím không hề xuất hiện ba động tình cảm nào.

- Phi!

Ngoan độc nhỏ một ngụm nước bọt, rốt cuộc không hề chần chờ, tay áo vung lên, một đám côn trùng màu đen nhất thời phóng ra, đối kháng bay thẳng về hướng Tân Tây Á.

Đạo tặc chính là một chức nghiệp hèn mọn, các bản lĩnh cần học tương đối tạp nham, lại không hề có kỹ năng cố định, hầu như là cái gì cũng phải biết một chút, nhiều nhưng không tinh chính là nhược điểm rõ nhất của đạo tặc, bởi vậy ngoài trừ bản lĩnh cước pháp, đạo tặc thường không phí quá nhiều tinh lực đi tu luyện thâm sâu vào kỹ năng nào đó, đối lại bọn họ sẽ thu thập thật nhiều bảo bối trong bảo khố để tăng thêm thực lực bản thân.

Bởi vậy, thủ đoạn công kích của đạo tặc không hề cố định, lại không hề có quy luật, điều này làm cho chức nghiệp này vừa cường đại vừa nhỏ yếu. Thuần túy chỉ là nhìn xem bảo bối bản thân có bao nhiêu sức mạnh mà đánh giá xem bản thân đạo tặc có bản lĩnh đạo thuật mạnh yếu ra sao. Người có đạo thuật cao tự nhiên nhiều bảo bối.

Quỳnh Tư biết rõ nhược điểm của chính mình, chính diện đối địch với thích khách, đừng nói là đối phương và bản thân cùng giai vị, thậm chí là đối phương thấp hơn hắn một giai cũng không chắc thắng được. Cho nên không cần suy nghĩ nhiều đã phóng “sủng vật” ra trợ trận.

- Hắc sát phong!

A Mạn cả kinh nói.

Trên mặt mọi người đều hiện rõ nét kinh hãi, đây là một loại ma trùng đến từ Phong Ma đại lục, vĩ châm dài nửa tấc, dài hơn ngón thông thường rất nhiều. Hắc sát phong một khi xác nhận được mục tiêu thì tuyệt đối không chết không thôi, thể tích của chúng tuy rằng không lớn, thể nhưng tốc độ cực nhanh. Coi như là một con ma thú cấp thấp mà đối địch với một đàn hắc sát phong thì cũng chỉ có kết cục chết mà thôi.

- Ghi chú: Tại Minh Tây đại lục gọi những động vật cường đại không phải con người là ma thú, còn loại vô cùng lớn thì là yêu thú. Yêu thú hoặc ma thú đều được phân chia làm hai mươi cấp, hai cấp tương đương với một giai chức nghiệp, cấp thấp ma thú tương đương với tu vi đại sư giai sơ kỳ.

- Tân Tây Á tỷ tỷ! Cẩn thận!

Nhìn đàn hắc sát phong đông nghệt, Ngã Tháp vội vã la lên.

A Mạn Đạt, Tác Cáp Đồ và La Cách Tư cũng đều lo lắng nhìn A Mạn Đạt đang không ngừng né tránh đàn hắc sát phong. Đàn hắc sát phong luôn luôn như bóng với hình, Tân Tây Á không có biện pháp nào để

thoát khỏi chúng. Đôi ám nguyệt song đao đối phó với đám động vật có thể tích cực nhỏ này lộ vẻ tái nhợt vô lực. Mỗi một lần chém ra chỉ có thể giết chết mấy con mà thôi.

Sở trường lớn nhất của thích khách chính là năng lực cận chiến cực kỳ quỷ dị, tốc độ cực nhanh và một kích trí, thế nhưng lại không có nhiều thủ đoạn công kích phạm vi lớn, trừ phi giai vị đủ cao.

Tân Tây Á thân là đại sư giai cũng có một số thủ đoạn công kích phạm vi lớn, phóng ra gió xoáy màu tím, ngân quang bay tán loạn xung quanh, thế nhưng thương tổn đối với đàn hắc sát phong lại cực kỳ nhỏ, ngược lại chỉ càng chọc giận thêm đám ma trùng hung ác này mà thôi.

Nếu như không phải nàng có ám nguyên lực hộ thể cực mạnh có thể chống lại những cú chích của đàn hắc sát phong thì thân thể Tân Tây Á sợ là đã bị đâm lỗ chỗ.

Ngay khi Quỳnh Tư trầm mặc ý thì đột nhiên đàn hắc sát phong xuất hiện dị động, tuy rằng phần lớn vẫn còn đang điên cuồng công kích ám dạ tinh linh, thế nhưng cũng có không ít hắc sát phong không thể khống chế được bắt đầu bay ra hướng về những người khác phát động công kích.

Lúc này, trên mặt Cổ Đức lộ rõ nụ cười âm hiểm, ánh mắt tập trung lên người Vưu Na. Đàn hắc sát phong đã có thể chế trụ được phiên toái lớn nhất là vị ám dạ tinh linh đại sư giai, như vậy đã không còn gì đáng để lo lắng nữa.

- Vưu Na công chúa, nếu như không muốn đồng bạn chết hết, hãy đem những thứ đó giao ra đây!

Cổ Đức đứng ở trước người lão ma pháp sư vừa ngã xuống đất trầm giọng nói, một tay phát ra ánh sáng nhàn nhạt đặt lên đỉnh đầu lão pháp sư.

Một cây trường thương mạnh mẽ phóng thẳng đến, Cổ Đức hơi hơi lắc người, dễ dàng tránh được, đưa tay nắm chặt lấy thân thương, coi thường nhìn về phía Đức Nạp Tư vừa mới khởi xướng công kích.

- Không phải là đối thủ của ta, nếu như không muốn là người chết đầu tiên thì tránh xa một chút.

Đức Nạp Tư chỉ có tu vi đại sư sơ kỳ, còn Cổ Đức lúc này đã là 6 tinh thánh đường đại võ sư, chỉ kém một cấp là có thể tiến vào đại sư hậu kỳ, sự chênh lệch thực tế giữa hai người so với tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều.

Cổ Đức mạnh mẽ phát lực cánh tay, Đức Nạp Tư lập tức không thể nắm vững trường thương, bị Cổ Đức cường ngạnh đoạt thương. Đức Nạp Tư lại tụ tay thành đao chém tới, thế nhưng lại bị Cổ Đức nhẹ nhàng đỡ được. Nguyên lực bộc phát tức thì Đức Nạp Tư bị đánh văng ra, nặng nề ngã trên mặt đất, khóe miệng tràn ra vết máu.

Cổ Đức cầm thanh trường thương chìa về phía lão pháp sư không nhìn được nhìn Vưu Na nói:

- Xem ra ta phải giết chết vài người thì công chúa mới có sự giác ngộ a!

- Công chúa! Đừng quản ta! Chạy mau!

Ba Mã thấy chết không sờn, giận dữ trừng mắt nhìn Cổ Đức, nhìn thẳng về phía trường thương phía trước không hề sợ hãi.

Ánh mắt Cổ Đức chợt lóe, trường thương trên tay nổi lên một tầng bạch quang.

Hô. Cổ Đức mạnh mẽ đâm thẳng trường thương về phía trước. Vưu Na tuyệt vọng hét lớn.

- Không nên!

Nhìn mũi thương đang phóng đến, Ba Mã không cam lòng tự động nhắm hai mắt lại, trong lòng thầm cầu xin tương lai tốt đẹp cho Thụy Ma Nhĩ quốc lần cuối cùng.

Nói thì chậm, thực tế lại cực nhanh. Ba. Một ngũ chỉ kim trảo đột nhiên xuất hiện, vững vàng nắm chắc lấy cổ tay của Cổ Đức. Cổ Đức mạnh mẽ rung tay muốn hất tung kim trảo đột nhiên xuất hiện này nhưng không kết quả.

Thầm giật mình, lần thứ hai phát lực, cũng không chút lay chuyển, trên cổ tay lại truyền đến sự đau đớn kịch liệt. Răng rắc. Xương cổ tay bị ngạnh cứng bóp nát.

- A!

Cổ Đức kinh hãi hét lên một tiếng. Sợ hãi nhìn về một phía hư không

- Người nào?

Đang chờ đợi đau đớn thể nhưng chờ hồi lâu vẫn không có cảm giác gì, ngược lại nghe thấy tiếng hét thống khổ. Ba Mã chậm rãi mở đôi mắt già lão khăn khăn, nhìn thấy cổ tay Cổ Đức nhất thời sợ đến ngất người.

Ngay người không chỉ có riêng Ba Mã. Vuư Va, Lộ Hi, Đức Nạp Tư đều kinh hãi nhìn sự kiện quỷ dị vừa mới phát sinh.

Bộ phận hắc phong sát mất đi không chế bay loạn khắp nơi. Ngã Tháp và Tác Cáp Đồ bị đuổi đến mức chạy loạn xung quanh. Còn A Mạn Đạt và La Cách Tư trốn trong ma pháp trận nhỏ lo lắng nhìn đám hắc sát phong đang điên cuồng công kích. Vĩ châm có hàm chứa kịch độc, mỗi một lần hắc sát phong chích vào tường ngoài trận pháp đều làm cho ma pháp trận run run, nếu tiếp tục kéo dài tình trạng này thì phá trận chỉ là vấn đề thời gian.

Quyền Tư ra vẻ hiểu biết nhìn tràng diện loạn thành một cục. Âm ảnh thích khách có lợi hại hơn nữa thì cũng là cái gì đâu, dưới bàn tay của đạo tặc tiên sinh Quyền Tư không phải chạy trốn chết hay sao chứ.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một đám mây màu xanh tím, độ cao của đám mây lại thấp đến dị thường, lấy tốc độ cực nhanh phóng đến. Khi đám mây chạm vào đàn hắc sát phong nhất thời cuộn cuộn một đoàn.

Lúc đầu Quyền Tư không hề chú ý thể nhưng rất nhanh đã phát hiện ra không thích hợp, nhìn kỹ lại nhất thời quá sợ hãi, đó căn bản không phải là đám mây gì đó, mà chính là đoàn di thú không biết tên, bọn chúng đang tham lam thôn phệ dần dần hắc sát phong.

Công kích của hắc sát phong đối với bọn chúng một điểm hiệu quả cũng không có. Vĩ kim châm phóng lên người di thú lập tức bị bật ra, độc nọc ong không tạo ra bất cứ tác dụng nào.

Hơn nghìn vạn con hắc sát phong trong thời gian cực ngắn đã bị đám di thú kia thôn phệ sạch sẽ.

Một cỗ nguyên lực cực kỳ cường đại chợt xuất hiện, tất cả mọi người ở đây đều bị cỗ khí thế này áp bách đến không thể động đậy. Mấy người A Mạn Đạt lộ rõ vẻ cao hứng.

Mọi người nhìn lại trong hư không, không gian hơi hơi vặn vẹo, một gã thanh niên mặc trường bào màu xanh thình lình xuất hiện, phía sau lưng có mang một thanh cự kiếm cực kỳ to lớn.

Thanh niên nhàn nhạt nhìn lướt qua toàn trường, chậm rãi từ trong hư không phiêu phiêu hạ xuống đất. Khuôn mặt tuấn lãng kia lộ vẻ bình tĩnh dị thường, cho dù trên người tỏa ra khí tức áp bức cực mạnh, thể nhưng không cách nào tìm được trên mặt hắn nửa điểm cảm xúc gì đó.

Tất cả mọi người ở đây đều kinh nể nhìn vị thanh niên vô luận là dáng người hay thân hình đều đặc thù của người phương đông. Người có tu vi thấp lúc này ngay cả hô hấp cũng không dám quá cố sức.

Thanh niên vừa hạ xuống đất, không coi ai ra gì nhắm lại đôi con ngươi đen sáng láng, thật sâu hít một hơi!

Vị thanh niên này không phải ai khác chính là người khi cứu tỉnh Tân Tây Á liền bắt đầu bế quan trong mật thất một bước cũng không ra ngoài, Lâm Khiếu Đường.

Không khí thơm quá, Lâm Khiếu Đường âm thầm nghĩ, chậm rãi mở đôi con ngươi một lần nữa nhìn tất cả mọi người nơi đây. Sức sống thật lâu chìm sâu trong con ngươi đen kia lặng yên trào lên.

Bốn người A Mạn Đạt chăm chú quan sát Lâm Khiếu Đường. Ngoài trừ mái tóc dài hơn rất nhiều thì ngoại hình không có biến hóa gì đáng kể, thể nhưng khí chất của hắn lúc này hoàn toàn không giống. Con mắt càng thâm thúy hơn, nét thanh niên khôn khéo trước kia đã nhạt đi không ít, lúc này được thay bằng vẻ thành thục và chững chạc.

Tân Tây Á không biết từ khi nào vô cùng cung kính đứng phía sau Lâm Khiếu Đường, sát khí băng lãnh lúc trước tiêu giảm hơn phân nửa, dung nhan lạnh lùng hơi chuyển biến thành trong trẻo yên lặng.

- Chúc mừng chủ nhân xuất quan!

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngẩn ngơ!

Vị ám ảnh đại thích khách kia dĩ nhiên lại là nô tỳ của thanh niên!

Linh hồn giai! Cổ Đức có một loại xung động muốn lập tức chạy trốn, trong đôi mắt hồ lóe ra khiếp ý nồng đậm.

- Đường Lâm ca ca. Rốt cuộc ngươi cũng đi ra rồi!

Ngã Tháp hưng phấn noi.

Lâm Khiếu Đường hướng về phía Ngã Tháp mỉm cười, hơi hơi gật đầu, ánh mắt vẫn tràn đầy tiêu ý lần thứ hai chuyển về hướng Cổ Đức. Cổ Đức lúc này lại hiện lên một tia nghi hoặc, tựa hồ như đã gặp qua thanh niên này ở nơi nào đó.

Ánh mắt của Cổ Đức đột nhiên sáng ngời lên tiếng:

- Là ngươi?

- Giờ mới nhận ra hay sao?

Lâm Khiếu Đường đạm nhiên nói, chỉ liếc mắt lần đầu tiên hẳn đã nhận ra Cổ Đức.

Thần sắc Cổ Đức ngưng trọng, hướng về phía Quỳnh Tư nói:

- Người này chính là đào phạm lớn nhất mà giáo hội phát lệnh truy nã mười năm trước. Giá thưởng đã vượt lên quá 10 vạn nguyên thạch, thánh nữ điện hạ lại càng thấy hứng thú đối với người này, nếu như có thể bắt sống chúng ta lập tức tăng lên ba cấp!

Khen thưởng quả thực rất mê người, trong mắt Quỳnh Tư không hề lộ ra nét tham lam. Đừng nói giỡn, cho dù là cấp hẳn một tòa nguyên quán thì sao, khí tức khùng khiếp trên người đối phương phát ra rõ ràng đã đạt tới linh hồn giai. Loại quái vật cấp bậc này chỉ cần tùy tiện một cái cũng có thể hủy diệt thiên quân vạn mã. Bất sống hẳn, đừng nằm mơ. Lòng tham hơn nữa thì rắn cũng không thể nuốt voi, điều này căn bản là tự tìm chết. Chết rồi thì có thưởng hơn nữa cũng dùng cái rắm.

Cổ Đức khởi động nguyên lực, cổ tay nhanh chóng trở về nguyên trạng, rút thanh cự kiếm phía sau lưng ra hướng về phía đám thánh đường võ sư phía sau hết lớn

- Bày trận. Cầm địch!

Các mục sư mặc niệm trong miệng, từng đạo hộ thể quang mang được gia trì lên thân thể của đám thánh đường võ sư. Ba gã ma pháp sư thì ngâm xướng tập thể, chuẩn bị phóng xuất đại hình ma pháp công kích...

- Vừa mới xuất quan lại muốn giết người hay sao?

Lâm Khiếu Đường thì thảo tự nói.

223. Chương 225: Chém Giết Và Bí Mật.

Hơn mười gã thánh đường võ sư vây quanh Lâm Khiếu Đường. Đám mục sư sau khi phóng ra hộ thể quang mang gia trì lên hơn hai mươi gã thánh đường võ sư thì tập thể thi triển ra chiến đấu chúc phúc vào người Cổ Đức.

Trước đó còn sợ hãi, lúc này được gia trì thêm chiến đấu chúc phúc, thực lực tăng lên một mức lớn làm cho khiếp ý trong lòng Cổ Đức nhạt đi không ít.

Toàn thân trên dưới của Cổ Đức bị một tầng quang mang bao quanh, lòng tin tăng nhiều, đầu tàu gương mẫu vọt về phía trước!

Cổ Đức dồn sức chém ra một kiếm, quang hoa trên thân kiếm nổi lên bốn phía, ẩn chứa nguyên lực cực kỳ cường đại, vị thánh đường đại võ sư này có tồn tại kiên kỳ trong lòng vì vậy vừa tấn công đã dùng toàn lực.

Đương, thanh cự kiếm trong tay Cổ Đức, nặng nề bổ thẳng vào thân của một thanh cự kiếm khác, hai kiếm đối chọi nhau, kiếm trong tay Cổ Đức giống như là hài tử nhỏ bé đến đáng thương.

Lâm Khiếu Đường đứng nguyên tại chỗ, không biết từ khi nào đã rút kiếm ra, không một ai thấy rõ, trên tay tụ lực hất lên, Cổ Đức lui nhanh về phía sau đến hơn mười bước mới đứng vững thân hình.

Hơn hai mươi gã thánh đường võ sư dường như được phát tín hiệu đồng thời công kích, mỗi người đều sử dụng sát chiêu mạnh nhất, kiếm khí, quyền kinh, ánh đao đều theo nhau mà đến.

Khóe miệng Lâm Khiếu Đường hơi nhếch lên, cười nhạt, thanh cự kiếm trong tay phẳng phất như không có trọng lượng tùy ý vung vẩy, một luồng gió xoáy cường đại trống rỗng hình thành, trong gió xoáy hỗn loạn có tồn tại vô số không nhận nho nhỏ, hầu như muốn tránh cũng không thể tránh được.

Toàn phong (gió xoáy) quét qua, người ngã mã vong, đám thánh đường võ sư từ trước đến giờ chưa từng thấy qua chiêu số quỷ dị đến như vậy, trong nháy mắt tất cả đều lưu lại rất nhiều vết thương dữ tợn trên người.

Bốn gã mục sư phía sau vội vàng khởi động nguyên lực toàn thân, không ngừng thả ra khôi phục thuật, nhìn như nhẹ nhàng thế nhưng đã vô cùng cật lực.

Cổ Đức lại một lần nữa phóng đến, làm một gã thánh đường đại võ sư hiển nhiên có chút bản lãnh. Thanh cự kiếm trong tay bốc cháy lên một tầng hỏa diễm màu trắng, cự kiếm chém xuống, bạch sắc hỏa diễm nhất thời đại trướng, trong phạm vi không gian tới một trượng hầu như đã bị hỏa diễm bao vây.

Ngăn cản được mũi kiếm nhưng không ngăn được hỏa diễm, Lâm Khiếu Đường lập tức bị rơi vào trong vòng hỏa diễm.

Trên mặt Cổ Đức hiện lên vẻ đắc ý cười cười, không ai có thể ngăn cản được tập kích của thánh hỏa, rất nhanh tên gia hỏa kiêu ngạo này sẽ bị thánh hỏa thôn phệ.

Quanh thân cảm thấy nóng rực, đầu tiên Lâm Khiếu Đường cảm kinh, nhưng rất nhanh liền phát hiện ra thánh hỏa này không thể làm mình tổn thương. Hiện tại nội anh đã phát triển thành nội linh, không còn e ngại chút thánh quang hỏa độc còn con này.

Ngay khi Cổ Đức còn đang đắc ý, phía trong vòng hỏa diễm màu trắng đột nhiên có một thanh cự kiếm bổ ra. Giơ kiếm chống lại, kiếm chạm kiếm, thế nhưng Cổ Đức cảm thấy lực lượng lần này so với trước lớn hơn vài phần, cả người giống như đứt dây bắn vọt ra ngoài, va đổ một cây đại thụ thật lớn mới dừng thân thể lại được.

Biểu tình trên mặt của hơn hai mươi gã thánh đường võ sư từ từ trở nên vặn vẹo. Tâm tình bắt đầu không thể khống chế được, tựa hồ như là bị gia trì thêm loại ma pháp kích thích nộ khí nào đó, hơn hai mươi gã thánh đường võ sư nhất thời biến thành dã thú, điên cuồng nhào tới.

Lâm Khiếu Đường cau mày, thanh cự kiếm trong tay liên tiếp huy vũ, tốc độ tay kinh người, hầu như làm cho thanh cự kiếm biến mất, hơn hai mươi gã thánh đường võ sư trong nháy mắt văng ngược lại. Hơn phân nửa thân thể đã không còn trọn vẹn đầy đủ, còn có chưa đến một nửa đã bị trọng thương.

Ngốc trẻ nhìn thanh niên đứng giữa sân, đây là thực lực của linh hồn giai hay sao chứ? Hơn hai mươi gã thánh đường võ sư đủ để hạ một tòa thành nhỏ hơn nhìn quân, lực chiến đấu phi phàm, trong quá trình chạy trốn chết Vưu Na đã sớm lãnh giáo sự lợi hại của đám người này. Cự nhiên có thể đánh tan hơn hai mươi gã thánh đường võ sư trong nháy mắt, lại chém chết hơn mười người, hiển nhiên là đã hạ thủ lưu tình, bằng không tất cả mọi người sớm đã trở thành vong hồn dưới thanh cự kiếm khủng khiếp kia.

Bộ ngực cao vút của Vưu Na phập phồng lên xuống, hô hấp không tự chủ được nhanh hơn một chút, một ý niệm to gan hình thành trong đầu. Thụy Ma Nhĩ quốc nếu như có một người linh hồn giai tọa trấn, coi như là hai đại giáo hội cũng không muốn đắc tội một cách đơn giản, nếu được như vậy hiển nhiên phải trả một cái giá không nhỏ, cũng chính bởi vì Thụy Ma Nhĩ quốc không có thực lực nên mới bị Lai Đặc giáo hơi phất ra vài chục thánh đường võ sư đã có thể tiêu diệt cả quốc gia.

- Công chúa, chúng ta nên chạy trốn trước đi thôi!

Ba Ma ôm ngực từ trên mặt đất đứng lên, cấp thiết nói.

- Chạy? Chạy trốn tới đâu? Nạp Đạt Tư công quốc hay sao? Ba Mã pháp sư, mục đích của chúng ta khi chạy đến Nạp Đạt Tư công quốc là cái gì?

Biểu tình của Vưu Na cực kỳ nghiêm túc nhìn lão pháp sư hỏi ngược lại.

Ba Mã nghi hoặc nhìn Vưu Na trả lời

- Đương nhiên là tìm kiếm sự tị nạn và viện trợ, chỉ cần Nạp Đạt Tư công quốc và Đạt Khắc giáo hội xuất binh, vậy thì quốc gia của chúng ta nhất định có thể thu phục lại được từ trong tay Lai Đặc giáo hội.

Vưu Na tự giễu cười

- Đúng không? Thụy Ma Nhĩ quốc chỉ là một quốc gia nhỏ bé không đáng kể nằm trong khu vực thống trị của Đạt Khắc giáo hội mà thôi, Ba Mã pháp sư ngài lẽ nào không biết lý do vì sao Lai Đặc giáo hội xâm lấn quy mô vào Thụy Mã Nhĩ quốc của chúng ta mà Đạt Khắc giáo hội lại không hề có động tĩnh gì hay sao?

Ba Mã pháp sư thở dài nói:

- Là bởi vì phụ thân của người không chịu giao ra địa đồ và chìa khóa vào trong “ma pháp cấm địa”!

Vưu Na gật đầu

- Cho dù chúng ta có trốn tới được Nạp Đạt Tư công quốc di chẳng nữa, thì vẫn phải dâng lên bản đồ và chìa khóa hay sao. Sở dĩ Đạt Khắc giáo mở trường mắt nhìn Thụy Ma Nhĩ quốc chúng ta bị Lai Đặc giáo chiếm lĩnh, chính là vì muốn chờ chúng ta tự chạy tới cầu xin bọn họ, đồng thời khi cầu xin bọn họ nhất định phải dâng lên địa đồ và chìa khóa.

- Công chúa, cho dù là như vậy thì chúng ta cũng phải phục quốc a!

Lão pháp sư đau lòng lên tiếng.

- Phục quốc? Nếu như đem chìa khóa và địa đồ cho Lai Đặc giáo thì chẳng phải là càng bớt việc hay sao, Lai Đặc giáo nhất định sẽ khôi phục sự thống trị của hoàng thất, như vậy có thể tránh được xung đột chiến tranh, dù thế nào đi nữa thì kết quả vẫn giống nhau mà thôi

Vưu Na lạnh lùng nói.

- Đây?

Lão pháp sư nhất thời nghẹn lời.

Nhìn trận giao chiến trước mặt, Vưu Na ý vị thâm trường nói:

- Làm một quốc gia thuộc khu thống trị của Đạt Khắc giáo, lại không có người viện trợ, điều này hoàn toàn là do thực lực của quốc gia chúng ta quá yếu, cho dù là tới bang trợ chúng ta cũng không có chỗ tốt nào, tất nhiên không ai muốn tổn công mà nguyện ý đi làm. Kỳ thực muốn phục quốc cũng không cần thiết phải nhờ đến quốc gia khác hay Đạt Khắc giáo hội...

- Ý tứ của công chúa là?

Ba Mã có chút nghi hoặc.

- Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt!

Vưu Na cực kỳ tự tin nói.

Về mặt Ba Mã kinh ngạc, lập tức lĩnh hội ý tứ của Vưu Na

- Công chúa nói là muốn mượn sức của vị cao thủ linh hồn giai này hay sao?

Vưu Na cười cười nhìn Ba Mã nói:

- Không thể hay sao?

Ba Mã chất vấn

- Người này sao lại bang trợ chúng ta? Huống hồ chỉ có một vị linh hồn giai mà thôi, cũng không thể chống lại được bọn họ a!

Vưu Na cười cười, không hề trả lời, đôi mắt chột lóe, thật sâu nhìn thanh niên phía trước...

Mỗi một kích của Lâm Khiếu Đường đều làm cho cánh tay của Cổ Đức cảm thấy đau nhói, hai người căn bản thuộc về hai cấp bậc khác nhau. Cổ Đức như thế nào cũng không nghĩ ra được, mười năm trước tiểu tử này mới chỉ có tu vi sơ giai, chỉ dùng thời gian mười năm mà có thể tăng thực lực đến mức mạnh mẽ như thế này.

Ánh mắt Cổ Đức chợt lóe, huy kiếm thật nhanh, hai kiếm va chạm, mượn lực lượng thật lớn bắn ngược lại, Cổ Đức lui nhanh vài chục trượng, ba gã ma pháp sư sớm đã chuẩn bị sẵn sàng lập tức phóng ra ma pháp được chuẩn bị.

- Thiên hỏa!

Ba gã ma pháp sư đồng thời trầm giọng nói.

Trên đỉnh đầu Lâm Khiếu Đường xuất hiện đám mây lửa, hỏa vân kịch liệt cuộn cuộn ngưng tụ một chỗ, ba một tiếng, hóa thành đạo đạo nhiệt điện bổ xuống phía dưới.

Oanh..., lôi điện tạc nổ, thân nhiệt điện thô to như cây đại thụ cực lớn, tốc độ rất nhanh, vừa hình thành đã bổ thẳng vào Lâm Khiếu Đường phía dưới.

Mặt đất trong phạm vi hơn mười trượng nhất thời trở thành một biển lửa, nam thạch và bùn đất trong nháy mắt biến thành dung nham, uy lực của ma pháp tập thể làm cho người ta sợ hãi.

Ma pháp cường đại như vậy, coi như là linh hồn sơ giai chỉ sợ khó mà trốn thoát được, trong lòng mọi người đều tiếc hận suy đoán.

Cổ Đức vốn định chạy trốn lúc này trở nên trấn định hơn không ít, trong lòng châm biếm, linh hồn sơ giai thì làm sao cơ chứ, cũng bị lão tử ám toán đó thôi, ma pháp sư thực sự là một chức nghiệp biến thái, nếu như số lượng đủ nhiều mà nói, hủy thiên diệt địa cũng không phải là không có khả năng.

Ba gã ma pháp sư đều tiêu hao hết toàn bộ ma lực bản thân để thi triển đại hình ma pháp, lúc này đều thở phì phò gấp gáp, sắc mặt tái nhợt, mệt đứt hơi, lúc này mà bất chợt họ phóng ra một cái hỏa cầu nho nhỏ sợ là làm không nổi.

Vưu Na vừa mới nhìn thấy hy vọng kinh ngạc nhìn biển lửa, cứ như vậy mà kết thúc hay sao? Không có khả năng.

Ngay khi mọi người còn đang tưởng rằng thanh niên bị thôn phệ trong biển lửa, đột nhiên toàn phong nổi lên, biển lửa lấy tốc độ mất thường có thể nhìn rõ nhanh chóng thu nhỏ lại, nhiệt độ bốn phía không ngừng bốc cao lập tức đình chỉ, theo biển lửa dần dần biến mất mà không ngừng hạ thấp.

Toàn bộ hỏa nguyên phảng phất như bị thứ gì đó hấp thu, thoáng cái đã bị hút sạch sẽ, Lâm Khiếu Đường không có một chút tổn thương nào đứng nguyên tại chỗ, tới bây giờ hắn vẫn chưa di động tới nửa bước.

Bất cấp ma pháp thiên đường chi hỏa lúc này giống như trở thành trò đùa.

Cổ Đức hú lên một tiếng quái dị, hướng về phía sau vội vã bay đi, hầu như đồng thời, một đạo thanh mang đột ngột từ trên mặt đất hiện lên, tốc độ nhanh hơn Cổ Đức không biết bao nhiêu lần.

Cổ Đức còn không bay được xa, chỉ cảm thấy trước mặt hoa lên, thanh niên đã xuất hiện phía trước bản thân, vẻ mặt thông dong nhìn vào bản thân.

Cổ Đức còn muốn cầu xin tha thứ, muốn nói cái gì đó, thế nhưng trên cổ đột nhiên cảm thấy căng thẳng, lời nói lên đến miệng rồi lại trôi xuống, một ngũ chỉ kim trảo đã nắm chặt lấy cái cổ cực kỳ yếu đuối của Cổ Đức.

- Tiền ... Bối..., tha....

Cổ Đức gian nan kêu lên.

Lâm Khiếu Đường cách không nhiếp vật, cánh tay mạnh mẽ thu lại, ngũ chỉ kim trảo đang nắm cái cổ của Cổ Đức giống như là cỗ máy thông linh, cổ của Cổ Đức trực tiếp bị bóp nát thành thịt vụn, cái đầu lập tức rơi xuống, quang hoa trong mắt chợt lóe lên đã không còn sức sống.

Một đoàn quang mang hình viên cầu lớn cỡ nắm tay từ trong cơ thể của Cổ Đức vọt ra, chỉ nửa cái chớp mắt đã xuất hiện phía xa xa cách đó trăm trượng. Lâm Khiếu Đường hơi hơi kinh hãi, ba trảo long thủ hầu như trong nháy mắt hình thành ngoài trăm trượng, nắm chắc lấy quang mang hình viên cầu, hai trảo long thủ đầu tiên không bắt trúng, đến chiếc thứ ba mới hiềm hiềm nắm được.

Tốc độ của linh thể dĩ nhiên nhanh đến như vậy, Lâm Khiếu Đường cầm chắc quang mang hình viên cầu trong tay có chút suy nghĩ, tốc độ vừa rồi chỉ sợ là đã vượt qua tốc độ âm thanh, chỉ ít cũng vượt qua đến bốn năm lần, suýt nữa để người này chạy trốn mất rồi, nếu như không phải trảo long thủ đã đại thành, thực đúng là thúc thủ vô sách.

Khi thân thể bị tiêu diệt, Cổ Đức ngược lại có cảm giác được giải thoát, với tu vi của hắn sợ là có thêm một đôi cánh thì sợ là không thể thoát nổi bàn tay của thanh niên này, thế nhưng nếu như dùng trạng thái linh thể mà chạy trốn, vậy thì có hy vọng rất lớn, chỉ là Cổ Đức như thế nào cũng không thể nghĩ được bản thân cư nhiên bị bắt trở lại.

- Tiền bối, xin tha mạng, chỉ cần ngài thả ta ra, ta lập tức nói cho ngài biết một bí mật cực lớn!

Quang mang hình viên cầu trong tay Lâm Khiếu Đường đột nhiên kêu lên.

Lâm Khiếu Đường hiểu kỳ đánh giá quang mang hình viên cầu màu trắng lạnh giọng nói:

- Ta đối với những bí mật của giáo hội không có chút hứng thú nào!

- Bí mật này không phải là về giáo hội, mà là bí mật về thượng cổ bí cảnh!

Quang mang hình viên cầu vội vã kêu lên.

Lâm Khiếu Đường có chút tiếc nuối lắc đầu nói:

- Mặc kệ là bí mật về giáo hội hay là bí mật về thượng cổ bí cảnh ta đều không có hứng thú!

Sau đó, cánh tay của Lâm Khiếu Đường trở nên căng thẳng, tựa hồ như muốn phát nát quang mang hình viên cầu.

- Chờ một chút, tiền bối, nếu như ngài nghe về nội dung của bí mật nhất định ngài sẽ cảm thấy hứng thú.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, bàn tay hơi hơi thả lỏng nói:

- Ta chỉ thấy hứng thú đối với phương pháp trở lại Kỳ Đông đại lục mà thôi, nếu như người có thể cho ta một đáp án vừa lòng, thả người ra cũng không phải là không thể!

224. Chương 226: Thượng Cổ Cấm Địa Chi Thuyết.

Đoàn ánh sáng hình viên cầu nỗ lực giãy giụa muốn thoát khỏi tay Lâm Khiếu Đường, nhưng không hề có kết quả, lại nói:

- Kỳ Đông đại lục và Minh Tây đại lục cách nhau cực xa, giữa hai đại lục này chính là đại dương mênh mông vô tận, nếu như muốn đi lại giữa hai đại lục bằng cách bay qua đại dương thì chắc chắn sẽ mất phương hướng, tiểu nhân cũng không biết làm cách nào để tới Kỳ Đông đại lục, thế nhưng trong thượng cổ cấm địa nhất định có đáp án.

- A!

Lâm Khiếu Đường có chút hứng thú

- Nói nghe một chút!

- Chỉ cần tiền bối đáp ứng thả tiểu nhân, tiểu nhân nhất định nói hết tất cả mọi điều mình biết!

Đoàn ánh sáng hình viên cầu chợt lóe.

Lâm Khiếu Đường đạm nhiên nói:

- Nếu như thực sự có giá trị, tự nhiên sẽ thả người.

Cổ Đức hiện nay chỉ là linh hồn thể mà thôi, không còn chút tiền vốn để cò kè mặc cả nào

- Toàn bộ Kỳ Minh Phong này có ba đại thượng cổ cấm địa bị phong ấn từ xa xưa, trong đó có một chỗ gọi là “ma tháp cấm địa”, trận pháp phong ấn nơi này cứ cách mấy trăm năm đều gặp phải một khoảng thời gian suy yếu, thế nhưng khoảng cách thời gian lại không hề có quy luật nào, chỉ khi phong ấn suy yếu thì sẽ có một ít hiện tượng được trận pháp sư tìm hiểu ra...

- Nói vào trọng điểm!

Lâm Khiếu Đường không có kiên trì muốn nghe tất cả gốc gác mọi chuyện, không cần thiết nói...

- Một năm trước các trận pháp sư của giáo hội chúng ta đã trắc lượng ra phong ấn bên ngoài “ma tháp cấm địa” xuất hiện hiện tượng suy yếu kỳ, dự đoán trong thời gian nửa năm tiếp theo nhất định sẽ gặp phải tình trạng suy yếu nhất trong mấy trăm năm, đến lúc đó chỉ cần tụ tập được năm chiếc bí thư (chìa khóa), liền có thể mở được cánh cửa không gian cấm địa.

Quang mang màu trắng cần thận giải thích rõ ràng.

- Bảo người nói vào trọng điểm, tiếp tục nói bên trong có cái gì!

Lâm Khiếu Đường nhíu mày nói.

- Bên trong có rất nhiều thượng cổ thần khí từ thời thần thoại lưu lại, còn có nhiều loại dược thảo đã sinh trưởng ngoại vực năm, có ma pháp đại thần viễn huyết, còn có ma pháp quyền trục cấm chú.

- Những thứ này đối với ta không có tác dụng!

- Còn có thượng cổ truyền tống trận. Có người nói thời kỳ thần thoại cổ xưa, năm khối đại lục trên Kỳ Minh Phong hầu như được nối liền với nhau, có đại hình truyền tống trận tiếp nối, đi lại giữa năm đại lục cực kỳ tiện lợi, cho đến tận khi đại chiến viễn cổ thì những truyền tống trận này mới bị phá hủy gần hết, bất quá vẫn còn có một số truyền tống trận ít ỏi được lưu lại trong các thượng cổ cấm địa bị phong ấn.

Lâm Khiếu Đường âm thầm đắn đo, cổ cấm địa thực tế hắn đã từng nghe nói, nhưng hắn vẫn nghĩ rằng phong ấn bên ngoài thượng cổ cấm địa quá mạnh căn bản không thể phá được. Hiện tại bản thân đã tiến vào bình cảnh thứ hai, nửa năm cuối cùng liên tục bế quan nhưng không hề tiến thêm nửa bước. Nhất định phải thu được tăng nguyên đan tốt nhất và công pháp lợi hại mới có thể đột phá, đương nhiên nếu có thể tìm được phương pháp quay lại Kỳ Đông đại lục thì quá tốt rồi, này... tựa hồ đáng giá để hắn thử nghiệm một lần.

Quang đoàn màu trắng thấy biểu tình của Lâm Khiếu Đường biến đổi liên tục, nơm nớp lo sợ mà hỏi dò:

- Tiên bối, những tin tức này chỉ có thượng tăng trong giáo hội mới có thể biết được, đối với bên ngoài đều bị phong toa, tiểu nhân đã nói ra toàn bộ, thỉnh mong tiên bối thả cho một con ngựa.

- Chìa khóa và địa đồ kia ở đâu?

Trên mặt Lâm Khiếu Đường hiện lên một tia dị sắc.

- Trên người mấy kẻ phía dưới, nữ tử mặc bộ chiến giáp màu hồng kia chính là Vương Na, công chúa Thụy Ma Nhĩ công quốc. Quốc vương đời thứ năm của Thụy Ma Nhĩ quốc đã từng tham dự lần tiến vào thượng cổ cấm địa ba trăm năm trước, đồng thời còn sống đi ra, bởi vậy đã thu được một bộ phận chìa khóa và bản đồ trong đó.

Linh thể của Cổ Đức cực kỳ thật thà nói.

- Thỉnh tiên bối khai ân, tha cho tiểu nhân một mạng, đại ân đại đức này suốt đời khó quên, sau này tuyệt đối không đối đầu với tiên bối.

Lời nói xuất phát từ tâm phế của Cổ Đức phát ra.

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng buông tay

- Người đi đi!

Quang đoàn màu trắng vui sướng, hầu như đồng thời, như thiểm điện chợt lóe liền biến mất không thấy đâu, nhìn về phương hướng quang đoàn màu trắng biến mất, bên mép của Lâm Khiếu Đường nhếch lên, hiện ra nét cười nhàn nhạt.

Chỉ chớp lát, xa xa truyền đến một tiếng nổ mạnh, linh hồn thể Cổ Đức giống như thuần di bay khá xa, liền cảm thấy một cỗ nhiệt lực bành trướng mạnh mẽ, sau đó ý thức đại loạn, trong lúc không biết chuyện gì xảy ra thì một tiếng bạo tạc nổ lên liền tiêu tan thành mây khói.

Đối với địch nhân và nhân từ chính là tàn nhẫn đối với mình, từ lúc đầu tiên Lâm Khiếu Đường đã dự định không thể thả Cổ Đức.

Khi Lâm Khiếu Đường bay trở về, đám thánh đường vô sư tàn sư, mục sư và ma pháp sư đều đã bị thanh lý hoàn toàn, chỉ có Quỳnh Tư lợi dụng bảo bối trên người chạy trốn được.

A Mạn Đạt và La Cách Tư đang thu hồi những ma pháp trận còn hoàn hảo, lão ả nhân và Ngã Tháp thì hưng phấn thu hoạch chiến lợi phẩm trên những thi thể, từ biểu hiện trên mặt hai người này thì biết được lần thu hoạch này không hề nhỏ.

Mấy người Vưu Na đã sớm thu hồi thần sắc ngạo mạn trước đó, vẻ mặt cực kỳ khiêm tốn nhìn Lâm Khiếu Đường, linh hồn giai tính trên khắp đại lục này cũng chỉ có khoảng ba mươi người mà thôi, mà những người này mới là tầng lớp thông trị chân chính, cao nhất của toàn đại lục.

Đồng, Vưu Na đột nhiên quỳ xuống trước mặt Lâm Khiếu Đường, khẩn thiết cầu xin nói:

- Vãn bối, Thụy Ma Nhĩ quốc công chúa Á Lịch Khắc tư, nguyện ý dâng lên chìa khóa và địa đồ của thượng cổ cấm địa, khẩn cầu tiền bối che chở!

Lâm Khiếu Đường có chút kinh ngạc, bản thân còn chưa hỏi câu gì, tiểu nữ này đã tiến lên một bước, Lâm Khiếu Đường tự đáng giá nói:

- Chỉ có một chiếc chìa khóa và địa đồ thì có ích lợi gì?

Vưu Na vốn có chút lo lắng vừa nghe xong lời này, nhất thời buông lỏng, chỉ cần cảm thấy hứng thú là tốt rồi, quang hoa trong mắt chợt lóe

- Chỉ cần có chìa khóa và địa đồ thì coi như là có giấy thông hành, thượng cổ cấm địa không phải là ai cũng có thể tiến vào, không chỉ có thực lực cường đại và còn cần có sự tán thành của chính thượng cổ cấm địa.

- Tán thành? Cái gì tán thành?

Lâm Khiếu Đường kỳ quái hỏi.

- Thượng cổ cấm địa được chia làm hai bộ phận chính là ngoại tầng và nội tầng, ma pháp trận phong ấn cũng như vậy, ma pháp trận ngoại tầng đến thời kỳ suy yếu không cần chìa khóa cũng có thể mở ra, chỉ cần lợi dụng cách phá giải ma pháp trận là được, thế nhưng tầng ma pháp trận bên trong thì lại cần chìa khóa mới có thể mở ra được, người không có chìa khóa chẳng lẽ lại trông cậy vào người có chìa khóa chờ người hay sao? Hơn nữa ma pháp trận cũng không phải mở ra liên tục trong thời gian dài, thu chìa khóa thì lập tức khép kín, lúc đi ra ngoài lại sử dụng chìa khóa lần nữa mới được, thiếu năm chiếc chìa khóa là không được, người không có chìa khóa thì cho dù tiến vào cũng chỉ có cách lo lắng chờ đợi mà thôi, lo lắng người có chìa khóa không đợi hẳn đã tự đi ra ngoài, mà người có chìa khóa thì hiển nhiên chủ động nắm giữ thời gian ra vào, không cần lo lắng bị kẻ khác bỏ rơi.

Vưu Na cặn kẽ giải thích nói.

Thông qua lời giải thích của hai người Lâm Khiếu Đường đã cơ bản hiểu rõ mọi chuyện, sắc mặt không hề có chút sóng nói:

- Người không sợ ta giết người sau đó lấy chìa khóa và địa đồ hay sao chứ?

Vưu Na hé miệng nói:

- Địa đồ ở trong đầu của ta, còn chìa khóa thì phải có khẩu lệnh của ta mới có thể mở ra, ta chết rồi, muốn đi vào “ma tháp cấm địa” hiển nhiên độ khó tăng lên gấp trăm lần, đây chính là lí do vì sao giáo hội truy đuổi ta không tha, nhưng lại không dám giết ta.

Lâm Khiếu Đường dừng lại trên đôi mắt trong suốt của Vưu Na, bên trong ngoại trừ kiên định ra, cái gì cũng không có

- Người muốn dạng che chở gì?

- Đánh đuổi kẻ xâm lấn Thụy Ma Nhĩ quốc!

Vưu Na bật thốt lên.

Lâm Khiếu Đường lạnh lùng:

- Chỉ một điểm lợi ích nho nhỏ, mà phải mạo hiểm thật lớn, thậm chí có thể bồi cả tính mệnh, người cho rằng lợi thế của người nhiều đến thế hay sao? Tin hay không ta lập tức giết chết người!

Trên mặt Vưu Na cũng không có nhiều biểu hiện, câu trả lời ngoài ý muốn này nàng sớm đã nghĩ tới, thở dài trong lòng nói:

- Tiền bối đừng nóng giận, Vưu Na chỉ là vọng tượng một chút mà thôi, kỳ thực chỉ cần trong nửa năm trước khi tiến vào cấm địa người có thể bang trợ là được, nửa năm sau Vưu Na cũng sẽ tiến vào trong cấm địa tầm bảo.

Lâm Khiếu Đường nhắc tay, tung một khối ngọc thạch rồi nói:

- Đến lúc đó, chỉ cần người rót nguyên lực vào trong khối ngọc thạch này, ta sẽ biết người ở chỗ nào, tự nhiên sẽ tới tìm người,, nơi đây không còn ở lâu, tốt nhất các người hãy tiến vào trong lãnh thổ của Nạp Đạt Tư công quốc, Lai Đặc giáo nhất định không từ bỏ ý đồ.

Còn muốn nói gì đó thì thanh niên trước mắt đã xoay người rời đi.

- Công chúa, sao phải khổ như vậy chứ? Đạt Khắc giáo và Nạp Đạt Tư công quốc bang trợ có phải là tốt hơn không?

Ba Mã không giải thích được hỏi.

- Chưa chắc!

Vưu Na khẳng định nói ra hai chữ, dừng một chút lại nói:

- Muốn từ căn bản giải quyết được nguy cơ của Thụy Ma Nhĩ quốc thì chúng ta nhất định phải có được một cao thủ linh hồn giai tọa trấn, “ma tháp cấm địa” chính là hy vọng duy nhất của chúng ta, chỉ cần tìm được “linh vương đan” trong “ma tháp” ta nhất định có thể đột phá được bình cảnh đại sư giai tiến vào linh hồn giai.

Hai mắt của Vưu Na hiện lên quyết tâm nóng cháy.

Ba Mã lắc đầu, hiện tại khuyên cái gì đi nữa cũng chỉ phí công mà thôi, mấy nghìn năm trôi qua, mỗi một đoạn thời gian đều có rất nhiều người tiến vào trong “ma tháp cấm địa” để thử vận khí, thế nhưng cũng đã có không biết bao nhiêu cao thủ chết trong đó không ra được, thậm chí ngay cả một số cao thủ cấp quái vật cũng phải bỏ mạng lại bên trong, người có thể đi ra ngoài đã ít lại càng ít hơn, mà những bảo bối trong cấm địa thì thường chỉ có mấy lão quái vật trong tình huống ngẫu nhiên bắt gặp mà thu được, còn về phần vùng đất trung tâm trong ma tháp chỉ có mấy siêu cấp quái vật địa vương cấp từng nhìn thấy mà thôi.

Trong mắt của Ba Mã thì xông vào “ma tháp cấm địa” là một chuyện gian nan còn hơn cố công phục quốc.

Một lúc lâu sau, trên bầu trời biên cảnh Nạp Đạt Tư công quốc xuất hiện một bàn tay huyền ảnh khổng lồ tán phát ra quang mang màu càng nhạt, trên bàn tay khổng lồ này có sáu người đang đứng, chính là Lâm Khiếu Đường, Tân Tây Á, A Mạn Đạt, La Cách Tư, Tác Cấp Đồ và Ngã Tháp.

Lại bay một hồi, nguyên lực của Lâm Khiếu Đường trầm xuống, bàn tay khổng lồ màu vàng từ không trung vung vàng hạ xuống dưới đất.

- A Mạn Đạt, hai người thực sự quyết định quay lại hải đảo hay sao?

Lâm Khiếu Đường tiếc hận hỏi.

La Cách Tư ngại ngần nói:

- Ta và A Mạn Đạt ngoài trừ có chút tài năng trong việc nghiên cứu ma pháp trận ra, cái gì cũng không biết, hiện tại nếu như tiếp tục theo bên người Lâm tiên sinh chính là trói buộc, nói không chừng còn có thể xảy ra chuyện xấu, chẳng bằng quay lại hải đảo ẩn cư, nghiên cứu ma pháp trận, sẽ có một ngày chúng ta nghiên cứu được ma pháp trận hoàn hảo nhất, đây là mộng tưởng lớn nhất của hai người chúng ta.

Nhìn ánh mắt kiên định của A Mạn Đạt, Lâm Khiếu Đường không hề giữ lại

- Khi nào có thời gian, ta sẽ đến gặp các người, trên đường cẩn thận, ta sẽ không đưa tiền các người nữa.

A Mạn Đạt tuy có chút không muốn trong lòng, trước đó nàng đã từng ký khế ước với Lâm Khiếu Đường, nhưng từ khi Tân Tây Á thành lập khế ước càng bất bình đẳng hơn, Lâm Khiếu Đường lợi dụng tu vi có chút đại thành của mình sáng khoái đơn phương chặt đứt liên hệ khế ước với nàng.

A Mạn Đạt đối với điều này cực kỳ cảm kích, vô luận là tu vi cao đến bao nhiêu, muốn chặt đứt khế ước nhất định phải trả một cái giá không nhỏ, cũng bởi vì thế mà Lâm Khiếu Đường đã tổn hao tròn ba cấp nguyên lực giá trị, nói cách khác, hiện tại thực lực của hắn vì chặt khế ước nên đã giảm hơn một bậc.

Kỳ thực Lâm Khiếu Đường cũng không cần phải làm như vậy, bởi vì khế ước đối với bản thân hắn không hề có bất cứ tác động xấu nào, ngược lại có nhiều chỗ tốt, nhưng lại vì muốn A Mạn Đạt được thoải mái tự do, nên đã không ngần ngại chặt đứt khế ước. Trong lòng A Mạn Đạt vô cùng cảm động, hốc mắt dưng dưng rung động

- Lâm tiên sinh, người còn nhớ ước định lúc ban đầu giữa chúng ta hay không?

Lâm Khiếu Đường có điểm nghi hoặc nhìn vị tiểu thư mỹ nhân ngư mỹ lệ. Nàng lau lau khóe mắt, lại nói:

- Chỉ cần ta có thể nghiên cứu thành công ngự thú ma pháp trận mười lăm cấp nghiên cứu thành công, nhất định sẽ dành cho Lâm tiên sinh, ngài phải quay lại lấy!

Lâm Khiếu Đường bình tĩnh cười

- Ước định ban đầu của chúng ta là hai mươi năm, hiện tại đã qua mười năm rồi, mười năm nữa nhất định ta sẽ tới hải đảo của các người lấy thứ đó, đến lúc đó đừng tay không ra về a!

A Mạn Đạt uyển chuyển hàm xúc cười

- Chỉ sợ người không đến.

Tác Cấp Đồ và Ngã Thập cũng đi theo, bọn họ đối với tu vi bản thân cực kỳ không hài lòng, lại nhìn thấy Lâm Khiếu Đường, chịu đả kích nặng nề, mong muốn có một địa phương bí mật tập trung tu luyện, hải đảo của A Mạn Đạt hiển nhiên là một tuyển chọn rất tốt.

Nhìn bóng lưng của bốn người, Lâm Khiếu Đường có chút phiền muộn, Tân Tây Á vẫn lẳng lặng đứng phía sau, một hồi lâu mới nói:

- Chủ nhân, chúng ta cũng nên đi rồi, còn có rất nhiều việc cần phải hoàn thành!

225. Chương 227: Thiên Long Thành Phần Hoa.

Nghe được câu cuối cùng “còn có rất nhiều việc cần phải hoàn thành”, Lâm Khiếu Đường nhìn Tân Tây Á

- Người có khả năng cảm ứng được ta đang suy nghĩ cái gì hay sao?

Sắc mặt Tân Tây Á lạnh lùng, khẽ gật đầu

- Đúng vậy chủ nhân, khi thành lập khế ước, mọi cảm nhận của chủ nhân sẽ ánh xạ lên trên người ta.

Lâm Khiếu Đường nhú mày lại, lúc nào cũng bị người khác biết được mình đang nghĩ gì, vậy thì không có bất luận bí mật nào giữ được hay sao.

- Chủ nhân không cần lo lắng quá nhiều, Tân Tây Á chỉ là cảm thụ được loại tâm tình mà thôi, cũng không biết được chủ nhân đang cụ thể suy nghĩ cái gì, vừa rồi Tân Tây Á cảm thấy trong lòng chủ nhân có loại cảm giác cấp bách, cần thiết, cho nên mới nói như vậy.

Tân Tây Á giải thích.

- A!

Lâm Khiếu Đường thả lỏng, thở ra một hơi, hỏi tiếp:

- Người ở Minh Tây đại lục này sinh sống đã bao nhiêu năm rồi.

- Ba mươi năm!

- Người có biết địa phương nào phồn hoa nhất mà lại không phải nơi thống trị của Lai Đặc giáo.

- Thủ đô Long Thạch đế quốc, Thiên Long thành.

Lâm Khiếu Đường trầm tư một hồi, sau một hồi bàn tay hư huyền khổng lồ màu vàng nhạt xuất hiện dưới chân, Tân Tây Á nhẹ nhàng bước lên, quang hoa chợt lóe, bay thẳng lên trời, rất nhanh liền biến mất không thấy.

Lâm Khiếu Đường khi thấy nguyên lực trong mấy tháng bế quan cuối cùng đình trệ không tiến, liền bỏ qua việc tu luyện tâm pháp nguyên lực sang một bên, chuyển qua nghiên cứu kỹ sảo. Trải qua thời gian dài nghiên cứu, rốt cuộc cũng có chút lĩnh ngộ, trảo long thủ cư nhiên luyện đến trọng thứ chín, cũng chính là tầng cao nhất.

Từ đó, hai đại vũ kỹ hồn liệt chỉ và trảo long thủ cũng luyện đến tầng cao nhất, thậm chí còn sáng tạo ra “trảm liệt thương”, một cảnh giới hoàn toàn mới từ hồn liệt chỉ, rốt cuộc cũng đã hoàn thành yêu cầu của đấu luyện tầng thứ năm.

Tại tháng cuối cùng trước khi xuất quan, Lâm Khiếu Đường đã đột phá tầng thứ năm đấu luyện tiến hành tu luyện tầng thứ sáu.

Tầng thứ sáu đấu luyện cần một loại tâm pháp cao giai phụ trợ, cũng không phải là độc nhất vô song, vô tung quyết hoàn toàn phù hợp với yêu cầu, hơn nữa trong thời gian qua Lâm Khiếu Đường cũng đã tu luyện vô tung quyết đến tầng cao nhất, cho dù là dưới hoàn cảnh rõ như ban ngày Lâm Khiếu Đường cũng có thể biến mất vô hình vô ảnh. Nếu như không có chênh lệch cảnh giới thật lớn hoặc tu luyện công pháp đặc thù thì tuyệt đối không có khả năng phát hiện được Lâm Khiếu Đường đang trong trạng thái ẩn nấp.

Chính vì điều này, đấu luyện tầng thứ sáu chỉ cần tu luyện trong thời gian chính ngày liền trực tiếp phá tan, tiến nhập vào việc tu luyện tầng thứ bảy!

Đã có kinh nghiệm mấy tầng phía trước, Lâm Khiếu Đường mơ hồ đoán được điều kiện phụ gia của tầng thứ bảy, chính là đồng thời tu luyện hai loại tâm pháp tài nghệ, cùng đem luyện hóa, tạo ra một loại tâm pháp tài nghệ hoàn toàn mới.

Về mặt tâm pháp kỹ nghệ, ngoại trừ vô tung quyết ra, Lâm Khiếu Đường cũng không có loại nào khác, vì vậy thời gian tới nhất định phải tìm một loại tâm pháp nào đó thì mới có thể tu luyện tầng thứ bảy đấu luyện.

Không chỉ có như vậy, tầng thứ bảy chính là tầng cuối cùng trong giai đoạn đầu tiên trong ba giai đoạn lớn của đấu luyện, bởi vậy điều kiện phụ gia còn có thêm một điều vô cùng quan trọng, chính là chỉ khi tiến vào linh hồn giai mới có thể tu luyện tầng thứ bảy thành công, tiến vào tầng thứ tám, tầng đầu tiên trong giai đoạn thứ hai.

Lâm Khiếu Đường có thể có được tu vi như ngày hôm nay, cùng với hai chữ thiên phú hoàn toàn không có sự liên quan, từ đầu đã do rất nhiều loại đan dược mà thành.

Hiện tại, cơ thể của Lâm Khiếu Đường cơ bản đã hoàn toàn thích ứng với dược lực của đan dược trung phẩm ba cấp, có dùng nhiều hơn nữa cũng không có hiệu quả gì, cần phải dùng dược phẩm cao cấp hơn mới được.

Bởi vậy, ngoại trừ việc tìm kiếm một môn cao giai tâm pháp kỹ nghệ ra, Lâm Khiếu Đường còn cần phải tìm kiếm các loại thảo dược có thời kỳ sinh trưởng từ nghìn năm trở nên để luyện chế đan dược trên trung phẩm ba cấp, hoặc trực tiếp mua đan dược cấp cao.

Vô luận là cao giai tâm pháp kỹ nghệ hay thảo dược sinh trưởng ngoài nghìn năm, muốn có được một kiện cũng không hề dễ dàng.

Trừ những thứ đó ra thì Lâm Khiếu Đường còn muốn tìm kiếm một người, chính là Nạp Lan U hẳn gặp được chín năm trước tại thủ đô La Sát quốc.

Đối với việc tiếp nhập vào thượng cổ cấm địa, Lâm Khiếu Đường cũng không quá mức để trong lòng, so với biện pháp mạo hiểm này thì không bằng tìm kiếm Nạp Lan U hỏi còn tốt hơn, nếu như nàng có thể đến được nơi này thì nhất định nàng có biện pháp quay lại.

Lần gặp nhau tại hoàng cung nửa thú nhân kia, Lâm Khiếu Đường đã cảm thấy có chút kỳ quái, lúc đó tựa rằng có hỏi một số vấn đề, thế nhưng Nạp Lan U lại hoàn toàn né tránh trọng tâm, trả lời cho có lệ. Mà lúc đó trong thể Lâm Khiếu Đường còn thánh quang độc, tâm tư đều tập trung vào việc kiếm cho được linh hồn hạng liên, không quá truy vấn mọi chuyện, sau đó xảy ra khá nhiều chuyện, Nạp Lan U lại biến mất một cách kỳ diệu.

Lâm Khiếu Đường đã đáp ứng yêu cầu của Vũ Na, chỉ là vì lưu lại cho mình nhiều hơn một đường đi mà thôi, nếu như có thể gặp lại Nạp Lan U mà nói, vậy thì không cần phải chịu nguy hiểm cũng quay về được.

Bốn đại quốc gia Minh tây đại lục, Lâm Khiếu Đường còn có thể đến cũng chỉ có Long Thạch đế quốc mà thôi.

Long Thạch đế quốc ở rìa phía Nam Minh Tây đại lục, diện tích quốc thổ chỉ bằng một phần mười LA Sát quốc, ngay cả như vậy thì cũng đã cực kỳ lớn. Tại Minh Tây đại lục này, diện tích của Long Thạch đế quốc đứng thứ ba trong tứ đại đế quốc.

Chức nghiệp phồn thịnh nhất trong Long Thạch đế quốc chính là Long kỵ sĩ, đây là một loại chức nghiệp đặc thù, một chức nghiệp có điều kiện rất hà khắc, nhưng lại cực kỳ phổ cập. Nguyên bản nơi này là quê hương của long tộc, trải qua hàng vạn năm biến đổi, cuối cùng đã trở thành địa bàn của nhân loại, long tộc cấp thấp lại càng trở thành tọa kỵ cho con người, long tộc cao cấp có số lượng cực kỳ khiêm tốn, từ từ thoái lui vào sâu trong rừng núi chiếm giữ một phương.

Giai cấp của long kỵ sĩ phân biệt cực kỳ dễ dàng, dưới sự giai địa long kỵ sĩ đều là tiểu địa long, sự giai nhất lưu chính là long kỵ sư, tọa kỵ thường đều là đại địa long, tiến vào đại sư giai, cần phải có sự tán thành của phi long, trở thành phi long kỵ sĩ.

Linh hồn giai thì lại cần phải nhận được thánh vật hắc ám cự long bộ tộc Đạt Khắc giáo triệu kiến, một khi được tán thành, sẽ trở thành cự long kỵ sĩ, nhưng thông thường giai vị thường thấp hơn so với cự long cao cấp, muốn trở thành hắc ám cự long kỵ sĩ chân chính thì nhất định phải có một năng lực đặc thù nào đó mới được tán thành.

Toàn bộ Long Thạch đế quốc mỗi năm trăm năm nhiều nhất chỉ xuất hiện thêm một hắc ám long kỵ, hơn nữa đều là địa vương giai, chẳng bao giờ thấy qua hai vị hắc ám long kỵ đồng thời xuất hiện.

Hắc ám long tộc chính là thánh vật mà Đạt Khắc giáo thờ phụng, mà thánh vật Lai Đặc giáo thờ phụng lại chính là thần thánh long tộc vốn luôn đối nghịch với hắc ám long tộc, nói chung hai đại giáo hội này có rất nhiều biểu tượng tương phản, điều này cũng chính là nguyên nhân dẫn đến việc hai đại giáo hội luôn nước lửa tương dung.

Trải qua nửa thánh phi hành, Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á đã tiến vào trong Long Thạch đế quốc, đất đai nơi này so với La Sát quốc màu mỡ hơn rất nhiều, nguyên khí cũng cực kỳ sung túc, đại địa xanh um tốt tươi, hầu như không có nơi nào hoang vu, nơi nơi đều làm cho người ta có cảm giác bừng bừng sinh cơ.

Địa hình toàn bộ Long Thạch đế quốc tương đối giống như hình dáng của một con cự long, mà Thiên Long thành lại vừa vặn ở tại vị trí trái tim cự long

Khi tiến vào lãnh thổ Long Thạch đế quốc, ba ngày lễ trình vừa rồi, Lâm Khiếu Đường đều tìm con đường tránh né phi long mà đi, bầu trời nơi này so với các nơi khác nhộn nhịp hơn rất nhiều.

Độ phồn hoa của Thiên Long thành vượt xa so với đại đô thành La Sát quốc. Đường xá cực kỳ rộng rãi, mấy con đường chủ yếu còn có thể để cho mười con địa long song song bước đi, có người nói nhân khẩu nơi này vượt qua trăm vạn người, kinh tế, chính trị văn hóa đều phát triển phi thường, hầu như tất cả các chủng tộc đều có thể tìm được ở nơi này. Dong binh công hội cũng phi thường phồn vinh, tam đại thương hội của Minh Tây đại lục đã thiết lập phân hội chủ yếu của họ, trong đó thương hội lớn thứ hai Minh Tây đại lục Phi Nhã thương hội thiết lập hắc tổng bộ tại nơi này.

Rừng lớn thì mười loại chim đều đến, nơi phồn hoa tự nhiên cũng chính là nơi ngư long hỗn tạp, trong Thiên Long thành có rất nhiều phần tử các loại tụ tập thành nhóm để tranh đoạt sinh tồn, trong đó còn có một ít hắc bang tồn tại, đám người này tâm địa độc ác như rắn độc.

Pháp Mã Nhĩ chính là một phần tử nòng cốt của một hắc bang chưởng quản phía tây Thiên Long thành, độc quyền vận tải và các công tác bảo vệ, nói là bảo vệ đơn giản chính là thu phí bảo hộ cùng với phí qua đường mà thôi.

Đại thương hội và những cao thủ đẳng cấp, hắc bang thường sẽ không trêu chọc đến những người này, thế nhưng nếu như người bình thường hoặc các thương hội nhỏ nếu như không chịu giao phí bảo hộ hoặc phí qua đường, vậy thì những ngày ở lại nơi này sẽ cực kỳ không tốt.

Pháp Mã Nhĩ ngồi tại một cửa khẩu vận tải, chỗ góc râm mát cùng với các huynh đệ bên cạnh một bên soi nôi kể về các chiến tích huy hoàng buổi tối ngày hôm qua, một bên buồn chán đánh giấc các vị khách quan xa lạ đi lại, xem xét xem có đối tượng nào thích hợp để lừa đảo hay không.

Chỗ qua lại này lưu lượng người mỗi ngày đều vượt qua con số một nghìn người, hơn phân nửa chính là những người xa lạ, có thể là đến tìm thân thích nương tựa, cũng có thể là đến buôn bán, còn có một số muốn đến đây tìm kiếm công việc ổn định nào đó, những người này chính là đối tượng chủ yếu mà Pháp Mã Nhĩ chú ý đến. Nếu như vận khí không sai mà nói chỉ cần một ngày một đêm cũng có thể thu được hơn nghìn kim tệ, cũng chính là hơn mười mai tử kim tệ.

Ngồi phơi nắng cả ngày, tới buổi tối Pháp Mã Nhĩ có thể mang theo vài tên tiểu đệ đến các kỹ viện lớn của Thiên Long thành tiêu sái một đêm, ngày hôm sau cứ ngủ đến tận chính Ngọ mới dậy tiếp tục “công tác”.

Những ngày như vậy, Pháp Mã Nhĩ đã vượt qua bảy tám năm, đối với hắn mà nói như thế đã thỏa mãn rồi, mục tiêu nhân sinh lúc này của hắn chỉ có hai nguyện vọng mà thôi, đó là sớm ngày thăng cấp vào thượng tầng lãnh đạo hắc bang, điều thứ hai là có thể đuổi đám hắc hùng đánh triệt để ra khỏi con đường lớn phía tây này.

Làm một gã chiến sĩ vệ giai, Pháp Mã Nhĩ trong hắc bang có thể nói là tiền vốn tương đối lớn, thế nhưng bởi vì nguyện vọng thứ hai chưa thực hiện, dẫn đến nguyện vọng thứ nhất thủy chung không được chứng thực, đầu lĩnh đã đồng ý qua, chỉ cần Pháp Mã Nhĩ có thể đuổi được hắc hùng đường triệt để đuổi ra khỏi con đường phía tây, lập tức phong hắn làm phó đầu lĩnh. Trong ba năm thủy chung Pháp Mã Nhĩ không thể đuổi được đám người toàn lông đen này đi, ngược lại một phần tư địa bàn của hắn lại bị ngấm nước, điều này trở thành cái gai lớn nhất thường xuyên đâm vào trái tim của hắn trong mấy năm gần đây.

Nhìn những khuôn mặt đầu đầu dài màu đen, Pháp Mã Nhĩ cứ nghĩ là thấy ngán ngấm, mà những tên khốn kiếp tiếp nhận thú nhân này cư nhiên vô sỉ nói chính mình là chính thống “Lạp Gia Đặc nhân” (người nguyên thủy của Minh Tây đại lục). Đám người này rốt cuộc là thuộc về chức nghiệp gì, cho đến bây giờ Pháp Mã Nhĩ cũng không rõ ràng cho lắm, chỉ biết đám người này có lực lượng to lớn vô cùng, chỉ một cái tát cũng có thể đem tảng thạch lớn đánh đến nát bầy, nói chung về thực lực so với bản thân không hề kém chút nào, thậm chí còn mạnh hơn một chút, bằng không bản thân cũng không đến nỗi nén giận đem địa bàn hơn năm mươi thước quảng trường giao cho chúng hơn một năm trước.

- Ngày hôm qua ba tiểu nữ đó thực là con mẹ nó mạnh, không ngừng đem cái mông trắng nõn vênh lên, lão tử liên tiếp ba lần!

Tiếng cười nói thô tục của Pháp Mã Nhĩ vang lên, tựa hồ như rất sợ người bên ngoài không nghe thấy.

Nam tên tiểu đệ thân tín nghe được mùi ngon, thỉnh thoảng tự liên tưởng một chút, lại một trận cười râm đặng, mà chủ nhân đoàn xe cộ bốn phía làm như không nghe thấy, các lữ khách qua đường tận lực tránh xa một chút để tránh rước lấy phiền toái lên thân.

- Pháp Mã Nhĩ, lại bốc phét chiến tích quang vinh của mình hay sao? Mới có ba cái đã đắc ý thành bộ dạng như thế này, biết Sơn Mỗ đại thúc ngày hôm qua chiến mấy người hay không?

Sơn Mỗ đành đặc theo cái bụng bầu lay động đi tới, phía sau có thêm bảy tên thành viên Hắc Hùng đảng, mỗi người đều cực kỳ cao lớn, hung thần ác sát.

Pháp Mã Nhĩ khinh thường nhìn thoáng qua Sơn Mỗ, thầm nghĩ cái bộ dạng gấu chó kia của người, quả thực chính là ác mộng của kỹ nữ, bất quá ngoại miêng cũng không nói cái gì, không muốn vì vậy mà phát sinh ranh chấp.

Ngay khi hai đám lưu manh tranh phong, hai lữ nhân mặc trường bào màu xanh tử trong trạm vận tải đi ra, áo bào cực kỳ kín đáo, hầu như đã đem toàn bộ đầu che lại, khuôn mặt được che bên dưới chiếc mũ rộng, trong đó có một người đeo thanh cự kiếm màu bạc lớn đến kinh người phía sau lưng...

226. Chương 228: Pháp Mã Nhĩ.

Hai người mặc áo bào màu xanh thần bí một trước một sau đi ra ngoài, nguyên lực ba đồng trên người yếu ớt, trong đó có một gã thanh bào đeo thanh cự kiếm cực lớn thu hút không ít sự chú ý của người khác.

Lại một đôi giả thần giả quỷ, Pháp Mã Nhĩ cảm thấy buồn cười nghĩ đến, rất nhiều người từ bên ngoài vào sợ hãi bị dân bản xứ khi dễ, hoặc có thể bị chặn đường cướp đoạt vì vậy nhiều người đã làm đủ các loại công phu lên trang phục, cố gắng đạt hiệu quả đánh lừa con mắt người khác.

Sơn Mỗ lúc này cũng cảm thụ không mưu mà hợp với đối thủ một mất một còn Pháp Mã Nhĩ, đôi con mắt thật nhỏ gấp gao nhìn chằm chằm vào cái móng của một gã mặc thanh bào, trường bào tuy rằng đã che đi phần lớn thân thể thế nhưng khi bước đi vẫn để lộ ra một chút. Với kinh nghiệm của Sơn Mỗ, thân thể dưới tấm trường bào kia nhất định là của một nữ nhân, hơn nữa lại là một nữ nhân có dáng người cực kỳ không tồi, thậm chí là mê người.

Còn đám tiểu đệ phía sau thì lại nhìn chằm chằm vào thanh cự kiếm, bán đi nhất định được không ít tiền, nếu như có thể lấy được tới tay vậy thì mấy ngày tiếp theo được nghỉ ngơi rồi.

Hai gã mặc thanh bào dường như không hề chú ý đến hai đám lưu manh bang phái, một đường thẳng hướng phía trước đi đến, thoạt nhìn bước tiến có chút bối rối, trong mắt người lành nghề, hai gã này rõ ràng là hai gã con giả bộ.

Pháp Mã Nhĩ đang muốn đi theo, vai lại bị một bàn tay cực lớn ngăn lại, Sơn Mỗ với vẻ mặt châm biếm nhìn hắn nói:

- Pháp Mã Nhĩ, người lẽ nào đã quên rồi hay sao? Khách hàng lớn đều có quy củ thay phiên nhau, lần trước dường như là các người đứng không, lúc này đây phải đến lượt chúng ta mới đúng.

Pháp Mã Nhĩ hừ một tiếng trong lỗ mũi, không hề cam lòng ngồi trở lại chỗ cũ, lần trước đám tôm mềm chân đó nhìn qua có vẻ như rất giàu có, kỳ thực trong người căn bản không có cái gì, nhưng hai người này không nói đến cái khác, chỉ cần thanh cự kiếm kia thôi, chỉ ít cũng có tới hai trăm tử tinh tệ, đây mới chân chính là kẻ nhà giàu.

Bất quá quy củ vẫn cứ là quy củ, Pháp Mã Nhĩ chỉ có thể tự than thở bản thân không may, thế nhưng trong ánh mắt vẫn lóe ra tâm tình cực kỳ không cam lòng và ức chế.

Sơn Mỗ cười ha ha, bàn tay to lớn đặt trên vai Pháp Mã Nhĩ như có ý thứ mạnh mẽ bóp bóp, cuối cùng cũng hạ độc thủ ám toán, Pháp Mã Nhĩ căn bản không hề phòng ngừa bị niết đến đau đớn toàn thân, khớp xương thiếu chút nữa bị bóp nát. Sơn Mỗ hí hai mắt lại, khinh thường liếc nhìn Pháp Mã Nhĩ, sau đó mang theo đám huynh đệ cấp tốc đuổi theo hai gã mặc thanh bào vừa bước qua.

Đợi cho Sơn Mỗ đi được một đoạn khá xa, trong mắt Pháp Mã Nhi bỗng nhiên hiện lên vẻ hung ác, cũng mang theo đám huynh đệ cùng đuổi theo phía sau.

Dù sao đi nữa sớm muộn gì cũng đánh một trận quyết định, không bằng hiện tại làm luôn, Pháp Mã Nhi nhất thời phát nhiệt trong đầu, cắn răng nghĩ đến, hơn một năm gần đây hắn liên tục bị Hắc Hùng đẳng khi dễ. Vừa rồi, bảy gã đi theo Sơn Mỗ có đến hai gã đã từng là thủ hạ của chính mình, thế mà lúc này trượng mắt nhìn mình bị ám toán. Cục tức này thực sự Pháp Mã Nhi nuốt không trôi.

Theo dõi một đoạn khá xa mà vẫn không tìm được cơ hội hạ thủ, Sơn Mỗ có chút không chịu được, trên đường lớn thường có thành vệ quân đi qua dò xét, tuy rằng quan hệ không tồi, thế nhưng trong mắt rất nhiều người mà cướp đoạt, thành vệ quân nhất định phải nhúng tay vào. Đang định sai tiểu đệ bên người trực tiếp tiến lên lôi hai gã mặc thanh bào này vào trong ngõ nhỏ thì hai gã đã tự động hướng vào một hẻm nhỏ phía tây đường lớn.

Sơn Mỗ định thần nhìn một chút, nhất thời mặt mày rạng rỡ. Hẻm nhỏ kia chính là chỗ đen tối nổi danh nhất trong cả khu phía tây này. Trong con hẻm cực kỳ sâu lại vắng người, phòng ốc bốn phía cũng không hề mở cửa sang con hẻm này. Thêm nữa nơi này lại có mấy cái nhà nghỉ giả cả cực kỳ tiện nghi, vậy nên thường có rất nhiều thú nhân tui tiền nhỏ lui tới, không chỉ có bắn thú mà vị đạo cũng tương đối khó giữ, rất ít khi có người tộc khác lui đến.

Sơn Mỗ vừa mới hài lòng không bao lâu thì tiểu ý đột nhiên dừng lại. Hai tên này không phải là vì không có tiền mới tiến vào nơi này đây chứ, chẳng lẽ lại đụng tới hai tên cùng quý hay sao?

Bất quá khi ánh mắt của Sơn Mỗ đảo đến thanh cự kiếm thò ra phía dưới, thần sắc trên mặt coi như là hòa hoãn đi nhiều. Cho dù là hai tên cùng quý đi nữa, chỉ cần đoạt được thanh cự kiếm này cũng đủ rồi. Theo như khí tức nguyên lực trên người hai gã này tỏa ra thì cùng lắm đến phó giai hậu kỳ mà thôi, chỉ cần tùy tiện sai ba bốn tên tiểu đệ phía sau cũng đủ thu thập.

Nghĩ xong, Sơn Mỗ đưa tay vẫy vẫy, anmng theo đám tiểu đệ ào vào trong hẻm nhỏ, hai gã thanh bào phía trước đã đi được một đoạn khá xa.

Một đám lưu manh bang phái hung thần ác sát đuổi theo phía sau, trực tiếp đem hai gã thanh bào vây vào giữa.

- Người từ bên ngoài đến, chẳng lẽ các ngươi không biết quy củ nơi này hay sao?

Sơn Mỗ thô lỗ lên tiếng.

- Quy củ gì?

Thanh âm băng lãnh nhưng dị thường êm tai.

Đám lưu manh hoàn toàn sửng sốt, ngoại trừ Sơn Mỗ ra không còn ai nhận ra được bên dưới chiếc trường bào này là một nữ thân, nghe được thanh âm nữ nhân êm tai, vẻ tham lam trong mắt lại càng thêm nồng nặc.

Sơn Mỗ liếm liếm bên môi

- Nộp phân nửa tài vật trên người làm bảo hộ phí, Hắc Hùng đẳng chúng ta có thể đảm bảo các ngươi trong Thiên Long thành này không có trở ngại.

Thân thể mềm mại bên dưới tấm trường bào tựa hồ như hơi hơi giật mình

- Nếu như không giao ra thì sao đây?

Vẻ ngoan độc trong mắt Sơn Mỗ hiện lên

- Vậy thì đừng trách huynh đệ chúng ta ngoan tâm thủ lật.

Bình thường khi nói ra những câu như thế này, lũ nhân bị chặn lại sẽ giao ra tiền tài, thậm chí còn có một số cầu xin tha thứ các loại.

Nhưng mà, Sơn Mỗ đợi cả nửa ngày mà hai gã mặc thanh bào này vẫn không có phản ứng gì, thờ ơ đứng nguyên một chỗ, phẳng phất như hai con khôi lồi vẩy, trong lòng Sơn Mỗ cực kỳ giận giữ, hướng về phía thủ hạ nháy mắt.

Bảy tên đại hán nhất thời rút thanh đao vẩy đeo trên người ra, khua khua đao mang tính thị uy.

Đột nhiên, trong hai gã mặc thanh bào có một gã tự động kéo chiếc mũ chùm đầu xuống, lộ ra một khuôn mặt tuấn lãng, tóc đen mắt đen, da trắng nõn, vừa nhìn đã biết hẳn chính là một gã đệ tử nhà giàu không biết đến nhân gian khó khăn.

Tâm tình của Sơn Mỗ vốn không được tốt lắm lúc này lại hưng phấn lên nhiều, người kia nhất định là thiếp thân hoặc thị nữ bên cạnh thanh niên này, mà loại thân phận giống như thanh niên trước mặt thường mang theo thị nữ, ai ai cũng như hoa như ngọc, so với kỹ nữ lầu xanh hiển nhiên tốt hơn không biết bao nhiêu lần, thật lâu không được thưởng thức thân thể loại nữ nhân cực phẩm này rồi, Sơn Mỗ đột nhiên có chút mong đợi.

Hai gã mặc thanh bào chính là Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á hóa tranh mà thành. Hình dạng của hai người thực sự rất đặc thù ít thấy, một là tóc đen mắt đen, một là ám dạ tinh linh, tùy tiện đứng một chỗ nào đấy cũng sẽ thu hút người khác chú ý, vốn tưởng rằng hóa trang sẽ tránh được rắc rối, không nghĩ tới lại rước lấy một đám ruồi đáng ghét này.

Một đường đi tới, Lâm Khiếu Đường không hề thả lỏng đến một khắc, hơi lộ ra nguyên thức xem xét tình huống, cực kỳ rõ ràng sâu trong Thiên Long thành có rất nhiều khí tức cực kỳ cường đại, vừa rồi đột nhiên cảm thấy có một luồng khí tức cường đại xẹt qua trên bầu trời nên mới tháo mũ xuống quan sát, về phần đám lưu manh trước mắt này, ngay cả nhìn hẳn cũng lười đưa mắt.

- Đại ca của chúng ta hỏi các người, các người có nghe thấy hay không!

Một gã đại hán không ngừng kêu la, đưa ta muốn tiến lên lôi lại.

Toa, một đạo ngân quang hiện lên, gã đại hán còn chưa bước hết bước tiến thì cánh tay đã lặng yên không một tiếng động rơi xuống đất, tiên huyết nhất thời đem mặt đất nhuộm hồng, chỗ vết chém bằng phẳng phi thường, một đạo huyết trụ mạnh mẽ phun ra, gã đại hán kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống mặt đất.

Sơn Mỗ vô cùng kinh sợ hét lớn:

- Lên cho ta, giết chết bọn họ, ai đắc thủ trước, phân nửa thu hoạch ngày hôm nay là của kẻ đó.

Sáu tên đại hán còn lại quơ quơ thanh đao chuyên dụng trong tay cùng nhau vọt tới Lâm Khiếu Đường chỉ là nhìn bầu trời không quan tâm đến tất cả mọi chuyện phát sinh bên cạnh, bởi vì khí tức vừa mới xẹt qua trên bầu trời quen thuộc phi thường.

Kỳ Áo, là hẳn sao? Nhất định là hẳn bay trên không, rốt cuộc là người này tu luyện như thế nào? Lâm Khiếu Đường nghi hoặc, cổ khí tức kia chỉ giống như thiểm điện chợt lóe lên, nhưng vẫn bị Lâm Khiếu Đường cảm nhận được.

Trong thời gian điện quang nẩy lửa, sáu gã đại hán xông lên đã hoàn toàn nằm trong vùng máu, Sơn Mỗ kinh khủng nhìn người bên dưới tấm thanh bào, hú lên một tiếng quái dị rồi phách chưởng đánh tới.

Từ..., thanh ám nguyệt đao thật nhỏ lướt qua yết hầu của Sơn Mỗ, Sơn Mỗ trừng đôi mắt gấu chó không thể tin tưởng được nhìn chằm chằm vào thân hình nhỏ bé bên dưới tấm thanh bào, một tay run lên đem tấm thanh bào kéo xuống, bóng hình bên dưới nhất thời hiện lên một khuôn mặt nữ nhân tinh xảo tuyệt trần, cả đời Sơn Mỗ cũng chưa từng nhìn qua nữ tử mỹ lệ đến như vậy, chỉ là trong đôi mắt màu tím kia không hề có chút ba động tình cảm, lạnh đến cực điểm.

Máu loãng ồ ồ từ trong yết hầu của Sơn Mỗ chảy ra, thân thể to lớn trong nháy mắt đã không còn lực lượng chống đỡ, ầm ầm ngã xuống đất.

Pháp Mã Nhĩ một đường theo đuôi, phòng ngừa bị phát hiện, bởi vậy khoảng cách theo đuôi khá xa, lúc này vừa vặn tiến vào trong con hẻm nhỏ, đi một hồi vẫn không thấy có động tĩnh gì, liền nhẹ nhàng bước nhanh về phía trước. Khi Pháp Mã đi tới khúc ngoặt vào ngõ nhỏ, chỉ thấy thi thể thật lớn của Sơn Mỗ nằm trên mặt đất, trên cổ vẫn còn không ngừng tuôn ra máu loãng, tựa hồ như đã chết.

Pháp Mã Nhĩ theo bản năng lui trở lại, trong lòng biết rõ đã gặp phải cao nhân, không cần suy nghĩ nhiều đã làm một thủ thế hướng về đám thuộc hạ phía sau, nhanh chóng tránh xa khỏi hẻm nhỏ.

Hô, một tiếng gió nổi lên, Pháp Mã Nhĩ còn chưa kịp phản ứng, ba gã thủ hạ phía sau đã thân đầu xa nhau, còn hai gã khác thì dạt ra nhìn về ba gã đồng bạn không đầu.

Thanh bào nữ tử không biết từ khi nào đã xuất hiện phía sau Pháp Mã Nhĩ, thanh ám nguyệt đao trong tay còn vương lại chút vết máu, một giọt máu cực kỳ chói mắt theo đầu mũi đao chảy xuống dưới đất.

Khí tức cường đại đến kinh khủng trong nháy mắt làm cho Pháp Mã Nhĩ mất đi tâm lý muốn chống lại, đang muốn cầu xin tha thứ, lại thấy đạo ngân quang thứ hai hiện lên, hai gã thuộc hạ cuối cùng không một tiếng động ngã xuống, chết cực thảm.

Tinh thần của Pháp Mã Nhĩ hầu như tan vỡ, mạnh mẽ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ

- Tiền bối tha mạng, tiểu nhân nguyện ý vì ngài cống hiến, nếu như trong Thiên Long thành này có chuyện gì cần thiết, vì dụ như cần người dẫn đường, tiểu nhân tuyệt đối là một lựa chọn đúng đắn.

Trên đời này dĩ nhiên có người đem những câu này nói rõ ràng một cách nhanh chóng đến như vậy, hầu như đã vượt qua tốc độ di động của Tân Tây Á, bất quá cầu xin trước mặt của Tân Tây Á hiển nhiên là vô ích. Thế nhưng nàng cũng không hề hạ sát thủ, trong lòng nàng cảm thụ được Lâm Khiếu Đường phía sau bảo vệ để lại.

Pháp Mã Nhĩ đã chết nhiều thuộc hạ như vậy, ngược lại không dám bắt măn lấy một chút, những lời nói vừa rồi hoàn toàn là do bản năng trực giác thốt ra, hẳn hiểu rõ tình huống hiện tại, chỉ sợ giai vi của hai người trước mắt này sớm đã vượt qua tưởng tượng của hắn, loại người này vô luận là tiền tài hai quyền thế, trong mắt họ đều là không đáng một đồng xu. Pháp Mã Nhĩ cũng rõ ràng lợi thế duy nhất của hắn là chính mình rất thích hợp để làm tiểu đệ sai vặt trong cái Thiên Long thành này.

Lâm Khiếu Đường thử tìm tòi khí tức vừa mới phát hiện ra, rốt cuộc không còn cảm giác được chút dị động nào, phẳng phất giống như cảm thụ trước đó của hắn giống như là ảo giác mà thôi.

Buông tha tìm kiếm, Lâm Khiếu Đường chậm rãi đi đến trước người Pháp Mã Nhĩ, Tân Tây Á sùng kính thối lui ra phía sau, lần thứ hai đem chiếc mũ kéo lên che gương mặt, nàng hầu như là cái bóng dần dần biến mất.

Những cử động rất nhỏ này hầu như hoàn toàn rơi vào trong mắt Pháp Mã Nhĩ, trong lòng hắn hiểu rõ, chỉ sợ thanh niên này có tu vi càng đáng sợ hơn.

- Ngươi là người địa phương?

Lâm Khiếu Đường đột nhiên hỏi.

Pháp Mã Nhĩ liên tục gật đầu nói:

- Tiểu nhân ở Thiên Long thành này đã mười lăm năm rồi, coi như là người địa phương!

- Ngươi có sở trường gì đặc biệt?

Lâm Khiếu Đường như tùy ý hỏi.

Con người của Pháp Mã vòng vo chuyển động nói:

- Tiểu nhân am hiểu thu thập tình báo, tìm hiểu tin tức!

- Khu giao dịch lớn nhất trong Thiên Long thành là ở nơi nào?

- Là khu giao dịch Phỉ Nhã ở thành nam, nghe nói nơi này có thể mua được đến chín thành vật phẩm có trong Minh Tây đại lục này!

Pháp Mã Nhĩ đúng sự thực trả lời.

Lâm Khiếu Đường thỏa mãn gật đầu, tiếp tục hỏi:

- Gần đây trên đại lục có sự kiện gì lớn xảy ra?

Pháp Mã Nhĩ hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ngoài trừ chiến sự giữa hai đại giáo hội ra, chuyện lớn nhất chính là những tin đồn về thượng cổ cấm địa!

227. Chương 229: Tu Hồn Dưỡng Linh Thuật.

Hai chuyện này tựa hồ lớn đến mức người qua được ai ai cũng biết. Lâm Khiếu Đường lại nói:

- Các chuyện khác thì như thế nào?

Pháp Mã Nhĩ vắt óc suy nghĩ, cẩn cẩn dực dực trả lời:

- Còn có hai chuyện khác. Một là Đạt Khắc giáo tổ chức cử hành “tế tinh đại thần điển” vào năm sau, có người nói cứ mỗi trăm năm một lần hắc ám long thần sẽ phủ xuống nhân gian. Chuyện còn lại chính là ôn dịch hoành hành trong thời gian vừa rồi, đã có đến ngàn vạn người chết trong đợt ôn dịch khủng khiếp này, không biết có tình là đại sự kiện hay không?

- Hắc ám long thần? Trên đời này thực sự có thần?

Lâm Khiếu Đường trong sự hoài nghi lẩm bầm.

- Có! Đương nhiên là có!

Pháp Mã Nhĩ đột nhiên cực kỳ tích cực nói.

- A? Người đã gặp qua?

Lâm Khiếu Đường hiểu kỳ hỏi.

- Tiền bối ngài không phải hay sao? Ngay sau coi như là tiểu nhân đã gặp qua rồi.

Pháp Mã Nhĩ khen tặng nói.

Phát đánh rầm này đủ tuyệt, Lâm Khiếu Đường thiếu chút nữa cười thành tiếng, người này có chút điểm phong phạm giống mình năm xưa. Lần này tới Thiên Long thành Lâm Khiếu Đường cũng không dự định nhanh chóng ly khai, giữ lại tiểu tử này xác thực có chút hữu dụng.

Pháp Mã Nhĩ còn chưa kịp nói thêm lời nào, bỗng nhiên cả người căng thẳng, thanh niên kia không biết đã dùng phương pháp gì, trong nháy mắt đã điểm vào thân thể của mình hơn mười chỗ.

- Mấy đại yếu huyết của ngươi đã bị ta điểm trúng, mỗi nửa tháng thời gian nhất định phải dùng một “thư thông đa”, nếu không huyết mạch của ngươi sẽ bị kinh khí ta đưa vào phá hỏng toàn bộ, kinh mạch của ngươi sẽ bị đứt hết.

Lâm Khiếu Đường nhàn nhạt nói.

- Tiền bối tha mạng. Ta nhất định vì người dốc hết sức lực!

Pháp Mã Nhĩ mạnh mẽ đập đầu mấy cái, trong lòng thấp thỏm bất an.

Lâm Khiếu Đường lấy ra hai viên dược hoàn màu vàng nói:

- Mỗi một tháng phục dụng một viên, lai viên này đảm bảo ngươi một tháng vô sự, đến lúc đó ta sẽ lại đưa cho ngươi, đứng lên đi!

Tiền nhận dược hoàn, Pháp Mã Nhĩ lên tiếng cảm tạ, Lâm Khiếu Đường lại móc ra một túi tiền đưa tới

- Giúp ta đi mua một trang viên yên tĩnh, số tiền này hẳn là đủ rồi!

Tiếp nhận túi tiền, Pháp Mã Nhĩ mở túi nhìn vào, nhất thời sợ đến ngáy người, bên trong toàn bộ là nguyên thạch. Ước chừng phải đến hai ba mươi khối, một khối có thể bán ra đến ba bốn trăm tử tinh tệ, Nguyên thạch đối với người thường mà nói không có nhiều tác dụng cho lắm, thế nhưng đối với tu luyện giả địa vị cao mà nói chính là vật không thể thiếu dành cho tu luyện, bởi vậy cho đến bây giờ không cần phải lo không bán được. Bình sinh đây là lần đầu tiên Pháp Mã Nhĩ nhìn thấy nhiều nguyên thạch đến như vậy. Năm năm trước Pháp Mã Nhĩ đã từng gặp qua một ít, thế nhưng đối đa một lần chỉ có hai khối mà thôi.

Pháp Mã Nhĩ lộ rõ bộ dạng được sủng ái nói:

- Tiền bối, không cần dùng nhiều như vậy, chỉ cần mấy khối là đủ rồi.
- Số còn lại coi như là kinh phí đi lại cho người trong mấy ngày tới. Ngày mai ta sẽ tới trạm vận tải tìm người. Nhớ kỹ trang viên nhất định phải bí mật, ta rất không thích bị người khác quấy rầy. Số còn lại người cứ cầm lấy đi, đừng quên thanh lý toàn bộ ngõ nhỏ này cho ta.

Nói xong câu cuối cùng này, người thanh niên từ lâu đã không thấy, Pháp Mã Nhĩ căn bản không nhìn rõ vị thanh niên đó di động như thế nào, chỉ cảm thấy trước mắt rung động một cái thì người đã biến mất không còn bóng dáng.

Pháp Mã Nhĩ nhìn túi tiền căng phồng trong tay. Trong lòng trào dâng nhiều cảm xúc khác nhau. Những tu luyện giả như vậy cùng với một tên đầu đường xó chợ như mình căn bản không phải một cấp bậc. Bọn họ muốn giết chết một người, so với bóp chết con kiến cũng không khác gì nhiều cho lắm. Tiếp xúc với những cao nhân bậc này tuyệt đối là chuyện cực kỳ phiêu lưu.

Thế nhưng độ phiêu lưu cao thì lại có hồi báo cực cao. Pháp Mã Nhĩ lấy ra một khối nguyên thạch thần tình hoảng hốt quan sát kỹ càng. Đột nhiên có chút mờ mịt không biết phải làm sao. Chạy? Thế nhưng chạy rồi sao chứ? Đây là chưa kể chạy được hay không?

Pháp Mã Nhĩ cắn răng đem khối nguyên thạch để vào trong túi tiền hung hăng nói:

- Lão tử dần dần đã hơn ba mươi năm rồi. Lúc này đây lấy tính mạng ra đổ canh bạc. Cùng lắm thì bồi cái mạng già này mà thôi.

Pháp Mã Nhĩ tỏ rõ bộ dạng hùng hồn ngênh ngang đi ra khỏi ngõ nhỏ. Trước tiên kêu mấy huynh đệ của ta đến đây quét dọn chiến trường...

Tại khu giao dịch Phỉ Nhã đạo qua một vòng, Lâm Khiếu Đường coi như đại thể lý giải được tình huống liền đi về một góc tối không bắt mắt. Không bao lâu sau có một bóng đen nhoáng lên, Tân Tây Á mặc bộ trường bào màu xanh hiện ra một bên thấp giọng nói:

- Chủ nhân. Các nhiệm vụ của dong binh công hội không hề có ta trong đó. Ngài có muốn gì đó...

Lâm Khiếu Đường sớm có dự liệu, mỉm cười nói:

- Không quan hejexhu giao dịch cao cấp này hẳn là sẽ có thứ ta muốn.

Đến nơi này, Lâm Khiếu Đường cũng không có ý muốn ẩn dấu, tiến nhập vào khu giao dịch cao cấp chỉ có một điều kiện, đó chính là phải có tu vi sơ giai trở lên.

Kỳ thực khu giao dịch cao cấp chính là một tòa tháp cao tám tầng, tầng dưới cùng lớn diện tích lớn nhất, càng lên cao diện tích càng nhỏ hơn. Lượng người nơi này so với khu giao dịch bên ngoài rõ ràng thưa thớt hơn ngoại vi khu giao dịch rất nhiều.

Khi hai gã canh thủ vệ cửa lớn nhìn thấy Lâm Khiếu Đường thì trên mặt hơi lộ ra vẻ kinh sắc, sau đó đồng thời hô lên một tiếng tiền bối, không dám có một chút chậm trễ. Coi như là một nơi ngoạ hổ tàng long như Thiên Long thành thì cao thủ cấp linh hồn giai cũng không phải thường xuyên nhìn thấy.

Nhìn thấy thanh niên và tùy tùng cùng lúc tiến vào, một gã thủ vệ kinh ngạc nhìn thanh cự kiếm nói:

- Huynh đệ, người nói thanh cự kiếm kia có thể là á thần khí hay không?

Gã thủ vệ còn lại bĩu môi nói:

- Lão đệ, tốt nhất người nên thành thật đứng gác đi. Chẳng lẽ người không biết câu nói họa từ miệng mà ra hay sao chứ? Lần trước gã bằng hữu của ta nhìn quá lâu vào một vị tiền bối, vừa lúc vị tiền bối đó tâm tình không được tốt cho lắm, không biết là dùng thủ đoạn gì, kết quả là gã bằng hữu kia bị chọc mù mắt mà không hề biết gì.

Gã thủ vệ nhanh chóng rút đầu lại, thu hồi ánh mắt, phảng phất giống như vừa mới làm sai chuyện gì đó...

Trên thực tế, Lâm Khiếu Đường không hề có tu vi linh hồn giai, thậm chí là kém hơn linh hồn giai rất nhiều, thế nhưng hắn có đặc thù song đại sư giai, làm cho nguyên lực khí tức của hắn so với người cùng giai hùng hồn hơn rất nhiều, thực lực tự nhiên là mạnh hơn một chút.

Lâm Khiếu Đường vừa mới tiến vào, thì đã có một thiếu phụ mặc bộ quần áo hoa lệ đặc thù cho phương tây quý tộc bước lên chào đón.

Quý phụ mỹ lệ trước sau như một luôn lộ ra khuôn mặt tươi cười chiêu đãi, thế nhưng những lời khách sáo thường ngày vừa mới đến bên mép thì dừng lại.

Quý phụ mỹ lệ giật mình nhìn vị thanh niên tuấn lãng trước mặt từ trên xuống dưới, tuổi còn trẻ như vậy mà đã có thể tiến vào linh hồn giai, hẳn là cực kỳ nổi danh mới đúng, thế nhưng quý phúc lực tung trí nhớ đến nửa ngày cũng không hề có bất cứ tư liệu gì về thanh niên, hình dáng lại càng xa lạ đến cực điểm. Tóc đen mắt đen chẳng phải là người Kỳ Đông đại lục hay sao chứ?

Lâm Khiếu Đường tĩnh lặng đứng một bên tựa cười mà như không cười trước mặt quý phụ. Quý phụ rất nhanh phát hiện ra bản thân có chút thất thố, cúi thấp người nói:

- Tiền bối giá lâm, văn bối nhất thời quá mức khẩn trương, kính mong tiền bối thứ lỗi!

Lâm Khiếu Đường nhìn lướt qua bốn phía. Diện tích phòng khách tầng một thực tế không hề nhỏ, lác đác có vài người đang tiến hành giao dịch, mỗi một khách nhân đều đang có một chuyện gia bất chuyện. Khu giao dịch cao cấp quả nhiên đãi ngộ không tầm thường. Có một số người vô ý liếc mắt nhìn về phía Lâm Khiếu Đường, lập tức nhanh chóng thức thời quay đầu lại, tiếp tục tiến hành chuyện của bản thân. Trêu chọc vào cao thủ linh hồn giai so với muốn chết cũng không khác nhau nhiều lắm.

Thấy thanh niên không nói gì, đôi mắt màu canh của quý phụ hơi nhoáng lên, đối phương vô luận là có thân phận hay tu vi như thế nào thì cũng tuyệt đối là một khách hàng lớn. Với thực lực linh hồn giai thì làm sao có thể để những vật phẩm bình thường vào trong mắt. Cho dù là sinh ý này không thành công thì kết giao thành bằng hữu tuyệt đối có giá trị. Nếu như có thể làm cho quan hệ với người này trở nên tốt đẹp một chút vậy thì quá tốt rồi. Quý phụ mỹ lệ ngực đẩy cao đôi nhũ phong nói:

- Tiền bối. Người đến đây là muốn mua vật phẩm hay là bán vật phẩm?

Lâm Khiếu Đường híp mắt lại nhìn xung quanh, sau khi điều tra không phát hiện ra người nào khả nghi mới mở miệng trả lời:

- Không biết ở đây các người có cao cấp bí tịch hay không?

Đôi mắt đẹp của quý phụ hơi đảo một chút sau đó mới nói:

- Tiền bối, thỉnh người đi theo ta!

Liền hướng về phía cầu thang bước đi.

Lâm Khiếu Đường hơi hơi gật đầu rồi bước theo, Tân Tân Á giống như hình với bóng không bao giờ cách xa. Chỉ cần hơi không lưu ý thì có thể không cảm giác được nàng ở đây.

Đến tầng thứ năm, quý phụ xinh đẹp mới dừng lại giải thích:

- Tiền bối. Tầng một và tầng hai đều dùng để chiêu đãi người có tu vi sư giai. Tầng ba và tầng bốn thì chiêu đãi đại sư giai. Tầng năm tầng sáu chiêu đãi những nhân vật giống như ngài vậy. Ngài chờ một chút, chốc lát nữa ta sẽ quay trở lại.

Quý phụ xinh đẹp nói xong đôi mắt lóe lên như muốn truyền một ý đồ nào đó vào thanh niên, chỉ tiếc là thanh niên này ngay cả nhìn cũng không thèm liếc nàng lấy một cái.

Tầng thứ năm này so với các tầng dưới quả thực không hề giống nhau, vô luận là bày biện trang sức hay phong cách, đều lộ ra một cỗ khí thế cao cao tại thượng. Lâm Khiếu Đường nhìn không ra rốt cuộc là phong cách phương tây hay là phong cách phương đông, tựa hồ như có chút vị đạo hỗn tạp.

Tầng thứ năm không giống với mấy tầng dưới chính là vì được chia thành mấy gian. Từng phòng tựa hồ như có công dụng khác nhau.

Chỉ chốc lát, quý phụ xinh đẹp đã quay trở lại, phía sau còn có thêm một quý phụ khác có khí chất càng thêm tuyệt vời, mái tóc đen ưu nhã được quấn gọn trên đầu.

Lâm Khiếu Đường hơi lộ ra tia dị sắc. Quý phụ vừa mới đến đã có tu vi sư giai đỉnh cấp, ít nhất cũng là 9 tinh sư giai, còn về phần chức nghiệp cụ thể là gì hẳn không thể nhìn ra được.

Quý phụ xinh đẹp giới thiệu:

- Tiền bối, vị này chính là người quản lý tầng năm Lạc Phỉ phu nhân, ngài cần cái gì cứ việc nói với nàng!
- Xin hỏi quý danh của tiền bối?

Biểu tình của Lạc Phỉ làm cho Lâm Khiếu Đường hơi hơi giật mình, tựa hồ như đã quen ở nơi nào đó.

...

- Lâm tiền bối, nghe nói ngài cần mua một quyển bí tịch cao cấp. Chỉ là không biết ngài cụ thể cần loại nào? Cần loại đấu kỹ hay là ma pháp? Hoặc có thể là kiếm thuật, bí kỹ bất cung...

Lạc Phỉ cực kỳ chuyên nghiệp hỏi.

- Loại tâm pháp, còn về chức nghiệp thì loại nào cũng được!

Quý phụ xinh đẹp một bên hơi giật mình, Lạc Phỉ cũng kinh ngạc nhìn Lâm Khiếu Đường. Lâm Khiếu Đường chỉ lộ một tia tiểu ý như có như không trên mặt. Đối với biểu hiện của hai người này hẳn sớm có dự liệu, tiếp tục nói:

- Nếu như có thể thuộc về hồn giai trở nên thì rất tốt!

Gian phong nhất thời rơi vào yên tĩnh, hai quý phục đối mặt nhìn nhau, tựa hồ như có điểm không phản ứng kịp.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên thở dài, lắc đầu nói:

- Xem ra không có a!

Nói xong liền muốn đi xuống dưới lầu.

- Tiền bối. Ngài chờ một chút. Vong linh pháp thuật “tu hồn dưỡng linh thuật” ngài có muốn hay không?

Lạc Phỉ bật thốt lên. Thế nhưng trong ánh mắt lại không có nhiều hy vọng. Loại tâm pháp này rất yếu, tuy rằng là cao giai vong linh pháp thuật dành cho vong linh ma pháp sư, thế nhưng không có vong linh ma pháp sư nào chịu đi tu luyện loại tâm pháp tu bổ linh hồn này, tức là không hề có tính công kích hay phòng ngự, thậm chí đối với sự tăng tiến tu vi bản thân lại không có nửa điểm chỗ tốt nào. Vong linh ma pháp sư cho đến bây giờ chỉ là nghiên cứu khổng chế và triệu hóa bất tử tốc mà thôi, căn bản không tốn công đi nghiên cứu tu bổ linh hồn, linh hồn càng không trọn vẹn lại càng dễ dàng khổng chế hơn.

Lâm Khiếu Đường ngừng cước bộ lại, xoay người nói:

- Mấy giai tâm pháp?
- Tâm giai cao cấp!

Trong lòng lạc phỉ nhảy lên một chút, hiển nhiên đối phương có hứng thú.

- Giá cả như thế nào?

Lâm Khiếu Đường trực tiếp hỏi.

Lúc ban đầu khi thu được bản bí tịch này, Lạc Phỉ đã hối hận hồi lâu, sau đó thử bán đi vài lần như không thành công, căn bản không có người nào hỏi thăm. Trước mắt đột nhiên có một cơ hội đẩy thứ này ra ngoài, Lạc Phỉ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Mười vạn nguyên thạch.

Thật quý! Lâm Khiếu Đường khẽ cau mày, bắt quá lúc trước hai bản nhân giai vũ kỹ hần cũng bán được đến mấy vạn nguyên thạch. Vậy thì bản tâm giai cao cấp tâm pháp bán với cái giá này hiển nhiên không phải là quá đắt.

Thấy biểu tình khó xử của thanh niên trong nháy mắt trở lại bình tĩnh, Lạc Phi cho rằng đối phương đối với kỹ năng này có chút lý giải, liền nói:

- Lâm tiên bối lần đầu tiên quang lâm khu giao dịch của chúng ta, nếu như ngài thực sự muốn mua, chúng ta có thể cho ngài một cái giá ưu đãi hơn.

- Bao nhiêu?

Lâm Khiếu Đường hứng thú hỏi.

228. Chương 230: Đổi Tâm Pháp.

Lạc Phi cực kỳ sáng khoái nói:

- Chín vạn. Lâm tiên bối mua xong thì người chính là hội viên cao cấp của Phi Nhã thương đoàn, sau này tiên bối cần bất luận là vật phẩm gì, chỉ cần đến phân đàn của Phi Nhã thương đoàn, chúng ta sẽ đặc biệt hỗ trợ người thu thập cho được thứ đó, lại bán cho người với cái giá cực kỳ hợp lý, còn có thể trực tiếp cung cấp cho ngài một số tin tức hữu hiệu.

Trên thực tế, coi như là người vạn nguyên thạch đi nữa thì Lâm Khiếu Đường cũng không hề cảm giác thấy quý, chỉ là trong túi hiện tại nhiều nhất chỉ có hơn nghìn nguyên thạch mà thôi. Mấy năm nay một mực tu luyện, tiêu hao cực kỳ lớn. Kỳ thực tu luyện chính là tiến hành song song hai quá trình chính là đề cao thực lực bản thân và tiêu hao thật lớn nguyên thạch trong người.

Lâm Khiếu Đường do dự một chút rồi nói:

- Ta không có nhiều nguyên thạch như vậy, có thể dùng vật đồng giá để trao đổi hay không?

Cao thủ linh hồn giai xuất ra thứ gì đó, tuyệt đối giá cả trên trời. Lạc Phi không cần suy nghĩ nhiều thuận tiện nói:

- Chỉ cần là vật ngang giá, đương nhiên là không có vấn đề gì.

Lâm Khiếu Đường đưa tay ra, hai khóa “hỏa nguyên đan” màu hồng xuất hiện trên tay

- Phu nhân, không biết hai khóa đan dược này đáng giá bao nhiêu nguyên thạch?

Lạc Phi vừa mới nhìn thấy hai khóa đan dược, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Bản thân đan dược phát ra được lực hồn hậu đã đủ nói rõ vấn đề, nàng cầm lấy một khóa cẩn thận xem xét.

Trong lòng bàn tay của Lạc Phi phát ra một tia u khí thanh lan bao phủ khóa đan dược, đôi mắt đẹp chậm rãi khép kín.

Lâm Khiếu Đường có chút ngoài tưởng tượng, không nghĩ tới vị Lạc Phi phu nhân này chính là một vị giám định sư, cấp bậc sợ là không thấp. Đôi mắt đẹp của Lạc Phi mở ra, trong đôi mắt màu xanh thẳm củ nàng hiện rõ một tia hứng thú nồng đậm

- Lâm tiên bối, khóa đan dược này của ngài thuộc về trung phẩm lực cấp tăng nguyên đan. Một khóa đan dược trị giá khoảng 2 vạn nguyên thạch. Chỉ là không biết đan dược này có danh tính là gì?

- Cửu hỏa nguyên đan!

Lâm Khiếu Đường đáp.

- Thảo nào trong đó có hỏa nguyên cực kỳ thuần hậu. Chỉ riêng được lực đã vượt qua “nhập sư đan”, mặc dù còn thua kém “đại sư đan” một chút thế nhưng coi như là không sai biệt nhiều.

Lạc Phi dừng lại tại khóa đan dược nho nhỏ rất có hứng thú nói.

Quý phụ xinh đẹp đứng một bên hơi hơi giật giật mí mắt, những đan dược này đối với tu luyện giả như nàng mà nói, chính là thiên đan vương dược. Khi tiến vào sơ giai, nàng đã có hơn ba mươi năm không tiến thêm được bước nào, dung nhan sẽ già yếu đi rất nhanh. Đối với nữ nhân mà nói thì đây là một chuyện cực kỳ không hay ho.

Lâm Khiếu Đường hiểu rõ trong lòng, hơi hơi quán nhập nguyên thức vào trong không gian yêu *** (đại lưng), trong tay lập tức nhiều hơn ba khóa đan dược giống hệt nhau

- Phu nhân, năm khóa có đủ hay không?

Lạc Phi lúc này dời đi một chút, rất nhanh liền quay trở lại, trong tay cầm theo một khối ký ức lam ma thạch, đưa cho Lâm Khiếu Đường nói:

- Lâm tiên bối có thể kiểm nghiệm một chút.

Lâm Khiếu Đường tiếp nhận ký ức lam ma thạch, phong nguyên thức ra, bên trong có ghi lại một loại tâm pháp cực kỳ cao minh uyên bác, thậm chí còn có rất nhiều ghi chú nói rõ, thể nhưng tâm pháp lại không tính quá phức tạp.

Hai bên đều trao đổi được vật cần thiết đều khó che giấu nét hưng phấn. Năm khóa trung giai sáu cấp tăng nguyên đan này thực tế có giá trị vượt xa bản tâm pháp, một khi có người bán ra lập tức có tới cả đám người đến tranh cướp. Mà phẩm chất của năm khóa tăng nguyên đan này so với đan dược đồng cấp còn muốn tinh thuần hơn rất nhiều. Lạc Phi hiển nhiên có khuynh hướng lưu lại cho bản thân mình sử dụng mà không muốn bán ra. Nàng đã liên tục hai lần trùng quan thất bại rồi, lần thứ hai càng vì có sai lầm rất lớn làm cho tu vi sụt giảm không ít, hiện tại đỉnh trệ tại 9 tinh sơ giai đã hơn hai mươi năm rồi. Cứ tiếp tục như vậy qua vài chục năm nữa không có bước đột phá đáng kể nào mà nói dung nhan rất nhanh trở nên già yếu. Đến lúc đó cho dù trùng quan thành công đi chăng nữa thì cũng là một lão thái bà đại sơ giai mà thôi.

Lạc Phi lấy ra một chiếc tử kim hoa được thợ khéo chế tạo cực kỳ tinh xảo nói:

- Lâm tiên bối, đây chính là tín vật tối cao của bản thương hội. Vô luận là ở nơi nào chỉ cần có người của bản thương hội, nhìn thấy vật này liền biết được ngài chính là hội viên chí cao của bản thương hội!

Lâm Khiếu Đường thu hồi tử kim hoa, trong tay không biết từ khi nào nhiều hơn hai khóa đan dược màu trắng đưa vào tay Lạc Phi nói:

- Hai khóa “độc dương nhan đan” là lễ vật gặp mặt thêm vào của ta dành riêng cho hai vị. Sau khi phục dụng trong vòng ba ngày phải uống rất nhiều nước trong, dược lực của nó sẽ nhanh chóng bài trừ độc tố tích lũy trong cơ thể hai vị trong mấy chục năm qua, không chỉ có thể làm cho dung nhan hai vị trẻ hơn một ít. Thậm chí nó còn có thể làm cho cơ thể của hai vị kéo dài thời gian lão hóa ít nhất cũng hai mươi năm.

Lạc Phi và quý phụ xinh đẹp cẩn thận đo quan sát hai khóa đan dược màu trắng, vẫn còn kinh ngạc nhìn bóng lưng đang dời đi.

Đi với đầu cầu thang, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên dừng cước bộ nói vọng lại:

- Hai vị phu nhân, ghi nhớ kỹ phục dụng đan dược, uống nhiều nước thì sẽ đi tiểu nhiều, nếu không dược lực sẽ giảm đi hơn phân nửa!

Lạc Phi và quý phụ xinh đẹp nhất thời đỏ mặt lên, nghe được dưới cầu thang truyền đến tiếng cười khê, hai đạo thân ảnh đã từ cửa sổ cạnh cầu thang bay ra ngoài, trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

- Duy Nạp, người nói thuốc này có thực sự làm cho chúng ta trẻ trung hơn một chút hay không?

Lạc Phi mân mê dược hoàn nhẹ giọng hỏi.

Duy Nạp đang tiếc hận vừa rồi bản thân không cố gắng khoe hết phong tao của bản thân bĩu môi nói:

- Dù sao thì cũng không có độc, nuốt thử vào chẳng phải là sẽ biết hay sao chứ!

Lúc này không có người. Lạc Phi và Duy Nạp không hề bận tâm đến hình tượng. Hai người bưng tới một vỏ nước thật lớn, lập tức nuốt khóa đan dược vào, từng ngụm từng ngụm uống nước. Hai nàng uống nước

đến điên cuồng phảng phất giống như là hai kẻ đói khát mới từ sa mạc trở về, thanh âm ùng ục ùng ục vang vọng trong phòng ốc. Hai nàng uống quá nhanh, toàn thân hầu như là bị nước làm ướt cũng không thêm để ý.

Ba ngày sau. Khi Lạc Phỉ và Duy Nạp rút cuộc từ trong mật thất bế quan bài trừ độc tố đi ra, hai người nhất thời sợ đến ngây người, bản thân trong gương kia không chỉ có trẻ trung hơn nhiều, da dẻ và thân thể phảng phất đều có biến hóa rất rõ ràng.

Hai nàng không tự chủ được giống như hai hài tử hưng phấn không thôi. Khôi phục lại tuổi thanh xuân đối với bất luận nữ nhân nào mà nói tuyệt đối là một chuyện vui mừng không gì sánh được.

Trong sự hứng phấn không thôi, tâm tư Duy Nạp hoạt bát, nghi hoặc nói:

- Hội trưởng, tiền bối này trước đây chúng ta chưa từng gặp qua, thương hội của chúng ta cũng không hề có tư liệu nào liên quan. Chẳng lẽ lại là người mới tiến nhập linh hồn giai hay sao chứ?

Lạc Phỉ không chỉ là quản lý tầng năm tầng sáu mà còn là một trong hai đại hội trưởng Phỉ Nhã thương hội

- Không biết, có thể là cao thủ từ bên Kỳ Đông đại lục du ngoạn tới chăng.

Duy Nạp thoáng chần chờ một chút rồi nói:

- Trong trí nhớ của ta không rõ ràng lắm, tựa hồ như đã gặp qua Lâm tiền bối ở nơi nào đó.

Lạc Phỉ cũng coi như đồng cảm, khẽ cau mày một chút

- Vài ngày tới, Lan Nhã sẽ quay trở về. Nha đầu này vẫn ở bên ngoài chạy khắp nơi, hỏi nàng có lẽ sẽ biết.

...

Pháp Mã Nhĩ đã hao phí tâm tư rất lớn trong việc tìm kiếm trang viên, để cho chủ tử thỏa mãn tuyệt đối chính là tôn chỉ của Pháp Mã Nhĩ, cũng may phương diện tài chính hùng hậu, cuối cùng hắn cũng đã tìm được một trang viên cực kỳ thích hợp, bởi vậy hắn được ban thêm một viên “thư thông đơn”.

Khu bắc Thiên Long thành, sâu trong quảng trường có một biện viện u tĩnh bị một tầng ma pháp trận tinh diệu bao phủ. Loại ma pháp trận vô hình vô ảnh này cho dù là người có tu vi cực kỳ cao thâm cũng khó có thể phát giác ra được.

Trong sân chủ, cửa lớn đóng chặt, tại một góc tối có một nữ tử vóc người yếu điệu đứng yên canh gác, đôi mắt đẹp nhắm lại, nếu như tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện ra rằng nữ tử này không phải đứng trên mặt đất mà là huyền phù trên không trung chừng năm tấc.

Tân Tân Á đã duy trì trạng thái này mấy ngày nay, hầu như nàng không hề di động đến một tấc, cẩn thận bảo hộ chủ nhân trong phong ngủ.

Lâm Khiếu Đường đang ở trong phòng nghiên cứu “tu hồn dưỡng linh thuật”, trước đó đưa cho Tân Tây Á một khóa “cửu hỏa nguyên đan” trợ giúp nàng tu luyện. Trước khi xuất quan ba tháng trên người Lâm Khiếu Đường chỉ còn mười chín khóa “cửu hỏa nguyên đan”, thân thể của hắn đã hoàn toàn thích ứng với được lực của “cửu hỏa nguyên đan”, có dùng thêm nhiều nữa cũng không có tác dụng gì. Bởi vậy khi trao đổi “tu hồn dưỡng linh thuật” đã cho đi năm khóa. Vừa rồi đưa cho Tân Tây Á một, hiện tại chỉ còn mười ba khóa.

Lấy giá cả mà Lạc Phỉ đưa ra mà nói, mười ba khóa “cửu hỏa nguyên đan” này là một bút tài phú cực kỳ to lớn, bất quá Lâm Khiếu Đường cũng không dự định mang tất cả đi trao đổi. Nếu như Tân Tây Á không có vấn đề gì mà nói, hắn là sẽ giữ lại một phần dành cho nàng tu luyện. Lâm Khiếu Đường cảm thấy được “sát thủ nô tỳ” này cực kỳ hữu dụng, chỉ là nàng hơi trầm mặc một chút mà thôi.

“Tu hồn dưỡng linh thuật là cao giai tâm pháp thuộc về pháp thuật vong linh hệ. Lâm Khiếu Đường rất lo lắng bản thân không thể tu luyện được, bất quá trong ngày nghiên cứu đầu tiên, lo lắng này lập tức biến mất. Bởi vì sự tồn tại của dương hồn độc linh, Lâm Khiếu Đường có thể tu luyện tâm pháp này mà không xuất hiện bất cứ vấn đề nào.

Lại thêm đấu luyện của Lâm Khiếu Đường có cơ sở rất vững chắc, học cái gì cũng tương đối nhanh. Chỉ trong thời gian bốn ngày đã luyện xong tầng thứ nhất của “tu hồn dưỡng linh thuật”. Tâm pháp này chia thành mười một tầng, đối với Lâm Khiếu Đường mà nói cũng không có chỗ nào đặc biệt cao thâm, thậm chí có thể nói là đơn giản phi thường.

Trên thực tế “tu hồn dưỡng linh thuật” chính là một loại y thuật. Chỉ là đối tượng cứu trị tương đối bất đồng mà thôi, nhắm vào linh thể mà sáng tạo ra, mặc dù có không tí học thuyết hắc ám hỗn loạn bên trong, thế nhưng Lâm Khiếu Đường cho rằng nó càng tiếp cận với ma pháp vụ mục (vụ sư, mục sư) hệ hơn.

Bất quá, trên đời này luôn luôn có chỗ không hoàn mỹ “tu hồn dưỡng linh thuật” này bắt đầu từ tầng thứ sáu phải có tu vi linh hồn giai mới có thể tu luyện, nếu không có tu vi này, vô luận là cố gắng đến thế nào đi nữa cũng không thể tu luyện thành công.

Tâm pháp bí tích thông thường chia làm hai loại. Một loại giống như tâm pháp đấu luyện. Trong quá trình tu luyện tâm pháp này song song với việc đề thăng tâm pháp thì tu vi nguyên lực bản thân cũng trợ giúp tăng lên theo, loại tâm pháp này thuộc về nội nguyên tâm pháp.

Loại còn lại chính là tâm pháp giống như “vô tung quyết” và “tu hồn dưỡng linh thuật”. Tu luyện giả khắc khổ tu luyện loại tâm pháp này sẽ đề thăng về mặt tài nghệ kỹ xảo, nhưng đối với nội nguyên không hề có chút trợ giúp tăng trưởng nào. Ngược lại chúng thường có yêu cầu thực lực giai tầng đối với tu luyện giả, nếu như không thể đạt được tiêu chuẩn yêu cầu thì cho dù khắc khổ tu luyện đến đâu cũng khó có thể đạt được thành công. Loại tâm pháp này thuộc về ngoại tâm pháp.

Lâm Khiếu Đường một hơi đem “tu hồn dưỡng linh thuật” tu luyện đến tầng thứ tư, trước sau chỉ tốn thời gian một tháng mà thôi. Thế nhưng tu luyện tiếp xuống dưới lại có vẻ rất cật lực. Chất lượng nội nguyên căn bản không đạt được yêu cầu của tâm pháp, cho dù cố gắng tu luyện đến thế nào đi nữa thì cũng không tốt.

Hiện tại Lâm Khiếu Đường hoàn toàn đình trệ trong tu luyện, bởi vậy muốn hoàn thành tầng thứ bảy tâm pháp đấu luyện mong muốn tăng tu vi lên một chút. Khi đối được “tu hồn dưỡng linh thuật” Lâm Khiếu Đường đã cảm thấy rất thỏa mãn, chỉ tiếc điều kiện cần thiết hơi cao một chút, không đủ thì không thể tu luyện thành.

Nếu như đi đổi một bản tâm pháp khác, Lâm Khiếu Đường cảm giác mình chịu không nổi. Sau khi tu luyện “tu hồn dưỡng linh thuật” Lâm Khiếu Đường có chút minh bạch cái giá mà Lạc Phi đưa ra quả thực đã tiện nghi cho chính mình. Mà bản tâm pháp này thuộc về loại vô bổ, nếu như đổi một loại tâm pháp khác sợ là giá của nó phải nhiều hơn gấp đôi.

Một tháng năm ngày trôi qua, Pháp Mã Nhĩ lo lắng chờ đợi ngoài hậu viện, ma pháp trận ngoại vi ở đây đối với hắn được khai thông, từ mười ngày trước hôm nào Pháp Mã Nhĩ cũng dành thời gian đến nơi này chờ đợi, thế nhưng thủy chung vẫn không đợi được chủ tử đi ra ngoài.

Ba khóa “thu thông đan” Pháp Mã Nhĩ đã dùng hết hai khóa, mười ngày tới sẽ dùng đến khóa cuối cùng, nếu như chủ tử vẫn không ra mà nói, vậy thì cái mạng nhỏ này của hắn nguy rồi.

Dưới sự sốt ruột Pháp Mã Nhĩ có chút nhẫn nhịn không nổi, chờ đợi quá khô khan, cần cần dục dục đi đến một bức tường bên cạnh khu nội viện, muốn nhìn xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, vậy mà mới vươn đầu lên, một thanh loan đao màu tím đã gác lên cái cổ của bản thân.

- Tiền bối tha mạng. Là ta a!

Pháp Mã Nhĩ kêu khóc nói.

Tân Tây Á lạnh lùng nhìn Pháp Mã Nhĩ, không có chút ý tứ nào muốn thu đao lại, trong mắt hiện lên sát ý vô hạn, đối với người lên lút rình coi, Tân Tây Á hận đến thấu xương, hình ảnh chuyện cũ trong đầu chợt lóe lên, thanh đao hơi căng thẳng, một đao liên quét qua...

229. Chương 231: Tái Ngộ Nạp Lan.

Pháp Mã Nhĩ nhất thời sợ đến hồn phi phách tán!

Nói thì chậm nhưng thực tế thì cực nhanh, một đạo kinh khí từ bên trong cánh cửa bắn ra ngoài.

Đương, một tiếng vang thanh thúy, loan đao trên tay Tân Tây Á theo tiếng vang mà rơi, thân thể mềm mại khẽ run lên!

Cửa căn phòng chính chậm rãi mở ra, Lâm Khiếu Đường mặc bộ thanh bào phía sau đeo thanh cự kiếm đi ra, kinh khí vừa rồi là do hắn phóng ra.

- Tân Tây Á, ngươi có tâm ma!

Tân Tây Á quay người quỳ xuống

- Chủ nhân, thỉnh trách phạt Tân Tây Á!

Bàn tay Lâm Khiếu Đường từ hư không nhấc lên, Tân Tây Á bị một cỗ lực lượng nhu hòa dựng thẳng người dậy, ánh mắt Lâm Khiếu Đường nhu hòa

- Hai ngày nay ngươi hãy ở chỗ này tĩnh tu đi, đừng theo ta nữa.

- Không nên, sau này Tân Tây Á nhất định sẽ khống chế tâm tình của mình, thỉnh chủ nhân không nên bài xích!

Tân Tây Á khẩn trương nói, đôi mắt màu tím hiện rõ nét bi thiết.

Lâm Khiếu Đường dừng mắt lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương lộ rõ vẻ tái nhợt của Tân Tây Á, có thể cảm giác được bên trong ẩn chứa sự đau thương

- Chờ cho mấy chuyện sắp tới xong xuôi, hãy nói cho ta biết chuyện cũ của ngươi.

Tân Tây Á mân mê đôi môi hồng xinh đẹp, nhẹ nhàng gật đầu.

Pháp Mã Nhĩ thật vất vả mới hồi phục tinh thần lại được, kinh khủng sờ sờ cái cổ của chính mình, chưa bị đứt lìa chỉ bị tổn thương chút da thịt bên ngoài mà thôi.

- Có tin tức gì hay sao?

Lâm Khiếu Đường đạm nhiên hỏi.

Pháp Mã Nhĩ bị dọa không nhẹ, thần sắc có chút hoảng hốt

- Ôn dịch trên đại lục càng dần càng khuếch tán lợi hại hơn, mỗi ngày đều có hơn nghìn người chết vì ôn dịch. Hai đại giáo hội hầu như đã đem toàn bộ người thuộc chức nghiệp trị liệu hệ đi chữa trị, thế nhưng hiệu quả lại cực kì kém cỏi. Có nghe đồn bên trong “ma tháp cấm địa” tồn tại phương pháp trừ tận gốc ôn dịch này, vì vậy thời gian mở “ma tháp cấm địa” có thể diễn ra sớm hơn.

- A!

Con mắt của Lâm Khiếu Đường hơi hơi híp lại

- Còn có tin tức nào khác hay không?

Pháp Mã Nhĩ hơi lộ vẻ khó xử nói:

- Thực lực tiểu nhân hèn mọn, một tháng qua hầu như ngày nào cũng đến các tửu lầu nhà nghỉ để thám thính tin tức, nên chỉ có thể nghe được một số tin tức rải rác. Thượng vị tu luyện giả không phải loại như ta có thể tiếp xúc được.

Lâm Khiếu Đường đưa ra một khóa “thư thông đan” nói:

- Trong vòng ba ngày ta muốn có thứ tự thực lực một phần của Minh Tây đại lục, coi như là lời đồn cũng được.

- Tiểu nhân tuân mệnh!

Pháp Mã Nhĩ tiếp nhận đan dược rồi lui xuống.

Lâm Khiếu Đường đưa cho Tân Tây Á một khối ký ức lam ma thạch nói:

- Nếu như người không muốn trực tiếp nói chuyện với ta, vậy thì có thể sắp xếp lời lẽ rồi phục chế vào lam ma thạch.

Tân Tây Á máy móc tiếp nhận lam ma thạch, chậm rãi kéo chiếc mũ lên che khuôn mặt lại, tựa hồ như nàng muốn tránh né cái gì đó.

Lâm Khiếu Đường lần thứ hai đến khu giao dịch Phỉ Nhã thương đoàn, Lạc Phỉ tự mình đến nghênh tiếp, trực tiếp đưa hắn lên tầng thứ năm.

- Lâm tiên bối, cảm tạ lần trước người tặng chúng ta đường nhan đan!

Lạc Phỉ cung kính nói.

- Vật nhỏ, phu nhân không cần quá mức để ý trong lòng!

Lâm Khiếu Đường cười cười nói.

- Không biết rằng lần này tiên bối đến đây là muốn cái gì?

Lạc Phỉ trực tiếp hỏi.

Lâm Khiếu Đường đưa ra một phần danh sách rồi nói:

- Những thứ được ghi trong này, quý giao dịch sở có thể có được bao nhiêu?

Lạc Phỉ tiếp nhận danh sách chỉ nhìn lướt qua, thân thể liền vô ý thức giật mình, bản danh sách này có ghi lại tên gọi của hai mươi bảy loại dược thảo, không có loại nào không phải là kỳ linh dị thảo trên Minh Tây đại lục, cực kỳ hi hữu, tất cả đều là trân bảo hiếm có chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Lạc Phỉ hơi hơi nói:

- Lâm tiên bối, muốn thu thập được toàn bộ những dược thảo này e rằng rất khó khăn, nếu như vận khí tốt mà nói, có thể tốn thời gian một trăm năm mới thu thập đủ, còn nếu như vận khí không tốt, vậy thì cả đời cũng đừng mong tìm được toàn bộ.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường thầm thở dài, xem ra con đường luyện chế đan dược này cũng không phải dễ đi như vậy. Từ khi bị đẩy vào phế dược phòng tại Lâm gia, Lâm Khiếu Đường bắt đầu tiếp xúc với rất nhiều sách vở ghi chép về luyện chế đan dược, lúc lấy được “cửu thiên nguyên lô” phối hợp với tính sáng tạo đặc thù của đấu luyện, nhiều năm như vậy trôi qua, Lâm Khiếu Đường coi như nắm giữ không ít phương pháp và phối phương luyện đan dược, đáng tiếc tài liệu tìm kiếm quá mức khó khăn.

Lâm Khiếu Đường đang định ly khai, bỗng nhiên nghe được trong căn phòng bên cạnh truyền đến thanh âm quen thuộc, lập tức ngừng thần tụ thứ tử mỉa mỉ lắng nghe.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường và Lạc Phỉ đang giao thiệp với nhau thì gian phòng bên cạnh, Duy Nạp đang mê mẩn ngắm nhìn một thanh niên nam tử bên cạnh, hận không thể lấy thân báo đáp.

Gần đây khu giao dịch sở có khá nhiều cao thủ xuất hiện, Phỉ Nhã giao dịch sở bận tới mảy tới mặt, mặt đàm giao dịch còn tốt không có vấn đề gì đáng nói, thế nhưng vận dụng đại lượng nhân lực vật lực đi thu thập tìm kiếm khách hàng, tin tức khách hàng cần mới là những chuyện hao tâm tổn trí, những thứ mà thượng vị tu luyện giả cần, không vật nào là vật đơn giản.

Lan Nhã đang nói chuyện với nam tử thường thường hướng về phía Duy Lạp nháy mắt, Duy Nạp thì lại một lần rồi một lần không thèm nhìn, vẫn như cũ dùng biểu tình hàm xuân nhìn nam tử.

- La Dịch Ni Áo tiên sinh, cái giá mà ngài đưa ra quả thực quá thấp, rất xin lỗi, chúng ta không thể tiếp thu được.

Lan Nhã nói với nữ khí cực kỳ kiên quyết.

La Dịch Ni Áo nhấp một ngụm trà, trên mặt vẫn duy trì nét cười nhàn nhạt, không nói gì, phía sau hắn có một lão giả vóc người cực kỳ lực lưỡng, sắc mặt trầm xuống nói:

- Lan Nhã hội trưởng, nếu như chúng ta đem tin tức truyền bá ra ngoài, chỉ sợ không đến vài ngày thì tám địa đồ kia nhất định bị người khác đoạt mất, Phỉ Nhã thương hội các người có được ngày hôm nay cũng là

do Long Thạch để quốc trợ giúp, nếu như không có đế quốc phía sau tương trợ, Phỉ Nhã thương hội sợ là đã sớm bị người khác chiếm đoạt rồi.

Về mặt của Lan Nhã lạnh lùng nói:

- Duy Lạp tiền khách!

- Hội trưởng, ta xem người hay bán tấm địa đồ ấy cho La Địch Ni Áo tiên sinh đi thôi, chung quy thì chúng ta cũng không dùng được nó.

Duy Lạp hời hợt nói.

Lan Nhã trừng mắt nói:

- Ta là hội trưởng hay ngươi là hội trưởng, tiền khách!

Duy Lạp xin lỗi nhìn La Địch Ni Áo

- Đại nhân đừng nóng giận, hội trưởng của chúng ta nhất thời xử lý việc theo lý tính, để cho nàng một thời gian suy nghĩ hẳn là sẽ cẩn thận hơn.

La Địch Ni Áo cười cười

- Lan Nhã tiểu thư, gần nhất, nội bộ hoàng thất sẽ có biến động, nếu như không có tầng quan hệ vững chắc thì sợ là có thể bị té nhào, chỉ cần Lan Nhã tiểu thư nguyện ý cùng với ta đồng thời tiến nhập vậy thì ta có thể nghĩ biện pháp để sự phụ của ta buông tha cho địa đồ!

Thần sắc của Duy Lạp khẽ động, trong mắt hiện lên một tia đồ kị, thế nhưng nhàn nhạt rất nhanh liền biến mất không thấy.

Lan Nhã chính là một trong những người sáng lập ra Phỉ Nhã thương hội, một vị khác chính là Lạc Phỉ phu nhân, so với hai đại thương hội khác của Minh Tây đại lục thì Phỉ Nhã thương hội tương đối đặc thù, thành viên của Phỉ Nhã thương hội chính là do nữ tính cấu thành, giống như là một bang phái của nữ tính tồn tại.

Phỉ Nhã thương hội mới chỉ sáng tạo trong thời gian năm mươi năm, thế nhưng tốc độ phát triển cực nhanh, chỉ dùng thời gian hai mươi lăm năm liền có thể đứng vào danh sách ba đại thương hội đứng đầu, đạt được thành tựu như vậy hơn phân nửa là dựa vào nữ sắc.

Hơn phân nửa thành viên nam tính trong Long Thạch đế quốc có một chân với thành viên nòng cốt của Phỉ Nhã thương hội, còn có một số thành viên dùng song tu mượn hơi cao thủ để bang trợ Phỉ Nhã thương hội, Phỉ Nhã thương hội cũng chính là nhờ vào các tầng quan hệ này mà có được vị trí như bây giờ.

Bất quá, mặc dù có tư sắc cực phẩm thế nhưng Lan Nhã cho tới bây giờ vẫn giữ tấm thân băng khiết, chưa bao giờ cũng bắt luận kẻ nào thân thiết, hành tung cũng tương đối thần bí, có đôi khi tiêu thất không hề có tung tích nhiều năm, vô luận là dùng cách gì cũng không thể tra được tung tích của nàng.

Đối với điều này, La Địch Ni Áo vẫn hiểu kỳ, tư sắc của Lan Nhã ngược lại tính trong Phỉ Nhã thương hội không được liệt vào hạng đầu, Lạc Phỉ phu nhân và Duy Lạp thậm chí còn thắng một bậc, còn về hai phó hội trưởng, tình nhân của đại ma pháp sư và linh hồn long kỵ sư, vậy thì càng không bằng

Thế nhưng trên người Lan Nhã vẫn tản ra khí tức thần bí, làm cho La Địch Ni Áo sinh ra hứng thú cực lớn, làm Thiên Long thành phi long kỵ sĩ đoàn đoàn trưởng, La Địch Ni Áo có đủ tiền vốn để thu được phương tâm giai nhân, thế nhưng lại lần nữa cự tuyệt, điều này làm cho hắn có chút căm tức, vì vậy đã sử dụng một số thủ đoạn nhỏ. Được biết Phỉ Nhã thương hội có một tấm địa đồ của “ma tháp cấm địa”, vì vậy hắn muốn dùng điều này làm lợi thế trao đổi.

Lâm Khiếu Đường càng âm thầm nghe càng cảm thấy kỳ quái, giọng nữ nhân kia cực kỳ quen thuộc, tuy rằng đã trải qua biến đổi nhất định, thế nhưng đối với Lâm Khiếu Đường, hắn có thể kết luận được người này hẳn là người quen mới đúng.

Lạc Phỉ phát giác ra sự nghi hoặc trên mặt Lâm Khiếu Đường liền hỏi:

- Lâm tiên bối, có cái gì sai hay sao?

Lâm Khiếu Đường thu hồi nguyên thức, đầu lông mày hơi hơi nhú lại, cũng không trả lời, trực tiếp đi đến căn phòng bên cạnh đẩy cửa vào.

Bốn người trong phòng song song nhìn về phía cánh cửa, khi thấy rõ người thanh niên đẩy cửa, trên khuôn mặt của Lan Nhã tràn đầy nét khiếp sợ, La Địch Ni Áo lại có chút nghi hoặc.

Lão giả lực lưỡng còn đang định phát tác, thế nhưng khi cảm giác được trên người thanh niên này phát ra khí tức cực kỳ khổng lồ, tức thì nghẹn trở lại, vẻ mặt kinh dị nhìn đối phương, nhất thời trầm mặc không nói gì.

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn La Địch Ni Áo, người này quả thực sâu không lường được, một thân tu vi đã đạt tới đại sư giai đỉnh, lão giả phía sau thì đã có tu vi đại sư giai sơ kỳ, bất quá hai người này còn chưa đủ để Lâm Khiếu Đường phân tán lực chú ý, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người thiếu phụ mặc bì phong y (áo khoác ngoài) màu hồng.

Thiếu phụ cực kỳ thanh tú mỹ lệ, đôi mắt thâm thúy, ngũ quan tinh xảo, được tính là mỹ nữ, nhưng so với Lạc Phi bên cạnh còn kém hơn một chút. Sau khi Lâm Khiếu Đường tỉ mỉ quan sát, trên mặt hiện lên nụ cười khế, nữ nhân này không hề dịch dung, thế nhưng lại dùng một loại pháp thuật gì đó thay đổi hình dạng một chút, lại còn thêm một tầng kết trận có tính chất ngăn cách, phi thường bí mật che giấu đi khí chất trời sinh nào đó.

Lục quang trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe, độc linh chi nhãn bắt đầu vận chuyển, kết trận trên người thiếu phụ lập tức bị xuyên qua, nhất thời hiện lên dung mạo đích thực, dĩ nhiên chính là Nạp Lan U.

Độ kinh ngạc của Lan Nhã, hóa thân của Nạp Lan U không hề kém hơn so với Lâm Khiếu Đường, mười năm không gặp, tu vi của tiểu tử này lại một lần nữa phi nhanh đến kinh người, hiện tại đã không thể nhìn thấu được hần nữa rồi. Một tháng trước khi trở về nàng đã được nghe nói về người này từ miệng của Lạc Phi, lúc đó chung quy chỉ nghĩ có chút cổ quái, đáng tiếc Lạc Phi lại không dùng lam ma thạch để ghi lại hình dạng, chỉ dựa vào miêu tả, ấn tượng thực sự không rõ.

Lâm Khiếu Đường vừa muốn nói, Lan Nhã đã nhiệt tình đón nhận, ôm lấy cánh tay của hắn, dáng vẻ tươi cười đầy mặt nói:

- Lâm tiên bối, người thế nào bây giờ mới đến, nhân gia chờ người thực là khổ cực.

Nói xong Lan Nhã đã kéo theo Lâm Khiếu Đường hướng ra phía ngoài. La Địch Ni Áo vô cùng tức giận, dùng vẻ mặt đồ kị nhìn theo Lan Nhã không thêm chào hỏi một câu đã nhanh chóng ly khai.

Lửa giận của La Địch Ni Áo hầu như đem toàn bộ gian phong thiêu đốt, lão giả lực lưỡng phía sau lại dùng vẻ mặt lo lắng nói:

- Đại nhân, thanh niên vừa rồi sợ là đã có tu vi linh hồn giai, chỉ là trước đây chưa hề gặp qua, không biết là cao thủ phương nào vừa mới xuất hiện.

La Địch Ni Áo làm sao không cảm nhận được khí tức khổng lồ trên người thanh niên, nếu không phải như vậy thì vừa rồi đã sớm xuất thủ đánh chết đối phương, nắm tay siết lại, giận dữ rời đi.

Duy Lạp sững sờ ở nguyên trong phòng suy nghĩ một hồi, rồi đuổi theo...

Tại tầng thứ tám, trong một gian phòng ngủ rất khác biệt, Lâm Khiếu Đường kinh ngạc nhìn Nạp Lan U đã hoàn toàn giải trừ hóa trang, kết trận trên người, hiện ra nguyên hình, trong lòng xuất hiện một dấu chấm hỏi thật to.

Hao U giao dịch sở của Kỳ Đông đại lục và Phi Nhã thương hội của Minh Tây đại lục chẳng lẽ lại cùng một tổ chức hay sao? Điều này hiển nhiên không có khả năng.

Nạp Lan U rốt cuộc là ai? Lâm Khiếu Đường đối với đáp án vấn đề này càng lúc càng chờ mong.

Đối với Lâm Khiếu Đường mà nói điều càng quan trọng hơn chính là, nếu như Nạp Lan U có thể đi lại giữa Kỳ Đông đại lục và Minh Tây đại lục một cách dễ dàng như vậy mà nói, vậy thì chẳng phải bản thân có thể nhanh chóng trở về rồi hay sao?

- Người...

- Người...

Hai người gần như đồng thời mở miệng, trong mắt đều hiện lên một tia bức thiết.

230. Chương 232: Kỳ Đông Cách Cục Chi Thuyết.

Lâm Khiếu Đường và Nạp Lan U cũng nhìn nhau cười, lại cùng thời gian mở miệng:

- Người nói trước đi!

Hai người lần thứ hai bật cười, Lâm Khiếu Đường làm một thủ thế ý bảo Nạp Lan U hãy nói trước, Nạp Lan U cười gật đầu nói:

- Lâm tiên sinh. Người rốt cuộc là tu luyện như thế nào, nhớ lại lúc còn ở Tân La thành người mới chỉ là một tu luyện giả thuộc tầng ngoài cùng, tu vi cũng chỉ mới đến sĩ giai mà thôi, chỉ dùng thời gian hơn hai mươi năm đã bước vào linh hồn giai, thực sự làm cho người ta không thể tưởng tượng được.

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói:

- Nạp Lan tiểu thư người hãy tỉ mỉ cảm nhận lần nữa, nhìn xem ta rốt cuộc thuộc về giai vị gì?

Nạp Lan U không biết Lâm Khiếu Đường có ý tứ gì, nhưng vẫn nghe theo lời hắn, tỉ mỉ cảm nhận rốt cuộc cũng phát hiện ra chỗ sai lầm. Khí tức nguyên lực trên người Lâm Khiếu Đường tuy rằng khổng lồ, thế nhưng về mặt chất lại chưa đạt được linh hồn giai.

Nạp Lan U tuy rằng nghi hoặc, thế nhưng không hề hỏi sâu hơn, những chuyện tu luyện trong mắt các tu luyện giả đều là bí mật khó có thể tiết lộ, cho dù hỏi, có đáp án thì cũng không thể chắc chắn được đáp án đó là thực.

- Lâm tiên sinh tới lúc này, sẽ không phải là có cách quay về đây chứ?

Trong mắt Nạp Lan U lóe lên một tia chờ đợi hỏi.

- Đây cũng chính là điều ta muốn hỏi Nạp Lan tiểu thư!

Lâm Khiếu Đường càng thêm chờ mong nói.

Tinh thần của Nạp Lan U tối sầm lại, Lâm Khiếu Đường tiếp tục truy vấn nói:

- Nạp Lan U còn nhớ lần giao dịch tại Thanh Phong Trấn kia còn thiếu ta một nhân tình hay không? Chỉ cần người nói cho ta biết phương pháp đi lại giữa Minh Tây đại lục và Kỳ Đông đại lục thì nhân tình này coi như đã hoàn thành.

Nạp Lan U khỏ sấp cười

- Ta đã mười năm không quay lại Kỳ Đông đại lục rồi.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy không ổn. Nạp Lan U ngừng một chút, bắt đầu giải thích mọi chuyện từ đầu.

Nguyên lai, Hoa Tiên Tử một trong hai đại lão của Hoa U cốc hơn sáu mươi năm trước tại một địa phương tương đối bí mật của Kỳ Đông đại lục vô ý tìm được một truyền tống trận, trải qua thời gian dài nghiên cứu đã cơ bản nắm giữ được phương pháp khởi động, đồng thời đã thành công truyền tống đến một truyền tống trận khác tại Minh Tây đại lục, chỉ tiếc truyền tống trận này chỉ có thể truyền tống được một lúc hai người sau đó phải dừng một thời gian.

Đối với thượng vị tu luyện giả thì mục tiêu của họ là cái gì? Chính là dùng bất luận phương pháp gì cũng phải lấy được tài nguyên lớn nhất phục vụ cho việc tu luyện của bản thân, nâng cao tu vi.

Hai đại nguyên lão Hoa U Cốc là Hoa Tiên Tử và U Minh Lão Tổ thông qua nhiều phương pháp khác nhau đã phát hiện ra Minh Tây đại lục có rất nhiều tài nguyên mà ở Kỳ Đông đại lục cực kỳ khan hiếm và ngược lại Kỳ Đông đại lục cũng có rất nhiều tài nguyên tương đối phổ biến nhưng tại Minh Tây đại lục lại vô cùng khan hiếm.

Nếu như có thể lợi dụng việc qua lại giữa hai đại lục đưa tài nguyên bên này sang bên kia và ngược lại vậy thì việc buôn bán thu được lợi cực lớn, bởi vậy U Minh Lão Tổ và Hoa Tiên Tử đã bắt đầu thành lập tổ chức tại Minh Tây đại lục, lợi dụng tài nguyên, lợi dụng sắc đẹp, rất nhanh đã thành lập được một thương hội cực lớn. Hoa Tiên Tử và U Minh lão tổ bởi vì điều này mà thu được lợi tích cực kỳ to lớn, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao tu vi của hai người tiến triển cực nhanh.

Hai mươi năm trước Nạp Lan U bị Hoa Tiên Tử phái đến Minh Tây đại lục làm đại biểu, nói trắng ra là Phỉ Nhã thương hội chỉ là một phân bộ của Hoa U cốc tại Minh Tây đại lục mà thôi.

Bất quá trong cả Phỉ Nhã thương hội, thậm chí là toàn bộ Minh Tây đại lục không hề có người nào biết được bí mật này.

Nạp Lan U chính là môn đồ đặc ý của Hoa Tiên Tử, tại ba mươi năm trước khi đột phá đại sư giai đã trở thành một cao tăng trưởng lão của Hoa U cốc, vẫn thường xuyên giúp đỡ về mặt kinh doanh sinh ý cho sư phụ.

Nhưng mà, hơn mười năm trước Kỳ Đông đại lục bộc phát chiến tranh cực lớn, cũng chính là lúc Lâm Khiếu Đường bị nữ ma pháp sư phương tây mang đi, Hiên Viên quốc bị các quốc gia thuộc Lỗ Á liên minh tây bắc thảo nguyên đồng thời xâm lược.

Giới tu luyện Hiên Viên quốc ngoại hỗ tàng long, ngược lại Lỗ Á liên minh chưa đủ sức để xâm lấn toàn bộ, lúc đầu cũng chỉ vì trong nội bộ xuất hiện vài rung chuyển mới tạo cơ hội cho Lỗ Á liên minh chiếm được khá nhiều đất đai, thế nhưng sau khi thức tỉnh, tất cả giới tu luyện đồng thời một lòng chống địch, không cần tốn nhiều sức lực đã có thể đem toàn bộ đất đai bị xâm chiếm thu trở lại.

Thế nhưng đám vu sư của Lỗ Á liên minh đã âm thầm cấu kết với các quốc gia khác, dự mưu chia cắt khối thiên đường cho tu luyện giả này.

Hoa U cốc chính là tổ chức duy nhất không tham gia vào cuộc chiến tranh này, thế nhưng đến khi các quốc gia khác tham gia vào thì không thể tiếp tục bàng quan sống chết mất bay, nếu như trong tương lai, Hiên Viên quốc bị tiêu diệt thì Hoa U cốc cũng không thể tránh khỏi vận mệnh sụp đổ.

Vì vậy rốt cuộc toàn bộ tu luyện giới Hiên Viên quốc động viên toàn lực kháng địch, thế nhưng lực lượng liên minh cực kỳ hùng hậu, hơn nữa đám vu sư Lỗ Á liên minh quỷ kế đa đoan, còn có thêm một Phủ Thú sơn làm nội ứng, bảy đại môn phái Hiên Viên quốc cộng thêm Hoa U cốc dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm.

Trong tám tổ chức lớn liên tục bị chiếm cứ, cuối cùng chỉ còn có Toàn Vũ Môn, Ngũ Đạo Tông, Hoa U cốc và Cự Kiếm Sơn Trang còn có thể đầu gối chống đỡ, còn bốn đại phái khác đã bị sát nhập vào trong bốn phái lớn này, tình thế trở nên nguy cấp vạn phần.

Thực lực của tu luyện giới Hiên Viên quốc cho dù mạnh nhất trong toàn bộ Kỳ Đông đại lục thì cũng chỉ là một trong ba cường quốc mà thôi, hai cường quốc khác chính là Chu Vô quốc và Đại Hạ quốc.

Chu Vô quốc chỉ có phân nửa lãnh thổ ở trong đại lục, phân nửa còn lại là do rất nhiều hải đảo và hải dương cấu thành, bởi vậy quốc gia này cùng với hải tộc tranh đấu cực kỳ kịch liệt. Mà tu luyện giả Chu Vô quốc thích hợp với các tài nguyên tu luyện của đại dương, đối với đại lục không có nhiều hứng thú cho lắm, thậm chí ngay cả thời gian tranh đoạt thần khí thì cũng chỉ tích cực tranh đấu với hải tộc mà thôi, đối với thần khí trên đại lục không hề hứng thú.

Bởi vậy trong đại lục chủ yếu là Hiên Viên quốc và cùng Đại Hạ quốc tiến hành tranh đoạt. Bất quá thực lực song phương không thua kém nhau bao nhiêu, nên không có ý niệm liều mạng đánh một trận trong đầu, kết quả lưỡng bại câu thương chỉ có lợi cho các tu luyện giả tại một số quốc gia nhỏ xung quanh thực lực không mạnh lắm mà thôi.

Lần này sở dĩ Đại Hạ quốc kết hợp với Lỗ Á liên minh tổng động viên xâm lấn Hiên Viên quốc, hoàn toàn là bởi vì đám Vu sư hơn một nghìn năm trước thuộc về tu luyện giới Hiên Viên quốc, chỉ là thuộc về Ma Tông nhất phái mà thôi, hiện tại chính là Hiên Viên quốc nội chiến, trong đó có một phương tìm đến Đại Hạ quốc viện trợ. Đại Hạ quốc tự nhiên đáp ứng, mượn lực lượng của chính Hiên Viên quốc để đánh Hiên Viên quốc, điều này đối với Đại Hạ quốc mà nói, lợi ích chắc chắn không nhỏ.

Dưới tình huống hai mặt thù địch, tu luyện giới chính phái Hiên Viên quốc hầu như rơi vào tuyệt cảnh. Nguy cơ trước mắt, Hoa tiên tử đã mang theo Nạp Lan U đến Minh Tây đại lục tìm sự giúp đỡ. Bốn mươi năm trước Hoa Tiên Tử đã từng trợ giúp kiếm thánh Khố Ban đánh chết Bỉ Mông thú hoàn, cũng nhất cử đoạt lấy vương vị, Khố Ban đã hứa hẹn trong lúc sinh thời nhất định sẽ dốc toàn lực để bang trợ Hoa Tiên Tử một lần.

Ai ngờ, khi Hoa U tiên tử mang theo Nạp Lan U đến truyền tông trận thì bị một gã tu luyện giả linh hồn giai hậu kỳ của Đại Hạ quốc phát hiện ra. Hoa Tiên Tử đã cùng với gã cao thủ Đại Hạ quốc đó ác chiến ba ngày ba đêm, cuối cùng Hoa Tiên Tử đã đánh chết được hắn, thế nhưng bản thân cũng bị trọng thương không nhẹ, đồng thời trong quá trình tranh đấu đã ảnh hưởng đến truyền tông trận.

Kết quả, tại thời điểm truyền tông trận khởi động, không gian xuất hiện hiện tượng vặn vẹo, trong sát na truyền tông thì toàn bộ truyền tông trận tự bạo. Hoa Tiên Tử và Nạp Lan U cùng chịu cảnh ngộ tiến vào trong không gian liệt phùng, cuối cùng thất tán lẫn nhau.

Nạp Lan U cực kỳ may mắn mới có thể truyền tông đến phụ cận truyền tông trận tại Minh Tây đại lục, nhưng truyền tông trận cũng theo đó mà bị phá hủy, về phần Hoa Tiên Tử bị truyền tông đến nơi nào, không ai có thể biết được.

Cũng may Nạp Lan U đối với Minh Tây đại lục đã quen biết từ lâu, lại có thêm Phỉ Nhã thương hội, vì vậy đã tự động đi đến La Sát quốc.

Nghe đến đó, Lâm Khiếu Đường có chút suy nghĩ rồi nói:

- Nói như vậy, mười năm trước, khi ở đại đô thành La Sát quốc, Nạp Lan tiểu thư chỉ muốn thông qua hoàng thất tổ chức đấu giá hội để nhìn thấy kiếm thánh Khố Ban?

Nạp Lan U gật đầu

- Đúng vậy, không có tung tích của sư phụ, ta đã động viên toàn bộ lực lượng của Phỉ Nhã thương hội tìm kiếm cũng không có kết quả gì, lại không thể trắng trợn tuyên dương. Mà chiến sự bên Hiên Viên quốc lại cực kỳ nguy cấp, bắt buộc dĩ không thể làm gì khác hơn là tự mình đi đến đại đô thành. Ai biết được kiếm thánh Khố Ban cư nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, mạng đã không còn lâu nữa.

- Thấy hắn ta cách cai chết không xa, nên người lập tức ly khai?

Lúc đó Nạp Lan U rất cuộc là ly khai lúc nào, Lâm Khiếu Đường hoàn toàn không có chút ấn tượng, suy đoán.

Nạp Lan U lắc đầu nói:

- Là bởi vì tùy tùng và hàng hóa cùng với ta tiến vào trong đại đô thành đã bị người ta cướp đoạt, toàn bộ thương đoàn hầu như đã chết hết, còn có một số bị bắt làm nô lệ, ta cũng bị người ta ép buộc. Trình độ dã man của thú nhân so với tam đại bộ lạc Lỗ Á liên minh còn cao hơn rất nhiều, căn bản không hề nói đạo lý. Theo như ta quan sát thì Khố Ban cũng không phải đáng tin cho lắm, nếu như không có tu vi cỡ sư phụ, lại dùng năng lực của ta đến đây cầu xin chỉ sợ là không có người nào phản ứng, nhiều lắm chỉ nói lấy lệ hai ba câu. Ta đã thừa lúc Khố Ban giao thủ với tam đại cao thủ thú nhân tộc dùng pháp bảo phi hành “hoa bồ đoàn” sư phụ lưu lại để chạy khỏi nơi đó.

Lâm Khiếu Đường yên lặng nhắm hai mắt lại, trong lòng không tự chủ được nhảy lên vài cái. Hoa Tiên Tử và Nạp Lan U cầu cứu thất bại, đã qua thời gian hơn mười năm, hiện tại tu luyện giới Hiên Viên quốc sợ là lành ít dữ nhiều.

- Uyển nhi. Người có khỏe hay không? Đánh không được nhất định phải đào tẩu a.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường rối loạn, gương đôi mắt

- Lê nào đã mất đi phương pháp quay trở lại Kỳ Đông đại lục rồi hay sao?

Nạp Lan U do dự một chút rồi nói:

- Ban đầu ta cũng cho rằng như vậy, thế nhưng một năm trước có một tu luyện giả đến giao dịch đã cho ta biết một tin tức đáng tin cậy. Tại trung ương “ma tháp cấm địa” có cất giữ một loại truyền tông lam ma

thạch, có người nói rằng đó chính là bảo bối do thượng cổ thần ma lưu lại, chỉ cần có khối lam ma thạch truyền tống này thì có thể truyền tống đến bất cứ địa phương nào trong toàn bộ Kỳ Minh Phong này.

- Không có điều kiện đi kèm hay sao?

Lâm Khiếu Đường không quá tin tưởng hỏi.

Nạp Lan U lắc đầu nói:

- Cũng không rõ ràng cho lắm, nhưng ta tin tưởng nhất định có loại bảo bối này tồn tại. Tại Minh Tây đại lục này, rất nhiều cao thủ linh hồn giai đều có một loại bảo bối nào đó từ thượng cổ cấm địa truyền lưu lại, chúng đều có đại thần thông.

Lẽ nào thực sự phải tiến vào trong “ma tháp cấm địa” hay sao? Lâm Khiếu Đường âm thầm tự đánh giá, bất luận là cấm địa nào đi nữa cũng tồn tại sự nguy hiểm nhất định. Bản thân mỗi vị tu luyện giả muốn đi vào hiển nhiên phải có tâm lý chịu nguy hiểm mất mạng bất cứ lúc nào.

Nạp Lan U nhìn thấy thần sắc Lâm Khiếu Đường bất định lại nói:

- Lâm tiên sinh, tu vi của người tiến nhanh, coi như là cao thủ linh hồn giai chân chính cũng phải nể người ba phần, không bằng người theo ta cùng tiến vào, đến lúc đó chúng ta cùng quay trở lại Kỳ Đông đại lục. Tiếp tục ở lại nơi hoang dã này, ta thực sự muốn điên rồi, bởi vì không thể thích ứng với tài nguyên tu luyện của nơi này, mười năm qua ta cũng không tiến thêm được nửa bước, vô luận là nỗ lực như thế nào đi nữa cũng vô dụng.

Nạp Lan U bức thiết nhìn Lâm Khiếu Đường, trong ánh mắt có thêm vài phần khẩn trương, nếu như hắn có thể giúp đỡ cùng nhau tiến vào mà nói, tỉ lệ đoạt được bảo bối nhất định tăng lên rất nhiều. Đối với Nạp Lan U mà nói, Lâm Khiếu Đường so với bất cứ kẻ nào tại Minh Tây đại lục này có thể tin tưởng hơn rất nhiều.

- Đến lúc đó gặp ở bên ngoài cấm địa đi!

Lâm Khiếu Đường nhàn nhạt trả lời, nói xong liền ly khai.

Không biết vì sao, Nạp Lan U nhìn thấy Lâm Khiếu Đường, trong lòng đột nhiên cảm thấy căng thẳng, một loại cảm giác cô độc sinh ra, bật thốt lên nói:

- Lâm tiên sinh, không bằng người tạm thời gia nhập vào Phỉ Nhã thương hội đi, ta có thể trực tiếp bổ nhiệm người làm trưởng lão, tất cả tư nguyên trong thương hội người đều có thể tự do chọn lựa, chỉ cần vào thời khắc thương hội gặp nguy cơ người xuất thủ trợ giúp là được rồi.

- Ta tự do quen rồi, không thích bị ước thúc!

Lâm Khiếu Đường trả lời rất nhanh chóng.

- Không hề có ước thúc gì. Quyền lực của trưởng lão so với hội trưởng còn cao hơn nhiều.

Nạp Lan U vội vã la lên.

- Vậy thì vì sao người lại không làm một trưởng lão?

Lưu lại một câu không hề có chút tình cảm nào. Lâm Khiếu Đường chậm rãi đi ra ngoài. Tân Tây Á lập tức theo sau.

Nạp Lan U buồn bực giậm chân

- Ta mà làm trưởng lão thì ai tới kinh doanh thương hội? Ngu ngốc!

231. Chương 233: Lập Uy.

Ra khỏi Phỉ Nhã giao dịch sở, Lâm Khiếu Đường theo tập quán đem khí tức hạ thấp xuống, còn Tân Tây Á là một thích khách tiêu chuẩn, bất cứ lúc nào khí tức trên người nàng đều yếu ớt phi thường.

Trong một góc khuất không dễ nhìn thấy có một đôi già trẻ đang đứng, trên mặt hai người cùng hiện lên một tia nghi hoặc, La Địch Ni Áo khẽ cau mày, hiện rõ bộ dáng nhìn không thấu

- Lẽ nào chúng ta vừa mới nhìn sai hay sao chứ?

Lão giả lực lưỡng đứng bên cạnh không cam lòng nói:

- Vừa rồi người nọ nhất định đã dùng một loại thủ thuật che mắt nào đó, ta đã nói linh hồn giai từ bao giờ lại không đáng tiền như vậy chứ?

La Địch Ni Áo xuất phát từ sự cẩn thận một lần nữa phát ra nguyên thức tỉ mỉ điều tra, thanh niên kia rõ ràng chỉ là một cao thủ sơ giai bình thường, ngay cả đại sư giai cũng chưa đến.

- Đức Đức Lỗ, lập tức triệu tập một tiểu đội địa long kỵ sĩ!

La Địch Ni Áo hung hăng nói, trong lòng lại bỏ thêm một câu: “Dám theo ta tranh nữ nhân!”

- Chủ nhân, có người theo dõi chúng ta!

Thanh âm nhẹ nhàng của Tân Tây Á yếu ớt vang lên.

- Bình tĩnh quan sát biến động!

Lâm Khiếu Đường dường như không có việc gì tiếp tục hướng về phía trước đi tới, nơi này là địa bàn của người khác, nếu không đến vạn bất đắc dĩ, Lâm Khiếu Đường cũng không gây thêm thị phi.

Vừa mới đi hết một cái quảng trường, chỗ ngã tư đường, một tiểu đội địa long kỵ sĩ đứng thẳng chỉnh tề, người qua đường xung quanh lập tức tránh thật xa, mười hai đầu địa long uy nghiêm ngẩng cao đầu nhìn chăm chú vào mỗi một người qua đường, long tộc trời sinh cảm giác bản thân cực kỳ ưu việt làm cho chúng đối với bất cứ sinh vật nào cũng biểu hiện ra bản năng cao cao tại thượng.

Nhưng đầu địa long này mỗi con thân cao trên ba thước, hai chiếc chân sau tránh kiện tràn ngập sức bật mạnh mẽ, chỉ cần một cú nhảy của chúng có thể bật lên tới hai trượng cao, cũng có thể là chân sau của chúng quá mức cường kiện, dẫn đến việc hai chân trước nhỏ yếu vô lực, thế nhưng đó chỉ là nhìn bề ngoài mà thôi, nếu như lúc cần thiết, đôi chân tưởng chừng như yếu đuối này so với hai chân sau không hề thua kém về lực phá hoại cực mạnh.

Toàn bộ chiều dài của địa long khoảng sáu thước, còn lại ba thước dài chính là cái đuôi, chiếc đuôi là một trong những vũ khí đáng sợ nhất của chúng, người thường nếu như bị chiếc đuôi đó quét trúng, rất có khả năng không giữ nổi cái mạng.

Có khả năng thuần phục địa long thì kỵ sĩ địa long ít nhất cũng có tu vi sơ giai trung kỳ, thực lực tự nhiên cực kỳ mạnh mẽ, chỉ có đánh bại địa long, thì mới có thể chinh phục được loại tâm lý cao ngạo trời sinh của long tộc đối với loại sinh vật thấp kém hơn mình.

Mười hai long kỵ sĩ một tiểu đội, ba tiểu đội một trung đội, ba trung đội một đại đội. Năm đại đội thành tiểu đoàn. Đó chính là biên chế thông thường của long kỵ sĩ đoàn Long Thạch đế quốc. Toàn bộ Long Thạch đế quốc cũng chỉ có duy nhất một tiểu đoàn địa long kỵ sĩ mà thôi.

Thân là một đội trưởng của tiểu đội đại địa long kỵ sĩ, thực lực bản thân rất cao, chính Lạp Tắc Nhĩ cũng cho rằng mình như vậy, vừa rồi hắn nhận được mệnh lệnh phái tiểu đội của hắn nhang chóng đi chặn hai gã nhà quê lại.

Ngày hôm nay vốn là ngày nghỉ của Lạp Tắc Nhĩ, đối với việc tăng ca Lạp Tắc Nhĩ rất bất mãn, thế nhưng người truyền mệnh lệnh lại là thiết thân thị vệ của đội trưởng phi long kỵ sĩ đại kiểm sư Đức Đức Lỗ. Cho dù Lạp Tắc Nhĩ có bất mãn hơn nữa cũng không dám có bất cứ phản đối nào.

Cục khí tức này không còn cách nào khác chỉ có thể trút lên người hai gã nhà quê. Nhìn từ xa đã nhìn thấy hai người đến gần, trong mắt Lạp Tắc Nhĩ hiện lên một tia châm biếm, hai người này thực sự rất khôi hài, đều mặc một thân áo choàng dài từ đầu đến chân, trong đó có một người còn đeo thanh cự kiếm còn lớn hơn so với chính cơ thể của hắn, quá dễ làm cho người khác chú ý.

Chỉ là không biết thanh cự kiếm thoát nhìn rất kinh người kia có nặng bao nhiêu? Phỏng chừng hơn mười cân đã là rất giỏi rồi, khẳng định chỉ dùng để dọa người mà thôi. Lạp Tắc Nhĩ âm thầm lý giải trong lòng. Người từ bên ngoài đến thông thường đều dùng một loại phục trang cổ quái để hù dọa người khác, thực tế đều là những kẻ ngu ngốc.

- Rống...

Tọa kỵ của Lạp Tắc Nhĩ phảng phất như cảm nhận được suy nghĩ của chủ nhân giữa cổ lên trời rống vang một tiếng, con địa long này có thân hình so với những con địa long khác lớn hơn một chút, trong đôi con mắt màu vàng nâu lóe ra những toa quang mang hung mãnh.

Đi qua ngã tư đường, Lâm Khiếu Đường vẫn như cũ thẳng bước về phía trước, đối với mọi chuyện xung quanh như là không nhìn thấy.

- Người, đứng lại!

Lạp Tắc Nhĩ giờ một thanh trường thương màu bạc chỉ ít cũng dài hơn một trượng lên chặn ngang lối đi của Lâm Khiếu Đường.

Địa long dưới thân Lạp Tắc Nhĩ cực kỳ ăn ý bước sang hai bước, giống như là chế giễu đứng trước mặt Lâm Khiếu Đường, cái miệng to lớn của địa long thỉnh thoảng hơi rớt ra nước miếng làm cho người khác thấy buồn nôn, tách tách rơi xuống mặt đất, âm thanh làm cho người khác khó chịu.

- Có việc gì hay sao?

Lâm Khiếu Đường lui lại ba bước nhỏ, để tránh khỏi những thứ rớt ra từ miệng con địa long khỏi bắn vào người mình.

- Lời vô ích, không có việc thì ta gọi người làm cái gì?

Thanh âm của Lạp Tắc Nhĩ hơi tăng lên một chút.

Rắc đương, hai chiếc xích sắt dừng lại dưới chân Lâm Khiếu Đường!

- Tự mình các người trói lại!

Lạp Tắc Nhĩ không nhịn được tiếp tục nói.

Trong đôi mắt của Lâm Khiếu Đường giống như thiểm điện chợt lóe quang mang, dưới chân hơi đá qua, hai chiếc xích sắt bị đá sang bên cạnh.

Hành động này nhất thời làm cho đại địa long tức giận

- Rống...

Rống lên một tiếng to hơn, cùng với nước miếng rơi xuống đất còn có mùi vị tanh tưởi, chiếc đầu thật lớn mang theo sự đe dọa hạ xuống thấp.

Chiếc miệng thật lớn đỏ lòm như máu há to, lộ ra những chiếc răng sắc nhọn, hơi hơi từ từ trở nên thô, tựa hồ như dùng cử chỉ hành vi của mình để biểu thị ý tứ, ý bảo con người trước mắt nhanh chóng mang những thứ vừa mới đá kia quay trở lại.

Lâm Khiếu Đường vẫn hơi hơi cúi đầu, hai mắt bình thản nhìn xuống mặt đất, đối với cái đầu dí sát đến gần vài tấc không hề tránh né, bỗng nhiên, trên mặt hiện lên một nụ cười khế, chậm rãi ngẩng đầu lên, trong con ngươi đen hiện lên một đạo kim quang.

Khi đại địa long nhìn vào ánh mắt đó, ở sâu trong linh hồn giống như là chịu điện giật rung lên một chút, cho dù chỉ số thông minh của nó không được cao cho lắm, nó cũng cảm nhận rõ ràng được nam nhân trước mắt này cực kỳ nguy hiểm, trọng yếu hơn nữa chính là trên người nam nhân này có tỏa ra một loại khí tức nào đó làm cho nó run sợ.

Lạp Tắc Nhĩ vừa muốn nói cái gì đó, tọa kỵ dưới thân đột nhiên run lên, một tiếng đông vang lên mạng mẽ quỳ rạp xuống mặt đất, Lạp Tắc Nhĩ không hề chuẩn bị thiếu chút nữa bị ngã lộn xuống dưới đất.

Cùng lúc đó, mười một con đại địa long phía sau đồng thời quỳ xuống mặt đất, trong lỗ mũi phát ra hơi hơi nhè nhè, nhìn giống như con chó nhỏ thụ thương khiếp đảm nhìn kỹ người thanh niên đứng trước mặt.

- Ba La Khắc, người làm sao vậy, mau đứng lên!

Lạp Tắc Nhĩ kỳ quái kêu lên.

- Đội trưởng, chúng nó không bị bệnh đấy chứ!

- Gần đây ôn dịch tàn sát bừa bãi, nếu như chúng cũng bị trúng ôn dịch mà nói...

Đối với phản ứng của đại địa long, Lâm Khiếu Đường cũng cảm thấy có chút kỳ quái, tuy rằng những con địa long thuộc về bát cấp ma thú này không hình thành được sự uy hiếp đối với hắn, thế nhưng cũng không đến nỗi nhìn thấy mình sợ hãi đến ngã quỵ xuống đấy chứ.

Lâm Khiếu Đường kỳ quái bĩu môi, lướt qua Lạp Tắc Nhĩ và con đại địa long đang quỳ dưới mặt đất, tiếp tục hướng về pashi trước bước đi.

- Dừng lại!

Lạp Tắc Nhĩ không thể điều khiển nổi tọa kỵ của chính mình, trực tiếp nhảy xuống đất, vỗ thẳng vào vai của Lâm Khiếu Đường.

Đột nhiên, phía sau có một đạo bóng đen giống như thiểm điện chợt lóe lên, toa toa..., mấy đạo ngân quang từ phía sau Lạp Tắc Nhĩ hiện lên.

Khô giáp cứng rắn trên người Lạp Tắc Nhĩ trong nháy mắt bị cắt thành vô số khối tròn tròn, rơi xuống mặt đất, lực lượng, độ chuẩn, thủ pháp... tất cả đều chính xác đến dọa người. Lạp Tắc Nhĩ thì đến một chiếc lông cũng không rơi xuống, nhưng lại bị dọa không nhẹ, cánh tay vừa mới vỗ vai thanh niên không tự chủ được rút trở lại.

Trong toàn bộ quá trình người thanh niên vẫn không hề quay đầu lại, cánh tay trên vai vừa mới rời khỏi, lại tiếp tục hướng về phía trước đi đến.

Lạp Tắc Nhĩ ngốc trệ tại chỗ, đối phương rút cuộc xuất thủ như thế nào, hắn căn bản không hề cảm giác được, kinh ngạc nhìn về những mảnh giáp rơi trên mặt đất, trong đầu trống rỗng.

Hai người mặc thanh bào không hề quay đầu lại, thản nhiên rời đi, mười một đại địa long kỳ sĩ đều nhảy ra khỏi tọa kỵ của chính mình, nhanh chóng đuổi theo, chỉ nghe thấy một tiếng, tê, chiếc áo nịt trên người Lạp Tắc Nhĩ trong nháy mắt dờn ra khỏi thân thể, dường như có một con dã thú thô bạo xé rách thành nhiều mảnh, bay lả tả xuống dưới đất.

Trên người Lạp Tắc Nhĩ chỉ còn một chiếc nội khôi che giấu phần quan trọng nhất, gió mát thổi qua, không tự chủ được hơi rùng mình.

- Đội trưởng, có muốn đuổi theo hay không?

Phía sau có một người nhỏ giọng hỏi một câu.

- ...

Lạp Tắc Nhĩ còn muốn nói cái gì, nhưng khi nhìn thấy bóng lưng thanh niên hướng về phía hắc u nhĩ giờ cánh tay lên ý bảo tái kiến thì lời nói lên đến miệng lại nuốt trở lại, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

- Một đám thùng cơm!

La Dịch Ni Áo đứng ở một góc đường nổi giận mắng.

Đức Đức Lỗ đứng một bên có điều cố kỵ nói:

- Đội trưởng, hai người kia chỉ sợ là không đơn giản a!

- Hừ, cho dù có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ là sư giai mà thôi, bất quá luyện mấy chiêu đấu kỹ cao cấp, để cho phi long kỳ sĩ đến thu thập họ, ngày hôm nay nhất định phải đuổi hai người này ra khỏi Phi Long thành!

La Dịch Ni Áo không cam lòng quát lên.

- Đội trưởng, điều động phi long kỵ sĩ có điểm phiền phức, hay là để ta đi giải quyết!

Đức Đức Lỗ chờ lệnh nói.

Phía sau có người theo dõi, Lâm Khiếu Đường không muốn bại lộ nơi ở của bản thân, liền hướng về một cửa thành ra khỏi Thiên Long thành.

Ra khỏi Thiên Long thành Lâm Khiếu Đường cũng không đi quá xa, đứng tại một sườn núi, lẳng lặng nhìn thân ảnh xa xa chạy đến như bay, thầm nghĩ đến đâu cũng có những con ruồi thực đáng ghét.

- Chủ nhân, để cho ta tới được không?

Lâm Khiếu Đường lắc lắc đầu nói:

- Người cùng hấn đánh, quá lãng phí thời gian, hãy để ta đi.

Đức Đức Lỗ một đường theo dõi, khi thấy đối phương ra khỏi Thiên Long thành, biết được đối phương nhất định có điều gì đó phát hiện, liền không thèm che giấu, rút ra phối kiếm, nguyên lực toàn thân bốc phát, giống như đạn pháo vọt tới.

Đức Đức Lỗ chính là một đại kiếm sư nổi danh của Long Thạch đế quốc, tu vi liệt hỏa kiếm thuật cường mãnh không gì sánh được, một khi cận chiến gần như là vô địch.

Gần, gần hơn nữa, năm mươi trượng, bốn mươi trượng, ba mươi trượng...

Khuôn mặt già nua của Đức Đức Lỗ hiện lên nét vui sướng và hưng phấn.

Lâm Khiếu Đường chậm rãi rút thanh cự kiếm phía sau lưng ra, giống như đạn pháp bất người bao đến, thân kiếm của Đức Đức Lỗ thì dấy lên liệt hỏa hùng lực, mạnh mẽ bổ tới.

Đương, một tiếng kim chúc va chạm thật lớn, cổ tay của Đức Đức Lỗ tê rần, một cỗ lực lượng cường đại bắn ngược lại làm thân thể của hắn không tự chủ được thối lui vài bước.

Đồng, nặng nề ngã xuống mặt đất, phốc, Đức Đức Lỗ căn bản không thể áp chế được khí huyết đang sôi trào trong lồng ngực, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu thật lớn.

Lâm Khiếu Đường cầm “ngân tinh” trong tay xoay người lại, sau đó mang theo Tân Tây Á bay lên trời, quay trở lại Thiên Long thành.

Nhìn hai thân ảnh đang bay đi, Đức Đức Lỗ thầm hối hận bản thân quá mức lỗ mãng. Một lúc sau, xa xa có một con cự long màu hồng nhanh chóng bay đến, trên con phi long màu hồng có một gã nam tử anh tuấn đang đứng, nam tử đó chính là La Dịch Ni Áo.

Nhìn thấy Đức Đức Lỗ bị trọng thương, La Dịch Ni Áo giật mình hỏi:

- Tại sao lại như vậy?

Đức Đức Lỗ cười khổ nói:

- Một chiêu, chỉ dùng một chiêu đã hoàn toàn đánh bại ta!

Lửa giận của La Dịch Ni Áo lúc này triệt để tắt ngấm, không hề hỏi đối phương là cao thủ linh hồn giai hay không, chỉ một chiêu đã có thể đánh bại được 3 tinh đại kiếm sư Đức Đức Lỗ, vậy thì bản thân có tu vi đại sư giai cũng không phải là đối thủ.

Trên thực tế, với tu vi đại sư giai của La Dịch Ni Áo, hắn không thể thu được sự tán thành của cự long, hiện tại tọa kỵ hồng long này là do sự phụ của hắn chinh phục trước kia, sau đó ban cho hắn.

Cùng một quái vật cấp giống như sự phụ của hắn là địch thủ, cho dù La Dịch Ni Áo có là đoàn trưởng của phi long kỵ sĩ đoàn Long Thạch đế quốc đi nữa, thì hắn cũng có vẻ nhỏ bé không gì sánh được.

Quay lại nơi ở, Lâm Khiếu Đường vừa mới bước vào một bước, thân thể nhất thời cứng đờ, có người xông vào, ma pháp trận bố trí xung quanh nơi này co dãn vết bị phá hỏng.

Tây Tây Á cũng có phát hiện, đang muốn nhanh chóng tiến vào trong nội viện thì bị Lâm Khiếu Đường ngăn lại.

- Chủ nhân...

Tân Tây Á không thể giải thích được.

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng lắc đầu

- Người không phải đối thủ của người này.

Khi người xâm nhập từ trong nội viện bước ra ngoài, Lâm Khiếu Đường khiếp sợ nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, có loại cảm giác muốn chạy trốn.

- Đường Lâm, lần trước từ biệt, chỉ nháy mắt mà đã mười một năm trôi qua, thực là nhanh a!

Kỳ Áo cười tủm tỉm từ trong nội viện đi ra.

232. Chương 234: Giao Dịch Không Nghĩ Ra Được.

Nhìn Kỳ Áo, khuôn mặt của Lâm Khiếu Đường chậm rãi lạnh xuống, âm thầm tính toán đánh lén, tỷ lệ thành công rất cuộc được bao nhiêu.

Khí tức nguyên lực tỏa ra trên người Kỳ Áo đáng sợ đến phi thường, sợ là tiến nhập địa vương giai, Lâm Khiếu Đường có cảm giác không nghĩ ra, người này rốt cuộc là tu luyện như thế nào, cho dù là có cơ bản trước đây cũng không đến nỗi tiến nhanh đến như vậy chứ!

- Thế nào? Nhìn thấy lão bằng hữu, lại không lên tiếng kêu gọi, thỉnh vào trong phong ngồi nói chuyện hay sao?

Kỳ Áo thú vị quan sát đánh giá Tân Tây Á đứng phía sau Lâm Khiếu Đường.

Làm một sát thủ đỉnh cấp coi thường tất cả, Tân Tây Á có tính lãnh huyết làm người khác không dám nhìn thẳng, thế nhưng khi nàng nhìn thấy vị nam tử có hình dáng phương đông so với chủ nhân của nàng không sai biệt nhiều lắm, thì chính nàng lại cảm thấy lưng của mình chùng bị châm chích, khó chịu phi thường.

Lâm Khiếu Đường lẳng lặng nhìn Kỳ Áo, tâm tình dần dần ổn định, nhân nhạ hỏi:

- Người làm cách nào biết ta ở chỗ này?

Kỳ Áo lắc đầu nói:

- Đường Lâm, người thực sự là dễ quên a, lẽ nào người đã quên trước kia ta đã nói với người cái gì rồi hay sao? Vô luận người ở nơi nào, chỉ cần ta nguyện ý, đều dễ dàng có thể tìm thấy người.

Thân thể của Lâm Khiếu Đường ngẫn ra, thầm tự trách bản thân quá tập trung vào những vấn đề tu luyện, đem chuyện này vứt sau đầu, hiện tại hồi hận cũng đã muộn rồi.

Lâm Khiếu Đường trầm giọng nói:

- Có việc gì hay sao?

Kỳ Áo mặc một thân trang phục võ sĩ, phối hợp với khuôn mặt đặc trưng của người đông phương, nhiều ít có chút kỳ quái, cười nói:

- Ha hã, Đường Lâm, người thay đổi rồi, so với trước kia trầm ổn hơn rất nhiều, thật đáng mừng nha, không uổng ta đối với người vẫn tài bồi, hẳn là người không quên một thân tu vi và tài nghệ của người là như thế nào mà có, tuy rằng không phải tất cả hoàn toàn là do ta trao tặng, thế nhưng những thứ ta cho người vượt quá phân nửa sở học hiện tại người đúng không?

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ kỹ về Kỳ Áo, không biết hẳn nói ra những lời này là có ý đồ gì, gợn gàng dứt khoát nói:

- Thần khí chí ít cũng phải tám mươi chín năm mới lại hiện thế một lần nữa, người không phải là muốn ta đi tìm thần khí thạch hóa đấy chứ?

- Đến thời gian thần khí hiện hình, ta tự nhiên sẽ tìm đến người, đương nhiên không phải là hiện tại, về phần thần khí thạch hóa, cho dù tìm được đi chăng nữa cũng không có tác dụng gì. Ngày hôm nay ta tới là muốn dẫn người đi đến một nơi, ta nhớ không lầm mà nói, y thuật của người hẳn là không tồi, thậm chí lại là một loại y thuật cực kỳ thiên môn.

Trong mắt Kỳ Áo hiện lên tia bức thiết cực kỳ rõ ràng.

Lâm Khiếu Đường mơ hồ đoán được cái gì đó, yên lặng nhìn Kỳ Áo, đợi hắn giải thích.

Kỳ Áo dừng một chút rồi nói:

- Ta có một vị bằng hữu cũ, đã nằm trên giường hơn mười năm, vẫn bị vây trong trạng thái hôn mê, cầu y vô số, thế nhưng đám lang băm đó lại không có biện pháp trị liệu nào, gần đây bệnh tình của vị bằng hữu đó lại nặng thêm nên đã có người nhờ đến ta, để ta nghĩ biện pháp, vừa lúc hơn một tháng trước khi ta đi qua Thiên Long thành, đột nhiên cảm ứng được khí tức của người ở gần đây, nên đã thử đi tìm người, không nghĩ tới Đường Lâm người thực sự có mặt tại Thiên Long thành.

Lâm Khiếu Đường hồi tưởng lại lúc trước kia, khi mới tiến vào trong Thiên Long thành đã loáng thoáng cảm nhận được khí tức của Kỳ Áo, hiển nhiên đây không phải là so sai lầm của hắn, khi đó chỉ sợ là trong toàn bộ Thiên Long thành, cũng chỉ có bản thân mơ hồ cảm nhận được cỗ khí tức đó, bởi vì giữa chính bản thân và Kỳ Áo có một loại liên hệ kỳ dị nào đó.

- Người muốn ta đi giúp bằng hữu của người chữa bệnh?

Lâm Khiếu Đường có chút ngoài ý muốn.

- Không sai, mặc kệ là người có thể trị khỏi hay không, nếu như có thể chữa được mà nói, ta sẽ đem bản đấu luyện hoàn chỉnh giao cho người.

Kỳ Áo nói ra câu kinh người.

Lâm Khiếu Đường hơi kinh hãi, hắn còn không biết rằng bản đấu luyện trong tay của hắn chỉ là bản tàn quyển mà thôi.

Kỳ Áo nói tiếp:

- Lúc ban đầu, ta vội vàng vàng ghi lại tâm pháp đấu luyện, hoàn toàn dựa vào ký ức, mà ta đã ngủ say nhiều năm như vậy, khó tránh khỏi có chỗ thiếu sót, hiện tại người hẳn là còn chưa luyện đến tầng thứ mười, một khi tiến đến tầng thứ mười, thì tâm da thú ta đưa cho người kia sẽ tự động hủy diệt, hơn nữa coi như là tầng thứ mười cũng không hoàn toàn hoàn chỉnh, nếu như tiếp tục dựa theo ghi chép đó mà tu luyện sợ là sẽ gặp phải cảnh tẩu hỏa nhập ma.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ co rút, có cảm giác hắn luôn bị dắt mũi đi

- Ta làm sao có thể xác định được người đang nói thực.

Kỳ Áo đưa tay nói:

- Đưa tấm da thú đó cho ta, ta trực tiếp phá cấm chế, cho người nhìn phía dưới sẽ biết.

Lâm Khiếu Đường lấy ra tấm da thú, đưa tới, khi Kỳ Áo tiếp nhận tấm da thú thì đột nhiên một tầng quang mang màu hồng hiện lên, trên da thú nhất thời hiện lên một tầng kỳ tự lóe sáng, những thứ bên trong cấm chế hiện tại hoàn toàn hiện ra ngoài.

Lâm Khiếu Đường cầm lấy quan sát, nhất thời sợ đến ngây người, quả nhiên đến tầng thứ mười thì không còn cái gì nữa

- Nếu như vị bằng hữu này của người không bị thụ thương mà nói, hẳn là vấn đề cho ta tiếp tục luyện như thể này, cho đến tận khi tẩu hỏa nhập ma mới thôi?

Kỳ Áo lắc lắc đầu nói:

- Cũng không đến mức như thế, ban đầu ta cũng không ngờ đến chuyện tốc độ tu luyện của người lại nhanh đến như vậy, chỉ dùng thời gian không đến hai mươi năm đã luyện đến tầng thứ bảy. Lấy tư chất của người, theo như ta đánh giá thì người phải mất thời gian một trăm năm mới có thể hoàn thành được tầng thứ chín, đợi đến thời điểm thần khí xuất hiện sau, ta tự nhiên sẽ tìm đến người, hiện tại chỉ là gấp sớm hơn một chút mà thôi.

Lâm Khiếu Đường trầm mặc một hồi nói:

- Ta làm sao có thể xác định được người sẽ đưa cho ta bản hoàn chỉnh, mà không có gian lận nào đây chứ?

Kỳ Áo móc ra một khối kỳ ức lam ma thạch

- Ta đã đem toàn bộ tâm pháp đấu luyện ghi vào trong đó, hơn nữa không hề cho thêm bất cứ cấm chế nào, chỉ cần người dùng nguyên thức xem xét là được, người cũng không phải là tu luyện tâm pháp đấu luyện mới một hai ngày, năng lực phân biệt thật giả hẳn là phải có!

Lâm Khiếu Đường tiếp nhận khối kỳ ức lam ma thạch cẩn thận tỉ mỉ điều tra, từ ngày bắt đầu tu luyện tâm pháp đấu luyện, đối với loại tài nghệ đặc thù này, hiển nhiên Lâm Khiếu Đường có nghiên cứu, tâm đắc riêng mình, trải qua thời gian một nén hơn tỉ mỉ tra xét, xác nhận không có vấn đề gì

- Bằng hữu của người hiện đang ở nơi nào?

Kỳ Áo tung một quyển trục ma pháp ra, nhất thời không gian có hiện tượng chớp động, đây chính là một quyển trục truyền tống trận. Trong thời gian Lâm Khiếu Đường còn đang kinh ngạc đi xuyên qua không gian, chớp mắt đã đi đến một phiên hải đảo cỏ cây tốt tươi.

Quyển trục ma pháp truyền tống trận cực kỳ trân quý, chỉ ít cũng bán được hơn hai vạn nguyên thạch, nhưng lại không phải ở đâu cũng truyền tống như nhau, địa phương truyền tống nhất định phải có bố trí tiếp điểm, nếu không không thể truyền tống được.

Mặt khác còn có một loại truyền tống ma pháp quyển trục khác có thể bố trí nhiều tiếp điểm, thế nhưng địa điểm truyền tống lại không thể xác định chính xác được, giá cả càng thêm trân quý, cần đến ba vạn nguyên thạch. Loại truyền tống trận này trong một số trường hợp chính là tấm phù bảo mệnh, chỉ là người có thể sử dụng được nó không nhiều cho lắm.

Kỳ Áo không ngờ đến việc vị ám dạ tinh linh vẫn đi theo phía sau Lâm Khiếu Đường cũng bị truyền tống đến nơi này, khê cau mày, không nghĩ tới Lâm Khiếu Đường và ám dạ tinh linh có liên hệ linh hồn đặc thù nào đó, nếu không tuyệt đối không thể truyền tống tới được.

Thực vật trên hải đảo tuy rằng tốt tươi, thế nhưng đám thực vật này làm cho người khác có cảm giác khó chịu phi thường, nhan sắc hầu như đã biến thành màu đen, toàn bộ hải đảo bị một màn vụ khí nhàn nhạt bao phủ.

- Chủ nhân, hòn đảo nhỏ này có điều cổ quái, trên đảo có rất nhiều dấu vết của bất tử tộc, hơn nữa giai vị lại cực cao.

Tân Tân Á truyền âm nói.

Hầu như đồng thời lúc Tân Tân Á truyền âm, mặt bãi biển bên ngoài đột nhiên chớp động, hơn mười con cương thi có da màu đen từ phía dưới chui lên.

Có một số con cương thi, nhân cầu hầu như thoát ra ngoài, còn có một số thậm chí lộ ra toàn bộ nội tạng bên trong bụng, muốn có bao nhiêu buồn nôn thì có bấy nhiêu buồn nôn.

Hắc da cương thi rất cứng cáp, vũ khí bình thường căn bản không thể làm tổn thương đến chúng được, bất quá trong mắt ba người đang đứng trên bãi biển này, cho dù có nhiều hơn gấp trăm lần cũng thiếu để tàn sát.

- Lý Nhĩ huynh, người dùng cách này để chiêu đãi bằng hữu của mình hay sao?

Kỳ Áo cất cao giọng nói.

Trong chỗ sâu rừng rậm hải đảo truyền ra tiếng cười khàn khàn khủng bố:

- Cáp cáp cáp cáp cáp..., tốc độ của Kỳ Áo huynh rất nhanh, bắt quá mới chỉ nửa tháng thời gian mà thôi, đã có thể đem người ta muốn tìm tới đây rồi.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường vừa động, liếc mắt nhìn về phía Kỳ Áo, thần sắc của Kỳ Áo không hề có chút biến hóa nào, trong rừng rậm đột nhiên nổi lên cuồng phong, một thân ảnh màu đen như thiểm điện hiện ra.

Khi nhìn thấy rõ hình dạng người mới đến, Lâm Khiếu Đường sửng sốt một chút, trong lòng phiên giang đảo hải, người này chính là vị vong linh ma pháp sư địa vương gia mười năm trước đã cùng kiếm thánh Khổ Ban đuổi bắt hắn.

- Vị tiểu huynh đệ này, đã lâu không gặp a!

Lý Nhĩ nhìn thấy Lâm Khiếu Đường, trong đôi con mắt già nua chợt lóe lên.

- Ra mắt tiên bối!

Lâm Khiếu Đường thi lễ nhưng trong lòng thầm chửi một câu.

Kỳ Áo có chút ngoài dự liệu:

- Nếu như hai người đã biết nhau, vậy thì không cần ta phải giới thiệu rồi, giáo chủ đại nhân của Lý Nhĩ huynh đây, sao còn không mang người bị thương ra đây?

Lý Nhĩ hừ một tiếng trong lỗ mũi nói:

- Đã cung kính chờ đợi từ lâu.

Cả hòn đảo nhỏ được bố trí ma pháp trận phi thường cường đại, bởi vì trước đó Kỳ Áo và Lý Nhĩ đã có giao ước, từ lâu bố trí một tiếp điểm tại bãi biển, cho nên mới có thể tiến vào hải đảo một cách dễ dàng như vậy.

Trong phạm vi hải đảo này nguy cơ trùng trùng, rất nhiều địa phương được bố trí bẫy rập cường đại, còn có một số địa phương bố trí cao đẳng bắt tử tộc, muốn cường ngành xông vào trung tâm hải đảo, điều này gần như là si tâm vọng tưởng.

Bất quá đám bắt tử tộc này khi nhìn thấy mấy người tiến vào, lập tức tự động tránh sang một bên, mấy người Kỳ Áo một đường đi tới coi như là kiến thức không ít.

Lâm Khiếu Đường vẫn còn đang rối loạn trong việc suy nghĩ trốn hay không trốn, hai đại cao thủ địa vương giai một trước một sau, căn bản không hề có cơ hội nào, nếu như chỉ có một người mà nói, Lâm Khiếu Đường đã sớm khởi động trấn thiên giới chạy trốn. Hiện tại tu vi của Lâm Khiếu Đường là 5 tinh đại sư giai, lại thêm song đại sư giai, nếu như khởi động trấn thiên giới, thực lực tăng lên gấp ba, vậy thì uy lực của Lâm Khiếu Đường không hề nhỏ, thế nhưng dưới sự kìm kẹp của hai đại cao thủ địa vương giai, Lâm Khiếu Đường tự tính toán tỉ lệ chạy trốn thành công thậm chí không đủ một thành.

Lâm Khiếu Đường đắn đo hồi lâu, rốt cuộc cũng buông tha cho tính toán chạy trốn, tỷ lệ thành công thực sự quá nhỏ, so với việc trực tiếp xé rách da mặt, thà rằng làm bộ dáng cực kỳ hợp tác còn hơn, nếu như để cho hắn chữa bệnh mà nói, trước khi mệnh đem kẻ đó chữa khỏi, bản thân hắn là cực kỳ an toàn.

Trung tâm hải đảo có tòa nham sơn (núi hình thành từ dung nham) cực lớn, bốn phía du đăng hơn mười nữ yêu, chỉ là các nàng trong hình dạng linh thể nhìn có hơi kinh khủng, bất quá dưới hình tượng mỹ nữ dù sao nhiều ít vẫn ẩn dấu một chút cảm giác âm trầm.

Nửa ngọn nham sơn bị đào rỗng, kiến tạo thành nền móng của một tòa thành, bên trong tòa thành so với bên ngoài còn muốn âm trầm hơn gấp trăm lần, hai gã tử vong kỳ sĩ không hề nhúc nhích đứng gác trước cửa lớn tòa thành.

Hơn mười con thạch tượng quý co người ngồi trên đỉnh tường thành, nhắm mắt ngủ say, thế nhưng một khi có người xâm lấn, mạnh mẽ xông vào, chúng sẽ lập tức tỉnh lại, đem người xâm lấn xé thành nghìn mảnh nhỏ.

Bên trong tòa thành lớn đến kinh người, có vẻ như cực kỳ trống trải, thỉnh thoảng lại nhìn thấy hai hắc võ sĩ tuần tra đi qua một cách cứng nhắc, một đường đi tới Lâm Khiếu Đường tập trung ghi nhớ mọi hoàn cảnh bốn phía và lộ tuyến đường đi.

Lý Nhĩ tựa hồ như đối với loại tản bộ này có chút hưởng thụ, không hề có điểm nóng lòng dẫn đường nào, nếu như có thể thay đổi phương thức di chuyển thành phi hành thì đã sớm đến địa phương cần tới rồi.

Trong mắt Kỳ Áo, rõ ràng Lý Nhĩ đang hưởng về mình khoe khoang và thị uy, Kỳ Áo ngoại trừ cảm thấy hơi buồn cười ra không có cảm giác gì khác. Trong mắt của hắn những ma pháp trận phong hộ, bầy rập hay đám bắt tử tộc này, tất cả căn bản không tính là cái gì.

Đi qua một tòa ma pháp trận cuối cùng trong tòa thành, một cỗ khí tức nguyên khí cường đại đến thái quá mạnh mẽ đập thẳng vào mặt Lâm Khiếu Đường, khóe mắt của hắn hơi giật giật, toàn thân trên dưới không lí do chảy mồ hôi lạnh, Tân Tây Á phía sau càng thêm khác thường hừ một tiếng, từ thanh âm mà phán đoán hẳn là nàng rất khó chịu.

Lý Nhĩ đẩy cánh cửa cực lớn của mật thất ra, một tòa đại điện to lớn từ từ hiện ra trước mắt. Trung tâm đại điện có một gã nam tử tóc đỏ đang dựa lưng vào ghế mà ngồi.

Cỗ khí tức nguyên khí cường đại đến thái quá chính là từ trên người hắn phát ra.

Người này chỉ ít cũng có tu vi địa vương giai trung kỳ, thậm chí còn cao hơn một chút, đây chính là người mạnh nhất từ trước đến nay mà Lâm Khiếu Đường từng nhìn thấy...

233. Chương 235+236: Giải Phẫu Linh Thể

Nhìn kỹ gã nam tử tóc đỏ, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên có cảm giác xâm nhập vào đầm rồng hang hổ, suy nghĩ tìm cách trốn khỏi nơi này triệt để thoát ra khỏi đầu.

Nam tử tóc đỏ tựa hồ như không thèm để ý có người đột nhiên xông vào, vẫn như trước an tĩnh ngồi yên một chỗ, giống như một vị trí giả đang tự suy nghĩ đắn đo cái gì đó.

Trung ương đại điện có một chiếc giường đá, bên trên có một nữ tử mặc áo bào màu đen, mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt.

Khi Lâm Khiếu Đường đến gần mới phát hiện ra, nam tử tóc đỏ dùng bộ mặt nhu hòa nhìn thật sâu nữ tử đang nằm trên chiếc giường đá, trong mắt lộ ra vẻ đau thương.

- Bệ hạ, người mà ngài chờ đã đến rồi!

Lý Nhĩ cung kính nói.

Lúc này nam tử tóc đỏ mới mới xoay người lại, nhìn lướt qua ba người Kỳ Áo, cuối cùng ánh mắt của hắn dừng lại trên người Lâm Khiếu Đường

- Người chính là tiểu tử y sư đã chữa khỏi bệnh cho Khố Ban?

Va chạm với ánh mắt của nam tử tóc đỏ, con ngươi đen của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ co rút lại, tựa hồ như có một lực lượng nào đó đè ép chế trụ bản thân, cảm giác giống như bị một bàn tay khổng lồ nắm chặt, độc linh trong cơ thể anh minh một tiếng, Lâm Khiếu Đường từ trong trạng thái hốt hoảng hồi phục tinh thần lại, khẽ gật đầu.

Nam tử tóc đỏ hơi hơi giật mình, chỉ một đại sư giai nho nhỏ cư nhiên có thể đơn giản chống lại được tinh thần uy áp của hắn.

Kỳ Áo đứng một bên tùy tiện nói:

- Giáo hoàng đại nhân, người ta đã mang đến rồi, lúc nào cho ta thứ đó?

Hàn quang trong mắt nam tử tóc hồng chợt lóe lên

- Trước khi Áo La Lạp chưa tỉnh lại, ta sẽ không đưa cho người bất cứ thứ gì!

Kỳ Áo không quan tâm nhún nhún vai, xoay người bước tới một góc đại điện xa xa, biến khách thành chủ tự nhiên ngồi xếp bằng, chậm rãi nhắm mắt lại nói:

- Đường Lâm, hay xuất toàn bộ bản lĩnh của ngươi đi, bằng không nếu muốn đi ra ngoài, sợ là sẽ khó khăn a!

Lại một lần nữa tự đi vào kế hoạch của Kỳ Áo, tư vị trong lòng Lâm Khiếu Đường quả thực không hề dễ chịu. Bất quá lúc này không phải thời gian để hối hận, chờ khi thoát được ra ngoài, nhất định phải đem cái loại liên hệ giữa bản thân và Kỳ Áo từ trước đến nay chặt đứt hoàn toàn.

Nam tử tóc đỏ bỗng nhiên quay về phía Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

- Nghe nói y thuật của ngươi rất đặc biệt, không biết ngươi có biện pháp nào đối với người bị nội thương nghiêm trọng hay không?

Người bệnh cần phải trị liệu hiển nhiên chính là nữ tử mặc áo bào màu đen nằm trên giường đá. Lâm Khiếu Đường từ lúc bước vào đã nhìn thấy rõ diện mạo của nữ tử này, hiện tại gặp mặt giống như lão bằng hữu gặp lại vậy. Nữ tử mặc áo bào màu đen chính là nữ ma pháp sư Minh Tây đại lục một năm trước đã bắt Lâm Khiếu Đường mang đến đây.

Tâm thần của Lâm Khiếu Đường có chút bất định, thế nhưng bên ngoài vẫn giữ nguyên bộ dáng không có chuyện gì. Nhẹ nhàng đi đến chiếc giường đá, đưa tay sờ sờ cái cổ của hắc bào nữ tử, mạng đập cực kỳ yếu ớt, có đôi khi còn thấy biến mất.

Lâm Khiếu Đường cau mày hỏi:

- Nàng đã hôn mê bao lâu rồi?

- Mười năm, có khả năng lâu hơn một chút!

Biểu tình của nam tử tóc đỏ trầm trọng trả lời.

Hai đầu lông mày của Lâm Khiếu Đường gắt gao nhú chặt vào nhau, nếu như hắn không đoán sai mà nói, biểu hiện sinh mệnh bên ngoài của nữ tử này hoàn toàn là do một loại thủ đoạn cường chế nào đó mà thành, nếu không sợ là nàng đã sớm trở thành một thi thể rồi.

Lý Nhĩ nhìn thấy biểu tình của thanh niên lộ rõ vẻ khó xử, cho rằng đối phương đang không biết làm như thế nào cho phải, thanh âm âm trầm khàn khàn vang lên một cách yếu ớt

- Tiểu tử, nếu như ngươi có thể đem điện hạ cứu tỉnh, chỗ tốt đối với ngươi hiển nhiên không ít, bất quá nếu như không có kết quả gì mà muốn bỏ đi, tốt nhất nên bỏ hẳn ý niệm này ra khỏi đầu, lão đầu ta gần đây thiếu một gã học đồ để chỉnh lý một sổ sách cổ, không có một trăm tám mươi năm sợ là không thể chỉnh lý tốt được.

Uy hiếp hoàn toàn trần trụi, Lâm Khiếu Đường không thèm để ý đến, ngược lại dừng kiểm tra, nhìn Lý Nhĩ nói:

- Ngươi không thể yên tĩnh được một chút hay sao?

Lý Nhĩ sững sốt một chút, nhất thời phát hỏa, đang muốn phát tác, nam tử tóc đỏ đột nhiên nói:

- Ngươi đi ra ngoài trước cho ta.

Lý Nhĩ hừ một tiếng, trong lúc lui lại thì bàn tay khô gầy vung lên, một đạo hắc khí phát ra lao thẳng về hướng Lâm Khiếu Đường. Trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện nên nét cười nhàn nhạt, loại hắc ám ma pháp lấy công kích độc nguyên lực là chính này đối với hắn hoàn toàn vô dụng.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường định xuất thủ chống đỡ, nam tử tóc đỏ bỗng nhiên đưa tay lên, một đạo quang mang màu đỏ sậm bắn ra ngoài, dễ dàng tiêu diệt cỗ hắc khí, quang màu đỏ sậm không hề biến mất, bắn thẳng về hướng Lý Nhĩ, Lý Nhĩ tụ lực chống đối, phịch một tiếng, thân thể nhỏ gầy bắn thẳng ra ngoài.

Bên ngoài cửa đại điện, một chỗ không có ánh sáng truyền đến tiếng cười khàn khàn khủng bố...

Nam tử tóc hồng nhìn như chỉ hơi hột vung tay lên, thế nhưng lực lượng ẩn trong đó lại mạnh mẽ đến kinh người, quan hệ giữa Lý Nhĩ và nam tử tóc đỏ này nhất định không chỉ một vài dòng, vừa rồi nam tử tóc đỏ phát ra công kích tựa hồ như chỉ vô ý, thế nhưng rốt cuộc là hai người này đang diễn trò hay không thì Lâm Khiếu Đường không biết được, bất quá có một điều hẳn có thể khẳng định được, thực lực của nam tử tóc hồng còn muốn vượt qua Lý Nhĩ.

Đẩy lùi Lý Nhĩ, nam tử tóc đỏ nhìn Lâm Khiếu Đường thông dong cười

- Vật cản trở đã được thanh trừ, thỉnh các hạ tiếp tục!

Lâm Khiếu Đường lại tiếp tục bắt tay vào kiểm tra thương thế của nữ tử mặc áo bào màu đen, không ai phát hiện ra rằng giới chỉ trên tay Lâm Khiếu Đường không biết từ lúc nào đã đổi thành trấn thiên giới, cũng may là trấn thiên giới chưa khởi động so với trử vật giới chỉ thông thường không khác nhau nhiều cho lắm.

Trải qua nửa canh giờ tỉ mỉ chẩn đoán bệnh, Lâm Khiếu Đường đã cơ bản hiểu ra được thương thế, kinh mạch toàn thân của hắc bào nữ tử hầu như đã đứt hết, lục phủ ngũ tạng cũng có nhiều địa phương bị tổn hại, nếu như không phải trong cơ thể của nàng có một cỗ lực lượng vô cùng băng lạnh đem toàn bộ đồng cứng lại, trì hoãn sự sói mòn của sinh mệnh vậy thì thân thể này của nàng đã sớm bị hủy hóa rồi.

Đương nhiên lấy tu vi của Áo La Lạp mà nói, cho dù thân thể của nàng bị diệt thì cũng không có nghĩa nàng tử vong, nguyên linh trong cơ thể vẫn có thể sinh long hoạt hổ tới hai ba trăm năm, thời gian dài như vậy thừa đủ để nàng tìm một thân thể thích hợp tiến hành đoạt xá, tuy rằng tu vi cũng vì thế mà hạ thấp trên diện rộng, thế nhưng chung quy so với hồn diệt vẫn tốt hơn nhiều, huống hồ tốc độ tu luyện lần thứ hai so với lần đầu sẽ nhanh hơn rất nhiều, chỉ cần cung cấp đủ tài nguyên tu luyện, không được bao lâu là có thể khôi phục được tu vi như lúc ban đầu.

Bất quá, muốn tìm được một thân thể thích hợp cũng không phải dễ dàng, nếu là thân thể không thích hợp hoặc mạnh mẽ đoạt xá, độ giảm sút tu vi cũng theo đó mà gia tăng, cũng có thể không đoạt được xá mà bị thôn phệ ngược lại, thậm chí còn có khả năng tư chất cũng giảm theo, nguyên môi biến mất.

Nếu không phải như vậy thì người đã ngoài đại sư giai ai còn muốn duy trì thân thể hiện tại của mình, đã sớm đi tìm một thân thể có tư chất tốt hơn tiến hành đoạt xá, lấy trạng thái linh thể hấp thu linh hồn người có tu vi thấp hơn, đó chính là vật đại bổ, so với bất kỳ linh đan diệu dược nào còn tốt hơn gấp trăm lần. Chính vì luôn tồn tại sự khác nhau, cho nên người có tu vi ngoài đại sư giai nếu như không phải vạn bất đắc dĩ thì nhất định sẽ không bỏ qua thân thể của chính mình.

Lâm Khiếu Đường có chút kỳ quái, thân thông của đám người này cực kỳ lớn, muốn tìm một thân thể thích hợp cho nữ tử này không phải là việc gì quá khó khăn, gần như chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, chỉ cần kiên trì thì nhất định có thể tìm được, vì sao lại phải đem thân thể đã không trọn vẹn của nàng phong ấn lại đây? So với hao phí sức lực đem nàng cứu tỉnh, còn không bằng mạnh mẽ cướp đoạt thân thể của người khác sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Đến khi nguyên thức của Lâm Khiếu Đường tiến hành xâm nhập vào cơ thể của Áo La Lạp, cẩn thận xem xét nguyên linh bị bao phủ trong một không gian hắc ám của nàng, Lâm Khiếu Đường mới hiểu được rõ ràng.

Thụ thương không phải chỉ mỗi thân thể của nàng mà nguyên linh cũng bị thương rất nặng, hiển nhiên người tập kích đã sử dụng một thủ đoạn nào đó cực kỳ hung ác.

Linh anh phẳng phất giống như tiến vào trạng thái ngủ đông, nặng nề ngủ say, kỳ thực chính là đã rơi vào tình trạng hôn mê, nguyên anh cũng theo đó mà bị hôn mê.

Nếu như hai tháng trước Lâm Khiếu Đường bị bắt đến đây thì hẳn nhất định thúc thủ vô sách đối với nữ tử này, hiện tại Lâm Khiếu Đường đã tu luyện thành công tầng thứ năm của “tu hồn dưỡng linh thuật” vừa vặn có biện pháp chữa trị.

Nam tử tóc đỏ vẫn lặng yên đứng một bên theo dõi, theo thời gian dần dần trôi qua, nhiều ít có điểm thất vọng.

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ điểm lên người Áo La Lạp vài chỗ, đôi mi thanh tú vẫn đóng chặt của Áo La Lạp bỗng nhiên hơi hơi nhú lại, trong miệng càng phát ra một tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Nam tử tóc đỏ nhất thời lộ vẻ kinh dị, mười năm nay đây là người đầu tiên có thể làm cho Áo La Lạp trong trạng thái hầu như hôn diệt xuất hiện phản ứng nho nhỏ, vẻ thất vọng trước đó biến mất không ít.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên ngẩng đầu nói:

- Ta cần thời gian ba tháng!

Nam tử tóc đỏ thấy được một tia hy vọng

- Vậy thì phiền các hạ rồi!

- Ta cần sự yên tĩnh tuyệt đối, tốt nhất là đem toàn bộ nơi này phong bế lại, trong quá trình trị liệu không được có bất luận sự quấy rầy nào, bằng không rất có thể kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Lâm Khiếu Đường nghiêm túc phi thường nói.

Nam tử tóc đỏ nhất tề đáp ứng, Kỳ Áo rất hợp tác đi ra ngoài, chỉ có Tân tây Á được giữ lại.

Khi trong đại diện chỉ còn có Tân Tây Á, Lâm Khiếu Đường nhất thời buông ra một hơi thở, có hai quái vật bên cạnh cảm giác thực sự rất khó chịu. Vừa rồi hắn làm cho Áo La Lạp có phản ứng kỳ thực chỉ là một số thủ đoạn kích thích thần kinh nho nhỏ, cũng may đám quái vật này không biết gì về trị liệu, nếu không tuyệt đối không thể qua được cửa này, đạt được hiệu quả tín nhiệm.

Lâm Khiếu Đường nếu như không thể làm được kết quả nhất định nào đó, vậy thì rất khó đạt được sự tín nhiệm của đối phương, không thể thực hiện được quá trình trị liệu phức tạp trong dự định của hắn.

Trị hết cho Áo La Lạp, Lâm Khiếu Đường chỉ có ba thành nắm chắc thành công, còn nếu như có người một mực đứng bên cạnh giám thị, thứ nhất Lâm Khiếu Đường không thể hoàn toàn tập trung tinh thần, thứ hai cũng không thể đem toàn bộ thủ đoạn của bản thân hoàn toàn bại lộ, tỉ lệ trị liệu thành công giảm xuống đến mức không đủ một thành.

Sau nửa canh giờ, toàn bộ đại diện bị một loại ma pháp trận hắc ám hệ nào đó phong bế lại, lúc này Lâm Khiếu Đường mới có thể hoàn toàn an tâm thi thảo tài nghệ.

Lần đầu tiên sử dụng “tu hồn dưỡng linh thuật” Lâm Khiếu Đường cẩn thận dị thường, trong không gian nguyên thức của Áo La Lạp có tồn tại rất nhiều loại nguyên lực tính chất phá hoại, có độc nguyên lực, có nguyên lực tính công kích, còn có nguyên lực tính chất thôn phệ, những thứ này là nguyên nhân chính dẫn đến việc Áo La Lạp hôn mê.

Trừ đi những nguyên lực tai hại, đối với Lâm Khiếu Đường mà nói không tính quá khắt, chỉ cần lợi dụng độc linh của bản thân hấp thu là được, điều làm cho hắn đau đầu chính là linh anh của Áo La Lạp gần như bị hủy diệt.

Linh anh suy thoái tệ hại, phẳng phất giống như da thịt con người mất đi nước vậy, khô quắt và suy sụp.

Bên ngoài linh thể có một loại màng năng lượng bao phủ do nguyên lực tạo thành, Lâm Khiếu Đường đem độc linh của bản thân dẫn độ đến không gian nguyên thức của Áo La Lạp, đối với linh anh đang hôn mê tiến hành giải phẫu.

Dẫn độ linh thể, thực tế trước kia Lâm Khiếu Đường đã từng làm qua với Tô Thiển Thiển, chỉ là khi đó tu vi thấp, phải thông qua “dẫn hồn trạc” mới có thể thực hiện được. Lâm Khiếu Đường của ngày hôm nay đã có tu vi cực cao, không cần dùng đến loại pháp bảo phụ trợ này, đây cũng có một phần nguyên nhân của việc tu luyện “tu hồn dưỡng linh thuật”, tầng thứ nhất của tâm pháp này chính là cách để dẫn độ linh thể.

Theo sự nguy hiểm của linh anh có thể tùy thời mà hồi phi yên diệt, Lâm Khiếu Đường cẩn thận dị thường, bề ngoài của dương hồn độc linh so với Lâm Khiếu Đường không khác biệt gì nhiều, chỉ là độc linh chỉ cao có hơn mười tắc mà thôi, toàn bộ thân thể độc linh có màu xanh nhạt, khuôn mặt, thân hình càng giống với một hài đồng hơn.

Trên thực tế, Lâm Khiếu Đường có tới hai cái nguyên thần, bởi vậy khi dẫn độ dương hồn độc linh, không nhất định phải tiến vào trạng thái nhập định, có thể từ bên ngoài quan sát người bị thương, lại có thể trong nháy mắt trở lại không gian nguyên thức tiến hành chữa trị cho linh thể.

Trên bàn tay nhỏ bé của độc linh màu xanh nhạt lóe ra một thanh thủ chỉ đao nho nhỏ, cẩn thận từng li từng tí cắt bỏ một chỗ màng năng lượng tại bụng của linh anh, bên trong nhất thời phát ra một cỗ độc nguyên lực cực kỳ âm độc.

Trong thời gian độc linh tham lam hút đi độc nguyên lực vừa mới cắt ra, Lâm Khiếu Đường đem một khóa “cửu hỏa nguyên đan” bỏ vào trong miệng Áo La Lạp, cũng đưa một cỗ nguyên lực nhu hòa trợ giúp Áo La Lạp đem khóa đan dược này nuốt chửng vào trong bụng...

- Giáo chủ, tiểu tử đó có thể đùa giỡn làm động tác đẹp mắt gì đó hay không? Vạn nhất trị không hết cho thánh nữ điện hạ, chẳng phải là không công mà lãng phí thời gian ba tháng!

Trên đỉnh một căn phòng của tòa thành, Lý Nhĩ lo lắng nói.

-----oOo-----

Trường bào màu đỏ sậm trong làn gió nhẹ nhàng yếu ớt lay động, nam tử tóc đỏ nói:

- Thương thế của Áo La Lạp ngươi không phải không rõ ràng, biện pháp có thể dùng đều đã dùng, thậm chí vô giới thiên bảo “bất tử thảo” cũng đã cho nàng dùng, tất cả đều vô ích, mười năm qua để cứu tinh Áo La Lạp giáo hội chúng ta đã phải trả một cái giá cực kỳ to lớn, đã không thể tiếp tục duy trì như thế này nữa rồi, nếu như lần này vẫn thất bại, chỉ có thể buông tha mà thôi.

U quang trong mắt Lý Nhĩ chợt lóe lên

- Cho dù là như vậy cũng không thể hoàn toàn tín nhiệm tiểu tử đó, không bằng để ta lên vào giám thị hẳn.

Khí tức quanh thân của nam tử tóc đỏ đột nhiên bành trướng, khí lưu hơn trăm dặm xung quanh sinh ra chút vụn vụn, cuồng phong nổi lên bốn phía, đôi mắt màu đỏ đen híp lại

- Lão đầu tử này, ta biết ngươi sốt ruột muốn cứu thê tử, muốn nghiên cứu y thuật của tiểu tử đó, bất quá hiện tại Mã Lệ vẫn còn có thể sống trong linh hồn bảo thạch hơn trăm năm thời gian, còn Áo La Lạp sợ là không còn thời gian nữa, ba tháng tới nhất định ngươi không được đến gần đại điện nữa bước, bằng không đừng trách ta không khách khí.

Lý Nhĩ hơi né tránh nam tử tóc đỏ, thân thể khô gầy co rút lại, đôi con mắt khàn khàn già lão chợt hiện nét giật mình.

Nam tử tóc đỏ dừng mắt lại nơi xa, lại tiếp tục nói:

- Tiểu tử đó muốn ba tháng thì ta cho hẳn ba tháng, hơn nữa còn cung cấp mọi thứ hẳn cần, nếu như hẳn không trị hết được cho Áo La Lạp vậy thì không thể làm gì khác hơn là hiến dâng linh hồn của hẳn cho hắc ám long thần, Long thần đại nhân ngủ say lâu như vậy hẳn là đã đói lắm rồi.

Tiếng cười khàn khàn từ trong miệng của Lý Nhĩ truyền ra, nét mặt già nua càng hiện lên nét châm biếm

- Lẽ nào nói nếu như tiểu tử kia có thể chữa được cho Áo La Lạp thì giáo chủ sẽ thả hẳn đi hay sao chứ?

- Ngươi nói sao?

Nam tử tóc đỏ thú vị hỏi.

Hai người đối mặt nhìn nhau, tức thì đồng thời bộc phát một trận cười điên cuồng...

Tiếng cười dữ tợn quần quanh trong tòa thành, hồi âm lại càng thêm kinh khủng, nhưng khi truyền đến một bức vách phong bế trong đại điện tức thì biến mất trong không gian.

Toàn bộ đại điện đã bị một loại ma pháp trận vô ảnh vô hình hoàn toàn bao vây bên trong, đây là do nam tử tóc đỏ tự mình bố trí mười hai cấp ma pháp trận, nếu như muốn đi qua nhất định phải được sự tẩy rửa của hắc ám không gian, nếu không cao thủ linh hồn giai cũng có cảm giác ăn không tiêu.

Trong đại diện bị ngăn cách, Lâm Khiếu Đường không có một chút lơ là, tập trung trị liệu cho Áo La Lạp, Tân Tây Á thì lặng lẽ ngồi yên tại một góc đại diện tu luyện, yên lặng tiêu hóa khóa “cửu hỏa nguyên đan” Lâm Khiếu Đường vừa mới đưa cho nàng.

Dùng linh thể để tiến hành phẫu thuật cho linh thể, độ phức tạp của nó đã vượt xa quá trình phẫu thuật thông thường, hơn nữa lại có nhiều khác biệt, rất có khả năng trực tiếp làm cho đối phương hồn phi phách tán.

Điều cần làm chính là tuyển chọn vị trí xuất đao, mở ra màng năng lượng, Lâm Khiếu Đường đã tiêu hao đến một ngày một đêm mới có thể hoàn thành, sau đó đem toàn bộ độc nguyên lực hấp thu hết, thời gian cần thiết lại càng lâu hơn.

Trải qua thời gian nửa tháng, Lâm Khiếu Đường mới triệt để hấp thu các loại nguyên lực có hại trong linh anh tại không gian nguyên thức của Áo La Lạp, còn đem một bộ phận nguyên lực bản thân không dùng được bài tiết ra ngoài.

Trừ những thứ đó ra, Lâm Khiếu Đường còn muốn trợ giúp Áo La Lạp trong vô thức hoàn toàn tiêu hóa khóa “cửu hỏa nguyên đan” trong người nàng, dùng năng lượng tiêu hóa được để tu bổ linh anh của Áo La Lạp.

Vô luận là Lâm Khiếu Đường hay là dương hồn độc linh trong không gian nguyên thức của áo La Lạp đều bận bịu đến tối mày tối mặt, bất quá điều này cũng làm cho sự tu vi tâm pháp “tu hồn dưỡng linh thuật” của Lâm Khiếu Đường cư nhiên tăng mạnh, bất tri bất giác hắn đã tiến vào tầng thứ năm.

Thế nhưng, nếu muốn tiến thêm một tầng, điều này hiện tại không có khả năng, điều kiện cứng nhắc thực sự quá hà khắc, không đến linh hồn gian tuyệt đối không tu luyện thành công.

Dùng được lực của ba khóa “cửu hỏa nguyên đan”, Lâm Khiếu Đường mới có thể miễn cưỡng tu bổ linh anh của Áo La Lạp khỏi tình trạng suy thoái, khâu lại các vết thương bị cắt cũng là một chuyện không hề đơn giản, vết thương tự nhiên không thể dùng cách thông thường, chỉ có thể lợi dụng nguyên lực để tiến hành bổ khuyết.

Đem linh anh trị hết lại mất thêm thời gian nửa tháng, linh anh của Áo La Lạp rốt cuộc cũng đã phát ra một tia sinh khí, trình tự khôi phục phía sau chỉ có thể dựa vào chính nàng ta mà thôi.

Linh anh đã xong, nhưng đây bất quá chỉ là gần một nửa quá trình trị liệu mà thôi, hiện tại linh anh đã thoát khỏi nguy cơ tùy thời hồi phi yên diệt, cỗ băng khí phong ấn bên ngoài linh anh tự nhiên trở nên dư thừa.

Thế nhưng cỗ băng khí này lại bá đạo dị thường, trong lúc nhất thời Lâm Khiếu Đường không thể bức chúng ra ngoài được, lại một chuyện cần phải đau đầu suy nghĩ.

- Chủ nhân, có thể đem cỗ băng khí dẫn độ lên người của ta.

Tân Tây Á không biết khi nào đã kết thúc tinh tọa đến bên người Lâm Khiếu Đường nhàn nhạt nói.

Lâm Khiếu Đường nhìn thoáng qua Tân Tây Á, lắc đầu nói:

- Không được, dung lượng của cỗ hàn khí này rất lớn, vượt qua phạm vi có thể chịu đựng được của người.
- Chủ nhân, ám dạ tinh linh đối với bất cứ nội kinh nguyên lực nào đó thuộc hắc ám hệ đều có kháng tính rất mạnh, cỗ hàn khí này nếu như có thể dẫn độ một cách thỏa đáng thậm chí đối với ta có chỗ tốt không nhỏ.

Thanh âm của Tân Tây Á không cảm thấy một chút cảm tình nào, thế nhưng trong ngôn từ lại hỗn loạn một loại cảm xúc nào đó.

Lâm Khiếu Đường tựa hồ như bị lời này đánh thức, tự suy nghĩ một hồi sau đó lấy ra hai khóa “cửu hỏa nguyên đan”,

- Trước tiên người phục dụng hai khóa hỏa đan này, đồng thời kích phát toàn bộ được lực ra, thế nhưng chưa vội tiến hành dung hợp, chờ khi ta dẫn đao cỗ hàn khí kia vào trong cơ thể của người, đến lúc đó lợi

dùng được lực để chống đỡ một phần, lại thêm nguyên lực chính bản thân người, như vậy có thể an toàn hơn một chút.

Tân Tây Á tiếp nhận hai khóa đan được, một ngụm nuốt vào bụng, ngay tại chỗ tiến hành đả tọa, kích phát được lực, chỉ dùng năm canh giờ đã hoàn toàn kích phát được được lực, làn da màu đồng cổ của nàng tản mát một màn đỏ ửng bừng sáng.

Lần này Lâm Khiếu Đường cũng là dùng hiểm chiêu, thực tế trực tiếp dùng tới hai khóa “cửu hỏa nguyên đan” là rất không ổn thỏa, trên đời này số người giống như Lâm Khiếu Đường coi thường độc nguyên lực gần như là không có, bất luận là loại nguyên lực nào đi nữa nếu như quá lượng, đều có khả năng trở thành độc nguyên lực.

Bình thường ăn quá nhiều thực vật cũng có khả năng trúng độc, huống chi là dùng loại linh đan diệu dược cỡ này.

Bên trong từ từ sinh ra cảm giác không khỏe, thế nhưng mỹ nhan của Tân Tây Á lại vô cùng mơ hồ, phẳng phát như cái gì cũng không phát sinh.

Bất quá đối với “cửu hỏa nguyên đan” Lâm Khiếu Đường đã có hiểu biết tường tận, hiển nhiên hẳn biết rõ tình trạng của Tân Tây Á, lập tức đem y phục của Áo La Lạp nhắc lên, lộ ra thân thể mê người.

- Lấy tay đè lên rốn của nàng ta!

Trên mặt Lâm Khiếu Đường hơi lộ ra nét sốt ruột.

Động tác của Tân Tây Á có chút chậm chạp, trong cơ thể giống như là bị châm chích, khó chịu đến cực điểm.

Khi bàn tay của Tân Tây Á đặt lên rốn của Áo La Lạp, Lâm Khiếu Đường lập tức đồng thời đặt tay lên, dùng nguyên lực đẩy cổ hàn khí trong cơ thể Áo La Lạp sang Tân Tây Á.

Dương hồn độc linh vẫn còn đang ở trong không gian nguyên thức của Áo La Lạp liều mạng tụ tập toàn bộ hàn khí xung quanh lại, một tay Lâm Khiếu Đường đè lên thiên linh cái Áo La Lạp, tay kia dùng một quy luật nào đó điểm lên một số vị trí trên cơ thể Áo La Lạp, cực lực ngăn cản hàn khí truyền đến các địa phương khác.

Tân Tây Á tận lực dùng hỏa nguyên để hấp dẫn hàn khí, mất nhiều công sức, cuối cùng cũng có hiệu quả, hàn khí bá đạo cực điểm, chậm rãi chảy về phía rốn của Áo La Lạp, rồi dừng mãnh tiến vào thân thể Tân Tây Á.

Quá trình có vẻ như đơn giản, thế nhưng tốn đến năm ngày thời gian, thần sắc từ xanh trắng của Áo La Lạp dần dần trở nên hồng nhuận, thân thể băng lãnh giống như tử thi dần dần có cảm giác nóng ấm, mạch đập cũng bắt đầu ổn định hơn.

Sau khi đem toàn bộ hàn khí bức ra ngoài, Lâm Khiếu Đường lại tiến vào một quá trình điều trị khẩn trương hơn, hơn phân nửa kinh mạch trong cơ thể của Áo La Lạp đã đứt đoạn, có một số gân cốt còn gãy nát, cũng may có hàn khí phong ấn, nếu không đã chết từ lâu.

Toàn thân trên dưới hầu như phải tiến hành giải phẫu, quá trình trị liệu đã triển khai hơn năm mươi ngày, thời gian còn lại không nhiều lắm, nhưng mà ngay khi Lâm Khiếu Đường định cởi toàn bộ y phục của Áo La Lạp, đông một tiếng, Tân Tây Á bên cạnh rốt cuộc không thể chống đỡ được nữa, ngã xuống đất.

Năm ngày vừa qua, Tân Tây Á vừa phải trải qua hỏa thiêu, lại thêm băng hỏa giao hòa, rồi đến lạnh thấu xương, ý trí cứng cõi làm cho nàng một mực chịu đựng không hề kêu la một câu, thế nhưng khi hàn khí toàn bộ dừng mãnh tiến vào trong cơ thể của nàng, Tân Tây Á rốt cuộc không chống đỡ nổi rơi vào tình trạng hôn mê.

Lâm Khiếu Đường lo lắng phát ra nguyên thức kiểm tra, nhanh chóng đem dương hồn độc linh dẫn độ vào cơ thể Tân Tây Á. Tân Tây Á muốn hấp thu cổ hàn khí này, thế nhưng dung lượng của nó lại quá lớn, nàng không thể thừa nhận nổi, dẫn đến nội nguyên quá lượng mà hôn mê.

Thích khách một khi tiến nhập đại sư giai, sẽ bắt đầu tu luyện một loại tất sát kỹ năng chuyên nhất, làm chuẩn bị cho khi tiếp nhập linh hồn giai, vô luận có thể tiến giai hay không cũng phải tu luyện.

Tân Tây Á tu luyện một loại kỹ xảo băng hệ, chỉ là khi chưa tiến nhập linh hồn giai, uy lực cực kỳ hữu hạn, thế nhưng khi tiến nhập linh hồn giai uy lực vô cùng mạnh.

Lâm Khiếu Đường lãng phí thời gian bảy ngày cùng với Tân Tây Á tiến hành song tu, một chiêu này là từ trên người Tô Thiển Thiên học được.

Thoát khỏi sự nguy hiểm Tây Tây Á mông lung mở ra hai mắt, vội vàng thu hồi hai tay vẫn đang đối chưởng với Lâm Khiếu Đường, thần sắc hoảng hốt nói:

- Cảm tạ chủ nhân cứu giúp.

Lâm Khiếu Đường ngay cả sức lực để nói vài lời cũng không có, lập tức đi tới giường đá, nhanh chóng cởi toàn bộ quần áo trên người Áo La Lạp ra, da thịt trong suốt sáng như tuyết trắng, đôi nhũ phong cao vút êm dịu, cùng với khu vực tam giác rậm rậm rừng cây, không có chỗ nào không phải là họa nguyên đầu độc nhân tâm.

Nhưng mà lúc này, Lâm Khiếu Đường không hề lưu luyến chút nào, chậm rãi nhắm lại hai mắt, yên lặng ngưng tụ nguyên lực, nguyên khí lực bốn phía rất thời đại thịnh, hơn mười chiếc kim thủ nho nhỏ đồng thời xuất hiện, đây là lần thứ hai hắn dùng đến chiêu này, lần dùng trước đó chính là tại Tân La thành Kỳ Đông đại lục.

Chỉ là lần trước hắn dùng trên hơn một nghìn người bị thương, lúc này chỉ tập trung trị liệu cho một người bị thương mà thôi.

Hơn mười kim thủ dưới sự khống chế tinh chuẩn của Lâm Khiếu Đường cùn lao động, tròn ba ngày, Lâm Khiếu Đường không hề dừng lại một giây, rốt cuộc cũng đã đem toàn bộ kinh mạch của Áo La Lạp nối lại hoàn toàn, sau đó hắn bắt đầu dùng nguyên lực tiến hành củng cố tu bổ.

Hơn hai tháng liền, tinh lực, thể lực của Lâm Khiếu Đường tiêu hao kinh người, thân hình của hắn giống như gầy hẩn một vòng.

Lâm Khiếu Đường vô cùng uể oải, đang muốn ngồi xếp bằng tiến hành điều tức, đôi mắt đẹp cười ngạo thiên hạ trên giường đá cuối cùng cũng chậm rãi mở ra.

Lúc này, Áo La Lạp hoàn toàn trần truồng, bản thân lại ở bên cạnh giường, cho dù có lý do gì cũng không nói rõ được, hồi tưởng lại tình cảnh lúc trước cô nàng này không phân biệt tốt xấu bắt mình tới nơi đây, Lâm Khiếu Đường nhất thời tập trung tinh thần đề phòng ma nữ này.

Áo La Lạp chậm rãi ngồi dậy, liếc nhìn thân thể mềm mại trơn tru của mình, đôi mắt đẹp màu tím mạnh mẽ co rút lại, lần thứ hai ngẩng đầu nhìn Lâm Khiếu Đường, Lâm Khiếu Đường đã chuẩn bị tốt công tác sẵn sàng chiến đấu.

Cho dù ma nữ này có tu vi cao thâm đến đâu đi nữa, nhưng nàng đã ngủ say hơn mười năm, lúc này đại thương mới khỏi, nguyên khí tổn hao nhiều, cho dù Lâm Khiếu Đường uể oải bất kham, thế nhưng hắn vẫn nắm chắc bảy thành thu thập được nàng.

Áo La Lạp đưa tay lên, quần áo xung quanh nhất thời bị hút lại gần, mặc lên thân thể, con mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Khiếu Đường không hề lộ khai, không gian và thời gian giống như động lại tại giờ phút này.

Một lúc lâu, Áo La Lạp rốt cuộc chậm rãi mở miệng nói:

- Người hãy gia nhập vào Đạt Khắc giáo, thân phận địa vị tương đương với ta, thế nào?

Lâm Khiếu Đường nghĩ không ra câu đầu tiên của ma nữ này lại như vậy, có chút ngoài dự liệu, ngoài miệng lại rất cường ngạnh trả lời:

- Không có hứng thú!

Thần sắc của Áo La Lạp ngưng tụ lại

- Người cho là đã cứu ta, ta nhất định phải cảm tạ người hay sao?

Khóe miệng của Lâm Khiếu Đường nhếch lên, hiện rõ nét tiêu ý không dự liệu

- Vậy thì không cần, ta cũng vì tư tâm mới đến cứu người, không có gì hay để cảm tạ.

234. Chương 237: Lưu Liễu Nhất Thủ.

Khuôn mặt của Áo La Lạp vẫn tái nhợt như trước, có vẻ rất suy yếu, thế nhưng đôi mắt màu tím lại tỏa quang mang, nhìn chăm chú vào Lâm Khiếu Đường một hồi mới nói:

- Người sẽ không quên chứ, ban đầu vì sao ta lại đem người đến nơi này?

Ánh mắt của Lâm Khiếu Đường khẽ lay động, cũng không kinh hoàng, thản nhiên nói:

- Người nghĩ rằng ta thực sự không lưu lại cho mình một con đường, thực sự chữa tốt cho người hay sao?

Thân thể của Áo La Lạp nao nao, lập tức nội thị vào trong cơ thể, nhưng không hề phát hiện ra bất cứ điều gì dị thường, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Lâm Khiếu Đường, muốn từ trong đôi mắt đen tía tìm được kẻ hở.

Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

- Chúng ta làm một bút giao dịch, chỉ cần để cho ta ly khai, ta sẽ giải trừ cấm chế trong linh hồn của người.

- Cái gì?

Áo La Lạp cả kinh nói, linh hồn cấm chế là một loại pháp thuật vong linh hệ vô cùng cao thâm, một khi bị hạ cấm chế, liền biến thành nửa khôi lỗi.

- Người hù ta!

Khí tức trên người Áo La Lạp bỗng nhiên bành trướng

- Người cho rằng như vậy có thể qua mặt được ta, người bắt quả chỉ là một gã võ sĩ đại sư giai mà thôi, làm sao có khả năng đặt được cấm chế linh hồn.

Lâm Khiếu Đường không nhanh không chậm nói

- Mọi việc đều có ngoại lệ của nó, thử hỏi một gã đại sư giai võ sĩ làm sao có thể chữa trị được cho người đây?

Cánh tay Áo La Lạp nhấc lên, một viên hỏa cầu màu đen trong nháy mắt hình thành.

Lâm Khiếu Đường khuyên giải nói:

- Không muốn thụ thương thì đừng làm chuyện điên rồ, người mạnh mẽ đem ta đến tây đại lục này ta còn không tính toán người, nhanh như vậy đã lấy oán báo ơn, cẩn thận gặp phải báo ứng.

Thân là thánh nữ Đạt Khắc giáo, thân phận của Áo La Lạp cực kỳ tôn quý, từ trước đến nay đều là vương giả cao cao tại thượng, làm sao có thể chịu được sự khống chế của người khác, vung tay lên, hỏa cầu màu đen mạnh mẽ bay về phía Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường không tránh né, Tây Tây Á đang muốn xuất thủ ngăn trở

- Đừng nhúc nhích!

Đột nhiên một thanh âm vang lên làm cho nàng dừng lại.

Phanh một tiếng, hỏa cầu màu đen từ chính diện bắn trúng Lâm Khiếu Đường.

Đôi mắt màu tím của Áo La Lạp yếu ớt híp lại một chút, lúc này nàng đã nhận định tiểu tử kia nói dối, bằng không bản thân không thể dễ dàng đánh trúng hần như thế được.

Khói mù sau khi bạo tạc dần dần tiêu tán, đôi mắt của Áo La Lạp đột nhiên trợn to, địa ngục hắc hỏa cư nhiên không thể thiêu cháy cả một cọng tóc của hắn.

Lâm Khiếu Đường lau miệng nói:

- Vị đạo không tồi!

Áo La Lạp một lần nữa khiếp sợ, công kích của bản thân cư nhiên bị tiểu tử này một ngụm nuốt tươi.

- Hắc ám hệ ma pháp cùng với quanh minh hệ ma pháp bình thường đối với ta vô ích!

Lâm Khiếu Đường tự tin nói.

Từ khi nội anh tiến hóa thành nội linh, năng lực thu nạp hòa tan tăng cao trên diện rộng, nguyên bản Lâm Khiếu Đường cũng không chắc chắn mười phần, thế nhưng trong quá trình chữa bệnh dương hồn độc linh lại lộ thân uy, hầu như độc nguyên lực có trong cơ thể Áo La Lạp thì nó hấp thu sạch sẽ, trong đó có quang hệ độc nguyên và hắc ám hệ độc nguyên vô cùng lợi hại cũng không thoát khỏi.

Áo La Lạp lại một tấn công lần nữa, đột nhiên trong đầu phát ra từng trận anh minh, thân thể mềm mại đau đớn ngồi chồm hổm, hét to

- Người đã làm yêu pháp gì vậy?

Lâm Khiếu Đường không hề đáp lại, chỉ là lặng lặng nhìn sắc mặt Áo La Lạp càng dần càng khó coi.

Bốn phía không một tiếng động, nhưng trong ý thức hải của Áo La Lạp lại ầm ầm đình tai nhức óc, đầu nằng phảng phất giống như muốn bạo tạc ra vậy, khó chịu đến cực điểm, cho dù là người có ý chí mạnh đến đâu đi nữa, cũng không thể chịu đựng được loại thống khổ sản sinh trong tinh thần.

Áo La Lạp gắt gao cắn chặt môi dưới, muốn chống lại tinh thần công kích, thế nhưng những tiếng kêu to chỉ là bắt đầu mà thôi, sau đó biến thành ảo giác, lại có thêm một loại uy áp linh hồn mạnh mẽ làm cho người khác phải khuất phục.

Thực sự chính là cấm chế linh hồn? Áo La Lạp kinh khủng nghĩ, lúc này ý thức của nàng dần dần không rõ ràng, ma anh vừa mới thức tỉnh giống như là bị một loại ma pháp nào đó thôi miên từ từ tiến vào trạng thái hôn mê.

- Được rồi!

Áo La Lạp quát to một tiếng, cả người thống khổ co rúm lại trên mặt đất, dung nhan kinh diễm tràn đầy mồ hôi, mấy lọn tóc đen dính chặt vào một bên má.

Lâm Khiếu Đường vẫn không hề có ý tứ dừng tay, dương hồn độc linh chậm rãi hiện lên trong hư không trước ngực, một linh thể nho nhỏ bộ dáng Lâm Khiếu Đường khi còn là hài đồng mười tuổi thành linh xuất hiện.

Áo La Lạp mông lung suy yếu nhìn thấy một màn này, triệt để sợ hãi đến ngất người, đại sư giai cũng có thể linh hồn xuất khiếu, điều này không có khả năng, chỉ khi bước vào địa vương giai, mới có thể dùng dạng linh hồn bình thường xuất khiếu một cách thoải mái, coi như là linh hồn giai cũng chỉ có thể tại thời điểm thân thể bị diệt mới có thể xuất khiếu, tuyệt đối không có khả năng dễ dàng xuất khiếu như vậy.

- Không nên! Van cầu người, dừng lại đi, yêu cầu gì ta cũng sẽ đáp ứng mà.

Áo La Lạp dùng chút khí lực cuối cùng hét lớn.

Hô, dương hồn độc anh trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể Lâm Khiếu Đường, ánh mắt của Lâm Khiếu Đường từ từ trở nên nhu hòa.

Tiếng kêu gào ầm ĩ trong ý thức của Áo LA Lạp trong nháy mắt biến mất, nằm trên mặt đất tròng lòn con người kinh hoàng thở từng ngụm phi phò thật lớn, những thứ không thể tiếp thu nhưng lại bắt buộc phải tiếp thu liên tục trùng kích ý thức hải dương của nàng.

Lâm Khiếu Đường lạnh lùng nhìn Áo LA Lạp đang nằm trên mặt đất nói:

- Quá trình linh hồn chuyển hoá này chia làm ba bước, mỗi một bước hoạt động, đều làm cho người thống khổ sâu sắc, nếu như tiến hành bước cuối cùng, thân thể của người tạm thời do ta khống chế, hơn nữa nếu

như ta muốn thì có thể đẩy nhanh quá trình này trong nháy mắt, bây giờ còn có điều gì cần hỏi nữa hay không?

Áo La Lạp nghĩ ngợi hồi lâu mới có thể thu nhiếp tinh thần lại

- Thả người đi, người sẽ thực sự giải trừ cấm chế linh hồn trên người ta?

- Người chỉ có thể tin tưởng!

Nói xong, Lâm Khiếu Đường ngay tại chỗ ngồi xếp bằng, không coi ai ra gì bắt đầu điều tức, một lúc sau lại nói thêm:

- Mười ngày nữa ta sẽ ly khai, trong khoảng thời gian này ta muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Tân Tây Á đứng một bên kinh ngạc nhìn Lâm Khiếu Đường sử dụng thủ đoạn, từ lúc nào chủ nhân có được kỹ năng thâm độc như vậy, có thể hay không dùng trên người chính mình?

- Tân Tây Á đứng miên man suy nghĩ nữa, nắm chặt thời gian tiêu hóa hàn khí, tận lực lợi dụng thời gian mười ngày này hấp thu hoàn toàn, mười ngày sau sẽ phát sinh những chuyện gì khó có thể dự liệu được.

Trong ý thức chi hải của Tân Tây Á bỗng nhiên nhận được truyền âm, thần sắc cả kinh, cuống quýt vứt bỏ tạp niệm tập trung tu luyện.

Nhìn Lâm Khiếu Đường nhập định, Áo La Lạp hơi hơi do dự, biện pháp hữu hiệu nhất để phá vỡ linh hồn cấm chế chính là giết chết người thi pháp, thế nhưng lòng tin của Áo La Lạp lúc này lại thiếu hụt trầm trọng, nghĩ đến mười năm trước chênh lệch cực lớn, tâm lý của Áo La Lạp nhiều ít có chút không ổn định, cuối cùng Áo La Lạp cũng buông tha cho ý niệm chống lại trong đầu, tiến nhập vào trạng thái nghỉ ngơi hồi phục.

Mười ngày rất nhanh trôi qua, trong đại điện yên tĩnh giống như không có người nào trong đó, ba người tự tĩnh tọa tại một vị trí riêng, chưa hề động dậy.

Ma pháp trận bao phủ xung quanh ma pháp trận từ từ yếu dần, một thời gian ngắn nữa sẽ tự động giải trừ.

Lâm Khiếu Đường đột nhiên mở rộng hai mắt, khí tức trên người giống như nước thủy triều đột nhiên tuôn ra, sau đó bình tĩnh trở lại, vững chắc củng cố tu vi. Trong thời gian mười ngày này Lâm Khiếu Đường tập trung tiêu hóa toàn bộ độc nguyên lực hấp thu được, những thứ không cần thiết tự nhiên bài trừ ra khỏi cơ thể, những thứ cần thiết thu hồi toàn bộ, tuyệt đối không bỏ phí đến một chút, ngoài ý muốn thăng cấp từ 5 tinh đại võ sư lên đến 7 tinh đại võ sư, những mệt nhọc trước đó đã được quét sạch.

- Nên đi ra rồi!

Lâm Khiếu Đường đứng dậy nói.

Áo La Lạp cùng Tân Tây Á chậm rãi mở mắt, đúng lúc này ma pháp trận bao phủ đại điện tự động biến mất, ba cỗ khí tức cực mạnh từ bên ngoài đại điện nhanh chóng tiến vào.

Ngoài đại điện, nam tử tóc đỏ, Lý Nhĩ và Kỳ Áo, sớm đã chờ đợi thật lâu, ma pháp trận vừa mới biến mất đã khẩn cấp tiêu sai tiến vào trong.

Khi ba người đi vào trong trung ương đại điện nhìn thấy Áo La Lạp, đều lộ ra vẻ kinh ngạc cực độ, kỳ thực không một ai hy vọng gì nhiều Áo La Lạp có thể tỉnh lại.

Đôi mắt già lão của Lý Nhĩ hiện rõ vẻ vui sướng, ngay cả người gần như hồn phi phách tán cũng có thể cứu được, còn có điều gì không làm được đây chứ? Hiện tại nhất định có thể đem Mã Lệ sống lại.

Kỳ Áo hiểu kỳ nhìn kỹ Lâm Khiếu Đường, phảng phất giống như lần đầu tiên biết nhau, đối với Lâm Khiếu Đường Kỳ Áo đột nhiên sinh ra cảm giác đắn đo không chính xác.

Nam tử tóc đỏ vui mừng quá đỗi, Áo La Lạp chính là lực lượng trung kiên của Đạt Khắc giáo, mỗi một thể hệ thánh nữ đều tìm kiếm cực kỳ khó khăn, muốn có một người thừa kế không mất đến hai ba trăm năm tuyệt đối không thể tìm được, nếu như mất đi thánh nữ thì thực lực của Đạt Khắc giáo sẽ thua sút so với Lai Đặc giáo.

Nam tử tóc hồng xác nhận Áo La Lạp không có chuyện gì, lập tức nói:

- Lý Nhĩ chấp giáo, lập tức thông tri cho bảy đại chấp giáo và tài quyết, tam đại chấp pháp và Mông Tập hội trưởng, một tháng sau tại Đạt La Tư thần điện cử hành bái tế, không được vắng mặt.

Lý Nhĩ nhìn kỹ Lâm Khiếu Đường còn muốn nói cái gì, thế nhưng nhìn thấy biểu tình hiện tại của nam tử tóc đỏ, lời muốn nói lập tức nuốt trở lại, lên tiếng trả lời rồi lui ra, bắt đầu truyền tin.

- A La Khắc, không cần phải lao sư động chúng như vậy!

Áo La Lạp lãnh đạm nói.

- Thánh nữ trở về, đây chính là đại sự của bản giáo, chẳng lẽ còn có chuyện gì so với chuyện này trọng yếu hơn hay sao?

Nam tử tóc đỏ bác bỏ nói.

- A La Khắc giáo hoàng đại nhân, các người có thể chờ một chút rồi tiếp tục ôn chuyện có được hay không?

Kỳ Áo chen vào.

Nam tử tóc đỏ chán ghét nhìn Kỳ Áo, tay áo vung lên, một quyển trục bị vụ khí màu đỏ sậm bao phủ xuất hiện trong không trung, chậm rãi bay tới tay Kỳ Áo.

Khi Lâm Khiếu Đường nhìn thấy quyển trục ma pháp màu hồng, nhất thời cả kinh, bản quyển trục này nếu như hắn không nhớ lầm mà nói thì đó chính là thượng cổ ma thư “luân hồi chi quyển”, một cấm pháp chi quyển có thể so sánh với bát đại thần khí, càng làm cho Lâm Khiếu Đường giật mình hơn nữa chính là, nam tử tóc đỏ trước mắt này dĩ nhiên là một trong hai đại giáo hoàng của hai đại giáo Minh Tây Đại lục, Đạt Khắc giáo giáo hoàng.

Trong toàn bộ Minh Tây đại lục, ngoài trừ giáo hoàng Lai Đặc giáo, không có người nào chống lại được hắn, có người nói tu vi của hắn đã tiến vào địa vương giai đỉnh cấp.

Kỳ Áo lấy được luân hồi chi quyển, trên mặt khó che giấu được nét vui mừng, nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường, tiện tay tung ra một khóa lam ma thạch nói:

- Đường Lâm, chúc mừng người đã hoàn thành giao dịch lần thứ hai giữa chúng ta, ha ha ha!

Cùng với tiếng cười vang, thân ảnh của Kỳ Áo dần dần không rõ, khí tức thoáng cái liền biến mất không thấy, đã rời đi.

Thu hồi lam ma thạch, dưới chân Lâm Khiếu Đường hiện ra một bàn tay màu vàng thật to, Tân Tây Á cũng bước lên trên.

- Chậm đã!

Nam tử tóc đỏ đột nhiên trầm giọng nói.

Thần sắc của Lâm Khiếu Đường không hề nổi sóng, nguyên lực bạo phát, nhanh chóng bay đi.

Bàn tay của A La Khắc đẩy lên, một viên hỏa cầu đỏ sậm giống như thiểm điện chợt lóe bắn ra, tốc độ hầu như đạt tới mức độ thuần di.

Lâm Khiếu Đường đã bay ra khỏi đại điện không tránh khỏi kinh hãi, công kích của cỗ hắc ám hệ này đã vượt qua khả năng hấp thu của hắn, nguyên sa phóng ra, cửu diện loa toàn sa thuần trong nháy mắt hình thành.

Những hạt cát mềm mại xoay tròn trong không trung che chắn hóa giải lực công kích của viên hỏa cầu, Lâm Khiếu Đường rút ngân tinh, dốc toàn bộ nguyên lực, mạnh mẽ bổ về phía hỏa cầu ám hồng sắc (màu đỏ xen lẫn màu đen) đã giảm tốc độ sau khi xuyên qua sa thuần, hỏa cầu được bao vây trong thiểm điện bị đánh bật ngược lại.

Nhìn hỏa diễm cầu bị đánh bật trở lại, A La Khắc cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới chỉ một đại kiếm sư nho nhỏ có thể đánh bật công kích của hắn trở về, thực sự đã quá coi thường hắn rồi.

Bất quá thứ làm cho A La Khắc thực sự cảm thấy hứng thú chính là những hạt cát trên không trung, viên hỏa cầu bị đánh bật trở lại khi đến gần A La Khắc ba thước lập tức dừng lại.

Quang mang đỏ sậm hiện lên bao quanh thân thể A La Khắc, đang muốn bay lên đuổi theo thì bị một tấm chắn màu đen trong suốt ngăn cản.

- Áo La Lạp, người đây là ý tứ gì?

A La Khắc xoay người chất vấn.

- Đừng đuổi theo, để cho hắn đi đi!

Áo La Lạp buồn bã nói.

- Người không phát hiện hắn có nguyên sa hay sao? Ba tháng sau chính là thời điểm tiến vào trong “ma tháp cấm địa”, đám nguyên sa này sẽ có tác dụng rất lớn.

Ánh mắt của A La Khắc híp lại nói, trong lòng như đang tự phỏng đoán cái gì đó, nhìn Áo La Lạp, trong mắt nhiều hơn một phần nghi ngờ.

235. Chương 238: Ly Khai Âm Thi Đảo.

Áo La Lạp không để ý tới nghi kỵ của A La Khắc, thản nhiên nói:

- Kỳ bảo trong ma tháp cấm địa vô số, mỗi lần tiếp nhập đều có người lấy được lợi ích không nhỏ, tu luyện giả có điểm bản lãnh thường không bỏ qua cơ hội mấy trăm năm mới có một lần này. Thậm chí ngay cả sĩ giả cũng muốn tiến vào thử thời vận, tiểu tử kia làm sao không đi cho được? Hà tất phải gây chiến ngay tại đây.

Biểu tình ngờ vực vô căn cứ của A La Khắc hơi hơi thư hoãn, cười nói:

- Không khổ là thánh nữ Đạt Khắc giáo của chúng ta, suy nghĩ thật là chu toàn, để tiểu tử đó tiêu dao ba tháng vậy.

Sau khi Lâm Khiếu Đường kích hỏa diễm cầu bật ngược lại, nguyên lực toàn thân bành trướng, lập tức khởi động trấn thiên giới, theo lộ tuyến mà Kỳ Áo vừa qua nhanh chóng bay đi.

Ma pháp trận an trí bên ngoài hải đảo quả nhiên bắt đầu làm khó dễ, bất quá có Kỳ Áo đằng trước mở đường, thực tế làm cho Lâm Khiếu Đường bớt được không ít chuyện.

Kỳ Áo vốn ly khai trước một bước đột nhiên cảm giác được khí tức của Lâm Khiếu Đường đang không ngừng tiếp cận, âm thầm lấy làm kinh hãi, tốc độ của tiểu tử này cư nhiên nhanh hơn hắn một ít, thực sự quá kỳ lạ.

Ma trận, bất tử tộc thủ vệ trên Âm Thi đảo này không cấu thành uy hiếp gì đối với Kỳ Áo, rất nhanh liền xong ra ngoài, Lâm Khiếu Đường chặt chẽ bay theo sau.

Vừa mới ra khỏi phạm vi Âm Thi đảo, trên trời mây đen tỏa khắp, chặn đứng lối đi của Lâm Khiếu Đường, trong mây đen cuộn dần dần hiện lên một thân ảnh nhỏ bé. Lý Nhĩ mang theo một thân tranh bị, huyền phù trên không trung, không nén được hưng phấn nhìn Lâm Khiếu Đường.

Trong đám mây đen thật lớn thỉnh thoảng truyền tới từng đợt tiếng anh minh, giống như lời điện tàn sát bờ bãi, lại như con cự thú nào đó rống lên.

Phạm vi bao trùm của đám mây cực lớn, đã vượt qua nghìn trượng, thậm chí đã đem Kỳ Áo đằng trước bao trùm vào bên trong.

Kỳ Áo cách đó không xa nhìn Lâm Khiếu Đường, hiểu kỳ truyền âm hỏi:

- Làm sao người biết được phương hướng ta kỵ khai?

Trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên một tia tiểu ý, hài lòng truyền âm ngược lại:

- Đại thúc, người không quên cách mà người tìm được ta đấy chứ?

Thân thể của Kỳ Áo hơi ngẩn ra, trong thời gian ngắn như thế mà tiểu tử này cư nhiên nắm giữa được loại liên hệ đó.

Nội tâm kinh ngạc không hề hiện lên trên mặt của Kỳ Áo, ngược lại cười nói:

- Tiểu tử, ngươi làm cho ta bắt đầu hiểu kỳ thời gian mười năm đột nhiên tăng mạnh tu vi của ngươi rồi đây, hiện tại ta sẽ trợ giúp ngươi ly khai hòn đảo chết tiệt làm cho ngươi ta buồn nôn này.

Lâm Khiếu Đường chấp tay nói:

- Vãn bối đa tạ trước!

Thanh âm khàn khàn từ trong miệng của Lý Nhĩ yếu ớt phát ra

- Âm Thi đảo có thể nói đến là đến nói đi là đi được hay sao?

Kỳ Áo đứng sừng sững trên không trung, nguyên lực quanh thân bành trướng mạnh mẽ nhìn Lý Nhĩ thú vị nói:

- Vậy thì ngươi muốn làm như thế nào?

Lý Nhĩ quái dị nhìn Kỳ Áo

- Phí Người La, ở đây không có chuyện của ngươi, thỉnh tùy tiện rời đi!

Kỳ Áo lo lắng nói:

- Người là ta mang đến đây, ta tự nhiên muốn dẫn đi, Lý Nhĩ huynh lẽ nào lại muốn bắt cóc người của ta hay sao chứ?

Lý Nhĩ sững sờ, Kỳ Áo là một gia hỏa rất khó chơi nha, không nghĩ tới hắn lại quyết tâm tham gia vào chuyện này

- Phí Người La, chỉ cần ngươi không xen vào việc của ta, Âm Thi đảo này có cái gì ngươi cứ việc lấy, tiểu tử kia hôm nay nhất định ta phải mang trở về.

Trên mặt Kỳ Áo hiện lên nét giả dối quỷ quyệt

- Nếu như ngươi có thể đưa cho ta “thần chi thảo” vậy thì ta có thể phong tước ngươi một chút.

Khuôn mặt Lý Nhĩ nhất thời trở nên u ám. “Thần chi thảo” chính là một loại dược thảo sinh trưởng trên hải cốt của thượng cổ đại thần, bởi vì nguyên khí của thượng cổ đại thần cực kỳ khổng lồ, sau này thì thể cho dù có hủ hóa thì vẫn như cũ bảo tồn một màn nguyên khí lực cực mạnh, thực vật bình thường khó có thể sinh trưởng gần đó, tất cả đều bị nguyên lực hủ hóa thiêu hủy, trong vòng một trăm trượng xung quanh thượng cổ thì hải đại thần nhất định không có loại cây cỏ nào có thể sinh sống được.

Thế nhưng lại có một loại “dã vương thảo” đánh vỡ quy luật này, có thể ở trong phạm vi thượng cổ thì hải đại thần mọc rễ sinh trưởng, chỉ là loại “dã vương thảo” này thừa thốt đến hiểm có, bình thường dựa vào gió để phát tán mầm đi khắp nơi, trong tình huống cực kỳ trùng hợp mới có thể tiến vào nơi có thượng cổ thì hải đại thần, sau đó trải qua thời gian mất nghìn năm sinh trưởng mới có tác dụng.

Bình yên vượt qua thời gian mấy nghìn năm đã là một chuyện cực kỳ không tưởng, vô luận là ma thú ăn mất hay thiên tai, hoặc cũng có lẽ do con người phá hoại đều có thể làm cho “thần chi thảo” ngưng hẳn sự sinh trưởng của nó.

Lý Nhĩ trải qua thời gian ba trăm năm mới có thể tìm được một gốc, chuẩn bị cho thê tử sống lại để cho nàng phục dụng, muốn hắn lấy đi tặng người khác tuyệt đối không có khả năng.

Kỳ Áo nhìn ra biểu tình quyết đoán trên khuôn mặt âm u của Lý Nhĩ, lại nói:

- Không cần “thần chi thảo” cũng được, vậy thì đổi thành “ác ma thiên sứ” đi.

Ác ma thiên sứ, một loại bất tử tộc thượng chủng, có người nói khi thiên sứ sinh ra tâm trạng oán hận mà biến dị. Tại bất tử giới ngoại trừ yêu chó chủ linh chủ hoặc là minh vương ra, thì ác ma thiên sứ chính là

cực mạnh, hầu như đã có thực lực địa vương giai. Bản thân có được một khôi lỗi thị vệ như vậy đối với địch nhân mà nói, đây chính là một hồi ác mộng.

Sắc mặt của Lý Nhĩ đã hoàn toàn đen lại, hai loại vật phẩm siêu cấp này, toàn là những vật phẩm tinh hoa trong mấy trăm năm cuộc đời hắn

- Phí Người La, xem ra ngươi thực sự rảnh rồi muốn quản chuyện của ta rồi?

Đối thoại giữa hai người, Lâm Khiếu Đường nghe được cảm thấy cực kỳ khó chịu, trong lòng Kỳ Áo suy nghĩ cái gì thủy chung Lâm Khiếu Đường không đoán ra được, tựa hồ như đối với cái linh hồn viễn cổ chết tiệt này chỉ có giao dịch siêu giá trị mới là trọng yếu nhất. Nếu như Lý Nhĩ thực sự mang một trong hai vật phẩm đó ra mà nói, sợ là Kỳ Áo đã lập tức rời đi rồi.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, có chiêu số nào thì cứ việc phóng ra. Bản vũ thần ta nhất định tiếp được hết!

Kỳ Áo so với Lý Nhĩ có vẻ dễ dàng hơn rất nhiều. Trước đó hai người đã từng giao thủ một lần, tuy chỉ là bình thủ, thế nhưng trong lòng Lý Nhĩ biết nếu hắn xen vào thì nhất định chịu một không ít.

Đôi mắt già lão của Lý Nhĩ tràn ngập tơ máu, thân thể từ từ bành trướng lớn lên, đám mây đen cuộn cuộn phía sau không ngừng áp súc lại, những tiếng tê rống bên trong cũng càng dần càng mãnh liệt, phảng phất giống như là bản thân bị gia súc bị nhốt giết trong lòng kịch liệt giãy giụa.

Trong đám mây đen có một con cự long dần dần hiện thân, long thể lớn đến không gì sánh được. Chiều cao vượt qua hai mươi trượng, bộ da màu đen cùng một ít thịt dính chắc vào những chiếc xương thô to. Trong hốc mắt trống rỗng lóe ra u quang màu hồng.

Kỳ Áo ngạc nhiên nói:

- Lý Nhĩ huynh, ngươi thực sự có không ít thứ tốt nha, thậm chí cả di hài hoàn chỉnh của thần thánh cự long bị chớ chú cũng kiếm được, đã luyện hóa thành vong linh cốt long, ta đúng là đã xem thường ngươi rồi.

Thân thể của Lý Nhĩ đã bành trướng hoàn tất, thân thể của hắn lúc này lớn hơn trước đến năm lần, bộ trường bào màu đen vốn rộng thùng thình cũng đã sớm bành trướng căng phồng đến mức bị xé nát, lộ ra thân thể màu đen dữ tợn.

Kỳ Áo ngoài trừ đại phóng nguyên lực ra hầu như không còn bất luận hóa gì khác.

Vong linh cốt long rít gào một tiếng, phun ra long tức màu hồng nhạt. Loại long tức tử vong này có hàm chứa độc tố cực kỳ phức tạp, thậm chí vượt qua đại đa số long tức của mọi loại cự long khác.

Long tức phun đến gần Kỳ Áo một trượng thì bị một cỗ màn chắn vô hình chặn lại phía trước.

Vong linh cốt long vỗ vỗ chiếc cánh xương, thân thể to lớn miễn tiếp lao thẳng về phía Kỳ Áo, đồng thời Lý Nhĩ trong trạng ác ma phụ thể cũng dùng tốc độ nhanh nhất đánh thẳng về phía Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường từ lâu đã chuẩn bị tốt việc ứng chiến, trong sát na, trên trăm vạn con “tham thị thú” phô thiên cái địa phóng ra ngoài.

Lý Nhĩ bị “tham thị thú” vây quanh làm chấn động. làm một gã vong linh ma pháp sư, hắn làm sao có thể không biết loại thượng cổ ma thú này. Pháp trượng giơ lên, trong miệng mặc niệm chú ngữ, nhất thời không gian vạn vật, sau đó đột nhiên bay ra một mảng đông nghịt hủ hủ côn trùng và tử vong biên bức.

Số lượng của hủ hủ côn trùng và tử vong biên bức cực kỳ kinh khủng, hầu như đã đem mấy nghìn trượng quanh quanh Âm Thi đảo bao vây bên trong, loại ma thú làm cho người khác buồn nôn này tràn ngập trong không gian.

“Tham thị thú” cùng với hủ hủ côn trùng và tử vong biên bức tạo thành hai đại quân đối đầu lao thẳng vào nhau bắt đầu cắn nuốt, trận quần chiến nhất thời bạo phát.

Khuôn mặt Lý Nhĩ nhất thời hiện lên nụ cười âm âm. Đám “tham thị thú” chưa thành thực này làm sao có thể chống lại được hủ hủ côn trùng và tử vong biên bức bản thân tỉ mỉ bồi dưỡng nhiều năm.

Nhan sắc của “tham thị thú” thành thực là màu vàng, đám “tham thị thú” vẫn còn màu xanh nhạt hiển nhiên chưa tiến hóa thành thực, trong mắt Lý Nhĩ lộ vẻ buồn cười.

Lâm Khiếu Đường rất không xác định nhìn hai quần thể đang va chạm chiến đấu kịch liệt, trong lòng cũng lo lắng vạn phần, trần thiên giới đã khởi động một thời gian, một canh giờ lại không tính là dài, nếu như không thể trốn được ra ngoài mà nói, thời gian hạn chế tới mình lập tức cường chế rơi vào trạng thái hôn mê.

Thể tích của “tham thị thú” chỉ giống như một con côn trùng, dáng dấp như cỏ thú, thân thể bao trùm bằng lân giáp, tâm tình tàn bạo, hủ hủ côn trùng và tử vong biên bức chỉ chống đỡ được một đoạn thời gian ngắn đã xuất hiện bại thế.

Vô luận là rằng nhọn hay thủ đoạn công kích của hủ hủ côn trùng hay tử vong biên bức đối với “tham thị thú” không hề có bất cứ hiệu quả nào.

Từng mảng lớn hủ hủ côn trùng và tử vong biên bức lấy tốc độ mắt thường có thể phân biệt rõ dần dần biến mất, cho tới bây giờ “tham thị thú” vẫn chưa từng phát ra âm thanh tại bữa tiệc long trọng trước mắt lại phát ra những tiếng kêu cuồng nhiệt. Bất quá cho dù là trăm vạn con đồng thời phát ra tiếng kêu thì lực lượng cũng cực kỳ yếu ớt.

Nụ cười trên mặt Lý Nhĩ chưa giữ được lâu thì đã biến mất, mắt mở trừng trừng nhìn số lượng hủ hủ côn trùng và tử vong biên bức cấp tốc giảm thiểu.

Bên cạnh đó, lại truyền đến những tiếng xương gãy thật lớn, Kỳ Áo chỉ dùng đôi bàn tay trần đã đem hai chân của cột long bẻ gãy.

Chiến ý của Lý Nhĩ giảm đi không ít, nếu giao thủ với một mình Kỳ Áo đã không có chỗ tốt gì, lúc này lại thêm một Lâm Khiếu Đường rình rập bên cạnh, còn tính thêm một gã ám ảnh thích khách chưa xuất thủ, phần thắng của bản thân thực sự quá nhỏ. Thâm độc nhìn lướt qua ba người, quanh thân phát ra hắc khí cuộn cuộn, chỉ chốc lát đã biến mất trong hư không.

- Đường Lâm, nơi này không thích hợp ở lâu! Đi thôi!

Thanh âm quanh quẩn trong hư không, thân ảnh của Kỳ Áo đã sớm biến mất không thấy.

Lý Nhĩ vừa đi, sức sống của hủ hủ côn trùng và tử vong biên bức lập tức giảm sút. Tốc độ thôn phệ của “tham thị thú” đột nhiên tăng mạnh, chỉ chốc lát đã thanh lí một mảnh đồng nghị. Thân thể của “tham thị thú” vì thế mà bành trướng gấp hai lần, trực tiếp hóa thành những quả trứng trắng noãn trong không trung.

Lâm Khiếu Đường đem đám “tham thị thú” đang dần dần hóa trứng thu hết vào trong trữ vật đai lưng, rồi hóa thành mũi tên màu vàng kim, nhanh chóng độn phi đi, tốc độ so với Kỳ Áo còn muốn nhanh hơn mấy phần. Nguyên lực được kích phát gấp ba lần không chỉ có mỗi biểu hiện bên ngoài.

Lúc đến là do Kỳ Áo dùng truyền tống quyền trực, trong nháy mắt đã đến, nhưng lúc quay về Lâm Khiếu Đường mất không ít công phu, trong khoảng thời gian trần thiên giới mất đi hiệu lực cuối cùng cũng đã thoát khỏi phạm vi những tên quái vật địa vương giai có thể dùng nguyên thức tra xét, tìm được một hải đảo kín đáo, Lâm Khiếu Đường liền rơi vào trạng thái ngủ say.

Bởi vì Lâm Khiếu Đường hiện tại có thực lực song đại sư giai cực kỳ đặc thù, bởi vậy tác dụng phụ khi sử dụng trần thiên giới so với trước đây nhỏ yếu hơn không ít. Bình thường cần ngủ say tới một tháng, hiện tại hần chỉ mê man mười ngày. Sau đó Lâm Khiếu Đường tỉnh lại liền nhìn thấy ngay Tân Tây Á vẫn đang đứng một bên thủ hộ.

Lại dùng thời gian mười ngày phi hành, Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á cuối cùng cũng về đến tòa trang viên tại Thiên Long thành. Nơi này vẫn như cũ bị tầng tầng ma pháp trận bao phủ.

Vừa vào sân Tân Tây Á liền lo lắng hỏi:

- Chủ nhân, nơi này đã bại lộ, có muốn đổi một địa phương khác hay không?

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói:

- Không cần, Kỳ Áo và Đạt Khắc giáo không phải là cùng một phe, ngoại trừ hần ra không có người nào biết được nơi này. Hai tháng nữa chúng ta chuẩn bị tiến nhập “ma tháp cấm địa”.

Lâm Khiếu Đường đã hoàn toàn không còn phương pháp nào khả dĩ trở về Kỳ Đông đại lục, lúc này chỉ có thể tiến vào trong “ma tháp cấm địa” để tìm kiếm mà thôi.

Rất nhanh thời gian hai tháng đã trôi qua. Ở một khu vực tại cực bắc của Minh Tây Đại Lục, gần “ma tháp cấm địa”, từ một tháng trước đã bắt đầu trở lên nóng nực.

236. Chương 239: Cấm Địa Ngoại Quần Hùng Tụ.

“Ma tháp cấm địa” bị bao phủ trong không gian của một ma pháp trận thật lớn, không gian bên trong lớn đến kinh người.

Bên ngoài cấm địa có một mảnh thạch lâm (rừng đá) trống trải rộng lớn, thạch lâm chẳng chịt rất lộn xộn, có cực nhỏ, có cực cao, lại có cực lớn... Thạch lâm này lúc bình thường đều lặng yên đứng sừng sững trên một khu đất loạn nham. Mà mỗi khi đến lúc cấm chế bên ngoài “ma tháp cấm địa” tiến vào thời kỳ suy yếu, thì thạch lâm sẽ trở lên cực kỳ nóng nực.

Thạch lâm gần ma pháp cấm chế, từ một tháng trước đã liên tục bị chiếm cứ, rất nhiều tu luyện giả từ khắp nơi trên Minh Tây đại lục đều đến đây thử vận may, đợi các phá trận sư của hai đại giáo hội mở ra ma pháp trận.

Mỗi một cây thạch trụ có khả năng đặt chân chỉ có vài thước vuông, chiều cao của thạch trụ lại không đồng đều, thạch trụ cao lớn đều được tu luyện giả cố tu vi cao thâm chiếm đoạt, người có thực lực yếu chỉ có thể đứng tại một vị trí xa xa.

Tại mấy thạch trụ rất gần cấm chế, hiện rõ trong mắt người khác đang có vài danh nhân của Minh Tây đại lục đang đứng.

Một nữ tử tóc vàng vóc người cực kỳ yếu diệu mê người đứng trên một cây thạch trụ cao to buồn chán đưa mắt nhìn bốn phía, tựa hồ như đang đợi cái gì đó, lại như không phải. Nếu như Lâm Khiếu Đường ở đây nhất định sẽ nhận ra nàng chính là vị thần thánh nữ ma pháp sư trước kia truy sát bản thân trên hòn đảo nhỏ, thậm chí còn hạ thánh quang chi độc lên người Lâm Khiếu Đường, chính là Lai Đặc giáo hội thánh nữ --- Tạp Tây Lị Á.

Một gã nam tử rất đẹp “chai” đứng tại một cây thạch trụ cách Tạp Tây Lị Á không xa, phía sau lưng có đeo một cây cung tiễn màu xanh đậm cực kỳ tinh xảo. Trên người tản mát ra nguyên khí lực cường đại không gì sánh được, đôi mắt màu xanh nhu hòa chìm trong tay một chiếc lá màu xanh, dường như đang tập trung nghiên cứu cái gì đó.

Một lão giả thất tuần mặc bộ ma pháp bào cũ nát đứng trên một thạch trụ càng gần hơn, không ít tu luyện giả đều dùng nhãn thần như tránh né quan sát lão giả, vị lão giả thất tuần chính là thủ tịch ma pháp sư Minh Tây đại lục --- Ốc Trát. Có người nói hẳn đã có tu vi địa vương giai trung kỳ. Hiện tại vị lão ma pháp sư nhìn qua cực kỳ hiền lành đang tập trung tinh thần dừng lại trước ma pháp trận cấm chế bên ngoài “ma tháp cấm địa” lặng yên như đang tự suy nghĩ cái gì đó.

Còn có một vị ả nhân râu hồng đeo một thanh cự phủ cực lớn rồi xếp bằng tại một cây thạch trụ cao to, đang không ngừng giờ chiếc túi cực lớn từng ngậm từng ngậm uống vào. Trong túi nước hiển nhiên không phải là nước mà chính là rượu ngon tỏa hương thơm ngát. Mỗi khi uống một ngụm ả nhân râu hồng đều phát ra một tiếng thở dài vang vọng, để biểu đạt sự hài lòng của bản thân.

Cách bốn người không xa, khu vực chỉ có những cây thạch trụ thấp hơn một chút, nhưng lại lộ vẻ chắc chắn không gì sánh được có một thân hình cực lớn đang say ngủ. Chính là một gã Bỉ Mông, thân hình cao tới hơn một trượng rưỡi, thể hình to lớn cực kỳ bắt mắt. Vốn hôm nay đệ nhất dũng sĩ Bỉ Mông tộc Khăn Long không hề muốn vào trong “ma tháp cấm địa”, thể nhưng kiếm thánh đại nhân, đệ nhất nhân trong thú nhân tộc lại không đến, Khăn Long không đánh lại được người ta, không thể làm gì khác hơn là đến nơi này tìm chút vận may.

Năm người chính là những tu luyện giả mạnh nhất trong số hơn ba trăm tu luyện giả đã xuất hiện tại nơi này, những tu luyện giả khác đều tự giác tránh một chỗ khá xa, thậm chí những kẻ tự cho mình là quý liêu

linh cũng không muốn đến gần năm người này.

Cách cấm chế xa hơn một chút chính là khu vực tập trung đông đảo tu luyện giả đại chúng, trong đó có một cây thạch trụ dị dạng đồng thời có bốn người đang đứng. Hai nam hai nữ, chính là bốn người trước kia đã thỉnh cầu sự che chở của Lâm Khiếu Đường, công chúa Vưu Na của Thụy Ma Nhĩ quốc và tùy tùng.

Chờ đợi quá lâu làm cho lão ma pháp sư Ba Mã lo lắng không thôi

- Công chúa, tín hiệu của người đã phát đi ba ngày rồi, thế nhưng người kia vẫn chưa thấy tới, chỉ sợ là hắc không đến.

Vưu Na ngẩng nhìn bầu trời xa xa, nàng rất tự tin nói:

- Hắc nhất định sẽ đến, không có tu luyện giả nào có thể chống lại được mê hoặc của những bảo bối có trong “ma tháp cấm địa”.

Đại kỵ sĩ Đức Tập Tư ôm chặt cây trường thương màu bạc trong tay, không phải rất xem trọng nói:

- Khó nói. Người đó trong như thế nào cũng không giống một người chắc chắn giữ chữ tín, hướng hồ người ta đã tu luyện đến tu vi cao thâm như thế, tiến vào trong cấm địa ngược lại là một hành động không thông minh cho lắm. Linh hồn giai phóng mất toàn bộ đại lực cho dù không phải là cao thủ cấp cao nhất nhưng cũng đủ lẫn lộn không cần nhiều cố kỵ, cần gì phải vào trong cấm địa. Phải biết rằng coi như là linh hồn giai tiến vào trong “ma tháp cấm địa” cũng không phải tuyệt đối an toàn, đặc biệt đi vào tầng trong lại càng nguy hiểm hơn.

Làm một thiếp thân hộ vệ của Vưu Na, Lộ Hi không hề phát biểu cách nhìn của chính mình, mấy ngày hôm nay công chúa điện hạ tiêu tụy hơn rất nhiều, mỗi ngày ngoài trừ tu luyện ra, hầu như chuyện gì cũng không làm. Sầm trận tìm bảo vật trong đó đã trở thành ký thác tất cả hy vọng của nàng hiện tại. Lộ Hi cũng không muốn dă kích nàng nhiều hơn nữa.

Lão ma pháp sư Ba Mã tự giấu cười

- Còn có năm canh giờ nữa là lúc khai trận. Nghe nói trong một canh giờ hai đại giáo hội sẽ phái ra hơn mười phá trận sư ra mở trận, đến lúc đó nếu như không đến mà nói, chúng ta chỉ có thể liều mạng hộ tống công chúa sầm trận tìm bảo vật mà thôi. Chỉ là lấy thực lực của mấy người chúng ta, chỉ sợ tiền vốn để lẫn lộn tại tầng ngoài cũng thiếu a!

Đức Tập Tư tự tin cười nói:

- Lần này ta đã mang theo bảo bối của mình đến, chỉ cần có nó ở đây, vậy thì chúng ta có thể tìm được thứ gì đó tại tầng ngoài.

Tựa hồ như để hưởng ứng lời nói của Đức Tập Tư, thạch trụ ngay bên dưới có một tiếng gầm nhẹ có thể mê hoặc người khác của lang mã sừng đen.

Ngoài miệng Vưu Na nói một cách rất tự tin, thế nhưng lúc này trong lòng nàng cũng đang chìm xuống, thời gian còn lại không nhiều lắm. Người đó đã ước định với chính mình thế nhưng bây giờ vẫn chưa thấy đến. Ước định ngoài miệng, cũng không có bao nhiêu bảo đảm.

Một khu tụ tập tu luyện giả khác, hai vị thiếu phụ mỹ lệ đồng dạng lo lắng nhìn phương xa. Không ít tu luyện giả nam tính đã sớm có suy nghĩ chiếm đoạt đối với hai vị thiếu phụ xinh đẹp này, nếu như không phải nguyên lực tỏa ra trên người hai nàng không kém, ít nhất cũng có đại sư giai mà nói, chỉ sợ là sớm có người không nhận được xuất thủ chiếm đoạt hai vị thiếu phụ mỹ lệ.

Hai thiếu phụ mỹ lệ chính là Nạp Lan U và Lạc Phỉ hóa trang mà thành, đương nhiên ở chỗ này gọi Nạp Lan U là Lan Nhã càng thích hợp hơn một chút.

- Lan Nhã, bằng hữu của người thực sự sẽ đến hay sao?

Lạc Phỉ không xác định hỏi. Nếu như không phải Lan Nhã nói có cường thủ tương trợ thì có đánh chết nàng, Lạc Phỉ cũng tuyệt đối không để đây sầm trận. Cho dù hiện tại trong lòng Lạc Phỉ cũng không phải rất chống cự, thế nhưng bên trong thực sự quá nguy hiểm.

- Tất cả mọi người ở đây có thể không đến, nhưng hẳn nhất định sẽ đến!

Trong đôi mắt mỹ lệ của Lan Nhã hiện lên một tia hoài niệm.

Đúng lúc này, đám tu luyện giả trong thạch lâm đột nhiên khởi xướng một trận rối loạn kinh hoàng, một cổ khí tức cường đại đang dùng tốc độ cực nhanh hướng về phía thạch lâm.

Xa xa chợt hiện lên một đoàn mây màu tím, là do quang mang màu tím di chuyển với tốc độ nhanh chiếu rọi mà hình thành, tử quang sưu một tiếng, thân hình phóng thẳng tới khu vực gần ma pháp cấm chế, một gã nam tử anh tuấn thình lình xuất hiện trên một cây thạch trụ to lớn, trên mặt hiện rõ nụ cười không đổi. Chính là Lai Đặc giáo chánh án thánh đường sở thẩm phán --- Áo Phỉ Khắc.

Bộ phận tu luyện giả hắc ám hệ và dị giáo đồ không một tiếng động đều tự giác thối lui ra xa nam tử mới đến. Đại danh của thần thánh linh hồn kiếm sư Áo Phỉ Khắc từ lâu đã vang vọng khắp Minh Tây địa lục, không người không biết, không người không hiểu. Đặc biệt là những tu luyện giả không hợp với Lai Đặc giáo chỉ cần nghe tên đã sợ mất mật tránh thật xa, đừng nói là nhìn thấy gần như thế này.

Biểu tình của nam tử tinh linh và Ốc Trát cực kỳ đậm nhạt, chỉ hơi hướng về phía Áo Phỉ Khắc gật đầu tỏ ý tứ. Áo Phỉ Khắc cũng hơi quay đầu gật nhẹ nhàng coi như là đã bắt chuyện.

Ánh mắt của Tập Tây Lị Á chợt lóe lên, không đồng ý nói:

- Thế nào mà bây giờ mới đến? Bắt mấy tên tiểu tặc mà kéo dài thời gian như vậy sao?

Áo Phỉ Khắc nhún nhún vai nói:

- Đám người chúng ta làm sao có thể so được với thánh nữ điện hạ, đối với điện hạ mà nói chỉ là mấy tên tiểu tặc mà thôi, thế nhưng đối với chúng ta mà nói chúng là những đại tặc a!

Tập Tây Lị Á còn đang nói muốn cái gì đó thì bị ả nhân râu hồng cắt đứt:

- Áo Phỉ Khắc, gần đây có bắt được nữ tử đông phương những rượu đó hay không? Năm năm trước ta đã nếm thử rượu do nàng ta nhường ra, cho đến bây giờ hương vị vẫn còn không tan trong miệng, loại rượu đó thực sự quá tuyệt vời.

Áo Phỉ Khắc cười khỏ một chút, không hề đáp lại. Vị thiếu nữ đông phương đó chính là cái gai đau nhức từ khi hắn lên làm thánh đường sở thẩm phán Lai Đặc giáo đến nay. Ba mươi năm gần đây Áo Phỉ Khắc chưa bao giờ thất thủ khi bắt dị giáo đồ, thế nhưng trong lần bắt bố năm năm trước hắn lại phải nếm mùi thất bại, thất bại vô cùng thảm hại, nghĩ lại đối phương nhìn qua mới chỉ là một tiểu cô nương mười năm mười sáu tuổi mà thôi, Áo Phỉ Khắc liền đau đầu không ngớt. Nếu như chỉ thuần túy dùng chiêu thức thì đối phương chỉ cần một tay đã có thể dễ dàng đánh bại bản thân, chuyện này Áo Phỉ Khắc chưa bao giờ nhắc qua với bất kỳ ai, cũng không dự định nhắc tới, thế nhưng nó vẫn là cái gai châm chích trong lòng hắn.

Trên một tảng đá lớn cách ả nhân râu hồng không xa có một gã kiếm sĩ quý tộc, mặc bộ trọng铠 hoa lệ phát sáng, khí tức nguyên lực trên người tỏa ra thực tế rất không kém, chỉ ít cũng có tu vi đại sư giai đỉnh cấp. Người này tên là Bồ Lý Tư, là một đại quý tộc, từ năm ngày trước đã đến nơi này, hắn muốn cùng mấy cao nhân trò chuyện gì đó, thế nhưng không có người nào thèm để ý đến hắn, lộ vẻ rất không thú vị, lúc này mới chen vào nói:

- Áo Phỉ Khắc nhất định không hề gặp lại nữ tử đó, nếu không đã sớm đưa nàng ta lên hỏa hình đài rồi, ả nhân râu hồng, người đừng nghĩ đến chuyện uống lại loại rượu đó nữa. Ha ha ha!

Bồ Lý Tư tự cho mình là một nhân sĩ có thể sánh được với đám cao thủ đẳng trước, thế nhưng ả nhân râu hồng đến liếc mắt cũng không thèm đưa đến một lần, về phần Áo Phỉ Khắc đã sớm đưa mắt nhìn về nơi khác, hoàn toàn không thèm chú ý đến hắn. Tiếng cười của Bồ Lý Tư trong sự xấu hổ dần dần nhỏ lại.

Không lâu sau khi Áo Phỉ Khắc hạ xuống thạch lâm, xa xa lại truyền tới khí tức cực kỳ cường đại, so với Áo Phỉ Khắc lúc đến còn mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa lại không phải chỉ có một người.

Một chiếc thuyền bằng băng bị bao phủ trong một màn hắc vụ cấp tốc bay tới. Trên thuyền băng có một nam một nữ đang đứng. Nam tử có thân hình cao lớn, khuôn mặt chữ điền đầy sát khí, nữ tử tuyệt mỹ

không gì sánh được. Một thân trường bào màu đen không thể che giấu được thân thể mềm mại căng tròn động nhân bên trong.

Bố Lý Tư ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, tỏ vẻ người quen cũ lẩm bẩm, thế nhưng lời lẩm bẩm lại rất lớn tiếng, giống như là sợ người khác không nghe thấy

- Là Mông Táp hội trưởng và thánh nữ Áo La Lạp của Đạt Khắc giáo. Đã lâu không gặp, tựa hồ như tu vi lại tăng tiến không ít a.

Trên mặt Táp Tây Lị Á hiện lên một tia ngạc nhiên, cho dù nàng đã sớm thu được tin tức, thế nhưng khi thực sự nhìn thấy Áo La Lạp không hề có chút tổn hao nào, nàng vẫn không tránh được giật mình không nhỏ. Phải biết rằng trước kia Áo La Lạp hầu như hồn diệt, cho dù Đạt Khắc giáo có bản lĩnh thông thiên đi nữa cũng không thể cứu trị được cho nàng. Thế nhưng sự thực xảy ra trước mắt lại không thể không tin.

Khi đến không trung trên thạch lâm, thuyền băng lập tức tan rã, Mông Táp và Áo La Lạp cùng huyền phù trên không, nhìn lướt qua phía dưới một lượt, đều không tìm được điểm dừng chân, chậm rãi nhẹ nhàng hạ xuống dưới.

Bố Lý Tư nhìn thấy Mông Táp hướng phía mình mà tới, nhất thời vui mừng quá đổi, khuôn mặt tươi cười, nhiệt tình chào hỏi:

- Mông Táp, pháp trận sư của quý giáo bao giờ mới tới a!

Ánh mắt của Mông Táp lạnh lùng nhìn Bố Lý Tư, lại nhìn thạch trụ bên dưới, gầm nhẹ một tiếng:

- Cút!

Bố Lý Tư trước đó vẫn hăng hái bừng bừng, hiện tại đến rầm cũng không dám phóng một cái, xám xịt nhảy sang một cây thạch trụ khác, sau đó làm bộ như chưa có chuyện gì phát sinh bắt đầu quan sát xung quanh.

Ải nhân râu hồng và Áo Phi Khắc kinh ngạc nhìn người này, rất khó lý giải vì sao trên đời này lại có loại người không tự tôn da mặt dày hơn tường thành như hắn.

Sau đó, Lai Đặc giáo lại đến thêm một đại chủ giáo Da La. Đạt Khắc giáo cũng không nhường nhịn ai đồng dạng có thêm một vị đại chấp giáo Ni La tới, đều là những cao thủ linh hồn giai trung kỳ.

Pháp trận sư của hai đại giáo hội thoáng cái đã đến nơi trước khi mở phong ấn nửa canh giờ, đều là cười đại hình phi hành khí mà đến. Gần hai mươi vị pháp trận sư vừa đến đã bắt đầu chuẩn bị cho công việc mở phong ấn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, một canh giờ rất nhanh trôi qua. Ma pháp trận thủ hộ bên ngoài của “ma tháp cấm địa” sau một hồi khởi động pháp trận đã sắp mở ra...

Thế nào đến bây giờ vẫn chưa thấy đến? Lúc này, ngay cả Nạp Lan U cũng cảm thấy không xác định...

237. Chương 240: Tiên Nhập “ma Tháp Cấm Địa”.

Giải ma pháp trận rốt cuộc dưới sự thôi động của mười tám vị pháp trận sư dần dần vận chuyển, thủ hộ ma pháp trận bên ngoài “ma tháp cấm địa” phát ra âm thanh ầm ỉ, ma pháp trận thủ hộ tiến vào thời kỳ suy yếu không duy trì được bao lâu liền bị mở một lỗ hổng không nhỏ. Cánh cửa không gian chớp động chậm rãi mở ra.

Rốt cuộc đại môn tiên nhập “ma tháp cấm địa” cũng đã được mở ra hoàn toàn. Hơn năm trăm tu luyện giả ở đây hiện tại, trên mặt mỗi người đều hiện rõ các loại chờ mong.

Tuy nói trong lòng mỗi người đều rục rịch, thế nhưng đám cao thủ đỉnh cấp phía trước thạch lâm còn chưa động thủ, không ai có can đảm sấn trận trước họ.

Trong suốt bốn canh giờ Áo La Lạp xuất hiện, tam đại cao thủ của Lai Đặc giáo vẫn dùng loại cánh mắt vô cùng ngạc nhiên nhìn nàng. Táp Tây Lị Á, Áo Phi Khắc và Da La chính là chủ lực bao vây tiêu trừ Áo La Lạp trước kia, ba người này tận mắt nhìn thấy thánh nữ Đạt Khắc giáo hương tiêu ngọc vẫn, chỉ là cuối

cùng đã khởi động một hắc ám truyền tống quyền trực chạy thoát thân, nhưng mạng của nàng tuyệt đối không giữ được.

Rốt cuộc Đạt Khắc giáo đã dùng phương pháp gì mới có thể trị hết được cho Áo La Lạp, đây chính là nghi vấn lớn nhất trong lòng tam đại cao thủ Lai Đặc giáo.

Trong mấy đại cao thủ ở nơi này, có ba người đã sấm trận ba trăm năm trước là Ốc Trát, Da La và Ni La, và cũng đã an toàn quay về. Ngoài ra còn có hai người khác nhưng đã sống hết thọ nguyên chết nhiều năm trước.

Ba người này đều là ma pháp sư nhưng giữa họ có sự bất đồng. Ốc Trát là tự nhiên hệ ma pháp sư, từ ba trăm năm trước tu vi của hắn đã tiến nhập vào địa vương giai, Da La là quang minh hệ linh hồn ma pháp sư còn Ni La là hắc ám linh hồn ma pháp sư Đạt Khắc giáo.

Ni La cho tới bây giờ, sắc mặt vẫn thủy chung duy trì sự bình tĩnh, cuối cùng khi cánh cửa ma pháp trận mở ra là lúc hướng ánh mắt độc ác nhìn Da La nói:

- Ba trăm năm trước đã để cho người chiếm tiện nghi thật lớn, chỉ cần một cây “thần thi thảo” đó cũng đủ làm cho một người sau trăm tuổi chắc chắn trở thành cao thủ địa vương giai của Minh Tây đại lục, không nghĩ tới đến tay người lại lãng phí, sớm biết như vậy, cho dù phải liều mạng chịu nguy hiểm tổn hao nguyên khí thì bản chấp giáo cũng phải cướp cho được “thần thi thảo”.

Da La ngược lại không hề tức giận, mỉm cười nói:

- Vậy còn phải xem Ni La chấp sự có được bản lĩnh đó hay không! Gốc “thần thi thảo” đó ta thực vô phúc hưởng dụng, câu lãng phí vừa nói không biết từ nói từ đâu mới đúng!

Ni La hừ lạnh một tiếng

- Người bán cho Lý Nhĩ chính là lãng phí.

Da La lắc đầu nói:

- Nội bộ giáo hội các người ta không quản được.

Một vị đại chủ giáo, một vị chấp giáo, chưa tiến vào trong “ma tháp cấm địa” thì bầu không khí giữa họ đã bắt đầu nóng bỏng.

Mông Tập thì trợn mắt nhìn Áo Phi Khắc. Áo Phi Khắc lại không muốn phát sinh bất kỳ xung đột nào giữa hai phe phái tại nơi này, thế nhưng lửa giận của Tập Tây Lị Á lại bốc cao rồi cuộc cũng không nhịn được nói:

- Mông Tập hội trưởng, một đoạn thời gian trước một gã hắc ám võ sĩ tài quyết hội của các người đã thương kiến tập thánh đường võ sĩ của bản giáo. Người hắn là biết rồi đúng không?

Mông Tập nhướng mày

- Đánh rầm cũng có thể kinh động đến thánh nữ điện hạ, thực sự làm cho bản hội trưởng thêm kiến thức, đó chỉ là mấy tiểu bối chơi đùa mà thôi.

- Hừ! Hắc ám võ sĩ của quý giáo rõ ràng có tu vi sư giai đỉnh cấp, còn gã kiến tập thánh đường võ sĩ của bản giáo mới chỉ có tu vi 5 tinh võ sĩ, nói cách khác chính là các người khi dễ người khác.

Tập Tây Lị Á giận giữ nói.

Mông Tập cười lạnh

- Khi dễ? Thực nói giỡn. Giáo đồ của các người đông đúc như mây, chúng ta làm sao dám khi dễ các người.

- Trong đó có một gã thực tập võ sĩ tại mười năm trước không thể chữa trị được mà mất mạng, đùa giỡn cũng có thể giết chết người, đường đường là tài quyết hội hội trưởng, sẽ không nên nổi trợn mắt nói dối đấy chứ!

Tập Tây Lị Á châm chọc khiêu khích nói.

Mông Táp nghe xong phát hỏa:

- Người muốn? Để cho trận chiến tranh giáo hội vừa mới kết thúc lại bùng phát lần nữa?

Ốc Trát thấy tình thế không ổn lắm, nếu như ở chỗ này đánh nhau, vậy thì ai cũng đừng nghĩ tiến vào, không đồng ý nói:

- Nhị vị có ân oán gì xin mời đi ra ngoài, việc quan trọng bây giờ chính là tiến nhập ma tháp cấm địa, không nên nhiều loạn phá trận sự mở trận.

Ốc Trát đã mở miệng. Mông Táp và Táp Tây Lị Á chỉ hừ một tiếng rồi bắt đầu im lặng, đặc tội một vị cao thủ địa vương giai, điều này tuyệt đối là hành vi ngu xuẩn.

Nam tử tinh linh và ả nhân râu hồng vẫn tập trung quan sát cánh cửa ma pháp trận đang từ từ mở ra, đối với cao thủ hai đại giáo phái đấu khẩu giống như không thấy. Sự tranh đấu của hai đại giáo hội không phải chỉ nói vài ba lời là có thể khuyên ngăn được, có Ốc Trát ở chỗ này nam tử tinh linh và ả nhân râu hồng không hề lo lắng hai bên sẽ phát sinh bất cứ sự xung đột nào, còn về phần tiến nhập vào bên trong sẽ phát sinh những chuyện gì, vậy thì càng không cần đến bọn họ quan tâm.

Khi cánh cửa pháp trận hoàn toàn được mở ra. Vưu Na triệt để tuyệt vọng, nhìn thoáng qua đại quân mấy trăm gã tu luyện giả tham lam. Không cần dò xét cũng có thể cảm nhận được tất cả đều là hảo thủ, kém cỏi nhất cũng có tu vi sư giai trung kỳ, hơn nữa rất có khả năng mang theo loại trang bị nào đó cực kỳ lợi hại. Đại đa số bọn họ đều thuộc về đại sư giai, so với bản thân mạnh hơn rất nhiều.

Tuy rằng Đức Táp Tư cũng là một gã đại kỵ sư, thế nhưng thân là một quý tộc, kinh nghiệm chiến đấu của hắn không được phong phú cho lắm, bởi vậy thực lực sẽ giảm xuống một mức không nhỏ. Thần sắc của Vưu Na âm trầm không ánh sáng, bỗng nhiên cảm giác được tiền đồ phía trước thật xa vời.

Nạp Lan U bên kia còn đang hoàn toàn không rõ, vô luận là phân tích từ góc độ nào đi nữa, Lâm Khiếu Đường đều phải thử tiến nhập “ma tháp cấm địa” mới đúng. Lấy tu vi của hắn cho dù không có năng lực đoạt bảo bối tuyệt đối đi nữa thì cũng đủ sức để bảo vệ chính mình, tính mạng không có vấn đề gì đáng lo.

Cánh cửa pháp trận đã hoàn toàn mở ra, chỉ đợi một thời gian ngắn để ổn định là có thể đi vào.

- Công chúa điện hạ, thỉnh không nên lo lắng. Lộ Hi cho dù phải đánh bạc tính mệnh đi chăng nữa cũng tuyệt đối giúp công chúa đoạt được thứ gì đó.

Lộ Hi thề thốt nói.

Vưu Na cười khổ một chút, cảm kích gật đầu.

Lão Ba Mã vẫn như cũ, kiên trì nói:

- Công chúa điện hạ, lão nhân vẫn cho rằng không nên vào đó mạo hiểm thì hơn.

- Ba Mã pháp sư, người không cần phải nói nữa. Ta tình nguyện chết trong cấm địa, cũng không nguyện mở mắt trừng trừng nhìn quốc gia của mình bị người khác chiếm lấy.

Vưu Na kiên quyết nói.

Lão Ba Mã cuối cùng không thể không chế được tâm tình, nhìn xa xa, chửi bới

- *** chó! Nếu như không tuân thủ điều ước, công chúa điện hạ mà có chuyện không hay xảy ra. Lão đầu ta cho dù phải biến thành bất tử tộc cũng tuyệt đối không buông tha cho người.

- Không buông tha ai?

Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng nhưng cũng bình thản phi thường hưởng ứng ngay sau lời của lão pháp sư. Thanh âm này lão pháp sư Ba Mã đã nghe qua hơn nửa năm trước, thế nhưng ký ức vẫn còn như mới, nhất thời thân thể cứng đờ.

Thân thể của mấy người Vưu Na cũng mạnh mẽ run lên. Chỉ thấy một gã thanh niên tuấn lãng mặc bộ trường bào màu đen, lưng đeo cự kiếm huyền phù trên không trung, gằn trong gang tấc.

Vưu Na chỉ cảm thấy nội tâm run lên, nước mắt chậm rãi chảy ra. Tinh thần rơi vào trong tuyệt vọng dần dần hồi phục lại, cảm giác thực không dễ chịu. Cũng không biết vì sao, Vưu Na có loại xung động muốn tiến lên ôm lấy thanh niên này.

Lâm Khiếu Đường gật đầu, đôi con ngươi đen nhìn lão Ba Mã đang thông thả xoay người. Biểu tình trên khuôn mặt già nua của lão Ba Mã trở nên cứng nhắc. Trong mắt hiện rõ quang mang muốn trốn tránh.

- Một ngày trước ta đã đến đây rồi, nhưng vẫn một mực ở dưới đám loạn nham phía dưới đả tọa, vừa rồi cảm giác được pháp trận có động tĩnh nên đến đây nhìn.

Ánh mắt của Lâm Khiếu Đường lóe lóe, rốt cuộc cũng ly khai khỏi lão Ba Mã. Thân thể lão pháp sư nhất thời nhẹ bẫng, mồ hôi chảy ra.

Mấy người Vưu Na cảm giác hành vi của những cao nhân này thực sự không làm cho người khác đoán được, người ta đã tới từ lâu, thế nhưng tu vi bản thân lại quá kém không thể phát hiện ra, ngược lại lo lắng suốt mấy ngày liền, cảm giác thực buồn cười.

Không gian cánh cửa pháp trận rốt cuộc cũng hoàn toàn ổn định, hơn mười vị pháp trận sư nhanh chóng thối lui ra xa, không ngừng vận chuyển nguyên lực duy trì cánh cửa liên tục mở ra trong thời gian nhất định.

Ốc Trát là người đầu tiên là người đầu tiên nhảy vào trong cánh cửa pháp trận rất nhanh liền tiêu thất. Tập Tây Lị Á cũng không nhường nhịn cùng bay ra ngoài, những người khác bắt đầu lục tục tiến vào. Bể Mông cự nhân Khẩn Long lúc này mới chậm rãi mở đôi mắt, đánh mắt nhìn bốn phía, thân hình cong lại, dưới chân mạnh mẽ phát lực, ầm ầm, sau tiếng nổ thật lớn, cây thạch trụ dưới tác dụng của cự lực thật lớn ầm ầm sụp đổ. Thân thể của Khẩn Long giống như đại pháo bắn thẳng vào trong cánh cửa pháp trận.

Mấy đại cao thủ đều đã tiến nhập, Mông Tập đang muốn đi theo thì bị Áo La Lạp ngăn lại

- Hội trưởng, nhất định phải mang theo kẻ đó cùng nhau tiến vào, nguyên sa của hắn trong ma tháp mộ địa có tác dụng lớn.

Mông Tập không nhịn được nói:

- Nếu như kẻ đó không đến, lẽ nào chúng ta không tiến vào hay sao?

Áo La Lạp lắc đầu nói:

- Cứ đợi đã!

Lâm Khiếu Đường sở dĩ vẫn chưa hiện thân chính là vì nhìn thấy Tập Tây Lị Á sau đó lại có thêm mấy người quen tiến vào, Lâm Khiếu Đường tự nhiên càng không thể hiện thân. Vốn nghĩ muốn đi sau cùng để không bị chú ý, không nghĩ tới vẫn bị phát hiện ra.

Thân ảnh của Mông Tập và Áo La Lạp chợt lóe lên đã xuất hiện tại chỗ mấy người Vưu Na. Lão Ba Mã kinh hoàng thiếu chút nữa từ trên thạch trụ ngã xuống dưới đất. Đức Tập Tư chỉ cảm thấy thân thể bị khí thể cường liệt đè ép. Nguyên khí hắc ám hệ cường liệt của đối phương vừa vận áp chế quang minh đấu khí của Đức Tập Tư, làm cho hắn không thở nổi.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường ngưng trọng, thân thể của Áo La Lạp tựa hồ như đã hoàn toàn khôi phục, Đạt Khắc giáo thật đúng là xuất không ít máu, địa vị của nàng ta quả thực không hề thấp

Mông Tập không giận mà uy, đưa mắt quan sát Lâm Khiếu Đường một hồi rồi nói:

- Tiểu tử, chúng ta gặp lại bên trong đó, tiến vào tầng trong đoạt bảo, ngươi có đòi hỏi gì cứ nói, những bảo bối tìm được chúng ta chia đều.

Nói xong liền bay vào trong cánh cửa pháp trận. Áo La Lạp mong mỗi liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường rồi xoay người bay đi.

Mấy người Vưu Na nghe được những lời này đều kinh ngạc nhìn Lâm Khiếu Đường, không biết vị thanh niên thần bí này từ lúc nào quen được tài quyết hội hội trưởng Đạt Khắc giáo Mông Tập, thậm chí tựa hồ như Mông Tập còn có ý mượn hơi. Lòng tin của Vưu Na nhất thời tràn đầy.

Khi mấy vị cao thủ đã tiến vào hết, đại quân tu luyện giả đứng ngoài rút cuộc bạo phát, người sau nối tiếp người trước nhanh chóng bay vào trong cánh cửa lớn.

Vưu Na thuần túy là trọng trang võ sĩ, trước khi tiến nhập linh hồn giai không thể phi hành, mà Đức Tập Tư là kỵ sĩ, kỹ thuật phi hành tương đối yếu, chủ yếu là cưỡi tọa kỵ chiến đấu dưới đất, Lộ Hi cũng không bay, trong bốn người chỉ có lão pháp sư Ba Mã là có thể thuận lợi phi hành.

Nhìn bốn người này, Lâm Khiếu Đường có cảm giác bị trói buộc, thế nhưng Vưu Na lại có chìa khóa, mang theo nàng là hiển nhiên.

Dưới chân hình thành một bàn tay khổng lồ màu vàng, Tân Tây Á luôn luôn yên lặng phía sau theo thói quen nhanh chóng bước lên. Mấy người Vưu Na hơi hơi do dự rút cuộc cũng bước theo.

Hô một tiếng, mấy người Vưu Na còn chưa phản ứng kịp, đã thấy bản thân xuyên qua cánh cửa ma pháp trận, tiến nhập vào trong “ma tháp cấm địa”.

Bên ngoài đã đến gần hoàng hôn, thế nhưng bên trong “ma tháp cấm địa” lại bừng bừng ánh sáng. Nơi này tựa hồ như là một thế giới hoàn toàn khác, thế nhưng rất nhiều vi linh hồn pháp trận sư đã nghiên cứu cho ra kết luận, nơi này và Kỳ Minh Phong cùng thuộc một không gian, chỉ là bị một cỗ thần lực khổng lồ bao phủ hình thành. Tạo ra một thế giới trong một thế giới, mấy chỗ cấm địa khác đều thuộc về tình huống như thế này.

Thảm thực vật rừng rậm nơi này cao lớn dị thường, toàn bộ không gian tản mát ra nguyên khí nồng đậm.

Bởi vì phải mang theo mấy người Vưu Na, Lâm Khiếu Đường so với những tu luyện giả khác có hơi chút chậm chạp, sau khi tiến vào chỉ thấy đại quân tu luyện giả phi hành phía trước. Chỉ chốc lát mấy trăm người đều sử dụng thần thông của bản thân bay về bốn phía, đều tự đi tìm thứ tốt cho bản thân.

Lâm Khiếu Đường tận lực khống chế kim thủ bay nhanh, không nhanh không chậm phi hành, nguyên thức mở rộng ra bốn phía, tìm kiếm truyền tống trận xung quanh, nhưng mà bay tới vài trăm dặm cũng không tìm thấy bất cứ truyền tống trận nào, một đường phi hành ngược lại bình an dị thường.

Bay qua rừng rậm, bắt đầu tiến vào một mảnh sa mạc mênh mông.

Thân thể của Lâm Khiếu Đường đột nhiên căng thẳng dừng kim thủ lại, ngóng nhìn sâu trong sa mạc, một tiếng kêu thảm thiết yếu ớt truyền ra...

238. Chương 241: Nguy Hiểm Tại Cấm Địa Sa Mạc.

Lâm Khiếu Đường phóng nguyên thức tra xét, nhướn mày, nhìn thoáng qua Vưu Na hỏi:

- Con đường này nhất định phải đi nếu muốn tiến vào tầng trong hay sao?

Vưu Na nhắm mắt tìm tòi, con mắt mở ra, trả lời:

- Đúng vậy, không còn con đường thứ hai nào khác.

Một đường tới nơi này Lâm Khiếu Đường vẫn theo sự chỉ dẫn của Vưu Na mà phi hành, càng đi vào sâu bên trong, tung tích của tu luyện giả khác càng ít hơn, phần lớn tu luyện giả không muốn vào tầng trong, thậm chí chỉ cần ở tầng ngoài sát biên giới tìm một chút được thảo tốt, hoặc ma thú sáu bảy cấp là tốt rồi, đương nhiên tốt nhất là gặp kỳ ngộ lấy được dị bảo nào đó lưu lại trên chiến trường viễn cổ hoặc thi thể là đại thần thượng cổ.

Chỉ là không gian nơi này thực sự quá lớn, còn có rất nhiều ma pháp trận và bẫy rập do chiến trường viễn cổ lưu lại, bởi vậy muốn tìm được thứ tốt tuyệt đối không dễ dàng.

Phiến sa mạc này rộng lớn vượt xa tưởng tượng, có người nói độ dài chỉ có vài trăm dặm mà thôi, thế nhưng độ rộng tựa hồ như không có đầu cuối cùng.

Lâm Khiếu Đường phát hiện ra phía trước có nguy hiểm, nhưng tựa hồ không thể tránh né được, cho dù tránh khỏi phiến sa mạc này thì nơi khác cũng sẽ có tình huống nguy hiểm xuất hiện, huống hồ thời gian ma pháp trận thủ hộ bên ngoài suy yếu chỉ có ba ngày, sau ba ngày các trận pháp sư bên ngoài sẽ không

thể mở ra cánh cửa pháp trận. Suy nghĩ một hồi, Lâm Khiếu Đường đành phải thúc dục kim thủ chậm rãi bay qua.

Mới phi hành được một đoạn không xa, liền nhìn thấy hai gã tu luyện giả cùng với năm con sa quái hình dáng như tích dịch gian khổ chiến đấu, trên mặt đất xa xa còn có thi thể của một gã tu luyện giả khác.

Ba gã tu luyện giả này hiển nhiên chính là những kẻ có dã tâm muốn tiến vào tầng trong, chỉ tiếc thực lực không đủ, còn chưa xông qua được sa mạc đã gặp phải một đàn sa quái.

Sa quái không phải là loại ma thú cao cấp gì, thế nhưng cấp bậc của sa quái nơi này so với sa quái bên ngoài cao hơn đến ba cấp, trong cấm địa không có người nào quấy rầy, nguyên khí lại sung túc, thậm chí còn có rất nhiều thần lực của viên cổ thi hài tẩm bổ, trải qua thời gian hơn trăm năm, ngay cả sa quái chỉ là một loại ma thú sáu cấp nhỏ nhỏ cũng đã tiến hóa thành cửu cấp ma thú linh khủng, tương đương với đại sư giai tiêu chuẩn.

Lại thêm sa mạc là sào huyệt của sa quái, nơi này có thể làm cho sa quái phát huy hết năng lực của chúng, hai gã tu luyện giả tuy rằng có thực lực không kém thế nhưng bại thế đã hiện, lúc này chỉ là kéo dài chút thời gian mà thôi.

Khi hai gã tu luyện giả phát hiện có người bay tới nhất thời cảm thấy có hy vọng, nguyên lực trên người bành trướng, phát huy mười phần bản lãnh đấu lại đàn sa quái.

Thấy hai gã tu luyện giả này đều có tu vi đại sư giai trung kỳ, lại thuộc về chức nghiệp chiến đấu cận thân, Lâm Khiếu Đường lo lắng phía sau còn có thể gặp phải nguy hiểm, nhiều hơn một phần giúp đỡ chính là nhiều hơn một phần đảm bảo.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường chuẩn bị xuất thủ viện trợ, dưới mặt đất sa mạc đột nhiên xuất hiện dị trạng, đông đông đông..., hơn mười con sa quái từ bên dưới mặt đất mạnh mẽ nhảy lên, tốc độ cực nhanh.

Chiến đấu trong thời gian dài làm cho hai gã tu luyện giả rơi vào tình trạng kiệt sức, các loại công kích của bọn họ đối với đám sa quái da dày này căn bản không có bao nhiêu tác dụng, hai gã còn đang đau khổ chống đỡ không hề biết chuyện gì xảy ra thì đã bị hơn mười con sa quái mới xuất hiện xông đến xé nát thành mảnh nhỏ.

Chỉ một con cửu cấp ma thú không hề đáng sợ, thế nhưng nếu là một đám cửu cấp ma thú, điều này tuyệt đối là một hồi ác mộng.

Tình cảnh tàn nhẫn phía dưới làm cho Lâm Khiếu Đường hiểu có viện thủ cũng đã vô dụng, mạnh mẽ đề lực, tốc độ của kim thủ tăng lên nhiều, hóa thành quang mang màu vàng nhanh chóng độn đi.

Đúng lúc này, sa mạc phía dưới mọc lên những tầng sóng cát thật lớn, giống như sóng lớn đại dương đánh thẳng về phía Lâm Khiếu Đường. So với sóng cát khổng lồ, mấy người Lâm Khiếu Đường quả thực quá nhỏ bé.

Hơn mười con sa quái đứng trên sa mạc nhìn chăm chăm lên bầu trời, vừa rồi chỉ là món khai vị mà thôi, bữa ăn chính còn chưa bắt đầu.

Mấy trăm năm qua chỉ ăn những con ma thú khó xơi, đám sa quái đã sớm chán ngán, ngày hôm nay khó có được những con mồi da mỏng thịt thơm, không thể nào không ăn một trận đã đời.

Nhìn sóng cát bốc lên trời cao, mấy người Vưu Na nhất thời kinh hãi đến há hốc mồm, loại lực lượng thiên nhiên kinh khủng này, làm sao có thể dùng lực lượng của con người ngăn cản, ngay cả biên giới tầng trong còn chưa tới đã phải chết ở đây hay sao?

Sóng cát thật lớn càng dần càng đến gần, Lâm Khiếu Đường đưa tay ra, thanh cự kiếm phía trong nháy mắt rời khỏi bao kiếm bay ra rơi vào tay.

Ông ông ông

Cự kiếm đột nhiên phát ra trận trăn tiếng ông ông, trên thân kiếm đại thiểm quang hoa, rất sóng cát cực lớn đang phóng đến, trên mặt Lâm Khiếu Đường không có nhiều biến hóa, hầu như ngay khi sóng cát nện xuống, Lâm Khiếu Đường giờ kiếm lên mạnh mẽ bổ xuống.

Kiểm khí vô hình phẳng phát giống như đem không gian chém thành hai nửa, sóng cát thật lớn bị ngăn sinh bổ thành hai nửa, chính giữa lộ ra một cái khe thật lớn, kim thủ hữu kinh vô hiểm từ trong cái khe đó nhanh chóng xuyên qua.

Mấy người thở ra một hơi thật dài nhẹ nhõm, đánh giá về thực lực của thanh niên trước mặt lại một lần nữa tăng cao.

Thấy con mồi dĩ nhiên tránh được sóng cát tập kích, hơn mười con sa quái phía dưới nhất thời phát ra những tiếng tê rống không cam lòng, thế nhưng rất nhanh tiếng tê rống lập tức dừng lại, đám sa quái có vẻ như rất kinh hoàng, như tự nhận thấy được khí tức nào đó cực kỳ nguy hiểm, trong sự kinh hãi chạy tứ tán, chỉ chốc lát liền biến mất không còn tung tích.

Trong đoàn sóng cát đột nhiên hiện lên mất đoàn cát quái dị, phẳng phát giống như chúng có sinh mệnh riêng bản thân, bay thẳng về hướng mấy người Lâm Khiếu Đường.

Sa ảnh thú, thập cấp ma thú, có thể thao túng hạt cát, không có hình thái cố định, chỉ có một ít vật chất năng lượng, cũng có người gọi chúng là sa nguyên tố, chúng mới chân chính là chúa tể trong sa mạc mệnh mông, sa quái bất quá chỉ là một đám tiểu lâu la mà thôi.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường cả kinh, chống lại nhiều sa ảnh thú như vậy, phần thắng thực sự không lớn, lập tức dốc toàn lực phi hành thật nhanh, thế nhưng còn chưa bay được xa thì đã bị hơn mười con sa ảnh thú bay đến trước mặt chặn lại.

Trên người mỗi một con sa ảnh thú đều bao bọc bởi một tầng cát sỏi, nhìn qua giống như là những hạt cát chồng chất lên nhau tạo thành thân hình, hạt cát còn đang không ngừng lưu động.

Một lúc sau chỉ ít xuất hiện hơn trăm con sa thú đem mấy người Lâm Khiếu Đường dồn vào trong vòng vây, không khí xung quanh càng dần càng trở lên khô ráo, độ ẩm cũng theo đó tăng cao, một con sa ảnh thú đột nhiên phóng tới.

Con người của Lâm Khiếu Đường co rút lại, đợi con sa ảnh thú hoàn toàn tách khỏi đoàn, mới đột nhiên xuất thủ, cự kiếm màu bạc vẽ lên một đường vòng cung tuyệt đẹp, lập tức chém con sa ảnh thú thành hai nửa.

Thần sắc của mấy người cực kỳ bình tĩnh, tựa hồ như đối với thanh niên trước mắt cực kỳ tự tin, khi thấy thanh niên tung một kích liền đem con sa ảnh thú chém thành hai nửa, biểu tình nhất thời thoải mái, đang muốn hoan hô thì lại thấy hai mảnh sa ảnh thú vừa bị chém nhanh chóng hợp lại cũng một chỗ khôi phục như lúc ban đầu, thương tổn như vậy đối với chúng mà nói không đáng kể chút nào.

- Đây là loại yêu quái gì?

Lộ Hi thất thanh nói.

Sa ảnh thú thuộc là loại hình ma thú năng lượng, vật lý công kích đối với chúng mà nói căn bản không có hiệu quả, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên có chút hoài niệm đám “tham dị thú”, đáng tiếc lần trước chúng đã thôn phệ quá nhiều hủ hủ côn trùng và tử vong biên bức rồi hóa thành trứng “tham dị thú” cho đến bây giờ chúng vẫn chưa phá trứng ra ngoài.

Con sa ảnh thú đầu tiên xông lên công kích rõ ràng chỉ là thử nghiệm, đồng loại của chúng nhìn thấy đối thủ tựa hồ như không có nhiều thủ đoạn công kích hiệu quả, hơn mười con sa ảnh thú đồng thời phóng tới.

Những con sa ảnh thú này bị bao bọc trong những hạt cát nóng bỏng, biến hóa thành hình dạng quả cầu tròn đồng thời bay đến, chỉ cần bị chúng chạm vào, trong nháy mắt sẽ bị hấp thành thủy khô, một thân nguyên lực của con mồi cũng bị hút hấp thu sạch sẽ.

Lâm Khiếu Đường bình tĩnh thao túng kim thủ dưới chân, hiể hiể tránh né hơn mười con sa ảnh thú đồng thời công kích, lại thêm mười con sa ảnh thú khác tham gia vào cuộc tấn công hình thành nên một vòng vây không kẽ hở.

Lâm Khiếu Đường cảm giác bản thân giống như là bị nhốt trong một chiếc lồng nóng bức, chỉ có thể di động trong một không gian chật hẹp hữu hạn.

Cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng sẽ bị bắn trúng, nhân thần của Lâm Khiếu Đường ngưng tụ lại, nguyên lực toàn thân đột nhiên bành trướng, hơn mười khối tiểu quang cầu kim sắc trong nháy mắt xuất hiện, những tiểu quang cầu này di động xung quanh, tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng hình thành lên một phòng hộ trảo (lòng phòng hộ, các bạn có thể tưởng tượng đến kim chung trảo)

Một con sa ảnh thú gan lớn định xông tới, phanh một tiếng, lập tức bị những viên quang cầu đang vận chuyển với tốc độ cực nhanh bắn trúng, con sa ảnh thú thương cảm lập tức rút xuống sa mạc, nửa ngày vẫn không thấy đứng lên được.

Dưới sự bảo hộ của chiếc lòng hình thành từ những viên quang cầu di động với tốc độ cực nhanh, mấy người Lâm Khiếu Đường thông thả phi hành về phía trước, hơn một trăm con sa ảnh thú vẫn bám theo không rời, thế nhưng không có con nào dám xông lên công kích.

Cứ như vậy trong vòng vây của sa ảnh thú, mấy người Lâm Khiếu Đường phi hành liên hơn hai canh giờ, rốt cuộc cũng đi tới biên giới sa mạc, vừa mới ra khỏi sa mạc, đám sa ảnh thú không cam lòng kêu lên một tiếng, không dám có bất luận lưu luyến gì quay trở lại sa mạc.

Lâm Khiếu Đường hai lần đại triển thần uy, làm cho bốn người Vưu Na mở rộng nhãn giới, đối với những viên quang cầu màu vàng này rất hiếu kỳ, bất quá sau khi đám sa ảnh thú rời khỏi, Lâm Khiếu Đường liền thu chúng lại.

Bên ngoài sa mạc là một địa liệt cốc thật lớn, xa xa có hai gã tu luyện giả đến trước phát hiện ra sự tồn tại của mấy người Lâm Khiếu Đường, lập tức đi lên nghênh đón.

Trong hai tu luyện giả, một là vị trung niên ma pháp sư nam tính, một người còn lại là nữ phi long kỵ sĩ, ngồi trên một con phi long cao hơn mười thước, tư thế cực kỳ hiên ngang, một thân khải giáp kỵ sĩ lờ lờ tỏa ánh sáng.

Trung niên ma pháp sư và nữ phi long kỵ sĩ hiển nhiên đã nhìn thấy đàn sa ảnh thú vừa rồi rời đi, nam tử ma pháp sư gạt mình nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

- Các người là từ phương hướng này tới được đây?

Lão Ba Mã thấy thanh niên không có ý tứ muốn tiếp lời, thuận tiện nói:

- Không sai, có chuyện gì hay sao?

Ma pháp sư trung niên không thể tưởng tượng được nói:

- Phiến sa mạc này chính là nơi nguy hiểm nhất trong toàn bộ tầng ngoài của ma tháp cấm địa, dĩ nhiên có người an toàn vượt qua, đám sa ảnh thú này nhất định đã cho các người ăn không ít đắng cay!

Ba Mã bỗng nhiên hiện lên một loại cảm giác vinh dự mạnh mẽ, giai vị của đối phương so với mình cao hơn hẳn một giai, theo lý phải gọi là tiền bối, thế nhưng lúc này trong mắt đối phương lại hiện rõ sự khiếp sợ và kính nể, vậy thì tiếng tiền bối này có thể quên đi cũng được, bất quá, sa ảnh thú có thực sự cường đại như vậy hay không? Cảm giác rất bình thường a!

- Người nói chính là đám ma thú dùng hạt cát để ngưng tụ thành hình hay sao?

Ba Mã đối với sa ảnh thú không có nhiều hiểu biết, trước đây hẳn còn không biết con vật đó là thứ gì.

Ma pháp sư trung niên gạt đầu nói:

- Không sai, chính là chúng.

Ba Mã đang muốn nói huyền diệu gì đó một phen, Lâm Khiếu Đường đột nhiên mở miệng

- Các hạ cũng định đi tới hư không môn (cửa hư không) hay sao?

- Đúng vậy, lẽ nào các vị cũng muốn tiến vào tầng trong ma tháp cấm địa hay sao?

Ma pháp sư trung niên không xác định hỏi, bởi vì những người trước mắt này tựa hồ như tu vi rất thấp, nếu như không tận mắt nhìn thấy mấy người bọn họ từ phương hướng sa mạc mà đến, nói không chừng ma pháp sư trung niên và vị nữ phi long kỵ sĩ trực tiếp xử lý bọn họ rồi.

Nữ phi long kỵ sĩ nhìn chăm chăm vào Đức Tập Tư, bởi vì trong những người này, chỉ có hắn tỏa ra khí tức nguyên lực cực mạnh, những người khác chỉ là sư giai mà thôi, chỉ là nữ phi long kỵ sĩ lại không rõ vì sao chỉ bằng bọn họ cũng có thể bình yên qua được phiến sa mạc rộng lớn kia, còn có phi hành khí hình bàn tay dưới chân bọn họ rốt cuộc là loại phi hành khí như thế nào.

Lâm Khiếu Đường thân nhiên nói:

- Đúng vậy, chúng ta cũng muốn tiến vào tầng trong thử thời vận.

Nữ phi long kỵ sĩ coi thường, nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường nói:

- Ta khuyên các người hay dừng lại tại đây, phiến sa mạc này chỉ là quan khẩu thứ nhất trong ba đại quan khẩu để tiến vào tầng trong mà thôi, hai quan khẩu phía sau so với quan khẩu trước còn hung hiểm hơn rất nhiều, vận khí của các người sẽ không còn tốt như vậy.

Ý tứ trong lời nói này rất rõ ràng, nữ phi long kỵ sĩ hiển nhiên không tin tưởng mấy người Lâm Khiếu Đường dùng thực lực của bản thân để đi tới nơi này, có thể là vận *** chớ lớn hơn trời, hoặc có một bảo bối nào đó chuyên môn khắc chế sa ảnh thú.

Đúng lúc này, dưới chân phi long đột nhiên phát ra một tiếng kêu thét kinh khủng, sâu thẳm trong địa liệt cốc cũng truyền đến mấy tiếng thét dài kinh hoàng...

239. Chương 242: Thâm Uyên Lão Thú.

Nữ phi long kỵ sĩ nhất thời mặt trắng bệch

- Không may, dĩ nhiên gặp phải thâm uyên lão thú.

Mọi người nghe thấy danh từ thâm uyên lão thú này, thân thể không tự chủ được giật nảy mình, mười một cấp ma thú, tính tình tàn bạo, bất luận là vật gì còn sống trong mắt thâm uyên lão thú đều là thực vật và địch nhân.

Nữ phi long kỵ sĩ và trung niên nam ma pháp sư nhìn nhau, xoay người bỏ chạy, đạo quan khẩu thứ hai còn chưa qua đã gặp phải ma thú cường đại đến như vậy, vậy thì còn lý do gì để không đào tẩu đây chứ.

Địa đồ cũng không hoàn chỉnh, có nhiều địa phương không phải rất chuẩn xác, tâm niệm của Lâm Khiếu Đường chợt lóe lên, theo sát hai tu luyện giả cùng nhau đào tẩu.

Bay ra xa hơn mười dặm, nữ phi long kỵ sĩ và ma pháp sư mới cảm thấy kinh ngạc, vài tên tiểu tử sư giai phía sau cứ nhiên có thể đuổi kịp được tốc độ hai người, phi hành pháp khí dưới chân họ thực sự rất tốt nha.

Thâm uyên lão thú cũng không đuổi theo, lướt qua địa liệt cốc, tiến vào một cánh đồng hoang vu, đây chính là quan khẩu thứ hai, tịch mạch hoang nguyên.

- Đặc Nạp, trên địa đồ không nói nơi này rốt cuộc là có nguy hiểm gì hay sao?

Nữ phi long kỵ sĩ sau khi phi hành một hồi đột nhiên kỳ quái hỏi.

Nam tử ma pháp sư Đặc Nạp lắc đầu nói:

- Địa đồ ta tìm thấy là bản thiếu, đối với quan khẩu thứ hai miêu tả thiếu rất nhiều, chỉ đánh dấu phương hướng đi rõ ràng mà thôi.

Hai người đối thoại, đương nhiên Lâm Khiếu Đường nghe hết vào trong tai, trong đầu không khỏi bắt đầu lưu ý bốn phía xung quanh, toàn bộ tịch mạch hoang nguyên dường như không có điểm cuối, đồng thời cũng không thấy có khí tức nguy hiểm tới gần, điều này làm cho Lâm Khiếu Đường vô cùng kỳ quái, thế nhưng không hề thả lỏng cảnh giác.

Cứ như vậy, một con phi long, một người và một kim thủ thật lớn, trên tịch mạch hoang nguyên phi hành tới một canh giờ.

Tịch tịch hoang nguyên phẳng phất giống như cái gì cũng không có, chỉ có sự vắng vẻ tịch tịch, trống trải đến đáng sợ.

Lộ trình tựa hồ như không có điểm cuối, nhưng đúng lúc mọi người cho rằng có thể bình yên vượt qua được tịch tịch hoang nguyên, thì đột nhiên cuồng phong nổi lên, cát bay đá chạy, trên bầu trời mây đen rậm rạp, những giọt nước mưa thật lớn rơi xuống, lôi điện kinh khủng từ trong tầng mây đen ầm ầm xạ xuống. hiên cuồng phong nổi lên, cát bay đá chạy, trên bầu trời mây đen rậm rạp, những giọt nước mưa rơi xuống hoang nguyên,

Mỗi một đạo thiểm điện phẳng phất giống như nổi lên bầu trời và mặt đất, đột nhiên phóng thẳng vào mấy người Lâm Khiếu Đường. Đức Tạp Tư tay mất nhanh lẹ, thanh trường thương màu bạc trong tay ném mạnh ra, thiểm điện theo thân thương cải biến phương hướng phóng xuống mặt đất.

Nữ phi long kỳ sĩ và nam tử ma pháp sư đồng dạng cũng chịu tập kích của thiểm điện, hai người đồng thời mạo hiểm tránh thoát.

Trong mây đen đột nhiên truyền đến tiếng kêu bén nhọn, mọi người kinh hãi, thanh âm này cùng với thanh âm nghe được lúc trước tại địa liệt cốc hoàn toàn giống nhau. Lúc này lại càng có vẻ vang dội chói tai hơn.

Một thâm uyên lão thú toàn thân màu vàng xé mây hiện ra, thân thể cự đại to lớn đến kinh người. Mười một cấp ma thú đã tiến vào một lĩnh vực hoàn toàn khác, không phải những ma thú dưới mười cấp có thể so sánh được.

Toàn thân của thâm uyên lão thú lân giáp bao trùm, so với cự long còn muốn lớn hơn một chút, hàm răng sắc nhọn hơn phân nửa lỗ lỗ nhô ra ngoài miệng, đôi con mắt màu vàng trợn trừng, đối với những con mồi trước mắt tràn ngập vẻ căm hận, sự yên lặng của tịch tịch hoang nguyên bị những sinh vật nho nhỏ này đánh vỡ, thực sự đáng trách.

Đặc Nạp bỗng nhiên lĩnh ngộ, cả kinh kêu lên:

- Truyền âm trận, là truyền âm trận, vừa rồi chúng ta nghe được âm thanh động đất là do truyền âm trận truyền đến, kỳ thực thâm uyên lão thú không phải ở nơi đó, mà ở chỗ này, ngay từ đầu nó đã lợi dụng thanh âm thông qua truyền âm trận dẫn chúng ta chạy tới nơi này.

Chỉ số thông minh của mười một cấp ma thú hoàn toàn so sánh được với thực lực của chúng, tiến vào cấp mười một lập tức tăng vọt, không còn là những sinh vật cấp thấp chỉ biết ăn biết ngủ, chúng đã có được tư tưởng của chính mình, đồng dạng cũng sẽ có mưu kế.

Lúc này muốn chạy trốn thế nhưng không gian đã chuyển sang tối tăm, trong phạm vi mấy trăm trượng hoàn toàn bị mây đen dày đặc bao phủ, thiểm điện giống như chiếc lưới thật lớn hoàn toàn ngăn chặn đường đi.

Nếu như không đánh chết thâm uyên lão thú, muốn đi qua nơi này quả thực không có khả năng.

Đặc Nạp cấp tốc tụng niệm chú ngữ, một đoàn hỏa cầu thật lớn trong hư không hình thành rồi bắn thẳng ra ngoài.

Hỏa cầu thật lớn chính diện bắn trúng thâm uyên lão thú, không chỉ không tổn thương mấy may, thậm chí còn làm cho thâm uyên lão thú vốn táo bạo này bị chọc giận triệt để, hét lớn một tiếng, nguyên lực mang theo âm ba tràn ngập tính công kích.

Mấy người căn bản không thể chịu nổi công kích trình độ này, thống khổ ngồi xuống bịt chặt lỗ tai, Lâm Khiếu Đường cau mày, tỉ mỉ quan sát cố gắng tìm kiếm nhược điểm của cự thú trước mặt.

Đặc Nạp thấy công kích của bản thân không có kết quả, vội hét lên:

- Lôi Ti, ngươi nghĩ biện pháp hấp dẫn sự chú ý của thâm uyên lão thú, giúp ta tranh thủ một chút thời gian.

Lôi Ti cả kinh

- Ngươi muốn dùng tới chiêu đó.

Đặc Nạp dứt khoát gạt đầu, Lôi Ti lo lắng nói:

- Hãy nghĩ biện pháp, dùng thủ đoạn công kích khác đi, nếu như dùng tời thập cấp ma pháp sợ là phải tổn hao cực lớn, vậy thì quan khẩu thứ ba làm sao bây giờ?

Đặc Nạp nhìn về phía mấy người Lâm Khiếu Đường cách đó không xa nói:

- Thâm uyên lão thú không phải là một ma thú thông thường, công kích vật lý và công kích ma pháp bình thường đối với nó căn bản không tác dụng, thời gian đối với chúng ta mà nói càng lâu càng bất lợi, phải mau chóng giải quyết nó mới được, đám người kia ta xem không nhờ cậy gì được.

Lôi Ti chán ghét nhìn thoáng qua ba tu luyện giả cấp thấp thực lực kém thu người ngồi một góc, ngay cả công kích âm ba bình thường cũng không chịu nổi, biểu tình của hai người còn lại nhìn qua rất nghiêm trọng, phỏng chừng đối với đại gia hỏa trước mắt này cũng không có biện pháp gì, cắn chặt môi dưới nói:

- Vậy thì người nhanh nhanh một chút, tối đa ta chỉ có thể kiên trì thời gian một khắc mà thôi.

Đặc Nạp chăm chú gạt đầu

- Một khắc là đủ rồi, cẩn thận một chút.

Nói xong, trong tay Đặc Nạp xuất hiện một cây pháp trượng màu xanh, trên đỉnh pháp trượng có khảm một viên bảo thạch màu lam, bảo thạch thỉnh thoảng hiện lên quang hoa chói mắt. Giơ pháp trượng lên, Đặc Nạp nhẹ giọng tụng niệm, ma pháp nguyên lực quanh thân thể đột nhiên bành trướng.

Dưới chân Lôi Ti đẩy nhẹ một cái, phi long giống như là thu được tin tức nào đó, gầm lên một tiếng rồi bay về phía thâm uyên lão thú.

Thao túng thiểm điện, công kích bằng âm ba, chúng đều là những thủ đoạn công kích trọng yếu của thâm uyên lão thú, bất quá sát chiêu chân chính lại là thả thâm uyên sát trùng ra, một loại ma trùng sống nhờ trên cơ thể của thâm uyên lão thú, song phương cộng sinh dựa vào nhau, thâm uyên sát trùng ăn lớp da chết và các loại ký sinh trùng khác trên cơ thể của thâm uyên lão thú mà sống, mà thâm uyên lão thú lại nhờ thâm uyên sát trùng thanh lý da chết và ký sinh trùng, đồng thời khi gặp phải kẻ địch có thể phóng sát trùng ra công kích địch nhân.

Đối với thâm uyên lão thú mà nói, sát trùng rất nhỏ bé, thế nhưng đối với con người mà nói, sát trùng lớn bằng đầu người, trong cái miệng tứ giác tràn ngập niêm dịch buồn nôn.

Lôi Ti vừa mới nắm long thương đâm thẳng về hướng thâm uyên lão thú đột nhiên trước mặt vọt tới một con sát trùng, long thương lập tức chống đỡ, đương một tiếng, đâm vào lớp vỏ ngoài cứng rắn của sát trùng, ngoài trừ lưu lại một vết trắng nhàn nhạt trên lớn giáp xác ra một điểm tổn thương cũng không có.

- Long quyền thương!

Lôi Ti gân giữ quát lên, long thương trong tay vũ lộng hình thành một đạo long quyền phong xoáy tròn.

Phi long bay trên không trung mãi tiếp dị thường, liên tục thay đổi tốc độ và phương hướng, mỗi một lần thay đổi phương hướng hay tăng tốc Lôi Ti đều nắm chắc thời cơ dùng long quyền khí xoáy tụ đâm ra.

Sát trùng mặc dù rất lợi hại, thế nhưng Lôi

Ti dù sao cũng là phi long kỳ sĩ đại sư giai, hơn mười con sát trùng rất nhanh bị xử lý, hai mắt của thâm uyên lão thú đỏ lên, giận dữ, cái đuôi quét ngang.

Lôi Ti kinh hãi, mạnh mẽ đem phi long dưới chân đè xuống, hiêm hiêm tránh được đòn công kích của thâm uyên lão thú, thế nhưng phi long vẫn bị sức qua một chút, trong không trung chật vật quay cuồng hơn mười vòng mới dừng lại được, Lôi Ti thiếu chút nữa rơi khỏi phi long.

Sau khi ổn định thân hình Lôi Ti lại một lần nữa vọt tới, thanh trường thương dài hơn bốn thước ra sức xoáy tròn đâm thẳng vào thâm uyên lão thú, bành một tiếng, căn bản ngay cả lân giáp cũng không thể đâm thủng được chút xíu, Lôi Ti buồn bực liên tiếp đâm hơn mười thương, tình chuẩn đâm vào một chỗ, thế nhưng ngay cả vết tích cũng không lưu lại.

Lâm Khiếu Đường đứng trên kim thủ, tâm pháp đầu luyện kịch liệt vận chuyển, kim quang trong mắt như thiểm điện chớp động, mỗi một lần chớp động giống như quét hình toàn thân thâm uyên lão thú dò xét nhược điểm trên cơ thể khổng lồ. Loại ma thú to lớn như thế này nhất định phải có nhược điểm. Lâm Khiếu Đường hoàn toàn tin tưởng, nếu như chính diện giao thủ cùng với cự vật này, thực sự rất có hại, không nói tới hầu hết các vị trí trên người cự thú căn bản không cần chú ý đến công kích của người, nếu như hơi chút không chú ý có thể trúng phải công kích của nó, chỉ cần một kích có thể làm cho người mất đi nửa cái mạng nhỏ, liều mạng khẳng định không ổn.

Thâm uyên lão thú thấy công kích của nó không có hiệu quả, lần thứ hai rống lên một tiếng, lúc này cường độ âm ba so với lần trước còn lớn hơn vài lần.

Lôi Ti bị âm ba đẩy lùi ra sau vài chục trượng mới đứng vững thân hình.

Lão pháp sư Ba Mã phun ra một ngụm tiên huyết, thiếu chút nữa ngất xỉu tại chỗ, ôm đầu, thống khổ dụi thường cuộn người lại. Lộ Hi và Vưu Na cũng không hề tốt đẹp, chỉ là chưa đến nỗi phải thổ huyết ra ngoài, nếu như luận về tu vi lão pháp sư Ba Mã mạnh hơn các nàng một ít, thế nhưng thể chất của ma pháp sư không thể so sánh được với hai nàng.

Thần sắc của Đức Tập Tư hơi nhúc nhích tựa hồ như chỉ bị ảnh hưởng một chút, Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á đối với âm ba không có nhiều cảm giác cho lắm.

Thập cấp ma pháp “liệt hỏa tiễn” của Đặc Nạp vừa mới hình thành hơn phân nửa. Lôi Ti thấy công kích vô hiệu lập tức thụt lùi chiến ý, nhưng không thể không kiên trì lại một lần nữa xông lên.

- Lưu tinh long thương!

Lôi ti gầm lên coi như là kích thích tâm lý chính mình, long thương trong tay rung động với tần suất cực cao, vô số thương ảnh xuất hiện, giống như một khóa lưu tinh đâm ra.

Lưu tinh long thương hỗn loạn nhưng ẩn chứa nguyên lực cường liệt vũ lộng, hung hăng đâm thẳng vào thân thể của thâm uyên lão thú, đương đương đương đương..., nhất thời bộc phát những tiếng va chạm chói tai.

Chiêu này hầu như là tuyệt chiêu mạnh nhất của Lôi Ti, thế nhưng sau khi công kích xong, thâm uyên lão thú căn bản không hề có thương tổn, đôi mắt to lớn giận dữ trừng trừng há miệng một ngụm cắn thẳng vào người Lôi Ti, phi long mẫn tiếp bay ra xa, thâm uyên lão thú rút cuộc cắn trúng khoảng không.

Tránh khỏi cái miệng khổng lồ, Lôi Ti kinh hãi không ngớt, cái miệng to đởm như máu phát ra mùi tanh tưởi kinh người, thiếu chút nữa làm cho Lôi Ti ngất xỉu tại chỗ.

Hô một tiếng xé gió vang vọng, Lôi Ti còn chưa hoàn toàn hồi khí, chiếc đuôi cực lớn lại một lần nữa quét đến, tiếng kêu bén nhọn thăm thiết xẹt qua tầng mây, phi long tọa kỵ của Lôi ti bị chiếc đuôi của thâm uyên lão thú quét thành hai nửa.

Dưới thân Lôi Ti nhất thời không còn vật đệm, giống như vật từ do từ trên không trung rơi xuống đất, nhưng đây chỉ là bắt đầu của hồi ác mộng, thâm uyên lão thú lại há miệng cắn tới.

Lôi Ti kinh hoàng nhắm chặt hai mắt lại, thói quen cười phi long chiến đấu, phi hành thuật đối với nàng sớm thành nhược điểm thật lớn, ngược lại không đến nỗi không thể đứng dậy, thế nhưng tránh né nhanh chóng nhưng công kích đã không làm được.

Đặc Nạp xa xa tự nhiên có thể quan sát hết tất cả mọi việc phát sinh, “liệt hỏa tiễn” cũng đã sắp hoàn thành, lúc này mà dừng lại sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, hiện tại chỉ có thể mở trường trường hai mắt nhìn đồng bọn rơi vào hiểm cảnh.

Trong lòng Lôi Ti tràn ngập không cam tâm, vô luận là chết như thế nào đi nữa, cũng tốt hơn là bị ăn sống, thế nhưng lúc này đã không còn sức để xoay chuyển tình thế thêm chỉ có thể nhìn cái miệng khổng lồ sắp nuốt mình vào.

Lôi Ti hầu như đã cảm nhận được sự thô ráp của chiếc lưỡi to lớn, xuất phát từ bản năng long thương mạnh mẽ đâm xuống dưới, đông, một tiếng kêu trầm muộn, lúc này Lôi Ti mới phát hiện ra, đầu long thương vẫn như trước không hề có kết quả gì, ngay cả đầu lưỡi của cự thú cũng không thể đâm thủng được, trong lòng vô niệm, hấp lực trong khoang miệng thật lớn đem Lôi Ti lôi vào xuống phía dưới.

Ngay khi Lôi Ti cho rằng mình phải táng mạng trong miệng cự thú, đột nhiên cánh tay căng thẳng, bị một thứ gì đó gắt gao giữ lại, sau đó thân thể bị lực lượng thật lớn mạnh mẽ lôi ra ngoài, lấy tốc độ kinh người bay ngược lại.

Trong chớp mắt, không gian nặng nề tanh tưởi đã hoàn toàn biến mất, không khí xung quanh thật tươi mát, bầu trời đầy mây đen lại một lần nữa hiện ra trước mắt Lôi Ti, lúc này nàng nhìn bầu trời âm u, đột nhiên nàng cảm thấy rất tươi đẹp

Ngay khi Lôi Ti còn đang cảm khái, một cỗ vụ khí màu xanh kỳ dị lướt qua người, bắn thẳng vào trong cái miệng khổng lồ còn chưa khép lại, cái miệng khổng lồ lại há lớn, tựa hồ như muốn phun dị vật ra ngoài.

- Công kích vào trong miệng của nó!

Ầm thanh rất lớn vang lên, đem Đặc Nạp từ trong thất thần gọi lại, khi nhìn thấy đồng bạn bị nuốt vào, lại không hiểu vì sao bay ra, Đặc Nạp có chút thất thần, thậm chí đã quên đem ma pháp mình ngưng tụ từ trước phóng ra ngoài, lúc này trong sự kinh hãi, pháp trượng vung lên.

Một mũi tên hỏa linh thật lớn phá không mà ra, toa một tiếng bắn ra ngoài.

Phốc, hỏa tiễn thật lớn bắn trúng vào trong miệng thâm uyên lão thú, từ sau não xuyên thủng qua, máu óc bay tung tóe, thâm uyên lão thú mất mạng tại chỗ, thân thể khổng lồ lập tức mất đi không chế, trở thành một vật tự do rơi xuống đất.

Lôi Ti lúc này mới phát hiện ra, một bàn tay to màu vàng vững chắc nắm lấy cánh tay của mình, vừa rồi chính là vật này mang chính mình lôi ra khỏi cái miệng to lớn ấy.

Ầm ầm, những tiếng nổ vang lên, thân thể khổng lồ của thâm uyên lão thú nặng nề rơi xuống mặt đất, mây đen trên bầu trời tản ra, tia sáng dần dần chiếu rọi.

Đặc Na trầm trọng thở hổn hển, ma pháp vừa rồi đã làm cho hắn tiêu hao ma pháp nguyên lực cực kỳ to lớn, giống như trút được gánh nặng nhìn về phía thanh niên lưng đeo cự kiếm đứng trên kim thủ thật lớn, chân thành nói:

- Cảm ơn các hạ đã nhắc nhở.

Lâm Khiếu Đường chỉ là hơi hơi điểm nhẹ đầu, cũng không nói gì, kim thủ nắm lấy cánh tay của Lôi Ti lúc này mới chậm rãi biến mất vô hình.

Đặc Nạp và Lôi Ti sau trận chiến này đã tổn hao thật lớn, một người cơ hồ như kiệt sức, một người mất đi tọa kỵ, tương đương với lực chiến đấu giảm đi một nửa.

Lôi Ti lúc này mới phát hiện thanh niên đứng đầy trên kim thủ mới là thủ lĩnh trong mấy người, một thân tu vi đã bị thu liễm rất nhiều, hai người không khỏi có chút xấu hổ.

Xuyên qua tĩnh mịch hoang vu, đạo quan khẩu thứ ba thành linh hiện ra trước mắt, một con sông cực lớn nằm chắn ngang phía trước, vụ khí hơi mỏng bao phủ khắp con sông, liếc mắt nhìn nhưng không hề nhìn thấy đầu bên kia.

Nước sông cuộn trào mãnh liệt, mặt nước màu tro đen, chỉ nhìn bề ngoài đã làm cho người khác cực kỳ lo lắng.

Một chiếc cầu chật hẹp từ bên bờ kéo dài sang bờ bên kia, chỉ là không nhìn rõ đầu bên kia trong màn vụ khí mờ mờ...

Nhìn nước sông đang cuộn cuộn chảy

- Bên bờ sông bên kia chính là hư không môn (cánh cửa không gian), hắc hà này bị một loại ma pháp trận nào đó bao phủ, chỉ có thể đi quan trong phạm vi năm thước trên mặt nước, còn chiếc cầu kia chính là thông đạo duy nhất, từ địa phương khác phi hành xuyên qua mà nói, rất có thể gặp phải thứ gì đó ngăn cản, đến lúc đó vừa đi vừa tìm tòi rất có thể bị mê thất phương hướng.

Lâm Khiếu Đường tự đánh giá một chút, tiện tay đưa cho Đặc Nạp một khóa được hoàn nói:

- Đem khóa được hoàn này nuốt vào, tuy rằng không thể so được với kim dương đan, thế nhưng không thua kém quá xa, hẳn là có thể làm cho người khôi phục vài phần nguyên lực, người mở ma pháp thuần cũng với đồng bạn của người đi trước mở đường, ta theo sau đoạn hậu.

Đặc Nạp tiếp nhận được hoàn không hề do dự lập tức nuốt vào, thân thể hầu như hư thoát nhất thời khôi phục không ít, nguyên lực còn không đến hai thành rất nhanh liền khôi phục đến hơn ba thành. Đặc Nạp kinh ngạc nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường, không khỏi tự suy xét lai lịch của thanh niên nhìn qua không có gì sâu sắc cho lắm.

Ý tứ của Lâm Khiếu Đường rất chính xác, những người khác không hề phản đối, vừa rồi có thể đánh chết được thâm uyên lão thú, tất cả mọi người đều biết đó là công lao của vị thanh niên này, hẳn lại cứu Lôi Ti một mạng, nữ phi long kỳ sĩ thông thường có tích cách rất độc đoán lúc này không hề hỏi thêm bất cứ câu nào, đi theo Đặc Nạp bước lên cầu.

Không gian trên cầu chật hẹp, hai người sóng vai đi có vẻ như phải chen chúc nhau, bởi vậy tám người chia làm bốn hàng, Đặc Nạp mở chiếc thuẫn ma pháp đi đằng trước, Lâm Khiếu Đường phóng nguyên thức dò xét đi sau cùng.

Thâm nhập vào trong vụ khí, mấy người Vũ Na cảm thấy đầu óc trầm xuống, mắt nổi sao, đúng là có dấu hiệu trúng độc...

Càng đi sâu vào bên trong vụ khí độc tố ẩn chứa lại càng mạnh hơn, thậm chí đối với y phục trên người bắt đầu hiện lên tác dụng ăn mòn.

Mấy người dùng hết toàn lực chống cự lại độc khí, thế nhưng độc tố lại quá mạnh mẽ, dần dần có dấu hiệu không chống đỡ nổi.

Tính huống của Đặc Nạp và Lôi Ti cũng không khả quan cho lắm, trận đánh với thâm uyên lão thú vừa rồi làm cho bọn họ tổn hao quá lớn, lúc này đối mặt với cường độc có điểm lực bất tòng tâm.

Trong tám người chỉ có Lâm Khiếu Đường không có cảm giác, độc lực đối với từ điển của Lâm Khiếu Đường mà nói chỉ có trăm lợi mà không có đến một hại

Vũ Na thở phì phò từng ngụm lớn, lúc đối mặt với độc khí, đối với một chiến sĩ trọng trang như nàng, ngoại trừ dùng sức mạnh và sự cường tráng của cơ thể để chống lại thì không còn biện pháp nào khác, về điểm này ngay cả lão Ba Mã cũng tốt hơn Vũ Na rất nhiều, tuy rằng thể chất của ma pháp sư cực kỳ yếu ớt thế nhưng kỹ năng ma pháp phong phú lại bù đắp được khuyết điểm này. Trên người lão Ba Mã được bao phủ bởi một tầng thủy thuẫn, vì vậy độc tố có thể xâm nhập vào cơ thể rất có hạn.

Vũ Na mặc bộ khôi giáp màu hồng nặng nề, lúc này lộ vẻ mệt mỏi bất kham, lại thêm độc lực dần dần hủ hóa bộ khôi giáp trên người, dưới sự ăn mòn độ nóng của khôi giáp càng dần càng tăng cao, Vũ Na dứt khoát cởi bộ khôi giáp ra ngoài.

Trong bộ khôi giáp, Vũ Na chỉ mặc một bộ quần áo mỏng bó sát người, thân thể đầy đặn lộ ra ngoài không khí. Đã không có liên lụy của khôi giáp, nhưng tình huống của Vũ Na lại không chuyển biến tốt hơn bao nhiêu, bộ quần áo bó sát người màu hồng càng không chống đỡ nổi sự ăn mòn của độc tố, từ từ mềm hóa rồi phân giải.

240. Chương 243: Hư Không Môn Ngoại.

Trên đài mềm nhũn, cả người dồn hẳn về phía trước, một bàn tay to đột nhiên xuất hiện, nhẹ nhàng nâng cánh tay của Vũ Na, một tầng quang mang hơi mỏng đem Vũ Na bao phủ bên trong.

Nhất thời nàng cảm giác thư thái hơn rất nhiều, cảm giác độc khí công kích liên tục nhất thời biến mất không thấy, cảm kích nhìn thanh niên đeo thanh cự kiếm trợ giúp nàng

- Cảm tạ tiền bối.

- Không khách khí, những người khác ta mặc kệ, thế nhưng người lại không thể chết, một lúc nữa tới hư không môn còn cần chìa khóa của người.

Lâm Khiếu Đường thân nhiên nói.

Câu trả lời gần như vô tình, làm cho thân thể của Vưu Na nao nao, trong lòng âm thầm tự giễu cười, vừa rồi bản thân đã xuất hiện một tia huyền tưởng không thực tế, huyền tưởng có người thương hoa tiếc ngọc.

Vưu Na nhìn lão Ba Mã và Lộ Hi đang gian nan đi phía trước, khẩn cầu nói:

- Tiền bối, cầu người trợ giúp họ, cứ tiếp tục như vậy, sợ là bọn họ sẽ phải chết, van cầu người!

Khuôn mặt của Lâm Khiếu Đường không hề có biểu tình gì liếc mắt nhìn Vưu Na, không làm bất cứ biểu thị gì, lặng yên đi về phía trước.

Vưu Na cắn chặt môi dưới, trong lòng bốc lên một cỗ lửa giận, sự cao ngạo của một công chúa không ngừng tăng cao, đột nhiên dừng lại nói:

- Tiền bối, nếu như người không trợ giúp bọn họ, ta sẽ không đi nữa, chết ở chỗ này được rồi, mọi người ai cũng đừng nghĩ tiến vào tầng trong.

Lâm Khiếu Đường cũng theo đó dừng cước bộ lại, không nói gì chỉ là lẳng lặng nhìn Vưu Na đang bạo phát tính tình công chúa, trong mắt tựa hồ như hỗn loạn một tia nghiền ngẫm.

- Công chúa! Người thế nào lại không đi nữa?

Lộ Hi phát hiện ra tình huống, xoay người lại kỳ quái hỏi.

Vưu Na còn đang muốn nói cái gì, đột nhiên nhìn thấy trên người Lộ Hi cũng có một tầng quang mang giống như trên người của mình, độc khí hoàn toàn bị cách ly bên ngoài, không thể tiến vào cơ thể, gương mặt nhìn lên tất cả mọi người cũng có một tầng quang mang y như vậy, trong lòng Vưu Na cảm thấy xấu hổ vô cùng, thầm tự mắng bản thân ngu ngốc.

- Không có việc gì, chỉ là thân thể của ta có chút đau nhức, đi thôi!

Thần sắc Vưu Na hơi biến đổi, trả lời qua loa.

Lâm Khiếu Đường lắc đầu tiếp tục hướng về phía trước bước đi, để lại Vưu Na cuối cùng đang ngẩn người nhìn, lập tức hoàn hồn rồi đuổi theo.

- Tiền bối, xin lỗi!

Vưu Na nhận sai nói.

Lâm Khiếu Đường xua tay không hề chớp mắt, tiếp tục hướng về phía trước bước đi.

...

Bên ngoài hư không môn là một hành lang rộng rãi, điểm cuối cùng chính là hư không môn, chỉ khi tập hợp đủ năm chiếc chìa khóa mới có thể đem hư không môn mở ra, đương nhiên phải có điều kiện nhất định mà pháp trận trên hư không môn đang ở trong thời kỳ suy kiệt.

Làm một người duy nhất có tu vi địa vương giai sấm trận, Ốc Trát là người thứ nhất đến nơi, giống như thời điểm bên ngoài ma tháp cấm địa, Ốc Tháp đối với những thượng cổ ma pháp trận này cảm thấy cực kỳ hứng thú, tuy là người đến đầu tiên nhưng chỉ đứng một bên lẳng lặng ngắm nhìn hư không môn, phảng phất giống như muốn nhìn thấu tất cả.

Sau khi Ốc Trát đến nơi được ba canh giờ, trong hắc hà (con sông màu đen) cuộn cuộn, rầm một tiếng, bóng đen thật lớn từ trong hắc hà chạy ra ngoài, bay lên cao một trượng, đồng một tiếng, rơi xuống bên bờ hành lang.

Ngoại trừ Ốc Trát ra thì người thứ nhất đến nơi lại chính là Bỉ Mông nhất tộc Khẩn Long, hần vượt qua hắc hà bằng cách bơi dưới nước, hành động này ngay cả Ốc Trát cũng thoáng cảm thấy kinh ngạc.

Bất quá thú nhân chính là chủng tộc lấy lực lượng mà nổi danh, Bỉ Mông tộc lại càng là đỉnh cấp tồn tại trong thú nhân tộc, tự nhiên không hề lo ngại trong hắc hà sẽ xuất hiện ma thú, bản thân bọn họ chính là ma thú cực mạnh.

Khăn Long đưa mắt nhìn Ốc Trát, rồi nằm trên mặt đất lơ mơ ngủ, đợi những người khác mang chìa khóa đến nơi này, chiếc chìa khóa trên người hẳn là do Khố Ban ban cho trước khi hắc sấm trận.

Lại qua ba canh giờ, thân ảnh của nam tử tinh linh rốt cuộc cũng xuất hiện trên cầu, sau đó đến bên cạnh Ốc Trát, hơi hơi thi lễ, rồi ngồi xếp bằng một bên bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Hai canh giờ tiếp tục trôi qua, Ốc Trát thu hồi ánh mắt nhìn hư không môn, tự đánh giá chắc không được bao lâu nữa thì người thứ tư sẽ hiện thân.

Quả nhiên, rất nhanh trên chiếc cầu bắc ngang qua sông có động tĩnh, hơn nữa động tĩnh còn rất lớn.

Khăn Long vẫn ngủ ngon lúc này mạnh mẽ mở hai mắt, nam tử tinh linh cũng đứng lên, trong mắt của Ốc Trát càng phát ra quang mang kỳ dị, bởi vì lần này số người đến có vẻ như hơi nhiều.

Phóng nguyên thức ra tra xét, dĩ nhiên có tới tám người, Ốc Trát và tinh linh nam tử liếc mắt nhìn nhau, đều hiện rõ vẻ kỳ quái.

Mỗi lần tu luyện giả đến đến hư không môn, số lượng đều thất thừa thất, chưa từng có lần nào vượt quá mười người, lần này lại có đến tám, hơn nữa ba người đến trước, tổng cộng hiện giờ là mười một người, đây là lần có số người nhiều nhất trong lịch sử những lần sấm trận.

Nguyên nhân như vậy làm cho ba đại cao thủ nhất thời cảnh giác, tuy rằng vừa rồi tra xét được những người này tu vi không cao lắm, thậm chí còn rất thấp, bốn người trong đó chỉ có tu vi sơ giai mà thôi. Những người khác thì có tu vi đại sư giai, còn có một ám dạ tinh linh tận lực thu liễm khí tức, ứng với tu vi đại sư giai, tổ hợp như thế này thực lực còn không bằng một vị có tu vi linh hồn giai, thế mà bọn họ cứ nhiên đến được nơi này, còn có thể bình yên qua được chiếc cầu tràn đầy độc khí, liệu có thể là trên người bọn họ mang theo một bảo bối cao cấp nào đó?

Người đầu tiên rốt cuộc đã xuất hiện, là một vị ma pháp sư, trên người hẳn có gia trì mê muội pháp thuật, nhìn qua có điểm uể oải, theo sát chính là một vị nữ tử xinh đẹp mặc trang phục kỳ sĩ, phía sau là một vị ma pháp sư già nua, tiếp sau nữa là một nam kỳ sĩ, cuối cùng là một nữ cận vệ tay cầm trường thương.

Năm người này là nhóm đầu tiên đi ra, một lát sau, vị ám dạ tinh linh sắc mặt lạnh lùng xuất hiện phía đầu cầu, phía sau là một nữ tử ăn mặc cực kỳ lộ liễu, đôi nhũ phong cao vút no đủ êm dịu. Khăn Long đang muốn tiếp tục ngủ say nhất thời hai mắt tỏa sáng, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất, thú nhân từ trước đến nay đối với nữ tử nhân tộc đều có hứng thú rất lớn, thậm chí gần đến mức khát cầu.

Bất quá có một siêu cấp cao thủ nhân tộc như Ốc Trát ở đây, Khăn Long có to gan đến đâu cũng không dám quá đà, hướng hồ đối phương có tới tám người, bốn gã cao thủ đại sư giai, còn chưa đến mức quá mềm để Khăn Long có thể tùy tiện khi dễ. Khăn Long phải đem dục hỏa trong lòng mạnh mẽ đè ép, thân thể thật lớn làm bộ nằm xuống mặt đất tiếp tục ngủ say, thế nhưng con mắt nửa khép nửa hở gắt gao nhìn chằm chằm vào bộ ngực của nữ tử mặc bộ y phục màu hồng, hận không thể nhảy tới nắm bóp mấy cái.

Người cuối cùng từ trong sương mù đi ra chính là một thanh niên lưng đeo cự kiếm thật lớn. Thanh niên này có khuôn mặt khá tuấn lãng, tóc đen mắt đen, dĩ nhiên không phải là chủng tộc thông thường trên Minh Tây đại lục, khí tức trên người hẳn cực kỳ yếu ớt, hầu như là người yếu nhất trong tám người ở đây, hơn nữa không thể dò xét được khí tức trên người hẳn rốt cuộc thuộc về chức nghiệp gì, hẳn là tu vi chân thực.

Ốc Trát đối với tổ hợp này rất không giải thích được, nếu như có thể lợi dụng đoàn đội để vượt qua được mấy chỗ nguy hiểm trong tầng ngoài, tu vi thấp hơn một chút cũng không phải là vấn đề quá lớn, chỉ cần ăn ý hợp tác, hỗ trợ đồng bọn có thể thuận lợi qua được, thế nhưng chức nghiệp của tám người này phân phối cực kỳ hỗn tạp, cũng không phải là có nghiên cứu từ trước, vừa nhìn đã biết là lâm trận mới tập hợp cùng một chỗ.

Một vị là kiếm sư, một vị là trọng trang kiếm sĩ, một vị là ám ảnh thích khách, hai vị ma pháp sư và ba vị kỳ sĩ, ba vị kỳ sĩ lại không có tọa kỵ, khả năng tọa kỵ ẩn dấu không lớn lắm, bởi vì hiện nay ghi chép về những trang bị có thể chứa được vật sống thực sự ít ỏi đến đáng thương, hẳn là không ở trong tay tám người này.

Như vậy rốt cuộc là bọn họ làm thế nào để qua được những chỗ hung hiểm vừa rồi? Ốc Trát có chút không thể lý giải, thế nhưng làm một cao nhân đương đại nên không tiện mở miệng hỏi.

Tám người yên lặng đi tới trước hư không môn, bọn họ chọn một địa phương cách ba người Ốc Trát hơi xa một chút để nghỉ ngơi.

- Các người có chìa khóa hư không môn hay không?

Ốc Trát cao giọng hỏi.

Đặc Nạp vừa muốn đáp lời, lại bị lão pháp sư Ba Mã chặn trước.

- Tiền bối, chúng ta có một chìa khóa.

Ốc Trát là ma pháp sư mạnh nhất Minh Tây đại lục trong gần một trăm năm gần đây, địa vị trong lòng lão Ba Mã cực kỳ cao, thậm chí còn sùng bái như thần tượng, có thể đứng trước mặt thần tượng nói mấy câu, đối với lão Ba Mã mà nói đây là một chuyện phi thường vinh dự.

Lôi Ti và Đặc Nạp hơi hơi kinh hãi, không nghĩ tới đám người này lại có chìa khóa hư không môn, hai người bọn họ hầu như là dùng phương thức đánh bạc để đi vào tầng trong, thế mà những người này lại có chuẩn bị kỹ lưỡng mà đến.

Ốc Trát gật đầu trong dự liệu, sau đó không nói lại nhiều, trên người bắt tỏa ra một tầng quang mang nhu hòa, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Hồng Hồ Tử (tên gọi của ả nhân râu hồng) có vẻ phong trần mệt mỏi đi tới, nhìn hành lang trước hư không môn khá náo nhiệt, lập tức bước đến.

Hồng Hồ Tử đến bên người nam tử tinh linh hỏi:

- Lô Tật Tư, đám người này là sao vậy?

Nam tử tinh linh lắc đầu nói:

- Không rõ ràng lắm.

Vuốt vuốt chòm râu, lão ả nhân tháo túi rượu tại thắt lưng ra mạnh mẽ ừng ực uống hai ngụm, lau miệng rồi nói tiếp:

- Lần này, cổ mộ trong ma tháp cấm địa tầng trong muốn náo nhiệt rồi.

- Chịu, chết càng nhiều có lẽ chính xác hơn!

Diện mục của Lô Tật Tư trong trời nhưng lạnh lùng nói.

Lão ả nhân làm động tác nhún nhún vai, đối với hình thể của hắn mà nói, làm động tác như vậy có chút hoạt kê

- Đối với ta mà nói không quan hệ nhiều lắm, chúng ta chỉ cần tìm được thứ mình muốn là được rồi.

Người của hai đại giáo hội vẫn chậm chạp chưa thấy đến, không biết là không may gặp phải nơi nguy hiểm hay là cố tình đến trễ, nói chung tiếp tục qua ba canh giờ, vẫn như vũ không thấy có người nào tới.

Hai đại giáo hội phân biệt có hai chiếc chìa khóa, nếu như bọn họ không đến, vậy thì tầng trong này không cần mơ mộng nhiều.

Không ít tu luyện giả cấp thấp sợ là đã tìm được thứ tốt trong tầng ngoài, thế mà những siêu cấp cao thủ như mấy người ở đây, vẫn phải ngậy ngốc chờ đợi bên ngoài hư không môn.

Rốt cuộc, trên cầu cũng xuất hiện ba cỗ khí tức cường đại, tam đại cự đầu của Lai Đặc giáo khoan thai bước đến, bất quá từ biểu tình vô cùng bình tĩnh của họ có thể thấy được quãng đường vừa rồi không có nhiều gian nan.

Tam đại cự đầu vừa mới dừng bước, Tật Tây Lị Á đã phát hiện xa xa, chỗ tám gã tu luyện giả có một thanh niên nam tử đang đứng.

Con người màu lam của Táp Tây Lị Á mạnh mẽ co rút lại, lập tức nhận ra Lâm Khiếu Đường, trên mặt hiện lên một nụ cười khê

- Mười năm qua không bắt được người, không nghĩ tới chúng ta lại gặp nhau ở chỗ này.

Áo Phi Khắc và Da La lúc này mới phát hiện ra truy na phạm bị Lai Đặc giáo hội phát lệnh truy nã mười năm nay.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường âm thầm kêu khổ, bản thân đã tận lực thu liễm khí tức, cuối cùng vẫn bị ba người này phát hiện ra, nếu như chỉ có một mà nói, Lâm Khiếu Đường thực ra không sợ hãi, có thể tranh đấu mấy hiệp, rồi dưới chân bôi dầu, lấy lực lượng của một người chắc chắn không làm gì được mình, thế nhưng lúc này lại có ba người đồng thời đến, chuyện này không tốt lắm nha.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường âm thầm suy nghĩ sách lược ứng đối, Tây Tắc Lị Á mặc một bộ ma pháp trường bao hoa lệ màu lam dùng sắc mặc bất thiện nhẹ nhàng đi tới...

241. Chương 244: Mộ Trung Chi Thập..

Nhìn thấy thánh nữ Lai Đặc giáo hướng về phía bên này đi tới, mấy người Vưu Na cảm thấy thấp thỏm bất an, hiện tại quốc gia đang ở trong tay bọn họ, lẽ nào lại muốn khi dễ những quý tộc gặp rủi ro mất nước như các nàng, thế nhưng đường đường là thánh nữ đại nhân, theo lý thuyết nàng ta không nhận thức những quý tộc tiểu quốc này mới đúng.

Đi qua mấy người Vưu Na, Táp Tây Lị Á ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt lấy một cái, chỉ lướt qua, trực tiếp hướng về phía Lâm Khiếu Đường đang đứng sát lề hành lang.

- Các hạ rất quen mặt, có phải là chúng ta đã gặp qua ở nơi nào đó?

Trong mắt Táp Tây Lị Á hiện lên một tia giảo hoạt.

- Vậy sao? Nhưng tại hạ thực tế không có ấn tượng gì, một nữ hài mỹ lệ như tiểu thư đây, nếu như đã gặp qua một lần, nhất định không quên mới đúng.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường cực kỳ bình tĩnh, ngôn từ mang theo sự khen ngợi trả lời.

- Lạc lạc...

Táp Tây Lị Á khê cười nói:

- Rất có thể đúng như vậy, bất quá hành động rất giống nhau, có thể tránh né sự truy nã của bản giáo hơn mười năm, còn có thể đem thánh quang chi độc trong cơ thể bài trừ ra ngoài, các hạ coi như có chút bản lĩnh, có hứng thú gia nhập bản giáo hay không?

- Không dám trèo cao!

Lâm Khiếu Đường đơn giản nói.

- Tốt lắm, vậy thì hiện tại, ở chính chỗ này, ta sẽ đem tên tội phạm truy nã đã trốn chết mười năm như người quy án.

Táp Tây Lị Á nói trở mặt liền trở mặt, trên tay chợt lóe sáng, một viên hỏa cầu màu trắng hiện lên phóng tới, đúng là chú ngữ cũng không cần tụng niệm.

Nói đánh là đánh, Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không chịu bó tay, đưa tay lên ngăn cản hỏa cầu màu trắng, mượn lực đẩy mạnh thối lui về phía sau hơn mười trượng.

- Di...

Tây Tắc Lị Á rất ngoài ý muốn nhìn thanh niên, không nghĩ tới hắn có thể đơn giản như vậy hóa giải được thánh quang cầu, hai cánh tay trắng muốt trong không trung vẽ lên những ký hiệu khác nhau, nhất thời vô số thánh quang cầu bay vụt ra ngoài.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường kêu khổ không ngớt, cứ tiếp tục như vậy thì đừng nghĩ đến việc vào được tầng trong, khổ tuy có khổ nhưng tay không hề rảnh rỗi, lập tức ngưng thần chuẩn bị chống lại công kích của thánh quang cầu.

Đúng lúc này, trong hư không đột nhiên vẩn vèo, hơn mười khóa hỏa cầu màu đen xuyên qua, cùng với những khóa thánh quang cầu bắn về phía Lâm Khiếu Đường va chạm vào nhau, bắn ra quang mang sán lạn, hai bên lập tức trung hòa.

- Nhiều chuyện!

Tây Tắc Lị Á hừ lạnh một tiếng, nhưng không tiếp tục xuất thủ, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía cây cầu.

Chỉ chốc lát, một bóng đen lao vùn lút mà đến, trong nháy mắt đã đến bên người Lâm Khiếu Đường. Sắc mặt Áo La Lạp vô cùng lạnh lẽo, bình tĩnh nhìn đối phương.

- Áo La Lạp, ta đang tróc nã truy phạm của bản giáo, cùng người có quan hệ gì chứ?

Tập Tây Lị Á giận giữ nói.

- Những người khác ta có thể mặc kệ, nhưng người này không thể bắt!

Áo La Lạp không hề nhượng nhịn.

- A? Vì sao? Lẽ nào người và tiểu tử này có gian tình? Hừ, xem ra Đạt Khắc giáo của các người rất tùy tiện a, ngay cả thánh nữ cũng có đức hạnh rách nát như thế này, vậy thì người dưới sẽ ra sao?

Tập Tây Lị Á trào phúng nói.

Oanh, một tiếng vang lên, trong màn vụ khí đột nhiên có một đạo hàn khí mạnh mẽ bắn ra, Tập Tây Lị Á nhướng mày nhanh chóng khởi động ma pháp thuấn chống lại hàn khí.

Sắc mặt Mông Tập không thiện ý hiện thân tại chỗ, lạnh lùng nói:

- Người này có nguyên sa trên người, trước khi đi qua “ma quang trận” không cho phép bất cứ ai động đến hắn.

Sắc mặt của Tập Tây Lị Á nao nao, tuy rằng đây là lần đầu tiên nàng sấm trận, thế nhưng đối với “ma quang trận” nàng vẫn biết khá nhiều, đời thánh nữ trước đã nói với nàng không biết bao nhiêu lần, tại vị trí trung tâm nhất của “ma tháp cấm địa” chính là cổ mộ của ma tháp đại thần, kỳ thực chính là một cự tháp bị vùi lấp trên mặt đất, tổng cộng chia làm sáu tầng, mỗi một tầng đều có những ma pháp trận phi thường lợi hại và các cơ quan thủ hộ, thậm chí còn có những nguyên linh vô cùng cường đại thủ hộ.

Mỗi một tầng tiếp theo, bảo vật bên trong theo trình tự càng quý báu hơn, tầng thứ nhất và thứ hai đã sớm bị những người đi trước đào thành trống không, tầng thứ ba cũng không còn nhiều lắm.

Tầng thứ tư ngẫu nhiên có người tới, thế nhưng đó đều là những người co tu vi ít nhất là linh hồn giai, lại có thể khống chế nguyên sa, ở Minh Tây đại lục thì nguyên sa là một loại ma pháp trang bị cực kỳ hiếm thấy, kỳ thực loại trang bị này cũng không có gì đặc biệt, tính năng cũng không phải rất mạnh, thế nhưng nếu muốn thông qua quan ải thứ tư “ma quang trận” thì lại có tác dụng vô cùng trọng yếu.

Có người nói nơi đó bị vô số con mắt phát ra ánh sáng khó có thể nhìn thấy che phủ, đan chéo phức tạp, một khi không cẩn thận bị ánh sáng này chạm phải, lập tức sẽ khởi động ma pháp trận không biết tên và cơ quan máy móc công kích, thậm chí có thể đánh thức ma thú cấp mười ba vạn ngũ say trong phong ấn tầng thứ tư, coi như là cao thủ linh hồn giai đi nữa thì cũng cứu tử nhất sinh.

Muốn đi vào mộ thất tầng thứ tư, nhất định phải vượt qua “ma quang trận”.

Lời nói của Mông Tập không chỉ làm cho Tập Tây Lị Á kinh ngạc, ngay cả Ốc Trát cũng lóe ra một tia sáng nhàn nhạt trong mắt, vốn ban đầu Ốc Trát suy nghĩ dựa vào lực lượng của chính mình có thể tiến vào trong tầng thứ tư mộ thất, nếu như không phải tiêu hao nhiều nguyên lực tại “ma quang trận” mà nói, vậy thì xông vào tầng thứ năm cũng không phải không có khả năng, có người nói từ trước đến nay chỉ có hai người thành công tiến vào tầng thứ năm, mà hai người đó sau khi ra khỏi ma tháp cấm địa không bao lâu

thì bế quan đột phá quan khẩu, theo ghi chép lại họ thành công đột phá bình cảnh địa vương giai, tiến vào giai vị cao hơn, sau đó biến mất khỏi phiên đại lục này.

Lúc đầu mọi người đều nghĩ rằng họ đã chết, thế nhưng cho đến bây giờ không có căn cứ chính xác để chứng minh điều này, một cao thủ cấp độ như vậy, cho dù chết đi cũng tuyệt đối không hề có động tĩnh gì.

Sau đó không lâu, lại có người nói rằng, họ đi di tích đại lục, bị đại thần triệu hoán, bởi vì bọn họ quá cường đại, tồn tại ở Kỳ Minh phong rõ ràng trái với quy tắc, vì vậy phải tiến vào thần giới.

Trên thực tế, từ những ghi chép lịch sử và những văn vật còn lưu lại, địa vương giai là giai vị cao nhất tồn tại trên Kỳ Minh Phong này, về giai vị đế hoàng giai theo ghi chép căn bản không hề có, thế nhưng thực tế mấy vạn năm qua, Kỳ Minh Phong không biết đã xuất hiện bao nhiêu cao thủ cấp địa vương giai, lẽ nào tất cả bọn họ đều không thể đột phá quan khẩu này hay sao?

Đáp án tuyệt đối không phủ định, nếu như từ viễn cổ đã lưu truyền xuống cách sắp xếp giai vị, vậy thì rõ ràng đã từng có người tu luyện thành công, bằng không họ không thể tự sáng tạo ra được.

Theo như mọi người suy đoán, đế hoàng giai là một lĩnh vực hoàn toàn bất đồng, một khi tiếp cận lĩnh vực này thì đã không còn là người phàm nữa mà chính là “thần”.

Đế hoàng giai trở thành điều kiện cơ bản nhất để trở thành thần, đạt đến giai vị này sẽ tự động gặp phải triệu hoán của thần, cường chế thăng nhập thần giới, điều này làm cho Kỳ Minh Phong không hề có sự tồn tại của đế hoàng giai.

Thuyết pháp này chính là một trong những suy đoán tương đối hợp lý, thế nhưng cũng không phải hoàn mỹ vô khuyết, bởi vì tại Kỳ Minh Phong cũng đã từng có một số truyền thuyết về hoạt động, tung tích của đế hoàng giai, tỷ như giết chết mười lăm cấp ma thú.

Truyền thuyết tuy rằng không phải tỉ mỉ, chính xác, thế nhưng không có lửa làm sao có khói, tại phiên thổ địa Kỳ Minh Phong này đã từng tồn tại một số nhóm cường giả mạnh mẽ hơn hầu hết các tu luyện giả hiện nay, trong số bọn họ có rất nhiều tu luyện giả đã đạt đến thực lực đế hoàng giai, thậm chí còn vượt lên cao hơn, trở thành cường giả mạnh mẽ nhất Kỳ Minh Phong Thánh tinh.

Từ sau viễn cổ đại chiến, những tu luyện giả này đã ai danh ẩn tích, hơn nữa còn xuất hiện một lỗ hổng lịch sử nghìn năm, thời điểm đó không có bất cứ ghi chép gì, thậm chí ngay cả vật phẩm lịch sử lưu lại cũng không có, phẳng phất giống như Kỳ Minh Phong biến mất một nghìn năm, sau đó lại xuất hiện.

Các ghi chép về viễn cổ đại chiến còn lưu lại cũng không phải rất nhiều, mọi người chỉ biết đại khái đó là một hồi chiến tranh vô cùng tàn khốc và kịch liệt, tu luyện giả tử thương vô số, tình hình chiến đấu thảm liệt, hầu như đã đem toàn bộ Kỳ Minh Phong phá hủy, trừ những chuyện đó ra không còn một ai biết được tình huống rõ ràng.

Tập Tây Lị Á cũng không muốn phát sinh xung đột gì với Mông Tập, bất quá nguyên nhân chủ yếu chính là Lâm Khiếu Đường có nguyên sa trên người, bằng không một người chuyên môn độc đoán như Tập Tây Lị Á tuyệt đối không bao giờ từ bỏ ý đồ.

Khi hắc ám mục sư Ni La xuất hiện, người của Đạt Khắc giao đã đến đông đủ, về phần những người khác có đến hay không, không một ai quan tâm, năm chiếc chìa khóa rốt cuộc cũng được lấy ra.

Ngoại trừ Vưu Na ra, chủ nhân của bốn chiếc chìa khóa còn lại đều là cao thủ linh hồn giai trở lên, Ốc Trát, Tập Tây Lị Á, Áo La Lạp và Khăn Long.

Ải nhân Hồng Hồ Tử và nam tử tinh linh Lô Tập Tư bởi vì có một số năng lực đặc thù nên có thể đơn giản đột phá ma pháp trận hai tầng đầu, bởi vậy cũng không lo lắng đến người khác mặc kệ không hỏi, nếu như không có bọn họ muốn xong qua tầng thứ nhất cũng mất nhiều công sức.

Hình dạng của chìa khóa cực kỳ quái lạ, giống như con rắn quấn quanh trục, năm chiếc chìa khóa hầu như giống nhau, chỉ là màu sắc có hơi chút khác biệt. Sau khi khởi động chìa khóa, chúng sẽ tự động bay khỏi tay của chủ nhân, tại không trung tập hợp một chỗ, tự động hình thành một bộ phá giải ma pháp trận rất mạnh.

Hư không môn chậm rãi mở ra, mọi người không dám chậm trễ cùng nhau tiến vào trong, hư không môn theo đó mà đóng kín, năm chiếc chìa khóa lại một lần nữa bay về tay của năm người.

Không gian trong tầng trong vẫn tràn ngập ánh sáng như bên ngoài, nhưng tựa hồ như thiếu đi vài phần khí tức nguy hiểm, mọi người một đường cấp tốc đi về phía trước, không gặp phải bất luận cái gì ngăn trở, tựa hồ như mọi sinh vật ở đây đều rõ ràng thực lực của mọi người, không có thứ gì không biết sống chết chạy ra ngăn cản.

Một đường đi tới, rất nhanh đã đến trung tâm “ma tháp cấm địa”, vùng đất “ma tháp cổ mộ”.

Bề ngoài của cổ mộ giống như một chiếc tháp nhọn, phẳng phát giống như bị đất đá vùi lấp chỉ còn lại một phần nhỏ lộ ra ngoài như chiếc sừng to lớn.

Mấy người đứng ngoài cổ mộ không có ai chịu vào trước, trên mặt các cao thủ đều hiện rõ vẻ lo lắng, tất cả đều nhìn thoáng qua nhau không tin nhiệm. Đã có vô số cao thủ sấm trên bởi vì người đồng hành hãm hại mà mất mạng bên trong, hầu như hơn chín phần đều là như vậy, chỉ có không đến một thành là do bản thân không cẩn thận mà mất mạng.

Bởi vậy thứ đáng sợ nhất không phải là bầy rập là nguyên linh ma thú thủ hộ, mà chính là con người, thế nhưng mỗi người đều có lập trường riêng, muốn toàn tâm toàn ý hoàn toàn hợp tác hầu như không có khả năng, coi như cao thủ đỉnh cấp như Ốc Trát, tới thời khắc mấu chốt cũng có thể bị người khác đá xuống, đương nhiên chính Ốc Trát cũng có thể có tâm tư đá người khác xuống bất cứ lúc nào.

- Ta đến đây chỉ muốn tìm một khối thiên tinh thạch, có thiên tinh thạch để chế tạo trang bị là thỏa mãn rồi.

Ải nhân Hồng Hồ Tử là người đầu tiên mở miệng nói, thứ hắn muốn hẳn là có tại tầng thứ ba, một khi lấy được lập tức ly khai, đối với những thứ khác hắn không có nhiều hứng thú cho lắm, cho dù là trăm nghìn thứ tốt thì lão ải nhân này cũng không muốn mạo hiểm đi lấy, vì vậy trước tiên làm sáng tỏ tâm ý của mình.

Lô Tật Tư bĩu môi nói:

- Ta chỉ muốn lấy lại thứ vốn thuộc về tinh linh tộc chúng ta, tinh linh khai giáp.

Tinh linh là một chủng tộc rất cao ngạo, đối với tinh linh tộc thì bên ngoài không có thứ gì tốt, thế nhưng cũng không nguyện ý để cho người khác trộm đi những thứ của bọn họ, mà vị đại thần chủ nhân của ma tháp cấm địa này tựa hồ rất hứng thú đối với trang bị của tinh linh tộc, trong mộ địa của hắn có cất giấu rất nhiều vật phẩm của tinh linh tộc từ viễn cổ, bởi vậy mỗi một lần sấm trận tinh linh tộc đều phái cao thủ vào trong tìm kiếm lại những vật phẩm vốn thuộc về bọn họ, không hơn.

Hai người đơn độc hành động là ải nhân và tinh linh đã kết thành liên minh đầu tiên, chỉ hy vọng người của hai đại giáo hội khi vào trong không có chủ ý gì lên người bọn họ.

Người của hai đại giáo hội không làm ra bất cứ biểu thị gì, Mông Tật âm thầm nhìn mấy người Vưu Na nói:

- Mấy tiểu tử các người hãy ở bên ngoài chờ đợi, đỡ phải đi vào chỉ thêm phiền phức.

Vưu Na vội la lên:

- Thế nào có thể...

Nàng còn chưa nói xong thì đã bị Đức Tật Tư đứng một bên ngăn cản lại, nhỏ giọng truyền âm nói:

- Công chúa điện hạ, ở chỗ này tốt nhất không nên tranh luận nhiều với bọn họ, bọn họ đều là những đại ma đầu giết người không chớp mắt, không nên xung động, hắn nói không cho vào thì không vào, có thể đợi bọn họ vào hết rồi chúng ta mới hành động, khi đó ma pháp trận thủ hộ đã bị phá, cơ sao mà không làm đây chứ!

Lâm Khiếu Đường vẫn âm thầm dò xét ba động của truyền tống trận, thế nhưng cho tới bây giờ không có đến một chút dấu hiệu nào, chỉ có thể tiến vào trong mộ tháp nhìn một cái.

242. Chương 245: Phát Hiện Ngẫu Nhiên.

Lâm Khiếu Đường là tu luyện giả duy nhất được đồng ý tiến nhập mà có tu vi thấp nhất, ngay cả Tân Tây Á cũng không ngoại lệ, cũng may hai người có mối liên hệ linh hồn cực kỳ mật thiết, vì vậy không sợ chia lìa, trao đổi trong khoảng cách tương đối xa không có nhiều ảnh hưởng.

Tầng thứ nhất bị một tường nham thạch dày phong ấn lại, nếu như không phá được bức tường này thì không thể tiến vào bên trong.

Phá bức tường này hiển nhiên là nhiệm vụ của ả nhân Hồng Hồ Tử, thanh “lôi hỏa chiến phủ” phía sau lưng rốt cuộc cũng có chỗ dụng võ.

Dưới sự tàn phá của cây thần phủ và lão ả nhân, bức tường nham thạch dày ầm ầm đổ sập, nhưng mà phía sau lại có thêm một bức tường hoàn toàn tương đồng.

Nhiều lần như vậy, tổng cộng đã đập đổ năm bức tường mang theo ma pháp trận gia trì, tầng thứ hai rốt cuộc cũng xuất hiện trước mắt mọi người, lúc này lão ả nhân Hồng Hồ Tử ngay cả hô hấp cũng bắt đầu không ổn định, hiển nhiên muốn đập những bức tường vừa rồi không phải chỉ cây mạnh là đủ.

Bằng không nói để cho Bỉ Mông nhất tộc Khẩn Long chẳng phải là càng dễ dàng hơn sao!

Tiến vào tầng thứ hai, một tòa “nộ điều trận” thật lớn hiện ra trước mắt mọi người, đây chính là một loại ma pháp trận thưởng cổ hoàn toàn thiên về tính công kích.

Trong trận có hơn mười con “thanh ảnh cự điều” nhè nhàng chậm rãi bay qua lại, thoạt nhìn có vẻ rất vô hại, thế nhưng một khi có người dám xông vào, những con chim bằng năng lượng thực chất hóa này sẽ điên cuồng công kích.

Công kích bình thường đối với những con thanh điều này không có tác dụng, hơn nữa số lượng của chúng thủy chung bảo trì tại năm mươi chín con, tiêu diệt một con trong thời gian nhất định ma pháp trận sẽ tự động sinh ra một con.

Nếu như hủy diệt “nộ điều trận” này thì toàn bộ tầng thứ hai cũng theo đó mà hủy diệt, rất có khả năng gặp phải không gian liệt phùng, như vậy con đường vào tầng thứ ba hiển nhiên sẽ bị triệt để phong ấn, bởi vật chỉ có thể vượt qua trận này mà thôi.

Mọi người đứng ngoài trận nhìn năm mươi chín con thanh điều bay qua lại, có vẻ như không có biện pháp gì.

Lô Táp Tư gỡ chiếc bao vải đeo phía sau, đem toàn bộ mũi tên bên trong lấy ra, những mũi tên này rất nhỏ, tựa hồ như dùng một loại tài liệu đặc thù nào đó chế tạo thành.

Quang mang trong mắt Lô Táp Tư lóe ra, tất cả mũi tên đặt vào một chỗ, đồng thời lấp tên, giờ cung tên nắm thẳng vào năm mươi chín con thanh điều trong trận.

Lâm Khiếu Đường bình tĩnh, thầm nghĩ trong lòng, nguyên lai là muốn dùng công kích duy nhất đem toàn bộ thanh điều bắt hết.

Đồng thời bắn ra năm mươi chín mũi tên, còn có thể bảo trì tỉ lệ bắn trúng cực cao, ngoài trừ tinh linh tộc ra không có bất luận chủng tộc nào có thể làm được, hơn nữa cũng tiến cực kỳ đặc thù này chỉ có tinh linh mới có thể chế tạo ra.

Lục quang quanh thân Lô Táp Tư lóe lên, nguyên lực bành trướng, cũng tiến trong tay phát ra từng trận thanh minh. Toa...

Chỉ nghe thấy một tiếng xé gió, năm mươi chín mũi tên đồng thời bắn ra ngoài, kỷ..., thanh điều huyền ảnh cư nhiên phát ra những tiếng kêu thảm thiết, năm mươi chín con thanh điều bị bắn trúng trong nháy mắt biến mất, những mũi tên vừa mới bắn tựa hồ như cùng với năng lượng của thanh điều trung hòa vào với nhau, lập tức biến mất không thấy hình bóng.

- Ta chỉ mang theo bấy nhiêu mũi tên mà thôi!

Lô Táp Tư đơn giản nói một câu, nhanh chóng chạy đi.

Những người khác theo đó dùng tốc độ nhanh nhất xuyên qua “nộ điều trần”, Lâm Khiếu Đường cố ý thả chậm tốc độ, khi Lâm Khiếu Đường vọt tới đầu bên kia đại trận lập tức cảm giận được phía sau có một cỗ lực lượng cường đại phác đến, quay đầu nhìn lại, năm mươi chín con thanh điều cư nhiên đã sống lại toàn bộ.

Lướt qua “nộ điều trần”, đến một không gian rất lớn, nguyên lai là căn phòng chứa đồ, thế nhưng bên trong trống rỗng, chỉ có vài thứ vật nhỏ rải rác nằm trên mặt đất, đối với những người ở đây mà nói, đều không có tác dụng gì quá lớn, thế nhưng nếu như cầm ra bên ngoài có thể bán được với giá không nhỏ, mấy trăm nguyên thạch tuyệt đối không có vấn đề.

Mục tiêu của tất cả mọi người hầu như là tầng thứ ba trở đi, bởi vậy đối với tầng thứ hai không hề lưu ý, Lâm Khiếu Đường thì bị Mông Táp giám sát chặt chẽ, muốn tiện tay cầm lấy vài thứ lại không thuận tiện cho lắm, Lâm Khiếu Đường không muốn bại lộ toàn bộ thực lực của mình quá sớm, thở dài nhìn những vật phẩm trên mặt đất rồi bỏ đi.

Tầng thứ ba phẳng phát giống như một tòa vong linh bảo điện thật lớn, nhưng lại không có khí tức âm trầm, một loại tượng hình tử vong kỳ sĩ và hắc võ sĩ bày biện trong “tử linh trận”.

Lâm Khiếu Đường cảm giác như tiến nhập vào trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, những bức tượng bất tử tộc này giống như binh mã thủ vệ nơi này.

Bởi vì số lượng vô cùng khổng lồ, coi như là cao thủ linh hồn giai cũng ăn không tiêu nhiều tử vong kỳ sĩ và hắc võ sĩ như vậy công.

Bất quá mấy vạn năm qua, đã có rất nhiều người thành công xuyên qua được trận này, phương pháp cứ như vậy từ các tu luyện giả cao cấp lưu truyền ra ngoài.

Ổc Trát giơ tay tung ra một chiếc trùy châm cự lớn, trùy châm bay tới đỉnh của “tử linh trận”, mạnh mẽ đâm vào bên trong, sau đó một cỗ sương mù nồng đậm từ trong trùy trâm tràn ngập ra bên ngoài.

Toàn bộ “tự linh trận” nhất thời sương mù lượn lờ!

Cấm linh vụ, một loại bảo bối có thể tạm thời chặn đứt năng lực nhận biết của bất tử tộc, bất quá tử vong kỳ sĩ và hắc võ sĩ đều thuộc về bất tử tộc cao cấp cho nên hiệu quả của cấm linh vụ này cực kỳ hữu hạn.

Giống như tại tầng thứ hai, mọi người gấp gấp không thể chờ đợi được nhanh chóng xuyên qua “tử linh trận”, lúc này Lâm Khiếu Đường cũng thoáng đề thăng tốc độ hơn một chút, nếu như bị đám bất tử tộc này bao vây bên trong, vậy thì rắc rối to rồi.

Ở đây chỉ ít cũng có tới mấy trăm tử vong kỳ sĩ và hắc võ sĩ, hơn nữa mỗi một tên đều mặc một bộ khải giáp hoàn chỉnh phi thường, tựa hồ như vị ma tháp đại thần trước khi chết đã chuẩn bị đầy đủ nguyên vẹn, rất sợ có người đến trộm đi vật gì đó của hắn, bất quá cho dù bố trí có tinh vi đến đâu đi nữa, theo thời gian và theo những người sấm trận, cuối cùng sẽ bị phá giải.

Ngay khi vọt tới phân nửa thời gian, Mông Táp bắn ra một mũi băng tiễn đem trùy trâm trên đỉnh đánh rơi xuống đất, sương mù bên trong tự linh trận nhất thời từ từ tiêu tán.

- Mông Táp, ngươi đây là có ý gì?

Áo Phỉ Khắc suy nghĩ vì đại cục nên một đường đi tới vẫn trầm mặc không nói, mắt thấy Mông Táp ngang nhiên giở thủ đoạn ngay trước mặt, cuối cùng không nhẫn nhịn nổi quát lên.

- Điều này còn cần phải hỏi hay sao?

Trên mặt Mông Táp hiện lên nét châm biếm trả lời, dưới chân không có nửa điểm dừng lại.

Khi quang đường chỉ còn một phần ba, sương mù hoàn toàn tan hết, một loại tử vong kỳ sĩ và hắc võ sĩ yếu ớt mở hai mắt ra.

Dĩ nhiên có người xâm lấn nơi này, đám bất tử tộc đã ngủ say thật lâu này lập tức thối lên tiếng kèn chiến tranh.

Một hồi đại chiến đã không thể tránh được, Mông Táp nhất thời trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, Hồng Hồ Tử mắt thấy bản thân chỉ kém một bước là có thể tiến vào trong tầng thứ ba, nơi đó nhất định có thứ hắn muốn gì đó, chỉ cần cầm được vào trong tay là đại công cáo thành, lúc này lại bị Mông Táp làm loạn, nhất thời nổi giận lôi đình.

Nếu nói riêng việc đối phó với bất tử tộc thì tam đại cự đầu của Đạt Khắc giáo hiển nhiên lành nghề hơn rất nhiều, bởi vì tác dụng của hắc ám nguyên lực cường đại, tử vong kỵ sĩ và hắc võ sĩ hầu như nhằm tưởng ba người Áo La Lạp là đồng loại của chúng, bởi vậy cực kỳ ít bất tử tộc đến tấn công bọn họ.

Mông Táp nhìn đám tử vong kỵ sĩ và hắc võ sĩ đã bắt đầu xông tới những người khác, âm âm cười, bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Lâm Khiếu Đường, rất nhanh liền phát hiện ra người này đang ra sức chống lại hai tử vong kỵ sĩ vây công.

Mông Táp và Áo La Lạp đồng thời đánh mắt, hai người song song hướng về phía Lâm Khiếu Đường bay đi.

Lâm Khiếu Đường nhìn như rất cật lực khi phải đấu với hai gã tử vong kỵ sĩ, thực tế lại rất thành thạo, chỉ là tận lực tránh né mà thôi, hơn nữa hắc ám nguyên lực trên người Lâm Khiếu Đường cũng tương đối cường đại, bởi vậy đối với bất tử tộc hắn không e ngại nhiều cho lắm.

Làm cho Lâm Khiếu Đường thực sự đau đầu chính là Mông Táp và hắc ám mục sư Ni La, lúc này hắn đã nhìn thấy tam đại cự đầu của Đạt Khắc giáo hướng về phía bên này bay tới.

Lâm Khiếu Đường rất rõ ràng bọn họ đến đây là để bắt mình, chỉ cần thoát được “tử linh trận” liền vào đến tầng thứ tư, sau đó lợi dụng hắn để vượt qua “ma quang trận”.

Nhìn Mông Táp đã bay đến rất gần, trên mặt Lâm Khiếu Đường cười lạnh lùng, âm thầm tự nhủ, nghĩ thật đẹp nha, muốn lợi dụng lão tử qua sông, sau đó lại thả lão tử chết đuối, không có cửa đâu.

Tốc độ của Mông Táp cực nhanh, mắt thấy sắp bắt được Lâm Khiếu Đường, Lâm Khiếu Đường đột nhiên nhảy ra phía sau, hướng về phía Mông Táp giơ ngón tay giữa lên.

Lâm Khiếu Đường trực tiếp nhảy vào vùng trung tâm của “tử linh trận”, ở đây chỉ ít có tới năm trăm tử vong kỵ sĩ và hắc võ sĩ đang chờ đợi.

Mông Táp vô cùng buồn bực, đang muốn đuổi theo, lại bị Ni La ngăn cản

- Hội trưởng đại nhân, chỉ vì một mao đầu tiểu tử mà phải mạo hiểm như vậy rất không đáng, năm trăm tử vong kỵ sĩ và hắc võ sĩ, coi như là giáo chủ đích thân tới cũng phải tổn không ít công phu, tiểu tử đó chết chắc rồi, dù sao ta cũng không tin hắn đến được tầng thứ tư.

Mông Táp vừa nghĩ đến biểu hiện khiêu khích vừa rồi của tiểu tử kia, trong lòng nhất thời bốc lên một cỗ lửa giận khó có thể áp chế, bất quá nhìn thấy Ốc Trát là người đầu tiên qua được tử linh trận, cũng chỉ còn cách thu hồi tức giận trong lòng, hừ lạnh, rồi bay ra ngoài trận.

Áo La Lạp nhìn thấy Lâm Khiếu Đường bị hắc võ sĩ từ từ bao phủ, trong mắt hiện lên một tia dị dạng, người này vừa chết, cảm chế linh hồn trong cơ thể của mình sẽ mất đi, thế nhưng đến khi hắc ám Long thần phủ xuống thì phải làm như thế nào đây? Người này ẩn chứa hắc ám nguyên lực rất mạnh mẽ, làm một tế phẩm không ai có thể thích hợp hơn, nhưng lúc này không được phép suy nghĩ nhiều, Áo La Lạp hơi nhấp môi, xoay người hướng ngoài trận bay đi.

Nhìn ba người Mông Táp biết khó mà lui, trên mặt Lâm Khiếu Đường hơi buông lỏng, đối với những hắc võ sĩ đang tấn công chính mình không quan tâm nhiều, quanh thân tản ra một cỗ vụ khí nhàn nhạt, so với vụ khí và Ốc Trát phóng ra trước đó hoàn toàn giống nhau.

Lâm Khiếu Đường vừa mới tiến vào trong “tụ linh trận” đã lợi dụng độc linh hấp thu rất nhiều “cảm linh vụ”, vốn chỉ để phòng vạn nhất, không nghĩ tới chúng lập tức có tác dụng.

Đám hắc võ sĩ xung quanh chạm vào sương mù này lập tức hành động trở lên chậm chạp.

Lâm Khiếu Đường không chút hoang mang, phóng nguyên thức ra quan sát tình huống bên ngoài, ả nhân Hồng Hồ Tử, tinh linh nam tử và Bỉ Mông Khẩn Long... mọi người đều đang cùng với hắc võ sĩ đánh nhau, mà tam đại cự đầu của Lai Đặc giáo tỏ ra rất cật lực, tựa hồ “tử linh trận” đối với năng lực của bọn họ có

tác dụng khắc chế, ảnh hưởng không ít đến việc phát huy bản lãnh, bất quá cũng không đến mức trí mạng, xông ra chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lâm Khiếu Đường nhìn xung quanh tìm kiếm đường ra khác, cũng không ôm quá nhiều hy vọng, thế nhưng làm cho hắn không tưởng tượng được chính là, tầng thứ ba này ngoại trừ có hai cánh cửa ra vào ra thì đúng là có một cánh cửa khác nữa.

Cánh cửa kia bí mật dị thường, nếu không phải Lâm Khiếu Đường có hai linh nguyên và đấu luyện có tác dụng đột phá chướng nhãn thì sợ là khó có thể phát hiện ra bí mật này.

Hiện tại hắn đã quyết liệt phân rõ giới hạn với hai đại giáo hội, Lâm Khiếu Đường rất rõ ràng tình cảnh hiện nay, một khi mình đi còn đường vừa rồi ra khỏi trận, vậy thì gã đại hán kia nhất định không tha cho mình, so với việc đó chẳng bằng tìm tòi thông đạo bí mật kia còn tốt hơn, cho dù nguy hiểm thì chắc chắn cũng hơn việc chống lại ba siêu cấp cao thủ linh hồn giai.

Vừa suy nghĩ, Lâm Khiếu Đường xảo diệu xuyên qua đám hắc võ sĩ dày đặc chậm rãi đi về phía thông đạo bí mật kia.

Những người khác đều liều mạng chống lại những đợt công kích điên cuồng của bất tử tộc, một lòng muốn xuyên qua “tử linh trận”, hơn nữa nếu tiếp tục đánh nhau ở chỗ này, rất có thể làm cho khôi lỗi vu yêu tỉnh lại, có người nói vu yêu mới chính là boss trong “tử linh trận”, một khi nó xuất hiện, đám tử vong kỳ sĩ và hắc võ sĩ hỗn loạn này sẽ lập tức xếp hàng biến thành một đội quân kỷ luật nghiêm minh, so với hiện tại đáng sợ gấp mấy lần.

Bằng vào vụ khí hấp thu lúc trước, Lâm Khiếu Đường xảo diệu di động tới thông đạo, thông qua tra xét, ở chỗ đó không hề có binh phong mạnh mẽ nào, chỉ ít đối với hắn là như vậy, thông đạo đó bị mấy tầng độc nguyên lực cường đại vây quanh, độc lực mạnh không gì sánh được.

Bất quá độc nguyên lực này lại trở thành bổ phẩm cực tốt cho độc linh của Lâm Khiếu Đường, sau khi điên cuồng hấp thu, thần nhiên đi vào trong thông đạo...

Trong thông đạo tràn ngập các loại độc nguyên lực, Lâm Khiếu Đường khẽ nhíu mày, thông đạo nhìn có vẻ như vô hại, kỳ thực ẩn giấu sát khí vô hạn.

243. Chương 246: Thực Sự Không Phải Cố Ý.

Thành phần trong độc nguyên lực này cực kỳ hỗn tạp, tùy tiện một loại cũng có thể làm cho một tu luyện giả cao cấp mất mạng trong nháy mắt, đại sư giai cũng không thể tránh được trọng thương, tổn hao rất nhiều nguyên khí.

Coi như là cao thủ linh hồn giai và vào giữa đám sương mù độc nguyên lực này cũng ăn không tiêu, không có tám mươi năm căn bản không thể bức được toàn bộ độc lực ra ngoài cơ thể.

Trên thực tế, thông đạo này có hệ thống phòng ngự so với “tử linh trận” bên ngoài còn mạnh hơn rất nhiều, chỉ là “tử linh trận” thuộc về loại hình phòng ngự có hình dạng nhất định, liếc mắt nhìn nhìn ra mánh khóe, còn chỗ thông đạo này hoàn toàn là độc nguyên lực, căn bản không có ai nhìn ra sự uy hiếp, khi người xâm nhập cảm giác được thì rất có thể bản thân đã trúng độc rồi.

Lâm Khiếu Đường âm thầm cảm thấy may mắn khi bản thân có năng lực bách độc bất xâm, bằng không còn chưa tiến được vào đã chết từ lâu.

Thông đạo khá dài, Lâm Khiếu Đường đi hơn trăm trượng mới nhìn thấy đầu bên kia, cũng là một gian thạch ốc (nhà đá) rất khác biệt, trong thạch ốc chỉ bày đặt mấy thạch thai (bê bằng đá, thường dùng để bày đặt đồ vật), mặt trên cái gì cũng không có.

Thế nhưng từ một số vết tích còn sót lại trên mặt thạch thai đánh bóng kia có thể thấy được trên đó đã từng được bày đặt một số vật phẩm, còn về phần vật phẩm đó là cái gì thì không thể biết được rồi.

Lâm Khiếu Đường thăm giật mình, ở đây hiển nhiên đã từng có người đến viếng thăm, hơn nữa còn quét sạch tất cả những thứ tốt, rốt cuộc là ai có được năng lực lớn đến mức có thể bình yên đi qua được thông đạo tràn đầy độc nguyên lực vừa rồi đây?

Thể chất của Lâm Khiếu Đường hôm nay hoàn toàn là do nhiều phương diện nhân tốt tập hợp mà thành, có kỳ ngộ có trùng hợp, sợ là vạn năm cũng khó xuất hiện một trường hợp, bởi vậy đối với người đi trước đến viếng thăm, Lâm Khiếu Đường lộ vẻ hiếu kỳ, nghĩ đến vị tổ tiên này rất có thể là người giống như mình.

Trong gian thạch ốc này cái gì cũng không có, Lâm Khiếu Đường không có lý do gì để tiếp tục lưu lại, trong gian thạch ốc có một cầu thang để đi xuống, Lâm Khiếu Đường cẩn thận dò xét một phen, sau khi không phát hiện có nguy hiểm gì mới chậm rãi đi xuống.

Đây chính là một thông đạo sâu thẳm, nơi này tựa hồ như không có bất cứ cơ quan, pháp trận, hay thủ đoạn phòng ngự nào, bất quá Lâm Khiếu Đường vẫn tiểu tâm đề phòng, ai có thể biết được có hay không đột nhiên nhảy ra một thứ gì đó, hoặc có thể an trí một pháp trận quỷ dị.

Phía dưới thông đạo rất tối, bất quá cũng không lâu lắm, đầu cuối cùng có tia sáng, Lâm Khiếu Đường hơi tăng tốc độ bước tiến, vừa đi ra khỏi thông đạo, xung quanh nhất thời mở rộng snasg ngồi, phẳng phất giống như tiến vào một thế ngoại đào viên.

Ở đây còn trong mộ tháp hay không? Lâm Khiếu Đường có chút hoài nghi, rõ ràng chính là một mảnh thiên địa hoàn toàn khác.

Có hoa có cỏ có cây, thậm chí còn có một số động vật qua lại, bất quá vẫn như cũ nơi này hiển nhiên là một thế giới bị phong bế, giống như là một hoa viên trong thế giới.

Lâm Khiếu Đường cảm ứng bốn phía xung quanh, vẫn không phát hiện ra tung tích truyền tống trận, ngay khi Lâm Khiếu Đường chuẩn bị thu hồi nguyên thức, bỗng nhiên cảm ứng được một cỗ nguyên khí cường liệt.

Nơi này có người? Lâm Khiếu Đường đột nhiên cả kinh, lập tức vận chuyển vô tung quyết, lên vào bụi cây, hướng về phía cỗ nguyên lực phát ra đi tới, rất nhanh hẳn nghe được âm thanh nước chảy cực kỳ tươi mát.

Hiện tại, Lâm Khiếu Đường sớm đã luyện thành vô tung quyết tầng cao nhất, vô luận là cao thủ có tu vi thâm hậu đến đâu đi nữa, muốn dưới trường hợp hẳn tận lực ẩn dấu khí tức của mình và phát hiện ra tung tích của hắn, đều là một chuyện vô cùng khó khăn.

Tiếng nước chảy ngày càng lớn hơn, mơ hồ còn có thanh âm đùa nước, đẩy lùm cây ra, Lâm Khiếu Đường vô cùng ngạc nhiên nhìn thác nước phía trước.

Dưới thác nước xuất hiện một thiếu nữ đang tuổi thanh xuân cùng một sinh vật nào đó chơi đùa trong nước, thiếu nữ hoàn toàn xích lôa, hai luồng nhũ phong trắng muốt trong lược lập lờ lên xuống.

Lâm Khiếu Đường thế nào cũng không nghĩ ra địa phương này lại có người tồn tại, càng không nghĩ ra có người ở chỗ này tắm rửa.

Sinh vật trong nước chỉ là một con cá heo, chỉ là toàn bộ cơ thể màu tuyết trắng, thể tích so với cá heo bình thường nhỏ hơn nhiều, đại khái chỉ bằng một nửa, cá heo màu trắng hưng phấn nhảy tung tăng, bay ra khỏi mặt nước đến hơn ba trượng, thiếu nữ cũng bay vọt ra theo.

Thân thể trắng muốt như ngọc nhất thời lộ hẳn ra ngoài không khí, Lâm Khiếu Đường hơi thất thần, thân thể hoàn mỹ như thế này chỉ sợ là Uyển nhi và Tô Thiên Thiên cũng phải kém hơn một chút, thiếu nữ này có mái tóc đen, mắt đen, dung mạo tinh xảo trong sáng, hẳn là người của Kỳ Đông đại lục.

Trong thế gian này thế nào lại có một thiên địa hoàn mỹ đến như vậy? Lâm Khiếu Đường không khỏi cảm thán.

Dưới sự thất thần, cánh tay của Lâm Khiếu Đường hơi hơi buông lỏng ra, chỉ là hơi buông lỏng này làm cho thần sắc của thiếu nữ đại biến, yêu kiều quát lên một tiếng:

- Ai?

Lâm Khiếu Đường vội vàng thu tay lại, lập tức ẩn nấp, đối với vô tung quyết, Lâm Khiếu Đường có lòng tin tuyệt đối, hẳn là nàng không thể phát hiện ra được.

Thế nhưng động tác tiếp theo của thiếu nữ, nhất thời làm cho trong lòng Lâm Khiếu Đường lạnh lẽo, đôi mắt đẹp của thiếu nữ nhìn chăm chăm vào bụi cây mà Lâm Khiếu Đường đang ẩn nấp, phảng phất giống như nàng có thể thấu thị vậy.

Bàn tay nhỏ của thiếu nữ vung lên, một đóa thủy hoa chuẩn xác bắn thẳng vào Lâm Khiếu Đường đang ẩn nấp, cảm giác được đóa thủy hoa này rất nguy hiểm, Lâm Khiếu Đường đành phải buông tha ẩn nấp nhảy lên cao tránh né.

Oanh, chỗ Lâm Khiếu Đường vừa ẩn nấp lập tức bạo tạc thành một hố to đường kính tới mấy trượng.

Tu vi của thiếu nữ này cực cao, sau lưng Lâm Khiếu Đường bốc lên một thân mồ hôi lạnh, thiếu nữ chí ít cũng có tu vi linh hồn giai trung kỳ.

Thiếu nữ nhìn thấy trong lùm cây thực sự có người, lại còn là một nam nhân, nhất thời kiêu nộ không gì sánh được, lớn tiếng quát lên:

- Dâm tặc lớn mật, dám nhìn lên bản cô nương tắm rửa, ta xem người không muốn sống nữa rồi.

Lâm Khiếu Đường chính là kẻ cầm ăn hoàng liên, trong lòng khóc thét, ta dù muốn nhìn lên cũng không muốn đến loại địa phương này nhìn lên, nhưng theo tình thế hiện tại, muốn nói rõ cũng khó.

Lâm Khiếu Đường đơn giản ngậm miệng không nói, nhìn quanh bốn phía tìm kiếm lối ra, nếu như ở đây có một thông đạo khác, nói không chừng có thể trực tiếp thông đến tầng sau cũng nên.

Thiếu nữ nhìn thấy gã thanh niên quý tử nhạc này cứ như không có việc gì hết nhìn đông lại nhìn tây, cục tức trong lòng lại một lần nữa thăng cấp, giơ tay lên, y phục bên bờ trong nhảy mất mặc vào thân thể, đem thân thể hoàn mỹ mềm mại che lại.

Nhìn thấy y phục của thiếu nữ, trong lòng Lâm Khiếu Đường nhất thời mọc lên một cỗ cảm giác thân thiết, y phục kia chính là y phục mà các nữ nhân trẻ tuổi Kỳ Đông đại lục thường mặc, thanh sam trừu đoạn y, thiếu nữ mặc vào nhất thời phiêu dật duyên dáng, giống như tiên tử hạ phàm siêu phàm thoát tục.

- Còn nhìn, đào cầu nhân của ngươi.

Thiếu nữ đang nói chuyện, thân hình dĩ nhiên đến trước mặt Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường thất kinh, đây là loại tốc độ gì?

Đôi ngón tay thon dài cực kỳ xinh đẹp co lại như móc câu, mạnh mẽ hướng về phía con mắt của Lâm Khiếu Đường.

Phanh, một kim thủ to lớn chặn ngang che chắn trước mặt Lâm Khiếu Đường chừng ba tấc, cùng với hai ngón tay co thành móc câu của thiếu nữ va chạm một chỗ bộc phát ra âm thanh trầm muộn.

Thiếu nữ nao nao, biểu tình có vẻ rất ngoài ý muốn, nhưng đó gần như chỉ là phản ứng trong nháy mắt, công kích lần thứ hai xuất hiện, Lâm Khiếu Đường giơ tay ngăn cản.

Đối với công kích cận thân, sở học của Lâm Khiếu Đường cực kỳ phong phú, lại có đấu luyện làm phụ trợ, tự nhiên không cần sợ hãi.

Tốc độ tấn công của thiếu nữ càng dần càng nhanh, hai tay hầu như đã biến mất không thấy, chỉ nghe trong hư không vang lên thanh âm bị cắt nát.

Trên trán Lâm Khiếu Đường chảy mồ hôi lạnh, dần dần không bắt kịp tốc độ của thiếu nữ, cung may mắn có “trảo long thủ” phụ trợ, ngưng tụ ra ba “trảo long thủ”, hơn nữa bản thân cũng có hai tay, mới miễn cưỡng bắt phần thắng bại với thiếu nữ, mà tốc độ của đối phương vẫn còn đang tăng thêm, bộ dáng cực kỳ thành thạo.

Cứ tiếp tục như vậy, khẳng định là dây dưa không rõ, Lâm Khiếu Đường đành phải nói:

- Cô nương, tại hạ vô ý xông vào đây, tuyệt đối không có ý rình coi.

Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng:

- Lén lút, còn nói không phải rình coi, ngày hôm nay bản cô nương nhất định phải đem đôi cẩu nhãn của người đào ra.

Nhật, đây không phải là không chịu buông ta cho người ta hay sao, trong lòng Lâm Khiếu Đường thầm mắng mủ, tốc độ tấn công của thiếu nữ lại tăng thêm trên diện rộng, Lâm Khiếu Đường lại ngưng tụ thêm ba “trảo long thủ” mới, tổng cộng với ba chiếc lúc đầu và hai tay tạo thành tám tay chống lại đối phương.

Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên gặp phải năng lực cận chiến mạnh đến hư vậy, những đối thủ trước đây căn bản không thể so sánh với thiếu nữ này cũng may mấy đại vũ kỹ của Lâm Khiếu Đường đã đại thành, bằng không gặp phải đối thủ biến thái như vậy, chỉ sợ không kịp động đậy gì thì đã bị nàng ta đánh bại rồi.

Thiếu nữ cũng tràn đầy một bụng nghi hoặc, coi như là trước kia chống lại đại cao thủ nổi danh Minh Tây đại lục Áo Phi Khắc, bản thân dùng một tay cũng đủ ngang ngửa, thế nào mà hiện tại một tên dân tộc cũng không thể thu phục được, vũ kỹ của dân tộc này thực sự là rất quý dị.

Mãi cho đến khi Lâm Khiếu Đường ngưng tụ ra mười sáu “trảo long thủ”, tốc độ tấn công của thiếu nữ mới có dấu hiệu không tăng thêm.

Thiếu nữ thấy cận chiến không thể thu phục được người này, quang hoa trong mắt chợt lóe lên, mạnh mẽ đẩy rời hai tay, song phương đối chưởng, thiếu nữ mượn lực lượng lùi lại mấy trượng, trên bàn tay trắng muốt lại chậm rãi hiện lên một đóa tử kim hoa.

Lâm Khiếu Đường gian nan nuốt một ngụm nước bọt, đóa tử kim hoa được ngưng tụ bằng nguyên lực kia so với thảo long thủ của bản thân có cùng một nguyên lý và công dụng, thế nhưng uy lực tựa hồ như cao hơn một chút, Lâm Khiếu Đường có thể cảm giác được điều này.

Tử kim hoa phóng tới, Lâm Khiếu Đường rút ngân tinh ra mạnh mẽ chém xuống, khi kiếm phong ngân tinh và tử kim hoa va chạm một chỗ tức thì oanh một tiếng, tử kim tiêu biến mũi nhọn đại hiện, một vòng bảo hộ từ trong trung tâm đóa hoa kéo dài ra, trong nháy mắt đem Lâm Khiếu Đường bao phủ bên trong.

Thiếu nữ lạnh lùng cười

- Dân tộc chết dẫm, để xem lần này ngươi chạy đi đằng nào.

- Tất cả mọi người đều là đồng hương, hà tất phải đuổi cùng giết tận đây?

Một thanh âm nam tử yếu ớt vang lên phía sau thiếu nữ, thiếu nữ mạnh mẽ xoay người lại, chỉ thấy Lâm Khiếu Đường huyền phù cách nàng ba trượng, mặt hiện rõ vẻ bất đắc dĩ. Thiếu nữ kinh ngạc không gì sánh được, lại nhìn về phía tử kim hoa, thanh niên nam tử cầm kiếm bên trong dần dần mờ ảo rồi biến mất, chính là tàn ảnh.

Lúc này thiếu nữ mới hơi tỉnh táo lại, tuy rằng nội quang trong mắt bắn ra bốn phía, thế nhưng trong lòng lại bình tĩnh không sóng, không có chút điểm thực lực tuyệt đối không thể xông vào đây, một thân tu vi của tiểu tử này thủy chung bảo trì tại sơ giai tiêu chuẩn, hiển nhiên là tránh bình thường tiêu hao một cách vô vị, chí ít hẳn cũng có tu vi đại sơ giai, thậm chí cao hơn nữa.

- Là đồng hương, vậy thì bản cô nương nên dung túng cho đồ dân tộc nhà ngươi ư?

Thiếu nữ nghiêm mặt nói.

Lâm Khiếu Đường bĩu môi:

- Thiên hạ nào có dân tộc dám động tâm tư đến cô nương, đó không phải là muốn chết hay sao chứ? Ta đã nói, ta chỉ là trong lúc vô ý mà tiến nhập vào nơi này, căn bản không biết có người đang tắm rửa.

- Nhìn chính là nhìn, trừ phi tự người đào con mắt của ngươi ra, bằng không tuyệt đối ta không để yên chuyện này đâu!

Thiếu nữ rất kiên quyết nói.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường thầm thở dài, thiếu nữ này nhìn bề ngoài rất trẻ con nhưng dù sao đi nữa cũng có tu vi linh hồn sơ giai, cao thủ như vậy mà sao không có đến nửa điểm phong phạm cao thủ. Tính toán

quá chi li, trong lòng có chút căm tức, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên xuất hiện cảm giác khi còn trẻ lại Lâm gia, khoe miệng hiện lên nét tiểu ý đánh đá

- Cùng lắm là ta cho ngươi xem lại là được rồi.

Khuôn mặt thiếu nữ nhất thời đỏ lên:

- Vô sỉ

Trên bầu trời không hiểu sao đột nhiên hạ xuống một cánh hoa phấn hồng, cánh hoa càng lúc càng lớn, dần dần đem Lâm Khiếu Đường bao phủ.

Lại là quái chiêu này? Lâm Khiếu Đường vận chuyển nguyên lực toàn thân, tùy thời chuẩn bị chống lại công kích của đối phương, thế nhưng đột nhiên nhìn cánh hoa này, Lâm Khiếu Đường lại hiện lên cảm giác lực bất tòng tâm.

- Dâm tặc, ở tại Minh Tây đại lục này để cho ta xử dụng đến chiêu này, ngươi là người thứ nhất! Đi tìm chết đi!

Thiếu nữ lạnh lùng nói.

Vô số cánh hoa hiện lên dưới tiếng kêu của thiếu nữ chợt vũ lộng, không gian dưới hoa vũ nhất thời vạn vẹo.

Đã không có ngân tinh, Lâm Khiếu Đường chỉ có thể xử dụng trảo long thủ để chống đỡ cánh hoa tập kích, thế nhưng số lượng của cánh hoa thực sự quá nhiều, hơn nữa những cánh hoa này nhìn có vẻ như nhược nhưng tuyệt đối không kém hơn pháp bảo kinh khủng, trảo long thủ căn bản không làm gì được.

“Tham thị thú”, một lần nữa Lâm Khiếu Đường vô cùng hoài niệm!

Con bài cuối cùng, nguyên sa, dưới sự khống chế của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ trào ra, biến hóa thành các loại hình phòng ngự khác nhau quay xung quanh Lâm Khiếu Đường, sa thuần, sa trảo, đinh ốc thuần, hình thái nào hữu dụng đều được hiện lên.

Thế nhưng uy lực của những cánh hoa này thực sự rất lớn, với tu vi hiện nay của Lâm Khiếu Đường, căn bản không thể ngăn cản nổi.

Phốc..., Lâm Khiếu Đường cảm thấy máu trong người trào dâng, mạnh mẽ phun ra một ngụm tiên huyết.

Vạn hoa khởi vũ, mỗi một cánh hoa trở thành răng cưa sắc bén nhất để cắt đứt da thịt...

244. Chương 247: Địa Vương Giai Mất Trí Nhớ

Đóa hoa dưới sự điều khiển của thiếu nữ, càng tụ càng mạnh, Lâm Khiếu Đường dốc hết nguyên lực, thế nhưng thương thế càng dần càng nặng hơn.

Ngay khi thiếu nữ chuẩn bị hạ sát thủ, bỗng nhiên cánh tay dừng lại, ngưng thần nhìn vào đám cát vàng thiếu niên phóng ra, sửng sốt một chút, tựa hồ nhớ đến cái gì đó, cánh tay trắng muốt chậm rãi hạ xuống.

- Dâm tặc, thứ ngươi đang khống chế là nguyên sa đúng không?

Thiếu nữ không hề khách khí hỏi.

Bị vạn hoa vây quanh, Lâm Khiếu Đường lại phun ra một ngụm máu, gian nan trả lời:

- Biết rồi còn hỏi!

- Nếu như ngươi trợ giúp ta tiến vào trong tầng thứ tư mộ tháp, bản cô nương ta tạm thời lưu lại cho ngươi một đôi mắt gian tà!

Thiếu nữ cả vú lấp miệng em nói.

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ nhổ một bữa nước bọt, nước bọt sớm đã đỏ tươi như máu, trong lòng vô cùng tức giận, kịch liệt nói:

- Người không nói lý đã đánh đến thế này, muốn lão tử giúp người, nằm mơ!

- Kẻ ăn cắp lại có vài phần cốt khí, bản cô nương sẽ thành toàn tâm ý của người!

Cơn giận của thiếu nữ vừa mới giảm bớt lại bắt đầu bùng phát, đôi bàn tay nhỏ tinh tế lần thứ hai giơ lên, vạn hoa giáo sát co rút lại với tốc độ nhanh hơn.

- Sư phụ, hạ thủ lưu tình!

Đột nhiên, một tiếng kêu từ thác nước bên cạnh truyền ra, sau đó một thân ảnh màu hồng xinh đẹp hiện lên.

Lâm Khiếu Đường hơi hơi giật mình, người mới đến là Nạp Lan U, đã sửa cách ăn mặc của Tây đại lục trước đó, hiện tại mặc một bộ trường y màu hồng tiên diễm bay ra ngoài.

- Người nhận thức ta?

Thiếu nữ chần chờ, nhìn Nạp Lan U, biểu tình có chút hồ hững, trong đôi mắt lóe lên nét nghi hoặc nồng đậm.

Nạp Lan U hơi có chút loạn, sắc mặt tái nhợt, bộ hồng y trên người cũng có tổn hại nhiều, tựa hồ như vừa mới qua một hồi đại chiến, nhìn thiếu nữ trước mặt vừa kích động lại bàng hoàng.

- Sư phụ, người không nhận ra ta hay sao chứ? Ta là U nhi a!

Nạp Lan U thất thanh nói.

Thiếu nữ khẽ nhú mày lại lắc đầu:

- Ta không nhớ rõ có một đồ đệ niên kỷ lớn như vậy. Ta rất già hay sao?

Nạp Lan U nhất thời rơi lệ đầy mắt, hiển nhiên vị nguyên lão Hoa U cốc này đã không nhận ra cô đồ đệ nàng đây.

Biểu tình của thiếu nữ lại vô cùng đạm mạc lại nói:

- Cô nương, ta coi người thuộc mắt, theo tiếng gọi sư phụ này của người, ta cũng không làm khó người, tạm thời không giết tên dâm tặc này. Người nhận thức hắc?

Nạp Lan U cứng nhắc gật đầu nói:

- Hắc là một vị bằng hữu của ta.

Thiếu nữ hồ nghi nhìn Lâm Khiếu Đường rồi quay sang Nạp Lan U, lo lắng nói:

- Hắc không từng khi dễ người?

Nạp Lan U lắc đầu, trong mắt có chút không giải thích được

- Không có!

- Kỳ quái!

Thiếu nữ nhìn từ trên xuống dưới Nạp Lan U, tựa hồ có điểm không tưởng tượng được, thậm chí, một nữ hài xinh đẹp như vậy mà tên dâm tặc này lại không hứng thú hay sao?

- Sư..., tiền bối tỷ tỷ, có thể thả bằng hữu của ta trước được hay không?

Nạp Lan U cẩn thận hỏi.

Thiếu nữ có chút thần khí nói:

- Ta vốn không chuẩn bị giết hắc, chỉ hù dọa hắc một chút mà thôi, dâm tặc này có thứ ta cần trên người, tính hắc gặp may mắn đi.

Vạn hoa giáo sát dưới sự khống chế của thiếu nữ rất nhanh biến mất không thấy, áp lực cực lớn đè lên người Lâm Khiếu Đường theo đó mà tiêu tán, từ biểu hiện của Nạp Lan U, Lâm Khiếu Đường đã nhìn ra tình huống hiện tại.

Vốn Lâm Khiếu Đường có chút nản chí, cứ nhiên bị một thiếu nữ đánh bại đơn giản như vậy, cho dù thiếu nữ có tu vi linh hồn giai thì Lâm Khiếu Đường cũng không cam lòng chịu thua, bất quá khi thiếu nữ này lại là một trong hai đại nguyên lão của Hoa U cốc, Hoa Tiên Tử, trong lòng Lâm Khiếu Đường nhiều ít coi như ổn định một chút. Hoa Tiên Tử trước đó đã nổi danh là một cao thủ quái vật cấp địa vương giai trung kỳ, bản thân thua trong tay nàng hiển nhiên không có gì phải suy nghĩ nhiều, thậm chí còn cảm thấy sung sướng khi bản thân đã chống đỡ được lâu như vậy.

- Dâm tặc, nể mặt bằng hữu của ngươi, bản cô nương tạm thời tha cho ngươi không chết.

Thiếu nữ nói xong, trên tay bắn ra một đóa hoa màu đen.

Lâm Khiếu Đường muốn tránh đóa hoa này, nhưng không thể tránh thoát, cánh hoa va chạm vào ngực Lâm Khiếu Đường, lập tức hóa thành vạn mũi tên nhỏ theo vết thương chui vào.

Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy thân thể khẽ run lên, tựa hồ như bị trúng bí pháp nào đó.

Thần sắc thiếu nữ rất bình tĩnh nói:

- Dâm tặc, trong người của ngươi đã có vụ hoa chi độc, nếu như trong ba ngày không có thuốc giải của bản cô nương mà nói, vụ hoa sẽ ở trong cơ thể của ngươi nảy mầm sinh sôi, lấy thân thể của ngươi là dinh dưỡng, thẳng cho đến khi thân thể của ngươi bị thôn phệ hết trở thành một đóa thịt hoa mới thôi.

Trên đời này cứ nhiên có loại độc kỳ dị như vậy, trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên một tia dị sắc, nếu như chỉ thuần túy là độc nguyên thì hẳn không sợ hãi, thế nhưng bí pháp này lại không dễ dàng, Lâm Khiếu Đường không thể từ bài trừ, thử đối kháng một chút, liền buông tha.

- Ngươi không sao chứ?

Nhìn một thân đầy vết thương của Lâm Khiếu Đường, Nạp Lan U thân thiết hỏi.

- Hẳn là không chết được!

Lâm Khiếu Đường cười cười nói.

- Bên ngoài cấm địa sao ta lại không nhìn thấy ngươi?

Nạp Lan U kỳ quái hỏi.

- Ta ở trong nhóm người tiến vào cuối cùng, lúc trước không hề hiện thân!

Lâm Khiếu Đường giải thích.

Lúc này, thiếu nữ cũng nhẹ nhàng đi tới, trong mắt lóe lên quang mang kỳ dị, mở miệng nói:

- Thực sự không nghĩ tới, tại một trong tam đại cấm địa của Minh Tây đại lục, vùng mộ tháp trung tâm của “ma tháp cấm địa” này, lại là một thông đạo bí mật nhất, cứ nhiên lại có ba vị tu luyện giả đến từ Kỳ Đông đại lục xa xôi, không biết là đám tu luyện giả Minh Tây đại lục này rốt cuộc là làm cái quái gì?

Thiếu nữ nói xong liền bay xuống phía dưới, bắt chuyện với con cá heo nhỏ màu trắng bơi sát bờ, huyền thoại với con súc sinh kia hồi lâu, không biết là đang nói đến cái gì.

- Nạp Lan tiểu thư, vì sao ngươi lại đến được chỗ này?

Lâm Khiếu Đường không rõ liền hỏi.

Nạp Lan U đơn giản đem những chuyện vừa trải qua nói một lần. Nguyên lai sư phụ của Nạp Lan U ba trăm năm trước đã từng đến đây một lần, đồng thời còn phát hiện ra chỗ thông đạo này, kỳ thực thông đạo này có thể liên thông từ tầng thứ nhất đến tầng thứ tư, có thể trực tiếp từ tầng thứ nhất tiến vào tầng thứ tư, về phần vì sao lại thiết kế như thế, vậy thì chỉ có thể đi hỏi vị ma tháp đại thần đã chết mấy vạn năm mới có thể rõ ràng được..

Hoa Tiên Tử lúc đó đã lấy được một tấm địa đồ hoàn chỉnh nhất, thêm một số phát hiện của bản thân, biến ảo thành một đồ trận phục về tại ký ức lam ma thạch, bản địa đồ này đã đưa cho Nạp Lan U từ rất lâu trước kia.

Địa đồ này có thể nói là hoàn chỉnh nhất, chi tiết nhất toàn bộ tầng trong ma pháp, lại có thêm rất nhiều thủ đoạn để thông qua các cơ quan, ma pháp trận thủ hộ và cả đường tắt, một đường Nạp Lan U đi hoàn toàn là theo địa đồ chỉ dẫn.

Thậm chí ngay cả hư không môn cũng có kẻ hở, chỉ cần dựa theo phương pháp đã chỉ dẫn trong địa đồ, một người cũng có thể đi qua hư không môn.

Thế nhưng, tại con đường nhanh nhất và thuận tiện nhất này, Nạp Lan U lại gặp phải trở ngại, ba bị tu luyện giả đã chặn ngang và Lạc Phi lại, song phương vì mấy lời bất hòa mà khởi xướng xung đột, kết quả là Lạc Phi bị bắt giữ, Nạp Lan U lợi dụng pháp bảo thoát thân, một đường chạy trốn điên cuồng, mãi cho đến tận nơi này mới thôi.

Lâm Khiếu Đường có chút kỳ quái, Nạp Lan U đã từng nói với hắn, Hoa Tiên Tử đến Minh Tây đại lục này, rõ ràng là hơn sáu mươi năm trước, thế nào mà bây giờ lại biến thành ba trăm năm trước vậy? Tuy là kỳ quái, nhưng Lâm Khiếu Đường không muốn truy vấn nhiều, Hoa Tiên Tử đã có tu vi cao đến như vậy, muốn đi nơi nào đó tự nhiên có biện pháp của riêng nàng.

Đối với phương pháp xâm nhập “ma tháp cấm địa” thì phương pháp của Hoa Tiên Tử so với các phương pháp được tích lũy qua bao nhiêu năm của các cao thủ Minh Tây đại lục còn muốn cao minh hơn rất nhiều, thiếu nữ thiên tài chỉ có bốn trăm năm tu vi lại một lần nữa chứng minh được thiên phú tuyệt của nàng.

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn thiếu nữ còn đang nói chuyện với con cá heo màu trắng, tiếc hận nói:

- Sư phụ ngươi dường như đã mất đi một phần ký ức.

Thần sắc của Nạp Lan U tối sầm lại, gật đầu nói:

- Sư phụ dường như chỉ nhớ kỹ được một số sự tình, rồi lại quên đi một số, bằng không nàng không có khả năng xuất hiện tại nơi này, nhất định là trong thời gian ta và nàng thất tán thì nàng gặp phải chuyện đáng sợ nào đó.

- Sư phụ ngươi vẫn duy trì dung mạo thanh xuân như thế này hay sao?

- Đúng vậy, bất quá nhân thân của sư phụ so với trước kia có chút khác nhau, trước đây rất thâm trầm, hiện tại có điểm hồn nhiên, trước đây ta không bao giờ dám cùng sư phụ nhìn thẳng.

- Xem ra lực lĩnh ngộ của sư phụ ngươi rất mạnh, tiến nhập địa vương giai chỉ sợ là không mất bao nhiêu thời gian.

Về mặt của Nạp Lan U tự hào nói:

- Sư phụ chỉ cần dùng không đến một trăm năm đã thành công tiến nhập địa vương giai, tự nhiên cả U Minh Lão Tổ cũng không rõ.

- Hai vị chờ sau khi ra ngoài mới tiếp tục nói chuyện, thời gian của chúng ta hiện giờ không nhiều lắm.

Thiếu nữ không biết từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh Lâm Khiếu Đường và Nạp Lan U, nhìn qua có vẻ như không cao hứng cho lắm, giống như là một hài tử hồn giận vì bị quên lãng vậy.

Thiếu nữ một mình đi phía trước, Lâm Khiếu Đường và Nạp Lan U đi phía sau, một đường thông thuận không gì sánh được, phiền rậm này so với tưởng tượng còn muốn lớn hơn rất nhiều, đi mấy nghìn trượng mới nhìn thấy đầu cuối.

Ba người đi vào một cánh cửa đá, sau cánh cửa đá chính là một mê cung cực lớn, thiếu nữ cực kỳ quen thuộc lập tức dẫn Lâm Khiếu Đường và Nạp Lan U đi thẳng tới đầu cuối của mê cung, ma pháp trận và cơ quan trong mê cung đối với thiếu nữ hoàn toàn không cấu thành chút ụ hiếp nào.

Đầu cùng của mê cung còn có chín cánh cửa, cũng là vì muốn mê hoặc người xâm nhập, thế nhưng thiếu nữ lại cực kỳ tự tin mở một cánh cửa ngoài cùng thoải mái đi vào.

Đi qua cánh cửa, nhất thời nhìn thấy một mảnh trống trải, tiến nhập vào trong một đại điện, có kết cấu so với ba tầng trước đó hoàn toàn giống nhau, ở đây chính là đoạn đầu của tầng thứ tư.

Mấy vị cao thủ hai đại giáo hội, ả nhân Hồng Hồ Tử, tinh linh nam tử và Bỉ Mông nhất tộc Khăn Long đều đứng yên tại sát bên ngoài “ma quang trận” hết đường xoay sở, Ốc Trát đang thử phá trận.

Mọi người đột nhiên cảm giác được phía sau truyền đến một cỗ nguyên lực khổng lồ, đồng thời quay người nhìn lại, chỉ thấy gã thanh niên đeo cự kiếm và hai nữ tử xa lạ từ sau bức tường đi ra.

Mông Tọa vô cùng vui mừng, hàn khí toàn thân phát ra, giống như một viên đạn bắn thẳng về phía Lâm Khiếu Đường, biểu tình của Lâm Khiếu Đường vô cùng đậm đặc, tâm tình chống đỡ cũng không có.

Ngay khi bàn tay to của Mông Tọa chạm vào người Lâm Khiếu Đường, một đóa tử kim hoa vô thanh vô tức bắn tới, Mông Tọa lơ đãng, mạnh mẽ giơ tay bắt lấy.

Phanh, một tiếng trầm muộn, Mông Tọa thối lui hơn mười bước, trên cổ tay chảy máu, bàn tay to đang run lên nhè nhẹ, vết thương không nặng lắm.

Tất cả mọi người ở đây cả kinh, tu vi của Mông Tọa đến đâu tất cả mọi người ở đây đều rất rõ ràng, linh hồn giai hậu kỳ tu vi, một thân bằng hàn khí có thể đông đặc tất cả, khi tụ hàn khí lập tức giống như thân thể ma thú cứng rắn không gì sánh được, coi như là Khăn Long cũng không có bản lĩnh một chiêu đẩy lùi được hắn.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều có một biểu tình, trên mặt của lão ả nhân Hồng Hồ Tử hiện lên nụ cười vô cùng mừng rỡ, đôi mắt liếm liếm bên môi nhìn vào túi rượu của chính mình lăm lăm:

- Bảo bối, có khả năng ta phải cáo biệt người một đoạn thời gian rồi.

Áo Phi Khắc vô ý thức sờ sờ cái trán, không nghĩ tới chính mình lại gặp phải khắc tinh ở chỗ này, nhân sinh cùng lắm chỉ đến thế này mà thôi.

- Người là người phương nào?

Mông Tọa âm trầm nhìn về phía thiếu nữ xinh đẹp bên người Lâm Khiếu Đường, bàn tay run run kia chậm rãi đưa ra phía sau ẩn dấu.

- Đại thúc, không nên nhìn thấy người mà cứ như chó dữ lập tức xông lên cắn như vậy, hành động này làm cho người khác chán ghét, về phần ta có bị làm sao cũng không quan trọng, trọng yếu chính là làm sao xông qua được “ma quang trận”.

Thiếu nữ chun chun môi nói.

Cơ mặt của Mông Tọa nhất thời vận vẹo, bị một thiếu nữ xa lạ quả trách thậm tệ trước mặt nhiều cao thủ thành danh như thế này, sau này sẽ phải giấu mặt đi đâu? Nguyên lực toàn thân bành trướng, hiển nhiên là muốn đánh thật rồi.

Hàn quang trong mắt thiếu nữ chợt lóe lên:

- Người muốn tìm cái chết hay sao?

Toàn bộ đại diện tầng thứ tư, theo câu chất vấn không nóng không lạnh của thiếu nữ bắt đầu run lên nhè nhẹ, một cỗ uy áp phô thiên cái địa từ người thiếu nữ bắt đầu phát ra

Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy dưới chân nhẹ bẫng, chính là do nguyên lực khủng khiếp của thiếu nữ đột nhiên phát ra đẩy lui ngược lại mấy bước.

- Địa vương giai!

Ả nhân Hồng Hồ Tử cả kinh nói, nguyên bản ý nghĩ muốn uống rượu do thiếu nữ từng gặp mặt một lần này dường như nhất thời tan thành mây khói.

245. Chương 248: Vật Phẩm Tầng Thứ Tư Và Hy Vọng Xa Vời Tầng Thứ Năm.

Tính tình của Mông Tọa tuy rằng thô bạo, thế nhưng đối mặt với quái vật cấp địa vương giai không tránh khỏi lộ ra khiếp ý, âm thầm kêu khổ, nguyên khí lực thiếu nữ này phát ra coi như là Ốc Trát cũng có điểm

thua kém, hiển nhiên đã đến tiêu chuẩn hậu kỳ, tùy thời có thể bóp chết chính mình, cung may bản thân không quá xung động.

- Tiền bối, đã lâu không gặp, tiền bối đối với các vật phẩm tăng thứ tư cũng cảm thấy hứng thú hay sao?

Ngay khi Mông Táp đang không biết làm như thế nào cho phải, phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh hiếu kỳ của Áo Phi Khắc.

Thiếu nữ vừa nhìn thấy Áo Phi Khắc, cơn tức giận giảm đi không ít, lạnh lùng nhìn thoáng qua Mông Táp, sau đó lại nhìn về phía Áo Phi Khắc, thần sắc hòa hoãn nói:

- Không đi qua tầng bốn thì làm sao vào được tầng năm?

Hoa Tiên Tử bộc lộ bản lĩnh, chúng cao thủ nhất thời an tĩnh không ít, Mông Táp rên lên một tiếng rồi thối lui qua một bên.

“Ma quang trận” từ bên ngoài nhìn vào hầu như là vô hại, thế nhưng trong trận lại có xạ tuyến cực kỳ phức tạp rắc rối, mắt thường và nguyên nhân không thể phân biệt rõ được những xạ tuyến này, một khi chạm vào chúng, lập tức khởi động các cơ quan bảo vệ, thậm chí là tạo ra không gian liệt phùng, cũng có thể là bị truyền tống đến một nơi nào đó.

Hơn nữa lực sát thương của xạ tuyến này cực kỳ lớn, không biết đã có bao nhiêu tiền bối cao nhân đã ngã xuống tại trận này, trải qua mấy vạn năm số người có thể đột phá được “ma quang trận” thức sự không nhiều lắm.

Hoa Tiên Tử đi tới trước trận, đánh mắt về phía Lâm Khiếu Đường nói:

- Dâm tặc, qua đây!

Tiếng xưng hô này vừa thoát ra, những người khác đều dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn về phía Lâm Khiếu Đường, Áo La Lạp nghi hoặc, Táp Tây Lị Á thì đùa cợt cười cười.

Lâm Khiếu Đường cực kỳ bất đắc dĩ, đi tới nhỏ giọng nói:

- Cô nương, có thể không gọi tại hạ là dâm tặc được không!

Sắc mặt của Hoa Tiên Tử không hề đổi, bướng bỉnh nói:

- Ta thích, ngươi không cần xen vào, nhanh nhanh phóng xuất nguyên sa vào trận cho ta, đem nguyên sa tràn ngập trong trận.

Lâm Khiếu Đường cười khổ một chút, lập tức chăm chú thôi động nguyên lực, rất nhanh rất nhiều nguyên sa từ trong tay Lâm Khiếu Đường tràn ra ngoài, phẳng phất như không có chừng mực, tất cả đều tiến nhập “ma quang trận”.

Nhìn nguyên sa càng dần càng phóng ra nhiều, tất cả mọi người ở đây đều cực kỳ kinh ngạc, không nghĩ tới thanh niên này lại có nhiều nguyên sa đến như vậy. Loại tinh hoa của địa sa này vạn năm mới có thể ngưng tụ ra này có số lượng cực kỳ ít ỏi, không biết là hẩn lấy được từ đâu?

Sau khi nửa “ma quang trận” đều bị những hạt cát nhỏ bé rời rạc tràn ngập thì ngay cả Hoa Tiên Tử cũng không nhận được liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường, từ nhân thần phẳng phất như đang nói:

- Dâm tặc, rốt cuộc là ngươi từ nơi nào lấy được nhiều nguyên sa đến như vậy? Lẽ nào ngươi là xác ướp chuyển thể hay sao?

Nguyên sa giống như những hạt bụi khuếch tán trong toàn bộ “ma quang trận”. Từng đạo xạ tuyến dày đặc giao nhau chằng chịt từ từ lộ nguyên hình.

Nguyên lai nguyên sa có thể đem xạ tuyến ẩn hình lộ ra tầm mắt. Cái này giống như là những hạt nước mưa nhỏ bé có thể lóe ra những đạo ánh sáng nhiều màu.

- Dâm tặc, ngươi là từ hạt cát nở ra hay sao? Thế nào lại có nhiều nguyên sa đến như vậy?

Hoa Tiên Tử rốt cuộc không nhận được hỏi.

Lâm Khiếu Đường bữu môi nói:

- Đây là vấn đề nhân phẩm, một thanh niên ưu tú như ta có được sự ưu ái của trời đất cũng là chuyện bình thường.

Hoa Tiên Tử khẽ hừ một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ không tin.

Một khi biết được lộ tuyến chính xác và khoảng cách của xạ tuyến, vậy thì “ma quang trận” đã không còn đáng sợ nữa, thậm chí ngay cả ma pháp trận cấp thấp cũng không bằng.

Mọi người dưới sự chỉ dẫn của nguyên sa rất nhanh vượt qua được “ma quang trận”, Lâm Khiếu Đường là người cuối cùng đi ra, cẩn thận đem tất cả nguyên sa thu hồi vào trong trữ vật yêu ***.

Ra khỏi trận pháp là một đại phương giống như mật thất, các bệ đá và vách tường được bày đặt rất nhiều đồ vật không biết tên, thế nhưng nguyên khí cường liệt do chúng phát ra làm cho mọi người cảm thấy phần chần.

Phải biết rằng, ở nơi này có rất ít người đặt chân đến, bởi vậy bảo bối tự nhiên được dự trữ khá hoàn chỉnh.

- Ha ha, thuận bài được chế tạo từ thiên tinh thạch, ta sẽ lấy cái này!

Lão ả nhân Hồng Hồ Tử hưng phấn khoa chân múa tay, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm vào một thuận bài thật lớn treo trên vách tường.

Cùng lúc đó, nam tử tinh linh cũng đã tìm thấy tinh linh khai giáp, so với nghe đồn hoàn toàn giống nhau, những vật phẩm này có tại tầng thứ tư.

Hiện tại, những người khác cũng đang tự xem xét vật phẩm mình cần, nhưng mà ngoại trừ ả nhân và nam tử tinh linh ra những người khác tựa hồ không có đồ vật nào vừa ý.

Tới cấp bậc linh hồn giai, đồ vật bình thường hiển nhiên không đặt vào trong pháp nhãn, mà hai đại giáo hội hiển nhiên muốn tìm một số bảo bối trong bảo khố của thượng cổ đại thần, để có thể tăng thêm thực lực của giáo hội, Áo La Lạp và Tập Tây Lị Á nhìn liếc qua bốn phía liền không còn hứng thú.

Người có giai vị thấp nhất ở đây chỉ có Nạp Lan U và Lâm Khiếu Đường, trong mắt hai người thì mọi thứ trong gian mật thất này đều là thứ tốt, bất quá lòng tham hơn nửa cũng không thể rắn nuốt voi, có người nói rằng mỗi một tầng một người không được cầm nhiều lắm, bằng không sẽ làm cho ma pháp trận cường đại thủ hộ khởi động.

Trước đây ma tháp đại nhân xây dựng nên ma tháp cấm địa này, không phải là để ngăn cản mọi người đến đoạt bảo bối của hắn, mà là vì muốn sàng lọc, người có năng lực được chọn, người không có năng lực sẽ chết.

Thượng cổ đại thần không hề muốn những đồ vật này theo mình biến mất khỏi thế giới, thế nhưng lại không muốn bị mấy tên chuột nhắt sử dụng, vì vậy đã kiến tạo nên cấm địa, để cho hậu nhân dùng bản lĩnh của mình đến lấy.

Bản lãnh này không chỉ là thực lực và tu vi của bản thân, mà còn có tu vi ý chí, người có lòng tham thì cho dù thiên phú có tốt đến mấy cũng không thể thành đại đạo, phi thăng thần giới.

Những vật phẩm này đều có một loại ám trận, nếu như để cùng một chỗ sẽ tự khởi động, trải qua nghiệm chứng vạn năm qua, mỗi một tầng một người nhiều nhất chỉ có thể lấy được hai vật phẩm, một khi lấy đi ba vật phẩm đồng thời tiếp xúc đến cùng một loại cảm giác nguyên lực, lập tức sẽ khởi động ám trận.

Lâm Khiếu Đường nhìn trúng đến tận năm vật phẩm trong này, mỗi một dạng vật phẩm đối với hắn sau này rất có lợi cho tu luyện, thanh “nộ viêm trảm” vô với ngân tinh của hắn càng thích hợp cho con đường tu luyện kiếm thuật của hắn hơn, một khi dùng nó thì triển sẽ phát ra hỏa nguyên công kích, một kiện vân ti nhuyễn giáp có thể chống đỡ công kích vật lý và ma pháp nhất định, coi như là cao thủ đại sư giai cũng không thể đánh bị thương trong một kích, thậm chí còn có thể đẩy đi một phần lực công kích.

Ba kiện vật phẩm khác phân biệt là, một loại đan dược toàn thân màu vàng nhạt, Lâm Khiếu Đường ước đoán ít nhất cũng là đan dược trung phẩm ba cấp, cao thủ linh hồn giai tự nhiên không để vào trong mắt, thế nhưng đối với hắn mà nói coi như là một thứ tốt, một hũ thượng cổ tinh nguyên quả, một hũ lớn chừng

hai vò nước tương đương, tui đập vào trong trũ vật yêu *** cũng đơn giản, tinh nguyên quả chủ yếu là một loại thực vật làm cho ma thú có khả năng gia tốc tốc độ trưởng thành và tiến hóa, kiện cuối cùng chính là cường hóa thạch bị phong ấn, vật phẩm này cũng giống như thượng cổ tinh nguyên quả đối với thực lực bản thân của Lâm Khiếu Đường không có nhiều tác dụng, thế nhưng đối với “tham dị thú” lại có tác dụng lớn.

Du dự hồi lâu, Lâm Khiếu Đường cuối cùng cũng quyết định đem thượng cổ tinh nguyên quả và cường hóa thạch phong ấn thu vào trong trũ vật yêu ***, còn ba dạng vật phẩm khác cho dù có luyện tiếu, nhưng đối với Lâm Khiếu Đường mà nói có thể không cần cũng được, không phải là hi thể trân bảo gì.

Lâm Khiếu Đường vốn rất muốn lập đan dược kia, bất quá trên người hắn còn có sáu chiếc hộp đan dược bị phong ấn bên trong, sáu chiếc hộp này là do Lâm Khiếu Đường lấy được khi còn ở Lâm gia, hắn mang trên người cũng đã hơn mười năm, bởi vì trên hộp gắn có ghi chú, hơn nữa bên trong dù bị phong ấn những cũng vẫn có thể cảm giác được được lực cường đại, làm cho Lâm Khiếu Đường chưa dám dùng.

Cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm, Lâm Khiếu Đường một mực chờ đợi tu vi của bản thân tích lũy đến một mức an toàn, sau đó ném thử cũng không muộn.

Lâm Khiếu Đường không phải sợ hãi độc lực trong độc nguyên đan, mà là sợ “nguyên” cũng chính là sợ được lực của nó, thứ nhất sợ được lực quá mạnh mẽ cơ thể bản thân chịu không nổi, thứ hai là sợ lãng phí, không hấp thu hết, thứ này không giống như độc nguyên đan cấp thấp, nếu như tùy tiện sử dụng có thể lãng phí, loại đan dược này chỉ sợ là thượng phẩm độc nguyên đan, dùng một khóa thiếu một khóa, hơn nữa lại không thể phục chế hay tái sinh.

Sau khi Lâm Khiếu Đường và Nạp Lan U rốt cuộc cũng chọn xong thứ tốt cho bản thân, tầng thứ tư đã không còn bóng người, những người khác đã sớm tiến vào tầng thứ năm.

Nạp Lan U hưng phấn nắm lập đan dược màu vàng trong tay

- Lâm tiên sinh, đây chính là trung phẩm ba cấp đan dược, khi phục dụng vào cho dù không phá tan được bình cảnh đại sư giai thì nhất định cũng giúp ta tăng tu vi lên không ít.

Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

- Tại hạ chúc mừng Nạp Lan tiểu thư trước.

- Lâm tiên sinh, ngươi cầm vật phẩm gì vậy?

Nạp Lan U tập trung chọn lựa vật phẩm mà mình cần, không hề chú ý đến tình huống của Lâm Khiếu Đường.

- Nạp Lan tiểu thư, ngươi đối với những thứ ta lấy không nổi lên hứng thú gì đó đấy chứ?

Lâm Khiếu Đường hơi hột nói.

Nhìn bóng lưng Lâm Khiếu Đường dần dần đi xuống lầu, Nạp Lan U chu miệng nói:

- Người này luôn luôn thần bí như vậy, nhất định là kiếm được thứ tốt gì đó như không chịu nói, ta mới không lạ.

Tầng thứ năm, theo ghi chép thì lịch sử chỉ có hai người từng đi qua, mà lần này đã có tới hơn mười người đứng trước ma pháp trận thủ hộ, chỉ sợ đây là đội hình cường địa nhất từ trước đến nay.

Hai đại giáo hội mỗi bên ba người, tổng cộng có sáu người, ả nhân Hồng Hồ Tử, nam tử tinh linh, Bỉ Mông tộc Khẩn Long và Ốc Trát, còn có ba người Lâm Khiếu Đường, Nạp Lan U và Hoa Tiên Tử, ba người này chính là tu luyện giả ngoại lai đến Minh Tây đại lục.

- Đây là “ngự thú ma pháp trận” trong truyền thuyết hay sao?

Hắc ám mục sư Na Li hiếu kỳ hỏi.

- Không sai, trong ma pháp trận này, tất cả ma thú đều là khô lồi, kỳ thực chúng đã chết từ mấy vạn năm trước, thế nhưng thân thể lại bị phong ấn hoàn toàn trong cơ thể, trở thành khô lồi vĩnh viễn của trận pháp này. Chỉ trong một trận này chỉ ít cũng có ba vạn ma thú, trong có có tới một phần ba đã ngoài thập

cấp, hơn hai trăm ma thú cấp mười ba và một ma thú cấp mười bốn, coi như người có tu vi địa vương giai hậu kỳ, tới nơi này cũng chỉ có thể cảm thán mà thôi.

Ốc Trát thở dài nói, tựa hồ như đối với việc sấm trận không có nhiều tự tin cho lắm.

Đối mặt với hơn hai trăm con ma thú mười ba cấp, đối với bất luận kẻ nào mà nói, tuyệt đối là một hồi ác mộng, mười ba cấp ma thú có thực lực của địa vương giai, nhưng lại có tới hơn hai trăm con, nếu như phóng xuất ra ngoài, tuyệt đối có thể tàn phá toàn bộ đại lục.

- Bộ “ngự thú ma tháp trận” này chỉ là một bán thành phẩm, những ma thú thủ hộ trước đó đã bị tinh lọc linh hồn, sau đó mới bị đưa vào trong trận, “ngự thú ma pháp trận” chân chính chính là ma pháp trận mười lăm cấp, đồng thời có thể tùy ý di động, kích cỡ cũng có thể tự do co duỗi, giống như một kiện pháp bảo mà không phải tử trận, có thể đem tất cả ma thú dưới mười lăm cấp hoàn toàn luyện hóa thành khối lõi thú.

Hoa Tiên Tử dùng một loại nhãn thần vô tri nhìn hai lão giả bên cạnh nói.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường khê động, đối với danh từ “ngự thú ma pháp trận” hiển nhiên hắn đã quen thuộc, trước kia đây chính là từ ngày nào cũng xuất hiện bên miệng A Mạn Đạt, thậm chí còn hứa hẹn một ngày nào đó sẽ chế tạo được nó đưa cho chính mình.

Lâm Khiếu Đường vẫn chỉ cho rằng đây là một loại ma pháp trận rất mạnh, nhưng không tưởng tượng được lại đến mức như vậy, ngay cả thượng cổ đại thần cũng coi là chí bảo, mấy vạn năm qua chỉ có hai người từng qua được trận này mà thôi, hơn nữa nó lại là một bộ bán thành phẩm, nếu như là thành phẩm hoàn chỉnh, uy lực của nó cao đến mức nào? Lâm Khiếu Đường cảm thán không ngớt, nhất thời vô cùng hứng thú với ước định chế tạo ma pháp trận này của A Mạn Đạt.

- Nói như vậy, không có khả năng đi qua được trận pháp này hay sao?

Đại giáo chủ Da La suốt quang đường đi vẫn không hề nói câu nào, rốt cuộc cũng mở miệng.

Quang hoa trong mắt Hoa Tiên Tử chợt lóe lên

- Phương pháp thì có, chỉ là không biết các vị có nguyện ý hợp tác hay không, lấy tư tưởng cả đời đối chọi với nhau của hai đại giáo hội các người, thực tế có chút khó khăn.

- Phương pháp gì?

Tập Tây Lị Á thất thanh la lên, vị thánh nữ Lai Đặc giáo này đối với bảo khổ tầng thứ này này khát vọng đến cực điểm, lời nói này cũng chính là tiếng lòng của tất cả mọi người, mọi ánh mắt đều tập trung vào người thiếu nữ xinh đẹp.

Nơi đó rốt cuộc là cất dấu cái gì? Vấn đề này vẫn quanh quẩn trong lòng mỗi người.

Vô luận là đối với ai đi nữa, tầng thứ năm là một loại mê hoặc đến cực điểm...

246. Chương 249: Đánh Cuộc Cửu Tử Nhất Sinh (thượng.)

Hoa Tiên Tử dừng lại trước “ngự thú ma pháp trận”, trong đôi mắt đen láy hiên lên một loại tự tin mạnh mẽ, đồng thời đối với loại khiêu chiến như thế này, Hoa Tiên Tử lại coi đó là lạc thú trong cuộc đời.

- Muốn đi qua trận này cũng không khó lắm, chỉ cần tất cả các vị ở đây hợp tác với nhau là được, ba người một tổ, mỗi tổ dựa theo vị trí nhất định để di chuyển, xuyên qua trận này không có vấn đề, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có nguy hiểm, nếu như kinh động đến ma thú mười bốn cấp vậy thì không hay rồi.

Hoa Tiên Tử buồn bã nói.

- Ý tiên bối chính là mọi người xếp thành trận hình cùng trợ giúp nhau vượt qua trận?

Áo Phỉ Khắc truy vấn nói, lúc này đây bị đại cao thủ nổi danh một cõi của Minh Tây đại lục, đầu lĩnh cơ cấu bạo lực Lai Đặc giáo hội này này nhìn qua giống như một gã hài đồng hồn nhiên khát cầu đáp án.

- Có thể lý giải như vậy, các vị ở đây đều là những người có tu vi cực kỳ cao thâm, ta chỉ cần hơi chút điểm thông, các vị nhất định sẽ hiểu rõ ý tứ của ta, đây chính là một loại trận pháp tổ hợp phòng ngự trong lúc nhàn rỗi ta linh ngộ ra, có khả năng làm cho năng lực của mỗi người trong phạm vi nhất định tăng lên tới cực hạn, theo như ta suy tính, với tu vi của các vị, chỉ cần tất cả đồng lòng, xuyên qua trận này hẳn là không có vấn đề gì.

Hoa Tiên Tử thân nhiên nói.

Lúc đầu mọi người có điểm không tin tưởng cho lắm, dù sao đối với hơn hai trăm khôi lỗi ma thú mười ba cấp, cho dù là ai cũng không thể bình tâm tĩnh khí, bất quá sau khi mọi người nghe được lời giải thích cẩn thận về trận hình của Hoa Tiên Tử, hơn phân nửa người ở đây phát ra một loại dị quang nào đó trong mắt, trận pháp người này nói ra tuyệt đối là thần trận, đơn giản về đến phòng ngự của trận pháp có thể nói là cực kỳ kín kẽ.

Càng xảo diệu hơn chính là, vừa vận hợp với đặc thù chức nghiệp của mỗi người ở đây, có người đột nhiên hoài nghi có phải thiếu nữ này vừa mới nghĩ ra, nếu như vậy thì thực là đáng sợ.

Tất cả mọi người đang đứng ở đây, ngoài trừ hai đại sư giai ra thì đều là cao thủ linh hồn giai trở lên, phối hợp với trận hình này, có thể nói là tường đồng vách sắt, coi như phải đối mặt với địch thủ siêu cường, tuyệt đối có thể bảo đảm an toàn trong thời gian tương đối dài.

Ải nhân Hồng Hồ Tử và Lô Tập Tư thương lượng một hồi, hai người quyết định buông tha sấm trận, tuy rằng bọn họ cũng hiểu kỳ tăng thứ năm rốt cuộc là cất giấu bảo bối gì, thế nhưng bọn họ đối với người của hai đại giáo hội lại không có nhiều tín nhiệm cho lắm, cho dù là trận pháp vị thiếu nữ vừa nói kia cực kỳ tinh diệu đi nữa, nhưng dù sao cũng còn phải xem người nào phối hợp, then chốt lớn nhất của trận hình này chính là tâm tính của mọi người trong tổ hợp trận.

Nhìn hai đại giáo hội người lừa ta gạt lẫn nhau, tuy ải nhân Hồng Hồ Tử và Lô Tập Tư có đủ tự tin với trận hình, nhưng đối với nhân tâm của hai đại giáo hội lại thiếu sót một cách trầm trọng, huống hồ bọn họ đã lấy được thứ mà mình muốn, bởi vậy không cần thiết phải tiếp tục mạo hiểm.

Ải nhân Hồng Hồ Tử và Lô Tập Tư trực tiếp từ truyền tống trận siêu nhỏ giữa tầng bốn và tầng năm rời đi, truyền tống trận có thể trực tiếp đưa bọn họ đến vùng đất sát ngoại tầng, từ nơi đó đến cửa ra gần phi thường.

Thiếu đi hai người tuy rằng đáng tiếc, nhưng cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến sự hoàn chỉnh của trận hình, Hoa Tiên Tử tự đánh giá một hồi rồi nói:

- Hai đại giáo hội các người vừa vận mỗi bên ba người, ta mang theo dâm tặc và tiểu cô nương này, pháp sư và Bỉ Mông một tổ, tổng cộng là bốn tổ, bảo trì trận hình tam giác là được. Pháp sư nhất định phải thủ vững vùng trung tâm của tam giác, tốc độ của mọi người phải đảm bảo ổn định, vận chuyển qua lại, lấy vị trí pháp sư làm trục xoay quanh, nhưng thủy chung phải bảo trì hình tam giác. Bỉ Mông, người nhất định phải bảo đảm sự an toàn cho pháp sư.

Đối với xưng hô chính mình là âm tặc của vị Hoa Tiên Tử này, Lâm Khiếu Đường dở khóc dở cười. Hoa Tiên Tử mất đi ký ức tựa hồ như tính cách đã trở lại mấy trăm năm trước, thế nhưng về ký ức phương diện tài nghệ tu vi lại một điểm cũng không thiếu. Một thiếu nữ có tính cách hài đồng, thực lực vô cùng cường hãn của cao thủ địa vương giai cứ như vậy mà sinh ra.

Ý tứ của Hoa Tiên Tử mọi người đều đã rõ ràng, mỗi người đều chăm chú gật đầu, thế nhưng thủy chung trên mặt một số người vẫn hiện lên nét không hợp tác, tuy nhiên đã có sự hấp dẫn vô cùng lớn của các bảo bối tầng thứ năm làm cho biểu hiện của mọi người không đến nỗi quá xấu.

Một khi sấm trận là phải chịu mạo hiểm, thế nhưng một khi xông qua được thì mới có thể đột phá quan khẩu tu vi tiến nhanh, thậm chí trở thành tồn tại chí cao. Đối với các tu luyện giả khô tu từ trước đến nay, tuyệt đối đáng giá để thử một lần.

Mọi người dựa theo lời Hoa Tiên Tử tại không trung đứng vào vị trí, Hoa Tiên Tử mang theo Lâm Khiếu Đường và Nạp Lan U xuất hiện lại một mũi nhọn hình tam giác, hai đại giáo hội phân biệt đứng tại hai góc đáy tam giác, Ốc Trát lặng lẽ phiêu phù tại trung ương. Thuật phi hành của Khẩn Long tuy rằng rất kém

cỏi, cũng may có Ốc Trát là một ma pháp sư, thi triển một cái cao đẳng phiêu phù thuật làm cho hắn có thể phi hành dễ dàng hơn.

Vì vậy vị Bỉ Môn này lần đầu tiên được ném thử cảm giác phi hành tự do nhẹ nhàng, vững vàng thủ hộ bên người Ốc Trát, tùy thời bảo vệ khỏi sự công kích từ bên ngoài.

Không biết đã có bao nhiêu năm không có người tiến vào nơi này, nhưng mà bán thành phẩm “ngự thú ma pháp trận” vẫn hết sức vận chuyển là đúng phận sự của nó, khôi lỗi thú càng thêm thận trọng thủ hộ những vật phẩm phía sau chúng, cho dù chúng căn bản không hề có ý thức, so với bất tử tộc không khác nhau nhiều cho lắm, thế nhưng chúng hơn bất tử tộc ở chỗ vô cùng quật cường.

Lâm Khiếu Đường đối với chuyện Hoa Tiên Tử không hề hỏi một câu đã mang theo hắn sấm trận có điểm không hiểu, dựa theo thái độ lúc trước, hắn là một cước đem gã dân tộc hắn đá bay mới đúng, có lẽ tiếp tục hành động đào mắt, bất quá vị thiếu nữ mỹ lệ này ngoại trừ việc xưng hô dân tộc ra thì đã đem những chuyện trước kia quên hết không còn đến một mảnh, đôi mắt đẹp thú vị liên tục lóe lên, tựa như một thiếu nữ ngây thơ sắp được đi vào vùng đất mộng tưởng, mừng rỡ không ngớt.

Ngay trong lúc Lâm Khiếu Đường còn đang phân thân, một âm thanh thần nhiên truyền đến:

- Dân tộc, dùng nguyên sa của người thủy chung bảo vệ bên trái của ta, còn thanh cự kiếm của người nữa, đừng đeo sau người mà hãy cầm trong tay tùy thời chuẩn bị công kích, còn nữa, kim thủ của người đừng để nhàn rỗi, nếu như để cho ta phát hiện người lười biếng, xem ta thu thập người thế nào.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên có cảm giác trở lại một đời trước đây, nhờ kỹ một nữ hài nào đó rất thích sử dụng loại ngữ khí như thế này.

- Đừng ngây người, xuất phát rồi.

Hoa Tiên Tử trừng mắt liếc nhìn Lâm Khiếu Đường, Lâm Khiếu Đường bĩu môi theo sau.

Một trận hình do mười người phối hợp tạo thành bắt đầu vận chuyển nhanh chóng, bước qua trận bích tiến nhập vào trong ma pháp trận thủ hộ cường đại.

Cảm ứng được có người xâm nhập, những khôi lỗi với con mắt vẫn trong trạng thái bàng hoàng vô thần, đột nhiên mạnh mẽ bắn ra đạo đạo tinh quang, không khí trầm lắng suốt bao nhiêu năm nhất thời sống động hẳn lên.

Mấy vạn con ma thú khôi lỗi phảng phất như tìm được mục tiêu nhân sinh của mình, điên cuồng xông vào những sinh vật can đảm dám tiến vào nơi này.

Hoa Tiên Tử, Lâm Khiếu Đường và Nạp Lan U đứng trên đầu cao nhất hình tam giác, lập tức cảm thấy áp lực tăng vọt.

Nhìn đám ma thú khôi lỗi giống như nước thủy triều, sâu trong nội tâm của Lâm Khiếu Đường không hiểu sao lại có chút giật mình, dưới tình cảnh đồ sộ như thế này, lại ẩn chứa nguy cơ thật lớn, hơi chút không chú ý có thể gặp phải tình cảnh thôn phệ hoàn toàn đến xương cốt cũng không lưu lại.

Đây là một lần đánh bạc, lấy tính mệnh ra làm vốn đánh bạc, Lâm Khiếu Đường không biết bản thân có chọn cửa chính xác hay không, bất quá nếu đã vào rồi, vậy thì đã đoạn tuyệt đường lui lại, việc có thể làm chính là đi tới mà thôi.

Ma thú điên cuồng, mà khôi lỗi ma thú lại không có ý thức mạng sống, ma thú có linh hồn chí ít còn biết sợ hãi, còn biết rút lui, nhưng khôi lỗi ma thú lại hoàn toàn không có huyết thống tốt đẹp này, trong những ánh mắt đỏ sẫm của chúng, chỉ có giết chóc và hủy diệt, đối với sinh tử của bản thân hoàn toàn không có cảm giác.

Bởi vì đang ở trên không trung, vì vậy đòn tấn công từ có thể từ rất nhiều phương hướng, không giống với chiến đấu trên mặt đất, trên dưới, phải trái toàn bộ là khôi lỗi ma thú.

Lâm Khiếu Đường chủ yếu phụ trách công kích đến từ bên trái, Hoa Tiên Tử sẽ phụ trách bên phải, Nạp Lan U là người có tu vi thấp nhất trong ba người, thủ đoạn cũng ít nhất, bởi vậy bị hai người đẩy vào giữa, chủ yếu phụ trách cá lạt lướt rải rác.

Ma thú khôi lỗi tấn công từ nhiều mặt, phác, giáo, trảo... các loại công kích vật lý, phối hợp với các loại thiểm điện, hỏa cầu băng nhận... cực kỳ đa dạng.

Lâm Khiếu Đường hầu như một khắc cũng không đành chỉ huy vũ cụ kiếm trong tay, kiếm thuật tu luyện trong chín năm bế quan vừa rồi lúc này phát huy ra tác dụng trọng yếu của nó, một kiếm bổ ra, kiếm khí vô hình giao nhau có thể trong nháy mắt cắt nát mấy con khôi lỗi ma thú đẳng cấp tương đối thấp.

Qua một đoạn thời gian, Lâm Khiếu Đường cảm giác hình như Hoa Tiên Tử tận lực cản lại hết ma thú cấp cao hơn, còn lại những ma thú cấp thấp thì để lại cho hắn thu thập.

Lâm Khiếu Đường phải thừa nhận rằng, Hoa Tiên Tử đã chống lại đến bảy thành áp lực của ba người, hắn hơi cảm kích nhìn về phía Hoa Tiên Tử đang chăm chú chống lại ma thú khôi lỗi điên cuồng công kích.

Bốn phía vạn hoa bay lượn, Hoa Tiên Tử vô luận là tấn công hay phòng thủ đều không ly khai khỏi chữ “hoa”, thậm chí ngay cả pháp bảo của nàng cũng có hình hoa, chỉ ít phải có quan hệ đến hoa, tất cả tài nghệ đều lấy hình thức của hoa mà hình thành, nữ nhân như hoa, vị thiếu nữ cao thủ địa vương giai này chính là ví dụ cao nhất, càng lấy hình thức thực thể để biểu hiện vô cùng tinh tế, đột nhiên Lâm Khiếu Đường cảm thấy vô cùng hiếu kỳ đối với nữ nhân này.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường có cảm giác ăn không tiêu, tầng phòng ngự của Ốc Trát thành linh xuất hiện, giúp hắn giải vây.

Trận hình tam giác này một mực vận chuyển, góc cao nhất phải chịu áp lực lớn nhất, nhưng hai góc đáy cũng không dễ chịu, nhưng bởi vì phía trước mặt đã thừa nhận công kích trực tiếp, đồng thời đem hàng ngũ ma thú tách ra, bởi vậy đám ma thú trôi xuống phía sau có ít nhiều có điểm kém hơn, áp lực tự nhiên nhỏ đi khá nhiều.

Ốc Trát chính là nhân vật trung tâm trận hình, cũng là đại não, chỉ cần nhìn thấy phía nào đó không chịu nổi hắn lập tức đến chi viện, mà Khẩn Long vẫn thủ hộ bên cạnh hắn thì phụ trách giải quyết đám ma thú lọt lượt chạy vào trong trận hình.

Bình thường khoảng cách này có thể qua trong nháy mắt, thế nhưng khi mọi người sầm trận mới cảm thấy xa xôi như chân trời góc bể.

Mông Táp vốn đang định âm thầm sử dụng độc thủ, lúc này đã sớm thành thật đem âm mưu quỷ kế vứt sau đầu, nếu như thực sự làm như vậy, hắn không phải là quấy rối người khác mà đơn giản là tự sát, hiện tại tất cả mọi người chỉ có thể đồng tâm hiệp lực mà thôi.

Lần này, vốn để đánh bạc của mọi người chính là tính mệnh, mọi người hiện tại coi như cùng hội cùng thuyền.

Rốt cuộc tại thời điểm đỉnh góc xoay chuyển, ba người Đạt Khắc giáo theo thứ tự xoay tròn đã xuống góc đáy, áp lực lên mấy người Mông Táp nhất thời nhẹ hơn một chút, vừa rồi quả thực kinh tâm, cuối cùng cũng có thể hơi chậm lại thở một hơi.

- Mông Táp hội trưởng, bản chấp giáo rốt cuộc cũng hiểu vì sao nữ tử kia lại mang theo đám người xa lạ chúng ta vào sầm trận, hiện tại căn bản không có một ai dám hành động ám hại người khác.

Hắc ám mục sư Na Li có điểm linh ngộ nói.

- Ni La chấp sự, không nên phân tâm, hiện tại không phải thời điểm nói chuyện phiếm như vậy!

Áo La Lạp đánh tan sau con nham tương thú lạnh lùng nói.

Bên kia!

Tạp Tây Lị Á liếc mắt nhìn Áo La Lạp đang ở một góc đáy chống lại công kích của ma thú khôi lỗi, thần sắc hiện lên một tia độc ác

- Áo Phi Khắc, nếu như hiện tại ta phóng thần thánh thức phục thuật lên người Áo La Lạp sẽ dẫn đến kết quả gì đây? Có thể giết chết nàng ta hay không?

Toàn thân đầu khi tử kim của Áo Phi Khắc bùng phát dữ dội, phảng phất giống như một vị tử kim chiến thần dùng các loại công kích nguyên lực đầu khí cực kỳ mạnh mẽ, chỉ một đòn cũng có thể giết chết tới mấy con ma thú dám can đảm đến gần, tử kim đầu khí cường đại hình thành nên một vòng bảo hộ xung quanh người làm cho ma thú khô lỗ căn bản không đến gần người được, sau khi đánh ra một đòn sát thương phạm vi lớn, Áo Phi Khắc mới lãnh đạm trả lời:

- Có thể giết chết nàng ta, bất quá chúng ta cũng theo đó chôn cùng.

Tập Tây Lị Á cười cười:

- Lạc Lạc..., chôn cùng thực không đáng, vậy thì để nàng ta sống lâu hơn một chút đi!

247. Chương 250: Đánh Cuộc Cửu Tử Nhất Sinh (hạ).

Càng đến gần trung tâm trận pháp, đẳng cấp của ma thú khôi lỗi càng cao, áp lực lên tất cả mọi người cũng theo đó tăng lên.

- Cần thận, ma thú khôi lỗi mười ba cấp sẽ xuất hiện!

Sắc mặt của Hoa Tiên Tử ngưng trọng, đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Khiếu Đường đã sớm sử dụng mười hai thể võ để chống đỡ đám ma thú điên cuồng này, thể nhưng số lượng ma thú thực sự quá nhiều, mà càng đi vào trong cấp bậc ma thú lại càng cao.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường chém chết hai con phì đà thú, bên người đột nhiên không còn, đám ma thú điên cuồng vừa rồi không biết vì sao lại lui hết bước.

Một bóng đen như thiểm điện chợt lóe, chỉ lay động trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu, trái tim của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ co lại, ám tập thú, mười ba cấp ma thú, hình dạng bên ngoài đã gần tiếp cận với hình người, chỉ là trên thân thể còn có chút lông đen biểu hiện còn có chút dã tính, trên đầu cũng có thêm một chiếc sừng, trừ những thứ đó ra thì hoàn toàn giống với con người, có mũi có mắt.

Ma thú từ mười bốn cấp trở lên có thể thành tinh, ma tinh có thể biến ảo thành hình người, chỉ nhìn bề ngoài không khác con người bao nhiêu, đã sớm đột phá giới hạn ma thú.

Bất quá mười ba cấp vẫn còn chưa tiến hóa triệt để, rốt cuộc vẫn còn lưu lại một số đặc điểm đặc thù của ma thú, bởi vì tu vi không đủ, vô pháp hoàn toàn biến hóa thành hình người.

Da của ám tập thú giống như hắc giáp, cứng rắn không gì sánh được, đao thương bất nhập, đối với ma pháp dưới mười ba cấp hoàn toàn miễn dịch, bản thân không có kỹ năng gì đặc thù, chỉ có tốc độ cực kỳ nhanh, vũ khí là bộ móng vuốt sắc nhọn, có thể đơn giản đem binh khí bình thường bóp nát.

Lâm Khiếu Đường phóng xuất toàn bộ nguyên thức cũng không thể điều tra được vị trí của ám tập thú, súc sinh này căn bản duy trì trạng thái liên tục di động trong không gian.

Trên người bỗng nhiên căng thẳng, Lâm Khiếu Đường theo bản năng giờ kiếm lên, đương, một tiếng vang thanh thúy, ám tập thú bỗng nhiên xuất hiện, móng vuốt trào tới, va chạm với ngân tinh, lực lượng cực lớn, hổ khẩu của Lâm Khiếu Đường cảm thấy tê dại, ma thú khôi lỗi mười ba cấp quả nhiên cường hãn.

Lâm Khiếu Đường nhất thời lạnh toát sống lưng, vừa rồi chống lại được đòn công kích của ám tập thú hoàn toàn dựa vào bản năng, bản thân kỳ thực không hề phát hiện ra ám tập thú đến gần, tốc độ của súc sinh này căn bản có thể so sánh được với Hoa Tiên Tử.

Lâm Khiếu Đường không dám chậm trễ, nhanh chóng phóng ra ba mươi sáu trảo long thủ bao quanh thân hình.

Nếu như “tham thị thú” có thể thoát khỏi trứng mà nói, không biết có thể đem đám ma thú khôi lỗi này toàn bộ ăn tươi, trong đầu Lâm Khiếu Đường đột nhiên hiện lên một suy nghĩ vô cùng lớn mật.

Đám khô lỗi ma thú trước mắt này đại đa số là ma thú thượng cổ, trong các tư liệu ghi chép lại thì “tham thị thú” thuộc về loại ma thú có đẳng cấp khá thấp, thế nhưng lại là ác mộng của tất cả sinh vật thượng cổ, thậm chí ngay cả thượng cổ đại thần cũng đau đầu không thôi.

Bất quá Lâm Khiếu Đường hơi có chút kỳ quái, đám “tham thị thú” mà hắn sở hữu lại không giống như trong ghi chép, tuy rằng bộ dáng không sai biệt lắm, nhưng tựa hồ như thể hình lớn hơn một chút, màu sắc cũng không giống. Theo như tư liệu ghi chép lịch sử thì “tham thị thú” đúng ra có màu vàng bạc giao nhau, lân phiến trên người chúng có những đốm sao nho nhỏ, có lân giáp màu bạc cũng có lân giáp màu vàng, hai màu giao nhau, cực kỳ chói mắt.

Thế nhưng đám “tham thị thú” Lâm Khiếu Đường sở hữu hiện nay lại hoàn toàn là màu xanh, nhìn qua cực kỳ non nớt, chẳng lẽ lại là thể không hoàn toàn.

Ngay trong lúc Lâm Khiếu Đường đang tự đánh giá thì ám tập thú lại xuất hiện lần thứ hai, lần này so với lần trước còn mạnh hơn rất nhiều, không hề nhìn thấy thân hình, chỉ nghe thấy âm thanh.

Nếu như không phải ba mươi sáu long thủ luôn luôn bảo hộ xung quanh, lúc này hẳn là Lâm Khiếu Đường đã phải ăn nhiều quả đắng, thế nhưng long thủ vẫn không thể hoàn toàn chống đỡ, một trái đầy móng vuốt sắc nhọn đã xuyên qua tầng tầng long thủ, phóng thẳng tới Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường dựa vào kim thủ lùi lại, cuối cùng cũng đã nhìn thấy độc thủ công kích đến, toàn bộ nguyên lực tụ tập vào tay phải, ngân tinh chém xuống, đương... ca.

Va chạm cường đại, thiếu chút nữa làm cho Lâm Khiếu Đường không chống đỡ nổi lực phản chấn, suýt nữa rời khỏi trận hình, may là bốn phía tràn ngập hộ thể chân khí của Hoa Tiên Tử, miễn cưỡng đỡ lấy Lâm Khiếu Đường.

Nhưng mà, ngân tinh đã xuất hiện vết rạn nứt!

Thanh cự kiếm này mặc dù không phải là tuyệt thể thần binh gì, nhưng tuyệt đối được liệt vào hàng binh khí thượng phẩm, khoáng thạch chế tạo cũng cực kỳ hiếm thấy, trong thời gian bế quan chín năm đã thừa nhận được không biết bao nhiêu xung lực khi Lâm Khiếu Đường tu luyện, chưa từng xuất hiện một chút tỷ vết nào.

Ám tập thú chỉ dùng trái của nó đã có thể làm cho thanh cự kiếm thượng phẩm này xuất hiện vết nứt, đây là loại uy lực cường đại đến mức nào.

Ma thú mười ba cấp đã không thể dùng tiêu chuẩn bình thường để đánh giá, chúng thực sự quá mạnh mẽ.

Lâm Khiếu Đường hết sức tập trung, ám tập thú biết được vũ khí của đối thủ xuất hiện kẻ hở, tẩn xuất công kích lập tức tăng lên nhiều.

Toa toa toa toa toa..., mỗi một tiếng xé gió đều ứng với một đòn công kích mãnh liệt, Lâm Khiếu Đường thi triển toàn bộ mười hai thể võ và ngân tinh phối hợp chống lại, thế nhưng mỗi một lần va chạm thì ngân tinh lại thêm một vết thương.

Đương..., lại thêm một lần va chạm, ngân tinh rốt cuộc cũng không chịu nổi lực lượng xung kích quá mạnh mẽ, sau một tiếng vang thanh thúy, hoàn toàn vỡ vụn.

Nhìn chuôi kiếm trong tay, khuôn mặt Lâm Khiếu Đường cực kỳ nghiêm trọng, một thanh trường thương màu vàng kim đã hình thành trên tay, đây chính là điểm dựa dẫm cuối cùng.

Nguy cơ mười phần, ngược lại làm cho Lâm Khiếu Đường triệt để tỉnh táo, tâm pháp đấu luyện trong nguyên thức cấp tốc vận chuyển, kẻ hở, chỉ cần tìm được kẻ hở của ám tập thú, nhất định có thể lợi dụng để chém chết nó.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên một màn kim quang nhàn nhạt, hình ảnh trong không gian trong nháy mắt đột nhiên như đình chỉ lại, thấy rồi, tuy rằng chỉ là bóng đèn không rõ ràng lắm, thế nhưng ít nhất cũng đã biết nó ở chỗ nào.

Ám tập thú lần thứ hai phóng tới, Lâm Khiếu Đường nhìn thấy vị trí nó xuất hiện trong khoảng khắc, bất quá chỉ cần dựa vào phương hướng di chuyển của nó thì có thể suy đoán được góc cạnh nó sẽ xuất hiện công

kích, trăm liệt thương mạnh mẽ đâm tới, lại một lần nữa cùng ám tập thú va chạm.

Nhiều lần lặp lại, Lâm Khiếu Đường một mực điên cuồng vận chuyển đấu luyện, dần dần nắm giữ được thói quen công kích của ám tập thú, khôi lỗi ma thú mười ba cấp tuy rằng cường hãn, thế nhưng thực tế chúng không bằng ma thú mười ba cấp chân chính, dù sao thì chúng đã không còn linh hồn, động tác vô cùng cứng nhắc.

Khi ám tập thú khởi động đột công kích thứ mười chín, kim quang trong mắt Lâm Khiếu Đường đột nhiên chợt hiện, mạnh mẽ đâm trăm liệt thương trong tay ra, abng, một âm thanh bén nhọn kích thích vang lên, ám tập thú bị đâm trúng ngực, thế nhưng mũi thương chỉ đâm vào được nửa tấc, ám tập thú lại một lần nữa biến mất không thấy.

Đã trải qua nhiều hiệp đấu như vậy, thời gian cũng không dùng bao nhiêu, tốc độ của ám tập thú thực sự quá nhanh.

Bị đánh trúng, thế nhưng ám tập thú lại không hề có bất luận cảm giác gì, lại tiếp tục công kích như cũ, tốc độ tiếp tục tăng lên một bậc.

Tới, trong lòng Lâm Khiếu Đường thầm kêu một tiếng, vô tung quyết vận chuyển tới cực hạn, thân hình từ trong quang mang hộ thể của Hoa Tiên Tử trong nháy mắt biến mất.

Ám tập thú đánh vào khoảng không, tựa hồ như không biết phải làm sao, ba mươi sáu trảo long thủ đồng thời xuất hiện, đem ám tập thú vững vàng nắm chắc.

Bị không chế, ám tập thú đột nhiên thét lên chói tai, muốn giãy giụa tránh thoát, một thanh trường thương màu vàng nhạt đã hóa thành mũi tên bắn thẳng vào trong miệng của ám tập thú, phốc, từ trong miệng tiến vào, từ sau đầu đi ra, lại thêm hai đạo quang mang phóng tới, phân biệt đánh thẳng vào hai mắt của ám tập thú.

Biểu tình của ám tập thú hoàn toàn trống rỗng không tiếng động, thân thể từ trong không trung rơi xuống phía dưới.

Lâm Khiếu Đường xuất hiện tại một vị trí cách trận hình tam giác hơn mười trượng, trong nháy mắt lại bị hơn mười con ma thú khôi lỗi vây quanh.

Để chém chết ám tập thú, Lâm Khiếu Đường đã sử dụng một chiêu nguy hiểm, tuy rằng đã thành công, thế nhưng bản thân lại rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Mỗi người lúc này ít nhất phải chịu sự công kích của hơn mười ma thú khôi lỗi mười ba cấp, tuy rằng có điểm chống đỡ không xuể, nhưng dù sao cũng là cao thủ linh hồn giai, con chưa đến mức luống cuống tay chân, đối với mọi chuyện xung quanh vẫn còn chú ý ít nhiều.

Ai cũng không ngờ tới người đầu tiên giết chết một con ma thú khôi lỗi mười ba cấp lại là gã thanh niên chỉ có tu vi đại sư giai, sau một hồi kinh ngạc loại chuyển biến sang loại nhân thần như nhìn người chết, gã thanh niên trong nháy mắt đã bị mười mấy con ma thú khôi lỗi vây quanh, điều này so với cái chết thực sự không khác nhau nhiều lắm.

- Lỗ mãng!

Hoa Tiên Tử yêu kiều kêu lên, một đóa hoa đã xuất hiện nơi tay, bay đi.

Nụ hoa trong nháy mắt đã xuất hiện bên người Lâm Khiếu Đường, trong sát na mở tung huyền lệ, miệng đóa hoa lập tức bao phủ lấy Lâm Khiếu Đường, hơn mười con ma thú khôi lỗi đánh vào đóa hoa, đóa hoa nhìn như nhu nhược đến cực điểm lại cứng rắn như bàn thạch, đem toàn bộ mười mấy con ma thú khôi lỗi đánh văng ra ngoài.

Cánh tay của Hoa Tiên Tử thu lại, nụ hoa lại mạnh mẽ mở ra rồi bay về phía Hoa Tiên Tử.

Lâm Khiếu Đường vốn cho rằng bản thân phải chết không hề nghi ngờ, tinh thần vẫn chưa ổn định từ trong đóa hoa đi ra, Lâm Khiếu Đường cho rằng vận chuyển vô tung quyết là có thể phản hồi đúng lúc, không nghĩ tới không gian bên ngoài trận hình tam giác cực kỳ trầm trọng, tràn ngập các loại tỏa định của ma thú khôi lỗi xung quanh, chậm chậm, nặng nề, căn bản là nửa bước cũng khó đi.

Vừa rồi, Lâm Khiếu Đường hầu như đã cho rằng bản thân chết đi, trong sự khác thường cảm kích nhìn hoa tiên tử nói:

- Cảm ơn tiên bối đã trợ giúp một tay.

Hoa Tiên Tử tung chiêu vạn hoa tề phóng, đem mấy chục con ma thú tạm thời ngăn cản lại, trợn mắt nói:

- Gã dám tặc người, thế nào tới bây giờ vẫn không chịu thành thật, bản cô nương không phải đơn giản cứu người, chỉ là để bảo toàn trận hình này mà thôi, nếu như thiếu đi một người thì trận hình không còn hoàn chỉnh, khi vào vùng trung tâm thì tình hình đặc biệt nguy hiểm.

Lâm Khiếu Đường hiểu ý cười cười, không nói cái gì nữa, nhìn bốn phía thấy ma thú nhiều không đếm xuể có điểm uể oải, quãng đường này đến bao giờ mới vượt qua đây!

Xuyên qua vùng trung tâm so với tưởng tượng còn muốn dễ dàng hơn rất nhiều, con ma thú khôi lỗi mười bốn cấp không thấy xuất hiện nơi này.

Dưới sự dẫn dắt của Hoa Tiên Tử, nhóm mười một người, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái xuyên qua vị trí trung tâm, hướng về phía bên kia “ngự thú ma pháp trận” cấp tốc phóng đi.

Ánh rạng đông ngay trước mắt, mỗi người đối với thiếu nữ lĩnh ngộ được trận hình tổ hợp nhiều người này bội phục không ngớt, nếu giống như một đám lũ măng chạy nước rút mà nói, hiện tại chỉ sợ là đã chết hết rồi.

Hầu như đã nhìn thấy đích đến bên kia ma pháp trận, nhìn sơ qua chỉ khoảng trăm trượng mà thôi.

Đúng lúc này, hai góc hình tam giác, đồng thời phóng ra ba đạo công kích không giống nhau, cùng nhau bắn về phía vị trí của Hoa Tiên Tử.

Toàn bộ trận hình, Ốc Trát giữa vị trí phối hợp, mà Hoa Tiên Tử là người hầu như lúc nào cũng gánh chịu nhiều áp lực công kích của ma thú khôi lỗi nhất, cho dù tu vi của nàng có tinh thâm hơn nữa, lúc này cũng tổn hao rất nhiều.

Hoa Tiên Tử nhướng mày, sáu đóa hoa đồng thời bắn ra, cùng với sáu đạo công kích va chạm một chỗ, sáu bông hoa vỡ nát, thế nhưng sáu đạo công kích lại không hề biến mất, vẫn như cũ phóng tới.

Hoa Tiên Tử giận dữ, hai đại giáo hội cư nhiên đồng thời sử dụng quyền trục cấm chú để công kích nàng, rõ ràng là muốn lợi dụng thời điểm mấu chốt này để kết liễu tính mạng của nàng.

Lâm Khiếu Đường và Nạp Lan U cũng vì thế mà bị hại lây, hai người vô cùng tức giận nhưng vô kế khả thi, Lâm Khiếu Đường sớm đã dốc hết khả năng của mình.

Sáu đạo công kích này, mỗi một đạo đều có đặc tính uy năng riêng biệt, một quyền trục cấm chú có giá trị vượt quá ba vạn nguyên thạch, có thể phóng xuất ra hiệu quả đặc thù của các chức nghiệp mười một cấp trở lên, uy lực cực lớn, nhưng hiển nhiên không phải là người bình thường có thể tiêu phí nổi.

- Hừ, các người thực sự là bỏ ra được nhiều huyết!

Hoa Tiên Tử hừ lạnh một tiếng, chín tầng nụ hoa trùng trùng điệp điệp tạo thành cái lồng, đem ba người hoàn toàn bao vây bên trong.

Đám người của hai đại giáo hội tuy rằng cực kỳ đáng ghét, hận không thể đem đối phương băm thây vạn đoạn, thế nhưng nếu muốn xuyên qua được “ngự thú ma pháp trận” này, thiếu bọn họ quả thực là không thể.

Thực tế thiếu nữ có tu vi địa vương giai, một khi xuyên qua được “ngự thú ma pháp trận” tiến vào khu vực an toàn tầng thứ năm, thiếu nữ và Ốc Trát liệu có hảo tâm phân chia một chén canh cho bọn họ?

Người của hai đại giáo hội hiển nhiên không muốn bị người khác áp chế, vì vậy đã lợi dụng quyền trục cấm chú, đặt thành hiệp ước tiêu diệt địch nhân chung trước, vì vậy đã có một màn vừa rồi...

248. Chương 251: Thiếu Nữ Độc Chiến Lục Đại Linh Hồn Giai.

Nhìn sáu đạo công kích phóng đến cực nhanh, sắc mặt Hoa Tiên Tử lạnh lùng, đôi bàn tay thon dài nhỏ bé đưa lên, một đóa bạch ngọc đàm hoa thành linh hiện lên trên tay.

Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên nhìn thấy Hoa Tiên Tử vận dụng pháp bảo, nhưng đóa hoa dùng để công kích trước đó hoàn toàn là do Hoa Tiên Tử ngưng tụ nguyên lực mà thành, không phải vật thực.

Bên trong nụ hoa của bạch ngọc đàm hoa có đến mấy trăm sợi nhị hoa nho nhỏ trong suốt, mạnh mẽ bắn ra, cùng với sáu đạo sóng công kích va chạm một chỗ.

Hai luồng lực lượng đối chọi có khí thế giống như sơn băng địa liệt, thế nhưng sự va chạm kịch liệt trong dự kiến lại không hề xuất hiện, hàng trăm sợi nhị hoa đem sáu đạo sóng công kích quấy chặt lấy, từng giọt từng giọt như tằm ăn rồi hấp thu nguyên lực bên trong.

Ba, một tiếng vang lên nho nhỏ, sáu đạo sóng công kích đã bị đám nhị hoa hoàn toàn hấp thu hết, biến mất không thấy.

Sáu người của hai đại giáo hội nhất thời kinh hãi, nữ tử này cứ nhiên có thể đem sáu loại cấm chú công kích bất đồng hóa giải toàn bộ, vô luận là tu vi, pháp bảo hay bản lãnh đều đã đến một cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, siêu cấp cao thủ địa vương giai chẳng lẽ thực sự không thể xâm phạm hay sao?

Trong lòng cả sáu người tuy rằng có khiếp đảm, nhưng sự việc đã đến mức này, hiển nhiên không còn đường lui, hai bên nhìn thoáng qua nhau, đồng thời hướng về phía ngoài trận bay đi, nơi này còn rất nhiều ma thú khôi lỗi, nếu như còn ở lại tương đối nguy hiểm, sáu người cùng suy nghĩ muốn trước tiên ra khỏi trận pháp rồi cùng với Hoa Tiên Tử đấu một trận.

- Muốn chạy trốn!

Lửa giận trong mắt Hoa Tiên Tử bùng lên, bay vụt ra ngoài, bạch ngọc đàm hoa trong tay biến lớn hơn một chút, phiêu phù ngay bên cạnh, cánh tay Hoa Tiên Tử điểm nhẹ một cái, vô số sợi nhị hoa cuộn trào mãnh liệt hiện ra.

Chỉ trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ không gian sát biên giới “ngự thú ma pháp trận”, đem con đường chạy trốn của sáu người chặn lại.

Mông Táp đã làm thì làm một mạch, đơn giản buông tha chạy trốn, mạnh mẽ xoay người lại, một thanh trường thương bằng băng đã xuất hiện trên tay, dùng hết toàn lực mạnh mẽ ném ra ngoài.

Hoa Tiên Tử không chút bối rối, chín sợi nhị hoa giao thoa hiện ra, trực tiếp đem băng thương mới bay được nửa đường phá nát.

Da La cấp tốc niệm chú ngữ trong miệng. Thiên thần chi nộ, trong nháy mắt đã gia trì thêm lên người Áo Phỉ Khắc. Áo Phỉ Khắc đã từng gặp và giao thủ với Hoa Tiên Tử một lần, cũng là người duy nhất không muốn âm thầm đánh lén, thế nhưng lợi ích giáo hội phải đặt lên đầu, bất đắc dĩ đành phải xuất thủ, trong lòng chỉ có thể nói hai chữ xin lỗi mà thôi.

Sau khi được gia trì thêm thiên thần chi nộ, tử kim dấu khí trên người Áo Phỉ Khắc đại thịnh, một đạo huyễn ảnh màu tím cực lớn mơ hồ xuất hiện sau người, đây chính là một loại biểu hiện của người tu luyện dấu khí đã tiếp cận địa vương giai.

Áo Phỉ Khắc hoàn thành đạo quang màu tím lao thẳng tới, hơn mười con khôi lỗi ma thú không muốn sống tiến đến ngăn cản, trực tiếp bị tử quang cắt thành mảnh nhỏ.

Sợi nhị hoa trong thời gian không tán công biến thành cực kỳ mềm mại, giống như đồng cỏ trong lòng biển sâu và đám bào trôi theo làn nước, tùy ý phiêu động, thế nhưng một khi Hoa Tiên Tử khống chế khởi xướng công kích, sợi nhị hoa nhất thời trở nên cứng rắn không gì sánh được, mỗi một sợi giống như là một lưỡi dao cực kỳ sắc bén, nếu như có thể đan thành lưới, càng có thể đem tất cả mọi thứ cắt thành bột mịn. Loại pháp bảo nhìn như rất bình thường này lại có khả năng hủy thiên diệt địa.

Áo Phỉ Khắc cần bản chưa đến gần thân thể của Hoa Tiên Tử thì đã bị ngăn cản lại, luôn luôn được gia trì thêm thiên thần chi hộ, thế nhưng cũng không có biện pháp nào đối phó với những sợi nhị hoa này, dốc sức chống lại nhưng cũng chỉ là thêm nhiều vết thương hơn.

Ánh mắt của Táp Tây Lị Á độc辣, lấy ra một thanh thánh tế chi mâu màu trắng, thứ này chính là một trong sáu đại thần tế vật của Lai Đặc giáo, uy lực to lớn không gì sánh được, đã thuộc về cấp độ á thần khí, không đến lúc nguy cơ tràn ngập tuyệt đối không lấy ra sử dụng.

Nắm tay của Tây Tắc Lị Á vẽ phù chú, ba khóa hỏa diễm cầu màu trắng hỗn loạn chứa đựng thành quang lực cường đại trong nháy mắt hình thành, bắn ra rất mạnh.

Hoa Tiên Tử điều khiển bạch ngọc đàm hoa, vô số sợi nhị hoa một mặt ngăn chặn công kích đến từ khôi lỗi ma thú bốn phía, một mặt phải chống lại đòn tạt kích của hai đại giáo hội.

Ba khóa hỏa cầu màu trắng lay động một chút, muốn phá tan những đóa hoa xung quanh. Hoa Tiên Tử biến chiêu, đám sợi nhị hoa kéo dài ra đến vài chục trượng, đem hỏa cầu màu trắng bắt giữ.

Đúng lúc này, một thanh trường mâu màu trắng từ phía sau ba khóa hỏa cầu bắn tới, tốc độ cực nhanh, lướt qua những sợi nhị hoa bắn thẳng về phía Hoa Tiên Tử.

Hoa Tiên Tử hơi kinh hãi, bạch ngọc đàm hoa bỗng nhiên to lớn gấp mười lần, lại một sợi nhị hoa lớn bằng cổ tay giống như con rắn phun ra ngoài, sợi nhị hoa thật lớn tràn đầy phấn hoa bên trong, cực kỳ lương lệ.

Trường mâu màu trắng va chạm với phấn hoa nhất thời giảm tốc độ đi không ít, sợi nhị hoa thật lớn quấn quanh trường mâu giống như con rắn đang siết chặt, sau đó đầu sợi nhị hoa mở ra một khoang hư không, trực tiếp đem trường mâu màu trắng nuốt vào trong. Thôn phệ hoàn toàn, sợi chỉ nhị thật lớn vô cùng thỏa mãn cơ rứt trở lại.

Lâm Khiếu Đường âm thầm kinh ngạc, pháp bảo này rất cuộc là pháp bảo gì mà lại cường hãn như vậy, các thủ đoạn ừn ừn, thanh trường mâu màu trắng vừa rồi hiển nhiên không phải vật phàm, thế nhưng cũng không thể làm cho bạch ngọc đàm hoa của Hoa Tiên Tử sây sát đến một chút, lẽ nào đây là một thần khí còn lưu lại hay sao?

Đau đớn vì mất đi bảo vật, Táp Tây Lị Á giận sôi lên, đang muốn khởi sương đợt tấn công thứ hai, một cánh tử kim kiam hoa đột nhiên phóng tới, vội vàng chống đỡ, nhưng chỉ có thể hơi chút cải biến hướng đi của cánh hoa mà thôi, phịch một tiếng, cánh hoa trực tiếp bắn trúng ngực của Táp Tây Lị Á.

Phốc, Táp Tây Lị Á phun ra một ngụm máu lớn, đã bị nội thương không nhẹ, Da La đứng một bên vẫn đang một mực âm thầm ngưng tụ thần thánh quang hoàn, nhìn thấy tình huống như vậy, tức thì ngừng tay lại chữa thương cho Táp Tây Lị Á.

- Thánh nữ diện hạ, thiếu nữ này sợ là không dưới tu vi của giáo hoàng, tốt nhất chúng ta nên chạy trước đi thôi!

Da La chạm vào người Táp Tây Lị Á nhất thời thất kinh, nhìn thương thế bên ngoài có vẻ như không nặng thế nhưng đã chạm tới nội tạng, lo lắng nói.

- Phốc...

Táp Tây Lị Á cũng muốn nói cái gì đó, lại phun ra một ngụm máu.

Áo La Lạp và hắc ám mục sư La Ni chậm chạp chưa động thủ, Áo La Lạp thì lo lắng Lâm Khiếu Đường có thể sử dụng linh hồn cấm chế khổng lồ chế nạng, vì vậy chân chừ chưa xuất thủ. Ni La thì đang suy nghĩ cái gì đó không muốn ra tay quá sớm, huống hồ lực công kích của hắn cũng rất có hạn.

Hai đại giáo hội, cả sáu người đều là những đại cao thủ linh hồn giai đỉnh cấp, thế nhưng trước mặt Hoa Tiên Tử cũng chỉ là thức thủ vô sách, có người đang bị nhốt, có thù thương, có người không dám ra tay.

Ốc Trát vốn đứng ngoài không tham gia lắc đầu nói:

- Nhân tâm khó đoán!

Bỉ Mông nhất tộc Khẩn Long cũng giật mình, sắc mặt tham lam trước đó sớm đã biến mất không còn chút gì, giờ có cho thêm hắc tám lá gan, hắc cũng tuyệt đối không có bất cứ hành động quá phận nào, thực lực của thiếu nữ này sợ là so với đệ nhất cao thủ của thú nhân tộc quốc vương Kiếm Thánh Khố Ban vẫn cao hơn một bậc.

Mông Táp và Áo Phỉ Khắc đều bị hãm sâu trong trận nhị hoa, hai người hầu như luống cuống tay chân chống lại không xuể, trên người đã xuất hiện rất nhiều vết cắt không nhẹ.

Diện mục của Mông Táp dữ tợn nhìn thoáng qua Hoa Tiên Tử đang vô cùng bình tĩnh, hận ý trong lòng chợt bạo phát, hướng về phía La Ni phía sau đánh mắt một cái. Na La đầu tiên hơi hơi lắc đầu, sau đó Mông Táp truyền âm hét lớn mới thở dài lắc đầu thỏa hiệp.

La Ni lấy ra một tấm vải màu đen, trong miệng liên tục niệm cái gì đó, oanh một tiếng, tấm vải đen trong nháy mắt bị hỏa diễm màu đen nuốt hết, trên hỏa diễm hiện lên một đoàn vụ khí màu đen, phiêu phiêu bay về phía Mông Táp, trực tiếp bị hắc hút vào trong cơ thể.

Lúc này vẻ mặt của La Ni cũng vàng như đất, thở dốc không ngừng, cả người phảng phất giống như bị rơi vào không gian không trọng lượng, ngay cả phi hành cũng lộ rõ vẻ khó khăn, hai mắt lồm xồm xuống dưới thật sâu.

- Thánh nữ diện hạ, Mông Táp hội trưởng nhất định là diện rồi!

Ni La thở hồng hộc nói.

- Ni La chấp giáo, người đã có hơn một trăm năm làm cái giá để sử dụng chiêu này, hiện tại lại dùng một lần nữa, nguyên khí nhất định là hao tổn lớn.

Trong mắt Áo La Lạp lóe lên một tia dị dạng nói.

- Đúng vậy, hắc hồn chi nộ mỗi một lần sử dụng đều làm cho giảm thọ ít nhiều, không thể dùng thêm lần nữa, đây là lần cuối cùng ta có thể dùng!

Trên khuôn mặt già nua của Ni La hiện lên một tia xám xịt.

- Vậy thì không cần dùng nữa!

Áo La Lạp thành linh nói ra một câu.

Ni La sửng sốt một chút, còn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy thân thể của Áo La Lạp chợt lóe lên, thối lui một bên, ba con khôi lỗi thú không biết từ khi nào xuất hiện cư hiên đột phá lao lung mà Hoa Tiên tử bố trí vừa rồi.

Ni La trợn tròn đôi con mắt già lão không thể tin tưởng nhìn Áo La Lạp, rõ ràng là nàng ta cố ý bày ra chuyện này, thế nhưng vì sao thánh nữ lại muốn giết chết hắc cơ chứ? Nhưng hiện tại Ni La đã không thể lo lắng những chuyện này nữa rồi, mang theo sự kinh ngạc vô cùng trong nháy mắt bị ba con ma thú khôi lỗi xé nát thành mảnh nhỏ.

Một đoàn quang mang màu trắng từ trong thân thể của Ni La bỗng nhiên xuất hiện, một con ma thú khôi lỗi điên cuồng hét lên, ha mồm muốn nuốt bạch quang vào bụng, thế nhưng lại bị một viên hỏa cầu màu đen đánh bay ra ngoài.

Áo La Lạp giống như đang đùa giỡn thất thanh kêu to:

- Ni La đại chủ giáo!

Một tiếng kêu thảm này hầu như hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người, bất quá sự việc trong nháy mắt xuất hiện trong mắt mọi người chỉ là Ni La bị ba con ma thú khôi lỗi xé nát thành nhiều mảnh nhỏ, lại bị một con thôn hồn thú nuốt đi ma anh, còn Áo La Lạp thì ngay lúc thôn hồn thú thôn phệ ma anh lập tức phát động công kích, thôn hồn thú bị đánh bay ra khỏi lao lung, hai con ma thú khôi lỗi khác bị sợi nhị hoa cắt thành vô số đoạn.

Ni La đã chết, mọi người chỉ là vội vã liếc mắt nhìn mà thôi.

Trong tay Áo La Lạp có một đoàn quang mang màu trắng như đang giã gạo, Ni La liễu mạng cầu xin tha thứ, Áo La Lạp chỉ lạnh lùng cười:

- Ni La chấp giáo, năm đó khi ngươi bán đứng muội muội của ta, ngươi không phải đường quan rộng mở hay sao? Còn leo lên đến tận chức chấp giáo này, ta đã sớm muốn giết chết ngươi từ lâu rồi.

- Thánh nữ diện hạ, năm đó ta cũng chỉ là bất đắc dĩ, ngài tha cho ta đi, ta nguyện ý đem tất cả mọi thứ cất giấu cả đời ta kính dâng lên cho ngài!

Quang mang màu trắng lên tiếng cầu xin tha thứ.

- So với việc lấy đi những vật phẩm ngươi cất giấu, không bằng trực tiếp thôn phệ, tiêu hóa ma anh của ngươi, tăng thêm tu vi của bản thánh nữ!

Lời đáp lại của Áo La Lạp rét lạnh không gì sánh được.

- Không...

Tiếng hét thảm còn chưa hoàn toàn phát ra, quang mang màu trắng trong tay Áo La Lạp nhanh chóng bị hòa tan, rất nhanh liền biến mất không thấy.

Mông Táp sau khi hút đám vụ khí màu đen vào cơ thể, thân thể mưng lệt nhúc nhích, cả thân hình biến thành màu đen, diện mục vô cùng dữ tợn, trên người dần dần hiện lên tầng tầng lân giáp, những vết thương trước đó đã khép lại toàn bộ trong nháy mắt.

Lúc này những sợi nhị hoa có diện cuồng hơn nữa cũng không thể cắt vào da thịt của hắn.

Sắc mặt của Hoa Tiên Tử ngưng trọng, đôi nguyệt nha mi tú lệ hơi hơi nhúu sát lại, trong biểu tình dễ thương lại để lộ ra một tia cảm giác không rõ ràng.

Đem tất cả mọi chuyện thu vào trong mắt, Lâm Khiếu Đường đang tự suy nghĩ phương pháp thoát thân, âm mưu của Áo La Lạp vừa rồi chỉ có một mình Lâm Khiếu Đường chứng kiến từ đầu đến cuối, tùy rằng hắn không rõ vì sao cô nàng thánh nữ này lại hướng về chính đồng bọn của mình hạ sát thủ, nhưng nếu như lấy tính cách của nàng và người trong giáo phái mà nói thì cũng không ngoài tưởng tượng. Lâm Khiếu Đường cảm giác được tình thế hiện tại cực kỳ không rõ ràng, thậm chí đối với bảo bối tầng thứ năm đã hoàn toàn mất đi hứng thú, mặc kệ nơi đó có cái gì đi nữa, nếu như đánh mất cái mệnh nhỏ này, vậy thì bảo bối dùng cái rắm.

Toàn thân của Mông Táp hiện lên lân giáp màu đen, y phục cũng đã bị bàng trướng đến nứt ra, chỉ còn lại vài mảnh vải nhỏ rải rác còn dính lại trên người.

- Hắc hồn chi nộ?

Da La đang đứng bên ngoài cùng trị liệu cho Táp Tây Lị Á thất thanh nói.

Táp Tây Lị Á dù đang thụ thương cũng miễn cưỡng mở đôi mắt nói:

- Đám người Đạt Khắc giáo này đúng là không muốn sống nữa rồi, Mông Táp chí ít cũng phải giảm đi 3000 độ nguyên lực làm cái giá phải trả.

Da La thở dài nói:

- Bất quá nếu như không làm như vậy, chỉ sợ là mệnh phải bỏ lại nơi này, thực lực của thiếu nữ kia quả thực quá mức kinh khủng.

Mông Táp giống như ác ma, hai mắt đỏ bừng, rít gào một tiếng rồi đánh về phía Hoa Tiên Tử đang nấp bên trong bạch ngọc đàm hoa, đôi cánh tay ác ma cứng rắn đen đúa, lợi trảo như cánh tay ma quỷ điên cuồng trảo xuống.

Vô số sợi nhị hoa đan thành lưới dày cũng không thể ngăn cản được thế tiến tới của Mông Táp...

Trên gương mặt xinh đẹp vô ngần của Hoa Tiên Tử hiện rõ một giọt mồ hôi...

249. Chương 252: Huyền Ly Thú.

Tầng tầng sợi nhị hoa đan thành lưới không thể ngăn cản được thế tấn công điên cuồng của Mông Táp, Hoa Tiên Tử đưa tay, sợi nhị hoa to lớn giống như con rắn lần thứ hai xuất hiện.

Phanh, chỉ một kích Mông Táp đã có thể đem đầu sợi nhị hoa thật lớn chặt đứt.

Sắc mặt của Hoa Tiên Tử cực kỳ ngưng trọng, hắc hồn chi nội cư nhiên có uy lực to lớn đến như vậy, không kịp biến chiêu.

Một thân bao trùm dưới tầng lân giáp màu đen cứng rắn căn bản không cần để ý tới công kích của vô số sợi nhị hoa xung quanh, vẫn tiếp tục lao đến bạch ngọc đàm hoa. Hoa Tiên Tử bùng phát nguyên lực, thôi động bạch ngọc đàm hoa, muốn ngăn cản Mông Táp không cho đến gần.

Cánh tay của Mông Táp mẽ bành trướng gấp ba lần, so với cánh tay của Bỉ Mông nhất tộc Khẩn Long lúc này còn muốn to lớn cường tráng hơn một chút, một trảo toàn lực hạ xuống.

Oanh, bạch ngọc đàm hoa biến hình không thể chống đỡ được công kích mạnh đến vậy, trong nháy mắt trở lại nguyên hình.

Trong sự kinh hãi Hoa Tiên Tử lập tức đem pháp bảo thụ thương mạnh mẽ thu lại, trước mặt nhất thời thành khoảng không, Mông Táp nhằm đúng thời cơ đánh ra một trảo.

Đối mặt với loại man lực quá mức cường hãn này, Hoa Tiên Tử đã tổn hao quá nhiều, nhất thời thúc thủ vô sách, mắt mở trừng trừng nhìn độc thủ khổng lồ sắp chụp thẳng vào mặt của mình.

Thùng thùng thùng thùng đồng...

Ngay khi Hoa Tiên Tử cho rằng kiếp số của mình khó thoát, bên tai đột nhiên vang lên mấy tiếng trầm muộn liên tiếp.

Hơn mười kim thủ thật to, nắm thành quyền mạnh mẽ nện thẳng vào bộ ngực đen xì của Mông Táp, thực lực của Lâm Khiếu Đường tuy là không thể làm cho đối phương thụ thương, thế nhưng miễn cưỡng đủ sức đẩy lui hãn ngược lại.

Trong lòng Hoa Tiên Tử thở phào nhẹ nhõm, trừng đôi mắt liếc nhìn Lâm Khiếu Đường đứng cách đó không xa.

- Dâm tặc, ai cho ngươi xen vào việc của người khác.

Lâm Khiếu Đường có chút đánh giác tính tình của thiếu nữ này, không phản đối nhún nhún vai nói:

- Dâm tặc nào có thể nhìn mỹ nữ hương tiêu ngọc vấn, đây không phải là làm nhục danh xưng dâm tặc hay sao chứ?

- Vô lại!

Hoa Tiên Tử chu miệng nói.

Nạp Lan U đứng một bên kinh ngạc nhìn vị sư phụ chưa từng lộ ra vẻ thiếu nữ như vừa rồi, thực sự có chút ăn không tiêu, ấn tượng trong trí nhớ của nàng bị trùng kích thật mạnh.

Mông Táp kinh sợ không gì sánh được trừng mắt liếc nhìn Lâm Khiếu Đường, lại một lần nữa hướng về phía Hoa Tiên Tử lao tới, thiếu nữ này nhất định phải chết, bằng không hậu họa vô cùng.

Nguyên lực toàn thân của Hoa Tiên Tử bùng phát, vừa rồi mới thu pháp bảo tạo thành kẻ hở thật lớn, hiện tại nhất định không sơ suất như vậy.

Trên người hai đại cao thủ tản mát ra khí tức cực kỳ cường đại, đã đem tất cả ma thú khôi lỗi đẩy lùi một đoạn khá xa, không thể tiến vào trong màn nguyên khí tranh chấp giữa chiến trường, lại thêm vô số sợi nhị hoa còn lưu lại, ma thú khôi lỗi tạm thời bị ngăn cản bên ngoài.

Hình thể của Hoa Tiên Tử so với Mông Táp nhỏ nhắn xinh xắn không gì sánh được, bất quá nhỏ cũng có tác dụng của nhỏ, về mặt tốc độ, Hoa Tiên Tử rõ ràng nhanh hơn Mông Táp rất nhiều.

Một trắng một đen, trên không trung triển khai trận chiến kịch liệt, cánh hoa tứ tán, hắc khí tràn ngập, thực lực song phương tạm thời ngang nhau, trong lúc nhất thời cả hai bên đều không làm gì được nhau.

Ốc Trát và Khăn Long vốn định thừa cơ loạn lạc ra khỏi trận, thế nhưng lại bị mấy trăm ma thú khôi lỗi chặn lại, tường trận chỉ gần trong gang tấc mà chỉ có thể nhìn không thể sờ được, trong lòng hai người vô cùng căm tức, đều sử dụng chiêu số lợi hại nhất để chém giết ma thú khôi lỗi.

Ốc Trát được một viên cầu hình trúc bao vây bên trong, công kích của ma thú khôi lỗi đều bị tầng phòng ngự này hoàn toàn ngăn chặn lại.

- Tiền bối, chẳng lẽ cứ từng bước từng bước chém giết như vậy hay sao? Bao giờ chúng ta mới có thể ra khỏi trận này? Ngài có ma pháp sát thương phạm vi lớn hay không? Ta hộ pháp ngài chu toàn, chúng ta một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái cùng vượt qua “ngự thú ma pháp trận”.

Khăn Long lên tiếng.

Khuôn mặt già nua của Ốc Trát lộ ra một nụ cười khê:

- Đại cá tử (gã to xác), vậy thì người giúp ta chống đỡ một hồi!

Khăn Long lập tức cảm thấy không ổn, muốn tiên hạ thủ vi cường, Ốc Trát tuy có tu vi địa vương giai, nhưng dù sao cũng là ma pháp sư, thể chất yếu ớt, chỉ cần bị bản thân đánh trúng một đòn, lão gia hỏa này nhất định ăn không tiêu.

Nhưng mà, Ốc Trát ngay từ đầu đã không định hợp tác với Bỉ Mông Khăn Long, ba bộ ma pháp đồng thời xuất hiện, từ trước đó Ốc Trát đã súc thể hoàn thành ba bộ ma pháp này.

Bằng thứ, hỏa tiễn và phong ba, ba bộ ma pháp một trước một sau đột nhiên xuất hiện, Khăn Long dưới tình huống không hề phòng bị, bị bộ thứ nhất bắn trúng, cũng may, da thịt của Bỉ Mông nhất tộc vô cùng dày, chỉ bị đâm vài cái, hỏa tiễn hắc có thể lắc người tránh thoát được, thế nhưng bộ ma pháp cuối cùng chính là ma pháp sát thương phạm vi lớn, muốn tránh cũng không thể tránh, bất quá uy lực của bộ ma pháp này không quá lớn. Khăn Long bị một luồng gió mạnh thổi lui sang bên cạnh, liên tiếp thối lui đến hơn mười trượng mới có thể dừng thân thể được.

Khăn Long bị chọc giận triệt để, lập tức biến thân cấp hai chuẩn bị đánh với Ốc Trát một trận, tính tình của thú nhân tương đối đơn giản, một khi bị chọc giận sẽ đem sinh tử vứt ra khỏi đầu, chỉ cần đánh một trận.

Nhưng mà ngay khi Khăn Long chuẩn bị xông tới thì chỉ thấy Ốc Trát hiện lên nụ cười chế nhạo, thân thể to lớn của Khăn Long trầm xuống, trực tiếp trở thành vật thể rơi tự do từ trên không trung rớt xuống đất.

Khăn Long có thể phi hành một cách thuận lợi, đó là do Ốc Trát gia trì thêm cho hắn phi hành thuật, một khi Ốc Trát thu hồi pháp thuật lại, Khăn Long lập tức duy trì không nổi tư thái phi hành, rơi xuống đất.

Khăn Long sau khi biến thân cấp hai, nguyên lực toàn thân bành trướng, thân thể cao lớn hơn vài phần, cực kỳ chói mắt, mấy trăm con khôi lỗi thú lập tức lao đến, đem gã Bỉ Mông này hoàn toàn bao vây bên trong.

Ma thú khôi lỗi bên ngoài Ốc Trát chỉ ít cũng đã giảm thiếu hơn phân nửa, áp lực nhẹ đi rất nhiều, các loại ma pháp công kích nhỏ liên tục phát sinh, thần nhiên hóa giải nhẹ nhàng hướng về phía ngoài trận khôi lỗi ma thú bay đi.

Bị ma thú khôi lỗi bao vây làm Khăn Long đỏ lừ đôi mắt, đời này hắn thống hận nhất là bị người khác ám toán. Khăn Long rít gò một tiếng, lập tức biến thành một con dã thú điên cuồng, thân thể vốn đã cực kỳ to lớn, lại một lần nữa bành trướng, hai chân mạnh mẽ tụ lực, cơ bắp trên cơ thể trong nháy mắt co lại, tụ tập, rồi đột nhiên thả ra, oanh một tiếng, thân thể to lớn giống như đạn pháp bắn thẳng về phía trước.

- Lão tử không ra được, người cũng đừng nghĩ đến chuyện xông ra!

Khăn Long hét lớn.

Ốc Trát vốn đã cách tường trận rất gần, trên mặt hiện lên nụ cười đắc ý, đột nhiên cảm giác được áp lực phía sau tăng mạnh, quay người bắn ra mấy khẩu quang cầu điện quang uy lực không gì sánh được.

Khăn Long đón đỡ chính diện bằng bất cứ giá nào, dùng thân thể cường hãn của hắc hóa giải chiêu này.

Ốc Trát không nghĩ tới đối phương lại liều mạng đến như vậy, lập tức bị Khăn Long ôm chặt lấy mắt cá chân.

- Tên nửa người nửa thú này, tốt nhất ngươi nên buông tay ra, bằng không, bản pháp sư cho ngươi thi cốt vô tồn.

Ốc Trát tức giận nói.

- Lão già kia, lão tử ngày hôm nay cho dù chết cũng nhất định kéo theo một chân ngươi.

Khăn Long hung hăng quát lên.

- Hừ, ngươi còn chưa đủ tư cách!

Ốc Trát hừ lạnh, lam quang toàn thân chợt hiện, hai tay giao nhau, trong miệng niệm vài đoạn chú ngữ cực nhanh.

Khăn Long treo trên không trung, lại thêm phải chống đỡ áp lực nguyên khí từ Ốc Trát, di chuyển hiển nhiên chậm nửa nhịp.

Sáu khẩu thủy cầu hỗn loạn thiểm điện cực mạnh hình thành trong không trung, trong đó có một viên trực tiếp đánh vỡ Khăn Long bay ra ngoài, Khăn Long không cam lòng tru lên.

Năm khẩu thủy điện cầu thật lớn, uy lực mạnh mẽ không gì sánh được, ma thú khôi lỗi xung quanh cho dù chỉ hơi chạm vào thủy điện cầu, lập tức bị điện lưu cực mạnh đốt cháy thành tro tàn, tiếng kêu của Khăn Long càng dần càng yếu, bức tường ma thú khôi lỗi rậm rạp lập tức bị chọc thủng một lỗ thật lớn.

Một đòn này của Ốc Trát chỉ ít đã giết chết hơn một nghìn con ma thú khôi lỗi, uy lực của ma pháp quả thực rất lớn, ngay cả Lâm Khiếu Đường đứng khá xa cũng bị lan đến.

Trận chiến đấu của Hoa Tiên Tử và Mông Táp vẫn còn đang tiếp tục, chỉ là không ai làm gì được đối phương, chỉ nghe thấy những tiếng va chạm chói tai.

Đúng lúc này, mấy vạn ma thú khôi lỗi đột nhiên đình chỉ hoạt động, không hề tiến về phía trước điên cuồng công kích.

Xa xa, trong chỗ sâu ma pháp trận, truyền đến một tiếng gào thét, sau đó, toàn bộ ma pháp trận lay động kịch liệt.

Năm khẩu thủy điện cầu thật lớn bị phản xạ ngược trở lại, tốc độ so với khi phóng ra nhanh hơn rất nhiều, toàn bộ phóng thẳng vào Ốc Trát chỉ còn mấy chục trượng là có thể xuất trận.

Ầm ầm, một tiếng nổ, một đám mây hình nấm bốc cực lớn tại không trung hình thành, năm khẩu thủy điện cầu toàn bộ bắt trúng mục tiêu Ốc Trát.

Không gian dường như đang run rẩy, đám ma thú khôi lỗi rít gào vang trời, còn Mông Táp và Hoa Tiên Tử vẫn như cũ chăm chú đối chiến.

Bạo tạc giằng co thật lâu mới an tĩnh lại, có thêm mấy trăm khôi lỗi ma thú cấp thấp gặp phải tai ương, khối bụi tiêu tán, Ốc Trát xuất hiện trong tầng phòng ngự của ma pháp thuẫn, ma pháp bản thân phóng ra cư nhiên quay trở lại công kích bản thân, điều này cho dù nằm mơ Ốc Trát cũng không hề nghĩ đến.

Đòn công kích vừa rồi, Ốc Trát đã bị nội thương, sắc mặt tái nhợt, không thể tin tưởng nhìn phía sau, một thân ảnh từ từ hiện rõ ràng, một lão ma pháp sư giống Ốc Trát như đúc cướp đạp hư không chạm rãi bước đến.

Về mặt của Ốc Trát cực kỳ khiếp sợ, không nghĩ tới ma thú khôi lỗi mười bốn cấp nơi này cư nhiên chính là huyền ly thú, ma thú này có thể phục chế được bản lãnh của người khác, càng có thể biến đổi thành bất luận hình tượng kẻ nào.

Lúc này, Ốc Trát do huyền ly thú biến thành không hề có nét giạt mình như Ốc Trát thực, da thịt nhúc nhích, chỉ trong chớp lát đã biến thành hình tượng Mông Táp toàn thân lân giáp màu đen.

Ốc Trát cười khổ một chút, hẳn rồi cuộc đã minh bạch ra vì sao một đường tới đây không hề gặp con huyền ly thú này, cho đến tận bây giờ mới xuất hiện, nguyên lai nó vẫn ẩn nấp tại một nơi bí mật nào đó, lén phục chế tài nghệ của tất cả mọi người.

Chỉ là nó làm sao có thể bình tĩnh như vậy, lại thế nào có thể xác định chắn chắn nhóm mười một người ở đây không thể thuận lợi đi ra ngoài? Nếu như trước đó mười một người không xảy ra nội chiến thì hẳn là đã thuận lợi đi qua trận pháp, trong lòng Ốc Trát khe khẽ thở dài.

Ma thú mười bốn cấp tương đương với tu vi địa vương giai hậu kỳ, mà huyền ly thú lại là một loại ma thú cường hãn nhất trong đó.

- Người xông vào nơi này, đều phải chết!

Huyền ly thú không chỉ biến thành hình tượng của Mông Táp, ngay cả giọng nói cũng giống nhau như đúc.

Toa, huyền ly thú đột nhiên biến mất, sau đó lại xuất hiện cạnh chiến trường của Mông Táp và Hoa Tiên Tử, hai người đang chiến đấu kịch liệt vô cùng sôi sục, đồng thời xuất thủ, hai tay của huyền ly thú chỉ hơi lung lay một chút chống đỡ công kích của hai người.

Phanh, căn bản không biết huyền ly thú ra tay như thế nào, trên vai Hoa Tiên Tử lập tức đau đớn, thân thể nhỏ xinh giống như viên lưu tinh bắn thẳng xuống mặt đất, ầm ầm, mặt đất bị va chạm tạo thành một cái hố thật lớn.

Hoa Tiên Tử toàn thân đầy bụi bặm quật cường từ trên mặt đất đứng lên, bên môi hồng hồng nhỏ xinh chảy ra một dòng máu tươi, cấp tốc điều chỉnh nội nguyên, đang muốn lần thứ hai lao lên không trung thì bàn tay nhỏ bé yếu ớt bị một bàn tay to lớn khác nắm giữ.

- Dâm tặc, làm gì, buông!

Hoa Tiên Tử xoay người khẽ gọi.

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói:

- Tiền bối, tốt nhất không nên đánh nhau nữa, tình hình hiện tại sợ là không phải đối thủ của súc sinh kia.

Hoa Tiên Tử coi thường hừ một tiếng rồi nói:

- Nếu không phải lúc trước tiêu hao quá lớn, thì con bò sát này bản cô nương có thể thu phục trong thời gian một nén hương.

Lâm Khiếu Đường vẫn chưa buông tay, bình tĩnh nói:

- Tiền bối, ta xem, hiện tại nên nghĩ biện pháp đi ra ngoài!

Hoa Tiên Tử tránh khỏi tay của Lâm Khiếu Đường nói:

- Dâm tặc, muốn đi ra ngoài thì mình ngươi đi, ta không phụng bồi, hôm nay ta nhất định đem đám ám toán ta tiêu diệt sạch sẽ.

- Tiền bối, chúng ta hãy ra ngoài trước, số lượng ma thú khôi lỗi ở đây thực sự rất nhiều!

Nạp Lan U cũng khuyên giải.

Hoa Tiên Tử nhân nhạ nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường và Nạp Lan U, thân ảnh chợt lóe, bay lên không trung.

Thế nhưng khi Hoa Tiên Tử quay trở lại, đã nhìn thấy hai Mông Táp điên cuồng giao đấu, đã không thể nhận ra người nào là thực người nào là giả.

Áo Phỉ Khắc bên kia đang định chạy trốn nhưng cũng bị một phân thân của huyền ly thú ngăn lại, huyền ly thú có thể tách ra mười hai phân thân, mỗi một phân thân chỉ có thực lực bằng một phần hai bản tôn, nhưng để đối phó với mấy cao thủ linh hồn giai bị thương vẫn còn dư dả.

- Lâm tiên sinh, chúng ta đi trước sao?

Nạp Lan U nhìn đám ma thú đông đảo xung quanh hơi lộ ra khiếp ý.

Lâm Khiếu Đường nhìn mấy thân ảnh trên không trung, bình tĩnh trả lời:

- Người đi trước đi, sự phụ người cứu ta một mạng, ta nhất định phải hoàn cho nàng!

250. Chương 253: Tuyệt Cảnh.

Nạp Lan U nhấp hé miệng không hề lên tiếng, cũng không ly khai, Nạp Lan U có được một thân tu vi bản lĩnh như hiện nay hoàn toàn là do một tay sự phụ ban cho, bằng không vài chục năm trước Nạp Lan U chỉ là một tâm phúc của một kỹ nữ kỹ viện tại Hiên Viên quốc mà thôi, sau này nhất định là đồ chơi của đám quyền quý, một thiếu nữ thế gian, hiện tại sợ là hoa tàn ít bướm, thậm chí có thể hồn về tây thiên rồi.

Trong lòng của Nạp Lan U tuy rằng có sợ hãi, thế nhưng vẫn cố kìm lại, đứng bên cạnh Lâm Khiếu Đường chuẩn bị tùy thời động thủ.

Lâm Khiếu Đường lẳng lặng dừng tại không trung quan sát tình hình chiến đấu, hai Mông Tập một thực một giả tựa hồ như đã tiến vào trạng thái điên cuồng, đánh đến tơi bời hoa lá, Hoa Tiên Tử thì phiêu phù một bên, cư nhiên không chen tay vào.

Đột nhiên, sâu trong ma pháp trận có một bóng đen phóng tới, Lâm Khiếu Đường thâm cả kinh, vô tung quyết vận chuyển tới đỉnh phong, đấu luyện cũng đã hoàn toàn mở ra, cái bóng sâu trong ma pháp trận đang hình thành rất nhanh, áp lực của cái bóng cực kỳ kinh khủng làm cho thân thể của Lâm Khiếu Đường không thể tự chủ được run rẩy một chút.

- Nạp Lan tiểu thư, người đi ra ngoài trước đi! Nhanh!

Lâm Khiếu Đường vô cùng lo lắng lớn tiếng nói.

Nạp Lan U bước bình:

- Ta sẽ không bỏ lại sự phụ của ta đâu!

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn Nạp Lan U, phảng phất giống như muốn đem nàng ta ăn tươi, nuốt đi nói:

- Nếu không đi bây giờ, một lúc nữa sợ là không thể đi nữa, huyền ly thú vừa tập kích sự phụ người chỉ là một phân thân của nó mà thôi, chân thân đang hướng về phía bên này di động cực nhanh, không lâu nữa sẽ đến, thừa cơ hội hiện tại còn có thể đi, ta sẽ mang theo sự phụ của người đuổi theo sau.

- Cái gì!

Tâm trạng của Nạp Lan U giống như đá chìm đáy biển, phân thân mà đã lợi hại như vậy, vậy thì chân thân chẳng phải giống như ma thần không thể xâm phạm hay sao? Liếc mắt nhìn lên không trung, Nạp Lan U bất lực nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

- Lâm tiên sinh, sự phụ của ta phải giao cho ngài rồi, đại ân đại đức của ngài, Nạp Lan U tuyệt đối không quên!

- Hãy bớt nói nhảm đi, còn lo lắng cái gì nữa, mau chạy đi, ta sẽ trợ giúp người một tay, nếu người không đi nhanh ta sẽ xuất thủ đánh người.

Lâm Khiếu Đường đang nói chuyện, phóng xuất ra một trăm thủ thủ, đem tất cả ma thú khô lồi cắn được thanh lý hàng loạt.

Nạp Lan U không dám tiếp tục chậm trễ, một cây long cân tiên (roi gân rồng) đã xuất hiện trên tay, theo con đường Lâm Khiếu Đường mở ra chạy thật nhanh.

Hoàn cảnh không gian nơi này biến đổi rất nhiều, đám ma thú khôi lỗi hiện rõ vẻ khiếp đảm, không ít ma thú cấp bậc thấp theo bản năng hướng về một phía chạy đi, sâu trong linh hồn của chúng đang vô thức run rẩy mãnh liệt.

Một khóa hỏa cầu màu trắng từ trong hư không nhanh chóng phóng tới, chính là thủ đoạn quen dùng của Tây Tắc Lị Á, chỉ là uy lực lúc này cực lớn, hỏa cầu màu trắng trực tiếp bắn về phía Nạp Lan U đang chạy trốn chết.

Đôi con ngươi đen của Lâm Khiếu Đường hơi nheo lại, nguyên lực toàn thân bành trướng, ánh mắt tập trung gắt gao vào mục tiêu. Ốc Trát. Trên thực tế từ lúc Ốc Trát bị tấn công, Lâm Khiếu Đường đã có thể khống chế được tình hình, trong mắt Lâm Khiếu Đường một cao thủ địa vương giai mà bị thương nặng thì không thể gây cho hắn bao nhiêu sợ hãi.

Trước đó phân thân huyền ly thú đã đã thương Ốc Trát, hắn vẫn chưa di động chút nào, hạ thấp nguyên lực, tập trung chữa thương thân của bản thân. Ốc Trát vẫn lẳng lặng quan sát tất cả tìm kiếm cơ hội có thể thoát thân. Huyền ly thú ngoại trừ đòn tấn công trước đó đã không thấy quản gì đến hắn, thế nhưng Ốc Trát biết rất rõ rằng huyền ly thú vẫn luôn luôn tập trung vào hắn, chỉ cần hắn hơi có hành động khác thường lập tức rước lấy họa sát thân.

Nhưng mà, ngay khi Ốc Trát tĩnh tâm chữa thương, dưới chân bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, tựa hồ như bị vật gì đó kéo xuống dưới.

Ốc Trát còn chưa kịp phản ứng, liền nhìn thấy một khóa hỏa cầu màu trắng hướng về phía bản thân phóng tới, dưới sự kinh hãi mạnh mẽ đem ma pháp thuận ra bảo hộ.

Trùng mắt nhìn khóa hỏa cầu màu trắng hướng về phía bản thân mà tới, Nạp Lan U còn tưởng rằng bản thân không thể chạy thoát được, bỗng nhiên có một thân ảnh xuất thể ngang trời chặn đứng hỏa diễm cầu màu trắng, trong đầu Nạp Lan U càng vang vọng lên tiếng truyền âm gấp gáp của Lâm Khiếu Đường:

- Chạy mau!

Nạp Lan U mạnh mẽ từ trong sự thất thần hồi phục lại, toàn lực độn phi, vượt qua hơn mười con ma thú khôi lỗi, bay ra ngoài tường trận pháp...

Hỏa cầu màu trắng chính diện bắt trúng Ốc Trát, nhất thời làm cho vị ma pháp sư địa vương giai này thương càng thêm thương, Ốc Trát lúc này mới phát hiện ra một bàn tay màu vàng nhạt vẫn đè lên cổ mình lặng yên biến mất.

Ốc Trát quét mắt nhìn về phía Lâm Khiếu Đường, hận không thể đem hắn ăn sống nuốt tươi, vừa rồi trong thời gian sầm trập hắn đã nhìn thấy Lâm Khiếu Đường dùng đến chiêu này, chính mình cư nhiên bị một gã hậu bối đại sư giai còn con còn ám toán, Ốc Trát cảm thấy phổi bản thân sắp nổ tung rồi, càng làm cho hắn hối hận hơn chính là, người thứ nhất lao ra khỏi trận bích lại chính là nữ tử đại sư giai mà bản thân không thèm nhìn liếc mắt.

Bất quá hiển nhiên lúc này Ốc Trát không có nhiều thời gian để đi ghi nhớ cừu hận, một nữ tử mỹ lệ thành linh xuất hiện trong hư không cách đó không xa, bộ trường bào màu trắng theo gió mà lay động, đúng là người đẹp Táp Tây Lị Á.

Tạp Tây Lị Á chân chính đang bị nội thương trọn đời mắt đẹp nhìn tràng cảnh này, con huyền ly thú kinh khủng đó cư nhiên đã dễ mắt đến nàng, dùng hình tượng của nàng mà xuất hiện.

Một phân thân huyền ly thú xuất hiện trước đó đã hóa thân thành Mông Táp cùng với Mông tạp đích thực đánh nhau đến khó hòa giải, bản thân còn đang mừng thầm, mười bốn cấp khôi lỗi ma thú chỉ như thế này mà thôi, tuy là chưa thể đem đối phương giết chết được. Thế nhưng hiện tại Mông Táp thực sự cảm thấy một tia tuyệt vọng, con huyền ly thú đang chiến đấu với bản thân bất quá chỉ là phân thân mà thôi.

Hoa Tiên Tử nhẹ nhàng xóa đi vết máu đỏ tươi nơi khóe miệng, trong đôi mắt đẹp hiện rõ sự ngưng trọng. Con huyền ly thú vừa mới hiện ra, so với đám phân thân lúc trước hoàn toàn không giống nhau. Cho dù bản thân ở trong trạng thái toàn thịnh cũng không nhất định là đối thủ của nó.

Bên kia, Áo Phỉ Khắc đã cùng với một phân thân khác của huyền lý thú biến thành hình ảnh Áo Phỉ Khắc tiến hành giao đấu, tình huống của Áo Phỉ Khắc so với Bỉ Mông Khẩn Long không hơn được bao nhiêu, toàn thân mình mẩy của hắn đã bị đánh cho đầy thương tích, một thân quần áo hoa lệ đã nhuốm hồng, nếu như muốn nhận ra thật giả thực sự rất dễ dàng, người đang chật vật bất kham, thương thế đầy mình chính là Áo Phỉ Khắc, còn hoàn hảo không tổn hao gì là giả.

Tập Tây Lị Á và Da La bị hai phân thân khác bao vây thế nhưng chưa có dấu hiệu muốn xông lên giao đấu.

Áo La Lạp cùng với một Áo La Lạp khác đang công kích lẫn nhau bằng ma pháp, chưa ai làm gì được nhau.

Đúng lúc này một thanh âm mềm mại từ trong hư không vang lên:

- Một nghìn năm? Hai nghìn năm? Hay năm nghìn năm? Rốt cuộc là đã bao nhiêu năm trôi qua? Nói chung đã rất lâu không có người nào đến thăm nơi này, bản tôn quá tịch mịch, tịch mịch đến nỗi tài nguyên tu luyện cũng không có, bất quá, hiện tại cũng may mắn, có các người, chỉ cần đem nguyên linh của tất cả các người thôn phệ, bản tôn liền có thể đột phá phong ấn của trận pháp này, từ đó thấy được mặt trời bên ngoài rồi, ha ha ha...

Huyền lý thú hình dạng Tập Tây Lị Á lộ vẻ hưng phấn thì trào tự nói.

Lâm Khiếu Đường dùng sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng nhìn chân thân huyền lý thú, người này cư nhiên không phải khôi lỗi thú, rất rõ ràng, nó chính là một cá thể có linh hồn hoàn toàn đầy đủ, là một ma thú mười bốn cấp chân chính, không, phải nói là một con nhất cấp ma tinh.

Ma thú cấp cao nhất chính là mười ba cấp, tuy rằng nói là ma thú mười bốn cấp, nhưng trên thực tế, tới linh vực của ma thú mười bốn cấp, ma thú đã siêu việt cực hạn cơ bản của ma thú, so với các chủng tộc có trí tuệ không còn gì khác biệt, chúng có thể hình thành quần thể, ma tinh bộ tộc, mà ở phiến linh thổ Kỳ Minh Phong địa lục này, nhiều nhất chỉ sinh nhị cấp ma tinh mà thôi, cũng chính là mười lăm cấp ma thú, cao hơn nữa tuyệt đối không thể tồn tại, sẽ phi thăng lên thần giới trở thành thánh thú, hoặc là sẽ bị không gian pháp tắc thôn phệ, trừ hai khả năng đó ra tuyệt đối không còn khả năng nào khác.

Nhất cấp ma tinh trên cơ bản đã trở thành tồn tại đỉnh cấp, chúng dù có tu vi kém cỏi đến đâu đi nữa thì cũng tương đương với địa vương giai trung kỳ của các chủng tộc khác, đại đa số là đại vương giai hậu kỳ, thậm chí còn có một phần nhỏ đạt tới giả đế hoàng giai.

Lâm Khiếu Đường rất rõ ràng rằng bản thân trước mặt nhất cấp ma linh căn bản chỉ là con kiến hôi mà thôi, tùy tiện sờ một cái cũng có thể làm cho hắn chết không chỗ chôn, ngay cả chút xương cốt cũng không lưu lại.

Không chỉ là chính mình, cho dù tất cả mọi người ở đây cũng không thể chống lại, Lâm Khiếu Đường cảm giác đã tiến vào một con đường chết chóc, hơn nữa đi vào rất sâu không có khả năng quay trở lại, không nhìn thấy lối ra, lẽ nào bản thân lại phải táng mạng nơi này hay sao?

Lâm Khiếu Đường không cam lòng, coi như là phân thân toái cốt, cũng nhất định phải trở lại, trở lại Kỳ Đông đại lục, trở lại vùng đất nơi hắn sinh ra và lớn lên, nơi đó còn có rất nhiều thân nhân bằng hữu của hắn, Lâm Khiếu Đường vô ý thức lắc đầu, trên một đời đã gặp phải cảnh di hồn tha hương, chả lẽ đời này cũng phải chịu cảnh đó một lần nữa hay sao?

Cho dù không vào được tầng thứ năm, cũng nhất định phải đem Hoa Tiên Tử còn sống ra ngoài, nàng đã có thể đến Minh Tây đại lục từ ba trăm năm trước, vậy thì nhất định nàng biết được phương pháp quay trở về. Từ lúc biết thiếu nữ là Hoa Tiên Tử thì ý định này đã xuất hiện trong đầu Lâm Khiếu Đường, lúc đó hắn cũng đã nổi lên ý niệm không muốn đi sâu vào trong ma pháp trận này.

Thế nhưng Hoa Tiên Tử đã mất đi một bộ phận ký ức, tính cách trở nên rất kỳ quái, lấy năng lực của Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không làm gì được nàng, lại thêm Lâm Khiếu Đường có chút hiếu kỳ đối với bảo bối tầng thứ năm, càng muốn tìm được “linh vương đan” để đề cao tu vi của bản thân, vì vậy đã đi theo một đường vừa rồi, tùy theo tình huống mà định liệu.

Lâm Khiếu Đường đã làm tốt công tác chuẩn bị tinh thần sung túc, thế nhưng vẫn không ngờ tới hắn gặp phải một địch thủ cường đại đến mức này....

Các phân thân của huyền ly thú đều đã ngừng tay lại, đôi mắt vô thần thối lui đứng sang một bên.

Tất cả mọi người ở đây như ngừng thở, không biết ma tinh này muốn gì? Huyền ly thú Táp Tây Lị Á quét mắt nhìn toàn trường, trước mắt sáng ngời nói:

- Bắt đầu từ ngươi đi, nguyên linh tinh thuần luôn luôn dễ cho tiêu hóa hấp thu nhất.

Dứt lời người động, chỉ thấy thân ảnh trong hư không biến mất.

Phốc, xuyên thấu chân thân yếu ớt, Da La không thể tin tưởng nhìn ngực của chính mình, một bàn tay nhỏ bé tình tứ từ phía sau xuyên qua thân thể, thò ra trước ngực, bàn tay đỏ tươi máu đang hướng Da La vẫy chào.

Không ai nhìn thấy được huyền ly thú di động như thế nào, lại càng không biết được nó tấn công vào ai, linh hồn giai mục sư ngay cả một chiêu cũng không thể chống lại được, nháy mắt bị thuận sát.

Khi huyền ly thú đưa cánh tay xuyên qua thân thể Da La rút ra, trong tay nắm chắc một đoàn quang mang màu trắng, trực tiếp đem nguyên linh của Da La rút ra ngoài.

- Thực thơm a, lặc lặc...

Huyền ly thú Táp Tây Lị Á bộc phát ra chiêu bài của thân thể biến thân cười vang, sau đó một ngậm đem quang mang màu trắng nuốt xuống dưới, thỏa mãn liếm liếm bên môi.

Da đầu của mọi người một trận tê dại, Táp Tây Lị Á nhẹ nhàng đỡ Áo Phỉ Khắc toàn thân đầy máu lên, sắc mặt tái nhợt lắm bầm nói:

- Nếu như giáo hoàng đại nhân đến đây thì tốt rồi, hẳn nhất định có biện pháp thu phục tên ma tinh thấp kém này.

Áo Phỉ Khắc cực kỳ chú ý đến hình tượng, gầy gầy một sợi tóc, miễn cưỡng cười cười:

- Bộ hạ cũng phải phí công sức rất lớn, thánh nữ điện hạ, người không cảm giác được trên người tên súc sinh này có một loại nguyên tinh lực giống với giáo hoàng hay sao?

- Kế tiếp là ai đây?

Huyền ly thú thôn phệ nguyên linh thành nghiền lại một lần nữa quét mắt nhìn toàn trường, sau cùng ánh mắt tập trung nên người Hoa Tiên Tử

- Thật mạnh, so với ta không thua kém bao nhiêu, chỉ cần ăn sống nguyên linh của ngươi có lẽ đủ rồi.

Thân thể của Hoa Tiên Tử không tự chủ được hơi giật mình, từ sâu trong tâm khảm đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác đã từ lâu không xuất hiện, đó là sợ hãi. Đã từ rất lâu trước kia, loại cảm giác này Hoa Tiên Tử đã sớm quên mất nó tồn tại, thế nhưng hiện tại nàng lại một lần nữa được nếm thử cảm giác này.

Lâm Khiếu Đường vô cùng lo lắng, đấu luyện vận chuyển đến cực hạn, hầu như muốn đem không gian nguyên thức của hắn bạo tạc...

Đúng lúc này, từ sau trong nguyên thức của Lâm Khiếu Đường cảm ứng được những tiếng vang vỡ vụn thanh thúy!

Là thanh âm của những quả trứng vỡ ra.

Trong sự kinh ngạc, Lâm Khiếu Đường nhanh chóng phóng nguyên thức ra tiến vào trong trữ vật yêu ***, sau khi tìm tòi, nhất thời cảm giác được bên trong phát sinh những biến hóa nghiêng trời lệch đất...

251. Chương 254: Mười Lăm Trượng Cuối Cùng.

Một lần thôn phệ ngàn vạn con hủ hủ côn trùng và tử vong biên bức, “tham thị thú” đã hóa thành trứng cho tới bây giờ mới bắt đầu có động tĩnh phá trứng mà ra.

Lâm Khiếu Đường cảnh giác liếc mắt nhìn không trung, huyền ly thú không hề chú ý tới hắn, trong trũ vật yêu ***, “tham thị thú” đều đã phá trứng mà ra, lân giáp nhỏ bé trên người phóng xuất ra quang mang chói mắt không gì sánh được, màu xanh khắp thân thể trước đó đã hoàn toàn biến mất không còn lại chút gì.

Toàn bộ “tham thị thú” hiện tại thuần một màu, toàn thân màu trắng bạc, lân giáp trên người giống như những mai tiền bạc cực nhỏ tinh xảo đẹp mắt, Lâm Khiếu Đường có thể cảm giác được chúng đang đói khát cực độ, gào thét vang trời.

Trên tay nhiều hơn một tấm vương bài, trong lòng Lâm Khiếu Đường đã yên tâm hơn một chút, tuy rằng hắn không rõ lắm “tham thị thú” có thể đối phó được với một cấp ma tinh hay không, nhưng ít ra không như lúc trước một biện pháp cũng không có.

Hoa Tiên Tử trong mắt huyền ly thú trở thành một bữa tiệc lớn, huyền ly thú trong nháy mắt biến thành huyền ảnh trùng trùng điệp điệp, lập tức xuất hiện trước mặt Hoa Tiên Tử.

Huyền ly thú lại thi triển trò cũ, muốn dùng bàn tay đâm thủng thân thể của Hoa Tiên Tử. Đôi mắt của Hoa Tiên Tử chợt lóe sáng, một bao tay hình hoa lan đã xuất hiện trên tay.

Phanh...

Hai đối thủ đối chưởng cũng một chỗ, huyền ly thú lui về phía sau vài bước, Hoa Tiên Tử lại phải lui lại tới vài trượng, hai bên huyền phù trên không trung.

- Di...

Huyền ly thú có vẻ rất ngoài ý định, đối với việc thiếu nữ này có thể ngăn cản được một kích của mình cảm thấy rất ngạc nhiên.

Hai bóng hình xinh đẹp nhất thời trên không trung lại lao vào nhau giao chiến, nguyên khí lực bốn phía càng lúc càng đậm, phẳng phất giống như muốn đem toàn bộ không gian bành trướng, mật độ cũng theo đó không ngừng tăng thêm.

Ngay trong lúc đó, hai bên giao thủ nháy mắt đã qua hơn mười chiêu, nhưng mà Hoa Tiên Tử từ đầu đến cuối, chỉ có thể dốc sức chống đỡ mà thôi, đối với huyền ly thú, Hoa Tiên Tử đã tổn hao nguyên khí rất nhiều là một trò chơi rất tốt.

- Lần trước gặp phải đối thủ cường thịnh như thế này, chí ít cũng đã qua hơn bốn nghìn năm, khi đó ta còn chưa mạnh như hiện tại, vừa mới khôi phục ý thức linh hồn, không nghĩ tới đã gặp được một cao thủ mạnh mẽ như ngươi, ta đối với thế giới bên ngoài thực sự càng dần càng thấy hứng thú rồi.

Huyền ly thú càng đánh càng thấy hưng phấn, tự nói với bản thân.

Sắc mặt Hoa Tiên Tử nghiêm trọng, đầu còn sức lực đáp trả, tinh thần không dám có một chút thả lỏng, hơi chút không chú ý có thể bị đánh chết đương trường. Kỳ thực hiện tại nàng đã bị nội thương, mà sức sinh này mỗi một lần công kích đều như phiên giăng đảo hải làm cho Hoa Tiên Tử khổ không nói nổi.

Nhân thân của phân thân huyền ly thú cũng đã hiện lên quang mang linh hoạt, bắt đầu tiến hành khởi xương công kích với những người khác.

Tình thế nguy cơ vạn phần, nhóm mười một người, hiện tại đã chết mất ba người. Trong những người còn lại, không hề thương tổn cũng chỉ còn có một mình Lâm Khiếu Đường, thế nhưng những người khác đối với một tiểu bối đại sư giai không hề có bất cứ hy vọng gì, chỉ coi hắn như là một người chết biết đi mà thôi.

Nhìn trận chiến đấu kịch liệt trên không trung, kim quang trong mắt Lâm Khiếu Đường lại hiện lên lần nữa, tìm kiếm phân thân huyền ly thú yếu nhất, một lúc lâu vẫn không có kết quả gì. Khi Lâm Khiếu Đường cảm thấy hơi cấp bách, nôn nóng thì đột nhiên thấy được phân thân bạc nhược nhất trong số sáu phân thân.

Một phân thân huyền ly thú biến hóa thành Áo Phi Khắc, bên vai trái có một vết rách phi thường nhỏ bé, những phân thân này là do luyện hóa loại vật chất gì đó mà ra, còn linh hồn thì là do huyền ly thú tách một bộ phận linh hồn của mình cho vào điều khiển, hiện tại phân thân này còn chưa luyện chế hoàn toàn trọn vẹn.

Kim quang trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe lên, lập tức khôi phục như lúc ban đầu, song chưởng mở ra, hổ khẩu mở rộng, trong bàn tay mạnh mẽ bắn ra hai bàn tay màu vàng nhạt huyền hóa nhằm thẳng vào phân thân huyền ly thú Áo Phỉ Khắc.

Áo Phỉ Khắc chân chính hầu như đã hấp hối, thân hình giống như đồng thịt nát.

Phân thân Áo Phỉ Khắc đang muốn hạ sát thủ, đột nhiên cảm thấy phía sau căng thẳng, mạnh mẽ xoay người lại, chỉ thấy hai kim thủ bắn thẳng vào ngực chính mình, đưa tay chống lại, đem hai kim thủ đánh văng ra ngoài.

Phân thân Áo Phỉ Khắc còn chưa kịp thở dốc, sau kim thủ một mũi tên màu bạc chợt hiện, đám mây màu bạc thật lớn cuộn trào mãnh liệt mà đến, phân thân kinh hoàng không ngớt, nhất thời sử dụng tuyệt chiêu cực mạnh của Áo Phỉ Khắc, thánh thương vũ.

Mấy trăm thanh trường thương huyền hóa từ nguyên lực giống như mưa bắn thẳng vào đàn “tham thị thú”.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Khiếu Đường hơi lo lắng, không biết “tham thị thú” có thể đối kháng được hay không.

“Tham thị thú” tuy rằng là ma thú thượng cổ, nhưng không phải là kim cương bất hoại thân, uy lực của thánh quang thương mạnh mẽ không gì sánh được, đây chính là tuyệt kỹ của cao thủ linh hồn giai, có thể đơn giản hủy diệt một tòa thành thị phòng ngự kiên cố.

Mấy nghìn con “tham thị thú” bị thương vũ bắn chết, thế nhưng mấy nghìn con bị chết so với số lượng mấy trăm vạn con “tham thị thú” mà nói, căn bản không ai cảm giác được số lượng giảm đi.

Uy lực của thánh thương vũ xác thực cực lớn, thế nhưng một thanh thương chỉ có thể đâm chết vài mục tiêu mà thôi, thể tích của “tham thị thú” lại vô cùng nhỏ bé, thân thương công kích trong phạm vi không lớn, cho dù có tới ngàn vạn trường thương đâm vào đàn “tham thị thú” cũng không cảm giác được lực lượng sát thương hiệu quả.

Kỳ thực thánh thương vũ ngoại trừ công kích vật lý ra còn bao gồm cả công kích ma pháp, bất quá công kích ma pháp đối với “tham thị thú” lại không có nhiều tác dụng cho lắm.

Phân thân Áo Phỉ Khắc nhìn thấy tuyệt chiêu vô dụng, tâm thần nhất thời phân tán, lại thêm nó đối với thượng cổ ma thú này hiểu biết khá nhiều, thực sự không có tâm ứng chiến, xoay người bỏ chạy.

Vừa mới phá trứng mà ra “tham thị thú” đâu thể tha cho con mồi có thể làm đầy cái bụng của chúng, toàn bộ quần thể đột nhiên gia tốc, trong nháy mắt đã đem phân thân Áo Phỉ Khắc bao phủ bên trong, sau một trận kêu gào thảm thiết, chỉ thấy một đoàn quang mang màu trắng từ trong thân thể thoát ra, lập tức dung hợp tiến vào thân thể chân thân.

Chân thân huyền ly thú đang hưởng thụ khoái cảm chiến đấu đột nhiên cảm nhận được một phân thân đã bị diệt vong, biểu tình có vẻ thống khổ, phân thân mà chết hiển nhiên sinh ra một chút ảnh hưởng đến chân thân.

Hoa Tiên Tử cảm giác cơ hội đã tới, lập tức sử dụng lực lượng cuối cùng mạnh mẽ tấn công vào huyền ly thú đang hơi thất thần, một bông hoa thật lớn từ trên tay của Hoa Tiên Tử phóng ra, bay thẳng về hướng huyền ly thú.

Từ..., Hoa Tiên Tử không thể tin tưởng nhìn cả vai của chính mình, một bàn tay nhỏ bé thật sâu đâm thẳng vào, huyền ly thú không chỉ trong nháy mắt né tránh được đòn công kích cực mạnh của nàng hơn nữa còn dùng tốc độ khủng khiếp tấn công ngược lại bản thân, Hoa Tiên Tử căn bản không nhìn thấy rõ động tác của đối phương.

- Dĩ nhiên giết chết một phân thân của ta, không thể tha thứ, không thể tha thứ, các ngươi có biết tại nơi tài nguyên thiếu thốn như nơi này, muốn luyện hóa một phân thân cần bao nhiêu thời gian hay không? Các ngươi đều phải chết!

Huyền ly thú rống lớn.

Hoa Tiên Tử cảm giác thân thể mệt mỏi không gì sánh được, trên bàn tay của súc sinh này có độc, đầu vai lập tức đỏ bừng, hơi sưng lên, ý thức của nàng cũng đã bắt đầu mơ hồ.

Huyền ly thú đang muốn cướp đoạt nguyên linh của Hoa Tiên Tử, tâm niệm lại một lần nữa chấn động, thân thể mạnh mẽ quay lại, thêm một phân thân nữa bị diệt vong, nguyên linh phân thân lập tức quay về thân thể.

Khuôn mặt của huyền ly thú cực kỳ dữ tợn nhìn lại, tính hướng phía sau đã khiến nó phải coi trọng, nhìn đâm ngán trùng rậm rạp khắp nơi, huyền ly thú lạnh lùng nói:

- “Tham thị thú” còn chưa tuyệt tích hay sao chứ? Những cụ phân thân này quả nhiên còn chưa đủ cứng chắc, ngay cả hàm răng của đám ma thú thượng cổ bụi bặm chưa tiến hóa hoàn toàn cũng không thể chống đỡ được.

“Tham thị thú” không thể chống lại công kích của phân thân huyền ly thú, thế nhưng số lượng quần thể của chúng lại khổng lồ đến khiếp người, uy lực công kích có mạng hơn nữa thì cũng giống như hòn đá ném vào biển rộng, biến mất không thấy. Động tác của “tham thị thú” lại cực kỳ linh hoạt, khi bị công kích lập tức tản ra xung quanh, khi chúng tấn công lại nháy mắt tụ tập vào một chỗ, thể tích nhỏ làm cho tốc độ phi hành cực nhanh, cực kỳ mất tiếp.

Lại thêm bộ lân giáp nhỏ bé trên người “tham thị thú” cứng rắn không gì sánh được, hầu như có thể chống lại được bất kỳ công kích nào dù mạnh đến đâu, điều này đã khiến cho chúng trở thành một bóng đen đối với bất kỳ sinh vật nào thời thượng cổ.

Lâm Khiếu Đường cảm giác được đám “tham thị thú” phá trứng ra lần này so với trước kia hung mãnh hơn không biết bao nhiêu lần, trên người lại tản mát ra một tầng quang mang nhàn nhạt, hàm răng sắc nhọn so với trước kia dài hơn không ít, con mắt màu nâu chuyển thành màu đỏ sậm, lân giáp trên người so với trước đây càng thêm kiên cố, giống như kim chúc mài được mài nhẵn bóng.

Huyền ly thú thu hồi lại những phân thân còn lại, lạnh lùng nhìn quét qua toàn trường, đám “tham thị thú” này hiển nhiên không phải trống rỗng xuất hiện, chỉ cần tìm được người thao túng rồi giết hẳn, điều này so với việc trực diện đối đầu với “tham thị thú” hiển nhiên dễ dàng hơn rất nhiều.

Thế nhưng huyền ly thú dù có tra xét như thế nào cũng không thể phát hiện ra được kẻ nào thao túng đám “tham thị thú” này...

Để phòng ngừa bị bại lộ, Lâm Khiếu Đường đã trực tiếp cắt đứt liên hệ với “tham thị thú”, đám quỷ chết đói đã không còn người khác khống chế, bắt đầu điên cuồng thôn phệ ma thú khô lồi xung quanh.

- Muốn cùng với ta chơi trò chơi trốn tìm hay sao?

Huyền ly thú lạnh lùng cười.

Lúc này Hoa Tiên Tử đã không thể chống đỡ được nữa, từ trên trời rớt xuống đất, một bàn tay màu vàng nhạt lập tức hiện ra nâng lấy thân thể Hoa Tiên Tử đang vô cùng thống khổ.

Lâm Khiếu Đường mang Hoa Tiên Tử kéo đến gần sát người, bản thân tính toán kỹ càng lộ tuyến chạy trốn, chỉ cảm thấy lưng đột nhiên mát lạnh, huyền ly thú không biết từ khi nào đã xuất hiện trước mặt.

Lâm Khiếu Đường kinh hãi, nguyên sa phóng ra hết ngăn cản, ôm lấy Hoa Tiên Tử hướng ra phía ngoài độn phi mà đi.

Một kích đầu tiên của huyền ly thú chỉ đánh vào đám cát vàng mềm mại

- Nguyên sa! Hừ, tiểu tử này thực sự là có không ít bảo bối nha, ngay cả trứng nguyên thủy của “tham thị thú” cũng tìm được, chẳng lẽ lại là hậu duệ của thượng cổ thần tộc hay sao?

“Tham thị thú” hầu như đem tất cả ma thú khô lồi xung quanh thôn phệ sạch sẽ, điều này đã cung cấp cho Lâm Khiếu Đường một con đường chạy trốn cực kỳ tiện lợi, nhưng mà, tốc độ của huyền ly thú đã vượt qua phạm vi thông thường, trong nháy mắt đã xuất hiện phía trước Lâm Khiếu Đường.

Nhìn tường trận chỉ còn cách bản thân có hơn mười trượng, Lâm Khiếu Đường than thầm trong lòng, lập tức thôi động “tham thị thú” hướng về phía huyền ly thú phát động tấn công.

Bồng, quanh thân huyền ly thú hiện lên ma pháp thuần, đám “tham thị thú” điên cuồng vọt tới không thể tới gần, bất quá cho dù là nguyên lực tạo thành ma pháp thuần, “tham thị thú” cũng thôn phệ không tha.

Những người khác nhìn thấy “tham thị thú” có thể tạm thời ngăn cản được huyền ly thú, liền lĩnh hưởng về phía ngoài trận chạy đi.

Huyền ly thú nhìn đám người chạy trốn chết, lạnh lùng cười, quang mang toàn thân chợt hiện, lấy ma pháp thuần làm trung tâm, một cỗ sóng xung kích cường đại khuếch tán xung quanh.

Ngàn vạn “tham thị thú” trong nháy mắt hóa thành tro tàn rơi xuống đất, sóng xung kích đã lan tới đám người đang chạy trốn chết, làm cho tất cả thương càng thêm thương, từ trên không trung rơi xuống đất.

Tất cả mọi người hầu như đang trong trạng thái trọng thương, lúc này thậm chí nhanh chóng thoát khỏi địa phương quỷ quái này, vô luận là phải chịu thêm thương tổn nặng đến đâu, cho dù không thể đứng lên đường, bò cũng phải bò ra khỏi trận, chỉ có bước ra khỏi trận bích (trường trận pháp) mới có thể thoát được.

Nhìn một phần ba “tham thị thú” đơn giản như vậy bị giết chết, trong lòng Lâm Khiếu Đường khó tránh khỏi thương tiếc, vì không muốn bị giết hết toàn bộ, không còn cách nào khác đành phải đem số còn lại triệu hoán trở về.

Mọi người chật vật vất kham, gian nan dùng hai chân chạy ra ngoài trận pháp.

Huyền ly thú rít gào một tiếng, đã xuất hiện trước mắt mọi người, đám ma thú khôi lỗi còn lại chưa bị “tham thị thú” thôn phệ dưới sự thao túng của huyền ly thú trong nháy mắt đem tất cả con đường trong phương viên trăm trượng phá hủy toàn bộ.

Mọi người vô cùng tuyệt vọng, ngay cả Áo La Lạp luôn luôn lạnh lùng, lúc này không tránh khỏi hiện rõ nét không còn hy vọng.

Huyền ly thú phát ra trận trận cười nhạo

- Muốn đi ra ngoài, không dễ dàng như vậy, ta làm sao có thể để tài nguyên tu luyện tốt như các người chạy mất đây? “Tham thị thú” lại phóng ra hết đi, thế nào đã thu lại rồi? Là sợ hãi bị tiêu diệt hết toàn bộ hay sao? Ha ha ha...

Mười lăm trượng, chỉ còn có không đến mười lăm trượng, Lâm Khiếu Đường âm thầm tính toán cự ly huyền ly thú và trận bích phía sau, có thể dùng đến chiều cuối cùng này thử xem...

Chỉ cần trong vòng mười lăm trượng, vậy thì một chiêu này có thể sử dụng, đây là do A Mạn Đạt dạy cho Lâm Khiếu Đường trong thời gian bế quan trước kia, một bí quyết nhỏ nhỏ cùng với một bộ “thôi đi ma pháp trận” đặc thù...

252. Chương 255: Ma Thiên Tế Đàn (thượng).

Lâm Khiếu Đường đưa một tay ra sau người, lấy ra một ma pháp quyển trục hơi hơi phát sáng.

Bị một đám kiến hôi đùa bỡn đến tận bây giờ, tính tình hung bạo của huyền ly thú đã không cách nào khống chế được, hình tượng biến ảo Táp Tây Lị Á dần dần tan rã, lộ ra nguyên hình.

Nguyên thân của huyền ly thú so với con người tương đối giống nhau, khuôn mặt không nhận ra được nam hay nữ trắng bệch, đầu bóng lưỡng không có tóc, hai mắt màu xanh nhạt, nửa thân trên xích lỏa, thắt lưng có mang theo một dải da thú màu đen.

- Loài bò sát các người, ngày hôm nay bản tôn chơi đùa rất vui vẻ, nhưng đã đến lúc ăn cơm rồi.

Huyền ly thú đầu bóng lưỡng lạnh nhạt nói.

Vô số ma thú khôi lỗi điên cuồng rít gào, cùng nhau xông lên, huyền ly thú đầu bóng lưỡng liếm liếm bên môi, hai mắt tỏa sáng nhìn “thực vật”.

Tất cả mọi người sớm đã sức cùng lực kiệt chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn về cơn sóng ma thú khôi lỗi đang cuộn cuộn xô về chính mình...

- Ta không cam lòng!

Tập Tây Lị Á quát to một tiếng, nguyên lực toàn thân bành trướng, bản thân dù đã trọng thương nhưng lập tức bộc phát hết sức lực còn lại, tổn hại đối với nguyên linh hiển nhiên không nhỏ.

Đúng lúc này, Lâm Khiếu Đường cầm quyền trượng trong tay mạnh mẽ đập xuống mặt đất.

Bồng...

Một tiếng vang trầm muộn, lấy Lâm Khiếu Đường làm trung tâm, quang hoa chợt hiện, trong nháy mắt đã lan truyền ra xung quanh.

- Chuyện gì xảy ra?

Huyền ly thú đầu bóng lưỡng giật mình nói.

Toàn bộ ma pháp trận đột nhiên run rẩy kịch liệt, đám ma thú khôi lỗi tựa hồ như bị thứ gì đó tập trung vây khốn, không hề động đậy nửa phần.

Lúc này trận bích giống như có sinh mệnh bắt đầu di chuyển, trận bích giống như bị kéo dài ra, đem toàn bộ ma thú khôi lỗi bên trong bao vây lại.

Nhưng ma thú khôi lỗi này chỉ có thể tồn tại trong vòng phạm vi “ngự thú ma pháp trận” này, một khi va chạm vào trận bích lập tức bị di chuyển ra bên ngoài trận, linh hồn của chúng lập tức bị tiêu vong trong nháy mắt, trở thành một cái xác không còn linh hồn.

Huyền ly thú đầu bóng lưỡng ngửa mặt lên trời rống giận, vô luận là cố gắng giãy giụa như thế nào đi nữa cũng không thể di động được nửa phần. Ma tinh này tuy rằng có tu vi cao thâm, những vẫn chưa đạt đến yêu cầu phá trận, chỉ khi đột phá giới hạn nhất cấp ma tinh mới có thể thoát ra khỏi ma pháp trận đã phủ bụi hàng vạn năm này.

Lâm Khiếu Đường ôm lấy Hoa Tiên Tử hóa thành kim quang, trong nháy mắt bay ra ngoài trận, những người khác không dám có nửa giây chậm trễ, cũng nửa chạy nửa phi hành cùng nhau lao ra ngoài.

Hô xích, hô xích, hô xích...

Mọi người chạy thoát khỏi trận pháp, từng ngum từng ngum thở hổn hển, lần kinh lịch này vĩnh viễn trở thành ác mộng trong lòng bọn họ, ma tinh thực sự quá đáng sợ.

Mật thất tầng thứ năm so với tầng thứ tư hoàn toàn không giống nhau, ở đây cực kỳ trống trải, trống rỗng, các bảo bối trong truyền thuyết không hề treo đầy xung quanh, nơi này chỉ là một không gian rộng lớn mà thôi.

- Không có khả năng, điều này không có khả năng mà...

Ốc Trát mới một thân ma pháp bào đã rách nát, không nhịn được thất thần tự nói.

Những người khác cũng giống như vậy, kinh ngạc quan sát nơi trống trải này, trải qua thiên tân vạn khổ, thứ chờ đợi bọn họ lại là một gian mật thất trống rỗng, không có thứ gì hay sao chứ?

Sự thất vọng của Tập Tây Lị Á chỉ duy trì trong thời gian ngắn, rất nhanh liền đem tất cả sự chú ý lên người Lâm Khiếu Đường, trên mặt cực kỳ nặng nề, bước tới nói:

- “Tham thị thú” của các hạ là từ đâu có được?

Lâm Khiếu Đường nhàn nhạt liếc mắt nhìn vị thánh nữ Lai Đặc giáo đã từng cho bản thân ăn không ít vị đắng này, vẫn chưa trả lời, dưới chân điểm nhẹ nhàng, chậm rãi bay lên không trung.

Mọi người nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra, nơi này không phải một gian mật thất trống rỗng, trên không trung, hơn mười trượng bầu trời có treo lơ lửng một thứ gì đó, một nữ tử mặc y phục màu hồng cũng phiêu phù lẳng lẳng đứng xa xa, tựa hồ như đang nghiên cứu cái gì.

Nạp Lan U vốn đang mặt ủ mày chau đột nhiên nhìn thấy Lâm Khiếu Đường nhất thời kích động không gì sánh được, nàng còn tưởng rằng sẽ không còn gặp lại được sư phụ của mình

- Lâm tiên sinh, các người làm cách nào đến được nơi này?

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn vật thể treo lơ lửng trên không trung nói:

- Sống sót sau tai nạn, sau này sẽ bàn lại.

- Sư phụ, nàng làm sao vậy?

Nhìn thấy Hoa Tiên Tử đang hôn mê trên vai Lâm Khiếu Đường, Nạp Lan U lo lắng hỏi.

- Trúng độc rồi, tạm thời không có nguy hiểm đến tính mệnh, chờ khi ra ngoài sẽ nghĩ biện pháp chữa trị, bây giờ còn phải xem xét trong cái thứ treo lơ lửng kia có cái gì!

Lâm Khiếu Đường hiểu kỳ đánh giá vật thể trước mặt nói.

- Đánh cũng không xong, nếu như khinh xuất rất có thể sẽ xúc động đến ma pháp trận thủ hộ và bẫy rập.

Nạp Lan U hiển nhiên đã sử dụng một số biện pháp để dò xét.

- Ma thiên tế đàn, so với truyền thuyết miêu tả, giống nhau như đúc!

Một thanh âm thanh thúy từ một bên nổi tiếp vang lên, khoe môi hiện rõ vết máu của Áo La Lạp nhếch lên, bay tới.

Những người khác cũng đã bay tới đầy đủ, thần thái của mọi người nhìn tế đàn không giống nhau, nhưng hầu như đều đang suy nghĩ tìm cách mở ra tế đàn,

- Tiểu tử, ta với người hợp lực đem tất cả mọi người ở đây tiêu diệt toàn bộ, sau đó mới phân chia bảo vật bên trong tế đàn, được không?

Một thanh âm già nua bỗng nhiên vang lên trong ý thức hải của Lâm Khiếu Đường, rõ ràng là thanh âm của Ốc Trát.

Đối với việc Ốc Trát chủ động tới tìm bản thân, Lâm Khiếu Đường nhiều ít có điểm ngoài dự liệu, vừa rồi trong ngực thú ma pháp trận, bản thân thiếu chút nữa làm cho lão gia hỏa này bỏ mệnh, hẳn là lão ta phải ghi hận mình mới đúng.

- Tiên bối, với sức lực hiện tại của ta sợ là không đủ, huống hồ vẫn bối cũng không muốn làm như vậy, nếu như nơi này đã rất ít người có thể đặt chân tới, vậy thì bảo bối trong tế đàn này hẳn là còn không ít, vẫn bối thậm chí chỉ cần có được một hai kiện là được rồi, không có nhiều hy vọng xa vời cho lắm.

Lâm Khiếu Đường bình tĩnh truyền âm lại.

- Hừ, tiểu tử, người thực sự quá ngây thơ rồi, cho dù người không hạ thủ đi nữa, chắc chắn sẽ có người hướng người hạ thủ, người cho rằng những người khác cũng có suy nghĩ giống như người hay sao chứ? Trong thời gian sắp tới vừa rồi không phải hai đại giáo hội đột nhiên âm toán, vậy thì tuyệt đối không xảy ra nhiều chuyện như vậy, lẽ nào người vẫn còn chưa rõ hay sao chứ?

Ốc Trát tức giận nói.

- Kỳ thực ta đã có được thứ ta muốn rồi, bảo vật trong tế đàn có hay không đối với ta không quan trọng cho lắm!

Lâm Khiếu Đường thẳng thắn nói.

- Tiểu tử, ta cho người là người tốt, người tiếp tục suy nghĩ kỹ một chút, tế đàn này trong thời gian ngắn hẳn là không mở ra được, chờ người suy nghĩ kỹ rồi hãy nói cho ra biết quyết định, nữ nhân bên ngoài còn rất nhiều, chờ cho tu vi của người cao thâm hơn, muốn nhiều ít bao nhiêu đều có. Nữ tu luyện giả thậm chí còn ước ao cùng người song tu, nữ tử này có tu vi cao thâm hơn người quá nhiều, kiên quyết sẽ không để ý đến người đâu!

Ốc Trát tận tình khuyên bảo.

Lâm Khiếu Đường ngay từ đầu đã không hiểu, nghe đến câu cuối cùng, rốt cuộc cũng bình tĩnh, lão gia hỏa này nguyên lai đã hiểu lầm ý tứ của chính mình, bản thân vừa mới nói đã lấy được thứ mình muốn, lão

gia hỏa này liền kết luận đó chính là vị Hoa Tiên Tử hiện đang mang trên vai, Lâm Khiếu Đường cũng lười giải thích, không nói thêm câu nào.

Có lẽ có giáo huấn vừa rồi, người của hai đại giáo hội đã thành thật hơn không ít, tạm thời thu hồi tâm tình đối địch, cùng nhau hợp tác nghiên cứu phương pháp để mở ma thiên tế đàn.

Toàn thể ma thiên tế đàn ngăm đen, bên ngoài tế đàn được khắc rất nhiều ký hiệu màu vàng và hoa văn không biết tên, trên đỉnh tế đàn còn có một phiến đá nhỏ nhỏ.

Mọi người dùng tất cả các biện pháp có thể nghĩ ra được để mở được tảng đá này ra, thế nhưng tựa hồ như nó đã bị phong ấn, lại như nặng nghìn cân, nói chung là không thể di chuyển nổi.

Lúc này, các thời gian phải ra ngoài đã không đến mười canh giờ, nếu như trong vòng mười canh giờ này không đi ra ngoài, vậy thì đành phải thành thật ở tại nơi này chờ đợi thời điểm ma pháp trận thủ hộ đến kỳ suy yếu sau mấy trăm năm nữa.

Sau một canh giờ, Lâm Khiếu Đường trực tiếp buông tha, trở lại mặt đất, bắt đầu kiểm tra thương thế của Hoa Tiên Tử, nội tạng có chút tổn thương, bất quá cũng không nặng cho lắm, lấy tu vi hiện tại của Hoa Tiên Tử, chỉ cần nâng tỉnh lại điều tức một hồi là có thể hoàn toàn bình phục.

Nguyên nhân chính dẫn đến việc Hoa Tiên Tử bị hôn mê chính là trong người nàng có một loại độc tố quái lạ, Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên gặp phải loại độc tố này, đây là loại độc tương tự như kích thích tố, cũng không phải là độc nguyên.

Loại độc kích thích tố này, chính là từ cơ thể của một sinh vật nào đó bài tiết ra, độ dày cao đến phi thường, sự khống chế đối với cơ thể rất mạnh, thậm chí ngay cả cao thủ tu vi cấp bậc Hoa Tiên Tử cũng ăn không tiêu.

Lâm Khiếu Đường đã sử dụng tất cả các phương pháp hần có thể làm để bức độc ra ngoài, thế nhưng một điều hiệu quả cũng không có, tuy rằng dấu hiệu sưng đỏ trên vai Hoa Tiên Tử đã dần dần biến mất, thế nhưng độc tính lại càng xâm nhập sâu hơn.

- Dâm tặc, không cho ngươi chạm vào thân thể của ta!

Ngay trong lúc Lâm Khiếu Đường sử dụng các loại thủ đoạn để bài tiết độc tố, trong nguyên thức đột nhiên thu được truyền âm.

Chỉ thấy một linh thể nhỏ nhỏ hình dáng Hoa Tiên Tử, cực kỳ khả ái từ trong ngực nhô đầu ra, giận dữ nhìn Lâm Khiếu Đường, chính là nguyên linh của Hoa Tiên Tử, nguyên linh của nàng so với Lâm Khiếu Đường sống động hơn rất nhiều, thân thể càng thêm phát sáng.

Lâm Khiếu Đường tự nhiên không thèm chú ý tới, thản nhiên nói:

- Không đem độc tố trong người của ngươi bài tiết ra ngoài, thì ngươi không thể khống chế được thân thể của ngươi.

- Không cần ngươi quản, ta có thể tự mình giải quyết!

Nữ hài nguyên linh quật cường nói, nói xong liền lui vào trong cơ thể.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua...

Ốc Trát thủy chung không tìm ra được phương pháp mở ra ma thiên tế đàn, tám canh giờ cứ như thế trôi qua một cách vô ích, lẽ nào lại phải tay không trở về hay sao chứ?

Trong suy nghĩ mỗi người hiển nhiên rất không cam lòng, thế nhưng không có biện pháp nào.

Tập Tây Lị Á một bụng tức giận phóng ra một viên hỏa cầu màu trắng tràn đầy nguyên lực, ầm ầm, một tiếng nổ vang, ma thiên tế đàn bị bắn trúng, chỉ hơi lay động một chút thế nhưng vẫn kiên cố như trước.

- Thánh nữ diện hạ, chúng ta về đi thôi!

Áo Phỉ Khắc một thân máu khô uể oải nói, lần sấm trận này hầu như suýt chết, nguyên khí tổn hao quá nhiều, sớm đã mất đi ý chí chiến đấu.

- Không được, coi như là đập pháp, cũng muốn đập nát cái ma thiên tế đàn chết tiệt này!

Tập Tây Lị Á quyết tâm trả lời.

Lại qua thêm gần nửa canh giờ, bốn phía không hề phát sinh dị tượng nào, tế đàn dường như không hề bổ chí bộ phận chìa khóa, Ốc Trát cũng đã nổi lên tâm trạng muốn đập nát tế đàn.

Thời gian trôi qua cực nhanh, mọi người càng thêm nôn nóng, dần dần mất đi lý trí, điên cuồng công kích vào ma thiên tế đàn, các loại công kích liên tục phóng vào ma thiên tế đàn, thế nhưng tế đàn ngoài trừ hơi lay động ra, không hề nhìn thấy bất kỳ tổn hại nào.

Liên tục công kích gần nửa canh giờ, mọi người cho dù là đầy đủ sức lực cũng tiêu hao hết nguyên khí, di vật của thượng cổ đại thần quả nhiên không phải vật bình thường, căn bản không thêm quan tâm đến những công kích điên cuồng của những người được coi là cao thủ thành danh Minh Tây đại lục.

Trong ý thức hải của Lâm Khiếu Đường vẫn không ngừng vang lên những lời nói cảnh cáo của Hoa Tiên Tử, thế nhưng hắn giống như mất điếc tai ngơ, vẫn như cũ làm theo ý mình, nguyên linh của Hoa Tiên Tử trong cơn giận dữ, trước khi độc tố được bài trừ ra ngoài đã mạnh mẽ đoạt lại quyền khống chế cơ thể.

Lúc trước, sở dĩ Hoa Tiên Tử buông tha quyền khống chế cơ thể, là bởi vì khi trúng độc ý thức không rõ ràng, thậm chí có chút không kiểm chế được, Hoa Tiên Tử lo lắng độc tố làm tổn hại căn bản tu vi, bởi vậy đã buông tha quyền khống chế, lúc này không nhận được đã mạnh mẽ đoạt lại quyền khống chế.

Lâm Khiếu Đường lắc đầu thở dài, nhìn Hoa Tiên Tử chậm rãi mở hai mắt. Ánh mắt của Hoa Tiên Tử mê ly, ý thức chỉ trong nháy mắt bảo trì được thanh tỉnh, rất nhanh liền rơi vào tình trạng mơ hồ, hơn nữa lại càng dần càng mê man, trên mỹ nhan hiện lên một tầng đỏ hồng dụ hoặc, thân thể mảnh mai giống như cơn sóng cuộn cuộn.

Lâm Khiếu Đường vô cùng nghi hoặc, trong đầu không ngừng lục lọi mọi tư liệu về huyền lý thú, ý thức hải đột nhiên lóe lên.

Huyền lý thú, một loài lương tính, khi còn nhỏ thuộc về yêu thú mộc hệ, hấp thu tinh hoa thiên địa, tính lũy theo ngày tháng, sau đó trở thành yêu tinh tộc, thường gọi là âm dương yêu, trong cơ thể âm dương yêu có dung hợp tạp độc hỗn hợp cực kỳ cường liệt, loại độc này dùng để thôi tình áp trướng cho đời sau.

Đó là ghi chép đối với loại yêu thú này tại Kỳ Đông đại lục.

Lẽ nào độc tố Hoa Tiên Tử trúng phải chính là loại thôi tình chi độc đó? Lâm Khiếu Đường ngạc nhiên nghĩ đến, trong lúc hoảng hốt, chỉ cảm thấy cổ của mình nóng lên, một bàn tay nhỏ bé chậm rãi sờ vuốt, bàn tay tuy nhỏ nhưng lực lượng lại vô cùng lớn, nắm lấy cổ của Lâm Khiếu Đường, móng tay đâm thật sâu vào trong da thịt...

253. Chương 256: Ma Thiên Tế Đàn (hạ).

Khuôn mặt của Hoa Tiên Tử đỏ bừng, đôi mắt đen lầy đối khát nhìn Lâm Khiếu Đường, Lâm Khiếu Đường đột nhiên cảm thấy ý thức không rõ ràng.

Lâm Khiếu Đường lắc đầu, muốn bảo trì thanh tỉnh, trên bầu trời lại truyền đến những tiếng nổ mạng thật lớn.

Lấy ma thiên tế đàn làm trung tâm, một cỗ sóng xung kích cường đại đột nhiên phát ra, nhanh chóng lan truyền.

Mấy người đang điên cuồng công kích ma thiên tế đàn, một điểm chuẩn bị cũng không có, đã bị sóng xung kích đẩy lùi đi tới mấy trượng. thương càng thêm thương, ma thiên tế đàn vốn trong trạng thái bị công kích đột nhiên giống như một con dã thú tức giận, bắt đầu đánh trả điên cuồng. Các loại xa tuyến, công kích ma pháp, và rất nhiều thủ đoạn công kích không biết tên, đều từ truân tâm tế đàn với mật độ dày đặc điên cuồng phóng ra xung quanh.

Không gian trong tầng thứ năm càng dần càng rung động kịch liệt hơn...

- Không tốt, nơi này sắp sụp đổ rồi...

Mông Tap gầm nhẹ một tiếng, hẳn là người thứ nhất lao tới truyền tống trận.

Tại mỗi một tầng đều có bố trí một truyền tống trận nho nhỏ, nếu như buông tha việc sắp trận thì có thể trực tiếp thông qua truyền tống trận này truyền tống tới tầng ngoài cấm địa.

Toàn bộ không gian đều đang rung động mạnh, trong tế đàn cũng đang bộc phát ra những tiếng thanh minh kinh khủng, phẳng phất như thế giới đến ngày tận thế.

Trong lòng mọi người tuy rằng không muốn, thế nhưng không có tâm tiếp tục tìm kiếm tại nơi này, đều nhanh chóng bay về phía truyền tống trận, nhìn mặt thất sắp sụp đổ, bị truyền tống ra ngoài.

Nạp Lan U mở mắt trừng trừng nhìn sư phụ và Lâm Khiếu Đường bị mấy xạ tuyến bắn trúng, không gian bắt đầu sụp đổ, sau một khắc, Nạp Lan U nhìn thấy bản thân đang trong một cánh rừng rậm rạp, bản thân đã ở tầng ngoài cấm địa, cách đó không xa là cánh cửa ra ngoài.

Lâm Khiếu Đường cũng muốn mang theo Hoa Tiên Tử chạy trốn, thế nhưng khí lực của nữ nhân này thực sự quá lớn, đặc biệt khi nàng ta đang động tình, so với cạp mẹ còn muốn dã man hơn ba phần, liều mạng xé rách y phục của chính mình, da thịt cũng đã bị phá rất nhiều địa phương.

Nhìn thấy mọi người đều đã ly khai, Lâm Khiếu Đường nóng nảy. Ba. Quay người chính là một cái tát, mạnh mẽ đánh thẳng vào mặt Hoa Tiên Tử:

- Ngu ngốc, mau tỉnh lại. Không gian nơi này sắp sụp đổ rồi, nếu như không chịu đi sẽ bị cuốn vào trong không gian liệt phùng đó!

Ánh mắt của Hoa Tiên Tử mê ly, căn bản không biết Lâm Khiếu Đường đang nói cái gì. Một đóa hoa mạnh mẽ hiện lên, đem hai người bao phủ vào bên trong.

Lâm Khiếu Đường vừa định sử dụng thảo long thủ, đột nhiên miệng bị một thứ cực kỳ mềm mại bao trùm lại, sau đó một cái lưỡi trơn tuột khấn cấp trôi vào trong...

Với tư sắc của Hoa Tiên Tử, nếu nói là Lâm Khiếu Đường không động tâm, điều này tuyệt đối là nói dối, thế nhưng tình huống lúc này nguy cơ vạn phần, tiếng oanh minh bên ngoài đóa hoa vang lên không ngừng, mặt thất hiển nhiên sẽ bị sụp xuống. Lâm Khiếu Đường cho dù sắc đảm bao thiên, cũng tuyệt đối không dám dưới tình huống như thế này mà thâu hoan.

Mấy thảo long thủ liều mạng thảo lên cánh hoa xung quanh, thế nhưng tu vi của Hoa Tiên Tử cao thâm hơn Lâm Khiếu Đường không biết bao nhiêu lần, thảo long thủ căn bản không có chút hiệu quả nào.

Hiện tại, ý thức của Lâm Khiếu Đường càng dần càng mơ hồ, hương dịch trong miệng Hoa Tiên Tử không ngừng chảy vào trong miệng của Lâm Khiếu Đường, độc tố cũng theo đó mà xâm nhập vào trong cơ thể Lâm Khiếu Đường.

Trên thực tế, chỉ cần một chút cũng đủ cho người bình thường rơi vào tình trạng ham muốn cực độ không thể nào thoát ra được, lấy tu vi địa vương giai của Hoa Tiên Tử cũng không chống đỡ nổi, Lâm Khiếu Đường tự nhiên không có cách nào chống lại.

Độc linh chỉ có thể hấp thu các loại độc tố có độc nguyên lực, đối với loại độc tố kích thích như thế này cũng không có biện pháp.

Ý niệm muốn chạy trốn khỏi nơi này trong đầu Lâm Khiếu Đường rất nhanh bị dục vọng mạnh mẽ chiếm cứ...

Không bao lâu, trong đóa hoa hiện lên một màn xuân sắc, một nam một nữ xích lõa ôm nhau triền miên cùng một chỗ, điên cuồng lộn xộn, hận không thể đem đối phương ăn tươi.

Một bàn tay to dã man bò lên gò nhũ phong cao ngất, hung hăng ngất véo mạnh mẽ, chủ nhân của gò nhũ phong lại kêu lên những tiếng rên rỉ thỏa mãn, chủ nhân của bàn tay to cũng hừ một tiếng, hai bên kịch liệt đáp ứng qua lại lẫn nhau.

Bao dung và tuôn trào kết hợp hoàn mỹ cùng một chỗ...

Lâm Khiếu Đường chưa từng thấy thỏa mãn như thế này, Hoa Tiên Tử cũng chưa từng điên cuồng như vậy, cứ tiếp diễn, trong không gian như muốn sụp đổ, hai vị tu luyện giả chìm trong xuân độc, dưới sự dẫn đường chỉ phối của cảm giác, kết hợp với nhau...

Không biết đã trải qua bao lâu, hai người uể oải ngủ say, đối với mọi chuyện phát sinh xung quanh hoàn toàn không biết...

Đầu mờ mịt, Lâm Khiếu Đường chậm rãi mở hai mắt, khi thấy một màn bừa bãi xung quanh, mạnh mẽ ngồi dậy, mặt thất không hề sụp xuống, tựa hồ như vừa mới trải qua một hồi địa chấn.

- Người tỉnh rồi!

Thanh âm thanh thúy nhưng khàn khàn từ phía Lâm Khiếu Đường truyền đến, xoay người nhìn lại, chỉ thấy Hoa Tiên Tử quần áo chỉnh tề, vẻ mặt mờ mịt nhìn chính mình.

- Ân, tỉnh!

Lâm Khiếu Đường đơn giản đáp lại, trong trí nhớ hiện lên một tràng cảnh hỗn loạn, giống như vừa mới trải qua một hồi xuân mộng.

Lâm Khiếu Đường cấp tốc mặc quần áo lên người, đề phòng nhìn về phía Hoa Tiên Tử, tình trạng thân thể của nàng tựa hồ như đã tốt hơn rất nhiều. Thương thế trước đó đã không còn cảm giác được, bản thân nhớ được những chuyện đã xảy ra vậy thì nàng cũng nhất định nhớ rõ mọi chuyện. Trong lúc vô ý nhìn thấy nàng tắm, suýt nữa gặp phải tai họa sát thân, hiện tại lại làm chuyện động trời này, nữ nhân này chẳng phải là đuổi đến tận chân trời cũng nhất định muốn đem chính mình giết chết...

Hoa Tiên Tử với biểu tình cổ quái nhìn Lâm Khiếu Đường thật lâu, Lâm Khiếu Đường thì đã làm tốt công tác chuẩn bị chạy trốn, chuyện không nên xảy ra cũng đã xảy ra, thần sắc của Hoa Tiên Tử hơi dừng lại nói:

- Người như thế nào lại quen biết đồ đệ của ta?

Trong lòng Lâm Khiếu Đường cả kinh, khôi phục ký ức rồi? Trong miệng cảm thấy khô khốc

- Là ở mấy hội đấu giá trước kia quen biết nàng ta!

Hoa Tiên Tử gật đầu trầm tư một hồi, lạnh lùng nói:

- Không muốn chết, tất cả mọi chuyện phất ơ nơi này, không được nhắc tới với bất kỳ ai, cho dù người thân nhất của người cũng như vậy.

Không biết vì sao, khi Lâm Khiếu Đường nghe được những lời này, trong lòng lại không hề cảm thấy dễ dàng, ngược lại có chút phiền muộn và thất lạc, có thể là do bản thân ích kỷ, hoặc ham muốn chiếm giữ.

- Không gian nơi này không hề sụp xuống, chỉ là chúng ta đã hôn mê ít nhất ba ngày rồi.

Hoa Tiên Tử không biết là nói với Lâm Khiếu Đường hay nói với chính mình, nói chung biểu tình cực kỳ đậm nhạt.

Lâm Khiếu Đường loại bỏ tạp niệm trong đầu, nhìn bốn phía, lẽ nào phải chờ lần ma pháp trận thủ hộ đến thời kỳ suy yếu tiếp theo mới có thể đi ra ngoài hay sao?

Hai người không nói chuyện với nhau, đều tự đi tìm kiếm lối ra.

Một ngày một đêm cứ như vậy mà trôi qua, nơi này không có mặt trăng và mặt trời thay thế, cũng không có ban ngày và buổi tối, vĩnh viễn là khung cảnh trắng xóa.

Ma thiên tế đàn vẫn như cũ huyền phù trên không trung, Lâm Khiếu Đường thực sự không tìm được lối ra, liền bay tới trước ma thiên tế đàn thử thời vận, nếu may mắn có lẽ phát hiện ra thứ gì đó.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường còn đang nghiên cứu các ký hiệu và hoa văn trên tế đàn, bỗng nhiên hần phát hiện ra phía tầng đá tại tế đàn dĩ nhiên có một khe hở, không giống trước kia hoàn toàn khép kín.

Trong sự hiếu kỳ, Lâm Khiếu Đường đưa tay chạm vào phiến đá, đột nhiên, không hề tốn bao nhiêu sức lực, trực tiếp đem phiến đá nhấc lên, trong tế đàn nhất thời bắn ra quang mang chói mắt.

Sau khi thích ứng được ánh sáng mạnh, Lâm Khiếu Đường có thể nhìn thấy rõ được vật phẩm trong tế đàn, chính là những khóa đan được phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, ước chừng hơn hai mươi khóa.

- Linh vương đan!

Hoa Tiên Tử không biết từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh kinh ngạc nói.

Đây là linh vương đan trong truyền thuyết, có thể đề cao xác suất tụ linh thành công lên tới 50%, Lâm Khiếu Đường âm thầm nghĩ, nhiều linh vương đan như thế này hẳn là thừa đủ để bản thân có thể trùng quan tiến nhập linh hồn giai.

Lâm Khiếu Đường nhìn phiến đá trong tay rất không giải thích được, vì sao trước đó vô luận là dùng phương pháp gì cũng không thể làm cho nó động dậy dù chỉ một chút, thế mà hiện tại lại có thể đơn giản nhắc lên.

Hoa Tiên Tử tựa hồ như nhìn ra nghi hoặc của Lâm Khiếu Đường

- Trước đó, tuy rằng cơ thể của ta trong trạng thái hôn mê, thế nhưng mọi chuyện phát sinh xung quanh vẫn được nguyên linh nhìn thấy tất cả, tế đàn này được gia trì một loại ma pháp trận cực kỳ đặc thù bảo vệ. Tầng ma pháp trận trên tế đàn chỉ khởi động khi ma pháp trận bên ngoài cảm địa đến thời kỳ suy yếu, nếu như thời kỳ suy yếu trôi qua, trận pháp tự động biến mất. Muốn đoạt được vật trong tế đàn, kỳ thực vô cùng đơn giản, chỉ cần chí tử địa nhi hậu sinh (đặt bản thân trong tình trạng chết để tìm đường sống) là có thể thuận lợi đoạt được.

- Tiên bối, văn bối chỉ cần mấy khóa là được...

Biểu tình của Lâm Khiếu Đường rất chăm chú cẩn thận nói, chỉ là hắn chưa nói xong thì đã bị tiếng cười thanh thúy của Hoa Tiên tử cắt đứt.

- Phốc xích...

Hoa Tiên Tử cười thành tiếng

- Dâm tặc, ngươi sợ ta như vậy hay sao? Ta từ lâu đã tiến nhập vào địa vương giai hậu kỳ, linh vương đan đối với ta có tác dụng gì? Ngươi thích thì có thể lấy toàn bộ là được, không cần phải chia phần cho ta, lại càng không cần lo lắng chuyện giết người diệt khẩu một mình đoạt hết mọi vật, đối với tu vi của ta mà nói cho dù dùng hết vạn khóa linh vương đan thì cũng không có kết quả gì hết.

Khuôn mặt của Lâm Khiếu Đường hơi nóng lên, bản thân thực ra đã đa tâm rồi, bất quá hiện tại hắn trong hoàn cảnh yếu thế, lại có hành động mạo phạm trước đó, cẩn thận một chút là tốt nhất, vạn nhất động phải nghịch lân của Hoa Tiên Tử, điều này tuyệt đối là một chuyện cực xấu. Trong lòng thì nghĩ như vậy, ngoài miệng vẫn kỳ quái nói:

- Vậy thì tiên bối đến nơi này là vì cái gì?

- Sở Tĩnh Tư

- Ách..., tiên bối, văn bối vô tri, “Xử Cảnh Ti” là bảo bối gì?

Không biết vì sao mỹ nhân của Hoa Tiên Tử đỏ bừng lên, đôi vai mềm mại run nhè nhẹ.

Lâm Khiếu Đường còn cho rằng bản thân đã nói sai cái gì, lại một lần nữa đề phòng.

Nhìn thấy cử động của Lâm Khiếu Đường, Hoa Tiên Tử rốt cuộc không thể khống chế được hành động của chính mình, cười thành tiếng thật lớn:

- Ha ha... Ha ha ha..., ngươi ngươi, thực sự quá buồn cười rồi, ha ha ha...

Kinh ngạc nhìn Hoa Tiên Tử cười đến gập người lại, Lâm Khiếu Đường lúng túng không hiểu ra sao, không biết là bản thân quá khôi hài, hay là Hoa Tiên Tử có điểm thần kinh không ổn định.

Hoa Tiên Tử thật vất vả mới nhịn được cười

- Dâm tặc, ta trong cảm nhận của ngươi đáng sợ đến vậy hay sao?

Nói nhảm, lão tử nếu như có tu vi chí tôn cao hơn ngươi đến hai giai vị, nhìn ngươi có sợ ta hay không? Trong lòng Lâm Khiếu Đường tự kêu la, ngoài miệng thì thành thật nói:

- Tiên bối chính là đương đại cao nhân, văn bối chỉ là kính trọng ngài mà thôi.

- Hừ, nhìn lên ta tấm cũng là kính trọng hay sao?

Bỗng nhiên lời nói của Hoa Tiên Tử hơi căng thẳng, bất quá trong ánh mắt vẫn hiện rõ một tia giảo hoạt không hề thay đổi.

Lâm Khiếu Đường không dám lên tiếng. việc này chỉ có thể cam điếc ăn hoàng liên mà thôi, nhiều lời vô ý, một hồi trầm mặt, khiến cho lưng Lâm Khiếu Đường cảm thấy tê dại, không thể để cho trầm mặc kéo dài dẫn đến việc vị cao nhân trước mặt này giận chó đánh mèo, cho bản thân một trận tơi bời, LÂM Khiếu Đường không khỏi tự tìm cách hỏi:

- Tiên bối, “Xử Cảnh Ti” rốt cuộc là bảo bối gì? Văn bối thực sự chưa bao giờ nghe qua, chẳng lẽ lại là trấn mộ chi bảo của thượng cổ đại thần hay sao?

Hoa Tiên Tử trắng mắt liếc nhìn nói:

- Thật lâu trước đây, tên của bản tiên tử chính là Sở Tĩnh Tư, tên dân tộc ngươi, lúc nào cũng chỉ có một tiếng tiên bối, bản tiên tử nghe đến phát phiền. Tên đã nói cho ngươi rồi, ngươi cứ thế mà gọi, tiếp tục gọi là tiên bối, vậy thì tự vả vào miệng.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên dị dạng, đối với khẩu khí cả vú lấp miệng em của Hoa Tiên Tử rất là khó chịu, nữ nhân này vô luận là mạnh hay yếu, cuối cùng vẫn là một người, chẳng lẽ lại sợ bị gọi là tiên bối hay sao chứ? Đừng tưởng rằng lão tử sợ ngươi, chỉ là không muốn dẫn đến tranh chấp vô ích mà thôi.

Lâm Khiếu Đường có chút nổi giận nói:

- Sở nha đầu, nếu như ngươi đã không cần đan dược này, vậy thì bản dân tộc ta không cần phải khách khí nữa.

Nói xong, Lâm Khiếu Đường gấp tay lại, một trảo long thủ hiện lên lao vào trong tế đàn cướp đoạt, đem hai mươi ba khảo linh vương đan hễ quét là sạch, mà Hoa Tiên Tử đứng một bên lại bắt đầu cười đến co người lại.

- Dân tộc ngươi, thực sự thú vị, tại Kỳ Đông đại lục, cho dù lão quái vật Thông Thiên lão tổ kia nhìn thấy ta, cũng không dám gọi ta cái danh xưng ấy, thực là không biết tên dân tộc ngươi nhất gan như chuột hay là gan to lớn mặt nữa.

Hoa Tiên Tử vừa cười vừa nói.

254. Chương 257: Tầng Thứ Sáu.

Những lời trêu chọc của Hoa Tiên Tử, Lâm Khiếu Đường làm như không nghe thấy, bản thân không không có quyền chủ động, vậy thì ít lời một chút tốt hơn, nhiều lời chắc chắn có sai.

Lấy được tới hai mươi ba khảo linh vương đan, trước đó hiển nhiên Lâm Khiếu Đường không hề nghĩ tới được, có nhiều dược vật phụ trợ trùng kích kinh hồn giai như thế này, chỉ cần tiến hành theo chất lượng, vậy thì bước vào linh hồn giai chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, lần sắp trận này coi như là thu hoạch rất phong phú.

Ngày tiếp theo, Sở Tĩnh Tư vẫn nghiên cứu thật kỹ ma thiên tế đàn, tựa hồ như đang tự tìm hiểu cái gì đó, Lâm Khiếu Đường thì thành thật ngồi một bên điều tức, điều chỉnh cơ thể đến trạng thái tốt nhất, để phòng có chuyện đột nhiên xảy ra.

Lâm Khiếu Đường chung quy lo lắng lo lắng Sở Tĩnh Tư sẽ đến tìm mình gây phiền phức, bất quá người ta căn bản không để chuyện này trong lòng, tu luyện giả hầu như ai cũng là người phi phạm, làm việc luôn không câu nệ tiểu tiết, kết hợp thì đã kết hợp rồi, đại đa số tu luyện giả kết hợp với nhau là vì muốn đề cao tu vi của cả hai, cũng chính là song tu nói theo cách thông thường, bất quá song tu thường kết thúc với

điều kiện một phương không thể lợi dụng người kia nâng cao tu vi bản thân, quá trình song tu bình đẳng của hai bên lúc này tuyên bố kết thúc, hoặc cũng có thể là một phương trong đó tu vi tiến triển cực nhanh, vượt quá xa người kia. Nói chung trong giới tu luyện giả thường không nói đến chuyện thiên trường địa cửu gì gì đó, rất ít người từ phương diện thương yêu nhau và kết hợp. Hầu như tất cả tu luyện giả đều đặt mục đích tu thành đại đạo lên đầu, thoát ly phàm trần, cùng thời thiên địa đồng thọ, chỉ là không ai biết được thần giới rốt cuộc có hình dạng như thế nào...

Bất quá điều làm cho Lâm Khiếu Đường vô cùng buồn bực chính là, cô nàng Sở Tĩnh Tử này chỉ ít đã có hơn ba trăm tuổi rồi, cư nhiên ở một chỗ, cũng không biết là kỹ nghệ của nàng cần như vậy hay là nhu cầu nữ nhân thông thường, bất quá vô luận là loại tình huống như thế nào, nữ nhân khi bị hư thân hẳn là phải giận tím mặt mới đúng, lại thêm ấn tượng của nàng đối với mình không được tốt cho lắm, tình lại có thể đem chính mình giết chết cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

Vài ngày chung sống vừa qua, Lâm Khiếu Đường quan sát thấy mặc dù bị Sở tiên bối này đối với hắn không có nhiều hảo cảm cho lắm, thế nhưng tâm tình của nàng lại không thể đoán được, tựa hồ như không có bất luận ý tứ làm khó gì, khó có thể nữ nhân này thờ phụng giáo huấn tình nghĩa phụ thê một đêm nha!

Những điều này làm cho Lâm Khiếu Đường miên man suy nghĩ, còn Sở Tĩnh Tử ngoài việc chăm chú nhìn vào ma thiên tế đàn nghiên cứu hàng ngày thì rất ít làm việc khác.

Cứ như vậy, thời gian một tháng nhanh chóng trôi qua.

Ngày hôm nay, Lâm Khiếu Đường theo thói quen ngồi xuống đả tọa điều tức, thuận tiện ôn lại các kỹ nghệ của bản thân, bỗng nhiên một trận gió nhẹ nhàn thối qua, Sở tiểu thư khác thường bay đến bên cạnh.

- Dâm tặc, có nghĩ muốn ra ngoài hay không?

Sở Tĩnh Tử chớp mắt hỏi.

Biểu tình của Lâm Khiếu Đường cực kỳ khoa trương, đứng dậy nói:

- Muốn, đương nhiên là muốn, ai thích ở lại cái địa phương chim không thềm ỉa này cơ chứ?

- Vậy thì chúng ta đến tầng thứ sáu!

Lời nói của Sở Tĩnh Tử cực kỳ kinh người.

Lâm Khiếu Đường giật mình:

- Đi tầng thứ sáu?

Sở Tĩnh Tử gật đầu nói:

- Ta đã minh bạch đại khái ý tứ của các ký hiệu và hoa văn trên ma thiên tế đàn. Tầng thứ sáu chính là cửa ra ngoài, chỉ cần vượt qua tầng thứ sáu là có thể.

Vừa nghĩ đến những kinh lịch trải qua khi sấm trận tầng thứ năm Lâm Khiếu Đường không tự chủ được sợ hãi, tầng thứ năm đã lợi hại như vậy, tầng thứ sáu còn không nuốt sống người ta mới lạ, vô ý thức lắc đầu.

- Thế nào? Không dám đi?

Sở Tĩnh Tử khinh bỉ hỏi.

Lâm Khiếu Đường nuốt một ngụm nước bọt nói:

- Tốt nhất là tìm cách khác đi thôi!

- Ba ngày nữa là đến ngày kỵ của bản tiên tử, hàng năm cứ vào ngày này ta đều rơi vào tình trạng cuồng tính hóa, lực tình bất nhận, thị sát thành tính, với tu vi của người hiện tại chỉ có thể trở thành con mồi cho ta mà thôi, có muốn đánh bạc một đường sinh cơ, hay là ngồi đây chịu chết, chính người suy nghĩ đi!

Sở Tĩnh Tử xoay người rời đi.

- Chờ một chút!

Lâm Khiếu Đường hoàn toàn vô ý thức kêu lên.

- Thay đổi chủ ý rồi sao?

Sở Tĩnh Tư xoay người lại, dùng vẻ mặt thực hiện được âm mưu nhìn Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường chung quy có cảm giác mình bị đưa vào tròng, nhưng lại không dám mạo hiểm chờ ba ngày, bởi vì hắn đã từng nghe được một số lời đồn về Hoa Tiên Tử, thật hay giả hắn cũng không biết, bắt quá không có lửa làm sao có khói, huống hồ hắn vẫn luôn luôn muốn đi ra ngoài, dù sao thì cũng chết, thêm một lần đánh bạc, lấy mạng làm tiền vốn cũng vậy mà thôi.

- Chỉ là đột nhiên nghĩ ra sắp tới có chuyện gấp cần phải làm, cho nên muốn nhanh chóng đi ra ngoài!

Lâm Khiếu Đường trả lời lấy lệ nói.

Sở Tĩnh Tư mỉm cười, không nói thêm lời nào, hướng về phía cầu thang tầng thứ sáu bước đi, Lâm Khiếu Đường kiên trì đi theo.

Tầng thứ sáu cư nhiên an trí rất nhiều ma pháp trận mười lăm cấp, mỗi một ma pháp trận này đều là thần trận đã thất truyền, uy lực không gì sánh được, tùy tiện ma pháp trận nào cũng có thể đưa cao thủ đỉnh cấp hiện nay đi tới chỗ chết, coi như là địa vương giai cũng không nhất định qua được.

- Dâm tặc, người ngoại trừ có nội dương ra còn có một nội linh đúng hay không?

Sở Tĩnh Tư nhìn thấy chín đạo ma pháp trận trọng điệp phía trước đột nhiên mở miệng nói.

Lâm Khiếu Đường hơi hơi kinh hãi, không nghĩ tới bí mật của mình cư nhiên bị người ta phát hiện ra, hắn đột nhiên có loại cảm giác không mặc quần áo, vô ý thức lắc lắc đầu.

Sở Tĩnh Tư nhẹ hừ một tiếng, không đồng ý nói:

- Khi người và ta kết hợp, thân thể của người ta đã rõ ràng như lòng bàn tay, mau mau phóng ra nội linh cho ta.

Lâm Khiếu Đường bình tĩnh, lập tức đem nội linh phóng ra ngoài. Sở Tĩnh Tư kinh ngạc nhìn nội linh nhỏ bé màu xanh, cảm thán nói:

- Không nghĩ tới trên đời này thực sự có người có được nội dương và nội tinh đồng thời trong cơ thể, dâm tặc, khó trách thực lực của người so với người cùng cấp mạnh hơn rất nhiều, thông thường chỉ khi đạt đến linh hồn giai mới có thể đem nội linh phóng xuất ra bên ngoài, thế nhưng người đã có nội dương làm hòn đá đệm cơ bản, cho dù bản thân chỉ có tu vi đại sư giai thì cũng có thể thành thực phóng nội linh ra bên ngoài, hiệu quả so với cao thủ linh hồn giai cũng không kém hơn bao nhiêu, rất giỏi!

Trong lúc nghe được Sở Tĩnh Tư nói ra những lời này, đột nhiên Lâm Khiếu Đường sinh ra một ảo giác, tựa hồ như bên cạnh mình không phải là vị tiền bối cao nhân gì gì đó mà là một thiếu nữ bình thường nhất, thiếu nữ đối với một vật mới luôn luôn tràn đầy mới mẻ.

- Nhìn ta làm gì? Nhanh nhanh đem nội linh của người kích hoạt, chuẩn bị sẵn trận, có thể đi ra ngoài hay không chỉ có thể xem xem nội linh của người cố gắng như thế nào.

Trong lúc Sở Tĩnh Tư nói chuyện, trong cơ thể cũng đã phóng ra một linh thể trong màn quang mang màu lam.

Linh thể của Sở Tĩnh Tư và thân thể của nàng không khác nhau cho lắm, chiều cao chỉ có hơn hai mươi tấc, cả thân hình trong suốt. Linh thể vừa ra ngoài, Sở Tĩnh Tư nhất thời bị vây trong trạng thái nhập định không thể nhúc nhích, yên lặng đứng một chỗ.

- Dâm tặc, người có thể cho nội linh của người ly khai thân thể bao xa?

Linh thể giống như một tinh linh màu lam từ từ bay đến trước mặt Lâm Khiếu Đường hỏi.

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Trong vòng một nghìn trượng hắn là không có vấn đề.

- Tốt lắm, để cho nội linh của người đi thao sau ta không xa, nghìn vạn lần không nên thất lạc, mấy loại ma pháp trận mười lăm cấp đặc biệt này tuy rằng lợi hại, thế nhưng lực cảm ứng đối với nguyên linh lại cực

thấp, chỉ cần chúng ta có thể đi qua quãng đường này liền có thể dễ dàng xuyên qua, đến được điểm mấu chốt thì có thể đem chín đạo ma pháp trận này tạm thời đóng lại.

Nguyên linh của Sở Tĩnh Tư thần khí nói.

Lâm Khiếu Đường đem chủ ý thức chuyển vào nguyên linh, nội dương nhất thời bị vây trong trạng thái hỗn độn, thân thể nhập định, mà nội linh huyền phù bên ngoài cơ thể từ từ trở nên có sức sống, không giống biểu hiện thờ ơ như vừa rồi.

Sở Tĩnh Tư chính là cao thủ địa vương giai, nguyên linh sớm đã thành thực, luyện hóa thành chân linh, hình dáng thân thể và thân thể hầu như không khác nhau nhiều lắm, chỉ là thu nhỏ đi rất nhiều mà thôi. Lâm Khiếu Đường dù sao mới chỉ đến tu luyện đến đại sư giai, nguyên linh đã đạt tới giai đoạn nội linh, ngay cả ngoại linh cũng chưa được. Nguyên linh của cao thủ linh hồn giai dần dần luyện hóa thành ngoại linh, đại sư giai thì gọi là nội linh.

Nội linh của Lâm Khiếu Đường còn chưa thoát khỏi bề ngoài non nớt, nhìn qua chỉ giống như một hài đồng, huyền phù cùng một chỗ với nguyên linh của Sở Tĩnh Tư giống như một người lớn dẫn theo một trẻ con.

- Tiểu bằng hữu, muốn đi theo tỷ tỷ a, không được không nghe lời nha!

Chân linh của Sở Tĩnh Tư làm bộ nghiêm trang nói, thậm chí còn vươn tay sờ sờ vào cái đầu nhỏ bé của nội linh Lâm Khiếu Đường.

Nội linh của Lâm Khiếu Đường quệt miệng nhỏ giọng thăm nói cái gì đó, lại tựa hồ như đang oán giận cái gì.

Một lớn một nhỏ, hai linh thể một trước một sau, không hề có trận bích kinh khủng của ma pháp trận, lúc đầu Lâm Khiếu Đường vẫn còn tập trung cao độ đề phòng, bất quá sau khi qua được năm đạo ma pháp trận, cuối cùng cũng đã minh bạch được ý đồ của Sở Tĩnh Tư, tâm trạng liền thả lỏng lại.

Trên thực tế, nguyên linh từ trong thân thể thoát ra ngoài vô cùng mềm yếu, hơn nữa lại rất dễ bị diệt sát, một khi nguyên linh tiêu tán thì bản thân chân chính tử vong, thân thể đã không còn nguyên linh giống như một cái xác không hồn.

Bất quá nguyên linh tuy rằng thuộc về năng lượng thể, chúng giống như một tia sáng không hề có trọng lượng, không có cảm giác, ma trận tuy mạnh nhưng cũng khó có thể bắt được nguyên linh, thậm chí mấy ma pháp trận đặc biệt này lại không có cảm giác, chỉ tưởng là một tia sáng vô hại mà thôi.

Còn có một điểm trọng yếu hơn, tốc độ của nguyên linh cực nhanh, thậm chí có thể đạt đến trình độ thuận di.

Sau khi thuận lợi vượt qua được đạo ma pháp trận thứ tám, Lâm Khiếu Đường buông ra một hơi thở thật dài, hy vọng đã ở ngay trước mắt, thậm chí còn có thể nhìn thấy được chốt mở trong đạo ma pháp trận thứ chín.

Ngay khi nội linh của Lâm Khiếu Đường chuẩn bị tiến vào trong trận bích của ma pháp trận thứ chín chân linh của Sở Tĩnh Tư đột nhiên cả kinh nói:

- Chậm đã!

- Làm sao vậy?

Nội linh của Lâm Khiếu Đường lại càng hoảng sợ xoay người hỏi.

- Đây là ma pháp trận tê liệt không gian, coi như là nguyên linh cũng không có cách nào vượt qua.

Chân linh Sở Tĩnh Tư với vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng nói.

Thần sắc hai linh thể một lớn một nhỏ tối sầm lại, nếu như không thể vượt qua được đạo ma pháp trận cuối cùng này, vậy thì thực sự phải đợi mấy trăm năm nữa, đến lúc đó có thể sống sót được hay không đã là một vấn đề, hơn nữa tài nguyên tu luyện ở nơi này thực sự thiếu thốn đến thương cảm, muốn ở nơi này bế quan tu luyện thực sự là lừa mình dối người.

Đôi mắt của nội linh Lâm Khiếu Đường đột nhiên sáng ngời nói:

- Người có biết chính xác vị trí chốt mở hay không?

Chân linh Sở Tĩnh Tư gật đầu nói:

- Theo như những ký hiệu đánh dấu trên tế đàn, ta nghĩ có thể xác định đại khái chốt mở ở chỗ nào.

Theo ngón tay tinh xảo của chân linh Sở Tĩnh Tư chỉ, xuyên qua đạo ma pháp trận thứ chín, nội linh của Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn thấy một viên bảo thạch màu vàng khảm trên vách tường mật thất tầng thứ sáu.

- Chỉ cần quẹo phải ba vòng, xuống một chút nữa rồi kéo là được.

Chân linh Sở Tĩnh Tư cũng không biết Lâm Khiếu Đường định làm gì, thế nhưng vẫn đem phương pháp nói ra.

Nội linh của Lâm Khiếu Đường đem nguyên thức thúc đẩy lên cao nhất, đôi mắt hơi tỏa sáng nhìn chăm chăm vào chốt mở, bàn tay non nớt khẽ ái chậm rãi giơ lên cao.

Độ rộng của bộ ma pháp trận thứ chín không vượt quá một trăm trượng, bởi vì không gian ma pháp từ bên ngoài nhìn vào bên trong hầu như là trong suốt nên có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ đối diện.

Qua nửa ngày, nội linh của Lâm Khiếu Đường vẫn duy trì tư thế hai tay giơ lên trước mặt, chân linh Sở Tĩnh Tư dần dần mất đi kiên trì, đang muốn phát tác, đột nhiên nghe được âm thanh di chuyển rất nhỏ, theo hướng âm thanh phát ra thì nhìn thấy viên hoàng bảo thạch khảm trên vách tường xuất hiện một bàn tay nhỏ bé màu vàng nhạt đang ra sức lay động bảo thạch.

Lợi dụng nội linh trực tiếp thi triển kỹ nghệ, đây là lần đầu tiên Lâm Khiếu Đường ném thử, không nghĩ tới so với tưởng tượng khó khăn hơn nhiều lắm. Nguyên linh là cho nguyên lực thực chất hóa mà hình thành, sau đó đem nguyên thức quán nhập chính là nguyên linh, khi nguyên linh thoát khỏi cơ thể, tuyệt đại bộ phận nguyên lực dùng để suy trì sự tồn tại của linh thể, muốn tách ra được một chút là một chuyện khó khăn phi thường, hơn nữa Lâm Khiếu Đường mới chỉ có tu vi đại sư giai, nguyên lực có thể tách ra được thiếu lại càng thiếu.

Bởi vậy, trong trạng thái nội linh có thể ngưng tụ một kim thủ cách đó hơn trăm trượng đối với Lâm Khiếu Đường mà nói tuyệt đối là một chuyện vô cùng khó khăn, hiện tại Lâm Khiếu Đường hầu như đã kiệt lực, thế nhưng chốt mở mới chỉ quay được một vòng...

255. Chương 258: Thấy Ánh Mặt Trời.

Khuôn mặt non nớt của nội linh Lâm Khiếu Đường hiện rõ sự uể oải, hắn đã tiếp cận tới điểm cực hạn của bản thân, bảo thạch chỉ chuyển động thêm được nửa vòng.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường chuẩn bị buông tha, một bàn tay nhỏ bé tinh tế đã đặt lên trên bờ vai của hắn

- Ta có thể truyền một chút nguyên lực cho ngươi, hiện tại ta và ngươi đều trong trạng thái linh thể, nguyên lực có thể lợi dụng không được nhiều cho lắm, có khả năng hấp thu bao nhiêu chỉ có thể nhìn vào bốn sự của ngươi.

Lâm Khiếu Đường nhìn Hoa Tiên Tử hồi lâu mới gật gù đầu, bắt đầu hấp thu nguyên lực không nhiều lắm truyền đến từ trên vai. Có thêm năng lượng, tiến độ của Lâm Khiếu Đường rõ ràng nhanh hơn một chút.

Bàn tay màu vàng ẩn hiện cách đó hơn một trăm trượng hiện tại có vẻ như rõ ràng hơn một chút, hoàng bảo thạch chốt mở theo sự cố gắng của kim thủ từng chút từng chút một chuyển động, rốt cuộc đã quay đủ ba vòng, thế nhưng một chút cuối cùng này lại cần khí lực rất lớn mới được.

Lâm Khiếu Đường thanh minh một tiếng, hầu như muốn hồn phi phách tán, ba, rốt cuộc, viên bảo thạch màu vàng bị lôi xuống dưới.

Hô miệng tiếng, chín đạo ma pháp trận không có dấu hiệu báo trước tự động biến mất.

- Nhanh quay về thân thể, nhanh, chúng ta chỉ có thời gian rất ngắn!

Hoa Tiên Tử gấp gấp nói.

Một lớn một nhỏ, hai nguyên linh chỉ hơi lay động đã biến mất quay trở lại thân thể, Lâm Khiếu Đường và Hoa Tiên Tử trong trạng thái nhập định mở hai mắt, không dám có một chút chậm trễ, cấp bách độn phi về phía trước.

Trong quá trình độn phi Lâm Khiếu Đường cảm giác được tu vi bản thân mạc danh kỳ diệu (không rõ lý do) gia tăng thêm một chút, đã tiến nhập vào đại sư giai hậu kỳ đỉnh, bất quá lúc này hiển nhiên không phải là thời gian để suy nghĩ, tâm thần ngưng tụ đem hết nguyên lực phát ra bay về phía trước.

Cả quá trình chỉ trong thời gian mấy cái chớp mắt mà thôi, Lâm Khiếu Đường và Hoa Tiên Tử đã đến được bờ bên kia, không chờ hai người thở dốc, chỉ nghe thấy phía sau phát ra mấy tiếng nổ, chín đạo ma pháp trận rút cuộc lấy thể sát đánh không kịp bưng tại khởi động trở lại, trước sau chỉ trong thời gian cực ngắn.

Nguy hiểm thật! Lâm Khiếu Đường thềm thở một hơi.

- Ở nơi này quả nhiên có thần thi thảo!

Trong mắt Hoa Tiên Tử phóng ra tia sáng kỳ dị hưng phấn nói.

Chỉ thấy tầng mật thất thứ sáu giống như một tòa đại điện, tường bao quanh bốn phía từng khối rõ ràng. Đầu cuối cùng của hàng lang thật dài có một pho tượng bằng đá màu vàng tối cực lớn, xung quanh là bãi đá.

Trên bãi đá có nằm một bộ xương khô. Bộ phận xương sườn cạnh trái tim có mấy cây dược thảo màu tím nho nhỏ. Cuối nhánh dược thảo còn rủ xuống mấy quả cây.

Danh từ “thần thi thảo” này, đây là lần thứ hai Lâm Khiếu Đường nghe được, lần trước đó hắn nghe được từ lời của Kỳ Áo tại Âm Thi đảo. Dược thảo này ngay cả quái vật địa vương giai đều bị mê muội, hiển nhiên chính là vật cực kỳ hi hữu.

Hoa Tiên Tử giơ tay lên cách không nhiếp vật, trảo một cái tức thì thu được “thần thi thảo”. Hứng phần không ngớt nhìn dược thảo trong tay, vui mừng khó có thể kìm chế được.

- Nha đầu, dược thảo này rất đặc biệt hay sao?

Lâm Khiếu Đường rất tùy tiện hỏi một câu, có thể là ở cùng nhau khá lâu làm cho hắn không còn cảm giác khác lạ, Lâm Khiếu Đường hoàn toàn theo bản năng thốt ra hai chữ nha đầu, thế nhưng lời vừa mới ra khỏi miệng thì đã thâm hối hận trong lòng, hai tiếng “nha đầu” này cũng quá thuận miệng đi, tình huống hiện tại so với trước đó không hề giống nhau, cả người nhất thời căng thẳng nhìn Hoa Tiên Tử.

Có lẽ là tâm tình của Hoa Tiên Tử sau khi lấy được chí bảo rất hoan hỉ nên căn bản không lưu ý, chỉ là thưởng thức cây dược thảo trong tay nói/:

- Đây chính là dược thảo cần có nguyên khí của thượng cổ đại thần mới có thể ngưng tụ ra được, người bình thường ăn vào có thể lập tức tiến nhập đại sư giai, thọ mệnh so với người tu luyện bình thường cao hơn gấp đôi, dược thảo này cũng là căn bản để luyện chế “thiên nguyên hoàng đan”, các dược thảo phối hợp các có thể tìm được tương đối dễ dàng, duy chỉ có dược thảo này không tìm nổi, trong toàn bộ tu luyện giới, mấy nghìn năm xuất hiện được một vài cây đã là rất không tồi rồi.

Lâm Khiếu Đường nhìn ba cây “thần thi thảo” trong tay Hoa Tiên Tử không khỏi cảm thán không ngớt, Sở nha đầu, lần này người kiếm lớn!

Hoa Tiên Tử keo kiệt đem cả ba cây “thần thi thảo” thu vào, hướng Lâm Khiếu Đường nói:

- Dâm tặc, tại tầng thứ năm ngươi đã lấy toàn bộ “linh vương đan”, vậy thì ba cây “thần thi thảo” này là của ta.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy kỳ quái vì sao Hoa Tiên Tử phải hướng về chính mình giải thích, cười cười nói:

- Tuy rằng nó là thứ tốt, thế nhưng với tu vi hiện tại của ta thực sự vô dụng.

Hai người đem tầng thứ sáu tìm kiếm kỹ càng một lần, ngoại trừ mấy cỗ thi thể không biết thân phận và những cây “thần thi thảo” chưa thành thực thì không tìm được thứ gì khác.

- Dâm tặc, thanh cự kiếm trước kia của ngươi đã bị nát, dùng bộ khôi giáp này để làm lại một thanh khác đi!

Hoa Tiên Tử lấy từ một thi thể một bộ khôi giáp khá dày nói.

Lâm Khiếu Đường tiếp nhận khôi giáp, chỉ cảm thấy trên tay trầm xuống, so với ngân tinh trước khi vỡ nát còn nặng hơn rất nhiều, ước chừng hơn gấp hai lần, chỉ là không biết nó làm từ tài liệu gì.

- Đây chính là chiến giáp của những thượng cổ tu luyện giả sử dụng, tài liệu chế tạo nên có lẽ không thể biết được, bất quá trải qua trận chiến đấu kịch liệt trước kia, lại thêm nhiều năm tháng như vậy trôi qua, nó vẫn như cũ không tổn hao gì nhiều, tất nhiên có chỗ bất phạm riêng, chắc chắn so với thanh cự kiếm trước kia của ngươi mạnh hơn nhiều.

Hoa Tiên Tử giải thích một cách rất tự tin nói.

Có so với không có chung quy tốt hơn nhiều, Lâm Khiếu Đường cũng không khách khí, trực tiếp đem bộ chiến giáp thu vào trong đai lưng trữ vật.

Tầng thứ sáu có thể nói là địa phương càn cõi nhất của toàn bộ mộ tháp, hầu như không có đến nửa điểm dấu hiệu có thể tìm được bảo bối, tựa hồ như nơi này chỉ là một phần mộ chứ không phải là nơi để cất giấu bảo vật.

Lâm Khiếu Đường cũng từ Hoa Tiên Tử có được thứ mình muốn, tự nhiên không có tâm trạng tìm tòi nơi này, trực tiếp tiến vào trong truyền tống trận nho nhỏ tầng thứ sáu, trong nháy mắt đã được truyền tống ra bên ngoài “ma tháp cấm địa”.

Địa phương hai người được truyền tống tới chính là thạch lâm ngay bên ngoài ma pháp trận thủ hộ.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên cảm giác thấy có một cỗ khí tức nguyên lực quen thuộc cấp tốc hướng về phía mình bay tới, mà Hoa Tiên Tử thì nhíu nhíu đầu lông mày, thả người một cái đã bay lên.

Phanh...

Một trắng một đen, hai đạo thân ảnh va chạm kịch liệt vào nhau, bóng trắng không một chút sụt mẻ, bóng đen thì văng ngược lại, va đổ ba cây thạch trụ mới có thể dừng thân hình lại.

Bóng trắng lao tới truy kích, đang muốn xuất thủ lần nữa thì phía sau truyền đến thanh âm cấp bách:

- Hạ thủ lưu tình!

Lâm Khiếu Đường bay tới cản lại, nhìn Hoa Tiên Tử nói:

- Nàng là nữ phó của ta!

Trong mắt của Hoa Tiên Tử lóe lên một loại rung động không rõ ràng

- Dâm tặc, ngươi cứ nhiên cùng với một ám dạ tinh linh ký kết chủ tớ khế ước, cẩn thận bị hút khô.

Lâm Khiếu Đường không quá minh bạch ý tứ trong lời nói của Hoa Tiên Tử, tiến tới nâng Tân Tây Á đang bị thương dậy, Tân Tây Á phun ra một ngụm máu lạnh nhìn Hoa Tiên Tử không có một chút sợ hãi.

Không biết vì sao tâm trạng của Hoa Tiên Tử rất không tốt, hừ lạnh một tiếng, trừng mắt liếc nhìn Lâm Khiếu Đường

- Dâm tặc chính là dâm tặc!

Lâm Khiếu Đường không hiểu ra sao nhìn Hoa Tiên Tử đi sang một bên, sau đó kiểm tra thân thể Tân Tây Á một phen, trong lòng thầm giật mình, chỉ một lần va chạm vừa rồi, kinh mạch của Tân Tây Á cứ nhiên đứt đoạn mất chỗ, nội tạng cũng đã bị thương nặng. Đây đã là dưới tình huống Hoa Tiên Tử đã thu lại một phần sức lực, bằng không chỉ cần một kích, Hoa Tiên Tử đã có thể thu lấy tính mệnh của Tân Tây Á.

- Ngươi không sao chứ?

Đối với việc Tân Tây Á vẫn luôn luôn ở bên ngoài cấm địa chờ đợi, trong lòng Lâm Khiếu Đường trào lên tình cảm ấm áp.

Tân Tây Á nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Chủ nhân, không cần lo lắng, chỉ cần điều tức một thời gian là tốt rồi.

Sáu đó sâu trong thạch lâm có mấy người đi ra, Hoa Tiên Tử chỉ là đạm nhiên liếc mắt nhìn thoáng qua, không hề xuất thủ, bởi vì cảm giác được nguyên lực trên người mấy kẻ này thực sự quá yếu ớt, đối với Hoa Tiên Tử mà nói có nhiều hơn nữa cũng không gây được bất luận sự uy hiếp nào.

Mấy người chật vật đi tới phụ cận, trong ánh mắt nhìn Lâm Khiếu Đường ngoại trừ kính trọng ra, lại có vài phần nghi hoặc, còn đối với Hoa Tiên Tử xa xa sinh ra một loại cảm giác vô cùng sợ hãi, không dám phát ra chút âm thanh nào. Vừa rồi Tân Tây Á một đòn trọng thương, họ đều đã nhìn thấy được. Một người có thể dễ dàng đánh bại cao thủ đại sư giai, đã vi phạm vi lý giải của mấy người Vưu Na. Địa vương giai đối với họ mà nói chỉ nghe được trong truyền thuyết chứ chưa bao giờ gặp được, thế nhưng lúc này đã chân thật xuất hiện trước mắt.

- Tiền bối, người đi ra từ lúc nào vậy? Chúng ta còn tưởng rằng người bị phong ấn bên trong ma tháp cấm địa!

Vưu Na miễn cưỡng đứng vững dưới áp lực mạnh mẽ của Hoa Tiên Tử hỏi.

Lâm Khiếu Đường vẫn chưa trả lời, chỉ dùng khuôn mặt không chút biểu tình nhìn thoáng qua mấy người, sau đó ôm lấy Tân Tây Á chuẩn bị rời đi.

- Tiền bối, chờ một chút!

Vưu Na cấp thiết kêu lên.

- Có việc gì hay sao?

Lâm Khiếu Đường dừng cước bộ lại nói.

Vưu Na hơi hé miệng, đông, lại một lần quỳ gối trước mặt Lâm Khiếu Đường

- Thỉnh tiền bối ban thưởng cho văn bối một điểm bảo vật, coi như thù lao văn bối một đường dẫn đạo.

Lâm Khiếu Đường không hề lên tiếng, ôm Tây Tây Á tiếp tục hướng về phía trước bước đi.

Tuyệt vọng nhìn về bóng lưng của Lâm Khiếu Đường, nước mắt tràn ra khỏi mi, bản thân thực sự quá vô dụng rồi, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn quốc gia rơi vào trong tay người khác, thế mà một điểm biện pháp cũng không có, hy vọng buông tha tôn nghiêm cũng bị cự tuyệt lạnh lùng, bản thân còn sống trên đời này làm gì chứ? Sao không cùng với quốc gia rơi vào tay giặc?

Mạnh mẽ móc ra trủy thủ trong người, hướng về phía cổ họng chính mình cắt tới...

- Công chúa, không thể...

Lão Ba Mã quát to một tiếng, hai mắt hầu như thoát ra ngoài.

Lộ Hi và Đức Táp Tu muốn lao lên ngăn cản, thế nhưng không kịp rồi, chỉ có thể nhìn thanh trủy thủ sáng lóe cắt vào cái cổ trắng hồng của Vưu Na...

Ba, một bàn tay to màu vàng nhạt đột nhiên xuất hiện, nắm chặt lấy cổ tay Vưu Na.

Vưu Na không thể tự vẫn hết lớn:

- Vì sao không cho ta chết?

Một kim thủ khác lại chậm rãi bay tới, kim thủ lơ lửng trước mặt Vưu Na mở ra, trong lòng bàn tay có ba khóa đan được màu vàng lóe sáng.

Một thanh âm trong sáng theo gió truyền tới:

- Sống, chung quy vẫn có hy vọng, đã chết rồi thì cái gì cũng không còn nữa, tự sát chỉ là hành vi của người yếu đuối, đây là ba khóa “linh vương đan” tính là thù lao, con đường sau này phải do chính người lựa chọn.

Thanh âm giống như ngay bên tai thế nhưng thanh niên từ lâu đã biến mất không thấy, vị cao thủ địa vương giai kinh khủng kia cũng đã biến mất không biết từ khi nào, nói chung mấy người Vưu Na ngay một điểm cảm ứng cũng không có.

Kinh ngạc quỳ trên mặt đất, Vưu Na nhìn ba viên kim đan trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng đem kim đan giữ chặt trong lòng, hướng về phía thanh niên vừa mới biến mất thật sâu dập đầu ba cái...

Lộ hi và lão Ba Mã sớm đã khóc không thành tiếng, ngay cả Đức Táp Tư cũng chảy ra một tia ướm át nơi khóe mắt...

- Dâm tặc, ngươi thực sự bỏ ra được, đó chính là ba khóa linh vương đan nha, tùy tiện một khóa cũng có thể làm cho tu luyện giả tranh nhau đến tróc da đầu.

Trong mắt Hoa Tiên Tử có chút dị dạng nhìn Lâm Khiếu Đường nói.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nhìn phía trước, bỗng nhiên khuôn mặt hiện lên một nụ cười tà ác, trả lời:

- Trong mắt dâm tặc, nữ sắc tự nhiên trọng yếu hơn tất cả, ngươi nói xem có dâm tặc nào có thể nhìn một mỹ nữ trước mắt hương tiêu ngọc vẫn hay không? Đương nhiên không thể, điều này rõ ràng trái với đạo đức chức nghiệp.

Hoa Tiên Tử bĩu môi:

- Không có thuốc chữa!

Lâm Khiếu Đường nhún nhún vai từ chối cho ý kiến, mạnh mẽ phát lực gia tốc bay đi, đôi môi đỏ của Hoa Tiên Tử nhìn về bóng lưng trước mặt hơi hơi nhếch lên tạo thành vòng cung hầu như không nhìn ra được, đôi mắt đẹp chợt lóe, cũng theo đó gia tốc bay đi.

Bay một hồi không có mục đích, Lâm Khiếu Đường mở miệng hỏi:

- Tiên tử, ngươi có biết cách trở lại Kỳ Đông đại lục hay không?

Hoa Tiên Tử thần nhiên nói:

- Biết!

Trong lòng Lâm Khiếu Đường vui vẻ, cấp thiết hỏi tiếp:

- Như thế nào mới có thể quay lại? Có địa đồ?

Hoa Tiên Tử liếc mắt nhìn nữ tử ám dạ tinh tinh đang hôn mê trong tay Lâm Khiếu Đường nói:

- Ngươi giết chết nàng, ta sẽ nói cho ngươi biết...

256. Chương 259: Ước Định Một Năm.

Lâm Khiếu Đường không suy nghĩ nhiều, thần nhiên nói:

- Vậy thì quên đi, ta sẽ tự tìm đường.

Hoa Tiên Tử cười lạnh lùng:

- Vậy thì ngươi tự đi tìm được rồi, giữa Minh Tây đại lục và Kỳ Đông đại lục là hải dương vô biên vô tận, hơn nữa mỗi một đoạn hải vực lại có một hoàn cảnh bất đồng, một số bộ phận hải vực còn có hải tộc cường đại canh gác, thậm chí còn có thể gặp phải yêu thú mười bốn cấp, nhưng điều này còn coi như tốt, nếu là không đầu không đuôi tự phi hành lung tung, rất có khả năng xông nhầm vào ba khối đại lục khác, một khi tiến nhập, cho dù ngươi có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ có đi mà không có về a.

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng cười

- Vậy thì tiên tử độ hải lần đầu tiên làm thế nào mà vượt qua được đây?

Đôi mắt đẹp của Hoa Tiên Tử chợt lóe lên:

- Muốn biết thì hãy giết nàng.

Lâm Khiếu Đường phát giác được trong mắt của Hoa Tiên Tử có cừu hận, kỳ quái hỏi:

- Tiên tử và ám dạ tinh linh chẳng lẽ lại có thâm cừu đại hận gì đó hay sao?

Hoa Tiên Tử chán ghét nhìn Tân Tây Á nói:

- Nếu như không phải bọn thì bản tiên tử tại ba trăm năm trước đã tìm được “thần thi thảo” rồi, cũng không đến nỗi phải trọng thương quay về Kỳ Đông đại lục bế quan liền hai giáp, cừu này không báo thực sự khó có thể giải được nỗi hận trong lòng ta.

Lâm Khiếu Đường bĩu môi, đối với cừu hận liên quan nhiều năm trước đây, hắn không muốn hiểu quá sâu

- Tiên tử, chuyện của ba trăm năm trước cần gì phải tính lên đầu của một người khác cơ chứ, Tân Tây Á đã theo ta chín năm, ta tuyệt đối không có khả năng giết chết nàng.

Hoa Tiên Tử dừng lại trước mặt Lâm Khiếu Đường, một lát sau nói:

- Dâm tặc, bản tiên tử còn có một số chuyện muốn làm, tạm thời không quay trở lại, bất quá nhiều lắm thì cũng chỉ một năm là có thể xong xuôi, ta cho ngươi thời gian một năm để suy nghĩ cho kỹ, chỉ cần ngươi giết chết nữ tử này, cùng với ám dạ tinh linh phân rõ giới hạn, bản tiên tử không chỉ đem ngươi cùng về Kỳ Đông đại lục, hơn nữa còn đem sở học suốt đời truyền thụ cho ngươi, càng có thể cùng ngươi chia sẻ “thiên nguyên hoàng đan”, trong vòng trăm năm ngươi có thể đột phá hai đại quan ải tiến nhập địa vương giai, đến lúc đó bản tiên tử liền kết thành thần tiên quyến lữ với ngươi, ngang dọc Kỳ Minh Phong.

Lâm Khiếu Đường vô cùng ngạc nhiên, Hoa Tiên Tử này lại có thể nói rõ ràng đối tốt với mình như vậy, còn cho thấy thái độ, hiển nhiên đối với việc kết hợp trước đây nàng rất coi trọng, thậm chí có thể tiếp thu hắn. Lâm Khiếu Đường cho dù nằm mơ cũng không hề nghĩ ra Hoa Tiên Tử thực sự coi trọng hắn, quả là không có lý do gì, nói thô một chút thì môn bất tương hộ bất đối (không môn đăng hộ đối), rất không đạo lý.

- Dâm tặc, ngươi không cần phải nhìn ta như vậy, bản tiên tử không nhìn đến một thân tu vi của ngươi, nhìn ngươi coi như cũng có vài phần nhân lực. Tuy rằng ngươi còn rất nhiều khuyết điểm, nhưng cũng không phải là người gian trá, lúc sấm trận tầng thứ năm không hề bỏ lại bản tiên tử trốn một mình, khi tầng thứ năm gặp nguy cơ sụp đổ, đồng dạng ngươi không hề tự bảo vệ mình mà bỏ ta lại. Tại những tình huống cấp bách nguy hiểm như vậy không phải ai cũng có thể quyết định được như ngươi, vô luận là ngươi vì lý do gì đi nữa, muốn đạt được một thứ gì đó, chỉ ít có thể cho thấy ngươi không phải là kẻ sợ chết. Bản tiên tử không phải là người vô tình, lại càng không phải vì ngươi tu vi quá thấp mà khinh thường ngươi. Bản tiên tử có được ngày hôm nay là do bước đi từng bước từng bước một, tu luyện giới hầu như tất cả đều a dua, gian trá, chỉ có trong hoàn cảnh sống chết trước mắt mới có thể nhìn rõ được bản chất của một người.

Trong đôi mắt đẹp của Hoa Tiên Tử thực sự tràn ra một tia sáng nhu hòa, nghiêm mặt nói.

Nghe được những lời này vào trong tai, nếu nói Lâm Khiếu Đường không hề cảm động, đó là gạt người, thế nhưng không hiểu vì sao trong lòng hắn cũng có một loại rung động bài xích nào đó.

- Tiên tử có thể coi trọng tại hạ như vậy, chính là vinh hạnh của tại hạ, bất quá ta tuyệt đối không giết chết nàng ta, không cần phải suy nghĩ gì nữa.

Lâm Khiếu Đường rất kiên quyết nói.

- Nói bây giờ là quá sớm!

Trong lúc nói lên những lời này, khuôn mặt Hoa Tiên Tử hiện lên nét thất vọng, xoay người bay đi.

Một đóa bạch ngọc đàm hoa rơi vào trong tay Lâm Khiếu Đường, chính là pháp bảo Hoa Tiên Tử vẫn sử dụng, khi thân ảnh màu trắng biến mất nơi xa, một đoạn truyền âm lại tiến vào ý thức hải của Lâm Khiếu Đường:

- Dâm tặc, thu hồi thiên đàm hoa thật tốt, pháp bảo này có thể giải trừ được vu hao chi độc trước đó bản tiên tử hạ trên người ngươi, đây cũng chính là pháp bảo bản tiên tử luyện hóa hơn một trăm năm, ngươi hãy thu trước, tạm thời thay bản tiên tử bảo quản trong một năm, một năm sau bản tiên tử có thể thông

qua vật này tìm được người, đến lúc đó người hay cho ta một câu trả lời thuyết phục. Có thể trở về quê cũ hay không, phải dựa vào chính quyết định của người.

Lâm Khiếu Đường nhìn bạch ngọc đàm hoa trong tay, lại nhìn về phía Hoa Tiên Tử vừa mới biến mất, bàn tay hơi giật giật, bạch ngọc đàm hoa lập tức thu vào trong đai lưng trữ vật.

Sắc mặt Tây Tây Á trên tay hần tái nhợt, cực kỳ thống khổ, rất nhiều máu loãng không ngừng chảy ra khỏi miệng của nàng, Lâm Khiếu Đường không dám tiếp tục chậm trễ, thả người một cái rồi hướng về phía Thiên Long Thanh độn phi mà đi.

Mấy ngày hôm này Pháp Mã Nhĩ sống một ngày tựa hồ như một năm, hơn hai tháng trước “chủ nhân” đã để lại năm khóa “thư thông đan” rồi đi mất, đến nay vẫn chưa có tin tức gì.

Hiện tại Pháp Mã Nhĩ đã phục dụng hết năm khóa “thư thông đan”, trước đó còn lại một khóa, trên người chỉ còn lại một khóa cứu mạng cuối cùng, ngày mai sẽ đem khóa cuối cùng này nuốt vào, nếu như nửa tháng sau “chủ nhân” vẫn chưa hiện thân mà nói, bản thân sẽ phải tự bạo bỏ mình, hạ trạng chắc chắn thê thảm không gì sánh được.

Pháp Mã Nhĩ trực tiếp ở bên ngoài biệt viện chờ đợi hai ngày nay, mỗi một ngày đều hy vọng “chủ nhân” có thể xuất hiện.

- Lão tổ tông của ta a, nhất định người phải phù hộ tử tôn của người trường mệnh trăm tuổi, ta không muốn chết sớm như vậy a!

Pháp Mã Nhĩ dùng thân hình vô cùng tiều tụy quỳ gối giữa sân cầu xin.

Hia ngày này, mỗi một giây chờ đợi làm cho tinh thần và thể xác của Pháp Mã Nhĩ càng thêm uể oải, quỳ một hồi rồi thiếp đi...

- Đứng lên!

- Để ta ngủ tiếp!

- Đứng lên!

- Mẹ nó, lão tử nhanh muốn chết rồi, không thể tiếp tục hưởng thụ một chút tư vị tham ngủ nữa đâu!

Pháp Mã Nhĩ đang ngủ say lại một lần nữa bị người khác kêu to, áp lực nhiều ngày qua lên tinh thần rốt cuộc bùng nổ, con mắt mạnh mẽ mở ra.

Khi nhìn thấy rõ người người đến, Pháp Mã Nhĩ rốt cuộc bị dọa đến nỗi suýt tiểu ra quần, vừa mới đứng lên lại mạnh mẽ quỳ xuống đất nói:

- Không biết “chủ nhân” trở về, có mắt như mù, đáng đánh!

Ba ba ba..., nói xong Pháp Mã Nhĩ lập tức giơ tay tát liên tục vào má chính mình.

Lâm Khiếu Đường đưa tay ra, một cổ khí lưu đem Pháp Mã Nhĩ đẩy lên

- Trước tiên người đi ra ngoài cho ta.

Pháp Mã Nhĩ liên tục gật đầu, ước gì ly khai, thế nhưng vừa mới bước được vài bước, lại ngừng lại cẩn thận nói:

- “Chủ nhân”, cái kia... kim đan ta sắp dùng hết rồi.

Lâm Khiếu Đường không để ý đến, ôm Tân Tây Á nhanh chóng tiến vào gian nhà trong nội viện.

Pháp Mã Nhĩ một trận thất vọng, bắt quả người cuối cùng đã trở về, bản thân còn có thời gian nửa tháng nữa, không cần phải nóng lòng nhất thời. Pháp Mã Nhĩ ủ rũ hướng cánh cửa rời đi, đúng lúc này, đột nhiên có mấy đạo khí lưu đập vào mặt mà đến.

Pháp Mã Nhĩ chỉ cảm thấy có mấy bàn tay vô hình nhanh chóng điểm điểm lên người mấy cái, sau đó một đạo thanh âm thần nhiên truyền tới:

- Bí pháp trên người người đã được giải, không cần phải dùng thư thông đan nữa, sau này không cần đến đây nữa, đi thôi!

Pháp Mã Nhĩ nằm mơ cũng không nghĩ tới bản thân được thả đi, tâm tình nhất thời vui mừng vô cùng, xoay người lấy một cái, sau đó chạy như bay ra ngoài, cảm giác được tự do thực sự quá mỹ diệu...

Vừa với vào trong phong Lâm Khiếu Đường liền hạ Tân Tây Á xuống bắt đầu chữa thương cho nàng. Hoa Tiên Tử tuy rằng chưa hạ sát thủ, thế nhưng lần này có chút mạnh tay, trước đó kiểm tra sơ qua, cho rằng chỉ là nội thương nghiêm trọng, lúc này Lâm Khiếu Đường mới phát hiện ra ngay cả nguyên linh của nàng cũng bị chấn động.

Cũng may Lâm Khiếu Đường có thể dùng nội linh của mình dẫn độ vào trong cơ thể Tân Tây Á tiến hành chữa bệnh.

Bảy ngày sau, Tân Tây Á từ từ khôi phục ký ức, thế nhưng thương thế vẫn nghiêm trọng như cũ. Lâm Khiếu Đường không dời nàng đến một khác, chuyên tâm vận chuyển nguyên lực chữa thương cho nàng, thậm chí còn lấy “cử hỏa nguyên đan” trong người ra phụ trợ.

Một tháng sau rốt cuộc Tân Tây Á cũng thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, đối với hành động tận sức tận lực chữa thương của Lâm Khiếu Đường, Tân Tây Á cảm động không thôi. Trước đây nàng vẫn cho rằng khi ám dạ tinh linh nhận chủ, sinh hoạt nhất định rất thê thảm, bất quá chỉ là công cụ và đồ chơi của chủ nhân mà thôi, hiện tại quan điểm của Tân Tây Á đang từng chút từng chút thay đổi dần dần. bản thân hiện tại so với các ám dạ tinh linh nhận chủ khác tựa hồ sống tốt hơn rất nhiều.

Vài ngày tiếp theo, Lâm Khiếu Đường lợi dụng thiên đàm hoa tiến hành điều tức, quả nhiên đã đem vu hoa chi độc trên người bài trừ hết ra ngoài, không chỉ có như vậy, lượng nguyên lực đột nhiên bành trướng trước đó của Lâm Khiếu Đường trong mấy ngày nay nhanh chóng được hẩn tiêu hóa củng cố.

Cổ lực lượng này là do ngoại lai thêm vào, lúc đầu Lâm Khiếu Đường không hiểu rõ, bất quá không cần phải suy nghĩ nhiều, Lâm Khiếu Đường nhớ lại lúc hóa thân nguyên linh, chân linh của Hoa Tiên Tử từng vận chuyển một chút nguyên lực vào bản thân.

Có lẽ lần truyền nguyên lực đó có thể vĩnh viễn bảo tồn trong cơ thể? Điều này chắc chắn là do Hoa Tiên Tử động tay động chân gì đó, đối với loại trợ giúp này, Lâm Khiếu Đường có chút cảm động, nữ nhân này thực sự có lòng.

Có “linh vương đan”, tu vi lại đạt tới hỷ kỳ đỉnh cao, trùng kích linh hồn giai là chuyện cần thiết trước mắt. Bất quá cho dù mọi chuyện đã sẵn sàng thì Lâm Khiếu Đường cũng không quá nóng vội nhất thời. Nhìn qua chỉ là một bước, thế nhưng không chuẩn bị kỹ càng rất có khả năng thất bại, lại thêm còn có việc cần làm. Trước mắt, Lâm Khiếu Đường chưa muốn lập tức tiếp nhập trùng quan, bằng không không biết phải tốn mất bao nhiêu thời gian mới hoàn thành.

Sau khi tịnh hóa hoàn toàn vu hoa chi độc, Lâm Khiếu Đường liền đi tới Phỉ Nhã thương hội. Một đường đi tới, rất hoang vắng, tựa hồ như nơi này gặp phải tai kiếp gì đó, toàn bộ thành thị đều cực kỳ tiêu điều. Người qua lại trên người ít đến đáng thương, ngẫu nhiên có thì đều là người có y phục cao quý xa hoa.

Phỉ Nhã thương hội không biến đổi bao nhiêu, Lâm Khiếu Đường vừa mới tiến vào khu giao dịch cao cấp, lập tức có một lão giả mặc bộ ma pháp trường bào cũ nát tiến lên nghênh đón, nguyên lực trên người cho thấy đã đạt được tu vi sơ giai hậu kỳ.

- Tiền bối, người muốn mua vật phẩm gì?

Lão giả vừa mới tiến lên liền hỏi.

- Hội trưởng của các người có ở đây hay không?

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn xung quanh, đúng là vắng vẻ không có một bóng người, sợ là sinh ý hiện nay rất khó làm!

Trên mặt lão giả hiện rõ nét do dự, có chút quan sát Lâm Khiếu Đường, hiển nhiên hẳn không thể xác định được thân phận của Lâm Khiếu Đường. Lâm Khiếu Đường vung tay lên, một đóa tử kim hoa đã xuất hiện trên tay, đây là tín vật chí cao mà Lạc Phỉ phu nhân đưa cho hẳn không lâu trước đây.

Lão giả vừa nhìn thấy tử kim hoa nhất thời thần sắc liền buông xuống, liên tục gật đầu nói:

- Đúng rồi, đúng rồi, tiền bối, thỉnh ngài đi theo ta.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường vui vẻ, không nghĩ tới Nạp Lan U dĩ nhiên có mặt, lần này tới đây là vì tìm kiếm nữ nhân này. Hiện tại Hoa Tiên Tử tựa hồ như đã khôi phục được ký ức, nếu như nàng thực sự phải đi về, vậy thì nhất định sẽ không bỏ lại cô đồ đệ bảo bối, nếu như có thể động tay động chân bố trí lên người Nạp Lan U thứ gì đó có thể truy tung, vậy thì có thể theo đó quay về được rồi...

Bảo Lâm Khiếu Đường giết Tân Tây Á, hắn kiên quyết không làm được như vậy, căn bản không cần phải suy nghĩ. Thời gian qua Tân Tây Á đối với Lâm Khiếu Đường có tác dụng trợ giúp không nhỏ, không cần nói Lâm Khiếu Đường đối với nàng ta rất yêu thích, đối với tao ngộ trước kia cũng rất đồng tình, coi như là thủ hạ hay người hầu, Lâm Khiếu Đường cũng tuyệt đối không đem dao nhỏ đâm vào người nhà.

Trong thời gian Lâm Khiếu Đường đang âm thầm tự đánh giá, lão giả đã đưa hắn lên tới tầng thứ năm, so với trước đó không sai biệt nhiều, lão giả tiến nhập phòng trong thông báo một tiếng.

Chỉ chớp lát, một thiếu phục xinh đẹp đi ra, chính là Lạc Phi phu nhân lần trước được Lâm Khiếu Đường tặng bài độc đường nhan đàn.

Lâm Khiếu Đường kỳ quái nhìn Lạc Phi, nữ nhân này không phải trong lúc sấm trận bị tu luyện giả lợi hại khác bắt đi hay sao? Lẽ nào nàng ta có thể trốn được ra ngoài, thế nhưng theo như khẩu khí của Nạp Lan U kể lại, sợ là lành ít dữ nhiều mới đúng, đây là có chuyện gì?

- Thế nào! Tiền bối không còn nhận ra văn bối nữa hay sao?

Lạc Phi mỉm cười nhìn Lâm Khiếu Đường nói.

257. Chương 260: Truy Tra.

Khuôn mặt của Lâm Khiếu Đường không có biểu tình gì hỏi:

- Lan Nhã hội trưởng có ở đây hay không?

Mặt Lạc Phi hơi hơi ngừng lại, trong nháy mắt liền khôi phục lại, cười nói:

- Tiền bối đã tới chậm một bước, ngày hôm qua Lan Nhã hội trưởng vừa rời Thiên Long Thành, đi phương bắc.

- A?

Lâm Khiếu Đường đáp nhẹ một tiếng, trong lòng thầm kỳ quái, Nạp Lan U sao lại đi phương bắc đây? Nàng ta ra khỏi cấm địa, cho dù không đợi bên ngoài, hơn phân nửa sẽ quyết định về Thiên Long thành chờ đợi.

Lạc Phi tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Lâm Khiếu Đường, giải thích nói:

- Lan Nhã hội trưởng đi tới phương bắc để thu mua một nhóm hàng hóa, gần đây vật phẩm trong bản thương hội rất khan hiếm, không ít tu luyện giả tới đây trao đổi, chúng ta không thể đưa ra được thứ mà họ cần, dẫn tới việc sinh ý càng dần càng kém hơn.

- Lúc nào nàng trở về?

- Tiền bối người cũng biết rồi đấy, càng là thứ cao cấp thì càng khó thu mua, lần này Lan Nhã hội trưởng ra đi chắc phải hơn nửa năm mới có thể quay về.

Thần sắc Lạc Phi bất định trả lời.

Lâm Khiếu Đường nhíu đầu lông mày lại:

- Vậy thì đã quấy rầy rồi!

Nói xong liền quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng xa xa Lạc Phỉ thăm buông một hơi, không bao lâu phòng trong có một lão giả uy nghiêm bước ra, vóc người lực lưỡng, nguyên khí lực nồng đậm nhất thời tràn ra ngoài, một thân tu vi đã đạt tới linh hồn giai hậu kỳ.

- Người này là ai?

Lão giả vừa mới bước ra ngoài liền hỏi, bộ dáng cảm thấy rất hứng thú.

- Ta cũng không rõ lắm, dường như hẳn cùng với Lan Nhã hội trưởng có giao tình!

Lạc Phỉ lắc đầu nói.

- Tu vi của người này hẳn là đã đạt tới linh hồn giai, thế nhưng tại sao trước đây lão phu chưa từng gặp qua?

Lão giả kỳ quái hỏi.

- Lần trước vị tiền bối đó đến nơi này trao đổi vật phẩm, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, sau đó phái người thẩm tra nhưng không hề tìm được tu liệt về người này. Hầu như là trống rỗng xuất hiện, chỉ tìm thấy một chút thông tin đó là hơn mười năm trước Lai Đặc giáo hội có phát lệnh truy nã người này cùng với một lão ải nhân khác.

Lạc Phỉ mê man trả lời.

- Mười năm trước phát lệnh truy nã? Có ý tứ. Bất quá Lai Đặc giáo từ lúc nào lại phải truy đuổi cao thủ cấp bậc linh hồn giai cơ chứ?

Lão giả không rõ tiếp tục nói. Đôi mắt già nua như có mà như không nhìn về hướng đôi nữ phong cao ngất của Lạc Phỉ.

- Quân bọn họ đuổi bắt ai làm gì, chỉ cần không đề phòng chúng ta là được rồi.

Lạc Phỉ không e dè ánh mắt của lão giả, lập tức đem thân thể đầy đặn mềm mại dính sát vào người lão giả.

- Mỹ nhân nói là hơn hết. Đến. Ngồi ở đây!

Lão giả ngồi trên ghế, vỗ vỗ đôi đùi to lớn của mình nói.

Lạc Phỉ e thẹn trắng mắt liếc nhìn, bất quá thân thể đã sớm tiến đến, đặt mông ngồi lên trên đùi lão giả, đối diện chính là chiếc mũi của lão giả.

Bàn tay lão giả cũng không hề yên tĩnh, mạnh mẽ ôm lấy chiếc eo thon nhỏ của Lạc Phỉ nói:

- Trận ôn dịch này làm cho cả Minh Tây đại lục rung chuyển bất an, mỗi một ngày đều có ngàn vạn bình dân chết đi, cơ sở của tất cả các quốc gia đều bị ảnh hưởng, hiện tại cũng chính là thời cơ tốt của chúng ta, chỉ cần có đủ tài nguyên, không bao lâu nữa lão phu có thể đột phá quan ải, tiến nhập vào địa vương giai, đến lúc đó ta sẽ đem toàn bộ Long Thạch đế quốc trở thành hoa viên phía sau của chúng ta, người sẽ trở thành hoàng hậu độc nhất vô nhị.

Lạc Phỉ tươi cười một chút, lại lo lắng nói:

- Long Thạch đế quốc dù sao cũng có long tộc làm chỗ dựa, chỉ sợ không dễ dàng suy sụp như vậy.

Lão giả coi thường nói:

- Mấy con bò sát sao đủ gây sợ hãi, lão phu ngoại trừ giáo hoàng của hai đại giáo hội ra, tuyệt đối không có đối thủ, chỉ cần không phát sinh xung đột với hai đại giáo hội, lão phu có thể thoải mái không thể một phương. Không có tài nguyên cường đại làm hậu thuẫn cho lão phu tu luyện, lão phu phải chờ đến năm tháng nào mới có thể đột phá được quan khẩu tiến vào địa vương giai. Long Thạch đế quốc nhất định phải đoạt lấy, về phần đám rắn mối đó mỹ nhân không cần quá lo lắng, lão phu tự nhiên có biện pháp đối phó với chúng.

Lạc Phỉ đối với lời nói của lão giả tin tưởng không ngớt, Đặng Cổ Tháp làm một long sư của Long Thạch đế quốc. Tại toàn bộ Minh Tây đại lục đều có thể đứng vào hàng ngũ đầu tiên, nếu như không phải như vậy. Lạc Phỉ sao có thể ủy nhân làm tình nhân của lão nhân này.

Bàn tay to lớn của lão giả tham lam nắm bóp kiêu đồn non mềm của Lạc Phỉ, dùng sức bóp, chà xát hai cái, nhất thời lòng ham muốn nổi lên, đang muốn thâm nhập thăm dò sâu hơn, Lạc Phỉ lại nhăn nhó một chút, lo lắng nói:

- Chúng ta nên xử trí Lan Nhã như thế nào đây? Nếu như không có lời của nàng ta thì rất khó khống chế được toàn bộ thương hội, trong thương hội có một số lão giả chỉ nghe theo mệnh lệnh của Lan Nhã, đối với ta từ trước đến giờ vẫn luôn hờ hững.

Đôi mắt Đặng Cổ Tháp hí lại tàn nhẫn nói:

- Ai dám phản kháng, vậy thì giết hẳn.

Trong mắt Lạc Phỉ đồng thời hiện lên hung quang:

- Không bằng chúng ta đem Lan Nhã giết chết trước, đỡ phải đem dài lắm mòng. Mấy năm nay Lan Nhã vẫn luôn hối hả ngược xuôi bên ngoài, nhận thức không ít cao nhân, ta chỉ sợ vạn nhất để lộ phong thanh gì đó, có người đem nàng cứu ra ngoài. Một khi Lan Nhã thoát được, đối với sự khống chế thương hội của chúng ta phi thường bất lợi.

Đặng Cổ Tháp không đồng ý nói:

- Có lão phu trông coi, ai có thể cứu được nàng, hiện tại vẫn nên giữ lại có chỗ sử dụng, mỹ nhân, chúng ta không nên tiếp tục bàn bạc những chuyện không quan hệ này, điều cần làm bây giờ là chúng ta nhanh nhanh tiến vào chuyện quan trọng!

Lạc Phỉ làm bộ cả giận nói:

- Người có phải là trúng ý Lan Nhã rồi hay không?

Đặng Cổ Tháp biện luận:

- Sao có thể chứ? Có một đại mỹ nhân như người ở đây, những nữ nhân khác nhất định lão phu không nhìn liếc mắt.

- Vậy thì tại sao người chậm chạp không chịu giết nàng ta?

Đặng Cổ Tháp có chút không nhịn được nói:

- Không phải đã nói rồi hay sao, giữ lại còn có chỗ sử dụng, nữ nhân này đã từng tiến vào tầng trong “ma tháp cấm địa” hơn nữa có thể an toàn đi ra ngoài, trước khi nàng ta về địa đồ hoàn chỉnh tuyệt đối không thể giết chết.

- Thực sự?

Lạc Phỉ nửa tin nửa không nói, trong lòng sớm đã tước vũ khí đầu hàng rồi, chọc giận Đặng Cổ Tháp nàng không có chỗ nào tốt.

- Đương nhiên là thật rồi!

Đặng Cổ Tháp hiển nhiên không có thành ý nói.

- Thế nhưng đem nàng giam cầm tại nơi nào, an toàn hay không?

Lạc Phỉ cực lực kéo dài thời gian, một bàn tay to thô ráp đã bò lên bộ ngực của nàng, vô luận là chán ghét đến cỡ nào, Lạc Phỉ cũng không biểu hiện ra ngoài đến nửa phần. Muốn lùi lại nhưng gió mưa vẫn tiến tới.

- An toàn, tuyệt đối an toàn, chính là hai đại giáo hoàng đích thân đến đây cũng đừng mong dễ dàng cứu được nàng ra ngoài.

Đặng Cổ Tháp mạnh mẽ đem Lạc Phỉ tiến vào phòng trong...

Một cây nhị hoa chậm rãi từ bên cạnh cánh cửa rút trở lại, trong một góc phòng tại Phỉ Nhã giao dịch sở, Lâm Khiếu Đường cầm bạch ngọc đàm hoa trong tay, trên mặt âm tình bất định, một sợi nhị hoa nhanh

chóng tiến vào trong bạch ngọc đàm hoa. Những lời đối thoại tại tầng thứ năm vừa rồi, Lâm Khiếu Đường một chữ cũng không thiếu đã thu hết vào trong tai.

Lạc Phỉ làm phản, Nạp Lan U hiển nhiên đã bị bắt giam, Lâm Khiếu Đường suy tư một hồi, bóng người lặng lẽ biến mất trong hư không, vô tung quyết vận chuyển tới tầng cao nhất, Lâm Khiếu Đường có thể dưới ánh sáng ban ngày biến mất không còn tăm hơi, trừ phi gặp phải siêu cấp cao thủ mạnh hơn hẳn rất nhiều, bằng không tuyệt đối không tồn tại khả năng bản thân bị bại lộ.

Đem toàn bộ Phỉ Nhã giao dịch hội tra xét kỹ càng một lần, Lâm Khiếu Đường không tìm ra được chỗ nào giam giữ, suy nghĩ chắc là Nạp Lan U bị nhốt tại một địa phương khác, không phải ở nơi này, Lâm Khiếu Đường chưa ly khai, vẫn bí mật ẩn nấp tại một chỗ tối, quan sát tất cả.

Màn đêm buông xuống, trong khu giao dịch vắng vẻ phi thường, bầu trời mông lung, ánh trăng khuất sau tầng mây mờ ảo, có vẻ cực kỳ thần bí. Ánh trăng bị chặn lại làm cho tầm nhìn không được cao cho lắm.

Một đạo thân ảnh từ trong tầng thứ năm của Phỉ Nhã giao dịch sở trực tiếp bay vọt ra ngoài, tốc độ cực nhanh.

Lâm Khiếu Đường không chút hoang mang chờ đợi một hồi, sau đó mới lần theo khí tức nguyên khí theo sau, thế nhưng chưa bay được xa, khí tức nguyên khí phía trước đột nhiên dừng lại, tựa hồ như đã phát giác có người theo dõi.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ co rút lại, lần thứ hai rơi vào trong bóng tối, đem vô tung quyết vận chuyển tới đỉnh cao, thân hình hoàn toàn biến mất, rơi vào trạng thái hư không.

Qua một hồi lâu, khí tức nguyên khí phía trước lại bắt đầu di động, Lâm Khiếu Đường thầm thở một hơi. Độ nhạy cảm của cao thủ linh hồn giai quả thực là đáng sợ, bản thân đã cẩn thận đến như vậy, lại có thêm vô tung quyết hộ thể, cư nhiên để cho đối phương cảm giác được một tia không thích hợp, cũng may trước đó đã được Hoa Tiên Tử trợ giúp, tu vi tiến bộ hơn không ít, mới không để cho đối phương phát hiện, nếu là tu vi đại sư giai trung kỳ như trước sợ là hẳn đã bị phát hiện rồi.

Lâm Khiếu Đường không dám phi hành quá gần, lại kéo dài khoảng cách theo dõi, tốc độ khí tức nguyên khí phía trước di động so với lúc trước chậm hơn rất nhiều, hơn nữa tựa hồ như không có dự định bay ra khỏi Thiên Long thành.

Lâm Khiếu Đường hạ xuống đất đi bộ theo dõi, khí tức phía trước trên không trung quỹ dị vòng vèo mấy vòng quanh Thiên Long thành, cuối cùng dừng lại tại vị trí trung tâm Thiên Long thành, tuy vẫn còn di động thế nhưng thông thả dị thường, hiển nhiên đã không thể phi hành bắt đầu hạ xuống đi bộ.

Đối phương cư nhiên đi vào hoàng cung Thiên Long, tu luyện giới tại Minh Tây đại lục và Kỳ Đông đại lục không giống nhau ở chỗ, tu luyện giới tại Minh Tây đại lục trực tiếp tham dự vào trong quốc sự. Dưới hoàng quyền bình thường cao thủ như mây, còn tu luyện giới tại Kỳ Đông đại lục thường không hỏi đến thế sự, chỉ cần thao túng người lãnh đạo, làm một khôi lỗi, chỉ cần thu được tài nguyên tu luyện là được.

Bởi vậy hiện tại bên trong hoàng cung ngoại hồ tàng long, có người nói còn có cự long bảo vệ.

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định mạo hiểm tiến vào, nội dương vận chuyển cao tốc, nội linh một bên bảo vệ nội dương,, vô tung quyết trực tiếp vận chuyển đến tầng thứ chín, lách mình một cái đã bay vào hoàng cung Thiên Long.

Tiến nhập hoàng cung, không có sự trợ giúp nào, một đường đi tới, Lâm Khiếu Đường cẩn cẩn dục dục, khi đi vào sâu trong hoàng cung, cổ khí tức vẫn rõ ràng ở phía trước đột nhiên biến mất không thấy, tựa hồ như đã tiến nhập vào một mặt thất nào đó có bố trí ma pháp trận phong bế.

Lâm Khiếu Đường ghi nhớ vị trí khí tức nguyên lực vừa rồi biến mất, thân hình mạnh mẽ nhoáng lên, lập tức lướt qua mấy bức tường cao. Ngay khi đến gần mục tiêu đột nhiên có một hơi thở thô kệch truyền đến.

- Người là ai?

Thanh âm thô lỗ cũng theo đó mà truyền tới, bất quá chủ nhân của thanh âm tựa hồ như có ý định thu liễm, thanh âm không lớn lắm, hơn nữa còn mang theo một tia sợ hãi.

Vừa mới vượt qua bức tường cuối cùng, Lâm Khiếu Đường thầm tự trách bản thân quá mức sơ ý, bởi vì quá nóng lòng truy tung, vừa rồi đã không phát hiện ra trên bức tường có bố trí một ma pháp trận báo hiệu và phong bế, thế nên đã làm cho hắn không dò xét được trong bức tường này có một con lục long chiều cao vượt quá ba mươi trượng.

Lâm Khiếu Đường không trả lời, lẳng lặng đứng nguyên một chỗ, gắt gao tập trung vào mấy chỗ yếu hại của lục long, nguyên thức phát ra hết, tùy thời chuẩn bị phát ra một kích trí mạng.

Lục long trong cự long tộc thuộc về một loại cự long cấp bậc tương đối thấp, thế nhưng khi trưởng thành ít nhất nó cũng có tu vi tương đương đại sư giai, tu luyện giả chưa tới linh hồn giai cực kỳ khó khăn khi muốn đánh bại chúng. Lục long linh mẫn dị thường, hầu như là loại linh mẫn nhất trong cự long tộc. Lâm Khiếu Đường mặc dù vẫn đang vận chuyển vô tung quyết, thế nhưng lục long vẫn có thể phát hiện ra được tung tích của hắn.

Theo nguyên thức của Lâm Khiếu Đường bao phủ toàn diện, thân thể thật lớn của lục long cư nhiên không tự chủ được run rẩy một chút.

- Hắc ám long tộc, ngài chính là chí ao hắc ám long tộc hay sao? Thỉnh tiếp thu kính ý chân thành nhất của lục long tộc dũng sĩ Tác Tư Na Ngõa!

Thanh âm thô lỗ lại một lần nữa vang lên, lúc này thanh âm tựa hồ như đã đè xuống thấp hơn không ít, hơn nữa trong thanh âm rõ ràng tràn ngập vẻ sợ hãi.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nghĩ lại hơn mười con địa long lần trước quỳ xuống trước mặt mình, còn có một số lời nói mạt danh kỳ diệu của Áo La Lạp khi bắn bản thân tới Minh Tây đại lục này, lại thêm hiện tại có một con lục long hướng về chính mình thần phục, tất cả những điều này tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ lóe lên một tia tinh quang, là dịch thể đó, chính là dịch thể đã đem thể chất của hắn cải biến triệt để, dịch thể màu tím khi Kỳ Áo sinh ra đã xâm nhập vào trong cơ thể của hắn, tất cả mọi chuyện nhất định có ẩn dấu một bí mật nào đó.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường còn đan suy tư miên man, lục long lần thứ hai trầm thấp nói:

- Tôn quý hắc ám long tộc, Tác Tư Na Ngõa nguyện ý vì ngài cống hiến sức lực.

Lâm Khiếu Đường thuận nước đẩy thuyền nói:

- Vừa rồi đúng là có người tiến vào trong một gian mật thất hay không?

258. Chương 261: Cứu Người.

Lục long do dự một chút rồi nói:

- Đó chính là long sư cường đại của Long Thạch đế quốc Đặng Cổ Tháp, phụng lệnh tới nơi này trông coi.

Lâm Khiếu Đường tự suy nghĩ một hồi hỏi tiếp:

- Long sư gần đây có phải bắt một nữ tử hay không?

Lục long nhẹ nhàng phun ra một hơi thở trả lời:

- Đúng vậy, nữ tử này đã xúc phạm tới pháp luật của Long Thạch đế quốc, nên đã bị giam tại địa lao nơi này, do Tác Tư Na Ngõa trông coi. Tôn kích hắc ám long tộc, lẽ nào nữ tử này cũng đã mạo phạm ngài hay sao?

Lâm Khiếu Đường còn đang lo không tìm được lý do, đúng lúc theo đó mà trả lời:

- Ta phụng lệnh đến để điều tra ôn dịch gần đây tàn sát bữa bãi khắp nơi, trong quá trình tra xét phát hiện có khả năng liên quan tới nữ tử này nên muốn gặp mặt hỏi đôi điều.

Đôi con ngươi của lục long bỗng nhiên sáng ngời, Lâm Khiếu Đường nhất thời tiểu tâm đề phòng, lẽ nào lại bị phát hiện rồi hay sao?

Lục long mặc niệm vài câu trong miệng, một đạo trận môn (cửa trận) vô hình phía sau chậm rãi hiện nguyên hình:

- Tôn kích hắc ám long tộc, vào đi thôi, Tác Tư Na Ngõa vĩnh viễn là nô bộc trung thành của hắc ám long tộc.

Lâm Khiếu Đường lắc mình một cái đã tiến vào trong cửa đá phía sau trận môn, bên trong là một hành lang thật dài, hai bên có hai hàng đuốc thiêu đốt hừng hực cái trên vách tường chiếu sáng đường đi.

Bậc thanh hành lang kéo dài xuống phía dưới, cực kỳ dài, Lâm Khiếu Đường cẩn thận đi từng bước, vô tung quyết vận lên cao nhất chặt chẽ bao vây bản thân. Cuối hành lang là một nhánh khẩu rất rộng, phân biệt kéo dài sang ba hướng khác nhau.

Tựa hồ lập ra để phân rõ khu vực giam giữ phạm nhân với tính chất khác nhau, Lâm Khiếu Đường phóng nguyên thức ra dò tìm khí tức người vừa mới bị truy tung theo đến đây.

Nơi địa lao này ngược lại không lớn cho lắm, chu vi sơ qua chỉ có mấy trăm trượng mà thôi, thế nhưng không gian xung quanh đều tràn ngập khí tức bạo ngược, mỗi một phòng giam đều có giam giữ vài gã tội phạm hung ác.

Bốn vách tường địa lao đều có bố trí ma pháp trận phong bế phi thường lợi hại, nếu như chỉ dựa vào những chiếc song sắt trước mặt sợ là không thể giam giữ được những kẻ bạt mạng này.

Cung may bọn người kia không hề phát hiện ra Lâm Khiếu Đường thâm nhập vào trong này, bằng không cho dù chúng đang bị giam giữ chặt chẽ trong lao lung thì cũng sẽ bộc phát những tiếng rống giận điên cuồng.

Trong mắt của Lâm Khiếu Đường, bọn người này không khác với những ma tu tại Kỳ Đông đại lục cho lắm. Thông thường họ dùng những biện pháp cực đoan, có lẽ vì phạm lễ thường để làm cho tu vi bản thân tăng thêm một cách nhanh chóng. Làm như vậy hiển nhiên phải có cái giá trả của nó, lấy linh hồn biến đổi làm tiền đề, mà linh hồn biến đổi dẫn đến kết quả chỉ có một đó là từ từ đánh mất bản tính, hãm nhập sâu vào ma đạo.

Thời gian một nén hương nhanh chóng trôi qua, thế nhưng Lâm Khiếu Đường vẫn chưa tìm ra chút dấu vết tung tích của người cần tìm, trước đó người này phẳng phất như biến mất khỏi thế giới. Đúng lúc này, sâu trong địa lao âm trầm đột nhiên truyền ra âm thanh đánh nhau lịch liệt. Có người tranh đấu, mơ hồ trong đó còn có vài đoạn đối thoại với nhau, trong đó có một thanh âm Lâm Khiếu Đường cảm giác rất quen thuộc.

Lâm Khiếu Đường nhướng mày, theo thanh âm mà tìm tới. Nguyên lai địa lao còn có một tầng tiếp theo, không khí so với tầng thứ nhất còn thêm âm lạnh hơn nhiều. Ma pháp trận phong bế quanh địa lao cũng càng mạnh mẽ hơn.

Vào đến tầng thứ hai, thanh âm nghe được càng rõ ràng hơn, thanh âm này rõ ràng là của Nạp Lan U. Cước bộ của Lâm Khiếu Đường tăng lên, chỉ chớp lát đã đi tới đầu cuối cùng của hành lang lao ngục tầng thứ hai. Trông một gian địa lao tại một góc xa xa có tiếng đánh nhau.

- Ha ha, Lan Nhã tiểu thư, chỉ cần ngươi đi theo lão phu, lão phu nhất định không bạc đãi ngươi. Tình thế hiện tại ngươi cũng đã biết rồi, Long Thạch đại đế chết oan uổng cách đây không lâu, ôn dịch lại đang tàn sát bừa bãi toàn bộ Minh Tây đại lục, Long Thạch đế quốc lại là một quốc gia trọng tâm tai họa lớn nhất, nghiêm trọng nhất, lại cộng thêm Lai Đặc giáo giống như tằm ăn rỗi không ngừng xâm chiếm biên giới, toàn bộ Long Thạch đế quốc đang bị vây trong nguy cơ trùng trùng. Còn đám long kỵ sĩ kia sớm không chống đỡ được nữa rồi, chỉ có ta mới xứng đáng làm Long Thạch đại đế trong thời gian tới.

Đặng Cổ Tháp tràn đầy tự tin nói, phẳng phất giống như hắc chính là chúa tể.

Nạp Lan U hóa trang thành Lan Nhã nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Đặng Cổ Tháp nói:

- Phi, chỉ bằng ngươi, trong đại lục cao thủ đại vương giai không phải là ít, chỉ bằng một linh hồn giai như ngươi có thể hoành hành ngang dọc được hay sao?

Tinh quang trong mắt Đặng Cổ Tháp chợt lóe lên:

- Lan Nhã tiểu thư, đừng tưởng người có thể giãy giụa thoát được phược long thăng và chống đỡ được lão phu vài chiêu là có thể đắc ý vênh váo, lão phu chỉ là không đành lòng làm cho người bị thương mà thôi, không muốn ăn quả đắng thì lập tức giữ quy củ cho ta, lão phu chỉ hút lấy âm nguyên của người, cũng không ăn người, người sợ cái gì? Sau này lão phu nhất định bồi thường thỏa đáng cho người.

- Nằm mơ, cho dù chết thì ta cũng tuyệt đối không cho lão già người chạm đến một sợi tóc gáy!

Lan Nhã kiên quyết nói, tuy nhiên ngoài miệng mạnh mẽ, nhưng sâu trong nội tâm lại khiếp đảm không gì sánh được. Nạp Lan U thế nào cũng không nghĩ ra Lạc Phi cư nhiên dám phản bội, lại càng không nghĩ tới Lạc Phi không hề nghĩ tới tình cảm tỷ muội mấy chục năm, hợp tác với người khác để đối phó chính mình.

Những tao ngộ trong “ma tháp cấm địa” làm cho cả thể xác lẫn tinh thần của Nạp Lan U vô cùng uể oải, nàng như thế nào cũng không thể quên được hình ảnh trong nháy mắt khi truyền tống ra ngoài, sự phụ của nàng và Lâm Khiếu Đường cùng nhau bị cuốn vào trong không gian toàn quạ, bốn phía hoàn toàn rơi vào tình trạng sụp đổ. Cho dù sự phụ nàng có thần thông quảng đại hơn nữa cũng không có khả năng trong tình trạng nguy hiểm như vậy mà thoát thân.

Hơn một tháng trước Nạp Lan U mang theo tâm trạng vô cùng chán chường mệt mỏi quay lại Thiên Long thành, khi nhìn thấy hảo tỷ muội Lạc Phi của nàng bình an vô sự thì kích động không gì sánh được, thế nhưng không đợi Nạp Lan U có chút phản ứng nào thì đã bị nhốt vào trong lao lung, nàng không thể tin tưởng được Lạc Phi đã hợp mưu với người khác đối phó nàng chiếm đoạt Phi Nhã thương hội mà nàng đã mất bao nhiêu công sức xây dựng lên.

Hai lần đã kích cực mạnh hầu như làm cho Nạp Lan U không chịu nổi, bất quá trải qua một thời gian tranh đấu, Nạp Lan U vẫn chưa áp dụng phương pháp cực đoan, bởi vì nàng nhất định phải trở lại, cho dù một mình một người cũng nhất định phải thưởng thức vượt đại dương một phen. Chỉ cần quay lại được Kỳ Đông đại lục thì tất cả mọi chuyện khó khăn đều có cách giải quyết.

Kỳ Đông đại lục cho dù như thế nào đi nữa thì cũng tốt hơn rất nhiều so với cảnh nàng phải lẻ loi một mình tại nơi đất khách quê người này. Nạp Lan U suy nghĩ, lúc này chỉ cần nàng có thể quay trở lại, nhất định nàng sẽ dốc hết sức lực của mình để chống lại các thế lực bên ngoài xâm chiếm Hiên Viên quốc, cho dù chết trận thì nàng cũng không oán không hối.

Thế nhưng tất cả những chuyện đó sợ là không thể thực hiện...

Thấy thần sắc của Lan Nhã bất định, hai mắt Đặng Cổ Tháp híp lại, cho rằng đối phương đang lo lắng, liền thừa lúc còn nóng rên sốt.

- Trận ôn dịch này có người nói là do ai đó làm cho thần linh tức giận, do thần linh thượng giới phũ xuống, cứ cách mỗi một năm lại bùng phát mạnh mẽ, làm cho nhân khẩu đang bành trướng cực nhanh co rút lại, đồng thời cũng hạn chế tiến độ tu luyện của các tu luyện giả, càng làm cho rất nhiều tu luyện giả còn đang bị vây trong giai vị thấp chết vì ôn dịch. Thông thường trong lúc ôn dịch bùng phát, toàn bộ đại lục sẽ có những biến hóa phi thường. Lan Nhã tiểu thư, đây chính là một cơ hội, có thể nắm bắt hay không chỉ có thể nhìn quyết định của chính người, theo lão phu tuyệt đối không phải là sai lầm.

Nạp Lan U cười lạnh nói:

- Đặng Cổ Tháp người cũng quá coi thường tu luyện giới của Minh Tây đại lục rồi, thực sự muốn trọng chính cách cục đại lục, người bắt quá chỉ là một vai tam lưu hạ cấp mà thôi, muốn độc bá một phương? Quả thực buồn cười.

Đặng Cổ Tháp nghe xong những lời này, tức giận sôi trào, không thể tiếp tục bảo trì thái độ khuyên giải, hung quang trong đôi mắt già lão lóe lên, không gian phía sau đột nhiên vặn vẹo, hai ma nhân toàn thân bao trùm bằng lân giáp màu đen nhảy ra.

- Người là hắc ám triệu hoán sư!

Nạp Lan U cả kinh nói.

- Hiện tại Nạp Lan U giác ngộ cũng đã quá muộn rồi!

Đặng Cổ Tháp âm trầm nói.

Hai hắc giáp ma nhân là ma tộc trung cấp, lấy lực lượng mạnh mẽ mà nổi danh, thể hình bên ngoài không cao to cho lắm, thể nhưng nếu xét về lực lượng tuyệt đối không thua kém hơn so với Bỉ Minh nhất tộc, hơn nữa tốc độ của bọn họ nhanh hơn.

Là một người thuộc đạo tông, Nạp Lan U không am hiểu cận chiến cho lắm, lại trong một không gian nhỏ hẹp như thế này, muốn chống lại một quái vật am hiểu cận chiến nhất, không cần nói đã biết rõ kết quả.

Từ trong miệng của hắc giáp ma nhân luôn luôn chảy ra dịch thể làm người khác buồn nôn, điên cuồng nhảy về phía Nạp Lan U. Nạp Lan U đưa cây trường tiên màu hồng trong tay lên, vụt một roi, đánh trúng vào thân hình của hắc giáp ma nhân, thể nhưng ngoại trừ phát ra tiếng roi quất, không hề tạo thành bất cứ thương tổn gì cho đối phương.

Hai hắc giáp ma nhân, một trái một phải, trực tiếp khống chế lấy thân hình của Nạp Lan U. Đặng Cổ Tháp nở nụ cười âm thầm nói:

- Lan Nhã tiểu thư, đây chính là do ngươi tự tìm khổ.

Phanh..., một tiếng nổ, cửa sắt lao ngục bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đập tan, vô số kim thủ từ bên ngoài bay vào trong, Đặng Cổ Tháp chưa kịp phản ứng thì đã bị mấy kim thủ đánh trúng ngực, cấp bách lùi lại hai bước, năng nề và vào vách tường, tạo thành một hố sâu trong vách.

Những kim thủ còn lại chia làm hai hướng, công kích về hướng hai gã hắc giáp ma nhân phía trước. Thế nhưng chỉ là tạm thời quấy nhiễu hai hắc giáp ma nhân mà thôi, chưa tạo thành thương tổn đáng kể nào.

Đặng Cổ Tháp bị đánh đến trở tay không kịp, trong lòng cả kinh. Có người xông được vào đây, hẳn cư nhiên một điểm cũng không phát hiện ra được, lẽ nào người này đã đem lục long thủ hộ bên ngoài giết chết rồi hay sao?

Hơn mười kim thủ mặc dù không thể chế phục được hai gã hắc giáp ma nhân, nhưng cũng đủ làm cho chúng chật vật khốn đốn. Hai gã hắc giáp ma nhân rống lên một tràng dài rồi xông thẳng tới, hận không thể đem tên khốn kiếp dám trêu đùa chúng nuốt sống.

Hai gã hắc giáp ma nhân đã có thể xông qua được vòng vây của kim thủ, tiến rất gần cửa lao ngục, đột nhiên một kim thương tỏa ánh chói lọi phóng đến, phù một tiếng, không hề trở ngại đâm sâu vào trong bộ giáp màu đen trước ngực ma nhân, từ phía sau lưng ma nhân thứ hai lộ ra ngoài.

Đặng Cổ Tháp quá sợ hãi, một thân lân giáp của hắc giáp ma nhân có thể so sánh với long lân, coi như là binh khí thượng phẩm cũng không thể dễ dàng đâm xuyên qua như vậy, thế mà một kim thương do nguyên lực thực chất hóa tạo thành lại có thể đơn giản xuyên thấu lân giáp của cả hai gã ma nhân, lẽ nào người bên ngoài đã có tu vi địa vương giai?

Cho dù xuyên thủng ngực, nhưng hai gã ma nhân vẫn chưa tử vong. Sinh mệnh của ma tộc so với các sinh mệnh khác cường hãn hơn rất nhiều, cho dù là ma hạch (một loại bộ phận cơ thể cùng loại với trái tim) dừng đập, cũng không lập tức tử vong, vẫn như cũ bảo tồn sức chiến đấu cực mạnh.

Gã hắc giáp ma nhân đằng trước hung tàn đem kim thương từ trước ngực rút ra ngoài, hai mắt đỏ bừng nhìn vào thân ảnh một thanh niên dần dần hiện rõ ngoài cửa vào.

Bị trúng vết thương nặng như vậy mà có thể không cần để ý, con người của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ cơ rút lại, hay mở ra, trong tay áo lập tức bay ra một đoàn mây màu bạc.

Vừa nhìn thấy đoàn mây màu bạc hai hắc giáp ma nhân giống như nhìn thấy ma thần kinh khủng không gì sánh được, hú lên một tiếng quái dị lập tức hướng vào chỗ cửa không gian vừa mở muốn chạy trốn. Thế nhưng tốc độ của chúng hiển nhiên chưa đủ nhanh, đoàn mây màu bạc điên cuồng đem hai gã hắc giáp ma nhân bao phủ bên trong, một ít càng điên cuồng hơn, dùng mãnh lao vào trong miệng.

Chỉ là thời gian mấy hồi thở dốc, hai gã hắc giáp ma nhân chỉ còn lại một đồng hài cốt và lân giáp, tất cả nội tạng da thịt bên trong đã bị đám mây màu bạc thôn phệ sạch sẽ.

Nhìn kiệt tác của “tham thị thú”, Lâm Khiếu Đường lại có chút tiếc hận, “tham thị thú” còn chưa thể đem toàn bộ xương cốt và lân giáp của hắc giáp ma nhân thôn phệ, hiển nhiên chúng còn chưa tiến hóa đủ.

“Tham thị thú” đã hoàn thành nhiệm vụ, trong nháy mắt đã bay vào trong tay áo của Lâm Khiếu Đường, biến mất không thấy.

Đặng Cổ Tháp vô cùng khiếp sợ nhìn thanh niên đang chậm rãi tiến vào, chính là gã tu luyện giả muốn tìm gặp Lan Nhã tại Phỉ Nhã giao dịch sở lúc ban ngày.

Nạp Lan U có cảm giác không thể tượng tượng nổi, thất thanh nói:

- Lâm tiên sinh...

Một tiếng kêu này làm cho Đặng Cổ Tháp triệt để hồi phục lại tinh thần, thân thể mạnh mẽ hướng về phía trước tạo thành một đường cung đẹp mắt, một đạo huyền ảnh từ trong cơ thể bắn ra ngoài.

Phụ ma thú, Lâm Khiếu Đường âm thầm giật mình, lão gia hỏa này cư nhiên có được một con phụ ma thú mười ba cấp ẩn dấu trong cơ thể, bất quá triệu hoán sư không đến nỗi cường đại cho lắm, nếu như lúc gặp phải cường địch mà không kịp triệu hoán sủng vật chiến đấu thì thực đúng là chết một cách oan uổng.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường biết rõ đánh lâu không ổn, vừa rồi có thể đắc thủ là do đã chiếm tiên cơ, nếu như lão gia hỏa này có thể triệu hồi được ma tộc cường đại hơn, sợ là bản thân đâu không lại, hơn nữa triệu hoán sư thường tu luyện ác ma phụ thể chi thuật, gã hắc ám triệu hoán sư này đã sớm đem linh hồn bản thân ra trao đổi, tốt nhất rồi đi là thượng sách.

Lâm Khiếu Đường giơ tay lên, cách không một trảo, Nạp Lan u bị một cỗ lực lượng cực mạnh hút lấy, trong nháy mắt đã bay ra ngoài cửa...

259. Chương 262: Cổ Độc Thi Thảo.

Nạp Lan U vừa mới ra khỏi cửa đại lao, Lâm Khiếu Đường khổng chế hơn mười kim thủ trong nháy mắt đem cánh cửa giật tung hóa thành một mũi tên màu vàng ném ra.

Lục long vẫn đang thủ hộ bên ngoài cảm giác được một cỗ nguyên lực cường đại vọt mạnh đến, vốn định ngăn lại, thế nhưng lại cảm giác được khí tức này chính là của vị hắc ám long tộc lúc trước, chỉ là lúc này khí tức có hơi chút không giống nhau, ngoài trừ khí nguyên hắc ám nồng nặc ra, dĩ nhiên còn có một tầng lực lượng thần thánh nồng đậm.

Cái này rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Cho dù đã có một nghìn năm sinh mệnh nhưng lục long cũng không thể nghĩ ra được.

Ngay trong lúc lục long còn đang do dự, một đạo kim quang cực mạnh lao ra khỏi cửa đá, không có bất luận ý tứ dừng lại nào, chỉ chót mắt một cái đã biến bay lên bầu trời đêm, nhanh chóng biến mất không thấy.

Lục long ngạc nhiên chưa bình tĩnh, thì lại có thêm một khí tức nguyên lực càng mạnh lao ra khỏi cửa đá, chính là long sư Đặng Cổ Tháp.

- Lục long ngu xuẩn, người thế nào lại không ngăn cản người xâm lấn như vậy?

Đặng Cổ Tháp hỗn hển nói.

- Tác Tư Na Ngõa không thể công kích đồng loại của mình.

Lục long trầm thấp trả lời.

Con người của Đặng Cổ Tháp co rút lại, tựa hồ như nghĩ đến cái gì đó, tỉ mỉ suy xét lại cảm thấy không thích hợp, ám nguyên lực trên người thanh niên kia nhất định là do thi triển một loại ảo thuật che mắt nào đó, đầu lục long này thực sự quá vô dụng rồi, ngay cả thật giả cũng không thể phân biệt rõ ràng.

- Hừ, Tác Tư Na Ngõa, bản long sư một trăm năm trước đã đem người từ trong tay của thần thánh cự long cứu ra ngoài, người báo đáp ta như vậy hay sao chứ? Ngày nay đối Tang Dịch Tư đến, người đi làm tọa kỵ của đồ đệ ta.

Đặng Cổ Tháp phẫn nộ nhìn bầu trời đêm nói, vệt đã nấu chín thịt mà cứ như vậy chạy mất, làm sao có thể không đau lòng.

Lâm Khiếu Đường mang theo Nạp Lan U độn phi đến một khu rừng cách Thiên Long thành hơn một trăm dặm, Tây Tây Á đã chờ tại đó rất lâu. Ban ngày, khi Lâm Khiếu Đường phát hiện Nạp Lan U bị bắt đã thông qua cảm ứng linh hồn thông tri cho Tân Tây Á tạm thời rời khỏi Thiên Long thành.

- Sư phụ của ta đâu rồi?

Vừa mới hạ xuống đất Nạp Lan U đã vội hỏi.

Lâm Khiếu Đường dò xét xung quanh một hồi, xác nhận không có người nào đuổi theo mới nói:

- Sư phụ của người đã khôi phục ký ức, không bao lâu hẳn là sẽ đến tìm người.

- Các người làm thế nào trốn ra được?

Nhìn Lâm Khiếu Đường bình yên vô sự, Nạp Lan U thực sự có rất nhiều điều muốn hỏi.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên trả lời:

- Xong qua tầng thứ sáu thì có thể trực tiếp truyền tống ra ngoài.

Nghe xong lời này Nạp Lan U kinh ngạc không gì sánh được. Tầng thứ sáu. Chính là địa phương có muốn cũng không dám đến

- Các người thực sự tiến vào tầng thứ sáu?

Lâm Khiếu Đường cảm giác được Nạp Lan U không thể tin nổi, lắc đầu nói:

- Không nên kích động như vậy, nơi đó ngoại trừ mấy cái thi thể ra thì không có thứ gì hết.

- Cái gì cũng không có?

Nạp Lan U lại một lần nữa bị trùng kích.

- Những lời đồn thổi qua thời gian dài đã bị khuếch đại hơn rất nhiều, khi Nạp Lan tiểu thư người gặp lại được sư phụ, muốn biết tình huống cụ thể như thế nào thì hãy hỏi nàng ta, ta tìm người chỉ là vì muốn đem vật phẩm của sư phụ người chuyển giao cho người.

Nói xong, Lâm Khiếu Đường lấy ra một đóa bạch ngọc đàm hoa lớn cỡ nắm tay trẻ con.

Nạp Lan U kinh ngạc tiếp nhận bạch ngọc đàm hoa, pháp bảo của sư phụ nàng sao không nhận ra. Nhìn thấy những vết rạn trên thiên đàm hoa, trong lòng chợt căng thẳng, ngay cả pháp bảo lợi hại nhất của sư phụ cũng suýt nữa bị hủy hoại, vậy thì tình huống lúc đó hẳn là rất nguy hiểm, lần thứ hai hỏi:

- Sư phụ lẽ nào lại lánh tạm đến một nơi nào đó để chữa thương?

- Nạp Lan tiểu thư, không cần quá lo lắng, pháp bảo này xác thực có chút hư hao, thế nhưng sư phụ người lại hoàn hảo không tổn hại gì, cho dù có chút thương thế nhẹ, nghĩ đến chắc là đã hoàn toàn bình phục rồi, không tới một năm sư phụ người chắc chắn sẽ đi tìm người, đến lúc đó người hãy đem bạch ngọc đàm hoa này giao cho nàng, thuận tiện giúp Lâm mỗ chuyển lời đến nàng, hãy nói Lâm mỗ tuyệt đối không thể hạ thủ, giờ xin cáo từ.

Lâm Khiếu Đường nói xong liền chuẩn bị ly khai.

Nạp Lan U vô ý thức nắm lấy góc áo của Lâm Khiếu Đường khẩn cầu nói:

- Lâm tiên sinh, chờ một chút, ta nghĩ muốn cầu xin ngài một việc.

Lâm Khiếu Đường sớm đã dự liệu

- Nạp Lan tiểu thư, sớm muộn gì thì người cũng sẽ quay về Kỳ Đông đại lục, tất cả mọi thứ ở đây hãy buông tha đi thôi, không cần vì những thứ không cần thiết mà mạo hiểm.

Thần sắc của Nạp Lan U thoải mái, giải thích:

- Lâm tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi, Phỉ Nhã thương hội bị hai phần đồ đó đoạt mất căn bản ta không để trong lòng, cũng không hề có ý tứ muốn đoạt lại, chỉ là trong tháp giao dịch sở cao cấp tại Thiên Long

thành, ta có cất giấu hai loại vật phẩm trong mật thất, hai loại vật phẩm này rất trân quý ta đã tốn hao công sức, tinh lực, và cái giá phải trả rất lớn mới có thể kiếm được.

- A? Là loại bảo bối gì?

Lâm Khiếu Đường hơi có chút hứng thú.

- Một khối “linh vương đan” và năm cây “cổ độc thi thảo”

Nạp Lan U chăm chú nói.

Nghe đến ba chữ linh vương đan, Lâm Khiếu Đường một điểm hứng thú cũng không có, biểu tình hơi chút động tâm lập tức nhạt đi nhiều, còn tên của vật phẩm thứ hai tựa hồ không phải là vật quá quý hiếm gì, bất quá Lâm Khiếu Đường vẫn có chút ý tứ hồi thẩm

- “Cổ độc thi thảo” là vật gì vậy?

Nạp Lan U đối với việc Lâm Khiếu Đường không biết đến “cổ độc thi thảo” lại có chút ngoài dự định, liền hỏi ngược lại:

- Lâm tiên sinh có biết “thần thi thảo” hay không?

Tinh thần của Lâm Khiếu Đường rung lên, rất rõ ràng gật đầu. Nạp Lan U tiếp tục nói:

- “Cổ độc thi thảo” thực ra chính là một loại “thần thi thảo”, chỉ là dược thảo này lại sinh trưởng tại thi thể của thượng cổ đại thần chết bởi loại độc dược nào đó không biết tên hoặc những nơi có độc nguyên khí cường đại, thông qua việc hấp thu dinh dưỡng từ những thi thể này mà “thần thi thảo” cũng hấp thu độc lực ẩn chứa trong đó, qua nhiều năm tháng rốt cuộc đã phát sinh biến dị trở thành “cổ độc thi thảo”. Tuy rằng nó không có những công dụng thần kỳ như “thần thi thảo”, hơn nữa lại là vật kịch độc, nhưng nếu có thể đem nó luyện hóa cho tốt, bài trừ được kịch độc ra ngoài, đến lúc đó chỉ còn thần nguyên của thượng cổ đại thần, chỉ ít cũng có một phần ba dược lực của “thần thi thảo”, dược thảo được bài kịch độc ra ngoài trở thành vật phòng thân tuyệt hảo.

Nghe xong lời giải thích của Nạp Lan U, Lâm Khiếu Đường có thể lý giải đại khái lịch của “cổ độc thi thảo”, âm thầm suy nghĩ, cảm giác được dược thảo này nhất định có tác dụng đối với bản thân, liền nhìn Nạp Lan U nói:

- Nạp Lan tiểu thư muốn ta giúp người đoạt lại hai dạng vật phẩm này đúng không?

Nạp Lan U gật đầu

- Nếu như Lâm tiên sinh nguyện ý xuất thủ trợ giúp mà nói, trong hai dạng vật phẩm này ngài có thể chọn một.

- Ta muốn ba cây “thần thi thảo”!

Lâm Khiếu Đường hầu như không cần suy nghĩ đã thốt lên.

Nạp Lan U còn đang lo lắng Lâm Khiếu Đường sẽ lựa chọn “linh vương đan”, lúc này mới yên tâm thảnh thơi một hơi, đồng thời lại cảm thấy kỳ quái vì sao Lâm Khiếu Đường lại chọn “cổ độc thi thảo”. Tuy nói “cổ độc thi thảo” là vạn năm thiên thảo “thần thi thảo” biến chủng mà thành, hai loại dược thảo này coi như là huynh đệ với nhau, thế nhưng tác dụng của “cổ độc thi thảo” hiển nhiên không phải một đẳng cấp so với “thần thi thảo”. Tựa như là tiểu đệ bị bệnh liệt dương và đại ca hùng hùng cường mãnh, sự khác nhau giữa chúng có thể nói là trên trời và dưới đất. Đại bộ phận nội nguyên đều bị độc nguyên tác dụng chiếm cứ, căn bản không tạo thành tác dụng gì đáng kể, ngay cả “linh vương đan” cũng còn lâu mới sánh bằng.

Đối với người có tu vi đại sư giai mà nói, “linh vương đan” mới là tiên dược chí cao, nếu như không có đan dược này thì tỉ lệ đột phá quan khẩu vào linh hồn giai có thể nói là cực kỳ bé nhỏ. Khi có đan dược phụ trợ, cho dù không chắc chắn tuyệt đối thì cũng có mấy phần cơ hội, cũng có thể đem xác suất thành công đề cao lên tới hai thành, tỷ lệ như vậy đã phi thường cao rồi.

Coi như là tu luyện giả linh hồn giai mà thu được “linh vương đan” để làm dược vật phụ trợ tu luyện thì cũng có tác dụng rất lớn, cho đến tận khi tu vi tiến vào linh hồn giai hậu kỳ thì tác dụng của linh vương

đan mới từ từ giảm nhỏ. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao đăn được này có tên gọi là “linh vương đăn”, cao thủ linh hồn giai hầu như đều có thể sử dụng.

- Lâm tiên sinh không cần khách khí với ta, lần này nếu không phải là Lâm tiên sinh đến giải cứu, Nạp Lan U sợ là đã bị tên long sư kia làm nhục đến tận tử, vốn nên báo đáp, chỉ tiếc là trong hoàn cảnh tha hương lại gặp tai biến đột ngột, túi tiền cạn kiệt, vật bình thường chỉ sợ làm cho Lâm tiên sinh chướng mắt. Lại nói lại, nếu như Lâm tiên sinh đã tuyển chọn một thứ, vậy thì tiên sinh cứ lấy hết năm cây “cổ độc thi thảo” là được.

Nạp Lan U sáng khoái nói.

Lâm Khiếu Đường không nói nhiều, nhẹ nhàng gạt đầu, rút cuộc cũng tiếp thu đề nghị, lúc này quay lại Thiên Long thành hiển nhiên không phải là hành động sáng suốt, làm cách nào để lên vào cần phải nghiên cứu kỹ...

...

Nửa tháng sau, trong sân của khu lôi đài ngầm tại phụ cận một nơi cách trạm vận tải Thiên Long thành không xa, Pháp Mã Nhĩ một thân đầy máu ngã xuống bãi máu lớn, hắc hùng đảng đã bao vây xung quanh mọi người nơi này.

Một gã cự hán vóc người cực kỳ cao lớn, thân cao vượt quá hai thước dẫm chân lên mặt Pháp Mã Nhĩ, nhỏ nước bọt nói:

- Pháp Mã Nhĩ, ngươi cũng có ngày hôm nay a, bang phái của các ngươi không phải là lợi hại lắm hay sao chứ? Lão đại của các ngươi không phải vô địch hay sao? Như thế nào mà một điểm ôn dịch nho nhỏ cũng đánh ngã các ngươi.

Pháp Mã Nhĩ mạnh mẽ khụ vài tiếng, trong một tháng vừa qua hơn một nửa thành viên trong bang phái của hắn đã bị nhiễm bệnh, ôn dịch tàn sát bừa bãi trên dưới toàn bộ bang, thậm chí lão đại cũng không thể tránh khỏi. Ba ngày trước lão đại chung quy không chống lại được ôn dịch tấn công mà chết đi, hắc hùng đảng biết được chuyện này, toàn bộ đảng viên trên dưới xuất động tấn công, đem bang phái của hắn đánh đến tận bờ hoa lá, ngay cả Pháp Mã Nhĩ vốn định chạy trốn cũng lâm vào cảnh bị phương bắt giữ.

Pháp Mã Nhĩ trong bang phái coi như là một nhân vật thuộc thượng tầng, một thân tu vi không tồi, đã đạt tới 6 tinh đấu vệ, cho dù hắc hùng đảng có bao vây hắn thì cũng không đến nỗi rơi vào tình trạng thảm như hiện tại. Đáng tiếc Pháp Mã Nhĩ cũng đã bị nhiễm ôn dịch năm ngày trước, sức chiến đấu giảm một mức lớn, vừa rồi thậm chí không đấu nổi với ba đảng viên hắc hùng đảng, kết quả là không bao lâu đã bị bắt giữ.

Gã cự hán có biệt hiệu Hắc Hùng, chính là lão đại của hắc hùng đảng, kiến tạo bang phái mười năm, toàn bộ khu vực phía đông Thiên Long thành chỉ có một mình bang phái của Pháp Mã Nhĩ là có thể chống lại được. Hôm nay bang phái của hắn coi như mặt trời lặn đằng tây, hắc hùng đảng tự nhiên không bỏ qua cơ hội tốt nhất cử tiêu diệt đối phương.

- Có gan thì hãy giết ta đi!

Pháp Mã Nhĩ dùng hết khí lực toàn thân giậm dứ hét lên.

Hắc Hùng tăng thêm lực lượng dưới chân, hung ác cười cười:

- Đừng nóng vội, ta sẽ giết ngươi, chỉ là không phải bây giờ, ta đang suy nghĩ dùng phương pháp gì để giết chết một gã khiến người ta buồn nôn như ngươi, năm ngoái, lúc ngươi cùng lão tử tranh giành nữ nhân nhất định không nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay đúng không, ha ha ha...

Phanh..., hắc hùng trong lúc cười to lại bồi thêm vào đầu Pháp Mã Nhĩ một cước mạnh mẽ. Pháp Mã Nhĩ cảm giác xương sọ của chính mình phát phát giống như vỡ tan ra, đau đớn không gì sánh được, trong lỗ tai chỉ cảm thấy âm âm vang vọng, tất cả mọi thứ bên ngoài có chút mơ hồ không rõ.

- Lão đại, ta nghĩ không bằng đem hơn mười kỹ nữ đến đây, đem hắn hút khô, sau đó lại rút nội nguyên của hắn, cuối cùng nhét vào con kiến.

Một gã thanh niên tuổi còn trẻ hình dạng bĩ ỉu, cười nhẹ lấy lòng đưa ra chủ ý.

Đúng lúc này, thân thể của lão đại hắc hùng đang run lên nhẹ nhẹ, cảm giác có điều không thích hợp, thế nhưng lại không phát hiện ra chỗ nào không đúng, một cổ uy áp vô hình đột nhiên phủ xuống...

Phù một tiếng, một bàn tay màu vàng từ ngực của thanh niên tuổi còn trẻ xuyên thấu ra ngoài, gã thanh niên trừng lớn con mắt nhìn ngực chính mình bị xuyên thủng, thế nào cũng không nghĩ ra bản thân lại đột nhiên chết như vậy.

Sau đó, tiếng kêu rên liên tiếp và những tiếng xương gãy vang lên. Hơn mười gã thành viên hắc hùng đang vừa mới hoàn hảo không tổn hao gì, trong nháy mắt ngã vào trong vũng máu, kẻ yên lành chỉ duy nhất còn lại một người chính là lão đại hắc hùng đang.

Ấc bá suốt đời, Hắc Hùng chưa bao giờ phải sợ hãi như vậy, tại đầu đường xá chợ Thiên Long thành trà trộn nhiều năm, ngoại trừ lúc hướng thành vệ quân Thiên Long thành giao nộp cung phụng định kỳ thoảng sinh ra chút sợ hãi ra, nhưng lúc khác chính là đi ngang dọc khắp nơi, loại cảm giác sợ hãi này đã sớm thoát ly khỏi phạm vi ý thức của Hắc Hùng.

Một gã thanh niên mặc thanh bào, vóc người rất yếu ớt lo lắng từ bên ngoài bước vào trong, phía sau còn có một nữ tử ám dạ tinh linh.

Hắc Hùng hoàn toàn không dò xét được tu vi nông cạn của hai người này, trong lòng Hắc Hùng cả kinh, hai người này có lẽ chính là khái niệm trong mơ của hắn, tu luyện giả cấp cao?

Trong đầu Hắc Hùng mạnh mẽ hiện ra năm chữ rõ ràng, thân thể lực lưỡng nhất thời mềm nhũn, tu luyện giả cấp cao không phải là thường sinh hoạt trong hoàng cung hay sao chứ?

260. Chương 263: Cứu Sống.

Nhìn Lâm Khiếu Đường đang chậm rãi bước tới gần, Pháp Mã Nhi cho rằng bản thân phải chết không cần nghi ngờ, thế nào cũng không nghĩ ra được có thể nhìn thấy “chủ nhân” xuất hiện tại nơi này.

Thân thể to lớn của Hắc Hùng hoàn toàn cứng ngắc, nhìn thanh niên và ám dạ tinh linh không dám động dậy một chút.

Pháp Mã Nhi giãy dụa đứng dậy, khiêm tốn khom người nói:

- Ra mắt tiên bối, tiểu nhân vô dụng để tiên bối chê cười rồi.

Hắc Hùng nghe được những lời của Pháp Mã Nhi, thân thể không tự chủ được run run, cũng không biết lấy đầu ra can đảm, nhanh chóng hướng tới Pháp Mã Nhi ngay gần đấy, không chế được hấn, bàn tay khổng lồ siết chặt lấy cái cổ Pháp Mã Nhi, hung ác độc địa nói:

- Đừng tới đây, nếu không ta lập tức bóp nát cổ hắn.

Lâm Khiếu Đường lặng lẽ nhìn Hắc Hùng, cước bộ không hề dừng lại, tựa hồ đối với sinh tử của Pháp Mã Nhi căn bản không hề để trong lòng, thần nhiên nói:

- Động thủ đi!

Hắc Hùng không thể tin tưởng những gì lỗ tai hắn nghe được, hung quang trên mặt chợt lóe lên, dù sao thì cũng chết, chỉ còn cách liều mạng, bàn tay to mạnh mẽ vịn xuống dưới.

Toa...

Ngân quang hiện lên, cánh tay trắng kiện của Hắc Hùng rời khỏi cơ thể, một đạo huyết trụ điên cuồng phun ra, Hắc Hùng trừng lớn con ngươi nhìn bản thân đã cụt tay, cảm giác đau đớn còn chưa rõ ràng, phốc, một ngân ngân đã đâm thủng trái tim của hắn.

Tân Tây Á lạnh lùng nhìn thân thể to lớn đang dần dần ngã xuống, thu hồi ngân nhận lặng yên không một tiếng động lui về phía sau Lâm Khiếu Đường.

Pháp Mã Nhi cảm kích nhìn Lâm Khiếu Đường chân thành nói:

- Đa tạ tiền bối đã xuất thủ cứu giúp.

Lâm Khiếu Đường vẫn chưa trả lời, chỉ là nhìn Pháp Mã Nhĩ từ trên xuống dưới, tựa hồ như đang tìm kiếm cái gì đó, một hồi lâu mới lên tiếng:

- Người đã bị nhiễm ôn dịch rồi?

- Khái...khái...khái... khái...!

Vừa nghe thấy hai chữ ôn dịch, Pháp Mã Nhĩ phản ứng có điều kiện mạnh mẽ khái mấy tiếng, đôi mắt thật sâu hãm xuống dưới trông, thật vất vả mới dừng ho khan được, nói:

- Tiểu nhân vô năng, chỉ sợ là cái mệnh này không còn lâu nữa.

Lâm Khiếu Đường đột nhiên giơ tay hạ xuống một chưởng, đem Pháp Mã Nhĩ đánh bay ra ngoài. Pháp Mã Nhĩ còn đang ngạc nhiên thì đã ngược hướng bay giữa không trung, sau đó sáu kim thủ đột nhiên xuất hiện trong không trung, nháy mắt đã nắm lấy hai bờ vai và tứ chi của Pháp Mã Nhĩ, vững vàng không chế hẳn lơ lửng giữa không trung.

Trong ngực của Pháp Mã Nhĩ bốc lên, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, không biết Lâm Khiếu Đường muốn gì, bất quá trong mắt của Pháp Mã Nhĩ không hề xuất hiện vẻ khủng hoảng.

Lại thêm một kim thủ hình thành trong hư không, ngón trỏ của kim thủ duỗi ra tạo thành thanh đao, nhẹ nhàng cắt vào cánh tay Pháp Mã Nhĩ, một dòng máu tươi hơi chuyển sang màu đen lập tức chảy ra ngoài. Lúc này một thân ảnh chỉ cao hơn mười bốn tấc từ trong cơ thể của Lâm Khiếu Đường phóng tới, đem máu tươi của Pháp Mã Nhĩ tiếp lấy, ngưng tụ thành một huyết cầu nho nhỏ.

Kim quang trong mắt Lâm Khiếu Đường bùng sáng, đầu luyện cấp tốc vận chuyển, lấy tri thức hai kiếp người và các kỹ năng hiện tại tu luyện được, lợi dụng tâm pháp đầu luyện tổng hợp một chỗ, giống như một chiếc máy tính điện cường phân tích thành phần trong huyết cầu, dần dần phân rõ chủng loại bệnh độc Pháp Mã Nhĩ mắc phải.

Trên người Pháp Mã Nhĩ có rất nhiều khối ban màu đen nho nhỏ, đang có dấu hiệu nóng dần lên, bệnh trạng loại này có điểm giống như hắc tử bệnh, bất quá sau khi Lâm Khiếu Đường kiểm tra một cách tỉ mỉ mới phát hiện ra, loại bệnh độc này so với hắc tử bệnh mà hắn biết có chỗ khác nhau. Mỗi một bệnh khuẩn giống như một tu luyện nguyên nhỏ nhỏ, bá đạo dị thường, coi như là tu luyện giả thông thường cũng khó có thể chống lại sự xâm hại của chúng.

Sau ba canh giờ, rốt cuộc thì Lâm Khiếu Đường cũng đã tìm ra phương pháp giải quyết, kim quang trong mắt dần dần mờ đi, cuối cùng khôi phục lại như bình thường.

Trải qua quá trình tôi luyện trong phế dược phòng, Lâm Khiếu Đường đối với dược thảo tại Kỳ Minh Phong coi như hiểu rõ được tám phần, không cần suy nghĩ đã có thể đem phương thuốc viết ra, rồi đưa cho Tân Tây Á nói:

- Dựa theo ghi chép đến khu giao dịch mua hết tất cả dược thảo đến đây, không nên làm cho người khác chú ý, cũng không cần mua quá nhiều, những dược thảo này chỉ là dược thảo tương đối bình thường, nếu như không tìm được đầy đủ thì có thể đến các hiệu thuốc để mua, nhưng vô luận là mua dược đầy đủ hay không thì trước khi trời tối nhất định phải quay lại. Đặng Cổ Thập đã đem một nửa binh lực trong Thiên Long thành nắm trong tay, lão gia hỏa này hẳn là đang phái người truy tìm chúng ta, trong lúc người đi mua thảo dược nhất định phải cẩn thận.

Tây Tây Á hơi hơi gật đầu, đội tóc giả lên, cấp tốc đi ra ngoài cửa.

Tân Tây Á làm việc, Lâm Khiếu Đường vô cùng yên tâm. Nữ tử này đối với mọi việc xung quanh cực kỳ lạnh lùng nhưng tâm tư kín đáo, cảnh giác dị thường, vĩnh viễn duy trì tâm tính khẩn trương, tựa hồ như thể giới tùy thời rơi vào tình trạng hủy diệt.

Bị Lâm Khiếu Đường treo lơ lửng lâu như vậy, Pháp Mã Nhĩ rốt cuộc chịu không nổi hôn mê, trước khi màn đem buông xuống, Tân Tây Á bình yên quay trở về, cũng đã mang tới đầy đủ dược thảo mà Lâm Khiếu Đường cần.

Lâm Khiếu Đường đem những dược thảo này tụ tập một chỗ, trực tiếp đem nội dương dẫn độ làm lô đỉnh, nội dương đem toàn bộ dược thảo bao vây lại, giống như một đỉnh lô thực chất bắt đầu tiến hành luyện hóa dược thảo.

Tuy rằng với tu vi đại sư giải thì không thể đem nguyên linh phóng xuất ra ngoài cơ thể, thế nhưng trong cơ thể Lâm Khiếu Đường lại có hai nguyên linh, một là nội dương, một là nội linh, chỉ cần bảo lưu một thứ trong cơ thể thì sẽ yên ổn không tổn hao gì.

Nội dương so nội linh không giống nhau, không hề có trạng thái linh thể hình người, chỉ giống như một viên cầu nho nhỏ rất đơn thuần, màu sắc do thuộc tính nguyên lực của tu luyện giả quy định.

Thuộc tính thủy chính là màu lam, thổ thuộc tính là màu vàng đất, hỏa thuộc tính lại là màu trắng, mộc thuộc tính là màu xanh hoặc nâu, kim thuộc tính là màu trắng bạc hoặc có lẽ là màu vàng kim.

Hỏa thuộc tính nguyên lực của Lâm Khiếu Đường là mạnh nhất, vì vậy màu sắc của nội dương là màu trắng, giống như một mặt trời nho nhỏ. Bất quá sự khác nhau giữa nội dương của đại sư giai so với chân dương của linh hồn giai khác biệt rất nhiều, chân dương không những được cho là linh hồn phân thân, hơn nữa càng đầy đủ chân thực hơn, thậm chí còn có thể biến đổi thành nhiều hình thái khác nhau.

Trải qua thời gian ba ngày luyện hóa, chín khóa dược hoàn màu trắng dần dần ngưng tụ thành hình bên trong nội dương, Lâm Khiếu Đường thu hồi nội dương, đem khóa dược hoàn nhét vào trong miệng Pháp Mã Nhĩ đang hôn mê, giúp hắn nuốt xuống.

Ước chừng sau thời gian một chén trà nhỏ, Pháp Mã Nhĩ chậm rãi mở hai mắt, nhìn qua tuy rằng còn rất uể oải, nhưng trạng thái tinh thần so với trước rõ ràng không giống nhau. Pháp Mã Nhĩ kỳ quái quan sát bản thân, đơn giản hoạt động tay chân một chút, cảm giác có lực hơn rất nhiều, không còn vô lực như trước, những điểm hắc ban chán ghét trên người cũng đã nhạt đi rất nhiều, đang ở tốc độ cực nhanh dần dần tiêu giảm.

Cánh tay Lâm Khiếu Đường nhắc lên, cách không nâng Pháp Mã Nhĩ vừa định quỳ xuống, sau đó nói:

- Ta muốn người đi làm cho ta một chuyện!

- Xin tiền bồi cứu nói!

Pháp Mã Nhĩ rất tích cực.

Đừng nói là một chuyện, cho dù trăm chuyện đi nữa, Pháp Mã Nhĩ cũng tuyệt đối không từ chối. Trước đó Pháp Mã Nhĩ có tiền tài, hiện nay lại có được cuộc sống đáng quý, thanh niên trước mắt rõ ràng chính là phụ mẫu tái sinh của hắn, thiên thượng thần tiên, ôn dịch này đã tàn phá toàn bộ đại lục hơn một năm qua, cho tới bây giờ chưa từng nghe được trường hợp nào có người đem bệnh nhân mắc ôn dịch trị hết, coi như là cao nhân của hai đại giáo hội cũng thúc thủ vô sách.

Pháp Mã Nhĩ trà trộn xã hội nhiều năm, con mắt nhìn người coi như chính xác, thanh niên trước mắt này có thể đem bệnh bất trị thuốc đến bệnh trừ, hiển nhiên bản lĩnh cực cao, ý ít thì phương diện y thuật so với những người gọi là cao nhân của Minh Tây đại lục này cao minh hơn nhiều, chỉ riêng điểm này thôi, đi theo người này tuyệt đối không sai lầm.

- Giúp ta đi trộm hai vật phẩm!

Thần sắc của Lâm Khiếu Đường hơi có chút thần bí nói.

- Vật gì vậy?

Nhân thần của Pháp Mã Nhĩ sáng lên.

- Người không cần biết nó là cái gì, đến lúc đó chỉ cần nhìn theo ánh mắt của ta mà hành động, chỉ một người người sợ là thiếu, có thể tìm được vài người trợ giúp hay không?

- Đây...

Pháp Mã Nhĩ có hơi chút do dự.

- Tìm không được nhân thủ? Trước kia người không phải là thành viên của bang phái gì đó hay sao? Thoạt nhìn địa vị trong bang còn không thấp.

Lâm Khiếu Đường kỳ quái nói.

Pháp Mã Nhĩ lắc đầu thở dài:

- Tiền bối có chỗ không biết rồi, một tháng trước bang phái của văn bối có không ít người nhiễm phải ôn dịch, lúc đó Hắc Hùng đẳng thừa cơ mà vào, đem chúng ta một lượt bắt hết, hiện tại đã không còn bao nhiêu người, cho dù tìm được thì sợ là bọn họ đang trong tình trạng nguy kịch không làm được gì.

- Đại khái tìm được bao nhiêu người?

Lâm Khiếu Đường truy hỏi.

Pháp Mã Nhĩ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hẳn là có thể tìm được trên dưới mười người.

- Đưa họ cùng nhau tới đây!

Lâm Khiếu Đường quả đoán nói.

- Thế nhưng...

Pháp Mã Nhĩ có chút do dự, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, kinh hãi nói:

- Lẽ nào tiền bối định trị liệu cho bọn họ?

- Nhanh chóng đem người đến là được!

Lâm Khiếu Đường thực giục.

Sau khi Pháp Mã Nhĩ ly khai, Tân Tây Á lần thứ hai cầm phương thuốc ra ngoài, bất quá lần này Tân Tây Á không đi bao lâu đã quay trở về, được thảo trong tay còn muốn nhiều hơn lần trước.

Có kinh nghiệm luyện chế lần đầu tiên, khi Lâm Khiếu Đường luyện chế lần thứ hai, rõ ràng vô cùng thuận buồm xuôi gió. Khi Pháp Mã Nhĩ đem người tìm được đến nơi thì Lâm Khiếu Đường đã đem hơn hai mươi khóa đan được màu trắng luyện chế hoàn thành.

Những người mà Pháp Mã Nhĩ triệu tập đến hơn phân nửa là bị khiêng vào trong, số còn lại thì có thể miễn cưỡng bước đi, tất cả mọi người hẳn tìm đến đều đã có dấu hiệu nhiễm ôn dịch.

Thế nhưng khi đã đem người đến lôi đài ngầm, Pháp Mã Nhĩ liền ngậy đại, thế nào cũng không tìm ra tiền bối ở đâu, phẳng phất giống như biến mất khỏi thế gian.

- Pháp Mã Nhĩ, thần y mà tiểu tử ngươi nói đang ở chỗ nào? Tại sao ta lại không nhìn thấy đâu cả?

Một thanh niên tráng hán nhìn sân lôi đài ngầm rộng trống trải ẩm ướt chất vấn.

- Pháp Mã Nhĩ ngươi không phải là bị bệnh đến mù đầu rồi chứ!

Lại có thêm một trung niên hán tử bị nhiễm ôn dịch chưa sâu khinh thường nói.

Những người khác cũng đã bắt đầu gào thét om sòm, tuy rằng cả đám đều đã bị nhiễm ôn dịch, thế nhưng trước giờ đều là những nhân vật liêu lĩnh, cho dù đang bị bệnh không nhẹ thế nhưng vẫn không đối được loại khí tức lưu manh cố hữu.

Pháp Mã Nhĩ trừng mắt nhìn đám người này nhưng cũng không có cách nào, hiện tại bang phái chỉ còn những phần tử nòng cốt này còn sống sót, thực thiệu thiếu một chút thì nhiễm bệnh vài ngày là đi, những người còn lại đều có tu vi tương đối khá, địa vị trong bang so với hẳn không kém hơn bao nhiêu, nếu không phải bọn họ nhìn thấy dấu hiệu ôn dịch trên người Pháp Mã Nhĩ đã biến mất không ít, vậy thì tuyệt đối không nghe những lời kêu gọi của Pháp Mã Nhĩ mà tới đây.

- Pháp Mã Nhĩ, tên tiểu tử nhà ngươi, lúc này là lúc nào rồi mà còn đùa giỡn với chúng ta. Trong cái địa phương này cũng có thần y, người con mẹ nó khi chúng ta là ngu ngốc a, chúng ta đi, thực con mẹ nó xui...

Tiểu Ân đã từng là nhị bả thủ trong bang phái hỗn hển nói.

Mấy gã khác còn dùng đôi mắt bệnh nhân oán hận nhìn về phía Pháp Mã Nhĩ...

Pháp Mã Nhĩ cảm thấy kỳ quái, nhìn sân rộng không có đến một bóng người kinh ngạc đến chờ người ra, sao lại không có người ở đây cơ chứ? Lễ nào tiên bối có chuyện gì đó khẩn cấp, tạm thời ly khai?

Tiểu Ân vừa mới xoay người định bỏ đi, hai kim thủ đột nhiên xuất hiện tại bờ vai của hắn, nhẹ nhàng trào xuống, liền đem thân thể của hắn nâng bổng khỏi mặt đất, nhanh chóng bay tới giữa sân rộng.

Tiểu Ân không ngừng bay cách mặt đất khá xa quá sợ hãi, còn đang không biết chuyện gì đang xảy ra, thì một khuôn mặt tuần lân xuất hiện trước mắt. Lâm Khiếu Đường tách miệng của hắn ra, đem một khóa được hoàn đẩy vào trong.

Tiểu Ân muốn nhổ ra nhưng không kịp, khóa được hoàn màu trắng phẳng phất giống như được bôi một tầng dầu mỡ, xẹt một cái đã chui sâu vào trong bụng của hắn, được hoàn vừa vào bụng, trên vai Tiểu Ân buông lỏng, từ trên không trung rơi xuống, đặt móng thân mật tiếp xúc mặt đất.

- Phi phi phi..., *** tiểu tử thối, người cho lão tử ăn cái gì vậy?

Tiểu Ân rất không có giác ngộ hùng hùng hổ hổ nói.

Những người khác cũng ngơ ngác nhìn thanh niên đang huyền phù trên không trung, phi hành đối với những tu luyện giả cấp thấp như bọn hắn mà nói, đó chính là một loại tiên thuật truyền thuyết.

Ngay trong lúc mọi người còn đang chờ người, hơn mười kim thủ bỗng nhiên xuất hiện, nhanh chóng dùng các loại thủ đoạn, đem được hoàn màu trắng bá đạo tống vào trong miệng tất cả mọi người...

261. Chương 264: Rốt Cuộc Người Nào Mới Là Hạt Vừng

Tất cả mọi người bị tài nghệ thần kỳ của Lâm Khiếu Đường làm cho kinh sợ, cho dù bị ép buộc nuốt chửng thứ gì đó không biết tốt hay xấu thế nhưng tất cả vẫn trong trạng thái kinh ngạc ngây ngốc.

Trong mắt bọn họ thì cao giai tu luyện giả giống như thần tiên trên trời, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

- Mã Khắc Tư, hắc ban trên người người đang dần dần biến mất.

Đột nhiên có người cả kinh kêu lên.

Tiếng hét này đã lôi tất cả mọi người từ trong trạng thái ngây ngốc kéo trở lại, đoàn người nhất thời rối tung lên, mỗi người đều phát hiện ra bản thân đang có biến hóa, hắc ban dần biến mất, trạng thái tinh thần so với lúc trước tốt hơn rất nhiều, mấy người vừa mới được khiêng vào thậm chí có thể đứng lên đi lại, bụng cảm thấy đói.

Phốc..., một tiếng đánh rầm không hề che đậy đột nhiên phát ra, một cỗ hơi thổi không gì sánh được tràn ngập không khí xung quanh.

- Mót quá, mót quá...

Một gã đại hán cấp bách hô lên, nhanh chóng xông ra ngoài.

Chỉ chốc lát hơn phân nửa số người đứng đây đã vội vàng vàng đi ra ngoài tìm nhà xí, độc tố trong cơ thể cần đi theo đường phía sau bài tiết ra ngoài, hiệu lực được tính giằng co tới hơn một canh giờ, đám người Pháp Mã Nhĩ gọi đến rốt cuộc cũng đã ổn định lại.

Lúc này không một ai dám tiếp tục kêu rống gào thét, vừa rồi còn đang trong trạng thái vô cùng uể oải khi bị nhiễm ôn dịch, hiện tại có cảm giác giống như vừa mới tỉnh khỏi giấc mơ, thậm chí không thể tin được ôn dịch cứ như vậy được bài trừ ra khỏi cơ thể.

Thần sắc của Pháp Mã Nhĩ hiện rõ nét đặc ý nồng đậm, phẳng phất như đang nói: “Hiện tại thì tin tưởng ta chưa nào?”

Từ đầu đến cuối, Lâm Khiếu Đường vẫn lẳng lặng huyền phù trong không trung nhìn đoàn người, đông một tiếng, có người đột nhiên quỳ rạp xuống dưới đất, hướng về phía Lâm Khiếu Đường vừa ho vừa nói:

- Tiền bối, cầu mong ngài cứu thê tử và hài tử của chúng ta, bọn họ cũng đã bị nhiễm ôn dịch rồi, sợ là sắp không chịu nổi.

Tiếp đó, càng thêm nhiều người quỳ xuống, yêu cầu của tất cả hoàn toàn giống nhau. Lâm Khiếu Đường cau mày, bỗng nhiên ý thức được tựa hồ như bản thân đã quên đi cái gì đó, nếu như chuyện bản thân chữa trị được ôn dịch này truyền ra ngoài thì sợ là hẳn đừng mong yên ổn ở chỗ này.

- Các người hãy đứng lên trước, chỉ cần các người đáp ứng ta hai chuyện, ta tự nhiên sẽ ra tay cứu người nhà các người.

Lâm Khiếu Đường nhắc tay lên, một cỗ lực lượng nho nhỏ tràn ra như sóng, đem toàn bộ đám người đang quỳ gối nâng dậy.

- Tiền bối, ngài có chuyện gì cứ nói, chỉ cần chúng ta có thể làm, coi như là lên núi đao xuống biển lửa, chúng ta cũng tuyệt đối đi làm.

Tiểu Ân vỗ vỗ bộ ngực nói.

Lâm Khiếu Đường hướng Pháp Mã Nhĩ đơn giản truyền âm vài điều, Pháp Mã Nhĩ liên tục gật đầu, sau đó nói với mọi người:

- Tiền bối để cho mọi người đến đây là vì có hai chuyện cần mọi người đi làm. Chuyện thứ nhất chính là phải đi trộm hai dạng vật phẩm tại Phỉ Nhã thương hội, chuyện thứ hai chính là phải đem sự tình tiền bối chữa bệnh cho mọi người bảo mật một cách tuyệt đối, không được phép để lộ phong thanh ra ngoài.

Ba ngày tiếp theo, Lâm Khiếu Đường lại luyện chế thêm một ít dược hoàn màu trắng, tạm thời đặt tên cho nó là “hắc khứ đan”. Hơn hai trăm khẩu dược mang ra ngoài, thiếu chút nữa thiếu, thực sự không ngờ tới chỉ có hơn hai mươi người lại có thể có nhiều thân nhân như vậy.

Bất quá mấy ngày khổ cực của Lâm Khiếu Đường không hề uổng phí, đám tiểu lưu manh suốt ngày trà trộn đầu đường xó chợ này rốt cuộc đã mang về được rất nhiều tin tức có giá trị.

Đặng Cổ Thập quả nhiên có hành động rất mạnh, vận dụng lực lượng cực lớn của Long Thạch đế quốc để tìm kiếm tung tích Lâm Khiếu Đường trong phạm vi toàn bộ quốc gia, bất quá nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất. Đặng Cổ Thập nằm mơ cũng không hề nghĩ ra được căn bản Lâm Khiếu Đường không ly khai Thiên Long thành nửa bước.

Nguyên lai Đặng Cổ Thập là quốc sư của Long Thạch đế quốc, đã từng phụ tá qua tam đại Long Thạch đại đế, địa vị cực kỳ cao. Có được toàn bộ tài nguyên tu luyện trong Long Thạch đế quốc làm hậu thuẫn cho bản thân, lại có thêm bản lĩnh chuyên môn thu phục cự long, tại Long Thạch đế quốc có thể nói là hô mưa gọi gió, coi như là long kỵ sĩ mạnh nhất của Long Thạch đế quốc hiện nay, hắc ám long kỵ Tát La Gia cũng có chỗ không bằng.

Hiện tại Long Thạch đế quốc bị một hồi ôn dịch rất lớn làm cho sút đầu mẻ trán, thực lực quốc gia tổn hao một mức lớn, đám quý tộc hầu như không thể chống đỡ được, hoàn toàn dựa vào sự trợ giúp của Đạt Khắc giáo để duy trì chút tàn hơi còn lại, thế nhưng Đạt Khắc giáo lại đang có xu thế vận dụng toàn bộ lực lượng chiến tranh với Lai Đặc giáo, bởi vậy sự trợ giúp rất có hạn.

Ôn dịch tàn sát bữa bãi tựa hồ như không hề có chừng mực, lúc đầu chỉ là người thường không thể chống đỡ được bệnh độc mà chết đi, thế nhưng hiện tại những tu luyện giả cấp thấp cũng đã bắt đầu không chống lại được, thậm chí còn có một số tu luyện giả cao cấp không chịu nổi sự tập kích của ôn dịch mà nhiễm bệnh.

Để phòng ngừa ôn dịch tiến thêm một bước khuếch tán tràn lan hơn, các quốc gia trong Minh Tây đại lục đã tự động phong bế lẫn nhau. Bởi vì Long Thạch đế quốc là nơi khởi nguồn bệnh dịch, nên chính là quốc gia chịu tai họa nghiêm trọng nhất, bên ngoài hầu như đã phong tỏa tất cả sự lưu thông, liên hệ với Long Thạch đế quốc.

Địa long kỵ sĩ đoàn và phi long kỵ sĩ đoàn Long Thạch đế quốc cũng chính bởi vì tràng ôn dịch này mà hầu như đã bị phế bỏ, long tộc cấp thấp hầu như không thể chống lại được bệnh độc cường đại mà tử thương

quá nửa.

Trận ôn dịch khủng khiếp này và mầu thuẫn không thể điều hòa giữa hai đại giáo hội, đã tạo cơ hội cho ước muốn độc bá một phương của Đặng Cổ Tháp có cơ hội thực hiện. Thực tế hắn đã đem toàn bộ hoàng thất của Long Thạch đế quốc giam lỏng trắng trợn, thậm chí còn đuổi hai vị cự long kỳ sĩ ra khỏi Thiên Long thành, bởi vì cự long đã nhiễm phải ôn dịch, mà kỳ sĩ nếu như không có tọa kỳ thì sức chiến đấu giảm đi một mức lớn, chỉ đành phải ngậm ngùi rời khỏi thành.

Đạt Khắc giáo đối với chuyện này cũng coi như mở một con mắt nhắm một con mắt, ai thống trị Long Thạch đế quốc đối với bọn họ mà nói không trọng yếu, chỉ cần đúng hạn giao nộp đủ cung phụng là được. Tại phương diện này Đặng Cổ Tháp tự nhiên không keo kiệt, từ mấy tháng trước hơn phân nửa nguyên thạch trong quốc khố Long Thạch đế quốc đã bị hắn lấy đi vừa dâng tặng cửa ngàm vừa cung phụng ngoài ánh sáng. Đối với nội loạn trong Long Thạch đế quốc, Đạt Khắc giáo chọn thái độ trầm mặc không lên tiếng.

Trong toàn bộ Long Thạch đế quốc người có thể chống lại được Đặng Cổ Tháp chỉ còn có hắc ám long kỳ Tát Gia La, thế nhưng không biết vì sao, vị long kỳ có địa vị cực cao của Long Thạch đế quốc này, ba tháng trước vẫn luôn trốn kỹ trong đại thành lớn thứ hai Long Thạch đế quốc Đặc Khảm Tư không hề thấy xuất hiện bên ngoài, tựa hồ như rất khiếp sợ. Bất quá cho dù là như vậy thì Đặng Cổ Tháp cũng không muốn cùng vị hắc ám long kỳ này sẽ rách mặt, hai bên đang dùng một loại tình thế rất vi diệu dây dợ giằng co lẫn nhau...

Sau khi đem tình hình cơ bản của Long Thạch đế quốc lý giải thấu triệt, Lâm Khiếu Đường đơn giản hướng Pháp Mã Nhĩ dẫn dò một vài chuyện, sau đó mang theo Tân Tây Á suốt đêm phi hành rời khỏi Thiên Long thành, hướng về phía bắc, một thị trấn nhỏ cách đó hơn bốn trăm dặm.

- Chủ nhân, chúng ta nhất định phải ở chỗ này biểu lộ ra ngoài hay sao?

Tân Tây Á xuất hiện một chút biểu tình lo lắng cực kỳ hiếm hoi.

- Chỉ cần chúng ta tranh thủ được thời gian một ngày một đêm là được rồi, sau khi Đặng Cổ Tháp mang theo bộ hạ rời khỏi Thiên Long thành thì Nạp Lan U sẽ có được cơ hội thuận lợi thu lại hai dạng vật phẩm đó!

Lâm Khiếu Đường rất tin tưởng nói.

- Thế nhưng thị trấn nhỏ này thực sự các Đặc Khảm Tư thành quá gần rồi, nếu như làm cho cả Tát La Đa cũng tới nơi này, sợ là chúng ta không thể ứng phó được.

Tân Tây Á tựa hồ như rất e ngại vị hắc ám long kỳ chưa lộ mặt này.

Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

- Ta lúc nào nói qua muốn chính diện cùng với bọn họ đối địch, không cần hắc ám long kỳ xuất động, hai chúng ta cũng không phải là đối thủ của Đặng Cổ Tháp, bất quá nếu như dùng chiến thuật đánh du kích mà nói, vậy thì cần phải bàn lại, chỉ xét riêng phương diện tốc độ ta còn có chút nắm chắc.

Cái gọi là biểu lộ kỳ thực rất đơn giản, Lâm Khiếu Đường chỉ cần vào trong thị trấn nhỏ nghênh ngang tiêu sái dạo một vòng là được, danh tiếng của hắn sớm đã truyền đến khắp nhàn cùng ngõ hẻm trong toàn bộ Long Thạch đế quốc. Bình dân bách tính có thể không quá mức để ý, thế nhưng quan viên lính tráng của đế quốc, sớm đã đem hình dáng khuôn mặt của hắn nhớ kỹ trong đầu, phải biết rằng, nếu như có thể bắt sống hắn mà nói, rất có thể lấy được một bút thưởng phẩm cực lớn, còn nếu như đánh chết thì vật phẩm thưởng cho cũng tương đối khả quan.

...

Nạp Lan U sớm đã nguy trang thành một tiểu lưu manh đầu đường xó chợ theo đám người Pháp Mã Nhĩ sáng sớm đã lên vào Phỉ Nhã giao dịch sở. Bị hoàn cảnh chung toàn đại lục ảnh hưởng, nơi giao dịch cực kỳ hoang vắng, cực kỳ tiêu điều.

Pháp Mã Nhĩ mang theo hơn hai mươi gã huynh đệ trong bang tiến nhập Phỉ Nhã giao dịch sở từ phía sau, rất quang minh chính đại, cả đám người tùy tiện vừa nói vừa cười, đưa tới không ít ánh mắt chú ý. Bất

quá sau khi dò xét tu vi của đám người này thì các quản lý cho rằng sinh ý tới cửa lại thất vọng cười khinh thường. Đám tiểu lưu manh nhỏ nhen này mà cũng dám đến nơi này nháo nhào, chỉ sợ gặp phải một tu luyện giả cao cấp tính tình không tốt nào đó đánh cho một trận no đòn.

- Đứng lại! Nơi này là khu giao dịch cao cấp, người có tu vi dưới sơ giai không được tiến vào!

Một gã bảo vệ canh cửa hung hãn ngăn cản đám người Pháp Mã Nhĩ.

Cho dù là bảo vệ canh cửa thì cũng đã có tu vi ít nhất là sơ giai trung kỳ, tự nhiên không phải là đám tiểu lưu manh chỉ có tu vi vệ giai như Pháp Mã Nhĩ có thể trêu chọc vào, nếu là trước đây người của khu giao dịch nhất định sẽ đánh chết Pháp Mã Nhĩ ngay tại chỗ, hẳn tuyệt đối không thể bước vào nửa bước. Pháp Mã Nhĩ biết rõ, nơi này so với thế giới mà mình đang sống là hai lĩnh vực hoàn toàn không giống nhau.

Bất quá, ngày hôm nay Pháp Mã Nhĩ lại không hề lộ vẻ sợ hãi, trên mặt vẫn hiện lên nụ cười sáng lạn nói:

- Tiền bối, chúng ta tới đây là muốn làm một bút giao dịch.

Bảo vệ canh cửa nhú nhú mày, rất không nhịn được nói:

- Các người ở bên ngoài sân rộng là có thể giao dịch được rồi, ở đây không tiếp đón tu luyện giả cấp thấp.

Trên mặt Pháp Mã Nhĩ lộ vẻ khó xử, làm bộ do dự một chút, hơi tới gần bảo vệ canh cửa, thần bí nói nhỏ:

- Tiền bối, thứ ta mang tới sợ là không đơn giản, người xem, ta dẫn theo nhiều tiểu đệ đi cùng như vậy, chính là sợ bị người khác cướp đoạt. Ngày hôm qua vẫn bối tiêu dao một đêm, hừng đông trở về nhặt được một chiếc nhẫn, tiểu nhân tuy rằng là người thô lỗ, thế nhưng đối với cảm ứng nguyên lực coi như còn biết chút ít. Chiếc nhẫn này theo như vân bối cảm ứng thì tuyệt đối không đơn giản. Vì vậy không dám lộ liễu mang trên người đã trực tiếp đi tới nơi này, nếu như đưa chiếc nhẫn ra ngoài, chỉ sợ là cao giai tu luyện giả lập tức phát hiện ra, sẽ lấy mất cái mệnh nhỏ này của tiểu nhân, ngài biết đến...

Nhìn thấy Pháp Mã Nhĩ thần bí bí bí như vậy, không chờ cho hắn nói xong, bảo vệ canh cửa đã thuận tiện nói:

- Lấy ra nhìn xem.

Pháp Mã Nhĩ cực kỳ cẩn thận đưa tay đưa vào trong lồng ngực móc ra một chiếc nhẫn lung lay nhoáng lên trước mặt bảo vệ canh cửa, đôi mắt của gã bảo vệ sáng ngời, hắn cũng cảm giác được chiếc nhẫn này tuyệt đối không bình thường. thuận tiện nói:

- Người ở chỗ này chờ một lát, ta đi vào trong thông báo một tiếng.

Nhìn bóng lưng của gã bảo vệ canh cửa Pháp Mã Nhĩ khẽ cười một chút, quay mặt hướng về phía Nạp Lan U lẩn trong đám đông giờ ngón tay cái biểu thị dẫn thành công, Nạp Lan U chỉ gật đầu nhẹ coi như là đã đáp lại.

Nạp Lan U nữ giả nam trang, trên mặt bôi một lớp tro bụi, mái tóc cũng độn thêm một vòng, trong cơ thể đã được Lâm Khiếu Đường dùng nguyên lực của hắn ngăn chặn khí tức phát ra, nhìn qua nhiều nhất chỉ cảm ứng được là một tiểu lâu la tu vi vệ giai sơ kỳ kém cỏi mà thôi.

Chỉ chốc lát gã bảo vệ canh cửa đã quay trở về, phía sau còn có một thiếu phụ đi theo, Nạp Lan U vừa nhìn thấy thiếu phụ này thì sâu trong nội tâm không thể kìm chế nổi giận dữ vô cùng, thế nhưng chỉ có thể ghen trong lòng mà thôi.

Vị thiếu phụ xinh đẹp này chính là Duy Lạp, người tiếp đãi Lâm Khiếu Đường khi hắn đến Phỉ Nhã giao dịch sở lần đầu tiên, Lạc Phỉ cùng với nữ tử này đã cùng nhau phản bội Nạp Lan U, phân biệt xà vào lòng của Đặng Cổ Tháp và đồ đệ của hắn La Dịch Ni Áo, trở thành thị tỳ của thầy trò hai người đó.

Duy Lạp lần thứ hai bảo Pháp Mã Nhĩ lấy chiếc nhẫn ra quan sát, khi nhìn thấy chiếc nhẫn tỏa ra quang mang màu xanh yếu ớt, trên mặt Duy Lạp nhất thời ngẩn ra, đây chính là bảo bối của La Sát quốc chế tạo ra “trần thiên giới”, có thể trong nháy mắt giúp người sử dụng bộc phát ra thực lực cao gấp ba lần, bất luận là chức nghiệp gì cũng có thể sử dụng. Đây chính là trang bị phụ trợ thượng phẩm, đặc biệt trong thời khắc nguy cơ, nó tuyệt đối là một lựa chọn để bảo mệnh.

Vẻ chần chừ trên mặt Duy Nạp chỉ duy trì trong thời gian ngắn liền khôi phục lại như bình thường, mê người cười nói:

- Vị tiên sinh này, thỉnh đi theo ta.

- Chờ một chút!

Pháp Mã Nhĩ đột nhiên bối rối nói.

Duy Nạp quay lại nhìn gã thanh niên có đầu tóc khá dài, dung mạo coi như không tồi, có chút bất mãn nói:

- Còn có chuyện gì không thích hợp hay sao?

Pháp Mã Nhĩ làm bộ khẩn trương bắt đầu nói:

- Tiên bối, các huynh đệ của ta có thể vào được cùng hay không? Ta một người thực sự có điểm sợ hãi.

Duy Nạp bưng tỉnh cười nói:

- Phỉ Nhã thương hội chúng ta chính là một trong ba thương hội lớn nhất toàn bộ Minh Tây đại lục, cũng không phải là một chợ đem hạ tam lưu, người sợ cái gì? Sợ chúng ta đoạt mất bảo bối của người hay sao?

Pháp Mã Nhĩ vội vàng trả lời:

- Tiên bối, tiểu nhân không phải có ý tứ này, chỉ là tràng diện nào mà tiểu nhân chưa thấy qua, trong lòng có chút đắn đo không chính xác.

Duy Nạp nhìn lướt qua đám người đang chờ đợi phía sau Pháp Mã Nhĩ, tất cả chỉ là một đám tiểu lưu manh không cần nhắc tới mà thôi, coi thường thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía trần thiên giới mà Pháp Mã Nhĩ còn đang cầm trên tay, nói:

- Cùng nhau vào đi, bất quá khi đi không được gây ra tiếng động lớn, lại càng không được làm loạn trong này, nếu là ai đó làm trái với quy củ, đừng tránh bảo tiêu của bản thương hội nặng tay.

- Dạ dạ dạ...

Pháp Mã Nhĩ thở ra một hơi dài rất rõ ràng, liên tục gật đầu nói.

Theo Duy Nạp, mọi người cùng nhau tiến vào một phòng khách tầng một giao dịch tháp, bên trong không có người nào, chỉ có một vị thanh niên kỳ sảng anh tuấn nhàn nhã ngồi trên ghế khách nhân, đang tự thưởng thức chén trà trong tay.

Nạp Lan U lẫn trong đoàn người hơi hơi kinh hãi, La Dịch Ni Áo thế nào lại ở chỗ này, lẽ nào tin tức có sai lầm hay sao?

Đặng Cổ Tháp đã tự mình đi trước nữ Lâm tiên sinh rồi cơ mà, cư nhiên không mang theo đồ đệ bảo bối đi cùng.

- Duy Lạp, thế nào lại mang nhiều người tiến vào như vậy?

Lạc Phỉ từ trên lầu hai chậm rãi đi xuống, nhìn phòng khách đột nhiên náo nhiệt kỳ quái hỏi.

Duy Nạp bước lên trước hướng về phía Lạc Phỉ nói:

- Đám người này không biết là có được vận *** chó gì, cư nhiên nhặt được một kiện trần thiên giới.

- A?

Thần sắc Lạc Phỉ hơi hơi biến đổi, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nghe nói La Sát quốc để điều tra xem đệ nhất dũng sĩ Bỉ Mông tộc Khẩn Long tiến vào “ma tháp cấm địa” chết như thế nào nên đã phái ra một gã tiên tri, một tháng trước đột nhiên tiến vào Thiên Long thành, có thể là lão gia hỏa đó đánh rơi?

Duy Lạp mặc kệ là ai đánh rơi, thanh âm thấp hơn vài phần nói:

- Đám côn đồ nhỏ nhỏ này có lẽ không biết giá trị thực tế của trần thiên giới, chúng ta có thể tùy tiện đưa ra chút đồ vật để trao đổi, có thể đem bọn chúng đuổi đi, bút buôn bán này tuyệt đối kiếm lời lớn lại không hề tốn kém bao nhiêu sức lực.

Lạc Phỉ gật đầu, liếc mắt nhìn La Dịch Li Áo đang ngồi một bên, đột nhiên truyền âm cho Duy Lạp nói:

- Người đến quán lấy La Dịch Ni Áo, ta không muốn cho hắn biết chúng ta có được trần thiên giới, Đặng Cổ Tháp và tiểu tử này không thể tin tưởng hoàn toàn được, chúng ta phải lưu lại chút thủ đoạn đề phòng.

Duy Lạp hơi hơi gật đầu, nở nụ cười thật tươi hướng về phía La Dịch Ni Áo bước đi, La Dịch Ni Áo cũng tham lam nhìn về thân thể đang lắc lư cùng đôi nhũ phong rõ ràng không hề có bất cứ thứ gì ràng buộc phía trước của Duy Lạp.

La Dịch Ni Áo đang vô cùng phiền muộn vì sự phụ không chịu phách hấn thống lĩnh phi long kỵ sĩ đoàn đi trốn nã tội phạm quan trọng nhất, hôm nay đến đây cũng chỉ vì muốn tìm Duy Lạp giải buồn, về nhóm tiểu lưu manh đột nhiên tiến tới, thực tế cũng có vài phần hiếu kỳ, bất quá khi Duy Lạp ép sát người, dùng đôi ngọc tho to tròn mềm mại chặt chẽ ép lên cánh tay của hắn, La Dịch Ni Áo lập tức đem tất cả mọi chuyện vứt ra sau đầu, đôi tay tham lam lập tức vươn ra vuốt ve đôi kiêu động căng tròn, nhẹ nhàng cười rồi cùng Duy Lạp đi vào phòng trong.

Thấy Duy Lạp đã thành công hấp dẫn La Dịch Ni Áo, Lạc Phỉ liền mang theo đám côn đồ lên trên tầng thứ hai. Bọn người này cho dù có tới mấy trăm người đi nữa cũng không tạo ra được uy hiếp gì đáng kể đối với Lạc Phỉ, chỉ là để cho bọn họ tham quan một chút tầng thứ nhất và tầng thứ hai xem khí thế Phỉ Nhã thương hội như thế nào.

Trước đó Nạp Lan U còn đang lo lắng làm sao để lên được tầng thứ hai, lúc này mới thờ phào, bản thân lo lắng có chút dư thừa rồi. Lúc ban đầu khi Nạp Lan U cất giấu “linh vương đan” và năm cây “cổ độc thi thảo” cũng là vì nghĩ đến trường hợp bản thân gặp tao ngộ nào đó, giấu ở một nơi bí mật cũng chưa chắc đã được an toàn tuyệt đối, địa phương vô cùng bại lộ hiển nhiên không thể được, vì vậy Nạp Lan U đã đem hai dạng vật phẩm đó cất giấu trong một hố nhỏ trong tường tầng hai tháp giao dịch, lại càng đặt thêm một tầng pháp trận phong bế mà sự phụ nàng trước kia ban cho nàng, để tránh khỏi việc hai vật phẩm này tỏa ra nguyên lực khiến cho người khác phát hiện.

Khi tới tầng thứ hai Lạc Phỉ để cho Pháp Mã Nhĩ chờ đợi một lát, bản thân liền đi lên tầng thứ ba, tựa hồ như muốn lấy thứ gì đó.

Tầng thứ hai có hai gã thủ vệ, đều đã có tu vi sư giai trung kỳ, bất quá hai gã thủ vệ này đối với Nạp Lan U không hề có uy hiếp đáng kể gì, lại thêm Pháp Mã Nhĩ, Tiểu Ân một đám người quấy nhiễu, căn bản không nhìn thấy phía sau đoàn người rồ cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Mượn đám người quấy nhiễu tầm nhìn, Nạp Lan U lập tức hành động, khi Nạp Lan U tìm được hai dạng vật phẩm thu vào trong trữ vật giới chỉ, trong lòng thầm thở một hơi nhẹ nhõm, ít nhiều tầng thứ hai này cũng có pháp trận phong bế sự phụ ban cho, mới có thể giấu kín được đồ vật mà không bị người khác phát hiện ra, bằng không chỉ xét riêng trình độ xảo diệu giấu kín đến đâu đi nữa thì cũng tuyệt đối không thể tránh khỏi sự dò xét của nguyên thức tu luyện giả cấp cao. Vừa nghĩ đến sự phụ, dung nhan Nạp Lan U đột nhiên tối sầm lại, có cảm giác phiền muộn nói không ra lời.

Khi Lạc Phỉ trở về, trong tay cầm theo hai dạng vật phẩm, một kiện là khinh khái (giáp nhẹ), một thanh trường kiếm, đưa vào trong tay Pháp Mã Nhĩ nói:

- Hai dạng trang bị này, đều là những trang bị thượng phẩm mà cao thủ đấu khí mơ ước có được, một kiện là tinh linh chi khái, một kiện là ái nhân chi kiếm, đều qua tay danh sư chế tạo ra, về mặt phòng ngự và tấn công có thể giá trị thêm 50% hiệu quả.

Pháp Mã Nhĩ giống như nông dân vào thành kinh hô:

- Trời ạ, ta nằm mơ cũng muốn bản thân có được một kiện khinh khái như thế này.

Lạc Phỉ khinh miệt nhìn Pháp Mã Nhĩ đang hô to gọi nhỏ, bỗng nhiên mình bạch được vì sao có một số người vĩnh viễn chỉ có thể sinh hoạt tại tầng thấp nhất của kim tự tháp, hiển nhiên là vấn đề của cảnh giới tư tưởng, một kiện khái giáp vớ vẩn như thế này mà cũng ngạc nhiên, thực sự là không có kiến thức mà.

Pháp Mã Nhĩ nhìn sang khinh khải, lại nhìn chiếc nhẫn trong tay nói:

- Tiền bối, có thể cho ta thêm một ít nguyên thạch hay không?

Lạc Phỉ nhướn mày

- Người muốn bao nhiêu?

Pháp Mã Nhĩ nuốt nước miếng nói:

- 10 có thể chứ?

Lạc Phỉ kinh ngạc, còn đang định chờ bọn người này sử dụng công phu sư tử ngoạm, cư nhiên chỉ cần 10, bất quá nét mặt vẫn hơi hơi co lại nói:

- Chiếc nhẫn này kỳ thực cũng không có tác dụng quá lớn, chỉ là một kiện pháp giới tăng thêm hai mươi phần trăm pháp nguyên lực mà thôi, nếu như trao đổi tinh linh chi khải và ả nhân chi kiếm chúng ta đã thiệt một chút rồi.

Pháp Mã Nhĩ nhìn về phía các huynh đệ phía sau, cực kỳ luyến tiếc đem khinh khải đưa trở lại, không tình nguyện nói:

- Vậy thì ta đến thương hội khác xem thế nào!

Lạc Phỉ vung tay ra, đưa tới một túi nguyên thạch:

- Cảm!

Pháp Mã Nhĩ đếm một chút, nhất thời mặt mày rạng rỡ, cúi đầu khom lưng nói:

- Cảm tạ tiền bối, cảm tạ tiền bối.

Vừa nói, Pháp Mã Nhĩ liền cầm theo khinh khải và thanh kiếm cùng mọi người hướng cánh cửa bước ra khỏi căn phòng.

- Đứng lại!

Lạc Phỉ đột nhiên lạnh lùng kêu lên.

Pháp Mã Nhĩ nghi hoặc xoay người lại nói:

- Tiền bối còn có chuyện gì hay sao?

Sắc mặt của Lạc Phỉ cực kỳ lạnh lùng

- Nhẫn đâu?

- Ha ha!

Pháp Mã Nhĩ bắt đầu khô khốc cười, chiếc nhẫn trong tay đã đưa tới.

Lạc Phỉ tiếp nhận trấn thiên giới kiểm tra, xác nhận không lầm, hèn mọn nhìn đám người đang cuộn cuộn đi xuống dưới lầu, nhẹ nhàng xoay xoay trấn thiên giới trong tay khinh thường nói:

- Một đám ngu ngốc.

...

Một chỗ biên cảnh phía tây bắc Thiên Long thành, một vị thanh niên sắc mặt tuấn lang mặc áo bào màu xanh, ôm một nữ tử áo dạ tinh linh lẳng lặng huyền phù trong không trung, trước mặt đang có một con hắc ám cự long dài đến hơn ba mươi trượng chặn lại phía trước, trên đỉnh đầu hắc ám cự long còn có một nam tử sắc mặt tái nhợt nhưng mỹ lệ đến dị thường, đúng vậy, chỉ có thể dùng từ mỹ lệ để hình dung hắn, chứ không phải là anh tuấn.

262. Chương 265: Bề Ngoài Bằng Lạnh Trong Lòng Yếu Đuối

Lâm Khiếu Đường dừng lại phía trước nam tử, trong mắt không không hề nổi sóng, vốn hắn đã chạy trốn được vòng vây của Đặng Cổ Tháp, không nghĩ tới giữa đường lại hiện ra một Trình Giảo Kim, hơn nữa lại là một tên khó chơi.

Tân Tây Á trong lúc đột phá vòng vây chỉ vì chịu một kích thay cho Lâm Khiếu Đường mà trọng thương, mặc dù không đến mức nguy cấp tính mạng, thế nhưng muốn tiếp tục chiến đấu đã không còn khả năng nữa rồi.

Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên đối mặt với một long kỵ sĩ chân chính đứng nghĩa, trong lòng hơi có chút đắn đo không chính xác, người trước mắt này không cần suy nghĩ nhiều cũng biết là ai, hắc ám long kỵ toàn bộ Minh Tây đại lục cũng chỉ có duy nhất một vị mà thôi.

Tát La Gia cầm trong tay thanh trường thương màu đen dài hơn ba thước, cực kỳ uy vũ, đôi mắt tà mị màu xanh nhạt, thế nhưng hiện tại trong mắt lại tràn ngập khí tức xơ xác tiêu điều.

Đối phương ít nhất cũng có tu vi linh hồn giai trung kỳ, trong lòng Lâm Khiếu Đường thầm biết bản thân có lẽ đấu không lại, thế nhưng hắc ám long kỵ có tốc độ hoàn toàn ngược lại so với thân hình khổng lồ cồng kềnh của nó, thậm chí có thể trong nháy mắt hoàn thành không gian chuyển di, long ngữ ma pháp có tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với nhân tộc mặc niệm chú ngữ ma pháp.

Hô...

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên huyền hóa thành chín đạo hư ảnh, nhằm thẳng về hướng Tát La Gia. Khóe miệng Tát La Gia nhẹ nhàng nhếch lên, rất coi thường ngênh đón.

Hơn một trăm năm phối hợp với nhau, tọa kỵ của Tát La Gia sớm đã hợp nhất với ý nghĩ chủ nhân, trong miệng hắc ám cự long phun ra một đoàn hỏa diễm màu đen, đánh thẳng vào hướng chín đạo hư ảnh.

Bất quá vòng vây của hỏa diễm chỉ có thể bao trùm ba đạo hư ảnh, còn sáu đạo hư ảnh khác thì bị thương khí của Tát La Gia tấn công.

- Cái gì?

Công kích hoàn tất, Tát La Gia bỗng nhiên kêu lên cả kinh, chín đạo hư ảnh cư nhiên toàn bộ là giả, phía sau có một đạo kim quang nắm lấy kẻ hở, trong nháy mắt bắn tới.

Thần sắc của Tát La Gia ngưng trọng, dưới chân điểm nhẹ vào đầu hắc ám cự long. Tiếp đó, toàn bộ không gian như vận vẹo, thân thể to lớn của hắc ám cự long trong không trung đột nhiên biến mất không thấy.

Thành công tránh thoát được đối phương, Lâm Khiếu Đường ôm lấy Tân Tây Á độn phi, liều mạng hướng về phía tây nam vọt tới.

Thế nhưng chưa bỏ chạy được xa, Lâm Khiếu Đường lại cảm thấy phía trước có một cỗ khí tức nguyên lực cường đại dần dần ngưng tụ thành hình. Tát La Gia đột nhiên xuất hiện phía trước phương hướng và bản thân đang định đào tẩu.

Phải chiến rồi, Lâm Khiếu Đường hạ quyết tâm, cũng không hề đình chỉ tốc độ phi hành, trực tiếp vọt tới, ba mươi sáu kim thủ hầu như đồng thời xuất hiện xung quanh Tát La Gia, bao vây bên trong.

Ba mươi sáu phương hướng, ba mươi sáu điểm bao vây khác nhau, đồng thời bị tập kích, thế nhưng Tát La Gia không hề hoang mang, nguyên lực vận chuyển, thanh trường thương màu đen trong tay theo gió nhẹ nhàng khởi vũ, bình tĩnh chống đỡ toàn bộ đòn tấn công của ba mươi sáu kim thủ.

Nhìn Tát La Gia huy động trường thương giống như có ba đầu sáu tay, Lâm Khiếu Đường âm thầm cảm thấy kinh hãi, người này so với tưởng tượng còn muốn lợi hại hơn rất nhiều. Lập tức vận chuyển huyền hóa thành trường thương màu vàng, nắm chắc trong tay, mạnh mẽ ném tới.

Hắc ám cự long cũng không hề rảnh rỗi, vừa nhìn thấy trường thương màu vàng mạnh mẽ lao tới, nhất thời phun ra một đạo hắc hỏa long tức, nhưng mà long tức đối với trường thương bằng nguyên lực thực chất hóa lại không tạo thành bao nhiêu thương tổn, hầu như không hề sản sinh ra hiệu quả chống đỡ nào, trường

thương vẫn thẳng tắp bắn về phía Tát La Gia. Trong đôi mắt yêu dị của Tát La Gia rõ ràng hiện lên một tia kinh dị, giờ thanh trường thương màu đen lên chống đỡ chính diện.

Phanh...

Một tiếng va chạm trầm muộn thật lớn, cánh tay Tát La Gia tê dại, thân hình cũng từ trên đỉnh đầu hắc ám long kỵ văng ngược lại, rời khỏi vị trí đến mười mấy trượng mới có thể đứng vững thân hình.

Tát La Gia chưa từng gặp qua kỹ nghệ như thế này, lạnh lùng nhìn Lâm Khiếu Đường huyền phù xa xa, dựng thẳng thanh trường thương trong tay, toa một tiếng bắn tới.

Lâm Khiếu Đường kinh hãi, không ngờ tới Tát La Gia đã kỵ khai hắc ám long kỵ mà còn có năng lực tấn công mạnh mẽ đến như vậy, chức nghiệp đặc thù của hắn, một kỵ sĩ mà không có tọa kỵ không khác gì so với tu luyện giả nửa tàn phế của các chức nghiệp khác.

Chín đạo sa thuẫn xoay tròn trong nháy mắt hình thành trước người Lâm Khiếu Đường, thế nhưng chín đạo sa thuẫn trùng điệp chỉ tạo thành một chút trở ngại nho nhỏ cho Tát La Gia, không hề chống lại được thế tấn công sắc bén của thanh trường thương màu đen phía trước.

Lúc này, Lâm Khiếu Đường mong muốn trong tay có một thanh cự kiếm biết bao, đáng tiếc ngân tinh đã vỡ vụn, lại một thanh trường thương màu vàng nhạt do nguyên lực thực chất hóa xuất hiện trong tay Lâm Khiếu Đường, vũ khí có thể sử dụng hiện tại, cũng chỉ còn có nó mà thôi.

Đương...

Va chạm kịch liệt, trường thương màu đen và trường thương màu vàng nhạt đối chọi mãnh liệt cùng một chỗ.

Dưới tác dụng của lực phản chấn cực kỳ cường đại, Lâm Khiếu Đường và Tát La Gia đồng thời lui ngược lại.

Lâm Khiếu Đường nắm thấy thời cơ hai bên cùng văng ngược trở lại xoay người lần thứ hai độn phi mà đi, lúc này mà tác chiến có thể nói cực kỳ bất lợi, đối với so với chính mình không những cao hơn một giai, mà bản thân hiện tại còn phải ôm Tân Tây Á bị thương, chỉ có thể dùng một tay để tác chiến, vô luận như thế nào đi nữa, chạy trốn là cách tốt nhất.

Tát La Gia khinh miệt nhìn mũi tên màu vàng đang độn phi trước mặt, thân ảnh trong hư không nhoáng lên đã biến mất, sau đó lại hiện ra ngăn cản trước mặt Lâm Khiếu Đường. Lâm Khiếu Đường lại một lần nữa khiếp sợ.

- Chủ nhân, người đi trước, không cần phải lo lắng cho ta!

Tân Tây Á nằm trong lòng Lâm Khiếu Đường suy yếu nói.

Lâm Khiếu Đường đề phòng nhìn Tát La Gia huyền phù trước mặt thản nhiên nói:

- Nếu như ngươi bị bắt đi, vậy thì ta đào tẩu có ích lợi gì, thông qua nguyên linh của ngươi có thể đơn giản truy tung được ta, cho dù không có ước thúc linh hồn thì ta cũng tuyệt đối không bỏ lại ngươi, chúng ta chính là cộng tác, ta sẽ không bỏ lại cộng tác của mình mặc kệ, nếu như muốn bỏ lại ngươi thì ta đã bỏ lại rồi không cần chờ đến tận bây giờ, những câu nói ngốc nghếch như vậy từ này không được nói nữa.

Lời nói vô cùng lãnh đạm thế nhưng lại làm cho trong lòng Tân Tây Á vô cùng cảm động, chuyện cũ lần thứ hai hiện ra trong đầu, một giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống gương mặt, nguyên lai bản thân không phải là một công cụ giết chóc, vẫn khổ cực cố gắng nâng đầu lên không biết vì sao lúc này lại chậm rãi hướng về phía lồng ngực rộng rãi trước mặt cúi xuống, không dám dựa quá mạnh chỉ là nhẹ nhàng dựa sát vào mà thôi, thế cũng đã quá đủ rồi...

...

- Vậy Tân Tây Á làm sao bây giờ?

- Mặc kệ nó đi, nàng bắt quá chỉ là một tiểu tạp chủng mà thôi, lại không phải là thành viên giống chúng ta, mang theo nàng sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện xảy ra.

- Đúng vậy, không cần lo lắng cho nàng ta, truyền thuyết từ lâu đời đã từng giảng qua một vị đồng thời có huyết thống nhân loại và một nửa huyết thống của ám dạ tinh linh sau khi trưởng thành lại chuyển hóa thành ác ma, tổ tiên tuyệt đối không lừa gạt chúng ta đâu.

- Trong ánh mắt của nàng ta tràn đầy sự tham lam của nhân loại, không biết trước kia vì sao Lý Khắc thôn trưởng lại đi thu lưu một nữ tử ám dạ tinh linh từ bên ngoài trở về, từ khi nàng ta đến nơi này, người trong thôn không có đến một ngày sống yên ổn, sao lại có thể sinh ra loại tạp chủng như thể này cơ chứ.

- Nếu không phải mẫu thân của nàng ta mang theo cừu gia đến thì làm sao chúng ta phải bỏ làng xóm dời đi.

- Mang theo ta đi, ta sẽ nghe lời mà!

Một khu đất sát biên giới Phong Ma đại lục, bên ngoài một thôn trang của ám dạ tinh linh, có một tiểu cô nương tên là Tân Tây Á gương mặt hy vọng nhìn thôn dân và tinh linh bộ đội chuẩn bị tiến hành di chuyển.

Không ai thêm để ý đến tiểu cô nương, tiểu cô nương vẫn bướng bỉnh đi theo đoàn người, tiểu cô nương tuy rằng nhìn qua nhiều nhất chỉ tầm hơn mười tuổi, thể nhưng thọ mệnh và thời kỳ sinh trưởng của ám dạ tinh linh dài hơn nhân loại rất nhiều. Kỳ thực tiểu cô nương ở lại thôn trang này đã hơn sáu mươi năm, tiếp qua vài chục năm tiểu cô nương sẽ bắt đầu trưởng thành, tiểu cô nương biết nếu như thất tán với bộ đội tinh linh, bản thân một mình đối mặt với thế giới xung quanh sợ là cực kỳ nguy hiểm, nếu như lạc đường trong Hắc ám sâm lâm thì chỉ có một kết cục đó là cái chết!

- Bỏ đi!

- Cách hài tử của ta xa ra!

- Cút!

- Dem nàng lưu lại xem như dành cho người đến trả thù.

Một cây đại thụ sát biên giới làng của ám dạ tinh linh có một chiếc lồng được bện bằng dây thừng, một gã tiểu cô nương vẻ mặt bất lực đang bị nhốt bên trong, lệ chảy đầy mặt, vô luận là nàng la hét hay giãy dụa như thế nào đi nữa cũng không thể làm nên chuyện gì, những người khác đều đã đi hết, đem lồng nhốt vào trong một chiếc lồng lạnh lẽo, để nàng ở lại đợi kẻ thù không biết tên.

Một đêm lại một đêm cực kỳ lạnh lẽo trôi qua, ý thức của tiểu cô nương càng dần càng không rõ ràng, ngay khi nàng cho rằng bản thân nhất định phải chết, một tên ma quỷ mặt màu xanh xuất hiện trước mắt nàng, đem nàng cứu ra khỏi lao lung, thể nhưng đó lại là lúc bắt đầu cho quãng thời gian nô dịch càng đáng sợ hơn. Rất nhiều năm sau này, tiểu cô nương mới biết được, gã ma quỷ có khuôn mặt màu xanh ấy chính là quốc vương vĩ đại của La Sát quốc, kiếm thánh Khố Ban.

Hắn đã bắt nàng thực hiện rất nhiều đợt huấn luyện ma quỷ, nhiều lần ra vào giữa ranh giới sinh tử, điên cuồng tẩy não và cấm chế linh hồn nhằm phá vỡ ý chí của nàng, trong cuộc sống hắc ám ấy đã làm cho nàng hoàn toàn mất đi phương hướng, thể nhưng sâu trong tâm khảm của nàng vẫn có một loại bản năng cầu sinh mạnh mẽ đã làm cho nàng kiên trì được. Chẳng cho đến tận khi nàng bị đưa cho một gã thanh niên nam tử khá tuấn lãng, tóc đen mắt đen, từ lúc đó cuộc đời của nàng đã xuất hiện những chuyển biến không thể tượng tưởng nổi.

Nhưng mà, thời gian đầu nàng cũng không hề có được mục đích cuộc đời mình, không biết bản thân sẽ đi đến đâu, nàng giống như đám bèo trên mặt nước tùy ý đẩy đưa theo dòng chảy, thể nhưng hiện tại nàng đã biết, cho dù phía trước có nguy hiểm đến thế nào đi nữa, cho dù không có bảo đảm gì, thể nhưng lại ảm áp vô cùng, chỉ ít hiện tại nàng biết thanh niên đó sẽ không bỏ mặc nàng.

...

- Tân Tây Á, Tân Tây Á...

Một tràng thanh âm gấp gáp đã đem Tân Tây Á từ trong hồi tưởng quá khứ kéo về hiện thực, khí tức hắc ám nguyên khí dày đặc nhất thời làm cho Tân Tây Á đang thụ thương cảm thấy khó chịu, thấp giọng trả lời:

- Chủ nhân, làm sao vậy?
- Người còn khí lực hay không?
- Còn có một chút!
- Đến phía sau ta đi, ôm chặt lấy, ta muốn tiến lên công kích rồi!

Trong thanh âm vô cùng bình tĩnh đến lạnh lùng của Lâm Khiếu Đường rõ ràng hòa lẫn một loại tình cảm kiên quyết nồng hậu.

Nhìn nữ tử trong lòng thanh niên dần dần chuyển ra phía sau lưng, trên mặt Tát La Gia hơi co lại, tựa hồ đối với loại tràng cảnh như thế này rất chán ghét, thanh trường thương trong tay lại một lần nữa đâm tới.

Rốt cuộc cũng có thêm một tay chiến đấu, Lâm Khiếu Đường đồng thời huyền hóa ra hai thanh trường thương, nắm chắc trong tay cũng vọt tới.

Trong nháy mắt khi hai người đối chọi, khuôn mặt Lâm Khiếu Đường hiện lên nét cười khê quỷ dị, hầu như đồng thời lúc đó Tát La Gia cảm thấy y phục phía sau bị một thứ gì đó kéo ngược lại, tốc độ lập tức giảm đi, đang trong tốc độ cực cao lại bị dừng lại đã làm cho hắn mất đi tiên cơ, lực chú ý lại bị phân tán, Tát La Gia đã rơi vào hoàn cảnh rất xấu.

Hai đạo kim quang đâm thẳng tới, Tát La Gia cả kinh, vội vội vàng vàng giơ thương chống đỡ, mạo hiểm ngăn cản một kích sấm sét, thân hình dưới trạng thái mất cân bằng bị đánh bay ra ngoài.

Một kích thu được hiệu quả nhất định tự nhiên Lâm Khiếu Đường không bỏ qua cơ hội tốt, mạnh mẽ tăng tốc đuổi theo, thanh trường thương trong tay tinh tế hướng về vị trí yếu hại của Tát La Gia, sắc mặt Tát La Gia trắng bệch, phanh...

Một bóng đen thật lớn đột nhiên xuất hiện, đâm thẳng vào Lâm Khiếu Đường, đem hắn đẩy bật ra ngoài.

Hắc ám cự long đứng lúc bay tới, sự kinh hãi của Tát La Gia sau khi được cứu trợ vẫn chưa mất đi, cả người đang ở trong trạng thái hỗn loạn.

- Tát La Gia, cẩn thận, chiếc đuôi phía sau người!

Hắc ám cự long thô lỗ truyền âm.

Tát La Gia nhanh chóng hồi phục tinh thần lại, xoay người nhìn, chỉ nhìn thấy một bàn tay màu vàng đang nắm chặt lấy y phục phía sau hắn. Vừa rồi, thứ làm cho hắn bị chững lại chính là nó, Tát La Gia vô cùng xấu hổ và giận dữ, vung trường thương muốn đem kim thủ phá hủy, thế nhưng thân thương lại không hề va chạm vào thứ gì, kim thủ trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Lâm Khiếu Đường thầm than đáng tiếc nhìn Áo La Gia vẫn còn bình yên vô sự, nếu không phải hắc ám cự long xuất hiện đúng lúc thì gã nam tử nhìn qua xinh đẹp tuyệt trần này sợ là đã vong hồn dưới thương của hắn rồi.

- Tân Tây Á, người không sao chứ!

Lâm Khiếu Đường thuận miệng vừa hỏi, vừa rồi cùng với hắc ám cự long va chạm, tuy rằng rất mạnh thế nhưng đối với Lâm Khiếu Đường không sinh ra được thương tổn thực chất nào, bất quá đối với Tân Tây Á đang bị thương hiện tại thì không thể biết được rồi.

- Chủ nhân, nếu không thì trước tiên đem Tân Tây Á buông xuống...

- Không được nói nhưng lời như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ công kích người trước, người nghĩ rằng ta muốn có người sau lưng mà chiến đấu hay sao?

- Xin lỗi, chủ nhân!

- Biết là tốt rồi, chờ sự tình lần này giải quyết xong, nhờ kỹ tu luyện cho tốt, đừng như ngày hôm nay trở thành gánh nặng cho ta.

- Dạ, chủ nhân!

Lâm Khiếu Đường cau mày, tiếng xưng hô chủ nhân này nghe sao lại không được tự nhiên như trước kia, vừa định nói cái gì đó, Tất La Gia cước đạp hắc ám cự long lại một lần nữa vọt tới...

263. Chương 266: Hắc Ám Long Kỳ Sỹ Sinh Bệnh (thượng)

- ôm chặt vào!

Lâm Khiếu Đường khẽ quát một tiếng, hai bàn tay nhỏ bé trên vai lập tức nghe lời ôm chặt.

Toàn thân nguyên lực của Lâm Khiếu Đường thôi động đến tầng cao nhất, hai tay đẩy ra, ba mươi sáu kim thủ hóa thành lưu tinh quyền bay vọt tới hướng về phía Tất La Gia. Thân sắc Tất La Gia ngưng trọng, không dám có một chút sơ ý, huy vũ trường thương trong tay vững vàng chống lại.

Theo tốc độ kim thủ càng lúc càng nhanh, Tất La Gia cảm thấy bản thân có chút không đỡ nổi, mấy kim thủ đã thoát ra khỏi vòng phòng ngự giáng thẳng vào tấm lưng rộng rãi của hắc ám cự long.

Hắc long nổi giận gầm lên một tiếng vang dội, trong miệng lăm nhăm niệm chú, một cỗ lực lượng vô hình nhanh chóng hình thành.

Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, phẳng phất giống như có một nghìn cân cự thạch đeo bám trên người, cảm giác cực kỳ khó chịu, áp lực lại không ngừng tăng cao, phẳng phất giống như tiến vào khu vực có lực hút siêu cường, trọng lượng thân thể tăng cao, hành động dần dần trở nên chậm chạp hơn.

- Chủ nhân hãy cẩn thận, đây chính là long ngữ ma pháp mười ba cấp, không gian trọng lực tràn.

Khí tức của Tân Tây Á không được ổn định cho lắm nhưng vẫn cố gắng nhắc nhở, lúc này lực lượng gia trì trên thân thể của nàng sắp vượt qua phạm vi chịu đựng của nàng.

Lâm Khiếu Đường cẩn thận nhìn Tất La Gia đang không ngừng tiếp cận, trong lòng căng thẳng, dồn sức vào thanh trường thương trong tay mạnh mẽ ném ra ngoài, hai tay mở rộng, sâu trong nguyên thức triệu hoán, một đám mây màu bạc đột nhiên xuất hiện.

“Tham thị thú” điên cuồng tuôn ra, phóng thẳng vào thân hình to lớn của hắc ám cự long, bữa tiệc lớn ngon miệng như thế này làm sao có thể bỏ qua.

Tất La Gia và hắc ám cự long đồng thời kinh hãi, loại cơn trùng hung ác này rõ ràng là thượng cổ ma thú, sao lại có thể xuất hiện nơi này ?. Hắc ám cự long gầm nhẹ, trong mũi miệng phun ra một luồng hỏa diễm màu đen thật lớn.

Oanh một tiếng, đám mây màu bạc khi sắp chạm tới hỏa diễm trong nháy mắt tản rộng ra, bất quá vẫn có rất nhiều “tham thị thú” không thể tránh khỏi bị đốt thành tro tàn.

Tuy nhiên “tham thị thú” căn bản không hề biết cái gì gọi là sợ hãi, đã chết một nhóm phía trước, lại có thêm càng nhiều nhóm điên cuồng lao tới.

Sắc mặt của Tất La Gia trắng bệch, trường thương màu đen giống như thiểm điện huy vũ điên cuồng, đối mặt với đám ma thú thượng cổ Tất La Gia đành phải dùng tới tuyệt chiêu của hắn “liệt trảm thiên quân”.

Chỉ nhìn thấy trường thương màu đen trong tay Tất La Gia vẽ ra một đường vòng cung tuyệt đẹp, một cỗ lực lượng cường đại theo đó tuôn trào mạnh mẽ, sau đó luồng sóng xung kích vượt qua đường kính năm mươi trượng, giống như sét đánh nhanh chóng lan tràn ra xung quanh.

Sư một tiếng, không gian vặn vẹo, uy lực của sóng xung kích cường đại không gì sánh được quét ngang đàn “tham thị thú”. Đám mây màu bạc dưới tác động của sóng xung kích cường đại lung lay sắp đổ.

Đám mây màu bạc giống như bị một đao chém xuống chia làm đôi, ngàn vạn con “tham thị thú” chỉ trong một tích tắc này đã phải bỏ mạng tạo ra một cơn mưa máu màu xanh lá tã rơi xuống rừng rậm bên dưới.

Lâm Khiếu Đường kinh ngạc nhìn một màn trên không trung, trong lòng thở dài, quả là kỹ nghệ kinh người.

Thế tấn công của sóng xung kích sau khi chia đôi đàn “tham thị thú” không hề giảm xuống, mạnh mẽ đánh thẳng vào một ngọn núi to lớn cách đó không xa, trực tiếp đem ngọn núi đó cắt đứt, thế nhưng lực lượng xung kích vẫn chưa hết, tốc độ không giảm đánh tới tận ngọn núi thứ hai.

Ầm Ầm tiếng nổ, sóng xung kích và ngọn núi va chạm với nhau phát ra lực lượng bạo tạc thật lớn, một phần tư ngọn núi sau đòn này trực tiếp bị cắt rời sụp xuống.

Kỹ nghệ đáng sợ, dưới một kích này của Tát La Gia, hầu như toàn bộ địa hình phía dưới biến đổi.

Nếu như ngay từ đầu hắn đã dùng đến chiêu này đối với mình, Lâm Khiếu Đường thực sự không dám tưởng tượng kết quả, cho dù không chết thì chức cũng phế đi nửa cái mạng, đây là uy lực chân chính của linh hồn giai hay sao? Lâm Khiếu Đường có chút sợ hãi thầm nghĩ.

Hồ xích xích, sau khi sử dụng chiêu này, Tát La Gia có vẻ cực kỳ uể oải, nửa quỳ trên đầu của hắc ám cự long, hai mắt mơ màng. Đoàn mây màu bạc kia đang dần dần tụ lại, đã biết uy lực của chiêu này cực lớn, thế như đối với đoàn ma thú có thân hình nhỏ bé như “tham thị thú” mà nói chỉ có thể tạo thành thương tổn cho một phần nhỏ trong số chúng mà thôi.

- Tát La Gia, người đã không thể chiến đấu nữa rồi, cứ tiếp tục như thế này thì người nhất định không thể kham được gánh nặng mà chết đi.

Hắc ám cự long trầm thấp nói.

Một đạo bảo hộ màu đen trong suốt từ thân hình của hắc ám cự long trong nháy mắt hình thành, đem đám “tham thị thú” điên cuồng chặn ở bên ngoài, “tham thị thú” điên cuồng cắn xé vòng bảo hộ, bất quá vòng bảo hộ được hắc ám cự long dùng hắc ám nguyên lực cường đại của mình tạo thành, có thể tạm thời chống đỡ không thể công hãm.

Tát La Gia ho nhẹ liên tục, ôm chặt ngực, quật cường nhìn thanh niên tóc đen cách đó không xa nói:

- Nếu như không thể cải biến được hiện trạng của đế quốc, không bằng chế trận.

- Tát La Gia, nếu như người chết vậy thì truyền thống long kỵ sĩ mấy nghìn năm của Long Thạch đế quốc rất có thể sụp đổ tại đây, người sẽ trở thành một hắc ám long kỵ sĩ cuối cùng, người thực sự lựa chọn như vậy hay sao?

Hắc ám cự long không có bao nhiêu tình cảm hỏi ngược lại, điều làm hắc ám cự long nghi hoặc chính là vì sao Tát La Gia lại suy yếu đến mức độ như thế này, cho dù chiêu trước đó tổn hao cực kỳ lớn, thế nhưng cũng không đến nỗi làm cho Tát La Gia giống như suy yếu đến không còn sức như hiện tại.

Tát La Gia trầm mặc.....

- Tát La Gia, chỉ một Đặng Cổ Tháp nhỏ nhỏ làm cho người e ngại thế sao?

Hắc ám cự long lần thứ hai hỏi.

Tát La Gia khinh miệt cười

- Phí Đức Lỗ Tư, người đã đánh giá quá cao Đặng Cổ Tháp rồi, hắn bất quá chỉ là một vai diễn hài kịch biết lợi dụng thời cơ để lên sân khấu mà thôi, ngay từ đầu ta đã không coi hắn là đối thủ.

- Vậy vì sao người lại tuyệt vọng như vậy ? Người sợ cái gì chứ ? Ta có thể cảm giác được người đã suy yếu rất nhiều.

- Ta sợ hãi ôn dịch, làm vinh quang của Long Thạch đế quốc, một long kỵ sĩ cực mạnh đối mặt với ôn dịch có thể làm được cái gì? Chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn quốc dân chết dần chết mòn trong ôn dịch mà thôi.

- Ngay cả như vậy cũng không nên buông tha hi vọng, ôn dịch là một hồi tai nạn, nhưng chung quy không phải tận thế, cuối cùng nó cũng sẽ qua.

Thanh âm của hắc ám cự long trầm thấp rung động truyền ra không gian xung quanh.

Lâm Khiếu Đường bị bao phủ trong tầng trọng lực trằng chỉ có thể nhìn một người một rỗng nói chuyện với nhau về cái gì đó trong màn bảo hộ trong suốt phía xa xa, không hề nghe được thanh âm gì, bất quá áp lực trên người đã không còn trầm trọng như lúc đầu, pháp lực tựa hồ như đã giảm một mức lớn, coi như hắc ám cự long cũng không thể duy trì đồng thời hai ma pháp mười ba cấp trong thời gian dài.

Tát La Gia cười khổ nói:

Phí Đức Nỗ Tư, sự tình không đơn giản như ngươi tưởng tượng vậy đâu, bệnh tình của ta đã nặng thêm rồi.

- Cái gì

Hắc ám cự long kinh hãi

- Ngay cả hắc ám tẩy lễ cũng không thể đem bệnh tình của ngươi trị hết hay sao? Ta nghĩ phải bình phục mới đúng chứ!

- Ta chỉ nhìn bề ngoài bình phục mà thôi, cho dù hôm nay không thể chiến đấu đến chết, không được bao lâu, sợ là ta sẽ trở thành hắc ám long kỵ sĩ đầu tiên từ trước đến nay chết bởi ôn dịch.

Tát La Gia khổ sở cười

- Vì đế quốc mà chết trận, chung quy vẫn tốt hơn nhiều so với chết bệnh, ta vẫn ấn nhẫn để cho Đặng Cổ Tháp tự tung tự tác cũng là vì không muốn đế quốc tiêu vong, nếu như ta cùng với Đặng Cổ Tháp công nhiên đối kháng thì đế quốc sẽ lập tức sụp đổ, thậm chí sẽ suy sụp đến mức dao động đến lực lượng căn bản của đế quốc, có thể làm cho các thế lực khác thừa cơ mà vào. Cho dù thế nào đi nữa, ít nhất Đặng Cổ Tháp cũng sẽ không để đế quốc biến mất, bảo trì được đế quốc không bị các thế lực khác xâm chiếm. Đem Long Thạch đế quốc trở thành lịch sử của Minh Tây đại lục, ta tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Đôi mắt đẹp của Tát La Gia lóe lên tia sáng nhiệt thành kiên quyết nói.

Hắc ám cự long còn muốn nói cái gì đó, thế như lúc này, vòng bảo hộ xuất hiện một trận run run, có một chỗ cư nhiên bị “tham thị thú” phá thủng, mấy con “tham thị thú” liều mạng lao vào tấn công.

Phí Đức Lỗ Tư chỉ là một hắc ám cự long tuổi còn khá trẻ, một cự long làm tọa kỵ cho nhân loại thông thường đều có nguyên nhân bất đắc dĩ, có một số là vì làm chuyện sai lầm nên đã bị long tộc trừng phạt, cũng có một số chỉ là vì muốn lịch lãm cuộc sống bên ngoài. Nếu là cự long trưởng thành, có tu vi cao thâm tuyệt đối không hạ mình làm một tọa kỵ cho nhân loại, đại đa số long tộc có tu vi cao thâm sẽ lột bỏ thể xác cũ coi như dấu hiệu trưởng thành hoặc tiến hóa, dung nhập vào long tộc cao cấp hơn.

Trong cao tầng của hai đại giáo hội, chỉ ít có hơn phân nửa đều là hắc ám cự long và thần thánh cự long hóa thân thành nhân loại tạo nên.

Phí Đức Nỗ Tư nhìn thấy mấy con “tham thị thú” đang xâm nhập vào vòng trong, hắc ám nguyên lực lại một lần nữa bành chướng, vòng bảo hộ lập tức được vá lại, tiếp tục phng bế, mấy con “tham thị thú” trong nháy mắt chế dưới long tức.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy lực lượng vẫn đè ép lên người mình đột nhiên biến mất, dưới sự thôn phệ điên cuồng của “tham thị thú”, hắc ám cự long đành phải dồn hết nguyên lực vào vòng bảo hộ, không gian trọng lực giam cầm Lâm Khiếu Đường bắt buộc phải giải trừ.

Nếu như lúc này thu hồi “tham thị thú” chạy trốn mà nói, có lẽ là một cơ hội tốt, Lâm Khiếu Đường âm thầm suy nghĩ, đúng lúc này trên cổ cảm thấy căng thẳng, bị một vòng tay tinh tế quấn quanh.

Tại không gian trọng lực đè ép Tân Tây Á hầu như đã bị tiêu hao toàn bộ khí lực, vừa rồi không gian trọng lực đột nhiên biến mất làm cho nàng suýt nữa mất thăng bằng, ngã xuống, vô ý thức đưa tay ôm lấy cổ của Lâm Khiếu Đường, cố gắng ổn định lại thân mình.

Bằng..., một tiếng nổ, màn bảo hộ hắc ám cự long và Tát La Gia đột nhiên bạo tạc, lại thêm một nhóm lớn “tham thị thú” bị bạo tạc chết, khí lưu xung kích tràn ra xung quanh làm cho đàn “tham thị thú” tách ra một con đường, trong lúc nhất thời “tham thị thú” tản mát loạn bát kham.

Nhìn đám “tham thị thú” tử thương gần một nửa, trong lòng Lâm Khiếu Đường thương tiếc không thôi, đám thượng cổ ma thú chưa tiến hóa hoàn toàn này rất cực vẫn còn rất yếu đuối, trong nguyên thức nhẹ nhàng kêu gọi, đám mây màu bạc trong nháy mắt quay trở về, chỉ chốc lát đã biến mất không thấy.

Tát La Gia và Lâm Khiếu Đường huyền phù trong hư không lảng lảng đối mặt giằng co, cả hai đều đang chờ đợi thời cơ xuất thủ tốt nhất, qua một hồi chiến đấu vừa rồi, hai người đã có chút lý giải về nhau, không muốn tụy tiện xuất thủ như trước.

264. Chương 266: Hắc Ám Long Kỵ Sĩ Sinh Bệnh (hạ)

Mỗi một lần phóng “tham thị thú” ra đều thu được hiệu quả nhất định, thế nhưng lần này thực sự là tổn thất trầm trọng, Lâm Khiếu Đường không hề nghĩ đến đối phương lại có lực sát thương lớn đến như vậy, nếu như đã thu hồi “tham thị thú” tự nhiên không phóng ra lần nữa, nếu như đem toàn bộ thượng cổ ma thú này tiêu hao hết mà nói, vậy thì quá phí phạm thiên vật rồi.

Tát La Gia lại phải một lần nữa đánh giá thật kỹ bị đại sư giai trước mắt, thực lực của đối phương đã vượt quá xa biểu hiện tu vi bên ngoài, người này tuyệt đối không kém hơn một cao thủ linh hồn giai thông thường.

Bầu trời u tối bỗng nhiên xẹt qua một tia sáng, sau đó tiếng sấm như thiểm điện vang lên, mưa to tầm tã như trút nước xuống, thời tiết biến đổi trở thành khúc dạo đầu của trận giao kích lần thứ hai của hai người.

Lâm Khiếu Đường cảm giác được đối phương đã mệt mỏi, so với chạy trốn không bằng dốc toàn lực chiến đấu, cơ hội còn lớn hơn một chút, trong tay nắm chắc hai thanh trường thương màu vàng, ba mươi sáu kim thủ xoay quanh thân thể, mạnh mẽ lao vút về phía đối phương.

Con người của Tát La Gia cơ rút, mạnh mẽ đập vào hắc ám cự long dưới thân, vút bỏ tọa kỵ một người nghênh chiến. Hắc ám cự long tuổi còn trẻ, lần bạo tạc vừa rồi đã làm cho nó tiêu hao quá nhiều nguyên lực, lại thêm trước đó phóng ra hai ma pháp cao cấp, phải duy trì trong thời gian dài như vậy, hắc ám cự long có vẻ như cực kỳ mệt mỏi, năng lực thôn phệ mọi thứ của “tham thị thú” ngay cả hắc ám cự long cũng có chút ăn không tiêu, những con ma thú thượng cổ nhỏ bé này ngay cả nguyên lực cũng có thể thôn phệ bằng hết.

Đương đương đương đương....

Trong hư không không ngừng truyền ra những tiếng va chạm kịch liệt, Tát La Gia lần thứ hai bị hơn mười kim thủ đồng thời đánh trúng, thế nhưng hắn hoàn toàn không để ý, chỉ là chăm chú tập trung vào thanh trường thương trong tay đối thủ, chỉ hi vọng tìm được một kẽ hở trong sát na đem đối phương một kích lấy mạng.

Lâm Khiếu Đường càng đánh càng cảm thấy không thích hợp, sức chiến đấu của đối phương đang giảm xuống nhanh chóng, với thực lực của một cao thủ linh hồn giai tuyệt đối không thể như vậy, kỳ quái vô cùng. Lâm Khiếu Đường vẫn chưa hạ thủ lưu tình, ngược lại càng gia tăng thế công kích...

Phốc, trong miệng của Tát La Gia mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, hoàn toàn không thèm để ý, không hề né tránh, không hề có ý tứ lùi bước, lộ rõ bộ dạng cho dù chết trận cũng không nề hà.

Lực công kích của Lâm Khiếu Đường tuy rằng vẫn còn đang tiếp tục tăng lên không ngừng, thế nhưng trong lòng đối với vị long kỵ sĩ dũng mãnh này đã nảy ra sự kính nể.

Trong đôi mắt màu vàng của Phí Đức Nỗ Tư tản ra nét đau thương nhàn nhạt, lúc này căn bản Tát La Gia đang muốn chết, nếu như hắn không mắc bệnh mà nói, gã đại sư giai trước mắt này sao có thể là đối thủ của hắn, đám thượng cổ ma thú kia sao có thể vậy khốn được bọn họ.

Mí mắt của Phí Đức Nỗ Tư nhất thời buông xuống, sau tiếng gầm trầm thấp đã đưa ra một quyết định trọng đại.

- Đối thủ tôn kính, ta hắc ám cự long Phí Đức Nỗ Tư thỉnh cầu ngài không nên giết Tát La Gia, ta nguyện ý dâng lên một trăm năm sinh mệnh vì ngài mà cống hiến sức lực, cho dù trong một trăm năm ấy phải hiến

dâng cả sinh mệnh của ta, ta cũng tuyệt không chối từ, Tát La Gia, một hắc ám long kỵ sĩ cuối cùng không thể chết đi như vậy.

Lâm Khiếu Đường đang chiến đấu kịch liệt đột nhiên nhận được truyền âm trầm thấp thẳng thắn cực kỳ khẩn thiết, thanh âm rõ ràng mang theo nét bi thương nồng đậm.

- Hừ, nếu như ngay từ đầu các người đem ta đánh bại bắt được mà nói, thậm trí còn có thể trực tiếp giết chết, các người có thể bỏ qua hay không ?

Lâm Khiếu Đường tức giận truyền âm ngược lại chất vấn.

- Tu luyện giả cường đại, chúng ta chỉ là vì đế quốc mà hiệu lực, cũng không muốn cùng các hạ đi đến tình cảnh sống chết, ân oán giữa các hạ và Đặng Cổ Tháp chúng ta hoàn toàn không quan tâm, chúng ta đuổi bắt các hạ chỉ là vì nghe đồn các hạ đã trộm đi bảo vật của đế quốc, mục đích của chúng ta chỉ là vì muốn lấy lại những thứ thuộc về quốc gia mà thôi.

Lâm Khiếu Đường nhướng mày

- Trộm bảo vật của các người ? Chê cười! Nếu như chỉ vì một chút điểm ma sát với quốc sự của các người mà bảo ta trộm cắp, ta không còn gì để nói.

- Chúng ta đã tin lời đồn hiểu lầm các hạ, pđlt hướng ngài xin lỗi, Tát La Gia hiện tại là hi vọng cuối cùng của đế quốc, thỉnh ngài không nên giết chết hắc ám, Phí Đức Nỗ Tư nguyện ý trở thành nô bộc của ngài.

Hắc ám cự long xa xa dĩ nhiên làm một động tác cúi đầu xưng thần, loại động tác này đối với long tộc mà nói chính là sự sỉ nhục lớn nhất, một hắc ám cự long cao ngạo dù chết cũng không làm như vậy.

Lâm Khiếu Đường hơi hơi kinh ngạc, Tân Tây Á lại càng ngạc nhiên, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà hắc ám cự long lại vứt bỏ tôn nghiêm của mình hy vọng một cách đau khổ như vậy đây ?

Đối với nguyên nhân ngược lại Lâm Khiếu Đường không hề có chút hứng thú nào, bất quá thỉnh cầu đối với của hắc ám cự long nên coi trọng, nếu như xé rách da mặt mà nói, rất có thể hắc ám cự long sẽ thẹn quá hóa giận, phải biết rằng long tộc là một chủng tộc có ý thức tộc đàn rất mạnh, thù hận của cá thể có khả năng được toàn tộc hỗ trợ. Cùng với toàn bộ hắc ám long tộc là địch so với muốn chết cũng không khác gì nhiều cho lắm, lại thêm Lâm Khiếu Đường có chút kính ý với đối thủ, trầm tư một hồi, thẳng thắn nói:

- Ta đáp ứng thỉnh cầu của người.

- Tu luyện giả cường đại, thỉnh cho phép Phí Đức Nỗ Tư hướng đến ngài lòng biết ơn chân thành nhất. Phí Đức Nỗ Tư xin lấy danh dự của hắc ám long thần ra thề nhất định sẽ tuân thủ ước hẹn!

Xa xa Phí Đức Nỗ Tư lại làm ra một động tác cực kỳ khiêm tốn, cái đầu cao ngạo thật sâu cúi thấp xuống phía dưới.

Thương thế của Tát La Gia trong chiến đấu đã tăng thêm rất nhiều, cho dù thể tấn công của Lâm Khiếu Đường đã giảm đi, thế nhưng hắc ám vẫn như cũ không chịu nổi, định liều mạng chống cự đến cùng, Lâm Khiếu Đường lại không thể đột ngột dừng tay lại, làm như vậy rất có thể làm cho bản thân phải thụ thương.

Lâm Khiếu Đường không nghĩ ra cách nào xử lý cho tốt, trực tiếp thôi động ba mươi sáu kim thủ đem đầu sư tử bị thương Tát La Gia nhanh chóng khóa chặt chẽ, kim thủ hầu như đã tiến vào tất cả các đầu khớp xương chân tay của hắc ám, so với dây thừng buộc nhiều vòng còn muốn chắc chắn hơn rất nhiều.

- Người giết ta đi.

Khuôn mặt của Tát La Gia không hề có biểu cảm.

- Ta rất nguyện ý làm như vậy, nhưng ta đã đáp ứng với bằng hữu của người không giết người, xin thứ cho ta không thể thỏa mãn yêu cầu này của người.

Lâm Khiếu Đường dừng lại trước mặt Tát La Gia thản nhiên nói.

Thần sắc của Tát La Gia cả kinh, mạnh mẽ quay đầu nhìn hắc ám cự long, trong mắt tràn ngập nét không thể tưởng tượng nổi.

- Phí Đức Nỗ Tư, thân là hắc ám cự long chí cao, người lại dám vứt bỏ đi tôn nghiêm hi vọng cầu xin sự thương hại của địch nhân, người đã làm ta quá thất vọng rồi, ban đầu chọn người là tọa kỵ là sai lầm lớn nhất của ta, ta vì người mà cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Lâm Khiếu Đường có chút không thể lý giải được tư duy của Tát La Gia, loại người ngoan cố như thế này thực sự làm cho người khác có chút buồn bực, không nhịn được nói:

- Long tộc bằng hữu của người vì người mà vứt bỏ đi tôn nghiêm, so với sinh mệnh của người thì tôn nghiêm của hắn càng thêm trọng yếu hơn, người đã không cảm kích thì thôi, thế nào lại nói xấu tâm lý của bằng hữu như vậy chứ.

Tát La Gia lạnh lùng nói:

- Người không cần phải giải bộ, Phí Đức Nỗ Tư nhất định là đã hứa hẹn gì đó với người, bằng không người sao có thể bỏ qua được địch nhân muốn giết chết mình cơ chứ.

Lâm Khiếu Đường chỉ nhàn nhạt cười:

- Ta chỉ thương cảm cho người mà thôi!

- Người ...

Đôi mắt đẹp màu xanh nhạt của Tát La Gia tròn tròn trũng trũng, không tự chủ được run rẩy, những lời này đã đâm sâu vào tâm linh yếu đuối của hắn.

Lúc này hắc ám cự long đã chậm rãi bay tới, ánh mắt nhìn về phía Lâm Khiếu Đường đã không còn chút căm thù nào, nhưng lại có thêm một tia hiếu kỳ.

- Tu luyện giả cường đại, trên người của người tại sao lại có hắc ám chi nguyên sơ sinh, lẽ nào người là hậu duệ của hắc ám long tộc hay sao?

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói:

- Ta thuần túy là nhân tộc.

Hắc ám cự long quái dị nhìn Lâm Khiếu Đường, nhưng không tiếp tục truy vấn, thế nhưng đối với câu trả lời của Lâm Khiếu Đường, hắc ám cự long hiển nhiên không phải quá tin tưởng.

Phốc, Tát La Gia không hề báo hiệu lại phun ra một ngụm máu thật lớn, sau đó một trận ho khan tê tâm liệt phế không thể dừng lại được, hầu như đã đem toàn bộ phổi của hắn nhổ ra ngoài, biểu tình thống khổ dị thường.

Lâm Khiếu Đường xuất phát từ bản năng chức nghiệp, đưa tay dò xét mạch đập của Tát La Gia, nhất thời trên mặt cả kinh, người này không chỉ có thương thế từ trước, hơn nữa lại còn bị nhiễm bệnh độc ôn dịch biến dị, trong trạng thái cơ thể tệ hại như vậy mà có thể chống đỡ được quá trình chém giết với bản thân lâu như vậy, nếu như người này có thân thể hoàn toàn khỏe mạnh mà nói, bản thân căn bản không phải là đối thủ của hắn.

- Đừng chạm vào ta, khải khải...

Tát La Gia kinh sợ nói.

Lâm Khiếu Đường nhún nhún vai, rút tay lại, đúng lúc này trên cổ thấy buông lỏng, Tân Tây Á không có dấu hiệu từ phía sau Lâm Khiếu Đường đột nhiên rơi xuống.

Lâm Khiếu Đường cả kinh, đang muốn quay người lại đuổi theo, đã nhìn thấy một cánh tay hắc ám cự long nhẹ nhàng tiếp lấy Tân Tây Á đang rơi xuống, trong lòng Lâm Khiếu Đường thời phào một hơi.

Biểu tình của Tân Tây Á cực kỳ thống khổ, thân thể mềm mại co quắp lạnh run, toàn bộ mồ hôi chảy ra như tắm.

- Tu luyện giả cường đại, bằng hữu của người đã trúng phải hắc ám nguyên tố rất sâu, là bị sinh vật ma giới cường đại gây nên thương tức phải không?

Lâm Khiếu Đường nao nao, chỉ cảm thấy sâu trong nguyên thức của mình không hiểu vì sao truyền đến từng đợt hàn ý, đúng là do Tân Tây Á truyền đến.

Lâm Khiếu Đường vừa định kiểm tra thân thể cho Tân Tây Á, đột nhiên thân thể của nàng mạnh mẽ rung động, bộc phát ra những tiếng la hét thống khổ tê liệt, thân thể dần dần chuyển thành màu đen...

- Phải thông qua hắc ám tẩy lễ mới có thể đem hắc ám nguyên độc trong cơ thể của nàng đẩy ra ngoài, bằng không không bao lâu thân thể của nàng sẽ bị ma hóa, linh hồn cũng bị hắc ám nguyên độc hoàn toàn ăn mòn, trở thành một nhân ma tử thi nửa người nửa ma.

Lâm Khiếu Đường lặng yên không lên tiếng, muốn dùng nội linh của mình dẫn độ vào cơ thể Tân Tây Á hút hết hắc ám độc nguyên, thế nhưng hắc ám lại bị một cỗ hắc ám nguyên khí cực kỳ cường đại ngăn cản, nội linh của nàng thế nào cũng không thể tiến vào được...

265. Chương 267: Cứu Giúp Lẫn Nhau.

Nguyên linh của Tân Tây Á cực kỳ không ổn định, thân thể càng dần càng đen. Biết rằng nếu như cho Lâm Khiếu Đường đủ thời gian nghiên cứu, hẳn là hẳn có thể tìm được phương pháp giải quyết, thế nhưng tình trạng của Tân Tây Á đã cực kỳ khẩn cấp, làn da đang biến hóa với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện rõ một tia lo lắng, đang muốn dùng lực lượng cường đại hơn nữa dẫn độ nội linh, thanh âm của hắc ám cự long lại lần thứ hai truyền vào nguyên thức của hắn.

- Tu luyện giả cường đại, để hoài báo, Phí Đức Nỗ Tư sẽ dùng hắc ám tẩy lễ để giải cứu bằng hữu của ngươi!

Tất La Gia cả kinh nói:

- Phí Đức Nỗ Tư, ngươi điên rồi sao? Lần dùng hắc ám tẩy lễ trước đó còn không đến ba tháng, dưới tình huống nguyên khí chưa hoàn toàn khôi phục như hiện tại, ngươi lại sử dụng nó mà nói, ngươi nhất định sẽ chết đó.

Pdlt nhìn thoáng qua Tất La Gia, không hề hồi hận nói:

- Phí Đức Nỗ Tư có thể vứt bỏ đi tôn nghiêm, nhưng tuyệt đối không thể vứt bỏ hứa hẹn, Tất La Gia ngươi nhất định phải hảo hảo sống cho tốt, coi như là để hắc ám kỳ sĩ còn tồn tại, lại thêm hi vọng của ngươi nữa.

Pdlt nói xong, đôi cánh to lớn mạnh mẽ vỗ, từ trên cao lao xuống dưới đất, Lâm Khiếu Đường cũng bay theo sau, Tất La Gia không còn sự lựa chọn nào khác, dưới sự khống chế mạnh mẽ của ba mươi sáu kim thủ đồng thời hạ xuống sơn lâm.

Tân Tây Á lẳng lặng nằm trên mặt đất, hắc ám cự long sừng sững đứng một bên, trong miệng không ngừng lẩm bẩm ngôn ngữ cực kỳ khó đọc, Lâm Khiếu Đường một chút cũng không nghe hiểu.

- Tu luyện giả cường đại, ta cần có một đoạn thời gian để hoàn thành hắc ám tẩy lễ, trong thời gian này nhờ ngươi bảo hộ sự an toàn cho Tất La Gia, Phí Đức Nỗ Tư cảm giác được phía xa xa có một cỗ khí tức nguyên khí cực kỳ cường đại đang đến gần, không biết là có người phát hiện ra chúng ta hay chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên.

Hắc ám cự long bỗng nhiên ngừng đọc chú ngữ nói.

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn bầu trời.

- Ngươi cứ yên tâm, nhất định ta sẽ không để cho bất kỳ ai quấy nhiễu đến ngươi.

Hắc long nhẹ nhàng gật đầu một cái, trong đôi mắt nhất thời bắn ra một đạo kim quang thẳng tắp lao vào thân thể Tân Tây Á đang nằm trên mặt đất, đem nàng bao phủ hoàn toàn trong màn quang mang.

Xa xa xác thực có một cỗ khí tức nguyên lực cường đại đang di chuyển tới gần, trong trạng thái lo lắng, Lâm Khiếu Đường đã lấy ma pháp trận lúc trước A Mạn Đạt lưu lại cho hắn, kích hoạt ma pháp trận đem phương viên mấy nghìn trượng xung quanh che dấu.

- Thả ta ra!

Tát La Gia đột nhiên quát to một tiếng.

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn Tát La Gia người đầy vết thương, bấu môi vung tay lên, ba mươi kim thủ trong nháy mắt biến vào hư không.

Tát La Gia oán hận co duỗi tay chân, trong miệng không biết đang nhỏ giọng lầm bầm cái gì đó, đột nhiên Tát La Gia lao tới Lâm Khiếu Đường cách đó không đến hai trượng, trong tay không biết từ khi nào đã nhiều hơn một thanh trủy thủ.

Thấy người này ngoan cố không thay đổi như vậy, Lâm Khiếu Đường có chút giận dữ, ánh mắt chợt lóe lên, mạnh mẽ nghiêng người tránh né, một quyền đánh thẳng vào cái búng mềm mại của Tát La Gia.

Biểu tình của Tát La Gia hơi hơi vặn vẹo, phun ra một ngụm nước chua thật lớn. Giờ trủy thủ lại muốn phản kích, thế nhưng sau gáy đột nhiên bị va chạm mạnh, không thể cầm chắc được trủy thủ trong tay té ngã ra mặt đất.

- Trước khi bệnh tình của ngươi lành lặn lại, ngươi tốt nhất không nên cố gắng động thủ vô ích!

Lạnh lùng nhìn Tát La Gia té ngã trên mặt đất, Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói, vượt qua thân thể đang co rúm lại đi đến bên cạnh ngồi xuống tại chỗ.

Tát La Gia xấu hổ và giận dữ nhìn gã thanh niên tóc đen mắt đen cách đó không xa, đôi mắt xinh đẹp phun trào xấu hổ, giận dữ và oán khí vô bờ, một tay ôm bụng, một tay xoa xoa gáy, giãy dụa muốn đứng dậy, thế nhưng đúng lúc này, Tát La Gia chỉ cảm thấy trong ngực truyền đến từng trận đau đớn kịch liệt, toàn thân giống như bị thiêu đốt, khó chịu đến cực điểm.

Tính cách quật cường làm cho Tát La Gia không hề rên rỉ một tiếng, thế nhưng cảm giác đau đớn lại không ngừng truyền đến ý thức mẫn cảm, khuôn mặt vốn tái nhợt lúc này đã hoàn toàn không có huyết sắc, giống như một người chết băng lãnh và thê lương.

- A...!

Một tiếng gầm rú bén nhọn phát ra xông thẳng trời cao, Tát La Gia rốt cuộc đã không chịu nổi sự đau đớn sâu trong linh hồn của mình, hét thật to.

Lâm Khiếu Đường vừa mới nhắm hai mắt lại dưỡng thần, lúc này hơi hơi mở ra, chỉ nhìn thoáng qua rồi lại chậm rãi nhắm mắt lại.

- A...!

Lại thêm một tiếng kêu rên thống khổ hơn, Tát La Gia cực kỳ đau đớn khó chịu, không ngừng lăn lộn trên mặt đất, điên cuồng xé rách y phục chính mình.

Da thịt trắng hồng như ngọc bên trong y phục sau khi xé rách lộ hết ra ngoài, trong làn da hiện rõ những vết đen li ti, phẳng phất giống như những con kiến đang bò trong cơ thể.

Tát La Gia nhìn thấy cách đó không xa có một cành cây đại thụ bị gãy, dốc hết khí lực toàn thân lao tới, so với việc chịu đựng cảm giác sống không bằng chết này, có lẽ thống khoái một lần tốt hơn nhiều.

Ba, một tiếng thanh thúy, Tát La Gia chỉ cảm thấy sau đầu một trận đau nhức, trước mắt tối sầm liền mất đi tri giác, yên lặng ngã trên mặt đất.

Nhìn Tát La Gia bị bản thân đánh cho hôn mê, Lâm Khiếu Đường chậm rãi ngồi xổm xuống, tỉ mỉ kiểm tra thật kỹ những vết đen li ti trên thân thể Tát La Gia, đem Tát La Gia xoay ngược trở lại, nhất thời Lâm Khiếu Đường cảm thấy kinh hãi.

Y phục trên người bị chính Tát La Gia xé rách đến không còn bao nhiêu chỗ che, chỉ còn lại vài chỗ được mảnh vải tơ tằm rách nát che phủ, trước ngực có một đôi nhũ phong cao ngất nguy nga ngất ngao, nàng dĩ nhiên là một nữ nhân.

Lâm Khiếu Đường vô cùng ngoài tưởng tượng, lại có chút thoải mái, một nam nhân làm sao lại có một khuôn mặt mỹ lệ đến như vậy, chỉ là trước đây hắn quá chú tâm đến chiến đấu và suy nghĩ cách chạy trốn, trong lúc nhất thời hắn đã quên mất vài chi tiết đặc thù của nam nhân.

Lâm Khiếu Đường ngồi xổm trước thân thể ngạo nhân đầu những vết đen li ti, trong đầu không sinh ra một chút tạp niệm nào, dò xét kiểm tra một lúc, kết luận được Tát La Gia rõ ràng bị nhiễm phải bệnh độc của ôn dịch biến dị, so với bệnh độc của mấy người Pháp Mã Nhĩ bị mắc phải còn muốn lợi hại hơn gấp trăm lần.

Lâm Khiếu Đường lấy ra một khóa “hắc khứ đan” nhét vào trong miệng của Tát La Gia, lợi dụng nguyên lực trực tiếp đưa đan dược vào bụng của nàng, lúc trước Lâm Khiếu Đường đã luyện chế khá nhiều “hắc khứ đan”, hiện tại còn hơn chục khóa.

Bất quá Tát La Gia bị nhiễm ôn dịch đã khá lâu, bệnh độc đã biến dị thành một loại khác, cực kỳ hung hãn, Lâm Khiếu Đường chưa biết “hắc khứ đan” bình thường có thể chữa khỏi bệnh tình của nàng hay không. Thế nhưng mặc kệ, nói như thế nào đi nữa, cho dù không trị được hoàn toàn hẳn là cũng có thể kìm hãm được phần nào bệnh tình phát tác.

Quả nhiên không được bao lâu, hắc ban trên người Tát La Gia đã biến mất không ít, thế nhưng gần như chỉ duy trì được hơn nửa canh giờ, hắc ban lần thứ hai bắt đầu dày đặc. Lâm Khiếu Đường lại đưa thêm một khóa “hắc khứ đan” vào người Tát La Gia, lúc này thời gian duy trì chỉ được đến một nửa.

Lâm Khiếu Đường hơi kinh ngạc, năng lực tiến hóa của bệnh độc này thực sự quá mạnh mẽ, lúc này không tiếp tục kéo dài, đơn giản lấy ra toàn bộ “hắc khứ đan”, dẫn nội dương làm đỉnh lò, đem hơn mười khóa “hắc khứ đan” dung nhập vào một chỗ, ngưng luyện lại, lại dung nhập thêm một chút độc nguyên của nội linh.

Một canh giờ sau, một khóa siêu cấp “hắc khứ đan” đã thành hình. Hiện tại tâm pháp đấu luyện đã được Lâm Khiếu Đường tu luyện đến lô hỏa thuần thanh, hoàn toàn dung nhập vào trong nguyên thức, sử dụng thuận buồm xuôi gió, có khả năng tùy thời mà ứng biến.

Tát La Gia không chỉ bị nhiễm ôn dịch mà trước đó nàng còn bị thương khá nặng, tựa hồ như chính do nàng tu luyện có vấn đề, lại còn có thêm một cỗ hắc ám nguyên lực từ bên ngoài trùng kích hỗn loạn.

Lâm Khiếu Đường đem nội linh của hắc dẫn độ vào trong cơ thể của Tát La Gia hút hết độc nguyên, dùng nguyên lực của bản thân đem một ít độc nguyên bức ra ngoài cơ thể, tuy rằng không thể thanh trừ được hoàn toàn thế nhưng coi như được bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

Khí sắc của Tát La Gia rõ ràng chuyển biến tốt hơn rất nhiều, khôi phục lại một chút huyết sắc, hắc ban trên người vẫn nồng đậm như cũ, thế nhưng rõ ràng tình trạng thân thể so với lúc trước tốt hơn rất nhiều.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường đem siêu cấp “hắc khứ đan” đẩy vào trong cái miệng nhỏ thì đôi mắt màu xanh nhạt yêu mị đột nhiên mở ra, hiện rõ sự khủng hoảng dày đặc, đề phòng nói:

- Người muốn làm gì?

Lâm Khiếu Đường không quan tâm, tay kia mạnh mẽ nắm lấy cằm của Tát La Gia, ra sức bóp mạnh, khiến cho cái miệng nhỏ nhả mở ra, ngón tay bắn tới, đan dược tinh chuẩn bắn thẳng vào trong cái miệng đang mở, Tát La Gia vô ý thức ngậm miệng lại, bị động đem thứ vừa mới bắn vào cổ họng của nàng nuốt xuống.

- Phi phi... người cho ta ăn cái gì?

Tát La Gia khấn trương nói.

Lâm Khiếu Đường nhìn Tát La Gia từ trên xuống dưới, muốn quan sát xem hắc ban trên người nàng sau khi nuốt siêu cấp “hắc khứ đan” rốt cuộc có thể biến mất hay không.

Tát La Gia cúi đầu nhìn, bản thân dĩ nhiên đang xích lõa hoàn toàn, nhất thời thẹn quá hóa giận.

Ba...

Một cái bạt tai nặng nề đặt trên khuôn mặt của Lâm Khiếu Đường

Lâm Khiếu Đường nhất thời phát hỏa, nhấc tay định đánh trả, thế nhưng khi nhìn thấy Tát La Gia bắt khuất ngắc đầu nhìn mình, ngửa mặt nhìn không hề né tránh, hốc mắt rõ ràng mong lung một mảnh, cánh tay vừa mới giơ lên liền chậm chậm thu lại. Lâm Khiếu Đường sờ sờ vào má của mình, hướng về phía khác bước đi.

Tát La Gia ngồi dưới đất gần người, đột nhiên cảm thấy trong cơ thể xảy ra những biến hóa nghiêng trời lệch đất, cảm giác đau đớn lúc trước đã hoàn toàn biến mất không thấy, nguyên linh dần dần khôi phục sinh cơ, hắc ám nguyên lực trước đó vẫn di lưu trong cơ thể sau khi trải qua hắc ám tẩy lễ hầu như đã biến mất không còn, chỉ còn lại một chút chỉ cần bản thân khôi phục lại thì có thể dùng nguyên linh hoàn toàn tịnh hóa.

Một kiện trường bào từ trên trời nhất thời rơi xuống người Tát La Gia, Tát La Gia nhìn trường bào sững sốt một chút, tựa hồ như đã minh bạch cái gì đó, trong lòng nhất thời vô cùng xấu hổ, nhưng mà càng kinh ngạc nhiều hơn. Nếu như là nội thương của nàng có thể trị hết thì cũng bình thường thôi, chỉ cần có người nào đó có tu vi cao thâm nguyện ý xuất thủ trợ giúp, đều có thể đem lượng nguyên lực hỗn loạn trong cơ thể nàng bình ổn lại, thế nhưng bệnh độc ôn dịch biến dị trong cơ thể nàng dĩ nhiên đã chuyển biến tốt đẹp, hơn nữa theo thời gian, trạng thái cơ thể lấy tốc độ cực nhanh dần dần khôi phục, trong bụng cảm thấy ấm áp.

- Xin lỗi!

Lâm Khiếu Đường đang đả tọa chậm rãi mở mắt ra, liếc mắt vừa nhìn, chỉ thấy Tát La Gia đã hoàn toàn khôi phục lại tư thái một nữ nhân mỹ lệ, khuôn mặt không hề có chút biểu tình nhắm mắt lại.

- Người có thể đối phó được với ôn dịch?

Ngôn ngữ của Tát La Gia rất ôn hòa, bao hàm một chút hiếu kỳ.

Không có hồi âm ...

- Tức giận?

Vẫn như cũ không có hồi âm...

- Người hẳn không phải là tu luyện giả của Minh Tây đại lục đúng không?

Tát La Gia đã sửa đổi thái độ cực kỳ căm thù lúc trước, liên tục đưa ra những câu hỏi, tuy rằng không có bất luận câu trả lời nào, thế nhưng nàng vẫn vô cùng nhiệt tình.

Mặt trời lặn phía tây một ngày một đêm, cứ như vậy mà trôi qua, dưới màn đêm, Tát La Gia đã nhóm lên một đống lửa, lẳng lặng ngồi bên cạnh Lâm Khiếu Đường, thỉnh thoảng lại hỏi một câu, bất quá tất cả các câu hỏi đều trở thành lời lẩm bẩm của một mình Tát La Gia.

Hừng đông hiện lên, trong sơn lâm phát ra một tiếng long ngâm, một đạo quang mang màu đen từ trên trời phủ xuống, thẳng tắp bắn vào trong sơn lâm, chiếu xạ vào thân thể Tân Tây Á.

Con người của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ mở ra, chỉ nhìn thấy cách đó không xa, thân thể hầu như đã hoàn toàn biến thành lân giáp màu đen của Tân Tây Á chậm rãi bay lên, dưới sự chiếu rọi của quang mang, lân da lân giáp hóa của ngài chậm rãi thoái hóa bóc ra...

Bồng, thân thể của Tân Tây Á bắn ra một cỗ trọc khí (khí bắn), sau đó quang mang màu đen biến mất.

Ầm ầm, thân thể to lớn của hắc ám cự long không chống đỡ được nặng nề ngã xuống đất, đem mấy cây đại thụ xung quanh đè gãy, phát ra những tiếng ầm ầm thật lớn.

- Phí Đức Nỗ Tư!

Tát La Gia kinh hô một tiếng vọt tới.

Thân ảnh của Lâm Khiếu Đường chợt lóe, chỉ chớp lát đã xuất hiện bên cạnh Tân Tây Á. Tân Tây Á không thể tin tưởng mở to đôi mắt nhìn vào hai tay chính mình, đối với bản thân đã lấy lại được sinh cơ cảm thấy không thể tin tưởng được, kỳ thực từ khi Đặng Cổ Thập triệu hoán ra ma vật ma giới đã thương nàng, Tân Tây Á đã chuẩn bị tư tưởng bản thân phải chết không hề nghi ngờ.

Hắc ám cự long vô lực té ngã trên mặt đất, ánh mắt nhòa nhìn Tát La Gia tóc tai bù xù, cũng không nói ra lời, trong vòng ba tháng đã liên tục sử dụng hai lần hắc ám tẩy lễ, cho dù hắc ám cự long cường đại cũng không thể chịu đựng nổi sự tiêu hao quá to lớn này, sinh mệnh dường như bị xói mòn ra hư không, dần dần biến mất.

Tát La Gia vô cùng thống khổ, lúc này một bàn tay to đột nhiên đặt lên trên cái đầu to lớn, một cổ hắc ám nguyên lực dâng trào không hề keo kiệt vận chuyển, truyền thẳng vào trong cơ thể suy yếu cực độ của Phí Đức Nỗ Tư...

266. Chương 268: Thượng Giới Chi Thuyết.

Tát La Gia ngạc nhiên nhìn Lâm Khiếu Đường, không làm sao hiểu được người này lại có được hắc ám chi nguyên, toàn bộ Kỳ Minh Phong có được hắc ám chi nguyên tinh thuần đến như vậy cũng chỉ có một mình hắc ám long tộc nhất mạch, chủng tộc khác cho dù có tu luyện ra thì cũng chỉ là tạp nguyên.

Lâm Khiếu Đường vận chuyển nguyên lực đúng lúc đã làm cho Phí Đức Nỗ Tư thuận lợi vượt qua giai đoạn hư thoát, coi như đã kéo lại được cái mạng nhỏ. Sau nửa canh giờ, hắc ám cự long này có thể chậm rãi đứng dậy, tuy rằng vẫn suy yếu như trước, tuy nhiên ít nhất không có nguy hiểm đến tính mạng.

- Tu luyện giả cường đại, thỉnh tiếp thu lòng biết ơn chân thành của Phí Đức Nỗ Tư.

Hắc ám cự long trầm thấp nói.

Lâm Khiếu Đường một bên kiểm tra thật kỹ tình trạng thân thể của Tân Tây Á, một bên nói:

- Đây là hồi báo việc ngươi cứu bằng hữu của ta, không cần nói lời cảm tạ.

- Không chuyện tình mà Phí Đức Nỗ Tư đã hứa hẹn nhất định sẽ làm được

Hắc ám cự long bướng bỉnh nói.

Lâm Khiếu Đường nhún vai không hề tranh luận, lấy ra hai khóa “hắc khứ đan” cuối cùng trong người đưa cho Tát La Gia nói:

- Cứ cách 3 ngày uống một khóa, chắc không đến bao lâu ngươi sẽ hoàn toàn khỏi hẳn.

Tiếp nhận hai khóa được hoàn màu trắng, Tát La Gia hé miệng, muốn nói cái gì đó, tới bên mép lại không thốt ra được, thể nào cũng không nghĩ ra được bản thân dưới sự trợ giúp của địch nhân mà gặp dữ hóa lành, trong lòng nhiều ít có chút hổ thẹn.

Lâm Khiếu Đường ôm lấy Tân Tây Á định ly khai, Phí Đức Nỗ Tư lo lắng trầm giọng nói:

- Tu luyện giả cường đại, người dự định làm sao để Phí Đức Nỗ Tư đi theo ngươi?

- Không cần nữa, ta đã quên hứa hẹn của ngươi rồi, cứu bằng hữu của ta, để chúng ta ly khai, mọi chuyện đã thanh toán xong.

- Phí Đức Nỗ Tư tuyệt đối không thể phản bội lời hứa ...

Chờ cho hắc ám cự long nói xong tín ngưỡng của mình, Lâm Khiếu Đường thường thức nói:

- Trước đó ta chỉ đáp ứng thỉnh cầu của ngươi, mà không tiếp thu hứa hẹn, vì vậy ngươi không bội bạc, không cần nói thêm gì nữa.

Lỗ mũi của hắc ám cự long phun ra hai luồng khí ấm áp, đôi long nhãn màu vàng hơi hơi lay động, cũng không biết nói cái gì cho tốt, chỉ là nhìn bóng lưng đang rời đi, ánh mắt cực kỳ nhu hòa.

Tát La Gia bỗng nhiên lóe lên:

- Chờ một chút!

Lâm Khiếu Đường cũng không dừng lại, chỉ là cước bộ có hơi chút chậm lại.

- Xin hỏi các hạ xưng hô như thế nào?

- Lâm Khiếu Đường!

Ba chữ nhàn nhạt truyền đến từ không trung, Lâm Khiếu Đường hóa thành một mũi tên màu vàng hướng bầu trời xa xa bay đi.

Cách đó hơn hai trăm dặm, Đặng Cổ Tháp mang theo đám thuộc hạ đi tìm “cừu địch” nhưng không hề có kết quả đột nhiên cảm giác được có ba cỗ nguyên khí cường đại đối chọi cùng một chỗ, liêu lĩnh xuất động thuộc hạ tiếp cận mục tiêu. Thế nhưng khi tới gần thì ba cỗ nguyên lực lại đột nhiên biến mất không còn tăm hơi.

Đặng Cổ Tháp có thể xác định được hai cỗ khí tức nguyên lực trong đó nhất định là của Tát La Gia và tọa kỵ của nàng, đến khi hắn có thể truy tìm được thì ba cỗ khí tức nguyên lực ấy lại cực kỳ quỷ dị biến mất, tựa hồ như vừa bay về hướng nam lại như có ở hướng tây từ từ biến mất.

Đặng Cổ Tháp phát hiện ra rất có thể bản thân đã rơi vào tròng của người nào đó, hối hận cũng không thể làm gì được nữa, đành phải dẹp đường quay trở lại.

Một tháng sau, phía nam nơi tận cùng biên cảnh của Long Thạch đế quốc, một khách điểm nho nhỏ trong thị trấn có một gã nam tử mặc trang phục võ sỹ, tuổi còn rất trẻ, cùng với một nữ tử thân mặc một bộ trường bào ma pháp sư màu hồng ngồi đang nói chuyện. Sau lưng gã võ sỹ tuổi còn trẻ có một nữ thị vệ mặc bộ khinh khí màu đen đang đứng hầu cận.

Gã võ sỹ còn trẻ chính là Lâm Khiếu Đường sau khi hóa trang, còn nữ ma pháp sư chính là Nạp Lan U một đường môn ba, thật vất vả mới có thể chạy thoát được phong tỏa của Long Thạch đế quốc.

Lâm Khiếu Đường nhìn năm cây “cổ độc thi thảo”, trên mặt có chút vui mừng, mấy ngày nay rốt cuộc cũng không bận việc, từ trong những cây thượng cổ nguyên thảo này Lâm Khiếu Đường có thể cảm giác được bên trong có ẩn chứa được lực cực kỳ khổng lồ. Năm cây “cổ độc thi thảo” này mặc dù hắn cũng không biết làm sao để sử dụng, nhưng hắn chắc chắn đối với sự tu luyện của mình sẽ có trợ giúp.

Thần sắc Nạp Lan U bất định, như đang muốn nói cái gì đó, nhưng vẫn không thốt ra lời, lúc này cũng tụ tập đủ quyết tâm nói:

- Lâm tiên sinh mười ngày trước rốt cuộc thì ta và sư phụ đã liên hệ với nhau

- A?

Lâm Khiếu Đường có chút ngoài ý muốn, càng lập tự đề phòng, đem nguyên thức phóng ra tìm tòi bốn phía xung quanh, sau khi không phát hiện ra cỗ nguyên lực cường đại nào mới yên lòng.

Nạp Lan U nói tiếp:

- Sư phụ dùng phi hoa để tìm ra được ta, cũng đã sử dụng thiên lý truyền âm, bảo ta ba tháng sau đến nơi tổ chức “tế thần đại điển” của Đạt Khắc giáo...

Lâm Khiếu Đường không quá minh bạch vì sao Hoa Tiên Tử lại phải tham gia vào “tế thần đại điển” của Đạt Khắc giáo, không giải thích được hỏi:

- Sư phụ người có nói nguyên nhân hay không?

Nạp Lan U gật đầu nói:

Có nói, sư phụ có nói với ta, nếu như “tế thần đại điển” thành công, tu luyện giả tại thượng giới rất có khả năng sẽ xuất hiện trong nhất giới này của chúng ta trong thời gian ngắn, nàng muốn nhìn xem rốt cuộc trình độ của thượng giới tu luyện giả đến mức nào.

Lâm Khiếu Đường cau mày:

- Cho dù thấy được thì sao chứ? Chẳng lẽ lại có được chút điểm hóa của đối phương hay sao chứ?

- Hắn là không thể, có người nói thời gian tu luyện giả thượng giới xuất hiện ngắn ngủi phi thường, hơn nữa tu vi lập tức bị pháp tắc không gian áp chế mà suy yếu rất nhiều.

Nạp Lan U không phải rất chắc chắn trả lời.

- Thực sự là có “thượng giới” hay sao?

Lâm Khiếu Đường không phải một lần nghe được ngôn luận về hai từ này.

- Đúng vậy, từ trước đây rất lâu sư phụ đã từng nói với ta rồi, Kỳ Minh Phong chính là xưng hô thống nhất hai giới thượng và hạ, chúng ta hiện đang trong hạ giới Kỳ Minh Phong, thượng giới chỉ có những tu luyện giả đã siêu vượt địa vương giai mới có thể đến được.

Nạp Lan U chăm chú trả lời, tựa hồ như đối với nhất giới đó cũng có điều hướng tới.

- Hạ giới lẽ nào thực sự không có tu luyện giả nào siêu vượt địa vương giai hay sao?

Lâm Khiếu Đường rất hiếu kỳ.

Nạp Lan U cũng không biết làm sao để trả lời vấn đề này cho đúng.

- Ta cũng không rõ lắm, nghe sư phụ nói, nếu như có thể trung quan địa vương giai thành công, ngưng kết ra linh thân, trong phạm vi xung quanh tu luyện giả đó tới mười vạn trượng sẽ gặp hiện tượng cùng với thiên địa cộng minh, không được bao lâu sẽ xuất hiện tia sáng kỳ dị, trực tiếp phi thăng tiến nhập thượng giới.

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút rồi hỏi tiếp:

- Đơn giản như vậy thôi sao?

Nạp Lan U hơi hơi do dự

- Bất quá, sư phụ còn nói, mỗi khi trùng quan thành công đều phải chống lại “thiên kiếp”, chỉ khi vượt qua “thiên kiếp” thì mới có thể tiếp nhập thượng giới.

- Nói như vậy, trong thượng giới thần bí này, tất cả đều là những cao thủ ngoài địa vương giai?

Nhân thần của Lâm Khiếu Đường lóe sáng nói.

- Hẳn là như vậy, có người nói thượng giới còn có rất nhiều lão quái vật thọ nguyên lên tới hàng vạn năm, thậm trí còn tồn tại những thượng cổ đại thần đã từng tham gia quyết chiến cổ địa trước kia.

Nạp Lan U trả lời cũng không phải rất chắc chắn.

- Chủ..., công tử, trên tổ bì của hắc ám tinh tinh có ghi chép, thượng giới kỳ thực giống như hạ giới chúng ta cùng là một không gia mà thôi, chỉ là bị một cỗ nguyên lực cường đại từ trường ngăn cách, một khi dung lượng nguyên lực đạt đến một mức nào đó, thì cỗ nguyên lực từ trường này sẽ sinh ra sức hút mạnh mẽ cưỡng chế đem tất cả những tu luyện giả đạt được mức dung lượng giá trị nguyên lực nhất định hút vào nhất giới đó.

Tân Tây Á bỗng nhiên chen vào nói.

- Thượng giới có cái gì đặc biệt hay không?

Lâm Khiếu Đường thuận miệng hỏi.

Tân Tây Á lục lợi trí nhớ một hồi rồi nói:

- Dựa theo thuyết pháp của hắc ám tinh tinh, thượng giới và hạ giới là hai thế giới hoàn toàn bất đồng, nơi đó chỗ nào cũng có nguyên nhân, nguyên khí cường liệt tràn ngập toàn bộ thế giới, thiên cát địa linh, ngay cả một ngọn cỏ nhỏ nhỏ trong thượng giới đối với hạ giới cũng là linh thảo, thậm trí có thể khởi tử hồi sinh, ma thú của nơi đó không còn là ma thú thông thường nữa, mà được gọi là thần thú, chúng cường đại không gì sánh được, căn bản hạ giới chúng ta không thể sánh được, tuổi thọ sinh vật nơi đó có tuổi thọ lên tới mấy nghìn năm thậm trí là mấy vạn năm cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Lâm Khiếu Đường thực tế vẫn cảm thấy không đúng lắm, dựa theo phân tích giai vị mà nói, ngoài địa vương giai còn có ba giai vị, đế hoàng giai, chí tôn giai và Kỳ Minh Phong thánh tinh, địa vương giai nhiều lắm sống một nghìn bảy tám trăm năm là coi như trường thọ rồi, còn thượng thì chỉ có một nghìn sáu trăm năm, suy tiếp lên trên cho dù cao hơn một hai giai đi nữa cũng không đến nỗi sống đến mấy vạn năm chứ.

- Sư phụ còn nói, cả hạ giới này thực tế không chỉ mỗi Minh Tây đại lục có “tể thần đại điển”, tuy nhiên một khi tể tự có thể thành công không chỉ có thể làm cho tu luyện giả thượng giới xuất hiện trong thời gian ngắn, còn có thể làm cho tu luyện giả thượng giới thông qua thiên môn ban xuống một số bảo bối trên

thương giới, tuy không phải là thứ quý báu gì đối với thượng giới nhưng đối với hạ giới chúng ta lại là những thứ vô cùng hữu ích, cho dù người đó có tu luyện địa vương giai đi nữa, thậm trí còn có thể trong vòng mấy trăm năm phi thăng lên thượng giới, trở thành một thượng giới tu luyện giả.

Nạp Lan U cực lực muốn thuyết phục Lâm Khiếu Đường cùng đi.

Lâm Khiếu Đường đối với thượng giới luôn luôn cảm thấy hiếu kỳ, bất quá mọi chuyện phải từng bước từng bước một, một ngụm ăn không hết mập mạp, vả lại không nói đến thật hay giả, cho dù là thật đi nữa, lấy tu vi của Lâm Khiếu Đường hiện nay mà nói thực sự chưa đủ đến đó tranh đoạt cái gì, không cần phải vì một thứ gì đó chưa chắc là thực mà chịu mạo hiểm, dù sao thì giữa mình và Đạt Khắc giáo còn có chút hận thù, đừng vì thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ mà lại lâm vào hoàn cảnh có đi mà không có về.

Trong phòng nhất thời trầm mặc...

Nạp Lan U còn muốn nói thêm cái gì, Lâm Khiếu Đường đã giành trước nói:

- Nạp Lan tiểu thư, nếu như không còn việc gì nữa, tại hạ xin cáo từ trước, chúc người có thể thuận lợi thu được linh thảo từ thượng giới, phi thăng lên!

Nói xong, Lâm Khiếu Đường không hề quyến luyến đứng dậy rời đi, Tân Tây Á lập tức đi sát theo sau, chỉ chốc lát hai người đã đi khỏi tầm mắt của Nạp Lan U, Nạp Lan U vô cùng thất vọng, thế nhưng nàng không có lý do gì lưu họ lại.

Trong một tháng vừa qua, để né tránh sự đuổi bắt của Đặng Cổ Tháp, Lâm Khiếu Đường vẫn ẩn dấu nguyên lực, nhiều lúc chỉ dùng đôi bàn chân chậm rãi bước đi, hiện tại thứ cần lấy được đã lấy được, tự nhiên không cần quan tâm đến truy binh của Long Thạch đế quốc.

Đột nhiên không còn truyện gì cấp bách làm cho Lâm Khiếu Đường có chút hụt hẫng, lúc này nên thử đi tìm đường về nhà, hay là tìm một chỗ bế quan tu luyện, đợi khi tu vi tăng lên một chút thì có thể ném thử vượt biển.

Lập tức vượt biển chỉ sợ rất nguy hiểm, thế nhưng tuyển chọn bế quan tu luyện mà nói, sợ là không tốn vài chục năm thì không có thành tựu gì đáng kể, đến lúc đó mới quay trở lại, sợ là tất cả đã hoàn toàn thay đổi rồi. Nếu vậy muốn tìm được người xưa, có thể gặp hay không cũng khó nói.

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ, hay là trước tiên tìm một chỗ nào đó ven biển nghỉ ngơi hồi phục khoảng ba tháng, đến lúc đó hãy lần theo tung tích hai thầy trò Hoa Tiên Tử, lúc trước khi hấn trả lại “thiên đàm hoa”, Lâm Khiếu Đường đã động tay động chân vào pháp bảo này, coi như là để nó vào trong túi trữ vật giới chỉ, cũng có thể để lại tung tích cho hấn lần theo, hơn nữa thủ pháp lại cao minh vô cùng, hai người không nhất định phát hiện ra được, nếu như có thể lên đi theo Hoa Tiên Tử quay trở lại, tự nhiên là con đường tuyển chọn tốt nhất.

Suy nghĩ hồi lâu, liền hướng về phía bờ biển phía tây bay đi, Tân Tây Á lặng lẽ bay theo sau, tốc độ của hai người cũng không phải rất nhanh, thế nhưng hiện tại đã gần vượt qua biên cảnh Long Thạch đế quốc, chỉ cần chú ý một chút thì sẽ không rước lấy phiền phức gì đó, khi bay đến biển, tỷ lệ an toàn hiển nhiên tăng lên rất nhiều, đến lúc đó chỉ cần trực tiếp tìm một hòn đảo nào đó yên tĩnh gần bờ chờ đợi là được.

Cứ như vậy, Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á một trước một sau, phi hành trong ba ngày, hầu như không nghỉ ngơi chút nào, thế nhưng vẫn chưa vượt qua đại lục.

Ngày thứ tư, một trước một sau vẫn nhằm thẳng hướng đông phi hành, từ sáng sớm bắt đầu, Lâm Khiếu Đường đã có cảm giác không đứng chỗ nào đó, nhưng lại không nghĩ ra được không đứng chỗ nào, có cảm giác giống như bị ai đó nhìn chăm chăm, thế nhưng phóng hết nguyên lực ra tìm tòi trong phạm vi lớn vẫn không hề phát hiện ra điều gì dị thường.

Để an toàn..., Lâm Khiếu Đường mang theo Tân Tây Á hạ xuống đất, ẩn dấu nguyên lực đi bộ hướng về phía trước.

Tròn một ngày một đêm, Lâm Khiếu Đường cảm giác cực kỳ khó chịu, rất không yên tâm. Ngày thứ năm trực tiếp dừng lại không đi nữa, tìm một chỗ lưng núi dừng lại sau đó vận chuyển vô tung quyết, đem hành tung hoàn toàn che dấu, càng trợ giúp Tân Tây Á áp chế nguyên lực không cho chúng tỏa ra ngoài.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường cho rằng bản thân có thể thoát được cái loại cảm giác khó chịu đến cực điểm này, không gian xung quanh đột nhiên xuất hiện dị biến.

Ba đạo thân ảnh từ trong hư không vạn vẹo hình thành.

Nhìn thấy rõ người đến, Lâm Khiếu Đường thất kinh không nói hai lời, ôm lấy Tân Tây Á, nguyên lực toàn thân bành trướng tới mức lớn nhất, độn phi mà đi.

Thế nhưng Lâm Khiếu Đường chỉ bay được mấy trăm trượng, toàn bộ thân thể giống như bị một sức hút vô hình khổng lồ chế, không thể động đậy...

267. Chương 269: Giam Cầm.

Nhìn thấy ba người, Lâm Khiếu Đường đã có thể suy đoán được chuyện gì xảy ra, Áo La Lạp không hề có biểu hiện gì phiêu phù phía sau A La Khắc, bên cạnh là vong linh ma pháp sư Lý Nhĩ.

Lâm Khiếu Đường muốn thi triển linh hồn cấm chế để khống chế Áo La Lạp, thế nhưng lại bị cỗ lực lượng chế trụ ngăn cản.

Lâm Khiếu Đường đã đoán được nguyên nhân ba người truy tung tìm mình, nhất thời thâm kêu quá sợ hãi, trước đó cho vào linh hồn của Áo La Lạp cấm chế, nguyên nhân là vì vào thời khắc nguy cơ có thể khống chế được nàng ta, làm bàn đạp để cho chính mình có thể thoát thân, trong tay nhiều hơn một lợi thế luôn luôn tốt, thế nhưng lúc sấm trận đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhất thời mất đi liên hệ với nữ tử này, nhưng hẳn cũng không để trong lòng, không nghĩ tới đại giáo hoàng A La Khắc lại có được thần thông lợi hại như vậy, chỉ thông qua tiếp xúc nguyên linh yếu ớt giữa mình và Áo La Lạp cũng có thể truy tung được hẳn.

- Tiểu tử kia, lá gan của ngươi thực không nhỏ, cứ nhiên dám bố trí linh hồn cấm chế lên người của thánh nữ bản giáo.

Đôi mắt đỏ sẫm của A La Khắc nhìn chăm chăm vào Lâm Khiếu Đường.

Một cỗ uy áp nhất thời tràn ra, làm cho cột sống của Lâm Khiếu Đường nhất thời mát lạnh.

A La Khắc miệt thị cười cười nói:

- Bất quá nếu như không phải linh hồn vãm chế của ngươi, bản giáo sợ là không cách nào truy tìm ra được tung tích, coi như chính bản thân ngươi dành cho mình một con đường cùng.

Khuôn mặt của Lâm Khiếu Đường không hề có chút biểu tình nào, không nói gì, cho dù bản thân có bản lĩnh thông thiên đi nữa cũng đừng mong chạy trốn, cơ hội có thể tìm nhưng lúc này nên thành thật một chút.

Trong đôi mắt già nua khàn khàn của Lý Nhĩ lóe lên quang mang hưng phấn, đối với y thuật thần kỳ của Lâm Khiếu Đường, vị vong linh ma pháp sư địa vương giai này có hứng thú vô cùng. Lần trước nếu như không có Kỳ Áo quấy rối, hẳn đã sớm bắt giữ Lâm Khiếu Đường. A La Khắc chậm rãi giơ cánh tay lên, lòng bàn tay hướng về phía mặt Lâm Khiếu Đường, một cỗ quang từ trong lòng bàn tay phóng ra, chiếu rọi thẳng vào mặt Lâm Khiếu Đường, tựa hồ như đang tra xét cái gì đó.

Không bao lâu, khuôn mặt của A La Khắc lộ ra nét mặt khinh miệt nhìn Áo La Lạp nói:

- Ngươi từ Kỳ Đông đại lục trở về, có từng tra xét bối cảnh của người này hay không?

Áo La Lạp hơi hơi quay đầu lại nói:

- Khi trở về gặp phải cường địch Kỳ Áo kích thương, lúc đó ta chỉ lo chạy trốn, căn bản không có thời gian quán đến chuyện bối cảnh của hắn ra sao.

Thần sắc của A La Khắc tối sầm lại, nhìn Lâm Khiếu Đường, thâm đánh giá cái gì đó, thật lâu sau mới nói:

- Nếu như không tìm được Ái Lệ Ti, vậy thì tạm dùng hắn thay thế vậy.

Lý Nhĩ nghe xong lời này nhất thời cả kinh, vội nói:

- Bệ hạ, ta xem hãy đổi người khác đi, y thuật của người này rất đặc biệt, nếu như dùng để tế thần, thực sự quá lãng phí, lưu lại hẳn nhất định có chỗ hữu dụng cho bản giáo.

A La Khắc lạnh lùng nói:

- Không cần, hơn nữa cần phải dùng đến người này, ta không thể đợi thêm ba năm nữa, lần tế thần đại điển lần này chỉ cho phép thành công không thể thất bại, ba tháng sau hắc ám long thần nhất định phải phủ xuống Đạt La Tư thần điện.

Lý Nhĩ hiển nhiên rất sợ hãi vị thanh niên tóc đỏ này, tuy rằng trên mặt hiện rõ sự không tình nguyện nồng đậm, thế nhưng cũng không dám nói nhiều lời, thân thể vô ý thức co rút lại thối lui một bên không nói thêm lời nào. Chỉ là trong đôi mắt già nua kia tỏa ra quang mang yếu ớt không nhìn rõ.

A La Khắc đột nhiên chỉ một ngón tay vào trán của Áo La Lạp, một luồng quang mang đỏ sậm cách không tiến vào trong cơ thể nàng, chỉ chớp lát, một tia hắc khí đi theo quang mang đỏ sậm thoát ra.

Hắc khí bay tới gần tay A La Khắc, trong nháy mắt đã bị tịnh hóa sạch sẽ.

- Cấm chế trên người Áo La Lạp người, ta đã giúp người giải trừ, sau này bản thân nên cẩn thận một chút, không nên bị những tên tu luyện giả cấp thấp như thế này tính kế. Người là thánh nữ của bản giáo, chờ sau khi giáo hoàng phi thăng thượng giới, trọng trách chấp chương bản giáo chỉ có thể để người gánh vác, nếu như người vẫn không cẩn thận như vậy, người làm sao để cho bản giáo hoàng rời đi, yên tâm giao giáo hội cho người quản lý cơ chứ?

A La Khắc trầm giọng nói.

Dung nhan băng lãnh của Áo La Lạp không xuất hiện bất luận biến hóa nào, nhìn nàng không thể từ dung mạo mà có thể phỏng đoán được trong thế giới nội tâm nghĩ cái gì, thản nhiên nói:

- Đa tạ bệ hạ ưu ái, thuộc hạ nhất định hấp thụ giáo huấn, sẽ không bao giờ để sự tình như vậy phát sinh lần thứ hai.

- Ân, vậy là tốt rồi.

A La Khắc thỏa mãn gật gù đầu, quanh thân bỗng nhiên bộc phát ra nguồn nguyên lực cường đại trùng kích vào hư không, không gian lập tức chớp động.

Năm đạo nhân ảnh trên hư không dần dần mờ ảo, tất nhiên bao gồm cả Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á, một hồi rồi biến mất không thấy. Sau một khắc đã xuất hiện tại Đạt La Tư thần điện, trong một căn phòng tại chủ điện.

Truyền tống thạch? Lâm Khiếu Đường kinh ngạc quan sát suy nghĩ, nếu như không phải vật đó thì cho dù A La Khắc có được tu vi địa vương giai đỉnh cấp cũng nhất định không có năng lực truyền tống. Vô luận là tu luyện giả cường đại đến thế nào đi nữa cũng tuyệt đối không có khả năng thao túng được không gian, chỉ có thể lợi dụng một số công cụ đặc thù định vị, bằng không tuyệt đối không thể truyền tống một cách chính xác được.

Lâm Khiếu Đường nhìn lướt qua rất nhanh, một cây thạch trụ dài nhỏ không giống như những thạch trụ thông thường khác hiện ra trước mắt. Trên thạch trụ có khắc rất nhiều ký hiệu và hoa văn phức tạp. Bên trong còn khảm rất nhiều lam ma thạch định vị. Toàn bộ thạch trụ được bố trí một loại ma pháp trận cực kỳ bí mật, hơi tỏa ra nguyên lực cảm nhẹ nhẹ.

- Đem người này giam vào nhà lao, gia tăng canh gác thật nghiêm!

Trong mắt Lý Nhĩ lóe lên tinh quang, lời muốn nói đến miệng rồi lại cố gắng nuốt trở lại, nhìn theo bóng lưng của A La Khắc, nét mặt già nua hơi hơi giật giật, cuối cùng có chút hung ác:

- A La Khắc, người chỉ một lòng nghĩ đến phi thăng, đối với mệnh mệnh của chính mình cũng không thêm quan tâm, vậy thì đừng trách lão phu đối với người bất nghĩa.

Lý Nhĩ vốn định đem chuyện Lâm Khiếu Đường có thượng cổ ma thú “tham thị thú” trong người nói cho A La Khắc biết, thế nhưng nhìn vị đại sư huynh không thêm để ý đến sự an nguy của mệnh mệnh, thậm chí để đoạt lấy cơ hội sống sót, Lý Nhĩ không khỏi nổi lên sự oán hận, liền đem bí mật này giữ kín trong lòng.

Muội muội A La Khắc chính là thê tử kết tóc của Lý Nhĩ ba trăm năm trước, trong một lần tranh đoạt thần khí trước kia đã bị giáo hoàng hiện nay của Lai Đặc giáo đánh trọng thương, thân thể hủy diệt, chỉ còn lại bộ phận nguyên linh, Lý Nhĩ cũng vì thế mà mai danh ẩn tích suốt ba trăm năm, một lòng dốc sức suy nghĩ biện pháp cứu sống thê tử của mình. Bởi vì hắn là một vong linh ma pháp sư, phương pháp có thể thực hiện được của Lý Nhĩ thực ra rất ít, còn muốn cho thê tử chân chính khôi phục lại như ban đầu thì khó càng thêm khó, nguyên linh thê tử nhìn bên ngoài có vẻ như vô sự, thế nhưng thực tế đã bị thánh nguyên đặc thù của Lai Đặc giáo trùng kích, không thể tiến hành đoạt xá.

Biện pháp duy nhất mà Lý Nhĩ có thể suy nghĩ ra được chính là một lần nữa tạo cho thê tử của mình một thân xác hoàn toàn mới, sau đó mới để nguyên linh thê tử dần dần dung hợp vào. Đã ba trăm năm trôi qua, phương pháp này của Lý Nhĩ thủy chung vẫn không thể thực hiện được, nguyên linh thê tử chỉ đành bảo tồn trong hồn bảo thạch.

Cho dù linh hồn có sự bảo hộ của hồn bảo thạch đi nữa thì lực lượng của nguyên linh theo ngày tháng dần dần trôi đi, càng lúc càng yếu ớt, nhiều nhất chỉ còn vài chục năm nữa thì lực lượng của nguyên linh sẽ hoàn toàn biến mất, nguyên linh cũng theo đó mà tiêu tán.

Những năm gần đây, Lý Nhĩ hầu như đã thất vọng hoàn toàn, thế nhưng khi nhìn thấy Lâm Khiếu Đường có thể đem Áo La Lạp hầu như hồn phách phi tán cứu sống trở lại, Lý Nhĩ lại nổi lên hi vọng vô bờ. Thế nhưng hi vọng duy nhất này rất có thể lại biến mất trong tay của A La Khắc, hiển nhiên điều này làm cho Lý Nhĩ vô cùng thương tiếc và oán hận.

Nhìn Lâm Khiếu Đường bị người mang đi, Lý Nhĩ hừ lạnh một tiếng, bản thân đã để cho tiểu tử này một con đường lui, có thể chạy trốn được hay không chỉ có thể xem tạo hóa của hắn đến đâu mà thôi, Lý Nhĩ cũng không muốn công khai đối kháng với A La Khắc, đây tuyệt đối là một lựa chọn ngu xuẩn, thế nhưng lại có thể ở phía sau làm chút chuyện mờ ám, ví dụ như biết một số chuyện nhưng không báo lại.

Lý Nhĩ càng động tay động chân lên gười Lâm Khiếu Đường một chút tiểu pháp thuật vong linh dự trữ, thế nên khi mọi người kiểm tra đai lưng của hắn chỉ cảm thấy chiếc đai lưng đó hoàn toàn bình thường, chỉ lấy đi chiếc trù vật giới chỉ trên tay Lâm Khiếu Đường đi mà thôi.

Lâm Khiếu Đường bị tống vào một nhà tù trong không gian phong kín, bốn phía được bố trí những bộ ma pháp trận phi thường cường đại, Tân Tây Á đã cùng với hắn phân chia ra.

Lâm Khiếu Đường rất rõ bản thân vì sao lại bị bắt được, tựa như trước kia Áo La Lạp đột nhiên cưỡng ép bản thân đến nơi này, ba tháng sau hiển nhiên trở thành tế phẩm cho “tế thần đại điển” Đạt Khắc giáo. Bỗng nhiên hắn nhớ lại kiếp trước đã từng xem qua một số bộ phim và ghi chép các loại về người cổ đại ngu muội để tế thiên mà lấy con người làm tế phẩm, Lâm Khiếu Đường nổi lên một tầng da gà.

Mà nghĩ lại, liên tục gặp phải tình cảnh Đạt Khắc giáo đuổi bắt, Lâm Khiếu Đường đối với nguyên nhân trong đó cũng cảm thấy rất hiếu kỳ. Cái này nhất định có liên quan đến hắc bào nữ tử trước kia đã xuất hiện tại Tân La thành, cũng là lúc Lâm Khiếu Đường tạo ngộ biến chuyển trọng đại nhân sinh, bị dịch thể màu tím không rõ là cái gì tập kích, Kỳ Áo sinh ra, cùng với một loạt sự kiện sau này, toàn bộ đều bắt đầu từ chuyện bị ép phải giải phẫu sinh sản.

Mà nữ nhân kia từ sau khi cùng với Lâm Khiếu Đường trở mặt thì không còn tung tích, sống hay chết hắn cũng không biết, nhưng có một điều hắn có thể khẳng định được, Đạt Khắc giáo chỉ vì không tìm được nữ nhân đó, cho nên mới phải bắt bản thân hắn đến nơi này. Mà cổ dịch thể màu tím xâm nhập vào cơ thể Lâm Khiếu Đường chính là từ oán thai trong cơ thể của nữ tử đó.

Nói cách khác, bản thân tự nhiên trở thành kẻ thay thế cho nữ nhân đó, Lâm Khiếu Đường nhanh chóng dứt bỏ tạp niệm trong đầu, nỗi lòng hỗn loạn trong đầu cũng dần dần ổn định lại.

Ba tháng sau, mặc kệ phát sinh những chuyện gì, Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không muốn khoanh tay chịu chết. Mà có một điều may mắn chính là trước đó đám người lục soát cơ thể hắn không phát hiện ra trù vật yêu quái của hắn là một vật phẩm không gian. Điều này tạo ra cho Lâm Khiếu Đường một cơ hội. Lâm Khiếu Đường yên tâm sở soạn vào đai lưng, bên trong cất giữ tất cả những thu hoạch trọng yếu của hắn từ trước đến nay, tùy tiện thiếu một thứ cũng làm cho Lâm Khiếu Đường khóc chết.

Trong đai lưng bỗng nhiên truyền đến một trận tử khí, Lâm Khiếu Đường hơi kinh hãi, tỉ mỉ tìm kiếm mới phát hiện ra, không biết từ lúc nào đai lưng đã bị người khác thi triển chút phép thuật, dĩ nhiên có một cỗ tử khí quần quanh che dấu.

Đai lưng này là do Lâm Khiếu Đường lấy được trên người linh hồn mục sư Bỉ La Da trước đây. Trứng nguyên thủy của “tham thị thú” cũng từ trong đai lưng này mà có, không gian trong đai lưng này càng có thể dung nạp sinh mệnh thể vào trong đó. Điều này đối với Lâm Khiếu Đường cực kỳ quan trọng, nếu như không có đai lưng này vậy thì “tham thị thú” của hắn không biết cất giữ vào đâu.

Có thể nói như vậy, toàn bộ gia sản hiện tại của Lâm Khiếu Đường được cất giữ trong trũ vật yêu quái này. Nếu như không có trũ vật yêu quái, Lâm Khiếu Đường không khác gì lão hổ không có răng, dọa người một chút còn có thể, nếu như thực sự muốn làm gãy, một điểm lực sát thương cũng không có.

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng phóng ra một chút nguyên lực dò xét tử khí, mạnh mẽ thu lại, tử khí không hề có dấu hiệu chống lại lập tức biến mất. Lâm Khiếu Đường kiểm tra mấy lần, xác định được đai lưng hoàn toàn vô sự, lúc này mới yên lòng.

Bốn phía vách tường tuy đã bố trí ma pháp trận cực kỳ lợi hại, thế nhưng đối với nguyên linh của Lâm Khiếu Đường thì không có gì đáng kể. Chỉ cần phóng xuất ra nguyên linh thì có thể tự do ra vào ma pháp trận. Một chiêu này chính là do Hoa Tiên Tử dạy hắn khi xâm nhập tầng thứ sáu “ma pháp cấm địa”.

Ba ngày liền Lâm Khiếu Đường không hề có biểu hiện gì, chỉ yên lặng ngồi một chỗ đả tọa điều tức, quan sát tình huống xung quanh. Tựa hồ như A La Khắc đối với ma pháp trận bao quanh nhà giam này của hắn cực kỳ yên tâm, thỉnh thoảng có người ở bên ngoài đi qua đi lại, thế nhưng không hề có người nào quấy rầy.

Ngày thứ tư, Lâm Khiếu Đường cẩn thận đem nội linh phóng ra ngoài. Hình dạng tiểu hài đồng màu xanh cực kỳ khả ái, bất quá biểu tình lúc này có vẻ ngưng trọng chăm chú dị thường.

268. Chương 270: Phương Pháp Chạy Trốn

Qua hơn một tháng lực lợi dò xét kỹ lưỡng, Lâm Khiếu Đường vô số lần phóng xuất nội linh, đối với toàn bộ kết cấu hoàn cảnh trong Đạt La Tư thần điện cơ bản đã hiểu rõ ràng.

Thế nhưng Lâm Khiếu Đường thủy chung không tìm ra được phương pháp nào có thể đào sinh, tựa hồ như căn bản không có đường chạy trốn, theo thời gian dần dần xói mòn, tâm tình của Lâm Khiếu Đường cũng bắt đầu trở nên nôn nóng. Nhiều ngày trôi qua, điều thu hoạch đáng kể duy nhất chính là đã biết được chỗ giam cầm Tân Tây Á, kỳ thực chỗ giam cầm nàng cách phòng giam của hắn cũng không xa lắm, chỉ cách ba tầng mà thôi, trong một tầng nhà tù rất bình thường.

Địa phương mà Tân Tây Á bị giam giữ là một khu vực tập trung tù nhân, loại tù phạm gì cũng có. Có tù binh và dị giáo đồ mà Lai Đặc giáo đã bắt giữ trong nhiều năm qua, còn có một số là ma thú tính tình hóa bạo, tựa hồ như chúng dùng để thí nghiệm gì đó.

Một ngày, Lâm Khiếu Đường vẫn phóng xuất ra nội linh như bình thường, vận chuyển vô tung quyết, tại một góc tối của Đạt La Tư thần điện cẩn thận suy xét, đối với việc đi qua đi lại không biết bao nhiêu khu vực, Lâm Khiếu Đường hơi có cảm giác buồn chán, vì vậy lắc mình một cái đã bay ra ngoài thần điện.

Toàn bộ thần điện nguy nga to lớn, khí thế bàng bạc, thế nhưng Lâm Khiếu Đường hóa thân nội linh không có tâm trạng nào đi thưởng thức cái gọi là kiến trúc vĩ đại này.

Quan sát hồi lâu, Lâm Khiếu Đường vẫn như cũ không tìm ra được chỗ nào có thể đột phá, ngay khi hắn thất vọng vô cùng, bỗng nhiên có một tia sáng thanh tịnh trên đỉnh núi hấp dẫn sự chú ý của Lâm Khiếu Đường.

Nội linh non nớt vận chuyển vô tung quyết đến cực hạn, biến mất trong hư không, chậm rãi hướng về phía đỉnh núi bay đi.

Bay tới phụ cận, Lâm Khiếu Đường giật mình, không nghĩ tới trên đỉnh núi có một bình đài (đài cao bằng phẳng) cực kỳ rộng lớn, chỉ ít cũng rộng tới mấy trăm trượng, cũng có thể dung nạp tới mấy vạn người xếp hàng mà đứng.

Trung tâm đỉnh núi cao có một thai trì (ao, hồ hoặc vũng nước) rộng khoảng một trượng, trong hồ có loại dịch thể nào đó không biết tên, màu sắc của dịch thể chính là đỏ sậm, nhìn có vẻ đặc quánh, dính dính.

Kim quang trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe lên, tâm pháp vận chuyển nhất thời làm cho hắn có thể nhìn rõ ràng mọi thứ, chỉ nhìn thấy bên trong dịch thể đỏ sậm có các loại nguyên linh trong suốt cuộn cuộn, biểu tình của chúng có vẻ như thông khổ không gì sánh được, như đang hò hét vang dội, chỉ là không có thanh âm.

Lẽ nào dịch thể này chính là máu? Lâm Khiếu Đường kinh ngạc thầm nghĩ, nhất thời cảm giác muốn nôn mửa.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường dự định tới gần hơn một chút, đột nhiên cảm giác thấy phía sau căng thẳng, lập tức lắc mình một cái, nấp mình phía sau một tảng nham thạch thật lớn sát mép đỉnh núi.

Đám người mới tới gồm sáu người, trong đó có một người chính là krt làm cho Lâm Khiếu Đường cực kỳ kiêng kỵ, A La Khắc. Lâm Khiếu Đường không dám nhúc nhích bám thật sâu bên trong khe hở tối tăm dưới tảng nham thạch. Vô tung quyết cực kỳ tinh chuẩn vận chuyển tới đỉnh cao, đối với vị tu luyện giả cao cấp nhất toàn bộ Minh Tây đại lục này Lâm Khiếu Đường không dám có một chút lơ là, tập trung một trăm hai mươi phần một lòng giấu kín sự tồn tại của bản thân. Tuyệt đối không được để cho đối phương phát hiện ra.

Nhóm sáu người lấy A La Khắc dẫn đầu, những người còn lại ngoại trừ Áo La Lạp ra thì Lâm Khiếu Đường chưa gặp qua. Bốn người đều mặc trường bào màu đỏ sậm hoặc là màu đen, một nữ ba nam. Nữ tử vô cùng yêu mị, so với hình tượng luôn luôn băng lãnh của Áo La Lạp hoàn toàn đối lập. Ba nam còn lại trong đó có hai vị lão giả, một vị là trung niên nhân hình dạng cực kỳ đoan trang còn có vài phần khí tức quý tộc.

Năm người đi theo sau A La Khắc, cực kỳ kính trọng đi đến thai trì, A La Khắc hướng về phía bốn người nói:

“Bốn vị đại chấp giáo, chỉ cần có hai mươi hai nguyên linh hắc ám để vào trong nguyên trì, coi như có thể thành công rồi, các người gần đây có thu thập được nguyên linh phù hợp yêu cầu hay không?”

Trung niên nhân quý tộc là người đầu tiên nói:

“Bệ hạ, gần đây đề giai hắc ám tu luyện giả càng ngày càng khó tìm, những kẻ còn lại hầu như đã nghe được tin tức chạy trốn sâu trong đại dương, điều này làm cho độ khó tìm kiếm tăng lên một mức lớn.”

A La Khắc nhướng mày, không đồng ý nói:

“Nói như vậy chính là không có?”

Trung niên nhân quý tộc vội trả lời:

“Thuộc hạ tự thân xuất mã, đã tìm được một ít.”

Đôi lông mày của A La Khắc vốn nhăn lại nhất thời giãn ra:

“Khanh để vào trong huyết nguyên trì, để tránh việc nguyên lực của nguyên linh xói mòn quá nhiều.”

Trung niên nhân quý tộc hơi hạ thấp người, lấy ra một cái lọ ngoại hình cực kỳ quái lạ, trong miệng mặc niệm vài câu, nắp lọ lập tức mở ra, một cỗ huyết lưu dưới sự dẫn dắt của lực lượng nào đó nhanh chóng chảy vào trong huyết nguyên trì, bên trong huyết lưu còn có vài nguyên linh chưa chết, cực kỳ tinh thuần.

Tổng cộng là bảy, A La Khắc vui mừng quá đỗi, lúc này nữ tử yêu mị cũng bước lên phía trước, lấy ra một cái ống dài, bên trong đồng dạng có một dòng máu màu đỏ sậm.

Lại có thêm tám nguyên linh, trên mặt của A La Khắc không thể không chế được hiện rõ nét tươi cười, chỉ cần thêm bảy nguyên linh nữa là có thể hoàn thành rồi.

Hai gã lão giả còn lại tuy rằng ít hơn một chút, thế nhưng hai người hợp lại cũng được chín nguyên linh, hai nguyên linh nhiều hơn hiển nhiên cũng để vào trong huyết nguyên trì.

Tể thần đại diện bắt đầu chỉ còn một tháng nữa, rốt cuộc đã hoàn thành công tác bổ khuyết huyết nguyên trì, mọi chuyện đã sẵn sàng chỉ còn thiếu gió đông, lúc này chỉ còn cần chờ đến gần ngày hắc nguyệt, liền có thể thuận lợi tiến hành tể thần đại diện.

“Ha ha ha...”

A La Khắc cất tiếng cười to, bỗng nhiên mạnh mẽ cúi đầu nhìn xuống huyết trì cuộn cuộn nguyên linh, trong hai mắt lóe lên quang mang hưng phấn

“Nhiều hắc ám nguyên linh như vậy, hơn nữa còn có hắc ám bốn nguyên thể kia, bản giáo hoàng không tin Long thần đại nhân thượng giới có thể chịu được mê hoặc, ha ha ha!”

“Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, chúc bệ hạ sớm ngày phi thăng lên thượng giới!”

Trung niên nhân quý tộc lấy lòng nói.

A La Khắc khẽ gật đầu nói:

“Đợi khi bản giáo hoàng ta phi thăng, mọi chuyện tại hạ giới này giao cho các vị quản lý rồi, bản giáo hoàng trên thượng giới nhất định sẽ đánh ra một mảnh thiên địa thật lớn, đợi các vị đến sau.”

Trên mặt năm người lóe ra những biểu tình khác nhau, nhưng có vẻ như cực kỳ quý dị, không ai lộ ra biểu tình vui vẻ sung sướng, bởi vì ai cũng biết, lời nói này căn bản chỉ là một câu nói suông, muốn phi thăng dễ như vậy hay sao, bọn họ ngay cả linh hồn giai cũng không đột phá qua được, chỉ sợ là chưa tới địa vương giai thì hồn đã về tây thiên rồi.

Ngoài Áo La Lạp và nữ tử yêu mị ra, những người khác đều đã trải qua tể thần đại diện ba trăm năm tiến hành một lần, mà tể thần đại diện chỉ có thể tiến hành khi hắc nguyệt đến gần, mỗi ba trăm năm mới xuất hiện một cơ hội như thế này, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Lời nói của A La Khắc ngược lại vô cùng đơn giản.

“Áo La Lạp, công tác trông coi hắc ám bốn nguyên thể giao cho ngươi, gần đây có điều gì dị thường hay không?”

A La Khắc đột nhiên hỏi.

Áo La Lạp không hề có biểu tình gì trả lời:

“Trong nhà tù có bố trí ”hắc ngục ma pháp trận” của bệ hạ, coi như là giáo hoàng của Lai Đặc giáo đích thân tới cũng khó thoát thân được, hướng hồ chỉ là một tên tiểu tử chưa dứt sữa đại sư giai, tất cả không có điều gì dị thường.”

A La Khắc yên tâm gật đầu, nhìn huyết nguyên trì hí híp mắt lại nói:

“Một tháng sau chỉ cần đem tiểu tử đó thả vào trong huyết nguyên trì, thi triển ”dụ thiên thực hương” liền có thể làm cho Long thần đại nhân của chúng ta cảm ứng được các tín đồ của ngài chuẩn bị một bữa tiệc lớn, đến lúc đó Long thần đại nhân nhất định sẽ phủ xuống Đạt La Tư thần điện, mang cho chúng giáo đồ chúng ta tin mừng không tưởng tượng nổi, hãy để cho một tháng cuối cùng này, cầu khẩn trong yên lặng đi!”

A La Khắc nói đến đây, hầu như đã tiến nhập vào trạng thái tự tin vô cùng vào tể thần đại diện một tháng sau, tựa hồ như hắn đã nhìn thấy hình ảnh hắc ám Long thần phủ xuống.

Đối với huyết trì, A La Khắc lưu luyến quay lại, đứng hồi lâu, xác nhận kỹ càng số lượng nguyên linh bên trong huyết trì, sau đó mới chậm rãi rời đi.

Nhìn thấy đám người đã rời đi, Lâm Khiếu Đường vẫn không dám mạo hiểm hiện thân, hắn chờ đợi hơn nửa canh giờ sau mới cẩn thận bay ra.

Lâm Khiếu Đường có chút kỳ quái, huyết nguyên trì trọng yếu như thế này mà tại sao không một ai đứng canh gác, phóng nguyên thức ra tìm tòi hồi lâu cũng không hề phát hiện ra bất cứ điều gì quái lạ, lúc này Lâm Khiếu Đường mới chậm rãi bay tới gần huyết nguyên trì.

Thế nhưng cách huyết nguyên trì mười tượng, đột nhiên có một màn bảo hộ mạnh mẽ chắn trước lối đi của Lâm Khiếu Đường, màn bảo hộ này tựa hồ như không phải là ma pháp trận, cũng không phải là vật phi ma pháp, mà chính là một loại nguyên thực thuần túy vật chất hóa.

Loại màn chắn bảo hộ này lần đầu tiên Lâm Khiếu Đường gặp phải, tựa hồ như nó chỉ dùng để ngăn cách liên hệ giữa huyết nguyên trì và ngoại giới, Lâm Khiếu Đường kiểm tra nhiều lần nhưng không hề phát hiện ra bộ phận then chốt, liền phóng xuất ra một khóa quang cầu nguyên lực tiếp hành thử tiếp xúc.

Ai ngờ, trong sát na quang cầu đụng phải màn chắn bảo hộ, màn chắn bảo hộ đột nhiên hiện lên quang mang, một đạo thiểm điện màu đen phóng ra, mây đen trên bầu trời rất gần cuộn cuộn, liên tiếp có thiểm điện từ trên trời phóng xuống.

Độ ẩm bốn phía hạ xuống thấp một cách nhanh chóng, toàn bộ không gian như đang vặn vẹo kịch liệt, Lâm Khiếu Đường thất kinh, không tưởng tượng được lại có loại màn chắn bảo hộ quỷ dị như vậy.

Hầu như đồng thời lúc đó, trong Đạp La Tư thần điện, một cỗ khí tức nguyên lực phóng lên cao, chủ nhân của cỗ khí tức nguyên lực này tựa hồ như đang tức giận cực độ, toàn bộ ngọn núi hầu như chịu ảnh hưởng của nguyên lực cường đại mà run lên nhè nhẹ.

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ mở hai mắt ra, toàn thân toát mồ hôi nhễ nhại, nguy hiểm thật, may là trong vòng nghìn tượng có thể thu hồi nội linh trong nháy mắt, bằng không vừa rồi gặp nguy hiểm lớn.

Cho dù né tránh được sóng công kích siêu cường đi nữa, cũng tuyệt đối không thể né tránh được cơn giận của A La Khắc, không nghĩ tới địa vương giai lại có thể đạt tới tốc độ đáng sợ như vậy, nếu như vừa rồi không phải nội linh mà là chân thân, vậy thì tuyệt đối không thể tránh khỏi.

Sự kiện huyết nguyên trì bị tập kích, toàn bộ Đạp La Tư lập tức tiến vào trong trạng thái đề phòng, coi như là nguyên linh cũng khó có thể tìm ra được khe hở, Lâm Khiếu Đường tạm thời buông tha cho việc dùng nguyên linh dò xét.

Bất quá trải qua sự kiện lần này, tâm tình nôn nóng của Lâm Khiếu Đường ngược lại bình ổn không ít, một ý nghĩ mới mẻ dần dần thành hình trong đầu Lâm Khiếu Đường.

Hồi tưởng lại một số ngôn ngữ của Tân Tây Lị Á trước kia, Lâm Khiếu Đường đối với nội bốn nguyên của chính mình bắt đầu có hứng thú nồng đậm, ngoại trừ cơ thể của bản thân có được hắc ám bốn nguyên ra, tựa hồ còn ẩn dấu quang minh bốn nguyên.

Có quang minh bốn nguyên hay không, Lâm Khiếu Đường không chắc chắn lắm, thế nhưng bản thân có được đồng thời hắc ám nguyên lực và quang minh nguyên lực, điều này hẳn có thể khẳng định được.

Thể chất của Lâm Khiếu Đường vốn rất đặc thù, thuộc về loại người có song nguyên môi, một loại thể chất cấp thấp phi thường, chỉ có hắc ám nguyên môi và quang minh nguyên môi.

Sắp xếp lại nhiều chuyện, con người của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ ro rút lại, lập tức đem nội dương ra bên ngoài cơ thể, cẩn thận quan sát, Lâm Khiếu Đường càng thêm kiên định ý nghĩ của mình, thử sử dụng quang minh chi nguyên bên trong nội dương để thử trung hòa "hắc ngục ma pháp trận" trên vách nhà tù.

Lúc đầu cũng không có hiệu quả gì, thế nhưng kiên trì sau năm canh giờ, biến hóa rốt cuộc cũng hiện ra, Lâm Khiếu Đường chỉ tập trung vào một điểm, một điểm này không ngừng bị quang minh chi nguyên tập kích, từ từ bắt đầu mở rộng và suy yếu.

Trước mắt Lâm Khiếu Đường sáng ngời, tâm tình buồn bực thất vọng trong hai tháng vừa qua một lúc quét sạch, tiến nhập vào cảnh giới vong ngã. Một phương pháp to gan nhất cơ bản đã được chứng thực, những việc sau này thì cứ từ từ từng bước hoàn thành.

Rốt cuộc là có thể thành công hay không, vậy thì thử một lần...

.....

Thời gian cực nhanh, một tháng giới gian cứ như vậy lặng lẽ trôi qua.

Cánh cửa nhà tù ba tháng chưa bao giờ mở ra rốt cuộc thì cũng bị thánh nữ đích thân tới mở.

Áo La Lạp tiến vào trong nhà tù, nhàn nhạt nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường đang đả tọa, vung tay lên, một chiếc dây thừng giống như có sinh mệnh tự động bay tới trói chặt toàn thân Lâm Khiếu Đường.

Hai gã thủ vệ mặc bộ giáp màu đen tiến tới nâng Lâm Khiếu Đường dậy, rất nhanh tiến ra khỏi nhà tù.

Nhìn thoáng qua nhà tù đôi mi thanh tú của Áo La Lạp hơi nhăn lại, tựa hồ như có chút cảm giác không thích hợp, thế nhưng không phát hiện ra chỗ nào không thích hợp, đại diện đã sắp bắt đầu, không có nhiều thời gian để quan cái loại cảm giác không biết lí do này, hơi hơi nhấp đôi môi đỏ mọng, xoay người rời đi...

269. Chương 271: Tế Thần Đại Diện

Đỉnh núi nơi Đạt La Tư thần điện tổ chức tế thần đã sớm tập nập nhiều người, rất nhiều giáo chúng đã tụ tập từ rất lâu bên trong thánh thành Uy Tư Tháp dưới chân núi chờ đợi.

Trong lúc nhất thời khắp tòa thành Uy Tư Tháp đã chật kín người, nhưng điều này đã đem đến cho nhà nghĩ, bình dân lữ khách của dân địa phương cơ hội kiếm tiền một cách thuận lợi.

Nơi trực tiếp tổ chức tế thần đại diện không phải là bất kỳ tín đồ nào cũng có thể tham gia, chỉ có những đại biểu đặc biệt mới được phép đến quan sát, đại bộ phận tín đồ chỉ đành phải ở tại nơi xa xa bên dưới Đạt La Tư thần điện trông ngóng.

Đội ngũ tín đồ khổng lồ đã xếp hàng từ đại môn Đạt La Tư thần điện nơi sườn núi kéo dài đến tận mười dặm dưới chân núi, nhân số nhìn sơ qua ước tính lên tới năm mươi vạn người.

Đây là lần triệu bá lớn nhất từ trước đến nay, mỗi một vị tín đồ đều muốn nhìn thấy vị thần trong tượng tượng của mình rốt cuộc là hình dạng như thế nào.

Thậm chí còn có một số người huyền tượng bản thân sẽ nhận được một chút ân huệ của chúng thần, cho dù xa xa không được như những tu luyện giả, thế nhưng ít nhất sống lâu được thêm vài chục năm thì quá tốt.

Bình thai trên đỉnh núi đã đông nghịt, trăm vạn tín đồ đang xếp hàng, thủ vệ thần điện đứng thành vòng tròn canh giữ không cho bất kỳ ai có thể tiến vào trong phạm vi thần thai, cho dù đến gần trăm trượng cũng không được.

Các tín đồ đều mặc trường bào màu đen, còn có một số tín đồ dùng mũ trường bào che đầu lại, khuôn mặt được giấu trong bóng tối, còn có một số lại không mang mũ, khu vực thờ phụng khác nhau đã làm nảy sinh những tập quán khác nhau.

Trong đám người, có hai gã tín đồ vóc người nhỏ bé cúi đầu, yên lặng chờ đợi đại diện diễn ra.

“Công tử, vì sao không tuyển chọn ly khai?” Trong đó có một vị tín đồ hạ thấp giọng hỏi.

Vị tín đồ bên cạnh kia cẩn thận quan sát xung quanh, nhỏ giọng trả lời:

“Vượt qua nghìn trượng, ta liền không thể khống chế được nội linh nữa rồi, nếu là như vật cụ thân thể kia lập tức không có sự khống chế của nội linh, rất nhanh sẽ bị phát hiện ra.”

Gã tín đồ đặt câu hỏi hơi hơi gật đầu, sau đó yên lặng không nói gì.

Hai gã tín đồ này chính là Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á nguy trang mà thành.

Trên thực tế, từ nửa tháng trước, Lâm Khiếu Đường đã lợi dụng quang minh nguyên lực dùng phương pháp trung hòa “hắc ngục ma pháp trận” cuối cùng đã đục thủng được một thông đạo, hắn cũng xử dụng phương pháp này để đả thông tường địa lao nơi giam giữ Tân Tây Á.

Sau đó dùng tính biến ảo nhiều hình dạng của nguyên sa để giả tạo lại đất đá lấp lại động khẩu trên tường. Tất nhiên nguyên sa chỉ giả dạng được bề ngoài mà thôi, không hề có tác dụng tương đồng.

Bất quá, Lâm Khiếu Đường lợi dụng đầu luyện đem nguyên sa giả tạo thành vật thể nào đó giống như đúc, lại rót vào hắc ám nguyên lực tương đồng, vì vậy căn bản không có ai phát hiện ra “hắc ngục ma pháp trận” đã bị đả thông.

Lâm Khiếu Đường lại sử dụng nguyên sa và một số vật phẩm trên người, lợi dụng bản thân có sự nhận thức về cấu tạo cơ thể cực kỳ tinh chuẩn, thêm sự phối hợp với tính sáng tạo thần kỳ của tâm pháp đấu luyện, chế tạo ra một cụ khôi lỗi trông rỗng giống bản thân như đúc, tiếp tục để cho nội linh đi vào không chế, thân xác khôi lỗi nghiêm nhiên trở thành một phân thân của Lâm Khiếu Đường.

Ba ngày trước, Đạt La Tư thần điện bắt đầu cho phép các tín đồ lục tục tiến nhập, Lâm Khiếu Đường đã thừa cơ thoát ra ngoài, đồng thời cứu theo Tân Tây Á, từ trên người của đám tín đồ trộm hai kiện trường bào màu đen, trực tiếp trà trộn vào trong đại quân tín đồ khổng lồ.

Nếu như trực tiếp ly khai, Lâm Khiếu Đường không thể khống chế được phân thân, dù sao thì Lâm Khiếu Đường chỉ có tu vi đại sư giai, đối với phạm vi khống chế nội linh cực kỳ hữu hạn, nếu như thân xác khôi lỗi trông rỗng không có sự khống chế của nội linh thì khó có thể tạo thành hiệu quả đánh lừa Đạt Khắc giáo, chỉ cần cửa lao mở ra, lập tức sẽ bị phát hiện, lấy lực lượng cường đại của Đạt Khắc giáo, chỉ sợ không bao lâu đã có thể đem bản thân bắt giữ trở lại.

So với việc chạy trốn không chắc chắn, không bằng cố gắng tiềm tàng trong đó, thời gian phân thân giả bị phát hiện càng chậm, cơ hội chạy trốn thành công của Lâm Khiếu Đường càng lớn, chỉ cần qua được thời khắc tốt nhất, hắc nguyệt trôi đi vậy thì tế thần đại điển không thể tiếp tục tiến hành.

Chỉ cần lỡ mất thời gian tế thần, vậy thì giá trị của một vật tế như hắc sẽ giảm đi một mức lớn.

Không chỉ có như vậy, một khi tế thần đại điển không thể tiến hành một cách thuận lợi vậy thì nhất định hàng vạn tín đồ lập tức bạo động gây rối, động chạm đến lòng tin về tín ngưỡng.

Đến lúc đó cho dù là chọc giận đến A La Khắc đến đâu đi nữa thì cơ hội chạy trốn thành công của Lâm Khiếu Đường tăng lên một mức lớn, hơn nữa một nghi thức trọng yếu như thế này tại Minh Tây đại lục, Lâm Khiếu Đường tuyệt đối không tin không có ai đến quấy rối, đặc biệt là Lai Đặc giáo hội, bọn họ làm sao có thể để cho thần tích xuất hiện trên bầu trời của Đạt La Tư Thần điện.

Thần linh của hai đại giáo hội thờ phụng hoàn toàn không giống nhau, mấy nghìn năm gần đây cả hai đại giáo hội chưa giáo hội nào có thể làm cho thần tích xuất hiện, hiện tại ai có thể làm cho thần tích phủ xuống thì bọn họ có thể thu được nhiều tín đồ hơn.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường còn đang âm thầm suy nghĩ thì đột nhiên có một đạo thân ảnh sáng lên xuất hiện trên chủ vị tại tế đàn xa xa, chính là Hoa Tiên Tử.

Theo thời gian dần dần trôi đi, xa xa thỉnh thoảng có những khí tức nguyên lực hướng về phía Đạt La Tư thần điện, tốc độ di chuyển cực kỳ nhanh.

Một đạo thân ảnh màu xanh nhảy lên không, Khố Ban với một thân phục sức da thú cao quý, sau lưng đeo hai thanh trường kiếm, mang theo một cỗ khí lưu cường đại từ trên trời giáng xuống.

Bảy đại chấp giáo Đạt Khắc giáo lục tục tiến đến, trang phục của mấy người đều cực kỳ tinh tế, hiển nhiên đối với tế thần đại điển coi trọng phi thường.

Ngay khi các tín đồ chen lấn lên trên muốn nhìn thấy rõ hơn những cao nhân đương đại, một cỗ hàn khí ác liệt gào thét mà đến, đoàn người một trận rối loạn, không ít người bị đông lạnh đến phát run, có một số còn lạnh đến môi chui dần sang tím rồi đen, khí thổi ra ngoài đều hiện rõ màu trắng.

Một cỗ hàn khí màu đen từ không trung giống như đạn pháo nhằm thẳng vị trí trên đài cao, khí lưu hầu như đem tắt cả mọi người xung quanh thổi đến lão đảo, thân hình lực lưỡng của Mông Táp đã xuất hiện.

Lâm Khiếu Đường cảm giác có chút kinh ngạc, lúc trước tại thời điểm trong cấm địa, người này thụ thương không nhẹ, không nghĩ tới chỉ trong thời gian mấy tháng mà hắn đã có thể sinh long hoạt hổ, năng lực khôi phục của linh hồn giai xem ra cực kỳ cường hãn.

“Mông Táp hội trưởng, người nên tự thu liễm một chút, nơi này không hề thiếu những tín đồ bình dân, chỉ là tìm chỗ đặt chân mà thôi không cần phải gây nên động tĩnh lớn như vậy, vạn nhất không thể khống chế được làm cho vài người phải chết, vậy thì tín đồ nhất định sẽ bất mãn!”

Khố Ban không âm không dương nói, từ rất lâu Khố Ban đối với gã hội trưởng này đã có điểm khó chịu.

“Bản hội trưởng tự do đúng mực, không cần phiên đến kiểm thánh đại nhân quan tâm!”

Mông Táp nhìn không chớp mắt nói.

Con mắt màu xanh u u của Khố Ban thiểm điện chợt lóe, không nói thêm câu nào, nếu như không phải A La Khắc đối với Mông Táp rất coi trọng thì hẳn đã sớm đem tiểu tử này phế bỏ rồi.

Lúc này đoàn người lại bộc phát ra một trận rối loạn kịch liệt, chỉ thấy xa vời có một điểm đen, điểm đen dần dần chuyển thành to lớn, càng lúc càng lớn, chính là một hắc ám cự long thanh niên có thân hình với những đường cong cực kỳ xinh đẹp.

Trên đỉnh đầu cự long có một nam tử cực kỳ tuấn mỹ phiêu dật, đầu đội mũ, nhìn qua còn rất trẻ.

“Mau nhìn, Tát La Gia, Tát La Gia tới!”

Một vài gã tín đồ bên cạnh Lâm Khiếu Đường hưng phấn kêu la.

“Không hổ là vẻ đẹp đệ nhất của Long Thạch đế quốc, ngay cả vị công chúa xinh đẹp nhất Long Thạch đế quốc cũng phải ghen tị với dung nhan của hắn!”

“Thực sự là lực lượng và khuôn mặt kết hợp cực kỳ hoàn mỹ, Long Thạch đế quốc, không, có thể là toàn bộ Minh Tây đại lục, vị hắc ám long kỵ sĩ duy nhất hiện nay...”

Thời điểm Tát La Gia hiện thân làm cho các tín đồ hưng phấn không ngớt, Tát La Gia trong cảm nhận của những tín đồ này có địa vị cao hơn cao tăng của giáo hội rất nhiều, dù sao thì nhân loại có thể chinh phục được hắc ám long tộc nhất định phải cường đại vô cùng, hắc ám cự long lại là thánh vật chí cao vẫn được thờ phụng của Đạt Khắc giáo, hậu duệ của Long thần đại nhân. Tại vô số năm tháng thần tích không hề xuất hiện thì hắc ám long tộc chính là biểu tượng để các tín đồ triều bái.

Trong mắt của Lâm Khiếu Đường hiện lên dị sắc, tế thần đại điển đã làm nên những động tình thực sự không nhỏ, chỉ sợ là toàn bộ cao thủ trong vòng ảnh hưởng của Đạt Khắc giáo đều đã đến nơi này quan sát, bọn họ rốt cuộc là đến xem náo nhiệt hay là muốn làm cái gì? Hay là sự tôn kính đối với tín ngưỡng? Hoặc cũng có thể là dự đoán được cái gì?

Một góc khác trên bình thai, trong một thông đạo Đạt La Tư thần điện, cửa lớn chậm rãi mở ra, A La Khắc mặc một bộ trường bào hoa lệ màu vàng và hồng giao nhau bước ra, phía sau chính là Lý Nhĩ, tiếp theo nữa là Áo La Lạp với khuôn mặt bảo trì lạnh lẽo giống như núi băng vạn năm không tan.

Hơn mười vị cường giả Đạt Khắc giáo sớm đã chờ đợi giây phút này từ rất lâu, hướng về phía A La Khắc thi lễ, A La Khắc gật đầu đáp lại, thế nhưng người thứ tư sau Áo La Lạp hiện ra, trong hơn mười vị cường giả này thì có đến hơn phân nửa lộ rõ biểu tình biến hóa quỷ dị trên khuôn mặt.

Người thứ tư này bị nghiêm khắc trói buộc bằng một sợi dây màu đen, khuôn mặt tuấn lãng có hơi chút cứng nhắc, trên người tản mát ra hắc ám nguyên khí nồng nặc, cực kỳ tinh thuần.

Bảy đại chấp giáo thì đã có ba người nhìn qua bức họa truy nã của người này, trước kia Lai Đặc giáo để bắt được người này đã phái vận dụng đến không ít nhân lực, thế nhưng vẫn chưa từng bắt được hắn.

Thân thể của Hoa Tiên Tử hơi cứng lại, ngăn người, nàng thế nào cũng không nghĩ ra, Lâm Khiếu Đường dĩ nhiên bị A La Khắc bắt được đem đi làm “thần tế” cho “tế thần đại điển”.

Vật phẩm dùng để tế thần tất cả chia làm ba loại, từ thấp đến cao, phân biệt là “vật tế”, “người tế” và “thần tế”. “Vật tế” là loại thấp nhất có thể trực tiếp dùng đồ vật hay thực phẩm gì đó là được, nhiều nhất dùng đến một số động vật hay ma thú còn sống, “người tế” thì lại tương đối tàn nhẫn một chút, trực tiếp bắt người sống làm tế phẩm để tế trời hoặc tế thần, mà “thần tế” lại là loại cao cấp nhất, nhưng đồng dạng vô cùng tàn nhẫn, trực tiếp dùng đến những tu luyện giả cao thâm để tế thần.

Hoa Tiên Tử trước đó vẫn luôn có chút chờ mong, lúc này dung nhan tuyệt mỹ nhất thời trầm xuống, trong đôi mắt đẹp tản mát ra một loại nôn nóng nào đó không hiểu lí do.

Con mắt màu xanh của Khố Ban thì lại hiện lên vẻ giật mình, trấn trở hơn mười năm về tiểu tử này, hiện tại cư nhiên bị bắt tới đây, thậm chí còn bị A La Khắc bắt được dùng làm vật tế thần, thực là quá lãng phí

một thân y thuật thần kỳ của hắc, bất quá tiểu tử này tại sao lại có được một thân hắc ám bổn nguyên tinh thuần đến vậy? Chẳng lẽ lại là hậu duệ của hắc ám cự long hay sao?

Phản ứng lạch liệt nhất chính là Tát La Gia và hắc ám cự long Phí Đức Lỗ Tư, tọa kỵ của "hắc", hắc ám cự long hầu như không thể khống chế được, nhưng mà trước mặt A La Khắc, Phí Đức Lỗ Tư có nóng nảy đến đâu cũng không thể phát ra được.

"Phí Đức Lỗ Tư, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?" Tát La Gia không thể tin tưởng được hỏi.

Hắc ám cự long truyền âm nói:

"A La Khắc muốn dùng Đường Lâm để tế thần, hắc ám bổn nguyên trên người của Đường Lâm so với hắc ám long tộc nhất mạch của chúng ta đều cực kỳ tinh thuần."

Tát La Gia hơi ngập ngừng, lẩm bẩm nói:

"Đúng vậy, thậm chí ngay cả Phí Đức Lỗ Tư cũng không có hắc ám bổn nguyên tinh thuần được như hắc, vậy thì A La Khắc đem hắc giống như một vật tế hiệu kính hắc ám long thần? Bỏ vào trong huyết nguyên trì hay sao?"

Phí Đức Lỗ Tư không trả lời, một hồi trầm mặc, bỗng nhiên nói:

"Tát La Gia, xem ra ngày hôm nay Phí Đức Lỗ Tư ta phải cùng ngươi nói lời từ biệt rồi, Phí Đức Lỗ Tư phải đi cứu Đường Lâm."

Tát La Gia nhẹ nhàng cười:

"Chúng ta là cộng tác mà, Phí Đức Lỗ Tư ngươi phải tính cho ta một phần, lời từ biệt không cần phải nói nữa."

"Tát La Gia, rất nguy hiểm đó!"

"Không nguy hiểm làm sao chơi vui vẻ được, Phí Đức Lỗ Tư ngươi không được bỏ ta ra ngoài a!"

"Được rồi, Tát La Gia, bất quá cứ như vậy, Long Thạch đế quốc rất có khả năng bị Đạt Khắc giáo bài xích."

"Như vậy cũng tốt, dù sao thì hiện giờ Đặng Cổ Thập cũng không có việc gì để làm, phải biết rằng hiện tại hắc mới chính là người nắm quyền lực tối cao!"

"Tát La Gia, ngươi học xấu!"

"Cũng là ngươi dạy mà!"

"Không, Phí Đức Lỗ Tư chỉ dạy ngươi trí tuệ mà không phải là giả dối!"

"Cũng như nhau! Dùng từ khác nhau mà thôi."

"Cũng không chỉ có dùng từ khác nhau..."

"Được rồi mà! Tiếp tục tranh cãi như thế này, Đường Lâm sẽ bị bỏ vào trong huyết nguyên trì đó!"

Đột nhiên, một đạo bạch quang cấp bách phóng đi, tốc độ cực nhanh, thoáng qua trong lúc đó, Hoa Tiên Tử đã ôm được Lâm Khiếu Đường độn phi mà đi.

A La Khắc thế nào cũng nghĩ không ra, vị tu luyện giả địa vương giai cùng với hắc đã có tới giao tình hơn hai trăm năm, lúc này lại đột nhiên làm khó hắc, mang cống phẩm then chốt nhất của hắc trốn đi, nhất thời nổi giận lôi đình, hồng quang chớp lóe, lập tức truy đuổi...

270. Chương 272: Thi Giáp Trùng

Nhìn thấy một màn Hoa Tiên Tử nghĩ cách cứu viện chính mình, Lâm Khiếu Đường có chút ngoài dự liệu, trong lòng trào lên một cỗ cảm xúc âm áp, thế nhưng hành động này của Hoa Tiên Tử cũng đã triệt để quấy rầy kế hoạch của Lâm Khiếu Đường.

Tốc độ của Hoa Tiên Tử cực nhanh, chớp mắt công phu đã ở ngoài nghìn trượng, Lâm Khiếu Đường nhanh chóng thu hồi nội linh.

Hoa Tiên Tử động phi không xa, liền phát hiện ra có điều gì đó không thích hợp, cẩn thận nhìn lại, chính là một cụ khô lồi thân xác trống rỗng, đầu tiên là cả kính, sau đó thì hiện ra trên mặt một nét tiêu ý không hề giấu giếm, lẩm bẩm nói:

“Dâm tặc chết tiệt, nguyên bản chính ngươi đã nghĩ được cách chạy trốn! Song nguyên linh quả nhiên là có nhiều tác dụng!”

A La Khắc tức giận không gì sánh được, nguyên lực toàn thân bộc phát, không gian xung quanh dưới sự tức giận vô bờ của hắn hơi rung động, đôi con mắt đỏ sẫm nhìn chăm chăm vào một bóng trắng phía trước, tốc độ lên tới cực hạn nhanh chóng đuổi theo.

Các tín đồ nơi đỉnh núi cao khủng hoảng vô cùng, không biết đang xảy ra cái gì, các tu luyện giả cũng một bụng đầy hoài nghi.

Tát La Gia và Phí Đức Lỗ Tư nhìn nhau thoáng qua, Tát La Gia cất bước nhẹ nhàng nhảy lên đầu cự long, hắc ám cự long nhanh chóng vỗ cánh bay về phía bầu trời.

Giữa bầu trời tối đen, ánh trăng tròn từ từ trở nên rõ ràng, mấy vị đại chấp giáo của Đạt Khắc giáo đối mặt nhìn nhau, bối rối không biết làm thế nào cho tốt, A La Khắc không có ở đây, vậy thì tế thần đại điển liền không thể tiến hành được nữa.

Thế nhưng mấy chục vạn tín đồ đang chờ mong bên dưới, nếu như không tiến hành tế thần thì hiển nhiên lòng tin sẽ mất đi nhiều, bảy đại chấp giáo kiên trì hướng về phía huyết nguyên trì bước đi.

Lâm Khiếu Đường cũng không trực tiếp đem nguyên linh của hắn lập tức thu hồi vào trong thân thể, như vậy rất có khả năng bị một số lão quái vật phát hiện ra, nội linh lơ lửng phía sau Đạt La Tư thần điện, đang chờ đợi thời cơ thích hợp nhất để quay trở lại bản thể Lâm Khiếu Đường.

Tế thần đại điển tiếp tục tiến hành bình thường, bảy đại chấp sự đứng cách nhau trong một dặm vuông liên tục ngâm xướng chú ngữ nào đó rất khó đọc, mỗi một vị chấp giáo đều phát ra quang mang bất đồng bao quanh thân thể, dịch thể bên trong huyết nguyên trì kịch liệt bốc lên.

Khi vầng trăng tròn màu tím đậm từ từ lướt tới huyết nguyên trì, huyết nguyên trì giống như được đun nóng, sôi lên sùng sục, từng đạo hắc khí bay lên trời, mơ hồ có thể nhìn thấy được nguyên linh đang giãy giụa.

Sau đó, một đạo quang trụ đỏ sẫm xông thẳng lên trời, bắn vào vầng trăng tròn màu tím đậm.

Một lúc lâu vẫn không hề có động tĩnh gì, bảy đại chấp sự nhìn thoáng qua nhau, sau khi nhãn thần giao lưu mơ hồ đã đạt được một hiệp nghị nào đó.

Chỉ chớp lát, đám mây đen vốn thưa thớt đột nhiên cuộn cuộn vây tụ vào nhau đem một góc trời che lại không gian tối sẫm, trong vòng mây đen nổi lên những tiếng sấm ầm ầm điếc tai.

Một viên cự đản (trứng lớn) màu trắng từ trên trời giáng xuống, một đạo thân ảnh màu đen mơ hồ sát biên giới đám mây đen dần dần thành hình, thân ảnh màu đen mang theo một cái chai màu hồng. miệng chai bắn ra ánh sáng đỏ sẫm hạ thẳng vào cự đản màu trắng.

Tất cả các tín đồ bên dưới kinh ngạc nhìn một màn trước mắt. Lúc này bảy đại chấp sự cũng quỳ xuống đất đồng thời hét to:

“Cảm tạ long thần đại nhân chúc phúc long loại. Đạt Khắc giáo nhất định sẽ phụng chỉ vâng lời giáo huấn, phụng dưỡng long loại thật tốt...”

Liên tiếp những lời nói theo công thức định sẵn, Lâm Khiếu Đường nghe được hầu như muốn buồn ngủ, tế thần giảng co hơn nửa canh giờ sau, lúc đầu Lâm Khiếu Đường còn cho rằng sẽ có một tu luyện giả nào đó thực sự lợi hại phủ xuống, nhìn nửa ngày rõ ràng là do bảy đại chấp giáo lợi dụng ma pháp bản thân để biểu diễn lừa gạt, chỉ có những người bình thường tín tâm cuồng nhiệt mới có thể tin tưởng được những ”động tác võ thuật” đẹp mắt này.

Khi đám mây đen trên bầu trời dần dần tan đi, Lâm Khiếu Đường đột nhiên có chút lo nghĩ, không biết Hoa Tiên Tử có đâu lại được A La Khắc hay không? Hai người mặc dù đều là những cao thủ địa vương giai, thế nhưng tựa hồ tu vi của A La Khắc còn cao hơn Hoa Tiên Tử trước khi bị thương một chút, hiện tại nàng mới chỉ vừa khôi phục nguyên khí, thực lực dù sao vẫn còn khoảng cách so với thời điểm đỉnh cao.

Bất quá lúc này, Lâm Khiếu Đường đã hoàn toàn không cảm giác được khí tức của Hoa Tiên Tử và A La Khắc, cũng không biết hai người đã bay đi tới nơi nào.

Tể thần hoàn tất, các tín đồ tuy rằng không được chúc phúc gì đó, thế nhưng chung quy thì cũng đã được nhìn thấy thần tích phủ xuống gì đó, đã cảm thấy mỹ mãn đều đang dần dần giải tán.

Theo dòng người bước đi, Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á cẩn thận dị thường, nội linh lúc này đã dồn phi cần mật trở lại bản thể.

Vô luận là Hoa Tiên Tử hay là Tát La Gia, trong lòng Lâm Khiếu Đường vẫn có chút cảm kích, thế nhưng việc đầu tiên lúc này là nhanh chóng thoát đi, nghĩ lại Hoa Tiên Tử cho dù không đâu lại được A La Khắc đi nữa thì năng lực tự bảo vệ bản thân hẳn là phải có.

Rời xa Đạt La Tư thần điện, Lâm Khiếu Đường mang theo Tân Tây Á nửa chạy nửa bay nhằm thẳng hướng đông mà đi.

Năm ngày sau, Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á đã cách Đạt La Tư thần điện hơn một nghìn dặm, coi như địa vương giai cũng không thể cảm ứng được khí tức của bọn họ tại khoảng cách xa đến như vậy, cảm chế trong cơ thể Áo La Lạp đã bị giải trừ, tự nhiên không còn điều gì phiền muộn, Lâm Khiếu Đường cảm giác được ở lại cũng không có nhiều nguy hiểm, liền cùng với Tân Tây Á tận lực phóng ra hết khí tức phi hành cực nhanh.

Thế nhưng khi hẩn phi hành không xa, lại bị một cổ hắc vụ không rõ đột nhiên xuất hiện ngăn cản, Lâm Khiếu Đường giật mình nhìn vào cổ hắc vụ, trước đó dĩ nhiên bản thân không có một chút cảm ứng nào.

Thân hình gầy gò của Lý Nhĩ từ trong hắc vụ chậm rãi thành hình, tiếng nói khàn khàn phá không mà ra:

“Tiểu tử, ta ở chỗ này chờ ngươi đã rất lâu rồi, cuối cùng thì ngươi cũng đã đến.”

Sắc mặt của Lâm Khiếu Đường trầm xuống, thế nào cũng không rõ ràng vì sao lão gia hỏa này lại có thể xác định được lộ tuyến chính xác của hắn:

“Ngươi muốn như thế nào?”

Khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của Lý Nhĩ xuất hiện một nét tươi cười nhàn nhạt:

“Tiểu tử, ngươi hẳn là phải cảm tạ lão nhân ta một tiếng trước mới đúng! Nếu như không phải lão nhân ta lưu lại bí mật về trữ vật đai lưng của ngươi và ”tham thị thú”, chỉ sợ ngươi không thể chạy trốn được rồi!

Con mắt của Lâm Khiếu Đường hơi hơi híp lại, nguyên lai là do lão già này tác quái, chỉ là vì sao hắn lại phải trợ giúp chính mình đây? Có điểm nghĩ không ra.

Tiểu ý của Lý Nhĩ càng đậm nói:

“Tiểu tử, đừng khần trương, lão nhân chặn ngươi lại chỉ vì muốn ngươi trợ giúp ta một lần mà thôi.”

“Tiền bối, mời nói!”

Lâm Khiếu Đường thẳng thắn.

“Hãy theo ta quay về Âm Thi đảo một chuyến, nơi đó có một bệnh nhân chờ ngươi từ rất lâu rồi!”

Ngữ khí của Lý Nhĩ cực kỳ ôn hòa, chỉ là thanh âm khàn khàn của hắn lại không thể nào đạt được hiệu quả ôn hòa.

Âm Thi Đảo? Cái loại địa phương quỷ quái như thế này cho dù có đánh chết đi nữa thì Lâm Khiếu Đường cũng không muốn đến lần thứ hai. Huống hồ lão gia hỏa này không được giữ chữ tín cho lắm, lần trước nếu như không có Kỳ Áo mà nói, chỉ sợ bản thân hiện giờ vẫn còn đang ở trong Âm Thi đảo.

“Y thuật của vãn bối thường thôi, hay là tiền bối đi tìm người khác đi!”

Lâm Khiếu Đường tận lực uyển chuyển trả lời, thế nhưng con mắt vẫn đang quan sát địa hình bốn phía.

“Tiểu huynh đệ, người thực sự quá khiếm tốn rồi, lão nhân ta đã từng chứng kiến qua tiểu huynh đệ có thể cứu trị được cho thánh nữ điện hạ cận kề cái chết trở về.”

Lý Nhĩ nghiêm mặt nói.

“Lần đó thực tế là do vận bối may mắn, cũng chỉ là bất đắc dĩ cứu ngựa chết thành ngựa sống mà thôi!”

Lâm Khiếu Đường từ chối nói.

Sắc mặt của Lý Nhĩ bỗng nhiên trầm xuống:

“Tiểu huynh đệ, ta thực tâm mời người đi trị bệnh cứu người, chỉ cần người trị được, lão nhân ta tự nhiên sẽ không bạc đãi người, nếu như không trị hết, cũng chỉ đành thôi, người không có chút tổn thất nào, nếu như mọi người xé rách da mặt vậy thì không tốt rồi.”

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng nói:

“Tiền bối người nếu như không phải e sợ ”tham thị thú” thì sợ là đã động thủ rồi đúng không?”

“Hừ, chỉ là một đám ”tham thị thú” làm sao có thể đe dọa được lão nhân ta, đám tử vong biên bức lần trước chỉ là ma thú cấp thấp nhất trong quần thể bất tử tộc, người cho là những vật nhỏ nhỏ đó có thể đánh bại lão nhân? Lần trước nếu như không phải tên hồn trưởng Kỳ Áo thì lão nhân ta đã đem người bắt lại rồi.”

Lý Nhĩ ép lại tính tình nói.

“A La Khắc!”

Lâm Khiếu Đường cả kinh kêu lên.

“Cái gì!”

Lý Nhĩ kinh hãi xoay người nhìn lại, thế nhưng trống rỗng.

Lâm Khiếu Đường ôm lấy Tân Tây Á đột phi mà đi, Lý Nhĩ cực kỳ giận dữ, hóa thành quang mang màu đen nhanh chóng đuổi theo.

Tốc độ của Lâm Khiếu Đường rõ ràng không bằng Lý Nhĩ, khoảng cách giữa hai người dần dần bị thu hẹp. Trong lòng Lý Nhĩ vô cùng giật mình, tiểu tử này bất quá chỉ có tu vi đại sư giai mà đã có được tốc độ như vậy, nếu như bản thân không phải cao hơn hẳn tận hai giai, chỉ sợ khó có thể đuổi theo được.

Bất quá ngay cả như vậy thì muốn đuổi kịp trong thời gian ngắn cũng không có khả năng, nhưng mà nguyên lực giảm sút lại trở thành điểm cản trở lớn nhất đến tốc độ này của hắn, Lâm Khiếu Đường đồng thời vận chuyển ba đại kỹ nghệ, hỏa độn thuật, vô tung quyết và đấu luyện, vô tung quyết không chỉ là một thuật pháp ẩn nấp mà còn là một loại thuật pháp chạy trốn thượng hạng, bằng không thì Nhất Diệp Liễu sao có thể bằng một chút tu vi còn con đó mà suýt chút nữa đem Lâm Khiếu Đường có tu vi cao hơn hắn nhiều giết chết.

Mà dung lượng nguyên lực của Lâm Khiếu Đường hiển nhiên so với Lý Nhĩ có khoảng cách không thể thu hẹp, nếu như so xem ai kiệt sức trước thì Lâm Khiếu Đường hẳn là thua không cần nghi ngờ.

Lâm Khiếu Đường có chút hoài niệm ”kim dương đan” trước kia Kỳ Áo đưa cho hắn, đó là thứ tốt nha, cho dù nguyên lực có hao hết đi nữa, chỉ cần nuốt một khóa vào là có thể khôi phục lại như ban đầu, cũng không biết là gã gia hỏa Kỳ Áo lấy được từ nơi nào.

Lý Nhĩ truy đuổi đến nóng ruột, lo lắng đêm dài nhiều mộng, hắc khí trong tay bắt đầu khởi động, không gian bốn phía rung động, bốn phương tám hướng tuôn ra rất nhiều bọ cánh cứng màu đen.

Giáp trùng màu đen thành thực có tốc độ cực kỳ nhanh, trong nháy mắt đã đem Lâm Khiếu Đường bao vây bên trong.

”Thi giáp trùng”, bất tử hệ cao cấp trùng tộc, bộ giáp sư sắt thép, hàm răng giống như những lưỡi cưa, coi như là xương đầu cứng rắn nhất của long tộc hay là bì giáp của hắc võ sĩ cũng không thể chống đỡ được bộ răng nanh sắc bén này. Nếu như không phải chúng cần có điều kiện sinh hoạt và sinh sản cực kỳ khó khăn

mà nói thì chỉ sợ là bất tử giới sẽ trở thành thiên hạ của chúng. Mỗi khi thôn phệ một ít bất tử tộc cao đẳng, chúng sẽ tiến hành biến hóa một cách tương ứng, hình thái cuối cùng "thâm uyên ma trùng" chính là đỉnh cấp vương trùng toàn bộ bất tử giới.

Con người của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ co rút lại, không có bất luận sự do dự nào, sâu trong nguyên thức thanh minh một tiếng, "tham thị thú" mạnh mẽ tuôn ra.

Ngay khi phóng xuất ra "tham thị thú", Lâm Khiếu Đường lập tức phát hiện ra trong hàm răng của đám "tham thị thú" này có những điểm hắc khí cực kỳ yếu ớt quán quanh, nếu như không phải đem chúng phóng xuất ra ngoài, bản thân sợ là không thể phát hiện ra được, Lý Nhĩ nhất định là thông qua cổ hắc khí này để phát hiện, truy tung được chính mình, lúc trước trong lao tù hắn cùng phát hiện ra trữ vật đại luma cũng có đám hắc khí tương tự như thế này quán quanh, hẳn là do Lý Nhĩ đã gia trì trên thân thể của đám "tham thị thú".

Hai đại trùng đàn đối chọi cùng một chỗ, toàn bộ hư không hỗn loạn thành đoàn, trùng đàn đối chọi trùng đàn. khung cảnh cực kỳ đồ sộ, Lâm Khiếu Đường cũng không có tâm trạng nào quan sát trận chiến, Lý Nhĩ phóng xuất ra "thi giáp trùng" là vì muốn khuấy nhiễu tốc độ của chính mình, muốn nhanh chóng rút ngắn cự ly.

Lâm Khiếu Đường mượn đám trùng đàn hỗn loạn tràn ngập, rất nhanh quay ngược thân hình bay xuống dưới ngọn núi có địa hình phức tạp bên dưới. Lý Nhĩ đuổi theo không bỏ.

Vừa mới vào trong ngọn núi, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên phân hóa thành chín đạo phân thân, hướng về phía chín phương hướng khác nhau phân tán bỏ chạy.

Lý Nhĩ thất kinh, không nghĩ tới Lâm Khiếu Đường lại có được một chiêu như thế này, hơi chậm trễ dừng lại một chút, chín đạo phân thân cư nhiên có một ám dạ tinh linh ôm trong tay, một kỹ nghệ phân thân cực kỳ quái dị.

Cửu hỏa trọng tượng quyền, kỳ thực nó chỉ là một trong những kỹ nghệ nguyên thủy nhất của Lâm Khiếu Đường, bất quá hôm nay hắn đã tu luyện đến thành thực vô cùng, chỉ trong nháy mắt có thể phân hóa thành chín đạo hỏa ảnh giống hệt nhau, hỏa ảnh thực tế chỉ là nguyên lực ngưng tụ lại mà thành, thời gian duy trì hiển nhiên không quá lâu.

Lấy chín đạo hư ảnh để lừa gạt một quái vật cấp địa vương giai, hiển nhiên là vô ích, bất quá Lâm Khiếu Đường có thể lợi dụng nội linh tiếp nhập vào phân thân để lấy giả đánh thật, coi như là địa vương giai cũng khó có thể phát hiện ra.

Lý Nhĩ sau khi cẩn thận cảm ứng phát hiện, trong chín đạo phân thân dĩ nhiên có tới hai cái là chân thân, Lý Nhĩ lạnh lùng cười, hướng về phía chân thân có hắc ám bốn nguyên lực đuổi theo.

Chỉ là đuổi được mấy dặm Lý Nhĩ nhanh chóng phát hiện ra bản thân đã truy tầm mục tiêu sai lầm, trầm ngâm một tiếng, quay người hướng về phía chân thân kia đuổi theo.

Lâm Khiếu Đường tiêu hao rất nhiều nguyên lực để chống đỡ nội linh, để cho phân thân bay đi tới bảy dặm mới mạnh mẽ thu hồi lại, lấy tu vi hiện tại của Lâm Khiếu Đường mà nói đây hầu như đã là cực hạn.

Trên bầu trời "tham thị thú" và "thi giáp trùng" đánh nhau tới khó mà phân giải, hai bên thôn phệ lẫn nhau, cắn nuốt, có bị ăn tươi, có bị giết chết, mưa máu màu xanh và thi thể nho nhỏ lã tả không ngừng từ trong hư không rơi xuống đất...

271. Chương 273: Một Sóng Lại Một Sóng

Hai đại quần thể tranh đấu kịch liệt, về lực lượng thì "tham thị thú" chiếm thượng phong, thế nhưng về mặt số lượng thì "thi giáp trùng" lại chiếm phần hơn.

Từ khi ra khỏi Âm Thi đảo, số lượng của "tham thị thú" một mực giảm thiểu, Lâm Khiếu Đường không thể biết chính xác con số còn lại hiện nay, thế nhưng ước chừng hiện tại chỉ còn tầm một phần ba so với lúc ban đầu.

Lâm Khiếu Đường cảm ứng được khí tức của Lý Nhĩ đang trên đường quay lại, trong lòng lo lắng, không thể suy nghĩ nhiều, thu hồi "tham thị thú" liền hướng về phía đông dốc sức bay đi.

"Thi giáp trùng" đã không còn đối thủ, lập tức hướng về phía Lâm Khiếu Đường đuổi theo không bỏ, đám ma thú này cứ nhiên đạt được tốc độ so sánh với linh hồn giai đỉnh cao, thực sự rất ngoài dự liệu của Lâm Khiếu Đường.

Muốn kéo dài khoảng cách giữa bản thân và Lý Nhĩ, Lâm Khiếu Đường đã phải tổn hao nguyên lực rất lớn, lúc này tốc độ đột phi giảm thiểu không biết bao nhiêu lần, lẽ nào bản thân thực sự bị bắt tới Âm Thi đảo hay sao?

Lâm Khiếu Đường một mặt vất óc suy nghĩ phương pháp chạy trốn hiệu quả một mặt dốc hết sức lực hướng về phía trước bay nhanh, đàn "thi giáp trùng" phía sau càng đuổi càng gần, tiếng động vỗ cánh ong ong của đám thi giáp trùng bắt từ hệ này càng lúc càng gần. những con bay đầu đàn hầu như đã có thể cắn được gót chân của Lâm Khiếu Đường...

Bỗng nhiên toàn thân nguyên lực của Tân Tây Á lớn bành trướng, trong miệng thâm ngâm xương cái gì đó, một đoàn quang mang màu đen chợt hiện, hai người trong hư không nháy mắt biến mất.

Lý Nhĩ đang đuổi theo cực nhanh chỉ có thể trừng mắt nhìn Lâm Khiếu Đường tiêu thất giữa hư không, giận dữ ngửa mặt lên trời huyết dài một tiếng, hai tay mạnh mẽ áp lại, một viên tử vong chi cầu đen kịt cực lớn chợt hình thành, cấp bách phóng xuống mặt đất.

Ầm ầm.... một đoàn nắm vân to lớn trùng thẳng trời cao, toàn bộ không gian phía dưới Lý Nhĩ xuất hiện trạng thái vận vẹo, sinh vật bên dưới cũng theo đó mà bạo tạc bốc hơi.

Hoàn cảnh địa hình biến đổi đã làm nổi bật lên lửa giận bốc cao hùng hực của Lý Nhĩ, cẩn thận xem xét một phen, Lý Nhĩ không hề cảm nhận được nửa điểm khí tức ba động, tử vong ấn kí bản thân lưu lại trên thân thể "tham thị thú" cũng đã biến mất không còn, tựa hồ như tất cả "tham thị thú" đã chết từ rất lâu.

Hơn năm trăm dặm, dưới chân ngọn núi cao chọc trời, Lâm Khiếu Đường kinh ngạc không gì sánh được nhìn Tân Tây Á. Màu sắc mái tóc của Tân Tây Á lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đang dần dần nhạt đi.

Chỉ chốc lát toàn bộ đã hoàn toàn biến thành màu trắng, Lâm Khiếu Đường lo lắng nhìn vào dung nhan của Tân Tây Á, một lúc lâu chưa thấy có biến hóa gì, vẫn xinh đẹp trẻ trung như cũ, Tân Tây Á hơi hơi cúi đầu nói:

"Sau khi sử dụng "ác ma quyền trục" đều phải trả giá bằng một thứ gì đó trên cơ thể, lần này chỉ đơn giản là màu sắc của mái tóc, công tử không cần quá lo."

Lâm Khiếu Đường hơi hơi yên tâm, thế nhưng hai đầu lông mày nhíu sát lại:

"Người thề nào lại có "ác ma quyền trục"?"

"Là di vật của mẫu thân lưu lại cho ta, vẫn trở thành vải vóc mặc trên người, mẫu thân của ta đã nói nên tận lực không sử dụng thứ này, bởi vì không biết sau khi sử dụng sẽ phải trả giá bằng bộ phận nào trên cơ thể, trừ phi gặp phải trường hợp nguy hiểm đến tính mệnh, bằng không suốt đời không được sử dụng nó."

Tân Tây Á thành thật trả lời.

"Người còn có bao nhiêu?"

"Hai quyền!"

"Cho ta!"

Lâm Khiếu Đường đưa tay ra nói.

Tân Tây Á không có bất luận do dự nào, trực tiếp cởi áo trên người ra, thẳng cho tới tận khi chỉ còn lại một kiện nội y cuối cùng, cầm lấy đặt lên tay Lâm Khiếu Đường, nguyên lai thứ này chính là "ác ma quyền trục", toàn bộ quyền trục giống như một tấm vải màu đen thông thường, hoàn toàn không có cảm giác nguyên lực ba động bên trong, phẳng phất giống như một kiện "nội y" màu đen rất bình thường.

Thứ này nếu như bán ra ngoài có giá trị gần với một quyển "cầm chú quyển trục", "ác ma quyển trục" có thể thi triển ra được một trong tất cả các pháp thuật trong phạm vi năng lực bản thân, thế nhưng chính người sử dụng cũng phải trả một cái giá tương ứng, dùng bộ phận nào đó trên thân thể để khởi động quyển trục, đồng thời lúc khởi động quyển trục thì nó sẽ hấp thu toàn bộ nguyên lực trong cơ thể người sử dụng làm năng lượng để thi triển pháp thuật.

"Ác ma quyển trục" do những vong linh ma pháp sư cường đại nhất chế tạo ra, nhưng cũng có người nói rằng đây là kết quả sau mỗi lần vong linh ma pháp sư khi tiến hành giao dịch với ác ma phải trả một bộ phận thân thể nào đó, mỗi một lần sử dụng quyển trục sẽ đoạt đi một bộ phận thân thể, chính là một sáng tạo mới, một bước phát triển tại bất tử giới.

Lâm Khiếu Đường nhìn hai kiện "nội y" màu đen trong tay, nguyên lực mạnh mẽ truyền ra, bỗng, một đoàn lửa cháy, "nội y" nhất thời hóa thành tro tàn.

Tân Tây Á mặc xong quần áo không giải thích được nhìn Lâm Khiếu Đường, Lâm Khiếu Đường thản nhiên nói:

"Sau này không được dùng những thứ này, tất cả mọi thứ liên quan tới tà ác đều không được phép sử dụng, bằng không một lần phát hiện diện bích suy nghĩ ba mươi năm, cũng đừng tiếp tục đi theo ta nữa."

"Dạ, công tử, Tân Tây Á sẽ không bao giờ sử dụng những thứ này nữa."

Thanh âm của Tân Tây Á không hề dao động, thế nhưng trong lòng lại hiện lên một cỗ tình cảm ấm áp.

Hai người đã hao tận hết nguyên lực, chỉ có thể nghỉ ngơi tại chỗ điều tức, hai canh giờ sau, Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ mở ra hai mắt, cách đó không xa, hai luồng khí tức nguyên lực cực kỳ cường đại đang va chạm một chỗ.

Một trong đó chính là tử vong khí tức của Lý Nhĩ, Lâm Khiếu Đường thu liễm khí tức bản thân, phóng ra "tham thị thú" hướng theo khí tức truy tìm.

Thông qua hai mắt của "tham thị thú", Lâm Khiếu Đường có thể thấy được rõ ràng mọi chuyện xảy ra, khi nhìn thấy Lý Nhĩ và một người khác giằng co, Lâm Khiếu Đường cảm thấy vô cùng kinh hãi, chính là tự nhiên hệ địa vương ma pháp sư Ốc Trát.

"Ốc Trát, người đây là có ý tứ gì?"

Lý Nhĩ phóng xuất ra một con thạch tượng quỷ âm trầm hỏi.

"Lý Nhĩ, chờ người lạc khỏi đàn không phải là dễ dàng nha, lão phu đã đuổi theo người mấy ngày mấy đêm, không nghĩ tới nhiều năm qua người vẫn giữ được tinh thần cẩn thận đến như vậy, thậm chí còn chuyển hướng vài con thi yêu, lão phu đã truy tìm sai lầm mấy lần, lần này mới có thể truy tìm được chân thân của người, người cũng không thể bắt lão phu tay không mà về đấy chứ!"

Ốc Trát híp mắt nói.

Diện mục của Lý Nhĩ âm trầm đến cực điểm, vừa rồi đã mất đi tung tích của con cá nhỏ, cư nhiên lúc này lại chạy tới một con cá cực lớn, ba con thạch tượng quỷ bỗng nhiên mở to hai mắt đánh thẳng về hướng Ốc Trát.

Ốc Trát không chút hoang mang, cấp tốc tụng niệm vài câu, vung tay lên, ba thân thể nguyên tố trong nháy mắt hình thành, chính là hỏa nguyên tố, thủy nguyên tố và thổ nguyên tố, đồng thời tiến lên chống lại ba thạch tượng quỷ, nhất thời hai bên tranh đấu kịch liệt.

Gọi ra hai gã hắc võ sĩ, Ốc Trát cũng không chịu thua kém gọi ra hai ma pháp nguyên tố.

Hai đại vương giả tranh đấu đến khó phân giải, hai bên triệu hoán ra thứ gì đó đều cực kỳ cường hãn, ai cũng không làm gì được đối phương, trong hư không thỉnh thoảng truyền đến những tiếng va chạm trầm muộn khó chịu.

Lực lượng triệu hoán thuật coi như đấu ngang nhau, nhưng Lý Nhĩ lại có chút lực bất tòng tâm, bản thân liên tục triệu hoán ra bất tử tộc cao đẳng, tiêu hao nguyên lực cực kỳ lớn, nếu như bản thân không có đủ

nguyên lực và sức mạnh linh hồn, muốn khống chế được những sinh vật bất tử tộc này quả là nằm mơ nói mộng, mà Ốc Trát tuy rằng cũng cố sức để triệu hóa ra những tinh linh nguyên tố thể, nhưng so với Lý Nhĩ vẫn có phần nhẹ nhàng hơn nhiều.

Đôi mắt già nua của Lý Nhĩ chợt lóe, giơ tay lên, một viên hỏa cầu màu đen bắn thẳng ra ngoài.

Ốc Trát cười khinh thường, quanh người nguyên lực đại trưởng hình thành lên một ma pháp thuẫn chống đỡ, hỏa cầu màu đen oanh một tiếng đã va chạm thẳng vào ma pháp thuẫn, bộc phát ra quang mang chói mắt.

Ốc Trát bị đẩy lùi tới mấy trượng, ma pháp thuẫn vẫn không hề tổn thương, Lý Nhĩ cười dữ tợn, tay áo phát lên, "thi giáp trùng" lần thứ hai ào ào bay ra ngoài.

Ốc Trát hơi kinh hãi, loại thi giáp trùng bất tử hệ này hiển nhiên hắn nhận ra được, điểm làm cho người khác khó lòng phòng bị chính là thủ đoạn của ma pháp sư vô cùng đa dạng, nếu như chỉ đơn đả độc đấu, Ốc Trát có thể chiếm tới chín thành năm chắc chiến thắng Lý Nhĩ, nhưng nếu như sử dụng tất cả các thủ đoạn thì một thành cũng không được.

Từng đám "thi giáp trùng" thật lớn điên cuồng phóng tới, biểu tình kinh ngạc của Ốc Trát bỗng nhiên hòa hoãn hơn nhiều, lại lộ ra một nét tiêu ý quái dị, bàn tay hơi hơi giật giật, một chiếc gương xuất hiện trong tay Ốc Trát, rót nguyên lực vào, nhất thời một cỗ quang mang màu trắng cường liệt đột nhiên xạ thẳng về phía trước.

Đàn "thi giáp trùng" gặp phải quang mang màu trắng lập tức từng đám từng đám bị đốt thành than, rơi xuống mặt đất.

"Thánh quang kính!"

Lý Nhĩ thất kinh:

"Ốc Trát, sao ngươi lại trở thành chấp giáo của Lai Đặc giáo hội?"

Mây mù trên không trung cuộn cuộn, so với khí tức của Lý Nhĩ và Ốc Trát càng thêm mạnh mẽ, di chuyển với tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Thân thể của Lý Nhĩ hơi hơi run rẩy, Ốc Trát cười nói:

"Thêm vài lời chưa nói, nếu như gọi là hợp tác mà nói thỏa đáng hơn rất nhiều."

"Giao ra "thần thi thảo" ta có thể tha cho ngươi một cái mạng chó!"

Trong đám mây cuộn cuộn truyền ra một thanh âm vô cùng uy nghiêm.

Thông qua "tham thị thú" Lâm Khiếu Đường cũng không thể tự chủ được, thân thể hơi run rẩy, khí tức nguyên lực của người này chỉ có mạnh hơn A La Khắc chứ không kém, thật là đáng sợ.

An toàn đợi biến đổi, Lâm Khiếu Đường khống chế "tham thị thú" bay tới ẩn mình dưới một tán lá cây của một gốc cây mọc dài tại chỗ vách núi đá cách đó không xa. Người mới tới quá mức cường đại, chỉ sợ một con "tham thị thú" vô danh cũng không thể tránh thoát được sự dò xét của nguyên thức.

"Áo Tháp Tư Đô! Ngươi đã xuất quan rồi!"

Thanh âm của Lý Nhĩ có chút run run, Lai Đặc giáo giáo hoàng tới thì cho dù đích thân A La Khắc có ở đây cũng phải suy nghĩ thật kỹ.

"Tử linh ma pháp sư dơ bẩn, tin tức của ngươi thực sự quá kém đi, bản giáo hoàng ta từ ba tháng trước đã xuất quan rồi, đến bây giờ ngươi mới biết hay sao chứ?"

Thanh âm an tử uy nghiêm trong đoàn mây trắng cuộn cuộn lại phát ra lần thứ hai.

Lý Nhĩ không nói hai lời hóa thành mũi tên màu đen bỏ chạy thật nhanh, trong đám mây trắng bắn ra một đạo quang mang bao bọc toàn thân Lý Nhĩ, nhất thời làm cho hắn không thể động đậy.

Ốc Trát âm âm cười:

“Lý Nhĩ người tốt nhất không nên từ chối, giao ra ”thần thi thảo” thì còn có một con đường sống, nơi này cách Đạt La Tư thần điện chỉ ít cũng hơn một nghìn dặm, không có ai đến cứu người đâu, muốn bảo vệ mạng sống của mình thì phải nhờ vào chính người mà thôi.”

Đôi con mắt của Lý Nhĩ đầy tơ máu, độc ác nhìn Ốc Trát đang vô cùng đắc ý:

“Ốc Trát, cho dù ta giao ra ”thần thi thảo” thì người cũng được cái gì đây? Người cho rằng Áo Thập Tự Đô sẽ phân cho người chút điểm hay sao ? Người đang nằm mơ!”

Ốc Trát lắc đầu nói:

“Lý Nhĩ, không nên tự cho là thông minh, ta nói muốn ”thần thi thảo” lúc nào, ta muốn cái gì chẳng lẽ người còn không biết hay sao chứ? Ha ha ...”

Nét mặt của Lý Nhĩ nhất thời kinh hãi, nhớ lại một đoạn chuyện cũ, thất thanh nói:

“Lão con gián, người muốn tịnh hóa chi hồn của của địa vương giai hay sao?”

Ốc Trát không ngừng tiểu ý:

“Không sai, cái ta muốn chính là linh hồn thể tử của lão bất tử người, nếu như luyện hóa hấp thu có thể tăng lên được không ít nguyên lực cho lão phu, đó chính là ”đan dược” khó tìm được a!”

Hai cánh tay khô gầy của Lý Nhĩ nổi lên gân xanh chằng chịt, thế nhưng không thể di động đến nửa phân, bằng không nhất định nhào thẳng vào người Ốc Trát, xé nát hẳn thành mảnh vụn.

Xa xa, trong đám nham thạch dưới chân núi, Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á tận lực ẩn dấu khí tức vội vã bỏ đi, kỳ thực khoảng cách giữa bọn họ và mấy lão quái vật cũng tới hơn hai mươi dặm, thế nhưng Lâm Khiếu Đường lại cho rằng khoảng cách này cực kỳ không an toàn, ”tham thị thú” vẫn tiếp tục dừng tại vách núi quan sát diễn biến, Lâm Khiếu Đường thì mang theo Tân Tây Á cấp tốc dời đi, nếu như bọn hắn bị phát hiện ra, cho dù có thêm vài đôi cánh cũng đừng mong chạy trốn.

Tuy rằng nguyên lực đã được hấp thu liễm, thế nhưng chỉ cần dùng đôi bàn chân của Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á, tốc độ của hai người cũng vô cùng nhanh, chỉ chốc lát đã chạy tới hơn hai mươi dặm, cảm giác áp bức của khí tức kinh khủng vừa rồi yếu đi rất nhiều.

Lâm Khiếu Đường thường xuyên thông qua ”tham thị thú” để quan sát tất cả mọi chuyện đang phát sinh.

Lý Nhĩ chậm rãi lấy ra ”thần thi thảo” nói:

“Áo Thập Tự Đô, muốn ”thần thi thảo” thì phải thả ta trước, nếu như không chịu ta nhất định đem gốc ”thần thi thảo” duy nhất này phá hỏng.”

“Người đang muốn uy hiếp ta hay sao?”

Giọng nam tử trong đám mây trắng trầm thấp.

“Uy hiếp giáo hoàng, tiểu lão đầu ta tự nhiên không dám rồi, bất quá dù sao thì cũng là chết, vậy thì liều mạng một lần khó có thể tránh khỏi rồi?”

Lý Nhĩ hung hãn nói, kỳ thực nếu như hắn muốn phá tan sự khống chế lên cơ thể, hắn có với vài cách nhất định có hiệu quả, thế nhưng làm như vậy thì sẽ tiêu hao rất nhiều nguyên lực, vừa rồi để đuổi theo Lâm Khiếu Đường hắn đã tổn thất không ít nguyên lực, lại thêm chiến đấu hồi lâu với Ốc Trát, nguyên lực chỉ còn lại không đến một nửa, bản thân thực sự không muốn sơn cùng thủy tận.

272. Chương 274: Quay Lại Âm Thi Đảo

“Được rồi!”

Vừa nghe được lời này, thân thể Lý Nhĩ nhất thời buông lỏng, hiển nhiên Áo Thập Tự Đô đối với ”thần thi thảo” cực kỳ coi trọng.

“Giao ra ”thần thi thảo”, giáo hoàng thực sự sẽ thả ta đi?” Lý Nhĩ giật giật thân thể cứng còng nói.

“Bổn hoàng nói được tự nhiên sẽ làm được!” Áo Thập Tự Đô trầm giọng nói.

Ốc Trát đứng một bên lúc này cũng không tránh khỏi hiện lên một tia không đồng ý, Áo Thập Tự Đô hiển nhiên đã quên sự có mặt của bản.

“Cho!”

Lý Nhĩ ném thứ trong tay đi, một gốc được thảo mang theo nguyên lực cường liệt bắn thẳng vào trong đám mây trắng cuộn cuộn.

Thân thể của Lý Nhĩ mạnh mẽ tỏa ra màn hắc khí, thân ảnh từ từ không rõ, điện quang trong tay Ốc Trát từ từ lóe lên, một cỗ điện quang cường đại phóng tới cực nhanh.

Ca ca ca..., thiểm điện vây xung quanh thân thể Lý Nhĩ phát sinh ra những tiếng vang chói tai, Lý Nhĩ kinh sợ nhìn Ốc Trát, dưới sự quấy rầy của điện quang, tốc độ khởi động của quyền trực thuận di đã bị giảm xuống một mức lớn.

Lý Nhĩ lại sợ hãi nhìn về phía đám mây trắng cuộn cuộn trên cao, hầu như phóng xuất tất cả khí lực hỗ trợ quyền trực khởi động thật nhanh.

Đột nhiên, mây trắng cuộn cuộn, vân vụ thu nhỏ lại cực nhanh, một gã nam tử trung niên nhân mặc trường màu vàng thình lình xuất hiện trong hư không, chính là Áo Thập Tự Đô.

Lúc này, trên mặt Áo Thập Tự Đô âm tình bất định, cây được thảo trong tay đã trở nên héo rũ, một làn gió nhẹ thổi qua đã thành tro bụi.

Trên mặt của Lý Nhĩ co rút một chút, đánh bạc cả cái mạng già kích phát truyền tống quyền trực, không gian dưới sự tác động của hai cỗ lực lượng đối lập run rẩy kịch liệt.

Áo Thập Tự Đô giơ quyền đầu lên trời, mạnh mẽ đâm một quyền, quang mang màu trắng chói mắt phóng đi, đôi con ngươi hầu như lồi hẳn ra ngoài hốc mắt Lý Nhĩ, gân xanh toàn thân trương lên.

Hô, trong nháy mắt khi bạch quang gần như chạm vào người Lý Nhĩ, thân thể của hắn đã biến mất trong hư không.

Quang mang màu trắng bắn thẳng vào đồng loạn thạch trên ngọn núi hoang vắng. Toàn bộ sơn thể (thân ngọn núi) trong nháy mắt nát bấy, hóa thành tro bụi, không gian hơn một trăm trượng vuông đều bị bụi mù bốc lên che kín...

Phốc... Lâm Khiếu Đường đang chạy trốn bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, thân thể giống như bị trúng phải một đòn cực kỳ nghiêm trọng văng lên không bay thẳng ra xa mấy chục trượng, va chạm vào một viên cự thạch (tảng đá lớn) mới dừng thân hình lại được.

“Công tử. Người làm sao vậy?”

Tân Tây Á cuống quýt đuổi theo hỏi.

Lâm Khiếu Đường gian nan từ trên mặt đất bò lên, máu tươi chảy thành dòng, đã bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng, xóa đi vết máu nơi khoe miệng lắc đầu nói:

“Không nghĩ tới loại công kích này lại có thể cách không đã ngư!”

Nguyên lai, ”tham thị thú” được Lâm Khiếu Đường khống chế rình coi mọi chuyện cách đó hơn mười dặm bị một kích phản nộ của Áo Thập Tự Đô đánh trúng chính diện, ”tham thị thú” trong nháy mắt hóa thành tro tàn, mà Lâm Khiếu Đường lúc đó vẫn còn đang có sự liên hệ linh hồn với ”tham thị thú” cũng bị lực lượng công kích lan đến.

Lâm Khiếu Đường ôm ngực hồi tưởng lại một màn vừa rồi, trong mắt khê nhúc nhích, hiển nhiên trong lòng còn đang sợ hãi, đáng sợ nhất chính là trong đòn công kích của người mạnh nhất Minh Tây đại lục này còn ẩn chứa sát khí, nếu như không phải hắn nhanh nhẹn chặt đứt liên hệ nguyên thức thì chỉ sợ nguyên linh

của hắn có thể bị đánh nát trong nháy mắt, thế nhưng trước đó Lâm Khiếu Đường đã tổn hao nguyên lực rất nhiều, vẫn chưa khôi phục lại hoàn toàn, bởi vậy hắn đã phản ứng chậm nửa nhịp.

Đồng...

Ngay khi Tân Tây Á đang đỡ Lâm Khiếu Đường dậy tìm kiếm một chỗ để đặt chân nghỉ ngơi cách đó không xa đột nhiên có một vật thể màu đen rơi xuống, giống như là một đầu heo bị nướng cháy đen.

Thế nhưng đầu heo này tựa hồ như không có dinh dưỡng, cực kỳ nhỏ gầy.

Tân Tây Á vừa tiến lên nhìn, nhất thời cả kinh nói:

“Công tử, Lý Nhĩ!”

“Cái gì?”

Lâm Khiếu Đường nhất thời cảnh giác, tập tễnh bước lên định thần nhìn lại, đúng là Lý Nhĩ, chỉ là vị vong linh ma pháp sư địa vương giai này đang hấp hối.

“Khái khái... Khái khái khái...”

Lý Nhĩ phát ra một trận ho khan mạnh mẽ, trên người rất nhiều vết thương lớn nhỏ, máu tươi không ngừng chảy ra, chỉ còn đôi mắt già lão miễn cưỡng duy trì được chút khí thế cường giả đỉnh cao, khóe miệng hơi giật giật nói:

“Thế giới này thực sự rất nhỏ a... Khái khái...”

Tình huống của Lâm Khiếu Đường lúc này thực sự không kém hơn lão vong linh ma pháp sư này bao nhiêu, bất quá nếu như cả hai người không thể vận chuyển được nguyên lực thì thế mạnh vẫn ở bên phía Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường đứng dậy cười lạnh nói:

“Đúng vậy thế giới xác thực rất nhỏ.”

“Ta chỉ biết các ngươi nhất định không đi được quá xa, nếu như không phải con gián Ốc Trát và Áo Tháp Tư Đô cùng tới, ta hẳn là đã tìm được các ngươi rồi.”

Lý Nhĩ tự giễu nói.

“Vị tất!”

Lâm Khiếu Đường lạnh nhạt nói.

Lý Nhĩ hừ một tiếng, giãy giụa muốn ngồi xuống, thế nhưng không thể thành công, bất đắc dĩ nằm yên trên mặt đất, lầm bầm nói:

“Không nghĩ tới Áo Tháp Tư Đô lại đáng sợ đến mức như vậy, cho dù ta đã hoàn toàn khởi động được truyền tống quyền trục mà vẫn bị ảnh hưởng bởi quyền lực của hắn, nếu như chính diện chống đỡ mà nói, cho dù ta sử dụng tới chiêu cuối cùng ”ác ma thiên sứ” thì lão đầu ta cũng phải tan biến thành tro bụi.

Lâm Khiếu Đường nhìn thoáng qua Lý Nhĩ rồi xoay người định rời đi, Tân Tây Á vẫn như thường lệ lẳng lặng đi theo phía sau, thế nhưng Lâm Khiếu Đường mới đi được vài bước đã lão đảo không vững, Tân Tây Á tay nhanh mắt lẹ tiến lên đỡ lấy, bằng không hắn đã ngã xuống đất rồi.

Thương thế của Lâm Khiếu Đường thực tế so với bên ngoài nặng hơn nhiều lắm.

Xa xa trên bầu trời, một đoàn mây trắng cuộn cuộn bay tới. một cỗ uy áp khổng lồ đem phương viên mấy nghìn trượng bao phủ bên trong.

Lý Nhĩ, Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á nhất thời cả kinh.

“Tiểu huynh đệ, Áo Tháp Tư Đô đã đuổi tới nơi rồi, với tình huống thân thể của chúng ta sợ là không thể chạy trốn nổi, không bằng chúng ta làm một bút giao dịch đi!”

Lý Nhĩ nhìn bầu trời buồn bã nói.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy cổ họng ngọt, nỗ lực ngăn cản huyết khí đang trực chờ phun ra.

“Giao dịch gì?”

“Trên người ta hiện tại còn có một quyền định vị truyền tống quyền trực, cùng với tọa độ Âm Thi đảo liên hệ một chỗ, với thương thế của ta và người đã không thể sử dụng được nữa, bất quá vẫn còn thị nữ của người, nàng coi như chưa hề thụ thương, hẳn là còn đủ sức để khởi động truyền tống quyền trực này, đây có lẽ là hy vọng đào sinh duy nhất của chúng ta.”

Thanh âm khàn khàn của Lý Nhĩ lúc này lại có vẻ cực kỳ vô lực.

“Âm Thi đảo? Tới nơi đó rồi chẳng phải là thiên hạ của người hay sao?” Lâm Khiếu Đường cười lạnh nói.

Lý Nhĩ lắc đầu nói:

“Tiểu tử, ta một thân thụ thương quá nặng, nếu như không đóng cửa bế quan hai ba mươi năm thì đừng mong khôi phục lại được, coi như Âm Thi đảo là địa bàn của ta đi nữa thì hiện tại ta cũng không thể khống chế được đám vong linh đó, tiếp tục dây dưa ở chỗ này chắc chắn không bao lâu nữa lão quái vật ấy sẽ phát hiện ra, đến lúc đó chúng ta chắc chắn phải chết, muốn chạy cũng không còn cơ hội nữa.”

Lâm Khiếu Đường tự đánh giá mọi hồi rồi nói:

“Ta thì lại không thấy như vậy, mục tiêu chính của Áo Tháp Tư Đô chính là người, chỉ cần ta có thể ẩn nấp thật kín, vẫn có thể tránh được một kiếp này.”

“Ha ha, vậy thì tiểu tử người chưa hiểu rõ về Áo Tháp Tư Đô rồi, nếu như hắn đã thực sự nổi giận, tất cả mọi thứ xung quanh hắn đều trở thành vật để hắn trút giận.”

Lý Nhĩ lên tiếng đe dọa nói.

“Chúng ta cứ thử một lần xem sao!”

Nói xong Lâm Khiếu Đường liền vắt tay qua vai Tân Tây Á định ly khai.

“Được rồi, tiểu tử người đã thắng, ta có thể đem một nửa ”thần thi thảo” đưa cho người, thấy thế nào?”

Ngờ khí của Lý Nhĩ lộ rõ vẻ lo lắng.

“Thần thi thảo ngược lại ta không ham muốn cho lắm, nếu như đem tất cả số vong linh trong Âm Thi đảo cho ta mà nói, ta nghĩ hẳn là bút giao dịch này của chúng ta có thể thực hiện được.”

Lâm Khiếu Đường nói ra lời kinh người.

Lý Nhĩ lại có chút ngoài dự liệu, tuy rằng đám vong linh trên Âm Thi đảo đã làm cho hắn tổn không ít thời gian và tinh lực, thế nhưng so với ”thần thi thảo” thì cách xa tới mười vạn tám ngàn dặm, lập tức thuận tiện nói:

“Có thể, người muốn thì có thể lấy hết đi, lão nhân ta thậm chí còn có thể giao cho người cách sử dụng chúng.”

“Cái đó thì không cần, quyền trực nơi nào?”

“Đang ở trong lòng bàn tay của ta rồi!”

Nét mặt già nua của Lý Nhĩ hiện rõ sự nhẹ nhàng cười nói.

Khi Tân Tây Á tiếp nhận truyền tống quyền trực, Lý Nhĩ vẫn chưa chịu buông tay.

“Như vậy có thể khởi động được rồi.”

Lão già này thực sự rất cảnh giác nha. Quang mang trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe lên, một tay đặt lên trên vai Tân Tây Á, Tân Tây Á trực tiếp khởi động hắc ám nguyên lực trong người để khởi động truyền tống quyền trực, không gian hầu như không phát sinh ra bất luận điều gì dị thường, ba đạo thân ảnh dần dần biến mất.

Sau một khắc ba người liền xuất hiện bên trên bãi biển Âm Thi đảo, vụ khí mờ ảo vẫn như cũ bao phủ xung quanh toàn bộ hòn đảo, so với lần trước Lâm Khiếu Đường đến đây không có điều gì thay đổi.

Bãi cát xuất hiện một trận rung động, mấy trăm cương thi khiến người ta buồn nôn từ từ bò lên, trên mặt của Lý Nhĩ hiện ra nụ cười khổ não nói:

“Tiểu tử, để cho thị nữ của người thanh lí chúng đi thôi, hiện tại lão nhân ta ngay cả một điểm nguyên lực cũng không thể sử dụng được, đám súc sinh này đã không còn nhận ra ta nữa rồi...”

Lâm Khiếu Đường nhìn mấy trăm cương thi phía trước, trên mặt cũng hiện lên nụ cười, trong mắt hẩn hiện tại thì đám cương thi này lại khả ái vô cùng, bàn tay hơi hơi mở ra, trong không gian xuất hiện những tiếng đập cách rậm rạp, đàn “tham thị thú” đông nghịt bay ra ngoài, Lâm Khiếu Đường đã sử dụng hết điểm nguyên lực ít ỏi đến thương cảm cuối cùng trong người để triệu hoán ra đám côn trùng nhỏ tham lam này.

Vừa mới bay ra đã nhìn thấy rất nhiều cương thi, đám “tham thị thú” lập tức phát ra những tiếng kêu cực kỳ hưng phấn giống như tiếng chim kêu, chỉ là âm thanh nhỏ bé hơn rất nhiều.

Trải qua nhiều lần chiến đấu số lượng của đàn “tham thị thú” này đã giảm đi rất nhiều, nhưng đối với mấy trăm con cương thi mà nói, số lượng “tham thị thú” hiện tại vẫn cực kỳ kinh người, hơn mười vạn “tham thị thú” điên cuồng nhào tới.

Nhiều nhất trong thời gian một nén hương mấy trăm cương thi đã bị tiêu diệt sạch sẽ, thậm chí ngay cả một chút xương vụn cũng không sót lại.

Nhìn đám “tham thị thú” đang bay quanh trên bầu trời, Lâm Khiếu Đường hơi có chút trầm tư, Lý Nhĩ bỗng nhiên nói:

“Tiểu tử, tốt nhất người hãy đem đám sủng vật của người thu lại đi, những tiểu tử này thực sự làm cho người ta muốn phát điên mà, lấy hiện trạng của chúng ta hiện nay mà nói chỉ sợ là trong nháy mắt bị gặm hết.”

“Tiền bối vẫn nên lo lắng cho thương thể của mình thì hơn, chờ cho bọn chúng đem hết tất cả vong linh trên hòn đảo này quét sạch sẽ, ta tự nhiên sẽ thu hồi chúng lại.”

Lâm Khiếu Đường cười cười quỷ dị nói.

Lý Nhĩ thực vất vả mới có thể ngồi dậy được, nhìn đám “tham thị thú” trên bầu trời, cười khổ một chút, cuối cùng thì hắn cũng đã minh bạch nguyên nhân vì sao Lâm Khiếu Đường lại muốn tất cả vong linh trên Âm Thi đảo.

Lý Nhĩ miễn cưỡng đứng dậy nói:

“Tiểu tử, nếu như đã đến Âm Thi đảo rồi vậy thì không đến vong linh cốc nhất định người sẽ thấy đáng tiếc, nơi đó chính là chỗ tồn tại những sinh vật mạnh nhất trong hòn đảo nhỏ này.”

“Vẫn nên để cho chúng thôn phệ dần dần từ ngoài vào trong đi, một phát muốn ăn hết cả con voi, sợ là đầy mỡ, sẽ bị tiêu chảy đó.”

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

Lý Nhĩ không còn lời nào để nói, gian nan kéo lê thân thể già nua hướng về phía sâu trong hòn đảo nhỏ đi tới, Lâm Khiếu Đường không chút do dự liền bước theo, Tân Tây Á lặng yên đi đằng sau.

Ba người thông thả đi về phía trước, dưới sự dẫn đầu của Lý Nhĩ đi vào con đường tắt, thể nhưng phải đi tới hai canh giờ mới đến được vị trí trung tâm nhất của Âm Thi đảo — vong linh cốc.

Lần trước Lâm Khiếu Đường đến nơi này chính là đi vào một ngọn núi nham thạch phía tây nam, toàn bộ ngọn núi đã bị đào rỗng, bên trong được kiến thiết như một tòa thành.

Mà vong linh cốc lại ở vị trí trung tâm nhất của đảo nhỏ, nơi này mới chính là nơi tu luyện thường ngày của Lý Nhĩ, bốn phía có núi vây quanh, sương mù lượn lờ, xung quanh bố trí rất nhiều ma pháp trận, lại còn có những vong linh lợi hại bảo hộ.

Vong linh cốc không hề có kiến trúc nào to lớn, chỉ là một hang động do thiên nhiên hình thành, bên ngoài sơn động có mấy căn nhà gỗ, những bộ phận khác đều là những phiến ao đầm và cây khô không có lá, chỉ nhìn qua đã cảm thấy cực kỳ thô lương tiêu điều, cũng tản ra khí tức tử vong nồng đậm.

Bất quá nếu như cẩn thận cảm nhận, ở đây lại có tràn đầy hắc ám nguyên lực vô cùng cường liệt.

Lâm Khiếu Đường kinh ngạc phát hiện ra trong huyết động có tồn tại nguyên nhân, cho dù hiện tại nguyên lực của hắn đã hao tổn hết, thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được không trung truyền tới ba động hắc ám nguyên lực cuộn cuộn không ngừng.

Nơi này nếu như dùng để tu luyện có thể nói là cực kỳ thích hợp, đặc biệt là những tu luyện giả có hắc ám nguyên môi như Lâm Khiếu Đường, tu luyện ở đây có thể làm ít công to...

Lý Nhĩ không chút nào che giấu suy nghĩ, trực tiếp đem Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á dẫn vào sâu trong huyết động.

Trong huyết động lại có thêm một động thiên khác, hiển nhiên là đã bị đẽo tạc tinh tế, cũng không phải chỉ là một huyết động thông thường, mà chính là một động phủ được coi trọng vô cùng...

273. Chương 275: Tiên Hóa

Thương thế của Lý Nhĩ vô cùng nghiêm trọng, nếu như không nhanh chóng điều tức vận hành nguyên lực, sợ là lão đầu này thực sự phải chết. Nhanh chóng giới thiệu cho Lâm Khiếu Đường kết cấu cơ bản của động phủ rồi lập tức tiến vào một gian thạch thất sâu trong động phủ bề quan, khi Lý Nhĩ đi vào gian thạch thất nhanh chóng bị phong kín.

“Công tử, lẽ nào chúng ta phải chờ hắn đi ra ngoài hay sao?” Tân Tây Á lo lắng hỏi.

“Lúc này chúng ta cũng không có chỗ nào thích hợp để đi, vậy thì tạm thời ở chỗ này một thời gian, lão gia hỏa đã nói ít nhất hắn cũng phải mất vài ba năm mới có thể ra ngoài, ra xem ít nhất năm năm hắn đừng nghĩ đến việc xuất quan.”

Lâm Khiếu Đường nói một cách vô cùng tự tin.

“Thế nhưng ở đây cũng không phải rất an toàn, vạn nhất người của Đạt Khắc giáo chạy tới mà nói, chúng ta sẽ rất nguy hiểm.”

Tân Tây Á đối với A La Khắc cực kỳ kiêng kỵ.

“Không cần phải lo lắng nhiều, ma pháp trận và vong linh thủ vệ của Âm Thi đảo vô cùng lợi hại, lại có thêm cảnh báo trận, bên ngoài thì biểu hiện quan hệ giữa Lý Nhĩ và A La Khắc không tồi, thế nhưng kỳ thực bên trong đã tan vỡ, lão gia hỏa này đối với chủ tử của hắn vô cùng bất mãn, hắn là phải có điều phòng bị, hơn nữa lão gia hỏa này lại không thường quan hệ với mọi người trong giáo hội, ở nơi này hắn là rất an toàn, thậm chí có thể nói là một trong những địa phương an toàn nhất.”

Lâm Khiếu Đường giải thích.

“Công tử không đi theo hai thầy trò của Hoa Tiên Tử hay sao?” Tân Tây Á kỳ quái hỏi.

Thần sắc của Lâm Khiếu Đường tối sầm lại nói:

“Sợ rằng rất khó, thương thế trên người của ta nếu như không có một năm tĩnh tu khôi phục sợ là không thể làm gì được, trong lúc này căn bản ta không thể sử dụng nguyên thức tiến hành truy tung, hơn nữa quan hệ giữa Hoa Tiên Tử và A La Khắc đã vỡ tan, phỏng chừng cũng sẽ không hành động một cách lộ liễu, nếu như nằng ằng nấp lại, cho dù ta không thụ thương đi nữa cũng khó có thể truy tung được nằng, việc cấp bách bây giờ là dưỡng thương cho thật tốt.”

“Dạ!”

Tân Tây Á gật đầu.

Lâm Khiếu Đường đem ba khóa "cửu hỏa nguyên đan" cuối cùng đưa hết cho Tân Tây Á, lại đưa thêm hai khóa linh vương đan, Tân Tây Á nhìn thấy linh vương đan hơi giật mình, bất quá nàng cũng không hỏi nhiều lập tức tìm một gian nhà đá tiến nhập trạng thái tu luyện.

Trong động phủ chỉ ít có hơn mười gian nhà đá, mỗi một gian có công dụng riêng, trên cơ bản đều dùng để chứa đựng những đồ vật quái dị nhiều hình dạng vô cùng hiếm lạ do Lý Nhĩ nghiên cứu nhiều năm.

Hiện tại Lâm Khiếu Đường không chỉ có nội thương, hai nguyên linh đều bị tổn hại không nhỏ, phải tiến nhập vào trạng thái điều tức chữa thương, cũng may nơi này có nguyên lực cực kỳ dư thừa, khôi phục hoàn toàn chỉ là vấn đề thời gian.

Nguyên nhân tuy là ngay trong động phủ, thế nhưng Lâm Khiếu Đường cũng không xác định được chính xác vị trí, chỉ là tìm một gian nhà đá có nguyên khí rất nồng đậm bắt đầu chữa thương...

Vong linh cốc rất nhanh rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Một tháng trôi qua...

Hai tháng trôi qua...

Thời gian một năm trôi đi rất nhanh.

Lâm Khiếu Đường rốt cuộc mở hai mắt, thương thế trên người cơ bản đã khôi phục trở lại, chỉ là dung lượng nguyên lực có hơi giảm một chút, trở lại giai đoạn đại sư giai trung kỳ.

Chỉ một kích gián tiếp tác động vào Lâm Khiếu Đường đã làm cho hắn tổn thất một phần tu vi, cường giả địa vương giai đỉnh cấp quả nhiên không phải là một tu luyện giả thông thường có thể chịu đựng được.

Đi ra khỏi động phủ, Lâm Khiếu Đường phát ra nguyên thức, chỉ trong chốc lát trên bầu trời vong linh cốc đã có một đám mây màu bạc tụ tập, "tham thị thú" dưới sự triệu hoán của hắn đã tụ tập đầy đủ.

Một năm đã trôi qua, thân thể của những tiểu tử này đã có những biến hóa rất rõ ràng, lúc trước thân thể màu trắng hiện tại lại hơi hiện lên một tầng ánh sáng màu đỏ sẫm.

Còn nữa, khí tức tử vong trên Âm Thi đảo so với một năm trước rõ ràng yếu đi rất nhiều, Lâm Khiếu Đường cẩn thận dò xét, ngoại trừ còn có một số vong linh cao đẳng thủ hộ ra, đám vong linh còn lại đều đã bị thanh lý toàn bộ, khẩu vị của "tham thị thú" quả nhiên rất lớn.

Lâm Khiếu Đường từ trong trữ vật đai lưng lấy ra một cái bình thật lớn, chính là bình đựng thượng cổ tinh nguyên quả hắn lấy được trong lần xâm nhập "ma tháp cấm địa" trước kia, chiếc bình to lớn này chứa đựng toàn bộ là thượng cổ tinh nguyên quả.

Thượng cổ tinh nguyên quả có màu tím đen, hơi hơi trong suốt, mỗi một viên đều tỏa ra cảm giác nguyên lực nồng đậm, "tham thị thú" vừa mới ngủ thấy hương vị thượng cổ tinh nguyên quả lập tức hưng phấn kêu to, loại vị đạo này đã cộng minh với một loại ý thức nào đó sâu trong linh hồn của chúng.

Lâm Khiếu Đường đẩy tay ra, một kim thủ đem chiếc bình lớn tung lên trên không trung, trào long thủ mạnh mẽ chấn động, chiếc bình nhất thời bị đánh nát, vô số thượng cổ tinh nguyên quả giống như mưa rơi xuống.

"Tham thị thú" điên cuồng lao vào những thượng cổ tinh nguyên quả đang rơi xuống, tham lam hấp thu loại trái cây chỉ có tại thời kỳ thượng cổ mới có thể sinh trưởng được này.

Không cần bao nhiêu thời gian, thượng cổ tinh nguyên quả nhanh chóng được xử lý sạch sẽ, ngay cả một điểm vỏ quả cũng không lưu lại, "tham thị thú" thỏa mãn bay xung quanh Lâm Khiếu Đường, giống như những con chó nhỏ quần quít lấy lòng chủ nhân, đối với sự ban thưởng của chủ nhân cực kỳ cảm kích.

Khóe môi của Lâm Khiếu Đường nhếch lên, tốc độ tiến hóa của những gia hỏa này có thể nói là cực nhanh, thực sự làm cho người ta vui mừng, lúc này trong tay lại xuất hiện thêm một tảng đá hình dạng không có quy tắc gì — phong ấn cường hóa thạch.

Đây cũng là một bảo vật hắn thu được trong ma tháp cấm địa giống như thượng cổ tinh nguyên quả, hai thứ này đối với bản thân Lâm Khiếu Đường mà nói không có bất cứ tác dụng nào, thế nhưng đối với "tham

thị thú” mà nói, đây chính là thực vật và chất xúc tác tiến hóa cực tốt, những thứ này chính là siêu cấp phụ trợ phẩm chỉ tồn tại trong thời kỳ thượng cổ, ở thời đại này hầu như đã không thể tìm ra được, thiên nhiên tạo thành hầu như không còn tồn tại.

Bên ngoài của phong ấn cường hóa thạch giống như hòn đá thông thường, là một loại so với nguyên thạch không khác gì nhiều, thế nhưng so với nguyên thạch lại lợi hại hơn rất nhiều, đáng tiếc đối với tu luyện giả mà nói lại không có nhiều tác dụng, cho dù phong ấn cường hóa thạch có được nguyên linh lực cực kỳ khổng lồ, nhưng tu luyện giả cũng không thể sử dụng, bởi vì nguyên lực hầu như phân bố bên trong mỗi một phần nhỏ của hòn đá không thể phóng thích ra bên ngoài, thế nhưng điều này đối với thượng cổ ma thú lại hoàn toàn vô dụng, rất nhiều thượng cổ ma thú rất thích ăn bột phấn của phong ấn cường hóa thạch, rất cần thiết để bổ khuyết thời gian khi nguyên lực thiếu thốn.

Cũng giống như động vật trên địa cầu ăn bùn đất để bổ xung thêm diêm phân!

Mà khối phong ấn cường hóa thạch trên tay Lâm Khiếu Đường đã được ngưng tụ đến vạn năm mới hình thành, chỉ là bị phong ấn lại mà thôi.

Lâm Khiếu Đường phóng nguyên lực ra, hơn mười trảo long thủ bên ngoài phong ấn cường hóa thạch không ngừng trùng kích, rất nhanh tầng phong ấn bên ngoài của phong ấn cường hóa thạch bị mạnh mẽ giải trừ.

Oanh một tiếng, phong ấn cường hóa thạch đột nhiên biến hóa lớn hơn trước nghìn lần, bằng một căn phòng nho nhỏ.

”Tham thị thú” tựa hồ như biết được chủ nhân đang chuẩn bị cho chúng một bữa tiệc lớn, lập tức lao tới bao quanh khối phong ấn cường hóa thạch thật lớn, phảng phất giống như bên ngoài phong ấn cường hóa thạch có một tầng lân giáp ”tham thị thú”.

Lâm Khiếu Đường phát hiện, đám tiểu côn trùng này có tốc độ thôn phệ so với trước đây nhanh hơn không ít, và thân thể của chúng cũng cường tráng hơn rất nhiều.

Khi cường hóa thạch đã bị thôn phệ hoàn toàn, trên bộ lân giáp bên ngoài ”tham thị thú” xuất hiện dị biến, nguyên bản là lân giáp màu bạc bắt đầu xuất hiện những hạt màu đỏ sậm li ti, bạc hồng giao nhau cực kỳ chói mắt.

Trong nguyên thức Lâm Khiếu Đường thanh minh một tiếng, ”tham thị thú” như phảng phất được ra lệnh gì đó, giống như bầy ong vỡ tổ ào ào bay về phía tây nam, hướng truyền tống trận truyền đến tiếng tê rống không ngừng, cực kỳ kinh khủng.

Ba canh giờ sau, đàn ”tham thị thú” lại bay trở về vong linh cốc. Toàn bộ Âm Thi đảo ngoại trừ một hai vong linh thủ hộ cao cấp cuối cùng và một ít linh thể vong linh ra thì tất cả đã bị thôn phệ sạch sẽ.

”Tham thị thú” ăn no uống đủ lại có vẻ như cực kỳ nóng nảy, thậm chí còn xuất hiện tình trạng nội đấu, một năm qua chúng quá tham ăn đã tích xúc rất nhiều năng lượng, lại ăn vào nhiều vật phẩm thúc đẩy tiến hóa như vậy, chính là loại cảm giác không giải phóng năng lượng thì rất khó chịu.

Con người đen của Lâm Khiếu Đường chợt lóe, trong lòng thầm kêu to, những biểu hiện gần đây của ”tham thị thú” rất giống với lần trước khi gần đến lúc hóa thành trứng bắt đầu cho giai đoạn tiến hóa tiếp theo.

Quả nhiên, không bao lâu sau, đàn ”tham thị thú” dừng tranh đấu lại, bay đến các địa phương xung quanh như ao đầm, cây khô, nam thạch chờ đợi, chỉ cần có địa phương nào có thể sống đều xuất hiện thân ảnh của chúng.

Mỗi một ”tham thị thú” đều bắt đầu để trứng, toàn bộ vong linh cốc nơi nào cũng nhìn thấy những quả trứng nhỏ màu trắng, liếc mắt nhìn toàn bộ trắng toát một mảnh.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên tia sáng kinh ngạc, lần này so với lần hóa trứng trước kia hoàn toàn không giống nhau, lần trước đám ”tham thị thú” này hoàn toàn tự hóa thành kén bao phủ toàn thân, chứ không phải để trứng như lần này.

Lâm Khiếu Đường phát hiện ra những tiểu từ kia dĩ nhiên là đơn tính thể, không cần giao phối giới tính đã có thể tự đẻ ra trứng, mỗi một cá thể đều có thể ấp trứng đời tiếp theo.

Trứng đẻ ra lần này không phải là trứng nguyên thủy trước kia, mà chính là trứng đã tiến hóa, theo như những ghi chép trong ký ức lam ma thạch lấy được từ chỗ Bì Da La thì trứng tiến hóa không cần có chủ nhân tiến hành ấp trứng, tự chúng sẽ phá vỏ trứng mà ra.

Mỗi một "tham thị thú" ít nhất cũng sinh ra đến sáu quả trứng, còn có một số sinh đến tận mười hai quả, nhưng một khi những tiểu tử này đẻ trứng xong thì sẽ kêu thanh minh một tiếng rồi ngã xuống bên cạnh trứng vừa đẻ ra, chết đi hóa thành đám máu loãng màu lam bao bọc trứng trực tiếp nhuộm thành màu lam.

Toàn bộ quá trình kéo dài đến hơn ba canh giờ, Lâm Khiếu Đường vẫn lẳng lặng đứng một bên quan sát tất cả, "tham thị thú" bên trong những quả trứng đã tiến hóa kia rốt cuộc là có bộ dáng như thế nào đây? Lâm Khiếu Đường cực kỳ hiếu kỳ.

Bất quá đã có hai lần kinh nghiệm ấp trứng, mỗi một lần không có đến nửa năm một năm khẳng định là không xong, nhìn khắp nơi đều có màu lam của trứng Lâm Khiếu Đường mỉm cười, xoay người quay lại động phủ.

Tiến vào trong thạch thất, Lâm Khiếu Đường đem cánh cửa bên ngoài đóng lại, bắt đầu trạng thái tu luyện, đầu luyện đã theo đường cũ tự động vận hành, thời gian như bay, nguyên lực trong cơ thể không ngừng tăng trưởng khôi phục lại.

Nửa năm sau, Lâm Khiếu Đường đã đem thương thể hoàn toàn trị khỏi, tu vi cũng đã khôi phục lại trạng thái thời kỳ đỉnh cao trước kia, đại sư giai hậu kỳ.

Trùng quan đã là việc trước mắt, Lâm Khiếu Đường không suy nghĩ nhiều, trực tiếp lấy ra một linh vương đan nuốt vào, cảm giác lần này so với những lần trước hoàn toàn không giống nhau.

Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy toàn thân tê rần, hoàn toàn không thể khống chế được được lực, cả người phảng phất giống như bị điện giật, toàn thân tê dại không thể động đậy.

Loại cảm giác này liên tục kéo dài đến tận một ngày một đêm, trong bụng lại giống như có lửa cháy, Lâm Khiếu Đường toát mồ hôi toàn thân, thân thể không ngừng run rẩy, muốn đem linh vương đan nhỏ ra ngoài thể nhưng hoàn toàn không thành công.

Thời gian cứ như thế từng chút từng chút trôi qua, cảm giác của Lâm Khiếu Đường thủy chung không hề tốt đẹp hơn chút nào, phảng phất giống như bị trúng độc rất nặng, cơ rúm người cuộn tròn vào một góc.

Lâm Khiếu Đường chỉ có thể dùng chút nguyên thức cuối cùng để khống chế cơ thể đem từng chút từng chút được lực hấp thu vào trong cơ thể, thông thả vận chuyển tâm pháp chủ tu của hắn, thậm chí đôi khi còn phải sử dụng "Tu hồn dưỡng linh thuật".

Thế nhưng hiệu quả lại ít ỏi đến đáng thương, cứ như vậy không biết trải qua bao lâu, hai tháng hay ba tháng, chính bản thân Lâm Khiếu Đường cũng không biết rõ ràng, cảm giác tê dại trên người dần dần biến mất, tri giác đang từ từ khôi phục.

Được lực trong bụng lại chưa tan được bao nhiêu, ngay khi cảm giác tê dại hoàn toàn biến mất, Lâm Khiếu Đường lập tức đem được lực luyện hóa dung nhập vào nguyên dương nhằm lớn mạnh chân dương.

Chân dương chính là tiêu chí quan trọng nhất chứng minh một người đã tiến vào linh hồn giai, một khi chân dương được ngưng tụ thì nguyên lực lập tức có những biến hóa về chất.

Lâm Khiếu Đường không ngừng vận chuyển tâm pháp, không ngừng dẫn đạo được lực, càng thêm không ngừng hấp thu được lực cường liệt trong cơ thể, một tháng trôi qua, hai tháng trôi qua, ba tháng trôi qua, bốn tháng trôi qua...vẫn chưa xuất hiện bao nhiêu hiệu quả.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường gia tăng lực lượng toàn diện thôi động được lực, được lực đột nhiên xuất hiện hiện tượng bắn ngược lại, toàn bộ phân tán, hai mắt xói mòn, một mắt xuyên qua nguyên dương, một mắt xuyên qua nội linh, được lực lấy tốc độ cực nhanh đã phân tán khắp cơ thể.

Chân dương mới chỉ ngưng tụ ra được một chút đã tán loạn trong nháy mắt...

274. Chương 276: Bí Huyền Kim

Lâm Khiếu Đường trùng quan thất bại, nỗ lực của một năm rưỡi qua đã hoàn toàn đổ sông đổ biển, coi như còn chút điểm tàn dư, còn lại hoàn toàn rơi mất, tuy rằng tu vi hiện tại so với trước kia hồn hậu hơn không ít, đạt tới đại sư giai đỉnh cao, thậm chí đã tiến nhập vào giả linh hồn giai, thế nhưng bản chất vẫn như cũ chỉ là một đại sư giai, vô luận là lượng có biến hóa đến đâu, không thể thúc đẩy được chất biến, vậy thì chung quy vẫn là vô ích.

Ngoại trừ căn cơ càng vững chắc hơn, Lâm Khiếu Đường không còn thu hoạch gì hơn nữa, từ khi chữa thương hoàn đến khôi phục rồi trùng quan đã trải qua hơn ba năm gần bốn năm thời gian.

Lúc này đây, Lâm Khiếu Đường vẫn chưa xuất quan, lại sử dụng thêm nửa năm để tiến hành củng cố nội dương và nội linh vững chắc hơn, trên phương diện kỹ xảo càng tiến thêm một tầng cao thâm hơn.

”Tu hồn dưỡng linh thuật” Lâm Khiếu Đường đã tu luyện thành công đến tầng thứ sáu, có thể đem nguyên linh của tu luyện giả cấp độ thấp hơn bản thân dẫn ra ngoài cơ thể, đây chính là một loại bí pháp trị liệu, cũng coi như một loại thủ đoạn công kích cực kỳ ác độc.

Bất quá Lâm Khiếu Đường chung quy không có tu vi linh hồn giai, vì vậy tầng thứ sáu hẳn không thể vận dụng một cách hoàn chỉnh, chỉ có thể mạnh mẽ dẫn độ nguyên linh tu luyện giả từ sư giai trở xuống mà thôi, nếu như cao hơn vậy thì đành lực bất tòng tâm.

Trảo long thủ đã tu luyện đến tầng cao nhất, tối đa có thể huyền hóa ra bảy mươi hai trảo long thủ, độ to lớn có thể co duỗi như thường, tùy ý không chế, phạm vi lớn nhất có thể đạt tới mức một nghìn trượng.

Vô tung quyết vận dụng tới lô hỏa thuần thanh, tùy ý dưới tình huống rõ như ban ngày cũng có thể biến mất không còn tung tích, nguyên lực bản thân thu phóng thuận lợi hơn, độn thuật lại càng đề thăng lên một đẳng cấp mới, tốc độ đã tiếp cận cao thủ linh hồn giai.

Trảm liệt thương trở thành một trong những kỹ nghệ lợi hại nhất của Lâm Khiếu Đường, do độn liệt chỉ trước kia diễn biến mà thành, cùng với trảo long thủ kết hợp sáng tạo ra loại kỹ nghệ này. Kỹ nghệ này có khuyết điểm lớn nhất chính là mỗi một lần sử dụng đều bị tiêu hao nguyên lực rất lớn, tối đa chỉ có thể huyền hóa ra hơn mười thanh, nếu như vượt quá số lượng này Lâm Khiếu Đường căn bản ăn không tiêu.

Trảm liệt thương một khi phóng ra ngoài xác thực có lực sát thương cực lớn, thế nhưng độ cứng cũng không cường hãn như trong tưởng tượng, hơn nữa cường độ lại hoàn toàn thành lập trên cơ sở tiêu hao nguyên lực vô cùng lớn.

Lâm Khiếu Đường phát hiện, vô luận là dùng nhiều hay ít nguyên lực để huyền hóa thành trảm liệt thương, nguyên lực hóa thành kim thương luôn luôn thiếu vài phần cứng rắn trong chiến đấu. Lâm Khiếu Đường luôn luôn miễn cưỡng dùng trảm liệt thương để chống đỡ công kích của đối phương, tuy rằng vẫn có thể chống đỡ được, thế nhưng đó hoàn toàn được thành lập trên cơ sở tiêu hao vô cùng lớn.

Trong nháy mắt khi trảm liệt thương nát bấy, Lâm Khiếu Đường phát ra rất nhiều nguyên lực mới có thể làm cho thân thương không tan rã, nhược điểm này vẫn luôn vây khốn trong đầu Lâm Khiếu Đường.

Kỳ thực rất ít kỹ nghệ chỉ dùng trực tiếp nguyên lực để trực tiếp huyền hóa thành vũ khí bởi vì tiêu hao quá lớn. Thứ hai nguyên lực ngưng tụ thành vũ khí dù sao thì cũng thuộc về thuần năng lượng thể, không thể bền chắc được như những vũ khí vật chất thực, nếu như đối thủ có tu vi cao hơn thì có thể lập tức đem thương thể đánh tan.

Trảo long thủ thực tế cũng là kỹ nghệ tương tự, bất quá loại kỹ nghệ này không cần phải trực tiếp dùng cứng đối cứng, hầu như được sử dụng để phụ trợ đánh lén trong chiến đấu. Chỉ có trảm liệt thương của hắn là trực tiếp cứng đối cứng.

Trên thực tế hai loại kỹ nghệ này đều tồn tại khuyết điểm tiên thiên, bình thường không nhìn ra kẻ hở này, thế nhưng khi chống lại đối thủ có pháp bảo lợi hại hoặc trang bị vũ khí mà nói, chắc chắn sẽ gặp thiệt thòi hơn nhiều.

Người khác nếu như lợi dụng tốt khuyết điểm này thì có thể dùng một chút tiêu hao để đổi lấy lượng tinh lực thật lớn của Lâm Khiếu Đường, vì vậy khi chiến đấu sự chịu đựng bản thân sẽ nhanh hạ thấp hơn. Những

nhược điểm này có thể nói là trí mạng.

Lâm Khiếu Đường cho đến nay vẫn cố gắng tránh những cuộc chiến chính diện, sử dụng "tham thị thú" để tấn công, mới có thể làm cho nhược điểm không bại lộ trước mắt đối thủ. Kỳ thực những khuyết điểm này khi Lâm Khiếu Đường đột phá sư giai đã phát hiện ra được rồi, chỉ là lúc đó chưa có thời gian và năng lực sửa đổi.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Lâm Khiếu Đường mới nghiêm trọng phát hiện ra những kỹ nghệ này thuộc về loại tiêu hao cực lớn, uy lực tuy mạnh mẽ, thế nhưng không thể kéo dài được, luôn luôn làm cho bản thân rơi vào trạng thái khô kiệt, loại cảm giác này phi thường khó chịu.

Lâm Khiếu Đường từ trong trữ vật đai lưng lấy ra một kiện khôi giáp rất lớn, chính là bộ khôi giáp mà Hoa Tiên Tử đã đưa cho khi sấm nhập vào tầng thứ sáu trong "ma tháp cấm địa", một di vật của thượng cổ tu luyện giả.

Khôi giáp này cực kỳ nặng, không biết nó được chế tạo ra từ tài liệu gì, khôi giáp được sử dụng nguyên liệu không hề pha trộn, cực kỳ xa xỉ. Đây là một bộ khôi giáp hầu như có thể che phủ toàn bộ thân thể, độ dày vượt qua một tấc, đối với một khôi giáp thông thường mà nói thì đã tương đối dày.

Hơn nữa bộ giáp này lại to lớn vô cùng, ước chừng hơn hai mét, có thể thấy được chủ nhân bộ giáp có thể hình to lớn như thế nào, chắc là một tu luyện giả thuộc về chức nghiệp cận chiến.

Lâm Khiếu Đường đã sử dụng hết tất cả các thủ đoạn muốn phá hủy bộ giáp, thế nhưng ngay cả một điểm vết tích cũng không lưu lại được.

Trải qua hơn một tháng nhiều lần thí nghiệm dò xét, Lâm Khiếu Đường tìm tòi trong trí nhớ, cuối cùng cũng phát hiện ra bộ giáp này rất có thể dùng bí huyền kim để luyện chế ra, cho dù không phải toàn bộ đi nữa thì ít nhất cũng có pha lẫn rất nhiều bí huyền kim.

Bí huyền kim là một loại tài liệu cực kỳ hi hữu để luyện bảo, nếu như đan được được chia làm ba cấp độ thượng trung hạ ba phẩm, mỗi một phẩm lại chia thành chín cấp, từ thấp đến cao được phân hóa cực kỳ cẩn thận vậy thì bí huyền kim trong hệ thống các loại tài liệu luyện bảo chắc chắn thuộc về loại tài liệu thượng phẩm cấp một, cũng chính là một trong những loại tài liệu cực kỳ cao cấp.

Đối với bất kỳ một tu luyện giả nào mà nói có được loại tài liệu như thế này có thể nói vô cùng may mắn, coi như là thần khí trong truyền thuyết cũng có sự pha trộn của bí huyền kim, điều này cho thấy tác dụng của bí huyền kim trên thế giới vô cùng to lớn.

Trước đây Lâm Khiếu Đường chưa từng nghĩ tới muốn luyện bảo, càng không nghĩ tới chính bản thân lại bắt tay vào làm việc, bởi vì một người thuộc võ tông thì không cần phải luyện bảo, bất quá nếu như bản thân đã không phải là thuần võ chức giả chân chính, vậy thì tựa hồ vẫn nên luyện chế một số pháp bảo để phụ trợ cho bản thân.

Đầu tiên là công tác tinh luyện, Lâm Khiếu Đường đối với thành phần của bộ giáp cũng không rõ ràng cho lắm, thế nhưng có thể khẳng định được chắc chắn không phải hoàn toàn là do bí huyền kim luyện chế ra, nếu như vậy thì thực sự quá xa xỉ rồi.

Cũng may bản thân Lâm Khiếu Đường tu luyện tâm pháp đầu luyện, cho dù đối với những thứ xa lạ như thế này, luôn luôn tìm được quy luật, huống hồ đặc điểm của bí huyền kim hẳn lại hiểu rõ ràng.

Lâm Khiếu Đường vẫn dùng thủ đoạn cũ, chọn nguyên dương làm lô đỉnh, đem khôi giáp hoàn toàn bỏ vào bên trong, từng chút từng chút tinh luyện bí huyền kim, tiến độ chậm chạp phi thường.

Thời gian một tháng trôi qua, Lâm Khiếu Đường đã tinh luyện ra được một chút bí huyền kim to bằng đầu ngón tay, ít thì có ít, thế nhưng bí huyền kim mà Lâm Khiếu Đường luyện chế ra lại cực kỳ tinh thuần.

Bí huyền kim có màu tím phát sáng, cực kỳ chói mắt, quyến rũ, quang hoa yêu dị bên ngoài làm cho người ta có cảm giác chói mắt.

Lâm Khiếu Đường lấy ra khối bí huyền kim, trong nháy mắt bắn ra, phóng thẳng vào bộ khôi giáp, oanh một tiếng, vốn Lâm Khiếu Đường không thể lay động được đến một vết xước nhỏ trên mặt khôi giáp, lúc này khôi giáp lại xuất hiện một lỗ thủng cỡ ngón tay.

Lâm Khiếu Đường vô cùng mừng rỡ thu hồi khối bí huyền kim, loại tài liệu luyện bảo ngay cả thượng cổ tu luyện giả cũng cực kỳ quý trọng này, quả nhiên không giống bình thường.

Hai mắt Lâm Khiếu Đường tỏa sáng, nếu như đã có được tài liệu tốt nhất mà không thể luyện ra được một bảo bối gì đó vậy thì quá xin lỗi chính mình rồi, nhất thời đem nguyên lực bên trong nguyên dương mạnh mẽ thúc đẩy gia trì tăng tốc tinh luyện ”bí huyền kim”.

Mắt nhắm mắt ngủ luyện chế hầu như làm cho Lâm Khiếu Đường quên đi thời gian trôi qua, tất cả mọi thứ ngoại trừ tinh luyện và tu luyện ra đều bị vứt ra khỏi đầu.

Một năm, hai năm, ba năm cũng có lẽ là bốn năm, năm năm...

Rốt cuộc đã trải qua bao lâu, chính Lâm Khiếu Đường cũng không rõ ràng, trước cửa phòng đã bị bao phủ bởi một tầng bụi rất dày, toàn bộ động phủ đầy mạng nhện, bên ngoài huyết động, toàn bộ vong linh cốc thậm chí toàn bộ Âm Thi đảo đều bị một loại động vật thể tích như côn trùng, thân thể như ma thú, toàn thân màu lam, chính là ”tham thị thú” chiếm cứ.

Vào một ngày, Âm Thi đảo vẫn như mấy năm qua cực kỳ yên tĩnh, không hề có người nào vắng lai, trải qua lễ rửa tội của ”tham thị thú” vong linh tử khí trong Âm Thi đảo đã nhạt đi rất nhiều, sương mù âm trầm cũng trở thành đám vụ khí nhu hòa bình thường nhất, không hề làm cho người khác sinh ra cảm khác khó chịu không khỏe.

Đột nhiên, không gian xung quanh trung tâm tử vong cốc đột nhiên xuất hiện một cơn gió xoáy điên cuồng hấp thu tất cả nguyên khí thiên địa bốn phương, nhất thời nguyên khí trong phương viên mấy nghìn dặm xung quanh đều bị hút sạch sẽ.

Mà nguyên lực hỗn loạn khắp nơi giống như tìm được chỗ tồn tại chen chúc tiến tới, tụ tập trên không gian đỉnh tử vong cốc càng ngày càng nhiều, càng tích tụ càng dày, cuối cùng gió xoáy chuyển thành thẳng xuống, xâm nhập vào trong một huyết động tại tử vong cốc.

Các tu luyện giả trong phương viên mấy nghìn dặm không hẹn mà cùng nhìn về phương hướng nguyên khí thiên địa điên cuồng tụ tập, âm thầm cảm thán và ước ao rất nhiều, lại có một chút đổ kỵ, có người đã đột phá đại sư giai tiến nhập vào linh hồn giai, chỉ khi nguyên lực xảy ra sự biến hóa về chất mới tạo ra cảnh tượng kỳ dị như thế này.

Bất quá Âm Thi đảo là một nơi hẻo lánh nhất trong toàn bộ hải vực, số lượng tu luyện giả trong phạm vi mấy nghìn dặm xung quanh không nhiều, cấp bậc cũng tương đối thấp, bởi vậy không khiến cho người khác đến gây rối, những tu luyện giả cấp thấp này không ai muốn tiếp cận một nơi nguy hiểm như Âm Thi đảo.

Vẫn đau khổ tinh luyện ”bí huyền kim” để luyện bảo, Lâm Khiếu Đường đột nhiên mạnh mẽ mở hai mắt, khóe môi không tự chủ được nhếch lên tạo thành một đường vòng cung vô cùng rõ ràng, ngừng công việc hiện tại, thu hồi khôi giáp và bí huyền kim đã luyện chế được, vẻ mặt rất vui mừng tiêu sái đi ra khỏi nhà đá.

Bên ngoài huyết động, một nữ tử áo dạ tinh linh mặc bộ quần áo bó sát người màu xanh, kinh ngạc nhìn tử vong cốc, giống như là đang có loại cảm giác bưng tỉnh sau một thời gian dài.

“Tân Tây Á, người đã thành công rồi!”

Một âm thanh thông thả từ trong huyết động truyền ra ngoài.

Trên mặt nữ tử áo dạ tinh linh hiện rõ nét kinh hí cười khê, mạnh mẽ xoay người lại:

“Công tử, ngài cũng xuất quan rồi.”

Lâm Khiếu Đường nhún vai nói:

“Cũng không bé quan, tại sao trùng quan?”

Sắc mặt Tân Tây Á ngưng lại, nghi hoặc nói:

“Công tử, lẽ nào người không tu luyện hay sao?”

Lâm Khiếu Đường cười khổ một chút rồi nói:

“Có, thế nhưng thất bại rồi, cảm giác thời gian còn chưa tới, lửa còn chưa đủ a, vẫn làm chút việc cần thiết.”

“Cảm tạ công tử ban cho hai khóa linh vương đan, nếu như không có hai khóa linh vương đan này, Tân Tây Á không có khả năng trùng quan thành công.”

Tân Tây Á cảm kích thốt lên.

Theo như kế hoạch thời gian của Lâm Khiếu Đường, không sai biệt lắm đã có chín năm trôi qua, tuy rằng trùng quan thất bại, thế nhưng trong chín năm qua không phải là không có thu hoạch, căn cơ tu vi so với trước đây vững chắc hơn nhiều lắm, càng thêm tinh luyện ra không ít bí huyền kim, đã đem một bộ phận trong đó chế luyện ra một trảo long thủ và một cây huyền kim thương dài khoảng hai thước.

Tiến độ hơi chậm chạp, thế nhưng coi như vẫn có chút thành tựu, bí huyền kim vốn là vật liệu chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Bên ngoài tử vong cốc đột nhiên xuất hiện một trận rối loạn, đàn ”tham thị thú” rậm rạp giống như nước thủy triều dâng mãnh bay vào trong động phủ, quay vòng quanh Lâm Khiếu Đường hưng phấn lao lên trên rồi lại hạ xuống dưới, giống như những chú chó nhỏ đã lâu không gặp chủ nhân mừng rỡ lắc lắc đuôi.

“Công tử, chúng đã biến dạng rồi!”

Tân Tây Á kinh ngạc nhìn đám tham thị thú.

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng cười, ánh mắt chợt lóe, ”tham thị thú” giống như nhận được mệnh lệnh mang tính cưỡng chế nào đó, nhanh chóng bay vào trong ống tay áo rồi tới không gian trữ vật đai lưng, một đàn ”tham thị thú” cực lớn trong nháy mắt đã biến mất không thấy, cánh tay áo của Lâm Khiếu Đường chính là một cánh cửa tiến vào trữ vật đai lưng.

“Bên ngoài đã nhiều năm như vậy, cũng nên trở về nhà rồi!” Lâm Khiếu Đường vuốt vuốt trữ vật đai lưng cười nói.

“Công tử, Lý Nhĩ pháp sư còn chưa đi ra?” Tân Tây Á đột nhiên hỏi.

Liếc mắt nhìn vào chỗ sâu trong động phủ, Lâm Khiếu Đường thản nhiên nói:

“Thương thế của lão gia hỏa này xem ra vô cùng nghiêm trọng, người đã đột phá đại sư giai tiến vào linh hồn giai, động tĩnh lớn đến như vậy mà hắn vẫn chưa đi ra ngoài, sợ là phải một hai mươi năm nữa mới có thể đi ra được.”

“Công tử, người dự định tiếp tục tu luyện? Hay là chuẩn bị độ hải?” Tân Tây Á tràn đầy chờ mong hỏi.

Lâm Khiếu Đường lắc lắc đầu nói:

“Tất cả đều không phải, ta muốn đi tìm một người, từ chỗ nàng lấy một thứ, có lẽ đối với con đường tu luyện của ta sẽ có trợ giúp.”

275. Chương 277: Trở Lại Hải Đảo

Liên tục phi hành trong thời gian hơn một tháng, Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á đã bay đến bờ biển nơi mà Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên đặt chân đến Minh Tây đại lục.

Thị trấn nhỏ vẫn là thị trấn nhỏ như trước, vẫn đầy rẫy khí tức giáo hội chủ nghĩa ba quyền, trên mặt mỗi người hầu như lúc nào cũng trầm lặng, nhìn giống như những cái xác không hồn, không nhìn thấy một điểm sinh khí nào, so với lần trước Lâm Khiếu Đường đến đây còn muốn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Một đường đi tới, hầu như toàn bộ Minh Tây đại lục đều như vậy, tựa hồ như vừa mới trải qua một trường họa kiếp, mọi người còn chưa hoàn toàn từ trong trường họa kiếp này tỉnh lại.

Lâm Khiếu Đường cũng lười đi thăm hỏi tình huống cụ thể, trực tiếp cùng Tân Tây Á bay tới hòn hải đảo, Lâm Khiếu Đường nhớ vô cùng rõ ràng lộ tuyến trước kia, hòn đảo đó cách đại lục ngoài nghìn dặm, tuy rằng không tính là rất xa, thế nhưng lại có tính nguy trang cực tốt, có rất ít người phát hiện được nơi này.

Một đường bay tới, kim quang trong mắt Lâm Khiếu Đường không ngừng lóe sáng, A Mạn Đạt và La Cách Tư đều là những cao thủ trận pháp, phụ cận hải đảo tự nhiên có bố trí rất nhiều ma pháp trận nhằm quấy nhiễu tầm nhìn, còn có rất nhiều loại ma pháp trận mang tính phòng ngự hoặc tấn công.

Bất quá hai mắt của Lâm Khiếu Đường khi vận chuyển nguyên lực theo tâm pháp đấu luyện có thể rất nhẹ nhàng phân biệt được nguy trang bên ngoài ma pháp trận, lại thêm ký ức trước kia vẫn rất rõ ràng, không tốn bao nhiêu thời gian. Lâm Khiếu Đường đã thông qua được tầng tầng cản trở, sau đó đã phát hiện ra bóng xanh mờ mờ phía trước.

Bởi vì đối với địa hình rất quen thuộc, trên người lại có địa đồ mà A Mạn Đạt lưu lại, còn có phương pháp để thông qua được những trận pháp cản đường, Lâm Khiếu Đường mang theo Tân Tây Á rất nhẹ nhàng đã tiến vào biên giới sát hải đảo.

Thế nhưng có một ma pháp trận mười ba cấp bên ngoài đã gây ra chút khó khăn cho Lâm Khiếu Đường, đây rõ ràng là phong tuyết liên thiên ma pháp trận trước kia, nhưng có điều nó đã được nghiên cứu hoàn chỉnh tăng uy lực lên rất nhiều.

Lâm Khiếu Đường có thể cảm thụ được vô cùng rõ ràng bộ pháp trận này có nguyên lực cảm vô cùng cường đại, nếu như mạo muội xông vào có thể sẽ chịu đau khổ.

Thử truyền âm vào bên trong, thế nhưng cũng không thể xuyên qua được ma pháp trận bảo hộ tầng tầng lớp lớp, toàn bộ phần bên ngoài hải đảo bị bao phủ bên trong ma pháp trận phong tuyết liên thiên, bên trong lại có thêm ít nhất ba tầng ma pháp trận khác bảo hộ, hơn nữa tầng trong so với tầng ngoài càng mạnh hơn.

Lâm Khiếu Đường nhất thời có chút khó khăn, bất quá nếu như đã có bộ ma pháp trận này tồn tại, hẳn có thể an tâm không ít, những thứ này đại biểu cho mấy người A Mạn Đạt đều sinh hoạt rất tốt.

Suy nghĩ một chút, Lâm Khiếu Đường giơ tay lên, một thanh trường thương toàn thân màu tím thình lình xuất hiện, chính là thanh "Trảm liệt thương" do bí huyền kim luyện chế mà thành. Thanh trường thương này chính là dung hợp giữa kỹ nghệ "trảm liệt thương" và bí huyền kim vì vậy thanh trường thương này đã không còn đơn giản là "trảm liệt thương" thông thường nữa mà chính là một tầng cao hơn "huyền liệt thương". Trường thương rời tay, đầu ngón tay của Lâm Khiếu Đường sáng ngời, thanh trường thương giống như điện xẹt bắn thẳng vào trong trận bích ma pháp trận phong tuyết liên thiên.

Đã bị xâm lấn, ma pháp trận lập tức khởi động, phong bạo tuyết băng rít gào, đem toàn bộ không gian trong ma pháp trận bao vây lại, một ma pháp trận công kích phòng ngự kinh khủng, nếu như có người nào đó tự tiện xông vào, thực sự là cử tử nhất sinh.

"Huyền liệt thương" cũng không xâm nhập vào quá sâu, Lâm Khiếu Đường liền thu thương về, thân thương đã bị trúng khá nhiều công kích phong tuyết băng địa từ ma pháp trận thế nhưng chưa hề có chút tổn hại nào.

Nhìn huyền liệt thương Lâm Khiếu Đường vô cùng cảm thán, nếu như có thể luyện chế ra bảy mươi hai thanh huyền liệt thương như thế này, đồng thời khống chế thì uy lực to lớn đến mức nào. Tuyệt đối có thể so sánh với như pháp bảo trang bị của những lão quái vật, thậm chí hơn hẳn chứ không kém, thế nhưng muốn luyện chế ra nhiều huyền liệt thương như vậy thì rốt cuộc là cần bao nhiêu bí huyền kim đây?

Ngay khi Lâm Khiếu Đường còn đang suy nghĩ, đột nhiên một đạo thiểm điện phóng tới, Lâm Khiếu Đường không chút hoang mang, đưa tay nghênh tiếp, thiểm điện bắn trúng vào lòng bàn tay, lập tức bị một cỗ nguyên lực nhu hòa đơn giản hóa giải.

Một đạo thanh âm thô lỗ trong hư không vang lên

"Là ai dám can đảm xông vào cấm địa hải vực này?"

Lâm Khiếu Đường mỉm cười, đang muốn đáp lời, một cây đại bồng màu đen thô to xuyên qua trận bích ma pháp trận trực tiếp bắn ra ngoài, mạnh mẽ đập tới.

Lâm Khiếu Đường không tránh né, cảm nhận sự biến đổi trong hư không, một bàn tay to màu tử kim bỗng nhiên xuất hiện bên người.

Đương, tiếng vang thanh thúy, bàn tay to màu tím vàng dễ dàng bắt được thanh đại bổng.

Một lão ả nhân vóc người chắc nịch giống như đạn pháo bắn ra ngoài ma pháp trận, thân ảnh của Lâm Khiếu Đường chợt lóe lên, chớp mắt đã xuất hiện phía sau lão ả nhân, lão ả nhân căn bản không nhìn thấy rõ động tác của hắn, nhất thời hết nhìn đông lại nhìn tây.

Một bàn tay to mạnh mẽ kéo râu của lão ả nhân, lão ả nhân nhất thời đau đến oa oa kêu to, chửi bới nói:

“Có bản lãnh thì cùng lão ả nhân ta giao thủ chính diện, đánh lén thì tính là bản lãnh gì?”

“Tác Cáp Đồ, dường như là ngươi đến đánh lén ta trước cơ mà! Ta vẫn liên tục ở ngoài ánh sáng.”

Thanh âm thần nhiên vang lên bên tai lão ả nhân.

Lão ả nhân vừa muốn tiếp tục chửi mắng, đột nhiên đứng sững người một chỗ, kinh ngạc quay đầu lại, khi nhìn thấy dáng người quen thuộc và khuôn mặt, nụ cười tuần lãng kia, lão ả nhân nhất thời kích động đến nổi chồm râu rung rung, quay người lại, ôm cổ Lâm Khiếu Đường.

“Đường Lâm, thật là ngươi hay sao? Ta không phải là nằm mơ đấy chứ? Ta còn tưởng ngươi chết mất rồi, ta còn tưởng ngươi đem lão gia hỏa ta quên rồi cơ!”

Tác Cáp Đồ không thể tin tưởng được hét lên, ngôn ngữ cũng có chút lộn xộn, đôi cánh tay thô ngắn ôm chặt lấy Lâm Khiếu Đường.

“Thế nào lại quên được đây? Ta không phải là đã đến thăm ngươi rồi hay sao?” Lâm Khiếu Đường nhìn lão ả nhân nói.

Tác Cáp Đồ đẩy Lâm Khiếu Đường ra tỉ mỉ quan sát.

“Đường Lâm, ngươi so với trước đây mạnh hơn nhiều rồi, ta còn không cảm nhận được khí tức của ngươi nữa.”

“Có sao? Dường như hình dáng của ta cũng không có gì biến hóa mà!” Lâm Khiếu Đường trêu chọc nói.

Tác Cáp Đồ thối thối chồm râu mép nói:

“Còn không có biến hóa, đã có tu vi đại sư giai hậu kỳ rồi, lúc trước khi chúng ta chia tay nhau thì ngươi mới tiến nhập đại sư giai không lâu mà thôi.”

“Ngươi cũng không rồi, sắp tiếp nhập vào đại sư giai rồi!” Lâm Khiếu Đường cười nói.

“Còn sớm lắm, đừng xem ta chỉ còn cách một bước nhỏ, thế nhưng một bước này xa vạn dặm a!”

Tác Cáp Đồ trả lời.

“Lão ả nhân, còn chưa đem người xâm lấn giải quyết hay sao?” Một thanh âm thanh thúy vang lên, từ phía sau truyền tới.

“Ngã Thập, ngươi xem ai tới đây này!” Tác Cáp Đồ khản cấp kêu.

“Ai?”

Âm thanh thanh thúy có vẻ như rất hiếu kỳ, chỉ chớp lát một thân ảnh yếu diệu thon dài đã bước ra khỏi trận bích, tốc độ cực nhanh chỉ nhìn thấy cái bóng.

“Lâm tiên sinh, thực là ngươi hay sao?”

Thân ảnh thon dài vừa mới ra khỏi trận bích không xa liền dừng tại chỗ.

Trong đôi mắt của Ngã Thập cư nhiên lóe ra lệ quang, Lâm Khiếu Đường mỉm cười gật đầu:

“Quận chúa, đã lâu không gặp!”

“Oa...”

Một trận tiếng khóc lóc dội nhiên bay vọt vào không trung, sau khi chấn thiên động địa, nhanh chóng đình chỉ lại, khiến cho lão ả nhân và Lâm Khiếu Đường đối mặt nhìn nhau, thậm chí ngay cả Tân Tây Á vốn lạnh lùng đứng một bên cũng lộ rõ vẻ ngạc nhiên, phản ứng của nha đầu này tựa hồ quá kịch liệt rồi.

Sâu trong một chỗ u cốc hải đảo, trong mấy gian nhà có một căn phòng khá lớn thỉnh thoảng vẫn truyền ra tiếng khóc giật giật của nữ nhi.

“Nha đầu, người đã khóc quá lâu rồi đấy, lúc này cũng nên dừng lại đi thôi!” Tác Cáp Đồ gấp đến độ xoay vòng quanh.

“Người ta nhìn thấy Lâm đại ca kích động lại muốn khóc mà!” Ngã Tháp lau nước mắt phản bác nói.

Lâm Khiếu Đường quan sát bốn phía, mọi thứ xung quanh cùng với hai mươi năm trước cũng không có gì khác biệt nhiều, vẫn là bộ dáng trước đây, ngồi nửa ngày vẫn chưa nhìn thấy chủ nhân đi ra, không khỏi hỏi:

“A Mạn Đạt và La Cách Tư còn đang bế quan nghiên cứu, chế tạo ma pháp trận hay sao?”

Tác Cáp Đồ lắc đầu nói:

“Hai người bọn họ từ hơn ba năm trước đã ly khai nơi này rồi.”

“Ly khai? Bọn họ đi tới nơi nào?” Lâm Khiếu Đường kinh ngạc hỏi.

“Ba năm trước đây nhân ngư tộc gặp phải cảnh hải thú quần công kích, nguy hiểm trước mắt, A Mạn Đạt thu được nhân ngư tộc linh hồn truyền âm đặc thù nên đã mang theo La Cách Tư cùng đi, hiện tại trên đảo này chỉ còn có ta, Ngã Tháp còn có nữ phó của A Mạn Đạt mà thôi.”

Tác Cáp Đồ lộ khuôn mặt buồn chán nói.

“A Mạn Đạt tỷ tỷ đi giúp tộc nhân của mình kháng địch, nói là đi rất nhanh sẽ trở về, kết quả là hơn ba năm trôi đi, vẫn không có chút tin tức nào.”

Ngã Tháp rút cuộc ngừng tiếng khóc chen vào nói.

“A!”

Lâm Khiếu Đường thất vọng gật đầu lên tiếng.

“Được rồi!”

Tác Cáp Đồ đột nhiên ra sức vỗ đầu cả kinh nói, ánh mắt mọi người tựa hồ như tập trung hết vào người lão ả nhân này.

“A Mạn Đạt trước khi đi đã để lại vài thứ, dặn ta khi đích thân Đường Lâm tới đây thì giao nó cho người.”

Lão ả nhân hấp tấp nói.

Tinh thần Lâm Khiếu Đường hơi hơi rung lên:

“Vật gì?”

Tác Cáp Đồ làm biểu tình không hiểu biết gì nói:

“Ta cũng không biết, A Mạn Đạt nói chỉ có thể để cho Đường Lâm người mở, chờ, ta đi lấy thứ đó đến.”

Thân thể chắc nịch của lão ả nhân nhanh như chớp chạy ra ngoài, rất nhanh đã quay trở lại, trong tay cầm theo một chiếc rương nhỏ rất tinh xảo, trên ngoài bao phủ một tầng vi hình ma pháp trận (ma pháp trận loại nhỏ) mắt thường có thể nhìn thấy được.

Lâm Khiếu Đường tiếp nhận chiếc rương, khi bàn tay chạm vào ma pháp trận bên ngoài đột nhiên cảm nhận được một loại lực lượng nhu hòa rất quen thuộc, cùng với lực lượng mà A Mạn Đạt dùng để tinh lọc thánh quang độc trong cơ thể chính mình trước kia rất giống nhau.

Đầu ngón tay của Lâm Khiếu Đường phát ra một tia nguyên lực, khi nguyên lực tiếp tục với ma pháp trận bên ngoài, ba một tiếng, ma pháp trận tự động biến mất.

“Đơn giản như vậy?”

Trong lòng Tác Cấp Đồ cực kỳ bất bình lập tức kêu lên, lại giống như một hài tử giận dữ nói:

“Lão ải nhân ta hao tâm tổn lực cũng không làm sao mở được chiếc rương này, lại còn bị cái ma pháp trận bên ngoài chiếc rương làm cho bị thương, như thế nào mà Đường Lâm ngươi chỉ cần chạm vào nó một cái thì nó giống như gặp quỷ chuẩn mất tiêu, cái này, quá không công bằng rồi.”

“A Mạn Đạt tỷ tỷ cho ngươi bảo quản thứ tốt, không cho ngươi mở ra, muốn nhìn lên thứ gì đó của người khác, quá vô sỉ!”

Ngã Tháp nhả lại cái mũi nhỏ lằm bằm nói.

Tác Cấp Đồ không hề để ý thối thối râu mép nói:

“Lão ải nhân ta chỉ hiếu kỳ một chút mà thôi, nhìn liếc mắt xem rốt cuộc nó là cái gì, cũng không có điều gì tổn thất mà.”

Lâm Khiếu Đường cười tủm tỉm nhìn một già một trẻ, phảng phất giống như trở lại thời gian hơn mười năm trước, khi đó quả thực cả ngày đều nghe thấy tiếng hai người này cãi nhau.

“Còn đứng ở chỗ này làm gì? A Mạn Đạt tỷ tỷ đã nói rồi, chỉ để một người Lâm đại ca nhìn mà thôi.”

Ngã Tháp kéo bộ râu mép của lão ải nhân đi ra ngoài.

“Nha đầu chết tiệt kia, buông râu mép ra, ta so với ngươi nhiều hơn đến ba trăm tuổi, là trưởng bối của ngươi, ngươi cần phải tôn kính ta.”

Theo thanh âm của Tác Cấp Đồ dần dần đi xa, hai thân ảnh hài hước biến mất khỏi gian phòng.

Tân Tây Á lắc mình một cái cũng biến mất tại chỗ, Lâm Khiếu Đường bĩu môi, kỳ thực hắn cũng không ngại để cho bọn họ nhìn thấy, thế nhưng lúc này lại thành ra thần thần bí bí, điều này làm cho Lâm Khiếu Đường không được tự nhiên cho lắm.

Nắp rương chậm rãi mở ra, cũng không có quang hoa chói mắt, cũng không có vật gì đó kỳ dị, thậm chí nguyên lực cảm cũng không có, bên trong vô cùng đơn giản chỉ có hai khối lam ma thạch mà thôi.

Một khối là ký ức lam ma thạch, một khối là bí thuật lam ma thạch, Lâm Khiếu Đường cảm lấy ký ức lam ma thạch, nguyên thức tiến vào bên trong, thanh âm của A Mạn Đạt nhất thời vang lên trong ý thức hải.

“Lâm tiên sinh, A Mạn Đạt vì một số nguyên nhân quan trọng mà phải quay lại bộ tộc, thất lễ mong rằng tiên sinh thông cảm, khổng thú ma pháp trận đã được hoàn thành từ khi ta quay trở lại hải đảo năm thứ sáu, đây là kiệt tác hoàn mỹ nhất từ khi A Mạn Đạt chào đời tới nay, dựa theo ước định của chúng ta, Lâm tiên sinh nhất định trở thành người thứ nhất sử dụng bộ ma pháp trận này, không chỉ có như vậy, bộ ma pháp trận này còn có thể liên tục thăng cấp, so với việc nói đây là một bộ ma pháp trận, không bằng nói nó là bộ bí thuật thì đúng hơn, ta đã đem phương pháp khởi động phục chế lại rất rõ ràng trong ký ức lam ma thạch, Lâm tiên sinh, ngài có thể chậm rãi nghiên cứu...”

276. Chương 278: Đại Tiêu Điều

Đến lúc này, trên mặt Lâm Khiếu Đường bắt gặp nở nụ cười nhẹ nhàng, tiếp tục dùng nguyên thức dò xét.

“Ta còn nhớ trước kia ta đã nói rồi, ta muốn nghiên cứu một loại ma pháp trận phụ trợ tu nguyên, nên đã đặc biệt làm cho ngươi một cái, bất quá ma pháp trận này lại có tới hai chỗ thiếu hụt. Một khi khởi động thì không thể thu hồi lại được, phải dùng cho hết mới thôi, đại khái có thể dùng khoảng mười năm, lại thêm vật phẩm để khởi động khá đặc thù, ngoại trừ nguyên lực ra còn cần tới năm vạn nguyên thạch.”

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút, cũng không vội vã nghiên cứu bí thuật khổng thú ma pháp trận, tạo nghệ trên phương diện nghiên cứu ma pháp trận của A Mạn Đạt, sợ là toàn bộ Minh Tây đại lục này cũng khó có người so sánh được với nàng. Lâm Khiếu Đường rất yên tâm đem ký ức lam ma thạch và bí thuật lam ma thạch thu hồi vào trong trữ vật đại lung.

Ba ngày sau, bờ cát sát biên giới hải đảo, Tác Cáp Đồ dùng bộ mặt tiếc hận nói:

“Đường Lâm, người lại muốn đi hay sao? Sao không ở lại mấy ngày nữa bồi lão ả nhân ta uống rượu?”

“Lần sau đi, ba ngày qua uống cũng không ít nha. Tác Cáp Đồ người nếu như muốn sớm tiến vào đại sư giai thì nên uống ít hơn một chút, dùng nhiều tâm tư hơn vào phương diện tu luyện, rất nhanh sẽ trùng quan thành công.”

Lâm Khiếu Đường cảm giác hiện tại bản thân đối mặt với không phải là một lão ả nhân đã hơn ba trăm tuổi mà chính là một tiểu hài tử hơn mười tuổi mà thôi.

Tác Cáp Đồ thối thối chòm râu mép có vẻ nghe lời, thế nhưng rất nhanh liền hết nhìn đông lại nhìn tây, to tiếng hét lên:

“Ngã Thập nha đầu này thật kỳ cục nha, không phải đã nói là cùng nhau đến tiến biệt hay sao chứ? Cư nhiên đến bây giờ còn chưa tới, thực sự quá lạnh lùng!”

“Tử lão đầu. Người nói ai?”

Thanh âm của Ngã Thập đột nhiên xuất hiện phía sau Tác Cáp Đồ dọa cho lão ả nhân thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Nha đầu chết tiệt người muốn hại chết ta a.”

Tác Cáp Đồ vỗ vỗ ngực, bộ dáng vô cùng thất kinh, thế nhưng rất nhanh liền bị bộ quần áo trên người Ngã Thập hấp dẫn

“Nha đầu, sao hôm nay người lại mặc bộ y phục này. Đây không phải là y phục cũ của người hơn mười năm trước hay sao chứ? Từ khi tới nơi này còn tưởng là người đã bỏ đâu mất rồi!”

“Quận chúa khả ái ta mặc cái gì không cần người xen vào.” Ngã Thập thần khí nói.

Tròng mắt của Tác Cáp Đồ xoay tròn chuyển động, lập tức nhìn vào Ngã Thập vuốt vuốt chòm râu nói:

“A. Ta đã biết rồi. Người muốn Lâm đại ca của người lưu lại, nên đã cố ý mặc bộ quần áo này chứ gì?”

“Phi. ả nhân chủ lý thô xuất tượng nha (Miệng lão ả nhân phun ra răng voi, ngà voi).”

Ngã Thập lập tức đổi chọi, thế nhưng trên mặt lại có chút đỏ lên, bộ y phục da thú này xác thực là quần áo trước kia nàng thường mặc.

Cùng với hai vai hài này ở cùng một chỗ, chắc chắn không bao giờ cảm thấy nhàm chán. Lâm Khiếu Đường cười tủm tủm nhìn hai người đang cãi nhau đột nhiên nhớ lại những hành vi của bản thân trước đây, thực sự có vài phần tương tự.

“Lâm đại ca. Ta nghĩ muốn đi cùng với người.” Ngã Thập nói ra lời kinh người.

Tác Cáp Đồ nghe xong lời này, nhất thời cả kinh kêu lên:

“Sao? Nha đầu. Người cũng muốn đi. Các người muốn lão ả nhân ta bị nhét vào một nơi cực độ buồn chán uống rượu một mình, muốn đi hết hay sao? Không được. Tuyệt đối không được. Lão ả nhân ta tuyệt đối không đáp ứng. Lão ả nhân ta cũng phải ly khai khỏi nơi này. Đi ra ngoài tìm rượu uống.”

Lâm Khiếu Đường có chút ngoài dự liệu, không nghĩ tới Ngã Thập bỗng nhiên lại có quyết định như vậy. Không phải là hắn không muốn mang theo bọn họ, mà là hắn hiểu rõ hành trình mà hắn phải đi thực sự rất nguy hiểm.

Lâm Khiếu Đường ở lại Minh Tây đại lục này đã hơn hai mươi năm. Đại đa số thời gian đều dùng để bế quan tu luyện, thời gian để lịch lãm bên ngoài sợ là không đến một năm rưỡi. Thế nhưng cái tên của hắn trên phiên đại lục này lại vang dội phi thường, người của hai đại giáo hội sợ là không có bao nhiêu người không nhận ra hắn, hơn nữa hắn lại có rất nhiều ân oán với họ.

A Mạn Đạt đã để lại cho Lâm Khiếu Đường tự nguyện ma pháp trận cần tới năm vạn khóa nguyên thạch mới có thể khởi động. Thế nhưng hiện tại Lâm Khiếu Đường vô cùng nghèo túng, thậm chí một nguyên thạch cũng không có, bất quá còn may là trên người hắn mang theo không ít thứ tốt, nếu lấy ra để bán lấy

nguyên thạch muốn kiếm được năm vạn nguyên thạch không phải là việc khó. Có điều những thứ đó thực sự vô cùng chói mắt, một khi lấy ra khẳng định sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt. Điều này làm cho sự nguy hiểm tăng lên nhiều.

Ngã Tháp và Tác Cáp Đồ hiện tại mới chỉ có tu vi sơ giai hậu kỳ, còn chưa tiếp nhập đại sơ giai, một khi gặp phải chuyện gì đó phát sinh, Lâm Khiếu Đường rất khó đảm bảo cho hai người này an toàn. Tân Tây Á đã có tu vi linh hồn giai, thêm nữa nàng là ám ảnh thích khách, có thể tự bảo vệ mình.

“Đường Lâm, sao ngươi lại không nói lời nào? Có phải là không muốn mang theo hai gánh nặng chúng ta? Ngươi quá không nói đến nghĩa khí rồi.”

Tác Cáp Đồ thổi thổi râu mép tròng mắt hét lên.

Khóe miệng Lâm Khiếu Đường nhếch lên tạo thành một đường vòng cung nhàn nhạt. Hai đầu lông mày cũng hơi chếch cao

“Ta cũng không nói như vậy nha. Nếu như ngươi đã tự thừa nhận chính mình là gánh nặng. Ta nghĩ hay là không nên mang ngươi theo tốt hơn.”

Nhân thần của Ngã Tháp sáng lên, lời này rõ ràng có ý tứ đáp ứng mang theo chính mình rồi. Liếc mắt khiêu khích nhìn lão ả nhân bên cạnh so với chính mình thấp hơn rất nhiều. Tác Cáp Đồ một trận hối hận, đặt mông ngồi xuống đất, lồm bồm nói:

“Các người đều đi hết đi. Để lão ả nhân ta một mình buồn chết nơi này, quên đi.”

“Lâm đại ca, không cần quan đến Tác Cáp Đồ, hắn rất thích uống rượu, sẽ làm hỏng việc mất.”

Ngã Tháp không buông tha người nói.

Tác Cáp Đồ tròng mắt nhìn Ngã Tháp. Lâm Khiếu Đường vừa định nói cái gì đó, chỉ là lão ả nhân ngồi trên mặt đất nhìn qua thực sự tức giận, lục đục đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên người nói:

“Mặc kệ, dù sao thì các người cũng phải mang theo lão ả nhân ta. Nếu không lão ả nhân sẽ ôm lấy y phục của các người không thả ra.”

Nói xong Tác Cáp Đồ làm bộ dáng vô lại, nắm ngay một góc y phục của Lâm Khiếu Đường, nhất thời chọc mọi người cười vang, thậm chí ngay cả Tân Tây Á với khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng cũng không tránh khỏi hiện lên tiểu ý.

“Ha ha, đi thôi, ta cũng không muốn bị một lão ả nhân dây dưa.” Lâm Khiếu Đường cười nói.

“Thế này còn được.”

Tác Cáp Đồ lập tức buông tay ra. Một đường chậm rãi chạy tới nơi tiếp giáp giữa bãi cát và rừng rậm trên hòn đảo nhỏ, nơi này có một vị miêu nữ trung niên đang đứng, nàng chính là nữ phó của A Mạn Đạt, nàng ở lại nơi này thủ hộ hòn đảo và phiên hải vực xung quanh.

Lão ả nhân và miêu nữ đơn giản trao đổi vài câu, sau đó mới chậm chậm hướng về phía mấy người Lâm Khiếu Đường đi tới. Tác Cáp Đồ và Ngã Tháp chưa thể phi hành được, bọn họ chỉ khi bước vào đại sơ giai mới có được năng lực dùng chính sức lực bản thân để phi hành. Lâm Khiếu Đường mang theo lão ả nhân, Tân Tây Á mang theo báo nữ. Bốn người phóng lên trời cao chỉ chốc lát liền biến mất trong bầu trời trong xanh.

Phổ Tây Lan liên minh là một khu vực thuộc phạm vi thống trị của Lai Đặc giáo, cũng chính là một trong bốn đại cường quốc Minh Tây đại lục. Trước kia Lâm Khiếu Đường bị Áo La Lạp cường ngạnh mang theo thuần di đến một hải vực rất gần với đường biển Phổ Tây Lan liên minh. Lâm Khiếu Đường cũng là từ một thị trấn nhỏ bờ biển Phổ Tây Lan liên minh này mà bắt đầu chuyến “Minh Tây chi lữ”.

Đã hai mươi năm trôi qua, Lâm Khiếu Đường lần thứ hai thâm nhập sâu vào trong Phổ Tây Lan liên minh.

Hắn đã phá hủy tế thần đại diện vô cùng quan trọng của A La Khắc làm cho Lâm Khiếu Đường không dám bước vào khu vực thống trị của Lai Đặc giáo nữa bước. Tuy rằng hắn cũng có chút xung đột với Lai Đặc giáo, thế nhưng rõ ràng so với Đạt Khắc giáo thì tốt hơn rất nhiều, chí ít cũng còn con đường thương lượng.

Bởi vì mười năm trước đã có chút tiếp xúc với Áo Tháp Tư Đô nên Lâm Khiếu Đường biết rất rõ người này cực kỳ đáng sợ, hiện tại trong lòng vẫn còn sợ hãi. Vì vậy khi hắn tiến vào Phổ Tây Lan liên minh không xa liền bắt đầu dùng phương thức đi bộ để di chuyển, thứ nhất có thể làm cho nguyên lực tiêu hao giảm đi một mức lớn, thứ hai có thể thả lỏng được tâm tình sau thời gian bế quan dài vừa qua. Mười mấy năm qua hắn liên tục tu luyện, nhiều ít có chút mệt mỏi.

Mua bốn con thắt đà thú lớn, một đường đi tới, bốn người Lâm Khiếu Đường cảm thấy cực kỳ nghi hoặc, mặc kệ là thôn trấn hay đại thành lớn nhỏ, trên mặt của tất cả mọi người đều hiện rõ nét nặng nề tiêu cực, phẳng phất giống như sắp đến ngày tận thế, hơn nữa mọi người qua đường dĩ nhiên người già là chính, thanh niên trai tráng hầu như đã biến mất không còn một ai.

Nỗ Thành là một trong những tòa thành thuộc lớp trung bình trong Phổ Tây Lan liên minh, nhân khẩu của tòa thành này coi như có khoảng chục vạn, thế nhưng lúc này thành thị cơ hồ như tòa thành trống, đường phố yên lặng thưa thớt dị thường, cực kỳ tiêu điều.

Trong một gian nhà nghỉ cũ nát bình thường có bốn gã khách nhân đang ngồi, trong đó có một lão ả nhân ôn bình rượu mạnh mẽ uống từng ngụm lớn.

“A... Tuy rằng hương vị không tồi thế nhưng chung quy không được mạnh a!” Tác Cáp Đồ sau khi uống một ngụm lớn nhìn bình rượu trong tay bĩu môi nói.

“Tửu quý.”

Ngã Tháp lăm bằm một câu, lão ả nhân lập tức làm bộ không nghe thấy, bộ dáng tự đi con đường của mình tự nói một mình, liếc mắt nhìn ra xung quanh.

“Đường Lâm. Người chưa phát giác ra điều gì kỳ quái hay sao? Chúng ta chỉ ít đã đi qua tám thôn trang, năm trấn nhỏ và hai tòa thành lớn, cứ nhiên không phát hiện ra một gã thanh niên trai tráng, lẽ nào lại là già cả không chết mà còn trẻ lại chết hết hay sao chứ?”

Về mặt Tác Cáp Đồ thần bí nhỏ giọng hỏi.

Một đường đi tới, bốn người Lâm Khiếu Đường luôn luôn vội vội vàng vàng, vô luận đến nơi nào đi nữa cũng không dừng lại lâu lắm, tận lực không tiếp xúc nhiều với người khác, thế nhưng bầu không khí xung quanh lại làm cho bọn họ cảm thấy hiếu kỳ vô cùng. Sau khi vào Nỗ Thành một thời gian bốn người quyết định dừng chân quan sát tìm hiểu tình hình chút ít.

Lâm Khiếu Đường khề cau mày nói:

“Không có khả năng.”

“Ôn dịch. Nhất định là ôn dịch.” Ngã Tháp vỗ tay một cái rồi nói.

“Tiểu cô nương. Mười năm trước xác thực có một trận ôn dịch vô cùng lớn, thế nhưng sau đó đã bị các mục sư của Lai Đặc giáo hội dùng hơn hai năm để chữa trị, tiêu diệt hết rồi.”

Một vị lão giả phục vụ bàn kiêm lão bản một bên nhìn bốn người một bên châm trà cười nói.

Ngã Tháp không vui quệt quệt miệng, bản thân hiện tại đã có hơn bốn mươi tuổi rồi mà lão nhân này cứ nhiên vẫn gọi mình là tiểu cô nương, thực sự không biết gì, nếu như Lâm Khiếu Đường ngồi bên cạnh không cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng ngăn lại thì sợ là nàng đã làm cho lão nhân biết kết quả của việc xưng hô loạn hết trên dưới.

Lâm Khiếu Đường hướng về phía Ngã Tháp đánh mắt một cái, nhưng không kết quả, chỉ còn cách khống chế hai tay của nha đầu này. Một tay của nàng bị tay hắn nắm lấy, còn tay kia thì bị trảo long thủ giữ chặt.

Lâm Khiếu Đường nuốt ngụm nước bọt, cười nói:

“Lão bản, thế nào mà trong thành này ngay cả một gã thanh niên trai tráng cũng không nhìn thấy cơ chứ?”

Lão giả thở dài lắc đầu nói:

“Tiểu tử, người hẳn không phải là người đại lục đúng không? Tà nhìn tóc và mắt của người rất kỳ quái, cùng các bằng hữu của người cũng không giống người địa phương gần đây, khó trách các người không biết chuyện gì”

“Cái gì không biết? Đại lục đã phát sinh chuyện gì lớn hay sao?” Tác Cáp Đồ lập tức hỏi.

Lão giả gật đầu, trên mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Ba năm trước đây, hải thú nhất tộc đột nhiên xua quân tấn công quy mô tất cả các quốc gia gần bờ biển, hai đại giáo hội đã gặp phải tai ương, vậy thì những người bình thường như chúng ta hiển nhiên không chạy thoát. Hải thú nhất tộc đã đánh vào một trong những hải nạn phía biển đông cạnh Phổ Tây Lan liên minh, kéo dài tận hai nghìn dặm, cách Nỗ Thành thậm chí không đến ba trăm dặm. Giáo hội đã phát ra mấy vị giáo chủ, chấp giáo và thánh nữ mới chỉ làm cho hải thú nhất tộc miễn cưỡng bị ngăn lại không xâm nhập sâu hơn, sau đó không bao lâu, giáo hội liền bắt rất nhiều thanh niên trai tráng đi đào mỏ quặng, thanh niên trai tráng của tất cả các quốc gia đều bị bắt đi, còn nói là nếu như người nào đó không đi thì chính là bất kính với thần linh. Như vậy thì còn ai dám không đi cơ chứ? Ai...”

Trong con mắt già nua của lão giả hiện rõ nét bi thương không gì sánh được, thờ dài ly khai khỏi bàn bốn người.

Bốn người Lâm Khiếu Đường đối mặt nhìn nhau. Hải thú nhất tộc cư nhiên đồng thời tấn công hai đại tu luyện giới. Bọn chúng từ lúc nào lại trở nên mạnh mẽ đến như vậy? Tác Cáp Đồ bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, từ trên ghế nhảy xuống, đuổi theo lão giả, lớn tiếng hỏi:

“Lão đầu. Người có biết tin tức gì về ải nhân hay không?”

Lão giả nhìn lão ải nhân có thân hình chắc nịch như thấp hơn mình đến hai cái đầu, suy nghĩ một chút rồi nói:

“Nghe nói một năm trước ải nhân tộc cũng bị đột kích, lúc đó chết rất nhiều ải nhân.”

Tác Cáp Đồ ngốc trệ tại chỗ, một lát sau, lăm bầm trong miệng nói:

“Đám hải thú chết tiệt đã hại đồng bào của ta. Tác Cáp Đồ cùng các người thề bắt lương lập (là kẻ thù).”

Ngã Tháp cũng cả kinh, đôi mắt lóe ra những tia sáng bất định, nói như vậy thú nhân tộc hẳn là không thể chạy thoát được rồi.

“Nhưng chúng ta đã đi một thời gian dài, chưa từng thấy có dấu hiệu chiến tranh nào?”

Lâm Khiếu Đường kỳ quái hỏi.

277. Chương 279: Bảo Vệ Liều Lĩnh

“Chiến khu chủ yếu tập trung ở gần những nguyên mỏ, thôn trang, thành trấn trở thành nơi tranh giành của hải thú tộc!”

Lão giả thở dài trả lời.

Tâm tình của Tác Cáp Đồ lúc này bỗng nhiên có chút không ổn định, tựa hồ như đang lo lắng cái gì đó, rốt cuộc nhịn không được nói:

“Đường Lâm, lão ải nhân ta phải quay về xem thế nào!”

Lâm Khiếu Đường hiểu rõ gật đầu:

“Đi thôi, nhớ kỹ không được quá phô trương.”

Tác Cáp Đồ chúi chúi chòm râu, sắc mặt nghiêm trọng muốn lập tức ly khai, Lâm Khiếu Đường không hề ngăn cản, lấy ra một viên dược hoàn màu vàng đưa vào tay Tác Cáp Đồ rồi nói:

“Cất giữ nó thật tốt, nếu như đánh không lại, đem đan dược này ăn vào, tu luyện vài năm!”

Linh vương đan đối với sư giai mà nói, nó tuyệt đối so sánh được với thần dược, đại sư giai hậu kỳ còn có thể dùng đan dược này phụ trợ trùng quan, vậy thì đại sư giai sử dụng đan dược tuyệt đối có đến chín thành nắm chắc trùng quan thành công, hơn nữa khi phục dụng vô luận là nội thương ngoại thương nặng đến cỡ nào cũng có thể hồi phục trong nháy mắt, cho dù đối với tu luyện giả cấp cao cũng như vậy. Linh vương đan không chỉ là một loại tăng nguyên đan tốt nhất, mà nó còn là một loại thánh dược chữa thương vô cùng thần kỳ.

Tác Cáp Đồ không hề khách khí, lập tức cầm lấy thu lại, tuy rằng lão ả nhân không biết đan dược này là gì, thế nhưng hẳn hiểu rõ trình độ y thuật của Lâm Khiếu Đường, hẳn chỉ cho đó là đan dược cứu mạng mà thôi.

Lúc này Ngã Tháp quần quần góc áo nói:

“Lâm đại cao, ta cũng muốn quay về xem sao, không thể cùng với người và Tân Tây Á đi tới quang minh chi thành rồi!”

Lâm Khiếu Đường cười nói:

“Cũng cần phải trở về rồi, đi ra ngoài đã lâu như vậy, tộc nhân của người hẳn là rất nhớ người!”

Ngã Tháp cũng được Lâm Khiếu Đường tặng một viên dược hoàn màu vàng, Lâm Khiếu Đường dặn dò nói:

“Khỏa đan dược này nhất định các người phải thu lại, chỉ cần khống chế, nuốt vào có thể khôi phục rất nhanh, bất quá các người chỉ có thể tự dùng, người khác không được dùng.”

Ngã Tháp và Tác Cáp Đồ nhìn Lâm Khiếu Đường, đối với việc hắn nói đan dược thần kỳ như vậy ngược lại có chút hoài nghi, bất quá hai người vẫn cẩn thận thu vào trong trữ vật không gian.

Nhanh như vậy đã phải chia tay, thực tế làm cho Lâm Khiếu Đường có chút không ngờ, bất quá như vậy cũng tốt, về nhà chung quy so với việc đi theo mình an toàn hơn rất nhiều.

Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á vứt bỏ thú cưỡi hướng thẳng về phía thủ thành Phổ Tây Lan liên minh — Quang Minh chi thành. Nơi này chính là nơi mà các tu luyện giả tập trung đông nhất, đồng thời nơi này cũng có rất nhiều khu vực để các tu luyện giả trao đổi lẫn nhau.

Vài ngày sau, ngoài thành Quang Minh, một nam một nữ mặc bộ trường bào mạo hiểm giả che kín người, đầu đội mũ, có vẻ phong trần mệt mỏi bước tới gần cửa thành.

“Đức Khắc. Mau nhìn. Có hai người trẻ tuổi đang hướng về phía cửa thành đi tới!” Kiệt Khắc vẫn ỉu xiu đột nhiên tỉnh táo nói.

Đức Khắc ngáp một cái, hai mắt liếc qua

“Không phải là hai gã mạo hiểm giả hay sao? Có cái gì kỳ quái cơ chứ.”

Kiệt Khắc nhanh chóng kéo Đức Khắc đang muốn nằm xuống ngủ tiếp nói:

“Người lẽ nào đã quên mấy ngày hôm trước vừa mới tuyên bố mệnh lệnh hay sao? Bề trên đang thiếu quảng thạch, dựa vào người thường hiệu suất quá thấp, cấp trên đã ra lệnh từ trên người những tu luyện giả lấy một chút. Mỗi khi bắt được một người thưởng cho năm mươi nguyên thạch.”

Đức Khắc lập tức ngồi dậy nhìn kỹ người đang tới phía xa xa, hai người đang chậm rãi bước tới xác thực có tẩn mác ra nguyên lực cảm, nếu như bắt được, đó chính là một trăm nguyên thạch nha, trong tình hình cuộc sống rối loạn như hiện nay, kiếm một ít nguyên thạch cũng không phải là việc dễ dàng.

Kiệt Khắc và Đức Khắc vốn là hai gã dong binh, ba năm trước đây hải thú nhất tộc tấn công Minh Tây đại lục, hai người bọn hắn dưới hoàn cảnh cùng đường đành phải gia nhập giáo hội. Hai người này đã có tu vi sĩ giai trung kỳ, trong mắt các tu luyện giả cấp thấp thì hai người đã được coi là cao thủ, rất nhanh đã bị sung quân đến Phổ Tây La liên minh thủ thành, trở thành tiểu đầu mục thành vệ quân.

Có thể tránh né được chiến loạn coi như là không tồi, mỗi ngày có thể ăn no uống tốt, lại còn có một đám đàn em dưới tay để quát tháo sai bảo, cuộc sống như hiện tại chung quy đã là rất khá.

Sĩ giai nhất lưu trên cơ bản đều trả trộn vào giới phàm nhân. Trong mắt tu luyện giả chân chính mà nói dưới sự giai so với phàm nhân không có nhiều khác biệt cho lắm, thế nhưng đối với người thường mà nói thì sĩ giai đã là cao thủ hàng đầu, có rất nhiều thương nhân phú hào đều thuê cao thủ sĩ giai làm người bảo vệ, tất nhiên giá cả không thể thấp, bất quá làm bảo vệ cho những phú hào thương nhân không có tiền đồ cho lắm, chỉ cần hơi chút không chú ý rất có thể bị tu luyện giả cao cấp giết chết.

Gia nhập vào giáo hội, tìm kiếm che chở, trong mắt của Kiệt Khắc và Đức Khắc thì đây là lựa chọn sáng suốt nhất.

Hai người trông coi cửa thành phía nam Quang Minh thành này đã hơn một năm rồi, hai người quản hạt hơn ba mươi người chia thành tiểu đội, thành vệ đội Quanh Minh thành hiện nay hầu như do những tu luyện giả cấp thấp như bọn họ đảm nhiệm, còn những người thường thuộc thành vệ đội trước kia đã bị sung quân vào các khu khai thác mỏ làm công.

“Đội trưởng, có muốn chúng ta qua đó đem hai người kia trực tiếp bắt lại, sau đó giao lên trên?”

Một gã vệ binh lấy lòng nhìn Kiệt Khắc nhiệt tình hỏi.

Kiệt Khắc hí húp mắt lại nói:

“Không cần nóng vội, những kẻ mạo hiểm giả như thế này nhiều ít đều giấu giếm trên người chút điểm bèo bỏ nào đó, nếu như làm cho bọn họ cảnh giác rất có thể sẽ đem những thứ đó bốc hơi mất tích, chúng ta cần phải đem thứ đó cướp đoạt trước tiên rồi mới giao nộp bọn họ cho cấp trên đổi nguyên thạch, không được lãng phí!”

Vệ binh liên tục gật đầu:

“Đội trưởng nói chí lý, tiểu nhân quá mức nóng vội rồi.”

Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á vừa mới tiến vào trong phạm vi Quanh Minh thành một trăm dặm, liền thu liễm nguyên lực một đường đi bộ, đi hết nửa ngày rốt cuộc cũng đi tới ngoài thành.

Đứng trước cửa thành, Lâm Khiếu Đường nhìn tường thành thật lớn bao quanh, trên môi lướt qua một tia cười khê, năm vạn nguyên thạch ta tới rồi đây!

Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á một trước một sau đi vào trong cửa thành, bốn gã vệ binh nhất thời xông tới, trong đó có một người từ trên cao nhìn xuống nói:

“Nhị vị có giấy thông hành hay không?”

Những tiểu lâu la này đều đã có tu vi phó, vệ giai, điều này làm cho Lâm Khiếu Đường hơi chút ngạc nhiên, rất ngoài dự liệu, thông thường những chức vị như thế này đều do người thường đảm nhiệm.

Lâm Khiếu Đường vẫn chưa dừng lại cước bộ, tiếp tục hướng về phía trước đi tới. Đám vệ binh chặn đường phía trước thấy hai người này dĩ nhiên làm như không nhìn thấy bọn họ tồn tại, có chút bức hỏa, thanh trường thương trong tay mạnh mẽ đâm về phía trước.

Đám vệ binh một trận kinh hoảng. Đã đâm vào khoảng không, còn mục tiêu không biết từ khi nào đã xuất hiện phía sau bọn họ, không biết vừa rồi rốt cuộc là đã xảy ra cái gì.

Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á lười cùng với những gã tu luyện giả cấp thấp này tranh cãi, tiếp tục hướng về phía trước bước đi.

Đức Khắc và Kiệt Khắc đứng phía sau nhìn thấy đám vệ binh dĩ nhiên không thể ngăn cản được bước tiến của hai người, hơi có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới hai người này là cao thủ.

Vóc người Đức Khắc lực lưỡng, đang muốn đứng dậy, đột nhiên đối diện với ánh mắt của nữ mạo hiểm giả đi phía sau nam mạo hiểm giả, cặp mắt kia băng lãnh tràn ngập sát ý kinh người, Đức Khắc cảm giác được có một cỗ uy áp không thể thừa nhận đem cả người hắn bao phủ bên trong, loại cảm giác này trước đây hắn cũng đã từng trải qua một lần, lúc đó chính là khi hắn mới gia nhập vào giáo hội cảm nhận được từ trên người của một gã đại chủ giáo.

“Đức Khắc, ngươi làm sao vậy? Nhanh đi ngăn cản bọn họ!” Kiệt Khắc thúc giục nói.

“Để cho bọn họ đi vào thôi!”

Đức Khắc toát mồ hôi đầy mặt trả lời.

Kiệt Khắc cảm thấy kỳ quái, nhìn Đức Khắc rồi chuyển ánh mắt sang đôi nam nữ đang tiến vào thành, động thân, một người vọt tới, chỉ là không đợi hắn đi được hai bước, bỗng một tiếng, y phục và vũ khí trên người nhất thời nát bấy mà thân thể của hắn lại không có một chút tổn hại nào.

Kiệt Khắc hiển nhiên là bị người khác công kích, chỉ là lúc nào bị công kích và ai công kích, không một ai biết, kỹ nghệ thật đáng sợ, nếu như người này muốn, chắc chắn có thể giết hết tất cả mọi người ở đây trong nháy mắt.

Đám vệ binh sợ đến ngây người, binh khí trong tay nhất thời vỡ nát thành nhiều đoạn rơi xuống đất.

Đông một tiếng, hai chân của Đức Khắc mềm nhũn, đặt mông ngồi trên ghế, lau mồ hôi trên mặt, âm thanh run run nói:

“Kiệt Khắc, bọn họ chính là tu luyện giả cao cấp, không nên đi trêu chọc bọn họ, bọn họ tới đây hẳn là vì muốn chống lại hải thú nhất tộc công kích, giáo hội đã có mệnh lệnh không được ngăn cản bất cứ tu luyện giả cấp cao nào tiến nhập vào Quang Minh thành!”

Kiệt Khắc kinh ngạc ngốc trệ tại chỗ, hắn đâu có tâm tư đi trêu chọc hai người này, thân hình đã sớm sợ đến mức không dám động đậy một ly, linh hồn nhỏ bé của hắn tạm thời ly thể, người vừa mới công kích chỉ cần hơi chút phóng lực ra, chỉ sợ nát bấy không chỉ là vũ khí và quần áo trên người hắn mà cả cơ thể cũng trở thành đồng thệ nát.

Vừa vào Quang Minh thành, sự phồn hoa đã lâu không nhìn thấy lại được chứng kiến lần nữa, chỉ là người trong thành này tựa hồ như chỉ có những tu luyện giả và người thường già yếu.

Lâm Khiếu Đường một đường đi nhanh, vẫn luôn thu liễm khí tức. tìm một nhà nghỉ bình thường tạm thời đặt chân. Nhà nghỉ nho nhỏ này có sinh ý tương đối tốt, phòng dành cho khách chỉ còn lại một gian cuối cùng, Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á chỉ đành phải ở chung, cũng may hai người đã quen với hoàn cảnh như thế này, cả chủ lẫn tớ đều không có cảm giác gì không thích hợp. Tân Tây Á còn cho rằng hai người nên ở chung một phòng thì hơn, khi đó nàng có thể làm tốt công việc bảo hộ chủ nhân, nàng đã coi mình như cái bóng của Lâm Khiếu Đường, giống như ảnh tùy hình, thời khắc nào cũng bảo trì cảnh giác.

Trải qua hai ngày tìm hiểu, Lâm Khiếu Đường đã có thể lý giải được cơ bản tình huống hiện nay, nguyên lai Quang Minh thành đã trở thành nơi tụ tập của hầu hết các tu luyện giả trong toàn bộ Phổ Tây Lan liên minh, tùy thời đều chuẩn bị chống lại sự công kích của hải thú nhất tộc, những tu luyện giả nơi này đều là vì kháng địch mà tới, chỉ là ba năm đã trôi qua, hải thú nhất tộc vẫn chưa hề công kích tới nơi này, nhưng để an toàn đám tu luyện giả này vẫn không rời khỏi, bởi vì hải thú nhất tộc hiện tại vẫn chưa bị đánh bại.

Vị trí địa lý của Quang Minh chi thành cực kỳ đặc thù, thành thị này giống như ranh giới phân chia, đem nơi thống trị của Lai Đặc giáo phân chia thành hai nửa nam và bắc. Hai bên thành thị đều bố trí rất nhiều ma pháp trận, mà những ma pháp trận này một khi khởi động sẽ tiêu tốn rất nhiều nguyên thạch, muốn khởi động hoàn toàn phải bỏ vào hơn mười vạn nguyên thạch, thêm nữa cứ mỗi nửa năm đều phải thay đổi một lần.

Nếu như Quang Minh chi thành bị công phá vậy thì Lôi Khắc công quốc phía nam

Phổ Tây Lan liên minh nhất định gặp nguy hiểm rồi, nơi đó có chí cao thần điện của

Lai Đặc giáo hội --- Áo Lai Ân thần điện, nơi thần thánh sơn mạnh tọa lạc.

Hải thú nhất tộc vô cùng cường đại, đã vượt quá xa dự liệu của Lâm Khiếu Đường, đám xâm lược giả này hẳn là sinh hoạt tại hải dương vô biên vô tận, giống như thú mà không phải thú, giống như người mà không phải người, một loại chủng tộc rất khác biệt, bởi vì một nguyên nhân nào đó đến bây giờ vẫn chưa biết rõ, ba năm trước đây đột nhiên khởi xướng tấn công toàn diện nhân ngư tộc và Minh Tây đại lục.

Trong đó tin đồn lớn nhất chính là, có một thượng cổ ma thú từ trong ngủ say thức tỉnh, đột nhiên gia nhập hải thú nhất tộc, đem rất nhiều hải thú tán loạn khắp nơi chiêu nạp tụ tập lại một chỗ, cũng đã xây dựng một tổ chức với quân đội rất có kỷ luật, bắt đầu mở rộng ra bên ngoài.

Tựa hồ cho tới bây giờ, tu luyện giới Minh Tây đại lục đối với việc hải thú nhất tộc vì sao lại tấn công toàn diện không được rõ ràng cho lắm, lại càng không hiểu vì sao từ trước đến nay lũ dã thú vẫn không có đầu óc kia đột nhiên đoàn kết cùng một chỗ, lại còn rất có kế hoạch tuần tự tiến bành chiến tranh cướp đoạt.

Lâm Khiếu Đường đối với "đại sự" này ngược lại không quan tâm nhiều cho lắm, chỉ là ý thức muốn lý giải tình huống một chút, điều hắn quan tâm chân chính hiện tại chính là làm sao để có được nguyên thạch.

Bởi vì bên trong Quan Minh thành tụ tập rất nhiều tu luyện giả vì vậy những khu giao dịch và công hội trong thành, mỗi ngày đều náo nhiệt phi thường. Dưới tình huống chưa có chiến sự lan tới nơi này, đám tu luyện giả hầu như thời khắc nào cũng tập trung ưu hóa bảo bối của mình, muốn trong thời gian ngắn nhất làm cho bản thân càng trở nên mạnh mẽ hơn, có lực lượng mới có thể làm cho tỷ lệ sống sót tăng lên nếu như tình huống chiến sự phát sinh.

Những nơi giao dịch và chợ bình thường đã không thể thỏa mãn được Lâm Khiếu Đường, chỉ có đấu giá hội hoặc hội họp trao đổi của những tu luyện giả cao cấp mới là mục tiêu chính của Lâm Khiếu Đường.

Thế nhưng những khu giao dịch quá mức chói mắt Lâm Khiếu Đường lại không tiện xuất hiện, rất dễ bại lộ bản thân.

Trải qua vài ngày cẩn thận quan sát, Lâm Khiếu Đường rốt cuộc đã xác định được mục tiêu, mang theo Tân Tây Á tiến nhập vào một chỗ hội sở không chói mắt lắm trong Quan Minh thành. Nơi này, mỗi ngày số người ra vào không nhiều, cũng không náo nhiệt như những khu giao dịch cao cấp khác, thế nhưng mỗi một vị tu luyện giả ra vào đều không đơn giản, hơn nữa mỗi người đều có vẻ thần bí dị thường.

Thần bí, chính là thứ mà Lâm Khiếu Đường cần...

278. Chương 280: Tiểu Hình Giao Dịch Hội. (thượng)

Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á vừa mới vào hội sở, một vị mỹ nữ tóc vàng vóc người đầy đặn bước tới, đang muốn bắt chuyện thì mỹ nữ tóc vàng đã phát hiện ra, hai vị tu luyện giả này cư nhiên có một người đạt tới tu vi linh hồn giai.

Tuy rằng hội sở này mỗi ngày đều có những tu luyện giả đến từ khắp nơi có địa vị cực cao ra vào, thế nhưng cơ bản đều là những cao thủ từ sơ giai trung kỳ trở nên đến đại sư giai trung kỳ trở lại, linh hồn giai rất hiếm khi đến những nơi như thế này. Mỹ nữ tóc vàng nhất thời nghiêm nghị, cung kính nói:

"Nhị vị tiền bối, không biết hai người muốn dùng cái gì?"

Lâm Khiếu Đường nhìn lướt qua căn phòng chỉ có hơn trăm thước vuông, có mấy tu luyện giả xa lạ đang châu đầu ghé tai vào nhau, bất quá, lúc này có không ít người có ý hay vô ý nhìn chằm chằm vào Tân Tây Á đứng phía sau Lâm Khiếu Đường. Trên mặt mọi người đều hiện rõ hai chữ kinh ngạc, dù sao cao thủ linh hồn giai cho dù là ở trong thời điểm chiến loạn như hiện nay thì cũng khó có thể nhìn thấy được.

Mấy tu luyện giả mặc dù nhìn chằm chằm vào Tân Tây Á thế nhưng nhân thân vẫn cố gắng che giấu, muốn quan sát rồi lại không dám quá mức rõ ràng, cho dù là ai đi nữa cũng không muốn đơn giản đắc tội một cao thủ linh hồn giai.

Luận tu vi thì lực chú ý đối với Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không thể bằng Tân Tây Á, ở nơi này chỉ ít cũng có ba vị cao thủ có tu vi đại sư giai, trong đó có một người cùng với Lâm Khiếu Đường như nhau, đạt tới đại sư hậu kỳ.

Lâm Khiếu Đường dừng lại nửa bước cùng với Tân Tây Á song song bước tới, sau một thoáng, Tân Tây Á lập tức minh bạch ý đồ của Lâm Khiếu Đường, mở miệng nói:

"Muốn bán chút vật nhỏ, đổi lấy chút ít nguyên thạch dùng."

Ngữ khí băng lãnh, làm cho tất cả những tu luyện giả xung quanh cảm giác hàn ý cực kỳ rõ ràng, mỹ nữ tóc vàng hòa nhã cười nói:

"Tiền bối, thỉnh đi theo ta."

Mỹ nữ tóc vàng dẫn theo Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á đi qua gian phòng tới hậu viện, lại đi qua một hành lang u tĩnh tới một tòa nhà hình tháp an trí rất nhiều ma pháp trận, tiến thẳng lên tầng thứ hai.

Mỹ nữ tóc vàng hô lên:

“Ngày hôm nay, ở đây có tổ chức một tiểu hình hiao dịch hội, khoảng chừng cỡ hơn mười gã tu luyện giải sư giai hậu kỳ tiến hành trao đổi vật phẩm, bản hội nếu như xem xét là vật phẩm không tồi sẽ dùng một cái giá thích hợp mua lại, bất quá mỗi một người tham dự vào tiểu hình đấu giá hội đều phải giao nộp cho bản hội ba phần trăm làm phí dụng địa điểm tổ chức, tiền bồi, nếu như người có ý định tham gia thì có thể chờ đợi một chút, những người khác không sai biệt lắm đã đến đông đủ. rồi, buổi giao dịch rất nhanh sẽ bắt đầu.”

Đôi mắt băng lãnh của Tân Tây Á liếc mắt nhìn bốn phía gật đầu, mỹ nữ tóc vàng thấy thế nhất thời mặt mày vui vẻ, phải biết rằng nếu như một giao dịch hội có thể xuất hiện một tu luyện giả linh hồn giai mà nói, vậy thì đẳng cấp của lần giao dịch này lập tức đề cao hơn một bậc.

“Tiền bồi. Thỉnh ngồi bên này!”

Mỹ nữ tóc vàng dẫn hai người đến vị trí chủ vị, trung tâm gian phòng, hiển nhiên đối với Tân Tây Á cực kỳ coi trọng.

Tân Tây Á ngồi xuống ghế, Lâm Khiếu Đường liền đứng phía sau. Mỹ nữ tóc vàng hướng về phía Lâm Khiếu Đường mỉm cười:

“Tiền bồi, thỉnh người sang bên này ngồi!”

Lâm Khiếu Đường quay lại cười nói:

“Ta có thói quen đứng phía sau gia sư!”

Mỹ nữ tóc vàng hơi hơi sững sốt, từ lúc nhìn thấy hai người này thì nàng ta đã âm thầm suy đoán giữa hai người này ẩn chứa rất nhiều khả năng về quan hệ lẫn nhau, thế nhưng lại hoàn toàn không ngờ được nam tử tóc đen mới tới này cư nhiên là đồ đệ của ám dạ tinh linh. Mỹ nữ tóc vàng rất nhanh hoàn hồn cười nói:

“Tốt, tiền bồi tự nhiên. Muốn ngồi hay đứng mời theo ý!”

Mỹ nữ tóc vàng nói xong liền cung kính đứng bên cạnh Tân Tây Á, lộ ra vẻ xung phong tạm thời hầu hạ Tân Tây Á thật tốt.

Lâm Khiếu Đường đang cảm thấy kỳ quái vì sao nữ tử này lại không đi tiếp những người khác thì lại có mấy người đi tới, chính là những tu luyện giả đã nhìn thấy trong sảnh đường lúc trước.

Hầu như bên cạnh mỗi người đều có một vị mỹ nữ làm bạn, tất cả đều tuyệt sắc mê người, những phần thân thể đầy đặn nhất hầu như dính sát vào người các tu luyện giả, hơn nữa những nữ tử này đều là môi dẫn (người có thể chất đặc thù hỗ trợ liên hệ với thiên địa, hỗ trợ tu luyện) tu luyện giả.

Lâm Khiếu Đường phóng nguyên thức ra, nhanh chóng cảm ứng một chút, dĩ nhiên tất cả các nữ tử này đều là nguyên môi dẫn tu cao cấp, nhất thời bừng tỉnh, thảo nào một khu giao dịch sở không hề thu hút ánh mắt người khác này lại hấp dẫn được nhiều tu luyện giả cao cấp đến vậy, phục vụ nơi này quả nhiên không bình thường, không chỉ có u nhã bí mật, hơn nữa phân phối môi dẫn nữ tử, tuyệt đối là cấp phục vụ năm sao.

Tất cả các tu luyện giả bước vào đều không hẹn mà cùng nhìn vào Tân Tây Á đang ngồi trên ghế thượng vị, lúc này trên người Tân Tây Á đang tỏa ra một cỗ ám ảnh khí nhàn nhạt, người có tu vi hơi yếu một chút lập tức cảm giác thấy áp lực phi thường, thậm chí còn sinh ra khủng hoảng.

Rất nhanh, yong một căn phòng tại tòa nhà hình tháp không tính lớn đã đầy người, tổng cộng có mười, hầu như bên cạnh người nào cũng có một nữ tử xinh đẹp thùy mị, chỉ có hai nữ tu luyện giả không có người nào mà thôi, mà Lâm Khiếu chính là một gã tu luyện giả nam tính duy nhất trong căn phòng này không có nữ tử nào đứng bên cạnh hầu hạ.

Hơn mười vị tu luyện giả này biết về nhau không nhiều cho lắm, mỗi người đều trầm mặc không lên tiếng, thỉnh thoảng có hai ba người trao đổi lẫn nhau vài câu mà thôi.

Bỗng nhiên, một cổ hỏa nguyên lực cường liệt bá đạo chạy ào vào trong phòng, chính là một gã nam tử trung niên tóc dài màu hồng, dùng khuôn mặt tươi cười tràn đầy đi tới, trong tay còn có thêm một vị thiếu phụ vô cùng xinh đẹp.

“Hỏa ma bá tước An Đức Liệt...”

Có một tu luyện giả vô thức nhẹ giọng nói.

Trong phòng đột nhiên xuất hiện một trận ồn ào nho nhỏ.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của thiếu phụ, Lâm Khiếu Đường cảm thấy hơi chút kỳ lạ, chính là Duy Lạp của Phi Nhã thương hội. Duy Lạp nhìn thấy Lâm Khiếu Đường vô cùng kinh hãi, thế nhưng rất nhanh liền khôi phục lại tinh thần, làm bộ giống như cái gì cũng không phát sinh, điệu ngoạn dán sát, tựa vào người nam tử tóc hồng phía sau.

Nam tử tóc hồng có một thân hỏa nguyên lực cực kỳ nồng đậm, đã đạt tới đại sư giai hậu kỳ, thậm chí đã vượt qua tiêu chuẩn giả linh hồn giai, so với tu vi của Lâm Khiếu Đường chỉ có hơn chứ không kém.

Nam tử tóc hồng rõ ràng phóng xuất ra nguyên khí để uy áp mọi người, sắc mặt của các tu luyện giả đều trở nên khó coi, hầu như không còn tâm trạng nào ôn mỹ nữ trong lòng, chỉ là ngại thể diện miễn cưỡng chống đỡ.

Bất quá khi nam tử tóc hồng đi vào trong phòng, lập tức sững sốt một chút, hiển nhiên không ngờ tới, ở nơi này lại có một vị cao thủ linh hồn giai, khuôn mặt tươi cười nhất thời thu liễm lại, ôm Duy Lạp trong lòng hướng về phía chủ vị.

An Đức Liệt đối vị hiện trường có một cao thủ linh hồn giai có điểm ngoài ý muốn, thế nhưng cũng không lộ ra nhiều lo lắng cho lắm, tựa hồ như cao thủ linh hồn giai trong mắt của hắn cũng không là cái gì lợi hại.

“Mọi người nếu như đã đến bản hội sở, nhất định đã từng nghe qua quy củ của nơi này, bản bá tước cũng không nói nhiều nữa, tu luyện giả không cần phải quá nhiều lễ tiết, chúng ta lập tức tiến vào chủ đề chính, bắt đầu tiến hành giao dịch, mọi người ai có vật phẩm gì thì cứ việc bày biện ra ngoài, nếu như có ai gian lận hay cường ngạnh đoạt bảo, đùn đẩy trách Hỏa Ma Bá Tước ta không nể tình.”

Lời nói của An Đức Liệt âm vang rất có lực lượng.

Mấy câu cuối cùng, ngược lại có điểm đặc biệt ý tứ trong đó, tựa hồ như lời nói này nhằm vào Tân Tây Á mà phát ra, nơi này, người có năng lực gian lận hay cường ngạnh đoạt bảo mà nói chỉ có năng mà thôi, bất quá sắc mặt của Tân Tây Á vẫn băng lãnh như trước, không hề có chút biến hóa nào.

Nahe An Đức Liệt nói xong những người khác rõ ràng nhẹ nhõm hơn nhiều, có vài tên tu luyện giả còn gật đầu tán dương, làm một quần thể thuộc thể yếu tất nhiên bọn họ cần sự đảm bảo, nếu không thực sự bọn họ không dám đưa thứ gì đó quý giá ra trao đổi.

Sau khi An Đức Liệt nói xong, cả gian phòng rơi vào sự yên tĩnh, tựa hồ như không ai nguyện ý làm người lấy đồ ra trao đổi đầu tiên, hiển nhiên là muốn quan sát tình huống, đặc biệt mấy vị tu luyện giả đại sư giai càng thần nhiên ngồi yên lặng ra ngay ngắn, hiện rõ bộ dạng tuyệt đối không muốn xuất thủ trước, ngược lại còn có nhiều người tập trung vào nữ tử bên cạnh, ôm thật chặt thắt lưng, miết vài cái vào kiều đồn căng tròn mềm mại.

An Đức Liệt khẽ nhíu mày, chẳng lẽ lại để cho một chủ nhân như hắn lấy thứ gì đó ra để biểu diễn một phen hay sao? Đang muốn lên tiếng lần thứ hai thì nhìn thấy có một vị tu luyện giả hơi hiện ra nét rục rịch muốn tiến lên trước, liền lập tức đem lời muốn nói nuốt trở lại.

Quả nhiên, một gã kiếm sư tu vi sư giai hậu kỳ không có danh tiếng gì ngượng ngùng lấy từ trong lòng một trái cây chói mắt quang mang màu hồng, không quá tự tin nói:

“Nếu các vị tiền bối đã khiêm nhường như thế, vậy thì hãy bắt đầu từ văn bối đi, đây chính là một hỏa long quả đã có tuổi thọ ít nhất năm trăm năm, là do văn bối từ trong một miệng núi lửa vô ý tìm thấy, tuy rằng nguyên hỏa lực không thể cường liệt bằng hỏa long quả nghìn năm, nhưng coi như cũng là một vật phẩm quý giá, không phải ai cũng có thể chờ đợi được thêm năm trăm năm, văn bối thậm chí muốn đổi lấy một thanh trường kiếm chế tạo bằng băng tinh thạch ngoài ba cân cùng với hai trăm nguyên thạch là được rồi.”

Mấy gã tu luyện giả đại sư giai vẫn bào trì trạng thái như ban đầu, đối với việc hỏa long quả năm trăm năm này xuất hiện không có nhiều hứng thú cho lắm, nếu như là hỏa long quả nghìn năm còn có thể làm cho bọn họ hứng thú trao đổi, còn nếu chỉ là năm trăm năm đối với bọn họ mà nói không có bao nhiêu tác dụng.

Những tu luyện giả sư giai đối với hỏa long quả năm trăm năm này cũng tương đối hứng thú thể nhưng nghe được những vật phẩm mà gã kiểm sư này nói ra, sắc mặt hầu hết mọi người lập tức sầm xuống. Băng tinh thạch không phải là thứ quý hiếm gì, thể nhưng cũng không phải tùy tiện là có thể tới tay, băng tinh thạch cơ bản chỉ có thể tìm được tung tích tại hai địa điểm, chính là cực bắc của Minh Tây đại lục và dưới sông băng nghìn trượng Băng Tuyết đại lục.

Một trận yên lặng, gã kiểm sư tuổi còn trẻ có vẻ như rất quần bách, nếu như vật phẩm đưa ra không ai có hứng thú thì theo quy củ phải chủ động ly khai, đang muốn đem hỏa long quả thu hồi lại rồi đứng dậy rời đi thì một thanh âm ung dung truyền đến.

“Kiếm chế tạo từ băng tinh thạch ta không có, thể nhưng băng tinh thạch thì lại không hề thiếu, không biết các hạ có nguyện ý trao đổi hay không?”

Lực chú ý của mọi người lập tức tập trung lên người vừa mới phát ra tiếng nói, chính là Lâm Khiếu Đường đứng đằng sau Tân Tây Á.

Mấy gã tu luyện giả cao cấp hơi có chút kỳ quái, nếu như xét về tu vi của vị tu luyện giả này, chí ít cũng có đại sư giai hậu kỳ, nếu vậy thì hỏa long quả này đối với hắn mà nói thực sự không có bao nhiêu tác dụng, thậm chí là vô dụng.

Trên mặt của gã kiểm sư tuổi còn trẻ vô cùng mừng rỡ:

“Băng tinh thạch cũng được, chỉ là không biết tiền bối muốn trao đổi như thế nào đây?”

“Năm cân băng tinh thạch không thêm nguyên thạch đổi lấy khóa hỏa long quả của ngươi!”

Lâm Khiếu Đường nhàn nhạt trả lời.

Trên mặt những tu luyện giả trong phòng lộ ra nét kinh dị, hiển nhiên đối với bút buôn bán này có chút không hiểu rõ, vị tu luyện giả đại sư giai kia tựa hồ như không có mục đích tính toán, lấy năm cân băng tinh thạch để đổi lấy một khóa hỏa long quả năm trăm năm thực sự rất thua thiệt.

Gã kiểm sư tuổi còn trẻ hơi suy nghĩ một chút, lúc này hắn rất cần nguyên thạch để phụ trợ tu luyện, hơn nữa tốt nhất là lập tức cầm vào trong tay, không muốn tiếp tục giao dịch gì nhiều, thực sự rất hao tâm tổn trí.

“Không muốn trao đổi vậy thì quên đi!” Lâm Khiếu Đường nhướng mày nói.

Lời này vừa nói ra làm cho gã kiểm sư tuổi còn trẻ luống cuống tinh thần, cắn răng một cái rồi nói:

“Tiền bối, vẫn bối đối với người!”

Lâm Khiếu Đường đưa tay ra, năm cân băng tinh thạch lập tức xuất hiện trên lòng bàn tay, trong phòng nhất thời một trận lạnh lẽo, hàn khí từ băng tinh thạch phóng ra ngoài, mắt thường có thể nhìn thấy rõ ràng.

Số băng tinh thạch này đều là do Lâm Khiếu Đường tinh luyện ra được từ trong bộ thượng cổ khô giáp, thượng cổ khô giáp hầu như chỉ dùng các loại tinh thạch trân quý để chế tạo ra, ngoại trừ loại siêu cấp tài liệu vô cùng quý hiếm “bí huyền kim” ra thì còn có hơn mười loại tài liệu trân quý khác, băng tinh thạch chính là một trong số đó.

Lâm Khiếu Đường đang muốn đem băng tinh thạch tung đi thì vị mỹ nữ tóc vàng bên cạnh đã nhỏ giọng nói:

“Tiền bối, giao cho ta mang tới!”

Lâm Khiếu Đường lập tức minh bạch ý tứ, gật đầu đem băng tinh thạch đặt lên tay mỹ nữ tóc vàng. Khi mỹ nữ tóc vàng tiếp nhận băng tinh thạch ngón tay dường như vô ý mà có ý lướt qua mu bàn tay của Lâm Khiếu Đường, trong mắt lộ vẻ quyến rũ vô cùng, uyển chuyển hàm súc cười, cầm băng tinh thạch bước đi.

Bên cạnh gã kiếm sư tuổi còn trẻ cũng có một vị mỹ nữ tóc dài màu lam bước lên cầm lấy hỏa long quả tới trao đổi, hai vị mỹ nữ trước mặt mọi người trao đổi sau đó lại trở lại vị trí ban đầu, đem vật phẩm trao đổi được cung kính đưa cho hai người Lâm Khiếu Đường và gã kiếm sư.

Thường thức khóa hỏa long quả trong tay, trên mặt của Lâm Khiếu Đường hiện lên nét tiểu ý nhàn nhạt làm cho người khác muốn phá đầu cũng không sao hiểu nổi...

279. Chương 281: Tiểu Hình Giao Dịch Hội. (trung)

Hỏa long quả năm trăm năm tuổi tuy rằng có ẩn chứa hỏa nguyên lực tương đối mạnh, thế nhưng đối với tu luyện giả đạt tới đại sư giai mà nói không có tác dụng gì quá lớn, trừ phi là đối với tu luyện giả có một đan phương phối chế thượng cổ đan dược nào đó may ra có chút điểm tác dụng.

Thực tế cái gì gọi là phương pháp phối chế thượng cổ đan dược Lâm Khiếu Đường không hề có, bất quá trong hỏa long quả này có một loại "tĩnh độc nguyên lực", đối với đại đa số các tu luyện giả trong tình huống bình thường mà nói, loại nguyên lực này hầu như là phế thải không dùng được, khi đem hỏa long quả tinh luyện thường bài trừ đi loại nguyên lực này, để tránh khỏi gây ra chút phiền toái khi tu luyện giả hấp thu hỏa nguyên lực, chỉ khi tại trường hợp trùng độc đặc biệt cực kỳ ít thấy mới dùng tới, thế nhưng muốn "tĩnh độc nguyên lực" phát huy hoàn toàn hiệu quả còn cần phải có điều kiện tu luyện giả có năng lực bài trừ độc tố trong người, bằng không thì cũng là vô dụng mà thôi.

Mà loại tĩnh độc nguyên lực này đối với thể chất bách độc bất xâm của Lâm Khiếu Đường mà nói chính là một loại nguyên lực phụ trợ tốt nhất.

Trước kia Lâm Khiếu Đường cầm theo sáu hộp gấm tại phế dược phòng Lâm gia, hiện tại vẫn chưa mang ra sử dụng, bên trong hộp gấm có niêm phong sáu khóa độc nguyên đan không biết tên, Lâm Khiếu Đường thủy chung chưa dám mạo hiểm phục dụng.

Tuy rằng Lâm Khiếu Đường có thể chất vạn độc bất xâm, thế nhưng nếu như cơ thể trúng phải độc nguyên lực với cường độ đại mà nói, cho dù không bị thương tổn đến tính mạng thì độc nguyên lực cường đại cũng sẽ từng kích cơ thể gây nên tổn thương nhất định, bởi vậy Lâm Khiếu Đường chưa dám mạo hiểm phục dụng.

Sáu khóa độc nguyên đan này đã theo Lâm Khiếu Đường hơn hai mươi năm trời, Lâm Khiếu Đường vẫn chưa từng mở hộp gấm ra, thế nhưng đối với thuộc tính của sáu khóa độc nguyên đan này lại rõ ràng như lòng bàn tay, từ lâu hắn đã dùng nguyên thức của mình phân tích thấu triệt thành phần bên trong, độc nguyên lực ẩn chứa bên trong cực kỳ cường liệt, đủ để đạt tới cấp bậc đan dược thượng phẩm, về một mặt nào đó thậm chí còn mạnh hơn một chút, chỉ là năm thành dược lực của chúng thuộc về độc nguyên lực có hại cho cơ thể.

Những tu luyện giả cấp thấp đừng nói là phục dụng đan dược này mà chỉ cần đến gần thôi cũng đủ để thương tổn đến tính mạng, tu luyện giả cao cấp cũng bị dược lực tàn sát ra gây nên thương tổn không nhỏ, tuyệt đối không thể nuốt vào. Một khi vào bụng, nhẹ thì nội thương, nặng thì thương hại đến trụ cột nguyên linh, thậm chí ngay cả cao thủ linh hồn giai cũng không nhất định có thể chịu đựng được độc nguyên lực điên cuồng này.

Lâm Khiếu Đường cho dù có thể chất bách độc bất xâm đi nữa thì hắn cũng không dám mạo hiểm.

Hiện tại Lâm Khiếu Đường đã có tu vi đại sư giai hậu kỳ đỉnh phong, căn cơ vô cùng vững chắc, thế nhưng điều này cũng không có nghĩa là không sơ hở. Trên con đường tu luyện dài dằng dặc này, tuy Lâm Khiếu Đường có đủ can đảm thế nhưng hắn vẫn cần thận phi thường, luôn chờ đợi thời cơ chín mùi.

Một hỏa long quả lớn chừng nửa nắm tay có thể làm cho xác suất an toàn khi Lâm Khiếu Đường quyết định phục dụng độc nguyên đan cao cấp này tăng lên chút ít.

Lần trước Lâm Khiếu Đường đã dùng một khóa linh vương đan nhưng trùng quan thất bại, điều này làm cho hắn nhiều ít có điều cố kỵ, mặc dù linh vương đan trên người hắn còn không ít, thế nhưng loại đan dược chỉ có thể ngộ không thể cầu này không thể dùng một cách lãng phí. Lúc này thay đổi khẩu vị một chút

có lẽ sẽ có thu hoạch nào đó, độc nguyên đan đã cất giữ trong người quá lâu rồi, đã đến lúc mang ra phục dụng.

Trừ sáu khóa độc nguyên đan ra Lâm Khiếu Đường còn có năm cây "cổ độc thi thảo", thứ này có độc nguyên lực thậm chí còn mạnh hơn sáu khóa độc nguyên đan rất nhiều, nếu như không có thứ gì đó phụ trợ thì ngay cả linh hồn giai cũng không dám phục dụng. Có tính độc nguyên lực trong hỏa long quả làm cho sự an toàn tăng lên một mức nhất định, ít nhất không đến nỗi không có sức chịu đựng.

Thu hồi hỏa long quả, vẻ mặt của Lâm Khiếu Đường vô cùng lạnh nhạt, nhìn lướt qua mấy gã tu luyện giả đang quan sát hẩn thật kỹ, nhanh chóng thu hồi ánh mắt rồi như không có chuyện gì xảy ra quay về chỗ cũ.

Giao dịch vẫn tiếp tục tiến hành, sau đó còn có sáu gã tu luyện giả sư giai hậu kỳ đưa ra vật phẩm của chính mình ra trao đổi, chỉ có hai người thành công giao dịch, còn vật phẩm của bốn người kia không một ai buồn hỏi thăm tới, chỉ có thể cúi đầu rời đi.

Khi gã tu luyện giả thứ tám không cam lòng bước ra khỏi phòng, hiện tại nơi này chỉ còn bốn vị tu luyện giả đại sư giai, nam tử tóc hồng và Tân Tây Á, thêm cả Lâm Khiếu Đường vào trong tổng cộng có bảy người.

Trong bảy người này, tu vi kém cỏi nhất cũng là đại sư giai sơ kỳ, đại khái khoảng trên dưới 2 đến 3 tinh đại đấu sư, mặt khác hai gã còn lại có một là đại ma pháp sư tu vi đại sư giai trung kỳ, một vị hoàng kim kỳ sĩ, cũng có tu vi đạt tới đại sư giai trung kỳ.

Còn có một vị trong trang đại chiến sư tu vi đã tiến nhập vào đại sư giai hậu kỳ, toàn thân trên dưới đều tỏa ra chiến ý nồng đậm, loại chức nghiệp này đi đến đâu cũng là hạng nặng vũ trang, bộ chiến giáp trên người dù đơn giản nhất thì cũng nặng tới một tấn, hơn nữa lại được chế tạo nên từ những quặng thạch vô cùng hy hữu, thông qua thợ rèn ả nhân xuất sắc tỉ mỉ chế tạo, lực phòng ngự vô cùng mạnh, công kích bình thường đối với họ mà nói căn bản không có tác dụng gì, chỉ luận về điều này đã có thể thấy được sự lợi hại của chức nghiệp này, mà vị tu luyện giả đại chiến sư trong phòng lại là một trong những người có giá tiền lớn nhất (theo như mình hiểu thì giá tiền ở đây không những ý nói chức nghiệp này cần thiết, lợi hại mà còn ý nói bộ chiến giáp đắt tiền đi theo).

Chỉ cần một chiếc "hồng ma chiến phủ" tỏa sáng trên tay hắn, nếu như bán ra ngoài thì ít nhất cũng thu được trên vạn nguyên thạch.

Tất cả các trang bị của chức nghiệp trọng trang đều cực kỳ xa hoa, bọn họ không chỉ cần những kỹ nghệ cường đại hơn mà còn cần những trang bị phụ trợ thượng phẩm, có thể so sánh với một chiếc xe tăng chủ yếu chiến đấu trên mặt đất làm cho người khác nhìn thấy sợ vỡ mặt.

Bọn họ thông thường xuất thân từ những nhà giàu có, có tiền có quyền, nếu như tu luyện giả tuyển chọn tu luyện chức nghiệp trọng trang mà nói, điều này căn bản tự làm khó bản thân, tự mình chuốc lấy khổ, đồng thời muốn đạt được thành tựu khó hơn các chức nghiệp khác rất nhiều, bởi vì chức nghiệp này căn bản phải dùng tới "tiền" để xây dựng lên trụ cột thực lực.

Lâm Khiếu Đường vẫn luôn quan sát tỉ mỉ vị trọng trang đại chiến sư này, ngày hôm nay nếu như muốn có được năm vạn nguyên thạch mà nói, hơn phân nửa là phải lấy từ trong tay của người này, những người khác dù nhìn thế nào cũng không thấy giống như người có tiền, ma pháp sư là một chức nghiệp hoa lệ, thế nhưng khả năng trong bọn họ xuất hiện người giàu có lại thiếu thốn đến phi thường, hơn phân nửa tương đối bần cùng.

Trong phòng lại một lần nữa rơi vào tình trạng trầm mặc...

Tuy rằng giao dịch sở này không hề có quy định rõ ràng hạn chế tiến hành giao dịch như thế nào, tuy nhiên từ lâu đã hình thành thông lệ trình tự phải được tiến hành bắt đầu từ những người có tu vi thấp nhất đến người có tu vi cao, đây chính là loại tiềm thức cường giả vi tôn.

Loại thông lệ không có quy định này vẫn được tiến hành một cách thuận lợi, dần dần trở nên thống nhất.

Người có tu vi sư giai đã ly khai hết, người yếu nhất hiển nhiên là gã đại đấu sư sơ kỳ, bất quá dù sao thì hắn cũng là cao thủ đại sư giai, giả bộ rụt rè một chút, kiềm nén bầu không khí làm cho trung niên đại đấu sư cúi đầu, lấy ra một khối lam ma thạch nói:

“Đây là một loại tâm giai cao cấp ma pháp ”tiểu lưu tinh vũ”, ta vô ý tìm được trong một huyết động.”

Ánh mắt của vị ma pháp sư duy nhất ngồi trong phòng nhất thời sáng ngời, rất hiển nhiên loại vật phẩm này cơ bản nhằm vào chính hắn.

“Bao nhiêu?”

Lão ma pháp sư có chút cấp bách hỏi.

Đại đầu sư suy nghĩ một chút rồi nói:

“Tại hạ muốn trao đổi lấy một quyển đầu kỹ đồng cấp, nếu như không có vậy thì lấy mười vạn nguyên thạch cũng được!”

Gã đại đầu sư ra giá không tính quá phận, thế nhưng trên mặt lão ma pháp sư lại hiện rõ sự do dự không quyết, dù sao thì mười vạn nguyên thạch cũng không phải là một số lượng nhỏ, cho dù đối với một tu luyện giả có địa vị cao như hắn cũng là một con số phi thường to lớn.

“Mười vạn nguyên thạch, có phải hơi nhiều một chút hay không, hiện tại, mỏ nguyên thạch đã bị hải thú nhất tộc chiếm đi một phần ba, tuy rằng hai đại giáo hội đang bắt người trắng trợn khai thác nguyên khoáng, thế nhưng bởi vì chống đỡ những ma pháp trận phòng ngự tấn công khổng lồ, mỗi một năm đều phải tiêu hao đến sáu bảy vạn nguyên thạch. Lúc này, nguyên thạch vô cùng khan hiếm, giá cả cũng không thể so với trước kia, nếu như năm vạn nguyên thạch, bản ma pháp sư chấp nhận trao đổi.”

Lão ma pháp sư chậm rãi nói.

Đại đầu sư lắc đầu:

“Đây chính là tâm giao cấp ma pháp, ra giá mười vạn nguyên thạch vốn không hề cao, còn năm vạn nguyên thạch vậy thì ta giữ lại cho chính mình.”

Lão ma pháp sư có chút lo lắng nói:

“Các hạ thuộc về chức nghiệp tu luyện đầu khí, giữ lại một quyển ma pháp bí tịch thì có tác dụng gì, nếu như không bán đi thì so với một khối phế thạch cũng không khác gì nhau, năm vạn nguyên thạch không nhỏ đâu.”

“Không phải vấn đề hữu dụng hay vô dụng...”

Đại đầu sư không đồng ý nói, đối với lời nói của lão ma pháp sư hiển nhiên cực kỳ không tán thành, ngôn từ cũng hơi chút kịch liệt hơn, chỉ là vừa mới nói được một nửa thì lại bị gã nam tử tóc hồng cắt đứt.

“Hai vị không cần phải tranh luận nữa, nếu như La Nhĩ pháp sư đã không muốn lấy ra mười vạn nguyên thạch, vậy thì bản ma pháp sư ta mua là được, bất quá mười vạn xác thực hơi cao, nếu như sáu vạn ta lập tức mua, trừ đi phần trăm chi phí sử dụng nơi trao đổi, tổng cộng là năm vạn tám nghìn hai, Khắc Lý Tư tiên sinh, người xem thế có được không?”

Áo Đức Liệt nhìn như vô cùng hào sảng nói.

Khắc Lý Tư nhướng mày, đối với cái giá này vô cùng bất mãn, đang muốn mở miệng, lão pháp sư La Nhĩ lại nói:

“Bá tước không thể, bản ”tiểu lưu tinh vũ” này chính là tâm giai cao cấp ma pháp, thế nhưng điều kiện lại cực kỳ hà khắc, không có tu vi thất tinh đại sư giai căn bản không thể tu luyện được, nếu như không phải như vậy thì bản pháp sư cũng không hạ giá thấp như vậy.”

“A, thực sự?”

Sắc mặt của Áo Đức Liệt trầm xuống, cực kỳ khó chịu đưa mắt nhìn về phía Khắc Lý Tư, giống như hắn bị người khác lừa dối vậy.

Khắc Lý Tư có chút mơ hồ, đối với ma pháp bí tịch hắn cũng không có nhiều hiểu biết cho lắm, ”tiểu lưu tinh vũ” hắn cũng chỉ là nghe nói qua mà thôi.

“Khắc Lý Tư, một năm qua ngươi đã giao dịch tại bản hội sở rất nhiều lần, bản bá tước vẫn luôn luôn chiều cố ngươi, thế nhưng ngươi dĩ nhiên muốn lừa gạt bản bá tước, có phải là hơi quá đáng?”

An Đức Liệt dùng ngữ khí nghiêm khắc chất vấn, nguyên lực trên người bành trướng làm bộ như muốn động thủ ngay tại chỗ.

Khắc Lý Tư cũng không muốn chịu sự tức giận lên người, cắn răng một cái nói:

“Tại hạ cũng không biết hạn chế của ma pháp này, thỉnh bá tước thứ lỗi, vậy thì cứ theo cái giá mà bá tước nói trao đổi là được rồi.”

“Hừ, một quyển ma pháp bí tịch nhiều hạn chế thì có bao nhiêu tác dụng, nhiều nhất ba vạn, bản bá tước sẽ không thu phí dụng khu giao dịch với ngươi.”

An Đức Liệt mặt không đổi, tim không đập nhanh vô sỉ nói.

Trong mắt của Khắc Lý Tư hiện lên hung quang, thế nhưng không dám phát tác. Hắn đã từng nhìn thấy hỏa ma bá tước An Đức Liệt miếu sát một gã ma pháp sư có tu vi đại sơ giai sơ kỳ, tuy rằng chức nghiệp của hắn không giống, thế nhưng cuối cùng vẫn chỉ là đại sơ giai sơ kỳ mà thôi, đắc tội với hỏa ma bá tước đã tiến một chân vào linh hồn giai hiển nhiên không phải hành động sáng suốt, huống hồ bản bí tịch này cũng không phải bản thân liều mạng tìm được, chỉ là may mắn vô ý mà có.

Khắc Lý Tư không nói một câu, đưa ra ký ức lam ma thạch, An Đức Liệt kiểm tra hồi lâu, một gã nữ hầu mang tới nhẫn trữ vật, bên trong có đủ ba vạn nguyên thạch, Khắc Lý Tư tiếp nhận nhẫn, không quay đầu lập tức đứng dậy rời đi.

Trên mặt của An Đức Liệt hơi hơi hiện lên một tia đắc ý, cùng với La Nhĩ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt của hai người rõ ràng mang theo nét sung sướng nào đó.

Lâm Khiếu Đường nhếch môi cười nhạt, hai gã này rõ ràng đã hợp tác với nhau để chèn ép tên đại đấu sư kia.

Lúc này, hoàng kim kỵ sĩ lấy ra một chiếc nhẫn nói:

“Đây là một khóa trấn thiên giới, có thể làm cho người khác trong nháy mắt tăng nguyên lực lên gấp ba lần, thời gian duy trì có thể kéo dài tới hơn nửa canh giờ, gần đây tình hình kinh tế của ta có điểm thiếu thốn, nên muốn lấy ra đổi lấy ít nguyên thạch dùng, ra giá mười lăm vạn, trong các vị ai có thể đưa ra đủ nguyên thạch, thì chiếc nhẫn này về tay người đó, cho dù thiếu một hai vạn cũng có thể thương lượng.”

Con ngươi của Lâm Khiếu Đường co rụt lại, kiện trấn thiên giới này rõ ràng là bản thân cố ý đưa cho Pháp Mã Nhĩ bán cho Phỉ Nhã thương hội trước kia, để cho Nạp Lan U có thể ngụy trang tiến vào Phỉ Nhã thương hội lấy lại một khóa linh vương đan và năm cây “cổ độc thi thảo” của nàng.

Trấn thiên giới không phải là trân bảo quý hiếm, thế nhưng hiển nhiên càng không phải tùy tiện có thể lấy được, hiện tại số lượng phi thường ít ỏi, hơn nữa mỗi một kiện có đặc thù ngoại hình khác nhau, Lâm Khiếu Đường có thể xác định chắc chắn rằng kiện trấn thiên giới mà gã hoàng kim kỵ sĩ kia lấy ra chính là của hắn.

La Nhĩ, An Đức Liệt và hoàng kim kỵ sĩ, ba người này chẳng lẽ lại là một phe? Trong đầu của Lâm Khiếu Đường nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận, bọn họ vì sao lại phải làm như vậy đây chứ?

Ánh mắt của Lâm Khiếu Đường cuối cùng dừng lại trên người gã chiến sư với một thân trang bị vô cùng xa hoa, con mắt hơi hơi híp lại, nhanh chóng quan sát suy nghĩ kết nối, chẳng lẽ gã này là một kẻ coi tiền như rác?

280. Chương 282: Tiểu Hình Giao Dịch Hội. (hạ)

Nhìn kiện trấn thiên giới trong tay gã hoàng kim kỵ sĩ, hai mắt của An Đức Liệt tỏa sáng:

“Hán Mạc, kiện trần thiên giới này chính là một bảo bối a, đề thăng nguyên lực bản thân lên gấp ba lần, không phải là một đại sư giai nếu sử dụng trần thiên giới cũng có thể chống lại một gã linh hồn giai hay sao, chỉ là cái giá này có phải cao một chút hay không?”

Hán Mạc Nhĩ cười cười nói:

“Nếu như không phải tại hạ cần có nguyên thạch dùng gấp, đừng nói là mười lăm vạn, cho dù hai mươi năm vạn cũng tuyệt đối không lấy ra trao bán, bản thân giữ lại chắc chắn có tác dụng rất lớn, ai biết được hải thú nhất tộc khi nào tấn công vào nơi này, có trần thiên giới, tại hạ không dám nói có bao nhiêu lực lượng tiêu diệt hải tộc, thế nhưng tuyệt đối có đủ năng lực để tự bảo vệ mình.”

“Đúng vậy đúng vậy!”

An Đức Liệt gật đầu tán thành, đôi mắt màu lam sậm tham tham nhìn trần thiên giới trước mặt, tựa hồ như muốn mua ngay lập tức lại như do dự.

Lời đối thoại của hai người, Lâm Khiếu Đường nghe vào lỗ tai, thế nào cũng thấy như đang diễn kịch, so sánh với một người rao hàng một người hợp tác giả bộ cần mua đẩy giá trị hàng hóa lên cao không khác gì nhiều.

La Nhĩ thở dài lắc đầu tiếc nuối nói:

“Nguyên thạch trên người bản ma pháp sư ta đang thiếu, nếu không nhất định phải mua cho được kiện trần thiên giới này, ai!”

Hán Mạc Nhĩ giả bộ lực bất tòng tâm, hồi lâu vẫn không có ai nói câu nào, Hán Mạc Nhĩ trực tiếp đứng dậy nói:

“Nếu như không có ai chịu trả giá, vậy thì tại hạ xin cáo từ tại đây, đến một giao dịch sở khác xem xem có người nào hứng thú với nó hay không?”

Trên mặt lão ma pháp sư và An Đức Liệt hiện lên vẻ tiếc nuối.

“Chờ một chút!”

Hán Mạc Nhĩ đã đi tới cửa bình tĩnh dừng lại cước bộ, chậm rãi xoay người lại, nhìn gã trọng trang chiến sư lần đầu tiên mở miệng nói.

“Mười ba vạn muốn hay không?”

“Này...”

Hán Mạc Nhĩ lộ vẻ khó khăn.

“Hán Mạc Nhĩ nam tước, vị này chính là thánh đường sở thẩm phán chánh án đại nhân, Thích Lâm đại chiến sư, phó chánh án đại nhân lần đầu tiên tới bản hội sở, nam tước ngài có thể nể mặt mũi bản bá tước, đem vật đó bán cho phó chánh án đại nhân được không? Bản bá tước sẽ không thu phí dụng phần trăm, người xem thế nào?”

An Đức Liệt hào sảng nói.

Hán Mạc Nhĩ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng miễn cưỡng nói:

“Nếu như bá tước đại nhân đã nói như vậy, tại hạ không chấp nhận thì quá không phóng khoáng rồi, phó chánh án đại nhân, kiện trần thiên giới này là của ngài.”

Thích Lâm lấy ra một cái túi rất kỳ lạ, bên trong căng phồng vật gì đó khá cứng rắn, trực tiếp vứt cho vị mỹ nữ bên cạnh đang đứng hầu hạ chính mình.

Nhìn cái túi, Lâm Khiếu Đường có chút kỳ quái, cái túi này có thể chứa được tới mười ba vạn nguyên thạch hay sao. Túi trữ vật cũng là một loại trang bị không gian, thế nhưng thông thường thể tích không gian của nó so với nhẫn trữ vật kém hơn rất nhiều, bình thường chỉ dùng để chứa đựng một phẩm hoặc là tu luyện giả cấp thấp mới sử dụng.

Sau khi hai bên trao đổi lẫn nhau, Hán Mạc Nhĩ tiếp nhận cái túi giật mình nói:

“Trung cấp nguyên thạch?”

Thích Lâm lạnh lùng gật đầu:

“Đúng vậy, tổng cộng có 130 khối, các hạ cần phải kiểm tra rõ ràng đó.”

Mọi người trong phòng đều hơi lộ ra vẻ kinh sắc, trung cấp nguyên thạch cực kỳ hy hữu, số lượng bán xuất cực kỳ nhỏ bé, thông thường chỉ có trung tâm của khu mỏ quảng thạch mới có thể xuất hiện một ít trung cấp nguyên thạch, tỉ lệ so sánh là 1 trung cấp nguyên thạch đổi 1000 sơ cấp nguyên thạch, thế nhưng nếu như dùng để chân chính trao đổi, giá trị của nó thậm chí cao hơn mức đó rất nhiều.

Nguyên thạch trung cấp bất luận là độ tinh khiết hay tác dụng, nguyên khí ẩn chứa bên trong đều cường liệt hơn nguyên thạch sơ cấp vô số lần, thời điểm phụ trợ tu luyện cũng có tác dụng lớn hơn rất nhiều.

Theo như lý thuyết thì 130 trung cấp nguyên thạch và 13 vạn nguyên thạch có cùng giá trị, thế nhưng thực tế giá trị của trung cấp nguyên thạch lớn hơn nhiều.

Hán Mạc Nhĩ mang theo nét tươi cười giấu giấu giếm giếm rời khỏi căn phòng, trên mặt của An Đức Liệt và La Nhĩ cũng hơi hơi rung động.

Quang hoa trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe, nhìn thoáng qua Thích Lâm, chỉ cần cùng với người này làm một bút giao dịch có lẽ đủ nguyên thạch dùng. An Đức Liệt và hai gã kia rõ ràng là cùng một phe, nếu như theo chân bọn họ giao dịch căn bản không thể chiếm được tiện nghi, thậm chí có thể dẫn đến xung đột không cần thiết.

Trọng yếu hơn nữa chính là số lượng nguyên thạch mà Lâm Khiếu Đường cần dùng cực kỳ khổng lồ, A Mạn Đạt nhấn lại mỗi lần khởi động cần tới năm vạn nguyên thạch, kỳ thực chính là hải nguyên thạch, hải nguyên thạch có độ tinh thuần so với nguyên thạch khai thác trên đại lục cao hơn rất nhiều, một khối sơ cấp hải nguyên thạch có thể trao đổi được với mười khối sơ cấp nguyên thạch khai thác trên đại lục.

Bởi vậy, A Mạn Đạt nhấn lại là năm vạn hải nguyên thạch thế nhưng thực tế lại là năm mươi vạn nguyên thạch, Lâm Khiếu Đường nghiêng ma pháp trận và những lời A Mạn Đạt nhấn lại có thể xác định được tụ nguyên trận không phải là ma pháp trận mười ba mười bốn cấp thế nhưng chế tác lại không hề dễ dàng hơn chút nào, hơn nữa một lần khởi động cực kỳ hao tổn nguyên thạch, năm mươi vạn không tính quá nhiều.

Cũng chính bởi vì muốn khởi động tụ nguyên trận cần xa xỉ nguyên thạch nên đã làm cho ma pháp trận này trong tình huống bình thường cực kỳ vô dụng, không có tài nguyên của cải khổng lồ tốt nhất không nên sử dụng.

Lâm Khiếu Đường vốn nghĩ muốn thử bán ra "nguyên tinh", "nguyên tinh" là một loại kim chúc cực kỳ hiếm có, cấp bậc gần tiếp cận với "bi huyền kim", hẳn cũng tinh luyện ra được từ bộ thượng cổ khôi giáp, loại tài liệu này thông thường dùng trong các trang bị ma pháp hoặc là pháp bảo, tuyệt đối là tài liệu cực phẩm.

Sau khi Tân Tây Á thu được lời truyền âm bí mật của Lâm Khiếu Đường, không đợi Thích Lâm mở miệng đã lấy ra một khối nguyên tinh cỡ nắm tay nói:

“Đây là nguyên tinh, nguyên tinh thuần nhất, ra giá tám vạn.”

La Nhĩ và An Đức Liệt đối mặt nhìn nhau, nguyên tinh là thứ tốt, bất quá đối với hai bọn họ thì lại không có nhiều tác dụng, La Nhĩ tuy là ma pháp sư, thế nhưng cơ bản không tự luyện chế ra trang bị cho bản thân.

Trong mắt của Thích Lâm hơi tỏa sáng, vừa mới định hỏi cái gì đó, Lâm Khiếu Đường đã cầm khối nguyên tinh trong tay Tân Tây Á, nhanh chóng chạy tới trước mặt Thích Lâm, cực kỳ khoa trương khoe khoang nói:

“Chánh án đại nhân, đây là thứ tốt a, một thân trang bị này của ngài nếu như có thêm nguyên tinh thì giống như hổ mọc thêm cánh, hầu như có thể trung hòa đại bộ phận công kích ma pháp, càng có khả năng làm cho công kích của bản thân thêm phần sắc bén, một nguyên liệu rất hiếm có a, đại nhân có hay không muốn suy nghĩ một chút?”

Đối với cử động đột ngột của thanh niên này, An Đức Liệt và La Nhĩ hơi có chút buồn cười, người này rõ ràng là đến lấy lòng tài chủ, nhất định là vừa rồi Thích Lâm lấy ra trung cấp nguyên thạch gây nên tác dụng.

Thích Lâm cau mày, hứng thú vừa mới dậy lên thì lại bị những lời lẽ của thanh niên trước mắt làm cho hơi phiền phức bất quá khi hắn vô ý đảo mắt qua nguyên tinh thạch trên tay của thanh niên, cơ mặt lập tức co rúm lại, trên mặt cư nhiên hiện rõ mấy văn tự "ta muốn linh vương đan, nếu như người muốn bán thì đi ra ngoài bàn bạc, nơi này không tiện."

Thích Lâm hàm ý nhìn thoáng qua thanh niên, thản nhiên nói:

"Đây là nguyên liệu dùng cho ma pháp sư, ta không cần!"

Lâm Khiếu Đường giả bộ biểu tình cực kỳ khoa trương, có vẻ như không thể tưởng tượng được.

"Phó chánh án đại nhân, đồ tốt như vậy mà ngài không cần, ánh mắt của ngài thực sự không được tinh tường cho lắm, ngài nên suy nghĩ lại một chút."

Ngôn ngữ nói ra cực kỳ lỗ mãng, An Đức Liệt và La Nhĩ cảm thấy rất kỳ lạ, thanh niên này rõ ràng đã có tu vi đại sư giai hậu kỳ đỉnh phong, vì sao lại lỗ mãng như vậy, cảm giác giống như một tên côn đồ đầu đường xó chợ, không hề có chút phong phạm người làm đại sư.

"Ta đã nói là không cần, chính là không cần!" Thích Lâm không nhịn được nói.

"Thực sự không cần?"

Lâm Khiếu Đường lần thứ hai hỏi xác định.

Trên mặt của Thích Lâm hơi hiện ra vẻ tức giận, Lâm Khiếu Đường nhún nhún vai bất đắc dĩ hướng về phía Tân Tây Á đánh mắt một cái, tỏ vẻ cực kỳ tiếc nuối hướng ngoài cửa bước đi, Tân Tây Á vô cùng mất hứng đứng dậy, lộ ra bộ dạng rất không vừa ý với những hành động của đồ đệ đi theo ra ngoài.

Mỹ nữ tóc vàng vẫn đứng bên cạnh hầu hạ Tân Tây Á với vẻ mặt thất vọng nhìn theo Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á cùng nhau bước đi, vốn tưởng rằng gặp được khách hàng lớn, không nghĩ tới xuất ra vật phẩm mà không ai muốn.

Nhìn về bóng lưng của Lâm Khiếu Đường, Duy Lạp vẫn đứng bên cạnh An Đức Liệt lóe lên một đạo tinh quang trong mắt.

Trong phòng chỉ còn lại An Đức Liệt, La Nhĩ và Thích Lâm.

"Phó chánh án đại nhân, người có vật phẩm gì cần bán ra hay không?" An Đức Liệt thử thăm dò hỏi.

Thích Lâm bỗng nhiên đứng dậy:

"Không có, bản chánh án đến đây chỉ vì muốn mua một số vật phẩm, nhị vị nếu như không có vật phẩm gì khác bán ra, bản chánh án còn có việc muốn làm!"

An Đức Liệt hơi hơi sững sốt một chút, đánh mắt về phía Duy Lạp, tựa hồ như có ý tứ trách cứ, Duy Lạp vẻ mặt vô tội.

Sau khi Thích Lâm rời khỏi gian phòng, An Đức Liệt không đồng ý nói:

"Duy Lạp, tin tức lần này như thế nào lại không chính xác như vậy, không phải nói Thích Lâm muốn bán ra "quang nguyên giới chỉ" hay sao? Tại sao hắn lại không lấy thứ đó ra kia chứ?"

Duy Lạp lộ vẻ khiếp ý, cẩn thận trả lời:

"Tin tức của thám tử hắn là chuẩn xác, không chừng là gần đây Thích Lâm đột nhiên đổi ý."

"Hừ, bản bá tước giữ người lại không phải để nuôi không, lần sau còn xảy ra những chuyện này đừng trách ta không nói tình cảm."

An Đức Liệt khiển trách.

Hai mắt Duy Lạp mờ mịt, nước mắt lưng tròng, thế nhưng không dám khóc thành tiếng.

La Nhĩ tham lam nhìn vào vóc người vô cùng mê người của Duy Lạp, bỗng nhiên dùng bộ dạng không nhìn được nói:

“An Đức Liệt, lần này ngươi đã sai rồi, Duy Lạp tiểu thư đã tận lực, nhưng không thể nào dự đoán được các yếu tố bên ngoài ảnh hưởng đến kết quả, sao có thể trách nằng cơ chứ?”

An Đức Liệt tức giận nói:

“Trước kia, từ trong tay tiểu tử La Dịch Ni Áo kia đổi lấy nữ nhân này còn tưởng rằng một vốn một lời, khi bản bá tước tu luyện sẽ có điểm tác dụng, không nghĩ tới chính là hàng giả, đã không có bao nhiêu tác dụng lại còn bị động tay động chân rồi, nếu như bản bá tước có cơ hội gặp lại tiểu tử La Dịch Ni Áo kia, không thể tha cho hắn được.”

La Nhĩ có chút suy nghĩ nói:

“Chính là tiểu tử đã đem trần thiên giới đổi cho bá tước?”

An Đức Liệt hừ một tiếng rồi nói:

“Ngoại trừ tên ăn cơm nát ấy thì còn ai vào đây nữa, nếu như không có sư phụ Đăng Cổ Tháp của hắn thì bản bá tước đã sớm tới Long Thạch để quốc giết chết hắn rồi.”

“Bá tước đại nhân muốn giết chết ai đi nữa thì cũng nên đem thu hoạch ngày hôm nay phân chia một chút trước đi thôi.”

Hán Mạc Nhĩ trước đó rời đi bỗng nhiên từ một gian phòng khác đi tới, trong tay còn cầm theo một túi trung cấp nguyên thạch.

Nhìn thấy túi trung cấp nguyên thạch tâm tình của An Đức Liệt rõ ràng chuyển biến tốt đẹp hơn không ít, lại có chút hối hận nói:

“Đám tiếc không thể trao đổi được kiện ”quang nguyên giới chỉ” đó, thứ này có tác dụng phụ trợ tu luyện giả quang nguyên môi, có nó bản bá tước không cần bao nhiêu thời gian liền nhanh chóng đột phá đại sư giai tiến vào linh hồn giai.”

Hán Mạc Nhĩ cười nói:

“Có được nhiều trung cấp nguyên thạch như thế này hẳn là làm cho quá trình tu luyện của bá tước đại nhân dễ dàng hơn không ít, bá tước ngài quan tâm ta nhiều hơn.”

130 trung cấp nguyên thạch và khối ký ức lam ma thạch ghi chép lại bản ma pháp bí tịch ”tiểu lưu tinh vũ”, ba người phân phối vô cùng đơn giản, La Nhĩ lấy đi ”tiểu lưu tinh vũ” và một phần nhỏ trung cấp nguyên thạch, An Đức Liệt và Hán Mạc Nhĩ mỗi người lấy 55 trung cấp nguyên thạch, ba người vô cùng vui mừng.

Phân phối hoàn tất, La Nhĩ nhỏ giọng nói thầm bên tai An Đức Liệt vài câu, An Đức Liệt có chút không cam tâm tình nguyện, thế nhưng rất nhanh khuôn mặt liền thả lỏng hiện rõ nét thỏa mãn tươi cười.

Duy Lạp vẫn một mực chờ đợi bên cạnh vô cùng lo lắng, rất sợ An Đức Liệt tức giận, nhìn thấy hai người này nhỏ giọng to nhỏ, lấy tu vi của nàng không thể nghe được câu nào, trong sự khựng hoảng, đột nhiên nói:

“Bá tước đại nhân, Thích Lâm đội nhiên rời đi hay là có quan hệ với gã tu luyện giả thanh niên kia.”

Lời này lập tức khiến cho An Đức Liệt tập trung chú ý:

“A? Phải? Bọn họ biết nhau?”

Duy Lạp lắc đầu nói:

“Không biết, hẳn là không nhận ra, thế nhưng hành vi cử chỉ của gã tu luyện giả thanh niên đó cực kỳ quái dị, lấy kinh nghiệm của Duy Lạp, hắn và Thích Lâm tựa hồ như đã trao đổi bí mật với nhau điều gì đó.”

An Đức Liệt biến sắc, cẩn thận hồi tưởng lại mọi chuyện xác thực có điểm cổ quái, lập tức hướng về phía Hán Mạc Nhĩ và La Nhĩ nói:

“Nếu như quả thực là như vậy, bọn họ hẳn là sẽ không đi quá xa, đi xem.”

La Nhĩ và Hán Mạc Nhĩ đã lấy được thứ mình muốn, liếc mắt nhìn nhau, chưa động thân, hai mắt An Đức Liệt híp lại, trầm giọng nói:

“Nhị vị chẳng lẽ không muốn trợ giúp bản bá tước một chút hay sao?”

Hán Mạc Nhĩ khẽ cười nói:

“Bá Tước đại nhân, Thích Lâm chính là người của giáo hội, lại còn là phó chánh án đại nhân tôn quý, quan hệ giữa Áo Phỉ Khắc chánh án và Thích Lâm lại càng không đơn giản, thậm chí ngay cả thánh nữ Tập Tây Lị Á đại nhân đối với vị trọng trọng chiến sư này cũng cực kỳ coi trọng, lấy thực lực của giáo hội, Thích Lâm không cần bao nhiêu thời gian nhất định đột phá đại sư giai tiến vào hàng ngũ cao thủ linh hồn giai, vô luận là xét về mặt nào đi nữa, ta và La Nhĩ đều không có bất cứ lý do nào đi mạo hiểm quá lớn như vậy, huống hồ bọn họ đã ly khai trong thời gian không hề ngắn, nếu muốn truy tìm tung tích bọn họ chắc chắn không dễ dàng, còn nếu như bọn họ thực sự có giao dịch nào đó, hiển nhiên không thể tiến hành trong thành này được.

281. Chương 283: Miếu Sát

Ánh mắt An Đức Liệt chợt lóe lên, tựa hồ như trong nháy mắt đã có quyết định gì đó, lập tức nói:

“Nếu như hai vị có thể giúp bản bá tước lấy được ”quang nguyên giới chỉ”, vậy thì thu hoạch mấy ngày nay bản bá tước sẽ lấy ra cho hai vị chia đều, một điểm cũng không lưu lại.”

Trên mặt của La Nhĩ và Hán Mạc Nhĩ lướt qua một tia tham lam, La Nhĩ càng thẳng tắp nhìn vào thân thể mê người của Duy Lạp.

“La Nhĩ, sau khi thành công, trong các nữ tu ở đây người muốn mấy người, bản bá tước sẽ tặng người bấy nhiêu người, thích ai cũng được!”

An Đức Liệt mê hoặc nói.

Trong mắt của La Nhĩ lộ vẻ vui sướng nói:

“Nếu như ba tước đã hào phóng như vậy, lão pháp sư ta tất nhiên giúp đỡ.”

An Đức Liệt gật đầu, Hán Mạc Nhĩ bên cạnh tựa hồ như đang còn chút do dự, An Đức Liệt dẫn dụ:

“Hán Mạc Nhĩ nam tước, phân nửa thu hoạch của bản bá tước cho người đã đủ cho người tu luyện thoát mãi trong hai ba ba mươi năm. Dù có đắc tội giáo hội đi nữa thì người cũng có thể tìm một nơi không người nào đó tĩnh tu hai mươi năm, đợi đến khi tiến nhập linh hồn giai mới trở lại, khi đó người còn sợ giáo hội gây phiền phức hay sao chứ? Chỉ sợ bọn họ cung kính chào đón, tôn người làm thượng khách.”

Hán Mạc Nhĩ làm bộ như quyết tâm rất lớn:

“Được rồi!”

Lúc này trên mặt Duy Lạp hiện lên sự kinh hoàng, An Đức Liệt rõ ràng đã đem nàng trở thành một món hàng trao đổi, hối hận vừa rồi đã lẩm miệng, bằng không sẽ không diễn ra nhiều chuyện như bây giờ, đôi mắt đẹp trong suốt chớp động, thế nhưng trong lòng rét lạnh, từ Long Thạch đế quốc nàng vẫn muốn tìm một chỗ dựa vững chắc, hiện tại xem ra đám nam giới tu luyện giả không có ai đáng tin.

Trong một mảnh sơn lâm bên ngoài Quang Minh thành ba mươi dặm, khuôn mặt của Lâm Khiếu Đường vô cùng bình thản nhìn trọng trọng chiến sư, trong mắt của đối phương rõ ràng hiện lên nét địch ý.

“Người có linh vương đan?”

Thích Lâm híp mắt lại nhìn Lâm Khiếu Đường nói.

Lòng bàn tay của Lâm Khiếu Đường mở ra, một khối đan được màu vàng lóng lánh xuất hiện.

“Các hạ hẳn là có thể phân biệt thật giả đúng không?”

Sau khi thăm dò, thần sắc Thích Lâm cả kinh. Kinh ngạc nhìn Lâm Khiếu Đường hơn là vì linh vương đan. Loại đan dược quý hiếm như thế này cư nhiên lại xuất hiện trong tay một tiểu tử như thế này, nhiều ít làm cho Thích Lâm khó có thể tưởng tượng được.

“Bán bao nhiêu?”

“Một trăm vạn nguyên thạch!”

Quang hoa trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe, thống khoái nói.

Thích Lâm ngẩng nhìn linh vương đan trong lòng bàn tay của Lâm Khiếu Đường, suy nghĩ cẩn thận hồi lâu nói:

“Linh vương đan với cái giá này cũng không tính quá đắt, chỉ là trên người của ta không có nhiều nguyên thạch như vậy. Năm trăm trung cấp nguyên thạch và một kiện ”quang nguyên giới chỉ” thì sao?”

”Quang nguyên giới chỉ” chính là thứ tốt dùng để phụ trợ tu luyện giả có quang minh nguyên môi, tuy nhiên nếu muốn đổi năm trăm trung cấp nguyên thạch thực sự có chút thiệt, Lâm Khiếu Đường đang suy nghĩ một chút thì đột nhiên cảm nhận được ba cỗ khí tức đang di động hướng thẳng về phía bản thân, tâm niệm chợt lóe nói:

“Thành giao!”

Thích Lâm tựa hồ như so với Lâm Khiếu Đường còn muốn cấp thiết hơn, trực tiếp đem nhẫn và một túi trung cấp nguyên thạch vứt ra ngoài, Lâm Khiếu Đường dùng phong cách cực kỳ huyền hoặc đã đưa tới tay Thích Lâm. Thích Lâm cổ quái tiếp nhận đan dược, trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc.

Hai người kiểm tra không sai lầm, liền đem vật phẩm thu hồi, đúng lúc này, sắc mặt Thích Lâm đại biến, hần cảm ứng được có ba cỗ nguyên lực cường đại đang di động cực nhanh.

Một đoàn hỏa diễm trên bầu trời cấp tốc phóng xuống, nổ ầm ầm, An Đức Liệt và La Nhĩ đáp không mà đến, Hán Mạc Nhĩ giống như một mũi tên màu vàng theo sau, ba người trong nháy mắt xuất hiện.

Thích Lâm nhìn ba người, lạnh lùng cười nói:

“”Quang nguyên giới chỉ” đã được bản chánh án trao đổi đưa cho người này, các ngươi muốn thì tìm hắn đi, người này chính là một truy nã phạm của giáo hội hai mươi năm trước, các vị không cần phải hạ thủ lưu tình, bắt được cũng tốt, chém giết cũng chẳng sao, giáo hội vẫn thưởng cho các vị như thường, ha ha ha!”

Cùng với tiếng cười vang, Thích Lâm bay lên trời, lúc này trên mặt Lâm Khiếu Đường không khỏi hiện lên nét coi thường, cười nhạt.

Bàn tay của An Đức Liệt mở ra, một đoàn hỏa diễm nóng cháy bắn tới, “phịch” một tiếng, lập tức đem Thích Lâm vừa mới bay lên trời chưa được mười trượng bức trở lại mặt đất.

“An Đức Liệt, ngươi có ý gì? Lẽ nào ngươi muốn chống đối với giáo hội?” Thích Lâm với một thân chiến giáp nặng nề giận giữ hỏi.

“Lão tử không chỉ muốn có ”quang nguyên giới chỉ” mà còn càng muốn linh vương đan hơn, đừng nghĩ chạy trốn, bản bá tước nhất định ngăn cản!”

An Đức Liệt bá đạo nói.

Thích Lâm nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường đang nghịch chiếc nhẫn trong tay, nhãn thần hiện rõ ý xin lỗi, Thích Lâm bình tĩnh, thảo nào vừa rồi tiểu tử này đưa ra linh vương đan lại có những động tác quái lạ như vậy, nguyên lai là để cho ba tên thổ phỉ này có đủ thời gian và không gian để nhìn rõ được hình dáng thực sự của linh vương đan.

Thích Lâm hiển nhiên không có thời gian để hồi hận, thần sắc vừa chuyển, nhìn An Đức Liệt nói:

“Nơi này cách Quang Minh Chi thành ba mươi dặm, chỉ cần ta toàn lực phóng xuất nguyên lực, các thánh đường võ sĩ rất nhanh truy tìm tới đây.”

An Đức Liệt lạnh lùng nói:

“Phó chánh án đại nhân, bản bá tước rốt cuộc cũng đã minh bạch được người chung quy chỉ có thể làm phó chánh án mà không phải là chánh án rồi, so sánh với Áo Phỉ Khắc đại nhân, người thực sự thua kém quá nhiều, nhìn xung quanh người đi!”

Thích Lâm phóng nguyên thức dò xét, nhất thời kinh hãi, phương viên hơn một trăm trượng xung quanh bị bao phủ trong một tầng ma pháp trận kết giới phong bế, tất cả mọi chuyện phát sinh bên trong, bên ngoài căn bản không thể cảm ứng được.

Chỉ là hoảng loạn trong chốc lát, trên mặt của Thích Lâm lần thứ hai hiện lên tiểu ý, nhìn về phía Tân Tây Á đứng phía sau Lâm Khiếu Đường khá xa nói:

“Ba đối với ba, An Đức Liệt, người cho rằng đám các người có mấy thành nắm chắc đây?”

Sắc mặt của An Đức Liệt không hề thay đổi, thế nhưng trong mắt hơi hơi giật giật, đối với ám ảnh thích khách linh hồn giai, dù sao hắn vẫn có chút kiêng kỵ, lúc đến đây vội vàng vàng, dự đoán ”quang nguyên giới chỉ” vẫn trong tay Thích Lâm vì vậy một lòng suy nghĩ cách đối phó với hắn, thực tế hắn chưa từng nghĩ tới sẽ xảy ra cục diện như thế này, ba đấu với ba, bên mình hiển nhiên không chiếm được nhiều ưu thế.

Lúc này, trên mặt của La Nhĩ và Hán Mạc Nhĩ cũng không thoải mái, nếu như ba người toàn lực đối phó với một người Thích Lâm, khẳng định nắm chắc mười phần, trước đó cũng vì nghĩ như vậy với đáp ứng An Đức Liệt trợ giúp hắn, thế nhưng thế cục hiện nay lại có chút bất đồng, hai người hiển nhiên xuất hiện sự hối hận.

Ngay trong lúc An Đức Liệt tự suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên bị một tiếng cười khê cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn, chỉ thấy gã thanh niên mặc trường bào màu xanh tươi cười đầy mặt, ung dung nói:

“Bá tước đại nhân, tại hạ đã ngưỡng mộ đại danh như sấm bên tai của ngài, hiện tại được thấy quả nhiên không phải bình thường, tại hạ không muốn chỉ vì một kiện ”quang nguyên giới chỉ” mà gây nên thù địch, chiếc nhẫn này tặng ngài coi như lễ gặp mặt đi!”

Ba người An Đức Liệt vừa nghe được lời này, trong lòng thả lỏng.

Thích Lâm lại mạnh mẽ cả kinh, lập tức nói:

“Tiểu tử, người thế nào lại không có một chút tôn nghiêm của tu luyện giả như vậy chứ?”

Lâm Khiếu Đường không hề để ý tới Thích Lâm đang kêu la, cầm lấy chiếc nhẫn định tung đi, Thích Lâm hoảng hốt nói:

“Chậm đã, bằng hữu, ta ra giá 200 trung cấp nguyên thạch để thuê người làm một chuyện, thế nào?”

An Đức Liệt đã đưa tay định tiếp nhận chiếc nhẫn, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn ”quang nguyên giới chỉ” hầu như đã vào trong tay lại bị mạnh mẽ giật lại, Lâm Khiếu Đường cười tủm tỉm nói:

“Trước tiên đưa một nửa!”

“Cầm lấy!”

Thích Lâm không chút do dự tung ra một cái túi.

Lâm Khiếu Đường nhanh chóng phóng nguyên thức kiểm tra, bên trong xác thực có một trăm trung cấp nguyên thạch, liền nói ngay:

“Thành giao!”

Bị lừa gạt hai lần, hiện tại An Đức Liệt đã không thể khống chế được tâm tình của mình, thân thể hơi lùi lại một bước, một đoàn hỏa diễm nóng bỏng bốc lên, tạo thành một cỗ lực lượng hỏa nguyên trùng trùng thẳng lên trời cao, nếu như không có ma pháp trận phong bế ngăn cản, chỉ sợ cỗ hỏa nguyên lực này đã tiếp xúc trời xanh.

Một tay An Đức Liệt giơ ra, hỏa diễm trên năm đầu ngón tay hình thành một con chim lửa lớn đánh thẳng vào Lâm Khiếu Đường với tốc độ cực nhanh.

Ánh mắt của Lâm Khiếu Đường không hề thay đổi, kim thủ nắm ngón thật lớn từ trên đầu chụp xuống, đem chim lửa đập thành khối bụi, trong nháy mắt đã tiêu diệt hoàn toàn.

Kỹ nghệ cổ quái, kim thủ màu vàng quý dị, La Nhĩ và Hán Mạc Nhĩ hoàn toàn không bởi vì An Đức Liệt xuất thủ mà nóng nảy, vẫn lẳng lặng đứng một bên quan sát mọi chuyện phát sinh, cả hai người đều chỉ có tu vi đại sư giai trung kỳ, là người yếu nhất trong cả sáu người ở đây, tuy rằng lời hứa của An Đức Liệt vô cùng mê hoặc, thế nhưng hiển nhiên không thể vì thế mà mang cái mạng nhỏ ra đùa giỡn.

Thấy đối phương chỉ cần một chiêu đã có thể đem chim lửa của mình phá tan, trong lòng An Đức Liệt chấn động mạnh mẽ, hiển nhiên hẳn đã đánh giá thấp thực lực của đối phương.

Sau lưng của An Đức Liệt rung động, một đôi cánh hỏa diễm mạnh mẽ hiện ra, nguyên lực lần thứ hai bành trướng tăng lên, một con chim lửa khác từ lòng bàn tay An Đức Liệt bay thẳng ra ngoài.

Lâm Khiếu Đường khẽ nhíu mày, lòng bàn tay đẩy tới, một kim thủ lớn hiện lên bay ra cùng với chim lửa đang bay tới tấn công và chạm vào nhau, đồng thời bạo tạc ầm ầm nổ vang, kim thủ dĩ nhiên bị chim lửa đâm tan, còn chim lửa vẫn sinh long hoạt hổ như cũ tiếp tục lao tới tấn công Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường có chút giật mình, đang định phóng nguyên sa ra thì một đạo bóng đen lấy tốc độ mắt thường khó có thể thấy được hiện lên, toa, một đạo quang mang màu bạc lướt qua không trung.

Thân thể không có thực chất của chim lửa dĩ nhiên bị chém tan nát thành nhiều đoạn mà biến mất, Tân Tây Á với khuôn mặt băng lãnh nhìn vào An Đức Liệt, An Đức Liệt đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo toàn thân.

An Đức Liệt biết rõ bản thân không thể đối đầu với Tân Tây Á, bắt buộc phải có sự trợ giúp, trầm giọng nói:

“La Nhĩ pháp sư, Hán Mạc Nhĩ nam tước, chỉ cần các người trợ giúp ta đánh trận này, tất cả mọi thứ bản bá tước kiếm được trước đây đều là của các người.”

La Nhĩ và Hán Mạc Nhĩ đối mặt nhìn nhau, hai người hầu như đồng thời nhảy lên, bay thẳng lên trời.

An Đức Liệt đồ bưng hai mắt nhìn chăm chăm vào hai người đang đi xa, hai tay mạnh mẽ hướng lên không trung, hai đạo roi lửa vô hạn phóng ra ngoài, cuốn thẳng lấy hai chân của La Nhĩ và Hán Mạc Nhĩ, hai người lập tức ra sức chặt đứt roi lửa, nhanh chóng thoát ra bay đi.

“Hai tên nhu nhược!”

An Đức Liệt hèn mọn hung hăng nói.

An Đức Liệt lấy ra một khóa được hoàn màu hồng nuốt vào bụng, cả thân hình biến thành hỏa diễm, nguyên lực một lần nữa tăng cao, trong miệng thì thầm tụng niệm:

“Thiên đốt đi, đem tất cả mọi thứ cản đường đốt thành tro tàn...”

Hỏa diễm tập trung vào hướng Lâm Khiếu Đường lao thẳng tới, một đạo gió xoáy màu bạc vẽ lên từ trong bóng tối, ngân quang tàn phá bừa bãi, An Đức Liệt trong quảng hỏa diễm nóng rực còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì đã bị gió xoáy màu bạc nuốt chửng.

Hỏa diễm biến mất, An Đức Liệt toàn thân đầy máu, lão đảo không vững, không thể tin tưởng nhìn chăm chăm vào ám dạ tinh linh cách đó không xa, trong nhãn thần nhiều ít có chút không cam lòng, chỉ một chiêu mà bản thân đã thua hoàn toàn, nếu như luận dung lượng nguyên lực thì chính mình và đối phương không hơn kém bao nhiêu, thậm chí là hoàn toàn bằng nhau, thế nào mà một chiêu cũng không thể tiếp được cơ chứ?

Nhưng mà, linh hồn giai chính là linh hồn giai, đại sư giai mãi mãi chỉ là đại sư giai, cho dù lượng có bằng nhau đi nữa, thế nhưng sự khác biệt về chất vẫn vô cùng lớn, một trăm cân bạc và một trăm cân vàng tuy có trọng lượng bằng nhau, thế nhưng giá trị giữa chúng lại là trên trời dưới đất.

Thần sắc của An Đức Liệt vô cùng ảm đạm, một khóa hỏa cầu màu đỏ từ trong cơ thể chậm rãi thoát ra, Tân Tây Á đưa tay bắt lấy quả cầu màu đỏ vào trong tay, quả cầu màu đỏ giãy giụa kịch liệt nhưng vô dụng, An Đức Liệt chỉ còn nguyên linh có vẻ cực kỳ vô lực.

Thích Lâm vô cùng kinh ngạc nhìn chăm chăm vào ám dạ tinh linh, linh hồn giai ám ảnh thích khách quả nhiên vô cùng đáng sợ, cư nhiên có thể miểu sát tu luyện giả đại sư giai hậu kỳ đỉnh cấp, hỏa ma bá tước An Đức Liệt cư nhiên không chịu nổi một kích.

“Công tử, chúng ta xử trí hần như thế nào đây?”

Sắc mặt của Tân Tây Á vừa mới lạnh như băng nhưng khi nhìn vào Lâm Khiếu Đường thì biểu tình trên mặt không tự giác thả lỏng hơn nhiều.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói:

“Người hãy hút lấy toàn bộ nguyên lực của hần đi, nguyên linh của đại sư giai tuyệt đối so sánh được với tầng nguyên đan thượng phẩm!”

“Dạ, công tử!”

Tân Tây Á cung kính trả lời.

Thích Lâm nghi hoặc, lúc trong giao dịch sở, ám dạ tinh linh rõ ràng là sư phụ của thanh niên này, thế nhưng vừa rồi hai người đối thoại xung hô với nhau, rõ ràng là thanh niên kia chiếm vai trò chủ đạo, lẽ nào?

Thích Lâm vô cùng kinh hãi, ám ảnh nô bộc, thanh niên này bất quá chỉ có tu vi đại sư giai mà thôi, cư nhiên có được ám ảnh nô bộc linh hồn giai, vậy thì truy nã phạm của giáo hội này có nên bắt hay không đây?

“Phó chánh án đại nhân, hiện tại nguy cơ đã được giải trừ rồi, ngài có muốn trả nửa số tiền còn lại cho ta hay không?”

Thanh âm vô cùng ung dung nhàn nhã bỗng nhiên vang lên.

282. Chương 284: Mỹ Mạo Cân Tung Giả

Thích Lâm khô khốc cười, lập tức tung ra túi trữ vật, Lâm Khiếu Đường đưa tay tiếp lấy, cười cười:

“Chánh án đại nhân thực sự có không ít túi trữ vật nha, cảm ơn rồi!”

Chỉ một linh vương đan mà có thể đổi được 250 trung cấp nguyên thạch cộng thêm một kiện “quang nguyên giới chỉ”, bút buôn bán này thực sự lời to nha, trên mặt Lâm Khiếu Đường xuất hiện tươi cười đã lâu không nhìn thấy. Ngay từ đầu hần đã không đem mấy người An Đức Liệt để vào trong mắt, bất quá cũng không muốn kiểm soát thứ gì đó trên người bọn họ, thế nhưng nếu như có người đến tận cửa tặng tiền thì khác nha, nếu như không lợi dụng cho thật tốt, vậy thì quá xin lỗi bản thân rồi, Lâm Khiếu Đường cười hắc hắc, đem túi trữ vật thu lại.

“Xin hỏi đại danh của các hạ?”

Thái độ của Thích Lâm rõ ràng đã hòa hoãn hơn rất nhiều.

“Lâm!”

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói, nói xong liền hướng về phía dời khỏi Quang Minh thành bước đi, Tân Tây Á lặng yên đi theo sau, một đôi mắt màu tím thỏa mãn nhìn vào đôi vai không tính rộng dày phía trước mặt.

Đối với mỗi lời nói, mỗi cử động của Tân Tây Á đều làm cho Thích Lâm sinh ra hứng thú cực lớn, ám ảnh thích khách có chủ nhân ngược lại không phải là chuyện kỳ lạ gì, thế nhưng một ám ảnh thích khách linh hồn giai đối với tu luyện giả tu vi thấp hơn hần bản thân lại cung kính như vậy, hiển nhiên vô cùng kỳ quái.

“Lâm tiên sinh, không biết ngài có hứng thú tới Lai Đặc giáo hay không, với thực lực của Lâm tiên sinh hoàn toàn có thể đảm nhận được chức vị đại giáo chủ, đến lúc đó tài nguyên tu luyện của giáo hội có thể để cho ngài mặc sức sử dụng, càng có thể trở thành lực lượng trung kiên của giáo hội, lại có được giáo hội che chở, trong tình thế rối loạn như hiện nay, tỉ lệ an toàn hiển nhiên tăng thêm một mức lớn.”

Thích Lâm mê hoặc nói.

“Tại hạ không tin giáo nghĩa, cũng không có hứng thú muốn gia nhập, phó chánh án đại nhân, ngài nhớ kỹ khi quay về thay ta gửi lời chúc sức khỏe đến Áo Phi Khắc đại nhân và Tật Tây Lị Á điện hạ, hãy nói rằng Lâm mỗ đã từng đến Quang Minh thành, hy vọng bọn họ sống thật tốt đừng để cho hải thú nhất tộc ăn sống!”

Lâm Khiếu Đường vẫn luôn quay đầu về phía rừng núi rậm rạp xa xa, chỉ có thanh âm chung quy vang vọng bên tai Thích Lâm, Thích Lâm kinh ngạc ngẩn người đứng một chỗ, hồi lâu mới khôi phục lại tinh thần.

Đi sâu vào trong rừng núi, Lâm Khiếu Đường bắt đầu tăng tốc, bất quá cũng không lựa chọn phương thức phi hành mà chỉ lợi dụng cước bộ quỷ dị của vô tung quyết di động dưới mặt đất với tốc độ cực nhanh, Tân Tây Á vẫn theo sát phía sau.

Có thể miêu sát An Đức Liệt, chấn nhiếp Thích Lâm, thế nhưng điều này cũng không đại biểu cho việc Lâm Khiếu Đường đã có đủ lực lượng cường đại đến nỗi thần nhiên thoải mái, sức uy hiếp của Áo Tháp Tư Đô thủy chung vẫn đè nặng làm cho hắn luôn luôn duy trì tinh thần cảnh giác, vừa mới rời khỏi tầm mắt của Thích Lâm liền lựa chọn tuyến đường không hề có quy luật đi tới.

Nửa canh giờ sau Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á đã xuất hiện tại một nơi cách Quang Minh thành một trăm năm mươi dặm, tiến vào sâu trong mảnh thâm lâm.

“Công tử, vì sao vẫn phải nhiều loạn đường đi?” Tân Tây Á truyền âm nói.

“Có người theo dõi chúng ta, từ khi chúng ta rời khỏi chỗ giao dịch với Thích Lâm vẫn luôn theo sau.”

Lâm Khiếu Đường truyền âm trả lời.

Tân Tây Á nhất thời cảnh giác, người nào mà có thể tránh thoát được cảm ứng của nàng? Chẳng lẽ lại là một siêu cấp cao thủ địa vương giai? Chỉ có những quái vật có tu vi bậc này mới có thể tránh thoát được nguyên thức dò xét của nàng.

Lâm Khiếu Đường tựa hồ như nhận ra sự lo lắng của Tân Tây Á, lại truyền âm nói:

“Tu vi của người theo dõi chúng ta không cao lắm, chỉ là hắn dựa vào trang bị nguy trang rất tốt và phương pháp thu liễm khí tức rất cao thâm. Nếu không phải vì thấy đối phương có tu vi rất thấp không đủ uy hiếp thì ta đã sớm bắt hắn lại. Để đối phương theo dõi chúng ta lâu như vậy cũng chỉ là vì muốn xem xem hắn muốn làm cái gì?”

Tân Tây Á khẽ gật đầu, rút nguyên thức lại chuyển sang truy tìm bằng hai mắt. Tân Tây Á đã tiến vào linh hồn giai, thế nhưng nếu xét về độ chính xác và phạm vi bao trùm nguyên thức thì nàng hoàn toàn không thể so sánh được với Lâm Khiếu Đường. Chỉ xét riêng về mặt nguyên thức, Lâm Khiếu Đường hầu như có thể đạt tới mức địa vương giai, điều này cũng là vì hắn đồng thời có hai nguyên linh.

Lại tiếp tục đi thêm mười mấy dặm, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên quay người lại, một kim thủ đột nhiên xuất hiện bay đi, chộp thẳng vào phía sau một gốc cây đại thụ cách đó mười mấy trượng.

“Nha...”

Tiếng kêu rên rất nhỏ theo đó truyền đến.

Một thiếu phụ rất xinh đẹp mặc ma pháp bào màu lam đậm bị kim thủ khổng lồ chế, từ phía sau gốc đại thụ bước ra, khuôn mặt của thiếu phụ trong bộ trường bào cực kỳ gợi cảm. Trường bào hơi hơi mở ra lộ cái cổ trắng hồng tinh khiết như bạch ngọc cùng nửa đôi nhũ phong căng tròn non mềm, bên dưới trường bào bị xé tà cực cao, hầu như đã đến hông người đó. Một làn gió nhẹ nhàng thổi qua, đôi chân dài thẳng tắp mê người nhất thời lộ ra ngoài không khí, không còn sót lại chút gì, nội khổ bó sát người dưới mép trường bào đóng đưa như ẩn như hiện, mê người đến cực điểm.

Nhìn thiếu phụ xinh đẹp, Lâm Khiếu Đường nhú mày, đôi con ngươi đen hơi hơi nhảy lên, không nói câu gì.

Hai tay của thiếu phụ bị kim thủ vững vàng nắm chặt, nhưng nàng không hề giãy giụa, tùy ý để cho kim thủ đẩy lên phía trước, đôi con mắt màu xanh da trời không kiêng nể gì nhìn chăm chăm vào Lâm Khiếu Đường hơi quỵt miệng nói:

“Lâm tiền bối, người đối xử với một nữ tử tay trái gà không chặt như thế này hay sao?”

Lâm Khiếu Đường lạnh lùng cười nói:

“Duy Lạp tiểu thư, người một đường mờ mờ ám ám theo đuôi chúng ta tới tận nơi này, ta còn chưa hỏi người muốn làm cái gì? Người thực tế chính là một cái đinh sắt, tâm cơ không thể không sâu a, lời người nói nữ tử yếu đuối gì gì đó, cho dù là vậy thì thêm vào tâm trí mạnh yếu phải cho ra kết luận khác rồi.”

Duy Lạp uyển chuyển cười, thanh âm cực kỳ mê hoặc, thần thái vô cùng trấn định tự nhiên nói:

“Hi hi, Lâm tiền bối, văn bối nghe được những lời đó của tiền bối, thế nào cũng nghĩ ngài đối với văn bối có điều cố kỵ, lẽ nào văn bối đáng sợ lắm hay sao?”

Quang hoa trong mắt Lâm Khiếu Đường lờ lờ:

“Duy Lạp tiểu thư không ở trong Long Thạch đế quốc Phỉ Nhã thương hội mà lại chạy tới Quang Minh thành của Phổ Lan Tây liên minh xem nào nhiệt gì vậy?”

Thần sắc Duy Lạp buồn bã, hai mắt mông lung, thở dài nói:

“Lâm tiền bối có điều không biết rồi, Phỉ Nhã thương hội từ mười năm trước đã phải giải tán hoàn toàn.”

“A?!”

Lâm Khiếu Đường chỉ đáp nhẹ một tiếng, trên mặt không hề có chút biểu tình kinh ngạc nào, tựa hồ như chuyện này đã nằm trong dự liệu của hắn.

Duy Lạp tiếp tục nói:

“Mười năm trước tiền hội trưởng tiến vào trong ma tháp cấm địa không hề truyền ra chút tin tức nào, một đám nữ tử yếu đuối chúng ta luôn làm cho người khác thèm thuồng, chỉ có thể lựa chọn gia nhập một chỗ dựa vững chắc mà thôi...”

“Duy Lạp tiểu thư, mười năm trước chính mắt ta nhìn thấy tiền hội trưởng của các người từ trong cấm địa đi ra ngoài, hơn nữa ở trong Thiên Long thành còn gặp qua, sao lại không có tin tức đây chứ? Những lời trước đó của Duy Lạp tiểu thư là nói dối hay là tiểu thư nên giải thích tình huống một chút được không?”

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

Duy Lạp vẫn luôn duy trì khuôn mặt cực kỳ bình tĩnh, lúc này không tránh khỏi hiện lên nét kinh hãi.

“Lâm tiền bối, văn bối tuyệt đối không hề có ý lừa gạt ngài, lúc đó Duy Lạp cũng chỉ vì bị ép, bất đắc dĩ, bằng không bản thân cũng không bị hãm sâu trong vũng bùn, rất có khả năng nguy hiểm tới tính mệnh, tất cả cũng chỉ vì muốn bảo vệ chính mình mà thôi.”

Lâm Khiếu Đường xuy tay nói:

“Duy Lạp tiểu thư không cần giải thích cho ta cái gì, đối với người ta cũng không thù hận gì, Lâm mỗ không muốn làm khó dễ người, người không nên đi theo ta nữa. Hiện tại An Đức Liệt đã chết rồi, người nên tự lo cho bản thân mình, tìm chỗ bí mật ẩn nấp một thời gian, có lẽ cùng thế giới tu luyện giả bên ngoài hoàn toàn tách biệt cũng không tồi!”

Kim thủ nhất thời biến mất, thân thể Duy Lạp nhẹ nhàng, nhìn thấy Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á đang hướng lên trời muốn bay đi, cả kinh kêu lên:

“Lâm tiền bối, chờ một chút!”

Lâm Khiếu Đường nghi hoặc nhìn Duy Lạp, Duy Lạp nhấp hế miệng nói:

“Văn bối biết một tin tức kinh người, không biết tiền bối có hứng thú hay không đây?”

“Nói!”

Lâm Khiếu Đường vô cùng cứng rắn nói.

Duy Lạp lấy ra phi hành khí phụ trợ, bay đến trước mặt Lâm Khiếu Đường nói:

“Mấy ngày tới, hải thú nhất tộc tấn công quy mô, Quang Minh thành chính là một trong những địa phương chủ chốt phải tấn công, toàn bộ Minh Tây đại lục đều có khả năng rơi vào trong vòng nguy hiểm cực độ.”

Một hồi yên lặng...

“Chỉ như vậy thôi sao?”

Lâm Khiếu Đường lạnh nhạt nói.

Duy Lạp nhẹ nhàng gõ đầu, lại nói:

“Vấn đề còn biết một địa phương có thể tránh né được trận tai kiếp này, không biết là tiền bối có nguyện ý đi tới đó hay không?”

“Hải thú nhất tộc lợi hại như vậy hay sao?” Lâm Khiếu Đường kỳ quái nói.

Thần tình Duy Lạp vô cùng quái dị nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

“Lâm tiền bối gần đây đi những nơi nào? Thời điểm hải thú nhất tộc xua quân tấn công quy mô, người không cảm thấy gì hay sao?”

“Cảm thấy cái gì?”

“Khí tức của một đế hoàng giai!”

“Cái gì?”

Lâm Khiếu Đường hơi kinh hãi.

“Không phải nói hạ giới không thể xuất hiện tu luyện giả ngoài địa vương giai hay sao chứ?”

Thần sắc Duy Lạp nghiêm trọng nói:

“Lâm tiền bối có điều không biết rồi, phân biệt giữa địa vương giai và cấp bậc cao hơn chỉ giới hạn trong đa số các chủng tộc, thế nhưng đối với ma thú hay hải thú nhất tộc lại không như vậy, bởi vì ma thú và hải thú nhất tộc không phải hoàn toàn thông qua tu luyện để thăng tu vi, có đôi khi là do một loại đột biến hay tiến hóa nào đó, thậm chí có thể thông qua thôn phệ để đề cao tu vi bản thân, thế nhưng thú nguyên tinh lại không biến đổi về chất tiến vào đế hoàng giai chân chính, hoàn toàn duy trì giống như địa vương giai, bởi vậy không phi thăng tiến nhập thượng giới, vẫn như cũ tồn tại trong hạ giới, chúng mới chính là loài tu luyện cường đại nhất trong toàn bộ cường giả hạ giới, chỉ bất quá tỉ lệ xuất hiện cực kỳ thấp, thông thường một vạn năm may mắn lắm mới xuất hiện một hai cá thể như vậy.”

Duy Lạp rốt cuộc cũng làm cho Lâm Khiếu Đường sinh ra chút hứng thú, hiếu kỳ hỏi:

“Nếu như bản chất chưa biến đổi, vậy thì khí tức hải thú nhất tộc mới chỉ là địa vương giai thôi chứ, như thế nào lại xuất hiện khí tức của đế hoàng giai?”

Duy Lạp giải thích nói:

“Nghe nói kẻ đó thoát ra từ trong thượng cổ phong ấn của ”ma tháp cấm địa“, dường như là một con huyền ly thú.”

Trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên nét kinh ngạc, sắc mặt trầm xuống nói:

“Người đã từng gặp qua huyền ly thú?”

Duy Lạp lắc đầu:

“Không có, bất quá thời điểm hải thú nhất tộc tấn công vào Long Thạch đế quốc, ta đã từng tự thân cảm thụ khí tức đáng sợ đó, lúc đó khí tức đế hoàng giai đó cách Thiên Long thành gần phi thường.”

Nếu như là một con huyền ly thú chạy ra từ trong ma tháp cấm địa thì nhất định chính là con huyền ly thú thủ hộ thượng cổ ma pháp trận tầng thứ năm đó rồi, chỉ là khi chính mình xâm nhập nó mới chỉ là nhất cấp ma tinh, nghĩ lại tình cảnh chiến đấu kịch liệt, trong lòng Lâm Khiếu Đường vẫn còn vô cùng sợ hãi, không khỏi có chút kinh hoàng, chẳng lẽ khi mình khởi động chuyển di ma pháp trận thì đã giúp cho con súc sinh này một tay hay sao?

“Người làm sao biết được hải thú nhất tộc mấy ngày tới sẽ tấn công quy mô?” Lâm Khiếu Đường cẩn thận hỏi.

Duy Lạp cúi đầu nói:

“Ta nghe được mấy người An Đức Liệt nói chuyện với nhau, thời gian vừa rồi bọn họ vẫn ở trong Quang Minh thành liêu mạng thu thập tài nguyên tu luyện, cố gắng tích súc nhiều nhiều một chút rồi tìm đến một địa phương hoang vắng nào đó để bế quan tu luyện, có thể tránh thoát được đợt tấn công quy mô của hải thú nhất tộc, lại có thể làm tăng thêm thực lực, chờ khi ra ngoài, mặc kệ tình huống như thế nào đi nữa thì bản thân đã có năng lực tự bảo vệ.”

Duy Lạp lo lắng Lâm Khiếu Đường không tin, lại tiếp tục nói:

“Nửa năm trước An Đức Liệt vì không muốn ở lại Quang Minh thành chờ hải thú nhất tộc tấn công, lại sợ kinh động hải thú vì vậy hắn đã chọn đường vòng, cuối cùng gặp được một con hải thú mười hai cấp thấp la thú bị thương nặng, con hải thú này đã có khả năng biến hóa, bề ngoài so với con người không sai biệt nhiều lắm, chỉ là bản thân đã trọng thương nên bị An Đức Liệt bắt giữ, cùng mang nó vào trong Quang Minh thành, dùng hết tất cả mọi phương pháp để lấy được tình báo nhưng không có kết quả gì, cuối cùng thấp la thú tự hủy thú nguyên tinh mà bỏ mình, bất quá khi An Đức Liệt hủy đi thân thể của nó thì thấy một khối nguyên quân bài, là một loại pháp bảo đặc biệt dùng để liên hệ khoảng cách lớn. Có mấy lần nguyên quân bài chớp động, An Đức Liệt cảm thấy nghi hoặc, nên đã mời La Nhĩ pháp sư đến để nghiên cứu. Thông thường ma pháp sư đều có kiến thức vô cùng uyên bác, La Nhĩ vừa nhìn thấy nguyên quân bài đã vô cùng thất kinh, đây là một loại pháp bảo mà thượng cổ tu luyện giả thường dùng để trao đổi thông tin, chỉ cần hai người có được nguyên quân bài đều có thể liên hệ được lẫn nhau với khoảng cách rất xa, bốn tháng trước rốt cuộc thì La Nhĩ pháp sư đã phá giải được bí mật trong nguyên quân bài thu được tin tức bí mật...”

Lâm Khiếu Đường vẫn dùng nguyên thức bao phủ Duy Lạp, phán đoán xem nàng nói thật hay giả, từ đầu đến cuối trên người Duy Lạp không hề sinh ra bất cứ dị động nào...

283. Chương 285: Huyền Vũ Thú

Lâm Khiếu Đường dừng mắt trên người Duy Lạp, thản nhiên nói:

“Còn có bao nhiêu ngày?”

“Tối đa ba ngày!”

Thần sắc Duy Lạp vô cùng ngưng trọng.

“Nơi bí mật theo như lời nói của Duy Lạp tiểu thư là nơi nào đây?”

Lâm Khiếu Đường bình tĩnh hỏi, nếu là hải thú nhất tộc tấn công quy mô Minh Tây đại lục, Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không muốn bản thân dính vào trận chiến này, vô luận là bên nào thắng đi nữa, đối với hắn tuyệt đối không có chỗ tốt nào, chọn một chỗ vắng vẻ lần thứ hai bế quan tu luyện coi như là một lựa chọn không tồi.

Vốn là Lâm Khiếu Đường dự định vượt biển một phen, thế nhưng hang ổ của hải thú nhất tộc lại chính là biển rộng mênh mông, lúc này hải thú nhất tộc gây rối, nếu như lựa chọn vượt biển hình như không phải lựa chọn sáng suốt cho lắm.

“Phía cực đông đại lục, vài trăm dặm vùng duyên hải có một ngọn núi lửa từ rất lâu không còn phun trào dưới đáy biển.”

Duy Lạp nói ra lời kinh người.

Núi lửa dưới biển, tuy rằng rất nhiều, thế nhưng tuyệt đại bộ phận lại không thể lợi dụng, xung quanh núi lửa độc khí nồng đậm, hơn nữa lại không có chỗ nào tụ tập nguyên khí, tinh bí mật cũng hoàn toàn không như trong tưởng tượng.

“Núi lửa tắt đã lâu dưới đáy biển? Lấy phương thức sinh tồn của hải thú nhất tộc thì những địa phương như thế này bọn họ phải rất dễ dàng tìm thấy mới đúng, thế nào lại thành chỗ bí mật đây chứ?”

Lâm Khiếu Đường có chút kỳ quái.

Duy Lạp giải thích nói:

“Vùng biển có ngọn núi lửa tắt ấy cùng với những nơi khác có điểm không giống, xung quanh rất ít tài nguyên tu luyện, hải lưu mạnh mẽ, nguyên tử trên bầu trời lại dày đặc, mười ba cấp hải thú đến gần nhất định bị nguyên tử cường đại hấp dẫn, và hải thú cấp thấp lại không thể qua được dòng hải lưu chảy siết...”

Nói đến đây Duy Lạp vô ý thức dừng lại.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nói tiếp:

“Nửa thú nửa không có thể tính là trôi qua, lại không thể đấu lại ta và Tân Tây Á đúng không?”

Bị nhìn thấu tâm tư, Duy Lạp nhỏ giọng nói:

“Đúng vậy.”

“Vì vậy muốn lôi kéo hai người chúng ta cùng người đi vào, như vậy người có thể yên tâm không lo lắng gì rồi!”

“Lâm tiền bối, văn bối cũng không hoàn toàn là tư tâm. Trước kia tiền bối thêm vào một vật phẩm nho nhỏ đó, văn bối vẫn luôn cảm kích người.”

Duy Lạp thấp giọng nói.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường không hề thay đổi:

“Đại khái cần bao nhiêu ngày có thể tới nơi?”

“Lấy tốc độ của Lâm tiền bối thì chắc chỉ cần mười lăm ngày là được.” Trên mặt của Duy Lạp hơi hiện lên nét nhẹ nhõm.

“Nói như vậy, trước khi tới nơi đó thì chúng ta vẫn còn phải chịu nguy hiểm trong vòng mười hai ngày?”

Sắc mặt của Lâm Khiếu Đường trầm xuống nói.

“Tất nhiên, tiền bối!” Duy Lạp gật đầu nói tiếp: “Chỉ cần chúng ta có thể ly khai được những khu vực chính, hẳn là không có vấn đề gì.”

Đúng lúc này, hai mắt của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ mở ra, mấy trăm cỗ khí tức không quen thuộc đột nhiên xuất hiện cách đó hơn một trăm dặm, đang lấy tốc độ cực cao hướng thẳng về phía mấy người Lâm Khiếu Đường đang đứng, nếu như không phải Lâm Khiếu Đường luôn duy trì cảnh giác thì căn bản không có khả năng phát hiện.

Lâm Khiếu Đường cũng không thể xác định được những cỗ khí tức này rốt cuộc thuộc về động vật gì hay con người, chỉ là nơi này hiển nhiên không thể ở lâu, một kim thủ thật lớn trong nháy mắt hình thành.

Lâm Khiếu Đường quát khẽ một tiếng:

“Đi thôi!”

Duy Lạp và Tân Tây Á lập tức bước lên, hầu như trong nháy mắt hai nàng bước lên trên kim thủ, cảnh tượng trước mắt đột nhiên rung động không rõ, kim thủ phá không bay đi, rất nhanh đã biến mất nơi chân trời.

Thoái động kim thủ phi hành với tốc độ cực cao làm cho Lâm Khiếu Đường càng bay càng kinh ngạc, mấy trăm cỗ khí tức cảm ứng được trước đó tuy là đã thoát khỏi, thế nhưng tại một phương hướng khác cũng đột nhiên cảm giác được những cỗ khí tức xa lạ khác phát ra, hơn nữa lại là hơn một nghìn cỗ khí tức tạo thành đoàn, thỉnh thoảng có một hai cỗ khí tức tách riêng ra thế nhưng đều là cường đại đến kinh người.

Lộ tuyến phi hành của Lâm Khiếu Đường càng dần càng hẹp, tốc độ cũng có hơi chút chậm lại, có một số khí tức cách đó thực sự rất gần, tốc độ nếu như quá nhanh, phản ứng không kịp rất có khả năng đâm thẳng vào những cổ khí tức ấy.

“Kia là cái gì?”

Duy Lạp đột nhiên cả kinh kêu lên.

Lâm Khiếu Đường vẫn luôn phóng nguyên thức ra dò xét xung quanh, lúc này hơi hơi thu liễm, ngưng thần nhìn lại thì thấy phía dưới cách đó xa xa, có một vật thể lớn đến kinh người đang lấy tốc độ rất chậm đi về phía trước, phẳng phất giống như một tòa núi nhỏ di động.

“Cự chương thú!”

Tân Tây Á thất thanh nói.

Lâm Khiếu Đường nghi hoặc nói:

“Đây không phải là một trong những hải thú sinh sống tại khu vực nước sâu hay sao? Chúng cũng có thể đi vào đại lục?!”

“Nếu như cự chương thú có thể tiến hóa đến cấp mười trở lên thì nó có thể ly khai biển sâu, sự cường đại của chúng hoàn toàn không thua kém gì so với long tộc, thậm chí về mặt nào đó còn muốn mạnh hơn.”

Duy Lạp lăm lăm giải thích.

Toa...

Một chiếc xúc tu to lớn không hề có dấu hiệu nào quét ngang mà đến, sắc mặt Lâm Khiếu Đường cả kinh, cánh tay đẩy về phía trước, một kim thủ biến ảo hiện ra, nắm chặt lấy chiếc xúc tu, quăng ngược trở lại.

Nhưng mà, càng ngày càng có nhiều xúc tu to lớn từ nhiều phương hướng khác nhau đồng thời đánh tới, Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ đề cao tốc độ, thoáng cái đã biến mất trong tầng mây trên cao.

Sự linh mãnh của cự chương thú so với tưởng tượng của Lâm Khiếu Đường còn mạnh hơn nhiều lắm, hầu như đồng thời lúc ba người phát hiện ra nó thì nó cũng phát hiện ra ba người.

Phóng lên trời cao, Lâm Khiếu Đường không dám dùng toàn lực phi hành, chuyện cổ quái càng nhiều, ở đây lại càng không an toàn, thế nhưng chưa bay được xa thì Lâm Khiếu Đường lại cảm giác được có hơn mười cổ khí tức dùng tốc độ cực nhanh đuổi theo phía sau.

Xoay người nhìn lại, đúng là hơn mười con quái ngư hình dáng gần giống như con thoi đưa, chỉ là chúng có chân có tay, khép lại cùng một chỗ giống như con thoi mà thôi.

“Xuyên toa thú!”

Tân Tây Á lần thứ hai nói lên danh tự.

Khí tức của hơn mười con xuyên toa thú này không phải rất mạnh, nhiều nhất cũng chỉ có mười cấp mà thôi, thế nhưng tốc độ của chúng lại nhanh đến kinh người, nhìn giống như hơn mười mũi tên lửa màu hồng bay vùn vụt, so với độn thuật của Lâm Khiếu Đường còn muốn nhanh hơn một chút.

“Các người đứng cho vững!”

Lâm Khiếu Đường trầm giọng nói, nguyên lực toàn thân bành trướng, lúc này không thể nói nhiều được nữa, đối phó với một con xuyên toa thú không tính là cái gì thế nhưng đối phó với hơn mười con cùng một lúc vậy thì phiền phức rồi, chí ít thì trong thời gian ngắn không thể giải quyết xong được, lúc này những cổ khí tức cổ quái ở khắp nơi, Lâm Khiếu Đường không còn thời gian để so sánh cao thấp với chúng.

Toàn thân Lâm Khiếu Đường hiện lên một tầng quang mang màu vàng nhạt, mơ hồ còn có xen lẫn màu xanh, tốc độ của kim thủ dưới chân lần thứ hai đề thăng, hóa thành một mũi tên xẹt qua đám mây, hơn mười con xuyên toa thú càng ngày càng xa, rất nhanh liền biến mất khỏi tầm mắt.

Ngay khi ba người thắm thở một hơi, đột nhiên phía trước, trong đám mây trắng truyền tới một cổ khí tức nồng đậm hải nguyên khí cường đại, Lâm Khiếu Đường phảng phất như ngửi được mùi vị của biển trong đó.

Một đạo quang mang màu trắng đột nhiên từ trong đám mây bắn ra, Lâm Khiếu Đường đang muốn chống lại thì một bóng đen giống như thiểm điện mạnh mẽ thoát ra, mấy đạo quang mang màu bạc bắn tới cùng với quang mang màu trắng va chạm vào nhau trong không trung, bộc phát ra quang mang chói mắt, hai bên trung hòa lẫn nhau. Tân Tây Á với một thân hắc khí vờn quanh thân thể, chính là lần phóng xuất nguyên lực đầu tiên của nàng sau khi tiến nhập linh hồn giai.

Lâm Khiếu Đường đang muốn dùng tốc độ cao nhất phóng tới, thế nhưng không gian xung quanh hơn nghìn trượng đều là mây trắng nồng đậm, bên trong truyền ra khí tức cực kỳ nguy hiểm, dưới tình thế bị ép đành phải hạ thấp tốc độ, tìm kiếm điểm có thể thoát ra.

Một quái nhân toàn thân được bao quanh bởi lớp lân giáp dày đặc từ trong mây trắng bay ra ngoài, trên đầu không có cọng tóc nào chói sáng giống như cái vung màu trắng, hai mắt màu vàng đất, lưng hơi hơi nổi lên.

Nhìn thấy người này toàn thân Duy Lạp mạnh mẽ chấn động, cánh tay vô ý thức run lên nhè nhẹ:

“Huyền vũ thú, là một trong những loài cao cấp trong hải thú nhất tộc, thời gian tấn công của chúng rõ ràng quá sớm.”

Hai mắt Lâm Khiếu Đường ngưng tụ, bàn tay đột nhiên tụ nguyên lực, một thanh trường thương màu vàng tím trong nháy mắt bắn thẳng ra ngoài.

Đương...

Tiếng va chạm chói tai chấn hồn tan phách.

Tử kim trường thương và bộ lân giáp bao quanh thân thể va chạm vào nhau, tiếng vang sinh ra mạnh không ai sánh được, thế nhưng chỉ làm cho quái nhân vắng ngược trở lại mấy trăm trượng mà thôi, lân giáp và trường thương không hề có chút tổn hại nào.

Lâm Khiếu Đường cả kinh, trường thương hoàn toàn dùng từ bí huyền kim chế tạo nên cũng không thể xuyên thấu được lân giáp trên người đối phương, rốt cuộc là lân giáp của đối phương làm từ thứ gì đây chứ?

Sự kinh ngạc của huyền vũ thú không hề kém hơn so với Lâm Khiếu Đường, vạn năm huyền giáp biết bao tinh lực luyện chế cũng không thể làm cho trường thương rách nát kia bị phá hủy. Nếu như quyết đấu đơn thuần mâu và thuẫn, từ trước đến giờ huyền vũ thú chưa lần nào chịu thua.

Bạch giáp thuẫn và tử kim trường thương va chạm lẫn nhau, cả hai người không ai làm gì được ai, huyền vũ thú có chút giận dữ, thân ảnh hơi hơi nhoáng lên bay vụt ra ngoài, giống như một mũi khoan cực lớn lao tới.

Một thân ảnh không biết từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh huyền vũ thú đang xoay tròn càng ngày càng kịch liệt, thanh ngân nguyệt chi nhận (đao hình trắng rằm màu trắng) nhanh đến không gì sánh được không hề có tiếng động nào bắt đầu huy vũ.

Toa toa toa...

Ngân quang như mưa, toàn bộ đánh thẳng vào thân thể của huyền vũ thú, đông đông đông..., liên tục phát ra âm thanh chấn động khó chịu...

Đang muốn khởi động công kích, đột nhiên huyền vũ thú dừng xoay tròn lại, vẻ mặt của Tân Tây Á hiện lên nét kinh hãi, ngân nguyệt chi nhận của mình chưa bao giờ thất thủ qua, lần này dĩ nhiên ngay cả lớp da của đối phương cũng không thể tổn thương được mấy may.

Răng rắc, phanh.... hai thanh ngân nguyệt chi nhận trong tay Tân Tây Á đột nhiên bạo nát, vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ màu bạc phiêu đảng theo gió.

“Lực phòng ngự của huyền vũ thú mạnh siêu cường, sinh mệnh dài đằng đặc đủ làm cho nó có thời gian để tinh luyện bộ lân giáp trên người kiên cố tới mức đáng sợ, lợi khí bình thường căn bản không thể gây cho

nó bất cứ tổn thương nào, không biết thanh trường thương của Lâm tiền bối làm bằng chất liệu gì, có thể cùng với vạn năm huyền giáp va chạm mà không vỡ nát thì quả là đáng ngạc nhiên.”

Duy Lạp tựa hồ như nhìn ra được sự nghi hoặc của Lâm Khiếu Đường giải thích.

Lâm Khiếu Đường vẫn chưa đáp lại, chỉ là nhìn thanh tử kim trường thương sau khi va chạm với bạch giáp thuần, trong lòng âm thầm hô đáng tiếc, nếu là có hai thanh trường thương như thế này mà nói, nhất định có khả năng đem lân giáp của hắn phá nát, chỉ là hiện tại chỉ có một thanh trường thương mà thôi, vô luận là thể tích hay diện tích không thể nào so sánh được với lân giáp của đối phương, không thể tập trung công kích vào một điểm, bằng không nhất định có thể đem lân giáp đục thành một lỗ hổng.

Trên khuôn mặt cứng ngắc của huyền vũ thú hiện lên nét tươi cười xấu xí, sắc mặt của Tân Tây Á căng thẳng, đỉnh đầu huyền vũ thú đột nhiên phóng ra một đạo quang mang màu trắng, thân ảnh của Tân Tây Á chợt lóe, biến mất tại chỗ, sau thời gian chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Lâm Khiếu Đường, trên mặt huyền vũ thú hiện rõ sự thất vọng.

Ám ảnh thích khách không có vũ khí khác gì không có hai tay, lực công kích giảm đi một mức lớn. Cận thân ám sát mới là sở trường chính của ám ảnh thích khách, một khi không có vũ khí, Tân Tây Á rất khó có thể phát huy được toàn bộ lực lượng, cho dù nàng đã có tu vi linh hồn giai đi nữa thì cũng không có tác dụng gì nhiều.

Có vài cỗ khí tức so với con huyền vũ thú trước mắt này đang hướng về phía bản thân với tốc độ cực nhanh, sắc mặt của Lâm Khiếu Đường vô cùng nghiêm trọng, phải mau chóng đột phá chướng ngại huyền vũ thú này, chỉ một hải thú thượng vị trong hải thú nhất tộc đã khó đối phó như vậy, nếu như có vài con cùng đến vậy thì đừng nghĩ chạy thoát.

Kim quang trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe, ba mươi sáu kim thủ trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh huyền vũ thú, huyền vũ thú tuy bị bao vây thế nhưng vẻ mặt vẫn cực kỳ bình tĩnh, thậm chí trong mắt còn mang theo một tia coi thường rất rõ ràng.

Bang bang bang.... ba mươi sáu kim thủ trong nháy mắt hóa thành hoặc chưởng hoặc chỉ hoặc đao đồng thời tấn công, đập vào lân giáp cứng rắn trên người đối phương làm phát sinh những tiếng vang thanh thúy.

“Lực địa tu luyện giả. người đây là định gài ngựa cho ta hay sao chứ?” Thanh âm của huyền vũ thú giống như sấm vượt không gian mà tới.

Trên mặt Lâm Khiếu Đường duy trì nụ cười nhàn nhạt, huyền vũ thú đột nhiên cảm thấy không ổn.

Nói thì chậm, thế nhưng cực nhanh, một tử kim chi thủ (bàn tay màu vàng tím) bỗng nhiên vọi tới, hai ngón tay mạnh mẽ đâm thẳng vào hai mắt của huyền vũ thú, tốc độ cực nhanh không để cho đối phương có thời gian né tránh.

Huyền vũ thú lập tức nhắm hai mắt lại...

Rống...

Một tiếng rống rung trời, huyền vũ thú điên cuồng gầm thét, hai tay ôm lấy mắt thống khổ vô cùng.

Trên mặt Tân Tây Á hiện lên vẻ tiếc nuối, lúc này chính là thời điểm đột kích ám sát hải thú tốt nhất, đáng tiếc bản thân đã không còn binh khí trong tay, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn cơ hội từ từ trôi đi.

Lâm Khiếu Đường thôi động kim thủ một lần nữa đề thăng tốc độ phi hành, muốn vượt qua ngăn cách của mây trắng xung quanh.

Huyền vũ thú đột nhiên xuất hiện phía trước ba người, hầu như nhanh đến nỗi cảm tưởng thuần di, trong đôi mắt vốn màu vàng đất lúc này tràn đầy máu tươi, thế nhưng vẫn chưa hoàn toàn hồng mắt.

Trong cơn giận dữ điên cuồng huyền vũ thú hầu như mất đi lý trí, quang mang toàn thân bành trướng, nguyên lực tăng cao.

“Huyền lôi chi quang!” Duy Lạp thất thanh nói.

Lâm Khiếu Đường cũng không biết huyền vũ thú đang làm gì, thế nhưng nhìn bộ dáng của đối phương, hiển nhiên là muốn đánh hết sức.

Phản ứng của Lâm Khiếu Đường cực nhanh, vung tay lên, thanh tử kim thủ chế tạo từ bí huyền kim từ phía sau lưng đối phương đánh lên, nắm chắc lấy cái cổ đối phương, dồn sức bóp mạnh...

284. Chương 286: Toàn Qua Hải Vực

Đồng thời lúc đó Lâm Khiếu Đường phóng ra tử kim trường thương...

Dưới lực lượng vô cùng lớn của tử kim chi thủ, huyền vũ thú vị ép tới đau đớn há hốc miệng.

Toa...

Một đạo quang mang tử kim...

Phốc...

Huyền vũ thú không thể tin tưởng nhìn vào tử kim trường thương gần trong gang tấc, không cam lòng mạnh mẽ phun ra một ngụm máu.

Tử kim trường thương trong tay Tân Tây Á mạnh mẽ đâm xuyên qua cái miệng đang há lớn của huyền vũ thú, đôi mắt màu tím lạnh lùng nhìn huyền vũ thú đang dần dần mất đi sức sống, hơn nữa thân thương đã đâm xuyên qua miệng huyền vũ thú thò ra ngoài sau gáy, trên thân thương còn dính máu màu xanh, nước miếng và thịt...

Tân Tây Á rút mạnh tử kim trường thương ra, quyền đầu hóa thành trảo mạnh mẽ xâm nhập vào trong thân thể của huyền vũ thú rồi rút ra, trong bàn tay nhỏ bé còn mang theo một quang mang chói sáng.

Thú nguyên tinh! Ánh mắt của Lâm Khiếu Đường sáng ngời, trước kia khi gia nhập Cự Kiếm sơn trang hắn đã từng nhìn qua thứ này trong lần xâm nhập Mê Vụ cốc.

Nhìn viên quang cầu màu trắng trong tay, Tân Tây Á vui vẻ nói:

“Công tử, đây là một thú nguyên đan, không nghĩ tới huyền vũ thú này đã tiến giai tới cấp mười một, hải thú từ mười cấp trở lại rất ít có khả năng ngưng kết nguyên tinh thành đan, tối đa chỉ có một thú nguyên tinh mà thôi.”

Nguyên lai là thú nguyên đan, thảo nào so với thú nguyên tinh mà mình nhìn thấy trước kia có điểm không giống nhau. Lâm Khiếu Đường tiếp nhận thú nguyên đan tạm thời thu vào trong không gian trữ vật.

Duy Lạp nhìn thú nguyên đan vô cùng ước ao, thứ này nếu như cấp cho nàng mà nói, nhất định làm cho tỉ lệ trùng quan thành công của nàng tăng lên một mức lớn, chỉ cần thời gian rất ngắn liền tiến vào đại sư giai.

Lâm Khiếu Đường thu hồi thú nguyên đan rồi đưa mắt như vô ý mà có ý nhìn liếc qua Duy Lạp, Duy Lạp nhanh chóng thu hồi ánh mắt ước ao lại.

Lâm Khiếu Đường đưa tay liền đem thân thể của huyền vũ thú thu lại. Sau đó khởi động kim thủ trong nháy mắt bay về phía xa xa. Đám mây trắng quỷ dị theo cái chết của huyền vũ thú dần dần biến mất.

Lâm Khiếu Đường dốc toàn lực phi hành, không dám dừng lại nghỉ ngơi. Khí tức nguyên lực phía sau vẫn dùng tốc độ cực nhanh đuổi theo.

Cứ duy trì như vậy trong năm ngày năm đêm, nguyên lực của Lâm Khiếu Đường hao tổn nghiêm trọng, thế nhưng vẫn không thể cắt đứt được cái đuôi phía sau. Cũng may thuật thu liễm khí tức của ba người rất cao minh. Một thân tu vi của Duy Lạp không cao, thế nhưng lại có kiện trang bị phụ trợ, chính là kiện trường bào màu lam đậm đã giúp nàng che đi phần nào khí tức.

Ba người Lâm Khiếu Đường đột nhiên dừng lại điều chỉnh, khí tức thu liễm đến mức gần như biến mất, truy binh phía sau cũng theo đó dừng lại, sau khi khôi phục Lâm Khiếu Đường lại một lần nữa khởi động kim thủ bay đi.

Những cỗ khí tức truy đuổi phía sau lại tiếp tục đuổi theo không rời, cứ như vậy năm ngày năm đêm nhanh chóng trôi qua.

Lâm Khiếu Đường thủy chung không thể đem truy binh cắt đuôi chạy thoát, trong những ngày vừa rồi vẫn luôn theo con đường mà Duy Lạp chỉ toàn lực phi hành, cũng may trên đường chạy trốn không hề gặp phải một hải thú mạnh mẽ nào. Thế nhưng những cái đuôi phía sau lại càng ngày càng ép đến gần hơn, lúc đầu cự ly lên tới hơn một trăm dặm, hiện tại chỉ còn có năm mươi dặm, cự ly này vẫn còn đang không ngừng thu nhỏ lại.

Một đường chạy trốn Lâm Khiếu Đường đã phi hành qua mấy khu thành nhỏ, chỉ nhìn thấy một ít hải thú cấp thấp đang điên cuồng tàn sát nhân loại địa phương trên đại lục, cách đó không xa một số khu vực quan trọng, bầu trời bao phủ bởi rất nhiều khí tức khá cường đại, điều này chính là do những hải thú tương đối mạnh mẽ và nhân loại tu luyện giả tụ tập cùng một chỗ sinh ra.

Duy Lạp không hề nói dối, tất cả đều là thực sự, hơn nữa lực lượng của hải thú nhất tộc mạnh mẽ hơn xa tưởng tượng, tấn công vô cùng điên cuồng, chỉ ít trên con đường Lâm Khiếu Đường chạy trốn, liên tục nhìn thấy cảnh sinh linh đồ thần.

Bởi vì có sự quấy nhiễu, Lâm Khiếu Đường dùng thời gian hơn hai mươi ngày mới có thể tiến nhập vào hải vực, mà những cái đuôi phía sau đã tiếp cận cách hần không đầy hai mươi dặm.

Hải vực trống trải mênh mông, thỉnh thoảng nhìn thấy một vài hòn đảo cô độc tĩnh mịch xuất hiện trong tầm mắt.

Nhìn hoàn cảnh bốn phía làm cho Lâm Khiếu Đường khẽ cau mày, hoàn cảnh xung quanh rất rõ ràng, vô cùng bất lợi cho việc chạy trốn. Đúng lúc này, một vòng gió xoáy quay tròn khiến cho Lâm Khiếu Đường tập trung chú ý, mặt biển ngoài khơi cực kỳ không ổn định.

Kim thủ đột nhiên mạnh mẽ trầm xuống, Tân Tây Á và Duy Lạp có chút không giải thích được, thế nhưng không đợi hai nàng có phản ứng gì, kim thủ đã chìm xuống lòng biển sâu.

Càng chìm càng sâu, cho tới tận khi tia sáng không thể soi sáng xuống địa phương này, Lâm Khiếu Đường mới dừng việc chìm sâu xuống dưới. Dưới lòng biển khơi hầu như không có ánh sáng, bất quá quang mang trong mắt Lâm Khiếu Đường tỏa sáng, mọi thứ xung quanh có thể nhìn thấy được rõ ràng.

Tân Tây Á và Duy Lạp có vẻ hơi căng lực, bất quá hai người mượn nguyên thức dò xét nên cũng không đến nỗi giống như người mù.

Tu luyện giả một khi đột phá sĩ giai tiến nhập vào sư giai, ngoài việc bản chất phát sinh sự biến đổi ra, ăn uống chỉ là một loại hưởng thụ chứ không phải là hoạt động cần thiết, cũng chính là có thể ích cốc, giấc ngủ cũng có thể biến mất, hấp thu thiên địa nguyên khí, điều tức sinh ra năng lượng là được, đã mất đi rất nhiều sự ước thúc đối với con người thông thường.

Hô hấp cũng giống như vậy, không còn cần thiết, từ khi tiến vào lòng biển sâu, ba người Lâm Khiếu Đường ngoại trừ sinh ra chút ảnh hưởng đến thị giác ra thì áp lực của nước biển dần dần không còn ảnh hưởng gì nhiều.

Tốc độ chậm đi một mức lớn, mà những chiếc đuôi phía sau cũng cảm giác được mục tiêu hạ xuống biển, lập tức theo đó lặn xuống dưới. Nơi sinh sống của hải thú nhất tộc chính là biển cả, khi vào trong nước thì giống như hổ mọc thêm cánh, tốc độ so với trên không trung không giảm đi bao nhiêu.

Còn tốc độ của Lâm Khiếu Đường thì lại giảm đi mức lớn, mấy cỗ khí tức nguyên khí đuổi phía sau đang càng lúc càng tiếp cận gần hơn. Duy Lạp vô cùng kinh hãi, ngay cả nàng cũng có thể cảm nhận được bọn chúng, điều này nói rõ truy binh đã phi thường gần.

Không lâu, phía sau dòng nước truyền đến dị động, ba đạo quang mang bất đồng phóng tới cực nhanh, Lâm Khiếu Đường vững vàng tránh né, Duy Lạp và Tân Tây Á không khỏi có chút nghi hoặc, nếu như không

phải lặn xuống dưới nước thì bọn họ cũng không bị đuổi kịp nhanh như vậy.

Sự lo lắng của hai nàng hiển nhiên không có được câu trả lời, tốc độ của Lâm Khiếu Đường tuy rằng vẫn chậm như trước, thế nhưng hắn vẫn cố chấp nhằm thẳng hướng đã xác định dồn lực phóng đi.

Năm thân ảnh với những hình thái hoàn toàn khác nhau đã xuất hiện trong tầm cảm giác, Duy Lạp hầu như có thể thông qua nguyên thức để cảm nhận được hình thể của bọn chúng, cự ly giữa hai bên đã rút ngắn tới mức chỉ còn một trăm trượng mà thôi.

Đám hải thú nhất tộc này vẫn đuổi theo không bỏ, có một loại chấp niệm không đuổi kịp mục tiêu thì nhất định không bỏ cuộc.

Ngay khi Duy Lạp cho rằng bản thân nhất định bị đuổi theo thì dòng nước bên người càng ngày càng trở nên nhanh hơn, hơn nữa lại cực kỳ không ổn định. Nước xoáy giống như gió xoáy trên đất liền uy lực to lớn vô cùng vô tận, nếu như bị chạm tới, cho dù tu vi có cao thâm hơn nữa thì cũng không thể tránh thoát được.

Tốc độ xoáy tròn của dòng nước nhanh đến phi thường, hơn nữa càng lúc càng mạnh, vô cùng bí mật, nếu như không đến gần căn bản không thể cảm nhận được.

Tốc độ của Lâm Khiếu Đường vẫn chậm chạp như cũ, vững vàng tránh thoát được hai dòng nước xoáy cuốn trôi, trong mắt tỏa kim quang chói lọi, hiện tại quang mang tỏa ra từ hai mắt của hắn giống luồng rada, chỉ dẫn con đường an toàn nhất tiến lên.

Mấy cổ khí tức nguyên khí phía sau vẫn bám theo Lâm Khiếu Đường tiến vào trong hải vực hung hiểm, chỉ là vừa mới vào trong đó đã có hai cổ khí tức đột nhiên biến mất, tựa hồ như đã bị dòng nước xoáy cuốn đi.

Ba cổ khí tức còn lại vẫn như cũ bám đuôi, hơn nữa tốc độ không hề giảm xuống, trong lòng Lâm Khiếu Đường vô cùng kinh hãi, không nghĩ tới năng lực dưới biển của đám hải thú này lại mạnh như vậy, dĩ nhiên thoát được vô số dòng nước xoáy ẩn mình.

Bất quá, sự cảm ứng đối với dòng nước xoáy xung quanh của đám hải thú này cũng không phải vô cùng chuẩn xác, rất nhiều thời gian phải dừng lại để dò xét phương hướng, điều này làm cho Lâm Khiếu Đường có thể lợi dụng chút thời gian ít ỏi đó để mở rộng khoảng cách giữa hắn và truy binh.

Cứ như vậy, cuộc truy đuổi không ngừng nghỉ liên tục duy trì trong thời gian ba ngày ba đêm, độ khó so với trên không trung phi hành còn muốn lớn hơn nhiều, nguyên lực của Lâm Khiếu Đường đã hao tổn cực lớn, tuy là đã đem cự ly một lần nữa kéo dài hơn một trăm trượng, thế nhưng Lâm Khiếu Đường không hề dám ngừng lại nghỉ ngơi.

Rốt cuộc khi Lâm Khiếu Đường hầu như kiệt lực thì tử nguyên hải vực theo như lời nói của Duy Lạp đã xuất hiện.

Quả nhiên, ba cổ khí tức nguyên lực phía sau càng dần càng nhạt, khi ba người Lâm Khiếu Đường hoàn toàn xâm nhập vào trong tử nguyên hải vực thì ba cổ khí tức này cuối cùng cũng biến mất.

Bởi vì một đường chạy trốn Lâm Khiếu Đường không hề chạy theo đường thẳng, lúc này cách ngọn núi lửa đã tắt còn một khoảng cách không xa, thế nhưng Lâm Khiếu Đường không còn sức lực để tiếp tục di chuyển, đành phải dừng lại nghỉ ngơi hồi phục.

Ngày hôm sau, Lâm Khiếu Đường cơ bản khôi phục lại nguyên khí, ba người tiếp tục di chuyển về phía trước, hơn nửa ngày mới đến được ngọn núi lửa trong lời nói của Duy Lạp.

Bên sườn ngọn núi lửa dưới đáy biển có một huyệt động tỏa ánh sáng, bởi vì miệng núi lửa đã được che lại vì vậy nước không thể xâm nhập sâu vào trong tuyệt động, bị khí lưu nóng rực đẩy ra ngoài huyệt động.

Nơi này thực sự đúng như lời Duy Lạp nói nguyên khí thiên địa ít ỏi đến đáng thương, bên trong huyệt động không khí đục ngầu, tràn ngập độc lực núi lửa, huyệt động lại vô cùng rộng rãi, kéo dài tới tận giữa ngọn núi. (DG: đọc đến đây chắc có bạn thắc mắc dưới nước sao lại có không khí, theo mình nghĩ thì do núi lửa quá nóng, khí nóng bốc lên ngăn chặn nước biển ở bên ngoài, vì vậy bên trong là khoảng không, có không khí, tất nhiên không có O₂ đâu nhé)

Đi theo huyết động, ba người tiến vào một chỗ cửa ra khác, Lâm Khiếu Đường không khỏi cảm thán tự nhiên vô cùng vĩ đại, toàn bộ không gian trong lòng núi lửa đã bị dung nham nộ hỏa tùy ý điêu khắc thành những hình dạng vô cùng quái dị, vách huyết động bị dung nham chiếu sáng thành một mảnh đỏ bừng.

Nếu như chỗ này an trí một vài đạo ma pháp trận, tài nguyên tu luyện phong phú thì ngược lại chính là một nơi bế quan tu luyện không tồi, điều thiếu hụt duy nhất chính là không có nguyên nhân, phải nói là một điểm cảm ứng nguyên khí thiên địa cũng không có.

Hiện tại, toàn bộ Minh Tây đại lục đại loạn, nếu đã tới nơi này thì ở lại cũng là lựa chọn tốt, vài lần bốn ba Lâm Khiếu Đường không hề quên việc tìm kiếm tung tích của Hoa Tiên Tử và Nạp Lan U, bởi vì trước kia khi đưa bạch ngọc đàm hoa cho Nạp Lan U, Lâm Khiếu Đường đã đặc biệt động tay động chân, bỏ thêm một loại ấn ký đặc thù, phạm vi tìm kiếm có thể tăng thêm rất nhiều.

Vài lần trần trọc, phạm vi tìm kiếm vô cùng rộng lớn, một điểm tung tích cũng không hề tìm được, thầy trò hai người này chắc đã phản hồi về Kỳ Đông đại lục. Mười năm trước Hoa Tiên Tử và A La Khắc đánh một trận nếu như thụ thương, chắc trốn đi một chỗ nào đó điều tức khôi phục, còn nếu như nói Hoa Tiên Tử hương tiêu ngọc vẫn, Lâm Khiếu Đường một trăm hai mươi phần không tin, với tu vi của Hoa Tiên Tử thì người có thể giết được nàng trong cái Minh Tây đại lục này hẳn là chưa sinh ra.

Mà khả năng trước so với khả năng sau, xác suất xảy ra còn muốn lớn hơn rất nhiều, dù sao thì Hoa Tiên Tử đến Minh Tây đại lục không còn nhiều không gian để phát triển, hiển nhiên không cần phải lưu lại làm gì, thứ nàng cần thì đã lấy được rồi, thoải mái trở lại đất cũ luyện chế "thần thi thảo" tiếp tục tu luyện mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

So với việc ở lại một huyết động không hề có giá trị này, không bằng thử vượt biển một phen, Lâm Khiếu Đường nhìn thoáng qua Duy Lạp, sau đó ngồi xuống ngay tại chỗ tiến nhập vào trạng thái tĩnh tu. Ý niệm vượt biển đã quyết, nhưng không quá nóng lòng nhất thời, vượt biển hiển nhiên không phải là cuộc đi chơi ngấm cảnh, chỉ sợ không hề thoải mái, trước khi xuất phát, phải điều chỉnh trạng thái tinh thần thể xác lên tới mức cao nhất.

Một ngày một đêm thay nhau đổi vị trí, thời gian nửa tháng rất nhanh đã trôi qua. Duy Lạp trong thời gian chờ đợi đã đem huyết động cải tạo một chút, Lâm Khiếu Đường lại tựa hồ như không quan tâm, cả ngày chỉ ngồi đả tọa điều tức, Tân Tây Á cũng như vậy, nhưng Duy Lạp lại không thể so sánh được với hai người này, hiện tại nàng bất quá chỉ có tu vi sơ giai mà thôi, lại ở trong một huyết động tràn ngập độc nguyên như thế này, nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, nói chi đến chuyện tu luyện, không có sự trợ giúp của tài nguyên phụ trợ tốt nhất, Duy Lạp căn bản không hề có biện pháp gì.

Ngày hôm nay Lâm Khiếu Đường vẫn như cũ nhắm mắt đả tọa điều tức tu luyện trong huyết động, đột nhiên có một cỗ nguyên lực cực kỳ khổng lồ lại quen thuộc vô cùng đột nhiên trùng kích thẳng tới.

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ mở to hai mắt, biểu tình ngưng trọng không gì sánh được, nhanh chóng đứng dậy, Tân Tây Á cũng vô cùng khiếp sợ trợn tròn hai mắt, hai người giật mình liếc mắt nhìn nhau.

Oanh..., một tiếng vang thật lớn vô cùng khó chịu, sau đó cả huyết động rung mạnh kịch liệt, không ít nham thạch bắt đầu rơi xuống, bốn vách tường xung quanh cũng đã bắt đầu xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Lâm Khiếu Đường cực kỳ không tình nguyện bay ra khỏi huyết động, Tân Tây Á vẫn như cũ theo sau không rời, Duy Lạp còn chưa biết chuyện gì xảy ra, bản thân lại không muốn một mình ngồi chờ trong này nên cũng theo đó bay ra ngoài...

285. Chương 287: Vượt Biển

Lâm Khiếu Đường chưa hoàn toàn trôi lên trên mặt nước, tìm một chỗ bí mật có thể quan sát được rõ ràng, yên lặng chăm chú nhìn vào mấy điểm đen mờ ảo trên không trung, hai bên quần lấy nhau chiến đấu.

Kỳ Áo, vừa rồi chính là Kỳ Áo, tựa hồ mỗi khi Lâm Khiếu Đường ổn định lại bắt đầu quyết định bắt đầu thực hiện bước kế hoạch trong thời gian tới thì Kỳ Áo lại như âm hồn không tan xuất hiện rất đúng lúc, tình chuẩn không gì sánh được.

Ngoại trừ Kỳ Áo ra còn có ba điểm đen khác, từ hình dáng bên ngoài thì tựa hồ bọn họ không phải là nhân loại, bộ dáng nửa người nửa thú, thế nhưng so với thú nhân lại có điểm không giống, cùng với huyền vũ thú gặp mặt lần trước rất tương tự, bình tĩnh quan sát thật kỹ thì rõ ràng là hải thú.

Trên người của ba hải thú này tản mát ra khí tức nguyên lực vô cùng cường liệt, chí ít cũng đạt tới linh hồn giai hậu kỳ, theo đó có thể suy đoán ra ba hải thú này thuộc về hải thú mười hai cấp trở lên.

“Duy Lạp tiểu thư, không phải người nói rằng nơi này không thể có hải tộc cấp cao xuất hiện hay sao?”

Lâm Khiếu Đường trầm giọng hỏi.

Duy Lạp nhấp hé miệng, chính nàng cũng không làm sao giải thích được, suy nghĩ một chút rồi nói:

“Lâm tiên bối, nơi này đối với hải thú mười ba cấp sinh ra ảnh hưởng lớn nhất, mười hai cấp tuy rằng có ảnh hưởng nhất định, thế nhưng trong thời gian ngắn chúng vẫn có thể chịu đựng được.”

Lâm Khiếu Đường không tiếp tục hỏi nhiều, thượng giới bất luận là có thực hay không, lấy năng lực của Duy Lạp làm sao biết được tin tức hải thú nhất tộc sắp sửa xua quân tấn công quy mô Minh Tây đại lục, nơi này thực sự có an toàn như vậy hay không, rất nhiều điều giống như một dấu chấm hỏi thật lớn vẫn đang lơ lửng trên đầu Lâm Khiếu Đường.

Kỳ Áo và ba đại hải thú chiến đấu tới mức thiên hôn địa ám, chu vi hơn một nghìn trượng xung quanh đều bị lực lượng khí tức nguyên lực cường đại của hai bên bao phủ, không gian tựa hồ như đang run lên nhẹ nhàng.

Mỗi một đòn tấn công đều sinh ra kinh khí cường đại không gì sánh được tràn ra xung quanh, bất luận là nguyên khí va chạm hay là bảo bối hai bên đối chọi với nhau.

Kỳ Áo đã tiến nhập địa vương giai, hơn nữa hiện tại tu vi đã là trung hậu kỳ, cho dù ba đại hải thú đã tiến hóa lên cấp mười hai đi nữa thì cũng phải rơi xuống hạ phong. Lâm Khiếu Đường đối với việc Kỳ Áo tu luyện nhanh chóng như vậy cảm thấy hiếu kỳ không thôi, người này thủy chung là điểm mắc trong lòng chính mình, nếu như không giải quyết triệt để thì người này mãi mãi trở thành bóng ma trong lòng. Từ trước đến giờ, Lâm Khiếu Đường vẫn luôn tu luyện một cách điên cuồng chỉ vì muốn đem người này bỏ lại phía sau, chí ít không để cho hắn thích hiệp bức thì hiệp bức.

Thế nhưng năng lực hiện tại của Lâm Khiếu Đường còn xa mới đạt tới mức có thể đối kháng lại được Kỳ Áo.

Lâm Khiếu Đường không muốn bị liên lụy, hơi lặn sâu vào trong biển, chuẩn bị độn đi thật xa...

Đúng lúc này, trên mặt biển đột nhiên bạo phát một tiếng nổ rung trời, không gian trong nháy mắt phát sinh những biến đổi to lớn, xuất hiện xu thế muốn vặn vẹo nứt vỡ. Kỳ Áo lại phía sau, chí ít không (đoạn này file ảnh lỗi, không đủ =.=!)

Nước biển bị một cây gậy nước lớn đến không gì sánh được chọc xuống mãnh liệt xoáy tròn mà cuộn cuộn bốc lên cao. Phẳng phát giống như ngày tận thế, biển và trời thông với nhau.

Khi chiến đấu tựa hồ như cả hai bên đều dùng hết tuyệt chiêu sở trường của chính mình. Sự biến đổi của không gian đang dần dần lan rộng ra xung quanh, diện tích bao phủ càng lúc càng lớn hơn.

Ba người Lâm Khiếu Đường đã bỏ chạy thật xa, bỗng nhiên bị một cổ hấp lực vô cùng lớn hút về phía sau, phẳng phát giống như có một hắc động không gian vừa hình thành.

Oanh...

Trên không trung có một thân ảnh giống như viên đạn bị đánh văng xuống mặt biển, núi lửa dưới lòng biển sâu vốn đã tắt từ lâu đột nhiên phun trào mãnh liệt, bắn ra những đóa hoa lửa chói mắt, cả trời đất trong nháy mắt trở nên đen tối.

Ba gã hải thú sau khi đánh trúng mục tiêu, lập tức giống như điều đứt dây rơi xuống biển khơi, thân thể nhanh chóng thạch hóa (hóa đá), trong không trung hóa thành tro bụi biến mất không thấy, dĩ nhiên đã tự bạo thú nguyên đan để tạo ra đòn công kích cực mạnh vừa rồi.

Vô luận giấy dựa như thế nào đi nữa cũng không thể thoát khỏi lực hút cực lớn, Lâm Khiếu Đường lập tức phóng ra nguyên sa ngưng tụ thành một quả cầu cát bao bọc bản thân, Tân Tây Á và Duy Lạp vào bên trong.

Chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến những tiếng oanh minh, trời đất có âm thanh tư tư của sấm sét, thiểm điện.

Không biết đã trải qua bao lâu, quả cầu cát bắt đầu dừng lại không quay cuồng nữa, từ từ ổn định, những tiếng nổ ầm ỹ vang vọng bên ngoài cũng từ từ yên lặng.

Phốc...

Lâm Khiếu Đường phun ra một ngụm máu tươi, đối mặt với uy thế thiên địa cường đại như vậy muốn điều khiển quả cầu cát cũng không phải một chuyện dễ dàng, liều mạng đem hết toàn lực cuối cùng cũng vẫn bị nội thương.

Thu hồi quả cầu cát, trời đất sáng bừng, thế nhưng không gian bốn phía lại không giống như trước đó, gió xoáy ngoài khơi đã biến mất không thấy, tất cả đều có vẻ như vô cùng yên bình, như chưa hề có chuyện gì xảy ra, hơn mười hòn đảo nhỏ cách đó không xa hòa lẫn vào nhau.

“Cảm tạ Lâm tiên bối đã xuất thủ cứu giúp!”

Ngay khi Lâm Khiếu Đường còn đang vô cùng kỳ lạ nhìn bốn phía, thanh âm cảm kích của Duy Lạp từ phía sau truyền tới.

Duy Lạp vẫn luôn trần trở với các tu luyện giả cường đại từ trước đến giờ, sớm đã hình thành nên trong nàng tập quán a dua dối trá, bỏ đá xuống giếng, tất cả những tu luyện giả thu lưu nàng trước kia đều là nhìn trúng thân thể nữ nhân nguyên môi của nàng, muốn lợi dụng mà thôi, lại xét thái độ lãnh đạm của Lâm Khiếu Đường đối với nàng mà nói, không lập tức giết chết nàng đã là một kết quả vô cùng mỹ mãn.

Duy Lạp căn bản không hề hy vọng xa vời Lâm Khiếu Đường sẽ xuất thủ cứu giúp, tại thời khắc nguy cơ như vừa rồi lại càng không cần phải tưởng tượng, thế nhưng sự bảo hộ ngoài dự liệu lại xảy ra, lần đầu tiên Duy Lạp thực sự xuất phát từ chân tình đi cảm tạ một người.

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn thoáng qua Duy Lạp, lại tiếp tục quan sát tình cảnh bốn phía xung quanh, nơi này tựa hồ như không phải là tử nguyên hải vực mà đã tới một địa phương hoàn toàn khác.

“Công tử, lực lượng trùng kích cường đại đó đã làm cho không gian xuất hiện hắc động, hút chúng ta vào trong đó, nơi này đã không còn là tử nguyên hải vực nữa rồi!”

Tân Tây Á rất khản định nói.

Lâm Khiếu Đường đem nguyên thức mở rộng tới mức lớn nhất, tỉ mỉ tìm kiếm, không hề cảm ứng được một điểm hỗn độn khí nguyên nào, bốn phía cực kỳ yên lặng, xác thực đã không còn ở trong tử nguyên hải vực nữa rồi.

“Công tử, người nọ cũng bị truyền tống tới nơi này!” Tân Tây Á bỗng nhiên nói.

Chỉ thấy mặt bên ngọn núi trên một hòn đảo nhỏ có một người đang ngồi xếp bằng, quanh thân hơi nổi lên một tầng quang mang nhàn nhạt, hai mắt người này nhắm nghiền, biểu tình cực kỳ bình thản, chính là Kỳ Áo.

Sát khí trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe lên, nhưng lại có chút do dự, Kỳ Áo hiển nhiên đã bị trọng thương, lúc này đang toàn tâm điều tức chữa thương, nếu như lúc này muốn giết chết hắn thì quả là cơ hội tốt nhất, thế nhưng Lâm Khiếu Đường lại không hoàn toàn nắm chắc. Địa vương giai cấp uy thế trấn nhiếp vô cùng lớn biểu hiện ra bên ngoài, loại lực lượng ẩn tàng đè nén người khác này làm cho hắn khó có thể xuống tay được.

“Đường Lâm, giữa ta và ngươi thực sự vô cùng hữu duyên, như thế mà cũng có thể gặp nhau tại một chỗ, bất quá trong lòng có sát ý nhưng cũng không được lộ ra ngoài. Đường Lâm, sát khí trên người của ngươi hiện rõ ràng như vậy đã làm mất đi năm phần thành công, còn cần phải tu luyện nhiều hơn a!”

Thanh âm của Kỳ Áo bỗng nhiên truyền đến, trong mắt không hề có nửa điểm nao núng, tựa hồ như không hề thụ thương.

Đuôi lông mày của Lâm Khiếu Đường hơi giật giật, sát niệm trong lòng đột nhiên biến mất, hai mắt tròn tròn trong nháy mắt trở nên trong suốt như thường:

“Tiền bối vì sao lại đồng thời đối địch với ba gã hải thú nhu vậy?”

Hai mắt của Kỳ Áo vẫn đóng chặt như cũ:

“Chỉ là vì một ít vật nhỏ mà thôi, ai biết được đám hải thú nhất tộc này lại keo kiệt như vậy cơ chứ, không nói tới cùng được, Đường Lâm, chẳng lẽ ngươi không muốn trở lại Kỳ Đông đại lục hay sao chứ?”

Lâm Khiếu Đường nao nao nói:

“Tiền bối biết phương hướng?”

Hai mắt vẫn đóng kín lúc này lại như hiện lên tiểu ý nhàn nhạt nói:

“Đâu chi là biết, những năm gần đây không biết đã qua lại bao nhiêu lần.”

Biểu tình của Lâm Khiếu Đường khá đậm đặc, tự suy nghĩ một hồi hồi:

“Không biết tiền bối có thể chỉ dẫn một chút được không?”

“Ha ha, Đường Lâm, hiếm khi ngươi tôn kính đối với ta như vậy, nói cho ngươi cũng không có vấn đề gì, bất quá phải có trao đổi, ngươi phải đem thú nguyên đan của huyền vũ thú cho ta!”

Lời nói của Kỳ Áo vẫn bình thản như trước.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường cả kinh, người này rốt cuộc làm cách nào để theo dõi chính mình, mục đích của hắn rốt cuộc là gì? Hoặc có lẽ tất cả chỉ là trùng hợp? Trong lòng có rất nhiều điều nghi hoặc.

Lâm Khiếu Đường không hề cò kè mặc cả nhiều, trực tiếp lấy ra thú nguyên đan ném tới. Kỳ Áo đưa tay tiếp được, đôi mắt vẫn như cũ không hề mở ra, chỉ là lấy ngón tay sờ nắn vài cái, liền há miệng nuốt vào bụng sau đó mới chậm rãi nói:

“Nơi này đã ở ngoài phạm vi của Minh Tây đại lục rồi, cách xa nhau khoảng hơn mười vạn dặm, nhưng hiển nhiên chưa tiến nhập vào Kỳ Đông đại lục, thuộc về một hải vực ở giữa hai địa lục, nhưng cách Kỳ Đông đại lục gần hơn một chút, hơn nữa lại vượt qua được mấy chỗ hiểm yếu thuộc phạm vi của hải thú nhất tộc và nhân ngư nhất tộc. Con đường tiếp theo tuy là không ngắn, thế nhưng lại không có chỗ nào quá nguy hiểm, ngoại trừ cần phải vượt qua địa bàn của Hải Long tộc ra thì cơ bản là có thể thẳng đường mà đi, chỉ cần nhận rõ được phương vị, vậy thì chỉ mất thời gian nhất định là có thể đến được Kỳ Đông đại lục.”

Lâm Khiếu Đường thấy Kỳ Áo đột nhiên dừng lại, thi lễ một cái nói:

“Mong tiền bối chỉ điểm!”

Kỳ Áo không chút lo lắng, khí nguyên trên người nhẹ nhàng, tựa hồ như thú nguyên đan vừa mới nuốt vào đã xuất hiện tác dụng, ổn định được khí nguyên mới nói tiếp:

“Hải vực tuy rằng rộng lớn vô cùng, thế nhưng cũng không phải là đất cằn sỏi đá, đảo nhỏ có cách một đoạn nhất định là có thể nhìn thấy được, mà trong những hòn đảo nhỏ nhìn như lộn xộn này lại có một số chứa đựng nguyên nhân trong đó, nhưng nguyên nhân nho nhỏ này có nguyên vị luôn luôn một bên hướng về phía đông một bên hướng về phía tây, một bên nguyên vị bằng bạc chính là phương đông, còn một bên chính là phương tây, tuyệt đối không phân biệt hướng về phía nam bắc, lời đã nói hết, có thể hiểu được bao nhiêu chỉ có thể dựa vào chính ngươi rồi...”

Vừa nói xong, Kỳ Áo liền hóa thành một đạo quang mang tiến vào trong nước biển, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm nhìn.

Lâm Khiếu Đường cẩn thận suy nghĩ thật kỹ lời nói của Kỳ Áo, phóng nguyên thức ra tìm kiếm nguyên nhân trong các hòn đảo nhỏ xung quanh, rất nhanh liền tìm được một chỗ phát ra nguyên khí yếu ớt, nguyên vị trước và sau xác thực không giống.

Những nguyên nhân yếu ớt này nếu như không có nguyên thức tinh chuẩn dò xét, căn bản không thể nào cảm ứng được, thảo tu luyện giả dưới linh hồn giai rất khó vượt biển, chỉ khi đạt tới linh hồn giai thì nguyên thức mới đủ mạnh và chính xác, đạt tới yêu cầu để dò xét được nguyên nhân xung quanh.

Lâm Khiếu Đường có thể chất đồng thời tồn tại hai nguyên linh làm cho nguyên thức của hắn mạnh mẽ vượt qua người cùng giai, thậm chí là Tân Tây Á cũng có chút không bằng.

Có phương vị, con đường mờ mịt lập tức trở nên vô cùng rõ ràng, tâm trạng bình thản của Lâm Khiếu Đường lúc này không tránh khỏi vô cùng kích động, mê mang tại Minh Tây đại lục hơn hai mươi năm dài, rốt cuộc cũng đã tìm đường về nhà, từng thân ảnh quen thuộc và thân thương lần lượt hiện lên trong đầu của hắn.

Ánh mắt của Duy Lạp lay động, tâm tình vô cùng phức tạp, do dự một hồi, rốt cuộc mở miệng nói:

“Lâm tiên bối, có thể mang văn bối cùng đi hay không? Văn bối thực sự muốn nhìn xem Kỳ Đông đại lục thần bí rốt cuộc là có cảnh sắc như thế nào!”

Tân Tây Á trầm mặc không nói, trên dung nhan băng lãnh của nàng lúc này cũng hiện lên một chút chờ mong, đối với cổ hương của Lâm Khiếu Đường nàng vẫn luôn hiếu kỳ.

Lâm Khiếu Đường cũng lo lắng đường xá buồn chán:

“Mang người đi cũng không phải là việc khó, bất quá Duy Lạp tiểu thư người cần phải rõ ràng một điều, một khi người quyết định đi, chỉ sợ không còn đường để quay về, chỉ ít với năng lực của người hiện nay còn xa mới đủ để tìm đường quay trở về Minh Tây đại lục.”

Biểu tình của Duy Lạp vô cùng hững hờ nói:

“Cho dù Lâm tiên bối không mang Duy Lạp đến Kỳ Đông đại lục đi nữa thì ở lại hải vực mệnh mông này, với tu vi của Duy Lạp, chắc là suốt quãng đời còn lại không thể thoát khỏi biển rộng.”

“Tốt lắm, vậy thì Lâm mẫu mang theo người là được, có lẽ Duy Lạp tiểu thư còn có thể nhìn thấy cổ nhân cũng không chừng!”

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng cười nói.

Lời nói này làm cho Duy Lạp có chút không hiểu rõ, Kỳ Đông đại lục làm sao lại có cổ nhân của nàng đây chứ? Liệu có phải là Lâm tiên bối sai lầm một chút hay không?

Ngay khi Duy Lạp còn đang suy nghĩ miên man, bước đi bỗng nhiên không ổn định thiếu chút nữa ngã sấp xuống, khi hoàn hồn lại thì người từ lâu đã ở ngoài nghìn trượng, dưới chân kim thủ không biết từ khi nào đã hình thành, Lâm Khiếu Đường đã thôi động bay đi...

Hải vực mệnh mông so với tưởng tượng của Lâm Khiếu Đường còn rộng lớn hơn rất nhiều, phi hành liên một mạch hơn một tháng, thể nhưng vẫn như cũ không hề có đầu cùng, khi hắn bắt đầu mất đi phương hướng thì lại bắt đầu tĩnh tâm cảm ứng nguyên nhân trong phương viên mấy trăm dặm xung quanh, có lúc thậm chí phải bay lung tung xung quanh tìm kiếm một phen, con đường quay về cũng không liên tục, thể nhưng chung quy thì trong chậm có chắc, loạn mà không tiêu tan...

Ba người Lâm Khiếu Đường cách Kỳ Đông đại lục càng ngày càng gần.

286. Chương 288: Kỳ Đông Tân Cách Cục

Lữ trình vượt biển phẳng phát như không có giới hạn!

Tại thiên trời đất biển rộng mệnh mông này, ba người Lâm Khiếu Đường vẫn theo một hướng cố định phi hành thật nhanh, Lâm Khiếu Đường dù bị nội thương nhưng vì nóng lòng muốn về nhà, không thể tập trung chữa thương, điều này làm cho tốc độ của hắn giảm đi không ít.

Thời gian nửa năm bất tri bất giác trôi đi, lữ trình vẫn tiếp tục kéo dài không có dấu hiệu kết thúc.

Lâm Khiếu Đường lòng đầy tự tin nhưng hiện tại không tránh khỏi sinh ra chút hoài nghi, chẳng lẽ Kỳ Áo lại lừa dối hắn? Thế nhưng Kỳ Áo thực sự không có lý do gì để làm như vậy, bởi vì bản thân và hắn mỗi người một phương căn bản không hề liên quan tới nhau.

Bất quá một chút hoài nghi này không hề ảnh hưởng tới tiến trình, Lâm Khiếu Đường vẫn cố chấp tiếp tục hướng về phương hướng đã định phi hành.

Lại ba tháng nữa trôi qua, lúc này ngay cả Tân Tây Á và Duy Lạp đối với lộ trình đã sinh ra chút hoài nghi, lẽ nào hải vực căn bản không hề có giới hạn hay sao chứ? Cho dù tốc độ phi hành không được nhanh cho lắm, thế nhưng gần một năm qua không biết đã đi bao nhiêu dặm đường, thế nhưng vẫn như cũ không nhìn thấy dấu cù, cho dù là ai đi nữa cũng không tránh khỏi suy nghĩ miên man.

Ngày hôm đó, Lâm Khiếu Đường vẫn như thường lệ, sau khi nghỉ ngơi điều tức một chút rồi lại tiếp tục mang theo hai nàng bước lên trên con đường trở về.

Thế nhưng chưa bay lên thì Lâm Khiếu Đường đột nhiên cảm giác được một cỗ khí tức vừa quen thuộc lại vừa xa lạ dần dần phi hành tới, khí nguyên rất yếu ớt, chủ nhân của khí nguyên này hẳn là chỉ có tu vi sơ giai sơ kỳ mà thôi.

Tuy là cảm giác được, nhưng kỳ thực chỉ ít thì cũng cách đó hơn trăm dặm, thần tình Lâm Khiếu Đường bình tĩnh, lập tức đề thăng nguyên lực, tăng tốc cho kim thủ.

Không bao lâu, một tòa tiểu đảo xanh um xuất hiện trước mắt ba người Lâm Khiếu Đường, nguyên khí trong tiểu đảo không tồi, tựa hồ như bên trong có tồn tại một nguyên nhân nhỏ đang trong quá trình hình thành.

Lâm Khiếu Đường cảm ứng được tiểu đảo này không phải là thiên địa bốn nguyên mà là khí nguyên của một người tu luyện nào đó tạo ra.

Ba người vừa mới hạ xuống tiểu đảo thì lập tức cảm giác được trong tiểu đảo có một tầng bích chương.

“Là ma pháp trận!”

Duy Lạp cả kinh nói, sau nhiều tháng ở chung, Duy Lạp nhiều ít trao đổi với Lâm Khiếu Đường làm cho quan hệ giữa hắn và nàng coi như có chút cải thiện nhất định, ít nhất thì Lâm Khiếu Đường không còn hờ hững với nàng như trước.

Trên mặt Lâm Khiếu Đường hiện lên nụ cười nhẹ nhàng nhất hơn nửa năm qua:

“Duy Lạp tiểu thư, thứ này không giống như ma pháp trận của Minh Tây đại lục các ngươi, mà chính là một loại kết trận đặc biệt của Kỳ Đông đại lục. Một loại trận pháp cùng loại với ma pháp trận nhưng lại không giống.”

Duy Lạp suy nghĩ một chút rồi gật đầu, hiểu kỳ nhìn tường ngoài kết trận. Nàng có thể cảm nhận được rất rõ ràng kết trận truyền đến nguyên cảm cực kỳ cường đại, nếu như bản thân nàng sấm trận sợ là sẽ phải lao lực rất lớn.

Ngón tay của Lâm Khiếu Đường bắn ra, một khóa quang cầu bắn thẳng ra ngoài, khi đụng vào kết trận, trận bích lập tức sụp đổ, một lúc sau kết trận dần dần biến mất không thấy.

“Là ai dám can đảm xông vào cấm địa của bản đạo!”

Trong tiểu đảo bỗng nhiên truyền ra thanh âm già nua phẫn nộ.

Một lão giả mặc trường bào màu tro, dưới chân đạp một loại phi hành khí cụ giống như một cành cây khô lướt qua không trung mà đến, thoáng cái đã tới trước mặt ba người Lâm Khiếu Đường.

Khí thể cả vú lập miệng em của lão giả rất nhanh biến mất rồi chuyển thành vô cùng sợ hãi, nhìn vào mấy người Lâm Khiếu Đường, vừa rồi rõ ràng hắn cảm thấy khí tức chỉ đến sĩ giai mà thôi, vì sao đột nhiên khí tức nguyên lực của thanh niên trước mắt này lại đột nhiên mạnh lên nhiều như vậy.

“Ngươi là chủ nhân của hòn đảo nhỏ này?” Lâm Khiếu Đường hòa hoãn hỏi.

Đôi mắt già nua của lão giả hơi giật, hạ thấp người nói:

“Bần đạo là tán nhân hoang đảo hiệu Trường Thanh Tử, không biết tiền bối đến đây để tiếp đón từ xa, mong rằng tiền bối thứ tội.”

Lâm Khiếu Đường xua tay nói:

“Đạo hữu không cần phải đa lễ, tại hạ tới đây chỉ là muốn hỏi một chút mà thôi, nơi này cách Kỳ Đông đại lục còn xa không?”

Lão giả kỳ quái nhìn thanh niên trước mắt, sau đó lại nhìn hai nữ tử xinh đẹp phía sau nói:

“Tiền bối chẳng lẽ không phải là người địa phương hay sao? Nơi này chính là biên cảnh của Nam Xuyên Giới, Nam Xuyên Giới kỳ thực chính là một trong những địa vực của Kỳ Đông đại lục.”

Nơi này đã là Kỳ Đông đại lục rồi, lực trùng kích thật lớn làm cho nội tâm của Lâm Khiếu Đường không hiểu sao sinh ra một chút kích động, chỉ là trên mặt vẫn bảo trì bình tĩnh ung dung như trước, hơn hai mươi năm trôi qua đã làm cho Lâm Khiếu Đường bớt đi khí tức bông bột của thanh niên máu nóng, tuy rằng diện mạo không có bao nhiêu biến hóa, thế nhưng loại khí chất từ trong ra ngoài này đã làm cho tuổi tác biểu hiện bên ngoài của hắn tăng lên một mức lớn, loại cảm giác tang thương trải qua nhiều bể dâu này của hắn tuyệt đối không thể giả được.

Thời gian hơn hai mươi năm, nói dài thì cũng không dài lắm, nói ngắn thì không phải ngắn, đối với người thường mà nói, hơn hai mươi năm trôi qua chính là một phần tư sinh mệnh cuộc đời, còn đối với tu luyện giả mà nói, hai mươi năm chỉ là một bắt đầu mà thôi.

Bất quá trong khoảng thời gian này đủ để biến đổi rất nhiều chuyện, Kỳ Đông đại lục là cố hương của Lâm Khiếu Đường, thế nhưng lúc này hắn lại hoàn toàn không biết tình hình gì về đại lục này cả, hơn hai mươi năm rồi cuộc sống của hắn thay đổi hay không cũng không biết.

Nếu như đã tìm được một người tu luyện nào đó, Lâm Khiếu Đường tự nhiên có thể tìm hiểu được tình huống cơ bản của gia hương.

Trường Thanh Tử, nguyên lai là một thành viên của gia tộc tu luyện nghèo túng, một lòng tu luyện nghĩ một ngày có thể phi thăng thượng giới, cùng thiên địa đồng thọ, chỉ tiếc là tư chất của hắn lại không cao, không hề có kỳ ngộ nào đáng kể, càng không có danh sư chỉ đạo, chỉ dựa vào nỗ lực của bản thân để tu luyện.

Cho tới tận khi Trường Thanh Tử bảy mươi ba tuổi mới có thể đột phá sĩ giai tiến vào sư giai kéo dài thọ nguyên, bởi vậy dung mạo bề ngoài của Trường Thanh Tử rất già lão, tu vi không bằng mấy người Lâm Khiếu Đường, thậm chí ngay cả Duy Lạp so với lão cũng mạnh hơn một bậc.

Mười năm trước vì muốn tránh né chiến loạn trong đại lục, nên một mình Trường Thanh Tử trốn tới hải vực, vốn định đến mỗi chỗ hải vực vắng vẻ nào đó tập trung khổ tu, cho dù không thể đắc đạo đi nữa, ít nhất cũng muốn sống thọ hơn, nếu như đã tiến vào sư giai muốn sống một trăm mấy chục tuổi không phải là vấn đề, bản thân nếu như vẫn tiếp tục sống trong đại lục, căn bản không có năng lực để tự bảo vệ chính mình, chỉ có thể lựa chọn chạy trốn tới nơi khác mà thôi.

Bất quá Trường Thanh Tử chung quy không phải là một tu luyện giả rất quyết đoán, chạy trốn lung tung không có kế hoạch rõ ràng, cuối cùng lại chạy tới biên cảnh không dám xâm nhập vào quá sâu trong biển rộng, trùng hợp tìm được một hòn đảo có nguyên nhân này. Quyết định an thân, nơi này lại không có nguyên khí mạnh mẽ cho lắm, vị trí tương đối vắng vẻ, cho nên ít người đến quấy rầy, Trường Thanh Tử đã ở lại nơi này tròn mười lăm năm.

Mười năm qua Trường Thanh Tử vẫn luôn khắc khổ tu luyện, thế nhưng tiến bộ lại không lớn, hầu như dừng lại không tiến, nhưng đối với hắn mà nói thì bước vào sư giai đã là điều vô cùng đáng mừng.

Trường Thanh Tử vẫn thỉnh thoảng quay lại đại lục để tìm một số tài nguyên nhất định phụ trợ cho sự tu luyện của hắn, mỗi lần thu hoạch không được nhiều lắm, thế nhưng coi như có thể miễn cưỡng duy trì, bởi vậy mặc dù không tìm hiểu nhưng đối với tình thế đại lục vẫn biết được tương đối.

Kỳ Đông đại lục hôm nay so với Kỳ Đông đại lục mà Lâm Khiếu Đường biết trước kia hoàn toàn không giống, Hiên Viên quốc từ mười năm trước đã không còn tồn tại.

Bị liên quân Lỗ Á liên minh hợp tác với Đại Hạ quốc đánh tan, bất quá Hiên Viên quốc bị tiêu diệt không có nghĩa là toàn bộ tu luyện giới Hiên Viên quốc bị tiêu diệt.

Bát đại môn phái Hiên Viên quốc sau khi sát nhập lại trở thành tứ đại môn phái, kết quả là vẫn không thể định nổi liên hợp của hai đại tu luyện giới, cuối cùng dần dần thối lui nhập vào Thập Quốc Minh.

Trước kia Thập Quốc Minh dự định thấy chết không cứu, muốn để cho Lỗ Á liên minh và Đại Hạ quốc đem chính đạo tu luyện giới Hiên Viên quốc tiêu diệt hoàn toàn, thế nhưng khi Hiên Viên quốc thực sự rơi vào tình trạng bị tiêu diệt, Thập Quốc Minh mới phát hiện ra khoảng cách giữa mình và Đại Hạ quốc theo đó mà loại bỏ.

Tu luyện giới Đại Hạ quốc vì muốn cướp đoạt càng nhiều tài nguyên hơn, thôn phệ Hiên Viên quốc vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, đem các tiểu quốc xung quanh, dần dần tiêu diệt cướp bóc.

Thập Quốc Minh từ năm trăm năm qua là một quốc gia có thực lực gần bằng với Hiên Viên Quốc, Đại Hạ quốc và Chu Võ quốc, ba đại cường quốc lớn nhất.

Sự thực, thực lực của Thập Quốc Minh so với Hiên Viên quốc còn mạnh hơn một chút, Hiên Viên quốc sau khi trải qua đại chiến chính ma làm cho thực lực tu luyện giới giảm đi nhiều, chỉ là lạc đà gầy còn hơn con ngựa, lão hổ dù không răng cũng đủ để dọa người, dư uy vẫn còn làm cho các tu luyện giới quốc gia khác không dám đơn giản đến trêu chọc.

Sau khi Hiên Viên quốc bị diệt, Thập Quốc Minh mới phát hiện ra bản thân đã phạm phải một sai lầm vô cùng lớn, lập tức triệu tập lực lượng, đồng thời tiếp nhận tu luyện giới còn chưa hoàn toàn tiêu vong của Hiên Viên quốc vào trong địa phận, dùng thủ đoạn giao dịch để bán ra một khối địa vực lớn an trí cho tu luyện giới Hiên Viên quốc.

Từ lúc đó trở đi Hiên Viên quốc đã bị xóa tên trên Kỳ Đông đại lục, thế nhưng trong Thập Quốc Minh lại nhiều hơn một Hiên Viên tông, hơn nữa vừa mới thành lập đã trở thành một siêu cấp tông phái trong toàn bộ tu luyện giới Thập Quốc Minh.

Thập Quốc Minh liên hợp Vạn Sơn Đạo Minh và Thiên Võ minh đồng thời chống đỡ thế lực uy hiếp của Đại Hạ quốc, thế lực liên hợp xác thực có thể làm cho thế tấn công mạnh mẽ của Đại Hạ quốc phải dừng lại, không thể tiến thêm bước nào trong quá trình xâm lược, cuối cùng cũng bắt đầu yên tĩnh lại.

Lỗ Á liên minh mặc dù liên hợp với Đại Hạ quốc cùng nhau tấn công Hiên Viên quốc, thế nhưng khi Hiên Viên quốc bị tiêu diệt thì sự nhiệt tình đối với Lỗ Á liên minh của Đại Hạ quốc lập tức giảm mạnh, Lỗ Á liên minh vốn muốn ban đầu được hứa hẹn phân một chén canh nhỏ, chỉ là thực lực của họ so với Đại Hạ quốc yếu hơn rất nhiều, đành phải ôm hận ẩn nhẫn quay về Tây Bắc đại thảo nguyên.

Đối với thảo nguyên căn cỗi của Lỗ Á liên minh, Đại Hạ quốc không hề có chút hứng thú nào, Lỗ Á liên minh ăn trộm gà không được lại còn mất nắm thóc, nguyên bản chỉ muốn liên hợp với Đại Hạ quốc tiêu diệt Hiên Viên quốc rồi hay đó hai bên ngồi xuống đàm phán phân chia chiến lợi phẩm, kết quả là sau khi giúp người ta xong thì mình trở thành thịt trên thớt.

May là Tây Bắc đại thảo nguyên không chỉ có mỗi một quốc gia Lỗ Á liên minh, Lỗ Á liên minh đã cầu viện xung quanh, tất cả các quốc gia tại thảo nguyên biết rõ số phận tương liên, nên đã hưởng ứng nhiệt tình, bởi vậy Thảo Nguyên Vu Minh được sinh ra. mộng đẹp thôn phệ dần dần các quốc gia khác của Đại Hạ quốc từ đây đến hồi kết.

Kỳ Đông đại lục náo động hơn mười năm liên tục, theo đó mà dần dần yên tĩnh lại, lần náo động này liên quan đến rất nhiều thế lực toàn bộ Kỳ Đông đại lục, chỉ có một Chu Võ quốc thần bí là chưa bị cuốn vào vòng tranh đấu.

Nói đến cũng lạ, Chu Võ quốc dĩ nhiên một điểm phản ứng cũng không có, tựa hồ như đối với việc Đại Hạ quốc trắng trợn cướp bóc tài nguyên tu luyện không hề quan tâm, cơ sở lập quốc của hai quốc gia hùng mạnh này luôn luôn cạnh tranh, Chu Võ quốc nhìn đối thủ dần dần mạnh hơn mà không thêm quan tâm, trong đó khẳng định có vấn đề.

Lời đồn cũng bởi vậy mà lan truyền ra ngoài, đồn đại rằng thực lực của tu luyện giới Chu Võ quốc thực tế đã vượt xa tưởng tượng. Tài nguyên hải vực dùng không hết lấy không kiệt chính là căn bản của bọn họ,

chỉ ít bọn họ có tới mấy trăm gã tu luyện giả linh hồn giai, hơn mười vị địa vương giai. Nếu thực sự đúng như vậy thì Chu Võ quốc đã có thực lực để đối kháng toàn bộ tu luyện giới của Kỳ Đông đại lục.

Đương nhiên, lời đồn chung quy là lời đồn, không quá đáng tin, bất quá từ trước đến nay Chu Võ quốc vẫn cắt đứt liên hệ với bên ngoài, nghiêm cấm tu luyện giả ngoại quốc tiến vào biên giới quốc gia một bước, bản thân cũng cực kỳ ít khi vượt qua biên cảnh, bởi vậy cho dù vô cùng to lớn, thế nhưng tin tức lại không có nhiều cho lắm, vô hình chung làm cho thần uy bí hiểm của Chu Võ quốc tăng lên một mức lớn, không có thể lực nào thực sự muốn động chạm vào Chu Võ quốc.

Kỳ Đông đại lục từ rất nhiều tu luyện giới, dần dần tập trung vào một số thế lực lớn, rất nhiều quốc gia đã không còn tồn tại. Hiện nay chỉ còn có Đại Hạ quốc, Chu Võ quốc, Thảo Nguyên Vu Minh và Nam Xuyên Giới (tức Thập Quốc Minh, Vạn Sơn Đạo Minh, Thiên Võ Minh tam đại liên minh hình thành liên hợp).

Trường Thanh Tử nhìn không thấu hai nữ tử đứng phía sau thanh niên trước mặt, bởi vì khí tức nguyên khí trên người hai nàng tỏa ra cực kỳ lạ lùng, lấy tu vi kiến thức của Trường Thanh Tử thực sự không thể phân biệt rõ ràng, thế nhưng nguyên lực của thanh niên anh tuấn mặc trường bào lại làm cho Trường Thanh Tử có cảm giác rõ ràng, người này chí ít cũng có tu vi đại sư giai hậu kỳ, thậm chí đạt tới linh hồn giai cũng không chừng.

Đối mặt với tiền bối, Trường Thanh Tử không dám có bất luận chậm trễ nào, nếu như làm cho đối phương bất mãn, chỉ cần một đầu ngón tay cũng có thể tiêu diệt chính mình, bởi vậy khi hắn trả lời các câu hỏi, Trường Thanh Tử chăm chú một trăm hai mươi phần trăm, tận lực giải thích rõ ràng theo như tất cả hiểu biết của bản thân, nói chuyện tròn một ngày...

Lâm Khiếu Đường lấy ra ba lap đan dược đưa cho Trường Thanh Tử, cái gì cũng không nói, mang theo hai nàng phóng lên trời, hướng về đất liền của Nam Xuyên Giới bay đi...

287. Chương 289: Linh Thạch Kết Trận

Trường Thanh Tử nhìn ba lap đan dược trong tay, thân hình không tự chủ được bắt đầu run lên, ba lap đan dược này rõ ràng có một là "đại sư đan", hai lap đan dược khác hẳn cũng không biết là gì, thế nhưng hắn có thể cảm nhận được đây là đan dược vô cùng tốt, ít nhất cũng cùng cấp với "nhập sư đan".

Có ba lap đan dược này, Trường Thanh Tử nhất định có thể trong thời gia ngắn đột phá sư giai sơ kỳ, thậm chí có thể một mạch trùng kích đại sư giai cũng không phải là điều không thể.

Trường Thanh Tử mạnh mẽ quỳ xuống, hướng về phía thanh niên vừa mời bay đi dập đầu ba cái, sau đó liền bay vào sâu bên trong tiểu đảo, không còn tung tích.

Lâm Khiếu Đường mang theo hai nàng phi hành mấy ngày liền, rốt cuộc cũng nhìn thấy đất liền, Nam Xuyên Giới trước đây là một khu vực tu luyện cực kỳ rời rạc, tụ tập rất nhiều môn phái liên minh cả to lẫn nhỏ, chính phái cũng như ma phái hỗn loạn xen lẫn.

Đất đai của Nam Xuyên Giới rất rộng lớn, so với diện tích của Hiên Viên quốc trước đây còn muốn rộng lớn hơn rất nhiều, thậm chí còn kéo dài ra mấy nghìn dặm trong biển cả.

Vừa vào đại lục, Lâm Khiếu Đường lập tức cảm nhận được khí nguyên lực dâng trào, chu vi hơn một trăm dặm xung quanh đã có hơn mười khí tức nguyên lực vô cùng cường liệt, toàn bộ Nam Xuyên Giới vô cùng náo nhiệt, làm cho đôi mắt Lâm Khiếu Đường sáng ngời.

Lâm Khiếu Đường theo biển rộng tiến vào đất liền theo hướng nam, chỗ hắn tiến vào chính là địa phận thuộc Vạn Sơn Đạo Minh thống trị, nơi này từng dãy núi kéo dài, ngẫu nhiên có vài thung lũng nhưng cực kỳ chật hẹp.

Vạn Sơn Đạo Minh lấy tạo tông tu luyện giả làm chủ đạo, toàn bộ hàng vạn ngọn núi kéo dài mênh mông, tài nguyên tu luyện rất dồi dào, tùy tiện tìm một địa phương nào đó đều làm cho người ta cảm thấy một loại tiên phong đạo cốt nào đó.

Hiên Viên quốc đã không còn, Lâm Khiếu Đường cảm giác như mất hết manh mối, theo như lý thuyết thì có thể đến Hiên Viên Tông trong Thập Quốc Minh, nơi này hẳn là có thể nghe ngóng được một số tin tức mà mình muốn.

Lâm Khiếu Đường đang có rất nhiều điều cần giải đáp, mà con đường trong Vạn Sơn Đạo Minh này lại không hề dễ đi, có lẽ nguyên nhân do chiến loạn vừa mới kết thúc, các môn phái kiểm tra trấn thủ cực kỳ nghiêm ngặt, tu luyện giả xa lạ hầu như phải chịu tra hỏi hồi lâu mới cho đi.

Lấy dung mạo và khí tức nguyên lực quái dị của Tân Tây Á và Duy Lạp, một khi bị phát hiện ra thì tuyệt đối không dễ dàng cho đi, xác thực rất khó khăn.

Lâm Khiếu Đường tìm một ngọn núi bí mật có nguyên nhân tương đối lớn bắt đầu ổn định đả tọa điều tức, dưới sự hỗ trợ của Tân Tây Á, ba tháng sau trạng thái của hắn đã lên tới đỉnh cao.

Sau đó Lâm Khiếu Đường nhiều lần thử nghiệm xông qua vài con đường trọng yếu thông qua Vạn Đạo Sơn Minh tiến sâu vào trong đại lục, thế nhưng đều thất bại. Mấy thông đạo này đều bị chính ma tứ đại môn phái phong bế canh gác nghiêm ngặt, trừ phi là đệ tử của tứ đại môn phái, bằng không không thể đi qua một cách dễ dàng.

Đã trở lại nhưng bị chặn tại cửa, nhìn dãy núi kéo dài vô tận trước mặt, Lâm Khiếu Đường không khỏi cười khẽ.

Hiên Viên quốc không còn tồn tại nữa vậy thì Lâm gia có bị hủy diệt hay không đây? Nếu như may mắn thì Lâm lão tổ có thể thống lĩnh Lâm gia gia nhập Hiên Viên tông tránh được một kiếp! Thực tế thì sinh tử của Lâm gia đối với Lâm Khiếu Đường không quan trọng cho lắm, chỉ là hắn vô cùng lo lắng cho mấy người Tiểu Lan, A Mãnh... Không biết hiện tại bọn họ như thế nào!

Kỳ thực, cẩn thận tính ra thì số người mà Lâm Khiếu Đường quan tâm không hề ít. Lâm Uyển Nhi thanh mai trúc mã hiển nhiên không cần phải nói, bởi vì đó là cuộc sống của hắn. Trừ nàng ra thì còn có vài vị hồng nhan huynh đệ hoặc nhiều hoặc ít đã phát sinh một vài chuyện cũ với hắn. Mặt khác còn có Hoa Tiên Tử, một nữ nhân cường thế hẳn là đã quay trở lại phiên lãnh thổ Kỳ Đông đại lục rộng lớn không bờ bến này, nhưng Lâm Khiếu Đường không lo lắng cho nàng quá nhiều.

Trước đó không quay về được thì Lâm Khiếu Đường ngày nhớ đêm mong, hiện tại đã quay về thành công lại không hề có manh mối, hiện tại nếu như muốn xâm nhập sâu vào trong Kỳ Đông đại lục tương đối khó khăn.

Nếu như so sánh kỹ thì Minh Tây đại lục rõ ràng an toàn hơn Kỳ Đông đại lục rất nhiều, tuy rằng chủng loại chức nghiệp của Minh Tây đại lục nhiều đến không đếm xuể, thế nhưng phân chia thế lực lại tương đối đơn giản, chủ yếu là sự tương tranh giữa hai đại giáo hội và một số vị tu luyện giả cấp cao. Hệ thống chức nghiệp của Kỳ Đông đại lục thì không giống như vậy, phân chia trung hơn nhiều, thế nhưng lực lượng tông phái lại vô cùng phức tạp, địa phương thần bí nguy hiểm một nơi lại tiếp một nơi.

Chỉ cần không phải là nơi của thân lưu lại thì cái gì gọi là cấm địa ẩn sĩ tuyệt đối nhanh chóng bị một tông phái không biết từ nơi nào tới tranh dành.

Tu luyện giới của Kỳ Đông đại lục phức tạp kinh người, không hề giống như tu luyện giới Minh Tây đại lục được chống đỡ bởi tín ngưỡng, đại đa số tu luyện giả Kỳ Đông đại lục đều có những tính toán của riêng bản thân.

Tuy nói mục tiêu chung là vì muốn đề cao tu vi tăng thêm thọ nguyên, thế nhưng phương pháp của mỗi người lại thiên kỳ bách quái, nhiều tu luyện giả còn lấy phương thức giết người đoạt bảo làm nhiệm vụ của mình, cướp đoạt tài nguyên của tu luyện giả khác để bù đắp những gì mà bản thân thiếu, sau đó mới đến bề quan tu luyện.

Bởi vậy nói Kỳ Đông đại lục là một nơi cực kỳ nguy hiểm, ba lần Lâm Khiếu Đường thử vượt qua thông đạo tiến sâu vào đại lục thì có tới hai lần ngẫu nhiên gặp phải cướp bóc, nếu như không phải hắn có tu vi tương đối cao thì sớm đã bị giết chết từ lâu.

Nhiều ngày quanh quẩn, ba người rốt cuộc tìm được một lỗ hổng tại phía đông dãy núi Vạn Sơn, thông đạo này hiển nhiên rất trọng yếu, thế nhưng chỉ có hai ba gã đệ tử cấp thấp không biết là của môn phái nào

canh gác.

Nhiều lần thăm dò xác định không nguy hiểm, Lâm Khiếu Đường quyết định xuyên qua, hai nàng hiển nhiên đi theo.

“Công tử, tu luyện giới Kỳ Đông đại lục sao lại phải phá hủy hầu hết thông đạo giữa các vùng đây chứ?”

Tân Tây Á có chút không hiểu rõ.

Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

“Kỳ Đông đại lục tuy rằng tài nguyên phong phú, đất đai cũng rộng lớn vô cùng, thế nhưng điều này tạo điều kiện cho chiều sâu của tu luyện giới phát triển thật tốt, nhân số đông đảo, môn phái lại càng nhiều, cường giả san sát, mỗi một người đều muốn thu thật nhiều tài nguyên, một khi chiếm được hiển nhiên phải dốc hết sức trông coi cẩn thận, không muốn cùng người khác chia sẻ, điều này làm cho các thế lực chiếm đất xưng vương liên tục thay đổi rất phức tạp, đường đi lối lại cũng vô cùng nhiều, lại cộng thêm chiến tranh vừa mới dừng lại, mỗi một môn phái đều cẩn thận từng ly từng tí, thủ vệ mọi nơi hiển nhiên nghiêm cẩn. Nếu như lần này chúng ta không lọt qua, tiến vào sâu vào địa phận Vạn Sơn mà nói, chúng ta phải quay trở lại bàn bạc kỹ hơn, chỉ sợ trong thời gian ngắn muốn vượt qua được từng thông đạo thực sự không có khả năng.”

Duy Lạp cũng kỳ quái nói:

“Vậy thì chúng ta làm cách nào để thâm nhập sâu vào trong đại lục đây?”

Lâm Khiếu Đường nhìn xa xa:

“Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần cải trang gia nhập vào một môn phái nào đó, phân tán ra, sau đó có thể quang minh chính đại tự do ra vào.”

Hai nàng nhất thời thoải mái, đây là một biện pháp không tồi, chỉ là thời gian hẳn là bị kéo dài rất nhiều, bất quá hai nàng cũng không quá nóng nảy, nếu như đã tới Kỳ Đông thì không thể đến không như vậy, tốt nhất là có thể tìm được một số thứ thần kỳ nào đó trong đại lục mới mẻ này để đề cao tu vi của bản thân.

Lâm Khiếu Đường mang theo hai nàng vô cùng cẩn thận xuyên qua đầu đường cạnh vách núi, hai bên là dãy núi kéo dài vô biên như không có giới hạn. Khí lưu trong hành lang vách núi bắt đầu khởi động, cát bay đá chạy, khí xoáy tụ lại thành chùm, một người tiếp một người, độ khó phi hành tăng lên rất nhiều, bất quá lại cực kỳ bí mật.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường thuận lợi tránh thoát được dò xét của vài tên tu luyện giả canh gác, đang định tăng tốc phi hành thì đột nhiên có một cỗ nguyên lực khổng lồ áp tới, cát đá lơ lửng bốn phía lập tức dừng lại, cảnh vật xung quanh bắt đầu thay đổi.

Lâm Khiếu Đường phóng nguyên thức dò xét, muốn tìm kiếm người đột kích ẩn náu nơi nào, thế nhưng tìm kiếm hồi lâu vẫn không hề tìm được khí tức của người nào, cát đá xung quanh huyền phù lơ lửng cố định một chỗ không hề nhúc nhích mấy may.

Lẽ nào người đột kích có tu vi địa vương giai hay sao? Lâm Khiếu Đường âm thầm kinh hãi, nếu như đó là linh hồn giai thì có thể đại chiến một phen, nhưng là địa vương giai thì không dễ dàng rồi, cho dù Tân Tây Á và bản thân hợp sức cũng khó có thể chiến thắng đối phương.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường còn đang chăm chú dò xét xung quanh thì cát đá xung quanh đột nhiên chuyển động vô cùng kịch liệt, gió xoáy biến mất trước đó trong nháy mắt xuất hiện toàn bộ, hơn nữa so với trước đó còn mạnh mẽ hơn gấp trăm lần.

Nguy rồi! Lâm Khiếu Đường kinh hãi, bản thân đã quá sơ ý, cứ nhiên không phát hiện ra toàn bộ nơi này bị một loại kết trận nào đó bao phủ bên trong.

Ma pháp trận mà hắn từng gặp tại Minh Tây đại lục không thể so sánh được với kết trận này tại Kỳ Đông đại lục, thực sự giống như tiểu vũ gặp đại vũ rồi, sự bí ẩn của kết trận vượt xa ma pháp trận, chỉ hơi lơ là không chú ý lập tức để cho bản thân rơi vào trong hoàn cảnh cực độ nguy hiểm, đại đa số kết trận không hề có trận bích.

Nếu như nói ma pháp trận là kịch độc có màu sắc có mùi vị thì kết trận lại là kịch độc không màu không vị.

Kim quang trong mắt Lâm Khiếu Đường vận chuyển đến cực hạn, khởi động đầu luyện mới phát hiện ra, nguyên lực vừa rồi cảm ứng được không phải là do một tu luyện giả nào đó phát ra mà chính là kết trận vô danh đội nhiên vận chuyển kịch liệt mà sinh ra.

Phạm vi bao phủ của kết trận cư nhiên to lớn đến như vậy, sợ là một loại kết trận cao cấp lợi hại nào đó, thảo nào nơi này chỉ phải vài đệ tử cấp thấp đến canh gác, nguyên lai là có huyền cơ. Thần sắc của Lâm Khiếu Đường biến ảo bất định, trước kia khi còn ở Lâm gia, linh mộc kết trận đã làm cho hắn khắc sâu ấn tượng.

Linh mộc kết trận trước kia tỏa ra nguyên lực cường đại như thế nào, cho tới tận bây giờ Lâm Khiếu Đường vẫn nhớ rõ ràng, mà nguyên lực mà kết trận này tỏa ra không hề thua kém hơn linh mộc kết trận, thậm chí còn có phần hơn.

Theo thói quen hoạt động tại Minh Tây đại lục thời gian dài, đột nhiên quay lại quê cũ, Lâm Khiếu Đường hơi có chút không quá thích ứng, vì vậy đã phạm vào một sai lầm trí mạng.

Cát đá bay tứ tán, đột nhiên những hòn đá lớn hai bên vách núi nhất thời thả lỏng, lập tức tổ hợp cùng một chỗ tạo thành hơn mười khối lõi nham thạch, khối lõi nham thạch bắt đầu lao tới tấn công.

“Linh thạch kết trận!”

Lâm Khiếu Đường thất kinh nói, đây là một loại kết trận siêu cường cùng tề danh với linh mộc kết trận, coi như là cao thủ linh hồn giai cũng không thể đơn giản phá giải được kết trận này.

Hai mắt Lâm Khiếu Đường ngưng tụ, nguyên lực toàn thân bành trướng, không dám có một chút bảo lưu, mang theo hai nàng điên cuồng chạy trốn, thế nhưng ngoại trừ khối lõi nham thạch tấn công bốn phía ra thì còn rất nhiều loại công kích thổ hệ liên tục phóng tới.

Hơn một trăm khối lõi nham thạch rất lớn điên cuồng bao vây Lâm Khiếu Đường bên trong, ba mươi sáu kim thủ phối hợp với tử kim trường thương không từng mở một đường máu phía trước, thế nhưng khối lõi nham thạch thực sự rất nhiều, căn bản không thể tiêu diệt hết toàn bộ, phá tan được vài khối lõi thì lại có từng ấy khối lõi trong nháy mắt hình thành.

Lâm Khiếu Đường liều mạng dốc hết toàn lực hướng về phía trước lao đi vùn vụt, chỉ hy vọng có thể qua được kết trận này nhanh hơn một chút, thế nhưng vách núi bên trên đột nhiên nhô ra tạo thành một cái lồng đem toàn bộ thông đạo phong kín, ánh sáng bị ngăn bên ngoài, không gian bên trong tối sầm lại.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường định phóng ra “tham thị thú”, đột nhiên có mấy trăm vạn hòn đá tạo thành nhiều hình dạng khác nhau không hề báo hiệu từ hai bên vách núi bắn thẳng ra ngoài, loại công kích gần như có tính hủy diệt như thế này làm cho tâm của ba người Lâm Khiếu Đường ảm đạm như tro tàn.

Tân Tây Á và Duy Lạp vừa mới bước vào biên giới của Kỳ Đông đại lục thì đã có cơ hội lĩnh giáo kết trận vô cùng đáng sợ. Kết trận này hầu như có thể so sánh với ma pháp trận mười bốn cấp, làm cho người khác có cảm giác như hủy thiên diệt địa, thân bị nhốt bên trong ngoại trừ tuyệt vọng ra không còn điều gì khác.

“Công tử, đưa cho ta cây tử kim trường thương!” Tân Tây Á vội vã nói.

Lâm Khiếu Đường lập tức minh bạch ý tứ của nàng, chỉ chớp mắt một cái thì cây tử kim trường thương đã xuất hiện trong tay Tân Tây Á. Toàn thân Tân Tây Á tỏa ra hắc khí cuộn cuộn, cây tử kim trường thương trong tay vũ lộng rất nhanh.

Tử kim trường thương tạo thành một màn chắn kín đáo không hề hở bao bọc Lâm Khiếu Đường và Duy Lạp vào trong đó, những mũi tên đá phóng tới, toàn bộ bị màn chắn trường thương cản lại bên ngoài, Tân Tây Á giống như một nữ chiến thần sừng sững đứng trên kim thủ thật lớn.

Lâm Khiếu Đường không dám dừng lại, toàn lực thôi động kim thủ hướng về phía trước bay đi, tốc độ đã vận chuyển với mức cực hạn.

Một kim thủ thật lớn trong một thông đạo bị phong bế bởi vách núi bốn phía phóng đi giống như mũi tên lớn màu vàng.

Trên kim thủ là hai nữ một nam, một nữ tử vóc người thon dài mạn diệu, khuôn mặt lạnh lẽo như băng với đôi mắt màu tím dùng tử kim trường thương xoay tròn, bởi vì tốc độ cực nhanh, lấy nữ tử làm trung tâm hình thành nên một vòng tròn bảo hộ vững chắc, vô luận là cái gì va chạm vào vòng bảo hộ lập tức bị đánh văng ra ngoài.

Khôi lồ nam thạch không ngừng xông tới chạm vào vòng bảo hộ bằng tử kim trường thương lập tức bị đánh nát, cát đá cũng bị ngăn cản bên ngoài, nam thạch bay vòng thì bị phá tan...

Con đường phẳng phất như không có đầu cùng, một canh giờ phi hành với tốc độ cực nhanh, vẫn như cũ không hề nhìn thấy đầu cuối cùng.

Công kích của kết trận vẫn đang tiếp tục không hề có dấu hiệu ngừng nghỉ, dung nhan băng lãnh của Tân Tây Á lúc này tái nhợt như tờ giấy, nàng sắp không thể chống đỡ được nữa rồi.

Một tia sáng bỗng nhiên hiện lên, con mắt của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ mở to, thôi động kim thủ hướng về phía tia sáng toàn lực bay đi...

288. Chương 290: Trước Khi Nhập Phái

Lâm Khiếu Đường một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái nhằm thẳng về tia sáng, chỉ trong thời gian ngắn, bốn phía mở rộng sáng bừng, đã đến điểm cuối cùng của kết trận.

“Tân Tây Á tử tử!”

Duy Lạp thất thanh kêu lên.

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ xoay người lại, chỉ nhìn thấy trên người của Tân Tây Á có mấy vết thương tại nơi yếu hại, hơn mười mũi tên đá ẩn chứa nguyên lực thổ hệ cường đại đã cắm sâu vào thân thể nhỏ bé yếu ớt của nàng.

Sắc mặt Tân Tây Á tái nhợt nhìn Lâm Khiếu Đường, suy yếu líu ríu nói:

“Công tử, xin lỗi!”

Ngón tay của Lâm Khiếu Đường nhanh chóng điểm lên vài đại huyệt trên người Tân Tây Á, đồng thời cầm máu, muốn phong bế lại nguyên linh, thế nhưng đã quá chậm.

Đôi mắt màu tím của Tân Tây Á dần dần ảm đạm, thân thể mềm nhũn ngã xuống dưới, nguyên lực toàn thân thất tán, một nữ nguyên linh màu tím trôi lên trên thân thể của Tân Tây Á, nữ nguyên linh ước chừng cao hơn mười tấc, hình dáng so với thân thể của Tân Tây Á hoàn toàn giống nhau, chỉ là ngũ quan có vẻ như hơi non nớt một chút.

Lâm Khiếu Đường tiếc hận nhìn linh thể xinh đẹp mất đi thân xác, lúc này hắn đã không thể xoay chuyển tình hình được nữa rồi, nhìn Tân Tây Á chỉ còn lại nguyên linh, trong mắt tràn ngập xin lỗi, một tay nâng nguyên linh nói:

“Tân Tây Á, ta sẽ giúp ngươi tìm cho được một thân thể thích hợp tiến hành đoạt xá.”

Khí tức băng lãnh của Tân Tây Á hóa thành nữ nguyên linh thoáng yếu ớt, không hề lo lắng nói:

“Công tử không cần áy náy, Tân Tây Á chỉ là thực hiện chức trách mà thôi, có thể khôi phục thân thể hay không cũng không buồn để ý.”

Vừa mất đi thân thể, nguyên lực của Tân Tây Á mất đi gần một nửa, tu vi tổn hao không ít, miễn cưỡng duy trì được linh hồn giai, mà nguyên linh cũng đã bị một ít thương tổn, theo đó linh hồn khẽ ước trước đây kí kết với Lâm Khiếu Đường tự động bị tiêu trừ.

“Lâm tiên bối, chúng ta hiện tại phải làm sao bây giờ?”

Duy Lạp có chút sợ hãi hỏi, còn chưa vào sâu Kỳ Đông đại lục vậy mà một cao thủ linh hồn giai cứ như vậy chết đi, bản thân chỉ có tu vi sơ giai chẳng phải là muốn chết hay sao chứ?

Lâm Khiếu Đường tập trung kiểm tra tình hình của nữ nguyên linh, không hề đáp lại Duy Lạp câu nào. Sau khi xác định nguyên linh của Tân Tây Á không có gì quá đáng ngại, thò tay ra, một cây tứ kim trường thương thành linh xuất hiện trong tay.

Tân Tây Á lập tức minh bạch ý tứ của Lâm Khiếu Đường, gạt đầu một cái hóa thành quang mang màu tím xâm nhập vào trong trường thương màu tím.

Tứ kim trường thương là do bí huyền kim tinh thuần chế tạo ra. Mà bí huyền kim là một loại khoáng tinh ngưng kết hấp thu thiên địa nguyên khí vạn năng mà thành, không chỉ có cứng chắc không gì phá nổi, hơn nữa bên trong ẩn chứa tinh nguyên rất mạnh, phi thường thích hợp cho nguyên linh tạm thời ở lại, giảm đi một mức lớn tốc độ xói mòn nguyên lực của nguyên linh.

Tân Tây Á vừa mới vào trong tứ kim trường thương, Lâm Khiếu Đường lập tức chuyển nguyên lực vào bên trong, lấy ra một khóa linh vương đan bóp thành bột phần bột lên khắp trường thương. Bột phần rất nhanh cùng với tứ kim trường thương hòa thành một thể.

Quang mang màu tím trên tứ kim trường thương bùng sáng chói mắt phi thường. Duy Lạp hầu như không thể mở được con mắt.

“Cảm tạ công tử!”

Thanh âm của Tân Tây Á từ trong trường thương truyền ra ngoài.

Lâm Khiếu Đường vẫn mang theo áy náy như trước nói:

“Người tạm thời làm một khí linh trước, có được lực của linh vương đan, hẳn là có thể bảo trì nguyên linh trong vòng một trăm năm không có bất luận tổn thương nào, như vậy làm cho ta có thể không cần quá mức vội vàng vàng đi tìm kiếm thân thể giúp cho người.”

Thu hồi tứ kim trường thương Lâm Khiếu Đường lãnh đạm nhìn Duy Lạp, lấy ra một chiếc túi màu tro:

“Duy Lạp tiểu thư, trong chiếc túi này là một ít đan dược không tồi, còn có một số là đan dược chữa thương, cũng đủ cho người sử dụng trong thời gian dài, nếu như vận khí tốt mà nói, đột phá tiến vào đại sư giai cũng coi như có khả năng rất lớn, hiện tại nên từ biệt đi thôi.”

Duy Lạp cả kinh suýt chút nữa ôm lấy cổ Lâm Khiếu Đường, bối rối nói:

“Lâm tiên bối, Duy Lạp vừa mới đến Kỳ Đông đại lục rất không quen thuộc, thỉnh tiên bối không nên vứt bỏ, Duy Lạp nguyện ý làm trâu làm ngựa hầu hạ tiên bối, không một câu oán hận.”

Lâm Khiếu Đường hồ hững lắc đầu nói:

“Duy Lạp tiểu thư, ta và người không tồn tại cái gì gọi là vứt bỏ, đem người đến đây đã là tận lực của Lâm mỗ rồi, người cũng đã nhìn thấy rồi đấy, cho dù có tu vi linh hồn giai đi nữa thì cũng không có gì đảm bảo, gặp phải trường hợp nguy hiểm như vừa rồi đều có khả năng mất mạng, người đi theo ta chỉ tăng thêm tỉ lệ toi mạng vô ích mà thôi, đan dược ta đưa cho người đủ cho người sử dụng trong vài chục năm rồi, hãy tìm một chỗ bí mật nào đó, toàn tâm toàn ý tu luyện, chờ đến khi người có chút tiền vốn hãy ra ngoài, đến lúc đó nếu như chúng ta hữu duyên, vậy thì có lẽ sẽ gặp lại!”

Duy Lạp nhìn ra Lâm Khiếu Đường đã quyết định, cắn chặt môi, gạt đầu:

“Đa tạ Lâm tiên bối giúp đỡ, Duy Lạp nhất định tu luyện thật tốt, không tiến vào đại sư giai tuyệt đối không xuất quan, nếu như ta may mắn đạt được, nhất định sẽ ra ngoài tìm tiên bối, đến lúc đó chỉ hy vọng tiên bối có thể thu lưu Duy Lạp, chẳng biết có được hay không?”

Lâm Khiếu Đường hơi có chút ngoài dự liệu, muốn đột phá tiến nhập đại sư giai nói dễ vậy sao, một số người chung quy không hề tiến triển, đối với những lời nói của Duy Lạp, Lâm Khiếu Đường không hề để trong lòng, ý tứ trả lời:

“Đến lúc đó sẽ bàn lại!”

Nhìn thân ảnh biến mất tại chân trời xa xa, Duy Lạp có chút không cam lòng, nhưng không thể tránh được, trên đời này dĩ nhiên có người đối với dung mạo của nàng thờ ơ, trước đây, những nam tính tu luyện giả

nàng đã gặp qua, bất luận là tu vi cao thấp bao nhiêu, vừa nhìn thấy chính mình lập tức thần hồn điên đảo, thâm nghĩ chiêm cho được chính mình, thế nhưng đứng trước mặt Lâm Khiếu Đường, Duy Lạp cảm giác được bản thân so với cây cỏ ven đường không khác nhau nhiều cho lắm.

“Lâm tiên bối, Duy Lạp nhất định sẽ tu luyện thật tốt, chúng ta nhất định còn gặp lại!”

Duy Lạp nhẹ giọng thì thầm nói, ngữ khí cực kỳ kiên định, vừa nói xong liền hướng về phía sâu trong sơn lâm bay đi, chỉ chốc lát liền biến mất không còn tung tích.

Xung quanh Nam Xuyên Giới giới nghiêm, không phải tu luyện giả của tam đại liên minh thì nửa bước khó đi, hành động của tán nhân cực kỳ bất tiện, đại bộ phận tán nhân một khi gặp cơ hội thích hợp lập tức li khai nơi này tìm một địa phương tự do nào đó tu luyện.

Tam đại liên minh Nam Xuyên Giới “thần kinh nhạy cảm” như vậy cũng chỉ là vì sợ hãi Đại Hạ quốc, hoàn toàn là hành động bất đắc dĩ. Đại Hạ quốc hiện nay sau khi cướp đoạt tài nguyên của một loại quốc gia lớn nhỏ xung quanh, giống như mặt trời ban trưa, những thế lực quốc gia khác đều vô cùng cảnh giác.

Lâm Khiếu Đường biết mạnh mẽ xông qua cơ bản cực kỳ nguy hiểm, liền thu liễm khí tức tiến vào một khu vực tập trung tương đối đông đảo tu luyện giả cấp thấp tìm hiểu tin tức.

Lâm Khiếu Đường vốn tưởng rằng phải chờ một thời gian dài mới có chuyển biến nào đó, không nghĩ tới chỉ mất vài ngày đã nghe được tin tức ra có giá trị.

Nói đến cũng khéo, lúc này vừa vặn là thời điểm chính ma tứ đại môn phái Vạn Sơn Đạo Minh tuyển đệ tử, cứ cách năm năm các môn phái của Vạn Sơn Đạo Minh đều tuyển đệ tử từ khắp nơi, chủ yếu là thu nhận một số tán nhân có tư chất tương đối tốt nhập môn, làm lực lượng dự trữ của môn phái.

Bất luận là môn phái nào, lớn nhỏ bao nhiêu đều phải định kỳ bổ xung thay máu mới, bằng không trong tương lai không xa nhất định sẽ bị loại bỏ.

Bởi vậy các môn phái trong khi tuyển chọn đệ tử tuyệt đối không qua loa tắc trách. Tuy rằng mỗi một lần tuyển người đều là đại đa số tán nhân tầm thường vô vị, thậm chí không dùng được, nhiều nhất chỉ để lại môn phái dùng làm thủ hạ bình thường trông coi vụ việc trong môn phái, thế nhưng cứ cách một đoạn thời gian đều có xuất hiện vài ba người tư chất không tồi.

Những người này một thời gian sau rất có thể trở thành lực lượng trung kiên của môn phái, thậm chí là trưởng lão cũng không phải là không thể, vì vậy tuyển chọn tán nhân đã trở thành quy định bất thành văn của Vạn Sơn Đạo Minh, thậm chí là toàn bộ Nam Xuyên Giới.

Kỳ thực trước kia tu luyện giới Hiên Viên quốc cũng là như vậy, Lâm Khiếu Đường cũng chính vì có quy định này mới gia nhập được vào Cự Kiếm Sơn Trang, các môn phái trong toàn bộ tu luyện giới đều phi thường coi trọng bồi dưỡng người mới, tuy rằng đại đa số đều không có kết quả gì đáng nói, nhưng chung quy vẫn có vài trường hợp đặc biệt.

Trong Vạn Sơn Đạo Minh, cả lớn cả nhỏ có tới hơn mười môn phái, nhưng cực mạnh thì chỉ có bốn, chính phái chiếm hai, ma môn chiếm hai.

Phân biệt là chính phái “Phi Tiên Môn”, “Thiên Hà Tông”, ma môn thì là “Thiên Sát Môn” và “Âm La Điện”.

Hầu như tất cả tán nhân sẽ lựa chọn gia nhập vào một trong bốn môn phái này, bất quá tứ đại môn phái yêu cầu tố chất cực cao, không phải một tu luyện giả bình thường có thể tiến vào, hơn nữa yêu cầu nhập môn mỗi một lần lại biến hóa vô cùng đa dạng, làm cho mọi người không thể dò xét được gì.

Lấy thuộc tính nguyên môi của Lâm Khiếu Đường mà nói, gia nhập vào ma môn mới là lựa chọn đúng đắn nhất, vô luận là mục đích ở đâu, nếu như thực sự gia nhập thì Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không ngại “mượn đọc” một chút bí tịch trong môn phái.

Bất quá Lâm Khiếu Đường lại suy xét đến hoàn cảnh bản thân và kỹ nghệ tu luyện, hẳn vẫn quyết định không chọn ma môn, tuyển chọn một trong hai đại phái chính đạo.

Phi Tiên Môn và Thiên Hà Tông mỗi bên một vẻ, ngược lại rất khó nói chọn bên nào tốt hơn, theo như những lời đồn đại của tu luyện giả bên ngoài nếu như muốn tĩnh tu tốt nhất nên chọn Phi Tiên Môn, còn nếu như muốn tìm tài nguyên tu luyện, thích di động đây đó thì chọn Thiên Hà Tông.

Những hạn chế này trong mắt của Lâm Khiếu Đường tự nhiên không cần nói tới, lấy tu vi hiện nay của hắn, đi đâu cũng như nhau không có gì khác biệt.

Cuối cùng Lâm Khiếu Đường đã lựa chọn Thiên Hà Tông, lý do rất đơn giản, Thiên Hà Tông cách vị trí của hắn hiện tại tương đối gần hơn một chút, nghe nói chương môn nhân gọi là Thiên Kiều Lão Nhân, là một vị cao thủ linh hồn giai trung kỳ đạo tông nhất phái.

Lâm Khiếu Đường đem khí tức toàn bộ thu liễm lại, ở lại thị trấn nhỏ tùy tiện vài ngày, sau đó mới theo đám tu luyện giả khác bước vào trong môn phái Thiên Hà Tông tham gia tuyển chọn.

Đảo Đỉnh Sơn chính là quan khẩu trước mặt cửa lớn Thiên Hà Tông, ngọn núi này so với những ngọn núi thông thường khác có điều không giống nhau, rộng giống như một cái phễu thật lớn đứng thẳng, hoặc coi như có hình chiếc nón, đỉnh núi bên dưới, chân núi bên trên.

Nhìn ngọn núi quái dị trước mắt, trên mặt Lâm Khiếu Đường hiện lên một nụ cười đậm nhạt, Kỳ Đông không hổ là Kỳ Đông, bất luận là con người hay cảnh vật, đều làm cho người khác có cảm giác vô cùng kinh ngạc.

Sau khi đến nơi, Lâm Khiếu Đường đứng trong hàng ngũ tu luyện giả khắp nơi bình tĩnh thông dong quan sát tất cả xung quanh.

“Huynh đài, ngươi là người xứ khác tới hay sao?”

Một gã đại hán vóc người lực lưỡng, vẻ mặt vô cùng hưng phấn đến bên cạnh Lâm Khiếu Đường nhiệt tình hỏi thăm.

Lâm Khiếu Đường cũng không muốn nói nhiều với người khác, hơi hơi gật đầu, cố ý quay đầu về phía khác tiếp tục quan sát.

Thế nhưng đại hán này lại không cảm nhận được, tiếp tục nói:

“Tại hạ liếc mắt đã nhìn ra được huynh đài không phải là người của địa phương này, tại hạ Hùng Thiên Bình, xin hỏi huynh đài xưng hô như thế nào?”

Đã thật lâu không nghe thấy những câu nói thân quen như thế này, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên có một loại cảm giác thân cận, quay đầu lại, cười cười nói:

“Lâm Khiếu Đường!”

“Ha ha, tên rất hay, Lâm huynh muốn tới nơi này thử thời vận, hay là xem náo nhiệt vậy?”

Đại hán tùy tiện cười hỏi.

Lâm Khiếu Đường tận lực làm ra vẻ chân chất trả lời:

“Ta tới đây để học tập.”

Đại hán quan sát trên dưới một hồi nói:

“Ta xem tu vi của Lâm huynh không thấp a, chi ít cũng có sĩ giai sơ kỳ rồi, tại hạ mới chỉ có tu vi vệ giai hậu kỳ mà thôi.”

“Ở nơi này cao thủ nhiều như mây, chút điểm tu vi ấy của tại hạ có đáng là gì, Hùng huynh chẳng lẽ không nhìn thấy phía bên kia có tới mấy người tu vi sĩ giai hậu kỳ hay sao?”

Lâm Khiếu Đường giấu giếm đem trọng điểm chuyển qua chỗ khác.

Đại hán nhìn thoáng qua coi thường nói:

“Bọn họ đều là trực hệ tộc nhân của các gia tộc trung tầng gần đây, đạt tới tu vi bậc này không có gì kỳ quái, tại hạ chỉ phục những người dùng nỗ lực bản thân tự tu luyện, có bản lĩnh thực sự, còn mấy tên cậu ẩm nuốt thuốc này lão tử đập một phát chết một tên.”

Trong lòng Lâm Khiếu Đường thầm chảy mồ hôi, chính mình sợ là cậu ẩm nuốt thuốc trong các cậu ẩm nuốt thuốc, bất quá chuyện này thì có gì quan hệ đây, chỉ cần có thể đề cao tu vi, trở nên mạnh mẽ là đủ rồi, vô luận là phương pháp nào đi nữa, chỉ cần đạt được mục đích thì đó chính là phương pháp tốt.

Lúc này, trong mấy trăm gã tu luyện giả đột nhiên xuất hiện một trận rối loạn, chỉ thấy trên Đảo Đình Sơn, ba đạo hồng quan lao vùn vụt mà đến, ba cỗ khí tức nguyên lực cường đại thổi qua mặt, phát sinh ra luồng gió cực mạnh.

Ba gã đạo sĩ đạo tông mặc lam bào trong nháy mắt tới nơi, vừa rồi còn nhìn thấy trên đỉnh Đảo Đình Sơn, chỉ sau một khắc đã xuất hiện trước mặt đông đảo tu luyện giả....

289. Chương 291: Ba Gã Quân Sự.

Gã đạo sĩ mặc lam bào hạ xuống một tảng đá thật lớn phía xa, quan sát đám tu luyện giả, xem xét kỹ ba người, môi khẽ mấp máy nhưng cho dù có thính tai cũng không thể nghe thấy thanh âm.

Ba người này đều có tu vi sơ giai, trong đó một người có tu vi sơ giai hậu kỳ, hai người còn lại là sơ giai trung kỳ, ba người đều khí định thần nhàn, trông lại có vài phần phong phạm của bậc cao nhân.

Nghĩ đến bọn họ hẳn là quân sự do Thiên Hà Tông phái đến để tuyển nhận tán nhân.

Ánh mắt của Lâm Khiếu Đường khẽ nhúc nhích, nguyên thần phóng xuất, liền biết nguyên do, xung quanh ba người vốn có một tầng cách âm bằng nguyên lực, bất quá việc này đối với Lâm Khiếu Đường không có nhiều tác dụng, lời đối thoại của ba người mỗi câu đều lọt vào tai hắn.

“Ngô sư huynh, lần này người không ít a! Lần chọn người năm năm trước thậm chí một trăm người cũng không được a.”

Tên thanh niên sắc mặt trắng nõn hơi kinh ngạc nói.

“Năm năm trước, náo loạn vẫn còn, người có tu vi hơi yếu đều tìm cách tránh xa, cho dù có nhập vào các môn phái thì cũng bị đưa đi làm pháo hôi, hiện nay náo loạn đã được dẹp yên, thêm nữa khi vào các môn phái có khả năng thu được nhiều tài nguyên cho tu luyện, tự nhiên người đến đây gia nhập phải nhiều hơn.”

Đứng giữa ba người chính là trung niên nhân nhìn qua khoảng hơn bốn mươi, liếc mắt nhìn đông đảo tu luyện giả phía dưới, ánh mắt sáng như đuốc.

“Nhiều người mà thôi, không hẳn đã chọn được, lần trước tuy rằng nhân số không nhiều lắm, thế nhưng bởi vì lý do náo loạn, dám đi lại du dương trên đại lục nhiều ít cũng có chút điểm bản lĩnh, hơn trăm người thế nhưng chỉ một phần năm số đó là hợp cách, ta xem lần này người tuy nhiều, thế nhưng thật giả lẫn lộn trong đó cũng không ít, chỉ sợ cũng không tuyển được bao nhiêu.”

Một người khác khoảng hai sáu, hai bảy tuổi, chính là thanh niên cao gầy khinh thường nói.

Thanh niên mặt trắng lãnh đạm nhìn một chút xuống phía dưới đông đảo tu luyện giả, lắc đầu nói:

“Lẽ nào thật muốn dựa theo lời trưởng lão phân phó mà làm? Nói vậy, ta xem ở đây có khoảng hai ba mươi người hợp cách chỉ tính là không tệ mà thôi.”

Thanh niên cao gầy khinh miệt nhìn phía dưới nói:

“Như vậy là bắt buộc phải nhận một lũ phế vật vào phái hay sao? Lãng phí tài nguyên không nói, còn làm cho người ta nhìn thấy mà khó chịu!”

Thấy vậy trung niên nhân sắc mặt thay đổi, không đồng ý nói:

“Trưởng lão tuy rằng phân phó xuống chúng ta thà rằng thiếu mà tốt còn hơn, vô dụng thì phải đuổi đi, thế nhưng cũng không nên coi thường những người tu luyện cấp thấp này, các người chớ quên rằng ba mươi

năm trước chúng ta tuyển nhận chính là Lý Thái sư đệ, hôm nay đã đạt tới đại sư giai sơ kỳ, chỉ dùng ba mươi năm là đã vượt lên trước chúng ta đã có sáu bảy mươi năm khổ tu, Lý Thái sư đệ lúc mới nhập môn cũng chỉ có tu vi vệ giai hậu kỳ a.”

Thanh niên mặt trắng hơi có vẻ bất bình nói:

“Lý Thái sư đệ cũng coi như kỳ nhân đi. Rõ ràng chỉ là tứ nguyên môi thể chất thể nhưng nhập môn lại được trưởng lão nhìn trúng. Kiểm tra lại nguyên môi mới phát hiện ra là người ẩn tính ”thực ngũ nguyên môi”. Ba mươi năm trước nếu không có ba người chúng ta tuyển nhận, lại thêm trưởng lão không tiếc tâm huyết bồi dưỡng chỉ sợ Lý Thái sư đệ hiện tại hẳn là đang ở nhà làm ruộng a.”

Cao gầy thanh niên chỉ hừ nhẹ một tiếng không nói gì. Tựa hồ Lý Thái không được hảo cảm cho lắm, đối với lời nói hai vị đồng môn sư huynh đệ không đồng ý nhưng cũng không thể phản bác. đành phải coi như không.

“Dư sư đệ hay là chúng ta hạ thấp tiêu chuẩn một chút, cấp cho những người đã đạt vệ giai trung kỳ và sơ kỳ một lần cơ hội có thể nhập môn.”

Trung niên họ Ngô trưng cầu ý kiến nói.

Bởi vì chuyện Lý Thái làm tâm tình có chút khó chịu, thanh niên cao gầy vừa nghe Ngô sư huynh coi trọng chính mình như vậy. Trên mặt nhất thời lộ vẻ tươi cười gật đầu nói:

“Tất cả đều do Ngô sư huynh định đoạt.”

“Tốt lắm! Chúng ta ba người cùng nhau xem xét...”

Trung niên họ Ngô còn nói tiếp, bất quá Lâm Khiếu Đường cũng không hứng thú lắng nghe. Thu hồi nguyên thức, nhìn thoáng qua gã đại hán bên cạnh. Hơi lui một bước.

Lâm Khiếu Đường đứng ở phía sau Hùng Thiên Bình. Hơi nhắm mắt giống như đang nhập định. Trên người hơi khồng chế nguyên lực ổn định tại sơ giai sơ kỳ mạnh hơn một chút. Nghĩ đến chỉ cần bảo trì trạng thái này nhập môn hẳn là không thành vấn đề gì.

Ba gã quần sự Thiên Hà Tông cũng không vội bắt đầu, mà ngồi lại tảng đá phía trên bắt đầu nhập định, chỉ ít nhìn qua là như thế.

Qua ước chừng hai thời thần, lại có không ít tán nhân từ bốn phương tám hướng vọt tới, sơ qua có nhiều hơn hai trăm người.

Ngay lúc đông đảo tu luyện giả không nhẫn nại được nữa thì tảng đá lớn phía trước đột nhiên sáng mờ chợt lóe, tảng đá thật lớn tự nhiên biến mất không thấy tung tích, thay vào đó là một tòa đình bát giác màu đỏ thẫm, phía sau đình là một dãy nhà cao cửa rộng, phía sau cửa là một con đường mòn bậc thang trải dài đi tới, cuộn qua trong lòng núi, liếc mắt không thấy đầu tận cùng.

Ba gã quần sự không động đột nhiên hiện ra trước mặt mọi người khoảng ba trượng, ánh mắt ba người hữu thần nhìn quét qua toàn trường, không ít tu luyện giả đều vô thức tránh né ánh mắt của họ, ai cũng phảng phất như thấy mình bị nhìn thấu tất cả.

Thanh niên cao gầy họ Dư cùng thanh niên mặt trắng bên cạnh liếc mắt nhìn nhau một cái, người sau làm một động tác thủ thế, thanh niên họ Dư cũng liền mở miệng nói:

“Nếu tất cả đã tề tụ tại đây, mục đích tất nhiên là hiểu rõ, đơn giản chính là tiến vào bốn phái để tìm được cơ hội tu luyện tốt hơn. lát nữa khi Ngô sư huynh giảng giải quy tắc, các người cần phải nghe cho cẩn thận, nếu không nghe mình bạch mà rốt tuyển vậy chỉ có thể tự mình hối hận mà thôi.”

Chúng tu luyện giả còn đang trong bộ dáng tản mạn lúc này cũng làm ra bộ dáng chăm chú lắng nghe, chỉ sợ thiếu mất một câu một chữ.

Ngô sư huynh nhìn lướt qua mọi người, gật đầu nói:

“Bản tông từ mấy trăm năm trước tới nay, cứ cách năm năm lại hướng bên ngoài tuyển nhận một ít đệ tử, tuy mỗi lần tiêu chuẩn có khác nhau, nhưng đại thể phương hướng là như nhau, mọi người hẳn cũng đã

nghe nói, bây giờ cũng không nói tỷ mỉ nhiều nữa, phía dưới ai chưa đến sĩ giai tu vi hoặc giáp ngũ nguyên môi thỉnh ra khỏi hàng.”

Nói vừa xong trong đám người lập tức có chút rối loạn.

Thử nhìn tựa hồ muốn đem người phù hợp yêu cầu tìm ra, chỉ chốc lát liền đi ra bốn nam hai nữ.

“Các người đi theo Dư sư đệ, hẩn phụ trách xét duyệt các người!”

Trung niên họ Ngô vừa nói rồi liếc nhìn đám người.

Thanh niên cao gầy chạy tới trước mặt sáu người, tay ném ra, một cây khô mộc trong nháy mắt lớn lên, ước chừng bằng một thân cây thì dừng lại.

“Các người đi lên đi, ta mang các người đến chỗ tiến hành trắc thí, không hợp cách người ta sẽ đem các người đuổi về.”

Thanh niên cao gầy phát tay ra hiệu nói.

Sáu gã tu luyện giả đổi mặt nhìn nhau, cũng không có nhiều do dự liền cùng nhau bước lên khô mộc, thanh niên cao gầy lập tức theo sau bước lên trên, không động đậy, khô mộc liền hướng chân trời bay đi, tạo thành một đạo ánh sáng mờ rồi dần dần tiêu thất.

“Không biết trong chư vị không có thực ngũ nguyên môi, xin mời ra khỏi hàng, trắc thí không tồi thì có thể trực tiếp gia nhập vào bản phái, lại có các trưởng lão đích thân chỉ đạo, may mắn thậm chí có thể được thu nhận làm môn đồ.”

Trung niên họ Ngô với bộ dáng mong đợi nhìn mọi người nói.

Nửa ngày trời không có người nào bước ra khỏi hàng, tất cả mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, Ngô sư huynh cũng chưa từ bỏ ý định, lấy ra ma thạch chuyên dụng để trắc thí hết một lượt cũng không có kết quả, tiếc nuối lắc đầu, lại nói:

“Phía dưới mời những người đã đạt sĩ giai sơ kỳ bước ra ngoài, các người đi theo Trần sư đệ đi, chỉ cần trắc thí xác nhận nguyên lực thuộc tính bình thường, thân phận không có vấn đề liền có thể gia nhập bản phái trở thành đệ tử mới, còn lại phạm những ai đã đạt vệ giai trung kỳ cũng có thể lưu lại, do ta trắc thí, nếu có thể vượt qua cũng có thể gia nhập bốn môn làm đệ tử thực tập, sau ba năm nếu có thể đạt được sĩ giai liền có thể trở thành đệ tử, người chưa đạt đến vệ giai trung kỳ xin mời ly khai, trở lại hảo hảo tu luyện, năm năm sau trở lại tái trắc thí.”

Lời này kết thúc, những người không đạt tức thì mặt tối sầm lại, rất nhanh liền có người xoay bước nhanh chóng rời đi, vẻ mặt cực kỳ thất vọng, nếu không có khả năng gia nhập môn phái, năm năm nữa họ có thể tiến bộ đến đâu, trở lại thì bẽ mặt, không bằng xen lẫn trong đám thường nhân làm một cao thủ còn hơn.

Không ít tu luyện giả vệ giai trung kỳ cũng ly khai, đối với việc trắc thí bọn họ căn bản là không ôm chút hy vọng nào, chỉ sợ qua trắc thí là rất ít không có mấy ai, bình thường chỉ có người tài, có thiên phú mới có hi vọng qua ngưỡng cửa sĩ giai mà thôi.

Độ khó quá lớn, tưởng tượng là có thể hiểu.

“Ha ha, thật tốt quá, lão tử nhất định sẽ thông qua trắc thí!”

Hùng Thiên Bình cười lớn, hướng nhìn phía Lâm Khiếu Đường, vui vẻ vỗ vai nói:

“Lâm huynh cũng là người sáng khoái a, có thể trực tiếp gia nhập vào môn phái, với người mà nói khẳng định là không thành vấn đề.”

Lâm Khiếu Đường lộ nét tiếu ý, đại hán này tuy có vẻ lỗ mãng nhưng cũng không phải là người xấu, kỳ thực có khi còn hợp với khẩu vị của Lâm Khiếu Đường, sở dĩ hẩn làm bộ lãnh đạm là vì Lâm Khiếu Đường cũng không phải thực tâm gia nhập vào môn phái nào, nói không chừng một ngày nào đó gặp lại những người cùng mình có quan hệ mật thiết sợ là lại thêm vào liên lụy, huống hồ với thực lực tu vi của Lâm Khiếu Đường cũng đã sớm vượt lên trước những người ở đây nhiều lắm, tâm tình cũng trở lên vô cùng trầm ổn.

Chỉ chốc lát, giữa sân chỉ còn lại có hơn hai mươi người, phân biệt làm hai bên, một bên ước chừng hơn năm mươi người, bên kia chỉ còn lại chín người.

Bên chín người tự nhiên là người đạt tu vi sĩ giai sơ kỳ trở lên, hơn năm mươi người còn lại tu vi cũng đạt tới vệ giai trung kỳ trở lên.

“Trần sư đệ, người trước tiên dẫn theo chín người này đi!”

Vị Ngô sư huynh nhìn lại chín người, cảm giác có chút bất đắc dĩ, mấy trăm người dự tuyển cư nhiên chỉ có chín người có thể trực tiếp thông qua, may là đã hạ thấp tiêu chuẩn một chút bằng không lúc này chưa chắc đã chọn được vài người.

Năm mươi người còn lại phải đợi trắc thí nhìn chín người kia với vẻ mặt ước ao, nếu chính mình cũng có sĩ giai thật tốt biết bao, dù gì được miễn trắc thí ai mà lại không muốn đây.

Trên thực tế, chín người này không phải được miễn trắc thí hoàn toàn, nhưng cũng là tương đối đơn giản hơn, chỉ cần kiểm tra thử một chút có hay không thực sự vào sĩ giai, nguyên lực thuộc tính có hay không bình thường, chỉ cần không có ma tính khí tức, về phần thân phận lại càng đơn giản hơn vì với thực lực Thiên Hà Tông tra cứu thân phận của một kẻ tu luyện quả thực là một chuyện rất đơn giản.

Chín người Lâm Khiếu Đường đứng trên pháp khí hình quạt của thanh niên mặt trắng họ Trần bay vào sâu trong Thiên Hà Tông.

Lúc này những người còn lại có hay không vượt qua trắc thí, Lâm Khiếu Đường tự nhiên không thể quan tâm, đương nhiên hắn cũng chẳng thêm quan tâm đến, chỉ là đối với Hùng Thiên Bình hơi chút để ý, tên đại hán này nhìn qua rất là thuần phác, tùy tiện nhưng tâm cảnh tu luyện lại vô cùng kiên định, không ai sánh bằng. Lâm Khiếu Đường cũng mong hắn có thể vượt qua trắc thí thuận lợi tiến vào Thiên Hà Tông.

Đường xá so với tưởng tượng thật là khác xa, quan sát xuống phía dưới, Thiên Hà Tông mở mang thật là rộng lớn, vô số sơn lâm nhìn vô tận, xanh um tươi tốt, cảm giác thật mạnh, xác thực là một nơi tu luyện tuyệt hảo.

Trong sự buồn chán, Lâm Khiếu Đường thú vị quan sát tám người cùng mình đến đây.

Năm nam, ba nữ, ngoại trừ một gã thiếu niên cùng một hoàng y nữ tử với bộ dáng hồn nhiên ngây thơ, những người còn lại đều có bộ dáng ngoài ba mươi, còn hai lão giả, trong đó có một lão giả nhìn qua chỉ ít cũng ngoài sáu mươi, một lão giả khác thì đã ngoài năm mươi.

Lão giả khoảng sáu mươi tuổi là người có tu vi cao nhất trong đoàn, đạt được sĩ giai hậu kỳ tu vi, chỉ còn cách sư giai có một bước mà thôi.

Thế nhưng một bước này cũng là cách xa cả ngàn dặm, Lâm Khiếu Đường không khỏi lắc đầu, trước đây nếu không phải bản thân gặp kỳ ngộ, hấp thu dịch thể màu tím từ gã u linh Kỳ Áo kia, với thể chất song nguyên môi của chính mình, chỉ sợ là đến tuổi tác như lão giả kia cũng khó có thể đạt tới vệ giai...

Đúng lúc này một tiếng nổ lớn vang lên từ xa truyền đến, tất cả mọi người đứng trên pháp khí nhất thời tỏ vẻ lo lắng...

290. Chương 292: Nhập Phái.

Âm thanh vang vọng càng lúc càng lớn, uy thế làm cho lòng người kinh sợ.

Trong lúc mọi người đang nghi hoặc thì đột nhiên phía trước xuất hiện một màn sương mù hơi mỏng, làm cho tầm nhìn giảm xuống không ít.

Thanh niên trắng trẻ mạnh mẽ tăng tốc, pháp khí như mũi tên màu hồng, chỉ chốc lát đã bay qua khỏi đám sương mù.

Một dòng thác đảo ngược cực lớn xuất hiện trước mắt tất cả mọi người, sương mù trước đó chính là do thác nước này hình thành.

Thác nước cao hơn trăm trượng trên đỉnh vách núi chảy ngược, mãi cho đến điểm cuối cùng của vách núi vẫn tiếp tục chảy ngược dòng, không có điểm dựa làm cho dòng nước không thể tụ tập một chỗ, hóa thành mưa bụi tản ra xung quanh.

Cảnh tượng kì quái như vậy khiến cho chín người Lâm Khiếu Đường ngạc nhiên không thôi.

Thác nước chảy ngược vẫn như cũ "chảy" lên cao mấy trượng vượt qua vách núi, nhất thời trước mắt đột nhiên sáng ngời, núi non trùng điệp, rừng rậm um tùm, rất nhiều con suối to nhỏ xuyên qua, nguyên khí so với trước đó mạnh hơn vài phần.

Trong đó có ba đỉnh núi nhô hẳn lên, so với những đỉnh núi khác cao hơn mấy lần, thân núi cũng cực kỳ to lớn rộng rãi.

Thanh niên trắng trẻo dừng pháp khí, xoay người nhìn chín người nói:

"Nơi đây là trung tâm của Thiên Hà Tông, cũng là nơi tông phái tĩnh tu, nhìn qua bên kia còn rất xa, ba ngọn núi kia là tượng trưng của bản tông, hai bên trái phải là Đại Thiên Phong và Tiểu Thiên Phong, đỉnh tối cao ở giữa là Thiên Kiều Phong, đỉnh núi do hai vị nguyên lão của bản phái Thiên Kiều Lão Nhân tĩnh tu ở đó, nếu các vị thực sự vào được bản phái thì có thể tu luyện tại Tiểu Thiên Phong, còn nếu như tiến vào được đại sư giai thì Đại Thiên Phong sẽ là nơi tu luyện sau này."

Nói đến đây thanh niên da dẻ trắng trẻo ngừng lại, nhìn về phía đỉnh Thiên Kiều Phong khẽ cười một cái nói:

"Nếu ai may mắn đạt được tu vi Đại sư giai có thể có được một chỗ cho riêng cho bản thân tu luyện tại Thiên Kiều Phong, tu vi càng cao thì địa vị trên đỉnh Thiên Kiều Phong càng cao."

Bên ngoài ba ngọn núi cao nhất có chừng hai ba trăm ngọn núi to nhỏ khác bao vây xung quanh. Đất đai cực kỳ rộng lớn, thế nhưng khoảng cách giữa các ngọn núi nhìn qua cảm giác như không xa cho lắm. Nhưng là hơn diện tích hơn một trăm dặm với con mắt bình thường thì có thể dùng rộng lớn vô biên để hình dung.

Vừa mới tiến vào nơi này, lập tức nhìn thấy rất nhiều người đi qua đi lại, tất cả đều là đệ tử của Thiên Hà Tông, đại đa số đều có tu vi sĩ giai trung hậu kỳ.

Lâm Khiếu Đường thực sự hơi cảm thán. Thực lực của Thiên Hà Tông so với Cự Kiếm sơn trang trước kia rõ ràng mạnh hơn một chút, chỉ là đệ tử sĩ giai quá nhiều. Hơn nữa mỗi người đều có một thân sáo trang giống nhau, tất cả đều rất xa hoa.

Hiển nhiên Thiên Hà Tông cũng không quá xa xỉ như vậy. Người chưa đột phá tiến vào sư giai, chỉ dựa vào thực lực bản thân mà có thể phi hành, điều này tuyệt đối không có khả năng, chỉ có thể mượn pháp khí hỗ trợ phi hành.

Thanh niên trắng trẻo không bay về phía ba ngọn núi cao nhất. Mà là bay thẳng về phía sườn một ngọn núi phía tây, nhanh chóng tiến tới trước cửa một động phủ rồi hạ xuống bên ngoài.

"Lỗ sư huynh có ở bên trong hay không?"

Thanh niên trắng ẻo ẻo hô lớn.

Trong động phủ lập tức truyền đến âm thanh cực kỳ thô lỗ:

"Bên ngoài chính là Trần sư huynh tuyển nhận đệ tử đó sao?"

"Đúng vậy!"

"Vào đi! "Vi tâm trận" đã được mở ra!"

Chín người Lâm Khiếu Đường nao nao, không biết có ý gì.

Thanh niên trắng trẻo ung dung nhìn chín người, không có nhiều tình cảm giải thích:

"Các vị không cần lo lắng, tiếp sau đây chính là hạng mục trắc thí với các vị, rất đơn giản các vị chỉ cần tiến vào bên trong vi tâm trận mà Lỗ sư huynh đã mở ra, một khi vào trong trận pháp này thì các vị sẽ không thể nói dối, lúc đó Lỗ sư huynh sẽ hỏi các vị mấy vấn đề. Các vị chỉ cần trả lời những vấn đề này mà kết

trận không báo động gì, lúc đó coi như các vị đã thông qua kiểm tra, sau này chính là đệ tử của bản môn rồi.”

Chín người khẽ gãi đầu, lão giả lớn tuổi đi trước một bước, một lúc sau nhẹ nhàng bước ra ngoài, đến người tiếp theo...

Lâm Khiếu Đường là người thứ sáu bước vào trong, khi tiến vào kết trận trong lòng hơi buồn cười, loại kết trận này mà hữu dụng đối với hắn thì đúng là gặp quỷ rồi.

Vị Lão sư huynh có khuôn mặt cực kỳ bư hãn, má hõm sâu, đôi mắt hổ lấp lánh hữu thần, một thân tu vi đã đạt tới sư giai hậu kỳ, đại khái khoảng trên dưới 8 tinh đạo sư.

Nhìn thấy người này Lâm Khiếu Đường luôn luôn có một loại xung động muốn cười lớn, bất quá hắn vẫn nhin xuống.

“Quý củ ta không muốn nói nhiều nữa, người ở bên ngoài lâu như vậy hẳn là đã biết cả, ta đặt ra năm câu hỏi, người cứ theo đó mà trả lời, nếu như không có điện quang từ trận pháp tập kích người, vậy thì người chính là đệ tử mới của bản môn, có thể hưởng thụ tất cả đãi ngộ của một đệ tử bình thường, người đã rõ ràng hay chưa?”

Lão sư huynh lạnh lùng nhìn vào Lâm Khiếu Đường, máy móc nói.

Lâm Khiếu Đường gật đầu, sâu trong đôi mắt hiện lên một tia quang mang màu vàng khó có thể phát hiện ra...

Chín người theo thứ tự hoàn tất kiểm tra, toàn bộ đã thông qua, không gặp vấn đề gì ngoài ý muốn, thân phận và thuộc tính nguyên lực đều không có vấn đề.

Thanh niên trắng trẻo khẽ gật đầu, rất thỏa mãn nhìn chín người, đối với việc cả chín người đều không gây cho hắn phiền phức rất thỏa mãn, thanh niên trắng trẻo định dẫn đám người hướng về phía trước bay đi, đột nhiên xa xa hiện lên một đạo quang mang màu trắng, một thanh niên cực kỳ xấu xí từ trên trời hạ xuống.

“Hầu sư huynh!”

Thanh niên trắng trẻo nhướng mày, ngoài dự liệu nói.

Người mới đến có miệng ngọc, thân hình thấp bé, bất quá một thân tu vi không kém, đã đạt tới sư giai hậu kỳ, trên người mơ hồ tỏa ra một tia quang mang màu xanh, dường như hắn có pháp bảo lợi hại nào đó.

“Trần sư đệ, mấy người này chính là đệ tử mới nhập môn hay sao?”

Gã Hầu sư huynh bước lên mấy bước trực tiếp hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đám người giống như nhìn đồ vật nào đó, chỉ là khi đảo mắt qua ba nữ tử, trên mặt hiện lên một tia tinh quang.

“Đúng vậy, sư đệ đang định dẫn họ tới chỗ hai người Dư sư huynh và Ngô sư huynh.”

Thanh niên trắng trẻo với vẻ mặt đề phòng nhìn gã Hầu sư huynh trả lời.

Đôi mắt nhỏ của gã Hầu sư huynh đảo vòng quanh rồi nói:

“Trần sư đệ, người cũng đã biết rồi đó, sư huynh ta đang thiếu ba người trợ giúp thôi nguyên chế phù, không bằng trong chín người này chọn ra ba người đến chỗ ta được không?”

Thanh niên trắng trẻo vội trả lời:

“Sư huynh, việc này không phải là sư đệ ta có thể làm chủ được, mỗi một đợt tuyển đệ tử mới đều cần phải đưa đến chỗ trưởng môn sư huynh tự mình phân phối cấp cho các đệ tử quản sự.”

Khuôn mặt Hầu sư huynh nhất thời tối sầm lại, nhỏ giọng nói:

“Trần sư đệ, người không nói ta không nói, ai có thể biết được cơ chứ, những kẻ phạm phụ tục tử này cùng lắm chỉ có sĩ giai mà thôi, sau này làm sao có thành tựu gì cơ chứ, không bằng hiện tại đưa đến chỗ ta giúp việc, sau này hiển nhiên không thiếu chỗ tốt cho bọn họ!”

Lời này vừa mới nói ra, trên mặt cả chín người Lâm Khiếu Đường đều lộ ra vẻ chán ghét, gã Hầu sư huynh này rõ ràng là muốn lấy mấy người trong bọn họ mang về làm nô lệ, âm hiểm đến cực độ.

Biểu tình của Lâm Khiếu Đường thực tế lại là người nhát nhẽo nhất, chỉ cần vào được Thiên Hà Tông, còn đối với hắn đến đâu đi nữa cũng không có nhiều khác biệt, nếu như theo vị Hầu sư huynh này đi mà nói, rất nhanh hắn sẽ dành cho vị Hầu sư huynh một điều kinh hỷ thật lớn, rốt cuộc là ai làm nô lệ cho ai hiển nhiên còn cần phải suy xét.

“Vạn vạn không thể, sư đệ tuyệt đối không làm chuyện mờ ám như thế này, mong sư huynh thứ lỗi.”

Thanh niên trắng trẻo kiên quyết chối từ, nói xong liền dẫn theo chín người lập tức rời đi.

Tinh quang trong mắt gã Hầu sư huynh chợt lóe lên:

“Trần sư đệ, năm nay sắp sửa đến thời điểm ban phát đại sư đan theo định kỳ rồi, chúng quy chỉ có năm danh ngạch mà thôi, nếu như là sư huynh ta trợ giúp người vậy thì người nói xem mình có thêm bao nhiêu phần trăm thành công a?”

Thanh niên trắng nõn không có bao nhiêu biểu tình nói:

“Có thể đoạt được ”đại sư đan“ hay không còn cần phải dựa vào bản lĩnh của sư đệ!”

Biểu tình trên mặt Hầu sư huynh dần dần trở nên xám xịt, tay hơi hơi run run chính là có ý tứ muốn động thủ. Trần sư đệ hơi kinh hãi, có chút sợ hãi.

Vị Hầu sư huynh này chính là trưởng tôn của một trong năm đại gia tộc tu luyện của Nam Xuyên Giới, tuy rằng bề ngoài nhìn qua chỉ mới tầm ba mươi tuổi mà thôi, thế nhưng một thân tu vi đã đạt tới sư giai hậu kỳ, hơn nữa bối cảnh thân phận, coi như là chưởng môn sư huynh cũng phải nể mặt hắn ba phần.

Nghe nói vị Hầu sư huynh này đã từng đả thương rất nhiều sư huynh đệ tư chất bình thường, sau đó gia tộc của hắn đứng ra cho vài tên quân sự trong phái không ít chỗ tốt, sự tình cứ như vậy được giải quyết sạch sẽ.

“Hầu sư đệ như thế nào không vào trong hàn xá của sư huynh ta ngồi xuống nói chuyện a!”

Thanh âm thô lỗ từ trong động phủ truyền ra ngoài, chỉ thấy hiện ra một đạo quang mang màu vàng, Lỗ sư huynh đã ra ngoài động khẩu.

Gã Hầu sư huynh đang định động thủ thì thấy Lỗ sư huynh, lập tức thu lại thần sắc ngoan độc, cười cười nói:

“Vừa vặn đi ngang qua mà thôi, thuận tiện đến chỗ Lỗ sư huynh ôn chuyện cũ.”

Lỗ sư huynh hướng ánh mắt về phía thanh niên trắng trẻo đánh mắt, thanh niên trắng trẻo lập tức hiểu ý, thôi động pháp khí, mang theo chín người Lâm Khiếu Đường rời đi.

Một đường bay đi ước chừng thời gian hai chung trà, rốt cuộc cũng đã bay tới một sơn cốc bằng phẳng, lại chờ tiếp hơn nửa canh giờ, mới thấy thanh niên cao gầy mang theo sáu người có giáp ngũ nguyên môi trở về.

Mà Ngô sư huynh lại càng chậm hơn, phải đợi tiếp hai canh giờ mới nhìn thấy hắn mang theo bảy người thông qua trắc thí thông dong mà đến.

Hùng Thiên Bình có xuất hiện trong nhóm người, Lâm Khiếu Đường nhìn thấy gã đại hán này thông qua trắc thí, không tránh khỏi hiện lên nét vui mừng.

Ba gã quân sự một lần nữa tụ tập, trao đổi với nhau vài câu, thanh niên cao gầy tựa hồ như có chuyện gì đó muốn làm, đi trước một bước, chỉ để lại hai người trung niên họ Ngô và thanh niên trắng trẻo.

Nhìn đám người thông qua kiểm tra, trên mặt vị Ngô sư huynh hiện lên nét bất đắc dĩ, lần này tổng cộng số người tuyển chọn được chỉ có hai mươi hai người, so với năm trước còn ít hơn hai người, lực lượng của tu luyện giới càng ngày càng bạc nhược, tất cả tựa hồ như bắt nguồn từ chiến loạn bệnh tật nhiều năm nay tại Kỳ Đông đại lục, không ít người còn chưa kịp tiếp xúc với đại đạo chân vô thì đã một mệnh ô hô.

Không có cơ sở, làm sao có thể phát triển, nếu như không hề giải quyết được từ căn bản cuộc sống của người thường như tật bệnh, chiến tranh... thì sợ là tu luyện giới càng ngày càng tiếp cận với điểm hoàng hôn. Vị Ngô sư huynh nghĩ tới đây không khỏi vô ý thức lắc lắc đầu.

Ba đội ngũ, tổng cộng lại là hai mươi hai người, dưới sự dẫn dắt của Trần sư đệ và Ngô sư huynh, phi hành tới một trong ba ngọn núi cao nhất chính là Tiểu Thiên Phong.

Tiểu Thiên Phong chính là đại diện của môn phái, thông thường tất cả mọi vụ sự trong môn phái đều được quyết định ở đây, còn Đại Thiên Phong và Thiên Kiều Phong là trọng địa dành cho tu luyện, người ra vào trong đó thông thường là môn đồ của các trưởng lão tu vi thâm hậu, tạp vụ hoặc đệ tử bình thường không được phép tùy tiện ra vào.

Trên thực tế, vô luận là môn phái nào đi nữa, tu vi của chưong môn thông thường đều rất thấp, nhiều nhất là đại sư giai sơ kỳ, bình thường người tiến vào đại sư giai thì cũng chỉ là tư chất tương đối mà thôi, thế nhưng đối với sắp xếp sự vụ trong môn phái lại rất linh hoạt, so với việc tiếp tục tu luyện trong vô vọng, không bằng nhận lấy trọng trách quản lý mọi chuyện trong môn phái.

Người có tư chất cao thường tập trung vào tu luyện, không có thời gian đảm nhận chức vụ chưong môn, tâm bảo, lịch lãm, chế thuốc, luyện khí mới là việc mà họ muốn làm, không ngừng làm tu vi bản thân tăng lên, trở thành lực lượng trung kiên của môn phái, đó mới chính là điều mà họ muốn.

Vừa vào cửa đại diện, bên trong sớm đã có bốn năm tên môn nhân chờ đợi, nhìn qua phỏng chừng đã chờ khá lâu.

Lâm Khiếu Đường phát hiện ra năm người bên trong đại diện, có tới ba người mang theo một miếng giáp nhỏ màu xanh trên bờ vai phải, mặt trên có khắc rõ nét hai chữ Thiên Hà, chỉ có một gã trung niên nhân mang theo miếng giáp trên bờ vai bên trái, người còn lại chính là một lão giả ăn mặc so với bốn người kia hoàn toàn khác nhau, trên người không có chữ Thiên Hà nào. Vào trong đại diện vị Ngô sư huynh và thanh niên trắng nõn họ Trần mới lộ ra hai chữ Thiên Hà trước ngực. Trước đó đám người Lâm Khiếu Đường chứng kiến các đệ tử qua lại chỉ khắc hai chữ Thiên Hà bên ngoài đai lưng mà thôi, xem ra người nào được khắc hai chữ Thiên Hà vào bộ phận càng cao trên y phục thì chứng minh địa vị của người đó trong môn phái càng cao.

“Ngô Cường, lần này cũng chỉ có vài người như thế này hay sao?”

Lão giả lông mày trắng nhú mày lại hỏi.

Sau khi Ngô Cường thi lễ cực kỳ tiêu chuẩn mới cung kính nói:

“Hồi bẩm sư thúc, lần này là do đệ tử mở rộng thêm điều kiện mới được chừng này người.”

291. Chương 293: “sư Tổ” Tu Vi Không Bằng Chính Mình.

Bạch mi lão giả thất vọng, nhìn lướt qua đám người mới, một cỗ nguyên lực mạnh mẽ lập tức trào ra bao quanh.

Nét mặt Lâm Khiếu Đường hơi đổi, Vô Tung Quyết và Đấu Luyện đồng thời vận chuyển, đem cỗ nguyên lực đang dò xét chính mình ngăn cản một cách xảo diệu.

Vị bạch mi lão giả này có tu vi không bằng chính mình, ước chừng chỉ ở đại sư giai trung kỳ tu vi, khả năng rất lớn là ngũ tinh đại đạo sư. Lâm Khiếu Đường hơi hơi yên tâm, nếu là gặp gỡ phải linh hồn giai, vậy thì quả thực mắc phải không ít phiền toái rồi.

Dò xét xong, trên nét mặt già nua của bạch mi lão giả tối sầm lại, rất là thất vọng, bất quá vẫn là mạnh mẽ giữ vững tinh thần nói:

“Các người, hai người đi ra, theo ta trở về núi!”

Bạch mi lão giả nói nghe chừng có chút hàm hồ, thế nhưng lại làm cho mọi người đều rất rõ ràng hấn rất cuộc chỉ chính là ai, một gã thiếu niên cùng với một thiếu nữ với vẻ mặt mừng rỡ đứng đây.

Hai người này trùng hợp là hai người có niên kỷ nhỏ nhất trong đám người, thiếu niên chính là người cùng Lâm Khiếu Đường trong nhóm chín người, mà thiếu nữ kia lại là một người giáp Ngũ nguyên môi, bất quá so với năm người khác có chút không giống, Ngũ Hành nguyên môi của nàng chỉ thiếu một chút mà thôi, cách chân chính giáp ngũ nguyên môi chỉ là một bước ngắn, ngoài ra tư chất cũng được coi như là đáng quý rồi.

Nói về niên kỷ, Lâm Khiếu Đường trong hai mươi hai người coi như là ít tuổi, tuyệt đối có thể xếp trước 5, bất quá tư chất của Lâm Khiếu Đường đích thực không ra gì, điều này là không cần phải ngại ngùng.

Bạch mi lão giả đối với Lâm Khiếu Đường vẫn là có chút hứng thú, nhưng sau khi tra xét cẩn thận, tư chất người này quá kém, chỉ là song nguyên môi mà thôi, có thể đạt đến tu vi hiện tại sợ là gặp gỡ được kỳ ngộ gì đó, bằng không vệ giai cũng khó có thể bước vào.

“Từ sư thúc. Ngài chọn hai người này?”

Trung niên nhân mặt chữ điền, bên vai trái có hai chữ Thiên Hà, ngũ khí vô cùng kính trọng dò hỏi.

Bạch mi lão giả gật gù đầu nói:

“Đúng là hai người, những người khác các người chọn đi!”

Lúc này trên mặt ba người có khắc hai chữ Thiên Hà trên bờ vai phải đều thả lỏng. Trong đó có một gã trung niên mang dáng dấp thư sinh tiến lên trước nói:

“Còn lại năm người giáp ngũ nguyên môi đều thuộc về Lưu Thủy Phong chúng ta.”

“Dựa vào cái gì? Lần trước Lưu Thủy Phong các người lấy tám người, Thanh Vân Phong chúng ta mới thu được có ba người. Lần này còn muốn lôi kéo 5 người khá nhất, điều này không phải hơi quá đáng một chút hay sao! Ta phản đối.”

Lão giả mặc áo màu vàng lập tức phản bác nói. Tâm tình có vẻ cực kỳ kích động.

Thư sinh trung niên nhân hừ lạnh một tiếng nói:

“Không sai. Lần trước chúng ta là thu vào tám người. Nhưng là Mã sư huynh người cũng đừng quên. Tu vi của tám người này như thế nào. Người cao nhất cũng chỉ là vệ giai hậu kỳ. Còn Thanh Vân Phong các người lại thu ba cái sĩ giai hậu kỳ, sao bây giờ không nói ra.”

Một gã trung niên nhân, bộ dạng như một gã nông dân bên cạnh vẫn không nói gì, lúc này mới vui mừng mở miệng:

“Ngọc Điền Phong chúng ta còn không có nói gì, các vị lại trước tranh lấy đi. Lần trước Ngọc Điền Phong chúng ta một người cũng không có!”

Lão giả mặc áo vàng khinh miệt cười nói:

“Điền sư đệ, Nạp Ngọc Điền Phong các người từ trước đến nay đều là trông giữ được viên (nơi trông được thảo), thu thập được thảo. Mấy người các người không chịu thu nhận môn hạ chứ không phải chúng ta tranh mất của người a.”

Nói đến đây. Ngoại trừ hai người đã được bạch mi lão giả lựa chọn thu nhận trước đó, trên mặt hai mươi người còn lại đều là nao nao. Mọi người tiến phái tự nhiên là để tu luyện. Ở dưới điều kiện tốt hơn đề cao tu vi bản thân. Nếu như chưa đến lúc hết hy vọng thì cho dù là ai đi nữa cũng không muốn đến địa phương đào đất trồng cây.

Trung niên thư sinh cũng lắc đầu nói:

“Điền sư huynh, chính người hỏi mấy người mới xem có ai nguyện ý đi với người hay không, chỉ cần là có người nguyện ý thì người cứ việc chọn, nếu là toàn bộ đều nguyện ý chúng ta cùng với Mã sư huynh lập tức dẹp đường hồi phủ.”

Trung niên nhân với bộ dáng nông dân hừ một tiếng nhưng không nói lời nào, thực tế nhìn hai mươi người không biết nói thế nào, hẳn rất rõ ràng đệ tử mới không người nào nguyện ý đi Ngọc Điền Phong, từ trước đến nay môn phái có quy định đệ tử mới nhập môn có ba năm quan sát, trong thời gian này, không được

ép buộc đệ tử làm môn hạ của ai đó, dành cho các đệ tử không gian tự do tiến hành tu luyện, ba năm sau mới tiến hành phân phối.

Tuy nói là các chủ phong đều có thể đi lựa chọn người mới, nhưng nếu họ cự tuyệt mà nói, chủ phong không được mạnh mẽ ép buộc người.

Trên thực tế, Ngọc Điền Phong khuyết thiếu người không chỉ có các môn nhân đệ tử mới, mà là khuyết thiếu thật nhiều về nhân thủ, cho dù là đệ tử cũ sau khi xác định chuyện tu luyện là vô vọng về sau, cũng rất ít người nguyện ý tiến nhập Ngọc Điền phong, mà đa số là lựa chọn công việc khác, lấy mỏ cũng tốt, chế phù cũng được, dù cho là đi nghiên cứu cổ văn, cũng không có người nào nguyện ý đi thu thập dược thảo, đích thực là chuyện không có gì béo bở để vớt vát.

Lão giả mặc áo vàng thấy Điền sư huynh tựa hồ muốn mở miệng nói cái gì đó, liền cướp đoạt trước một bước nói:

“Ngọc Điền Phong các người ngoại trừ trông giữ thảo dược ra, mỗi ngày chỉ có thể làm cỏ, tưới nước, lại thêm điều kiện tu luyện sinh hoạt thấp đến kinh người, nơi đó lại rất gần với chỗ của Sở sư thúc, mà tính tình của Sở sư thúc không tốt cho lắm, nếu như qua bên đó thì quả là không tốt chút nào.”

Trung niên nhân họ Điền, cắn răng nói:

“Nguyện ý đi Ngọc Điền phong xin mời ra khỏi hàng!”

Bầu không khí an tĩnh có phần không tự nhiên, bạch mi lão nhân híp mắt vuốt chòm râu cũng đứng một bên xem kịch vui.

“Ta nguyện ý!”

Ngay tại lúc trung niên nhân họ Điền thất vọng thì một đạo thanh âm thô lỗ truyền đến, gã đại hán vóc người vô cùng lực lưỡng đứng dậy.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy có chút kỳ quái, không nghĩ tới người này cư nhiên cam tâm tình nguyện làm loại sự tình này, kỳ thực Lâm Khiếu Đường rất muốn nhận phần công việc tồi tệ này, nhưng là bây giờ đứng ra sợ là rất bất mắt, cho nên mới chậm chạp không bước ra.

Mã sư huynh cùng với thư sinh trung niên hơi sững sờ, hiển nhiên không ngờ tới sẽ có người thực sự nguyện ý đi trông nom vườn dược thảo.

Bạch mi lão nhân nhìn thoáng qua đại hán Hùng Thiên Bình, ánh mắt có vẻ tán dương, không nói gì liền duỗi tay ra, một mảnh lá cây trong nháy mắt mang theo hai người vừa chọn xong, không một tiếng động liền rời đi.

“Cung tiễn sư thúc!”

Ba gã chấp sự cùng với chương môn lập tức cùng đồng thanh kêu lên.

Bên trong một môn phái, địa vị của nguyên lão chính là siêu nhiên, các chức vị khác tuy rằng cũng là có quyền lực, nhưng là địa vị lại giống nhau không phân biệt nhiều.

Vốn Lâm Khiếu Đường dự định đứng lên lại thay đổi chủ ý, tốt nhất không nên nổi bật thì hơn, lúc này đứng ra nhất định sẽ bị tất cả mọi người ở đây nhớ kỹ.

Bạch mi lão giả đi rồi, sự tranh chấp giữa ba gã chấp sự trở nên càng thêm không kiêng nể gì, tranh cãi âm ỉ nửa ngày ai cũng không chịu nhường một bước.

Điều này làm cho chương môn Phương Thiên Minh cực kỳ phiền toái, liền nói:

“Các vị không nên tranh cãi, lần này tuyển nhận người mới nhiều như vậy, vài vị chủ phong khác cũng không có ở đây, cũng không thể đem mọi người mới này chia thành hai nửa phân cho các người a, tiếp tục do ta đến phân phối từng người đi, không nên tranh cãi.”

“Dạ, chương môn sư huynh!”

Nhìn thấy chương môn có chút mất hứng, ba người đều e ngại hầu như đồng thanh nói.

Sau đó lại có hai cái chấp sự đến đây, nhóm người mới cho rằng rất nhanh có thể chia ra, ai ngờ, năm người chấp sự cùng với chuông môn lại là thương nghị công việc khác, tạm thời đem bọn họ quên mất.

Đại sự mà sáu người thương nghị, thực tế cũng không cần bí mật gì đó, vì vậy trước mặt đám đệ tử mới thu nhận không hề che lấp nói chuyện âm ỉ.

Nhưng mà, đoạn đối thoại giữa sáu người này lại khiến cho Lâm Khiếu Đường vô cùng kinh hãi, Kỳ Đông đại lục hiện tại nhìn như bình thản, nhưng lại là sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, nơi nơi đều giới nghiêm, còn có yêu trùng bộ tộc tàn sát bữa bãi, vô cùng bất ổn, người của các môn phái đều cảm thấy bất an, trở nên vô cùng nhạy cảm.

Câu chuyện mà sáu người thảo luận chính là một gã trưởng lão của Cửu Tiên Sơn đạo minh, thực lực gần nhất với tứ đại môn phái đã bị giết chết, mà người giết chết vị trưởng lão đó chính là một trưởng lão của môn phái khác, vì nguyên nhân này làm cho một số môn phái trong Nam Xuyên Giới đã nổ ra vài cuộc xung đột với Đại Hạ quốc.

Lại có một người mới đến đứng ra giải thích rõ ràng mọi chuyện, đám người thảo luận tới hơn một canh giờ sau mới chấm dứt, hai mươi đệ tử mới đứng ngay người cả canh giờ, chỉ có Lâm Khiếu Đường là chăm chú lắng nghe, nắm chặt tất cả các cơ hội để lý giải hiện trạng của Kỳ Đông đại lục.

Cuối cùng, hai mươi tân nhân lần lượt được phân đều cho năm người chấp sự mang đi.

Lâm Khiếu Đường cùng với một gã trung niên nhân sĩ giai trung kỳ bị phân tới Linh Nguyệt Phong, ngọn núi này tựa hồ đối với tân nhân mà nói hứng thú cũng không phải rất lớn.

Một gã thanh niên chấp sự, dùng một pháp khí hình hồ lô, đem Lâm Khiếu Đường cùng với trung niên nhân rời khỏi đại điện, bay ước chừng nửa canh giờ, tới một ngọn núi u nhã, ngọn núi này mặc dù không to lớn rộng rãi như ba ngọn núi chính giữa thế nhưng cũng không phải là nhỏ, trong vòng chu vi vài trăm dặm xung quanh đều là cây cối tốt tươi, nguyên khí nồng đậm.

Một đường không nói chuyện, cho đến tiếp cận ngọn núi thanh niên chấp sự mới nói:

“Hai vị nếu được chuông môn phân phối đến Linh Nguyệt Phong thì chính là Thiên Hà Tông Linh Nguyệt tiên tử môn hạ đồ tôn, Linh Nguyệt tiên cô cũng là Gia sư, mà ta lại là sư thúc của các người, sư phụ các người đang bế quan bên trong, bốn năm sau mới có thể xuất quan.”

Sắc mặt của Lâm Khiếu Đường và nam tử trung niên không thay đổi, chỉ là khẽ gật đầu, thanh niên chấp sự tán dương liếc mắt nhìn hai người, lập tức tăng tốc hướng phía dưới bay đi.

Tại sườn núi bên ngoài động phủ vừa mới hạ xuống, bên trong động vang lên một thanh âm nhẹ nhàng phiêu đăng, cực kỳ êm tai dễ nghe.

“Là Thiên nhi sao!”

“Đúng vậy, sư phụ, Thiên nhi mang theo người mới mà chuông môn chỉ định tới gặp sư phụ.”

“Ai, thực sự là làm phiền Phương chuông môn rồi!”

Một nữ tử mặc xiêm y tơ lụa màu vàng nhạt chậm rãi đi ra, thân hình như thi như họa, tuyệt vời không gì sánh được, danh xưng tiên tử kia quả thực đối với nàng cực kỳ thích hợp, nhìn qua nàng giống như một thiếu phụ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi mà thôi.

Lâm Khiếu Đường và nam tử trung niên đều lặng người đi, hiển nhiên không ngờ tới sư tổ của mình lại còn trẻ đến như vậy.

“Hai vị đây là Gia sư Linh Nguyệt tiên tử, còn không mau tham kiến sư tổ!”

Thanh niên chấp sự với ngữ khí mệnh lệnh nói.

Trời, tu vi còn không cao bằng lão tử, trong lòng Lâm Khiếu Đường thâm hờ hét, cực kỳ phiền muộn, nhưng ngoài miệng vẫn rất ‘thành thật’ lên tiếng:

“Sư tổ!”

Vị Linh Nguyệt tiên cô này nhiều nhất chỉ có tu vi đại sư giai trung kỳ. Trải qua nhiều năm trôi dạt, hiện tại Lâm Khiếu Đường đã có tu vi đại sư giai đỉnh cấp, hơn nữa căn cơ cực kỳ vững chắc, lần trước trùng quan thất bại lại làm cho Lâm Khiếu Đường biến đổi thật lớn, hơn nữa còn thêm thể chất song nguyên linh đặc thù kỳ dị, nếu là so sánh với linh hồn giai sơ kỳ có thể nói là tương xứng.

Phía sau Linh Nguyệt tiên tử có một nữ tử thanh xuân tuổi chừng hai bốn hai năm, bộ quần áo màu xanh phiêu dật linh khí tràn đầy, chỉ là biểu tình trên mặt lại băng lãnh không gì sánh được.

Lâm Khiếu Đường nhìn mỹ nữ siêu cấp như Tân Tây Á thành quen, vì vậy lực miễn dịch đối với mỹ nữ thực sự rất cao.

Thanh niên chấp sự lại giới thiệu:

“Vị này chính là sư tỷ của ta Mộ Dung San, cũng chính là sư thúc của các người!”

Lâm Khiếu Đường càng ghen khuất kêu một tiếng:

“Sư thúc!”

Không chỉ là kêu một tiếng, mà còn muốn kêu sao cho cung kính ngưỡng mộ, độ khó thật ra là rất lớn, cũng may Lâm Khiếu Đường hiện tại có tâm cảnh khá cao, ngược lại không có vì vậy mà lộ ra sơ hở gì, phải biết rằng làm cho một người lớn đi gọi một đứa bé là sư thúc, còn muốn cho người ta nghe có cảm giác tự nhiên, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng, không có tu vi nhất định thì khó có thể làm được.

Linh nguyệt tiên tử nhìn hai người, vung tay lên, hai bộ trang phục xuất hiện ở trước mặt hai người, một thân đạo bào thanh sơn lục thủy, một cái túi trữ vật bên hông, mặt trên có khắc hai chữ Thiên Hà, một phi hành pháp khí hình dáng như mảnh lá cây, mấy tờ đạo phù cùng với một cái Linh Nguyệt trường kiếm, tuyệt đối là một bộ trang bị nhập môn tiêu chuẩn đạo tông, chỉ là nếu so với trang bị thông thường của môn phái thì có vẻ như hơi sa hoa một chút.

292. Chương 294: Tạo Nơi Tu Luyện.

Lâm Khiếu Đường dưới sự dẫn đường của Mộ Dung San ly khai Linh Nguyệt Phong, đi đến ngoại sự khu.

Dọc theo đường đi hai người không nói chuyện, trên khuôn mặt nhỏ xinh xắn của Mộ Dung San thủy chung lộ vẻ sương lạnh, giống như có người thiếu năng mấy vạn nguyên thạch vậy.

Lâm Khiếu Đường hiện tại đã thay cả bộ y phục đệ tử cấp thấp Thiên Hà Tông, một thân lục sắc trường bào, trên lưng đeo một túi trữ vật, trên người chỉ có đai lưng màu lam là của chính bản thân hắn, cầm trên tay một thanh linh nguyệt trường kiếm, pháp khí hình lá cây cũng không dùng tới mà đứng trên pháp khí phi hành hình hoa tuyết của Mộ Dung San.

Bay vào ngoại sự khu, Mộ Dung San lấy ra một tờ danh sách nói:

“Nghĩ muốn đến nơi nào, tự người chọn một chút.”

Lâm Khiếu Đường tiếp nhận danh sách nhìn thoáng qua nói thẳng:

“Loại được!”

Mộ Dung San lộ ra vẻ ngoài dự liệu, lạnh nhạt nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường, lại rất nhanh khôi phục như thường, gật đầu, thôi động pháp khí chuyển tới một phương hướng bay đi.

Ước chừng thời gian hai nén hương, tiến nhập vào một ngọn núi nhỏ, bốn phía sương phủ, trong không khí tản ra nồng đậm hương vị cây cỏ dược thảo, thỉnh thoảng lại có một chút hương vị gay mũi làm cho người khác không khỏi nhú mày.

Phía dưới ngọn núi là một mảnh dược viên (vườn dược thảo) có diện tích rất lớn, phương viên chỉ ít phải đến mấy trăm trượng, trồng đủ loại dược thảo.

Dược viên nằm trong một cái khe ở trung tâm ngọn núi, nguyên khí nồng hậu, vị trí rất bí mật, bên cạnh khu vườn có mấy gian nhà gỗ, không giản dị cũng không xa hoa.

Vừa vào trong phòng liền có một lão giả thân mặc đạo bào màu xanh đậm ra đón, khi nhìn thấy Mộ Dung San, lập tức cung kính nói:

“Đệ tử không biết sư phụ đến, không thể nghênh tiếp đúng lúc, xin sư phụ thứ tội!”

Lâm Khiếu Đường nhìn lão giả không khỏi có chút cảm khái. Lão giả nhìn qua hơn sáu mươi tuổi. Đầu đã đầy tóc bạc. Một thân tu vi lại chỉ có sĩ giai hậu kỳ. Đạo bào màu xanh đậm nói rõ lão giả nhập môn đã lâu năm, chỉ ít cũng đã ngoài ba mươi năm.

Biểu tình trên mặt Mộ Dung San nhàn nhạt, lạnh lùng nói:

“Không cần đa lễ. Ngày hôm nay ta dẫn người khác tới thay người. Từ giờ trở đi người không cần trông coi được viên này. Môn phái sẽ cho người nhiệm vụ mới.”

Trên mặt lão giả đầu tiên là cả kinh. Tiếp theo là vui vẻ đến không tự kìm hãm được. Hầu như muốn khóc lên. Cảm kích nói:

“Đa tạ sư phụ!”

Mộ Dung San liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường, giới thiệu:

“Vị này chính là tam đồ đệ của ta, Liêm Hải Phú. Hiện tại cũng là sư huynh của người.”

Lại xoay người hướng lão giả nói:

“Vị này chính là đệ tử mới gia nhập tông phái, Lâm Khiếu Đường. Tiến nhập vào làm môn hạ của sư tỷ ta cũng chính là sư đệ của người.”

Lâm Khiếu Đường cùng với lão giả hàn huyên vài câu. Lâm Khiếu Đường cũng hơi phiền muộn mà kêu vị lão giả chỉ có tu vi sĩ giai này một tiếng sư huynh.

“Tiểu Lâm, có cần Liêm sư huynh dạy người quản lý được viên như thế nào?”

Mộ Dung San do dự một hồi, ý tứ hỏi.

Lâm Khiếu Đường nhìn thoáng qua được viên nói:

“Không cần phiền đến sư huynh, đệ tử hẳn là có thể đảm nhiệm được.”

Thảo dược trồng ở được viên này đều là dùng cho việc chữa thương, cũng không phải quý giá gì dành để luyện dược, vốn cũng không có gì phải chú ý quá nhiều, để người ở bên cạnh trông coi một chút là được, mà chỉ cần đúng giờ bón phân tưới nước là ổn thỏa. Mộ Dung San gật đầu cũng không còn nói thêm cái gì, sau khi đem khẩu quyết đóng mở kết trận dược viên nói cho Lâm Khiếu Đường liền mang theo Liêm Hải Phú bay trên trời.

Mộ Dung San đi xa rồi, Lâm Khiếu Đường lập tức xem kỹ toàn bộ dược viên, nơi này mặc dù không phải là nơi tốt nhất để trồng thảo dược, nhưng bốn phía nguyên khí khá sung túc vả lại có sương mù lượn lờ, thực sự coi như là một chỗ ẩn cư không tồi.

Mấy ngày này, Lâm Khiếu Đường không làm quá nhiều việc, chỉ là đem các giống cây dược thảo trong vườn ghi nhớ, cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc một phen, vị Liêm sư huynh kia, vừa nhìn qua đã biết là một người cổ hủ, làm việc tương đối cứng nhắc, tất cả việc làm đều dựa theo sách vở.

Mặc dù không có tạo thành giảm sản lượng, nhưng chất lượng thảo dược cũng chỉ là tạm được. Lâm Khiếu Đường trải qua nhiều năm như vậy, đối với đặc tính thảo dược chữa thương rất có tâm đắc, bởi vậy muốn chăm sóc cũng là thuận buồm xuôi gió, hiện tại đan dược phổ thông đã tiêu hao gần hết, thực sự cần thiết phải luyện chế thêm, vì vậy đối với dược viên này hẳn đã dùng khá nhiều tâm tư.

Lúc đầu Mộ Dung San cử mỗi nửa tháng lại tiến đến dò xét một lần, xem Lâm Khiếu Đường có hay không làm hết phận sự, dược viên này mặc dù không phải là chỗ trọng yếu, nhưng nếu bởi thế mà giảm sản lượng thậm chí hoang phế đi, môn phái chắc chắn sẽ truy cứu trách nhiệm.

Bất quá sau vài lần dò xét, được viên không việc gì, thậm chí so với lúc Liêm Hải Phú ở đây thì càng ngay ngắn rõ ràng. Mộ Dung San lập tức hài lòng, vị đệ tử mới gia nhập môn phái này coi như là một người cẩn thận. Tuy rằng tư chất kém một chút nhưng quản lý được viên lại không có vấn đề gì.

Ba tháng sau, Mộ Dung San không hề quay lại dò xét.

Lúc này, được viên thành địa bàn riêng của Lâm Khiếu Đường, đối với thái độ băng lãnh của Mộ Dung San, Lâm Khiếu Đường căn bản ước gì tiếp tục như vậy, tốt nhất nàng trực tiếp đem chính mình quên hẳn đi cũng được, như vậy bản thân mới có thể hoàn toàn buông tay làm chuyện của mình.

Thiên Hà Tông ở Vạn Sơn Đạo Minh thậm chí toàn bộ Nam Xuyên Giới đều là đại tông phái, phạm vi thế lực cũng khá rộng lớn, môn nhân đệ tử lại có hơn vạn người, thế nhưng các đệ tử mỗi người đều có phân công rõ ràng trông nom các khu vực, dụng hết trách nhiệm làm việc, ngoại trừ môn nhân quản lý công việc, ngoài ra bình thường các đệ tử đều không đi lại liên hệ với nhau nhiều, trừ phi bên trong nội môn có đại sự phát sinh.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường biết đệ tử mới gia nhập môn phái có địa vị rất thấp, muốn qua lại xung quanh cũng hơi chút bất tiện, trái lại có thể bị người hoài nghi, vì vậy tĩnh tâm lại, toàn lực tu luyện.

Lâm Khiếu Đường một lòng muốn trùng quan, nhưng lần trước đã thất bại một cách mơ hồ, cũng không tìm được nguyên nhân, Linh Vương đan trên người tuy là không ít, thế nhưng cũng không lấy ra tùy tiện phục dụng, phải biết rằng một viên giá trị hơn một nghìn trung cấp nguyên thạch, cũng có thể đổi lại được bảo bối quý giá.

Lâm Khiếu Đường cũng không muốn trở thành bại gia tử, so với phục dụng Linh Vương đan, chẳng bằng thử một độc đan trong sáu chiếc hộp kia.

Tâm ý đã quyết, Lâm Khiếu Đường lập tức bắt đầu củng cố "tu hồn dưỡng linh thuật", tu luyện tâm pháp này cùng với Vô Tung Quyết xem có thể đột phá được bình cảnh tầng thứ bảy đầu luyện hay không.

Một khi Đẩu Luyện đột phá tầng thứ bảy, lập tức bắt đầu tu luyện giai đoạn thứ hai, đối với tâm pháp bậc này, lòng hiếu kỳ của Lâm Khiếu Đường cho tới bây giờ cũng không có chút nào giảm thấp.

Một mặt tu luyện mặt khác Lâm Khiếu Đường bắt đầu từng chút một tinh luyện bí huyền kim trong thượng cổ khôi giáp cùng hơn mười loại quang tinh hi hữu.

Thỉnh thoảng cũng sẽ đem 'tham thị thú' triệu hoán ra ngoài hóng gió, nhưng thời gian cũng không dám quá dài.

Để an toàn, hơn ba mươi dặm bên ngoài được viên Lâm Khiếu Đường đào một huyết động bí mật dưới gò núi, đem toàn bộ gò núi phía dưới hầu như đào rỗng.

Thiên Hà Tông cũng không phải là một tiểu môn phái, có thể có không ít cường giả, một thân tu vi của Lâm Khiếu Đường tuy đã đạt tới đại sư giai hậu kỳ, nhưng cũng không dám coi nhẹ, chỉ dựa vào thực lực của chính hắn muốn tránh né con mắt của các cơ sở ngầm, sợ là rất dễ bị lộ gì đó.

Vì vậy bên trong gò núi hắn đã bố trí khá nhiều ma pháp trận, nói là ma pháp trận, kỳ thực là Lâm Khiếu Đường theo Amanda học được một ít phương pháp chế tạo trận pháp, hơn nữa chính mình trước kia đối với kết trận cũng có một ít lý giải, mà tự hành nghiên cứu chế tạo một loại nửa pháp trận nửa kết trận.

Lâm Khiếu Đường cùng trình độ bản thân đối với chế tạo trận pháp có hạn, chỉ dựa vào mấy loại nửa kết trận nửa pháp trận mới nghiên cứu được hiển nhiên không được vẹn toàn, may mắn chính là trước đây Amanda cho hắn hai ba bộ pháp trận lợi hại, trong một tầng ngoài một tầng bố trí ổn thỏa, cho dù là cao thủ linh hồn giai cũng không thể cảm nhận được.

Toàn bộ không gian bên trong sau khi được đào rỗng có thể nói là rất rộng lớn, kéo xuống phía dưới dài hơn mười trượng xem như chính điện của Thiên Hà Tông cũng không bằng, không gian lớn như vậy cũng đủ Lâm Khiếu Đường làm bất cứ chuyện gì, cách ly ra năm sáu khu vực, phân biệt sử dụng, rất thích ý.

'Tham thị thú' chính tề lơ lửng ở giữa không trung, Lâm Khiếu Đường thẳng thắn đem chúng phóng ra ngoài toàn bộ, ở trong vòng gò núi để chúng tùy ý hành động.

'Tham thị thú' không ăn không uống vài ngày cũng không có việc gì nhưng nếu là thực sự ăn uống thôn phệ, sợ là toàn bộ lòng đất cũng có thể vét sạch.

Gò núi bị đào rỗng cùng với được viên cách xa nhau hơn ba mươi dặm, khoảng cách này đối với Lâm Khiếu Đường mà nói trong nháy mắt là tới, Vô Tung Quyết một khi vận chuyển chỉ với thời gian uống cạn chung trà là có thể vừa đi vừa về.

Bên trong gian nhà gỗ, Lâm Khiếu Đường thả mấy đầu 'tham thị thú', dùng nguyên thức khổng chế, lúc nào cũng có thể biết được động tĩnh hai bên, mà chính mình thì ở lại bên trong gò núi khắc khổ tu luyện.

Gia nhập Thiên Hà Tông đã một năm, lúc này Khiếu Đường đem một trong sáu chiếc hộp gấm trực tiếp phá giải phong ấn, bên trong linh hồn thanh minh một tiếng làm cho Lâm Khiếu Đường thiếu chút nữa chấn thương, cũng may căn cơ vững chắc mới không có thụ thương.

Yên tĩnh bề quan nửa năm hẳn mới đưa độc nguyên cùng với nguyên khí tinh thuần trong khổ độc đan cao cấp này tiêu hóa hấp thu hoàn tất, cũng may trong nửa năm này không có người tới được viên.

Sau khi ăn độc đan này xong Khiếu Đường đã tiến nhập nửa bước vào linh hồn giai, nhưng không thể phá tan quan khẩu, để vững chắc được lực Lâm Khiếu Đường cũng không có vội vã trùng quan, tiếp tục củng cố chắc chắn tu vi, tiến hành theo chất lượng.

Trong một năm rưỡi này, ngoại trừ tu luyện ra thì Lâm Khiếu Đường làm nhiều nhất chính là tinh luyện 'bí huyền kim', thượng cổ khôi giáp đã có phân nửa bị tinh luyện.

Hôm nay Lâm Khiếu Đường đã chế tạo ra ba thanh tử kim trường thương, mà Tân Tây Á sống nhờ trong một thanh trở thành chủ thương, còn lại phân làm phó thương, chủ thương bởi vì có nguyên linh của một vị linh hồn giai bên trong, uy lực tự nhiên càng cường đại, thậm chí còn phát huy ra một ít tài nghệ của Tân Tây Á, ngoài ra uy lực cực kỳ to lớn.

'Tham thị thú' trong khoảng thời gian này, hấp thu nguyên khí xung quanh, dần dần trưởng thành, bộ lân giáp màu lam trên người quang hoa sáng lạng, có thể cảm giác được rõ ràng lực lượng của mỗi tiểu tử này.

Năm thứ hai gần kết thúc, Lâm Khiếu Đường biết thời cơ bản thân trùng quan đã tới, nên dùng linh vương đan, bắt luận thành bại đều nên thử một lần.

Lâm Khiếu Đường đem năm gốc 'cổ độc thi thảo' trồng ở một chỗ trên gò núi, nơi có nguyên khí cực kỳ nồng hậu, làm cho chúng nó hút càng nhiều nguyên khí thiên địa, để sau này sử dụng có thể phát huy hiệu quả lớn hơn nữa.

Tại lúc tất cả chuẩn bị sắp xếp xong, đang lúc Lâm Khiếu Đường dự định dùng linh vương đan, nguyên thức lại đột nhiên có chút căng thẳng, bên ngoài được viên lại có khách tới.

"Lâm sư đệ có ở trong đó không?"

Thanh âm cực kỳ dễ nghe thông qua 'tham thị thú' truyền vào lỗ tai Lâm Khiếu Đường một cách rõ ràng.

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ vận chuyển vô tung quyết, chỉ chốc lát đã xuất hiện trong được viên, cũng không nhìn kết trận đang phong bế mà trực tiếp tiến vào, kết trận không hề ngăn cản hắn.

"Lâm sư đệ có ở trong đó hay không?"

Thời gian trôi qua khá lâu, người bên ngoài lại một lần nữa hỏi, thanh âm lớn hơn một ít, giọng điệu cũng mang theo một chút nghi hoặc.

"Ở đây! Xin hỏi bên ngoài là ai?"

Lâm Khiếu Đường hoàn toàn thu liễm khí tức lại, sau đó nhẹ giọng trả lời.

"Ta còn tưởng rằng Lâm sư đệ trúng được độc chứ? Lâu như vậy mới hồi âm, chắc chắn là đang lười biếng a!"

Người bên ngoài nói với ngữ khí tràn đầy hiểu rõ.

Không có hồi âm.

“Là sư phụ sai ta gọi kêu Lâm sư đệ!”

“Sư phụ người là ai?”

“Mộ Dung san!”

“A!”

Sau khi lên tiếng thì Lâm Khiếu Đường bắt đầu mở kết trận bên trong ra. Chỉ chốc lát một thiếu nữ mặc bộ y phục màu hồng phấn bay tới

“Di!”

Lâm Khiếu Đường ngoài dự liệu khẽ thốt ra một tiếng, có chút quái lạ nhìn thiếu nữ mới tới, nàng chính là cô gái xinh đẹp cùng với Lâm Khiếu Đường trong số chín người nhập môn đã có tu vi ngoài sĩ giai.

Chỉ là lúc đầu, khi phân hai mươi hai người tới các nơi khác nhau thì nàng ta không được phân tới Linh Nguyệt Phong này như Lâm Khiếu Đường, Mộ Dung San từ lúc nào lại trở thành sư phụ của nàng?

Lâm Khiếu Đường hồ nghi nhìn thiếu nữ.

293. Chương 295: Đặc Huấn.

Trước mắt, một cô gái mặc thanh sam toát nên vẻ dịu dàng nho nhã, Lâm Khiếu Đường có chút bất ngờ.

Tâm tư của thiếu nữ nhanh nhẹn, từ biểu tình của Lâm Khiếu Đường đã đoán ra suy nghĩ của đối phương, điềm đạm cười nói:

“Lâm sư đệ, đã lâu không gặp, không biết có còn nhớ ta hay không?”

Lâm Khiếu Đường gật gật đầu nói:

“Đương nhiên nhớ rõ, hai năm trước cả hai chúng ta cùng nhau nhập môn, chỉ là khi đó sư...tỷ..., cũng không có phân phối cùng một chỗ với ta, hôm nay sao đột nhiên sư tỷ đây lại trở thành môn đồ của Mộ Dung sư thúc vậy?”

Thiếu nữ với hai núm đồng tiền trên mặt khẽ giật giật nói:

“Là chính ta tự yêu cầu đến Linh Nguyệt Phong, Lưu Thủy Phong không có thích hợp với ta.”

“A!”

Lâm Khiếu Đường khẽ lên tiếng, hỏi:

“Không biết phương danh của sư tỷ?”

Cô gái xinh đẹp có chút xấu hổ nói:

“Viên Linh Linh!”

“Không biết Viên sư tỷ tìm ta có chuyện gì chăng?”

Lâm Khiếu Đường khéo léo hỏi.

Hai năm trước cô gái này với chính mình cùng nhau nhập môn, do tuổi còn trẻ, bởi vậy Viên Linh Linh có ấn tượng cực kỳ khắc sâu, tuổi còn nhỏ mà tu vi đã cao hơn những tu luyện giả bình thường nên tương đối hấp dẫn sự chú ý với người khác, nhưng sau lại phát hiện người này tư chất không cao liền nhanh chóng bị lãng quên.

Hôm nay gặp lại, Viên Linh Linh đối với thanh niên này ấn tượng cũng tốt, trước một tiếng sư tỷ, sau một tiếng sư tỷ nghe thật là thuận miệng, phải biết rằng trong môn phái có thể gọi chính mình là sư tỷ cũng không có vài người, mà thanh niên này nhìn qua so với mình nhỏ tuổi hơn một ít, kêu một tiếng sư tỷ cũng là danh chính ngôn thuận, nên trong lòng Viên Linh Linh rất sáng khoái, cảm giác được làm trưởng bối thật là tốt, cho dù chỉ là non nửa trưởng bối.

“Khái...khái...”

Thấy Viên Linh Linh cười khúc khích, Lâm Khiếu Đường ho khan hai tiếng, người này mới hồi phục lại tinh thần.

Biết chính mình thất thố, khuôn mặt Viên Linh Linh ửng đỏ, nói nhanh:

“Sư phụ để sai ta tới thông báo cho người một tiếng. Một tháng sau Thiên Hà Tông sẽ từ các đệ tử mới nhập phái trong vòng mười năm chọn ra mười người tham gia ”vạn sơn tân nhân đại hội”, vậy người một tháng tới cố gắng tu luyện. Đến lúc đó đại biểu Linh Nguyệt Phong đi tham gia.”

Lâm Khiếu Đường kỳ lạ chỉ vào mũi mình mà nói: “Một mình ta?”

Viên Linh Linh ngửa tay che miệng cười nói:

“Đương nhiên không phải, còn có ta cùng Thái sư huynh.”

Lâm Khiếu Đường kỳ quái dựng thẳng ngón tay lên, có chút không hiểu nổi hỏi lại:

“Ba người sao?”

Viên Linh Linh gật đầu khẳng định nói:

“Tất nhiên, chỉ có ba chúng ta. Bởi vì Linh Nguyệt Phong gần mười năm nay cũng chỉ thu ba người chúng ta mà thôi, trước đó cũng không có đệ tử mới gia nhập. Muốn phái người tham gia tuyển chọn ngoài ba chúng ta ra không còn ai khác.”

Lâm Khiếu Đường tự nhiên không muốn tham gia loại hoạt động phải xuất đầu lộ diện này, chính mình đang ẩn dấu thực lực, lại càng không muốn phân tán tâm lực, thế nhưng nếu không tham gia sẽ làm cho nha đầu Mộ Dung San kia mất hứng vì thế nhất định sẽ tìm mình gây phiền phức, bất quá chỉ cần mình cố ý thua trận không phải là xong việc hay sao?

Viên Linh Linh đứng bên cạnh thấy vị Lâm sư đệ này không nói lời nào, liền nói tiếp:

“Sư phụ nói, Linh Nguyệt Phong tại Thiên Hà Tông có thực lực khá mạnh, nhưng trong núi bất kể là tổ sư hay các đệ tử từ trước đến nay có sự việc gì cũng quyết không là người đứng sau, sư phụ nói chúng ta ba người đều phải tiến nhập vào danh sách mười người cuối cùng nếu không tại thạch thất bên cạnh động phủ của nàng diện bích ba năm. Đây chính là yêu sách.”

Ta kháo, trong lòng Lâm Khiếu Đường quát to một tiếng, bất quá tâm tình cũng nhanh chóng ổn định trở lại, nghĩ đến chính mình gia nhập môn phái hai năm hoàn toàn ở lại trong được viên này, hầu như không cùng ai quan hệ qua lại, bộc lộ tài năng không phải là chuyện tốt, nhưng làm rùa đen rút đầu vị tát đã tốt hơn, chí ít cũng phải cho người ta biết chính mình là đệ tử Thiên Hà Tông.

“Được rồi sư tỷ, sư đệ đã biết, một tháng sau chắc chắn sẽ tham gia.”

Lâm Khiếu Đường bình tĩnh trả lời.

Viên Linh Linh gật đầu lại nói:

“Được rồi, sư phụ còn nói, nếu cảm thấy tu luyện có khó khăn thì nàng có thể trực tiếp chỉ đạo cho một tháng, nếu cảm thấy không cần như vậy phải thu được kết quả nhất định, bằng không quay lại diện bích ba năm thời gian, vì thế đừng có tự tin quá độ.”

Ta kháo a! Lâm Khiếu Đường lần thứ hai thâm mắng trong lòng, Mộ Dung San này quả thật có điểm bá đạo, xem ra việc trùng quan lại phải chờ một đoạn thời gian vậy, việc mấu chốt này nếu như bị phát hiện không phải nỗ lực bao năm của chính mình lại đổ xuống sông xuống biển hay sao.

“Sư đệ bất tài, phi thường mong sư tỷ chỉ điểm cho một...hai...a!”

Lâm Khiếu Đường làm bộ đáng chờ mong nói.

Viên Linh Linh cũng làm bộ đáng như sớm có dự liệu như vậy, cười nói:

“Hi hi, mặc dù sư phụ trong môn phái cũng không tính là cao nhân gì, thế nhưng với những người cùng giai lại thật sự nổi bật a, tu vi sư giai đỉnh cấp hơn nữa một thân đạo pháp tuyệt diệu cùng mấy bảo bối lợi hại, cùng giai ai có thể sánh bằng đây, sư đệ lựa chọn thật là sáng suốt, sư tỷ bảo đảm ngươi sẽ không hối hận a!”

Đã hối hận rồi! Nhưng sắc mặt Lâm Khiếu Đường không đổi, một tia dị dạng cũng không thấy, bộ dáng chân chất, tay gãi sau gáy nói:

“Sư tỷ, vậy được viên này nên xử trí ra sao đây?”

“Không cần quan tâm, ban ngày sư đệ có thể sang bên kia theo sư phụ, buổi tối liền trở lại được viên, sư phụ nói chuyện tình ở đây cũng không có nhiều, sư đệ hẳn là có thể ứng phó được.”

Viên Linh Linh ung dung nói.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường hơi đổi, cười khổ một chút, Mộ Dung San này chèn ép thật quá mức, nếu mình đã là đệ tử mới nhập môn, vậy chỉ có thể có bộ dáng của một tân tiến đệ tử mà thôi, đành phải chấp nhận một hiệp ước bất bình đẳng a.

“Sư đệ, trực tiếp đi thôi, ta dẫn ngươi đến gặp sư phụ! Thái sư huynh hẳn là đã tới rồi.”

Viên Linh Linh nói xong, tay ném ra, điệp hình phi hành pháp khí (pháp khí phi hành hình chiếc lá) đã hiện ra.

Lâm Khiếu Đường cũng không nói thêm điều gì, nhanh chóng bước lên trên, Viên Linh Linh đứng ở phía trước khẽ niệm một tiếng, điệp hình phi hành pháp khí lập tức hướng lên không, phi hành cực nhanh.

Diệp hình phi hành pháp khí dưới sự khống chế của Viên Linh Linh, bay lượn ổn định, thiếu nữ này cũng mang vài phần khoe khoang, khó có được cơ hội cùng một “tiểu sư đệ” tu vi so với mình thấp hơn, không trêu đùa thoải mái thì đợi đến lúc nào đây.

Lâm Khiếu Đường nhìn lại, cũng cười mà không nói gì, với trình độ kỹ xảo phi hành cùng tốc độ loại này, trong mắt hắn kỳ thực không đáng nhắc tới, có thể nói so với rùa chạy không khác nhau là mấy.

“Lâm sư đệ, ngươi có muốn sử dụng điệp hình phi hành pháp khí hay không?”

Viên Linh Linh đột nhiên hỏi.

“Sẽ thử qua một chút!”

Lâm Khiếu Đường đơn giản trả lời.

“Ta dạy cho ngươi, thế nào? Sư phụ nói hiện tại lĩnh ngộ đối với khống chế điệp hình pháp khí của ta rất cao, chỉ một năm đã hoàn toàn nắm giữ, trong thế hệ đệ tử ngang hàng cũng được xem là lợi hại đó.”

Viên Linh Linh tự hào nói.

Lâm Khiếu Đường nghe vậy, lập tức nói:

“Kỹ thuật phi hành của sư tỷ đích xác thật lợi hại, sư đệ cảm thấy xa xa không bằng... A, sư tỷ thực nguyện ý dạy sư đệ sao?”

Viên Linh Linh nháy mắt mấy cái nói:

“Sư đệ đã muốn vậy có hay không bao nhiêu thành ý đây?”

Nhìn Viên Linh Linh mập mờ dùng ám ngữ, Lâm Khiếu Đường một trận đổ mồ hôi, không nghĩ tới cô gái nhìn qua có vẻ hồn nhiên như vậy nhưng thực tế lại là một nữ tử vô cùng tinh ranh.

Lâm Khiếu Đường giả vờ như không biết gì nói:

“Ý tứ của sư tỷ chính là...?”

Viên Linh Linh chu miệng nói:

“Sư đệ thật không biết hay cố ý không biết, đương nhiên là giao học phí bao nhiêu, chỉ cần năm nguyên thạch, sư tỷ sẽ đem toàn bộ tâm đắc chia sẻ cùng người, cho người trong thời gian ngắn nhất có thể thoải mái tự do bay lượn, tại ‘Vạn sơn tân nhân đại hội’ tuy phi hành kỹ thuật không quá quan trọng nhưng không có lại rất bất lợi a.”

Lâm Khiếu Đường giả bộ vô cùng lo lắng, suy xét cân nhắc một hồi lâu, sau đó khó khăn lấy ra mấy khối nguyên thạch từ trong người, giao vào tay Viên Linh Linh nói:

“Sư tỷ, đây là gần mười năm tích góp của đệ a, người trước tiên cầm lấy, chỉ là trong một tháng tới cần phải chiểu cổ ta nhiều hơn a!”

Viên Linh Linh vui vẻ tiếp nhận số nguyên thạch, trực tiếp thu vào trong túi trữ vật nói:

“Yên tâm đi, sư tỷ chắc chắn sẽ đem toàn bộ linh ngộ truyền lại cho người, chỉ cần người tử mĩ suy nghĩ, bảo đảm một tháng sau người thuận lợi tiến nhập danh sách mười người cuối cùng, không phải lo lắng đi diện bích a.”

Mấy khối sơ cấp nguyên thạch trong mắt Lâm Khiếu Đường tự nhiên không tính là gì cả, nhưng với sĩ giai tu luyện giả mà nói chính là một thu nhập khả quan, hàng tháng tông phái phát cho mỗi đệ tử một khối nguyên thạch chính là bổng lộc nhưng thực chất cũng là tiền công a, vì trong môn phái thấp giai đệ tử thật ra cũng không có ai được nhàn rỗi cả.

Nhìn sự vui vẻ của Viên Linh Linh khi nhận mấy khối nguyên thạch, Khiếu Đường không khỏi cảm thán trong lòng, chỉ cần gia nhập vào tu luyện giới không lâu, bất kể là ai cũng biến thành một kẻ tư lợi, đó chính là một nguyên tắc tàn khốc khắc nghiệt của tu chân giới. Lợi dụng tất cả cơ hội, thủ đoạn để cướp đoạt tài nguyên tu luyện là một tố chất không thể thiếu của mỗi tu luyện giả, bằng không hết thảy đều là dấu chấm hết.

Bay được gần nửa canh giờ Viên Linh Linh mới đưa Lâm Khiếu Đường tới nơi, động phủ của Mộ Dung San nằm giữa lưng chừng núi trên Linh Nguyệt Phong.

“Sư phụ, đồ nhi đã đem Lâm sư đệ mang đến đây!”

Viên Linh Linh vừa thấy Mộ Dung San liền lập tức thi lễ cung kính nói.

Mộ Dung San hồ hững liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường rồi nói:

“Các người đều vào cả đi!”

Đi vào động phủ, không gian bên trong cũng không nhỏ, tiến nhập vào trong một gian thạch thất so với tưởng tượng còn lớn hơn, chiều rộng có tới hơn ba mươi trượng, chiều cao ít nhất cũng phải hơn mười trượng. Đích thực là không nhỏ a.

Một gã hán tử trung niên đang ngồi xếp bằng chính giữa thạch thất, nhắm mắt tĩnh tu, đúng là người hai năm trước cùng Lâm Khiếu Đường tiến nhập làm môn hạ Linh Nguyệt Phong, thấy có người tiến đến, trung niên hán tử chậm rãi mở hai mắt.

Mộ Dung San nhìn Lâm Khiếu Đường và trung niên hán tử nói:

“Sắp tới môn phái sẽ để cho các đệ tử mới gia nhập tiến hành thi đấu trắc thí, Linh Nguyệt Phong ta xưa nay không cùng người tranh đấu, thế nhưng cũng không thể làm mất mặt mũi của gia sư, vì vậy lần trắc thí này cả hai người các người đều phải thông qua, mà hiện tại sư phụ các người đang bế qua còn chưa ra, hiện tại do ta chỉ đạo các người trong một tháng này, gian khổ còn ở phía trước, nếu là có người chịu không nổi mà rút lui thì đừng trách ta đuổi ra khỏi Linh Nguyệt Phong, thậm chí là đuổi ra khỏi môn phái, nếu đã chọn con đường tu luyện thì phải chuẩn bị tâm lý đầy đủ.”

Về mặt của Viên Linh Linh và Thái sư huynh nghiêm trọng, thậm chí trong lòng cảm thấy run sợ, đối với sự việc một tháng tới có vẻ rất lo lắng, chỉ có Lâm Khiếu Đường không lộ ra bất cứ biến hóa gì, phẳng phất như tất cả điều này đều không có quan hệ gì với hắn vậy.

Thái độ của Lâm Khiếu Đường đã làm Mộ Dung San có vẻ khó chịu, miệng cười nhạt nói:

“Lâm Khiếu Đường, trong ba người, người có tu vi thấp nhất, vì vậy sư thúc ta đối với người sẽ thêm phần chiều cố, từ giờ trở đi, mỗi ngày phải đeo phụ trọng đứng chống ngược ba canh giờ, đả tọa ba canh giờ toàn lực vận chuyển nguyên lực, cùng ba con thực hổ thú không ngừng giao thủ hai canh giờ, dùng mười lạp ‘kính đan’, lại dùng thêm một canh giờ đến bất thập chỉ tật phong điều, dùng hai canh giờ tu luyện đạo pháp cùng phù chú mà ta mới dạy người, canh giờ cuối cùng tiến hành điều tức, nếu có hạng mục nào không đạt yêu cầu liền phạt người một khối nguyên thạch, hai hạng không đạt phạt người ba khối nguyên thạch, ba hạng không đạt thì cắt bổng lộc của người trong vòng một năm tới.

Sắc mặt của Viên Linh Linh và Thái sư huynh tái nhợt, tu luyện kiểu này sao? Căn bản là ngược đãi con người a.

Lâm Khiếu Đường cũng mướt mát mồ hôi, không biết chính mình đã đắc trọng tội gì với vị ‘sư thúc’ này, tuy rằng những...điều kiện tu luyện hà khắc này với trình độ của hắn mà nói thì búng tay cũng có thể hoàn thành, thế nhưng muốn hoàn thành mà trước tiên với thực lực ẩn dấu tại sĩ giai sơ kỳ như hắn mà nói, nghiêm túc suy nghĩ lại quả thật có điểm khó khăn a.

Mộ Dung San nói xong không hề nhìn Lâm Khiếu Đường, lại hướng về phía Viên Linh Linh và Thái sư huynh giao nhiệm vụ, sau đó liền lập tức thi hành.

Đúng lúc này, Lâm Khiếu Đường đột nhiên thi lễ nói:

“Sư thúc, để không làm mất mặt của Linh Nguyệt Phong ta cùng sư tổ, đệ tử nguyện toàn lực ứng phó, không một câu oán hận, thế nhưng đệ tử xin hỏi một câu, mong sư thúc giải đáp!”

294. Chương 296: Hầu Gia Triệu Gia.

Mộ Dung San nhướng mày nói:

“Cứ nói đừng ngại!”

Lâm Khiếu Đường nhếch lông mi lên nói:

“Trước khi tới đây, đệ tử đã hỏi qua Viên sư tỷ, được viên nên xử trí như thế nào, sư tỷ nói sư thúc để cho đệ tử buổi tối quay lại trông coi, thế nhưng nhiệm vụ mà sư thúc phân phó lại hoàn toàn dùng hết 12 canh giờ trong ngày, như vậy hiển nhiên đệ tử không còn thời gian để chăm sóc được viên, đệ tử nên làm như thế nào cho phải?”

Mộ Dung San nhất thời nổi nóng, nhưng thực tế nàng đã quên hẳn chuyện này, suy nghĩ một chút rồi nói:

“Nếu như người có thể làm được như ta nói không sai một chút trong ba ngày, bản sư thúc ta sẽ giúp người quản lý được viên trong vòng một tháng.”

Viên Linh Linh và Thái sư huynh nhìn Lâm Khiếu Đường vô cùng ước ao, phải biết rằng họ không hề có ưu đãi này, Mộ Dung San cố ý thả cho hai người ba canh giờ để họ hoàn thành công việc trước kia, bất quá bọn họ cũng có chỗ chiếm ưu thế, ví dụ như linh đan mà họ được ban phát cao hơn Lâm Khiếu Đường hai cấp.

Nếu như Mộ Dung San đã nói như vậy, Lâm Khiếu Đường liền chấp tay, trước tiên đặt lên trên lưng một khối tinh thạch rất nặng, bước tới một góc động phủ, tụ tập nguyên lực, bắt đầu chống ngược.

Mộ Dung San bố trí nhiệm vụ tu luyện cho Lâm Khiếu Đường, đối với một tu luyện giả sĩ giai sơ kỳ bình thường mà nói, thậm chí có độ nguy hiểm nhất định, đặc biệt là cùng với ba con thực hổ thú giao đấu. Thực hổ thú chính là yêu thú cấp 4, tương đương với vệ giai đỉnh cấp, sống theo tập quán quần cư, năng lực hợp tác chiến đấu rất mạnh, ba con thực hổ thú liên hợp một chỗ tuyệt đối có khả năng chiến đấu một trận với sĩ giai trung kỳ.

Nhìn Lâm Khiếu Đường đi về một phía, trên mặt Mộ Dung San rõ ràng hiện lên một tia dị dạng, nàng không tin một tiểu tử chỉ có tu vi sĩ giai sơ kỳ, tư chất lại yếu kém đến cực điểm có thể hoàn thành nhiệm vụ mà nàng giao phó.

Thấy ba gã đệ tử bắt đầu tập trung tu luyện, Mộ Dung San cũng tìm một góc trong thạch thất (gian phòng bằng đá) ngồi xuống tĩnh tọa, bắt đầu nhắm mắt vào tu luyện.

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua, một ngày một đêm cứ như vậy qua đi.

Thế nhưng lúc này thần tình của Mộ Dung San lại đứng ngồi không yên, nàng như thế nào cũng không nghĩ ra được, tiểu tử kia cứ nhiên kiên trì được tới tận ngày hôm nay, tuy rằng nhìn qua vô cùng gian nan, thế nhưng chung quy vẫn không xuất hiện sai lầm nào.

Mộ Dung San cố ý gia tăng độ khó khi truyền thụ kỹ nghệ mới, thế nhưng lại không thể làm gì được Lâm Khiếu Đường, hắn vẫn luôn thuận lợi đạt tới yêu cầu.

Ngày thứ ba kết thúc, Mộ Dung San chỉ có thể sấm mặt hắng giọng. Đành phải rút ra hai canh giờ mỗi ngày để tới được viên quản lý công việc tại đó.

Cứ như vậy, thời gian một tháng nhẹ nhàng trôi qua, Lâm Khiếu Đường lấy nghị lực kinh người hoàn thành tất cả nhiệm vụ tu luyện mà Mộ Dung San đề ra. Chỉ ít thì trong mắt của những người khác thì đúng là như thế.

Cái nhìn phiến diện lúc đầu của Mộ Dung San cũng từ từ chuyển biến. Đối với gã đệ tử họ Lâm này cảm thấy vô cùng bội phục. Tư chất kém một chút không quan hệ, chỉ cần chăm chỉ. Cuối cùng vẫn có thu hoạch nhất định.

Địa điểm được chọn lựa để thiết kế lôi đài chính là Ngọc Điện Phong, nơi này non xanh nước biếc, địa nguyên sung túc, hơn phân nửa diện tích được trồng thảo dược rất quý giá. Hàng năm đều có mấy trăm cây thảo dược thành thực đã sinh trưởng từ năm trăm năm trở lên.

Bất quá đệ tử của Ngọc Điện Phong lại ít ỏi đến thảm thương, lại chủ yếu là những người già yếu. Nhiệm vụ chính mỗi ngày chính là chăm sóc tỉ mỉ toàn bộ dược thảo quý giá. Đã không có thù lao gì béo bở lại khô khan buồn chán đến cực độ.

Dưới sự dẫn đầu của Mộ Dung San, ba người Lâm Khiếu Đường đi tới sườn núi Ngọc Điện Phong từ rất sớm, trên một mảnh đất trống bằng phẳng, được thiết kế làm lôi đài.

Thiên Hà Tông ngoại trừ ba ngọn núi cao nhất chính giữa ra thì còn có sáu ngọn núi chính khác, phân bố rộng khắp, sau ngọn núi này là nơi chủ yếu thu nạp đệ tử.

Ngoài Ngọc Điện Phong ra, còn có Lưu Thủy Phong, Linh Nguyệt Phong, Thanh Vân Phong, Kim Lăng Phong, và Mộc Nhai Phong.

Phong chủ của sáu ngọn núi này chính là sáu trưởng lão của Thiên Hà Tông, sáu ngọn núi này hầu như đã thu nạp hơn phân nửa đệ tử của toàn bộ Thiên Hà Tông, còn thực lực chiến đấu thì lại chiếm tới 9 thành trong môn phái, tất nhiên Ngọc Điện Phong là một nơi đặc biệt. Những đệ khác tuy có nhân số tương đối nhiều nhưng đều là đệ tử ngoại sự, chủ yếu là được phân phó giải quyết nhiều công tác rắc rối trong môn phái.

Lâm Khiếu Đường đến quá sớm nên hơi có chút buồn chán, nhìn xung quanh, đệ tử không ít, thế nhưng hầu như đều là đơn độc mà đến, trên mặt mỗi người đều tràn ngập tự tin và chờ mong, hiển nhiên đối với trận chiến sắp tới có lòng tin rất lớn.

Theo thời gian dần dần tới gần, đệ tử đến trình diện càng lúc càng nhiều, có một số kết thành đoàn đội mà tới, còn có một số lại là do trưởng bối dẫn đầu mà đến.

Chỉ một lúc đã có hơn trăm người, điều này thực tế đã nằm ngoài dự liệu của Lâm Khiếu Đường, dựa theo suy tính, trong vòng mười năm Thiên Hà Thông hẳn là không thu nạp đến một trăm người đệ tử mới đúng.

Viên Linh Linh nhìn ra sự nghi hoặc của Lâm Khiếu Đường, ra vẻ tri thức vô cùng uyên bác nói:

“Lâm sư đệ, kỳ thực hiện tại mới có hơn phân nửa số người đến mà thôi.”

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói:

“Mỗi năm năm mới thu nhận đệ tử mới một lần, mỗi lần cũng chỉ có vài chục người mà thôi, như thế nào lại nhiều như vậy?”

Viên Linh Linh cười nói:

“Cách năm năm tuyển nhận đệ tử mới một lần, đó chỉ là nhằm vào những tán nhân mà thôi, quy mô của môn phái chúng ta trong Nam Xuyên Giới cũng được coi là lớn, hầu như năm nào cũng có người mới được tuyển nhận, chỉ là đại đa số có xuất thân từ những gia tộc tu luyện lớn nhỏ mà thôi.”

Lâm Khiếu Đường bình tĩnh nói:

“Thì ra là thế!”

Đúng lúc này, đám đệ tử xung quanh đột nhiên rối loạn, chỉ thấy xa vời có một chiếc bồ đoàn thật lớn bay tới, bên trên có năm người đang đứng, bốn nam một nữ, trong đó có một trung niên nhân vóc người mập mạp tỏa ra nguyên khí rất mạnh, đã đạt tới tu vi sơ giai hậu kỳ, bốn người còn lại cũng không hề kém, đều có tu vi sơ giai hậu kỳ.

“Mau nhìn kia, kia chẳng phải là Kim Lăng Phong Triệu Hàng, Triệu sư huynh hay sao?”

“Không thể như vậy, nghe nói tộc nhân trực hệ của Triệu gia, mười lăm tuổi đã tiến vào sơ giai, hiện tại ngay cả hai mươi tuổi còn chưa tới cơ mà!”

“Từ long kiếm pháp của Triệu gia chính là cao giai đạo kỹ, có người nói rằng khi tu luyện đến tầng thứ sáu có thể ngự kiếm điều khiển, ngày hôm nay nếu như ai đó đụng tới Triệu sư huynh quả thực là không may mắn rồi.”

“Ai, đệ tử giống như Triệu sư huynh cần gì phải đến những nơi như thế này giúp vui cơ chứ, trực tiếp để cho hắn trúng cử có phải nhẹ nhàng hay không?”

“Thân là trực hệ đại gia tộc chính là tiện nghi a. Triệu gia có tới hơn mười người gia nhập vào bản phái, thực lực của gia tộc cũng bởi vì như vậy mà tăng lên một mức lớn, đứng phía sau Triệu sư huynh chính là Triệu Minh sư thúc, nhập phái năm mươi năm, hôm nay đã có tu vi sơ giai hậu kỳ, là một trong những người có hi vọng đột phá sơ giai tiến vào đại sơ giai nhất.”

Đoàn người xung quanh liên tục truyền ra những âm thanh bàn luận, rất hiển nhiên những đoạn đối thoại này đều đã thu vào trong tai của Lâm Khiếu Đường.

Tinh quan trong đôi mắt của trung niên nhân mập mạp chợt lóe lên, đem đoàn người đông đảo trong sân quét qua một bên, khi nhìn thấy đạo thân ảnh lương lệ, lập tức cười cười, thôi động bồ đoàn hướng về phía thân ảnh lương lệ.

“Mộ Dung sư muội, gần đây có khỏe không?”

Gã mập mạp dẫn theo bốn tên đệ tử hạ xuống gần Mộ Dung San, cười ha ha ân cần thăm hỏi.

“Tất cả vẫn như thường, không nhọc đến sư huynh quan tâm!”

Biểu tình của Mộ Dung San không biến đổi, ngữ khí cực kỳ lãnh đạm.

Triệu Bàn (gã mập mạp họ Triệu chứ không phải tên thật) không hề tức giận, đôi mắt híp lại thành một đường tựa hồ như rất hài lòng, người khác không hề nhìn thấy nhân thân của hắn như thế nào:

“Mộ Dung sư muội, gần đây sư huynh nghe được rất nhiều lời đồn về giao dịch giữa Mộ Dung gia các người và hầu gia, không biết sư muội có nghe thấy hay không?”

Mộ Dung San nhẹ nhún mày:

“Từ khi nhập phái, ta đã không còn hỏi đến chuyện gia tộc, bọn họ giao dịch cái gì là chuyện của bọn họ.”

Biểu tình trên mặt Triệu Bàn hiện rõ sự kinh ngạc, lắc đầu nói:

“Nói như vậy thì chắc là Mộ Dung sư muội không biết chuyện gì rồi, hắc hắc hắc, thân là thế gia vọng tộc, đúng là không thay đổi, đáng tiếc a!”

Thấy gã mập mạp mờ mờ ám ám, trên mặt Mộ Dung San lộ ra hàn ý lạnh nhạt nói:

“Triệu sư huynh có chuyện gì cứ nói thẳng, không cần phải ra vẻ huyền bí.”

“Ha ha, nhiều năm như vậy trôi qua mà tính tình của Mộ Dung sư muội vẫn không hề thay đổi a, thảo nào người nhà Mộ Dung lại có thành kiến với sư muội như vậy, đã bàn bạc gả sư muội cho Hầu sư huynh.”

Triệu Bàn đầu tiên là cười cười, nhưng khi nói xong lại hiện ra vẻ tiếc nuối.

Thân thể của Mộ Dung San mạnh mẽ chấn động, miệng hơi nhếch lên, trong mắt phun lửa, vô cùng tức giận.

Đúng lúc này Triệu Bàn lại làm bộ dáng nhìn về hướng xa xa nói:

“Nói người, người liền tới, sư huynh đến rồi!”

Thời gian dần dần trôi đi, số đệ tử trong sân càng ngày càng nhiều hơn, chỉ thấy xa xa có một pháp khí phi hành hình chiếc lá màu trắng đang bay tới, bên trên còn có bốn người đang đứng, cách một đoạn thời gian lại bộc phát, hơn nữa lần sau mạnh mẽ hơn hẳn lần trước.

“Ngay cả đạo sư tuổi còn trẻ nhất của Thiên Hà Tông cũng đến tham gia, xem chừng chúng ta quay trở về đi thôi!”

“Đứng bên cạnh Hầu sư thúc chính là một hậu bối thiên tài của Hầu gia, tên là ”Phi Hồng Nhất Kiếm” Hầu Vũ Bằng, Hầu sư huynh đó hay sao?”

“Ngoại trừ hắn ra còn có ai vào đây? Hai mươi tuổi đã tiến nhập sư giai, thân thể thực ngũ nguyên môi, tư chất tuyệt cao, quả là thiên chi kiêu tử, đừng nói là Hầu gia, cho dù là trong môn phái cũng là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, qua vài thập niên nữa, sợ là vị Hầu sư huynh này phải đổi thành Hầu sư tổ mất rồi.”

“Có những đệ tử đại gia tộc này phía trước, những đệ tử tán nhân chúng ta biết khi nào mới có thể biểu hiện tài năng a!”

“Người cũng đừng suy nghĩ, người ta muốn tài nguyên có tài nguyên, muốn tư chất có tư chất, tám đời chúng ta cũng không thể cản nổi người ta.”

Nghe được những lời đối thoại này, Lâm Khiếu Đường hơi lắc đầu, những người này cho dù là ở trong gia tộc tu luyện đi chăng nữa, sợ là cũng không có thành tựu gì, với tâm cảnh như thế này thì còn mong đợi gì.

Trong Thiên Hà Tông, đệ tử xuất thân từ đại gia tộc tu luyện thực tế không hề ít, Kim Lăng Phong là Triệu gia, Thanh Vân Phong là Hầu gia, Linh Nguyệt Phong có Mộ Dung San, tự nhiên xuất thân từ Mộ Dung gia rồi.

Người đến trong lời nói của Triệu Bàn nhanh chóng hạ xuống bên cạnh Mộ Dung San, dẫn đầu chính là gã thanh niên xấu xí mà lúc Lâm Khiếu Đường cùng tám người khác vừa mới thông qua trắc thí gặp bên ngoài động phủ, người này chính là gã Hầu sư huynh muốn lấy ba người trong nhóm Lâm Khiếu Đường làm nô lệ cho hắn.

Ấn tượng của Lâm Khiếu Đường đối với người này cực kỳ không tốt, nhìn hình dạng bên ngoài đã rõ ràng không phải là kẻ tốt đẹp gì, khuôn mặt với ngũ quan vĩnh viễn quần quít với nhau cùng một chỗ, làm cho người khác nhìn vào có cảm giác cực kỳ âm hiểm.

Thanh niên xấu xí lần này dẫn đầu đội ngũ của Thanh Vân Phong, đứng bên trái chính là một thiếu niên chưa thoát khỏi tính trẻ con, một thân tu vi đã đạt tới sư giai sơ kỳ, chính là một trong những đệ tử mới được trọng điểm bồi dưỡng của Thiên Hà Tông, Hầu Vũ Bằng

“Mộ Dung sư muội, vi huynh muốn nhìn thấy người quả thực là khó khăn a, mấy tháng nay vi huynh đã đến Linh Nguyệt Phong cầu kiến nhiều lần, đều bị lấy cớ bế qua từ chối, sư muội cách người nhìn dậm đối với người khác thì thôi, thế nhưng vị hôn phu như sư huynh sao lại không gặp đây chứ?”

Hầu Tử Kiện bước tới gần thẳng thắn nói, trong ánh mắt nhìn Mộ Dung San lóe lên một tia tham lam.

“Tất cả còn chưa rõ ràng, còn thỉnh Hầu sư huynh ăn nói tự trọng!”

Mộ Dung San ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt, lạnh lùng nói.

“Ha ha, cả ngày người nhốt mình trong thạch thất nên không biết cũng đúng thôi, hôn ước giữa hai chúng ta từ ba tháng trước đã được hai tộc trưởng định đoạt từ sớm, chỉ còn chờ sự phụ của ta Thanh Vân Tử mang theo sính lễ tới Linh Nguyệt Phong hướng Linh Nguyệt sư thúc cầu hôn nữa thôi, khi sư phụ và sư thúc gật đầu, ta và sư muội lập tức thành hôn, đến lúc đó ta và sư muội có thể cùng nhau song tu rồi!”

Hầu Tử Kiện làm bộ dáng tươi cười đầy mặt nói, thế nhưng trên mặt hiện rõ nét dâm đãng làm cho người khác chán ghét.

“Ha ha, Triệu Minh trước tiên xin chúc mừng mối lương duyên của sư huynh và sư muội a!”

Triệu Bàn đột nhiên cười to.

Đối với hai gã khốn kiếp, một béo một xấu xí trước mắt cùng tung nhau qua lại, Lâm Khiếu Đường tự nhiên rất coi thường, nhưng đối với chuyện của Mộ Dung San lại không có bao nhiêu hứng thú, chỉ là thú vị đánh giá Hầu Vũ Bằng, người này với tuổi còn trẻ như vậy đã tiến vào sư giai, tư chất quả thực rất cao, một lúc nữa, khi dự tuyển sẽ là đệ tử trong sân không có bao nhiêu người là đối thủ...

295. Chương 297: Một Trận Đánh Quỷ Dị.

Dưới việc áp đặt hôn sự, nếu không phải hôm nay còn xuất sơn, lần này bị triệu hồi, hai bên một trước một sau thúc giục, tâm trạng của Mộ Dung San trở nên cực kỳ bất ổn, tâm tư vô cùng hỗn loạn, hai mắt lạnh lẽo, đối với quyết định của trưởng lão gia tộc nàng không thể lý giải được, kỳ thực từ vài năm trước, nàng cũng đã biết được giao dịch của hai họ Mộ Dung gia và Hầu gia.

Mộ Dung San thế nào cũng không nghĩ đến gia tộc cư nhiên đem mình trở thành một bộ phận trong sự giao dịch này.

Ánh mắt bỗng nhiên biến đổi cực kỳ kiên quyết, Mộ Dung San nói:

“Hầu sư huynh, mặc kệ gia tộc tính toán ra làm sao, chỉ cần gia sư không đồng ý, vậy thì không có tính toán gì hết! Vả lại, nếu tu vi sư huynh không vượt lên trước tu vi của sư muội, cho dù có thành hôn thì cũng sẽ không có việc hai ta cùng song tu đâu.”

Mộ Dung San khinh thường nói với Hầu Tử Kiện, bị làm trò trước mặt nhiều đệ tử như vậy, Hầu Tử Kiện có chút nổi giận nhưng cũng không tiện phát tác, chỉ là trong mũi có chút khó thở, gắt gao nhìn Mộ Dung San cùng ba gã đệ tử phía sau nàng, sau đó liếc mắt với Hầu Vũ Bằng đứng sau mình một cái với thâm ý cực kỳ dễ thấy.

Ý đồ của Hầu Tử Kiện rất rõ ràng, ý muốn để Hầu Vũ Bằng nhân lúc dự tuyển giáo huấn một chút ba gã tân đệ tử Linh Nguyệt Phong kia cho thật tốt.

Biểu tình của Mộ Dung San cực kỳ chán ghét liền ly khai, ba người Viên Linh Linh yên lặng bước theo sau, đến khu đất trống phía bên kia, Mộ Dung San với sắc mặt khó chịu xoay người nói:

“Thời điểm tỉ thí, người của Kim Lăng Phong và Thiên Vân Phong rất có thể sẽ làm khó dễ các người, hiện tại trong tay ta còn có vài đạo phù tương đối lợi hại, thời khắc nguy hiểm hẳn là có thể bảo trợ các người khỏi bị thương, nếu có thể sử dụng một cách xảo diệu, nói không chừng phần thắng sẽ về tay các người là rất lớn.”

Tiếp nhận hai phần cao cấp đạo phù, Viên Linh Linh với vẻ mặt trịnh trọng nói:

“Sư phụ yên tâm, đệ tử sẽ nhất định không làm người mất mặt.”

Mộ Dung San vui mừng gật đầu, tuy nhiên trong lòng cũng không được thoải mái, mắt nhìn chung quanh có vẻ hỗn loạn, chính mình bước vào sư giai đã có bốn, năm mươi năm nay cũng chưa thể bước tiếp vào đại sư giai, dừng chân tại sư giai hậu kỳ đã ba mươi năm thời gian mà không hề tiến thêm, nếu có thể bước vào cánh cửa đại sư giai thì gia tộc tự nhiên vô pháp khống chế được mình.

Mộ Dung gia trong các gia tộc tu luyện chiếm vị trí không cao nhưng cũng chẳng thấp, nhiều nhất là trong các tu luyện gia tộc cũng có đệ tử trực hệ có hi vọng tiến vào cánh cửa đại sư giai, sau khi chiến loạn kết thúc, gia tộc thực sự tích cực bồi dưỡng các lớp đệ tử thế hệ tiếp theo, cũng vì vậy mà Mộ Dung gia có nhu cầu cấp bách với một số lượng lớn tăng nguyên đan dược.

Thế nhưng Mộ Dung gia hiện nay từ trên xuống dưới cũng không có ai là luyện dược sư. Chỉ có thể hướng ra bên ngoài thu mua, cứ như vậy tiêu phí thực sự là quá lớn, vì vậy liền cùng Hầu gia, một gia tộc chế thuốc lớn nhất trong Vạn Sơn Đạo Minh để tiến hành giao dịch trong thời gian dài.

Hầu gia trùng hợp coi trọng thế lực cùng những bí tịch lợi hại của Mộ Dung gia. Thế nhưng chỉ với hai thứ đó chỉ có thể bảo trì giao dịch trong một đoạn ngắn thời gian chứ không có khả năng duy trì giao dịch hiệp nghị trong một thời gian dài được.

Vì thế Mộ Dung gia liền nghĩ đến phương pháp liên gia cưới hỏi. Thế nhưng Hầu gia là một đại gia tộc, việc này quả thật quá dễ dàng, không có gia sản lớn hay thế lực nhất định hẳn là không lọt vào tầm mắt của họ. Dù sao một đại gia tộc tu luyện nhìn trúng trước hết vẫn là tư chất, như vậy khi song phương kết hợp việc sinh hạ hài tử mới có những thiên chất ưu việt, khả năng sản sinh thực ngũ nguyên môi càng cao hơn một bậc.

Mộ Dung gia một đời gần đây cả ba nữ nhân ưu tú đều được gả ra ngoài. Mộ Dung San cũng không nghĩ đến cư nhiên lại thêm cả chính mình. Chỉ là nàng có điểm không rõ đám hỏi lần này, thật không biết có khả năng đem lại sự hưng thịnh cho gia tộc được hay không?

Ngay lúc Mộ Dung San còn đang rơi vào trầm tư, một tiếng va chạm cực lớn đem nàng quay trở lại hiện thực. Dự tuyển tỷ thí đã bắt đầu.

Nhìn trận tranh đấu giữa sân của hai gã đệ tử, Lâm Khiếu Đường đứng ở bên cạnh không khỏi ngáp ngáp vài cái. Với cấp bậc chiến đấu, loại này thật không làm động đến sự hứng thú của hắn.

Sĩ giai, thủ đoạn cực mạnh chỉ có thể nói tới đạo phù, còn về phương diện kỹ nghệ thì cũng chỉ trong giới hạn nhất định mà thôi.

Đệ tử tham gia dự tuyển có tới hơn bốn trăm người, bởi vậy không thể không có giới hạn về thời gian, hai gã đệ tử lên sân thi đấu cũng chỉ có nửa nén nhang thời gian, điểm đến là ngừng, nếu không phân ra thắng bại, liền do những người thủ tọa mấy ngọn núi đứng ngoài sân tiến hành phán đoán định đoạt thắng thua.

Toàn bộ quá trình tỉ thí diễn ra cực kỳ nhanh chóng, rất nhanh gần trăm tràng tỉ thí đã qua đi.

Viên Linh Linh nhìn Lâm Khiếu Đường một bên ngủ gà ngủ gật lộ vẻ kinh ngạc, chính mình tâm trạng khẩn trương, tim muốn nhảy cả ra ngoài, mà người này cư nhiên lại đang uống rượu với chu công nơi nào.

“Người tiếp theo, Linh Nguyệt Phong đệ tử Lâm Khiếu Đường đánh với Kim Lăng Phong đệ tử Triệu Hàng!”

Đứng bên sân một gã trung niên đệ tử lên tiếng hô lớn, tiếng nói có chút khàn khàn, đã qua hơn một trăm trận tỷ thí, muốn không sao ư, thật là khó a.

Ngoài sân một trận huyên náo, không ít đệ tử đều đang chờ đợi những đệ tử nổi danh trong tông phái hạ tràng, vị Triệu Hàng sư huynh này chính là một trong số những người đó.

Đôi mắt của Mộ Dung San chợt lóe lên mạnh mẽ, kiểu tỷ thí này không biết rốt cuộc là do ai an bài, đây đích thị là khi dễ người mà!

“Lâm sư đệ, Lâm sư đệ...”

Viên Linh Linh một bên nhẹ giọng la lên, một bên lấy tay đẩy đẩy.

Lâm Khiếu Đường lúc này mới giương đôi mắt, tự nhiên là không phải hắn đang ngủ, chỉ là không có tâm trạng quan khán tỷ thí mà thôi, chính vậy người ngoài cứ xem như hắn đang ngủ gà ngủ gật vậy.

“Đến ta rồi hay sao?”

Lâm Khiếu Đường nhìn một chút về bốn phía, mới hỏi một câu.

“Đúng vậy, đúng vậy, Triệu sư huynh đã chờ ở trên, người còn không mau xuất hiện, sẽ bị người ta chê cười đó.”

Hoàng đế không vội, thái giám đã lo, Viên Linh Linh lần này thật sự đã bị bộ dạng của Lâm sư đệ đánh bại thảm hại.

Nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường, Mộ Dung San không khỏi thở dài một hơi, cũng không nói gì thêm, lần này đích thị là Thiên Văn Phong cùng Kim Lăng Phong thông đồng với nhau, chỉ sợ chính mình đã suy nghĩ quá đơn giản, muốn cho ba người này qua trắc thí, sợ là không có nhiều khả năng a.

“Thỉnh Lâm Khiếu Đường lên lời đài!”

Bên sân, tên đệ tử trung niên phụ trách báo tên không thấy ai đi ra, lại la lớn một tiếng, trên mặt lộ biểu tình rất là khó chịu.

“Không biết người nào không may, xui xẻo lại đụng phải Triệu sư huynh.”

“Hoàn hảo là không phải ta a!”

“Hắc hắc, người không thấy rằng tên quỷ không may kia cũng sợ không dám lên lời đài thi đấu à?”

“Không thể như vậy sao, bắt quá phải nói lại, nếu như người, ta gặp phải Triệu sư huynh, sợ là cũng chỉ có thể buông xuôi mà thôi.”

“Đúng thế, đó là ‘phi hồng nhất kiếm’ mà ai cũng không muốn đối mặt a!”

Triệu Hàng đứng giữa sân, trên mặt không khỏi lộ ra tia tiếu ý, thầm nói, người này coi như sáng suốt, xem như là buông tha trắc thí, như vậy làm ta đỡ tốn không ít khí lực a, đành lại để đối phó với những tên lợi hại hơn là tốt nhất a.

Đúng lúc này, một gã thanh niên mặc lục sắc đạo bào chậm rãi đi vào giữa sân, biểu tình lười nhác như không đem Triệu Hàng để vào trong mắt.

Kỳ thực Lâm Khiếu Đường đã phi thường chú ý đến thái độ của mình, thế nhưng với tu vi quá cao so với giai vị mọi người xung quanh, thực sự vô pháp biểu lộ ra bộ dáng khiếp đảm được, thật là khó a, tận lực không được thành ra trong mắt mọi người lại có vẻ lười nhác vô tâm.

“Đầu óc của người này chẳng lẽ có vấn đề hay sao?”

Viên Linh Linh lú lú nói, không biết là đang hỏi sư phụ đứng trước mình hay là vị Thái sư huynh đang đứng cạnh bên.

Lâm Khiếu Đường đi vào giữa sân xong, bỗng nhiên xoay người liếc mắt Mộ Dung San nói:

“Mộ Dung sư thúc, đạo phù người vừa mới cấp đệ tử dùng thế nào đây? Phiền sư thúc truyền âm báo cho đệ tử biết, thời gian lâu quá, đệ tử có chút quên không nhớ rõ.”

Ngoài sân nhất thời nổi lên một trận cười lớn!

Viên Linh Linh thiếu chút nữa ngã ngựa xuống đất, thật có điểm không nhận ra đây chính là Lâm sư đệ của mình.

Mộ Dung San cau mày, trừng mắt liếc nhìn Lâm Khiếu Đường, bắt quá vẫn truyền âm lại một lần.

Đứng ở phía bên kia tràng đấu, Triệu Bàn cười ha hả nói:

“Mộ Dung sư muội, Linh Nguyệt Phong các người lần này dự tuyển trắc thí, thật đúng là xuất nhiều vốn a, ngay cả cao giai đạo phù cũng không tiếc lấy ra cho tân đệ tử sử dụng, làm như vậy để đẹp mặt Linh Nguyệt sư thúc sao? Chỉ là cấp cao giai đạo phù là có thể đi qua trắc thí sao? Chung quy còn phải nhìn thực lực bản thân a!”

Ngoài sân đông đảo đệ tử với vẻ mặt đồng tình nhìn Lâm Khiếu Đường, dường như muốn nói vị sư đệ này, hãy buông tha đi thôi!

Triệu Hàng chán ghét, tên chán sống kia lại dám khinh thường mình, nhất thời trên người nguyên lực đại trưởng, một luồng gió lớn mạnh mẽ dâng lên.

“Giả sư giai!”

“Triệu sư huynh cư nhiên đã đến giả sư giai, sư giai chỉ còn một bước nữa thôi!”

Ngay lúc đông đảo đệ tử còn đang giật mình, một tiếng quát lớn vang lên:

“Bắt đầu!”

Triệu Hàng không chút hoang mang, tay thủ thế nói:

“Lâm sư đệ, thỉnh!”

Lâm Khiếu Đường ý tứ đáp lễ, cũng không có nói gì, trong tay đã sớm hé ra đạo phù.

“Chân hỏa phù!”

Có người thấy tám đạo phù trong tay Lâm Khiếu Đường liền khê gọi, đây chính là chân chính cao giai đạo phù, uy lực mạnh không gì sánh được, coi như đẳng cấp sư giai cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Triệu Hàng lạnh lùng cười, thân thủ thế, một thanh kiếm màu hồng nhạt đã hiện trên tay!

Dưới lời đài một trận kinh hô, các đệ tử chính mắt thấy được ‘phi hồng nhất kiếm’ liền tán dương không thôi, không ít đệ tử tỏ ra cực kỳ hưng phấn.

“Lâm sư đệ, người phải cẩn thận!”

Triệu Hàng khinh miệt nói, bóng người đã nhoáng lên một cái tiêu thất tại chỗ.

Lâm Khiếu Đường bộ dạng như giật mình, tự giễu thầm nghĩ, chính mình cùng gã giả sư giai cư nhiên đứng ở chỗ này tỉ thí tài nghệ, người này động tác tựa như sen bò mà chính mình còn muốn làm bộ nhìn không thấy, đây quả thật là một môn học vấn cao thâm a, một nghệ thuật a.

Chúng đệ tử dường như thấy vị Lâm sư đệ này đang toát mồ hôi toàn thân, người này rõ ràng không thấy rõ được động tác của Triệu sư huynh, đứng giữa sân như bất động, có chút không biết làm sao.

Vẫn kiên trì chờ Triệu Hàng tới gần, thấy thời cơ không sai biệt lắm, Lâm Khiếu Đường làm bộ chân tay luống cuống, trong miệng như lắp bắp vài câu, đạo phù vung lên, chín đạo hỏa ảnh lấy Lâm Khiếu Đường làm trung tâm bắn ra, khung cảnh cực kỳ hoành tráng.

Một đạo kinh hồng xẹt qua, đang muốn một kích tất thắng Triệu Hàng đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng, liền thi triển cước pháp nhanh nhẹn tránh né thể hóa công, nhất thời đại loạn.

Lúc này phía dưới, trên mặt Mộ Dung San lộ một vẻ cực kỳ kinh ngạc, phải biết rằng coi như chính mình cũng không có khả năng đem ‘chân hỏa phù’ kia phóng ra chân thực hỏa diễm mà khống chế được như vậy, thật không còn chỗ nào để mà nói, càng không có khả năng cấp tốc phóng xuất ra nhanh đến như vậy.

Triệu Bàn cùng Hầu Tử Kiện vẻ mặt phần nộ nhìn Mộ Dung San, bọn họ tự nhiên không cho rằng một gã vệ giai sơ kỳ có thể đem đạo phù khống chế được tốt đến như vậy, mà cho rằng chính đạo phù có vấn đề, dù sao Linh Nguyệt tiên tử tại Thiên Hà Tông vốn nổi tiếng về tài chế phù, ngay cả những đạo phù mà các trưởng lão đang dùng cũng là do Linh Nguyệt tiên tử chế tạo.

Triệu Hàng thật cất lực mới có thể thoát ra khỏi hỏa công, y phục trên người lúc này đã có nhiều vết cháy, nhất thời giận dữ.

Triệu Hàng cảm trường kiếm trong tay lao tới, thân kiếm lóe ra quang mang, đầu ngón tay chỉ thẳng:

“Đi!”

Trường kiếm hóa thành một đạo phi hồng bắn về phía Lâm Khiếu Đường.

Dưới sân kinh hô âm ỉ, đây chính là tuyệt kỹ của Triệu sư huynh, đã từng có một đầu thất cấp yêu thú bị chém chết bởi chiêu này, lợi hại như vậy, người đạt đến sư giai cũng phải chịu đau đầu a.

Lâm Khiếu Đường cũng rất phiền muộn, trốn không được, mà tránh thoát thì chỉ sợ ở đây ai cũng không tin, còn nếu là không né kiếm này thì hộ thể chân khí sợ là cũng ngăn cản dễ dàng, chính là sẽ làm lộ tẩy thực lực.

Đương!

Chúng đệ tử đều không thấy rõ được chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy mũi kiếm chợt lóe, một thanh âm chói tai truyền đến.

Phi hồng cùng đạo phù đối chọi với nhau cùng một chỗ, trường kiếm bị văng ra, mà đạo 'chân hỏa phù' vừa mới mở cũng bị thủng một chỗ.

Đạo phù cư nhiên có thể dùng như vậy?

Các đệ tử đều trợn mắt nhìn Lâm Khiếu Đường.

Các vị chủ tọa lại nghi hoặc nhìn Mộ Dung San.

Mộ Dung San cũng ngạc nhiên nhìn Lâm Khiếu Đường!

“Song phương bình thủ, cùng tiến vào vòng tỷ thí tiếp theo!”

Một tiếng quát cao vút, đem tất cả cắt đứt...

296. Chương 298: Khổ Não Của “thiên Tài”.

Tiếng kêu của một gã đệ tử trung niên bên cạnh lôi đài, đem tất cả mọi người đang trong suy nghĩ riêng tĩnh lại.

Bình thủ, dĩ nhiên là bình thủ!

Cho dù là ai đi nữa cũng không thể ngờ được kết quả này. Toàn sân rộng yên lặng đến đáng sợ.

Triệu Hàng không cam lòng lui xuống, sắc mặt của Lâm Khiếu Đường cũng tái nhợt, khoa trương vỗ vỗ lồng ngực, có chút đi đứng không ổn định tiêu sái bước sang bên cạnh, bộ dáng vô cùng kinh hãi, nhìn Mộ Dung San nói:

“Đa tạ sư thúc đã ban tặng đệ tử tấm đạo phù đó!”

Mộ Dung San quái dị nhìn Lâm Khiếu Đường như đang âm thầm tự đánh giá cái gì đó, dung nhan băng lãnh dĩ nhiên hiện lên một tia hoảng sợ.

Lẽ nào là người của phái khác xếp vào làm chân trong. Suy nghĩ kinh người này nhanh chóng lướt qua trong đầu của Mộ Dung San.

Toàn bộ sân trắc thí, chỉ có một mình Mộ Dung San biết rõ trận tỷ thí vừa rồi có chuyện quái dị, những người khác đều quy tất cả công lao đến tấm đạo phù được chế tác tinh diệu từ Linh Nguyệt Phong kia.

Mà nếu chỉ nhìn bề ngoài, thì cũng đúng là như vậy.

Mộ Dung San đưa cho Lâm Khiếu Đường tấm "chân hỏa phù" xác thực có uy lực rất lớn, thế nhưng một gã tu luyện giả chỉ có tu vi sơ giai sơ kỳ, làm sao có thể đem tấm đạo phù này phát huy được uy lực lớn đến như vậy.

Đối với ánh mắt hoài nghi của Mộ Dung San, Lâm Khiếu Đường làm bộ như không thấy, hắn đã thành công đem toàn bộ lực chú ý của mọi người lên tấm đạo phù của Linh Nguyệt Phong, đối với hắn như thế đã đủ rồi.

Chỉ có một Mộ Dung San hoài nghi, Lâm Khiếu Đường ngược lại không lo lắng cho lắm, trải qua mấy ngày tiếp xúc, Lâm Khiếu Đường đã hiểu rõ tính cách của nữ nhân này. Bề ngoài băng lãnh thế nhưng chỉ là để ẩn dấu một trái tim vô cùng nhu nhược. Chỉ là hoài nghi thì tuyệt đối Mộ Dung San sẽ không lộ ra ngoài, trừ phi nàng có thể xác định rõ ràng.

Mỗi một vị quân sự bảo vệ cho đệ tử của mình không có gì đáng trách. Ngay cả Kim Lăng Phong, Thanh Vân Phong cũng đều như vậy, Linh Nguyệt ra kỳ chiêu chỉ là bình thường.

Đám đệ tử vốn không có bao nhiêu lòng tin, lúc này càng trở nên uể oải!

Lôi đài bên cạnh, hai gã đệ tử được sắp xếp đánh một trận với Viên Linh Linh và Thái sư huynh đều lựa chọn bỏ cuộc rời khỏi. Trong con mắt của bọn họ thì trận chiến này quá không công bằng. Vừa rồi vị Lâm sư đệ chỉ có tu vi sơ giai sơ kỳ mà đã lợi hại như vậy thì hai đệ tử Linh Nguyệt Phong còn lại có tu vi cao hơn thì còn lợi hại đến đâu. So với việc bản thân tự tìm khổ thì không bằng thức thối một chút, sớm buông tha chịu bỏ cuộc vẫn tốt hơn.

Thức thối mới là tuấn kiệt. Hai gã đệ tử này tự an ủi trong lòng mình như vậy!

Mấy trận đấu tiếp theo được tiến hành vô cùng nhanh chóng, ba đệ tử của Linh Nguyệt Phong, bởi vì Lâm Khiếu Đường đánh một trận với Triệu Hàng cực kỳ đặc sắc nên đã từ kẻ vô danh trở thành người được quan tâm nhất.

Trong lòng có áp lực thật lớn làm cho các đệ tử khác đều có tâm ma, khi chiến đấu với ba người này, đã không thể phát huy được toàn bộ thực lực.

Cuối cùng ba người Lâm Khiếu Đường thuận lợi tiến vào hàng ngũ mười người cuối cùng, trong những người còn lại dĩ nhiên có cả Triệu sư huynh và Hầu Vũ Bằng.

Tên của mười người cuối cùng đã được xác định, sau đó đưa tới trước mặt chưởng môn, tất cả mọi người đều được thưởng cho một "ngũ hành đan", một loại tăng nguyên đan rất gần với "nhập sư đan".

"Vạn sơn tân nhân đại hội" nửa năm sau mới bắt đầu cử hành, sau khi biết tin tức này, Lâm Khiếu Đường vô cùng phiền muộn, kế hoạch bế quan tu luyện của chính mình lại phải chậm lại rồi.

Sở dĩ môn phái trắc thí sớm là vì muốn tuyển ra mười người trước, sau đó tiếp tục tiến hành huấn luyện đặc biệt, hiển nhiên đối với "vạn sơn tân nhân đại hội" rất coi trọng.

"Không phải chỉ là một đại hội dành cho người mới thôi sao? Cần gì phải coi trọng như vậy?"

Lâm Khiếu Đường có điểm không rõ, lẩm bẩm nói.

Viên Linh Linh ngạc nhiên nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

"Lẽ nào Lâm sư đệ không biết hay sao?"

"Không biết cái gì?"

Lâm Khiếu Đường kỳ quái nói.

Viên Linh Linh tỏ ra bị đánh bại nói:

"Vạn sơn tân nhân đại hội cứ cách mười năm lại tổ chức một lần, hầu như tất cả các môn phái trong Vạn Sơn Đạo Minh cũng tham gia, hiển nhiên chủ yếu là nhằm vào tứ đại môn phái, hơn nữa lại còn có trưởng lão trong môn phái đến chủ trì, người giành thắng lợi không những thu được thưởng phẩm quý giá, mà môn phái nào có đệ tử chiến thắng còn được chiếm bốn thành tài nguyên khai thác được trong Bách Thảo Sơn, các môn phái còn lại chia nhau sáu phần, tính ra mỗi môn phái chỉ còn chưa đến hai phần mà thôi."

"Bách Thảo Sơn?"

"Đúng, Bách Thảo Sơn là một vùng đất cực kỳ đặc thù, rất nhiều dược thảo quý giá nên đã được đặt tên là Bách Thảo Sơn, kỳ thực chính giữa là một ngọn núi vô cùng cao lớn, chỉ ít có hơn mười vạn trượng, nơi này có nguyên khí thiên địa cực kỳ nồng đậm tạo điều kiện thuận lợi cho các loại thảo dược quý giá sinh trưởng, một số loại dược thảo dùng để luyện chế nhập sư đan có thể tìm thấy khá nhiều ở nơi này. Quyền khai thác đối với Bách Thảo Sơn càng lớn thì có thể luyện chế ra càng nhiều nhập sư đan cho môn phái, mà nhập sư đan càng nhiều thì tỉ lệ đệ tử đột phá tiến nhập sư giai càng phải là càng lớn hay sao, theo đó thực lực của môn phái tăng cao."

Viên Linh Linh kiên trì giải thích theo thứ tự.

Lâm Khiếu Đường bưng bình nói:

“Thì ra là thế, thảo nào chứng môn lại coi trọng đến như vậy.”

Viên Linh Linh gật đầu lại nói tiếp:

“Không chỉ có như vậy, trong Bách Thảo Sơn còn có sinh trưởng rất nhiều thảo dược có công dụng chữa thương rất thần diệu, vài thập niên gần đây, toàn bộ Nam Xuyên Giới đột nhiên bạo phát rất nhiều căn bệnh hiểm nghèo, đại đa số người bình thường không sống nổi đến bốn mươi tuổi, điều này đã làm cho căn nguyên của tu luyện giới dao động nghiêm trọng, tu luyện giả vô luận là yếu hay mạnh đều bắt đầu từ những người bình thường, không ai sinh ra đã có một thân tu vi thâm hậu, tuyệt đối phải thông qua tu luyện hậu thiên với được, số lượng người bình thường khổng lồ chính là căn bản tạo nên tu luyện giới, nếu như lượng người bình thường giảm đi, chắc chắn kiến trúc thượng tầng (tu luyện giới) cũng bị ảnh hưởng, càng đáng sợ hơn nữa chính là những căn bệnh này ngay cả tu luyện giả cũng không thể hoàn toàn tránh khỏi. Nghe nói trong vòng hai mươi năm trở lại đây, ngoại trừ tu luyện giả chết vì chiến loạn ra thì có tới hơn một phần tư là chết vì bệnh tật, đây là một con số làm cho người khác kinh hãi. Mà trong Bách Thảo Sơn lại sinh trưởng không ít dược thảo có công hiệu vô cùng thần kỳ đối với bệnh tật, không những trị hết được bệnh hiểm nghèo, mà còn có tác dụng phòng bệnh từ trước. Chính vì vậy sự tranh đoạt đối với Bách Thảo Sơn cực kỳ kịch liệt, bốn đại môn phái trong Vạn Sơn đạo minh đều có tâm lý muốn độc chiếm.

Nhiều bệnh hiểm nghèo? Đôi lông mày của Lâm Khiếu Đường thăm tiến sát vào nhau, khi hắn còn ở trong Minh Tây đại lục đã từng tạo ngộ dịch bệnh làm chết rất nhiều người, về đến quê hương cũng lại như vậy, những vi khuẩn này đã đạt tới trình độ làm cho người khác giật gân.

Môn phái tuyển chọn ra mười người tiến hành tập huấn, toàn lực chuẩn bị cho cuộc chiến đấu cạnh tranh nửa năm sau tại “Vạn Sơn tân nhân đại hội”. Mấy trưởng lão đồng thời chỉ điểm, Linh Nguyệt tiên tử của Linh Nguyệt Phong hiển nhiên cũng nằm trong đó. Còn có Thanh Vân Phong Thanh Vân Tử, Kim Lăng Phong Kim Tâm đạo nhân, Lưu Thủy Phong Thủy Thượng nhân, Mộc Nhai Phong Mộc Nhai Tử.

Ban đầu Lâm Khiếu Đường có chút lo lắng bản thân sẽ lộ tẩy, dù sao thì những người này đều là nhân vật cao thủ cấp đại sư giai, không thể so sánh được như những người thuộc sư giai, năm người này mặc dù có tu vi không cao bằng chính mình, thế nhưng cũng không bình thường. Cũng may hai vị nguyên lão làm cho Lâm Khiếu Đường lo lắng nhất vẫn chưa thấy hiện thân, vẫn tiềm tu tại động phủ của chính mình.

Bất quá, rất nhanh sự lo lắng của Lâm Khiếu Đường có thể bỏ qua, nguyên lai chỉ có năm người được tham gia vào “Vạn Sơn tân nhân đại hội mà thôi”, còn lại năm người khác chỉ là đi theo, thứ nhất là phó trương thanh thế, thứ hai chính là phụ trách công tác hậu cần, ba nữa là vạn nhất trong năm người tham gia đột nhiên có người thụ thương, cũng có người chiếu ứng hoặc thay thế.

“Vạn Sơn tân nhân đại hội” không giống như trắc thí trong môn phái hạn chế chỉ điểm trúng rồi thôi, trên cơ bản là phải phân ra thắng bại tuyệt đối.

Tuy rằng lần nào cũng hô cao khẩu hiệu chỉ biểu diễn tài nghệ, không đến nỗi đánh tới sống chết, thế nhưng lần tỷ thí nào hầu như cũng có trường hợp tử vong, còn trọng thương thì không cần phải nói.

Lâm Khiếu Đường bắt đầu hạ quyết tâm tu luyện, bộ dáng tự nhiên vô tình lại càng ra vẻ như cực kỳ khốc. Kỳ thực tư chất thân thể của Lâm Khiếu Đường cực kỳ kém, thế nhưng ngộ tính lại cao vô cùng, cho dù là loại kỹ nghệ nào, một khi chú tâm vào học tập thì sẽ hoàn thành tương đối nhanh, huống chi những thứ trong đợt huấn luyện này không có chút khiêu chiến nào, cũng may hắn chính là người bị xem nhẹ nhất, sớm bị coi như “tài liệu” để phụ trợ, vớt qua một bên.

Năm vị trưởng lão, ngoài trừ Linh Nguyệt tiên tử trong thời gian chỉ dạy Lâm Khiếu Đường đều có sức kiên trì vô cùng cao, còn bốn vị trưởng lão khác thông thường tại một vấn đề nào đó mà Lâm Khiếu Đường hỏi, đều bắt đầu dĩ thử dài, sau đó lắc đầu rời đi.

“Đường, đem khẩu quyết chế phù mà ta vừa mới dạy ngươi đọc qua một lần!”

Ánh mắt của Linh Nguyệt tiên tử trong suốt, nhìn Lâm Khiếu Đường cực kỳ thương yêu nói.

Mỗi một lần đối mặt như thế này, Lâm Khiếu Đường đều cảm thấy da đầu tê dại, cho dù lão tử lớn lên có đẹp trai, nhưng cũng đừng mê luyến như vậy chứ? Vị tiên tử tỷ tỷ này thật đúng là đem Lâm ca ca thành

truyền thuyết mất rồi.

Lâm Khiếu Đường tự hỏi bản thân biểu hiện ra bên ngoài không có bất luận vấn đề gì, đối với bất kỳ vị sư phụ nào mà nói, biểu hiện của chính mình nếu được đánh giá là đầu gỗ cũng không phải lạ, vô tung quyết được hần thi triển ra vô cùng kín kẽ, với năng lực của Linh Nguyệt tiên tử tuyệt đối không nhìn ra được.

Thế nhưng vị đại nương này tại sao lại có những hành động kiên trì như vậy đây? Càng làm cho Lâm Khiếu Đường trầm nghĩ cũng không tìm được lời giải đáp chính là, Linh Nguyệt tiên tử đối với sự tiến bộ thần tốc của Viên Linh Linh và Thái sư huynh không hề để ý, ngược lại đối với đệ tử biểu hiện bình thường như mình lại quan tâm, giống như nhật được bảo bối vậy, vui vẻ vô cùng.

“Phàm tất cả ký hiệu ... Phàm tất cả ký hiệu...”

Lâm Khiếu Đường quanh co nói nửa ngày, cuối cùng bắt đầu nói:

“Sư tổ, đệ tử ngu muội đã quên mất rồi!”

Lâm Khiếu Đường trong tưởng tượng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép không hề xuất hiện, nhưng Linh Nguyệt tiên tử lại vui vẻ cười, đi tới bên cạnh, vươn ngón tay nhỏ bé tinh tế, cẩn thận tỷ mỉ chỉnh đốn vài nếp uốn trên y phục của Lâm Khiếu Đường, biểu tình trên mặt giống như là nhìn thấy một hài tử vừa mới học đi vậy, sau đó mới nói:

“Người hài tử này, cái gì cũng tốt, chính là lực chú ý luôn luôn không chịu tập trung, mỗi lần sư tổ giáo huấn người khẩu quyết, trong ánh mắt của người rõ ràng hiện lên sự không tập trung, lẽ nào người lại không thích học thuật chế phù như vậy sao?”

“Sư tổ, không phải là đệ tử không chịu tập trung, mà thực sự là trí nhớ không được tốt a!”

Lâm Khiếu Đường cực lực biện luận nói.

“Nói vậy!”

Linh Nguyệt tiên tử làm bộ giận dữ, nhưng rất nhanh lại khôi phục như bình thường nói:

“Ánh mắt của sư tổ tuyệt đối không sai, hài tử người tuy rằng tư chất không được tốt, thế nhưng trên người người có linh tính, sư tổ tuyệt đối không lầm đâu. Đối với việc tu vi của người sau này đạt tới mức nào, sư tổ không dám khẳng định một cách chắc chắn, thế nhưng trong con đường chế phù, nếu như người thực sự dụng tâm học tập, bỏ thời gian nghiên cứu, sau này nhất định đại thành, vượt qua sư tổ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sâu trong nội tâm của Lâm Khiếu Đường lúc này không hề có cảm giác bài xích, mà là chảy xuống một hạt mồ hôi lớn, quả nhiên là bạo hãn không gì sánh được, như vậy cũng được. Biểu hiện tuyệt đối tệ hại của bản thân, trong mắt của vị tiên tử tỷ tỷ này lại trở thành một tài năng thiên bẩm, rất có thể sẽ thu hần trở thành quan môn đệ tử, đã thật lâu không hề lộ ra khuôn mặt chơi đùa, lúc này trong lòng Lâm Khiếu Đường không nhận được thậm hô to một tiếng, ta là thiên tài!

Chỉ là tiếng hò hét trong nội tâm này, lại có vẻ như vô cùng thống khổ.

“Khiếu Đường, sư tổ nói một câu, người đọc theo một câu, sau đó tiếp tục ngồi một bên đọc thuộc lòng, nếu như vẫn không thể đọc thuộc lòng được, nhất định sư tổ sẽ tức giận.”

Linh Nguyệt tiên tử nghiêm mặt nói.

Chỉ là biểu tình của tiên tử tỷ tỷ trong mắt Lâm Khiếu Đường, thấy thế nào cũng không giống như đang tức giận, ngược lại có điểm ý tứ yêu thích, đánh chết Lâm Khiếu Đường cũng không tin, vị “sư tổ” đối với chính mình ái tâm tràn trề này lại thực sự tức giận, những lời này trong ba tháng vừa qua, Linh Nguyệt tiên tử đã từng nói đến hơn chín trăm lần, chỉ là chưa bao giờ từng thực hiện.

297. Chương 299: Bạch Sắc Linh Chi.

“Phàm tất cả ký hiệu đều có văn tự.”

Mỗi một câu một chữ đều được Linh Nguyệt tiên tử đọc một cách rõ ràng, Lâm Khiếu Đường vô cùng uể oải lặp lại.

“Đúng nha, chính là như thế này, người xem không phải là rất dễ dàng hay sao chứ!”

Nhiệt tình của Linh Nguyệt tiên tử tăng vọt nói.

Lâm Khiếu Đường lau cái trán chảy đầy mồ hôi, vô cùng sợ hãi vị ”sư tổ” dạy học một cách chăm chú trước mặt, không biết bản thân nên biểu hiện như thế nào mới có thể làm cho lửa dạy học nhiệt tình của nàng giảm bớt đây?

“Nhưng người không giải thích được thức chi! Tiếp tục đọc theo ta!”

Linh Nguyệt tiên tử nói tiếp.

Lâm Khiếu Đường hít sâu một hơi, cực kỳ chăm chú nhìn nàng nói:

“Nhưng người không giải thích được thức chi! Tiếp tục đọc theo ta!”

“Hi!”

Linh Nguyệt tiên tử bật cười thành tiếng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu của Lâm Khiếu Đường một chút rồi nói tiếp:

“Câu phía sau không cần đọc lại, tiếp tục!”

Lâm Khiếu Đường thực sự bó tay hết cách, như vậy cũng không thể làm nàng tức giận, nhấp hế miệng, nặng nề thì thầm:

“Nhưng người không giải thích được thức chi.”

“Nếu giải độc phù tự giả!”

“Nếu giải độc phù tự giả!”

.....

“Được rồi. Đem toàn bộ đoạn vừa rồi đọc hoàn chỉnh một lần! Nếu như không đọc được. Sư tổ nhất định đem ngươi tới nơi khác đơn độc tâm sự!”

Kim quang trong con mắt trong trẻo của Linh Nguyệt tiên tử chợt lóe lên.

Lưng Lâm Khiếu Đường mát lạnh, nhân thân này làm cho hắn vô cùng bất an. Phảng phất như thân thể bị lột trần vậy. Kháo. Vị ”sư tổ” này không phải là coi trọng chính mình đấy chứ!

Nuốt một ngụm nước bọt. Lâm Khiếu Đường không dám chậm trễ. Nhanh chóng đọc lại:

“Phàm tất cả ký hiệu đều có văn tự. Nhưng người không giải thích được thức chi. Nếu giải độc phù tự người. Có thể lục triệu vạn linh. Sai khiến bách quỷ. Không chỗ nào không thông cũng!”

Linh Nguyệt tiên tử thỏa mãn gật gật đầu nói:

“Nhớ kỹ trạng thái hiện tại của ngươi. Sau này phải giữ được như thế này.”

Cùng với Linh Nguyệt tiên tử đơn độc huấn luyện đặc biệt trở thành nhiệm vụ trong ba tháng tiếp theo của Lâm Khiếu Đường, chủ yếu là đọc thuộc lòng khẩu quyết, cường ngạnh ghi nhớ trong đầu.

Thế nhưng bù lại, phương diện chế tác đạo phù thì Lâm Khiếu Đường lại có chút linh ngộ, đạo phù thực tế là một loại kỹ nghệ tổng hợp cực kỳ đặc thù, so với quyền trục của Minh Tây đại lục có rất nhiều điểm giống nhau, chỉ là khi chế tác hay sử dụng đạo phù so sánh với quyền trục đơn giản, nhanh và tiện lợi hơn.

Tất cả đều thuận lợi hoàn thành đợt đặc huấn, ngoại trừ Thanh Vân Phong phong chủ Thanh Vân Tử hướng Linh Nguyệt tiên tử đề cập chuyện cầu thân, khiến cho một trận gây rối không nhỏ đã xảy ra.

Việc đột nhiên cầu hôn này dưới thái độ lãnh đạm của Linh Nguyệt tiên tử nên đã bị treo lơ lửng giữa không trung, hai bên không đồng ý lẫn nhau. Linh Nguyệt chỉ mượn vài cớ qua loa tắc trách để từ chối nhẹ nhàng.

Bất quá tuy Linh Nguyệt tiên tử là sư phụ của Mộ Dung San, nhưng đối với vấn đề hôn nhân luôn để cho đồ đệ của mình tự quyết định, thế nhưng phía sau của Mộ Dung San và Hầu Tử Kiện đều liên quan tới đại gia tộc tu luyện, đặc biệt là luyện được thể gia nhiều năm qua đã cống hiến cho môn phái không ít trợ giúp, hiệp trợ luyện chế rất nhiều linh đan diệu dược, tất nhiên Linh Nguyệt tiên tử cũng có phần, hưởng hồ trong môn phái hầu như tất cả mọi người đều tán thành cuộc hôn nhân này, nếu như bản thân trực diện ngăn cản mà nói thực sự có chút không thuận tiện, chỉ có thể tạm thời kéo dài thời gian mà thôi.

Ba tháng sau, "Vạn Sơn tân nhân đại hội" rốt cuộc cũng đã bắt đầu cử hành, Thiên Hà Tông có mười hai người đến tham gia đại hội lần này, ngoại trừ mười người được lựa chọn trong trận tỷ thí trước đó còn có hai người được cử đi để dẫn đầu đội ngũ, một người là Linh Nguyệt Phong Mộ Dung San, người còn lại chính là Thanh Vân Phong Hầu Tử Kiện.

Năm người cuối cùng được chọn lựa tham gia trận chiến lần lượt chính là Hầu Vũ Bằng, Triệu Hàng, Viên Linh Linh, Thái sư huynh, và một gã nam tử thuộc Lưu Thủy Phong họ Tư Mã.

Lâm Khiếu Đường tự nhiên trở thành một đội viên phụ trách công tác hậu cần như ý nguyện của hắn, chỉ có Linh Nguyệt tiên tử vô cùng bất mãn vì Lâm Khiếu Đường hắn là một trong năm người được chọn mới đúng, thế nhưng trong năm trưởng lão chỉ có một phiếu của nàng, tự nhiên không có tác dụng gì.

Dọc đường đi Hầu Tử Kiện đối với Mộ Dung San vô cùng xum xoe, nhưng lần nào cũng bị cự tuyệt ngàn dặm, ngôn ngữ khó chịu, làm cho bầu không khí trong đoàn người rất áp lực, tốc độ phi hành cũng giảm đi một mức lớn, phi hành liền một ngày mới ra khỏi phạm vi của Thiên Hà Tông, sau khi tiến vào một thị trấn nhỏ liền tùy tiện chọn một tửu lâu nghỉ tạm.

Mười hai người phân biệt ngồi ba góc, Linh Nguyệt Phong lần này có nhân số nhiều nhất, vừa vặn bốn người ngồi một bên, tám người còn lại phân chia ngồi hai góc còn lại.

Một đường không được mở miệng, Viên Linh Linh đã sớm ghen khuất, lúc này có cơ hội nói chuyện hiển nhiên không thể bỏ qua, khẽ đẩy sau lưng Lâm Khiếu Đường, thấp giọng thần bí nói:

"Lâm sư đệ, ngươi có nghe chuyện gì hay không?"

"Nghe chuyện gì cơ chứ?"

Lâm Khiếu Đường sớm đã quen thuộc với biểu tình cực kỳ sinh động của Viên Linh Linh, không có nhiều quan tâm hỏi ngược lại.

"Lâm sư đệ ngươi thực đúng là một đầu gỗ tiêu chuẩn mà, ngay cả chuyện trọng yếu như vậy mà cũng chưa nghe nói?"

Viên Linh Linh hiển nhiên là đang tăng thêm thời gian thừa nước đục thả câu.

Lâm Khiếu Đường nhún vai, hiện rõ bộ dáng không có bao nhiêu hứng thú, nuốt mấy ngụm nước bọt.

Viên Linh Linh cảm giác không có thành tựu gì nói:

"Nói cho ngươi luôn vậy, lần này "Vạn Sơn tân nhân đại hội" được trực tiếp tổ chức bên trong một địa phương rất nổi danh của Bách Thảo Sơn!"

"A? Thực sự?"

Bỗng nhiên tinh thần của Lâm Khiếu Đường tỉnh táo hơn.

"Đương nhiên là thực!"

Viên Linh Linh chăm chú gật đầu nói.

"Hai người các ngươi không nên mờ mờ ám ám với nhau như vậy!"

Mộ Dung San nhíu mày nói.

Viên Linh Linh thè lưỡi, không dám nói nữa, Lâm Khiếu Đường thì lại âm thầm tự suy nghĩ, nếu như địa điểm tổ chức "Vạn Sơn tân nhân đại hội" được chọn bên trong Bách Thảo Sơn, vậy thì tốt quá.

Hiện tại, trong tay Lâm Khiếu Đường có không ít tăng nguyên đan thượng phẩm và bảo bối các loại, thế nhưng một ít đan dược chữa thương lại không còn bao nhiêu, nếu như Bách Thảo Sơn thực sự đúng như Viên Linh Linh đã nói, vậy thì tiện thể xâm nhập tìm kiếm một số tài liệu để luyện chế đan dược cũng tốt.

Năm ngày sau, nhóm mười hai người Thiên Hà Tông ngự trên pháp khí hình lá cây thật lớn, tiến nhập vào phạm vi Bách Thảo Sơn, các đệ tử canh gác xung quanh được bốn đại phái hợp tác phái đến, còn bố trí rất nhiều pháp trận cường đại.

Lúc đi vào, có người dẫn đường quả nhiên tránh được rất nhiều phiền phức.

Nơi tổ chức đại hội, các môn phái đã sớm cử người đến trước chờ đợi.

Nhân số tham gia đại hội cực kỳ đông đảo, không có mười ngày đến nửa tháng, căn bản không thể hoàn tất được trận tỷ thí. Lâm Khiếu Đường mừng thầm, nhiều thời gian như vậy hiển nhiên thừa đủ cho chính mình đi thu thập tài liệu.

Vừa bắt đầu "Vạn Sơn tân nhân đại hội", các đệ tử của tứ đại môn phái thống nhất quản lý toàn bộ Bách Thảo Sơn, chờ đến khi các trận tỷ thí kết thúc mới tiến hành phân phối chỗ quản lý cụ thể của riêng mỗi phái, đến lúc đó các môn phái mới lại tách nhau ra.

Lúc này toàn bộ phạm vi Bách Thảo Sơn đều tiến hành giới nghiêm, tự nhiên Lâm Khiếu Đường đem tất cả mọi chuyện vào trong mắt, bất quá những chuyện này đối với hắn không có bao nhiêu uy hiếp, chỉ cần không có nhân vật cấp nguyên lão tới đây vậy thì nơi này tùy ý hắn đi lại.

Chỉ riêng đấu loại đã phải tiến hành trong tám ngày liền, trong thời gian này Lâm Khiếu Đường trở thành một thành viên liên tục mất tích bốn canh giờ mỗi ngày, bất quá một người quản lý công tác hậu cần như hắn có biến mất cũng không ai quan tâm, lực chú ý hầu như được đặt vào những trận đấu giữa các phái, tự nhiên làm cho Lâm Khiếu Đường thuận tiện hơn rất nhiều.

Ngày thứ năm, Tư Mã sư huynh đã chiến bại bị trọng thương, Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ yêu cầu chăm sóc Tư Mã sư huynh và đã được đồng ý.

Ngoại trừ vị Tư Mã sư huynh này ra, bốn đệ tử Thiên Hà Tông còn lại đều thuận lợi tiến vào trận bán kết, ngày cuối cùng trong đợt tám ngày đầu, Mộ Dung San bởi vì không chịu nổi Hắc Tử Kiện quá mức dày dứa, nên đã bỏ đi tới nhà nghỉ bên ngoài Bách Thảo Sơn tìm gã Tư Mã sư huynh, tiện thể xem thương thế của hắn như thế nào thì phát hiện ra trong phòng chỉ có một mình Tư Mã hắc, Lâm Khiếu Đường chẳng biết đã đi đâu.

Mộ Dung San tìm khắp nhà nghỉ cũng không thấy bóng người nào, dùng nguyên thức truy tìm cũng không có kết quả, trước đây Mộ Dung San đã có tồn tại chút nghi ngờ đối với Lâm Khiếu Đường, lúc này tâm tình không tốt tự nhiên muốn giận chó trách mèo, tìm không được người nhất thời lửa giận bốc cao.

Cho đến tận hơn một canh giờ sau mới thấy Lâm Khiếu Đường thoải mái khoan thai bước về phòng chính mình. Vừa vào phòng lập tức nhìn thấy Mộ Dung San với vẻ mặt băng lãnh ngồi lặng yên phía trước.

"Giao cho người cả buổi chiều chăm sóc Tư Mã Nam cẩn thận, nhưng người đã chạy đi đâu?"

Mộ Dung San vừa thấy lập tức hưng sư vấn tội.

"Mộ Dung sư thúc, người thế nào lại ở trong phòng của đệ tử?"

Lâm Khiếu Đường làm bộ như cực kỳ kinh ngạc nói, thực sự thì từ khi mới về hắn đã phát hiện ra Mộ Dung San đang ngồi chờ trong phòng của chính mình.

"Này, người không cần phải xen vào, người chỉ cần trả lời vấn đề của ta là được!"

Mộ Dung San lạnh lùng nói.

"Đệ tử cảm giác được nguyên khí nơi Bách Thảo Sơn này cực kỳ sung túc, còn có một số đệ tử không tham gia vào đại hội lần này họp mặt nhau tổ chức tiến hành bán hàng giao dịch nên đệ tử cũng muốn thử thời vận xem sao!"

Lâm Khiếu Đường đã chuẩn bị tốt lý do lập tức nói.

“Hừ, người nói dối, nếu như người một mực ở trong thị trấn, vì sao ta không thể dò xét được nguyên khí của người?”

Mộ Dung San không bỏ qua hỏi tiếp.

“Đệ tử không muốn quá mức rêu rao nên đã dùng ”thu khí phù” của sư tổ ban cho trước khi lên đường!”

Lâm Khiếu Đường đối đáp rất lưu loát.

“Đừng tưởng rằng người có sư tổ thì có thể tự do tản mạn, từ bây giờ trở đi không được ly khai nhà nghỉ này một bước, những trận đấu trong thời gian tới càng về sau càng thêm thảm liệt, các sư huynh của người rất có khả năng thụ thương nặng, nhà nghỉ phải có người thường trực, nếu như lần sau không tìm thấy bóng dáng của người, đừng trách ta không khách khí!”

Về mặt của Mộ Dung San không hề lưu tình nói, nói xong liền nổi giận đùng đùng nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Lâm Khiếu Đường bĩu môi, không cho là đúng, vung tay lên cửa phòng liền đóng lại, lấy ra một gốc linh chi thảo thuần một màu trắng, cực kỳ quý trọng cẩn thận cầm trong tay.

Nhìn cây linh chi thảo màu trắng, trong mắt Lâm Khiếu Đường phóng ra tia sáng kỳ dị, không nghĩ tới nơi này lại có loại thực vật thần kỳ này. Gốc cây cùng loại với linh chi thảo này, thực sự thì cũng không phải là linh chi thảo, rốt cuộc gọi là cái gì, chính Lâm Khiếu Đường cũng không biết, tuyệt đối là loại thực vật mới xuất hiện.

Lâm Khiếu Đường phát hiện ra cây thảo dược này hoàn toàn ngẫu nhiên, thông qua nguyên thức cẩn thận tìm tòi mới phát hiện ra, trong gốc thảo dược này dĩ nhiên có chứa chất kháng sinh, so với loại penixilin kiếp trước của Lâm Khiếu Đường có điểm tương tự, thế nhưng lại mạnh mẽ hơn gấp trăm lần. Chỉ cần một tí gia công và tinh luyện, một khi tinh luyện hoàn tất, sản phẩm chứa chất kháng sinh này so với đan dược trước kia mà Lâm Khiếu Đường luyện chế ra còn tốt hơn nhiều lần.

Ngày thứ hai khi đến nơi này, Lâm Khiếu Đường liền phát hiện ra phía dưới của một khối thổ tinh quang có loại dược thảo này, lúc đó nguyên bản hắn chỉ muốn tìm một số tài liệu luyện đan bình thường mà thôi.

Sáu ngày tiếp theo, Lâm Khiếu Đường hoàn toàn buông tha việc tìm kiếm tài liệu luyện đan, ngược lại tập trung tìm kiếm loại dược thảo màu trắng này, bất quá trong sáu ngày vất vả, tổng cộng chỉ tìm được hai mươi ba cây, hai mươi ba cây hoàn toàn được tìm thấy tại gần xung quanh vị trí cây đầu tiên, sáu ngày sau đó đến một cái bóng của loài dược thảo này Lâm Khiếu Đường cũng không nhìn thấy.

Điều kiện để hình thành loại thảo dược màu trắng này cực kỳ hà khắc, hơn nữa thời gian tồn tại cũng quá ngắn, Lâm Khiếu Đường tạm thời dùng nguyên lực niệm phong cất vào trong không gian trữ vật sống, có thể đảm bảo được trong vòng một năm hoàn toàn vô sự.

Bởi vì có sự chú ý hạn chế của Mộ Dung San, mấy ngày tiếp theo Lâm Khiếu Đường không có cách nào trốn đi tìm tòi gì đó. Vì vậy đành phải phóng ra ”tham thị thú”, không tiếc tiêu hao nguyên lực khổng lồ hơn tám trăm con đồng thời lục soát toàn bộ Bách Thảo Sơn, tạo thành mất vọng cực lớn, liều mạng tìm kiếm tung tích của dược thảo màu trắng, muốn tìm được nhiều hơn.

Thế nhưng trong năm ngày tiếp theo, Lâm Khiếu Đường hầu như đã đem toàn bộ Bách Thảo Sơn dốc ngược lên trời, cũng không tìm được thêm một gốc cây nào.

Hiển nhiên trong toàn bộ Bách Thảo Sơn, chỉ có địa phương mà Lâm Khiếu Đường vô ý tìm được lần đầu tiên là có sinh trưởng loại dược thảo màu trắng này.

Lâm Khiếu Đường đối với việc này cực kỳ hiếu kỳ, quyết định lục soát lại địa phương trước đó một lần nữa, xem xem đến tột cùng là có điều gì đặc biệt...

298. Chương 300: Nghe Trộm.

Bách Thảo trấn là tòa tiểu trấn duy nhất bên trong Bách Thảo sơn, lúc đầu bắt đầu chỉ là mấy gian nhà gỗ nghỉ chân, nhưng về sau được những đệ tử của tứ đại phái đóng giữ ở đây dần dần xây dựng nên.

Sau đó, một số đệ tử cảm thấy khu vực Bách Thảo sơn quá mức thừa thớt liền kéo một số hộ gia đình sản bản phổ thông đến đây. Cộng thêm tứ đại phái cũng thường xuyên hoán đổi đệ tử, số đệ tử đi khai thác cây cỏ lại càng ra vào không ngớt, bởi vậy tu luyện giả qua lại nơi đây cực kỳ nhiều.

Những người bình thường từ trước tới nay đối với tu luyện giả vẫn luôn kính ngưỡng vạn phần, càng muốn đi theo bên người tu luyện giả kiếm chỗ tốt. Mà khiến cho mình trở thành tu luyện giả thì tự nhiên là càng tốt hơn.

Bởi vậy, Bách Thảo trấn rất nhanh đã được phát triển lên. Nhân khẩu đạt tới hơn năm nghìn người. Tân nhân đại hội mỗi năm một lần càng làm cho nơi này trở nên phồn thịnh.

Địa điểm Lâm Khiếu Đường tìm được bạch sắc linh chi kỳ thực cách Bách Thảo trấn không xa, ở trong một mảnh sơn lâm cách thị trấn hơn mười dặm, nơi đó ngoại trừ có chút bản thổ lợn xộn ra, cũng không có gì đặc biệt, nguyên khí so với địa phương khác thậm chí còn yếu hơn rất nhiều, cây cối sinh trưởng ở đây so với nơi khác cũng ít hơn. Đều chỉ là những loại cây như hoàng lương thảo hay tiểu la cốt gì gì đó, đây là những cây thảo dược thông thường nhất, hiệu quả trị liệu cũng không được tốt cho lắm, loại thân cây thì chủ yếu phơi khô, loại lá cây thì cũng đồng dạng không có gì thu hút.

Lâm Khiếu Đường bất chấp nguy hiểm bị Mộ Dung San phát hiện, lại một lần nữa đi tới sơn lâm không biết tên ở lưng núi, dò xét cả nửa ngày cũng không tra ra được thứ gì, cũng không tìm thấy thêm một cọng bạch sắc linh chi nào nữa.

Lâm Khiếu Đường vẫn chưa buông tha ngay, liền xuất nội linh chui sâu vài trượng xuống dưới nền đất điều tra, đem phương viên trong vòng mấy trăm trượng tra xét nhưng vẫn như cũ không có kết quả. Ngay khi muốn bỏ qua, bỗng nhiên có một cổ từ nguyên thu hút sự chú ý của hắn.

Cổ từ nguyên này nằm sâu dưới đất hơn trăm trượng, bốn phía đều là đất đá cũng không có chút gì đặc biệt. Một khối đá lớn màu đen dài rộng đến vài trượng nằm ở trong đó, tản mát ra một cổ từ nguyên lực nồng đậm. Nội linh phát ra nguyên thức chạm vào hắc thạch, trong khoảnh khắc khi tiếp xúc, trước mắt Lâm Khiếu Đường đột nhiên chột lóe lên, một loạt những hình ảnh như một cuốn phim lập thể áp tới trước mặt hắn.

Ở giữa thiên địa là hai nhóm nhân mã đông đến mấy vạn người, hai bên giao chiến với nhau, tu vi của mỗi người đều vô cùng cường đại, hình dạng của bọn họ so với tất cả những chủng tộc trên Kỳ Minh Phong mà Lâm Khiếu Đường biết hơi có chút bất đồng, chính thể toàn bộ so với con người không khác là mấy, thể nhưng vóc dáng của họ thon dài, trong đó một bên có làn da màu ngân bạch, hai mắt thuần một màu trắng không hề pha chút tạp chất, một bên thì có làn da bánh mật, hai mắt lại là một màu đen tinh khiết.

Song phương vật lộn sống chết, cạn kiệt toàn bộ sức lực, tựa hồ không đem bên kia đuổi tận giết tuyệt thì sẽ không dừng lại. Tất cả đều giết đến đỏ cả mắt, chiến hỏa kịch liệt không gì sánh nổi. Tràng cảnh như thế này ngoại trừ bề ngoài có phần chấn động ra, có lẽ cũng không có gì đặc biệt, dù sao bất luận là một chủng tộc nào đều cũng từng xuất hiện qua tràng cảnh chiến tranh như vậy. Khác biệt duy nhất chính là mỗi một cá thể ở đây đều có khả năng hủy thiên diệt địa, toàn bộ mọi thứ xung quanh trận chiến của bọn họ đều lung lay sắp sụp đổ, phẳng phất như là tận thế.

Lâm Khiếu Đường muốn bước tới để quan sát xem tu vi của bọn họ sâu cạn như thế nào nhưng không thu được kết quả. Những gì hắn thấy chẳng qua chỉ là những hình ảnh lưu động mà thôi, cũng không phải là thực thể.

Trong thời gian một nén hương, Lâm Khiếu Đường đã được chứng kiến tràng chiến đấu hùng vĩ từ trước đến nay chưa từng có. Mặt đất bên dưới chân hắn không biết đã chết bao nhiêu thi thể, có lẽ cũng phải đến vài nghìn, kết cục vô cùng thảm liệt. Lê nào thi thể của những sinh vật cường đại này lại chính là căn nguyên sản sinh ra bạch sắc linh chi hay sao? Một ý niệm đột nhiên hiện lên trong đầu Lâm Khiếu Đường, rồi ngay sau đó lại cảm thấy không hề có căn cứ.

Lâm Khiếu Đường rất rõ ràng tất cả những gì hắn nhìn thấy bất quá chỉ là được chiếu lại từ bên trong khối hắc thạch.

Thượng cổ tu luyện giả? Thượng cổ văn minh? Những ý niệm mới không ngừng sinh ra trong đầu Lâm Khiếu Đường, bất quá chỉ dựa vào một hình ảnh ghi lại trong một khối từ nguyên thạch không đủ để nói lên

bất cứ điều gì, có lẽ đây là thiên thạch trên trời, hoặc nói không chừng lại là vật xuyên qua vết nứt không gian, đến từ một vị diện khác.

Lâm Khiếu Đường cũng không muốn tiếp tục theo đuổi tìm hiểu nữa, cũng cảm thấy không cần thiết, một điểm phát hiện này, chỉ ít cũng có thể coi như một chút giải thích về xuất xứ của bạch sắc linh chi, cho dù không quá chắc chắn nhưng như vậy cũng là đủ rồi.

Lâm Khiếu Đường nghĩ thế gánh nặng trong lòng liền được hạ xuống, thu hồi nội linh, vừa muốn quay trở về, bỗng nhiên có một âm thanh rất nhỏ truyền vào trong tai, hơn nữa lại ở ngay sát chỗ của mình.

Lâm Khiếu Đường vô cùng quyết đoán nhảy ngay vào trong tán lá của một cây đại thụ, chỉ chốc lát sau, hai gã nam tử bước tới, một người trong đó chính là Hầu Tử Kiện, tên còn lại là một thanh niên mặc hắc bào dáng vẻ xanh xao vàng vọt, trong ánh mắt của đôi con người màu nâu thẫm thoáng lại phóng ra những âm mang quỷ dị, thoạt nhìn như một người đã chết.

Chân mày Lâm Khiếu Đường hơi nhíu lại, nguyên lực tản mát ra từ trên người của tên áo đen này có khí tức tử vong cực kỳ nồng đậm, ngược lại cùng với tử linh pháp sư ở Minh Tây đại lục có vài phần tương tự nhưng cũng có điểm bất đồng, tu vi của người này ắt hẳn phải đạt tới đại sư giai sơ kỳ.

“Hầu lão đệ, ”mê hồn tán” của ta đây là sản phẩm đặc ý của gia sư, người dưới đại sư giai một khi phục dụng liền lập tức hôn mê, sau khi thi triển mê hồn thuật, vô luận là ý chí kiên định cỡ nào cũng đều trở thành tù binh của người, đối với người nói gì đều nghe vậy.”

Gã mặc hắc bào đặc ý ”chào hàng” nói.

Hầu Tử Kiện do dự một hồi, cuối cùng cũng cung kính hỏi:

“Hoàng tiền bối, ”mê hồn tán” này giá bao nhiêu nguyên thạch?”

Gã thanh niên mặc hắc bào cười cười vỗ vai Hầu Tử Kiện nói:

“Hầu lão đệ, ta và người quen biết cũng không phải mới chỉ một hai ngày, ta sẽ thu của người giá cả thấp nhất: một trăm nguyên thạch, mê hồn thuật coi như là ta tặng không cho người, nếu như vào người khác mà nói, giá cả đưa ra chỉ ít cũng phải ngoài ba trăm, mê hồn thuật còn chưa tính.”

Trên mặt Hầu Tử Kiện hơi biến sắc, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường, nghiêng răng lòi từ trong ngực ra một cái túi trữ vật, đưa tới trước nói:

“Tiền tích góp của văn bối tất cả đều ở đây, vừa vặn một trăm nguyên thạch!”

Hắc bào thanh niên nhận lấy túi áng chừng một chút, gật đầu thỏa mãn, rồi lấy ra một cái bình nhỏ màu đen, nói:

“Hầu lão đệ là một người sáng khoái, ta đây liền tặng thêm số lượng cho người, có thể sử dụng nhiều lần, ở đây còn phải kể đến mê hồn thuật cũng có công dụng nhiều lần, có hai thứ đồ này, Hầu lão đệ ở trong môn phái muốn nữ tử nào đều có thể nắm tới tay rồi. Ha ha ha!”

Hầu Tử Kiện thu hồi hai loại đồ vật, trên mặt cũng không hề thoải mái, nói tiếp:

“Hoàng tiền bối, văn bối còn có một chuyện cần tiền bối hỗ trợ!”

Con mắt của hắc bào thanh niên hơi nheo lại, nói:

“Nói!”

Hầu Tử Kiện lén lút nhìn bốn phía xung quanh, xác định phía sau không có người, mới quyết tâm nói:

“Văn bối muốn bắt một người, tu vi không kém, một mình văn bối sợ là không chế phục được, muốn mời Hoàng tiền bối ra tay viện thủ!”

“À!”

Hắc bào thanh niên tỏ ra bộ dáng giật mình, nói:

“Hầu lão đệ anh minh thần võ, một thân tu vi có thể coi là rất cao, còn có người nào lão đệ không chế phục được sao?”

Nghe xong lời này, thiếu chút nữa Lâm Khiếu Đường không nhịn được mà cười ra thành tiếng, gã hắc bào thanh niên này rõ ràng là đang moi tiền của gã Hầu Tử Kiện.

Hầu Tử Kiện lắc đầu thở dài nói:

“Cũng là liệt nữ của Mộ Dung gia kia, gia tộc và môn phái đều đã đồng ý hôn sự của ta cùng với nàng, nhưng nữ nhân kia dĩ nhiên lại không nghe theo, còn nói nếu tu vi của ta không đạt được đại sư giai thì đừng nghĩ động đến một cọng tóc của nàng!”

Hắc bào thanh niên cười nói:

“Hầu lão đệ, đây chẳng qua là người ta muốn tốt cho người thôi. Cũng muốn cho phu quân của mình càng mạnh, về sau bản thân lại có thêm một chỗ dựa vững chắc không phải sao?”

Hầu Tử Kiện bất đắc dĩ nói:

“Hoàng tiền bối, đây là ngài chưa biết thôi, nữ nhân này rõ ràng là xem thường văn bối, ta chính là hôn phu của nàng ta a, cục tức này ta nuốt không trôi!”

Hắc bào thanh niên lần thứ hai vỗ vỗ vai Hầu Tử Kiện, nhẹ giọng nói:

“Lão đệ không nên lo nghĩ nữa, đến lúc nửa đêm, Hoàng mỗ sẽ tự thân tới phòng người cùng người hội họp. Đến lúc đó sẽ trợ giúp người hàng phục liệt nữ, để cho liệt nữ kia bắt đầu từ ngày mai sẽ trở thành tiểu tức phụ ngoan ngoãn vâng lời lão đệ!”

Vừa nghe thấy lời này, Hầu Tử Kiện đại hỉ, lập tức thi lễ nói:

“Đa tạ Hoàng tiền bối, sau khi văn bối trở thành trưởng lão của gia tộc, chắc chắn sẽ báo đáp ân tình mai mối của Hoàng tiền bối!”

“Ha ha ha, Hầu lão đệ, ta và người vừa gặp đã như bạn cũ, không cần phải khách sáo!”

Hắc bào thanh niên ngửa mặt cười to nói.

Sau đó hai người lại thì thầm thêm một trận nữa rồi đều tự thi triển tài nghệ phi hành, bay về hướng Bách Thảo trấn.

Một lát sau, Lâm Khiếu Đường mới từ trên cây đáp xuống, nhìn lên trời cao lắc lắc đầu.

Liệt nữ trong miệng hai người này tự nhiên chính là Mộ Dung San, cô gái này Lâm Khiếu Đường cảm thấy rất ư là vô vị, lúc nào cũng có cảm giác người khác thiếu tiền nàng vậy, sự lạnh lùng của Tân Tây Á như sinh ra từ ngọc, mà sự lạnh lùng của Mộ Dung San đó là hết sức giả bộ.

Lâm Khiếu Đường đuổi lưng một cái, trong mắt chợt lóe lên ánh sáng nhàn nhạt. Bên trong sơn lâm đột nhiên nổi lên một trận gió to, chỗ Lâm Khiếu Đường vừa đứng trước đó trống không, bóng người chẳng biết đã biến đi đâu.

Trở lại khách sạn, Lâm Khiếu Đường đầu tiên là quan sát một phen, trên mặt nhất thời trầm xuống. Trở lại gian phòng, Mộ Dung San vẻ mặt lạnh như băng ngồi ở bên cạnh bàn nhắm mắt nhập định. Lúc này mới chậm rãi tròng mắt, lạnh lùng nhìn Lâm Khiếu Đường vừa bước vào phòng.

“Người lại ra ngoài?”

“Sư thúc, đệ tử chỉ là đi ra ngoài thay đổi không khí một chút, đã nhiều ngày không có rời khỏi khách sạn nữa bước rồi.”

“Thật không biết sư phụ coi trọng người ở điểm nào. Ngay cả năng lực tự kiểm chế cơ bản nhất cũng không có, khó thành đại khí. Cầm!”

Mộ Dung San tức giận bất bình nói. Không biết từ đâu lòi ra một khối ngọc bội màu lam.

Lâm Khiếu Đường khó hiểu tiếp nhận ngọc bội, nói:

“Đây là vật gì?”

Mộ Dung San đã đứng dậy đi hướng ra phía bên ngoài, cũng không quay đầu lại nói:

“Là do sư phụ hôm nay phái người đưa tới, ngọc bội này do ký ức Lam Ma Thạch chế tạo nên, sư phụ lão nhân gia vội vàng bế quan tu luyện, nội trong mười năm sợ là sẽ không xuất quan, liền đem một ít bí thuật chế phù ghi chép vào trong ngọc bội này để cho người hảo hảo nghiên cứu, chờ sau khi nàng xuất quan sẽ đích thân kiểm tra tình trạng tu tập của người, người cũng không nên phụ nỗi khổ tâm của lão nhân gia!”

Nhìn ngọc bội tinh xảo trong tay, trong nội tâm Lâm Khiếu Đường bắt đầu xuất hiện một dòng chảy ầm ập. Vị Linh Nguyệt tiên tử này quả thực là dụng tâm lương khổ, nghiêm nhiên đem mình trở thành ái đồ mà đối đãi, chỉ là ngoài miệng không có nói rõ, tựa hồ có nỗi khổ nào đó, bằng không vị tiên tử tỷ tỷ này chắc chắn sẽ đặc biệt thu bản thân mình làm đệ tử quan môn rồi.

Một tay cầm lam ngọc quả bội, Lâm Khiếu Đường nhìn bóng lưng Mộ Dung San đã tiêu thất ở cạnh cửa, trong ánh mắt chợt lóe lên ánh sáng, tựa hồ ở trong lòng đã đưa ra lựa chọn cho quyết định còn đang lưỡng lự.

Trận đấu bán kết hôm nay mãi cho đến gần tối mới kết thúc, đám đệ tử tham gia đấu đều đã mệt mỏi, mà đám đệ tử đứng xem lại càng mệt mỏi hơn.

Đại hội vừa kết thúc, tất cả mọi người vội vã quay trở lại tiểu trấn, bắt đầu ăn lớn uống lớn, những đệ tử này đều là sĩ giai nhất lưu, vẫn chưa thể ích cốc, tuy một chân đã bước vào cánh cửa lớn của tu luyện giới, nhưng vẫn còn là những người bình thường. Chỉ khi nào đạt được tới sư giai coi như là có thể ích cốc, đại sư giai mới hoàn toàn ích cốc, sư giai nhất lưu thỉnh thoảng vẫn còn phải ăn một chút thực vật.

Ăn uống xong xuôi, Bách Thảo trấn náo nhiệt liền rơi vào yên tĩnh, đệ tử các phái làm việc cả ngày rất nhanh đã tiến nhập vào mộng đẹp, ngáy vang như sấm, nói mơ liên thiên.

Một canh giờ sau đó, bên ngoài một khách sạn phía nam Bách Thảo trấn có một bóng đen chợt ẩn chợt hiện, cánh cửa sổ của gian phòng trên lầu ba không một tiếng động hé mở ra.

Sa sa sa...

Đôi mắt đẹp của Mộ Dung San đang nhập định đột nhiên rung động một trận, ánh sáng mờ mờ đối với tầm mắt của nàng tịnh không có bao nhiêu trở ngại, chỉ thấy trong góc của gian phòng có một lam ảnh nho nhỏ nhúc nhích, vừa nhìn về phía trước, ở đó là một con quái vật nhỏ tướng mạo xấu xí toàn thân trải đầy lân phiến màu lam, phía sau vẫn còn một đôi cánh dài màu lam giống như là cánh dơi.

299. Chương 301: Âm Thầm.

Mộ Dung San nghi hoặc không biết đó là loài vật gì, muốn giở chút bản lĩnh để bắt lấy con tiểu nhục trùng xấu xí đó, nhưng trong đáy lòng bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, một trận gió nổi lên, cửa sổ mở rộng ra, hai đạo bóng đen nhanh nhẹn lủi vào trong phòng.

Mộ Dung San kinh hãi nói:

- Người nào?

Hai bóng đen hơi sững sờ, không ngờ rằng Mộ Dung San lại phát hiện ra bọn chúng, một bóng đen trong đó đột nhiên vung tay, một sợi dây chảo thành linh hiện ra giống như độc xà bắn tới.

Sợi dây chảo như có sinh mệnh quấn quanh thân thể Mộ Dung San!

Trong tay Mộ Dung San xuất hiện một thanh trường kiếm bổ mạnh về phía dây chảo, “đương” một tiếng, sợi dây chảo không hề hấn gì như thể không sợ vũ khí.

Bằng...

Sợi dây chảo như con mãng xà cuộn lấy trường kiếm trong tay của Mộ Dung San xiết chặt gãy nát thành từng đoạn nhỏ, phản ứng của Mộ Dung San cũng không hề chậm, trong lòng biết không địch lại được, bèn lập tức quăng kiếm, trong tay đồng thời xuất hiện ba tấm đạo phù hỏa quang, băng tiễn vào thổ thuận.

Hỏa quang và bằng tiền đánh về phía hai bóng đen, mà thổ thuần thì chống đỡ thế tiến công của sợi dây chảo.

Một bóng đen trong đó dùng tay không tiếp đỡ hỏa công. Chỉ dùng đến khí hộ thể liền hóa giải được ngọn lửa, mà bóng đen còn lại chống lại bằng tiền hơi có chút khó khăn, nhưng vẫn hữu kinh vô hiểm dùng một cây gậy gỗ tiếp đón được.

Trong lòng biết Mộ Dung San biết lai giả bất thiện, hai tên kia cũng không phải mình có thể đối phó được, liền nhảy luôn một cú cướp cửa mà chạy, rầm, thân thể mềm mại va mạnh vào trên cửa, nhưng cánh cửa không hề sứt mẻ chút nào.

- Kết trận!

Mộ Dung San hô nhẹ một tiếng, đôi mắt cảm tức nhìn về phía hai bóng đen, cảm giác phát lạnh trong lòng cũng nổi lên mạnh mẽ hơn.

Trong sát na đình trệ lại, sợi dây chảo như u quang đã đem thổ thuần xiết nát, trực tiếp quấn quanh thân thể của Mộ Dung San.

Hai đạo bóng đen đứng ở hai bên nhìn lại, thấy đã thành công bèn gật gật đầu, một người trong đó đưa tay sờ vào trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ, đang muốn mở nắp, một chiếc kim thủ bỗng nhiên vọt tới túm chặt lấy cổ tay của bóng đen, xiết mạnh một phát, chủ nhân của cổ tay rên lên một tiếng trầm muộn đau đớn, bình nhỏ trong tay cũng tuột khỏi tay rơi ra. Lại một chiếc kim thủ khác xuất hiện, đón lấy chiếc bình nhỏ.

-Ai?

Bóng đen khác đứng ở một bên cảnh giác kêu lên một tiếng. Không hề có phản ứng hồi đáp!

Nhìn hai chiếc kim thủ lấp lánh ánh vàng, bóng đen cảm giác không ổn, tung tích của người mới đến này hẳn không hề phát hiện, chỉ sợ tu vi vượt xa bản thân. Nhìn quanh bốn phía, quát vội một tiếng với bóng đen đang ôm cổ tay:

-Đi!

Hai bóng đen đồng thời nhảy vút ra ngoài cửa sổ, Mộ Dung San đang bị dây chảo quấn chặt cùng bị kéo theo ra ngoài, tốc độ của hai đạo bóng đen đột nhiên tăng nhanh, mang theo Mộ Dung San "vút" một tiếng đã ra khỏi Bách Thảo trấn.

Con nhục trùng nho nhỏ màu lam trong góc phòng Mộ Dung San kêu lên một tiếng, chậm rãi bay ra ngoài cửa sổ hướng về phía Lâm Khiếu Đường toàn thân mặc thanh bào đứng ở bên ngoài, đây chính là Tị Hoa Thú, Lâm Khiếu Đường vươn tay ra, Tị Hoa Thú vâng lời bay vào trong ống tay áo, biến mất không thấy đâu nữa.

Ở phía bên ngoài cửa sổ, thần sắc của Lâm Khiếu Đường chợt lướt qua một tia cười nhẹ, đem chiếc mũ của bộ thanh bào đội lên đầu, hoàn toàn che khuất đi khuôn mặt bên trong chiếc mũ, hô, trong nháy mắt đã biến mất ngay tại chỗ.

Hai đạo bóng đen phẳng phất như là chim sợ cành cong cướp đường mà chạy. Mộ Dung San vác theo ở phía sau bị dây chảo gắt gao quấn chặt không thể động đậy.

Hai gã bịt mặt mặc hắc y này chính là Hầu Tử Kiện cùng hắc bào thanh niên họ Hoàng.

- Hoàng tiền bối, vừa rồi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

Hầu Tử Kiện trong lòng thấp thỏm truyền âm hỏi.

Xương cổ tay đã vỡ vụn không thể động đậy.

- Vận khí không tốt, gặp phải cao nhân thích quản chuyện người khác rồi!

Thanh niên họ Hoàng quay lại truyền âm nói.

- Vãn bối vô tri, thế nhưng hai chiếc kim thủ khi nãy chính là tài nghệ của võ tông, thế nhưng ở bên trong Vạn Điều Đạo Minh làm sao lại xuất hiện võ giả đây?

Hầu Tử Kiện nghĩ lại mà sợ hãi truyền âm hỏi.

- Chắc là lão quái vật nào đó đi khắp nơi du lịch, cũng chỉ có thể là loại rối hơi như họ mà thôi!

- Hắn có đuổi theo chúng ta hay không?

Hầu Tử Kiện vừa nghe đến từ "lão quái vật" thần kinh liền căng thẳng, truyền âm cũng bắt đầu trở nên run run.

- Hắn là sẽ không, trừ khi lão quái vật này coi trọng vị hôn thê của người muốn cưới làm vợ bé, bình thường sẽ không truy tận gốc đầu, hơn nữa "hắc hồn thằng" kia của ta, hắn là hắn phải nhận biết mới phải, đây chính là vật thành danh của gia sư, chắc hắn cũng không dám trêu chọc vào Âm La điện chúng ta!

Thanh niên họ Hoàng trong lòng đã có tính toán trước bèn trả lời.

Hầu Tử Kiện vừa nghe lời này, tâm lý thoáng ổn định lại một chút, lúc này mới nhớ ra phi hành bên cạnh mình chính là trưởng lão tân nhậm Cốt Hồn Quỷ Đạo của Âm La điện, ngoài ra lại có sư phụ là "Hắc Ngục Ma Quân" một trong những nguyên lão của Âm La điện chính là lão quái vật linh hồn giai trung kỳ.

Bay non nửa canh giờ, xác định phía sau không có người đuổi theo, cốt Hồn Quỷ Đạo mới hạ xuống bên trong một sơn lâm bí mật.

Mộ Dung San nghiêng chặt hàm răng, trợn mắt nhìn hai gã hắc y nhân đang đứng trước mặt mình, mặt của chúng đều được vẽ đen che lại, ngoại trừ đôi mắt nhìn xuyên qua hai cái lỗ ra bên ngoài, các bộ phận còn lại đều được che kín mít.

- Các người muốn làm gì? Lẽ nào muốn cùng Thiên Hà tông đối địch?

Mộ Dung San chất vấn.

- Ha ha ha!

Gã hắc y nhân vóc người gầy gò đột nhiên ngửa mặt cười to một trận:

- Tại hạ tự nhiên là không muốn đối địch với Thiên Hà tông rồi, cô nương không cần phải khẩn trương, chúng ta chỉ mời cô nương đi dạo đêm một chút thôi!

- Hừ, không dám lấy mặt thật hành sự ban ngày, trong lòng nhất định có quỷ!

Mộ Dung San quát lớn, hai tay bị trói chặt phía sau lưng cũng không ngừng giãy dụa, một ống trúc nhỏ cắm ở trên lưng lúc này đã đột mở ra. Bên trong ngân quang lóe lóe, hơn mười cây ngân châm thành hình linh xuất hiện trong tay.

- Có quỷ hay không, một hồi nữa cô nương liền sẽ biết thôi!

Hắc y nhân cao gầy lôi ra một đan hoàn màu đen, đưa cho hắc y nhân Hầu Tử Kiện bị thụ thương đứng ở bên cạnh.

Nhìn đan hoàn đưa tới, Hầu Tử Kiện có chút nghi hoặc, nhưng lại nhận được truyền âm:

- Hầu lão đệ, mới khi nãy "mê hồn tán" của người đã bị đánh rơi, viên này là "nô hồn cầu" Hoàng mô sẽ hạ giá để bán cho người, năm trăm nguyên thạch là đủ, công hiệu so với "mê hồn tán" thực sự mạnh hơn thập bội đó!

Hầu Tử Kiện lần này bị lừa thật rồi, năm trăm nguyên thạch, con số này mà cũng nói ra được, cái này căn bản chính là bịp bợm.

Một lát sau không thấy có phản ứng gì, Cốt Hồn Quỷ Đạo hơi có chút phật ý, lạnh giọng truyền âm nói:

- Hầu lão đệ, chính là người cần bản đạo tương trợ người, không phải là người đang lừa bịp ta đấy chứ?

Khuôn mặt Hầu Tử Kiện giấu sau mảnh vải đen giật giật vài cái, trong lòng tuy biết là bị hớ nhưng vẫn không thể tránh được, ở trước mặt Cốt Hồn Quỷ Đạo, mình cũng chẳng có đường mà cò kè mặc cả, hai tay run run đem một túi lớn căng phồng đầy nguyên thạch giao vào tay hắn.

Tiếp nhận đan hoàn màu đen, trong lòng Hầu Tử Kiện cảm thấy trống rỗng, lần hành trình đi Bách Thảo sơn này đúng là đem bản thân mình bóc lột, vốn đang định thu thập một ít tài liệu có tác dụng tu luyện, lúc này cũng đành thôi vậy, đột nhiên phần hện trợn mắt nhìn về phía Mộ Dung San bị trói chặt, đột nhiên mọi oán khí trong lúc đó đều đổ lên trên người Mộ Dung San, nếu không phải vì nàng bản thân chắc chắn sẽ không bị Cốt Hồn Quỷ Đạo chèn ép, đều là lỗi ở nàng.

Nghĩ thế, bước chân Hầu Tử Kiện kiên quyết bước nhanh về phía Mộ Dung San đang bị trói chặt cách ba trượng phía trước, trong hai mắt phun trào độc quang âm hiểm.

Bỗng nhiên, một luồng ngân quang chợt lóe, hơn mười cây ngân châm thành linh âm thầm phóng ra, giống như là đạn bắn tới, trong đó còn ẩn hàm mấy mảnh trúc.

-A!

Hầu Tử Kiện trong lúc đang hỗn loạn không hề đề phòng, bị hơn mười cây ngân châm bắn trúng, đau đớn hét lớn một tiếng, lửa giận thiêu đốt nhất thời càng thêm hùng hực, dưới chân nhanh chóng tăng tốc. Ngay khi đó, mấy mảnh trúc tách khỏi đám ngân châm, như có sinh mệnh bắn về phía hắc y nhân cao gầy.

Khuôn mặt của Cốt Hồn Quỷ Đạo dưới tấm vải đen lạnh lùng cười, bàn tay mở ra bốc lên một cỗ hắc khí. Những mảnh trúc vừa chạm vào hắc khí liền đã bị hòa tan, đột nhiên, trong đó có hai mảnh trúc mảnh liệt vỡ bắn ra, luồng khí lưu cường đại đập vào mặt mà đến...

- Hầu Tử Kiện, là ngươi!

Mộ Dung San hét lớn một tiếng.

Thân thể Hầu Tử Kiện đột nhiên cứng đờ, sờ lên mặt thì lớp vải đen kia đã không thấy đâu nữa, không biết bị xóc lên từ lúc nào.

- Ngươi dĩ nhiên lại cùng với ma đạo nhân Âm La điện Cốt Hồn Quỷ Đạo liên hợp lại ám hại đồng môn huynh muội, ngươi có mưu đồ gì hả?

Mộ Dung San tiếp tục quát lên.

Miếng vải đen trên mặt Cốt Hồn Quỷ Đạo cũng bị xóc lên, khuôn mặt chỉ có da bọc xương lộ ra dưới ánh trắng, cần bao nhiêu chán ghét thì có bấy nhiêu chán ghét.

Ba ba ba, Cốt Hồn Quỷ Đạo lại vỗ tay cười, nói:

- Liên hoàn phù của Linh Nguyệt tiên tử quả nhiên mãnh liệt, ngay cả nha đầu ngươi đánh bắt ngờ mà bản đạo cư nhiên không hoàn toàn đỡ được, bất quá thật đáng tiếc, hỏa hầu còn kém lắm, lúc nào rảnh rồi bản đạo phải đi gặp sư phụ ngươi lãnh giáo một chút, nếu có thể thắng được, nhất định phải mang Linh Nguyệt tiên tử sư phụ ngươi trở về Âm La điện làm trưởng lão phụ nhân của ta, ha ha ha!

- Ngươi nằm mơ đi, sư phụ chắc chắn sẽ chém cho ngươi rụng đầu nát xương ném vào biển cho cá ăn!

Mộ Dung San cả giận nói.

Sau một trận kinh hoàng, về bề ngoài Hầu Tử Kiện dần dần ổn định trở lại, ánh mắt hung dữ thẹn quá hóa giận, tiến lên bóp lấy miệng Mộ Dung San, sau đó muồn nhét hoàn đan màu đen vào, đột nhiên kim quang chợt lóe.

-A!

Hầu Tử Kiện lần thứ hai hét lớn một tiếng, cổ tay lại bị một kim thủ nắm chặt.

Răng rắc, âm thanh xương cốt bị vỡ, Hầu Tử Kiện thiếu chút nữa ngất đi, cánh tay vốn khỏe mạnh đã bị cứng rần bẻ gãy.

Hai mắt Cốt Hồn Quỷ Đạo mở lớn, nhìn quanh bốn phía cũng không thu được gì, bèn cảnh giác mở miệng nói:

- Không biết lộ bằng hữu nào, có thể hiện thân gặp mặt không? Tại hạ trưởng lão Âm La điện Cốt Hồn Quỷ Đạo, gia sư là "Hắc Ngục Ma Quân", chẳng hay bằng hữu có nhận biết hay không?

Cốt Hồn Quỷ Đạo không phát hiện ra được nguyên khí của đối phương. Trong lòng biết tu vi của đối phương đương nhiên cao hơn bản thân không ít, miễn cưỡng thì lại sợ không chiếm được chỗ tốt, vì vậy liền báo danh hào để chấn nhiếp đối phương, dù sao danh hào Hắc Ngục Ma Quân ở phương Nam không người nào không biết, không người nào không hay.

- Pặc...

Kim thủ nhẹ nhàng xẹt qua sợi dây chằng trên người Mộ Dung San, dây chằng nhất thời đứt ra, Mộ Dung San vừa được giải thoát liền xuất ra bốn tấm đạo phù, bắn về phía Hầu Tử Kiện đang nằm khóc thét trên mặt đất.

Phanh phanh phanh phanh, bốn tấm đạo phù đều trúng mục tiêu, toàn thân Hầu Tử Kiện không ngừng bốc cháy cuộn cuộn lẫn trên mặt đất, Mộ Dung San còn chưa giải hết hận, lại là một tấm băng phủ xuất ra, đem Hầu Tử Kiện bị đốt cháy hết lông tóc trong nháy mắt đóng băng, khuôn mặt thống khổ cháy đen vẫn duy trì cố định ở bên trong băng thạch.

- Hoàng tiền bối, cứu ta!

Hầu Tử Kiện vẫn còn chưa chết đi, truyền âm nói.

Nguyên thức của Cốt Hồn Quỷ Đạo lan rộng thăm dò bốn phía, nhưng vẫn không tra ra bất luận cảm ứng nguyên lực nào, nhận được truyền âm của Hầu Tử Kiện cũng không hề có phản ứng. Đang muốn âm thầm rời đi, truyền âm của Hầu Tử Kiện lần thứ hai vang lên:

- Hoàng tiền bối, trong người của văn bối còn có một viên "đại sư đan" gia truyền!

Cốt Hồn Quỷ Đạo vừa thu hồi nguyên lực, nghe thấy vậy trong mắt ánh sáng chợt lóe, vung tay lên, một chiếc khô lâu thủ trảo dữ tợn bắn ra, một trảo cắm vào phong ấn nằm trên băng thạch của Hầu Tử Kiện, liền mang theo cả băng thạch nhất thời bay đi.

Lúc này kim thủ lần thứ hai xuất hiện, đem khô lâu thủ trảo trực tiếp bóp vỡ, Cốt Hồn Quỷ Đạo hơi nổi giận, người tới tuy mạnh nhưng mình rất cuộc cũng là đại sư giai, vài ba lần bị đối phương trêu đùa đã khòna còn giữ được kiên nhẫn, nguyên lực toàn thân bành trướng, tiếp đó một khô lâu đại thủ từ trong tay bắn ra, so với lúc trước càng dữ tợn kinh khủng hơn, trên khô lâu thủ hắc khí quán quanh nồng đậm.

- Diêm La Thủ!

Mộ Dung San cả kinh nói, đây chính là một trong những bảo bối của Hắc Ngục Ma Quân, dĩ nhiên lại đã truyền cho Cốt Hồn Quỷ Đạo, có thể thấy gã đồ đệ này tương đối được trọng thị.

Một góc âm u cách đó không xa, Lâm Khiếu Đường mặc một thân thanh bào, hai mắt giấu dưới mũ áo chợt lóe hoa quang, khô lâu thủ lần này chính là vật tốt hiếm có, nếu có thể đoạt được, chuyển hóa để cho mình sử dụng là bù đắp được cho "Trảo Long Thủ", "Trảo Long Thủ" tuy khá chắc chắn, nhưng thuần túy là do nguyên lực huyền hóa ra, chống lại người tu vi kém hơn tự nhiên là không đáng lo, nhưng một khi đụng tới cường thủ, chỉ sợ đánh vài phát đã bị đối phương phá vỡ.

300. Chương 302: Nghi Hoặc Của Mộ Dung San.

Hắc khí trôi nổi quán đầy chín chiếc Diêm La Thủ đang điên cuồng chụp về phía Mộ Dung San!

Mộ Dung San quăng ra vài tấm đạo phù nhưng cũng không hề có lực chống đỡ, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn vào chiếc khô lâu thủ cực lớn đang chụp vào bản thân!

Đúng lúc này, hơn mười chiếc kim thủ thành linh xuất hiện, cùng với chín chiếc Diêm La Thủ va chạm một chỗ.

Số lượng kim thủ tuy nhiều, nhưng thực chất lại quá mức mềm yếu. Trong nhất thời cùng vô pháp ngay lập tức đem thể công của chín chiếc Diêm La Thủ đè xuống.

Lâm Khiếu Đường đứng ở xa xa cảm thấy một trận phiền muộn, tu vi đối phương không bằng mình, nhưng cũng bởi vì có pháp bảo uy năng mà có thể đem "Trảo Long Thủ" của mình hoàn toàn áp chế.

Cốt Hồn Quỷ Đạo vẫn luôn thấp thỏm bất an, thấy Diêm La Thủ dễ dàng ngăn chặn được kim thủ quỷ dị của đối phương, trên mặt hiện ra vẻ mỉm cười đắc ý. Tu vi cao thì có tác dụng gì, không có pháp bảo chính là ăn phải thiệt thòi, nếu như đối phương là một gã võ giả, như vậy bản thân căn bản không cần phải lo lắng gì, võ giả từ trước đến nay luôn lấy tài nghệ mà kiêu ngạo, cũng không dùng đến bào bối.

Ngay trong lúc Cốt Hồn Quỷ Đạo lơ là, một đạo tử mang đột nhiên chột lóe lên, mãnh liệt bắn tới, Cốt Hồn Quỷ Đạo thất kinh, hét lớn lên một tiếng:

- Quỷ kỳ, xuất!

Nói thì chậm, nhưng lúc đó lại vô cùng nhanh chóng, ba lá cờ màu đen có vẽ đầu khô lâu đột nhiên xuất hiện, chặn lấy tử mang đang lao đến, phanh, tử mang xuyên thấu qua một mặt quỷ kỳ mới ngừng lại xu thế ban đầu.

Trên mặt Cốt Hồn Quỷ Đạo kinh hãi ngây ngốc, quỷ kỳ là do nội bì của hải yêu thú Long Sa cấp mười ba chế nên, khi luyện chế còn gia nhập thêm vào ba mươi hai con Âm Sát Quỷ Nguyên. Trải qua âm hỏa luyện hóa trong chín chín tám mươi một ngày mà thành, cứng cỏi không gì sánh được, chính là pháp bảo thượng phẩm, tam diện quỷ kỳ trận có lực phòng ngự cực mạnh, cho dù là người cấp linh hồn giai muốn đánh bại cũng không dễ, ánh mắt Cốt Hồn Quỷ Đạo lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ, cấp bậc của đối phương có khả năng vượt qua khỏi tưởng tượng của bản thân, trong lòng dần dần dâng lên ý muốn thoái lui.

Hai mặt quỷ kỳ còn lại cùng với tử mang du đấu một trận, Cốt Hồn Quỷ Đạo lúc này mới nhìn rõ được tử mang là vật gì, chính là một chiếc tử kim thủ hình dạng giống với mấy chiếc kim thủ kia, bất đồng ở chỗ chính là tử kim thủ kia là do một kim loại nào đó chế tạo mà thành.

Võ tông thế nào lại sử dụng pháp bảo? Cốt Hồn Quỷ Đạo kinh hãi không thôi, chẳng lẽ là Thiên Sát Lão Ma? Không có khả năng, Thiên Sát môn cùng với Âm La điện có giao tình không bình thường, Thiên Sát Lão Ma Tuyệt đối không thể vì một cô gái nhỏ của Thiên Hà tông mà làm khó mình.

Thế nhưng ngoại trừ đạo kỳ quỷ dị của Thiên Sát Lão Ma ra còn ai có loại tài nghệ tựa như võ mà không phải võ, tựa đạo mà không phải đạo này chứ? Trong lòng Cốt Hồn Quỷ Đạo tràn ngập sương mù, chiến ý càng lúc càng yếu.

Hắc khí trên hai mặt quỷ kỳ dần dần giảm đi, tử kim thủ dần chiếm được thượng phong, khuôn mặt vốn vàng như sáp của cốt Hồn Quỷ Đạo lúc này trở nên trắng bệch, bí huyền kim, khắc tinh của ma tu đạo giả, Cốt Hồn Quỷ Đạo không còn lòng dạ nào mà đánh đấm nữa, bèn vùng tay lên, sức chiến đấu của quỷ kỳ bèn tăng lên mấy lần, tạm thời áp chế được tử kim thủ, lại mở thêm một đạo quỷ kỳ làm lá chắn, trong miệng niệm nhẹ một trận, thu hồi chín chiếc Diêm La Thủ trở về.

Cốt Hồn Quỷ Đạo cũng không quản cái gì là "đại sư đan" nữa, chỉ một lòng muốn thoát khỏi nơi này, liền phóng ra một làn hắc vụ muốn độn thiên mà chạy.

Bỗng nhiên một đạo thanh mang phóng tới!

Cốt Hồn Quỷ Đạo hai mắt mở lớn vội vàng tránh né, xuất từ trong tay ra một tấm độc phù, nghĩ muốn cho đối phương phải tránh ra, nhưng tất cả lại không được như mong muốn, người lao tới căn bản không hề sợ độc phù.

Phắc! Một cây trường thương màu tím hung hăng đâm xuyên qua lồng ngực gầy gò của Cốt Hồn Quỷ Đạo.

- Người...

Cốt Hồn Quỷ Đạo không thể tin nổi nhìn vào lồng ngực của mình rồi lại không cam lòng ngược mắt nhìn người mặc thanh bào đứng ở phía trước, một cánh tay khô gầy run run chậm rãi vươn ra, đem chiếc mũ áo của người mặc thanh bào kéo xuống.

Một khuôn mặt tuần lãng áp vào trong mắt của Cốt Hồn Quỷ Đạo, trên khuôn mặt vàng như sáp đang vô cùng dữ tợn lập tức hiện lên biểu tình kinh ngạc, một khuôn mặt xa lạ, chưa từng gặp qua, niên kỷ còn trẻ như vậy mà tu vi lại vượt qua cả mình, hẳn rốt cuộc là ai?

Cốt Hồn Quỷ Đạo không còn thời gian để suy nghĩ những việc này nữa, cơn đau nhức trong ngực khiến cho ý thức của hắn dần dần trở nên mơ hồ, trên khuôn mặt Lâm Khiếu Đường lướt qua một tia cười khê như có như không nhìn thanh niên khô gầy vàng vọt sắp sửa mất đi tính mệnh, trên tay mãnh liệt dùng lực, trường thương ở trong lòng ngực Cốt Hồn Quỷ Đạo quấy động vài cái.

Ánh mắt thâm độc của Cốt Hồn Quỷ Đạo liếc nhìn Lâm Khiếu Đường lần cuối cùng rồi gục đầu xuống không còn sinh khí!

Bỗng nhiên, thân thể Cốt Hồn Quỷ Đạo trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, hai tay đang buông thông đột ngột gơ lên, ôm chặt lấy vai Lâm Khiếu Đường, gắt gao chế trụ.

”Nguy rồi!” Lâm Khiếu Đường thâm cảm thấy không tốt, nội linh màu lục từ thiên linh cái cấp tốc thoát ra khỏi thân thể, nhẹ nhàng lóe lên liền không còn tung tích.

Thi thể cứng ngắc ngay lúc này chợt động, hai trảo đang chế trụ ở trên vai Lâm Khiếu Đường trở nên cứng rắn hơn hẳn.

Thi Khổng Thuật, một loại đạo kỳ cực kỳ thâm độc, được sử dụng ngay khi bản thân cập kề với cái chết, một chiêu này chắc chắn có thể cầm chân được địch nhân mạnh hơn để trợ giúp cho nội linh chạy trốn.

Phanh, Lâm Khiếu Đường kích một chưởng lên ngực của tử thi. Một đoàn hỏa diễm trong nháy mắt nuốt chẹn lấy cương thi, thuận tiện đem trừ vật giới chỉ trên tay của tử thi lấy xuống.

Thấy một màn trước mắt, Mộ Dung San cũng chỉ biết trờ mắt há mồm, nhìn vào bóng lưng của người mặc thanh bào, trong lòng thâm cảm thấy may mắn, vội nói:

- Đa tạ tiền bối tương trợ!

Người mặc thanh bào lại không hề trả lời, chậm rãi đội mũ áo lên, chín chiếc Diêm La Thủ rơi lả tả trên mặt đất lập tức bay vào trong tay áo của hắn, nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Thấy người mặc thanh bào không hề nhìn bản thân, Mộ Dung San có chút xấu hổ, tiếp tục nói:

- Ân tình của tiền bối hôm nay, Mộ Dung San ngày sau chắc chắn sẽ tương báo!

Toa một tiếng, thanh bào nhân độn địa mà đi, bỏ lại Mộ Dung San vẻ mặt đầy kinh ngạc, nàng có một loại cảm giác bị coi thường, bất quá những cao nhân như thế này thông thường tính cách đều tương đối cổ quái, Mộ Dung San cũng chỉ đành cố gắng tiếp thụ cái cảm giác bị coi thường này mà thôi!

Hầu Tử Kiện còn chưa chết lúc này đã hôn mê, chẳng qua đã bị đã thương, nhìn Hầu Tử Kiện nằm lẩn trên mặt đất, Mộ Dung San vô cùng chán ghét, trong thời gian uống một chén trà trong lòng nàng mấy lần đã bốc lên sát ý nhưng vẫn cố áp chế lại, ký ức Lam Ma Thạch đã thu lại được toàn bộ hình ảnh cùng đối thoại để về sau làm bằng chứng, nghĩ thầm chỉ cần như vậy cũng đã đủ cho mình hủy bỏ hôn ước rồi, nếu như tự tay giết Hầu Tử Kiện, Mộ Dung gia và Hầu gia chỉ sợ sẽ xảy ra đại chiến, mình cũng sẽ rơi vào tình cảnh bất nghĩa.

Nghĩ thế, Mộ Dung San liền mang theo Hầu Tử Kiện vẫn còn đang hôn mê hướng về phía Bách Thảo trấn bay đi.

Đến lúc trở lại khách sạn thì trời đã sắp bình minh, sau khi trực tiếp đem Hầu Tử Kiện vất vào phòng của hắn Mộ Dung San liền trở về phòng mình, mở cửa phòng bước vào trong, dưới chân Mộ Dung San đột nhiên đá phải một vật, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một khối ngọc bội màu lam an nhiên nằm trên mặt đất ở trong phòng.

Nhặt lên nhìn lướt qua, khuôn mặt đang bình thường của Mộ Dung San nhất thời hiện lên vẻ nghi hoặc cực kỳ kinh ngạc. Miếng ngọc bội này chính là ngọc bội ngày hôm qua sư phụ dặn mình giao cho Lâm Khiếu Đường.

Vì sao ngọc bội này lại nằm trong phòng của mình? Mộ Dung San cũng không phải là người ngu dốt, lẽ nào người mặc thanh bào kia là hắn? Ý niệm trong đầu chỉ mới chớm hiện, Mộ Dung San liền đã lắc mạnh đầu, không có khả năng, sao có thể là hắn được!

Cánh tay nhỏ nhắn của Mộ Dung San nắm chặt lấy ngọc bội trong lòng bàn tay, lắc mình một cái liền đã tới cạnh cửa của một phòng trọ, lắng tai nghe, người bên trong hiện đang ngủ say, từ trong vụng ra tiếng ngáy như sấm dậy.

Mộ Dung San nhướn mày, ngọc chỉ liền nhẹ nhàng chọc thủng một lỗ nhỏ trên cửa sổ, từ trên khung cửa bẻ ra một miếng gỗ nhỏ, bắn vào bên trong phòng.

- Ái da...

Một tiếng kêu rú từ trong phòng truyền ra, tiếp theo đó là một trận âm thanh chửi bới:

- ****, cái giường vắt đi này, sao lại có giềng gỗ cơ chứ!

- Phốc!

Mộ Dung San thiếu chút nữa thì bật cười thành tiếng, cũng may lúc đấy đã lấy tay bịt miệng, ổn định lại tâm tình rồi lắc đầu yên lặng không một tiếng động trở về phòng, nhưng trong mắt vẫn như cũ lộ ra thần sắc khó hiểu.

Mặt trời dần mọc lên.

- Aa!

Lâm Khiếu Đường vắn vẹo thất lưng ngáp một cái thật lớn, tâm tình thoải mái nói không nên lời.

- Thùng thùng thùng...

Một trận đập cửa dồn dập vang lên.

- Ai vậy?

Về mặt Lâm Khiếu Đường không nhẫn nại gất giọng hỏi, trong miệng còn lẩm rầm chửi rủa:

- Mới sớm bánh mắt mà đã vội như có tang vậy!

Cửa vừa mở ra, Lâm Khiếu Đường lập tức thu hồi vẻ bực mình, cúi đầu nói:

- Chào sư thúc!

Mộ Dung San lạnh lùng nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường quần áo xộc xệch đầu tóc bù xù, trực tiếp đi vào trong phòng, nhìn quanh trái phải, cũng không phát hiện ra chỗ nào khả nghi, thuận miệng nói:

- Ngọc bội ta đưa cho ngươi hôm qua đâu rồi?

- Đây đây đây.

Lâm Khiếu Đường vội vội vàng vàng sờ vào trong ngực mình, trái sờ phải sờ cũng không mò thấy cái gì, trong lòng thầm kêu không tốt.

- Lấy ra cho ta xem!

Mộ Dung San chẳng hiểu tại sao lại có một loại rung động muốn cười, nhiều năm qua rất lâu đã không có loại cảm giác này, gánh nặng gia tộc khiến cho nụ cười đối với nàng mà nói đã trở thành một loại xa xỉ.

Lâm Khiếu Đường gãi gãi đầu nói:

- Ách... sư thúc, hình như đệ tử đánh mất rồi!

- Cái gì?

Mộ Dung San làm bộ nổi giận hỏi lại, Lâm Khiếu Đường lại là bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi nhìn vào Mộ Dung San, nàng liền có cảm giác không thể dọa được đối phương, liền trực tiếp hỏi:

- Ngày hôm qua ban đêm ngươi đi đâu sao?

- Đệ tử ban ngày chiếu cố Tư Mã sư huynh, làm việc vất vả quá độ, mệt gần chết, vừa tối liền đã trở về nghỉ ngơi, ban đêm hẳn là vẫn còn đang trong mộng.

Lâm Khiếu Đường nghiêm trang trả lời.

Thân thể Mộ Dung San run nhè nhẹ, muốn khắc chế cái loại tiểu ý mãnh liệt này rất là cực khổ.

- Sư thúc, ngài khó chịu sao? Có cần đệ tử tìm đại phu không?

Lâm Khiếu Đường ân cần hỏi han.

Trên mặt Mộ Dung San hơi phấp hờng, lấy ra ngọc bội, lại hỏi:

- Đây là ta nhặt được ở trong phòng ta. Hôm qua người vào phòng ta sao?

Mộ Dung San hai mắt hữu thần nhìn chăm chú vào biến hóa trên khuôn mặt của Lâm Khiếu Đường, hẳn lại trả lời rất nhẹ nhàng:

- Đúng vậy, khi đệ tử đang nhập định tu luyện, bỗng nhiên có chút không khỏe, lo lắng bị tẩu hỏa nhập ma liền đi tìm sư thúc, kết quả sư thúc không ở trong phòng, đệ tử nghĩ rằng chắc sư thúc đã ra ngoài tu luyện độc phù, liền trở về phòng ngừng nhập định, cảm giác không khỏe cũng dần dần tốt lên, đệ tử yên lòng liền nằm lên giường nghỉ ngơi, kết quả là bị một cái giầm gỗ đáng ghét trên giường đâm một phát làm cả đêm ngủ không ngon, đến bây giờ vẫn còn vô cùng buồn ngủ..

Mộ Dung San quan sát Lâm Khiếu Đường một hồi, bỏ lại ngọc bội, một câu cũng không nói liền rời khỏi phòng, nhìn theo bóng hình xinh đẹp của Mộ Dung San, khóe miệng Lâm Khiếu Đường nhếch lên một nụ cười yếu ớt rồi lại nhìn vào ngọc bội trong tay, thầm trách bản thân quá vô ý, nhất định là Tham Thị Thú làm ngọc bội rơi ra, cũng may nó còn chưa ăn luôn cả ngọc bội, nếu không như vậy là đã phụ lại nỗi khổ tâm của Linh Nguyệt Tiên Tử rồi.

Vòng đấu bán kết tiến hành thêm vài ngày nữa mới kết thúc, về phía Thiên Hà tông, ngoại trừ Triệu Hàng ngoài ý muốn bị bại trận ra, Linh Linh, Tiểu Thái sư huynh cùng Hầu Vũ Bằng đều thuận lợi tiến được vào chung kết.

Mộ Dung San bởi vì muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề Hầu Tử Kiện nên đi trước quay về phái, lưu lại hơn chục tên đệ tử tùy thời mà hành sự, trận chung kết sau này môn phái đương nhiên sẽ cử người cấp bậc trưởng lão trở lại.

Vạn Sơn tán nhân đại hội, người chiến thắng cuối cùng là hai gã ở Phi Tiên môn đều là người có chân ngũ nguyên môi. Ba phái khác là Thiên Hà tông, Thiên Sát môn cùng với Âm La điện đều bị thua tới tấp, Phi Tiên môn tự nhiên là đạt được quyền khai thác bốn thành ở Bách Thảo sơn, ba phái còn lại thì phân biệt đạt được hai thành quyền khai thác.

Rốt cuộc cũng trở lại môn phái, Lâm Khiếu Đường ngay tức khắc chui vào được viên trên Linh Nguyệt Phong chuẩn bị bế quan tu luyện. Nhưng lại không được như mong muốn chính là, Mộ Dung San nhiều lần đi tới đi lui qua được viên cùng với động phủ tu luyện của hắn.

Về sự tình của Hầu Tử Kiện, tông phái đã nghiêm khắc trừng phạt ba năm diện bích và đoạt lại chức vị quản sự, trở lại làm đệ tử phổ thông, tịch thu toàn bộ bổng lộc cùng tài nguyên hiện có, nếu không phải Hầu gia là đại gia tộc tu luyện, chỉ sợ hình phạt còn có thể nặng hơn. Lâm Khiếu Đường kiên trì thu liễm, rốt cục mấy tháng sau đó, Mộ Dung San cũng tiến vào trạng thái bế quan tu luyện.

301. Chương 303: Trao Đổi. (thượng)

Tuy rằng Mộ Dung San tuyên bố với đệ tử Linh Nguyệt Phong nàng bế quan tu luyện nhưng dường như cũng không phải vậy, thỉnh thoảng vẫn luôn tạt qua được viên, Lâm Khiếu Đường tự nhiên là không dám lơ là, như cũ nghiêm chỉnh chăm sóc được viên.

Bởi vì bên trong được viên không trồng thứ dược thảo quý hiếm nào, bình thường mọi người cũng chẳng cần đến nên thật ra nơi này tương đối thanh tịnh. Tuy rằng có rất ít người vắng lai, nhưng Lâm Khiếu Đường

cũng không vội và bề quan mà chậm rãi nghiên cứu Bạch Sắc Linh Chi, chờ cho đến khi Mộ Dung San triệt để quên nơi này đi đã.

Nửa năm sau, Mộ Dung San rốt cục cũng buông tha không giám thị Lâm Khiếu Đường nữa, trái lại nàng còn cảm thấy rất nực cười với thân kinh của mình, người kia làm sao mà có tu vi cao như vậy, đây căn bản là chuyện không có khả năng.

Những ngày tháng thoải mái của Mộ Dung San lại sắp hết, Hầu Tử Kiện đã nhận được nghiêm phạt đích đáng, không những phải chịu xử trí của môn phái, mà ngay cả Hầu gia cũng tước đoạt đi quyền lợi của hắn, sau sự kiện lần này, Hầu Tử Kiện hoàn toàn trở thành tầng lớp hạ lưu, bị môn phái cùng gia tộc vứt bỏ.

Thế nhưng quan hệ giữa Hầu gia và Mộ Dung gia không hề vì thế mà ảnh hưởng, trái lại càng trở nên chặt chẽ, sự tình của Hầu Tử Kiện đối với Hầu gia mà nói thực chất không có ảnh hưởng gì, thế nhưng đối với danh dự gia tộc vẫn có chút dao động.

Hầu gia đối với việc này cũng ghi hận ở trong lòng, cho rằng đó đều là lỗi ở Mộ Dung San, sự tình hoàn toàn có thể âm thầm giải quyết, không nên công khai xử lý, rõ ràng là muốn làm khó Hầu gia, sau khi đồng ý để Hầu Tử Kiện cùng với Mộ Dung San xóa bỏ hôn ước thì lại chỉ định một gã con cháu Hầu gia khác lập hôn ước cùng nàng.

Đòi hỏi này vô cùng bá đạo, ý tứ có phần khi dễ Mộ Dung gia không có người, thế nhưng chung quy lại, thực lực của Mộ Dung gia đã yếu đi rất nhiều, sau khi kéo dài được vài tháng thì vẫn đáp ứng, Mộ Dung San tự nhiên lại trở thành vật hi sinh.

Mộ Dung San đối với việc này cực kỳ bất mãn, thế nhưng chút sức lực đơn bạc của nàng cũng không thể đối kháng lại được áp lực của gia tộc cả hai bên. Huống hồ tu vi của nàng căn bản đã định hình, muốn cao thêm một tầng nữa rất ít có khả năng, một người tu vi sơ giai chung quy không hề có quyền phát ngôn gì. Cũng may Linh Nguyệt Tiên Tử hiện đang bế quan, hôn sự tuyệt đối không thể tiến hành ngay được, chỉ có thể ước định xuống mà thôi.

Giành được sự hòa hoãn của hai gia tộc, Mộ Dung San lại có một viên "đại sư đan" cướp được từ trên người Hầu Tử Kiện nên quyết định lại bế quan thêm một lần nữa. Mộ Dung San đã từng mang theo một viên "đại sư đan" được sư phụ tặng, bế quan tám năm, kết quả cuối cùng lại là thất bại.

Nếu như muốn hoàn toàn thoát khỏi khống chế của gia tộc nàng nhất định phải bước vào được cánh cửa đại sư giai, Mộ Dung San biết rất rõ, chỉ cần nàng tiến được vào đại sư giai, gia tộc liền không thể nào tiếp tục khống chế bản thân, mà lại càng đem bản thân cung phụng như trưởng lão, cho dù là Hầu gia cũng sẽ không dám đắc tội với một người tu vi đại sư giai, đương nhiên là không dám to tiếng cùng mình.

Mang theo tâm lý kiên quyết không thành công cũng thành nhân, Mộ Dung San tiến vào thạch thất tu luyện.

Đối với sự tình ngoại giới, Lâm Khiếu Đường hầu như đều biết hết, việc gì cũng không qua được ánh mắt và lỗ tai của Tham Thị Thú. Những con vật nhỏ thế này, thả ra vài con căn bản không người nào phát hiện ra được, nếu như những con giáp trùng có hình thể cỡ này lại thêm nội liễm đi nguyên lực thì cho dù là tu vi linh hồn giai trong lúc không chú ý cũng vô pháp phát hiện ra sự tồn tại của chúng.

Hoàn cảnh yên ắng của Linh Nguyệt Phong chính hợp với ý của Lâm Khiếu Đường, Linh Nguyệt Tiên Tử bế quan, Tiểu Mộ Dung San cũng bế quan, mấy vị sư thúc khác cấp bậc quán sự thì quanh năm suốt tháng ở bên ngoài thu thập tài nguyên tu luyện, còn lại vài người cũng là chuyên tâm tu luyện không để ý chuyện bên ngoài.

Cái được viên không có gì quan trọng này nhanh chóng "được" mọi người quên lãng, nhưng ngay lúc Lâm Khiếu Đường tiến vào bên trong địa huyết do bản thân kiến tạo ở trên núi bế quan thì vị sư phụ chưa từng gặp mặt của hắn lại xuất quan.

Khi Lâm Khiếu Đường đã sắp xếp tất cả vừa muốn rời khỏi được viên đi vào địa huyết thì lại cảm thấy một cỗ khí nguyên quen thuộc xuất hiện ở bên ngoài được viên.

- Lâm sư đệ, ở đâu vậy?

Thanh âm Thái sư huynh rất nhanh đã truyền đến.

Lâm Khiếu Đường trực tiếp mở kết trận, Thái sư huynh vẻ mặt vui sướng nói:

- Lâm sư đệ, sư phụ xuất quan rồi, triệu tập các đệ tử tập hợp!

Lâm Khiếu Đường cầu mày nói:

- Có việc gì gấp sao?

Thái sư huynh vẻ mặt thật thà hiện lên vẻ mờ mịt trả lời:

- Ta cũng không rõ lắm, sư phụ lão nhân gia bảo ta đi khắp nơi truyền lời, ta liền đi thôi!

Lâm Khiếu Đường bất đắc dĩ đành phải theo Thái sư huynh đi tới Bán Nguyệt Nhai của Linh Nguyệt Phong, đó chính là địa khu riêng của vị sư phụ trên danh nghĩa của hắn.

Khi Lâm Khiếu Đường cùng với Thái sư huynh tới được Bán Nguyệt Nhai, đã có bốn gã đệ tử áo xanh tới rồi, đang chụm đầu vào nói chuyện với nhau, tất cả mọi người đều rất quen thuộc.

Trong bốn gã đệ tử phải kể tới một người nho sinh trung niên có tu vi cao nhất, đã đạt tới sĩ giai đỉnh phong, nguyên lực trên người cực kỳ sung túc, tư chất cũng không tệ, có thể thấy rằng trùng nhập sư giai chỉ là vấn đề thời gian.

Vị trung niên nho sinh này thấy Lâm Khiếu Đường cùng Thái sư huynh tiến vào, liếc mắt nhìn hai người rồi lập tức hướng về một gian nhà đá rất lớn cách đó không xa cung kính nói:

- Sư phụ, người đã đến đông đủ rồi ạ!

Lâm Khiếu Đường hơi có chút cảm thấy ngoài ý muốn, vị sư phụ Mục Tình này lại chỉ có sáu vị đệ tử, nhưng nghĩ đến Linh Nguyệt Tiên Tử hành sự trầm tĩnh, ngược lại cũng có thể hiểu được.

Cửa nhà đá chậm rãi mở ra, một nữ tử đoan trang xinh đẹp từ bên trong đi ra, dáng vẻ cô điển u nhã, một đôi nhãn tình thâm thúy mờ ảo, có một khí chất cao nhã không nói nên lời.

Trong ánh mắt Lâm Khiếu Đường loáng thoáng có vài phần hân thưởng. Thật chẳng ngờ vị sư phụ trên danh nghĩa này lại tuyệt sắc như thế.

Mục Tình nhìn lướt qua sáu người, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại trên người của Lâm Khiếu Đường cùng Thái Quang Hằng - Thái sư huynh. Sau khi quan sát một phen, bèn nói:

- Hai người các ngươi chính là đồ đệ mới nhập môn mà chương môn sư huynh phân phái cho ta phải không?

- Đồ nhi bái kiến sư phụ!

Thái Quang Hằng ngược lại rất thức thời, trực tiếp quỳ xuống dập đầu.

Lâm Khiếu Đường thì lại chỉ hơi hơi khom người, nói:

- Ra mắt sư phụ!

Gọi như vậy là đã chịu thiệt rồi, nếu như phải quỳ xuống nữa thì Lâm Khiếu Đường kiên quyết không chịu, chưa cần nói đến dưới đầu gối nam nhi có hoàng kim, Lâm Khiếu Đường này từ trong bụng mẹ đã không có thói quen quỳ trước người khác, việc này đối với Lâm Khiếu Đường mà nói chính là vấn đề mang tính nguyên tắc, cho dù có hồng việc cũng tuyệt đối không quỳ.

Bốn gã đệ tử khác đối với sự cuồng vọng của Lâm Khiếu Đường nhất thời nảy sinh bất mãn, trung niên nho sinh càng là tức giận không thôi, nói:

- Lâm sư đệ, ngươi đây là thái độ gì, nhìn thấy sư phụ sao không mau quỳ xuống!

- Vì sao ngươi lại không quỳ?

Lâm Khiếu Đường phản bác cực nhanh.

Trên mặt trung niên nho sinh nhất thời vừa đỏ vừa trắng, biện bạch nói:

- Lúc chúng ta nhập môn đã quỳ rồi, còn người, lần đầu gặp sư phụ đương nhiên cần phải quỳ!

- Rầm ngựa!

Lâm Khiếu Đường phun ra hai chữ, thanh âm không lớn không nhỏ nhưng cũng rất rõ ràng, sau đó hướng về Mục Tình chấp tay nói:

- Đệ tử nhập môn được chương môn phái vào Linh Nguyệt Phong Bán Nguyệt Nhai tuy không phải là giả, về phần sư phụ mà nói, chẳng qua chỉ là nhận vậy thôi chứ chưa phải là thực, chưa nói đến kỹ nghệ của nhai chủ Bán Nguyệt Nhai cao thấp ra sao, từ khi gia nhập lại càng chưa một lần gặp mặt, kỹ nghệ của đệ tử thật ra lại may mắn được Linh Nguyệt sư tổ truyền thừa, khi gặp mặt sư phụ ngược lại có phần không thích ứng được, vẫn mong sư phụ bỏ quá cho.

- Làm càn, chiếu theo lời người nói như vậy, người hẳn là đồng bối với sư phụ hả?

Trung niên nho sinh quát mắng.

- Không dám, đệ tử chỉ là có chuyện thì nói thẳng, cũng không có ý mạo phạm!

Lâm Khiếu Đường trong lúc nói chuyện cũng không liếc mắt nhìn trung niên nho sinh, vẫn một mực nhìn Mục Tình.

- Người là nhỏ nhất, thời gian nhập môn không lâu nhưng lại rất cuồng vọng, ngày hôm nay để đại sư huynh ta đây thay sư phụ giáo huấn người một phen, miễn cho ngày sau ở trước mặt người ngoài làm mất mặt!

Trung niên nho sinh vừa nói vừa lôi pháp bảo chiết phiến từ trong tay áo ra, tư thế muốn xông lên. Lúc này, bỗng nhiên một cỗ lực lượng mềm mại tiến tới áp chế lấy trung niên nho sinh.

302. Chương 303: Trao Đổi. (hạ)

Trung niên nho sinh vừa tiếp xúc với cỗ nguyên lực này liền lập tức dừng lại, đi theo Mục Tình nhiều năm, đối với lực lượng của sư phụ đã quá quen thuộc rồi.

Biểu hiện của Mục Tình cũng không hề có vẻ tức giận, đôi nhãn tình đẹp đến cực điểm ngược lại có chút thú vị nhìn vào gã đệ tử mới nhập môn mà đã cả gan làm loạn này.

- Người là Lâm Khiếu Đường phải không?

Mục Tình ôn nhu hỏi, thanh âm quả nhiên như là tiếng cô cầm rung động.

- Chính là đệ tử!

Lâm Khiếu Đường lần nữa hơi cúi đầu nói.

- Lúc trước đã nghe Mộ Dung sư muội kể, hôm nay xem ra không phải là giả, thảo nào sư phụ lão nhân gia cùng người rất hợp khẩu vị, mà thôi, quỳ hay không quỳ chẳng qua chỉ là hình thức, quỳ mà trong lòng không có thầy chẳng khác nào không quỳ, không quỳ mà trong lòng có thầy là được rồi, Nguyễn Chính Quốc, nhiều năm như vậy mà tính nết nóng của người vẫn còn chưa đổi được!

- Xin lỗi sư phụ, đồ nhi sai rồi!

Trung niên nho sinh đối với Lâm Khiếu Đường thì trừng mắt trợn mày, nhưng đối diện với Mục Tình lại cực kỳ tôn kính.

Mục Tình nhìn sáu người, khẽ mỉm cười nói:

- Hôm nay ta đồng thời tập trung các người lại đây cũng không có sự tình gì đặc biệt, chỉ là cho các người gặp mặt nhau, tránh tình cảnh sau này sư huynh đệ gặp nhau mà lại không quen biết. Mặt khác, vì sư bề quan sáu năm, cũng đã lạnh nhạt với các người, bên trong nhai động của ta vẫn còn cất giữ không ít bảo bối, các người đều tự mình tùy tiện chọn đi, mỗi người giới hạn hai loại, nếu như chọn trùng nhau, chiếu theo người nhập làm môn hạ ta trước thì chọn trước, đi thôi!

Ngoại trừ Lâm Khiếu Đường ra, trên mặt năm người kia đều vô cùng vui vẻ bằng lòng, nhanh chóng chạy về phía bên trong nhai động.

Theo sau năm người đó, Lâm Khiếu Đường cũng đành vào trong nhìn qua một lượt cho xong chuyện, đột nhiên lại nghe thấy phía sau truyền đến một âm thanh mềm mại:

- Đường Nhi, nhìn bộ dáng người kia, không có hứng thú với đồ cất giữ của sư phụ sao?

Một tiếng Đường Nhi này, khiến cho toàn thân Lâm Khiếu Đường đột nhiên nổi lên một trận da gà, cổ hết sức giả bộ cười, xoay người lại nói:

- Sao thế được! Đồ nhi đang nóng lòng như lửa đốt đây, ước gì có thêm được hai đôi cánh để phi vào trong động!

Trên khuôn mặt Mục Tình treo một nụ cười dị dạng, mang theo chút chua xót nói:

- Còn có điều gì giấu diếm sư phụ sao? Người đã có được lam ngọc quả tội của sư tổ người rồi, trong đó có hơn trăm loại bí thuật chế tác đạo phù cao giai, đâu còn để ý đến những bảo bối tam lưu trong tay sư phụ chứ.

Trông mắt Lâm Khiếu Đường hơi chuyên, ừ ừ nói:

- Ai, sư tổ lão nhân gia quá dễ mất đến đệ tử rồi, đệ tử chẳng qua chỉ là song nguyên môi, tư chất quá kém, lý nào học nổi đạo kỳ thượng tầng của sư tổ, đệ tử tự biết tu luyện vô vọng cũng không có ý trèo cao, gia nhập bản phái bất quá là muốn lánh nạn mà thôi, chỉ sợ rằng phải phụ sự hậu ái của lão nhân gia rồi, ài!

- Đường Nhi, hà tất phải nản lòng, sư phụ ở đây thật ra có mấy bộ thượng tầng tâm pháp thích hợp cho song nguyên môi tu luyện, còn có vài viên đan dược cao phẩm, chỉ cần Đường Nhi chịu dụng tâm, có thể kiên trì mà nói, tiêu tốn thời gian mười năm cũng có thể vào được sư giai, đương thọ tăng thêm trăm năm.

Mục Tình mang chút mê hoặc nói.

Về mặt Lâm Khiếu Đường như không tin vào lỗ tai mình, cả kinh nói:

- Thật sao? Đệ tử tưởng rằng cả đời này đã vô duyên cùng với sư giai rồi!

Mục Tình gật đầu nói:

- Sư phụ sao lại khoát lác với người. Đương nhiên là thật, kỳ thực sư phụ biết rõ nỗi khổ tâm của Đường Nhi mà! Hiện nay sư phụ cũng đang gặp phải bình cảnh, một bức tường này cho dù là hai ba mươi năm tu luyện cũng không mở ra được. Đã có chút nản lòng thoái chí, gần đây nghiên cứu thuật chế phù cũng liên tục vấp phải trắc trở, rất là khổ não, ài!

Mục Tình vươn cánh tay ngọc nhỏ bé chậm rãi đặt lên vai Lâm Khiếu Đường, hương khí khi thờ dài như làn gió mát pha lẫn u hương mơn trớn khuôn mặt Lâm Khiếu Đường, đã lâu không ở gần nữ nhân, lúc này thân thể Lâm Khiếu Đường đã có phần hơi tê dại.

Không phải chứ, sư phụ sử dụng sắc dụ với đồ đệ khiến cho Lâm Khiếu Đường có chút xấu hổ, đối với mục đích của Mục Tình tự nhiên trong lòng hẳn hiểu rõ, cô gái này ngược lại có chút tâm cơ. Dùng tình cảm làm dao động, dùng lý lẽ tăng thêm kiêu ngạo, dùng lợi lộc để dụ dỗ, cộng thêm mỹ sắc, đầy đủ mọi thứ, không sợ người không cắn câu.

Nếu không phải Lâm Khiếu Đường tu vi thâm hậu, trải nghiệm phong phú thì với chút khôn vặt của hắn chỉ sợ cũng khó có thể chống đỡ lại được thế tiến công mãnh liệt như vậy.

Lúc này cho dù trong lòng Lâm Khiếu Đường đã rõ ràng, nhưng vẫn cắn câu như cũ, giả vờ tạo ra bộ dáng đắn đo, rồi cắn răng nói:

- Sư phụ, lam ngọc quả tội sư tổ giao cho đệ tử, thực sự đệ tử cũng không cần đến, như thế thật là lãng phí của trời, chẳng bằng tặng lại cho sư phụ ngài vậy!

Nói xong, Lâm Khiếu Đường đã đem ngọc bội đưa tới.

- Thế này sao được?

Mục Tình ngoài miệng nói như vậy, nhưng bàn tay ngọc lại đã vươn ra tiếp nhận lấy ngọc bội.

- Chỉ cần sư phụ có thể truyền thụ cho đệ tử mấy bộ tâm pháp thích hợp, cấp cho vài viên tiên đan, có thể làm cho đệ tử có hi vọng tiến nhập được vào sư giai là đệ tử đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi!

Lâm Khiếu Đường tỏ ra rất hiếu thuận trả lời.

Mục Tình đã xem xong ngọc bội vừa nhận lấy, trên mặt hiện lên một vẻ rung động khó có thể che dấu.

- Đi theo ta!

Lâm Khiếu Đường theo Mục Tình tiến vào trong nhà đá, nàng từ trong nội thất lấy ra mấy bộ sách cùng với một túi đan dược nhỏ nhỏ, nói:

- Đây đều là những thứ vi sư tích góp được bao năm qua, hiện tại tất cả đều giao cho ngươi, ngươi sử dụng cho thật tốt, tương lai tất có thành tựu!

Kết quả Lâm Khiếu Đường lại bất động thanh sắc nhìn mấy thứ đồ, hơi lộ ra vẻ khó nói:

- Đệ tử chắc chắn sẽ khắc khổ tu luyện, chỉ là...

- Chỉ là cái gì?

Mục Tình có chút khấn trương hỏi, dường như có thể bỏ ra bất cứ thứ gì để trao đổi.

- Chỉ là đệ tử đang trông giữ được viên, không thể nào hoàn toàn thanh tịnh để toàn tâm tu luyện được!

Lâm Khiếu Đường rút cuộc cũng nói thẳng ra là sợ bị quấy rầy.

Về mặt Mục Tình hòa hoãn lại, nói:

- Yên tâm đi, vậy thì ta sẽ dẫn đệ tử Linh Nguyệt Phong không tùy tiện đến đó là được!

- Như vậy có vẻ không hay cho lắm?

Lâm Khiếu Đường mang chút áy náy hỏi lại.

- Ha ha, Thiên Hà tông có hơn một nghìn núi, được viên của Linh Nguyệt Phong chúng ta bắt quá chỉ là trang trí mà thôi, có ai không hay cơ chứ, bây giờ người cứ về được viên một mực tĩnh tâm tu luyện là được, có sư phụ người chống đỡ, tuyệt đối sẽ không có người tới quấy rầy ngươi!

Mục Tình cười nói.

Lâm Khiếu Đường nhếch miệng cười, không hề nói gì, mừng rỡ nhìn vài món đồ vật ở trên tay!

Đến khi năm sư huynh đều chọn xong bảo bối đi ra, Lâm Khiếu Đường cùng Mục Tình đã trở lại chỗ cũ, Nguyễn Chính Quốc thấy một màn như vậy rất là khó chịu, nhưng trước mặt sư phụ cũng không dám nói gì, chỉ là hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Khiếu Đường, nhưng hần lại giả bộ không phát hiện ra.

Sau đó Mục Tình nói thêm vài câu ý tứ rồi để sáu người trở về, lại truyền âm bảo Lâm Khiếu Đường cứ yên tâm tu luyện.

Trở lại được viên, Lâm Khiếu Đường đợi thêm ba ngày, thả ra Tham Thị Thú để tìm hiểu tin tức.

Mục Tình ngược lại không có nuốt lời, trực tiếp đem được viên do Lâm Khiếu Đường quản lý trở thành cấm địa của Linh Nguyệt Phong, tự mình đến bên ngoài được viên đặt tiêu chí cấm địa cùng một đạo mê huyền kết trận.

Lâm Khiếu Đường cuối cùng cũng có thể yên ổn để quyết tâm tu luyện, khối ngọc bội kia không phải là đem đi cho không, mấy bộ đạo kỳ Mục Tình đưa cho Lâm Khiếu Đường cùng với túi đan dược nhỏ cũng không phải là hàng dỏm, khi vào sư giai xem ra cực kỳ trân quý, chẳng qua đối với Lâm Khiếu Đường mà nói chỉ là đồ vô dụng.

Trải qua nửa năm điều chỉnh cùng chuẩn bị, Lâm Khiếu Đường rút cuộc cũng lấy ra một viên Linh Vương đan kim quang lấp lánh.

303. Chương 304: Tẩu Hỏa Không Nhập Ma.

Nhìn vào Linh Vương đan trong tay, Lâm Khiếu Đường hơi có chút cảm khái, cười nhẹ một tiếng rồi đem Linh Vương đan nuốt xuống.

Sau khi uống xong, cảm giác như điện giật lần trước lại xuất hiện một lần nữa, trong lòng Lâm Khiếu Đường hơi có chút kinh hãi. Lẽ nào lại muốn thất bại sao?

Tâm niệm chỉ chợt hiện, Lâm Khiếu Đường lập tức ổn định tâm tình không hề suy nghĩ lung tung, nội linh và nội dương bổ sung cho nhau, đan xen hấp thu được lực.

Lâm Khiếu Đường đã không còn khái niệm về thời gian, chỉ là nhập định ngồi đó, toàn thân trên dưới tản mát ra một vầng sáng kim sắc.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, thân thể Lâm Khiếu Đường đột nhiên chấn động mạnh, tinh thần mãnh liệt thu hồi lại, bên trong ý thức hải đột nhiên vô cùng hỗn loạn.

Các mỹ nữ bỗng nhiên hiện lên, khuôn mặt của các nàng vô cùng mờ ảo không tài nào nhìn rõ, khiến cho Lâm Khiếu Đường vừa cảm thấy quen thuộc, lại tựa hồ như xa lạ. Những mỹ nữ này ra sức không ngừng uốn éo vạn vẹo thân thể trước mặt Lâm Khiếu Đường.

Tiếp theo, có một vị mỹ nữ bắt đầu chậm rãi cởi bộ quần áo vốn đã mỏng manh đơn bạc trên người xuống, nhất thời làn da bóng loáng trơn mịn, cặp nhũ phong cao vút mềm mại vô cùng đàn hồi nhanh chóng lộ ra, mị hoặc đến cực điểm, khiến cho tâm hồn người khác rung động, hận không thể lao đến mạnh mẽ đè nàng ra đất, hung hăng chà đạp một phen.

Bây giờ lại đến mấy vị mỹ nữ khác cũng bắt đầu cởi y phục, chỉ trong chớp lát, đám mỹ nữ đã không còn một mảnh vải che thân, Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy trong miệng khô khốc, ý thức càng lúc càng mơ hồ, vô ý thốt lên một tiếng rồi tiến về phía trước.

Khiếu Đường cơ hồ không thể điều khiển được bản thân, vươn tay ra chụp lấy một nhũ cầu căng tròn của một mỹ nữ trong đó, đang muốn về nắn xoa bóp, bỗng nhiên nguyên thức vang vọng một tiếng thanh minh. Một giọng nói quen thuộc vang lên rất rõ ràng trong ý thức hải của Lâm Khiếu Đường:

- Công tử, không thể!

Lâm Khiếu Đường giật mình một cái, trên tay mãnh liệt rung động, trong nháy mắt đã buông ra, mấy mỹ nữ nhìn thấy như thế, nhất thời càng thêm uốn éo, thậm chí là chủ động đón nhận, dùng thân thể mềm mại thơm ngát hung hăng chà xát lên trên người Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường đã khôi phục lại được ý thức, hít sâu một hơi rồi chậm rãi nhắm mắt lại, tĩnh tâm không một tiếng động. Một lúc sau, khi hần mở mắt lần thứ hai thì những mỹ nữ kia đã không thấy đâu nữa.

Lâm Khiếu Đường đứng trên vỉa hè bên đường lớn, bốn phía xe cộ qua lại nối đuôi như rồng rắn, nhà cao tầng tòa này nối tiếp tòa khác. Đoàn người như một dòng chảy không bao giờ ngừng qua lại vội vã, trên mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ tươi cười, mỗi một người đi ngang qua Lâm Khiếu Đường đều hướng về hắn gật đầu vô cùng hảo hữu, có người thậm chí còn lên tiếng ân cần thăm hỏi, thế nhưng Lâm Khiếu Đường không thể nào nghe rõ được bọn họ rốt cuộc nói những gì, chỉ nhìn thấy được miệng bọn họ mấp máy.

- Khiếu Đường, Khiếu Đường!

Bỗng nhiên một âm thanh rất thành thực ôn nhu ập vào tai Lâm Khiếu Đường khiến hắn say mê không ngớt, theo âm thanh, Lâm Khiếu Đường bắt đầu đi về phía trước. Ở phía trước chưa đến mười thước là một ngã tư đường rộng lớn, phía đối diện là một bệnh viện cao tầng xa hoa to lớn đứng sừng sững.

Có rất nhiều người đứng ở cửa chính của bệnh viện vẻ mặt vui cười nhìn về phía Lâm Khiếu Đường, không ít người còn cầm trên tay hoa tươi, còn có một thiếu nữ ánh mắt si mê, không ngừng hướng về phía Lâm Khiếu Đường vẫy tay.

Lâm Khiếu Đường vô ý thức chậm rãi đi đến, lúc này âm thanh nhu hòa êm tai lại vang lên lần thứ hai.

- Khiếu Đường, trở lại nào, mau tới đây, bên này, mọi người rất nhớ anh, mọi người cần có anh, rất nhiều bệnh nhân đã bị chết rồi, anh mau tới đây đi!

- Khiếu Đường, ở đây mới là nhà của anh, mọi người mới là người thân của anh, anh thuộc về nơi này!

Lâm Khiếu Đường không ngừng vùng vẫy, một mặt muốn bản thân dừng bước lại, một mặt thì muốn bản thân nhanh chóng tiến vào trong tòa bệnh viện kia, ý thức xoắn quện vào nhau khiến đầu của Lâm Khiếu Đường như muốn nổ tung.

- Tin! Tin!

Một tiếng còi ô tô kéo dài inh ỏi từ xa áp tới.

Hầu như trong nháy mắt ngay khi ô tô dừng vào Lâm Khiếu Đường, hắc đột ngột nhảy về phía sau vài bước, toàn bộ cảnh tượng trước mắt đều hoàn toàn biến mất, bốn phía rơi vào trắng xóa một màu.

Ý thức lại một lần nữa trở nên mơ hồ!

Thời gian cứ từng giọt từng giọt trôi qua, Lâm Khiếu Đường lẳng lặng ngồi bên trong một gian phòng lớn nhất trong địa huyết, trên người đã sớm bị bụi bám đầy, kết lại thành một lớp dày, không còn nhìn thấy rõ đường nét con người mà chỉ như một pho tượng hình người màu xám đang ngồi ở đó.

Bỗng một ngày, Lâm Khiếu Đường đột nhiên mở hai mắt, cúi đầu nhìn lại bản thân thấy không có gì biến hóa, thân thể run lên làm bụi bám rơi đi hết.

- Công tử, ngài đã thành công vượt qua nguy hiểm rồi!

Một giọng nói dịu dàng đã lâu không được nghe truyền vào tai Lâm Khiếu Đường, chính là âm thanh của Tân Tây Á.

Lâm Khiếu Đường hiểu ý cười nói:

- Tân Tây Á, cảm ơn cô!

Lúc này ở bên trong tử kim trường thương vẽ mặt của Tân Tây Á đã đỏ bừng không dám lên tiếng, nếu như Lâm Khiếu Đường có thể thấy được chắc hẳn sẽ cười ha hả.

Toàn bộ được lực của Linh Vương đan đã bị nuốt hết, thế nhưng vẫn còn chưa hoàn toàn hấp thu, Lâm Khiếu Đường đã vượt qua được giai đoạn khó khăn nhất, về sau chỉ cần tuần tự mà tiến là được.

Lâm Khiếu Đường cũng không gấp gáp, sau khi kiểm tra bên trong địa huyết ma pháp trận cùng kết trận bốn phía xem có bị nứt lỏng ra hay không rồi mới bắt đầu củng cố lại vài môn tâm pháp cùng kỹ nghệ trọng yếu.

Vận chuyển Đẩu Luyện trôi chảy một cách thần kỳ, Tu Hồn Dưỡng Linh Thuật nhất cử đột phá tầng thứ sáu, hơn nữa mấy tầng kế tiếp Lâm Khiếu Đường chỉ bỏ ra chút thời gian ngồi một lúc liền đã tu tập hoàn tất cho đến tận tầng mười một.

Rốt cuộc thì hai bộ tâm pháp cao cấp đều đạt được tầng cao nhất là Vô Tung Quyết và Tu Hồn Dưỡng Linh Thuật.

Lúc này, sự vận chuyển của Đẩu Luyện rơi vào điên cuồng, thậm chí không cần Lâm Khiếu Đường thôi động, chính nó cứ tự động vận chuyển, Lâm Khiếu Đường cảm thấy bên trong cơ thể có một dòng nước ầm tán loạn, trong ý thức hiện lên một loạt những ký hiệu xa lạ, Linh Tung Quyết, một cái tên hoàn toàn mới rất nhanh đã hiện lên trong ý thức hải của Lâm Khiếu Đường, đây là một bộ kỹ nghệ có khả năng làm nguyên linh đề thăng tốc độ cộng thêm năng lực tự chữa trị, thoát nhìn qua thì trong tình huống bình thường cũng không dùng được, nhưng thực ra không phải vậy, cho dù ở bên trong thân thể, nguyên linh vẫn có khả năng bị thụ thương như thường, tốc độ của nguyên linh được đề thăng thì tốc độ của thân thể cũng sẽ được đề thăng.

Lâm Khiếu Đường tuy có được kỹ nghệ mới nhưng tịnh không vì quá vui mừng mà lơ là, hắn vẫn tiếp tục củng cố Đẩu Luyện.

Không biết bao lâu sau, ở sâu thẳm bên trong nguyên thức, oanh một tiếng, Đấu Luyện rốt cục cũng đột phá được tầng thứ bảy, cũng là đột phá được giai đoạn thứ nhất, tiến vào giai đoạn thứ hai, thuận lợi đạt tới tầng thứ tám.

Nhưng tâm pháp Đấu Luyện giai đoạn thứ hai do Lâm Khiếu Đường đánh cược mạng sống mới có được lại chỉ là mấy câu nói qua loa mà thôi:

- Ngộ cục, phá cục, chích nhân hãm mưu chi trung. Bất ngộ, bất phá. Tất tương khốn tử kỳ trung!

Đấu Luyện giai đoạn thứ hai đột nhiên chuyển biến đến một trăm tám mươi độ, không hề thần bí quỷ dị như là giai đoạn thứ nhất, Lâm Khiếu Đường hao tổn nhiều ngày, rốt cuộc cũng nhận ra được rằng tầng tám của giai đoạn thứ hai cũng không hề thâm sâu khó hiểu, mà chỉ cần chăm chỉ tu luyện, tuần tự mà tiến là được. Tu vi thâm hậu sẽ kéo theo tâm pháp thành thực, mà tâm pháp thành thực cũng có thể khiến tu vi thâm hậu hơn, hai bên cùng xúc tiến, thiếu một thứ cũng không được.

Những ngày kế tiếp, Lâm Khiếu Đường ngoại trừ tu luyện ra, lại bắt đầu, tinh luyện bí huyền kim ở trong thượng cổ khôì giáp, đồng thời cũng tiến hành nghiên cứu kỹ lưỡng hơn về Bạch Sắc Linh Chi.

Vốn lưu lại bên trong tử kim trường thương đã lâu, trong khoảng thời gian này Tân Tây Á cũng ra ngoài hoạt động một phen, thường trợ giúp Lâm Khiếu Đường làm những việc mà khả năng cho phép, đến hôm nay ngược lại đã cảm thấy quen thuộc khi ở trạng thái nguyên linh, so với trước đây thật ra Tân Tây Á còn cảm thấy vui hơn một chút, tựa hồ cái chết của thân thể đối với nàng mà nói lại chính là một loại giải thoát.

Thành phần của Bạch Sắc Linh Chi, Lâm Khiếu Đường sớm đã nghiên cứu thấu triệt, hàm chứa ở bên trong Bạch Sắc Linh Chi có đến hơn chín phần là chất kháng sinh. Lúc này chủ yếu chỉ nghiên cứu thế nào để Bạch Sắc Linh Chi có thể sinh sôi nảy nở.

Thử nghiệm qua rất nhiều các loại đường lối cùng phương pháp nhưng đều thất bại, vì thế nên đã bị chết mất hai gốc Bạch Sắc Linh Chi.

Dày công nghiên cứu nhưng không được, Lâm Khiếu Đường chỉ có thể tạm thời buông tha. Đem hai mươi mốt gốc Bạch Sắc Linh Chi còn lại, dưới sự bảo hộ của nguyên lực chuyển đến trồng ở bên trong bồi dưỡng thất, đồng thời đặt cùng chỗ với năm cây Cổ Độc Thi Thảo, bốn phía xung quanh còn trồng thêm một số linh thảo tương đối trân quý trong dược viên.

Việc tinh luyện bí huyền kim không lâu sau cũng ngừng lại, bởi vì toàn bộ kiện thượng cổ khôì giáp đã bị tinh luyện hoàn toàn, một chút cũng không còn.

Tổng cộng Lâm Khiếu Đường luyện chế ra được năm chiếc tử kim trường thương cùng với hai tử kim Trảo Long Thủ, cũng đem chín chiếc Diêm La Thủ tẩm chế trong nguyên lực của bản thân, dùng nội linh đem khí âm độc bên trong chín chiếc Diêm La Thủ toàn bộ hút ra sạch sẽ, không những khiến cho âm khí trên Diêm La Thủ biến mất không thấy đâu nữa mà còn khiến cho nội linh được ăn một bữa no nê.

Ở bên ngoài chín chiếc Diêm La Thủ phủ thêm một tầng băng tinh, chín chiếc chiếc thủ cốt di hài của thượng cổ yêu thú này liền trở thành vật chí hàn, phối hợp sử dụng cùng với hai tử kim thủ sẽ có uy lực vô cùng, Lâm Khiếu Đường rốt cục cũng có thể chào tạm biệt cái thời kì dùng nguyên lực thuần túy huyền hóa ra Trảo Long Thủ rồi.

Sự biến ảo của kim thủ chỉ thích hợp sử dụng khi chữa trị, dùng để làm thủ đoạn tấn công chung quy vẫn chỉ là thứ vật mềm yếu.

Ngự vật đạo pháp, môn đạo kỳ này, Lâm Khiếu Đường vẫn luôn coi là một kỹ nghệ phụ trợ cho tu luyện, thế nhưng bởi vì vượt qua được thời kỳ nguy hiểm khi trùng quan, việc tu luyện được nâng cao thêm một bước, mơ hồ có xu thế biến chất, môn đạo kỳ này cùng là gió thổi thì nước dâng, việc vận dụng nguyên thức để khống chế những vật chết xung quanh càng ngày càng thành thạo, có lẽ vẫn còn chưa tới mức lô hỏa thuần thanh, nhưng cũng chỉ cần tiện tay là có thể nắm bắt được.

Rốt cuộc ở bên trong địa huyết này bao lâu, Lâm Khiếu Đường cũng không tính được rõ ràng lắm, một năm, hai năm, ba năm, ... mười năm, hai mươi năm.

Nói chung thời gian chỉ vượt qua trong nháy mắt.

Thế nhưng từ khi vượt qua được thời kỳ nhập ma nguy hiểm, sự tiến bộ tu vi của Lâm Khiếu Đường trở nên cực kỳ chậm chạp, cho dù là đem toàn bộ trung cấp nguyên thạch trên người ra phụ trợ tu luyện, vẫn như cũ không thấy có hiệu quả. Bất đắc dĩ, Lâm Khiếu Đường lại mở ra một hộp độc đan, là một băng hệ độc đan, sau đó uống vào. Nhất thời Lâm Khiếu Đường được nhắm nháp tư vị "sảng khoái" của những cơn buốt lạnh.

Hắn cũng không biết bản thân lấy đâu ra nghị lực, sau nhiều ngày chịu đựng khổ sở, rốt cục cũng đem băng độc trong người áp chế xuống, bắt đầu tiến nhập vào giai đoạn hấp thụ tiêu hóa.

Đến khi băng độc hoàn toàn được hấp thụ, hai loại nguyên linh bên trong cơ thể của Lâm Khiếu Đường rốt cuộc cũng bắt đầu trở nên rục rịch muốn động.

Nội linh trong cơ thể tích góp lấy từng tí độc nguyên lực đang điên cuồng tuần hoàn lưu động, thân thể của nội linh cứ một hồi bành trướng rồi lại một hồi thu nhỏ.

Còn nội dương thì chợt lóe, chợt tắt, lúc thì bốc cháy, lúc thì cô đọng.

Lâm Khiếu Đường biết rằng thời gian rốt cuộc cũng đã tới, nhất thời tập trung tinh thần, không dám có chút lơ lỏng nào, cũng không làm bất cứ việc gì khác nữa, chỉ chuyên tâm tu luyện, lại một lần nữa tiến vào cảnh giới vô ngã!

Bên trong địa huyết không có sự thay đổi của bốn mùa, thế nhưng sơn khê ở bên ngoài địa huyết cũng là xuân đi đông đến, thu qua hạ tới, cứ an ổn mà lặp đi lặp lại. Tuyết đọng bao trùm khắp núi, tan ra thành nhiều dòng suối nhỏ, nước suối dẫn đi khắp nơi nuôi dưỡng cỏ cây, cỏ cây tươi tốt, rồi từng cơn mưa lá vàng rơi, sau đó khắp núi lại là tuyết bay, cảnh tượng như vậy không biết đã xuất hiện bao nhiêu lần.

Ba mươi lăm năm!

Từ khi Lâm Khiếu Đường tiến vào địa huyết đã trải qua ba mươi lăm năm!

Đối với phàm giới mà nói ba mươi lăm năm là một quãng thời gian dài đằng dặc, đủ để con người ta già đi. Thế nhưng đối với tu luyện giới mà nói ba mươi lăm năm không tính là gì, một người cấp bậc linh hồn giai có thể sống tới năm sáu trăm năm, ngay cả sư giai đều đã có hơn hai trăm năm thọ nguyên, ba mươi lăm năm thực sự không tính là gì, tuy rằng tuyệt đại bộ phận tu luyện giả trong vòng ba mươi lăm năm cũng chẳng làm nên trò trống gì, một phần nhỏ tu luyện giả có được chút sơ thành, thế nhưng vẫn có một phần cực kỳ nhỏ những tu luyện giả hoặc bằng cơ duyên, hoặc bằng ý chí cứng cỏi, hoặc bằng trí óc thông minh hoặc thiên phú hơn người, lợi dụng thời gian ba mươi lăm năm này để hoàn thành một bước tiến rất lớn!

304. Chương 305: Phong Vân Đột Biến. (thượng)

Dưới chân núi Đảo Đỉnh Sơn Thiên Hà Tông, một đám tán nhân chờ đợi gia nhập môn phái, tất cả đều nhón nháo trò truyện nghị luận với nhau, cùng chờ đợi quân sự môn phái tới.

Trên Đảo Đỉnh Sơn, hai quân sự môn phái đã tới từ lâu, hai người này chính là hai người bốn mươi năm trước dẫn theo Lâm Khiếu Đường tiến vào Thiên Hà Tông, chính là trung niên nhân Ngô quân sự và Trần quân sự, nhưng lần này thiếu mất Dư quân sự cao gầy kia. Ngô quân sự ngày hôm nay đã trở thành hình dáng một lão nhân, da mặt bắt đầu nhăn nheo, không còn hình dạng tráng niên đầy sức sống của bốn mươi năm trước, bất quá tu vi của hắn so với quá khứ tinh thuần hơn không ít. Đáng tiếc vẫn dừng lại tại sư giai hậu kỳ.

Trần quân sự năm đó mới chỉ có trên dưới ba mươi tuổi, hiện tại vẫn còn hình dáng thanh niên trước kia, chỉ là thân hình lực lưỡng hơn một ít, làn da màu trắng hôm nay cũng đã biến thành ngăm đen. Tu vi cũng từ sư giai trung kỳ tiến vào sư giai hậu kỳ. So với Ngô quân sự coi như cân xứng với nhau.

- Ngô sư huynh, hai vị nguyên lão hôm nay đều tới kiểm tra đám tán nhân gia nhập vào môn phái hay sao?

Trần quân sự hiện rõ nét kỳ quái trên mặt hỏi.

- Đúng vậy, lần trước Đại Hạ quốc đã cài gian tế gia nhập môn phái, làm cho trong tông phái bốc lên chướng khí mây đen, Lưu sư thúc cũng suýt chút nữa bị ngã xuống bởi tay tên tặc nhân này, bởi vì tu vi người ta không đủ a, cộng thêm Lạc Trần sư tổ kịp thời phát hiện tặc nhân này đang kích động mọi người, đánh trọng thương hai người thì hậu quả thiết nghĩ không thể tưởng tượng nổi a!

Ngô quán sự thở dài nói.

- Ai, cũng không thể trách chúng ta, cho dù có qua một cửa chúng ta đi nữa thì cũng cần phải thông qua Giang sư huynh và mấy vị trưởng lão môn phái!

Trần quán sự có điểm nghẹn khuất nói.

- Đám yêu nhân Đại Hạ quốc đều có tu vi cao thâm, ba tặc nhân đó đều có tu vi đại sư giai sơ kỳ, cùng tu vi với trưởng lão của phái ta, bằng vào mấy quán sự như chúng ta thì làm sao có thể nhìn thấu được? Nếu như đưa đến trước mặt các trưởng lão thì sẽ không đến lượt bọn chúng làm náo loạn rồi!

Ngô quán sự có chút bất đắc dĩ nói.

- Khi ấy chưởng môn sư huynh nhìn thấy ba người đó còn quá mức vui mừng, những tưởng phái ta bỗng nhiên đào ra được ba nhân tài bảo bối, nên không thông báo cho các trưởng lão đã tự động phân phối, trách nhiệm làm sao đổ hết vào chúng ta cho được.

Trần quán sự đẩy lỗi nói.

- Các trưởng lão cũng không trách tội chúng ta, lúc này thế cục không rõ ràng, minh tranh ám đấu vô cùng hung hiểm, vì vậy lần này hai vị lão tổ tông tự mình đứng ra lựa chọn cửa cuối cùng, đó là vì phòng ngừa có gian tế lần thứ hai lên vào trong môn phái chúng ta!

Ánh mắt Ngô quán sự hiện lên vẻ phẫn nộ, hiển nhiên đối với gian tế cực kỳ phẫn nộ.

- Hiện tại phạm giới bị thiên tai bệnh tật tàn sát bừa bãi, tổng nhân khẩu thậm chí bị giảm đi tới hơn hai thành, vì vậy lực lượng thay máu mới cho các môn phái càng lúc càng ít, khu vực Tây Nam còn có yêu trùng gây loạn, nội bộ tu luyện giới trong thời khắc vô cùng khẩn trương. Đại Hạ quốc đã lặng yên tích súc lực lượng hơn ba mươi năm, hôm nay lại bắt đầu ngo ngoe muốn động, thảo nguyên tây bắc cũng có chút động tĩnh, chỉ sợ ngày yên lành không kéo dài bao lâu!

Trần quán sự lắc đầu nói.

- Trần sư đệ, người nói đám người dưới kia có gian tế trà trộn vào hay không?

Ngô quán sự hiếu kỳ cũng có chút ưu phiền hỏi.

- Nghe nói Đại Hạ Quốc trong thời gian gần đây có những động tác không nhỏ, một mực dò xét thực lực của Nam Xuyên Giới chúng ta, năm lần bảy lượt chỉ là đánh nhỏ náo loạn mà thôi, lần này cũng rất có thể xảy ra chuyện.

Trần quán sự suy nghĩ một chút rồi nói.

Ngô quán sự còn muốn nói cái gì, đột nhiên cảm thấy phía sau có dị động, hai cổ nguyên khí cường đại không thể tưởng tượng đang cấp tốc di động tới gần, chỉ trong thời gian mấy lần nháy mắt đã xuất hiện gần đó.

Hai đại nguyên lão của Thiên Hà Tông, Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân, phía sau bọn họ còn có một đoàn nam nữ, bởi vì khí nguyên của hai người quá mức cường đại, đã che lấp đi khí nguyên của bốn người kia, vì vậy chỉ bằng dò xét căn bản không thể cảm giác được sự tồn tại của bốn người.

- Ra mắt Thiên Kiều sư tổ, Lạc Trần sư tổ!

Ngô quán sự và Trần quán sự cực kỳ cung kính hành lễ nói.

Lạc Trần Tử có hình dáng một trung niên nhân lão thành chừng năm mươi tuổi, vẻ mặt hòa ái, hai má hồng nhuận, thân thái thông dong, nhẹ nhàng gạt đầu, xua tay nói.

- Không cần đa lễ, hôm nay hai người chúng ta chỉ là tới giám sát, các người không cần phải làm bất cứ điều gì ngoài phận sự!

Thiên Kiều Lão Nhân nửa nhắm hai mắt lại, hai ống tay áo trường bào theo gió thổi phất phơ, trên mặt đã có rất nhiều nếp nhăn, đầu đầy tóc trắng, ngay cả lông mày và lông mi đều cùng một màu trắng, hai bên lông mày kéo dài xuống hai bên gò má, thực sự có chút cảm giác thần tiên hạ phàm, tu vi đạt tới linh hồn giai trung kỳ, nhưng lại có cảm giác hậu kỳ, chung quy thực tế vẫn chưa đạt tới hậu kỳ.

Tu vi của Lạc Trần Tử so với Thiên Kiều Lão Nhân thấp hơn một chút, nhưng vẫn đạt tới tu vi linh hồn giai trung kỳ, hai người chỉ sai biệt trong cùng cấp bậc, Thiên Kiều Lão Nhân đã là ngũ tinh linh hồn đạo sư, Lạc Trần Tử là tứ tinh linh hồn đạo sư.

Đi theo sau hai vị nguyên lão có hai nam hai nữ, cả bốn người đều hiện rõ vẻ cung kính, chỉ là nhân thân của bọn họ đều ẩn chứa một tia nóng bất an, đặc biệt là một vị nữ tử mỹ mạo, sắc mặt sầm khổ, thậm chí còn có chút tuyệt vọng. Nữ tử này chính là Mộ Dung San, đứng bên cạnh nàng là một nữ tử so với Mộ Dung San còn nhỏ tuổi hơn, toàn thân tỏa ra tiên khí siêu phàm thoát tục, chính là phong chủ Linh Nguyệt - Phong Linh Nguyệt Tiên Tử.

Lại nói Mộ Dung San ba mươi năm trước đóng cửa bế quan quyết đột phá giai vị, thế nhưng dùng đến viên đại sư đan thứ hai mà vẫn không thể thành công, tuy rằng tu vi gia tăng không ít, nhưng dù sao vẫn dừng lại tại sư giai hậu kỳ đỉnh phong, không cách nào đột phá, tự nhiên không cách nào thoát được sự sắp xếp của gia tộc, chỉ có thể chấp nhận hôn ước không mong muốn mà gia tộc đã sắp đặt.

Linh Nguyệt Tiên Tử đã giúp đỡ nàng rất nhiều, thế nhưng vấn đề ở chỗ Mộ Dung San thử nhiều lần vẫn không thể nào đột phá tiến vào đại sư giai, lúc này hai bên gia tộc đã hoàn toàn đạt thành giao ước, cho dù là môn phái cũng không tiện ra mặt ngăn cản, nàng cũng không còn cách nào khác.

Hai nam tử đứng bên phía đối diện hai nàng, một người là phong chủ Thanh Vân Phong - Thanh Vân Tử, cúi đầu đứng bên cạnh Thanh Vân Tử chính là Hầu Tử Kiện, miệng rộng, mũi gãy, dung mạo vô cùng xấu xí. Trong ngũ đại gia tộc tu luyện tại Nam Xuyên Giới, Hầu gia có thể coi như là gia tộc đứng hạng trung, mà Hầu Tử Kiện được sự ủng hộ của gia tộc, tu vi đã đạt tới sư giai đỉnh cao nhất, thậm chí đã bước vào giả đại sư giai, chỉ còn nữa bước là bước vào đại sư gia, hẳn cũng chính là người chỉ định thành hôn của Mộ Dung San.

Mộ Dung San đối với hôn sự này vô cùng không tán thành, lại biết được Hầu Tử Kiện âm hiểm xấu xa, lập tức dùng ngôn từ kiên quyết sắc bén cự tuyệt hôn sự.

Thanh Vân Tử và gia tộc quá mức hồ thẹn cuối cùng đưa ra mệnh lệnh, nếu như Mộ Dung San không theo, Mộ Dung gia sẽ xử trí nàng theo gia pháp, rất có khả năng vận dụng đặc quyền đưa nàng ra khỏi môn phái trở về gia tộc trách phạt nặng, đến lúc đó dù là Linh Nguyệt Tiên Tử cũng không thể nào bảo hộ được nàng.

Bởi vì gia tộc tu luyện đối với môn phái có cống hiến rất lớn, cho nên môn phái đã trao cho gia tộc tu luyện một ít đặc quyền, có thể xử trí đệ tử không tuân theo tộc quy. Thực ra môn phái cũng rất khôn ngoan, biết gia tộc chỉ có thể ép buộc được những đệ tử có tu vi tương đối thấp, nếu như đã đạt tới tu vi đại sư giai lập tức có thể liệt danh vào tổ đường cung phụng, cho dù là có lỗi cũng không thể nào trách phạt được, dành một đặc quyền như vậy, đối với môn phái không có bao nhiêu tổn thất, nhưng lại có thể an ủi, kết nối quan hệ với gia tộc tu luyện, sao lại không làm cơ chứ?

Địa vị của Linh Nguyệt Tiên Tử tuy là rất cao, thế nhưng về chuyện này cũng không thể nào quá mức thiên vị, nàng kéo dài lâu như vậy cũng đã tới cực hạn rồi.

Bất đắc dĩ Mộ Dung San chỉ còn có thể nhờ đến con bài cuối cùng, cầu xin hai vị nguyên lão làm chủ, nếu như hai vị nguyên lão không đồng ý, bản thân chỉ đành ủy khuất vào thân tên khốn kiếp kia, cuộc đời này cũng coi như kết thúc tại đây.

Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân biết việc này không tiện tham dự vào, vì vậy đã dẫn theo bốn người tới Đảo Đỉnh Sơn tự xử lý, không hề đồng ý hay nói lời phản đối.

Ngô quân sự và Trần quân sự do đứng tại chỗ hồi lâu cũng không biết mình nên xuống phía dưới thu người hay là đợi mệnh lệnh của hai vị lão tổ tông.

Trầm mặc hồi lâu, Linh Nguyệt Tiên Tử cuối cùng không nhịn được nữa, mở miệng nói.

- Sư phụ, sư thúc, đệ tử có lời muốn nói!

Lạc Trần Tử nhắc tay lên, ngăn cản.

- Nguyệt nhi, không cần nhiều lời, ta và sư thúc tự có chừng mực. Chuyện kết hôn trong gia tộc, hai người chúng ta thực sự không tiện nhúng tay vào, bất quá ngươi và Thanh Vân đã tới tìm chúng ta, làm trưởng bối tự nhiên không thể thiên vị, hôm nay đưa các ngươi tới đây cũng chính là vì muốn dành cho các ngươi gặp mặt nhau công bình nói chuyện.

Nghe lời nói này, trên mặt Thanh Vân Tử và Linh Nguyệt Tiên Tử đều hiện lên một tia nghi hoặc, bốn người khác cũng giống như hòa thượng sờ đầu. Mộ Dung San thì lại có chút ngẩn người không biết làm sao, chung quy cảm giác mọi chuyện đối với mình có vẻ bất lợi, thế nhưng cho đến hiện tại nàng cũng chỉ có thể để cho ông trời quyết định mà thôi.

Lại trầm mặc hồi lâu, Lạc Trần Tử liếc mắt nhìn xuống dưới chân núi nói với Linh Nguyệt Tiên tử.

- Hôm nay trong những tán nhân muốn gia nhập môn phái, rất có thể có cường địch lẫn vào, nếu không phải như vậy thì ta và Thiên Kiều sư huynh cũng không đến đây cẩn thận dò xét, nguyên vốn định nhất cử tiêu diệt đối phương, nhưng hiện tại ngươi và Thanh Vân có chút khúc mắc, không bằng lấy chuyện này quyết định, cũng để nhìn xem những năm qua các ngươi có bao nhiêu tiến bộ, việc hôn sự cũng theo đánh đổ, ai phát hiện ra gian tế xâm nhập hoặc đánh thương kẻ đó trước thì coi như lập công đầu với môn phái, và dựa theo đó để xử lý việc kết hôn lần này.

Thanh Vân Tử và Linh Nguyệt Tiên Tử nhìn nhau, mùi vị thuốc súng cực đậm.

Khuôn mặt Mộ Dung San áy náy, chuyện này đã làm phiền sư phụ rất nhiều, một đồ đệ như chính mình quả thực là bất hiếu.

Trong lúc này, Ngô quần sự và Trần quần sự vẫn đang đứng tại chỗ chờ đợi.

- Hai người các ngươi xuống dưới nhận người, chúng ta theo sau.

Thanh Vân Tử âm dương quái khí nói.

Ngô quần sự và Trần quần sự cũng không dám trái lời, cho dù trong lòng có bất mãn đi nữa thì cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng, lập tức bước lên pháp khí phi hành của chính mình, mở miệng niệm chú, liền bay xuống.

Hơn trăm tán nhân đang đứng phân tán khắp quảng trường rộng lớn, đang sốt ruột chờ đợi quần sự Thiên Hà Tông, có một số người thậm chí đã tới mấy ngày trước đây, hiện tại đã có chút nôn nóng không nhịn được.

- ***, sớm biết Thiên Hà Tông cao giá như thế này, lão tử đã đi tới Phi Tiên Môn rồi!

Một gã tráng hán thân hình giống như thiết tháp lớn gợn nói.

- Đúng vậy, nghe nói bên phía Phi Tiên Môn kia từ hai ngày trước đã hoàn toàn nhận người xong rồi, vị đại ca này đã có tu vi sĩ giai sơ kỳ đúng không? Vào Phi Tiên Môn chắc không thành vấn đề, đáng tiếc rồi!

Một gã thanh niên tuổi còn trẻ, khuôn mặt giống như phấn điều ngọc trác, tay nghịch một chiếc điều lung (lông chim) nho nhỏ, nhẹ nhàng lắc đầu nói.

Tráng hán như thiết tháp không có ý tứ nói.

- Tiểu huynh đệ, ngươi xem trọng ta rồi, ta mới chỉ có vệ giai hậu kỳ, nếu như là sĩ giai sơ kỳ, ta còn tới nơi này làm gì nữa? Sớm tới Phi Tiên Môn từ lâu rồi! Còn không phải nghe nói điều kiện nhập môn của Thiên Hà Tông thấp hơn một chút sao!

- A? Vậy sao? Có chuyện này? Thiên Hà Tông và Phi Tiên Môn không phải đều là một trong tứ đại môn phái Vạn Sơn Đạo Minh sao? Điều kiện nhập môn của hai phái phải không chênh lệch nhau lắm mới đúng chứ? Vì sao Thiên Hà Tông lại thấp hơn một chút?

Người thanh niên trẻ tuổi không giải thích được nói.

Tráng hán như thiết tháp lắc đầu không nói, hẳn cũng chỉ là nghe người khác nói mà thôi, đâu biết là nguyên nhân gì.

Lúc này ngồi trên một tảng đá lớn cách đó không xa, một trung niên mặc hoàng sam sờ sờ chiếc hồ lô nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi là tán tu từ bên ngoài tới đây đúng không?

305. Chương 305: Phong Vân Đột Biến. (hạ)

Người thanh niên tuổi trẻ gật đầu nói.

- Vị đại ca này quả thực là nhân lực tốt, tại hạ xác thực không phải là người Vạn Sơn, nghe nói Vạn Sơn Đạo Minh là thiên hạ của đạo tu, liền từ Thập Quốc Minh chạy tới Vạn Sơn Đạo Minh gia nhập môn phái, muốn tiếp tục với những đạo kỹ cao thâm trước đây chưa từng nghe nói.

- Tiểu huynh đệ, vậy thì ngươi nhằm địa phương rồi! Phải biết Phi Tiên Môn mới là môn phái đứng đầu.

Trung niên mặc hoàng sam có chút phong phạm đạo sĩ lắc đầu nói.

- Vì sao?

Thanh niên tuổi trẻ rất nôn nóng hỏi.

- Tiểu huynh đệ có điều không biết rồi, thực lực Thiên Hà Tông đích thực không bằng được với thiên hạ đồn thổi, là một môn phái yếu nhất trong tứ đại môn phái Vạn Sơn Đạo Minh, Thiên Kiều Lão Tổ hôm nay tuổi đã cao, mà tu vi trong hơn hai trăm năm vẫn trì trệ không tiến, chỉ sợ thọ nguyên sắp hết, tối đa chỉ sống thêm được mấy chục năm nữa mà thôi.

Trung niên mặc hoàng sam có chút tiếc hận nói.

- Nhưng Thiên Hà Tông cũng không phải chỉ có Thiên Kiều Lão Nhân là linh hồn đạo sư, không phải còn có một Lạc Trần Tử có tuổi tác không lớn sao?

Người thanh niên tuổi trẻ nói, lắc lắc chiếc túi lưng trong tay, khuôn mặt không cam lòng truy hỏi.

- Đúng là có, thế nhưng tu vi lại không bằng được Thiên Kiều Lão Nhân, huống hồ là một đại phái, chỉ có một vị linh hồn giai tọa trấn thì không ổn, như Phi Tiên Môn người ta có tới ba linh hồn đạo sư, trong đó có một người đạt tới linh hồn hậu kỳ, còn Thiên Sát Môn và Âm La Điện càng không cần phải nói, phía sau rất cuộc là có bao nhiêu tài ba đệ tử, người ngoài không ai biết được, chỉ ít thì cũng có ba bốn người. Thiên Hà Tông so với ba môn phái này hiển nhiên yếu hơn không ít.

Trung niên mặc hoàng sam có chút hiểu biết giảng giải nói.

- Vị đại ca này sao biết tỉ mỉ như vậy mà vẫn còn muốn gia nhập vào môn phái yếu nhược này đây?

Người thanh niên tuổi trẻ kỳ quái nói.

Trung niên nhân mặc hoàng sam cười khổ nói:

- Còn không phải giống như huynh đệ thiết tháp đây sao, chỉ vì điều kiện gia nhập Thiên Hà Tông có hơi chút thấp hơn so với ba môn phái kia. Thiên Hà Tông dù có suy bại hơn nữa, nhưng lạc đà đói chết còn hơn ngựa, chung quy lớn mạnh hơn hẳn so với những môn phái nhị lưu, lại nói tài nguyên tu luyện của Thiên Hà Tông, tuy không đứng đầu tứ đại môn phái, nhưng vẫn không đến nỗi nào.

Người thanh niên tuổi trẻ còn muốn nói cái gì, đột nhiên ánh mắt lóe lên, khép miệng không nói!

Trên Đảo Đỉnh Sơn, hai đạo quang mang xuất hiện, một trung niên đạo sĩ và một lão già mặc đạo bào màu xanh, trên ngực có thêu hai chữ Thiên Hà đột nhiên xuất hiện trước đám tán nhân.

Ngô quân sự dựa theo lệ cũ giải thích một ít quy tắc và trình tự một cách đơn giản, trong đám người có chút xôn xao bàn luận, trước kia nhiều nhất có người chủ động rời đi, chưa hề bỏ lại câu oán hận nói, dù

sao thì với thực lực của tán nhân, dù thế nào cũng không dám điều võ dương oai trước mặt các môn phái, đặc biệt là đại môn phái.

- ***,cái trzym gì quy củ, còn muốn điều kiện, Thiên Hà Tông các người không phải là là một môn phái cao một chút thôi hay sao!

Trong đám tán nhân có một đại nhân đeo cự đao sau lưng la hét nói.

Ngô quần sự nhíu mày lại.

- Người không phục có thể tự tiện rời đi, không được phép gây tiếng động la hét ở đây, nếu không đừng trách ta xuất thủ đuổi đi.

- Đuổi cái con mẹ đại đầu quỷ, nghĩ mình là người trong môn phái thì có thể cuồng ngạo hay sao? Lão tử đứng ở đây, người tới đuổi ta a!

Đại hán đeo cự đao khác thường hô lớn.

Đám tán tu đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm gã đại hán đeo cự đao, đây không phải là muốn chết hay sao? Gã quần sự Thiên Hà Tông kia rõ ràng có tu vi sơ giai hậu kỳ, mà đại hán này bất quá chỉ là sĩ giai sơ kỳ mà thôi, người ta tùy tiện dùng một ngón tay có thể dí chết như con kiến, kẻ này đúng là đầu có vấn đề.

Ngô quần sự không phải là người nóng nảy, thế nhưng trước mặt rất nhiều văn bối bị người ta chỉ vào mũi, cho dù tu dưỡng có tốt hơn nữa thì cũng phải tức giận.

Ngô quần sự điểm ngón tay một cái, một đạo hỏa diễm trong nháy mắt hình thành, bắn thẳng về gã đại hán đeo cự đao!

Kỹ nghệ như vậy trong mắt đám tán tu, tuyệt đối là đạo kỹ cao cấp, chỉ một chiêu này dù là bất cứ người nào ở đây cũng phải bó tay chịu chết, nhất thời cả đám đều dùng vẻ thương hại nhìn đại hán đeo cự đao.

Nhưng mà, khuôn mặt của đại hán đeo cự đao lại vô cùng thông dong, trong nháy mắt khi đoàn hỏa diễm bắn tới, mạnh mẽ rút thanh cự đao sau lưng ra, bổ về phía đoàn hỏa diễm.

Ầm, đoàn hỏa diễm trực tiếp bị đao phong dập tắt, đao khí mãnh liệt lập tức tạo ra sóng chấn động tỏa ra xung quanh, lấy khí thế khiếp người tiếp tục bổ về phía Ngô quần sự, một gã tán nhân đứng gần gã cự hán quả thực là không may, bị đao khí lan tới đánh trọng thương văng ra xa!

Kỳ nghệ kinh người!

Nguyên lực đáng sợ!

Đại hán cự đao rõ ràng có tu vi đại sư giai, hơn nữa không phải là đạo tông, mà là võ tông!

Ngô quần sự không thể di động thân thể, đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt vô cùng kinh hãi nhìn về phía đao khí bổ về chính mình, chỉ còn chờ đợi cái chết ập đến.

Vèo, đột nhiên một đạo phù phóng tới cực nhanh, tạo ra một chiếc quang thuẫn màu vàng nhạt che chắn trước mặt Ngô quần sự, đao khí mạnh mẽ trung hòa với quang thuẫn.

Linh Nguyệt Tiên Tử giống như tiên nữ hạ phàm xuất hiện, bình tĩnh nhìn vào hai vị quần sự đang vô cùng khiếp hãi bên cạnh. Lúc này Ngô quần sự mới định thần lại, cảm kích liếc mắt nhìn Linh Nguyệt Tiên Tử, run rẩy sờ sờ vào gáy đã chảy mồ hôi lạnh.

Hơn trăm tán nhân kinh hãi, trong lòng biết hung hiểm, tốt nhất không nên ở đây lâu, trước mặt những tu luyện giả cấp cao như thế này, chính mình bất quá chỉ là con ruồi nhỏ lúc nào cũng có thể bị giết chết, đều nhanh chóng chạy đi, thế nhưng còn chưa chạy được mấy bước thì đã bị một tầng che chắn vô hình bao phủ toàn bộ quảng trường ngăn lại, không cách nào vượt qua.

Cự hán đại đao đột nhiên cười to nói:

- Ha ha, hơn trăm tinh nguyên, như vậy cũng đủ cho lão tử dùng một đoạn thời gian rồi.

- Người là người phương nào? Dám cả gan giương oai trước Thiên Hà Tông!

Linh Nguyệt Tiên Tử giận dữ nói.

- Tiểu nương tử, không nên hung hăng như vậy, một lúc nữa ta sẽ làm cho ngươi rên rỉ sung sướng, ha ha ha...

Trong đám người đột nhiên có một nam tử thấp lùn xấu xí nhảy ra, thân hình cao không tới năm thước, hai bàn tay khô đen, cầm một loại binh khí sắc bén hình tròn.

Vừa rồi không hề có chút cảm giác người này tồn tại, nhưng lúc này, khí nguyên trên người hắn tỏa ra rõ ràng là tu vi đại sư giai trung kỳ.

- Yêu nhân lớn mật, trước khi bản đạo còn chưa xuất thủ, mau chóng rút đi!

Một đạo quang mang màu xanh bắn tới, Thanh Vân Tử trợn mắt hét lên.

- Ngươi nói ai rút?

Lại một giọng nói phá không lao tới, trong thanh âm ẩn chứa khí nguyên vô cùng hồn hậu, lập tức làm cho thân thể của Thanh Vân Tử lung lay nhoáng lên, hơi lui về phía sau nửa bước.

Trong đám tán nhân có một trung niên nhân sắc mặt hồng nhuận bước ra, tu vi so với hai người trước đó rõ ràng cao hơn một tầng, đã đạt tới đại sư giai hậu kỳ.

Khuôn mặt của Thanh Vân Tử chỉ có tu vi đại sư giai trung kỳ nhất thời trở nên trắng bệch, không biết làm như thế nào cho phải, không nghĩ tới đám yêu nhân không biết từ nơi nào tới dĩ nhiên lại có trận hình cường đại tới như vậy.

Linh Nguyệt Tiên Tử mặc dù có tu vi tương đương với Thanh Vân Tử, trong lòng cũng có chút chấn động, thế nhưng trên mặt lại không hề đổi sắc, còn đang muốn nói cái gì đột nhiên cảm giác được phía sau truyền tới hai cỗ nguyên lực cường đại, liền thu lại lời muốn nói.

Hơn trăm tán nhân xung quanh đã không thể chịu đựng nổi khí nguyên đang kịch liệt bành trướng, hai cỗ khí nguyên này so với năm người kia còn mạnh mẽ hơn nhiều lần. Lúc khí nguyên tràn tới áp bách, lập tức có hơn phân nửa tán nhân bị đè hẳn xuống đất không thể nào đứng dậy nổi.

Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân trong nháy mắt tới nơi, hạ xuống trước mặt Linh Nguyệt Tiên Tử và Thanh Vân Tử, ung dung nhìn vào ba yêu nhân dám can đảm giương oai trước cửa Thiên Hà Tông.

Khí thế của ba gã yêu nhân vừa rồi còn bừng bừng mạnh mẽ, áp bức phe Thiên Hà Tông không dậy nổi, nhưng bởi vì hai vị nguyên lão Thiên Hà Tông xuất hiện, lập tức bị áp chế hoàn toàn.

- Chính là bảo ngươi chút!

Phất trần trong tay Lạc Trần Tử chỉ thẳng vào trung niên mặt hồng.

Nghe được lời nói này, trung niên nhân mặt hồng nhất thời yên lặng không nói, bất quá hung quang trong mắt vẫn bừng bừng hiện rõ.

Thiên Kiều Lão Nhân vẫn nửa nhắm hai mắt, đột nhiên mạnh mẽ mở ra, đôi con ngươi mờ đục già nua nhất thời bắn ra quang mang khiếp người, ngón tay đầy vết nhăn đưa lên, nhẹ nhàng phát ra một tiếng.

- Đi!

Một thanh phi kiếm đột nhiên xuất hiện, mạnh mẽ bắn thẳng về phía gã trung niên mặt hồng, trung niên nhân mặt hồng nhất thời quá sợ hãi, vội vàng ném ra một chiếc thiết luân, phi kiếm va chạm với thiết luân trong không trung, keng một tiếng vang dội, thiết luân bị phi kiếm mạnh mẽ đánh văng ra xa, thế công của phi kiếm không hề giảm, vẫn tiếp tục bắn thẳng về phía trung niên nhân mặt hồng.

- Thiếu chủ!

Trung niên nhân mặt hồng cấp bách hô to.

- Âm!

Một tiếng nổ vang dội.

Phi kiếm nát bấy, sóng khí và mảnh nhỏ bắn ra bốn phía. Xung quanh nhất thời vang lên tiếng la thảm thiết liên tiếp, đám tán nhân lập tức bị giết chết mấy người, những người khác đều hiện rõ vẻ mặt kinh khủng, hận bản thân mình không thể đào được hầm dưới mặt đất chạy đi. Ánh mắt Thiên Kiều Lão Nhân cả kinh, sắc mặt có hơi chút khó coi, phi kiếm chế tạo từ cương thiết vạn năm bị nát bấy dễ dàng như vậy, không khỏi có chút luyến tiếc.

Mà thứ làm cho phi kiếm nát bấy dĩ nhiên là một chiếc điều lung, điều này làm cho Thiên Kiều Lão Nhân có chút không thể chịu đựng được, đang muốn xuất thủ, thân thể lại đột nhiên chấn động mạnh mẽ, có chút do dự.

Chỉ thấy một gã thanh niên tuổi còn trẻ nhẹ nhấc tay lên thu lại chiếc điều lung làm từ nguyên tinh màu tím nào đó, trên mặt nở nụ cười tươi tắn nhìn vào Thiên Kiều Lão Nhân.

- Người chính là lão tổ tông của Thiên Hà Tông - Thiên Kiều Lão Nhân sao?

Gã hán tử thiết tháp và trung niên nhân mặc hoàng sam vừa mới đối thoại với người thanh niên tuổi còn trẻ, lúc này kinh hãi vô cùng, mặt không chút huyết sắc, hai người nằm mơ cũng không nghĩ được rằng người thanh niên tuổi còn rất trẻ mà có thể phát ra nguyên khí cường đại như vậy.

Thiên Kiều Lão Nhân lúc này cũng kinh hãi không thôi, nhìn bề ngoài thì người thanh niên này bất quá chỉ chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, thế nhưng tu vi đã đạt tới linh hồn giai hậu kỳ, nghe câu hỏi vẫn chưa lên tiếng trả lời.

Tình thế chuyển biến cực nhanh, làm cho mỗi một người nơi đây đều có chút không phản ứng kịp. Cao thủ lần lượt xuất hiện, hơn nữa một người so với một người lợi hại hơn nhiều, thậm chí còn xuất hiện linh hồn giai hậu kỳ.

Nhìn vào người thanh niên trẻ tuổi mặc thanh sam trước mặt, cho dù là Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân cũng có mặt cùng rơi vào hạ phong, hai người giống như gặp phải đại địch, sắc mặt vô cùng khẩn trương!

Thiên Hà Tông thực sự phát sinh nguy cơ rồi!

- Ha ha, Thiên Hà Tông các người dù sao cũng là đại môn phái, vậy mà lại sợ hãi như vậy sao?

Người thanh niên trẻ tuổi khinh miệt cười nói, tùy ý mở điều lung để cho tiểu điều (chim nhỏ) bên trong bay ra, vờn xung quanh chính mình.

- Không đáp lời chính là sợ hãi sao? Coi thường mà thôi, mặc kệ các hạ có là thần thánh phương nào, nếu như không nhanh chóng rời khỏi ta và sư huynh muốn xuất thủ rồi!

Lạc Trần Tử ngửa mặt lên trời cười lớn nói.

Người thanh niên trẻ tuổi chuyển ánh mắt từ tiểu điều sang hai người Lạc Trần Tử, thoải mái cười nói.

- Thiên Hà Tông các người hôm nay đã suy nhược như vậy rồi, hai vị đầu cần phải miễn cưỡng, nếu như tại hạ không cần thận giết chết hai người, vậy thì Thiên Hà Tông thực sự muốn biến mất khỏi đất Vạn Sơn này rồi.

- Hừ, người tài ba đệ tử của bản phái nhiều không đếm nổi, sao có thể mất đi hai người chúng ta mà điều tàn, trong mắt các hạ quá mức không có người rồi!

Thiên Kiều Lão Nhân hừ lạnh một tiếng nói, ngôn ngữ sắc bén, chỉ là khí thế có chút không đủ.

- Đúng sao?

Người thanh niên trẻ tuổi quỳ dọ cười nói.

- Nếu như quý phái có thể mời ra được một vị linh hồn đạo sư mà nói, vậy thì tại hạ sẽ lập tức rời khỏi đây, sau này tuyệt đối không bén mảng tới Thiên Hà Tông.

Dừng một chút, sắc mặt người thanh niên trẻ tuổi bỗng nhiên chuyển biến, nguyên lực toàn thân bành trướng, mắt lộ hung quang nói.

- Nếu như không mời ra được, vậy thì ngày hôm nay tại hạ sẽ san bằng Thiên Hà Tông, biến mất khỏi thế gian.

Ngay lúc này, trên bầu trời hiện lên dị tượng, thải vân (mây các màu) ào ào xoáy tụ, nguyên khí thiên địa trong vòng nghìn dặm điên cuồng ngưng tụ hướng về phía một địa phương bên trong Thiên Hà Tông.

- Thiên địa biến đổi!

306. Chương 306: Mọi Người Nghi Hoặc Và Song Linh Hồn Giai.

Toàn bộ linh nguyên trong thiên địa như đồng thời âm vang hưởng ứng!

Phạm vi tập trung của thiên địa nguyên lực đang không ngừng kéo tới vẫn còn tiếp tục mở rộng, lúc đầu mới chỉ một ngàn dặm giờ đã trở thành một vạn dặm, lấy địa vực nào đó trong Thiên Hà tông làm tâm điểm hình thành nên một hình tròn có bán kính đạt tới cả vạn dặm.

Ngược lại với trên cao, đám người ở phía dưới sắc mặt thập phần kinh ngạc, có một số tán nhân thậm chí còn quỳ xuống đất bái lạy, cho rằng đó là thần linh hiện thế.

Còn mấy vị tu luyện giả có địa vị cao thì vẻ mặt đều nghi hoặc, Lạc Trần Tử cùng Thiên Kiểu Lão Nhân đưa mắt nhìn nhau, hai người không tài nào đoán ra bên trong môn phái rốt cuộc là ai ngưng tụ ra được chân linh!

Mà cho dù có bước vào linh hồn giai cũng không thể hút lấy toàn bộ thiên địa nguyên lực trong vòng cả vạn dặm được, chẳng lẽ lại có người đạt tới địa vương giai sao? Ý niệm trong đầu Lạc Trần Tử chợt lóe, nhưng rồi ngay lập tức lại bị gạt đi, dị tượng của địa vương giai dường như cũng không phải như vậy, chung quy lại rất là kỳ quái.

Một người thanh niên trẻ tuổi mặc thanh sam nâng điều lung trên tay, khuôn mặt trắng trẻo ngưng trọng, đối với dị tượng ở trước mắt lấy làm kinh ngạc. Dĩ nhiên lại có người ngay lúc này ngưng tụ chân linh.

Ba yêu nhân theo sau người thanh niên trẻ tuổi mặc thanh sam sắc mặt vô cùng khiếp sợ, dáng vẻ bình tĩnh vừa rồi lúc này đã trở nên khấn trương

Trong tất cả mọi người, hai người Thanh Vân Tử cùng Linh Nguyệt Tiên Tử lại chính là người cảm thấy khó hiểu nhất. Nếu nói tới bên trone Thiên Hà tông này ai có hy vọng bước vào linh hồn giai nhất, trừ hai người này ra thì chẳng còn ai, nhưng ngay cả như vậy, Thanh Vân Tử cùng Linh Nguyệt Tiên Tử bất quá mới chỉ là đại sư giai trung kỳ mà thôi, cách hậu kỳ còn một quãng xa.

Rốt cuộc là ai đây? Hiển nhiên không hề có đáp án!

Bất quá, mặc kệ tại đây mọi người cảm thấy nghi ngờ như thế nào, nhưng có một điểm có thể khẳng định, trên phiên thổ địa Kỳ Đông này sẽ lại có thêm một vị siêu cấp cao thủ linh hồn giai.

Không chỉ vài trăm người ở nơi đây, mà toàn bộ tu luyện giả trong phương viên vạn dặm đều bị dị tượng thu hút, trong lòng của toàn bộ tu luyện giả đều bất giác dâng lên một tia đổ ập, càng vô cùng hiếu kỳ đối với cái người đã được trời cao chiếu cố, có thể bước vào được linh hồn giai, kéo dài thọ nguyên thêm một khoảng lớn.

Sắc mặt người thanh niên trẻ tuổi mặc thanh sam khó coi, bây giờ dị tượng trên bầu trời như vậy chẳng khác nào một cái bàn tay cực lớn nặng nề cho hắn một cái tát, Thiên Hà tông căn bản không cần phải mời người nào đến nữa, dị tượng đã chứng minh bên trong phái có ít nhất ba người đẳng cấp linh hồn giai.

Người thanh niên trẻ tuổi nhìn con chim nho nhỏ ở bên trong điều lung, cánh tay nâng nhẹ lên, trong khoảnh khắc đã hóa thành một đạo thanh mang biến mất ở phía chân trời.

Trung niên nhân mặt hồng, hán tử cự đạo cùng với gã nam nhân thấp lùn xấu xí nhìn thoáng qua hai bên rồi cũng không dám nán lại, động thiên mà đi!

Cảm giác nguy cơ ở nơi này lập tức tiêu thất không thấy đâu nữa, rất nhiều tán nhân thâm thở phào một hơi, cảm tạ thần linh đã bảo vệ cho bọn họ không chết, lại càng có nhiều người hướng về phía tia sáng kỳ dị trên bầu trời quỳ bái.

- Bỏ qua nghi thức nhập phái lần này, lập tức phái một số đệ tử đi tới chăm sóc những tán nhân bị thụ thương, tạm thời thu xếp đưa bọn họ đến Tiểu Hà trấn ở phía trước để chữa thương, đến khi nào thương thể khỏi hẳn thì để cho bọn họ tự mình rời đi!

Lời nói của Lạc Trần Tử vẫn còn quanh quẩn vang vọng dưới chân núi nhưng người thì đã biến mất không thấy đâu rồi!

Thiên Kiều Lão Nhân ngược lại đã rời đi sớm trước một bước, trong môn phái có người ngưng kết chân linh chính là đại sư, Thanh Vân Tử cùng Linh Nguyệt Tiên Tử đương nhiên cũng phân biệt được nặng nhẹ, cuộc tranh cãi hôn ước hôm nay chỉ sợ cần phải tạm thời gác sang một bên. Hai người cũng không nói nhiều, đều phân biệt mang theo đồ nhi quay về núi.

Sau khi nhận được tin tốt, hai vị nguyên lão nếu như đã xác nhận biến hóa của dị tượng, trong phái chắc chắn sẽ thông tri cho các vị trưởng lão cùng rất nhiều chấp sự có địa vị cao, tất cả đều phải đến nơi để hành lễ một phen.

Vừa mới vượt qua đỉnh núi, Linh Nguyệt Tiên Tử liền giật mình ngừng lại, Mộ Dung San theo ở phía sau thiếu chút nữa đụng phải nàng, nghi hoặc nói:

- Sư phụ, người sao vậy?

- Tâm điểm của dị tượng ở bên trong Linh Nguyệt Phong của chúng ta!

Linh Nguyệt Tiên Tử không thể tin nổi nói.

Mộ Dung San khó mà tin được nhìn về phương hướng Linh Nguyệt Phong, sắc mặt hiện lên vẻ khó có thể tiếp thụ, cho dù có nghĩ nát óc cũng không thể nghĩ ra được ai ở trong Linh Nguyệt Phong có thể ngưng xuất chân linh, bước vào cảnh giới chí cao linh hồn giai.

- Sư phụ, có thể dị tượng là do nguyên nhân khác chứ không phải có người ngưng kết chân linh hay không?

Mộ Dung San hỏi ra khả năng duy nhất mà bản thân có thể nghĩ được.

Linh Nguyệt Tiên Tử lắc đầu nói:

- Tình cảnh khi Lạc Trần sư thúc ngưng kết chân linh ta vẫn nhớ rất rõ ràng. Cùng với dị tượng ngày hôm nay hầu như giống nhau như đúc, tuy rằng phạm vi dị tượng có phần chênh lệch, lần này so với Lạc Trần sư thúc thì rộng hơn rất nhiều, thế nhưng cảnh tượng cũng không khác biệt mấy, có người ngưng kết chân linh hẳn là không sai đâu, chỉ là tại sao lại ở Linh Nguyệt Phong của chúng ta? Lẽ nào bên trong núi vẫn luôn có ẩn sĩ cao nhân ẩn tàng?

Kiến thức của sư phụ so với bản thân tự nhiên là cao hơn rất nhiều, Mộ Dung San cũng chỉ có thể cố gắng tiếp thu cái khả năng khó thể tưởng tượng này. Nhưng sau khi tiếp nhận sự thực, sự khó tin lại trở thành một loại cảm giác hiểu kỳ mãnh liệt, rốt cuộc người đó là ai?

Lạc Trần Tử cùng với Thiên Kiều Lão Nhân rất nóng lòng muốn gặp được vị ẩn sĩ ngưng kết chân linh mà giải cứu được môn phái trong lúc nguy ngập.

- Sư huynh, mấy đồ nhi của ta và huynh hỏa hầu cũng không đủ, hẳn không phải là bọn họ, bên trong môn phái lẽ nào vẫn còn ẩn tàng thể ngoại cao nhân sao?

Lạc Trần Tử nhìn vào Linh Nguyệt Phong ở ngay trước mặt nói.

- Việc ngưng kết chân linh cực kỳ trắc trở, cho dù là thiên tư hơn người cũng phải trải qua sự ngưng luyện của năm tháng dài đằng đẳng. Hơn nữa cần phải có một nơi cực kỳ an tĩnh, tuyệt không có khả năng giải quyết được trong chốc lát, người này dĩ nhiên lại chọn ngưng kết nội linh ở bên trong bản môn, trái lại có vài phần nhân quang cùng đảm thức, cho dù khi nhập phái có tu vi đại sư giai đỉnh cấp đi chăng nữa, đạt được thành quả như hôm nay cũng không phải chuyện dễ. Thời gian nhập phái của người đó ít nhất cũng phải vượt qua năm sáu chục năm mới đúng, nếu như là ẩn sĩ thì có thể loại bỏ khả năng đó là hậu nhân của

gia tộc tu luyện, tám chín phần mười là cao thủ ẩn sĩ trong đám tán nhân. Nếu lấy tu vi đại sư giai mà gia nhập phái ta, với tu vi của mấy người chấp sự cùng trưởng môn nhất định không phát hiện ra, cho dù là các trưởng lão có đích thân tới cũng có khả năng bị người này gạt!

Thiên Kiều Lão Nhân nêu ra phán đoán cùng vài phần tán thưởng.

Lạc Trần Tử sau khi gãi đầu lại nói:

- Người này có thể bình yên ở dưới mắt hai chúng ta tới sáu mươi năm, bản lĩnh nhất định là không nhỏ đâu!

Thiên Kiều Lão Nhân gật đầu tán thành, xuất ra nguyên thức tỉ mỉ kiểm tra toàn bộ khu vực Linh Nguyệt Phong, dù đã ở ngay trước mắt nhưng vẫn vô pháp phát hiện người này đang ở chỗ nào, Lạc Trần Tử bỗng nhiên có chút lo lắng nói:

- Sư huynh, người này hẳn không phải là ma tu hoặc là gian tế của Đại Hạ Quốc đấy chứ?

Thiên Kiều Lão Nhân trầm tư trong chốc lát nói:

- Hẳn không phải đâu, dị tượng khi này cũng không phải là đặc thù của ma tu, cũng không có cảm giác mệnh mang rộng lớn của Đại Hạ Quốc, người này chỉ ít cũng không phải là ma tu hay là người Đại Hạ, khả năng là người của các phái khác cũng cực thấp. Nguyên cảm vừa này cực kỳ xa lạ, cũng không thuộc về bất kỳ phái nào, khả năng lớn nhất đó là sáng tạo độc đáo của tán nhân!

Lạc Trần Tử cẩn thận suy nghĩ, cũng cảm thấy thoải mái, nếu thực sự là gian tế Đại Hạ Quốc, vừa rồi đám yêu nhân Đại Hạ cũng sẽ không biết khó mà lui, tất nhiên người này cùng với chúng không có quan hệ, chỉ cần không cùng với Đại Hạ Quốc kia có liên quan gì, như vậy liền không còn đáng ngại nữa.

Trải qua một hồi lâu dò xét, Thiên Kiều Lão Nhân rốt cục cũng dừng lại ở một tòa sơn khẩu rậm rạp nằm sau lưng Linh Nguyệt Phong hơn trăm dặm.

Từ bên ngoài nhìn vào, sơn khẩu này cũng không có chỗ nào đặc biệt, cùng với những sơn khẩu khác không hề khác nhau, hơn nữa nếu không chú ý rất dễ sẽ cho qua.

Lạc Trần Tử cùng với Thiên Kiều Lão Nhân hai mắt nhìn nhau, cảm thấy vị cao nhân này thực sự thú vị, dĩ nhiên lại lựa chọn một nơi nguyên cảm nghèo nàn thế này, thiếu nơi để ngưng kết chân linh, ngay cả một nguyên nhân cũng không có, vậy mà vẫn có thể thành công, chỉ sợ trắc trở trong đó thường nhân không thể tưởng tượng nổi.

Hai vị nguyên lão nghĩ tới tình cảnh khi bản thân ngưng kết chân linh, nhất thời đối với vị cao nhân thần bí này cảm thấy rất kính phục, càng tăng thêm tâm lý muốn lôi kéo.

- Thiên Hà tông Thiên Kiều Lão Nhân cùng sư đệ Lạc Trần Tử, cảm ứng được thái vận dị tượng thiên địa nguyên lực tụ hội thành một thể, điềm lành hiện rõ tại nơi này, đặc biệt tới đây hướng đạo hữu chúc mừng một tiếng, chẳng biết đạo hữu có thể hiện thân gặp mặt hay không?

Thiên Kiều Lão Nhân truyền âm không lớn, nhưng lại cực kỳ vững chắc, xuyên qua tầng tầng lớp lớp chướng ngại dày đặc của sơn khẩu tiến vào tận bên trong.

Một lúc lâu sau vẫn không thấy hồi âm, Thiên Kiều Lão Nhân có chút kỳ quái, vừa rồi truyền âm khéo léo ôn hòa, cũng không có ý gì khác, đang muốn truyền lời một lần nữa, một âm thanh trong trẻo phá không mà đến.

- Nhị vị đặc biệt đến tại hạ xin tạ ơn, tuy có chút sở thành nhưng chưa được củng cố, vẫn cần phải có mấy ngày điều tức dung hợp, không thể hiện thân tương kiến, xin lượng thứ!

Thiên Kiều Lão Nhân cùng Lạc Trần Tử hai người nhìn nhau, đột nhiên phát giác ra mình quá mức nóng ruột, chẳng qua sau khi có được đáp án, trong lòng lập tức yên tâm hơn không ít, người này cũng không có địch ý.

- Các hạ cứ điều tức, đến ngày xuất quan, hai người chúng ta chắc chắn cùng tới nghênh tiếp, đến khi đó gặp lại!

Âm thanh già nua của Thiên Kiều Lão Nhân xuyên qua gò núi truyền vào bên trong.

Sau đó Lạc Trần Tử liền cùng Thiên Kiều Lão Nhân độn phi mà đi, trở về lập tức ra lệnh cho chúng đệ tử, thời gian sắp tới không được tiến nhập vào bên trong Linh Nguyệt Phong, ngay cả các đệ tử Linh Nguyệt Phong cũng rời ra ngoài, cho dù là vị phong chủ Linh Nguyệt Tiên Tử cũng chỉ có thể tạm thời ở nhờ trong một động phủ mới được kiến tạo trên Thiên Kiều Phong.

Tin đồn Thiên Hà tông xác thực lại có thêm một linh hồn đạo sư đã truyền khắp môn phái từ trên xuống dưới, mấy vạn đệ tử vui không tả siết, có thêm một người tu vi linh hồn giai có ý nghĩa như thế nào ai cũng biết, thực lực của môn phái ngay tức khắc sẽ tăng thêm một đẳng cấp, sự cường thịnh của môn phái chính là bảo chứng cho đông đảo môn nhân có thể bình yên sống qua ngày. Có được nền tảng cùng với lá chắn là môn phái ở phía trước thì có thể ngẩng cao đầu ưỡn ngực, địa vị bản thân ở bên ngoài cũng sẽ tăng lên không ít.

Tất cả những sự tình phát sinh bên ngoài có quan hệ mật thiết với vị cao nhân ở bên trong địa huyết, thế nhưng vị cao nhân này lại không hề biết ngoại giới đã phát sinh đủ loại sự tình, vị cao nhân này chính là người đã bế quan ba mươi lăm năm chưa ra, đại công tử Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường tĩnh tọa mười lăm năm, như một vị tăng sư khổ hạnh, không ngừng vận chuyển tâm pháp hấp thu nguyên lực, bước từng bước một củng cố vững chắc tu luyện, không ngừng lặp đi lặp lại công việc nhặt nhèo này.

Rốt cục đến một ngày, Lâm Khiếu Đường chợt thấy song linh bên trong cơ thể trỗi lên, nội linh cùng với nội dương điên cuồng hấp thực tất cả nguyên khí xung quanh, nội linh dần dần lớn lên, còn nội dương thì cấp tốc áp súc.

Tích lũy những biến hóa về lượng, chung quy cũng sản sinh ra bước nhảy vọt về chất. Tất cả khổ cực không hề uổng phí, khi Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên mở mắt sau mười lăm năm, song nguyên linh bên trong cơ thể đều biến chất, nội linh vốn như đứa trẻ đã không thấy đâu nữa, chiều cao vốn từ mười thốn đã lớn lên đến hơn hai mươi thốn, toàn thân trong suốt màu xanh lục, diện mạo lúc này cùng với Lâm Khiếu Đường giống nhau như đúc, hình dáng hoàn toàn là một thanh niên thành thực, cặp mắt từng lấp lánh bất định giờ cũng đã trở nên thâm thúy.

Nội dương thì hoàn toàn ngược lại, sau khi ngưng tụ trở thành chân dương trái lại rút nhỏ đi rất nhiều, chỉ còn cỡ phân nửa lúc ban đầu, thế nhưng xung quanh lại xuất hiện năm hạt nhỏ màu sắc bất đồng quay tròn xung quanh chân dương với tốc độ rất cao, giống như là điện tử vận chuyển xung quanh hạt nhân nguyên tử vậy, năm hạt nhỏ kia theo thứ tự có màu là kim sắc, lục sắc, đạm lam sắc, tử sắc cùng hoàng sắc, tựa hồ đại biểu cho màu sắc ngũ hành.

Trong quá trình hai chân nguyên ngưng kết thành hình, Lâm Khiếu Đường hầu như không biết khả năng bản thân ra sao, chỉ cảm thấy sự vật phân minh, tầm mắt rõ ràng không gì sánh được, tinh thần vô cùng sáng khoái. Lúc này chợt có một âm thanh hồn hậu từ bên ngoài truyền đến, sau khi nghe xong, Lâm Khiếu Đường cũng không hề lo lắng, hồi đáp qua quýt rồi liền không hề để ý tới.

Song sau khi chân linh thành hình, Lâm Khiếu Đường cũng không vội xuất quan, tiếp tục củng cố thích ứng cho đến khi hoàn toàn dung hợp.

Cuối tháng thứ hai sau khi thiên địa dị tượng xuất hiện. Bên trong khu vực sơn khẩu hẻo lánh của linh Nguyệt Phong, một đạo pháp trận cực kỳ bí mật lại thêm vài đạo kết trận trên cửa đá từ từ mở ra.

- Lạc Trần Tử cùng với Thiên Kiều Lão Nhân sớm chờ đợi đã lâu!

307. Chương 307: Trước Nghi Thức Xác Nhận.

Cảm nhận được ánh dương quang đầu tiên sau ba mươi lăm năm, Lâm Khiếu Đường có một loại cảm giác như được gặp lại vị huynh đệ cách thế, hít sâu vào một hơi, đột nhiên muốn phát tiết một phen.

Lâm Khiếu Đường nhìn bầu trời màu lam nhạt, huyết dài một tiếng, thanh âm vang vọng trong trẻo, trong phạm vi phương viên hơn trăm dặm đều có thể nghe thấy.

Lần này Lâm Khiếu Đường không chỉ ngưng luyện ra được song chân linh, hơn nữa còn nhất cử đột phá sơ kỳ trực tiếp đạt được trình độ linh hồn giai trung kỳ, điều này ngay cả bản thân hắn cũng thật sự không ngờ được, chắc có lẽ là do lúc trước nguyên lực của bản thân đã cực kỳ kết đọng, khi vượt qua được cửa ải liền nhảy một bước lớn.

Nghe thấy tiếng huyết vang hết sức khinh cuồng kia, Lạc Trần Tử cùng Thiên Kiều Lão Nhân sắc mặt chợt thay đổi, tu vi của người này dĩ nhiên đã đạt tới linh hồn giai trung kỳ. Cả hai nhìn người thanh niên trước mắt bất quá mới chỉ hai mươi hai tuổi có vẻ cực kỳ không thích ứng.

Hai vị nguyên lão vẫn cho rằng cao nhân ở đây bề quan chắc phải là một tán nhân niên kỷ không nhỏ, không nghĩ tới lại là một người trẻ tuổi như vậy, hắn không phải người này chính là kỳ tài ngút trời, có được cửu ngũ nguyên môi đấy chứ?

Trẻ tuổi như vậy đã tiến được vào linh hồn giai, hiển nhiên là một đường tu luyện cực kỳ thuận lợi, thời gian tốn kém không nhiều lắm, bằng không mà nói không có khả năng vẫn duy trì được dung mạo thanh niên.

Thế nhưng sau khi thăm dò qua, hai vị nguyên lão lại có điểm nghi hoặc, người này tư chất tầm thường, thậm chí có thể nói là tương đối kém, ngay cả giáp ngũ nguyên môi cũng không phải, như vậy nhất định là phải có kỳ ngộ gì đó kinh người rồi.

Bất quá lúc này không phải là lúc truy tìm nguồn gốc, Lạc Trần Tử cùng Thiên Kiều Lão Nhân nhìn về phía người ở phía trước nói:

- Tại hạ Lạc Trần Tử, vị này chính là sư huynh Thiên Kiều Lão Nhân, xin hỏi danh hào của đạo huynh?

- Lâm Khiếu Đường ra mắt nhị vị tiền bối!

Lâm Khiếu Đường lễ phép trả lời.

Lạc Trần Tử vội hỏi:

- Lâm đạo huynh nghiêm trọng rồi, sư huynh đệ hai người chúng ta cùng với Lâm đạo huynh tu vi tương đương, sao dám xưng là tiền bối, Lâm đạo huynh nếu như nguyện ý mà nói, liền cùng sư huynh đệ chúng ta xưng hô ngang hàng là được!

Lâm Khiếu Đường cũng không khách khí, nói thẳng:

- Ra mắt nhị vị sư huynh!

Thiên Kiều Lão Nhân thận trọng đánh giá Lâm Khiếu Đường, nói:

- Lâm sư đệ, người gia nhập bản phái từ khi nào?

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút rồi nói:

- Chắc là một ngày nào đó của bốn mươi năm trước! Còn là ngày nào thì nhớ không rõ lắm!

Lạc Trần Tử cùng với Thiên Kiều Lão Nhân lại một lần nữa kinh ngạc, thời gian này so với tưởng tượng của họ còn ngắn hơn nhiều lắm.

- Ấn tượng của Lâm sư đệ với phái ta như thế nào ?

Thiên Kiều Lão Nhân rất cẩn thận hỏi.

- Chốn tiên cảnh!

Lâm Khiếu Đường thẳng thắn trả lời.

Ánh mắt Thiên Kiều Lão Nhân hơi thả lỏng, trong lòng đã có chút an tâm, lại hỏi:

- Không biết Lâm sư đệ có nguyện ý trở thành nguyên lão của bản phái hay không?

Lâm Khiếu Đường đối với lời mời đột ngột này có chút ngoài ý muốn, tuy là hợp tình hợp lý, nhưng cũng có chút ngoài dự liệu, khiến cho hắn trở nên có phần do dự.

Thiên Kiều Lão Nhân thấy bộ dạng chưa có chủ ý chắc chắn của Lâm Khiếu Đường, liền nói tiếp:

- Lâm sư đệ, chỉ cần ngươi nguyện ý trở thành nguyên lão của Thiên Hà tông, sư huynh nguyện ý nhường lại chức vụ thủ tọa nguyên lão, lại thêm cả chí bảo tối cường của Thiên Hà tông, Nộ Hải Bôn Lôi Kiếm!

Nghe xong lời sư huynh nói, Lạc Trần Tử có phần không tin được vào lỗ tai của mình!

Đối với lợi ích hậu hĩnh như vậy, nếu nói Lâm Khiếu Đường không động tâm chính là nói dối, bất quá Lâm Khiếu Đường cũng không phải là người tham lam, ngày hôm nay bảo bối trên người cũng đã đủ rồi, huống chi cho tới bây giờ mình vẫn còn chưa nghiên cứu thấu triệt hết được, có thêm bảo bối nữa cũng không cần thiết, bảo bối quý ở tinh chứ không phải ở đa, có nhiều thêm nữa cũng chỉ là thêm một phế vật thôi!

Càng trọng yếu hơn chính là, lý do mà bản thân trở về của Lâm Khiếu Đường chưa từng bị dao động, đó là tìm được Uyển Nhi!

- Thiên Kiều sư huynh, Lâm mỗ chưa được phép mà đã trộm dùng nơi tu luyện của quý phái, lại càng ản núp lừa gạt mà gia nhập quý phái, hôm nay có chút thành tựu rồi, vốn nên báo đáp, nhưng Lâm mỗ vẫn có chút chuyện tình cần phải làm, cũng không thể trường kỳ lưu lại ở trong tông phái, chức vụ nguyên lão chỉ sợ không đảm đương nổi!

Lâm Khiếu Đường thẳng thắn nói.

Thiên Kiều lão nhân vội hỏi:

- Sư đệ không cần phải lo lắng nhiều, chức vụ nguyên lão chỉ là một loại tượng trưng cùng tiêu chí của môn phái, địa vị cao thượng không gì sánh được, thế nhưng cũng không cần phải quản đến những việc lật vật của môn phái, chỉ cần hết ra thực hiện trách nhiệm bảo hộ là đủ, lại còn có thể sử dụng không hạn chế tất cả tài nguyên của môn phái, điều khiển được toàn bộ đệ tử môn phái, về phần lúc bình thường Lâm sư đệ muốn làm gì, đó là tuyệt đối không ai dám hỏi đến!

Lâm Khiếu Đường còn muốn từ chối, Lạc Trần Tử lại thành khẩn nói:

- Lâm sư đệ, ngươi tuổi còn trẻ mà đã có được tu vi như thế, thật sự khiến cho người khác ước ao, nhưng con đường tu luyện từ xưa tới nay luôn dài đằng đẵng, có được môn phái là đảm bảo, về sau này tu luyện chỉ có trăm lợi mà không một hại! Ta và sư huynh cùng với Lâm sư đệ vừa gặp mà đã như quen, cực kỳ hy vọng có thể cùng Lâm sư đệ chấp chưởng Thiên Hà tông!

Câu từ chối đã đến bên miệng rồi, Lâm Khiếu Đường nhìn Lạc Trần Tử gần như sắp hướng về phía mình mà quý xuống thì lời lại phải nuốt trở vào, hơi suy nghĩ một chút, trở thành nguyên lão Thiên Hà tông cũng không có chỗ hại gì, lại nói với tu vi hôm nay của bản thân cũng không thực sự bị ràng buộc. Sau khi nghĩ như vậy liền nói:

- Nếu nhị vị sư huynh đã để mắt đến Lâm mỗ như thế, nếu Lâm mỗ còn tiếp tục từ chối thì lại thành ra không biết điều rồi!

Trong mắt Thiên Kiều Lão Nhân sáng ngời, nói:

- Lâm sư đệ đồng ý rồi sao?

Lâm Khiếu Đường khẽ gật đầu nói:

- Lâm mỗ liền bạo gan đảm đương chức vụ nguyên lão Thiên Hà tông vậy!

- Ha ha ha!

Lạc Trần Tử cười to nói:

- Sư đệ tiền đồ vô lượng, tuổi còn trẻ mà tu vi đã được như vậy, tại sao lại nói là bạo gan, phải là danh tiếng phù hợp với thực lực mới phải!

- Kể từ hôm nay, Lâm sư đệ chính là thủ tọa nguyên lão của Thiên Hà tông ta!

Âm thanh già nua sang sảng của Thiên Kiều lão nhân vang lên.

Lâm Khiếu Đường lại đưa tay ra ngăn lại:

- Thiên Kiều sư huynh cứ giữ chức thủ tọa nguyên lão này đi thôi, sư đệ tùy tiện làm một nguyên lão là được rồi, không cần nhiều hơn nữa, sư đệ nếu đã đáp ứng liền sẽ không đổi ý, chắc chắn sẽ coi Thiên Hà tông là cơ nghiệp của bản thân mà đối đãi!

Lạc Trần Tử cùng với Thiên Kiều Lão Nhân chân thành hành lễ. Tuy rằng không nói lời nào nhưng phần chân tâm này Lâm Khiếu Đường có thể nhìn ra được. Nếu như không gặp phải việc gì phiền phức tất nhiên sẽ không như vậy, linh hồn giai vô luận là thiện hay ác tất cả đều là người cao ngạo, hướng về người khác cúi đầu là việc cực kỳ hi hữu.

Mấy ngày sau đó, trên dưới Thiên Hà tông khắp nơi đều đón mừng, mấy vạn đệ tử bận rộn nhưng trông rất vui vẻ, thu xếp chuẩn bị tổ chức nghi thức xác nhận vị nguyên lão thứ ba của Thiên Hà tông.

Vô luận là ở môn phái nào, nghi thức xác nhận nguyên lão đều là đại sự, có thể lên làm nguyên lão tất nhiên là người có đại năng lực. Không phải là tu vi linh hồn giai tuyệt đối không có khả năng được lên làm nguyên lão.

Vị nguyên lão vẫn chưa lộ diện này đã trở thành tiêu điểm thảo luận từ trên xuống dưới của Thiên Hà tông, có người nói đó là một người trong số rất nhiều các trưởng lão, lại có người nói đó là đệ tử quan môn mà Thiên Kiều Lão Nhân thu nhận từ ba trăm năm trước, có người nói đó là hậu nhân của một vị cao nhân nào đó đã mất đi.

Nói chung là có rất nhiều giả thuyết, chẳng cái nào giống cái nào!

Bởi vì nguyên có nghi thức xác nhận nguyên lão, nên tất cả những việc khác đều tạm thời bị gác lại một bên. Mộ Dung San thật khó có được một chút thoải mái, nhưng đoạn thời gian thoải mái này cũng không có khả năng duy trì được lâu.

Mộ Dung San lưỡng lự chần chừ ở Bán Nguyệt Nhai bên Linh Nguyệt Phong, từ năm ngày trước Linh Nguyệt Phong đã bỏ đi lệnh cấm, các đệ tử ào ào trở về, có người nói vị nguyên lão thần bí kia đã được Lạc Trần sư tổ cùng Thiên Kiều sư tổ tự mình mời đi Thiên Kiều Phong, Thiên Kiều sư tổ lại còn muốn nhượng Xuất Phong Đỉnh cho vị nguyên lão thần bí kia cư trú.

- San nhi, đang suy nghĩ gì vậy?

Một âm thanh nhẹ nhàng từ phía sau truyền đến.

Mộ Dung San đang ngồi bên vách núi miên man suy nghĩ đột nhiên hồi thần, vội vàng đứng lên nói:

- Sư phụ, đồ nhi không biết người đã ở đây!

Linh Nguyệt Tiên Tử vẻ mặt mang tiểu ý, thương tiếc nhìn đồ đệ bảo bối của mình những năm gần đây đang dần dần trở nên tiêu tụy, nói:

- San nhi, có một số việc nếu như con vô lực phản kháng thì phải học cách chịu đựng. Cũng chỉ tại sư phụ tu vi kém cỏi, nếu không cũng không đến mức bị Hầu gia áp đảo như vậy, Hầu gia gia chủ cũng đã có được tu vi đại sư giai hậu kỳ, hần còn là trưởng lão Phi Tiên môn, phái ta không muốn cùng với Phi Tiên môn vì việc này mà sinh ra mâu thuẫn, chỉ sợ lần này con phải thực hiện hôn ước rồi!

- Sư phụ, người đừng nói như vậy, đều là đồ nhi bất hiếu, đã khiến người phải bận tâm, đồ nhi đã thông suốt rồi. Nếu như cần phải ẩn nhẫn, đồ nhi liền gả cho người kia là được, chỉ cần đồ nhi chuyên tâm tu luyện, đến một ngày có thể đột phá được quan khẩu liền có thể rũ bỏ được ràng buộc rồi!

Mộ Dung San hai mắt rưng rưng nói.

- Sư muội hà tất phải tiêu cực như vậy, phái ta lúc này không phải lại có thêm một vị nguyên lão rồi sao! Thực lực của môn phái tăng mạnh, hôm nay Phi Tiên môn kia cũng phải hể hể mà cân nhắc nặng nhẹ, ta xem vị nguyên lão thứ ba này chắc chắn là bước ngoặt cho hôn sự của muội. Sư muội nếu thực sự không muốn gả cho nam nhân xấu xa kia thì hà tất phải ủy khuất bản thân, ta thấy chẳng bằng người đi phụng dưỡng vị nguyên lão thứ ba, trở thành thị tỳ trong phòng của nguyên lão, để xem lúc đó Hầu gia còn dám động tâm tư với người hay không!

Một vị nữ tử có khuôn mặt cổ điển mỹ mạo từ trong một gian thạch thất đi ra, chính là sư phụ trên danh nghĩa của Lâm Khiếu Đường - Mục Tình.

- Tình nhi, không được nói bậy!

Linh Nguyệt Tiên Tử quay đầu lại trách mắng.

Mục Tình cung kính hướng Linh Nguyệt Tiên Tử thi lễ, ngoài miệng nói:

- Sư phụ, đồ nhi chỉ là nói lời thực, cũng không có ý mạo phạm! Cũng chỉ là muốn giúp cho Mộ Dung sư muội tìm một lối ra!

- Dù vậy con cũng không thể đem nguyên lão của bản phái mà đùa giỡn. Nếu còn có lần sau, đừng trách sư phụ trách tội con!

Linh Nguyệt Tiên Tử cực kỳ nghiêm túc khiển trách.

- Vâng. Sư phụ, đồ nhi biết sai rồi!

Mục Tình thấy sư phụ thật sự có phần tức giận liền cúi đầu nói.

Linh Nguyệt Tiên Tử lúc này mới thu hồi lại vẻ giận dữ, Mục Tình ánh mắt khẽ động, nói:

- Sư phụ, đồ nhi đã chuẩn bị một ít Hối Linh thảo sinh trưởng hai trăm năm, đến lúc đó muốn làm lễ vật để tặng cho nguyên lão tân nhậm, không biết có được không?

- A? Trong dược viên của Linh Nguyệt Phong cũng có Hối Linh thảo sinh trưởng hai trăm năm sao?

Linh Nguyệt Tiên Tử có phần hiếu kỳ hỏi.

- Đúng vậy sư phụ, bốn mươi năm trước chương môn sư huynh đã phái cho đệ tử một gã đồ đệ họ Lâm, đối với tập tính sinh trưởng của thảo dược có chút quen thuộc, mấy năm gần đây quản lý dược viên khá tốt. Vài ngày trước đồ nhi đi một chuyến đến dược viên, phát hiện có hai gốc Hối Linh thảo bình yên vượt qua được thời kì sinh trưởng nguy hiểm, đạt trưởng thành rồi!

Mục Tình kể lại.

Linh Nguyệt Tiên Tử như có điều gì suy nghĩ, nói:

- Đệ tử họ Lâm? Hắn không phải là Lâm Khiếu Đường đấy chứ?

- Sư phụ còn nhớ rõ như vậy sao?

Mục Tình có chút ngoài ý muốn nói.

Linh Nguyệt Tiên Tử khẽ mỉm cười nói:

- Tiểu nhi này ngược lại rất thú vị, ở phương diện chế phù tương đối có thiên phú, năm đó bản thân ta muốn thu hắn làm quan môn đệ tử, bất quá sau này mọi việc cứ quẩn lấy thân nên cũng đành thôi. Hắn gần đây có tốt không, có đột phá được cánh cửa sĩ giai hay không?

Mục Tình cẩn thận nhớ lại rồi nói:

- Hắn là có tiến bộ, đồ nhi sẽ bảo hắn lát nữa đem thuốc trở lại!

Nhắc tới cái tên Lâm Khiếu Đường này, trên mặt Mộ Dung San nhẹ dâng lên một trận rung động. Hết thấy mọi việc phát sinh trong Vạn Sơn tân nhân đại hội đều rõ ràng ở trước mắt, thời gian như bay, hôm nay cũng đã trải qua hơn ba mươi năm rồi, không biết cao nhân đã cứu mình hôm nay đang ở chốn nào.

Lúc này, một đạo thân ảnh từ bên dưới sườn dốc chạy đến như bay, chỉ chớp lát đã đến trước mặt tam nữ!

- Đệ tử ra mắt sư tổ, sư thúc, sư phụ!

Thái Quang Hằng cung kính nói liền một mạch!

- Người tới làm gì?

Mục Tình nhìn Thái Quang Hằng nghi hoặc nói.

- Đệ tử vốn đến mời sư tổ, sư thúc cùng sư phụ đi đại diện, nghi thức xác nhận sắp bắt đầu rồi. Trên đường đệ tử gặp phải Lâm sư đệ, sư đệ nói hẳn có một số việc muốn làm, bảo con tiện đường đem hai gốc Hối Linh thảo này mang tới đây!

Thái Quang Hằng thành thật trả lời.

- Tiểu tử thói càng ngày càng lười biếng rồi!

Mục Tình giận dữ nói, làm bộ dạng biểu tình như muốn ăn tươi nuốt sống Lâm Khiếu Đường.

308. Chương 308: Vị Nguyên Lão Thứ Ba. (thượng)

Hối Linh thảo chính là thần thảo chữa thương, nhưng tại kỳ sinh trường cuối cùng lại xuất hiện một giai đoạn rất nguy hiểm, bởi vậy tỷ lệ sống sót tương đối thấp, dùng làm nguyên liệu hạch tâm của Hối Linh đan, Hối Linh thảo được coi như là một trong những thảo dược cực kỳ trân quý. Tuy rằng thời gian sinh trưởng cũng không quá dài, chỉ có hai trăm năm mà thôi, thế nhưng số lượng tồn tại phi thường ít.

Được viên của Linh Nguyệt Phong cũng từng có Hối Linh thảo có thể miễn cưỡng đem ra dùng được, đáng tiếc mấy trăm năm qua cũng chưa từng xuất hiện Hối Linh thảo trưởng thành.

Hôm nay có thể có được hai gốc trưởng thành lại đem ra làm lễ vật chúc mừng cũng không tính là keo kiệt. Mục Tình đem hai gốc Hối Linh thảo cẩn thận cầm trên tay, trong lòng cũng đã có chủ ý khác, nâng làm đồ đệ đầu tiên của Linh Nguyệt Tiên Tử cũng đã đến bảy mươi năm, bản thân năm đó khi nhập phái chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu vệ giai hậu kỳ.

Dưới sự bồi dưỡng tỉ mỉ của Linh Nguyệt Tiên Tử, chỉ dùng thời gian chưa đến mười lăm năm liền bước vào sư giai. Sau đó lại bỏ ra mười lăm năm thời gian đạt được tới sư giai hậu kỳ. Nhưng từ đó về sau, bản thân liền không hề có chút tiến bộ nào, ròng rã bốn mươi năm trì trệ.

Những gì có thể dạy được Linh Nguyệt Tiên Tử đều đã dạy, Mục Tình vào hơn ba mươi năm trước "lừa gạt" được thuật chế phù của Linh Nguyệt Tiên Tử trong tay Lâm Khiếu Đường. Những năm qua, kỹ nghệ càng ngày càng tinh xảo, nhưng tu vi vẫn không hề có tiến bộ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy về sau, chỉ cần vài chục năm nữa, dung nhan của bản thân sẽ già đi, dần dần sẽ trở thành vật phẩm đào thải của tu luyện giới. Mục Tình không cam lòng tiếp tục như vậy, nàng không ngừng tìm kiếm phương pháp đột phá.

Hai vị nguyên lão của Thiên Hà Tông một lòng khổ tu, hai trăm năm trước đã không còn thu đồ đệ, hướng chỉ Mục Tình bất quá mới chỉ có tu vi sư giai, muốn vào làm môn hạ của nguyên lão quả thật là còn thiếu tư cách, cho nên qua nhiều năm rồi nàng vẫn chưa từng có hy vọng quá xa vời.

Nhưng mà hôm nay bên trong môn phái bỗng nhiên có thêm một vị nguyên lão thứ ba thần bí, Mục Tình cảm thấy đây là một cơ hội cho bản thân. Nếu có thể thu được sự ưu ái của vị nguyên lão thứ ba này, trên con đường tu luyện của bản thân chỉ điểm một chút, có thể nàng sẽ có được một bước ngoặt không tưởng.

Suốt hai tháng nay, Mục Tình vẫn tính toán chuyện này, con đường tu luyện dài dằng dặc mà lại quá xa vời, các loại bình chương trắc trở càng nhiều không kể xiết, có đôi khi phải học được cách biến báo, hiểu được cách nắm bắt thời cơ mà tiến, thậm chí không từ thủ đoạn, bằng không chỉ có thể trở thành thứ bỏ đi theo thời gian mà thôi. Mục Tình cảm giác được nguy cơ so với bất kỳ ai đều mãnh liệt hơn nhiều lắm!

- Mục sư tỷ, tỷ nói thử xem nguyên lão thứ ba sẽ là ai đây?

Thầy trò ba người Linh Nguyệt Phong một đường phi hành, đều không nói lời nào, trên mặt ba người có vẻ rất nghiêm túc, thần sắc ai cũng đều có tâm tư.

Đi được quá nửa đường, rốt cuộc Mộ Dung San không đề nén được nội tâm hiếu kỳ hướng tới Mục Tình ở một bên hỏi.

Vấn đề này thực ra cũng là nghi vấn trong lòng của Mục Tình. Bất quá Mục Tình cùng với Mộ Dung San khác nhau, nàng là một tu luyện giả cực kỳ thực tế, không hề suy nghĩ nhiều về những vấn đề không quan trọng, bèn trực tiếp trả lời:

- Quần gì hần là ai, chỉ cần bản thân có tu vi linh hồn giai là đủ rồi!

Mộ Dung San sắc mặt khê động, lo lắng nói:

- Có phải là một lão già hay không nhỉ?

Mục Tình liếc mắt nhìn Mộ Dung San, trên khuôn mặt xinh đẹp thản nhiên cười, cũng có phần đoán ra ý tứ của Mộ Dung San, nói:

- Thế nào? Sư muội nghĩ thông suốt lời sư tỷ, muốn có chủ ý với vị nguyên lão thứ ba này sao?

Mộ Dung San đỏ mặt lên:

- Mục sư tỷ, hôm nay tình trạng của sư muội đã quẩn bách, nếu như vị nguyên lão thứ ba này nhìn không đáng ghét mà nói, sư muội thật ra cũng muốn thử một lần biện pháp của sư tỷ, có thể tìm được sự che chở cũng không chừng!

Mục Tình vui vẻ cười nói:

- Sư muội, muội cũng cần phải hiểu cho rõ đây, một cái bình chướng sư giai đã ngăn trở không biết bao nhiêu người có mộng tưởng tu luyện, đại sư giai cùng linh hồn giai lại càng không cần phải nói. Một đường khắc khổ tu luyện khó khăn thế nào cũng chỉ có người đắc đạo tự mình biết, thời gian bỏ ra nghĩ rằng cũng cực kỳ dài. Lạc Trần sư tổ coi như là một kỳ tài tu luyện, nhưng khi bước vào linh hồn giai cũng đã hơn hai trăm sáu mươi tuổi rồi. Chung quy đáng về dung nhan không phải là lão già thì cũng là trung niên. Thiên Kiêu sư tổ lại càng không phải nói, tính trong toàn bộ đại lục, người có tu vi linh hồn giai đều là nhiều tuổi, vị nguyên lão thứ ba đột nhiên nhảy ra này của phái ta tám chính phần mười là một lão đầu, chỉ sợ là đã mai danh ẩn tích khổ tu không biết bao nhiêu năm thôi!

Mục Tình phân tích một phen, nhất thời khiến cho trên mặt Mộ Dung San phủ thêm một tầng băng sương, hi vọng vừa đẩy lên liền lập tức bị dập tắt.

Thấy bộ dáng Mộ Dung San rầu rĩ không vui, Mục Tình buồn cười nói:

- Sư muội, muội cần gì phải quan tâm đến những thứ vô dụng như tuổi tác và dung mạo vậy? Chỉ cần thực lực đủ mạnh, có thể giúp muội đạt được mục tiêu, thoát khỏi sự bó buộc là đủ. Gả cho một gã nam nhân sư giai hậu kỳ dị dạng là tốt, hay ủy thân cho một lão đầu linh hồn giai mới tốt? Sư tỷ ta nghĩ không cần phải nói, trong lòng sư muội hẳn cũng đã có kết luận rồi!

Sắc mặt Mộ Dung San dần hòa hoãn lại, nói:

- Cảm tạ sư tỷ!

Mục Tình gạt đầu cười, hơi tăng tốc đuổi theo Linh Nguyệt Tiên Tử bay ở phía trước.

Khoảng cách đến Thiên Hà đại điện đã rất gần. Nhìn về phía Thiên Hà đại điện khảm vào lưng của Tiểu Thiên Phong ở phía trước không xa, trên khuôn mặt Mộ Dung San hiện lên một vẻ dứt khoát, tựa hồ đã hạ quyết tâm.

Bên trong đại điện lúc này cũng không náo nhiệt như trong tưởng tượng, hai mươi hai trưởng lão trong môn phái hầu như toàn bộ đều có mặt, chỉ còn thiếu mỗi mình Linh Nguyệt Tiên Tử, bây giờ cũng đã tới của đại điện rồi.

Hai vị nguyên lão rất ít khi đồng thời hiện thân thì từ hai canh giờ trước đã chạy tới đại điện, tự mình thu xếp chủ trì bố trí đại điện, đây chính là quy cách tối cao năm trăm năm một lần của Thiên Hà tông.

Bất quá đa số các đệ tử cũng không có vẻ ngạc nhiên, thậm chí còn cảm thấy nên như vậy, bởi vì linh hồn giai trong cảm nhận của mọi người đều là sự tồn tại cao cao tại thượng.

Bên trong đại điện đứng đầy người, chừng hơn ba ngàn người. Đợi sau khi Linh Nguyệt Tiên Tử tiến vào, hai mươi hai trưởng lão được đứng ở hàng thứ nhất, hơn nữa vẫn còn thừa ra một khoảng không gian rất lớn.

Hàng thứ hai ở phía sau là do chưởng môn Phương Thiên Minh dẫn đầu các chấp sự cao cấp, ước chừng hơn hai trăm người. Mộ Dung San cùng Mục Tình cũng nằm trong nhóm này.

Hàng thứ ba cùng với hàng thứ hai đứng cách nhau một khoảng khá xa, trong đó đều là các quân sự trung tầng trong môn phái, ước chừng năm trăm người.

Hàng thứ tư cũng là hàng cuối cùng, tụ tập toàn bộ đệ tử môn phái có tu vi qua sơ giai, ước chừng hai ngàn người. Các đệ tử không phải sơ giai không đủ tư cách bước vào đại điện, chỉ có thể ở tại vị trí của bản thân tiếp tục công việc canh giữ, một số nhỏ đệ tử sơ giai may mắn được đi bố trí hội trường cũng chỉ có thể đứng ở bên ngoài đại điện lắng nghe, không được bước vào bên trong đại điện.

Tất cả chuẩn bị đã hoàn tất, chỉ chờ mỗi nhân vật chính có mặt, hai vị nguyên lão ngược lại không có chút khẩn trương nào, trong lời nói đều tỏ rõ vẻ mừng rỡ.

Đúng lúc này Linh Nguyệt Tiên Tử chợt phát hiện một đệ tử mặc một bộ Linh Nguyệt sắc trang bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh khán đài, đứng cách mình chưa đến một trượng.

Linh Nguyệt Tiên Tử vội vàng nhỏ giọng kêu:

- Người là môn hạ của vị quân sự nào? Sao lại đến chỗ này chạy loạn? Còn không mau trở lại trong hàng ngũ đi!

Gã đệ tử kia xoay đầu lại, trông thấy Linh Nguyệt Tiên Tử thì trên mặt cười cười, cũng không nói lời nào.

Nhìn thấy khuôn mặt của người đó, Linh Nguyệt Tiên Tử như có điều suy nghĩ, cảm thấy rất là quen thuộc, bỗng nhiên trong nháy mắt chợt sáng tỏ:

- Nói, Đường nhi, như thế nào mà ngươi lại đứng đây? Mau mau lùi lại phía sau đi!

Đúng lúc này Lạc Trần Tử bỗng nhiên nói:

- Lâm nguyên lão, xin mời ngài lên đài để các đệ tử có thể thấy mặt nào!

Lâm Khiếu Đường không kịp nói điều gì với Linh Nguyệt Tiên Tử đã bị Lạc Trần Tử tự mình bước xuống ghềnh tiếp bước lên đài.

Khi mọi người nhìn thấy vị nguyên lão thứ ba lại trẻ đến vậy thì ngay lập tức kinh ngạc không gì sánh được, biểu tình trên mặt chớp mắt đã đông cứng lại, không thể tin nổi nhìn vào người thanh niên đứng giữa hai vị nguyên lão ở trên đài.

Bộ dáng thanh niên này nhìn qua bất quá nhiều nhất cũng chỉ hai lăm hai sáu tuổi!

Trong số các trưởng lão cùng chấp sự ở dưới đài, cũng có không ít người đã gặp qua Lâm Khiếu Đường, có vài người ấn tượng về Khiếu Đường còn khá sâu, trong đám quân sự cùng với đệ tử đồng dạng cũng không ít người nhận ra được thanh niên đứng trên đài.

Hơn ba mươi năm trước trong cuộc trắc thí của môn phái, thanh niên này đã cấp cho không ít các đệ tử dự thi lúc đó ấn tượng khá sâu đậm, lấy tu vi sơ kỳ, xảo diệu vận dụng đạo phù cùng với Triệu Hàng - Triệu sư huynh vận dụng cực kỳ thành thạo Tử Long kiếm pháp đánh đến bất phân thắng bại, nếu như không phải thời gian có hạn chỉ sợ đã đem vị Triệu sư huynh cao ngạo tự đại kia đánh bại cũng không chừng. Sau đó người này một đường xông qua cửa, bước vào được danh sách tám mươi người đứng đầu, cuối cùng tuy rằng không tiến vào danh sách năm người tham gia Vạn Sơn tân nhân đại hội, nhưng như thế cũng đã là rất giỏi rồi.

Hôm nay, không ít đệ tử tham gia lần trắc thí kia đã vào sơ giai, trở thành nhân tài lương đồng trong môn phái. Những năm gần đây cũng có vài người hiếu kỳ vị quái hữu kia đã đi nơi nào, kể từ Vạn Sơn tân nhân đại hội về sau không hề thấy có tin tức, còn tưởng rằng sớm đã rời khỏi môn phái rồi.

Cho dù bất kỳ ai cũng không thể nghĩ đến, gã thanh niên khi đó lại đột nhiên nhảy vào linh hồn sơ giai rồi trở thành nguyên lão của môn phái.

Những người khác chỉ là ngạc nhiên cùng khó tin, còn người của Linh Nguyệt Phong lại là chấn kinh!

Mục Tình cùng Mộ Dung San hai người khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn hồng hào, ánh mắt mê ly ngốc trẻ nhìn Lâm Khiếu Đường đang cười nhạt đứng ở trên đài, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Linh Nguyệt Tiên Tử cũng có chút tức giận nhìn Lâm Khiếu Đường trên đài, cái mũi xinh đẹp nhỏ nhắn hơi thở dốc, biểu tình cực kỳ bất mãn.

Mười lăm năm trước, Viên Linh Linh cùng Thái Quang Hằng cũng đã lục tục tiến vào sư giai, hai người thật ra có tìm Lâm Khiếu Đường vài lần, nhưng lại bị Mục Tình ngăn cản, về sau cũng đã quên lãng đi. Lúc này hai người đôi mắt tròn lên, thân thể hoàn toàn cứng đờ, đối với sự nhảy vọt của gã tiểu sư đệ này có chút không tiếp thụ được.

309. Chương 308: Vị Nguyên Lão Thứ Ba. (hạ)

Mọi người ở đây vô luận trong lòng nghĩ như thế nào, lúc này đều phải tiến lên hành một lễ, không ít người còn đưa lên lễ vật chuẩn bị thật tốt trước đó để "hiếu kính" một phen.

Lâm Khiếu Đường đối với những thứ này cũng không phản đối, vui vẻ nhận lấy, đồng thời đặt ở một bên. Nhũn thứ gọi là bảo bối này ở trong mắt hắn giá trị lợi dụng thực sự là quá nhỏ, bất quá có nhận lấy cũng không hề gì.

Hai mươi hai vị trưởng lão, chỉ có Linh Nguyệt Tiên Tử là không tặng lễ vật, một tiếng "sư thúc" cũng là cực kỳ không tình nguyên.

Ngoại trừ trưởng lão ra, đám người còn lại đều hô lớn một tiếng "sư tổ", trong lòng Lâm Khiếu Đường cảm giác có chút quái dị nhưng rồi cũng phải tiếp nhận, những lời nói này không phải là luận niên kỷ sắp xếp bối phận mà là luận thực lực.

Bạch mi lão giả Từ trưởng lão khi tiến lên "hiếu kính" với Lâm Khiếu Đường, trên mặt có chút xấu hổ, một tiếng "sư thúc" có phần ngập ngừng, năm đó khi Lâm Khiếu Đường nhập phái thật ra lão đã tận mắt nhìn thấy, càng có tâm muốn thu về, sau lại bởi vì nhìn ra người này tư chất quá kém nên mới buông tha.

Từ trưởng lão cho dù có nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ ra, khi đó vị trẻ tuổi này tu vi đã vượt qua cả bản thân lão, đang chờ thời cơ tốt nhất bắt đầu trùng kích tiến vào linh hồn giai, nếu thật sự có thể nhận ra mà nói, Từ trưởng lão nói thế nào cũng sẽ nhất quyết đem vị ẩn sĩ cao nhân này về làm môn hạ của mình, chứ đâu để Linh Nguyệt Phong chiếm được đại tiện nghi như hôm nay. Từ nay về sau, địa vị Linh Nguyệt Phong ở trong môn phái tất nhiên là cao thêm không ít.

Phương Thiên Minh Phương đại trưởng môn khi đối mặt với Lâm Khiếu Đường thì có vẻ dè dặt, tình cảnh lần thu nạp đệ tử bốn mươi năm trước, Phương đại trưởng môn vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Lúc này bất giác nhớ lại xem năm đó khi phần phối nhóm đệ tử mới gia nhập kia có an bài gì không ổn hay có đặc tội gì với vị nguyên lão này hay không. Một tiếng "sư tổ" gọi ra cực kỳ thành khẩn.

Lấy tu vi Lâm Khiếu Đường hôm nay, tự nhiên là sẽ không tính toán với vị trưởng môn đồ tôn này làm gì.

Rất nhiều người hầu như chẳng có chút giá trị gì khiến cho Lâm Khiếu Đường chú ý, chỉ có vị sư phụ trên danh nghĩa của bản thân Mục Tình khi tiến lên tặng lễ vật là rất có ý tứ.

- Sư tổ, qua nhiều năm như vậy ngài lừa gạt người ta thật cực khổ, người ta hiện tại thật không biết làm thế nào cho phải đây!

Mục Tình cực kỳ thấp giọng yêu kiều nói.

Lâm Khiếu Đường tỏ ra vô tội:

- Mục sư phụ, ta sao dám lừa dối người, à, thuật chế phù kia dùng có tốt không vậy?

Thân thể Mục Tình nao nao nhưng rất nhanh khôi phục lại thái độ bình thường, kiều thanh nói:

- Lúc này rồi mà sư tổ vẫn còn pha trò người ta, tiểu kỹ chế phù này chỉ sợ chẳng vào được pháp nhãn của sư tổ đâu, lúc trước người ta thật sự là muốn giúp sư tổ một chút, ai ngờ lại là tự mình đa tình rồi. Sư tổ thần thông cái thế sao coi trọng mấy thứ vô dụng của tiểu nữ. Lúc đó sư tổ hẳn chỉ là muốn tiểu nữ làm tấm lá chắn cho ngài, để ngài an tĩnh tu luyện trùng quan mà thôi!

Lâm Khiếu Đường thú vị nhìn Mục Tình, đối với cô gái này có thể thích ứng nhanh chóng như vậy cái nhìn cũng có phần thay đổi, cùng với lực phản ứng cực nhanh thật ra có vài phần thưởng thức, nàng quả là một nữ nhân thông minh.

- Nói lại ta còn thực sự phải cảm tạ người!

Lâm Khiếu Đường không hề ra vẻ là nguyên lão nói.

Mục Tình chớp chớp mắt nói:

- Sự tổ quá lời rồi, đệ tử vì ngài cống hiến sức lực vốn là việc phải làm, càng là vinh hạnh của đệ tử. Đây là hai gốc Hối Linh thảo trưởng thành, là đệ tử "hiếu kính" ngài!

Khi Lâm Khiếu Đường đưa tay tiếp nhận Hối Linh thảo, ngón tay thon dài nhỏ bé cầm Hối Linh thảo đưa qua lơ đãng nắm nhẹ lấy bàn tay hần, ánh mắt Lâm Khiếu Đường khẽ động. Mục Tình mị ý nồng đậm xấu hổ cười, lúc này mới xoay người lại đi xuống đài.

Nghi thức xác nhận tiến hành thêm một hồi lâu mới kết thúc, Lạc Trần Tử cùng Thiên Kiều Lão Nhân chính là hai người vui vẻ nhất ở đây, thực lực của Thiên Hà tông từ nay về sau sẽ vững chắc hơn rất nhiều. Tuy rằng cùng với các phái khác có thể còn có chút chênh lệch, vẫn đang xếp cuối cùng trong bốn phái, nhưng đồng thời có được ba vị linh hồn giai thì cũng sẽ không bị người khác xem thường, ba phái khác tự nhiên là phải một lần nữa đánh giá lại thực lực của Thiên Hà tông.

Hai vị nguyên lão cố ý để cho Lâm Khiếu Đường chọn lấy một chỗ tu luyện cố định trên Thiên Kiều Phong, nơi có nguyên khí nhiều nhất Thiên Hà tông. Lâm Khiếu Đường lại không thích cái loại cảm giác cao ngạo này, tuy có thân phận nguyên lão, nhưng trong lòng không có chút tự cao ra vẻ nguyên lão gì cả, chỉ cần chỗ tu luyện trước kia của mình là đủ.

Lạc Trần Tử cùng Thiên Kiều Lão Nhân tuy có phần không minh bạch, nhưng cũng chỉ có thể đáp ứng, lập tức đem sơn khẩu bên trong Linh Nguyệt Phong phân định ra, đặt cho một cái tên riêng là "Khiếu Linh Phủ"

Trở lại Khiếu Linh Phủ, Lâm Khiếu Đường lập tức tiến vào bên trong bồi dưỡng thất, từ sau khi tiến nhập vào tu luyện then chốt, Lâm Khiếu Đường cũng chưa từng ngó ngang qua tình huống của bồi dưỡng thất này. Vừa tiến vào bên trong, Lâm Khiếu Đường chợt thất kinh, năm gốc Cổ Độc Thi Thảo hôm nay chỉ còn lại một gốc, bốn gốc kia đều đã bị những bộ phận vươn dài ra từ Bạch Sắc Linh Chi che khuất không còn thấy tung tích đâu nữa.

Duy nhất một gốc Cổ Độc Thi Thảo bởi vì khoảng cách khá xa nên vẫn chưa bị Bạch Sắc Linh Chi ăn rụng, nhưng nguy cơ thì cũng sắp bộc phát rồi. Chỗ của gốc Cổ Độc Thi Thảo cuối cùng đã có một số rễ của Bạch Sắc Linh Chi lan tới vậy quanh. Lâm Khiếu Đường vội vàng đem gốc Cổ Độc Thi Thảo cuối cùng này nhổ lên rồi trồng vào nơi cao nhất trong bồi dưỡng thất.

Tuy rằng bị tổn thất đến bốn gốc Cổ Độc Thi Thảo cực kỳ trân quý thế nhưng Bạch Sắc Linh Chi vốn thủy chung không cách nào bồi dưỡng được, sau khi đã thôn phệ Cổ Độc Thi Thảo liền trở nên sinh trưởng một cách điên cuồng, những thảo dược khác quanh đó đều bị chúng thôn phệ sạch sẽ.

Giá trị Bạch Sắc Linh Chi cũng không kém hơn so với Cổ Độc Thi Thảo, chỉ có hơn chứ không hề kém, cho đến bây giờ, Lâm Khiếu Đường còn chưa phát hiện ra bệnh khuẩn nào mà Bạch Sắc Linh Chi không thể giết nổi, cho dù có là loại bệnh khuẩn dị biến thể.

Nhìn đám Bạch Sắc Linh Chi vốn chỉ có hai mươi gốc như ngón tay hiện nay đã liên hợp lại trở thành một cây linh chi cực lớn chừng một trượng vuông, Lâm Khiếu Đường có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Số lượng lớn như vậy đã đủ cho Lâm Khiếu Đường tiến hành nghiên cứu cùng luyện chế rồi!

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nhớ đến hai gốc Hối Linh Thảo mà Mục Tình đưa cho mình, lập tức lấy ra trồng ở bên cạnh Bạch Sắc Linh Chi, một màn kinh ngạc xảy ra, Bạch Sắc Linh Chi mạnh mẽ dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy đem hai gốc Hối Linh Thảo bao vây lại, rồi rất nhanh đã bị Bạch Sắc Linh Chi thôn phệ.

Lâm Khiếu Đường lại đổi thành một con tham thị thú, sau đó đánh thành trọng thương, từ trên thân của cây Bạch Sắc Linh Chi cực lớn lấy xuống một chút rồi cho vào miệng của tham thị thú, kỳ tích xảy ra, những vết thương vô luận là nội thương hay ngoại thương, lấy tốc độ kinh người khép lại, con tham thị thú rất nhanh đã trở nên sinh long hoạt hổ.

Lâm Khiếu Đường nhìn cây Bạch Sắc Linh Chi cực lớn này, nhìn thế nào cũng thấy như là một khối thịt lớn màu trắng, bên trong thân cây nguyên cảm dồi dào, cộng thêm sự hấp thu điên cuồng địa nguyên lực từ sâu trong địa mạch, cũng chính vì nguyên nhân khối thịt lớn màu trắng này mà một điểm nguyên nhân nhỏ nhỏ đang chậm rãi hình thành.

Bạch Sắc Linh Chi rất thần kỳ, Lâm Khiếu Đường đã đặt tên cho nó là Linh Nhục. Sau khi bỏ ra mấy ngày quên ăn quên ngủ nghiên cứu, đối với hiệu dụng của Linh Nhục này Lâm Khiếu Đường cơ bản đã nắm được sự lý giải đại khái. Ngắt xuống một khối để dự phòng bên người, vô luận là thương tổn nặng thế nào chỉ cần chưa chết, sau khi ăn Linh Nhục thì đều sẽ được trị hết trong vòng nửa canh giờ, căn cứ theo thương thế nặng hay nhẹ để phán đoán phải phục dụng nhiều hay ít, nhưng tối đa không được vượt quá hai phân lượng.

Nhìn Linh Nhục trong tay, trên mặt Lâm Khiếu Đường vô ý thức hiện lên tiếu ý, có thứ đồ chơi này, tỷ lệ sinh tồn của bản thân được tăng lên rất lớn, cho dù là gặp phải địa vương giai cũng có thể đấu qua một trận.

Hết thấy đã chuẩn bị ổn thỏa, Lâm Khiếu Đường đem Khiếu Linh Phủ gia trì thêm vài đạo kết trận cùng pháp trận, chuẩn bị để mấy ngày sau lên đường đi Hiên Viên tông của Thập Quốc Minh tìm một vài cổ nhân, bản thân hôm nay đã danh chính ngôn thuận là nguyên lão Thiên Hà tông, mặc trên người chính là Thiên Hà đạo bào thâm lam sắc chí cao của Thiên Hà tông, trên thắt lưng còn treo một khối quả bội Hà Tinh Ngọc, mặt trên quả bội có khắc ba tòa chủ phong của Thiên Hà tông, Đại Tiểu Thiên Phong cùng Thiên Kiều Phong, mặt sau của ngọc bội là một đỉnh núi ngược cùng với một thác nước chảy ngược, quả bội này không thể nào phỏng chế được.

Có hai thứ trang bị tiêu chí không thể phỏng chế này, Lâm Khiếu Đường có thể đi qua được ranh giới phía Nam mà không hề gặp trở ngại.

Ngay trước khi Lâm Khiếu Đường chuẩn bị xuất phát hai ngày, Khiếu Linh Phủ lại có hai vị khách không mời mà tới.

Nhìn Mục Tình cùng Mộ Dung San, Lâm Khiếu Đường có chút khó hiểu, bầu không khí cũng có vẻ rất quỷ dị, hai nữ tử này không lâu trước vẫn còn là sư phụ cùng sư thúc mình, hôm nay lại phải cung kính gọi mình một tiếng sư tổ.

Hai nữ tử vừa thấy Lâm Khiếu Đường cũng không nói hai lời, liền trực tiếp quỳ xuống, Mục Tình có chút nức nở nói:

- Gia sư Linh Nguyệt Tiên Tử bị người đả thương, mời sư tổ xuất phủ làm chủ Linh Nguyệt Phong giúp chúng ta!

Linh Nguyệt Tiên Tử lúc trước đối đãi với bản thân không tệ, ấn tượng của Lâm Khiếu Đường đối với nàng cũng rất tốt, Linh Nguyệt Tiên Tử dù sao cũng đã là đại sư giai, ở trong môn phái có địa vị cao thượng. Kể nào dám can đảm xuất thủ đả thương nàng đây? Cho dù kẻ này có chút tu vi, nhưng cũng vẫn phải suy nghĩ đến Thiên Hà tông sau lưng Linh Nguyệt Tiên Tử chứ...

310. Chương 309: Khi Cần Xuất Thủ Liền Xuất Thủ. (thượng)

Mục Tình mắt lệ rưng rưng nhưng vẫn còn nói được vài lời, Mộ Dung San quỳ gối ở một bên thì lại khóc không thành tiếng, tóc tai tán loạn, dọc theo khóe miệng vẫn còn một tia máu chảy ra, giống như đã bị người đả thương.

Lâm Khiếu Đường nhìn thấy hai người như vậy, trong lòng không biết sao lại bốc lên một cơn giận giữ, đặc biệt khi nghe được Linh Nguyệt Tiên Tử bị đả thương lại càng không biết vì nguyên cớ gì liền động nộ.

Từ khi đến Linh Nguyệt Phong, Lâm Khiếu Đường tự vẫn thấy thầy trò họ đối với mình không hề tệ, tình không vì thân phận mình thấp mà tỏ ra bài xích, Mộ Dung San kia tuy đối với mình có chút lạnh nhạt, bất quá nàng tựa hồ đối với ai cũng là như thế, không phải có ý hướng mũi nhọn về phía mình.

- Đứng lên nói đi!

Lâm Khiếu Đường trong lòng đã bắt đầu tức giận, nhưng nét mặt vẫn như cũ bình tĩnh không hề gợn sóng.

Nhị nữ ngược lại cố ý không đứng dậy, trầm mặc không nói một lời nào nhưng ý tứ lại muốn sự giúp đỡ, như là đang nói: "Nếu như sư tổ không ra mặt chủ trì công đạo, hai người chúng ta liền quỳ ở đây không đứng dậy."

Lâm Khiếu Đường có tâm muốn hỗ trợ, nhưng khi thấy hai người như vậy ngược lại hẳn không muốn mình bị người khác ép buộc, lạnh lùng nói:

- Ta nếu gia nhập Thiên Hà tông về làm môn hạ của Linh Nguyệt Tiên Tử, coi như đã là người của Linh Nguyệt Phong, cho dù hôm nay thân là nguyên lão, nhưng vẫn coi các ngươi là người trong nhà, Linh Nguyệt Tiên Tử gặp nạn ta sẽ hỗ trợ, nhưng hai người các ngươi muốn dùng cách bức bách để nói chuyện cùng ta, đừng trách ta trực tiếp đem hai người các ngươi đuổi khỏi nơi này!

Vừa nghe thấy vậy, nhị nữ sắc mặt chấn động, hai nàng thăm nhìn nhau, trong lòng biết cách xử sự lúc này cực kỳ không ổn, bèn cuống quýt đứng lên. Mục Tình vội nói:

- Sư tổ bớt giận, hai người chúng ta chỉ nóng lòng cứu sư phụ, cũng không có ý gì khác, mong sư tổ tha thứ cho sự tùy tiện của chúng ta!

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường lạnh lùng băng lãnh, thế nhưng biểu tình cũng dần hòa hoãn lại, nói:

- Nói đi, rốt cuộc là kẻ nào dám dă thương Linh Nguyệt? Lý do sự tình cũng nói cùng một lần luôn đi!

Mộ Dung San chỉ đứng ở một bên khốc lóc nói không nên lời, Mục Tình thấy thế cũng đành phải cắt lời:

- Nói ra thì rất dài dòng, hơn ba mươi năm trước, một trong ngũ đại gia tộc tu luyện là Hầu gia cùng với gia tộc tu luyện Mộ Dung gia có một cuộc hôn ước quy mô lớn. Vào lúc đó, Hầu Tử Kiện - Hầu sư huynh coi trọng Mộ Dung sư muội, đáng lẽ hôn ước của hai gia tộc vốn không có Mộ Dung sư muội trong số đó, thế nhưng Hầu Tử Kiện ỷ vào mình là cháu trai của Hầu gia đệ nhất cao thủ, trưởng lão Phi Tiên Môn - Hầu Đỉnh Thiên, xúi giục gia tộc ghép thêm một số hôn ước nữa, Hầu gia cảm thấy việc này cũng không đáng lo ngại, liền đem Mộ Dung sư muội ghép vào trong số đó, Mộ Dung sư muội sống chết không muốn, thái độ cương ngạnh, nói ra những lời không nên nói, gia sư cũng có lòng che chở bệnh vực, đem việc này kéo dài thời gian, vì thế Hầu Tử Kiện ghi hận trong lòng, cuối cùng ở Vạn Sơn tân nhân đại hội hơn ba mươi năm trước đã liên thủ cùng với ma tông muốn hạ độc thủ với Mộ Dung sư muội!

Nghe thế, Lâm Khiếu Đường như có điều suy nghĩ, Mục Tình nhìn thoáng qua sư muội đôi mắt sưng đỏ đứng ở bên cạnh, lại nói:

- Lúc đó Mộ Dung sư muội thiếu chút nữa gặp phải bất trắc, rơi vào cảnh ngộ vạn kiếp bất phục, cũng may sư muội phúc lớn mạng lớn, đã được cao nhân tương trợ tránh qua một kiếp, cao thủ này không những đem thân thể trưởng lão ma tông Cốt Hồn Quý Đạo đánh nát chỉ còn mỗi nguyên linh chạy trốn được, mà còn đem gã Hầu Tử Kiện âm hiểm tiểu nhân đánh gần như tàn phế, tu vi đại giảm.

Mục Tình lần thứ hai dừng lại liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường rồi nói thêm một câu:

- Chuyện sau đó nghĩ rằng Lâm sư tổ hẳn đã nghe rồi mới phải!

Lâm Khiếu Đường gật đầu nói:

- Cũng biết một chút, có phải sau đó San Nhi đã đem việc này vạch trần làm lý do từ hôn, cuối cùng được đáp ứng, Hầu Tử Kiện bị tộc quy xử trí, môn phái cũng giáng xuống làm đệ tử phổ thông, tên này hiện nay hình như đang làm khuôn vác ở trong môn phái có phải không? Thế nhưng sự tình đến đây hẳn phải chấm dứt rồi mới đúng, việc này cùng với việc Linh Nguyệt bị dă thương có liên hệ gì hả?

Một tiếng San Nhi cũng đủ khiến cho Mộ Dung cùng Mục Tình lặng đi một chút, bất quá gần như trong nháy mắt hai người liền khôi phục lại như thường. Lấy tu vi cùng địa vị Lâm Khiếu Đường hôm nay, gọi

nàng một tiếng San Nhi cũng là chuyện đương nhiên, không có chỗ nào không ổn, mà luận về bồi phạt cũng chẳng có điểm nào sai cả.

Mục Tình thở dài một hơi, nói:

- Những việc lúc sau xảy ra trong khi sư tổ đang bế quan nên cũng không biết được. Sai lầm lớn nhất của sư muội là đã đem việc tai tiếng Hầu Tử Kiện liên hợp với ma tông hãm hại đồng môn vạch trần ra, khiến tất cả mọi người đều biết, Hầu gia không giữ được mặt mũi, liền đem toàn bộ mọi oán hận đổ hết lên người sư muội. Hầu gia đệ nhất cao thủ Hầu Đỉnh Thiên không có con cái, bởi vậy đối với Hầu Tử Kiện cực kỳ yêu thương, mà Hầu Tử Kiện cũng là một trong những đệ tử mà Thanh Vân sư thúc của bốn tông tương đối coi trọng. Thanh Vân sư thúc cũng bởi chuyện này mà tổn hại thể diện, từ đó đối với Mộ Dung sư muội rất có thành kiến. Hôm nay Hầu Tử Kiện rơi vào kết cục như vậy, tuy là gieo gió gặt bão, nhưng đứng vào góc độ của Hầu Đỉnh Thiên cùng Thanh Vân sư thúc cũng không thể nào thiếp thụ được, hai kẻ này một lòng muốn làm khó Mộ Dung sư muội, liền đem hôn sự của Hầu Tử Kiện cùng sư muội chuyển sang cho một gã đệ tử Hầu gia khác. Gia sư cũng có phần tức giận, vẫn luôn giúp Mộ Dung sư muội từ chối. Đối với việc này, Hầu Đỉnh Thiên rất là bất mãn, mấy ngày trước khi sư tổ xuất quan, Hầu gia cùng với Thanh Vân sư thúc đã hướng sư muội truyền đạt lần cuối cùng, nếu như nàng không thực hiện hôn ước thì liền đem nàng chiêu hồi trở về tộc môn!

Lâm Khiếu Đường giờ này đã biết được chân tướng sự tình, ánh mắt khẽ động, nói:

- Chẳng lẽ lại là Hầu Đỉnh Thiên đã thương Linh Nguyệt sao?

Mục Tình trên mặt trầm xuống:

- Hầu Đỉnh Thiên nào có lá gan như vậy, dù hắn có muốn động thủ cùng sư phụ cũng chưa chắc đã là đối thủ, luận tu vi Hầu Đỉnh Thiên tuy hơn một bậc, thế nhưng luận tới trình độ tinh xảo của kỹ nghệ thì sư phụ lại chiếm ưu thế, hai người phải là không phân cao thấp mới đúng.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, trên mặt hơi kinh hãi, nói:

- Chẳng lẽ lại là người của ma tông nhúng tay vào sao?

Mục Tình sắc mặt hơi động, lộ ra một chút tán thán:

- Sư tổ liệu sự như thần, chỉ nghe những lời phiến diện từ đệ tử mà đã đoán ra được điểm mấu chốt. Chính là nguyên lão Âm La điện Hắc Ngục Ma Quân đã đã thương sư phụ. Một ngày trước, Hầu Đỉnh Thiên cùng với Hắc Ngục Ma Quân đồng thời đến phái ta, đều tự nhận là đại biểu Phi Tiên môn cùng Âm La điện, muốn hướng tới phái ta đòi công đạo!

- Đòi công đạo?

Lâm Khiếu Đường hơi nheo nheo con mắt.

- Đúng, Cốt Hồn Quỷ Đạo vào hơn ba mươi năm trước bị cao nhân vô danh hủy diệt thân thể nay đã được sư phụ Hắc Ngục Ma Quân trợ giúp đoạt xá thành công, chiếm lấy thân thể một gã đệ tử Âm La điện bị tán đi nguyên linh, tu vi tuy rằng có giảm đi đôi chút, nhưng với sự dốc sức ủng hộ của sư phụ Hắc Ngục Ma Quân cùng nguồn tài nguyên tu luyện dồi dào, cộng thêm luyện thành được tâm pháp ma kỹ "Hắc Hồn Quyết", sau khi trải qua ba mươi năm khổ tu, hôm nay không chỉ khôi phục lại như lúc ban đầu hơn nữa tu vi còn tăng thêm một tầng, đã đạt được tu vi đại sư giai trung kỳ! Việc năm đó thân thể bị diệt, Cốt Hồn Quỷ Đạo vẫn luôn ghi hận trong lòng, ba năm trước hắn liền bắt đầu đi khắp nơi tìm kiếm cao nhân vô danh muốn báo thù, thế nhưng vẫn không tìm ra được tung tích. Mãi không có kết quả gì, hắn liền đem thù này ghi tạc lên đầu Thiên Hà tông chúng ta. Ngang ngạnh nói rằng Mộ Dung sư muội cầu kết với tộc nhân ngoại giới ám toán Cốt Hồn Quỷ Đạo cướp lấy pháp bảo Âm La điện là Diêm La Thủ. Bất phãi ta mau mau đem tộc nhân giao ra. Bởi toàn bộ mọi sự kiện đều chỉ nhắm vào Mộ Dung sư muội cùng Linh Nguyệt Phong chúng ta, gia sư trong cơn giận dữ nói nặng lời khiến Hắc Ngục Ma Quân tức giận. Ma đầu này liền ngâm hạ độc thủ, đánh trọng thương sư phụ ngay trước mặt Lạc Trần sư thúc. Cũng không biết ma nhân kia sử dụng thủ đoạn gì mà sư phụ khi thì ho kịch liệt không ngừng, khi thì thổ huyết, hai tay biến thành màu đen, sau lưng còn bị chảy mủ, ngăn ngừa có mấy canh giờ mà hơi thở chỉ còn thoi thóp!

Mục Tình một hơi nói hết mọi chuyện, kể đến lời cuối cùng âm thanh đã run nhẹ nhẹ, cố gắng kìm nén không bật khóc.

Nói như thế sự kiện này cùng với bản thân cũng có chút quan hệ, chín chiếc Diêm La Thủ thủ kia chính là do mình cướp đoạt, Lâm Khiếu Đường âm thầm nhớ lại, chẳng qua lúc trước cũng không ngờ tới người của Âm La điện lại vô sỉ như vậy, làm liên lụy đến Linh Nguyệt Tiên Tử.

- Lạc Trần sư huynh không ngăn cản sao?

Lâm Khiếu Đường đối với việc này hơi có chút kỳ quái.

- Lạc Trần sư tổ có rất nhiều việc phải lo lắng, đồng thời phải đối mặt với hai đại môn phái Phi Tiên môn cùng Âm La điện nên không muốn nảy sinh nhiều rắc rối. Hơn nữa tu vi của Hắc Ngục Ma Quân nếu so với Lạc Trần sư tổ còn cao hơn một chút, huống hồ hắn cũng chưa công khai động thủ. Cơn tức giận này cũng chỉ có thể cố nuốt xuống mà thôi, Lạc Trần sư tổ đã an bài nơi nghỉ ngơi cho người của hai phái, còn ông ấy cùng với Thiên Kiều sư tổ đã đi thương lượng xem kết thúc việc này như thế nào rồi.

Tuy Mục Tình đối với cách xử lý sự việc của vị sư tổ này tuy có phần bất mãn, nhưng sư tổ chung quy vẫn là sư tổ, năng cũng không dám bình phán trong lời nói của mình.

311. Chương 309: Khi Cần Xuất Thủ Liên Xuất Thủ. (hạ)

Trong lòng Lâm Khiếu Đường cũng có vài phần kỳ quái, không nghĩ tới tính tình của Lạc Trần Tử lại mềm yếu như vậy, thảo nào Thiên Hà tông luôn luôn xếp hạng cuối cùng trong Vạn Sơn tứ đại phái, bên môi hơi hơi động, cất tiếng hỏi:

- Sư phụ các người hiện giờ ở đâu?

- Sư phụ tính tình cổ chấp, lúc này vẫn còn đang ngồi trên bậc thềm bên ngoài đại điện, muốn tự mình cải biến thương thế, nhưng nửa canh giờ trước cũng đã hôn mê rồi. Hai người chúng ta muốn đem sư phụ về Linh Nguyệt Phong, lại bị hai đạo phù chú hộ thể sư phụ bày ra lúc trước ngăn cản, mắt thấy thương thế sư phụ càng ngày càng nặng, người mà hai chúng ta có thể nghĩ đến chỉ còn mỗi Lâm sư tổ ngài thôi!

Mục Tình mang bộ dạng thương cảm nói.

Bàn tay Lâm Khiếu Đường hơi khẽ động, một kim thủ cực lớn bất thành linh hiện lên, nói:

- Lên đây đi!

Nhị nữ kinh ngạc nhìn vào chiếc kim thủ cực lớn thuần túy do nguyên lực huyền hóa thành, cẩn thận cất bước lên, vừa mới đứng ổn định đã cảm thấy trước mắt nhoáng lên, bên tai vù vù tiếng gió thổi mãnh liệt, chẳng bao lâu sau đã đến bên ngoài đại điện, trước sau nhiều nhất cũng không vượt quá thời gian uống cạn chén trà, bay như thế này so với các nàng đã nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Giờ này ánh mắt nhị nữ nhìn về phía Lâm Khiếu Đường lại nhiều thêm một phần kính ý.

Ở chính giữa bậc thềm bên ngoài đại điện, quả nhiên là Linh Nguyệt Tiên Tử đang ngồi xếp bằng, mấy vị trưởng lão thì quây xung quanh chụm đầu ghé tai khẽ bàn bạc gì đó. Tựa hồ như đang thảo luận làm thế nào để phá hộ thân đạo phù do Linh Nguyệt Tiên Tử tự bày ra.

Mấy trưởng lão vừa thấy Lâm Khiếu Đường xuất hiện, nhất thời lùi sang một bên, sắc mặt tuy cung kính hô lên một tiếng "sư thúc" nhưng trong mắt lại mang một tia dị dạng.

Lâm Khiếu Đường cũng không đáp lời, chỉ nhìn kỹ tình trạng của Linh Nguyệt Tiên Tử, bao quanh bốn phía của thân thể mềm mại là một màn hộ thể cương khí cực kỳ lợi hại.

- Lâm sư thúc, Linh Nguyệt sư muội trước khi hôn mê đã bày ra Địa La Cương Phù, đây là một môn đạo phù kỹ nghệ sở trường của Linh Nguyệt sư muội. Phù này cực kỳ cương mãnh, một khi đã thi triển thì rất khó phá giải, trừ khi là có thể mạnh mẽ phá tan. Mấy người chúng ta đã thử qua vài loại phương pháp nhưng vẫn không tài nào phá được, chẳng biết nên làm thế nào cho phải!

Một vị trưởng lão có khuôn mặt trung niên, tóc hoa râm, thân mặc hoàng bào sắc mặt lo lắng nói.

Mấy vị trưởng lão khác tuy rằng đáng vẻ cung kính, nhưng biểu tình lại cực kỳ miễn cưỡng, ánh mắt nhìn vị nguyên lão tuổi trẻ Lâm Khiếu Đường này rất không tín nhiệm, như là đang nói "bản thân ta muốn nhìn xem ngươi có cái bản lãnh gì!"

Lâm Khiếu Đường cũng không hồi đáp, ngón tay búng ra một tia sáng bắn về phía hộ thể đạo phù, phanh một tiếng, cương trảo quay xung quanh bốn phía thân thể Linh Nguyệt Tiên Tử nhất thời tiêu thất không thấy đâu, đúng là đã bị mạnh mẽ phá tan.

Mấy trưởng lão nhất thời cả kinh, một vài người còn lắc đầu không ngừng, vị nguyên lão trẻ tuổi mới bước vào linh hồn giai này quả thật còn quá non nớt, bản thân Linh Nguyệt Tiên Tử đã bị trọng thương, lại bị mãnh lực trùng kích một lần nữa, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

'Phốc...' Hộ thể cương trảo vừa bị loại bỏ, Linh Nguyệt Tiên Tử nhất thời phun ra một ngụm máu đen, thân thể mềm nhũn ngã ngược về phía sau. Lâm Khiếu Đường một tay nắm lấy vai của Linh Nguyệt Tiên Tử, cấp tốc xuất ra nguyên thức kiểm tra, trong lúc tìm tòi cơn tức giận càng tăng lên. Hắc Ngục Ma Quân kia quả thật là ác độc, cư nhiên hạ độc thủ đối với một hậu bối tu vi kém xa bản thân, lại còn là một kịch độc cực kỳ hung mãnh.

Lâm Khiếu Đường cấp tốc phong trụ vài đại kinh mạch của Linh Nguyệt Tiên Tử, vận chuyển chân linh thông qua thiên linh cái hút đi đại bộ phận độc nguyên, sau đó lại đưa nguyên lực của bản thân vào để bức nốt tàn độc còn dư ra khỏi cơ thể.

Trong lúc Lâm Khiếu Đường chữa thương cho Linh Nguyệt Tiên Tử, mấy vị trưởng lão đều có tâm chế giễu, tuy rằng biểu hiện ra ngoài đều thừa nhận sự tồn tại của vị nguyên lão này, thế nhưng trong lòng vẫn không mấy tiếp thụ, dù cho người này có được tu vi linh hồn giai, thế nhưng nhìn qua rõ ràng còn rất non nớt, chỉ sợ cũng chẳng có nhiều bản lĩnh cho lắm, thủ pháp vừa nãy giải trừ cương trảo vẫn có vẻ quá cứng nhắc, thủ đoạn trị thương lúc này cũng không có chỗ nào hiếm lạ.

- Lâm sư thúc, trên người đệ tử còn vài viên "tĩnh độc đan" có lẽ có thể dùng được cho Linh Nguyệt sư muội!

Người nói chuyện chính là phong chủ Thanh Vân Phong - Thanh Vân Tử. Lâm Khiếu Đường hồ hững hồ hồ nhìn thoáng qua Thanh Vân Tử, thản nhiên nói:

- Ngươi cứ giữ lại để bản thân dùng đi!

Sắc mặt Thanh Vân Tử nhất thời xấu hổ một trận, nhưng lại không dám trực ngôn xung đột với nguyên lão, nhỏ giọng lầm bầm một câu rồi lập tức lui lại, bày ra tư thái đang đứng xem một bộ kịch vui.

Lâm Khiếu Đường lấy ra một bạch đan cho Linh Nguyệt Tiên Tử nuốt bạch đan này chính là một miếng nhỏ Linh Nhục.

Lúc này mấy trưởng lão đang không ngừng lắc đầu vì chẳng biết bạch đan đó là vật gì, bạch mi Tử trưởng lão càng nghi ngờ nói:

- Lâm sư thúc, lúc này chẳng phải là nên dùng "tĩnh độc đan" rồi phối hợp với nguyên lực bức độc sao? Nếu không đem độc bức ra thì cũng vô pháp giảm bớt được thương thế.

Lâm Khiếu Đường không hồi đáp, thôi động gia tăng hấp lực trong lòng bàn tay. chỉ ững chớp lát hai tay biến thành màu đen của Linh Nguyệt Tiên Tử đã từ từ khôi phục lại màu sắc bình thường, dị vật sinh ra ở sau lưng cũng dần dần tiêu thất, ước chừng thời aian nửa nén hương. Linh Nguyệt Tiên Tử chậm rãi mở hai mắt.

Mấy vị ị trưởng lão về mặt khiếp sợ, thậm chí có chút không dám tin vào con mắt của mình, không bức độc nguyên ra làm sao có thể giải độc?

Linh Nguyệt Tiên Tử mở mắt ra, người đầu tiên nàng thấy chính là Lâm Khiếu Đường. Cũng không biết vì sao Linh Nguyệt Tiên Tử biến sắc, lấy một tay đẩy Lâm Khiếu Đường ra, trực tiếp đứng lên.

Thấy sư phụ đã không có việc gì, Mục Tình cùng Mộ Dung San vui không tả siết, cùng kêu lên:

- Sư phụ!

- Sư phụ bảo các ngươi thủ hộ bên người, các ngươi vì sao lại tự ý rời đi!

Linh Nguyệt Tiên Tử chất vấn, trạng thái lúc này nào có giống như bị trúng độc.

- Sư phụ, đồ nhi thấy sư phụ đã hôn mê, không biết nên làm thế nào cho phải, liền mời Lâm sư tổ viện thủ trợ giúp!

Mục Tình thẳng thắn nói.

Linh Nguyệt Tiên Tử lúc này mới phát hiện trạng thái của mình vô cùng tốt, hồi tưởng lại khi nãy bị trúng độc, trong mắt nổi lên một trận rung động kinh ngạc, thần sắc bài xích nhất thời cũng hòa hoãn lại, nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

- Đa tạ Lâm sư thúc cứu giúp!

Thấy Linh Nguyệt Tiên Tử đã vô sự, mấy vị trưởng lão quay mặt nhìn nhau, rồi lại không thể tin nổi nhìn vào Lâm Khiếu Đường. Đây là thủ pháp gì vậy, lại có thể khiến cho Linh Nguyệt Tiên Tử thân trúng phải kịch độc trong nháy mắt đã trở nên mạnh khỏe.

Lẽ nào vị nguyên lão tân nhậm này lại là một vị linh hồn được sư sao?

- Lạc Trần Tử, Thiên Kiêu lão nhi, vẫn chưa thương nghị xong hả? Bản tôn cũng không có thời gian mà hao phí với các ngươi nữa, mau cho một lời giải đáp, nếu không phải ta liền cùng Phi Tiên môn tuyên chiến với Thiên Hà tông các ngươi!

Một đạo âm thanh âm trầm xuyên thấu từ bầu trời mà đến, một đám mây đen cấp tốc bay tới.

Chỉ chớp lát, một gã đại hán mặt đen mặc hắc sắc đạo bào đã âm thầm lao tới, nguyên cảm trên người bá đạo không gì sánh nổi. Một thân tu vi chí ít cũng đạt tới linh hồn giai trung kỳ, theo phía sau hắn còn có mấy tu luyện giả tu vi đại sư giai mặc hắc thanh đạo bào, sắc mặt cả đám đều hung hãn, khí thế bức người.

Ngay khi đại hán mặt đen thấy Linh Nguyệt Tiên Tử bình yên vô sự đứng ở bậc thềm ngoài đại điện, trên mặt lướt qua một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục như thường, hướng về phía mấy trưởng lão quát lên:

- Mấy tên tiểu nhi các ngươi đứng ở chỗ này chướng mắt quá, mau mau lăn đi thông báo cho tổ tông các ngươi, nói rằng lão tử không muốn đợi nữa.

Mấy vị trưởng lão sắc mặt khó coi nhưng không dám lên tiếng, lúc này một gã trung niên đạo nhân mặc đạo bào kim hoàng đứng bên cạnh đại hán mặt đen cũng nói theo:

- Thiên Hà tông chỉ biết kéo dài thời gian thôi sao? Nếu không cấp ra được một lời giải đáp, đừng trách Phi Tiên môn ta không cho các ngươi mặt mũi!

- Hầu Đỉnh Thiên, ngươi đừng có khinh người quá đáng!

Linh Nguyệt Tiên Tử cả giận nói.

Kim bào đạo nhân vẻ mặt coi thường nói:

- Thiên Hà tông các ngươi làm chuyện tốt, trong lòng các ngươi rõ ràng nhất, lại còn muốn kêu oan nữa hả. Từ chối hôn ước hết lần này đến lần khác, chính là vì môn hạ đệ tử của ngươi cấu kết với tặc nhân cướp đoạt bảo bối của người khác. Các ngươi thật sự cho rằng Vạn Sơn đạo mình không có người sửa trị được các ngươi sao?

Bộ ngực của Linh Nguyệt Tiên Tử phập phồng kịch liệt, tức giận tới mức nói không nên lời, cố gắng cưỡng chế đè nén lửa giận xuống, đang muốn phản bác thì một bàn tay đã ngăn phía trước người nàng.

Lâm Khiếu Đường vẫn không nói gì lúc này trên mặt đã hiện lên vẻ cười nhạt, nhìn Hầu Đỉnh Thiên nói:

- Nơi này có tư cách cho người nói chuyện sao?

Hầu Đỉnh Thiên hơi sững sờ, nhìn từ trên xuống dưới người trẻ tuổi xa lạ kia, sau khi thăm dò không có kết quả gì, bèn hừ lạnh một tiếng, nói:

- Người trẻ tuổi, người nói chuyện phải cẩn thận một chút, ở đây đều là trưởng bối của người đó!

Thanh Vân Tử ở một bên không ngừng nháy mắt cho Hầu Đỉnh Thiên, nhưng hắn vẫn không biết ý, đến khi mở miệng nói xong Thanh Vân Tử chỉ biết khe khẽ thở dài.

- Làm càn, dám nói năng lỗ mãng với nguyên lão của bản tông, Hầu Đỉnh Thiên, Phi Tiên môn các người đều là không biết lớn nhỏ như thế hả?

Linh Nguyệt Tiên Tử phản kích nói.

Hầu Đỉnh Thiên thân thể chấn động, hiển nhiên không ngờ rằng người trẻ tuổi này lại là nguyên lão của Thiên Hà tông, trên trán nhất thời chảy ra một tia mồ hôi. Tuy rằng lần này đến có chỗ dựa là Âm La điện, mà thực lực của Phi Tiên môn so với Thiên Hà tông cũng mạnh hơn không ít, Hầu Đỉnh Thiên cấp bậc cũng không kém, thế nhưng để cho hắn trực diện mà đắc tội với một vị linh hồn giai, trong lòng Hầu Đỉnh Thiên vẫn không khỏi sinh ra vài phần khiếp ý.

Đại hán mặt đen cười khẩy nói:

- Người chính là vị nguyên lão thứ ba của Thiên Hà tông mà mọi người vẫn xôn xao bàn tán đó hả? Ta còn tưởng rằng thần thánh phương nào, nguyên lai là một tiểu tử thói lông còn chưa dài hết, Thiên Hà tông thật đúng là biết cách lừa gạt người, ha ha ha!

Tuy rằng trong lòng các vị trưởng lão vẫn còn không phục vị nguyên lão thứ ba này, thế nhưng nghe thấy ngoại nhân cười nhạo môn phái như vậy cùng không nén được tức giận, vài vị trưởng lão trong mắt lửa giận đã bốc lên.

Lâm Khiếu Đường lại chẳng có một tia tức giận nào, dương dương nói:

- Đại tinh tinh, xem ra lòng của người đã mọc dài toàn bộ rồi à, tiểu tử phải đa tạ rồi, ta cùng với yêu thú vẫn còn có chút khác biệt!

-Phi!

Một tiếng cười vang lên rất rõ ràng truyền đến từ phía sau mấy vị trưởng lão Thiên Hà tông, chính là Mục Tình nghe vậy nhin không được phải bật cười.

Về giận dữ trên mặt mấy vị trưởng lão cũng có chút biến đổi, một câu trả lời bất thành linh này, lực đả kích thực sự có phần hơi lớn, ngay cả người tức giận nhất là Linh Nguyệt Tiên Tử trên mặt cũng phải có phần rung động.

Đại hán mặt đen sắc mặt nhất thời trầm xuống, trong hai mắt nổi lên tia sáng âm độc, nguyên lực toàn thân đột nhiên tăng mạnh. Một cỗ lực lượng vô hình điên cuồng ập về phía Lâm Khiếu Đường.

Hắc Ngục Ma Quân cho dù có coi thường Thiên Hà tông như thế nào cũng không dám trực tiếp công khai động thủ. Bất quá ngầm làm vài động tác không có gì phải sợ. Tỷ như lúc trước thần không hay quỷ không biết hạ độc Linh Nguyệt Tiên Tử, bây giờ lại dùng đến nguyên thức vô sắc vô hình vô cảm để công kích...

Trong mắt Lâm Khiếu Đường hoa quang chợt lóe, ánh mắt lộ ra chút âm u, bên môi nhếch lên một vòng cung nho nhỏ.

312. Chương 310: Xuất Thủ. (thượng)

Công kích bằng nguyên thức không thể trực tiếp đả thương người, nhưng lại có thể trực tiếp tấn công nguyên linh của đối phương. Bất quá công kích bằng nguyên thức cực kỳ chậm chạp, không dễ khống chế, đối phương có thể dễ dàng tránh thoát được, chỉ có thể tập kích bất ngờ trong khi đối phương vô ý hoặc khoảng cách quá gần.

Chung quy mà nói, công kích bằng nguyên thức cũng không phải là thủ đoạn công kích gì tốt cho lắm, thậm chí có thể nói là rất kém. Tác dụng của phương thức này rất ít, hơn nữa đối với nguyên thức của bản thân đòi hỏi cực cao, nguyên thức không đủ khổng lồ thì không thể nào dùng nguyên thức để công kích đối phương, trái lại sẽ làm bị thương bản thân mình.

Hắc Ngục Ma Quân là một dị loại, ở trong ma tông, ngoại trừ vài lão quái vật địa vương giai đang sợ ra, cường độ nguyên thức của Hắc Ngục Ma Quân là lợi hại nhất, bình thường hay nói đó chính là tinh thần lực siêu phàm.

Lúc trước Linh Nguyệt Tiên Tử đột nhiên trúng phải kịch độc, đó là do Hắc Ngục Ma Quân dùng nguyên trực tiếp tấn công vào nguyên linh của Linh Nguyệt Tiên Tử.

Những người khác ở giữa sân cũng không biết chuyện gì xảy ra, lấy tu vi của bọn họ tự nhiên không thể nào phát hiện ra được hành vi của người linh hồn giai, cả đám kì quái nhìn vào hai người Lâm Khiếu Đường cùng Hắc Ngục Ma Quân đang giằng co bất động.

Nguyên thức của Lâm Khiếu Đường chính diện đón đỡ thế công mãnh liệt, không hề có ý né tránh, trên mặt trái lại hiện lên một nụ cười âm hiểm.

Nếu như chính diện nảy sinh xung đột với Hắc Ngục Ma Quân, Lâm Khiếu Đường cũng không nắm được tất thắng, nhiều nhất là đấu ngang sức ngang tài, muốn cấp tốc chiến thắng đối thủ là điều tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng mà, chống lại nguyên thức, đừng nói chỉ là một gã linh hồn giai trung kỳ, cho dù là lão quái vật địa vương giai có đến, Lâm Khiếu Đường cũng có lòng tin cùng hắc dấu một trận.

Song nguyên linh, song nguyên thức, chân linh còn có năng lực thôn phệ độc nguyên lực âm tàn không gì sánh nổi, nơi u ám sâu trong nội tâm Lâm Khiếu Đường đang âm thầm nở nụ cười.

Hắc Ngục Ma Quân vừa mới bắt đầu đã mãnh liệt tấn công, lại trộn lẫn thêm không ít độc lực, liền dễ dàng chiếm được tiên cơ, trực tiếp đem đối thủ đè áp xuống.

Trên mặt Hắc Ngục Ma Quân lộ ra vẻ cười đắc ý, tia ác độc trong mắt chợt lóe, tiếp tục tăng áp lực, nguyên thức hoàn toàn suốt tiến vào trong cơ thể của đối thủ.

Lâm Khiếu Đường vẫn không có bất kì động tác gì, chỉ thỉnh thoảng phát động nguyên thức tiến hành ngăn chặn một chút. Nguyên thức của Hắc Ngục Ma Quân thâm nhập càng lúc càng sâu, cũng càng lúc càng bá đạo, sau khi chiếm đoạt được tiên cơ liền mãnh liệt vọt tới, muốn nhất cử đánh tan nguyên linh của đối thủ.

Nguyên thức cường đại vẫn luôn là chỗ dựa của Hắc Ngục Ma Quân, bây giờ hắn đã hoàn toàn áp chế được đối phương, tức thì cười nhạt một tiếng, nguyên thức bá đạo mạnh mẽ thu lại, chuẩn bị hoàn toàn nuốt trọn nguyên linh của đối phương.

Bỗng nhiên, ánh mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe lên, nguyên thức trong cơ thể giống như bạo tạc, nguyên thức thâm hậu cường đại không thể ức chế bạo phát ra.

Đầu tiên Hắc Ngục Ma Quân cả kinh, nhưng rất nhanh đã ổn định lại, từng bước đem nguyên thức rút dần về, thế nhưng mới chỉ rút được một chút liền vô pháp thu về nữa.

Lúc trước Lâm Khiếu Đường một mực dùng chân linh ẩn đi nguyên thức làm mọi câu, khiến cho đối phương không ngừng thâm nhập, lúc này nguyên thức của chân dương cùng lực thôn phệ của chân linh vẫn luôn trốn ở phía sau. Đến khi nguyên thức của đối phương thâm nhập đủ, hai loại lực lượng nguyên thức một mực ẩn tàng mới mãnh liệt phun trào.

Sắc mặt Hắc Ngục Ma Quân càng lúc càng khó coi. Khuôn mặt vốn màu đen lúc này đã hơi hơi phát tím, cũng không phân biệt được là mặt người hay mặt yêu thú nữa.

Chân linh của Lâm Khiếu Đường như đứa trẻ sơ sinh đói khát điên cuồng cắn nuốt độc nguyên cùng chân nguyên bên trong nguyên thức của Hắc Ngục Ma Quân, chân dương thì bao lại vây không cho nó thu về.

Hắc Ngục Ma Quân như gặp trận mưa lớn, cả người ướt đẫm, trên mặt từng giọt từng giọt mồ hôi thì nhau chảy xuống, phẳng phất như gặp một ác mộng đáng sợ kinh hồn bạt vía.

”Phanh!”

Một tiếng vang trầm muộn, Hắc Ngục Ma Quân liền mạng cắt đứt liên hệ với nguyên thức.

"Phốc!" Hắc Ngục Ma Quân thổ ra một ngụm máu tươi lớn, giật lui ba bước như bị người khác đẩy cho một chưởng.

"Sự phụ!" Một gã trẻ tuổi mặt dài vóc người thấp bé phía sau Hắc Ngục Ma Quân cả kinh kêu lên, vội vàng vàng đỡ lấy Hắc Ngục Ma Quân, nhưng lão lại giật ra không cho gã trẻ tuổi nâng đỡ.

"Hộc hộc!" Hắc Ngục Ma Quân thổ hỗn hển từng hơi lớn, sắc mặt cực kỳ uể oải.

Mọi người không hề biết giữa hai vị linh hồn giai đã xảy ra chuyện gì, nhưng vô luận thế nào, hiển nhiên là Hắc Ngục Ma Quân đã bại trận.

Về mặt Lâm Khiếu Đường thông dong, phẳng phất như chẳng có chuyện gì xảy ra, chỉ là khoe miệng vẫn còn vương chút tiểu ý âm hiểm, khiến người ta nhìn thấy có chút sợ hãi.

Thấy tình thế có vẻ không ổn, Hầu Đỉnh Thiên cẩn thận lui lại từng bước, khuất ở phía sau mấy vị trưởng lão Âm La điện, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh, bộ dáng khí thế át người lúc trước đã hoàn toàn không thấy.

Các vị trưởng lão Thiên Hà tông trong lòng vốn có phần không phục, khi nhìn thấy Hắc Ngục Ma Quân phun ra một ngụm máu đã không còn sót lại chút gì, bóng lưng Lâm Khiếu Đường đứng ở trước mặt bọn họ chưa đến một trượng bây giờ có vẻ như cực kỳ cao lớn.

Linh Nguyệt Tiên Tử không thể tin nổi nhìn vào Lâm Khiếu Đường đứng cách mình có hai bước, đôi chân mày tú lệ hơi rung động, trong mắt xuất hiện một tia nghi hoặc, người này rốt cuộc là ai? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở Linh Nguyệt Phong, mai danh ẩn tích mấy chục năm, rồi lại đột nhiên ngưng kết nhất cử tiến vào linh hồn giai. Càng khiến người ta cảm thấy khó hiểu chính là, hắn mới tiến vào linh hồn giai không lâu, lại có thể dễ dàng đánh bại kẻ đã thành danh hai trăm năm, nắm giữ tu vi linh hồn giai trung kỳ - Hắc Ngục Ma Quân.

Hắc Ngục Ma Quân ăn phải một vỏ đau, cố gắng đè nén tinh thần xuống, càng cố gắng đem nội thương áp lại không biểu lộ ra ngoài. Trong lòng biết đã gặp phải đối thủ cường ngạnh, đứng trước cường thế thái độ yếu đi không ít, tâm niệm chột động cũng sản sinh ra một chút lo lắng, bắt đầu phải đánh giá lại thực lực của Thiên Hà tông.

Gã thanh niên trẻ tuổi tiến lên đỡ Hắc Ngục Ma Quân trong mắt bỗng nhiên chột lóe quang mang, vung tay lên, một cái hắc sắc khô lâu bắn ra ngoài, lao thẳng về phía Lâm Khiếu Đường.

Hắc Ngục Ma Quân muốn ngăn cản nhưng đã không còn kịp!

- Cẩn thận!

Đôi mắt xinh đẹp của Linh Nguyệt Tiên Tử mở lớn, gấp giọng nhắc nhở.

Păng...

Một đạo tử mang hiện lên!

Phanh!

Hắc sắc khô lâu bị một chiếc tử kim thủ đánh cho nát bấy!

Mọi người lại một lần nữa bị chấn trụ, ai cũng biết pháp bảo phần thượng của Hắc Hồn Quyết là Hắc Hồn Khô Lâu, uy lực không gì sánh nổi, cho dù là linh hồn giai cũng khó có thể chống đỡ, vậy mà chiếc tử kim thủ kia lại dễ dàng đem Hắc Hồn Khô Lâu đánh nát.

- Là người!

Gã trẻ tuổi tròng lớn hai mắt, hét lên một tiếng, trong thanh âm còn pha lẫn một phần hận ý. Gã thanh niên gây nhô này, chính là Cốt Hồn Quỷ Đạo sau khi đoạt xá!

Lâm Khiếu Đường thần sắc chột lóe, hai mắt hơi nheo lại, đã đoán ra được thân phận người này, bèn cảm thấy có chút không ổn. Quanh thân thể hắn bỗng nhiên mạnh mẽ bộc phát ra nguyên lực cường đại. Đạo bào của mấy vị trưởng lão đứng bên người Lâm Khiếu Đường dưới khí phong dữ dội cũng rung lên phản phật.

Linh Nguyệt Tiên Tử đứng gần Lâm Khiếu Đường nhất cũng thiếu chút nữa không đứng vững, tu vi hơi thấp là Mục Tình cùng Mộ Dung San tuy đã cách khá xa, nhưng cũng không tài nào chịu nổi cỗ khí phong đột nhiên bộc phát này, bị thôi lui mấy bước mới miễn cưỡng trụ vững lại được.

Khí nguyên của Lâm Khiếu Đường tràn ngập tính xâm lược cường liệt, ép thẳng về phía mấy người Hắc Ngục Ma Quân!

Cốt Hồn Quỷ Đạo khuôn mặt dữ tợn, vết bớt màu xanh đen trên mặt lúc này có vẻ cực kỳ kinh khủng, vừa nghĩ tới bản thân năm đó bị kẻ này hủy diệt thân thể, liền phần nộ không kìm nén được, hận không thể đem kẻ này băm thây vạn đoạn.

Cốt Hồn Quỷ Đạo từ sau khi đoạt xá được thân thể này, những năm gần đây vẫn tu luyện "Hắc Hồn Quyết", tính tình so với lúc trước càng tàn bạo không gì sánh được, có khi thần trí còn không rõ ràng, chỉ một lòng nghĩ tới báo thù, khí tức bạo lệ tràn ngập toàn thân.

Lúc này thấy được cừu nhân lại càng đặc biệt đỏ mắt, căn bản không thêm phân biệt đây là trường hợp nào, càng không biết phân biệt thực lực mạnh yếu, chỉ biết hành sự theo bản năng, lại muốn đối chọi gay gắt cùng Lâm Khiếu Đường.

Hai bên chăm chăm nhìn nhau, tùy thời đều có khả năng va chạm.

Hắc Ngục Ma Quân nhìn ra được ý muốn sát nhân diệt khẩu trong mắt Lâm Khiếu Đường, biểu tình trở nên ngưng trọng.

Lúc này, Cốt Hồn Quỷ Đạo rốt cục cũng không khắc chế được nội tâm cuồng bạo nữa, hét lớn:

- Sư phụ, năm đó...

Không đợi Cốt Hồn Quỷ Đạo nói xong, ngón tay của Hắc Ngục Ma Quân đã điểm một cái ở sau đầu đồ nhi, Cốt Hồn Quỷ Đạo đột nhiên như trúng phải thuốc an thần mãnh liệt, mi mắt nhất thời sụp xuống.

Lâm Khiếu Đường nhìn ra Hắc Ngục Ma Quân có ý thoái nhượng, sát khí trên người cũng vì vậy mà biến mất, mọi người mặc dù không rõ vì sao Cốt Hồn Quỷ Đạo đột nhiên tức giận, nhưng cũng mơ hồ cảm nhận được việc này có liên quan cùng với vị nguyên lão thứ ba.

Từ phía xa đã có hai đạo lam mang phóng tới, chính là Lạc Trần Tử cùng Thiên Kiều Lão Nhân, trên mặt hai người đều hiện rõ nét kinh hãi.

Thấy được giữa sân lúc này không có ai động thủ cũng không thấy ai bị thương vong, cả hai mới an tâm được một chút.

Lạc Trần Tử nhận ra sắc mặt Hắc Ngục Ma Quân có chút không tốt lắm, tuy hơi kỳ quái nhưng cũng không tỏ thái độ gì.

Lướt qua tình hình một chút rồi thẳng thắn nói:

- Hắc Ngục huynh, đệ tử quý phái bị người hủy diệt thân thể, cướp giật pháp bảo đích thực là một chuyện rất đáng giận, bất quá việc này cùng với phái ta lại không chút quan hệ, mong rằng Hắc Ngục huynh có thể nhìn rõ mọi việc.

Sắc mặt Hắc Ngục Ma Quân lạnh lùng, thoáng nhìn qua Lâm Khiếu Đường, không nặng không nhẹ nói:

- Vị đệ tam nguyên lão quý phái quả nhiên đạo hạnh cao thâm, Âm La Điện chúng ta đúng là cô lậu quả văn rồi, tiểu đồ gần đây tu luyện có chút vội vàng nên tẩu hỏa nhập ma dẫn đến thần chí bất minh, vừa rồi nếu có chỗ nào mạo phạm, mong rằng đệ tam nguyên lão có thể bỏ qua cho.

313. Chương 310: Xuất Thủ. (hạ)

Lâm Khiếu Đường mỉm cười nói:

- Hắc Ngục huynh nói quá lời, Lâm môn tư chất nông cạn, không nhận biết được uy danh quý phái, trước có điều không phải còn hướng Hắc Ngục huynh có thể bỏ qua.

Lời này coi như đã cấp đủ phần mặt mũi, sắc mặt Hắc Ngục Ma Quân vốn u ám lúc này cũng buông lỏng xuống vài phần, quay sang hướng Lạc Trần Tử cùng Thiên Kiều Lão Nhân nói:

- Bản tôn cũng tin tưởng ánh mắt của hai vị nguyên lão Thiên Hà tông như hỏa nhãn kim tinh, đều nhìn ra chuyện ngẫu nhiên hôm nay chỉ là hiểu nhầm. Mọi việc coi như chấm dứt tại đây, cáo từ!

Nói xong Hắc Ngục Ma Quân đem Cốt Hồn Quỷ Đạo hiện tại còn đang ý thức mơ hồ bay lên trời cao.

- Lâm nguyên lão, chuyện giữa ngươi và tiểu đồ, trong lòng ta đã biết rõ ràng, Diêm La Thủ cũng không phải vật gì đó hiểm lạ, bản tôn cũng không quá để tâm, bất quá chuyện hủy diệt thân thể tiểu đồ thì bản tôn không thể nhượng bộ cho được. Hôm nay xông tới quý phái cũng là bản tôn nhất thời xúc động, trước lại cùng ngươi so đấu nguyên thức đại bại, kỹ nghệ không bằng người bản tôn liền phải cho ngươi mặt mũi, nhưng đừng tưởng như vậy là đã cho bản tôn sợ hãi Thiên Hà tông các ngươi, đợi cho bản tôn có thể hoàn toàn dung hợp Hắc ngục chi tâm sẽ chắc chắn lại tới tìm ngươi một lần nữa. Khi đó chỉ cần ngươi có thể thắng được bản tôn nửa chiêu thì tất cả mọi chuyện cũ sẽ bỏ qua, bằng không nếu là đúng dịp bị bản tôn bắt được thì cừu oán tất tột bản tôn sẽ tính toán một lần cho xong.!

Âm thanh truyền âm nhập mật truyền tới tai Lâm Khiếu Đường rất rõ ràng.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường khẽ động nhưng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, đoạn cừu oán này cuối cùng cũng có được một kết cục, chỉ khẽ nhấp mày rồi lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Hắc Ngục Ma Quân đã bỏ đi, nhân mã Âm La Điện cũng không còn lý do gì mà ở lại, tất cả đều đồng loạt bay đi.

Không bao lâu, chỉ còn lại có mấy môn nhân Phi Tiên Môn do Hầu Đỉnh Thiên dẫn đầu.

Hầu Đỉnh Thiên thật ra cũng muốn bỏ chạy, nhưng nếu thực muốn rời đi theo mấy người Âm La Điện, việc này một khi truyền ra ngoài sợ là mặt mũi Phi Tiên Môn đã bị một người như hắn mà vứt đi hết.

- Hầu trưởng lão, ngươi còn có lời gì muốn nói?

Về mặt Linh Nguyệt Tiên Tử khinh thường nói.

Hầu Đỉnh Thiên không còn biết làm sao, hướng tới Lạc Trần Tử cùng Thiên Kiều Lão Nhân thi lễ nói:

- Nhị vị nguyên lão, văn bối lần này đến đây chủ yếu là vì chuyện hỏi cưới cho tộc nhân, Hầu gia từ lâu đã hướng Mộ Dung gia dâng lên sính lễ sang quý, mà các trưởng lão Mộ Dung gia cũng đã đồng ý cho Mộ Dung San kết duyên cùng với Hầu gia tộc nhân là Hầu Chính Trung, chỉ là có một người lại khư khư cố chấp không chịu đồng ý, lại càng làm trái với tộc quy đem việc này bỏ qua hai mươi năm trời, khiến cho Hầu gia chúng ta tổn thất rất nhiều sính lễ và mặt mũi, được Mộ Dung gia chủ đồng ý, văn bối hôm nay đến đây chính là muốn mang nữ tử kia đem về Mộ Dung gia mà xử trí.

Lạc Trần Tử đạm nhiên nói:

- Có ai là trưởng lão Mộ Dung gia ở đây không?

Hầu Đỉnh Thiên vội nói:

- Có, Mộ Dung Phong trưởng lão cùng văn bối đến đây.

Một tiểu lão đầu dáng vẻ khiếp sợ bước lên trước một bước, cúi đầu thật sâu hướng Lạc Trần Tử mà thi lễ. Trong mắt Mộ Dung Phong, những người này giống như tiên nhân trên trời, run giọng nói:

- Tiểu lão nhi Mộ Dung Phong bái kiến nhị vị lão tổ tông, hôm nay tiểu lão nhi được đặc quyền gia tộc đại biểu đến đây chính là muốn đem Mộ Dung San hỏi môn.

Trước đó Hắc Ngục Ma Quân cùng Lâm Khiếu Đường đã có một màn ẩn dấu kinh tâm động phách, tuy rằng mọi người đều không biết như thế nào diễn ra, nhưng kết quả đúng là đã phá hư hoàn toàn mọi kế hoạch trước đó, làm cho sự tình đã chuyển sang một hướng đi mới.

- Không thể được!

Linh Nguyệt Tiên Tử thất thanh nói.

- Có gì là không được?

Hầu Đỉnh Thiên lập tức hỏi lại.

Linh Nguyệt Tiên Tử cũng không biết làm sao, chỉ đành vội nói:

- Mộ Dung San hôm nay đã đến lúc đóng cửa trùng quan, không bao lâu sau liền có thể đột phá tiến vào đại sư giai, lúc đó chính là lương đồng chí tài của bốn phái, đương nhiên không thể trở lại gia môn được nữa.

- Vớ vẩn!

Thanh Vân Tử bên cạnh hừ lạnh một tiếng nói tiếp:

- Lần trước cũng là mượn cớ như vậy, trước tiên hãy cứ hồi quy tộc môn, khi nào có thể tiến nhập đại sư giai liền quay về môn phái cũng không muộn.

Hầu Đỉnh Thiên nói tiếp:

- San nhi nếu đến lúc xung yếu trùng quan, vô luận là Mộ Dung gia hay Hầu gia đều dư sức cấp cho người những hỗ trợ tốt nhất.

- Hầu trưởng lão, chiếu theo lời người nói như vậy, Mộ Dung gia cùng Hầu gia so với Thiên Hà tông chúng ta còn nhiều tài phú hơn?

Linh Nguyệt Tiên Tử hỏi ngược lại.

- Không dám, không dám. Hầu mẫu chỉ là nghĩ đã thụ ân gia môn thì cũng nên vì gia môn mà tự thân cố gắng, không nên cố ý làm bậy rồi tự thân tiêu dao khoái hoạt mà làm hại đến gia môn, San nhi cũng nên là như vậy a.

Hầu Đỉnh Thiên trước lý lẽ phân minh dần dần dè dặt khiếp ý, đồng dạc nói..

Lạc Trần Tử cùng Thiên Liễu Lão Nhân đều khẽ gật đầu, hiển nhiên rất tán thành với lời lẽ của Hầu Đỉnh Thiên.

Mộ Dung San đứng yên lặng ở một bên, khóe mắt đã lộ ra nước mắt.

- Lâm sư thúc, còn không mau trợ giúp?

Một đoạn truyền âm cấp thiết đã tiếp nhập trong tai Lâm Khiếu Đường, hiển nhiên là của Linh Nguyệt Tiên Tử đứng bên cạnh lo lắng nói.

Việc này trong suy nghĩ của Lâm Khiếu Đường, tốt nhất vẫn là không nên động tới, liền truyền âm lại:

- Cùng ta có can hệ gì đâu? Huống hồ môn phái cùng gia tộc trước đây đã có quy ước, không thể vì ta đây mới tiếp nhận vị trí nguyên lão mà phá hư quy củ, như vậy không phải là quá mức cần quấy ư!

Nhận được lời truyền âm, sắc diện Linh Nguyệt Tiên Tử nhất thời trở nên tư lự, một hồi liền cắn chặt hàm răng truyền âm lại nói:

- Linh Nguyệt vốn chính là Nguyệt hồn chi thể, Lâm sư thúc nếu là đáp ứng giải cứu San nhi, Linh Nguyệt nguyện cùng sư thúc song tu, trợ giúp sư thúc gia tăng tốc tu luyện. Tới trình độ này của sư thúc, mỗi bước tiến lên đều là thiên nan vạn khổ, mà Nguyệt hồn chi thể lại là môi giới chỉ lực có tác dụng cực lớn, sư thúc hẳn là rõ ràng a.

- Ta không thích gần nữ sắc!

- Người...

Tuy chỉ là truyền âm, nhưng người khác không thể nghe được những lời đối thoại của hai người, thế nhưng một bên cương quyết từ chối, mà Linh Nguyệt Tiên Tử lại càng xấu hổ cùng giận dữ, vẫn hận không kiếm được một cái lỗ mà chui vào.

- San nhi, người còn không nghe lời trưởng lão gia môn nữa sao!

Mộ Dung Phong dưới ánh mắt uy bức của Hầu Đỉnh Thiên đành đánh bạo nói.

Sắc mặt Thiên Kiều Lão Nhân thản nhiên nói:

- San nhi, tộc môn đã gọi về, ngươi hay là cứ trở lại, ngày sau nếu là có sở thành, chúng ta tùy thời đều hoan nghênh ngươi trở lại.

Lời này vừa nói ra, dường như một lời quyết định cuối cùng, thần sắc Mộ Dung San buồn bã, nước mắt đã không kìm được mà rơi xuống.

Dưới chân dường như gắn sợi xích nặng ngàn cân, cực kỳ gian nan hướng phía Hầu Đỉnh Thiên đi đến, trên mặt Hầu Đỉnh Thiên cũng đã hiện lên nụ cười mỉm, tựa như tự đắc nói:

- Xú nha đầu, ngươi đã hủy đi danh dự Hầu gia ta, còn muốn tiến vào đại sư giai, đợi kiếp sau đi a. Chờ khi ngươi trở về tộc môn liền cho ngươi thế nào là biết điều a.

- Hầu trưởng lão, có thể chậm một bước nói chuyện a!

Một thanh âm băng lãnh bỗng nhiên vang lên, Lâm Khiếu Đường với dáng vẻ tươi cười nhìn Hầu Đỉnh Thiên, làm cho hắn cảm thấy lạnh toát toàn thân.

Trước tiên Lâm Khiếu Đường phát ra một bình trường bao phủ cả hắn và Hầu Đỉnh Thiên vào trong đó, chỉ cười mà không nói gì, nhìn Hầu Đỉnh Thiên.

Xoa xoa trán đã toát đầy mồ hôi, Hầu Đỉnh Thiên cung kính mà hỏi:

- Không biết tiền bối có gì chỉ giáo?

Lâm Khiếu Đường vỗ vỗ vai Hầu Đỉnh Thiên, không biết là nói những gì nhưng biểu tình Hầu Đỉnh Thiên có chút bất định, một hồi kinh ngạc, một hồi khổ não rồi lại có chút khiếp đảm, cuối cùng cũng không biết như thế nào nhìn lại Lâm Khiếu Đường, ngay cả nói cũng không được một câu, chỉ biết gật gật đầu.

Sau đó hai người trầm mặc không nói rồi trở lại trước mặt mọi người, Hầu Đỉnh Thiên cố trấn an tâm tình nói:

- San nhi, chuyện trở lại tộc môn không cần phải lo lắng, hai bên chúng ta sẽ thương nghị lại một lần nữa, hôm nay lao sư động chúng mà đến thực sự có chút thất lễ, ngày mai vẫn bồi liên phái đệ tử tộc môn qua đây dâng lên hai gốc linh thảo đã có ngàn năm sinh trưởng coi như là bồi tội, lúc này xin cáo từ!

Nói xong Hầu Đỉnh Thiên liền mang theo mọi người bước lên pháp khí bay đi.

Biến cố thành linh xuất hiện khiến cho Mộ Dung San có chút ngây ngốc tại chỗ. Cũng là không biết chuyện gì, hai mắt Linh Nguyệt Tiên Tử cũng đang hiện lên tia bất minh, cả hai nhìn nhau đều không biết Lâm Khiếu Đường đã nói với Hầu Đỉnh Thiên cái gì.

Lạc Trần Tử cùng Thiên Kiều Lão Nhân cũng thẫn buông ra một hơi thở, lần này lưỡng phái song song tìm tới cửa cuối cùng cũng không có phát sinh xung đột. Nếu là cùng lưỡng phái phát đồng thời đối địch, chỉ sợ Thiên Hà tông thực sự khó khăn a.

Sự tình cuối cùng cũng được giải quyết êm đẹp, Lâm Khiếu Đường cũng bởi vậy mà cũng cố được địa vị, đám đệ tử trưởng lão không dám có bất cứ sự khinh thường nào, bất kể là ai khi đối mặt với Lâm Khiếu Đường đều cung kính vạn phần, so với nhị vị nguyên lão Lạc Trần Tử cùng Thiên Kiều Lão Nhân sợ là chỉ có hơn chứ không kém.

Một đường trở về, Lâm Khiếu Đường vô cùng thông thả, trong lòng đang tính toán tới Thập Quốc Minh như thế nào, đồng thời cũng cảm ứng được phía sau có ba cỗ nguyên cảm đang truy tầm mà đến.

Chỉ chớp lát, Linh Nguyệt Tiên Tử đã mang theo hai vị đồ đệ đuổi theo.

- Ngài cùng với Hầu Đỉnh Thiên kia rốt cuộc đã nói điều gì?

Linh Nguyệt Tiên Tử vừa lên tới đã trực tiếp hỏi.

Đối với sự bất kính của Linh Nguyệt Tiên Tử, Lâm Khiếu Đường chỉ đạm nhiên cười nói:

- Nhanh như vậy là muốn thực hiện lời hứa trước đó của ngươi sao? Ta không phải đã nói với ngươi là ta không gần nữ sắc?

Vừa nghe lời này, Linh Nguyệt Tiên Tử nhất thời xấu hổ tới đỏ mặt tía tai, không đợi Lâm Khiếu Đường nói xong đã nhân tiện nói:

- Linh Nguyệt tự vẫn cũng không có chỗ nào lỗi lầm với sư thúc, người cần gì phải như vậy chứ!

Lâm Khiếu Đường mỉm cười thật lớn, sau một khắc thân mình đã nhoáng lên hóa thành một đạo tử mang bắn về phía xa, chỉ để lại một hồi thanh âm ầm ập trong tai ba người thầy trò Mộ Dung San:

- Thời gian đầu Lâm mỗ tiến nhập môn phái đã được ba vị chiếu cố, đây chỉ là một phần tâm ý của Lâm mỗ, ba vị không cần phải để tâm, cũng không cần tiếp tục tìm nguyên do làm gì. Tạm thời cáo biệt!

314. Chương 311: Cốt Tâm Thảo.

Trở lại động phủ, Lâm Khiếu Đường đem các loại pháp trận cùng kết trận bố trí cẩn thận lại một lần, một bên lại kinh ngạc phát hiện hai loại bảo vật linh nhục cùng cổ độc thi thảo, hai loại linh thảo kỳ dị này cư nhiên đã cắm rễ sâu vào trong đất.

Không thể tùy thân mang theo, mà để ở đây như vậy thì Lâm Khiếu Đường lại không quá yên tâm, liền để hơn mười vạn đầu tham thị thú phối hợp với tầng tầng lớp lớp kết trận kết hợp cùng trông coi huyệt động.

Sau khi an bài động phủ thỏa đáng, Lâm Khiếu Đường liền đến bảo điện Thiên Hà Tông, nơi cất giữ tất cả các điển tịch, nghiên cứu tất cả các môn phái lớn nhỏ, đặc điểm và hoàn cảnh địa lý cơ bản của Nam Xuyên Giới.

Lại qua mấy ngày, Lâm Khiếu Đường đem tất cả sự tình chuẩn bị thỏa đáng. Trước lúc khởi hành còn đem Linh nhục đang được bồi dưỡng bên trong tinh thất cất thành hai nửa đem theo bên người, tùy thời mà chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Thông báo với hai vị nguyên lão của Thiên Hà tông một tiếng, Lâm Khiếu Đường với một thân quần áo nhẹ nhàng thẳng tiến hướng Thập Quốc Minh.

Lâm Khiếu Đường tuy có tín vật chí cao của Thiên Hà tông là Thiên Hà lam bào cùng Hà tinh quả bội, nhưng hai dạng vật phẩm này thực sự quá chói mắt bởi vậy mà cũng không có mặc ở trên người, chỉ diện một thân trang phục chấp sự là lục bào sam mà khởi hành.

Trang phục như vậy cũng đủ để thuận lợi đi lại trên đường, thông qua không ít quan khẩu. Tại toàn bộ phạm vi Nam Xuyên Giới để phòng ngừa các đại tu luyện giới khác tập kích nên những khu vực trọng yếu đều được thiết trí các trạm kiểm soát, đối với những tu luyện giả không rõ lai lịch đều là kiểm tra cực kỳ hà khắc, nhưng đối với những tu luyện giả có thân phận xác định tại Nam giới lại coi như tương đối rộng rãi.

Thiên Hà Tông tại Nam giới cũng được tính là một đại phái nhất lưu, bởi vậy mà Lâm Khiếu Đường cũng không có gặp phải bao nhiêu phiền hà trên đường.

Nam Xuyên Giới so với tưởng tượng còn lớn hơn nhiều lắm, Lâm Khiếu Đường tự mình một đường phi độ chừng hơn nửa tháng, mặc dù chưa dùng toàn lực, cũng có thể nói là nhân nhả rong chơi nhưng tốc độ vẫn vô cùng nhanh chóng, một ngày đi ít cũng phải được ngàn dặm đường. Lúc này đã gần hai mươi ngày phi hành liên tục, nhưng vẫn còn chưa có tiến vào trong phạm vi Thập Quốc Minh.

Dọc đường gặp qua không ít tạp thị (chợ), Lâm Khiếu Đường đều ghé qua, nhìn xem có bảo vật gì đó mà chính mình cần hay không. Đáng tiếc là cấp bậc của những phiên tạp thị này có chút thấp nên đã không thể thỏa mãn được pháp nhãn Lâm Khiếu Đường hôm nay, bởi vậy hầu như trắng tay mà rời khỏi.

Rốt cuộc tại ngày thứ hai mươi mốt, Lâm Khiếu Đường mới tới được vùng giao giới giữa Thập Quốc minh, Vạn Sơn Đạo minh cùng Thiên Vũ minh. Nơi đây gần mấy thập kỷ qua đã trở thành nơi tập kết hàng hóa của các môn phái tu luyện giả, các ngoại sự đệ tử thuộc tam đại minh tụ tập nơi đây đã có được rất nhiều những vụ giao dịch được tiến hành.

Do có đặc thù địa lý thuận tiện cho việc tập kết hàng hóa, bởi vậy mà một tòa trấn nhỏ đã chậm rãi được thành hình, mà tiểu trấn này cũng được những người địa phương đặt cho một cái tên "Tân Trấn".

Tại đây, ngày nào cũng có rất nhiều tài liệu pháp bảo được vận chuyển tới, cũng có rất nhiều tài nguyên được vận chuyển đi, sự phồn vinh cùng náo nhiệt đang dần được hình thành, mà quy mô cũng đang từng bước được mở rộng.

Cư dân thường trú tại Tân Trấn cũng không có nhiều, số lượng cũng chỉ hơn ngàn người, thế nhưng mỗi ngày lượng nhân khẩu lưu động nơi đây lại là một con số khổng lồ, bình quân cũng vượt quá ba ngàn người, tại những lúc cao điểm, con số kia còn có thể vượt quá một vạn người. Hơn nữa toàn bộ đều là những tu luyện giả đến từ những môn phái có ít nhiều danh tiếng.

Lâm Khiếu Đường lúc trước khi tiến nhập Tân Trấn liền thu liễm tu vi toàn thân lại, khống chế tại mức sơ giai sơ kỳ. Nếu đã muốn xuất hiện dưới thân phận là Thiên Hà tông chấp sự, thì tu vi sơ giai sơ kỳ chính là lựa chọn phù hợp nhất.

Vừa tiến vào trong trấn, Lâm Khiếu Đường liền quan sát ghi nhớ một số trọng điểm của Tân Trấn rồi dạo qua một vòng nhưng cũng không tìm được những vật mà mình mong muốn, đành tìm một khách sạn bình dân tạm thời lưu lại.

- Công tử, tập thị này thứ tốt nhất cũng chỉ toàn là các loại đan dược cùng bảo bối tại tầng sơ giai, cùng với một vài loại quảng tinh tu luyện thông thường, sao công tử lại chọn nơi này làm điểm dừng chân?

Tân Tây Á rất không giải thích được hỏi. Mấy ngày qua Tân Tây Á nhận thấy những hành động của Lâm Khiếu Đường có chút kỳ quái.

Đứng sát cạnh cửa sổ, Lâm Khiếu Đường ngửa mặt nhìn lên trời đêm lấp lánh sao trời, Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói:

- Ta đã nói qua là muốn trọng tổ thân thể cho người.

Bên trong Tử kim trường thương, linh thân Tân Tây Á nhất thời chấn động, loại cảm động này đúng là không thể dùng tới ngôn từ mà diễn tả, bởi nó chính là xuất phát từ tận sâu trong linh hồn.

Một lúc lâu sau, Tân Tây Á mới nhỏ giọng nói:

- Công tử, kỳ thực có hay không có thân thể đối với Tân Tây Á mà nói cũng không có gì khác biệt, chỉ cần có thể bầu hạ bên người công tử, giúp cho công tử một phần công sức đã là đủ lắm rồi.

- Không được, không có thân thể, không những tu vi của người không thể tiến thêm lên một bước mà còn có thể theo thời gian trôi qua mà chậm rãi giảm xuống, thẳng đến khi hồn phi phách tán, thọ nguyên lại càng giảm thiểu thật lớn. Tu luyện được đến linh hồn giai nào có được dễ dàng? Sau này không được nói những lời không chút chí khí như vậy nữa.

Trong lời nói của Lâm Khiếu Đường đã có chút ý tránh cứ.

- Tất cả đều theo công tử làm chủ.

Âm sắc Tân Tây Á kéo dài, ngừng lại một chút lại hiểu kỳ hỏi:

- Mấy ngày nay chẳng lẽ không phải là công tử đang tìm tài liệu tu luyện mà chính là tìm tài liệu thích hợp để trọng tổ thân thể hay sao?

Lâm Khiếu Đường ngẩng nhìn mặt trăng màu vàng trong bầu trời đêm, ánh mắt lay động, biểu tình như có phần hưng phấn nói:

- Ta không giống với ma đạo, nhưng sự tình như xúc phạm đến thân thể người khác ta cũng muốn đi làm, kỳ thực tại thật lâu trước đây, ta đã có được một ý tưởng nhưng thời gian đó tu vi thực lực vẫn còn yếu kém, gần như chỉ có thể nghĩ đến mà thôi. Hôm nay hỏa hầu đã có chút tiểu thành, cũng muốn thử sức nhiệt tâm một phen, nếu là không được thì đành tìm một tên không vừa mắt diệt sát trợ giúp cho nguyên linh của người đoạt xá cũng không muộn.

Tân Tây Á ngạc nhiên nói:

- Ngoại trừ đoạt xá ra, chẳng lẽ còn có phương pháp khác hay sao?

Quang mang trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe nói:

- Theo như nhận biết của ta hẳn là có, chỉ là tương đối rắc rối, cái giá phải trả cũng không phải nhỏ. Nếu có thể thu thập đầy đủ nhất định là có thể chế luyện ra một thân thể hoàn mỹ.

Linh thân Tân Tây Á mạnh mẽ thất kinh nói:

- Công tử muốn trống rỗng mà tạo ra một thân thể hay sao?

Lâm Khiếu Đường mạnh dạn gạt đầu.

Ý niệm này trong đầu Tân Tây Á thì thực sự vô cùng điên cuồng, căn bản so với hành động nghịch thiên cũng không khác biệt là mấy. Trên đời này thực có loại thần thuật kỳ dị như vậy sao? Sợ là ngay cả thượng giới cũng không có được thần thuật như vậy.

Cho dù Tân Tây Á có chút không thể tin được, nhưng theo như lời Lâm Khiếu Đường, cho dù có là nghịch thiên thì Tân Tây Á cũng lập tức đạo nghĩa không chùn bước, dường như coi đây chính là tín ngưỡng của chính mình vậy.

- Công tử muốn cần dùng loại tài liệu gì?

- Rất nhiều, hiện tại có thể nghĩ đến hơn hai mươi loại, bất quá cũng may là tám phần mười không phải là loại gì hiếm có, tại những nơi tập thị đều có thể tìm được. Thế nhưng chế luyện nhục thể chỉ thân lại không phải như pháp khí, đan dược và nguyên liệu cần phải cực độ tinh thuần mới có thể dùng được. Mấy ngày nay dạo qua các loại tập thị đã thấy xuất hiện hơn mười loại nguyên liệu ta cần, đáng tiếc là độ tinh thuần lại quá kém nên không thể dùng được.

Lâm Khiếu Đường đáng tiếc nói.

- Công tử dừng lại nơi đây chính là tìm được tài liệu thích hợp hay sao?

Từ lúc thân thể Tân Tây Á bị hủy vẫn luôn lưu lại linh thân bên trong tử kim thương, đại đa số thời gian đều là không ngừng tiến hành tu luyện, nhưng là bao năm thời gian vẫn phải sống trong tử kim thương buồn chán khiến nàng sớm mong có được một thân thể.

- Đáng tiếc là vẫn chưa thu được, nhưng thật ra ta đã gặp được mấy thứ, bất quá tựa hồ là đang được tập hợp lại chờ xuất đi chứ không phải giao dịch, chỉ đành chờ đợi tới lúc hừng đông, khi tập thị mở liền ghé qua nhìn lại xem.

Lâm Khiếu Đường có chút chờ mong trả lời.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Khiếu Đường liền bước ra khỏi khách sạn bình dân, thẳng đường đến tập thị Tân Trấn.

Tuy nói ở đây chỉ là một tiểu trấn nhưng quy mô tập thị lại không hề nhỏ chút nào, so với không ít tập thị tại các thành lớn cũng như do các đại phái thiết lập còn muốn lớn hơn vài phần.

Lâm Khiếu Đường hơi buông ra nguyên thức, hai mắt càng sắc bén đảo qua từng vật phẩm được bày biện tại các gian hàng.

Rất nhanh ba gốc cốt tâm thảo đã tiến vào mắt Lâm Khiếu Đường chỉ tiếc là số lượng hơi ít, nhưng so với những gốc cốt tâm thảo trước đó vài lần được thấy lại vượt trội hơn rất nhiều.

Chủ cửa hàng là một vị thiếu nữ niên kỷ ước chừng mười năm mười sáu tuổi, vật phẩm trong gian hàng bày bán cũng không phải là rất nhiều, bất quá chỉ có ba bốn dạng mà thôi, cũng không phải thứ gì tốt cho lắm.

Cốt tâm thảo là nguyên liệu chủ yếu dùng để luyện chế liệu thương dược, chuyên trị các loại thương thể về gân cốt chính, như là Ngưng cốt tán. Tu luyện giả đã tới đại sư giai vẫn chưa có được năng lực nối liền được các thương thể tổn thương gân cốt, nếu là bị đứt hay gãy, không có nửa năm là không thể phục hồi, nhưng là trong trường hợp có Ngưng cốt tán mà nói, chỉ cần hơn một tháng thì đoạn xương gãy đã lập tức có thể liền trở lại như thường.

Ngưng cốt tán thuộc về loại liệu thương dược vô cùng thông dụng, trên cơ bản các môn phái có thực lực bậc trung đều có những bộ phận chuyên môn nuôi trồng, những nơi này chuyên dùng để nuôi trồng các loại

linh thảo như cốt tâm thảo, đây cũng là vì muốn thu hoạch được nhiều ngưng cốt tán trong thời gian ngắn, chuyên môn chữa trị cho các đệ tử trọng thương gân cốt.

Bất quá bình thường, những loại linh thảo được nuôi trồng như vậy thì chất lượng cũng không được tốt cho lắm, độ thành thực cũng không cao nên không thể tránh khỏi hiệu dụng sẽ thấp hơn một chút.

Cốt tâm thảo có thể nói tùy tiện nơi đâu cũng tìm được dễ dàng, thế nhưng Lâm Khiếu Đường không cần loại như vậy. Mỗi khu tập thị Lâm Khiếu Đường đi qua, hầu như đều có thể bắt gặp cốt tâm thảo, thảo dược này được bày bán rất nhiều thế nhưng không có nơi nào có được loại cốt tâm thảo phù hợp với yêu cầu của Lâm Khiếu Đường.

Thiếu nữ bày bán ở đây trong thời gian hơn hai mươi ngày, tu luyện giả qua lại quả thực không ít, thế nhưng lại không hề có một ai đối với những vật phẩm mà nàng bày bán cảm thấy hứng thú, thật vất vả mới có người ghé vào, thiếu nữ tự nhiên không chịu dễ dàng buông tha.

Nhìn vị thanh niên nam tử niên kỷ không quá hai mươi lăm này hứng thú mười phần nhìn vào cốt tâm thảo, trong lòng thiếu nữ nhất thời có chút chờ mong, liền nhanh miệng giới thiệu nói:

- Vị đại ca này, ba gốc cốt tâm thảo này của tiểu muội thực sự độc nhất vô nhị a, không thể mua được ở nơi khác đâu.

- A! Thế nào lại là độc nhất vô nhị?

Lâm Khiếu Đường sờ sờ cằm, ánh mắt khẽ nhúc nhích nhìn lại thiếu nữ hỏi.

Thiếu nữ mặt hơi đỏ ửng nói:

- Tiểu muội chính là đệ tử ngoại sự Thiên Cốt Phong, Tinh Vân Tông, một trong tam đại phái Thập quốc minh Tinh Vân Tông.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường như có phần kinh hỉ nói:

- Thiên Cốt Phong? Chẳng lẽ là Thiên Cốt Phong theo đồn đại có chôn cất tới mấy vạn thi thể yêu thú các loại hay sao?

Thần sắc thiếu nữ có chút bí hiểm nói.

- Vị đại ca này tính ra có chút kiến thức, nhưng thực tế chỉ là một tòa Thiên Cốt Phong mà thôi, cũng không còn điều gì đặc biệt khác.

Lâm Khiếu Đường quan sát thiếu nữ hồi lâu cũng không có nhìn ra bất luận tiêu chí nào của Tinh Vân Tông. Thiếu nữ tựa hồ nhìn ra đối phương có chút lo lắng, liền từ bên trong đai lưng móc ra một mai ngọc bội, chỉ cho Lâm Khiếu Đường nhìn rồi trong chớp mắt đã cấp tốc thu lại.

Lấy nhãn lực của Lâm Khiếu Đường chỉ cần liếc mắt tự nhiên cũng đủ nhận biết, mai ngọc bội kia xác thực không phải giả mạo, quy cách cũng có phần đặc biệt, nét khắc tinh văn đồ án ảo diệu chỉ có Tinh Vân Tông chấp sự mới có thể có được. Mà thiếu nữ trước đó nói bản thân mình chính là ngoại sự đệ tử, lời trước vật sau hiển nhiên có chút sai biệt a.

Lâm Khiếu Đường đối với thân phận của thiếu nữ cũng không có bất luận hứng thú gì, bất kể là nàng tại Tinh Vân Tông có vai trò gì thì đối với hắn cũng không có can hệ, liền cười nói:

- Ba gốc Cốt tâm thảo này cô nương ra giá bao nhiêu?

Thiếu nữ suy nghĩ một chút nói:

- Mười tám nguyên thạch!

Lâm Khiếu Đường lập tức như khó xử nói:

- Cô nương, giá như vậy có phải là hơi thái quá hay không, cốt tâm thảo bình thường dù sao cũng chỉ có giá hai nguyên thạch thôi mà.

- Đại ca!

Thiếu nữ tăng thêm ngữ khí nói:

- Đây tuy chỉ là ba cây cốt tâm thảo, nhưng lại là sinh trưởng tại vùng đất Thiên Cốt Phong, hoang đại tự nhiên mà hình thành linh thảo, những loại bình thường làm sao có thể so sánh được với nó? Sáu nguyên thạch một gốc đã là tương đối tiện nghi rồi, một gốc linh thảo tự nhiên, sinh trưởng tốt đến như vậy cũng không có dễ tìm được a.

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói:

- Chỉ là ba gốc cốt tâm thảo căn bản là không thể luyện chế Ngưng cốt tán, cho dù là tốt đến mấy cũng vô dụng, bán với giá đắt như vậy cũng đành chịu mà thôi.

Thấy vị thanh niên đột nhiên như mất đi hứng thú muốn bỏ đi, thiếu nữ nhất thời luống cuống tinh thần, vội hỏi:

- Đại ca có thể xuất ra bao nhiêu?

315. Chương 312-313: Tổ Năm Người Ma Tông.

Thần sắc Cát trưởng lão ngưng tụ, nhìn lại phía Lâm Khiếu Đường, nhãn thần hơi chút biến hóa, đối với một tên chấp sự Thiên Hà tông đột nhiên hỏi đến cái tên này, tự nhiên cảm thấy nghi hoặc và vô cùng khó hiểu.

- Tục danh Lâm trưởng lão ngươi cũng có thể gọi thẳng như vậy sao? Ngươi quen biết Lâm trưởng lão?

Cát trưởng lão mang theo một tia địch ý hỏi lại.

- Tiểu Uyển Nhi đã sớm trở thành trưởng lão rồi sao?

Môi Lâm Khiếu Đường không tự giác mấp máy, hiển nhiên không hề để ý tới địch ý của đối phương, đạm nhiên trả lời:

- Trước đây ta cùng với Lâm trưởng lão có duyên gặp mặt một lần, nhận được ân huệ, ta hôm nay hỏi gặp lại chính là muốn tạ ơn chi ngộ ngày đó.

Cát trưởng lão trầm giọng nói:

- Lâm trưởng lão sẽ không tính toán nhiều với văn bối như ngươi, đã thụ ơn người cũng không cần phải trở lại tạ ơn, chỉ cần nhớ kỹ là tốt rồi. Ta sẽ truyền đạt tới Lâm trưởng lão, ngươi cứ trở về đi!

Thần sắc Lâm Khiếu Đường nhất thời biến đổi, tiểu ý trên mặt cũng đã động lại, không hồn không giận nói:

- Tạ ơn hay không tạ ơn đó là chuyện của tại hạ, không cần Cát trưởng lão phải nhiều lời.

Lương Như Vân nhất thời dùng một loại nhãn thần ngu ngốc nhìn lại Lâm Khiếu Đường, thầm nghĩ đầu óc người này có phải là có vấn đề hay không, cứ nhiên lại dám cùng với nhân vật cấp bậc trưởng lão tranh luận như vậy, có phải là chán sống quá lâu?

- Tiểu tử, bản đạo niệm tình mặt mũi mấy người trưởng lão quý phái, chuyện ăn nói lỗ mãng hôm nay không tính toán nhiều, hãy mau đi đi!

Cát trưởng lão phát tay nói, Lâm Khiếu Đường đối với loại thái độ cậy già kể cả của Cát trưởng lão rất không quen nhìn, đang muốn làm khó dễ lại cảm giác được vài cỗ nguyên khí cường đại đang bay tới rất nhanh, ánh mắt chợt lóe, xoay người rời đi. Lương Như Vân quay lại hướng Cát trưởng lão cung kính cúi người thi lễ rồi mới vội vã đuổi theo Lâm Khiếu Đường.

- Thời buổi này lá gan của đám tiểu bối càng ngày càng không nhỏ.

Cát trưởng lão nhìn bóng dáng hai người rời đi, lắc đầu tức giận vô cùng rồi quay trở lại. Vài tên đệ tử đang ở ngay gần đó thấy sắc diện Cát trưởng lão cực kỳ không tốt đều cẩn cẩn dục dục thi lễ, hiển nhiên rất sợ vị Cát trưởng lão này nhìn không vừa mắt mà giận chó đá mèo lên đầu bọn họ, bởi vậy mà mỗi một động tác càng thêm cẩn trọng.

Tại một con đường nhỏ trong sơn lâm, Lương Như Vân hai tay ôm trán làm một bộ dáng khó chịu cần nhẫn nói:

- Đại ca, người điên rồi sao, cứ nhiên lại nói lời bất kính với một vị trưởng lão như vậy, cho dù người không muốn sống nữa cũng không nên đem tiểu muội liên lụy vào a, thực sự là bị người làm cho sợ chết mất rồi.

Lâm Khiếu Đường không có đáp lại, bỗng nhiên tiến nhập vào trong một bụi cây nhỏ bên cạnh. Lương Như Vân không hiểu nhưng cũng theo phản xạ có điều kiện đuổi theo, rồi lại kêu với lên:

- Ai, đi nhầm rồi, đi nhầm rồi, phải đi theo hướng đông mới đúng, dừng lại a!

Một bàn tay lớn bỗng nhiên che lại cái miệng nhỏ nhắn của Lương Như Vân, đem nàng ta dọa tới giật mình rồi liều mạng giẫy dụa muốn thoát ra.

- Không muốn chết thì đừng có lên tiếng, có người đang tới!

Thanh âm trầm thấp rõ ràng truyền vào trong tai Lương Như Vân, bàn tay lớn kia vẫn cố sức che đi cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nước mắt cũng rất nhanh đã thành dòng chảy xuống. Đúng lúc này vài cổ nguyên khí đè ép tới, thân thể Lương Như Vân bỗng nhiên nao nao, bàn tay lớn kia lập tức buông ra. Xuyên thấu qua khe hở của bụi cây, Lương Như Vân rõ ràng thấy được tại mảnh đất trống phía trước có năm thân hình nam tử đang đứng đó, hai gã nam tử có hình thể thật lớn, chiều cao vượt lên quá hai thước, một gã nam tử khác thì có một con mắt màu xanh giữa trán, một vị lão giả sắc mặt xanh đen, còn có một gã nam tử thân hình béo gầy giống một viên cầu, trọng lượng sợ là đã vượt quá bốn trăm cân.

- Ma vũ giả!

Lương Như Vân thất thanh nói, đồng thời cũng mạnh mẽ lấy tay che kín cái miệng nhỏ của chính mình, ngay cả hô hấp cũng dừng lại, thậm tự trách mình sơ ý. Tu vi mấy người này rõ ràng đều đã ngoài đại sư giai, lấy tu vi của chính mình chỉ cần hơi có chút động tĩnh sợ là lập tức sẽ bị phát hiện. Lương Như Vân nhắm mắt, thu gọn người lại chờ bị người ta phát hiện ra, chỉ là quá nửa ngày trời cũng không thấy chút động tĩnh, lúc này mới chậm rãi mở ra hai mắt, năm người kia vẫn như cũ đứng tại mảnh đất trống phía trước nhỏ giọng bàn luận gì đó, không hề phát hiện ra nàng hiện đang rình coi ngay cạnh. Thầm buông ra một hơi, Lương Như Vân đang tự nghĩ vận khí của mình đúng là không tồi, phát hiện xung quanh mình không biết tự khi nào đã có một đạo bình chướng chắn lại. Mà chính đạo bình chướng này mới là nguyên nhân khiến cho năm người kia không hề phát hiện được động tĩnh bên này, Lương Như Vân nhất thời kinh ngạc nhìn Lâm Khiếu Đường đang bất động bên cạnh, ngưng thần nhìn về phía năm người xa xa.

- Đạo bình chướng này là do hấn dựng lên?

Lâm Khiếu Đường đã cơ bản nghe hết đoạn đối thoại của năm người này, trong đó cũng biết được danh hào xưng hô của cả năm người. Hiển nhiên cả năm người này tại Nam Xuyên Giới coi như có chút danh khí, hơn nữa cũng không phải đều cùng trong một môn phái. Lương Như Vân còn muốn tiếp tục nhìn lại bị một cổ cường lực trực tiếp xách mình đi, cả thần thức cũng không còn thấy được thân ảnh năm người kia, chỉ thấy cảnh sắc bên người đang trôi đi cực nhanh.

Chỉ chớp lát đã tới ngọn một gốc đại thụ xum xuê, nhìn lại bao quát xuống phía dưới, vừa lúc có thể theo dõi được phạm vi tập hợp cùng phân tán tại các huyết động của môn nhân Hiên Viên Tông.

- Đại ca, hảo thân thủ!

Lương Như Vân khen ngợi nói.

Lâm Khiếu Đường lãnh đạm nhìn Như Vân, cũng không đáp lời, ánh mắt đã chuyển dời sang phương hướng khác, tựa hồ đang chờ đợi một cái gì đó.

Oanh! Một tiếng nổ lớn vang lên đánh vỡ sự tĩnh lặng vốn có của rừng núi, một đoàn cầu lửa màu xanh lục đột nhiên từ sâu trong rừng bắn ra ngoài. Giữa huyết động, một đồng cỏ thảo được bị bạo tạc, nhất thời lửa cháy nổi lên bốn phía, vài tên đệ tử đang bận việc xung quanh đều bị liên lụy, có người chết, có người bị thương, những tiếng kêu la thảm thiết chói tai quanh quẩn cả một vùng rừng núi. Một đạo thân ảnh màu xám thoát ra khỏi huyết động, chính là Cát trưởng lão vừa mới nhập động không lâu, nhìn thấy thảo được

bị đốt, sắc mặt Cát trưởng lão đau khổ vô cùng, tay áo bào vung lên, phát ra một cỗ cuồng phong, ngọn lửa màu xanh đang thiêu đốt lập tức bị dập tắt.

- Cuồng phong tụ, thật lợi hại a!

Phía xa trong rừng núi có một gã nam tử chậm rãi bước ra, giữa trán còn có một con mắt màu xanh.

- Quỷ Nhân Lãnh Tử!

Cát trưởng lão hơi kinh hãi, sau đó lại cả giận nói:

- Ma nhân người ăn quả đắng trước đó còn chưa sợ hay sao? Ngày hôm nay còn muốn mất mặt một lần nữa!

- Cát trưởng lão, người đừng có nói dối không chớp mắt, lần trước nếu không phải lão gia hỏa Trường Mi của Thiên Hà tông liên thủ với người, người há có thể là đối thủ của ta.

Nam tử mắt màu xanh khinh miệt nói, Cát trưởng lão cũng cảm giác được xung quanh còn có người ẩn núp, tu vi cũng không hề kém cạnh, hôm nay chính mình chỉ có một mình một người đánh với mấy người đối phương chỉ sợ là không được, chỉ có thể vừa đánh vừa lui, chờ viện binh trở lại liền phản công. Nghĩ vậy, Cát trưởng lão liền xuất thủ, phong nhận lập tức chen chúc phi ra, chính mình cũng hướng lên trời bay đi.

Nhìn phong nhận kéo tới, nam tử mắt màu xanh không chút hoang mang, khẽ quát to một tiếng, một đạo lục hỏa bình chướng trong nháy mắt ngưng thành hình, đem tất cả phong nhận đều đỡ lại.

Cát trưởng lão chỉ phi độn ra xa được vài chục trượng, một cự quyền như phá trời đã tiến đến, che kín cả mấy trượng vuông, tốc độ lại nhanh vô cùng. Cát trưởng lão khởi động trường bào mạo hiểm chống đỡ, cuồng phong hội tụ bên trong cùng với cự quyền va chạm, Cát trưởng lão mặc dù chưa bị thụ thương nhưng thân mình cũng bị đánh văng trở lại mặt đất.

- Cự Thân La Hán!

Cát trưởng lão lần thứ hai thất thanh hô lên. Một gã nam tử với thể hình khổng lồ lúc này đang đứng tại bên kia huyết động với một tên khuôn mặt phì nhục đứng cùng một chỗ cười hì hì nhìn lại Cát trưởng lão đang giật mình không ngớt. Lúc này, một đạo bình chướng màu xanh nhạt đã tỏa ra bao phủ không gian xung quanh, ánh mắt Cát trưởng lão khiếp đảm nhìn lão giả mặt xanh vừa mới xuất hiện ngay bên cạnh nam tử mắt màu xanh, đạo bình chướng này hiển nhiên chính là do người này phát ra. Hai gã đại hán phân ra hai bên bao vây Cát trưởng lão lại, lúc này quả nhiên là lên trời không được, xuống đất không xong. Nhìn Thanh Diện Cư Sĩ cùng Song Đồng Kim Cương, trong mắt Cát trưởng lão đã hiện ra một tia tuyệt vọng, đội hình như vậy căn bản hẳn không có khả năng chống đỡ được, chỉ cần tùy tiện một người trong đó đã có thể đánh bại chính mình, càng đừng nói là năm người liên hợp lại a.

Năm người này đều xuất thân từ hai đại Ma Tông vô phái là Quỷ Chiến Môn cùng Địa La Tông của Nam Xuyên Giới

Huyết động phía sau Cát trưởng lão vọt ra hơn mười gã đệ tử, có đạo chức, cũng có vô chức, thần sắc mỗi người đều thập phần nghiêm trọng nhìn tới năm người kia, trong đó có một gã tráng hán, thân hình cao lớn, trong tay cầm cự chùy hét lớn một tiếng nhắm phía Song Đồng Kim Cương. Đứng gần phía động phủ nhất, nhìn tráng hán đệ tử kia xông tới, cự chùy trong tay mạnh mẽ đập xuống phía mình, Hoàng Đồng Kim Cương chỉ lộ ra một vẻ châm biếm, bàn tay thật giơ lên, "đương" một tiếng, cự chùy đã bị đánh cho biến dạng, còn bàn tay huyết nhục lại không chút tổn thương. Mặt tráng hán nhất thời vàng như đất, ngạc nhiên nhìn lại cự chùy đã biến dạng trong tay, Hoàng Đồng Kim Cương hơi ngửa về phía sau rồi mạnh mẽ đem thiết đầu húc mạnh giữa ngực tráng hán đệ tử một cái. Phan! Thân hình cao lớn của tráng hán liền như điều đứt dây bay hơn mười trượng xa mới hạ xuống được, trước ngực đã lõm vào một lỗ sâu, toàn bộ xương sườn đã vỡ vụn, đâm cả vào trong tim, thần kinh nhất thời bị chấn vỡ, hiển nhiên từ lúc mới bị đánh trúng, trong nháy mắt tính mệnh đã "ô hô ai tai" rồi.

Mấy tên đệ tử đang muốn xung phong, nhìn thấy cảnh này nhất thời chôn chân tại chỗ, Cát trưởng lão vung tay ngăn cản các đệ tử tiếp tục xông lên chịu chết. Năm người kia tại môn phái đều là cấp bậc trưởng lão, trong đó tu vi mỗi người đều là đại sư giai trung kỳ, đừng nói là chỉ có hơn mười tên đệ tử, chính là có mấy trăm người xông lên cũng là vô dụng mà thôi.

- Cát trưởng lão, để đệ tử của người không nên khấn trưởng a, chúng ta cũng không phải đến đây muốn cùng các người đánh đấm như vậy, bất quá nếu là có người động thủ trước thì cũng đừng trách chúng ta lấy lớn hiếp nhỏ, chúng ta chỉ là muốn thương lượng với Cát trưởng lão một chút mà thôi, chỉ cần Cát trưởng lão nói ra, chúng ta liền lập tức rời đi.

Nam tử mắt xanh nhẹ nhàng cười nói, khuôn mặt Cát trưởng lão cũng thoáng biến đổi:

- Là chuyện gì?

Lục nhân nam tử liếm liếm môi, nhìn lại đám môn nhân đệ tử đang đứng ngoài huyết động nói:

- Nghe nói Hiên Viên Tông các người đã tìm được một sào huyết Hóa Long Giao tại Nam Xuyên Giới, càng là tìm được phương pháp đi qua an toàn, chỉ cần Cát trưởng lão đem địa điểm cùng phương pháp đi qua bí đạo nói cho ta biết, tại hạ không chỉ lập tức rời đi mà còn cho đám văn bối một vài chỗ tốt a.

Cát trưởng lão tự giấu cười nói:

- Quỷ Nhân Lãnh Tử, người cũng quá xem trọng Cát mỗ rồi, bản đạo bất quá chỉ là một gã ngoại sự trưởng lão nho nhỏ trong môn phái, ngay cả chấp sự trưởng lão còn không tới, so với những nội vụ trưởng lão còn cách xa nhiều lắm, những cơ mật sự trọng yếu như vậy sao đến lượt ta biết đến a, các người tìm lộn người rồi!

Con mắt màu xanh của Quỷ Nhân Lãnh Tử hơi khê động, cười nói:

- Ha hã, Cát trưởng lão cũng không cần phải che giấu, đối với chuyện sào huyết Hóa Long Giao, chúng ta cũng biết ít nhiều, hẳn là tại một trong hai tuyệt cảnh của Nam Xuyên Giới, đều là hiểm địa trong hiểm địa, coi như là tu luyện giả linh hồn giai có đi tới đó cũng chỉ nắm chắc hai thành vượt qua, quý phái tuy rằng đã tìm được thông đạo an toàn, thế nhưng lấy uy danh vạn năm của ma cảnh chỉ sợ vẫn nguy hiểm cực độ, cho dù có thể đi qua, cũng không được mười phần nắm chắc, tuy Cát trưởng lão trong môn phái chỉ là ngoại sự trưởng lão, nhưng một thân đạo pháp phong hệ thần thông quảng đại, càng thêm tinh thông càn khôn bát quái, bản lãnh phá trận cao cường, nếu như sấm quan mà không mang theo Cát trưởng lão mà nói, nguyên lão quý phái chẳng phải không có mắt nhìn người rồi sao!

Cát trưởng lão cười lạnh nói:

- Cảm tạ Quỷ Nhân trưởng lão đã để mắt tới bản đạo, đáng tiếc bản đạo xác thực không hề hay biết chuyện về mật đạo!

Vẫn một vẻ mặt ôn hòa, lúc này sắc mặt Quỷ Nhân Lãnh Tử đã ngưng lại:

- Cát trưởng lão, nói như vậy là người quyết tâm không hợp tác với chúng ta?

- Quỷ Nhân, cùng lão già kia dài dòng làm cái gì, để ta trực tiếp dùng Tác hồn quyết, đem nguyên linh lôi ra tra khảo một phen, xem xem lão già hỏa này có nói hay không!

Đứng bên trái, Quỷ Nhân Lãnh Tử và Thanh Diện Cư Sĩ ra vẻ dữ tợn nói.

Trên một thân cây cách đó không xa, Lâm Khiếu Đường cùng với Lương Như Vân thu hết mọi chuyện xảy ra vào trong mắt.

Tâm tình Lương Như Vân vẫn còn bất định, đối với người của ma phái luôn luôn có một loại sợ hãi phát ra từ nội tâm, huống chi cả năm người này đều xuất thân từ hai đại ma phái của Nam Xuyên Giới, đều cùng có tu vi đại sư giai, lấy tu vi của chính bản thân nàng mà nói, đối phương chỉ cần tùy tiện động một cái, đã đủ kết liễu tính mệnh nho nhỏ của nàng rồi a.

Vài lần Lương Như Vân muốn chạy trốn, thế nhưng mỗi lần đều bị sự sợ hãi ngăn cản không dám di động nửa phần, rất sợ bị phát hiện. Tự nhiên Lương Như Vân kinh sợ vô cùng nhưng cũng là vạn phần kỳ quái, vì sao những toàn là những cao nhân như vậy, như nhiên không hề phát hiện ra hai sư giai nho nhỏ rình coi lâu như vậy. Chẳng lẽ là sơ sót hay sao?

316. Chương 314: Có Mắt Như Mù.

Đang lúc Lương Như Vân còn đang suy tư bất định, thì ngay sau đó, một cỗ nguyên lực cực kỳ nóng bỏng đã nhanh chóng bành trướng, đại thụ xung quanh dưới sự gia tăng không ngừng của cỗ nguyên lực này đều run lên nhẹ nhẹ. Quanh thân Quỷ Nhân Lãnh Tử đã nổi nên một tầng quang mang màu xanh, không biết tự lúc nào, trong tay đã xuất hiện một thanh trường kiếm.

Sắc mặt Cát trưởng lão đã trở nên vô cùng nghiêm trọng, trong lòng biết lần này sợ là chạy trốn không nổi, biết vậy nên đành cực lực đề phòng, tay áo phát ra một trận cuồng phong, trong tay đã đột nhiên xuất hiện một cây trượng ngọc. Mà Quỷ Nhân Lãnh Tử trong lòng cũng không còn ý định đàm phán, trong mắt đã lấp lánh từng tia ngoan sắc.

Xoẹt. Một đạo lục quang lạng lẽ bắn ra, thẳng hướng Cát trưởng lão đang đứng. Tay bào rộng thùng thình của Cát trưởng lão cũng đồng thời vung lên, phóng ra một trận cuồng phong rít gào. Trong con mắt Quỷ Nhân Lãnh Tử hiện lên một đạo quang mang, trường kiếm trong tay chém mạnh, nhất thời một dòng hỏa lãng (khí nóng) như bài sơn hải đảo phóng tới, hỏa lãng và cuồng phong va chạm kịch liệt giữa không trung, hai cỗ năng lượng cường đại cũng không hề hóa giải lẫn nhau mà đều trực tiếp bạo tạc ra.

Hơn mười gã đệ Tử Hiên Viên Tông đều không thể chịu đựng nổi loại công kích cấp độ này, nhất thời đều bị đẩy lùi đi tới mấy trượng, có người còn trực tiếp bị đánh vào vách núi, sợ là nửa cái mạng cũng theo đó mà mất đi. Ngọc trượng trong tay Cát trưởng lão tung lên, hét lớn một tiếng:

-Đi!

Ngọc trượng như có sinh mệnh, tức khắc bắn về phía Quỷ Nhân Lãnh Tử, Quỷ Nhân Lãnh Tử không tránh không né, khí kính toàn thân lại một lần nữa bùng phát, trường kiếm trong tay càng vang những tiếng ông ông cộng hưởng âm vang mãi trong một vùng thiên địa rộng lớn, sau đó trực tiếp đánh văng ngọc trượng ra xa mấy trượng.

Lúc này, Cát trưởng lão đã hoàn toàn thất kinh, cả hai đại pháp bảo của mình đối với đối phương tựa hồ không có lấy một chút tác dụng, cự ly của đôi bên đã thu hẹp lại rất nhiều, nếu Quỷ Nhân Lãnh Tử có thể thuận lợi tiến gần thêm vài bước, chỉ sợ lập tức có thể lấy đi cái mạng già của Cát trưởng lão. Đạo tông và võ tông chiến đấu nói trắng ra là giành giật từng chút cự ly một, đạo tu chỉ cần trong lúc chiến đấu có thể bảo trì được khoảng cách nhất định thì có thể đoạt được thắng lợi cuối cùng, nhưng một khi để cho đối phương thành công tới gần thì chắc chắn là cầm lấy thất bại. Cát trưởng lão mở trường đôi mắt, trong tay đã xuất hiện thêm hai đạo phù, hai mặt thổ thuần cũng đột nhiên nhô lên từ mặt đất, một đạo phù quang đồng thời bắn ra ngoài.

Quỷ Nhân Lãnh Tử hoành ngang trường kiếm, trực tiếp ngạnh kháng với phù quang đẩy ngược trở lại. Phan. Đạo phù quanh bắn ngược trở lại hướng thẳng mặt thổ thuần mà tới, khi chạm vào tức thì nổ tung, tiếp tục bay tới thổ thuần thứ hai rõ ràng so với đạo thứ nhất vững chắc hơn vài phần, thế nhưng tốc độ của Quỷ Nhân Lãnh Tử vẫn không giảm, trực tiếp đem đạo thổ thuần thứ hai đánh cho nát vụn. Hai đạo thổ thuần tuy là không có chút uy hiếp nào đối với Quỷ Nhân Lãnh Tử, thế nhưng cũng đủ cho Cát trưởng lão có thể tranh thủ được thời gian, khi Quỷ Nhân Lãnh Tử phá tan được đạo thổ thuần thứ hai thì Cát trưởng lão đã kịp thời bay ra xa hai mươi trượng, lần thứ hai tạo được khoảng cách an toàn cần thiết với Quỷ Nhân Lãnh Tử.

- Cát trưởng lão, mấy tháng không gặp mà đạo pháp đã có tiến bộ a!

Quỷ Nhân Lãnh Tử bỗng nhiên dừng lại nói, Cát trưởng lão không để tâm đến, chỉ tập trung đề phòng, nhìn đối thủ.

Đúng lúc này một đạo âm ảnh bùng lên bao phủ toàn thân Cát trưởng lão, rồi một thanh âm như sấm nổ lập tức truyền đến:

- Quỷ Nhân, chúng ta không có thời gian cùng với lão già này chơi trò trốn tìm, tốc chiến tốc thắng, nếu lưu lại nơi đây một chút nữa thì viện binh tới kịp, lúc đó sẽ khó mà hành động a.

Cát trưởng lão vừa xoay mặt lại nhìn, chỉ thấy Cự Thân La Hán đứng ngay tại phía sau mình không đến ba thước, thân hình kia đúng là cao lớn đến mức dọa người. Quỷ Nhân Lãnh Tử cũng không nói gì, nhưng

trong lòng biết chính mình có thể chiến thắng được Cát trưởng lão, nhưng muốn giải quyết trong khoảng thời gian ngắn thì tuyệt đối là điều không thể, vì vậy nhẹ nhàng gật đầu, thế rồi cùng với Cự Thân La Hán đã mạnh mẽ xông tới. Cát trưởng lão cũng đã lấy ra hỏa phù, khí thể như lửa phun trào bắn ra ngoài, Cự Thân La Hán tức thì bị ngọn lửa bao phủ!

Hấp! Một tiếng hấp khí vang lên mạnh mẽ.

Hỏa diễm đang mãnh liệt cuộn trào nhanh chóng thu nhỏ lại, rồi biến mất hoàn toàn, chính là bị Cự Thân La Hán hút hết vào trong bụng.

Cát trưởng lão bất động, ngơ ngác nhìn lại thân hình như con quái vật kia, tài nghệ của đám ma tu đích thực làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi. Trên thực tế, lúc này Cát trưởng lão dù có muốn động cũng không thể được, từ lúc lão phát động phong hỏa diễm, cũng là lúc một đôi bàn tay thật lớn đã bắt chặt lấy hắn, cả hai bàn tay to nhắc bổng, kẹp chặt Cát trưởng lão lên như nhắc một con gà con vậy, chủ nhân đôi bàn tay làm cho Cát trưởng lão thống khổ vô cùng nói:

- Lão già kia, mau nói vị trí mật đạo cùng phương pháp ra vào cho chúng ta biết bằng không đừng trách lão tử vo viên người lại như khối thịt.

Cự Thân La Hán gầm lên, nhưng Cát trưởng lão lại vô cùng cốt khí, cười lạnh một tiếng nói:

- Đừng nói là không biết, mà cho dù có biết thì ta cũng sẽ không nói cho các người, muốn chém muốn giết ra sao cứ tùy tiện.

- Lão thất phu, người nghĩ rằng ta không dám sao?

Cự Thân La Hán nổi giận nói, trên tay đã tăng thêm vài phần lực đạo, sắc mặt Cát trưởng lão nhất thời đỏ lên, thống khổ vô cùng.

- Buông sư phụ ta ra!

Một gã đệ tử Hiên Viên Tông không nhịn được nữa, cũng không biết lấy dũng khí ở đâu mà từ bên trong huyết động vọt ra, lập tức phóng tới một đạo phù công kích, một khối nham thạch thật lớn từ trên trời liên rơi xuống, đúng vào vị trí của Cự Thân La Hán. Phan! Khối nham thạch đã rơi trúng vào lưng, nhưng dường như Cự Thân La Hán kia không hề có chút xây xát nào, chỉ giương mắt nhìn lại tên đệ tử kia nói:

- Tiểu tử, đừng có gấp, chờ lão tử giải quyết lão thất phu này rồi sẽ chiêu cố đến lượt người.

Tên đệ tử kia trừng lớn hai con mắt, ánh mắt như không thể tin tưởng được nhìn Cự Thân La Hán không hề có một chút thương tổn kia. Một kích cực mạnh của chính bản thân mình trong mắt đối phương lại bất quá chỉ là một chút vui đùa mà thôi, cơn tức giận trước đó nhất thời tan thành mây khói, nước mắt tuyệt vọng không biết tự khi nào rơi xuống. Giờ khắc này, chúng đệ tử Hiên Viên Tông đã triệt để không còn chút ý niệm phản kháng trong đầu, chỉ đại ra nhìn tới Cát trưởng lão đang bị hành hạ dần vật bên kia.

- Người có nói hay không?

Cự Thân La Hán lớn tiếng hỏi, trên tay lại tăng thêm một phần lực, tiếng "lạc xạc" vang lên, hiển nhiên là thanh âm gãy khúc của khớp xương nào đó, nhưng Cát trưởng lão sau một hồi kiên cường, không biết có phải bởi vì đau đớn thống khổ, mi mắt cực kỳ trầm trọng đành khuất phục:

- Ta nói, ta nói.

Cự Thân La Hán mỉm cười nói:

- Sớm như vậy chẳng phải là không chịu khổ hay sao, nói đi!

Bốn người còn lại nhất thời vĩnh tai chăm chú lắng nghe, Cát trưởng lão thở hổn hển mấy hơi rồi nói:

- Ta không còn bao nhiêu khí lực, thanh âm cũng không thể lớn hơn, người tới gần lại đây một chút.

Cự Thân La Hán nhú nhú mày, có chút không tình nguyện nhưng vẫn hơi khom người, hai tay thủ thế lại gần. Ồ! Cát trưởng lão đột nhiên phún ra một ngụm máu, về mặt của Cự Thân La Hán cực kỳ khó coi, mùi máu tanh bắn vào mặt xộc thẳng vào mũi khiến hắn nổi giận vô cùng, tay giơ cao lên định vút Cát trưởng lão ra xa, Thanh Diện Cư Sĩ thấy vậy đột nhiên quát lên:

- Chậm đã, để cho ta tới!

Cự Thân La Hán hầu như không khống chế được lửa giận của chính bản thân mình, nhưng bất quá đối với sào huyệt Hóa Long Giao vẫn biết phân nặng nhẹ, chậm rãi buông nhẹ hai tay.

Thanh Diện Cư Sĩ đi đến, trên hai tay đã phát ra một tầng quang mang, chính là Tác hồn quyết, bên cạnh là Hoàng Đồng Kim Cương cùng Thanh Đồng Kim Cương cũng đã đi đến, đều cùng một bộ dáng tùy thời có thể xuất thủ, phòng khi Cự Thân La Hán cấp bách nộ công tâm mà hạ sát thủ, thực sự muốn đem vị Cát trưởng lão kia giết chết, đến lúc đó đầu mỗi thật vất vả mới có được liền bị chặt đứt hoàn toàn. Đợi đến khi Hiên Viên Tông đề cao cảnh giác, muốn đi tập kích một tên trưởng lão khác sợ là càng thêm gian nan.

Xa xa, trên ngọn cây, sắc mặt Lương Như Vân tái nhợt nhìn toàn bộ sự tình phát sinh phía dưới, hàm răng khê cắn chặt lấy môi, giận dữ nói:

- Đám tu luyện giả Ma tông kia quả thực là tàn nhẫn.

Lúc này, đột nhiên Lương Như Vậ cảm thấy có điều không đúng, xoay mặt nhìn lại, đã không còn thấy gã thanh niên Thiên Hà Tông vẫn ở bên cạnh mình trước đó.

- Cư Sĩ huynh. Tác hồn quyết của ngươi có thực sự tin tưởng được hay không?

Quỷ Nhân Lãnh Tử có phần không quá an tâm hỏi, bởi tác hồn quyết một khi được thi triển ra thì nguyên linh cùng với thân thể của người bị thi triển lập tức bị chia lìa, nguyên linh cũng sẽ trở thành một u linh vô tri vô giác, những ký ức cùng ý thức vốn có cũng đều bị xóa bỏ. Nói tóm lại là không khác gì bị diệt vong, cái còn lại cũng chỉ là nguyên linh tịnh lực, còn nguyên linh chi thần sẽ bị xóa bỏ, mà theo đó đầu mỗi cũng biến mất.

- Quỷ Nhân trưởng lão, pháp quyết này của bản cư sĩ đã dùng qua nhiều lần, chưa lần nào thất thủ, nếu là Quỷ Nhân trưởng lão có biện pháp khác xin cứ nói ra, bằng không bản cư sĩ cũng chỉ còn cách thi triển pháp quyết này mà thôi.

Thanh Diện cư sĩ chẳng hề để tâm, Quỷ Nhân Lãnh Tử sau một hồi suy nghĩ cũng chỉ bất đắc dĩ nói:

- Cư sĩ động thủ là tốt nhất, còn những biện pháp khác sợ là đối phó không nổi với lão già cứng đầu kia, chỉ là mất công mà lãng phí thời gian mà thôi.

Thanh Diện Cư Sĩ gật đầu cười, quang mang trên tay đã càng dần càng nhạt, tại chính trung tâm là một xoáy tụ chuyển động kịch liệt. Lúc Thanh Diện Cư Sĩ đưa tay đặt lên trán của Cát trưởng lão, chuẩn bị đem xoáy tụ trên lòng bàn tay kia quán nhập vào trong người Cát trưởng lão thì bỗng nhiên thân mình lại chấn động, động tác của cánh tay dường như không còn tự khống chế được nữa mà cường ngạnh bị giữ cứng lại, hóa ra là một kim thủ không biết từ khi nào đã vững vàng nắm chắc cổ tay của Thanh Diện Cư Sĩ. Không chỉ riêng Thanh Diện Cư Sĩ mà bốn người còn lại cũng đồng thời chấn động thân mình, bất quá bọn họ cũng không phải là bị một vật gì nắm cứng lại mà là ngay phía sau lưng họ đang có một cổ nguyên cảm cuộn trào mãnh liệt, dưới cổ nguyên lực đang không ngừng bành trướng kia, bốn phía đá vụn cùng hoa cỏ đều chậm rãi bay lên không trung.

Tu luyện giả Linh hồn giai!

Sắc mặt năm người nhất thời đại biến, mồ hôi trên trán trong nháy mắt đầm đìa chảy thành dòng rơi xuống.

Lại một kim thủ nữa xuất hiện, đem hai bàn tay thô to của Cự Thân La Hán tách ra, rồi nâng Cát trưởng lão đang hấp hối chậm rãi bay ra khỏi chỗ năm người. Toàn bộ quá trình Cự Thân La Hán không hề nhúc nhích, dù chỉ là một chút, cứ tùy tiện để cho một bàn tay to màu vàng kia loay hoay dường như không có chút ý phản kháng nào.

Mà khi năm người gian nan xoay người lại, nhìn ra mấy chục trượng xa xa đã xuất hiện một thanh niên mặc lục bào, trong con mắt của mấy người hiện lên vẻ kinh khủng sâu đậm. Với bọn họ, không ít lần gặp qua không biết bao nhiêu những lão quái vật linh hồn giai, nhưng người trước mắt này bất quá cũng chỉ là một vị thanh niên cỡ hai mươi lăm tuổi. Tất cả năm người đều không ai nhận biết được người kia, mà cho dù có nhận biết được hay không thì trên người vị thanh niên kia tán mác ra cổ nguyên lực vô cùng cường đại, cả năm người đều nhận thấy được, huống chi người này nhìn qua tuổi còn trẻ, tu vi cao thâm, khuôn

mặt lại càng non trẻ, loại trình độ như vậy nếu không phải ngút trời kỳ tài thì cũng là mang trên người các loại ma kỹ tinh thần pháp bảo đáng sợ, vô luận là thể nào thì cũng là hạng người mà bọn họ không thể chọc tới được a.

Năm người Quỷ Nhân Lãnh Tử lúc này ngoài khiếp đảm cũng chỉ còn lại khiếp sợ, mà Lương Như Vân đang ngồi xổm tại một ngọn cây cách đó không xa cũng lâm vào mê muội cùng ảo mộng. Lấy thực lực của Lương Như Vân lúc này dĩ nhiên là không thể hiểu được thực lực vị thanh niên kia sâu cạn thế nào, thế nhưng nàng lại biết rất rõ ràng, nguyên lực cường đại phát ra từ trên người vị thanh niên kia so với năm tên ma tu còn kinh khủng hơn nhiều lần, người như vậy tại trong lòng Lương Như Vân dường như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, coi như là những nguyên lão Tinh Vân Tông đi nữa thì trong hơn hai mươi năm nhập phái, Lương Như Vân vẫn còn chưa nhìn thấy người nào.

Nhìn thấy chiếc kim thủ đưa Cát trưởng lão đến, ngón tay Lâm Khiếu Đường điểm nhẹ vào mấy đại huyết, rồi lại đưa một khỏa đan dược màu trắng vào miệng lão. Chỉ trong chốc lát, Cát trưởng lão bị ngoại thương nghiêm trọng ngay trước đó, tưởng chừng như sắp mất đi cả cái mạng già đã chậm rãi mở ra hai mắt, tuy là nguyên lực tổn thất trước đó vẫn chưa có khôi phục thế nhưng thương thế đã khỏi phân nửa, ý thức cũng đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Năm người Quỷ Nhân Lãnh Tử nhất thời kinh ngạc vô cùng, cái miệng của Cự Thân La Hán lại càng mở lớn, nửa ngày trời không ngậm lại được, thương thế của Cát trưởng lão ra sao, hiển nhiên Cự Thân La Hán chính là người rõ ràng nhất.

Đồng một tiếng, Cát trưởng lão đã quỳ rạp gối xuống đất nói:

- Đa tạ tiền bối cứu giúp, vừa mới rồi văn bối đúng là có mắt như mù, thực xấu hổ vô cùng!

317. Chương 315: Tin Tức Một Vị Cổ Nhân.

Nhìn Cát trưởng lão đang quỳ dưới đất, biểu tình Lâm Khiếu Đường cũng ít nhiều biến hóa, giật mình thoái thác, một cỗ lực lượng vô hình nhu hòa lập tức được phủ lên trên người Cát trưởng lão.

Cát trưởng lão kinh ngạc bị động nhìn thân mình dựng đứng lên, cũng không dám nhìn thẳng người thanh niên trước mắt, hiển nhiên đối với những việc làm cùng lời nói vô tri của mình trước đó cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

- Cát trưởng lão, tính ra ta và ngươi cũng có chút uyên nguyên, ngươi cũng không phải hổ thẹn như vậy!

Lâm Khiếu Đường nhẹ giọng nói.

Một lời như vậy tuy là đã giúp cho Cát trưởng lão thoáng chút an tâm, thế nhưng đối diện với tu luyện giả linh hồn giai, cho dù là bất kỳ ai cũng không thể dễ dàng cho được. Cát trưởng lão chỉ hắng giọng vài cái chữ không dám nói lại, nếu vị tiền bối này đã xuất hiện, tất nhiên là sẽ không để cho năm tên ma pháp kia tiếp tục làm xằng làm bậy.

Sắc mặt Quỷ Nhân Lãnh Tử ngưng trọng, trong lòng không khỏi sinh một tia ý định bỏ chạy, thế nhưng đối diện là tu luyện giả linh hồn giai, thế nên cả năm người ai cũng không dám khinh cử vọng động.

- Tiền bối, tại hạ Quỷ Nhân Lãnh Tử là trưởng lão Quỷ Chiến Môn, hôm nay muốn lý giải một vài ân oán trước đây cùng với Hiên Viên tông, nếu như mạo phạm phải tiền bối, mong rằng người không nên tính toán.

Quỷ Nhân Lãnh Tử nhẹ giọng cung kính nói.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường bình thản nhưng lạnh lùng nói:

- Các ngươi lấy năm người đánh một có phải là quá bá đạo hay không!

Quỷ Nhân vội nói:

- Tiền bối có điều không biết, lần trước văn bối cũng bị người này cùng kẻ khác vây công, sau đó may mắn chạy trốn được, mới nhờ mấy người đến đòi một chút công đạo.

Lúc này, Cự Thân La Hán, Song Đồng Kim Cương cùng Thanh Diện Cư Sĩ đều cùng một bộ dạng do dự, không dám nói chen vào, hiển nhiên rất sợ đắc tội vị tiền bối linh hồn giai kia, bằng không ngày sau hẳn là khó sống dễ chịu a, cho dù có được môn phái bảo hộ cũng là không được dễ dàng.

- Phải sao? Ta thế nào lại nghe được một chút ngôn ngữ bức cung đây?

Trong con mắt đen láy của Lâm Khiếu Đường chợt lóe lên quang mang.

Mấy người Quỷ Nhân Lãnh Tử nhất thời cứng đờ, mồ hôi lạnh không tự chủ được mà thi nhau rơi xuống thành dòng.

Đôi lam nhãn của Quỷ Nhân Lãnh Tử khê động rồi nói:

- Văn bối tìm hiểu được một chút tin tức, trùng hợp cùng với Hiên Viên tông có chút liên quan, tranh đấu một hồi thuận tiện muốn hỏi lại một chút thôi mà.

- Còn muốn hỏi gì nữa không?

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nói.

Mấy người Quỷ Nhân đối mặt nhìn nhau, biết là vị này đang cố tình bảo hộ Cát trưởng lão, nếu còn tiếp tục rất có thể sẽ bạo phát xung đột, đối diện với tu luyện giả linh hồn giai, cả năm vị đại sư giai cũng không hề có được nửa phần nắm chắc.

- Đã hỏi xong rồi.

Quỷ Nhân Lãnh Tử cẩn thận trả lời.

- A, vậy các người còn đợi chỗ này làm cái gì?

Về mặt Lâm Khiếu Đường kỳ quái nhìn sang mấy người Quỷ Nhân.

Quỷ Nhân hơi cúi thấp thân mình thi lễ, tuy rằng trong cặp mắt hiện lên một tia không cam lòng nồng đậm, nhưng ý khiếp đảm lại càng sâu hơn.

- Văn bối cáo từ!

Nói xong, Quỷ Nhân không đợi bốn người kia đã bay thẳng lên trời, mấy người Thanh Diện Cư Sĩ còn lại cũng không nói hai lời, đồng loạt hướng theo Quỷ Nhân Lãnh Tử rời đi.

Tiêu diệt năm người này, đối với Lâm Khiếu Đường mà nói chỉ là một chuyện dễ dàng, bất quá hẳn cũng không muốn bởi vậy mà cùng những đại phái kia kết hạ thù hận, dưới tình huống không hề làm tổn thương hòa khí đôi bên mà vẫn đạt được hiệu quả uy hiếp, như vậy đã đủ rồi, vừa có thể bảo hộ tính mệnh Cát trưởng lão, lại không đến mức gây thù kết oán, đây là nhất cử lưỡng tiện đó a.

Năm người vừa rời đi, bình chương bao vây xung quanh huyết động nhất thời tự động biến mất.

Một vài tên đệ tử Hiên Viên tông kinh ngạc đứng trước huyết động, không hề hay biết chuyện gì đã xảy ra, bên trong bọn họ có không ít người chỉ là tu vi sĩ giai, tu vi linh hồn giai ở trong mắt bọn họ quả thực là tồn tại quá mức xa vời, thế cho nên bọn họ căn bản không thể tưởng tượng được tu vi Lâm Khiếu Đường sâu cạn ở mức nào.

- Đại ca, nga, không không không, tiền bối, người đích thực là chấp sự Thiên Hà tông sao?

Lương Như Vân trực tiếp từ trên cây nhảy xuống tới, lỗ màng hỏi.

- Có cần phải biết chi tiết như vậy không?

Lâm Khiếu Đường mỉm cười nói.

Khuôn mặt Lương Như Vân nhất thời ửng đỏ, đôi bàn tay nhỏ bé quẩn lại cùng một chỗ, nhỏ giọng nói:

- Văn bối chỉ là có chút hiếu kỳ, văn bối chưa từng thấy qua cao nhân như người.

Lâm Khiếu Đường cúi đầu nhìn lại chính mình, rồi lại ngẩng đầu nói:

- Ai nói ta là cao nhân đây?

Lương Như Vân nhất thời nghẹn lời, không biết phải trả lời làm sao, hồi tưởng lại chỉ không lâu trước đó khi bán ra cốt tâm thảo, khuôn mặt lần thứ hai không nhìn được lại ửng đỏ lên, trong lòng càng thêm thấp thỏm, khẳng định là thủ đoạn nho nhỏ trước đó không thể gạt được ánh mắt của vị đại ca này. Không biết có hay không lưu lại một chút ấn tượng không tốt, vạn nhất ngày nào đó tâm tình bất hay, đại ca nhớ tới việc này mà tìm tới chính mình gây phiền phức, chỉ bằng vào chút tu vi sơ giai nho nhỏ, người ta muốn mình chết lúc nào cũng không biết a.

Bên cạnh, khuôn mặt già nua của Cát trưởng lão vẫn còn tái nhợt, nhìn Lâm Khiếu Đường với nhãn thần cực kỳ cung kính, cân nhắc một hồi rồi chủ động hỏi:

- Tiên bối, chẳng lẽ cùng tiên phụ Lâm trưởng lão là cố giao?

Tiên phụ? Trong lòng Lâm Khiếu Đường khẽ run, vội la lên:

- Lâm đường chủ làm sao vậy?

Cát trưởng lão vừa nghe lời này, trong lòng biết chính mình đoán không sai, nét cung kính trên mặt lại đậm thêm vài phần. Tu luyện giả không thể trông theo dáng vẻ bên ngoài phán đoán ra được tuổi tác thực sự, vị tiên bối linh hồn sơ giai trước mắt này trông qua chỉ độ thanh niên, nhưng tuổi tác thực sự có khi còn lớn hơn mình rất nhiều.

Lâm Liệt, Lâm đường chủ, rất nhiều năm trước đã là một trong các đầu lĩnh của Võ tông Hiên Viên Quốc, Cát trưởng lão khi đó bất quá chỉ là gã đệ tử bình thường tại Yểm Nguyệt Nhai, một trong Hiên Viên quốc tứ đại phái mà thôi, tu vi cũng chỉ vừa mới bước vào sơ giai.

Cát trưởng lão lắc đầu thở dài nói:

- Tiên không nên quá kích động, Lâm đường chủ từ nhiều năm trước đây đã chiến tử sa trường rồi.

- Chết như thế nào?

Tâm tình Lâm Khiếu Đường có chút bất ổn, chính mình mặc dù cùng với Lâm Liệt không tiếp xúc nhiều lắm, thế nhưng đối với vị chuẩn nhạc phụ này, Lâm Khiếu Đường có một loại cảm tình vô cùng kỳ quái phức tạp, vừa là huynh đệ bằng hữu, lại vừa là trưởng bối, mơ hồ trong thâm tâm Lâm Khiếu Đường càng đối với Lâm Liệt phát sinh kính trọng.

Tại trong mắt Lâm Khiếu Đường, đối với sự ra đi của Lâm Liệt không khác gì là chuyện hoang đường.

Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không thể tiếp thu. Nói ai có thể, duy nhất chỉ có lão đại ca này chết đi làm Lâm Khiếu Đường vô luận như thế nào cũng không thể ngờ được.

Thấy tâm tình vị thanh niên trước mắt có chút kích động, trong lòng Cát trưởng lão hơi chút bất an, lo lắng không biết tin tức Lâm Liệt tử nạn từ trong miệng mình phát ra, có hay không sẽ khiến cho vị cố nhân của Lâm Liệt này giận chó đánh mèo lên đầu chính mình không, nếu là vậy quả thực quá oan uổng.

Tuy rằng Lâm Khiếu Đường không thể tiếp thu nổi đây là sự thực, tâm tình có chút bất ổn, thế nhưng hần hiện nay từ lâu đã không còn kích động như ngày xưa nữa. Hơi chút ngưng thần, liền khôi phục lại tinh thần rồi nhìn sang Cát trưởng lão đang lo lắng, nhân tiện nói:

- Cát trưởng lão cứ nói, đừng ngại!

Cát trưởng lão gật đầu, đôi mắt hướng khoảng không thất thần, phảng phất như về lại một hồi năm tháng. Nhớ lại nói:

- Ngày trước Lỗ Á liên minh cùng tu luyện giới Đại Hạ quốc cùng nhau liên hợp tấn công Hiên Viên quốc. Trừ bỏ phần đồ Phủ Thú Sơn, thất phái cùng thêm Hoa U Cốc có chung mối thù, hợp sức đánh cho hai đại tu luyện giới trọng thương, bất quá chung quy vẫn không thể địch lại. Chiến tranh tiêu hao không vực dậy nổi, khiến cho tình hình tu luyện giới Hiên Viên quốc đã đến mức sơn cùng thủy tận, toàn bộ tu luyện giới gặp nguy cơ to lớn, chúng nguyên lão đều không hy vọng phải chứng kiến tuyệt cảnh. Cuối cùng các bên sau khi thương lượng đành quyết định rời khỏi Hiên Viên quốc gia nhập Thập Quốc Minh. Thế nhưng không biết là do ai đồn thổi tiết lộ tin tức, Lỗ Á liên minh cùng Đại Hạ quốc liền lập tức xuất động, đem toàn bộ dư lực Hiên Viên quốc còn sót lại chém tận giết tuyệt. Thời điểm đó, tình huống vạn phần nguy cơ,

tới cuối cùng, một số trưởng lão, đường chủ, nguyên lão các môn phái tự nguyện xuất chiến chế ngự cường địch, muốn cho những người khác tranh thủ được chút thời gian thoái lui.

Một bên, Lương Như Vân vừa nghe với vẻ mặt sùng bái, nhin không được chen vào hỏi nói:

- Vị Lâm Liệt tiền bối kia chính là một trong số đó phải không?

Cát trưởng lão khẽ liếc mắt nhìn Lương Như Vân, cũng không có bởi bị lời chen ngang phát sinh giận dữ, ngược lại lắc đầu tiếc nuối nói:

- Cũng không phải là như vậy, một thân thần công của Lâm đường chủ độc bộ thiên hạ, càng là một võ tu kỳ tài, tự sáng tạo ra nhiều loại cao giai vũ kỹ, đối với toàn bộ Võ tông mà nói, Lâm đường chủ chính là một nhân tài hiếm có, cho dù Lâm đường chủ cực lực yêu cầu ứng chiến, vẫn sẽ bị toàn bộ nguyên lão Toàn Võ Môn ngăn cản, huống chi trong nhà Lâm đường chủ còn có một nữ nhi, nhiều ít có chút lo lắng nên cuối cùng không có tiếp tục kiên trì mà theo đại bộ phận cùng nhau lui lại, thế nhưng trong quá trình lui lại cũng không được thuận lợi như trong tưởng tượng. Lúc đó tao ngộ hơn mười vị đỉnh cấp cao thủ của hai đại tu luyện giới chặn đường, hơn nữa mục đích chỉ là kéo dài thời gian chờ viện quân kéo tới, với ý đồ sẽ đem dư lực còn sót lại của tu luyện giới Hiên Viên quốc toàn bộ tiêu diệt.

- Hơn mười vị cao thủ này đều là những cao nhân thân mang tuyệt kỹ, nắm giữ thượng cổ pháp bảo, hơn nữa còn có hai lão yêu quái địa vương giai, lúc đó trong đại bộ phận nhân thủ lui lại không có lấy một địa vương giai cao thủ, gặp phải đội hình chặn đường của hai đại tu luyện giới khiến hầu như tất cả mọi người rơi vào tuyệt vọng. May sao Lâm đường chủ lấy lực lượng bản thân ngăn cơn sóng dữ, bộc phát ra tu vi địa vương giai cùng hơn mười vị đỉnh cấp cao thủ luân phiên đối chiến, sau khi chém giết được mấy người đối phương, bản thân đồng thời cũng thụ trọng thương, tuy vậy thân hình vẫn sừng sững hiên ngang, cho đến phút cuối bị đánh gục, vẫn như một ngọn cự phong, toàn thân tản mát ra hỏa diễm ánh hoàng kim, gắt gao thủ hộ phía sau lưng chính mình.

Thân hình nho nhỏ của Lương Như Vân run lên nhè nhẹ, tâm linh càng bị chấn động kịch liệt, thần nhân như vậy, đáng tiếc chính mình lại không thể tận mắt nhìn thấy, không khỏi tiếc nuối một hồi, nhân tinh lấp lánh lại hỏi:

- Những cao thủ còn lại của đối phương không tiếp tục truy kích đại bộ phận lui lại sao?

Trong mắt Cát trưởng lão tràn đầy kính ý trả lời:

- Lâm đường chủ tuy rằng chém giết bốn năm người đối phương, trọng thương ba người, nhưng vẫn còn lại gần mười gã cao nhân không bị thương thế gì, vốn là có thể đem đội hình tu luyện giới Hiên Viên quốc vốn toàn tu luyện già trẻ tuổi, không có ai cường lực dẫn đầu, chặn lại toàn bộ, bất quá phía đối phương có vài gã cao nhân rất thưởng thức thái độ làm người của Lâm đường chủ, càng là bị khí độ hào hùng vạn tượng của Lâm đường chủ cảm nhiễm, trước thi thể kim thân Lâm đường chủ tự hành thoái lui, từ đó dư lực sót lại của Hiên Viên quốc mới an toàn lui về Thập quốc minh, rồi sau đó Hiên Viên Tông được hình thành.

Lương Như Vân bình tĩnh gật đầu nói:

- Vị Lâm tiền bối quả nhiên là một anh hùng, ngay cả địch nhân đều kính trọng đối với hán như vậy, có thể nói chính là đại anh hùng của toàn bộ tu luyện giới chúng ta.

Lâm Khiếu Đường vốn định vì Lâm Liệt báo thù, vô luận là dùng phương pháp gì đều phải đem đám hung thủ kia chịu cảnh chết không có chỗ chôn, thế nhưng nghe được lời Cát trưởng lão nói xong, cũng phát hiện căn bản là cừu không thể báo, Lâm Liệt đến lúc chết cũng không phải là ân oán cá nhân, hành động vĩ đại anh hùng của Lâm Liệt bất quá chỉ là một điểm sáng chói mắt trong chiến tranh cướp đoạt tài nguyên tu luyện của ba đại tu luyện giới mà thôi.

Lâm Liệt hi sinh rất có ý nghĩa, nếu nói báo thù, chỉ là hành động vẽ thêm chân cho rắn mà thôi.

Lâm Khiếu Đường vẫn chưa thư thái lại, đôi con ngươi hơi co rút, bất an nhìn Cát trưởng lão, ngay sau đó hỏi tiếp:

- Tình huống gần đây của con gái Lâm Liệt như thế nào? Có báo thù cho phụ thân hay không đây?

Dựa theo lời nói trước đó của Cát trưởng lão mà phán đoán, Uyển Nhi hẳn là không có việc gì mới đúng, thế nhưng Lâm Khiếu Đường cũng biết rõ tính cách của Uyển Nhi, phụ thân tử trận, đối với nàng chắc chắn sẽ là đả kích không hề nhỏ, vô luận đối thủ có cường đại cỡ nào, cho dù có là hai đại tu luyện giới, chỉ sợ nàng cũng sẽ đạo nghĩa không chùn bước, vì phụ thân báo thù.

Đôi mắt tinh ranh của Cát trưởng lão lóe lên một mặt tinh quang, rồi lại có chút bất đắc dĩ nói:

- Sau cái chết của Lâm đường chủ, kỳ nữ Lâm Uyển Nhi phấn đấu tu luyện, thế vì phụ thân báo thù. Bằng vào một thân ngút trời kỳ tài, chỉ trong có hơn hai mươi năm liền từ sơ giai bước tới đại sơ giai hậu kỳ, cống hiến không ít công sức cho tông phái, rất nhanh liền được thăng lên làm nội vụ trưởng lão, ngoài địa vị so với những trưởng lão bình thường tôn quý hơn rất nhiều, hầu như tương đương cùng với các vị nguyên lão. Nhưng cũng từ lúc đó, tu vi Lâm trưởng lão liền đình trệ không tiến, tựa hồ ý niệm vì phụ thân báo thù đã phai nhạt xuống, tính cách cũng trở nên cải biến rất lớn, như có phần quái dị, thăng đến một năm trước...

- Một năm trước làm sao vậy?

Lâm Khiếu Đường vội hỏi.

318. Chương 316: Tiêu Dao Bảo Tương.

- Một năm trước, Lâm trưởng lão đột nhiên tuyên bố luận võ chiêu thân, lấy thời gian mười ngày làm hạn định, bản thân Lâm trưởng lão với võ học tuyệt thế, một vài món pháp bảo còn có cả đan dược được phụ thân nàng lưu lại làm phần thưởng hướng toàn bộ Nam Xuyên giới tuyên bố chiêu thân.

Cát trưởng lão nói ra một loạt lời kinh người, thế nhưng trên nét mặt già nua lại mơ hồ hiện ra sự tức giận.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường nhất thời nổi lên sự mất mát, xét tâm tính Uyển Nhi tựa hồ không nên như vậy mới đúng, lẽ nào bên trong còn có ẩn tình gì khó nói hay sao?

- A, luận võ kén rể rung động toàn bộ Nam Xuyên Giới một năm trước nguyên lai là do Lâm trưởng lão Hiên Viên Tông các người gây nên, lúc đó đã hấp dẫn không ít đệ tử tài ba của Nam Xuyên Giới a!

Lương Như Vân kinh ngạc hô.

Trên khuôn mặt già nua của Cát trưởng lão đã không còn nét tức giận như trước, gật đầu nói:

- Không sai, đến ngay cả một ít lão yêu quái cũng tham dự vào trong đó, cũng bởi cứu nguyên thiên đỉnh chi thể của Lâm trưởng lão, vốn chính là đối tượng song tu tốt nhất vạn năm khó cầu, bất luận là ai nếu cùng Lâm trưởng lão song tu, tốc độ tu luyện sẽ tăng lên gấp bội, tỷ lệ đột phá quan khẩu cũng tăng lên thật lớn, coi như là trùng quan địa vương giai cũng có thể tăng thêm hai thành nắm chắc.

Hai má Lương Như Vân đã hóp lại, miệng biến hình chữ "O", đôi mắt mở to tròn thật lớn. Chính mình tuy chỉ có tu vi sơ giai, nhưng danh tiếng của cứu thiên nguyên đỉnh chi thể đã sớm như sấm bên tai, có đôi khi thậm chí còn nghĩ chính mình vì sao cũng không có loại thể phách nghịch thiên như vậy.

Lâm Khiếu Đường quen thuộc Uyển Nhi nhiều như vậy năm, sao không biết nàng có thể phách cường hãn như vậy! Bất quá lúc này đã không phải là trọng điểm, ngưng thần nói:

- Sau đó thì sao? Kết quả chiêu thân như thế nào?

Thời điểm hỏi ra những lời này, tâm tình Lâm Khiếu Đường hơi có chút rung động, một mặt ngay muốn biết đáp án lập tức, một mặt lại chần chừ không muốn.

Trên mặt Cát trưởng lão xuất hiện một tia dị dạng, hiển nhiên đối với kết quả này hẳn cũng không ngờ đến.

- Luận võ chiêu thân giằng co hơn một tháng liền, người tham gia vượt quá ba trăm, trong đó có hơn ba mươi vị linh hồn giai, năm vị địa vương giai, thậm chí bên trong Hiên Viên Tông cũng có người tham gia.

Lương Như Vân bỗng nhiên không rõ hỏi lại:

- Cát trưởng lão, nếu là có tu luyện giả địa vương giai tham dự mà nói, chẳng phải là trực tiếp đẩy những tu luyện giả thấp giai khác sang một bên!

Cát trưởng lão lắc đầu nói:

- Nêu là thuần túy tỷ thí vũ lực, thì đó đương nhiên là sân đấu của mấy người địa vương giai. Đáng tiếc luận võ chiêu thân chỉ là mượn dùng luận võ chi danh, chứ không có tỷ thí vũ lực. Lâm trưởng lão tinh quái đưa ra rất nhiều đề mục hiểm lạ, cuối cùng chỉ có mười một người thông qua, ngoại trừ một vị đại sư giai, ngoài ra tất cả đều là cao thủ linh hồn giai và địa vương giai.

- Tu luyện giả Địa vương giai vì sao cam nguyện tiếp thu khảo nghiệm? Lấy thực lực bọn họ, hoàn toàn có thể đem tất cả mọi người đuổi đi a!

Lâm Khiếu Đường kỳ quái nói.

- Chỉ riêng cửu thiên nguyên đỉnh chi thể đã đủ để hấp dẫn cao thủ địa vương giai tham dự, huống chi Lâm đường chủ uy danh lẫy lừng, tuyệt kỹ và bảo bối của hắn vô luận với bất kỳ ai đều có sức hấp dẫn vô cùng, vậy nên một vài cao thủ địa vương giai có tu vi đỉnh trệ mấy trăm năm đến tìm vận khí cũng không phải kỳ quái, huống chi Lâm trưởng lão còn được vị nguyên lão ngày trước của Hoa U Cốc nay đã là chấp pháp nguyên lão Hiên Viên Tông - U Minh Lão Tổ làm chỗ dựa, tự nhiên không ai dám có hành động thiếu suy nghĩ. Huống hồ muốn có được cửu thiên nguyên đỉnh chi thể phải được chính chủ nhân chấp nhận mới được, mạnh mẽ cưỡng ép song tu cũng vô dụng, thậm chí còn bị phản phệ.

Cát trưởng lão giải thích nói.

Lương Như Vân đối với quy tắc không hề hứng thú, vẻ mặt kinh ngạc hỏi:

- Mười một người thông qua? Lẽ nào phải gả cho mười một người sao?

- Đương nhiên không phải, mười một người này còn phải trải qua một hạng mục trắc thí cuối cùng!

Cát trưởng lão làm bộ dáng ngâm nga chậm rãi trả lời.

Lòng hiếu kỳ của Lương Như Vân nhất thời bị kích thích:

- Trắc thí kiểu gì?

Cát trưởng lão làm bộ dáng ngâm nga nói:

- Tìm được một kiện tín vật ngày trước Lâm trưởng lão thất lạc tại Hiên Viên quốc, ai tìm được mang về cho Lâm trưởng lão, người đó chính là người thắng cuộc cuối cùng.

- Là tín vật gì.?

- Đường như cái gì đó gọi là "tiêu dao bảo tượng"

Cát trưởng lão dường như không quá xác định trả lời.

Lâm Khiếu Đường nhất thời ngẩn người, một đoạn hình ảnh từ hồi còn niên thiếu nhất thời hiện ra trong trí nhớ.

Thật nhiều năm trước đây? Bấy mười năm? Hay tám mươi năm? Tại một sương phòng nhỏ bên trong hậu viện Lâm gia.

- Khiếu Đường ca ca, mỗi lần người trị liệu cho Uyển Nhi đều dùng một loại công cụ kỳ quái, bình thường đều cất ở chỗ nào vậy?

Một tiểu cô nương với dáng vẻ xinh đẹp tràn đầy sức sống đưa đôi tay nàng hai bên má, khuôn mặt mũm mĩm ngồi phía sau bàn hiếu kỳ hỏi.

- Tiểu nha đầu, đó là bảo bối của ta, sao có thể để cho người biết chỗ cất giấu cơ chứ, vạn nhất tiểu nha đầu người một ngày nào đó nổi lòng hiếu kỳ, lấy chúng ra chơi rồi đánh mất, ta phải tìm ai đòi?

Một tiểu thiếu niên mặc võ phục cũ nát, hai tay ôm sau đầu tựa bên cạnh cửa ngược nhìn bầu trời làm bộ tức giận nói.

- Nói cho Uyển Nhi đi mà, Uyển Nhi nhất định sẽ không như vậy đâu!

Tiểu thiếu nữ làm nũng nói.

- Chờ người lớn thêm chút nữa đi, lời hứa hẹn của tiểu hài tử xấu xa ta không thể tin được.

Tên tiểu thiếu niên với bộ dạng ông cụ non đáp lời.

Tiểu thiếu nữ bắt đầu nhìn lại tiểu thiếu niên kia, đột nhiên trên khuôn mặt tròn trịa nở nụ cười, chu cái miệng nhỏ nhắn nói:

- Hừ, Khiếu Đường ca ca không tin Uyển Nhi, Uyển Nhi tức giận, người ta đều đem chuyện bí mật nhất của mình nói hết cho Khiếu Đường ca ca, cái này rất không công bình a.

Gã tiểu thiếu niên rút cuộc đem ánh mắt từ trên bầu trời dời xuống, hiện ra nét bại trận nói:

- Được rồi, được rồi. Nói cho người biết là được chứ gì.

- Thực sự?

Tiểu thiếu nữ nhất thời bật dậy, vẻ mặt vô cùng chờ mong.

- Uh!

Gã tiểu thiếu niên rất không tình nguyện lên tiếng, đi tới bên giường cúi thấp thân mình, từ bên dưới lấy ra một mộc tương (hộp gỗ) chừng hai xích vuông vắn. Mộc tương nhìn qua rất đơn sơ nhưng lại vô cùng chắc chắn.

Tiểu thiếu nữ đi lên, hiếu kỳ mở mộc tương ra, bên trong hiện ra một vài thiết bị tinh xảo.

Hướng mắt tới những công cụ hấp dẫn đặt tại bên trong, rồi tay nhắc ra một vật thể hình tiểu đao.

Tiểu thiếu nữ trân trọng, nhẹ nhàng vuốt ve thân đao nói:

- Khiếu Đường ca ca dùng những bảo bối này chữa trị cho Uyển Nhi sao?

Sắc mặt tiểu thiếu nữ ca tụng hỏi.

Gã tiểu thiếu niên chỉ gật đầu không trả lời, lại đi tới bên cạnh cửa ngược nhìn bầu trời, lâm vào trầm tư.

- Khiếu Đường ca ca, chiếc hộp này lẽ nào không có một cái tên nào hay sao?

Câu hỏi của tiểu thiếu nữ lần thứ hai truyền đến.

- Chỉ là một cái mộc tương mà thôi, muốn tên là gì chẳng được!

Gã tiểu thiếu niên không để ý nói.

Tiểu thiếu nữ cúi đầu trầm tư. Một lát sau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nụ cười, dường như đang nghĩ đến một cái gì đó, nói:

- Không có tên sao được đây? Cũng không thể gọi là mộc tương được, quá khó nghe. Uyển Nhi mong muốn Khiếu Đường ca ca mỗi ngày đều vui vẻ, tiêu dao một đời, mà bản lĩnh thần kỳ của Khiếu Đường ca ca đều bắt nguồn từ những bảo bối trong rương này a...

Một hồi đề tĩnh, cái tên "Tiêu dao bảo tương" đã được xác định.

- Tùy tiện!

Gã tiểu thiếu niên vẫn như trước ngược nhìn bầu trời, tựa hồ trên bầu trời có một bàn tay vô hình đem đầu của gã tiểu thiếu niên cố định ở đó, lại tựa hồ gã tiểu thiếu niên đang hướng tới một cái gì đó ở một nơi hư vô, nói chung là gã thiếu niên kia thủy chung vô pháp đem ánh mắt của mình rời đi.

Đoạn hồi ức này cũng không tính là đặc biệt nhưng Lâm Khiếu Đường lúc này lại đang cảm động vô cùng. Ngày đó nếu không phải nha đầu kia dây dưa, chính mình tự hỏi, không biết đang tồn tại với ý nghĩa gì đây.

- Cuối cùng cái "tiêu dao bảo tương" kia lọt vào tay ai?

Một tiếng hỏi thanh thúy truyền tới đem Lâm Khiếu Đường kéo ra khỏi đoạn hồi ức. Lương Như Vân không khác với những tiểu cô nương hiếu kỳ, không ngừng theo đuổi những vấn đề của câu truyện.

Cát trưởng lão bỗng nhiên thở dài nói:

- Không vào tay một ai. Địa phận Hiên Viên Tông ngày trước hiện tại lại là lãnh địa của Đại Hạ, muốn lên vào trong sẽ gặp phải nguy hiểm rất lớn. Trong mười một vị cao nhân có ba người lập tức rời khỏi, còn lại tám người có hai người giữa đường phản hồi, sáu người cuối cùng phân công nhau lên vào, chỉ có hai vị địa vương giai chột vật trở về, còn lại bốn gã linh hồn giai đều là ngã xuống nơi Đại Hạ quốc.

- Không đem được "tiêu dao bảo tượng" về sao?

- Không chỉ là không có, còn càng làm cho Đại Hạ quốc cực kỳ tức giận. Tinh Vân Tông các người lẽ nào không phát hiện gần nhất tu luyện giới Đại Hạ quốc vẫn đang rục rịch hay sao? Hai tháng trước, tại nơi biên cảnh còn xảy ra một chút xung đột, Hiên Viên Tông chúng ta lại tổn thất hai gã tu luyện giả linh hồn giai, bất quá đối phương cũng không chiếm được chỗ tốt nào, cũng có hai chết, một bị thương.

Sắc mặt Cát trưởng lão ngưng trọng nói.

Vừa nghe được lời này, Lương Như Vân bỗng nhiên như nghĩ đến điều gì đó, quang mang trong mắt sáng ngời, bật thốt lên nói:

- Sẽ không phải là Lâm trưởng lão muốn vì báo thù cho phụ thân, cảm thấy thực lực bản thân quá yếu, bày ra mưu kế rồi cố tình lập ra một cuộc luận võ chiêu thân? Kỳ thực ngay từ đầu cũng không có cái gì gọi là "Tiêu dao bảo tượng"?

Cát trưởng lão khẽ vuốt cằm râu dưới cằm nói:

- Ai biết được? Có hay không cũng chỉ mình Lâm trưởng lão biết, còn bốn gã linh hồn giai ngã xuống nơi Đại Hạ đều là Ma tu nhất phái, Hiên Viên Tông chúng ta vốn không có quan hệ tốt đẹp gì với ma tu nên chẳng dễ tâm làm gì, cũng từ đó Hiên Viên Tông cùng với Ma tông nhất phái Nam Xuyên Giới trở nên quyết liệt, đây cũng là nguyên nhân cho những tranh chấp diễn ra gần đây nhất. Mà hai gã địa vương giai trở lại vẫn muốn tìm Lâm trưởng lão tính toán một phen, làm Hiên Viên Tông chúng ta sứt đầu mẻ trán, bên trong tông phái cũng có nhiều người tỏ ra tức giận, nếu không phải U Minh Lão Tổ bảo hộ cho Lâm trưởng lão, chỉ sợ Lâm trưởng lão đã sớm bị tông phái đưa ra tùy ý cho hai vị địa vương giai xử trí rồi.

- Lâm trưởng lão thật đúng là dụng tâm khổ cực a!

Lương Như Vân không biết là đang tán dương hay gièm pha nói.

Cát trưởng lão cũng không cho là đúng, lạnh lùng:

- Hừ, cái gì là dụng tâm cực khổ, coi như là thù hận cá nhân có lớn đến như nào cũng không nên ảnh hưởng tới môn phái, thậm chí là toàn bộ tu luyện giới Nam Xuyên. Lâm trưởng lão căn bản là muốn cho hai đại tu luyện giới khai chiến, giúp nàng báo thù mà thôi.

Lương Như Vân chỉ lè lưỡi không đáp lời, truy hỏi một vị trưởng lão đại sư nhiều như vậy đã là quá phận lắm rồi, nếu còn một bước tiến thêm một bước thì sẽ không tốt lắm, cho dù chính mình lúc này có quyền đặt ra nhiều câu hỏi như vậy, chỉ là hơn phân nửa là do vị thanh niên thần bí bên cạnh này.

Một già một trẻ, một hỏi một đáp đủ cho Lâm Khiếu Đường biết không ít chuyện, trước sau một hồi nghe ra cũng minh bạch chín phần, cảm giác mát mát trong lòng lúc đầu đã biến mất không còn, tâm tư bay bổng trên không trung chưa trở lại. Uyển Nhi ban đầu cùng với hiện tại, cũng chỉ khác nhau có điểm báo thù không từ thủ đoạn mà thôi.

Cát trưởng lão tựa hồ càng nghĩ càng thấy giận, lẩm bẩm:

- Thật hy vọng nguyên lão hội sẽ nhanh đưa ra quyết định một chút, nhanh chóng đem Lâm trưởng lão gả cho Thái Âm Thiên Quân, đỡ cho môn phái lâm vào cảnh không được an bình.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường nổi quang mang, hỏi:

- Vì sao phải đem Lâm trưởng lão gả cho Thái Âm Thiên Quân đây?

Cát trưởng lão giận dữ nói:

- Cũng chính do cô ta gây họa, Thái Âm Thiên Quân chính là một trong hai vị địa vương giai từ Đại Hạ quốc trở về, cũng là đệ nhất cao thủ trong Thập Quốc Minh - Ma tông nhất phái. Tu vi địa vương giai trung

kỳ, coi như là đệ nhất chấp pháp nguyên lão của bản phái là U Minh Lão Tổ cũng kiêng kỵ ba phần. Trong lòng Thái Âm Thiên Quân biết bản thân bị đùa giỡn mà thẹn quá hóa giận, bức bách bản phái đem Lâm trưởng lão giao ra, bằng không liền kêu gọi các đại cao thủ ma phái Thập Quốc Minh quân công Hiến Viên Tông. Hôm nay bản phái còn đang phân tranh với ma phái Thiên Võ Minh chưa ra được kết cục, lại gia nhập thêm đám ma tu Thập Quốc Minh, bản phái coi như đệ nhất đại phái Nam Xuyên Giới cũng không chịu đựng nổi, lẽ nào chỉ vì một người Lâm trưởng lão mà đem tất cả mọi người trong môn phái bức vào chỗ tiến thoái lưỡng nan hay sao?

319. Chương 317: Ngốc Thứ Lão Ma.

Lâm Khiếu Đường hiểu ra chân tướng sự tình, sau một hồi thăm hỏi mới biết được thời điểm nguyên lão hội đưa ra phán quyết cuối cùng. Tuy rằng không chút biểu tình, nhưng trong lòng Lâm Khiếu Đường đang vô cùng kinh hãi, thời gian dĩ nhiên là trong vòng một tháng tới.

Đưa cho Cát trưởng lão mấy bình đan dược chữa thương, sau đó Lâm Khiếu Đường liền vội vã ly khai, thuận tiện mang theo cả Lương Như Vân.

Trên đường, tiểu nha đầu không nói gì, thế nhưng khi vừa mới đến Tân Trấn, Lương Như Vân đột nhiên quỳ gối trước mặt Lâm Khiếu Đường, khẩn cầu nói:

- Tiền bối, thỉnh người thu nhận ta làm đồ đệ, Như Vân nguyện ý suốt đời đi theo tiền bối, cho dù làm nô tỳ cũng cam tâm tình nguyện, chỉ cần trên con đường tu luyện tiền bối có thể chỉ điểm Như Vân một chút là được rồi.

Sắc diện Lâm Khiếu Đường không chút biến hóa, nhìn Lương Như Vân lắc đầu nói:

- Ta một lòng truy cầu đại đạo, không có ý định thu đồ đệ, người đứng lên đi!
- Tiền bối, cầu xin người, người muốn Như Vân làm cái gì đều được!

Sắc mặt Lương Như Vân ửng đỏ, nhìn khối ký ức lam ma thạch không biết từ đâu đã xuất hiện trên tay Lâm Khiếu Đường.

- Đây là một bản cao giai đạo pháp, người hãy nhận lấy, còn thu đồ đệ không nên nhắc lại nữa chứ, bằng không ta lập tức phế bỏ toàn bộ tu vi của người.

Lương Như Vân tiếp nhận lam ma thạch, không dám nói tiếp nửa câu, chỉ là khẽ cắn môi nhìn khối lam ma thạch trong tay, dường như đang bị một nỗi ủy khuất nào đó.

Lâm Khiếu Đường lắc mình một cái đã biến mất không thấy, chỉ để lại một đoạn thanh âm nhàn nhạt.

- Con đường tu luyện có được người chỉ điểm chỉ là nhanh chóng tiện nghi nhưng lại đi vào con đường lười biếng, tự thân sở ngộ mới là chính đạo. Tuổi của người vẫn còn nhỏ, tu vi nông cạn không nên cả ngày chỉ nghĩ một bước lên trời, tìm đường đi tắt mà đánh mất căn cơ vững chắc.

Lương Như Vân bĩu môi, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt biến đổi, sốt ruột hướng phía vị thanh niên kia biến mất hô lớn:

- Tiền bối, có thể cho văn bối biết được tục danh?

Một hồi yên lặng, Lương Như Vân đã cho rằng đối phương thực sự không nghe thấy, nhưng lúc này bên tai lại vang lên một đạo truyền âm cực kỳ tinh diệu:

- Lâm Khiếu Đường.

- Lâm Khiếu Đường!

Lương Như Vân nhẹ giọng lẩm bẩm một hồi, lại hô lớn:

- Lâm tiền bối, văn bối nhớ kỹ, ân tình ban tặng đạo kỳ hôm nay văn bối sẽ không bao giờ quên, Lâm tiền bối cũng coi như một nửa sư phụ của văn bối rồi.

Lâm Khiếu Đường từ lâu đã dộn đi xa hơn mười dặm, chỉ khẽ nhếch môi cười nhưng cũng không hề hồi âm, lại đột nhiên gia tốc tiêu thất không còn thấy nữa.

Vị trí của Hiên Viên tông, tự nhiên Lâm Khiếu Đường biết rõ. Nguyên bản muốn thả dần dần tiến vào, nhưng lúc này xem ra không được, phải nhanh nhanh chóng chóng chạy tới thôi.

Bản ngự vật đạo pháp kia đưa cho Lương Như Vân kỳ thực tại rất lâu trước kia Lâm Khiếu Đường có được từ một người khác, hôm nay đã tu luyện tới đỉnh tầng, khẩu quyết cũng đã khắc sâu tâm khảm, tự nhiên không còn cần đến nữa. Thiên tư Lương Như Vân thông tuệ, Lâm Khiếu Đường nhìn lại thuận mắt nên muốn thanh toán.

Lâm Khiếu Đường cũng không phải là người hẹp dạ, có được kỹ xảo tốt thì đem ra chia sẻ, để càng nhiều người có thể biết đến rồi phát dương quang đại, kể từ đó tu luyện giới mới có thể không ngừng tiến bộ. Nếu một mực tàng trữ, định ra các loại quy củ hạn chế, lo lắng người khác trộm học rồi ảnh hưởng đến địa vị bản thân, đó mới chính là ngu muội a.

Một đường chạy như bay, Lâm Khiếu Đường đã bỏ đi lục bào chấp sự Thiên Hà tông, không hề ẩn dấu thực lực, mặc lam bào Thiên Hà tông, bên hông lóng lánh hà ngọc tinh quái bội thể hiện thân phận nguyên lão Thiên Hà tông, trên đường quả nhiên không chút trở ngại.

Lúc trước Lâm Khiếu Đường lấy thân phận thấp hành sự, đơn giản là muốn dạo qua các loại thị tập, thu mua những loại tài liệu cần thiết. Tại những nơi giao dịch chuyên dành cho tu luyện giả cấp thấp nếu là lấy thân phận nguyên lão xuất hiện chẳng phải là quá mức to tát.

Hiên Viên Tông gần như nằm ngay tại sát biên giới phía đông bắc, đường xá cực kỳ xa xôi, dọc đường phải đi qua không ít địa phận các đại môn phái, càng có một vài cao giai tu luyện giả chuyên môn thiết lập giao dịch tháp bên đường, nhưng Lâm Khiếu Đường không dừng lại.

Toàn lực phi hành trong thời gian nửa tháng, rốt cuộc Lâm Khiếu Đường đi tới một ngọn núi trọc cách Hiên Viên tông hơn năm trăm dặm. Cảm ứng được hai trăm dặm phía trước có khá nhiều khí nguyên xuất hiện, trong đó càng có một vài cổ khí nguyên cực kỳ cường đại.

Tựa hồ đây là một đám tu luyện giả đang tụ tập lại, chỉ ít cũng có tới ba người địa vương giai và hơn chục vị linh hồn giai.

Cũng may bản thân Lâm Khiếu Đường có song nguyên linh, nguyên thức so với tu luyện giả cùng giai mạnh hơn nhiều lắm, có thể so sánh với tu luyện giả địa vương giai, một đường cuồng phi lại không hề buông lỏng cảnh giác, nên tới cự ly cách hai trăm dặm đã phát hiện được điều dị thường, nếu là tiếp tục tới gần chỗ đám người kia, sợ là ẩn núp cũng không còn kịp nữa.

Dừng lại thân mình, Lâm Khiếu Đường cẩn thận phát ra nguyên thức. Phát hiện phía trước có hai đám tu luyện giả đang tụ tập, toàn bộ đều là những cổ nguyên cảm thâm độc bá đạo, hiển nhiên đều là Ma Tu.

Chẳng lẽ là đám cao nhân Ma phái Thập Quốc Minh do Thái Âm Thiên Quân chiêu tập đến hay sao?

Trong lòng Lâm Khiếu Đường hơi kinh hãi, điều này hẳn là khả năng duy nhất bằng không thể nào lại có nhiều đến tu luyện giả ngoài đại sư giai tụ tập tại nơi này như vậy?

Hơn hai trăm người, không một ai có tu vi thấp hơn đại sư giai, vô luận là Ma phái Thập Quốc Minh có cường đại như nào, với đội hình này chỉ sợ cũng là quá nửa lực lượng tinh anh.

Thái Âm Thiên Quân này quả thực ghê gớm, lực ảnh hưởng to lớn đã vượt quá mức tưởng tượng của Lâm Khiếu Đường, cổ lực lượng kia hoàn toàn đủ cấu thành sự uy hiếp thật lớn đối với Hiên Viên Tông.

Lấy thực lực đơn độc của Lâm Khiếu Đường tự nhiên không thể ngăn cản nổi, bắt quá ẩn núp phía sau, chờ đám người này cùng môn nhân Tu luyện giả Hiên Viên tông đối chiến một thời gian, lại có thể tùy thời tập kích phía sau, cũng đủ khiến đám Ma tu này trọng thương a.

Chỉ chốc lát đám Ma Tu bắt đầu di động, phương hướng bay đi chính là phía Hiên Viên tông, tốc độ tuy không phải cực nhanh nhưng cũng không phải chậm, chỉ độ nửa canh giờ liền có thể đến tới Hiên Viên tông.

Lâm Khiếu Đường vẫn cẩn thận theo sau, cùng đám Ma tu phía trước bảo trì khoảng cách hai trăm dặm, Vô tung quyết càng vận chuyển tới mức cực hạn, đem khí nguyên toàn bộ thu liễm.

Đám người phía trước dừng lại, Lâm Khiếu Đường cũng theo đó dừng bước. Sau một hồi thăm dò liên tính toán đưa ra dự định.

Vận nguyên lực gia tăng Vô tung quyết cùng bình chương bảo hộ, dần tiến lại gần đám Ma Tu.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường nhích thân mình chuẩn bị hành động, bỗng nhiên sâu trong nguyên thức run lên mạnh mẽ, phát hiện một cỗ nguyên khí cực kỳ bí mật đang nhanh chóng hướng phía bản thân bay đến.

Cỗ nguyên khí này ẩn tàng cực kỳ cao thâm, Lâm Khiếu Đường cứ nhiên không phát hiện được, khí nguyên mặc dù yếu nhược nhưng chỉ là mặt ngoài, xét về thực lực chân chính chỉ sợ không hề dưới linh hồn giai. Bởi nếu tu vi dưới linh hồn giai mà nói quyết không thể tránh được nguyên thức dò xét của Lâm Khiếu Đường, hơn nữa người này rất có khả năng sở hữu một thân liễm tức pháp cực kỳ cao thâm, không chút kém cạnh so với Vô tung quyết.

Tại thời điểm Lâm Khiếu Đường phát hiện ra cỗ khí nguyên này, bản thân chỉ cách đối phương không đến năm mươi dặm, mà tốc độ cũng bỗng nhiên đề cao, hiển nhiên song song với Lâm Khiếu Đường, đối phương cũng đã ý thức được điều gì đó.

Lâm Khiếu Đường có chút tiến thoái lưỡng nan, thế nhưng lại không thể chậm mặt với đối phương tại chỗ này, như vậy quá mức lộ liễu. Nóng lòng liếc về phía Hiên Viên tông, Lâm Khiếu Đường bay thẳng lên trời, nhằm phía tây bắc bay đi.

Lâm Khiếu Đường vừa di động, người truy kích phía sau lập tức đề thăng tốc độ lần thứ hai khiến Lâm Khiếu Đường không khỏi giật mình, bất quá chỉ mới bay ra ngoài ba trăm dặm, khoảng cách với đối phương đã rút lại quá nửa, chỉ còn lại có hơn hai mươi dặm mà thôi.

Lúc đầu Lâm Khiếu Đường có ý định muốn bỏ rút đối phương lại phía sau, sau đó đột nhiên biến mất rồi lập tức quay trở lại, lần thứ hai lần lại phía sau đám người Ma tu, chờ cơ hội tiến hành tập kích.

Thế nhưng người truy kích phía sau lại cực kỳ giảo hoạt, Lâm Khiếu Đường đã dùng không ít thủ đoạn nhưng vẫn không thể thoát khỏi, lãng phí mất không ít thời gian. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không trở lại kịp lúc đám Ma tu kia cùng Hiên Viên tông tranh đấu.

Tốc độ đối phương còn nhanh hơn Lâm Khiếu Đường, trong lúc truy kích, khoảng cách của hai người càng lúc càng kéo gần. Lâm Khiếu Đường hầu như có thể thấy được một điểm đen phía sau đang không ngừng truy kích lại rất gần.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên xoay người, đối diện với hướng điểm đen đang bay tới, lẳng lặng huyền phù tại không trung. Chỉ trong chớp mắt, đối phương đã bay tới trước mặt, dừng lại tại phía trước hơn hai mươi trượng.

Người này là một trung niên nhân đầu bóng lưỡng, mặc đạo bào, khuôn mặt xanh đen, đôi mắt sâu đậm, bên trong thâm phát ra từng tia độc quang, trên người càng tản mát một cỗ nguyên lực cảm giác đáng sợ.

Đến ngay cả Lâm Khiếu Đường cũng cảm thấy nao nao, tu vi người này cứ nhiên đạt đến địa vương giai sơ kỳ.

Nguyên cảm người này chỉ hơi chút hỗn loạn, hướng chi liễm tức pháp lại cao thâm, khi chưa tới phụ cận, Lâm Khiếu Đường căn bản không thể dò xét ra người này sâu cạn ra sao, tới tận lúc này mới có thể thăm dò được thực lực đối phương.

Nhìn dáng dấp gã trung niên nhân này, Lâm Khiếu Đường lục lại trong hồi ức liền nhớ ra một cái tên. Người tới này có tới tám chín phần mười là Ngốc Thứ Lão Ma, thân là thủ tịch nguyên lão Ma Thứ Cung, một trong tam đại Ma phái tại Thập quốc minh.

Hai vị nguyên lão Thiên Hà tông từng có vài lần nói chuyện với Lâm Khiếu Đường, đã đơn giản giới thiệu qua một chút tình huống tại Nam Xuyên Giới. Nói cho gọn lại, chính là đề cập tới tên tuổi cùng đặc thù của những cao thủ đã ngoài linh hồn giai, giúp cho Lâm Khiếu Đường sau khi trở thành nguyên lão Thiên Hà Tông có dụng phải những cao thủ này cũng không đến mức phải ngây ngốc ra.

Ngốc Thứ Lão Ma liếc mắt một cái đã nhận biết được xuất xứ áo bào ký hiệu Thiên Hà tông của Lâm Khiếu Đường, trong mắt lóe lên tia khinh miệt, nói:

- Một Vạn Sơn đạo minh Thiên Hà tông nho nhỏ, từ khi nào lại cấu kết với Hiên Viên tông? Cưng nhiên dám can đảm theo dõi chúng ta?

Lâm Khiếu Đường cũng không ẩn tàng nguyên khí, chỉ là một tu luyện giả tu vi linh hồn giai trung kỳ trong mắt Ngốc Thứ Lão Ma mà nói thì chưa đáng kể.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường có chút nghiêm trọng, nhưng cũng không hề sợ hãi, người trước mặt kia sợ là đối thủ mạnh nhất mình từng gặp qua, phần thắng ít nhiều bao nhiêu, chính bản thân Lâm Khiếu Đường cũng không rõ ràng lắm, bất quá trận chiến này tựa hồ không thể tránh khỏi, bởi trong vòng cự ly ngắn như vậy, muốn thoát khỏi đối phương sợ là điều không thể.

Huống hồ lúc này Hiên Viên tông đang nguy cơ bốn bề, nếu như đã không thể tập kích đám Ma tu, thì tìm giữ được một người có tu vi địa vương giai cũng coi như giảm bớt đi một phần áp lực thật lớn cho Hiên Viên tông.

Vì Hiên Viên Tông, cũng là vì Uyển Nhi, cùng với hết thảy những vị bằng hữu đã từng nhận thức tại Hiên Viên quốc ngày hôm nay rất có thể đều tại trong Hiên Viên tông, lần đầu tiên Lâm Khiếu Đường chủ động nghênh chiến.

Thấy thanh niên trước mặt không thềm nói lời nào, Ngốc Thứ Lão Ma tức giận trừng hai mắt, giận dữ hỏi:

- Các ngươi có bao nhiêu người?

- Chỉ một mình ta!

Đầu lưỡi Lâm Khiếu Đường như vô thức liếm xuống bờ môi khô khốc, nhàn nhàn trả lời.

Ngốc Thứ Lão Ma đưa ra vài câu hỏi bất quá chỉ vì muốn tranh thủ thời gian đem nguyên thức khuếch tán ra xung quanh dò xét. Hắn có chút không tin tưởng theo dõi phía sau lại chỉ có một người, hơn nữa liếm tức pháp của người này cực kỳ tinh diệu, coi như chính hắn với một thân liếm tức pháp đã đạt đến cảnh giới tông sư cũng thiếu chút nữa bị qua mặt. Nếu là có tới mười mấy người như vậy, vậy thì cực kỳ đáng sợ a.

Một đường cấp tốc truy kích, Ngốc Thứ Lão Ma không hề buông bỏ dò xét qua mỗi phiến địa vực trong vòng phương viên trăm dặm, bất quá trong quá trình phi hành cao tốc, việc dò xét cũng không tránh khỏi sơ hở, mà bỏ sót một hai nơi. Lúc này đã dừng lại thân hình. có được cơ hội dò xét, đối với người luôn luôn cẩn thận như Ngốc Thứ Lão Ma tự nhiên sẽ không bỏ qua, cho dù tu vi đối phương so với chính mình thấp hơn không ít, nhưng Ngốc Thứ Lão Ma vẫn cẩn thận vô cùng, không lập tức xuất thủ.

Trong chớp mắt thời gian hỏi mấy câu, cũng đủ cho Ngốc Thứ Lão Ma dò xét kỹ càng, xác định trong phương viên một trăm năm mươi dặm không còn một ai khác, đến ngay cả một số địa phương có thể có tán nhân ẩn cư cũng không một bóng người.

Gạt bỏ được những ẩn nguy, Ngốc Thứ Lão Ma nhìn lại kỹ càng người thanh niên trước mặt, đối với việc người này độc thân một mình theo dõi đại quân có chút khó lý giải nổi, lẽ nào lại là một gã sát thủ hay sao?

Ngốc Thứ Lão Ma đã gặp qua không ít tu luyện giả linh hồn giai, nhưng cũng không có ai lại quỷ dị như thanh niên trước mặt này, tu vi rõ ràng chỉ có linh hồn giai trung kỳ nhưng lại mơ hồ có cảm giác phải mạnh hơn, thậm chí còn tới linh hồn hậu kỳ.

Nếu quả thực là linh hồn hậu kỳ mà nói...

Quang mang trong mắt Ngốc Thứ Lão Ma chợt lóe lên, muốn đối phó thực sự nghiêm túc rồi.

320. Chương 318: Chiến Đấu Kịch Liệt.

Lâm Khiếu Đường tập trung tinh thần chăm chú tìm nhược điểm trên người đối phương, nhưng một lão yêu vật như vậy nào có dễ dàng tìm được.

Thần sắc Ngốc Thứ Lão Ma tự nhiên tốt hơn so với Lâm Khiếu Đường nhiều lắm, tu vi bản thân cao hơn đối thủ không ít, bởi vậy trên phương diện tâm lý nhất định chiếm được ưu thế không nhỏ.

- Tiểu tạp tử, vì sao lại theo dõi chúng ta?

Ngốc Thứ Lão Ma cực kỳ bá đạo hỏi.

- Lão lừa trọc, chỉ tình cờ cùng đường mà thôi!

Lâm Khiếu Đường nhún vai trả lời.

Sắc mặt Ngốc Thứ Lão Ma nhất thời âm trầm hẳn xuống.

- Xem ra là người rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt rồi!

Đúng lúc này, trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên một đạo quang mang, một kim thủ đột nhiên từ phía sau Ngốc Thứ Lão Ma đánh tới.

Thanh âm nổ vang!

Ngốc Thứ Lão Ma hơi giật mình nhìn kim thủ đang phóng tới từ phía sau lưng của chính mình, nếu không phải bản thân có 'Thứu linh thuần' bảo vệ quanh người, chỉ sợ ăn phải một cú đau a.

Ngốc Thứ Lão Ma thế nào cũng không nghĩ tới khur khur một gã linh hồn giai trung kỳ cư nhiên dám động thủ công kích lại mình, quả thực là ăn gan hùm mật gấu mà, tim gan không hề nhỏ a, vốn quen tính cao cao tại thượng, lúc này sự cao ngạo của Ngốc Thứ Lão Ma đích thực đã gặp phải khiêu chiến cực lớn.

Trên mặt Lâm Khiếu Đường hiện lên nét tiếu nuối, địa vương giai quả nhiên khó đối phó, một chương này ẩn chứa lượng độc nguyên cực kỳ nồng đậm, nếu là đánh trúng Ngốc Thứ Lão Ma, cho dù đối phương có tu vi địa vương giai cũng phải tổn hao không ít thực lực. Một chiêu dung hợp cả vũ kỹ và đạo kỹ, bản thân còn có đặc chất của độc linh chi thể, nhưng toàn bộ trong một chiêu tập kích lại không thể làm cho đối thủ một chút tổn thương.

- Người là võ tông'?

Ngốc Thứ Lão Ma có chút nhìn không ra hỏi lại.

Trên người thanh niên trước mặt rõ ràng tản mát ra thứ nguyên cảm của đạo tông, vì sao một chiêu vừa rồi lại bao hàm cả vũ kỹ Võ tông?

Lâm Khiếu Đường chỉ yên lặng nhìn đối thủ, không có bất luận một câu trả lời nào.

Sắc mặt Ngốc Thứ Lão Ma bỗng nhiên ngưng lại, một thanh phi nhận màu đen đã xuất hiện trong tay, nhẹ nhàng ném đi.

- Đi!

Phi nhận màu đen nhất thời lớn lên mấy chục lần, hóa thành một con ngốc thứu màu đen bằng kim chúc thật lớn, đánh về phía Lâm Khiếu Đường.

- Hóa hình thuật?

Đây chính là một loại Hắc Vu thuật, đem pháp bảo của mình sau khi luyện hóa liền có được khả năng biến hình, tính năng công kích càng mạnh hơn nguyên hình, lại càng không biết đến sinh tử.

Nguyên thức Lâm Khiếu Đường lập tức mở rộng, ngốc thứu màu đen vào trong vòng mười trượng, lập tức bị một cỗ lực lượng vô hình khống chế lại, khiến cho đôi cánh không thể động đậy.

'Ngự vật đạo pháp'. Đây chính là lần đầu tiên Lâm Khiếu Đường sử dụng đạo kỹ này trong thực chiến, hiển nhiên trước đó vẫn không có sử dụng qua. Thứ nhất là bởi sử dụng chưa được thuần thực, thứ hai là vì tu vi vẫn còn nông cạn, muốn dùng tới tất phải tiêu hao thời gian cùng lượng lớn nguyên lực, nếu là khống chế không tốt, bản thân lập tức sẽ gặp phải thương tổn.

Hôm nay tu vi đã đến linh hồn giai, nguyên lực của Lâm Khiếu Đường đã có cải biến thật lớn cả về chất và lượng, hiện tại dùng tới loại đạo kỹ này, cho dù có thất bại cũng không phải e ngại đến thương tổn bản thân.

Đôi mắt Ngốc Thứ Lão Ma đã hơi mị, đối phương cư nhiên có thể thông qua nguyên lực khổng chế ngoại vật, loại thần kỹ như này đã biến mất từ rất nhiều năm rồi, tuy nói tu luyện giới vẫn còn lưu truyền không ít bí tịch, thế nhưng có thể luyện thành lại vô cùng ít ỏi, bản thân phải có được lượng tinh thần lực thật sự khổng lồ, không phải là người bình thường có thể thừa thụ nổi. Không có tinh thần lực cường đại làm hậu thuẫn, luyện được loại kỹ nghệ này, không phải muốn chết cùng là không công lãng phí thời gian.

Phốc, Ngốc Thứ Lão Ma mạnh mẽ vung đôi tay, một đoàn hắc vụ (sương khí màu đen) từ trong lòng bàn tay bắn ra ngoài, chỉ trong nháy mắt hắc vụ đã hóa thành hình dạng một con hắc thứu bắn về phía Lâm Khiếu Đường nhanh như thiểm điện. Lâm Khiếu Đường cả kinh, không nghĩ tới Hóa hình thuật của Ngốc Thứ Lão Ma lại còn có thể thi triển một chiêu như vậy.

Trong nháy mắt hắc thứu bắn tới hướng Lâm Khiếu Đường. Ngay lúc này, một vệt tử kim từ trong tay áo Lâm Khiếu Đường bắn ra, cùng với hắc thứu đối chọi một chỗ.

Phanh...! Một tiếng nổ lớn vang lên, hắc thứu do hắc ma chi nguyên hóa thành trong nháy mắt đã bị tử kim thủ bóp nát.

Ngốc Thứ Lão Ma tuy giật mình hoảng hốt nhưng hai tay cũng không dừng lại, trong chớp mắt, hơn mười con hắc thứu do hắc nguyên lực hóa thành lại tiếp tục bắn về phía Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường mở lớn hai mắt, hai tử kim thủ cùng tám đạo băng tinh Diêm la thủ đã được phóng ra đối chiến cùng hơn mười con hắc thứu hắc vụ.

Hắc thứu hắc vụ mặc dù không địch lại tử kim thủ cùng băng tinh Diêm la thủ nhưng lại chiếm lợi thế về số lượng cùng tốc độ, đã có ba con tách ra rồi bắn về phía sau Lâm Khiếu Đường.

Đôi con ngươi của Lâm Khiếu Đường co rút lại, Vô Tung quyết lập tức được vận đến mức cao nhất, thân mình tiêu thất trong hư không. Ba con hắc thứu bị mất mục tiêu, bắn mạnh về phía sơn lâm.

Lâm Khiếu Đường xuất hiện tại cách đó mấy trượng, vì để tránh né ba con hắc thứu hắc vụ nên trong nháy mắt thả lỏng, lập tức khiến cho đầu hóa hình hắc thứu đoạt lại quyền khống chế thân thể, lần thứ hai phóng tới.

Cùng lúc đó, phía bên dưới cũng truyền đến một tiếng nổ đéng tai.

Ầm ầm...Ba năm vân trùng thẳng trời cao, cả vùng sơn lâm bị biến thành một cái hố thật lớn, kỹ nghệ quả thực kinh người.

Lâm Khiếu Đường không chút quan tâm đến bạo tạc phía dưới, Tay đưa lên, một đoàn nguyên sa đã bắn ra ngoài, trực tiếp biến thành bức tường cực dày, đem đám hắc thứu vây cứng lại, không thể cử động.

Ngốc Thứ Lão Ma mỉm cười lạnh lùng, ngón tay vừa động, đám hắc thứu hóa hình đang bị vây trong tầng nguyên sa lần thứ hai bành trướng lên, tầng nguyên sa bao vây cùng theo đó mà bành trướng. Thế nhưng nguyên sa dù sao cũng hữu hạn, không thể không ngừng bành trướng theo hình thể hắc thứu mỗi lúc một lớn hơn, tầng nguyên sa bởi vậy mà một lúc một mỏng.

Lâm Khiếu Đường thâm cả kinh, Ngốc Thứ Lão Ma đã luyện Hóa hình thuật luyện đến tầng cao nhất, có thể tùy ý khống chế sự biến hóa thân thể, muốn lớn có lớn, muốn nhỏ có nhỏ.

Thân hình hắc thứu biến hóa càng lúc càng lớn, tầng nguyên sa lại càng lúc càng mỏng.

Thân hình hắc thứu từ lúc có vài thước đã biến hóa lớn lên đến vài chục trượng, lúc này nguyên sa chỉ có thể bao trùm lại phần lưng của hắc thứu khổng lồ mà thôi.

Từ lúc nguyên sa được phóng ra khống chế hắc thứu biến hình, Lâm Khiếu Đường đã mau chóng tránh xa ra cách đó mấy trượng, lúc này đã có phần nghiêm trọng nhìn lại phía hắc thứu khổng lồ.

Hai tử kim thủ cùng với tám đạo băng tinh Diêm La thủ dưới sự khống chế của Lâm Khiếu Đường liên tục tấn công về phía hắc thứu khổng lồ, băng tinh Diêm La thủ mang theo nhiệt độ cực hàn lập tức bao trùm

lên trên người cự hình hắc thứu, tạo ra một tầng băng sương nhàn nhàn, khiến cho hành động của chúng bị trở ngại, tử kim thủ lại biến thành những thủ đao (tay duỗi thẳng như đao) không ngừng chém lên trên người hắc thứu khổng lồ.

Trong hư không, bạo phát lên những tiếng rống vang đầu đớn.

Dưới nhiệt độ cực hàn khiến cho hành động của hắc thú khổng lồ bị trở ngại, đồng thời, thân thể kim chúc của nó cũng bị biến giòn, theo công kích không ngừng của tử kim thủ, trên thân hắc thú khổng lồ đã bắt đầu xuất hiện những vết rạn.

Ý cười trên mặt Ngốc Thứu Lão Ma chậm rãi động lại. Hóa hình thuật mà bản thân luôn luôn đặc ý cư nhiên không đối phó được một gã linh hồn giai trung kỳ, sự thực này khiến cho hắn buồn bực không thôi.

Ngay lúc trong nháy mắt cự hình hắc thứu bị vỡ vụn, trong tay Ngốc Thứu Lão Ma xuất hiện bảy đạo hắc ma phù. Bảy đạo phù đồng loạt phát động, ba đạo quang mang màu đen, hai đạo hắc quang thẳng (dây thừng) cùng hai mũi hắc ma tiễn (tên) song song bắn tới.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường không chút hoảng hốt, lúc này không chế tử kim thủ cùng băng tinh Diêm La thủ đang cách mình mấy trượng thu hồi lại thủ hộ trước thân thể, hai tay trong nháy mắt xuất động.

Toa toa toa... Hàng chục đạo quang đạn như súng liên thanh điên cuồng bắn ra.

Quang đạn che kín diện tích thật lớn, cơ bản không cần phải ngắm trúng mục tiêu, cùng với ba loại ma phù do Ngốc Thứu Lão Ma công kích tới đối chọi cùng một chỗ.

Bạo tạc liên hoàn, từng luồng khí lăng điên cuồng xoáy động, khiến cho đạo bào trên cả hai người là Lâm Khiếu Đường và Ngốc Thứu Lão Ma cách đó mấy trượng đều phản phát lay động dưới khí lăng cường liệt, phát ra trận trận sóng âm vang dội.

Lúc thì đạo pháp, lúc thì lại vũ kỹ. Ý khinh miệt trên khuôn mặt Ngốc Thứu Lão Ma lúc này đã biến mất hoàn toàn. thay vào đó là một loại nghi hoặc cùng kinh hãi. Cùng một gã tu vi linh hồn giai trung kỳ đây đưa lâu như vậy, truyền ra bên ngoài chẳng phải làm trò cười cho khắp tu luyện giới sao.

Ngốc Thứu Lão Ma không ngừng tìm tòi lại trong trí nhớ tư liệu về gã thanh niên trước mắt này, thế nhưng vô luận có hồi ức thể nào, thủy chung cũng không tra ra được một chút thông tin nào.

Lâm Khiếu Đường nhìn như mỗi lần đều dễ dàng hóa giải công kích của Ngốc Thứu Lão Ma, kì thực lại không phải vậy. Hai lần đều chiếm được nửa phần thắng cũng là bởi vì pháp bảo bản thân mạnh hơn của đối phương, hóa hình hắc thứu sở dĩ làm bằng chất liệu yếu hơn rất nhiều so với bí huyền kim, bằng không mà nói, bản thân đã sớm bại trận rồi.

Hai tay Ngốc Thứu Lão Ma đột nhiên dang rộng, trên không trung phong vân đột biến, một đoàn hắc vân nhỏ bé bỗng nhiên không ngừng bành trướng, càng lúc càng lớn, thẳng đến khi đem toàn bộ phương viên mấy trăm trượng bao trùm lại. Trong màn hắc vụ không ngừng dao động, dường như có một vật gì đó đang không ngừng cử động bên trong.

Tại lúc Ngốc Thứu Lão Ma thi pháp cũng là lúc Lâm Khiếu Đường dự định tập kích, thế nhưng khi một đạo quang mang màu vàng hiện lên trong mắt, Lâm Khiếu Đường cũng đồng thời rõ ràng nhìn thấy, chung quanh thân Ngốc Thứu Lão Ma có một tầng quang thuẫn bảo hộ, nếu không có lần tập kích thất bại trước đó, suýt chút nữa Lâm Khiếu Đường đã không để ý đến tầng quang thuẫn này.

Ngốc Thứu Lão Ma nhìn qua cũng là một cao thủ dụng độc, đây là nguyên nhân chính khiến Lâm Khiếu Đường vẫn chưa áp dụng cận chiến. Bởi Lâm Khiếu Đường có thể chất đặc thù nên khi hắn gặp phải mỗi loại chúc giả đều không bị vậy vào hoàn cảnh bất lợi, mà chiến lược áp dụng cũng rất đơn giản, gặp đạo chúc giả liền dùng cận chiến, gặp phải người võ tông liền viễn chiến. Đương nhiên tu vi của đối thủ phải đạt tới một trình độ nhất định, chí ít cũng phải đồng giai với Lâm Khiếu Đường, bằng không mà nói, chỉ cần đơn giản dùng thực lực lượng áp bức đối thủ là được rồi, còn cần gì phải chiến thuật làm chi.

Bất quá, khi đối thủ đã đạt được tu vi địa vương giai thì cần phải dùng tới một vài thủ đoạn tuyệt xảo, dù sao thực lực địa vương giai đã là tồn tại mạnh nhất trên phiên lục địa này, vô luận là một vị địa vương giai giả nào cũng đều có chỗ độc đáo của riêng mình a.

Trên thực tế, Ngốc Thứ Lão Ma vẫn chờ đợi đối thủ tập kích, càng cố ý kéo dài thời gian thi pháp, nhưng gã thanh niên cách người có mấy trượng kia lại căn bản không có ý định tập kích, khiến cho Ngốc Thứ Lão Ma chuẩn bị 'Thầm hồn hủ độc' đến nửa ngày trời lại không có chỗ sử dụng.

Hai mắt Ngốc Thứ Lão Ma đã lộ ra nét âm ngoan. Không dùng được thì không dùng được đi, cho dù tiểu tử này có bản lĩnh lớn bằng trời, cũng tuyệt đối không thể chống được được 'Thứ ma quần vũ' của chính mình.

Trong những tình huống thông thường, Ngốc Thứ Lão Ma đều đem theo một đầu đại ma thứu, chính là yêu thú cấp mười hai. Trước tốc độ phi hành đạt tới mức cao nhất mà tạm thời thả ra ngoài, hiện tại đầu đại ma thứu này đã đuổi kịp đậu tại đỉnh một gốc đại thụ, lẳng lặng quan sát chủ nhân cùng địch thủ chiến đấu, chỉ cần chủ nhân gọi, liền tùy thời xuất lực hỗ trợ chủ nhân.

Hắc vụ cuộn cuộn xuất hiện khiến cho đại ma thứu hưng phấn không ngớt, ngửa mặt lên trời huyết sáo dài, thanh âm khàn khàn cực kỳ kinh khủng, hỗn loạn trong đó còn có ẩn chứa một tia điên cuồng.

Lâm Khiếu Đường ngưng thần nhìn đám hắc vụ, khóe miệng không hiểu sao lộ ra một tia tiểu ý kỳ quái.

Cùng với tiếng huyết sáo dài của đại ma thứu, sự rối loạn bên trong hắc vụ trong nháy mắt đình chỉ lại, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, hắc vụ mạnh mẽ co rút lại, tiếp đến từng đạo hắc ảnh điên cuồng bắn ra.

Toàn bộ hư không nhất thời đông ngệch hắc ảnh, dĩ nhiên là do cả trăm cả ngàn con hắc ma thứu tạo thành.

Nuôi dưỡng được nhiều yêu sủng cao cấp như vậy, đồng thời hoàn toàn nô dịch, phải muốn tiêu hao tài lực cùng nguyên thần khổng lồ đến cỡ nào, chỉ sợ cũng chỉ có loại yêu quái như Ngốc Thứ Lão Ma mới có thể cung cấp và nuôi dưỡng được, Lâm Khiếu Đường không khỏi thầm than trong lòng.

Lúc này trên mặt Ngốc Thứ Lão Ma hơi lộ ra một tia uể oải, triệu hoán ra nhiều hắc ma thứu như vậy, hiển nhiên cần phải tiêu hao một lượng nguyên lực cực kỳ khổng lồ.

Dùng tới chiều này, Ngốc Thứ Lão Ma ít nhiều có chút không cam lòng. Nhưng gã linh hồn giai trước mắt này thực sự cổ quái, trong lòng Ngốc Thứ Lão Ma đã chút không quá kiên định, phòng ngừa đêm dài lắm mộng, trực tiếp dùng đến chiêu số mạnh nhất cuối cùng của mình.

Thầm nghĩ sớm lúc này nhất cử tiêu diệt đối thủ là tốt nhất.

321. Chương 319: Giảng Co.

Tại lúc cả trăm ngàn đầu ma thứu từ bên trong hắc vụ bắn đến, sắc mặt Lâm Khiếu Đường mới hơi buông xuống, dường như có chút nắm chắc, trước đó vẫn còn đắn đo không chính xác tình hình chiến cuộc, nhưng lúc này đã bình ổn xuống.

Đối phó với đối thủ có thể khống chế yêu sủng, Lâm Khiếu Đường chưa bao giờ phải chịu yếu thế. Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa phát hiện được có loại yêu thú nào phát sinh ra uy hiếp đối với Tham thị thú.

Ngốc Thứ Lão Ma đã vứt bỏ đi dáng vẻ uể oải trên khuôn mặt mà thay vào đó là một tia tiểu ý, từ khi một chiêu này của lão đại thành, còn chưa khi nào thất thủ.

Đã bao lâu chưa dùng tới Tham thị thú đây? Chính bản thân Lâm Khiếu Đường cũng không nhớ rõ cho lắm. Từ trong tay bào phát ra một luồng gió nhẹ, tức thời một mảnh quang vụ màu lam đã bắt đầu xuất động.

Vô số Tham thị thú, cứ con sau nối tiếp con trước từ trong tay bào bay ra, nhanh chóng nhắm hướng bầu trời bay tới.

Phiến màu lam bạc bướng lên không trung, đàn ma thứu màu đen lại từ không trung hạ xuống. Trong hai mắt đám hắc thứu đều màu huyết hồng, trong miệng càng vờn quanh một đoàn hỏa diễm màu đen.

Chứng kiến đàn tiểu trùng màu lam, sắc mặt Ngốc Thứ Lão Ma lần thứ hai ngưng trọng trở lại. Người thanh niên này rốt cuộc là ai, những thứ hi cổ kỳ quái xuất hiện tại trên người này quả thực không ít, bắt

quá Ngốc Thứ Lão Ma đối với đám yêu sủng của mình vẫn vô cùng tự tin. Đám tiểu trùng kia tuy có điểm nhỏ gây nhưng một chút điểm tâm như vậy đã là đủ rồi, dù sao số lượng cũng không ít a.

Mỗi con hắc thứu có hình thể khổng lồ, khi đang rộng đôi cánh lớn chừng hơn trượng, chiếc mỏ nhọn như chiếc móc câu càng sắc bén vô cùng.

Những con đại ma thứu xông tới trước nhìn xuống đàn tiểu trùng lam sắc với ánh mắt cực kỳ miệt thị, kêu lên một tiếng khàn khàn rồi há miệng muốn đem những con tiểu trùng lam sắc đứng đầu hàng nuốt đi.

- Ăn đi, thỏa sức mà ăn đi, ăn xong bữa điểm tâm này còn có bữa thịt người lột dạ phía sau cho các người.

Ngốc Thứ Lão Ma âm lãnh nghĩ.

Nhưng mà, ngay lúc này, khi đám hắc ma thứu đầu đàn đang xông lên cắn nuốt, nhưng lại không hề thấy dấu hiệu đàn tiểu trùng kia đau đớn nháo loạn chút nào.

Ngốc Thứ Lão Ma chỉ cảm thấy sâu trong nguyên thức truyền đến những tiếng thống khổ thất thanh, sắc mặt liền lập tức trầm xuống.

Những tiếng kêu đau đớn, thống thiết vang vọng cả hư không, bụng mấy con đại ma thứu không biết đã bị vật gì rạch ra, tiên huyết nhất thời phun ra ngoài từng đợt không ngừng.

Cùng với từng đợt máu huyết phun ra ngoài, còn lẫn đâu đó một chút lam quang, chính là những tiểu trùng trước đó bị nuốt vào trong bụng, rồi trực tiếp đem máu thịt đại ma thứu cắn xé xông ra ngoài.

- Cái gì?

Ngốc Thứ Lão Ma ngạc nhiên rồi thất thanh kêu lên, không thể tưởng tượng được nhìn một màn đang phát sinh kia.

Phải biết đại ma thứu chính là cao đẳng yêu thú cấp mười hai, thân thể cường hãn hơn người, dưới bộ lông màu đen chính là lớp biểu bì cứng rắn vô cùng, coi như là đại sư giai có trực tiếp công kích cũng không thể tạo một chút mảy may thương tổn.

Trong cơ thể đại ma thứu có nhiệt độ cực cao, hầu như toàn bộ là hắc nguyên chi hỏa không ngừng thiêu đốt, bất luận cái gì một khi bị nuốt vào trong bụng cơ hồ trong nháy mắt sẽ bị thiêu rụi.

Mà tiểu trùng màu lam kia cứ nhiên lại hoàn toàn không chút suy xuyên?

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường cũng khế biến, tuy nói Tham thị thú rạch bụng đại ma thứu mà ra, nhìn qua thấy hoàn toàn vô sự nhưng chân chính lại có chút thống khổ, dường như bị vật gì đó làm cho tổn thương, một ít lân giáp bên ngoài cũng đã bị bong ra, khu sử đám tiểu trùng này nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Lâm Khiếu Đường mới phải chứng kiến tình huống này, đại ma thứu kia quả nhiên cũng không phải hạng yêu thú tầm thường a.

Ngốc Thứ Lão Ma bình tĩnh nhìn lại mới phát hiện, tiểu trùng màu lam kia căn bản không phải sâu bọ gì, chỉ là thân hình quá nhỏ nên thoát nhìn mới tưởng là một loại sâu nào đó, thực tế nó cũng là một loại yêu thú, trên người toàn thân được bao phủ bởi một loại lân giáp nhỏ bé như long lân, nếu không tỉ mỉ quan sát, căn bản là nhìn không ra.

Trong đầu Ngốc Thứ Lão Ma đột nhiên nhớ lại miêu tả được ghi lại trong một loại điển tịch.

Thượng cổ yêu thú, Tham thị thú!

Thời điểm nghĩ đến tới danh tự này, sắc mặt Ngốc Thứ Lão Ma trở nên cực kỳ khó coi, nhưng rồi lần thứ hai ngẫm nghĩ, lại phát hiện thấy có điều không thích hợp. Những tiểu trùng màu lam này mặc dù cùng với ghi chép về Tham thị thú cực kỳ giống nhau, thể nhưng màu sắc cùng ngoại hình lại có chút khác biệt.

Trong ghi chép lại có nói rõ, Tham thị thú hẳn là có màu tím vàng, lại càng có thể phun ra 'Tử viêm tuyến hỏa', đôi cánh cũng không phải màu lam xấu xí như cánh dơi kia, mà hẳn phải là một đôi cánh nhỏ dài, hình dáng như hai thanh khảm đao, cực kỳ nhẹ nhàng lưu loát, đôi hàm cũng phải do sáu chiếc răng nanh sắc nhọn cấu thành.

Ngốc Thứ Lão Ma sau khi loại bỏ khả năng đám tiểu trùng kia chính là Tham thị thú, thần tình thoảng chút tốt đẹp lên, bằng không nếu thực sự là loại thượng cổ ma thú kia, chính mình chỉ còn đường chạy trốn mà bảo mệnh thôi.

Thế nhưng ngoại trừ Tham thị thú ra, Ngốc Thứ Lão Ma cũng không còn nghĩ ra được loại yêu thú nào khác, trong hai mắt bỗng nhiên lóe lên một tia sáng, chẳng lẽ là Tham thị thú vẫn còn ở dạng ấu thể chưa tiến hóa thành thực? Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có loại khả năng này thôi.

Trong lúc Ngốc Thứ Lão Ma thất thần, đã có mấy đầu đại ma thú chết dưới miệng Tham thị thú, bất quá đám đại ma thú cũng không phải ăn không ngồi rồi, có vết xe đổ trước đó, những con phía sau liền biết không thể nuốt chửng những con lam sắc tiểu trùng trông như nhỏ yếu kia, mà là phun ra từng đạo hắc nguyên chi hỏa, đốt cháy đàn lam trùng.

Hắc nguyên chi hỏa, trong thiên địa nguyên hỏa bài danh thứ ba mươi bảy, hắc nguyên chi hỏa này của đại ma thú không phải tự thân sản sinh mà là do trong quá trình ấp trứng mới có được. Chỉ có địa phương tồn tại hắc nguyên chi hỏa mới có thể ấp được ra trứng đại ma thú, trong quá trình ấp trứng này, trứng ma thú sẽ liêu mạng hấp thụ hắc nguyên chi hỏa, tựa như một mầm mống bị vùi sâu trong đất liêu mạng hấp thu dinh dưỡng thành hình.

Khi quá trình ấp trứng hình thành, những ấu thể đại ma thú chui ra khỏi vỏ thì trong cơ thể chúng đã có được hắc nguyên chi hỏa của mình.

Hắc nguyên chi hỏa đối với Tham thị thú tạo thành tổn thương không nhỏ nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức thương tổn mà thôi.

Một khi cẩn thận né tránh, nếu là bị phun trúng cũng chỉ bị rớt xuống vài miếng lân giáp nhỏ, đau đớn cũng là ở phần da thịt mà thôi.

Chỉ có thiêu đốt liên tục trong nửa canh giờ, hắc nguyên chi hỏa mới có thể đem Tham thị thú siết chết, bất quá đám tiểu trùng cường hàn này sao có thể để cho hắc nguyên chi hỏa thiêu đốt chúng lâu đến như vậy.

Có điều Tham thị thú muốn từ bên ngoài cắn xé đại ma thú cũng không phải là chuyện dễ dàng, bộ hắc sắc vũ mao (lông vũ) nhìn như mềm mại nhưng cũng mười phần dẻo dai, phía dưới lông vũ là lớp da cứng như cương thiết không thể công phá, so với việc cắn xé từ bên trong tự nhiên khó hơn nhiều.

Không chỉ có như vậy, trên người đại ma thú mỗi một chỗ hầu như đều bao phủ bởi hắc nguyên chi hỏa, dù là Tham thị thú muốn thôn phệ được da thịt đại ma thú cũng không chống đỡ được tập kích của hắc nguyên chi hỏa, một khi thôn phệ vượt lên quá điểm nhất định, bản thân cũng sẽ bị thiêu đốt đi mất.

Hai đại quần thể giao chiến trong chốc lát, lợi thế vẫn chưa có dấu hiệu nghiêng về bên nào, tổng hợp lại mà nói, phía Tham thị thú chỉ hơi chiếm được chút thượng phong.

Nhìn gần trăm con đại ma thú tử thương, Ngốc Thứ Lão Ma thống khổ không ngớt, không nghĩ tới một chiêu sát thủ có thể diệt sát thiên quân cư nhiên cũng bị đối phương đồng dạng sử dụng mà ép xuống hạ phong, hơn nữa tựa hồ còn chút dễ dãi a.

Trong ánh mắt của Ngốc Thứ Lão Ma đã tràn ngập hàn quang, không thể để tình hình tiếp tục biến xấu, bằng không đại quân ma thú do chính mình thiên tâm vạn khổ bồi dưỡng ra sợ là cũng bị đám Tham thị thú kia ăn dần cho bằng sạch, bất quá dưới Hắc vu pháp của Ngốc Thứ Lão Ma, những con ma thú này đã không còn là yêu thú mà sớm đã trở thành khôi lỗi pháp bảo rồi.

Nói trắng ra chính là một loại pháp bảo có được cơ thể, cùng với các loại pháp bảo khác nhau ở chỗ, nó được luyện chế từ bản thể yêu thú mà thôi.

Việc tổn hao pháp bảo đối với đạo chức giả là chuyện tình cực kỳ đau lòng, không khác gì cắt đi từng khúc thịt khỏi xương của họ vậy, một khi pháp bảo bị hư hao, thực lực ngay lập tức sẽ bị hạ thấp, đây chính là chỗ bất đồng so với võ chức giả.

Võ chức giả chỉ cần tu luyện thân thể cùng tu tập các loại công pháp là đủ, còn quá trình tu luyện của đạo chức giả sẽ tương đối rắc rối một chút, ngoại trừ các loại công pháp, tâm pháp còn phải luyện chế cho chính mình rất nhiều loại pháp bảo, bởi vậy trong tu luyện, đạo chức giả tiến bộ chậm hơn rất nhiều so với võ

chức giả, thế nhưng tại cùng giai, thậm chí chênh lệch trên mấy tinh thì võ chức giả vẫn rất khó đánh bại được đạo chức giả. Từ tổng hợp lại các thể lực mà nói, đạo chức giả có thực lực vượt trên võ chức giả một ít, trừ phi võ chức giả tu luyện được thánh giai công pháp hoặc thậm chí càng cao hơn, khi đó thì chiếm được ưu thế.

Trong tay Ngốc Thứ Lão Ma đã nắm một chiếc hắc sắc vũ mao, tâm niệm khẽ động, hắc sắc vũ mao liền "bồng" lên một tiếng, trong nháy mắt hóa thành một hỏa diễm màu đen.

- Có thể bức được Ngốc Thứ Lão Ma ta sử dụng một chiêu này, cũng coi như người có điểm bản lĩnh rồi!

Ngốc Thứ Lão Ma nhìn hỏa diễm trong tay, lầm bầm nói.

Trong hư không, một lam một đen, hai đại quần thể vẫn còn đang cắn xé lẫn nhau, một mảnh sơn lâm phía dưới đã bị hắc nguyên chi hỏa do đại ma thứu phun ra đốt thành tro bụi, đến ngay cả một mảnh thổ địa màu mỡ cũng trở nên nát vụn biến thành cát bỏng.

Khi tu vi đã đạt tới linh hồn giai, thủ đoạn công kích liền có được biến đổi về chất, chỉ tùy tiện vung tay cũng có thể tạo thành thương tổn cực đại, nói như hủy thiên diệt địa tuyệt đối cũng không phải là hình dung quá phận, địa vương giai giả lại càng không phải nói.

Tùy tiện đều có thể hủy diệt một tòa thành trì, thế nhưng những người có tu vi vượt quá linh hồn giai khi đối chiến cũng không nhất định tạo thành hậu quả đáng sợ, bởi song phương lấy mục đích cuối cùng là diệt sát được đối phương, các chiêu số sử dụng đều phải cực kỳ xảo quyết, chỉ quan tâm đến hiệu dụng, không cần phải lo lắng đến uy lực, chỉ cần có thể tạo thương tổn cho đối phương là được. Thậm chí chỉ cần giết chết đối phương mới là chiêu số tốt nhất, không cứ phải tạo thành lực phá hoại cực đại.

Hỏa diễm trong tay Ngốc Thứ Lão Ma càng lúc càng vượng, hỏa diễm mỗi lúc bốc lên rồi dần dần ngưng lại, không hề tùy ý phiêu động mà phẳng phất như không phải hư vô mà là một thực thể, cuối cùng hóa thành một thanh hắc sắc chùy thủ chắn ngang.

Ngay lúc Ngốc Thứ Lão Ma thăm khởi sát chiêu, chợt thấy một trận dị động.

Xoẹt...Một đạo quang mang màu tím vàng đã cấp tốc phóng đến.

Ngốc Thứ Lão Ma nhất thời hoảng hốt, thiếu chút nữa kêu lên thành lời.

"Đương!" Một tiếng thanh thúy giòn tan vang lên, một thanh tử kim trường thương đang hung hăng đâm tới, hướng thẳng chính diện Ngốc Thứ Lão Ma. Cũng may cho Lão Ma vẫn cảnh giác cao độ, tự thân vẫn luôn duy trì 'Thứu linh thuần', một loại hộ thể thuần cực mạnh. Thế nhưng một thương này cũng đem 'Thứu linh thuần' đâm thủng một lỗ.

Lâm Khiếu Đường nắm chặt tử kim trường thương trong tay, ánh mắt sắc bén, sắc mặt cũng hơi chút kinh ngạc, không nghĩ tới toàn lực đánh ra một thương này cũng không thể đem hộ thể của Lão Ma này xuyên thủng, hẳn là Ngốc Thứ Lão Ma đã tổn không ít công phu vào hộ thể này a.

Bất quá, mặc kệ nói như thế nào thì vẫn vừa đủ tạo thành một lỗ hổng trên hộ thể thuần. Khóe miệng Lâm Khiếu Đường khẽ nhếch lên, tay lại tăng thêm phần lực, mũi thương nhất thời đâm nhập vào sâu hơn rất nhiều.

Ngốc Thứ Lão Ma quá mức sợ hãi, cấp tốc buông tha ngưng tụ hắc hỏa chùy thủ, đem tinh lực toàn thân đều tập trung tại ngưng kết 'Thứu linh thuần'.

Một công một thủ, song phương chợt tiến vào thế cầm cự, Tử kim trường thương đã đâm vào thật sâu trong 'Thứu linh thuần' tới ba thốn có hơn, nhưng cũng không cách nào tiến thêm một chút nào nữa.

Song phương giao chiến lần đầu tiên giằng co tại khoảng cách gần như vậy, sắc mặt Lâm Khiếu Đường yên tĩnh, thần sắc Ngốc Thứ Lão Ma lại một dạng bất định, cận chiến đối với đạo chức vẫn luôn là điều cấm kỵ, nếu đối thủ là một vị linh hồn giai giả bình thường thì trong tình huống như này. Ngốc Thứ Lão Ma cũng không quá bận tâm. Thế nhưng vị thanh niên trước mắt chính mình kia, rõ ràng không chỉ có tu vi linh hồn giai trung kỳ, cái này cũng đủ khiến cho Ngốc Thứ Lão Ma cảm thấy sợ hãi.

Bất quá Ngốc Thứ Lão Ma chung quy vẫn là một địa vương giai giả, dưới sự giằng co, nguyên lực mạnh mẽ đại trưởng, hắc hỏa chùy thủ vẫn một mực xoay tròn trong lòng bàn tay đột nhiên bắn ra ngoài, hướng thẳng tới trước ngực Lâm Khiếu Đường.

‘Thứ linh thuần’ của Ngốc Thứ Lão Ma đối với công kích từ bên ngoài dường như không thể công phá, nhưng với công kích của bản thân lại tựa như vô ảnh vô hình.

Hắc hỏa chùy thủ mang theo hắc hỏa chi nguyên nồng đậm trong khoảng cách cực ngắn lại cấp tốc bắn ra, khiến cho sắc mặt Lâm Khiếu Đường vẫn thoải mái không khỏi kinh hãi thất sắc.

322. Chương 320: Thiên Địa Nguyên Hỏa, Cầu Hòa!

Dưới tình thế cấp bách, Lâm Khiếu Đường liền ngưng kết phóng ra kim thủ, dự định ngăn cản lại chùy thủ màu đen. Trong nháy mắt khi kim thủ cùng chùy thủy màu đen va chạm, một thanh âm thanh thúy đột nhiên truyền đến.

- Công tử, cẩn thận!

Tân Tây Á cả kinh kêu lên, thanh âm đã có chút thốn thức.

Kim thủ, và chùy thủy màu đen sau khi va chạm, kim thủ nhất thời bị chùy thủy màu đen ăn mòn, rất nhanh liền tiêu tán.

Trên mặt Lâm Khiếu Đường không khỏi hiện nét kinh hãi!

Tại thời khắc nguy hiểm, một đạo tử ảnh đột nhiên thoát ra, va chạm với truy thủ màu đen.

Chùy thủy màu đen chỉ còn cách ngực Lâm Khiếu Đường không đến ba thốn, đột nhiên một thanh tử kim trường thương xuất hiện, ngăn cản lại thế công kích hung hiểm của chùy thủy màu đen.

Lâm Khiếu Đường dùng tất cả Bí huyền kim luyện chế ra được tổng cộng ba Thanh tử kim trường thương cùng hai tử kim thủ. Nguyên linh Tân Tây Á sống tại trong một thanh tử kim trường thương, hai thanh còn lại có thể sử dụng như những pháp khí bình thường, còn thanh tử kim trường thương mà nguyên linh Tân Tây Á sống bên trong đã thuộc về ‘Thiên linh pháp khí’, cho dù không có sự khống chế của Lâm Khiếu Đường cũng có thể tự mình hành động.

Nhìn tới thanh chùy thủ màu đen, trong lòng Lâm Khiếu Đường vẫn còn sợ hãi. Bản thân từ khi luyện thành Trảo long thủ đến nay, chưa khi nào ngưng kết ra kim thủ lại bị đối phương ngay lập tức phá hủy.

- Công tử, hắc nguyên chi hỏa, chính là thiên địa nguyên hỏa, so với hỏa diễm bình thường không giống. Kim thủ chỉ là do nguyên lực ngưng kết hình thành, căn bản không thể chống đỡ được sự ăn mòn của nguyên hỏa!

Thanh âm của Tân Tây Á vang lên.

Nói về nguyên hỏa, Lâm Khiếu Đường từ rất lâu về trước đã được biết đến, nhưng lẫn lộn nhiều năm như vậy vẫn chưa lần nào được nhìn thấy, bởi vậy đối với thuộc tính của chúng cũng không có quá nhiều lý giải, nếu không phải Tân Tây Á nói. tiếp tục như vậy hẳn sẽ phải thiệt thòi lớn.

- Lẽ nào đây chính là thiên địa nguyên hỏa mà cao cấp luyện được sư bắt buộc phải có?

- Đúng vậy, công tử. Luyện được sư có thể dung hợp nguyên hỏa, chí ít cũng là cường giả linh hồn giai. Đạt đến vị thế này, bản thân luyện được sư cao quý tương đương với một vị địa vương giai giả, bất quá người có thể nắm giữ được nguyên hỏa cũng không có bao nhiêu.

- Nói như vậy, Ngốc Thứ Lão Ma này quả thật không đơn giản rồi!

Lâm Khiếu Đường bĩu môi, tâm tình cũng tĩnh lặng trở lại.

- Đúng vậy, hắc nguyên chi hỏa chính là một loại thiên địa nguyên hỏa, bài danh thứ ba mươi bảy, trong địa nguyên hỏa cũng được bài danh thứ mười bảy, là một trong những loại nguyên hỏa cực kỳ lợi hại của Hạ giới.

Thân là ám dạ tinh linh nhất tộc, Tân Tây Á đối với nguyên hỏa có lý giải rất sâu.

Lâm Khiếu Đường thoáng ngẫm nghĩ, sau đó đột nhiên hỏi trong lòng:

- Không biết 'Dung hồn yêu hỏa' có được tính là một loại thiên địa nguyên hỏa không? Bài danh thứ bao nhiêu?

- Nó cũng thuộc về thiên địa nguyên hỏa, tổng bài danh thứ hai mươi hai, trong địa nguyên hỏa bài danh đệ nhị, là một loại nguyên hỏa cực kỳ lợi hại, có khả năng đem linh nguyên dung hợp luyện hỏa.

Tân Tây Á thông thuộc trả lời.

Trên mặt Lâm Khiếu Đường khẽ nở một nụ cười, trong lòng nói:

- Nêu đã là địa nguyên hỏa thì trong giới này hẳn phải có chứ?

- Đúng vậy, công tử. Không biết vì sao công tử bỗng nhiên lại nhắc tới 'Dung hồn yêu hỏa'?

Tân Tây Á không hiểu được hỏi.

- Dung hồn yêu hỏa là một thứ quan trọng giúp người có thể khôi phục lại thân thể. Cũng là một loại vật phẩm chúng ta phải có được.

Lâm Khiếu Đường nhàn nhạt trả lời.

Một hồi trầm mặc, bỗng nhiên Tân Tây Á không biết nói làm sao.

Ngốc Thứ Lão Ma cho rằng một chiều vừa rồi đã có thể tiêu diệt nhục thể đối phương, vậy mà lại vô hiệu, sắc mặt vốn ban đầu là màu xanh đen, nay lại càng thêm một tầng khí lạnh nhàn nhạt.

Lâm Khiếu Đường cùng Ngốc Thứ Lão Ma hình thành cục diện giằng co, song phương đều không hành động gì.

Trên tay Lâm Khiếu Đường nắm chặt trường thương, toàn lực muốn đâm thủng 'Thứ linh thuần', mà Ngốc Thứ Lão Ma lại không ngừng ngưng tụ nguyên lực bổ xung, duy trì 'Thứ linh thuần'. Phía sau hai người là hai đại quần thể đang liều mạng cắn xé, bên cạnh đó là chùy thủ màu đen cùng Tử kim trường thương đang chiến đấu trong hư không.

Nhìn đàn đại ma thứ đang không ngừng giảm dần, Ngốc Thứ Lão Ma đau xót không thôi, lúc này cũng không có biện pháp thoát khỏi cục diện giằng co. Hai mắt bỗng nhiên ngưng lại, nguyên lực trong cơ thể lần thứ hai bạo trưởng.

Một linh thân cao tới hơn ba mươi thốn đột nhiên từ trong cơ thể Ngốc Thứ Lão Ma chạy ra ngoài, vung trào thẳng hướng thiên linh cái của Lâm Khiếu Đường chớp tới.

Lần này Lâm Khiếu Đường sớm có phòng bị, quang mang trong mắt chợt lóe, một tiểu nhân ảnh màu xanh lục trực tiếp từ thiên linh cái phóng ra, cùng với trào thủ của hắc sắc chân linh va chạm cùng một chỗ.

Tốc độ nguyên linh so với thân thể nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, thế nhưng lại chỉ thuần túy là năng lượng chứ không phải thực thể, bởi vậy khi đối chạm không hề vang lên một tiếng va đập nào.

Ngoại hình chân linh màu đen cùng với Ngốc Thứ Lão Ma căn bản không chút khác biệt, sắc mặt tựa hồ càng dữ tợn hơn một ít. Khi tu vi đạt đến địa vương giai như Ngốc Thứ Lão Ma, nguyên linh đã lột xác biến đổi thành chân linh, tuy về chất có khác biệt cực lớn nhưng về thể lại không có bao nhiêu biến đổi.

Lúc này thân thể Ngốc Thứ Lão Ma ngoại trừ tản mát ra ngoài một chút nguyên cảm, còn biểu tình trên mặt lại như trống rỗng, nhân thần càng đỡ dần, phẳng phất như một thây xác không hơn không kém.

Chân linh màu đen tựa hồ đã biết đối phương sẽ dùng nguyên linh chống đỡ, một kích ngăn cản vừa rồi cũng không hề cảm thấy bất ngờ, lập tức gia tăng lực đạo và tốc độ.

Chỉ thấy một lớn một nhỏ, một đen một xanh lục, hai nguyên linh trước thiên linh cái của Lâm Khiếu Đường tiến hành kích đấu.

Bất quá chỉ trong chốc lát, chân linh màu đen của Ngốc Thứ Lão Ma cảm giác có điều không ổn. Chính mình không chỉ không có biện pháp nhanh chóng tiêu diệt một cái nguyên linh nho nhỏ, hơn thế nữa bản thân còn phải chịu một ít độc nguyên đang chậm rãi ăn mòn.

Chân linh màu đen của Ngốc Thứ Lão Ma lập tức hoảng hốt, mất đi ý niệm chiến đấu, chỉ thăm nghĩ mau mau quay trở về bản thể.

Không giống như thân thể của Ngốc Thứ Lão Ma, Lâm Khiếu Đường sau khi phóng xuất nguyên linh, biểu tình trên sắc mặt vẫn sáng ngời như cũ. Ánh mắt lấp lánh hữu thần, cảm giác như không hề có chuyện linh hồn xuất khiếu, đây chính là chỗ thật tốt của song nguyên linh.

Tiểu nhân ảnh màu xanh lục cao chừng hơn hai mươi thốn, có ngoại hình so Lâm Khiếu Đường giống nhau như đúc, lúc này sao có thể để hồ về rừng, đôi tay nhỏ bé màu xanh phóng ra một cỗ hấp lực cường đại, vững vàng không chế chân linh màu đen, khiến cho hoạt động của chân linh màu đen trở nên trì trệ, rồi không ngừng có độc nguyên tản mát ra ngoài. Nguyên linh màu xanh lục của Lâm Khiếu Đường tham lam hấp thu từng chút độc nguyên khiến cho năng lượng của chân linh màu đen không ngừng bị ăn mòn, dần dần uể oải.

Sắc mặt chân linh màu đen của Ngốc Thứ Lão Ma cực kỳ khó coi, nhưng cũng không phải là không có biện pháp, tổn thất về điểm độc nguyên này đối với hắn mà nói cũng không có gì đáng sợ, cùng lắm tu luyện lại vài năm là có thể bù đắp được, nhưng chung quy lại, tổn thất ngày hôm nay cũng cực kỳ thâm trọng.

- Đạo hữu, ngươi và ta vô oán vô cừ, không bằng dừng lại tại đây, liệu mạng lưỡng bại câu thương như này, thực không đáng à!

Dưới sự điều khiển của chân linh màu đen, Ngốc Thứ Lão Ma khàn giọng nói.

Lâm Khiếu Đường đã có sát tâm, đang muốn hạ sát thủ, cũng cảm ứng được phía chân linh màu đen tản mát ra một cỗ nguyên cảm cực kỳ quái dị.

‘Phong hồn địa tâm tỏa!’

Lâm Khiếu Đường thậm cả kinh, Ngốc Thứ Lão Ma đúng là đang muốn liều mạng, cá chết lưới rách. Một khi thi triển chiêu này, nguyên linh thi triển hầu như sẽ đem toàn bộ năng lượng bản thân hiện có, phong ấn lại nguyên linh của đối phương, nhập vào Vạn trượng thâm uyên, vẫn nghe đồn rằng, một khi tiến nhập vào địa tâm sẽ đình chỉ lại rồi từ nay trở về sau sẽ không bao giờ thấy ánh mặt trời.

Tuy Lâm Khiếu Đường có song nguyên linh, nhưng vô luận là chỉ tổn thất một cái, cơ hồ nguyên khí bản thân sẽ đại thương, tu vi đột nhiên giảm mạnh. Không có song nguyên linh làm hộ thuẫn, tu vi Lâm Khiếu Đường chỉ còn lại linh hồn giai sơ kỳ, càng không thể lấy tu vi linh hồn giai đấu chiến với địa vương giai mà vẫn bắt bại.

Bất quá dưới tình huống đang chiếm được ưu thế, cứ buông tay như vậy không khỏi khiến Lâm Khiếu Đường cảm thấy đáng tiếc.

Ngốc Thứ Lão Ma thấy đối thủ cả nửa ngày trời vẫn không đáp lời, trong lòng có chút lo lắng. Loại chiêu số như ‘Phong hồn địa tâm tỏa’ này, nếu không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ tự nhiên không thể dùng. Tuy rằng sẽ cho đối thủ bị trọng thương nhưng thương tổn của chính mình còn lớn hơn nữa, căn bản không khác gì đồng quy vu tận.

Thần thông đối phương thi triển ra, từ lâu đã khiến cho Ngốc Thứ Lão Ma buông bỏ ý coi thường.

Đã như vậy, chỉ có thể coi đối phương trở thành một đối thủ cùng cấp bậc mà nhìn, đâu còn dám sơ suất...Sự coi thường ban đầu cũng tự nhiên biến mất.

Bởi vậy đầu tiên giảng hòa với đối thủ, Ngốc Thứ Lão Ma cũng không cảm thấy nửa phần không hợp lý, một khi thực lực song phương tương đương, trong những tình huống thông thường đều thông qua đàm phán để giải quyết tranh chấp, có rất ít người nguyên dùng tính mệnh đem ra nói chuyện.

- Trước chính là bản tông chủ động động thủ trước, đã đắc tội, mong rằng đạo hữu không nên bắn khoan, bản tông chủ nguyện ý xuất ra một khóa trung phẩm tam cấp tăng nguyên đan bồi tội!

Ngốc Thứ Lão Ma ra giá nói.

Lâm Khiếu Đường cũng không muốn bức bách Ngốc Thứ Lão Ma, nhân tiện nói:

- Tại hạ đối với tăng nguyên đan không có bao nhiêu hứng thú. Nếu có thể cho tại hạ hai mươi cây 'Ngưng tửu tham', tại hạ không chỉ nguyện dùng vật ngang giá trao đổi, càng có thể khôi phục độc nguyên lực cho tông chủ.

Sắc mặt Ngốc Thứ Lão Ma lộ vẻ kỳ quái, 'Ngưng tửu tham' tuy rằng cực kỳ hiếm có nhưng tác dụng của bản thân nó cũng không nhiều, bởi vậy giá trị cũng không phải quá lớn, hầu như không có người nào hỏi thăm qua, so với tam cấp trung phẩm tăng nguyên đan còn thấp hơn nhiều.

Bất quá nếu đối phương đã yêu cầu, lúc này thăm nghĩ nhanh nhanh kết thúc cuộc chiến này nên Ngốc Thứ Lão Ma cũng không muốn suy nghĩ nhiều.

- Được, đạo hữu quả nhiên sáng khoái. Vậy thì chúng ta thu tay lại như thế nào?

Lâm Khiếu Đường khẽ gật đầu, hai người đều dùng nhãn thần trao đổi tin tức, rồi đôi bên cẩn thận thu lục. Càng toàn tâm đề phòng đối phương có điều gian trá, một khi phát giác, lập tức phản công.

Đàn đại ma thú trước tiên lui lại tiến vào trong đám mây đen, còn đàn Tham thị thú cũng lui trở về trong tay Lâm Khiếu Đường. Chùy thủ màu đen dưới sự không chế của Ngốc Thứ Lão Ma tỏa thành làn khói đen rồi biến mất, tử kim trường thương cũng trở lại trong đai lưng trữ vật của Lâm Khiếu Đường.

- Thu!

Ngốc Thứ Lão Ma khẽ quát một tiếng.

Một đen một xanh, một lớn một nhỏ, cả hai nguyên linh ngay trong tiếng quát cùng nhau thu tay lại, cấp tốc tiến nhập thân thể.

Lâm Khiếu Đường chậm rãi buông tử kim trường thương trong tay, Ngốc Thứ Lão Ma cẩn thận lui lại phía sau hơn mười trượng, ổn định thần thái rồi mới dần thu hồi "Thứ linh thuần" bảo hộ quanh người, hiển nhiên đối với vị thanh niên tu vi chỉ có linh hồn giai trung kỳ vẫn có chút kiêng kỵ.

- Khuôn mặt đạo hữu rất lạ, không biết từ khi nào Thiên Hà Tông lại có thêm một vị nguyên lão bản lĩnh như vậy?

Ngốc Thứ Lão Ma hỏi thêm tin tức, thái độ so với lúc mới xuất hiện khác biệt không biết bao nhiêu lần, thậm chí còn có điểm lấy lòng, tựa như có tâm ý kết giao.

- Hổ thẹn rồi, tại hạ chỉ là có chút tài mọn, so với Hưởng tông chủ còn cách rất xa!

Lâm Khiếu Đường cười nói.

Nguyên danh Ngốc Thứ Lão Ma là Hưởng Khôi Sơn, từ lúc thành danh đã rất ít dùng tới nguyên danh này, từ mấy trăm năm trước đã bị người đời quên lãng, cho dù có người biết được cũng không còn mấy ai, tu luyện giới chỉ biết được tới danh xưng Ngốc Thứ Lão Ma của lão mà thôi.

Lúc này nghe được danh xưng từ hồi tráng niên của chính mình, hai mắt Ngốc Thứ Lão Ma nheo lại, không tránh khỏi suy ngẫm. Lê nào người này cũng là lão quái vật cùng thời với mình ngày trước, hôm nay may mắn có được bí bảo bí pháp có thể khôi phục được dung mạo tráng niên ngày xưa?

Ngốc Thứ Lão Ma đúng là đã tự đa tâm, Lâm Khiếu Đường bất quá chỉ tìm đọc một vài điển cổ, đối với địa vị giai giả càng thêm chút lưu ý, ngay cả tính danh và một số chiến tích đều ghi nhớ lại, trong những người này tự nhiên có cả Ngốc Thứ Lão Ma.

- Đạo hữu không cần quá khiêm tốn, một hồi chiến đấu vừa rồi, lão phu đã thua nửa chiêu, nếu đạo hữu không muốn nhiều lời, lão phu tuy là người Ma tông nhưng so với mấy người tự coi chính đạo càng thêm giữ lời, hai mươi chu 'Ngưng tửu tham' hiện tại lão phu cũng không đưa ra được, một tháng sau hẹn đạo hữu tại Ma Thú Cung, lão phu sẽ vì người chuẩn bị thích đáng, chỉ cần đạo hữu tới là được.

Ngốc Thứ Lão Ma sáng khoái nói.

Có tin bay không? Lâm Khiếu Đường có chút đắn đo bất định, nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng không có gì cần e ngại, trên mặt nở nụ cười nói:

- Hướng tông chủ, vậy một tháng tới, tại hạ sẽ tới Ma Thứ Cung nhận vật, thuận tiện sẽ giúp Hướng tông chủ khôi phục độc nguyên lực, đến lúc đó gặp lại, cáo từ.

Lâm Khiếu Đường hóa thành một đạo tử mang hướng phía xa bay đi. Nhân thần Ngốc Thứ Lão Ma ngưng trọng, truyền âm nói:

- Đạo hữu lưu lại tính danh, bản tông chủ khi hồi tông sẽ dẫn dò đám tiểu bối tiếp đón cẩn thận.

Rất nhanh một đoạn truyền âm đáp lời được truyền lại:

- Lâm Khiếu Đường!

Ngốc Thứ Lão Ma nhíu đôi mày thật sâu, gần đến mức có thể chạm cùng một chỗ, vô luận có hồi ức thế nào, đối với cái tên này vẫn trống rỗng, căn bản trước đó chưa được nghe qua cái tên nào như vậy.

Nhìn thân ảnh Lâm Khiếu Đường biến mất tại chân trời, Ngốc Thứ Lão Ma có chút không cam lòng, nhưng cũng không biết làm sao, một vết máu từ khóe miệng chậm rãi trào ra ngoài, hiển nhiên lão đã bị nội thương.

- Thái Âm Thiên Quân, nhân tình đó lão phu cũng coi như trả lại cho người rồi, gã thanh niên cổ quái này nếu như lại tiếp tục ẩn nấp phía sau sẽ là một mối nguy hiểm rất lớn, hậu quả khó có thể tưởng tượng nổi, cho dù người có không lấy được vợ thì cũng chỉ là việc nhỏ, nếu Ma Tông thực sự tranh đấu lớn với Hiên Viên Tông mà nói, sợ là cái được không đủ bù đắp cho cái mất, lão phu lưu hán lại nửa canh giờ cũng coi như tận lực, đáng tiếc gần đây tu luyện có chút sai lầm, bằng không hôm nay nhất định phải cùng gã cổ quái kia chiến một trận thống khoái.

Ngốc Thứ Lão Ma quệt miệng, thân ảnh nhoáng lên, đã tiêu thất trong hư không.

Lâm Khiếu Đường thẳng bước Hiên Viên Tông, một đường phóng đi cực nhanh. Cùng Ngốc Thứ Lão Ma chiến đấu một hồi, lãng phí quá nhiều thời gian, nguyên lực toàn thân Lâm Khiếu Đường bành trướng, dùng tốc độ nhanh nhất phóng đi.

Khi tới gần Hiên Viên Tông đúng là đã cảm ứng được gần hai trăm cỗ nguyên cảm cường liệt, bốn phía Hiên Viên Tông an tĩnh vô cùng, cũng không có một chút dấu hiệu của trận đại chiến nào diễn ra.

Lâm Khiếu Đường phóng nguyên thức bao phủ một phạm vi lớn cũng không thu được chút kết quả nào, phẳng phất như căn bản không có bất luận chuyện gì phát sinh.

Nhìn cửa lớn Hiên Viên Tông gần ngay trước mắt, Lâm Khiếu Đường không có biện pháp tiến nhập. Trọng địa tông phái, trừ phi được mời, bằng không là không thể tùy tiện tiến vào, huống chi đã tới cấp bậc nguyên lão tông phái như Lâm Khiếu Đường, càng không thể tùy tiện đi vào môn phái khác, rất dễ bị người ta cho là cử chỉ khiêu khích.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường nóng như lửa đốt, nhưng chỉ có thể đè nén lại, chậm rãi đi tới đại môn Hiên Viên Tông thiết lập tại chân ngọn núi thật lớn.

Hai bên đại môn là hai tòa đại viện phòng, chính là cho những thủ vệ đệ tử lưu lại.

Đại môn được làm bằng cự thạch, cao lớn nguy nga, từng từng tại chân núi, đứng hai bên có bốn gã đệ tử, sắc mặt mỗi người đều hiện rõ vẻ nghiêm trọng, dường như vừa mới trải qua một hồi đại chiến.

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng hạ xuống đất, thần tình của một gã đệ tử đứng phía trước khẩn trương quát lớn:

- Người tới là người phương nào? Chẳng lẽ không biết đây là trọng địa môn phái sao, mau mau rời đi!

Lâm Khiếu Đường phát giác phản ứng của tên đệ tử này rất nghiêm trọng, cũng không tức giận, chậm rãi nói:

- Tại hạ là Vạn Sơn nhân sĩ, bận việc môn phái đi qua nơi này, cảm ứng được một cỗ ám nguyên khí cường liệt nên lo lắng đi tới kiểm tra, không biết quý phái có vị trưởng lão nào ở đây?

Tên đệ tử vừa rồi khấn trương thái quá còn định nói cái gì nữa, thì bị một gã đệ tử khác phía sau đẩy xuống, khuôn mặt vài tên đệ tử khác cung kính nhìn Lâm Khiếu Đường, bọn họ đã cảm giác được nguyên cảm cường liệt phát ra từ trên người vị thanh niên này từ lâu.

- Tiền bối, xin chờ vân bối vào trong thông báo một tiếng!

Một gã đệ tử khác sau khi thi lễ liền chạy về biệt viện gần đó.

Chỉ chốc lát gã đệ tử đó đi theo một lão giả mặc đạo bào màu trắng đi ra, sắc mặt lão giả này hồng nhuận, tóc hoa râu, tu vi đã đạt tới đại sư giai trung kỳ.

Lão giả vừa tới nhìn thấy Lâm Khiếu Đường, nhất thời trên mặt lộ vẻ kinh hãi, tỉ mỉ quan sát vị thanh niên trước mặt có vẻ không thể tưởng tượng được. Tuy là không lâu trước có nghe được một ít chuyện về vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông mới nhậm chức, nhưng tận mắt nhìn được vẫn không thể kìm nổi kinh ngạc vạn phần.

323. Chương 321: Đắt Khách! Nguyên Mạo!

Nhìn vị thanh niên trước mắt bất quá mới chỉ hai năm hai sáu nhưng tu vi đã đạt đến linh hồn giai, đôi mắt lão giả lóe lên một tia không thể tin tưởng được. Bất quá trên người vị thanh niên này mặc Thiên Hà lam bào, đeo Hà tinh ngọc quải bội, chính là những tín vật của nguyên lão Thiên Hà Tông hàng thật giá thật. Bởi vậy sự kinh ngạc trong mắt lão giả dường như chỉ hiện lên trong chớp mắt rồi lập tức cung kính vạn phần, thi lễ nói:

“Vân bối Thượng Vân, trưởng lão Vân Tiêu Phong Hiên Viên Tông xin chào tiền bối, không biết tiền bối đến bản phái có chuyện gì quan trọng?”

Vân Tiêu Phong? Trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên một tia rung động. Chẳng lẽ là Vân Tiêu Điện ngày trước chuyển biến thành? Cái tên Thượng Vân này tựa hồ có chút quen thuộc, trước đây khi còn tại Hiên Viên Quốc, Lâm Khiếu Đường mơ hồ nhớ Vân Tiêu Điện có một vị trưởng lão tên là Thượng Vân.

Lâm Khiếu Đường nhanh chóng đánh giá lại lão giả, thản nhiên nhận lễ của đối phương rồi hỏi:

“Quý phái có phải vừa mới bị Ma Tông quấy nhiễu?”

Thượng Vân trưởng lão do dự một hồi nói:

“Bản phái đúng là cùng với Ma Tông có vài điểm xung đột nhỏ, hiện tại đã giải quyết xong, làm phiền tiền bối quan tâm!”

Nhân thần Lâm Khiếu Đường lay động, muốn hỏi thêm nhưng lời vừa đến cửa miệng lại nuốt trở vào, hỏi thêm nữa lại quá đường đột rồi phát sinh hiểu lầm, lúc này trên dưới Hiên Viên Tông mỗi người đều đang lo lắng chờ đợi nên phi thường miễn cảm. Sắc mặt hòa hoãn nói:

“Quý phái vô sự là tốt rồi, nếu là gặp phải Ma Tông làm loạn, quý phái nếu cần cứ thông tri cho chính đạo đến trợ giúp, các môn phái khác không dám nói, nhưng Vạn Sơn Thiên Hà Tông nhất định sẽ đến tương trợ.”

Thượng Vân nghe được lời này vô cùng cảm động. Lúc này Hiên Viên Tông bốn bề thụ địch, hiểm nguy trùng trùng, bỗng nhiên xuất hiện một vị có tu vi không kém cạnh các vị nguyên lão nói ra lời đầy thành ý, khiến cho tâm tình trưởng lão Thượng Vân đang khấn trương được ổn định lại không ít, lập tức thi lễ nói:

“Đa tạ tiền bối, vân bối nhất định nói rõ với các vị nguyên lão bản phái về ý nguyện của tiền bối.”

Nói ra những lời hứa hẹn đủ sức động lòng người, thế nhưng ngay cả như vậy vị Thượng Vân trưởng lão này vẫn như trước không hề mời Lâm Khiếu Đường tiến vào trong môn phái để ngồi lại đàm đạo.

Lâm Khiếu Đường tính toán thất bại, không khỏi có chút tiếc nuối, xem ra lúc này Hiên Viên Tông đang đề phòng cực kỳ sâm nghiêm, đơn giản sẽ không cho ai tiến nhập, bản thân nói muốn tiến nhập sợ là không có nhiều khả năng, chỉ có thể nghĩ đến biện pháp khác.

Lâm Khiếu Đường nóng lòng liếc mắt về phía sơn môn xa xa, nói thêm vài câu hàn huyên liền cáo từ. Thượng Vân trưởng lão vẫn duy trì thái độ cung kính, hiển nhiên đối với vị cường giả linh hồn giai này cực kỳ kính trọng.

Vô ích trở về, Lâm Khiếu Đường không cam lòng, thế nhưng xông thẳng vào nhất định là không thể được, chỉ có thể tìm hiểu tin tức từ những môn hạ khác của Hiên Viên Tông mà thôi.

Hiện tại, những thành thị lớn nhỏ tại Nam Xuyên Giới đều thuộc về các môn phái quản hạt, những thành thị thuộc quyền quản hạt của các môn phái này nghiêm nhiên trở thành nơi những người bình thường tụ tập tránh gió. Tại thời buổi rối loạn này, phàm nhân tuy là một quần thể khổng lồ nhưng lại vô cùng yếu nhược, còn các tu luyện giả lại giống như những hòn đá tảng vững chắc che mưa che gió, phàm nhân lui tới tìm kiếm sự che chở cũng không có gì quái lạ.

Kỳ thực, đối với những phàm nhân, các môn phái cũng không đặt tâm tư nhiều lắm, dành cho họ một ít bảo hộ cũng không đáng gì nhiều. Đại đa số thời gian những phàm nhân chỉ lo vui vầy, chăm lo sinh hoạt của bọn họ nên không ảnh hưởng gì nhiều.

Các môn phái tu luyện lại càng không phân tán tinh lực đi quản lý, nhiều nhất chỉ có một vài gia tộc tu luyện tự cho là đúng đi quản hạt một phạm vi, tư nguyên thổ địa từ trước cho tới giờ vẫn là đối tượng để mọi người cạnh tranh, là những đối tượng thuộc tầng chót trong tu luyện giới, các gia tộc tu luyện tự nhiên không thể cùng các môn phái phát sinh tranh chấp, chỉ có thể trước mặt đám phàm nhân phát uy kiếm lời.

Hiên Viên Tông tuy là môn phái mới được phát triển, đặt trên phiên đại lục lớn thuộc Nam Xuyên Giới cũng không được tính phi nhiêu gì, nhưng đây chỉ là trong mắt tu luyện giả nhìn vào, còn nếu đối với phàm nhân mà nói, một phiên địa vực rộng lớn này đã là nơi cư trú rất tốt rồi.

Huống chi Hiên Viên Tông ngày trước dời qua đây cũng mang đến rất nhiều quốc dân Hiên Viên Quốc, dưới sự trợ giúp của môn phái họ đã tái thành lập không ít thành trì, bởi vậy trong phạm vi Hiên Viên Tông quản hạt, lớn nhỏ cũng có tới hơn năm mươi thành thị, đó là còn chưa tính tới các vùng thôn trang cùng tiểu trấn, tại toàn bộ Nam Xuyên Giới, lượng nhân khẩu tính là đông đảo nhất, chỉ tiếc trong những thành thị này, số lượng gia tộc tu luyện cũng không nhiều, đặc biệt tại một vài siêu cấp gia tộc tu luyện lâu đời lại càng thiếu những tộc nhân còn tráng niên có được thiên phú tu luyện dị bẩm.

Bởi vậy nhìn như một quần thể tu luyện khổng lồ, lại bởi vì khuyết thiếu gia tộc gia tộc mà trở thành có nhiều nhưng không chất. Nhân số có nhiều đến vậy đi nữa cũng là vô dụng thôi.

Lâm Khiếu Đường cất trang phục chuyên dụng của nguyên lão Thiên Hà Tông là Thiên hà lam bào cùng quả bội, thay vào đó là thanh bào bình thường mà hắn vẫn mặc. Tại phụ cận Hiên Viên Tông nhắm thẳng hướng một tòa thành trì tương đối quy mô tiến vào.

Vốn Lâm Khiếu Đường có ý định dừng lại đây vài ngày, tìm hiểu một ít tin tức về Hiên Viên Tông, thế nhưng khi hắn vừa mới tới cửa thành, lập tức đập vào mắt ba chữ thật lớn, khiến phiên muộn trong lòng không khỏi nổi lên.

Tân La Thành!

Nơi này là Nam Xuyên Giới, không phải là Hiên Viên Quốc. Hôm nay Hiên Viên Quốc đã sớm trở thành một bộ phận của Đại Hạ Quốc, mà thành thị mà cả tuổi thơ mình trải qua hiện cũng trở thành một thành thị của Đại Hạ Quốc.

Lâm Khiếu Đường nhìn lên ba chữ bất mắt ngoài cửa thành, bỗng nhiên trong lúc đó nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia. Sau một hồi thất thần, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Lẽ nào thành trì được kiến lập mới vẫn xây dựng dựa theo thành thị ngày trước bố trí qua đây? Lâm Khiếu Đường suy đoán, nếu là như vậy, Lâm gia tại Tân La Thành chỉ cần không có bị diệt vong, có phải cũng là ở trong thành này hay không?

Khi ý niệm này thoáng hiện lên trong đầu Lâm Khiếu Đường, sâu tận đáy lòng lặng lẽ mọc lên một cỗ tình tố nhân nhật, hồi tưởng lại tình cảnh bản thân ngày đó bị trục xuất khỏi tộc môn, phảng phất chỉ mới như ngày hôm qua, tất cả đều rõ ràng chân thực. Mới đó, chỉ một thoáng qua, rốt cuộc nhiều hay ít mấy chục năm qua, chính bản thân Lâm Khiếu Đường cũng khó nói lên lời.

Lắc mình một cái, Lâm Khiếu Đường đã tiến vào trong thành. Nhai đạo được bố trí y chang như chưa hề biến đổi, tất cả vẫn y chang ngày nào, một đường đi tới đều quen thuộc như khi xưa. Thế nhưng trong mắt Lâm Khiếu Đường thoáng chốc lại mang vẻ mới mẻ.

Mặt tiền một cửa hàng quen thuộc xuất hiện ngay trước mắt Lâm Khiếu Đường, nơi này ngày trước chính là của Nhất Dao Môn, đáng tiếc Nhất Dao Môn đã không còn tồn tại nữa, thay vào đó chính là một tòa trà lầu bình dân.

Lâm Khiếu Đường nhìn đại môn quen thuộc đang mở rộng mà hơi chút cảm khái, đúng lúc này, một cỗ lực lượng cực lớn đột nhiên ập đến, theo đó còn có những tiếng quát tháo vang lên:

“Tránh ra, tránh ra, đừng có ngồi chồm hổm như đang đi nhà xí như vậy, lỡ mà ông chủ ta bắt được, người có khó mà dậy nổi.”

Một gã tráng hán quát lớn rồi đẩy Lâm Khiếu Đường sang một bên. Trong nháy mắt bị xô đẩy, rất may Lâm Khiếu Đường đã kịp thu lực, bằng không chỉ cần một chút hộ thể chân khí liền có thể cướp đi tính mệnh của hán tử kia.

Tráng hán trừng mắt liếc Lâm Khiếu Đường, lập tức cũng đem những người khác tránh sang một bên, không cho tùy ý đi lại, chỉ chốc lát xa trên nhai đạo đã truyền đến từng trận tiếng vó ngựa phi nhanh. Ba đầu Thất đà mã thú đang phi như bay mà tới, ngồi trên thân chúng phân biệt là hai nam một nữ, sắc mặt cả ba người đều đang nghiêm trọng, sau ba người đều đeo thêm những bao bố rất lớn.

“Ai, nghe nói lão tổ Lâm gia sắp chống đỡ không được nữa đúng không?”

Một gã bán hàng rong đứng bên đường hiếu kỳ hỏi.

“Đúng vậy, nửa năm trước có một đầu cừu giai yêu thú đánh loạn đả thương vô số người, lão tổ Lâm gia xuất thủ. Tuy là đánh chết con súc sinh kia, nhưng chính mình cũng thụ trọng thương, sợ là không chống được nữa.”

Một gã cùng đứng bên đường tiếc hận nói.

“Lão tổ Lâm gia nếu thực không may có vấn đề gì, đám sơn tặc phụ cận còn không đem Tân La Thành chúng ta diệt sạch hay sao?”

Một gã khác vừa mới bước ra khỏi trà lầu, nghe được cuộc nói chuyện liền lắc đầu nói.

“Sơn tặc thì thành vệ binh vẫn còn có thể chống đối được, nếu là một hai gã tán tu Ma Tông, toàn bộ Tân La Thành sợ là thành địa ngục nhân gian mất, chúng ta hãy cứ vững tai chuẩn bị nghe tin xấu đi, nếu Lão tổ Lâm gia thực sự ngã xuống, chúng ta cũng nên dọn nhà đi là vừa.”

Tại đầu quan đạo, một gã qua đường vừa đi đến tiếp lời.

Ba người cũng không có phát hiện, một vị thanh niên mặc thanh bào vừa mới đứng cạnh đó không xa, trong lúc hoảng loạn đã biến mất không thấy.

Lâm phủ hiện tại cùng với vị trí ngày trước đồng dạng, chỉ là không hề có mảnh đất phía hậu sơn, cũng không có tung tích của phế được phòng. Thành thị có thể rạp khuôn theo mô phỏng, thế nhưng hoàn cảnh địa lý còn phải nhìn theo thiên ý rồi.

Đối với cách cục phòng ốc tại Lâm phủ, Lâm Khiếu Đường tự nhiên rất hiểu rõ, lấy tu vi của hán tử nếu là không muốn bị người phát hiện, coi như có đứng ngay trước mặt thì đám người ở đây cũng khó phát hiện ra.

Sau khi tiến nhập Lâm phủ, Lâm Khiếu Đường thẳng hướng từ đường Lâm gia đi tới, đối với chỗ ở của bản thân ngày trước cũng không hề hứng thú, hán tử chỉ là muốn nhìn một chút, những năm loạn lạc gần đây, Lâm gia đã chết đi bao nhiêu người.

Cẩn thận tính ra, Lâm Khiếu Đường ly khai Lâm gia đã hơn bảy mươi năm. Nhân sinh thất thập cổ lai hy, đối với tu luyện giới mà nói, bảy mươi năm cũng không thể tính là dài, nhưng đối với giới phàm tục thì lại chính là cả một đời người.

Đi tới từ đường, Lâm Khiếu Đường lập tức buông thần thức tìm kiếm, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương, cũng không hy vọng thấy những cái tên quen thuộc, tuy biết sinh tử chính là quy luật tự nhiên không thể ngăn trở, nhưng xuất phát từ tình cảm cá nhân, Lâm Khiếu Đường vẫn hy vọng không nhìn thấy những cái tên mà mình thân thuộc.

Ngoại trừ những vị trưởng lão Lâm gia ngày trước, Lâm Khiếu Đường không thấy những cái tên khác mà hẳn nhận biết, tâm tình tuy ổn định hơn rất nhiều nhưng lại có chút kỳ quái. Tỷ lệ tử vong như vậy thực sự là rất thấp, trải qua sự ác liệt của chiến tranh cũng không thấy tổn thương quá nhiều, như vậy cũng đủ để nói lên sự ngoan cường của một vài thế hệ Lâm gia.

Ra khỏi từ đường, Lâm Khiếu Đường liền đi tới nơi ở của mình ngày xưa, nhất thời bị sự bài trí xa hoa làm cho hoảng sợ. Chỗ ở ngày trước khi mình còn lưu lại không thể như thế này, đơn sơ đến cả con chuột cũng chẳng buồn chạy qua.

Nguyên bản chỉ là một khoảng sân bị lãng quên, lúc này lại đủ các loài hoa tiên diễm đua sắc, cùng một vài bồn cảnh, nơi trung tâm còn một hòn giả sơn, phối hợp với những dòng nước chảy róc rách trên dưới, một nơi cư trú như vậy quả thực cực kỳ thích ý.

Cửa phòng cũng không khép kín, Lâm Khiếu Đường bước vào trong liền lập tức cảm nhận được một cổ u hương thanh nhã, phòng của chính mình năm xưa, hôm nay lại trở thành một khuê phòng nhi nữ, hơn nữa lại được bài trí cực kỳ đẹp đẽ.

Cả gian phòng được trang sức hoa lệ, thế nhưng những dụng cụ trong phòng lại không chút cải biên so với ngày trước Lâm Khiếu Đường còn lưu lại. Tất cả vẫn như cũ. Tựa hồ chủ nhân hiện tại của gian phòng đối với vị nguyên chủ nhân ngày trước cực kỳ kính trọng.

Khóe miệng Lâm Khiếu Đường không tự chủ được hơi nhếch lên, một đoạn tình cảnh cứ tự nhiên mà trôi qua trước mắt.

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, cùng với đó còn có một lời đối thoại.

“Lão tổ tông thực sự không chống được nữa sao?”

Sắc mặt Lâm Hậu Sơn ửng đỏ nhìn Lâm Hạo vừa mới trở về từ hậu viện hỏi. Lâm Hạo thở dài nói:

“Tình hình lão tổ tông thực sự không được tốt, gia chủ cùng mấy trưởng lão cũng đã hết đường xoay sở, cho dù giữ lại được tính mệnh, chỉ sợ nguyên khí cũng đại thương, ta vừa mới nhìn thấy tóc lão tổ tông đã đổi màu bạc.”

“Cái gì? Đổi màu bạc? Lão tổ tông không phải là ...tóc vẫn đen sao?”

Lâm Hậu Sơn không thể tin được kêu nhỏ.

“Có thể là do thụ thương động vào nguyên khí, khiến thọ nguyên bị tổn hại. Lão tổ tông trước nhìn vẫn như một vị trung niên, nay nhìn qua lại giống như một lão thái bà tuổi độ thất tuần.”

Lâm Hạo bắt đầu dĩ nhiên nói.

Lâm Hậu Sơn hạ thấp thanh âm nói:

“Được liệu trân quý chúng ta lặn lội đường xa mang về cũng không dùng được sao?”

Đưa ra một bộ không quá hi vọng, Lâm Hạo nói:

“Mấy trưởng lão cùng tộc trưởng còn đang điều phối, bất quá tựa hồ cũng không có nhiều tác dụng.”

“Hai người các người đừng có nói lời xui xẻo vô dụng trước mặt ta. Lan trưởng lão không phải đã nói, ngày trước có một vị biểu thúc công lưu lại cho nàng một hoàn ‘Hồi linh đan’ sao!”

Một thiếu nữ diện trừu y màu lục nhạt từ hậu viện đi ra, vừa thấy hai người Lâm Hậu Sơn cùng Lâm Hạo đang không còn tín tâm liền làm bộ đáng tức giận nói.

Nhân tình Lâm Hạo bỗng nhiên sáng ngời nói:

“Đúng rồi, gia gia ta cũng từng nói như vậy, người đã từng được Khiếu Đường tam gia gia lưu lại một hoàn ‘Bổ thần đan’ cực kỳ trân quý, nếu đã vậy không bằng cứ lấy ra đưa cho lão tổ tông phục dụng đi.”

324. Chương 322: Biểu Cửu Công Thần Bí

Nghe được lời của thiếu nữ cùng Lâm Hạo, trên mặt Lâm Hậu Sơn hiện ra vẻ hiều kỳ:

“Các người đang nói tới vị Khiếu Đường tam gia gia rốt cuộc là thần thánh phương nào? Thành viên thể hệ trước của gia tộc tựa hồ đều kính trọng vô cùng, như thế nào mà chúng ta lại chưa từng được thấy qua? Lẽ nào tuổi trẻ mệnh bạc rồi sao?”

Lâm Hạo khinh bỉ nhìn Lâm Hậu Sơn nói:

“Biểu đệ, người không nên gọi theo ta là tam gia gia a, người phải gọi là biểu cửu công mới đúng!”

Lâm Hậu Sơn khoát khoát tay nói:

“Kêu thế nào cũng như nhau, nói chung cùng là tiểu bối chúng ta hướng tới trưởng giả là được.”

Lục y thiếu nữ tức giận liếc mắt nhìn Lâm Hậu Sơn nói:

“Không thể hồ ngôn loạn ngữ như vậy được, Lâm Hạo là vì gia gia của hắn cùng Khiếu Đường biểu cửu công vốn là huynh đệ nên hắn mới gọi gia gia. Ta nghe bà ngoại có nói người cùng với Khiếu Đường biểu cửu công là biểu huynh muội nên ta mới gọi biểu cửu công, bà ngoại Hậu Sơn biểu ca người cùng với bà ngoại ta lại là thân sinh tỷ muội, bởi vậy người cũng phải kêu biểu cửu công mới đúng.”

Lâm Hậu Sơn hiện rõ bộ dáng bại trận nói:

“Được rồi, ta nhận sai là được chứ gì! Hai người các người cứ thích quở trách ta. Ai, được rồi, cho ta hỏi lại một lần nữa, vị Khiếu Đường biểu cửu công này rốt cuộc là thần thánh phương nào đây?”

Lâm Hạo suy nghĩ một chút rồi nói:

“Ta nghe gia gia nói. Ngày trước Khiếu Đường tam gia gia đã cứu mạng của người, nếu như không phải có Khiếu Đường tam gia gia mà nói, người không thể sống cho tới ngày hôm nay, càng không có được tu vi sự giai như bây giờ.”

Lục y thiếu nữ cũng gật đầu nói:

“Bà ngoại Vũ Nhàn cũng nói như vậy, người có nói cả gia tộc ngày trước nếu không phải nhờ biểu cửu công mà nói, rất có thể không còn tồn tại từ lâu rồi.”

Trong mắt Lâm Hạo toát lên một tia sùng bái, nói:

“Có người nói, y thuật của tam gia gia kỳ lạ tân kỳ, gia gia cũng nói trên đời này không có quái bệnh nào, không có kỳ độc nào có thể khiến tam gia gia bó tay! Người chính là đương thế kỳ tài!”

Lâm Hậu Sơn bĩu môi nói:

“Nếu lợi hại như vậy, công lao lớn như vậy, trong gia tộc từ đường như thế nào lại không có bài vị của vị biểu cửu công này?”

Lục y thiếu nữ không quá khẳng định trả lời:

“Vị biểu cửu công này còn chưa hẳn đã mất!”

Lâm Hậu Sơn lập tức nói:

“Chưa mất có sao lại không thấy xuất hiện trong gia tộc?”

Lâm Hạo bỗng nhiên nghĩ tới điều gì nói:

“Trước đây gia gia ta đã từng nhắc qua, tam gia gia chính là bị lão tổ tông trục xuất khỏi gia môn, dường như là do xúc phạm phải một vài tộc quy phi thường trọng yếu.”

Lâm Hậu Sơn đối với vị trưởng bối đầy tính truyền kỳ này vẫn luôn cực kỳ hứng thú, từ lúc còn nhỏ tuổi vẫn thường nghe các vị trưởng bối trong gia tộc giảng thuật về những cổ sự anh hùng của vị biểu thức công này, phảng phất giống như nói về một vị thần minh vậy, đến ngay cả tộc trưởng cùng các vị trưởng lão đối với vị biểu thức công đều không ngớt sùng bái, coi như chỉ cần vị biểu thức công này vừa xuất hiện liền có được vị trí giống như lão tổ tông vậy.

“Nếu vị Khiếu Đường biểu cửu công đối với gia tộc đã có công hiển nhiều như vậy, cho dù có chẳng may phạm phải quy điều cũng không đến mức bị trục xuất khỏi tộc môn a, tộc nhân lợi hại như vậy sao có thể nói đánh đuổi là đánh đuổi cho được?”

Lâm Hậu Sơn phảng phất như bị trúng mê, tiếp tục hỏi.

“Bà ngoại ta nói, Khiếu Đường biểu thức công kỳ thực không phải bị lão tổ tông đuổi đi, lão tổ tông lúc đó chỉ là muốn cho biểu cửu công có thể phát triển xa hơn, lưu lại trong vòng tộc môn chỉ làm lãng phí tài năng độc nhất vô nhị của biểu cửu công mà thôi.”

Lục y thiếu nữ nói ra thuyết pháp bất đồng.

“Không phải là tinh thông y thuật sao, cái này cũng được tính là độc nhất vô nhị? Cho dù y thuật có là thiên hạ đệ nhất, có thể diệu thủ hồi xuân, không có thực lực cường đại làm hậu thuẫn, ra ngoài chẳng phải để người ta tùy tiện khi dễ sao!”

Lâm Hậu Sơn có điểm không rõ.

“Gia gia nói khi đó ngoại trừ lão tổ tông, Khiếu Đường tam gia gia chính là đệ nhất nhân trong gia tộc. Lúc đó còn cùng một vị đạo chức giả cực kỳ lợi hại đại chiến tới ba trăm hiệp, tuy không bắt được đối phương, nhưng thực lực đã rất kinh khủng rồi.”

Lâm Hạo cực lực tôn sùng nói.

Lâm Hậu Sơn cũng không cho là vậy nói:

“Gia gia người cùng vị biểu cửu công có quan hệ không tầm thường, bình thường nói chuyên sợ sẽ thêm vào không ít cảm tình cá nhân, ta xem hẳn là như vậy rồi.”

Lâm Hạo hơi chút bất mãn, còn muốn nói gì đó nhưng khuôn mặt lục y thiếu nữ đã tràn ngập u sầu đáp lại:

“Nếu như biểu cửu công còn tại thế thì tốt rồi, có hẳn chắc chắn sẽ có biện pháp cứu trị cho lão tổ tông.”

Đúng lúc này một đạo thân ảnh cao lớn từ một gian phòng trong nội viện chạy ra, thần sắc có chút khẩn trương, lục y thiếu nữ thấy được cảnh này cảm giác có điều không ổn, vội kêu lên:

“Mãnh trưởng lão, lão tổ tông thế nào rồi?”

Người kia có vóc dáng lực lưỡng, mặc dù ăn mặc vải bố y nhưng vẫn có thể nhìn rõ ràng từng đường viền cơ nhục, dáng người chân chất nhưng đôi mắt cũng lấp lánh hữu thần, nghe được câu hỏi của thiếu nữ, hán tử khô ngô vẫn không ngừng bước, nhìn lướt qua ba người rồi nói:

“Đi theo ta.”

Nói đến cũng lạ, hán tử lực lưỡng nhìn qua không quá bốn năm mươi tuổi, hẳn là một vị trung niên nhân, lục y thiếu nữ lại kêu người này là gia gia, hơn nữa cả ba người tại Lâm gia có địa vị cực cao, khi nhìn thấy người này trên mặt lại ngập tràn kính ý, còn có cả một tia sợ hãi mơ hồ.

Hán tử lực lưỡng một đường thẳng hướng hậu viện đi tới, ba vị thanh niên theo phía sau, tâm tình hỗn loạn lo lắng nhưng cũng thêm rất nhiều phân nghi hoặc.

Lâm Hậu Sơn rồi cuộc nhện không được hỏi:

“Mãnh trưởng lão, lão tổ tông người...”

Cước bộ của hán tử lực lưỡng nhanh như lưu tinh, không đợi Lâm Hậu Sơn nói xong liền trả lời:

“Lão tổ tông lần này thực sự nguy kịch rồi, đầu Cửu cực hắc bức thú kia quả nhiên lợi hại!”

Lục y thiếu nữ vừa nghe lời này liền nóng nảy:

“Lẽ nào đây là muốn đi từ đường lập bài vị?”

Hán tử lực lưỡng thở mạnh một hơi, nói:

“Xúi quẩy, ai nói muốn đi lập bài vị, Tình Hàm nha đầu người đừng có nói bậy, không thì đừng trách ta nghiêm phạt.”

Tuy là bị răn dạy, Lâm Tình Hàm cũng thở dài một hơi, lại không hiểu hỏi tiếp:

“Nếu không phải lập bài vị, đi đến từ đường làm cái gì? Lão tổ tông đang trong tình huống nguy hiểm như vậy, chúng ta hẳn là nhanh nên nghĩ biện pháp mới đúng.”

Mắt hán tử khôi ngô nhìn hướng từ đường cách đó không xa nói:

“Có một phương thuốc ‘Khử độc đan’ vẫn được lưu truyền cung phụng tại trong từ đường, lúc này không thể không lấy ra dùng tới một chút.”

Lâm Hậu Sơn không lý giải nổi hỏi:

“Thế nào lại không sớm dùng? Còn muốn chờ tới tận bây giờ?”

Hán tử khôi ngô không nói gì, trực tiếp đi vào trong từ đường, ba vị thanh niên cũng theo đó đi vào. Căn phòng này được Lâm gia đặt làm từ đường, diện tích tự nhiên không nhỏ, lượng bài vị cũng rất nhiều, ngoài đó ra còn có một vài họa tượng cùng di vật đặt ở bên trong.

Sau một hồi tìm kiếm, hán tử khôi ngô rốt cuộc ngừng lại tại trước một bức họa tượng được đặt khá cao, không kìm được kích động lẩm bẩm nói:

“Tìm được rồi, tìm được rồi!”

Ba vị thanh niên đều hiếu kỳ bước tới, nhìn lên bức họa, cả ba không nhận ra được người trong bức họa là ai, phía trước bức họa cũng không đặt bài vị, theo lý thuyết những bức họa được đặt tại đầu đều là những bức di ảnh, tương ứng với nó còn có một pho tượng bài vị, bên trên sẽ khắc lại tính danh tuổi tác, địa vị của tộc nhân đó trong gia tộc.

“Mãnh trưởng lão, bức họa tượng này chính là họa tộc nhân Lâm gia sao? Ta thế nào cho tới bây giờ lại chưa từng thấy qua, cũng không nghe nói đến? Chẳng lẽ là một vị tiên bối tổ tiên từ mấy trăm năm trước?”

Lâm Tình Hàm hiếu kỳ hỏi.

Hán tử lực lưỡng nâng niu vuốt ve bức họa, trên khuôn mặt vuông vức uy vũ lộ một vẻ chân chất:

“Ngày trước hẳn chính là một tộc nhân của Lâm gia, cũng chính là Khiếu Đường biểu cữu công của các người!”

Ba vị thanh niên nhất thời lộ vẻ kinh sắc, tỉ mỉ quan sát lại nhân ảnh trong bức tranh, muốn xem xem một vị được coi như thần nhân trong gia tộc có chỗ nào bất phàm, thế nhưng xem đi nhìn lại một hồi cũng không phát hiện ra chỗ nào đặc biệt, bất quá chỉ là bức họa một mao đầu tiểu tử mà thôi.

“Mãnh trưởng lão, Khiếu Đường tam gia gia đã ly khai gia tộc từ khi còn rất trẻ sao?”

Nhìn lên dung mạo vô cùng trẻ tuổi của người trong bức họa, Lâm Hạo vô thức hỏi.

Hán tử khôi ngô gật đầu, sau đó rồi lại lắc đầu, cũng không có trả lời vấn đề này, chỉ chậm rãi lật phía sau bức họa, từ bên trong khung bức họa lấy ra một cuộn vải nhỏ, bên trên vẫn mơ hồ tản ra một tia nguyên khí, tựa như được một tiểu kết trận tiền hành bảo hộ vậy.

Hán tử khôi ngô cực kỳ cẩn thận đem cuộn vải để vào trong lòng, sau đó dùng tay áo tỉ mỉ lau khung ảnh, rồi lại cẩn cẩn dục dục đem bức họa treo lại như cũ, lúc này mới an tâm xoay người lại nói:

“Phương thuốc đã lấy được rồi, còn phải đi tới viện phòng của Lan trưởng lão, nơi đó còn lưu giữ một vài dược liệu cùng đan hoàn!”

“Lan trưởng lão sẽ cùng lão tổ tông thấu nguyên liệu thương sao?”

Sắc mặt Lâm Tĩnh Hàm lo lắng hỏi.

“Lão tổ tông trùng phải Hắc bức độc chương, hiện tại chỉ có Lan trưởng lão cùng tộc trưởng liên thủ thâm nguyên mới có thể ổn định độc thể.”

Hán tử khôi ngô vừa nói chuyện, cước bộ cũng không ngừng gia tăng.

Nghe được tiếng bước chân cùng lời đàm thoại đã dần kéo tới, thân hình Lâm Khiếu Đường vẫn bất động, trên mặt lại càng lộ ra nét chờ mong.

Chỉ chốc lát, một gã trung niên hán tử dẫn theo ba gã thanh niên đi đến, bốn người đầu tiên là sừng sốt, tiếp theo đó, biểu tình ba gã thanh niên nhất thời lạnh như sương, ngẫm hiểu ý nhìn nhau rồi cả ba đem người xâm nhập bao vây lại, Lâm Tĩnh Hàm quát lớn một tiếng:

“Cuồng đồ lớn mật, lại dám xông vào trọng địa gia tộc, người có biết gian phòng này là của ai không?”

Lâm Khiếu Đường mỉm cười đánh giá thiếu nữ đang chỉ kiếm thẳng vào chính mình, nét tươi cười trên mặt dần chuyển thành kinh ngạc, nhẹ giọng nói:

“Y hệt, quá giống nhau!”

“Không được hồ ngôn loạn ngữ, nói mau, xâm nhập bản gia tộc, rắc tâm điều gì?”

Lâm Tĩnh Hàm tự nhiên nghe không rõ, lần thứ hai quát lớn.

“Tiểu tử, người nếu không nói, đừng trách dưới kiếm chúng ta không có mắt!”

Lâm Hậu Sơn đứng một bên hét lớn theo.

“Làm càn!”

Đột nhiên từ phía sau ba người truyền đến một tiếng hét lớn!

“Tất cả nhanh buông kiếm cho ta!”

Hán tử lực lưỡng đang cố gắng áp chế tâm tình kích động, quát lớn một tiếng.

Ba vị thanh niên nhất thời có chút luống cuống khó hiểu, quay đầu lại nhìn hán tử lực lưỡng, rồi đây đó lại nhìn lẫn nhau, hiển nhiên không biết làm sao cho phải.

Ba vị thanh niên nhìn lại phía gã xâm nhập, vẫn thấy nụ cười tươi thủy chung hiện trên khuôn mặt, điều này càng làm cho bọn họ nghi hoặc khó giải thích cho được.

“Thấy biểu cửu công còn không mau quỳ xuống cho ta!”

Một thanh âm uy mãnh lần thứ hai vang lên.

Ba vị thanh niên lúc này hoàn toàn hồ đồ mất rồi, vẻ lạnh lùng tức giận trước đó sớm đã không còn, thay vào đó lúc này chỉ còn lại sự kinh ngạc cùng khó hiểu vô cùng.

“Đại ca!”

Hán tử khôi ngô rốt cuộc không khống chế được thân mình, “phốc” một tiếng quỳ xuống, khóc lên thành tiếng.

Ba vị thanh niên nhân chưa từng có lần nào chứng kiến Mãnh trưởng lão lại thất thố đến như vậy, biểu tình lại càng thêm nghi hoặc. Lúc này Mãnh trưởng lão đâu còn thấy được một chút uy nghiêm, căn bản chỉ đơn thuần là một gã tiểu lão đệ tìm lại được huynh trưởng đã thất lạc bao năm.

Biểu tình trên mặt ba vị thanh niên nhân từ khiếp sợ lại chuyển biến thành cổ quái. Mãnh trưởng lão cư nhiên lại quỳ gối, khóc nức nở trước một vị thanh niên, trông qua tuổi tác lại chỉ xấp xỉ bọn họ, miệng không ngừng kêu đại ca, loại tràng diện tương phản thật lớn như này, quả thực có lực trùng kích rất lớn a.

“Hai người các ngươi không cảm thấy vị thanh niên này cùng người trong bức họa vừa mới gặp tại từ đường cực kỳ giống nhau sao?”

Thanh âm của Lâm Hạo đã có chút rung động.

Lâm Tĩnh Hàm mở tròng tròng hai mắt nói:

“Đúng vậy, căn bản chính là một người!”

Trên trán Lâm Hậu Sơn chảy ra một giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu, trên đời quả nhiên lắm chuyện kỳ quái.

Cả ba trao đổi ánh mắt, rồi song song quay lại nhìn về phía thanh niên nhân đối diện, trăm miệng một lời nói:

“Khiếu Đường biểu cửu công.”

“Khiếu Đường tam gia gia!”

325. Chương 323: Chư Vị Cố Nhân

Hán tử khôi ngô ngهن ngào nói không nên lời, hai vai không tự chủ được run run lên, một lúc lâu sau mới cất tiếng:

“Đại ca, là ta A Mãnh đây, A Mãnh đây!”

Lâm Khiếu Đường nhìn xuống, nhãn thần lấp lánh kỳ quang, cao hứng nói:

“Ha Ha, tên Mãnh tử to lớn nhà ngươi, hiện tại ta đã không nhận ra ngươi rồi.”

A Mãnh nhìn qua như một gã trung niên sắp bước qua hàng lão niên, nhưng lúc này lại không khác một hài tử, nước mắt ngấn nước mắt dài nói:

“Đại ca, ta tưởng rằng đời này sẽ không còn được gặp lại ngươi nữa!”

Lâm Khiếu Đường cười nói:

“Đây không phải đã gặp được rồi sao!”

A Mãnh liên tục gật đầu, bỗng nhiên xoay người lúi ba vị thanh niên qua, không kìm được vui mừng giới thiệu:

“Đại ca, người đoán bọn chúng là ai?”

Lâm Khiếu Đường vừa nhìn vừa tự đánh giá nói:

“Nữ oa oa này lớn lên rất giống Vũ Nhân, ta đoán nhất định là hậu nhân của Vũ Nhân rồi!”

Lâm Tĩnh Hàm bị nhìn chăm chăm vào có chút không được tự nhiên. Sự tức giận trước đó đã sớm tiêu thất không thấy, thay vào là nét kinh ngạc và mờ mịt khó hiểu, thoát nhìn vị thanh niên này so với mình không quá bao nhiêu tuổi, tự nhiên không thể tiếp thu được việc hấn lại chính là biểu cửu công của mình, chuyện này quá mức hoang đường rồi.

“Đại ca, người vẫn tinh tường như trước a. Vị này chính là Lâm Tĩnh Hàm, ngoại tôn nữ của Vũ Nhân. Nàng là một trong những người nổi bật nhất trong đám tộc nhân Lâm gia đời nay. Hiện tại, niên kỷ chưa đến hai mươi đã có tu vi vệ giai hậu kỳ, chính là đối tượng trọng điểm gia tộc bồi dưỡng.”

A Mãnh tự hào giới thiệu.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường ôn hòa nhìn ba vị thanh niên, sống lưng cả ba người đều một trận lạnh toát, rõ ràng vị thanh niên trước mặt bọn họ tuổi đời nhìn như không hơn bọn họ bao nhiêu, thế nhưng ánh mắt kia lại thâm đậm như một lão nhân tám mươi tuổi đời.

“Hắn nhất định là tôn tử của Lâm Bình rồi!”

Lâm Khiếu Đường rất khẳng định nhìn Lâm Hạo nói.

“Đúng, chính xác. Hắn chính là Lâm Hạo, tôn tử của Lâm Bình, tu vi cũng đã tới vệ giai hậu kỳ! Lâm Bình kia quần áo rất chặt, không muốn thành tài cũng khó a!”

A Mãnh vừa nghĩ đến phương pháp quản giáo của Lâm Bình, trong lòng không khỏi mĩa mai một chút, gã đó căn bản là một người điên mà.

Cuối cùng Lâm Khiếu Đường nhìn tới Lâm Hậu Sơn, đoán không ra là ai, trong lòng suy nghĩ tới một vài cái tên nhưng rồi lại cảm giác không đúng.

A Mãnh chủ động giới thiệu nói:

“Cuối cùng là Lâm Hậu Sơn, chính là ngoại tôn của Vũ Tuyền, tuổi tuy còn nhỏ nhưng đã là quản sự gia tộc, tu vi cũng đã tới vệ giai trung kỳ.”

Trong lòng cả ba vị thanh niên tuy rằng vẫn còn có chút khó tiếp thu, nhưng cuối cùng vẫn xác định vị thanh niên trước mắt này chính là vị biểu cữu công vẫn được kể lại như trong truyền thuyết của gia tộc.

Tu vi của Lâm Khiếu Đường đã tới linh hồn giai trung kỳ, vô luận là ẩn dấu hay không, trong mắt bốn người này vẫn là không thể thăm dò ra được nửa phần chân thực.

Ba vị thanh niên trước sau đã sớm dò xét qua nhiều lần, đáng tiếc đều là vô công, lại nghĩ đến tu vi các vị trưởng lão trong gia tộc, chắc hẳn vị biểu cữu công này cũng có tu vi sĩ giai hậu kỳ hoặc tu vi sư sai.

Lâm Khiếu Đường tự nhiên có thể thoải mái nhìn ra tâm tư cả ba người, bất quá với một người tuổi tác đã gần trăm như hắn, sớm đã không còn sự xung động của người thanh niên, đối với ánh mắt hoài nghi cùng suy đoán của cả ba người, chỉ khẽ cười cho qua.

“Vũ Tuyền vẫn làm tộc trưởng sao?”

Lâm Khiếu Đường thuận miệng hỏi.

“Ba mươi năm trước đã không rồi, hiện giữ chức tộc trưởng chính là Lâm Mạn Thu, di của Tĩnh Hàm.”

A Mãnh lập tức trả lời.

“A!”

Lâm Khiếu Đường cảm khái gật đầu. Một tay bỗng nhiên nắm cổ tay A Mãnh dò xét một hồi, nhíu mày nói:

“A Mãnh, ngươi bị trúng độc?”

Sắc mặt A Mãnh nhất thời trầm xuống, cũng không có trả lời. Ngón tay Lâm Khiếu Đường hơi lướt qua, cấp tốc điểm xuống hơn mười chỗ trên người A Mãnh.

Ôc!

Trong lòng ngực A Mãnh nhất thời như phiên giang đảo hải, không khống chế được mà phun ra ngoài một búng máu.

Máu bị phun xuống mặt đất toàn một màu đen, Lâm Khiếu Đường thấy rõ chính là độc huyết, lập tức nói:

“Hắc bực độc chướng? Mãnh Tử, trong người ngươi như thế nào lại có độc của cửu giai yêu thú?”

Nhổ ra một ngụm độc huyết, trên nét mặt sắp thành lão nhân của A Mãnh nhất thời khôi phục lại không ít khí sắc, một hồi vận chuyển nguyên khí thông sướng vô cùng, độc tố đã hoàn toàn giải trừ.

Nhân thần A Mãnh sáng ngời, kéo lấy cánh tay Lâm Khiếu Đường như có điều vội vàng muốn nói, Lâm Khiếu Đường đưa tay ngăn cản, đầu ngón tay lại lướt tới thăm dò, sau một hồi thăm dò kỳ càn tựa hồ biết được đầu đuôi nguyên nhân, nói:

“Ngươi là vì Lâm Ngật Nhiên mới thụ hắc độc?”

A Mãnh kinh ngạc lại kỳ quái nhìn Lâm Khiếu Đường, nhưng hồi tưởng lại một thân y thuật ngày trước của đại ca, lại cảm thấy không có gì kỳ quái nữa. Nghe được lời nói có phần lãnh đạm của Lâm Khiếu Đường, A Mãnh hơi chút lo lắng gật đầu. Nói:

“Đại ca, chuyện đã qua rồi sao không cho qua đi, kỳ thực lão tổ tông cũng là một phen khổ tâm!”

Nghe được người thanh niên trước mắt đúng là hô thẳng tục danh của lão tổ tông, ba vị thanh niên nhân đều có chút khó tiếp thu nổi. Có thể là do Mãnh trưởng lão còn ở đây, còn không đến lượt bọn họ lên tiếng mà chỉ có thể trợn mắt nhìn.

Lâm Khiếu Đường khẽ cười nói:

“Chuyện quá khứ ta đã sớm quên đi rồi, đưa ta đi nhìn nàng xem sao, không biết hiện tại còn bí hiểm như ngày trước nữa không đây!”

Sắc mặt A Mãnh nhất thời buông lỏng, lần này lão tổ tông đúng là có thể cứu chữa rồi. Suy nghĩ này cũng chỉ là lóe qua, lập tức đi về phía trước dẫn đường, hướng bên ngoài phòng nghỉ. Ba vị thanh niên nhân đi theo sau cùng, thấp giọng trao đổi.

“Vị biểu cữu công này sao lại trẻ tuổi như vậy?”

Lâm Tĩnh Hàm thể hiện sự hiếu kỳ của nữ nhân hỏi.

“Ngu ngốc, không phải nói tam gia gia có được y thuật cao siêu sao, bảo trì được dung mạo tráng niên chỉ là cắt tay mà thôi.”

Lâm Hạo giường mày nói.

Lâm Hậu Sơn cũng không cho là đúng nói:

“Y thuật chỉ là kỹ năng phụ trợ, dù có cao siêu tới đâu cũng không có tác dụng gì nhiều. Ta hiện tại có chút minh bạch nguyên do ngày trước lão tổ tông lại muốn đem vị biểu cữu công này đuổi đi, thái độ làm người quá mức kiêu ngạo!”

Lâm Tĩnh Hàm nhìn bóng lưng mặc thanh bào phía trước, khẽ gật đầu nói:

“Đúng là có điểm như vậy!”

Lần này Lâm Hạo không có phản bác, hiển nhiên đối với việc vị tam gia gia này gọi thẳng tục danh của lão tổ tông hẳn cũng cảm thấy bất mãn, mặc kệ vị tam gia gia này bối phận có cao bao nhiêu nhưng so với lão tổ tông khẳng định là kém xa ngàn lần, phải biết thọ nguyên của lão tổ tông chỉ ít cũng đã ngoài ba trăm năm.

Đi giữa ba vị thanh niên và A Mãnh, Lâm Khiếu Đường tự nhiên nghe được rõ ràng lời đối thoại của ba người, nhưng chỉ lắc đầu, cũng không có bất luận cảm tưởng nào. Có thể cũng có chút hoài niệm, tuy rằng một đoạn thời gian đó đối với Lâm Khiếu Đường mà nói thật không lấy làm thoải mái gì cho lắm.

Trong một gian phòng cực kỳ yên tĩnh, bốn phía được bố trí kết trận, hiện tại, hầu như tất cả các vị trưởng lão thành viên của Lâm gia đều tụ tập nơi đây. Tại chiếc giường kê trong phòng, nằm trên đó là một nữ tử bạch y trung niên, sắc mặt xanh đen, môi hồng tím, trên tay cẳng có những dấu hiệu bị hoại tử, hai mắt nhắm chặt.

“Mãnh trưởng lão sao lại đi lâu như vậy?”

Một vị hán tử trung niên dáng người cao gầy đang cực kỳ tức giận, lo lắng hỏi.

“Vân Phi trưởng lão đừng quá lo lắng, không làm thì Mãnh trưởng lão nhất định đã lấy được, hẳn là sẽ mau trở lại thôi!”

Đứng bên cạnh là một vị lam y thiếu phụ thân nhiên nói, bất quá trong ánh mắt nàng cũng đang lóe lên những tia lo lắng.

Một vị nữ tử tướng mạo đoan trang thương tiếc nhìn nữ tử trung niên đang nằm trên giường, thở dài nói:

“Không biết tỷ tỷ có thỉnh được người của Hiên Viên Tông tới hay không, nếu như Hiên Viên Tông không chịu ra tay thì lần này lão tổ tông sợ là lạnh ít dữ nhiều.”

Một gã trung niên nhân khuôn mặt cứng cỏi, diện trường bào màu xanh đen, biểu tình nghiêm túc khẳng định nói:

“Vũ Nhân, yên tâm đi, Hiên Viên Tông sẽ không mặc kệ đâu, cho dù những người khác mặc kệ thì Uyển Nhi cũng sẽ không mặc kệ chúng ta.”

Nữ tử tướng mạo đoan trang bỗng nhiên quay đầu lại, bắt đầu nhìn lên khuôn mặt cứng cỏi của vị trung niên nhân nói:

“Lâm Bình, người cả ngày chỉ biết trốn trong mật thất tu luyện, ngoại trừ tu luyện người còn biết những gì? Ta xem, người nếu còn cứ như vậy sợ muốn luyện thành tảng đá mất. Lúc này Hiên Viên Tông đang thời buổi rối loạn, cơ nguy bốn bề, Uyển Nhi muội muội một lòng vì phụ thân báo thù, đâu còn điểm nào nhàn hạ. Tỷ tỷ lần này tới Hiên Viên Tông sợ cũng không gặp được Uyển Nhi, chỉ hy vọng mấy vị ngoại sự trưởng lão trên Hiên Viên Tông có thể nhận biết gia tộc chúng ta mà xuất thủ tương trợ.”

Trung niên nhân mặc trường bào xanh đen chính là Lâm Bình, huynh đệ tốt nhất của Lâm Khiếu Đường ngày trước khi còn tại Lâm gia. Hiện tại đã có được đáng giá một vị trung niên, không còn nữa cá tính bốc đồng của một gã thanh niên thân đầy nhuệ khí bốc đồng mà trầm ổn hơn rất nhiều.

Bốn người trong phòng này đều là những nhân vật cao cấp nhất trong một đời hiện tại của Lâm gia, bọn họ đã đợi trong phòng này ba ngày ba đêm. Lão tổ tông trúng phải loại độc cực kỳ âm ngoan, lấy tu vi đại sư giai của người vẫn còn bị độc tính ăn sâu như vậy, có thể thấy được nó lợi hại cỡ nào. Mấy người không hề có được phương pháp bức độc, mắt thấy lão tổ tông ngày càng suy yếu, chỉ có thể dùng tự thân tu vi, mỗi chốc thay phiên nhau hấp thụ một phần độc nguyên trong cơ thể lão tổ tông.

Có thể với tu vi bọn họ cũng không hấp thụ được bao nhiêu, cũng không thể giải quyết được triệt để vấn đề, nhưng ít ra ở một mức nhất định nào đó, có thể làm chậm lại quá trình độc nguyên khuếch tán, làm cho những người khác có thể ra ngoài tìm chút cứu binh.

Nghe xong lời Lâm Vũ Nhân, trên mặt Lâm Bình hiện lên nét xấu hổ, cố gắng ưỡn ngực nói:

“Lâm gia chúng ta mấy năm nay dâng lên không ít lễ vật, tông phái nếu là không ra tay bang trợ, chẳng phải quá mất lòng người.”

Ba người còn lại nghe được lời này, trên mặt cũng lộ chút hòa hoãn, hiển nhiên đối với câu nói này đều có chút đồng tình.

Lúc này, ngoài cửa có một vị lão giả vội vàng chạy đến, nhìn mấy người trưởng lão nói:

“Đại trưởng lão từ Hiên Viên Tông đã trở về!”

Bốn người nhất thời nâng cao tinh thần, vẫn chưa mở miệng mà chờ lão giả kia. Lão giả thở hổn hển, nói tiếp:

“Đại trưởng lão vội vàng trở về, còn đang nghỉ ngơi tại đại đường tĩnh hậu, nói là Hiên Viên Tông sẽ phái hai vị trưởng lão xuống tới bang trợ lão tổ tông bài độc, rất nhanh sẽ đi ra, muốn chư vị trưởng lão ở đây chuẩn bị kỹ càng trước.”

Nghe được lời này, bốn người nhất thời vui vẻ. Trên tông phái cử xuống hai vị trưởng lão, lần này lão tổ tông hẳn được cứu rồi.

Lão giả đang muốn ly khai, bỗng nhiên Lâm Vũ Nhân mở miệng hỏi:

“Đại trưởng lão có nói hai người kia là hai vị trưởng lão nào hay không? Có Lâm trưởng lão trong đó không?”

Lão giả đỡ đầu lắc đầu lui xuống, bốn người đều có chút thất vọng, đợi cho lão giả rời hẳn đi, lập tức đóng cửa phòng, chuẩn bị. Thế nhưng cửa phòng vừa mới đóng lại bị người khác mạnh mẽ đẩy ra.

Quay lưng về phía cánh cửa, đang muốn tiến lại chăm sóc lão tổ tông, trong lòng Lâm Vũ Nhân đã hơi bốc hỏa, quát khê:

“Người nào vô ý như vậy? Không biết gõ cửa sao?”

Trong phòng yên lặng như tờ, phẳng phất như trong nháy mắt chỉ có một người Lâm Vũ Nhân vậy.

Lâm Vũ Nhân kỳ quái nhìn thoáng qua Lâm Bình đang đứng gần mình nhất, chỉ thấy biểu tình của hắn cứng ngắc, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin tưởng, thân thể càng hơi run run, hô hấp cũng dần trở

nên bất ổn. Lại xoay người lại, trông thấy biểu tình của hai người khác đều giống nhau, khi Lâm Vũ Nhân xoay người hoàn toàn đối diện với cửa vào thì một khuôn mặt quen thuộc từ rất lâu về trước hiện lên trong mắt.

Trong sát na, cả ngũ vị trong lòng Lâm Vũ Nhân nhất thời toàn bộ ập đến, sống mũi cay cay, nước mắt ngập đầy đôi tú mục mà chảy xuống thành dòng.

A Mãnh đứng trước cửa, chân chất nhìn bốn người nói:

“Các người xem, ta đưa ai trở về đây?”

Ba vị thanh niên nhân đứng cạnh cửa nhìn biểu tình kích động của bốn vị trưởng bối, không hện mà cùng lần thứ hai đem ánh mắt hướng vị thanh niên đang có chút kiêu ngạo kia.

“Lãnh huyết vô tình như Lan trưởng lão cũng khóc như vậy sao?”

Lâm Tĩnh Hàm ngạc nhiên nhìn thiếu phụ áo lam líu ríu nói.

Lâm Hạo và Lâm Hậu Sơn càng thêm không thể tin tưởng được. Lan trưởng lão là đệ nhất mỹ nhân của Lâm gia trong mấy trăm năm qua, hơn nữa thiên phú lại càng hơn người, từ hơn ba mươi năm trước đã tiến vào sự giai, chính là đệ nhất nhân trong gia tộc ngoại trừ lão tổ tông. Tuy rằng người theo đuôi đông đảo, nhưng bởi vì tính cách lãnh đạm, chỉ cần ai hơi chút mạo phạm liền bị nàng đánh cho một trận tơi bời.

Nhiều năm gần đây đã không còn ai dám đi trêu chọc hoa hồng băng lãnh này, bất quá Lan trưởng lão có được tu vi sự giai cũng không rời gia tộc khiến cho tất cả mọi người ai ai đều kính trọng, dù sao với tu vi như vậy cũng đủ để tiến vào bất luận môn phái nào tiến hành bước tu luyện cao thâm hơn.

Cho dù Lan trưởng lão băng lãnh như sương, cũng không nói chuyện tư tình nhi nữ, nhìn qua tuy giống một thiếu phụ, tuổi tác cũng xấp xỉ lão tổ tông, nhưng cho dù là vậy trong lòng tất cả mọi nam nhân đều cảm nhận được nàng là một đối tượng tình nhân hoàn mỹ.

Tính tình Lan trưởng lão đã sớm khắc sâu vào trong cảm nhận mỗi đời nam sinh trẻ tuổi tại gia tộc. Bởi vậy khi Lâm Hạo cùng Lâm Hậu Sơn thấy đôi gò má của Lan trưởng lão lăn xuống từng giọt nước mắt, lực trùng kích trong lòng mạnh hơn xa so với Lâm Tĩnh Hàm nhiều lắm.

Lúc này, Lâm Khiếu Đường đứng ở trước cửa cũng cười tủm tỉm, bình tĩnh nhìn sang bốn người rồi mới mở miệng nói:

“Mọi người trong những năm qua có tốt đẹp hay không?”

Bốn người khiếp sợ đứng ngẩn người tại chỗ, trong lúc nhất thời tựa hồ không dời được nửa bước, không biết như thế nào cho phải, thậm chí không thể tin tưởng tất cả đều là sự thực, trong lòng bọn họ, người này hẳn là đã mất đi rồi mới đứng.

“Lão đại, thật là người sao?”

Thiếu phụ áo lam rốt cuộc mở miệng nói, thanh âm ghen ngào, còn mang thêm cảm tình phức tạp.

“Người, người là Tiểu Lan?”

Lâm Khiếu Đường nhìn nữ tử trẻ tuổi phong vận cực kỳ làm cho người ta hít thở không thông, không quá khẳng định nhỏ giọng nói.

“Đúng vậy, là ta!”

Thiếu phụ áo lam liên tục gạt đầu, nước mắt ào ào chảy xuống, cổ cũng không gạt được, lại càng không khống chế được cảm tình, liều lĩnh vọt tới.

“Lão đại, ta nhớ người ô ô ô...”

Thiếu phụ áo lam hoàn toàn quên đi ánh mắt của mọi người, vừa nhào vào lòng Lâm Khiếu Đường đã khóc lóc kể lể.

“Ngoan nào, đừng khóc, lão đại không phải đã trở về rồi sao!”

Lâm Khiếu Đường vẫn như ngày trước, nhẹ nhàng trấn an, vén mái tóc Tiểu Lan. Lúc này, cả mái tóc dài đen mượt đã tràn ngập ý vị thành thực, đã không còn vẻ ngây ngô ngày nào, thân thể mềm mại cũng không còn non nớt như xưa mà càng thêm đầy đặn kiều nhuần, mới chút động vào liền khiến cho người ta miên man bất định.

Ba vị thanh niên há miệng ngạc nhiên hết mức, nửa ngày cũng không ngậm lại được, cho tới bây giờ Lan trưởng lão vẫn đều cao cao tại thượng cư nhiên lại kêu một gã trẻ tuổi là lão đại, phải biết rằng ngoại trừ lão tổ tông, trong gia tộc nàng chính là người có địa vị cao nhất, coi như là tộc trưởng cùng đại trưởng lão cũng không bằng.

Ba vị thanh niên nhân đứng ngay sát phía sau vị thanh bào thanh niên, thấy Lan trưởng lão ngay trước mắt nương tựa vào trong lòng một vị nam tử, không muốn xa rời. Mặc kệ là thế nào, ánh mắt hay tâm lý cả ba người đều bị trùng kích mạnh mẽ.

“Người, người thật là Lâm Khiếu Đường?”

Lâm Bình như khúc gỗ lại gần, néo néo khuôn mặt Lâm Khiếu Đường mà nói.

“Xú tiểu tử, đừng động chân động tay, ta cũng không có ham mê biến thái đâu!”

Lâm Khiếu Đường đột nhiên hét lên.

Lâm Bình sửng sốt một chút, lập tức cười lớn nói:

“Ha ha ha, vẫn câu nói này, ngữ điệu không thể sai được!”

Đi vào trong phòng, Tiểu Lan vẫn như cũ ôm chặt Lâm Khiếu Đường không chịu buông tay khiến người kia cũng chỉ biết tùy ý tuân theo, khi đi qua bên người Lâm Vũ Nhân, Lâm Khiếu Đường dừng lại vuốt cằm nói:

“Vũ Nhân muội muội, người biến hóa cũng không ít a, ta không tưởng tượng ra được một vị bảo bối bướng bỉnh lại biến thành một quý phu nhân như hôm nay.”

Cánh tay Lâm Vũ Nhân cũng vô thức mở ra, muốn như Tiểu Lan liêu lĩnh xông tới, thế nhưng ba vị thanh niên cạnh cửa cùng với địa vị chính mình, tất cả dường như một chậu nước lạnh giúp nàng tỉnh táo lại. Khó khăn đưa đôi cánh tay hạ xuống, gạt đi khóe mắt đầy nước, rất chùng mịch trả lời:

“Khiếu Đường ca ca, người vẫn như trước, vẫn thích pha trò như vậy!”

326. Chương 324: Khứ Độc, Tin Tức Của Uyển Nhi

Lâm Khiếu Đường không hề e ngại khẽ vuốt đầu Lâm Vũ Nhân hai cái, tựa như vị huynh trưởng ưu ái với muội muội của mình, chỉ là động tác này trong mắt ba vị thanh niên có vẻ cực kỳ không thích ứng, cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Phải biết rằng, hiện tại Lâm Vũ Nhân đã bước vào tuổi trung niên, nếu không phải lúc trước dưới sự trợ giúp của Lan Tinh Ngưng (tên đầy đủ của Tiểu Lan) thành công trùng quan tiến nhập sĩ giai hậu kỳ, chỉ sợ hiện tại đã bước vào hàng lão niên rồi.

Mà dáng vẻ hiện tại của Lâm Khiếu Đường so với lúc trước khi ly khai Lâm gia cũng không có nhiều biến hóa, vẫn là khuôn mặt tuần lã tràn đầy sức sống, so với trước tuy có thêm phần thành thực ổn trọng, càng thêm vài phần tang thương, nhưng chung quy lại vẫn là dung mạo như còn tráng niên.

Một thanh niên đưa tay vỗ nhẹ hai cái trên đầu một quý phụ đoan trang, hình ảnh này xác thực có điểm quái lạ.

Lâm Vũ Nhân không tránh không né, chỉ là trên mặt hơi phấp hồng, nhãn thần cực kỳ phức tạp. Ngoại trừ ba vị thanh niên, những người khác thấy hình ảnh này đều lộ vẻ vui mừng.

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng đẩy thiếu phụ áo lam ra, ôn nhu nói:

“Tiểu Lan, người trưởng thành rồi!”

Đôi con người đen trong suốt của thiếu phụ áo lam lóe sáng, nhỏ nhẹ nói:

“Trước mặt lão đại, Tiểu Lan vĩnh viễn là Tiểu Lan nhỏ bé trước kia.”

Lâm Khiếu Đường khẽ nhéo chiếc mũi đang vểnh lên của thiếu phụ áo lam, cười nói:

“Không trưởng thành sao được, còn muốn để lão đại nuôi người mãi sao!”

Sắc mặt thiếu nữ áo lam hồng lên, cúi đầu rồi lần thứ hai nhích vào lòng Lâm Khiếu Đường, mỗi một lời nói, một cử động đều toát nên vẻ không muốn xa rời cực kỳ nồng đậm.

Con mắt của Lâm Hạo cùng Lâm Hậu Sơn đều mở lớn trợn trừng.

“Thật muốn cho những người khác trong gia tộc chứng kiến đáng đáp của Lan trưởng lão hiện tại, nghĩ đến nhất định rất đặc sắc a!”

Lâm Hạo làm bộ ao ước nói.

Lâm Hậu Sơn cũng bĩu môi nói:

“Ta xem bị cái tên Hoàng Bách Chiến kia thấy mới là đặc sắc!”

Lâm Hạo lắc đầu nói:

“Nếu như bị cái phần tử hiếu chiến đó thấy, chỉ sợ muốn bạo tại chỗ, lập tức hướng tam gia gia liều mạng không thôi.”

Nét mặt Lâm Hậu Sơn có chút giật mình, nghĩ lại sự kiện tranh giành tình nhân vài năm về trước vẫn còn thấy giật mình. Một gã trực hệ đệ tử của một gia tộc tu luyện hơi có chút hậu trường, làm trò trước mặt Hoàng Bách Chiến hướng Lan trưởng lão cầu thân, Hoàng Bách Chiến tại chỗ làm khó dễ, trực tiếp đánh người đó tới trọng thương, sau đó lại phát động Hoàng gia khơi xướng chiến sự với gia tộc người đó, trực tiếp đem ma tộc kia diệt trừ sạch sẽ, từ đó về sau không còn gia tộc nào dám theo bước như vậy nữa.

Nhớ lại chuyện này, Lâm Hậu Sơn liền cảm thấy nắm tay lớn thật là chỗ tốt.

Hoàng gia chính là một trong ngũ đại gia tộc tại Nam Xuyên Giới, ngoại trừ những đại tông phái thì thực lực bọn họ đã là cường đại nhất rồi, cho dù có một ít tiểu môn phái cũng không dám gây hấn.

“Được rồi, mấy ngày nay Hoàng gia không phải muốn phái người qua đây giúp lão tổ tông giải độc sao? Hoàng Bách Chiến nhất định sẽ tới.”

Lâm Hậu Sơn đột nhiên nhớ tới nói.

“Đúng vậy, tam gia gia sợ là nguy hiểm rồi, bất quá chỉ cần Lan trưởng lão bảo hộ tam gia gia, hẳn sẽ không có đại sự gì. Đừng xem Hoàng Bách Chiến có thực lực mạnh mẽ, đã có tu vi sơ giai hậu kỳ, nhưng nếu Lan trưởng lão phát hỏa, Hoàng Bách Chiến cũng không dám quá phận làm càn.”

Trên mặt Lâm Hạo hiện lên một tia lo lắng nói.

Hai vị thanh niên khe khẽ nói chuyện, cũng không có người quan tâm, tất cả sự chú ý của mọi người đều là đang đặt trên người Lâm Khiếu Đường.

Lúc này Lâm Khiếu Đường thực vất vả mới đẩy Lan Tinh Ngưng từ trong người mình rời ra, vẫn đứng sát một bên là Lâm Bình cuối cùng cũng có khoảng trống, ánh mắt kỳ quái nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

“Tiểu tử thôi, nhiều năm trôi qua, dáng vẻ của ngươi cũng không thay đổi chút nào. Nói mau, có phải là lại luyện chế ra thứ gì tốt phải không?”

Lâm Khiếu Đường cười cười, từ trong lòng lấy ra một túi đan dược nhỏ, nói:

“Chỗ này có hơn mười lạp ‘Nhuận nhan đan’, có thể bảo dưỡng dung nhan không già, còn có tác dụng tăng nguyên nhất định!”

Lâm Bình không hề khách khí, đưa tay tiếp nhận túi nhỏ, tự nhiên nói:

“Tiểu tử ngươi nhất định là ăn cái loại này mới giữ được dáng vẻ tráng niên như vậy đúng không?”

Lâm Khiếu Đường cười cười không nói, Lâm Bình tự nhiên coi như cam chịu, trên mặt những người khác cũng dần hiện ra một bộ dáng như có điều lý giải, hiển nhiên với việc Lâm Khiếu Đường có thể bảo trì dung mạo tuổi trẻ nhất định đều cho rằng hắn dùng 'Nhuận nhan đan' mới có được.

Lâm Vũ Nhân nhìn túi nhỏ trong tay Lâm Bình, cảm giác rất rõ ràng bên trong tản mát ra được lực nồng đậm, bỗng nhiên nói:

“Khiếu Đường ca ca, ngươi thực sự trở thành luyện được sư sao?”

Lâm Khiếu Đường từ chối cho ý kiến:

“Xem như là vậy đi!”

“Thật tốt quá, vậy thì lão tổ tông được cứu rồi. Y thuật của Khiếu Đường ca ca từ ngày trước đã không cần nói nhiều, hôm nay càng trở thành luyện được sư, phương pháp giải độc tự nhiên có thành tựu.”

Lâm Vũ Nhân vui vẻ nói.

Những người khác đều dùng một loại nhãn thần chờ mong tới Lâm Khiếu Đường, cũng giống như những ngày trước vậy.

Lâm Khiếu Đường đi tới trước giường, nhìn khuôn mặt biến thành xanh đen của vị Lâm Ngật Nhiên sau khi trúng độc đã già đi rất nhiều, một tia nguyên thức lạnh lẽo tiến vào người đối phương, bắt đầu dò xét.

Mọi người cùng ngưng thở, như rất sợ sẽ phát ra tiếng động làm ảnh hưởng đến quá trình Lâm Khiếu Đường chuẩn đoán bệnh. Thấy rõ trên mặt người kia thần sắc bất định, hai hàng lông mày nhíu lại, hy vọng trong lòng mọi người vừa mới được đẩy lên lại bị dập tắt xuống.

Sau một hồi Lâm Khiếu Đường dò xét trong cơ thể Lâm Ngật Nhiên cũng đã lý giải được cơ bản tình huống, độc này chính là 'Hắc bức độc chương'. Với hắn mà nói cũng không có gì là khó khăn, chỉ là thời gian trúng độc đã quá dài, vượt quá nửa tháng, độc tố đã thâm nhập vào trong tâm mạch cốt tủy. Muốn hoàn toàn giải độc sẽ tương đối phiền phức một chút.

Kỳ thực cho dù trúng độc sâu như vậy, lấy thực lực hiện tại của Lâm Khiếu Đường mà nói cùng có thể nhanh chóng trục độc, thế nhưng nếu làm như vậy thì bản thân người trúng độc sẽ không chịu nổi hấp nguyên lực cực mạnh, rất có thể giải trừ được độc nguyên xong lại thụ phải trọng thương vô cùng nghiêm trọng, thậm chí còn ảnh hưởng lớn đến nguyên linh.

Lâm Khiếu Đường sau một hồi tự đánh giá, lấy ra một lap 'Tinh độc đan', đưa vào trong miệng Lâm Ngật Nhiên, thông qua nguyên lực đem được đan đưa vào trong bụng. Ngón tay nhẹ hoa lên, trích một lỗ nhỏ trên cánh tay Lâm Ngật Nhiên, một tia máu đen đặc sệt lập tức từ miệng vết thương phun ra ngoài.

Hai ngón tay Lâm Khiếu Đường mở rộng vết thương đến chừng một tấc thì dừng lại, chỉ thấy một lũ hắc khí cấp tốc bị hút ra. Lợi dụng nguyên lực trực tiếp cách không hấp độc nguyên, đồng thời đi qua cánh tay phóng ra ngoài, trên mặt đất rất nhanh liền bị một mảng dịch thể cháy đen bao trùm, thỉnh thoảng còn bốc lên khói nhẹ nhẹ, đã đem mặt sàn bằng đá cẩm thạch chậm rãi ăn mòn, có thể thấy được độc tính mạnh đến dường nào.

Ước chừng nửa nén nhang thời gian, một tiếng nắc rất nhỏ đánh tan sự tĩnh lặng trong phòng.

Thần tình tất cả mọi người nhất thời trở nên căng thẳng, mọi ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào Lâm Ngật Nhiên đang nằm trên giường, chỉ thấy hai mắt vẫn nhắm chặt nhiều ngày qua như người chết của Lâm Ngật Nhiên đang chậm rãi mở ra.

“Mang nước tới đây!”

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nói.

Những người xung quanh vẫn không giúp được gì lập tức lui bù công việc. Chỉ chớp lát, một bát nước lớn được đưa tới tay Lâm Khiếu Đường. Nâng người Lâm Ngật Nhiên, Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ đưa bát nước tới trước miệng Lâm lão tổ tông hiện ý thức vẫn còn mơ hồ không tỏ, thẳng đến khi người kia không chịu được phun ra một ngụm lớn mới dừng lại.

“Khụ khụ...”

Cả gian phòng vang lên từng tiếng ho khan của Lâm Ngật Nhiên.

Khi tiếng ho khan được dừng lại, ý thức của Lâm Ngật Nhiên đã hoàn toàn thanh tỉnh, sắc mặt không biểu tình, trong mắt cũng ánh lên từng tầng rung động, nhìn vị thanh niên trước mắt, lần thanh âm suy yếu có chút không thể tin được, nhỏ giọng nói:

“Người đã trở về!”

Lâm Khiếu Đường hơi gật đầu nói:

“Độc còn chưa bài hết, còn phải tĩnh dưỡng lâu dài, không nên nhiều lời. Mấy ngày nay ta sẽ đứng giờ tới bài độc cho người.”

Khi Lâm Ngật Nhiên lặng lẽ thăm dò tu vi Lâm Khiếu Đường, nét mặt thủy chung không chút biểu hiện, một hồi lại bày ra bộ dáng ngạc nhiên, bất khả tư nghị nhìn Lâm Khiếu Đường, muốn nói cái gì nhưng lại không mở miệng, chỉ cười khổ một chút rồi chậm rãi nhắm hai mắt, bắt đầu tiến hành điều tức.

Lúc này, mọi người nơi đây đều hướng ánh mắt sang Lâm Khiếu Đường, bên trong ngoài sự kinh hỷ còn pha lẫn một phần kính trọng, đặc biệt là ba vị thanh niên.

Cuối cùng cũng đã tiêu trừ mây đen trong lòng. Chỉ với tài giải độc này đã cực kỳ hiếm thấy.

Phải biết rằng lần này vì muốn bài độc cho lão tổ tông, mọi phương pháp có thể đều đã thử qua, các loại giải độc đan đều đã dùng tới. Mấy ngày nay cũng mời qua không biết bao người tài ba đến cứu trị, đều đã hết đường xoay sở, chỉ còn lại một đường cuối cùng là trồng cây vào Hiên Viên Tông viện thủ mà thôi.

Huống chi bản thân luyện được sư chính là một loại chức nghiệp phi thường nổi tiếng, vô luận là tông phái hay gia tộc đều muốn truy cầu mượn sức luyện được sư, bởi có được luyện được sư sẽ giúp đỡ rất lớn cho gia tộc tu luyện.

Ba vị thanh niên hổ thẹn trong lòng. Hơn nữa, trong tất cả những người có mặt nơi đây lại có bối phận thấp nhất, lúc này cả ba cùng nhìn nhau rồi đồng thời quỳ xuống, đồng thanh nói:

“Đa tạ biểu cứu công -tam gia gia!”

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

“Đứng lên đi, ta mặc dù bị trục xuất khỏi tộc môn, nhưng chung quy vẫn là người của Lâm gia, vì gia tộc xuất ra một phần sức lực cũng không có gì đáng nói, không cần phải khách khí như vậy.”

Lâm Bình trừng mắt nói:

“Ba tên nàu gốc, còn không mau đứng lên!”

“Dạ!”

Cả ba đều đồng thời đứng dậy.

Lâm Khiếu Đường trở về, lão tổ tông được bài độc thức tỉnh. Lâm gia nguyên bản đang rơi vào nguy cơ, bất quá chỉ ngăn ngừa trong nửa canh giờ lại một bước từ địa ngục trở về thiên đường.

Lâm Bình muốn giống trống khua chiêng, mở tiệc rượu lớn khoản đãi Lâm Khiếu Đường trở về lại bị hấn cự tuyệt, hấn chỉ hy vọng tất cả giận lực là được.

Bất quá không chờ mấy người Lâm Bình kéo Lâm Khiếu Đường đi ôn lại chuyện cũ, Lâm Vũ Tuyền đã dẫn theo hai người trưởng lão Hiên Viên Tông qua đây, hai người này Lâm Khiếu Đường cũng nhận thức được, bất quá cả hai lại cũng không nhận ra Lâm Khiếu Đường.

Ngày trước tại, Lâm Khiếu Đường bất quá chỉ là một gã mao đầu tiểu tử, tự nhiên sẽ không ai chú ý tới.

Hai người này ngày trước một người là trưởng môn Ngũ Đạo Tông Hứa Khôn, người còn lại là cốc chủ Hồng Diệp cốc chủ Đàm Tuyết, nghĩ không ra hai người này hiện tại cũng đã bước vào đại sư giai, cũng có

chút nằm ngoài ý liệu của Lâm Khiếu Đường, dù sao người được cử làm chương môn đều có tư chất tương đối bình thường, tu vi đều khó tiến bước được.

Dưới ánh mắt ra hiệu của Lâm Khiếu Đường, mấy người Lâm Bình vẫn chưa đem việc hẩn xuất thủ bài độc nói ra. Sau khi Hứa Khôn, Đàm Tuyết chuẩn đoán, trên mặt đều lộ ra vẻ kỳ dị.

Đàm Tuyết mặc một thân hồng y, cẩn thận buông cổ tay Lâm Ngật Nhiên vui mừng nói:

“Lâm sư tỷ tuy trúng phải kịch độc, bất quá độc tố vẫn chưa thâm nhập cốt tủy, hoặc là trong lúc vô ý chính bản thân đã đem độc công chi tâm bức ra ngoài cơ thể, cũng không có gì nguy hiểm, chư vị không cần lo lắng. Ta có mấy mai ‘Hồng linh đan’ là khứ độc đan đặc chế của Hồng Diệp cốc ngày trước, cứ cách ba ngày ăn vào một hoàn, lại dùng nguyên lực phối hợp được lực bài trừ độc, nửa năm là có thể đem độc nguyên bài trừ sạch sẽ.”

Được Đàm Tuyết khẳng định càng nghiệm chứng cho việc Lâm Khiếu Đường bài trừ độc thành công. Lâm Vũ Tuyền từ lúc vừa tiến vào trong phòng liền cường chế xúc động trong lòng, trước đem ‘Hồng linh đan’ nhận lấy, đôi tú mục lại thỉnh thoảng nhìn về phía khuôn mặt đang vô cùng bình tĩnh của Lâm Khiếu Đường.

Chuẩn đoán bệnh vô sự, hai người trưởng lão Hiên Viên Tông cũng không có ý lưu lại, liền cáo từ. Lúc hai người vừa mới đứng dậy rời đi, Lâm Vũ Nhân đột nhiên hỏi:

“Hai vị tiền bối, xin hỏi tình hình Lâm trưởng lão quý phái gần đây thế nào?”

Hứa Khôn thở dài một hơi, nói:

“Cứ hỏi tỷ tỷ của ngươi đi!”

Nói xong, Hứa Khôn cùng Đàm Tuyết bay lên trời, trong chớp mắt liền biến mất nơi chân trời.

“Ngươi là Lâm Khiếu Đường?”

Lâm Vũ Tuyền ngơ ngác nhìn Lâm Khiếu Đường rồi đột nhiên hỏi.

Lâm Khiếu Đường cúi đầu nhìn lại chính mình nói:

“Ta biến hóa rất lớn sao? Thế nào mà mỗi người nhìn thấy ta đều hỏi như vậy?”

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!”

Trong mắt Lâm Vũ Tuyền lóe lên từng tia vui mừng rồi lại vừa khóc vừa lẩm bẩm nói, thế nhưng cũng không vui vẻ được bao lâu, thần sắc liền tối sầm xuống, lại nói:

“Ngươi thất tung mấy năm nay, Uyển Nhi đi tìm ngươi rất nhiều lần, nhưng cuối cùng đều không có kết quả, thẳng đến khi phụ thân nàng tử chiến mới dừng lại. Mấy năm nay ngươi đến tột cùng là đến nơi nào? Nếu không chết vì sao còn không sớm trở về đây?”

Lời Lâm Vũ Tuyền như mang phần trách ý, Lâm Khiếu Đường cười khổ nói:

“Nếu có thể trở về, ta đã sớm trở về rồi, trong đó có nguyên do không cần vội đề cập trước cũng được, hãy nói một chút tình hình gần đây của Uyển Nhi đi!”

“Uyển Nhi đã bị tông phái nhốt giữ lại, trong vòng ba tháng nếu không chịu xuất ra bảo tàng phụ thân lưu lại, tông phái sẽ đem nàng chuyển giao cho Thập Quốc Minh đệ nhất cao thủ là Thái Âm Thiên Quân!”

Lâm Vũ Tuyền vội nói.

Nghe được tin tức này, Lâm Khiếu Đường ngược lại thoáng an tâm hơn một chút, chí ít cũng có thể xác định Uyển Nhi hiện tại không có nguy hiểm, tuy rằng đoán được nguyên nhân, Lâm Khiếu Đường vẫn nhủu mảy hỏi:

“Hiên Viên Tông vì sao lại nhốt giữ trưởng lão của phái mình, lại cùng với ma phái giao dịch đây?”

Lâm Vũ Tuyền thở dài nói:

“Việc này nguyên do thật ra là bởi Uyển Nhi không tốt, đem Thái Âm Thiên Quân kia đùa bỡn một hồi, kết quả khiến cho Thái Âm Thiên Quân giận tím mặt, chiêu tập một đám ma tu dự định đánh tới Hiên

Viên Tông, U Minh Lão Tổ đã từng nhiều lần ra sức bảo vệ Uyển Nhi nhưng lần này cũng đành bất lực, họa lần này quá lớn, liên quan đến rất nhiều mặt, cho dù U Minh Lão Tổ thân có là một trong ba người đứng đầu của Hiên Viên Tông cũng không thể đảm bảo. Không đáng ngạc nhiên khi không lâu sau đó, có hơn hai trăm thượng vị ma tu của Thập Quốc Minh đem Hiên Viên Tông bao vây lại, chuẩn bị đánh một trận. Tránh cho chiến sự diễn ra, hai đại nguyên lão Hiên Viên Tông là Ngũ Đạo Chân Nhân cùng Thánh Vũ Thượng Tổ đứng ra cùng Thái Âm Thiên Quân đàm phán, cuối cùng đôi bên đồng ý để cho Uyển Nhi trong vòng ba tháng giao ra bảo tàng do phụ thân nàng lưu lại mà trước đó đã được đưa làm phần thưởng trong hội chiêu thân, bằng không liền đem Uyển Nhi chuyển giao cho Thái Âm Thiên Quân xử trí.”

“Nha đầu kia lần này chọc phải người không nên dây vào a!”

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói.

“Thái Âm Thiên Quân chính là đương đại thần nhân, không phải chúng ta có thể gây tới, đến ngay cả Hiên Viên Tông cũng phải e ngại ba phần, huống chi là một cái tiểu gia tộc vô danh tiểu tốt như chúng ta!”

Lâm Vũ Tuyền vô vọng nói.

“Được rồi, tỷ tỷ, người cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa, Uyển Nhi muội muội tự nhiên sẽ do Hiên Viên Tông bảo hộ, chúng ta cho dù phiền não cũng là vô dụng thôi. Trong tu luyện giới chân chính, tùy tiện đến một gã tán nhân tu luyện giả cũng đều có thể đem gia tộc chúng ta bóp chết, huống chi là những lão quái vật đứng trên đỉnh tầng kim tự tháp. Khiếu Đường ca ca đại nạn không chết, cuối cùng đã trở về gia tộc, chúng ta hẳn là vui vẻ mới đúng!”

Lâm Vũ Nhân miễn cưỡng cười gượng nói.

“Chính là như vậy, gấp lại tiêu tử này sau hơn tám mươi năm biến mất, buổi tiệc rượu ngày hôm nay không thể bỏ qua. Mấy lão già chúng ta cần phải hảo hảo ôn lại chuyện cũ đi, xem xem tiểu tử này nhiều năm trôi qua như vậy làm cách nào mới trở lại được gia tộc.”

Lâm Bình cũng một bên ồ ào nói.

Lâm Khiếu Đường vui vẻ cười, đôi con ngươi trong suốt cũng lấp lánh hướng phía đại môn Hiên Viên Tông, tâm niệm thầm nói:

“Uyển Nhi đừng nóng vội, còn có ba tháng, cứ tiếp tục nhẫn nại, rất nhanh ta sẽ đi cứu ngươi ra.”

Lâm Khiếu Đường ẩn dấu tâm ý cũng không muốn mọi người trong Lâm gia biết, nếu là để cho bọn họ biết, bọn họ nhất định sẽ muốn tìm biện pháp tham gia bằng được trong đó, thế nhưng lấy tu vi thực lực bọn họ căn bản không giúp được gì, chỉ tăng thêm phần thương vong mà thôi. Lâm gia chung quy vẫn là một tu luyện gia tộc trong giới phàm nhân, bọn họ nên hưởng thụ sinh hoạt của phàm nhân, về phần chuyện tình trong tu luyện giới, hãy cứ để người trong tu luyện giới xem xét giải quyết đi.

Dựa theo ý nguyện của Lâm Khiếu Đường, cũng không muốn hướng bên ngoài thông báo rộng rãi, bất quá một buổi tối tụ hội nhỏ với vài người tham dự hẳn cũng không thể trốn tránh được.

Từ chàng vạng đã bắt đầu nâng cốc chúc mừng, khi nói đến một ít chuyện cũ luôn truyền đến trận trận những tiếng cười vang, mãi cho đến tận khuya, mấy người vẫn còn bưng bưng hăng hái như cũ.

“Khiếu Đường ca ca, ngươi thực sự tới đầu bên kia hải vực?”

Lâm Vũ Nhân đã ngấm hơi men nỉ non hỏi.

A Mãnh, Tiểu Lan, Lâm Bình, Lâm Vũ Tuyền, Lâm Vân Phi cũng đang rất hiếu kỳ tới vấn đề này, đều dùng loại nhãn thần chờ mong nhìn tới Lâm Khiếu Đường, mong muốn hắn có thể giảng thuật lại những kinh lịch trong mấy mươi năm vừa qua, thế nhưng Lâm Khiếu Đường tựa hồ không muốn nói đến những chuyện này, chỉ úp úp mở mở cho qua chuyện mà thôi.

327. Chương 325: Mãnh Phu Hoàng Bách Chiến

Một đêm trò chuyện say sưa, Lâm Khiếu Đường thủy chung không đem kinh lịch trong những năm gần đây nói ra, cũng không phải có ý che giấu, chỉ là Lâm Khiếu Đường không muốn đánh vỡ thứ tư tưởng đã ăn sâu trong đầu bọn họ, mấy người này cứ sống như những ngày trước mới thực sự là tốt nhất.

Mấy người Lâm Bình có ý định hỏi vài lần, thấy Lâm Khiếu Đường không muốn đề cập tới nên thức thời không truy hỏi đến cùng.

Trong tất cả mọi người, hài lòng và hưng phấn nhất phải kể tới Lan Tinh Ngưng, uống một chén lại một chén, tới cuối cùng trực tiếp dựa vào người Lâm Khiếu Đường ngủ vùi.

Nhìn Tiểu Lan đang ngủ say, Lâm Bình lắc đầu nói:

“Khiếu Đường a, những năm gần đây Tiểu Lan thủy chung không quên nhớ tới lão đại người, một lòng một dạ ngóng trông người trở về, mấy lần nếu không có ta cùng A Mãnh liều mạng ngăn cản, chỉ sợ nàng đã sớm một mình một người ra ngoài tìm người rồi. Một đời này của chúng ta đã là đệ tử Lâm gia, hiện tại đều đã sớm kết thành sinh tử, chỉ có Tiểu Lan thủy chung không nói đến chuyện tư tình nhi nữ, toàn tâm tu luyện, chỉ bằng sự cố gắng của bản thân tiến vào sự giai.”

Lâm Vũ Nhân cũng yêu thương nhìn Tiểu Lan nói:

“Có một lần ta hỏi nàng vì sao lại liều mạng như vậy, nàng nói với ta rằng, chỉ có gia tăng được thọ nguyên mới có nhiều thời gian chờ lão đại trở về, hoặc là ngày sau tu vi đại thành sẽ xuất ngoại đi tìm người.”

A Mãnh cộng ly rồi hớp một ngụm rượu, cảm thán nói:

“Thật lâu rồi không được nhìn Tiểu Lan muội tử ngủ ngon như vậy, những năm gần đây hầu như là ngày đêm tu luyện, chẳng bao giờ thấy đình chỉ.”

Nghe xong những lời này, từng dòng nước mắt trong lòng Lâm Khiếu Đường đã bắt đầu chảy, ánh mắt nhu hòa nhìn xuống Tiểu Lan đang say rượu, bất tỉnh ngủ trên đùi mình, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mềm mượt, cũng nghe được lời Tiểu Lan thì thảo nhỏ nhẹ trong giấc ngủ say:

“Lão đại, Tiểu Lan rốt cuộc đã đợi được người trở về, Tiểu Lan thật là cao hứng.”

“Đồ ngốc mà!”

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng đưa hai tay đặt lên đôi vai mềm của Tiểu Lan, một cổ nguyên lực nhu hòa dừng mãnh tiến vào cơ thể nàng, khơi thông kinh mạch từ trong ra ngoài, giúp thanh nguyên an thần, hô hấp của Tiểu Lan đang cấp tốc dần bình ổn xuống, nội nguyên cũng trong vô tri vô giác chậm rãi vận chuyển.

Sau một đêm tâm sự, hầu như tất cả mọi người đều trở về phòng nghỉ ngơi, chỉ có Tiểu Lan là không dậy nổi. Lâm Khiếu Đường đành phải để nàng ngủ trên chính giường của mình, còn đối với Lâm Khiếu Đường mà nói, có ngủ hay không cũng không có gì khác biệt, bởi ngủ cũng không có tác dụng gì nhiều. Thu xếp tốt cho Tiểu Lan, Lâm Khiếu Đường ngồi trên ghế hơi chút điều tức, đợi buổi chiều đến liền đi đến phòng của Lâm Ngật Nhiên, giúp nàng giải độc.

Hai ngày sau, Lâm Ngật Nhiên đã có thể xuống giường đi lại, khí sắc đã hồi lại rất nhiều. Trên dưới Lâm gia đều một mảnh tương bình, so với không khí trầm lắng mấy ngày trước đây có sự tương phản thật lớn, trước sau khác biệt không khác gì thiên đường so với địa ngục. Từ lâu Lâm Ngật Nhiên đã là chỗ dựa tinh thần cho toàn bộ Lâm gia, nếu là nàng ngã xuống, chỉ sợ toàn bộ gia tộc cũng muốn suy sụp theo.

Toàn bộ Lâm gia hiện tại có điều khác biệt, trạng thái này khiến cho Lâm Khiếu Đường mơ hồ cảm thấy một tia lo lắng, vô luận tu vi Lâm Ngật Nhiên có thâm hậu cỡ nào, nhưng vẫn có ngày phải ngã xuống, bảy tám mươi năm qua đi, tu vi của Lâm Ngật Nhiên cũng không tăng lên được bao nhiêu, vẫn còn giậm chân tại đại sư giai sơ kỳ, thọ nguyên tự nhiên cũng không tăng thêm được nữa.

Cho dù hiện tại tình trạng thân thể Lâm Ngật Nhiên coi như không sai, nhưng là nhiều nhất chỉ sống thêm được vài chục năm, khi tới một ngày nào đó, vị lão tổ tông Lâm gia này ngã xuống, lẽ nào muốn cho cả Lâm gia cùng chôn vùi theo hay sao?

Lâm Khiếu Đường đối với điều này không khỏi cảm thấy có chút thoáng buồn. Trên thực tế, lấy tu vi như Lâm Ngật Nhiên, thì không nên lưu lại trong gia tộc, vô luận là gia nhập vào môn phái hay làm một tu luyện giả tán nhân cũng không nên lưu lại lâu dài chốn phàm nhân giới.

Cho dù đại gia tộc tu luyện, một khi có người đạt tới tu vi sơ giai cũng không nên trường kỳ lưu lại trong gia tộc, mà là lấy dáng dấp của một thể ngoại cao nhân xuất hiện.

Lâm gia thì lại đem Lâm Ngật Nhiên trở thành vị thần cung phụng, chỉ cần thần tồn tại, gia tộc liền tồn tại, một khi thần ngã xuống, gia tộc sẽ gặp họa diệt vong. Loại ân họa này đã ăn sâu thâm căn cố đế vào ý thức mỗi người, đây chính là điều cực kỳ nguy hiểm.

Ngày trước Lâm gia dựa vào 'Linh mộc kết trận', tại chiến sự diệt vong Hiên Viên Quốc đã bị hư hao nặng nề không thể tiếp tục sử dụng, coi như là Lâm Ngật Nhiên cũng không thể chữa trị được. Hiện tại, gốc thượng cổ hủ mục vẫn như trước được đặt tại mật thất ngầm, thế nhưng cũng không thể phát ra một chút tác dụng nào.

Trong liên tục ba ngày, mỗi ngày vào thời gian cố định, Lâm Khiếu Đường đều đúng hạn giúp Lâm Ngật Nhiên bài trừ độc. Quá Ngọ ngày thứ tư, Lâm Khiếu Đường như thường lệ tới bên ngoài phòng của Lâm Ngật Nhiên chuẩn bị bài trừ độc.

Nhưng mà một mảnh sân bình thường đều rất an tĩnh đột nhiên lại trở nên cực kỳ náo nhiệt. Tựa hồ khách nhân tới có địa vị vô cùng trọng yếu, đến ngay cả Lâm Ngật Nhiên vẫn còn độc tổ trong người cũng phải đứng dậy đón chào.

Những thành viên trọng yếu của Lâm gia hầu như đều có mặt toàn bộ, quy cách đón tiếp quả thực rất long trọng. Trên mặt mỗi người lại càng cực kỳ cẩn trọng, trong đó còn có một tia tự cảm yếu nhược nói không thành lời.

Một đám người mặc hoàng bào đứng tại chủ thính đường, người người thần khí hiện ra như thật, con mắt nửa híp, bộ dáng cao cao tại thượng, tựa hồ từ lúc được sinh ra đã quen được đứng trên đầu người khác.

Lâm Khiếu Đường đi vào sân, sắc diện không chút biểu tình nhìn qua toàn trường chỉ thấy vô vị. Đám người mặc hoàng bào kia cũng không có chỗ nào đặc biệt. Bên trong phòng có một cỗ khí nguyên hơi quen thuộc khiến cho Lâm Khiếu Đường chú ý, người này đã có tu vi đại sơ giai nhưng Lâm Khiếu Đường nhất thời cũng không nhớ nổi là ai.

“Đại ca, lần này lão tổ tông có thể cứu chữa rồi!”

A Mãnh đứng một bên đang thu xếp vừa nhìn thấy Lâm Khiếu Đường xuất hiện liền cực kỳ hưng phấn, chạy tới nói.

Lâm Khiếu Đường ngược lại có chút kỳ quái, không khỏi hỏi lại:

“Nhũn già mặc hoàng bào kia là người phương nào vậy?”

A Mãnh ra vẻ thần bí nói:

“Bọn họ chính là Hoàng gia, một trong ngũ đại gia tộc tu luyện tại Nam Xuyên Giới, cực kỳ lợi hại. Đoạn thời gian trước khi gia tộc chúng ta phát đi cầu cứu tín. Hoàng gia suốt đêm chạy tới, càng mời tới một vị cao nhân thuộc một đại gia tộc tu luyện khác trong Vạn Sơn Đạo Minh đến đây giúp lão tổ tông chữa thương, người đó đang khám chữa cho lão tổ tông. Hơn nữa mấy ngày nay lão tổ tông được đại ca trị liệu, hai bút cùng vẽ, lão tổ tông rất nhanh liền có thể sinh long hoạt hổ trở lại được rồi.”

A Mãnh vừa mới nói như vậy, Lâm Khiếu Đường lại nhớ tới cỗ khí nguyên quen thuộc kia là ai, nếu là đại gia tộc tu luyện trong Vạn Sơn Đạo Minh vậy nhất định là Hầu gia rồi.

Cho dù có là đại tu luyện gia tộc như Hầu gia thì người đã ngoài đại sơ giai cũng chỉ như phượng mao lân giác, người này tất nhiên là Hầu gia đệ nhất nhân vài ngày trước đó tìm người đi Thiên Hà Tông gây nháo sự, kết quả phải “ăn đắng” trở về, không ai khác chính là Hầu Đỉnh Thiên trưởng lão Phi Tiên Môn.

Nếu là gia tộc mời đến, Lâm Khiếu Đường cũng không muốn nói thêm gì, nghĩ đến Lâm Ngật Nhiên cũng đã bài độc được bảy tám phần, ngày hôm nay chuẩn bị đem dư độc cuối cùng đẩy sạch, lại được Hoàng gia

xung phong đảm nhận, vậy cứ để cho bọn họ đi thôi, một điểm dư độc còn lại này cũng không có gì đáng gây nguy hiểm cả, coi như là chính bản thân Lâm Ngật Nhiên cũng có thể bức ra ngoài cơ thể, chỉ là rất tốn thời gian mà thôi, không có ba tới năm tháng thời gian thì khó mà làm nổi.

Đã vậy, Lâm Khiếu Đường liền xoay người rời đi. Trở lại phòng khách, Lâm Khiếu Đường đề bút viết, lưu lại một phong thư, lần này cứu chữa cho Lâm Ngật Nhiên cũng coi như báo đáp một phần ân huệ ngày trước Lâm gia đã giúp đỡ song thân mình, chứ vị cố nhân cũng đã gặp qua, Lâm Khiếu Đường tại chốn phàm nhân cũng không còn gì phải lo lắng nữa.

‘Đạo bất đồna bất tương vi mưu’, Lâm Khiếu Đường ngay từ ban đầu đã chọn cho mình một con đường khác, toàn bộ Lâm gia từ lâu kỳ thực đã không còn gì liên quan với hắn, lần này quay trở về chỉ là cảm xúc ngẫu nhiên khơi động, muốn nhìn lại một lần cuối cùng mà thôi.

Một vài người, một vài sự tình chung quy vẫn là muốn quên đi hoặc hoàn toàn buông bỏ.

Lâm Khiếu Đường bình tĩnh thông dong khép lại phong thư, cũng không mang theo bao nhiêu lưu luyến, liếc mắt nhìn lại khách phòng quen thuộc, từ nay về sau chính mình cùng nơi đây cũng không còn gì liên quan nữa.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường chuẩn bị rời đi, một cổ u hương xông vào mũi, Lan Tinh Ngưng với một thân trụ y lam sắc bỗng nhiên đi tới, đôi mắt trong suốt lóe ra tia sáng bất định nhìn Lâm Khiếu Đường, lại nhìn phong thư trên bàn, nhất thời tâm tình có chút không khống chế được hỏi:

“Lão đại, người phải đi?”

“Lão đại không nên đi, Tiểu Lan không cho người đi.”

Lan Tinh Ngưng lập tức nhào vào lòng Lâm Khiếu Đường, khẩn trương nói.

“Tiểu Lan, người đã trưởng thành, không cần phải bên lão đại nữa, nhiều năm qua chẳng phải người sống rất tốt đó sao? Lão đại cũng có chuyện tình muốn làm, không thể mãi lưu lại bên người!”

Lâm Khiếu Đường tỉ mỉ thông suốt nói.

Tiểu Lan mạnh mẽ ngẩng cao đầu, lớn mật nhìn thẳng vào hai mắt Lâm Khiếu Đường, cất tiếng nói:

“Thật lâu, thật lâu trước đây, từ lúc Tiểu Lan còn chưa trưởng thành, Tiểu Lan khi đó cũng đã không cần lão đại.”

Trong lòng Lâm Khiếu Đường hòa hoãn một chút, nói:

“Vậy là tốt rồi, lão đại này cũng an tâm, thay mặt lão đại hướng những người khác lời thăm hỏi, sợ rằng sau này không có nhiều cơ hội gặp mặt nữa!”

Tiểu Lan phảng phất như không nghe thấy Lâm Khiếu Đường nói gì. Hai tay bỗng nhiên vươn lên, vòng quanh cổ Lâm Khiếu Đường.

“Tuy là vừa nói Tiểu Lan không cần lão đại, thế nhưng Tiểu Lan lại rất cần ”Đường Nhi“. Thật lâu về trước, khi một vị tiểu thiếu niên đem một tiểu cô nương bán mình lấy tiền chôn mẹ thu lưu lại, cũng cần thận trợ giúp nâng an táng mẫu thân, kể từ đó, tâm tình vị tiểu cô nương đã triệt để hướng trọn về hắn rồi.”

Thẳng thắn biểu lộ như vậy, Lâm Khiếu Đường sao còn không nghe rõ, thế nhưng ngày trước xác thực Lâm Khiếu Đường vẫn muốn coi Tiểu Lan trở thành muội muội mà đối đãi. Hiện tại Tiểu Lan đã không còn là một tiểu thiếu nữ như trước mà là một mỹ thiếu phụ thành thục mười phần gợi cảm, mỗi tiếng nói cử động đều tràn ngập mê lực cực đại, huống chi đã từng có tình cảm khăng khít làm cơ sở, cho dù là ai cũng không chịu nổi lực sát thương với cực đại, ôn nhu hương như vậy.

Thế nhưng tu luyện giới lại hung hiểm dị thường, sau này gặp phải chuyện không tốt, Tiểu Lan lại chỉ có tu vi sơ giai, căn bản không thể bảo đảm cho được, Lâm Khiếu Đường không dám cam đoan chính mình có thể hay không bảo hộ nàng chu toàn.

“Đường Nhi, sau này ta cứ gọi người như vậy. Không nên bỏ lại Lan Nhi một thân đơn độc, hãy mang theo Lan Nhi cùng đi!”

Tiểu Lan nhắm lại hai mắt, nhẹ nhàng hôn lên môi Lâm Khiếu Đường một cái.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường khẽ thở dài, bỗng nhiên nhãn thần chợt lóe, phát hiện có không ít người đang hướng bên này mà đến, tốc độ cực nhanh.

“Tiểu bạch kiểm, dĩ nhiên ở chỗ này cùng nữ nhân của lão tử tư tình, lão tử giết người!”

Đúng lúc này, một trận quát lớn bỗng nhiên truyền đến. Chỉ thấy một gã thanh niên mặc hoàng bào đang hùng hổ xông đến. Một cự quyền không nói không rằng đã được đánh ra, đối thẳng mặt Lâm Khiếu Đường hung hăng đập tới.

Lâm Khiếu Đường nghi hoặc, bàn tay vừa nhấc, “phịch” một tiếng, chưởng quyền đối chọi, lập tức gã hoàng bào thanh niên bị đẩy lùi ra xa hơn ba thước.

Hoàng bào thanh niên tuy giật mình nhưng hỏa khí vẫn không giảm:

“Nguyên lai tiểu bạch kiểm này thực sự có tài, thảo nào dám động tới nữ nhân của lão tử, ngày hôm nay lão tử nhất định phải đem người đập dưới chân, không nghiền người thành thịt vụn không xong.”

Hoàng bào thanh niên nói xong, toàn thân nguyên lực nhất thời bạo trướng, trong lúc đó hai tay càng bốc lên liệt hỏa hùng hực. Bên trong phòng, nhiệt độ lập tức tăng cao.

“Bách Chiến dùm tay, chớ có vô lý, bằng không đừng trách ta động thủ với người!”

Tiểu Lan quay người lại, đem Lâm Khiếu Đường bảo hộ lại phía sau, khẽ kêu lên.

Hoàng bào thanh niên hỗn hển nói:

“Người là nữ nhân được ta chọn, ai dám cùng người liên phải chết!”

Lan Tinh Ngưng buồn bực nói:

“Ai là nữ nhân của người? Không nên tiếp tục hồ đồ!”

“Ta nói chính là đạo lý, Hoàng gia chúng ta chính là một trong ngũ đại gia tộc tu luyện tại Nam Xuyên Giới, chẳng lẽ còn không xứng với người sao?”

Hoàng bào thanh niên hùng hổ nói.

Lâm Khiếu Đường nhìn gã thanh niên này lại thấy có chút buồn cười cùng ấu trĩ. Nếu là trước đây, Lâm Khiếu Đường tất nhiên sẽ hảo hảo giáo huấn tiểu tử này, nhưng hiện tại cũng không tiện xuất thủ, một là tu vi đối phương kém xa hơn mình nhiều lắm nên không muốn tùy tiện ra tay, bằng không chỉ vừa ra tay liền có thể lấy đi tiểu mệnh gã tiểu tử này. Hai là tiểu tử này hiển nhiên cùng Tiểu Lan có nhận biết, tựa hồ cũng có điểm giao tình không sai, bởi vậy mới bình tĩnh quan sát kỹ biến. Nghe xong lời này, Tiểu Lan dường như đã động nộ thực sự:

“Hoàng gia các người tự nhiên cao cao tại thượng, Lâm gia chúng ta chỉ là một tiểu gia tộc, sao dám trèo cao.”

Hoàng bào thanh niên phẫn nộ trừng mắt nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

“Tiểu tử thôi, người chỉ biết trốn sau lưng nữ nhân sao? Có dám đi ra cùng lão tử một quyền phân cao thấp? Nếu người thắng lão tử, lão tử lập tức quay đầu rời đi!”

“Dựa vào cái gì mà muốn đánh với người? Cứ đánh với ta đây này!”

Tiểu Lan một bước không nhường, như rất sợ hoàng bào thanh niên làm thương tổn đến Lâm Khiếu Đường. Ngay từ đầu, Tiểu Lan đã dò xét qua tu vi Lâm Khiếu Đường, đúng là chỉ có sĩ giai mà thôi, tu vi như vậy vô luận có như thế nào cũng đâu không lại một người nổi tiếng nhất của Hoàng gia như Hoàng Bách Chiến, huống chi Hoàng Bách Chiến từ lâu đã gia nhập môn phái, các loại thượng tầng công pháp học được hẳn không ít, thực lực tự nhiên mạnh mẽ, người bình thường có thể ngăn cản được sao?”

Hoàng Bách Chiến như một con hổ dữ nhìn chăm chăm vào Lâm Khiếu Đường, thủ thế nói:

“Người đâu, bảo vệ Lan tiểu thư cho tốt, một lúc nữa tranh đấu không nên thụ thương tới nàng, nếu có sai lầm nào ta sẽ không tha cho các người.”

Hoàng Bách Chiến vừa nói, liền có năm gã mặc hoàng bào từ ngoại viện đi đến, trung niên nhân có, thanh niên nhân cũng có. Tu vi cả năm người đều không kém, kém nhất cũng có tu vi sĩ giai hậu kỳ, còn lại hầu như đều là tu vi sư giai sơ kỳ.

Năm người vẫn chưa tới gần Tiểu Lan đã song song phối hợp phát lực, một cỗ vô hình lực lượng trực tiếp đem Tiểu Lam kéo sang một bên, một đạo bình chướng trực tiếp bao phủ nàng lại.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường biết bọn họ không muốn làm tổn thương đến Tiểu Lan nên không hề ngăn cản, chỉ là dùng một loại ánh mắt như nhìn một gã ngu ngốc liếc hoàng bào thanh niên, đối với hành vi lỗ mãng này thực cảm thấy buồn cười. Loại mãng phu không đầu óc này cho dù thiên phú có cao tới đâu, một ngày chân chính bước vào tu luyện giới chỉ sợ tử nạn so với bất kỳ ai đều nhanh hơn.

Hoàng Bách Chiến lúc này chiến ý vô hạn, hai mắt đỏ ngầu, phảng phất như Lâm Khiếu Đường và hắn có thù không đội trời chung. Trên hai tay, liệt viêm hỏa đang hùng hực thiêu đốt, hỏa quang đem toàn bộ mảnh sân nhuộm thành một màu đỏ rực, hồng quang còn soi rõ tầng không.

Động tĩnh hiện tại đã không còn nhỏ!

“Hát a!”

Hoàng Bách Chiến hét lớn một tiếng, hai chân bỗng đạp mạnh xuống đất. “Oanh” một tiếng, mặt đất dưới cự lực bị nứt toác ra một hố lớn, một đạo hoàng ảnh đã bắn tới.

Hai luồng hỏa diễm dưới quyền khí cực lớn từ trên trời giáng xuống, nhiệt độ cực cao phối hợp với lực lượng cự đại tạo thành một chiêu số vô cùng bá đạo, tàn nhẫn.

Bị khổng chế, sắc mặt Lan Tinh Ngưng trở nên trắng bệch, kiệt lực la lớn:

“Không nên a, Đường Nhi, mau tránh!”

Lâm Khiếu Đường vẫn đứng tại chỗ bất động, phảng phất như không có lực để tránh né.

Mấy gã hộ vệ bên phía Hoàng gia lộ vẻ dữ tợn cùng châm biếm. Thiếu chủ hôm nay lại giết người thành nghiện rồi!

Phanh...

Hai luồng hỏa diễm cùng đôi cự quyền vây đối phương, khí lãng nhất thời dựng lên như nghiêng trời lệch đất, bốn phía tường viện như lung lay muốn đổ, một vết rạn đã trực tiếp xé ra. Đạo hoàng ảnh như tiễn rời cung bắn đi, mặt đất bị oanh tạc đi thành một hố lớn cả trượng vuông. Một trận bụi mù, Hoàng Bách Chiến gian nan từ trong hố đứng lên, hai tay vô lực buông thõng, đầu khớp xương tại hai đầu song chưởng đã vỡ vụn toàn bộ.

”Ôc”. Hoàng Bách Chiến không thể kìm lại phun ra một ngụm máu tươi thật lớn, ngây ngốc nhìn xuống mặt đất, trong lòng không ngừng nhớ lại khoảng thời gian nháy mắt vừa rồi, đối phương căn bản không xuất thủ, chỉ cần dùng hộ thể chân khí liền đem một chiêu sở trường nhất của mình phá đẹp, điều này làm sao có thể?

Nét châm biếm đang không ngừng đậm trên khuôn mặt vài tên hộ vệ Hoàng gia nhất thời động lại, thân thể cứng đờ, không thể tin tưởng được nhìn gã thanh bào thanh niên đang bình yên đứng một chỗ trước mặt mình.

Biểu tình Lâm Khiếu Đường không có bao nhiêu biến hóa, chỉ là nhàn nhạt nhìn Hoàng Bách Chiến đang thụ trọng thương, đôi con ngươi đen láy thoáng phát ra một tia đồng tình và thương hại.

328. Chương 326: Lưu Bảo Rời Đi, Tiềm Nhập Hiên Viên Tông

Động tĩnh lớn như vậy nhất thời kinh động đến rất nhiều hộ vệ xung quanh, chạy tới kiểm tra cũng có không ít gã mặc hoàng bào, chính là đám tùy tùng của Hoàng gia, hiện đang hùng hổ xông tới.

Đang bị khống chế trong bình chương, lúc này Tiểu Lan không hề hay biết, cái miệng anh hồng nhỏ nhắn của mình đang mở lớn hết cỡ, trên khuôn mặt mỹ lệ hiện rõ nét cười nhưng vẫn không che hết được nỗi khiếp sợ, hai dòng nước mắt trong suốt cũng từ từ chảy xuống cùng với sự vui mừng cuồng nhiệt.

Lúc này, một cỗ nguyên cảm cường liệt bỗng nhiên xuất hiện, một gã bạch phát lão giả nhảy vào giữa sân, thấy rõ toàn thân Hoàng Bách Chiến dính đầy máu, nhất thời nổi giận tím mặt. Nâng Hoàng Bách Chiến dậy, phần nộ nhìn người thanh niên đứng đối diện với Hoàng Bách Chiến lạnh lùng nói:

“Người là người phương nào? Vì sao lại kích thương thiếu chủ bản tộc?”

Lâm Khiếu Đường nhú mày nói:

“Người hình như hỏi sai người rồi! Hay là cứ hỏi lại thiếu chủ của các người đi!”

Bạch phát lão giả nhìn lại Hoàng Bách Chiến đang chật vật bất kham, đầu còn tâm tư mà hỏi han, trong lòng lại bực lên con giận dữ, thầm thở một hơi, vận nguyên lực truyền âm bốn phía:

“Toàn bộ hộ vệ Hoàng gia nghe lệnh, nhanh chóng đến chỗ ta tập hợp, đem tên yêu nhân đã kích thương thiếu chủ bắt lại cho ta, không được sai sót.”

Trong nháy mắt, bóng ảnh màu vàng xuất hiện từ bốn phía Lâm gia, rất nhanh liền có hơn ba mươi gã mặc hoàng bào tụ tập, tu vi mỗi người đều không kém, trực tiếp bao vây xung quanh Lâm Khiếu Đường.

Mấy người Lâm gia cũng đã xuất hiện, thấy rõ tràng diện như vậy, tuy rằng không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng mấy người Lâm Bình thấy Lâm Khiếu Đường rơi vào nguy hiểm, lập tức tiến lên ngăn cản, Lâm Vũ Tuyền liền nói ngay:

“Ngũ trưởng lão, có chuyện gì hảo hảo nói chuyện, hà tất phải động võ!”

Bạch phát lão giả chính là ngũ trưởng lão đương đại của Hoàng gia, lạnh mặt nhìn Lâm Vũ Tuyền nói:

“Tộc nhân của ta hảo tâm tới đây xuất lực vì Lâm gia, còn mời cao nhân tới cứu trợ cho Lâm gia lão tổ, ngược lại trong tộc các người lại chứa chấp yêu nhân, đả thương thiếu chủ chúng ta, lấy oán trả ân, như vậy còn nhìn được sao? Hoàng gia chúng ta lại đơn giản bị khi dễ như vậy sao? Ngày hôm nay nếu ai ngăn cản tộc ta tróc nã yêu nhân, đừng trách ta bắt lại, coi là đồng phạm yêu nhân đem xử trí.”

Sắc mặt mấy người Lâm Bình liền tối sầm lại, chỉ sợ hôm nay phải cùng Hoàng gia quyết liệt rồi.

“Còn chờ gì nữa, mau bắt yêu nhân lại!”

Ngũ trưởng lão ác độc nói.

Hơn ba mươi gã hộ vệ Hoàng gia đang muốn động thủ, ngoài sân đột nhiên nổi cuồng phong, một đạo thân ảnh màu xám nhanh chóng tiến vào trong sân, mọi người có mặt nhất thời vô cùng cung kính, đến ngay cả ngũ trưởng lão cũng thu liễm rất nhiều, người này chính là Hậu Đỉnh Thiên trưởng lão Phi Tiên Môn tại Vạn Sơn Đạo Minh.

“Ngũ trưởng lão, chuyện gì khiến cho người khẩn trương như vậy?”

Hậu Đỉnh Thiên nhìn lướt qua ngũ trưởng lão, híp mắt hỏi.

Có thể đánh trọng thương Hoàng Bách Chiến, thực lực đối phương tự nhiên không thể khinh thường, chỉ dựa vào đám người trong gia tộc này mà muốn lưu người lại sợ là không nổi, vừa thấy Hậu Đỉnh Thiên xuất hiện, ngũ trưởng lão nhất thời như bắt được cứu tinh, vội vàng vàng nói:

“Tiền bối, xin người vì thiếu chủ bản tộc làm chủ, gã yêu nhân kia không biết vì sao lại kích thương thiếu chủ bản tộc, hơn nữa còn muốn lấy đi cả tính mệnh, nhất định là muốn cướp đi bảo bối trên người thiếu chủ bản tộc.”

Ngũ trưởng lão thêm mắm dặm muối làm một hồi, không thèm phân rõ trắng đen, tốn không ít công sức.

“A, lão phu ngược lại muốn nhìn một cái, là người nào lớn mật như vậy, cứ nhiên dám đả thương thiếu chủ Hoàng gia.”

Đang khi nói chuyện, Hầu Đỉnh Thiên chậm rãi xoay người lại, thế nhưng khi nhìn thấy người kia, ánh mắt vẫn nửa híp của lão nhất thời mở trừng, lời đang nói cũng là mạnh mẽ nuốt lại.

Đôi môi Hầu Đỉnh Thiên run lên nhè nhẹ, nét mặt già nua không tự giác được co rút lại, trong lòng lại thầm chửi ầm lên. Nhịn không được xoay người cấp cho ngũ trưởng lão hai chưởng.

Hai tay Lâm Khiếu Đường chấp lại sau lưng, cười cười nhìn Hầu Đỉnh Thiên ân cần thăm hỏi:

“Hầu trưởng lão, từ lúc chia tay vẫn tốt chứ?”

Trên đùi Hầu Đỉnh Thiên mềm nhũn, thiếu chút nữa muốn quy xuống, nhanh chóng cúi đầu thi lễ nói:

“Lâm tiên bối cứ gọi thẳng văn bối Đỉnh Thiên là được rồi, văn bối vẫn bận bịu sự vụ gia tộc, hết thấy đều tốt cả!”

Một màn đối thoại này đủ làm những người khác chìm trong nghi hoặc, thậm chí còn có một chút hoang mang.

Sắc mặt ngũ trưởng lão càng mờ mịt, trong đầu không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cổ họng càng nóng như lửa đốt.

Mấy người Lâm Bình lúc này nhìn tới Lâm Khiếu Đường đang vô cùng bình tĩnh tựa như một quái vật, không biết lúc này vì sao chấp sự trưởng lão một đại môn phái lại xưng hô hân thành tiên bối.

“Lần trước ta đưa cho ngươi mấy viên ‘Hối linh đan’, không biết hiệu dụng thế nào?”

Lâm Khiếu Đường thông dong hỏi.

“Cực kỳ hiệu dụng, mấy gã tu luyện giả trong tộc có thiên phú tu luyện tại thời khắc trùng quan phục dụng liền thu được không ít chỗ tốt.”

Hầu Đỉnh Thiên thành thật trả lời, vừa nghĩ đến sự tình phát sinh trước đó vài ngày tại Thiên Hà Tông, trong lòng Hầu Đỉnh Thiên vẫn còn sợ hãi, cũng may là không có xung đột, bằng không Hầu gia khó mà kham cho nổi.

“Hầu trưởng lão, vị này chính là?”

Ngũ trưởng lão gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, đánh bạo hỏi.

Hầu Đỉnh Thiên quay người, trừng mắt một cái, nói:

“Còn không mau quỳ xuống tạ tội! Vị này chính là Lâm tiên bối, nguyên lão Thiên Hà Tông tại Vạn Sơn Đạo Minh.”

Ngũ trưởng lão như trúng phải sét đánh ngang tai, nhất thời há hốc mồm. Nguyên lão là cái khái niệm gì? Tại phiên lục địa này tuyệt đối là đứng trên tầng cao nhất trong các tu luyện giả, chỉ ít cũng có tu vi linh hồn giai, cho dù Hoàng gia có là một trong năm ngũ đại gia tộc tu luyện tại Nam Xuyên Giới, cũng không thể đắc tội tới bậc cao nhân như vậy.

Nhưng xuất phát từ tâm lý bao che khuyết điểm, ngũ trưởng lão cũng vô thức nói quanh co:

“Hầu trưởng lão, thiếu chủ của bản tộc...”

Hầu Đỉnh Thiên căn bản không đợi cho ngũ trưởng lão nói xong, lập tức trách mắng nói:

“Lâm tiên bối đường đường là nguyên lão một đại phái, từ lâu đã bước vào cánh cửa linh hồn giai, một thân tu vi đến ngay cả cao thủ ma phái như Hắc Ngục Ma Quân ám đầu cũng phải chịu thua nửa chiêu, nếu Lâm tiên bối muốn lấy tính mệnh thiếu chủ nhà ngươi liệu có khó gì không? Chắc thiếu chủ nhà ngươi không hiểu chuyện xông tới làm phiền Lâm tiên bối, Lâm tiên bối đại nhân đại lượng không thêm tính toán, đã lưu lại cho cái mạng nhỏ, ngươi còn muốn như thế nào nữa? Còn muốn báo thù nữa sao?”

Sắc mặt ngũ trưởng lão trắng bệch, liên tục nói:

“Không dám không dám. Thiếu chủ trẻ người non dạ, đều là lão hủ không biết quản giáo, tất cả xin để lão hủ gánh chịu.”

Hầu Đỉnh Thiên mắt lạnh nhìn ngũ trưởng lão, hừ một tiếng nói:

“Hừ, cho dù tính cả Hoàng gia người, từ trên dưới già trẻ hơn mười vạn nhân khẩu sợ cũng không đảm đương nổi!”

Đồng đông!

Đội ngũ trưởng lão không chịu được mềm nhũn rồi trực tiếp quy rạp trên đất, khiếp đảm nói:

“Lâm tiền bối, mong người bỏ qua cho Bách Chiến thiếu chủ!”

Nhìn Hầu Đỉnh Thiên hù dọa ngũ trưởng lão, Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy buồn cười, ân oán chốn phàm nhân hẳn đã sớm coi thành đám mạt, nếu thực sự có tức giận thì gã Hoàng Bách Chiến kia lại còn có thể đứng đây? Hẳn phải sớm hóa thành tro tàn rồi!

Lâm Khiếu Đường cũng không phải loại người ham muốn gì nhiều, chỉ bất quá làm một thượng vị tu luyện giả nhìn xuống hành vi một đám tu luyện giả thấp bé ấu trĩ cũng đã không còn cảm giác gì nhiều. Tựa như một đại nhân nhìn xuống một đám hài tử tranh đấu, vị đại nhân vô luận là tâm lý hay tâm tình cũng không có dao động bao nhiêu, nhưng gã Hoàng Bách Chiến này lại là xông tới hấn, quan trọng hơn là hẳn còn ăn nói lỗ mãng với Tiểu Lan, lại càng muốn cóc ăn thịt thiên nga, thậm chí còn muốn chiếm làm sở hữu riêng.

Bởi vậy Lâm Khiếu Đường nhìn như không hề động thủ, cũng là tại lúc Hoàng Bách Chiến sắp va vào hộ thể chân khí của mình, đem một tia độc nguyên xâm nhập vào trong cơ thể đối phương, cầm cố hoàn toàn nội nguyên của hẳn lại. Trên thực tế, lúc này Hoàng Bách Chiến không khác gì bị phế bỏ, sau này vô luận tu luyện thể nào cũng không có khả năng tiến bộ, hơn nữa theo thời gian tu vi càng bị hao mòn giảm bớt, dần dần bị cỗ độc nguyên ngấm trong cơ thể ăn mòn cho bằng hết.

Chỉ phế mà không giết, Lâm Khiếu Đường chính là đã tận nghĩa rồi, nếu là một gã linh hồn giai giả khác chỉ sợ đã trực tiếp đem Hoàng Bách Chiến tiêu diệt, rồi lại giận chó đá mèo trên đầu Hoàng gia. Nếu như là ma tu nhất phái như vậy càng là thâm hơn nhiều, không đến tịch thu toàn bộ gia sản, giết kẻ phạm tội sợ là không có khả năng bỏ qua.

Lâm Khiếu Đường lần này cũng mới phát hiện chính mình đối với Tiểu Lan không phải là không có tình nghĩa, vẫn giống như trước đây một dạng bao che khuyết điểm. Bên môi không khỏi nhếch lên một tia cười khê.

Bắn ra một cỗ lực lượng vô hình đem bình chướng cấm cố Lan Tinh Ngưng phá hủy, sau đó Lâm Khiếu Đường nhìn sang ngũ trưởng lão thần nhiên nói:

“Sau này Hoàng gia các người không được tiếp tục quấy rầy Lâm gia, nếu còn dám mạo phạm, ta có thể khiến Hoàng gia các người không còn tồn tại trong cõi Nam Xuyên Giới này nữa.”

Ngũ trưởng lão liên tục vâng dạ gật đầu, Hoàng Bách Chiến đứng tại một bên sớm đã thần tình hoảng hốt, thể nào cũng không nghĩ ra chính mình cư nhiên lại có thể trêu chọc tới một vị quái vật linh hồn giai.

Đám gia nhân Hoàng gia như chim sợ cành cong đều lui xuống, Hầu Đỉnh Thiên ý tứ nói vài câu rồi cũng ly khai theo. Để hẳn ở lại thời gian dài đối mặt với một vị linh hồn giai mà nói, không thể nào cảm giác cho tốt được, cứ nhanh chóng rời đi là hay nhất.

Địa vị đám người Hoàng gia tại trong mắt tộc nhân Lâm gia là cao không thể với, người ta chính là một trong những gia tộc tu luyện đỉnh cấp, thậm chí thực lực còn mạnh hơn một vài môn phái nhỏ. Hiện tại lại thấy được bộ dạng túng quẫn của bọn họ như vậy, quả thực phản ứng có chút theo không kịp.

Mấy người Lâm Bình chưa kịp nói gì, Lâm Khiếu Đường đã kéo Tiểu Lan đi vào mật thất Lâm gia. Tiểu Lan lúc này đã hoàn toàn chìm trong ảo giác, tùy ý cho Lâm Khiếu Đường kéo đi.

Vào trong mật thất, Lâm Khiếu Đường vẫn không ngăn cản những người khác tiến vào, mấy người trưởng lão Lâm gia đều theo tiến đến, ai cũng không biết Lâm Khiếu Đường có dụng ý gì.

Lâm Khiếu Đường trực tiếp vận nguyên lực tiến nhập vào trong khối thượng cổ hủ mộc tại vị trí hạch tâm của 'Linh mục kết trận', sau đó lấy ra một khối Linh vương đan, hóa thành kim phần rắc đều lên trên khối thượng cổ hủ mộc.

Chỉ chốc lát, khối thượng cổ hủ mộc vốn như vật đã chết lại như khoác lên diện mạo mới, 'Linh mộc kết trận' mà Lâm lão tổ tông không thể chữa trị hiển nhiên đã được Lâm Khiếu Đường đơn giản hoàn thành. Lúc này, mấy người Lâm Bình mới đột nhiên cảm giác, Lâm Khiếu Đường trước mắt mình lại có phần xa lạ, cả ngàn vạn nghi vấn trong lòng, đều không thoát ra khỏi miệng.

Ra khỏi mật thất, Lâm Khiếu Đường lại xuất ra một thanh tử kim sắc chủy thủ, giao cho Lâm Ngật Nhiên rồi nói:

“Chuôi chủy thủ này được luyện chế bởi thượng cổ huyền kim, bên trong ẩn chứa thượng cổ nguyên lực, mặt khác còn được ta thêm vào một chút độc nguyên lực. Tại lúc Lâm gia gặp phải nguy cơ không chống đỡ nổi, có thể đem ra dùng một lát. Khẩu quyết sử dụng được đặt trong viên tiêu lam thạch đặt tại chuôi thanh chủy thủ, chỉ có nhân tài của Lâm gia mới có thể khởi động.”

“Người phải đi?”

Lâm Ngật Nhiên nắm thanh chủy thủ trong tay, khó nhọc hỏi.

Lâm Khiếu Đường không có trả lời vấn đề này, bởi vì hắn đã sớm thoát ly khỏi giới hạn một phạm nhân, nơi này đã không còn thuộc về hắn, nên không thể nói là đi hay không đi. Tại tu luyện giới, trường hợp như Lâm Ngật Nhiên cũng chỉ là đặc biệt thiểu số, còn đa phần những người trong giới tu luyện tốt nhất không nên can thiệp vào chuyện của phạm nhân.

Nhìn quanh lại một vòng, Lâm Khiếu Đường ôm lấy Tiểu Lan bay lên trời, tốc độ cũng không phải những người phạm nhân trong Lâm gia có thể tưởng tượng được, bóng người chỉ trong nháy mắt tiêu thất, mà bọn họ đứng lại một hồi mới nghe được dư âm cuối cùng:

“Bảo trọng!”

Lâm Ngật Nhiên mờ mịt nhìn bóng ảnh Lâm Khiếu Đường tiêu thất nơi chân trời, bỗng nhiên trong lòng sinh ra một loại ước ao, chính mình ngày trước nếu cũng như vậy, hiện tại tu vi có thể nào bước tới đại sư giai hậu kỳ rồi.

Lúc này mọi người trong Lâm gia bỗng nhiên quỳ xuống đất bái lễ. Chỉ có mấy người Lâm Bình còn đứng nguyên, trên mặt đều một loại biểu tình phức tạp. Cái gã phế vật Lâm gia, đã từng nổi tiếng khắp Tân La Thành, danh chấn thiên hạ, hiện tại lại sớm bỏ qua tất cả mọi người phía sau, trở thành một loại tưởng chừng như không thể tồn tại. Sắc mặt Lan Ngưng Tinh đỏ bừng, trong lòng không ngừng y ôi Lâm Khiếu Đường, tất cả mọi sự chuyển biến quá nhanh, phát sinh cũng quá nhanh, phảng phất giống như trong mộng vậy.

Dọc đường phi độn, mãi cho đến một sơn lâm thuộc địa phận phụ cận Hiên Viên Tông, Lâm Khiếu Đường mới dừng lại rồi hạ xuống.

Lan Tinh Ngưng e thẹn vô cùng, mặc dù nàng và Lâm Khiếu Đường cùng nhau lớn lên, nhưng chẳng bao giờ lại gần sát nhau lâu như vậy, huống chi Lâm Khiếu Đường hiện tại đã biến hóa kinh người, khiến cho Lan Tinh Ngưng cảm thấy có chút xa lạ, bởi vậy trong lòng cũng sản sinh một loại cảm giác mới mẻ.

Lâm Khiếu Đường nhìn hướng Hiên Viên Tông, biểu tình nghiêm trọng nói:

“Tiểu Lan, ta muốn đi Hiên Viên Tông dò xét tình hình, người ở chỗ này chờ ta, ngàn vạn lần không được ly khai, ta sẽ bày kết trận xung quanh, chỉ cần người không ly khai khỏi vòng bảo hộ thì ngay cả những lão gia hỏa cũng không nhất định phát hiện ra người, nếu là sau ba canh giờ không thấy ta trở về, người liền tìm một chỗ an toàn rồi tự hành tu luyện.”

Lan Tinh Ngưng cúi đầu nói:

“Người muốn đi tìm Uyển Nhi tỷ tỷ sao?”

Lâm Khiếu Đường gật đầu nói:

“Đúng vậy!”

“Ta và người cùng đi!”

“Không được, tu vi của ngươi còn thấp, rất dễ sẽ bị phát hiện!”

Lâm Khiếu Đường lập tức gạt bỏ đi ý định của Tiểu Lan, ôn nhu nói:

“Đừng lo lắng, ta sẽ không phải làm liều, tính cách của lão đại, ngươi còn không biết sao?”

Lan Tinh Ngưng nhu thuận gật đầu, hơi kiễng chân, đôi môi chín mọng hôn nhẹ lên má Lâm Khiếu Đường, nhẹ giọng nói:

“Lan Nhi muốn chính là Đường Nhi, không phải lão đại, Lan Nhi sẽ ở chỗ này chờ ngươi!”

Đối mặt với nữ tử nhu thuận vâng lời như vậy, Lâm Khiếu Đường tuy đã trải qua không biết bao nhiêu sóng gió cũng không tránh khỏi xung động trong lòng, cúi đầu thật sâu, hôn xuống đôi môi đỏ mọng, mềm mại của người thiếu phụ xinh đẹp.

Lan Tinh Ngưng mở lớn đôi mắt ngây thơ trong suốt, hai ngón tay vuốt nhẹ lên đôi môi nhẵn mịn vừa bị xâm hại của mình như vô ý, kinh ngạc nhìn lên thanh ảnh đã trốn vào khoảng không, trên mặt lập tức hiện ra một nụ cười thỏa mãn.

Địa phận Hiên Viên Tông thực rộng lớn, muốn tìm được nơi giam giữ Uyển Nhi cực kỳ khó khăn. Cho dù Lâm Khiếu Đường có thể dùng nguyên thức bao trùm cả một phạm vi cực lớn cũng chẳng khác gì mò kim đáy bể, huống hồ nơi giam giữ nhất định được bố trí dày đặc kết trận nên dò xét càng khó. Mặt khác, Lâm Khiếu Đường cũng không có khả năng vừa phi hành vừa phóng đại nguyên thức, chỉ có thể vận chuyển Vô tung quyết phi hành tại tầng thấp nên hiệu suất giảm đi rất nhiều, bởi vậy muốn một mạch tìm kiếm khắp nơi tuyệt đối là không thể thực hiện được.

Cũng may Lâm Khiếu Đường đối với bố cục nơi đây cũng coi như quen thuộc, sau khi tiềm nhập vào Hiên Viên Tông tìm kiếm một hồi liền thẳng đến một ngọn núi cao lớn bất mắt. Thăm nghĩ, chỉ cần có thể bắt một gã trưởng lão tra hỏi liền có thể biết được thông tin.

Thế nhưng khi Lâm Khiếu Đường mới hành động được một nửa thời gian, vô tình lại phát hiện một cổ khí nguyên được ẩn tàng cực kỳ yếu ớt đang nhanh chóng di động tới. Lúc đầu Lâm Khiếu Đường cho rằng hành tung của mình bại lộ, thế nhưng tỉ mỉ dò xét lại một hồi, phát giác được cổ khí nguyên kia mặc dù đang di động tới hướng chính mình nhưng cũng không phải vì mình mà đến, chủ nhân cổ khí nguyên kia cũng không phải đã phát hiện ra sự tồn tại của Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường liền cố ý thả chậm tốc độ, đi theo cổ khí nguyên kia bay vào trong lòng ngọn núi có nguyên khí đậm đặc phía trước.

Ngọn sơn phong này rất cao lớn, ít nhất cũng phải kéo dài tới trăm dặm. Nguyên khí trong núi mặc dù nồng đậm nhưng lại không có nguyên nhân, loại sơn phong như này có hơn phân nửa sẽ được chọn làm nơi làm việc của môn phái, mà những quần sự nơi đây đa phần đều có tu vi không cao.

Lâm Khiếu Đường hầu như đem nguyên khí bản thân che kín toàn bộ, một đường theo dõi sát cổ khí nguyên ẩn tàng. Đối phương hành sự cực kỳ cẩn thận, liêm tức pháp cũng cực kỳ tinh diệu, hơn nữa đối với tình huống trong Hiên Viên Tông cực kỳ tỏ tường, vậy nên hành động một đường liền mạnh không chút nào dừng lại.

Cuối cùng cổ khí nguyên ẩn tàng dừng lại tại một tòa thạch điện phụ cận có quy mô không nhỏ. Kim quang trong mắt Lâm Khiếu Đường lấp lánh, rốt cuộc phát hiện được chân diện người này, hẳn cũng mặc pháp bào đạo chức của Hiên Viên Tông, tương đương với cấp bậc trưởng lão.

Nếu là người của Hiên Viên Tông, vì sao tại địa bàn của mình lại phải thần bí, lén lút ẩn tàng hành tung như vậy? Lâm Khiếu Đường cảm giác có chút kỳ quái liền ngồi xếp bằng trên cành một gốc cây đại thụ rậm rạp, phóng xuất một con Tham thị thú, dùng một tầng phấn màu xám che giấu lam quang sắc bên ngoài, rồi lại dùng nguyên thức khống chế con Tham thị thú này tiến nhập vào trong huyền động.

329. Chương 327: Tin Tức Kinh Người

Ngoại trừ đầu Tham thị thú vừa rồi, Lâm Khiếu Đường còn dự tính xuất ra trăm con Tham thị thú khác tiến hành điều tra trong phạm vi lớn.

Lâm Khiếu Đường tập trung nguyên thức trên người con Tham thị thú tiến nhập trong huyền động. Trước tiên cảm giác được khí nguyên trên người gã kia rõ ràng có chút quái dị, tựa hồ không phải là người Hiên Viên Tông, nhưng trang phục lại là đạo pháp bào trưởng lão của Hiên Viên Tông, điều này rất là khả nghi.

Nếu người này là một gã ma tu nhất phái tiến nhập Hiên Viên Tông làm gian tế, sợ là sẽ gây bất lợi cho Uyển Nhi, bởi vậy Lâm Khiếu Đường tự nhiên phải tra xét kỹ càng.

Tham thị thú có thể tích cực nhỏ, lại được che giấu bởi một tầng phấn màu xám, cùng với màu sắc bốn phía huyền động giống nhau như đúc, bản thân nó lại không phóng khí nguyên ra ngoài nên rất khó bị phát hiện, mà cho dù có bị phát hiện cũng rất dễ bị bỏ qua, tưởng chỉ là một tiểu trùng bình thường mà thôi, dùng làm giám thị, tự nhiên không thể tốt hơn.

Tham thị thú bên ngoài huyền động thành linh lướt qua hai chữ 'Huyền lao' thật lớn. Thấy hai chữ này, trong lòng Lâm Khiếu Đường không khỏi hơi căng thẳng, ẽ nào nơi đây chính là nơi giam giữ Uyển Nhi sao?

Trong lòng Lâm Khiếu Đường không ngừng rung động, tuy vậy vẫn không nóng nảy, tiếp tục từng bước khống chế Tham thị thú tiến hành dò xét. Thâm nhập bên trong huyền động, bên trong có các động thiên, dọc theo hành lang ngoằn ngoèo uốn khúc sâu chừng một dặm là những động khẩu, mỗi động khẩu đều có đệ tử canh gác, hơn nữa đều được bố trí cơ quan ẩn tàng.

Một đường thông suốt, Tham thị thú thuận lợi tiến nhập dải đất trung tâm, quả nhiên là một gian thạch lao được bố trí tầng tầng kết trận. Tiếp tục điều khiển Tham thị thú cẩn thận leo lên thạch bích thăm dò nhưng cũng không phát hiện ra thân ảnh kiều mỹ của Uyển Nhi.

Bỗng nhiên, nguyên thức Lâm Khiếu Đường trở nên căng thẳng, nghe được sâu trong thạch lao truyền đến một tiếng đối thoại rất nhỏ. Tham thị thú lập tức bay tới, lách qua từng kẽ hở, rốt cuộc tiến vào trong một gian thạch ốc được bố trí vô cùng bí mật.

Bên trong thạch ốc rất rộng rãi, tụ tập có hơn mười người, tu vi mỗi người đều không kém, ít nhất cũng có tu vi sơ giai hậu kỳ, không ít hơn năm vị đại sư giai, hơn nữa còn có hai vị linh hồn giai.

Đội hình bậc này đã đủ chống lại một đại môn phái bình thường rồi, thế nhưng người theo dõi lại là Lâm Khiếu Đường, sớm đã thoát khỏi tu vi đại sư giai.

Những người này Lâm Khiếu Đường đều rất lạ mặt. Ngày trước khi còn tại Hiên Viên Quốc, Lâm Khiếu Đường tuy chỉ là một gã mao đầu tiêu tử, thế nhưng thời gian lưu bạt cũng đã gặp qua không ít cao nhân đương đại, đối với một vài trưởng lão và vô số cao thủ trong bát đại môn phái đều hiểu biết ít nhiều, tuy rằng chưa gặp qua nhưng cũng không đến mức nhìn thấy nhiều như vậy lại không nhận ra một người nào, hiển nhiên tương mạo những người này đều cực kỳ xa lạ.

Lâm Khiếu Đường lưu lại Cự Kiếm Sơn Trang khoảng thời gian rất dài, bởi vậy đối với Cự Kiếm Sơn Trang có thể nhận biết rõ ràng, có thể kết luận trong đám người này, không có một ai là thành viên của Cự Kiếm Sơn Trang ngày đó.

Đám người này tựa hồ đang nghị sự một cái gì đó, vô phục hay đạo bào mỗi người đều là sắc phục của Hiên Viên Tông, thế nhưng trên mặt không ít người lại đầy rẫy âm sát chi khí, khí nguyên hoàn toàn khác xa so với dương chính chi khí của Hiên Viên Tông khiến Lâm Khiếu Đường không khỏi sinh nghi hoặc. Hơn nữa trên những người này không hề thiếu, tại mỗi người đều có loại bí pháp xảo diệu che giấu đi thuộc tính nguyên khí bản thân, thậm chí còn có người dùng tới 'Dị dung đan'. Đúng lúc này, trong đám người có một lão giả sắc mặt hồng nhuận không quá tự nhiên đứng dậy.

“Ngày hôm nay mạo hiểm triệu tập mọi người lại đây chính là có chuyện quan trọng cần thông báo, thuận tiện phát thêm mấy lap 'Phong khí yểm nguyên hoàn' cho mọi người.”

Thanh âm không lớn nhưng đủ cho mọi người trong phòng đều có thể nghe rõ, người này chính là một trong hai người tu vi đã đạt tới linh hồn giai.

Tiếp theo đó, một gã trung niên nhân nhâm la la lảm lét bất mãn nói:

“Không biết Thiên Cực Lão Nhân có chuyện gì quan trọng, phải biết rằng triệu tập nhiều người chúng ta như vậy đến một chỗ sẽ gây ra động tĩnh rất lớn, rất dễ bị mấy lão quái vật trong Hiên Viên Tông phát hiện ra, nếu đúng là như vậy chỉ sợ Thiên Đạo Tông các người cũng không chống đỡ nổi a.”

Một gã trung niên nhân khác, thân mặc tro bào cũng không giải thích được nói:

“Vô luận việc lớn hay nhỏ, dùng một đạo truyền âm phù được mật chế là có thể thông tri cho chúng ta, hà tất phải mạo hiểm tụ tập đông đủ nơi đây?”

Thiên Cực Lão Nhân vẫn chưa lộ ra giận dữ vì bị chống đối, chỉ cười nói:

“Chuyện này có liên quan đến tiền đồ chính đốn các tiểu tu luyện giới của Đại Hạ Quốc chúng ta, lão phu thậm chí là cả Thiên Đạo Tông đều không kham nổi, nhưng việc này đã vô cùng gấp gáp, không thể không nói, hơn nữa với sự quan trọng của nó, truyền âm phù không phải đã rất an toàn, bất quá nơi đây cũng chẳng phải vạn toàn, chúng ta vẫn nên ngắn gọn, nói xong một liên giải tán, những người phía dưới do Phách Quỷ Nguyên Lão của Quỷ Vô Điện dùng bí thuật thông báo.”

Một lão giả lưng gù dáng người nhỏ bé ngồi ngay kế bên Thiên Cực Lão Nhân lập tức đứng dậy, cũng không nhiều lời vô ích, tại giữa bàn tay khô khốc đã xuất hiện một đoàn hắc vụ hình cầu, từ đó bắn ra từng đạo hắc sắc quang tuyến, hắc tuyến cấp tốc kéo dài ra ngoài rồi tiến nhập vào trong tai mỗi người.

Một con tiểu phi trùng lạng lẹ bay tới, đậu ngay sau vành tai một gã tu luyện giả có tu vi thấp nhất trong phòng, nhẹ nhàng không ai hay biết có chút dị động.

“Năm vị đại nguyên lão đã thông qua nghị quyết, trong thời gian ngắn nhất đem Hiên Viên Tông tiêu trừ, tốc chiến tốc thắng, bởi vậy cần tới chư vị nội ứng ngoại hợp. Năm vị đại nguyên lão đã tỏ thái độ, chư vị ẩn núp tại Hiên Viên Tông cũng nhằm mục đích tiêu diệt Hiên Viên Tông. Lần này lấy các vị làm chủ công, khi đại thành nhất định sẽ không bạc đãi các vị. Năm vị đại nguyên lão đã nói muốn tự mình khoản đãi, chỉ mong các vị lúc đó hết sức làm việc, giúp cho đại nghiệp thống nhất các tu luyện giới của Đại Hạ Quốc một phần lực! Đến lúc đó chư vị chỉ cần tập kích hậu phương là được, vô luận dùng tới bất kỳ thủ đoạn nào cũng được, càng độc càng hay. Thời gian động thủ cụ thể, chư vị chỉ cần chú ý tới thời gian được lưu lại trong lam ma thạch, tại lúc lam ma thạch truyền âm tin tức thỏa đáng, thu được tin tức liền lập tức động thủ.”

Thủ đoạn truyền âm thật khó tưởng tượng, nếu không phải có Tham thị thú tiềm nhập ngay bên tai một gã trong đám người rồi trực tiếp liên hệ với cổ hắc tuyến kia, thì cho dù Lâm Khiếu Đường bản lãnh có thông thiên đến mấy cũng khó mà nghe được dù chỉ là mảy may.

Nghe xong đoạn hội thoại, nguyên bản Lâm Khiếu Đường đang ngồi xếp bằng trong tán cây rậm rạp lập tức giương to đôi mắt, không nghĩ tới Đại Hạ Quốc lại sử dụng trăm phương ngàn kế như vậy, đám gian nhân này sợ là đã lên vào bát đại môn phái từ hồi vẫn còn Hiên Viên Quốc.

Sự việc trọng đại bậc này, Lâm Khiếu Đường nghe được cũng kinh hãi khôn ngớt, chưa từng nghĩ tới Đại Hạ Quốc lại có dã tâm bưng bưng như vậy, xem ra hai đại tu luyện giới lại khó tránh khỏi một trận giao tranh. Tiêu diệt Hiên Viên Tông bất quá chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của Đại Hạ Quốc mà thôi. Hiên Viên Tông chính là cánh cửa đầu tiên để bước vào Nam Xuyên Giới, một khi Hiên Viên Tông sụp đổ, liền lộ ra cánh cửa lớn, toàn bộ cõi Nam Xuyên Giới càng mất đi một bức phòng ngự kiên cố nhất.

Đến lúc đó Đại Hạ Quốc liền có thể xâm nhập vào Nam Xuyên Giới toàn diện. Mặc dù Hiên Viên Tông cùng với không ít môn phái trong Nam Xuyên Giới có quan hệ không tốt, thế nhưng những môn phái này lại thủy chung không cùng Hiên Viên Tông gây chiến, đến ngay cả Thái Âm Thiên Quân dẫn tới một đám đầu lĩnh ma phái uy bức nhưng cũng không thực sự cùng Hiên Viên Tông xé mặt vung tay, vẫn là đồng ý cùng Hiên Viên Tông giao dịch.

Sở dĩ Hiên Viên Tông hết lần này tới lần khác gây chấn động toàn Nam Xuyên Giới nhưng vẫn được các môn phái bỏ qua, chính là bởi vì các môn phái đều biết rõ giá trị của Hiên Viên Tông, trọng yếu hơn nữa, thực lực của Hiên Viên Tông xác thực đủ để chắn cửa trước, cùng Đại Hạ Quốc tạo thành thế chân vạc tương đối.

Chỉ riêng một Hiên Viên Tông đã có thực lực vượt quá toàn bộ Vạn Sơn Đạo Minh, tương đương với một phần ba lực lượng của tu luyện giới Thập Quốc Minh. Nếu là không có sự tồn tại của Hiên Viên Tông, thì tại lúc Hiên Viên Quốc bị diệt, Nam Xuyên Giới cũng phải gặp tai ương.

Một khi Hiên Viên Tông bị diệt, tức là sự cân đối thực lực giữa Nam Xuyên Giới và Đại Hạ Quốc bị phá vỡ, đến lúc đó Đại Hạ Quốc không cần kiêng nể gì cả lập tức đem Nam Xuyên Giới sát nhập vào lãnh địa của mình.

Đại Hạ Quốc chắc chắn sẽ trắng trợn tàn sát thượng vị tu luyện giả của Nam Xuyên Giới, đề giai tu luyện giả tự nhiên phải thuận phục đầu hàng, sau đó dần dần bị đồng hóa.

Thượng vị tu luyện giả tự nhiên là chỉ những người đã có tu vi linh hồn giai trở lên cùng với một bộ phận người đạt tới đại sư giai. Người đạt tới tu vi địa vương giai tự nhiên không thể không giết hết được.

Một tu luyện giới được hình thành chính là tượng trưng cho địa vị của những tu luyện giả đứng ở đỉnh tầng kim tự tháp, toàn bộ tu luyện giới đều vận chuyển xoay quanh những người này, những khu vực, tài nguyên tốt nhất đều dành cho những người tại đỉnh tầng kim tự tháp này đi đầu hưởng dụng, sau đó mới dần được phân phối xuống phía dưới, chỉ cần tiêu diệt những thượng vị tu luyện giả có địa vị cũng như quyền thống trị thì hệ thống quyền lợi của tu luyện giới sẽ bị tiêu vong, rất dễ dàng để thay vào một hệ thống quyền lợi mới.

Những đạo lý này, đối với Lâm Khiếu Đường hiện tại mà nói, không còn rõ ràng hơn, mà nguyên nhân dẫn đến phát động chiến tranh của các tu luyện giới tính ra cũng chỉ có hai nguyên nhân lớn nhất.

Thứ nhất chính là một tu luyện giới có thực lực không kém nhưng tài nguyên lại cực độ thiếu thốn, tài nguyên tu luyện tốt nhất cũng ngày càng cạn kiệt, không đủ để chống đỡ điều kiện tu luyện của những thượng vị tu luyện giả nắm quyền của tu luyện giới này, nếu không mở rộng cướp đoạt, rất có thể sẽ dẫn tới bản thân tu luyện giới bị diệt vong. Tỷ như Lỗ Á Liên Minh ngày trước xâm lược Hiên Viên Quốc cũng thuộc loại nguyên nhân này.

Loại nguyên nhân thứ hai chính là một tu luyện giới cực kỳ phồn vinh, có thực lực cường đại đột nhiên đồng thời sản sinh ra vài vị tu luyện giả đứng đầu, tu vi bọn họ có thể đã đạt tới cực hạn tu luyện của hạ giới, muốn tiếp tục tiến thêm một bước nữa là khó hơn lên trời, nhưng một bước này lại nhất thiết phải bước qua, bởi không chỉ có thọ nguyên tăng thêm rất nhiều mà chính còn có thể phi thăng thượng giới, trở thành một vị tu thánh giả, đây cũng là mục tiêu cao nhất trước mắt của toàn bộ tu luyện giả hạ giới.

Để phục vụ cho mục tiêu này, những tu luyện giả đỉnh cấp cần phải tiêu hao một lượng tài nguyên cực kỳ kinh người, cho dù là một phiến địa vực khổng lồ cũng không đủ để thỏa mãn nhu cầu bọn họ, một khi không đủ tài nguyên tu luyện, tiến độ tu luyện vốn đã cực kỳ chậm lại càng thêm chậm, thậm chí còn có thể đình trệ, bởi vậy bọn họ đối với tài nguyên tu luyện đều cực độ đói khát, dù sao thọ nguyên có hạn, phải có được đột phá trước khi thọ nguyên hết, bằng không chỉ có thể chết đi, chấm dứt một đời tu luyện.

Dưới tình trạng như vậy, những tồn tại chí cao của hạ giới chỉ còn cách dùng mọi biện pháp đi tranh đoạt tài nguyên tu luyện. Bất quá, thông thường thì những tu luyện giả cao tầng này sẽ không trực tiếp đến ẩu đả cướp giết tài nguyên tu luyện của đối phương, làm như vậy hiển nhiên là rất ngu xuẩn. Một đấu một với nhau đến lưỡng bại câu thương, chẳng bằng liên hợp lại cùng một chỗ đi xâm phạm các tu luyện giới khác, mở rộng phạm vi tu luyện giới của bản thân, từ đó thu được càng nhiều tài nguyên tu luyện, để rồi thỏa mãn nhu cầu tu luyện xa xỉ của mình.

Đại Hạ Quốc rất rõ ràng thuộc về nguyên nhân thứ hai, cũng là nguyên nhân kinh khủng nhất. Rất hiển nhiên việc bản thân Đại Hạ Quốc có được vài vị tu luyện giả địa vương giai hậu kỳ, song song với đó còn không ít địa vương giai sơ kỳ và trung kỳ, thực lực đã đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Bên trong huyền động bỗng nhiên có một trận hỗn loạn, Lâm Khiếu Đường nhanh chóng vận khí nguyên vào đôi mắt hướng phía huyền động, chỉ thấy vài đạo hư ảnh đang bắn ra, lập tức muốn lên vào trong sơn lâm ẩn núp trốn đi, đột nhiên sử dụng cực kỳ tinh diệu. Tiếp theo lại có vài đạo hư ảnh nổi tiếp bay ra. Nơi này là một mảnh địa vực rộng lớn, khí nguyên hỗn loạn, các loại kết trận được bố trí đến mức tối đa, hẳn là khu vực giam giữ phạm nhân của tông phái, tại nơi này bí mật họp mặt trong thời gian ngắn tự nhiên vô cùng an toàn. Nghĩ đến đám người này có thể tụ họp nơi đây, trong mắt Lâm Khiếu Đường đã hiện lên

một tia sáng kỳ dị, nhưng theo đó lại là nét sầu lo, tuy rằng phát hiện được tin tức nhưng lại không có thời gian cụ thể, liên hệ với việc Uyển Nhi đang bị giam giữ, chẳng phải cũng đang bị vây trong vòng nguy hiểm hay sao.

Phải mau chóng tìm được Uyển Nhi!

Tâm niệm Lâm Khiếu Đường khẽ động, liền lập tức muốn trốn vào trong sơn lâm. Đúng lúc này, một đạo thanh âm âm trầm bỗng nhiên truyền tới.

“Đạo hữu nếu đã tới, cần gì phải vội vàng bỏ đi như vậy!”

330. Chương 328: Diệt Sát

Thần sắc Lâm Khiếu Đường ngưng trọng, chỉ thấy từ hướng huyền động có một đạo bạch quang bay vút đến, chính là Thiên Cực Lão Nhân vừa mới chủ trì hội họp ở trong huyền động.

Bị phát hiện sao? Lâm Khiếu Đường có chút ngoài ý muốn. Phương pháp thu liễm khí tức của mình không có sơ hở mới phải, lẽ nào bản thân kẻ này có được bí pháp thăm dò gì đó?

Ngay khi Lâm Khiếu Đường đang nghi hoặc, Thiên Cực Lão Nhân đã đưa thứ nắm trong tay ra, nói:

“Vật này là do đạo hữu lưu lại?”

Nhìn rõ là tham thị thú, trong lòng Lâm Khiếu Đường liền thoải mái. Bản thân mình quả thực quá sơ ý, nhất định là khi cắt đứt liên hệ với nó mình đã lộ ra sơ hở.

“Tại hạ chưa từng thấy qua thứ này!”

Lâm Khiếu Đường bất động thanh sắc nói.

“Vậy sao?”

Sắc mặt Thiên Cực Lão Nhân âm trầm:

“Đạo hữu một mình xông vào trọng địa phái ta, tiềm phục như vậy không biết là vì sao?”

Lâm Khiếu Đường cẩn thận quan sát động tĩnh bốn phía, cũng không phát hiện ra khí nguyên nào khác, vị Thiên Cực Lão Nhân này đơn độc mà đến, trong lòng liền có phần thoải mái, bất quá nghĩ lại, đám người này trong lòng có quỷ, đương nhiên là không dám làm náo loạn sự tình lên.

Nghĩ xong, Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

“Tại hạ đi tìm di tích cổ, đến nơi đây thì lạc đường, không biết là lãnh địa của quý phái, có nhiều chỗ mạo phạm, mong đạo hữu bỏ qua cho!”

Khí âm trầm trên mặt Thiên Cực Lão Nhân ngày càng dày đặc, hiển nhiên là rất ghét nghe gã thanh niên trước mặt nói nhăng nói cuội, nhìn tiểu trùng trong tay nói:

“Phân Thức Thuật, chính là một môn tham thị thuật cực kỳ cao thâm, có thể khiến nguyên thức bản thân liên hệ cùng một chỗ với yêu thú, phải chăng đạo hữu đã nghe được những gì không nên nghe?”

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường như thường nhưng trong lòng cũng có phần ngưng trọng, nếu phải đấu với vị Thiên Cực Lão Nhân này, Lâm Khiếu Đường cũng không sợ, nhưng địa điểm lại có chút không thích hợp, nơi đây là cấm địa Hiên Viên tông, nếu như kinh động đến cao nhân trong phái, bản thân thực sự là có lý mà không thể nói.

Cho dù có nói ra những gì mình nghe được, Lâm Khiếu Đường cũng không cho rằng sẽ có người tin hắn, dù sao đám người này ẩn núp ở Hiên Viên tông nhiều năm như vậy, sớm đã thành thâm căn cố đế, xây dựng được bè đảng của riêng mình, lại còn thêm hai gã nguyên lão linh hồn giai, bản thân mình là một kẻ ngoại nhân vô danh nói ra những lời đó, tất sẽ bị coi là ly gián gây xích mích.

Cộng thêm mình lén lút mò vào trọng địa của tông phái, tùy tiện gán cho cái tội danh cướp ngục là có thể lưu lại chính mình.

Nếu như đánh một trận, đối với mình thực sự bất lợi, ánh mắt Lâm Khiếu Đường khẽ động, đột nhiên nhoáng lên rồi độn phi bỏ chạy. Thế nhưng mới bay ra ngoài mấy trượng liền đã bị một đạo bình chương quỹ dị chặn lại.

Thực ra muốn phá tan đạo bình chương này không phải không có khả năng, nhưng cần tốn một chút thời gian. Đối phương dù sao cũng là linh hồn giai giả, bình chương bố trí ra không thể khinh thường được. Bất quá có đạo bình chương này, ý muốn thoát đi của Lâm Khiếu Đường cũng giảm đi không ít.

“Người cho rằng Hiên Viên tông là hậu hoa viên để người tự do đi lại sao? Mặc kệ người đã nghe được những gì, lão phu cũng đều bắt người lại!”

Âm thanh thâm độc của Thiên Cực Lão Nhân trầm trầm truyền tới.

Lâm Khiếu Đường đột nhiên xoay người, nói:

“Đạo bình chương này, chắc là một loại phong ấn kết trận nào đó!”

Thiên Cực Lão Nhân cười âm hiểm:

“Không sai, trận này đã được bày ra từ lâu, chẳng qua lúc bình thường chưa mở ra mà thôi. Đây chính là ”Dị Vực Kết Trận”, vào trong trận này nếu không có khẩu quyết đóng mở cùng với lệnh bài mà nói, cho dù người có bản lĩnh thông thiên cũng không đi ra được!”

Nguyên lai là ”Dị Vực Kết Trận”, đây chính là kết trận phong ấn cấp mười ba, khuôn mặt Lâm Khiếu Đường hiện lên một tia rung động như có như không.

“Nếu người tự mình kết liễu, lão phu giữ cho người toàn thân. Nếu để cho lão phu xuất thủ, nhất định khiến người thần hình câu diệt!”

Trong lúc Thiên Cực Lão Nhân nói chuyện, hai mắt trừng lên.

Bởi vì tồn tại bình chương, lúc trước tâm thần Lâm Khiếu Đường có phần bất định, thế nhưng lúc này đã hoàn toàn bình phục lại, cảm thấy buồn cười nhìn Thiên Cực Lão Nhân nói:

“Lão đạo, nhìn tu vi của người không kém mà sao dài dòng vậy, muốn đánh cứ đánh, hà tất nhiều lời, chẳng lẽ người sợ sao?”

Đôi mắt Thiên Cực Lão Nhân híp lại, ngay từ đầu lão đã không dám khinh thị thanh niên trước mặt, có thể lặng lẽ lên vào đến tận đây, không có chút bản lĩnh thì tuyệt không có khả năng, chỉ ít cũng phải là cao thủ đại sư giai trung hoặc hậu kỳ. Khi mới đến Thiên Cực Lão Nhân không lập tức động thủ cũng bởi vì chưa dò ra được hư thực của gã thanh niên này. Phương pháp liễm khí của đối phương quả thực rất cao minh, nếu không phải do bản thân hành sự cẩn thận, phát hiện ra được con tiểu trùng mà nói, hôm nay nhất định sẽ không biết có người ẩn núp quanh đây, hơn nữa còn phải thông qua tàn thức ẩn ký lưu lại trên tiểu trùng mới tìm được người ẩn núp.

Thiên Cực Lão Nhân nói nhiều như vậy, thứ nhất là để mở kết trận, thứ hai cũng là để thăm dò cẩn thận hơn hư thực đối phương, thứ ba là mong đạt được hiệu quả khiến đối phương kinh sợ.

Cuộc chiến rất nhanh đã bắt đầu.

Lúc này, không gian bốn phía hơi nhiễu động, trong tay Thiên Cực Lão Nhân nháy mắt đã có thêm một cây trường côn hắc sắc. Mặt trên cây côn có khắc rất nhiều ký hiệu cùng đồ đằng, thân côn mơ hồ tỏa ra một cỗ khí nguyên âm hắc cực kỳ cường liệt.

Ba, một âm thanh giòn tan vang lên, đột ngột mà đến, nhân thân Lâm Khiếu Đường ngưng trọng, chỉ thấy một tấm đạo phù màu đen cực nhanh từ trên thân hắc côn bắn đến.

Lâm Khiếu Đường sớm đã có chuẩn bị, một chiếc đạ kim thủ (bàn tay màu vàng nhạt) xuất hiện trong nháy mắt, va chạm cùng với hắc phù.

Chạm nhau trong nháy mắt, hắc phù bạo tạc mãnh liệt, chiếc đạ kim thủ trực tiếp bị nổ thành hư vô, vụ nổ tạo ra một luồng sóng màu đen trực tiếp áp về phía Lâm Khiếu Đường.

Chỉ vừa mới giao thủ đối phương đã phá đi Trảo Long Thủ của mình, thực sự rất ngoài dự liệu của Lâm Khiếu Đường, bây giờ có ngưng tụ thêm Trảo Long Thủ cũng không kịp.

Song chỉ của Lâm Khiếu Đường cùng phát, hai đạo quang mang trong nháy mắt bắn vọt ra, vừa vặn chặn lại làn sóng đen cách mình chưa đến nửa trượng. Phan, dưới làn va chạm thứ hai sinh ra một vụ nổ cực mạnh.

Luồng khí lạnh cường đại đẩy lui Lâm Khiếu Đường đến vài trượng, trên song chỉ hơi tê dại, khí nguyên của đối phương âm ám bá đạo, thậm chí so với Ngốc Thứ Lão Ma gặp mặt lần trước còn mạnh hơn vài phần.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường ngưng trọng, cũng có chút nghi hoặc. Tu vi của Thiên Cực Lão Nhân này xác thực là linh hồn giai trung kỳ, tuyệt đối ở dưới Ngốc Thứ Lão Ma. Lẽ nào lần trước quyết đấu cùng Ngốc Thứ Lão Ma, đối phương cố ý nhẹ tay?

Suy xét lại lần nữa, Lâm Khiếu Đường nhớ ra nguyên khí của Ngốc Thứ Lão Ma có chút hỗn loạn, có lẽ trong người đã mang thương tích từ trước. Nghĩ thông suốt nguyên do, Lâm Khiếu Đường lập tức phải đánh giá lại thực lực của địa vương giai, tu vi song linh hồn giai của mình thì ra vẫn kém hơn một bậc.

Thiên Cực Lão Nhân ở một bên cũng có chút ngoài ý muốn. Không nghĩ tới gã thanh niên trước mặt lại đỡ được "Hắc Hồn Hỏa Phù". Thông qua "Âm Nguyên Thiên Cực Côn" sinh ra Hắc Hồn Hỏa Phù, uy lực vô cùng, cho dù một ngọn núi hùng vĩ cũng có thể san phẳng thành bình địa.

Càng khiến cho Thiên Cực Lão Nhân cảm thấy kinh ngạc chính là, gã thanh niên này dĩ nhiên lại thi triển ra vũ kỹ mà không phải đạo kỹ. Nhưng khí nguyên trên người đối phương tản ra rõ ràng chính là đạo nguyên lực, một gã đạo chức giả làm sao có thể thi triển ra vũ kỹ đây?

Người này quái dị, tinh quang trong mắt Thiên Cực Lão Nhân chợt lóe, bất động thanh sắc hơi lui về phía sau mấy trượng giãn cách một chút cự ly, đây chính là cử động vô ý thức khi một đạo chức giả chống lại một vũ chức giả.

Trong tay Thiên Cực Lão Nhân lại xuất hiện một vật hình tròn màu đen có răng cưa, vung tay ném đi, khê quát một tiếng:

“Đi!!”

Vật hình tròn có răng cưa xoay tròn kịch liệt rồi bắn ra ngoài, tốc độ so với hắc sắc hỏa phù còn nhanh hơn vài phần.

Lâm Khiếu Đường không dám khinh thường, hai tử kim thủ dưới sự điều khiển bay ra nghênh đón.

Pháp bảo song phương, không tránh không lui, mạnh mẽ đụng vào nhau, chỉ thấy hai tử kim thủ một trảo một quyền, mãnh liệt công kích tới vật răng cưa hình tròn, bộc phát ra âm thanh va chạm kịch liệt, tiếng đương đương điệp điệp không ngừng truyền đến trong hư không, không gian dưới sự khuấy động của sóng âm như thế rung lên.

Pháp bảo?

Thiên Cực Lão Nhân khuôn mặt khiếp sợ! Trên đời này còn có người có thể song song tu tập những kỹ nghệ khác nhau sao?

Dưới sự khống chế của song phương, ba kiện pháp bảo giao đấu mãnh liệt, song chưa qua thời gian uống một chén trà nhỏ, nguyên bản vẻ mặt âm trầm nhưng thông dong của Thiên Cực Lão Nhân cũng đã lộ ra một tia ngưng trọng. Tài liệu làm pháp bảo phi luân của bản thân rõ ràng không bằng hai tử kim thủ kia, rốt cuộc trên thân phi luân đã xuất hiện vết rạn.

Ngay trong khoảnh khắc Thiên Cực Lão Nhân phân thần, chỉ thấy từ xa một bóng xanh nhoáng lên, một đạo thanh mang bắn thẳng đến, Thiên Cực Lão Nhân cực kỳ sợ hãi, vội vàng nâng "Âm Nguyên Thiên Cực Côn" trong tay lên, khí nguyên toàn thân phóng ra, hơn mười tấm "Hắc Hồn Hỏa Phù" tập trung bên dưới cây côn.

Đối diện với hướng thanh mang đang phóng tới, từng tấm "Hắc Hồn Hỏa Phù" uy lực cực lớn như là súng máy bắn phá lao thẳng ra ngoài.

Bang bang bang bang... Thiên Cực Lão Nhân hoảng sợ nhìn "Hắc Hồn Hỏa Phù" của mình không biết đánh trúng vật gì mà giữa đường nổ tung.

Hắc khí cùng với khí lãnh sinh ra sau khi bạo tạc đã che kín tầm mắt của Thiên Cực Lão Nhân, thanh mang biến mất không thấy đâu. Thiên Cực Lão Nhân xuất ra nguyên thức nhưng vẫn như cũ không có thu hoạch, gã thanh niên phẳng phất như biến mất giữa hư không.

Hắc khí sau vụ nổ dần dần tiêu tan, một tấm thuẫn tử kim thành linh xuất hiện trước mặt Thiên Cực Lão Nhân, "Hắc Hồn Hỏa Phù" chính là đánh trúng phải tấm thuẫn này mà bạo tạc.

Tấm thuẫn này do thứ gì chế thành, lại có thể đỡ được toàn bộ "Hắc Hồn Hỏa Phù" mình phóng ra mà không hỏng? Khí thể muốn một chưởng đánh chết đối phương của Thiên Cực Lão Nhân lúc trước đã không sót lại chút nào, trong đôi mắt chỉ còn tràn ngập sự khủng hoảng.

Thiên Cực Lão Nhân vẫn còn đang kinh sợ, tấm thuẫn tử kim trước mắt đã dần dần trở nên mơ hồ, tấm thuẫn nguyên bản vô cùng kiên cố đang từ từ lay động, hư ảnh càng lúc càng nhiều, đến khi hư ảnh tiêu thất, một cây tử kim trường thương thành linh dựng lên, tấm thuẫn tử kim chính là do thanh trường thương này quay tròn cao tốc mà sinh ra.

Ngay trong lúc Thiên Cực Lão Nhân đang kinh ngạc, trên cổ bỗng nhiên mát lạnh, một thanh tiểu đao màu vàng hình dạng quái dị do khí nguyên ngưng kết tạo đã gác ở trên yết hầu.

Một đạo âm thanh trong sáng lập tức vang lên:

"Các người chuẩn bị lúc nào tiến công Hiên Viên tông?"

Thân thể Thiên Cực Lão Nhân đột nhiên cứng đờ, thần sắc ngưng trọng, vội vàng trả lời:

"Lão phu không rõ ý của đạo hữu là gì?"

Phía sau không một tiếng động, Thiên Cực Lão Nhân toát đầy mồ hôi.

"Chờ một chút..."

Cảm thấy trên cổ mình đột nhiên xiết lại, Thiên Cực Lão Nhân hoảng hốt vội la lên:

"Lão phu chỉ là một người liên hệ, định kỳ sẽ có người tiếp ứng lão phu. Thời gian cụ thể lão phu cũng không biết!"

"Người chính là tu luyện giả của Đại Hạ Quốc phải không?"

"Lão phu cũng là bị bức bách phải tiềm phục như vậy. Thực sự là bất đắc dĩ, xin đạo hữu hãy buông tha cho lão phu, lão phu nguyện ý lấy bảo tàng cả đời tặng cho đạo hữu!"

Khẩu khí Thiên Cực Lão Nhân yếu ớt nói.

"Phải vậy không?"

Trên cổ bị xiết lại một lần nữa, Thiên Cực Lão Nhân còn chưa biết trả lời thế nào, kim quang đã chợt lóe, máu phun ra thành cột!

Biểu tình của Thiên Cực Lão Nhân kinh hãi, thế nhưng bên dưới đôi mắt đang dần dần trở nên mờ đục lại lóe lên một tia gian xảo.

Mấy trăm luồng hắc mang như rễ cây đột nhiên từ trong thân thể Thiên Cực Lão Nhân điên cuồng bắn ra, nhanh chóng trói chặt lấy Lâm Khiếu Đường, tiếp theo ba chân linh màu trắng cấp tốc nhảy ra từ thiên linh cái của Thiên Cực Lão Nhân, hướng về ba phía khác nhau điên cuồng bỏ chạy.

Bình chương kết trận không hề có trở ngại đối với thân thể nguyên linh.

Lâm Khiếu Đường bị trói, trên mặt không chút kinh hoảng, trái lại khóe miệng còn lướt qua một tia cười khinh miệt, Cốt Hồn Quỷ Đạo mấy năm trước cũng dùng thủ đoạn này để cho nội linh chạy trốn. Một sai lầm giống nhau, Lâm Khiếu Đường chắc chắn sẽ không phạm phải lần thứ hai.

Hơn mười chiếc kim thủ sớm đã ở bốn phương tám hướng đợi ba chân linh, có hai cái là hư ảnh, dưới một trảo liền hồi phi yên diệt, một cái khác vừa vận bị tóm gọn.

Kim thủ tóm lấy chân linh của Thiên Cực Lão Nhân quay về phía trước Lâm Khiếu Đường, hắc mang quần trên người hắn lúc này cũng đã bị phá giải.

Chân linh hình dáng lão nhân bị ba chiếc kim thủ gắt gao không chế không ngừng giãy dụa, cầu xin nói:

“Đạo hữu tha mạng, lão phu nguyện ý đi theo làm tùy tùng!”

Lâm Khiếu Đường căn bản là mắt diếc tai ngơ, một trảo tóm lấy chân linh, tiếp theo một cổ hấp lực cường đại tuôn ra. Thiên Cực Lão Nhân còn đang hô hoán trong nháy mắt im bất, quang mang trên người chân linh nhanh chóng ảm đạm đi, rất nhanh khí nguyên đã tiêu tán không thấy đâu nữa.

Bộ phận khí nguyên bị song linh của Lâm Khiếu Đường hấp thu, một phần trực tiếp bị đánh tan tởm mát ra xung quanh, còn lại một bộ phận trở thành khí linh liền bị Tân Tây Á hút lấy, vừa vận bùa đắp lại khí nguyên của bản thân bị hao hụt những năm gần đây.

“Cảm tạ, công tử!”

Tân Tây Á sau một trận no nê cảm kích nói.

“Đáng tiếc vẫn bị lãng phí rất nhiều, nếu như cẩn thận luyện hóa, chân linh này có thể sánh bằng tăng nguyên đan tốt nhất. Bất quá lão già này quỷ kế đa đoan, cho dù là hủy đi thân thể bên ngoài, giữ lại nguyên linh cũng không thể yên tâm được, cứ trực tiếp tiêu diệt là tốt nhất, đỡ phải đêm dài lắm mộng!”

Lâm Khiếu Đường có chút ít tiếc nuối nói.

“Công tử, sau này dự định thế nào bây giờ? Nếu như hai đại tu luyện giới thực sự đánh nhau, vậy quả thực là một hồi họa kiếp!”

Tân Tây Á lo lắng nói.

“Dù ngăn cản cũng không được, chỉ có thể làm hết sức mình thôi, nếu như có thể bảo vệ Hiên Viên tông không bị đánh lén, không bị ám toán tổn thương mà nói, tu luyện giới Đại Hạ Quốc cũng không có cách nào trong thời gian ngắn đánh bại Hiên Viên tông, đến lúc đó, toàn bộ tu luyện giới Nam Xuyên Giới tập hợp lại cùng một chỗ, hẳn là có thể cùng Đại Hạ Quốc đánh một trận!”

Lâm Khiếu Đường cũng không quá chắc chắn.

“Nhưng làm thế nào mới có thể ngăn cản những tu luyện giả tiềm phục đánh lén? Không có thời gian, không có địa điểm. Mà rốt cuộc chúng có bao nhiêu người cũng không biết!”

Tân Tây Á khó khăn nói.

Nhìn thi thể Thiên Cực Lão Nhân, Lâm Khiếu Đường chậm rãi nói:

“Biện pháp thực ra vẫn có, nhưng thành hay không thì chỉ có thể trông vào tạo hóa thôi!”

Một mình đứng ở trong rừng rậm, Lan Tinh Ngưng lo lắng dò xét khắp nơi, tuy rằng phạm vi nguyên thức của nàng có hạn, nhưng vẫn cố thử dò xét.

Trong ba canh giờ này, trên bầu trời có không ít người của Hiên Viên tông qua lại, có một số tu vi không kém, bất quá Lan Tinh Ngưng ở bên trong kết trận do Lâm Khiếu Đường bày ra cũng an toàn.

Ba canh giờ đã sắp hết rồi, thế nhưng Lâm Khiếu Đường lên vào Hiên Viên vẫn còn chưa trở về, lẽ nào hai người vừa mới gặp được nhau đã phải vội vàng phân biệt sao? Lan Tinh Ngưng thần sắc ảm đạm thâm nghĩ.

Tuy rằng Lâm Khiếu Đường dặn nàng, nếu sau ba canh giờ hắn không ra thì tự tìm nơi bí mật tu luyện, cũng lưu lại rất nhiều đan dược cùng lam ma thạch có phục chế công pháp, thế nhưng vô luận như thế nào Lan Tinh Ngưng cũng không chịu rời đi.

Ngay khi Lan Tinh Ngưng đang thấp thỏm, giữa không trung một trận dị động, một đạo bạch quang từ hướng Hiên Viên tông lao vút đến, xẹt qua bầu trời rồi lại quay trở lại.

Đôi con ngươi đen láy trong veo động lòng người của Lan Tinh Ngưng hơi trầm xuống, hàm răng khê cắn vào làn môi hồng nhuận, khuôn mặt mỹ lệ thoáng qua vẻ ngưng trọng, bị phát hiện rồi sao?

Quả nhiên, người đang tìm kiếm trên bầu trời lập tức phát hiện ra kết trận, bay thẳng xuống dưới.

Người tới có tu vi cực cao, Lan Tinh Ngưng có thể cảm nhận được sự áp bức không gì sánh được, rắc rắc rắc, vài đạo kết trận không cần tốn nhiều công sức liền bị phá bỏ.

Một lão giả sắc mặt hồng hào mặc áo bào trắng khoan thai đi tới, vẻ mặt hiêu kỳ đánh giá Lan Tinh Ngưng.

Lan Tinh Ngưng cực kỳ khấn trương nhìn người mới đến, trên khuôn mặt đẹp tràn ngập khiếp sợ cùng cảnh giác, tùy thời chuẩn bị liều mạng chạy trốn.

Lão giả chậm rãi tiến lên, Lan Tinh Ngưng lui nhanh về sau ba bước, cố gắng bình tĩnh kêu lên:

“Đừng tới đây! Phu quân ta ở ngay gần đây, cẩn thận hấn hiếu lầm lại đả thương người đó!”

Nhìn nữ tử có dung mạo xinh đẹp đột nhiên khê kêu, lão giả làm bộ phỏng đoán cười nói:

“Phu quân của người là ai? Tu vi tiểu nường như người chỉ bình thường, sợ là tu vi phu quân người cũng chẳng cao minh lắm!”

Lan Tinh Ngưng nhúu đôi mày thanh tú, mặt hiện nét tức giận nồng đậm:

“Phu quân ta bản lĩnh thông thiên, chỉ cần một đầu ngón tay là có thể tiêu diệt lão thất phu người!”

“A?”

Tiểu ý trên mặt lão giả càng ngày càng đậm, thân hình lần thứ hai di động, không chút kiêng nể tới gần Lan Tinh Ngưng, sắc diện ra vẻ lo lắng nói:

“Ta muốn nhìn xem phu quân người có bản lĩnh thông thiên như thế nào lại có thể dùng một đầu ngón tay tiêu diệt lão phu, người mau mau gọi hắn ra đi!”

Thân thể mềm mại của Lan Tinh Ngưng kịch liệt rung động, nhìn lão giả đang không ngừng tới gần chính mình, không biết làm sao cho phải. Tu vi đối phương vượt mình quá xa, khí nguyên cường đại từ lâu đã khóa chặt năng lực, không thể chạy trốn.

Khi cự ly chỉ còn không đến một trượng, toàn thân Lan Tinh Ngưng bỗng nhiên nổi lên một tầng quang mang màu hồng, năng đã định thiêu đốt nội anh, bỏ đi sinh mệnh, trong miệng càng tự thì thào nói:

“Đường Nhi, ta đành phải đi trước người một bước, cho dù có chết cũng không muốn bị người bắt làm tù binh!”

Thấy rõ trong mắt nữ tử trước mặt hiện nét cực đoan, tiểu ý trên khuôn mặt lão giả nhất thời đọng lại, vội hoảng hốt la lên:

“Lan Nhi, không được, mau mau thu lại, là ta đây!”

Thanh âm lần nữa vang nên bắt quá lại rất thân thuộc, tâm tình Lan Tinh Ngưng đang có chút kích động nhất thời sững sốt một chút, hồng quang quanh người rất nhanh bình phục xuống, trong đôi mắt hiện lên từng tia kỳ quái đánh giá tới bạch bào lão giả trước mặt.

Bạch bào lão giả vừa thu khí nguyên lại, thân hình đã cấp tốc biến hóa, bất ngờ xuất hiện thân ảnh Lâm Khiếu Đường.

Lan Tinh Ngưng có chút không thể tin được vào hai mắt mình, vị lão giả kia như thế nào lại có thể biến thành Đường Nhi đây?

Thấy Lan Tinh Ngưng không còn kích động, Lâm Khiếu Đường mới thâm thở một hơi, nói:

“Ta phục dụng một viên ‘Hóa hình đan’ liền có thể tự chuyển hóa loại dung mạo nào đó trong vòng nửa năm.”

Lan Tinh Ngưng tuy có tu vi sơ giai, nhưng vẫn đều thủ hộ tại Lâm gia, đối với tu luyện giới chân chính nàng rất thiếu hiểu biết, bởi vậy đối với loại đan dược có tác dụng thần kỳ như 'Hóa hình đan' lại càng thiếu nhận biết hơn. Sau một hồi kinh ngạc, mới tiến lại gần rồi sờ sờ lên mặt Lâm Khiếu Đường.

Khi cảm nhận được mùi vị quen thuộc không thể lừa dối truyền vào mũi, trên mặt Lan Tinh Ngưng mới hiện ra nét yên tâm, nhẹ nhàng vỗ lên bộ ngực êm dịu khả ái của mình, nhưng lập tức mỹ nhan lại hiện ra một tia kiều nộ nói:

“Lão đại, người thật xấu, lại dám trêu đùa người ta.”

Lâm Khiếu Đường thoải mái cười, bắt quá hồi tưởng lại một màn vừa rồi, không khỏi cảm thấy sợ hãi. Không nghĩ tới tính tình Lan Nhi lại cường liệt đến vậy, chính mình bắt quá chỉ đùa một chút lại thiếu chút nữa xảy ra sai lầm lớn. Cô gái nhỏ này những năm gần đây ngoại trừ dung mạo bên ngoài từ một tiểu nữ tử biến thành một mỹ thiếu nữ ôn nhu uyển chuyển còn lại tính tình cũng không hề thay đổi, ngược lại còn thêm phần cố chấp, đừng chỉ nhìn qua vẻ yếu mềm bên ngoài mà dễ dàng bị mê hoặc.

331. Chương 329: Ngụy Trang

Nhìn Lan Tinh Ngưng đang tức giận, Lâm Khiếu Đường cười vui nói:

“Lão đại? Xưng hô như thế nào lại sửa về như trước vậy? Không phải nói không cần lão đại, chỉ cần Đường Nhi sao?”

Sắc mặt Lan Tinh Ngưng nhất thời đỏ lên:

“Đây chỉ là nhất thời thuận miệng nói! Xưng hô như vậy thật quá khó chịu đi!”

“A!”

Lâm Khiếu Đường thần nhiên lên tiếng, lại kỳ quái hỏi:

“Phu quân theo như lời Lan Nhi nói vừa rồi không biết là thần thánh phương nào, có thể dẫn kiến cho lão đại gặp mặt? Lão đại thực có chút hiếu kỳ đây!”

Sắc mặt Lan Tinh Ngưng đỏ như lửa đốt, liếc mắt Lâm Khiếu Đường nhẹ nói:

“Không để ý tới người nữa.”

“Ha ha ha!”

Lâm Khiếu Đường ngửa mặt cười to, trong lúc đó thân hình dần dần chuyển thành dáng dấp một lão giả, chính là Thiên Cực Lão Nhân, người vừa mới bị Lâm Khiếu Đường đánh cho thân hình cầu diệt.

Lâm Khiếu Đường đem sự tình bản thân tiềm nhập vào Hiên Viên Tông tỉ mỉ lược lại một hồi cho Lan Tinh Ngưng khiến cho nàng càng nghe càng cả kinh, mũi miệng há hốc, hoảng sợ không thôi.

Nếu là Hiên Viên Tông thực sự bị tiêu diệt, toàn bộ Nam Xuyên Giới sẽ rơi vào nước sôi lửa bỏng, chỉ sợ không bao lâu sẽ bị Đại Hạ Quốc chiếm đoạt!

Lan Tinh Ngưng dù chưa thâm nhập vào tu luyện giới nhưng đối với tình thế đại cục cũng hiểu sơ qua một chút.

Lâm Khiếu Đường gật đầu nói:

“Không sai, Hiên Viên Tông chính là tiền phương vững chắc cho toàn bộ Nam Xuyên Giới, một khi bị đánh vỡ sẽ ảnh hưởng tới toàn cục, dù là công hay tư cũng không thể để Đại Hạ Quốc tiêu diệt Hiên Viên Tông, bởi vậy ta quyết định tiềm phục tại Hiên Viên Tông, ngăn cản ý đồ tập kích của đối phương.”

Lan Tinh Ngưng cực kỳ tán thành, nhưng lại có điều do dự, bởi vì nàng không biết nên làm cái gì. Sau một hồi suy nghĩ, trong mắt hiện lên một tia không muốn, đang muốn nói cái gì đó, lại bị Lâm Khiếu Đường chặn lại, hắn đưa qua một thanh tử kim trường thương, một túi đan dược, còn có một khối lam ma thạch cùng một khối ngọc bội rồi nói:

“Người mang theo mấy vật này đi Vạn Sơn Đạo Minh tới Thiên Hà Tông trước, sau đó đem lam ma thạch cùng ngọc bội lấy ra là được, đến lúc đó sẽ có người đi ra đón người. Đường xá đối với người mà nói cũng không phải ngắn, thanh tử kim trường thương này có thể bảo hộ người chu toàn, càng có thể sử dụng như pháp khí phi hành, giúp người sớm đến được mục tiêu.”

Lan Tinh Ngưng vốn định trở lại Lâm gia nghe được lời an bài này tự nhiên cảm giác không thể tốt hơn, lúc này mới lại nhớ tới Lâm Khiếu Đường hiện tại đã là nguyên lão một phái, tại tu luyện giới cũng tính là có chút quyền thế, sao có thể không an bài nổi một vị nữ tử đây!

Trong lòng Lan Tinh Ngưng biết đại sự quan trọng, lúc này không phải thời gian dành cho tâm tình nhi nữ, bởi vậy tiếp nhận xong mấy thứ cũng không nói thêm lời nào, chỉ mong mỗi liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

“Đường Nhi, người phải cẩn thận, ta tại Thiên Hà Tông chờ người.”

Lâm Khiếu Đường lúc này đã biến thành bộ dạng một lão giả, làm bộ cổ quái nói:

“Thế nào lại thành Đường Nhi rồi?”

Lần nữa bị trêu chọc, Lan Tinh Ngưng có chút buồn bực, muốn quay người lên đường, thế nhưng mỹ nhan ửng đỏ đã bán đứng tiếng lòng, cái miệng nhỏ nhắn đành phát ra một câu nói xạo:

“Ta muốn gọi thế nào thì gọi, người quản đến làm gì!”

Lâm Khiếu Đường bất đắc dĩ cười, Lan Tinh Ngưng lúc này đã đứng trên tử kim trường thương. Tâm niệm Lâm Khiếu Đường khẽ động, cùng khí linh Tân Tây Á trong tử kim trường thương dạo một hồi, nàng kia tự nhiên nhất nhất đáp ứng, không đợi Lan Tinh Ngưng nói thêm lời nào, tử kim trường thương đã hướng lên trời bay đi, chỉ chốc lát đã biến mất tại thiên không.

Lấy tu vi Lâm Khiếu Đường hiện tại, muốn duy trì ngự trang Thiên Cực Lão Nhân cả ngày cũng không khó, đến ngay cả khí nguyên trên người tản mát ra cũng giống y như đức, không chút kẻ hở nào.

Ngày đó khi tiêu diệt Thiên Cực Lão Nhân, Lâm Khiếu Đường liền đem tất cả vật phẩm của đối phương lưu lại, trong đó tự nhiên bao gồm cả tín vật đặc biệt đại diện cho nguyên lão của Hiên Viên Tông, cùng với một ít pháp bảo, đan dược cùng nguyên thạch, đương nhiên còn có một số mật hàm cùng các vật phẩm đặc chế của Đại Hạ Quốc, 'Hóa hình đan' cũng là một trong số đó.

Có tín vật của Thiên Cực Lão Nhân, hơn nữa còn cả 'Hóa hình đan' phụ trợ, Lâm Khiếu Đường tự nhiên nghênh ngang bay vào trong tông phái, không người ngăn cản, dọc đường đi gặp phải chúng đệ tử qua lại đều dừng lại, thi lễ cực kỳ cung kính. Trên đường có gặp phải mấy người trưởng lão nội vụ, những vị trưởng lão gặp phải nguyên lão cũng không dám có bất luận điều gì chậm trễ, phương diện hành lễ thậm chí so với các đệ tử còn muốn cung kính hơn nhiều.

Lâm Khiếu Đường xuất thân từ Hiên Viên Quốc, ngày trước dù sao cũng là thành viên của tu luyện giới Hiên Viên Quốc, bởi vậy đối với phân vị cùng cất cứ trong Hiên Viên Tông hiện tại có phần hiểu biết nhất định, rất dễ dàng tìm tới ngọn núi mà Thiên Cực Lão Nhân chiếm đóng.

Ngọn núi này trước kia được gọi như thế nào không ai nhớ, hiện tại nó được gọi là Thiên Cực Phong, chính là một trong mười ngọn đại bảo phong của Hiên Viên Tông. Nguyên khí trong núi đại thịnh, còn có một nguyên nhân hạng trung bên trong, kết hợp với một vài nguyên nhân nhỏ phân bố tại các ngọn núi nhỏ phía dưới, bảo địa như vậy chính là nơi tu luyện tốt nhất mà Lâm Khiếu Đường được thấy qua.

Bất quá đối nguyên lão một phái mà nói một tòa nguyên nhân cỡ trung cũng chẳng đáng bao nhiêu. Bình thường, những tu luyện giả đã đạt tới tu vi linh hồn giai, cho dù có là tán nhân đi nữa, khi kiếm được một nguyên nhân cỡ lớn cũng có thể tự giữ lấy cho bản thân sử dụng.

Tới vị trí này bất quá chỉ có được cho mình một tòa nguyên nhân cỡ trung, mà đó lại là một trong mười ngọn đại bảo phong của tông phái, từ đó có thể thấy được Hiên Viên Tông đang thiếu thốn tài nguyên tu luyện đến mức nào.

Lâm Khiếu Đường tiến vào trong núi, liền có một nữ đệ tử mặc y phục màu hồng phấn, dáng hình cân đối, dung mạo cũng tính là xinh đẹp thi lễ nói:

“Cung nghênh sư phụ hồi phong!”

“Không cần đa lễ!”

Lâm Khiếu Đường đối với tình huống hiện tại còn chưa quá hiểu biết nên không muốn tiếp xúc với người khác, tạm thời thăm nghĩ tiến nhập động phủ Thiên Cực Lão Nhân cướp đoạt một phen, nhìn xem có bảo bối bản thân mình cần hay không.

Nữ tử kia cũng không chỉ tỏ ra cực kỳ kính trọng khi thấy nguyên lão như những đệ tử bên ngoài, thậm chí có phần nồng nhiệt, thế nhưng trong ánh mắt lại rõ ràng ẩn dấu một tia sợ hãi, tiếng sư phụ cũng làm cho Lâm Khiếu Đường có điểm kỳ quái, nữ tử này nhiều nhất chỉ có tu vi sơ giai trung kỳ, theo lý thuyết hẳn phải là đồ tôn của Thiên Cực Lão Nhân mới đúng, đồ đệ của nguyên lão nhất phái, tu vi hẳn phải là đại sơ giai mới đúng.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường còn đang kỳ quái, nữ đệ tử đã bước tới, sắc mặt lại có chút không bình thường, phải nói là dâm đẳng mới đúng.

“Sư phụ, người hôm nay làm sao vậy? Có phải là gặp chuyện gì không hài lòng sao?”

Lão giả do Lâm Khiếu Đường hóa thân chỉ lắc đầu thở dài, cũng không nói lời nào. Nữ tử kia đột nhiên cảnh giác nhìn bốn phía, xác định không có người mới không kiêng nể gì, dùng hai tay ôm lấy song chưởng Lâm Khiếu Đường, sau đó nhỏ giọng nói:

“Sư phụ, chúng ta vào trong tiếp tục!”

Chính hợp ý Lâm Khiếu Đường. Trong núi cũng không chỉ có một động phủ, bản thân còn thật không biết động phủ của Thiên Cực Lão Nhân ở đâu, có nàng chủ động dẫn dắt, tự nhiên rất thuận lợi đi tới Cực phủ.

Khi tiến nhập động phủ, Lâm Khiếu Đường rốt cuộc cũng được đại khai nhãn giới, Thiên Cực Lão Nhân đúng là tu luyện giả biết cách hưởng thụ, toàn bộ động phủ được trang trí hết sức hoa lệ, đâu còn là chỗ tu luyện nữa, căn bản không khác gì hoàng cung trong núi, có không ít những vật phẩm đặc biệt dành cho phàm nhân hưởng thụ.

Có không ít nữ hầu đứng thẳng bốn phía, phảng phất như đang tiến nhập vào một động cung toàn là nữ tu bên trong vậy.

Lâm Khiếu Đường cuối cùng cũng minh bạch nữ tử bên cạnh vì sao lại không một điểm e ngại một nguyên lão như hắn, hiển nhiên thân phận chính của nàng là thiếp thân của Thiên Cực Lão Nhân, mà cũng không phải chỉ có một nữ đệ tử như vậy, nhìn quanh chỉ ít cũng có hơn mười người.

Mỗi khi Thiên Cực Lão Nhân tiến đến, những nữ hầu đều nghênh đón, các nàng mỗi người đều có việc được phân công. Có người cỡi áo, thắt lưng, có người dâng trà, còn có người lau mặt, dâng thức ăn...

Nhìn những món điểm tâm cùng những thân hình dụ nhân trước mặt, trong lòng Lâm Khiếu Đường ca thán không thôi, Thiên Cực Lão Nhân này thực đúng là tu luyện nguyên thân hưởng thụ sinh hoạt phàm hoa.

Đối với thực vật, Lâm Khiếu Đường đã không còn bao nhiêu hứng thú, xua tay ý bảo bỏ qua, nữ hầu cực kỳ nhu thuận lui ra.

Nữ đệ tử vẫn đang ôm tay Lâm Khiếu Đường rõ ràng có địa vị cao hơn so với đám nữ hầu này, thấy các bước phục vụ hoàn tất liền vung tay cho toàn bộ nữ hầu lui ra ngoài.

Trong động phủ đã không còn bóng dáng nữ hầu nào, sau khi tiến nhập sâu vào một gian thạch ốc phía sau động phủ được trang trí không khác cung điện, nữ đệ tử lập tức trút bỏ áo khoác ngoài, lộ ra toàn bộ nội y, hai ngọn song phong gần như lửa lò, chỉ còn lại hai đầu núm là bị che đậy.

“Sư phụ không vui, để đệ tử giúp người giải sầu đi!”

Nữ đệ tử nói xong liền muốn tiếp tục thoái y.

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng vung tay xuất ra một cổ kinh lực đem nữ đệ tử kia ngăn cản lại, nàng kia nhất thời quá mức sợ hãi, lập tức quỳ xuống, thân thể mềm mại không ngừng run lên, sắp khóc thành tiếng, cầu xin nói:

“Thỉnh sư phụ bớt giận, đệ tử gần đây có tâm đắc mấy bộ phòng thuật (thuật phòng the) nhất định khiến sư phụ vui vẻ vô cùng, thỉnh sư phụ đừng nên trách phạt, van cầu người.”

Lâm Khiếu Đường chỉ là muốn ngăn cản nữ đệ tử này thoát y mà thôi, chưa từng nghĩ tới đối phương lại phản ứng kịch liệt như vậy, có lẽ những ngày trước kia của nàng cũng không tốt đẹp gì.

Ngay lúc nữ đệ tử đang cực độ khủng hoảng, một viên đan được màu xanh đã xuất hiện trước mặt, một kim thủ do khí nguyên ngưng kết đưa tới. Nữ đệ tử không giải thích được ngẩng đầu lên, trong đôi mắt to tròn còn tỏa ra nét tuyệt vọng

“Ăn viên được hoàn này đi!”

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

“Sư phụ tha mạng, đệ tử có làm sai điều gì, xin người cứ trách phạt, đệ tử tuyệt không dám có nửa điều oán hận, chỉ cầu sư phụ không nên vứt bỏ đệ tử. Ô ô!”

Nói đến sau, nữ tử đã bật khóc không thành lời.

Thấy tâm tình nữ đệ tử có dung mạo xinh đẹp này đang vô cùng khủng hoảng, Lâm Khiếu Đường có thể tưởng tượng ra bình thường Thiên Cực Lão Nhân đối đãi như thế nào với các nàng, chỉ sợ thủ đoạn phải cực kỳ tàn nhẫn vô tình, trong mắt Thiên Cực Lão Nhân những nữ tu này chỉ có thể tính như công cụ hay đồ chơi mà thôi. Lúc này, trong lòng Lâm Khiếu Đường không khỏi sinh ra một tia giận dữ, để Thiên Cực Lão Nhân thống khoái chết đi như vậy, thực ra lại là tiện nghi cho hắn rồi.

“Người không ăn, có tin hiện tại ta sẽ giết người?”

Lâm Khiếu Đường uy bức quát lên.

Thân hình nữ đệ tử mạnh mẽ chấn động, nhãn thần đờ đẫn, máy móc tiếp nhận viên được hoàn màu xanh rồi nuốt xuống.

Lúc này Lâm Khiếu Đường cũng khôi phục lại hình dạng nguyên bản, nữ đệ tử vốn đã mất hết can đảm lại khiếp sợ vô cùng, lập tức dập đầu nói:

“Chúc mừng sư phụ đã luyện thành ‘Cực ma công’, phản lão hoàn đồng!”

Nhìn vị nữ đệ tử đang kinh hãi thất sắc, Lâm Khiếu Đường càng cảm thấy ghê tởm cho Thiên Cực Lão Nhân, mở miệng nói:

“Ta không phải là sư phụ ngươi, Thiên Cực Lão Nhân đã bị ta giết đi rồi!”

Trong nháy mắt, sắc mặt nữ đệ tử trở nên buồn lõng, nhưng lập tức lại trở nên căng thẳng, bất khả tư nghị lại trần ngập hoài nghi nhìn Lâm Khiếu Đường, hiển nhiên theo như lời nói của vị thanh niên do Thiên Cực Lão Nhân biến hóa thành không mười phần tin tưởng, thậm chí nàng còn cho rằng Thiên Cực Lão Nhân đang cố ý thử nàng.

“Không cần hoài nghi, sư phụ của ngươi xác thực đã chết dưới tay ta, còn là thân hình câu diệt. Đan được ngươi ăn vào là một loại độc được do ta đặc chế, ban đầu ngươi sẽ không có bất luận cảm giác nào không ổn, nhưng nếu trong vòng chín ngày không được phục dụng hóa giải đan, cứ sau mỗi canh giờ toàn thân càng lúc càng thêm đau đớn, cứ thống khổ như vậy tới ba ngày sau rồi cả thân mình bắt đầu hư thối cho đến lúc chết.”

Lâm Khiếu Đường hơi hợt giảng thuật lại công hiệu của viên độc hoàn.

Lúc này, sắc mặt nữ đệ tử đã không còn huyết sắc, còn kém ngắt đi mà thôi. Lão yêu quái Thiên Cực Lão Nhân đã chết, người tới lại là một thanh niên càng tà ác hơn, tu vi tựa hồ càng cao hơn, địa ngục chốn nhân gian sợ là cũng chỉ có thể này mà thôi.

Lâm Khiếu Đường nói tiếp:

“Bất quá ngươi có thể yên tâm, ta cùng với người không cừu không oán, tự nhiên sẽ không muốn hại người làm gì, nhất định sẽ cho ngươi hóa giải đan ngăn chặn độc tính, chỉ cần sau khi phục dụng hóa giải đan, độc

tính sẽ trở về điểm ban đầu, việc người cần làm là hoàn toàn nghe lời, đồng thời nói ra tất cả điều mình biết, tới lúc ta rời đi, chắc chắn sẽ giải trừ toàn bộ độc tố cho người.”

332. Chương 330: Đại Hiên Điện

Nữ đệ tử nghe xong liền dừng khóc lại, tựa hồ đã tin tưởng người thanh niên trước mắt không phải là Thiên Cực Lão Nhân, Thiên Cực Lão Nhân tuyệt đối không thể nói ra những lời như vậy, thế nhưng đối với sự thực nàng vẫn bảo trì thái độ hoài nghi, đặc biệt không thể tin tưởng được Thiên Cực Lão Nhân đã chết.

Nữ đệ tử hờ hững gạt đầu, có chút khiếp sợ nói:

“Tiền bối cứ phân phó, chỉ cần là tiểu nữ có thể làm chắc chắn sẽ dốc hết sức.”

“Uhm!”

Lâm Khiếu Đường thỏa mãn uhm một tiếng, nhìn vị nữ đệ tử xinh đẹp này hỏi.

“Người tên là gì?”

“Tiện thiếp vô danh, xuất thân nghèo khổ, từng làm ca kỹ, sau đó được một người phú quý trong phạm nhân nạp vào làm thiếp, gọi là Tổ Tổ, sau này chuyên tâm tu luyện, có chút thành quả mới tiến vào tu luyện giới.”

Nữ đệ tử kể rõ đầu đuôi.

Trả lời cực kỳ tỷ mỉ, vô luận là nhân thân hay lời nói đều biểu hiện rõ ràng nữ tử này đang rất sợ hãi, trong lòng Lâm Khiếu Đường khẽ thở dài, vô luận là tu luyện giới hay là phạm nhân giới, nữ tính chung quy có địa vị thấp kém hơn nam tính nhiều.

“Người có quan hệ gì với Thiên Cực Lão Nhân?”

“Thầy trò kiêm thiếp tu!”

“Chỉ có một người thôi sao?”

“Nữ hầu bên ngoài đều là thị tu, còn có ba người giống như ta đều là thiếp tu, một vị thê tu.”

“Các nàng đều ở cùng một chỗ?”

“Không phải, nữ hầu thì ở chung một chỗ phục vụ sự phụ bắt đầu sinh hoạt thường ngày, thiếp tu có động phủ tu luyện của chính mình, còn thê tu thì chính là Trưởng lão môn phái!”

Nói chuyện hồi lâu, Lâm Khiếu Đường đối với Thiên Cực Lão Nhân đã có hiểu biết nhất định, lão sắc quỷ này quả thực có cuộc sống giống như thần tiên một phương, biểu hiện bên ngoài thì thu một ít nữ tử tu vi không cao làm đồ đệ, kỳ thực chính là chiếm lấy một ít nữ tu, chỉ sợ bình thường không thèm hỏi đến tình huống tu luyện của các nàng.

Lâm Khiếu Đường muốn ngày mai không còn khe hở nên dò hỏi mọi sinh hoạt thường ngày của Thiên Cực Lão Nhân như thế nào, thường tiếp xúc với những ai, có những đồ đệ nào...

“Người tạm thời không trở lại động phủ của mình, trước tiên ở chỗ này, để ta lúc nào cũng có thể gọi người tới, người tạm thời ra ngoài trước đi!”

Lâm Khiếu Đường hỏi xong thần nhiên nói.

Tổ Tổ cực kỳ nhu thuận lên tiếng trả lời, chỉ là trên mặt hiện lên nét u sầu dày đặc, nàng thực sự không biết chính mình sẽ gặp phải kết quả như thế nào, người này rõ ràng là muốn ả núp tại tông phái, nếu như muốn bắt lợi với tông phái thì chính mình không phải là đồng mưu hay sao? Một khi bại lộ mọi chuyện, chính mình tuyệt đối không có kết quả tốt, thế nhưng nếu hiện tại đi báo cáo, chỉ sợ lập tức chết oan uổng. Dưới tình huống tiến thoái lưỡng nan, Tổ Tổ cảm giác không còn đường nào để đi, chỉ có thể đi một bước tính một bước mà thôi.

Đợi khi Tổ Tổ rời khỏi, Lâm Khiếu Đường lập tức phát ra nguyên thức thăm dò toàn bộ động phủ, sau khi điều tra cẩn thận, không hề phát hiện ra bất cứ thứ gì giá trị.

Nhấn trừ vật của Thiên Cực Lão Nhân là một chiếc nhẫn hình con rắn màu trắng, không gian bên trong vô cùng rộng lớn, đáng tiếc mọi thứ lại rất bình thường, mấy viên đan được trung phẩm cấp bảy, hơn ba mươi khối nguyên thạch trung cấp và một khối lam ma thạch ghi lại bí pháp, đương nhiên còn có ám nguyên thiên cực côn mà Thiên Cực Lão Nhân sử dụng trước đó, còn có ám khí hình tròn viền răng cưa.

Ám khí hình tròn viền răng cưa đã bị Lâm Khiếu Đường tàn phá, trên thân đầy vết rạn, căn bản không còn tác dụng gì nữa.

Ám nguyên thiên cực côn còn hoàn hảo không tổn hao gì, Lâm Khiếu Đường nghiên cứu không kết quả, tạm thời bỏ qua một bên, còn khối lam ma thạch ghi lại bí pháp kia gây cho Lâm Khiếu Đường hứng thú cực lớn.

Bên trong tổng cộng có hai bộ bí pháp đạo kỹ, một bộ là Linh Hồn Hỏa Phù, còn một bộ khác là Thiên Cực Ma Công.

Trước khi Lâm Khiếu Đường khôi phục lại hình dáng thanh niên, Tổ Tổ từng vô thức nói ra bốn chữ Thiên Cực Ma Công, danh từ này tựa hồ là một loại bí pháp nào đó có thể phản lão hoàn đồng.

Lấy tu vi Đấu Luyện hiện tại của Lâm Khiếu Đường, kỹ xảo bình thường hẳn chỉ cần nhìn một chút liền có thể lĩnh ngộ được bảy tám phần trong thời gian cực ngắn, Lâm Khiếu Đường chỉ nghiên cứu nửa ngày liền hiểu hết quá nửa Linh Hồn Hỏa Phù, đây là một loại đạo pháp cực điểm về tính công kích, càng có một bộ chế phù thuận bên trong.

Trước kia, khi còn ở tại Thiên Hà Tông, Lâm Khiếu Đường đã từng nhận được Linh Nguyệt Tiên Tử tặng cho phương pháp chế phù, sau đó lại chuyển cho Mục Tinh, thế nhưng Lâm Khiếu Đường đã xem qua vài lần, đối với thuật chế phù có chút hiểu biết nhất định, bởi vậy hiện tại nghiên cứu Linh Hồn Hỏa Phù, tình hình coi như tương đối thuận lợi.

Thủ pháp nói đơn giản cũng không hẳn đơn giản, mà nói khó cũng không hẳn là khó, then chốt chính là nguyên hỏa, chỉ cần thôn phệ được nguyên hỏa thì có thể đơn giản thi triển ra Linh Hồn Hỏa Phù. Uy lực của loại bí pháp này do uy lực của nguyên hỏa mà bản thân thôn phệ được định ra, nguyên hỏa của bản thân bài danh càng cao thì hỏa phù phát ra càng mạnh mẽ.

Đương nhiên một ít loại hỏa chủng đặc biệt khác cũng có thể lợi dụng, thế nhưng không thể nào so sánh được với thiên địa nguyên hỏa.

Lâm Khiếu Đường hồi tưởng lại hỏa phù màu đen của Thiên Cực Lão Nhân, cảm giác rất giống như hắc nguyên chi hỏa của Hắc Thấu Lão Ma trước đây, chỉ là uy lực kém hơn rất nhiều, nghĩ hẳn không phải là nguyên hỏa, mà là một loại hỏa chủng nào đó gần giống như nguyên hỏa.

Đoạn thời gian gần đây không ngừng tiếp xúc với những vật liên quan tới thiên địa nguyên hỏa, điều này làm cho khát vọng đối với dung hồn yêu hỏa của Lâm Khiếu Đường càng gia tăng thêm vài phần.

Nếu như thu được loại nguyên hỏa bài danh thứ hai trong bảng nguyên hỏa này, không chỉ có thể thuận lợi tạo ra thân thể mới cho Tân Tây Á mà đồng thời còn có khả năng tăng thêm tu vi bản thân. Phải biết rằng hàng phục nguyên hỏa vô cùng khó khăn, nếu không làm cẩn thận thì chính mình sẽ bị thần hình câu diệt.

Độ nguy hiểm cao thì tự nhiên hồi báo lại càng cao, theo như điển tịch ghi chép, thời kỳ thượng cổ đã từng có người thôn phệ xong nguyên hỏa lập tức tăng thêm hai giai, trực tiếp nhảy từ đại sư giai tiến vào địa vương giai.

Thôn phệ nguyên hỏa đối với tu vi cao hay thấp lại không có yêu cầu gì, cũng không phải tu vi cao thì xác suất thôn phệ nguyên hỏa thành công cao, nếu như là người có tạo hóa cao thì cho dù tu vi không tới sư giai cũng có thể thôn phệ được nguyên hỏa.

Tuy rằng khát vọng của Lâm Khiếu Đường đối với nguyên hỏa đạt tới mức cao chưa từng thấy, thế nhưng cũng chỉ đành tạm thời đặt qua một bên, hiện tại Lâm Khiếu Đường thực sự không thiếu chuyện cần đắn đo phân tâm, với tu vi linh hồn giai của hắn, thọ nguyên ít nhất cũng đạt tới trên dưới năm bảy trăm năm.

Tìm hiểu toàn bộ Linh Hồn Hỏa Phù, Lâm Khiếu Đường chuyển sang nghiên cứu Thiên Cực Ma Công, Lâm Khiếu Đường nghiên cứu bộ bí pháp này tròn ba ngày ba đêm cũng không tìm ra đầu mối chỗ nào, cho dù

dùng Đẩu Luyện vận chuyển đi nữa thì cũng không có kết quả.

Tựa hồ chỉ có người nào thành công tu luyện được một chút bí pháp này mới tiếp tục nghiên cứu sâu hơn được.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường dần dần thích ứng được mỗi lời nói mỗi hành động của Thiên Cực Lão Nhân, dự định bắt đầu tìm kiếm tung tích Uyển nhi, lúc này thanh âm của Tổ Tổ vội vã truyền tới, trước đó Lâm Khiếu Đường đã dặn nàng, nếu như gặp phải tình huống khẩn cấp nào đó thì hãy truyền âm, không được phép tự tiện xông vào.

“Tiền bối, hội đồng nguyên lão phái người truyền tin, nửa canh giờ nữa tiền bối phải đến Đại Hiên Mật Điện có chuyện quan trọng thương lượng.”

Nghe nói như vậy, tinh thần Lâm Khiếu Đường hơi rung lên, lập tức truyền âm trở lại.

“Tiến vào rồi nói!”

Tổ Tổ mặc bạch y đơn giản, thiếu vài phần quyền rũ, cũng thêm vài phần thanh tú, bộ quần áo này làm cho Lâm Khiếu Đường rất thuận mắt, so với mấy ngày trước đó quả thực thoải mái hơn rất nhiều.

Lâm Khiếu Đường tiếp nhận truyền âm thạch trong tay Tổ Tổ, sau khi dò xét xong mới nói:

“Hắn là vì chuyện hóa long sào, người biết bao nhiêu đối với chuyện này?”

Tổ Tổ chính là thiếp thất mà Thiên Cực Lão Nhân sủng tín nhất trong hai mươi năm qua, bởi vậy hắn đã dặn nàng chú ý tới một ít chuyện quan trọng trong môn phái, thế nhưng chung quy quyền hạn của nàng có hạn, Tổ Tổ đối với người thanh niên trước mắt này thực sự không hiểu biết gì nhiều, thế nhưng nhiều năm qua nàng đã quen chịu đựng, từ lâu hình thành nên nết tính tuyệt đối thuần phục đối với những tu luyện giả địa vị cao, không có bao nhiêu do dự, nhanh chóng nói ra mọi chuyện mình biết.

“Nô tỳ nghe nói trong phái có một nguyên lão săn giết yêu thú cao cấp, vô ý phát hiện ra một tấm địa đồ, trên địa đồ có đánh dấu địa điểm sào huyệt hóa long giao, còn tỉ mỉ ghi lại rất rõ địa hình, có người nói hóa long sào ở một trong hai đại ma cảnh của Nam Xuyên Giới, chính là Tù Ma cốc, nô tỳ chỉ biết được như vậy mà thôi.”

Tổ Tổ ngắn gọn nói mọi chuyện mình biết ra.

Trước đó Lâm Khiếu Đường đã có vài phần hiếu kỳ đối với chuyện về hóa long sào, hôm nay lại biết được địa điểm Tù Ma cốc, trong nhất thời nhiệt tình tăng vọt.

Lâm Khiếu Đường từng xem qua rất nhiều sách cổ ghi chép về Tù Ma cốc, tại nơi này có tồn tại vài luyện thiên địa nguyên hỏa, chỉ là Tù Ma cốc hung hiểm vạn phần, các loại yêu thú cao cấp tàn sát bừa bãi, thậm chí còn có một số thượng cổ kết trận do tu luyện giả thượng cổ lưu lại, nếu như gặp phải chỉ có thể bỏ mạng tại chỗ.

Đây cũng chính là nguyên nhân Tù Ma cốc còn có thể bảo tồn được thiên địa nguyên hỏa, nhưng đã từng có ghi chép về người thuận lợi tiến vào và quay về, càng thu hoạch được không ít bảo bối, trong đó có một đan dược cực phẩm của tu luyện giả thượng cổ, có pháp bảo thượng cổ, còn có một ít kỹ xảo mật pháp cao cấp.

Bất quá tất cả những điều này chỉ là do Lâm Khiếu Đường đọc được trong sách cổ, không hề có căn cứ chứng minh xác thực nào, điều này là nguyên nhân quan trọng nhất làm cho Lâm Khiếu Đường chưa một thân một mình tiến vào, mạo hiểm một cách vô vị không phải tính cách của Lâm Khiếu Đường.

Hướng hồ Tù Ma cốc bị bao phủ trong một kết trận không gian cực lớn, bốn phía có rất nhiều lỗ hổng không gian, không gian vô cùng không ổn định, hơi chút không cẩn thận liền có thể bị hút vào trong đó, nhẹ thì xuyên tới một địa vực nào đó, nặng thì thân hình câu diệt, nếu như không biết phương pháp vượt qua, xông vào hầu như nắm chắc cái chết!

Nơi môn phái Hiên Viên Tông chiếm đóng tuy rằng nghèo nàn, thế nhưng diện tích vô cùng rộng lớn, động phủ của Thiên Cực Lão Nhân cách Đại Hiên Điện mấy nghìn dặm, nếu phi hành không có nửa canh giờ không thể nào đến được.

Bất quá những nơi ở của nguyên lão đều được bố trí kết trận truyền tống cỡ nhỏ, đây là do Hiên Viên Tông tốn rất nhiều sức lực kiến tạo nên, chính vì những thời điểm như cần thương nghị chuyện gì đó như hiện tại.

Để phòng ngừa chính mình lộ ra điều gì đó, Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn Tổ Tổ hỏi:

“Bình thường Thiên Cực Lão Nhân xuất hiện trước mắt mọi người có mang theo người khác hay không, hoặc là thiếp tu?”

Tổ Tổ cúi đầu nhẹ giọng nói:

“Sư phụ có đôi khi mang theo nô tỳ hầu hạ, trong môn phái hầu như người nào cũng biết sư phụ hảo sắc thành tình.”

“A!”

Lâm Khiếu Đường sớm có dự liệu gât đầu, điều này cũng tốt, coi như giúp chính mình giải quyết được nhiều việc, nguy trạng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Lâm Khiếu Đường đối mặt với chúng tu luyện giả Hiên Viên Tông lần đầu tiên, tự nhiên là thận trọng không gì sánh được, để phòng ngừa cách ăn nói hành động của chính mình xuất hiện điều gì đó không thích hợp nên đã mang theo Tổ Tổ.

Lâm Khiếu Đường và Tổ Tổ phân biệt nắm lệnh bài truyền tống trong tay, đứng tại vị trí trung tâm truyền tống trận, mặc niệm pháp quyết, sau đó quang mang màu trắng lóe lên, một lát sau đã xuất hiện trước một đại điện rộng lớn.

“Tiền bối, đây chính là nơi diễn ra hội nghị nguyên lão Đại Hiên Điện!”

Biểu tình của Tổ Tổ có chút kích động, thấy kiến trúc to lớn như vậy, dù không phải lần đầu nhưng vẫn không kìm lòng được.

Một bàn tay to lạng lẽ vòng qua cái eo thon nhỏ của Tổ Tổ, Tổ Tổ lập tức cả kinh, sau đó khắc đã áp sát vào bàn tay kia của chủ nhân, gương đôi mắt khiếp đảm nhìn khuôn mặt già nua, trong đầu đột nhiên hiện ra khuôn mặt tuần lãng bên dưới, mặt có chút ửng hồng, không biết làm sao cho phải.

“Nên gọi sư phụ chứ không phải là tiền bối, nếu như tiếp tục gọi sai, quay về vì sư nhất định sẽ trách phạt người!”

Lâm Khiếu Đường với hình dáng Thiên Cực Lão Nhân xụ mặt nói.

“Dạ, tiền... sư phụ!”

333. Chương 331: Ba Vị Đại Nguyên Lão (thượng)

Nữ tử nhu thuận như vậy, Lâm Khiếu Đường đúng là lần thứ hai gặp phải. Lúc này nhớ lại thủ đoạn hạ độc vô cùng kịch liệt với nàng ta, nếu sớm biết nữ tử này có tính tình nhu thuận như vậy, chỉ cần dùng tới thủ đoạn ôn hòa là được rồi.

Bốn phía Đại Hiên Điện thủ vệ sâm nghiêm, càng có kết trận cách âm cực kỳ tinh diệu bao vây xung quanh, bởi vậy thương nghị mật sự tại đây là an toàn tuyệt đối, ngoại giới rất khó có thể thám thính dù chỉ một chút.

Lâm Khiếu Đường ôm lấy eo thon nhỏ của Tổ Tổ, tỏ ra một bộ lão sắc quý đi về phía cửa chính Đại Hiên Điện. Chỉ đi mới bước vào liền thấy một đạo thân ảnh màu hồng quen thuộc bay qua, lướt qua bên người rồi rất nhanh tiến vào trong Đại Hiên Điện.

Chủ nhân đạo hồng ảnh toàn thân phiêu dật, khi vượt lên trước Thiên Cực Lão Nhân ngay cả nhìn cùng không thèm liếc mắt một cái chứ càng đừng nói đến chào hỏi, hiển nhiên đối với người này rất khinh miệt.

Thế nhưng bóng lưng này cũng làm cho Lâm Khiếu Đường nhớ lại một đoạn thời gian nhiều năm về trước, đúng là một đoạn năm tháng tiêu hồn. Nghĩ lại chính mình khi đó trong lúc hôn mê bị một vị mỹ nữ tùy thân chà đạp, không khỏi cười cười.

Chủ nhân hồng ảnh chính là Hồ Mị Nhi, trưởng lão Hồng Diệp cốc vốn là một trong bát đại môn phái tại Hiên Viên Quốc ngày trước, tại thời điểm đó người này cùng Lâm Khiếu Đường từng có một đoạn quan hệ nam nữ mờ ám.

Bất quá cũng phải nói lại, nữ tử này vẫn còn thiếu Lâm Khiếu Đường một món nhân tình thật lớn.

Tuy chỉ mới vội vã gặp thoáng qua, Lâm Khiếu Đường vẫn dò xét được đại khái cấp độ tu vi hiện tại của nữ tử này, chỉ ít cũng là linh hồn giai sơ kỳ đỉnh phong, ngày trước nếu không phải Lâm Khiếu Đường hi sinh bốn nguyên của bản thân trợ giúp Hồ Mị Nhi trùng quan, chỉ sợ nữ tử này nhiều lắm cũng chỉ mới tiến vào linh hồn giai mà thôi, thậm chí có thể còn bị hãm tại ngưỡng cuối cùng không quá quan được.

Xem ra hiện tại Hồ Mị Nhi đã nghiễm nhiên trở thành nguyên lão Hiên Viên Tông, địa vị so với ngày trước đã cao hơn rất nhiều.

Không đợi Lâm Khiếu Đường hồi ức, đã có một đạo âm mạnh mẽ truyền đến: “Thiên Cực lão nhi, người thực tiêu dao khoái hoạt, tới đây nghị sự còn muốn mang theo thiếp, thực sự là tức chết lão phu a!”

Thanh âm này Lâm Khiếu Đường vô cùng quen thuộc, xoay người nhìn lại chính là Thổ Nham Lão Quái ngày trước, tu vi so với trước đây đã tinh tiến không ít, không những vậy còn là nhảy vọt, hiện tại đã có tu vi linh hồn giai hậu kỳ.

Tổ Tổ cực độ khẩn trương, lấy tâm trí của nàng tự nhiên không thể chịu đựng nổi uy áp của Thổ Nham Lão Quái, hướng chi trong lòng lại có quỷ, bởi vậy thần sắc nhất thời lóe ra một tia bất định, rất sợ lộ ra chân tướng.

Lâm Khiếu Đường cảm giác được thân thể Tổ Tổ đang có biểu hiện căng thẳng cực độ, không thềm để ý tới Thổ Nham Lão Quái trước mắt, ghé sát bên tai Tổ Tổ thấp giọng nói: “Tổ nhi, thả lỏng một chút đi, vì sư cũng sẽ không ăn người, có vi sư ở đây người việc gì phải sợ lão già kia làm cái gì, trời có sập xuống vì sư cũng đỡ giùm người.”

Tổ Tổ nghe được tiếng Tổ nhi khiến cho cả người khê tê dại, tâm tình càng kịch liệt nhảy lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi phồng hồng, e thẹn vô cùng, nhưng thật ra sự khẩn trương trước đó lại giảm đi không ít.

Không giống, hoàn toàn không giống, đây chính là cảm giác hiện tại trong lòng Tổ Tổ. Thiên Cực Lão Nhân chân chính tuyệt đối không có thể nói ra được những lời này, càng không gọi cái gì là Tổ nhi.

Tổ Tổ mê man liếc mắt nhìn sang khuôn mặt già nua đang ngự trang kia, tuy rằng nét mặt này nàng đã nhìn qua rất nhiều năm, thế nhưng hiện tại xem ra tựa hồ không hề đáng ghét như trước, hơn nữa lại còn dần dần trở nên thân thích.

Trên người Thổ Nham Lão Quái tản mát ra khí nguyên có tính công kích, đối với người chỉ có tu vi sư giai như Tổ Tổ mà nói, căn bản không thể chống đỡ, nếu không phải Lâm Khiếu Đường kịp thời tăng cường khí nguyên hộ thể, bao phủ lại toàn thân Tổ Tổ, chỉ sợ nàng rất có thể đã thụ thương.

Trong lòng Thổ Nham Lão Quái thóa mạ một hồi. Lão sắc quỷ lại dám cùng tiểu thiếp liếc mắt đưa tình làm trò trước mặt chính mình, thực sự là muốn chết, có song tu cũng không phải chỗ nào cũng được, lão già kia nhất định muốn chết trên người nữ nhân.

Tổ Tổ ổn định lại, lúc này Lâm Khiếu Đường mới đưa mắt nhìn sang Thổ Nham Lão Quái. Ngày trước, khi lần đầu tiên nhìn thấy vị tiền bối Hiên Viên Quốc này, chính mình chỉ có tu vi sư giai, lúc đó liền bị Thổ Nham Lão Quái với khí nguyên cường đại dọa cho kinh sợ, coi như là cao nhân không thể chống cự, hôm nay cùng người này đối mặt trực diện, tâm tình lại vô cùng bình thản, không có chút cảm giác bất thường nào.

“Thổ lão quái, nếu người cũng muốn như vậy, nữ đệ tử trong phái muốn song tu cùng nguyên lão có cả đồng, hà tất còn phải cả ngày trông mòn con mắt, có muốn lão phu giới thiệu giúp người mấy người hay không?”

Lâm Khiếu Đường hí mắt lại hỏi.

Thổ Nham Lão Quái hơi sững sốt, cảm giác Thiên Cực lão nhi hôm nay tựa hồ có chút biến hóa, nhưng lại không biết thay đổi ở chỗ nào, chẳng lẽ gần đây thu được loại bảo bối hay đan dược gì tốt khiến cho tu vi tăng tiến?

“Ha ha ha.”

Thổ Nham Lão Quái đột nhiên ngửa mặt cười to nói: “Không cần, thuật song tu của lão phu cũng không như của lão nhi người, người cứ tự mình giữ lấy đi!”

Thổ Nham Lão Quái khí thế bàng bạc tiến vào trong đại điện, lúc này Tổ Tổ đang tựa một bên Lâm Khiếu Đường mới thắm hô một hơi, thân thể dần buông lỏng, cả người như có chút uể oải.

Có thể tiến vào trong nghị sự đường ngoại trừ các vị nguyên lão thì những người khác đều không thể tự mình tiến vào, ngay cả các trưởng lão cũng không thể tùy tiện bước vào bên trong.

Lâm Khiếu Đường phải để Tổ Tổ lại bên ngoài, bất quá mang theo đệ tử đi cùng cũng không chỉ có riêng một người Lâm Khiếu Đường, không ít nguyên lão cũng đều mang theo đệ tử tới đây, hơn phân nửa là vì muốn rèn đúc bọn họ, bởi vậy bên ngoài nghị sự đường còn chuyên môn bố trí phòng nghỉ, lúc này bên trong đó đã có một ít đệ tử đang trò chuyện với nhau.

Khi Tổ Tổ xuất hiện, trong mắt không ít nam đệ tử hiện lên một tia dục vọng tham lam, nhưng vừa nhìn đến Cực Lão Nhân đứng sau Tổ Tổ, trên mặt cả đám đều hiện ra nét tiếc hận, chỉ có hai ba gã đệ tử là không biến đổi nhiều biểu tình trên mặt, thậm chí đối với Cực Lão Nhân có phần coi thường, tựa hồ sư tôn hoặc sư phụ bọn họ là những lão đầu địa vị không nhỏ, cũng không cần để Thiên Cực Lão Nhân vào trong mắt.

Thấy sắc mặt Tổ Tổ do dự, Lâm Khiếu Đường trực tiếp lấy ra một viên đan dược truyền âm nói: “Đây cũng không phải là độc dược, người ăn hết sẽ không phải khẩn trương như vậy, cứ ở chỗ này chờ ta ra ngoài, không được đi lại nơi khác!”

Tổ Tổ nhu thuận nuốt được hoàn, nhẹ giọng nói: “Vâng. sư phụ!”

Lâm Khiếu Đường nhìn lướt qua những người khác bên trong phòng nghỉ, khí nguyên mãnh liệt tỏa ra, khiến cho mọi người ở đây nhất thời cảm thấy khó chịu, ngay cả một vài tên đệ tử kiêu ngạo xem thường Thiên Cực Lão Nhân cũng phải thu ánh mắt về, không dám liếc thêm một cái, đây chính là cảnh báo uy hiếp.

Lúc Lâm Khiếu Đường đi vào nghị sự đường, hầu như toàn bộ nguyên lão đều đã đến đông đủ, nhìn lướt thật nhanh qua mọi người, Lâm Khiếu Đường lặng lẽ đếm trong lòng.

Không nghĩ tới toàn bộ Hiên Viên tông lại có tới mười tám vị nguyên lão. Nhưng cũng chưa rõ tất cả đã đến đông đủ hay chưa.

Trong môn phái có một nhân vật cấp nguyên lão là đã được xem như một đại môn đại phái, nếu có từ hai đến ba vị nguyên lão là được chiếm cứ một phương trở thành một đại môn phái được mọi người công nhận, nếu có thêm một vị đại nguyên lão Địa Vương giai, địa vị môn phái lập tức trở nên vượt trội.

Hiên Viên tông này lại có tới mười tám vị nguyên lão, tất cả đều có tu vi linh hồn giai, lại còn thêm tam đại nguyên lão địa vương giai tọa trấn, thảo nào Hiên Viên tông vừa bước vào Nam Xuyên Giới đã trở thành đệ nhất đại phái, chỉ dựa vào thực lực này, là đã có thể chống đỡ được với đại liên minh bên trong Nam Xuyên Giới.

Cuối cùng Lâm Khiếu Đường cũng minh bạch Thái Âm Thiên Quân kia vì sao phải lao sư động chúng mời tới một nửa cao nhân ma tu Thập Quốc Minh. Nếu không như thế, sao có thể động tới được Hiên Viên tông. Thế lực môn phái khổng lồ như vậy, quả thực là đáng sợ, điều này cũng khó trách ngay cả một tu luyện giới khổng lồ như Đại Hạ Quốc cũng phải dùng tới một ít thủ đoạn độc ác để đối phó với Hiên Viên tông, cho dù Hiên Viên tông không phải là đối thủ của Đại Hạ quốc nhưng cũng có thể khiến cho Đại Hạ quốc bị thương nặng, tổn thương nguyên khí.

Trong mười tám vị nguyên lão, Lâm Khiếu Đường biết được năm vị, theo thứ tự là Thổ Nham Lão Quái, Kim Bất Phôi, Hồ Mị Nhi, Dung Tuyên (nguyên cốt chủ Hồng Diệp Cốc) cùng một người phụ nhân trung niên (vợ của Kim Bất Phôi).

Nhờ tới bộ dáng sợ vợ của Kim Bất Phôi năm đó, Lâm Khiếu Đường liền nhận không được muốn cười, khi đó tu vi lão bà của Kim Bất Phôi bất quá mới chỉ là đại sư giai, hôm nay cũng đã bước vào linh hồn giai, đoán chắc công lao của Kim Bất Phôi nhất định không nhỏ.

Nếu có vị nguyên lão thứ sáu mà Lâm Khiếu Đường nhận biết, chính là lão giả lưng gù đến thăm huyền động của Lâm Khiếu Đường mấy ngày trước đây, tu vi của người này so với Thiên Cực Lão Nhân không sai biệt lắm, nhưng tựa hồ còn âm u tàn độc hơn, lúc này trên người của lão giả lưng gù lại tỏa ra khí nguyên cực kỳ ôn hòa, cùng với khí nguyên âm u mà Lâm Khiếu Đường cảm giác được ngày ấy lão đến thăm hoàn toàn khác biệt, hơn nữa còn không lộ ra một chút dấu vết nào, nếu không phải lúc trước Lâm Khiếu Đường đã thăm dò qua, biết được lão giả này có vấn đề mà nói, thì lúc này căn bản sẽ không cho rằng khí nguyên của người này có chỗ nào không thích hợp cả, có lẽ nhất định là hắn đã dùng đan dược gì đó hoặc hạ một tiểu kết trận tinh diệu trên người.

Sau khi Lâm Khiếu Đường tiến vào, chỉ có vài người quay đầu lại, những người khác đều coi như không phát hiện, hắn bèn tìm một chỗ ở phía sau ngồi xuống.

Lúc này một gã trung niên áo đen đứng dậy nói: “Hôm nay triệu tập mọi người lại như vậy, là muốn thương nghị việc tiến vào ”Tù Ma Cốc” nửa tháng sau.”

Khí nguyên trên người trung niên nhân áo đen này cực kỳ khổng lồ, tu vi của hắn đã đạt đến địa vương giai hậu kỳ, sắc mặt hồng hào, hai mắt lấp lánh hữu thần, người này chính là U Minh Lão Tổ, là một trong hai đại nguyên lão của Hoa U cốc tề danh cùng Hoa Tiên Tử năm đó.

Lúc này một vị phụ nhân trung niên diễm lệ, mặt không chút biểu tình đột nhiên nói: “Lão tổ, lúc này vào cốc có phải là thích hợp hay không? Tu luyện giới Đại Hạ quốc mấy năm nay đã rục rịch, vẫn luôn coi chúng ta là cái đinh trong mắt, theo không ít thám tử hồi báo, khả năng sắp tới Đại Hạ Quốc khởi xướng tiến công phái ta là vô cùng lớn, lúc này mà đem lực lượng của môn phái điều động ra ngoài có phải là quá nguy hiểm hay không? Huống chi ”Tù Ma cốc” chính là thượng cổ ma cảnh, cực kỳ hung hiểm, xác suất có vào không ra là cực lớn, ta cho rằng lúc này chỉ nên yên lặng theo dõi kỳ biến mới thỏa đáng!”

Diễm phụ trung niên chính là Dung Tuyên, người trung niên áo đen liếc mắt nhìn Dung Tuyên, khẽ gật đầu nói: “Dung nguyên lão nói không phải không có lý, bất quá sào huyệt của Hóa Long Giao từ trước tới nay đều là bảo tàng, theo những ghi chép về ”tẩy sào đại sự” trong sách cổ, những tu luyện giả tham gia ”tẩy sào” đều có được chỗ tốt cực lớn. Không ít người còn phi Thăng thượng giới, trở thành Tu thánh giả, mà cơ duyên hơi kém không được phi thăng, nhưng cũng có thể trở thành bá chủ một phương ở hạ giới, Hiên Viên tông chúng ta năm xưa gặp phải họa kiếp, hầu như bị mất đi toàn bộ tu luyện giới, nếu không phải xuất hiện mấy nhân vật anh hùng, chỉ sợ rằng khả năng chúng ta chiếm giữ được mảnh đất này cũng không có, phái ta từng là bá chủ một phương, nhưng hôm nay cũng chỉ là một môn phái phải sống nhờ ở đậu mà thôi, nếu vẫn không có tư tưởng tiến thủ, không dám có hành động thì sớm muộn gì cũng biến mất trên Kỳ Đông đại lục này, trở thành một điển tích về sự khiếp nhược của tu luyện giới!”

Nghe U Minh Lão Tổ nói như vậy, chư vị nguyên lão ào ào gật đầu đồng ý, trường họa kiếp năm xưa tựa như mới xảy ra ngày hôm qua, tất cả đều rõ ràng ở trước mắt, khắc sâu trong tâm trí.

Dung Tuyên đưa ra ý kiến phản đối, hiện tại khuôn mặt cũng khẽ đổi, tuy nàng không cho rằng mạo hiểm là lựa chọn duy nhất, nhưng lời nói của U Minh Lão Tổ quả thực là kích động lòng người.

Một hán tử giản dị mặc võ phục màu lam ở bên cạnh người trung niên áo đen đứng lên, nếu không phải người này đứng lên thì rất khó khiến cho người khác chú ý, rất dễ bị bỏ qua.

Nhưng mà Lâm Khiếu Đường lại có thể cảm giác được rõ ràng khí nguyên đáng sợ tỏa ra từ người này, loại khí nguyên tràn ngập lực bạo phát này quả thực có thể hủy thiên diệt địa.

Thực ra vị hán tử nhìn qua rất giản dị này có tu vi địa vương giai đỉnh phong, là thủ tịch nguyên lão của Toàn Võ Môn năm đó, Hỏa Dương Vương Hồng Chiến.

334. Chương 332: Ba Vị Đại Nguyên Lão. (hạ)

Chúng nguyên lão nhìn thấy Hồng Chiến đứng dậy, cả đám đều hiện lên kính ý. Năm đó chính là do Hỏa Dương Vương Hồng Chiến dẫn đầu hơn phân nửa lực lượng Toàn Võ Môn chống lại đại quân chủ lực của Đại Hạ Quốc bảy ngày bảy đêm không cho tiến thêm nửa bước, nếu không như vậy thì chỉ sợ đã không có Hiên Viên Tông ngày hôm nay rồi.

Trận chiến ấy Toàn Vũ Môn tổn thất thảm trọng, Hỏa Dương Vương cũng bị thương rất nặng, trải qua tròn một giáp mới khôi phục lại như lúc ban đầu, bởi vậy Hiên Viên Tông cực kỳ tôn trọng đối với Hỏa Dương Vương, thậm chí còn uy vọng hơn nhiều so với U Minh Lão Tổ.

Hồng Chiến bình thần nhìn chúng nguyên lão nói:

“Trước triệu tập các vị tới đây, ba đại nguyên lão chúng ta đã thương nghị nhiều lần, nhất trí cho rằng tiến vào Tù Ma Cốc, săn hóa giao long là chuyện phải làm, nếu như không như vậy thì môn phái chúng ta khó có thể cắm rễ sâu hơn tại nơi này, cho dù Đại Hạ Quốc có không áp dụng bất kỳ hành động nào đi nữa, nhiều nhất vượt qua hai giáp, phái ta sẽ gặp phải cảnh yếu bớt thực lực trên diện rộng, nơi phái ta chiếm đóng rất nghèo tài nguyên tu luyện, hầu như chỉ dựa vào săn giết yêu thú thu hoạch thú nguyên tinh để chống đỡ nhu cầu tu luyện, làm như vậy có thể giải quyết nhất thời chứ về lâu dài tuyệt đối không được, so với ngồi chờ chết, không bằng liều mạng thử một lần, bất quá đây cũng là ý tứ của ba đại nguyên lão chúng ta, ngày hôm nay triệu tập mọi người tới đây là muốn trưng cầu ý kiến của các vị, dù sao thì nguyên lão cũng không phải chỉ có ba người chúng ta, cần hơn phân nửa nguyên lão đồng ý nhập cốc tìm kiếm, sau đó phân phối người chuẩn bị vào cốc.”

Lúc này có một lão giả mặc hôi bào đứng dậy, chính là thủ tịch nguyên lão Ngũ Đạo Tông năm xưa, Thượng Vân Chân Nhân, hiện hôm nay là một trong tam đại nguyên lão Hiên Viên Tông.

Thượng Vân Chân Nhân nói tiếp:

“Hiện tại biết Tù Ma cốc có sào huyệt hóa long giao không phải chỉ có một mình phái ta, không ít đại môn phái Nam Xuyên Giới đều biết chút ít, tứ đại môn phái Thập Quốc Minh cũng đã bắt đầu kế hoạch hành động, những đại liên minh khác đều rục rịch. Tuy rằng phái ta có địa đồ vượt qua không gian kết trận an toàn, thế nhưng đây cũng không phải là phương pháp duy nhất, nếu như còn tiếp tục chờ đợi, sào huyệt hóa long giao rốt cuộc còn tiếp tục tồn tại hay không, không ai biết rõ rồi, các vị cần thận suy nghĩ, đồng ý vào cốc thì hãy đứng lên.”

Lời nói này vừa ra, hơn mười vị nguyên lão nhìn nhau một chút, sau đó có bốn người đứng lên, tiếp tục có thêm hai người khác.

Lâm Khiếu Đường vốn cố gắng hạ thấp, lúc này mới chậm rãi đứng dậy. Những nguyên lão vẫn ngồi như cũ, do dự hồi lâu chung quy vẫn đứng lên, chỉ có Dung Tuyên và ba vị nguyên lão khác là chưa đứng dậy, bất quá lúc này đã không còn quan trọng nữa rồi.

U Minh Lão Tổ gật đầu nói:

“Tốt, nếu như đại đa số nguyên lão đã đồng ý, chúng ta lập tức tiến hành kế hoạch vào cốc tìm tòi, Thượng Vân Chân Nhân rất muốn vào cốc tìm bảo bối, thế nhưng lo lắng phía Đại Hạ Quốc luôn nhòm ngó thêm thường, ba người chúng quyết định tọa trấn môn phái, buông tha hành trình vào cốc, bởi vậy các vị cần suy nghĩ thêm một chút, một khi vào cốc không thể nào tận lực thả tay thả chân, bất luận thành hay bại, ba người chúng ta đều dành cho một nghìn trung cấp nguyên thạch và một viên linh vương đan. Đương nhiên, Tù Ma cốc như thế nào, mọi người đều hiểu rõ, đi vào rất có thể không trở về, điều này phải xem tạo hóa của mỗi người rồi.”

1000 nguyên thạch trung cấp cũng không phải là con số nhỏ, linh vương đan càng là đan dược cực phẩm mà bất cứ tu luyện giả cấp cao nào cũng đều mơ ước, cho dù là linh hồn giai phục dụng cũng có thể tăng tiến tu vi, thậm chí là địa vương giai cũng có chút tác dụng, càng có thể tăng khả năng trùng quan thành công, phần thưởng như vậy đã coi như rất không tồi.

Các vị nguyên lão đều lộ vẻ mặt rung động, thế nhưng chỉ dừng lại trong thời gian ngắn, trên mặt không ít người lại hiện lên vẻ tiếc nuối, tựa hồ đối với vào cốc không có bao nhiêu hứng thú, dù sao thì đánh mất tính mệnh tất cả mọi thứ coi như không, thưởng cao hơn nữa cũng vô dụng rồi.

Hồng Chiến phát hiện ra sắc mặt các nguyên lão biến hóa bất định, lập tức nói:

“Lần này cần có ba vị nguyên lão tiến vào, dẫn theo năm trưởng lão và chúng đệ tử đi trước, trưởng lão và đệ tử cơ bản đã chọn xong từ trước, mà nguyên lão vào cốc, sau khi ba người chúng ta thương nghị, cho

rằng tự nguyện vẫn thỏa đáng hơn, dù sao nguyên lão chính là căn bản của môn phái, thiếu người nào đều là tổn thất rất lớn.”

Các vị nguyên lão đều suy nghĩ, vài người tu vi yếu hơn trực tiếp buông tha, những người khác thì đắn đo không xác định.

Lâm Khiếu Đường đối với những bảo tàng đồn đại trong sào huyết hóa long giao cũng không có bao nhiêu hứng thú, nhưng Lâm Khiếu Đường tu luyện đấu luyện giai đoạn thứ hai phối hợp với các sở học khác đột nhiên hình thành một đôi kim mang tuệ nhãn, đối với kết trận không gian và các cơ quan đều có thể nhìn thấu căn bản vì vậy hắn không sợ hãi nhiều lắm, chỉ có yêu thú cao cấp trong cốc mới là thứ làm cho Lâm Khiếu Đường lo lắng; bất quá, Lâm Khiếu Đường vẫn có nắm chắc rất lớn trở về an toàn.

Lâm Khiếu Đường hơi tự định giá, tuy rằng chính mình rất muốn đi, nhưng ngại thân phận hiện nay, thực sự không quá hiểu rõ tính cách Thiên Cực Lão Nhân, tốt nhất không nên nổi bật gì, lờ đi giả lưng gù hiển nhiên không có ý tứ đứng ra, vẫn ngồi trong một góc nhìn theo ý đồ của mọi người hành động.

Suy nghĩ đắn đo, Lâm Khiếu Đường quyết định buông tha ý định vào cốc tìm kiếm nguyên hỏa, tuy rằng nguyên hỏa và bảo tàng trong cốc có sức mê hoặc rất lớn đối với Lâm Khiếu Đường; hơn nữa rất có thể tìm được một số tài liệu quan trọng để tạo một thân thể mới cho Tân Tây Á, thế nhưng một khi đứng ra, phương diện nguy hiểm sẽ đề cao trên diện rộng.

Dù sao đi nữa chính mình không quá nóng lòng; Lâm Khiếu Đường quyết định tạm thời buông tha vào cốc, có thể phóng ra mấy trăm con tham thị thú tiến hành theo dõi, thăm dò lộ tuyến, phương pháp vào cốc, sau đó tự mình đơn độc tiến vào, đến lúc đó hiển nhiên hệ số an toàn tăng lên nhiều, vật phẩm mà chính mình tìm kiếm không có bao nhiêu liên hệ với tổ hóa long giao, không cần lo lắng bị người khác cướp đi.

Lúc này Thượng Vân Chân Nhân trực tiếp lấy ra ba túi nguyên thạch đặt trên bàn nói:

“Nguyên lão nguyện ý vào cốc trực tiếp cầm 1000 nguyên thạch trung cấp, linh vương đan thì khi quay về sẽ thưởng sau.”

Lâm Khiếu Đường thầm cười, ba vị đại nguyên lão này đúng thực là tính toán tỉ mỉ, 1000 trung cấp nguyên thạch để khích lệ quả thực là con số không nhỏ, nhưng vẫn có thể kiếm được, cũng có thể tái sinh, tặng ra trước cũng không hề gì, mà linh vương đan thì lại bất đồng; luyện chế ra một viên cực kỳ trắc trở, tài liệu càng khó có thể tìm kiếm, nếu như tặng ra rồi, một khi nguyên lão ngộ hiểm thất lạc hoặc không trở về được, viên linh vương đan này cũng sẽ theo đá chìm đáy biển. Chẳng bằng chờ ai sống sót trở về thì mới đưa ra, chung quy phải để linh vương đan phát huy tác dụng mới được.

Ở trong Hiên Viên tông nghèo nàn này, hỗ trợ trung cấp nguyên thạch quả thực là mê hoặc, vừa mới đưa ra không lâu sau, một nữ tử áo đỏ yêu mỹ đã đứng lên trực tiếp thu hồi trung cấp nguyên thạch, nói:

“Ta nguyện nhập cốc!”

Nhìn thấy nàng, Lâm Khiếu Đường hơi cảm thấy kinh ngạc, nàng chính là Hồ Mị Nhi một trong những nguyên lão có tu vi thấp, mặc dù chưa phải là thấp nhất, nhưng cũng là một trong những người xếp cuối.

Bất quá Lâm Khiếu Đường cẩn thận nghĩ lại cũng thấy hợp tình hợp lý, năm đó nàng cũng đã mang trách nhiệm là trưởng lão môn phái mạo hiểm xông vào luyện ngục hành lang gấp khúc, nữ nhân vô cùng xinh đẹp này tựa hồ rất yêu thích mạo hiểm.

“Mị Nhi, ngươi cần phải hiểu rõ, lấy tu vi hiện tại của ngươi sấm cốc không nắm chắc cho lắm! ”Tù Ma cốc” chính là thượng cổ ma cảnh, hung hiểm trong đó không phải ngươi có thể tưởng tượng được, hay là cứ đóng giữ ở môn phái đi, nếu trên phương diện tu luyện có gì trắc trở, ta có thể trợ giúp một tay!”

Ở giữa hàng ghế, một vị phụ nhân trung niên điềm lệ bỗng nhiên đứng lên, hơi có chút lo lắng nhắc nhở.

Hồ Mị Nhi nghiêm nhiên cười, chỉ là trong ánh mắt còn xen lẫn ba phần miễn cưỡng:

“Đa tạ cốc chủ ưu ái, Mị Nhi đã nghĩ rất rõ ràng rồi, hơn tám mươi năm trước ta tiến vào linh hồn giai, hôm nay tu vi đình trệ đã hơn mười năm, nếu cứ tiếp tục không đột phá mà nói, sợ là sẽ hết thọ nguyên chết đi, không còn khả năng đột phá nữa. Mị Nhi cần không phải là trợ giúp, mà là đột phá!”

Từ trong lời nói của Hồ Mị Nhi, chúng nguyên lão đều nhìn thấu quyết tâm của nàng, một tiếng cốc chủ gọi lên lại càng cực kỳ thân thiết, phải biết rằng từ sau khi thành lập Hiên Viên tông Hồ Mị Nhi trở thành nguyên lão môn phái, đã không còn gọi Dung Tuyên là cốc chủ, lúc này gọi ra một tiếng ấy, dường như ý nàng, đối với việc có trở về hay không hiển nhiên cũng không hề nắm chắc.

Về mặt Dung Tuyên bắt đắc dĩ, muốn nói nhưng cũng không biết phải nói gì, cuối cùng nàng vẫn mang một tia hi vọng, nói:

“Nếu người không vào trong cốc, ta có thể dạy cho người thuật để vượt biển, hơn nữa còn cùng người đi tìm kiếm người kia!”

Hồ Mị Nhi thần nhiên cười, nói:

“Đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã qua bao nhiêu năm ta cũng không còn nhớ rõ, năm xưa, tu vi hắc bát quá chỉ là sự giai, sợ rằng cũng đã vật còn người mất, bên kia đại hải lại là nơi không yên ổn, hơn phân nửa là không còn trên nhân thế này, ta cũng đã không còn ôm hi vọng gì nữa!”

Dung Tuyên thấy trên mặt Hồ Mị Nhi có vẻ lưu luyến cực kỳ mờ mịt, phảng phất như thấy được một tia hi vọng nhưng lại như không có, lại nói:

“Hi vọng tìm kiếm người này vẫn hơn xa so với hi vọng nhập cốc sống sót quay về, huống hồ một khi tìm được hắc, người lại có thể thông qua song tu đột phá quan khẩu, tu vi có khả năng tăng cao, cho dù người sấm cốc tìm được bảo tàng cũng chưa chắc đạt được hiệu quả như vậy!”

Trong mắt Hồ Mị Nhi hơi chút mê man, nhưng chỉ thoáng qua, khẽ cười nói:

“So với đạt được đáp án sau khi đau khổ tìm kiếm, chẳng bằng để hắc sống trong lòng ta, hữu duyên vô phận, cũng chẳng nên cố gắng miễn cưỡng, cốc chủ không cần nhiều lời nữa, tâm ý Mị Nhi đã quyết, Mị Nhi chỉ có một chuyện muốn nhờ!”

Dung Tuyên nặng nề thở dài nói:

“Chỉ cần ta có thể làm được, chắc chắn sẽ dùng toàn lực, người nói đi!”

Hồ Mị Nhi đưa qua một chiếc vòng tay màu lục nhạt, nói:

“Nếu người kia may mắn không chết trở về, mà ta lại không quay ra từ Tù Ma cốc mà nói, xin cốc chủ đem chiếc vòng tay này giao cho hắc, chuyển lời với hắc: một ngày phu thê trăm ngày ân, trăm ngày phu thê sâu tựa biển, hắc với ta có ân cứu mạng, đại ân kiếp này không biết lấy gì hồi báo, dùng vòng tay gửi gắm tình cảm mãi mãi không quên, ta hờn chỉ có thể khắc trong tâm khảm, hữu tâm vô lực, Hồng Diệp cốc các chủ Hồng Hương các Hồ Mị Nhi tặng!”

Lâm Khiếu Đường vẫn luôn bào trì trấn định mà bây giờ thân thể không tự chủ chấn động, nếu không phải chân linh kêu lên một tiếng, chỉ sợ bản thân đã thất thổ, thế nhưng dù bất kì người nào gặp phải nữ tử tình thâm ý thiết như vậy cũng đều hơi động dung.

Dung Tuyên tiếp nhận vòng tay, triệt để cắt đứt ý niệm lưu chân người đã từng là thủ hạ đắc lực của mình ở trong đầu:

“Người yên tâm đi đi, dù cho ta không đợi được đến ngày đó, ta cũng sẽ cho hậu nhân của ta truyền xuống, cũng sẽ an bài đệ tử vượt biển tìm kiếm, không tìm được bản thân hắc cũng phải tìm được hậu nhân của hắc, nhất định sẽ tặng ra vòng tay này, cho người một danh phận xác định!”

“Cảm tạ cốc chủ, Mị Nhi xin cúi lạy ngài!” Hồ Mị Nhi nói rồi liền muốn quỳ xuống.

Dung Tuyên vội vàng đỡ lấy nói:

“Chớ quá kích động, sấm cốc chính là lúc không được nghĩ ngợi lung tung, phạm là thứ không thể cưỡng cầu, năng lực mình không thể đạt được liền phải toàn thân quay lại, tỷ tỷ chờ người đi ra, phải nhớ kỹ, không được bỏ qua hi vọng sống mà một mực tìm kiếm thu hoạch, như thế không đáng!”

“Mị Nhi nhất định sẽ không quên!”

Tâm tình Hồ Mị Nhi thoáng bình tĩnh nói.

Lâm Khiếu Đường vô cùng cảm động nhưng cũng âm thầm cười khổ. Bản thân không tài không đức, khiến cho hai nữ tử chờ đợi mình, hiện tại khiến hắn có một loại xung động hận không thể lấy chân diện mục mà gặp gỡ Hồ Mị Nhi, chẳng qua lý trí vẫn còn chiến thắng xung động, nếu như hiện tại lộ ra chân diện mục, mặc dù có thể vạch trần được âm mưu Đại Hạ Quốc, nhưng cũng sẽ dả thảo kinh xà, nếu như đã trong cuộc, nhất định phải chờ đến thời cơ tốt nhất phá cục mà ra, giữa đường phá cục chính là hạ sách vô cùng.

Nhưng lấy tu vi Hồ Mị Nhi ngày hôm nay, sấm cốc hầu như là chịu chết, Lâm Khiếu Đường liếc nhìn lão giả gù lưng trong góc phòng, có lẽ bản thân phải mạo hiểm một lần.

335. Chương 333: Giáo Huấn Đệ Tử Đại Nguyên Lão

Biểu tình cùng lời nói của Hồ Mị Nhi đã làm cho mấy vị nguyên lão hơi chút dao động, bọn họ vốn có cùng tình huống như Hồ Mị Nhi, mấy mươi năm qua chuyên tâm tu luyện, thế nhưng tu vi vẫn trì trệ không tiến, nhìn không ra được một tia hi vọng.

Ngay lúc mấy vị nguyên lão còn do dự, một vị lão giả mặc bạch bào chậm rãi tiến lên, thu lấy đám trung cấp nguyên thạch vào trong túi trữ vật.

Các vị nguyên lão đều kinh dị, hiển nhiên đối với việc Thiên Cực Lão Nhân đứng ra cảm thấy rất ngoài dự liệu. Người này có tiếng tham sống sợ chết, gần mấy mươi năm qua trầm mê tại song tu thuật, tu vi không tiến còn thụt lùi, cho dù tất cả mọi người có đi vào cốc, chỉ sợ hắn cũng sẽ co đầu rút cổ phía sau, không chịu lộ mặt ra.

Ngay cả ba vị nguyên lão, sắc diện vốn không chút biểu tình cũng phải khẽ nhúc nhích, tựa hồ nhìn Thiên Cực Lão Nhân có thể đứng ra, không chỉ có một tia kinh ngạc, mà còn có cả một tia không thể lý giải.

Lão giả lưng gù vẫn thu mình tại một góc nhìn lại Thiên Cực Lão Nhân có phần không rõ, đối với cử động của người kia hiển nhiên không thể tiếp thu cho được.

“Lão phu nguyện đi!”

Thiên Cực Lão Nhân thu hồi nguyên thạch sau đó đơn giản nói một câu liền trở lại chỗ ngồi.

Trên mặt Hồ Mị Nhi hiện lên một tia thất vọng. Hành binh ngược lại dù có nguy hiểm thế nào, nàng cùng sẽ không hề e ngại, thế nhưng muốn cùng lão già đáng ghét như kia đồng hành, thực sự không gì khó chịu hơn nữa.

Lâm Khiếu Đường cẩn thận ngụy trang khí nguyên bản thân, lại tỉ mỉ quan sát biểu tình biến hóa của từng người, càng vận kim mang tuệ nhãn thận trọng dò xét.

Chỉ thấy ánh mắt Thượng Vân Chân Nhân rất bí mật liếc sang Thổ Nham Lão Quái, nếu không phải bản thân Lâm Khiếu Đường có được kim mang tuệ nhãn, cho dù có nhìn thẳng đi nữa cũng khó có thể nhận ra biến hóa trong mắt Thượng Vân Chân Nhân.

Lúc này Thổ Nham Lão Quái nhất thời đứng lên, bàn tay vừa động liền thu lại đồng nguyên thạch vào trong tay áo rộng, sau đó thanh âm khàn thô của Thổ Nham Lão Quái tùy ý vang lên:

“Lão phu rất muốn nhìn một chút xem bên trong thượng cổ ma cảnh này rốt cuộc hung hiểm ra sao mà luôn bị thể nhân cho là đáng sợ, lão phu ngược lại càng muốn đi vào thử một phen.”

Lời nói này thực ra lại phù hợp với tính cách của Thổ Nham Lão Quái, chư vị nguyên lão đồng thời thở phào một hơi, nhưng lại có chút tiếc nuối, chính bởi theo đó đã hoàn toàn mất đi cơ hội, mà sự tiếc nuối mỗi lúc lại càng lớn hơn. Không thể lấy được trung cấp nguyên thạch chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là nếu vào cốc thành công, càng có khả năng rất lớn thu được bảo tàng, dựa theo quy củ, mỗi khi tìm được bảo tàng thì người tìm được sẽ là người có quyền ưu tiên chọn trước.

Bất quá nếu tất cả đã được xác định hoàn thành, có hối hận cũng là vô dụng thôi.

Ba vị đại nguyên lão nói qua vài điểm cần chú ý khi vào cốc rồi liền để cho chúng nguyên lão giải tán, cũng không nói thêm gì mà chỉ nhắc ba vị nguyên lão sấm cốc ba ngày sau tập hợp tại Đại Hiên tiền điện, đến lúc đó sẽ có năm trưởng lão cùng một số đệ tử cùng tập hợp rồi xuất phát đi Tù Ma cốc.

Lâm Khiếu Đường vừa ra khỏi nghị sự đường liền chú ý tới bên phòng nghỉ đang truyền đến động tĩnh không nhỏ, nhất thời sắc mặt trầm xuống, chân điểm một cái cả người đã hóa thành đạo bạch mang vượt lên trước mấy vị nguyên lão, trước một bước tiến nhập trong phòng nghỉ.

“Tiện nhân ngươi dám hạ độc với ta, muốn chết!”

Bên trong phòng nghỉ, một gã thanh niên nam tử mặc đạo bào màu xanh mở trừng hai mắt, hung hãn nhìn Tổ Tổ phần nộ quát.

Sắc mặt Tổ Tổ tái nhợt nhìn sang bên thanh niên nam tử, thân thể mảnh mai bởi vì tức giận cùng sợ hãi mà lạnh run lên từng hồi, hai tròng mắt càng tràn đầy nước mắt ủy khuất, nói không ra lời.

“Tiện nhân này, ngươi cho ngươi là ai? Thực tưởng là thiếp thân nguyên lão sao? Bất quá chỉ là món đồ chơi mà thôi!”

Thanh niên nam tử lần thứ hai quát lớn.

Thanh niên nam tử nói vài câu như vẫn chưa hết tức giận, nhìn hai tay mình đang dần biến thành màu đen, nổi tức giận trong lòng lại lần nữa dâng lên, khí nguyên trên người theo đó bành trướng, vài tên đệ tử đứng gần đó đều vội vàng né tránh, như rất sợ lây phải tai họa, cũng không có người khuyên can hai vị đồng môn đang tranh chấp, càng có không ít người đứng một bên bày ra một bộ dáng chế giễu, cười xem náo nhiệt.

Giữa lòng bàn tay thanh niên nam tử bỗng hiện hiện ra một ngọn hỏa diễm hùng hực, rồi cả bàn tay bọc trong hỏa diễm đánh về phía Tổ Tổ.

Sắc mặt Tổ Tổ trắng bệch, kinh hoàng giương to đôi mắt, biểu tình tuyệt vọng không nói lên lời, chúng đệ tử bên cạnh kinh hô, nguyên bản tất cả mọi người đều cho rằng chỉ là một trận nháo nhào nhỏ, ai ngờ vị thanh niên nam tử vốn là đệ tử đại nguyên lão cư nhiên dám tại trước mặt đông đảo mọi người hạ xuống sát thủ, điều này không khỏi khiến cho mọi người kinh hãi.

“Dừng tay!”

Một tiếng phần nộ từ bên ngoài phòng nghỉ truyền tới. Một gã trung niên hán tử mặc võ phục màu lam không biết từ khi nào đã xuất hiện ngoài cửa.

Thanh niên nam tử vừa nghe thanh âm, tâm linh nhỏ bé đã rút đi phân nửa, nhưng mới rồi đã vận toàn lực vào đôi bàn tay, lúc này có muốn thu lại cũng không được nữa rồi.

Chỉ thấy bàn tay hùng hực hỏa diễm đang nhằm thẳng hướng ngực Tổ Tổ.

Nói thì chậm nhưng diễn biến lúc đó lại nhanh vô cùng, chỉ thấy một đạo thiểm điện bỗng nhiên hiện lên, gã trung niên hán tử từ bên ngoài cửa cấp tốc lao đến, trong nháy mắt đã chắn tại trước người Tổ Tổ.

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc, toàn bộ phòng nghỉ khẽ run lên nhẹ nhàng.

Bóng người màu xanh mạnh mẽ bắn lui lại phía sau, đập mạnh vào vách tường, bóng người màu xanh này chính là gã thanh niên nam tử đang muốn đưa Tổ Tổ vào tử địa.

Phốc!

Một ngụm máu tươi thật lớn phun ra, gã thanh niên nam tử kinh hoàng vô cùng, sợ hãi nhìn lên vị lão giả mặc bạch bào đột nhiên xuất hiện. “Đông” một tiếng đã quỳ sụp xuống:

“Sư thúc tổ tha mạng, đệ tử chỉ là ra chiêu tự vệ mà thôi, người nhìn xem tay của ta đã hoàn toàn biến thành màu đen rồi.”

Tổ Tổ nhìn thân ảnh màu trắng từ trên trời giáng xuống như người trong mộng, thần tình ngưng ngác nhìn lên bóng lưng vững vàng trước mắt, trong đầu chỉ là một mảng trống rỗng, trong lòng lại càng nổi lên một cổ cảm giác kỳ diệu, rất âm áp, cũng rất kiên định.

Lâm Khiếu Đường lạnh lùng nhìn xuống thanh niên nam tử đang quỳ dưới đất nói:

“Ngươi có biết sát hại đồng môn là tội danh ra sao không?”

Thanh niên nam tử vội vàng dập đầu nói:

“Đa tạ sự thúc tổ kịp thời ngăn cản, giúp cho đệ tử tránh khỏi lỗi lầm!”

Lâm Khiếu Đường liếc mắt tới hán tử mặc lam y đang tới gần, nếu không phải có điều lo lắng, cổ kị thân phận bại lộ, Lâm Khiếu Đường đã sớm một chưởng đem gã thanh niên này đánh chết.

Hán tử mặc lam y đang tiến lại gần chính là Hỏa Dương Vương Hồng Chiến, mà gã thanh niên nam tử hiện đang quỳ dưới đất chính là Dư Vĩ, đồ tôn của Hồng Chiến. Người này thiên phú hơn người nhưng tính tình lại cực kỳ hẹp hòi, còn có chút ý thế hiếp người.

Hồng Chiến dẫn hán tử tới đây chính là muốn cho hán tử hiểu biết hơn, nhưng cũng không có nghĩ đến hán tử lại dám làm loạn đến nông nổi này, cư nhiên dám trước mặt đông đảo mọi người hạ sát chiêu với người đồng môn.

Khóe miệng Thiên Cực Lão Nhân do Lâm Khiếu Đường hóa thân khê lộ ra một tia cười nhạt, liếc mắt sang Hồng Chiến sau đó vung tay mạnh mẽ hạ xuống ngực thanh niên nam tử một chưởng.

Thanh niên nam tử đang quỳ dưới đất lặn ra xa hơn trượng, sắc mặt thống khổ vạn phần, thân thể bị một cỗ khí nguyên kỳ quái bao bọc lấy, khí nguyên bản thân không ngừng bị ăn mòn, tu vi nhanh chóng giảm sút.

Mọi người đều kinh hãi, ai cũng không nghĩ tới, Thiên Cực Lão Nhân dĩ nhiên ngay cả mặt mũi Hồng Chiến cũng không muốn dành cho, lại dám trước mặt phế đi đồ tôn của hán tử, đúng là hiếm thấy.

“Hồng nguyên lão, sự việc ngươi cũng thấy toàn bộ, lão phu xuất thủ thay ngươi dạy dỗ đồ tôn một chút, ngươi không có ý kiến gì chứ?”

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

Hồng Chiến liếc mắt nhìn đồ tôn đã bị phế bỏ, ngược lại không hề tức giận. Người này nếu không hối cải, chẳng bằng cé phế bỏ đi, đỡ phải ngày sau gây ra đại họa không thể bù đắp.

“Hồng mỗ còn muốn đa tạ Thiên Cực nguyên lão đã lưu lại tiện mệnh của hán tử, ba ngày sau nhập cốc, mong rằng Thiên Cực nguyên lão không nên vì việc này ảnh hưởng.”

Hồng Chiến vừa nói chuyện, vừa kỳ quái nhìn lướt qua Thiên Cực Lão Nhân, cảm giác lão nhi này có điểm kỳ quái, nhưng một hồi thâm hỏi cũng không có kết quả gì.

“Đại nguyên lão cé an tâm, việc này quan hệ đến một mạch đại nghiệp phát triển sau này của bản môn, lão phu chắc chắn sẽ tận lực, cáo từ!”

Lâm Khiếu Đường xoay người, ôm lấy eo thon Tố Tố hướng bên ngoài bay đi.

Chúng đệ tử đều không dám liếc mắt, toàn bộ tránh gọn một bên, vài tên nữ đệ tử nhìn về phía Tố Tố với nhãn thần kỳ quái, từ hèn mọn chuyển biến thành ước ao, thầm nghĩ nếu là chính mình cũng có một vị nguyên lão biết bao dung thu nhận làm thiếp cùng song tu, cho dù đối phương có già lão như thế nào cũng không quan trọng.

Lúc này không ít nguyên lão đều đứng một bên ngoài hành lang, đối với tất cả sự tình phát sinh trong hành lang đều nghe hiểu rõ ràng, cùng lúc nhìn Thiên Cực Lão Nhân ôm thiếp thân đi ra, sắc mặt ai nấy đều hiện lên một vẻ cổ quái.

Kỳ quái nhất phải kể đến lão giả lưng gù kia, trong mắt người này không ngừng lóe ra những tia bất định, hiển nhiên đối với cử động của Thiên Cực Lão Nhân có vẻ có chút lo lắng.

Mọi người tản đi, Hồng Chiến, Thượng Vân Chân Nhân cùng U Minh Lão Tổ tụ tập lại phòng nghỉ, dựng lên một đạo bình chướng rồi tại bên trong đối thoại, bên ngoài rất khó có thể thám thính nửa phần.

“Hồng huynh, ngươi đối với việc Thiên Cực Lão Nhân tự nguyện nhập cốc thấy thế nào?”

Thượng Vân Chân Nhân vuốt bộ râu trắng dài thanh phong đạo cốt, trước tiên hỏi.

“Theo thám tử hồi báo, hiện tại Thiên Cực Lão Nhân chính là nhân vật then chốt ẩn núp tại bản tông, theo lý thuyết sẽ không nguyện ý nhập cốc, sống yên ổn chờ đợi thời cơ mới phải. Tù Ma cốc vốn là nơi phi thường, xác suất không trở về là vô cùng lớn, cho tới nay tu luyện giả nhập cốc có thể toàn thân trở ra chỉ

đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa đều là người tu vi cao thâm, xứng danh đại nhân vật một thời, nếu không có đại huyền cơ nào đó, Thiên Cực lão nhi tuyệt đối sẽ không có lý do nhập cốc!”

Hồng Chiến suy đoán nói, trên mặt còn hiện lên một vẻ không giải thích nổi.

Đứng tại trước mắt hai người là một vị hán tử mặc hắc bào, hai tay chấp sau lưng, nghe được lời đối thoại của hai người liền hoan tiếng nói:

“Các người lẽ nào không phát hiện Thiên Cực Lão Nhân này ngày hôm nay so với trước đây có chút biến hóa sao?”

“Tu vi tựa hồ lại tiến thêm một bậc, đã đột phá quan khẩu linh hồn giai trung kỳ. Khí nguyên trên người rõ ràng so với trước đây mạnh hơn không ít.”

Thượng Vân Chân Nhân có điều phát hiện nói.

“Nhớ kỹ ba năm trước đây tại bên ngoài Đại Hiên tiền điện, ta cùng với Thiên Cực Lão Nhân có gặp qua một lần, bản lĩnh xu nịnh của lão nhi này không nhỏ, hơn nữa rõ ràng đối với ta có chút sợ hãi, thế nhưng hôm nay vừa thấy dường như đã thay đổi, càng nói không hề bận tâm đem một thân tu vi nghiệt đồ kia trước mặt ta phế bỏ.”

Hồng Chiến trầm tính cũng không thể lý giải, vẫn nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, mà Thiên Cực lão nhi hôm nay biến đổi lại quá nhanh đi.

“Hiện tại tu luyện giả của Đại Hạ ẩn núp trong phái ta có bao nhiêu người vẫn còn chưa biết được, bọn họ chuẩn bị động thủ lúc nào, áp dụng thủ đoạn gì, có bao nhiêu người trong ứng ngoại hợp chúng ta cũng không biết. Thiên Cực Lão Nhân hiện tại là đầu mối đã được xác định, vô luận hắn có biến hóa như nào cũng không cần phải quan tâm đến, chỉ cần giám sát chặt chẽ người này là được, cẩn thận mấy cũng có sơ sót, cuối cùng rồi cũng sẽ lộ ra sơ hở. Lần này nhập cốc bí mật đưa thêm nhiều nguyên lão là được, chỉ e có biến cố, để cho Đại Hạ Quốc chiếm tiện nghi thì quả thực cái được không bù nổi cái mất.”

U Minh Lão Tổ thận trọng nói.

“Lão tổ nói đúng, Thiên Thực lão nhi lần này nguyện ý đi quá mức cổ quái, nói không chừng tu luyện giới Đại Hạ Quốc lại an bài âm mưu nào đó, chúng ta phải cẩn thận mới được.”

Thượng Vân Chân Nhân đồng ý nói.

“Ai, đáng tiểu nha đầu Uyển Nhi kia lần này treu vào đại họa, bằng không lấy những bảo bối và tính cách của nha đầu này, lại cộng thêm tu vi sơ giai đỉnh cấp mà vào, nhất định sẽ tìm được tin tức, càng có thể toàn thân trở ra.”

U Minh Lão Tổ thờ dãi nói.

“Ha ha. Lão Tổ hà tất phải tiếc hận, Uyển Nhi nhân họa đắc phúc, được tiến vào Tiềm Long Viện, tuy là đã đem không ít bảo bối Lâm Liệt lưu lại giao cho Thái Âm Thiên Quân, thế nhưng quy ta nhìn không có bao nhiêu tác dụng, ngậm bồ hòn làm ngọt là điều chắc chắn đối với Thái Âm Thiên Quân rồi, đợi khi Uyển Nhi rời khỏi Tiềm Long Viện, tu vi nhất định đã nâng cao nhiều. Hơn nữa Tử Long Thần Công Lâm Liệt dạy, có thể nói uy lực khó lường, Lão Tổ đối với Lâm huynh coi như đã tận tình.

Hồng Chiến khê cười nói.

336. Chương 334: Tiềm Long Viện

Thượng Vân Chân Nhân nghe xong lời Hồng Chiến, khuôn mặt già nua hiện lên một tia bất thiện, hung hăng cười nói:

“Thái Âm Thiên Quân có nằm mơ cũng không nghĩ tới, Lão Tổ từ hơn một năm trước khi sự việc còn chưa bại lộ đã đưa Uyển Nhi vào Tiềm Long Viện, lúc này lại tụ tập đông đảo chúng Ma Tu gây nháo sự, thế nhưng nếu hắn nghe được nha đầu Uyển Nhi đã tới Tiềm Long Viện, không biết biểu tình khi đó sẽ thú vị cỡ nào đây.”

U Minh Lão Tổ cũng không nhin nổi cười, lại vừa nghĩ đến cái chết của Lâm Liệt liền cảm giác có chút đáng tiếc, thở dài nói:

“Hai lão giả Tiềm Long Viện kia mềm cũng không ưa, lại càng không giăng giao tình. Ta mặc dù cùng bọn họ có chút liên quan, nhưng nếu không phải nhận được lời mời, cho dù ta có tự mình dẫn người tới, chỉ sợ hai lão giả này cũng không chịu chấp nhận. Nghĩ đến nha đầu Uyển Nhi kia đã lưu lại Tiềm Long Viện được hơn một năm, cũng không biết nha đầu đó có tiến vào đại viện tiến hành tu luyện hay không?”

Hồng Chiến vỗ vỗ vai U Minh Lão Tổ nói:

“Uyển Nhi thiên tư hơn người, chắc chắn tại Tiềm Long Viện sẽ làm nên kỳ tích, chỉ tiếc trong thời gian ngắn cũng không thể xuất viện, sợ là không kịp tại cuộc tranh giành thần khí mười năm một lần tới đây.”

Thượng Vân Chân Nhân ngược lại không thêm đề ý nói:

“Thần khí chính là vật tranh đoạt của người dưới địa vương giai, mới chân chính đột phá linh hồn giai, cho dù có đạt được thần khí cũng là vô dụng, đối với tu luyện cũng không có bao nhiêu trợ giúp. Thứ này từ vạn năm trước tới nay đã có vô số vị địa vương giai từng nắm giữ qua, nhưng hầu như trong tất cả bọn họ đều không có một người phi thăng, ngược lại những người không có lòng tham đối với thần khí, tự bản thân chuyên tâm tu luyện, tâm không tạp niệm lại là người phi thăng thượng giới. Lấy tư chất của Uyển Nhi chỉ cần tâm tình bình ổn liền không gặp bất kỳ trở ngại nào, thần khí chỉ là thứ đầu cơ trục lợi của đám người tư chất không được tốt, thiếu kiên trì, lại còn muốn ký thác ngoại vật mà thôi.”

“Ha ha, Thượng Vân huynh nói cực chí lý, bất quá đối với lực lượng trung tầng trong các môn phái mà nói, tranh đoạt thần khí vẫn là điều bức thiết, dù sao vật này đối với hạ vị, trung vị tu luyện giả có trợ giúp rất lớn, Đại Hạ Quốc sở dĩ an ổn mấy mươi năm nay, đột nhiên lại rục rịch động tĩnh, cùng với việc thần khí hiện hình sợ là có chút liên quan.”

U Minh Lão Tổ nói tiếp.

Ba vị đại nguyên lão còn tiếp tục trò chuyện thương nghị, tận tới gần hai canh giờ sau mới tản đi. Khi bình chương bên ngoài phòng nghỉ được giải trừ, tại một sơn lâm cách không xa Đại Hiền Điện, một lão giả lưng gù toàn thân mồ hôi đầm đìa ngồi bệt xuống đất, thở hồng hộc, cả người phảng phất như bị lột xuống một tầng da, hai mắt trũng sâu xuống.

Lão giả lưng gù đem hết toàn lực sử dụng bí pháp, muốn thần không biết quỷ không hay đột phá đạo bình chương thám thính cuộc đối thoại của ba vị đại nguyên lão, thế nhưng nguyên lực hầu như bị hao hết cũng chỉ nghe được gián đoạn đôi ba câu chuyện phiếm không chút giá trị mà thôi, còn kém điểm bị phát hiện. Nếu không phải cuối cùng chấp nhận hao tổn thực nguyên dùng tới “Tị hồi đại pháp” chỉ sợ bản thân lúc này đã vừa vặn bị bắt.

Lão giả lưng gù không khỏi hối hận chính mình lỗ mãng, hiển nhiên đã tự đánh giá quá cao năng lực bản thân, ba vị đại nguyên lão cho dù dưới tình huống không hề phòng bị, cũng có thể tự tạo cho mình một khoảng cách an toàn.

Cực Nam của Kỳ Đông Đại Lục, có một mảnh địa vực cực kỳ đặc thù, phiến địa vực này trùng hợp là nơi giáp ranh của cả ba đại tu luyện giới, tiếp giáp với một bộ phận của hải vực.

Nơi đây có một khu cổ viện cả vạn năm tuổi, đây cũng là học phủ duy nhất trong toàn bộ Kỳ Đông Đại Lục. Chúng tu luyện giả Kỳ Đông thường tự tìm cho mình một môn phái đầu nhập để có thể nhận được truyền thừa kỳ nghệ công pháp, không có ai lại thích vô danh vô phận quần cư cùng một chỗ tiến hành giao lưu vô căn vô cứ.

Nhưng cổ viện đã có vạn năm tuổi này chính lại đánh vỡ tư duy quán tính của tu luyện giả Kỳ Đông, cứ như vậy từ vạn năm trước được thành lập rồi kéo dài cho đến tận ngày nay.

Cổ viện vạn năm tuổi này rốt cuộc là do người phương nào sáng lập? Người sáng lập có dụng ý ra sao? Đến nay vẫn không người hiểu hết, nhưng nơi này lại chính là nơi mỗi một vị tu luyện giả đều mơ ước. Hầu như mỗi một vị tu luyện giả tiến nhập viện này tới cuối cùng đều có được thành tựu khá lớn, cho dù không thể trở thành cao thủ đứng đầu thì cũng có thể tạo cho mình một chỗ đứng riêng.

Đáng tiếc cổ viện vạn năm này cũng không có tùy tiện tuyển nhận tu sĩ, nếu không đạt được một trình độ bắt buộc nào đó tuyệt đối không thể tiến vào, chỉ có chính bản thân mình có được tiềm lực thật lớn hoặc là được đánh giá là bậc anh tài mới có thể tiến nhập cổ viện tiến hành tu luyện.

Cổ viện này cũng bởi vậy mà được gọi với cái tên "Tiềm Long Viện". Danh như ý nghĩa, người có thể tiến vào viện này không phải Long cũng là Phượng. Tu luyện cho đến lúc có thành tựu, ngày sau nhất định có thể tỏa sáng khắp đại lục, cũng giống như ấu long (rồng con) ẩn núp dưới đáy biển sâu, chỉ còn chờ ngày thành thực rồi sẽ có một ngày "nhất phi trùng thiên, long đẳng tứ hải".

Tiềm Long Viện cũng không tự coi mình là một tu luyện giới, tuy nhiên bọn họ lại có thể lực cực kỳ khổng lồ, đặc biệt mạng lưới quan hệ rắc rối phức tạp, cho dù là quốc gia thần bí như Chu Võ Quốc cũng vẫn phải đối với Tiềm Long Viện kính chi ba phần.

Bên trong Tiềm Long Viện phái hệ cực nhiều, Đạo chức, Võ chức, chính ma lương đạo đều có nhân mạch. Gần vạn năm trở lại đây, Kỳ Đông Đại Lục phi Thăng thượng giới bất quá chỉ có hơn ba mươi người mà thôi, trong số đó có tới một nửa là xuất thân từ Tiềm Long Viện, điều này đủ để nói rõ chỗ thần kỳ của ngôi viện này.

Trong viện phân chia rõ ràng đơn giản, hai vị viện trưởng phân ra chính ma lương đạo, đều có tu vi địa vương giai hậu kỳ, thậm chí còn đạt được giả đế hoàng giai, chỉ còn chờ đến ngày phi thăng.

Thấp hơn một bậc là hơn hai mươi vị tu sư, người kém cỏi nhất cũng có tu vi linh hồn giai trung kỳ, còn có vài trăm vị tham sự đang vân du tại bên ngoài không ngừng tìm kiếm, nếu gặp được nhân tài sẽ lập tức đại diện Tiềm Long Viện đưa ra lời mời người đó tới Tiềm Long Viện tiềm tu, đương nhiên có nguyện ý hay không vẫn là chính mình quyết định, bất quá số người không muốn là cực kỳ nhỏ bé.

Tiêu chuẩn chọn người đối với tu vi cũng không đạt nặng yêu cầu, chỉ cần có tiềm lực là có thể được, thế nhưng tuổi tác nhất định không được vượt quá hai giáp niên (120 tuổi), nếu đã có vài trăm tuổi thì dù có tiềm lực lớn đến nào, tu vi cao tới đâu cũng không được tuyển chọn, nhưng nếu là tuổi tác sai biệt không khác là bao, lại là người có tiềm lực vô cùng thì cũng có thể ngoại lệ. Đương nhiên tuổi tác đã vượt quá hai giáp rưỡi (150 tuổi) thì dù tiềm lực có lớn như thế nào đi nữa cũng tuyệt đối không được lựa chọn.

Mặt khác Tiềm Long Viện còn có mấy nghìn người làm công tác tu công, những tu công này chính là cơ sở của Tiềm Long Viện, có tới hơn phân nửa tài nguyên tu luyện của viện là do bọn họ cung cấp, phân nửa còn lại chính là từ đóng góp mà có.

Thân phận trong Tiềm Long Viện rất đơn giản, hoàn toàn khác so với những môn phái bình thường khác. Tại Thanh Long Viện chỉ có tu sĩ và tu sư, không có chức vị nào khác. Càng không có các loại giai tầng thống trị như trưởng lão hội hay nguyên lão các loại.

Chỉ có tu sư chia làm tu sư sơ cấp, tu sư trung cấp và đại tu sư. Tất cả các tu sư đều là do các tu sĩ ban đầu thăng cấp mà có, khi tu sĩ có chút thành công, liền có hai lựa chọn, hoặc rời khỏi hoặc lưu lại. Người rời khỏi hầu hết là muốn tu luyện học tập bên ngoài, mà người lưu lại thì là hy vọng tĩnh tâm tu luyện. Tu sĩ coi như bằng với học viên, còn tu sư bằng với đạo sư rồi!

Tu sư chia làm ba cấp bậc, tu sĩ tự nhiên cũng giống như vậy, tu sĩ sơ cấp, tu sĩ trung cấp và đại tu sĩ. Khi tới trình độ đại tu sĩ, tu vi bản thân chỉ ít cũng đạt tới đại sư giai hậu kỳ. Tu sĩ sơ cấp bình thường chỉ là sư giai, mà tu sĩ trung cấp là đại sư giai sơ trung kỳ.

Bởi vậy, tổng cộng ba phân viện trong Tiềm Long Viện, sơ viện, nội viện và đại viện. Đại viện hầu như cùng dòng họ, so với nội tộc trong các môn phái rất giống nhau.

Tiềm Long sơn mạnh kéo dài nghìn dặm, nam giáp với biển, bắc giáp với Cực Uyên Địa Liệt Cốc, hải vực giáp với Chu Võ Quốc. Phía Đông giáp với Nam Xuyên Giới, tây bộ thì tiếp giáp với Đại Hạ Quốc.

Trước cửa sơn cốc đại viện, một nữ tử mặc tử y, thân hình mềm lại thướt tha động lòng người, giống như tiên nữ hạ phàm. Mỹ nhan của thiếu nữ nghiêm túc nhìn chăm chăm vào hỏa linh yêu và thủy tinh yêu cách chính mình không đến năm trượng trước mặt. Đây là trắc thí cuối cùng của nàng, chỉ cần năng vượt qua, liền có thể chính thức tiến vào trong đại viện tu luyện, trở thành một đại tu sĩ.

Trên vách đá bốn phía sơn cốc có rất nhiều tu sĩ đang đứng, tu sĩ các cấp đều có, còn có mấy vị tu sư chủ trì trắc thí!

Kỳ thực những cuộc trắc thí như thế này trong Tiềm Long Viện hầu như lúc nào cũng phát sinh, chỉ là rất ít khả năng xuất hiện sự coi trọng quy mô lớn như ngày hôm nay. Thực sự là thiếu nữ bên dưới đang tiến hành trắc thí quá mức nổi danh.

Thiếu nữ này chỉ dùng thời gian một năm ngắn ngủi liền vượt qua được toàn bộ trắc thí của sơ viện, trung viện, cùng với chín thành trắc thí của đại viện. Hôm nay chỉ cần vượt qua được trắc thí cuối cùng này thì thiếu nữ mặc tử y liền lập tức trở thành tu sĩ tiến vào đại viện nhanh nhất từ trước tới nay của Tiềm Long Viện.

“Uyển Nhi tỷ tỷ nỗ lực lên. người nhất định sẽ vượt qua!”

Một thiếu nữ mặc thanh y đứng trên thân một ngọn cây nhô ra đột nhiên kêu lên, làm cho không ít tu sĩ đảo mắt nhìn qua.

Đại đa số tu sĩ đều là đứng xung quanh không hề có quy luật gì, mà một số tu sĩ tương đối xuất chúng nội viện thì túm năm tùm ba thành từng nhóm riêng biệt nói chuyện với nhau.

“Trình tu sĩ, nghe nói một năm trước người từng theo đuổi qua Lâm Uyển Nhi vừa mới tiến vào Tiềm Long Viện này, lại bị cự tuyệt trước mặt nhiều người, khi đó Trình tu sĩ nhất định không nghĩ tới, sau một năm chính mình lại bị người ta vượt quá xa!”

Một gã thanh niên nam tử vóc người trung bình đứng ở sườn núi, trên một mảnh đất trống mang theo chút cười nhạo nói với một gã thanh niên hình dáng không tồi bên cạnh.

Trình tu sĩ không khỏi có chút không được tự nhiên. Ánh mắt nhìn vào thiếu nữ giữa sân còn mang theo sự kính nể.

“Lúc đó xác thực ta có chút tự phụ, bất quá bị Lâm Uyển Nhi cự tuyệt cũng không chỉ có một mình ta.”

“Đúng vậy, nghe nói ngay cả một ít đại tu sĩ trong đại viện cũng bị cự tuyệt, nghe nói đại tu sĩ Bạch Du quá mức trực tiếp, Lâm Uyển Nhi còn thiếu chút nữa cùng hắn động thủ. Sau đó bị đại tu sư nội viện ngăn cản lại.” Một nữ tử bên cạnh với vẻ mặt ước ao nhìn vào thiếu nữ giữa sân chen vào nói.

“Ngay cả Bạch Du cũng bị cự tuyệt rồi?”

Nam tử vóc người trung bình hiện rõ vẻ mặt không tin bật thốt hỏi.

“Không thể như vậy nha! Bạch Du nếu như biểu lộ với ta thì ta sẽ lập tức đáp ứng hắn song túc song phi!”

Nữ tử ước ao nói.

“Tĩnh tĩnh lại đi, chờ người có thể tiến vào nội viện rồi nói tiếp. Có người nói con mắt của Bạch Du không thêm nhìn mặt người sơ viện.”

Trình tu sĩ lập tức giội nước lã nói.

Bên kia, vài tên tu sĩ đứng chung một chỗ đều nghị luận sôi nổi, xem cách ăn mặc của bọn họ cùng với đám người Trình tu sĩ khác nhau, đạo bào và võ phục đều có một chữ “nội” trên ngực, hiển nhiên đều là tu sĩ nội viện, đều là nữ tính.

“Lâm Uyển Nhi này thì có gì tốt, không phải lớn lên xinh đẹp một chút sao!” Một nữ tu sĩ hơi có chút tuổi tác chua chua nói.

“Tỷ tỷ, Lâm Uyển Nhi không chỉ lớn lên xinh đẹp đâu nha, trong vòng một năm liền tiến vào trắc thí cuối cùng của đại viện. Thực lực và tốc độ tu luyện đều cực kỳ kinh khủng, ta ở nội viện cũng đã bốn mươi năm rồi, trung cấp trắc thí còn chưa hoàn toàn vượt qua đây!”

Một nữ tu sĩ nhìn tuổi tác có vẻ ít hơn sửa chữa nói.

“Lâm Uyển Nhi tiến vào Tiềm Long Viện đã có cái tuổi một trăm, liền đã có tu vị đại sư giai trung hậu kỳ, khi đó hẳn là sắp đột phá lên đại sư giai hậu kỳ, nhiều lắm khoảng đại sư giai thất tinh, lúc này mới có hơn

một năm. Cũng đã đạt tới tu vi đại sư giai hậu kỳ chân chính, chỉ ít là đại võ sư bát tinh. Nghe nói nàng trước khi tiến vào Tiềm Long Viện có ba bốn mươi năm bị vây tại không bạch kỳ!”

Lại có một nữ tu sĩ trầm ổn mặc cung trang màu hồng nhạt có chút hiểu rõ nói.

“Không bạch kỳ là có ý tứ gì?”

Nữ tu sĩ tuổi tác ít hơn có chút không hiểu, hiểu kỳ hỏi.

“Không bạch kỳ chính là không tiến hành bất cứ hình thức tu luyện nào!”

Nữ tu sĩ cung trang đơn giản trả lời.

Sáu bảy vị nữ tu sĩ vây tụ cùng một chỗ, trên mặt nhất thời đều hiện lên nét kinh hãi. Ánh mắt đổ kỵ nhìn về phía thiếu nữ giữa sân đã có nhiều hơn một tia kính nể.

“Nói như vậy Lâm Uyển Nhi tại bốn mươi năm trước đã có tu vi đại võ sư thất tinh rồi sao!”

Nữ tu sĩ tuổi nhỏ kinh hô.

Tiếng kinh hô này dẫn tới vài vị đại tu sĩ đại viện đứng trên vách đá cao hơn đối diện chú ý tới. Mấy vị đại tu sĩ này đều là danh nhân của đại viện, thậm chí là toàn bộ Tiềm Long Viện.

337. Chương 335: Thiếu Nữ Làm Kinh Tuyệt Toàn Trường

“Bạch đại ca, bên kia có mấy nữ tử hình như đang nghị luận về người đó!”

Tại một hòn đá nhỏ nhỏ nhô ra khỏi vách đá, đứng trên đó là một thiếu nữ mặc lam bào, khuôn mặt tươi tắn thanh nhã, đôi mắt thanh tú thú vị nhìn xa xa, nơi một đám nữ tu sĩ đang hăng hái nghị luận.

Đứng cách đó hơn trượng, cũng trên một khối đá nhỏ nhô ra khỏi vách đá là Bạch Du, cười khỏ nói:

“Loại chuyện này, vẫn luôn đến nhanh như vậy!”

“Bạch huynh, lấy bối cảnh gia sự cùng thiên phú bản thân, có thể cự tuyệt người cũng chỉ có Lâm Uyển Nhi này thôi!”

Một gã nho sinh thanh niên đứng phía dưới vách đá nhẹ nhàng lay động chiết phiến (quạt) trong tay khẽ nói.

Bạch Du cũng lơ đãng nhìn thoáng qua thiếu nữ mặc lam bào, như đùa giỡn nói:

“Hắn còn phải nói thêm Thanh Nhu mới đúng, đừng nói là ta, cho dù có là đại viện thủ tịch đại tu sĩ Tiêu Mục, sợ là Thanh Nhu cũng không để vào mắt!”

Thiếu nữ mặc lam bào vô cớ bị trêu chọc, ngược lại không tức giận, chỉ khẽ cười nói:

“Thanh Nhu không xứng với các người mới đúng, không đáng lọt vào mắt các người, Bạch đại ca cùng Tiêu đại ca đều là ”nhân trung chi long”, ngày sau nhất định sẽ trở thành người phi thường!”

Bạch Du miễn cưỡng cười trừ, đối với lời này chỉ cho là thoáng qua. Thanh Nhu tuy rằng hoàn cảnh từ nhỏ không được tốt, nhưng lại có thiên phú dị bẩm, chưa tới một giáp tuổi đã có tu vi đại sư giai hậu kỳ, càng được hai vị viện trưởng yêu thích. Bình thường nữ tử này biểu hiện ra ngoài có tính cách cực kỳ ôn hòa nhưng kỳ thực lại là nữ tử rất có chủ kiến, không dễ bị hoàn cảnh ảnh hưởng, đối với tu luyện chi đạo rất có tâm đắc, hoàn toàn không giống như những nữ tử đồng trang lứa khác tu vi chỉ thuộc hàng hậu bối, Thanh Nhu đối với tư tình nhi nữ tựa hồ không hề hứng thú.

Tại thời điểm Lâm Uyển Nhi còn chưa tiến vào viện, toàn bộ nữ tu trong Tiềm Long Viện chỉ có mình Triển Thanh Nhu đứng riêng một ngọn cờ, hiện tại cuối cùng đã có một người làm bạn, chỉ mấy tháng bên nhau, hai vị thiếu nữ danh chấn Tiềm Long Viện đã trở nên cực kỳ thân thiết.

Thanh niên nho sinh cũng không nghĩ nhiều như Bạch Du, nói tiếp:

“Được rồi, nghe nói Lâm Uyển Nhi cũng có mục tiêu rất phù hợp, song phương tựa hồ đều có ý hướng, nếu là hai người bọn họ thật có thể song tu, nói không chừng ngày sau sẽ trở thành một đoạn giai thoại của Tiềm Long Viện.”

Thanh Nhu lãnh đạm nói:

“Uyển Khi chỉ đối đãi Tiêu đại ca xem như một vị huynh trưởng mà thôi!”

Thanh niên nho sinh khép lại cây quạt, cười nói:

“Cảm tình có thể bắt đầu từ huynh muội tình thân, lâu ngày tự nhiên sẽ sản sinh ra tình yêu nam nữ.”

Bạch Du nhìn sang thanh niên nho sinh như nhìn một gã vô tri nói:

“Lương huynh, chẳng lẽ ngươi không biết, trong lòng Lâm Uyển Nhi sớm đã có người khác coi như ý trung nhân, hơn nữa tâm tình còn kiên định vô cùng, vô luận là người phương nào cũng không thay thế được.”

Thanh niên nho sinh khinh thường nói:

“Sẽ không phải là cái người kêu Lâm Khiếu Đường, giả dối có thừa đi chứ. Người kia còn không biết có thực sự tồn tại hay không, Bạch huynh ngươi cần gì phải tin tưởng như vậy, nói không chừng chỉ là tấm chắn bìa ra mà thôi. Cho dù người này có thực đi nữa, cũng chẳng bao giờ nghe nói qua, bằng không vì sao Tiềm Long Viện còn không thấy mời người này vào đây tu luyện? Tất nhiên là năng lực chẳng đáng bao nhiêu, sợ chỉ là một người bình thường, chẳng có gì vượt trội, so với Bạch huynh cùng Tiêu huynh đây, thực không đáng nhắc đến.”

Bạch Du từ chối cho ý kiến:

“Cứ tin là vậy đi!”

Lúc này, Lâm Uyển Nhi đang đứng trong sân, hướng đôi mắt đẹp sắc xảo nhìn chăm chú tới hai đại linh yêu. Linh yêu chính là thiên địa nguyên linh, do năng lượng thể sản sinh ra, không có thân thể thực tế nên cũng không có hình dạng đặc thù.

Lâm Uyển Nhi tu luyện “Tử long khí diễm” thần công, được chính phụ thân nàng chân truyền. Vũ kỹ này chính là thánh giai vũ kỹ, uy lực vô cùng, chỉ cần tu luyện chút da lông đã có thể dễ dàng chiến thắng đối thủ đồng giai. Lâm Uyển Nhi thiên phú hơn người, lại tu luyện vũ kỹ này không khác gì như hổ thêm cánh.

Bất quá hai đại linh yêu đều cùng có thực lực đại sư giai hậu kỳ, một thủy một hỏa phối hợp lẫn nhau. Thủy linh yêu trùng hợp khắc chế hỏa công của Uyển Nhi, mà Hỏa linh yêu lại đồng thuộc tính tiến tới áp bức.

Nếu muốn chiến thắng tổ hợp đối thủ này, tại tình huống cùng tu vi là cực kỳ khó khăn. Đương nhiên đây dù sao cũng là bước trắc thí cuối cùng để tiến vào đại viện, tự nhiên độ khó phải hơn bình thường, bằng không đại viện cũng chẳng còn đáng giá như vậy nữa.

Chiến đấu kỳ thực đã tiến hành được gần nửa canh giờ, Lâm Uyển Nhi lúc này vẫn đang cẩn thận thăm dò hai đại linh yêu.

Một đoàn hỏa diễm đột nhiên từ trong lòng bàn tay thon gọn của Uyển Nhi lủi lên, bắn thẳng đến Thủy linh yêu gần đó, hỏa diễm hùng hực, tốc độ cực nhanh.

Thủy linh yêu cấp tốc phân tán, muốn tránh thoát hỏa diễm nhưng vẫn chậm một bước. “Oanh” một tiếng, Thủy linh yêu thấm thiết kêu lên một tiếng, có thể nhìn thấy rõ ràng từ trên mình nó hơi nước bốc lên.

Đúng lúc này, trong con ngươi đen láy của Uyển Nhi xuất hiện một đạo quang mang, rồi thân mình đã hóa thành một tia sáng màu tím bắn thẳng đến phía Hỏa linh yêu đang hùng hực thiêu đốt.

Lúc này Hỏa linh yêu với thân thể màu vàng bỗng nhiên mạnh mẽ co rút lại, kim quang lóe lên, cấp tốc áp súc thành kim cầu nghênh đón công kích.

Một vàng một tím đối chọi cùng một chỗ bạo phát ra từng đốm hoa lửa lập lòe. “Oanh” một tiếng, song phương cùng lao đảo bắn ra phía sau, cách đó hơn mấy trượng mới có thể dừng lại thân hình.

Lâm Uyển Nhi nhanh chóng ổn định thân hình, chỉ thấy thân ảnh nhoáng lên, thân người đã tiêu mất tại chỗ không thấy, lần thứ hai khởi xướng công kích tới phía Hỏa Linh Yêu. Nhưng đúng lúc này, một mũi tên màu lam lại bay tới. "Oành" một tiếng, tử khí hỏa diễm trên người Lâm Uyển Nhi nhất thời nhạt đi không ít.

Thủy Linh Yêu trước đó bị ngọn lửa tím (tử diễm) công kích, tuy thụ thương nhưng cũng không nghiêm trọng, lúc này kịp thời ngăn cản khí thế Lâm Uyển Nhi đang bành trướng, giúp Hỏa Linh Yêu giải trừ nguy cơ.

Bạch Du nhướng mày nói:

"Cứng đối cứng như vậy, Uyển Nhi sẽ ở tình thế bất lợi, chỉ là không công lãng phí khí nguyên bản thân mà thôi, còn phía linh yêu lại tùy thời có thể hấp thu thiên địa nguyên khí xung quanh, không ngừng bổ xung nguyên khí tổn hao, căn bản sẽ không e ngại loại công kích như vậy, lẽ nào Uyển Nhi không nhìn ra điểm này sao?"

Trên khuôn mặt thanh nhã của Thanh Nhu vẫn không có bao nhiêu biến hóa, chỉ thản nhiên nhìn xuống giữa sân, nói:

"Ta nghĩ Uyển Nhi muội muội nhất định tự có chủ ý của mình."

Thanh niên nho sinh xoay xoay chiết phiến trong tay, lắc đầu nói:

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, Lâm Uyển Nhi nhất định sẽ bại trận."

Mấy vị đại tu sĩ tự nhiên có thể nhìn ra được tình hình thực tế, thế nhưng trung tu sĩ trung cấp và tu sĩ sơ cấp không thể nào nhìn ra được, chỉ biết trận đấu này kịch liệt không gì sánh được, càng xem lại càng cảm thấy đã nghiền.

Một lão giả râu dài đứng trên đỉnh núi chậm rãi vuốt ve chòm râu, thở dài nói:

"Tiểu oa oa này thiên tư hơn người, thế nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại có chút khiếm khuyết a, đối phó với hai đại yêu linh không nên ngạnh cứng, càng không thể phân tán lực công kích. Phải có trọng điểm mới đúng, một lúc đối phó với thủy linh yêu, một hồi lại đối phó với hỏa linh yêu, cứ tiếp tục kéo dài như vậy, không tới nửa canh giờ sẽ phải bại trận."

Một phụ nhân trung niên đứng bên cạnh lão giả, sắc mặt có chút khó coi.

"Uyển Nhi ngày hôm nay làm sao vậy? Tâm tình có điểm không đúng nha, chẳng lẽ là quá mức khẩn trương rồi?"

Bên cạnh phụ nhân trung niên có một gã nam tử trung niên cao gầy, thần tình nghiêm túc, trên thân thể người này rõ ràng tản mát ra khí nguyên cường đại hơn hẳn so với lão giả và phụ nhân trung niên bên cạnh, ứng với tu vi linh hồn giai hậu kỳ, gã trung niên này cười lạnh nói:

"Đây chính là thiên tài trong miệng các ngươi đã nói hay sao? Ta xem cũng chẳng có gì đặc biệt, nhiều nhất chỉ là tư chất không tồi mà thôi, cách cái gọi là kỳ tài tu luyện còn xa lắm. Tu luyện chi đạo không chỉ riêng tu vi bản thân, trận đấu này bại trận chỉ là vấn đề thời gian, tiếp theo không cần nhìn cũng được rồi."

Đang khi nói chuyện, thiếu nữ bên dưới cùng với hai đại linh yêu chiến đấu, thực lực hai bên ngang nhau, không hề thấy bên nào rơi vào hạ phong, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm của thiếu nữ kia đã hơi hiện ra một chút tái nhợt. Hô hấp cùng đã không còn đều đặn như trước, mấy lần toàn lực va chạm, tổn hao rất nhiều khí nguyên.

Hai đại linh yêu càng đánh càng mạnh, linh yêu vốn hiếu chiến, đối với chiến đấu hưng phấn không thôi.

Song phong cao ngất của Lâm Uyển Nhi pháp phòng kịch liệt, hai mắt nhìn chăm chăm vào hỏa linh yêu, cho dù trong tình huống khí nguyên đã tổn hao rất lớn, thế nhưng vẫn tiếp tục phóng ra khí nguyên.

Thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp lập tức bị một cổ tử diễm vây quanh. Hai luồng hỏa diễm màu tím trong tay bốc cháy ngàn ngạt. Rất nhanh chuyển biến thành hai con rắn hỏa diễm liên tục xoay vòng xung quanh hai cánh tay.

Trên mặt mấy người Bạch Du hiện rõ sự thất vọng, thần sắc của ba gã tu sư trên đỉnh núi cũng tối sầm lại. Bọn họ đều biết Uyển Nhi sắp tung ra tuyệt chiêu rồi, thế nhưng không người nào mừng rỡ, bởi vì một khi đánh ra chiêu này, đó là lúc Uyển Nhi bị thua.

Trung niên nhân cao gầy chấp hai tay phía sau chậm rãi xoay người sang chỗ khác, xụ mặt nói:

“Xem ra nội viện này trong thời gian ngắn không thể nào xuất hiện gương mặt sáng giá.”

Lão giả và phụ nhân trung niên trầm mặt, cũng có chút ý riêng, nếu như không phải cực kỳ yêu thích đối với nữ tử dưới kia, sợ là đã sớm rời đi rồi.

Đúng lúc này, Uyển Nhi dưới sân quang mang lóe lên, hai đầu rắn lửa nhanh chóng bay ra, hình thể trong nháy mắt biến thành lớn, hóa thành hai con bàn long khí thể như nuốt cả trời đất phóng ra ngoài.

Thủy linh yêu và hỏa linh yêu cũng chỉ ngẩng cao đầu tê lên một tiếng, rồi sau đó hóa thành một đầu thủy long, một đầu hỏa long bay vút lên chống đỡ.

Bốn đầu bàn long quần lấy nhau, va chạm cắn xé lẫn nhau, toàn bộ khe cốc đều dưới trận đấu như mộng như ảo này mà run lên nhẹ nhẹ, cây cối xung quanh mấy trượng, thậm chí là đất đá gần đó, trong nháy mắt bị đốt cháy thành tro tàn.

Hai đầu Tử long hỏa diễm từ từ nhỏ yếu rơi xuống hạ phong. Thủy long và hỏa long màu vàng rõ ràng đang chiếm thượng phong!

Khi tất cả mọi người cảm thấy thất vọng không gì sánh được, thời gian vẫn chậm rãi trôi qua, hai đầu Tử long hỏa diễm càng lúc càng nhỏ, khi thân hình chỉ còn lại chừng một phần mười so với thủy long và hỏa long, hai đại linh yêu biến hóa thành hai đầu thủy long và hỏa long đem hai đầu tử long hỏa diễm cắn nuốt.

Mọi người nhìn thiếu nữ tử y đã sơn cùng thủy tận, ngay cả thở cũng không ra hơi, biết cuộc chiến đã có kết quả, thiếu nữ tử y đã dùng hết nguyên khí vô luận thế nào đi nữa cũng không thể nào có lại khí lực để đấu với hai đại linh yêu hầu như vẫn rất cường thịnh như cũ.

“Cuộc chiến này đến đây kết thúc, người đem thủy linh yêu và hỏa linh yêu không chế đi!”

Lão giả râu dài đột nhiên nói, lúc này hai đại linh yêu vừa mới nuốt hai đầu tử long hỏa diễm rất có khả năng sẽ hưng phấn quá mức, nếu như ngăn cản chậm thì Uyển Nhi có thể nguy hiểm.

“Chờ một chút!”

Một tiếng kêu thanh thúy cực kỳ rõ ràng từ dưới cốc vang lên!

Bên môi mềm mại của Lâm Uyển Nhi lộ ra chút tiểu ý như có như không, chỉ là cho dù là ai cũng không hiểu vì sao cười!

“Uyển Nhi, không nên tùy ý, mau trở lại, sẽ có nguy hiểm đó!”

Phụ nhân trung niên không ngừng tập trung vào hai đại linh yêu đang cường thịnh mang theo một tia trách cứ nói.

Két két két, đột nhiên, từng đợt tiếng vang cổ quái kịch liệt bốc hơi vang lên!

Chỉ thấy đầu thủy long màu lam đang hưng phấn không thôi bỗng nhiên dừng lại, trong bụng nổi lên quang mang màu tím.

Mà hỏa long màu vàng trong nháy mắt lại hoàn toàn biến thành màu tím, bỗng một tiếng nổ vang, hỏa long màu vàng đã biến mất không thấy, chỉ còn lại một đầu Tử long hỏa diễm đang bốc cháy hừng hực.

Thủy long khốn khổ giãy giụa kịch liệt, muốn phun ra cái gì đó cũng không làm được, thân thủy long lấy mất thường có thể thấy rõ đang bốc hơi, càng lúc càng nhỏ, quang mang màu tím trong bụng càng lúc càng mãnh liệt, rất nhanh thủy long đã bị bốc hơi hoàn toàn.

Tất cả mọi người có mặt đều khiếp sợ tại chỗ!

Trung niên nhân cao gầy đã bay lên không chuẩn bị rời đi thì hiện rõ vẻ mặt kinh ngạc!

Hai đầu tử long hỏa diễm bay trở lại cánh tay của thiếu nữ tử y, từng đầu tử long quần tới, dung nhập vào trong thân thể thiếu nữ tử y, thiếu nữ nguyên bản mệt mỏi vô cùng nhất thời khí nguyên bùng phát, sau đó lập tức nhắm mắt ngồi xuống tĩnh tọa tại chỗ, trực tiếp tiến vào trạng thái nhập định tu luyện.

“Ngay từ đầu nàng đã có ý muốn nuốt chửng hỏa linh yêu kia!”

Triển Thanh Nhu một lời nói hết huyền cơ.

Phụ nhân trung niên cùng với lão giả râu dài ngạc nhiên nhìn lẫn nhau, dù thế nào thì bọn họ cũng không thể nghĩ ra được, có người đầu tiên đối mặt với hai đại linh yêu lại có suy nghĩ muốn bắt chúng thôn phệ thành nguyên khí.

Đây quả thực là kỳ tài vạn năm khó gặp, vô luận là khí phách hay gan dạ sáng suốt đều cực cao, trung niên nhân cao gầy lẳng lẳng huyền phù giữa không trung, hình như đã quên mất lý do mình rời đi.

338. Chương 336: Nhập Cốc. (thượng)

Trắc thí kết thúc, các tu sĩ đến xem trận chiến đều rời đi, chỉ còn lại vài vị đại tu sĩ cùng một số vị tu sư vẫn lẳng lẳng tiếp tục chờ đợi.

Vừa mới tiêu diệt được Thủy linh yêu, nuốt cả Hỏa linh yêu, Lâm Uyển Nhi lúc này đang lẳng lẳng ngồi xếp bằng trong cốc, cấp tốc dung hợp khí nguyên của Hỏa linh yêu.

Hai canh giờ sau, Lâm Uyển Nhi chậm rãi mở mắt, sắc mặt hồng nhuận kinh diễm động lòng, không còn thấy một chút vẻ mệt mỏi từ sau cuộc đại chiến vừa rồi.

“Chúc mừng Lâm sư muội thuận lợi thông qua bước cuối cùng trong đệ nhất trắc thí của đại viện!”

Bạch Du trước tiên chúc mừng nói.

Lâm Uyển Nhi nhẹ nhàng cười:

“Đa tạ Bạch sư huynh!”

Triển Thanh Nhu bước tới, bắt lấy đôi tay nhỏ bé của Uyển Nhi nói:

“Uyển Nhi sư muội, người ta bị người làm cho hồ đồ mất rồi, từ lúc quan sát trận chiến còn tưởng rằng người sẽ bị thua mất. Không ai lại nghĩ tới được người từ đầu đã muốn nuốt cả Hỏa linh yêu. Linh yêu lực cũng không khác gì so với thượng phẩm đan dược a, với tu vi cùng thiên phú hiện tại của người, chỉ cần chuyên tâm tu luyện tiêu hóa toàn bộ hóa nguyên chi lực của Hỏa linh yêu kia, đột phá cánh cửa đại sư giai chỉ là sớm muộn, lịch sử vạn năm qua của Tiềm Long Viện sợ sẽ bị phá vỡ mất rồi.”

Uyển Khi cũng nắm lấy tay Thanh Nhu, nói:

“Triển sư tỷ nói đùa, có sư tỷ đây, Uyển Nhi chỉ có thể theo bước mà thôi!”

Luận về tuổi tác, Lâm Uyển Nhi còn lớn hơn Triển Thanh Nhu không ít, bất quá Triển Thanh Nhu từ lúc hơn ba mươi năm trước đã tiến nhập Tiềm Long Viện, bởi vậy Lâm Uyển Nhi phải xưng hô một tiếng Triển sư tỷ, bất quá lúc chỉ có hai người thì nàng kia cũng nên xưng hô Uyển Nhi tỷ tỷ.

“Ha ha ha! Hai nữ oa các người cũng đừng quá khiêm nhường đi, cả hai các người đều là những nữ tu sĩ mạnh nhất một đời của viện ta.”

Lão giả có bộ râu dài đột nhiên cười lớn nói.

“Uyển Nhi, màn chiến đấu của người vừa rồi vô cùng nguy hiểm, ngay cả vi sư cũng bị người làm cho kinh sợ, sao lại không nói trước với vi sư một tiếng!”

Thanh âm của quý phụ trung niên mang theo khiển trách, thế nhưng nét thương yêu trong mắt lại đạt tới cực điểm.

Lâm Uyển Nhi hơi cúi mình nói:

“Để Lý tu sư phải bận tâm, Uyển Nhi chỉ là lo lắng Lý tu sư không đồng ý cho mạo hiểm nên mới không dám nói trước.”

Sắc mặt quý phụ trung niên nhẹ nhàng, lại nói:

“Thông qua trắc thí là tốt rồi, từ nay về sau người không còn là tu sĩ trong viện của ta nữa mà tiến vào tu viện của đại tu sư Địa Cương Tà Hỏa Lý Tùy Dương, Lý sư huynh cũng chính là tu sư của người, có điều gì không rõ cứ hỏi hẳn là được. Lý sư huynh từ hơn hai trăm năm trước đã nuốt được Địa cương tà hỏa, đứng thứ mười ba trong Địa nguyên hỏa, một thân tuyệt kỹ vô số, Địa cương tà hỏa lại càng lợi hại không ai sánh được, lý giải của hẳn tại phương diện hóa nguyên chi lực có thể nói là đứng hàng đầu.”

“Tại Kỳ Đông đại lục, có thể trên phương diện hỏa công có thể hơn hẳn chỉ sợ lác đác như sừng lân lông phượng.”

Trung niên phu nhân cực kỳ tôn sùng giới thiệu khiến cho vị trung niên nhân cao gầy đứng bên cạnh không khỏi có chút tự đại, dù sao chính mình vừa mới rồi vẫn còn hơi khinh thường vị thiếu nữ tử y trước mắt này.

“Uyển Nhi bái kiến Lý tu sư.” Lâm Uyển Nhi nhẹ nhàng thi lễ.

“Uh, trắc thí của người hôm nay biểu hiện không tệ, trong ấn tượng của ta, trắc thí lần này của người cũng là xuất sắc nhất trong mấy trăm năm qua. Người hiện tại đã được thăng làm một vị đại tu sĩ, được tiến vào đại viện tu luyện. Gần đây hai vị sư tôn có một số việc muốn đám hậu bối các người đi làm, nếu có thể hoàn thành, các người liền có được tư cách tiến nhập Thiên Viện trong vòng năm mươi năm.”

Lý tu sư nói ra tin tức kinh người.

Trên mặt mấy người nhất thời đều không tự giác giật mình chấn động. Thiên viện chính là bộ phận hạch tâm của Tiềm Long Viện, cũng là nơi toàn bộ tu sĩ trong viện mộng tưởng có ngày được tiến vào, một khi được tiến nhập Thiên Viện coi như là người có khiếm khuyết cũng có được thành tựu nhất định. Có người nói trong Thiên Viện có ẩn dấu rất nhiều thánh giai, thiên giai, các loại đỉnh giai công pháp, cũng có rất nhiều các loại thượng cổ bảo bối thần kỳ, hơn nữa mỗi một người khi có thể tiến nhập đều có thể nhận được một khóa ‘Thiên linh đan’ do chính tay thủ tịch Tiềm Long Viện là Đan Vương Mặc Vô Danh luyện chế.

Loại đan này cùng với ‘Linh vương đan’ chính là cùng phẩm cùng cấp, thế nhưng chân chính còn mạnh hơn một chút. Đối với đại sư giai đột phá bước vào linh hồn giai sẽ có trợ giúp rất lớn, có thể đề cao ba thành tỷ lệ thành công, từ đó có thể thấy mức độ trân quý so với ‘Linh vương đan’ còn muốn trân quý hơn nhiều.

Mấy người Bạch Du đều lộ ra vẻ khấn trương, hận không thể lập tức xuất phát hoàn thành nhiệm vụ.

Lý Tùy Dương nhìn lướt qua mấy người sau đó nói:

“Các người có thể thông thả nghỉ ngơi đến tận ba ngày sau rồi trở lại, đến lúc đó tất cả cùng nhau tới Tiềm Tu Điện tập hợp, khi đó mới nói cho các người muốn đi làm chuyện gì.”

Ba ngày sau, bên trong Tiềm Tu đại điện. Mười lăm vị đại tu sĩ tề tụ một đường, dẫn đầu chính là một gã thanh niên nam tử mặc đạo bào màu lam, người này hai mắt hữu thần, lông mày rậm, mũi cao, ngũ quan chính tề phân minh, phía sau là vài vị nữ tu sĩ không biết cố ý hay vô tình thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm vào hắn, trong mắt càng tràn ngập thần tình ái mộ.

Người này chính là đệ nhất nhân trong mấy ngàn tu sĩ đệ tử một đời của Tiềm Long Viện hiện tại, tu vi đã đến giả linh hồn giai, chỉ kém một bước ngưng tụ chân linh cuối cùng mà thôi, hơn nữa với thân thể cường ngũ nguyên môi, đột phá bước vào cánh cửa linh hồn giai cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Mười năm vị đại tu sĩ mỗi người ai cũng là người nổi bật nhất trong vòng đại viện, ngoại trừ Lâm Uyển Nhi vừa mới tân tiến làm đại tu sĩ, những người còn lại chỉ ít đã ở đại viện quá hai mươi năm.

Đứng ở phía trước đại điện quả nhiên là vài vị đại tu sư có địa vị cao trong đại viện, Lý Tùy Dương cũng là đứng trong hàng ngũ này.

Mười năm vị đại tu sĩ này trong ba ngày vừa qua đều nghe được không ít lời đồn thổi, đối với mục đích của nhiệm vụ lần này cũng biết được đại khái một chút, bởi vậy hưng phấn nhiều nhưng thấp thỏm cũng không

ít, không biết là hai vị sư tôn muốn phái chính mình đi làm cái gì. Nhiều năm qua, Tiềm Long Viện vẫn toàn chăm chú nguyên cứu tu luyện chi đạo, rất ít tham gia những sự kiện bên ngoài, mà những thứ bên ngoài kia sợ là cũng không thể gây được chú ý đến ba vị sư tôn, việc lần này sợ là không đơn giản a.

Hướng hồ Thiên Viện chẳng bao giờ có tiền lệ đồng thời tiếp nhận tới mấy người, hầu như mỗi mười năm mới chỉ có một người được tiến nhập, ngẫu nhiên đồng thời có hai người cùng tiến nhập là cực kỳ hiếm thấy.

Như lúc này đồng thời xuất hiện mười lăm người quả thực chưa từng có, bởi vậy các vị đại tu sĩ đều mơ hồ cảm thấy sự tình không đúng. Phần thưởng lớn thường đi theo với nguy hiểm lớn.

Ngay lúc tâm thần những tu sĩ không ngừng chuyển động, bỗng nhiên có ba cỗ khí nguyên cường đại đồng thời tiến đến. Không bao lâu, hai gã trung niên nhân cùng một vị lão giả cùng bay vào đại điện.

Hai gã trung niên nhân một người mặc trang phục kiếm sĩ, phía sau lưng mang hai thanh đại kiếm giao nhau, dung mạo nho nhã, cách ăn mặc cũng tỏa ra phong độ tri thức rất nồng đậm. Người còn lại mặc quần áo màu đen, khí nguyên trên người hắt rất áp bức người, trong mắt lại tỏa ra quang mang màu hồng. Tu vi hai người rất cao thâm, đã không phải là mười lăm vị đại tu sĩ ở đây có thể thám thính ra được, hai người này là hai đại sư tôn của Tiềm Long Viện hiện nay.

Trung niên nhân nho nhã chính là Viện Thủ Kiếm Vương Mục Bách Thông còn trung niên nhân mặc quần áo màu đen là Ma Viện Thủy Ma Tu Vô Vương Hình Thượng Thiên.

Còn lão giả kia chính là Đan Vương Mặc Vô Danh.

Ba người này mặc dù rất ít khi đi lại trên đại lục, thế nhưng danh tiếng lại vô cùng to lớn, không người nào không biết. Mục Bách Thông nhìn vào mười lăm đại tu sĩ có mặt nói:

“Một khắc sau sẽ xuất phát tới Tù Ma cốc tìm kiếm sào huyệt Hóa Long Giao và địa nguyên hỏa đứng hàng thứ năm Băng Hàn Linh Hỏa. tất cả các người sẽ do ba vị đại tu sư dẫn đầu tiến vào. Bất quá ”Tù Ma cốc” chính là thượng cổ ma cảnh, bên trong hung hiểm vạn phần, một khi vượt qua sinh tử khó đoán, các người có thể lựa chọn rời khỏi, thế nhưng từ đó không còn tư cách tiến vào Thiên Viện. Mà người nào nguyện ý tiến vào, chỉ cần có thể sống sót trở về, lập tức nhận được tư cách tiến vào Thiên Viện, càng có thể tiến vào Thiên Tàng Các ba ngày ba đêm để tìm cho mình công pháp và bảo bối thích hợp. Bản tôn, Hình sư huynh, và Mặc Đan Vương cũng sẽ ban thưởng nhất định cho các người, càng sẽ trợ giúp các người quá quan đột phá lên linh hồn giai.”

Khi Mục Bách Thông Tuyên bố, mười lăm vị đại tu sĩ đều không có người nào xuất hiện vẻ do dự. Điều này căn bản không cần phải lựa chọn, Tù Ma cốc tuy là hung hiểm, thế nhưng lợi ích thật lớn vô cùng mê người, mạo hiểm cũng là đáng giá.

Lúc này trên mặt Lâm Uyển Nhi cũng hiện lên vẻ hoài niệm, năm đó, khi Khiếu Đường ca ca tiến vào luyện ngục hành lang gấp khúc cùng với chính mình chia tay, hiện hôm nay chính mình lại muốn đổi mặt với thượng cổ ma cảnh. Nếu như có thể tại trong cốc tìm được thượng cổ truyền tống trận, đem chính mình đến chỗ Khiếu Đường ca ca hiện tại thì tốt biết bao nhiêu.

Hình Hướng Thiên và Mặc Vô Danh giới thiệu một ít công việc cần thiết, phân phát cho mỗi mười ba viên đại hồi nguyên đan, cho dù là khí nguyên tổn hao toàn bộ, sau khi phục dụng đan dược này lập tức có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh cao. Chỉ là đại hồi nguyên đan không có công dụng chữa trị thương thế, chỉ cần không phải tổn thương cơ thể, đều có thể khôi phục lại hoàn toàn khí nguyên.

Một vị tu sư của Tiềm Long Viện phóng lên một pháp khí phi hành hình phi thuyền, hướng về phía Tù Ma cốc bay đi. Tù Ma cốc ở phía nam bắc bộ Tiềm Long Viện. Không gian bốn phía đều cực kỳ không ổn định, rất nhiều địa phương có thể dùng mắt thường nhìn thấy không gian vặn vẹo. Những điểm không gian vặn vẹo nhìn như không có quy luật này, kỳ thực chính là một kết trận không gian vô cùng khổng lồ. Muốn vượt qua được kết trận không gian này, hầu như là chuyện không có khả năng!

Bất quá luôn luôn có những người tò mò hoặc lòng tham vô cùng lớn chiến thắng được sự sợ hãi. Trải qua rất nhiều tu luyện giả nếm thử, cuối cùng cũng đưa ra được một số phương pháp vượt qua, chỉ là vẫn như cũ không có trăm phần trăm nắm chắc.

Tù Ma Cốc một khu vực tương đối hoang vu, cho dù là tu luyện giả cũng không muốn tìm nơi tu luyện như thế này. Bởi vậy rìa ngoài Tù Ma cốc quanh năm suốt tháng đều rất yên tĩnh, bốn phía bị sương mù mờ ảo bao phủ, nhìn qua có vẻ cực kỳ thần bí.

Thế nhưng mấy ngày gần đây, bên ngoài cốc đã tụ hợp hàng trăm tu luyện giả, những tu luyện giả này phân chia khu vực bên ngoài Tù Ma cốc. Những tu luyện giả cũng không tụ tập lại cùng một chỗ, mà là lấy đơn vị từng môn phái hoặc là đoàn đội nhỏ tiến hành đóng quân các nơi, tựa hồ như đang chờ đợi điều gì đó.

Trên một đồng loạn thạch đang có mấy tu luyện giả trang phục kỳ dị. Thoạt nhìn có vẻ như không phải cùng một môn phái mà là tu luyện giả tán tu, tựa hồ như vừa mới nhận biết kết đoàn đội không lâu, giữa họ không thấy nói chuyện gì.

“Các người có nghe nói hay không, ngoài từ Hiên Viên Tông ra, Thập Quốc Minh Thái Vân Tông và Vạn Sơn Đạo Minh Âm La Điện cũng có phương pháp vào cốc!”

“Điều này còn cần người nói, từ một tháng trước, Âm La Điện đã công bố ra bên ngoài bán truyền tống lệnh bài rồi.”

“Mười vạn nguyên thạch một khối, chỉ cần cung cấp đủ nguyên thạch, muốn bao nhiêu lệnh bài có bấy nhiêu.”

“Mười vạn nguyên thạch mua được chỉ là truyền tống lệnh bài cấp hai mà thôi. Tỷ lệ toàn không cao, rất có thể bị truyền tống tới nơi nào đó, thậm chí là vào trung tâm vết nứt không gian, lúc đó chỉ có chết mà thôi. Hai mươi vạn nguyên thạch một lệnh bài cấp một mới là hàng chính, có chín thành nắm chắc truyền tống vào trong cốc. Âm La Điện lần này kiếm được một bút tiền tài lớn. Có người nói người mua nhiều không kể xiết, chỉ hận số lượng lệnh bài thiếu a.”

“A, nói như vậy huynh đệ có mua hay không?”

“Ta sao có thể mua nổi, đừng nói là lệnh bài cấp một, cho dù là lệnh bài cấp hai ta cũng không thể mua nổi, huống hồ những lệnh bài này đã bị các môn phái lớn tranh giành hết. Còn đến phần chúng ta mua hay sao? Ta và mọi người đều giống nhau, chỉ đến đây để thử vận may mà thôi. Xem xem có thể từ Thái Vân Tông dò xét được thông đạo ngầm tiến vào.”

Nghe được đoạn đối thoại của hai người này, những tu luyện giả khác ngồi xung quanh đều cười khở. Những tu luyện giả tán tu như bọn họ có tu vi không kém, không ít người có tu vi đại sư giai trung kỳ, gia nhập vào một môn phái nào đó không phải là việc khó, chỉ là trời sinh tính thích tự do, không quen tuân thủ môn quy nghiêm khắc của môn phái, bất quá, những lúc như thế này cũng thấy được chỗ tốt của môn phái.”

Cách nơi các tu luyện giả này tụ tập chừng hơn hai trăm dặm, vùng núi đá phía đông bắc. Một thiếu phụ mặc hồng y ngóng nhìn phía trước dày đặc những điểm không gian vạn vạo, đôi lông mày lá liễu thanh tú hơi nhăn lại, nói:

“Thổ lão quái, người xác định từ nơi này tiến vào sao?”

339. Chương 337: Nhập Cốc. (hạ)

Vừa hạ xuống đất, Thổ Nham Lão Quái liền lập tức xuất ra nguyên thức tiến vào bên trong khối lam ma thạch có ghi lại phương pháp nhập cốc cùng mô tả sơ qua địa hình. Sau một hồi xác định, Thổ Nham Lão Quái liền liếc mắt nhìn sang Hồ Mị Nhi bên cạnh, nói:

“Hắn là không sai, chính là từ chỗ này tiến vào.”

Hồ Mị Nhi mặc một bộ quần áo màu hồng nổi bật vô cùng, khiến cho mỗi người nhìn thấy đều hận không thể ôm chặt không rời thân hình yêu kiều thướt tha kia. Từ Hiên Viên Tông một đường bay tới nơi này cần tới năm ngày năm đêm, dọc theo đường đi chúng đệ tử mỗi người đều được mở rộng tầm mắt, bình thường cho dù có cầu thần bái phật thế nào cũng tuyệt không có khả năng nhìn thấy vị đệ nhất mỹ nhân trong môn phái này.

Nhìn khu vực vô cùng nguy hiểm, dày đặc vết nứt không gian trước mặt, cho dù đã được xác nhận, Hồ Mị Nhi vẫn như cũ cảm thấy không quá yên tâm nói:

“Cửa vào tại chỗ này sao? Thổ lão quái người không nhầm lẫn đó chứ?”

Thổ Nham Lão Quái nhin không được nói:

“Hồ nguyên lão, ta chính là đầu lĩnh, người xung phong trước cũng chính là ta, cho dù người không tin năng lực phân biệt của lão phu thì chí ít cũng phải tin tưởng lão phu sẽ không thể đem tính mệnh chính bản thân mình ra nói giỡn!”

Hồ Mị Nhi mấp máy miệng cũng không có phản bác lại, nhưng trong lòng vẫn thầm nhắc một câu, chỉ sợ chính lão đang hồ đồ.

Đứng kế bên hai vị nguyên lão còn có một vị lão giả bạch bào, đối với việc hai người cãi cọ xem như mắt ngơ tai điếc, trên mặt còn lộ ra một tia hưng phấn, trong mắt thỉnh thoảng còn lóe lên những tia điện quang nhìn về không gian gây khúc cách đó hơn trăm trượng. Lão giả bạch bào này chính là Lâm Khiếu Đường hóa trang thành Thiên Cực Lão Nhân, một đường hành trình, Lâm Khiếu Đường hầu như cũng không nói một câu, hướng chỉ Thổ Nham Lão Quái cùng Hồ Mị Nhi đối với Thiên Cực Lão Nhân vốn rất có thành kiến, tự nhiên cũng không thèm liếc mắt đề ý đến.

Đứng phía sau ba vị nguyên lão là năm vị trưởng lão, kể cả tuổi tác cùng chức nghiệp đều không quá tương đồng, trong đó có một người Lâm Khiếu Đường đã từng nhận thức qua là Cát trưởng lão.

P phía sau năm vị trưởng lão còn có hơn mười vị đệ tử nổi bật một đời trong môn phái, tất cả đều là nội môn đệ tử, lai lịch không phải tầm thường, không ai không phải là đệ tử nguyên lão, tương lai tràn đầy hứa hẹn.

Bất quá vô luận là trưởng lão hay nội môn đệ tử, tại trước mặt các vị nguyên lão mỗi người đều mười phần cung kính, không dám có nửa điểm mạo phạm, đều thành thành thực thực đứng phía sau ba vị nguyên lão.

“Thiên Cực lão nhi, người có ý kiến gì không? Có hay không nhìn ra được điểm manh khéo nào?”

Thổ Nham Lão Quái không quá tình nguyện nói, mặc dù đối với Thiên Cực Lão Nhân háo sắc thành tính này rất là khó chịu, thế nhưng sự tình trọng đại, nếu như chỉ chút sơ xuất sợ là tính mệnh tất cả mọi người muốn mất lại nơi đây.

Lâm Khiếu Đường từ lâu đã dùng tới kim mang tuệ nhãn điều tra qua, nơi này thoát nhìn hung hiểm vô cùng, cũng ẩn dấu điểm huyền cơ, nhìn như vết nứt không gian vô cùng dày đặc nhưng kỳ thực lại có quy luật nhất định, bởi vậy nơi này xác thực là nơi tốt nhất tiến hành tiến vào.

“Lão phu mắt vụng về, không nhìn ra được chút gì đặc biệt, chỉ cần tiến nhập theo chỉ dẫn trên bản đồ hẳn là không sai.”

Lâm Khiếu Đường làm bộ qua loa đại khái nói.

Đúng lúc này, phía xa bỗng nhiên hiện lên một đạo sáng mờ, kèm theo đó là không gian ba động kịch liệt truyền đến.

Thổ Nham Lão Quái nhìn đạo sáng mờ phía xa, ánh mắt híp lại nói:

“Đám quỷ Âm La Điện kia cũng đã bắt đầu vào cốc rồi, chúng ta phải nhanh hơn chút mới được.”

Chúng tu luyện giả Hiên Viên Tông trước sau xếp thành một đoàn, Thổ Nham Lão Quái dẫn đầu chậm rãi bay về phía vết nứt không gian dày đặc, sắc mặt mọi người đều cùng thấp thỏm bất an, đối với không gian gây khúc vô cùng e ngại. Phải biết rằng ngay cả địa vương giai nếu bị hút vào bên trong không gian gây khúc cũng không có nửa phần phương pháp thoát thân.

Những vết nứt không gian này cũng không phải là liên tiếp cùng một chỗ, giữa chúng vẫn xen kẽ tồn tại những khe hở, thế nhưng vết nứt không gian lại có thể di động, bởi vậy khe hở cũng sẽ di động theo, chỉ cần có thể chuẩn xác theo sát những khe hở này liền có thể tiến vào trong cốc.

Thổ Nham Lão Quái mở rộng nguyên thức, cảm thận thăm dò đặc tính vết nứt không gian, so sánh tìm được nơi có đặc tính phù hợp với ghi chép trong lam ma thạch để từ đó nhận định được vị trí chuẩn xác đi qua.

Thổ Nham Lão Quái mỗi bước tiến lên đều cực kỳ cẩn thận, các loại pháp bảo trên người đều được sẵn sàng chuẩn bị, một khi cảm thấy có điều bất thường liền lập tức tiến hành bảo hộ hoặc công kích.

Cùng lúc đó, tại phụ cận một đám loạn thạch phía tây nam Tù Ma cốc, Âm La Điện đã thiết lập một tòa truyền tống trận, đem tu luyện giả các môn phái có lệnh bài truyền tống đưa vào trong cốc.

“Âm Quỷ trưởng lão, người xem có thể dàn xếp một chút hay không, cho ta một tấm lệnh bài.”

Một vị lão già mặc đạo bào màu vàng khăn cầu nói. Về mặt Âm Quỷ trưởng lão không nhịn được nói:

“Bản môn tổng cộng làm ra một trăm ba mươi năm khối lệnh bài, đại bộ phận đã bán ra ngoài, hiện tại chỉ còn lại mười sáu cái dùng để bản môn vào cốc, nếu lại đưa cho người lẽ nào muốn cho bản môn không còn để vào cốc hay sao?”

Lão già cẩn thận nhìn xung quanh một chút, xác định không có người nào chú ý lúc này mới lấy ra một chiếc chìa khóa, sau đó truyền âm nói:

“Âm Quỷ trưởng lão, lão nhân biết người gần đây tại bước trùng quan trọng yếu, cần một trăm tinh nguyên thân thể đồng nam đồng nữ, chỉ cần Âm Quỷ trưởng lão cầm chiếc chìa khóa này đến chân núi Đại Hà Sơn tìm một chút, tới một hòn đá lớn liền dùng tới chìa khóa này, bên trong có lẽ có thứ mà Âm Quỷ trưởng lão cần.”

Âm Quỷ trưởng lão bí mật đem chìa khóa thu lại, sắc diện vẫn không chút thay đổi, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn tới lão già kia mà là cẩn thận chú ý bốn phía, chậm rãi nói:

“Phùng trưởng lão nếu đã muốn vậy, lão phu đây thực sự còn có thể cấp ra một tấm lệnh bài, chỉ là giá cả có hơi quý hơn một ít.”

Phùng trưởng lão thầm mắng to trong lòng nhưng cũng thông suốt, vẫn giữ nguyên nét cười trên mặt, lấy ra một túi căng đầy nói:

“Bên trong này là một chút trung cấp nguyên thạch, còn mong Âm Quỷ trưởng lão nhận lấy mà đồng ý.”

Âm Quỷ trưởng lão không hề đổi sắc mặt tiếp nhận túi, tay cũng đưa qua một khối lệnh bài, sau đó liền lập tức rời khỏi chỗ Phùng trưởng lão.

“Phùng trưởng lão, có mua được hay không?”

Một gã thanh niên nam tử mặc võ phục khăn cấp chạy tới dò hỏi.

Phùng trưởng lão gật đầu nói:

“Mua được rồi, một hồi nữa người liền dùng khối lệnh bài này vào cốc, sau khi tiến vào trong chúng ta lại dùng ấn ký thạch liên hệ rồi tập hợp.”

Thanh niên nam tử nâng niu cầm tấm lệnh bài trên tay, nét mặt mừng rỡ khó có thể che giấu được, là một gã tán tu muốn kiếm được một tấm truyền tống lệnh bài dường như là điều không thể, nếu không phải chính mình trong lúc vô ý tại bên trong một chỗ thượng cổ mộ địa tìm được một ít bảo bối mà nói, hôm nay quyết không thể mua được từ tay Phùng trưởng lão.

Âm La Điện tổng cộng thiết trí ba truyền tống trận cỡ nhỏ, mỗi lần có thể song song truyền tống ba người vào cốc, tốc độ ngược lại cũng tính là nhanh.

Lần này thu được lệnh bài cùng với bản thân Âm La Điện còn có sáu đại môn phái, phân biệt là Vạn Sơn Đạo Minh với ba đại phái Phi Tiên Môn, Thiên Hà Tông cùng Thiên Sát Môn, ba phái còn lại chính là ba đại phái trong Thiên Võ Minh lần lượt là Thái Võ Môn, Hợp Võ Môn cùng Thiên Lâm Tự.

Thanh niên vừa mới nhận được lệnh bài rất nhanh đã được an bài trên một cỗ truyền tống trận, dưới hợp lực thi pháp của mấy vị trưởng lão Âm La Điện, chỉ thấy trước mặt chợt lóe tia sáng, thân thể bỗng nhiên nhẹ bẫng, tiếp theo ngay lúc thân hình thanh niên nam tử bị truyền tống đi, trong nháy mắt, trên mặt những vị trưởng lão Âm La Điện cũng hiện ra một tia châm biếm rất nhỏ, âm thầm nói:

“Có thể tiến cốc hay không còn phải xem tạo hóa người thế nào?”

“Vào cốc rồi sao?”

Thanh niên nam tử thấy cảnh vật trước mắt dần dần rõ ràng, tự nhiên nghĩ như vậy. Đúng lúc này, trên người thanh niên nam tử bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, vô thức muốn tránh né ai đó, nhưng muốn tránh cũng không được, cả người phẳng phất như rơi vào hàng ngàn hàng vạn lưỡi dao trong một đao trận cuộn cuộn không dứt.

Thanh niên nam tử mới chỉ được phút giây vui sướng ngắn ngủi, nhưng trong nháy mắt đã bị vết nứt không gian xé rách thành muôn vạn mảnh nhỏ, khi nội linh cướp đường chạy ra, hầu như chỉ chớp mắt đã bị vết nứt không gian hút trở vào, biến mất không thấy nữa.

Bản thân thanh niên nam tử có tu vi đại sư giai trung kỳ, nhưng khi đối mặt với vết nứt không gian thì một điểm lực chống đỡ cũng không có, lập tức bị phân thân toái cốt, thần hình cầu diệt.

Trong nháy mắt tử vong phủ xuống, thanh niên nam tử mới biết được, chính mình chỉ nhận được một khối lệnh bài cấp 2, mà có thể ngay cả cấp 2 cũng còn không tới.

Mỗi một tu luyện giả tại lúc biến mất trên truyền tông trận, có bao nhiêu người tiến vào, có bao nhiêu người không có, hiện tại chỉ sợ không ai có thể biết tới.

Bên kia, tại phía tây bắc cũng có một đám tu luyện giả đang tụ tập, nơi này chính là nơi Thái Vân Tông Thập Quốc Minh thiết lập thông đạo. Từ lúc hơn một năm trước đây, Thái Vân Tông liền ở đây đào một địa đạo ngầm, ai ngờ tại ngầm sâu này vẫn như cũ chứa đầy vết nứt không gian. Cũng may trong Thái Vân Tông, đệ tử tài ba không ít, trải qua nhiều lần tra xét cuối cùng cũng tìm được một điểm yếu nhất, lại càng suy đoán được chuẩn xác thời kỳ suy yếu của vết nứt không gian. Cứ cách mỗi trăm năm, nơi kết trận ngầm sẽ có một điểm suy yếu trong vòng năm ngày, tại khoảng thời gian này có thể nói thông đạo hoàn toàn được mở ra.

Bất quá năm ngày qua đi, điểm kết trận suy yếu sẽ tự động đóng lại, Thái Vân Tông rõ ràng so với Âm La Điện rộng lượng hơn không ít, người không thuộc bản phái nếu muốn đi qua thông đạo ngầm này, chỉ cần giao nộp hai vạn nguyên thạch làm lộ phí là có thể được.

Chỉ tiếc đầu bên kia thông đạo là một dải đất hoang dã nơi ngoài Tù Ma cốc, không chỉ có yêu thú hoành hành, hơn nữa khoảng cách tới trong cốc cực kỳ xa xôi, rất có nguy cơ lạc đường, bởi vậy giá cả so với Âm La Điện tuy là rẻ hơn không ít nhưng lại có rất ít người đi qua, cuối cùng chỉ có ba đại phái khác của Thập Quốc Minh qua đầu phân biệt là Quỷ Uyên Môn, Thượng Vũ Phủ cùng Khổ Lâm Tự. Thông đạo ngầm tuy là chật hẹp, miễn cưỡng cũng để cho hai người sống vai mà đi.

Một nhóm tu luyện giả cũng đang nổi gót chậm rãi hướng bên trong cốc tiến bước. Thổ Nham Lão Quái cẩn thận mang theo một chúng đệ tử Hiên Viên Tông đi qua từng khe hở giữa các vết nứt không gian, một đường đi coi như là an ổn, không chút sai lầm nhưng tốc độ cũng thật chậm, nửa canh giờ đi qua, ngay cả một phần mười lộ trình còn chưa có hoàn thành, càng đi về sau, vết nứt không gian càng dày đặc, tốc độ cũng càng chậm hơn, cứ tiếp như vậy sợ là không có thời gian một ngày một đêm khó có thể đi qua cho được.

“Thổ Nham Lão Quái người cũng quá chậm, nếu còn tiếp tục như vậy, đợi chúng ta vào được trong cốc chỉ sợ sào huyệt Hóa Long Giao đã sớm bị người ta bưng đi mất!”

Hồ Mị Nhi ngược mắt nhìn thông đạo không thấy đầu cùng liền nôn nóng nói.

Thổ Nham Lão Quái tính tình vốn là nóng nảy, từ đầu vì muốn chu toàn nên chỉ dám áp chế tâm tình, từng bước từng bước một tiến về phía trước, nếu không phải đối với những vết nứt không gian dày đặc xung quanh cực kỳ kiêng kỵ, nội tâm bị áp chế đã sớm bộc phát ra tới. Lúc này nghe được Hồ Mị Nhi quát mắng như vậy, nhất thời ném lam ma thạch cầm trong tay qua, cả giận nói:

“Người muốn thì tới dẫn đường đi!”

Lâm Khiếu Đường vẫn theo sau đó, cũng không lên tiếng, vô luận là có vào cốc hay không đối với hắn mà nói đều không có gì khác nhau, mục đích chuyến đi lần này với hắn chỉ có hai cái, một là bảo hộ Hồ Mị Nhi an toàn, hai là thuận tiện tìm xem tung tích Dung Hồn Yêu Hỏa cùng một vài nguyên liệu cần thiết để trọng tổ thân thể Tân Tây Á, còn kỳ thực những vết nứt không gian dày đặc này tại trong mắt Lâm Khiếu

Đường cũng không quá phức tạp, kim mang tuệ nhãn có thể rõ ràng nhận ra khoảng cách giữa các vết nứt không gian, thậm chí là những biến hóa nhỏ nhất cũng khó tránh khỏi kim mang tuệ nhãn của Lâm Khiếu Đường.

Nhận được lam ma thạch, Hồ Mị Nhi đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó lập tức đưa nguyên thức tiến vào tìm tòi nghiên cứu, vừa bắt được nội dung chính lập tức bay tới dẫn đầu đội ngũ nhanh chóng hướng phía trước.

Tốc độ dẫn dắt của Hồ Mị Nhi rõ ràng so với Thổ Nham Lão Quái nhanh hơn rất nhiều, chỉ mới gần nửa canh giờ đã đi được quá nửa lộ trình, chỉ là một đường đi có không ít đệ tử bị vết nứt không gian ảnh hưởng tạo thành thương tổn nhẹ, ngay cả chính Hồ Mị Nhi cũng có hai lần gặp phải nguy hiểm, cũng may vẫn kịp thời thoát khỏi mới không có gây ra hậu quả không thể cứu vãn.

Hồ Mị Nhi cũng không có bởi vì bị thương mà chậm lại tốc độ, ngược lại còn nhanh hơn, thậm chí đem đội ngũ phía sau cách bỏ xa vài chục trượng. Đúng lúc này, bỗng nhiên một đạo bình chương vô hình nhanh chóng lan tới.

Hồ Mị Nhi đang không chút chuẩn bị, có muốn tránh cũng không thể tránh được, một thân ảnh màu trắng bỗng nhiên lao tới...

340. Chương 338: Hung Hiểm Ẩn Tàng.

Cảm thấy đạo bình chương vô hình đang áp tới, Hồ Mị Nhi vội vàng lui lại phía sau, thế nhưng bình chương vô hình này thực sự quá lớn, hướng chi bốn phía xung quanh đều là vết nứt không gian, căn bản không có bao nhiêu phạm vi hoạt động.

Hồ Mị Nhi cho dù có bản lĩnh thông thiên cũng không thể tránh khỏi, giờ khắc này trên dung mạo kiều diễm đã biến thành vẻ trắng bệch, trong hai mắt càng ngập tràn sự tuyệt vọng.

Bỗng nhiên một thân ảnh màu trắng cấp tốc phóng tới, trong nháy mắt lao tới bên người Hồ Mị Nhi, ngay tại lúc nàng còn chưa kịp phản ứng đã bị một bàn tay thật lớn bao bọc lại, tiếp đến chỉ cảm thấy thân thể mạnh mẽ di động, trước mắt đã không còn nhận rõ.

Một "Viên hình cứ xỉ" (loại vũ khí hình tròn có răng cưa) thật lớn cấp tốc bắn ra, cùng với đạo bình chương vô hình kia va chạm cùng một chỗ. "Phanh" một tiếng, "Viên hình cứ xỉ" căn bản không hề có lực chống đỡ, lập tức bị nghiền thành bột phấn.

Tuy rằng "Viên hình cứ xỉ" căn bản không chút nào ngăn cản được bình chương vô hình do vết nứt không gian đột nhiên hình thành, nhưng ít nhiều vẫn giữ được trong thời gian ngắn, chút thời gian này cũng đủ để thân ảnh màu trắng mang theo Hồ Mị Nhi thoát đi.

Chúng đệ tử Hiên viên Tông theo phía sau đều toát mồ hôi lạnh, ai cũng đều nhận biết đại hình ám khí "Viên hình cứ xỉ" kia chính là một trong những bảo bối của Thiên Cực Lão Nhân, uy lực vô cùng. Lúc này chỉ dưới vài nhát cắt gọt của vết nứt không gian đã biến thành hư ảo, có thể thấy được uy lực của vết nứt không gian cường đại đến cỡ nào.

Hồ Mị Nhi còn chưa ổn định lại tâm tinh, kinh hãi nhìn đến chỗ chính mình trước đó đã hoàn toàn bị vết nứt không gian nuốt sạch, một lúc lâu sau Hồ Mị Nhi mới phát hiện chính mình đang tựa vào một bờ ngực rắn chắc, giật mình kinh tỉnh, vội nói:

"Đa tại!"

"Hồ nguyên lão làm việc cũng không thể quá mức nóng lòng cầu thành a!" Một giọng nói già nua bỗng nhiên truyền đến.

Thanh âm này triệt để đưa Hồ Mị Nhi trở về hiện thực, lúc này nàng mới phát hiện chính mình dĩ nhiên đang tựa vào lồng ngực Thiên Cực Lão Nhân, một chút khó chịu đột nhiên nảy sinh trong lòng, càng khó chịu hơn chính là, bản thân dĩ nhiên tựa vào lồng ngực này lại thấy vô cùng thoải mái.

Hồ Mị Nhi không đổi sắc mặt đẩy Thiên Cực Lão Nhân ra, không nói gì nữa, kế tục lại hướng phía trước bay đi.

Lúc này trên mặt Thổ Nham Lão Quái cũng lóe ra một tia bất định, cẩn thận xem lại mới thấy tốc độ Thiên Cực lão nhi so với trước đây nhanh hơn không ít, hơn nữa xuất thủ cực kỳ lưu loát, tựa hồ tu vi có bước tiến lớn.

Toàn bộ đội ngũ ngoại trừ Thổ Nham Lão Quái ra, còn có một gã đệ tử, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Từng có một lần giáo huấn, tốc độ dẫn đường của Hồ Mị Nhi lúc này đã chậm hơn nhiều, bất quá so với Thổ Nham Lão Quái lúc đầu vẫn còn nhanh hơn không ít.

Một canh giờ sau, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, thấy vết nứt không gian xung quanh đột nhiên biến mất, đập vào mắt mọi người là một khoảng thiên địa rộng lớn vô cùng. Nước từ trên núi chảy xuống tưới mát hoa cỏ, rừng rậm óc thổ, cùng với thế giới bên ngoài cũng không thấy bao nhiêu khác biệt, thậm chí còn càng tươi đẹp hơn.

Thiên địa nguyên khí nơi đây cực kỳ dư thừa, vừa vào bên trong chúng tu luyện giả Hiên Viên Tông nhất thời cảm giác được tinh thần sáng khoái, phẳng phất như tu vi bản thân đang gia tăng không ít.

Lâm Khiếu Đường nhìn cảnh sắc xung quanh, trên mặt hiện ra nét tiểu ý, đây chính là Tù Ma Cốc sao? Thế nào lại cảm giác như đang ở chốn bồng lai tiên cảnh.

Hồ Mị Nhi lơ đãng nhìn thấy Thiên Cực Lão Nhân kia đang lộ ra một nụ cười tươi trẻ, trong lòng liền nghi hoặc, hôm nay Thiên Cực lão nhi như thế nào lại thay đổi tính tình, tiểu ý kia lại càng không giống như đang giả vờ, tựa hồ đối với nơi đây rất có bộ dáng mê say, một lão sắc quỷ háo sắc thành tính thế nào lại có thể có được tiểu dung tươi trẻ như vậy?

“Hồ nguyên lão, còn suy nghĩ gì? Tiếp tục dẫn đường đi thôi!”

Thanh âm Thiên Cực Lão Nhân bỗng nhiên vang lên, Hồ Mị Nhi thu hồi vẻ nghi hoặc, lấy ra pháp khí phi hành rồi cấp tốc hướng phía trước bay đi.

Mọi người phi hành được nửa ngày, rốt cuộc đến được một vùng sơn mạch, vừa nhìn đã thấy trải dài vô tận, sâu trong sơn mạch khí nguyên nồng đậm, có rất nhiều dòng khí nguyên cường đại đang không ngừng chuyển động.

“Hồ nguyên lão, đây chính là Tù Ma sơn mạch hay sao?”

Thổ Nham Lão Quái hiếu kỳ hỏi.

“Từ chỉ dẫn trên bản đồ, hẳn chính là nơi đây, sào huyệt Hóa Long Giao cũng nằm ngay trong một chỗ nào đó tại vùng sơn mạch này.”

Hồ Mị Nhi rất khẳng định nói.

“Thượng cổ ma cảnh bất quá như thế này thôi sao? Hơn hai mươi người chúng ta một đường đi tới an ổn, nếu là tìm được nơi tu luyện như này quả thực là may sự a!”

Thổ Nham Lão Quái sang sảng nói.

“Càng là an tĩnh, phía sau sóng to gió lớn lại càng kịch liệt, hoặc là bởi vì duyên cớ có được địa đồ nên lộ tuyến của chúng ta mới tương đối an toàn, còn thực tế sợ là không đơn giản như vậy.”

Thiên Cực Lão Nhân lo lắng nói.

“Địa đồ chỉ đánh dấu đến nơi đây là kết thúc, chỉ là tại phía tây bắc Tù Ma sơn mạch có đánh dấu một phạm vi rất lớn, sào huyệt Hóa Long Giao hẳn là ở chỗ này rồi.”

Hồ Mị Nhi sau khi nói xong liền liếc liếc sang Thiên Cực Lão Nhân, hiển nhiên đối với nhận định trước đó rất là tán thành, nhưng lại nghĩ lời như vậy không thể xuất ra từ miệng người này mới phải.

Lúc này tại các phiên địa vực trong Tù Ma cốc bắt đầu có chúng tu luyện giả lần lượt xông vào.

Hai gã trung niên hán từ mặc võ phục tề tុ cùng một chỗ, khoảng cách vị trí truyền tống của hai người tương đối gần, bởi vậy thông qua ấn ký thạch liền có thể dễ dàng tìm được vị trí đối phương.

Hai người đều là trưởng lão Thái Võ Môn trong Thiên Võ Minh, cả hai cùng có tu vi đại sư giai hậu kỳ.

Ngắn gọn trao đổi đôi ba câu, hai người liền chọn một phương về phía Nam rồi bay đi, bởi thông qua chỉ dẫn của ấn ký thạch, phương hướng này chính là nơi có đồng bạn hơn nữa cách hai người một đoạn gần nhất.

Hai người vừa bay lên giữa không trung, đột nhiên một đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống, cả hai liền vội vàng vận chuyển nội dương, thi triển ra vũ kỹ mạnh nhất tiến hành đối kháng, thế nhưng lực lượng của thiên lôi, lấy sức con người làm sao có thể dễ dàng chống lại.

“Oanh” một tiếng, thiên lôi mạnh mẽ nén xuống, lập tức cả hai người liền hóa thành tro bụi. Một trận gió thoảng qua đem đám tro tàn tán đi, rất nhanh bốn phía không gian lại khôi phục về tĩnh lặng như ban đầu, phẳng phất như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Tại Tù Ma cốc, nơi bắc hoang, một đám tu luyện giả vừa từ trong địa huyết đi ra.

Khuôn mặt ai nấy đều mang theo nét vui mừng, hiển nhiên đối với việc thành công tiến vào Tù Ma cốc rất là vui vẻ. Toàn bộ đội ngũ vượt lên trên trăm người, có hơn mười vị linh hồn giai giả, trong đó dẫn đầu có bốn người phân biệt là Thông Vân Chân Nhân của Thái Vân Tông, Cực Uyên Lão Ma của Quỷ Uyên Môn, Đào Vương của Thượng Võ Phủ cùng Nhất Dương Thiện Sư của Khổ Lâm Tự.

“Thông Vân huynh, phái ta lần này vào cốc chỉ vì muốn tìm kiếm cho tổ sư gia một bộ pháp kỳ, sẽ không cùng Thái Vân Tông đồng hành được nữa, lúc này đành xin cáo biệt thôi!”

Nhất Dương Thiện Sư hai tay chấp hình chữ thập thủ lễ, đối với hai phái còn lại cũng không nói gì thêm liền mang theo người trong môn phái hướng lên trời bay đi.

Hai phái khác lần lượt nói lời từ biệt rồi cũng hướng lên trời bay đi. Thông Vân Chân Nhân nhìn bóng ảnh ba đoàn người, trong mắt chợt lóe sáng, cũng không có ý định rời đi. Đợi tới khi xác định ba phái kia đã hoàn toàn đi xa, Thông Vân Chân Nhân mới lấy ra một quyển trục làm bằng da thú cũ nát, sau một hồi cẩn thận kiểm tra lật tay, một tấm bố thất (vải) thật lớn đột nhiên xuất hiện.

Hơn mười vị đệ tử Thái Vân Tông đều đứng lên bố thất, Thông Vân Chân Nhân đứng đầu tiên, niệm động một cái, tấm bố thất dưới sự điều khiển của hắn lập tức phóng lên cao, hướng phía sâu trong Tù Ma cốc bay đi.

Tại một cốc địa, năm gã tu luyện giả mặc đạo bào màu lam song song phi hành, trong đó có một nữ đệ tử dung nhan kiều diễm, hoàn toàn nổi bật so với bốn vị nam tu luyện giả đồng hành.

Bay được một đoạn, dẫn đầu là một gã trung niên nhân đột nhiên dừng lại, nói:

“Linh Nguyệt trưởng lão, bốn phía nơi này khí nguyên có chút cổ quái, liệu có ẩn giấu kết trận?”

Linh Nguyệt Tiên Tử cẩn thận thăm dò một hồi, nói:

“Nơi này xác thực có ẩn giấu kết trận, nếu tiếp tục tiến lên mười trượng, chúng ta liền xông vào bên trong.”

Ba người còn lại đều hiện lên nét mặt quá nguy hiểm. Nếu là thực sự xông lâm vào di lưu kết trận trong thượng cổ ma cảnh, chỉ sợ là hết còn đường trở ra.

Năm người này chính là năm người Thiên Hà Tông được cử đến đây tầm bảo lần này, do Lạc Trần Tử làm đầu lĩnh dẫn theo bốn vị trưởng lão, phân biệt là Linh Nguyệt Tiên Tử, Mộc Nhai Tử, Thanh Vân Tử cùng Thái Thủy Thượng Nhân.

Nguyên bản Lạc Trần Tử cũng không dự định dẫn Linh Nguyệt Tiên Tử đến đây, bắt quá lo lắng đến Linh Nguyệt Tiên Tử tinh thông chế phù tạo trận, có thể phân biệt tuyệt đại đa số các loại kết trận, sau cân nhắc lợi hại mới quyết định dẫn theo nàng nhập cốc.

Trong số các đại phái, thực lực của Thiên Hà Tông chỉ được tính là một chỉ yếu nhược, bởi vậy lần này đến đây cũng không phải là muốn cùng các phái khác tranh đoạt các bảo bối trong sào huyệt Hóa Long Giao,

chỉ thăm nghĩ tại nơi thượng cổ ma cảnh này thử tìm thời vận một phen, nhìn xem có thể hay không tìm được một ít bảo bối thượng cổ.

Bởi vì nhân số vào cốc không nhiều nên Thiên Hà Tông chấp nhận thu mua truyền tống lệnh bài giá đắt, hưởng chi vận khí truyền tống cũng không sai, vị trí của cả năm người đều không mấy khác biệt, hơn nữa địa điểm truyền tống là một mảnh địa vực tương đối an bình thuộc ngoài cốc, ngược lại cũng không có gặp phải cái gì nguy hiểm.

Sau hồi cân nhắc, dưới sự xác nhận cùng dẫn dắt của Linh Nguyệt Tiên Tử, năm người thuận lợi tránh không đụng tới kết trận ẩn tàng, kế tục hướng sâu trong cốc bay đi.

Ngay lúc năm người tưởng chừng như không còn chuyện gì nguy hiểm, Lạc Trần Tử bỗng nhiên cảm giác được một trận không gian ba động bất thường, hét lớn một tiếng:

“Mau mau lui lại phía sau!”

Bốn người còn lại không biết xảy ra việc gì, thế nhưng nghe được sư thúc nói với thanh âm gấp gáp như vậy, trong lòng liền biết không ổn, lập tức toàn lực thối lui trở lại.

Nhưng là đã muộn một bước, một đoàn sương mù bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện, phủ lấy toàn bộ năm người, đến ngay cả người đã có tu vi linh hồn giai như Lạc Trần Tử cũng không thể may mắn tránh khỏi.

Sương trắng tan đi, năm người cũng bị đẩy vào trong một tử sắc điều lung (lồng chim thật lớn) thật lớn, cho dù cả năm người có xử hết các loại pháp bảo công kích thế nhưng vẫn không chút nào tác dụng, hiển nhiên điều lung này có điều kỳ quái.

Hư không bên ngoài điều lung nhoáng động, một gã thanh niên tuấn mỹ mặc thanh sam quý dị xuất hiện, phía sau còn có năm tên tu luyện giả toàn bộ mặc trang phục thuần một màu bạch sắc, tựa hồ đều là thủ hạ.

Năm vị tu luyện giả áo trắng có bốn nam một nữ, khuôn mặt mỗi người đều là thượng giai, nét mặt còn lóe ra một tia cao ngạo, nhìn năm người bên trong điều lung có vẻ cực kỳ thương hại.

“Lạc Trần Tử, chúng ta lại gặp nhau, không nghĩ tới tại nơi thượng cổ ma cảnh rộng lớn vô cùng như này cũng có thể có được xảo sự như này, xem ra ta cùng Thiên Hà Tông các người thực đúng là hữu duyên a!”

Thanh sam thanh niên nhân cười tủm tỉm nói.

Nhìn dáng cười trên khuôn mặt tuấn mỹ, Linh Nguyệt Tiên Tử lại không khỏi rung động tâm thần, những...này ** nhiên lại có thể thấy được trên người một gã thanh niên nam tử như vậy.

Lạc Trần Tử lập tức hồi tưởng lại không lâu về trước tại Đáo Đỉnh Sơn có phát sinh một hồi tranh chấp, có vài tên tu luyện giả ngoại lai đến Thiên Hà Tông quấy rối, lúc đó chính là do vị thanh niên nhân này dẫn đầu.

Nhớ tới người này, sắc mặt Lạc Trần Tử nhất thời tối sầm xuống, có chút hối hận đã tiến nhập Tù Ma cốc lần này. Người trước mặt kia thoát nhìn còn trẻ tuổi, thế nhưng một thân tu vi đã tới linh hồn giai hậu kỳ, đừng nói là lúc này còn đang bị nhốt trong lồng, coi như là có được tự do hoạt động thì cũng chẳng khác với bị nhốt giữ bao nhiêu.

“Hắn thế nào cũng vào trong cốc?”

Linh Nguyệt Tiên Tử đối với người này ấn tượng cực kỳ sâu đậm, không khỏi lẩm bẩm nói.

“Tiểu nương tử, người thế nào lại không nhớ tới ta sao?”

Thanh sam thanh niên nhân thú vị nhìn mấy người trong điều lung, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Linh Nguyệt Tiên Tử, không chút kiêng dè nhìn thẳng tới đôi song phong cao vút trước ngực nàng nói.

“Người ngôn ngữ khinh bạc, ánh mắt phóng đãng, một thân khí nguyên quái dị, nhất định là tu luyện giả ma phái Đại Hạ Quốc. Âm toán thầy trò năm người chúng ta, người là định như thế nào?”

Mộc Nhai Tử phần nộ quát.

Thanh sam thanh niên ngược lại cũng không tức giận, nhún vai nói:

“Nếu là ma phái tu luyện giả, người nói có gì rắc tâm đây? Đơn giản chính là lột da uống máu, cướp đoạt hấp thụ linh nguyên!”

Dừng một chút, thanh sam thanh niên nhân lại đem ánh mắt tập trung tại trên người Linh Nguyệt Tiên Tử, liếm liếm bên môi, quang mang trong mắt chợt lóe, nói:

“Chiếm đoạt nữ tu cũng có lúc sẽ làm!”

“Người...!”

Nghe xong, Mộc Nhai Tử thiếu chút nữa tức khí thổ huyết.

341. Chương 339: Ma Nha Đàn. (thượng)

Nhìn Từ Ma sơn mạch rộng lớn trước mắt, Lâm Khiếu Đường nhíu mày. Đối với sào huyết Hóa Long Giao hẳn một điểm cũng không hứng thú, chỉ tập trung thả ra mấy trăm đầu Tham thị thú tìm kiếm tung tích nguyên hỏa, chính bản thân mình cũng phóng ra nguyên thức thăm dò, đã phát hiện ra ba địa điểm có khả năng tồn tại nguyên hỏa.

Nhưng lúc này Lâm Khiếu Đường lại đang hóa thân thành Thiên Cực Lão Nhân nên không tiện mượn cơ thoát thân, huống chi Hồ Mị Nhi hành sự thoát nhìn có chút lỗ măng, Lâm Khiếu Đường tự nhiên càng không thể an tâm bỏ đi cho được.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường một đường đi theo vẫn không ngừng tự đánh giá, đột nhiên một tiếng hét thảm vang lên liền đem suy nghĩ của hắn kéo lại.

Gã đệ tử Hiên Viên Tông bị một cây đằng điều (tượng tượng giống như dây leo trong rừng) quấn lại, đằng điều mạnh mẽ vươn ra vô số sợi trường thứ (xúc tu) bắt lấy, tên đệ tử kia còn không biết xảy ra chuyện gì thì tính mệnh đã lập tức ô hô ai tai.

Bầu trời Từ Ma sơn mạch cực kỳ ảm ướt, khí nguyên bất ổn, hơn nữa mây đen không ngừng kéo tới, xen lẫn với đó là từng đạo thiểm điện bất chợt, cũng không biết bên trong rốt cuộc ẩn chứa điều gì, bởi vậy mấy người nguyên lão cùng trưởng lão Hiên Viên Tông sau khi thương nghị liền quyết định phi hành tại tầng siêu thấp là thỏa đáng nhất.

Ai ngờ mới chỉ qua được vài ngọn núi đã liền gặp phải biến cố, tổn thất một gã đệ tử.

“Mọi người cẩn thận, đây chính là ‘Thứ đằng yêu thụ’!”

Thổ Nham Lão Quái vội vàng cảnh báo nói.

Lâm Khiếu Đường nhìn từng cái trường thứ như phô thiên cái địa mà đến có vẻ rất là kinh ngạc. “Thứ đằng yêu thụ” này là yêu thú cấp mười hai, nếu lấy thực lực bình phàm chỉ ít cũng tương đương với tu vi linh hồn giai hậu kỳ, tu luyện giả bình thường gặp phải loại yêu thụ này chỉ có một con đường chết mà thôi.

Nơi này bất quá mới chỉ là rìa ngoài Từ Ma sơn mạch liền đã gặp được yêu thú mức lợi hại như vậy, nếu là bên trong không biết còn cất dấu hung hiểm đường nào, thực sự khiến người kinh hãi không đành lòng tưởng tượng.

“Thứ đằng yêu thụ” có hình thể cực kỳ khổng lồ, bất quá cũng không thể di động được, chỉ có cắm rễ tại chỗ ôm cây đợi thỏ. Nhưng rễ của nó lại cực kỳ rắc rối phức tạp, mỗi cái như một chiếc trường thứ dài, lại càng có thể co duỗi, dài nhất cũng có thể vươn xa tới trăm trượng.

Thông thường những chiếc rễ dài của “Thứ đằng yêu thụ” đều được ẩn dấu trong những bụi cây rậm rạp, một khi khởi xướng công kích sẽ rất nhanh, mãnh liệt như những con mãnh giao, hung hãn vô cùng.

Khi những chiếc trường thứ hung hãn quét ngang đến, chúng tu luyện giả Hiên Viên Tông cấp tốc phản kích, từng chiếc trường thứ hung hãn dần dần bị chặt đứt, nhưng mà những chiếc trường thứ này phẳng phát như bất tận, cứ mỗi chiếc bị chặt thì phía sau lại có nhiều hơn một chiếc lao đến.

Bất quá cũng may đội ngũ Hiên Viên Tông lần này tới đây rất cường đại, uy lực của tập thể công kích lại càng vượt trội hơn so với cá thể đơn độc, thế nên tới cuối cùng những công kích mãnh liệt của "Thứ đẳng yêu thụ" cũng bị chặn lại.

"Sức sinh này chính là một loại ma, theo lời kể lại có thể so sánh với trăm ngàn quân ma, phái ta bất quá chỉ có hơn hai mươi người đã không chế lại được, xem ra lời đồn vẫn có điểm khuếch đại a!"

Một gã đệ tử thi pháp chặt đứt hơn mười chiếc thứ đẳng hơi đặc ý nói.

Đột nhiên, phía dưới rừng rậm truyền đến một trận rung động, "Thứ đẳng yêu thụ" tựa hồ giống như bị chọc giận rồi kịch liệt rung động. "Oanh" một tiếng trời rung đất chuyển.

Tiếp đến, vô số trường thứ như những làn đạn cấp tốc xạ đến, tốc độ so với tiễn nổ nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Gã đệ tử vừa mới nói xong còn không biết xảy ra chuyện gì liền cảm thấy trên người nhiều chỗ bị xuyên thủng. Cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy toàn thân trên dưới đều là lỗ thủng, rên lên được vài câu rồi cả người ngã xuống đất.

Trên bầu trời nhất thời truyền đến những tiếng kêu thảm thiết, bởi số lượng mũi tên trường thứ nhiều không kể xiết, tốc độ lại nhanh vô cùng, bởi vậy nhiều gã đệ tử cơ bản chịu không chống đỡ nổi, hướng chỉ trường thứ lại cực kỳ cứng rắn, những pháp bảo bình thường căn bản không thể tạo nên những thương tổn dù chỉ là bên ngoài, bởi vậy chúng đệ tử Hiên Viên Tông chỉ có thể trở thành những bia ngắm sống mà thôi.

Chỉ thoáng một lúc, Hiên Viên Tông đã tồn thất hơn mười đệ tử, chỉ còn lại ba vị nguyên lão, năm vị trưởng lão cùng ba bốn gã đệ tử có thực lực cao hơn một chút đang cực lực chống đỡ.

"Thứ đẳng yêu thụ" là một loại yêu thú hệ mộc cực kỳ khó đối phó, bởi vì nó ẩn dấu sâu trong rừng rậm, rất khó có thể tìm thấy chân thân, cho dù có tìm được rồi cũng không cách nào hạ thủ, cũng bởi chân chính bộ phận hạch tâm của nó không nằm trên mặt đất mà là ngầm sâu trong bộ rễ, cho dù chặt đứt toàn bộ đẳng điều, thậm chí đốt sạch toàn bộ thân thụ cũng là vô dụng, càng đừng nói tới có thể chọc tức khiến nó tự bạo đồng quy vu tận.

Tại Kỳ Đông Đại Lục, nguyên tinh trên người yêu thú dưới cấp mười được xưng là thú nguyên tinh, mà nguyên tinh được yêu thú ngoài cấp mười ngưng tụ ra được xưng là yêu tinh, ẩn chứa lượng khí nguyên mà thú nguyên tinh xa xa không thể bằng được.

Cũng không biết yêu thụ này đã sống được bao nhiêu năm, trường thứ của nó phảng phất như bắn mãi không hết, hơn nữa uy lực càng lúc càng lớn, thế tiến công càng ngày càng thêm hung hãn.

Đến ngay cả năm vị trưởng lão chống đỡ cũng cảm thấy chút cật lực, thậm chí có một hai vị trưởng lão tu vi hơi yếu đã gặp phải ít vết thương nhẹ.

Lâm Khiếu Đường cảm giác một cỗ nguy cơ không hiểu đang bắt đầu khởi động, ánh mắt chợt lóe, trong tay đột nhiên xuất hiện thêm một thanh trường côn màu đen, chính là bảo bối của Thiên Cực Lão Nhân "Ám nguyên thiên cực côn". Trải qua mấy ngày nghiên cứu, Lâm Khiếu Đường đối với pháp bảo này đã có nhận thức nhất định.

Nắm chặt "Ám nguyên thiên cực côn", Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ vận chuyển khí nguyên trên tay, mấy trăm đạo phù trong tay áo cũng đồng loạt phi ra, tựa như những khóa đạn pháo bắn ra ngoài.

"Oanh, oanh, oanh" hắc phù đạn pháo cùng trường thứ va chạm cùng một chỗ, lập tức bắn ra lực lượng bạo tạc kịch liệt, lực lượng bạo tạc do hắc phù đạn pháo sinh ra có thể lập tức phá hủy hơn mười gốc trường thứ.

Mấy trăm tấm hắc phù trong nháy mắt liền đem bốn phía không gian xung quanh dọn sạch sẽ, chỉ là sóng xung kích do bạo tạc sản sinh ra tuy có thể tạm thời giúp cho chúng tu luyện giả Hiên Viên Tông thoát khỏi nguy hiểm, thế nhưng cũng chẳng được dễ chịu chút nào, thậm chí đã có người bị chấn thương.

Lâm Khiếu Đường nguyên bản không muốn tiếp tục xuất thủ, bản thân thể hiện bản lãnh hơn người lập đi lập lại nhiều lần, làm cho nhân thần Thổ Nham Lão Quái nhìn mình đã có chút vẻ hoài nghi. Mà trong mắt

Hồ Mị Nhi thì tràn đầy vẻ nghi hoặc, trừ hai người bọn họ ra, trong đội ngũ còn có một vị nguyên lão khác trong môn phái, hiển nhiên là phái tới đây để giám thị chính mình.

Thế nhưng Lâm Khiếu Đường cảm giác được nguy cơ nào đó không rõ ràng, phóng ra rất nhiều tham thị thủ dò xét đều bị yêu thú nào đó nguy hiểm ăn hết, hơn nữa là yêu thú kết thành đàn đội tương đối đông đảo, số lượng chỉ ít vượt quá ba nghìn, đang dùng tốc độ rất nhanh bay tới.

“Mọi người chạy mau, không nên tiếp tục xâm nhập vào trong Sơn Mạch, hãy chạy nhanh.”

Thiên Cực Lão Nhân giải trừ vây khốn cho đám đệ tử môn phái rồi hét lớn.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, không biết Thiên Cực Lão Nhân rốt cuộc là có ý gì, lúc này yêu thú đã gần như đường cùng, chính là cơ hội chém giết tốt nhất, còn có thể đoạt lấy yêu tinh, nhị cấp yêu tinh giá trên thị trường vượt quá vạn trung cấp nguyên thạch.

Trong lúc mọi người đang do dự, ba chiếc trường đằng thật lớn từ trong rừng lao ra, tựa như cự mãng toàn thân mọc gai nhọn điên cuồng hướng về phía mọi người kéo tới.

Trong hư không không biết từ khi nào đã trôi nổi rất nhiều vật thể mềm mại giống như tơ nhện, những vật thể nhìn như vô hại này cũng làm cho tốc độ hành động của mọi người giảm xuống trên diện rộng.

Những vật thể giống như tơ nhện này một khi chạm phải, lập tức giống như bị điện giật!

Chiêu số của Thiên Cực Lão Nhân, Lâm Khiếu Đường có khả năng sử dụng đều đã sử dụng hết, lúc này nếu là lại xuất hiện thêm trường đằng, chắc phải dùng chiêu số của chính mình, nhưng nếu như vậy sẽ bị lộ.

Đúng lúc này, ba khối nham thạch màu xám thật lớn bỗng nhiên xuất hiện.

Thổ Nham Lão Quái rốt cuộc đã xuất thủ rồi, ba khối nham thạch thật lớn càng lúc càng dài hơn lớn hơn, sau đó giống như vẩy thạch rơi hướng về phía rừng rậm, làm cho không khí xung quanh nóng đỏ, sau một khắc, bốn phía rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, vật thể giống như tơ nhện dần dần biến mất.

Thứ đằng yêu thú tựa hồ như đã bị đập chết, một chiêu này của Thổ Nham Lão Quái có uy lực thật lớn, thế nhưng lại không thể thi pháp trong thời gian dài, trên thực tế, từ khi phát hiện ra yêu thú, Thổ Nham Lão Quái đã bắt đầu tích tụ pháp lực, cho tới bây giờ mới thi triển ra. Bằng không cũng không đến mức để cho nhiều đệ tử chết uống mạng như vậy.

Những tên đệ tử còn sống thảm thở ra một hơi dài, nhìn về phía hồ to bị nham thạch thật lớn đập xuống tạo ra, thảm nghĩ hẳn là đã đập chết yêu thú kia rồi.

“Kia là cái gì?”

Bỗng nhiên có người nhìn thấy một đám vật thể kỳ lạ đông nghịt đang di chuyển cực nhanh hướng về phía bọn họ.

“Đàn ma nha!”

Có người cả kinh kêu lên.

Ma nha là yêu thú cấp mười một, từng cá thể không tính mạnh mẽ, thế nhưng một đám ma nha thì đúng là ác mộng, chúng nó có thể phá hủy tất cả mọi thứ nhìn thấy.

Thân thể ma nha không lớn, cũng chỉ chừng một con ngỗng, toàn thân đen bóng, những chiếc răng màu trắng trong miệng vô cùng cứng rắn, đôi trảo có thể đem nham thạch nắm vỡ, càn từ trong miệng phun ra một loại dịch thể màu vàng có tính ăn mòn cực mạnh, thân thể trời sinh đã có một loại nguyên khí hắc ám hộ thể, công kích bình thường đối với chúng hoàn toàn không có hiệu quả.

Sóng trước chưa ổn sóng sau lại tới!

Đám tu luyện giả Hiên Viên Tông nhất thời đại loạn, thậm chí là Thổ Nham Lão Quái và Hồ Mị Nhi cũng không biết làm cái gì. Nếu như chỉ có một mình bọn họ đối mặt với loại tình huống này, tự nhiên có thể chạy trốn thật xa, thế nhưng lúc này bên cạnh còn có bốn tên đệ tử và năm vị trưởng lão cần phải chiếu cố, lấy tu vi của bọn họ căn bản không thể tránh được truy kích của đàn ma nha này.

“Làm sao bây giờ?”

Hồ Mị Nhi có chút loạn hồi, sự kinh khủng của đàn ma nha so với thứ đằng yêu thụ vừa rồi còn lớn hơn nhiều. Thứ đằng yêu thụ bình thường chỉ cần hai linh hồn giai cẩn thận một chút là có thể đối phó được. Thế nhưng đàn ma nha thì không phải chỉ hai linh hồn giai cẩn có thể chống đỡ. Thậm chí là tu vi linh hồn giai hậu kỳ và bảo bối lợi hại cũng chỉ có thể chọn cách trốn chạy thật nhanh.

Lâm Khiếu Đường thở dài một hơi nói:

“Thổ lão quái, người mang theo các đệ tử và trưởng lão rời khỏi đây trước. Ta và Hồ nguyên lão lưu lại giữ chân chúng một hồi, các người nhanh chóng chạy đi!”

Thổ Nham Lão Quái nghe được câu này đầu tiên sửng sốt một chút. Không nghĩ tới lão sắc quỷ này lại có thể có tinh thần hy sinh như vậy, thực sự ngoài dự liệu.

Trong lòng Hồ Mị Nhi không quá tình nguyện, nhưng cũng không thể phản bác, chung quy không thể nói chính mình không muốn trợ giúp các đệ tử và trưởng lão chạy trốn, chỉ có thể trầm mặc biểu thị đồng ý.

Nguy cơ trước mắt không có thời gian để suy nghĩ nhiều, Thổ Nham Lão Quái lập tức lấy ra pháp bảo phi hành đặc ý nhất của mình, pháp khí tinh thạch, mọi người rất nhanh đi lên toàn bộ. Thổ Nham Lão Quái khẽ quát một tiếng, tinh thạch giống như lưu tinh bay đi cực nhanh.

Lúc này, đàn ma nha cách Lâm Khiếu Đường và Hồ Mị Nhi không đến một trăm trượng, từng con ma nha đều lộ quang mang hung ác trong mắt, đôi mắt nhìn về phía hai người trước mặt, thầm nghĩ xé bọn họ thành từng mảnh nhỏ.

Hồ Mị Nhi lúc đầu còn có chút sợ hãi, thế nhưng vừa nhìn vào mặt Thiên Cực Lão Nhân bên cạnh, đột nhiên nổi lên sự hiếu thắng trong lòng, ngay cả lão sắc quỷ này còn không sợ thì chính mình sợ cái gì đây!

Hồ Mị Nhi lật tay lấy ra vài miếng pháp khí hình lá cây, hóa thành hơn mười tiểu đao hình chiếc lá!

Hồ Mị Nhi đang muốn xuất thủ, bên tai bỗng nhiên truyền tới tiếng quát trầm thấp.

“Hồ nguyên lão không thể xuất thủ, trước tiên ra sau lão phu tránh một chút.”

Thấy Hồ Mị Nhi dĩ nhiên muốn tấn công đàn ma nha, Lâm Khiếu Đường lập tức ngăn cản, trong tay sớm đã xuất hiện một thanh tử kim trường thương.

Hồ Mị Nhi trong sự hồ nghi bay ra sau Thiên Cực Lão Nhân, Thiên Cực Lão Nhân lập tức tung tử kim trường thương trong tay ra, trường thương cấp tốc xoay tròn, hình thành nên khiên chắn kín không kẽ hở, tổng cộng bốn thanh trường thương xuất hiện. Lập tức huyền phù trong hư không che chắn Lâm Khiếu Đường và Hồ Mị Nhi, trên dưới trái phải đều bị bốn mặt thuẫn che chắn, có thể nói không một kẻ hở, chỉ có trước sau rộng mở.

“Hồ nguyên lão, chỉ cần chúng ta thuận lợi chống lại được ba đợt công kích của đàn ma nha này coi như thành công rồi.”

Giọng nói già nua truyền vào trong tai Hồ Mị Nhi.

“Uhm!”

Trong cổ họng của Hồ Mị Nhi “uhm” một tiếng coi như đáp ứng, đôi mắt đẹp vẫn đang lo lắng nhìn vào đàn ma nha điên cuồng lao tới.

342. Chương 340: Ma Nha Đàn. (hạ)

Nhìn đàn Ma Nha trùng trùng xông đến, sắc mặt Lâm Khiếu Đường hơi căng thẳng, tư lự một chút rồi mới quyết định vung mạnh tay vào khoảng không, trong sát na mấy trăm đạo lưu tinh màu vàng từ trong một quyền này bắn ra, hình ảnh như mưa sao băng bắn ra ngoài.

Bang bang phanh... Tiếng va chạm vang lên không ngừng, vài con Ma Nha đầu đàn xông tới trước nhất thời trực tiếp bị oanh kích văng ngược lại, có mấy con trong đó còn bị cắt đứt đầu.

Nhìn Thiên Cực Lão Nhân biểu diễn tuyệt kỹ, bản thân Hồ Mị Nhi cảm giác có điểm khó hiểu, lão sắc quỷ này lúc nào lại có một chiêu võ không phải võ, dường như có chút liên quan đến đạo nghệ vậy?

“Hồ nguyên lão, tới phiên ngươi!”

Thanh âm già nua có chút không được tự nhiên chậm rãi vang lên.

Hồ Mị Nhi bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức lấy ra hơn mười diệp hình phi đao (phi đao hình lá cây) nhanh chóng bắn ra ngoài.

Vụt vụt... Hơn mười đạo diệp hình phi đao bay lượn trên không trung hóa thành đạo đạo thiểm quang, nhất thời mấy con đầu lĩnh đàn Ma Nha lần thứ hai bị trọng thương.

Hai lượt công kích đi qua hiển nhiên đã chọc giận đàn Ma Nha, khiến cho rất nhiều Ma Nha phía sau đẩy nhanh tốc độ xông tới bao vây, đồng thời khuếch tán bốn phương tám hướng, đem Lâm Khiếu Đường cùng Hồ Mị Nhi bao vây lại bên trong.

Cũng may có tứ diện tử thuẫn (thuần bốn mặt màu tím) che chắn bốn phía hai người, chỉ để lại khe hở trước mặt hai phía, chỉ cần Lâm Khiếu Đường cùng Hồ Mị Nhi tựa lưng cùng nhau phối hợp là có thể được.

Vài lượt công kích không có kết quả, đàn Ma Nha càng tỏ ra nôn nóng, liên tục bắn ra hơn mười đạo dịch thể màu vàng. Hồ Mị Nhi điều khiển diệp hình phi đao cứ mỗi khi tiếp xúc với những dịch thể màu vàng này lập tức bị ăn mòn đi một chút.

Thậm chí ngay cả vòng bảo hộ màu vàng do khí nguyên Lâm Khiếu Đường ngưng kết phát ra cũng không thể chống đỡ được loại dịch thể cường toan bậc này. Mới gần trong nháy mắt tiếp xúc đã bị ăn mòn triệt để.

Chỉ có tử kim trường thương là không hề sợ hãi loại dịch thể này.

Vô luận Lâm Khiếu Đường cùng Hồ Mị Nhi có chém giết những con Ma Nha vọt tới ra làm sao thì đám Ma Nha phía sau vẫn không hề sợ hãi, dường như đối với cái chết của đồng loại không chút bận tâm, trong ánh mắt của chúng chỉ có một loại huyết hồng hung tàn vô hạn, không tiêu diệt được mục tiêu trước mắt sẽ thể không buông.

Dưới sự ăn mòn của dịch thể màu vàng, phi đao và kim thủ ngày càng ít đi, lực sát thương cũng ngày càng nhỏ, đã có một vài con Ma Nha đột phá được phòng tuyến lao ào tới, nếu không phải quanh thân Lâm Khiếu Đường đột nhiên xuất hiện hai tử kim thủ, chỉ sợ hai người đã thụ thương.

Nhìn đàn Ma Nha điên cuồng này, Lâm Khiếu Đường thực muốn phóng Tham thị thú ra, cho dù những con Ma Nha này có lợi hại dường nào cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Tham thị thú, thế nhưng một khi như vậy, rất dễ dẫn tới chú ý nhiều phía, hiện tại lúc này bên trong Tù Ma cốc các loại khí nguyên nhiều không kể xiết, ít nhất cũng phải có đến mấy chục người.

Mấy trăm vạn đầu Tham thị thú, có thể dẫn phát ra động tĩnh không hề nhỏ, những lão gia hỏa kia làm sao có thể không cảm thấy dị thường.

Cân nhắc lợi hại, Lâm Khiếu Đường đành buông tha ý nghĩ phóng Tham Thị Thú ra, nguyên khí toàn thân đột nhiên mạnh mẽ bạo trưởng.

Hồ Mị Nhi không biết lão nhi này muốn làm gì, chỉ là đơn giản phóng khí nguyên hù dọa đàn Ma Nha hay sao?

Chỉ là lũ súc sinh kia thế nào cũng không giống có thể đơn giản bị dọa sợ như vậy được.

Ngay lúc Hồ Mị Nhi vẫn còn nghi hoặc, bỗng nhiên cảm giác được khí lưu chấn động, xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp đàn Ma Nha, rồi trên mặt đất bắt đầu bay lên mấy trăm khóa cự thạch.

Dung nhan kiêu diễm của Hồ Mị Nhi không khỏi cả kinh, hai tròng mắt nhìn phía Thiên Cực Lão Nhân tràn ngập lòng hoài nghi, chẳng lẽ là hắn làm ra hay sao?

”Ngự vật đạo pháp” này chính là lần đầu tiên Lâm Khiếu Đường dùng tới trong thực chiến, tu luyện hơn mười năm. Lâm Khiếu Đường rốt cục đã hiểu thấu được những ảo diệu trong đạo pháp này, hiện tại có thể

dễ dàng khu sử vật thể cách xa tới mấy trăm trượng, mặc dù không đến mức lô hỏa thuần thanh, nhưng cũng coi như là tùy tiện dễ dàng.

Mấy trăm khóa cự thạch như đạn pháo từ mặt đất phóng lên, đàn Ma Nha nhất thời loạn thành một cục, nếu chỉ là những tảng đá bình thường oanh kích tới cũng không thể làm bị thương tới thân thể đám súc sinh này, thế nhưng trên những cự thạch kia đều mang theo khí nguyên của người điều khiển, bản chất và uy lực đều có sự biến hóa khác biệt cực lớn.

Hơn trăm con Ma Nha trong nháy mắt bị bắn hạ, tài nghệ kinh người như vậy khiến cho Hồ Mị Nhi sợ hãi ngây người, nhìn lại một chiêu này, thấy thể nào lại giống với chiêu số của Thổ lão quái, bình thường coi nhẹ, hôm nay lại đồng hành cùng Thiên Cực Lão Nhân, ngoài cái dáng vẻ háo sắc bên ngoài, càng không nghĩ tới được lão sắc quỷ này cư nhiên lại biến thái đến vậy.

Đạo pháp này có uy lực không nhỏ thế nhưng lại cực kỳ tổn hao khí nguyên, cho dù Lâm Khiếu Đường có tu vi song linh hồn giai trung kỳ cũng phải cảm thấy chút uể oải, khí nguyên trong người như bị hút đi mạnh mẽ, cũng may thực dương ẩn tàng có thể bổ sung một phần nào đó, ngược lại cũng không đến mức quá khó khăn.

Một lượt công kích vừa rồi đem đàn Ma Nha đập ra một chỗ hổng, Lâm Khiếu Đường nhất thời cấp bách quát lớn:

“Hồ nguyên lão, chạy mau!”

Hồ Mị Nhi còn đang bị vây trong sợ hãi nên động tác chậm nửa nhịp, không kịp chớp lấy thời cơ, thâm hối hận rất nhiều, trên mặt còn hiện lên một tia áy náy không thôi, qua mấy lần Thiên Cực Lão Nhân biểu diễn thực lực khiến cho ấn tượng ban đầu của Hồ Mị Nhi có những biến đổi thật lớn.

Trước sau tuy rằng chém giết mấy trăm con Ma Nha, thế nhưng lại vẫn như cũ không thấy được chút khả quan, nhìn lại toàn bộ tình hình, đàn Ma Nha cũng không thấy có dấu hiệu thương tổn gì nhiều, sức chiến đấu vẫn còn đáng sợ như lúc ban đầu.

Hiện tại Lâm Khiếu Đường và Hồ Mị Nhi chỉ có thể toàn lực chống đỡ, thế công kích chủ động ban đầu tự nhiên đã không còn nữa.

Lâm Khiếu Đường rất rõ ràng tình thế trước mắt, nếu còn tiếp tục kéo dài như vậy, chờ đợi hai người chỉ còn tử lộ. Những con Ma Nha này lợi hại nhất không phải ở khí lực bản thân chúng, cũng không phải dịch thể màu vàng phun ra từ trong miệng, mà chính là bản tính công kích liều chết điên cuồng.

Lâm Khiếu Đường không chút nghi ngờ những con Ma Nha này tới bước cuối cùng cũng tuyệt đối không lùi bước. Bất quá với tình huống khí lực hiện tại của bản thân và Hồ Mị Nhi thì tuyệt đối cũng không chống đỡ được cho tới lúc đó.

Ngay lúc Hồ Mị Nhi đồng thời phóng ra hai bộ pháp bảo, hết sức chăm chú chống đỡ công kích từ những con Ma Nha đang không ngừng vọt tới, bỗng nhiên cảm giác thất lưng đột nhiên bị một chỉ đại thủ thật lớn vững vàng ôm lấy, thân hình như bị một cổ cổ chân khí bao phủ lại, tiếp đến thân thể nhoáng cái đã xông ra ngoài.

Trước đó mấy lần Thiên Cực Lão Nhân hiển lộ thân thủ, Hồ Mị Nhi đối với người này cực kỳ xa lánh, nhưng càng kỳ quái chính là những cảm nhận trước đó lúc này càng nhạt đi không ít, chí ít cũng không còn bài xích như trước nữa.

Thu hồi ba thanh tử kim trường thương, Lâm Khiếu Đường một tay kẹp lấy Hồ Mị Nhi, một tay nắm chặt tử kim trường thương, chân khí hộ thể mở rộng ra, đem hai người bao phủ lại, toàn lực thôi động nội nguyên, lấy tốc độ cao nhất xông thẳng vào nơi yếu nhược nhất trong đàn Ma Nha.

Dưới mũi tử kim thương, những con Ma Nha không khác gì đậu hũ, chỉ cần một đâm thân thể liền bị khảm thành hai nửa, nhưng đám Ma Nha xung quanh vẫn không chút kiêng nể, không ngừng trùng kích, phun ra dịch thể màu vàng.

Lâm Khiếu Đường hầu như hứng chịu toàn bộ áp lực, một khoảng cách chừng như không dài nhưng đi tới cũng cảm giác dài cả ngàn dặm.

Cuối cùng một tiếng như xé phát ra trong không trung, Lâm Khiếu Đường ôm sát Hồ Mị Nhi lao ra khỏi đàn Ma Nha, tốc độ vẫn như cũ không giảm, thậm chí còn nhanh hơn vài phần, hướng về phía rìa ngoài Từ Ma sơn mạch bay đi.

Chạy trốn điên cuồng, trong lòng Lâm Khiếu Đường cảm giác thấy sự tình hình như có chút không thích hợp, nhưng cũng không thể dừng lại kiểm tra. Tốc độ của chính mình kỳ thực so với đàn Ma Nha chỉ nhanh hơn một điểm mà thôi, nếu là dừng lại chắc chắn sẽ bị đuổi theo.

Phi hành điên cuồng được nửa canh giờ, Lâm Khiếu Đường mới chọn một chỗ bí mật hạ xuống, hoàn toàn che giấu khí nguyên lại, lúc này mới phát hiện ra khuôn mặt Hồ Mị Nhi đã trở nên trắng bệch, trên mặt đỏ mồ hôi nhễ nhại, thần sắc từ lâu không thể bình ổn, hồng y trên người rách mướp, một chút dịch thể màu vàng còn xuyên thấu qua chân khí hộ thể, trên đùi còn có một vết trảo sâu đậm, còn có cả dị vật khảm bên trong vết thương.

Lâm Khiếu Đường thầm tự trách mình sơ ý, bắt quá đàn Ma Nha này có số lượng thực sự quá lớn, chính mình cũng không thể chu toàn, huống chi khí nguyên bản thân tổn hao quá nhiều, cũng khó tránh khỏi cảm giác mệt mỏi.

“Hồ nguyên lão, lão phu cần chữa thương cho người, nếu có chỗ nào mạo phạm xin lượng thứ cho! Lão phu động thủ đây.”

Thanh âm già nua, nhưng khôn khéo ổn trọng, cũng bắt chấp nghỉ ngơi.

Hai tròng mắt Hồ Mị Nhi chất đầy nghi ngờ nhìn Thiên Cực Lão Nhân, cũng không có nói gì ngăn cản, Ma Nha phun ra độc dịch không chỉ có độc tố mà còn có tính ăn mòn, móng vuốt của chúng cũng ẩn chứa độc tố vô cùng nguy hiểm, nếu xử lý chậm trễ sẽ gây thương tổn thật lớn đối với thân thể, thậm chí còn ảnh hưởng đến cả chân nguyên.

Lâm Khiếu Đường cực kỳ thành thạo, trước tiên cho nàng phục dụng một hoàn bạch đan, chính là tiểu nạp linh nhục, sau khi ăn vào, Hồ Mị Nhi lập tức cảm giác thân thể hồi phục lại không ít.

Lâm Khiếu Đường dứt khoát đem quần áo và đồ dùng hàng ngày tại chỗ vết thương trên đùi Hồ Mị Nhi toàn bộ xé mở, một phần da thịt trắng mịn lập tức đập vào trong mắt, chỉ là trên đó còn ẩn hiện ba vết thương màu đen sẫm khiến người nhìn thấy không khỏi kinh hãi tuyệt vọng.

Lâm Khiếu Đường tâm vô tạp niệm, ngón tay trước phóng ra một đoạn chân khí màu vàng ngưng tụ thành đao cần thận cắt mở vết thương, thành thực lấy ra dị vật khỏi vết thương, đúng là ba chiếc móng hình móc câu sắc nhọn, dài chừng một tấc, hiển nhiên là móng vuốt của Ma Nha hầu như đã chạm vào đến xương đùi, máu đen đang không ngừng từ miệng vết thương chảy ra ngoài.

Dưới tác dụng của linh nhục, vết thương không tiếp tục chuyển xấu. Lâm Khiếu Đường lại đem độc tố hút ra không ít, sau đó lại dùng khí nguyên đặc thù khâu ba miệng vết thương cẩn thận.

Lúc này khí sắc trên mặt Hồ Mị Nhi rõ ràng tốt hơn rất nhiều, không còn tái nhợt vô huyết như trước nữa.

Thấy rõ Hồ Mị Nhi không còn trở ngại, Lâm Khiếu Đường thầm buông ra một hơi thở, nhất thời cảm giác một trận uể oải đột nhiên kéo tới, lập tức ngồi xếp bằng một bên nhập định điều tức.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy khí nguyên vừa mới khôi phục phân nửa, thân thể bỗng nhiên căng thẳng, cảm thấy nguy hiểm phủ xuống, vô thức mở hai mắt, đã thấy bản thân mình bị bao phủ trong đao trận sắc bén, hơn mười chiếc diệp hình phi đao màu hồng đang huyền phù trong hư không, như hổ rình mồi, chỉ cần chính mình hơi có động tác, những phi đao này sẽ lập tức không chút do dự hướng chính mình đâm tới.

Trong cặp mắt nhắm của Hồ Mị Nhi lóe ra những tia bất định, thần sắc có chút phức tạp, thế nhưng ánh mắt lại toát ra một vẻ hoài nghi rất kiên định, đề phòng đứng cách đó hơn ba trượng, cẩn thận khống chế những thanh phi đao, hơn nữa trên tay còn có một mảnh phiến hồng mang phong cách cổ xưa, tựa hồ là một loại pháp khí lợi hại.

“Nói, người rút cuộc là ai?”

Lâm Khiếu Đường tuy cảm thấy không ổn, nhưng tựa như vẫn trong sổ liệu. Chính mình trước đó thi triển ra những chiêu thức có điểm đáng ngờ rất lớn, cho dù có là ai cũng nhất định phải phát sinh nghi ngờ. Bất quá sắc mặt dường như không chút để ý, nói:

“Lão phu chính là Thiên Cực Lão Nhân, Hồ nguyên lão người đang làm cái gì vậy?”

“Nói bậy! Thiên Cực Lão Nhân làm sao có thể có thần thông như vậy được, tuy rằng ngươi đã từng cứu chữa cho ta, nhưng liên quan đến tông phái, thậm chí là sinh tử tồn vong toàn bộ tu luyện giới, mặc dù lấy oán trả ơn, Mị Nhi cũng chỉ có thể làm như này. Nói mau, ngươi có phải là gian tế Đại Hạ Quốc phái tới bản phái nằm vùng, ngươi nếu không nói, ta liền cho ngươi đột tử dưới phi đao trận.”

Hồ Mị Nhi chất vấn nói.

Lâm Khiếu Đường với nét mặt già nua đang biến hóa mỉm cười nói:

“Hồ nguyên lão, ta nếu là gian tế Đại Hạ Quốc phái đến, vì sao lại phải cứu ngươi, càng không thể khổ công chống lại đàn Ma Nha để Thổ nguyên lão cùng mọi người đi đầu rồi đi.”

“Hừ, có mục đích khác mới đúng, nếu là chúng ta đều chết hết, sẽ không còn ai mang ngươi đi sào huyệt Hóa Long Giao!”

Hồ Mị Nhi trả lời với thái độ kiên quyết, hiển nhiên câu trả lời kia không hề làm cho nàng thỏa mãn.

Bốn bề vắng lặng, Lâm Khiếu Đường đã có ý định thổ lộ thực tâm, đang muốn biến hóa lại thành diện mục nguyên bản rồi nói ra tất cả, trên bầu trời lại bất ngờ xuất hiện thay đổi, phảng phất như cánh cửa không gian bị mở ra, tiếp đến hơn mười vị tu luyện giả ăn mặc khác nhau từ bên trong bay ra, thần tình mỗi người đều khí vũ hiên ngang, tự nhiên vô cùng.

343. Chương 341: Cực Băng Hàn Thiên

Uỷển Nhi, là Uỷển Nhi. Lâm Khiếu Đường quả thực không thể tin tưởng vào hai mắt của mình. trên đời này lại còn có được xảo sự như vậy!

Thế nhưng vì sao Uỷển Nhi lại cũng đám Tu luyện giả xa lạ kia một chỗ? Lẽ nào cho tới nay nàng cũng không ở tại Hiên Viên Tông sao? Trong lòng Lâm Khiếu Đường xuất hiện rất nhiều nghi vấn.

Giờ này, khắc này thấy rõ người trong lòng gần ngay trước mắt, Lâm Khiếu Đường lại không thể hiện thân đối mặt. không nói đến bao nhiêu nghi vấn trong lòng, chỉ riêng thân phận đám tu luyện giả còn chưa biết rõ kia đủ khiến Lâm Khiếu Đường rất nhanh phải kìm lại cảm xúc của mình, chậm rãi tỉnh táo lại.

Lúc này biết Uỷển Nhi bình yên vô sự chính là yên lòng nhất rồi, nhiều năm trôi qua như vậy, cũng không cần nhất thiết phải nóng vội nhất thời. Lâm Khiếu Đường hạ quyết tâm, lập tức truyền âm nói:

- Hồ nguyên lão, hiện tại không phải lúc nội chiến, nhanh chóng thu liễm khí nguyên lại. bằng không chúng ta sẽ bị phát hiện.

Hồ Mị Nhi trước tiên cảm giác được sự xuất hiện của đám tu luyện giả xa lạ. vô thức đã thu liễm khí nguyên lại không ít, thế nhưng xuất phát từ sự đề phòng đối với vị lão nhi trước mặt. cũng không hoàn toàn thu hồi lại khí nguyên.

- Khanh một chút, sắp không còn kịp nữa rồi! Lâm Khiếu Đường vội la lên.

Hồ Mị Nhi do dự. trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải. Trong nháy mắt thất thần. phi đao trận nhất thời bị một cỗ khí nguyên chấn tan rã. bỗng nhiên một đạo bạch ảnh cấp tốc phóng đến. một tay trực tiếp ôm lấy nàng rồi chạy ào vào trong lùm cây cách đó không xa.

Hồ Mị Nhi vô cùng kinh hãi khi bị đặt dưới một thân thể nam nhân cường tráng, tiếp đến bên tai lại nghe thấy tiếng truyền âm mật:

- Đừng nhúc nhích, ta sẽ không thương hại đến ngươi!

Đối với việc trên không trung đột nhiên xuất hiện tu luyện giả, Hồ Mị Nhi cũng không hiểu ra sao, hiển nhiên ngoại trừ tu luyện giới Nam Xuyên còn có các Tu luyện giả địa vực khác lên vào trong cốc.

Đám tu luyện giả xa lạ trên không trung kia có vài người biểu tình cổ quái, bao quát tìm hiểu địa hình rừng núi bên dưới. sau một hồi điều tra không có kết quả, những người này mới thu hồi ánh mắt và nguyên thức, may là Lâm Khiếu Đường phản ứng đúng lúc, hơn nữa hiện tại cũng đã bước vào buổi đêm nên vô tung quyết có thể phát huy được diệu dụng lớn nhất.

Đám tu luyện giả kia không dừng lại quá lâu, đầy đó thương nghị một hồi liền chia làm hai nhóm. mỗi nhóm ba người chọn hai hướng khác nhau bay đi.

Lâm Khiếu Đường cẩn thận vô cùng, khi hai đoàn người hoàn toàn tiêu thất, vẫn như cũ án binh bất động lặng lẽ quan sát bầu trời.

Lúc này, Hồ Mị Nhi bị đặt dưới thân cùng nôn nóng bất an. có chút không nhịn được nữa. lạnh lùng nói:

- Người đã đi. người còn không đứng dậy!

Không thấy có hồi âm, Hồ MỊ Nhi nhẫn nại chờ đợi trong chốc lát nhưng vẫn không thấy người phía trên có ý tứ buông tha, nhất thời có chút tức giận, há mồm muốn quát mắng. thế nhưng thanh âm còn chưa xuất ra khỏi miệng, một bàn tay thật lớn đã che lấp cả chiếc miệng nhỏ nhắn anh bỗng của nàng.

Lúc này, trên bầu trời, hai cỗ khí nguyên bỗng nhiên xuất hiện, ngự trên không trung chính là hai gã Tu luyện giả thâm bất khả trắc ngược đường trở lại. quan sát khắp nơi thật lâu lại đây đó nói với nhau điều gì.

Hai người này chính là đại tu sư Tiềm Long Viện Lý Tùy Dương và Tô Thanh Hà.

- Lý sư huynh, xem ra là hai chúng ta quá đa tâm!

Tô Thanh Hà sau khi tìm kiếm không có kết quả liền cười nói.

Lý Tùy Dương vẫn khuôn mặt nghiêm túc cẩn thận tỉ mỉ nói:

- Đa tâm một chút cũng tốt, lần này phe phái vào cốc đông đảo, thậm chí ngay cả Tu luyện giới Đại Hạ Quốc cũng đến góp vui. không được có bất kỳ chút nào đại ý!

- Lý sư huynh nói chí lý! Tô Thanh Hà khen ngợi nói.

Hai người còn nói với nhau vài câu, xác định cùng không còn gì khả nghi, lúc này mới lần thứ hai phân công nhau bay đi.

Rất lâu sau đó, một mảnh li tình bao phủ khắp chốn sơn lâm. một lão giả hơi có chút chật vật bị một nữ tử hồng y đẩy ra. sắc mặt nữ tử đỏ bừng phảng phất như mắc bệnh nguy kịch, thân thể mảnh mai còn hơi run nhẹ.

- Hồ nguyên lão. người không sao chứ? Lão giả quan tâm tiến lên một bước hỏi.

- Đừng tới đây!

Hồ Mị Nhi khẩn trương nói.

Lão giả vẫn như cũ không dừng cước bộ, cánh tay còn đặc biệt vươn đến.

- Đừng chạm vào ta!

Thần kinh Hồ MỊ Nhi quá nhạy cảm. Thất thanh kêu lên.

- Được. được. được. không chạm. không chạm. Hồ nguyên lão không phải kích động. không phải kích động!

Lão giả lui ra phía sau một bước nói.

Hồ MỊ Nhi lúc này đâu còn bộ dáng của một nguyên lão, chỉ còn nỗi sợ hãi bị chiếm tiện nghi, rồi lại cả nỗi tức giận không chỗ phân xử của một thiếu phụ.

Lâm Khiếu Đường nhìn vào trong mắt cảm giác có chút buồn cười, lại cũng có chút yêu thương, thầm nghĩ nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ có thể bức nữ nhi này phát điên không chừng, tốt nhất là không nên dẫn vật nàng nữa.

-Mị Nhi, ta là...

- Đừng gọi ta là Mị Nhi. nghe muốn buồn nôn, chỉ cần người không phải là gian tế Đại Hạ Quốc, đối với phái ta vô hại, người là ai, có mục đích gì ta không quan tâm cùng không có hứng thú. về phần người đối với lão sắc quỷ kia làm cái gì ta cũng không muốn nói ra, mặc kệ thế nào thì lão nhi người từ lúc nhập cốc đã cứu mạng ta mấy lần là thật, chỉ cần người trước khi rời cốc không cần tiếp tục theo phái ta hành động tiến vào sào huyệt Hóa Long Giao, ta liền không nói ra tất cả sự tình lúc trước, nhưng nếu phát hiện người làm ra bất luận điều gì tổn hại tới bản phái. ta chắc chắn sẽ xuất thủ với người, người tự giải quyết cho tốt, hẹn gặp lại tới ngày rời cốc!

Tâm thần Hồ Mị Nhi bất định nói, nói xong liền phi thân lên trời bay đi.

Nhìn Hồ Mị Nhi vội vàng vàng thoát đi. Lâm Khiếu Đường dở khóc dở cười, muốn đuổi theo lại cảm giác có chút không thích hợp. lập tức truyền âm nói:

- Hồ nguyên lão. nhất thiết không được một mình xông vào Tù Ma Sơn Mạch, hãy nhớ kỹ!

Lấy Tu vi Hồ Mị Nhi chỉ cần không xông vào trong nội cốc, tự bảo vệ mình hẳn không có vấn đề, nghĩ đến hai lần trải qua chuyện yêu thú tập kích trước đó, cho dù ai

cũng không dám mạo hiểm. Lâm Khiếu Đường tuy có ý bảo hộ nhưng cũng không thể ép buộc, huống hồ chính mình còn có một số việc muốn làm. thực sự không thể tiếp tục lãng phí thời gian thêm nữa. thời gian trong cốc chỉ có năm ngày, nếu quá thêm muốn ra ngoài sẽ rất khó khăn.

Từ tin tức Tham Thị Thú truyền lại có thể xác định chỉ ít có ba địa điểm có khả năng có hỏa chủng nguyên hóa tồn tại, Lâm Khiếu Đường lại điều tức thêm hai canh giờ cho tới khi hoàn toàn khôi phục.

Lập tức chọn một hướng bay đi, tiến gần vào nội cốc.

Ba địa điểm này đều nằm tại ngoại cốc coi như không sai. Nếu là ở bên trong nội cốc Tù Ma Sơn Mạch. Lâm Khiếu Đường sợ là muốn buông tha tìm kiếm rồi.

Trái qua phi hành ba thời thần. Lâm Khiếu Đường đến một mảnh đất hoang tàn, nhìn bốn phía một tòa núi đá trụi lủi cùng đất đá tán loạn xung quanh, Lâm Khiếu Đường không khỏi có chút kỳ quái, ở đây như thế nào lại có thể tồn tại hỏa chủng nguyên hòa đây?

Thế nhưng ngay bên trong một ngọn núi không bắt mắt, xác thực có một cổ nguyên hỏa kỳ dị ba động, nếu không phải Tham Thị Thú có hình thể nhỏ nhắn, cảm quan bao phủ rộng. hơn nữa lại có chút vận khí thì tuyệt đối không có khả năng tìm được địa phương này.

Toàn bộ địa vực rộng lớn vô cùng, coi như là mờ rộng nguyên thức từng thời khắc liên tục tìm kiếm, không có một hai tháng tuyệt đối không thể tìm cho được, nếu có bỏ sót vậy chỉ trách số phận.

Lâm Khiếu Đường thu hồi hơn mười con Tham Thị Thú đang phân tán tìm kiếm tại khu vực này, sau đó hạ xuống bên sườn một ngọn núi đá, nơi không có khả năng sinh ra hỏa chủng nguyên hóa. phát hiện ra một lỗ nhỏ ước chừng ba ngón tay. Coi như là một lỗ vô cùng nhỏ bé. Cho dù là người trong tình huống không có mục đích, dò xét rất cẩn thận đi nữa cũng rất khó khăn để tìm được.

Phóng ra chín Diêm La thủ, chỉ trong thời gian cực ngắn liền đào ra một cái động lớn. Lâm Khiếu Đường vung tay lên. một khối đất đá cao chừng ba thước phía dưới bay lên. đợi khi Lâm Khiếu Đường đi vào trong huyệt động. Mảnh đất đá trực tiếp bay lại chỗ cũ che kín cửa động, hơn nữa còn có vài kết trần nho nhỏ, che kín huyệt động tránh ánh mắt dò xét.

Làm tốt việc nguy trang. Lâm Khiếu Đường một mặt đào móc huyệt động, đào sâu xuống dưới lòng đất hơn mười trượng đột nhiên phía trước không còn, chín Diêm La Thủ đều xuyên qua. trong lòng ngọn núi trống rỗng.

Thu hồi Diêm La Thủ, đứng tại cửa động huyết, Lâm Khiếu Đường nhất thời bị cánh sắc kỳ dị trước mặt hấp dẫn, bên trong lòng núi không phải là đen tối không có ánh sáng. mà tỏa ra quang mang màu lam yếu ớt.

Bốn phía vách núi có tầng bình chương (tầng che chắn) thiên nhiên cường liệt. hoàn toàn phong bế khi nguyên bên trong. Bên ngoài dò xét vào, căn bản không thể tìm kiếm được. nếu như không phải thân thể tham thi thú rất nhỏ bé. bay lăm xuyên qua tầng bình chương, vậy thì Lâm Khiếu Đường kiên quyết không thể nào tìm được.

Bên dưới lòng núi có một con sông nhỏ chảy xuôi, trong lòng sông cũng không phải là nước. mà là một loại dịch thể màu lam kỳ dị dính dính.

Dịch thể màu lam chậm rãi lưu động. tường đất đá bốn phía cùng không bị ăn mòn ảnh hưởng thể nhưng phía dưới dịch thể màu lam tựa hồ tồn tại vật gì đó, làm cho lòng sông bốc lên cuộn cuộn.

Lâm Khiếu Đường cảnh giác nhìn bốn phía, cẩn thận tới gần dịch thể màu lam, mỗi một bước tới gần. loại cảm giác hàn hóa bùng cháy càng lúc càng mãnh liệt. như tiến vào một nơi vô cùng lạnh lẽo. lại như có cảm giác bị hỏa diễm nóng bỏng thiêu đốt.

”Bằng hàn linh hỏa”, trong đầu Lâm Khiếu Đường lập tức hiện ra cái tên này. Lẽ nào dịch thể màu lam này lại chính là địa nguyên hòa đứng hàng thứ năm trong bảng nguyên hỏa ”bằng hàn linh hỏa” hay sao?

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường cách dịch thể màu lam chỉ còn một trượng, bỗng nhiên một tiếng kêu to bén nhọn phát ra. thanh âm sắc bén không gì sánh được. càng ẩn chứa một tia phần nộ. sóng âm ẩn chứa khí nguyên công kích cường liệt áp tới.

Cho dù là hộ thể chân khí của Lâm Khiếu Đường cùng không thể chống đỡ được loại sóng âm công kích kỳ quái này, lập tức phát ra một tầng chắn bảo hộ chống đỡ.

Thanh âm còn chưa kịp dừng lại, một vật thể màu trắng thật lớn từ trên vách núi lao xuống, tốc độ cực nhanh, Lâm Khiếu Đường lập tức phóng ra từ kim thủ chống lại.

Phịch một tiếng, từ kim thủ đã bị vật thể màu trắng đánh bay. cắm sâu vào trong vách núi. Bất quá từ kim thủ cùng sinh ra ảnh hưởng rất mạnh tới vật thể màu trắng, làm cho nó lập tức dừng lại.

Lúc này Lâm Khiếu Đường mới nhìn thấy rõ hình thái của vật thể màu trắng. chính là một con cực băng hàn thiên to lớn dài chừng ba thước, từ khí lực của đầu yêu thú này có thể thấy được ít nhất nó cũng đã có Tu vi trăm năm, lại được khí nguyên nơi có nguyên hòa trợ giúp, loại yêu thú này chỉ sợ đã thành tinh, rất khó đối phó.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường đang tự đánh giá suy nghĩ, một đạo quang mang màu trắng mờ ảo bất định từ trong miệng cực băng hàn thiên phát ra.

Lâm Khiếu Đường phản ứng cực nhanh, chín Diêm La Thủ đã bay ra, hướng về phía quang mang chụp lấy, đạo quang mang mờ ảo màu trắng giống như có mắt của riêng mình. lập tức bùng lên bao phủ lấy Diêm La Thủ. trong nháy mắt Diêm La Thủ liền bị hòa tan, đúng vậy. không phải vỡ vụn mà là hòa tan, hòa tan từng chút một.

Những Diêm La Thủ này trải qua một đoạn thời gian Lâm Khiếu Đường tỉ mỉ luyện chế, căn bản không thể chống lại được đoàn quang mang màu trắng kia. Lâm Khiếu Đường thầm giật mình. lẽ nào đoàn quang mang màu trắng đó chính là hình thái thực thể của băng hàn linh hỏa sao?

Lâm Khiếu Đường không dám sơ ý. đang muốn công kích. đột nhiên cảm nhận được tiếng kêu to dày đặc, tham thi thú bị nhốt trong đai lưng trữ vật hồi lâu rốt cuộc xao động âm ỉ, trước kia rất ít khi xuất hiện tình huống như vậy, chẳng lẽ nào lũ quỷ đói này rất thích mùi vị cực băng hàn thiên sao? Lâm Khiếu Đường có chút kỳ quái.

Bất quá mặc kệ là nguyên nhân gì đi nữa, Lâm Khiếu Đường cũng không hề do dự. thu hồi thể tấn công của bản thân, phát tay áo lên. lập tức một đoàn vật nhỏ màu lam từ khăn cấp bay ra ngoài, nhằm thẳng vào cực băng hàn thiên to lớn xa xa.

Cực băng hàn thiên đã thành tinh nhìn thấy một đàn tham thị thú đột nhiên xuất hiện, lần thứ hai phát ra tiếng kêu to chói tai, chỉ là lần này tiếng kêu to so với lần trước có chút khác nhau, trong đó ẩn chứa một tia sợ hãi.

Bất quá cực băng hàn thiên dù sao cũng là yêu thú đã tu thành chính quả, so với những yêu thú mà tham thị thú đã từng chiến đấu trước kia không giống nhau, hơn nữa có thể tùy ý khống chế hỏa diễm màu trắng, tham thị thú lần đầu tiên gặp phải kinh địch. hai bên xông vào nhau chiến đấu kịch liệt.

Bỗng nhiên, lúc này, Lâm Khiếu Đường đứng tại chỗ nhìn tham thị thú và cực băng hàn thiên chiến đấu kịch liệt. nhưng mà theo theo cực băng hàn thiên khống chế hỏa diễm màu trắng, lam hà kia bắt đầu nhộn nhạo xao động. giống như nước bị đun sôi điên cuồng bốc lên...

344. Chương 342: Hai Loại Nguyên Hỏa

Lam hà (con sông màu lam) kịch liệt bốc lên toát ra quang mang màu lam, lam hà phảng phất như bị chọc tức, bùng một tiếng, một đạo lam diễm (lửa màu lam) phóng thẳng lên cao.

Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy sâu trong linh hồn bị đâm mạnh một kích. cực kỳ khó chịu. rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nguyên hỏa tại nơi này rốt cuộc là loại nguyên hỏa gì? Băng hàn linh hỏa không có khả năng tạo ra hiệu quả như vậy được.

Cực Băng Hàn Thiên phảng phất như cảm nhận được sự tức giận của lam hà. càng trở nên điên cuồng hơn, từng đạo bạch hòa (lửa màu trắng) từ trong miệng phun ra ngoài.

Một đám Tham Thị Thú trong bạch hỏa bị thiêu trụi, lúc này cả đàn Tham Thị Thú lập tức trở nên vô cùng phẫn nộ, hoàn toàn không để ý đồng bạn vừa bị thiêu trụi, kéo thành lớp lớp xông tới trùng kích.

Cực Băng Hàn Thiên có thể là đại cường địch, thế nhưng dưới thế công đông đảo của hàng ngàn hàng vạn Tham Thị Thú dần dần có vẻ như lực bất tòng tâm. dù sao khí nguyên ẩn chứa trong cơ thể có hạn. mỗi lần phun ra bạch hòa, cơ hồ Cực Băng Hàn Thiên đều tiêu hao rất nhiều khí nguyên.

Tham Thị Thú vẫn chưa thể lại gần người Cực Băng Hàn Thiên nhưng đang chậm rãi thu hẹp khoảng cách. mỗi một lần trùng kích cơ hồ đều rút ngắn được một chút cự ly, bạch hỏa thiêu đốt kia cũng không còn ngập tràn như lúc ban đầu nữa.

Bất quá lúc này. một phần ba Tham Thị Thú đã bị thiêu chết trong bạch hỏa, song phương trong lúc giao tranh rõ ràng kẻ tám lạng người nửa cân.

Bên kia, Lâm Khiếu Đường cực kỳ gian nan chống đỡ hỏa nguyên lực do lam hà đột nhiên phát ra, chỉ thiếu chút nữa là không thể cầm cự được, cổ hỏa nguyên kia thực sự vô cùng cường đại.

Toàn bộ lòng núi đều bị vây trong hỏa diễm màu lam làm cho rung động.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường không hiểu sao lại sinh ra một cỗ cảm giác sợ hãi. giờ khắc này hắn đã hoàn toàn bị khống chế trong vòng hỏa diễm màu lam, hơi có chút động tác rất có thể bị thiêu cháy ngay tại chỗ, chỉ có thể thôi động khí nguyên trong cơ thể tới cực hạn chống chọi lại.

Khiến cho Lâm Khiếu Đường đau đầu suy nghĩ cũng không ra biện pháp chính là hỏa diễm màu lam và hòa diễm do Cực Băng Hàn Thiên phun ra cũng không phải là cùng một loại, hơn nữa còn là hai loại hỏa nguyên hoàn toàn khác nhau.

Mỗi một địa phương sản sinh nguyên hỏa đều phải trải qua hơn vạn năm diễn hành tích lũy, hơn nữa còn cần phải có cơ duyên rất lớn mới có thể sản sinh một loại thiên địa nguyên hỏa.

Người có thể tu luyện, thú cũng có thể tu luyện, thiên địa tự nhiên cũng có thể tu luyện, có điều chúng tu luyện là một dạng bị động, chỉ có tại nơi chứa nhiều điều kiện thuận lợi mới có thể dựa trên một loại quy luật nào đó rồi từ đó hình thành tiến hóa. đương nhiên cũng có thể là loại dị vật nào đó ví dụ như linh yêu...

Ngay khi hỏa diễm màu lam càng lúc càng phát ra mãnh liệt là lúc trên đỉnh ngọn núi truyền đến một tiếng kêu thống thiết. Lâm Khiếu Đường vẫn đang đau khổ chống đỡ cũng vô thức nhìn theo tiếng vang vọng lại.

Chỉ thấy phòng tuyến của Cực Băng Hàn Thiên dựng lên đã bị đột phá, ngàn vạn con Tham Thị Thú đang điên cuồng dùng cái miệng nhỏ sậm nhấm vào thân thể Cực Băng Hàn Thiên, thân hình thật lớn kia bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy thu nhỏ lại.

Tốc độ cắn nuốt của Tham Thị Thú phải nói rất kinh người. những tiểu tử này như một lũ quỷ đói xông thẳng tới vết thương trên người Cực Băng Hàn Thiên rồi như liều mạng cắn xé.

Thương cảm cho Cực Băng Hàn Thiên đang không ngừng giãy dụa mong thoát khỏi cũng không chút hiệu quả nào. ngược lại càng thêm kích thích Tham Thị Thú. cắn xé càng thêm gắng sức.

Thân thể Tham Thị Thú cực nhỏ, một con có ăn cũng chẳng được bao nhiêu, thế nhưng dưới trường hợp cả ngàn vạn con lại là chuyện khác. lúc này cả về tốc độ lẫn sức ăn của chúng là một con số cực kỳ kinh người.

Thân thể Cực Băng Hàn Thiên có lớn đến mấy nhưng chỉ cần không đến thời gian nửa nén hương đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Lâm Khiếu Đường đang không ngừng bị lam hòa tập kích liên tục hô hoán đám Tham Thị Thú. muốn cho những tiểu tử kia nhanh chóng qua bên này hỗ trợ, hắn đã sắp không chống đỡ được nữa.

Cho dù Lâm Khiếu Đường có tu vi song linh hồn giai trung kỳ cũng không thể chống đỡ hỏa chùng cường đại nhất trong thiên địa nguyên hỏa. lúc này hắn đã sắp chống đỡ không được nữa rồi.

Thế nhưng vô luận Lâm Khiếu Đường hô hoán ra sao. đàn Tham Thị Thú phàn phất như không nghe thấy, chỉ an tình huyền phù trong không trung.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe kim quang, rốt cục thấy không trung bỗng nhiên xuất hiện một viên tinh thể bạch trọc đây hắn là yêu tinh của Cực Băng Hàn

Thiên.

Tinh thể bạch ngọc cũng không phải là thành thực, bề ngoài trong suốt, bên trong lấp lánh ánh sáng, tựa hồ có vật gì đó đang lưu động. Kim quang trong mắt Lâm Khiếu Đường lóe lên, lúc này mới có thể nhìn rõ vật thể bên trong, chính là đoàn hòa diễm màu trắng.

Cực Băng Hàn Thiên kia dĩ nhiên lại thôn phệ băng hàn linh hỏa, chuyên hóa thành một bộ phận yêu tinh của mình. Chỉ tiếc linh trí của súc sinh này còn chưa khai mở, bằng không có thể sử dụng loại thiên địa nguyên hỏa này tự nhiên như một bảo bối, nếu là vậy chi bằng những con Tham Thị Thú chưa tiến hóa kia tuyệt không có được một chút khả năng chiến thắng.

Lâm Khiếu Đường nhất thời kinh hãi. nổi băn khoăn trong lòng lập tức được giải khai. như thế nào mà một địa diễm lại có thể song song sinh ra hai loại hỏa chủng trong thiên địa nguyên hỏa.

Loại xác xuất này thực sự quá nhỏ. dĩ nhiên lại để chính mình đụng tới, cũng không biết đây rốt cục là vận khí tốt hay xấu nữa đây.

Đàn Tham Thị Thú dường như bị dọa tê dại, dưới quang mang màu trắng tản mát ra nhàn nhạt từ Tinh thể bạch ngọc vẫn không nhúc nhích, chỉ đại ra huyền phù tại không trung.

Tinh thể bạch ngọc cũng từ từ trở nên mất ổn định, Tham Thị Thú dưới sự hô hoán của Lâm Khiếu Đường cũng có chút di động, chỉ là không thể thoát khỏi vòng khống chế của quang mang màu trắng kia.

Phanh. Một tiếng chấn động, Tinh thể bạch ngọc trong nháy mắt tan rã, đã không còn chủ thể khống chế. Chỉ bằng linh nguyên Cực Băng Hàn Thiên thì Tinh thể bạch ngọc cũng không thể phong ấn được nguyên hỏa bên trong.

Thoát khỏi khống chế. băng hàn linh hỏa nhất thời phát thần uy, từ một mối hỏa chủng nho nhỏ trong nháy mắt bùng cháy mãnh liệt.

Nhưng đúng lúc này đàn Tham Thị Thú cũng bắt đầu biến động, bạch mang dần dần không còn khống chế được đám tiểu tử kích động kia.

Sau một khắc. Lâm Khiếu Đường có chút không thể tin được hai mắt chính mình. Tham Thị Thú dĩ nhiên lại liên hệ khí nguyên với nhau, từ từng điểm khí nguyên nhỏ bé kết lại thành một cỗ khí nguyên khổng lồ, mạnh mẽ phá vỡ cấm chế thoát ra ngoài.

Đàn Tham Thị Thú liền đánh về phía bằng hàn linh hỏa đang hùng hực thiêu đốt, cánh tượng không khác ai thiêu thân lao đầu vào lửa.

Lâm Khiếu Đường lúc này vô cùng đau lòng; những con Tham Thị Thú này chính mình thiên tâm vạn khổ mới đào tạo ra. Lẽ nào tại lòng núi này bị hủy hoại chỉ trong chốc lát như vậy sao?

Đúng lúc này chân linh và thực dương trong cơ thể Lâm Khiếu Đường càng ngày càng không ổn, Lâm Khiếu Đường đã đến cảnh ốc không mang nổi mình ốc, càng đừng nói tới việc giải cứu cho đám sủng vật của chính mình.

Dưới sức tấn công càng ngày càng mãnh liệt của hỏa diễm màu lam. Lâm Khiếu Đường phải thu hồi tâm thần và ánh mắt. toàn lực đối phó với hỏa diễm màu lam đang bủa vây xung quanh thân thể chính mình.

Đây rốt cuộc là loại nguyên hỏa nào, Lâm Khiếu Đường nghĩ nát óc không ra, tại trong thiên địa nguyên hỏa, ngoại trừ những loại rất đặc biệt hoặc thường xuyên xuất hiện mới được ghi chép lại tường tận, còn ra có rất nhiều loại không được ghi chép một cách tỉ mỉ.

Nhưng mặc kệ hỏa chủng trước mắt là loại nào đi nữa, cũng không thể khinh thường cho được.

Bất luận tu luyện giả nào khi tiếp cận giằng co với nguyên hỏa. đều chỉ có ba loại kết quả. bị hỏa chủng đốt sạch. phá hủy hòa chủng hoặc là thôn phệ hỏa chủng trở thành bốn nguyên chi hỏa của bản thân.

Dốc lực chống lại công kích của nguyên hỏa vô danh trước mặt. khí nguyên toàn thân Lâm Khiếu Đường cạn kiệt, linh và thực dương trong cơ thể chân nôn nóng bất an vô cùng, hiển nhiên loại nguyên hỏa này đối với linh nguyên có tổn thương cực đại.

Thân thể Lâm Khiếu Đường ngoại trừ cảm giác được nhiệt độ cao ra thì cũng không thấy có gì không khỏe. thể nhưng chân linh và thực dương lại phàn phật như chịu muôn vàn thống khổ.

Ngay lúc chân linh sắp không chịu nổi, nhân thân Lâm Khiếu Đường đột nhiên bừng sáng. Lẽ nào đây chính là loại Dung Hồn Yêu Hỏa mà mình muốn tìm kiếm sao?

Như nếu không phải sao lại có thể khiến linh nguyên trong cơ thể khó chịu đến vậy, trên đời này có thể trực tiếp sản sinh thương tổn đối với linh hồn, chỉ có thể là Dung Hồn Yêu Hỏa mà thôi!

Sau khi tỉnh ngộ, thần sắc Lâm Khiếu Đường ngưng tụ, hai tròng mắt hơi híp lại, so với đau khổ giày vò dựa chằng bằng liều mạng một phen.

Nghĩ vậy, Lâm Khiếu Đường đột nhiên mạnh mẽ thu hồi khí nguyên, sau đó tiến vào trong lam hà đang bốc lên cuộn cuộn...

345. Chương 343: Thôn Phệ Nguyên Hỏa

Vừa tiến vào trong lam hà, Lâm Khiếu Đường liền đau nhức thiếu chút ngắt xiu đi. loại đau đớn này không phải bình thường mà đến từ tận sâu trong linh hồn, chân linh và thực dương trong cơ thể đã biến thành màu lam, hiển nhiên hỏa diễm màu lam đã hoàn toàn xâm nhập vào trong linh nguyên.

Lúc này. bên ngoài thân Lâm Khiếu Đường chẳng chút gân xanh. phẳng phật như muốn bạo tạc đứt vụn ra.

Lam hà nhỏ bé nhưng thâm sâu khôn cùng, không ngừng trầm xuống, tựa hồ không có giới hạn. càng ở dưới. tinh thể bất lực và nỗi đau đớn càng thêm mãnh liệt.

Có mấy lần Lâm Khiếu Đường thiếu chút nữa không chống đỡ được suýt ngã đi, cũng cố cắn đầu lưỡi một lần để giữ tỉnh táo, thể nhưng thể xác và tinh thần cùng đã bị đả kích nghiêm trọng.

Nếu không phải Lâm Khiếu Đường không ngừng phục dụng linh nhục, chỉ bằng ngành kháng thì tuyệt đối không thể chịu tới đây. Linh nhục không ngừng chữa trị các loại tổn thương hướng chỉ Lâm Khiếu Đường

mới lĩnh ngộ được Linh Tung Quyết có thể cho kinh nguyên tự chữa trị, một trong một ngoài phối hợp phụ trợ lẫn nhau, Lâm Khiếu Đường mới bắt đầu đỡ đỡ được đến bây giờ.

Cùng không biết chìm xuống bao lâu, rốt cục bốn phía trống trải. dịch thể màu lam đã biến mất không thấy. Lâm Khiếu Đường rơi xuống một vùng thâm trầm. dịch thể màu lam lại quỷ dị không cùng rơi xuống, không gian này cũng không lớn, lại sáng sủa. một đoàn hỏa diễm u lam trên một đóa hồn lan đang bùng bùng thiêu đốt.

Gốc hoa lan này chính là vật ký sinh của ngọn hỏa chủng, hai bên bám vào cùng nhau. tương trợ lẫn nhau!

Trên đầu hỏa diễm u lam thỉnh thoảng còn tràn ra một loại vụ khí màu lam. vụ khí bốc thẳng lên cao chứ không cùng hòa vào trong dịch thể màu lam.

Dịch thể màu lam này hiển nhiên là khí nguyên do ngọn tiểu hỏa chủng sản sinh ra. tựa hồ dùng tựa như một loại bình chương bảo hộ.

Lúc tiến tới nơi này, cảm giác đau đớn trên người Lâm Khiếu Đường đã tốt hơn rất nhiều, ngọn tiểu hỏa chủng tựa hồ cũng không có địch ý, chỉ lặng lẽ thiêu đốt, đối với người xâm lấn kia làm như không thấy.

Tiểu hỏa chủng màu lam trước mắt này nhìn như vô hại khiến cho Lâm Khiếu Đường thực không biết làm sao, nhưng chỉ riêng khí nguyên tiểu hỏa tràn ngập ra đã có uy lực như vậy. Bản thân tiểu hỏa chủng kia chẳng phải có thể hủy thiên diệt địa sao.

Cân nhắc mãi. Lâm Khiếu Đường quyết định buông tha, dù sao Tu vi chính mình hôm nay không kém. cũng không nhất định phải thôn phệ nguyên hỏa, nếu như thất bại. không chỉ có một thân Tu vi bị phế. thậm chí tính mệnh này cũng có thể bị phế theo.

Hướng hồ Lâm Khiếu Đường cũng không biết làm sao đề thôn phệ nguyên hỏa, tại trên một vài sách cổ có ghi chép. nguyên hỏa không thể sống một mình. xung quanh nó chắc chắn có vật dựa vào, có thể là hoa cỏ, có thể là yêu thú. cũng có thể là linh thạch, nói chung là vô cùng đa dạng, chỉ cần phá hủy đi những vật này, nguyên hỏa sẽ phải nương tựa vào vật khác.

Trong thời gian nguyên hỏa tìm kiếm vật ký thác đó chính là thời điểm tốt nhất thôn phệ, nhưng cũng có thể bị nguyên hỏa thôn phệ ngược trở lại, Từ đó trở thành ký sinh dựa vào nguyên hỏa, trở thành người vô hồn, chẳng khác như một bắc đèn dầu lay lắt.

Hạ quyết tâm. trong lòng Lâm Khiếu Đường thầm nghĩ tìm một chỗ xa tiểu hỏa nhất, ngồi xếp bằng bắt đầu điều tức. Vừa rồi xuyên qua dịch thể màu lam tiêu hao sức lực thật lớn, hiện tại khí nguyên trên người chỉ còn lại không đến hai thành, muốn lập tức quay ngược lại sợ là chịu không nổi, phải khôi phục lại ít nhất tám chín phần rồi mới tính đến chuyện xông qua dịch thể màu lam kia.

Vừa nghĩ đến còn phải thừa nhận một lần loại đau đớn sâu tận linh hồn, Lâm Khiếu Đường không khỏi cười khổ liên tục, nhưng dù không muốn cũng phải chấp nhận.

Đúng lúc Lâm Khiếu Đường dự định tiến hành nhập định. không gian bất ngờ thay đổi, dịch thể lam sắc huyền phù trên không trung bắt đầu thông thả lưu động hạ dần xuống, Tựa hồ bị một thứ gì đó nhồi dấm vào bên trong, lại có một tầng lam tinh phong kín hoàn toàn phía trên lòng núi.

Lâm Khiếu Đường cả kinh, mắt nhìn về tiểu hỏa chủng phía xa xa, vẫn như cũ yên lặng thiêu đốt, thế nhưng nhìn biểu tình như vô hại kia, bên trong Tựa hồ còn che giấu một tầng sát khí.

Lâm Khiếu Đường tự thấy chính mình đã quá sơ ý. kim quang trong mắt chợt lóe, bỗng nhiên phát hiện đóa hồn lan kia có điều không thích hợp. lá bên dưới đài hoa có chút khô, phần căn cơ phía dưới lại có mấy diễm loang lổ nho nhỏ.

Lẽ nào đóa hồn lan này đã chết?

Phát hiện kinh người này khiến cho lòng Lâm Khiếu Đường rét lạnh, nếu như là vậy, tiểu hỏa chủng kia tuyệt đối sẽ không bỏ qua chính mình, lẽ nào Cực Băng Hàn Thiên gặp phải bên ngoài cũng là bị dẫn dụ tới.

Lâm Khiếu Đường cẩn thận hồi tưởng lại thấy càng khả nghi. thậm chí ngay cả Tham Thị Thú xuất hiện ở nơi này cũng đều có thể do bị động dẫn dụ tới. nguyên hỏa này đang lúc khí nguyên sung túc. linh nguyên mở rộng, nhìn như vật chết lại cực kỳ có linh khí, chi cần nó không muốn, muốn phát hiện được nơi này coi như là những lão quái vật địa vương giai cũng khó như lên trời.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường không khỏi bốc lên một cỗ hỏa khí vô danh, chính mình không muốn trêu chọc nguyên hỏa này. nó lại muốn xem chính mình làm con mồi, so với ngồi chờ chết chẳng bằng liều mạng một phen.

Nhìn dịch thể màu lam đang không ngừng nhúc nhích chảy xuôi. thân ảnh Lâm Khiếu Đường nhoáng lên. thoáng cái tới trước gốc hồn lan. một tay đưa tới rút ra, tiểu hòa tựa hồ cảm giác được nguy cơ, ngay lúc Lâm Khiếu Đường tiếp cận. trong nháy mắt thuẩn đi tới nơi khác.

Lâm Khiếu Đường cùng không quản hướng đi của tiểu hỏa. trực tiếp thu lại toàn bộ gốc hồn lan rồi phục dụng, trong cơ thể nhất thời nóng lên, gốc hồn lan này Tuy đã chết thể nhưng cùng làm bạn với nguyên hỏa nhiều năm. chắc chắn là vật đại bổ, tự nhiên không thể lãng phí.

Gốc hồn lan bị diệt, đoàn li hòa màu lam kia lập tức mở rộng gấp mấy lần, điên cuồng nhào tới Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường không tránh không né, chính diện tiếp xúc lam hỏa, hai bên đối bính cùng một chỗ, dưới va chạm. Lâm Khiếu Đường lại một lần nữa lãnh hội được loại cảm giác đau đớn sâu tận linh hồn.

Loại đau đớn này so với trước còn mạnh hơn gấp trăm lần, Lâm Khiếu Đường ngửa mặt hét lớn một tiếng, ý thức dần trở nên mơ hồ. Đồi kháng nguyên hòa hoàn toàn dựa vào một loại bản năng ý chí cầu sinh.

Một lúc lâu sau, Lâm Khiếu Đường đã không thể khống chế thân mình, thực dương và chân linh trực tiếp thoát ra ngoài thân thể, chính diện đối kháng với nguyên hòa, tất cả quần lũy cùng một chỗ.

Một canh giờ trôi qua...

Hai canh giờ trôi qua...

Độ sức vẫn còn đang tiếp diễn, nét mặt già nua của Lâm Khiếu Đường dưới tác dụng của biến hỏa đang từ từ biến hóa. khôi phục lại diện mạo nguyên bản. trong nguyên hỏa thiêu đốt, được lực của biến hóa đan cũng bị đốt cháy hết.

Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy chấn động mãnh liệt, thực dương và chân linh đột nhiên thu vào trong cơ thể, một cỗ lực lượng mạnh mẽ đưa chính mình đẩy ra ngoài. đập thật mạnh vào trên vách lòng núi sâu tận mấy trượng, sau đó mất tối sầm nên cái gì cũng không biết nữa.

Không biết qua bao lâu. Lâm Khiếu Đường cảm giác một cỗ lực lượng ầm ập nhu hòa trong cơ thể đang thiêu đốt, khó nhọc mở hai tròng mắt, phía trước là một mảnh tối tăm. lam mang lúc trước cũng biến mất không còn nữa.

Lâm Khiếu Đường lảo đảo bò lên. Từ trong lỗ ngằm chui ra, dịch thể màu lam trong lòng núi lúc sáng lúc tối, đã không còn quang mang chói mắt như trước nữa.

Lúc này người Lâm Khiếu Đường đầy vết máu khô, người không giống người, quỷ không giống quỷ, bất quá vẫn còn nói được, thể nhưng rốt cuộc có thành công thôn phệ nguyên hỏa hay không. Lâm Khiếu Đường cũng cảm giác không ra.

Đúng lúc này, dịch thể màu lam phía trên cứ nhiên xoay tròn. mạnh mẽ quán nhập vào trong thiên linh cái Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường muốn ngăn cản cũng không làm gì được. trong cơ thể tựa hồ có một loại lực lượng hấp dẫn những dịch thể màu lam này. khắp lòng núi quang mang màu lam tỏa ra. sáng chói vô cùng.

Theo dịch thể màu lam không ngừng quán nhập, bằng mắt thường có thể nhận thấy biến hóa trên thân thể Lâm Khiếu Đường, những vết thương trước đó chậm rãi khép lại. khi nguyên trên người cũng hồi phục với tốc độ chóng mặt.

Sự thống khổ lúc này đều bị hóa giải, vui sướng vô cùng, hơn nữa cảm giác rất rõ ràng một đoàn tiểu hỏa trong cơ thể đang không ngừng phát triển, đồng thời hết sức nhu thuận trở thành bốn nguyên chi hòa của chân linh và thực nguyên.

Thành công rồi sao? Lâm Khiếu Đường kinh ngạc tự hỏi trong lòng, hẳn cũng không dám quá xác định!

Rốt cuộc toàn bộ dịch thể màu lam đều quán nhập vào trong cơ thể Lâm Khiếu Đường, đồng thời trong nháy mắt dung hợp tiêu hóa, trở thành khí nguyên bản thân. Lâm Khiếu Đường vừa mới uể oải bất kham. lúc này lại rất thoải mái, thân nhẹ như yến. thực vui sướng không nói nên lời, không khác gì được trọng sinh một lần nữa.

Những vết thương tổn trên người sau lễ rửa tội của lam hòa chi nguyên đều bị đốt sạch.

Lâm Khiếu Đường đứng tại trung ương lòng núi. trên người tỏa lam quang nhàn nhật, trở thành nguồn sáng cho cả không gian lòng núi.

Nhìn thân thể của chính mình. Lâm Khiếu Đường có một loại cảm giác như mơ giấc mơ hồng. chính mình không chỉ có thành công thôn phệ nguyên hỏa. trong quá trình dung hợp Tu vi lại thành công tăng tiến một bước lớn, tiến tới linh hồn giai hậu kỳ, hơn nữa còn là hậu kỳ đỉnh phong, chỉ kém một bước liền có thể bước lên địa vương giai.

Lâm Khiếu Đường chậm rãi vươn tay, ý niệm chuyển động, một đoàn tiểu hỏa u lam thuận theo đó thoát ra ngoài.

Lâm Khiếu Đường vô thức cười khê. đây chính là nguyên hỏa, hơn nữa còn là Dung Hồn Yêu Hỏa mà hắn muốn tìm kiếm, cũng là loại nguyên hỏa khó thôn phệ nhất dưới hạ giới. Chính mình sở dĩ có thể thành công thôn phệ nguyên hỏa này trở thành bốn nguyên chi hỏa, hoàn toàn là cơ duyên có được song linh nguyên của bản thân.

Hiện tại chân linh và chân dương dưới tác dụng của Dung Hồn Yêu Hỏa đã thành công kết hợp hoàn mỹ, kết quả tạo thành một tâm dương mới.

Tu vi Lâm Khiếu Đường tăng tiến nguyên cũng không phải do thôn phệ nguyên hỏa, nguyên nhân chân chính là do hai loại chân linh dung hợp hoàn mỹ.

Cảm thụ được khoái cảm như phục sinh, Lâm Khiếu Đường từ trong trừ vật đai lưng lấy ra quần áo và vật dụng hàng ngày, sau khi sửa sang lại chính tề. chân điềm nhẹ bắn thẳng lên trời. Nguyên bản con đường lúc trước tràn đầy dịch thể màu lam lúc này trống không, bốn phía là một mảnh đen kịt.

Bất quá tại lúc sắp lao ra khỏi con đường chứa dịch thể màu lam. tâm tình Lâm Khiếu Đường thoáng trầm xuống, không biết Tham Thị Thù còn lại được bao nhiêu!

Vèo, Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng uốn mình tiến vào trong bụng núi, vừa tiến vào, tràng cảnh bên trong đập vào mắt nhất thời khiến Lâm Khiếu Đường kinh hãi.

Đàn Tham Thị Thù không những không chịu bất luận tổn hao nào. hơn nữa trên người đám tiểu tử kia mơ hồ đều có một tầng bạch quang nhàn nhật.

Lẽ nào những tiểu tử kia đã thôn phệ sạch Băng Hàn Linh Hỏa rồi sao? Một người từng trải như Lâm Khiếu Đường, ngay từ đầu nuôi dưỡng, tiếp xúc với đàn Tham Thị Thù mấy chục năm, Lâm Khiếu Đường vẫn như cũ không ngừng nhận được những phát hiện mới mẻ kinh hỉ từ trên người lũ tiểu tử này.

Lâm Khiếu Đường nghi hoặc, lại gần một con Tham Thị Thù. phảng phất như cảm ứng được nghi hoặc của chủ nhân. nó kêu tê một tiếng, mở cái miệng tí hon phun ra một đạo hỏa diễm màu trắng, tuy thì lửa không lớn nhưng có thể nhận thấy rất rõ uy lực không chút tầm thường.

Lâm Khiếu Đường vừa kinh hỉ rất nhiều lại không khỏi cảm thán sự thần kỳ của Tham Thị Thù, nghĩ tới một đường hành trình đi qua. nếu không phải những tiểu tử này phụ trợ, chi sợ chính mình rất khó đi tới được như bây giờ.

Tất cả sự tình phát sinh trong lòng núi, đối với ngoại giới tựa hồ không có bao nhiêu quan hệ.

Nưng hiện tại một đám tu luyện giả đang huyền phù trên bầu trời phiến thổ địa đầy nham thạch này. bọn họ đã tới đây tìm tòi gần một ngày đêm rồi, đám người này chính là tu luyện giả Tiềm Long Viện.

Tiềm Long Viện tổng cộng phái tới gần hai mươi vị Tu luyện giả chia làm hai Tò. một tổ phụ trách tìm kiếm sào huyệt Hóa Long Giao, tổ còn lại phụ trách tìm kiếm Băng Hàn Linh Hòa, đám Tu luyện giả này chính là tổ được phân công tìm kiếm Băng Hàn Linh Hòa.

- Lý sư huynh, các vị đại tu sĩ đã tìm tòi toàn bộ khu vực này. chỉ có nơi này xuất hiện hàn hỏa nguyên động!

Một gã trung niên áo mặc đạo bào màu xanh nhạt kinh cẩn báo cáo nói.

Lý Tùy Dương hít lại hai mắt. nhìn chăm chăm xuống phiến thổ nham sơn không chút đặc biệt dưới kia. cả sườn núi nổi nên một khối cự thạch khiến cho hẳn đặc biệt chủ ý:

- Sợ rằng có người đi trước chúng ta một bước tìm tòi đây, hẳn chính là nơi này rồi, nhắc khối nham thạch này sang một bên cho ta!

Theo lệnh Lý Tùy Dương vài tên đại tu sĩ song song thi pháp. vài đạo tiêu kết trận bao phủ lên khối cự thạch lập tức bị phá. bản thân thổ nham thạch cùng bị một cỗ lực lượng vô hình hút đẩy sang một bên.

Nhất thời một cửa động hiện ra trước mắt chúng tu sĩ Tiềm Long Viện...

346. Chương 344: Điều Kiện Giao Dịch Hậu Hĩnh

Đi tới cửa động, Lý Tùy Dương nhất thời cả kinh nói:

- Dĩ nhiên có người tìm được nguyên hỏa trước chúng ta một bước! Nhanh chóng vào động, nhất thiết không để người đó cướp được nguyên hỏa.

Một tiếng ra lệnh, chúng Tu sĩ đều thi triển kỹ năng, bằng tốc tốc nhanh nhất bay vào trong động.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một đạo lam quang từ bên trong động bay ra!

Sắc mặt Lý Tùy Dương ngưng trọng, lam quang này mang theo một cỗ khí nguyên cường đại. chỉ ít cùng là linh hồn giai hậu kỳ!

Vài tên Tu sĩ xông vào trước tiên cảnh giác lui lại hơn mười trượng.

Lam quang xuất hiện. một gã thanh niên mặc thanh bào đang phi ra từ trong động. tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Bạch Du ngạc nhiên nhìn gã thanh niên đột nhiên xuất hiện. có chút không thể tin được vào hai mắt chính mình. phía sau lam quang, chủ nhân cỗ khí nguyên cường đại kia. Tuổi đời dĩ nhiên còn trẻ đến vậy.

- Bạch huynh, hẳn nhìn qua so với người còn trẻ hơn!

Một gã thanh niên tu sĩ dáng dấp nho sinh đứng bên cạnh Bạch Du nói, chiết phiến trên tay nhẹ nhàng lay động.

Bạch Du từ năm ba mươi tuổi bước vào sư giai, năm mươi năm sau đạt tới đại sư giai, bởi vậy dung mạo vẫn bảo trì tại bộ dáng năm ba mươi Tuổi. trong chúng tu sĩ Tiềm Long Viện cùng xem là rất trẻ.

Bạch Du cười gượng một chút nói:

- Đúng vậy, nhìn qua cùng cỡ với Thanh Nhu!

Triển Thanh Nhu đang huyền phù cách hai người không xa. lúc này trên mặt cũng lóe ra nét hiếu kỳ nồng đậm, không nghĩ tới trên đời này ngoại trừ Tiềm Long Viện ra còn có loại "quái thai" như vậy.

Phóng mắt ra toàn bộ đại lục, hầu như tám phần mười kỳ tài tu luyện đều nằm tại Tiềm Long Viện, còn lại hai thành coi như là thiên phú dị bẩm, nhưng không có người chỉ đạo và phụ trợ, tới cuối cùng vẫn tiến bộ chậm chạp, tự nhiên không thể đánh đồng so sánh với tu luyện giả Tiềm Long Viện được.

Thế nhưng thanh niên trước mắt này nhìn qua bất quá chỉ hai năm hai sáu tuổi. thế nhưng một thân tu vi đã đạt được linh hồn giai hậu kỳ, nếu như không phải lão quái vật tu luyện ma công thì chính là thiên tài Tu luyện vạn năm khó cầu.

Trong mắt đám người Tiềm Long Viện, trên đời này hẳn không còn ai có được thiên phú tu luyện giả giống như Triền Thanh Nhu. bởi vậy lúc này bọn họ tình nguyện tin tưởng gã thanh niên trước mắt kia chính là một lão quái vật tu luyện ma công.

Đáng tiếc Uyển Nhi muội muội lại được phân tại tổ Tô đại tu sư đi tìm sào huyệt Hóa Long Giao, bằng không có thể dùng Tử Long chi nhãn của nàng nhìn một chút chắc sẽ biết được hình dáng người kia có đúng như thế này không.

Thanh niên nho sinh tiếc hận nói.

- Người này không có chưởng khí, cũng không có khí nguyên dị thường ba động. đôi mắt trong sáng. không giống như người tu luyện ma công, huống hồ một người Tu luyện ma công làm sao lại phát sinh hứng thú với nguyên hỏa đây? Nguyên hỏa chính là tinh hoa thiên địa, tuy rằng nóng bỏng nhưng bản chất lại cực kỳ tinh thuần, người tu ma tuyệt không thể cùng tồn tại với nó.

Triền Thanh Nhu ngược nhìn gã thanh niên phân tích, thanh âm cực kỳ êm ái dễ nghe.

Đột nhiên xuất hiện một gã thanh niên làm cho chúng Tu sĩ Tiềm Long Viện có chút chấn động. nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, thanh niên kia tuy có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, bất quá với đám người suốt ngày tiếp xúc với vô số tài ba dị sĩ, trong mắt họ cũng không coi là gì đáng lắm.

Thanh niên lao ra khỏi động chính là Lâm Khiếu Đường, người vừa mới thành công thôn phệ nguyên hỏa, tu vi đại tiến, trước đó bởi một mực chống lại nguyên hỏa, Lâm Khiếu Đường không rảnh bận tâm nhiều sự, bất quá sau khi ghé qua chỗ Tham Thị Thù, Lâm Khiếu Đường trước tiên liền cảm ứng được sự tồn tại của đám người này.

Lâm Khiếu Đường nguyên bản không có ý định tiếp tục lưu lại, trực tiếp bay đi. Thế nhưng lúc vừa ra khỏi động liền phát hiện bốn phía không còn thấy đại hình kết trận mình bố trí lúc đầu, hơn nữa còn có hai cổ khí nguyên pha lẫn dịch ý bao phủ bốn phía, hai cổ khí nguyên này có một cổ không kém chính mình.

Trong đám tu luyện giả này, chỉ ít có một người có Tu vi linh hồn giai hậu kỳ. người còn lại ít nhất cũng có tu vi linh hồn giai trung kỳ, hơn nữa còn cả đám tu luyện giả tu vi đại sư giai đỉnh cấp. đội hình có thể nói là cường đại, hầu như có thể tiêu diệt cả một đại môn phái bình thường.

Lúc bay ra khỏi động. Lâm Khiếu Đường càng nhận ra đám tu luyện giả này so với lúc trước xuất hiện tại cửa không gian giống nhau, chỉ là số lượng có chút khác biệt, tựa hồ có thêm mười vị. hơn nữa Uyển Nhi cũng không có ở đây.

Nếu đám người này có liên quan đến Uyển Nhi, Lâm Khiếu Đường cũng không muốn tại lúc chưa rõ tình huống ra sao lại đi gây chiến, liền trực tiếp dừng lại huyền phù trên không trung tạo thể giảng có với đối phương, thuận tiện thăm dò thực hư thế nào.

Lý Tùy Dương không ngừng nhớ lại, vẫn hoàn toàn không tìm ra được chút lai lịch nào về vị thanh niên trước mắt. thế nhưng một người có tu vi linh hồn giai hậu kỳ. mình thế nào lại không biết đến đây?

- Tại hạ Lý Tùy Dương của Tiềm Long Viện. không biết các hạ là người phái nào? Lý Tùy Dương đầu tiên pha vờ thể giảng co kéo léo hỏi.

Tiềm Long Viện? Là môn phái nào? Trong lòng Lâm Khiếu Đường nổi lên một dấu chấm hỏi thật lớn. danh tự này cho tới bây giờ hẳn còn chưa nghe nói qua, chẳng lẽ không phải môn phái trong Nam Xuyên Giới? Điển tịch lưu lại trong Thiên Hà Tông cũng không có chút ghi chép gì liên quan.

- Tại hạ là nguyên lão Vạn Sơn Đạo Minh Thiên Hà Tông, Lâm Khiếu Đường! Lâm Khiếu Đường nhàn nhạt trả lời.

Lúc này Lâm Khiếu Đường lấy diện mạo nguyên bản xuất hiện, được lực của biến hóa đan không biết vì sao tại lúc chống lại nguyên hỏa đã hoàn toàn mất tác dụng, không còn biến hóa được hình dáng Thiên Cực Lão Khán. bởi vậy đành thẳng thắn trả lời.

Trong lòng Lý Tuyền Dương hơi có chút bất ngờ, nhưng cũng chỉ là chút kinh ngạc mà thôi, đối với chuyện tình trước đó không lâu Thiên Hà Tông có thêm một vị nguyên lão thần bí cũng biết một chút, chỉ là không nghĩ tới tuổi đời vị nguyên lão Thiên Hà Tông dĩ nhiên còn trẻ đến vậy, Tu vi lại càng cao thâm khôn lường.

- Nguyên lai là đạo hữu Thiên Hà Tông, không biết đạo hữu tại nơi này có tìm được ai hay không?

Lý Tuyền Dương thâm ý hỏi.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường bình thản, thản nhiên trả lời:

- Thiên cơ không thể tiết lộ Lý đạo hữu nếu cảm thấy hứng thú, cứ tiện đi vào tìm thử một phen.

Tu luyện giới có một ít quy củ rất vi diệu, đặc biệt là tầm bảo thì cũng rất chú ý đến thứ tự trước sau, người đến trước thu được bảo vật, người đến sau không có vậy là do bản lĩnh người thiếu, người đến trước tự nhiên không cần phải giải thích nhiều, lại càng không cần phải giải thích.

Đương nhiên nếu như người đến trước có Tu vi quá yếu cũng có thể bị cướp đoạt, bất quá thông thường người đến trước một bước có Tu vi cùng không đến nỗi yếu nhược như vậy, bởi nếu đã không có điểm bản lĩnh sao có thể tới trước một bước đây!

Đối với câu trả lời như vậy, Lý Tuyền Dương không có chút biện pháp nào, nhưng lần này Bằng Hàn Linh Hỏa đối với Tiềm Long Viện ở vào tình thế bất buộc, đây chính là viện chủ Tiềm Long Viện, luyện được sư Mặc Vô Danh ngàn lần dặn dò, phải biết rằng vị đan vương này trong viện có địa vị còn tôn quý hơn hai vị viện chủ kia, bởi hai vị này có thể đạt tới thành tựu ngày hôm nay không thể thiếu sự trợ giúp của đan vương, sào huyệt Hóa Long Giao có thể không được. nhưng Bằng Hàn Linh Hỏa lại nhất định phải mang về.

- Lâm đạo hữu. mặc kệ người tại bên trong có tìm được hay không, viện ta đều nguyện thu mua với giá hậu hĩnh. người muốn bắt luận thứ gì đều có thể nói ra trao đổi!

Lý Tuyền Dương cũng không dự định tiếp tục dông dài, trực tiếp nói thẳng.

Đàm phán giao dịch, đây là thứ Lâm Khiếu Đường thích nhất, huống hồ Bằng Hàn Linh Hỏa đối với hắn mà nói cũng không có tác dụng gì, thế nhưng hiện tại Bằng Hàn Linh Hỏa đã sớm bị Tham Thị Thú thôn phệ rồi, muốn nữa cũng không mang về được. về phần Dung Hồn Yêu Hỏa là thứ tuyệt đối không dùng để giao dịch, huống chi Dung Hồn Yêu Hỏa đã trở thành bốn nguyên chi hỏa của Lâm Khiếu Đường, là một bộ phận gắn liền với linh nguyên của hắn. càng không thể lấy ra được nữa.

- Lý đạo hữu nói làm tại hạ rất động tâm. chỉ là thử đó lại không thể lấy ra giao dịch được nữa.

Lâm Khiếu Đường khẽ cười nói, biểu tình nhìn qua lại thêm chút bất cần đời, kỳ thực đó cũng câu khước từ đối phương.

Sắc mặt Lý Tuyền Dương rốt cục trầm xuống:

- Lâm đạo hữu, người có biết phân lượng ba chữ Tiềm Long Viện như thế nào không? Chỉ cần Lâm đạo hữu khẳng khái trao đổi, không những người sẽ được hồi báo hậu hĩnh, càng có thể trở thành bằng hữu của Tiềm Long Viện, vô luận như thế nào cũng đều đáng giá.

- Lâm Khiếu Đường vẫn như cũ, nở một nụ cười:

- Có đáng giá hay không đáng giá, không cần tới Lý đạo hữu định đoạt, tại hạ không muốn trao đổi, còn thỉnh Lý đạo hữu thông cảm cho.

Trên mặt vài tên Tu sĩ lộ ra một tia quái dị. ánh mắt nhìn Lâm Khiếu Đường càng hỗn loạn khó hiểu, trong đầu người này có hay không bị bệnh? Dĩ nhiên ngay cả kỳ hảo của Tiềm Long viện cũng không muốn tiếp thụ!

- Không cần phải quá quyết đoán như vậy, Lâm đạo hữu vẫn còn lo lắng điều gì sao? Viện ta chắc chắn sẽ chấp nhận bất luận yêu cầu gì của người, cho dù là phi thăng thượng giới cũng không phải là không có thể.

Khẩu khí Lý Tuyền Dương rõ ràng đã mất kiên trì, bất quá vẫn còn cưỡng chế tâm tình tiếp tục nói.

Hiển nhiên Tiềm Long Viện rất muốn có một loại nguyên hòa, chỉ là không biết có hai loại nguyên hòa trong người mình. Lâm Khiếu Đường cũng không phải là người thích gây sự kéo thù. nhưng chính mình xác thực

không thể lấy ra? Như vậy làm sao mà trao đổi đây? Đang muốn tiếp tục nói cái gì đó, sâu trong nguyên thức đột nhiên mạnh mẽ khấn trương.

Một đoạn tin tức cấp tốc truyền tới. Trước đó phóng ra mấy trăm con Tham Thị Thú. trong đó có một con vừa truyền tin tức về, một đoạn hình ảnh nhanh chóng hiện lên trong nguyên thức Lâm Khiếu Đường.

Chỉ thấy Lạc Trần Tử và vài tên trưởng lão Thiên Hà Tông bị nhốt vào trong một điều lung bằng sắt thật lớn. trong đó còn có cả Linh Nguyệt Tiên Tử. bên ngoài điều lung là vài tên Tu luyện giả diện bạch phục, dẫn đầu chính là một vị thanh niên mặc thanh sam vò cùng anh tuấn. Trong đoạn hình ảnh được truyền về, còn có cả vài vị tu luyện giả bị bắt lên. đoạn cuối cùng là một gã hồng y nữ tu đang bị khống chế.

Lâm Khiếu Đường có thể khẳng định vị hồng y nữ Tu kia chính là Hồ Mị Nhi, hình ảnh chỉ có đến đây là hết cùng bởi Tham Thị Thú tựa hồ đã bị một thứ gì đó tiêu diệt mất.

Ngay lập tức, Lâm Khiếu Đường biến sắc mặt, nói:

- Thành ý của Lý đạo hữu, Lâm mỗ không chút hoài nghi, bất quá đà không thể cưỡng cầu thì không cần nói thêm nhiều, Lâm mỗ có việc trước, cáo từ!

Lý Tùy Dương biến sắc, hắng giọng nói:

- Nếu như Lâm đạo hữu còn cố chấp như vậy. Lý mỗ đành đắc tội.

Ta kháo, muốn cường hành giao dịch sao? Trong lòng Lâm Khiếu Đường thở nhẹ một tiếng, sắc mặt cùng trở nên nghiêm nghị. không nói thêm câu nào. thân ảnh lập tức nhoáng lên phi độn đi, tốc độ cực nhanh, khiến cho tất cả chúng tu sĩ không khỏi thất kinh.

- Khởi động kết trận. quyết không để hắn rời khỏi nơi này! Lý Tùy Dương hét lớn một tiếng.

Các vị tu sĩ lập tức thi triển pháp thuật, kết trận lúc trước chuẩn bị để đối phó với nguyên hỏa lập tức được mở ra, ba đạo kết trận kết hợp cùng một chỗ, uy lực không cần phải bàn cãi.

Ba đạo kết trận này là do Mặc vô Danh tự mình chế tác dùng để bắt Băng Hàn Linh Hòa. Nguyên hỏa như thế nào tự nhiên Mặc Vô Danh rất rõ ràng. bởi vậy kết trận này có uy lực vô cùng lớn, ba đạo kết trận được bố trí cùng nhau như thiên la địa võng, không chút kẽ hở nên có bao nhiêu lợi hại không cần nói cũng biết ngay cả nguyên hỏa cũng có thể bắt được. ngăn cản một Tu luyện giả linh hồn giai tự nhiên không phải nói chơi.

Ngay tại lúc kết trận khởi động, Lý Tùy Dương và gã đại tu sư bên cạnh cùng lập tức đuổi theo. Trong mắt bọn họ, kết trận nhất định có thể chặn gã thanh niên kia lại dễ dàng.

Nhưng tất cả sự tình phát sinh một khắc sau đó khiến cho tất cả chúng tu sĩ Tiềm Long Viện cả đời khó quên...

Trong đôi mắt trong sáng của Triền Thanh Nhu lần đầu tiên xuất hiện một loại rung động khó hiểu, đó là một loại hưởng tới, một loại khiến cho bản thân được kích động, cho tới nay vẫn cho rằng mình là một người ngoại tộc, nhưng tựa hồ ngày hôm nay đã tìm được một người rất giống với mình, một đồng loại...

347. Chương 345: Tróc Điều Du Hí (thượng)

Ba đạo kết trận song song khai triển phát ra ba đạo hào quang nhàn nhạt, lại có đồ án hình rồng bay lượn, điều này biểu hiện kết trận có lực phòng ngự siêu cường, cho dù là tu luyện giả linh hồn giai cũng không thể đột phá.

Lý Tùy Dương tràn đầy tự tin đuổi theo. lại thấy phía trước đột nhiên bộc phát một cỗ nguyên lực kinh người.

Một đoàn lam hỏa gào thét bắn ra. đánh vào trận vách trận. Ba vách trận liền như giấy bạc, lập tức bị đâm thủng, rồi ba đạo kết trận theo đó bị phá hủy trong nháy mắt.

Không có khá năng!

Trong lòng mỗi một vị tu sĩ Tiềm Long Viện như đồng thời thốt lên câu này, trên khuôn mặt càng hiện nên nét ngạc nhiên vô cùng. Cho dù có thể nào đi nữa, ngtrời có thể bài trừ ba đạo kết trận cùng lúc cùng nhất quyết không thể hời hợt như vậy.

Thế nhưng sự thực đang bày ra trước mặt, điều này nhắc nhở cho chúng tu sĩ là "không có gì là không thể"!

- Người này rất cuộc là loại quái thai từ đâu tới? Tu sĩ thanh niên nho sinh thì ào nói.

Sắc mặt của Bạch Du cùng nghiêm hẳn lại nhìn bóng lam ảnh biến mất nơi chân trời nói:

- Là nguyên hỏa, tiểu tử kia đã thành công thôn phệ nguyên hỏa!

- Cái gì?

Gã Tu sĩ họ Lương không thể tin được bật thốt lên.

- Không sai. là nguyên hỏa, chỉ có nguyên hỏa mới có thể trong nháy mắt bộc phát ra uy lực lớn như vậy! Lấy lực bạo phát của nguyên hỏa, không khó hiểu sao Mặc sư tổ phải kỳ công chế tạo ra ba đạo kết trận cường lực kia! Người này cơ duyên thâm hậu, dĩ nhiên có thể thành công thôn phệ nguyên hỏa. Nam Xuyên Giới từ nay về sau lại xuất hiện thêm một vị đầu sỏ rồi!

Sắc mặt Triền Thanh Nhu vẫn yên tĩnh, chỉ là cặp mắt kia lại không ngờ lại xuất hiện một tia kích động không rõ.

Lý Tùy Dương đại ra nhìn thân ảnh từ lâu đã biến mất, trong lòng nghĩ thầm mà sợ, chính mình hiển nhiên đã đánh giá thấp thực lực đối phương, cũng may không có chính diện giao phong, bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu đựng nổi, thực sự nếu muốn lưu lại người này còn phải nỗ lực thăm trọng mới có hy vọng.

- Lý sư huynh, đoàn lam hòa vừa rồi, lão hủ nếu như nhìn không lầm mà nói, xác nhận chính là nguyên hỏa!

Truy kích theo sau Lý Tùy Dương là một gã đại tu sĩ trầm giọng nói.

Lý Tùy Dương gật đầu nói:

- Đúng là nguyên hỏa, bất quá cũng không phải là Băng Hàn Linh Hỏa chúng ta cần tìm.

Lão giả cảm thấy kỳ quái, hỏi:

- Lễ nào tinh thạch trác lượng của Mặc đại sư xảy ra vấn đề sao?

Lý Tùy Dương cũng không giải thích được, mãi hướng theo phía thanh niên nhân biến mất nói:

- Phân phó mọi người tiến vào trong điều tra một phen, nếu thực là chúng ta nhầm chỉ có thể nói Mặc đại sư và Băng Hàn Linh Hỏa vô duyên mà thôi, chúng ta liền hội họp cùng Tô sư đệ tìm kiếm sào huyệt Hóa Long Giao.

- Theo ý sư huynh!

Lão giả lên tiếng trả lời rồi bay đi.

Lúc này Lâm Khiếu Đường đã sớm bay ra ngoài trăm dặm. đối với việc bản thân vừa mới phóng xuất nguyên hỏa cũng cảm thấy giật mình, không nghĩ tới uy lực dĩ nhiên lớn đến như vậy, khiến cho hắn vừa khiếp sợ vừa vui mừng không thôi, chính mình về sau lại có thêm một vương bài bảo mệnh nữa rồi.

Tu vi đại tiến, tốc độ phi hành Tự nhiên cũng tăng nhanh, một đường cuồng phi, sau nửa canh giờ. Lâm Khiếu Đường liền đến được địa điểm cuối cùng do con Tham Thị Thú kia truyền về.

Lúc này bốn phía vắng lặng không một bóng người. Lâm Khiếu Đường hạ xuống sơn lâm. ẩn nấp trên một ngọn cây. Nhắm hai mắt rồi mở rộng nguyên thức, tỉ mỉ tìm kiếm.

Cách xa mấy trăm dặm, gần tới Tù Ma Sơn Mạch có hai nhóm tu luyện giả đang giăng co trên bầu trời, trong đó có một nhóm tu luyện giả ước chừng mười hai mười ba người, mỗi người mặc võ phục màu xám. phía sau lưng đeo một thanh đại đao màu đỏ sẫm, chính là các vị võ Tu Thượng Võ Phủ, một trong bốn đại phái Thập Quốc Minh, lúc này trong bọn họ có mấy người bị trọng thương, sắc mặt trầm trọng, thần sắc càng thêm hoảng hốt.

Giằng co với Thượng Võ Phủ chính là năm tên tu luyện giả cổ quái mặc đạo bào màu trắng, có một gã thanh niên tuấn mỹ đang huyền phù phía sau hứng thú theo dõi trận đấu. bên người thanh niên này còn huyền phù một cái điều lung thật lớn.

Trong điều lung giam giữ hơn mười vị Tu luyện giả Nam Xuyên Giới, nhưng vị tu luyện giả này thỉnh thoảng lại thi triển tuyệt kỹ mong sao phá lung thoát khốn nhưng một lần lại một lần thất bại, gã thanh niên kia đối với hành vi của nhóm người trong điều lung cũng không thấy phật lòng, tựa hồ đối với sự kiên cố của điều lung Tự tin vô cùng.

- Người là yêu nhân phương nào, vì sao vô cớ tập kích phái ta, phái ta cùng người có cừu oán gì?

Nhìn vài tên trưởng lão trong đoàn chỉ mấy chiêu liền bị đánh trọng thương, người đứng đầu Thượng Võ Phủ trong chuyến đi này là Đạo Vương Khâu Thiên Ý khiếp đảm nói.

Năm tên Tu luyện giả áo trắng bất động thanh sắc, không thèm đáp lời một câu, chỉ có gã thanh niên tuấn tú phía sau tùm tùm cười trả lời:

- Đã là yêu nhân sao còn hỏi nhiều như vậy, vẫn câu nói kia, chỉ cần các người có thể đánh bại bất kỳ một ai trong năm người này các người liền có thể rời đi, chúng ta Tuyệt đối không ngăn cản. đương nhiên nếu như các người sợ hãi cũng có thể chịu thua, hô to ba tiếng "ta vô năng. ta nhu nhược" cùng có thể rời đi.

- Người...

Đạo Vương tức giận đỏ bừng sắc mặt, cũng không tiếp tục ứng đối, ngoan sắc trong mắt chợt lóe.

- Ta xuất chiến!

- Tốt

Thanh niên tuấn mỹ khen ngợi một tiếng, nói:

- Thạch Hồ, người lên trước!

Một gã thanh niên đáng người cực kỳ bư hãn trong năm tên tu luyện giả áo trắng bay lên trước nhất, sắc diện không chút biểu tình nhìn sang Đạo Vương Khâu Thiên Ý.

Sắc mặt đám Tu luyện giả Thượng Võ Phủ trở nên nghiêm trọng, một điểm tự tin trước khi giao chiến với đối phương cũng biến mất, cho dù là nhìn thấy nguyên lão Đạo Vương của bản phái xuất chiến cũng đoán đo không chính xác.

- Đề tặng phần thú vị của cuộc chơi, lấy mười chiêu làm hạn định, chỉ cần Khâu nguyên lão có thể chịu được mười chiêu dưới tay tên thủ hạ bất tài này, liền tính người thắng.

Thanh niên tuấn mỹ đột nhiên cân nhắc nói.

Mọi người đều cả kinh. nếu là người không biết tình huống nghe được. chắc chắn sẽ tưởng đầu óc gã thanh niên kia có vấn đề, Đạo Vương dù sao cũng đã thành danh tại Nam Xuyên tu luyện giới là một cao nhân tu vi linh hồn giai trung kỳ, lúc này đối chiến với một tên hán tử áo trắng có tu vi nhiều lắm cũng chỉ là linh hồn giai trung kỳ. cho dù có tu tập công pháp cao giai thể nào, mạnh hơn Đạo Vương thể nào cũng tuyệt đối không thể trong mười chiêu thủ thắng, bởi coi như là lão quái vật địa vương giai thì Đạo Vương cũng có thể cự được qua mười chiêu.

Mọi người đối với tự tin mù quáng của gã thanh niên liền cười nhạt. chờ xem hắn làm ư cười.

- Thạch Hồ, lần này không cần lưu thủ, cử toàn lực ứng phó, để ta xem người rốt cục có tiến bộ hay không!

Thanh niên nhân lại lạnh lùng nói.

Hán Tử áo trắng tựa hồ rất sợ hãi thanh niên tuấn mỹ, vội vã xoay người lại cúi đầu nói:

- Rõ. chủ nhân!

Đạo Vương có thể xưng cao thủ tại Nam Xuyên mấy trăm năm qua, từ trước đến nay đều được người tôn kính. lúc này đối phương lại hoàn toàn không đề hắn trong mắt, loại nhục nhã này không nói hết được lời, đặc biệt đối với một thượng vị giả có lòng tự trọng như hắn, lập tức tiêu trừ khiếp ý lúc trước, khí nguyên

toàn thân phun trào kịch liệt như hỏa sơn, cả người được bao phủ bằng một lớp bạch mang nhàn nhạt, bằng mắt thường cũng có thể thấy rõ.

Thấy Đạo Vương bắn ra khí nguyên, lúc này Lạc Trần Tử đang trong điều lung hơi kinh ngạc nói:

- Khí nguyên thực hóa, Tu vi Đạo Vương trong vài chục năm gần đây lại tinh tiến không ít, cầm cự trong mười chiêu hẳn là có thể!

- Ta thấy không hẳn!

Hồ Mị Nhi vẫn cẩn thận quan sát vài tên Tu luyện già áo trắng không đồng ý nói.

Lạc Trần Tử hơi nhíu mày. nhìn vị nữ tử hồng y vừa bị bắt sau hẳn không lâu cãi lại nói:

- Đạo Vương tu luyện Ngạo Long Dao Quyết, chính là thánh giai vũ kỹ, ta cũng từng giao thủ với hẳn một lần, biết rõ chỗ nào lợi hại, không nói đến cho dù đối phương có chút phát hiện nhưng cùng giai trong lúc giao đấu, trong vòng mười chiêu muốn thủ thắng sợ là khó càng thêm khó hơn.

Hồ Mị Nhi cũng lắc đầu nói:

- Nêu là Đạo Vương chưa trúng độc mà nói, tự nhiên có thể qua mười chiêu, đáng tiếc thân đã trúng độc, một thân bản lĩnh chỉ có thể phát huy chín thành đã là không tồi. trong vòng mười chiêu tất bại.

- Cái gì?

Lạc Trần Tử thất kinh. hẳn hoàn toàn không nhìn ra Đạo Vương có dấu hiệu trúng độc.

Hồ Mị Nhi tiếp tục nói:

- Năm tên tu luyện giả áo trắng này tản mát ra loại khí nguyên có độc tính, bất luận Tu luyện giả nào tiếp cận bọn hắn cơ hồ đều bị ảnh hưởng mỗi mức khác nhau. Ta bị bắt sau ba chiêu là bởi trong thân trúng độc, khí nguyên hoàn toàn bị vây trong trạng thái hỗn loạn, không thể xuất lực. bằng không cùng không đến mức đối mặt một cái đã bị bắt giữ.

Sau khi nghe nữ tử hồng y nói, Lạc Trần Tử càng nghe càng thấy có lý, lại thấy Tu vi nữ tử tuy không cao nhưng chỉ ít cũng là linh hồn giai sơ kỳ đỉnh, cũng là một vị tu luyện giả linh hồn giai, cũng không thể đến mức một chút lực hoàn thủ cũng không có được.

Lạc Trần Tử suốt đời khổ tu, nhất tâm chuyên nghiên cứu tâm pháp đạo kỹ do tổ sư gia Thiên Hà Tông lưu lại, đối với các phương diện khác rất ít tìm hiểu qua, càng rất ít ra khỏi môn phái, tầm mắt và phương diện kinh nghiệm đều rất khiêm khuyết.

Trong lúc hai người nói chuyện, giáo chiến bên ngoài đã bắt đầu.

Đạo Vương làm thế thủ, đại đao phía sau tự động bay ra hạ xuống trên tay. thân đao hoành một cái xông phi lên trước. Phía đối diện là hán Tử áo trắng cũng không chút do dự. lập tức vung lên song chưởng đón đỡ.

Đạo Vương không chút ngoài ý. thân ảnh vẫn liên tục, thân đao mạnh mẽ tỏa quang mang chói mắt. đao phong mang theo khí nguyên cương mãnh. sắc bén bổ về phía hán Tử áo trắng.

Khu vực hơn mười trượng trong hư không đều có thể cảm giác được khí lạnh và uy áp được sinh ra từ một đao này của Đạo Vương, tưởng chừng một đao này có thể dễ dàng chém cương thiết ra làm đôi.

Mắt thấy hán Tử áo trắng sắp bị bổ trúng, đột nhiên một tiếng nổ chấn động màng nhĩ phát ra. hán tử áo trắng lập tức vung song chưởng, mạnh mẽ phát ra hai đạo sóng quang chói mắt.

Oanh! Đạo Vương bổ ra một đao lôi đình vạn quân cũng vừa lúc đánh vào sóng quang trên, hai cỗ lực lượng cương đại gặp nhau nhất thời bạo phát ra tiếng nổ kinh người.

Đạo Vương trực tiếp bị chấn lui hơn mười trượng, khiến cho cả người thất điên bát đảo!

Đây là chiêu số gì? Lúc này trong lòng mỗi một vị tu luyện giả Nam Xuyên Giới có mặt tại đây đều hiện lên câu hỏi này.

Đạo Vương còn chưa ổn định được thân mình, chỉ cảm thấy trước mắt một đạo bóng trắng lóe lên, tiếp đó dưới bụng đau xót vô cùng. trước mắt tối sầm rồi chuyện gì cũng không nhận biết được nữa.

Hai chiêu! Chỉ dùng hai chiêu liền có thể đánh bại Đạo Vương vang danh Nam Xuyên Giới! Chúng tu luyện giả Nam Xuyên Giới đều không thể tin tưởng chuyện trước mắt mình là thực.

Một cỗ uy áp không thể kháng cự nhất thời bao phủ trong lòng mỗi người, những tu luyện giả áo trắng kia chẳng lẽ bất khả chiến bại sao?

Đạo Vương đang hôn mê rất nhanh đã bị đưa vào trong điệu lung. mọi người trong này lập tức vây lại xung quanh, vài người có tu vi cao nhanh chóng xuất ra nguyên thức điều tra.

Hồ Mị Nhi khẽ thở dài:

- Quả nhiên là bị trúng độc. đây là một loại khí nguyên chi độc vô hình. ban đầu người trúng độc căn bản không chút cảm giác cũng sẽ không nghĩ thân thể có điều bất thường, mà độc này lại có thương tổn trực tiếp tới linh thức người trúng độc.

- Có biện pháp nào để phá giải?

Lạc Trần Tử đã không còn vẻ không tin nhiệm lúc trước, ẩn tượng đối với nữ tử hồng y trước mặt thay đổi rất nhiều, cấp thiết hỏi.

Hồ Mị Nhi bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Lấy tu vi của chúng ta sợ là không thể phá giải!

- Tỷ tỷ có thể phát hiện ra ai là người phóng xuất khí nguyên chi độc trong năm gã bạch phục nhân kia không? Nếu còn gặp phải các Tu luyện giả khác chúng Ta có thể nhắc nhở một hai!

Một vị mỹ nữ đứng ra hỏi, nữ tử đứng ra chính là Linh Nguyệt Tiên Từ, bởi trong phái đã có nguyên lão Lạc Trần Tử, nàng là trưởng lão nên không tiện nói thêm chút gì, đây cũng chỉ là thuận miệng vừa hỏi mà thôi.

Hồ Mị Nhi hầu như không do dự, quay người hướng thanh niên tuấn mỹ đứng cách đó không xa, chỉ ngón tay nói:

- Độc nguyên cũng không phải năm tên Tu luyện giả áo trắng phóng xuất. Là hắn!

Lâm Khiếu Đường tìm kiếm thời gian chừng một nén hương, rốt cuộc tại cách hơn ba trăm dặm hướng tây bắc cảm ứng được một điểm khí nguyên, nhưng bởi cự ly quá xa cũng không cảm thụ được chân thực, bất quá vẫn có phương hướng xác định, chặn điểm một cái liền phóng lên cao hướng phía tây bắc bay đi...

348. Chương 346: Tróc Điều Du Hí (trung)

Kỳ quái một đêm trôi qua, Lâm Khiếu Đường liên tục bị vây trong loại trạng thái truy đuổi.

Cỗ khí nguyên cường đại kia tại lúc chính mình sắp buông tha tìm kiếm liền gặp phải, hơn nữa mỗi lần xuất hiện đều tại địa điểm cách xa mình hơn ba trăm năm mươi dặm.

Cự ly này đã là cực hạn nguyên thức của Lâm Khiếu Đường, rất khó nắm bắt, chỉ có thể gắng sức truy đuổi theo.

Tham Thị Thú lúc trước Lâm Khiếu Đường phóng xuất ra, lúc này một con cũng không còn, tất cả đều biến mất không rõ nguyên nhân.

Điều này tựa hồ chứng tỏ đang có chuyện gì đó đang âm thầm phát sinh.

Theo lộ trình, hiện tại Lâm Khiếu Đường đã ở sâu trong Tù Ma Sơn Mạch, nơi có đặc thù ẩn dấu khí nguyên.

Trong lúc này còn muốn phóng ra nguyên thức tìm kiếm, độ khó quả thật không nhỏ.

Ban đầu Lâm Khiếu Đường cho rằng hành tung của mình đã bị đối phương phát hiện, còn hành tung quý dị của đối phương là lượn lơ quanh co mà thôi.

Nhưng theo thời gian trôi đi, phát hiện đối phương cũng không biết phía sau có người truy tung, chỉ là bọn hăn tự có một loại phương thức phi hành, trong nháy mắt có thể di động hàng trăm dặm.

Mỗi một lần di chuyển đều có quy luật, chắc chắn sẽ hướng một nơi có cổ khí nguyên khác xuất hiện.

Một ngày một đêm trôi qua, cổ khí nguyên phía trước không ngừng mở rộng, chứng tỏ nhân số tụ tập ngày càng nhiều.

Chẳng lẽ có yêu thú lợi hại nào đó hiện thân? Mang theo nghi vấn này, Lâm Khiếu Đường dừng tại một đỉnh núi, một lần nữa dùng nguyên thức tỉ mỉ tìm tòi.

Sau một hồi tìm kiếm không thu được kết quả, Lâm Khiếu Đường lại tiếp tục phi hành về phía sâu trong Tù Ma Sơn Mạch.

Phi hành được nửa canh giờ, bỗng nhiên cảm thấy phía trước có hai cổ khí nguyên yếu ớt của hai gã tu luyện giả đang xảy ra xung đột.

Trên bầu trời một vùng núi phía tây nam Tù Ma Sơn Mạch, hơn mười gã tu luyện giả ăn mặc khác nhau đang kịch liệt tranh đấu. Trên bầu trời, các loại pháp bảo, các loại vũ khí hoa lệ vẽ lên một màn rực rỡ đa dạng sắc màu.

Hai bên tu luyện giả có thực lực không hơn không kém nhau nhiều, cùng với có bảy tám người tu vi thấp nhất cũng là Đại Sư giai sơ kỳ, song phương mỗi bên còn có một gã tu luyện giả linh hồn giai trung kỳ tọa trấn.

Một bên chính là Âm La Điện, một trong những môn phái khởi xướng lần vào cốc này.

Nguyên lão Âm La Điện là Âm Toàn lão tổ đang dẫn theo hai gã trưởng lão và năm tên đệ tử sắc mặt âm trầm hợp lực chống đỡ công kích của đối phương.

Phe bên kia là một nhóm người, do tu luyện giả các môn phái sau lúc nhập cốc tổ hợp thành, sắc mặt mỗi người kích động, trong mắt phún hỏa, hận không thể ăn tươi nuốt sống mấy tên tu luyện giả Âm La Điện này.

Dẫn đầu đám người chính là Thông Vân chân nhân của Thái Vân Tông và hai gã nữ đệ tử. năm người còn lại đều đến từ các môn phái khác nhau, có trưởng lão Phi Tiên Môn, tăng nhân Khổ Lâm Tự, còn có cả hai gã ma tu là Quỷ Chiến Môn Lăng Tử và Địa Lang Tông Cự Thân La Hán.

Thực lực hai bên tương xứng, kịch đấu tại đây hơn nửa canh giờ vẫn chưa hề phân thắng bại.

-Âm Toàn lão tổ, nói mau, Âm La Điện các người vì sao rắc tâm, cứ nhiên dám âm thầm hạ sát thủ với người các môn phái, rốt cuộc có âm mưu gì? Hôm nay nếu không khai báo rõ ràng nguồn cơn thì cho dù có phải tự bạo chân linh cũng quyết không cho đám người Âm La Điện các người rời đi.

Thông Vân chân nhân quát lớn.

Thần sắc Âm Toàn lão tổ luôn luôn ngạo mạn, lúc này cũng có vẻ cực kì lo lắng, trong đôi mắt lão tổ càng lóe ra những tia bất đắc dĩ, trầm giọng nói:

-Thông Vân huynh, lão phu đã trả lời nhiều lần, Âm La Điện cũng chỉ là người bị hại, căn bản không biết chuyện gì xảy ra cả, nhất định là do tu luyện giả giới khác tham dự gây lên.

-Người thối lắm! Nhập cốc lần này chỉ có ba phái nắm giữ phương pháp, đầu tiên chính là Hiên Viên Tông, cũng là nhóm thứ nhất bị hại, đệ tử nhập cốc không sai biệt lắm tử thương hơn phân nửa, ngoại trừ Lạc Vân Tông, ba phái khác trong Thập Quốc Môn chỉ có Âm La Điện các người nhập cốc theo phương pháp tương đối nhanh chóng, số người đi qua cũng là nhiều nhất, nhưng có tới hai thành tu luyện giả trong quá trình truyền tống bị giết oan uổng, hiện tại tu luyện giả các phái một đám tiếp một đám thất tung, chỉ có Âm La Điện các người là không có chuyện gì.

Người luôn nói là do người giới khác gây nên, không nói đến có hay không, cho dù có cũng là do Âm La Điện các người cấu kết dẫn tới.

Thông Vân chân nhân thổi râu mép trềng mắt nói.

Âm Toàn lão tổ vốn là một người cố chấp, nghe Thông Vân chân nhân vừa nói như vậy, cũng không thêm giải thích gì thêm, chẳng lẽ còn thực sự sợ lão đạo sĩ mũi trâu người sao.

-Sự phụ, đệ tử nghĩ sự tình vô cùng kì quái, thái độ làm người của Âm Toàn lão tổ này tuy rằng âm hiểm độc ác, nhưng không phải tiểu nhân thích ám toán, hay là thực sự có nguyên nhân gì khác?

Một nữ đệ tử mỹ lệ là đệ tử của Thông Vân chân nhân nhẹ giọng nói.

Thông Vân chân nhân cũng quay sang nhìn thoáng qua nữ đệ tử kia nói:

-Thiên nhi, thời gian người nhập phái ngắn ngủi, kại không phải người của Nam Xuyên Giới, lý giải tình huống nơi này rất ít. Âm La Điện trước nay vẫn đã tâm bình气和, ý đồ thống nhất Nam Xuyên Giới, hơn năm trăm năm về trước đã từng có một lần náo động.

Lúc đó là thời Âm La Điện cực thịnh, sau bị các phái đồng lòng đánh đuổi, bằng không với ma công nhiều không kể kể xiết của Âm La Điện, một khi tu luyện, tới một ngày sẽ ảnh hưởng tới tâm tính người tu luyện đã tâm cũng theo đó bành trướng không ngừng, cho dù có tu luyện giả giới khác tham dự cũng tuyệt đối không thoát được quan hệ với bọn chúng.

Ngô trưởng lão của Phi Tiên môn cũng cả giận nói:

-Nhất định là do bọn họ giữ trò quỷ, phái ta nhập cốc tổng cộng có mười sáu người, sau khi truyền tống vào trong cốc chỉ còn lại có hơn mười người, năm người còn lại chết oan uổng. Sau khi tập hợp, lão phu đi trước dò đường, chờ lúc phản hồi thì mười người còn lại chẳng biết đã đi đâu. Chỉ còn thấy lưu lại mấy cọng thất thải vũ mao, đây chính là vật trên người Tu La Hỏa Diệu của Âm La Điện bọn hắn.

-Ngô trưởng lão. Người đừng có ngậm máu phun người!

Âm Toàn lão tổ trầm sắc mặt nói.

Ngô trưởng lão lấy ra một cọng thất thải vũ mao, nói:

-Đây chính là thất thải vũ mao lão hủ nhặt được tại hiện trường, còn muốn chối cãi!

Thông Vân chân nhân và sáu vị tu luyện giả các phái đều nhìn về phía cọng lông mao do Ngô trưởng lão lấy ra, lông mao bảy màu rực rỡ vô cùng mỹ lệ, loại lông mao bảy màu này cực kì quý hiếm, tại Nam Xuyên Giới ngoại trừ Tu La Hỏa Diệu của Âm La Điện ra quả thực không còn con yêu quái nào có được lông mao như vậy.

-Âm Toàn lão tổ, người còn gì để nói không? Các vị, nếu không đem lão nhi này bắt giữ, ta không dùng tới thủ đoạn phi thường, chỉ sợ hắn còn không nói ra lời thật.

Thông Vân Chân Nhân tức giận nói.

Đúng lúc này phía xa bỗng nhiên bay tới một cỗ khí thể âm trầm, bao phủ lại toàn bộ khu vực này. Vài tên tu luyện giả tu vi hơi thấp một chút nhất thời cảm giác khó thở, cực kì khó chịu.

-Chỉ là một cây thất thải vũ mao liền có thể kết luận như vậy sao? Ai nói chỉ có thánh diệu phái ta mới có thất thải vũ mao? Trên đời này linh diệu có lông mao như vậy nhiều không kể xiết? Lẽ nào tất cả đều có liên quan sao?

Thanh âm này trong mây đen truyền tới có tiếng u u, thâm trầm lại uy nghiêm!

Thông Vân chân nhân dẫn đầu đám tu luyện giả nhất thời cả kinh, khí nguyên cảm này đích thị là của Âm La Ma Quân, đại nguyên lão Âm La Điện, lão ma đầu này tu vi thâm bất khả trắc, đã đạt tới cảnh giới linh hồn giai hậu kì đỉnh phong.

Âm La Ma Quân đến càng làm cho chúng tu luyện giả ngờ vực vô căn cứ, hiện tại tu luyện giả cao thủ các phái hầu như thất tung không thấy, vì sao vị cao thủ Âm La

Điện này chưa xảy ra chuyện gì.

-Hừ! Hãy bớt xàm ngôn đi, cho dù toàn bộ cao thủ Âm La Điện các người có mặt nơi đây, chúng ta cũng sẽ liều mạng đến cùng!

Thông Vân Chân Nhân bất chấp nói.

-Chỉ bằng mấy người tàn binh bại tướng các người cũng có thể chiến đấu tới cùng?

Trong mây đen có tiếng âm u truyền lại, khầu khí càng mang theo một tia khinh thường.

Sắc mặt Thông Vân chân nhân nghiêm trọng nhưng không hề có ý sợ hãi, lúc này dẫn đầu xuất thủ, những người khác tự nhiên sẽ không cam lòng lạc hậu, đều xuất thủ theo.

Hai bên tu luyện giả lần thứ hai bắt đầu kịch đấu, đám mây đen dần dần cuộn cuộn bốc lên rồi tụ lại một chỗ, gã trung niên nam tử mặt ngăm đen diện hắc bào đột nhiên xuất hiện, người này chính là Âm La Ma Quân, trước ẩn giấu trong đám mây đen, từ hai trăm năm trước tại Nam Xuyên Giới đã có tiếng là một đại ma đầu, một thân ma công kinh tuyệt thiên hạ, đạo bảo lại càng không cần phải nhắc đến.

Có Âm La Ma Quân thêm vào cuộc chiến, đám người Thông Vân chân nhân nhất thời bị vây vào cảnh bất lợi, hầu như chỉ có thể gắng sức chống đỡ, nếu không phải Âm La Ma Quân cũng không có sát tâm, Thông Vân chân nhân đã sớm bại trận rồi.

Thông Vân chân nhân dẫn đầu chúng tu luyện giả càng đánh càng thất vọng đau khổ, đối phương tùy thời đều có thể dễ dàng ra tay lấy đi tính mạng bọn họ!

Quý Nhân Lăng Tử và Cự Thân La Hán mất thấy tình thế không đúng liền có thói ý, từ từ không còn xuất ra toàn lực. Mấy người Quý Chiến Môn và Địa La Tông chỉ miễn cưỡng tính là một đại phái, nếu muốn so sánh một siêu cấp đại phái thì vẫn còn kém hơn không ít, huống hồ Âm La Điện rất cuộc cũng là ma tông, với bọn chúng đồng tông đồng mạch, cho dù Âm La Điện có dã tâm, tới cuối cùng hẳn là sẽ không quá phận với mình, thế nên không nhất thiết phải triệt để trở mặt làm gì.

Có phần tâm tư này, Quý Nhân Lăng Tử và Cự Thân La Hán xuất lực mỗi lúc một ít, áp lực trên mấy người Thông Vân Chân Nhân mỗi lúc một lớn hơn.

Tên nữ đệ tử diễm lệ kia phát giác biến hóa hai người nhân tiện nói:

-Sư phụ, hai người Quý Chiến Môn và Địa La Tông không xuất hết toàn lực, có ý chạy trốn!

-Tùy họ thôi, tâm tính đám người ma tu vốn bất chính, muốn cùng họ sống vai thực sự hết sức khó khăn!

Thông Vân Chân Nhân thở dài nói.

Đúng lúc này, áp lực công kích bỗng nhiên tăng vọt, Thông Vân Chân Nhân trương to hai mắt, muốn chống đỡ nhưng lực bất tòng tâm!

Phốc! Thông Vân Chân Nhân phun ra một bùm máu thật lớn, nhất thời chúng tu luyện giả bắt đầu đại loạn.

Thông Vân Chân Nhân lấy tay che ngực, gian nan nói:

-Âm La Ma Quân này quả nhiên danh bất hư truyền, lão phu không thể đấu lại!

-Sư phụ!

Nữ tử diễm lệ cấp bách kêu một tiếng, tiến lên đỡ lấy. Thấy người sư phụ đã thụ trọng thương, đôi mi thanh tú nhất thời cau lại, trường kiếm trong tay dựng thẳng rồi xông thẳng lên đối địch.

-Thiên nhi, không thể!

Huyết khí trong người Thông Vân Chân Nhân bốc lên, cấp bách kêu lên một tiếng, miệng lại thổ ra một ngụm máu loãng.

Quý Nhân Lăng Tử và Cự Thân La Hán thấy thế xoay người liền muốn chạy trốn, nhưng vừa nhích người lại phát hiện vài tên đệ tử Âm La Điện đã sớm vây quanh bọn họ, chặn đứng đường thoát hiểm của cả hai.

Chúng tu luyện giả hỗn hợp nhất thời mặt xám như tro, chỉ sợ lúc này phải nằm lại nơi này!

Nhìn nữ đệ tử Thái Vân Tông đang công kích hướng chính mình, Âm La Ma Quân âm thầm cười:

-Tiểu nha đầu thật cam đảm. Đã vậy để bản quân tiễn ngươi một đoạn đường!

Nói xong, trong tay Âm La Ma Quân đã xuất hiện một cây thứ đằng màu đen, đang muốn xuất thủ, sâu trong nguyên thức đột nhiên cả kinh, một cỗ khí nguyên cường đại đang cấp tốc tiếp cận nơi này.

Âm La Ma Quân nhú mày, thăm mắng bản thân quá khinh thường, để cho đối phương tiếp cận gần như vậy mới phát hiện ra, hơn nữa người đang tới đây tu vi không hề thua kém so với chính mình.

Ý niệm trong đầu chợt lóe, lúc này nữ đệ tử Thái Vân Tông đã đến gần trước người, Âm La Ma Quân vội xuất thủ, vung tay lên, đẩy nữ đệ tử kia bắn về phía xa, hiển nhiên chênh lệch lực lượng thế nào không cần nhắc đến.

Rất nhanh mỗi người nơi đây đều cảm ứng được cỗ khí nguyên cường đại đang dần tiếp cận kia.

Cảm ứng được cỗ khí nguyên cường đại kia chỉ còn cách hơn mười dặm, bất quá khoảng cách này chỉ trong thời gian mấy cái chớp mắt, cỗ khí nguyên kia đã bay tới ngay trước mắt.

Trong giây lát, một gã thanh niên xa lạ mặc trường bào màu xanh xuất hiện trước mắt mọi người, huyền phù bên ngoài hơn mười trượng đang kỳ quái nhìn đôi bên giằng co.

349. Chương 347 - 348: Tróc Điều Du hí (hạ)

Mỗi một vị tu luyện giả ở nơi đây đều khiếp sợ nhìn gã thanh niên đột nhiên xuất hiện, nhìn qua tuổi tác không cao nhưng khí nguyên trên người tản mát ra đã đạt tới cảnh giới linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong, coi như là Âm La Ma Quân cũng không bằng được.

Mấy lão già này không ngừng tìm kiếm trong ký ức nhưng không tìm ra được bất luận tư liệu gì về người thanh niên cực kỳ xa lạ trước mặt, thế nhưng một vị tu luyện giả có tu vi cao như vậy, sao có thể là một gã vô danh đây?

Không chỉ mấy lão già, trên thực tế tuyệt đại đa số tu luyện giả có mặt nơi đây đối với gã thanh niên này hoàn toàn không biết gì cả, nhưng vẫn còn ba người lúc này đang trừng trừng đôi mắt, không thể tin tưởng nhìn tới gã thanh niên.

Ba người này phân biệt là vị nữ đệ tử diễm lệ Thái Vân Tông, Quỷ Nhân Lãnh Tử và Cự Thân La Hán, hai người sau càng khiếp sợ hai mặt nhìn nhau không biết làm sao.

Ngay không lâu trước, Quỷ Nhân Lãnh Tử và Cự Thân La Hán từng gặp qua vị thanh niên này tại Hiên Viên Tông, khi đó vị thanh niên này bất quá chỉ là linh hồn giai trung kỳ, nhưng ngay cả như vậy đã cao thâm khó dò. Hiện tại chỉ cách mấy tháng thời gian, tu vi dĩ nhiên đã đạt tới linh hồn giai hậu kỳ, cho dù tận mắt nhìn thấy cũng không thể tin tưởng cho được.

Hai người tự đánh giá rất có thể người thanh niên này khi đó ẩn tàng thực lực, chỉ là bọn hắn không thể cảm nhận được mà thôi.

Nữ đệ tử Thái Vân Tông vừa mới động nôi do sự phụ bị đánh trọng thương, tại lúc thanh niên nhân xuất hiện, cả người dường như mộng mị, đôi mắt trong veo lập tức bị một cỗ nhiệt lưu kích động muốn rơi lệ, thân thể run nhẹ, nổi tức giận lúc trước đã biến mất không còn, thay vào đó là một loại cảm giác kích động tưởng như có từ kiếp trước.

Thanh niên làm kinh sợ toàn trường chính là Lâm Khiếu Đường trên đường truy đuổi tìm đến, cuối cùng cũng gặp mặt được bóng người khiến cho hắn yên lòng hơn một chút. Kể từ khi rời khỏi địa điểm có nguyên hỏa, một đường truy đuổi đã qua thời gian một ngày nửa đêm, trong lúc đó ngay cả một bóng quỷ ảnh Lâm Khiếu Đường cũng không thấy, mặc kệ là người hay thú hoàn toàn không chút tin tức, tưởng như Tù Ma Cốc này thực sự đã biến thành quỷ cốc rồi.

Lâm Khiếu Đường nhìn lướt qua mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Quỷ Nhân Lãnh Tử, nhất thời khiến hắn lạnh toát sống lưng, toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa, vội chạy tới cúi người thi lễ, không nói:

-Bái kiến tiền bối, văn bối và người thật là hữu duyên!

Mọi người hiển nhiên thật không ngờ Quỷ Nhân Lãnh Tử có thể nhận thức thanh niên này, không khỏi sinh một chút hoài nghi về thân phận người thanh niên kia, dù sao Quỷ Nhân Lãnh Tử là người của ma tông, tâm thuật bất chính, nếu thanh niên này lại là một lão quái vật ma tông, nếu vậy ngày hôm nay thực hết đường chạy trốn rồi.

Lâm Khiếu Đường hơi gật đầu, đối với ánh mắt mọi người không thêm để ý, đạm nhiên hỏi:

-Có thấy một gã thanh niên mặc thanh sam và năm tên tu luyện giả dẫn mặc bạch phục mang theo một đám người hay không?

Quỷ Nhân Lãnh Tử cúi đầu nói:

-Văn bối không gặp qua, văn bối và nguyên lão Thái Văn Tông là Thông Văn Chân Nhân đã ở đây hơn một ngày, ngoại trừ mấy người ở đây không gặp qua tu luyện giả nào khác.

Lâm Khiếu Đường nhất thời thất vọng, nhãn thần chúng tu luyện giả xung quanh cũng trở lên cổ quái, đối với câu hỏi của thanh niên này có chút hoài nghi, bởi vì thanh niên này chính đang mặc thanh bào, mà người mặc y bào loại này cũng không có nhiều người.

-Vị đạo hữu này rất lạ mặt, không biết là nguyên lão phái nào?

Âm La Ma Quân đột nhiên mở miệng hỏi.

-Tại hạ là nguyên lão Thiên Hà Tông, tên Lâm Khiếu Đường !

Lâm Khiếu Đường từ lâu đã nhận ra hán tử mặt đen này là người có tu vi cao nhất trong đám người, tuy nói khí nguyên trên người này cực kỳ âm u, nhưng vô luận chính phái hay ma phái, đối với Lâm Khiếu Đường mà nói cũng không có khác biệt, bởi vậy cũng không hoàn toàn bài xích.

-Khiếu Đường, thật là người?

Thình lình vang lên một thanh âm đánh vỡ sự yên lặng. Ánh mắt mọi người nhất thời chuyển đến nơi phát ra thanh âm, dừng lại trên người vị nữ đệ tử Thái Văn Tông. Thông Văn Chân Nhân cũng há miệng kì quái nhìn xuống vị nữ đệ tử chính mình.

Lâm Khiếu Đường nhìn sang vị nữ đệ tử vừa gọi thẳng tên mình, trong mắt lóe ra một tia vô cùng kinh ngạc, bởi vì nữ tử có thể gọi hắn như vậy cũng không nhiều.

Đối với nhãn thần có chút mờ mịt của Lâm Khiếu Đường, nữ tử có vẻ thất vọng, nhưng lập tức cười nhẹ nói:

-Tiểu Đường Đường nay là nguyên lão một phái nên đã quên tỷ tỷ ta đây rồi sao?

-Tô Thiển Thiển!

Lâm Khiếu Đường bật thốt lên nói, sắc mặt kinh ngạc vô cùng, thực sự không thể nghĩ tới có thể dưới tình huống như vậy gặp được cố nhân, càng không thể nghĩ tới nữ tử này có thể vượt qua quan khẩu bước vào đại sư giai.

Hiện tại vô luận là khí chất hay trang phục của Tô Thiển Thiển so với ngày trước khác một trời một vực, không còn thấy rõ vẻ yếu đuối mong manh của ngày trước, dần thay vào đó là sự cứng cáp, ổn trọng của người đã trải qua vô vàn sóng gió, đây cũng là nguyên nhân khiến Lâm Khiếu Đường chỉ nhìn qua mà không thể nhận ra nàng.

Tô Thiển Thiển bỗng nhiên tìm lại được một chút cảm giác khi xưa, cười nhẹ nói:

-Cuối cùng cũng nhớ ra tên tỷ tỷ, không uống công một phen tính ý của tỷ tỷ với người khi xưa.

Có thể bề ngoài có chút biến hóa, thế nhưng Tô Thiển Thiển vẫn giữ nguyên được tính cách ngày nào, nét cười, lời nói cũng như hành động cho nhân thần vài tên tu luyện giả tuổi đời còn trẻ phải rung động, trong giây lát như lạc vào si mê.

Lâm Khiếu Đường lãnh đạm cười, còn đang muốn nói gì, lại bị một thanh âm nghiêm khắc cắt đứt.

-Thiển nhi, không được vô lễ, sao có thể tự xưng tỷ tỷ với nguyên lão Thiên Hà Tông, nếu là như vậy, vì sự sao có thể xưng hô với người ta đây?

Thông Vân Chân Nhân vội vàng khiển trách.

Tô Thiển Thiển hướng phía Thông Vân Chân Nhân thề lưỡi, quay lại phía Lâm Khiếu Đường thi lễ, giới thiệu:

-Vãn bối bá kiến tiền bối, đây là gia sư, nguyên lão Thái Vân Tông, Thông Vân Chân Nhân!

Đối với Tô Thiển Thiển, Lâm Khiếu Đường vẫn còn chút tình cảm đặc thù, ngày trước cùng vị nữ tử yêu mị này tiến hành song tu cũng là những ngày tháng đau khổ trong ngọt bùi.

Lâm Khiếu Đường quay sang Thông Vân Chân Nhân gật đầu, sau nhìn sang Tô Thiển Thiển muốn hỏi mấy câu, lại nhìn thấy nàng ta không ngừng nháy mắt, càng ra dấu giữ im lặng.

Nhìn thấy vị nữ đệ tử Thái Vân Tông và gã thanh niên cao thâm thần bí kia tỏ ra rất thân thuộc, sắc mặt Âm La Ma Quân không khỏi hiện lên một nét ngưng trọng.

Lâm Khiếu Đường căn bản không định hỏi tới nguyên nhân tranh chấp của đôi bên, bắt quá hiện tại gặp được cố nhân ngày trước, hơn nữa ngày trước Tô Thiển Thiển cũng tính là có ân với mình, tự nhiên không thể không đếm xỉa gì tới.

-Không biết các vị vì sao tranh đấu tại nơi này?

Lâm Khiếu Đường thuận miệng hỏi, bắt quá người thông minh vừa nhìn là biết, gã thanh niên này tự có ý đồ.

Tô Thiển Thiển nhất thời trợn mắt nhìn chúng tu luyện giả Âm La Điện nói:

-Đám yêu nhân ma phái này không biết dùng thủ đoạn gì, khiến cho tất cả chúng tu luyện giả các phái tiến vào cốc đều bị bắt giữ, hiện tại chỉ còn lại không nhiều tu luyện giả đang tán loạn xung quanh cốc.

Quang mang trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe, lẽ nào gã thanh niên nhân mặc thanh sam và năm gã tu luyện giả mặc bạch phục trong hình ảnh Tham Thị Thú truyền về trước đó liên quan đến đám ma tu này?

Thấy đối phương có cường viện đến, Âm La Ma Quân không còn tự tin như trước, hướng chỉ gã thanh niên trước mắt này hết sức cổ quái, có chút nhìn không thấu sâu cạn, sau khi cân nhắc lợi hại, Âm La Ma Quân không muốn tiếp tục phát sinh xung đột, nhân tiện nói:

-Chứng cứ đâu, nếu như thực sự là phái ta gây nên, sao còn phải dây dưa với các người lâu như vậy cũng không có hoàn toàn động thủ?

-Ai biết các người có tâm tư thế nào!

Tô Thiển Thiển không cần suy nghĩ phản lời.

-Từ đầu đến cuối, các người đều là suy đoán linh tinh, quả thực là cố tình muốn gây sự!

Âm Toàn Lão Tổ nhin không được nói.

Thông Vân Chân Nhân sau khi thụ thương, tâm tình đã ổn định không ít, cẩn thận nghĩ lại cũng phát giác ra điều kì quái, khẩu khí cũng ôn hòa rất nhiều nói:

-Nếu không phải các người gây nên, vậy còn ai vào đây nữa?

Lâm Khiếu Đường thấy rõ song phương tính tảo lại, theo như lời nói cũng không có phát hiện dị thường, nhân tiện nói:

-Không biết các vị có cảm ứng được xa xa có một cỗ khí nguyên trường kì lạ không ngừng di chuyển?

Cần phải nói lại một điểm, đại bộ phận tu luyện giả nơi đây đều là người trên một mặt trận, sao lại có thể xuất hiện một cổ khí nguyên trường có hành vi kỳ lạ như vậy. Bất quá sắc mặt Thông Vân Chân Nhân, Âm Toàn Lão Tổ và Âm La Ma Quân cổ quái, tựa hồ bọn họ cũng từng cảm ứng được sự di chuyển cổ quái của cổ khí nguyên kia.

-Nửa ngày trước lão phu cũng cảm nhận được cổ khí nguyên này, có người nói trong khu vực Tù Ma Cốc có một loại yêu thú quần cư tên là Vô Tung Thú, loại yêu thú này có thể thi triển pháp thuật bước nhảy không gian, thuộc về thượng cổ yêu thú, bất quá trời sinh ôn hòa, số lượng cũng không nhiều lắm nên không được xếp vào nhóm yêu thú có tính uy hiếp, lẽ nào những con Vô Tung Thú này có điều cổ quái?

Thông Vân Chân Nhân kì quái nói.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường khê động, đối với Vô Tung Thú hắn cũng từng nghe nói qua, thế nhưng hắn cũng không cho rằng cổ khí nguyên kia có liên quan với Vô Tung Thú, thuận tiện nói:

-Thông Vân đạo hữu, cổ khí nguyên này tuy yêu khí nồng đậm nhưng vẫn chỉ là một bộ phận nhỏ, cạnh đó càng có nhiều khí nguyên khác, so với yêu khí hỗn tạp muốn nhiều hơn rất nhiều, hắn chủ thể của nó phải là tu luyện giả.

Thông Vân Chân Nhân trầm mặc không nói, chính hắn cũng đoán không chính xác!

-Hừ, lão mũi trâu này chỉ thích phỏng đoán linh tinh! Lão phu cũng cảm nhận được cổ khí nguyên kia, yêu khí rất yếu nhược, tuyệt không thể là của đàn yêu thú được!

Âm Toàn Lão Tổ thấy Thông Vân Chân Nhân không nói được lời nào, lúc này tức giận nói.

Thông Vân Chân Nhân nhất thời nổi giận lôi đình, đang muốn phản bác lại bị Lâm Khiếu Đường cướp lời trước, nói:

-Thông Vân đạo hữu, hiện tại chúng ta đang trong thượng cổ ma cảnh, cũng coi như ngồi chung một thuyền, không nên dưới tình huống vô căn cứ đưa ra lập luận thiếu chính xác làm lật thuyền chung. Tại hạ ngu muội có hạ sách, trước điều tra rõ cổ khí nguyên kia thế nào rồi đưa ra kết luận cuối cùng cũng không muộn.

Tính tình Thông Vân Chân Nhân cổ chấp, từ trước tới nay không biết nhường ai dù chỉ nửa lời, bất quá hiện tại tình thế bức bách, phe mình rõ ràng không phải đối thủ Âm La Điện, chính mình còn thụ thương, nếu còn tiếp tục đắc tội với vị thanh niên cao nhân thần bí này, chẳng phải tự tuyệt đường sống sao, đành không tình nguyện nói:

-Tất cả theo lời Lâm đạo hữu nói, nếu là tra ra việc này có liên can tới Âm La Điện, dù phải phân thân toái cốt ta cũng phải truy tới cùng.

Âm La Ma Quân biết rõ tính tình lão mũi trâu này, cũng không tiếp tục nói gì thêm, ngồi xuống ngay tại chỗ tiến hành điều tức biểu thị đồng ý.

Có một linh hồn giai hậu kì chủ động đứng ra hòa giải, tu luyện giả song phương tự nhiên không dám không nể tình, Bởi vô luận thanh niên nhân này hướng về một bên nào, đều dễ dàng khiến cho bên còn lại biến mất trong khoảnh khắc.

Song phương tranh đấu thời gian hơn một ngày, đều đã dùng tới toàn lực, tiêu hao rất lớn lên cần khôi phục một chút, dưới đề nghị của người thanh niên, chúng tu luyện giả ngầm hiểu ý tiến hành đả tọa, điều tức ngay tại chỗ.

Lâm Khiếu Đường thấy thời gian không còn sớm, nên không chút keo kiệt lấy ra hơn hai mươi viên Hồi Khí Đan do chính mình điều chế phát cho mỗi người, giai phẩm của đan dược này tuy không cao nhưng qua tay Lâm Khiếu Đường lập tức phát huy được hiệu quả to lớn bất ngờ, chúng tu luyện giả sau khi phục dụng lập tức cảm giác tốc độ khôi phục khí nguyên nhanh hơn nhiều.

Kỳ thực cho bọn họ phục dụng linh nhục thì tốc độ khôi phục sẽ nhanh hơn rất nhiều, bất quá Lâm Khiếu Đường còn chưa hào phóng tới mức như vậy, chỉ lấy ra một chút linh nhục cho Thông Vân Chân Nhân sử dụng.

Khi Thông Vân Chân Nhân hồ nghi ăn viên đan dược màu trắng, ánh mắt nhìn về phía Lâm Khiếu Đường lập tức thêm vài phần sợ hãi, hầu như trong chớp mắt, thương thế của bản thân đã khôi phục hơn phân nửa, khí nguyên trong cơ thể càng khôi phục nhanh bất ngờ.

Thông Vân Chân Nhân lúc này mới hối hận khi tiếp nhận viên đan dược màu trắng không tỉ mỉ quan sát một phen, chỉ nghĩ là thuốc chữa thương bình thường, ai ngờ lại là linh đan thần kì như vậy.

Sau khi phát xong đan dược, Lâm Khiếu Đường liền nhắm mắt dưỡng thần, thực chất cũng đang toàn lực phóng ra nguyên thức truy tìm cổ khí nguyên kì quái kia. Cho tới lúc này, đã qua một đoạn thời gian dài Lâm Khiếu Đường không cảm ứng được cổ khí nguyên cổ quái đó.

Tô Thiển Thiển vốn không phải chủ lực chiến đấu, bởi vậy tại lúc tranh đấu trước đó không hề thụ thương, tổn hao cũng không đáng bao nhiêu, dưới tác dụng của đan dược do Lâm Khiếu Đường tặng, rất nhanh liền có thể khôi phục lại. Sau khi hoàn công, chuyện trước nhất là mở mắt nhìn về phía Lâm Khiếu Đường đang ngồi bất động cách đó không xa.

Tô Thiển Thiển tuy biết Lâm Khiếu Đường đang bận dò xét, bất quá vẫn không nhịn được bay qua nói:

-Người vẫn đều tại Nam Xuyên Giới?

Lâm Khiếu Đường chậm rãi mở hai mắt, nhìn mỹ nhan đã lâu không gặp, thấy xa lạ nhưng vẫn chút thân quen, chờ một chút mới nói:

-Không phải!

Tô Thiển Thiển như dự liệu gật đầu, lại hỏi:

-Ngày đó tạo bên ngoài thành Tân La, ta tận mắt thấy người bị nữ tử ngoại lai kia bắt vào trong không gian kết trận, tưởng rằng từ đó về sau không còn gặp nhau nữa, ai ngờ sau bao nhiêu năm dài vẫn còn cơ hội gặp mặt thế này.

Lâm Khiếu Đường cười nói:

-Điều này nói rõ ta với tỷ tỷ rất có duyên!

Tô Thiển Thiển nghe nói vậy. không hiểu vì sao trên mặt ửng đỏ lên, lập tức nói:

-Hiện tại người là nguyên lão của một phái, danh xưng tỷ tỷ ta không dám nhận nữa, bằng không gây rối loạn thân phận sẽ bị gia sư trách phạt.

Lâm Khiếu Đường lơ đãng nói:

-Người và ta quen biết đã lâu, ngày trước còn cùng nhau song tu tu luyện, càng kề cận trải qua gian nguy, người lớn tuổi hơn ta, kêu người một tiếng tỷ tỷ cũng là theo lí thường, về phần quy củ tu luyện giới, hà tất phải để ý làm chi!

Nhắc tới việc song tu ngày trước, sắc mặt Tô Thiển Thiển càng thêm ửng đỏ, liếc mắt Lâm Khiếu Đường nói:

-Tính người thức thời, không uống công tỷ tỷ đối tốt với người ngày đó, tỷ tỷ không nhìn nhầm người!

Hai người dù sao đã từng sinh hoạt cùng nhau một thời gian, tuy là lâu rồi không gặp, đây đó có chút lạ lẫm, nhưng vài câu chuyện lập tức phá tan tấm màn ngăn cách, Tô Thiển Thiển lại lộ rõ bản tính ngày nào.

Lâm Khiếu Đường đối với vẻ nghiêm trang của Tô Thiển Thiển quả thực không thấy quen, nhìn thấy Tô Thiển Thiển như vậy ngược lại thấy tự nhiên hơn, cười nói:

-Tỷ tỷ sao lại gia nhập Thái Vân Tông? Vì sao không gia nhập Hiên Viên Tông?

Tô Thiển Thiển hồi tưởng lại nói:

-Tỷ tỷ thân là nữ tử yếu nhược, sau khi Yêu Dương Cung bị diệt, thế cục hỗn loạn, cảnh tàn người tán, nghĩ muốn gia nhập môn phái căn bản không có khả năng, chỉ có thể làm phận thiếp người ta mong sao bảo trụ tính mệnh, cũng may có chút bản lĩnh trốn chạy, một đường chạy tới Nam Xuyên Giới, nguyên vốn không nơi định cư, một bên tầm bảo, một bên tự mình tu luyện, hơn bốn mươi năm trước trong một lần tầm bảo

đắc tội phải mấy tên tán tu Ma Tu Thập Quốc Minh, một đường bị truy sát thiếu chút nữa mất mạng, may sao được một gã đệ tử Thái Vân Tông cứu giúp mới may mắn thoát nạn. Dưới thế cục ngày đó, thân phận tán nhân rất khó sinh tồn, may lại được Thông Văn Chân Nhân nhìn trúng liền bá làm môn hạ, gia nhập Thái Vân Tông.

Lâm Khiếu Đường nghe xong không khỏi cảm khái trong lòng, tu luyện giới cho đến bây giờ đều là ý mạnh hiếp yếu, hỗn loạn vô cùng, lấy thân phận bối cảnh của Tô Thiển Thiển mà nói, có thể được làm môn hạ một vị linh hồn giai đã là không tồi rồi,

-Tỷ tỷ có cơ duyên không tồi, Thái Vân Tông chính là một đại môn phái tại Nam Xuyên Giới, tài nguyên tu luyện cực kỳ phong phú, hơn nữa còn được cao nhân chỉ điểm, bước tới đại sư giai thật đáng mừng, không biết có bao nhiêu người khổ tu suốt đời vẫn không thể bước qua được cánh cửa này, phải chết đi trong tức hận!

Tô Thiển Thiển cũng miễn cưỡng cười nói:

-Lại nói tiếp, được Thông Văn Chân Nhân nhìn trúng, kỳ thực gia sư chỉ là muốn tìm một nữ đệ tử đắc ý có thể cùng hần song tu mà thôi, tại trước lúc gia nhập Thái Vân Tông ta đã liền bước vào đại sư giai, đến nay gia nhập phái hơn bốn mươi năm, tu vi tăng tiến không đáng kể, gia sư ngoại trừ thỉnh thoảng đưa cho ta tăng nguyên đan, căn bản không hỏi tới quá trình tu luyện của ta ra làm sao.

Tô Thiển Thiển thuật lại những gì đã trải qua, thời gian chính là thứ làm biến đổi con người, ngày trước nhắc tới Lam Dương Tiên Tử ai không biết, ai không nghe, bởi đây chính là một nhân vật cao cao tại thượng, trong cảm nhận của mọi người càng là một nữ ma đầu đại danh鼎鼎.

Thế nhưng bước chân vào Tu luyện giới, khí thế sắc bén trên người vị Lam Dương Tiên Tử này đã bị phai nhạt hoàn toàn, nào còn phong quang như ngày trước nữa.

Nếu Tô Thiển Thiển một mực sống tại giới phàm nhân chắc chắn sẽ phong quang vô cùng, cũng có thể tạo thành một phen sự nghiệp. Phải biết rằng, lấy tu vi lúc đó của nàng, tại chốn phàm nhân đã là tồn tại đỉnh cấp, thế nhưng vừa bước vào tu luyện giới lập tức biến thành một con tôm tép nhỏ bé, tùy tiện bất cứ tu luyện giả nào cũng đều có thể dễ dàng đạp chết.

Ngày trước nếu như Tô Thiển Thiển không gặp chính mình, không phát hiện ra hồn dương chi thể, không tiến hành song tu thì nàng cũng khó có thể tiến vào sư giai, như vậy nàng có thể hô phong hoán vũ tại chốn nhân giới, có địa vị siêu nhiên, cũng không bị cuốn vào tranh chấp chốn tu luyện giới, vô luận thời điểm đó tu luyện giới có tranh đấu như thế nào, thậm liệt làm sao thì đối với chốn nhân giới vẫn không có bao nhiêu ảnh hưởng, nhiều lắm là ảnh hưởng một chút tới những gia tộc tu luyện mà thôi. Tu luyện giới và nhân giới mặc dù cùng trong một giới nhưng lại vô cùng khác biệt, tu luyện giới là phần siêu việt so với phàm giới, tuyệt sẽ không can thiệp đến bất kỳ chuyện gì của phàm giới.

Bất quá cũng phải nói lại, nếu quả thực là vậy, chỉ sợ rằng Tô Thiển Thiển sớm đã hồn về tây thiên rồi, cho dù còn sống cũng là một lão thái bà chờ ngày xuống mồ mà thôi.

-Song tu so với tự thân tu luyện hẳn phải nhanh hơn rất nhiều, có sai hơn bốn mươi năm lại vẫn không chút tiến bộ?

Lâm Khiếu Đường kỳ quái hỏi.

Tô Thiển Thiển thở dài nói:

-Gia sư cho ta tu luyện một loại mật pháp, khi ta tu luyện tới tầng thứ bảy liền có thể trở thành đệ tử song tu đắc ý của hần.

Lâm Khiếu Đường không hề truy vấn cũng không hề nói gì thêm, mật pháp môn phái là bí mật tông môn, không thể tùy tiện truyền ra bên ngoài, chỉ là nghe được Tô Thiển Thiển nói như vậy, trong lòng Lâm Khiếu Đường bắt đầu dấy lên một cổ rung động kỳ quái.

Thấy Lâm Khiếu Đường không nói, Tô Thiển Thiển mỉm cười nói:

-Khiếu Đường, tu vi ngươi hiện tại cao thâm khó dò, nghĩ đến trong vòng mấy năm qua hẳn có rất nhiều kỳ ngộ, chẳng biết có thể nói cho tỷ tỷ nghe một được không?

Bằng hữu lâu ngày gặp mặt, chuyện trò không hết lời, Lâm Khiếu Đường cười cười, đang muốn thuật lại đơn giản về mình, đúng lúc này sâu trong nguyên thức đột nhiên truyền đến một cỗ khí nguyên bạo tạc cường liệt, nhất thời thu hồi tâm thần, chậm rãi nhắm mắt, tỉ mỉ điều tra.

Cùng lúc đó ba vị linh hồn giai còn lại sắc mặt cũng động dung, đều cảm ứng được cỗ khí nguyên đột nhiên bạo phát, xa xa có hai cỗ khí nguyên cực kì cường đại đang kịch liệt giao tranh, tựa hồ có hai gã cao thủ linh hồn giai đang thả tay so đấu,

-Tìm được rồi!

Hai mắt Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên mở ra, nhẹ giọng nói, lập tức hóa thành một đạo quang mang màu lam phi độn đi.

Ba người Âm La Ma Quân nhìn nhau, lập tức bật dậy rồi cùng đuổi theo.

Sâu trong Tù Ma Sơn Mạch, trên không trung một gã trung niên nhân mặc bạch bào và một gã lão giả mặc hôi bào đang thi triển các loại thần thông kịch liệt giao đấu, song phương giằng co lực lượng ngang bằng không phân cao thấp.

Phía sau hai người đều có một nhóm tu luyện giả quan sát, phía sau trung niên nhân bạch phục có bốn gã tu luyện giả mặc bạch phục khác, còn có một gã thanh niên nhân tuần mã mặc thanh sam, bên cạnh còn có một chiếc điều lung thật lớn, bên trong giam giữ hơn trăm tu luyện giả các phái.

Lão giả mặc hôi bào chính là người được Tiềm Long Viện phái đến dẫn đội tìm kiếm sào huyệt Hóa Long Giao, tên là Tô Thanh Hà.

Lúc này, đội ngũ tu luyện giả huyền phù phía sau Tô Thanh Hà có hơn hai mươi người, đều là chúng tu sĩ được Tiềm Long Viện phái tới tầm bảo, Lý Tùy Dương cũng dẫn theo một tốp chúng tu sĩ từ một ngày trước đã hội hợp cùng đội ngũ do Tô Thanh Hà dẫn đầu.

Ngay khi đội hình cường đại của chúng tu sĩ Tiềm Long Viện đi tới nơi này thì đột nhiên xuất hiện sáu gã tu luyện giả thân phận bất minh tu vi cường đại xuất hiện chặn đường bọn họ.

350. Chương 349: Tróc Điều Du Hí. (5)

Trên khuôn mặt già nua của Tô Thanh Hà hiện lên tia nghiêm trọng, ý nghĩ khinh địch từ lâu đã không còn. Tu vi đối phương rõ ràng không bằng chính mình, thế nhưng một hồi kịch đấu mới biết lợi hại ra sao.

Gã trung niên mặc bạch phục kia nhiều lắm chỉ có tu vi linh hồn giai trung kỳ nhưng chỉ mới tiến giai không lâu. Tô Thanh Hà cũng là linh hồn giai trung kỳ nhưng đã đạt tới đỉnh phong, lúc nào cũng có thể đột phá bước vào cảnh giới hậu kỳ.

Thế nhưng pháp bảo của đối phương cứ một cái tiếp một cái, hơn nữa mỗi một thứ đều dị thường quỷ dị, bề ngoài xem ra cũng không có gì đặc biệt, thế nhưng trong lúc tranh đấu, Tô Thanh Hà mới phát hiện, mỗi kiện pháp bảo này đều có ẩn chứa sát khí.

Lúc này trong tay trung niên mặc bạch phục cầm một ống sáo, thao túng ngũ diện kim kỳ, loại kim kỳ này được chế từ kim ti Cổ Thiên Trà, lợi hại vô cùng, cho dù Tô Thanh Hà đã sử dụng tới món sở trường nhất là Viêm Xà phi kiếm trận cũng không thể công phá.

Trải qua kịch đấu, mười một thanh phi kiếm đã có ba thanh bị tổn hại, Viêm Xà trường kiếm là do địa viêm tinh luyện chế thành, độ cứng tự nhiên không phải nói, chỉ riêng việc bên trong có ẩn chứa thiên nguyên hỏa khí liền có thể khiến cho vô số pháp bảo cao cấp phải nhượng bộ lui binh.

Trung niên mặc bạch phục thao túng ngũ diện kim kỳ, song song với đó là sử dụng ống sáo, phát ra những âm luật ẩn hàm tính công kích, Tô Thanh Hà bị thương chính là do những âm ba này gây ra.

Lúc này, huyền phù cách đó không xa, chúng tu sĩ Tiềm Long Viện mỗi người đều lộ vẻ kinh ngạc, đại tu sư Tô Thanh Hà tại Tiềm Long Viện mặc dù không tính là cao thủ đứng đầu nhưng cũng có thể xếp trong hạng mười, không nghĩ tới chống đỡ gã trung niên mặc bạch phục tướng mạo xấu xí kia lại phải cật lực như vậy.

“Lý sư huynh, Tô sư huynh tựa hồ có chút không thích hợp?”

Một vị lão giả mặc hoàng bào sắc mặt cổ quái nói.

Lý Tùy Dương cũng nhìn ra có điều bất thường nhưng còn không rõ tại đâu, nghe lão giả nói vậy gật đầu nói:

“Khí nguyên Tô sư đệ vô cùng bất ổn, tâm thần hỗn loạn, nếu hấn ổn định lại tâm tình, hấn có thể bắt giữ đối phương.”

Ngay lúc hai người đối thoại, Tô Thanh Hà tiếp tục thụ thương, khoe miệng chảy ra một dòng máu, sức chống đỡ với âm ba công ngày càng yếu, có chút dấu hiệu lao lực.

“Tô sư thúc bị trúng độc rồi!”

Một thiếu nữ mặc tử y huyền phù trong chúng tu luyện giả đột nhiên nói.

Vài tên tu sĩ bên người thiếu nữ tử y nhất thời sửng sốt, hiển nhiên không thể nhìn ra dấu hiệu trúng độc của Tô sư thúc, bất quá mấy người này cũng không chút hoài nghi.

Một vị thiếu nữ áo lam khác bình tĩnh nhìn hai người đang kịch đấu trên không trung nói:

“Uỷ Nhi tỷ tỷ, muội muội vụng về, không nhìn ra Tô sư thúc có bị trúng độc hay không, tỷ tỷ có phải dùng tử long chi nhãn mới nhận định chính xác được?”

Thiếu nữ mặc tử khế cau mày nói.

“Ta có thể vận dụng tử long chi nhãn, bằng không cũng không thể nhìn ra Tô sư thúc có dấu hiệu trúng độc, bất quá cũng chỉ nhìn ra được chút mảnh khoe, muốn tìm hiểu sâu hơn lại luôn bị một cỗ bình chướng vô hình liên tục quấy nhiễu.”

Đúng lúc này, trong hư không bỗng nhiên vang lên một tiếng sáo cực kỳ êm tai, người nghe xong không cảm giác được có điều đặc biệt, chỉ nghĩ đơn giản đó là một khúc nhạc dễ nghe mà thôi.

Thế nhưng Tô Thanh Hà khi nghe được thanh âm này, sắc mặt trở nên vặn vẹo, khổ không nói lên lời!

Khi tiếng sáo kết thúc, là lúc Tô Thanh Hà phun ra một bùm máu lớn, thân hình mạnh mẽ bắn lui về phía sau, tựa như bị một cỗ lực lượng vô hình cường đại đánh trúng vậy.

Lý Tùy Dương ứng tiếng liền động, thân ảnh nhoáng lên đã bay vụt ra ngoài, đỡ lấy thân hình Tô Thanh Hà, lúc này mới dừng được thể bay.

Sắc mặt Tô Thanh Hà tái nhợt, hiển nhiên bị trọng thương, xấu hổ nhìn Lý Tùy Dương vừa cứu chính mình, trong lòng còn bất cam nhắc nhở:

“Lý sư huynh, đối phương có điều cổ quái!”

Vài gã tu sĩ Tiềm Long Viện đều tiến lên, lập tức vây quanh Tô Thanh Hà tiến hành trị liệu.

Trung niên nhân áo trắng vẫn chưa truy sát, lúc này đã lui về trong đội ngũ bốn gã tu luyện giả áo trắng còn lại, vẻ mặt đạm nhiên nhìn sang chúng tu sĩ Tiềm Long Viện.

“Tiềm Long Viện danh vang thiên hạ, bất quá hôm nay xem ra cũng chỉ như vậy! Hiện nay các tu luyện giới thực sự quá xuống dốc, muốn tìm một đối thủ thực thụ lại khó khăn đến vậy!”

Vẫn lẳng lặng huyền phù cách đó không xa, bên cạnh chiếc điều lung thật lớn, nét mặt gã thanh niên tuấn mỹ lộ một tia tiểu ý chẳng đáng, khinh miệt nói.

“Kẻ tiểu nhân đê tiện, không dám một đấu một, các ngươi vì sao dám gian trá, dĩ nhiên âm thầm hạ độc!”

Một gã thanh niên tu sĩ mặc võ phục màu nâu đột nhiên dựng ngược tóc, bay ra tức giận nói.

Người này tên là Tiêu Mục, tuổi còn trẻ đã là một ngôi sao sáng mới nổi trong hàng ngũ đệ tử một đời của Tiềm Long Viện, một thân tu vi đạt tới giả linh hồn giai, thọ nguyên còn chưa tới trăm năm, tiền đồ không thể hạn lượng.

Thanh niên tuần mỹ lạnh lùng phát chiếc quạt trên tay, mắt liếc Tiêu Mục nói:

“Chỉ nhỏ nhỏ một gã đại sư giai, người có tư cách gì đại biểu cho Tiềm Long Viện phát ngôn, còn không mau chạy về núp bóng sư phụ người đi!”

Nghe như vậy, Tiêu Mục nhất thời nghẹn giọng, nét mặt cực kỳ xấu hổ, đối phương căn bản không chính diện trả lời vấn đề của hắn, nhưng lại khiến hắn không còn lời nào để nói, thực lực đã không bằng người, chỉ đành nén giận câm lặng mà thôi.

Thanh niên tuần mỹ nhìn qua tuổi tác cũng không lớn, thể nhưng khí nguyên trên người tỏa ra vô cùng kinh khủng, tương đương với tu luyện giả linh hồn giai hậu kỳ, so với người có tu vi cao nhất trong đội ngũ Tiềm Long Viện là Lý Tùy Dương không chút thua kém, còn về phương diện trẻ tuổi căn bản không ai có thể ngang hàng, cho dù là Tiêu Mục, Bạch Du, Lâm Uyển Nhi, Triển Thanh Nhu đều là những kỳ tài cũng bị bỏ lại phía sau.

Lý Tùy Dương trầm giọng nói:

“Tiểu đồ xác thực quá xung động, nhưng nói không sai, ta yêu cầu các người giải thích vì sao lại lật lọng âm thầm hạ độc!”

Thanh niên tuần mỹ cười lạnh nói:

“Nguyên lai Tiềm Long Viện các người là như vậy, rõ ràng tài nghệ không bằng người lại muốn quanh co tìm mượn cớ, không nói đến có hạ độc hay không, cho dù hạ độc, có bản lĩnh các người đừng trúng độc đi!”

Lý Tùy Dương tái mặt, không phản bác, nhưng thực ra cũng không biết phản bác làm sao, về phần hạ độc, căn bản là do khí nguyên trên người gã thanh niên tuần mỹ và năm tên trung niên áo trắng kia tản mát ra, một khi đến gần người bọn chúng lập tức sẽ bị nhiễm phải độc nguyên, đặc biệt là gã thanh niên tuần mỹ kia, tu vi cao thâm vô cùng, bản thân còn tản mát ra nguyên độc vô hình cũng lợi hại không kém, ngay cả cao thủ như Tô Thanh Hà cũng không thể chống đỡ được.

Thanh niên tuần mỹ nhìn lại điều lung phía sau lưng nhốt đông đảo chúng tu luyện giả, lại nói:

“Toàn bộ Nam Xuyên Giới, tìm một người ra đánh tu luyện giả cũng không có, các người còn tư cách gì nắm giữ một tu luyện giới, chẳng bằng quy thuận Đại Hạ Quốc chúng ta mới hy vọng có được một tương lai sán lạn.”

“Phụt!”

Một lão đầu thân mặc trường bào màu tro cũ nát đứng tựa song lồng sắt giận dữ nhỏ một ngụm nói:

“Lão tử dù có uất ức muốn chết cũng không chạy theo đám nam không ra nam, nữ không ra nữ Đại Hạ Quốc các người.”

Chúng tu luyện giả bị giam giữ, trong lòng tự nhiên phần hận bất cam, nét mặt mỗi người đều nghiêm trọng vô cùng, nhưng sau khi nghe được lời này có hơn phân nửa nhịn không được, cười ầm ra thành tiếng, đồng thời lấy một loại ánh mắt quái dị nhìn về phía vị thanh niên tuần mỹ kia.

Tao lão đầu (lão đầu hư hỏng) mắng chửi rõ ràng chính là nhằm vào thanh niên tuần mỹ, người này có dung mạo tình xảo, vốn là một nam nhân nhưng trông qua còn muốn mỹ lệ hơn cả nữ nhân, da dẻ càng trơn mịn trắng bóc, nếu là trên người một vị nữ tử nào đó thì không có gì bất thường, nhưng đây lại xuất hiện trên người một nam nhân, này chính là chán ghét rồi!

Bất quá không thể phủ nhận người thanh niên Đại Hạ Quốc không biết tên này có tướng mạo xuất phạm thoát trần, ngoài hai từ anh tuấn, mỹ lệ ra không cách nào hình dung thấu triệt cho được, rất khó có thể tưởng tượng một nam nhân trưởng thành lại có vẻ mỹ lệ như vậy, này chẳng phải khiến người ta liên tưởng đến đám âm dương nhân (người đồng tính), hơn nữa tại tu luyện giới Đại Hạ Quốc xác thực có một loại ma phái của Ma tu có thể khiến người tu luyện nó trở thành kẻ nam không ra nam, nữ không ra nữ.

Thanh niên tuần mỹ khẽ biến sắc mặt, hiển nhiên ngôn từ của tao lão đầu kia đã làm hắn tức giận, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh, tự cười mỉm nói:

“Người này có phải Tam Nhân Thần Cái Cừu Cừu của Thiên Lâm Tự, nghe đồn mồm miệng rất thối, hôm nay gặp được quả là danh bất hư truyền, Cừu gia tại Nam xuyên giới cũng là một gia tộc tu luyện rất lớn, người nếu còn nói thêm một câu, tin hay không ta tận diệt Cừu gia, từ nay về sau biến mất trên trần thế.”

Còn muốn mắng chửi thêm một hồi, Tam Nhân Thần Cái Cừu Cừu nghe đối phương nhận biết mình rõ như vậy, lập tức ngưng lại, nhìn chúng tu luyện giả xung quanh mình một mực trầm lặng, nhẹ giọng nói thảm một câu:

“Mẹ nó, lẽ nào chỉ có một mình lão tử dám chửi hay sao!”

Thanh niên tuần mỹ bày ra thực lực khiến cho mỗi vị tu luyện giả nơi đây đều cảm thấy sợ hãi, toàn bộ tu luyện giả Nam Xuyên Giới nhập cốc lần này hầu như đều bị bắt vào lồng sắt thật lớn này, đây còn chưa nói đối phương chỉ vền vẹn có sáu người mà thôi.

Lúc này coi như người của Tiềm Long Viện đối với gã thanh niên tuần mỹ này cơ hồ cũng không có biện pháp, trong lòng mỗi một vị tu luyện giả bị giam giữ đều đang dẫn đo bất định, thân phận gã thanh niên tuần mỹ này rốt cuộc như thế nào đây.

“Lý đạo hữu, các người muốn tự mình tiến vào lồng sắt hay muốn ta bắt bọn người tiến vào?”

Thanh niên tuần mỹ không để ai trong mắt, khinh thường hỏi.

Lý Tùy Dương nguyên bản không biết làm sao, lúc này sắc mặt đại biến, càng thêm âm trầm nói:

“Vậy còn phải xem người có bản lĩnh như vậy hay không!”

Thanh niên tuần mỹ cười thú vị nói:

“Nếu Lý đạo hữu tự tin mười phần, ta đây liền muốn chơi trò tróc điều (bắt chim), muốn xem xem đám điều nhi Tiềm Long Viện và Nam Xuyên Giới có gì khác nhau. Đề ra đi!”

Nói xong lời cuối cùng, thanh niên tuần mỹ vỗ tay nhẹ ba cái, thanh âm không lớn nhưng vô cùng rõ ràng. Tiếng vỗ tay vừa ngừng, không gian trong vòng sơn lâm phía dưới bỗng nhiên một trận rung động, dường như có kết trận bị mở.

Tiếp đó, một đám tu luyện giả ăn mặc khác nhau bay lên từ phía dưới sơn lâm, có tới hơn ba mươi người, tu vi kém nhất cũng là đại sư giai sơ kỳ.

Lý Tùy Dương và chúng tu sĩ Tiềm Long Viện nhất thời cả kinh, không gian ba động như vậy rõ ràng là do truyền tống trận cỡ lớn phát ra, không thể tưởng được đối phương lại có phương pháp nhập cốc dễ dàng như vậy, tùy tiện một chút liền có thể tiến vào nhiều người như vậy.

Thanh niên tuần mỹ đối với biểu tình của mọi người rất thỏa mãn, nói tiếp:

“Những người này đều là thực khách của ta, bình thường cũng không có việc gì làm, ngày hôm nay để cho bọn họ tới bắt điều đi!”

Đối phương mới chỉ có sáu người liền cơ bản quét ngang toàn bộ tu luyện giả nhập cốc, nháy mắt một cái đã kéo đến thêm một đám đông như vậy, vô luận là chúng tu luyện giả bị nhốt trong lồng sắt hay chúng tu luyện giả còn bên ngoài, sắc mặt mỗi người đều vô cùng tuyệt vọng.

“Lý sư huynh, chúng ta hay là lui đi!”

Tô Thanh Hà đang chữa thương, chậm rãi mở mắt già nói.

“Hừ, nếu làm như vậy, mặt mũi Tiềm Long Viện chúng ta bị đùa giỡn mất hết sao, hôm nay nhất định phải cho bọn họ biết Tiềm Long Viện lợi hại như thế nào!”

Lý Tùy Dương vừa nói, khí nguyên toàn thân liền bùng phát.

“Uểnh nhi tỷ tỷ, một lúc nữa hỗn chiến là lúc người thừa cơ bỏ chạy, ta sẽ yểm trợ cho người, tỷ tỷ nhất định phải tìm được “Kiên khôn bảo hạp”, sớm ngày tìm được tung tích người trong lòng đó!”

Trirrt Thanh Nhu thấy rõ đại chiến là chuyện khó tránh khỏi nên truyền âm nói.

Lâm Uyển Nhi hơi sững sốt, trong mắt hiện lên một tia lưu luyến, cảm kích truyền âm lại nói:

“Cảm tạ ý tốt của muối muối, lúc này là lúc nguy nan, nếu ta bỏ lại chúng đồng môn không thèm quan tâm, thực không còn đạo nghĩa, tỷ tỷ sẽ ở lại cùng sánh vai với người kháng địch!”

Triển Thanh Nhu cười nhẹ, mang theo một chút tiếc nuối nói:

“Tuy rằng ta rất tán thành quyết định của tỷ tỷ, thế nhưng muối muối càng hi vọng tỷ tỷ có thể tìm được ”Kiên khôn bảo hạp” sau đó vượt biển tới bờ bên kia tìm nam nhân mà tỷ ngày đêm nhung nhớ nóng ruột tâm can.”

Đôi mắt đen láy của Lâm Uyển Nhi đột nhiên mờ đi vì nước mắt, lẩm bẩm nói:

“Ta cũng không biết hẳn có còn sống trên đời nữa không.”

351. Chương 350: Tróc Điều Du Hí. (6)

Chúng tu sĩ Tiềm Long Viện nhất thời nghiêm trọng, phóng ra các loại vũ khí, pháp bảo chuẩn bị đối phó với địch nhân.

Đội ngũ hai bên rất nhanh giao tranh tại một điểm, một hồi hỗn chiến kịch liệt lập tức mở màn.

Chúng tu luyện giả bên trong lồng sắt đều kích thích toàn bộ hi vọng của mình tới chúng tu sĩ Tiềm Long Viện. Hôm nay cũng chỉ có bọn họ mới có thực lực đánh một trận, nếu ngay cả bọn họ cũng đấu không lại, chỉ còn được mặc người ta xử lý mà thôi.

Lý Tùy Dương gương mẫu xung trận đầu tiên, phóng ra một đoàn cương hỏa, đây chính là Địa Cương Tà Hỏa, một loại nguyên hỏa do ngày trước Lý Tùy Dương thiên tâm vạn khổ thôn phệ được, loại này bài danh thứ mười ba trong thiên địa nguyên hỏa bảng, hỏa diễm nóng bức vô cùng, có thể thiêu trụi hàn tinh thiết vạn năm, pháp bảo bình thường khi gặp phải nguyên hỏa này, lập tức sẽ bị đốt cháy sạch sẽ.

Đột nhiên ngũ diện kim kỳ phóng như bay đến, chặn đứng thế hỏa lại, cương hỏa đứng là không thể đốt cháy được nó.

Lý Tùy Dương biến sắc, lập tức tăng thêm sức lực, cương hỏa diễm cuồng thiêu đốt, trên mặt ngũ diện kim kỳ vang lên những tiếng xèo xèo, bất quá vẫn như trước không hề bị thương tổn.

Lý Tùy Dương nguyên vốn tưởng rằng chính mình xuất thủ, thanh niên tuấn mỹ bên phía đối phương sẽ ra tay, cũng không nghĩ tới vẫn như cũ chỉ là gã trung niên nhân áo trắng kia, nhất thời trong lòng giận dữ, đối phương như vậy chính là muốn coi thường mình.

“Yêu nhân, có dám đánh một trận với bản tu sư!”

Lý Tùy Dương không muốn du đấu với trung niên áo trắng, lập tức nói thẳng.

Thanh niên tuấn mỹ chấp hai tay sau lưng, mặt mỉm cười, nhàn nhã nói:

“Lý đạo hữu trước hãy cứ đánh với thuộc hạ của ta vài chiêu, nếu có thể thắng được hẳn một chiêu nửa thức, có thể ta sẽ có hứng thú xuất thủ.”

“Người...”

Lý Tùy Dương khi nào bị người coi thường như vậy, huy động địa cương tà hỏa, không cần biết người phương nào, nhận biết hay không, sợ hãi hay không, lúc này đối phương cũng căn bản không để chính mình vào mắt.

Dưới cơn phẫn nộ, đoàn địa cương nguyên hỏa bỗng nhiên hưng phấn, ngũ diện kim kỳ bị chấn lui hơn vài chục trượng, trung niên áo trắng cảm nhận một trận áp lực khó có thể chống đỡ.

Sau khi thoát khỏi ngũ diện kim kỳ, địa cương nguyên hỏa nhất thời đại phát thần uy, đám tu luyện giả quần áo quái dị này tuy có tu vi không kém, nhưng muốn so với trung niên nhân áo trắng trước đó thì còn kém xa.

Có ba gã tu luyện giả trang phục dị thường muốn chống đỡ tập kích của địa cương nguyên hỏa, nhưng cũng chỉ là không tự biết lượng sức, chỉ phút chốc lập tức bị địa cương nguyên hỏa thôn phệ, ngay cả linh nguyên cũng bị đốt thành tro bụi.

Thấy một màn như vậy, chúng tu luyện giả bên trong lồng sắt nhất thời cảm nhận được một tia hi vọng, uy danh của Lý Tuyền Dương chỉ cần là người có chút điểm kiến thức đều có thể nghe nói tới, chỉ là lúc trước kinh sợ trước thực lực của thanh niên tuần mã mới nhất thời bỏ quên vị cao nhân này, nhưng sau khi nhìn rõ thân uy của nguyên hỏa mới nhất thời tìm lại được lòng tin.

“Thùng cơm, không được khinh địch!”

Thanh niên tuần mã đột nhiên khê quát một tiếng.

Trung niên nhân áo trắng chấn động sắc mặt, hiển nhiên đối với thanh niên tuần mã vô cùng kính sợ, chiến ý trong mắt cũng bị kích động hẳn lên, dường như đang có ý liều mạng.

Ngũ diện kim kỳ lần thứ hai phi tới, ý đồ bao vây địa cương nguyên hỏa đang lộng hành lại, nhưng có vẻ cực kỳ khó khăn. Đôi con mắt Lý Tuyền Dương hơi híp lại, khinh thường nói:

“Muốn chết!”

Đúng lúc này, trên tay trung niên nhân áo trắng lần thứ hai lấy ra ống sáo, bắt đầu thổi, thanh âm mang theo công kích âm ba cường đại lập tức như thủy triều nhắm hướng Lý Tuyền Dương.

Lý Tuyền Dương không dám khinh thường, lập tức vận khởi nội nguyên cẩn thận chống đỡ, xung quanh thân cũng hiện lên một màn hộ thể chân khí cường liệt.

Song phương lần thứ hai tiến vào giằng co, Lý Tuyền Dương thoảng chiếm thượng phong!

Bất quá người tinh minh đều có thể nhận ra được, Lý Tuyền Dương thủ thắng chỉ là vấn đề thời gian, trung niên nhân áo trắng bất quá chỉ dựa vào ưu thế pháp bảo và một loại ý chí rất mạnh mới có thể đau khổ chống đỡ mà thôi.

Năm tên tu luyện giả áo trắng đã nhiều ngày hoành hành tại Nam Xuyên Tu Luyện Giới, nhưng lòng tin bất bại mới hình thành rốt cuộc đang dần dao động.

Có thể chúng tu luyện giả chờ mong tại lúc trung niên nhân áo trắng bị thương nặng, lui về chỗ bốn gã tu luyện giả áo trắng kia, nhưng một gã thanh niên chậm rãi động thân, hướng phía đối diện Lý Tuyền Dương.

Tên thanh niên áo trắng này, chứ vị tu luyện giả cũng có chút lý giải, bởi vì tại thời điểm đám người này xuất hiện chặn bắt bọn họ, xuất chiến hầu như đều là gã thanh niên áo trắng tên Thạch Hổ này, Thạch Hổ vốn kiêu dũng thiện chiến, bản thân lại tu luyện một loại công pháp thánh giai cao cấp không biết tên nhưng lợi hại vô cùng.

Chúng tu luyện giả cao thủ các phái bị bắt nhốt trong lồng sắt lúc này đa phần đều bại trên tay hắn, chỉ khi gặp phải chúng tu sĩ Tiềm Long Viện thì gã thanh niên áo trắng này mới không xông thủ mà để cho gã trung niên áo trắng lúc trước xuất thủ.

Hiển nhiên một trung niên một thiếu niên chuẩn bị liên thủ đối phó Lý Tuyền Dương, nét mặt Lý Tuyền Dương có vẻ khó khăn nhưng cũng không sợ hãi, trong tay xuất hiện thêm một thanh trường kiếm màu bạc, tiện tay ném đi, khê quát một tiếng:

“Đi!”

Trường kiếm màu bạc nhất thời hóa thành đạo lưu quang bắn về phía thanh niên áo trắng. Hộ thể chân khí của gã đúng là đã thực chất hóa, trực diện đón đỡ một kiếm tuy bị đẩy lui hơn trượng nhưng cũng không hề thụ thương.

Thanh niên áo trắng trước có chút khiếp ý, dù sao đối phương cũng là tu luyện giả linh hồn giai hậu kỳ, nhưng sau khi ngạnh tiếp một kiếm vừa rồi, phát giác đối phương không thể gây tổn thương được chính mình, nhất thời tâm thần buông lỏng không ít, liền muốn lại gần hơn.

Không chờ thanh niên áo trắng có thêm động tác, phía sau lưng đột nhiên khấn trương, xoay người lại vừa thấy lập tức vô cùng sợ hãi. Trường kiếm màu bạc trước đó không biết tự khi nào đã hóa thành chín thanh, hình thành một bộ kiếm trận công kích chính mình.

Trong sát na thanh niên áo trắng liền bị bao vây trong kiếm trận, khó thoát được thân mình!

Lý Tùy Dương đại chiến hai gã tu luyện giả áo trắng không chút hạ phong, khiến cho lòng tin của chư vị tu luyện giả Nam Xuyên Giới lần thứ hai bạo tăng.

Nếu nói như giao tranh giữa Lý Tùy Dương và hai gã tu luyện giả áo trắng là toàn bộ chiến trường thì quá thiếu sót, bên kia mấy người Tiêu Mục và vài tên tu luyện giả cao thủ ăn mặc dị thường cũng đang chiến đấu thêm phần kịch tính cho chiến cuộc.

Xét theo tu vi mỗi cá nhân, chúng tu sĩ Tiềm Long Viện chiếm thượng phong, nhưng tại nhân số thì đám tu luyện giả trang phục kì dị lại có ưu thế, bởi vậy một bên tận lực thi triển các loại bí pháp tinh diệu, phe còn lại thì lấy số lượng để áp chế.

Tiêu Mục, Bạch Du, Triển Thanh Nhu và Lâm Uyển Nhi bốn người mỗi người phân biệt chống lại hai gã tu luyện giả trang phục kì dị, đây đó kịch đấu cân sức như thiên hôn ám địa.

Mấy người Tiêu Mục dù sao cũng là sư huynh muội đồng môn, đây đó phối hợp ăn ý, nhìn như đơn đả độc đấu nhưng ngầm đó còn có sự liên hệ, chỉ có Lâm Uyển Nhi khi đối chiến với hai người có điểm khó khăn bởi nàng mới chỉ gia nhập Tiềm Long Viện được một năm, khả năng phối hợp ăn ý với mọi người còn kém một chút.

Nhìn tình thế chiến cuộc diễn biến theo chiều thuận lợi, chúng tu luyện giả trong lồng sắt trầm trồ khen ngợi Tiềm Long Viện không hổ là nơi ngoạ hổ tàng long, tu luyện giả xuất thân từ đây mỗi người thân mang đầy tuyệt kỹ, xứng danh thiên tài.

Thế nhưng chiến cuộc mặc dù có lợi cho bên Tiềm Long Viện nhưng vẫn không thể triệt hạ đối phương, thực chất chỉ là hơi chiếm thượng phong trong thế giằng co mà thôi.

Lúc này trên mặt gã thanh niên tuấn mỹ không buồn không lo, ánh mắt khê động, ba gã tu luyện giả áo trắng cuối cùng cũng động thân, trong đó có một vị lão giả áo trắng, khí nguyên trên người này tản mát ra so với trung niên áo trắng còn muốn mạnh hơn một chút, ứng với linh hồn giai trung kỳ lục tinh.

Trong tay lão giả áo trắng cầm một cây đại yên đầu (tẩu thuốc mấy cụ ngày xưa hít thuốc phiện), trước vẫn được cầm trong tay nhưng lúc này lại thoát ra cách trượng, nhất thời phát ra một đoàn sương khói nồng đậm.

Sương khói tràn ra cũng không phải không có quy luật mà rất có linh tính hướng phía Lý Tùy Dương thổi đến. Nét mặt Lý Tùy Dương khê động, đối với màn sương khói này rất kiêng kỵ, đám tu luyện giả áo trắng này mỗi người đều phi thường quý dị, ai biết trong sương khói có ẩn chứa loại sát khí nào.

Lý Tùy Dương tuy đề phòng nhưng lúc này vẫn đang toàn lực giao chiến với hai gã tu luyện giả áo trắng, khí nguyên bùng phát, nếu còn mạnh mẽ nhích người rất có thể sẽ khiến linh nguyên thụ thương, đành phải gia tăng thêm vài phần hộ thể thực nguyên, càng khu sử địa cương tà hỏa phòng ngự quanh thân.

Thế nhưng yêu vụ vô hình vô thể, hư không mờ mịt, cho dù địa cương tà hỏa mạnh mẽ vô cùng nhưng cũng không thể bảo vệ kín kẽ một tia không lọt, vẫn bị một ít sương khói xông qua.

Tiếp xúc phải màn sương khói này, Lý Tùy Dương nhất thời lâm vào mê muội, hiển nhiên bên trong sương khói ẩn chứa độc nguyên cường đại, trong nháy mắt xoay chuyển hoàn toàn thế cục.

Phốc...

Lý Tùy Dương cuối cùng không nhịn được, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu đen, đã bị trúng độc rất sâu.

Sương khói không ngừng khuếch tán, không chỉ nhắm riêng vào Lý Tùy Dương mà nó còn không ngừng lan tới hướng các tu sĩ Tiềm Long Viện khác, toàn bộ tình thế chiến cuộc dần dần chuyển biến, chỉ cần tu sĩ có tu vi hơi yếu một chút chạm phải yêu vụ liền lập tức bị đánh gục.

Tình thế đột nhiên chuyển biến khiến hi vọng vừa dấy lên của chúng tu luyện giả Nam Xuyên Giới như bị lạc vào băng lương tuyết thủy, lửa hi vọng trong lòng nháy mắt đã bị tiêu diệt.

352. Chương 350: Tróc Điều Du hí. (7)

Mấy người Tiêu Mục bởi đứng khá xa nên tạm thời không bị yêu vụ thổi qua đến, dưới sự âm thầm liên thủ của bốn người liền gắt gao áp chế tâm gã tu luyện giả ăn mặc kì dị.

Tại lúc Bạch Du chuẩn bị xuất sát chiêu giết chết một gã, lại nghe được tiếng truyền âm của Lý Tùy Dương, trong nhất thời cả Tiêu Mục, Triển Thanh Nhu và Lâm Uyển Nhi cũng đồng dạng nghe được truyền âm.

“Các người nhanh chóng chạy trốn, những gã yêu nhân Đại Hạ này đã có chuẩn bị mà đến, vì sư cũng đã tận lực, bốn người các người chính là hi vọng của Tiềm Long Viện ngày sau, nhất định không thể ngã xuống dưới tay yêu nhân. Làm mất tương lai của Tiềm Long Viện, tội lớn này vì sư không thể chịu nổi, ghi nhớ kỹ sau khi chạy trốn phải tìm mọi cách để ra khỏi cốc, đem tất cả sự tình phát sinh nơi này báo cho hai vị viện thủ biết, nhất định không được hiềm thân cầu bảo hay xem thời cơ quay lại cứu vi sư. Tất cả cứ để hai vị viện thủ định đoạt, nếu trái lời ta sau khi trở lại viện sẽ xử trí.”

Lời truyền âm vang vang hữu lực, vô cùng kiên quyết, bốn người Tiêu Mục không dám có bất luận chút nào do dự, sau khi liếc mắt lẫn nhau cùng liên thủ phóng ra mấy đạo phù công kích cực mạnh rồi xoay người chạy trốn.

Nhưng ngay khi bốn người vừa nhích thân mình, hai gã tu luyện giả áo trắng trước vẫn chưa động cũng lập tức hành động, tốc độ so với bốn người Tiêu Mục nhanh hơn rất nhiều.

Lý Tùy Dương muốn yểm hộ bốn gã đệ tử đặc ý bắt quá lòng có thừa nhưng lực không đủ, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn một nam một nữ hai gã tu luyện giả áo trắng tại xa hơn trăm trượng chặn toàn bộ bốn người lại.

Bốn người Tiêu Mục kinh ngạc nhìn hai gã tu luyện giả áo trắng, không ngờ tốc độ của đối phương dĩ nhiên lại cao đến vậy, cự ly hơn trăm trượng chỉ cần chớp mắt đã bắt kịp.

“Tiêu đại ca, Bạch đại ca, Uyển Nhi tỷ tỷ, các người đi trước đi, ở đây cứ để cho Thanh Nhu xử lý!”

Trên nét mặt Triển Thanh Nhu hiện lên nét kiên quyết, đôi con mắt trong suốt càng hiện lên sự quyết đoán vô cùng.

Quang mang trong mắt Tiêu Mục chợt lóe nói:

“Tại đây tu vi của ta là cao nhất, ba người các người cứ rời đi trước, bọn họ sẽ do ta ngăn cản một hồi!”

Bạch Du và Lâm Uyển Nhi cũng đều muốn tìm cách cho ba người khác đi trước, còn chính mình lưu lại đánh với hai người kia một trận, đang muốn mở miệng lại bị cắt đứt.

Triển Thanh Nhu cũng quả quyết nói:

“Không nên tiếp tục cãi cọ lãng phí thời gian nữa, Tiêu đại ca tu vi cao nhất không sai thế nhưng thuật phòng ngự của Thanh Nhu lại cao nhất trong bốn người, hơn nữa còn được Mục sư tổ ban tặng mười sáu thanh Thiên La Kiếm, trên đó còn có kiếm nguyên do sư tổ lưu lại. Thanh Nhu tuy không thể sử dụng nhưng chỉ cần phóng xuất kiếm nguyên của tổ sư nhất định có thể chặn hai người này lại, các người nhanh chóng dùng hợp độn thuật thoát đi, nhanh!”

Nghe vậy, ba người còn lại cũng không nói gì thêm, nhìn nhau rồi lập tức bắt đầu thi triển hợp độn thuật.

Hai gã tu luyện giả áo trắng hiển nhiên nhìn ra ý đồ của bốn người, nhanh chóng bày ra kết trận đơn giản bao vây xung quanh, ý đồ nhất cử bắt lấy toàn bộ bốn người.

Triển Thanh Nhu vẫn luôn giữ vẻ thanh nhã trên sắc mặt, lúc này lại chăm chú, thân vừa động, trong tay đã thấy xuất hiện thanh trường kiếm màu xanh, bất quá chỉ trong thời gian chớp mắt, cả mười sáu thanh Thiên La Kiếm đã được dẫn phóng đi ra.

Ba người Tiêu Mục bằng tốc độ nhanh nhất liên hệ khí nguyên lại một điểm, hợp đòn thuật đang dần hoàn thành.

Hợp đòn thuật, tên như ý nghĩa, chính là một loại pháp thuật có thể giúp hai hay nhiều tu luyện giả dung hợp khí nguyên lại một điểm, tiến hành hiệp trợ phi đòn, loại pháp thuật này có thể giúp tốc độ phi đòn nhanh lên rất nhiều.

Hai gã tu luyện giả áo trắng chưa kịp động thủ đã bị mười sáu thanh Thiên La Kiếm bao vây lấy, ban đầu không lưu ý, còn tưởng rằng có thể đơn giản phá giải, thế nhưng khi hai người tiếp cận kiếm trận mới phát hiện kiếm trận không có đơn giản như tưởng tượng, trong nhất thời không dễ thoát thân.

Mắt thấy ba gã tu sĩ Tiềm Long Viện thi pháp sắp hoàn thành, hai gã tu luyện giả áo trắng có chút nóng vội, đều bắt đầu công kích mãnh liệt lên kiếm trận.

Sắc mặt Triển Thanh Nhu tái nhợt, quát khê:

“Nhanh!”

Hai gã tu luyện giả áo trắng trong lúc nhất thời không biết làm sao để phá giải đạo kết trận do một vị đại sư giai bày bố, càng thấy ba người khác trốn chạy đi, nhất thời có chút tức giận, đồng thời cùng thi triển ra sát chiêu.

Oanh một tiếng, Thiên La Kiếm trận rốt cuộc không chống đỡ được bị phá vỡ!

Khóe miệng Triển Thanh Nhu ứa ra một vết máu, thân hình mảnh mai không tự chủ được run lên từng hồi, hiển nhiên đã bị nội thương nghiêm trọng, bên trong cơ thể, nội linh cũng đang lung lay sắp đổ.

Mục tiêu đặt ra là khống chế hai người này trong vòng kiếm trận đã vượt quá xa cực hạn của Triển Thanh Nhu, nếu không phải dựa vào lực bạo phát khí nguyên vượt xa cực hạn của nội linh, căn bản không thể tạm thời chế trụ hai gã tu luyện giả bạch phục. Ngay từ đầu nàng đã bị nội thương, Thiên La Kiếm là do chính tay viện thủ Tiềm Long Viện Kiếm Vương Mục Bách Thông ban tặng, thế nhưng bên trong Thiên La Kiếm lại không hề được Kiếm Vương thêm vào kiếm nguyên như Triển Thanh Nhu nói trước đó, nàng làm vậy chỉ để ba người Tiêu Mục không tiếp tục tranh cãi mà thôi.

Một vị nữ tử thanh nhã ôn nhu, cũng có dũng có mưu lại phải chịu cảnh ghĩa bạc vân thiên.

Hai gã tu luyện giả bạch phục bị một tên đại sư giai bao chế trụ lâu như vậy nên vô cùng tức giận, bất quá nhìn thoáng qua Triển Thanh Nhu lúc này không còn chút lực nên cả hai liền vội vàng hướng phía ba người Tiêu Mục vừa chạy trốn truy đuổi theo.

Nhìn hai gã tu luyện giả bạch phục, trên mặt Triển Thanh Nhu hiện lên nụ cười, chính mình có thể tranh thủ được không đáng bao nhiêu thời gian, nhưng chừng này cũng đủ cho ba người Tiêu Mục có thể đào thoát thật xa, hơn nữa tốc độ của hợp đòn thuật so với hai gã tu luyện giả bạch phục còn nhanh hơn, như vậy rất khó có thể bắt kịp.

Bản thân Triển Thanh Nhu bị nội thương nên mất hết lực phi đòn, ngay cả huyền phù trên không trung lúc này đối với nàng mà nói là một việc cực kỳ khó khăn, chậm rãi xoay người về phía sau, chúng tu sĩ Tiềm Long Viện đã có hơn phân nửa bị bắt giữ, có vài người liều mạng còn bị chém giết, nhất thời mất tối sầm lại, khí nguyên càng yếu thêm vài phần.

Lúc này chỉ có Lý Tùy Dương và hai gã đại tu sĩ Tiềm Long Viện còn đang đau khổ chống đỡ, nhưng chỉ vô dụng.

Thanh niên tuổi trẻ đối với việc chạy trốn của ba gã tu sĩ tựa hồ không chút lo lắng, lúc này nhân thân đang chăm chú về một hướng, đôi nguyệt mi ít người có được hơi nhăn lại, phát hiện phương hướng này đang có hơn hai mươi gã tu luyện giả đang phi đòn tới đây.

“Cư nhiên nhanh như vậy đã bị phát hiện, Âm La Điện lần này đúng là đã phái cao thủ tới đây. Cũng tốt, đến cứ đến, đỡ phải tìm các người!”

Thanh niên tuổi trẻ khinh thường nói.

Khoảng chừng một nén hương thời gian, Lý Tỳ Dương rốt cuộc bị bắt giữ, trực tiếp bị giải vào trong lồng sắt.

Thanh niên tuấn mỹ thỏa mãn nhìn thu hoạch, trên mặt còn hiện ra nét tiêu ý rất có thành tựu.

Lúc này chỉ còn duy nhất một người còn đang bên ngoài lồng sắt, chỉ có điều bản thân lại thụ trọng thương nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng vô niệm quan sát tất cả sự việc diễn ra, người này chính là Triển Thanh Nhu. Nàng cứ như vậy huyền phù trên không trung, kỳ thực như vậy đã là gánh vác cực lớn, chỉ dựa vào ý chí mới có thể chống đỡ được, không muốn gục ngã trước mặt địch nhân, nhưng cứ thế này thực vô cùng đau khổ, nếu thay vào một tu luyện giả khác, sợ là đã sớm ngất đi rồi.

Thanh niên tuấn mỹ chăm chú nhìn thiếu nữ mặc lam y, trong ánh mắt cũng hiện ra một nét khen ngợi. Thanh niên tuấn mỹ từ lâu đã nhìn ra thiếu nữ này hiện như ngọn đèn dầu sắp cạn, chỉ sợ muốn cắt đứt thọ nguyên, dù sao thiếu đốt nội linh tự nhiên phải chấp nhận hi sinh rất lớn.

“Tốt, người quả là một nữ tử quật cường, dưới tình trạng kinh mạch bị thương, nội linh tán loạn vẫn còn có thể chống đỡ tới bây giờ không ngã xuống, trước sau đã tới thời gian hai nén hương, ý chí này nếu dùng được trên con đường tu luyện, ngày sau ắt tỏa sáng rực rỡ, chỉ tiếc người đã sinh lầm nơi, nếu là tại Đại Hạ Quốc tu luyện giới chúng ta, đâu có dễ dàng rơi vào tràng cảnh như vậy!”

Thanh niên tuấn mỹ nhìn thiếu nữ lam y đạm nhiên nói.

Lúc này ý thức của Triển Thanh Nhu đã bắt đầu mơ hồ, trong mắt đã xuất hiện hư ảnh. Trong cơ thể, nỗi đau đớn kịch liệt trước đó cũng chậm rãi nhạt đi, hầu như không còn cảm nhận được nữa, giờ chỉ còn từng trận mệt mỏi cứ cuộn cuộn kéo đến.

”Đau thật hay! Muốn ngủ một giấc thật tốt! Nhiều năm qua chưa từng cảm giác thèm ngủ như vậy.”

Trong lòng Triển Thanh Nhu đang không ngừng kêu gào một vấn đề khó hiểu nào đó.

Nàng thực sự đang mệt chết đi, chống đỡ đến bây giờ đã là cực hạn, ý thức mơ hồ không thể khống chế, thân thể cũng dần dần lão đảo muốn ngã xuống.

Đã không còn tiếp tục huyền phù trên hư không được nữa!

”Hẹn gặp lại, Uyển Nhi tỷ tỷ, muội muội chúc người sớm ngày gặp lại người trong lòng, tin tưởng lão Thiên có mắt tất nhiên sẽ không để người trong lòng của Uyển Nhi tỷ tỷ sớm ly thế, chỉ tiếc muội muội không thể nhìn thấy người khiến tỷ tỷ nóng ruột tâm can, muội muội thực sự rất hiếu kỳ, không biết người đó là dạng nam nhân gì lại có thể khiến thiên chi kiều nữ như Uyển Nhi tỷ tỷ hồn nhiên mê muội như vậy, ngay cả Tiêu đại ca và Bạch đại ca như vậy vẫn không thể thay thế được một đầu ngón cái người nọ, ha ha, quên đi, không muốn nói nữa, muội muội...”

Ý thức của Triển Thanh Nhu không còn rõ ràng, trên khuôn mặt tái nhợt hiện ra nụ cười như hồi quang phản chiếu, tiếp đến thân thể dường như nặng tựa ngàn cân, từ trên cao nhanh chóng rớt xuống.

Cứ như vậy hạ xuống sẽ phải chết sao? Chết như vậy khẳng định rất thê thảm. Triển Thanh Nhu vừa rơi vừa có chút không cam lòng nghĩ.

Ngay khi Triển Thanh Nhu cho rằng chính mình sẽ chết đi, đột nhiên eo thon bị một cổ lực lượng rất mạnh kéo dừng lại thân hình, càng có một bàn tay thật lớn, thần kỳ xuất hiện, cảm giác rất ấm áp, rất có lực.

Đã rơi tự do của Triển Thanh Nhu đột nhiên ngừng lại, tiếp đến một mùi vị dễ ngửi xông vào mũi, rồi thân thể lạnh lẽo dần được bao phủ trong ôn nhu ấm áp.

Cùng lúc đó, đứng phía xa xa quan sát chiến lợi phẩm trong lồng sắt là thanh niên tuấn mỹ đột nhiên mạnh mẽ chấn động thân mình, sắc mặt khê biến:

“Người Âm La Điện đến nhanh như vậy sao? Rõ ràng còn chưa tới mà?”

Thậm nói một câu, người đã quay lại, thấy rõ một gã thanh niên tuấn lãng xa lạ mặc thanh bào, sắc mặt đạm mạc ôm thiếu nữ lam y, đôi con ngươi đen cũng kỳ quái nhìn sang bên này, tựa hồ đối với lồng sắt thật lớn bên mình cảm thất rất hiếu kỳ.

Hắn là ai vậy? Thế nào hoàn toàn không cảm ứng được người này tới gần?

Thanh niên tuổi trẻ hồ nghi nhìn gã thanh niên xa lạ.

353. Chương 351: Bĩ (*) Tu Và Nhân Yêu. (1)

Không chỉ có thanh niên tuổi trẻ, mà tất cả các tu luyện giả có mặt tại nơi này đều chú ý tới người vừa mới xuất hiện. Trong lồng giam thật lớn còn có vài tu luyện giả rất vui vẻ. Hiển nhiên họ đã nhận ra thanh niên mới đến này là ai, tuy rằng bọn họ không thể xác định được thanh niên này có thể đánh bại được yêu nhân Đại Hạ quốc hay không, thế nhưng ít ra cũng tăng thêm một phần hy vọng.

Bản thân bị trọng thương, lúc này Lý Tuyền Dương ngồi lặng yên góc ngoài lồng giam điều tức, đã không thể nói chuyện, bất quá khi nhìn thanh niên xa lạ thì trong mắt hiện rõ một nét khẳng định nào đó.

Bất quá đại bộ phận tu luyện giả đối với thanh niên mới xuất hiện đều lộ vẻ mê man, thậm chí còn có một số lo lắng, chẳng lẽ lại là một viện thủ cường đại của Đại Hạ quốc hay sao? Từ khi tức tở ra trên người của thanh niên này thì ít nhất cũng phải có tu vi linh hồn giai trung kỳ.

Nhưng mà, trong đông đảo tu luyện giả bị nhốt trong lồng có một nữ tử mặc hồng y lộ rõ sắc mặt nghi hoặc, vô thức thì thầm nói:

“Hình như!”

Những tu luyện giả của Thiên Hà Tông lại hưng phấn không gì sánh được, nếu như không phải là Lạc Trần Tử truyền âm căn dặn bọn họ không được trổng trợn tuyên dương mà nói, sợ là đã có người kêu lên thành tiếng, Linh Nguyệt tiên tử thì thần tình phức tạp nhìn đệ tam nguyên lão của tông phái vừa mới được bổ nhiệm, vừa mừng vừa lo lại vừa phức tạp...

Lâm Khiếu Đường một đường thu liễm khí tức cấp tốc phi hành, đem Âm La Điện và Thông Vân chân nhân dẫn đầu một nhóm người đông đảo bỏ phía sau thật xa, hướng về phía khí tức cường đại vừa mới bộc phát mạnh mẽ vừa rồi.

Nhìn nữ tử thanh tú đang hấp hối trong tay, lúc này Lâm Khiếu Đường thả vào miệng của nàng một phần linh nhục đan dược, phong bế lại khí nguyên đang tán loạn trong cơ thể đối phương, ổn định lại nội linh hồn như tan mất.

Triển Thanh Nhu với ý thức không rõ theo bản năng nuốt khỏa đan dược trong miệng, thoáng một chút khí nguyên trong cơ thể ngưng tụ lại không ít, những tổn thương trên cơ thể càng lấy tốc độ nhanh tới kinh người không ngừng khôi phục lại.

Triển Thanh Nhu kinh ngạc không gì sánh được, trên đời này lại có đan dược thần kỳ như vậy, thương thế của bản thân tuyệt đối rất nặng, căn bản không có hy vọng khôi phục lại được, thế nhưng hiện tại cơ thể đang có những chuyển biến vô cùng rõ ràng.

Lâm Khiếu Đường đưa tay khẽ vuốt phía sau Triển Thanh Nhu, một cỗ nguyên khí nhu hòa không ngừng chảy vào trong cơ thể của nàng, nhanh chóng bù lại khí nguyên trong quá trình tán loạn đã hao hụt.

Bất quá chỉ trong thời gian nửa chén trà, Triển Thanh Nhu hầu như trong trạng thái hấp hối đã thoát khỏi cái chết cận kề, ý thức cũng đang chậm rãi khôi phục lại, sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, thế nhưng nhân thần đã có vài phần linh động.

“Đa tạ tiên bối cứu giúp, Thanh Nhu vô cùng cảm kích!”

Triển Thanh Nhu suy yếu nhẹ giọng nói.

“Chỉ là nhắc tay mà thôi, không cần phải quá quan tâm!”

Thanh âm trầm ngập nam tính, vô cùng ý nhị truyền tới.

Triển Thanh Nhu vẫn dựa vào trong lồng ngực ấm áp, nghe được thanh âm này bỗng nhiên sinh ra chút hiếu kỳ, nghe thanh âm tựa hồ như người này không lớn tuổi cho lắm, vô ý thức giương mắt nhìn lên, nhất thời thần sắc cả kinh, thất thanh nói:

“Là người!”

Thở nhẹ một cái, Lâm Khiếu Đường rất không giải thích được, cúi đầu xuống đối diện với khuôn mặt Triển Thanh Nhu nói:

“Người biết ta?”

Không hiểu vì sao, tim Triển Thanh Nhu đột nhiên đập nhanh hơn, khuôn mặt càng ửng đỏ kiểu diễm không gì sánh được, thái độ e thẹn còn mang theo vài quả quyết, dưới sự khấn trương quanh co nói:

“Không, không nhận ra!”

Lâm Khiếu Đường tỉ mỉ quan sát thiếu nữ xinh đẹp trong lòng chính mình, xác nhận không hề quen biết với thiếu nữ, thế nhưng lại có một chút ấn tượng mơ hồ nào đó, tựa hồ như đã từng gặp qua. Sau khi đảo mắt nhìn thấy Lý Tuyền Dương trong lồng giam, có chút tỉnh ngộ nói:

“Người là tu sĩ của Tiềm Long Viện?”

“Ân!”

Triển Thanh Nhu nhu thuận lên tiếng, thân thể mềm mại lại hơi có chút run run, không biết là nguyên do thụ thương, hay là còn có nguyên nhân nào khác.

Tất cả tu luyện giả có chút diễm thực lực xung quanh, đều có thể nhận ra được thiếu nữ áo lam hẳn là phải chết không cần nghi ngờ, thế nhưng hiện tại thiếu nữ áo lam này đã khởi tử hồi sinh, đã không còn lo lắng về sự sống.

Nhất thời nhãn thần của mỗi vị tu luyện giả nhìn thanh niên xa lạ trở nên khác nhau, nếu như thanh niên này đã có thể cứu sống nữ tử áo lam, chỉ ít có thể chứng minh rằng thanh niên này không thuộc phe của yêu nhân Đại Hạ quốc.

Trên mặt của thanh niên tuần mỹ xẹt qua một tia băng lạnh, đối với việc thanh niên xa lạ biểu lộ ra y thuật vô cùng cao siêu có chút khó chịu.

“Người là người phương nào, dám quấy rầy bản vương chơi đùa!”

Ngữ khí của thanh niên tuần mỹ cực kỳ kiêu ngạo, nhưng cũng vô ý để lộ ra một ít tin tức về thân phận, bất quá cũng có thể là cố ý xưng như vậy.

Lâm Khiếu Đường không vội không vàng, suy nghĩ một chút rồi nói:

“Người là người phương nào, dám quấy rầy bản tôn nói chuyện phiếm!”

Sắc mặt không ít tu luyện giả trong lồng giam hơi hơi động dung, muốn cười lớn nhưng lại rụt rè không dám cười.

Thanh niên tuần mỹ lạnh lùng nói:

“Khẩu khí thật lớn. Bản vương ngược lại muốn nhìn xem một kẻ xa lạ như ngươi có được bản lĩnh gì mà dám dùng loại khẩu khí này, một lúc nữa sẽ bắt ngươi nhốt trong lồng giam, để xem ngươi còn kiêu ngạo nữa hay không!”

Lâm Khiếu Đường cười nhạt đáp lễ:

“Nhân yêu chết tiết, người đã thích lồng sắt như vậy thì lúc nữa ta cho ngươi vào đó ngồi là được!”

Tam Nhân Thần Cái vừa mới nghe được câu này, rốt cuộc không thể nhịn được nữa lập tức cười thành tiếng, tu luyện giả trong lồng giam cũng cười thật to, bất quá khi ánh mắt băng lãnh của thanh niên tuần mỹ đảo qua, trận cười cợt gậy rồi lập tức yên tĩnh lại.

“Lâm sư thúc, may chạy đi, mau mau rời khỏi nơi này thông báo cho toàn bộ nguyên lão Nam Xuyên Giới hợp tác kháng địch, bọn họ chính là yêu nhân rất lợi hại của Đại Hạ quốc.”

Một thiếu phụ đoan trang trong lồng giam đột nhiên thất thanh hét lớn, làm cho không ít tu luyện giả ngạc nhiên vô cùng, khi nhìn thấy người hét lớn đó chính là Linh Nguyệt tiên tử của Thiên Hà Tông thì lại càng

thêm nghi hoặc, không biết vì sao vị tiên tử bình thường luôn luôn dịu dàng này lại đột nhiên khẩn trương như vậy.

Toàn bộ lồng giam thật lớn bị bao bọc trong một màn chắn bảo hộ vô hình, muốn truyền âm ra ngoài cũng cực kỳ khó khăn, Linh Nguyệt tiên tử bất quá chỉ có tu vi đại sư giai, nguyên thức căn bản không thể đột phá được màn bảo hộ, lo lắng hồi lâu chỉ còn cách dùng âm thanh trực tiếp.

Bất quá, tiếng kêu của Linh Nguyệt tiên tử, ít nhiều cũng làm cho mọi người có mặt nơi này đối với thân phận của thanh niên lý giải được đôi điều, chỉ ít có thể khẳng định được người này là môn nhân của Thiên Hà tông, hơn nữa địa vị trong tông phái lại rất cao, hiện tại Linh Nguyệt tiên tử chính là trưởng lão của Thiên Hà Tông, có thể làm cho vị trưởng lão của tông phái kêu lên một tiếng sư thúc, hiển nhiên địa vị phải rất cao.

Đôi mắt của thanh niên tuần mỹ hơi híp lại, nhớ lại mấy tháng trước tại Thiên Hà Tông bế môn, đã đánh mất không ít mặt mũi, lúc đó bỗng nhiên sinh ra một khí tức vô cùng cường đại, tựa hồ như cùng với vị thanh niên trước mắt này có vài phần tương tự. Thế nhưng trong thời gian ngắn như vậy làm sao hắn có thể đạt tới linh hồn giai trung kỳ đây?

Trừ phi, đôi mắt của thanh niên tuần mỹ nhẹ nhàng hé ra, tựa hồ như nghĩ đến cái gì đó, trừ phi thời điểm ngưng tụ chân linh tiến nhập vào linh hồn giai, có thể trực tiếp tiến vào linh hồn giai trung kỳ, chuyện như thế này trong toàn bộ tu luyện giới tuy ít nhưng không phải là không có.

“Nguyên lai người chính là đệ tam nguyên lão bất thành khí gần đây mới kế nhiệm của Thiên Hà Tông, còn tưởng rằng là kẻ nào đó ngút trời kỳ tài, không nghĩ đến chỉ là một gã bỉ tu mà thôi!”

Thanh niên tuần mỹ khinh thường nói.

“Thất kinh thất kinh, tại hạ cũng không nghĩ tới Đại Hạ quốc lại nhiều kẻ gay bất nam bất nữ như vậy!”

Lâm Khiếu Đường đối với lời châm chọc của đối phương như không thêm để ý mở miệng cười nói.

Sắc mặt của thanh niên tuần mỹ âm trầm, nhất thời trong lòng không có lời nào chống đỡ, ngôn ngữ đối phương quái lạ, thế nhưng ý tứ lại rất rõ ràng, lại thêm mặt dày vượt qua tưởng tượng, ngôn ngữ trào phúng không hề có tác dụng.

Vô luận là thanh niên tuần mỹ châm chọc như thế nào, thì những lời phản bác giống như đạn pháo liên thanh bắn ra không ngừng, hơn nữa mỗi một lần lại hơn một lần, thanh niên tuần mỹ rõ ràng rơi xuống hạ phong.

Trước đó đã cùng rất nhiều tu luyện giả Nam Xuyên Giới đấu khẩu, lời lẽ của thanh niên tuần mỹ sắc bén kiêu ngạo, đối với tất cả, thậm chí là những lão gia hỏa trải nghiệm thâm hậu cũng luôn chiếm thượng phong, lúc này đột nhiên xuất hiện một gã thanh niên ăn nói không theo quy củ nào, làm cho thanh niên tuần mỹ ghen lời liên tục.

Thế nhưng đại bộ phận tu luyện giả trong lồng giam, nhìn thấy tình cảnh hiện tại, không khỏi lắc đầu thở dài, chỉ sợ là thanh niên chiếm tiện nghi trong trận đấu khẩu càng lớn thì một lúc nữa sẽ bị giáo huấn càng thâm hơn, có thời gian đứng đó để đấu võ miệng, không bằng nhanh chân trốn chạy ra khỏi nơi này tìm cách báo tin.

Thanh niên tuần mỹ nhìn như giận sôi lên không thể kiềm chế đột nhiên một lần nữa hiện lên nét tươi cười, tâm tình trong nháy mắt bình ổn lại:

“Da mặt của độc bỉ tu nhà ngươi đến đây, bản vương đúng là chịu thua ngươi về khoản này, mà thôi mà thôi, Thạch Hổ, người nhanh chóng bắt tên bỉ tu này lại, cho hắn vào trong lồng sắt xem hắn còn miệng lưỡi trơn tru nữa hay không.”

“Dạ!”

Thanh niên mặc áo trắng Thạch Hổ thẳng thắn lên tiếng trả lời, sau đó liền tiến lên mấy bước.

“Lâm tiên bối, người hãy mau đi đi, chỉ cần nhanh chóng đem tất cả mọi chuyện phát sinh nơi này báo cho bên ngoài là được, còn đám người vô dụng chúng ta không cứu cũng không sao!”

Một lão giả đột nhiên lên tiếng nói.

Mọi người nhìn lại, người kêu gọi cũng chính là trưởng lão của Hiên Viên Tông, người biết được thanh niên xa lạ này là ai coi bộ cũng không ít.

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn lồng giam thật lớn, không hề trả lời, ngược lại nhẹ giọng nói:

“Cô nương có thể tới địa phương khác để tại hạ có thể hoạt động dễ dàng hơn hay không?”

“Nha!”

Triển Thanh Nhu khẽ kêu một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhất thời đỏ bừng như ráng chiều, lúc này mới phát hiện ra chính mình đang ôm người ta, lập tức xấu hổ tới mức không có cái lỗ nào chui vào, vĩnh viễn không ra.

(*) Du côn. côn đồ. lưu manh.

354. Chương 351: Bĩ Tu Và Nhân Yêu. (2)

Triển Thanh Nhu mặc dù chưa thể khôi phục lại được hoàn toàn, thế nhưng có thể thi triển phi hành thuật dễ dàng, nhanh chóng thoát khỏi lồng ngục thanh niên, bay sang một bên.

“Đi xa một chút, không để bị ảnh hưởng!”

Lâm Khiếu Đường thân thiết nói.

Triển Thanh Nhu đã bay đi xa tới mấy trượng nghe được lời này làm cho tim nàng chợt đập nhanh hơn, trong lồng ngực giống như có một con thỏ nhỏ vui vẻ, lần thứ hai tăng tốc bay xa hơn.

Trong lúc hai người nói chuyện, Thạch Hổ đã đi tới bên cạnh, quyền phong mạnh mẽ lập tức ép tới mặt.

Lâm Khiếu Đường không chút hoang mang, đưa tay ngăn cản. Ba một tiếng, một chưởng và một quyền mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Khuôn mặt của chúng tu luyện giả tối sầm lại, một gã thuộc đạo tông lại cận chiến với một gã thuộc võ tông, cho dù đạo tông có tu vi cao hơn nữa thì cũng vô dụng, võ tông chắc chắn giành được thắng lợi.

Trên mặt Thạch Hổ hiện lên nét tiêu ý, quyền kinh không giảm, lại thêm một quyền mang theo lực lượng cường đại không gì sánh được đâm tới, thẳng tắp hướng vào mặt của Lâm Khiếu Đường.

Tất cả tu luyện giả bị nhốt trong lồng giam nhìn thấy quyền kinh mạnh bức người đều lộ rõ nét kinh hãi, không nghĩ tới cuộc chiến vừa mới bắt đầu đã phải kết thúc như thế này, vị thanh niên xa lạ không bằng đừng đến còn hơn. Ngoài công phu miệng lưỡi còn có chút lợi hại ra, còn các phương diện khác thì thực sự là bé tí tẹo.

Phanh...

Tiếng vang trầm muộn, không ít tu luyện giả trong lồng giam không nhẫn tâm nhìn, kết quả đã có dự đoán trong lòng.

“Không có khả năng!”

Nhưng mà vài tiếng thở nhẹ, đã làm cho không ít tu luyện giả không nở nhìn mở mắt, nhất thời mỗi người đều trừng mắt há hốc miệng, chỉ thấy thanh niên mặc áo trắng kia thối lui hơn chục trượng. Trên mặt hơi đỏ lên, đúng là bị một người thuộc đạo tông cận chiến so lực lượng đánh lui.

“Thùng cơm!”

Thanh niên tuấn mỹ nổi giận nói, đối với thuộc hạ bị đánh lui như thế thực sự có chút cấp bách.

Triển Thanh Nhu đứng gần trận chiến nhất không thể tin tưởng nhìn kỹ thanh niên áo xanh trước mặt, nhân thần nhanh nhẹn lúc này cũng trở nên ngây ngốc, một người thuộc đạo tông làm thế nào lại có thể dùng lực lượng cận chiến cứng đối cứng đem người thuộc võ tông đẩy lùi? Điều này quá không hợp với lẽ thường rồi!

“Vị tiền bối này vận khí thật quá tốt!”

Trong lồng giam có một đệ tử lên tiếng.

“Gã thanh niên mặc áo trắng kia nhất định là đánh quá nhiều nên mệt mỏi rồi!”

Có người khác nói tiếp.

Thạch Hổ nheo mắt lại, có điểm không rõ, tại sao chính mình bị đánh trúng như vậy mà một điểm hình ảnh cũng không nhìn thấy rõ, chỉ đột nhiên cảm thấy đau đớn rồi bản thân bị đẩy lui về sau.

“Còn suy nghĩ cái gì nữa, còn không mau lên cho ta!”

Một tiếng quát nhẹ đã đem Thạch Hổ tỉnh lại.

Thạch Hổ bị mắng bỗng nhiên tỉnh hẳn người lại, nguyên khí toàn thân bành trướng, lần thứ hai mạnh mẽ vọt tới, cánh tay càng thêm tụ tập nguyên lực thực chất hóa thành một lưỡi đao sắc bén.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường không thay đổi, không chút dấu hiệu đâm ra một quyền, chỉ thấy quang mang màu vàng tỏa sáng, hơn mười đạo quyền ảnh sắc bén phóng thẳng vào thân thể của thanh niên áo trắng đang lao tới.

Thùng thùng thùng thùng...

Liên tiếp vang lên những tiếng va chạm trầm muộn kịch liệt trong hư không!

Thân thể to lớn của Thạch Hổ dưới sự công kích với tần suất cực cao liên tiếp bại lui, không ngừng lui lại đến khi chạm vào lồng giam mới dừng lại được.

Phốc...

Mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, Thạch Hổ thống khổ ôm ngực, vẻ mặt không thể tin tưởng, còn muốn tiếp tục xông tới một lần nữa, thế nhưng đã không còn lực lượng, thiếu chút nữa là không đứng vững ngã xuống đất.

Không khí xung quanh lặng yên không gì sánh được, tất cả đều kinh ngạc không thể tin tưởng nhìn thanh niên áo xanh trước mắt vừa mới sử dụng vũ kỹ.

Ai cũng không thể ngờ được, thanh niên áo trắng lại bị đánh bại nhanh đến như vậy.

Trong lồng giam có một nữ tu luyện giả mặc y phục màu hồng nhìn mọi chuyện phát sinh, thân thể không tự chủ được run run, đôi mắt đẹp từ lâu đã bị vụ thủy bao bọc, tầng quang mang màu vàng kia đối với nàng mà nói thực sự vô cùng quen thuộc.

Nữ tử mặc y phục màu hồng vẫn quan sát thanh niên không rời chính là Hồ Mị Nhi, không biết từ khi nào đã đi tới trước mặt của Linh Nguyệt tiên tử, cổ nén xúc động muốn khóc lên, nhẹ giọng hỏi:

“Không biết Lâm sư thúc của quý phái xưng hô như thế nào?”

Linh Nguyệt tiên tử đang trong trạng thái ngạc nhiên đến ngầy người cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp trả lời:

“Lâm sư thúc cũng không có biệt hiệu. Tên đầy đủ là Lâm Khiếu Đường.”

Ba chữ Lâm Khiếu Đường vừa mới phát ra, nhất thời Hồ Mị Nhi nước mắt như mưa, đôi môi run run chỉ phát ra mấy chữ:

“Công tử, rốt cuộc thì người đã trở về rồi.”

Linh Nguyệt tiên tử không biết nữ tử này có ý gì, dùng ánh mắt cổ quái đánh giá nữ tử mặc y phục màu hồng, lập tức bị biểu tình mừng rỡ đến phát khóc của nàng ta mê hoặc, không biết nữ tử này sao lại xuất hiện tâm tình như vậy.

“Là hử?”

Thổ Nham lão quái từ lâu đã chú ý biểu tình của Hồ Mị Nhi, không quá xác định nói ra hai chữ.

Thanh niên tuấn mỹ lạnh lùng nhìn đối phương đánh lui thuộc hạ của chính mình, trong hai mắt hơi phun hỏa, trầm giọng nói:

“Hai người các người cùng tiến lên, nếu như không bắt được người này vậy thì cũng không cần về nữa.”

Trung niên nhân áo trắng và lão giả áo trắng đối mặt nhìn nhau, lập tức xông lên đối chiến, pháp bảo trong tay đã sớm tụ nguyên lực đầy đủ.

Ngũ diện kim kỳ bắn thẳng ra ngoài, lập tức đem Lâm Khiếu Đường bao vây bên trong muốn không chế.

Bàn tay Lâm Khiếu Đường nhấc lên, hai bàn tay tử kim nhanh chóng bắn ra, trực tiếp bay tới thẳng ngũ diện kim kỳ nắm chặt, ngũ diện kim kỳ không tỏ ra yếu kém, không ngừng phát ra kim quang tiến hành công kích.

Hai pháp bảo nhất thời trong không trung tranh đấu kịch liệt, bàn tay tử kim tuy rằng đã chiếm được thượng phong, nhưng dù sao thì cũng chỉ có hai, trong lúc nhất thời không có cách nào đem năm kim kỳ bắt lại.

Đối với việc dùng pháp bảo tranh đấu cùng một chỗ, trung niên nhân áo trắng ngược lại không tỏ ra quá lo lắng, trên mặt hơi có chút nhúc nhích khó phát hiện ra, ống sáo trong tay đưa lên cạnh miệng thổi hồi lâu.

Tiếng sáo du dương dễ nghe vang vọng xung quanh, những âm thanh này mặc dù dễ nghe thế nhưng lại ẩn chứa sát khí, âm luật có thể làm cho lòng người rối loạn, âm ba càng có thể mang theo tính công kích cực kỳ cường đại, thậm chí có thể đem cương tinh chi thạch chấn đến nát bầy.

Lão giả áo trắng cũng không đứng rảnh rồi, sương mù phát ra từ chiếc tẩu càng lúc càng tỏa ra nhiều hơn, phạm vi cũng càng rộng, hầu như đem chu vi một trăm trượng xung quanh bao bọc trong màn khói trắng.

Nhìn thấy hai đại tu luyện giả mặc áo trắng đều đã thi triển tuyệt kỹ bản thân, sắc mặt của các tu luyện giả trong lồng giam đều xám xịt, đối với thanh niên thần kỳ trước mắt vô cùng lo lắng, bản lĩnh của hai đại tu luyện giả áo trắng kia thực sự quá quý dị, tuy không mang theo lực lượng mạnh mẽ nhưng muốn ngăn cản lại càng thêm không dễ dàng.

Lúc đầu Lâm Khiếu Đường không hề biết được công dụng của chiếc sáo trong tay trung niên nhân áo trắng, vẫn đề phòng cẩn thận, khi nhìn thấy đối phương đưa lên miệng thổi, trên mặt hồ hững cười cười.

Bản thân có tố chất thân thể song nguyên linh đặc biệt, đối với loại phương pháp quấy nhiễu như thế này hầu như không cần chú ý đến, cho dù hiện tại song linh hợp hai làm một, nhưng càng thêm vững vàng kiên cố, tự nhiên không cần sợ hãi những loại công kích như thế này.

Trên thực tế, chỉ cần không bị quấy rối bởi âm luật, công kích bằng âm ba rất dễ dàng chống đỡ.

Còn về phần sương mù mang theo kịch độc từ chiếc tẩu kia phát ra, Lâm Khiếu Đường càng thêm không cần quan tâm, luận về bản lĩnh sử dụng độc nguyên, hẳn có thể coi như tổ sư gia của lão nhân kia.

Khói mù trong không trung tràn ngập, rất nhanh liền đem không gian xung quanh Lâm Khiếu Đường bao vây lại. Hồi lâu chỉ còn nhìn thấy sương khói dày đặc trắng xóa.

Sương khói dày đặc sản sinh ra độc nguyên vô cùng cường đại, cho dù là những vị tu luyện giả bị nhốt trong lồng giam cách đó hơn trăm trượng cũng có chút ảnh hưởng, cảm giác không khỏe, người có tu vi yếu thậm chí còn ngất đi, không ít người bắt đầu khoan chân đạp tẩu chống đỡ.

Nhân thần của Triển Thanh Nhu vô cùng lo lắng nhìn màn sương khói dày đặc, hận không thể chạy ào vào túm lấy thanh niên áo xanh lôi ra ngoài. Thế nhưng nguyên khí trên người chính mình hiện tại lại vô cùng yếu ớt, lại còn bị độc nguyên sương khói tập kích, cũng may trước đó thanh niên kia đã để trên người mình một màn chân khí hộ thể, nên mới không bị độc nguyên gây thương tích.

Trong lồng giam, mấy vị cao thủ linh hồn giai có tu vi vô cùng thâm hậu không bị ảnh hưởng bởi độc nguyên, lúc này trên mặt mỗi người đều tối sầm lại. Từ khi thanh niên kia bị màn sương khói bao phủ bên trong liền không có động tĩnh gì.

Sương khói mang theo độc nguyên dày đặc tựa hồ như đã đem thanh niên bên trong không chế hoàn toàn, ở bên trong càng lâu thì lại càng thêm nguy hiểm!

Ước chừng thời gian một chén trà nhỏ sau, thanh niên tuần mỹ bỗng nhiên nói:

“Độc lão, không sai biệt lắm rồi, cứ như vậy mà giết chết tên tiểu tử đó thì quá tiện nghi cho hần, ta muốn hần sống thật tốt để còn hành hạ hần, trút cơn giận!”

Lúc này, tất cả tu luyện giả Nam Xuyên Giới đều thở dài lắc đầu, đôi môi của Linh Nguyệt tiên tử thì tím đen, độc nguyên đối với nàng có ảnh hưởng tương đối lớn, thế nhưng nàng vẫn có thể vận nguyên lực chống đỡ, vẫn đang vô cùng khẩn trương quan sát chiến cuộc.

Hồ Mị Nhi đã có tu vi linh hồn giai, bởi vậy độc nguyên tàn dư đối với nàng không có bao nhiêu ảnh hưởng, bất quá theo thời gian dần dần trôi qua, sự nôn nóng trên mặt càng ngày càng đậm, lẽ nào chia lỵ bao nhiêu năm, lúc này mới vội vã nhìn nhau như vậy mà lại muốn tiếp tục chia lỵ hay sao?

“Ai, thiên muốn vong ta a!”

355. Chương 352: Bĩ Tu Và Nhân Yêu. (3)

Một tiếng kêu trầm trọng yếu ớt vang lên, làm cho tâm trạng của những vị tu luyện giả nơi này đều như chìm sâu xuống vực thẳm, hầu như tất cả tu luyện giả đều không cam lòng tiếc hận nghị luận nho nhỏ.

“Nếu không phải người này vô cùng tự phụ, cơ hội trốn chạy hần là vẫn còn có!”

“Tuổi tác không lớn mà đã tiến vào linh hồn giai, thế mà lại ở chỗ này uống phí tính mệnh, thực sự quá đáng tiếc!”

“Không cần quan tâm đến sống chết của tiểu tử này, hãy ngẫm lại tình cảnh của chúng ta đây này, không biết là đám yêu nhân Đại Hạ Quốc chuẩn bị đối phó với chúng ta như thế nào?”

“Đó là thập bào!”

Đột nhiên có người nói một câu quái lạ, lực chú ý của mọi người nhất thời di dời khỏi lồng giam hướng về hư không bên ngoài.

Bạch trưởng lão tuy là đã thu được mệnh lệnh của chủ nhân, thế nhưng vẫn cẩn thận tiếp tục phun khói một thời gian mới bắt đầu thu hồi lại.

Nhưng mà, sương khói không biết vì sao lại bắt đầu không nghe lời, Bạch trưởng lão vô luận là thôi động khí nguyên như thế nào cũng không thể khống chế, sương khói thủy chung thờ ơ, tựa hồ như không chịu khống chế của hần vậy.

Bạch trưởng lão trước đó luôn duy trì thần sắc kiêu ngạo đắc ý, lúc này thì toát mồ hôi đầy người, kinh hãi không ngớt, khí nguyên trên người đã đạt tới cực hạn, thế nhưng không làm cách nào thu hồi sương khói lại được.

Thanh niên tuần mỹ cũng đã phát hiện ra có chút không thích hợp, mơ hồ có cảm giác không ổn, đang muốn ra tay trợ giúp Bạch trưởng lão, đúng lúc này trung tâm màn sương khói có dị động, sau đó sương khói trong chu vi hơn một trăm trượng lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy rõ ràng dần dần tụ tập lại về phía trung tâm.

Màn sương khói càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng mờ nhạt!

Rất nhanh, trong màn sương khói hiện lên một thân ảnh. Sau một khắc toàn bộ sương khói đã bị hút hết, thanh niên áo xanh với vẻ mặt thông dong một lần nữa xuất hiện trong mắt tất cả mọi người, nhìn qua không thấy có bất kỳ dấu hiệu trúng độc nào.

Bạch trưởng lão đã không thể chịu đựng được phun ra một ngụm máu, không thể tin tưởng nhìn thanh niên áo xanh, đôi mắt già lão trợn trừng, dường như thấy quái vật vậy, kinh ngạc không gì sánh được.

Cơ mặt của thanh niên tuần mỹ co giật!

Tu luyện giả trong lồng giam lại vô cùng khiếp sợ, độc nguyên mà Bạch trưởng lão phát ra mạnh mẽ không gì sánh được, một số tu luyện giả hơi có chút kiến thức đã nghĩ thấy một chút mùi vị của cương độc vạn

năm, cương độc vạn năm chính là một loại độc nguyên hung ác bài danh trước mười trong bảng bách độc. Một khi bị cương độc này ăn mòn, trong nháy mắt hóa thành cương thi, toàn thân hư thối, linh nguyên trong cơ thể càng không thể chống đỡ, nhanh chóng bị cương độc vạn năm hòa tan, người có tu vi linh hồn giai đi nữa cũng không thể chống đỡ được.

Lâm Khiếu Đường liếm liếm bên môi, bộ dáng ý do vị tẫn, thản nhiên nói:

“Đáng tiếc, độc tính hơi kém một chút a, thực sự là vô vị.”

Trên đời này dĩ nhiên có người đem độc cương vạn năm thôn phệ hoàn toàn, chẳng lẽ hẳn lại là một độc tu địa vương giai hay sao? Trong lòng đám tu luyện giả đều hiện lên nghi vấn.

“Vị đạo của loại độc nguyên này thực sự không ngon chút nào. Hay là trả lại cho người vậy!”

Lâm Khiếu Đường dễ dàng nói, bàn tay mở ra, tức thì một viên quang cầu màu canh hiện lên, hóa thành mũi tên màu xanh bắn thẳng vào người Bạch trưởng lão.

Bạch trưởng lão vô cùng kinh khủng muốn né tránh, thế nhưng lại không thể động đậy, không biết từ khi nào, mấy kim thủ đã hoàn toàn không chế lấy hắn, mũi tên màu xanh bắn qua, tất cả độc nguyên một tia cũng không phí phạm hoàn toàn xâm nhập vào trong cơ thể của Bạch trưởng lão. Một tiếng hét kinh hoàng, sau đó toàn thân Bạch trưởng lão nổi mụn, bắt đầu hư thối, chỉ chốc lát hai mắt tối sầm không còn sinh khí, từ trên không trung rơi xuống đất.

Trung niên nhân áo trắng nhìn thấy rõ đồng bọn ngã xuống, nhất thời giận giữ, tiếng sáo tăng cao, dường như có ý tứ muốn liều mạng.

Thế nhưng vô luận là âm luật hay âm ba, đều không hề có tác dụng gì đối với thanh niên trước mắt, đột nhiên bên cạnh thanh niên áo xanh xuất hiện một thanh trường thương màu vàng tím, sau đó, tử mang chợt lóe, bắn thẳng về phía trung niên nhân áo trắng.

Đương.

Tiếng xuyên thấu thanh thúy!

Tử mang cùng với màn ánh sáng xanh biếc đối chọi cùng một chỗ. Ánh sáng màu xanh biếc chính là một cây ngọc bội dài hơn ba thốn.

Hai đại pháp bảo ngay trước người trung niên nhân áo trắng kịch liệt va chạm với nhau, bộ phát ra khí nguyên cường đại tỏa ra xung quang đến vài chục trượng, nếu không phải là ngọc bội kia đột nhiên xuất hiện chống đỡ thì trung niên nhân áo trắng hẳn là đã bị tử kim trường thương đâm xuyên từ trước ra sau.

Trung niên nhân áo trắng mặt không còn chút máu, xoay người lại hướng về phía thanh niên tuần mỹ thì lễ nói:

“Đa tạ chủ nhân đã xuất thủ cứu giúp!”

Thanh niên tuần mỹ lạnh lùng nói:

“Thùng cơm, còn không mau lui ra ngoài!”

“Dạ!”

Trung niên nhân áo trắng biết rõ đã gặp phải cao nhân chân chính, bản thân không thể đấu lại, lúc này đành phải bay về phía sau thanh niên tuần mỹ.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường hơi động, ngọc tiểu bô vừa mới xuất hiện kia, có thể cùng với tử kim trường thương chính diện va chạm mà không bị hư hao chút nào, hiển nhiên không phải là một pháp bảo bình thường, chỉ bất quá một nam nhân lại dùng tới pháp bảo có hình dạng như vậy, thực sự là quá quái dị, đối phương quả nhiên không hổ danh là nhân yêu.

Biểu tình của thanh niên tuần mỹ có chút biến hóa, nhãn thần nhìn về phía Lâm Khiếu Đường cũng dần dần chuyển biến từ chán ghét thành thưởng thức, bỗng nhiên nói:

“Bỉ tu người quả thực có chút tài năng, chỉ tiếc là sinh tại Nam Xuyên Giới, không biết có tình nguyện gia nhập vào Đại Hạ, bản vương có thể đảm bảo tiến cử người trở thành một nguyên lão của đại phái, cùng hưởng thụ tài nguyên tu luyện phong phú của Đại Hạ.”

Tu luyện giả trong lồng giam nhất thời vô cùng khẩn trương. Tu luyện giả vốn là những người thuộc chủ nghĩa vật chất, một lòng truy cầu lực lượng càng ngày càng mạnh hơn, mục đích cuối cùng chính là có thể phi thăng lên thượng giới, tăng thêm thọ nguyên. Lãnh thổ của Đại Hạ quốc hiện tại vô cùng rộng lớn, tài nguyên phong phú, có rất nhiều thượng cổ cấm địa để truy tìm bảo vật, nhìn thanh niên tuổi trẻ này hẳn là có địa vị không thấp trong giới tu luyện Đại Hạ quốc, đã phát ra lời mời như vậy, cho dù là ai đi nữa cũng không tránh khỏi động tâm.

Lâm Khiếu Đường lạnh nhạt cười nói:

“Làm cái gì cũng có thể, chỉ là không thể làm gay, Đại Hạ quốc của các người nhiều gay đến như vậy, ta làm sao có thể gia nhập cho được! Ta xem, không bằng người gia nhập vào Thiên Hà Tông chúng ta, bản nguyên lão có thể đảm bảo trong vòng một năm người sẽ thoát khỏi chứng gay, là nam hay là nữ người có thể tự do chọn lựa.”

Chúng tu luyện giả trong lồng giam nhất thời rối loạn, không ít người thầm cười không ngớt, nhưng cũng vì thanh niên áo xanh nói như vậy mà thở một hơi nhẹ nhõm, chỉ ít thì vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông này còn có chút cốt khí, không ảnh hưởng bởi mê hoặc!

Mọi người cũng không biết, lời nói của Lâm Khiếu Đường nhìn như là châm chọc, nhưng thực tế lại có chút chân thật trong đó. Hẳn có thể làm được giống như lời đã nói, chỉ tiếc là lời này chỉ có mỗi một mình Lâm Khiếu Đường cho là nghiêm túc mà thôi.

Thanh niên tuổi trẻ đúng là dưới cơn phẫn nộ nói không ra lời, đôi con mắt so với nữ nhân còn quyến rũ hơn vài phần phun ra hừng hực liệt hỏa.

Lúc này thân ảnh của Lâm Khiếu Đường đột nhiên biến mất không thấy, sau một cái chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh lồng giam, hai tay cầm hai cây tử kim trường thương, trong nháy mắt xuất hiện, lập tức đâm thẳng vào chiếc lồng giam thật lớn.

Đương đương đương...

Mấy tiếng va chạm thanh thúy vang lên, lồng giam thật lớn vẫn nguyên vẹn không chút ảnh hưởng nào.

Lâm Khiếu Đường khẽ cau mày, không nhìn ra được lồng giam này dùng tài liệu gì để luyện chế ra, cư nhiên có thể chống đỡ được pháp bảo dùng bí huyền kim chế tạo.

“Muốn phá vỡ lồng giam, người nằm mơ!”

Thanh niên tuổi trẻ cười nhạt nói.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy vướng tay vướng chân, không nghĩ tới lồng giam này không phải là vật bình thường, thực sự đã coi thường gã âm dương kia rồi.

“Đi!”

Thanh niên tuổi trẻ vung tay lên, một con thất thủ tiểu điều (chim nhỏ bảy màu) bay vụt ra ngoài, đánh thẳng về phía Lâm Khiếu Đường đang phiêu phù bên cạnh lồng giam.

“Công tử, cẩn thận!”

Hồ Mị Nhi trong lồng giam hét lên một tiếng kinh hãi.

Lâm Khiếu Đường hướng ánh mắt nhu hòa nhìn vào nữ tử mặc hồng y trong lồng giam hơi gật đầu, lập tức tụ nguyên lực vào bàn tay, một đoàn hỏa diễm màu xanh phun thẳng ra ngoài.

Thấy rõ lam hỏa, vài tên tu luyện giả linh hồn giai trong lồng giam lại bị chấn động, đoàn lam hỏa kia rõ ràng là nguyên hỏa, rốt cuộc là thanh niên này còn có bao nhiêu thủ đoạn chưa thi triển ra, chúng tu luyện giả lúc này đã hoàn toàn bị chinh phục, trong lòng không còn một chút coi thường nào, nhân thần nhìn về phía thanh niên cũng trở nên vô cùng kính trọng.

Khi lam hỏa và thất thải tiểu diệu va chạm vào nhau, một tiếng kêu to thanh thúy vang vọng trong không gian.

Thất thải tiểu diệu trong nháy mắt lớn hơn gấp mấy lần, thân hình cỡ chiếc bát nhỏ trước đó hiện giờ đã bằng thân người, song vĩ (phần đuôi) bảy màu đẹp không gì sánh được, bắn ra quang mang bảy màu chói mắt, làm cho không ít tu luyện giả tu vi thấp không thể mở hai mắt ra được.

Lam hỏa cực nóng bỏng, càng tản mát ra một loại lực lượng nguyên hỏa thuần túy trong thiên địa, thế nhưng đối với thất thải diệu nhi lại không có chút hiệu quả nào.

Khuôn mặt vẫn bảo trì trầm ổn của Lâm Khiếu Đường lúc này không tránh khỏi hiện lên một chút kinh ngạc, không biết con chim này thuộc loại yêu thú nào, có thể chống lại được với dung hồn yêu hỏa bài danh thứ hai trong bảng nguyên hỏa đối chọi mà không hề rơi vào hạ phong, hoàn toàn không sợ hãi uy lực của nguyên hỏa.

Lâm Khiếu Đường tăng thể công của nguyên hỏa, thế nhưng hiệu quả lại vô cùng ít ỏi, càng cảm giác được một phần nguyên hỏa bị thất thải diệu nhi kia hấp thu, chiếm từng chút từng chút nguyên hỏa làm của riêng.

Cứ tiếp tục như vậy không phải là cho thất thải diệu nhi này dinh dưỡng tẩm bổ hay sao chứ? Lâm Khiếu Đường lập tức thu hồi lại nguyên hỏa.

Không có lực lượng cản trở, thất thải diệu nhi nhất thời giang rộng hai cánh, nhanh chóng phóng tới, Lâm Khiếu Đường sớm có chuẩn bị, hơn mười kim thủ đồng thời xuất hiện, bao vây thất thải diệu nhi bên trong.

Thế nhưng thất thải diệu nhi không hề sợ hãi chiêu này, một ngụm liền nuốt kim thủ vào trong bụng, ăn đến vui sướng hả hê.

356. Chương 353: Bĩ Tu Và Nhân Yêu. (4)

Chương 353: Bĩ tu và nhân yêu. (4)

Tác giả: Mộc Thang

Nhóm Dịch: Dung Nhi

Đã tự: TiAnO - Đội xung kích 4vn

Chương 353: Bĩ tu và nhân yêu. (4)

Lòng bàn tay của Lâm Khiếu Đường đỏ mẫm, chưa từng nghĩ được lại có loại thần thú hộ thể như vậy, thảo nào trước đó cảm ứng được khí tức yêu thú cường liệt, chắc hẳn là do thất thải diệu nhi này phóng ra.

Đầu thất thải diệu nhi này tựa hồ như có bản lĩnh thôn phệ tất cả những vật thể tạo thành từ nguyên khí, có thể nói là thần diệu, Lâm Khiếu Đường lại phải thu hồi lại kim thủ.

Thanh niên tuổi trẻ nhìn thấy tình cảnh như vậy, trên mặt nhất thời hiện lên nét cười khê vô cùng xinh đẹp, ngọc tiểu bồ trong tay tụ tập nguyên lực chờ phát động, chỉ chờ gã bĩ tu này lộ ra kẽ hở lập tức xuất thủ, một kích tất thắng.

Không đến vạn bất đắc dĩ, Lâm Khiếu Đường không muốn phóng xuất ra "tham thị thú", một khi phóng ra thì con bài này không còn tác dụng ẩn dấu khi cần thiết nữa, cũng nói rõ bản thân đã dùng đến thủ đoạn cuối cùng, một chiêu của đối phương mà đã có thể đem hai bảo bối đắc ý của chính mình phá giải, xác thực vô cùng mạnh mẽ.

Hai thanh tử kim trường thương vẫn công kích lồng giam cực lớn rồi cuộc cũng bị Lâm Khiếu Đường thu hồi lại, phóng tới tranh đấu với thất thải diệu nhi trong không trung.

Tử kim thủ và tử kim trường thương không phải là vật thể do nguyên khí biến hóa thành. Thất thải diệu nhi không thể thôn phệ, sáu kiện pháp bảo và một con thần thú trong không trung nhất thời tranh đấu kịch liệt, không ai nhường ai.

Phá lồng giam không thành, cùng đối phương chiến đấu cũng rơi xuống hạ phong, nhìn đầu thất thải điều nhi, Lâm Khiếu Đường cảm giác cực kỳ không ổn.

Cùng lúc đó, có một nguy cơ cực lớn đang dần dần bao phủ tới.

Lâm Khiếu Đường cũng không phải là người tự phụ, mặc dù trước đó đã đánh bại hai tên cao thủ linh hồn giai liên thủ, thế nhưng hắn cũng không vì thế mà khinh thị đối thủ, thanh niên tuổi trẻ kia có một thân tu vi thâm hậu không gì sánh được, tuy rằng ngôn ngữ của hắn vô cùng kiêu ngạo thế nhưng lại có thực lực cường đại làm vốn.

Chỉ là Lâm Khiếu Đường không ngờ tới đối phương lại có một thần diệu lợi hại đến như vậy, làm cho ba đại bảo bối của mình không thể làm gì được đối phương, trong lòng không khỏi vô cùng cẩn thận suy nghĩ cách đối phó, đánh giá đối phương tăng thêm một bậc.

Lúc này, hai tử kim thủ và bốn thanh tử kim trường thương mới miễn cưỡng chống lại được thế tấn công của thất thải điều nhi, thế nhưng cũng là cực kỳ cật lực, sáu kiện pháp bảo được Lâm Khiếu Đường khống chế một cách cẩn thận, nguyên lực hao tổn vô cùng to lớn.

Mà thiếu niên tuổi trẻ kia thì chỉ cần dùng chút nguyên thức điều khiển thất thải điều nhi, còn bản thân thì vô cùng thoải mái, có thể tự do phát huy bản lãnh, căn bản không cần đến nguyên lực để tiến hành thao túng.

So sánh với nhau, Lâm Khiếu Đường rõ ràng yếu thế hơn hẳn. Thời gian càng lâu thì nguyên lực lại càng tổn hao nhiều hơn, càng dễ xuất hiện kẽ hở.

Trong miệng Lâm Khiếu Đường hơi khô khốc, đột nhiên quang mang trong mắt chợt lóe lên, không còn chần chờ gì nữa, ổng tay áo vung lên. Vô số điểm nhỏ màu lam chen chúc bay ra ngoài, tốc độ cực nhanh, rậm rậm gần như vô tận.

Cùng lúc đó, thất thải điều nhi tựa hồ như nhận thấy được nguy cơ, ngửa đầu lên thời hót to một tiếng, thân hình lần thứ hai bạo tăng. Thoáng cái từ độ lớn một người bình thường lập tức cao hơn một trượng, nếu như tính cả hai cánh xòe ra thì thân hình vượt quá hai trượng, quanh thân càng phát ra quang mang bảy màu vô cùng chói mắt, phảng phất giống như một màn cương khí bảo hộ xung quanh thân thể.

Đối với thanh niên áo xanh phóng ra một đàn tiểu trùng màu lam, đông đảo tu luyện giả đều vô cùng nghi hoặc, hiển nhiên đối với loại tiểu trùng này không biết được bao nhiêu, hầu như tất cả tu luyện giả đều mới nhìn thấy lần đầu tiên, không biết là loại yêu thú gì.

Tham thị thú không lâu trước đó thành công thôn phệ bằng hàn linh hỏa, lúc này vô cùng hưng phấn, dưới sự điều khiển của nguyên thức phát ra từ Lâm Khiếu Đường điên cuồng đánh về phía đầu thất thải đại điều.

Hai đại yêu thú khí thế vô cùng va chạm cùng một chỗ. Thất thải đại điều nhìn thấy tham thị thú, trong đôi mắt hỏa hồng tỏa ra một loại kích động không ngôn ngữ nào có thể miêu tả được, thế nhưng trong hỗn loạn điên cuồng lại có lẫn một tia sợ hãi.

Thất thải đại điều chỉ một ngụm đã có thể nuốt hết mười con tham thị thú, bất quá số lượng này so với đàn tham thị thú thì chỉ như là muối bỏ biển, hầu như không có cảm giác số lượng bị giảm đi.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Lâm Khiếu Đường đột nhiên cảm giác được trước đó bản thân phóng ra mấy trăm tham thị thú dò đường nhưng bị thất tung, nhất định là có liên quan đến đầu thần diệu này.

Tham thị thú, chính là thượng cổ yêu thú, tại Kỳ Đông đại lục này đã tuyệt tích hơn một vạn năm, có thể càng lâu hơn nữa. Hiện tại đã trưởng thành đến như vậy, những yêu thú hiện nay tuyệt đối không thể chống lại được chúng.

Như vậy xem ra, đầu thất thải đại điều này rất có khả năng cũng là một loại thượng cổ yêu thú, như thế mới có thể tranh đấu cùng với tham thị thú, cả hai có lẽ đều trong thời kì tương đồng.

Đại đa số tu luyện giả trong lồng giam không nhìn ra được tiểu trùng màu lam là loại yêu thú gì, thế nhưng khi quan sát hai đầu yêu thú tranh đấu kịch liệt, đối với yêu trùng màu lam cực kỳ lo lắng.

Từ xưa đến nay đều là chim ăn côn trùng, đây là một đạo lý thiên kinh địa nghĩa!

Hiện tại thất thải đại diệu rõ ràng chính là thiên dịch của yêu trùng màu lam, số lượng của yêu trùng tuy là đông đảo đến kinh người, thế nhưng đối với thất thải đại diệu không có bao nhiêu uy hiếp. Bất quá chỉ là dâng lên cho thất thải đại diệu một món ăn bổ dưỡng mà thôi, cho dù thất thải đại diệu cũng không thể đem toàn bộ yêu trùng ăn hết, thế nhưng ăn được bao nhiêu tính bấy nhiêu, nuốt lấy nguyên khí của yêu trùng màu lam chuyển hóa thành một bộ phận của chính mình.

Người ngoài cuộc xem ra xác thực chính là như vậy, yêu trùng màu lam căn bản không thể tạo thành bất cứ uy hiếp nào đối với thất thải đại diệu, chỉ là chịu chết một cách vô ích mà thôi.

Thế nhưng, hai người trong cuộc lại có thần sắc khác nhau. Thanh niên tuấn mỹ không vì thất thải thần diệu của mình chiếm thượng phong mà lộ ra nét thoải mái dễ dàng, thanh niên áo xanh cũng không bởi vì đám yêu trùng màu lam chính mình phóng xuất ra rơi vào thế hạ phong mà lộ ra nét lo lắng.

Lúc đầu nhìn thấy thất thải đại diệu giống như quỷ đói điên cuồng nhào tới nuốt lấy nuốt để tham thị thú, Lâm Khiếu Đường vô cùng kinh hãi. Nếu như tham thị thú cũng không làm gì được đối phương thì ngoại trừ chạy trốn ra hẳn không còn biện pháp nào khác.

Bất quá Lâm Khiếu Đường rất nhanh đã phát hiện ra, tuy là tham thị thú không thể đến gần được thất thải đại diệu, luôn bị màn quang mang xung quanh thất thải đại diệu ngăn cách bên ngoài, nhưng kỳ thực tham thị thú cũng đang không ngừng thôn phệ quang mang bảy màu.

Quang tráo bảy màu chính là do thất thải đại diệu tự phát ra nguyên khí thực chất hóa bảo hộ thân thể, là một loại năng lực phòng ngự trời sinh. Thế nhưng tham thị thú lại có khả năng đem loại quang tráo này thôn phệ dần dần.

Quang tráo bảy màu mà thất thải đại diệu phát ra bao quanh thân thể ngăn cản tham thị thú đang không ngừng bị thôn phệ, phải không ngừng phát ra nguyên khí bổ xung để duy trì quang tráo. Nguyên khí chuyển hóa từ số tham thị thú nuốt vào bụng cũng không đủ để bổ xung.

Hồi lâu, thất thải đại diệu đã nuốt vô số yêu trùng màu lam, thế nhưng quang tráo bảy màu của chính mình phóng ra lại dần dần mờ dần không còn ánh sáng.

Thanh niên tuấn mỹ cảm thấy không ổn, trong miệng mặc niệm vài câu, khẽ quát một tiếng:

“Phá!”

Thất thải đại diệu đột nhiên bộc phát ra một tầng khí kinh cường đại, phảng phất như có một tầng vật chất bên ngoài cơ thể bị chấn vỡ ra, sau đó thân hình một lần nữa bành trướng, lúc này so với hai lần trước càng thêm mạnh mẽ.

Lâm Khiếu Đường liếm liếm khóe môi khô khốc, hai mắt khẽ nhúc nhích, không khỏi trầm nghĩ, đầu đại diệu này không ngờ lại có thể tiếp tục biến lớn, lẽ nào không có giới hạn hay sao chứ.

Thất thải đại diệu càng ngày càng lớn, màn quang mang kỳ dị trên người càng rực rỡ, quang mang bảy màu dần dần nhạt đi, chuyển biến thành thuần hỏa hồng, quanh thân càng thêm thiêu đốt một tầng hỏa quang diễm lệ. Đặc biệt là hai chiếc đuôi dài phiêu dật chói mắt không gì sánh được.

“Bất tử phượng loan!”

Đột nhiên có một tu luyện giả trong lồng giam kinh hô.

Lâm Khiếu Đường cũng nhận biết được thần thú này, bất quá đây chính là thần thú thượng giới, làm sao lại gặp được tại hạ giới này cơ chứ? Tỉ mỉ quan sát mới phát hiện ra đại diệu này cũng không hoàn toàn có đủ đặc điểm của bất tử phượng loan, hiển nhiên không phải là thành thực thể, mà chỉ là “hóa phượng thanh loan” mà thôi, chính là một loại hình thái trước khi tiến hóa thành “bất tử phượng loan”.

Cũng giống như hóa long giao, ngoại hình đã gần tiếp cận với thần long, thế nhưng chưa phải là chân long, chỉ là một loại tiểu long chưa phải là thành thực thể mà thôi, tất nhiên thực lực so với chân long chênh lệch rất lớn.

”Hóa phượng thanh loan” cho dù không phải một đẳng cấp với “bất tử phượng loan”, có chênh lệch không thể vượt qua, thế nhưng ở hạ giới này coi như là một thần thú đỉnh cấp, hoàn toàn có thể so sánh với cao

thủ địa phương giai bình thường. "Hóa phượng thanh loan", chính là đỉnh cấp của hầu hết yêu thú.

Lúc này, thân thể của đầu "hóa phượng thanh loan" tăng lớn, thẳng cho tới khi chiều cao lên tới hai trượng mới bắt đầu dừng lại, toàn thân đang thiêu đốt hỏa diễm cực kỳ xinh đẹp, đem không gian xung quanh nung đốt cháy hồng thành một mảnh.

Không ít "tham thị thú" dưới ngọn lửa hùng hực của "hóa phượng thanh loan" sau khi biến thân bị đốt thành tro tàn!

Lâm Khiếu Đường không khỏi vô cùng đau lòng, đang có ý muốn thu hồi lại thì đột nhiên đàn "tham thị thú" có những biến đổi vô cùng to lớn, trên thân thể mỗi một đầu yêu thú màu lam mạnh mẽ bắn ra ngoài quang mang màu trắng, một đoàn tiểu hỏa màu trắng đem thân thể của tiểu thú màu lam hoàn toàn bao bọc bên trong, tiểu hỏa màu trắng giống như u hỏa phiêu hốt bất định.

357. Chương 354: Phóng Thủy Chi Lâm Thị Cân Đối Luận

Nhìn thấy Lâm Khiếu Đường cầm trong tay ám nguyên thiên cực côn, Hồ Mị Nhi lập tức rõ ràng mọi chuyện. Đôi mắt trong suốt lóe sáng, không nghĩ tới gã Thiên Cực lão nhân cổ quái kia lại chính là do công tử hóa trang mà thành, nhất thời cảm động không gì sánh được, đoạn thời gian vừa rồi vì sao Thiên Cực lão nhân lại chiếu cố chính mình đến như vậy, cuối cùng cũng có giải đáp hợp lý, chỉ là thái độ trước đó của bản thân thực sự quá ác liệt rồi.

"Công tử, người lừa gạt Mị Nhi đến khổ! Nếu đã trở về tại sao lại không dùng chân diện mục gặp lại đây chứ? Làm hại Mị Nhi hung hăng với người như vậy!"

Hồ Mị Nhi u oán nói.

Lâm Khiếu Đường nhìn ám nguyên thiên cực côn trong tay, sắc mặt hơi chậm lại nói:

"Việc này để sau hãy nói. Phá tan cái lồng giam này mới là chuyện quan trọng trước mắt, không biết lồng giam này dùng tài liệu gì luyện chế thành, sao lại kiên cố vậy chứ?"

Một lão hòa thượng mặc áo cà sa vàng đỏ trong lồng giam bỗng nhiên nói:

"Thí chủ, đây chính là thiên tinh, tại hạ giới quả thực vô cùng quý hiếm!"

Thiên tinh! Lâm Khiếu Đường lập tức cảm thấy khó khăn, đây chính là một loại thượng cổ nguyên quang cùng cấp với bí huyền kim. Thảo nào ngay cả tử kim thủ và tử kim trường thương dùng bí huyền kim luyện chế ra cũng không làm gì được nó.

Nếu như thực sự là thiên tinh luyện chế, lấy thực lực một người Lâm Khiếu Đường, tuyệt đối không thể phá vỡ lồng giam!

Bất quá cho dù thiên tinh có cứng rắn đến đâu đi nữa thì cũng không phải là quá khó để phá, nếu như Lâm Khiếu Đường dùng tử kim trường thương trong tay lại tập hợp lực lượng của nhiều cao thủ linh hồn giai quán nhập vào thân thương thì chắc chắn có thể phá tan được cái lồng giam kiên cố này.

Lâm Khiếu Đường thực sự muốn truyền âm nhờ cây Âm La huy quân và Thông Vân chân nhân trợ giúp bản thân phá lồng giam, thế nhưng một đạo quang mang xanh biếc đột nhiên bắn đến.

Thanh niên tuổi trẻ cuộc cũng buông tha việc triệu hồi hóa phượng thanh loan, tiếp tục tấn công, tựa hồ đã phát hiện ra gã thanh niên áo xanh có thể đầu một trận tương xứng với chính mình sẽ phá được lồng giam.

Lâm Khiếu Đường không mở miệng, tử kim trường thương trong tay lập tức lao ra chống lại quang mang đột kích, đương một tiếng, quang mang xanh biếc và tử kim trường thương va chạm vào nhau kịch liệt, lực lượng ngang nhau đồng thời vắng ngược lại.

"Bỉ tu, ta và người vẫn chưa phân ra thắng bại. Muốn phá lồng giam thì phải qua ải của ta trước!"

Thanh niên tuổi trẻ phi hành cực nhanh lạnh lùng nói.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy đau đầu, sau một hồi giao đấu, thực lực của bản thân và gã nhân yêu này chỉ sần sần như nhau mà thôi. Pháp bảo cũng tương xứng, nếu như thực sự muốn giao đấu thì cho dù ba ngày ba đêm cũng khó có thể phân ra thắng bại. Nếu như bình thường muốn đấu thì đấu cho triệt để, thế nhưng lúc này làm gì còn tâm tư đánh nhau, thời gian cũng không cho phép.

“Nhân yêu huynh, hóa long giao đã xuất hiện, vậy thì sào huyết của nó chắc chắn gần ngay phụ cận, lẽ nào người không muốn tiến vào sào huyết của nó trước một bước chiếm bảo bối làm của riêng?”

Lâm Khiếu Đường mê hoặc nói.

Thanh niên tuấn mỹ nghe được ba chữ “nhân yêu huynh”, trên mặt không tự giác được hơi giật giật, hiển nhiên đối với xưng hô này rất bất mãn, lập tức thẹn quá thành giận:

“Người mới là nhân yêu!”

Chưa nói xong, thanh niên tuấn mỹ nhanh chóng lấy ra một chiếc bạch mạc (có lẽ là cái khăn màu trắng, giống như hồ phách chu lắng trong tru tiên), sau đó quang mang màu trắng lóe lên, chiếc khăn trắng giống như phô thiên cái địa lao tới Lâm Khiếu Đường.

Đây lại là bảo bối gì? Thần tình Lâm Khiếu Đường vô cùng quái dị nhìn bạch mạc thật lớn lao tới, nguyên khí toàn thân bành trướng, hình thành một màn bảo hộ thật lớn.

Bạch mạc chỉ đến được hơn phân nửa không thể hoàn toàn bao vây màn bảo hộ và chèn ép được, thanh niên tuấn mỹ không ngừng gia tăng áp lực, Lâm Khiếu Đường thì lại không ngừng phóng nguyên khí ra chống đỡ.

Hai bên lại một lần nữa giao đấu đến bất phân thắng bại!

Đột nhiên Âm La Ma Quân xoay người một cái bay vụt ra ngoài, sau đó trong hư không phá ra một tiếng hét thảm, trung niên nhân áo trắng đang cùng với Âm Toàn lão tổ đấu pháp đột nhiên bị một cái miệng xương khô thật lớn mở ra cắn thành hai đoạn, thực linh rời khỏi thân thể cũng không thể thoát đi được, hoàn toàn bị bộ xương khô nuốt chửng, tử trạng cực kỳ thê thảm.

Mọi người còn chưa phản ứng kịp, thanh niên tuấn mỹ lúc này thực sự không thể thoát thân, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn thủ hạ của chính mình bị Âm La Ma Quân đánh lén mà chết.

“Tiểu nhân bị ối!”

Thanh niên tuấn mỹ nghiêng răng nghiêng lợi nói, thế nhưng không có cách nào, lúc này chỉ cần hơi phân tâm rất có khả năng bị đánh trúng, chỉ có thể giận dữ mắng một tiếng mà thôi.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường khê nhúc nhích, tựa hồ như đã đoán được bước tiếp theo Âm La ma quân định làm gì, nhất thời trong lòng có chút khó chịu, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, người tu ma quả thực quá tàn nhẫn, sau này nếu như tiếp xúc với những kẻ này nhất định phải đề phòng cẩn thận.

Quả nhiên, thành công giết chết trung niên nhân áo trắng, Âm La ma quân cũng không quay người trở lại, mà là cùng với Âm Toàn lão tổ hướng về phía địa điểm hóa long giao vừa mới nhất phi trùng thiên bay đi.

Ý đồ của hai gã nguyên lão Âm La Điện lúc này thực sự quá rõ ràng, bọn họ căn bản không có lòng đi giải cứu tu luyện giả Nam Xuyên Giới đang bị nhốt trong lồng giam, trong nháy mắt khi hóa long giao hiện thân thì hai lão gia hỏa này đã thâm suy nghĩ làm cách nào để tiến vào sào huyết của nó một cách nhanh nhất.

“Hừ, ta vẫn biết rằng hai lão bất tử này không tốt đẹp gì!”

Nhìn Âm Toàn lão tổ và Âm La ma quân đang bay đi xa, Thông Vân chân nhân không nhịn được nói.

“Thông Vân man ngư, còn không mau đến trợ giúp Lâm nguyên lão đem gã yêu nhân kia bắt lại, còn đứng một chỗ ngăn người cái gì? Người cho rằng hiện tại đang luận võ đạo hay sao?”

Tam Nhân thần cái trong lồng giam nhìn thấy Lâm Khiếu Đường và thanh niên tuấn mỹ tranh đấu đến không phân thắng bại, dưới sự lo lắng không dần nổi hết lên.

“Xú khát cái, bản chân nhân tự biết đúng mực, không cần phải tên khát cái như người đứng một bên khua tay múa chân, người cứ ngồi yên trong chiếc lồng chim của người đi!”

Thông Vân chân nhân trừng mắt nói.

“***, có chừng mực cái rắm, nhanh chóng xuất thủ đi cho rồi, tử man ngư người cho là đang xem kịch a. Bản thân cái nếu không phải là đang ở trong lồng giam, đã sớm nhân cơ hội này đem đám yêu nhân kia đánh thành thịt vụn rồi.”

Tam Nhân thần cái mắng to nói.

Sắc mặt Thông Vân chân nhân có chút xấu hổ, chúng đệ tử của bản thân đang cùng với đám tu luyện giả mặc trang phục quái dị tranh đấu cách đó không xa. Thế nhưng với thân phận của bản thân, không có khả năng cùng với cái miệng thối của xú khát cái kia mắng mỏ qua lại, hừ lạnh một tiếng nói:

“Không biết cái gì cả, người cho là ai cũng như người, loại hạ tam lưu chỉ biết giậu đồ bìm leo hay sao chứ?”

“Thông Vân tiên bối, vân bối cả gan nói chen vào một câu. Đối với yêu nhân Đại Hạ quốc thực sự không cần phải giảng giải cái gì đạo nghĩa. Bọn họ cũng đã dùng thủ đoạn bỉ ổi để bắt chúng ta giam vào trong chiếc lồng này, nếu không phải như vậy thì sao có thể rối loạn đến mức này! Cùng là dùng âm mưu mà thôi, nếu như Thông Vân tiên bối có thể xuất thủ, tất cả tu luyện giả nơi này chắc chắn không ai dám chê bai người.”

Một gã đệ tử không biết thuộc phái nào khẩn cầu nói.

Sắc mặt Thông Vân chân nhân hơi nhục nhã, rốt cuộc không thể tiếp tục thờ ơ, lấy ra một pháp bảo hình cầu rất lớn trực tiếp phóng ra ngoài.

Pháp bảo hình cầu lấy tốc độ không nhanh lắm bay tới đỉnh đầu của thanh niên tuần mỹ, sau đó mới chậm rãi hạ xuống thấp!

Thanh niên tuần mỹ nhìn pháp bảo hình cầu chậm rãi hạ xuống, sắc mặt vốn không chút sóng không khỏi lộ ra một tia khẩn trương. Đây chính là pháp bảo đặc ý của Thông Vân chân nhân “thần thông như ý hoàn”, có thể biến lớn hóa nhỏ rất linh hoạt. Một khi bị nó bám trụ rất khó có thể thoát ra được, nếu như trong trạng thái hoàn hảo cùng không lo lắng cho lắm, thế nhưng lúc này đã tiêu hao quá nhiều nguyên khí đối với thanh niên xa lạ, nếu như còn tiếp tục dây dưa sợ là có nguy hiểm.

Khi pháp bảo hình cầu chỉ còn cách thanh niên tuần mỹ không đến một trượng đột nhiên tăng tốc, xu thế nhất cử bất giữ, đôi mắt đẹp của thanh niên tuần mỹ mạnh mẽ mở to. Khẽ quát một tiếng, mấy chiếc trâm ngọc bắn ra ngoài.

Phịch một tiếng, bảy chiếc ngọc trâm cư nhiên đánh bật được pháp khí hình cầu trở lại, lại có thêm ba chiếc ngọc trâm khác bay về phía Thông Vân chân nhân, Thông Vân chân nhân nhất thời kinh hãi, hoàn toàn không thể ngờ được thanh niên tuần mỹ trong tình huống như vậy mà vẫn có thể phản kích lại.

Thông Vân chân nhân vội vàng phóng xuất ba thanh phi kiếm chống lại, nhưng mà phi kiếm va chạm với ngọc trâm lập tức bị ngọc trâm đánh nát, thế bay tới của ngọc trâm không hề có dấu hiệu giảm xuống.

Phất trần trong tay Thông Vân chân nhân giơ lên chống đỡ, trong phất trần hầu như đã được quán thấu toàn bộ nguyên khí hiện tại của Thông Vân chân nhân.

Oanh, một tiếng nổ!

Thông Vân chân nhân giống như điều đứt dây bay đi thật nhanh, rơi xuống một gò đất cao, nửa ngày cũng không thấy đứng dậy, đạo bào trên người bị chấn đến rách nát. Thân thể lại càng nhiều chỗ bị thương, vai bị một chiếc trâm ngọc xuyên thủng ra sau, đã bị trọng thương.

Tất cả tu luyện giả trong lồng giam đều kinh hãi, thực sự không ai nghĩ tới thanh niên tuần mỹ vẫn còn dư lực đi đối phó với Thông Vân chân nhân, mọi người vô cùng cảm thán linh hồn giai hậu kỳ quá đáng sợ, Thông Vân chân nhân tốt xấu gì thì cũng là một cao thủ linh hồn giai trung kỳ.

Thế nhưng không ai chú ý tới trong mắt thanh niên tuần mỹ cũng hiện lên vẻ không giải thích được, nhãn thần nhìn về phía thanh niên xa lạ đối diện trước mặt đang giằng co với chính mình dần dần trở nên cổ quái.

Tại thời điểm phân lực ra đối phó với Thông Vân chân nhân, thanh niên tuần mỹ đã làm tốt công tác chuẩn bị cho thụ thương, thế nhưng hắn lại không ngờ được khi lấy ra một phần nguyên khí thôi động bạch mật để khống chế ngọc trâm tạm thời, khí nguyên đối diện trong nháy mắt theo đó mà yếu đi không ít, tựa hồ như hắn có ý muốn bảo trì sự cân đối nguyên khí như hiện tại.

Thanh niên tuần mỹ rất rõ ràng thanh niên xa lạ trước mặt hoàn toàn có lực lượng tương xứng với mình, khi hai người giao đấu nếu như có ngoại lực tham gia vào, nhất định khó có thể phân tâm, nếu như phân tâm thì chắc chắn sẽ bị thụ thương.

Thế nhưng bản thân phân ra nhiều nguyên khí như vậy mà cứ nhiên không bị trùng kích, điều này rõ ràng là đối phương giở trò. Ánh mắt của thanh niên tuần mỹ khẽ nhúc nhích cùng với Lâm Khiếu Đường liếc mắt, Lâm Khiếu Đường chỉ sâu sắc hờ hững cười cười.

Vì sao? Vì sao hắn lại muốn làm như vậy? Thanh niên tuần mỹ nhất thời có chút hồ đồ, đối với hành động không thích hợp của thanh niên xa lạ quả thực không thể giải thích được.

Đột nhiên có một đạo truyền âm vang lên:

“Nhân yêu huynh, lão đạo sĩ kia tại hạ cũng nhìn không quen, mượn tay người giáo huấn hắn một phen mà thôi, không cần phải nhìn ta như vậy! Ta ngại lắm!”

Thanh niên tuần mỹ hơi kỳ lạ, tuy là có chút giải thích được nhưng lại không hiểu, cho dù là không thích nhìn, thế nhưng thời điểm mấu chốt này cũng không nên trợ giúp địch nhân.

“Bỉ tu, bản vương cũng không bởi vì như vậy mà cảm kích người!”

Dứt lời, thanh niên tuần mỹ vẫn cẩn thận chờ đợi lời yêu cầu, dù sao thì trên đời này không có bữa tiệc nào cho không, nghĩ đến chắc chắn đối phương âm thầm làm trò gì đó, thế nhưng đợi nửa ngày vẫn không thấy đối phương truyền âm trở lại.

Trước khi Thông Vân chân nhân thụ thương, Lâm Khiếu Đường cứu cũng tốt, thế nhưng sau khi nghe được kinh lịch của Tô Thiển Thiển thì hắn lại có chút hối hận khi cứu trị Thông Vân chân nhân, lập linh nhục kia đưa cho lão man ngư này thực sự quá lãng phí. Sau đó lại nhìn thấy hành động bội bạc của hai lão già Âm La Điện, ấn tượng của Lâm Khiếu Đường đối với đám tu luyện giả này cực kỳ thấp.

Lúc này chẳng qua có nhân vật cực kỳ lợi hại xuất hiện mới làm cho đám người này liên hợp cùng một chỗ, nếu như đám tu luyện giả Đại Hạ quốc không tới Tù Ma cốc này mà nói, nơi này hẳn là sẽ loạn thành một đoàn, chỉ sợ là đám tu luyện giả bị nhốt trong lồng giam lại đánh nhau đến lợi hại hơn.

Lâm Khiếu Đường không tiện xuất thủ đối với Thông Vân chân nhân, dù sao thì thân phận hiện tại cũng không thấp, dùng tay của nhân yêu huynh tốt hơn nhiều. Lâm Khiếu Đường cũng không phải là một kẻ trượng nghĩa gì đó, nếu như Thông Vân chân nhân đánh lén thành công thì hắn chắc chắn có thể một kích đánh bại đối thủ. Nhưng nếu thực sự đem lồng giam mở ra thì sao, sẽ phát sinh ra những chuyện gì? Lâm Khiếu Đường cũng tưởng tượng không ra, có một loại trực giác không ổn nào đó làm cho Lâm Khiếu Đường chần chờ.

Nếu không phải Hồ Mị Nhi, lựa chọn đầu tiên của Lâm Khiếu Đường sợ là lập tức rời cốc, sau đó đem tất cả mọi chuyện phát sinh bên trong nói cho bên ngoài là được, như vậy coi như hắn đã tận lực.

Sau khi Lâm Khiếu Đường cân nhắc kỹ, cuối cùng tuyển chọn giở chút thủ đoạn, bản thân không chắc chắn có thể chiến thắng được thanh niên tuần mỹ, nhưng đối phương cũng không có biện pháp nào đối với chính mình, nếu như muốn toàn thân thoát ra thực sự rất dễ làm, không cần đến Thông Vân chân nhân góp một tay.

Cứ như vậy, Lâm Khiếu Đường liền mượn tay nhân yêu huynh, cho Thông Vân chân nhân chút giáo huấn, bị một đòn này, sợ là lão đạo phải bế quan thật lâu, coi như trút khẩu ác khí cho Tô Thiển Thiển.

Trọng yếu hơn nữa chính là Lâm Khiếu Đường muốn bảo trì một loại cân đối, cho tới tận khi rời khỏi Tù Ma cốc, bằng không một khi mất đi áp lực, đám tu luyện giả trong lồng giam sợ là sẽ vì bảo bối bên trong sào huyệt hóa long giao mà chém giết lẫn nhau. So với như vậy không bằng để chút áp lực để bọn họ đồng cam cộng khổ đến cuối cùng, sau khi rời cốc cũng coi như giữ chút hòa khí đồng tâm đối kháng lại với tu

luyện giới Đại Hạ quốc. Nếu như trong cốc này đánh nhau đến chó gà không yên, đi ra sợ là không thể hình thành liên minh được.

358. Chương 355: Kinh Biển

Lâm Khiếu Đường bắn khoản lo ngại, thực sự thì hắn cũng không muốn tu luyện giới Nam Xuyên Giới bị người khác tiêu diệt, lý do trọng yếu hơn nữa chính là vì muốn bảo trụ Hiên Viên Tông và Thiên Hà Tông. Một khi Nam Xuyên giới bị diệt vong thì Thiên Hà Tông và Hiên Viên Tông tự nhiên cũng không còn.

Đối với hai môn phái một trước một sau sinh ra ảnh hưởng nhất định đối với chính mình, Lâm Khiếu Đường nhiều ít có chút cảm tình riêng tư, không hy vọng chúng bị hủy diệt trước mắt bản thân.

Thông Vân chân nhân thọ thương đã ko thể gia nhập cuộc chiến, sắc mặt tu luyện giả Nam Xuyên Giới trong lồng giam đều vô cùng nghiêm trọng, chỉ có thể đặt hết hy vọng lên người vị đệ tam nguyên lão trẻ tuổi của Thiên Hà Tông kia mà thôi.

Lâm Khiếu Đường và người thanh niên tuấn mỹ kia giằng co, chỉ sợ là ko thể giải quyết nhanh trong thời gian ngắn được. Lúc này hai người quần lấy nhau, không thể thu tay lại nhưng đồng thời vẫn ko thể làm gì được đối phương.

Ở phía xa, tam đại cổ thú đang diễn ra một trận quần đấu long trời lở đất, Hóa phượng thanh loan cùng Hóa long giao là chính thống thần thú, hai thần vật tranh đấu hoàn toàn theo bản năng, cũng như một núi không thể có hai hổ. Còn tham thị thú thực sự chỉ làm rối loạn cuộc chiến lên mà thôi, cục diện vốn có thể đơn giản nay trở nên cực kỳ phức tạp.

Ngoại trừ hai trọng điểm thu hút ánh mắt ra, bên trong không cũng đang có vài luyện giả hỗn chiến, vẫn đang ở thể giằng co, bất phân thắng bại.

Hoàn cảnh này rất thuận lợi cho hai nguyên lão của Âm La Điện. Hai người đã biến mất sau ngọn núi, có lẽ đã thành công tiến nhập vào sào huyệt của Hóa long giao.

Nhìn thấy cảnh này ít nhiều chúng tu luyện giả đều sinh ra một chút tâm tình không cam lòng, thực sự là không thể tiếp thụ việc người của Âm La Điện dễ dàng chiếm được tiện nghi như vậy. Nếu như để cho hai lão quỷ lấy được thứ tốt, thì chỉ sợ thế lực phân chia trong Nam Xuyên Giới sẽ biến đổi.

Nói chung, hàng trăm tu luyện giả đều đang bị nhốt cùng một lồng giam, thế nhưng trong lồng cũng đang thầm nghĩ tìm cách. Quá nửa trong số đó vì an nguy bản thân mà nôn nóng bất an, chỉ có một số người tu vi cao thâm, không ngừng tìm cách thoát ra để đoạt lấy bảo bối mà hai lão quỷ Âm La Điện tìm được.

Ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, mọi người tại đương trường cho rằng cục diện này sẽ phải duy trì rất lâu, đội nhiên trên đỉnh núi xa xa truyền đến những tiếng động diệc tai.

Sau đó, những tiếng long ngâm vang lên, tưởng chừng như khiến cho cả thiên địa phải run rẩy.

Trên đỉnh núi, hoa quang chợt lóe, hai người mặc trường bào màu xám tro, chính là hai lão quỷ của Âm La Điện, lúc này đang chạy thật nhanh. Trong đó Âm Toàn lão tổ bị thương rất nặng, cánh tay vô lực, buông thõng sang bên, tựa hồ đã bị phế bỏ, trên người tràn đầy vết máu. Còn Âm La Ma Quân kia sắc mặt trắng bệch, cũng đã thọ trọng thương.

Sau khi hai người bay ra ngoài lập tức bỏ chạy ko dám ngoái đầu lại, hướng về phía Lâm Khiếu Đường và vị thanh niên tuấn mỹ cướp đường phi hành điên cuồng, tựa hồ vừa nhìn thấy quỷ.

Ầm ầm, đỉnh núi lần thứ hai bị xé mở, lại một đầu hóa long giao có thân thể tương đối nhỏ màu vàng từ đó bay vọt ra, vốn là đôi mắt to lớn màu bạc, nay phát tán hồng quang bức nhân, trông bộ dạng cực kỳ phần nộ.

Xuất hiện một lúc hai đầu Hóa long giao, mọi người dĩ nhiên rất khiếp sợ. Loại thần thú này vốn bản tính cô độc, trước nay chỉ độc lai độc vãng, không thích quần cư, nay lại đồng loạt xuất hiện, thật sự là một việc kỳ dị khác thường.

“Sống mái đồng huyết (đực cái một huyết), đây chính là dấu hiệu trước khi hóa long. Hai đầu hóa long giao này còn cách thời điểm hóa long không xa. Bởi vậy mà cùng đến một huyết hỗ trợ lẫn nhau, chỉ vì thời điểm nhất phi trùng thiên cuối cùng, là long hay là giao phải xem tạo hóa của chúng. Nếu như thất bại sợ là không còn khả năng thi thắng, nếu như thành công thì sẽ thoát thai hoá cốt hóa thành chân long phi thăng mà đi.”

Một lão hòa thượng trong lồng giam trầm ngâm nói.

Lão hòa thượng nói ra những lời này cũng không ai chú ý, bởi mọi người lúc này đều tập trung vào đầu Hóa long giao thứ hai vừa bay ra. Con thần thú lúc này cuồng nộ chấn thiên, cự ly nghìn trượng thoáng cái đã bị nó bỏ lại đằng sau, khoảng cách lồng giam càng lúc càng gần.

Âm Toàn lão tổ và Âm La Ma Quân tốc độ rõ ràng không sánh được với Hóa long giao, mắt thấy sắp bị đuổi kịp, tâm cơ chuyển động, hai người chia ra, một người bay nhanh về phía chiếc lồng lớn, hy vọng chiếc lồng có thể cản bước tiến của Hóa long giao.

Lửa giận của Hóa long giao từ lâu đã không kiềm chế được. Truy đuổi hai con bò sát nho nhỏ, chỉ hận không thể đem nuốt luôn vào bụng. Bất luận thứ gì cản trở việc truy đuổi, nó cũng chấn nát.

Nơi Hóa long giao đi qua, mọi thứ dường như đóng băng, sau đó lại như vỡ ra bởi tiếng rùng rùng. Không ít tu luyện giả gặp kiếp nạn, còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã thịt nát xương tan.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường và thanh niên tuần mỹ khẽ biến, hai lão quỷ chia ra bỏ chạy là để dụ cho Hóa long giao đến, lợi dụng bọn họ đối phó với cơn cuồng nộ của con thần thú.

Âm Toàn lão tổ và Âm La Ma Quân lượn vòng qua chỗ Lâm Khiếu Đường cùng thanh niên tuần mỹ, rồi hướng phía chiếc lồng lướt đi.

Thấy rõ thế đến cuộn cuộn của Hóa long giao, khuôn mặt của thanh niên tuần mỹ hiện rõ nét hoảng hốt, chủ động truyền âm nói với Lâm Khiếu Đường:

“Người và ta cùng thu tay lại, bằng không tất chết bởi con súc sinh kia!”

Lâm Khiếu Đường tự biết nặng nhẹ, tình huống khẩn cấp không nên chậm trễ, liền nói thẳng:

“Vậy thì ngay lập tức buông tay!”

Thời khắc nguy hiểm, hai người lại có thể kết hợp ăn ý đến khó có thể tưởng tượng, trong sát na thoát ly nhau.

Thế nhưng tốc độ của Hóa long giao quả thực quá nhanh. Hơn nữa khí lưu nó gây ra phạm vi cực lớn, Lâm Khiếu Đường và thanh niên tuần mỹ chỉ kịp thu tay lại mà không kịp trốn chạy.

Dưới sự bất đắc dĩ, hai người chỉ còn cách đồng thời chống lại hóa long giao đang lao tới.

Thực tế từ lúc còn cách mấy trăm trượng, hai người đã cảm nhận được Hóa long giao. Trong thân thể của đầu thần thú này tản mát ra băng khí bức nhân, làm cho con người ta thấy bất an. Bất quá Lâm Khiếu Đường cùng thanh niên tuần mỹ dù sao cũng đã có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, có thể dựa vào hộ thể chân khí mà miễn cưỡng chống đỡ lại hàn khí kia.

Cự ly của hai người với đầu thần thú càng lúc càng rút ngắn, cỗ hàn khí này như muốn đem không gian xung quanh đông cứng.

Khi Hóa long giao đã bay tới phía trước hai người, Lâm Khiếu Đường và thanh niên tuần mỹ đã chìm trong một lớp băng sương, tay chân đông cứng, khí lực không thể vận chuyển linh hoạt. Lập tức hai người bắn ra mấy đạo tử mang cùng hơn mười đạo thủy lực quang mang, đánh thẳng vào Hóa long giao.

Oanh một tiếng, thiên địa biến sắc, khí lạnh cuộn cuộn. Lâm Khiếu Đường cùng thanh niên tuần mỹ cho dù có một thân bản lĩnh cũng không thể đỡ được cường lực này, đồng loạt bị chấn bay ra ngoài.

Băng lãnh hàn khí điên cuồng quán nhập cơ thể, Lâm Khiếu Đường cố gắng dùng nguyên khí tổng hàn khí ra ngoài, nhưng cố đến mấy cũng vô dụng. Cả người như nứt ra, Lâm Khiếu Đường đánh giá độ lạnh này chỉ sợ là đã âm mấy trăm độ. Nếu chỉ là nhiệt độ ngoài trời thì không cần bận tâm, nhưng hàn khí lúc này

đã xâm nhập vào trong cơ thể, gã có chút chịu không nổi. Cho dù là linh hồn giai hậu kỳ tu vi cũng khó trụ vững.

Thanh niên tuần mỹ so với Lâm Khiếu Đường còn thê thảm hơn nhiều. Khuôn mặt tuyệt thế kia như bị dính một lớp băng mỏng, tái nhợt không chút huyết sắc, một thân thanh bào cũng đã bị tàn phá, thủng lỗ chỗ.

Hai người tuy rằng có chút chật vật, thân thụ thương nhưng cũng may là không bị tổn quá lớn, rốt cuộc cũng qua khỏi kiếp nạn.

Mấy đạo tử mang tự nhiên là phát xuất từ Tử Kim Thương trên tay Lâm Khiếu Đường, còn mấy đạo thúy lục quang mang là của thanh niên tuần mỹ dùng pháp bảo bắn ra. Hai đại pháp bảo này uy lực không gì so sánh, nhưng cũng vô pháp cản trở Hóa long giao. Bất quá Hóa long giao cũng không khá hơn là mấy, toàn thân đầy dấu vết ngoại thương.

Cũng may Hóa long giao không vì vậy mà đem toàn bộ lực chú ý lên người Lâm Khiếu Đường và thanh niên tuần mỹ, bằng không hai người sẽ lại một phen chật vật.

Vượt qua được trở ngại, hóa long giao còn chưa kịp hồi thần lại, liền va chạm vào chiếc lồng giam thật lớn, thiên địa vang vọng, một tiếng gầm thét trầm đục xé rách màng tai.

Chúng tu luyện giả phần lớn ngắt đi sau tiếng gầm của đầu thần thú, chỉ còn lại một số tu vi cao thâm là vẫn còn thanh tỉnh, nhưng hết thấy cũng đã nội thương. Nếu không nhờ bên ngoài lồng giam có một tầng kết trận bảo vệ và bản thân lồng giam vô cùng chắc chắn thì chỉ sợ lần này đã lấy đi tính mệnh của đại đa số người.

Khóe miệng Hồ Mị Nhi rỉ máu tươi, thần sắc u buồn nhìn về phía Lâm Khiếu Đường. Bỗng nhiên nàng phát giác màn bảo hộ che chắn bên ngoài chiếc lồng giam đã bị đánh vỡ, liền truyền âm ra cho Lâm Khiếu Đường:

“Công tử, người mau chạy đi, không cần lo cho ta. Yêu nhân Đại Hạ bắt chúng ta là có mục đích, nếu muốn đã có thể giết từ lâu, làm sao còn giam tới bây giờ, ta sẽ không việc gì đâu.”

Lâm Khiếu Đường hướng ánh mắt ôn nhu nhìn liếc về phía hồng y nữ tử rồi truyền âm với nàng:

“Ta chỉ là tới để cứu người, những người khác đối với ta không quan hệ!”

“Công tử!”

Sâu trong nội tâm của Lâm Khiếu Đường có một cổ kích động khó có thể miêu tả, nhất thời không nói ra được lời nào.

”Hắn không có quên ta”, Hồ Mị Nhi xúc động mạnh, nhưng rất nhanh đã trấn áp được, liền muốn lần thứ hai truyền âm cho Lâm Khiếu Đường. Đột nhiên một cổ băng hàn lãnh khí ập đến, nàng phải vận toàn lực chống đỡ, vô pháp phân tâm để truyền âm.

Hóa long giao va mạnh vào chiếc lồng, tạo ra một cơn chấn động trời rung đất chuyển. Đầu thần thú này, mặc kệ vết thương do lực phản chấn của chiếc lồng, tiếp tục truy đuổi hai lão quỷ Âm La Điện đang ở cách đó hơn trăm trượng.

Sắc mặt Âm Toàn lão tổ cùng Âm La Ma Quân ngưng trọng. Hai người cũng đã bị cổ hàn khí gây thương tích, hành động có điều bất tiện. Nguyên tưởng rằng lưỡng đại cao thủ này quý dị hơn người, có thể gây thương tổn cho Hóa long giao, ai ngờ một chút cũng không có, ngược lại còn bị nó đuổi chạy thực mạng.

Có thể hóa long giao đánh đến trọng thương, nhưng chưa gây tổn thất đến căn cơ của hai lão quỷ. Hóa long giao là thượng cổ thần thú, không giống người bình thường, càng không như những yêu thú hạ cấp. Nó không điên cuồng bừa bãi mà quên mất mục đích của mình, tính mục đích của chúng rất mạnh, một đường liên tục gặp phải vật cản thế nhưng vẫn chưa thể làm cho hóa long giao tức giận đến mức bỏ qua cho mục đích của chính nó.

Âm La Ma Quân tốt xấu gì cũng là một linh hồn giai hậu kỳ, thấy rõ Hóa long giao thân thụ trọng thương, bèn tung ra một bộ xương khô, định đánh gục con thần thú. Nhất thời không trung âm khí đại thịnh.

Nhưng mà âm la khô lâu đã làm cho rất nhiều tu luyện giả Nam Xuyên Giới phải kiêng kỵ này không hề có tác dụng với Hóa long giao. Trong khoảnh khắc bị hàn khí của hóa long giao đông cứng, nhanh chóng nứt vỡ nát.

Thấy Hóa long giao lao về phía bản thân, thần sắc Âm La Ma Quân hiện lên vẻ không muốn, nhưng cũng đành cắn răng lấy từ trong bọc ra một vật, ném thẳng ra ngoài.

Thấy rõ vật đó, Hóa long giao nhất thời rung động, gầm lên một tiếng, lập tức buông tha Âm La Ma Quân, chuyển hướng đuổi theo vật vừa mới tung ra.

Âm La Ma Quân dùng lực cực mạnh, nhắm hướng thanh niên tuần mỹ mà tung tới. Thanh niên tuần mỹ thấy vậy rất đổi nghi hoặc, không sao giải thích được. Nhưng khi thấy rõ Hóa giao long đang đến, tâm cơ nhất động, biết là Âm La Ma Quân muốn hại mình.

Hàn khí trong cơ thể vẫn chưa được trục xuất hoàn toàn, lực lượng của thanh niên tuần mỹ có hạn, nhưng vẫn phải phóng ra một miếng ngọc bội, ngọc bội va chạm với vật thể đang bay tới, biến đổi phương hướng trực tiếp rơi thẳng vào trong lồng giam.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ vật kia là một quả trứng rất lớn màu trắng bạc.

Trứng giao long! Một trong những hạ giới chi bảo, vạn năm mới sản sinh ra một quả. Đây là vật đại bổ, bên trong chứa một cặp Hóa long giao một đực một cái, trứng giao long được tích tụ từ tinh hoa thiên địa, một khi đoạt được thì có thể luyện hóa, tu vi liền một bước lên mây, xác trứng càng là một loại tài liệu luyện bảo cực phẩm.

Thanh niên tuần mỹ thấy rõ quả trứng giao long màu bạc, nhất thời hối hận vô cùng. Nếu biết sớm đó là trứng giao long đã không gạt đi, mà lập tức thu lấy bỏ trốn, mặc cho Hóa long giao có đuổi theo cũng không buông. Nếu quả trứng rơi vào tay thì dù nhiệm vụ lần này không hoàn thành, cũng không lo ngại gì nữa.

359. Chương 356: Thiên Hàn Địa Động Bằng Linh Trận

Nhìn thấy trứng giao long, tất cả mọi người đều lộ rõ vẻ tham lam, ai cũng muốn có được trứng giao long. Ở đây dù người yếu nhất cũng có tu vi sơ giai, nếu như có thể dùng trứng giao long bồi dưỡng thân thể, tăng thần niệm, như vậy trong vòng trăm năm tu vi nhất định có thể tiến vào linh hồn giai, thậm chí địa vương giai cũng không phải là không có khả năng.

Bất quá trong vẻ tham lam còn hỗn loạn một ít nghi ngờ, bởi vì hóa long giao trước khi phi thẳng thường không động dụng giao phối sinh ra trứng, huống hồ trí tuệ của hóa long giao cực cao, là một thần thú đứng nghĩa, sao lại không thể khống chế được tình dục của chính mình.

“Đáng mừng, đáng tiếc a!”

Bỗng nhiên lão hòa thượng vừa nói trước đó lại lên tiếng, nhìn hóa long giao lao tới cực nhanh.

“Hai đầu hóa long giao này đúng là đã buông tha cho cơ hội phi thẳng, kết hợp sinh trứng, tu vi lập tức bị giảm đi, nếu không phải như vậy, chúng ta sợ là đã sớm mất mạng trong bụng hóa long giao rồi, loại tình cảm trong thiên địa này quả thực làm cho người ta không thể hiểu nổi.”

Hơn phân nửa số người trong lồng không có tâm trạng nào nghe lão hòa thượng này nói, mỗi người đều hiện rõ vẻ mặt kinh khủng nhìn hóa long giao đang tới càng lúc càng gần.

Ầm...

Tiếng trời rung đất nổ, hóa long giao đánh mạnh vào lồng, tất cả tu luyện giả trong lồng đều gặp phải tai ương, vài tên tu luyện giả tu vi cao đều dốc sức vận nguyên khí chống đỡ.

Ầm...

Lại một tiếng va chạm, hóa long giao giống như phát điên dùng thân thể bản thân điên cuồng công kích vào lồng.

Ý đồ của hóa long giao mọi người đều hiểu rõ, thế nhưng quả trứng giao long này quả thực quá mức mê người, trong lúc hỗn loạn đã biến mất không thấy, không biết là đã bị ai lấy đi.

Nếu như nói quả trứng rơi ra ngoài, hiển nhiên không có khả năng. Hóa long giao tuyệt đối không thể không có cảm giác quả trứng ở nơi nào.

Liên tục năm lần công kích, làm cho tu luyện giả trong điều lung đã cảm thấy ăn không tiêu, rất nhiều người đã bị trọng thương, thậm chí còn ngất luôn tại chỗ, toàn bộ bị lãnh khí bao trùm như muốn đóng thành băng.

“Vị thú chủ nào đang cầm long đản, lão nạp cho rằng hãy lấy mang ra ngoài đi thôi, bằng không tất cả mọi người ở đây đều phải về tới miền cực lạc, giữ quả trứng đó mà không có mạng dùng thì cũng vô dụng.”

Lão hòa thượng có vẻ có vài phần bình tĩnh, cho dù vẻ mặt tái nhợt, khoe miệng tràn ra máu tươi, nhưng vẫn ngồi xếp bằng tại chỗ chậm rãi mở miệng nói.

“***, là ai lấy quả trứng đó, nhanh chóng vứt ra ngoài cho lão tử, nếu không lão tử sẽ đại khai sát giới ngay tại đây!”

Một gã lão giả mặc hắc bào đột nhiên mở miệng mắng to.

Nhìn về phía lão giả mặc hắc bào, mọi người đều ngưng trọng, người này chính là Cực Uyên Lão Ma, nguyên lão của Quỷ Uyên Môn Thập Quốc Minh, là một vị cao thủ linh hồn giai, thậm chí có không ít pháp bảo lợi hại trong người, tại không gian điều lung nhỏ hẹp như thế này, nếu như lão ma này động thủ, vậy thì hậu quả thực sự không thể tưởng tượng được.

Uy hiếp tới an nguy của bản thân, nhất thời mọi người đối với kẻ trộm quả trứng hận tới thấu xương, trong điều lung vang lên tiếng quát mắng dữ dội, càng có không ít người bắt đầu sử dụng bí pháp thăm dò xem kẻ nào trộm long đản (trứng rồng).

Dưới sự chống đỡ của mấy vị cao thủ linh hồn giai, điều lung có thể miễn cưỡng chống đỡ được vài lần công kích của hóa long giao, mà hóa long giao tựa hồ cảm giác được hiệu quả tấn công không lớn, lập tức dừng lại, trong miệng phun ra hàn khí cực mạnh.

Long tức ẩn chứa hàn khí lạnh thấu xương nhằm thẳng vào không gian bên trong điều lung. Mấy vị cao thủ linh hồn giai vô cùng chật vật, muốn chống đỡ nhưng cũng vô cùng cật lực, mắt thấy sắp không thể chống đỡ được nữa.

Lâm Khiếu Đường và gã thanh niên tuấn mỹ lúc này lẳng lặng huyền phù phía xa xa hơn trăm trượng, sắc mặt Lâm Khiếu Đường lo lắng vô cùng, đối với một ít người trona điều lung hẳn không thể không quan tâm, nhanh chóng suy nghĩ phương pháp giải quyết. Mà thanh niên tuấn mỹ thì tỏa sáng hai mắt, vẫn tập trung vào một vị trí trong điều lung, tựa hồ như đã nhìn thấy kẻ nào trộm đi long đản.

Uy lực của hóa long giao, hai người đều đã chân chính thử nghiệm, vì vậy không ai dám đơn giản đi trên chọc, chỉ đành tạm thời tĩnh lực một bên xem tình thế biến đổi.

Lâm Khiếu Đường mặc dù đối với mấy môn nhân Thiên Hà Tông và mấy người Hiên Viên Tông cảm thấy lo lắng, vốn định hấp dẫn lực chú ý của hóa long giao, thế nhưng rất nhanh liền bỏ đi suy nghĩ này, hóa long giao hiển nhiên không thể dễ dàng lừa gạt, thậm chí còn có thể mang cái mạng của mình đền vào, cũng may nhìn thấy Linh Nguyệt Tiên Tử phát ra một kết trận loại nhỏ, bao phủ mấy người bên trong. Trong điều lung, chỗ của bọn họ coi như là an toàn nhất. Hồ Mị Nhi thì có tu vi linh hồn giai, tốt xấu thì cũng có năng lực tự bảo vệ mình.

Nhìn thấy rõ mọi chuyện, trong lòng Lâm Khiếu Đường chậm lại, cũng không quá mức nôn nóng như trước, âm thầm vận nguyên khí bài trừ hàn khí xâm nhập vào cơ thể trước đó, càng nuốt vào một viên bổ nguyên đan, khôi phục lại chân nguyên đã tiêu hao.

Trong điều lung vẫn lộn xộn ầm ĩ như trước, hầu hết mọi người đều đã đứng lên, có vẻ như muốn bắt bằng được kẻ trộm long đản, Cực Uyên Lão Ma càng không kiên trì thêm, lúc nào cũng có thể xuất thủ.

Hơn một trăm tu luyện giả bên trong điều lung này, luận về thực lực thì phải kể tới Lý Tùy Dương và Tô Thanh Hà của Tiềm Long Viện, thế nhưng hai người này hiện tại đang bị trọng thương, tự nhiên không có

bao nhiêu lực uy hiếp, càng không nói đến quyền lợi lên tiếng nói, mà mặt khác còn có một hai vị nguyên lão các phái tu vi tương đương với Cực Uyên Lão Ma, nhưng tất cả đều đang thụ thương với mức độ khác nhau.

Bởi vậy có thể nói thực lực mạnh nhất trong điều lung này chính là Cực Uyên Lão Ma, hẳn muốn làm cái gì, ai cũng không thể nào ngăn cản được, vì vậy trong lòng mỗi một tu luyện giả ở đây đều rất sợ hãi, chỉ có thể phát tiết nỗi sợ hãi vào kẻ trộm đi long dẫn chưa biết thân phận.

“Ta có tham trắc thạch, có thể dò xét được bất cứ thứ gì có khí nguyên ba động trong trạng bị không gian trữ vật.”

Một gã trưởng lão Thái Vân Tông do dự một chút rồi nói.

Lời này vừa nói ra, trong lòng mọi người vừa chậm, có tham trắc thạch này, rất nhanh liền có thể lôi mặt tên trộm long dẫn ra rồi.

Rống...

Đột nhiên, một tiếng long ngâm diếc tai vang lên, hóa long giao lại một lần nữa điên cuồng phóng tới.

Ầm...

Tầng che chắn do mấy vị cao thủ linh hồn giai đồng thời lập ra không chịu nổi công kích liên tục, khoảnh khắc hóa thành hư ảo.

Điều lung không có phòng hộ nhất thời trở nên rung động kịch liệt.

Bỗng nhiên một vật thể màu trắng từ trong điều lung bay ra ngoài, tốc độ không nhanh lắm, rất dễ dàng có thể nhìn thấy được đó chính là long dẫn, hiển nhiên người lấy đi long dẫn quá khiếp sợ trong lòng, đành phải nhịn đau bỏ đi thứ yêu thích, ném long dẫn ra.

Long dẫn vừa mới ra khỏi điều lung, hóa long giao lập tức đuổi theo long dẫn.

Tâm trạng của mọi người hơi thả lỏng, nguy cơ tạm thời giải trừ.

Xa xa, trong hư không đột nhiên lóe lên quang mang màu xanh, thanh niên tuần mỹ giống như thiểm điện bắn ra ngoài, hướng về phía long dẫn màu trắng bạc bay ra khỏi điều lung, đối với hóa long giao đang đuổi theo không có một chút để ý nào. Lâm Khiếu Đường đối với hành động của người thanh niên này cảm thấy rất kỳ lạ, cho dù có lấy được long dẫn đi nữa thì cũng không thể bù nổi tính mệnh, hẳn tuyệt đối không nên làm như vậy mới đúng.

Thanh niên tuần mỹ toàn lực phi hành, tốc độ nhanh tới kinh người, thoáng cái đã bay tới gần long dẫn, so với hóa long giao quả thực nhanh hơn một chút, vung tay lên liền thu được long dẫn vào tay.

Hóa long giao nhìn thấy rõ cảnh này, nhất thời huyết lên một tiếng dài, phun ra mấy ngụm long tức băng hàn, thanh niên tuần mỹ đã sớm có chuẩn bị, một tấm vải màu trắng ngưng tụ thành thuẫn che chắn lại.

Tấm vải màu trắng này tuy là pháp bảo thượng phẩm, thế nhưng cũng không thể nào chống đỡ được long tức của hóa long giao thể thành thực, trong sát na liền bị đông cứng lại, rồi vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Bất quá chỉ trong thời gian cực ngắn như vậy đã đủ cho thanh niên tuần mỹ có thể chạy được khá xa, khi hắn tung ra tấm vải màu trắng thì đã trốn đi cực nhanh.

Nếu nói Lâm Khiếu Đường không động tâm đối với long dẫn kia thì chính bản thân hắn cũng không thể nào tin được, đối với bất cứ tu luyện giả nào mà nói, bất luận là bảo bối gì có tác dụng hỗ trợ đối với tu luyện đều có một loại bản năng muốn chiếm lấy, Lâm Khiếu Đường tự nhiên không phải là ngoại lệ.

Bất quá Lâm Khiếu Đường thuộc loại người theo chủ nghĩa chắc ăn, việc gì đó không nắm chắc sẽ không làm. Nhìn thấy thanh niên tuần mỹ thu lấy long dẫn bỏ chạy, chỉ thần nhiên lắc đầu, chính mình hướng về phía cự lung xa xa bay tới.

Điều lung này cho dù là thiên tinh chế tạo ra thì cũng không thể chịu nổi hóa long giao lặn qua lặn lại vài vòng như vậy, vừa va đập vừa đông lạnh, dưới nhiệt độ cực thấp bất cứ vật phẩm nào cũng đều trở nên vô cùng giòn, lúc này muốn phá hủy nó hiển nhiên dễ dàng hơn bình thường không ít.

Lâm Khiếu Đường lao tới trước điều lung, đang muốn thi triển chiêu số phá điều lung, thì đột nhiên cảm giác phía sau có khí nguyên cường đại tới gần, hầu như đồng thời, Linh Nguyệt Tiên Tử bên trong điều lung cả kinh kêu lên.

“Cẩn thận!”

Lâm Khiếu Đường cảnh giác xoay người, nguyên khí toàn thân bành trướng, nhưng mà xoay người lại thì thấy không phải là thủ đoạn công kích hay là pháp bảo gì, mà chỉ có một khuôn mặt xinh đẹp kinh diễm không thể phân biệt nổi nam hay nữ, chính là gã thanh niên tuấn mỹ vừa mới chạy trốn.

Trên mặt thanh niên tuấn mỹ hiện lên nụ cười đặc biệt thâm ý, Lâm Khiếu Đường đang định xuất thủ thì nhìn thấy hóa long giao đang đuổi theo công kích rất gần.

Ý niệm chợt lóe, thể muốn xuất thủ lập tức thu lại, Lâm Khiếu Đường mơ hồ suy đoán được nhân yêu này cũng không phải là tấn công chính mình, mà là lợi dụng nếu như chính mình công kích chỉ sợ nhân yêu vẫn có thể thoải mái tránh thoát, vậy thì chắc chắn sẽ bắn tới hóa long giao đang giận dữ truy đuổi phía sau, ngược lại trở thành giúp đỡ nhân yêu kia.

Sắc mặt thanh niên tuấn mỹ có chút biến hóa, tựa hồ như cảm thấy rất ngoài dự liệu, trong tình huống như vậy mà bỉ tu kia lại không xuất thủ đánh về phía chính mình, trong ánh mắt hiện lên một tia thưởng thức, người này không chỉ có tu vi thâm hậu, mà tâm cơ cũng vô cùng tinh tế.

Suy nghĩ thoáng qua, tốc độ của thanh niên tuấn mỹ không hề giảm, khi khoảng cách giữa hai người không tới mười trượng, khoe miệng Lâm Khiếu Đường hơi nhếch lên, thân thể khẽ động, nhanh chóng bay ra xa, nhìn như có thể chạy bao xa thì chạy bấy nhiêu xa.

Nhưng mà, Lâm Khiếu Đường vừa mới động thân thì đột nhiên ngửi thấy một loại mùi vị tanh tươi, mùi vị thực tế rất nhạt, thế nhưng Lâm Khiếu Đường vẫn có thể cảm nhận được, tựa hồ như có một loại dịch thể nào đó vừa mới dính vào người chính mình.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường còn đang kỳ quái, phía sau truyền tới tiếng long ngâm, hóa long giao lại đuổi theo hắn, thanh niên tuấn mỹ đột nhiên dừng lại, phiêu phù cách đó không xa, trên mặt hiện rõ một tia chờ mong.

Hóa long giao từ giận dữ nộ nóng trở nên bất an, trong ánh mắt còn hỗn loạn cảm giác vô cùng mê man, nhưng chỉ do dự trong thời gian cực ngắn, xoay về phía Lâm Khiếu Đường phun ra một ngụm long tức, rồi mạnh mẽ tiếp tục truy đuổi theo thanh niên tuấn mỹ.

Đối với long tức đột nhiên phóng tới, Lâm Khiếu Đường không dám lơ là, tử kim thương cấp tốc xoay tròn tạo thành một mặt tử thuẫn, ngăn cản long tức băng hàn.

Khi nhìn thấy hóa long giao tiếp tục đuổi theo chính mình, trên mặt thanh niên tuấn mỹ hiện lên một tia thất vọng, bất quá càng nhiều là vẻ đắc ý.

Hóa long giao phóng về phía thanh niên tuấn mỹ hơn mười băng thứ (gai băng), thanh niên tuấn mỹ toàn lực chống lại!

Thế nhưng công kích còn chưa xong, hóa long giao lại hướng về phía Lâm Khiếu Đường, phun ra mấy ngụm long tức.

Hành động khác thường của hóa long giao làm cho mọi người vô cùng nghi hoặc, không thể giải thích được, Lâm Khiếu Đường cũng không nghĩ được điểm mấu chốt, không biết loại thần vật này vì sao lại đột nhiên sinh ra hứng thú đối với chính mình.

Khi mùi vị tanh tươi kia lần thứ hai tràn vào mũi Lâm Khiếu Đường, nhất thời thân thể của hắn hơi chấn động. Lâm Khiếu Đường thâm hô quá mức sơ ý, nếu như hắn đoán không sai thì loại mùi vị rất có khả năng chính là mùi vị đặc biệt do long dẫn sinh ra.

Chú ý tới biến hóa trên mặt bỉ tu, thanh niên tuấn mỹ cười đắc ý, đối với thủ đoạn của chính mình cảm thấy rất có thành tựu.

“Bỉ tu, mùi vị bị hóa long giao nhìn chăm chăm như thế nào?”

Nghe được đoạn truyền âm, Lâm Khiếu Đường có chút tức giận, chính mình nhất thời sơ ý để đối phương lợi dụng, bất quá truyền âm trở lại có vẻ bất cần đời như cũ.

“Từ nhân yêu, người cũng quá đánh giá thấp sức phán đoán của loại thần thú đệ nhất hạ giới này rồi, chắc không quá lâu nó có thể nhìn xuyên qua được thủ đoạn của người.”

“Cho dù nhìn thấu thì người cũng sẽ bị đóng băng tại băng hàn địa đồng băng linh trận rồi. ha ha...”

Lâm Khiếu Đường lập tức căng thẳng, trước đó vẫn kỳ quái vì sao hóa long dao lại đột nhiên công kích yếu hơn hẳn như vậy, nguyên lai là súc sinh này căn bản không tập trung tấn công mà đang bố trí kết trận.

Hóa long giao một mặt nhìn như kịch liệt tấn công bám trụ hai người, một mặt nhìn âm thầm bố trí kết trận thần thông.

Thanh niên tuấn mỹ và Lâm Khiếu Đường lúc này bị nhốt kín bên trong một tầng không gian bao phủ bởi băng tinh.

Trên trong không gian băng tráo thật lớn có một đầu hóa long giao đang cuồng nộ và hai thanh niên tu luyện giả nhìn bề ngoài tuổi tác không lớn lắm. Các tu luyện giả trong điều lung không khỏi sợ hãi than thở không thôi, bản lĩnh kết trận của hóa long giao quả thực lợi hại, trong thời gian ngắn như vậy mà đã có thể thành lập được kết trận uy lực vô cùng mạnh mẽ, quả nhiên là thần thú, tu luyện giả bình thường không thể nào so sánh được.

Lâm Khiếu Đường nhìn thanh niên tuấn mỹ dụ dỗ chính mình, cảm thấy có chút vướng tay vướng chân khó giải quyết.

360. Chương 357: Trảo Long

Cùng trong một kết trận phong bế, rõ ràng có ý giết chết tuyệt đối không buông tha.

Lâm Khiếu Đường có hơi lạnh lẽo, khí nguyên trên người hơi có chút dâng trào, nhìn thoáng qua trận bích (màng bao ngoài kết trận), trong lòng biết rằng rất khó xuyên phá, tựa hồ chỉ có thể đánh một trận.

Lâm Khiếu Đường phóng ra một chút nguyên thức thăm dò trữ vật đại lung, mấy chiêu sát thủ lợi hại nhất của mình đều đã dùng tới, bất quá trong túi thực ra còn không ít bảo vật khác, chỉ là không thể so sánh được với bí huyền kim và tham thực thú. Rõ ràng yếu nhược hơn không ít, bất quá lúc này không phải lúc bỏ qua những bảo vật này, cho dù không có khả năng đánh bại hóa long giao nhưng ít nhất cũng có thể chống chọi một trận.

Từ thượng cổ bảo giáp hắc đã tinh luyện không chỉ có mỗi bí huyền kim. Còn có rất nhiều nguyên quang khác, chỉ ít cũng có năm loại có thể chế luyện pháp bảo. Lâm Khiếu Đường tất nhiên cũng không hoang phí, trong đó băng tinh dùng để gia cố diêm la thủ, song đáng tiếc là chín diêm la thủ đã bị vỡ nát toàn bộ.

Còn lại bốn loại nguyên quang khác, phân loại là Hỏa tinh, Mộc tinh, Thạch tinh và Thủy tinh, bốn loại nguyên quang kim trúc này mặc dù không bằng được bí huyền kim, nhưng có thể liệt vào hàng thượng phẩm, tại hạ giới đúng là cực kỳ hiếm có.

Bốn loại nguyên quang này, Lâm Khiếu Đường chia ra đem chế luyện thành toàn phiêu (một loại vũ khí giống như phi đao hoặc lao có thể bay trở lại), cự kiếm, hỏa châu và một kiện thủy mặc nhuyễn thuẫn, toàn phiêu chỉ dùng thạch tinh để chế luyện cho cứng rắn. Cự kiếm thì dùng tính bền cực mạnh của mộc tinh để chế luyện, hỏa châu tất nhiên là dùng hỏa tinh luyện chế, lúc phóng trúng mục tiêu sẽ có lực công phá rất lớn, thủy tinh có tính co giãn mềm mại dùng để chế ra một kiện nhuyễn thuẫn.

Những bảo bối này Lâm Khiếu Đường chế luyện xong vẫn cất giữ trong đại lung chưa từng sử dụng qua, kỳ thực nguyên nhân cũng vì Lâm Khiếu Đường không muốn dây dưa nhiều với đối thủ, vừa lên đã dùng tới chiêu số sở trường, thứ hai nữa là dùng pháp bảo không bằng vũ kỹ chiếm tiện nghi. Lúc đối địch Lâm Khiếu Đường thích dùng vũ kỹ thử đối thủ trước, sau đó dùng pháp bảo lợi hại khắc địch chế thắng.

Bốn kiện pháp bảo này rốt cuộc có uy lực đến mức nào, Lâm Khiếu Đường cũng không chắc chắn mười phần, sau khi xuất quan vẫn chưa có cơ hội để thử nghiệm kỹ càng, hơn nữa sau khi xuất quan liên tục

nhiều việc. Cho dù chỉ là việc nhỏ nhưng thay nhau mà đến làm cho Lâm Khiếu Đường không rảnh để bận tâm đến những chuyện khác, vì vậy đã quên hẳn việc này.

Trong lúc này, tham thị thú bên ngoài kết trận cùng hai thần thú càng đấu càng kinh khủng, muốn gọi quay lại hiển nhiên là không có khả năng, mà tử kim thủ và tử kim thương đã dùng quá nhiều lần, hóa long giao chính là thần thú, cho dù bí kim huyền cực kì lợi hại, dùng tới chiêu số như vậy nhiều lần, uy lực của nó cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Hướng hồ hóa long giao thuộc tính bằng toàn thân đều chứa bằng hàn khí, cũng không sợ loại công kích như vậy, rất dễ dàng đem các loại pháp bảo di động với tốc độ cực nhanh đông cứng lại.

Nguyên nhân cũng là số lượng tử kim thương trên tay Lâm Khiếu Đường quá ít, không có cách gì hình thành thương trận. Uy lực của nó đương nhiên là cực kì bé nhỏ.

Ngay lúc thanh niên tuần mỹ đang chăm chú quan sát hóa long giao bỗng nhiên yên tĩnh lại, đột nhiên thấy phía đối diện có nhiều biến hóa, quét mắt nhìn lại, nhất thời trên mặt hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy phía sau thanh niên xa lạ đột nhiên xuất hiện một thanh cự kiếm, dài chừng một trượng, bề rộng tới hơn mười tấc. Thậm chí quanh thân của hắn còn có hơn mấy chiếc toàn phiêu xoay tròn xung quanh.

Bĩ tu này rốt cuộc còn bao nhiêu vốn tích lũy nữa chưa lộ ra? Thanh niên anh tuấn có chút hiếu kỳ. Trải qua tranh đấu tới lui, đối phương rõ ràng là vẫn còn lưu thù, thực sự thực lực rất cao.

Thanh niên anh tuấn cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế, vung tay lên nhất thời toàn thân xuất hiện mấy thanh trường kiếm, mỗi thanh kiếm đều có hoa văn long phượng, mỗi một hoa văn đều không giống nhau.

Kiếm này chính là Phượng loan kiếm, dùng thiên tinh chế tạo nên, độ cứng sợ là cao nhất hạ giới, luyện chế thành có thể xứng danh thần binh!

Lâm Khiếu Đường thấy đối phương cũng lưu thủ, khuôn mặt không khỏi có chút động dung, không nghĩ tới chính mình khổ tu nhiều năm, lại có được không ít kì ngộ, hôm nay cùng đạt tới linh hồn giai hậu kỳ tu vi, cũng chưa từng nghĩ đến việc gỏi cao không cần lo lắng, trước tiên Ngốc Thửu lão ma sau là thanh niên tuần mỹ không biết rõ thân phận này, đều có sự uy hiếp rất lớn đối với chính mình, mà từ trước đến nay hắn chưa từng giao thủ qua với lão quái vật địa vương giai, chỉ sợ là lợi hại hơn hai người này gấp trăm lần.

Hóa long giao đồng thời nhìn kỹ hai người, nhưng cũng tự mình khôi phục lại nguyên khí, nguyên khí bốn phía ào ạt dung nhập vào cơ thể đầy lân giáp giống long và như không giống long của hóa long giao, những vết thương trên người dần dần khép lại.

Đột nhiên hóa long giao gầm lên một tiếng, mấy đạo băng quang hiện lên, băng thứ sắc nhọn không hề dấu hiệu bắn về phía Lâm Khiếu Đường và thanh niên tuần mỹ.

Lâm Khiếu Đường hơi híp mắt lại, thu một tay về phía sau cầm lấy cự kiếm trong tay, toàn phiêu quanh thân xoay tít với tốc độ gia tăng gấp bội.

....Ca ca...

Băng thứ và toàn phiêu va chạm lập tức vỡ vụn.

Hướng thứ hai bắn vào thanh niên tuần tú cũng không chiếm được tiện nghi, bị kiếm trận biến thành những viên băng nhỏ.

Hóa long giao thấy rằng đòn công kích vô hiệu, lập tức phun ra một cỗ nồng đậm hàn khí, nhiệt độ trong toàn bộ kết trận chợt giảm xuống, không chỉ có thể hàn khí sinh ra ra sức đi vào cơ thể Lâm Khiếu Đường vào thanh niên tuần mỹ.

Nhiệt độ càng lúc càng thấp, khiến Lâm Khiếu Đường và thanh niên tuần mỹ khí nguyên bất ổn, cử động khó khăn, khả năng điều khiển pháp bảo cũng giảm xuống không ít.

Lâm Khiếu Đường nắm chặt cự kiếm án binh bất động, chỉ cần hóa long giao không chủ động tấn công hắn, thì tuyệt đối không ra tay!

“Khá lắm bĩ tu, rất có tính nhẫn nại!”

Thanh niên tuần mỹ thầm nói, thời gian càng lâu đối với hắn càng bất lợi. Một khi hóa long giao xác định long dẫn trong tay ai. Chắc sẽ vứt bỏ việc khác mà quay sang tấn công người cầm trướng.

Rống

Ngoài kết trận có một tiếng long ngâm, ngay đến cả thượng cổ kết trận cũng không thể ngăn trở, ở trong kết trận cũng đình tai nhức óc.

Hình thể kia chính là hóa long giao không biết tới gần kết trận khi nào, "hóa phượng thanh loan" và đàn "tham thị thú" theo ngay phía sau.

Đầu hóa long giao nhỏ hơn một chút trong trận hướng hóa long giao ngoài trận đáp lại một tiếng, sau đó kết trận mở ra một lỗ hổng.

""Hóa phượng thanh loan" và "tham thị thú" cũng không chịu rút lại phía sau vội phi vào trong kết trận.

Hai hóa long giao gặp nhau liền đan chéo vào nhau cùng một chỗ, cho dù chỉ là phân ly trong thời gian ngắn nhưng trong mắt của chúng lại lâu dài vô cùng, nhìn thấy thân thể hóa long giao đực có rất nhiều thương tích, thư hóa long giao cái không ngừng rên lên từng trận, thanh âm càng xen lẫn sự phẫn nộ vô cùng.

Hóa long giao đực cùng hai đại thần thú khác chiến đấu kịch liệt hồi lâu, cả ba thần thú đều bị thương, số lượng đàn "tham thị thú" thậm chí còn mất đi tới một phần ba.

Hai long giao, một phượng, ba đại thần thú và thêm một đàn tham thị thú. Lập tức tạo ra thế tam giác đối mặt trong kết trận. "Hóa phượng thanh loan" bay tới bên cạnh thanh niên tuần mỹ, đàn "tham thị thú" thì bay xung quanh thân thể Lâm Khiếu Đường.

Hai đầu hóa long giao đực cái còn đang quấn chặt một chỗ, vô cùng căm giận những kẻ đến xâm lấn gia viên của chúng.

Sau phiên chiến đấu kịch liệt, song long đã biết những kẻ xâm phạm rất cường đại, nhưng trong mắt vẫn cao ngạo như cũ, được coi như sinh vật cường đại nhất hạ giới, chúng có đủ tiền vốn để cao ngạo, nếu như không hạ sinh mai long dẫn. Đầu đến phiên đám bò sát này có tư cách đến trêu chọc.

Hai đầu hóa long giao liếc nhìn nhau, hai thân thể thật dài quấn quít một chỗ, tựa hồ như tiến hành một nghi thức nào đó.

Con người của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ mở to, nghĩ ra trong một bản cổ thư đã ghi chép về hình ảnh này, về điển cổ hóa long giao, đây là nghi thức tuyên chiến lấy tính mệnh ra làm vốn.

Nghi thức cũng không lâu, rất nhanh song long liền tách nhau ra không có chút lưu luyến, hóa long giao đực hướng về phía thanh niên tuần tú hùng hực bay đi, mà hóa long giao cái thì hướng về phía Lâm Khiếu Đường lao tới.

Lâm Khiếu Đường không có thời gian nghĩ những cái khác. Vận sức vào cự kiếm trong tay chờ phát động, "Tham thị thú" phi lên nghênh chiến, toàn phiêu vẫn xoay quanh thân thể càng được tiếp thêm sinh khí hàng loạt khí nguyên bản về phía hóa long giao.

Quanh thân thể hóa long giao cái không ngừng sản sinh ra băng thứ bắn rất nhanh về phía Lâm Khiếu Đường, có rất nhiều hàn khí vô hình phát tán ra không gian xung quanh làm cho Lâm Khiếu Đường biến thành tượng băng trong nháy mắt.

Toàn phiêu có một tầng băng sương ngưng kết ở mặt ngoài và băng nhận va vào nhau trên không trung, hai bên va chạm kịch liệt vào nhau, toàn phiêu rõ ràng bị hàn khí ảnh hưởng đã rơi xuống thế bất lợi, rất nhanh bị băng nhận phá tan.

Cả đàn "tham thị thú" phi tới, hóa long giao cái cũng không thềm để mắt đến toàn lực nhằm về phía Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường đang muốn chém ra cự kiếm trong tay, lại bỗng thấy cánh tay tê dần, chính là đang bị đông kết lại, một tầng băng thật dày trong nháy mắt hình thành đem toàn bộ cánh tay bao vây bên trong.

Lâm Khiếu Đường hơi kinh hãi mạnh mẽ khởi động nguyên hỏa lực trong cơ thể, tảng băng đá trên cánh tay tan rã trong nháy mắt, lúc này hóa long giao cái đã vọt tới trước mặt, khoảng cách không đến ba trượng.

Lâm Khiếu Đường không dám suy nghĩ nhiều, cự kiếm trong tay bổ xuống, cánh tay hầu như tập trung toàn bộ nguyên khí.

Phanh...

Tiếng nổ vang lên, hóa long giao cái cùng Lâm Khiếu Đường va chạm cực mạnh, người sau bị đánh lui hơn trăm trượng mới đứng vững, thân hình khổng lồ của hóa long giao cũng bật ra xa mấy trượng, hơi có chút mờ lung hiển nhiên không ngờ tới loài bò sát trước mặt có thần lực đến bậc này.

Ngoài trận mọi người trong lồng giam vô cùng kinh ngạc không thể tin được, một thuộc đạo tông làm sao có thể đối đầu chính diện và chạm với hóa long giao mà không chết.

Lâm Khiếu Đường chậm rãi lau vết máu trên khóe miệng, trong mắt hoa quang trở lóe, mấy trăm viên hỏa châu như súng máy đồng loạt bắn ra ngoài, cứ như là mưa sao băng lấp lánh bay qua.

Đàn "Tham thị thú" sớm biết trước như vậy liền bay cách xa hóa long giao, tránh đường cho hỏa châu bay tới.

Hóa long giao có cảm giác thấy một tia nguy hiểm, mưa đá xung quanh thân thể cấp tốc nhưng kết, vô số viên đá to nhỏ chống chọi lại.

Nhưng mà hỏa châu có thể tích cực nhỏ, chỉ lớn bằng nửa ngón tay, hơn nữa số lượng vô cùng nhiều, muốn chặn lại toàn bộ hiển nhiên là không có khả năng, cho dù băng đá dày đặc cũng chỉ chặn lại được phân nửa, còn lại tới hơn trăm khối xuyên qua băng đá bắn trúng hóa long giao.

Hỏa châu đụng vào hóa long giao trong nháy mắt lập tức bạo tác, lực bạo tác mạnh mẽ không gì sánh được, cho dù long lân cứng rất như sắt thép cũng không hoàn toàn chống đỡ được.

Thân thể cực dài của hóa long giao cái bị tạc thương nhiều chỗ. Máu tươi chảy ròng, tiếng long ngâm thõng khổ liên tục.

Tuy nói rằng băng đá không hoàn toàn chặn được hỏa châu, nhưng hàng trăm, hàng nghìn khối băng đá cũng không dừng lại mà lao về phía Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường không chút hoang mang, thủy mạc nhuyễn thuần đã phóng ra từ lâu, tử kim trường thương lại càng xoay tròn cực nhanh tạo thành một tầng tử kim viên thuần.

Đương đương đương đương..

Âm thanh vang vọng, đều là băng đá giống như mưa va chạm với hai tầng thuần chắn sinh ra.

Ẩn sau tử kim viên thuần và thủy mạc nhuyễn thuần, Lâm Khiếu Đường cũng không dĩ dật đãi lao (đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công), quanh thân tỏa ra một cỗ khí nguyên cường liệt, nguyên hoa chuẩn bị bùng phát.

Lâm Khiếu Đường khẽ quát một tiếng, nắm tay tạo ra một trảo trong hư không.

Một bàn tay khổng lồ ngoài trăm trượng bất thành linh xuất hiện, chụp xuống phía dưới, nắm chặt được hóa long giao.

Hóa long giao kinh minh một tiếng, không biết bàn tay khổng lồ này từ đâu mà tới, liều mạng giãy dụa cũng không có kết quả, thậm trí càng giãy bàn tay càng thít chặt.

Lâm Khiếu Đường có chút ngoài dự liệu. Không nghĩ tới có thể dễ dàng khống chế được hóa long giao như vậy. Bất quá trong quá trình vận chuyển đấu luyện có chút linh ngộ mà thôi.

Hóa long giao không phải là chân long, cường thịnh hơn nữa cũng chỉ là giao, thân thể vẫn có nhược điểm, trảo long thủ dễ dàng nắm chặt lấy hóa long giao.

Lâm Khiếu Đường đưa tay đè mạnh xuống, hóa long giao hơn trăm trượng lập tức bị kim trảo đè xuống sát mặt đất.

Không biết ảo diệu bên trong như thế nào, ngoài trận, các tu luyện giả khiếp sợ không ngớt, trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Khiếu Đường lộ tia kinh sợ.

361. Chương 358: Liên Thủ Đào Sinh

Ai cũng không rõ ràng lắm vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà tông kia rốt cuộc thuộc về đạo tông hay là võ tông, nói chung thì một hồi thi triển đạo kỹ, lúc khác lại thi triển võ kỹ, làm cho các tu luyện giả bên ngoài kết trận không hiểu ra sao, trên đời lại có một kỳ nhân như thế này hay sao?

Lâm Khiếu Đường tự nhiên không biết đám người đang quan sát kia nghĩ cái gì, lúc này chỉ một lòng muốn giải quyết thật nhanh con súc sinh trước mặt, nếu không thì tính mệnh của chính mình sẽ bị uy hiếp.

Lâm Khiếu Đường không ngờ chính là bản thân đã thật lâu không cần dùng tới trảo long thủ, thế nhưng lúc đối phó với hóa long giao này lại phát ra uy lực đặc biệt kinh người, thực sự rất ngoài dự liệu.

Kim thủ to lớn gắt gao áp chế chặt chẽ hóa long giao, ấn chặt nó xuống mặt đất. Hóa long giao liều mạng giãy giụa, nhưng không hề có tác dụng gì, thứ dùng làm vật chèn trên người đầu hóa long giao này giống không phải là kim thủ mà là một tòa núi chỉ sơn không thể dao động.

Đây là lần thứ hai "tham thị thú" trở nên rục rịch, từng đám từng đám điên cuồng lao tới thôn phệ hóa long giao phía dưới, đói khát cắn xé thân thể to lớn.

Lâm Khiếu Đường không cần tốn sức đã có thể hàng phục được hóa long giao, so với thanh niên tuần mỹ đang trong nguy cơ thật lớn hình thành hai cực đối lập rõ rệt.

Thanh niên tuần mỹ tuy là có rất nhiều bảo bối lợi hại trong người, thế nhưng chỉ có thể cùng với đầu hóa long giao đực cầm cự mà thôi, bản thân rơi xuống hạ phong, phượng loan kiếm trận cũng không thể hoàn toàn ngăn cản được hóa long giao, nếu như không có hóa phượng thanh loan bên cạnh trợ giúp, chỉ sợ là đã bại trận từ lâu.

Thế nhưng tiếng rên rỉ của hóa long giao cái đã làm cho hóa long giao đực phân tâm, có vẻ vô cùng lo lắng bất an, không có tâm trạng nào cùng với thanh niên tuần mỹ quần lấy nhau.

Hóa long giao đực phóng ra một cỗ hàn khí vô cùng cường liệt, nhanh chóng bức lui hóa thượng thanh loan vẫn ở bên cạnh cuốn lấy không bỏ, xoay người một cái liền hướng về phía Lâm Khiếu Đường bay đi.

Áp lực đối với thanh niên tuần mỹ nhất thời nhẹ hẳn, sắc mặt tái nhợt, nhân thần vô lực, bị nội thương rất nghiêm trọng, yếu ớt nhìn Lâm Khiếu Đường dễ dàng giải quyết được hóa long giao, trong mắt rõ ràng hiện lên một tia thường thức không đổi, hiện nay, tu luyện giả mới còn trẻ mà có được một thân thần thông lớn đến vậy thực sự không có bao nhiêu, với tình hình hiện tại sợ là trong thời gian tới tu luyện giới nhất định sẽ suy yếu.

Hóa long giao cái dưới sự tàn phá của tham thị thú đã bị thương vô cùng nặng, lân đáp toàn thân tràn đầy vết máu, có không ít lân giáp đã bị bóc ra tróc xuống, thân thể vô cùng dài của hóa long giao đầy những vết thương chằng chịt.

Hóa long giao đực nhìn hóa long giao cái gần như đang hấp hối, ngửa mặt lên trời ngâm một tiếng thật sâu, sau đó thiên địa đại biến, trận mưa đá gió xoáy trống rỗng hiện lên, mưa đá dưới sự tác động của gió xoáy xoay tròn kịch liệt, càng lúc càng chuyển biến nhanh hơn, hình thành từng đợt mưa đá long quyền phong hỗn loạn mãnh liệt. Đây chính là kỹ nghệ tối cao của hóa long giao, băng bạc (mưa đá) long quyền phong.

Hóa long giao cái không thể nhúc nhích chỉ có thể thôi động nguyên khí toàn thân để chống đỡ đám tham thị thú đang không ngừng thôn phệ, đám quỷ chết đói này, thực tế thì không ăn bao nhiêu thịt trên cơ thể hóa long giao, chỉ là không ngừng thôn phệ nguyên khí, thân thể nhỏ nhỏ đúng là có hơi chút bành trướng.

Hóa long giao đực hầu như đã hoàn toàn rơi vào trong trạng thái điên cuồng, mấy trăm luồng băng bạc long quyền phong hình thành trong không trung, toàn bộ thiên địa dưới uy năng kinh người này đều có sự biến hóa, nhiệt độ xung quanh giảm xuống một mức lớn.

Lâm Khiếu Đường hít mắt lại, trong lòng biết rõ chiêu này vô cùng lợi hại, tham thị thú lại chưa tiến hóa hoàn toàn, trước đó đã trải qua cuộc tranh đấu kịch liệt, số lượng đã giảm đi một phần ba, nếu như tiếp tục chịu đựng loại kỹ nghệ hủy thiên diệt địa này, sợ là không chịu nổi đả kích, không dám chần chờ thêm, Lâm Khiếu Đường lập tức triệu hồi toàn bộ tham thị thú lại, buông tha cho việc tiếp tục tấn công hóa long giao cái.

Dưới sự tức giận vô bờ, công kích điên cuồng làm cho hóa long giao đực gần như mất lý trí, tất cả mọi thứ đều coi như cản trở, những nơi băng bạc long quyền phong đi qua ngay cả cỏ cây cùng không để lại, toàn bộ đều bị xé rách hoàn toàn.

Thiên hàn địa đông băng linh trận dưới sự công kích hủy thiên diệt địa này đã bị nghiền nát xé rách.

Thế nhưng mặc dù không còn kết trận, nhưng Lâm Khiếu Đường và thanh niên tuần mỹ vẫn như cũ không chạy trốn, bốn phía đều là băng bạc long quyền phong điên cuồng rít gào.

Lâm Khiếu Đường có chút kỳ quái, vì sao băng bạc long quyền phong lại không hề công kích bọn họ, mà chỉ bao vây xung quanh mà thôi, liếc mắt quan sát xung quanh thật kỹ, nhìn thấy rõ hóa long giao đực đang nâng hóa long giao cái dậy, tất cả mọi việc lập tức sáng tỏ, đầu súc sinh này hiển nhiên là đang lo lắng cho phối ngẫu (lão bà) của mình.

Thế nhưng hóa long giao đực sau khi dùng đến chiêu cuối cùng kia đã sức tàn lực kiệt, lại thêm trước đó thương thế không nhẹ, lúc này đúng là không còn chút sức lực nào để nâng hóa long giao cái ra ngoài phạm vi ảnh hưởng của băng bạc long quyền phong.

Mấy trăm băng bạc long quyền phong càng ngày càng di chuyển nhanh hơn, cuối cùng hai ba băng bạc long quyền phong gần nhau dung hợp vào một chỗ, biến thành một băng bạc long quyền phong lớn hơn nữa.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy trong thiên điện điên cuồng vang lên tiếng gầm gừ của cuồng phong và mưa đá.

Lâm Khiếu Đường và thanh niên tuần mỹ nếm thử việc xuyên qua băng bạc long quyền phong bao vây xung quanh, thế nhưng bởi vì mật độ vô cùng dày đặc, căn bản không thể trốn thoát được.

Lâm Khiếu Đường vài lần mạo hiểm cùng với băng bạc long quyền phong đối chọi trực tiếp, thiếu chút nữa bị cuốn vào trong đó, nếu như thực sự bị cuốn vào bên trong, sợ là lập tức biến thành thịt lợn chết quấy thành thịt nát.

Sự khổng chế đối với băng bạc long quyền phong của hóa long giao đực càng lúc càng suy yếu, chung quy không thể chống đỡ được lâu dài, tự bản thân cũng bị rơi vào trong đó.

Mấy trăm băng bạc long quyền phong không ngừng kết hợp vào cùng một chỗ rồi từ từ mở rộng, không gian có thể di động được của Lâm Khiếu Đường và thanh niên tuần mỹ càng lúc càng nhỏ, thậm chí ngay cả nguyên thức cũng không thể phóng ra ngoài, xung quanh chỉ còn nhìn thấy băng bạc long quyền phong tàn phá.

Thanh niên tuần mỹ nhanh chóng đem thủ hộ thần thú hóa phượng thanh loan của bản thân triệu hoán vào trong dị khoảng không, bất quá tình huống của hắn so với Lâm Khiếu Đường thực sự tệ hơn rất nhiều, nét kiêu ngạo trước đó từ lâu đã biến mất không thấy, nguyên khí trên người cũng đã yếu ớt hơn rất nhiều, cả người vô lực bất kham, khoe miệng vẫn còn đang rỉ ra một dòng máu, chỉ có thần sắc hiện tại bảo trì một tia lãnh tĩnh.

“Bỉ tu, ngươi và ta nếu như không liên thủ thì sợ là nhất định sẽ bị băng bạc cuồng phong này giết chết!”

Thanh niên tuần mỹ rốt cuộc mở miệng nói.

Nhìn băng bạc long quyền phong còn đang không ngừng mở rộng trong hư không thần sắc Lâm Khiếu Đường vô cùng ngưng trọng, liếc mắt nhìn thanh niên tuần mỹ, đối với lời nói của hắn thực sự không có bao nhiêu hứng thú, người này hiện tại trọng thương toàn thân, cho dù là liên thủ thì cũng có thể xuất ra bao nhiêu lực lượng đây chứ, bất quá là muốn lợi dụng chính mình để tìm cơ hội đào sinh mà thôi.

Thế nhưng tuy nói là nói như vậy, lấy lực lượng của một người Lâm Khiếu Đường thì chắc chắn rất khó có thể thoát ra được, lập tức dò hỏi:

“Liên thủ như thế nào?”

“Bản vương có một môn pháp thuật thuần di, có thể tiến vào không gian nào đó trong khoảng cách một trăm dặm, chỉ là bản vương đã hao tổn quá nhiều nguyên khí nên không thể khởi động được pháp thuật này, nếu như người có thể đưa một chút nguyên khí trợ giúp bản vương, nhất định có thể chạy thoát.”

Thanh niên tuần mỹ tự tin mỉm cười trả lời.

Đã từng bị lừa một lần, Lâm Khiếu Đường tự nhiên vô cùng cẩn thận, đối với lời nói của thanh niên tuần mỹ không phải là tin tưởng mười phần, có thể người này thực sự có pháp thuật đó, nhưng nếu là truyền nguyên khí cho hắn, hắn một mình một người chuồn mất, đến lúc đó bản thân không còn biện pháp nào.

Lâm Khiếu Đường nhanh chóng vận chuyển đầu óc, gật đầu nói:

“Cũng chỉ có thể như vậy mà thôi.”

Nghe được câu trả lời khẳng định, trên mặt thanh niên tuần mỹ hiện lên nét vui sướng, không hề tránh khỏi đôi mắt bình tĩnh của Lâm Khiếu Đường, lập tức lưu lại một phần chú ý đề phòng.

“Nhanh chóng đem nguyên khí dẫn sang cơ thể của ta, tốc độ khuếch tán của băng bạc long quyển phong càng lúc càng nhanh hơn.”

Thanh niên tuần mỹ lo lắng hô.

Lâm Khiếu Đường không một chút hoang mang, cẩn thận chậm rãi tới gần thanh niên tuần mỹ, vẻ mặt của thanh niên tuần mỹ lộ vẻ khẩn cấp, ngay khi Lâm Khiếu Đường đến gần người, bỗng nhiên đưa tay ra, nhanh chóng nắm lấy sau gáy của thanh niên tuần mỹ.

Sắc mặt của thanh niên tuần mỹ cả kinh, càng muốn giãy giụa thì đột nhiên cảm thấy một cỗ nguyên khí tinh thuần dần dần thẩm thấu vào trong chân linh, vẻ mặt từ từ hòa hoãn lại, chỉ là đối với phương thức truyền nguyên khí cổ quái này của gã bỉ tu cảm thấy có chút kinh ngạc, có một loại biểu tình lạ lẫm hiện lên trên mặt của thanh niên tuần mỹ.

“Bỉ tu, nhanh lên một chút, đã mất bao nhiêu thời gian lãng phí rồi!”

Nửa ngày sau vẫn không thấy bàn tay phía sau gáy của mình chưa rời ra, thanh niên tuần mỹ có chút không nhịn được nói.

“Đã được rồi!”

Lâm Khiếu Đường thông dong trả lời.

“Được rồi?”

Thanh niên tuần mỹ có chút ngoài ý muốn:

“Nhanh nhanh buông tay, ta thi triển pháp thuật!”

“Không bỏ ra được!”

Thanh âm của Lâm Khiếu Đường có chút lười nhác trả lời.

Thần sắc thanh niên tuần mỹ chợt lóe nói:

“Làm sao lại không bỏ ra được?”

“Không bỏ ra được là không bỏ ra được, hiện tại nếu như bản tôn buông tay, nguyên lực vừa mới chuyển cho người lập tức sẽ tán loạn, không chỉ như vậy mà rất có thể còn đem yêu linh của người đẩy bật ra ngoài, còn muốn ta buông tay hay không?”

Lâm Khiếu Đường nhàn nhạt giải thích nói.

Đôi mắt đẹp của thanh niên tuần mỹ hiện lên một tia kinh sắc, nhanh chóng xem xét nguyên linh trong cơ thể, nhất thời vô cùng phẫn nộ, chân linh của bản thân không biết từ khi nào đã bị gã bỉ tu này hoàn toàn không chế trong tay, nếu như có chút không lưu thần rất có thể bị kéo ra ngoài cơ thể.

“Người...”

Thanh niên tuần mỹ chuyển mắt nhìn trừng trừng vào Lâm Khiếu Đường, cũng không nói ra lời, Lâm Khiếu Đường chỉ lộ ra nụ cười khê.

“Nhân yêu, đến mà không có lễ thì không được, vừa rồi ngươi đã động tay chân lên người của ta, hiện tại đến phiên ta rồi.”

Lâm Khiếu Đường thoải mái cười nói.

“Hừ, nếu như ngươi không buông tay, bản vương sẽ không thi pháp, ở đây cùng với ngươi đồng quy vu tận!”

Thanh niên tuần mỹ nảy sinh độc ác nói.

“Tùy tiện ngươi, ngươi có thực sự cho rằng ta không có biện pháp nào khả thi? Chỉ bất quá biện pháp của bản tôn tương đối ngốc một điểm mà thôi, nhưng vẫn có thể chạy trốn được ra ngoài, ngươi không tin, vậy thì có thể thử một lần.”

Lời nói của Lâm Khiếu Đường mang theo một tia trêu chọc thoải mái.

Thần sắc của thanh niên tuần mỹ bất định, nhìn bốn phía, băng bạc long quyền phong càng lúc càng tiếp cận gần hơn, gắt gao cắn chặt môi dưới, đúng là đem môi dưới cắn đến bật máu, cho tới bây giờ chỉ có hấn làm cho người khác xoay vòng vòng, khi nào phải chịu uất ức như thế này!

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua, băng bạc long quyền phong xung quanh đã tiến cận vô cùng gần, dần dần đem Lâm Khiếu Đường và thanh niên tuần mỹ bao vây chặt chẽ bên trong, hai người mạnh mẽ vận khởi nguyên khí toàn thân chống đỡ, thế nhưng theo tốc độ không ngừng xoay tròn làm cho băng bạc long quyền phong tiếp cận ngày càng nhiều, hộ thể chân khí bắt đầu có dấu hiệu không chống đỡ được.

Mấy viên băng đá theo long quyền phong bắn ra ngoài, lực lượng mạnh mẽ đã xuyên thấu qua tầng nguyên khí bảo hộ bạc nhược của thanh niên tuần mỹ, va chạm vào thân thể đau đớn không gì sánh được, làm cho khuôn mặt với dung nhan tuyệt đẹp kia dưới sự đau đớn vô ý thức vặn vẹo.

Nguyên bản thanh niên tuần mỹ thực sự có ý tứ muốn trêu đùa Lâm Khiếu Đường lần thứ hai, chuẩn bị hấp thu nguyên khí xong thì một mình chạy trốn, bất quá sau đó phát hiện bị tu vô cùng cảnh giác, suy nghĩ xem có nên buông tha cho việc chạy trốn một mình hay không, lúc này tình thế nguy cấp, nếu như bản thân có chút sai lầm chỉ sợ là lộng xảo thành chuyện, chuẩn bị thực hiện ước định hai người chạy trốn, cũng không nghĩ tới bị tu lại mạnh mẽ động tay động chân lên người mình, càng đem chân linh khống chế chặt chẽ. Dưới tình huống này mà thi triển pháp thuật, đồng thời bị đối phương giám sát, thanh niên tuần mỹ thực sự không tình nguyện, bảo Lâm Khiếu Đường buông tay không phải là muốn chạy một mình, mà chỉ là không muốn lộ môn pháp thuật này ra ngoài mà thôi.

Đáng tiếc lúc này Lâm Khiếu Đường tuyệt đối không còn tin tưởng thanh niên tuần mỹ, bàn tay nắm sau gáy ngược lại càng thêm chặt hơn, vô luận như thế nào cũng không nhượng bộ một chút.

Lại thêm mấy khóa băng đá nện mạnh vào người thanh niên tuần mỹ, thống khổ kêu lên một tiếng, quật cường liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường, rốt cuộc thì cũng tuyển chọn thỏa hiệp, chỉ là quang mang trong mắt sáng lên, hiển nhiên trong lòng vô cùng không phục.

Cảm ứng được đối phương đang thi triển pháp thuật, trong lòng Lâm Khiếu Đường thả lỏng, một bộ phiAPON thuật ngắn gọn nhưng vô cùng tinh diệu lúc này đã xuất hiện một cách rõ ràng trong nguyên thức của Lâm Khiếu Đường, loại pháp thuật này thực sự vô cùng thần kỳ, kết hợp với tinh túy của linh nguyên độn phi thuật, đồng thời gia trì trên cơ thể, làm cho chính thân thể cũng có thể đạt tới trạng thái phi hành tương đương với linh nguyên.

Bất quá lộ số vận chuyển của loại pháp thuật này tuy rằng đơn giản, nhưng thời gian khởi động lại rất dài, hơn nữa nguyên lực hao tổn vô cùng lớn, cho dù là cao thủ linh hồn giai thì cũng phải mất đến một phần ba nguyên khí mới có thể thi triển được.

Ngay khi thanh niên tuần mỹ đã hoàn thành hơn phân nửa pháp thuật, thời điểm cuối cùng chuẩn bị thuận di, lực lượng trên bàn tay bỗng nhiên tăng mạnh, sau đó là một cỗ lực đẩy mạnh mẽ, đem thanh niên tuần mỹ hướng xuống phía dưới mặt đất bay đi...

Trên mặt đất, hai đầu hóa long giao cùng quấn lấy nhau một chỗ, đối mặt với băng bạc long quyền phong đã không còn lực lượng chống đỡ, hai đầu hóa long giao này đã buông tha hoàn toàn, cùng nhau hưởng thụ giây phút cuối cùng bên nhau...

362. Chương 359: Bí Mật Của Nhân Yêu

Thanh niên tuần mỹ không biết rốt cuộc gã bỉ tu này muốn cái gì nhưng bởi vì linh nguyên đã bị khống chế, thanh niên tuần mỹ chỉ có thể bị bài bố tùy ý, một chút sức phản kháng cũng không có.

Lâm Khiếu Đường đưa mắt nhìn thấy hai đầu hóa long giao đang hấp hối bên nhau, đột nhiên nhớ tới vật phẩm mục tiêu chủ yếu trong chuyến đi này của chính mình - long tâm.

Lúc thu được nguyên hỏa, Lâm Khiếu Đường hầu như đã buông tha cho ý định tìm bảo bối khác trong đầu, thế nhưng hai đầu hóa long giao này đã hoàn toàn mất đi sức phản kháng. Nếu như mặc kệ chúng ở đây không quan tâm, sợ là sẽ bị băng bạc long quyền phong xé rách thành mảnh nhỏ, lại thấy hai đầu hóa long giao dù chết cũng luôn luôn chí tình chí nghĩa, trong lòng Lâm Khiếu Đường hiện lên một chút xúc động. Nếu như bản thân muốn lấy được cái gì đó, thuận tiện đem chúng cứu ra ngoài cũng không có gì phí sức.

Lâm Khiếu Đường khống chế thanh niên tuần mỹ bay xuống mặt đất, tay kia thì chạm vào thân thể hóa long giao, lúc này thanh niên tuần mỹ có chút hiểu rõ, ánh mắt hiện rõ ngoài dự liệu nhìn thoáng qua người phía sau, sau đó, trong lòng kiên định, toàn lực thi pháp.

Không gian đột nhiên chớp động, pháp thuật thuần gian di động, rốt cuộc đã vận chuyển hoàn tất, ba một tiếng, hai người hai long biến mất tại chỗ, khoảng không gian bọn họ huyền phù trước đó lập tức bị băng bạc long quyền phong chiếm giữ, toàn bộ vùng đất quanh đó triệt để biến thành ác mộng.

Ngay lúc thuần di, thanh niên tuần mỹ đột nhiên thấy một tia cảm giác không hiểu quấy rầy, bắt quá chỉ lướt qua mà thôi, không hề để nó trong lòng.

Quá trình thuần di ngăn ngừa mộng ảo, làm cho Lâm Khiếu Đường sợ hãi than không ngớt, phẳng phát giống như bước vào đường hầm không gian, bốn phía tràn đầy sao sáng, toa một tiếng hân đã xuất hiện tại một địa phương xa lạ, loại pháp thuật này có khuyết điểm lớn nhất chính là không thể di động với khoảng cách quá xa.

Thế nhưng thời điểm xuyên qua đường hầm không gian tới nơi này, Lâm Khiếu Đường lại có chút nghi hoặc, lúc này bốn phía đen kịt một mảnh, phẳng phát giống như một hang động trong lòng đất.

“Kha!”

Thanh niên tuần mỹ ngoài dự liệu thốt lên.

Lâm Khiếu Đường phát nhẹ tay, mấy khóa hỏa diễm màu lam bùng cháy, lập tức chiếu sáng rõ ràng xung quanh!

Nơi này đúng là một địa huyệt thật lớn, không gian cực kỳ rộng lớn, thậm chí còn có một loại mùi vị tanh tanh, quái thạch bốn phía, hai đầu hóa long giao lẳng lẳng nằm yên một bên, có vẻ như rất yên bình ổn thỏa.

Khi thấy rất nhiều vật phẩm hỗn độn chất đống như núi cách đó không xa, Lâm Khiếu Đường kinh ngạc nói:

“Sào huyệt của hóa long giao.”

Về mặt thanh niên tuần mỹ cũng vô cùng kinh ngạc, chính mình định vị rõ ràng là một nơi trống trải cách đó hơn trăm dặm, sao lại có thể thuần di tới huyệt động của hai đầu súc sinh này cơ chứ? Như vậy chẳng phải là vẫn ở trong phạm vi băng bạc long quyền phong bao phủ hay sao?

Lâm Khiếu Đường đang muốn đi xem đồng vật phẩm chất cao như núi kia có bảo bối gì đó hay không, đột nhiên bên cạnh vang lên một tiếng long ngâm trầm thấp, hai đầu hóa long giao cố gắng giãy giụa đứng lên, gắt gao nhìn chăm chăm vào thanh niên tuần mỹ. Tựa hồ như rất muốn một ngụm nuốt chửng loài bò sát trước mặt này.

Thanh niên tuần mỹ lúc này đã là đèn hết dầu không thể đốt sáng, nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của hai đầu hóa long giao, vô ý thức thối lui mấy bước, đúng lúc này một tiếng quát nhẹ vang lên.

“Đừng nhúc nhích!”

Thanh âm ngán ngùi mà cấp thiết, làm cho thanh niên tuần mỹ càng thêm hoảng sợ, lập tức dừng bước.

Lâm Khiếu Đường nhìn hai đầu hóa long giao đang cầm tức tập trung vào thanh niên tuần mỹ, lại nói:

“Nếu như ngươi không muốn chết trong bụng hóa long giao, vậy thì đứng lại cho ta, hiện tại chúng đang vô cùng phần nộ.”

Thanh niên tuần mỹ gian nan nuốt một ngụm nước bọt. Thế nhưng biểu tình trên mặt lại hiện lên nét kiệt ngạo bất tuân, nếu như không phải bản thân bị nội thương vô cùng nghiêm trọng, nhất định sẽ cho đám súc sinh này biết lợi hại của hắn.

“Đưa ra đi!”

Lâm Khiếu Đường đưa tay nói.

Thanh niên tuần mỹ giả ngu nói:

“Cái gì lấy ra nữa?”

“Tử nhân yêu, đến lúc này ngươi còn muốn thể diện nữa hay sao? Nhanh nhanh đem quả trứng hóa long giao lấy ra cho ta.”

Lâm Khiếu Đường không nhịn được thúc giục nói.

“Vật đó là do bản vương mạo hiểm cả tính mệnh mới lấy được nó, thứ đó là của bản vương, vì sao muốn lấy ra cơ chứ?”

Thanh niên tuần mỹ cãi cọ.

Đối với loại ngôn ngữ có chút nữ tính hóa này, Lâm Khiếu Đường nổi da gà khắp người, người này đúng là một tử nhân yêu mà.

Lâm Khiếu Đường hận không thể lập tức bắt trói tử nhân yêu tự tư tự lợi này vứt tới cho hóa long giao ăn sống, thế nhưng nếu như tử nhân yêu này không chịu giao ra trứng hóa long giao thì sợ là sẽ làm cho hai đầu hóa long giao này tức giận lần thứ hai, cho dù hai đầu hóa long giao này đã hấp hối, thế nhưng vẫn như trước không thể khinh thường, lấy tính tình của hai đầu hóa long giao này mà xét, vì quả trứng kia mà tự kíp nổ nguyên linh bản thân cũng không phải là không có khả năng.

Lâm Khiếu Đường cũng không muốn bởi vì như vậy mà lan đến, ngữ khí vừa chuyển nói:

“Ngươi muốn cho ta đích thân động thủ hay sao?”

Thanh niên tuần mỹ đề phòng nhìn Lâm Khiếu Đường, giọng đầu tới giống tự ái mang thêm chịu tội nói:

“Có bản lãnh ngươi tới a.”

Quang hoa trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe, liền muốn động thủ. Thanh niên Tuần mỹ đột nhiên la hoảng lên:

“Đừng tới đây. Nếu như ngươi dám tiến lên một bước, ta liền đem long đản đập vỡ.”

Ba ba ba

Hơn mười kim thủ trong nháy mắt xuất hiện xung quanh thân thể của thanh niên tuần mỹ, vầng vàng không chế chặt chẽ, làm cho hắn không thể động đậy, hóa long giao cái nhìn thấy kim thủ xuất hiện trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

“Chính ngươi tự giao ra hay là ta soát người?”

Trong lúc nói chuyện ánh mắt của Lâm Khiếu Đường tỉ mỉ quan sát toàn thân thanh niên tuần mỹ, cũng không có phát hiện ra bất cứ trang bị pháp bảo trữ vật nào, hơi có chút cảm giác kỳ quái.

“Người dám động vào một sợi lông của bản vương, bản vương sẽ băm thây người thành vạn đoạn!”

Thanh niên tuần mỹ nảy sinh ác độc nói, bất quá dưới ngôn ngữ độc ác lại có khuôn mặt cực kỳ khẩn trương.

Lâm Khiếu Đường lần thứ hai đưa mắt nhìn vào đôi mắt phún hỏa của hai đầu hóa long giao một chút, trong lòng biết không còn nhiều thời gian để dây dưa. Chân điểm nhẹ một cái đã đến trước người của thanh niên tuần mỹ. Thanh niên tuần mỹ mở to đôi mắt đẹp kinh khủng nhìn Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường lần thứ hai quét mắt quan sát toàn thân thanh niên tuần mỹ, vẫn như cũ không hề phát hiện ra bất cứ pháp bảo hay đồ vật nào có thể trữ vật, thậm chí còn phóng nguyên thức ra dò xét, nhưng cũng không có thu hoạch.

Bất quá trên đời này xác thực có một số loại pháp bảo trữ vật vô cùng đặc thù, chỉ dựa vào nguyên thức để dò xét thì không thể phát hiện ra được, chỉ có thể dùng mắt thường để nhận biết, sau khi Lâm Khiếu Đường tra xét mà không có kết quả, lập tức đưa tay vào trong bạch mạc của thanh niên tuần mỹ sờ soạng thật kỹ, thanh niên tuần mỹ cắn chặt môi, đôi mắt đen láy phần nộ cùng cực nhìn vào gã thanh niên dám đụng vào thân thể của hắn.

Sau khi tìm tòi, vẫn không có thu hoạch, Lâm Khiếu Đường không hiểu chút nào, lẽ nào quả long dẫn kia lại bị hắn nuốt vào trong bụng rồi hay sao chứ?

Suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt của Lâm Khiếu Đường di chuyển vào vị trí giữa hai chân của thanh niên tuần mỹ, lúc này chỉ còn chỗ đó là chưa lục soát, không biết vì sao khi nhìn tới vị trí đó là lúc trên mặt Lâm Khiếu Đường hiện lên một tia dị dạng, một loại hiếu kỳ. Thanh âm của tên tử nhân yêu này bất nam bất nữ, dung mạo mỹ lệ tuyệt luân không giả thể nhưng lại khó có thể phân biệt được giới tính, chẳng lẽ lại là thái giám hay sao? Nghi vấn này rất tự nhiên hiện lên trong đầu Lâm Khiếu Đường.

Nhìn thấy ánh mắt của tử nhân trước mặt, thanh niên tuần mỹ phần nộ không gì sánh được, lại nhìn thấy biểu tình dị dạng xuất hiện, rốt cuộc không nhịn được quát:

“Nhìn cái gì vậy?”

Lâm Khiếu Đường vuốt cằm nói:

“Tử nhân yêu, người nghĩ là ta thích nhìn lắm hay sao, hiện tại chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Đợi đến khi tìm được hóa long giao dẫn, người có cầu xin ta nhìn đi chẳng nữa ta cũng không thèm nhìn, đặc tội rồi.”

Dứt lời Lâm Khiếu Đường liền đưa tay tới định lục soát, thanh niên tuần mỹ kích động hét lớn:

“Chờ một chút, ta tự mình lấy!”

Cánh tay của Lâm Khiếu Đường dừng lại giữa không trung, kinh ngạc nhìn thanh niên tuần mỹ, bị thanh âm bén nhọn của hắn làm cho ngây ngẩn cả người, thanh âm này nếu không phải bởi vì khủng hoảng, lo nghĩ và phần nộ, nhất định là cực kỳ êm tai, có thể khẳng định là thanh khí của một nữ tử.

“Còn nghĩ cái gì nữa? Mua buồng!”

Thanh niên tuần mỹ nhìn thấy tử nhân ngừng tay tâm tình thoáng an tâm một chút, sau đó nghiêm mặt nói.

Thanh âm không có gì dị thường, Lâm Khiếu Đường bĩu môi, chẳng lẽ bản thân nghe lầm? Trong lúc còn đang suy nghĩ thì đã thu hồi hơn mười kim thủ lại.

Thanh niên tuần mỹ đưa tay ra sau gáy, linh hoạt bứt một cọng tóc nhỏ nhỏ, tay nhấc lên, một quả trứng màu trắng bạc đã xuất hiện trong lòng bàn tay. (Cọng tóc nhỏ nhỏ mà cũng là trang bị trữ vật, quái chiêu thật)

Hai đầu hóa long giao vẫn còn cố kỵ việc quả trứng trong tay nhân loại trước mắt, vừa nhìn thấy long dẫn xuất hiện, tâm tình lần thứ hai không thể khống chế được.

Lâm Khiếu Đường muốn xuất thủ ngăn cản nhưng không kịp, hai đầu hóa long giao liều mạng tổn hại linh nguyên, phóng ra hơn mười ngọn lao bằng băng bắn thẳng vào thanh niên tuần mỹ, khí thế như muốn xé nát kẻ dám cướp đoạt con của chúng.

Nguyên khí trên người thanh niên tuần mỹ mặc dù đã hao hết, nhưng dù sao thì cũng là một tu luyện giả vô cùng cường đại, cho dù trong trạng thái nguyên khí không còn bao nhiêu, hành động so với người thường vẫn nhanh nhẹn hơn không ít, không hề ngồi không chờ chết, cật lực né tránh những ngọn lao băng.

Bất quá né tránh hiển nhiên là phí công, có thể né tránh được hai ba ngọn lao có thể tính là không tồi, trên thân thể của thanh niên tuần mỹ đã hiện lên nhiều vết cắt, bộ quần áo vốn rách nát bất kham một lần nữa thiếu vải đi nhiều.

Lâm Khiếu Đường lo lắng long đản sẽ bị tổn hại, nhanh chóng đưa tay ra, ôm lấy thanh niên tuần mỹ. Bốn thanh tử kim trường thương xuất hiện chống đỡ phía trước, khởi động thêm tử diện tử kim thuẫn, đem những ngọn lao băng ngăn chặn bên ngoài.

Hai đầu hóa long giao than nhẹ một tiếng, khí thế như muốn tấn công lần thứ hai, Lâm Khiếu Đường lập tức đem nguyên thức phát ra tiến hành trao đổi võ về, rồi đoạt lấy quả long đản từ trên tay của thanh niên tuần mỹ, dùng một kim thủ đưa tới trước mặt hóa long giao.

Khi nhìn thấy hài tử của chính mình bình yên vô sự, tâm tình của hai đầu hóa long giao lập tức ổn định lại, đem long đản ngậm trong miệng, hướng về một phía địa huyết tập tễnh bước đi, không hề quản tới hai người Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường thầm buông ra một hơi, lại cảm giác trên tay vô cùng mềm mại, lúc này mới nhớ đến bản thân còn đang ôm lấy tử nhân yêu, tiện tay đẩy mạnh ra ngoài.

Trong nháy mắt, "xoẹt", một tiếng, chính là âm thanh của vải vóc bị xé rách.

Y phục trên người thanh niên tuần mỹ đã bị rách nát toàn bộ, nhất thời một thân thể mềm mại tràn đầy máu khô xuất hiện trước mắt Lâm Khiếu Đường.

Khi nhìn thấy trước ngực có hai luồng ngọc nữ phong ngạo ngễ chúng nhân, vẻ mặt Lâm Khiếu Đường vô cùng ngạc nhiên, tử nhân yêu này từ lúc nào đã giải phẫu thành như thế này.

Thanh niên tuần mỹ đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó hai tay ôm ngực ngồi chồm hổm dưới đất, càng nổi giận nói:

"Nhìn nữa ta sẽ đem con mắt của ngươi móc ra."

Thanh âm thanh thúy dễ nghe lần trước Lâm Khiếu Đường nghe được lại xuất hiện một lần nữa, đã có thể xác định được chính là tử nhân yêu này phát ra.

"Xoay người sang chỗ khác!" Thanh niên tuần mỹ kinh khủng nói.

Lâm Khiếu Đường lúc này mới từ trong kinh ngạc nghi hoặc hồi phục lại tinh thần, lập tức phát giác ra chuyện nhìn chằm chằm vào một nữ tử khỏa thân rõ ràng không thỏa đáng, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, chỉ là thế nào cũng không nghĩ tới tử nhân yêu này lại là một nữ tử mặc nam trang mà thành.

Thời điểm mới gặp thanh niên tuần mỹ, đối với dung mạo so với nữ tử còn muốn kinh diễm hơn nhiều, Lâm Khiếu Đường cũng đã sinh ra sự hoài nghi, càng phóng ra nguyên thức tỉ mỉ điều tra, tuy là không thể tra ra giới tính chính xác của người này thế nhưng có nhiều đặc điểm cho thấy người này có khuynh hướng nam tính nhiều hơn, lại không có đặc thù của nữ tử, vì sao lại đột nhiên xuất hiện hai ngọn núi mềm mại cao ngất như thế này?

Biến hóa thuật! Trong lòng Lâm Khiếu Đường hiện lên danh từ này, một loại thượng cổ pháp thuật cực kỳ cao thâm nhưng lại không có bất cứ uy lực nào, nghe đồn rằng loại pháp thuật này đã thất truyền hơn nghìn năm, như vậy xem ra có sự sai lầm rồi.

"Còn không mau đưa cho ta một kiện y phục!"

Thanh âm dễ nghe kia lại từ phía sau truyền đến, chỉ là ngữ khí vẫn mang theo vị đạo mệnh lệnh, làm cho hai đầu lông mày của Lâm Khiếu Đường hơi nhíu lại, nhưng vẫn từ trong trữ vật đai lưng của chính mình lấy ra một kiện y phục tung ra phía sau.

Qua một hồi phía sau mới truyền đến thanh âm:

“Được rồi!”

Khi Lâm Khiếu Đường xoay người lại, thần sắc đúng là không thể không chế được hiện lên nét ngần nheo mắt phương hướng, thanh niên tuổi trẻ tuy là chỉ mặc vào một bộ quần áo nam tính rất bình thường mà thôi, thể nhưng hiện tại trên người hắn lại càng có vẻ nữ tính hóa hơn, mái tóc thật dài buông xõa ra sau, khí tức trong đôi mắt đẹp so với trước đó rõ ràng là nhu hòa hơn trước đó rất nhiều, trước ngực hai ngọn đồi nhô cao trong kiện trường bào rộng thùng thình vẫn như trước có một vẻ mạn diệu không gì sánh được, không có bao nhiêu trang điểm, nhưng thừa đủ kinh diễm động nhân, vẻ đẹp của tiên tử sợ là cũng chỉ đến thể này mà thôi.

Cho dù Lâm Khiếu Đường của ngày hôm nay có tu vi thâm hậu, tâm trí vững chắc, cũng dưới tình huống không hề phòng bị mà mất tinh thần, bất quá chỉ trong thời gian ngắn đã ổn định lại tâm trạng, sắc mặt như thường.

363. Chương 360: Tử Huyết

Thanh âm dễ nghe ấy bỗng chốc biến đổi ngược lại tương phản với khuôn mặt xinh đẹp này. Lâm Khiếu Đường ngơ ngác một lát rồi khôi phục lại dáng vẻ bình thường, nhìn lướt qua với thái độ đạm mạc rồi xoay người đi đến chỗ Hóa Long giao.

“Này. Đứng lại!”

Thiếu nữ vừa then vừa giận kêu lên.

Bước chân của Lâm Khiếu Đường vẫn không dừng lại, cũng chẳng thèm quay đầu mà tiếp tục đi về phía trước.

“Bỉ Tu. Người thực sự không biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc?” Khuôn mặt thiếu nữ hiện lên vẻ khinh bỉ nói.

Vẫn không đáp lại như lần trước, bóng lưng không ngừng đi xa.

“Xem như ngươi lợi hại!”

Thiếu nữ nhỏ giọng thầm nói một câu, đôi tay khả ái phát nhẹ ổng tay áo dài quá khổ đuổi theo.

Trong lúc thiếu nữ bước tới sánh vai Lâm Khiếu Đường, Lâm Khiếu Đường không nóng không lạnh mở miệng nói

“Người theo ta làm gì, không sợ ta làm hại ngươi sao? Còn không mau đi trước khi ta thay đổi ý định?”

Trên mặt thiếu nữ hiện lên vẻ tự tin nói:

“Người dám nói nhưng không dám làm!”

Từ nam tử biến thành thiếu nữ làm cho cô nàng này kiêu hơn không ít, còn có kiểu nói này à? Trong lòng Lâm Khiếu Đường thấy buồn cười, cũng không muốn dây dưa với nữ tử tính tình cổ quái này, tiếp tục đi về phía chỗ hai đầu hóa long giao.

Thấy không có lời đáp lại, thiếu nữ có chút nóng nảy, đi trước một bước giang tay chắn lối đi của Lâm Khiếu Đường nũng nịu nói

“Bỉ Tu, ta đã giúp ngươi thoát được tuyệt cảnh, ngươi sao không giúp ta?”

“Tử nhân yêu. Đừng ngăn đường!”

Lâm Khiếu Đường trước thái độ cường hoành của thiếu nữ cũng không thèm để ý, vận một cỗ khí lưu đẩy thiếu nữ qua một bên.

“Người! Bỉ Tu ngươi là một tên biến thái, bản quận chúa phải cắt cái lưỡi của ngươi.”

Thiếu nữ thở gấp nói.

Lâm Khiếu Đường khẽ lắc đầu, điểm chân một cái bay vút về phía chỗ của nhị long. Thể nội thiếu nữ vốn đã không còn nguyên lực nên chỉ biết trừng mắt nhìn thân ảnh màu xanh nhanh chóng đi xa.

Thiếu nữ nhìn thân ảnh Bĩ Tu mà thấy không cam lòng. Thử hỏi tại Đại Hạ quốc tu luyện giới nào có ai dám nói chuyện kiểu ấy với nàng, tới giờ ai cũng nghe lời nàng răm rắp. Vô số anh hào tuấn kiệt đua nhau thể hiện tình cảm với nàng, thiếu điều lời cả trái tim dâng hiến, chỉ cầu cùng nàng song tu, nào có người dám lạnh nhạt như thế với nàng.

Lâm Khiếu Đường đã tới trước nhị long tự nhiên không biết suy nghĩ của thiếu nữ ở phía sau, cẩn thận quan sát tình trạng thân thể của nhị long. Nhị Long không những bị ngoại thương nghiêm trọng, linh nguyên cũng bị thương tổn lớn, suy yếu vô cùng. Nếu không kịp cứu trị thì rất nhanh bị mất nhục thể, trở thành Long linh.

Các tu luyện giả chỉ vì lợi cho mình mà đã ra tay phá hoại cuộc sống yên bình của chúng. Trong lòng Lâm Khiếu Đường khẽ động, lấy ra hai khóa linh nhục đưa vào miệng của nhị long.

Hóa long giao tuệ căn linh mẫn, cảm ứng được khí nguyên nhu hòa của Lâm Khiếu Đường, càng nhìn ra hai viên bạch đan chính là thần đan, nên không có một tia chống cự nuốt bạch đan.

Đợi linh nhục bắt đầu phát huy hiệu dụng, Lâm Khiếu Đường dẫn động chân linh từ trong cơ thể truyền vào trong cơ thể long cái để chữa trị thương thể tương đối nghiêm trọng, dùng "Tu hồn dưỡng linh thuật" chữa trị cho linh nguyên Hóa Long Giao cái.

Xa xa, thiếu nữ trông thấy một màn này cực kỳ kinh ngạc, không nghĩ rằng Bĩ Tu này lại giúp đỡ hai con súc sinh mới vừa rồi còn dẫn hấn vào chỗ chết càng sững sốt hơn khi thấy hấn dẫn động chân linh của bản thân truyền vào long thể. Thần thông cỡ vậy cho dù là phụ thân của nàng cũng khó mà làm được.

Một canh giờ sau, Hóa Long Giao cái ngậm khẽ một tiếng! Sinh mệnh đã không còn nguy hiểm. Bất quá thương thể vẫn còn nghiêm trọng, vết thương cỡ này không thể khôi phục hoàn toàn trong thời gian ngắn được. Lâm Khiếu Đường chỉ có thể giữ cho thương thể ổn định lại, bảo trụ tính mạng còn việc chữa lành được hay không thì phải để chúng tự mình cố gắng, còn việc tu vi hao tổn là chắc chắn.

Định.

Hóa Long Giao đực nhìn có vẻ yếu hơn Hóa Long Giao cái một chút, nhưng một chút chỉ là từ mang tính tương đối, đều cùng dạng không ổn định. Bất quá dưới sự chữa trị của Lâm Khiếu Đường cũng đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Đợi khi xong xuôi hết thấy, Lâm Khiếu Đường bắt đầu triển khai nguyên thức liên kết với cảm nhận lực thuần túy của nhị long tiến hành giao lưu. Nhị long có chút khấn trương, nhưng cũng từ từ bình ổn trở lại. Tựa hồ như chấp nhận yêu cầu của Lâm Khiếu Đường.

Long tâm, một trong tam đại yếu vật nằm trong thể nội của Hóa Long Giao. Ai cũng biết, tam đại yếu vật phân biệt là Long linh (tức là linh nguyên của Hóa Long Giao, tương đương với nội linh của tu luyện giả, chân linh các loại), Hóa Long tinh nguyên và Long tâm.

Ba loại đại yếu vật chính là kết tinh của toàn bộ cuộc đời tu luyện của hóa long giao. Nhưng long tâm so với hai loại đại yếu vật khác có chỗ không giống nhau, sau khi nó đạt tới một trình độ nhất định, nó sẽ biến đổi thành một loại khí quan trọng trong cơ thể hóa long giao, một loại giống như khí quan trái tim nhưng lại hơn cả trái tim, đợi đến khi hóa thành long, long tâm sẽ được thăng hoa.

Nếu đã không còn Long tâm thì Hóa Long Giao vô pháp trở thành chân long.

Bất quá Lâm Khiếu Đường cũng không cần toàn bộ Long tâm, chỉ cần một bộ phận rất nhỏ của Long tâm mà thôi. Một lúc sau, nhị long cũng minh bạch được ý định này, rồi cuộc cũng đồng ý.

Lâm Khiếu Đường cẩn thận dùng Tử Kim Thương đưa tới vị trí thích hợp để cắt của long tâm, sau đó cẩn thận chọn một chỗ thuận lợi cắt xuống, chỉ lấy bộ phận nhỏ nhất cỡ chừng một nắm tay trẻ con. Trên mỗi thân của nhị long đều lấy ra một khối bằng nhau, ghép lại, sau đó phong ấn rồi bỏ vào trong giới chỉ.

Thiếu nữ lẳng lặng đứng bên cạnh quan sát toàn bộ quá trình, hết thấy đều làm cho nàng kinh ngạc đến không ngờ, đồng thời làm nàng sinh ra nhiều nghi vấn khó hiểu.

Thiếu nữ vô pháp tưởng tượng da bụng của nhị long vừa bị xé ra liền tức tốc khép miệng, cũng không rõ vì sao Bĩ Tu hao tổn công sức như vậy chỉ để lấy một chút Long tâm. Nếu đổi lại là năng thì sẽ lập tức sát tử nhị long, trực tiếp đoạt lấy Long tâm.

Lâm Khiếu Đường sau khi lấy được long tâm, liền hướng về phía đông bảo bối chất cao như núi tỏa quang mang đi tới.

Hóa long giao rất thích cất giữ bảo vật, điều này cùng với lời đồn rất chính xác. Lâm Khiếu Đường tìm kiếm hồi lâu cũng không hề thấy mục tiêu bí huyền kim mà hắn muốn. Quả nhiên là tài liệu hý hữu, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Lâm Khiếu Đường đang muốn luyện chế ra nhiều hơn một chút tử kim thương trận, chỉ ít phải có hơn mười hai thanh có thể hoàn thành điều kiện cơ bản nhất để kiến tạo thương trận. Khi đó uy lực xuất thủ khắc địch hiển nhiên so với chỉ có một hai thanh thương trận như hiện nay mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Nếu như có thể đạt được hai mươi bốn thanh liền sơ bộ hình thành hạ cộng tử kim thương trận. Đây chính là một loại phối hợp pháp bảo thi triển đạo pháp uy lực cực lớn trong lúc Lâm Khiếu Đường vận chuyển đấu luyện mà linh ngộ ra, còn nếu như là ba mươi sáu thanh thì kết hợp thành hạ huyền tử kim thương trận, còn nếu như đạt tới bảy mươi hai thanh, vậy thì có thể công phòng cân đối, đạt tới chí thượng huyền tử kim thương trận. Thậm chí có được hơn một trăm thanh, vậy thì trận pháp này coi như đại thành, trở thành đại huyền tử kim thương trận.

Bộ thương này có uy lực đến đâu? Lâm Khiếu Đường cũng bởi vì không đủ Tử Kim Thương nên chỉ có thể tự suy diễn mà thôi. Trong tay lúc này chỉ có bốn thanh đơn thương mà thôi nên nhiều lúc chống địch nhưng lại không thể hình thành thương trận. Nếu hình thành được thương trận thì uy lực không cần phải bàn cãi.

Còn về hai tử kim thủ kia ngược lại không có tác dụng gì nhiều. Chủ yếu là vì khí nguyên hình thành nên kim thủ không thể làm cho nó có đủ cứng chắc nên Lâm Khiếu Đường phải dùng tử kim thủ coi như bổ xung.

Lâm Khiếu Đường mặc dù không tìm được "Bí Huyền Kim" nhưng cũng không phải trở về tay không. Không ngờ tìm được một ít vật hữu dụng, trong đó có một lọ Kim Dương dịch vạn năm khiến cho Lâm Khiếu Đường cực kì sung sướng. Chỉ cần một vài giọt nhỏ liền có thể khôi phục linh hồn thậm chí tu luyện giả tu vi đẳng cấp Vương giai bị tổn hao khí nguyên rất nặng cũng lập tức khôi phục lại như cũ. So với Kim Dương đan trước đây Kì Áo cho hắn thì còn công dụng hơn gấp trăm lần, Kim Dương đan chỉ có thể khôi phục lại khí nguyên với điều kiện đẳng cấp phải dưới Đại sư, còn cái Kim Dương dịch vạn năm này thì không hạn chế đẳng cấp.

Ngoại trừ Kim Dương dịch vạn năm ra thì Lâm Khiếu Đường còn kiếm được hai vật hữu dụng khác, một là "Dung tinh" và một là "Nguyên Ngưng Thảo".

Dung tinh, một loại nguyên quang có tính phụ trợ, bản thân nó cũng không có chỗ đặc biệt, thậm chí là không thể đơn độc dùng nó để chế tạo pháp bảo, thế nhưng lại là vật thôi hóa thần kỳ. Hầu như tất cả nguyên tinh quang sau khi được hỗn hợp với dung tinh đều sẽ phát sinh ra biến hóa căn bản, ngũ hành tinh thạch nếu như được trộn lẫn dung tinh với tỉ lệ nhất định, có thể tăng thêm đặc tính trên diện rộng.

Lâm Khiếu Đường dùng mộc tinh để luyện chế ra thanh cự kiếm kia nếu như có thể dùng thêm một ít dung tinh, lúc đó độ cứng và tính dai sẽ đề cao trên diện rộng, hỏa châu dùng hỏa tinh luyện chế thêm dung tinh vào có thể làm cho nó gia tăng uy lực bạo tạc và lực xuyên thấu.

Dung Tinh đúng là loại quặng mang tính phụ trợ cao, ở chợ thường hầu như không có, chỉ có tại các hội đấu giá lớn, mà giá cả thì cao tận trời, chỉ với một hai phân lượng nhỏ nhất mà đã có giá hơn ba mươi vạn sơ cấp nguyên thạch, nhưng nếu đã có trong tay loại quặng này thì sẽ tăng uy năng pháp bảo lên hai cấp trong nháy mắt, cho nên giá trị thế nào thì không cần phải bàn cãi nhiều.

Lúc này Lâm Khiếu Đường đang cầm trong tay khối Dung Tinh nhỏ bằng một đầu người, trọng lượng đủ để trộn pháp bảo cho cả một tông phái kể cả đệ tử, trưởng lão, nguyên lão.

Về phần nguyên ngưng thảo, cũng không đến lượt Lâm Khiếu Đường sử dụng, mà là một loại dược thảo cần thiết để cho Tân Tây Á trọng tổ thân thể, tên cũng như ý nghĩa, loại thực vật thượng cổ này có công

hiệu ngưng kết khí nguyên, càng có khả năng vững chắc linh nguyên, khi linh nguyên tiến vào trong thân thể mới rất cần loại dược thảo này để cố định, không đến mức tràn ra khắp cơ thể.

Bảo bối chồng chất như núi, mặc dù còn nhiều thứ tốt thậm chí có thể so sánh với mấy vật phẩm của Lâm Khiếu Đường. Thế nhưng lực công kích không mạnh. Lâm Khiếu Đường tự hỏi có phải mình quá lãng phí không, nhất là đem về bán ra cũng được khá nhiều nguyên thạch.

Làm cái chuyện buôn bán này, bản thân Lâm Khiếu Đường cũng không hứng thú lắm. Huống hồ bản thân có nhiều bảo vật cũng không phải là việc tốt. Tốt nhất là bỏ lại một số thứ.

Mọi chuyện thu xếp đâu vào đấy, Lâm Khiếu Đường thu thập lại hành trang của mình rồi bắt đầu tìm lối ra, nhưng chợt phát hiện toàn bộ động huyết đều đã bị phong kín, căn bản không có lối thoát.

Lâm Khiếu Đường càng kinh ngạc hơn khi phát hiện những động huyết này không hẳn là do tự nhiên vùi lấp mà còn có nhiều dấu vết do con người tạo ra sau đó giả tạo dấu vết. Một vài chỗ vốn là lối thoát nhưng bây giờ đã bị trọng tinh thạch bịt kín. Những cửa đá này vừa nặng vừa dày, ít nhất cũng phải nặng nghìn cân. Xung quanh cửa đá có nhiều cơ quan, chưa nói đến bản thân trọng tinh thạch rất khó để phá hủy, riêng những cơ quan xung quanh này cũng đủ làm cho người khác khó mà động chạm vào được rồi.

Lâm Khiếu Đường trong lúc chiến đấu ít nhiều cũng đã bị nội ngoại thương khí nguyên hao tổn, hiện tại không bằng một nửa lúc bình thường. Dưới trạng thái như vậy thì càng khó có khả năng xuất thủ một cách mạo muội.

Trên vách hang tựa hồ có ẩn chứa huyền cơ. Chủ nhân lúc trước của địa huyết ắt hẳn không muốn bị quấy rầy trong lúc hấp tĩnh tu, nên nếu có một lúc nào đó phát hiện có nguy hiểm thì chắc hẳn sẽ khởi động cơ quan toàn bộ địa huyết để đề phòng.

“Bỉ Tu. Người đừng có tốn công vô ích. Bản quận chúa đã kiểm tra kỹ lưỡng rồi, căn bản không tìm thấy lối ra. Có thể hai lão quỷ vào trước đã khởi động cơ quan then chốt nào đó phong kín toàn bộ địa huyết này rồi. Nếu có cái động huyết nào thì chỉ có tử huyết thôi.”

Âm thanh dễ nghe ấy bỗng nhiên từ phía sau Lâm Khiếu Đường truyền đến. Thiếu nữ khoác trường bào của Lâm Khiếu Đường từ trong một cái động khác đau khổ bước ra đường như đã thăm dò kỹ bốn phía xung quanh.

Do mãi chăm chú chuyện của mình nên Lâm Khiếu Đường hầu như quên bồng nữ tử này. Khi thấy nữ tử xinh đẹp, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời.

Thiếu nữ cũng nhìn thấu tâm tư của Lâm Khiếu Đường, nói:

“Linh nguyên của bản quận chúa bị tổn hại, không thể sử dụng Thuần Di Đại Pháp.”

364. Chương 361: Chữa Thương

Tuy là trước đó Lâm Khiếu Đường thông qua việc khống chế linh nguyên đối phương mà biết được lộ số vận chuyển pháp quyết thuần di, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn như vậy muốn hiểu thấu đáo hiển nhiên không có khả năng, mạnh mẽ thì pháp có thể gặp phải nguy hiểm lớn.

Lúc này tựa hồ chỉ còn cách hỗ trợ yêu nữ chữa thương, để cho nàng có đủ nguyên khí thi pháp, vậy thì có khả năng rời khỏi động huyết. Lâm Khiếu Đường suy nghĩ hồi lâu, không tình nguyện nói:

“Xem ra chỉ có thể giúp tử nhân yêu này trị thương mà thôi.”

Thiếu nữ nghe được hai chữ “nhân yêu”, sắc mặt hơi nhục nhã, giận dữ nói:

“Bỉ Tu, bản quận chúa đã cho người cơ hội, là người không muốn, người cho rằng bản quận chúa không thể tự mình chữa thương hay sao chứ?”

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe, thân ảnh nhoáng lên đã đi tới bên người thiếu nữ, nắm chắc bả vai của nàng, thản nhiên nói:

“Hiện tại không phải do người quyết định.”

“Người... Người dám!”

Vẻ mặt thiếu nữ kinh sợ, muồn giãy giụa như không còn sức lực, một chút nguyên khí trong cơ thể làm sao có thể chống lại Lâm Khiếu Đường, chỉ có thể thúc thủ chịu trời.

Lâm Khiếu Đường một lòng nghĩ cách rời huyết động, không thèm để ý đến thiếu nữ đang giãy giụa, bắt đầu không chế kiểm tra thương thế trên người thiếu nữ, sau khi kiểm tra nhất thời cả kinh, không nghĩ tới thương thế của nàng ta lại nghiêm trọng đến như vậy, kinh mạch bị tổn hao nhiều chỗ, chỉ còn một tia linh thức cố gắng chống đỡ.

Lâm Khiếu Đường kinh ngạc nhìn thiếu nữ, từ bề ngoài căn bản không thể nào nhìn ra được thương thế của nàng nghiêm trọng đến vậy, quả thực nữ tử này có lực nhẫn nại rất cao.

Thiếu nữ tự nhiên không biết được suy nghĩ trong lòng Lâm Khiếu Đường, chỉ là giận dữ nhìn người đứng sau, nếu như ánh mắt có thể giết người, Lâm Khiếu Đường chỉ sợ là đã chết n lần.

Lâm Khiếu Đường thầm bấm đốt ngón tay tính thời gian, nếu như hai ngày tiếp theo vẫn không thể ra khỏi “Tù Ma cốc” thì sợ là phải chờ đợi trong này một trăm năm sau mới có thể ra được, phải mau chóng chữa thương cho thiếu nữ.

Bởi vì thiếu nữ không chịu hợp tác, Lâm Khiếu Đường đành phải áp dụng thủ đoạn cường chế, hơn mười kim thủ nắm chắc tứ chi thân người treo ngang cách mặt đất khoảng một trượng.

Mạnh mẽ ép thiếu nữ phục dụng ba khóa đan dược có tác dụng khác nhau, Lâm Khiếu Đường nhanh chóng đem quần áo và đồ dùng hàng ngày trên người nàng ta lấy đi phân nửa, chỉ để lại nội y, nội khổ...

Thiếu nữ đâu từng chịu đắng cay như thế này, lớn tiếng hét:

“Bỉ Tu, ngươi nhất định không chết tử tế đâu.”

Lâm Khiếu Đường hết sức chăm chú vào việc chữa thương, đối với tiếng mắng nhiếc chói tai căn bản không quan tâm, dẫn độ chân linh phải tiếp xúc với thân thể, cách quần áo thì sẽ ảnh hưởng tới độ dung hợp.

Tu bổ linh nguyên chỉ là một trong những phần việc trong chữa thương, chữa trị thân xác cũng trọng yếu không kém, dưới sự phụ trợ của linh nhục, Lâm Khiếu Đường bắt đầu vì thiếu nữ tổ thủ thuật, đem kinh mạch của nàng ta nối lại.

Thiếu nữ lúc trước không ngừng giãy giụa, bất quá hồi lâu nàng phát hiện ra bản thân căn bản đang phí công sức, liền dần dần yên tĩnh lại, đôi con mắt vô cùng mỹ lệ tràn ngập giận dữ nhìn chằm chằm vào Lâm Khiếu Đường, thế nhưng khi cảm nhận được quá trình chữa thương sau đó lại kinh ngạc không gì sánh được, thủ đoạn chữa thương này căn bản nàng chưa từng nhìn thấy hay nghe được, sự giận dữ trong mắt thiếu nữ dần dần chuyển thành không thể tin tưởng.

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua, Lâm Khiếu Đường đối với thân thể mềm mại động nhân trước mắt không hề có chút tham lam nào, chỉ chăm chú tập trung vào công việc của mình, một canh giờ trôi qua, hai canh giờ trôi qua... Trong năm canh giờ, Lâm Khiếu Đường chưa từng nghỉ lại đến một khắc.

Mặt mũi thân thể nhễ nhại mồ hôi, Lâm Khiếu Đường phảng phất giống như không hề có cảm giác, bộ thanh bào trên người từ lâu đã ướt đẫm, thành công nối lại được ba mươi bảy đường kinh mạch nguyên khí, Lâm Khiếu Đường thở phào một hơi, rốt cuộc thì cũng đã kết thúc...

Kinh mạch khí nguyên là do trong quá trình tu luyện vận chuyển nguyên khí mà hình thành, lúc ban đầu cũng không có, theo tu vi thâm hậu mà tăng thêm, một gã đại sư giai trên người có ít nhất hơn một trăm kinh mạch khí nguyên, mà linh hồn giai đã đạt tới hơn hai trăm, kinh mạch khí nguyên càng nhiều, trình độ hấp thu luyện hóa lại càng cao, lợi dụng kinh mạch khí nguyên để vận chuyển nguyên khí có hiệu suất càng cao hơn, độ dung hợp giữa nguyên linh và thân thể cũng theo đó càng cao, thân thể cũng sẽ tăng thêm sự sống, thọ mệnh bản thân càng lớn hơn.

Kinh mạch khí nguyên đối với bất kỳ tu luyện giả nào mà nói đều vô cùng nguy hiểm, nếu như trong còng trăm ngày không thể nối lại khơi thông, tu vi chắc chắn sẽ giảm đi, đứt gãy càng nhiều tu vi giảm càng nhiều, thậm chí còn có thể làm cho linh nguyên rối loạn.

Tất cả hoàn tất, thiếu nữ kinh ngạc nhìn hai tay và thân thể của chính mình, nguyên khí đúng là đã có thể vận chuyển thông suốt, thân thể trống rỗng trước đó một lần nữa trở lên mạnh mẽ.

Thiếu nữ đã gặp qua không ít chuyện lạ, thế nhưng hiện tại vẫn bị kinh sợ, bản lĩnh chữa thương bậc này căn bản là thiên nhân hạ phạm, thế gian ít có, thương thế của bản thân như thế nào nàng rất rõ ràng, coi như hai đại luyện dược sư cao thâm nhất của Đại Hạ quốc là Dược Hoàng và Độc Tôn cùng liên thủ vì nàng chữa thương cũng không thể trong thời gian ngắn như vừa rồi làm cho chính mình khôi phục nguyên khí, thương thế như thế này chỉ ít cũng phải mất mười năm mới có thể khôi phục, hơn nữa tu vi cũng theo đó mà tổn hại không ít.

Từ lâu thiếu nữ đã làm tốt tâm lý cho việc tu vi đại giảm, con đường tu luyện không có khả năng luôn thuận buồm xuôi gió, lúc lên lúc xuống là chuyện bình thường, đây cũng chính là nguyên nhân chính để cho thiếu nữ trong tình trạng trọng thương mà vẫn có thể bảo trì được sự thông dong, lại thêm thân phận của nàng đặc thù tôn quý, chỉ cần nàng có thể rời khỏi cốc, cho dù thương thế không thể trị hết ngay được, tu vi giảm bớt, thế nhưng thế lực to lớn sau lưng nàng tuyệt đối không đứng nhìn quàng quan, rất có khả năng nhân họa đắc phúc, kiếm được bảo bối, pháp quyết cao thâm, thậm chí là có đan dược thượng cổ cũng không phải là không có khả năng.

Thế nhưng lúc này thương thế của nàng xem ra đã được khống chế hoàn toàn, tuy rằng không có khả năng khôi phục trong thời gian ngắn, thế nhưng chắc chắn không vì thế mà giảm tu vi, dưới sự trị liệu của bĩ tu nàng thậm chí còn có cảm giác chết đi rồi sau đó sinh mới, kinh mạch so với trước kia ngược lại càng thêm vững chắc, đợi cho đến khi hoàn toàn khôi phục tu vi thậm chí có thể tăng thêm một chút.

Nhân thần của thiếu nữ khi nhìn Lâm Khiếu Đường trở nên dị dạng, hoàn toàn không còn nét xấu hổ khổ não và phẫn nộ trước đó, thần sắc lóe lên bất định.

Thần thuật của người này cực kỳ cao siêu, nếu như có thể thu lại cho mình dùng, hiển nhiên trợ lực tăng nhiều, cao thủ dưới tình huống bị thương phải nghỉ ngơi trong thời gian dài mới có thể khôi phục, tùy theo trình độ thương thế nặng nhẹ ra sao mà định thời gian dài hay ngắn, nội thương bình thường cũng phải mất đến mấy tháng, nếu như là thương nặng thậm chí cần tới vài chục năm, có một số thương thế thậm chí không thể chữa khỏi, nếu như có người này tương trợ thì thời gian chữa thương có thể rút ngắn một mức lớn, vô hình trung sẽ gia tăng thực lực và độ vững chắc của môn phái.

Lâm Khiếu Đường làm xong tất cả cũng có chút uể oải, trực tiếp ngồi xếp bằng tại chỗ tiến hành điều tức khôi phục, mồ hôi trên người dưới trạng thái vận chuyển nguyên khí rất nhanh liền bốc hơi tạo thành một tầng sương trắng nhàn nhạt bao phủ, nhìn qua như mộng như ảo, cực kỳ thần bí.

Thần sắc thiếu nữ có chút bất định lại có vài phần cấp thiết, nhưng không dám quá đường đột, áp chế nội tâm, đầu tiên tìm quần áo mặc lại chỉnh tề, sau đó cũng ngồi xếp bằng, tiến hành chữa thương cho chính bản thân, đem kinh mạch vừa mới được nối lại gia cố một phen, thuận tiện khôi phục lại nguyên khí.

Một canh giờ trôi nhanh, thiếu nữ chậm rãi mở hai mắt, thanh niên đối diện vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt ngồi xếp bằng, điều tức còn chưa kết thúc, bất quá có thể thấy được sắc mặt hồng nhuận, cơ bản đã khôi phục lại, lúc này chỉ là đang điều dưỡng sinh khí mà thôi.

“Bĩ Tu, ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi có nguyện ý gia nhập vào tu luyện giới Đại Hạ quốc chúng ta hay không?”

Thiếu nữ rút cuộc không nhịn được mở miệng hỏi.

Lâm Khiếu Đường chậm rãi mở hai mắt, bình tĩnh nhìn thiếu nữ, cũng không trả lời, chỉ là cẩn thận quan sát tình huống thân thể của thiếu nữ lúc này, nguyên thức từ lâu đã phát ra cẩn thận điều tra tình hình khôi phục thương thế của nàng.

Nhìn thấy thanh niên làm bộ dáng mất điếc tai ngơ, trong lòng thiếu nữ bốc hỏa, nhưng tâm tính so với trước kia đã có chút thay đổi, đối với nhân tài bậc này thiếu nữ cảm thấy vô cùng hứng thú, nếu như có thể thực sự thu làm môn hạ, tuyệt đối là hổ mọc thêm cánh, lại thêm người này rất cẩn thận, tài trí hơn người, về phần quý quyết so với chính mình thực sự không hề thua kém.

Hai người kết hợp (tà ác a tà ác...), trong toàn bộ Đại Hạ quốc còn ai có thể ngăn cản, coi như là lão quái

vật đi chẳng nữa cũng không thể làm khó dễ được ta? Đôi mắt đen láy của thiếu nữ híp lại thành đường cong, cái miệng nhỏ nhắn vô ý thức hơi hơi nhếch lên, không tự giác biểu hiện ra một tia tiếu ý dị dạng...

365. Chương 362: Rời Cốc

Đối với biểu tình dị dạng của thiếu nữ Lâm Khiếu Đường không để tâm, nguyên khí bản thân đã khôi phục được hơn năm thành lập tức đứng dậy nói:

“Thương thế của ngươi cho dù chưa khỏi hẳn, thế nhưng đã có thể vận chuyển nguyên khí, thi triển pháp quyết đã không còn trở ngại quá lớn, ta sẽ chuyển cho ngươi nguyên khí lần thứ hai để thi triển pháp quyết thuần di, việc ra khỏi nơi này rất đơn giản.”

Đôi mắt đẹp của thiếu nữ hơi chuyển động, ý thức được đối phương rõ ràng cố ý quên đi lời mời của chính mình, thuận tiện nói:

“Bỉ Tu, chỉ cần ngươi gia nhập vào Ma Thiên Môn chúng ta, ta có thể đảm bảo cho ngươi trong vòng mười năm tiến cấp thành địa vương giai, trở thành nhân vật tuyệt đỉnh cho dù toàn bộ Đại Hạ quốc cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.”

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói:

“Nhân yêu, ngươi thực đúng là dong dài được ngay, nếu không thi pháp, đừng trách ta lại dùng thủ đoạn mạnh mẽ.”

“Ngươi...”

Thiếu nữ lại một lần nữa ngen lời, nhiều lần đưa lời mời hảo ý đều bị cự tuyệt, hầu như đã đạt tới sự nhẫn nại cực hạn của nàng:

“Bỉ Tu, ngươi thực sự không biết có bao nhiêu tu luyện giả muốn gia nhập vào Thiên Ma Môn chúng ta, ta đối với ngươi tốt như vậy, ngươi lại không biết tốt xấu, sau này nhất định ngươi sẽ hối hận.”

Lâm Khiếu Đường nhìn qua hoàn cảnh phong bế bốn phía, lạnh nhạt nói:

“Nếu như ngươi vẫn không chịu thi pháp rời khỏi huyệt động này, không cần chờ đến sau này, ngươi lập tức sẽ hối hận.”

“Nguyên khí của bản quận chúa còn chưa khôi phục, không thể thi pháp!” Thiếu nữ nổi giận nói.

Đối với thiếu nữ này tựa hồ như ngoại trừ việc dùng thủ đoạn bá đạo đúng là không còn cách nào khác, Lâm Khiếu Đường không tiếp tục nói nhiều, tay đưa lên làm hành động thu lại, lập tức thân thể của thiếu nữ bị một cỗ lực lượng vô hình khống chế, nhanh chóng bị hút về phía Lâm Khiếu Đường.

Lại một lần nữa bị khống chế, thiếu nữ tức giận vô cùng trừng mắt nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

“Bỉ Tu, ngươi liên tục đối với một thiếu nữ dùng thủ đoạn cưỡng chế, tính là hảo hán gì?”

Lâm Khiếu Đường không một chút ánh hưởng nào, khẽ cười nói:

“Ta đã nói khi nào mình là hảo hán?”

Thiếu nữ thủy chung áp chế nổi lòng không muốn phát tác nhưng lại không thể tránh được, chỉ có thể cắn tức nhìn gã Bỉ Tu mềm cứng đều không ăn, đôi mắt đã bị bịt kín một tầng hơi nước, ủy khuất không gì sánh được.

Lâm Khiếu Đường vốn định lần thứ hai mạnh mẽ khống chế linh nguyên thiếu nữ để thi pháp, nhìn thấy biểu tình này của đối phương lại sinh ra sự thương tiếc, thuyết phục nói:

“Mấy canh giờ nữa, không gian kết trận bên ngoài Tù Ma cốc sẽ đóng lại, đến lúc đó cả ngươi và ta sẽ bị vây trong này không thể ra ngoài nữa rồi, ta xem thân phận của ngươi tại Đại Hạ quốc chắc hẳn không thấp. Lẽ nào ngươi thực sự muốn bị phong bế trong này hơn trăm năm hay sao chứ?”

Hàm răng thiếu nữ khê cắn lại, trong sự do dự cuối cùng cũng thi triển pháp thuật, bàn tay Lâm Khiếu Đường chạm vào vai thiếu nữ không dám thả lỏng, lúc nào cũng đề phòng thiếu nữ giở trò gian trá.

Không bao lâu, thuần di đại pháp rốt cuộc cũng hoàn thành, dưới thông đạo đen tối hai thân ảnh từ từ không rõ, sau một khắc đã xuất hiện trong một mảnh hư không an tĩnh.

Lúc này Lâm Khiếu Đường mới buông nắm tay vẫn nắm chắc bả vai thiếu nữ, sau khi tra xét bốn phía một hồi, biểu tình hơi nao nao, nơi này cách cửa ra Tù Ma cốc cực kỳ xa xôi, chỉ sợ nhất thời nửa khắc không thể đến được, thời gian thì còn lại không nhiều lắm, sau khi xác nhận phương hướng chính xác Lâm Khiếu Đường lập tức độn phi mà đi.

Ngoại trừ xác định phương hướng, Lâm Khiếu Đường cũng tận lực phát ra nguyên thức để tìm kiếm tung tích những tu luyện giả khác, nhưng không hề có kết quả, tựa hồ như chỉ trong một đêm này tất cả các tu luyện giả khác đều đã biến mất không còn tung tích.

Thăm dò không thấy khí tức tu luyện giả nào, ngược lại Lâm Khiếu Đường cảm thấy yên tâm hơn không ít, suy nghĩ chắc là các tu luyện giả này đã rời khỏi Tù Ma Cốc, trải qua việc hóa long giao lần qua lần lại, chiếc lồng giam kia cũng chịu không nổi, cho dù là thiên tình đi nữa cũng không tránh khỏi tổn hại, nếu như kiên trì chắc chắn có thể phá được, Lâm Khiếu Đường suy xét.

Hoàn toàn không thèm nhìn đến thiếu nữ hóa thành đạo quang mang màu xanh hỏn hển đuổi theo phía sau, nàng truyền âm nói:

“Bỉ Tu, ngươi tên là gì?”

Trong hư không không hề có phản ứng, thiếu nữ truyền âm một lần nữa, chỉ là ngữ khí mang theo đầy vẻ khinh miệt:

“Bỉ Tu, không nghĩ tới ngươi không chỉ vô liêm sỉ, mà còn nhát như chuột. Ngay cả tên cũng không dám lưu lại, sợ ta trả thù ngươi hay sao chứ?”

Một lúc lâu sau, một anh thâm trầm thấp phả không mà đến, chỉ mang theo ba chữ đơn giản:

“Lâm Khiếu Đường!”

Nhân thân của thiếu nữ sáng lên, lập tức truyền âm ngược lại:

“Lâm Khiếu Đường, ngươi nhớ cho kỹ, ta là Thượng Quan Dao, sau này ta sẽ thu toàn bộ Nam Xuyên Giới vào Đại Hạ Quốc.”

Hư không xa xôi không hề truyền lại âm thanh nào, Thượng Quan Dao không cam lòng nhìn về phía vầng quang mang biến mất bĩu môi, sau đó lấy trừu không gian trữ vật một khối ngọc giản, mặc niệm khẩu quyết, sau đó thân ảnh dần dần biến mất trong hư không, một lúc sau không trung dường như không có bất cứ thứ gì tồn tại từ trước đến giờ.

Nhưng mà, trong phiến rừng thâm sơn một ngọn núi xa xa, Lâm Khiếu Đường cẩn thận nhìn về phương hướng chính bản thân đang bay tới, nhìn thấy Thượng Quan Dao ngay tại chỗ biến mất không thấy, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng rất nhanh liền tỉnh ngộ, hiển nhiên là Thượng Quan Dao có một phương pháp đặc thù để ra ngoài Tù Ma Cốc, nếu như là trước đó nàng dùng trong huyết động, bản thân thực đúng là không có cách nào để bắt được nàng, chỉ có thể một thân một mình ở trong huyết động đó mà thôi.

Cô nàng Thượng Quan Dao này có tính tình điêu ngoa, không phải là người lương thiện, khẳng định mang theo chính mình ra là có ý đồ, mặc kệ ra sao, cẩn thận vẫn tốt. Lâm Khiếu Đường vô cùng tỉ mỉ kiểm tra toàn bộ thân thể, không hề phát hiện ra có điều gì khả nghi, lúc này mới phát động nguyên lực bay đi.

Lâm Khiếu Đường dường như phản hồi, một đường bay như điên, một ngày sau mới tới được cửa ngoài Tù Ma cốc, trước khi xông qua không gian kết trận đã nghiên cứu ghi nhớ thật kỹ quy luật, không bao lâu đã xuất hiện bên ngoài, lúc này kết trận bao phủ bên ngoài Tù Ma cốc từ từ trở nên mạnh mẽ cường liệt, cái khe cũng chậm rãi khép kín, lần mở ra tiếp theo là chuyện của vài trăm năm, hiện tại không cần phải quan tâm.

Vừa ra khỏi khe, Lâm Khiếu Đường liền hỏi han xung quanh, đồng thời không hề phát hiện ra tung tích của bất cứ tu luyện giả nào, trong cốc không có tung tích có thể lý giải được, nhưng ngoài cốc vẫn như cũ không hề có người, điều này làm cho Lâm Khiếu Đường có chút nghi hoặc, tu luyện giả các phái tại sao lại phải hành động cấp tốc như vậy.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường không đoán ra được nguyên nhân thì thu được một đoạn ám hiệu, loại ám hiệu này là do kết trận loại nhỏ đặc biệt, chỉ có hà tinh ngọc của Thiên Hà Tông mới có thể thu được.

Tin tức là do Linh Nguyệt Tiên Tử lưu lại:

“Lâm sư thúc, Đại Hạ quốc rục rịch, đối với Nam Xuyên Giới chúng ta dụng tâm mờ ám, các gián điệp đưa vào Đại Hạ quốc đã phát tin cho các phái, sắp tới Đại Hạ quốc sợ là có hành động lớn, các nguyên lão Nam Xuyên Giới lo lắng bất an, cùng quyết định nửa tháng sau sẽ cùng với Hiên Viên Tông và Thập Quốc Minh tại nơi giao giới Thiên Lan thành tiến hành họp mặt, thương nghị làm cách nào để đối phó với cuộc xâm lược quy mô lớn của Đại Hạ quốc, sư thúc tuy là bị bao vây trong băng bạc long quyển phong, thế nhưng đệ tử tin chắc rằng sư thúc hóa hiểm thành an, cố lưu lại chút tin tức, nếu như là thời gian sư thúc rời cốc thích hợp, vậy thì thỉnh người nhanh chóng tới Thiên Lan thành tham dự hội nghị, đệ tử cùng với Lạc Trần sư thúc cùng với mấy vị trưởng lão về tông môn trước một chuyến, sau khi bố trí công việc phòng bị chu đáo cũng sẽ tới Thiên Lan thành, hy vọng có thể gặp lại sư thúc tại đó.”

Lâm Khiếu Đường nghe xong lời nhắn này làm cho hắn yên tâm hơn không ít, xem ra các phái đều đã cảnh giác, không cần phải chính mình truyền lời. Chỉ là đám gian tế trong Hiên Viên tông kia vẫn cần chính mình đến giải quyết một chuyến, nếu như không diệt trừ thì tai họa ngầm này có thể gây nên hậu quả không lường được.

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút, quyết định không lập tức đi tới Thiên Lan thành mà là tìm một chỗ yên tĩnh gần đây, nghỉ ngơi lấy lại sức. Trước tiên đem trạng thái tinh thần, thân thể điều tức lên mức tốt nhất, dù sao trong vài trận chiến trước đó ít nhiều làm cho cơ thể chịu thương tổn không nhỏ, hơn nữa lại còn hỏng mất mấy pháp bảo. Lâm Khiếu Đường tổn thất không phải nhỏ, phải nhanh chóng khôi phục lại trạng thái toàn thịnh, thuận tiện tiến hành nghiên cứu nguyên hỏa vừa mới thôn phệ thành công.

Lâm Khiếu Đường rất muốn nhanh chóng đem dung tinh dung nhập vào trong mấy pháp bảo, đáng tiếc thời gian không có nhiều, trong thời gian mười ngày hiển nhiên không thể kịp, chỉ có thể tạm thời để sang một bên.

Lần này tham thị thú đấu với hai đại thần thú, bị tổn hại rất nặng, số lượng giảm đi một phần ba, bất quá số tham thị thú còn lại so với những con chết đi cường tráng hơn rất nhiều, hơn nữa cũng đã thôn phệ không ít nguyên khí và thân thể của hai đại thần thú, những thứ này đều là đại bổ vật, lại thêm trước đó thôn phệ bằng hàn linh hỏa, tham thị thú thôn phệ quá nhiều trong đại lưng trữ vật có vẻ cực kỳ nóng rục rịch, bắt đầu tấn công lẫn nhau.

Lâm Khiếu Đường có chút lo lắng, liền đem chúng phóng ra ngoài, nhưng vẫn như cũ không thể ngăn cản được chúng tranh đấu lẫn nhau, bất quá nói đến cùng lạ, vô luận là đánh giết như thế nào, những tiểu tử này lại không ăn đồng loại của chính mình, nhưng sẽ đem những con nhỏ yếu hơn giết đi.

Nhìn đàn tham thị thú với số lượng không ngừng giảm đi, Lâm Khiếu Đường vài lần muốn triệu hoán chúng ngăn cản không được tàn sát lẫn nhau, nhưng cũng chỉ vô dụng, ngược lại càng tranh đấu mạnh mẽ hơn.

Bất quá nguyên khí của những con bị giết chết sẽ bị những con bên cạnh hấp thụ thôn phệ hoàn toàn, thân thể mất đi sức sống từ trên không trung rơi xuống mặt đất, trong nháy mắt đã hủ hóa biến mất không thấy.

Lâm Khiếu Đường tuy rằng rất lo lắng, thế nhưng dù sao đã nhìn thấy vài lần tham thị thú tiến hóa, sau khi ngăn cản cũng không kết quả, đành để mặc cho chúng tự phát triển, bản thân chuyên tâm điều tức khôi phục.

Trải qua ba ngày đêm liên tục giết chóc, đám tham thị thú còn lại không đến một phần mười từ từ an tĩnh lại, không biết là mệt mỏi hay là đã đạt được kết quả mong muốn, nói chung là đã không còn tự giết chóc lẫn nhau, đều bám vào tất cả các vật thể có thể bám, vô luận là tảng đá, cây cối hay hoa cỏ, bắt đầu đẻ trứng.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Khiếu Đường biết những tiểu tử này lại muốn tiến hóa một lần nữa, lần trước chúng để trứng hoàn toàn là màu lam, lần này trứng lại chuyển biến thành màu bạc xám, thậm chí còn có vô số những chấm màu đỏ sậm bên ngoài mặt quả trứng.

Một đầu tham thị thú sẽ đẻ hơn mười quả trứng nhỏ nhỏ, số lượng rất khả quan, lần trước rốt cuộc là bao nhiêu trứng thành công ấp thành tham thị thú mới, Lâm Khiếu Đường cũng không biết, lúc này cũng không có thời gian để nghiên cứu quá nhiều, đành cẩn thận đem tất cả trứng thu vào trong trữ vật đại lưng dùng nguyên trận bảo hộ, để tự hành ấp trứng.

Lâm Khiếu Đường chuyên tâm điều tức khôi phục không hề biết rằng lần này bản thân trải qua nhiều trận chiến trong Tù Ma cốc làm cho thanh danh của hắn đại chấn. Thiên Hà Tông đệ tam nguyên lão uy danh truyền xa, toàn bộ Nam Xuyên Giới bàn tán xôn xao.

Vị đệ tam nguyên lão này tuổi còn trẻ mà tu vi vô cùng thâm hậu, tại Tù Ma cốc ngăn cản cơn sóng dữ, lấy lực lượng bản thân đấu với rất nhiều yêu tu Đại Hạ quốc, càng đả bại rất nhiều cao thủ linh hồn giai, cổ bảo trong người nhiều vô số, khéo tay bắt giao long mạnh mẽ trên bầu trời.

Bất quá theo những lời đồn vinh quang này, lại có thêm một tin tức làm cho người khác phải thở dài, Thiên Hà Tông đệ tam nguyên lão vì muốn giải cứu chúng tu luyện giả bị bắt nhốt, nên bị yêu nhân Đại Hạ quốc ám toán, bị cuốn vào trong thiên hàn địa đông băng linh trận, hóa giao long vì đau đớn mất đi long đản đã tự kích nổ long tâm thi triển tuyệt kỹ "bãna bạc long quyền phong", sinh tử chưa biết, nhiều người tận mắt nhìn thấy cho rằng dữ nhiều lành ít, hơn phân nửa cho rằng vị đệ tam nguyên lão tuổi còn trẻ này cùng với yêu nhân Đại Hạ quốc trong màn mưa đá kinh khủng đã cùng nhau đồng quy vu tận.

Các môn phái có người nhập cốc đều tổn thất nhất định, đại môn phái cũng đã chết đi không ít đệ tử, thậm chí các nguyên lão cũng tổn thương không nhỏ, một số môn phái thuộc hạng trung tầm nguyên khí đại thương, một số môn phái nhỏ thậm chí còn tiêu vong.

Tiềm Long Viện lần này nhập cốc tổn hại tương đối lớn, tuy rằng cuối cùng bảo tồn được lực lượng trung kiên rời khỏi Tù Ma cốc, thế nhưng hai vị đại tu sư lại bị trọng thương, hơn mười gã đại viện tu sĩ mất mạng trong cốc, cũng may vài gã tuổi còn trẻ nổi bật nhất đều tránh được một kiếp này, nhưng đều bị thương không nhẹ.

Tiêu Mục, Bạch Du, Lâm Uyển Nhi dưới sự yểm hộ của Triển Thanh Nhu đầu tiên chạy trốn, nhưng vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi hai gã yêu tu mặc áo bào trắng Đại Hạ quốc, cuối cùng phải đối mặt với một trong hai gã, trong tình huống ba đấu với một, chịu thiên tân vạn khổ rốt cuộc cũng đánh bại được, nhưng ba người vẫn bị trọng thương.

Triển Thanh Nhu hiển nhiên là người bị thương nặng nhất trong bốn người, thế nhưng trong cơ thể có một cổ khi nguyên nhu hòa tự động chữa trị một phần, thương thế ngược lại biến thành nhẹ nhất.

Mấy người dù cho chưa hoàn thành nhiệm vụ, nhưng hai vị viện chủ và đan vương đã hứa hẹn, để cho bọn họ tiếp vào nội viện hạch tâm tiến hành tu luyện, đồng thời giúp đỡ bốn người chữa thương.

"Thanh Nhu, lại đang nghĩ tới vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông xuất thủ cứu người lần đó hay sao?"

Một gã trung niên tu sĩ vô cùng phong độ mặc bộ áo bào màu trắng dùng ánh mắt nhu hòa nhìn thiếu nữ áo lam đứng bên ngoài sân đình viện ân cần thăm hỏi.

366. Chương 363: Vạn Bảo Các

Triển Thanh Nhu xuất thần đứng yên một chỗ, đối với câu hỏi của người mặc áo bào trắng dường như không quan tâm đến, suy tư hồi lâu, sau đó mới nói:

"Bạc tài tuần như thế mà viện ta dĩ nhiên không chiêu nạp, thực sự đáng tiếc!"

Trung niên nhân mặc áo bào trắng cười nói:

“Trăm kín cũng có một hở, huống hồ mỗi người mỗi chí, cũng không phải là tu luyện giả nào cũng muốn gia nhập vào viện chúng ta tu luyện. Có một số tu luyện giả trời sinh tính tình tiêu dao, không thích yên tĩnh tu luyện, đối với những người này không cần phải quá quan tâm, để ý chiều nạp.”

Triển Thanh Nhu bỗng nhiên cười:

“Lý sư thúc nói chí lý, Thanh Nhu gần đây có chút phân tâm rồi.”

Trung niên nhân áo bào trắng nghe được lời nói này, tán dương không ngớt nhìn nữ tử bên cạnh, trong ánh mắt nhiều hơn một tia yêu thích nói:

“Thanh Nhu, trước đó ta đã đưa ra yêu cầu, người có tiếp thu hay không?”

Triển Thanh Nhu lần thứ hai quay đầu nhìn trung niên nhân áo bào trắng, tỏ vẻ rất áy náy trả lời:

“Thanh Nhu có tài đức gì, sao có thể được Lý sư thúc ưu ái như vậy, chỉ sợ sau này lại liên lụy đến sự tu luyện của Lý sư thúc, mong rằng Lý sư thúc thận trọng.”

Trung niên nhân áo bào trắng nói một cách rất tự tin:

“Sao có thể liên lụy, lấy tư chất của ngươi và thể chất của sư thúc nhất định làm ít công to!”

Trên dung nhan thanh nhã của Triển Thanh Nhu hiện lên một chút vẻ chống cự, lạnh nhạt nói:

“Đa tạ Lý sư thúc đã có hảo ý, Thanh Nhu vừa mới vào nội viện không lâu, tư chất nông cạn, còn có rất nhiều chỗ cần phải tìm hiểu nghiên cứu cẩn thận, mong rằng Lý sư thúc thành toàn.”

Ánh mắt của trung niên nhân áo bào trắng hiện lên nét thất vọng. Bất quá chỉ thoáng lướt qua, không cam lòng hỏi lại một lần nữa:

“Trước khi nhập cốc, ngươi không phải là đã đáp ứng sư thúc sau khi trở về sẽ cùng với sư thúc nghiên cứu tu luyện chi đạo hay sao? Hiện tại sao lại thay đổi chủ ý, chẳng lẽ là vì sự xuất hiện của vị đệ tam nguyên lão kia?”

Triển Thanh Nhu hờ hững lắc đầu:

“Lý sư thúc, người nghĩ nhiều rồi!”

Trung niên nhân áo bào trắng không muốn buông tha, tiếp tục nói:

“Hà tất phải vì một người chết mà mong nhớ nhiều, huống hồ vị đệ tam nguyên lão này cùng với ngươi không có bao nhiêu quen biết, Thanh Nhu sao phải tự quấy rối chính mình, Thanh Nhu ngươi hẳn là đã biết rõ tình ý của sư thúc ta đối với ngươi mà.”

Triển Thanh Nhu cau mày nói:

“Lý sư thúc, trong nội viện, nữ tu có thể chất thượng giai còn rất nhiều, hay là người đi tìm một người khác! Thanh Nhu thực sự không tưởng nổi.”

Sắc mặt của trung niên nhân áo bào trắng lạnh lùng, đối với người cạnh tranh của chính mình chỉ là một người chết vô cùng không cam lòng, nhân tiện nói:

“Vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông này thực sự làm cho ta vô cùng hiếu kỳ, thực hy vọng người này không chết và rời khỏi cốc, nếu có cơ hội gặp mặt, ta muốn nhìn một chút, xem xem có đúng là ba đầu sau tay như vậy hay không.”

Triển Thanh Nhu hồi tưởng lại hình ảnh băng bạc long quyền phong tàn phá khắp nơi, trong lòng thầm thở dài một hơi, đồng thời đối với ngữ khí mang theo một tia địch ý của trung niên nhân áo bào trắng cảm thấy chán ghét, không khỏi hồi ngược lại:

“Lý sư thúc không phải vừa mới nói Thanh Nhu không cần để người chết làm mình rối loạn, vậy sao người phải nhắc lại nhiều lần như vậy chứ?”

Trung niên nhân áo bào trắng tự phát giác ra bản thân có chút thất thổ, hơi hơi lúng túng, bất quá rất nhanh tâm tình ổn định lại, nguyên khí toàn thân dường như vô ý phóng xuất ra ngoài, như muốn chứng minh bản thân mình.

“Thanh Nhu, nghe nói người nọ cũng có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, không biết so với Lý mỗ ai hơn ai kém?”

Triển Thanh Nhu cảm thấy một cổ ghen tuông nồng đậm, trong lòng bất đắc dĩ thở dài nói:

“Nếu là luận về khí nguyên tinh khiết, độ dày hiển nhiên là Lý sư thúc mạnh hơn một chút, Lý sư thúc đã gần bước vào địa vương giai, người cùng giai sợ là khó có thể so sánh được với người.”

Lý Hiên Đình nghe được lời nói này vô cùng hưởng thụ, tâm tình nhất thời thoải mái hơn không ít:

“Thanh Khu, chỉ cần người cùng với ta song tu. Ta có thể tự hạn chế chính mình hai mươi năm không đột phá quan khẩu, trước tiên hỗ trợ người tiến vào linh hồn giai, dưới sự trợ giúp của ”túng thiên quyết”, nhất định có thể trợ giúp người trùng quan thành công.”

Ngay khi Triển Thanh Nhu còn đang không biết cự tuyệt như thế nào. Ba cổ khí nguyên đột nhiên từ xa đến gần, sắc mặt của Lý Hiên Đình hiện lên một tia bài xích.

“Thanh Nhu muội muội, rốt cuộc cũng tìm được người rồi!”

Một thanh âm dễ nghe từ trên bầu trời truyền tới, một đạo tử mang xẹt qua, một nữ tử mỹ mạo xinh đẹp thoát trần từ trên trời nhẹ nhàng hạ xuống, chính là Lâm Uyển Nhi.

Sau quang mang màu tím là hai mũi tên một trắng một xám phá không mà tới, chính là Bạch Du và Tiêu Mục.

Khuôn mặt thanh nhã vẫn luôn cứng nhắc lúc này rốt cuộc hiện lên nụ cười vui vẻ, thân thiết hỏi ngược lại:

“Uyển Nhi tỷ tỷ, không phải là người đang điều tức dưỡng thương hay sao?”

“Ta được Mặc sư tổ ưu ái, tặng cho ba lập đại hoàn đan. Thương thế đã tạm thời ổn định, chỉ cần mỗi ngày điều tức khôi phục là được, nhưng chính thương thế của muội muội lại làm cho người khác thấy lo lắng.”

Lâm Uyển Nhi thoải mái trả lời.

Triển Thanh Nhu nhìn Lâm Uyển Nhi một chút, phía sau Bạch Du và Tiêu Mục cũng đã hiện thân, trong lòng thầm nghĩ dĩ nhiên bọn họ cũng có được đại hoàn đan, yên âm nói:

“Muội muội còn định mấy ngày nữa tới nhìn các người một chút, phải như vậy muội muội mới an tâm được.”

Ba người đến tự nhiên đã nhìn thấy trung niên nhân áo bào trắng, trước tiên thi lễ, nguyên bản vị nội viện tu sĩ Lý Hiên Đình này so với bọn họ còn cao hơn một thế hệ, thế nhưng hiện hôm nay Bạch Du, Tiêu Mục, Lâm Uyển Nhi bao gồm cả Triển Thanh Nhu đều đã chính thức được bước vào trong nội viện, càng thêm được hai vị viện chủ đích thân chỉ điểm, bởi vậy vị Lý Hiên Đình này chỉ được coi như cùng thế hệ mà thôi. Bất quá tu vi giữa họ có khoảng cách khá lớn, bình thường vẫn luôn xưng hô Lý sư thúc, lấy sự tôn kính làm chủ.

Phân chia trên dưới cùng với tam viện khác hoàn toàn không giống, trong nội viện không có tu sư, một khi tu sĩ được quyết định gia nhập nội viện liền có tư cách để tiến vào Vạn Bảo Các hạch tâm nhất của Tiềm Long Viện.

Trong Vạn Bảo Các không chỉ cất giữ vô số đạo pháp cao cấp, vũ kỹ, còn có vô số pháp bảo, tài liệu hy hữu, tất cả các tu sĩ nội viện đều có thể tự nhiên lựa chọn mà không có bất cứ hạn chế nào.

Bất quá bảo bối tuy nhiều, nhưng lại không có người dám cầm quá nhiều để đọc, từng có người tham lam đồng thời tu luyện năm loại đạo pháp, kết quả là cái gì cũng không tu luyện đến đỉnh cao, thậm chí là đã bị tẩu hỏa nhập ma mà chết oan uổng, pháp bảo trong đó cũng không thể lấy quá nhiều, một khi không thể thao túng sẽ bị pháp bảo phản kích ngược lại.

Trước khi vào Vạn Bảo Các, các tu sĩ nội viện đều hiểu rõ một ngụm không thể thành mập mạp, muốn có thể tu luyện, lợi dụng càng nhiều pháp quyết trong Vạn Bảo Các, lấy được càng nhiều pháp bảo thì nhất

định phải không ngừng tăng tu vi trụ cột của bản thân. Khi bản thân đủ cường đại thì có thể thu được càng nhiều hơn.

Những tu sĩ vừa mới tiến vào trong Vạn Bảo Các thường vô cùng cẩn thận lựa chọn một môn pháp quyết kỹ nghệ tiến hành tu luyện, pháp bảo cơ bản không lấy, nếu lấy thì chỉ chọn pháp bảo nào đó tương đương với tu vi bản thân hiện tại.

Hiện nay, trong nội viện chỉ có hai vị viện chủ là tu luyện thành công ba loại pháp quyết, và sử dụng đồng thời bốn loại pháp bảo, về phần tài liệu, vậy thì còn cần phải xem bản lĩnh luyện bảo của người như thế nào.

Tài liệu luyện bảo, luyện đan bên trong Vạn Bảo Khố thực sự nhiều không kể xiết, nhưng nếu như muốn sử dụng, nhất định phải tiến hành luyện chế bên trong Vạn Bảo Các, sau khi luyện chế thành công. Pháp bảo, đan dược thành phẩm có thể lấy ra tùy ý, bất quá luyện chế một kiện pháp khí cao cấp, thông thường phải mất thời gian nhiều năm. Có một số thậm chí còn cần tới mấy chục năm, nếu như quá tập trung vào phương diện này thì tốc độ tu luyện nhất định bị ảnh hưởng, nếu là luyện khí thất bại vậy thì thảm hại rồi.

Bởi vậy có rất ít người tiến vào trong Vạn Bảo Các luyện chế pháp bảo, đối với những tài liệu quý trọng như thế này cũng chỉ đành nhìn mà ao ước mà thôi.

Nói chung sau khi vào nội viện, chỉ có thể tự học, tự tu luyện, không có người chỉ đạo, nhiều nhất chỉ là đám tu sĩ tự tổ chức tụ tập trao đổi kinh nghiệm tu luyện.

Bởi vậy bối phận trong nội viện chênh lệch tương đối nhỏ, cho dù tu vi tài trí có hơn người đi nữa, cũng chỉ là ngang bằng nhau, tuy nhiên bất cứ tu luyện giả nào được tán thành tiến vào trong nội viện đều là những nhân tài kiệt xuất.

Ba người Lâm Uyển Nhi hướng về phía Lý Hiền Đình có tu vi linh hồn giai hậu kỳ thi lễ, nhưng cũng không quá mức coi trọng, Lý Hiền Đình tuy rằng rất coi thường ba gã tu luyện giả tuổi còn trẻ mới có tu vi đại sư giai này, thế nhưng sự oán giận chỉ đành để trong lòng, chưa từng biểu hiện trên mặt, quy củ nội viện không một ai có thể phá hỏng.

“Thanh Nhu, Mặc sư tổ đã gật đầu, chúng ta có thể tiến vào trong Vạn Bảo Các rồi.”

Bạch Du cười hì hì vui vẻ nói.

“Thực sự?”

Triển Thanh Nhu có chút ngoài dự liệu, bất thốt, trong ý nghĩ của nàng thì quyết định này có chút đột nhiên, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đồng ý cho bọn họ tiến vào.

Ba người đều là nhìn Triển Thanh Nhu đang có chút khiếp sợ, ba khuôn mặt tươi cười so với bất luận câu trả lời nào còn muốn thuyết phục hơn nhiều, nét u buồn của Triển Thanh Nhu hề quét là sạch, hiện tại chỉ còn lại cảm giác hưng phấn và kích động, đối với bất cứ tu luyện giả nào trong toàn bộ tu luyện giới mà nói, không một ai có thể chống lại sự mê hoặc của Vạn Bảo Các Tiềm Long Viện.

Lý Hiền Đình nghe được tin tức này sắc mặt có chút không được tự nhiên, tin tức này đối với hắn mà nói không được tốt cho lắm, nguyên bản muốn lợi dụng thời gian Triển Thanh Nhu chưa được phép tiến vào trong Vạn Bảo Các để thuyết phục nàng cùng với mình tiến hành song tu, nếu như đã được đồng ý vậy thì tính toán của chính mình sợ là phải thất bại rồi.

Lý Hiền Đình còn muốn nói cái gì đó, nhưng có ba người ở đây, thực sự không tiện để nói ra khỏi miệng, thần sắc từ từ tối sầm lại nói:

“Thanh Nhu, Lý mẫu rất có thành ý, mong người suy nghĩ cẩn thận một lần nữa, Lý mẫu tuyệt đối không làm cho người chịu ủy khuất, hiện tại đã quá rầy rồi, cáo từ.”

Nói xong, Lý Hiền Đình bay thẳng lên trời!

Nhìn mũi tên màu trắng dần dần biến mất xa xa, Bạch Du bĩu môi nói:

“Thanh Nhu, vị Lý sư thúc này đối với người thực sự là nhớ mong không quên a. Bất quá nếu như thực sự có một cao thủ linh hồn giai song tu trợ giúp thì tốc độ tu luyện có thể đề cao không ít sao người lại không chịu động tâm cơ chứ?”

Thanh Nhu cười khổ một chút rồi nói:

“Song tu chi đồ, Thanh Nhu cho rằng không chỉ cần có chỉ dẫn, trọng yếu hơn nữa còn cần phải có sự ăn ý và tương thông với nhau. Ta và Lý sư thúc hiển nhiên không có sự ăn ý này, nếu như thực sự song tu, chỉ sợ đối với hai bên đều không có chỗ nào tốt, mọi việc không thể quá mức cường cầu.”

Tiêu Mục cũng cười nói:

“Sư muội, ta nghĩ hồn của người không có ở đây, mặc dù người đã rời khỏi Tù Ma Cốc, thế nhưng tâm lại không ra a, bất quá sư huynh vẫn muốn nhắc nhở người một câu, tất cả nên tùy duyên, nếu như đã vô duyên phận, vậy thì không nên hãm vào quá sâu, điều này đối với con đường tu luyện không có chút lợi ích nào, vô luân là song tu hay độc tu đều có sự ràng buộc.”

Triển Thanh Nhu hơi hơi xua tay nói:

“Sư huynh nói có đạo lý, Thanh Nhu sẽ khắc sâu trong tâm khảm.”

Khuôn mặt mỹ lệ của Lâm Uyển Nhi hiện lên một tia dị dạng, từ khi rời khỏi cốc, Thanh Nhu so với trước đây có chút biến hóa, thiếu đi vài phần thông dong, thêm vài phần u buồn, tựa hồ đối với vị thanh niên trong Tù Ma cốc đó nhớ mãi không quên, rốt cuộc là người như thế nào mới có thể làm cho một Thanh Nhu muội muội luôn bình thản thanh nhã này sinh ra sóng gợn? Lâm Uyển Nhi thực sự có chút hiếu kỳ.

Tiêu Mục và Bạch Du đã từng có ý tứ với Triển Thanh Nhu, bất quá sau khi tiếp xúc phát hiện ra tâm cảnh của nữ tử này bình lặng không gì sánh được, thậm chí còn có cảm giác cự tuyệt người khác từ xa, ngoại trừ tình đồng môn ra thì khó có thể quan hệ sâu hơn, đợi cho đến khi Lâm Uyển Nhi xuất hiện, lực chú ý của hai người đã hoàn toàn chuyển vào Lâm Uyển Nhi, tuy nói trong lòng Lâm Uyển Nhi đã có người thương yêu, thế nhưng lại làm cho người khác cảm thụ được nội tâm của nàng có lửa nóng, nói trắng ra thì ít nhất nàng có cảm tình. So sánh với nhau hiển nhiên hai người chọn Lâm Uyển Nhi.

Hôm nay Triển Thanh Nhu đã trở nên đa sầu đa cảm, làm cho Tiêu Mục và Bạch Du có chút không thể thích ứng được, chỉ là không biết người kia rốt cuộc là có loại ma pháp như thế nào, hai người đối với điều này có chút nghi hoặc.

Lúc này, người gây nên tất cả mọi chuyện đã hoàn toàn nghỉ ngơi khôi phục hoàn tất, đang trên đường bay về phía Hiên Viên Tông.

Lâm Khiếu Đường bắt đầu xuất phát chỉ còn cách thời điểm hội nghị tại Thiên La Thành diễn ra ba ngày, sau khi suy nghĩ hần quyết định trước tiên bay về Hiên Viên Tông, đem tất cả gian tể Đại Hạ quốc cài vào Hiên Viên Tông đào hết ra, bằng không cho dù chúng tu luyện có thương nghị đối sách thành công cũng vô dụng, một khi Hiên Viên Tông bị diệt, thực lực song phương lập tức mất cân bằng lớn, cho dù sách lược có tuyệt diệu hơn nữa thì dưới tình huống thực lực chênh lệch quá lớn cũng chỉ là nói suông mà thôi.

Trên đường phi hành, Lâm Khiếu Đường thường sử dụng đại pháp thuấn di, trước tiên bắt đầu với cự ly tương đối ngắn, chậm rãi làm quen, cũng giống như khi mới bắt đầu học thuật phi hành vậy, tiến hành theo chất lượng, nhiều lần làm đi làm lại, tốc độ so với trước kia nhanh hơn một chút.

367. Chương 364: Hiên Viên Tông Kì lạ

Lâm Khiếu Đường ngày đêm phi hành, cuối cùng cũng hạ xuống một thành thị nhỏ, thu liễm khí tức hạ xuống, tìm một tửu lầu bình thường ăn chút điểm tâm và uống chút rượu, ngồi trong sảnh đường nho nhỏ, để cho bản thân nhìn giống như một tu luyện giả bình thường, Lâm Khiếu Đường đã lấy ra thanh cự kiếm luyện chế bằng một tinh đeo sau lưng, làm như vậy có khả năng uy hiếp cũng có khả năng che giấu, đồng thời không làm cho các tu luyện giả chú ý, cũng giảm đi những phiền phức không quan trọng.

Những người đi đường chỉ nghị luận tập trung vào hai chuyện lớn, một là vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông gây dựng được thanh danh vang dội trong Tù Ma cốc, còn lại chính là các tu luyện giả của hầu hết các môn phái lớn nhỏ tiến hành họp hội nghị tại Thiên Lan thành, các tin tức khác không cần quan tâm đến.

Rất nhiều tu luyện giả bắt đầu tụ tập tại Thiên Lan thành, Đại Hạ quốc xâm lấn Nam Xuyên Giới quy mô lớn chính là một đại sự kiện liên quan tới lợi ích của rất nhiều người, cho dù không phải tu luyện giả nào cũng có tư cách để tham gia lần hội nghị này, thế nhưng họ vẫn cẩn thận tới tận nơi dò xét tin tức cụ thể. Mong muốn tất cả đầu sỏ của Nam Xuyên Giới có thể đồng tâm hiệp lực, dốc sức chống lại kẻ thù chung.

Ba ngày sau, rốt cuộc Lâm Khiếu Đường cũng đã chạy tới phạm vi Hiên Viên Tông, lúc này cũng là lúc hội nghị tại Thiên Lan Thành bắt đầu tiến hành, rất nhiều nguyên lão của các đại môn phái đều đã đến tụ tập.

Lâm Khiếu Đường đối với lần hội nghị này cũng tương đối chờ mong, bất quá hắn vẫn quyết định trước tiên đào gian tể ẩn nấp trong Hiên Viên Tông.

Nhìn dãy núi sâu thẳm, Lâm Khiếu Đường chậm rãi hạ xuống chân núi tiền điện Hiên Viên Tông, nguyên thức của hắn cảm nhận được có một màn chắn vô hình đem toàn bộ khu vực bên trong bao quanh, không thể điều tra được tình huống.

Lâm Khiếu Đường muốn mạnh mẽ xông qua tầng bình chương, nhưng không thành công, trong lòng có chút kỳ quái, Hiên Viên Tông vì sao lại đem kết trận phong bế toàn bộ môn phái như vậy, trước đó không hề có tầng bình chương này.

Trước cửa lớn, bốn gã đệ tử thủ vệ cẩn thận quan sát người qua lại, trong mắt hơi hiện lên vẻ nghi hoặc và lo lắng.

Người này nhìn qua tuổi tác không lớn, một thân trường bào màu xanh, khuôn mặt khá tuấn lãng, sau lưng đeo một thanh cự kiếm khổng lồ hoàn toàn không xứng với thân hình, trừ những thứ này ra không còn chỗ nào đặc biệt, bất quá trên người lại tản mát ra khí nguyên vô cùng cường đại, làm cho bốn gã đệ tử thủ vệ thầm giật mình, một cỗ uy áp ép tới làm cho bọn họ cảm thấy khó thở, thần sắc không tự giác hiện lên một tia khấn trương.

Trong đó có một gã đệ tử tương đối lớn tuổi mạnh mẽ ổn định lại tâm trạng, tiến lên một bước hỏi:

“Tiền bối, người hỏi đường hay tìm người?”

Lâm Khiếu Đường thẳng thắn trả lời:

“Tìm người!”

“Vậy xin hỏi tiền bối tìm ai?”

Gã đệ tử cẩn thận hỏi, trong mắt thực sự không quá yên ổn.

Lâm Khiếu Đường đối với biểu tình vô cùng căng thẳng khấn trương của gã đệ tử này sinh ra một tia hoài nghi, thuận tiện nói:

“Không biết Hồ nguyên lão của quý phái có ở trong phái hay không?”

Tròng mắt của gã đệ tử kia hơi giật mình thoáng qua nói:

“Thực sự không đúng dịp, tiền bối tới không đúng thời điểm rồi, Hồ nguyên lão đã tới tham dự hội nghị tại Thiên La thành.”

“A!”

Lâm Khiếu Đường gật đầu:

“Vậy thì ba vị đại nguyên lão của quý phái có ở đây hay không?”

“Bọn họ đều đã đi tham dự hội nghị tại Thiên Lan thành rồi.” Gã đệ tử trả lời rất thẳng thắn.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe tia sáng nói:

“Thực sự là không khéo, chỉ có thể ngày khác lại đến thăm quý phái.”

Gã đệ tử kia nghe xong lời nói rất rõ ràng này, thờ dài một hơi nói:

“Tiền bối đi thông thả, văn bối không đưa tiền rồi.”

Lâm Khiếu Đường hóa thành một đạo quang mang màu xanh bay lên trời, bắt quá sau khi bay được hơn mười dặm liền rất nhanh quay trở lại. Bốn gã thủ vệ canh cửa kia thực sự quá mức khả nghi, bộ dáng giống như có tật giật mình, Lâm Khiếu Đường tự nhiên lo lắng, hướng hồ cho dù đi tới Thiên Lan thành dự hội nghị đi nữa cũng không đến mức phải có cả ba vị đại nguyên lão. Nam Xuyên Giới hiện nay là thời điểm phi thường, Hiên Viên Tông rất nhanh sẽ bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, nơi mấu chốt như thế này sao lại không có cao thủ tọa trấn cơ chứ.

Rất nhiều điểm đáng nghi ngờ, làm cho Lâm Khiếu Đường suy nghĩ, chỉ sợ trong Hiên Viên Tông đã có chuyện gì đó phát sinh. Nhìn từ thần sắc của bốn gã đệ tử thủ vệ kia, bọn họ đối với chính mình đột nhiên hiện thân có chút ngoài ý muốn và giật mình, thậm chí còn có một chút khiếp đảm, những điều này rõ ràng không hợp với lẽ thường, các loại biểu hiện khác nhau làm cho Lâm Khiếu Đường gia tăng sự nghi ngờ và muốn giải đáp.

Lúc này đây, Lâm Khiếu Đường trực tiếp bay xa tới hơn mười dặm, chuẩn bị từ một phía nào đó xa xa lặng lẽ lên vào, thế nhưng bình chương đúng là kéo dài tương chừng như vô tận, phạm vi bao trùm cực lớn.

Khí nguyên trong tay Lâm Khiếu Đường bành trướng, một đạo hỏa diễm màu lam mạnh mẽ bắn thẳng ra ngoài, trực tiếp công kích vào bình chương, màn bình trướng trong nháy mắt đã bị đánh ra một lỗ hổng, thanh mang chột lóe, Lâm Khiếu Đường nhanh chóng tiến vào trong, lỗ hổng gần như chỉ duy trì trong thời gian vài cái chớp mắt đã tự động khép lại.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường hơi kinh ngạc, loại kết trận phong bế như thế này hiển nhiên không phải là những tu luyện giả bình thường có thể bố trí được, hơn phân nửa là do nhiều tu luyện giả cao cấp hợp tác tạo thành.

Xuyên qua bình chương, nguyên thức của Lâm Khiếu Đường lập tức phát ra bao trùm trong phạm vi tới mấy trăm dặm, xa xa có hai cỗ khí tức nguyên khí khá cường đại va chạm đối chọi lẫn nhau.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường nhất thời cả kinh, lẽ nào Đại Hạ quốc đã bắt đầu tấn công rồi hay sao? Ý nghĩ chỉ nhanh chóng lóe qua, thân hình lập tức hóa thành quang mang màu xanh bay đi, tốc độ nhanh tới kinh người.

Chỉ trong thời gian một nén hương, Lâm Khiếu Đường đã lướt qua trời cao, bay tới không trung trên một ngọn núi nhỏ cách đó mấy trăm dặm, hư không xa xa phía trước, đang có mấy tu luyện giả giao đấu kịch liệt với nhau.

Trên bầu trời, các loại pháp bảo bay qua bay lại tỏa quang mang chói mắt, rất nóng nực, thỉnh thoảng còn truyền tới một hai tiếng kêu thảm thiết giống như có người bị đánh rơi.

Trong đó, hơn mười vị tu luyện giả một phương ăn mặc thống nhất đều là võ bào, nắm trong tay thanh cự kiếm, một phương khác ăn mặc cơ bản không khác nhau nhiều lắm, thế nhưng vũ khí pháp bảo mỗi người sử dụng lại không giống nhau.

Cự Kiếm Sơn Trang, Lâm Khiếu Đường vừa mới nhìn thấy đám người cầm cự kiếm này lập tức hiện ra bốn chữ trong đầu, hiện nay, Cự Kiếm Sơn Trang đã trở thành một trong các phân đường của Hiên Viên Tông.

Tu luyện giả cầm cự kiếm trong tay chia làm hai tổ tương đối rõ ràng, một tổ bảy người, liên kết tạo thành trận hình đối địch. Bên cạnh chính là một đội ngũ khác, hai bên qua lại hợp tác phòng ngự công kích.

Nếu luận về thực lực cá thể thì đám người Cự Kiếm Sơn Trang có hơi yếu một chút, bắt quá sau khi hình thành thành trận hình đã bù đắp phần nào sự thiếu hụt này, hai bên đối chiến với nhau ngược lại chiếm thượng phong, bắt quá muốn chiến thắng cũng không phải dễ dàng.

Tu luyện giả của cả hai bên đều cảm nhận được đột nhiên có một cỗ khí tức nguyên lực vô cùng cường đại dần dần tới gần, thế nhưng đang lúc tranh đấu kịch liệt, không thể dừng tay lại, thế nhưng trên mặt mỗi người đều lướt qua một tia bất an.

Khí nguyên của người này đã vượt qua tướng tượng của tu luyện giả hai bên, người có tu vi cao nhất của cả hai bên cũng chỉ mới tới đại sư giai hậu kỳ, thế nhưng cường độ nguyên khí của người đang đến gần lại vượt qua linh hồn giai sơ kỳ, ít nhất cũng phải đạt tới linh hồn giai trung kỳ, thậm chí là cao hơn nữa.

“Liên huynh, là cường viện của chúng ta hay sao?”

Một gã tu luyện giả trung niên nhân sau khi bắn ra một thanh trường kiếm, hướng về phía gã tu luyện giả trung niên khác bên cạnh hỏi.

Gã tu luyện giả vừa mới được hỏi thì lại âm trầm lắc đầu nói:

“Người này ta không nhận ra.”

“Không nhận ra? Chẳng lẽ lại là nguyên lão của Hiên Viên Tông hay sao?” Khuôn mặt của tu luyện giả trung niên cứng đờ, trong lòng hiện lên ý muốn chạy trốn.

“Cũng không phải, ta ở tại Hiên Viên Tông đã hơn bảy mươi năm, chưa từng thấy qua người này!”

Gã tu luyện giả họ Liên rất khẳng định trả lời.

Sắc mặt của tu luyện giả trung niên nhân hơi thả lỏng một chút, suy đoán nói:

“Chẳng lẽ là Ma Thiên Môn cũng cho người đến đây hay sao?”

Ngay trong lúc hai người đang trao đổi với nhau thì biểu tình của một thiếu phụ có diện mạo rất xinh đẹp bày ra trận hình bên phía đối phương đột nhiên biến hóa kịch liệt. Bộ dạng như không thể tin tưởng được nhìn chăm chăm vào người mới đến, trong trạng thái thất thần suýt chút nữa làm hỏng trận pháp làm cho đối phương lợi dụng sơ hở.

“Linh nhi, không thể phân tâm!”

Một lão giả tóc hoa râm lớn tiếng nhắc nhở.

Dưới tình huống nguy cơ cận kề thiếu phụ đành phải thu hồi ánh mắt, thế nhưng tâm tình cũng cực kỳ không ổn định. Trong lúc kích đấu vẫn không quên nhìn về phía người thanh niên bỗng nhiên bay đến.

Trận hình này thiếu phụ đóng vai trò cực kỳ trọng yếu, lúc này thiếu phụ lại phân tâm, uy lực trận pháp nhất thời giảm xuống một mức lớn.

Một đạo ánh sáng mờ hiện lên, một gã đệ tử bên cạnh thiếu phụ nhất thời hét thảm rơi xuống, trận hình lập tức tan tác, ba thanh phi kiếm đâm thẳng vào lão giả bên cạnh thiếu phụ.

Trong tình huống vô cùng kinh hãi, thiếu phụ thất thanh hô lên:

“Lâm đại ca, cứu phụ thân!”

368. Chương 365: Cha Con Nhà Họ Yên

Một tiếng Lâm đại ca này làm cho trong lòng Lâm Khiếu Đường hơi động. Tất cả mọi người ở đây đều có tu vi tương đối thấp, trong thời gian rất ngắn Lâm Khiếu Đường đã nhìn thấu cả hai bên, thiếu phụ kia hiển nhiên cũng không tránh được cặp mắt của hắn, chỉ là Lâm Khiếu Đường cũng không phát giác ra có điều gì đặc biệt.

Bất quá chỉ một câu Lâm đại ca này cũng đủ để cho Lâm Khiếu Đường coi trọng, vung tay lên, ba đạo kim quang đột nhiên bắn ra, đương đương đương, dễ dàng ngăn cản được ba thanh phi kiếm đang công kích lão giả.

Thiếu phụ nhất thời thở một hơi nhẹ nhõm, vẻ kích động trong mắt ngược lại không giảm mà còn tăng, nếu như không phải còn đang chống lại công kích của đối phương, lúc này sợ là đã bay tới trước mặt Lâm Khiếu Đường rồi.

Lâm Khiếu Đường tỉ mỉ quan sát thật kỹ thiếu phụ, càng nhìn lại càng thấy quen mắt, sắc mặt chợt lóe, tựa hồ như nghĩ đến cái gì đó, tức thì mạnh mẽ vung tay lên, hơn một trăm kim thủ hình thành trong không trung, trực tiếp chụp lấy người của một phương đối địch với thiếu phụ.

Có kim thủ trợ giúp, sức ép nên người phía thiếu phụ nhất thời giảm đi rất nhiều, thể tấn công của đối phương trước hơn một trăm kim thủ lộ rõ vẻ không đáng kể, chỉ trong thời gian rất ngắn, tất cả các pháp bảo đều bị đánh rơi.

Hơn mười gã tu luyện giả vừa thấy đại thế đã mất, trong lòng biết rõ cao thủ linh hồn giai mới đến hiển nhiên không phải viện trợ, mười mấy người không nói hai lời, vô cùng ăn ý nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Lâm Khiếu Đường đầu thế tha người dễ dàng như vậy, hai tay vừa thu lại, trong một trăm kim thủ trong nháy mắt đã lớn hơn gấp đôi, trào một cái, mạnh mẽ không gì sánh được đem hơn mười người toàn bộ bắt giữ treo giữa không trung.

Tu luyện giả trung niên nhân đầu lĩnh cùng với gã tu luyện giả họ Liên hiện rõ nét nghiêm trọng, thần sắc lại càng hiện lên nét bối rối.

“Tiền bối, đây là việc nhà của chúng ta, vì sao phải nhúng tay?” Tu luyện giả họ Liên đánh bạo chất vấn hỏi.

Đôi mắt của Lâm Khiếu Đường hơi híp lại, còn chưa mở miệng thì thiếu phụ kia đã quát lên:

“Nói vậy, ngươi này, phản đồ. Môn phái chúng ta đối với người không tệ tại sao ngươi lại thông đồng với yêu nhân Đại Hạ quốc hãm hại môn phái chúng ta cơ chứ!”

Một gã tu luyện giả dùng vẻ mặt chính khí nói:

“Yến trưởng lão, mọi việc cần phải có chứng cứ mới được, không thể một phía ngậm máu phun người như vậy, rõ ràng Cự Kiếm Điện các người muốn chiếm ngọn núi của Vân Tiêu Điện chúng ta, hiện tại bị cản ngược một cái. Các người không nên khinh người quá đáng.”

Thiếu phụ nghe xong lời này, trên mặt nhất thời tức giận đến đỏ bừng, bộ ngực cao chót vót kịch liệt phập phồng, cự kiếm trong tay mạnh mẽ hoành ngang, lập tức vọt tới nói:

“Tặc nhân, đáng chết!”

Thiếu phụ còn chưa bay được xa thì đột nhiên có một cỗ khí nguyên giữ thân hình nàng lại không thể tiếp tục di chuyển nửa phần.

“Linh Nhi, nhiều năm như vậy không gặp, bộ dáng của ngươi thực già a!”

Khuôn mặt vẫn lãnh đạm của Lâm Khiếu Đường lúc này cũng hiện lên nụ cười vui vẻ trấn an.

Chỉ một tiếng Linh Nhi này làm cho cơn tức giận của thiếu phụ tiêu tan đi không ít, kích động nhìn thanh niên nói:

“Lâm đại ca. Ngươi còn nhớ rõ ta!”

“Sao quên được!”

Nụ cười nhàn nhạt trên mặt Lâm Khiếu Đường trở nên hiền lành, nhiều năm trước nếu như không phải vô cùng trùng hợp gặp được thiếu nữ nhỏ nhỏ tại Thanh Phong trấn, chỉ sợ con đường của chính mình sẽ hoàn toàn không giống, bất quá nói đến trong lòng Lâm Khiếu Đường thâm cảm thấy xấu hổ, lúc vừa mới đến đúng là không hề nhận ra cô nàng Yến Linh này.

Nhưng dù sao cũng không thể hoàn toàn trách Lâm Khiếu Đường, Yến Linh của ngày hôm nay đã trở nên thành thực hơn rất nhiều, đã không còn là một thiếu nữ trẻ tuổi chưa từng trải việc đời trước kia, khí chất cũng có những biến hóa vô cùng lớn, hơn nữa cách ăn mặc trầm ổn, so với Yến Linh trong tưởng tượng của Lâm Khiếu Đường thực sự khác quá nhiều.

Lão giả bên cạnh Yến Linh lúc này có chút mờ mịt không rõ, thế nào cũng không thể tưởng tượng được thiếu niên có tư chất cực kém trước kia hiện nay đã trở nên kinh khủng đến như vậy, lão giả này không phải ai khác, chính là phụ thân của Yến Linh, Yến Phi Thiên.

“Lâm tiểu huynh, thật là ngươi sao?” Yến Phi Thiên không quá xác định hỏi.

Nhìn Yến Phi Thiên đã trở nên già lão, trong lòng Lâm Khiếu Đường có chút cảm khái, nếu như tinh tế suy xét thì nguyên nhân có người này bản thân mới có thể chân chính bước vào cánh cửa tu luyện giới, dù thế nào đi nữa thì cũng là người dẫn đường cho chính mình. Nhiều năm như vậy trôi qua, tu vi của Yến Phi Thiên đã có tiến bộ không hề nhỏ, năm đó, với thân thể tệ hại được chữa trị, có thể tu luyện được như ngày hôm nay, đã coi như vô cùng không tồi, bất quá nếu như không phải như vậy thì Yến Phi Thiên đã không còn sống được đến ngày hôm nay rồi.

“Yến bá bá, là ta!”

Lâm Khiếu Đường hơi do dự một chút rồi nói, thực tế hắn cũng không biết xưng hô với Yến Phi Thiên như thế nào cho thích hợp, nếu như Linh Nhi đã gọi chính mình là đại ca, vậy thì kêu hắn một tiếng bá bá đi. Nhiều năm trước, quan hệ giữa Lâm Khiếu Đường và Yến Phi Thiên có chút phức tạp, thậm chí là xưng hô với nhau bằng huynh đệ.

Nghe được lời đối thoại của ba người, những người khác tự nhiên sáng tỏ, cha con Yến Phi Thiên cùng với thanh niên mới đến này chính là bạn cũ, bất quá Cự Kiếm Đường đối với xưng hô rối loạn của ba người này lại không hiểu ra sao, mà bên phía những tu luyện giả bị khống chế lại hiện rõ sự kinh hoàng, không ngờ tới người của Cự Kiếm Đường lại quen biết đối với thanh niên, sắc mặt của cả đám trở nên vô cùng lo lắng.

Xưng hô trong tu luyện giới đều là dựa vào phân chia tu vi mà xét, người có tu vi cao hơn một giai thì bối phận cao hơn một giai, tương ứng với xưng hô tiền bối văn bối, tu vi của thanh niên kia rõ ràng so với hai cha con Yến Phi Thiên cao hơn rất nhiều, thế nhưng thanh niên lại gọi Yến Phi Thiên là bá bá, thực sự có chút quái dị.

Chính bản thân Yến Phi Thiên cũng có chút không tiếp nhận được, đồng thời ý thức chính mình vừa mới gọi một tiếng Lâm tiểu huynh đúng là có hơi đường đột, mạnh mẽ xua tay nói:

“Không dám nhận, không dám nhận, văn bối vừa rồi đã nói sai, mong rằng tiền bối thứ lỗi!”

Tu luyện giả đối với lời xưng hô này tương đối lưu ý, nhưng Lâm Khiếu Đường lại không nghĩ có cái gì không thích hợp, chỉ là biểu hiện hèn mọn của Yến Phi Thiên hiện tại, làm cho Lâm Khiếu Đường có chút không quen, hồi tưởng lại hán tử mạnh mẽ khi xưa đã trở thành một lão giả không còn bao nhiêu nhuệ khí hiện tại, trong lòng không khỏi thở dài, năm tháng không buông tha người, bất quá Lâm Khiếu Đường cũng không muốn dây dưa quá nhiều, trực tiếp hỏi:

“Các người vì sao lại nội đấu?”

Sắc mặt của Yến Linh nhất thời trầm xuống, phần nộ trùng đôi mắt to đen nhìn hơn mười gã tu luyện giả bị khống chế bởi kim thủ nói:

“Bọn họ đều là phản đồ, ẩn núp trong môn phái chúng ta đã nhiều năm, chỉ chờ đợi thời cơ thành thực sẽ nổi dậy phối hợp với yêu nhân Đại Hạ quốc đối phó với Hiên Viên Tông.”

Lâm Khiếu Đường đã đoán được phần nào, thế nhưng khi hoàn toàn vạch trần khăn che mặt lại có chút ngoài dự liệu, xem ra bản thân đã tới hơi chậm, thế nhưng lúc này cũng không phải là thời cơ tốt nhất, Đại Hạ quốc thực sự chịu thua hay sao chứ? Thế nhưng vì sao trong khuôn viên hơn một trăm dặm, Lâm Khiếu Đường không hề cảm giác được cỗ nguyên khí nào di động, đám phản đồ chẳng lẽ chỉ có mấy người này?

“Những người khác đâu rồi?”

Lâm Khiếu Đường thuận miệng hỏi.

“Đều tại Đại Hiên Điện!”

Thần sắc Yến Linh lo lắng trả lời, bỗng nhiên đôi mắt sáng ngời, dường như bắt được cọng rơm cứu mạng, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Lâm Khiếu Đường nói:

“Lâm đại ca, van cầu ngươi đi cứu Hiên Viên Tông! Đại nguyên lão Hỏa Dương Vương đã bị phong bế tại tụ ma trận. Trong thời gian ngắn không thể ra ngoài được, những nguyên lão khác sợ là sắp không thể chống đỡ được rồi.”

“Còn hai vị đại nguyên lão khác đâu?” Lâm Khiếu Đường hơi kinh hãi lập tức hỏi.

“U Minh Lão Tổ và Thượng Vân chân nhân hơn mười ngày trước đã tới Thiên La thành tham dự hội nghị! Chúng ta định đi ra ngoài thông báo tìm người cứu viện, thế nhưng giữa đường lại bị đám phản đồ này chặn lại, còn những người khác đã phân tán hành động theo ba hướng, không biết bọn họ có xông ra ngoài được hay không.”

Yến Linh lo lắng trả lời.

Phạm vi môn phái Hiên Viên Tông hiện nay tuy là tương đối nghèo nàn, thế nhưng lại cực kỳ rộng lớn, nơi này cách Đại Hiên Điện chỉ ít cũng có hơn nghìn dặm, cho dù tốc độ phi hành của Lâm Khiếu Đường có nhanh không gì sánh được đi nữa thì với cự ly xa như vậy cũng tốn không ít thời gian. Mà tụ ma trận chính là một trong những thượng cổ cấm trận, uy lực mạnh mẽ không gì sánh được, một khi bị phong bế bên trong, người có tu vi địa vương giai cũng không dễ dàng thoát ra được. Đại Hạ quốc vì muốn tiêu diệt Hiên Viên Tông đúng là đã hạ nhiều vốn.

Đã nhiều này, rốt cuộc hiện tại Hiên Viên Tông xảy ra cái gì, Lâm Khiếu Đường không còn thời gian hỏi kỹ, thân ảnh chợt lóe đã bay đi rất xa, chỉ vài cái chớp mắt đã không còn nhìn thấy tung tích.

Chỉ để lại cho Yến Linh một đoạn truyền âm:

“Đám phản đồ này để cho các người xử trí, kim thủ trong nửa canh giờ nữa sẽ tự động biến mất, sau khi xử trí phản đồ, tốt nhất nên tìm một chỗ kín đáo tạm thời ẩn thân.”

Nhìn thân ảnh đã biến mất từ lâu, Yến Linh kinh ngạc đến đờ người ra, năm xưa, thanh niên có vẻ lười nhác ấy, hiện nay đã trở thành một tiền bối danh đứng với thực rồi...

Bồng bồng bồng...

Trong hư không liên tục truyền đến những âm thanh bạo phá, hóa thành quang mang màu xanh phá không mà tới, ánh mắt sắc bén của Lâm Khiếu Đường tập trung quan sát phía trước, lúc này đây, hắn quyết không để cho người xâm lấn tàn sát bữa bãi nơi đã từng là nhà của hắn.

369. Chương 366: Nguy Cơ Của Hiên Viên Tông

Đại Hiên Điện là kiến trúc trung tâm của Hiên Viên Tông, chúng đệ tử đã tổn hao mười năm thời gian mới xây dựng hoàn thành, hầu như tất cả các vật liệu dùng để xây dựng đều là vạn năm tinh thạch ẩn chứa thiên địa nguyên khí rất mạnh.

Lúc này, bên ngoài Đại Hiên Điện có tới mấy trăm vị tu luyện giả chia làm hai bên đánh nhau tới thiên hôn địa ám.

Tất cả những tu luyện giả đại sư giai còn lưu lại trấn thủ môn phái đều đã xuất hiện, còn có chín nguyên lão khác tham dự, đội hình như vậy đủ sức để chống lại tu luyện giới khác.

Thế nhưng bên phía đệ tử Hiên Viên Tông rõ ràng đang rơi xuống hạ phong, đệ tử trưởng lão tử thương vô số, thậm chí còn có ba nguyên lão đang trọng thương, thân thể hầu như đã bị hủy.

Trong Hiên Viên Tông hiện nay bao gồm tám phân đường, chính là do bát đại môn phái trước kia của Hiên Viên Quốc hợp lại mà thành, thế nhưng thay vì Phủ Thú Sơn phản bội đã có Hoa U Cốc gia nhập, tám phân đường hiện nay đều dùng danh xưng của nhiều năm trước.

Chín vị nguyên lão đang tham chiến hiện tại bao gồm Hồng Diệp đường Dung Tuyên, Vân Tiêu đường Vân Linh Tử, Yểm Nguyệt đường Thái Nguyệt Chân nhân, Chiến Hồ đường Cuồng Hồ, Hà Bạo Đồ, Cự Kiếm đường Vô Phong Lão Tổ, Toàn Võ Đường và Ngũ Đạo đường mỗi đường hai gã nguyên lão phân biệt là Kim Bất Phôi cùng thê tử Lưu Thị, Thổ Nham lão quái cùng với Hỏa Diễm Tinh Quân.

Hiên Viên Tông có tất cả hai mươi ba vị nguyên lão, trong một tông phái mà có nhiều nguyên lão đến như vậy có thể dùng hai từ kinh khủng để hình dung, một tu luyện giới tương đối lớn cũng chỉ có bấy nhiêu cao thủ linh hồn giai mà thôi.

Trong đó có năm vị nguyên lão và hai vị đại nguyên lão đã tới Thiên La Thành tham dự hội nghị, mười sáu người còn lại thì có ba người trúng độc mấy ngày trước không còn lực chiến đấu, đành phải tránh né chữa thương, trong mười ba người cuối cùng thì có tới bốn người làm phản, hai người trong đó chính là gian tế mà Đại Hạ quốc đã cắm vào Hiên Viên quốc nhiều năm trước, hai người còn lại cảm giác tình thế biến đổi vô cùng không có lợi, lại bị cưỡng bức lợi dụng đã đầu phục đối phương.

Hiện tại bốn người đã hoàn toàn ở trong trận doanh đối địch, kỳ thực đáng lẽ ra có thêm một người là Thiên Cựu lão nhân, thế nhưng lại không còn tung tích.

Chín đấu với bốn, Hiên Viên Tông đáng lẽ ra phải chiếm thượng phong, lại thêm các trưởng lão đệ tử vô cùng đông đảo, bốn gã linh hồn giai cho dù có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng không thể làm nên được tác dụng gì.

Thế nhưng Đại Hạ quốc lại có chuẩn bị từ trước. Trong hơn mười năm, Đại Hạ quốc cẩn thận từng chút một thành lập mấy truyền tông trận, dưới sự phối hợp của bốn gã gian tế, Đại Hạ quốc đã thành công truyền tông tới mấy trăm tu luyện giả tu vi cao thâm. Thậm chí trong đó có tới năm gã cao thủ linh hồn giai và một gã siêu cấp cao thủ địa vương giai.

Kể từ đó, tình hình bắt đầu đảo ngược lại. Thế lực hai bên coi như ngang bằng nhau, thế nhưng đối phương lại đánh lén, Hiên Viên Tông dưới tình huống không đề phòng bị đánh lén đến trở tay không kịp. Cho dù đã cẩn thận không gì sánh được, thế nhưng không có khả năng đem tất cả mọi người trong nháy mắt tụ tập lại một chỗ kháng địch, một hồi khai chiến đã chịu thiệt hại lớn.

Bất quá đại nguyên lão Hỏa Dương Vương chính là một siêu cấp cao thủ địa vương giai hậu kỳ, chỉ dùng thực lực bản thân cũng đủ để xoay chuyển cục diện, địa vương giai bên phía đối phương tuy là rất mạnh, thế nhưng so với Hồng Chiến thì vẫn kém hơn một bậc.

Mới bắt đầu khai chiến hai đại cao thủ địa vương giai đã xông vào nhau chiến đấu, Hỏa Dương Vương chiếm thượng phong, đem địa vương giai đối phương đánh cho không còn lực hoàn thủ, liên tục bại lui, Hỏa Dương Vương thừa thắng xông lên, chuẩn bị đem đối phương đánh chết, ai ngờ chín gã linh hồn giai của đối phương đồng thời xuất thủ, thi triển thượng cổ cấm trận tụ ma trận, đem Hỏa Dương Vương tạm thời phong ấn bên trong Đại Hiên Điện.

Cho dù là chín gã cao thủ linh hồn giai đồng thời xuất thủ, thế nhưng để duy trì được thượng cổ cấm trận này cũng hao tổn nguyên khí phi thường, hơn nữa linh nguyên cũng phải chịu thương tổn nhất định, thậm chí là tu vi giảm mạnh, thông thường, các tu luyện giả không nguyện ý khởi động loại thượng cổ cấm trận này.

Lúc đó, người của Hiên Viên Tông nhìn thấy Hỏa Dương Vương bị phong ấn bên trong, nội tâm tự nhiên vô cùng lo lắng, bất quá nghĩ đến chín tên linh hồn giai của đối phương coi như tạm thời bị phế, thực sự cái được không bù nổi cái mất, phe mình có chín linh hồn giai, nếu như chiến đấu với một địa vương giai thì vẫn như cũ chiếm được thượng phong.

Nhưng không thể ngờ được, chín gã cao thủ linh hồn giai kia chỉ suy yếu trong thời gian rất ngắn, chốc lát đã khôi phục lực chiến đấu như ban đầu, tựa hồ như không chịu bao nhiêu ảnh hưởng.

Lúc này mọi người của Hiên Viên Tông mới ý thức được Đại Hạ quốc quyết tâm tiêu diệt bọn họ như thế nào, hiển nhiên là đã cho chín cao thủ linh hồn giai của mình phục dụng đan dược trân quý trước rồi mới kích hoạt thượng cổ cấm trận, hơn phân nửa là vạn năm kim dương dịch và vạn năm linh mộc. Một thứ có thể khôi phục nguyên khí trong nháy mắt một thứ có thể bảo vệ nguyên linh không bị thượng cổ cấm trận gây tổn hại quá lớn.

Hai dạng vật phẩm này, đều là thiên tài địa bảo cực kỳ khó hình thành trong thiên địa, hơn nữa lại là vật phẩm mà một khi dùng là tiêu hao biến mất không thể khôi phục, đồng thời chuẩn bị cho chín linh hồn giai sử dụng loại bảo vật như thế này, thực sự làm cho người khác lú lỏi.

Đại Hạ quốc đã tìm trăm phương ngàn kế, vốn đưa ra cũng đủ lớn, vì vậy hiệu quả tự nhiên khiến cho bọn họ vô cùng thỏa mãn, Hiên Viên Tông biết rõ bản thân đã mất đi đại thế, thậm chí còn bị đánh tới mức không còn lực hoàn thủ, bộ mặt mất hết hơn nữa rất có khả năng bị tiêu diệt toàn bộ, đối với Đại Hạ quốc mà nói, hạ vốn liếng lớn như vậy coi như đã thu được kết quả.

Bầu trời Đại Hiên Điện pháp bảo bay loạn, ánh sáng mờ bấn ra bốn phía, thỉnh thoảng còn truyền đến những tiếng va chạm ầm ầm, chu vi sơn lâm hơn mười dặm trước trận đấu kịch liệt của song phương bị hủy hoại trong nháy mắt, trở thành một đồng phế tích.

Tình thế đối với Hiên Viên Tông càng lúc càng bất lợi. Hiện tại chỉ có thể liều mạng chống lại, đối phương mới chỉ thiệt hại một số tu luyện giả tu vi dưới linh hồn giai mà bên phía Hiên Viên Tông đã có tới ba nguyên lão không còn lực chiến đấu, có một nguyên lão khác cũng đã nội thương.

Song phương có ít nhất hơn ba trăm tu luyện giả, xu hướng bại trận của Hiên Viên Tông đã hiện rõ, nếu như không phải môn nhân đối với tông phái có tín niệm trung thành không gì sánh được thì sợ là đã tan tác mỗi người mỗi ngã.

Kim Bất Phôi phát ra một tầng áo giáp nguyên khí giống như tinh thể, sử dụng toàn bộ bản lĩnh đáy nội chiến đấu kịch liệt với hai gã cao thủ linh hồn giai, một lòng muốn bảo hộ quý phụ trung niên đang ở phía sau chính mình.

Quý phụ trung niên chảy một dòng máu nơi khoe miệng, hiển nhiên đã bị nội thương, người này chính là Lưu Thị, thê tử của Kim Bất Phôi.

Kim Bất Phôi hôm nay đã có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, một thân tinh giáp không gì phá nổi, thế nhưng dưới sự công kích kịch liệt của hai cao thủ linh hồn giai Đại Hạ Quốc thực sự có điểm ăn không tiêu, tinh giáp trên người đã có nhiều chỗ bị tổn hại.

Hai gã cao thủ linh hồn giai của đối phương có một thuộc đạo tông một thuộc vô tông, một xa một gần, làm cho Kim Bất Phôi vô cùng đau đầu.

Người thuộc đạo tông thì khổng chế hơn mười thanh phi kiếm cực kỳ sắc bén. Mười lăm thanh phi kiếm nhỏ nhỏ cùng với một thanh đại kiếm, chất liệu chế tạo nên đại kiếm cực kỳ đặc thù, ngay cả bất bại kim thân của Kim Bất Phôi cũng không chịu nổi.

Mười lăm thanh phi kiếm nhỏ không ngừng quấy rầy, thanh đại phi kiếm thì lại rình rập lúc Kim Bất Phôi sơ hở là lao vào tập kích, tinh giáp trên người Kim Bất Phôi hiện tại đã bị tổn hại rất nhiều chỗ, mà gã linh hồn giai thuộc vô tông thì lại tận lực tấn công phân tán lực chú ý của Kim Bất Phôi.

Bởi vì Kim Bất Phôi luôn phải bận tâm thê tử phía sau, không thể buông tay đánh một trận thoải mái, có chút sợ đầu sợ đuôi, nhiều lần bị đối phương dụ kích, mặc dù trong lòng biết rõ đối phương cố ý thế nhưng căn bản không thể không mắc câu.

Ngay khi Kim Bất Phôi chống lại đại phi kiếm lao tới tấn công lần thứ năm, thanh đại kiếm lao tới đột nhiên bắn ngược trở lại, thẳng tắp hướng về phía quý phụ trung niên nhân phía sau Kim Bất Phôi, lúc này Kim Bất Phôi quá sợ hãi, muốn đẩy lui gã vô tông đang níu chân để tới cứu viện, thế nhưng khi thoát được gã vô tông thì lại bị mười lăm thanh phi kiếm nhỏ nhỏ gắt gao chặn lại đường lui.

Mất thấy thê tử có thể táng mạng dưới kiếm, khuôn mặt Kim Bất Phôi tràn đầy tuyệt vọng hét lớn một tiếng:

“Không!”

Đúng lúc này mấy khối cự thạch đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đương, một tiếng vang chói tai rung trời, đại kiếm đâm thẳng vào trong cự thạch, biến mất bên trong.

Đánh lén không có kết quả, tu luyện giả Đại Hạ quốc đứng xa xa không khỏi thầm kêu đáng tiếc.

Kim Bất Phôi đánh mạnh một chưởng đẩy lui gã linh hồn giai vô tông, ngẩng đầu nhìn về phía thê tử của mình, sau khi xác định nàng vô sự, lúc này mới cảm kích nhìn về phía Thổ Nham Lão Quái đến vô cùng đúng lúc.

“Thổ lão quái, đa tạ! Ân tình cứu vợ, lão Kim ta sẽ nhớ kỹ.” Kim Bất Phôi cảm kích nói.

“Những lời vô dụng này không cần nói nhiều, lúc này đánh lui kẻ địch mới là trọng yếu!”

Thổ Nham Lão Quái trước sau như một thoải mái nói.

Thời điểm Hiên Viên Quốc còn chưa bị diệt, Thổ Nham Lão Quái và Kim Bất Phôi ở hai trận doanh khác nhau, một thuộc đạo tông một thuộc võ tông, mà đệ tử bên dưới trong môn phái lại có khá nhiều thù oán, coi như là một đời oan gia sinh tử, gặp mặt nếu như không đấu võ mồm thì đấu chân tay thế nhưng sau khi Hiên Viên quốc bị diệt, hai người kẻ vai tác chiến, giết địch vô số, bởi vì kỹ xảo của hai người có đôi chỗ giống nhau, lại thêm tính cách tương đối tương hỗ, bởi vậy lúc phối hợp lại ăn ý thần kỳ.

Thổ Nham Lão Quái vừa mới kích thương một gã cao thủ linh hồn giai của đối phương, nhìn thấy bên phía Kim Bất Phôi nguy cơ trọng trọng, liền lao tới viện trợ, xảo hợp cứu thê tử của Kim Bất Phôi một mạng.

Hai lão già tính tình quái dị này gặp nhau, lập tức phối hợp kháng địch, tình thế đột nhiên xoay chuyển, đối phương tuy cũng là cao thủ linh hồn giai, tu vi so với bọn họ không yếu hơn là bao nhiêu, thế nhưng khi phối hợp với nhau lại hoàn toàn không bằng Thổ Nham Lão Quái và Kim Bất Phôi.

Kim Bất Phôi dưới tình thế Thổ Nham Lão Quái thi triển bách thạch trận hỗ trợ tấn công thì giống như hổ mọc thêm cánh, đem gã võ tông phía đối phương liên tục bức lui, mắt thấy có thể nhất cử đánh tan đối thủ, bỗng nhiên một đạo ánh sáng mờ mờ phóng tới, Kim Bất Phôi đang muốn ngạnh kháng, lại nghe phía sau có tiếng hét lớn:

“Né tránh!”

Kim Bất Phôi thâm cĩ kinh, cũng không suy nghĩ nhiều lập tức tránh né, thế nhưng trong tình thế điện quang hỏa thạch lại chậm mất nửa nhịp, tuy là tránh được công kích chính diện, thế nhưng vẫn bị sượt qua, tinh giáp trên cánh tay nhất thời bị phá đi mất hơn phân nửa, đau đến nổi thiếu chút nữa Kim Bất Phôi ngất xỉu tại chỗ. May mà chỉ là ngoại thương, còn chưa ảnh hưởng quá nhiều đến sức chiến đấu.

Đối phương lại thêm một người, chính là một gã cao thủ linh hồn hậu kỳ vừa mới đánh bại đối thủ của chính mình, trong tay người này cầm một chiếc gương đồng cực kỳ cổ quái, vừa rồi luồng ánh sáng mờ mờ là do chiếc gương đồng này phát ra.

“Thiên ma kính!”

Kim Bất Phôi thất thanh nói, đây chính là một trong những chí bảo ma tông trong thời kỳ thượng cổ, thông qua nguyên lực thôi động có thể bắn ra thiên ma cực quang, một loại công kích dạng tia sáng quỷ dị hầu như có thể xuyên thấu qua bất cứ loại vật thể gì.

Sắc mặt Thổ Nham Lão Quái xấu xí không thua gì so với Kim Bất Phôi, trong lòng hai người nhất thời trầm xuống.

Người cầm trong tay thiên ma kính chính là một gã thư sinh mặt trắng hình dạng có vẻ vô cùng trẻ tuổi, mặc bộ đạo bào màu trắng, người này ngoại trừ sắc mặt có hơi tái nhợt ra thì coi như là anh tuấn, chỉ là ánh mắt vô cùng thâm độc, có người này tiến lên phía trước, hai gã tu luyện giả còn lại rất tự giác lui xuống, phiêu phù phía sau thư sinh mặt trắng, tôn ti trật tự có thể nhìn thấy rõ được.

Thư sinh mặt trắng đánh lén chưa thành công, vung tay lên tức thì thiên ma kính phân liệt hành hơn mười mắt, hình thành một bộ trận pháp rất đặc biệt.

Thổ Nham Lão Quái vội vàng thôi động bách thạch trận, hơn một trăm khối đá hình dạng không có quy tắc gì nhanh chóng chuyển động, nguyên lực toàn thân của Kim Bất Phôi đại trường, tinh giáp trên người lại dày thêm vài phần.

Toa toa toa...

Hơn mười tia sáng từ các mặt kích khác nhau bắn thẳng ra.

Bang bang bang phanh... ánh sáng mờ cùng với những hòn đá gặp nhau, những tảng đá sau khi va chạm lập tức nát bấy, cơn sóng thứ nhất còn chưa kết thúc thì hơn mười đạo ánh sáng mờ lại phóng tới.

Vừa rồi hơn mười tảng đá biến mất, Thổ Nham Lão Quái vô cùng đau sót lo lắng, những tảng đá này hẳn đã phải tổn hao rất nhiều tinh lực mới có thể luyện chế được. Uy lực vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng hiện tại chống lại ánh sáng từ thiên ma kính lại yếu đuối đến như vậy.

Mấy đạo ánh sáng mờ công kích, chỉ chốc lát hơn trăm tảng đá còn lại không bao nhiêu, đối phương lại không một chút hoang mang tiếp tục tấn công.

Ngay khi đợt tấn công thứ năm phóng ra, Kim Bất Phôi đột nhiên khởi động, hóa thành một đạo quang mang màu vàng kim lao tới thư sinh mặt trắng, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã vượt qua mười trượng, chỉ còn cách chưa đầy ba trượng, Kim Bất Phôi lập tức thi triển tuyệt kỹ phá kim quyền, chỉ cần một quyền này, nếu như có thể thành công đánh trúng, coi như là cao thủ địa vương giai cũng phải bại lui, người thuộc võ tông nếu như có tu vi cao thì uy lực đòn công kích vô cùng khủng khiếp.

Gần, càng gần, trong lòng Kim Bất Phôi thầm nôn nóng, cũng có chút khẩn trương, nhìn thân ảnh càng lúc càng gần, con người mạnh mẽ mở to, được rồi, chính là cự ly này.

Trong vòng ba trượng!

Kim Bất Phôi sức thể đã lâu, lúc này hoàn toàn bộc phát mạnh mẽ tung ra một đòn phá kim quyền, nhưng ngay sát na huy quyền, Kim Bất Phôi nhìn thấy trên mặt thư sinh mặt trắng hiện lên nụ cười nhạt khinh miệt.

Sau một khắc, Kim Bất Phôi giống như rơi vào một hồi ác mộng, cả đời khó quên.

370. Chương 367: Chạy Tới Đúng Lúc

Đồng thời khi một quyền của Kim Bất Phôi đánh ra, một mặt gương đồng thật lớn bỗng nhiên thành hình, trong kính hiện ra hình ảnh một người, so với Kim Bất Phôi thực sự giống nhau như đúc, thậm chí có thể nói chính là bản thân Kim Bất Phôi.

Kim Bất Phôi quả thực không thể tin tưởng vào hai mắt của chính mình, phanh, một tiếng nổ, Kim Bất Phôi và người hiện trên trong mặt kính đối chọi với nhau, lực lượng phá hoại cực lớn lan rộng, làm cho Kim Bất Phôi đang trong sự kinh ngạc vô cùng bắn ngược lại.

Mà người hiện lên trong mặt kính trong nháy mắt tan rã, biến mất không thấy!

Oa. Kim Bất Phôi mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, nguyên khí trong cơ thể rối loạn bốc lên kịch liệt, đã bị nội thương, người trong mặt kính vô luận là tốc độ, khí nguyên hay uy lực, so với Kim Bất Phôi hoàn toàn giống như nhau.

Kim Bất Phôi chịu thương tổn căn bản chính là chiêu số của chính bản thân hắn!

“Lão Thiểu Đầu, người không sao chứ?”

Sắc mặt Thổ Nham lão quái lo lắng hỏi, hắn còn chưa từng nhìn thấy Kim Bất Phôi phải chịu chặt vật đến như vậy.

“Không chết được, chỉ là nguyên khí có chút không vận lên được mà thôi!”

Kim Bất Phôi ôm ngực nói.

“Phu quân, là ta liên lụy người!”

Lưu Thị thấp trọng nói, trong mắt hiện rõ nét đau thương.

“Đừng nói như vậy, ta là trượng phu của người, tự nhiên phải bảo hộ an toàn cho người, đó chính là thiên kinh địa nghĩa, không phải là liên lụy, mà là ta không đầu lại người ta mới đúng.”

Kim Bất Phôi thẳng thắn nói.

Nghe xong lời này, Lưu Thị rốt cuộc không thể khống chế được nước mắt đang trào ra!

Nhìn đôi phu thê đã ân ái với nhau hơn ba trăm năm qua, hiện tại vẫn còn hòa hợp đến như thế, trong lòng Thổ Nham Lão Quái thầm cảm khái, nhưng biết rõ không được phép xúc động, bỗng nhiên nói:

“Hai người các người nhanh nhanh bỏ chạy, ta đến cản đường cho các người!”

Đôi phu phụ Kim Bất Phôi mong mỗi liếc mắt nhìn nhau, cùng đồng thời nói:

“Phu thê hai người chúng ta thề sống chết bảo vệ tôn nghiêm môn phái, lần này tuyệt đối không thối lui nửa bước.”

Thổ Nham Lão Quái thở dài:

“Được rồi, ngày sau sẽ để cho Đại Hạ Quốc biết được người Hiên Viên chúng ta lợi hại!”

Lời còn chưa dứt thì đột nhiên vang lên một tiếng nổ.

Phanh, một đạo tia sáng mờ phóng tới, đánh vào chính giữa ngực của Thổ Nham Lão Quái.

“Các người đã không còn cơ hội nhìn thấy sự lợi hại của người Hiên Viên sau này nữa rồi!”

Thư sinh mặt trắng âm trầm nói, châm biếm lại lời đối thoại giữa ba người.

Thổ Nham Lão Quái không ngờ được chính mình lại bị đánh lén, lúc này đang bị trọng thương nhưng trừng lớn đôi mắt nhìn đối phương, chỉ hận bản thân bản lĩnh không bằng người ta.

“Thổ lão quái, xem ra chúng ta phải sử dụng một chiêu kia rồi!”

Kim Bất Phôi bỗng nhiên xóa đi vết máu nơi khóe miệng khẽ cười nói.

Thổ Nham Lão Quái không ngoài dự liệu, cùng nở nụ cười:

“Lão thiết đầu, không nghĩ tới chúng ta lại phải dùng tới một chiêu kia, nhớ hơn một trăm năm trước, người và ta còn là một đôi oan gia đối đầu, khi đó thế nào cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này.”

Kim Bất Phôi lắc đầu nói:

“Chuyện cũ không nhớ lại, chúng ta cũng đã già rồi. Tu vi hiện tại khó có thể tiến thêm, những chuyện không hoàn thành được thì để hậu bối làm đi!”

Thổ Nham Lão Quái xẹt qua một tia vui mừng, hồi tưởng lại mọi chuyện phát sinh tại Tù Ma cốc cách đây không lâu, trong lòng sinh ra một sự rung động khó có thể miêu tả bằng lời, gã Thiên Hà Tông đệ tam nguyên lão kia nếu như lão nhớ không lầm mà nói, hẳn chính là thiếu niên trước kia rồi.

Kim Bất Phôi và Thổ Nham Lão Quái lúc này nhìn tình hình chiến trường xung quanh một lượt, chín nguyên lão của Hiên Viên Tông đã có tới ba người chịu thương nặng, chỉ còn có Hồng Diệp Đường Dung Tuyên và Cự Kiếm Đường Vô Phong Lão Tổ còn đang đau khổ chống đỡ, hai người này bởi vì chỉ phải chống lại đối thủ có tu vi tương đối kém hơn người khác mới duy trì được tới bây giờ, chuyện bại lui chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

“Dung nguyên lão, Vô Phong nguyên lão, hai người các người hãy chạy trốn đi!”

Thổ Nham lão quái thi triển bí pháp, làm cho các nguyên lão Hiên Viên Tông còn lại đều nghe được lời truyền âm của hắn.

“Tông phái gặp nạn, sao có thể bỏ chạy cơ chứ, hôm nay cho dù chết trận thì có sao, cùng lắm thì kíp nổ linh nguyên, cùng với yêu nhân Đại Hạ quốc đồng quy vu tận. Tuyệt đối không để cho bọn chúng chiếm được nửa điểm tốt đẹp!”

Dung Tuyên giận dữ nói.

“Dung Tuyên nguyên lão, lưu được núi xanh thì lo gì thiếu củ đốt. Người và Vô Phong nguyên lão vẫn còn tương đối hoàn hảo, các người trốn chạy còn có cơ hội, còn lại giao hết cho bảy người chúng ta đi thôi!”

Yểm Nguyệt Đường Thái Nguyệt Chân Nhân khuyên giải an ủi nói.

“Các người, lẽ nào...?”

Dung Tuyên tựa hồ như ý thức được cái gì đó, nhất thời khiếp sợ đầy mặt, tức thì truyền âm ngược lại:

“Các vị nguyên lão hãy bình tĩnh a, chúng ta chỉ cần chống đỡ cho đến khi đại nguyên lão đột phá được tu ma trận là được, vẫn có cơ hội mà.”

“Dung nguyên lão, không nên tranh cãi cổ chấp nữa, đã không còn thời gian nữa rồi, bảy người trong chúng ta đã chịu trọng thương, thân thể trên cơ bản khó mà giữ được. Kết quả tốt nhất cũng chỉ là bảo tồn được linh nguyên. Đến lúc đó cho dù tìm một thân thể khác tiến hành đoạt xá thì tu vi cũng vì vậy mà giảm một mức lớn, không bằng chiến một trận thống khoái vẫn hơn.”

Chiến Hổ Đường Cuồng Hổ Hà Bạo Đồ thụ thương nặng nhất, sớm đã bị mất đi lực chiến đấu, thế nhưng lúc này ngôn ngữ vẫn không thay đổi vô cùng phóng khoáng.

Trong lúc truyền âm với nhau thì chín vị nguyên lão liên tục đầu khở chống đỡ công kích mạnh mẽ của đối phương đã tới cực hạn rồi.

“Dung nguyên lão, nếu như người không chịu chạy đi thì bảy lão già chúng ta ngay cả khí lực để phát động chiêu cuối cùng này cũng không có, lẽ nào người muốn bảy chúng ta chết đi mà không có kết quả gì hay sao?”

Thổ Nham Lão Quái mạnh mẽ thôi động tất cả pháp bảo trên người, chống đỡ lại công kích của thư sinh mặt trắng hầu như đã tới cực hạn, không khỏi hét lớn.

Dung Tuyên buồn bã thống khổ, rốt cuộc cũng buông chấp niệm nói:

“Dung Tuyên nhất định sẽ báo thù cho các người.”

Dung Tuyên và Vô Phong Lão Tổ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời phóng ra ba tấm đạo phù, sau khi đẩy lui địch thủ lập tức thối lui muốn độn phi trốn đi!

Đúng lúc này, chín đạo ánh sáng mờ phát ra, chín mặt gương đồng đồng thời xuất hiện phía trên đầu của chín vị nguyên lão, tiếp theo chín mặt kính phát ra một tầng quang mang, đem chín người toàn bộ bao bọc lại, nhất thời không thể động đậy.

Biểu tình của thư sinh mặt trắng lạnh lùng nói:

“Hiên Viên Tông các người hiện nay chỉ có đám lão già vô dụng các người hay sao? Các người thực sự cho rằng kíp nổ linh nguyên là có thể gây được tổn thất cho chúng ta hay sao chứ? Suy nghĩ của các người cũng quá đơn giản đi!”

Kim Bất Phôi cả giận nói:

“Nếu như người không sợ thì hãy thả lão tử ra!”

Biểu tình của thư sinh mặt trắng tỏ vẻ thông cảm nhìn Kim Bất Phôi nói:

“Bản thiếu chủ làm như vậy cũng chỉ vì muốn bảo tồn linh nguyên hoàn hảo mà thôi. Thực sự muốn kíp nổ linh nguyên thì quá phí phạm thiên vật rồi, không thể để các người làm hư chúng được!”

“Phi!”

Kim Bất Phôi phun một ngụm nước bọt nói:

“Lão tử cho dù bạo nổ linh nguyên cũng tuyệt đối không cho các người một chút tiện nghi!”

Sắc mặt thư sinh mặt trắng lạnh lùng nói:

“Hừ, lão lùn, người thử nhìn xem, nếu như người kíp nổ linh nguyên thì bản thiếu chủ sẽ huyết tẩy Hiên Viên Tông, một người sống cũng không lưu lại.”

Lời nói này vừa phát ra, tức thì chín vị nguyên lão đều vô cùng khiếp sợ lặng người tại chỗ, nhìn hơn một trăm gã đệ tử và trưởng lão còn đang đau khổ chống đỡ, không khỏi vô cùng xấu hổ, xấu hổ bản thân chính là nguyên lão mà không thể bảo tồn được tông phái, thực sự vô dụng đến cực điểm.

“Người dám!”

Dung Tuyên kinh sợ nói.

Thư sinh mặt trắng ngược lại mỉm cười nói:

“Vậy mấy lão già các ngươi thực sự không muốn hợp tác rồi, nếu không hợp tác vậy thì không thể trách ta được!”

“Ngươi muốn như thế nào?”

Dung Tuyên cường chế nội tâm đang sôi trào lửa giận cố ý hỏi, trong lúc đó cũng đang không ngừng giãy dụa muốn thoát khỏi trời buộc.

“Đem linh nguyên của bọn ngươi dẫn độ ra ngoài là được!”

Thư sinh mặt trắng dễ dàng nói.

“Muốn thôn phệ linh nguyên của chúng ta! Kháo! Ngươi đang nằm mơ!”

Kim Bất Phôi giận sôi lên nói.

“Xem ra các ngươi không thấy một chút hậu quả thì không thể tỉnh cái đầu ngu ngốc của các ngươi rồi!”

Thư sinh mặt trắng âm trầm nói, nói trong thiên ma kính trong tay đã bay ra ngoài.

Trong hư không thiên ma kính trong nháy mắt phân liệt ra thành hơn mười mặt, trong đó có một mặt bắn ra một đạo ánh sáng mờ mờ, chiếu thẳng vào một gã đệ tử Hiên Viên Tông còn đang chiến đấu kịch liệt, gã đệ tử kia còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì hồn đã về tây thiên, thân thể trong nháy mắt bị ánh sáng mờ phân giải, cái gì cũng không còn lưu lại.

Thư sinh mặt trắng thỏa mãn nhìn chín vị nguyên lão với sắc mặt tái nhợt nói:

“Nếu như các ngươi vẫn còn chưa chiếu theo lời nói của ta mà làm, những mặt gương còn lại sẽ bắt đầu tàn sát bằng hết đệ tử Hiên Viên Tông, tưởng tượng xem hình ảnh lúc đó sẽ ra sao!”

Chín vị nguyên lão mặt đỏ mồ hôi, cũng không biết nên làm cái gì cho phải, dẫn độ linh nguyên bản thân tu luyện mấy trăm năm ra ngoài cho yêu nhân Đại Hạ quốc này hút khô đi, thực sự không cam lòng, thế nhưng nhìn thấy môn hạ đệ tử gặp độc thủ lại không thể không làm.

Thời gian một chén trà nhỏ trôi qua, thư sinh mặt trắng không thấy có chút động tĩnh nào, nhướng mày:

“Đây là các ngươi tự tìm đến, không thể trách ta!”

Dứt lời, hơn mười mặt gương đồng huyền phù trong không trung nhất thời lờ lờ phát ra ánh sáng.

Chín nguyên lão quá mức sợ hãi, có người vội vàng la lên:

“Chờ một chút!”

Trong mắt thư sinh mặt trắng hiện lên quang mang tàn nhẫn:

“Đã chậm!”

Hơn mười mặt gương đồng đồng thời phát ra hơn mười đạo ánh sáng mờ mờ, chín vị nguyên lão đều là đau lòng nhắm mắt lại, thực sự không đành lòng nhìn xuống dưới.

Phanh Phanh bổ...

Trong hư không bỗng nhiên liên tục vang lên những tiếng oanh minh!

Hơn mười đạo ánh sáng mờ mờ phát ra đều bị hơn mười hỏa phù màu lam chặn lại, đối chọi với nhau phát ra những đóa hoa lửa sáng lạn.

Về mặt của thư sinh mặt trắng khó coi, hẳn không ngờ được thiên ma cực quang cũng có thể bị chặn lại, không biết là người phương nào làm ra.

Chín nguyên lão lúc này cũng cảm thấy rất kỳ lạ đồng thời mở ra hai mắt, không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, tại sao thiên ma cực quang lại không hề có tác dụng nào.

Chiến cuộc bốn phía vẫn giữ nguyên như cũ, đệ tử Hiên Viên Tông vẫn đang đau khổ chống đỡ nhưng rất quyết liệt, chúng tu luyện giả Đại Hạ quốc đều mạnh mẽ công kích, vài cao thủ linh hồn giai đều tụ tập về phía sau thư sinh mặt trắng, lạnh lùng quan sát trận chiến phía dưới.

Tựa hồ như không hề có bất cứ chuyện gì biến đổi, thế nhưng vừa rồi tại sao thiên ma cực quang lại đột nhiên bạo tạc như vậy.

Chín nguyên lão đều tìm kiếm xung quanh, tu luyện giả linh hồn giai Đại Hạ quốc cũng là kinh ngạc không gì sánh được, không biết hỏa phù vừa rồi là từ đâu phát ra.

“Thiếu chủ, có phải là Hỏa Dương Vương đột phá tụ ma trận hay không?”

Một lão giả mặc đạo bào màu tro lo lắng nói.

Thư sinh mặt trắng lộ ra vẻ nghi ngờ, nhìn kỹ Đại Hiên Điện phía bên dưới, sau khi tra xét hồi lâu mới nói:

“Ma trận rất vững chắc, không hề có dấu hiệu tổn hại, cho dù Hỏa Dương Vương có bản lĩnh thông thiên đi chăng nữa, tụ ma trận mặc dù không thể làm gì được hắn, thế nhưng tuyệt đối không thể trong thời ngắn có thể phá được trận ra ngoài, nhất định là có người khác đang giữ trò quỷ!”

Bỗng nhiên một gã nguyên lão Đại Hạ quốc vô ý ngẩng đầu nhìn lướt qua, nhìn thấy phía trên rất cao có một điểm đen rất nhỏ, nhất thời cả kinh nói:

“Chính là chỗ đó!”

Mọi người đều là nghe tiếng nhìn lại, đem nguyên khí tập trung vào hai mắt, chỉ thấy một gã thanh niên mặc trường bào màu xanh lẳng lẳng huyền phù trên cao, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống dưới, không ai biết được người này đến như thế nào, đã đến được bao lâu.

Thư sinh mặt trắng hiện lên một tia dị sắc, phương pháp liễm khí của người này thực sự là xuất thần nhập hóa, ngay cả bản thân cũng không thể phát hiện ra hắn đến từ lúc nào, phía sau chính mình còn đang có một siêu cấp cao thủ địa vương giai, tựa hồ như hắn cũng không hề phát hiện ra người này xuất hiện, mười mấy đạo hỏa phù màu lam vừa rồi, chẳng lẽ lại do người này phát ra?

Thanh niên mặc trường bào màu xanh trên cao tựa hồ như cảm ứng được đã bị người khác phát hiện, chậm rãi hạ xuống dưới.

Khi đến gần trước mắt, trong lòng chúng tu kinh ngạc, khí tức nguyên lực của người này cuộn trào mãnh liệt hồn hậu lại sung mãn, ứng với tu vi linh hồn giai hậu kỳ. Thế nhưng nhìn diện mạo cũng chỉ tầm hai mươi hai tuổi mà thôi, bề ngoài cực kỳ trẻ tuổi, đôi con ngươi đen đang tỏa ra lãnh khí không thể nắm bắt.

Hỏa phù màu lam vừa rồi có uy lực mạnh mẽ không gì sánh được, làm cho chúng tu luyện một trận lạnh lẽo, trước khi phân biệt rõ thân phận lập trường của đối phương, không ai muốn mạo muội xuất thủ, vạn nhất là cao nhân tu luyện giả bên ngoài Nam Xuyên Giới, đắc tội với một thể lực khác, đối với Đại Hạ Quốc mà nói thì cái được hoàn toàn không bù nổi cái mất.

Mà chín vị nguyên lão Hiên Viên Tông nhìn thấy rõ khuôn mặt của người này tức thì tám người trong đó kinh ngạc không gì sánh được, thậm chí ba người hiện rõ nét khiếp sợ. Trong mắt nồng đậm nét không thể tin tưởng, đối với người này giống như đã từng quen biết, trong chín người chỉ duy nhất có Thổ Nham Lão Quái còn giữ được biểu tình tương đối bình tĩnh, chỉ là có chút ngoài dự liệu.

371. Chương 368: Phá Vỡ Ma Kính

Kim Bất Phôi cùng với thê tử Lưu Thị liếc mắt nhìn nhau, nhiều năm trước hai người đối với thiếu niên này có ấn tượng tương đối sâu đậm, trong mấy gã đệ tử Cự Kiếm Sơn Trang năm đó, thanh niên này bất quá chỉ có tu vi sơ giai mà thôi, ngắn ngủi chỉ trong thời gian trăm năm người này đã có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, đây là loại tốc độ tu luyện kinh khủng như thế nào.

Ngoại trừ hai phu thê Kim Bất Phôi, mức độ kinh hãi khiếp sợ của Dung Tuyên còn cao hơn nhiều, nhiều năm trước nàng đã từng gặp qua thanh niên này lại Hồng Diệp Cốc, lúc đó hắn với Hồ Mị Nhi có quan hệ rất mật thiết, lúc đó Dung Tuyên còn vì Hồ Mị Nhi có tu vi thấp hơn mà nhắc nhở, thực sự không nghĩ tới ngày hôm nay người này đã có tu vi vượt qua chính bản thân mình.

Thanh niên xa lạ đeo thanh cự kiếm trên lưng cũng làm cho nguyên lão Cự Kiếm Đường Vô Phong lão tổ chú ý, đây rõ ràng là trang phục chiêu bào của đệ tử Cự Kiếm Đường nhà.

Trong lúc mọi người còn đang kinh nghi bất định, không khí giăng co trong thời gian ngắn!

“Nếu như các hạ chỉ là đi qua nơi này, mong rằng không nên xen vào chuyện của người khác!”

Thư sinh mặt trắng bỗng nhiên neho mắt lại, rồi mở miệng nói.

Lâm Khiếu Đường đậm nhiên nhìn lướt qua thư sinh mặt trắng, vung tay lên tức thì xuất hiện mấy đạo quang mang màu hồng, chính là những khóa hỏa châu!

Phanh phanh phanh, hỏa châu bắn thẳng vào chín mặt gương đồng phía trên đầu của chín nguyên lão phát ra những tiếng nổ mạnh kịch liệt.

Trong khoảnh khắc, quang tráo bao phủ trời buộc chín vị nguyên lão biến mất không còn, nhất thời khôi phục tự do.

Sắc mặt của thư sinh mặt trắng trầm xuống, đối phương dù cho chưa trả lời, thế nhưng hành động dùng sức mạnh phá trời buộc vừa rồi đã biểu hiện ý nguyện của hắn, thư sinh mặt trắng lạnh lùng cười, vung tay lên, đem toàn bộ mặt gương đồng thu trở lại.

“Nếu như các hạ đã quyết tâm xen vào chuyện này, vậy thì bản thiếu chủ sẽ phụng bồi các hạ!”

Bàn tay của thư sinh mặt trắng nâng lên, gương đồng trong tay một lần nữa phóng ra ngoài, trong nháy mắt đã phân liệt thành mười mặt, xoay tròn lao tới.

Con người của Lâm Khiếu Đường hơi lóe lên, đối với những mặt gương đồng này không dám có một chút coi thường, vừa rồi lúc ẩn nấp trên không trung hắn đã nhìn thấy được uy lực cực kỳ to lớn của chúng, mấy trăm toàn phiêu thạch tinh hiện ra xoay tròn quanh thân thể.

Mười mặt gương đồng cùng với mấy trăm toàn phiêu hình thành thế đối chọi lẫn nhau, hai đại pháp bảo lao thẳng vào nhau.

Trên mặt thư sinh mặt trắng hiện lên một nét tiểu ý khinh miệt, đối với những toàn phiêu này vô cùng coi thường, Lâm Khiếu Đường cũng cảm thấy không ổn.

Ngay khi toàn phiêu gần như đã va chạm vào mười mặt gương đồng. Trong mặt gương nhất thời bắn ra những đạo ảnh tượng giống y hệt, cùng với toàn phiêu không khác nhau, mấy trăm toàn phiêu cùng với số lượng toàn phiêu bằng nhau trong mặt gương trung hòa, va chạm cùng một chỗ rồi bộc phát những tiếng nổ vang.

Tình cảnh này so với tình cảnh trước đó mà Kim Bất Phôi gặp phải hoàn toàn giống như nhau, thiên ma kính tựa hồ như có thể phản xạ lại chiêu số của đối phương, lấy đạo của người để trả lại người (tuyệt chiêu thành danh của Mộ Dung Phục).

Lâm Khiếu Đường thâm cảm thấy không ổn, lại có chút vướng tay vướng chân, chiếc gương đồng này quả thực quỷ dị không gì sánh được, vô luận là chính mình thi triển chiêu số như thế nào, đều giống như chiến đấu với cái bóng của chính mình vậy, kết quả đều là phí công vô ích.

Đối phó với loại pháp bảo quỷ dị như thế này, chắc chắn không thể làm như lẽ thường, đối cứng hiển nhiên là không thể được, Lâm Khiếu Đường âm thầm tự đánh giá.

Lúc này mười mặt gương đồng đã vọt tới gần, thân gương có lưỡi dao, sắc bén không gì sánh được, nếu như bị chúng cắt phải mà nói, chỉ sợ là lập tức chia thành nhiều đoạn.

Lâm Khiếu Đường đưa tay lên, thanh cự kiếm phía sau tự động bay tới, bốn thanh tử kim trường thương cũng lập tức xoay trong cực nhanh, hình thành khiên chắn tử kim bốn mặt, còn có năm mặt nhuyễn thuẫn trong suốt do Thủy tinh thạch chế tạo thành bao phủ, hình thành trạng thái phòng ngự hoàn hảo.

Trên mặt thư sinh mặt trắng âm âm cười, từ khi chính mình có được thiên ma kính đã cùng với không ít cao thủ so chiêu, không ít tu luyện giả đã thi triển ra loại phòng ngự hoàn hảo như thế này, cho rằng dùng

cách đó có thể chống lại chiêu số phản xạ lại của thiên ma kính, cứ như vậy kéo dài thời gian, chỉ còn cách đánh hòa.

Mười mặt thiên ma kính xoay tròn, đánh thẳng vào tử kim thuẫn, phát ra những tiếng va chạm đinh đương chói tai kích thích mẫn nhĩ, ai cũng không thể làm gì được đối phương.

Sau khi giằng co hồi lâu, thư sinh mặt trắng hơi kinh ngạc, không nghĩ tới tử kim thuẫn bốn mặt của thanh niên kia dĩ nhiên có thể chống lại được công kích của thiên ma kính, cảm thấy có chút ngoài ý muốn, quang hoa trong mắt chợt lóe lên, sau đó hai tay nhấc tới, khổng chế mười mặt gương đồng chuyển biến phương hướng tấn công, buông tha cho tử thuẫn, chuyển hướng sang thủy mặc nhuyễn thuẫn trong suốt, cứ như thế mà cắt qua.

Đúng lúc này, ngân quang nơi khóe miệng Lâm Khiếu Đường chợt lóe, nắm tay vung lên, khe quát to một tiếng:

“Khởi!”

Ngũ diện thủy mặc nhuyễn thuẫn, nhìn qua có vẻ như rất mềm mại, giống như một tảng nhựa dẻo trong suốt mà thôi, biểu hiện bề ngoài có vẻ cực kỳ dễ phá, thế nhưng loại thủy mặc nhuyễn thuẫn này chính là do một trong năm loại ngũ hành tinh thạch chế tạo nên, tính chất ngoài nhu trong bền chắc, tính dai rất mạnh. tuyệt đối không thể đơn giản xuyên thấu qua được.

Lúc này ngũ diện thủy mặc nhuyễn thuẫn bỗng nhiên chồng chất lên nhau, hình thành một mặt thuẫn duy nhất, mười mặt gương đồng phóng tới trong nháy mắt, nhuyễn thuẫn giống như mở to miệng cắn chặt lấy gương đồng, đem gương đồng toàn bộ bao lại.

Khi toàn diện tấn công, thiên ma kính không thể phản xạ lại chiêu số của đối phương, huống hồ nếu như là chiêu số phòng ngự thì có phản xạ đi nữa cũng không có lực sát thương gì bất quá một khi cảm ứng được tấn công thiên ma kính lập tức sẽ phản xạ, hầu như trong nháy mắt sẽ đem chiêu số tấn công đó phản xạ ngược lại.

Ngay khi thủy mặc nhuyễn thuẫn hình thành thế tấn công trong nháy mắt, mười mặt thiên ma kính đồng thời phản xạ lại, phương, liên tiếp hiện lên hình ảnh thủy mặc nhuyễn thuẫn từ trong thiên ma kính bắn ra ngoài.

Thông thường khi thiên ma kính phản xạ lại chiêu số thường là trong trạng thái lấy cứng đối cứng, nhưng lúc này lại không giống như vậy, thủy mặc nhuyễn thuẫn tuy là triển khai thế tấn công. Thế nhưng chiêu số lại không phải ngạnh cứng đối cứng mà lấy nhu bao bọc thiên ma kính.

Bởi vậy huyền ảnh thủy mặc nhuyễn thuẫn phản xạ lại cũng làm ra động tác giống như vậy, tức là mười mặt thiên ma kính phát ra hơn trăm mặt thủy mặc nhuyễn thuẫn bao vây bao kín, còn bên ngoài cũng chính là năm mặt thủy mặc nhuyễn thuẫn chân chính.

Thủy mặc nhuyễn thuẫn này tuy là dạng pháp bảo thuộc về loại hình phòng ngự, vô luận là cấp bậc hay uy lực đều không thể nào so sánh được với thiên ma kính, bất quá hơn trăm mặt thủy mặc nhuyễn thuẫn chồng chất cùng một chỗ, thiên ma kính muốn giãy thoát ra ngoài cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhất thời nửa khắc hiển nhiên là không thể làm được.

Ánh mắt của chín vị nguyên lão Hiên Viên Tông lúc này tỏa ánh sáng hưng phấn, nguyên bản còn lo lắng không thể chống lại thiên ma kính. Thực sự không nghĩ tới thanh niên này không chỉ có tu vi thâm hậu, cơ trí lại càng cao hơn, chỉ một chút thời gian như vậy đã nhìn thấu được nhược điểm của thiên ma kính, xảo diệu dùng pháp bảo cấp thấp hơn vây khổng pháp bảo thượng đẳng, mấy lão già bọn họ đánh nhau đến nửa ngày mà không nghĩ tới được kỳ chiêu như thế này.

Đồng thời trong mắt thư sinh mặt trắng lộ ra quang mang kinh hãi, trong lòng thầm kêu quá sơ ý, không nghĩ tới đối phương lại nghĩ ra được chiêu số tuyệt diệu như vậy, tuy rằng thiên ma kính chưa bị thương tổn, thế nhưng tạm thời đã mất đi chiến lực, muốn xuyên phá hơn một trăm mặt thủy mặc nhuyễn thuẫn chồng điệp lên nhau, sợ là phải mất thời gian tương đối lớn.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường biết rõ một mình hần khó có thể đối phó được với những tu luyện giả Đại Hạ quốc quý kế đa đoan này, phải thừa thắng xông lên, một khi mất đi cơ hội tốt rất có khả năng bản thân sẽ

rơi vào hạ phong.

Chỉ thấy quang mang màu xanh chợt lóe lên, Lâm Khiếu Đường lao về phía thư sinh mặt trắng cực nhanh, thanh cự kiếm trong tay mạnh mẽ chém tới, thư sinh mặt trắng thất kinh, không nghĩ tới đối phương lại đột nhiên chuyển biến thành một cao thủ võ tông.

Thư sinh mặt trắng mất đi thiên ma kính cũng giống như lão hổ mất đi móng vuốt, một thân nguyên khí tu vi cao thâm cũng không có chỗ dùng.

Sắc mặt thư sinh mặt trắng tái nhợt, dùng tốc độ nhanh nhất lấy ra pháp bảo khác, thế nhưng hiện tại đã chậm một nhịp, đúng lúc này, một mũi tên màu tro phóng tới.

Đương, cự kiếm va chạm với mũi tên màu tro!

Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, lập tức lui về phía sau mấy trượng mới dừng thân hình lại được, lúc này mới nhìn thấy mũi tên màu tro, chính là một thanh phi kiếm màu tro dài chừng mười tấc.

Một lão giả mặc áo bào màu tro đã xuất hiện phía sau thư sinh mặt trắng.

Chín vị nguyên lão Hiên Viên Tông nhìn thấy người này, trong lòng hơi hơi nhảy lên, người này chính là một cao thủ địa vương giai đối chiến với Hỏa Dương Vương lúc trước, một thân tu vi cao thâm đã đạt tới địa vương giai sơ kỳ.

Lúc lão giả này cùng với Hỏa Dương Vương giao thủ, có vẻ như lực bất tòng tâm, liên tục bại lui, tựa hồ như không có bao nhiêu lợi hại, bất quá chín vị nguyên lão Hiên Viên Tông đều hiểu rõ ràng, địa vương giai chung quy là địa vương giai, linh hồn giai dù lợi hại đến đâu đi nữa thì cũng kém hơn hẳn một giai vị, chênh lệch không thể bù đắp.

“Vị đạo huynh này, đa tạ người đã xuất thủ trợ giúp Hiên Viên Tông chúng ta kháng địch, chúng ta khắc ghi trong tâm khảm, ngày sau nếu có cơ hội nhất định báo đáp, đạo huynh tuổi còn trẻ mà đã có vi cao thâm đến như vậy, ngày sau chắc chắn tiền đồ vô lượng, vạn lần không nên bỏ đi tiền đồ của chính mình ở đây, cho dù đạo huynh có thần thông quảng đại đến đâu đi nữa thì song quyền khó địch lại bốn tay, huống hồ đối phương còn có một địa vương giai chưa xuất thủ, đạo huynh hay là rời khỏi nơi này trước đi!”

Chiến Hổ Đường Cuồng Hổ Hà Bạo Đồ thẳng thắn nói.

Lâm Khiếu Đường đạm nhiên cười, thoải mái nhìn không chớp mắt lão giả vừa mới xuất thủ nói:

“Từ lâu chuyện này đã không còn là việc riêng của Hiên Viên Tông Các người nữa rồi, nếu như hôm nay Hiên Viên Tông mà rơi vào tay giặc, vậy thì ngày mai toàn bộ Nam Xuyên Giới sẽ chịu tai ương, đến lúc đó cái gì tiền đồ cũng không còn đáng nhắc tới, hơn nữa ta lại là nguyên lão của Thiên Hà Tông, nhiều năm trước cùng với Hiên Viên Tông các người có chút uyên nguyên sâu xa. Hiện tại, Lâm mỗ xuất thủ không phải vì người khác mà là vì chính bản thân mình.”

Lời này nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi, nguyên lão Thiên Hà Tông? Đối với Thiên Hà Tông mọi người đều biết rằng Thiên Kiều Lão Nhân và Lạc Trần Tử đều có bộ dạng già lão, Lạc Trần Tử tuy là tuổi còn trẻ hơn một chút thế nhưng tuyệt đối có hình dạng tương đối già nua, nếu như vậy thì người này chẳng phải là ... Thiên Hà Tông đệ tam nguyên lão!

Trong đầu của chín vị nguyên lão Hiên Viên Tông lập tức xuất hiện danh xưng đã thịnh hành toàn bộ Nam Xuyên Giới thời gian gần đây, những lời đồn về vị đệ tam nguyên lão này thực sự giống như thần minh, hầu như có thể so sánh với thập đại cao thủ toàn bộ Nam Xuyên Giới.

Danh hiệu Thiên Hà Tông đệ tam nguyên lão tại Nam Xuyên Giới giống như sấm nổ bên tai, thế nhưng đối với Đại Hạ quốc lại xa lạ đến cực điểm, nhiệm vụ Tù Ma cốc lấy thất bại làm kết quả cuối cùng, thế nhưng nhiệm vụ đó chỉ là tiến hành trong bí mật, tự nhiên không tuyên dương đối với người xung quanh, bởi vậy đại đa số tu luyện giả Đại Hạ Quốc không hề biết rõ trong Tù Ma cốc đã xảy ra những chuyện gì.

Lão giả đứng sau thư sinh mặt trắng không hề xuất thủ thêm lần thứ hai tấn công Lâm Khiếu Đường, tựa hồ như có điều gì đó cố kỵ, ngược lại còn cẩn thận hướng về phía thư sinh mặt trắng truyền âm nói:

“Thiếu chủ, lão hủ giao thủ với Hỏa Dương Vương lúc trước đã bị nội thương, nguyên khí trong cơ thể không vận chuyển thông suốt, lần này mục đích chính của chúng ta chính là làm suy yếu thực lực của Hiên Viên Tông mà thôi, chúng ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được, không cần với đám người này đối đầu đến cùng, nếu như vậy chỉ tổ lãng phí thời gian mà thôi, vừa rồi lão hủ đã tra xét bên trong tụ ma trận đã rung động kịch liệt, suy đoán chắc là Hỏa Dương Vương đang toàn lực phá trận, muốn nhanh chóng ra ngoài. Tụ ma trận tuyệt đối không thể giết chết Hỏa Dương Vương, chỉ là vây khốn hắn trong thời gian nhất định mà thôi, nếu như chờ Hỏa Dương Vương phá trận mà ra, sợ là chúng ta chỉ còn cách chạy trốn chết mà thôi, đến lúc đó nhiệm vụ không thể hoàn thành, tông chủ sẽ trách tội, như vậy mọi người sợ là chịu không nổi.”

“Hừ!”

Thư sinh mặt trắng hừ một tiếng, trong mắt hiện rõ một tia không cam lòng, hai mắt âm ngoan nhìn chăm chăm vào thanh niên mặc trường bào màu xanh, ra lệnh nói:

“Tất cả mọi người cùng lên, dùng hết khả năng đem nguyên lão của đối phương giết chết, mỗi một nguyên lão chết đi lập tức được thưởng một linh vương đan, cùng với một kiện pháp bảo trong Quỷ Hoàng Điện.”

Nghe được lời nói của thư sinh mặt trắng, trong lòng sáu vị cao thủ linh hồn giai không chịu thương tổn quá lớn lập tức hiện lên sự tham lam, tựa hồ như đã nhìn thấy linh vương đan và pháp bảo ứng ý nhất rơi vào tay chính mình.

Sáu cao thủ linh hồn giai nhất thời triển toàn bộ khả năng, pháp bảo tung ra hết, không nói hai lời đồng thời tấn công chín vị nguyên lão tàn binh bại tướng Hiên Viên Tông.

Lâm Khiếu Đường nhìn thấy đối phương khởi động thể tấn công, trong lòng biết với sức lực một mình bản thân hẳn muốn chiến thắng đối phương hiển nhiên không có khả năng, lại nhìn lướt qua Đại Hiên Điện, thầm nghĩ, chỉ cần chống đỡ cho tới khi Hỏa Dương Vương có thể thoát khỏi tụ ma trận là được.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường còn đang suy nghĩ sách lược thì đột nhiên nhìn thấy có hai đạo thân ảnh bay tới, chính là hai vị nguyên lão Dung Tuyên và Vô Phong Lão Tổ, hai người không bị thương trong số chín vị nguyên lão Hiên Viên Tông.

372. Chương 369: Bách Ô Độc Tầm Ti

“Vị đạo hữu này! Chúng ta góp chút lực với người!”

Dung Tuyên nghĩa bất dung từ.

Vô Phong Lão Tổ cũng hướng về phía Lâm Khiếu Đường gật đầu, chỉ là trong mắt lóe lên một tia dị dạng, đối với thanh cự kiếm trong tay Lâm Khiếu Đường nhìn nhiều hơn vài lần.

Lâm Khiếu Đường cũng hướng về hai người gật đầu, sau đó lập tức hướng về phía sáu gã cao thủ linh hồn giai Đại Hạ Quốc. Trận quần chiến này là lần đầu tiên hắn tham dự, hiện tại, pháp bảo có thể dùng được trong tay chính mình không còn nhiều lắm, hơn nữa tham thị thú lại còn đang bị vây trong trạng thái hóa trứng tiến hóa, điều này làm cho hắn mất đi một con bài sát thủ, bất quá nếu như níu chân mấy cao thủ Đại Hạ quốc này hẳn là không có vấn đề gì quá lớn.

Dưới phần thưởng lớn tới mê người, sáu gã cao thủ Đại Hạ quốc đã xuất toàn lực, thầm nghĩ tập trung chém giết nguyên lão Hiên Viên Tông lập đại công, mục tiêu không phải là ba người Lâm Khiếu Đường, trực tiếp hướng về phía bảy vị nguyên lão đang thụ thương phía sau.

Lâm Khiếu Đường vung tay lên, hai tử kim thủ và bốn thanh tử kim trường thương đồng thời bắn ra ngoài, thậm chí còn phóng ra hơn mười kim thủ hỗ trợ.

Sáu vị tu luyện giả linh hồn giai Đại Hạ Quốc, trong đó có hai gã thuộc võ tông, bốn gã thuộc đạo tông, hai gã thuộc võ tông bộc phát nguyên khí toàn thân xung phong về phía trước, bốn gã thuộc đạo tông phi hành phía sau dùng pháp bảo phụ trợ.

Hai gã linh hồn giai đạo tông nhìn thấy quang mang màu tím phóng tới, không hề tránh né, nắm binh khí trong tay chống lại, đương đương đương...

Trong hư không liên tục vang lên mấy tiếng kim chúc va chạm kịch liệt, bất quá hai binh khí của tu luyện giả đạo tông Đại Hạ quốc sau khi va chạm lập tức xuất hiện vết rạn nứt, bị nguyên khí thực chất hóa sắc bén tỏa ra bên ngoài tử kim trường thương bức lui.

Tu luyện giả Đại Hạ quốc đều kinh hãi, không nghĩ tới thanh niên mới đến chỉ dùng lực lượng một người đã có thể bức lui hai cao thủ võ sư tu vi linh hồn giai trung kỳ.

Bốn gã đạo tông đối mặt nhìn nhau, tựa hồ như đã đạt thành hiệp nghị nào đó, buông tha cho kế hoạch trước đó, ngược lại cùng nhau đối phó với thanh niên kia, bốn loại pháp bảo trong hư không phát ra quang mang nhiều màu, toàn bộ đánh về phía sáu đạo quang mang màu tím.

Đôi mắt Lâm Khiếu Đường hơi nheo lại, nguyên khí trên người giống như sóng cuộn trào ra, quang mang màu tím trên hai tử kim thủ và bốn tử kim trường thương càng thêm mãnh liệt.

Trong bốn loại pháp bảo phóng tới tấn công thì có ba thuộc loại pháp bảo theo bộ, chỉ có pháp bảo hình sợi tơ màu đen là duy nhất, trên sợi tơ bắt đầu tỏa ra độc nguyên rất mãnh liệt.

Trong hư không chỉ ít có tới hơn mười thanh phi kiếm bay tới, liên tiếp ma sát với không khí làm vang lên những âm thanh khó chịu, người khác nghe được mà run rẩy, hơn mười thanh phi kiếm này hợp thành trận pháp, công phòng vô cùng lợi hại.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường rất thản nhiên, trong lòng hắn biết rõ nếu như chỉ dựa vào tử kim thủ và tử kim trường thương sẽ không thể chặn lại được, nắm đấm hơi vung lên, mấy trăm khóa hỏa châu và hơn trăm toàn phiêu thành linh xuất hiện.

Những thứ này đều là pháp bảo có công dụng lớn nhất hiện tại, dưới sự khống chế của Lâm Khiếu Đường nhanh chóng tổ hợp thành một loại trận hình, đem hơn mười thanh phi kiếm chặn lại toàn bộ.

Binh khí, pháp bảo trong hư không bay loạn, chỉ nhìn thấy ánh sáng lúc mờ lúc mãnh liệt, quang mang tỏa ra bốn phía, vang lên những tiếng va chạm khiếp sợ nhân tâm. Tiếng nổ mạnh liên tiếp, chiến đấu dị thường kịch liệt.

Lúc này, Dung Tuyên và Vô Phong lão tổ đối mặt nhìn nhau, hai người tựa hồ như trở thành dư thừa, căn bản không có chỗ để nhúng tay vào, ánh mắt nhìn về phía thanh niên nhiều hơn một phần kính ý, một người chiến đấu với sáu cao thủ linh hồn giai mà vẫn chưa rơi vào thế hạ phong, Dung Tuyên và Vô Phong lão tổ tự vấn bản thân không thể làm được.

Sắc mặt của thư sinh mặt trắng khó coi, hơi giật mình, rồi nhìn chăm chăm vào đối thủ đột nhiên xuất hiện này, quay đầu hướng về phía lão giả mặc áo bào màu tro bên cạnh hỏi:

“Tả huyền hộ pháp, người xem người này như thế nào.”

Đôi mắt già nua khàn khàn của lão giả thật sâu nhìn vào chiến trường, lắc đầu nói:

“Lão phu không nhìn được, tất cả truyền tin của thám tử không hề có tin tức gì về người này.”

Thư sinh mặt trắng lại liếc mắt nhìn về phía thiên ma kính của chính mình đang bị nhốt chưa ra được, trong mắt hiện lên quang mang thâm độc, lập tức nói:

“Không nghĩ tới chúng ta đã quá xem thường tu luyện giả Nam Xuyên Giới, kế hoạch thay đổi, chỉ cần đem cao thủ vô danh này đánh chết là được.”

Lão giả mặc áo bào màu tro đồng ý nói:

“Thiếu chủ anh minh, nếu như không trừ đi người này, chỉ sợ sau này đối với kế hoạch của chúng ta có trở ngại rất lớn!”

Thư sinh mặt trắng đối với lời này không thèm quan tâm, lạnh lùng nói:

“Vậy người còn đứng ở chỗ này để làm cái gì? Nếu như người không ra tay thì liệu sáu tên ngu xuẩn kia có giết được đối phương hay không?”

Lão giả mặc áo bào màu tro đối với thái độ ngạo mạn của thư sinh mặt trắng không hề tức giận, chỉ lên tiếng nói:

“Lão phu đang chờ đợi thời cơ tốt nhất, đối với cao thủ bậc này, không ra tay thì thôi, nếu như đã ra tay phải như lời đình vạn quân, một kích hồi phi yên diệt, bằng không tất cả hậu hoạn.”

Thư sinh mặt trắng hiện lên nụ cười khê độc ác:

“Bản thiếu chủ sẽ nhìn ngươi làm sao đánh cho hắc phi yên diệt, nếu như có thể thành công, khi quay về tất nhiên không hề thiếu đi chỗ tốt của ngươi, thậm chí còn có thể nói tốt với phụ thân của ta về tả huyền hộ pháp ngươi.”

Lão giả mặc áo bào màu tro cúi đầu nói:

“Tạ ơn thiếu chủ, lão phu chắc chắn sẽ làm hết sức!”

Chiến trường, một mình Lâm Khiếu Đường chống lại sáu cao thủ linh hồn giai nhưng vẫn cầm cự được, không ai làm gì được ai, bỗng nhiên một trong bốn gã đạo tông, lão giả lưng gù vẫn ẩn nấp phía sau ba người còn lại đột nhiên nhấc tay mạnh mẽ, sợi tơ giống như con rắn bắn ra ngoài.

Sợi tơ này xuyên qua các loại pháp bảo đang tranh đấu, cho dù trong hư không có rất nhiều pháp bảo đang bay loạn, thế nhưng lại không hề ảnh hưởng chút nào đến tốc độ phi hành của sợi tơ màu đen.

Lâm Khiếu Đường thôi động hơn mười chiến toàn phiêu chặn lại cũng không có kết quả, sợi tơ màu đen này linh hoạt không gì sánh được, căn bản không thể nhìn thấy quy luật di động.

Ba gã đạo sư khác càng tăng mạnh thế công, làm cho Lâm Khiếu Đường phải phân tâm khống chế pháp bảo chống đỡ, bỏ qua sợi tơ màu đen nhìn qua có uy lực không đáng bao nhiêu.

Hai gã võ sư thì tụ lại một chỗ, dưới sự bay qua bay lại của dày đặc pháp bảo, hai người không dám tiến tới quá gần, võ sư nếu như cận chiến chính là vô địch, thế nhưng dưới tình thế có vô số pháp bảo ngăn cản trước mặt như vậy, võ sư căn bản không có tác dụng, chỉ đành đợi cơ hội để tiến tới gần mà thôi.

“Đạo hữu cẩn thận!”

Dung Tuyên muốn tới hỗ trợ thế nhưng lại không biết hạ thủ như thế nào, lúc này chỉ có thể lo lắng đứng bên cạnh nhìn xuống, nhìn sợi tơ màu đen đang không ngừng tiếp cận.

Lâm Khiếu Đường không dám phân tâm chỉ hơi hơi gạt đầu, một tay thông dong nắm chắc cự kiếm, tay kia thì hơi co lại thành trảo, tùy thời chuẩn bị ra chiêu.

Vô Phong Lão Tổ lúc này đã phóng xuất hơn mười thanh cự kiếm to lớn tham gia vào trận chiến, làm cho áp lực lên Lâm Khiếu Đường giảm đi không ít.

Trên thực tế, vô luận là tâm pháp, đạo kỹ, pháp bảo hay bản thân Lâm Khiếu Đường, so với đối phương đều mạnh hơn nhiều, tử kim thủ và tử kim trường thương chế tạo từ bí huyền kim vô cùng cứng rắn, nếu như cứng đối cứng thì ít có pháp bảo nào chống lại được, pháp bảo của đối phương tuyệt đối không phải đối thủ, cho dù đối phương có cố đánh đi nữa cũng không chiếm được nửa điểm chỗ tốt. Thế nhưng lúc này Lâm Khiếu Đường không chiếm được chút thượng phong nào. Dù sao thì pháp bảo của Lâm Khiếu Đường chưa đủ để tạo thành trận hình pháp bảo hoàn chỉnh, chỉ là tấn công tương đối sắc bén, tương đối giản đơn.

Nếu như không phải Lâm Khiếu Đường có nguyên khí vô cùng thâm hậu, hơn nữa tâm pháp tinh diệu cùng với bản lĩnh thao túng cao siêu, có thể đồng thời khống chế hơn một trăm khóa hỏa châu và toàn phiêu một lúc hình thành trận hình đơn giản đoạn hậu, làm cho hai tử kim thủ và tử kim trường thương mạnh mẽ xông tới, tấn công không cần kiêng nể ai hết, thì sợ là hắn đã phải chịu bại trận chạy trốn.

Đối chiến hồi lâu, Lâm Khiếu Đường càng lúc càng phát hiện ra sự quan trọng của pháp bảo cấu thành trận pháp, sau này nhất định phải tìm cho đủ bí huyền kim chế tạo thành tử kim thương mới được.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường vừa cân nhắc ứng địch thì một sợi tơ màu đen đã xuyên qua được vô số toàn phiêu hỗn loạn, Dung Tuyên đứng một bên đột nhiên xuất thủ, muốn thu thập hoàn toàn sợi tơ màu đen kia, một thanh phi kiếm màu hồng mạnh mẽ bắn ra.

Quang mang màu hồng hiện lên, nhất thời sợi tơ màu đen bị cắt thành hai nửa, Dung Tuyên thầm buông ra một hơi, loại pháp bảo không biết rõ lai lịch công dụng như thế này nếu như sơ ý, rất có thể phải chịu đau khổ lớn.

Nhưng mà, ngay khi Dung Tuyên cho rằng đã trợ giúp thanh niên ngăn cản sợi tơ màu đen thành công thì hai sợi tơ nhanh chóng hợp lại thành một, không chút nào ảnh hưởng tới tốc độ, càng nhanh hơn bắn thẳng về phía Lâm Khiếu Đường.

Làm cho một tu luyện giả có tu vi linh hồn giai trung kỳ như vậy, trong cự ly cực ngắn chỉ có thể trừng mắt thật lớn nhìn sợi tơ màu đen quấn chặt lấy thân thể của Lâm Khiếu Đường.

Lúc này, trên mặt lão giả gù lưng xa xa hiện lên nét tiêu ý thực hiện được âm mưu, nắm tay đồng thời nắm chắc, mạnh mẽ huy vũ qua lại. Hai sợi tơ hợp lại thành một đang quấn quanh người Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ hướng sâu vào trong da thịt chui vào.

“Bách ô độc tâm ti!”

Vô Phong Lão Tổ đột nhiên thất thanh hét lên, đôi mắt già lão tràn ngập kinh sợ nhìn chằm chằm vào sợi tơ màu đen đang càng lúc càng lún sâu vào trong da thịt của Lâm Khiếu Đường.

Dung Tuyên và bảy vị nguyên lão nghe được cái tên này, đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, tức thì nhãn thần nhìn về phía Lâm Khiếu Đường trở thành tiếc hận, nhìn Lâm Khiếu Đường không khác gì nhìn một người chết.

Trên mặt Lâm Khiếu Đường toát ra một tia mồ hôi lạnh, nhãn thần từ từ trở nên mờ mờ, tốc độ, uy lực pháp bảo đang điều khiển rõ ràng trở nên yếu hơn nhiều.

Mấy gã tu luyện giả Đại Hạ Quốc nhất thời thấy được hy vọng, càng thêm dốc sức tấn công, thế tiến công mạnh hơn vài phần.

Lão giả lưng gù tự nhiên biết được bảo bối của chính mình có công hiệu ra sao, mười ngón tay đồng thời huy động, rất nhiều pháp bảo xuyên qua sợi tơ di động càng thêm kịch liệt.

“Đạo hữu, nhanh nhanh vận nguyên lực bức độc, nếu không sẽ không còn kịp nữa rồi, bách ô độc tâm ti chính là một loại ma vật sinh sống trong chỗ sâu của vạn chiếu trạch, độc tính vô cùng mạnh mẽ, trong bảng xếp loại độc vật thậm chí còn được xếp hạng thứ năm, cho dù cao thủ linh hồn giai cũng không thể chịu đựng được loại độc nguyên này, nhẹ thì tu vi giảm mạnh, nặng thì tiêu tán linh nguyên, thần hình câu diệt!”

Vô Phong lão tổ nhắc nhở nói.

Sắc mặt của Dung Tuyên lúc này cũng trắng bệch, nhờ có thanh niên này mà tông phái mới có thể tạm thời vượt qua nguy cơ, không hề nghĩ tới tình hình lại chuyển biến nhanh tới như vậy, thấy rõ thanh niên trúng độc sâu vô cùng, chỉ sợ là không thể cứu chữa được nữa rồi, lẽ nào ông trời muốn diệt Hiên Viên Tông hay sao?

Lời nhắc nhở của Vô Phong Lão Tổ hiển nhiên đã chậm một chút, hành động của Lâm Khiếu Đường rõ ràng đã giảm linh hoạt hơn nhiều, phía sau sợi tơ màu đen càng lúc càng dài quấn càng chặt, thân thể của Lâm Khiếu Đường giống như bị bao bọc bên trong.

Chín vị nguyên lão Hiên Viên Tông lúc này đã không còn đành lòng nhìn tiếp, đối với thanh niên vừa mới nhận thức này cảm thấy tiếc hận thật sâu.

Sợi tơ màu đen phân chia thành hơn mười sợi hầu như đã quấn quanh vào thân thể của Lâm Khiếu Đường, độc ti cũng không phải hoàn toàn tiến vào trong cơ thể, mà chỉ là phân nửa bên trong phân nửa bên ngoài, ngoài thân thể Lâm Khiếu có tới hơn mười đầu sợi tơ quấy động, nhìn giống như hơn mười kim châm màu đen đâm vào thân thể.

Ánh mắt của Lâm Khiếu Đường đã trở nên mờ nhạt không ánh sáng, da thịt trên người thậm chí đã biến thành màu đen, nhìn qua có chút vô thần, tựa hồ như đã bị độc làm tê dại.

“Duyên nguyên lão! Có khi chúng ta phải chạy trốn đi thôi!”

Vô Phong nguyên lão thở dài nói.

Ánh mắt của Dung Tuyên cũng lơ mơ không ánh sáng, đành phải nhẹ nhàng gật đầu.

Ngay khi hai vị nguyên lão định dùng tốc độ nhanh nhất độn phi mà đi, hai gã võ sư linh hồn giai bên phía đối phương đột nhiên khởi động, đều tự thi triển tuyệt kỹ đánh về Lâm Khiếu Đường có vẻ như đang trúng độc thật sâu.

“Cũng không hơn gì đám vô dụng kia!”

Thư sinh mặt trắng khinh người cười nói.

“Chính là lúc này!”

Lão giả mặc áo bào màu tro vẫn đang phiêu phù bên cạnh thư sinh mặt trắng nhìn thấy hai gã võ sư linh hồn giai lao tới đồng thời quát khẽ một tiếng, hóa thành mũi tên màu tro bắn thẳng ra ngoài.

Thư sinh mặt trắng nhìn mũi tên màu tro, cười nhạt lắm bầm:

“Tả huyền hộ pháp, đây chính là một kích sấm sét mà ngươi nói. Bản thiếu chủ nhìn thế nào cũng giống như bỏ đá xuống giếng! Lúc này còn cần ngươi xuất thủ hay sao chứ?”

Trong hư không, pháp bảo và phi kiếm còn đang kịch liệt triển đấu, thế nhưng mạnh yếu đã cực kỳ rõ ràng, toàn phiêu, hỏa châu chỉ có thể chập vập chống đỡ, hai gã võ sư linh hồn giai rất đơn giản đã tới bên cạnh thân thể của Lâm Khiếu Đường đang khép hờ hai mắt.

Bàn tay trần của hai người cầm theo một thanh xích kim đao, một người gần một người ngoan độc hạ sát thủ, rất sợ bị người khác đoạt mất công lao, ngay khi hai người đột xuất thủ, thanh niên trước mặt đột nhiên mở to hai mắt, nhân thần cực kỳ sắc bén nào có chút mờ mịt nào, thậm chí còn tán phát ra tinh quang tàn khốc.

Hai gã võ sư linh hồn giai vô cùng thất kinh.

373. Chương 370: Lui Địch

Hai mắt của Lâm Khiếu Đường phóng ra quang mang sắc bén, làm cho hai gã võ sư linh hồn giai Đại Hạ quốc không dám nhìn thẳng, trong lòng có cảm giác không ổn, nhưng lúc này đã không còn đường lui, chỉ có thể tiếp tục cường công xông tới.

Hai cỗ kinh khí cường đại đập thẳng vào mặt Lâm Khiếu Đường mà tới, một bên là quyền phong mạnh mẽ, một bên là đao phong nặng tựa nghìn vạn quân. Linh hồn võ sư nếu như xét về lực phá hoại cận thân tuyệt đối không thể coi thường.

Tất cả mọi người ở đây đều cho rằng thanh niên này dưới hai đòn công kích vô cùng cường đại của hai linh hồn võ sư chắc chắn phải hôn phi yên diệt thì thanh niên đã động rồi.

Toa toa...

Hai đạo quang mang màu bạc lóe lên.

Sau đó là động tác đón đỡ đòn liên kích cực kỳ đẹp mắt, trong hư không tràn đầy quang mang màu bạc, oanh một tiếng, hai gã linh hồn võ sư thẳng tắp bay ngược lại, sắc mặt của cả hai người trắng bệch, trên người có nhiều vết cắt, quần áo trên thân thể đã rách nát bất kham.

Không ai nhìn thấy rõ chuyện gì xảy ra, chỉ biết thế hợp công cường đại của hai gã linh hồn võ sư cứ như vậy tan rã trong nháy mắt.

Trong tất cả mọi người chỉ có Vô Phong lão tổ là hiện lên nét mặt vô cùng phức tạp, vừa rồi thanh niên kia đã sử dụng một loại kiếm pháp cơ bản nhất của Cự Kiếm Sơn Trang trước kia, chính là đại kiếm quyết, một loại kiếm quyết mà bất kỳ đệ tử mới nhập môn nào cũng phải tu luyện, tại sao người này lại dùng đến chiêu số của Cự Kiếm Sơn Trang kia chứ?

Xa xa, lão giả lưng gù ngẩn người tại chỗ, trong miệng lắm bầm nói:

“Điều này không có khả năng, điều này tuyệt đối không có khả năng, không ai có thể chịu đựng được sự xâm hại của độc nguyên bách ô độc!”

Đẩy lùi hai gã võ sư linh hồn giai, Lâm Khiếu Đường vẫn chưa thả lỏng, cách không trăm mét một trảo, một đạo quang mang màu tro giống như mũi tên từ phía sau hai gã linh hồn giai võ sư cực nhanh bay ngược trở lại, lui về sau mấy trượng rồi ngừng lại, lão giả mặc áo bào màu tro kinh ngạc liếc mắt nhìn thanh niên trước mặt, lại cúi đầu nhìn đạo bào của chính mình một chút, đã bị xé toạc đi một mảng lớn. Nếu như lão giả mặc áo bào màu tro không nhanh chóng bay ngược lại thì chỉ sợ là đã trúng chiêu rồi.

Đối phương lúc dùng đạo kỹ lúc dùng võ kỹ, vô cùng quỷ dị, lão giả mặc áo bào màu tro vùng tay lên, hơn mười thanh phi kiếm màu bạc giống như thiểm điện bay ra ngoài.

Lâm Khiếu Đường không chút hoang mang, bốn thanh tử kim thương đã xoay tròn hình thành tử kim thuẫn.

Đương đương đương...

Trải qua một hồi va chạm kịch liệt, pháp bảo của lão giả áo bào tro cũng không làm gì được chiêu số phòng ngự của Lâm Khiếu Đường.

Lão giả áo bào tro cũng không cấp bách nhất thời, nhìn thấy một chiêu không thành, xòe tay ra tức thì một thanh phi đao màu xanh dài khoảng ba tấc xuất hiện, mặc niệm vài câu rồi khẽ quát một tiếng:

“Đi!”

Quang mang màu xanh nhảy lên không, kỳ quái không gì sánh được!

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường chợt biến, vùng tay lên, một tử kim thủ đã bay đến nghênh đón.

Phanh!

Tử kim thủ và phi đao, trong hư không liên tục va chạm cùng một chỗ, bộc phát ra những tiếng vang điếc tai, làm cho không khí sinh ra từng đợt sóng gợn liên tục tản mát ra xung quanh, một số tu luyện giả cấp thấp gần đó bị hại lây, tu vi yếu thậm chí còn trực tiếp từ trên không trung rơi thẳng xuống dưới mặt đất.

Sắc mặt của lão giả áo bào tro trầm xuống, trong mắt thực sự hiện lên một tia sợ hãi. Bảo bối đặc ý nhất của bản thân, tu la đao, dĩ nhiên có thể chống lại một cách dễ dàng như vậy, lòng tin của hắn đã bị đánh một đòn rất nặng.

Trong lúc điện quang hỏa thạch đó, Lâm Khiếu Đường không những đã hóa giải thành công hai gã linh hồn giai võ sư liên hợp công kích cận thân, cũng thành thạo chống đỡ được công kích của cao thủ linh hồn giai cao hơn hắn một giai, thần thông bản lĩnh và sự bình tĩnh đến bậc này thực sự đã vượt qua rất nhiều tưởng tượng của tu luyện giả cả hai bên.

Sợi tơ màu đen vẫn như cũ quấn quanh thân thể của Lâm Khiếu Đường, lão giả lưng gù liều mạng thôi động nguyên khí muốn khống chế sợi tơ màu đen, thế nhưng trong hư không dường như có một tầng bích chương vô hình cực kỳ chắc chắn nào đó, đem sự liên hệ giữa sợi tơ màu đen và nguyên thức của hắn hoàn toàn cắt đứt.

Bách ô độc tâm ti xác thực là một loại tâm ti chứa kịch động mạnh mẽ thể gian ít thấy, đáng tiếc lại dùng trên người đối tượng là Lâm Khiếu Đường, một người mà hầu như toàn bộ tu vi đến từ các loại độc đan, độc nguyên từ bách ô độc tâm ti lại trở thành bổ đan.

Trạng thái mà Lâm Khiếu Đường vừa mới biểu hiện ra bên ngoài, đối với những người khác thì chính là trúng độc nhưng thực tế thì hắn lại đang hấp thu độc nguyên hóa thành nguyên lực cho bản thân.

Thân thể của Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng chấn động, hơn mười sợi tơ quấn bên ngoài cơ thể lập tức bắn ra ngoài, màu sắc của sợi tơ dần dần chuyển biến từ đen sang trắng, sau đó trong hư không tan thành bột phấn, một làn gió nhẹ thổi qua liền biến mất không còn tung tích.

Lão giả lưng gù nhìn bảo bối bách ô độc tâm ti mà bản thân đã lao lực thiên tân vạn khổ mới luyện chế thành công, cứ như vậy biến thành hư không, nhất thời đau đớn giống như cắt từng miếng thịt, từ trong lòng lấy ra một vật thể màu đen, ném thẳng ra ngoài.

Vật thể màu đen rời khỏi bàn tay lão giả lưng gù lập tức bành trướng vô cùng to lớn.

“Bách ô độc tâm!”

Vô Phong lão tổ lần thứ hai thất thanh nói.

Nhìn đầu cự tâm màu đen, yếu hầu của Lâm Khiếu Đường hơi hơi nhúc nhích, vừa rồi bản thân đã hấp thu khá nhiều độc nguyên, nếu như bây giờ lại tiếp tục hấp thu sợ là sẽ bị phản phệ lại, cho dù bản thân có thể chất bách độc bất xâm, có khả năng hấp thu tất cả các loại độc nguyên, thế nhưng không phải hấp thu một cách vô hạn, bách ô độc tâm, loại độc vật này ẩn chứa độc nguyên vô cùng kinh khủng.

Thế tấn công của lão giả áo bào tro không hề giảm xuống, giờ lại thêm một cường viện, Lâm Khiếu Đường có cảm giác vướng tay vướng chân. Vừa rồi, mấy lần chính diện giao đấu với lão giả áo bào tro, bản thân tuy là không rơi vào thế hạ phong, thế nhưng hắn đã dùng toàn lực, linh nguyên trong cơ thể đã bị chấn động lên xuống.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường biết rõ, muốn giết chết đối thủ khó càng thêm khó, bởi vậy ngay từ đầu đã dùng phương pháp phòng ngự, coi như là kích lui hai gã linh hồn giai cũng là gắng gượng, chỉ mong có thể kéo dài thời gian, không cần chiến thắng.

Trên lưng cự tâm màu đen liên tục nhô ra gai nhọn, tê rống một tiếng, gai nhọn phía sau lập tức bắn thẳng ra ngoài.

Hai tay Lâm Khiếu Đường huy động cực nhanh, tứ diện tử kim thuẫn dưới sự khống chế tinh diệu tập trung phòng thủ, lúc thì chống lại phi kiếm tấn công của lão giả áo bào tro, lúc thì lại chống đỡ gai nhọn của cự tâm màu đen.

Lão giả áo bào tro tưởng rằng chỉ cần công kích mãnh liệt trong thời gian ngắn thì có thể hoàn toàn công phá được phòng tuyến của tử thuẫn, thế nhưng một khắc thời gian đã trôi qua, mà tử kim thuẫn kia vẫn chưa có dấu hiệu tổn thương, ngược lại trong những thanh phi kiếm của bản thân có tới hai thanh xuất hiện thương tổn.

Lúc này, sắc mặt của thư sinh mặt trắng âm tình bất định, nhiều người như vậy đối phó với một người, thế nhưng vẫn không thể đánh bại, nếu như chuyện này truyền ra ngoài tu luyện giới Đại Hạ quốc, chẳng phải là mặt mũi của chính mình sẽ bị mất hết hay sao.

Đúng lúc này, Đại Hiên Điện phía dưới truyền đến hàng loạt tiếng nổ, làm cho toàn bộ không gian xung quanh như run lên nhẹ nhẹ.

Tụ ma trận, sau những âm thanh này dần dần trở nên không ổn định, liên tục rung chuyển.

Trong lòng đã định liệu trước, chúng tu luyện giả Đại Hạ quốc lúc này không tránh khỏi hiện rõ một tia lo lắng và nôn nóng trên mặt.

Chúng tu luyện Hiên Viên Tông vẫn bị vây trong hoàn cảnh xấu trong hư không, sau khi nghe được những tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên này, lập tức hưng phấn điên cuồng tấn công, mà tu luyện giả Đại Hạ quốc lại không biết vì sao chân tay trở nên co cứng không tự nhiên.

“Thiếu chủ, chúng ta rút lui trước thôi!”

Một cao thủ linh hồn giai trung niên thụ thương từ trước tiến tới bên cạnh thư sinh mặt trắng nói.

Thư sinh mặt trắng nhất thời giận dữ, lạnh lùng nhìn liếc mắt, đang muốn mở miệng thì đột nhiên phía dưới phát ra một tiếng nổ lớn rung trời, so với trước đó còn muốn kinh tâm động phách hơn nhiều, phẳng phát giống như cả thiên địa bị xuyên thủng vậy.

Tụ ma trận đã lung lay sắp sụp đổ, bên ngoài đã xuất hiện không ít lỗ hổng, rất nhiều ma vật đã lao ra ngoài. Đám ma vật với những hình dạng vô cùng quái dị vừa mới ra khỏi tụ ma trận đã tấn công lung tung, gặp người liền cắn, loạn thành một đoàn.

Nhìn thấy tình cảnh này, lời nói tới mép của thư sinh mặt trắng rồi lại phải thu trở lại, bản lĩnh của Hỏa Dương Vương này quả thực rất cao, ngay cả thượng cổ ma trận này cũng không làm gì được hắn, ma trận đã bắt đầu có dấu hiệu bị phá, Hỏa Dương Vương lúc nào cũng có thể thoát trận ra ngoài, khi đó chỉ sợ là

muốn lui cũng không còn dễ dàng nữa rồi. Bị nhốt lâu như vậy, Hỏa Dương Vương hiển nhiên là tức giận xung thiên, phá tù trận xông ra chắc chắn sẽ mở màn trận tàn sát, thư sinh mặt trắng tuy là cuồng ngạo, nhưng bản thân có bao nhiêu cân lượng hẳn vẫn rất rõ ràng, bậc cao thủ này không phải là mấy người bọn hắn có thể chống lại được.

“Lui!”

Thư sinh mặt trắng không cam lòng thốt ra một chữ, tay nhấc lên liền đem thiên ma kính bị bao trong tầng tầng lớp lớp thủy mặc nhuyễn thuẫn thu toàn bộ vào trong trữ vật giới chỉ, bản thân thì nhanh chóng biến mất trong hư không.

Những kẻ xâm lược Đại Hạ quốc xem ra rất vội vã, chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ, trong hư không đã không còn người nào lưu lại, tựa hồ như mỗi một người đều mang theo lệnh bài truyền tống đặc thù, có thể trong nháy mắt truyền tống với vị trí đã định trước.

Tu luyện giả Hiên Viên Tông đều kinh ngạc không ngớt, không thể tin bọn họ đã đứng vững được đạt tấn công đánh lên quy mô không hề có một chút dấu hiệu nào, ngay nửa canh giờ trước bọn họ còn tưởng rằng cái mệnh nhỏ của họ sẽ bị đùa giỡn trong tay Đại Hạ quốc.

Chín vị nguyên lão Hiên Viên Tông biết rõ lần này có thể thoát được một kiếp, toàn bộ công lao hầu như là của vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông tuổi còn rất trẻ kia. Chín vị nguyên lão nhìn một màn kinh tâm này từ trong ngăn ngõ hồi lâu mới hồi phục lại, chuẩn bị nói lời cảm tạ thì đột nhiên không tìm thấy hình bóng của thanh niên kia.

374. Chương 371: Mở Ma Trận

Lâm Khiếu Đường đứng trước Đại Hiên điện lẳng lặng trông lên. Những kiến trúc hùng vĩ lúc này đang vây xung quanh tụ ma trận, toàn bộ điện phủ đã trở thành một tầng chắc chắn phụ trợ tụ ma trận.

Trong lòng ma trận thỉnh thoảng truyền ra những tiếng nổ ầm ầm, mỗi một tiếng nổ vang lên thì tụ ma trận lại trở nên suy yếu hơn một chút, lúc nào cũng có thể sụp xuống, trên vách trận đã có nhiều khe hở xuất hiện. Không ít hắc ám ma vật cũng từ đó bay ra.

Trên hư không, đám tu luyện giả đệ tử Hiên Viên Tông sau sự xâm lấn của Đại Hạ quốc cũng không được nghỉ ngơi, từng người từng người đi dọn dẹp đám hắc ám ma vật mà vốn không thuộc về nơi này.

“Tụ ma trận” chính là thượng cổ cấm trận, lại nói uy lực của nó thực sự không có trận pháp nào sánh được, kỳ thực nó cũng là cánh cửa nối tiếp giữa hai không gian, chỉ là cánh cửa này cũng không có mở ra mà chỉ là mở ra một phần không gian thông đạo nho nhỏ mà thôi.

Nói trắng ra là “Tụ ma trận” bao hàm tạm thời một bộ phận không gian, bên trong tràn đầy ma vật của dị giới, khát máu thành tinh, tàn nhẫn không gì sánh bằng, đặc biệt số lượng lại vô cùng đông đảo. Một khi bị phong ấn trong tụ ma trận liền phải đối mặt với vô vàn ma vật hung tàn.

“Tụ ma trận” liên kết giữa các không gian khác nhau lại, kỳ thực cũng không phải là một vị diện mơ hồ nào đó, nghiêm ngặt mà nói nó nối liền hai khối lục địa với nhau, chỉ bất quá là hai khối đại lục phi thường xa xôi mà thôi.

Rốt cuộc xa đến mức nào thì lại không một ai biết, chỉ biết rằng cái mảnh lục địa mà không ai muốn biết đến kia được xưng là Phong Ma Đại Lục.

Đứng trên bậc thang Đại Hiên điện, trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên tia kính nể nhưng bên cạnh đó còn có tia lo lắng dày đặc, lúc này đây dưới uy lực đáng sợ của thượng cổ cấm trận mà Hỏa Dương Vương vẫn còn có thể tiếp tục xông pha, vì thế có thể thấy được thực lực người này kinh khủng đến thế nào, thế nhưng nếu Hỏa Dương Vương thật sự có khả năng phá vỡ trận pháp cũng đồng nghĩa với việc mở ra cánh cửa nối liền Phong Ma Đại Lục, đến lúc đó các loại ma vật chen chúc kéo đến, không biết chịu đựng được bao lâu thì toàn bộ Hiên Viên Tông đều bị chìm ngập bởi đám ma vật này.

Tại lúc đám tu luyện giả còn đang chiến đấu với ma vật, Lâm Khiếu Đường chú ý tới từng biến động của trận pháp này, tuy rằng rất mong muốn Hỏa Dương Vương có thể phá trận mà ra nhưng lại càng lo lắng đến đám ma vật kia hơn.

Lâm Khiếu Đường một bên thăm hỏi tình huống tụ ma trận, một bên tự đánh giá tìm kiếm đối sách, chỉ bằng thực lực bản thân, muốn phong ấn trận này sợ là làm không được, cho dù là Hỏa Dương Vương có thể phá trận đi ra chỉ sợ cũng vô pháp phong ấn được tụ ma trận.

Giờ khắc này, trong hư không, chín vị nguyên lão Hiên Viên Tông đang tìm tung tích vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông khắp nơi, cho dù người này có khả năng thông thiên đi nữa thì cũng không thể ngay trước mắt mọi người mà tiêu thất, thế nhưng ngay lúc này dù là một chút bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Dung Tuyên tìm kiếm bốn phía không được, còn đang tự thấy kì quái, ánh mắt vô ý liếc xuống phía dưới, một thân ánh màu xanh đập vào mắt, nhất thời cả kinh nói:

“Hắn ở chỗ đó!”

Tám nguyên lão nghe tiếng liền nhìn lại. Chỉ thấy vị thanh niên đang lẳng lặng đứng trên bậc thềm Đại Hiên điện, ánh mắt xuất thần, tỏa ra hắc quang nhàn nhạt nhìn hướng tụ ma trận.

“Hắn muốn làm gì?”

Lưu Thị kỳ quái hỏi.

Chín vị nguyên lão cũng vô cùng nghi hoặc, không giải thích nổi, bỗng nhiên Thổ Nham lão quái tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, mặt mày hớn hở nói:

“Lẽ nào hắn muốn phong ấn tụ ma trận lại?”

“Thổ lão quái người đừng có nói lung tung, nếu là phong ấn tụ ma trận thì Hồng huynh làm sao mà đi ra?”

Kim Bất Phôi trừng mắt nói.

“Lão thiết đầu, người còn có điều không biết tụ ma trận này một khi bị phá vỡ, chẳng khác nào mở ra ”Phong Ma chi môn”, lúc đó vô số ma vật sẽ thông qua trận này mà truyền đến đây, nếu mà có thiên cấp yêu thú tới, thì không cần Đại Hạ quốc phải xuất thủ, Hiên Viên Tông chúng ta đã đủ để xong đời.”

Thổ Nham lão quái nói như đang dọa người.

Mấy vị nguyên lão sau khi nghe lý giải thoáng qua một chút, trên mặt cũng hiện lên vẻ hoảng loạn, trong lòng đối với tu luyện giới Đại Hạ quốc càng thêm hận thấu xương, hiển nhiên đối phương đã lưu lại hậu chiêu thâm hiểm.

Hậu chiêu này đúng thực là thâm hiểm đến cực điểm, nếu là xử lý không tốt thật muốn gặp tai ương ngập đầu a.

Chín vị nguyên lão cũng không suy nghĩ nhiều. Tất cả đều rơi xuống đứng ở phía sau không xa thanh niên mặc áo bào màu xanh, phụ thê Kim Bất Phôi liếc mắt lẫn nhau trao đổi, sau đó đều dùng một loại nhãn thần khác lạ quan sát người thanh niên trước mắt, trước đó chiến đấu kịch liệt đúng là không có thời gian nhìn kỹ.

Đối với người thanh niên này mấy chục năm trước bất quá chỉ là một gã đệ tử nhập môn nho nhỏ của Cự Kiếm sơn trang, trong lòng phụ thê Kim Bất Phôi không khỏi nổi lên ngàn vạn cảm khái, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà tu vi đã đề cao đến thế này, chắc là những tao ngộ trong thời gian qua của hắn phải vô cùng đặc sắc.

Ánh mắt của Vô Phong Lão Tổ lại tràn đầy nghi vấn, nhìn không chớp vào bóng dáng thanh cự kiếm trên lưng người thanh niên, thanh cự kiếm này làm bằng một chất liệu gỗ đặc thù, vừa nhìn qua đã biết là một thượng phẩm pháp bảo, tạo hình lại có chút kỳ lạ, thế nhưng Vô Phong lão tổ bao nhiêu năm làm Cự Kiếm sơn trang thủ tịch nguyên lão làm sao không nhận ra cái thanh cự kiếm này rõ ràng là dựa theo phương pháp chế tạo cự kiếm của đệ tử nhập môn a.

Dung Tuyền và mấy vị nguyên lão trao đổi ánh mắt, tuy không biết vị thanh niên tu vi cao thâm này đang suy nghĩ cái gì nhưng cũng không tiện quấy rối. Người này hôm nay có thể nói đã giúp Hiên Viên Tông một đại ân, nên chẳng nói lời cảm tạ đền ơn?

Dung Tuyền tiến đến một bước nói:

“Đạo hữu chính là nguyên lão Thiên Hà Tông, cùng với Hiên Viên Tông chúng ta coi như đồng nguyên, hôm nay được đạo hữu xuất thủ tương trợ, bản phái vô cùng cảm kích, ngày sau nhất định có hồi báo. Nói ra cũng thật xấu hổ, bản phái tại Nam Xuyên Giới cùng các môn phái khác qua lại cũng không nhiều nên cũng không biết tính danh đạo hữu, không biết đạo hữu có thể cho biết?”

Đang nhìn chăm chăm vào Đại Hiên điện, rốt cuộc Lâm Khiếu Đường cũng quay người lại, nhìn chín vị đương đại nguyên lão Hiên Viên Tông vẫn oai phượng một cõi, nếu là trước đây chính mình thấy những đại nhân vật này, chỉ sợ ngay cả nhìn thẳng cũng là không dám, thế nhưng hôm nay đối mặt với những vị nguyên lão này lại chẳng hề có chút cảm giác.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường không đổi, thản nhiên nói:

“Tại hạ làm nguyên lão Thiên Hà Tông cũng không lâu, quý phái không nhận ra cũng không có gì lạ, tại hạ Lâm Khiếu Đường.”

Khi Dung Tuyền nghe được ba chữ, thân mình không khỏi hơi run rẩy, nhiều năm trước khi Hồ Mị Nhi mang theo một nam nhân xa lạ nhập cốc, tên của nam tử đó cùng là Lâm Khiếu Đường, lúc đầu trong lòng nàng có chút suy nghĩ, thế nhưng khi nghe thấy đối phương khẳng định chắc chắn, nàng vẫn không tránh khỏi bị trùng kích nho nhỏ.

“Xin hỏi Lâm đạo hữu trước đây cùng là tu luyện giả Hiên Viên quốc chúng ta có quan hệ gì không?”

Dung Tuyền không nhin được hỏi.

Lâm Khiếu Đường cười cười cũng không có trả lời, chậm rãi xoay người sang chỗ khác nhìn Đại Hiên điện nói:

“Chư vị đạo hữu, ma trận này đang phát tán nguy cơ, tôi đa trong thời gian một nén hương, cao nhân phá trận bên trong sẽ đi ra, nhưng sợ rằng cũng là lúc Hiên Viên tông trở thành ổ ma vật, chắc hẳn chư vị không muốn thấy cảnh đó phát sinh, vì vậy lúc này phải mau chóng nghĩ ra kế sách vẹn toàn, không biết các vị đạo hữu có cao kiến gì không?”

Thổ Nham lão quái thở hổn hển nói:

“Tự ma trận chính là thượng cổ cấm trận, đã mấy ngàn năm qua không hề xuất hiện qua, hôm nay những người hiểu biết về trận pháp này sợ là chẳng còn ai, tất cả mọi người ở đây đều không nghiên cứu sâu đối với trận pháp, nói ra để Lâm đạo hữu chê cười, huống hồ hầu hết chúng ta đã bị trọng thương không nhẹ, cho dù là muốn ra tay nhưng cũng chỉ lực bất tòng tâm, lão phu nhìn Lâm đạo hữu thần sắc thông dong chắc hẳn là đã có một chút biện pháp, tự nhiên sẽ do đạo hữu làm chủ rồi!”

Lời vừa xong, trong trận lại truyền ra vài tiếng nổ, càng nhiều ma vật theo đó chen chúc ra ngoài, bất quá những ma vật đầu tiên lao ra đẳng cấp cũng không cao, chúng tựa hồ cảm giác được mấy người đang đứng trước Đại Hiên điện này không dễ trêu chọc nên rất thức thời không chủ động công kích, đều là lượn vòng vòng mà chạy xa.

Lâm Khiếu Đường duỗi tay một cái, một quyền trực phát ra quang mang nhàn nhạt xuất hiện trên tay, cũng không nắm chắc mười phần nói:

“Lâm mỗ cũng thật sự nghĩ ra được một cái biện pháp, chỉ là không biết có dùng được hay không, bất quá một khi xuất thủ rất có thể sẽ đem nơi đại điện này hủy hoại, không biết chư vị có nguyện ý hay không?”

Cuồng Hồ Hà Bạo Đồ thẳng thắn nói:

“Lâm huynh đã nói vậy, chỉ là một tòa đại điện mà thôi, nếu bị hủy còn có thể trùng kiến, nhưng nếu để đám ma vật này lao tới chỉ sợ Hiên Viên Tông, thậm chí là cả Nam Xuyên Giới phải xong đời.”

Lâm Khiếu Đường khẽ gật đầu, ánh mắt bắn ra một đạo quang mang nói:

“Tốt lắm, nếu các vị đã không có ý kiến, Lâm mỗ liền xuất thủ, thỉnh các vị lui xa một chút, tránh khỏi ảnh hưởng.”

Chín vị nguyên lão đối mặt nhìn nhau, không hện mà đồng loạt bay lên, mỗi người đều có chút biểu tình nghi hoặc, không biết vị thanh niên kia đang muốn làm cái gì.

Nhìn quyền trục trong tay Lâm Khiếu Đường cảm giác có chút đáng tiếc, ngày trước A Mạn Đạt không biết tiêu hao bao nhiêu tâm lực mới đem bộ ma pháp trận này chế tác hoàn thành, tới trong tay mình rồi vẫn còn không có sử dụng thì cũng chẳng phải phụ nỗi khổ tâm của A Mạn Đạt hay sao?

Chín vị nguyên lão ở trên hư không yên lặng trong chốc lát nhưng cũng không có thấy vị thanh niên kia xuất thủ, tâm tình hơi có chút lo lắng, ma trận đã sắp tán loạn rồi, nếu vẫn không xuất thủ sợ rằng cánh cửa ma giới sẽ mở ra hoàn toàn.

Đúng lúc này, trong ma trận lại truyền đến một tiếng nổ lớn, tiếng rít trùng trùng trời cao, một đạo hỏa quang từ đỉnh tụ ma trận vọt ra ngoài.

Giờ khắc này, toàn bộ ma trận xuất hiện một lỗ hổng đường kính ước chừng hai mươi trượng. Cửa ma giới rốt cuộc cũng đã mở ra, theo hỏa quang bùng cháy, một đám ma vật không rõ hình dạng lập tức xông ra, trong đó có không ít ma vật lợi hại, thậm chí có mấy ma vật đã có thể hóa thành nhân hình.

“Hong huynh đã đi ra rồi.”

Kim Bất Phôi thất thanh nói, tâm tình rất vui sướng nhưng lại càng thêm lo lắng.

Hỏa Dương Vương tuy đã ra khỏi trận nhưng vẫn chiến đấu với mấy ma vật tiến hóa thành hình người, hỏa quang bắn ra bốn phía, tiếng va chạm liên tiếp nổ ra, toàn thân Hỏa Dương Vương bốc lên hỏa diễm cuộn cuộn, làm cho đám ma vật gần hẩn trong khoảnh khắc hóa thành hư vô, chỉ có một ít ma vật lợi hại mới có thể không e ngại mà chống lại được hỏa diễm này.

Bỗng nhiên một đạo quang mang màu xanh bay vọt tới Đại Hiên điện, sau đó một đạo bình chướng mắt thường có thể nhìn thấy rõ, đem tụ ma trận đã tan nát từ từ bao vây vào bên trong.

Thế nhưng cánh cửa ma giới đã mở ra thì không dễ dàng mà đóng lại như vậy, lực lượng của bình chướng và cánh cửa ma môn tương đối bình hành, trong lúc nhất thời không bên nào làm gì được nhau.

Lâm Khiếu Đường tại lúc Hỏa Dương Vương lao ra cũng nhanh chóng khởi động khổng thú ma pháp trận, đây chính là bộ ma pháp trận đỉnh cấp mà ngày trước A Mạn Đạt đã tặng cho hẩn. Tuy rằng ma pháp trận cùng kết trận khác xa nhau nhưng lại đều có những kết quả kỳ diệu vô cùng giống nhau, chính là kiến lập nên lĩnh vực.

Thông thường lúc tung ma pháp trận ra, chỉ cần tụng niệm khẩu quyết một thời gian là lập tức khởi động trận pháp. Thế nhưng lúc này Lâm Khiếu Đường phải phóng ra rất nhiều nguyên khí phụ trợ mới làm cho ma pháp trận mở rộng hơn.

Đến.

Toàn thân Lâm Khiếu Đường như hỏa thiêu, không chỉ có phóng ra rất nhiều nguyên khí lại càng phải đem bốn nguyên chi hỏa hấp thu vào trong cơ thể ngưng tụ thành Dung hồn yêu hỏa phóng xuất ra để phụ trợ ma pháp trận khởi động.

Trong hư không, chín vị nguyên lão nhìn tất cả những sự việc phát sinh bên dưới, tất cả mọi người đều hiện lên vẻ kinh hãi, đối với loại trận pháp này tất nhiên là chưa từng thấy qua.

“Hay cho một đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông, có thể nghĩ ra biện pháp tuyệt diệu như thế này, người này thật khó lường a!”

Nguyên lão Chiến Hồ Đường Cuồng Hồ không khỏi thốt lên cảm thán.

Các nguyên lão khác cũng đều lộ ra vẻ kính nể, với cơ trí bậc này cũng không phải ai cũng rèn luyện được, tu vi có thể qua năm tháng tâm đắc khổ tu, nhưng để nghĩ ra được những biện pháp nhanh chóng như thế này thì không phải ai cũng làm được.

Thời gian được tính bằng giây trôi qua, bình chương phía trên cánh cửa ma giới nhấp nháy liên tục, thế nhưng khi khép kín được phân nửa thì cũng không có tiến thêm được nữa, phẳng phất như bị vật gì đó bao vây lại.

Lúc này trong cơ thể Lâm Khiếu Đường, khí huyết đã bốc lên đến cực hạn, muốn chống đỡ một ma pháp trận lớn đến như vậy quả là có điểm khó khăn a.

“Ta đến trợ giúp người!”

Một đạo thanh âm thật lớn từ không trung vang lên, tiếp đó một đoàn hỏa diễm giống như lưu tinh mà đến.

Lâm Khiếu Đường đang hết sức chăm chú thôi động ma pháp trận nên không phân tâm đến sự việc khác, liếc mắt nhìn lại cũng không hề hỏi nhiều, bất quá thấy người này Lâm Khiếu Đường cũng an tâm lên không ít. Người đến là một trung niên hán tử toàn thân mặc võ phục màu đen, chính là Hỏa Dương Vương Hồng Chiến.

375. Chương 372: Kết Bái

Người vừa rơi xuống đất đã đem nguyên lực khổng lồ chuyển tới, Lâm Khiếu Đường nhất thời cảm thấy thân thể nhẹ đi. Tốc độ mở rộng của ma pháp trận cũng nhanh hơn rất nhiều.

Cánh cửa ma giới sau khi chớp động được vài lần rồi cũng chậm rãi khép kín. Tuy cửa ma giới vẫn muốn mở rộng nhưng gặp phải ma pháp trận vô cùng cường đại, ước chừng thời gian một chén trà nhỏ cuối cùng lực cửa ma giới cũng không duy trì được nữa, oanh, một tiếng nổ vang, rồi hoàn toàn khép kín.

Những ma vật còn chưa kịp bay ra cùng một ít đàn ma vật ở ngay ngoài cửa ma giới trong khoảnh khắc bị một đoàn hỏa diễm nuốt trọn, biến thành hư vô.

Hai đại đỉnh cấp pháp trận tranh đấu, trong không gian như bị uốn khúc đứt gãy, thời khắc cửa ma giới khép kín trong, cả hai pháp trận đều hoàn toàn sụp đổ, bên trong không gian truyền ra những tiếng oanh minh điếc tai.

Sau tiếng nổ vang cuối cùng, toàn bộ Đại Hiên điện đột nhiên sụp xuống, sóng xung kích mạnh mẽ vẫn còn lan tới tận chín vị nguyên lão đang phiêu phù trên cao.

Mà đứng gần nhất chính là Lâm Khiếu Đường và Hỏa Dương Vương, hai người bị đẩy đi xa mấy trăm trượng mới dừng lại được, cũng may chân khí hộ thể của hai người đủ cường hãn nên cũng không có thụ thương.

Bất quá sắc mặt Lâm Khiếu Đường hơi tái lại, thôi động ma trận làm cho hắn tiêu hao quá nhiều nguyên khí, thân thể hầu như trống rỗng, không khỏi có chút uể oải.

Lúc này lấy Đại Hiên điện làm trung tâm, phương viên xung quanh ngàn trượng tất cả đều trở thành đất bằng, địa hình cũng xảy ra biến đổi nghiêm trọng, trên mặt đất chỉ để lại những đống đổ nát.

Trong hư không, chúng đệ tử Hiên Viên Tông hầu như tẩm mình trong máu mà chiến đấu, dùng hết khả năng của mình mà thanh lý đám ma vật còn sót lại, cũng may tu vi đám ma vật này không có cao, ngoại trừ số lượng đông đảo, nên việc thanh lý cũng không gặp quá nhiều khó khăn.

“Lâm huynh, Hồng mỗ mặc dù bị phong bế trong tụ ma trận, nhưng tất cả những chuyện phát sinh bên ngoài đều nhìn thấy hết, lần này môn phái của ta có thể tránh thoát một kiếp toàn bộ là do được Lâm huynh đệ tương trợ, đại ân không lời nào cảm tạ hết, ngày sau Lâm huynh đệ có việc gì cần, dù Hồng mỗ có ở nơi nào, chắc chắn sẽ đến mà toàn lực hỗ trợ.”

Hỏa Dương Vương nói với giọng hào hùng.

Lâm Khiếu Đường nhìn Hỏa Dương Vương miễn cưỡng cười nói:

“Cũng đều là tu luyện giả Nam Xuyên Giới cả, việc văn bối ra tay tương trợ là tất yếu, huống chi cũng là tự giúp chính mình, tiền bối không cần quá quan tâm.”

“Ân!”

Hỏa Dương Vương thường thức nhìn Lâm Khiếu Đường gật đầu.

Những vị nguyên lão lúc này cũng tụ tập tới, tất cả đối với Lâm Khiếu Đường đều nói lời cảm tạ, đồng thời cũng đơn giản giới thiệu một chút.

Nguy cơ cuối cùng cũng vượt qua, những nghi vấn trong lòng mấy nguyên lão lúc này cũng từ từ mở rộng, Vô Phong lão tổ nhìn chăm chăm Lâm Khiếu Đường nửa ngày trời, xác định bản thân đối với người thanh niên này không hề có ấn tượng, hẳn đây là lần gặp mặt đầu tiên, liền hỏi:

“Lâm đạo hữu, bội kiếm này của ngươi là nơi nào luyện chế?”

Lâm Khiếu Đường từ lâu đã phát giác Vô Phong lão tổ vẫn dùng ánh mắt dị dạng nhìn mình cười nói:

“Đây là chính Lâm mỗ tự mình luyện chế, có phải là có cái gì không phù hợp?”

Vô Phong lão tổ vội nói:

“Không có gì là không thích hợp cả, chỉ là kiếm này cùng với cự kiếm của nhập môn đệ tử bốn phái có ngoại hình cực kỳ tương tự, mặt khắc kiếm ký mà Lâm đạo hữu thi triển ra để chặn lại hai vị linh hồn võ sư Đại Hạ quốc so với kỹ nghệ bản phái dạy đệ tử nhập môn cũng là có chỗ tương đồng.”

Lâm Khiếu Đường không muốn nói, Kim Bất Phôi bên cạnh lại góp lời:

“Vô Phong lão đệ, ngươi cũng đừng có nghi thần nghi quỷ nữa, ngươi còn tưởng Lâm huynh đệ lại đi học trộm kiếm kỹ của đệ tử nhập môn Cự Kiếm Đường các ngươi hay sao? Tu vi của Lâm huynh đệ so với chúng ta còn cao hơn một bậc.”

Kim Bất Phôi mở miệng nói, lập tức làm bầu không khí vui vẻ trở lại, bất quá lời này cũng trực tiếp nói ra một điểm nghi hoặc, học trộm kiếm kỹ của một môn phái đối với toàn bộ tu luyện giới tuyệt đối là một chuyện tối kỵ, bất quá qua lời nói của Kim Bất Phôi lại trở thành một chuyện không đáng quan tâm, chứ vị nguyên lão đều là hiểu ý cười cười.

Vô Phong lão tổ có chút xấu hổ, lời nói mang theo sự giải thích:

“Lâm đạo hữu, lão phu tuyệt không có ý này, chỉ là có chút hiểu lầm mà thôi!”

Lần này vẫn như trước, không chờ Lâm Khiếu Đường đáp lại, Kim Bất Phôi liền cướp lời nói:

“Còn hiểu kỳ cái rắm nữa, Lâm Khiếu Đường huynh đệ ngày trước chính là đệ tử nhập môn của Cự Kiếm sơn trang các ngươi, hẳn sử dụng kiếm kỹ nhập môn của các ngươi thì có gì là kỳ quái đây.”

Lời vừa nói xong làm cho tất cả các vị nguyên lão nơi đây nhất thời hơi sững sốt, nhãn thần nhìn về phía Lâm Khiếu Đường cũng trở nên có phần dị dạng.

“À?”

Tin tức này làm Hỏa Dương Vương cũng cảm thấy có vài phần ngoài dự liệu.

“Lão thiết đầu, ngươi cũng không nên ăn nói lung tung nha!”

Vân Tiêu Đường nguyên lão Vân Linh Tử có vẻ không tin tưởng trách cứ nói.

Kim Bất Phôi trừng mắt nói:

“Bất...Điều Sĩ lão quái, ngày trước Lâm huynh đệ là đại biểu của Cự Kiếm sơn trang tham dự Luyện ngục hành lang gấp khúc do Toàn Vũ Môn làm tiên phong. Thổ lão quái là Ngũ Đạo Tông tiên phong, hai người chúng ta cùng Lâm lão đệ đều có mặt tại đó.”

Kim Bất Phôi nói bình thường không dễ làm cho người ta tin tưởng, tất cả các nguyên lão đều dồn ánh mắt về phía Thổ Nham lão quái, lão không thừa nhận bất quá cũng không có phủ nhận, chỉ là trên mặt lóe lên một cái nhìn bất bình, cho dù là ai nhìn thấy hậu bối ngày trước đến hôm nay tu vi lại vượt qua chính mình, trong lòng khó có khả năng thoải mái ngay được.

Thổ Nham lão quái cam chịu như đã ngầm thừa nhận vị thanh niên tu vi cao thâm trước mặt này, ngày trước chính là tu luyện giả Hiên Viên quốc, nhưng mà một người tài năng như thế, vì sao lại vô danh mà không có người biết đến đây?

“Lâm huynh đệ, trước đây ngươi thật sự là đệ tử nhập môn Cự Kiếm sơn trang?”

Cuồng Hồ nhin không được mà trực tiếp hỏi.

Lâm Khiếu Đường từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười cũng không có trả lời, hôm nay cả Hiên Viên quốc cũng không còn tồn tại nữa, những sự việc ngày trước còn cần gì phải truy cứu, Lâm Khiếu Đường đối với mấy vị nguyên lão quan tâm đến chuyện này quá mức, cảm thấy có chút không giải thích được.

Lâm Khiếu Đường cũng không biết đối với các môn phái, thậm chí là toàn bộ tu luyện giới mà nói, người có hi vọng tấn giai linh hồn giai là những tu luyện giả vô cùng trọng yếu cho việc tồn tại và phát triển.

Vô Phong lão tổ lúc này mang theo sắc mặt rất phức tạp, nhìn Lâm Khiếu Đường, ánh mắt càng có thêm phần hồi hận, ngày trước trong môn phái có một vị tu luyện kỳ tài như vậy, thế mà chính mình hoàn toàn không hay biết, thật sự là thẹn với liệt tổ liệt tông.

Trong lúc nói chuyện, Lâm Khiếu Đường vẫn tự mình điều tức, rốt cục cũng có thể đem khí nguyên đang nhộn nhạo trong người áp chế trở lại, nguyên lực theo đó cũng khôi phục được hai ba thành, hoạt động không còn gì trở ngại.

Lâm Khiếu Đường lấy ra mấy lạp linh đan tặng cho mấy nguyên lão đang thụ thương, mấy vị nguyên lão sau khi phục dụng phát hiện thương thế đã giảm đi không ít, đối với vị thanh niên không ít lần đại phát thần thông này, chín vị nguyên lão Hiên Viên Tông càng thêm kinh ngạc không thôi.

Mấy vị nguyên lão sau khi dùng linh đan rồi tiến hành điều tức, xong xuôi liền bắt đầu rời đi, Dung Tuyên cùng Vô Phong lão tổ trợ giúp các đệ tử thanh lý nốt đám ma vật còn sót lại.

Khi chỉ còn Hỏa Dương Vương, lúc này Lâm Khiếu Đường mới lấy ra ba lạp đan được có công dụng khác nhau, trong đó còn có một lạp linh vương đan.

“Hong tiền bối, ba lạp đan được này phân ra mà dùng, với tu vi thâm hậu của người có lẽ không quá ba tháng có thể trị hoàn toàn thương thế, cơ thể trở lại như xưa!”

Lâm Khiếu Đường đưa ra đan dược rồi có chút mờ mịt nói.

Trên mặt Hỏa Dương Vương hiện lên một tia xấu hổ, từ lúc xuất trận cho đến giờ hắn vẫn cường ngạnh áp chế lại thương thế, không muốn cho đám hậu bối cùng mấy vị nguyên lão trước mặt tỏ ra yếu kém, thật không ngờ vị thanh niên này lại có thể nhìn ra bản thân mình đang trọng thương.

Hỏa Dương Vương khẽ lộ ra vẻ cảm kích, trong lòng biết Lâm Khiếu Đường đã đoán đúng tâm ý mình, bởi vậy đợi cho các nguyên lão rời đi lúc này mới tặng đan dược trị thương, có thể nói đã cho mình đủ mặt mũi, nguyên bản cũng không muốn tiếp thu mấy lạp đan dược này, nhưng thấy nhân thần kiên định của đối phương, đành cầm lấy.

“Hong tiền bối, văn bối có chút truyện quan trọng muốn làm, lúc này xin cáo từ.”

Thấy Hồng Chiến đã nhận lấy đan dược, Lâm Khiếu Đường muốn rời đi.

Hỏa Dương Vương vỗ vỗ vai Lâm Khiếu Đường nói:

“Lâm lão đệ, đừng phân biệt tiền bối, hậu bối gì cả, Hong mỗ đối với người mới nhìn mà như đã quen, người nếu không ngại, Hong mỗ nguyện cùng người huynh đệ ngang hàng, lão đệ người tại Thiên Hà Tông làm tam nguyên lão, ta liền gọi người một tiếng Tam đệ, không biết ý người hay không?”

Lâm Khiếu Đường cảm thấy ngoài dự liệu, nhưng trong lòng lại cực kỳ mừng rỡ, Hỏa Dương Vương một trong thập đại cao thủ của Nam Xuyên Giới, thế nhưng muốn cùng chính mình xưng hô huynh đệ, sao lại không nguyện ý cơ chứ.

Biến hóa trong lòng Lâm Khiếu Đường tự nhiên là không lộ ra ngoài, nét mặt ngược lại không khách khí nói:

“Được Hồng huynh nể mặt, tiểu đệ đây tự nhiên nguyện ý rồi, cả gan xin gọi một tiếng Hồng đại ca!”

Hỏa Dương Vương nghiêm mặt nói:

“Trực tiếp gọi đại ca là được, tên họ có đến cả chục cái giống nhau thì bỏ đi là hơn a. Khách khí!”

“Đại ca!”

“Tam đệ! Ha ha ha...”

Hai người gọi đối phương một tiếng, lại nhìn nhau cười ha hả, tuy rằng chỉ tùy ý xưng huynh gọi đệ nhưng đã cùng nhau trải qua một trường kiếp đại nạn, tự nhiên tình cảm rất vững chắc.

376. Chương 373: Thu Nhận

Một tiếng đại ca, một tiếng tam đệ, sau đó Hồng Chiến liền kéo Lâm Khiếu Đường tới một gian phòng trong Hiên Viên Tông nghỉ tạm.

Nhìn Hồng Chiến, Lâm Khiếu Đường không khỏi nhớ tới ngày trước cũng tại Hiên Viên quốc có nhận thức qua một vị đại ca khác là Lâm Liệt, cũng chính là phụ thân của Uyển nhi. Tựa hồ trên thân của những người luyện võ đỉnh cao này đều tản mát ra một loại khí thế vạn trượng hào hùng.

Nếu Lâm Liệt còn sống, lúc này đây ba người kết bái, vẫn như cũ là mình nhỏ nhất, cái danh tam đệ này thật đúng là hợp với mình, đáng tiếc là anh hùng khí đoản, Lâm Liệt đã hồn về tây thiên, thực là đáng tiếc.

Lâm Khiếu Đường đang cân nhắc, nghĩ lại cần phải đem chuyện tình Thiên Cực lão nhân nói ra, liền nhân tiện nói:

“Đại ca, đệ có chuyện muốn nói cho huynh biết!”

“Tam đệ cứ nói!”

Hồng Chiến tỏ rõ bộ dáng chăm chú lắng nghe nói.

Lâm Khiếu Đường chỉ đơn giản đem chuyện tình hơn một tháng qua mình làm sao lên vào Hiên Viên Tông, làm sao tìm kiếm được gian tể, cùng với việc giết Thiên Cực lão nhân sau đó giả dạng ngục trang làm sao tất tậ đều nói hết ra.

Hồng Chiến vừa nghe vừa liên tục gật đầu, cuối cùng mới bình tĩnh nói:

“Thảo nào một tháng liền bên phía các thám tử lại không nhận được tin tức Thiên Cực lão nhân, nguyên lai Thiên Cực lão nhân chân chính đã chết, tam đệ, người đứng là phúc tinh của Hiên Viên Tông, nếu không phải trước đó người đem Thiên Cực lão nhân giết đi, sau lại ngục trang nhập cốc làm náo loạn kế hoạch tấn công của Đại Hạ quốc, vậy thì lần này bị tập kích, bản phái hẳn là gặp khó khăn lớn. Bất quá Tam đệ vì sao đối với bản phái lại quan tâm như vậy? Trong giới tu luyện rất coi trọng tâm tư, coi như là đại ca ta cũng sẽ không tùy tâm mà vì môn phái khác xuất đầu lộ diện như vậy!”

“Đại ca, thực không dám dấu diếm, đệ nguyên vốn là người Hiên Viên quốc, ngày trước xác thực là đệ tử nhập môn Cự Kiếm sơn trang, sau lúc phát sinh chiến sự, đệ gặp phải tao ngộ bị cao nhân bắt đi Minh Tây đại lục. Sau đó trải qua thiên tâm vạn khổ vượt qua đại dương mới trở lại Kỳ Đông, sau đó vẫn một mình qua lại trong Nam Xuyên Giới.”

Lâm Khiếu Đường thành thật nói.

Hồng Chiến lúc này mới hiểu ra:

“Nói như vậy tam đệ kỳ thực là người Hiên Viên chúng ta?”

Lâm Khiếu Đường gật đầu:

“Có thể nói là như thế, dù sao cũng là cùng một gốc mà ra!”

“Ha ha ha, rất tốt, rất tốt!”

Hồng Chiến đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to nói:

“Tam đệ, đã như vậy hãy ở lại Hiên Viên Tông, trợ giúp Hiên Viên Tông vượt qua cửa ải khó khăn này, dĩ nhiên với tu vi hôm nay của đệ, tiền đồ ngày sau phải nói là vô lượng, tài nguyên môn phái chỉ cần người muốn là có thể hưởng dụng, đại ca ta sẽ tận lực đáp ứng, hơn nữa Tam đệ người nhiều lần lập được kỳ công, đảm nhiệm vị trí đệ tử đại nguyên lão Hiên Viên Tông hẳn là không vấn đề.”

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường khẽ nhúc nhích, cũng chối từ nói:

“Đa tạ ý tốt của đại ca, tiểu đệ xin tâm lĩnh, Hiên Viên Tông là gốc rễ của đệ, đệ vĩnh viễn sẽ không quên, Hiên Viên Tông gặp nạn đệ sẽ toàn lực mà ứng phó, bất quá đệ hôm nay đã là nguyên lão Thiên Hà Tông, dù sao thì cũng phải để ý chút mặt mũi môn phái, mong đại ca hiểu cho.”

Trong hai mắt Hồng Chiến hiện lên một tia thất vọng, bất quá rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường, đối với quyết định của Lâm Khiếu Đường lại rất tán thưởng, thoải mái nói:

“Thật ra đại ca cũng chẳng ép buộc, nếu Tam đệ đã có dự tính, đại ca sẽ không nói thêm gì nữa.”

Hai người lại nhàn nhã đàm thoại thêm hồi lâu rồi nói lời giã từ, lúc này tình thế gấp gáp, tự nhiên không có thời gian mà nâng cốc chúc mừng, nếu là bình thường Hồng Chiến nhất định phải hướng toàn bộ tông phái tuyên bố chính mình cùng Lâm Khiếu Đường kết giao huynh đệ, tiếp đó sẽ mời Lâm Khiếu Đường đến chính động phủ của mình mà hàn huyên, bất quá lúc này quả thật không phải thời gian nói chuyện.

Lâm Khiếu Đường cùng Hồng Chiến phân ly, sau đó hắn cũng không có ly khai Hiên Viên Tông ngay lập tức mà lại đi tới động phủ của Thiên Cực lão nhân lúc trước, ở đây còn có một số vật phẩm cần lấy, mặt khác trong động phủ vẫn còn hơn mười vị nữ tu, Lâm Khiếu Đường cũng có chút lo lắng, không biết Đại Hạ quốc tập kích có hay không liên lụy đến các nàng.

Đến trước động phủ, Lâm Khiếu Đường liền cảm giác được nguyên khí kết trận bốn phía vô cùng cường liệt, toàn bộ động phủ bị mấy tầng phòng ngự kết trận bao vây.

Trên người Lâm Khiếu Đường có tất cả bảo bối của Thiên Cực lão nhân, mấy tầng kết trận này tự nhiên không thể ngăn cản hắn, liền trực tiếp bay vào.

Lâm Khiếu Đường hạ xuống một mảnh đất trống phía trước động phủ, tiếp đó mấy đạo hào quang liền phóng tới.

Phanh phanh...

Mấy đoàn quang mang này tới trước người Lâm Khiếu Đường liền tự bạo tạc, bất quá chúng cũng không thể làm tổn thương chân khí hộ thể của Lâm Khiếu Đường.

Công kích qua đi, Lâm Khiếu Đường đang muốn truyền âm vào thì một bóng hình màu trắng cũng từ trong động phủ bay ra.

Tổ Tổ vô cùng kích động chạy ra đón đường, mang theo cả một tia nước mắt nói:

“Tiền bối, người đã trở về!”

Lâm Khiếu Đường nhìn Tổ Tổ, trong lòng không khỏi thở dài, con đường tu luyện này thật không dễ đi, đối với nữ tu lại càng thêm phần gian nan, đối với những người tư chất tầm thường thế này mà nói, sống tại tu luyện giới cũng chỉ là chịu khổ mà thôi.

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng gật đầu liền trực tiếp tiến vào trong động, chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ công đã thấy quay ra.

Lúc này dải đất phía trước động phủ, toàn bộ trên mười vị nữ tu đều đã xuất hiện, toàn bộ quỳ trên mặt đất, dùng một loại ánh mắt chờ đợi nhìn người thanh niên.

Lâm Khiếu Đường ngạc nhiên nhìn hơn mười nữ tu, vẻ khó hiểu nói:

“Các người đang làm cái gì vậy?”

Tổ Tổ quỳ gối đầu tiên, khẩn thiết nói:

“Tổ Tổ cùng các vị tỷ muội trước lúc tiền bối ly khai cũng đã cùng nhau thương lượng qua, chúng ta nguyện ý sau này đi theo tiền bối, mong rằng tiền bối thu lưu chúng ta!”

“Trước đứng lên đã rồi nói!”

Lâm Khiếu Đường có chút bất mãn.

Trên mặt Tổ Tổ lộ vẻ cầu khẩn nhìn Lâm Khiếu Đường:

“Dù phải làm bất kỳ điều gì chúng ta cũng đều nguyện ý, chỉ cầu tiền bối thu lưu chúng ta mà thôi!”

Lâm Khiếu Đường nào có tâm lý chuẩn bị, huống hồ hắn cũng không hề có tâm nguyện thu nạp những thiếu nữ này, về phần cái gì là nô tỳ, hắn căn bản là không cần, tuy rằng trong lòng đối với các thiếu nữ cùng có chút đồng tình, nhưng thấy các nàng quỳ xuống đất hình như còn mang chút uy hiếp, trong lòng ngược lại hơi bốc hỏa, hừ lạnh một tiếng nói:

“Hừ, các ngươi làm như vậy, có phải là muốn uy hiếp ta không? Có tin hay không ta đem toàn bộ tu vi các ngươi phá bỏ, quay lại làm phàm nhân?”

Các nữ tu mỗi người một vẻ mặt, cũng không biết làm thế nào cho phải.

Tổ Tổ khẽ cắn môi dưới hướng mặt lên, nhìn thẳng Lâm Khiếu Đường nói:

“Thần tiên ca ca, có nhớ kỹ tám mươi năm trước, ngoại thành Tân La có một nữ trị liệu sư hay không?”

Trước mặt Lâm Khiếu Đường lúc này, Tổ Tổ vốn nhu nhược ngoan hiền lại biểu hiện ra đầy khí thế, cũng đủ làm cho Lâm Khiếu Đường nao nao, một tiếng thần tiên ca ca cực kỳ ấu trĩ, rơi vào trong tai Lâm Khiếu Đường làm hắn nhớ lại rất nhiều sự tình từ nhiều năm trước.

Ngoại thành Tân La? Nữ trị liệu sư? Ánh mắt Lâm Khiếu Đường hơi lóe lên, hắn chính là lần cuối cùng hắn đứng trên mảnh đất Hiên Viên quốc, trận chiến ấy làm sao mà quên được.

Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên đánh giá lại Tổ Tổ một cách cẩn thận. Dần dần thân ảnh nữ tử trước mặt cùng với một bóng dáng trong trí nhớ cũng mơ hồ có một vài tia trùng hợp, tuy rằng còn không có rõ ràng lắm, nhưng ít ra cũng còn chút ít ấn tượng.

“Ngươi, ngươi chính là nữ trị liệu sư kia hay sao?”

Lâm Khiếu Đường ngập ngừng nói, nữ tử trước mặt bất quá chỉ có tu vi sơ giai trung kỳ, tự nhiên ngày trước chỉ có sĩ giai mà thôi, đã qua bao nhiêu năm, với bậc tu vi này làm sao vẫn có thể duy trì dung mạo như vậy được?

“Đúng vậy!”

Tổ Tổ gật đầu rất khẳng định nói.

“Vậy ngươi vì sao hiện tại ngươi mới nhận ra ta?”

Lâm Khiếu Đường kỳ quái hỏi, trước đây tuy là vẫn nguy trang thành Thiên Cực lão nhân, nhưng trước mặt Tổ Tổ cũng có vài lần dùng khuôn mặt thật mà xuất hiện.

“Tổ Tổ chỉ là một nữ tử, tu vi bình thường, từ trước đến nay nữ tu trong luyện giới vẫn bị tu luyện giả cao cấp coi như công cụ sử dụng, càng nhiều lần bị coi như lễ vật đổi tởi đổi lui, nếu là nghe lời thì coi như còn tốt một chút, còn nếu tỏ ra bất mãn rất có khả năng là bị cho ăn nghiêm phạt, thời gian lâu dần, Tổ Tổ đối mặt với tu luyện giả cao cấp không tự chủ được sinh ra cảm giác sợ hãi. Ngày ấy tiền bối hiện thân, Tổ Tổ cũng không có dám nhìn kỹ, sau này vài lần vội vã thoáng nhìn Tổ Tổ mới khắc trong tâm khảm, nhiều năm về trước tiền bối đã dành cho Tổ Tổ ấn tượng cực kỳ sâu sắc, đặc biệt là tùy ý vũ động một loạt kim thủ, một lần tiền bối vô ý để lộ ra một kim thủ như vậy, vừa may bị Tổ Tổ nhìn thấy, khi đó Tổ Tổ hầu như đã có thể xác định tiền bối chính thị là thần tiên ca ca năm đó!”

Tổ Tổ thành khẩn nói, hai mắt cũng dừng cảm nhìn Lâm Khiếu Đường.

“Với tu vi của ngươi sao nhiều năm như vậy mà vẫn giữ được dung mạo thiếu nữ như xưa?”

Lâm Khiếu Đường khó hiểu hỏi tiếp.

Ánh mắt Tổ Tổ hơi do dự, trầm mặc hồi lâu rồi mới nói:

“Bản nguyên của Tổ Tổ chính là thủy thuộc tính, người mang thủy thuộc tính so với tu luyện giả thuộc tính khác có thể bảo trì thanh xuân tương đối dễ dàng, hơn nữa cũng một phần nguyên nhân là do thể chất của Tổ Tổ.”

“Chỉ là lý do này?”

Lâm Khiếu Đường nhìn ra Tổ Tổ còn có điểm chần chờ liền truy hỏi.

Tổ Tổ nhẹ nhàng lắc đầu nói:

“Không phải, tất cả những nguyên nhân đó chỉ là một phần rất nhỏ, chủ yếu là do tác dụng của Thiên Cực ma công.”

Hai mắt Lâm Khiếu Đường lóe ra quang hoa, chợt nói:

“Ngày đó Thiên Cực lão nhi là cao thủ linh hồn giai, hẳn còn không tu luyện được, người tại sao có thể tu luyện?”

Tổ Tổ vội nói:

“Tổ Tổ đối với tất cả pháp quyết lẫn kỹ nghệ trị liệu đều có năng lực lĩnh ngộ rất cao, Thiên Cực lão nhân từng đem Thiên Cực ma công cho Tổ Tổ xem qua, lúc đó Thiên Cực lão nhân cũng chỉ là kiểm tra thử xem thái độ thể nào, đáng tiếc Tổ Tổ căn bản không thể hiểu thấu đáo những ảo diệu trong đó, bất quá Tổ Tổ cũng đã nhìn hiểu một chút phương pháp trị liệu bên trong, sau đó chính mình lại lên tu luyện, gần năm mươi năm qua vẫn kiên trì không dứt, Thiên Cực lão nhân cũng không biết tuổi tác thực của Tổ Tổ nên cũng không nghi ngờ.”

“Thiên Cực ma công này có thật thần kỳ như vậy hay không?”

Lâm Khiếu Đường quan sát Tổ Tổ một lần nữa, tu vi của nàng xác thực chỉ có sơ giai trung kỳ.

Tổ Tổ bị Lâm Khiếu Đường nhìn kỹ, trong lòng có chút sợ hãi liền cẩn thận nói:

“Tiền bối, hơn mười tỷ muội chúng ta, số phận người nào cũng lệnh đênh, thậm chí phụ thuộc vào một vị cao nhân mà an tâm tu luyện, cũng không còn tâm nguyện nào hơn.”

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nghĩ đến điều kiện nhận người của Thiên Hà Tông cũng không cao lắm. Dem những nữ tu có tính cách dịu dàng ngoan ngoãn này an bài cũng không tồi. Động phủ lâu ngày không có người ở cũng sẽ ảnh hưởng đến việc khí nguyên ngưng tụ, mặt khác mấy gian thạch thất luyện bảo cũng cần có người quét tước.

“Đứng lên đi, động phủ của ta cũng chưa có người chăm nom, các người có thể cùng đến đó.”

Lâm Khiếu Đường miễn cưỡng nói, đối với việc thu nhận nhiều nữ tu như vậy thật cũng không có nhiều tình nguyện.

Chúng nữ tu vẫn quỳ thẳng dưới đất lúc này mới ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra thần sắc mừng rỡ, có thể được một vị cao thủ linh hồn giai che chở, chính là một hạnh phúc lớn nhất a, đám tu luyện giả bị vây tại hạ tầng hầu như đều có cảnh ngộ rất nghèo túng, nữ tu so với nam tu lại càng thêm bi ai, thậm chí qua tay nhiều người làm đồ chơi cho họ, cho dù là ở trong các môn phái cũng đồng dạng như vậy, các nguyên lão trong môn phái không vì những chuyện vặt vãnh như vậy mà phải suy nghĩ nhiều.

“Vẫn còn quỳ làm gì nữa? Hay còn muốn ta bước từng bước đỡ các người đứng lên hay sao?”

Lâm Khiếu Đường tức giận nói, lúc này hẳn vẫn còn nghĩ là mình bị bức hiếp mà đồng ý.

“Cảm tạ tiền bối, đại ân đại đức này chúng tỷ muội sẽ không bao giờ quên, nếu có việc gì cần phân phó, chỉ cần là việc chúng tỷ muội có thể làm đến tuyệt sẽ không hai lời.”

Tổ Tổ kích động nói, đột nhiên tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, đang nói bỗng nhiên dừng lại, mặt đỏ lựng lên, lí nhí nói:

“Tiền bối nếu có cần..., chúng tỷ muội cũng sẽ đồng ý.”

Thanh âm đến cuối cùng hầu như không còn nghe được nữa, Lâm Khiếu Đường đến lúc này cũng minh bạch ý tứ, vội ho một tiếng rồi nói:

“Chuyện kia không cần nhắc đến, hiện tại ta chính là nguyên lão Thiên Hà Tông, bởi vậy thu nhận các người không phải ta mà là Thiên Hà Tông, chỉ bất quá các người thuộc quyền điều hành của ta mà thôi, từ hôm nay trở đi các người chính là đệ tử Thiên Hà Tông.”

Các thiếu nữ vừa nghe lời này không hẹn mà cùng đồng loạt quỳ xuống, vui mừng nói:

“Sư phụ ở trên, xin nhận một lạy của đệ tử!”

Nhìn trận thế này, trong lòng Lâm Khiếu Đường không có lý do đột nhiên cảm thấy xấu hổ.

377. Chương 374: Thiên Lan Hội Nghị. (thượng)

Khiếu Đường lấy đi toàn bộ những thứ hữu dụng tại động phủ của Thiên Cực lão nhân. Để cho các thiếu nữ cầm tín vật đến Thiên Hà Tông trước, còn bản thân hắn thì bay về phía Thiên Lan thành.

Thiên Lan thành cách Hiên Viên Tông nói xa thì không xa mà nói gần cũng chẳng gần, từ trên địa đồ mà nhìn thì khu vực hạo lánh này là nơi giao cắt giữa tây nam Hiên Viên Tông cùng Thập Quốc Minh.

Nhưng thực tế thì phía tây nam Hiên Viên Tông, toàn bộ đều là sa mạc cực kỳ hoang vắng, phương viên mấy trăm dặm đều là hoang vu không có người ở, đến ngay cả tu luyện giả cũng không tình nguyện dừng lại nơi đây.

Khu vực này với Hiên Viên Tông tựa như một ranh giới, bình thường căn bản là không có đụng đến, nơi đây cơ bản là vùng để hoang. Cũng là khu vực mà Nam Xuyên Giới và Hiên Viên Tông làm biên giới tự nhiên cách ly với Thập Quốc Minh.

Thiên Lan thành ở khu vực này nhằm phân biệt địa giới Nam Xuyên Giới và Thập Quốc Minh nhưng lại càng có xu hướng thiên lệch về Thập Quốc Minh hơn.

Thiên Lan thành đã có lịch sử rất lâu đời, có người nói ngày trước nó là do một vị tu cao nhân thành lập, thành thị này là một tòa thành mà tu luyện giả cùng phạm nhân hỗn cư, nhân khẩu đạt trên năm mươi vạn người, trong đó tu luyện giả chỉ ít cũng có trên vạn người.

Thiên Lan thành lại là nơi đặt tổng bộ của Khổ Lâm Tự, một trong tứ đại môn phái tại Thập Quốc Minh. Bên trong Thiên Lan thành vô luận là tu luyện giả hay phạm nhân, tầng lớp đều có rất nhiều, bọn họ đều tôn trọng khổ tu chi đạo, cho rằng tất cả chỉ cần bền lòng, có tâm chí kiên định, liền có thể đạt thành đại đạo, đối với học thuyết thiên phú cho tới bây giờ đều chẳng đáng một xu.

Đã nhiều ngày, bên trong Thiên Lan thành tụ tập rất nhiều tu luyện giả từ khắp nơi tụ tập, đủ loại thành phần cũng như đẳng cấp, bất quá có đến chín phần là họ tới đây để chờ tin tức.

Lần này nguyên lão các đại môn phái tụ họp có thể sẽ quyết định đến tương lai của toàn bộ tu luyện giới. Tại Thông Lâm Tháp không biết nghị sự thế nào mà đã qua bảy ngày trời vẫn chưa đưa ra một kết quả rõ ràng.

Thông Lâm Tháp chính là một trong những tiêu chí kiến trúc nổi tiếng của Khổ Lâm Tự, kiến trúc hùng vĩ, chia làm ba tầng, mỗi tầng có không gian cực kỳ rộng lớn, không khác gì một tòa đại điện nguy nga.

Bên ngoài Thông Lâm Tháp, mấy trăm vị trưởng lão cùng đệ tử từ các môn phái đang hồi hộp chờ đợi. Bảy ngày gần đây các nguyên lão được cử tham dự ra vào ít nhất cũng đến năm lần, mỗi lần đi vào nghị sự đến mười mấy canh giờ mới đi ra, thời gian dài như vậy đáng lẽ cũng đã phải có một chút kết quả nhất định, đáng tiếc là thủy chung vẫn không thấy. Đã bảy ngày trôi qua, các phái dường như vẫn chưa tìm được sự thống nhất với nhau.

Thông Lâm Tháp, trong nghị sự phòng tầng thứ hai, một bàn đá thật lớn đặt ở trung tâm hội trường, bàn dài quá ba mươi trượng, chiều rộng cũng tới gần trượng, hai bên chia làm nhiều phe, Thập Quốc Minh, Thiên Võ Minh cùng Vạn Sơn Đạo Minh có cả chính ma lương đạo. Các nguyên lão ở từng môn phái có chút phân lượng, mỗi môn phái ít nhất cũng có một vị nguyên lão còn quá nửa các môn phái có nhiều hơn

hai người tham dự. Trong đó Hiên Viên Tông lại càng phải đến hai gã địa vương hậu kỳ đại nguyên lão, hai người này chính là U Minh lão tổ cùng Thượng Vân chân nhân, cả hai cùng đứng trong hàng ngũ Nam Xuyên Giới thập đại cao thủ.

Trừ hai người đó ra, Nam Xuyên Giới thập đại cao thủ tổng cộng tới tám vị, sáu vị còn lại phân biệt là Thập Quốc Minh Ma tông chi thủ Thái Âm Thiên Quân, Thái Vân Tông đại nguyên lão Thái Thượng chân nhân, Thiên Võ Minh chính đạo minh chủ Bằng Hoàng, Vạn Sơn Đạo Minh chính đạo minh chủ Lục Dương chân nhân, Thiên Võ Minh Ma Tông minh chủ Hắc Sát tông chủ, Vạn Sơn Đạo Minh Ma Tông minh chủ Cực Âm ma quân.

Hai vị lưỡng đại cao thủ còn lại, một vị mới cùng Lâm Khiếu Đường kết bái không lâu chính là Hỏa Dương Vương Hồng Chiến, người kia là một người có thành tựu cao nhất trong giới tán tu chính là Thiên Tán chân nhân, tu vi của người này đạt tới địa vương giai trung kỳ, vô môn vô phái. Cho tới bây giờ đều độc lai độc vãng nhưng trong giới tán tu lại là người có uy vọng cực cao, lần này tụ hội mấy đại minh chủ cũng là phái môn nhân đi tìm kiếm Thiên Tán chân nhân muốn mời tham dự, thế nhưng người này tung tích bất định, không thể dễ dàng mà tìm được, cũng đành bất đắc dĩ mà thôi.

Trong thập đại cao thủ Nam Xuyên Giới thì tu vi kém nhất cũng đã là địa vương giai trung kỳ, còn lại một nửa đã là địa vương giai hậu kỳ tu vi, nơi này đã là bao quát hơn một nửa địa vương giai cao thủ tại Nam Xuyên Giới, nếu tính thêm cả ba vị địa vương giai sơ kỳ cũng tham gia đại hội.

Đồng đẳng cao thủ tham gia như vậy, có thể thấy được đợt tụ hội tại Thiên Lan thành lần này mang tầm cỡ rất cao, có thể nói là vô tiền khoáng hậu, lần này cũng đã nói lên tầm quan trọng cũng như lo lắng với sự xâm lấn của tu luyện giới Đại Hạ quốc.

Đừng xem Nam Xuyên Giới có thực lực hùng mạnh, nhưng so với Đại Hạ quốc tính ra vẫn còn kém hơn một chút ít. Tu luyện giới Đại Hạ quốc có lịch sử lâu đời, lại liên tục tiến hành xâm lấn các tu luyện giới khác nên lượng tài nguyên thu được cực kỳ phong phú, căn cơ rất vững chắc, số lượng cao thủ địa vương giai so với Nam Xuyên Giới cũng nhiều hơn một vài phần.

Bất quá cho dù là như vậy, Nam Xuyên Giới tự nhiên vẫn sẽ phản kháng. Mặc dù trên phương diện phục quốc mà nói thật không có chỗ nào tốt, lại càng làm nguyên khí bản thân bị tổn thương.

Nhưng mà Nam Xuyên Giới cùng Đại Hạ quốc lại có điều bất đồng. Nam Xuyên Giới là một dạng liên minh tu luyện giới mang tính rời rạc, thực chất là do một vài tu luyện giới nhỏ yếu tổ hợp mà thành, bên phía Đại Hạ quốc lại chính là một chính thể thống nhất, sức mạnh cường đại thể nào thì ai cũng có thể cảm nhận được.

Nam Xuyên Giới thực tế là do mười quốc gia liên minh, Thiên Võ Minh cùng Vạn Sơn Đạo Minh và một vài tu luyện giới nhược tiểu tụ hợp mà thành. Bình thường cả ba tu luyện giới kia vẫn là phân biệt độc lập, chỉ là khi đối kháng với các thế lực bên ngoài liền tụ hợp lại cùng một chỗ nhưng rốt cuộc không dung hợp hoàn toàn, chỉ dừng lại ở mức độ liên minh mà thôi.

Bởi vậy Nam Xuyên Giới cũng không thống nhất được như Đại Hạ quốc, hiện tại lại thêm Hiên Viên Tông, làm cho quan hệ giữa các môn phái và liên minh trong Nam Xuyên Giới càng thêm biến đổi phức tạp.

Đây chính là lý do hội nghị đã diễn ra thật lâu mà thương thảo vẫn chưa đưa ra được một kết quả chung nhất định. Muốn đem những dự định, tư tâm, rồi rất nhiều những nguyên do độc lập gì đó thống nhất lại thực sự đã gian nan lại càng thêm gian nan hơn.

Ngồi trong nghị sự phòng có hơn mười nguyên lão nhưng có thể nói chuyện chân chính kỳ thực chỉ có bát đại cao thủ mà thôi, bọn họ chính là các đại biểu đứng đầu mỗi phương thế lực tối cao trong liên minh, các vị nguyên lão còn lại nhiều lắm chỉ có thể là đại biểu cho tự bản thân môn phái mà thôi, chứ chưa có tư cách quyết định đại biểu cho toàn bộ liên minh.

Bảy ngày trôi qua mọi người đều bàn luận vào những việc yếu điểm, cơ bản tập trung vào phương diện công thủ kháng địch ra làm sao, phân chia trách nhiệm về nguồn lực, tài nguyên thế nào cho mỗi phương.

Trên thực tế, nếu không phải Hiên Viên Tông nằm trên một địa vực đặc thù, chỉ sợ vấn đề là ai tới kháng địch đầu tiên sẽ còn tranh cãi thật lâu, bởi vì Hiên Viên Tông có hoàn cảnh vị trí địa lý không được tốt, với

ý định Đại Hạ quốc lần này lộ ra có thể thấy Hiên Viên Tông sẽ là mục tiêu hàng đầu, như vậy Hiên Viên Tông sẽ không thể từ chối cái vận rủi này mà đứng mũi chịu sào đầu tiên.

Bất quá mấy đại liên minh cũng biết suy tính. Nếu Hiên Viên Tông một ngày rơi vào tay giặc thì hậu phương tam đại liên minh cũng theo đó rất nhanh mà xong đời, nhưng phải làm sao để Hiên Viên Tông có đủ sức cùng với Đại Hạ quốc đánh một trận.

Chính vậy mà việc viện trợ cho Hiên Viên Tông là nhất định không thể nghi ngờ. Thế nhưng lại xuất hiện một vấn đề thật lớn là ai sẽ là người đứng ra, ai sẽ chịu nhân lực, tài nguyên, kỹ thuật? Rồi thì nhiều ít bao nhiêu, phân phối thế nào? Tất tật những điều này đều là vô pháp thống nhất, đúng thật là một khó khăn không nhỏ.

“Phái ta đã đáp ứng phái ra năm vị trưởng lão cùng trăm vị đệ tử đi viện trợ, vì sao còn muốn bốn vạn nguyên thạch thêm vào? Bản phái đang trong tình trạng khó khăn, từ nơi này mà đòi nhiều nguyên thạch như vậy, hấn các ngươi là quỷ hút máu.”

Một gã nguyên lão Thái Võ Đan bất bình nói.

“Hừ, buồn cười, bản phái đã đáp ứng xuất ra bát kiện tiên phẩm pháp bảo, chuyện xuất nguyên thạch từ đầu đã nói, Thái Võ Đan các ngươi bất quá chỉ xuất ra vài người mà thôi, bốn vạn nguyên thạch này đương nhiên phải là các ngươi đưa ra rồi. Mặt khác phái ta còn phải phụ trách một phần kết trận, muốn phái ta nhận phần kết trận này cũng không phải không được nhưng Thiên Lâm Tự phải xuất ra ”Trần thiên ấn” bằng không phái ta cũng vô pháp mà khởi Thiên La kết trận.”

Nguyên lão Quỷ Uyên Môn lập tức phản bác, rồi tùy tiện đem một vấn đề khác nêu ra.

”Trần thiên ấn” chính là chí tôn pháp bảo mà tổ sư bốn phái đã lưu lại, càng được hạ phong ấn nên căn bản là vô pháp ly khai lãnh địa bốn phái, thay đó ta đã đáp ứng cung cấp tam đại tinh quang, mỗi loại năm nghìn cân, đây cũng đã là cực hạn rồi, những yêu cầu khác thật không thể tòng mệnh.”

Một gã nguyên lão mặc trang phục tăng lữ vội nói.

“Để bốn phái cung cấp tám ngàn thú nguyên tinh như vậy không phải là quá nhiều ư, Hiên Viên Tông mấy năm nay đã đoạt đi không ít sinh ý của bốn phái, thú nguyên tinh bọn ta không thiếu mới là lạ, bốn phái nhiều nhất chỉ có thể cung cấp một ngàn, nhiều hơn vậy không có.”

Một gã nguyên lão Âm La Điện cũng hét lớn lên.

Nhìn mấy vị nguyên lão tranh luận không ngớt, nguyên lão mỗi phái đều không chịu xuất ra bao nhiêu lực, thấy vậy sắc mặt U Minh lão tổ âm trầm, bỗng nhiên nói:

“Nếu như các vị vẫn như cũ không chịu xuất lực mà nói, chỉ sợ toàn bộ tu luyện giới sẽ lành ít dữ nhiều. Chỉ vậy thôi!”

Lời này vừa nói ra, nguyên lão các phái cũng an tĩnh đi nhiều, tất cả lợi hại quan hệ đám nguyên lão đều biết rõ ràng, bất quá một ngày còn liên quan đến vấn đề lợi ích thì còn chưa chịu buông tha. Rồi lại có ý kiến không chịu xuất lực, lại có người muốn phái những tên thực lực yếu nhược trước đó đi làm pháo hôi...Tất cả những tâm ý khi tụ tập lại một chỗ liền làm cho vấn đề càng ngày càng phức tạp.

Mấy đại minh chủ lúc này cũng không ai lên tiếng, tuy nói là hội nghị do bọn họ dựng ra, bọn họ cũng thực tâm chống lại Đại Hạ quốc, dù sao một ngày Đại Hạ quốc đánh đến thì những người khai đao đầu tiên hấn phải là họ, những người đang ở trên đỉnh cao kim tự tháp của tu luyện giới.

Thế nhưng những vị minh chủ này tuy là có lòng chống lại Đại Hạ, nhưng trong tâm lại hoài quỷ thai, muốn mượn cơ hội này làm suy yếu những thế lực khác, đến lúc đó vừa hay đẩy lùi Đại Hạ quốc, song song lại có thể chân chính đứng lên mà thống nhất Nam Xuyên Giới.

Lúc này Vạn Võ Minh chính đạo minh chủ Băng Hoàng thấy hội nghị đi vào cục diện bế tắc liền hòa giải nói:

“Nếu vấn đề xuất vốn đã không thể thống nhất, chúng ta tạm thời đặt ở một bên, hay trước tiên hãy nói về vấn đề hậu cần, nếu là hai đại tu luyện giới thực sự xảy ra khai chiến, đến lúc đó người bị thương hấn là rất

lớn, nếu không giải quyết được vấn đề này chỉ sợ mức độ thương vong sẽ tăng cao a, các vị cho rằng phái nào thích hợp giải quyết tốt vấn đề này? Để vấn đề không đi vào tranh cãi, bốn Hoàng cho rằng phương pháp bỏ phiếu đề cử là thích hợp nhất.”

Lời này nói ra, nguyên lão các phái đều có vẻ suy tư, từng ánh mắt đảo qua, mỗi người trong lòng đều âm thầm tính toán chọn ra phái nào là thích hợp nhất với mình.

Trong mắt mỗi một vị nguyên lão lúc này đều lóe ra quang mang nhàn nhạt, lúc này vấn đề giải quyết tốt công tác hậu cần cũng có khả năng làm cho môn phái chịu thiệt.

Thử hỏi môn phái nào mà không có bí mật của chính mình từ khi khai tông lập phái cơ chứ, đến lúc đó cả trên vạn người bị thương đều lừa vào trong môn phái, nhiều người như vậy đủ để đem toàn bộ mọi chỗ trong môn phái đều lấp đầy, khi đó ra vào tự nhiên là dễ dàng. Hai đại tu luyện giới khai chiến nhanh thì mấy năm, lâu thì cũng quá mười năm, như vậy môn phái hoàn toàn không thể bố trí phòng vệ với bên ngoài, dần dà lâu ngày môn phái tự nhiên sẽ rời rạc xuống dốc, gia tăng chi phí cho thương binh làm tiêu hao tài nguyên cùng nhân lực kinh người, môn phái theo đó mà suy sụp, lúc đó có nhiều người hơn nữa cũng vô dụng.

Hơn mười gã nguyên lão tự suy xét hồi lâu, trong nghị sự phòng không một tiếng động, lúc này một gã đại hán mặc hắc bào màu đen ngồi ở phía sau bỗng nhiên nói:

“Bản quân cho rằng Vạn Sơn Đạo Minh Thiên Hà Tông có thể đảm nhiệm tốt công tác hậu cần này.”

Lời này vừa nói ra trong mắt không ít nguyên lão hiện lên một loại như không mưu mà hợp, đều hiện lên sự khen ngợi, đương nhiên càng nhiều nguyên lão tựa hồ đang suy nghĩ đến môn phái khác, không phải là Thiên Hà Tông, nhưng hơi chút chần chờ rồi đều để lại trong lòng, mọi suy nghĩ trước kia nháy mắt đều chuyển hóa thành Thiên Hà Tông.

Lạc Trần Tử vừa nghe lời này nhất thời sắc mặt trắng bệch, vội la lên:

“Hệ trị liệu của bản phái có căn cơ bạc nhược, lại càng không có cao thủ luyện đan, tiếp đãi những người bị thương chắc chắn sẽ có sai lầm, thực sự là không thích hợp.”

“Có cái gì là không thích hợp đây, ta xem ra là rất tốt.”

“Xác thực không sai, lâu nay vẫn nghe Thiên Hà Tông linh nguyên đa dạng, nguyên khí nơi này tùy ý cũng có thể thấy được, thật là một nơi dưỡng thương thật tốt.”

“Đúng vậy, chỉ sợ không có môn phái nào so với Thiên Hà Tông thích hợp hơn nữa.”

Trong các môn phái có thể ngồi ở đây, tự nhiên Thiên Hà Tông là có thực lực nhỏ yếu nhất, lại thêm môn phái này có tài nguyên tương đối dồi dào, linh nguyên rất nhiều nên các vị nguyên lão không hẹn mà đồng lòng nhất trí đề cử Thiên Hà Tông.

Lạc Trần Tử nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

378. Chương 375: Thiên Lan Hội Nghị. (trung)

Hầu hết nguyên lão các phái đều hướng mũi nhọn về Thiên Hà Tông, biết vậy mà đành chịu đựng trong lòng, ai bảo là Thiên Hà Tông có thực lực yếu nhất đây, trái hồng chọn chỗ mềm mà nắn. Lúc này, Lạc Trần Tử muốn thoái thác nhưng lại không thể có một lý do.

Lúc này Lạc Trần Tử không khỏi tự cảm thán mà thở dài, mấy tháng trước chính mình còn chìm đắm trong ý tưởng thực lực môn phái lớn mạnh mà vui vẻ, trong nháy mắt rồi lại tam sao luan lạc, bậc này chênh lệch thật có chút không chịu nổi.

Trên thực tế, tại mấy ngày trước địa vị Thiên Hà Tông cũng không đến mức như vậy, thậm chí có thể cùng mấy đại môn phái so sánh, thế nhưng theo thời gian trôi qua, vị đệ tam nguyên lão tại Tù Ma cốc danh chấn Nam Xuyên Giới đến nay thủy chung không có tin tức, làm cho mọi người càng ngày càng tin tưởng vị đệ tam nguyên lão có thực lực siêu quần này thực sự ngộ nạn.

Nghe người ta thuật lại thì vẫn có chút thần kỳ, nhưng chung quy thuật lại so với hiện thực vẫn có chút khác biệt. Thiên Hà Tông đã từng có một người tài ba, dù sao cùng chỉ là đã từng, hiện tại người không còn vậy người chỉ là dạng tam lưu mà thôi.

Tu luyện giả vốn là những người theo chủ nghĩa thực tế, Lạc Trần Tử mặc dù không phải là hạng người khéo léo đưa đẩy gì nhưng điểm đạo lý ấy vẫn còn minh bạch được, Lạc Trần Tử rất rõ ràng chính mình hiện tại có nói gì đi nữa thì cũng vẫn là vô dụng.

“Nếu chư vị đều đề cử Thiên Hà Tông...”

Ngay lúc Băng Hoàng còn chưa dứt lời, bên ngoài nghị sự phòng truyền đến mật âm, nghe xong mật âm, con người trong mắt Băng Hoàng cũng hơi trợn lên.

Mấy vị minh chủ khác cũng có vẻ kinh dị giống như nhau, cửa phòng nghị sự được mở ra, một gã tăng lữ Khổ Lâm Tự vội vã dẫn một Hoàng bào lão giả (lão giả mặc áo bào màu vàng) chạy đến.

U Minh lão tổ cùng Thượng Vân chân nhân vừa thấy hoàng bào lão giả, sắc mặt hai người nhất thời biến đổi đột ngột, vị Hoàng bào lão giả này chính là Hiện Viên Tông trưởng lão Cự Kiếm đường, tên Lý Đức Nặc, tu vi của người này bất quá chỉ là đại sư giai sơ kỳ, nhưng rất tâm đắc với thân thể phong nguyên môi nên tốc độ cực nhanh, trong phái chủ yếu đảm nhiệm mật báo sự vụ.

“Lý trưởng lão, môn phái đã xảy ra chuyện gì?”

U Minh lão tổ bất an hỏi.

Lý Đức Nặc hướng các nguyên lão tiền bối nơi đây thi lễ rồi gật đầu nói:

“Đại Hạ quốc thừa lúc hai vị đại nguyên lão ly khai môn phái liền phát động gian tế kết hợp ngoại nhân đánh lên phái ta, văn bối đặc biệt tới Thiên Lan thành thông tri cho nhị vị đại nguyên lão cùng chư vị nguyên lão nơi đây.”

Lời vừa nói ra các vị nguyên lão nơi đây không khỏi thất kinh, không ít người có tu vi thấp kém trong mắt càng hiện lên nỗi kinh hoảng cùng bất an, thậm chí có chút không biết làm sao, phảng phất như Đại Hạ quốc đã đánh đến tận địa bàn của họ vậy.

Nhất thời trong nghị sự phòng không ít nguyên lão đều châu đầu ghé tai nhau, không biết thảo luận làm sao, chạy trốn hay là thảo luận tiếp để kháng địch.

“Đề tiện!”

Thượng Vân chân nhân vận nguyên khí quát lên một tiếng trầm thấp, thanh âm không lớn nhưng lại nồng nặc tràn đầy nguyên khí, làm cho mấy vị nguyên lão có tu vi thấp mới bước vào linh hồn giai lập tức cảm thấy váng đầu hoa mắt.

Nếu không phải Lý Đức Nặc sớm có phòng bị chỉ sợ một tiếng này đã có khả năng đem hấn chấn động tới mất đi ý thức.

Thượng Vân chân nhân cùng U Minh lão tổ liếc mắt nhìn nhau, đang muốn đứng dậy, Lý Đức Nặc cũng nhìn ra tâm tư hai vị đại nguyên lão đang lo lắng lại nói tiếp:

“Nhị vị đại nguyên lão xin yên tâm, môn phái đã bình yên.”

Lời nói này làm cho mọi người ở đây như hòa thượng sờ không được tóc trên đầu mình, thậm chí Hiện Viên Tông lúc này quá nửa cao thủ không còn ở trong môn phái, nếu là Đại Hạ có ý định đánh lên, tất hẳn là phải nắm chắc mới đúng.

Khi lão còn đang muốn đứng dậy nghe lời này, lại nghĩ đến Hồng Chiến kia bá đạo không gì sánh được với Hỏa Dương thần công, tảng đá lớn trong lòng cũng lập tức hạ xuống không ít.

U Minh lão tổ trầm giọng hỏi:

“Môn phái tổn thất ra làm sao? Hồng nguyên lão vẫn khỏe chứ?”

Mọi người ở đây đều dựng hẳn lỗ tai lên, mấy vấn đề này đều được mọi người rất mực quan tâm, mọi người đều muốn biết Hiên Viên Tông là làm sao mà chống đỡ được đợt tập kích này, hay có lẽ Đại Hạ quốc chỉ là tập kích thử một chút chứ chưa có đánh thật, bằng không Hiên Viên Tông lại làm sao có thể bình yên đây.

“Mười ba vị nguyên lão đóng tại môn phái có hai vị là gian tế, có hai người làm phản, chín vị còn lại đều hết mình khắc địch, hiện có bảy người trọng thương, hơn hai mươi vị trưởng lão có năm người chết trận, số còn lại đều thụ thương trong người, vài trăm đệ tử chết trận, thêm mấy trăm đệ tử thụ thương, Đại Hiên điện bị phá hủy hoàn toàn, Hồng nguyên lão bị nội thương rất nặng hiện đã bế quan trị thương.”

Lý Đức Nặc nói hết ra.

Nếu như đúng như vậy thì quả là số liệu thảm trọng, có thể thấy được Đại Hạ quốc phái ra lực lượng cường đại cỡ nào, thế nhưng mọi người lại có chút không rõ. Nếu Đại Hạ đã phái ra đội ngũ ngoan thủ như vậy vì sao mà không nhất cử đem Hiên Viên Tông tiêu diệt.

Thượng Vân chân nhân nghe xong, hai mắt híp lại truy vấn hỏi:

“Đối phương tập kích có thực lực ra sao?”

Lý Đức Nặc không cần suy nghĩ nhiều liền rất xác định mà trả lời:

“Đại Hạ quốc tổng cộng phái ra năm tên linh hồn giai cùng một gã địa vương giai, hơn nữa trước đó đã xếp vào phái ta gian tế cùng phản đồ, tất cả có chín tên linh hồn giai cùng một địa vương giai, trong đó hai vị là linh hồn giai hậu kỳ, sáu vị linh hồn giai trung kỳ cùng một vị linh hồn giai sơ kỳ, dẫn đầu là địa vương giai sơ kỳ. Đại sư giai có hơn hai mươi người, sư giai mấy trăm người, lại thêm khởi động thượng cổ cấm trận, “tụ ma trận” đem Hồng nguyên lão phong ấn.”

Nghe được ba chữ tụ ma trận, sắc mặt mỗi vị nguyên lão ở đây đều rung động, ngay cả ánh mắt mấy vị minh chủ cũng có chút kinh động, chỉ ba chữ này cũng đủ làm cho mọi người sợ hãi, thậm chí có người cho rằng Hỏa Dương Vương có thể đã chết, Lý Đức Nặc lúc này bất quá chỉ là giấu diếm nói thành trọng thương mà thôi.

Nhưng ngoại trừ rung động ra, trên mặt các vị nguyên lão lại hiện lên vẻ nghi hoặc nồng đậm. Đại Hạ đã phái ra đội hình cường đại như vậy, lại thêm có gian tế phản đồ, còn dùng cả thượng cổ cấm trận phong ấn ngay cả địa vương giai hậu kỳ, hiển nhiên là đã trăm phương ngàn kế tính toán chi ly, chỉ chờ đợi một nửa cao thủ tọa trấn thì Hiên Viên Tông làm sao có thể chống đỡ được?

Nghe được Lý Đức Nặc tự thuật lại, đến ngay cả Thượng Vân chân nhân cùng U Minh lão tổ cũng không thể tin được Hiên Viên Tông làm sao mà chống đỡ được đợt tập kích phong ba bão tố như vậy.

“Lý trưởng lão xác định là quý phái đã bình yên vô sự?”

Một vị nguyên lão có tu vi linh hồn giai sơ kỳ nhin không được hỏi lại.

Lý Đức Nặc liếc liếc mắt tên nguyên lão kia, lần thứ hai thanh minh:

“Bốn phái nếu đã bị địch nhân tiêu diệt, vẫn bối sao lại còn có mạng mà tới nơi đây thông báo?”

Mọi người quan sát Lý Đức Nặc, người này bất quá có tu vi đại sư giai sơ kỳ, nếu như ai đó có thể đào sinh hiển nhiên tuyệt đối không thể là hắn, khả năng lớn nhất chỉ có Hồng Chiến mà thôi.

Mọi người cùng suy đoán Hiên Viên Tông sợ là có giấu pháp bảo nào đó lợi hại, lần này nhất định là đem ra sử dụng mới có thể đưa môn phái tránh khỏi một kiếp phong ba.

“Xin hỏi đối với tụ ma trận, quý phái xử trí như thế nào?”

Một nguyên lão khác dùng thần sắc bất định hỏi, đây cũng chính là tiếng lòng của tất cả mọi người. Ngồi tại đây đều là những người nổi bật nhất trong mỗi một môn phái, đối với thượng cổ cấm trận kia cũng có ít nhiều lý giải, trong lòng thâm biết trận này vô cùng hung hiểm, vô luận là phá hay không cũng là một vấn đề nan giải a.

Lý Đức Nặc vẫn chưa vội vàng trả lời, lúc này nhìn chỗ ngồi ở phía sau, chỗ một gã trung niên nhân mặc đạo bào màu lam, vị nguyên lão này đang có chút không yên lòng, cũng là người duy nhất nơi đây đang thất thần.

Lý Đức Nặc thần trọng tiêu sái đi đến trước mặt vị trung niên nhân mặc lam bào này, cung kính cúi mình thật sâu nói:

“Hiên Viên Tông Cự Kiếm đường trưởng lão Lý Đức Nặc xin tạ ơn đệ tam nguyên lão quý phái đã đứng lúc xuất hiện trợ thủ, đại ân của Thiên Hà Tông đối với bản phái, Lý Đức Nặc xin khắc sâu vào trong tâm khảm, ngày sau nhất định sẽ có hồi báo.”

Đang còn đầy bụng tâm tư mà thất thần, nếu không phải Lý Đức Nặc đến gần trước người cung kính cúi đầu thật sâu, Lạc Trần Tử thẳng đến lúc này mới hồi phục lại tinh thần, cũng không biết ý gì, muốn ngăn cản cũng không kịp, chỉ đành vội vàng cúi đầu đáp lại.

Bị vây bởi hỗn độn trong lòng nên Lạc Trần Tử cũng không nghe rõ ràng Lý Đức Nặc nói gì, thế nhưng đối với mấy chữ đệ tam nguyên lão lại cực kỳ mẫn cảm, thân hình chấn động nói:

“Đệ tam nguyên lão bốn phái đã đi Hiên Viên Tông?”

Lý Đức Nặc gật đầu thành khẩn nói:

“May mắn được đệ tam nguyên lão quý phái đứng lúc chạy tới xuất thủ tương trợ chống lại yêu nhân Đại Hạ quốc, đệ tam nguyên lão quý phái một thân tu vi thâm hậu, túc trí đa mưu, lại có thần thông kinh thiên, ngay cả Đại Hạ quốc có Thiên Ma Kính được cao thủ tu vi linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong điều khiển cũng đều bị đệ tam nguyên lão quý phái đánh tan, thượng cổ cấm trận tụ ma trận vạn năm, chỉ nghe cũng đủ làm người người kinh sợ vậy mà bị đệ tam nguyên lão quý phái dùng một chiêu cực kỳ quỷ dị xảo diệu lấy trận phá trận mà hóa giải, làm cho cửa ma giới đang mở rộng khép kín lại. Có thể nói đệ tam nguyên lão quý phái là một thần nhân, cũng là đại phúc tinh của Hiên Viên Tông ta a!”

Những lời này không lời nào là không khen ngợi. Vừa là Thiên ma kính, vừa là tụ ma trận, toàn là bảo bối cấm trận uy chấn tu luyện giới bao năm, để mỗi một vị nguyên lão ở đây đều khó có thể thích ứng, quan trọng hơn nữa những trận pháp uy lực tựa như không gì sánh bằng này lại bị một vị hậu bối đột nhiên quét khỏi đơn giản phá giải, làm cho mỗi vị nguyên lão đều động dung, sắc mặt biến đổi kỳ quái, không biết là suy nghĩ cái gì. Ánh mắt nhìn Lạc Trần Tử tức thì hòa nhã hơn nhiều nhưng cũng có chút cổ kỳ, lại thêm có một vẻ hiếu kỳ mơ hồ hiện lên.

Từ những nhóm từ Tù Ma cốc trở về, tin đồn về vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông cứ như phô thiên cái địa mà tới, thế nhưng lại có rất ít người đã gặp qua vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông này, ở đây chỉ có một số ít những người tiến nhập Tù Ma Cốc là đã gặp qua, những người còn lại hoàn toàn là không biết gì cả.

Lúc này vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ, một trong ba vị nguyên lão Hiên Viên Tông, một hồng y nữ tử tuyệt đẹp chậm rãi đưa ngón tay lên môi, đem cái miệng nhỏ nhắn kia che lại, hai tròng mắt mờ mờ một tầng hơi nước, áp lực dồn nén trong nhiều ngày qua tự nhiên không giải thích được nhất thời bùng lên, cho dù chính mình có một thân tu vi đã đến linh hồn giai, nhưng cũng vô pháp khống chế được phần tình cảm kích động trong lòng.

Hắn không chết, thật tốt quá! Trong lòng Hồ Mị Nhi không ngừng thốt lên những lời này, làm cho toàn bộ cơ thể không tự chủ được mà run lên nhè nhẹ. Theo thời gian trôi qua, thủy chung vẫn không có tin tức truyền đến, Hồ Mị Nhi cùng những người khác đều như nhau, chỉ sợ Lâm Khiếu Đường đã lành ít dữ nhiều, nhất định là đã rơi vào trong tay giặc tại mưa đá gió xoáy, chuyện nhất định không thể tiếp thu càng ngày theo thời gian mà càng phải chấp nhận, tâm tình Hồ Mị Nhi hầu như đã chết. Lần này hội nghị năng không nên đi theo nhưng được ba vị nguyên lão thưởng cho thời gian nghỉ ngơi hồi phục tùy ý, lại nhân tiện vì tâm tình mê man mà cố ý đi theo, mong muốn phân tán một chút tâm tình, cũng thử nghe ngóng tin tức Lâm Khiếu Đường có hay không thoát được ra khỏi Tù Ma cốc, vì vậy lúc này nghe được tin vui thì “bỗng dưng muốn khóc.” (Hự hự)

Khi Lý Đức Nặc thuật lại tất cả, trong nghị sự phòng như vắng vẻ hoàn toàn không tiếng động, mọi người đều rơi vào trầm tư. Dù sao có thể đem thực lực bản thân ra đối phó với Đại Hạ quốc xâm lăng, chặn đi

một cơn song dữ cũng khiến cho tu luyện giới đều phải coi trọng, lúc này mọi người đều nhớ lại đàm phán đề cử Thiên Hà Tông là nơi giải quyết hậu cần xem ra không còn thích hợp nữa rồi.

Vô luận là ở Tù Ma cốc hay hiện tại được biết sự việc Hiên Viên Tông bị tập kích đều có thể thấy vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông này với yêu nhân Đại Hạ quốc là rất có tâm đắc, cũng có thể coi là một khắc tinh a, hết lần này đến lần khác liên tiếp đem cao thủ tu luyện giả Đại Hạ quốc đẩy lùi.

Tại lúc Đại Hạ quốc toàn diện xâm lấn, người này nếu có thể đem toàn lực kháng địch, tất nhiên sẽ là một đại trợ lực cho Nam Xuyên Giới, nếu là đắc tội, đến thời điểm quan trọng người này lại chần chừ, quan hệ lợi hại như thế nào tất cả mọi người đều hiểu rõ, vì vậy đều hối hận việc mới phụ họa trút đá xuống giếng như vừa rồi.

Mấy vị minh chủ cùng đối mặt nhìn nhau, Băng Hoàng vội ho một tiếng hỏi:

“Lý trưởng lão, không biết vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông lúc này đang ở đâu? Lúc đầu pháp yêu nhân Đại Hạ quốc có bị thụ thương không?”

Lý Đức Nặc liền thi lễ trả lời:

“Thưa minh chủ, theo như văn bối thấy, đệ tam nguyên lão hẳn là không có thụ thương, chỉ là chân nguyên có chút hao tổn quá độ, hiện nay đang ở nơi nào, văn bối thực sự không thể biết được.”

379. Chương 376: Thiên Lan Hội Nghị. (hạ)

Đánh lui yêu nhân Đại Hạ, không thụ thương chút nào, chỉ bất quá hao tổn chân nguyên. Các nguyên lão nơi này đều đầy cảm xúc, âm thầm suy đoán vị đệ tam nguyên lão này sợ rằng đã có tu vi địa vương giai.

Lý Đức Nặc mang đến tin tức thực tế lại làm cho ai ai cũng khiếp sợ, không người nào nghĩ được rằng Đại Hạ quốc lại chọn thời điểm mấu chốt này để tập kích.

Bất quá cũng may chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi, vạn hạnh là đã có vị đệ tam nguyên lão kia xuất thủ đảo ngược thế trận vốn thất bại.

Nhưng vô luận là Đại Hạ quốc có hay không tập kích thành công, tin tức này đều sẽ làm ảnh hưởng lớn đến trọng điểm của hội nghị, tất cả mọi người đều rõ ràng đề cử ban đầu lúc này xem ra là vô pháp tiến hành.

Trong lòng Băng Hoàng biết nếu cố ý để cho Thiên Hà Tông chịu trách nhiệm hậu cần, chỉ sợ sẽ đắc tội lớn với vị đệ tam nguyên lão kia, với một nhân vật thần thông như vậy tuyệt đối không nên dễ dàng trêu chọc, huống hồ người này hình như cũng không phải tu luyện giả Nam Xuyên Giới, vạn nhất để cho hắn có dị tâm, vậy cái được không đủ để bù đắp cho cái mất.

Băng Hoàng cùng với mấy vị minh chủ trao đổi ánh mắt, lập tức đứng lên nói:

“Vị trưởng lão Hiên Viên Tông này đã mang đến những tin tức kinh người, Đại Hạ quốc xâm chiếm Nam Xuyên Giới chúng ta sợ là đã có chủ mưu từ lâu, thương nghị trước đó cũng cần phải thay đổi lại, chứ vị, lúc này tạm nghỉ một lát, một canh giờ nữa chúng ta sẽ tiếp tục định luận.”

Lần hội nghị này cứ chạy đi chạy lại làm các vị nguyên lão sinh phiền chán. Nhưng khi nghe được tin tức Đại Hạ quốc đã tập kích Hiên Viên Tông nên trong lòng cũng biết tầm quang trọng và cấp thiết, trong mấy ngày tới, tâm tình phiền chán hẳn là sẽ tan thành mây khói, ngược lại càng mau chóng mong muốn có được một kết quả nhất định.

Chúng nguyên lão nóng nảy, mấy vị minh chủ ngược lại không vội vã, lúc này đưa ra quyết định tạm nghỉ, chúng nguyên lão cũng chỉ nhậm nại mà rời đi. Tạm thời đến bên ngoài đã tọa trong chốc lát.

Chúng nguyên lão vừa ra khỏi Thông Lâm tháp, các trưởng lão môn phái cùng đệ tử liền vây tụ đi tới gần, thậm chí hỏi han, các nguyên lão liền đem sự tình Đại Hạ quốc tập kích nói ra, trong lúc nhất thời chủ đề đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông được thuật lại rồi nổ vang trời.

Chúng nguyên lão môn dù sao tu vi cũng cao thâm, cho dù được biết vị Thiên Hà Tông đệ tam nguyên lão này có chút thần kỳ nhưng cũng chỉ là huyền kỳ mà thôi, tuyệt sẽ không phát sinh cái gì khác, thế nhưng

đám đệ tử lại chỉ có tu vi sơ giai thậm chí có môn nhân đệ tử đang nghe đến tin đồn của vị đệ tam nguyên lão, đối vị cao thủ thần bí này cảm thấy rất sùng bái, mơ hồ coi hấn như thần tượng.

Cùng lúc đó, địa vị Thiên Hà Tông mấy ngày gần đây có chút hạ thấp lại như mầm hạt sau mưa, dù sao trong môn phái có một vị cao thủ địa vương giai, bất kỳ kẻ nào xâm phạm cũng phải kiêng kỵ vài phần.

Hơn mười môn hạ đệ tử đi theo Lạc Trần Tử tới tham dự hội nghị lúc này cứ như mộng như ảo, một hồi vực sâu lại một hồi đỉnh núi làm cho họ có chút không thích ứng kịp, đến ngay cả Lạc Trần Tử có tu vi linh hồn giai thâm hậu, thậm chí làm nguyên lão nhiều năm cũng có chút không cầm cự được.

“Lạc Trần sư thúc, Lâm sư thúc còn sống?”

Linh Nguyệt tiên tử khi biết tin tức này cũng không quá tin tưởng hỏi.

Lạc Trần Tử gật đầu nói:

“Lâm huynh đệ đã đi ra khỏi Tù Ma cốc, đây chính là Hiên Viên Tông đại môn phái xác định, sao có thể nói giống một việc trọng yếu như vậy được.”

“Có hay không có khả năng nhận sai người?”

Mộ Dung San bên cạnh nhin không được chen vào nói.

Lạc Trần Tử lắc đầu:

“Hắn là không, ta thấy sắc mặt của Lý trưởng lão Hiên Viên Tông kia rất kiên định, lại nhìn thẳng vào mắt của ta mà tỏ lòng tạ ơn không hề có chút do dự, như vậy hẳn là đã rất chắc chắn.”

Trên mặt Linh Nguyệt tiên tử cũng hiện lên vẻ nghi hoặc nói:

“Lạc Trần sư thúc, khi đệ tử xuất cốc cũng đã để lại truyền âm phù của bản phái, chỉ cần Lâm sư thúc xuất cốc chắc chắn biết được đệ tử đã nhắn lại, vì sao Lâm sư thúc còn không có tới Thiên Lan thành, mà lại đi Hiên Viên Tông?”

Lạc Trần Tử chậm rãi lên tiếng trả lời:

“Lâm sư thúc trước đây vốn là người Hiên Viên quốc, lúc rời khỏi phái cũng có mục đích đi tới Hiên Viên Tông, mà vào Tù Ma cốc cũng là bởi vì Hiên Viên Tông, chỉ sợ không thể chặt đứt được những cảm tình trước đó với Hiên Viên Tông mà thôi, huống hồ Lâm sư thúc có tác phong hành sự từ trước đến nay nào có ai thay đổi được, chỉ bằng một lời nhắn của người trước lúc lên đường làm sao có thể khiến hắn thay đổi chủ ý.”

Linh Nguyệt tiên tử khẽ gật đầu, trong lòng cũng có chút ít ghen tuông mơ hồ hiện ra.

“Lạc Trần đạo hữu, may mắn có đệ tam nguyên lão quý phái xuất thủ tạm thời ngăn chặn họa kiếp, lão hủ đây đại diện Quỷ Uyên Môn xin hướng quý phái một tiếng tạ ơn trước.”

Một hắc bào lão giả bỗng nhiên lên tiếng bắt chuyện.

Lạc Trần Tử vừa nhìn người nói liền kinh ngạc, người này là Thập Quốc Minh tứ đại môn phái Quỷ Uyên môn nguyên lão Cực Uyên lão ma. Tu vi của hắn đã đạt đến linh hồn giai hậu kỳ, tại trong Tù Ma cốc người này cũng vì bị trộm đi long đản mà thiếu chút nữa đã đại khai sát giới, tại toàn bộ Nam Xuyên Giới ngoại trừ thập đại cao thủ cùng một vài người tu vi địa vương giai sơ kỳ thì người này chính là người có tu vi thâm hậu nhất. Trong mắt Lạc Trần Tử thì Cực Uyên lão ma so với bản thân có thể nói là đẳng cấp của cao nhân, người ta là bậc tiền bối a, lại không ngờ tới ma đầu vẫn cao cao tại thượng này cư nhiên lại chủ động hướng chính mình mà nói lời cảm tạ.

Lạc Trần Tử cảm giác thụ sủng mà kinh, nhưng rốt cuộc cũng là người có tu vi linh hồn giai nên nét mặt cũng không có nhiều biến hóa, thi lễ nói:

“Đại Hạ quốc phạm vào Nam Xuyên ta, phạm đã là người của tu luyện giới Nam Xuyên, trước cảnh bị người xâm lấn cùng sẽ đều ra tay kháng địch mà thôi.”

“Ha ha. Đúng vậy, đúng vậy!”

Cực Uyên lão ma mỉm cười ngưỡng mộ nói. Đôi mắt hướng nhìn phía sau Lạc Trần Tử, nhưng không có phát hiện được người cần tìm, trong lòng cảm thấy thất vọng.

Cực Uyên lão ma tại Tù Ma cốc cũng đã gặp qua với đệ tam nguyên lão này, lúc đó tự thân còn khó bảo toàn nên đối với vị nhân tài mới này cũng không quá chú ý, sau đó người này lại bị cuốn vào trong lốc xoáy mưa đá, cho dù là bản lĩnh có thông thiên đi nữa chỉ sợ cũng là cử tử nhất sinh, Cực Uyên lão ma liền bỏ quên không cần nhớ đến. Ai ngờ hôm nay lại nghe tin người này không hề ngộ nạn, bình yên xông ra khỏi Tù Ma Cốc, còn nghĩ đến vài ba lần đẩy lùi yêu nhân Đại Hạ liền có chút ý kết giao, dù sao chính mình cùng vị đệ tam nguyên lão này cũng đã có duyên gặp qua một lần.

“Đệ tam nguyên lão quý phái cũng không đến nơi này?”

Cực Uyên lão ma hỏi thử.

“Thực không dám dấu diếm, từ Tù Ma cốc, bản đạo cùng Lâm sư đệ chia tay, đến lúc này vẫn chưa có liên lạc.

Lạc Trần Tử thật thà nói.

“A! Ra vậy.”

Cực Uyên lão ma lên tiếng, biểu hiện vẻ thất vọng rồi hàn huyên mấy câu mới chịu rời đi.

Sau đó, môn nhân đệ tử Thiên Hà Tông nghỉ ngơi tại phòng khách, lúc này rất nhiều nguyên lão các môn phái cũng đến nói lời cảm tạ, càng thêm nữa lại có một số môn phái đến lôi kéo làm quen, đại đa số mọi người đến nói lời cảm tạ đều là giả, thật ra họ đến là mượn cơ hội nhận thức qua một chút vị đệ tam nguyên lão kia, chỉ tiếc vị nguyên lão này lại không có nơi đây thế nên mọi người đúng là vô pháp làm quen kết giao a.

Bất quá, như thế cũng làm cho đệ tử Thiên Hà Tông vốn đang có chút sa sút tinh thần như được châm cho một vị thuốc an thần, đối với tiền đồ môn phái lại vững tin mười phần, trọng yếu hơn là địa vị môn phái trong nháy mắt thăng lên một tầm cao mới. Những người vốn có tâm khinh thường Thiên Hà Tông thậm chí là xa lánh lúc này cũng cung cung kính kính, nghiêm nhiên đưa địa vị Thiên Hà Tông thành một siêu cấp môn phái đương thời.

Chỉ mấy ngày trước đây, bình thường thật không có mấy đệ tử môn phái khác thèm nhìn đệ tử Thiên Hà Tông, thậm chí còn có chút khinh thị, nhưng lúc này đây lại nhanh nhanh chóng chóng, hận như không thể kết bạn cùng hàn huyên với Thiên Hà Tông chúng nhân từ lâu vậy.

Tất cả những điều này đều là do đệ tam nguyên lão ban tặng, đệ tử Thiên Hà Tông đối với vị nguyên lão này tự nhiên là có yêu có hận. Yêu không cần nói đến ai cũng biết, thử hỏi ai mà không muốn trong môn phái mình có một vị nguyên lão cường đại đây. Còn phần hận thật ra cũng không phải chân chính là hận, chỉ là một loại quan hệ bè phái trong mỗi một môn phái mà thôi.(DG:hình như là ghen ăn tức ở đó mà)

Linh Nguyệt tiên tử ngồi xuống cùng hai người Mộ Dung San, tâm tình đều có chút phức tạp. Ba nàng với vị đệ tam nguyên lão này đều có thể nói là tiếp xúc nhiều nhất trong môn phái. Hồi tưởng lại những sự tình ngày trước cùng với hôm nay so sánh, trong lòng ba người không khỏi cười khổ một chút.

Mao đầu tiểu tử ngày trước mà bây giờ chính mình phải kêu một tiếng sư tổ, hôm nay lại là đại nhân vật oai chấn toàn bộ một cõi Nam Xuyên Giới, thử hỏi như vậy mọi người làm sao có thể chịu nổi đây. Chính Linh Nguyệt tiên tử về phương diện chế phù đối với vị ”tiểu đồ tôn” tiềm chất cực cao này cực kỳ coi trọng, càng tận tâm truyền thụ, vậy mà người ta thực chất tu vi lại vượt quá xa chính mình...ai...

Nghĩ đến ngày trước Lâm Khiếu Đường còn trong dáng dấp một mao đầu tiểu tử, bộ ngực sữa ngất ngưỡng đồ sộ của Linh Nguyệt tiên tử không tự chủ được mà nhấp nhô rung lên, khuôn mặt xinh đẹp càng ửng đỏ, dáng dấp kia thật quyến rũ động lòng người, thế nhưng quyến rũ thì kệ quyến rũ, trong đôi mắt kia lại tản ra một nỗi oán hận nồng đậm a.

Nội tâm Mộ Dung San cùng Mục Tình lại càng có chút vi diệu phức tạp, người này trước kia là đồ đệ bản thân, hôm nay lại thành cao nhân, phải gọi người ta một tiếng ”sư tổ” . Ngày trước hai người vẫn có ý làm khó vị đệ tử này, lại càng có lúc toát ra ý niệm tà ác trong đầu ý muốn sửa trị hẳn một phen, hôm nay nghĩ

lại may mắn là không có hành động gì quá phận, bằng không chẳng phải tự mình chuốc lấy cực khổ sao, ai có thể nghĩ đến một vị cao nhân trùng quan linh hồn giai lại ẩn núp đến chỗ chính mình làm đệ tử thấp hèn đây? Thật không biết nói sao nữa.

Có thể đã trải qua một đoạn thời gian tiếp xúc như vậy nên Mộ Dung San cùng Mục Tình thủy chung không thể đem Lâm Khiếu Đường trở thành sư tổ của chính mình. Cho dù trên miệng đã thừa nhận nhưng nội tâm lại khó có thể tiếp thu, cũng bởi sự tương phản thật lớn này đến quá nhanh đi. Thêm nữa được vị đệ tam nguyên lão xuất thủ tương trợ vài lần nên với cả hai người đều sinh ra một chút cảm giác mơ hồ, nói chung mỗi lần nghe được chuyện tình về đệ tam nguyên lão, tâm tư nhị nữ cũng theo đó mà phát triển, trước đó thậm chí khi mới nghe tin vị đệ tam nguyên lão này có thể đã ngộ nạn thảm tử, còn lén rơi lệ mỗi khi ở một mình.

Vô luận là sự tình các phái có chiều biến hóa, hay địa vị Thiên Hà Tông đang dần đề thăng, lại thêm tâm trạng nổi niềm của chúng nữ nhưng hết thấy mọi người đều đang hướng về đầu têu gây ra mọi chuyện. Hiện tại, thực ra Lâm Khiếu Đường đã đến Thiên Lan thành.

Về việc Lý Đức Nặc đến đây thông báo tin tức chính là phụng mệnh Hồng Chiến, dù sao một sự việc lớn như vậy cũng nên cấp báo cho các phái đang hội nghị tại Thiên Lan thành, khi đó Lâm Khiếu Đường vẫn còn chưa ly khai Hiên Viên Tông mà là đang ở động phủ của Thiên Cực lão nhân mà thu lượm tài vật.

Nhưng do ngay sau đó Lâm Khiếu Đường cũng một mạch đến Thiên Lan thành, cho dù Lý Đức Nặc có phong thuộc tính, lại ngự pháp bảo phi hành cực nhanh cũng tuyệt đối không thể so sánh với Lâm Khiếu Đường của ngày hôm nay với tu vi đã đạt linh hồn giai hậu kỳ.

Thế nhưng Lâm Khiếu Đường so với Lý Đức Nặc cũng một trước một sau đến Thiên Lan thành, hơn nữa đến nơi Lâm Khiếu Đường cũng không trực tiếp đi Thông Lâm tháp. Dĩ nhiên với địa vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông hẳn hoàn toàn có thể trực tiếp tiến nhập Thông Lâm tháp để tham gia nghị sự.

Đáng tiếc Lâm Khiếu Đường đối với việc tham gia nghị sự thực sự không có nhiều hứng thú, Thiên Hà Tông với số đại biểu như vậy cũng đủ rồi, huống hồ nghị sự đã tiến hành được khá lâu, chính mình lại không tham gia từ đầu, bây giờ có đến thật cũng không biết phải nghị sự ra làm sao, thấy có vẻ dư thừa nên hẳn cũng chẳng cần đến nữa.

Bởi vậy Lâm Khiếu Đường vừa vào Thiên Lan thành liền tìm thẳng hướng chợ giao dịch mà đến, phải biết rằng Thiên Lan thành diễn ra một hội nghị lớn đến như vậy, nên hôm nay Nam Xuyên Giới có quá nửa cao thủ tụ tập nơi đây, tu luyện giả các nơi lại càng vô số kể, vậy nên lúc này chợ giao dịch Thiên Lan thành tự nhiên là đặc sắc đa dạng vô cùng.

Đang cần thu thập rất nhiều loại tài liệu, Lâm Khiếu Đường làm sao có thể bỏ qua thịnh hội tầm cỡ như thế này, vì vậy một đường bay tới đầu óc Lâm Khiếu Đường cũng đều suy nghĩ làm sao có thể tìm được bảo vật mình cần, nếu có thể kiếm được các loại bảo vật chí bảo như bí huyền kim, vậy thật là quá tốt.

Dạo một vòng xung quanh chợ giao dịch, Lâm Khiếu Đường cũng không tìm được tài liệu mà chính mình mong muốn, liền hướng phía sâu bên trong mà đi, chuẩn bị tiến nhập giao dịch tháp.

Nhìn một vòng xung quanh, một giọng nữ quen thuộc liền truyền vào trong tai Lâm Khiếu Đường.

380. Chương 377: Trái Hồng Chọn Chỗ Mềm Mà Nắn.

Lời này vừa nói ra, tên hán tử trung niên đứng bên Lương Như Vân nhất thời toát mồ hôi lạnh, trước đó hướng về phía đồ đệ nháy mắt ra hiệu đúng là không ăn thua. Hôm qua nghe nói Thiên Mục Tháp do Thiên Võ Minh và Hợp Võ Môn xây dựng, kinh doanh hôm nay sẽ cử hành tự do giao dịch, bất kể thân phận tu vi, ngay cả tán tu cũng có thể tham gia. Vì vậy Lương Như Vân mới cùng sư phụ đến đây thử thời vận, ai ngờ dĩ nhiên bị đám thủ vệ kỳ thị ngăn cản, nói là giao dịch tự do kỳ thực là muốn nhìn theo thực lực, tu luyện giả có thực lực quá yếu hay qua mức nghèo khó đều không cho tiến vào. Lương Như Vân tuổi trẻ khí thịnh sao có thể chịu được kỳ thị như vậy, lúc này liền dùng ngôn ngữ sắc bén mở miệng mà phản bác.

Lương Như Vân đang muốn xoay người rời đi nhưng lại phát hiện phía sau mình đã bị ba gã đại hán mặc hoàng bào võ sam chặn lại, cả ba đều là môn nhân đệ tử của Hợp Võ Môn, đều có tu vi sư giai trung kỳ.

- Các người muốn làm gì? Thật tốt cho đám chó không biết nghe lời.

Trong lòng Lương Như Vân biết không ổn nhưng vẫn như không vấn đề mà chất vấn hỏi. Ba gã kia đều đã là sư giai trung kỳ, sư phụ của mình hôm nay cũng mới chỉ có tu vi sư giai trung kỳ đỉnh phong mà thôi.

- Xú nha đầu, người cho nơi này là chợ bán thức ăn hay sao? Muốn tới thì tới muốn đi thì đi là được à?

Phía sau truyền đến một tiếng âm trầm.

- Vậy người muốn như thế nào?

Lương Như Vân xoay người lại, đối mặt với vị trưởng lão Hợp Võ Môn hỏi ngược lại, nhân thần cũng không dám nhìn thẳng đối phương mà vội vã lướt nhanh qua tránh đi.

Lương Như Vân lúc này cẩn thận đi lại như một con nai con hoảng loạn mà vẫn còn cố khiêu khích. Đối với chính mình vừa mới ăn nói lỗ mãng không lo hậu quả cũng cảm thấy hối hận, thực lực không bằng người lại còn lưu lại nhược điểm, thật đúng là lỗ mãng.

Lý Mục thân là trưởng lão Hợp Võ môn lúc này đứng trước mặt thầy trò hai người vốn cũng chỉ là lấy sĩ diện, trước đó chỉ là bày ra bộ dạng cao cao tại thượng mà ngạo mạn, lại không nghĩ rằng con nhóc kia công nhiên mắng mình là bại hoại, phải biết rằng nơi này là giao dịch thấp lại là cửa chính nên số lượng tu luyện giả qua lại không hề ít, nhiều người có địa vị tương rất cao. Chính mình đường đường là trưởng lão Hợp Võ môn sao có thể nuốt trôi cục hỏa khí này, nếu là không sửa trị thầy trò hai người sẽ làm mất mặt cả Hợp Võ môn, ngay cả đám Tinh Vân Tông cũng dám nói lời bất bình, sau này còn đâu mặt mũi mà lặn lội trong tu luyện giới.

- Hừ!

Lý Mục lên tiếng, bên người cũng truyền đến một tiếng hừ lạnh, Lý Du bên cạnh đã nghiêm mặt nói:

- Thầy trò hai người các người nếu không quỳ dập đầu xin lỗi thì hôm nay đừng mơ tưởng ly khai khỏi đây!

Chút ý niệm hối hận nảy sinh trong lòng Lương Như Vân khi đầu óc vừa mới tỉnh táo lại, vừa nghe thấy một lời này tức thì một cỗ lửa giận trong lòng bốc lên:

- Sư phụ ta chính là tam đại trưởng lão Tinh Vân Tông, một trong tam đại môn phái Thập Quốc Minh, thân phận tôn quý sao có thể quỳ lạy người khác.

- Ha ha, buồn cười, Tinh Vân Tông các người từ khi nào trở thành một trong tam đại môn phái Thập Quốc Minh? Là các người tự phong hay sao? Ta chỉ biết Thập Quốc Minh có tứ đại phái chứ không có nghe ai nói qua có tam đại môn phái, mặt khác với địa vị người, dạy dỗ ra một người đệ tử không hiểu chuyện như vậy, thân làm sư phụ tự nhiên là phải quỳ sám hối, người bất quá chỉ là một tên hề mà thôi, không nên tự đề cao chính mình, xú nha đầu.

Lúc này người cuối cùng trong ba gã đệ tử Hợp Võ môn khinh thường cười nói.

Lời nói thật cay nghiệt làm Lương Như Vân đau đớn trong lòng, nhưng cũng không có nói gì mà chịu đựng, bất quá chính mình chịu nhục thì thôi, đằng này lại liên quan đến cả sư phụ cùng môn phái bị người ta nhục mạ. Lương Như Vân thực sự có chút không chịu nổi, muốn khóc mà không được. Cãi chày cãi cối nói:

- Tinh Vân Tông ta vốn là một trong tam đại môn phái Thập Quốc Minh, cái này vốn được công nhận, sao lại là tự phong?

Ba gã đệ tử Hợp Võ Môn vừa nghe lời này liền đồng thời cười rộ lên, trong đó có một người trào phúng nói:

- Thật đúng là không biết xấu hổ, thật chưa có thấy ai lại như vậy, đám Tinh Vân Tông các người đúng là mù hay sao mà nhìn không ra Thái Vân Tông, Nguyệt Vân Tông cùng Đức Vân Tông? Chính mình là một cái môn phái tam lưu nho nhỏ, không nên tự thổi phồng môn phái mình nên, thực không biết xấu hổ!

- Người...

Lương Như Vân giận dữ nghẹn lời, hướng nhân thần cầu cứu về phía sư phụ nhưng cũng không có bất luận cái gì đáp lại. Trên thực tế sư phụ của nàng, Lưu Trúc thượng nhân vốn là một trưởng lão Tinh Vân Tông,

nhưng lúc này hơi cúi đầu, ngay cả rầm mà không dám đánh một cái chứ nói gì đến thay mặt đệ tử đòi lại công đạo.

Lúc này trong lòng Lưu Trúc thượng nhân thầm đem bảo bối đệ tử này mắng cho té tát mấy lần. Hợp Võ Môn của người chính là một trong tam đại môn phái Thiên Võ Minh, chân chính là đại môn phái a, trong hàng môn nhân đệ tử cũng có rất nhiều người đạt sự giai trung kỳ, nếu ở Tinh Vân Tông chỉ bằng bậc tu vi này cũng có thể được một chân trưởng lão rồi.

Thực lực quá mức cách xa làm cho Lưu Trúc thượng nhân ngay cả lòng phản kháng cũng không có nghĩ đến. Vừa mới bị trưởng lão Lý Dương của Hợp Võ Môn muốn bắt phải quỳ xuống, hắn cũng đã chuẩn bị quỳ xuống nhưng thật ra đồ đệ đa sự lại lần thứ hai buông một tràng giận dữ, đem sự tình càng trở nên phức tạp hơn.

Thấy xung quanh có rất nhiều tu luyện giả dừng bước quan sát, Lý Mục đã rõ ràng mất đi sự kiên trì, thấy người vây xem càng ngày càng nhiều sẽ gây kinh động đến hai vị nguyên lão bên trong tháp, đến lúc đó đi ra trông thấy một màn hỗn loạn như này chắc chắn sẽ trách tội chính mình làm việc bất lợi.

- Lưu Trúc thượng nhân, ngươi có quỳ hay không?

Hai mắt Lý Mục ánh vẻ hung mãnh.

Tu luyện giả kỳ thực đều là những người cứng rắn, Lưu Trúc thượng nhân cho dù lúc này biểu hiện ra vẻ nhu nhược nhưng cũng chẳng phải là bản tính, chỉ là thực lực so với người ta quá kém, cũng không muốn chịu đau khổ, thế nhưng lúc này bị chỉ thẳng vào mũi mà yêu cầu một việc nhục nhã như thế này, cơ mặt lúc này cũng ro rúm lại, muốn phát tác nhưng lý trí lại không cho phép mà nhịn xuống.

Thấy sự phụ nhát gan như vậy, trong lòng Lương Như Vân nổi lên hàn ý, tâm ý phản kháng lúc này cũng từ từ hạ xuống, đôi môi run nhè nhẹ, trong hai mắt càng bị một tầng sương kín ủ khuất che phủ.

- Như Vân, quỳ xuống đi, cùng với vị sư hướng hai vị tiền bối Hợp Võ Môn xin lỗi.

Lưu Trúc thượng nhân chần chờ một hồi rốt cục buông lỏng sắc mặt nói.

Trong lòng Lương Như Vân như bị kim châm, nhục nhã như vậy trước đây nào phải chịu qua. Tinh Vân Tông tính ra không lợi hại cho lắm nhưng tuyệt đối cũng không phải chỉ là một môn phái nhỏ, trước đây nếu có mâu thuẫn tự nhiên sẽ được trọng thị mà xử lý. Thế nhưng lần này tham gia Thiên Lan hội nghị, Lương Như Vân mới phát hiện chính mình nguyên lai chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Tinh Vân Tông tại toàn bộ tu luyện giới Nam Xuyên Giới căn bản không là cái gì, hai đại liên minh khác ngoài Thập Quốc Minh thậm chí có nhiều môn phái căn bản là không biết đến Tinh Vân Tông là môn phái gì.

Lương Như Vân không muốn quỳ, thế nhưng nàng biết nếu là không quỳ, không chỉ là hai người thầy trò nàng lập tức sẽ ném phải khổ đau mà rất có khả năng môn phái sẽ gặp phải liên lụy, lấy thực lực của Hợp Võ Môn mà nhớ đến cừu oán này, nếu có động đến lửa giận, muốn đùa chơi chết Tinh Vân Tông sợ cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn.

Quỳ sao? Lương Như Vân đành phải khuất phục dưới cường lực của đối phương, thế nhưng loại khuất nhục này lại đau đớn như thật, cho nên nước mắt cứ như thế ầm ứ mà không ra. Nhìn thầy trò hai người chậm rãi khom người, sắc mặt Lý Mục cùng Lý Du vẫn âm trầm, lúc này mới hiện lên một nét đặc ý mà cười, ba gã đệ tử Hợp Võ Môn càng cười đến xán lạn, ánh mắt phảng phất như không phải nhìn hai người mà là hai con kiến hôi nhỏ bé tùy thời có thể bóp chết trong tay.

Tu luyện giả hai bên đường dừng bước, ánh mắt cũng cực kỳ lạnh lùng, không có bao nhiêu người đồng tình, ngược lại là nghĩ thầy trò hai người này như rãnh rỗi không có việc gì làm, tự nhiên đi rước lấy nhục.

Tu luyện giới vốn là thế giới lấy thực lực vi tôn, đã không có thực lực thì nguoi phải quỳ xuống, cho dù người có đến cả trăm lý do chính đáng vẫn là vậy thôi.

Lòng tự trọng của Lương Như Vân lúc này bị đánh cho đầy thương tích, nhìn chúng tu luyện giả vây xung quanh vô cùng lạnh lùng lại càng thêm thất vọng, trong nháy mắt, đối với tu luyện giới lại có thêm nhiều hiểu biết sâu đậm.

Ngay lúc nước mắt Lương Như Vân trào ra, hai dòng nước mắt còn đang lăn xuống được nửa đường, bỗng nhiên một âm thanh trầm ồm vang lên.

- Như Vân muội tử đã lâu không gặp!

Lương Như Vân chỉ cảm thấy thanh âm này thật quen thuộc, cũng không có phản ứng gì nhưng sâu trong hai mắt lại thấy được tia vui vẻ, hai chân trực hạ xuống cứ như vậy lại đứng thẳng.

Lưu Trúc thượng nhân cũng là như vậy, không hề quỳ xuống, trong lòng cũng thầm kỳ quái không biết ai lại không tự lượng sức mình mà chọc vào phiền toái này.

- Lâm tiên bối!

Khi thấy rõ người này, Lương Như Vân kinh ngạc thất thanh kêu lên.

Lâm Khiếu Đường cũng không vui nói:

- Như Vân muội tử, sao lại xưng hô khách khí như vậy?

- Lâm đại ca!

Trên mặt Lương Như Vân hơi ửng đỏ, bất quá phản ứng cũng thật nhanh mà lập tức sửa đổi xưng hô, trong lòng cũng bắt đầu nổi nên một cỗ tâm ý mơ hồ không rõ, vị Lâm đại ca này thực lực nàng chỉ biết khả năng là linh hồn giai sơ kỳ, ngay cả cấp bậc trưởng lão Hiên Viên Tông, một siêu cấp môn phái nhìn thấy hắn cũng có vài phần khiếp ý.

Vị thiếu nữ thanh tú này vẫn làm cho Lâm Khiếu Đường một loại cảm giác thân thiết như tiểu muội trong nhà vậy, lần trước khi từ biệt đến nay, nguyên vốn tưởng rằng không còn có cơ hội tái kiến, cũng không nghĩ đến không bao lâu lại có thể gặp lại tại nơi này.

Kỳ thực lần trước tiếp xúc là lúc Lâm Khiếu Đường cảm giác thấy tại Lương Như Vân như có một loại cảm giác thân thiết nào đó nhàn nhạt, tuy là lần đầu gặp mặt lại giống như đã từng quen biết nhiều năm, phẳng phất như cùng muội muội đã thất tán của mình vậy. Nếu không phải trong lòng hiện ra những ý niệm và cảm giác này, Lâm Khiếu Đường cũng quyết không tặng Lương Như Vân quyển bí tịch trước lúc chia tay.

Lý Mục quan sát người mới đến, ánh mắt có chút nghi hoặc, bản thân đúng là nhìn không thấu được thực lực đối phương sâu cạn ra sao, nhưng chỉ quan sát tướng mạo thì xác thật rất xa lạ, chưa hề gặp qua. Người này tuổi tác cũng không cao, đơn giản mà xét đoán thì cho dù sau này có chút thành tựu sợ rằng phát triển cũng có hạn mà thôi. Vật tự theo đàn, người tự nhiên cũng vậy, đã cùng đám Tinh Vân Tông kết bạn thì gã tu luyện giả này sao có thể lợi hại hơn đây.

Nghĩ vậy, trong lòng Lý Mục đang rung động cũng lập tức bình ổn lại, ánh mắt khinh thường từ từ rời khỏi người Lâm Khiếu Đường, hung quang chợt lóe rồi nói:

- Lưu Trúc thượng nhân, xem ra ngươi không chịu nổi khổ? Đã như vậy liền tự cùng xuân đồ đệ để lại mỗi người một cánh tay, người tự đi làm hay phải để ta động thủ?

Người tự lại càng nhiều, Lý Mục lại càng phải cường thế, giết gà dọa khỉ là việc cần phải làm, càng cường thế càng biểu hiện được tư thế của Hợp Võ Môn.

Dứt lời ba gã tráng hán đệ tử Hợp Võ Môn nhất thời xoa tay, chuẩn bị tùy thời mà đem hai người Lưu Trúc thượng nhân bắt lại.

Lưu Trúc thượng nhân nhất thời hoảng loạn vô cùng, đang muốn nói lời tỏ vẻ yếu kém lại bị người nói trước một bước.

- Nếu ai dám động vào Như Vân muội tử một sợi tóc gáy, ta sẽ lấy của hắn một cánh tay, động vào hai sợi ta sẽ lấy đi một đôi.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường lấp lánh lạnh lùng nói.

Tâm tình của Lương Như Vân vô cùng ảm áp, vẫn có người lo lắng cho mình mà đứng ra, dù sao cũng không tình nguyện vì chính mình mà đại ca phải phát sinh xung đột với Hợp Võ Môn. Cho dù một thân tu vi của đại ca đã đến linh hồn giai sơ kỳ, nhưng như vậy trong mắt Hợp Võ Môn cũng chẳng phải cường đại, nghe

nói hôm nay tại Thiên Mục tháp này có tới hai vị nguyên lão Hợp Võ Môn, cũng đều là linh hồn giai trung kỳ cao thủ. Nghĩ vậy, Lương Như Vân càng thêm lo lắng, không khỏi nháy mắt với Lâm Khiếu Đường ý muốn hẳn không phải thêm lo lắng.

- Vô tri tiểu bối ở đâu tới, chuyện Hợp Võ Môn ta nào đến lượt ngươi quản, ta xem ngươi thật muốn chán sống hay rồi?

Một gã môn nhân Hợp Võ Tông quát mắng nói.

Trưởng lão Lý Mục đã nhìn không ra Lâm Khiếu Đường sâu cạn thế nào, người này là môn nhân đệ tử tự nhiên càng nhìn không ra, chỉ cho rằng người thanh niên trước mắt này tu vi cũng chỉ sần sần bình thường, bất quá chỉ là sơ giai kỳ mà thôi, ngay cả chính mình cũng có thể ngang hàng.

- Ta không quản ngươi là Hợp Võ Môn hay Tán Võ Môn, lập tức hướng Như Vân muối muối ta dập đầu tạ tội, kêu cô nãi nãi, bằng không ta cắt đứt cái chân chó của các ngươi.

Lâm Khiếu Đường nói lời này, ánh mắt cũng hướng Lý Mục mà không thêm nhìn tên môn nhân đệ tử kia.

Chúng tu luyện giả đang vây xem cũng đều đồng tình, nghe Lâm Khiếu Đường nói xong tự nhiên là thống khoái vô cùng, ai cũng hiểu được Hợp Võ Môn có chút khi dễ người khác. Nhưng thống khoái thì thống khoái, rồi họ lại vì người thanh niên hiệp nghĩa kia mà lo lắng, thật sự là đang đụng phải đá tảng rồi.

381. Chương 378: Phát Uy. (thượng)

- Chỉ bằng ngươi?

Trên mặt hai gã trưởng lão Lý Mục cùng Lý Du cùng hiện lên nét tiểu ý, đánh giá trong lòng về vị thanh niên trước mặt này lập tức hạ xuống không ít.

- Cuồng vọng!

Lý Du quát lớn một tiếng.

- Phải, thì sao?

Lâm Khiếu Đường lạnh lùng nói, vừa nói trào đã xuất ra, lập tức kim thủ đã xuất hiện trước mặt ba gã môn nhân đệ tử kia.

Ba gã tráng hán thấy vị thanh niên trước mặt cứ nhiên dám động thủ trước, lúc này cái loại cảm giác về sự ưu việt của đại môn phái trong lòng nhất thời bị thách thức nghiêm trọng, chuẩn bị đánh trả một phen.

Thế nhưng bỗng nhiên ba gã tráng hán phát giác chính mình căn bản không thể động đậy, một cỗ uy áp cường đại đưa bọn họ bao vây lại một cách cứng chắc, trên cổ chính mình thậm chí còn bị một đạo kinh khí do kim thủ hóa thành khổng chế.

- Lớn mật!

Lý Mục vừa nhìn thấy liền quát lớn một tiếng, nhẹ lật tay đã xuất hiện một thanh trường kiếm.

Một đạo kiếm khí sắc bén bắn thẳng về hướng Lâm Khiếu Đường đang đứng cách đó không xa.

Nhưng mà kiếm khí đến gần Lâm Khiếu Đường không tới trượng liền biến mất không thấy, như thể bị lớp hộ thể chân khí bên ngoài cơ thể trực tiếp đánh tan.

Lý Mục, Lý Du nhất thời kinh hãi, tu vi của hai người là đại sư giai sơ kỳ, tại Nam Xuyên Giới tuy không được gọi là cao thủ nhưng xứng chẳng phải loại yếu kém, mới vừa rồi Lý Mục dùng đến bảy thành lực lượng, đối phương cho dù mạnh hơn bản thân cũng tuyệt đối không thể cứ phớt lờ như vậy.

Chỉ dùng hộ thể chân khí cũng có thể kháng cự được một kích có bảy thành nguyên lực của mình, chỉ sợ đối phương đã có tu vi linh hồn giai.

Hai người kinh dị rồi lại không thể tin tưởng, song song quát một tiếng rồi cùng xuất thủ. Đã dùng tới mười thành nguyên lực, ý muốn nhất cử đem người thanh niên dám miệt thị họ giết chết đương trường.

Lương Như Vân vừa thấy cảnh này lập tức thấp thỏm lo âu, rất sợ Lâm Khiếu Đường bị tổn thương, đối phương dù sao cũng là hai người tu vi đại sư giai, chiến lực thật không thể khinh thường.

Lưu Trúc thượng nhân thấy Lâm Khiếu Đường chỉ dùng hộ thể chân khí đã có thể tiếp được một kích đầy uy lực của Lý Mục, trong lòng tức thời suy đoán tu vi chân thực vị thanh niên này, chỉ sợ là cao nhân a. Vốn dĩ với thân phận và tu vi của Lưu Trúc thượng nhân thường ngày chỉ có thể nhìn thấy người có tu vi tối cao cũng là đại sư giai mà thôi, tu vi linh hồn giai, hẳn mới chỉ nghe đồn, hiển nhiên chưa hề có gặp qua. Trong lịch sử Tinh Vân Tông cũng chỉ có tổ sư gia mới có bậc tuyệt thế tu vi như vậy, mà Lưu Trúc thượng nhân nhập phái đã gần trăm năm mà chưa hề gặp qua tổ sư gia một lần.

Có thể thấy vị thanh niên kia nhìn qua không có bất kỳ biểu hiện gì là đã thể hiện ra toàn bộ thực lực của mình, Lưu Trúc thượng nhân lại càng không dám tin tưởng khi thấy chính đồ đệ bảo bối của mình cùng vị thanh niên lợi hại kia tựa hồ giao tình không tệ, trong mắt Lưu Trúc thượng nhân hiện lên từng tia mừng rỡ.

Hợp Võ Môn chính là một đại môn phái võ tông, bởi vậy hai người Lý Mục cùng Lý Du cũng là những đại võ sư, hai người đều sử dụng khoan kiếm (kiếm có lưỡi rộng bản). Chiêu số tinh diệu mà không mất đi cái bá đạo, trùng kích kiếm khí có thể phóng xuất ra kiếm quang, người xem xung quanh nếu như có tu vi yếu nhược một chút liền có cảm giác không thích ứng nổi, khí huyết bốc lên thậm chí có thể là không cảm cự được.

- Lâm đại ca, tránh mau.

Lương Như Vân cả kinh kêu lên.

Lưu Trúc thượng nhân cũng nhướng mày, nhìn cảnh này, lòng tin đối với người thanh niên cũng hạ không ít, phải biết rằng khí thế của Lý Mục và Lý Du thật không kém.

Trong ánh mắt Lâm Khiếu Đường hiện nên vẻ nghiêm nghị, nhìn thẳng tới hai người Mục, Du, một tay vẫn để phía sau còn tay kia thì xuất trảo. Bỗng nhiên nhắc lên, hai kim thủ trong nháy mắt đánh tới, đi cùng với nó là một cỗ khí áp vô cùng cường đại.

Đương một tiếng, hai thanh khoan kiếm vốn khí thế rất mạnh đã đồng thời rơi xuống đất. Lý Mục, Lý Du cũng không biết xảy ra chuyện gì liền bị hai kim thủ cường ngạnh nhắc lên, chỉ thấy khó thở vô cùng, cần cổ gắt gao bị túm chặt, hai người cũng không có biện pháp, chỉ đành giãy dụa trong đau khổ và bất lực.

Mọi người vây xem xung quanh không thể tưởng tượng nổi, sự việc diễn ra thật không ai tưởng tượng được. Ba vị đệ tử Hợp Võ Môn không kịp xuất một chiêu đã bị khống chế, mà hai vị trưởng lão có tu vi đại sư giai sơ kỳ ngay cả năng lực bắt đối phương sử dụng hai tai cũng không có, trong vòng nửa chiêu cả hai liền bị người chế trụ, mạng nhỏ không thể tự bảo toàn.

Lưu Trúc thượng nhân vẫn mơ hồ còn đắn đo, lúc này trên mặt hiện ra vẻ vui sướng vô cùng, đến lúc này hẳn vẫn không thể xác định được tu vi đích thực của vị thanh niên kia, thế nhưng hiện tại hẳn lại có thể khẳng định trăm phần trăm rằng tu vi của hắn đã vượt quá đại sư giai. Phải biết rằng Lý Mục, Lý Du, cả hai người đều đã có tu vi đại sư giai sơ kỳ, hai người liên thủ lại trước mặt vị thanh niên này ngay cả một chiêu cũng không chống đỡ được, hơn nữa người ta lại không dùng hết sức mà chỉ dùng một tay dễ dàng khống chế được cục diện.

Thắng lợi như vậy hoàn toàn mang tính áp đảo, Lưu Trúc thượng nhân cho dù có cổ hủ đến mấy thì cũng nhìn ra điểm này, chỉ sợ vị thanh niên kia chính là một cao thủ linh hồn giai, rất có thể là đệ tử đắc ý của đại nguyên lão một đại môn phái nào đó.

Lưu Trúc thượng nhân đã cố không thoát được cảnh Hợp Võ Môn thi oai, lúc này thoát khỏi, nội tâm mừng như điên. Đây chính là cơ duyên a, đại cơ duyên tới a. Đệ tử bảo bối của chính mình cùng một vị cao nhân xưng huynh gọi muội, với thiên phú của hắn không có khả năng tự bước vào cánh cửa đại sư giai, chỉ sợ lần này được thi ân mới có thể bước tiếp vào cánh cửa đại sư mà đắc đạo.

Lý Mục và Lý Du dưới uy áp của Lâm Khiếu Đường thì toàn thân toát mồ hôi như mưa, thực tế vẫn chưa tổn hao bao nhiêu nguyên lực nhưng lúc này cũng là uể oải bất kham, thống khổ không ngừng, phảng phất như từng đợt từng đợt đau khổ vô cùng.

Lương Như Vân trước đó bị hai người này hạ nhục đương nhiên thống hận vô cùng, nhưng dù sao tâm địa thiện lương, lại càng không có tâm tư hại người. Thấy rõ nhị vị trưởng lão vô cùng thống khổ cũng lại có chút không đành lòng, ánh mắt khiếp đảm nhìn hướng Lâm Khiếu Đường với vẻ mặt đang băng lãnh nói:

- Lâm đại ca, hay là thôi đi!

- Không được!

Lâm Khiếu Đường lạnh lùng kiên định nói, âm thanh phát ra như không hề có chút ý tứ thương lượng nào. Trực tiếp từ chối thỉnh cầu của Lương Như Vân:

- Ghi nhớ, người khác nếu là đắc thế sẽ coi ngươi như một trái hồng tìm chỗ mềm mà cắn. Bất luận là dưới hoàn cảnh gì đều có thể có chuyện xảy ra.

Chung quy thì Lương Như Vân vẫn còn nhỏ, từng trải ít ỏi, hơn nữa tâm tính vẫn còn đơn thuần, rất dễ xuất hiện thái độ nhẹ dạ cả tin.

Lâm Khiếu Đường đã từng là một trái hồng mềm, khi đó hắn đã hiểu thấu đạo lý này. Bởi vậy đại đa số tình huống đều tuyển chọn tránh phong mang trực tiếp, có thể ẩn dấu được thì ẩn dấu, không làm những việc tranh đấu vô vị, lại càng không đem mạng nhỏ ra đùa giỡn. Trải qua bao năm như vậy, tuy không ít lần vì nguyên do bị ép buộc nhưng chính mình coi như nằm gai nếm mật, khổ tâm tu luyện mới có được một thân tu vi linh hồn giai hậu kỳ như ngày hôm nay.

Lâm Khiếu Đường đạt đến linh hồn giai hậu kỳ trên cơ bản so với linh hồn giai hậu kỳ bình thường có điểm khác nhau, trong cơ thể có tới hai đại linh nguyên, một linh một dương, đơn giản mà nói là hai linh hồn giai hậu kỳ cùng trên một cơ thể, lại thêm một đoàn bổn nguyên chi hỏa có thể so với một nửa linh nguyên. Nói cách khác Lâm Khiếu Đường có dung lượng nguyên lực tương đương với hai gã linh hồn giai hậu kỳ. Một vị địa vương giai sơ kỳ bình thường có thể đối phó với hai gã linh hồn giai hậu kỳ, còn đối phó với ba gã thì chắc hẳn sẽ không chịu nổi, dĩ nhiên Lâm Khiếu Đường hôm nay có tu vi thâm hậu và một thân tuyệt kỹ, bảo bối vô số, cho dù tu luyện giả địa vương giai sơ kỳ cũng không làm gì được hắn.

Kỳ thực Lâm Khiếu Đường đã sớm thấy thầy trò hai người Lương Như Vân bị nhục nhã, có thể nói sự việc từ đầu đến cuối đều lọt vào trong mắt của hắn. Sở dĩ chậm chạp không ra tay mà thẳng đến lúc cuối cùng mới hiện thân là vì để Lương Như Vân có thể nhìn thấu được sự việc, từ đó có thể học hỏi được chút kinh nghiệm cần thiết. Một vị tu luyện giả thành công không chỉ cần có tu luyện thân thể tốt mà còn cần phải tu luyện cả tâm cảnh, bằng không với một thân tu vi tuyệt cao kết quả cũng sẽ bị người ta lợi dụng, huống hồ tu luyện giới vốn là một mặt hắc ám, vì thế phải để cho một người đơn thuần như Lương Như Vân nhận biết rõ được tất cả điều này.

Lâm Khiếu Đường cố tình giúp Lương Như Vân được lịch lãm một chút, ai bảo vừa thấy vị thiếu nữ này trong lòng đã thấy có hảo cảm đây, đương nhiên loại hảo cảm này tuyệt đối không phải là tình yêu nam nữ.

Lương Như Vân đầu đã gặp qua Lâm Khiếu Đường với vẻ mặt băng lãnh như vậy, nhất thời kinh tâm, lập tức chuyển ánh mắt không dám nhìn thẳng, đứng một bên mà không dám hé răng.

Lâm Khiếu Đường tự nhiên biết mình nói thế nào, thấy rõ Lương Như Vân với dáng dấp ủy khuất, thân hình mảnh mai thiếu chút nữa cảm lòng không được, bất quá nhiều năm sống trong cảnh lạnh lùng, tâm lý nhẹ dạ đã sớm mờ nhạt trong hắn. Đối với hai người trước mắt vốn tự coi mình là xuất thân đại môn phái, tài trí hơn người, có được lợi thế cực điểm nên tuyệt đối không thể nường tay, chỉ có thể dùng thủ đoạn cường thế làm cho họ khuất phục. Người nếu chỉ hơi lơ là một chút, đối phương còn tưởng rằng người sợ bọn họ, có điều cổ kỵ, tiếp đó sẽ lại càng phiền phức, chỉ có thể một lần uy áp mà giải quyết tất cả mới là chính đạo.

Vừa rồi còn ẩn giấu nguyên khí, hai người Lý Mục, Lý Du bị một tiếng quát nhẹ làm cho chấn động thiếu chút nữa phun ngụm máu tươi ra ngoài.

Tu vi Lưu Trúc thượng nhân không cao, tính cách lại có chút nhát gan, nhưng những chuyện trong tu luyện giới như thế này lại rất rõ ràng minh bạch, nhìn thấy đồ đệ bảo bối của mình nhẹ dạ mà thâm hiểm quát hô đồ, đối đãi với những tiểu nhân vốn lợi thế đây mình như vậy, phải đánh cho họ phải sợ hãi mãi mãi mới không gây ra hậu quả về sau.

Bất quá lúc này cũng không phải lúc có thể thuyết giáo, Lưu Trúc thượng nhân chỉ nháy mắt ý tứ về phía đồ đệ bảo bối, để biết đường không nên lẩm miệng.

Hai người Lý Mục, Lý Du lúc này không biết làm sao, bỗng nhiên trên cổ buông lỏng, cả hai cứ thế mà rơi trên mặt đất, theo bản năng muốn đứng dậy, nhưng làm thế nào đi nữa hai chân vẫn không thể đứng thẳng, một cỗ lực lượng vô hình làm cho bọn họ chỉ có thể gục mặt quỳ xuống mà không thể động dậy được.

- Dập đầu ba cái, hướng muối tử ta bồi tội, mọi việc hôm nay kết thúc!

Lâm Khiếu Đường lạnh lùng nói.

Hai người Lý Mục, Lý Du khóc không ra nước mắt. Chính mình dĩ nhiên trước mặt mọi người hướng hai tên tu vi thấp kém kia mà quỳ xuống không dậy nổi, thế này thì còn mặt mũi đâu mà về nhà, trong lòng kêu khổ liên tục, lại càng không dám hò hét chút nào. Chỉ mong muốn hai vị sư phụ có thể cảm nhận được sự việc xảy ra ở bên ngoài mà cứu viện, bằng không chính mình phải hướng con nhóc chưa dứt sữa kia dập đầu tạ tội.

Động tĩnh lớn như vậy, làm sao mà không làm cho các nhân sĩ trong nội tháp chú ý, chỉ bất quá toàn bộ quá trình diễn biến phát triển quá nhanh, bất quá chỉ trong thời gian nửa chén trà mà thôi, còn có thể trách ai, chỉ có thể nói nhị vị Lý trưởng lão thực lực quá yếu, căn bản là không biết nhìn người mà thôi.

Ngay lúc nhị vị Lý trưởng lão đang kêu khổ không thôi rốt cục cũng khiến cho người trong nội tháp chú ý đến, không ít đệ tử Hợp Võ Môn bên trong tháp chạy ra, lại thêm có mấy vị cao thủ mặc trang phục trưởng lão xuất hiện.

Trong đó có hai người lại là Hợp Võ Môn bối phận chữ Hành trong các môn nhân trưởng lão. Trung niên nhân là Hành Ảnh, lão niên nhân tên là Hành Phong, hai người cùng có tu vi đại sư giai hậu kỳ, còn có ba người khác cũng là đại sư giai trung kỳ, tất cả đều có bối phận trưởng lão.

Lý Mục, Lý Du tuy cũng là trưởng lão, nhưng so với mấy vị tới đây thì vẫn kém hơn một bậc. Trong đó Hành Phong là sư phụ của hai người còn bốn người khác đều là sư thúc.

Hai người Mục, Du thực khó khăn mới có thể tiến nhập cánh cửa đại sư giai, tu vi còn rất thấp, nhưng lại được sư phụ dùng đại lượng tài nguyên mà bồi dưỡng mới ngưng kết ra nội dương, thật ra hai người chỉ so với sư giai hậu kỳ lợi hại hơn một chút mà thôi.

Nhìn thấy cường viện phe mình đi tới, vẻ mặt đau khổ vô cùng của hai người lúc này lại hiện lên nụ cười âm hiểm, chính mình chịu nhục khuất phục đến lúc này phải trả lại bằng hết, cả hai nhìn lên hướng thẳng vào mặt Lâm Khiếu Đường, trong ánh mắt như nói lên vẻ đồng tình.

Lương Như Vân và Lưu Trúc thượng nhân quá sợ hãi, mọi người vây xung quanh xem náo nhiệt cũng không dám ngăn đầu, nhìn cũng không dám nhìn, chỉ có người có tu vi cao thâm, có thân phận địa vị tại tu luyện giới mới dám dừng chân mà quan sát. Đám đệ tử Hợp Võ Môn vừa ra khỏi cửa liền thấy nhị vị trưởng lão đang quỳ khuất phục trên mặt đất, nhất thời nộ hỏa dâng cao.

382. Chương 379: Phát Uy. (hạ)

Trong lòng nhị lão có chút lo lắng, dù sao với bậc tu vi này hơn phân nửa là người trong các danh môn đại phái.

Thế nhưng ánh mắt của những người khác lại không được như nhị lão, lại càng không muốn nghĩ nhiều, đối với bọn họ, Hợp Võ Môn chỉ có cao ngạo, làm sao có thể hướng người khác mà chịu khi dễ. Một người trong đó không nói hai lời, vội vã liếc mắt qua, gầm lên rồi hét thối cả ra binh khí pháp bảo, thi triển tuyệt học lao tới tấn công Lâm Khiếu Đường.

Nhất thời bốn phía đao quang kiếm ảnh trùng trùng, ngân quang tán sắc, các loại nguyên khí sắc bén đua nhau bắn ra xung quanh.

Hành Ảnh, Hành Phong căn bản là không kịp ngăn cản, thấy chúng đệ tử và mấy vị trưởng lão đã đi ra xuất thủ, trong lòng biết không thể ngăn cản. Hôm nay chỉ có thể để môn phái đồng tâm, tạm thời đem vị thanh niên này bắt giữ, vì vậy nhị lão cũng đành xuất thủ, trước mắt cứ bắt người thanh niên rồi tính sau.

Mọi người nhất tề phát lực. Lúc này có thể thấy được thực lực Hợp Võ Môn ra sao, rốt cuộc đây vẫn là đại môn phái, vừa ra tay liền thấy được sự khác biệt, khắp trời ngân quang lấp lánh, thanh thể như bài sơn đảo hải làm lòng người không khỏi run sợ, kiến trúc bốn phía xung quanh đều bị khí thể làm cho chấn động nghiêng ngả.

Lương Như Vân chưa từng gặp qua trận thế như vậy, nhất thời hét lớn:

- Lâm đại ca, cẩn thận!

Lưu Trúc thượng nhân thấy thế tiến công như vậy lập tức da đầu tê dại, cả người ứa mồ hôi lạnh, lập tức kéo đồ đệ bảo bối lui ra sau mấy trượng. Thầm nghĩ thế trận như vậy, nếu hướng tấn công là chính mình thì ngay cả hoàn thủ căn bản cũng là mộng tưởng, chỉ sợ ngay cả cao nhân cũng phải chịu cảnh thịt nát xương tan a, vậy nên niềm vui mừng bất chợt vừa qua cũng theo đó mà lạnh đi phận nửa. Hợp Võ Môn quả nhiên là không thể trêu vào.

Lâm Khiếu Đường vẫn đứng bất động, nhìn các loại pháp bảo công kích trên không trung, ánh mắt trở lên âm lãnh. Cánh tay vẫn để sau lưng như trước không biết như thế nào, đột nhiên một tiếng quát lớn liền phiêu dật mà bay lên.

Nhất thời vô số kim thủ chen chúc xuất hiện, số lượng nhìn sơ cũng đã vượt quá một trăm.

Quang mang trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe, hơn trăm kim thủ hướng hơn mười vị đệ tử Hợp Võ Môn cùng mấy vị trưởng lão đánh tới.

Nếu là bình thường, dưới tình huống này, linh hồn giai hậu kỳ có thể dễ dàng giải quyết đám ô hợp trước mắt. Lâm Khiếu Đường vốn có hai linh hồn giai hậu kỳ, tự nhiên là thoải mái, cho dù Lâm Khiếu Đường chỉ dùng sáu thành lực lượng cũng tương đương với một vị linh hồn giai hậu kỳ. Với những tên này, tu vi cao nhất bất quá chỉ là đại sư giai hậu kỳ, cho dù không cần long thảo thủ đã giúp hắn trải qua bao lần kinh biến, chỉ bằng vào chân nguyên công kích cũng đã có uy lực dọa người rồi. Chỉ ít đối với đám người trước mắt, hoàn toàn không thể chống đỡ.

Chỉ nghe âm thanh va chạm vang lên bốn phía. Mười mấy môn nhân đệ tử Hợp Võ Môn đã bại dưới vô số kim thủ. Ngay cả binh khí cũng tuột tay bay đi, nếu là binh khí trên tay người yếu nhược một chút thì đã thấy có vết rạn nứt.

Bất quá đám môn nhân này chỉ là bị thương tổn ngoài da, nhiều nhất thì binh khí bị tổn hại, mà mấy người trưởng lão thực lực hùng hậu vốn định nặng tay đem người thanh niên kia kích thương, nhưng xuất thủ càng nặng thì lực phản chấn cũng càng mạnh, làm cho sắc mặt mấy trưởng lão tái nhợt, khí huyết bốc lên phun mạnh ra ngoài, đúng là bị thổ huyết trọng thương, bị thua thảm hại.

Cũng may lần này Lâm Khiếu Đường đã hạ thủ lưu tình, nếu không chỉ một kích kia cũng đủ lấy đi nửa tính mệnh, nếu như nặng tay hơn thì thậm chí lấy đi toàn bộ tính mạng cũng rất dễ dàng.

Mọi người vây xem xung quanh đều lộ vẻ ngạc nhiên cùng sợ hãi, trong lòng càng không ngừng tự hỏi. Đại sát tinh này từ đâu tới, một chiêu đã có thể đánh bại rất nhiều cao thủ Hợp Võ Môn.

Lưu Trúc thượng nhân thấy tình cảnh này so với lúc trước lại càng kinh khủng hơn, da đầu cảm thấy tê dại, y phục bên trong lúc này đã sớm ướt đầm. Toàn thân còn đang run rẩy, đám đệ tử tu vi yếu nhược chưa xuất thủ lại càng không cần phải nói, không ít người lúc này cảm thấy khó thở, hai chân như nhũn ra, chỉ thiếu đường ngồi bệt xuống đất mà thôi.

Lương Như Vân nhìn thấy cảnh này cũng như người mộng du, nàng biết một điểm rằng tu vi Lâm Khiếu Đường rất thâm hậu, thế nhưng không nghĩ rằng lại lợi hại đến mức này, cái này... đã quá viễn siêu so với cực hạn mà nàng có thể tưởng tượng. Chỉ với linh hồn giai sơ kỳ đã làm cho Lương Như Vân cảm thấy run sợ, ấy vậy mà vị đại ca Lâm Khiếu Đường hiện tại đã lộ thể hiện ra tu vi so với trước kia còn khủng khiếp hơn rất nhiều.

Lâm Khiếu Đường trải vụ việc Tù Ma Cốc, nên đối với các môn phái trong Nam Xuyên có ấn tượng cực kém. Lần này trở lại xuất thủ không chỉ là trợ giúp Lương Như Vân một phen mà còn một phần là do áp lực bản thân cần phát tiết ra một chút.

Lý Mục, Lý Du cố gắng chịu đựng uy áp kinh người mà Lâm Khiếu Đường bộc phát ra, thầm nghĩ chờ các vị sư phụ, sư thúc nhanh đến nơi này đem cuồng đồ thu thập. Lại không nghĩ đến thảm trạng vô cùng thê thảm như thế này, thật đúng là tràng diện kinh hồn táng đảm, ý niệm cao ngạo tròng lòng tức thì biến mất không còn tăm hơi, sống lưng mềm nhũn, cả người như vô lực mà ngã xuống.

Không cần Lâm Khiếu Đường nhắc nhở lần thứ hai, hai người Lý Mục và Lý Du trực tiếp hướng hai thầy trò Lương Như Vân dập đầu tạ tội.

Mọi người vây xem xung quanh cũng hiện vẻ hả hê tiếu ý. Trong lòng cũng không ngừng đem thân phận vị thanh niên kia mà suy đoán lên xuống.

Lương Như Vân và Lưu Trúc thượng nhân nhìn thấy hai vị cao thủ, bối phận ngang tiền bối mà hướng chính mình dập đầu tạ tội, biết vậy cũng không thích hợp, nhưng là không có lực để ngăn cản, hai người không tự giác di động hướng tới gần Lâm Khiếu Đường.

Dưới tình hình chiến đấu như vậy, dù là ai cũng có thể thấy người thanh niên trước mắt có tu vi sâu cạn thế nào, chỉ sợ ít nhất cũng là linh hồn giai trung kỳ tu vi, rất có khả năng chính là nguyên lão một đại môn phái nào đó.

Lưu Trúc thượng nhân và Lương Như Vân rốt cuộc tu vi vẫn còn thấp, nên tâm thần có phần không yên, trong lòng có chút bồi hồi, thầm nghĩ tốt nhất là nên sớm ly khai khỏi chốn thị phi này, ngay khi muốn mở miệng hỏi Lâm Khiếu Đường thì bên trong Thiên Mục tháp truyền ra tiếng âm trầm:

- Người phương nào tới đã thương môn nhân đệ tử chúng ta?

Thanh âm nồng nặc khí nguyên như âm ba công kích, người xem chung quanh đều hiện rõ sắc mặt thống khổ, ra sức vận nguyên lực chống đỡ âm ba công.

Vễn vẹn chỉ là âm ba công mà Lưu Trúc thượng nhân và Lương Như Vân cũng như tất cả đã không thể chịu nổi, cũng may Lâm Khiếu Đường dựng nên một tường chân khí làm thuẫn chắn, chống đỡ lại âm ba công kia, nếu không hai người thật khó có thể bảo toàn.

Một Bạch phát lão giả (lão giả tóc trắng) đáng người lực lưỡng xuất hiện trước cửa, chậm rãi đi ra, phía sau còn có một vị võ giả trung niên đang hung hăng như đang muốn xông thẳng tới.

Hai người này chính là hai trong năm vị nguyên lão Hợp Võ Môn là Bạch Ma tôn giả cùng Thiết Ứng Vương. Người trước là linh hồn giai trung kỳ, người sau cũng là linh hồn giai sơ kỳ đỉnh phong, cả hai đã thành danh tại Thiên Võ Minh thậm chí là Nam Xuyên Giới bao năm nay. Hai người hắng giọng từ cửa lớn Thiên Mục tháp đi ra, bốn mắt sát khí đại thịnh, phía sau hai người có một đám tu luyện giả đi theo, tất cả đều là hảo thủ, hiển nhiên đều đi vào Thiên Mục tháp để tiến hành một vào giao dịch cho cao nhân các phái.

Đã là đại nhân vật có uy tín, danh dự tại tu luyện giới Nam Xuyên, lúc này thấy môn nhân đệ tử phái mình bị người đánh cho hoa rơi nước chảy, lại trước mặt mọi người bắt dập đầu tạ tội, thật sự là đem mặt mũi Hợp Võ Môn quăng hết đi nơi nào rồi.

Lúc đầu hai người đã sớm nghe được bên ngoài có chút động tĩnh, nhưng vẫn chưa để ở trong lòng. Hôm nay tiến vào bên trong Thiên Lâm tháp toàn là đông đảo đệ tử trưởng lão, bên ngoài có người nháo sự cũng là chuyện bình thường, đúng là không cần các nguyên lão ra tay. Nhị vị nguyên lão vẫn một mực ở bên trong bất chuyện cùng giao dịch với các tu luyện giả khác, ai ngờ động tĩnh bên ngoài lại càng ngày càng lớn. Càng cảm giác được một cỗ nguyên khí cường đại trong nháy mắt bạo phát mà cũng trong nháy mắt lại hạ xuống tiêu thất.

Trong lòng Bạch Ma tôn giả cùng Thiết Ứng Vương biết phải xuất hiện, mang theo một bụng cảm tức tiến ra bên ngoài, thế nhưng lúc này nhìn thấy tình cảnh môn nhân đệ tử của mình, lửa giận trong người cũng phải áp chế đi không ít. Cả hai vốn là những võ tu cao thủ, đẳng cấp tự nhiên không cần phải nói, nên không có bị lửa giận che mắt mà cẩn thận suy xét.

Thấy rõ bên dưới binh khí rơi rơi tủa, lại có chút không nguyên vẹn đầy đủ, mà các vị trưởng lão đệ tử đều ngã bệt ngồi rên mặt đất, khóe miệng còn mang thêm chút máu. Không chỉ như vậy, đám môn nhân về mặt còn tràn đầy kinh khủng, toàn bộ sợ hãi như không còn chút chiến ý nào hết.

Bạch Ma tôn giả cùng Thiết Ứng Vương đối mặt nhìn nhau, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ giật mình. Hai người bất luận là ai đều có thực lực đánh bại đám môn nhân đệ tử kia liên thủ, thế nhưng muốn trong thoáng qua mà làm cho tất cả rã rời, rách nát bất kham, thậm chí ngay cả một tia phản kháng cũng không có như vậy, thì hai người vô luận thế nào đi nữa cũng không thể làm được.

Chẳng lẽ người này đã có tu vi linh hồn giai hậu kỳ? Trong lòng Bạch Ma tôn giả cùng Thiết Ứng Vương đều mang nghi vấn. Hai người quan sát Lâm Khiếu Đường thật kỹ cũng không nhận ra được. Lại có chút kỳ quái, nếu là người linh hồn giai hậu kỳ, vô luận ở nơi nào cũng cực kỳ nổi tiếng, đều là người có danh vọng, không có khả năng như người này, thật là chưa thấy qua bao giờ.

Yêu nhân Đại Hạ quốc? Đột nhiên ý nghĩ cực kỳ mẫn cảm này trong lòng nhị vị nguyên lão xuất hiện, thế nhưng nghĩ lại cũng thấy là không có khả năng. Yêu nhân Đại Hạ quốc cho dù hôm nay lén vào Thiên Lan thành sao lại còn công khai bại lộ hành tung của chính mình, chẳng phải là muốn chết hay sao. Phải biết rằng Nam Xuyên thập đại cao thủ hôm nay có đến tám vị đều có mặt tại Thiên Lan thành này, cho dù Đại Hạ có cực mạnh đi nữa cũng không thể không ẩn dấu thân phận.

Chẳng lẽ là Ma phái cao thủ? Nhị vị nguyên lão chỉ có thể suy đoán như vậy, và cũng chỉ có đám cao nhân Ma phái mới có hành tung quỷ dị đến nỗi hai người chưa hề nhìn thấy như vậy.

Nam Xuyên Ma phái cùng chính đạo có thực lực tương đương nhau, thế nhưng Ma phái có liên hệ càng mật thiết với nhau, trong đó các cao thủ có thể gặp mặt nhau nhiều lần. Lực ngưng tụ của bọn họ mạnh hơn so với chính đạo, mà ma công cùng ma pháp bảo uy lực cực mạnh lại càng không thể sánh được

Suy nghĩ như vậy, trong lòng nhị vị nguyên lão không khỏi rung mình. Nếu thực sự là như vậy, Hợp Võ Môn thật đúng là không thể trâu bò. Môn phái cực kỳ vất vả an dưỡng được hơn trăm năm mới có thể có thành tựu như ngày hôm nay, trở thành một đại môn phái tại Nam Xuyên Giới làm cho người khác không thể coi thường, hai người lại càng chuyên tâm tu luyện mới có được nhiều đột phá. Tu luyện đến linh hồn giai có thể nói là vô cùng, sống lâu mấy trăm năm, lại có khả năng truy cầu đến cảnh giới càng cao hơn, nên lúc này rất mẫn cảm trâu chọc đến người trong Ma phái. Cái này thật quá khéo đi a.

Nhị vị trưởng lão cũng không muốn làm cho Hợp Võ Môn chỉ vì chút nguyên nhân nhỏ nhỏ này mà rơi vào thời kỳ nguy hiểm

- Xin hỏi các hạ xưng hô làm sao? Không biết đệ tử Hợp Võ Môn ta đắc tội gì với các hạ mà lại ra tay nặng đến như vậy?

Bạch Ma tôn giả thu hồi lửa giận trong lòng, tiến lên hướng Lâm Khiếu Đường thở dài hỏi, giờ khắc này cũng chẳng thèm nhìn đến hai vị đồ tôn còn đang quỳ dưới mặt đất kia.

Nhìn Bạch phát lão giả trước mắt, trong lòng Lâm Khiếu Đường cũng hơi khen ngợi. Người này tu vi đã tới linh hồn giai trung kỳ, tất nhiên là một vị nguyên lão Hợp Võ Môn, nhìn thấy chính môn nhân đệ tử của mình bị đánh thành như vậy nhưng vẫn còn có phần hàm dưỡng, thế nên cũng có thể xem là một nhân vật không tồi, chỉ tiếc một đám môn nhân vô cùng nông cạn, khí thế thái thịnh không nói, lại toàn dựa vào lợi thế mà khi dễ người yếu nhược, thật đáng tiếc.

Áp lực Lâm Khiếu Đường trong lòng cũng đã được xả bớt, trợ giúp tiểu muội cũng đã xong rồi, Hợp Võ Môn rốt cuộc đã mất mặt hoàn toàn nên lúc này cũng tỉnh táo thoải mái mà không mất đi lễ nghĩa, tự nhiên cũng không cần truy cứu tiếp.

Lâm Khiếu Đường với Hợp Võ Môn không có ân oán, cũng chỉ là tại Tù Ma Cốc đối với Nam Xuyên Giới hơi có chút thành kiến mà thôi. Lúc này chỉ có thể nói Hợp Võ Môn đen đủi, trùng hợp làm đối tượng cho Lâm Khiếu Đường trút giận lên đầu.

Lâm Khiếu Đường ngừng lại, hơi cúi đầu, đang muốn tự giới thiệu, trong đoàn người bỗng nhiên truyền đến tiếng kinh hãi:

- Lâm sư tổ!

383. Chương 380: Lầy Lớn Hiếp Nhỏ.

Âm thanh vọng tới, một gã trung niên hán tử từ bên trong Thiên Mục tháp vội vã chạy ra, chính thị là Vạn Sơn Đạo Minh Thiên Hà Tông trưởng môn Phương Thiên Minh. Chỉ thấy thần tình của hắn cung kính phi thường, vẻ mặt khiêm tốn, tu vi Phương Thiên Minh bất quá chỉ là sơ giai trung kỳ đỉnh phong mà thôi, nhưng thái độ làm người lại vô cùng khôn khéo. Giỏi về quan sắc, làm việc rất có trật tự, đây cũng chính là nguyên nhân trọng yếu giúp hắn được đảm nhiệm chức vụ trưởng môn Thiên Hà Tông.

Trong lòng Phương Thiên Minh so với ai khác cũng rõ hơn, vị thanh niên trước mặt này chính là toàn bộ hy vọng tồn tại và phát triển của Thiên Hà Tông. Lạc Trần Tử và Thiên Kiều lão nhân có tu vi không kém, thiên phú cũng không thấp, bất quá họ lại là loại người không biết quyền biến, dù sao cũng là miễn cưỡng duy trì môn phái mà thôi. Hắn biết hiện tại, vị đệ tam nguyên lão trước mặt này mới thực là lão đại chân chính của toàn bộ Thiên Hà Tông.

- Đệ tử Phương Thiên Minh bái kiến Lâm sư tổ!

Phương Thiên Minh chậm rãi chạy đến trước mặt Lâm Khiếu Đường cúi người bái kiến, tôn ti nghiêm cẩn, không chút nào làm mất cấp bậc lễ nghĩa.

Lâm Khiếu Đường thấy rõ Phương Thiên Minh, trên mặt mỉm cười, không nghĩ tới cư nhiên ở chỗ này gặp phải vị trưởng môn đệ tử, bàn tay phát nhẹ, một cỗ lực lượng nhu hòa đem Phương Thiên Minh nâng lên, nói:

- Người đến trao đổi vật phẩm?

Phương Thiên Minh cúi người, cung kính nói:

- Bẩm sư tổ, đệ tử muốn vì môn phái mua một ít tài liệu luyện đan, luyện khí, để sẵn sàng khi có tình huống cần đến!

Lâm Khiếu Đường nhìn thoáng qua Thiên Mục tháp nói:

- Lúc khác mua cũng được, người hãy đứng tạm ra một bên!

Phương Thiên Minh liền theo quy củ đứng ra phía sau Lâm Khiếu Đường, cùng một chỗ với Lưu Trúc thượng nhân và Lương Như Vân.

Lâm Khiếu Đường vốn không có người nào nhận biết, nhưng Phương Thiên Minh tại Nam Xuyên Giới coi như cũng có chút danh khí, một thân tu vi không cao, thậm chí có thể nói là yếu nhược, nhưng chung quy vẫn là trưởng môn một phái, thường xuyên phải xử lý sự vụ trong môn phái, nên cùng với các môn phái khác giao tiếp nhiều lần, bên cạnh đó các loại hoạt động tương đối trọng yếu đều đại diện cho môn phái tham gia.

Phương Thiên Minh tại phương diện quản lý phải nói là xuất sắc, nên các trưởng lão, nguyên lão cơ bản là không hỏi đến những việc vặt của môn phái, chỉ cần đúng hạn cho đệ tử giao nộp đủ số lượng cống phẩm tài nguyên là được, nếu hàng năm số lượng cống phẩm tài nguyên bị thiếu hay giảm bớt thì trưởng lão, nguyên lão mới có thể đứng ra phê truất và thay thế trưởng môn mới.

Bởi những nguyên do như vậy nên không ít người nhận thức Phương Thiên Minh, ngay cả một số không ít trưởng lão cũng đều biết người này, về phần nguyên lão các môn phái tuy rằng không có khả năng tiếp xúc nhưng lại biết rõ trang phục quy định của trưởng môn Thiên Hà Tông là một thân đạo bào màu lam nhạt, cùng trên vai trái có một miếng mỏng hộ giáp khắc hai chữ bất mất Thiên Hà, đây chính là đại biểu cho thân phận trưởng môn nhân một trong Vạn sơn đạo minh tứ đại môn phái Thiên Hà Tông.

Mọi người không khỏi có chút kỳ quái, Thiên Hà Tông khi nào lại có một sát tinh như thế này chỉ biết Thiên Hà Tông Lạc Trần Tử và Thiên Kiều lão nhân vốn là những nguyên lão có tính tình ôn hòa.

Bất quá mọi người cũng chỉ nghi hoặc thoáng qua, trong khoảnh khắc đã hồi phục lại tinh thần. Rồi ánh mắt lại phóng ra tia sáng kỳ dị, còn mang thêm chút không thể tưởng tượng nổi.

Thiên Hà Tông đệ tam nguyên lão lẽ nào lại chính là hắn? Trong lòng mỗi người đều toát ra vẻ xác nhận rồi lại không dám khẳng định.

Chỉ có một số ít người đã từng vào Tù Ma Cốc, lại may mắn trốn thoát mới có thể nhận biết được thanh niên trước mặt. Ngày trước, trong cốc tình thế nguy cơ vạn phần, người tu vi thấp còn đâu có rảnh rỗi đi quan sát diện mạo người khác ra làm sao, bởi vậy đối với Lâm Khiếu Đường cũng không có ấn tượng gì là khắc sâu. Vừa rồi liếc mắt qua, thậm chí cũng không nhận ra được, nhưng lúc này mới bắt đầu bình tĩnh.

Thiên Hà Tông đệ tam nguyên lão trong thời gian gần đây đã trở thành nhân vật phong vân số một của Nam Xuyên Giới, mặc dù không có nhiều người gặp gỡ quen biết nhưng những tin đồn đặc sắc về vị đệ tam nguyên lão này đã sớm ùn ùn đến tai, mơ hồ trở thành ngang hàng với thập đại cao nhân.

Hai lần đẩy lùi những yêu nhân lợi hại của Đại Hạ quốc, chinh phục giao long, nhiều chuyện thần kỳ như vậy chỉ cần một cái đã đủ ngạo thị quần hùng, mà vị đệ tam nguyên lão này toàn bộ chiếm hết. Công trạng bậc này, thần thông bậc này tự nhiên là có thể so sánh với thập đại cao thủ đương thời, cái khuyết thiếu duy nhất chỉ là lí lịch cá nhân mà thôi.

Hôm nay mọi người được nhìn thấy, trong lòng không khỏi thầm kêu một tiếng lợi hại. Không cần tốn nhiều sức liền đem vài cao thủ Hợp Võ Môn đánh cho tan tác, ngay cả sau đó hai đại nguyên lão Hợp Võ Môn đứng ra cũng không dám có hành động gì thiếu suy nghĩ, đã ăn quả đắng còn không nói, còn phải đi lại hỏi địa vị của người ta như thế nào.

Mọi người vậy xem đều có thể tưởng tượng được, hai vị nguyên lão Hợp Võ Môn Bạch Phát tôn giả (tôn giả tóc trắng) cùng Thiết Ưng Vương nào có thể nghĩ không ra đây? Tâm trạng của hai người lúc này rất rối rắm, mịt mờ nhìn qua đám trưởng lão đệ tử đang chịu thảm trạng kia như hận không thể cho đám phế vật có mắt như mù này một trận đau khổ nhớ đời.

Dù có đắc tội với ai cũng không thể đắc tội với vị đệ tam nguyên lão đang như mặt trời giữa trưa này được, giống như đắc tội với một trong mười vị đại cao thủ Nam Xuyên Giới, cái này quả thực không khác nhau bao nhiêu.

Lúc này hai vị nguyên lão đã đâm lao chỉ đành theo lao, tuy là trong lòng có khiếp ý, nhưng dù sao môn nhân của mình bị trước mặt mọi người hạ nhục, thân là nhất phái nguyên lão đương nhiên là phải ra mặt, bằng không Hợp Võ Môn danh vọng từ nay trở đi sẽ xuống dốc thảm tệ, bị người trà đạp, nguyên lão bên trong vô dụng, ngay cả môn nhân đệ tử cũng không quản được, gặp chuyện phiền phức lại nhu nhược cực điểm. Nói vậy từ mặt tâm lý Hợp Võ Môn lại biến thành môn phái nhị lưu, từ nay về sau việc thu nhận đệ tử sẽ gặp phải nhiều bất lợi, thử hỏi có ai tình nguyện gia nhập vào cái môn phái mà ngay cả đệ tử cũng không bảo hộ được đây?

Bạch Phát tôn giả đang nghĩ lan man, nhưng tâm tình ngược lại ổn định xuống, trước đó vừa hỏi cũng bị cắt đứt để lúc này không mất thân phận liền truy vấn nói:

- Các hạ chẳng lẽ không dám xưng danh môn phái?

Lâm Khiếu Đường thở dài nói:

- Tại hạ Thiên Hà Tông đệ tam nguyên lão Lâm Khiếu Đường!

Bốn phía ồ lên, trong lòng mọi người tuy đã đoán được đến tám chín phần mười, nhưng lúc này nghe được xác thực đáp án vẫn thấy kinh ngạc không ít.

Đã nhiều ngày qua mấy vị nguyên lão Hợp Võ Môn tới Thiên Lan thành cũng như nguyên lão các môn phái đều rất muốn kết giao với vị đệ tam nguyên lão này, chưa từng nghĩ tới muốn làm địch nhân của hắn.

Đáng tiếc nhân định không thể thắng thiên, thật không ngờ cuối cùng lại phải đối đầu với người này. Nhất thời trong lòng Bạch Phát tôn giả thực sự muốn đem mấy tên trưởng lão đệ tử gây sự mắng cho một trận, cho dù muốn kết giao với người này nhưng lại không còn cửa để mà đi. Bạch Phát tôn giả nhìn hai người Lý Mục, Lý Du như rất xung động mà muốn một chưởng đánh chết, hai người này đều là đại sư giai sơ kỳ ngưng kết ra nội linh, cũng muốn cho người ta biết quá là một con nhóc tu vi sơ giai sơ kỳ đập đầu, quả thực là làm nhục môn phong.

Trong lòng Bạch Phát tôn giả biết mọi chuyện phát sinh, thế nhưng vẫn hỏi:

- Không biết đệ tử môn phái ta đắc tội thể nào với Lâm nguyên lão mà lại nặng tay như vậy?

Hàn quang trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe, đối với câu hỏi như vậy có chút bất mãn, đối phương hiển nhiên là biết rõ mọi chuyện, lại còn có điểm bao che, không khỏi lạnh lùng nói:

- Không có giết bọn hần là Lâm mỗ đã hạ thủ lưu tình rồi, tại sao còn nói nặng tay?

Trên mặt Bạch Phát tôn giả co nhúm một cái, nhưng lại đề nặng lửa giận trong lòng nói:

- Cho dù mấy ngu đồ có khuyết điểm, Lâm nguyên lão là bậc trưởng bối, sao còn đi tính toán với bọn chúng?

- Buồn cười, chỉ cho phép Hợp Võ Môn các người đi khi dễ người, lại không cho người khác khi dễ ngược lại sao? Nói như thế Hợp Võ Môn các người đều là cho ta già mồm ắt lẽ phải chuyên gây chuyện thị phi!

Lâm Khiếu Đường một bên lắc đầu một bên trào phúng nói.

Thiết Ứng Vương là một người sĩ diện, đâu có thể chịu được vị thanh niên xa lạ trước mắt quở trách môn phái mình, quát khê:

- Họ Lâm kia, người chớ có vợ dứa cả năm, mấy tên ngu đồ có điều khuyết điểm, người thân là trưởng bối lại há có thể giống như bọn họ?

Con mắt Lâm Khiếu Đường hơi híp lại, điều này rõ ràng là nhị lão muốn bao che khuyết điểm, vô luận là chuyện gì nếu muốn tiếp tục tranh luận phải trái thì quả thực khó có thể dừng lại được, ai đúng ai sai không còn rõ ràng nữa rồi.

Nếu muốn nguy biện Lâm Khiếu Đường cũng không sợ bọn họ, muốn làm khó tên vô lại nhất Tân La thành ư, chuyện đấu võ mồm đối với hần chính là chuyện nghiệp.

Bất quá hôm nay, thân phận địa vị đã có điều không bình thường. Lâm Khiếu Đường cùng lười tranh hơn thua câu nói, trong ánh mắt sáng lạnh chợt lóe, nói:

- Ta chiến hai người, phải chăng là lấy lớn hiếp nhỏ?

384. Chương 381: Ước Chiến.

Cái gì là lâm vào thế cười hổ, hai vị nguyên lão lúc này rốt cuộc đã được thể nghiệm một phen, bất quá hai vị nguyên lão vốn là những cao nhân tu luyện giới cho nên vẫn bình tĩnh, không có biến hóa lớn.

Lúc này, đám người đang vây xung quanh xem náo nhiệt có tu vi coi như không kém, chí ít cũng là đại sư giai, nghe được lời vừa nói của người thanh niên trong lòng mê hoặc không ít. Vị đệ tam nguyên lão này cũng vô cùng cuồng vọng a, không biết có hay không bản lĩnh để mà cuồng vọng đây, trong những trường hợp như thế này nếu có chút yếu nhược lại dám vượt lên mà cuồng vọng thì thực là ngu xuẩn.

Trên thực tế, mọi người ở đây cũng không có người nào có thể nhìn ra được tu vi đích thực của vị đệ tam nguyên lão kia, nhưng xem từ thực lực mà hần bày ra trước đó hẳn là tu vi linh hồn giai trung kỳ, hoặc quá lắm cũng là tu vi linh hồn giai hậu kỳ.

Với tu vi cấp độ xác thực là rất cao, nhưng là nếu chống lại hai gã tu vi linh hồn giai lại không thể nắm chặt được chiến thắng. Phải biết được Bạch phát tôn giả đã thành danh quá trăm năm, một thân tu vi đã đến linh hồn giai trung kỳ đỉnh phong, cách đến hậu kỳ chỉ còn một bước cuối cùng, so ra với linh hồn giai hậu kỳ cũng không quá kém.

Thiết Ứng Vương tuy có yếu nhược hơn một chút nhưng tu vi một thân cũng là linh hồn giai sơ kỳ đỉnh phong, lại thêm “Phi ứng phục ma thần công” chính là vũ kỹ hồn giai cao cấp, vang danh tại toàn bộ võ tông, thực chất mà nói cùng tu vi linh hồn giai trung kỳ cũng không có bao nhiêu khác biệt.

Một vị linh hồn giai hậu kỳ độc chiến hai gã linh hồn giai trung kỳ, thắng bại chỉ cần nhìn trình độ kỹ xảo cùng sự lợi hại của pháp bảo, nhưng đại đa số mọi người dưới tình huống này cũng không thể biết trước được.

Thế nhưng Bạch phát tôn giả cùng Thiết Ứng Vương tổ hợp lại, thực lực tuyệt đối vượt qua hai gã linh hồn giai trung kỳ.

Cho dù vị đệ tam nguyên lão kia có tên tuổi hiện như mặt trời giữa trưa cũng tuyệt đối không thể chiến thắng được Bạch phát tôn giả cùng Thiết Ứng Vương liên thủ. Toàn bộ nhìn lại, dễ dàng có thể quét ngang qua đông đảo Hợp Võ môn đệ tử là thực không giả, nhưng nói trắng ra đó chỉ là đám ô hợp, so với cấp bậc nguyên lão thực khác biệt quá xa.

Mọi người cứ như vậy bình phán trong lòng, tự nhiên kết luận vị đệ tam nguyên lão kia phải thua không hề nghi ngờ, vì vậy hầu hết mọi người đều nghĩ đệ tam nguyên lão kia cuồng vọng quá mức.

Bạch phát tôn giả cùng Thiết Ứng Vương kỳ thực đã tính đến chuyện rất có thể vị đệ tam nguyên lão này sẽ ước chiến, cũng không ngờ là tính huống đó lại đến sớm như vậy, hai người đầu tiên là kinh hãi, nhưng nghe đến đối phương dĩ nhiên yêu cầu lấy một địch hai, sự kinh ngạc cùng kính nể trong lòng nhĩ lão với vị đệ tam nguyên lão này nhất thời theo đó mà tan thành mây khói.

Nghĩ đến người này bất quá cũng chỉ là một mãnh phu mà thôi, phải nói là hữu dũng vô mưu mới đúng, cũng không sợ hãi. Trong lòng Bạch phát tôn giả cùng Thiết Ứng Vương ngược lại cảm thấy may mắn khi không cùng người này kết giao. Hôm nay xem ra thực sự không còn gì để nói, có thể người này có chút thần thông, nhưng cũng chỉ là dựa vào nhuệ khí mà thôi, bất quá chỉ là một công cụ, người này kiên quyết không thể làm đại sự.

- Ha ha...

Bạch phát tôn giả bỗng nhiên ngửa mặt cười to, rồi vuốt bộ râu dài nói:

- Lâm nguyên lão người chiến hai người chúng ta tự nhiên không tính là lấy lớn hiếp nhỏ, bất quá lão phu vẫn là muốn xác nhận một tiếng, người thật muốn cùng một lúc ứng chiến hai người bọn ta?

Bạch phát tôn giả nói như vậy cũng là dụng tâm kín đáo, dù sao tu luyện giả đồng giai ước chiến thông thường đều là đơn đấu độc đấu, nếu không sẽ bị thể nhân cho là trợ trên. Nếu có thể chiến liên tiếp thu, còn nếu cảm thấy không có khả năng liền có thể cự tuyệt, cho dù là không dám ứng chiến nhưng cũng không có đáng cười chê, nhưng nếu tiếp chiến song song lại là chiếm tiện nghi thì thực là đám tiểu tiện nhân.

Tu luyện giả đa phần là tự tư tự lợi, nhưng lại đề cao thực lực khi so đấu, nhưng cũng có một ít quy củ bất thành văn, Bạch phát tôn giả nói như vậy là muốn cho vị đệ tam nguyên lão cuồng vọng kia tự mình nói ra, để cho mọi người đều nghe rõ, không thể cứ như vậy mà nói người Hợp Võ Môn đi khi dễ người ta, mà là có người không biết lượng sức, dĩ nhiên lấy một khiêu chiến hai, đây là bị bắt buộc ứng chiến.

Lúc này sắc mặt Phương Thiên Minh đứng sau Lâm Khiếu Đường đại biến, hắn tự nhiên nhìn ra đối phương có ý đồ như thế nào, thậm kêu không tốt. Sự tổ tuy là thần thông không nhỏ, nhưng đây là song song đối phó hai vị linh hồn giai cao thủ a, xác thực điểm hại là không ít. Phương Thiên Minh đang muốn mở miệng nhắc nhở nhưng cũng đành chịu thua.

Lâm Khiếu Đường làm sao mà không nhìn ra ý đồ của Bạch phát tôn giả, bất quá trong lòng ngoại trừ cười thầm ra cũng chẳng còn gì khác, ý tứ một chút bình tĩnh nói:

- Lâm mỗ lấy một ứng chiến hai người, nếu là thua, trước mặt mọi người sẽ hướng về Hợp Võ Môn các người dập đầu tạ tội.

- Lâm nguyên lão thật là người sáng khoái, lão phu bội phục!

Bạch phát tôn giả vừa nghe như vậy, tâm tình vui mừng không ngớt, nên cũng chẳng cần nhắc lại lần nữa, nói tiếp:

- Đã như vậy, lão phu cùng Thiết Ứng huynh liền cùng Lâm nguyên lão luận bàn một chút, điểm đến là dừng. Hôm nay các vị đồng minh đạo hữu đều có mặt tại đây, tiện thể làm chứng, ta cùng quý phái cũng không có ân oán, do có chút hiểu lầm đành lấy ứng chiến làm kết quả mà thôi.

Mọi người tại đây nghe vậy đều âm thầm lắc đầu, Hợp Võ Môn chỉ sợ là muốn triệt để đến cùng, vị đệ tam nguyên lão kia nghe đồn có chút tiếng tăm nhưng thật sự vẫn là lỗ mãng cực điểm.

Thiết Ứng Vương vẫn chưa lên tiếng, lúc này thấy đại cục đã định thoả mái nói:

- Thỉnh Lâm nguyên lão định ra thời gian địa điểm, đến lúc đó hai người chúng ta tự nhiên sẽ đến đúng giờ.

Bạch phát tôn giả cùng Thiết Ứng Vương nhìn nhau, trong ánh mắt cả hai đều lóe ra vẻ âm hiểm, khi ước chiến nhất định phải đem vị đệ tam nguyên lão kia đánh cho thật nhục nhã, cho hắn quỳ xuống dập đầu trước mặt mọi người, theo đó mà danh vọng Hợp Võ Môn từ hôm nay đề thăng, uy vọng tại toàn bộ tu luyện giới, chiến thắng vị đệ tam nguyên lão kia cũng đủ để hai người bọn hắn dương danh Nam Xuyên.

Lâm Khiếu Đường thân nhiên nói:

- Không cần phải ước định thời gian địa điểm, ta thấy nơi đây lúc này rất tốt.

Lời này vừa nói ra làm toàn trường ngạc nhiên, mọi người đều hoài nghi vị đệ tam nguyên lão kia có hay không đầu óc xảy ra vấn đề, dĩ nhiên lại không hề lo lắng việc lấy một địch hai, không cần thời gian mà chuẩn bị, thật đúng là không có đầu óc a, ít nhất sau đó mấy ngày chuẩn bị một chút tình huống đối chiến, lý giải một chút địch thủ còn có thể được một vài phần thắng, nếu là lập tức lấy một địch hai lúc này sợ là một phần phần thắng cũng không có, thật đúng là mãng phu.

Phượng Thiên Minh lại càng kêu khổ thấu trời, nguyên vốn tưởng rằng đệ tam nguyên lão có thể đem môn phái phát dương quang đại, cũng không có nghĩ rằng vị tổ sư này lại thiếu kiên nhẫn như vậy, vừa mới khổ cực lập lên danh vọng, thực sự là muốn hủy trong chốc lát.

Phượng Thiên Minh cũng chỉ có thể lo lắng trong lòng mà thôi, ván đã đóng thuyền, vãn bối như hắn lúc này còn có thể làm gì đây, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn vị kẻ nhiệm tổ sư gia rơi vào hầm chông của kẻ khác mà thôi...ai...

Lưu Trúc thượng nhân cùng Lương Như Vân đều hiện rõ vẻ mặt như mờ mịt, thật không biết làm sao cho phải.

Bạch phát tôn giả cùng Thiết Ứng Vương thế nào cũng không nghĩ tới vị đệ tam nguyên lão này cứ nhiên lại muốn giao chiến ngay lập tức, vốn là mừng thầm trong lòng, tâm tình lúc này lại tăng vọt, phảng phất như đã có thể thấy cảnh tượng chính mình dẫm nát vị đệ tam nguyên lão, đang được các vị đồng minh đạo hữu hô vang tiếng mừng, danh vọng môn phái cũng theo đó mà vọt tăng.

- Cũng tốt, hôm nay các vị võ minh đạo hữu đều tề tụ nơi đây, lão phu và Thiết Ứng huynh liền cùng Lâm nguyên lão đi tới kết thúc luôn!

Bạch phát tôn giả không đổi sắc mặt, chậm rãi gật đầu nói.

- Xin mời!

Thiết Ứng Vương như có chút khẩn cấp.

- Chậm đã!

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nói.

Bạch phát tôn giả cùng Thiết Ứng Vương không biết làm sao, thần sắc biến đổi, chỉ sợ vị đệ tam nguyên lão bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận mà hồi tâm chuyển ý, dù sao lấy một đánh hai, nếu hắn muốn đổi ý thì chính mình cũng không tiện mà cố ý tái chiến.

Mọi người ở đây cũng bị một tiếng này khiến cho ngẩn người, có chút không hiểu ra sao.

- Không biết Lâm nguyên lão đây có chuyện gì nữa không?

Bạch phát tôn giả cẩn thận hỏi lại.

- Lâm mỗ có nói nếu thua sẽ trước mặt mọi người hướng về các người dập đầu tạ tội?

Lâm Khiếu Đường hỏi nhỏ.

- Không sai, Lâm nguyên lão có nói qua!

Bạch phát tôn giả thở ra một hơi nói.

- Nhưng nếu là Lâm mỗ may mắn thắng một chiêu thì sao đây?

Lâm Khiếu Đường không nhanh không chậm hỏi ngược lại.

Bạch phát tôn giả hơi sững sốt, sắc mặt có chút xấu hổ, việc ước chiến vốn là song phương đều nêu ra điều kiện, đâu có chuyện một bên bỏ vốn một bên ngồi mát ăn bát vàng, lẽ đâu ra đạo lý ấy, xác thực chính là mình sơ sót, ở đây đang có không ít tu luyện giả quan sát, chính mình thực sự có chút nóng lòng cầu thành.

Bạch phát tôn giả căn bản không nghĩ tới hai người đối chiến một người lại thua nên nghe xong câu này, nhất thời trong lòng không biết làm sao.

Tính tình Thiết Ưng Vương có chút nóng vội, đang muốn cãi lại nhưng lại bị chậm nửa nhịp.

- Lâm mỗ nếu là may mắn thắng nhị vị một chiêu nửa thức, những vật quý phái mang tới trao đổi tại Thiên Mục tháp có thể để Lâm mỗ cầm đi một hai thứ?

Lâm Khiếu Đường thẳng thắn nói.

Hôm nay Hợp Võ Môn tại Thiên Mục tháp thiết lập đại hội để trao đổi một ít bảo bối thượng phẩm, cũng đã chuẩn bị không ít thứ tốt, ngoài các loại thảo dược đã có ngàn năm tuổi thọ vô cùng trân quý, lại có ba kiện thượng phẩm pháp bảo, thêm nữa là một số tài liệu thường dùng cùng nguyên quang, chắn chắc toàn là vật có tác dụng rất lớn.

Tuy đối với tu luyện giả đây đều là mặt cực kỳ trọng yếu, nhưng đối phương nguyện ý trước mặt mọi người dập đầu tạ tội, như vậy tuyệt đối là khuất nhục, huống hồ danh vọng đối phương hiện tại như mặt trời ban trưa, vang vọng Nam Xuyên, thế nhưng bởi Lâm Khiếu Đường lại có chút lỗ mãng vọng động, làm cho giá trị trong mắt Bạch phát tôn giả hạ xuống ít nhiều, tổng thể mà nghĩ lại thật có chút không đáng.

Bất quá Bạch phát tôn giả cũng nghĩ lại, khả năng chiến thắng của bên mình là tuyệt đối, mở miệng hứa hẹn một chút thì có ngại gì liền thoải mái nói:

- Nếu như Lâm nguyên lão thắng một chiêu nửa thức, hôm nay, các vật phẩm trong Thiên Mục tháp mà phái ta dành để giao dịch, Lâm nguyên lão có thể tùy ý chọn lấy hai thứ, còn sự việc đả thương môn nhân đệ tử chúng ta cũng coi như xóa bỏ.

- Mời!

Lâm Khiếu Đường không cần phải nhiều lời, một tiếng mời nhất thời làm bầu không khí xung quanh trường khẩn trương hẳn lên.

Xung quanh ngoại vi Thiên Mục tháp, cả khu giao dịch đều được Hợp Võ Môn chiếm cứ, ngoài trừ tu luyện giả qua lại cũng không có quầy hàng, là một mảnh sân rất rộng rãi, người xem có tản ra cũng không thể phủ hết.

Tuy nói chiến lực của linh hồn giai cực kỳ kinh khủng, tại nơi đông người, kiến trúc phức tạp rất dễ gây ngộ thương, hay tổn thất, bất quá hôm nay tu luyện giả tiến và Thiên Mục tháp tiến hành giao dịch đều có ít nhiều bản lĩnh, kiến trúc bốn phía cũng đã được phòng hộ kết trận bao vây, nếu song phương không phải là tử chiến, nơi này tự nhiên không bị hư hỏng.

Mọi người vây xem lúc này đều tản ra. Phương Thiên Minh tuy là lo lắng nhưng cũng cẩn trọng thối lui ra một bên, giữa sân chỉ còn lại ba người ước chiến.

Bạch phát tôn giả cùng Thiết Ưng Vương cùng ở chung nhiều năm, đều hiểu rõ thực lực cũng như chiêu số của nhau nên rất có kinh nghiệm hợp lực đối địch, lúc này đã phân chia ra tạo thành hai góc, công thủ toàn diện.

Hai người cùng có binh khí. Bạch phát tôn giả thì khống chế ba thanh phi đao tỏa ra quang mang màu trắng, hàn quang lóng lánh, đang huyền phù trước người hơn một thước, đao phong sắc bén chỉ thẳng về phía Lâm Khiếu Đường.

Hai mắt Thiết Ưng Vương mở to, quanh thân thể hiện ra những sợi xích dài tỏa quang mang màu bạc, hai đầu sợi xích phân biệt gắn hai ưng trảo thật lớn màu trắng bạc, hai ưng trảo huyền phù hai bên đầu vai, cũng chìa thẳng về phía Lâm Khiếu Đường.

Lúc này Lâm Khiếu Đường thản nhiên đứng cách đó ba trượng, tay không binh khí. Chỉ tùy ý đứng tại một chỗ, ánh mắt thản nhiên nhìn chăm chú vào hai vị nguyên lão Hợp Võ Môn.

Người ngoài hầu như ai cũng có thể nhìn thấy về phần khí thể, Bạch phát tôn giả và Thiết Ứng Vương đã chiếm thượng phong. Nhưng mà lúc này, trên sân, Bạch phát tôn giả và Thiết Ứng Vương trong giây lát như sinh một loại ảo giác, phẳng phát thấy Lâm Khiếu Đường căn bản không phải đang quyết đấu, tùy tiện đứng đó lại như đang cùng thiên địa tạo thành một thể.

385. Chương 382: Một Chiêu.

Thời điểm này thời gian phẳng phát như bị cô đọng lại, toàn trường đều nín thở, cả một khu vực rộng lớn xung quanh trận đấu chỉ còn lại tiếng lá rơi nhẹ, ngoài ra hoàn toàn là tĩnh lặng.

Hai gã cao thủ linh hồn giai hung hãn xuất ra binh khí đối mặt với một người hai tay trống không, ngay cả tư thế đối địch cũng không có, thể mà cư nhiên lúc này cả hai bên đều bất động, không có chút ý tứ sẽ hành động.

Đồng đạo tu luyện giả vậy xem xung quanh đều nghi hoặc vô cùng, không biết hai vị nguyên lão Hợp Võ Môn rốt cuộc có vấn đề gì, đứng trước đối thủ như vậy mà vẫn không chịu ra tay.

Tục ngữ nói trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tĩnh táo mà trong cuộc thì u mê. Lời này nói tuy rằng là không sai nhưng cũng chỉ đúng với vài điểm bên ngoài mà thôi, còn thật sự như thế nào thì lại chỉ có người trong cuộc mới có thể nhận biết hoàn toàn.

Lâm Khiếu Đường chỉ là nhằm vào hai vị nguyên lão Hợp Võ Môn mà phóng ra uy áp, người xem căn bản là không biết, tự nhiên là vô pháp lý giải được nguyên nhân tại sao hai vị nguyên lão lại bỏ lỡ cơ hội tấn công thuận lợi vô cùng như thế kia.

Bạch phát tôn giả và Thiết Ứng Vương mặc dù là linh hồn võ sư, nhưng đã đến cảnh giới này võ giả đều có khả năng tùy hứng mà thao túng vũ khí chiến đấu, hơn nữa so với đạo tông lại càng thêm vài phần tinh tế và đa dạng, lại càng bá đạo bức nhân, uy lực cũng theo đó mà tăng cao, cực kỳ kinh khủng.

Dưới sự giằng co, song phương đều không có động tĩnh, tựa hồ như xa xa không thể với tới.

Lông mày Lâm Khiếu Đường hơi nhăn lại, đối với thái độ của hai vị nguyên lão như khó chịu mà không thể chờ đợi được nữa, rốt cuộc mở miệng nói:

- Nếu nhị vị đã khách khí như vậy, ta đây đành xuất thủ trước.

Bạch phát tôn giả và Thiết Ứng vương vừa nghe lời này, trên mặt cũng lộ vẻ không thể nhẫn nhịn, cho dù vẫn như cũ không thể tìm được kẽ hở của đối phương, nhưng lại không thể hạ thấp sĩ khí, lúc này cả hai như không hẹn mà cùng khẽ động, đồng thời xuất thủ.

Chỉ thấy ba thanh phi đao màu trắng dài cỡ một thước trong nháy mắt hóa thành vô số mũi tên lao thẳng về phía trước, hai ưng thảo thật lớn trong giây lát cũng tỏa ra quang mang chói mắt hướng ra ngoài kéo theo những sợi xích thô to như những con mãnh xà tiến đến, tốc độ không hề kém hơn so với những thanh phi đao của bạch phát tôn giả.

Hai vị nguyên lão dưới sự giằng co hồi lâu, lúc này đã không còn chút ý coi thường nào đối với vị đệ tam nguyên lão trẻ tuổi kia, vừa ra chiêu đã dùng toàn lực, lại càng không dám nghĩ đến một chiêu tất thắng, nhưng cũng muốn chiêu này vừa đến sẽ hạ đi phần nào uy thế của đối phương.

Ba thanh phi đao phân ra vô số mũi tên tăng tăng lớp lớp, ánh đao tỏa ra bốn phía, phẳng phát như toàn bộ không gian bị bao trùm bởi đao khí mà sắp bị xé nát, thêm đó hai ưng thảo thật lớn với uy thế phô thiên cái địa, tưởng chừng bất luận vật gì ngăn trở trước chúng đều có thể bị nghiền thành bột phấn.

Với chiêu số như vậy, vô luận là thanh thế hay uy lực đều là phi thường dọa người. Mọi người thấy vậy nhất thời sau lưng cảm thấy lạnh lạnh, thầm nghĩ bạch phát tôn giả cùng Thiết Ứng Vương không hổ danh là cao thủ linh hồn giai, hai người hợp lực thực như có thể bài sơn đảo hải, khí trấn sơn hà, tùy ý có thể phóng ra một chiêu như vậy, lợi hại, lợi hại a. Lại nghĩ nếu mà công kích như sóng triều kia mà nhằm vào mình sợ rằng nhục thể trong khoảnh khắc hóa thành hư không.

Trái lại Lâm Khiếu Đường như chậm nửa nhịp, tại sát na lúc Bạch phát tôn giả và Thiết Ứng Vương xuất thủ mới lấy ra một thanh cự kiếm màu vàng với phong cách rất cổ xưa.

Thân kiếm xác thực to rộng vô cùng nhưng nhìn qua lại không chút thanh thế, lại càng không có gì là đặc biệt, mọi người vây xem thậm chí không phát hiện ra chuôi cự kiếm này có một chút khí nguyên dao động, lại càng không thể có linh tính.

Muốn dùng cự kiếm bình thường bậc này để đối kháng với thế công kích như sóng triều kia quả thực tưởng như trứng chọi đá.

Nguyên bản mọi người còn tưởng rằng Bạch phát tôn giả và Thiết Ứng Vương cho dù thắng nhưng cũng tuyệt đối không thể dễ dàng, ít nhất đối chiến cũng phải quá trăm chiêu mới có thể phân thắng bại, thế nhưng theo tình thế lúc này mà nhận định, sợ rằng Lâm Khiếu Đường sẽ gặp đại phiền toái, tựa như khó có thể qua nổi chiêu thứ nhất.

Sắc mặt Phương Thiên Minh ngưng trọng, trong lòng càng như lâm vào thế ngàn cân treo sợi tóc, toàn thân ứa ra mồ hôi lạnh, lại chỉ có thể yên lặng cầu khẩn trận chiến kết thúc bình yên, vô luận là thắng hay bại chỉ cần Lâm sư tổ không thụ thương quá nghiêm trọng đã là vạn hạnh rồi.

Trong lòng Lưu Trúc thượng nhân lúc này phức tạp đến cực điểm, thật vất vả mới gặp được một vị cao nhân linh hồn giai, cũng không nghĩ đến ngay lập tức bị người ta đánh cho tàn phế, thực là đáng tiếc lắm a. Đầu óc Lương Như Vân lúc này cũng trống rỗng, trong lòng càng khẩn trương vô cùng, hai tay nhỏ bé đã tràn đầy mồ hôi, thân thể đã trở nên cứng ngắc từ lúc nào.

Lâm Khiếu Đường thấy hai vị nguyên lão cư nhiên bị kích tướng mà động thủ ngay lập tức nên có chút ngoài dự liệu, đối với nhị lão cũng có chút ít tán thưởng. Bản thân phóng ra uy áp cường đại như vậy mà không có dập tắt hoàn toàn ý chí chiến đấu của nhị lão, có thể thấy được hai người này cũng có chút ít năng lực.

Không có gì bất ngờ xảy ra dưới tình huống một vị tu luyện giả linh hồn giai hậu kỳ có thể chế trụ lại hai vị tu luyện giả linh hồn giai trung kỳ, mà thực tế hẳn đã có gần như ba cái linh hồn giai hậu kỳ trong người, không lập tức đem nhị vị nguyên lão Hợp Võ Môn đánh cho tàn phế ngay tại chỗ, có thể khẳng định Lâm Khiếu Đường vẫn còn chưa muốn xuất toàn lực.

Mắt thấy quang mang màu trắng như phô thiên cái địa bắn về phía Lâm Khiếu Đường. Bên cạnh lại còn hai ưng thảo thật lớn đang gào thét chộp tới, trong mắt mọi người từ lâu đã thấy Lâm Khiếu Đường rơi vào tuyệt cảnh, ngoại trừ trúng đòn chịu trọng thương, ngoài ra không thể có kết cục nào khác.

Thậm chí có người lo lắng vị đệ tam nguyên lão lúc này có hay không bị hình thân cầu diệt.

Ngay lúc gần như mũi tên màu trắng bắn trúng người, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên ha ha cười, cự kiếm trong tay mạnh mẽ khua lên một vòng tròn, chiêu thức vô cùng giản dị tự nhiên, căn bản như không có bất kỳ điều gì đặc sắc đáng nói.

Một chiêu như vậy làm cho mọi người không hiểu nổi, chỉ sợ ngay cả người mới bước chân vào võ đạo cũng có thể đánh ra một chiêu như vậy.

Nhưng mà lúc này, những ánh đao bay lượn khắp trời khi va chạm vào cự kiếm đã bị đánh bại toàn bộ, vô số mũi tên bị phá thành mảnh vụn, chỉ còn hiện ra ba thanh phi đao màu trắng bị đẩy ngược trở lại, còn hai ưng thảo thật lớn kia sau khi va chạm với cự kiếm lại trở nên chấn động kịch liệt, quay lộn ba vòng mà trở lại.

Toa toa toa...

Ba thanh phi đao phân biệt xẹt qua đỉnh đầu Bạch phát tôn giả và hai đầu vai, ống tay áo hai vai cũng bị xé thành một mảnh lớn, một mẩu tóc bạc trên đầu cứ thế mà chậm rãi rơi xuống. Lúc này tâm thần Bạch phát tôn giả dường như chịu phải một kích thật nặng, khí huyết bốc lên, một chút cũng không khống chế được, một ngụm máu tươi cứ thế mà phun ra ngoài.

Thiết Ứng Vương lại càng thảm hại hơn, chấn động mãnh liệt từ hai sợi xích truyền đến làm nguyên mạch trong người bị đánh nát, rất có thể mấy đầu khớp xương theo đó mà vỡ vụn, dưới chân mềm nhũn ra

rồi ngã ngồi xuống đất, khoe miệng tràn ra một đường máu tươi nồng đậm. Giờ khắc này toàn trường lặng như tờ, không khí có vẻ quỷ dị, ngay cả tiếng hô hấp cũng lặng đi rất nhiều.

Mọi người phảng phất như không biết làm sao thở nổi, cứ thế nhìn chăm chăm vào người thanh niên đang đứng giữa sân kia.

Một chiêu!

Chỉ một chiêu mà thôi, một chiêu liền đem hai vị nguyên lão Hợp Võ Môn, một trong tam đại môn phái Thiên Võ Minh đã thành danh từ lâu, là những cao thủ linh hồn giai, Bạch phát tôn giả cùng Thiết Ưng Vương, bại, thậm chí sạch lẽ lưu loát đến đáng sợ.

Chiến thắng này có thể nói là tuyệt đối.

Lợi hại, trong lòng mọi người đều thầm hô.

Giờ khắc này, mọi người đều có chung một cảm giác như có một khối đá thật lớn đang đè nặng trong đầu, thở ra cũng khó, hai mắt thì sợ hãi nhìn tới Lâm Khiếu Đường, lúc này mới ý thức được việc từ đầu đến cuối coi vị đệ tam nguyên lão kia là mãnh phu thiếu đầu óc, giờ đây mới nhận ra là mình đứng là vô tri nông cạn, thực đáng chê cười a. Cái này là chênh lệch, chênh lệch tuyệt đối, cũng giống như trời và đất, tuyệt đối không thể vượt qua được.

Với trình độ này, vậy thì vị đệ tam nguyên lão thuộc loại nhân vật nào? Trong lòng mọi người sớm đã có câu trả lời và mơ tưởng, bởi vì bọn họ, cho đến bây giờ nào có được gặp qua những nhân vật lợi hại như vậy.

Có thể chỉ có thập đại cao thủ mới có thể cùng người này so tài một trận. Những đại nhân vật mà trước đây trong đầu của họ muốn cũng không dám nhưng lúc này lại chột lóe lên, chỉ vì vị đệ tam nguyên lão thủy chung duy trì vẻ thần bí trước mặt.

Hiện tại, sắc mặt Bạch phát tôn giả và Thiết Ưng Vương trắng bệch không còn chút huyết sắc, đầu còn đó thái độ của một cao thủ, thần tình lúc này chỉ còn nổi tang thương tịch mịch.

Ba ba ba...

Đột nhiên, bên ngoài vòng trận đấu vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng đơn độc rất có quy luật.

- Ha ha, không hổ là đệ tam nguyên lão hai lần đánh lui yêu nhân Đại Hạ quốc, lợi hại, lợi hại!

Mọi người theo tiếng nói mà nhìn, khi thấy chủ nhân của thanh âm, tất cả đều biến sắc, tâm trạng dâng trào.

386. Chương 383: Nam Cung Kỳ..

Hiện tại, những người vây xem xung quanh đều là người có chút năng lực, có chút kiến thức, nên thấy người này đến nhất thời đều bị kinh ngạc.

Vị hắc bào hán tử trung niên này chính là Vạn Sơn đạo minh Âm La Điện lão tổ Cực Âm Ma Quân, đương thời cũng chính là minh chủ Vạn Sơn đạo minh ma phái.

Lúc này Lâm Khiếu Đường đã đi đến gần đám Phương Thiên Minh đứng một chỗ, nghe được tiếng vỗ tay, không khỏi có chút hiếu kỳ nhìn về phía người mới đến một cách chăm chú. Trong lúc hai người trao đổi ánh mắt cũng đã phát ra nguyên thức, ý muốn tìm hiểu đối phương một chút nhưng đều không có kết quả.

Lâm Khiếu Đường cảm giác một cỗ khí nguyên cường đại vô cùng đang dũng mãnh hướng về phía mình, nhất thời cảnh giác vận nguyên khí tạo thành một màn bảo hộ chắn lại, cỗ khí nguyên cường đại kia rất nhanh đã thu hồi trở lại, hiển nhiên Cực Âm Ma Quân cũng không hề muốn dây dưa.

Bất quá trên mặt Cực Âm Ma Quân cũng hiện lên một chút nghi hoặc, bởi vì cho tới bây giờ vẫn vẫn chỉ cảm giác được người thanh niên đang đứng giữa sân kia chỉ có tu vi linh hồn giai trung kỳ mà thôi.

Vì nếu thực sự là chỉ có tu vi như vậy, làm sao có thể chiến thắng hai vị cao thủ linh hồn giai hợp công?

Càng làm cho Cực Âm Ma Quân không giải thích được chính là, chính mình cứ nhiên ngay cả một màn bảo hộ do người có tu vi linh hồn giai trung kỳ phát ra mà lại không có thể đột phá qua được, quả thực là rất kỳ quái.

Bất quá từ đầu đến cuối trận đấu vừa rồi đều lọt vào trong mắt Cực Âm Ma Quân, hơn nữa lão cũng đã nghe nhiều tin đồn về vị đệ tam nguyên lão này, hiện tại cũng chỉ là một chút ít kỳ quái với biểu hiện của đối phương mà thôi, thực ra đã từ lâu lão đã đem đại vị của Lâm Khiếu Đường nâng lên ngang hàng với chính mình, suy đoán tu vi người này nhất định đã đột phá linh hồn giai.

- Lâm sư tổ, người này là một trong thập đại cao thủ Nam Xuyên Giới, thực lực xếp hàng thứ sáu, chính là Cực Âm Ma Quân.

Phương Thiên Minh nhỏ giọng lên tiếng giới thiệu.

- A?

Lâm Khiếu Đường hơi lộ vẻ kinh sắc, đối phương chính là quát vật địa vương giai, vì vậy lập tức hướng Cực Âm Ma Quân thở dài nói:

- Vãn bối cũng chỉ là múa búa trước cửa Lỗ Ban mà thôi, bị chê cười rồi!

- Ha ha, Lâm đạo hữu xưng hô bản quân là tiền bối, thực sự là ngại chết ta mất, bản quân song song đối chiến hai vị linh hồn giai cao thủ cũng không có thể thắng nhẹ nhàng mà lưu loát như vậy, Lâm đạo hữu đừng quá khiêm nhường a, cứ kêu bản quân một tiếng Nam Cung đạo hữu là được rồi.

Cực Âm Ma Quân cười vang nói. (Tên thực đầy đủ của Cực Âm Ma Quân là Nam Cung Kỳ)

- Sao dám, sao dám.

Lâm Khiếu Đường chấp tay nói, nhưng cũng không hề có vẻ khiêm nhường, bản thân thực tế tuy chỉ có tu vi linh hồn hậu kỳ, so với Cực Âm Ma Quân kém hẳn một giai vị, nhưng thực lực thực tế so với địa vương giai sơ kỳ chỉ có hơn chứ không có kém, nếu luận về thực lực thì cũng có thể nói là cùng giai vị với Cực Âm Ma Quân, vì vậy kêu một tiếng ngang hàng cũng không phải là điều gì quá đáng.

Nhưng dù sao thì Lâm Khiếu Đường cũng muốn để cho đối phương một chút mặt mũi. Người ta ít ra cũng đã đề danh thập đại cao thủ, chính mình chỉ là một người mới bực lộ tài năng nên cũng không thể cứ thế mà kiêu ngạo quá mức.

Lúc này Bạch phát tôn giả cùng Thiết Ứng Vương đã lấy lại được vài phần khí lực, sắc mặt tái nhợt hướng Lâm Khiếu Đường nói:

- Chúng ta thất bại, đa tạ Lâm nguyên lão đã hạ thủ lưu tình, lão phu cùng Thiết Ứng huynh bại tâm phục khẩu phục. Lâm nguyên lão thần công cái thế, đúng là xứng danh đương đại cao nhân. Hôm nay những bảo vật bày biện trong Thiên Mục tháp, Lâm nguyên lão có thể tùy ý chọn lựa hai thứ mang đi.

Tâm tình Bạch phát tôn giả khó nói nên lời, hẳn cũng không phải kẻ ngu si, qua trận đấu này sao có thể không nhìn ra thực lực Lâm Khiếu Đường sâu cạn ra sao, người ta xứng là cao nhân a, coi như là đại môn phái cũng không thể dễ dàng mà trêu chọc, người ta muốn bóp chết Hợp Võ Môn cũng chỉ đơn giản như bóp chết một con kiến mà thôi.

Lão gia hỏa này tuy rằng có chút gian trá nhưng ngược lại cũng là một người thông minh, biết tùy thời tiến thoái, biết thức thời mới là trang tuần kiệt. Lâm Khiếu Đường nghe xong mấy lời này, ấn tượng xấu cũng giảm đi không ít, dịch ý tự nhiên tiêu trừ hơn phân nửa.

Lâm Khiếu Đường cũng không khách khí, trực tiếp hướng về phía Thiên Mục tháp bước đi, Bạch Phát tôn giả cùng Thiết Ứng Vương đang thụ thương nhưng cũng theo chân bước vào.

Một hồi phân tranh dĩ nhiên lấy một phương hoàn toàn áp đảo kết thúc. Người vây xung quanh kinh hồn táng đảm, đối với mọi việc vừa mới phát sinh vẫn cảm thấy mơ hồ không hiểu rõ.

Cả ngày hôm nay toàn bộ Thiên Lan thành như bị nổ tung, những tin đồn về vị đệ tam nguyên lão lại một lần nữa kinh bạo Nam Xuyên Giới, cũng bởi hiện nay tại Thiên Lan thành, các tu luyện giả tập trung vô cùng đông đảo nên tin tức theo đó mà truyền đi cực kỳ nhanh chóng.

Rất nhanh tin tức đệ tam nguyên lão đã đến Thiên Lan thành được truyền đi khắp các môn phái lớn nhỏ.

Lúc này Lâm Khiếu Đường cũng lững thững đi trên sân vắng xem qua các bảo vật trong phòng cất trữ Thiên Mục tháp, tập trùn đánh giá, không khỏi cảm giác choáng ngợp với sự giàu có của Hợp Võ Môn.

Phương Thiên Minh, Lưu Trúc thượng nhân cùng Lương Như Vân như hình với bóng với Lâm Khiếu Đường, tất cả cũng đều vào bên trong phòng cất trữ, đối với bọn họ, tất cả những thứ này đều là kỳ trân dị bảo khó cầu, cả con mắt lẫn trái tim đều không ngừng rung động.

Rất nhanh một gốc Bách cân thảo đã có ngàn năm tuổi lọt vào trong mắt Lâm Khiếu Đường. Dược thảo này là thành phần chủ yếu thông thường được dùng trong một số kỳ phương trị thương. Có người nói loại Bách cân thảo ngàn năm nếu sử dụng tốt có thể đem vết thương trí mạng ngay lập tức liền trở lại.

Thấy Lâm Khiếu Đường lấy đi cây Bách cân thảo, nhị vị nguyên lão Hợp Võ Môn liền buông ra một hơi thở dài, loại dược thảo này tuy là trân quý dị bảo, nhưng là vật chỉ dùng được một lần nên không có cũng không mấy đáng tiếc.

Thu hồi Bách cân thảo, còn lại hơn trăm loại vật phẩm, Lâm Khiếu Đường cũng không tìm được thứ gì vừa ý, liền phóng ra nguyên thức tìm kiếm mấy thứ pháp khí không tồi xem sao, nhưng cũng không tìm được tung tích của Bí huyền kim.

Hiện tại Lâm Khiếu Đường đối với bất luận pháp bảo nào hoặc nguyên quang trân quý đều không có nhiều hứng thú, thậm chí nếu có thể thu thập được nhiều bí huyền kim một chút thì có thể luyện chế ra được càng nhiều tử kim thương, từ đó mà hình thành tử kim thương trận, Lâm Khiếu Đường liền có thể tự tin đối kháng với bất kỳ pháp bảo nào trên đời.

Bất quá muốn tìm được bí huyền kim nói dễ như vậy sao, lần trước Lâm Khiếu Đường tại tầng cuối cùng ma tháp cấm địa mới trùng hợp mà thu được một ít nhưng cũng chỉ đáp ứng được một phần nhỏ nhu cầu mà thôi.

Tìm kiếm không có kết quả, Lâm Khiếu Đường đành phải buông tha, tay khẽ nâng lên làm một thanh phi kiếm dài ba thước đang được treo ngang trên tường bay lên rồi nhẹ nhàng hạ xuống trong tay Lâm Khiếu Đường.

Chỉ thấy trên thân kiếm có khắc ba chữ xanh “ Thanh Lôi kiếm” vô cùng bắt mắt.

Trong lòng Bạch phát tôn giả cùng Thiết Ứng Vương nhất thời đau như cắt, “Thanh lôi kiếm” này là một loại thượng phẩm pháp khí, là bảo vật lợi hại nhất trong các loại phi kiếm hiện có trong bảo khố, được chuẩn bị để cùng mấy người Đạo tông trao đổi một ít binh khí Võ tông lợi hại.

Kiếm này xác thực là bảo kiếm, Lâm Khiếu Đường cẩn thận quan sát rồi thậm chí trong lòng, vô luận chất liệu gỗ hay bản thân thanh kiếm đều phát ra khí nguyên cực kỳ thuần túy, xác thực đã dùng nhiều loại lôi thuộc tính nguyên quang rồi lại kinh qua cửu thiên kinh lôi tẩy phạt, sau đó lại được lôi hỏa luyện chế mà thành.

Chỉ tiếc là đối với Lâm Khiếu Đường mà nói lại không có nhiều tác dụng, nhưng ước định có thể lấy đi hai loại vật phẩm nên Lâm Khiếu Đường tự nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình, cho dù là vô dụng đối với mình cũng muốn cầm đi.

Một hồi phân tranh căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào khiến cho Hợp Võ Môn tiền mất tật mang, lúc này hai vị nguyên lão khóc không ra nước mắt cũng không có chỗ giải oan, chỉ có thể đem mật đắng nuốt vào trong bụng mà thôi.

Thu hồi hai loại vật phẩm, Lâm Khiếu Đường ý tứ nói vài câu, tỷ như tất cả chỉ là hiểu lầm, mong rằng nhị vị nguyên lão không nên để lại trong lòng, sự tình cũ nên xóa bỏ, giao tình hữu nghị hai môn phái nên giữ vững lâu dài. Bạch phát tôn giả và Thiết Ứng Vương chỉ có thể liên tục gật đầu đồng ý, trong mắt bọn họ, tu vi Lâm Khiếu Đường chỉ sợ đã siêu việt linh hồn giai, tất nhiên là địa vị cao thủ, tại toàn bộ Nam xuyên bất quá cũng chỉ có hơn mười vị cao thủ như vậy mà thôi, bậc nhân vật như thế này, Hợp Võ Môn há có thể trêu vào.

Lâm Khiếu Đường nói xong liền mang theo ba người Phương Thiên Minh nghênh ngang rời đi, hai vị nguyên lão Hợp Võ Môn nhìn theo tấm lưng kia như thế nào cũng chỉ thấy một tên đu côn lưu manh, nào đâu có bóng dáng một cao thủ tu luyện giả, chỉ đành thở dài một tiếng mà thôi.

Xuống qua lầu hai, Lâm Khiếu Đường liền trực tiếp đi thẳng hướng ra ngoài cửa, bất quá đi được hai ba bước đã thấy Cực Âm Ma Quân tiến tới đón tiếp. Lão quái vật địa vương giai này dĩ nhiên chờ đợi chính mình ngoài Thiên Mục tháp lâu như vậy.

- Lâm đạo hữu, có tìm được bảo bối vừa ý?

Cực Âm Ma Quân cực kỳ thân thiết thăm hỏi.

- Bảo bối vốn là một kiện cũng khó cầu, sao có thể dễ dàng như vậy được.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường hơi đổi nhìn Cực Âm Ma Quân, khí nguyên trong người cũng phóng ra chống đỡ uy áp mà đối phương không biết vô tình hay hữu ý phóng ra, cũng không bị thái độ thân thiện của đối phương dụ hoặc, nét mặt chỉ đơn giản rồi tùy tiện trả lời.

- Ha ha. Chắc là bảo bối tầm thường không lọt vào trong pháp nhãn Lâm đạo hữu a.

Cực Âm Ma Quân cười nói, ánh mắt lấp lánh quang mang, có thể tại trạng thái không chút phòng bị mà không bị uy áp của mình ảnh hưởng có thể thấy được tu vi người này cực kỳ thâm hậu, đánh giá trong lòng đối với vị đệ tam nguyên lão này lại cao hơn một ít.

- Nam Cung đạo hữu nói đùa, nhân giới Lâm mỗ nói ra rất vụng về nào có khả năng nhận định bảo bối, nếu có cơ hội nhất định phải hướng cao nhân như Nam Cung đạo hữu để thỉnh giáo nhiều hơn mới được.

Lâm Khiếu Đường khen ngợi nói

- Lâm đạo hữu quá khiêm nhường rồi, hôm nay tại Nam Xuyên Giới, uy danh đệ tam nguyên lão Lâm đạo hữu danh chấn tứ phương, nói ra cũng lấy làm hãnh diện một phen, bản quân làm Vạn Sơn Đạo minh ma tông minh chủ có thể có được minh hữu cường đại như Lâm đạo hữu thực là vạn hạnh, càng muốn gặp được Lâm đạo hữu để trao đổi làm sao đối phó đám Đại Hạ yêu nhân cho được chu toàn.

Cực Âm Ma Quân thuận miệng biểu lộ ra thân phận của chính mình.

Tam đại liên minh chính đạo và ma tông mỗi bên đều có minh chủ của mình, Lâm Khiếu Đường từng nghe Lạc Trần Tử nhắc qua nhưng cũng chỉ biết đó toàn là những cao nhân đảm nhiệm, cũng không biết là ai, thật ra không nghĩ tới người trước mắt đây dĩ nhiên lại là một vị Vạn Sơn Đạo Minh minh chủ, như vậy xem ra vị Cực Âm Ma Quân này hẳn là người lãnh đạo trực tiếp, Lâm Khiếu Đường càng nghĩ lại, cảm giác thấy không đúng, Thiên Hà Tông chính là môn phái chính đạo, lúc trước chính đạo Vạn Sơn Đạo Minh cùng ma tông có mấy phần liên hệ, hưởng hồ liên minh cũng chỉ là một vài tổ chức rải rác cũng không phải là một khối thống nhất, chỉ khi nào gặp phải đại sự nào đó thì mới xuất hiện hình thức liên minh, còn bình thường những vị minh chủ này cũng chỉ hỏi đến sự vụ của môn phái mình mà thôi.

Lâm Khiếu Đường vẫn là có chút không rõ, đường đường thập đại cao thủ, lại là một trong sáu vị minh chủ làm sao tự hạ thấp giá trị bản thân mà lôi kéo chính mình đi nói chuyện phiếm, trong lòng không khỏi hơi cảnh giác.

Tiếp đó, cuộc nói chuyện vẫn như cũ không hề liên quan tới toàn cục, khi Lâm Khiếu Đường có ý muốn rời đi, Cực Âm Ma Quân mới bắt đầu hướng cuộc nói chuyện đi tới chính đề, càng để lộ ra một số ý tứ, phương hướng thảo luận trong mấy ngày qua.

Trên đường đi, ba người Phương Thiên Minh, Lưu Trúc thượng nhân và Lương Như Vân vẫn cẩn thận theo sau, cứ như vậy tự nhiên là không được ổn cho lắm, chỉ là Lưu Trúc thượng nhân một lòng muốn kết giao với Lâm Khiếu Đường, thế nhưng Cực Âm Ma Quân lại không muốn như vậy, vốn là một đại ma đầu, làm sao có thể dễ mồi như vậy, trên toàn bộ đường đi toàn thân bốc ra huyết khí nồng nặc, lại như vô tình phát ra một cỗ uy áp tản mát ra xung quanh.

Ra khỏi khu giao dịch, trong lời nói Cực Âm Ma Quân đã có chút biến đổi, nói vài câu làm nền rồi trực tiếp:

- Nếu như Nam Xuyên Giới cùng với Đại Hạ quốc đánh một trận, Lâm đạo hữu có thể cùng bản quân đại diện cho Vạn Sơn đạo mình mà xuất chiến?

387. Chương 384: Không Phải Tiên Bồi Mà Là Đại Ca.

Thế nhưng toàn bộ Nam Xuyên Giới, những kỳ nhân đệ tử tu luyện giả có khả năng cũng không phải ít, Lâm Khiếu Đường đối với việc Cực Âm Ma Quân coi trọng mình nhai.ư vậy cũng không quá hiểu rõ cho lắm.

Nhìn nhân thần của Cực Âm Ma Quân hiện rõ vẻ bức thiết, Lâm Khiếu Đường uyển chuyển nói:

- Thiên Hà Tông chính là một phần tử của Nam Xuyên Giới, lại càng là một trong tứ đại môn phái trong Vạn Sơn Đạo Minh, tại thời điểm toàn bộ Nam Xuyên Giới tao ngộ khốn cảnh, Lâm mỗ thân là Thiên Hà Tông nguyên lão tự nhiên nguyện ý cống hiến hết mình.

Nói như vậy cũng coi như Lâm Khiếu Đường đã xác định lập trường của mình, Cực Âm Ma Quân sao không nhận ra ý tứ trong đó nên cũng không tiếp tục mạnh mẽ thuyết phục.

Cực Âm Ma Quân nhìn thời gian cũng không còn sớm, hội nghị sẽ nhanh chóng bắt đầu, cũng chỉ đành tạm thời thu hồi ý muốn mượn sức, nói:

- Lâm đạo hữu nghĩ như vậy thì thực tốt, tiếp qua một nén hương thời gian, trong Thông Lâm tháp, nguyên lão các môn phái sẽ tiếp tục tiến hành hội nghị, không biết Lâm đạo hữu có ý định tham gia hay không? Lúc trước Lâm đạo hữu không thể tham dự thực là một điều đáng tiếc.

Kỳ thật Lâm Khiếu Đường đối với Thiên Lan hội nghị không có nhiều hứng thú, bất quá Cực Âm Ma Quân đã nói hết lời khen tặng khỏi miệng, nếu là không đi hiển nhiên không để cho đối phương chút mặt mũi, thoải mái nói:

- Lâm mỗ đã vào thành, lại là nguyên lão Thiên Hà Tông tự nhiên sẽ tham dự hội nghị.

Cực Âm Ma Quân khẽ gật đầu nói:

- Bản quân còn muốn đi chủ trì hội nghị nên phải đi trước, xin cáo từ.

Dứt lời liền quay người bỏ đi, thân ảnh nhoáng lên đã hóa thành một đạo hắc mang bay về Thiên Lan ngoại thành, cách Thiên Lan sơn khoảng năm dặm cũng chính là nơi Thông Lâm tháp tọa lạc.

Nhìn hắc mang tiêu thất hướng Thiên Lan sơn, Lâm Khiếu Đường lại có chút cảm giác là lạ, đối với một nhân vật như thái sơn bắc đẩu trong tu luyện giới lại đối với mình như vậy cảm thấy có điểm hứng thú khó thích ứng nổi.

Tâm tính của Lâm Khiếu Đường vô luận là trước kia hay hiện tại vẫn đều bình ổn, luôn luôn tin tưởng hành động theo một câu nói “nhân phạt xuất danh trư phạt trướng” (người sợ nổi danh, trư (lợn) sợ mập). Tại thế giới lấy thực lực làm chủ này luôn luôn tồn tại chân lý kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, quá mức nổi danh chung quy cũng không phải là việc tốt.

Lúc trước đại chiến với ba đại tu luyện giả Đại Hạ quốc, bản thân Lâm Khiếu Đường có cảm giác vô cùng cật lực, hầu như đem tất cả bản lĩnh mới có thể miễn cưỡng đẩy lùi đối phương, Lâm Khiếu Đường cũng không có bởi vì dễ dàng cường hành tại Hợp Võ Môn liền cho rằng mình là thiên hạ vô địch, cũng bởi nghĩ kỹ lại thì Hợp Võ Môn là một trong ba đại phái Thiên Võ Minh, nhưng ngay cả tu luyện giả đạt đến đại vương giai lại không có nên cũng không tính quá lợi hại gì, trong toàn bộ tu luyện giới mà nói chỉ xứng đáng xếp hàng nhị lưu mà thôi.

Hai lần đối chiến tu luyện giả Đại Hạ quốc, hai người thủ lĩnh cũng không phải nhân vật có thể khinh thường, yêu nữ trong Tù Ma Cốc cùng Bạch Diện thư đánh lên Hiên Viên Tông bất quá cũng chỉ là linh hồn giai hậu kỳ, tu vi Lâm Khiếu Đường có thể gần như ba linh hồn giai hậu kỳ mà cũng chỉ có thể thắng nửa chiêu mà thôi, rõ ràng là chỉ nhờ vào pháp bảo lợi hại.

Bởi vậy Lâm Khiếu Đường cũng không có cho rằng tự mình có gì đó hơn người, bất quá chỉ là vận khí tốt hơn một chút mà thôi, nếu không phải hai lần giao chiến đều vào lúc tình thế có lợi đối với chính mình, Lâm Khiếu Đường cũng không cho rằng chính mình có thể chiến thắng được hai vị tuấn tài Đại Hạ quốc kia.

Lâm Khiếu Đường có quan niệm như vậy cũng không phải là không có lý, đó cũng là điều bình thường phù hợp với tác phong cẩn thận của hắn trong nhiều năm qua, nếu không bởi vậy sợ là hắn cũng không còn sống đến ngày hôm nay.

Bất quá điều này cũng không thể trách được Lâm Khiếu Đường, dù sao thì vài chục năm liền hắn vẫn luôn ở trong tầng chót của tu luyện giới, đã từng chịu rất nhiều áp lực, có thể điều này đã làm cho Lâm Khiếu Đường khó nâng vị trí của mình trong suy nghĩ.

Nếu là Lâm Khiếu Đường biết được thân phận đích thực của hai vị tuấn tài Đại Hạ đã từng kịch chiến với mình, hẳn tất nhiên sẽ vất bỏ đi cái tính toán nhỏ nhặt kia của mình.

Lâm Khiếu Đường không biết thân phận đích thực của hai người này, tuyệt đại đa số tu luyện giả Nam Xuyên Giới cũng không ai biết, thế nhưng.

Mấy người tu vi địa vương giai có vị trí tối cao tại Nam Xuyên Giới lẽ nào lại không biết.

Hai người kia chính là hậu bối của những nhân vật có địa vị cực kỳ tối cao trong Đại Hạ Quốc cũng như ngũ đại môn phái.

Một người chính là tôn nữ Thượng Quan Dao của Cửu Đỉnh Công, lão tổ tông Cửu Đỉnh Sơn.

Bạch diện thư sinh đồng dạng cũng đến từ một trong ngũ đại siêu cấp môn phái Đại Hạ quốc, chính là Âm Quỷ Cốc, có người còn nói là con trai của thái thượng cốc chủ Âm Quỷ Lão Ma biệt hiệu Bạch Diện Ma Quân.

Hai người này tại Đại Hạ quốc, tuy tuổi tác còn trẻ nhưng tên tuổi đã được xếp vào hàng tồn tại chí cao, mới qua trăm năm tu luyện đã đạt đến tu vi linh hồn giai hậu kỳ, thêm nữa bên người lại có thượng cổ pháp bảo vô cùng lợi hại. Có thể nói đạt được thành quả như vậy một phần là do may mắn có được bối cảnh do các trưởng bối cường đại mang đến, nhưng nói lại nếu bản thân không có tư chất tuyệt hảo thì dù có bối cảnh đến mấy cũng là vô pháp đạt được thành quả như vậy.

Tại Đại Hạ quốc, không ít lão quái vật địa vương giai nhìn thấy hai người này cũng muốn trịnh trọng khiêm nhường ba phần, không dám đơn giản mạo phạm, cũng bởi thực lực chân chính của hai người, lại thêm thế lực phía sau rất lớn vì vậy luôn có điều cố kỵ.

Lâm Khiếu Đường bất quá chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, cho dù đã tiến nhập linh hồn giai nhưng cũng chỉ là đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông, một môn phái nhị lưu mà thôi, cái này không đủ khiến cho bao người chú ý. Cứ cách một đoạn thời gian có một người tiến vào cảnh giới linh hồn giai, thế nên đây cũng chỉ là một chuyện bình thường mà thôi.

Thế nhưng chính là một vị vô danh tiểu tốt lại bằng vào thực lực bản thân liên tục đẩy lùi hai vị tu luyện giả Đại Hạ quốc trẻ tuổi mà tên tuổi còn đang như mặt trời ban trưa, giờ khắc này vô luận là ở Nam Xuyên hay Đại Hạ, không còn người nào dám coi thường cái vị vô danh tiểu tốt này nữa.

Đại Hạ quốc hai lần ám toán Nam Xuyên Giới đều không thành công, lại còn thiệt hại rất nhiều cao thủ linh hồn giai, rốt cuộc đại bại trở về nên không còn mặt mũi nào để tuyên dương, chỉ có mấy vị đầu sỏ mới biết được nguyên nhân chân chính của thất bại mà thôi.

Bên phía Nam Xuyên Giới lại hoàn toàn bất đồng, tin đồn về vị đệ tam nguyên lão đã làm cho các phái hoàn toàn chấn động, dù sao tại chính một tu luyện giới, tự nhiên lại xuất hiện một tên “ngư” như vậy đương nhiên phải trắng trợn tuyên dương để nhân tâm thêm phần phấn chấn, vì thế nên đã đánh đồng tên tuổi người này với đám thập đại cao thủ, dù sao bất kỳ một tu luyện giới nào nếu có thêm nhiều tu luyện giả cường đại thì càng tốt..

Nhưng mà mặc kệ một bên phong tỏa tin tức, hay một bên tâm ý đang sôi sục dâng trào, tất cả những người có tâm đều muốn tìm hiểu về vị đệ tam nguyên lão vô danh kia, chỉ đáng tiếc cả hai bên không một ai tìm được kết quả, bất quá chỉ biết được một tin tức vị đệ tam nguyên lão hơn tám mươi năm trước là người Hiên Viên quốc, trừ đó ra cũng không có một tin có chút giá trị nào, hơn phân nửa thời gian còn lại đều là trống rỗng như vô hình mà biến mất vậy.

Có lẽ sự việc này chỉ bản thân Lâm Khiếu Đường mới có thể giải đáp được, bất quá dường như mọi việc phiền hà này đều không có can hệ gì đến hắn, mà dù có hắn cũng chẳng để tâm theo đuổi, trong mắt của hắn thì muốn nắm chắc vận mệnh của mình trong tay thì chỉ có đề cao thực lực mới là vương đạo, để ý làm chi với mấy cái hư danh.

Cực Âm Ma Quân vừa đi, Phương Thiên Minh liền bẩm báo Lâm Khiếu Đường về tình huống của Thiên Hà Tông trong nhiều ngày qua tại Thiên Lan hội nghị, vừa nói vừa dẫn đường tới nơi nghỉ ngơi trên núi của Thiên Hà Tông.

Thiên Lan sơn tuy rằng không xa nhưng muốn lập tức bộ một chút đã đến được nơi cần đến hiển nhiên không thể.

Vì vậy bốn người dưới sự dẫn đường của Phương Thiên Minh đều nhảy lên không hướng phía Thiên Lan sơn bay đi.

Thầy trò Lưu Trúc thượng nhân cẩn thận bay theo phía sau, trong lòng cũng có chút thấp thỏm bất an, cảm xúc trong lòng Lương Như Vân biến đổi không ngừng, hai lần gặp gỡ Lâm Khiếu Đường, mỗi lần đều phát sinh những biến hóa to lớn, tựa hồ người thanh niên trước mặt kia, tuổi tác không lớn hơn mình bao nhiêu nhưng lại như một tòa bảo tàng thần bí mà xa xôi không thể dò xét. Đồng thời từ người của hắn còn gây ra cho Lương Như Vân một loại uy áp cảm giác như vô pháp chống cự, linh hồn giai, địa vương giai, những giai vị này đối với Lương Như Vân mà nói đúng là chỉ có trong lời đồn đại, dường như những khái niệm đó không hề tồn tại trong tâm tưởng ngây thơ của nàng vậy.

Lâm Khiếu Đường thấy tâm tư thiếu nữ đi bên cạnh bỗng nhiên biến đổi như không vui, tinh thần lộ ra vẻ sợ hãi không hiểu nổi, so với vẻ ngây thơ thẳng thắn mà khôn khéo mà lần đầu mình gặp mặt hoàn toàn trái ngược, trong lòng âm thầm buồn cười, không khỏi cười khẽ hướng về phía Lương Như Vân đang tâm thần bất định nói:

- Sao lại không dám nhìn thẳng vào ta, lẽ nào sợ ta là lão hổ sẽ ăn thịt ngươi hay sao?

- Không, không phải, chính là mỗi lần thấy ngươi, lần nào cũng bị dọa đến hết hồn, ngươi rốt cục là ai a? Là lão yêu tinh sống trong thâm sơn hoang dã mấy trăm năm không chịu được tịch mịch hay sao?

Tâm tình Lương Như Vân như có chút không ổn định đột nhiên ngẩng mặt nhìn Lâm Khiếu Đường hỏi, đây cũng là do tâm thần hoảng loạn nên mới không tìm được đem suy nghĩ non nớt trong lòng nói ra ngoài.

Lưu Trúc thượng nhân vừa nghe nói thế nhất thời nhảy loạn trong lòng, cả người như cuồng cuồng, mười phần hồi hận lúc bình thường đã không cẩn thận giáo dục đệ tử bảo bối này, cứ nhiên lại dám chỉ thẳng mặt người ta bảo là lão yêu tinh, huống hồ bối phận còn kém người ta đến ba cấp, bối phận của người ta có thể coi như lão tổ tông a, vạn nhất lão nhân gia nghe lời này lại nổi giận, thầy trò hai người không phải lập tức hóa thành tro bụi hay sao?

Hơn nữa người ta nào có dáng vẻ như một lão yêu tinh? Căn bản là một thanh niên tuấn lãng, còn hơn mình không biết bao nhiêu lần, thật đúng là tiểu nha đầu a. Ai...! Cơ hội trời cho này sắp bị tiểu nha đầu kia ném mất, trong lòng Lưu Trúc thượng nhân như đang rỉ máu.

- Như Vân, thế nào lại nói như vậy trước mặt tiền bối? Còn không mau xin lỗi!

Lưu Trúc thượng nhân trầm kêu khổ không thôi.

Nét mặt bỗng nhiên trầm xuống, trừng mắt trách mắng đồ đệ bảo bối.

Lưu Trúc thượng nhân có cử động như vậy tự nhiên là không có ý tứ nào khác, sư phụ giáo huấn đệ tử cũng là đạo lý bình thường phải làm, trọng yếu hơn nữa đó là sự kính nể đối với Lâm Khiếu Đường, cũng là lễ của người dưới đối với người trên.

Thế nhưng Lâm Khiếu Đường nghe xong lời này lại có cảm giác rất không vừa tai, cảm giác như bị chỉ vào mặt chính mình mà giáo huấn.

Cái này cũng là do hắn tự đặt bản thân ngang hàng với Lương Như Vân.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường hơi đổi, ánh mắt không mang theo bất luận cảm giác nào tùy ý lướt qua Lưu Trúc thượng nhân, khiến cho Lưu Trúc thượng nhân nổi da gà toàn thân.

Dưới cái nhìn như vậy, Lưu Trúc thượng nhân từ lâu đã ích cốc bắt đầu có cảm giác chịu không nổi mà rục rịch muốn tiểu. Lưu Trúc thượng nhân cũng không biết, nếu không phải Lâm Khiếu Đường nhìn thân phận của hắn là sư phụ Lương Như Vân thì vừa rồi chỉ sợ không phải một cái nhìn đơn thuần như vậy a.

- Thượng nhân, Như Vân là muội tử của ta, ta là đại ca của nàng, không cần phải quá mức câu nệ.

Lâm Khiếu Đường có chút không bình tĩnh nói.

Tuy rằng khẩu khí Lâm Khiếu Đường có chút lãnh ý, hiển nhiên đối với việc Lưu Trúc thượng nhân dám can đảm răn dạy người mình coi như muội tử ngay trước mặt rất không hài lòng, nhưng lời này vào trong tai Lưu Trúc thượng nhân không khác như cung cấp bếp lửa giữa trời lạnh thấu chạp, không khỏi mừng thầm trong lòng. Cái này là kỳ duyên a, đại đại kỳ duyên a!

- Đúng vậy, đúng vậy, Như Vân có được đại ca như tiền bối, chính là phúc đức nàng tu luyện mấy trăm năm mới có được a!

Lưu Trúc thượng nhân vội vã nói, tâm trạng biểu hiện hết theo lời nói.

Nhưng mà Lưu Trúc thượng nhân gọi một tiếng tiền bối này chính là muốn nói lên sự phân biệt có chút không tự nhiên, ngay cả Phương Thiên Minh đang một mực dẫn đường phía trước cũng quay mặt lại nhìn thoáng qua Lưu Trúc thượng nhân, nhãn thần cũng hiện lên vẻ đồng tình.

Trong lòng Lương Như Vân càng thêm rối loạn vạn phần, vị đại ca có thực lực kinh khủng trước mắt này, sư phụ của mình gọi hắn là tiền bối, như vậy bản thân không phải là đại bất hiếu hay sao, đồ đệ sao có thể ngồi lên đầu sư phụ a?

Lâm Khiếu Đường cũng cảm giác có chút không thích hợp, hắn đương nhiên không vì quan hệ với Lương Như Vân mà kêu Lưu Trúc thượng nhân một tiếng sư phụ, không phải Lâm Khiếu Đường kiêu ngạo mà là Lưu Trúc thượng nhân này không đủ tư cách. Huống hồ bản thân hắn hiện tại đã là nguyên lão Thiên Hà Tông, nếu như xưng hô như vậy không phải là đem toàn bộ môn phái từ trên xuống gọi Lưu Trúc thượng nhân một tiếng lão tổ tông hay sao? Cái này là kiên quyết không thể được.

Hiện tại, trong bốn người chỉ có một mình Lưu Trúc thượng nhân đối với tiếng gọi tiền bối của mình không hề có cảm giác mất tự nhiên. Đối với việc đồ đệ trèo lên đầu mình đến ba bối phận không hề chú ý, ngược lại trong lòng rất sáng khoái, đồ đệ gọi người ta là đại ca, Lưu Trúc thượng nhân ngay cả xưng hô một tiếng đạo hữu ngang hàng cũng không, lại kêu một tiếng tiền bối, gọi là tiền bối chính là thiên kinh địa nghĩa.

388. Chương 385: Chọn Người. (thượng).

Lâm Khiếu Đường nhìn ra Lưu Trúc Thượng Nhân có chút khẩn trương, không khỏi cười nói.

Kỳ thực Lưu Trúc Thượng Nhân không dám trực tiếp xưng hô, dù sao người ta so với chính mình có tu vi cao hơn nhiều lắm, thân phận địa vị cũng chênh lệch vài đẳng cấp, thế nhưng muốn hắn phản bác thì lại càng không dám hơn, như vậy cũng chỉ có thể cười cười cam chịu.

Đối thoại được một lúc, cảm giác bất ổn trước đó của Lương Như Vân với Lâm Khiếu Đường đã tốt lên không ít, tâm tình theo đó cũng dần được bình ổn.

- Lâm đại ca, lần trước ngươi đưa bí tịch cho Như Vân, Như Vân có rất nhiều chỗ không hiểu nổi.

Lương Như Vân như không có ý tứ nói.

Ngược lại, nghe thấy hai tiếng bí tịch, Lưu Trúc Thượng Nhân tỏa sáng hai mắt, trong lòng vui vẻ vô cùng.

Lâm Khiếu Đường đưa qua một khối ngọc giản nói:

- Đây là một ít tâm đắc trong thời gian đại ca tu luyện, ngươi cầm lấy tự xem đi, lần trước đi có chút vội vàng nên quên mất không đưa cho ngươi.

- Cảm tạ đại ca!

Tiếp nhận ngọc giản Lương Như Vân hưng phấn không ngớt, đối với bất kỳ tu luyện giả nào, có thể có tâm đắc tu luyện chính là lợi ích thực tế nhất so với bất kỳ điều gì.

- Được rồi, nhị vị nếu không có gì thì dừng lại ở đây thôi.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nói, hần nghĩ ra với tu vi hai người thầy trò Lưu Trúc Thượng Nhân, chỉ sợ đến Thiên Lan sơn không quá thích hợp.

Vừa nghe lời này Lưu Trúc Thượng Nhân có chút luống cuống, lo lắng trong lòng bật thốt lên nói:

- Tiền bối, xin hãy thu nhận hai thầy trò chúng ta!

Một câu này làm cho Lâm Khiếu Đường có vẻ mờ mịt khó hiểu nói:

- Thượng Nhân chính là trưởng lão Tinh Vân Tông?

Lưu Trúc Thượng Nhân vừa nói ra khỏi miệng liền biết chính mình đã phạm vào hồ đồ, sửa lời nói:

- Tiền bối, văn bối nói sai, nói sai. Ý văn bối chính là muốn để tiền bối nhân lấy đồ đệ này của ta, văn bối ngu dốt, dạy bảo sẽ không được đến nơi đến chốn, sợ là sẽ làm hoang phế tài năng của Như Vân.

Lâm Khiếu Đường thân là nguyên lão Thiên Hà Tông tự nhiên có quyền lực thu người, chỉ là thân phận hai người này có chút đặc thù, muốn gia nhập vào môn phái hần chẳng lẽ song song lại là người hai môn phái ư.

- Việc này lúc khác nói đi!

Mắt Lâm Khiếu Đường hướng đường lên Thiên Lan sơn nói.

Trong lòng Lưu Trúc Thượng Nhân biết chính mình quá nhanh nhẩu, trong lòng Lương Như Vân lại thầm quái sự phụ hồ đồ, đâu nào có đạo lý yêu cầu như vậy, thầy trò hai người đành trong xấu hổ cáo từ.

Khi Lâm Khiếu Đường theo Phương Thiên Minh đến nơi nghỉ chân của Thiên Hà Tông, lúc này mấy người Linh Nguyệt Tiên Tử quả thực không thể tin vào hai mắt chính mình, cho dù vừa rồi đã nghe qua tin đồn, nhưng hai mắt lúc này nhìn thấy vẫn như có chút mộng ảo.

Linh Nguyệt Tiên Tử đã tận mắt chứng kiến Lâm Khiếu Đường bị cuốn vào cơn lốc hủy thiên diệt địa kia, tuy rằng trong lòng không muốn tin tưởng vị nguyên lão này vẫn lạc tiêu vong, nhưng ai cũng có thể biết được tình huống lúc đó đúng là cứu tử nhất sinh a.

Lạc Trần Tử thấy Lâm Khiếu Đường trở về, tảng đá lớn vẫn đè nặng trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống, trong lòng hần sớm đã đem ký thác tương lai Thiên Hà Tông lên vai vị nguyên lão vẫn đang tuổi thanh niên này.

Lâm Khiếu Đường hướng Lạc Trần Tử thi lễ nói:

- Lạc Trần sư huynh, sư đệ đã trở về!

- Lâm sư đệ trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi a!

Lạc Trần Tử kích động bộc lộ cảm tình trong lời nói.

Ngay lúc Lạc Trần Tử cùng chúng môn nhân chuẩn bị hỏi nguyên do Lâm Khiếu Đường làm sao rời khỏi Tù Ma Cốc, cự chung trên Thông Lâm tháp đột nhiên vang lên, theo âm kéo dài hồn hậu, vọng vào tai mà trấn lòng người, cực kỳ tang thương.

Coongggggggg...

Chỉ có lúc phi thường khẩn cấp mới có thể đánh lên tiếng chuông như vậy.

- Không tốt, chắc chắn đã có biến động lớn!

Sắc mặt Lạc Trần Tử đại biến, cũng không tiếp tục hỏi Lâm Khiếu Đường cái gì, lập tức kéo hần hướng Thông Lâm tháp bay đi, lưu lại cho cho môn nhân một tâm trạng bản thân lo lắng.

Chung quanh Thiên Lan sơn, chúng nguyên lão các phái đang nghỉ chân nghe được tiếng chuông cũng cấp bách bay đến, tất cả mọi người đều hướng về phía Thông Lâm tháp, khẩn cấp vô cùng.

Lâm Khiếu Đường cũng bị Lạc Trần Tử dẫn vào bên trong Thông Lâm tháp, một thân ảnh màu hồng bỗng nhiên bay tới chính là Hồ Mị Nhi, nếu không phải xung quanh có đông đảo cao nhân tu luyện giả hẳn là nàng đã sớm xông tới từ lâu.

Lạc Trần Tử cực kỳ thức thời ly khai vài bước, từ lúc đi Tù Ma Cốc hẳn đã nhận ra nữ tử này cùng Lâm sư đệ ngày trước sợ là có vài phần quần quýt a.

- Công tử, người đã đi ra rồi!

Đôi mắt đẹp của Hồ Mị Nhi mơ hồ bị che kín bởi một tầng nước, thanh âm có phần nức nở nói, song phong trước ngực trên dưới phập phồng như có vẻ cực kỳ kích động.

- Đi ra rồi, lại khiến cho người lo lắng một phen a!

Lâm Khiếu Đường dùng ánh mắt ôn nhu nhìn vị nữ tử yêu mị đã từng cùng chính mình thân mật, nhẹ giọng trả lời.

- Ngày trước công tử vừa đi không hề từ biệt cách đó đã gần trăm năm, công tử sao có thể làm như vậy.

Mắt Hồ Mị Nhi ướt lệ quang ngẩng đầu nhìn Lâm Khiếu Đường, hỏi mà ý như mơ hồ trách cứ, nhưng lại ẩn trong đó vô vàn tình cảm mong muốn được thổ lộ.

Nhớ lại những việc ngày trước, Lâm Khiếu Đường không khỏi cảm khái vạn phần, nếu không phải Hồ Mị Nhi chỉ sợ chính mình không sống được đến ngày hôm nay, sau lại cùng nữ tử này phát sinh quan hệ, bất quá ngày trước phát sinh quan hệ cũng chỉ là bị động vì không có nhiều cảm tình, Hồ Mị Nhi đối với chính mình tựa hồ cũng có thâm ý, ít nhất lúc đó cũng là lợi dụng chính bản thân mình.

Nhưng mà ngày ấy Lâm Khiếu Đường ngụy trang thành Thiên Cực Lão Nhân nghe được chuyện về Hồ Mị Nhi, trong lòng dường như lại hiện một loại cảm giác xung động như muốn đi bảo hộ, không nghĩ đã qua đi nhiều năm như vậy nhìn vị nữ tử có chút phóng đảng này lại không kiềm chế được về si tình này dĩ nhiên vẫn kiếm tìm chính mình ở nơi nào.

Cho dù Lâm Khiếu Đường đã có quan hệ thanh mai trúc mã với Lâm Uyển Nhi, nhưng không thể buông tay với loại nhân tình này, bất luận thế nào cũng phải một lần nói rõ.

Chính Lâm Khiếu Đường kỳ thực cũng không rõ ràng lắm rốt cuộc sẽ phải nói thế nào với Hồ Mị Nhi. Thực sự thì Lâm Khiếu Đường đối với hai chữ sinh mệnh nói ra cũng đã qua hai kiếp, huống hồ con người từ lúc sinh ra đã có thể cảm nhận được chút nhân tình, hiện hôm nay Lâm Khiếu Đường cũng chỉ là đơn thuần muốn cho các nàng một chỗ dựa bên chính mình, trong thời đại hỗn loạn này Lâm Khiếu Đường nghĩ như vậy đối với các nàng mà nói chỉ ít có thêm được một chút an toàn.

Lâm Khiếu Đường càng muốn trong phạm vi năng lực mình có thể trợ giúp các nàng một cách nhất định trong tu luyện, phải biết rằng nữ tu so với nam tu mà nói, trong tu luyện giới thực sự đặt chân khó khăn hơn rất nhiều lần.

Trên thực tế, bởi thân thể tư chất có hạn nên rất ít nữ tu có thể tự mình đi đến đỉnh cao tu luyện, đại đa số chỉ có thể dựa vào nam tu, cho dù là một ít nữ tu đã đạt đến tu vi linh hồn giai vẫn là như vậy, không thể tự thân một mình tồn tại.

- Mị Nhi, người sao lại trách ta?

Lâm Khiếu Đường không biết trả lời ra sao, chỉ còn biết không muốn nhiều lời, nhẹ giọng hỏi một câu như vậy.

Thân thể Hồ Mị Nhi khẽ run lên, cố gắng nhịn cảm tình trong lòng muốn trào dâng, một tiếng Mị Nhi kia như muốn đem nàng hòa tan mất, bất quá Hồ Mị Nhi rốt cuộc vẫn là nguyên lão một phái, sóng gió to lớn đã kinh qua không ít nên nhất định không thể trước mắt mọi người mà mất kiểm chế. Không đối sắc, lau đi khóe mắt ướt lệ, rồi liếc mắt nói:

- Công tử, người là một người xấu a.

Nói xong liền quay người hướng phía vị trí chính mình rồi đi, không biết có lưu lại cho Lâm Khiếu Đường chút trách móc nào không. Ngồi trở lại vị trí, Hồ Mị Nhi cũng làm bộ dường như không hề có việc gì, chỉ là cặp mắt mỹ lệ kia lại như lóe lên một vẻ giảo hoạt.

Lạc Trần Tử thấy hai người đã gặp mặt xong, lập tức dẫn Lâm Khiếu Đường tới vị trí của mình.

Vài câu đối thoại vội vã bất quá chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ, lúc này trong nghị sự phòng, nguyên lão các phái hầu như đã tề tựu đông đủ.

Mấy vị minh chủ đã tới từ lâu, Băng Hoàng phụ trách lần nghị sự này, hiện tại về mặt càng âm trầm đứng trước hội nghị, đợi cho mọi người đến đông đủ, cũng không nhiều lời, trực tiếp nói thẳng:

- Đại Hạ quốc phái người mang tới tin tức, đưa một phong thư ước chiến, yêu cầu mười ngày sau tại biên giới phía nam Đại Hạ quốc là Vọng Nguyệt Pha làm một trận chiến phân định thắng bại, nếu chúng ta không dám ứng chiến thì phải cắt nhường năm nghìn dặm đất đai nơi Tây Bắc cho bọn chúng để hủy bỏ ước chiến.

Lời này vừa nói ra sắc mặt mọi người nhất thời thay đổi, có người tức giận, có người khiếp nhược, có cả những người tiến thối lưỡng nan.

- Hạn định mười ngày quá mức gấp gáp. Tây Bắc cũng là nơi khí nguyên không được nhiều cho lắm, cũng không có thảo dược gì đặc thù sinh trưởng, cắt thì cắt chứ sao, không bằng lấy lui làm tiền, cho chúng ta tranh thủ thời gian chuẩn bị thỏa đáng, tới lúc đó lo gì không đoạt lại đất đã mất.

Một vị tăng lữ nguyên lão Thiên Lâm Tự mở miệng nói.

- Lão lừa trọc ngốc, đừng tưởng rằng Thiên Lâm Tự các ngươi cách xa liền không thấy nỗi đau cắt đất Tây Bắc, người cho là Đại Hạ quốc tham lam kia chỉ với năm ngàn dặm Tây Bắc là đã thỏa mãn sao? Nếu là đáp ứng cắt nhường đó chính là thừa nhân Nam Xuyên. Giới chúng ta sợ Đại Hạ quốc bọn họ, sau đó những hiệp ước bất bình đẳng sẽ lục tục kéo tới, rồi từng điểm, từng điểm đem Nam Xuyên Giới chúng ta ăn cho sạch sẽ, đến lúc đó Thiên Lâm Tự các ngươi lẽ nào còn tồn tại?

Thông Vân chân nhân của Thái Vân Tông tức giận nói.

- Ta xem ra không chiến mới là đúng đắn, yêu nhân Đại Hạ quý kẻ đa đoan, nói không chừng làm vậy là để phân tán lực chú ý của chúng ta, sự việc Vọng Nguyệt Pha bất quá chỉ để là nguy trang, đến lúc đó rất có khả năng thừa lúc chúng ta lực lượng mỏng liền tiến hành xâm chiếm, đánh úp cho chúng ta trở tay cũng không kịp.

Nguyên lão Cực Uyên Lão Ma của Quỷ Uyên Môn, Thập Quốc Minh lần trước tại Tù Ma Cốc ăn phải ám chiêu nên không khỏi có chút đa nghi, đứng lên nói.

Nguyên lão các phái khác cũng đều phát biểu ý kiến, phân ra làm hai lập trường chiến và không chiến. Ý kiến phái tiếp chiến tự nhiên đều trực tiếp đơn giản, còn phái không chiến thì bày ra đủ các loại lý do, một đồng ý kiến hỗn loạn.

Mấy vị minh chủ bình thường chỉ bằng uy thế liền có thể đem các vị nguyên lão áp chế, nhưng hôm nay kẻ địch đối đầu vô cùng hùng mạnh, chỉ có thể theo lòng mọi người chứ không thể trấn áp, nếu không thể đồng lòng, đối kháng với cường quốc như Đại Hạ quả thực không thể tiến hành.

Đợi cho các vị nguyên lão hết lời, lúc này Băng Hoàng mới nói:

- Các vị nói đều có chút đạo lý, sáu vị minh chủ chúng ta cũng đã thương nghị qua, chiến đương nhiên muốn, phòng là tất phải, hơn nữa chúng ta còn muốn đánh úp bất ngờ một số nơi quan trọng bên trong Đại Hạ.

Chúng nguyên lão nghe lời này nhất thời cả kinh. nguyên lão Nhất Dương Thiện Sư của Khổ Lâm Tự, Thập Quốc Minh không khỏi sắc mặt:

- Băng minh chủ nói đánh úp bất ngờ một số nơi quan trọng bên trong Đại Hạ quốc là sao?

Hai mắt Băng Hoàng hơi nheo lại:

- Đại Hạ quốc những năm gần đây mở rộng ra xung quanh, không ngừng xâm chiếm những tu luyện giới nhỏ yếu, lấy chiến tranh phát triển chính mình, dưới tay Đại Hạ đã có rất nhiều tu luyện giới bị đá dít, rất nhiều tu luyện giới chỉ biết mù quáng chống lại, nhưng tới cuối cùng đều từng bước bị xâm chiếm, thủy chung không có suy nghĩ ngược lại, nếu Đại Hạ có thể xâm lược chúng ta, vì sao chúng ta lại không thể đánh ngược trở lại.

- Bằng minh chủ ý là muốn tổ chức một nhóm tu luyện giả đi xâm lấn Đại Hạ?

Một vị nguyên lão Thượng Vũ Phủ trực tiếp nói.

- Đúng vậy!

Ánh mắt Bằng Hoàng ngưng trọng nói tiếp:

- Đại Hạ trước sau đã hai lần xâm phạm chúng ta mà không hề báo trước, cũng may giới ta mới xuất hiện một vị nhân tài mới làm cho giới ta giữ vững không bị công phá, lần này Đại Hạ ước chiến, chúng ta tự nhiên không thể hoàn toàn tin tưởng, ý định của sáu vị minh chủ chúng ta là phái một bộ phận đi tới Vọng Nguyệt Pha ước chiến, một bộ phận khác chịu trách nhiệm phòng ngự tuyến hai để phòng ngừa Đại Hạ tập kích, tiếp đó phân ra năm vị cao thủ đi đường vòng lén vào bên trong Đại Hạ quốc tập kích mở quặng, được viên cùng với việc tận tình theo khả năng tiêu diệt cao thủ linh hồn giai của đối phương.

Ý định lớn mật như vậy nhất thời làm cho cả hội nghị ồ lên, kinh ngạc không phải là vì việc đánh ngược lại Đại Hạ mà là do chỉ phái năm người lén vào Đại Hạ quốc tập kích làm cho chúng nguyên lão có chút khó tiếp thu, cái này tựa hồ quá coi thường Đại Hạ quốc a, huống hồ ai sẽ là người nguyện ý đi vào chỗ chết đây?

- Sáu vị minh chủ, nhiệm vụ trọng yếu cỡ này chỉ sợ thập đại cao thủ các người mới có thể hoàn thành!

Bên dưới có một nguyên lão đột nhiên nói.

389. Chương 386: Chọn Người. (hạ)

- Diện tích lãnh thổ Đại Hạ quốc rộng lớn vô cùng, dị sĩ nhiều không kể xiết, tu luyện giả các môn phái lớn nhỏ cũng nhiều vô cùng mà ngũ đại môn phái thực lực lại càng mạnh mẽ, địa vương giai thoáng qua cũng có hơn mười vị bối vậy lén vào Đại Hạ quốc là một nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm, khó khăn vô cùng. Người tất nhiên là không thể hoàn thành loại nhiệm vụ này, ta cùng mấy vị minh chủ đã trải qua bàn bạc, chọn ra được tám người, bất quá cái này vẫn cần bàn bạc lại với tám vị minh hữu đã chọn, lúc này đây hãy bàn bạc việc tiếp chiến trước đã.

Các vị nguyên lão đối mặt nhìn nhau, trong lòng biết mấy vị minh chủ sợ là đã quyết đoán từ lâu, bất quá mỗi người đều không xem trọng kế hoạch này trong đầu, chỉ có ngu ngốc mới đi chịu chết như vậy.

Thương nghị bàn bạc trong thời gian một ngày rốt cuộc cũng xác định việc tiếp chiến cùng phòng ngự, do ba vị minh chủ suất lĩnh hơn ba trăm vị tu luyện giả trên đại sư giai đi nghênh chiến, toàn bộ Hiên Viên Tông sẽ thủ vệ bên Vọng Nguyệt Pha, mặt khác ba vị minh chủ khác suất lĩnh hơn bốn trăm vị tu luyện giả đại sư giai chia làm ba hướng trấn thủ các cửa ngõ biên giới đề phòng Đại Hạ tiến hành xâm lấn, các khu vực còn lại toàn bộ đặt kết trận cảnh báo, cách mỗi canh giờ sẽ có ít nhất một lượt người chuyên trách đảm nhận tuần tra.

Thương nghị hoàn tất, mọi người tiến hành nghỉ ngơi và hồi phục trong chín ngày, thuận tiện an bài mọi chuyện trong môn phái, chín ngày sau hẹn gặp tại phía nam Vọng Nguyệt Pha.

Nhưng đến lúc hội nghị giải tán thì các nguyên lão lại chậm chạp không chịu rời đi, tất cả đều cực kỳ hiếu kỳ đối với tám người được chọn kia, thế nhưng sáu vị minh chủ cũng không có điểm danh lưu lại bất kỳ kẻ nào.

Sau đó ước chừng thời gian một nén hương, các nguyên lão thấy không hề có động tĩnh gì nên đành phải rời đi, chỉ chốc lát tầng hai Thông Lâm tháp liền không còn một bóng người.

Sau đó một canh giờ, nguyên lão đệ tử các môn phái đều lục đục lên đường trở về môn phái, chuẩn bị nghênh tiếp chiến sự sắp diễn ra.

Hai người Lạc Trần Tử và Lâm Khiếu Đường cũng như chúng nguyên lão khác, vừa ra khỏi Thông Lâm tháp liền cùng môn nhân đệ tử đơn giản thuật lại mọi quyết định của hội nghị.

Lần này Thiên Hà Tông được phân phối nhiệm vụ vẫn là hậu cần, bất quá so với trước có điều khác biệt chính là Thiên Hà Tông chỉ cần bỏ ra nhân lực và bộ phận vật tư mà không cần sử dụng đến địa bàn môn phái, người bị thương trên chiến sự đã được thống nhất an bài tại Thiên Lan thành.

An bài như vậy đã làm Lạc Trần Tử thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, chỉ cần không sử dụng đến địa bàn bản môn thì Thiên Hà Tông thế nào cũng đều chấp nhận.

Lâm Khiếu Đường vốn quen đọc lai độc vãng, bởi vậy đối với chuyện môn phái cũng không hỏi tới nhiều lắm, đối với Thiên Hà Tông, phụ trách công việc hậu cần cũng không có gì dị nghị, cảm giác như vậy ngược lại rất dễ dàng, cũng bởi trên phương diện trị liệu thì môn phái so với luận võ sơ là còn mạnh hơn đôi chút, coi như là làm đúng khả năng cả mình.

Nghe Lạc Trần Tử thuật lại xong, mấy trưởng lão đều thở dài một hơi, không phải ra tiền tuyến thụ địch tự nhiên là không thể tốt hơn rồi.

- Lạc Trần sư thúc, phái ta cách Thiên Lan thành khá xa, đi tới đi lui cũng phải mất tới thời gian tám ngày, nếu muốn trước khi đại chiến chuẩn bị sẵn sàng chỉ sợ lúc này chúng ta phải lập tức lên đường quay về lo liệu. Từ trưởng lão nghiêm mặt nói.

- Uhm, lập tức lên đường quay về bản phái!

Lạc Trần Tử lắc lắc phát trần trong tay nói.

Rời khỏi Thiên Hà Tông thời gian mấy tháng, hơn nữa gần đây đã sắp đặt không ít người tại môn phái, Lâm Khiếu Đường sớm có ý trở lại một lần, thấy rõ Lạc Trần Tử nói xong nên hẳn là người đầu tiên hóa thành một quang mang màu xanh bay lên trời.

Khi Lâm Khiếu Đường bay đi không đến một dặm, trong tai liền nghe được một bí phù truyền âm rất thâm hậu.

- Lâm nguyên lão xin dừng chân, mời sau hai canh giờ đến Định Thiên Các Thiên Lan thành một chuyến! Chỉ cần Lâm nguyên lão có mặt liền có thể nhận được một gốc dược thảo ngàn năm, lão phu Lục Dương đang đợi đại giá tại Định Thiên Các.

Lời truyền ngắn gọn rõ ràng, Lâm Khiếu Đường liền dừng phi hành, trong lòng thầm biết chính mình sợ là đã được mấy vị minh chủ định vào vị trí một trong tám người kia.

Lâm Khiếu Đường cũng không có ý lên vào Đại Hạ, hẳn cùng với các nguyên lão đều giống nhau không xem trọng việc này. Trong chiến sự, Đại Hạ tăng cường phòng thủ là việc đương nhiên, muốn tập kích được dễ như vậy sao, đến lúc đó uống mạng tha hương lại không biết nói lời nào a.

Bất quá Lục Dương chân nhân, một trong sáu vị minh chủ đã tự mình truyền lời, nếu chính mình còn không đi chẳng phải là không để cho đối phương mặt mũi hay sao, vô luận đối với Thiên Hà Tông hay chính mình đều không tốt lắm, đến lúc đó chính mình tùy tiện tìm lý do nào đó từ chối là xong, huống hồ truyền lời vừa xong cũng nói, chỉ cần đi liền có một gốc linh dược ngàn năm, cái này còn điều gì phải lưỡng lự, vạn lần không nên a.

Nghĩ vậy, Lâm Khiếu Đường liền xoay người hướng ngược lại bay đi, sau đó khi bay đến nơi vừa vặn dừng phải mấy người Lạc Trần Tử, bọn họ liền kỳ quái hỏi, Lâm Khiếu Đường truyền âm cho biết, Lạc Trần Tử nghe xong cau mày, hiển nhiên cũng không nguyện cho Lâm Khiếu Đường đi vào, nhưng với việc mình chủ tự mình tiếp đón là không thể tránh được, chỉ đành dặn Lâm Khiếu Đường vài câu rồi dẫn môn nhân đệ tử hỏa tốc quay về môn phái.

Lâm Khiếu Đường tùy tiện tìm một sơn lâm bí mật nghỉ ngơi điều tức chốc lát, đợi sau hai canh giờ vừa hết, nháy mắt bay đi, phút chốc đã hiện thân tại Định Thiên Các, nơi này nằm tại trung tâm chợ Thiên

Lan thành, chỉ có người trên linh hồn giai mới có thể tiến vào giao dịch, đây chính là nơi giao dịch tối cao dành cho tu luyện giả cao cấp.

Định Thiên Các thông thường đều có thủ vệ lợi hại canh gác, nhưng lúc này bốn bề vắng lặng, bất quá Lâm Khiếu Đường có thể rõ ràng cảm thụ được bên trong Định Thiên Các có những khí nguyên cường đại, kéo dài ra hơn ba mươi trượng bao phủ bốn phía xung quanh, đến ngay cả con ruồi tiến vào cũng sẽ bị phát hiện, đương nhiên mấy cổ khí nguyên cường đại kia chính là của sáu vị minh chủ đang tụ tại một căn phòng.

Lâm Khiếu Đường một đường đi thẳng không gặp trở ngại, vào đến bên trong các liên có một nữ tu dẫn đến một gian phòng cực kỳ tao nhã lịch sự, rộng lớn vô cùng. Bốn phía cạnh tường đặt tám hàng ghế bành, ngoài ra không còn vật gì khác, hiển nhiên là chuyên dành cho tám người được đề cử tới đây, cố ý chuẩn bị từ trước.

Lúc này đã có ba vị tu luyện giả chờ tại bên trong, ba người này Lâm Khiếu Đường đều có nhận biết chút ít, hai người trong đó đã gặp qua tại Thiên Lan hội nghị, tuy cùng là tham gia hội nghị nhưng tất cả cũng chỉ là ngồi nghe nên không giao tiếp, người còn lại tại Tù Ma Cốc mà Lâm Khiếu Đường đã gặp qua, chính là nguyên lão Cực Uyên Lão Ma của Quỷ Uyên Môn.

Ba người thấy Lâm Khiếu Đường tiến vào chỉ có Cực Uyên Lão Ma không có bao nhiêu kinh ngạc, ánh mắt hai người còn lại đều mang vài phần nghi hoặc, bọn họ không nhận ra Lâm Khiếu Đường, mặc dù tại lúc hội nghị kết thúc đã có thấy Lâm Khiếu Đường, trong lòng cũng chỉ biết đây là nguyên lão một phái mà thôi chứ không hề biết hẳn lại là vị đệ tam nguyên lão nổi danh kia, nếu như là biết qua thì hẳn cũng không có điều gì nghi hoặc.

Cực Uyên Lão Ma thấy Lâm Khiếu Đường tiến đến liền lập tức đứng dậy cười nói:

- Xin hỏi các hạ có phải đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông, Lâm Khiếu Đường?

Lời này vừa nói ra sắc mặt hai người còn lại hơi biến đổi, nghi hoặc trước đó ngay lập tức tan biến, cả hai đều dùng một loại ánh mắt kỳ dị quan sát Lâm Khiếu Đường, phảng phất như thấy một động vật quý hiếm nào đó.

Lâm Khiếu Đường đối với Cực Uyên Lão Ma nhận biết chính mình cũng không có biểu hiện kỳ quái, đã tới tu vi cấp độ này ai không thành tinh, đã tại cùng trong Tù Ma Cốc, nếu người này không nhận ra chính mình ngược lại Lâm Khiếu Đường mới thấy kỳ quái, nên vội vàng theo lễ nói:

- Chính là tại hạ, Lâm mỗ nếu đoán không sai vị này chính là Quỷ Uyên Môn đại nguyên lão danh chấn thiên hạ, Phương Uyên đạo hữu.

Cực Uyên Lão Ma sững sốt một chút, đối với Lâm Khiếu Đường trực tiếp nói ra tục danh bản thân hiển nhiên là có chút giật mình, phải biết rằng tên thật chính mình đã lâu không có dùng đến, người bên ngoài đều biết đến cái tên Cực Uyên Lão Ma, cũng rất ít người biết đến cái tục danh kia của lão.

- Ha ha, là tại hạ, là tại hạ!

Cực Uyên Lão Ma chỉ sững sốt trong chốc lát, lập tức cười nói.

- Phương huynh danh tiếng như sấm bên tai tại hạ, thất kính, thất kính a!

Lâm Khiếu Đường khen tặng nói.

- Đâu, đâu, Phương mỗ cùng Lâm huynh gần đây so ra cách quá xa a, Lâm huynh nói vậy chẳng phải hại chết ta sao, thật ngại quá.

Cực Uyên Lão Ma vội trả lời.

- Phương huynh quá khiêm nhượng rồi!

Lâm Khiếu Đường đơn giản nói.

Cực Uyên Lão Ma còn muốn nói gì đó, lúc này bên ngoài lại có một gã tu luyện giả khác bình tĩnh đi vào, cuộc đối thoại đến đây chấm dứt.

Lâm Khiếu Đường vừa thấy người tới nét cười trên mặt hơi lóe lên, người vừa tới khi nhìn thấy Lâm Khiếu Đường cũng hơi kinh hãi, song phương chỉ là trong nháy mắt nhìn nhau rồi gật đầu.

Cực Uyên Lão Ma cùng hai người kia đều có chút không hiểu, hiển nhiên không thể ngờ tới vị Lâm nguyên lão tuổi còn trẻ này dĩ nhiên cùng với vị đại ma đầu kia lại có thể nhận biết.

Người tới chính là mấy tháng trước đó, tại bên ngoài Hiên Viên Tông đại chiến với Lâm Khiếu Đường ba trăm hiệp, chính là Ngốc Thứ Lão Ma, người này không tham gia hội nghị trước đó.

Cực Uyên Lão Ma cùng Ngốc Thứ Lão Ma biệt hiệu có hai chữ cuối giống nhau, đều là hai chữ - Lão Ma, nhưng thực tế đại biểu lực uy hiếp của chúng lại hoàn toàn khác nhau. Cực Uyên Lão Ma gần đây nhiều nhất chỉ có thể tính là ma đầu mà thôi, Ngốc Thứ Lão Ma mới chân chính là đại ma đầu a.

Khi Ngốc Thứ Lão Ma đến, không khí trong phòng trở nên có chút quỷ dị, ba người Cực Uyên Lão Ma đều phát giác đại ma đầu kia cùng Lâm Khiếu Đường có phần hơi khúc mắc, hai người tựa hồ sau lưng đang truyền âm đối thoại, tuy ba người đều muốn thám thính thử xem nhưng lại không muốn bị hai người phát hiện, chính vì vậy nên không thể dùng toàn lực, một phen nỗ lực trước đó tự nhiên là không nghe được gì.

- Tiểu tử, lần trước đánh nhau một trận, ngươi ta ước định một tháng sau sẽ giao dịch tại Ma Thứ Cung, ngươi vì sao lại không có tới?

Ngốc Thứ Lão Ma trầm giọng truyền âm nói. (TG: bạn đọc nếu có quên xin lật xem tại chương 320.)

- Lâm mỗ mấy tháng gần đây có nhiều việc lật vặt, việc này thật sự là quên mất không còn một mảnh, mong tông chủ thứ lỗi.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên trả lời.

- Nam Xuyên Giới này, dám lờ hện theo Ngốc Thứ Lão Ma ta chỉ sợ tiểu tử ngươi là người đầu tiên a.

Giọng Ngốc Thứ Lão Ma như không mang theo thiện cảm, nhưng sau đó lại nói:

- Bất quá tiểu tử ngươi gần đây danh khí tăng mạnh, trận chiến ấy lại ngang tay với ta, cũng coi như là một nhân vật, vì vậy cũng có tư cách mà kiêu ngạo, lần này bản tông không tính toán với ngươi nữa.

- Ha ha, tông chủ quả nhiên là một người sáng khoái. Lâm mỗ xấu hổ rồi. Không biết độc nguyên trong cơ thể tông chủ đã trừ sạch sẽ chưa?

Lâm Khiếu Đường hạ thấp giọng hỏi.

- Đại bộ phận đều bị bản tông chủ khu trừ ra bên ngoài cơ thể, nhưng vẫn còn có chút ngoan cố chưa xong, thế nào? Tiểu tử ngươi còn muốn giao dịch với ta, hôm nay cho dù ngươi có thể diệt trừ điểm độc nguyên kia cũng không đáng được hai mươi cây ngưng tụ tham.

Ngốc Thứ Lão Ma ương ngạnh trả lời.

Lâm Khiếu Đường mỉm cười nói:

- Mười cây là được, nếu tông chủ còn luyện tiếu, vậy xin ra giá đi.

Sắc mặt Ngốc Thứ Lão Ma âm trầm, vốn định từ chối, nhưng vừa nghĩ đến độc nguyên trong cơ thể chính mình thế nào cũng không trừ hết ra được, tuy rằng không có gì trở ngại nhưng chung quy vẫn là ảnh hưởng đến khí nguyên, vì để khống chế nên bản thân chỉ có thể dùng đến tám phần mười lực lượng, mười cây ngưng tụ tham đổi lấy hai thành công lực xem ra vẫn là có lời lớn a, còn nếu tiểu tử này không trừ nổi độc nguyên chính mình cũng khổ trả tiền công, đúng ra là không có điều đáng ngại liền thoải mái nói:

- Thành giao.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường cùng Ngốc Thứ Lão Ma truyền âm nói chuyện, ba gã tu luyện giả khác cũng liên tiếp tiến vào, ba người này dĩ nhiên không xuất hiện tại hội nghị trước đó, ba người gồm một nam hai nữ, nam tu là một lão giả toàn thân mặc đạo bào màu vàng, nhìn cũng không ra có gì đặc biệt.

Hai nữ tu kia một là quý phụ trung niên, một là thiếu phụ xinh đẹp. Quý phụ trung niên mặc cung trang màu hồng nhạt, tóc bó gọn sau đầu, dung mạo mặc dù lộ vẻ lão thái (bà già) nhưng vẫn lưu lại vẻ phong

hoa tuyệt đại ngày trước. Thiếu phụ xinh đẹp mặc trù y màu xanh phiêu dật, tay cầm trường kiếm nằm thướt, tư thái thướt tha động lòng, không khỏi làm người chú ý, tâm trạng ngửa nghiêng.

390. Chương 387: Đều Là Người Nhân.

Lâm Khiếu Đường tùy tiện thăm dò, cũng cảm giác được khí nguyên trên bảy người này đều thâm hậu vô cùng, yếu nhất trong đó cũng là linh hồn giai hậu kỳ, trong đó có ba người rất có khả năng là người đã có tu vi địa vương giai.

Tu vi đã tới cấp độ này tự nhiên mỗi người đều có cái để cao ngạo, ngoại trừ Cực Uyên Lão Ma lúc trước bắt chuyện với Lâm Khiếu Đường ra còn lại mấy người khác đều không hề nói chuyện, có hơn phân nửa là lúc tiến đến liền nhắm mắt ngồi tĩnh tọa chờ đám mình chủ đến, trong đó có ba người rất có thể còn có chút ân oán riêng, thăm nhìn đối phương, sắc mặt đều có chút không tốt.

Sau một lát, ba cổ nguyên khí cường đại áp bức tiến vào. Ba vị minh chủ lần lượt bước vào phòng là Lục Dương chân nhân, Thái Âm Thiên Quân và Băng Hoàng.

Tám người Lâm Khiếu Đường tuy biết ba vị minh chủ đều có thực lực cường đại nhưng không hề có người nào đứng dậy đón chào, thấy ba người tiến đến cũng chỉ đơn giản gật đầu rồi bắt chuyện.

Ba vị minh chủ vừa tiến đến, Băng Hoàng thoải mái nói:

- Lục mỗ đại diện cho lục đại liên minh Nam Xuyên đa tạ các vị đã có mặt.

Quý phụ trung niên lạnh nhạt nghiêm mặt nói:

- Hãy bớt sàm ngôn đi, bản cung bận rộn nhiều việc, không có thời gian lãng phí. Gọi đến có chuyện gì, cứ nói thẳng ra đi.

Lâm Khiếu Đường không đổi sắc nhìn thoáng qua quý phụ trung niên, nữ tu dám như vậy nói với Băng Hoàng sợ là thân phận cũng không thấp, thật đến không biết là có địa vị gì đây.

Băng Hoàng cười nói:

- Thất Tuyệt phu nhân đã lâu không gặp, làm việc vẫn nhanh chóng mạnh mẽ như xưa, không biết Thất Tuyệt cung chủ gần đây khỏe không?

Về mặt quý phụ trung niên mang hàn ý trả lời:

- Mấy người các ngươi không phải đều biết rõ hay sao, cần gì phải hỏi ta.

- Ha ha, xem ra Thất Tuyệt huynh còn chưa xuất quan.

Băng Hoàng không chút tức giận vì thái độ của quý phụ trung niên, ngược lại còn cười nói.

Nghe được danh hào Thất Tuyệt phu nhân này, Lâm Khiếu Đường không khỏi hơi chấn động. Thất Tuyệt Cung tại Nam Xuyên Giới là một tồn tại đặc thù, thế lực môn phái tuy không lớn, môn nhân cũng không nhiều, có người nói bất quá chỉ khoảng trăm người, thế nhưng Thất Tuyệt Cung cung chủ cũng là một vị địa vương giai trung kỳ rất lợi hại. Kết duyên với thê tử là Thất Tuyệt phu nhân cũng có tu vi địa vương giai sơ kỳ, chỉ bằng phu thê hai người liền có thể ngang dọc một cõi Nam Xuyên Giới.

- Băng Hoàng đại nhân đã đáp ứng tiểu nữ tử Linh Vương Đan không biết chuẩn bị lúc nào đưa ra đây?

Thiếu phụ xinh đẹp đột nhiên yếu điệu hỏi.

Hồ một tiếng, một đóa kim quang chợt lóe, thiếu phụ xinh đẹp nhẹ nhàng đỡ viên đan kia cầm trong tay, mặt mày ửng hồng nói:

- Đa tạ Băng Hoàng đại nhân.

- Các vị đều là người có địa vị quan trọng tại Nam Xuyên Giới chúng ta, mỗi phần thời gian tu luyện đều cực kỳ quý giá. Nếu đã bút ra đến đây tự nhiên là thiết thời, đây coi như là phần bồi thường các vị như khi đã truyền âm hứa hẹn, hiện tại liền ở trước mặt mọi người nói chuyện chính.

Băng Hoàng cũng không vội đi vào chủ đề chính mà chậm rãi nói.

Ngoại trừ thiếu phụ xinh đẹp ra, bảy người còn lại chợt lóe quang mang trong mắt, hiển nhiên đều là vì hứa hẹn trong lời truyền âm mới đồng ý đến đây, nếu không phải vậy sợ là chẳng ai thêm nhọc công đến a.

Ba vị minh chủ hứa hẹn đều là linh dược cùng đan dược quý hiếm, bảy người đều nói ra vật bản thân muốn có, ba vị minh chủ nhất thời liền xuất vốn. Lâm Khiếu Đường muốn lấy một gốc Huyết chi ngàn năm, điều kiện này so với bảy người coi như thấp nhất, bảy người còn lại đều xuất món sư tử ngọam, điều kiện đưa ra đều là thứ quý hiếm như Linh vương đan... đều là thứ nhất phẩm a.

Lục Dương chân nhân thấy Lâm Khiếu Đường chỉ yêu cầu một gốc Huyết chi ngàn năm dùng cho trị thương liền nghi hoặc vô cùng. Loại dược thảo này muốn đạt tới loại vô cùng trân quý cũng phải đến tuổi thọ ba ngàn năm, nhưng ngoài giá trị chủ yếu dùng trị nội thương thì đối với tu luyện giả không hề có tác dụng trong tu luyện, đa phần những người đến linh hồn giai tu vi sẽ rất ít nhu cầu cần đến loại dược thảo này.

Sau khi mọi người thu lại vật phẩm yêu cầu, Băng Hoàng lần thứ hai mở miệng nói:

- Lúc này, hẳn là các vị cũng đoán được mục đích tụ hội, tu luyện giới Đại Hạ quốc đang trăm phương ngàn kế muốn thôn phệ giới ta, nếu như chúng ta tiếp tục nhường nhịn, cuối cùng chỉ có thể đem toàn bộ Nam Xuyên Giới dâng vào tay giặc, mà lúc đó các vị cũng sẽ bị yêu nhân Đại Hạ lần lượt đánh bại, bởi vậy ngay từ lúc này chúng ta hãy cho họ một kích thật nặng, để cho bọn họ kiến thức một chút uy lực của tu luyện giới Nam Xuyên chúng ta, hiện tại ta mong muốn các vị có thể lên vào Đại Hạ quốc sau đó tập kích những nơi quan trọng của đối phương.

- Hừ, mấy minh chủ các người sao không đi? Lại để chúng ta đi chịu chết hay sao?

Thất Tuyệt phu nhân hừ lạnh một tiếng nói.

Mấy người còn lại cũng hiện vẻ không nhin được phát tác, hiển nhiên không ai muốn đem thân mình vào hiểm cảnh.

Ba vị minh chủ sớm đã có sự liệu, trên mặt không nhiều biến hóa, Băng Hoàng nói tiếp:

- Mấy minh chủ chúng ta sẽ tại tiền tuyến chỉ huy càng muốn cho yêu nhân Đại Hạ thấy được chúng ta, nếu là mấy vị minh chủ chúng ta thất tung tự nhiên sẽ khiến cho yêu nhân Đại Hạ nghi ngờ, các vị tại Giới ta hành tung luôn bất định, nếu có thiếu các vị Yêu nhân Đại Hạ cũng không có tâm chú ý, vì vậy các vị tiến vào mới là lựa chọn hợp lý nhất rồi thừa cơ thần không biết quỷ không hay đánh cho đối phương một kích không kịp trở tay.

- Nói đơn giản, Hướng mỡ nguyện thay các vị chính diện đối chiến cùng yêu nhân Đại Hạ, nhiệm vụ lên vào Đại Hạ quan trọng như vậy hãy nhường cho các vị cao nhân đi thôi. Ngốc Thửu Lão Ma thắng thần biểu đạt tâm ý.

Lục Dương chân nhân nói tiếp:

- Các vị đều là người tu luyện có thành quả, tại Nam Xuyên Giới tuy nói tu luyện giả nhiều vô số nhưng chân chính nắm được tài nguyên đều là những người như các vị, Đại Hạ xâm phạm giới ta lần này mục tiêu chính là tiêu diệt những tu luyện giả từ linh hồn giai trở lên, Đại Hạ một ngày xâm nhập tiến vào thì các vị sẽ một ngày sống trong hiểm cảnh, chỉ sợ ngay cả tính mệnh bản thân cũng khó giữ được a.

Thiếu phụ xinh đẹp chớp đôi mắt đẹp, như có thâm ý nói:

- Tiểu nữ tử bất quá chỉ là nguyên lão một phái, đến lúc đó cùng lắm thì bỏ nhà tha hương, chân chính là mấy vị minh chủ tiến thoái lưỡng nan a!

Lời này nói ra làm cho ba vị minh chủ hơi biến đổi sắc mặt, cái này tự nhiên là nói đến đúng điểm trọng yếu rồi, kỳ thực Nam Xuyên Giới gặp nguy đầu tiên sẽ là mấy người trên đỉnh kim tự tháp bọn họ, đối với những tu luyện giả khác mà nói coi như chỉ là vấn đề thay đổi nơi mình phụ thuộc mà thôi.

Đã là tu luyện giả trong một tu luyện giới cũng như là người dân của một quốc gia, khi quốc gia bị xâm lấn con dân đều có thể hàng, duy nhất chỉ có quân vương là không thể, nếu đã là như vậy thì chỉ có một kết

cực là bị giam lỏng hay là bị giết, tại tu luyện giới căn bản không có trường hợp giam lỏng như vừa nói mà chỉ có một con đường chết mà thôi.

Bởi vì tu luyện giả địa vương giai hàng năm đều tiêu hao một lượng tài nguyên rất khổng lồ, tự nhiên những tên thượng vị giả tu luyện giới đối phương sẽ không để người khác chia chén cạnh của mình.

Ba vị mình chủ liếc mắt nhìn nhau tựa hồ đang giao lưu bàn bạc gì đó, lập tức Băng Hoàng nói:

- Các vị có thể lo lắng như vậy cũng là bình thường, tạm thời cứ bỏ qua những đạo lý lớn kia không nói, chỉ cần các vị nguyện ý lên vào Đại Hạ tập kích hậu phương thì khả năng tự mình đề ra nguyện vọng. Ta cùng sáu vị mình chủ sẽ tận lực thỏa mãn các vị, pháp bảo, đan dược, khoáng thạch trân quý, linh dược đã qua ba ngàn năm tuổi... các vị nghĩ muốn cái gì đều có thể đưa ra không có bất luận điều gì hạn chế.

Lời này vừa nói ra, biểu tình tám người vẫn bảo trì bài xích có chút biến hóa, về điều kiện ban đầu. Cái này tuyệt đối là áo trời không vết vá, sáu vị mình chủ đều là tu luyện giả địa vương giai, tu vi kém cỏi nhất cũng là địa vương giai trung kỳ. Đạt tới loại cấp độ như bọn họ, tài bảo trên người dĩ nhiên không thể ít, tùy tiện xuất ra điều kiện đều có thể hù chết người.

Tất cả tám người nơi đây đều có tu vi linh hồn giai trung hậu kỳ cùng địa vương giai sơ kỳ, tới trình độ cấp bậc này muốn tăng lên một điểm tu vi đều là thiên nan vạn khổ, mà tài vật trên thế gian vốn ít ỏi nào có được phong phú. Độ khó khi tìm kiếm được tài bảo đã đến cực hạn thậm chí có thể nói là không thể tìm được nữa, bởi vậy làm chậm tiến bộ tu luyện của rất nhiều người.

Vốn căn bản không có ý định tham gia, lúc này sắc mặt Lâm Khiếu Đường và tâm ý đã có chút rung động buông lỏng, dù sao điều kiện thực sự quá mê hoặc rồi.

391. Chương 388: Thần Lộ Tiên Tử.

- Các vị nghĩ muốn điều gì có thể nêu ra, chỉ cần ta có thể dĩ nhiên không cất giấu làm phụ lòng mọi người, bất quá cũng phải cảnh báo trước nếu như điều kiện đã được đáp ứng mà lại không muốn xuất lực vậy người đó chính là tử địch của Nam Xuyên Giới, coi như phản đồ cần xử trí, hi vọng các vị rõ ràng cho.

Băng Hoàng vừa hòa hoãn nhưng vẫn cường ngạnh nói.

Tám người nghe xong, sắc mặt cũng có chút biến đổi, nội tâm còn đang giãy dụa phân tranh, nếu lên vào Đại Hạ quốc nguy cơ trùng trùng nhưng lại có thể có được vật phẩm mình mơ ước đã lâu, cái này cũng có thể coi là thiên đại kỳ ngộ. Nhưng mà tiến vào Đại Hạ còn có thể toàn thân trở ra hay không thì không ai có thể biết, vẫn có câu nguy hiểm càng nhiều thì hồi báo càng lớn.

Sáu vị mình chủ hiển nhiên đang dành cho tám người một nan đề khó có thể lựa chọn.

- Lão hủ đã sớm là một bộ xương già, cho dù có thượng phẩm tăng nguyên đan phụ trợ sợ là cũng không có nhiều tác dụng nên sẽ không góp vui, mong ba vị mình chủ thứ lỗi.

Một lão giả vóc người lực lưỡng mở miệng nói đầu tiên.

Băng Hoàng gật đầu nói:

- Mi huynh xin tự nhiên.

Lão giả vạm vỡ kia cũng không nói thêm điều gì liền xoay người một cái, bước tới cửa gian phòng rồi rời đi.

Mê hoặc thật lớn như vậy nhưng vẫn có người lựa chọn rút lui không khỏi làm cho bảy người còn lại càng thêm do dự.

Ba vị mình chủ cũng không vội vã thúc dục, lẳng lặng chờ mấy người còn lại có câu trả lời thuyết phục, ước chừng thời gian chén trà nhỏ lại có một người tuyển chọn rời khỏi, còn lại sáu người ngồi ngay ngắn kia biểu tình không có nhiều biến hóa.

Lại đợi trong chốc lát, Băng Hoàng mở miệng dò hỏi:

- Còn có người nào lựa chọn rời khỏi?

Một gã hán tử trung niên mặc võ phục màu vàng trong sáu người đứng dậy nói:

- Tại hạ muốn một con thực long sử dụng làm tọa kỵ, không biết ba vị minh chủ có thể thỏa mãn nguyện vọng này?

Ba người Băng Hoàng, Thái Âm Thiên Quân cùng Lục Dương Chân Nhân nhìn nhau, cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có người đưa ra yêu cầu như vậy, cho dù không phải tận lực làm khó dễ, chỉ sợ cũng là dành cho chính mình một cái lý do rút lui thật chính đáng.

Trong mắt Băng Hoàng hiện lên một tia khinh thường nói:

- Thực long chính là thượng giới thần thú, trong hạ giới sao có thể thấy được, Lý huynh, nguyện vọng này sợ là chỉ khi phi thăng thượng giới mới có thể thực hiện.

Trung niên nhân họ Lý tiếc nuối lắc đầu nói:

- Vậy thì Lý mỗ chỉ có thể không tham dự việc này mà thôi.

- Xin cứ tự nhiên! Băng Hoàng không có chút ý lưu người, tám người mời tới đều là chỉ dưới thập đại cao thủ, mấy vị minh chủ đã nghĩ đến những điều kiện tốt nhất, thế nhưng muốn lợi dụng những người này không phải việc dễ, mỗi người ai chẳng phải loại thành tinh, bởi vậy lúc ba vị minh chủ đến đây bàn bạc, trong lòng cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý, không hề bắt buộc.

Trước sau có ba người rời đi, nói đến cũng khéo, cả ba người kia đều là võ tu, còn lại năm người đều là Đạo Tông nhất phái. Toàn bộ năm người ngồi tại đây đều không nói một lời, biểu tình mặt ngoài xem ra không biến hóa nhưng nội tâm lại đang cuộn trào mãnh liệt, hẳn là giữa hai lựa chọn đi hay không mà phân vân không quyết định.

Mà trong lòng ba vị minh chủ cũng biết năm người này đã là nhân số tối thiểu để xâm nhập hậu phương Đại Hạ, nếu là không đủ năm người sợ là kế hoạch tập kích có khả năng thật lớn phải rời lại sau này.

Trong lòng Băng Hoàng biết không thể đợi thêm được nữa, liếc mắt nhìn Thất Tuyệt Phu Nhân đang ngồi đĩnh đạc nói:

- Phu nhân có yêu cầu gì có thể nói ra a.

Hai mắt Thất Tuyệt phu nhân vừa mở, sắc mặt vẫn như lúc trước vô cùng lạnh lùng nhưng không hề nói năng lỗ mãng, nhìn Băng Hoàng hơi có chút do dự, đúng lúc này một đạo truyền âm phát ra, nghe xong truyền âm, Thất Tuyệt phu nhân nao nao, sau đó liền đứng dậy cùng Băng Hoàng đi vào một gian phòng sát vách.

Đợi cho Băng Hoàng cùng Thất Tuyệt phu nhân vừa ra khỏi cửa, Thái Âm Thiên Quân vẫn chưa hề mở miệng trầm giọng nói:

- Hướng huynh, Phương huynh, ta có đôi lời muốn cùng hai người nói chuyện, mời đi theo ta.

Giao tình Ngốc Thứ Lão Ma Hướng Khôi Sơn và Thái Âm Thiên Quân không giống nhau, nếu không phải người thứ nhất rời đi là lão giả lực lưỡng kia, Cực Uyên Lão Ma Phương Ngạc mặc dù cùng với Thái Âm Thiên Quân gặp gỡ không sâu nhưng người ta thân là minh chủ Ma Tông Thập Quốc Minh, hẳn là nguyên lão Quỷ Uyên Môn nên vẫn phải có chút nể tình.

Ngốc Thứ Lão Ma tựa hồ sớm đoán được Thái Âm Thiên Quân sẽ có cử động này, lập tức đứng dậy đi ra ngoài, Cực Uyên Lão Ma không chuẩn bị tâm lý, do dự một hồi rồi mới đi theo ra ngoài, mơ hồ đối với Thái Âm Thiên Quân có chút kính nể.

Kể từ đó, trong gian phòng chỉ còn lại có Lâm Khiếu Đường, thiếu phụ xinh đẹp cùng Lục Dương Chân Nhân, thiếu phụ xinh đẹp từ lúc tiến đến bắt đầu liếc mắt quan sát Lâm Khiếu Đường, khuôn mặt của nàng càng phát ra phong tình vạn chủng mỹ hoặc vô cùng. Nếu là Lâm Khiếu Đường chỉ liếc mắt một cái, thiếu phụ càng không hề che giấu quyền rũ cười, dụng ý đó không cần nói ra hẳn ai cũng biết.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường bình tĩnh thong dong, dường như không bị mỹ công ảnh hưởng chút nào, dẫu có nhìn lại cũng chỉ là quan sát một chút mà thôi chứ không hề có ý tứ khác.

- Vị tiểu ca trông rất lạ mặt này, không biết tôn sư là vị minh chủ nào?

Thiếu phụ xinh đẹp rất cuộc nhện không được mở miệng hỏi, thanh âm vẫn quyến rũ động lòng như trước.

Lâm Khiếu Đường hơi híp mắt rồi mới chậm rãi mở ra, đang muốn mở miệng nói thì Lục Dương Chân Nhân đã cười nói trước:

- Thần Lộ tiên tử, vị này chính là Lâm Khiếu Đường nguyên lão, đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông đang danh chấn Nam Xuyên Giới chúng ta, tiên tử hãy là thu hồi mị công đi thôi, với tiểu thủ đoạn này đối với Lâm đạo hữu chắc chắn là vô dụng a.

- A!

Miệng anh hồng nhỏ nhắn Thần Lộ tiên tử hé lên một hình tròn nhỏ nhắn khả ái, đôi mắt đẹp lại càng mở lớn vài phần, với từng tia sung bái nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

- Nguyên lai là Lâm tiểu ca gần đây hai lần đẩy lui cao thủ Đại Hạ, oai danh một cõi, thiếp thân lúc trước không biết, nếu có điều thất lễ mong được thông cảm nhiều hơn.

Tuy rằng trong lời nói của Thần Lộ tiên tử mang ý xấu hổ, nhưng thực tế ngữ khí vẫn như cũ, mang theo thanh âm mềm mại du dương, tựa hồ thêm vài phần ý vị, cũng không biết nói ý thật hay giả, nếu là người bình thường nghe thấy tất nhiên sẽ toàn thân ngây dại, ý thức trầm luân.

Lâm Khiếu Đường âm thầm cười, những hồ ly tinh gây họa nhân gian đúng là không ít a, ngay cả Thần Lộ tiên tử có tu vi đã đến bậc này cũng như vậy, đúng là nữ nhân trời sinh ưu thế gây họa nhân gian.

- Không dám, không dám. Lâm mỗ chỉ là ngu tu mà thôi, đứng trước mặt Thần Lộ tiên tử chỉ như ánh sao so với mặt trăng, khác biệt quá xa.

Lâm Khiếu Đường khen tặng, nhưng trong lòng cũng thầm nhắc nhở chính mình phải đề phòng họa nữ nhân, nếu không nhiều lúc không chú ý liền dễ dàng bị mị công kích động dụ hoặc, vì vậy trên người toát ra một cỗ tà khí. Chỉ sợ cần phải luyện một loại công pháp cổ quái mới lạ, nếu không sợ là tinh thần rất có khả năng bị mị công dẫn dụ a.

- Lạc lạc.

Thần Lộ tiên tử bỗng nhiên che miệng cười nhẹ thành tiếng rồi nói:

- Lâm tiểu ca, lẽ nào ta lại rất đáng sợ hay sao? Vì sao ánh mắt của ngươi luôn luôn né tránh ta vậy?

-Dung mạo của Thần Lộ tiên tử như thiên tiên, đôi mắt tục của Lâm mỗ lo lắng không sạch sẽ đến tiên tử nên tận lực tránh ra.

Lâm Khiếu Đường khiêm tốn nói.

Kỳ thực Lâm Khiếu Đường cũng không phải là né tránh, mà hai mắt Thần Lộ tiên tử luôn bắn ra hai đạo quang mang như một loại bí pháp thăm dò, loại bí pháp này tuy rằng lợi hại nhưng Lâm Khiếu Đường không phải là không có cách chống lại, bất quá Lâm Khiếu Đường cũng không muốn bại lộ thực lực của chính mình, coi như nguyên thức thâm hậu bản thân không muốn lộ ra cho người khác biết.

- Lạc lạc.

Lại tiếng cười khê, ánh mắt Thần Lộ tiên tử lóe ra nói:

- Lâm tiểu ca cứ nói như vậy, bản tiên tử rất nhanh bị ngươi nói cho say a.

Lục Dương Chân Nhân bên cạnh cũng cố ý cho hai người trò chuyện một phen, hẳn biết rõ tính cách Thần Lộ tiên tử, suy đoán nàng đối với vị đệ tam nguyên lão này phát sinh hứng thú, chắc chắn sẽ làm ra cử chỉ khiêu khích, song phương một khi đã muốn thủ đầu, Lục Dương Chân Nhân làm sao mà không nhìn ra thực lực đôi bên sâu cạn như thế nào?

Bất quá Lục Dương Chân Nhân thế nào cũng không nghĩ tới vị đệ tam nguyên lão dĩ nhiên tỏ ra một bộ dáng yếu kém nên không khỏi cảm thấy thất vọng. Đánh giá trong lòng đối với vị đệ tam nguyên lão này

lại giảm đi vài phần, nghe đồn chung quy vẫn chỉ là nghe đồn, dù sao đi nữa vẫn có vài phần khuyếch đại trong đó.

- Thần đạo hữu nghe nói mấy năm nay vẫn đều đang tìm thiên băng nghĩ chẳng biết đã tìm được hay chưa?
Lục Dương Chân Nhân thấy mãi không thành việc liền không hề lãng phí thời gian mở miệng hỏi.

392. Chương 389: Cửu Thiên Huyền Băng Nghĩ Cùng Bí Huyền Tinh.

Thần Lộ tiên tử dịu dàng thở dài nói.

- Lão phu bấy năm trước tại nơi cực nam là đỉnh Vạn Trượng Phong may mắn thu được năm quả trứng Thiên băng nghĩ, không biết Thần đạo hữu có hứng thú hay không, nếu như là có cứ nói, lão phu có thể đem năm quả trứng kia giao toàn bộ cho Thần đạo hữu.

Lục Dương Chân Nhân nói.

Mắt phương Thần Lộ tiên tử chợt lóe quang mang, nhưng trong nháy mắt lại lơ mờ xuống, khẽ vuốt trán nói:

- Đa tạ chân nhân có ý tốt, thiếp thân muốn chính là Thiên băng nghĩ nhưng mà loại này muốn ấp trứng ra được cần điều kiện cực kỳ hà khắc, muốn thành ấu thể lại phải trông chờ vào tạo hóa, nếu may mắn có thể nuôi nấng trong mười năm thì thành thực sợ là mất đến trăm năm thậm chí là lâu hơn, thiếp thân đi đâu để tìm được kỳ được giúp tăng trưởng nhanh đây, xem ra thiếp thân như vậy thật không nuôi nổi.

Lâm Khiếu Đường ngồi trên ghế thái sư nhắm mắt dưỡng thần, nghe được hai người đàm luận về Thiên băng nghĩ có chút hiếu kỳ, loại dị thú này cùng với Cực băng hàn thiên lần trước mình gặp tại Tù Ma Cốc chính là hai loại đại băng hệ vương thú, trên yêu thú băng bài danh trước hai mươi a.

- Ha ha!

Lục Dương Chân Nhân mỉm cười nói:

- Thần đạo hữu không cần lo lắng, lão phu tìm được là loại Thiên băng nghĩ cực phẩm, chính là trứng của Cửu thiên huyền băng nghĩ, điều kiện ấp trứng cũng không có gì hà khắc, chỉ cần để trong tầng băng đã ngàn năm tuổi lập tức có thể thành, khi lão phu gặp được thì chúng cũng đã sắp đến kỳ thành thực nên đã hạ thêm một đạo phong ấn, chỉ cần ấp thêm ba tháng thời gian liền có thể phá trứng thoát ra, Cửu thiên huyền băng nghĩ nếu so với ấu trùng Thiên băng nghĩ bình thường sợ là mạnh hơn vài phần.

Khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp của Thần Lộ tiên tử vẫn lần đầu tiên hiện một tia kinh sắc, lại còn có chút không mấy tin tưởng.

Lục Dương Chân Nhân xuất ra năm quả trứng trong suốt, tất cả còn đang trong trạng thái trứng hiện lên trong lòng bàn tay nói:

- Nếu Thần đạo hữu lo lắng, có thể dùng nguyên thức kiểm tra một phen, nhìn thử xem trong trứng này hàm lượng băng khí có đạt tiêu chuẩn hay không.

Thần Lộ tiên tử thấy được số trứng này, trong nháy mắt thân thể mềm mại hơi chấn động, đã nhiều năm như vậy tìm kiếm dị thú đối với đặc điểm nhận định đều rõ như lòng bàn tay, chỉ dùng mắt thường quan sát đã có thể nhìn ra được chỗ khác biệt.

Xoay quanh quả trứng là cực độ hàn băng khí, nếu không phải Lục Dương Chân Nhân đã dùng nguyên lực hạ phong ấn bao vây lại, chỉ sợ phương viên trăm trượng xung quanh nhất thời sẽ rơi vào cảnh đóng băng tuyết rơi.

- Vật phẩm trân quý như vậy, chân nhân có thật đem tặng cho thiếp thân?

Thần Lộ tiên tử đã không còn vẻ phong trần yêu mị như trước mà chính sắc hỏi.

- Đương nhiên là thật!

Lục Dương Chân Nhân cực kỳ khẳng định, dừng một chút lại nói tiếp:

- Bất quá nhận lấy vật ấy, Thần đạo hữu hần là biết phải làm gì rồi, lão phu sẽ không nói lại lần nữa, chín ngày sau hẹn gặp tại chân núi Vu Đà Loa Bắc Sơn là được.

Thần Lộ tiên tử dường như không chút lo lắng, vung tay lên liền đem năm quả trứng thu vào trong túi, Lục Dương Chân Nhân cũng không hề ngăn cản.

Đạt được vật phẩm mong đợi từ lâu, Thần Lộ tiên tử không hề che dấu vẻ hưng phấn trong lòng, thậm chí phải hảo hảo nghiền cứu thật kỹ năm quả trứng này nên cũng không hề nói lời nào nữa, về phần Lâm Khiếu Đường đã bị nàng quên mất, với biểu hiện vô cùng nhược thế trước đó, vị trí của hần trong mắt Thần Lộ tiên tử hạ thấp không ít, tự nhiên là mất đi hứng thú.

- Đa tạ chân nhân ban tặng, chín ngày sau thiếp thân chắc chắn tới trước Đà Lược Sơn, nếu không còn chuyện quan trọng nào khác, thiếp thân xin cáo từ.

Thần Lộ tiên tử vội vã nói.

- Ha ha, lão phu phải cảm tạ Thần đạo hữu mới đúng, có thể được Thần đạo hữu cùng Vân hải băng tâm quyết tương trợ, tập kích Đại Hạ yêu nhân lần này nhất định thắng lợi, Thần đạo hữu xin cứ tự tiện.

Lục Dương Chân Nhân cười nói.

Thần Lộ tiên tử đi rồi, Lục Dương Chân Nhân mới chậm rãi hướng Lâm Khiếu Đường, đối với người có nên dùng đến hay không, trong lòng vẫn còn không quá xác định được.

Lục Dương Chân Nhân nhiều lần thăm dò người này, phát hiện tu vi người này bất quá cũng chỉ là linh hồn giai hậu kỳ, trong đám người hôm nay so ra là tốp yếu, xem ra những tin đồn về người này cũng không được xác thực cho lắm.

Sự tích về Lâm Khiếu Đường mấy ngày này truyền khắp Nam Xuyên Giới, danh chấn tứ phương xác thực là không sai, nhưng trong mắt võ nhân vật phong vân như Lục Dương Chân Nhân bất quá cũng chỉ là nhân tài mới nổi mà thôi, cho dù tin đồn kia có lớn đến bao nhiêu nhưng trong mắt mấy người này chỉ đáng giá trị tham khảo chứ không thể tin tưởng hoàn toàn.

Nếu nói người này còn có cái gì để khiến cho Lục Dương Chân Nhân chú ý cũng chỉ là tuổi đời quá trẻ, có thể với tuổi tác này đạt được tu vi linh hồn gia hậu kỳ nào có mấy ai, nói ra cũng xứng một đời kỳ nhân.

Lúc này cũng không còn người khác để tuyển chọn, người này nếu đã không rời đi chỉ sợ là có tâm cầu vật, Lục Dương Chân Nhân đang tự đánh giá như vậy rồi mở miệng nói:

- Không biết Lâm đạo hữu có yêu cầu vật gì? Nếu lão phu có thể chắc chắn sẽ lấy ra tặng Lâm đạo hữu..

Lâm Khiếu Đường đối với Bí huyền kim, tâm truy cầu so với Thần Lộ tiên tử truy cầu Thiên băng nghĩ sợ rằng chỉ có hơn chứ không kém.

Từ kim thương không thể thành thương trận, mà Lâm Khiếu Đường hiện nay sở hữu công pháp bí bảo lớn nhất thích hợp thương trận, nếu có thể tạo thành trận hình thì chiến lực của Lâm Khiếu Đường sẽ được đề cao thật lớn, đến lúc đó cùng với Tham thị thú nhất định sẽ trở thành cặp sát thủ đồng hành.

Lâm Khiếu Đường cũng không dồng dãi, nói thẳng:

- Lâm mỗ vẫn đang tìm kiếm đủ lượng Bí huyền kim để luyện chế pháp khí, không biết chân nhân có thể có?

Bởi trước đó Lâm Khiếu Đường chỉ cần một gốc Huyết linh chi là đỉnh giá thấp nhất trong số tám người, Lục Dương Chân còn cho rằng Lâm Khiếu Đường từng trải còn thấp, không có gì kiến thức.

Cũng không nghĩ tới vừa mới mở miệng một cái đã kêu Bí huyền kim, nguyên quang đỉnh cấp như vậy phải nói còn hi hữu hơn cả Cửu thiên huyền băng nghĩ chứ không hề kém chút nào.

Sắc mặt Lục Dương Chân Nhân không khỏi có chút do dự, Thần Lộ tiên tử tốt xấu cũng có giá trị riêng của mình, một thân Vạn hải băng tâm quyết chính là thánh giai đạo pháp lợi hại vô cùng. Vị thanh niên trước mắt này nhìn qua cũng không có chỗ đặc biệt, nếu đem tặng vật quý trọng như vậy có hay không quá đáng đây, Lục Dương Chân Nhân lại có chút đắn đo không xác định được.

Lâm Khiếu Đường nhìn thấy trong mắt Lục Dương Chân Nhân hơi nhoáng lên vẻ do dự. Trong lòng có chút lóe lên, liền nghĩ Bí huyền kim rất khó tìm, cho dù một hai cân nữa đã là cực kỳ trân quý.

- Chân nhân nếu có Lâm mỗ nguyện lấy ra một ít vật phẩm tiến hành trao đổi, đương nhiên chân nhân không cần suy nghĩ nhiều, dù sao Lâm mỗ cũng chấp nhận đi Đại Hạ một chuyến.

Lục Dương Chân Nhân vừa nghe lời này có chút hiếu kỳ hỏi:

- A? Lâm đạo hữu nguyện lấy vật gì tiến hành trao đổi?

Lâm Khiếu Đường cũng không nói nhiều, động tay một cái, từ trong giới chỉ trữ vật đã lấy ra một khối tinh thể to bằng hai nắm tay trong suốt cùng hai hộp gấm.

- Dung tinh!

Lục Dương Chân Nhân hơi kinh hãi, vật ấy thực sự bất phàm, tuy là so ra kém hơn Bí huyền kim về độ trân quý nhưng tính thực dụng lại vượt qua nhiều.

- Bí huyền kim tuy là thứ tốt nhưng rất khó tìm được, cho dù là tốn hết tâm tư cũng khó cầu được một ít, bên cạnh đó luyện chế pháp bảo cũng khó vô cùng, vì để thu thập được đủ lượng Bí huyền kim hầu như là một chuyện không có khả năng hoàn thành, bởi vậy tại tu luyện giới vật ấy thông thường sẽ được gác lại một bên. Dung tinh lại không giống như vậy, hầu như mọi pháp bảo đều có thể thêm vào, cũng có thể tăng thêm uy lực pháp bảo trên diện rộng, vật ấy (Bí huyền kim) tuy có giá trên thị trường nhưng tại rất nhiều tình huống bán đấu giá, giá cả lại thấp đi vài phần.

Pháp bảo của Lục Dương Chân Nhân chính là Lục dương luân hồi kiếm gồm hai mươi tư thanh, mấy trăm năm qua không ngừng thăng cấp luyện hóa, đối với Dung tinh có nhu cầu cực kỳ khổng lồ, đối với khối Dung tinh bằng hai nắm tay kia cũng đã ngoài ba cân, đủ để cho hai mươi tư thanh lục dương luân hồi kiếm lại thêm một lần nữa luyện hóa thăng cấp.

Trong lòng Lục Dương Chân Nhân phóng tia kỳ dị nhưng nét mặt lại không hề có chút biến hóa, nhìn hai hộp gấm có gắn kết trận phong ấn nho nhỏ hỏi:

- Lão phu vụng về, không biết trong hai hộp gấm này có vật gì vậy?

- Lâm mỗ nghe nói chân nhân tu luyện Luân hồi quyết kinh thiên chấn địa, uy lực vô cùng, Lâm mỗ vô tình được biết, bất quá cũng đã nghe qua pháp quyết này chính là chí dương công pháp hỏa hệ, bởi vậy trong lòng mới phỏng đoán chân nhân có thể cần một ít đan dược hỏa hệ, hai hộp gấm này đều là thượng phẩm hỏa đan, chân nhân hẳn là có thể dùng.

Lâm Khiếu Đường giới thiệu mà nói.

- A! Không biết là hỏa đan dạng gì đây?

Lục Dương Chân Nhân lơ đãng nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường, ý niệm bài xích đối người này vừa mới hiển hiện đã nhanh chóng thu hồi.

- Chuẩn xác mà nói là thượng phẩm đỉnh cấp hỏa độc đan, nếu là giải trừ phong ấn kết trận trên hai hộp gấm, chỉ riêng được lực cường đại của đan dược phóng ra liền có thể làm cho tu luyện giả đại sư giai không dám tới gần, thậm chí có thể chịu nội thương. Bất quá tới bậc tu vi như chân nhân Lâm mỗ cho rằng hẳn là không có gì sợ hãi độc nguyên kia.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên trả lời.

- Có thể mở ra để lão phu đánh giá?

Lục Dương Chân Nhân như đã không nhận được kiểm chế hỏi.

Lâm Khiếu Đường đang có ý này, mặc niệm khẩu quyết, ngón tay bắn ra, phong ấn trên hộp gấm lập tức được giải trừ, trong khoảnh khắc toàn bộ gian phòng bị một cỗ độc hỏa lực bao vây.

Tám kiện ghế bành trong phòng cũng tự nhiên bốc cháy biến thành tro tàn.

Lục Dương Chân Nhân vội vã phóng ra một chút nguyên lực bảo hộ bốn vách gian phòng, nếu không phải vậy Định Thiên Các sợ là muốn hỏa hoạn rồi.

- Độc đan thật là lợi hại, xuất xứ từ phương nào?

Lục Dương Chân Nhân kinh ngạc nói, hắn đã từ rất lâu rồi không gặp qua đan được lợi hại như vậy, tại ẩn tượng trong lòng hắn, có thể luyện chế ra đan được cấp độ này, toàn bộ Nam Xuyên Giới cũng sợ tìm không ra người nào

- Lâm mỗ đương nhiên chỉ là ngẫu nhiên thu được, cũng không biết xuất xứ từ phương nào, lấy được vật này cũng chỉ là nhấc tay từ một tiểu gia tộc, chắc hẳn là do một vị luyện được sư cao minh nào đó đã khuất lưu lại. Lâm Khiếu Đường thuận miệng nói nhưng vẫn có thật giả trong đó. Độc đan này chính là tại phế được phòng sau núi Lâm gia ngày trước đoạt được, tổng cộng có sáu viên, chính mình khi tu luyện đã dùng đến hai viên, hiện chỉ còn lại có bốn viên mà thôi.

Lục Dương Chân Nhân khẽ gật đầu, đối với xuất xứ đan được cũng không quan tâm nhiều lắm, đôi tay điểm một cái, phóng đạo cấm chế lần thứ hai trên hộp gấm, độc hỏa lực bốn phía đột nhiên biến mất.

Lục Dương Chân Nhân khẽ cười nói:

- Ha ha, Lâm đạo hữu xuất thủ bất phạm, ba dạng vật phẩm đều là loại trân quý, đã như vậy lão phu liền lấy ra toàn bộ bí huyền kim mà mấy năm nay thu thập được.

Nói rồi trong tay Lục Dương Chân Nhân đã xuất hiện vài khối lớn hình dạng không giống nhau, chính là mấy khối khoáng thạch bí huyền kim.

Lâm Khiếu Đường nghĩ trong túi Lục Dương Chân Nhân vẫn còn có bí huyền kim, nhưng khi thấy Lục Dương Chân Nhân lấy ra số lượng trước mắt, lòng mày không khỏi khẽ động nhú lại. Chỗ này so với Dung tinh có vẻ ít hơn một chút, với số lượng như thế này cũng chỉ có thể luyện chế ra một nửa cây tử kim thương mà thôi, quá ít đi.

Sắc mặt Lục Dương Chân Nhân cũng có chút xấu hổ, biết rằng số lượng xác thực hơi thiếu một ít tùy tiện nói:

- Lâm đạo hữu an tâm, số lượng mà lão phu có tuy có ít một chút nhưng trên tay mấy vị minh chủ khác cũng đều có ít nhiều, đợi lão phu đòi bọn họ, sẽ trao đổi với Lâm đạo hữu.

Lâm Khiếu Đường không khách khí nói:

- Đã làm phiền chân nhân rồi.

Lục Dương Chân Nhân lập tức đi ra cửa, Lâm Khiếu Đường chậm rãi nhắm mắt tĩnh tọa chuẩn bị sẵn sàng chờ đợi một lúc lâu, bí huyền kim chính là nguyên quang đỉnh cấp nên không thể dễ dàng muốn nói có là có, nghĩ đến Lục Dương Chân Nhân chắc chắn sẽ phải cùng mấy vị minh chủ kia thuyết phục một phen mới có thể thu được kết quả, việc mình bình tĩnh chờ đợi là không thể tránh khỏi.

Nhưng mà ngay lúc Lâm Khiếu Đường muốn tĩnh tọa, Lục Dương Chân Nhân đã quay trở về, trên bộ mặt già nua như ẩn hiện vài tia cười mỉm.

Lục Dương Chân Nhân liền đi tới trước mặt Lâm Khiếu Đường, vung tay lên, mấy khối tử kim thạch hình dạng không giống nhau liền rơi lả tả xuống mặt bàn.

- Lâm đạo hữu, không biết số lượng này đã đủ hay chưa?

393. Chương 390: Chín Ngày Hạng Định.

Lâm Khiếu Đường không đổi sắc, dò xét qua một lượt, biết được sáu khối tử kim thạch kia đều là thực, khối lớn nhất cũng to bằng hai đầu người, còn nhỏ nhất cũng bằng hai nắm tay, tổng cộng lại cũng tầm năm mươi cân. Mật độ bí huyền kim không lớn, bởi vậy có thể có trọng lượng như vậy đã là rất nhiều rồi.

Tuy rằng sáu khối tử kim thạch này có độ tinh khiết không cao nhưng so với lần trước tinh luyện được số bí huyền kim từ chiếc cổ giáp cũng không kém là bao.

Toàn bộ bí luyện kim trong tay sáu người mạnh nhất Nam Xuyên Giới tập hợp tại đây cũng chỉ có bấy nhiêu nên có thể thấy được vật phẩm này hi hữu đến độ gần như tuyệt tích.

Lâm Khiếu Đường hiện tại đã đánh giá dung tinh cao thêm vài phần. Lúc trước miễn cưỡng có thể luyện chế được năm cây, hơn nữa chính mình hiện có năm cây (trong đó có một cây mang theo Tiểu Lan về Thiên Hà Tông) tổng cộng là mười cây tử kim thương, hoàn toàn không đủ để hình thành trận hình thương trận, bất quá nếu là đem thân thương thu nhỏ lại một ít để luyện chế có thể tăng số lượng thêm không ít.

Lúc này Lâm Khiếu Đường trong tâm ngẫm nghĩ, xác nhận không có lầm lẫn, nói:

- Những tử kim thạch này có độ tinh khiết không cao bất quá cũng miễn cưỡng dùng được.

Lâm Khiếu Đường nói xong, trên tay cầm Dung tinh và hai hộp gấm đưa cho Lục Dương Chân Nhân, còn chính mình thì đưa tay một cái thu sáu khối tử kim thạch trên mặt bàn vào trong túi.

Thần sắc Lục Dương Chân Nhân vui mừng, hiển nhiên với ba vật phẩm kia cực kỳ thỏa mãn, tới cấp độ như hần, muốn thu được một kiện bảo bối vừa ý là một chuyện cực kỳ khó khăn, lúc này một lúc lại được ba kiện bảo vật sao lại không vui cho được.

- Chín ngày sau, mong rằng Lâm đạo hữu đến đúng giờ hẹn ước.

Lục Dương Chân Nhân dùng thái độ ôn hòa nhắc nhở nói.

Lâm Khiếu Đường gật đầu nói:

- Chân Nhân yên tâm, Lâm mỗ nhất định đúng hẹn, hiện tại xin cáo từ trước.

Lục Dương Chân Nhân đã hoàn thành nhiệm vụ, tự nhiên không giữ người. Lâm Khiếu Đường hóa thành quang mang màu xanh hướng lên trời bay đi.

Tại trong hai căn phòng khác, Thất Tuyệt phu nhân từ trong tay Băng Hoàng lấy đi ba “Anh ma nguyên quả” đã có năm ngàn năm tuổi. Ngốc Thử Lão Ma và Cực Uyên Lão Ma tại Thái Âm Thiên Quân cũng đã nhận được vật phẩm chính mình yêu cầu.

Ngốc Thử Lão Ma nhận được vật phẩm là một thanh Phệ hồn đao, mà Cực Uyên Lão Ma cũng đạt được tám cân Thiên tinh nguyên quang tinh khiết.

Năm người theo như nhu cầu tiếp nhận việc tập kích Đại Hạ, ước định chín ngày sau tại biên cảnh Đại Hạ quốc, tập hợp chân núi Đà Bạo Sơn.

Sáu vị minh chủ cuối cùng cũng thở nhẹ một hơi, mấy người này trong Nam Xuyên Giới ngoại trừ thập đại cao thủ ra thì đã là những người có điều kiện tốt nhất, nếu như có thể đồng tâm hiệp lực, cho dù không thể làm Đại Hạ tổn thất nặng nề nhưng chí ít cũng mang đến cho Đại Hạ những phiền toái không nhỏ.

Lâm Khiếu Đường vừa ra khỏi Định Thiên Các liền bay ra ngoài hơn năm trăm dặm, chọn một chỗ địa hình vách núi gồ ghề rồi phóng ra hai tử kim thương trực tiếp đâm vào vách núi, kéo ra một khối đá lớn dài ba trượng để đào một huyệt động.

Vấn đào sâu vào hơn mười trượng mới dừng lại, nơi này không được coi là an toàn nhưng trong khoảng thời gian ngắn tất nhiên sẽ không dễ bị người khác phát hiện ra, Lâm Khiếu Đường bố trí nhiều loại kết trận trong huyệt động, có nguy trang, cảnh báo, phòng ngự, phong ấn các loại, như vậy mặc dù không đủ để an toàn vạn toàn nhưng trong vòng mấy ngày không có điều gì phải lo lắng.

Vừa vào trong huyệt động, Lâm Khiếu Đường lập tức đem Tham thị thú chứa trong dailung trữ vật chứa phóng ra ngoài toàn bộ, từ lúc trong Định Thiên Các, Lâm Khiếu Đường liền cảm giác được đám Tham thị thú đã ngủ say nhiều ngày trong trứng mơ hồ đục động.

Lâm Khiếu Đường mỗi ngày đều phóng ra rất nhiều nguyên lực cung cấp cho đám trứng Tham thị thú này hấp thụ, theo đó chậm rãi dưỡng dục chúng. Đã có kinh nghiệm mấy lần, Lâm Khiếu Đường biết đám trứng Tham thị thú này không cần thời gian dài là có thể nở ra.

Kỳ thực Tham thị thú chỉ có lần đầu tiên ấp trứng mới đích xác đúng theo nghĩa của nó, còn về sau này cũng chỉ là một loại thủ đoạn, khi đẻ trứng thì bản thân Tham thị thú nó cũng sẽ hóa thành máu huyết dung nhập vào trong trứng.

Nhìn tuy là có động tĩnh lạ nhưng cũng không biết đến khi nào mới có thể phá vỏ ra ngoài, trong lòng Lâm Khiếu Đường cũng thấp thỏm, chuyến này đi Đại Hạ nhất định hung hiểm vô cùng, nếu như không có đám Tham thị thú thì sự an toàn sẽ giảm đi rất nhiều.

Thời gian chín ngày, Lâm Khiếu Đường không biết có thể hoàn thành hai nhiệm vụ khó khăn, nhưng mặc kệ làm sao vẫn phải thử một lần.

- Tham thị thú rốt cuộc lúc nào phá trứng ra đây?

Không phải là Lâm Khiếu Đường không có khả năng khống chế, lập tức không keo kiệt lấy hai viên linh vương đan, dùng nguyên lực hóa thành nguyên phần phân tán đều trên mặt vỏ trứng.

Lâm Khiếu Đường có thể làm cũng chỉ có như vậy mà thôi, còn lại chỉ đành nhìn theo tạo hóa, sau đó Lâm Khiếu Đường lấy ra sáu khối tử kim thạch và bốn thanh tử kim trường thương.

Lúc trước tiến vào Tù Ma Cốc, đánh chết Lâm Khiếu Đường cũng không tin có người có thể trong thời gian chín ngày tinh luyện được bí huyền kim, rồi chế tạo thành pháp khí.

Nhưng khi thấy qua uy lực nguyên hỏa, lại thêm Dung hồn yêu hỏa nên Lâm Khiếu Đường đối với việc bản thân luyện chế pháp bảo đan được cũng tự tin hơn rất nhiều.

Lâm Khiếu Đường đứng thẳng huyền phù giữa không trung, công pháp đấu luyện cấp tốc vận chuyển, hai chân linh khác biệt nhỏ như hai đứa bé từ thiên linh cái Lâm Khiếu Đường bay ra. Trên ngực chân linh có một viên cầu sáng chính là tâm dương nhảy lên không, đây chính là một trái tim đặc thù do thực dương biến thành, đây cũng là do hợp thể với linh nguyên trong cơ thể Lâm Khiếu Đường mà thành, so với một chân linh bình thường thì mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cho dù phân hóa ra chân linh, trong người Lâm Khiếu Đường vẫn như cũ còn một linh nguyên, linh nguyên hình dạng như anh hài (trẻ mới sinh). Toàn thân trong suốt cực kỳ đáng yêu, đây chính là linh nguyên huyền hóa thành khi Lâm Khiếu Đường có được Dung hồn yêu hỏa. Lúc dung hợp bốn nguyên chi tâm của nguyên hỏa và một bộ phận nguyên thức của chính mình tạo thành, bởi Dung hồn yêu hỏa có tính chất đặc thù nên tại lúc luyện được ấu anh cũng không có nhiều chuyện xảy ra.

Bởi vậy Lâm Khiếu Đường cho dù phân ra tâm dương chân linh, tâm trí bản thân vẫn có thể tồn tại.

Bản thể và linh thể song song phát lực, trung ương huyết động nhất thời xuất hiện một hư ảnh lô đỉnh thật lớn, sáu khối tử kim thạch trên mặt đất lập tức bị hút vào trong.

Lô đỉnh hư huyền hừng hực hỏa diễm màu lam chói mắt vô cùng, sáu khối tử kim thạch dưới sự nung nấu Dung hồn yêu hỏa chậm rãi hòa tan, từng bộ phận tạp chất được Lâm Khiếu Đường khống chế xuống chậm rãi chảy ra ngoài lô đỉnh hư huyền.

Tiếp theo, bốn thanh tử kim trường thương cũng được đưa vào trong lô đỉnh, lúc này hai mắt Lâm Khiếu Đường hơi hiện một tia nghi hoặc. Luyện hóa bốn thanh tử kim trường thương so với nguyên quán khó khăn hơn không ít, trong lúc nhất thời ngay cả Dung hồn yêu hỏa cũng thể nhanh chóng hòa tan.

Thời gian cứ vội vã trôi qua, Lâm Khiếu Đường đã tiến nhập cảnh giới vong ngã từ lâu, đối với ngoại giới hoàn toàn không nghe không biết, chỉ là toàn tâm toàn ý luyện hóa bí huyền kim.

Để luyện chế ra được tử kim trường thương có uy lực tăng lên một cấp, Lâm Khiếu Đường còn phải thêm vào đủ lượng Dung tinh cần thiết.

Tại sào huyết Hóa Long Giao, Lâm Khiếu Đường tổng cộng thu được hơn hai mươi cân Dung tinh, trao đổi với Lục Dương Chân Nhân khoảng ba cân nên trên người còn lại khoảng mười bảy cân. Bình thường, một kiện pháp khí khoảng ba mươi cân có thể thêm vào khoảng một cân dung tinh là được hơn nữa cũng có thể ít hơn tương đối nhiều. Thiếu nhiều thì uy lực cũng sẽ bị giảm đi, nhưng tuyệt đối so với không có lợi hại hơn, còn nếu thêm nhiều hơn tiêu chuẩn chỉ là lãng phí vô ích.

Bí huyền kim so với lần trước Lâm Khiếu Đường luyện chế tử kim thương dài chừng hơn trượng nhưng thể tích lại không tính là nhỏ, tài liệu thông thông thường thể tích thân thương như vậy cũng phải đến tám mươi cân nhưng trọng lượng tử kim thương lại chỉ có mười cân mà thôi.

Do đó có thể thấy được số lượng dung tinh hiện Lâm Khiếu Đường có rất thoải mái, cho dù tái luyện chế lần nữa cũng dư dả.

Lần luyện chế này, Lâm Khiếu Đường khống chế độ dài tử kim thương còn tầm bảy xích, một vài bộ phận trung gian cũng được rút gọn không ít, ban đầu từ một tấc rưỡi rút lại còn một tấc. Tất cả số bí huyền kim mới thu được cũng được dựa theo cách như vậy để luyện chế tử kim thương, vì vậy có thể luyện chế nhiều hơn một vài thanh tử kim thương mới.

Lâm Khiếu Đường cẩn thận suy nghĩ lại, cảm giác thể tích tử kim thương chính mình luyện chế trước kia thực sự quá lớn. Bí huyền kim vốn là vật hiếm thấy trên thế gian, pháp khí quá lớn rõ ràng là lãng phí, cần bản là tự tìm thêm phiên toái.

Lần này thu nhỏ thể tích mà uy lực không hề giảm đi, ngược lại còn có thể tăng thêm vài phần. Lâm Khiếu Đường đã tính toán qua, lần luyện chế này thu nhỏ thân thương lại, lại thêm vào Dung tinh như vậy mới chính là tốt nhất.

Bất quá quá trình luyện chế thực sự khó khăn khác xa so với tưởng tượng của Lâm Khiếu Đường. Cũng không biết trải qua bao lâu, khi thanh tử kim thương thứ ba được hòa tan thì đám Tham thị thú cũng phá trứng ra ngoài, ngân giáp màu lam trên người tham thị thú trước đó đã biến mất, thay vào đó chính là màu bạc bao trùm toàn bộ, thỉnh thoảng có vài điểm trắng lốm đốm.

Lúc này trong lòng Lâm Khiếu Đường thêm vài phần tiểu ý, đối với việc luyện chế tử kim thương gặp chút khó khăn tự nhiên vì hào hứng nên không thêm để ý đến.

Thời gian trôi qua như nước chảy, tuyệt đối không chờ đợi ai.

Thời gian chín ngày rất nhanh đã qua.

Toàn bộ không khí Nam Xuyên Giới như tràn ngập mùi thuốc súng chiến tranh, tu luyện giả Nam Xuyên Giới, các môn phái chưa bao giờ lại đoàn kết đến như vậy. Trong các môn phái đều tiến hành canh gác vô cùng nghiêm cẩn, cho dù là tu luyện giả tu vi thấp không cần phải tham chiến đều tập trung tại môn phái làm tốt công tác chuẩn bị, lúc nào cũng có thể chiến đấu.

Mà những tu luyện giả đã có tu vi trên đại sư giai đều tụ tập tại một mảnh đất hoang cách Vọng Nguyệt Pha gần trăm dặm, tuy là tại vị trí cách hơn trăm dặm nhưng lại là một phòng tuyến vô cùng kiên cố, mấy trăm gã tu luyện giả hầu như hoàn toàn phong tỏa tất cả các tuyến đường Đại Hạ có thể tiến nhập địa vực Nam Xuyên Giới.

Hiên Viên Tông là môn phái có vị trí độc lập đặc thù, ngoại trừ phái ra đại nguyên lão là Thượng Vân Chân Nhân và mấy nguyên lão đến Vọng Nguyệt Pha nghênh chiến, còn hai vị đại nguyên lão khác là U Minh Lão Tổ và Hỏa Dương Vương ở lại trấn thủ môn phái. Có thể nói toàn bộ toàn bộ Hiên Viên Tông đều nằm trên khu vực mệnh môn tiền phương của Nam Xuyên Giới, nếu một ngày thất thủ, tự nhiên rất khó có thể lên kế hoạch phòng thủ hậu phương toàn diện.

Giờ khắc này, biên cảnh tây bắc Nam Xuyên Giới, cách bên biên cảnh tây nam Đại Hạ quốc không đến hai mươi dặm, hai vị minh chủ là Thái Âm Thiên Quân và Băng Hoàng đã chờ tại nơi đây được một ngày.

- Phong huynh, người nói hôm nay mấy người sẽ đến?

Thái Âm Thiên Quân hướng mắt nhìn phía tây nam trầm giọng nói.

- Năm người!

Băng Hoàng bình tĩnh trả lời.

- Ha ha, Phong huynh tin tưởng đến như vậy, bản thiên quân lại không quá lạc quan a.

Thái Âm Thiên Quân cười nói.

Băng Hoàng không đáp lời, trong mắt lóe ra ánh sáng kỳ dị, dù vừa mới có một câu trả lời xác định nhưng dù sao chuyến đi Đại Hạ lần này vẫn lành ít dữ nhiều, khả năng không thể quay về cực lớn, mặc dù cả năm người đều đã nhận được vật phẩm mà bản thân rất quý trọng nhưng chín ngày thời gian cũng đủ để làm cho người ta thay đổi ý định.

- Tới.

Ánh mắt Băng Hoàng bỗng nhiên sáng ngời.

Gần như ngay lập tức Thái Âm Thiên Quân cũng đồng thời cảm giác được một cỗ khí tức bá đạo đang đến gần.

Chỉ chớp lát, Thất Tuyệt phu nhân bay tới, bộ cung trang đã được đổi đi, mà thay vào đó là bộ đạo bào màu vàng đơn giản, tuy là đã độ trung niên nhưng phong vận trước ngày trước vẫn đầy đó ẩn hiện.

Thất Tuyệt phu nhân vừa hạ xuống đất đã lên tiếng nói:

- Thế nào? Chỉ có một mình ta đến đây sao?.

- Phu nhân chớ vội, những người khác rất nhanh sẽ đến.

Băng Hoàng nhanh chóng lên tiếng.

- Hừ, một đám kém cỏi, không tuân thủ thời gian, thật đáng giận.

Thất Tuyệt phu nhân phát tay nói.

- Xác thực là đáng giận.

Băng Hoàng muốn để cho Thất Tuyệt phu nhân thoải mái nên tùy tiện nói. Trong lòng cũng biết Thất Tuyệt phu nhân chỉ là che dấu thái độ không tình nguyện của mình nên mới ra vẻ tích cực.

Hai vị minh chủ chưa từng nghĩ đến, người thứ nhất đến cư nhiên lại là Thất Tuyệt phu nhân khó nắm bắt nhất nên lòng tin không khỏi tăng thêm vài phần.

394. Chương 391: Phân Tổ.

Băng Hoàng và Thái Âm Thiên Quân vẫn kiên nhẫn, nhưng Lâm Khiếu Đường chậm chạp chưa thấy xuất hiện.

Bốn vị tu luyện giả có mặt đều có chút ko nhìn được, đợi đã hơn canh giờ nhưng vẫn như cũ, thủy chung Lâm Khiếu Đường chưa xuất hiện.

- Phong đạo hữu! Nếu có người chần chờ làm lỡ hành trình, đừng trách bản phu nhân không khách sáo.

Thất Tuyệt Phu Nhân lạnh lùng nói.

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, nếu có người không đến, nàng sẽ lập tức trở về, hơn nữa những thứ nhận được cũng không cần nữa.

- Ha ha! Phu nhân chớ vội, chúng ta chờ người đó đúng một canh giờ, nếu không đến bản hoàng sẽ để các người đi!

Băng Hoàng trước hết ổn định cục diện.

Băng Hoàng lên tiếng, những người khác tự nhiên là không nói được gì, lần lượt ngồi xuống, nhắm mắt điều tức.

Một canh giờ trôi qua rất nhanh, nhưng vẫn như trước không thấy Lâm Khiếu Đường xuất hiện, Lúc này ngay cả Băng hoàng và Thái Âm Thiên Quân cũng không thể ngồi yên.

- Trước đây đệ tam nguyên lão tiếng tăm vang xa! Hoá ra là loại lâm chiến bỏ chạy, người này có bản lĩnh đến đâu cũng ko thể thành đại sự.

Thần Lộ tiên tử bỗng nhiên mở miệng. Lời nói mang một tia khinh bỉ.

- Ta nghĩ có lẽ là người ta quá đề cao mà nói khoác lên thôi! Phong đạo hữu, đã qua 1 canh giờ, đi hay không đi?

Thất Tuyệt Phu Nhân hừ lạnh một tiếng, nói.

Về mặt Ngốc Thứ Lão Ma đầy nghi hoặc. Trong 6 người ở đây, chỉ có lão là hiểu rõ thực lực của Lâm Khiếu Đường nhất. Kể có thể có cái can đảm cùng lão giao phong chính diện, đồng thời đại chiến ba trăm hiệp không phân thắng bại, vô luận là gan dạ, sáng suốt hay thực lực võ công đều là hạng nhất lưu, lúc này sao có thể chậm chạp không đến được?

Sắc mặt Băng Hoàng hơi trầm xuống, nhìn đông ngó tây một lúc. Ngay khi chuẩn bị lên tiếng, xa xa chợt truyền đến một cỗ khí nguyên tinh thuần, cỗ nguyên khí này di động với tốc độ cực nhanh.

- Tới rồi!

Hai mắt Băng Hoàng hơi híp, nói gấp.

Sau đó mọi người cũng cảm giác được cỗ khí nguyên di động này. Tất cả đều hướng mắt về phía đó, xa xa thấp thoáng một đạo thanh ảnh màu xanh

Ào ào, một trận gió mạnh ập đến, quang mang màu xanh loé sáng.

Lâm Khiếu Đường với đạo bào màu xanh thuận gió mà đến, phút chốc đã xuất hiện trước mặt mọi người chờ đợi từ lâu.

Thấy người này cuối cùng cũng đã đến, luồng khí âm trầm trên mặt Băng Hoàng tản ra.

Lâm Khiếu Đường nhìn qua tình hình, liền biết chính mình đến muộn, bèn chấp tay nói:

- Để các vị đợi lâu. thực là có lỗi. Lâm mỗ có chút việc riêng nên chậm trễ, mong được các vị bỏ qua.

- Để bản phu nhân chờ đến 2 thời thần, người đứng là Nam Xuyên Giới đệ nhất nhân!

Thất Tuyệt Phu Nhân nói năng lỗ mãng, nhìn Lâm Khiếu Đường, trong ánh mắt mang nét tức giận.

Ánh mắt Thần Lộ tiên tử lay động, thần thái chuyển từ an tĩnh sang quấy rầy, lại cười nói:

- Không biết chuyện gì lại có thể để cho nguyên lão danh chấn Nam Xuyên Giới phải chậm trễ mất 2 thời thần như vậy?

Lâm Khiếu Đường cảm giác trong mắt mấy vị cao nhân này lộ rõ vẻ không hài lòng, lời nói ngôn ngữ lại mang nét trách cứ, bất quá xác thực chính mình đã đến trễ, cũng không để ý nữa, thản nhiên trả lời:

- Lâm mỗ mấy ngày qua vẫn tu bổ lại pháp khí bị hư hỏng, cho nên cũng không thể đánh giá đúng thời gian, làm cho các vị phải đợi lâu.

- A! Không biết bảo bối đó của Lâm nguyên lão là gì đây?

Thần Lộ tiên tử truy hỏi.

- Ha ha. Cũng chẳng phải bảo bối gì, chỉ là Lâm mỗ luyện khí không thể kiềm chế được mà thôi, không đáng để đề cập đến.

Lâm Khiếu Đường cười nói, cũng là để nhanh chóng kết thúc chuyện này.

Thấy hỏi không được nguyên do, Thần Lộ tiên tử cũng rút lui.

Hai vị minh chủ vẫn không mở miệng, đó là muốn cho những người khác dò hỏi trước, dù sao bọn họ cũng coi như có việc cầu người. Lúc này xuất ra minh chủ chỉ lệnh sợ là không thích hợp.

Đại cục làm trọng, Băng Hoàng cũng không muốn tiếp tục truy cứu, tiện thể nói:

- Người đã đến đủ, trước đó không lâu Trầm huynh đã tiến vào Đại Hạ Quốc, bây giờ sẽ giới thiệu qua chút tình hình.

Thái Âm Thiên Quân ứng lời nói tiếp:

- Diện tích lãnh thổ Đại Hạ Quốc rộng lớn, so với Nam Xuyên Giới lớn hơn không ít, chủ yếu do ngũ đại môn phái dẫn đầu.

Thái Âm Thiên Quân nói ngắn gọn tổng cộng cũng mất nửa canh giờ, còn chỉ ra khái quát địa hình Đại Hạ Quốc bằng tấm địa đồ. Mặc dù không tính là tinh tế, nhưng dùng để phân biệt phương hướng, để ý vị trí cũng quá đủ rồi.

- Các vị, lần này bản Thiên Quân và các người lên vào Đại Hạ Quốc. Sáu người chia làm 2 tổ, một tổ đi về phía đông. Vào sâu tám nghìn dặm, đánh lên vào một chỗ trên dãy Đoạn Nhật, phá đi 50 vạn nguyên thạch sơ cấp, nguyên thạch trung cấp và hai dược viên. Nhóm còn lại đi về hướng tây, vào sâu một vạn hai ngàn dặm, đánh lên núi Sơn Tây, hai mỏ nguyên thạch và một chỗ dược viên lớn, tốt nhất là đánh lên thành công. Nếu không thể phá hủy những tài nguyên đó, thì cứ tận lực chém giết đối phương, nếu có thể giết thật nhiều linh hồn giai càng tốt. Bất quá các vị nên nhớ, dù có là tử chiến, nếu không thể tốc chiến tốc thắng thì phải lập tức rút lui, vô luận kết quả ra sao thì mười ngày sau 2 tổ cũng sẽ tập hợp, bố trí Âm Quỷ Trận để tấn công vào Quỷ Võ Điện. Trong điện có Thiên Công Bí Tích, là thánh điển đương đại, ai lấy được nó đều tốt, nhưng nếu đối phương phòng thủ quá nghiêm mật, không thể phá được phòng tuyến thì phải lập tức trở về, thẳng đến biên cảnh của ta. Từ chỗ nhập cảnh sẽ có người tiếp ứng, các địa phương xung quanh cũng sẽ phái người đến tương trợ.

Thái Âm Thiên Quân mở tấm địa đồ ra

Một mặt chỉ vào các tọa độ trên bản đồ, một mặt đem kế hoạch nói ra.

Trong khi Thái Âm Thiên Quân giảng giải, trong lòng mỗi người cũng đã có dự định. Trong đầu Băng Hoàng chỉ để ý đại chiến ngày mai, tự nhiên không để ý nghe, còn năm người khác thần sắc khác nhau, đặc biệt nghe tới Thái Âm Thiên Quân cũng sẽ đi, cũng như chia làm 2 tổ, trong lòng có thêm vài tính toán.

Phải biết rằng, nếu có thể cùng Thái Âm Thiên Quân thuộc một tổ, hệ số an toàn tự nhiên được gia tăng rất lớn. Thân là minh chủ Ma Tông Thập Quốc Minh, Thái Âm Thiên Quân từ hai trăm mấy mươi năm trước đã có tu vi đạt đến địa vương giai hậu kỳ, ngày nay, sau hơn hai trăm năm, mặc dù chưa có dấu hiệu phi thăng, nhưng tu vi tất nhiên càng thuần hậu. Một thân Âm Cực Ma Thiên Quyết, càng là bí pháp cao cấp và lợi hại không gì sánh được. Hơn nữa hai đại pháp bảo Âm Sát La Bàn và Vạn Hồn Ma Huyết Kiếm, và Ma Tông đệ nhất yêu thú Quỷ Vương thú, quả thực không thể địch lại, cho dù Đại Hạ Quốc cũng có nhân vật lợi hại, cũng kiên quyết không thể thắng được Thái Âm Thiên Quân, nhiều lắm cũng chỉ có thể đánh bình thủ, về phần giết chết thì chỉ sợ toàn bộ Đại Hạ Quốc không có người này xuất hiện.

Ngoại trừ Lâm Khiếu Đường, bốn người kia đều muốn được chung tổ với Thái Âm Thiên Quân. Lâm Khiếu Đường rõ biết chuyển tiến vào Đại Hạ này, không phải là vì Nam Xuyên Giới đánh úp làm kinh sợ đối phương, mà nói trắng ra là giết người cướp giật.

Cùng một tổ với vị Thái Âm Thiên Quân này, nếu như tìm được thứ tốt, những người khác sẽ không có mấy cơ hội, về phần hệ số an toàn, Lâm Khiếu Đường không nghĩ sẽ gia tăng được bao nhiêu. Năm người vốn là bị lợi dụng mà đến, nếu xâm nhập vào Đại Hạ thì không có đường quay lại nữa, đến lúc đó tâm tính tự nhiên có biến đổi. Thật sự nếu gặp phải nguy cơ, Thái Âm Thiên Quân nhất định chỉ lo cho bản thân, mặc kệ người khác sống chết ra sao.

Lâm Khiếu Đường tự biết năng lực bản thân không nhiều, nhưng tự bảo vệ mình thì vẫn dư sức, đánh không được có thể bỏ chạy, đó mới chính là vương đạo. Dĩ nhiên hiện nay, vào Đại Hạ Quốc nguy cơ bốn phía trong mười này, đương nhiên cũng phải có chút bản lĩnh

- Trầm đạo hữu, nếu muốn chia làm 2 tổ, người dự định sẽ chia như thế nào? Bản phu nhân biết, nếu như cùng nhân sĩ chính đạo phân tại một tổ, chỉ sợ Thất Tuyệt Phá Thiên Quyết sẽ gây thương tổn cho họ.

Thất Tuyệt Phu Nhân nói thẳng, rõ ràng là muốn cùng với Thái Âm Thiên Quân phân tại một tổ, nên nói quanh co lòng vòng.

Lời vừa nói ra, những người khác tự nhiên hiểu ra ý tứ, bất quá ở đây ngoại trừ hai vị minh chủ, thì Thất Tuyệt Phu Nhân chính là có tu vi cao nhất, ngay cả Ngốc Thứ Lão Ma cũng còn kém vài phần. Hơn nữa Thất Tuyệt Phu Nhân có tính cách quái gở lãnh ngạo, những lời vừa nói ra những người khác dù không đồng ý nhưng cũng không nói gì.

Thần Lộ tiên tử có điều muốn nói, nhưng nhìn lướt qua Thất Tuyệt Phu Nhân lại thôi. Vẫn biết vị Thất Tuyệt Phu Nhân này hung ác lộ ra ngoài, chính mình cũng không nên ở phía sau hiển lộ phong tình.

Trên thực tế, năm người chỉ có Thần Lộ tiên tử và Lâm Khiếu Đường thuộc về chính đạo, còn lại đều là ma đạo tông. Trường hợp này chính đạo không bằng ma đạo, bởi tu luyện giả chính đạo tông có hành tung cố định, cực dễ nhận rõ, bởi vậy cho dù có mấy vị tài ba, các minh chủ cũng rất lo lắng. Việc đánh lén cốt ở xuất kỳ bất ý, không ít người Ma Tông nhất mạch hành tung bất định, nhiều khi ngay cả môn phái chính thức cũng không có, cho dù đối phương có bao nhiêu cao nhân đi nữa, nhưng để nhận biết được mặt thật của bọn họ cũng không phải chuyện dễ.

Thần Lộ tiên tử và Lâm Khiếu Đường lại là Chính Đạo Tông, nhưng một người là nửa chính nửa tà, người kia là nhân tài trẻ tuổi sắp bộc lộ tài năng, hai người tuy là nhân vật chính đạo nhưng đều tương đối thần bí, nhưng lại vừa vặn phù hợp với ý muốn của minh chủ.

- Phu nhân và bản Thiên Quân có tu vi hơn bốn người một bậc, tự nhiên đều phải dẫn dắt 1 tổ. Nếu phu nhân bằng lòng thì và Hường huynh, Phương huynh 1 tổ. Hai người đó đều là cao thủ ma tu, bản Thiên Quân sẽ cùng với Thần đạo hữu, Lâm đạo hữu 1 tổ, phu nhân xem thấy thế nào?

Thái Âm Thiên Quân không chút thay đổi, chậm rãi nói, trong mắt hiện lên 1 tia dị động.

Thất Tuyệt Phu Nhân vừa nghe lời nói ấy nhất thời nhướng mày, Ngốc Thứ Lão Ma và Cực Uyên Lão Ma cũng biến đổi thần sắc, rất không vui. Chín ngày trước, Thái Âm Thiên Quân tìm 2 người mật đàm, đã nói với họ không chỉ cho bảo vật, mà còn hứa hẹn và 2 người cùng 1 tổ, đó cũng là nguyên nhân để 2 người đến đây.

Ngốc Thứ Lão Ma vốn vốn có chút xích mích với Thất Tuyệt Cung, thấy sự phân phối như vậy cực kỳ phản cảm, đang muốn phản đối. Thất Tuyệt Phu Nhân cũng nhìn lướt qua, chán ghét nói:

- Bản phu nhân không cùng với hủ thi làm bạn, Thần đạo hữu, Lâm đạo hữu và bản phu nhân cùng một tổ.
- Ha ha, như vậy cũng tốt!

Thái Âm Thiên Quân cười nói.

Ngốc Thứ Lão Ma lúc này mới tỉnh ngộ, không khỏi nghĩ thầm, Thái Âm Thiên Quân này là kẻ âm hiểm, nguyên lai ý không ở trong lời.

Hai người tu vi tối cao nhất trong sáu người đã quyết định như vậy, những người khác cũng không nói được gì nữa. Thần Lộ tiên tử liếc sang Lâm Khiếu Đường, trong lòng âm thầm thở dài một tiếng, không muốn mình cùng một tổ với người này, tiền đồ nhất thời sẽ xám xịt đi mấy phần.

- Bốn hoàng chủ các vị đến Đại Hạ lần này mã đáo thành công, đắc thắng trở về. Đến lúc đó chắc chắn sẽ ở đây đón tiếp tầy trần cho các vị. Bốn hoàng còn muốn tiến hành chuẩn bị, xin phép đi trước!

Bằng hoàng thấy mọi chuyện được an bài không sai lệch với dự liệu lúc đầu cho lắm, bèn hướng lên trời bay đi.

Thái Âm Thiên Quân giao địa đồ cho Thất Tuyệt Phu Nhân, sau đó liền cùng với Ngốc Thứ Lão Ma và Cực Uyên Lão Ma hướng phía đông nhanh chóng bay đi. Thất Tuyệt Phu Nhân thu hồi địa đồ, không nói nhiều, nhắm hướng tây bay tới, Lâm Khiếu Đường tức khắc hoá thành một đạo quang mang màu xanh bám theo. Thần Lộ tiên tử do dự, không mấy tình nguyện nhưng rồi cũng đi theo.

395. Chương 392: Tội Độc Phụ Nhân Tâm.

Và lại Thất Tuyệt Phu Nhân và Thần Lộ tiên tử đối với Lâm Khiếu Đường có chút khúc mắc, tự nhiên càng không có lời nào để nói.

Đường phía Tây của bọn họ so với đường phía đông của ba người Thái Âm Thiên Quân dài hơn không ít, bất quá hành trình một vạn hai ngàn dặm đường đối với ba người Thất Tuyệt Phu Nhân mà nói cũng không tính là quá dài.

Thế nhưng dù sao cũng là tiến vào vào Đại Hạ Quốc, bởi vậy không dám để khí nguyên tỏa ra, trên đường, ba người chỉ có thể bay sát mặt đất, thu liễm khí nguyên, thông thả phi hành. Có lúc còn phải đi đường vòng hay tìm những đường nhỏ, lạ, hiểm trở, cốt là để không bị phát hiện.

Ba ngày sau, ba người đã bay được chín ngàn dặm. Tuy nhiên ở đây khác xa biên cảnh, cho dù là phi hành ở nơi đường vắng nhưng thỉnh thoảng vẫn đụng phải vài tu luyện giả.

Rất cục năm ngày sau, vào giờ ngọ, ba người cũng đã đến được Cửu Đỉnh Sơn Tây, tìm đến một mỏ nguyên thạch.

Đứng ở một nơi kín đáo, Thất Tuyệt Phu Nhân nhìn mỏ nguyên thạch phạm vi hơn 50 dặm, thấy rõ mỏ khoáng thạch có không ít tu luyện giả ra vào, liên miên không dứt, không khỏi cảm thán nói:

- Đại Hạ Quốc quả nhiên dồi dào, có một hậu phương vững mạnh như vậy, há còn sợ vì chiến sự mà hao tổn.

Thần Lộ tiên tử và Lâm Khiếu Đường phân biệt đứng ở hai bên, nói:

- Phu nhân, bốn phía nơi này đều được bố trí kết trận, mao muội xông vào chắc chắn bị phát hiện, cho dù nơi này có thể đánh hạ được thì chỗ còn lại cũng không có khả năng tiếp tục thực hiện.

Thất Tuyệt Phu Nhân mở địa đồ ra nói:

- Đại Hạ quốc gần trăm năm nay cường thịnh không gì sánh được, mỗi lần các tu luyện giới khác xông vào đều thất bại, lần này tất nhiên nghĩ không ra chúng ta lại lên vào hậu phương để đánh lén. Những nơi thế này bình thường có ít nhất 2 vị linh hồn giai tọa trấn. Bản phu nhân vừa thăm dò một phen, chỉ phát hiện một cổ khí nguyên đạt đến cấp độ linh hồn giai. Nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta là phá hủy mỏ, phá hủy tất cả nguyên thạch trong mỏ, không cần ba người đồng thời hành động. Ta thấy cách chỗ này không xa còn có một mỏ và một dược viên khác, các người lựa chọn đến đó, sau ba canh giờ nữa ba chúng ta cùng phát động tấn công, vô luận thành bại, nửa đêm nay phải đến Hoa Hợp Sơn cách nơi này một ngàn dặm hướng tây bắc tập hợp.

Bình phân ba đường tất nhiên ảnh hưởng sức chiến đấu, nhưng tính cơ động lại rất cao, mặt khác còn thêm phần bí mật. Thần Lộ tiên tử ở đây không có gì nghi ngại, thế nhưng ai đi mỏ ai đi dược viên lại có chút khó có thể phân phối.

Thần Lộ tiên tử dịu dàng nũng nịu nhìn Lâm Khiếu Đường cười nói:

- Lâm công tử, thiếp thân là một nữ tử yếu đuối, đã nhiều ngày bôn ba, cảm thấy uể oải, muốn chọn mỏ cách đây ngoài trăm dặm hành sự, không biết có ý kiến hay không?

Lâm Khiếu Đường có chút nhìn không ra vẻ phong tình vạn chủng của Thần Lộ tiên tử là có mục đích. Chỗ mỏ kia cùng với ở đây cấp bậc hoàn toàn giống nhau, về phương diện khác biệt cũng không có gì lớn, tìm kiếm chỗ mỏ đó cũng không có gì khó khăn.

Nhưng dược viên có thể không giống như vậy, cho dù tại đế quốc tu luyện như Đại Hạ Quốc, một dược viên có đường kính hơn mười dặm coi như tiêu chuẩn rất cao, chỉ sợ trong vườn trồng không biết bao nhiêu cây cỏ, linh dược quý trọng, chắc chắn là linh nguyên thuần hậu, tràn đầy tứ phương. Còn có thể tồn tại nguyên nhân cỡ lớn, không có tu luyện giả cao cường bảo vệ mới là lạ.

Không chỉ như vậy, lộ trình tới dược viên so với mỏ cũng xa hơn rất nhiều, cách nơi đây đến hơn ba trăm dặm, bởi vậy có thể thấy dược viên so với mỏ hung hiểm hơn vạn phần.

Bất quá Lâm Khiếu Đường cho dù biết những điều này, cũng không hề ngần ngại đến đó, bởi với một dược viên rộng lớn như vậy sẽ có ko ít béo bở. Giết người cướp giật là mục đích đến đây của Lâm Khiếu Đường, chỉ cần xa hai người kia là tốt rồi, Lâm Khiếu Đường có thể thoải mái mà cướp phá, không cần lo lắng việc chia của.

- Nếu tiên tử đã đề xuất, Lâm mỗ cũng không có ý kiến!

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường thay đổi, trả lời.

- Thiếp thân đa tạ Lâm công tử thương tiếc!

Thần Lộ tiên tử vẫn lộ vẻ nhu nhược, đôi mắt đẹp mơ hồ ẩn tàng chút tiểu ý do đã đạt mục đích.

- Tiên tử khách khí rồi, được viên cách đây còn có chút lộ trình, Lâm mỗ đi trước một bước, cáo từ!

Lâm Khiếu Đường dứt lời liền người động, thân ảnh nhóang lên đã bay đi như thiểm điện.

Thất Tuyệt Phu Nhân cũng không ngờ Lâm Khiếu Đường lại đáp ứng một cách sảng khoái như vậy. Phải biết được viên chắc chắn có cao nhân Đại Hạ quốc trấn giữ, kết trận phòng vệ tất nhiên cũng sẽ cực kỳ lợi hại, cho nên tùy tiện mượn một cái cớ để khởi đến đó, cho dù thắng thắn nói mình không thể đánh lên cũng không quá đáng. Vì vậy nhất thời cho rằng gã họ Lâm chỉ có cái dũng của kẻ thất phu, nghĩ đến đây cười nhạt trong lòng.

- Thần đạo hữu, bản phu nhân bỗng nhiên nghĩ đến một câu tục ngữ, rất hợp với cử chỉ của ngươi.

Thất Tuyệt phu nhân hơi hột nói.

Thần Lộ tiên tử hiện vẻ mặt vô tội, nói:

- A? Không biết phu nhân nghĩ đến là câu tục ngữ nào?

- Tôi đọc phụ nhân tâm!

Thất Tuyệt Phu Nhân nhìn về hướng Lâm Khiếu Đường vừa đi khỏi, lo lắng nói.

Nghe được lời ấy, Thần Lộ tiên tử bỗng nhiên phát ra tiếng cười khanh khách như chuông bạc, tức thời chớp mắt nói:

- Phu nhân sao không phải phụ nhân đây?

- Ha ha.

Thất Tuyệt Phu Nhân ngửa mặt cười, nói:

- Thần đạo hữu, mỗi tiếng nói tiếng cười của ngươi, cử chỉ động tác, hợp với Vân Hải Băng Tâm Quyết càng lợi hại a! Vừa rồi Lâm đại hữu hơn phân nửa là bị ngươi mị hoặc, cho nên ý nghĩ nóng lên, liền đáp ứng đi được viên, bản phu nhân thật không bằng ngươi.

- Thiếp thân nào có lợi hại như vậy, Lâm công tử là Nam Xuyên Giới nhất lưu, là nhân vật trí dũng song toàn, sao có thể chịu thiếp thân quấy rầy, trong lòng có lẽ đã nắm chắc thành công mới đồng ý đến đó. Phu nhân thật khéo trêu đùa thiếp thân, cho dù thiếp thân có ba đầu sáu tay cũng không bằng cái ngón tay của phu nhân!

Thần Lộ tiên tử cho dù đối mặt với một ma đầu địa vương cấp như Thất Tuyệt Phu Nhân, vẫn như cũ cười nói bình thường, phong tình vạn chủng, không tỏ ra yếu kém chút nào. Mặc dù là nữ tu nhưng nếu tu vi hơi yếu một chút, chỉ sợ cũng sẽ bị mê hoặc.

- Thần đạo hữu. trước mặt bản phu nhân không nên khoe khoang vẻ phong tình, còn không mau mau đi đến chỗ mỏ kia, lúc đó nếu không địch lại thì câu giờ một phen, bản phu nhân cần quét chỗ này xong sẽ đến hỗ trợ ngươi!

Thất Tuyệt Phu Nhân mặc dù có vẻ lạnh lùng, nhưng lời nói đối với Thần Lộ tiên tử cũng có vài phần như muốn bảo vệ, nếu như đúng như lời nói này, vậy thì cả hai đều vui vẻ rồi.

- Nhận được sự ưu ái của phu nhân, thiếp thân đi đây!

Lời nói của Thần Lộ tiên tử còn chưa dứt, thân hình đã ở xa mấy dặm.

Trong lúc hai nữ nhân nói chuyện, từ lâu đã đem vị nam tu đồng hành trong mấy ngày vừa qua quên hết không còn một chút nào trong đầu.

Lúc bấy giờ, vị nam tu này cẩn thận bay đi, đã vượt ra ngoài hơn mười dặm.

Lâm Khiếu Đường và Thất Tuyệt Phu Nhân, Thần Lộ tiên tử trong thời gian đồng hành, không hề sử dụng Vô Tung Quyết mà chỉ thu liễm khí nguyên, dùng phương pháp phi hành thông dụng, cốt để hai người không

biết thực lực của mình. Lúc này một người hành động, tự nhiên không cần lo lắng phòng bị, không lâu bèn vận Vô Tung Quyết, tốc độ tăng thêm mấy lần.

Nếu là hai người kia nhìn thấy một Lâm Khiếu Đường có thể trong tình huống khí nguyên yếu ớt như vậy mà có thể có tốc độ đường này, chắc chắn hai mắt sẽ trừng trừng kinh ngạc không thôi.

Không đến nửa canh giờ sau, Lâm Khiếu Đường đã đến được chỗ được viên. Tốc độ này không hề kém hơn so với đại đa số linh hồn giai dùng hết toàn lực phi hành.

Lâm Khiếu Đường nép vào một gốc cây cổ thụ, cách được viên một đoạn, kín đáo quan sát phía trước được viên, lặng lẽ chờ thời gian trôi qua, chỉ đợi đến giờ thì lập tức tiến hành tấn công.

396. Chương 393: Quỷ Được Viên.

Được viên này không chỉ có quy mô to lớn, hơn nữa đất đai màu mỡ. Ở chỗ sâu, vượt qua 3 mươi mét có thể có nguyên nhân cỡ trung, một được thảo ngàn năm, tại những nơi bình thường có thể phải sinh trưởng cả ngàn năm mới trưởng thành, nhưng chỗ này nhiều lắm là ba trăm năm đã trưởng thành.

Một nơi được viên trọng yếu như vậy sao không bố trí phòng vệ?

Trong lòng Lâm Khiếu Đường có chút bất an, lẽ nào trong được viên có cao thủ mà mình cũng không thể thăm dò được? Nếu thực như vậy thì chỉ còn cách buông tha việc tấn công rồi.

Lâm Khiếu Đường một mặt suy nghĩ đáng giá, một mặt thăm dò được viên lần nữa, đề phòng có gì sai sót. Lâm Khiếu Đường đi vòng quanh rìa ngoài được viên, nhưng vẫn như cũ không phát hiện ra được chỗ khả nghi, chỉ có ở trận pháp phía đông nam phát hiện ra một đạo khí nguyên nho nhỏ.

Lâm Khiếu Đường lo lắng đây là một cái bẫy, một lần nữa tra xét cẩn thận, nhưng vẫn không phát hiện cái gì khác, có một lỗ hổng như bị một yêu thú lợi hại cắn một ngụm.

Nếu nói là có bẫy, tựa hồ không có khả năng, bởi lần đánh lén này Đại Hạ Quốc cực kỳ cơ mật. Thời gian ngắn trong Đại Hạ Quốc không thể bị phát hiện. Lâm Khiếu Đường tự đánh giá, rồi đem nguyên thức khuếch tán rộng rãi, lấy mình làm tâm, trải rộng chu vi xung quanh trăm trượng, cẩn thận theo chỗ hổng tiến vào được viên.

Vừa vào được viên, Lâm Khiếu Đường lập tức thấy khí nguyên thiên địa tràn tới, nhất thời tinh thần sáng khoái, bảo địa như thế này sợ rằng thể gian hiếm có.

Trong được viên, Lâm Khiếu Đường tự nhiên sẽ không kiêng nể gì cả, bay loạn khắp nơi. Khí nguyên trên người hoàn toàn ẩn nấp, hai chân cách đất một tấc, chậm rãi bước đi.

Trong được viên trồng không ít cây cỏ linh thụ trân quý, "Tăng nguyên quả", "Thanh tủy linh chi"...đều là nguyên thảo do khí nguyên thiên địa ngưng tụ mà thành. Hầu như mọi được liệu để luyện đan, thảo dược hiếm quý đều có ở đây, Lâm Khiếu Đường lần đầu nhìn thấy nhiều thảo dược hiếm quý tụ tập một chỗ như vậy.

Bất quá nhiều thảo dược như vậy nhưng số cây trưởng thành cũng không nhiều, mỗi một khu cũng có khoảng hai ba cây mà thôi, nhưng như vậy cũng là số lượng rất khả quan rồi.

Phải biết rằng, chỉ cần trông coi được viên này một cách bình thường bình thường, sản lượng hàng năm ổn định, những cây cỏ này có thể không tính là trân quý, nhưng cũng không phải là loại tầm thường. Rất nhiều lúc phải lên vào thượng cổ bí cảnh bị phong ấn, có thể có yêu thú tràn lan để ngắt lấy. Sẽ rất nguy hiểm, đồng thời còn rất lãng phí thời gian tu luyện.

Lâm Khiếu Đường cũng không khách khí, chỉ cần thấy loại nào đã trưởng thành đều ngắt lấy hết, đi sâu vào bên trong, lấy cả các loại dược thảo ngàn năm, có một số cây đã tới ba ngàn năm, đúng là thượng phẩm hi hữu, coi như lần này đã thu hoạch được một bút tài bảo phi nghĩa không nhỏ.

Lâm Khiếu Đường trắng trợn cướp đoạt, không có chút chậm trễ nào, nhưng một đường đi tới không hề dừng phải trở ngại, phẳng phất toàn bộ được viên ngoại trừ những được thảo thì không có người nào khác, thậm chí đến chút khí nguyên xao động cũng không cảm nhận được.

Thẳng đến trung tâm được viên, Lâm Khiếu Đường vẫn không gặp trở ngại nào, càng thuận lợi phát hiện ra "Địa vương quả" đã trưởng thành, có đến ba ngàn năm, thứ quả này chính là thứ rất nhiều người mơ ước, cho dù ăn sống vào cũng có thể tăng lên 20, 30 năm tu vi, là một loại tài liệu rất quan trọng luyện chế tăng nguyên đan thượng phẩm.

Sao lại có chuyện dễ dàng như vậy? Lâm Khiếu Đường cho đến bây giờ vẫn không tin, nhưng hôm nay hẳn đã tin rồi. Khi hắn thu hoạch điên cuồng mà chung quy vẫn không gặp bất cứ sự ngăn cản nào.

Nếu có mai phục, theo lý thuyết, trong lúc Lâm Khiếu Đường đi vào trung tâm được viên đã phát động truy đuổi. Cho dù là dự định thâm nhập cũng không đến mức trong thời gian Lâm Khiếu Đường đi vào không có một chút động tĩnh thế này.

Lúc này, Lâm Khiếu Đường đã trở lại đường cũ, theo lối hổng bay ra. Vô duyên vô cớ chiếm được tiện nghi lớn như vậy, Lâm Khiếu Đường cũng không tin vào mắt mình, không khỏi đứng phía ngoài được viên lặng lẽ nhìn lại hồi lâu.

- Lẽ nào Đại Hạ Quốc lại để Nam Xuyên Giới ra vào dễ dàng như vậy?

Lâm Khiếu Đường đứng ở một chỗ bí mật gần được viên đi tới đi lui, thì thảo tự hỏi, thực sự có chút cảm thấy không được chân thực.

Cho dù là không quan tâm, cũng không đến mức không có một bóng người như vậy. Ít nhất cũng nên phái vài tên sư giai nhất cấp trông coi, tốt xấu cũng là phòng ngừa yêu thú. Được thảo trong được viên đều là trân phẩm, nếu bị yêu thú ăn hết thì không phải là đáng tiếc lắm hay sao.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường nghi hoặc, một tiếng động cực nhẹ thông qua nguyên thức truyền vào trong tai.

Thanh âm là từ được viên phát ra, Lâm Khiếu Đường nhất thời cảnh giác, đem nguyên thức khuếch tán ra xung quanh, mơ hồ nghe được âm thanh phát ra, cảm giác được chút khí nguyên yếu ớt.

Lâm Khiếu Đường cảm nhận khí nguyên này rất khó khăn, mơ hồ chỉ cảm nhận được một điểm rất nhỏ, tựa như bị vật gì đó cản trở. Lật tay ra, một con Tham Thị Thú màu bạc đã xuất hiện trong lòng bàn tay.

Tâm niệm Lâm Khiếu Đường chợt lóe, Tham Thị Thú nhất thời hoá thành một tia lưu quang màu bạc bắn ra ngoài. Nhìn Tham Thị Thú, trên mặt Lâm Khiếu Đường hiện lên vẻ ngạc nhiên, không nghĩ tới lần này "tiểu tử" kia lại tiến hoá nhanh đến như vậy, thực lực đã tăng lên nhiều. Chắc là do đã nuốt vào Băng Hàn Linh Hoả, hoàn toàn hợp nhất với cơ thể.

Kinh ngạc qua đi, Lâm Khiếu Đường vui mừng quá đỗi, lập tức ngưng thần. Tham Thị Thú kết nối với nguyên thức. Được viên này dĩ nhiên không có bóng người, nhưng Lâm Khiếu Đường phải điều tra rõ ràng. Dù sao hành trình đến Đại Hạ Quốc cũng mới bắt đầu, sao có thể rối loạn không minh bạch, cho dù là gặp được chỗ tốt, Lâm Khiếu Đường cũng muốn làm cho thật rõ ràng chuyện này.

Tham Thị Thú theo nguyên thức điều khiển bay đi, hướng về phía tây nam được viên thâm nhập vào sâu hơn, đột nhiên bị một đạo khí nguyên cực kỳ bí ẩn chặn phía trước.

Lâm Khiếu Đường cảm nhận được, phát hiện ở đây có một trận kết phong ấn bao phủ. Trận này chỉ để phòng ngừa khí nguyên phát ra ngoài, cũng như phòng ngừa xung quanh có xung đột lan tới.

Lúc này thanh âm lớn hơn so với lúc trước rất nhiều, cũng dài hơn nhiều.

Thanh âm liên tục vang lên.

Dường như ý thức được điều gì, hai mắt mạnh mẽ mở to, Lâm Khiếu Đường thu lấy Tham Thị Thú kia vào trong tay. Một tiếng nổ lớn từ được viên vọng ra.

Ầm...

Hoà cùng tiếng vang, một luồng khí xông đến, cho dù Lâm Khiếu Đường đứng cách đó hơn ba mươi dặm, vẫn cảm thấy được một cỗ khí nguyên cường đại ập thẳng vào mặt.

Kết trận phong ấn kiên cố kia tựa hồ đã bị cỗ khí nguyên cường đại kia trùng kích tan vỡ.

Lúc này, Lâm Khiếu Đường đã bay ra xa, nguyên thức đã tiếp nhận được năm cỗ nguyên khí cường đại, mỗi người đều đã đạt đến linh hồn giai hậu kỳ, thậm chí có một người đã đạt đến bước đầu của địa vương giai.

Ngũ đại khí nguyên trong nháy mắt va chạm với nhau, sau đó kịch liệt đấu nhau.

Đại Hạ quốc nội chiến?

Khi vấn đề này hiện lên trong đầu Lâm Khiếu Đường, thân hình của hắn đã bay ra xa, phút chốc đã đến gần địa phương vừa bạo phát chiến đấu. Xung quanh bốn phía hoang tàn, khoảng đất đai hơn mười dặm đã hóa thành hư ảo, linh thảo được trồng trong được viên đã hoàn toàn bị đốt cháy, chỉ để lại mảnh đất khô cằn, còn có một ít thi thể rơi lả tả bốn phía, nhìn sơ qua có ít nhất hơn ba mươi thi thể.

Cứ thảm cảnh như vậy xảy ra, có thể biết cuộc chiến đấu trước đó thảm liệt đến mức nào.

Hơn ba mươi cỗ thi thể, trong đó ước chừng có mười cỗ ăn mặc quái dị, dường như là một loại đạo bào năm màu, trên mặt còn có hoa văn kì lạ. Hai mươi cỗ thi thể còn lại thì ăn mặc bình thường, toàn thân đều là đạo bào màu trắng.

Đêm khí nguyên toàn thân thu liễm lại hoàn toàn, cơ hồ như đã biến mất, Lâm Khiếu Đường cách đó không xa, đôi lông mày khẽ nhíu sát lại, rồi lại mạnh mẽ dần ra, đạo bào năm màu cùng với đạo bào màu trắng, hai kiểu trang phục này đối với hắn mà nói cũng không hề xa lạ.

Thảo nguyên Vu sư!

Thảo Nguyên Vu Minh cũng đến đánh lén Đại Hạ quốc? Ý niệm chợt loé, hai con ngươi Lâm Khiếu Đường co rút mạnh mẽ, trong đầu hiện lên hình ảnh năm đó. Chính là những tu luyện giả đã man của Thảo nguyên này đã khiến Hiên Viên Quốc rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, chính mình cũng bởi vậy mà liên lụy, thiếu chút nữa đã mất mạng.

Lâm Khiếu Đường chậm rãi ngẩng đầu lên, nhất thời hai đạo nhân ảnh quen thuộc đập vào mắt. Cho dù đã cách hơn tám mươi năm nhưng hành ảnh đó vẫn hiện như in trong đầu Lâm Khiếu Đường, rõ ràng như cũ, không gì sánh được.

Tiểu Ma Thiên Thiên, Thôn Quỷ Lão Ma!

Năm đó tại bên ngoài thành Tân La, chính hai người này đã suất lĩnh đại quân công chiến, Thôn Quỷ Lão Ma vừa mới xuất hiện đã muốn bức Lâm Khiếu Đường vào chỗ chết.

Qua tám mươi năm, tu vi của hai người đã tăng tiến không ít, nhưng vẫn như trước mới dừng lại ở mức linh hồn giai hậu kỳ, chưa bước vào địa vương giai. Bên cạnh đó còn có một vị Vu sư trung niên, tu vi cũng tương đương với hai người.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường nhìn về phía đó, trong không trung chợt lóe lên quang mang, một tiếng nổ vang lên, một đạo bóng trắng bị mạnh mẽ đẩy văng xuống mặt đất.

Ầm...

Bụi đất cuộn lên, cát đá vỡ tung, trước mặt xuất hiện một cái hố thật lớn, cách chỗ nấp của Lâm Khiếu Đường tầm hơn một trượng.

“Cú đánh đó quả thật mãnh liệt, cho dù là tu vi linh hồn giai cũng sợ là bị thương không nhẹ.”

Lâm Khiếu Đường lẩn vào rừng, âm thầm suy nghĩ.

Bóng áo trắng ngược lại vẫn rất quật cường, lập tức từ trong hố đứng lên, chỉ là vết thương nhẹ, tựa hồ không lo ngại gì. Thế nhưng khi Lâm Khiếu Đường vừa nhìn rõ bóng áo trắng kia, trong lòng hiện lên một trận kích động, chính là nàng!

Bị đánh trúng, đôi mắt đẹp của Thượng Quan Dao phún lửa, quay người đứng lên, đang muốn bay lên trời thì bỗng khí huyết nhộn nhạo, phun ra một ngụm máu tươi, đã bị nội thương.

Thượng Quan Dao vừa rơi xuống, trên không trung một gã áo bào trắng lập tức rơi vào thế lấy một địch ba, người áo bào trắng đó là vị địa vương giai duy nhất tóe mặt tại đây, nhưng cũng chỉ biết chống đỡ.

Lâm Khiếu Đường nhìn xuống dưới hố, bất giác nghi hoặc, thực lực của Thượng Quan Dao hẳn rất rõ ràng, tu vi đã đến đỉnh cao linh hồn giai hậu kỳ, trên người có vô số kỳ bảo, cho dù là một mình chống lại hai tên linh hồn giai cũng không thể lép vế. Huống hồ còn có vị địa vương giai kia, sao lại không đấu được ba kẻ Vu sư linh hồn giai hậu kỳ? Thảo nguyên man tu thực sự đáng sợ như vậy sao?

Thượng Quan Dao bởi phần nộ nên khí nguyên hỗn loạn, đang muốn ổn định thì không trung bỗng nhiên nổi gió, hai bộ xương khô màu đen lao vút xuống.

Thượng Quan Dao vô cùng kinh hãi, khí nguyên trong cơ thể đang hỗn loạn, không thể đánh trả, chỉ có thể vội vã né tránh, nhưng mà hai bộ xương màu đen này vẫn một mực truy kích.

- Tiểu Thanh!

Thượng Quan Dao dưới tình thế cấp bách, hướng lên phía trên hét lớn.

Xa xa một đạo hỏa hồng nháy mắt lao tới, một con chim thanh loan toàn thân chìm trong hỏa diễm thiêu đốt hùng hực bay đến cực nhanh, chỉ dùng hỏa diễm đã có thể đốt cháy hai bộ xương khô màu đen thành tro tàn.

Ngay lúc này, trên không trung một bóng đen nhẹ nhàng đáp xuống, chính là kẻ muốn giết Lâm Khiếu Đường trước kia, Thôn Quỷ Lão Ma.

Hoá Phượng Thanh Loan vừa thấy toàn thân Thôn Quỷ Lão Ma tràn đầy hắc khí, liền có cảm giác bài xích, trực tiếp xông tới tấn công.

Thôn Quỷ Lão Ma không chút hoang mang, ống tay áo rung lên, ba đạo hắc hồn cấu thành U Long Trùng bay ra ngoài, thấy Hoá Phượng Thanh Loan như thấy cừu nhân liền nhào tới, bốn thú lập tức đấu đá mãnh liệt.

Thượng Quan Dao vừa thấy mình sủng vật bị kìm giữ một bên, sắc mặt nhất thời tối sầm, đôi mắt mĩ lệ trong suốt như không nhiễm bụi trần chớp động, nhanh chóng suy nghĩ sách lược đối phó.

Khuôn mặt già nua của Thôn Quỷ Lão Ma không chút biến hoá, đột nhiên khê quát một tiếng.

- Đi!

Ba thanh tiểu kiếm màu đen nháy mắt bắn ra, Thượng Quan Dao liều mạng thúc động chân khí nhưng không được, chỉ có thể trừng mắt nhìn ba thanh tiểu kiếm màu đen đang lao về phía chính mình, nhất thời mất hết cam đảm.

Vang lên “đình, đình, đình”, ba âm thanh vang giòn, ba thanh tiểu kiếm màu đen đột nhiên bị một tử kim trảo bắt hết.

397. Chương 394:quyết Chiến Thôn Quỷ Lão Ma. (thượng)

Nhìn bàn tay tử kim trôi nổi giữa không trung, Thôn Quỷ Lão Ma nắm chặt tay, ba đạo hắc hồn từ từ trong tay áo bắn ra, hai đạo đánh úp về phía tử kim thủ, đạo còn lại đánh thẳng về phía Thượng Quan Dao. Thượng Quan Dao có chút sững sờ, tử kim thủ đột nhiên xuất hiện kia rất quen thuộc đối với nàng.

Điều tức sơ qua, khí nguyên trong cơ thể Thượng Quan Dao đã có chút vững chắc, nàng không tìm hiểu tử kim thủ kia nữa, ngón tay ngọc điểm nhẹ, một đạo quang mang bắn ra.

Hắc hồng cùng quang mang ầm một tiếng, chạm nhau trên không trung, quang mang lập tức bị chấn văng hơn mười trượng, thế tiến công của hắc hồng tuy có giảm đi nhưng vẫn mang theo lực lượng sót lại bắn về phía Thượng Quan Dao.

Trong cơ thể, khí nguyên hỗn loạn còn chưa hoàn toàn trấn áp được, không kịp né tránh, Thượng Quan Dao bèn vội vàng vận chuyển toàn bộ khí nguyên trong cơ thể kết thành một cái thuẫn màu xanh nhạt. Ầm một tiếng, hắc hồng bắn trúng chiếc thuẫn.

Va chạm một cái, thuẫn hủy hồng vong!

Thế nhưng lực phản chấn cũng làm cho thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp của Thượng Quan Dao bị đẩy văng ra xa.

Thượng Quan Dao liều mạng thôi động khí nguyên để ngừng lại, chốc lát đã bay ra xa hơn hai mươi trượng. Liên tục thối lui, phút chốc đã vào trong rừng cây, đến khi chấn ngã ba cây cổ thụ lớn mới dừng lại, nếu không phải phía sau có một cỗ khí nguyên nhỏ tương trợ, chỉ sợ lúc này thân thể vốn đã bị thương lại càng thêm một tầng thương thế.

Một lần nữa bị đối phương đánh cho tới tấp, Thượng Quan Dao tức giận không gì sánh được, đang muốn lao ra khỏi rừng cây thì bị tóm lại. Xoay người nhìn, không biết khi nào một cánh tay đã xuất hiện trên vai mình, một thân ảnh màu xanh đang đứng phía sau, cách nàng ba trượng, Vừa liếc qua, mắt phượng của Thượng Quan Dao trừng lên, dường như không tin nổi, thất thanh kêu lên:

- Bĩ tu, là người?

- Nhân yêu, lâu ngày không gặp rồi!

Lâm Khiếu Đường cười cười, đạm nhiên nói.

Sau chút kinh ngạc ban đầu, Thượng Quan Dao lập tức thanh tĩnh, khuôn mặt kiều diễm lại lộ ra thần sắc lạnh lùng, nói:

- Nam Xuyên Giới các người cùng Thảo nguyên man tu kia lại kết liên minh ư?

Khoé mắt Lâm Khiếu Đường chợt loé tia sáng, ngón tay khẽ điểm, một đạo quang mang màu vàng mạnh mẽ bắn ra, hướng về phía Thượng Quan Dao. Thấy vậy, Thượng Quan Dao nhất thời hoa dung thất sắc.

Riêng ba gã Thảo nguyên linh hồn Vu sư cũng đã không chịu nổi rồi, lúc này Thượng Quan Dao lại càng bất lực, hơn nữa trong người nàng đang mang thương tích rất nặng, làm sao chống đỡ, tâm thần Thượng Quan Dao nhất thời rối loạn.

Nhìn kim hồng bay đến, hai mắt Thượng Quan Dao kinh khủng giương lên, trong lòng biết mình căn bản không thể chống đỡ, nhưng không ý thức được bèn thúc động khí nguyên, ngưng tụ một chiếc thuẫn nhỏ che chắn trước người.

Quang mang màu vàng thực sự quá nhanh, Thượng Quan Dao chỉ kịp ngưng tụ chiếc thuẫn, cũng không kịp nghiêng tiếp đạo quang mang này, chỉ có thể trừng trừng nhìn đạo quang mang bắn về phía bên trái của mình.

Ầm

Bên tai Thượng Quan Dao truyền đến một âm thanh xé gió, quang mang màu vàng xướt nhẹ bên cạnh nàng, bắn ra phía sau, bên tai có mấy sợi tóc rơi xuống.

Bắn trượt?

Thượng Quan Dao thầm thở ra một hơi dài, cảm thụ sinh tử trong chớp mắt làm cho nàng có cảm giác như mấy đời người.

Ầm

Không chờ Thượng Quan Dao có thêm phản ứng, phía sau đã truyền đến một tiếng nổ, sóng khí mãnh liệt, hầu như đã thổi bay thân thể mảnh mai của nàng khỏi mặt đất.

Thượng Quan Dao lướt nhìn qua, mới biết bĩ tu kia phóng ra quang mang màu vàng không phải nhắm vào phía sau mình mà là nhắm vào mười trượng, chỗ Thôn Quỷ Lão ma đang truy kích gần đến.

Thượng Quan Dao chưa hết nghi hoặc, nhưng ánh mắt vẫn cảm kích hướng về phía Lâm Khiếu Đường, chỉ thấy ánh mắt hần lảnh lạnh nhìn về phía Thôn Quỷ Lão Ma sau lưng nàng.

- Người là người ở đâu? Hãy xưng tên?

Thôn Quỷ Lão Ma nhìn không ra thực lực đối phương, cố ý kéo dài thời gian, chất vấn.

- Thôn Quỷ Lão Ma, mới đó mà đã quên mất tại hạ sao? Đúng là quý nhân hay quên a! Thật sự không nhận ra tại hạ sao?

Khóe miệng Lâm Khiếu Đường hiện lên một tia tiểu ý quỷ dị.

Bọn họ quả thật có quen biết! Trong lòng Thượng Quan Dao vừa mới trầm tĩnh lại mạnh mẽ căng thẳng, thần sắc lần thứ hai trở nên phức tạp.

Đôi mắt già nua của Thôn Quỷ Lão Ma nổi lên vẻ nghi hoặc, tỉ mỉ quan sát thanh niên trước mắt nhưng vẫn không nhớ ra là đã gặp ở đâu, mặt trầm xuống bèn nói:

- Không cần bản Vu sư suy đoán, người chắc chắn là Đại Hạ ngũ phái, chỉ không biết là nguyên lão của phái nào? Nói thẳng ra đi!

- Nếu tôn giá đã không nhớ rõ, cũng không cần phải hỏi nhiều!

Lâm Khiếu Đường ánh mắt bắn ra một đạo ánh sáng lạnh lẽo.

- Hừ, hạng người giả thần giả quỷ!

Thôn Quỷ Lão Ma chẳng nói dài dòng nữa, hai tay nhấc lên, miệng niệm pháp quyết, lập tức bốn phía nổi lên âm phong hắc khí (gió lạnh khí đen) mù mịt.

Mười lăm bộ xương khô to lớn màu đen xám lần lượt xuất hiện phía trước Thôn Quỷ Lão Ma.

- Khôi Lỗi Khô Lâu.

Thượng Quan Dao cả kinh hô lên.

Mười lăm bộ xương khô, mỗi bộ đều được âm khí màu đen bao quanh, mấy bộ xương này tuy là hình dáng như xương con người, nhưng khung xương lại rất lớn, so với người bình thường cao lớn hơn rất nhiều, chiều cao ước chừng hơn một trượng, các đầu khớp xương cũng to lớn khác thường. Mỗi bộ xương đều tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm một thanh loan đao sắc bén.

Lúc này, Thượng Quan Dao đang bị kẹp giữa hai người, đứng yên một chỗ ko dám manh động, sau khi nhìn thấy mười lăm bộ xương khô âm trầm uy mãnh càng không dám nhúc nhích, rất sợ làm oan hồn dưới tay những bộ xương này. Mỗi một bộ xương Khôi Lỗi Khô Lâu đều có tu vi của một đại sư giai hậu kỳ, hơn nữa chúng căn bản không có khái niệm sinh tử, cũng không có cảm giác đau đớn, lực lượng hắc ám của chúng càng kinh khủng không gì sánh được.

- Giết!

Thôn Quỷ Lão Ma âm trầm quát lên một tiếng, mười lăm bộ xương lập tức ập tới, tốc độ cực nhanh, đúng là không khác mấy so với tốc độ phi hành của đại sư giai.

- Nhân yêu, mau tránh ra!

Lâm Khiếu Đường khẽ quát một tiếng.

Thượng Quan Dao lúc này cảm thấy như bị cả ngọn núi đè, cực kỳ nặng nề, cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện hai chân lúc này không biết từ lúc nào đã bị một cỗ hắc khí giữ chặt.

Một bộ xương khô cao lớn bay thẳng đến, đao trên tay chém mạnh, mục tiêu của Thôn Quỷ Lão Ma lúc này là Thượng Quan Dao.

Thấy Thượng Quan Dao bất động, Lâm Khiếu Đường không còn kiên trì được nữa, tung ra một trảo.

Một kim thủ trong nháy mắt xuất hiện bên hông Thượng Quan Dao, mạnh mẽ ôm lấy vòng eo nhỏ, trực tiếp ném nàng ra ngoài, không có chút gì là thương hương tiếc ngọc. Thượng Quan Dao văng ra hơn ba mươi trượng, bộ dáng rất chật vật, nhất thời u oán liếc Lâm Khiếu Đường, giận dữ lẩm bẩm:

- Bĩ tu chết tiệt, không nhẹ được một chút hay sao!

Ở giữa đã không còn trở ngại, nguyên thức Lâm Khiếu Đường ồ ạt phát ra, nhất thời mấy trăm toàn phiêu mới chữa trị do tinh thạch luyện chế xuất hiện bốn phía, lấy Lâm Khiếu Đường làm trung tâm, chu vi năm trượng, kết thành một vòng lớn giữa không trung.

Lâm Khiếu Đường khẽ động tay, mấy trăm tấm toàn phiêu như mưa bắn ra.

Mười lăm bộ xương khô căn bản là không có cảm giác với mọi chuyện phát sinh xung quanh, cứ dương nanh múa vuốt phóng tới như không có những tấm tinh thạch kia. Chúng bất quá chỉ là một đám rối cao to lợi hại mà thôi.

Thùng, thùng, thùng... Trong không trung truyền đến âm thanh như phi tiêu bắn vào gỗ, thanh âm dày đặc mà liên tục.

Phút chốc toàn thân mười lăm bộ xương khô đã bị dính đầy toàn phiêu, nhưng chúng không như có chút ảnh hưởng nào, mà ngược lại càng cuồng bạo hơn, nhắm thẳng hướng thân ảnh màu xanh dẫm công kích chúng mà lao đến.

Trên mặt Thôn Quỷ Lão Ma lộ ra nét cười cười khinh thường, mười lăm bộ xương này là lão mất hơn mười năm, thu thập rất nhiều tài liệu, tỉ mỉ chế tạo thành công khôi lỗi hắc ám. Mọi công kích vật lý đối với chúng hầu như không ảnh hưởng gì, đám toàn phiêu này đến cả gai ngứa cho chúng cũng còn không đủ.

Lâm Khiếu Đường muốn đánh tan mấy bộ xương khô này một cách nhanh chóng, nên ẩn tàng khí nguyên bên trong những toàn phiêu. Không nghĩ được rằng mấy toàn phiêu đó chẳng có chút tác dụng nào đối với mấy bộ xương này.

Một đợt tấn công không có kết quả, mười lăm bộ xương khô đã xông đến trước mặt Lâm Khiếu Đường, ba bộ khôi lỗi xông tới đầu tiên mạnh mẽ giơ lên thanh loan đao sắc bén trong tay dữ tợn bổ thẳng về phía Lâm Khiếu Đường.

Lúc này nét cười trên mặt Thôn Quỷ Lão Ma càng tăng, bị mấy khôi lỗi này tiếp cận gần người như vậy, đối với đạo tông có thể nói vô cùng nguy hiểm, cho dù là tu vi linh hồn giai cũng nhất quyết không chống đỡ được, không chết cũng tàn phế.

Nói thì chậm, diễn biến thì nhanh, ngay khi đại đao trên tay ba bộ xương khô kia bổ xuống, trong tay Lâm Khiếu Đường đã hiện ra một cự kiếm màu vàng, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chém ra.

Đương... Chỉ một tiếng vang trầm muộn, thân hình cao lớn của ba bộ xương nhất thời bật ra sau, vọt tới trước những bộ xương khác, mấy bộ xương còn lại sắp thành hàng thẳng tắp, tám chín bộ đồng thời bị chấn đổ trên mặt đất.

Nụ cười trên mặt Thôn Quỷ Lão Ma ngưng lại, trong lòng cả kinh kêu lên một tiếng, không có khả năng.

Lâm Khiếu Đường đánh xong một kích vẫn chưa thu tay, cự kiếm trong tay đột nhiên huy vũ, tiếp tục thế công, mấy đạo kiếm khí giao nhau bắn ra, bảy tám bộ xương còn lại giơ thuẫn ra đỡ "Thùng thùng" mấy tiếng, kiếm khí va chạm với thuẫn, phát sinh ra tiếng vang chấn động trầm muộn, như thiết chùy gõ cửa gỗ, tuy là đỡ được kiếm khí nhưng mấy bộ xương kia cũng bị chấn văng ngược lại mấy trượng mới dừng lại được.

Tu luyện giả võ tông? nhân thần Thôn Quỷ Lão Ma ngưng trọng, nhìn lại tử kim thủ đang trôi nổi kia, lẽ nào tử kim thủ đó không phải do gã kia điều khiển mà còn có những người khác ẩn núp xung quanh.

Thôn Quỷ Lão Ma cảnh giác nhìn ra bốn phía, cũng không phát hiện có điều gì bất thường.

Khôi Lỗi Khô Lâu tuy bị đẩy lùi nhưng không tạo thành bất luận tổn thương nào, thân thể bằng xương vô cùng cường hãn. Tây Lâm Khiếu Đường khẽ run lên, cự kiếm lập tức vọt ra ngoài, nhắm vào chỗ mười lăm

bộ xương mới đứng lên, chém ra từng kiếm cực nhanh, phút chốc đã chém mấy trăm kiếm nhưng bắn trúng mấy bộ xương này lại không thể tạo ra vết thương trí mệnh.

Những bộ xương khô này thực sự có năng lực vượt ra khỏi đánh giá của Lâm Khiếu Đường. Ngón tay Lâm Khiếu Đường khẽ động, mấy viên hỏa châu được chế tạo từ hỏa tinh lập tức bắn ra ngoài.

Phanh, hỏa châu bắn trúng một bộ khô lồi đang chống lại đòn tấn công của cự kiếm, thuần trong tay bị chấn văng đi, thế nhưng hỏa tinh kia vẫn như cũ không gây chút thương tổn cho bộ xương. Bộ xương khô ngốc nghếch nhìn vào cánh tay bằng xương khô của mình, giống như không có chuyện gì nhanh chóng nhặt lại chiếc khiên rơi trên mặt đất lên.

- Bĩ tu, lấy ra bản lĩnh thật sự đi, tài mọn đó của ngươi không có tác dụng đâu. Khô Lồi Khô Lâu do xương của yêu thú chế thành, như vậy chỉ tiêu hao thực nguyên của ngươi mà thôi!

Thượng Quan Dao đứng ngoài nóng ruột, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Khiếu Đường như không nghe thấy lời này, cự kiếm đã bay về tay, lúc này mấy trăm hỏa châu dưới sự dẫn động của gã, như nước thủy triều ào tới. Vô số điểm sáng màu hồng như đạn lửa bắn ra từ sung gào thét dữ dội.

Nhân thần Lâm Khiếu Đường ngưng lại, tay cầm cự kiếm, hoá thành lưu quang màu xanh bay ra ngoài, mấy viên hỏa châu vừa chạm vào mấy bộ xương liền lún vào trong.

Trong lúc nhất thời kiếm quang bắn ra bốn phía, tiếng vang trầm muộn tràn lên bên trong từng bộ xương, sau một khắc hỏa châu kéo đến, đều công kích điên cuồng vào thân thể xương khô cường hãn.

Thôn Quỷ Lão Ma đang cẩn thận không chế mười lăm bộ xương khô, nhìn thấy đối phương muốn cậy mạnh phá Chiến Sĩ Khô Lâu của mình, Thôn Quỷ Lão Ma không khỏi thầm kêu ngu xuẩn.

Cạch.

Một tiếng xương cốt nứt vỡ bỗng nhiên vang lên.

Trong lòng Thôn Quỷ Lão Ma tức thì căng thẳng, bỗng tiếng nổ liên tiếp vang lên, kéo theo là tiếng xương cốt nứt vỡ.

Hoả châu dày đặc liên kích, hơn nữa Lâm Khiếu Đường còn ngấm nập khí nguyên vào mỗi hỏa châu, mấy bộ xương đã không chịu nổi, bắt đầu nứt vỡ.

Rầm một tiếng, một bộ xương đã không chống đỡ nổi, ầm ầm sập xuống.

Thôn Quỷ Lão Ma nhất thời đau xót không thôi, không dám coi thường, bèn khẽ quát một tiếng:

- Quỷ Khóc Lang Hào!

Hơn mười thân ảnh quỷ mị từ trong cơ thể Thôn Quỷ Lão Ma phóng ra, giống như thiên nữ tán hoa bay loạn xung quanh, phát ra những tiếng gào thét chói tai kinh khủng.

398. Chương 395:quyết Chiến Thôn Quỷ Lão Ma. (trung)

Cận chiến tuy là tổn chút khí lực nhưng lại vô cùng thống khoái, bất quá Lâm Khiếu Đường theo tâm lý cẩn thận được rèn luyện nhiều năm không vì chút thống khoái đó mà bất cẩn, mật độ chân khí hộ thể trên người cực cao, coi như có pháp bảo lợi hại đến mấy cũng không thể xâm nhập, mấy bộ xương khô chỉ là có một thân khí lực mạnh mẽ, công kích hoàn toàn cậy mạnh, càng không thể làm gì được Lâm Khiếu Đường.

Bị hỏa châu và cự kiếm liên tiếp oanh kích với tần suất cao, rốt cục mấy bộ xương khô cũng không chịu nổi, trên mặt Lâm Khiếu Đường hiện lên nụ cười nhạt, bỗng nghe thấy những tiếng hét ghê rợn làm nổi da gà vang lên.

Lâm Khiếu Đường quét mắt nhìn sang, thấy khắp bầu trời hồn yêu bay tán loạn, trong mắt nhất thời hiện lên một đạo quang mang. Thôn Quỷ Lão Ma dùng tới cách này để đối phó với hắn, hiện tại chân chính tranh đấu nhìn qua cũng biết là lợi hại hơn tám mươi năm trước nhiều.

Không chờ hồn yêu ập đến, Lâm Khiếu Đường đã hoá thành một đạo quang mang màu xanh, bắn thẳng lên trời rồi chủ động tiến vào giữa đám hồn yêu.

Hồn yêu vốn không phải là thực thể, mà là do hồn của người và yêu phách của thú yêu luyện hoá mà thành. Hồn yêu là một loại u linh cấp cao, tu vi của một sĩ giai hồn yêu cần ít nhất một trăm nhân hồn (hồn con người) và tinh nguyên thú yêu tương đối cao cấp.

Thôn Quỷ Lão Ma xuất ra chùng này hồn yêu, tu vi đều đã đạt đại sư giai, còn có một số linh hồn giai sơ cấp, tất cả tổng cộng hơn một trăm.

Một hồn yêu đại sư giai cần phải tuyển chọn nhân hồn (hồn con người) đạt tới tu vi sĩ giai, nếu trên sĩ giai tự nhiên càng tốt hơn, số lượng cũng cần có mấy trăm.

Hiện tại ở đây nhiều hồn yêu như vậy, rốt cuộc đã có bao nhiêu người thiệt mạng đây? Lâm Khiếu Đường không khỏi hoảng sợ.

Thượng Quan Dao thấy hồn yêu bay lượn khắp bầu trời, tiếng la hét chói tai, nhất thời mắt không còn chút máu. Chính bản thân nàng đã thua trong tay lũ hồn yêu này. Hồn yêu vô ảnh vô tung, chỉ có chút hư ảnh, người không thể đánh trúng hồn yêu, nhưng hồn yêu lại có thể đánh trúng người, bởi vậy mà nàng đã bị nội thương trong tay chúng, bây giờ lại nhìn thấy quần ma loạn vũ, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Thượng Quan Dao đã lấy ra hàng loạt pháp bảo, nhưng toàn bộ đều không có tác dụng, ngay cả Tị Hồn Châu, một loại pháp bảo chuyên đối phó với u hồn, cũng vô hiệu với lũ hồn yêu này.

Đó chính là nguyên nhân mà Thượng Quan Dao cùng tên địa vương giai kia liên thủ mà vẫn không địch lại ba Vu sư thảo nguyên. Vu sư thảo nguyên có pháp bảo quái lạ, chiêu số quỷ dị phi thường, hầu như mỗi một chiêu đều đặc biệt tuyệt diệu nhằm vào việc đưa đối thủ vào tuyệt địa.

- Tiểu tử, ngươi cho rằng những hồn yêu này giống mấy bộ xương khô lúc này? Dám can đảm tiến vào kết trận của hồn yêu, là ngươi muốn chết!

Thôn Quỷ Lão Ma thấp giọng quát, mắt thấy năm bộ Khô Lâu ầm ầm sập xuống, trong lòng lão kinh sợ không gì sánh được.

Lâm Khiếu Đường vừa bước chân vào trong đám hồn yêu, lập tức đã bị bao vây trùng trùng. Lâm Khiếu Đường biết, đối với lũ hồn yêu này không có nhiều cách đối phó, công kích vật lý đối với chúng lại càng vô hiệu, nhưng gã vẫn không hoang mang hoảng sợ chút nào. Miệng khê niệm, cự kiếm lập tức được thu vào nhẫn trữ vật.

- Bĩ tu, mau lại đây, hồn yêu này có khả năng đoạt phách, lại có thể phóng độc cực mạnh, cho dù là linh hồn giai hậu kỳ cũng không chống được với độc nguyên của chúng.

Thượng Quan Dao truyền âm nói.

Thật ra Thượng Quan Dao chưa rõ Lâm Khiếu Đường là địch hay bạn, nhưng hai người nói thế nào cũng đang cùng chung hoạn nạn, hơn nữa Thôn Quỷ Lão Ma đã đả thương nàng, tự nhiên nàng sẽ đứng về phía Lâm Khiếu Đường.

Nếu Thôn Quỷ Lão Ma thắng, chính mình sẽ chết không nghi ngờ, nhưng nếu bĩ tu kia thắng, Thượng Quan Dao không dám nói chắc là mình không có kết cục như vậy, nhưng chí ít cái mạng nhỏ này cũng tạm được bảo trụ, nhiều lắm sẽ phải chịu nhục nhã một chút.

Lâm Khiếu Đường nghe rõ truyền âm, bèn nhìn lên trời. Lũ hồn yêu nhìn qua thì như đang bay loạn xạ, nhưng thật ra ẩn chứa một quy luật nhất định, tạo thành một trận thế vững chắc, trên mặt Lâm Khiếu Đường không tự chủ được hiện lên một tia tham lam.

Từ khi bước vào đại sư giai, Lâm Khiếu Đường thật lâu không hề hấp thụ độc nguyên từ bên ngoài rồi.

Vèo... Đột nhiên một hồn yêu từ phía sau nhào vào Lâm Khiếu Đường. U hồn vốn vô thể vô hình, hoàn toàn nhập vào thân thể Lâm Khiếu Đường.

Trên khuôn mặt khô vàng của Thôn Quỷ Lão Ma hiện lên một nét cười âm hiểm, một khi đã bị hồn yêu nhập thể, có thần thông quảng đại cỡ nào cũng chỉ còn cách thúc thủ chờ bị nhốt. Hồn yêu u thể có vu độ cực mạnh, đến một địa vương giai cũng không thể chống cự chứ đừng nói đến linh hồn giai.

Thượng Quan Dao hung hăng dậm chân, mắng:

- Ngu ngốc! Sớm nói người né tránh đi! Bây giờ thì xong rồi!

Thần sắc Thượng Quan Dao chớp động, trong tay lập tức xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ lấp lánh ánh xanh biếc, chính là sát chiêu cuối cùng của nàng: Đạp Phong Thuyền. Đây là pháp bảo lợi hại nhất của nàng dùng để tẩu thoát, tốc độ của nó cực nhanh, đến như địa vương giai cũng khó lòng đuổi kịp

Tuy nói năng lực bỉ tu không tệ nhưng Thượng Quan Dao thấy gã liên tục bị hồn yêu trùng kích, trong lòng biết không ổn, chỉ sợ Thôn Quỷ Lão Ma đã chiếm thể thượng phong. Nhìn thấy tình hình này, tuy biết chạy trốn là một loại sỉ nhục rất lớn, nhưng trải qua bao trận tranh đấu nội tâm, trong lòng Thượng Quan Dao đã có quyết định, núi xanh còn đó sợ gì không có củi đốt, nhưng núi xanh không còn thì không còn gì để nói nữa.

Ngay lúc Thượng Quan Dao định bỏ chạy, trên bầu trời chợt phát sinh biến đổi. Lúc trước còn đầy rẫy hồn yêu bay loạn xạ, bỗng nhiên lũ hồn yêu đó có vẻ nôn nóng bất an, tiếng kêu sắc nhọn cũng có chút biến đổi, có vẻ có chút kinh hoảng.

Theo như trận thể thì một con hồn yêu sẽ thâm nhập vào trong thân thể Lâm Khiếu Đường, lũ hồn yêu bay lượn sau lưng sẽ lần lượt mà thâm nhập theo, một con, hai con...cứ thế mà bay qua.

Thế nhưng lúc này mỗi một hồn yêu bay qua người Lâm Khiếu Đường thì hồn thể tối đen mờ đi một chút, hồn lực theo đó cũng yếu đi.

Khi một nửa số hồn yêu bay qua người Lâm Khiếu Đường, đàn hồn yêu mới thấy có điều không ổn, lập tức đình chỉ tấn công. Thế nhưng phía sau chúng lại có Thôn Quỷ Lão Ma áp chế, thúc bách không dám lùi lại, chỉ có thể bay loạn xạ một cách sợ hãi, không dám bay ra xa mà cũng không dám tấn công.

Hai hồn yêu mạnh nhất càng khiếp sợ, chỉ dám bay lượn cách xa Lâm Khiếu Đường.

Đối với hành vi dị thường của hồn yêu, Thôn Quỷ Lão Ma không hiểu chút nào. Lũ hồn yêu này bình thường âm u quỷ dị nhưng hôm nay đã ra sao rồi.

Từng dùng những hồn yêu này chiến thắng vô số cao thủ, lúc này trong lòng Thôn Quỷ Lão Ma hiện lên cảm giác khó hiểu. Lũ hồn yêu này đều đã đạt tu vi của đại sư giai hậu kỳ, dù là ba bốn tu luyện giả liên thủ cũng không thể đối phó. Từ trước đến nay, Thôn Quỷ Lão Ma chỉ dùng vài hồn yêu cấp bậc loại này đã có thể dễ dàng ngang dọc tung hoành thảo nguyên Lỗ Á, hôm nay đã dùng đến hơn trăm con hồn yêu cộng với bản thân, tuy tu vi chưa đến nhưng ở tại thảo nguyên địa vị cũng không thua gì địa vương giai

Từ cách đây cả trăm năm, khi Hồn Yêu Trận đại thành, Thôn Quỷ Lão Ma chưa từng nếm mùi thất bại, thậm chí lão đã từng giết một địa vương giai sơ kỳ. Bởi vậy, dù trong lòng bất an nhưng lão đối với lũ hồn yêu này vẫn mười phần tin tưởng.

Đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của lũ hồn yêu, trên khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Quan Dao lộ ra vẻ nghi ngờ khó tin, trong lòng thâm than bản thân dù thua tên bỉ tu kia cũng không oan.

Thôn Quỷ Lão Ma liếc mắt một cái, trong miệng lẩm nhẩm một tràng chú văn khó hiểu, những hồn yêu đang bất an đột nhiên luống cuống vùng dậy.

Lâm Khiếu Đường nhìn lũ hồn yêu từ từ cuồng bạo, vẻ tham lam trong mắt lại tăng lên, phẳng phất như có thể đem lũ hồn yêu này nuốt sống ngon lành để thống khoái cho cái dạ dày. Từ khi không cần ăn uống nữa, Lâm Khiếu Đường đã không còn thấy xuất hiện loại dục vọng này rồi.

Liếm nhẹ môi dưới, nuốt nước bọt một cái, Lâm Khiếu Đường khẽ động chân khí, quanh thân lập tức phát ra một cỗ u lực chi khí cực kỳ mạnh mẽ.

Lũ hồn yêu còn luống cuống chưa kịp tấn công đã bị cỗ lực lượng vô cùng cường đại này khống chế, một hồn yêu trông khoanh khắc như tỉnh táo lại, sự cuồng bạo trong nháy mắt tan biến không còn chút dấu vết,

lại bị cảm giác kinh hoàng chiếm lấy, bèn liều mạng tìm cách thoát khỏi hiểm địa.

399. Chương 396:quyết Chiến Thôn Quỷ Lão Ma. (hạ)

Thế nhưng có một màn lực lượng vô hình vững chắc khổng lồ chế lại. Chân linh trong cơ thể Lâm Khiếu Đường nhảy lên liên tục, tất cả các yêu hồn giống như bị lực hút chân không mạnh mẽ hướng về phía thân thể của Lâm Khiếu Đường.

Chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ, tất cả các yêu hồn đến một con cũng không sót lại, toàn bộ bị hút vào trong cơ thể của Lâm Khiếu Đường, màn khí màu đen trong không gian xung quanh cũng đã biến mất không thấy.

Thượng Quan Dao kinh ngạc nhìn gã bi tu đang phiêu phù trong không trung, nếu như không phải tận mắt nâng nhìn thấy, nàng tuyệt đối không thể tin được lại có người có thể đem các yêu hồn thuộc loại ma vật cao cấp thôn phệ tươi sống.

Thượng Quan Dao đối với yêu hồn thì ngay cả một điểm biện pháp cũng không có, tất cả các pháp bảo không thể đối phó được với loại ma vật vô hình vô thể như vậy, thế nhưng bi tu lại hàng phục rất đơn giản, trong lòng không khỏi sinh ra một chút bất bình.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường bắt đầu thôn phệ yêu hồn, thân thể của Thôn Quỷ Lão Ma vẫn run lên nhẹ nhẹ, một màn này làm cho hắn nhớ đến những hình ảnh trong xảy ra bên ngoài một tòa đại thành của Hiên Viên Quốc nhiều năm trước.

Phệ độc dương hồn!

Trong đầu Thôn Quỷ Lão Ma hiện lên hình ảnh linh nguyên hồn thể làm kinh sợ hầu hết vu sư, nhiều năm trước, trong cuộc chiến giữa chính ma giữa Hiên Viên Quốc, ma giáo bại lui, chính là vì bên phía chính phái có một gã tu luyện giả sở hữu linh nguyên phệ độc dương hồn. Ma phái lấy dùng độc làm biện pháp công kích chính đối với hắn một chút biện pháp hiệu quả cũng không có, do đó bị bại lui tha hương.

Một hơi đem tất cả các yêu hồn thôn phệ sạch sẽ, Lâm Khiếu Đường liếm một bên môi, khí nguyên trong cơ thể bành trướng lên không ít, độc nguyên trong yêu hồn u thể bị chân linh của hắn hút đi sạch sẽ, thế nhưng hồn lực của hơn trăm đầu yêu hồn kia quả thực vô cùng mạnh mẽ, trong lúc nhất thời không thể tiêu hóa hết, lúc này chỉ có thể niêm phong cất vào một chỗ cơ thể, sau này sẽ dần dần lấy ra tiêu hóa hoàn toàn.

- Người không chết?

Sau khi Thôn Quỷ Lão Ma hoàn hồn đột nhiên hỏi.

- Tôn giá nghĩ đến cái gì hay sao?

Lâm Khiếu Đường hơi híp mắt nói.

- Không thể lưu người lại được!

Thôn Quỷ Lão Ma hú lên một tiếng quái dị, nguyên lực toàn thân bành trướng, hai tay bày ra chỉ hình kỳ quái, trong miệng nhanh chóng niệm khẩu quyết, từng đạo ký hiệu màu đen từ trong thân thể của Thôn Quỷ Lão Ma bắn ra ngoài.

Mấy trăm ký hiệu màu đen tự bành trướng lên mấy chục lần áp bách hướng về phía Lâm Khiếu Đường, thế đến như thiên quân, bài sơn đảo hải, toàn bộ không gian bị rung lên nhẹ nhẹ.

Thân thể mềm mại của Thượng Quan Dao khẽ rung, đối với vu sư đại thảo nguyên thậm kính nể, những man vu này thực sự rất cường đại, pháp bảo chiêu số kỳ lạ nhiều không kể xiết, mỗi một người đều làm cho người khác đau đầu không thôi.

Nhìn ký hiệu màu đen đang áp tới, thần sắc của Lâm Khiếu Đường ngưng đọng, bàn tay nâng lên, niệm động chợt lóe, bỗng một tiếng, một màn hỏa diễm màu xanh lam mạnh mẽ bùng lên vờn quanh thân thể, trong nháy mắt đã hình thành những quả cầu hỏa diễm màu lam lớn chừng hai xích.

- Phá!

Lâm Khiếu Đường khẽ quát một tiếng.

Vô số quả cầu hỏa diễm màu lam giống như viên đạn linh hồn hỏa phù từ súng máy điên cuồng bắn ra ngoài.

Bang bang phanh...

Hỏa cầu màu lam và các ký hiệu va chạm với nhau, ký hiệu màu đen lần lượt bị đánh bại, mà quả cầu hỏa diễm chỉ hơi yếu bớt, thế tiến công vẫn như cũ không hề giảm đi, như nước thủy triều bắn tới đám ký hiệu màu đen, đập thẳng vào người Thôn Quỷ Lão ma.

Đôi mắt già nua của Thôn Quỷ Lão ma hiện lên sự kinh khủng, không kịp lo lắng nhiều, lập tức tung lên một mảnh vải đen, trong nháy mắt đã hình thành lên chiếc thuẫn màu đen che trước người.

Phanh phanh phanh...

Quả cầu hỏa diễm màu lam liên tiếp đập vào chiếc thuẫn màu đen, phát ra những tiếng nổ trầm đục.

Chiếc thuẫn màu đen tuy rằng rất kiên cố, có thể chống lại được rất nhiều hỏa cầu, thế nhưng chiếc thuẫn màu đen lại không thể chống lại được sự thiêu đốt của dung hồn yêu hỏa, chỉ trong thời gian ngắn liền bốc cháy.

Bồng, chiếc thuẫn màu đen phẳng phất như chất dẫn lam hỏa bùng cháy, chỉ chốc lát liền bị hỏa diễm nuốt hết.

Phốc! Thôn Quỷ Lão Ma mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, trong lòng biết không thể ngạnh cứng đối cứng, cứ tiếp tục như vậy thì sợ là cái mạng già của bản thân bị xóa hết, ý niệm vừa hiện trong đầu tức thì quay đầu độn phi chạy trốn.

Ba, một bàn tay tử kim đột nhiên xuất hiện, nắm chắc lấy cái cổ của Thôn Quỷ Lão Ma vừa mới xoay người, một đạo thân ảnh màu xanh không biết từ khi nào đã tới trước người.

- Lão gia hỏa, còn nhớ rõ tên mao đầu tiểu tử mà người đã bức hiếp bên ngoài thành Tân La, Hiên Viên Quốc năm xưa hay không? Lúc đó người bắt có vui sướng?

Lâm Khiếu Đường cười lạnh nhìn vào Thôn Quỷ Lão Ma với khuôn mặt tái nhợt nói.

- Nhớ, năm đó không lập tức một chưởng đánh chết người là sai lầm của lão phu.

Thôn Quỷ Lão Ma hồi hận nói.

- Hiện tại hồi hận thì cũng đã muộn rồi, trên đời này không có thuốc chữa bệnh hồi hận!

Lâm Khiếu Đường vừa nói, trên tay đã tăng thêm lực, bàn tay tử kim nắm cổ của Thôn Quỷ Lão Ma mạnh mẽ siết chặt.

- Cẩn thận.

Thượng Quan Dao đột nhiên kêu lên.

Lâm Khiếu Đường quét mắt thoáng nhìn về phía sau. Tay vung ngược lại, một chiếc thuẫn mềm trong suốt trong nháy mắt hiện ra chống đỡ, mấy tia sáng đánh mạnh vào thuẫn mềm, thùng thùng thùng, mấy tiếng va chạm vang lên rồi yên tĩnh lại.

Trong nháy mắt vừa công vừa phòng làm cho Lâm Khiếu Đường có chút phân tâm, vẫn chưa lập tức bóp gãy cổ của Thôn Quỷ Lão Ma.

Một đạo quang mang màu đỏ đậm phóng tới cực nhanh, một nữ tử xinh đẹp mặc y phục màu đỏ sậm hiện ra.

Nữ tử này có dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, làn da trắng nõn, trong đôi mắt to còn lấp lờ phát ra tia sáng, ẩn chứa nét buồn bình ngậy thơ của trẻ con, khuôn mặt phẳng phất như lúc nào cũng mang theo nụ cười, trong tay thường thức một con búp bê bằng vải.

Nữ tử này đương nhiên Lâm Khiếu Đường có biết, nằm đó bên ngoài thành Tân La, lúc đó mới chỉ vội vàng nhìn thoáng qua nhưng cũng lưu lại ấn tượng sâu đậm, nữ tử này không âm trầm giống như Thôn Quỷ Lão Ma, nhưng cảm giác mơ hồ còn đáng sợ hơn Thôn Quỷ Lão Ma nhiều.

Lâm Khiếu Đường nhìn lướt qua nữ tử này, bàn tay lần thứ hai phát lực, Thôn Quỷ Lão Ma vừa mới tránh được một kiếm lúc này lại cảm giác cổ của mình phải chịu áp lực vô cùng lớn. Không thể chịu nổi tử vong đang đến gần, Thôn Quỷ Lão Ma lớn tiếng kêu lên:

- Tiên vu, người này chính là phe độc dương hồn, đạo võ song tu lợi hại đến cực điểm, chính là thiên địch của Vu sư nhất mạch chúng ta, không thể lưu lại được, người độc đầu sợ là không thắng nổi hắn, nhanh cứu lão phu ra ngoài. Để lão phu trợ giúp người một tay.

Tiểu Ma Thiên Thiên chợt lóe lên tia sáng trong mắt, trong bàn tay nhỏ bé tinh tế bỗng nhiên xuất hiện một cây trâm bạc, nàng lập tức đâm vào thiên linh cái búp bê trong tay.

Con người Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ co rút lại, vận chuyển khí nguyên trong cơ thể tạo ra nhiều tầng phòng ngự. Yêu nữ thần bí này sử dụng chiêu số vô cùng kỳ quái, có thể thông qua búp bê vải để khống chế đối phương.

Bất quá Lâm Khiếu Đường cũng không cảm nhận được bất cứ điều gì bất thường, thế nhưng Thôn Quỷ Lão Ma lại kêu lên thảm thiết, quá lớn.

- Tiểu Ma Thiên Thiên, người...

Không đợi Thôn Quỷ Lão Ma nói xong, thân hình của hắn nhanh chóng khô quắt, khí nguyên trong cơ thể bành trướng giống như quả bóng, rồi phá nát cơ thể trào ra, trên thiên linh cái, một vật thể trong màu đen tròn bóng lớn chừng hai mươi tấc bị mạnh mẽ lôi ra ngoài, chính là chân linh của Thôn Quỷ Lão Ma.

Tiểu Ma Thiên Thiên nhìn thấy chân linh đã bị lôi ra. Trong mắt nhất thời sáng ngời, bàn tay nhỏ bé mạnh mẽ nắm lấy hư không trước mặt, một bàn tay trong suốt đột nhiên xuất hiện phía trên Thôn Quỷ Lão Ma.

Đối phương dĩ nhiên hơi hốt hoảng về phía đồng bọn của chính mình phát động công kích, hình như có ý muốn mạnh mẽ đoạt hồn.

Lâm Khiếu Đường nhấc tay, ba kim thủ trong nháy mắt xuất hiện, hai kim thủ thì lao tới chặn bàn tay giữa hư không, một kim thủ còn lại thì nhanh chóng bắt chân linh của Thôn Quỷ Lão Ma, nắm chặt tay lại, chân linh đã rơi vào tay Lâm Khiếu Đường.

Tiểu Ma Thiên Thiên sửng sốt, không nghĩ tới chính mình lại bị thất thủ, không khỏi có chút buồn bực, nhất thời tưng nệm chú văn, đồng thời ngón tay không ngừng điểm lên người búp bê vải, thế nhưng liên tục thì triển đều phát hiện ra mình không thể nào khống chế được đối phương.

Lâm Khiếu Đường nắm lấy chân linh của Thôn Quỷ Lão Ma, cẩn thận đề phòng, chân linh của người có tu vi linh hồn giai hậu kỳ chính là vật đại bổ, nếu như luyện hóa hấp thu, so với bất cứ tăng nguyên đan nào trong giới này đều tốt hơn mấy lần, khí nguyên ẩn chứa trong chân linh vô cùng tinh thuần, suy nghĩ chắc Tiểu Ma Thiên Thiên muốn động thủ đoạt tinh hồn chỉ lực của đồng bọn.

Thế nhưng chân linh nói trắng ra chính là người linh hồn giai không còn thân thể. Ngoài lực lượng vẫn đang không ngừng vận chuyển, mặc dù không thể lợi hại như lúc vẫn còn cơ thể, thế nhưng bởi vì là linh hồn thể cho nên khó lòng phòng bị, tốc độ chạy trốn cũng nhanh hơn dùng cơ thể chạy trốn tới mấy lần, nếu như không cẩn thận rất có thể chạy thoát mất, thậm chí còn để lại một kích vô cùng đau đớn.

Lâm Khiếu Đường nghĩ tới đây, trong lòng đã động tới sát khí, một đoàn lam hỏa yếu ớt từ từ hiện ra, chuẩn bị dùng tới dung hồn yêu hỏa. Trong nháy mắt luyện hóa hoàn toàn chân linh của Thôn Quỷ Lão Ma, thà rằng để khí nguyên tổn thất đi hơn phân nửa cũng muốn tránh cho đêm dài lắm mộng.

- Chờ một chút! Nếu như các hạ để cho lão phu một con đường sống, lão phu sẽ đem bí mật về di tích đại lục mật báo cho các hạ!

Bỗng nhiên chân linh của Thôn Quỷ Lão Ma kinh hoàng nói.

Lâm Khiếu Đường hơi thu đoàn lam hỏa lại, hí híp mắt nói:

- Di tích đại lục thì có quan hệ gì với ta!

Lâm Khiếu Đường không biết vì sao lại xuất hiện cái gọi là di tích đại lục này, nhưng cảm giác tựa hồ như đây chính là nguyên nhân Vu sư thảo nguyên bỗng nhiên đánh lên Đại Hạ quốc, hẳn thực sự muốn nghe ngóng chuyện này.

Đúng lúc này, một chiếc ô dài chừng ba thước xoay tròn lao tới, hiển nhiên Tiểu Ma Thiên Thiên cũng sẽ không cho Lâm Khiếu Đường thời gian nói chuyện.

Hấp lực từ chiếc ô rất mạnh, Lâm Khiếu Đường có chút cảm giác không nắm chắc được chân linh, thuận tiện tung đoàn hỏa cầu màu lam trong tay hướng về phía chiếc ô.

Phịch một tiếng, hỏa cầu màu lam bắn trúng chiếc ô, lực lượng bạo tạc thật lớn đẩy văng chiếc ô ngược lại mấy trượng mới dừng lại được.

- A!

Trong lòng Lâm Khiếu Đường hơi kinh dị.

- Dung hồn yêu hỏa, dĩ nhiên không thể thiêu cháy được chiếc ô này, chiếc ô rõ ràng không hề có chút hư hỏng nào, chỉ bị đẩy văng ngược lại hơn mười trượng mà thôi.

Tiểu Ma Thiên Thiên lúc này cũng kinh hãi không thôi, không nghĩ tới Lâm Khiếu Đường lại có bản nguyên chi hỏa tương trợ, nói là như vậy, uy lực không phải chuyện đùa.

Đôi mắt đẹp của Tiểu Ma Thiên Thiên ngưng tụ, cánh tay nhỏ giơ lên, mười một chiếc ô hoàn toàn giống nhau thoảng cái được nàng triệu hồi xuất hiện, kêu mị quát một tiếng.

- Di thiên hoa tán (ô) trận!

Mười một chiếc ô vừa mới được triệu hồi ra cộng thêm chiếc đầu tiên, tổng cộng là mười hai chiếc ô, nhanh chóng hợp lại hình thành nên đường vòng cung, cùng lúc lao về phía Lâm Khiếu Đường.

Trận thế cấp độ này không phải một chiêu đơn giản có thể hóa giải được, Lâm Khiếu Đường vận chuyển nguyên thức, hai tử kim thủ nhanh chóng nắm vững chân linh của Thôn Quỷ Lão Ma, một kim thủ thật lớn bao lại toàn bộ, sau đó thu vào trong đai lưng trữ vật.

Hai tay Lâm Khiếu Đường nâng lên, hơn hai mươi hỏa cầu màu lam lần lượt từ trong lòng bàn tay bắn ra ngoài, mỗi một hỏa cầu màu lam đều đang thiêu đốt kịch liệt, mỗi một hỏa cầu giống như một mặt trời nhỏ.

- Đi!

Lâm Khiếu Đường quát, hơn hai mươi hỏa cầu màu lam bắn đi nghênh đón mười hai chiếc ô.

Hỏa cầu màu lam có số lượng gấp hai lần so với mười hai chiếc ô, mỗi một chiếc ô đều do hai viên hỏa cầu chặn lại, giữa hư không triển khai trận đấu kịch liệt.

Di thiên hoa tán trận dưới sự điều khiển của Tiểu Ma Thiên Thiên không chút kẽ hở nào. Những hỏa cầu màu lam do dung hồn yêu hỏa hình thành tuy rằng có uy lực rất lớn nhưng cũng không thể nào phá được tán trận, chất liệu làm ra những chiếc ô này phi thường quỷ dị, cánh ô cũng không thiêu cháy được.

Chiến đấu kịch liệt, hai bên giằng co không dứt, ai cũng không làm gì được đối phương!

Lâm Khiếu Đường có chút mất đi kiên nhẫn, thầm nghĩ sử dụng tử kim thương trận tốc chiến tốc thắng, thế nhưng rất nhanh đã bỏ đi cách này, hiện tại đang ở trong phạm vi Đại Hạ quốc, lúc nào cũng có thể gặp phải biến cố không thể lường trước được, vương bài trong tay không đến lúc bắt buộc dĩ tốt nhất không nên để bại lộ cho người khác biết.

Trong lòng Tiểu Ma Thiên Thiên cũng vô cùng không ổn. Liếc mắt nhìn cách đó xa xa, đồng bọn của nàng lúc này có chút cất lực, vị địa vương giai kia vẫn bị rơi vào thế hạ phong, lúc này rốt cuộc đã lật ngược thế cục.

- Bĩ tu, ta đến trợ giúp người!

Một tiếng kêu khê, một đạo bóng trắng phá không bay lên trời. Thượng Quan Dao vẫn đang quan sát trận chiến bên dưới, cố gắng điều tức bình ổn nguyên khí đang rối loạn, thậm chí còn dùng tới một viên bổ nguyên đan cao cấp, mặc dù trong người vẫn có chút thương thế, thế nhưng điểm thương thế ấy đối với tu luyện giả linh hồn giai lại không ảnh hưởng nhiều tới sức chiến đấu, phát huy được tám phần mười uy lực vẫn còn dư dả.

400. Chương 397: Bí Mật Đại Lục Di Tích. (thượng)

Trên thực tế, cho dù Lâm Khiếu Đường không sử dụng tử kim thương trận thì hẳn cũng có sáu thành nắm chắc chiến thắng Tiểu Ma Thiên Thiên, chỉ là cần lãng phí thời gian mà thôi, rất có thể sẽ rơi vào tình thế chiến đấu lâu dài.

Thượng Quan Dao vừa xuất hiện lập tức phóng ra mấy đạo công kích, thế đến mạnh mẽ không gì sánh được.

Đôi con người đỏ sạm của Tiểu Ma Thiên Thiên mạnh mẽ co rút lại, đối phó với một người đã vô cùng khó khăn, hiện tại đối phó với hai người liên thủ thì chính mình sợ là không chịu nổi, cho dù có thể liều mạng đánh bại hai người đi nữa thì bản thân cũng tuyệt đối không có khả năng lông tóc không tổn thương gì, thậm chí còn có thể thua thiệt mất mạng.

Tiểu Ma Thiên Thiên vung ống tay áo lên, lập tức phóng ra mấy chiếc ô khác, cùng với mấy đạo công kích của Thượng Quan Dao va chạm cùng một chỗ.

Chiếc ô cũng không tận lực cứng đối cứng, mà là mượn lực đẩy ngược lại mang theo Tiểu Ma Thiên Thiên chạy trốn đi, mặt khác mười hai chiếc ô đang tranh đấu với Lâm Khiếu Đường như ẩn như hiện, sau đó biến mất không thấy.

Quang mang màu đỏ sậm chợt lóe, nhằm về phía chân trời, động thuật cực nhanh, làm cho người khác phải lú lẫm. Ngay cả Lâm Khiếu Đường cũng sợ hãi than thở không thôi, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tu luyện giả có động thuật nhanh hơn chính mình.

Quang mang đỏ sậm xông lên trời, đồng thời phóng ra ba đạo phù quang đỏ sậm, bắn về phía một người trong số hai người khác đang chiến đấu với nhau, người nọ không dám đón đỡ, vội vàng né tránh, người còn lại lợi dụng khe hở lập tức hóa thành lưu quang màu đen bay đi, chớp mắt đã biến mất không thấy.

Lâm Khiếu Đường còn muốn đuổi theo, nhưng cũng không nắm chắc giết được một người, những Vu sư thảo nguyên này có mục đích rõ ràng là Đại Hạ, chính mình không cần phải chìm ngốc, cứ như vậy mà kết thù hận không thể nào hóa giải. Xuất thủ đối phó với Thôn Quỷ Lão Ma cũng là do nhiều nguyên nhân cộng lại. Có oán hận, có điều huyền diệu trong đó, cũng có quyết tâm muốn rửa sạch nỗi nhục năm xưa, càng có thêm một điểm là lòng tham, từ trên người Thôn Quỷ Lão Ma, Lâm Khiếu Đường có cảm giác tìm được “thức ăn” ngon lành.

Huống hồ vừa rồi Thôn Quỷ Lão Ma cũng không phải là do Lâm Khiếu Đường giết chết. Nhìn qua lão gia hỏa này cùng với yêu nữ kia có quan hệ không tốt đẹp cho lắm. Điều này làm cho Lâm Khiếu Đường thoáng yên tâm hơn một chút, như vậy Thôn Quỷ Lão Ma ngã xuống hẳn là sẽ không lưu lại thù hận quá lớn.

Lúc này, vị địa vương giai kia nhanh chóng bay tới trước người Thượng Quan Dao, bộ dáng cực kỳ chật vật, sắc mặt tái nhợt như không có máu, hiển nhiên là đã bị nội thương rất nghiêm trọng, người này liếc mắt nhìn về phía Lâm Khiếu Đường một chút, cũng không có tâm trạng hỏi tới, quay về phía Thượng Quan Dao thì lễ nói.

- Quận chủ, cự thần cần phải có một đoạn thời gian chữa thương tương đối dài, cự thần sẽ tới thỉnh Cửu Đỉnh Công một tiếng, chỉ sợ lúc chiến dịch xảy ra không tham dự được rồi.

Trong mắt Thượng Quan Dao hiện lên vẻ tiếc hận, nhưng cũng không thể làm gì được, không đâu tổn thất một vị đại tướng địa vương giai sơ kỳ, thực sự quá đáng tiếc rồi.

Bình thường Thượng Quan Dao kiêu ngạo ương ngạnh, địa vị tại Cửu Đỉnh Sơn cũng là trên vạn người dưới một người, nhưng đối mặt với những bằng hữu đi theo gia gia mấy trăm năm lại cực kỳ tôn kính, lên tiếng nói.

- Tĩnh Sơn Vương tứ tự nhiên, ngoài tập trung dưỡng thương ra, không cần phải quan tâm bất cứ chuyện gì bên ngoài.

- Vâng, cụt thần cáo từ trước!

Lão giả liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường, trong nhãn thần hiện lên vẻ không giải thích được, đối với vị thanh niên đột nhiên xuất thủ tương trợ này hiển nhiên không có bất cứ ấn tượng gì trước đó, thế nhưng thương thế bản thân tương đối nghiêm trọng, không có tâm tư đi hỏi mấy chuyện này, sớm trở về chữa thương, bảo trì một chút chân nguyên là tốt nhất. Tĩnh Sơn Vương ngừng lại một chút rồi hóa thành tia sáng màu trắng bay đi, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt.

Trên bầu trời được viên đã bị hủy gần nửa, chỉ còn có hai người Lâm Khiếu Đường và Thượng Quan Dao, bầu không khí tựa hồ có chút xấu hổ, chỉ ít trong lòng Thượng Quan Dao thì đúng là như vậy.

Lâm Khiếu Đường lúc này cũng tập trung tinh thần nhìn xuống bên dưới được viên, sưu tầm một phen, không phát hiện ra được thảo trường thành nào, một đoàn hỏa cầu màu lam lặng yên hiện lên trong tay.

Xoẹt một tiếng, đoàn hỏa cầu mạnh mẽ bay xuống dưới được viên. Ầm, tiếng nổ kịch liệt vang lên, nhất thời sóng khí cuộn cuộn tràn ra xung quanh, giống như cuồng phong thổi qua.

Được viên dưới một kích này đã bị đốt cháy sạch sẽ, không còn lưu lại bất cứ cái gì.

Thượng Quan Dao không ngờ tới Lâm Khiếu Đường lại đột nhiên rat ay như vậy, chưa kịp phản ứng thì được viên đã bị đốt sạch rồi. Nhất thời đau lòng vô cùng, loại được viên cao cấp như thế này cho dù là siêu cấp môn phái như Cửu Đỉnh Sơn cũng chỉ có hơn mười chỗ mà thôi.

Bất quá Thượng Quan Dao có thịt đau thì tâm tình trên mặt cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng, ánh mắt nhìn về phía Lâm Khiếu Đường còn có vẻ phức tạp khó nói.

Nhìn mảnh đất khô cằn phía dưới, trong mắt Lâm Khiếu Đường lộ vẻ thỏa mãn, lần này tới được viên này đúng là kiếm lớn, không chỉ có thu hoạch được rất nhiều được thảo mà còn bắt được chân linh của Thôn Quỷ Lão Ma, còn có thể biết được bí mật kinh người nào đó, càng hữu kinh vô hiểm hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành, Lâm Khiếu Đường cũng coi như đã không làm cho Lục Dương Chân Nhân đưa cho mình nhiều bí huyền kim như vậy phải thất vọng, coi như đã có thể ăn nói.

Nơi này không nên ở lâu, động tĩnh trận đấu lớn như vậy, phía Đại Hạ Quốc khẳng định sẽ có phát hiện, Lâm Khiếu Đường đang muốn rời khỏi thật nhanh, nhưng lúc định rời đi thì bên tai đột nhiên truyền tới tiếng quát tháo thanh thúy, hơi ẩn chứa vẻ lo lắng.

- Đây!

Lúc này Lâm Khiếu Đường mới nhớ tới Thượng Quan Dao bên cạnh, nhàn nhạt liếc mắt về phía Thượng Quan Dao tính tình cổ quái, huyền phù cách đó không tới ba trượng.

- Chuyện gì?

Hoàn toàn bị coi thường, lúc này Thượng Quan Dao hầu như không thể ức chế được xung động muốn nổi đóa, xông lên đánh người. Thế nhưng vẫn ổn định lại tâm tình, yên lặng nhìn Lâm Khiếu Đường nghĩ.

“Dù sao thì lần này bĩ tu đã cứu tính mạng của chính mình, không cần phải chấp nhặt chuyện nhỏ với hân, quan trọng hơn nữa người này có chỗ hữu dụng rất lớn, không nên đối chọi với hân quá mức gay gắt.”

- Vì sao người xuất thủ cứu ta?

Thượng Quan Dao trong lúc vô ý thức đột nhiên hỏi một câu.

Lâm Khiếu Đường nao nao, không nghĩ tới Thượng Quan Dao lại hỏi đến vấn đề này.

- Ta cứu người khi nào?

- Vừa rồi a!

Thượng Quan Dao rất chăm chú nói.

- Lâm mỗ mặc dù không có ân oán gì với ngươi, thế nhưng ngươi và ta có thân phận khác nhau, ở hai bên trận doanh khác nhau, lúc này là thời điểm khai chiến, Lâm mỗ kiên quyết không ra tay tương trợ, vừa rồi chỉ là Lâm mỗ muốn giải quyết một chút ân oán riêng tư mà thôi, không phải vì Dao tiên tử, nếu đã trùng hợp giải vây cho Dao tiên tử, Dao tiên tử cũng không cần phải để chuyện đó trong lòng.

Lâm Khiếu Đường hờ hững trả lời.

- Bĩ tu, ngươi cần gì phải che giấu chứ? Lần trước tại sào huyệt Hóa Long Giao ngươi cũng đã có cơ hội, thế nhưng ngươi lại không giết bản quận chúa, hiện tại vô duyên vô cớ xuất hiện, còn ra vẻ thờ ơ lạnh nhạt, rồi cứu bản quận chúa, ngươi có phải là thích bản quận chúa rồi hay không?

Thượng Quan Dao lớn mật hỏi ngược lại.

Lâm Khiếu Đường hơi lắc đầu, khẽ cười nói.

- Tùy tiện ngươi nghĩ như thế nào cũng được, Lâm mỗ còn có chuyện muốn làm, cáo từ rồi.

- Không được đi, nói chưa rõ ràng, đừng mơ tưởng chạy trốn.

Thượng Quan Dao bá đạo quát lớn.

Lâm Khiếu Đường mắt diếc tai ngơ, khí nguyên trên người vận chuyển, bóng người hơi lay động đã bay ra ngoài.

Thượng Quan Dao nhìn thấy Lâm Khiếu Đường căn bản hờ hững đối với nàng, nhất thời nóng nảy, hai ngón tai điểm nhẹ, mấy mũi tên ánh sáng bắn ra ngoài, càng thêm một chiếc điều lung (lồng chim) thật lớn đột nhiên xuất hiện chụp tới.

Lâm Khiếu Đường cảm giác phía sau có nguy hiểm, lập tức phóng ra mấy viên hỏa châu, chặn lại mấy mũi tên ánh sáng, cự kiếm nắm trong tay, lạnh lùng nói.

- Dao tiên tử, chúng ta tựa hồ như không có gì để nói, nếu như ngươi cứ dây dưa không dứt, vậy thì đừng trách Lâm mỗ giàu đồ bìm leo, lập tức phế bỏ ngươi.

Thượng Quan Dao nhìn mấy mũi tên ánh sáng của mình bị ngăn cản một cách đơn giản như vậy, bĩ tu này mấy ngày không gặp, năng lực tựa hồ như đã tăng lên một bậc, hơn nữa chính mình có trọng thương trong người, mấy pháp bảo lợi hại khi tranh đấu với Vu sư thảo nguyên vừa rồi đã bị hủy không ít, hiện tại không còn bao nhiêu chiếc lực, trực tiếp thu lại điều lung, bay tới trước mặt Lâm Khiếu Đường, nghênh đầu, giơ ra cái cổ trắng nõn nói:

- Bĩ tu, nếu ngươi hạ thủ được, ngươi cứ giết bản quận chúa.

Lâm Khiếu Đường giơ cự kiếm trong tay, không một chút lưu tình nào, mạnh mẽ chém tới. Thượng Quan Dao nhất thời hoa dung thất sắc, không nghĩ tới bĩ tu lại chân chính hạ thủ với nàng. Dưới tình huống gần như vậy mà không phòng bị, đâu còn cơ hội né tránh, thất thanh kêu lên một tiếng, kinh hoàng nhắm chặt hai mắt lại.

Vèo, một cơn gió lạnh thổi qua cái cổ trắng trẻo của Thượng Quan Dao, thân hình giống như mất hồn không hề nhúc nhích, chỉ còn chờ đầu người mỗi nẻo.

Một lúc lâu, Thượng Quan Dao chờ đợi nhất chém trí mạng hồi lâu vẫn chưa thấy, khiếp đảm mở hai mắt ra, bốn phía đã sớm không có người, ngoài trừ gió núi thét gào, cái gì cũng không có, bĩ tu không biết đã bay đi đâu không còn bóng dáng.

Lần đầu tiên lãnh ngộ sự nguy hiểm của cái chết cận kề như vậy, đôi mắt đẹp của Thượng Quan Dao tuôn trào nước mắt, còn thiếu chút nữa khóc thành tiếng, quay về bốn phía đã không còn bóng người.

- Bĩ tu, ngươi dám hù dọa bản quận chúa, bản quận chúa sẽ không tha cho ngươi, có giỏi đừng xuất hiện tại Đại Hạ quốc.

Trong nháy mắt bay đi mấy dặm, lúc này đã sớm cách đó hơn mười dặm, Lâm Khiếu Đường tự nhiên không nghe được lời của Thượng Quan Dao. Nhanh chóng hướng về phía địa điểm ước định với Thất Tuyệt phu nhân.

Lâm Khiếu Đường không phủ nhận dung nhan của Thượng Quan Dao vô cùng xinh đẹp, cho dù là Lâm Khiếu Đường đã nhìn quen rất nhiều mỹ nữ cũng phải tán thưởng Thượng Quan Dao càng xuất chúng, dung mạo giống như tiên tử hạ phàm, nếu như đứng trước mặt nhìn sẽ không tự chủ được lên nhìn thêm vài lần. Nhưng hẳn chung quy chỉ là thưởng thức không hơn, tuyệt đối không có bất cứ ý tứ nào khác.

Lâm Khiếu Đường vừa rồi không hạ thủ, chỉ là vì không có lý do gì, huống hồ thân phận của Thượng Quan Dao thần bí, từ những dị sĩ tài ba đi theo bên người của người có thể suy đoán ra được, địa vị của nàng tại Đại Hạ Quốc tuyệt đối không bình thường, chỉ sợ có hơn phân nửa là hậu trường vô cùng mạnh mẽ, nếu như thực sự động đến nàng, tất nhiên sẽ đắc tội với cao tầng Đại Hạ quốc. Lâm Khiếu Đường cũng không ngốc như vậy, không đầu đi tạo cho mình cường địch, cũng không cần thiết phải như vậy.

Huống hồ cho dù không phải Thượng Quan Dao, Lâm Khiếu Đường cũng sẽ không ra tay nếu như không phải vạn bất đắc dĩ. Trong tình huống thông thường, Lâm Khiếu Đường sẽ không ra tay đánh chết tu luyện giả khác.

Lâm Khiếu Đường vừa ẩn nấp vừa phi hành, sau hai thời thần, rốt cuộc cũng đã đến địa điểm ước hẹn Hoa Hợp Sơn, sau khi phát nguyên thức tìm kiếm không hề phát hiện ra khí nguyên của Thần Lộ Tiên Tử và Thất Tuyệt phu nhân, nghĩ hai người còn chưa tới, thời gian ước định còn tới nửa đêm, lúc này chưa tới hoàng hôn, không cần phải vội.

Lâm Khiếu Đường cẩn thận tìm một chỗ rừng núi bí mật, động tay động chân bốn phía một chút, sau đó tĩnh tọa tại chỗ điều chỉnh nguyên khí, nắm chắc thời gian trước khi có tranh đấu khôi phục lại toàn bộ sức lực, đồng thời đem nguyên linh của Thôn Quỷ Lão Ma phóng ra ngoài.

Chân linh Thôn Quỷ Lão Ma được phóng ra ngoài, sắc mặt tái nhợt, nhìn Lâm Khiếu Đường có vẻ sợ hãi. Địa phương hẳn ở vừa rồi quả thực là ác mộng, chỗ nào cũng có yêu quái đông nghịt, mỗi người đều có mặt mũi phi thường kinh khủng, nếu như không phải có một kim thủ thật lớn bắt lấy chính mình, Thôn Quỷ Lão Ma tin tưởng chính mình đã sớm bị ăn sống đến một chút cặn bã cũng không sót lại.

Không gian trữ vật đại lượng của Lâm Khiếu Đường tự nhiên là nơi sống của tham thị thú, Thôn Quỷ Lão Ma đứng trước đàn quỷ đói này hầu như tinh thần sắp tan vỡ, tất cả những âm mưu quỷ kế dự định trước đó đều vút hết khỏi đầu. Thanh niên này lúc chiến đấu với chính mình sợ là năm thành chiến lực cũng còn chưa phát hết ra.

Tu luyện giới đều là thực lực vi tôn, khi thực lực đạt tới trình độ nào đó, thì có thể nghiền nát mọi âm mưu quỷ kế.

- Nói đi!

Lâm Khiếu Đường ngồi xếp bằng cách mặt đất ba thước, hai mắt khép sờ, thần nhiên nói.

Thôn Quỷ Lão Ma bị kim thủ khổng lồ chế không dám chậm trễ, lập tức lên tiếng nói.

- Đại lục Di Tích có một thông đạo tiếp nối với thượng giới, đây không phải là truyền thuyết, mà tồn tại chân thực.

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ mở hai mắt, trong mắt hiện lên một đạo quang mang kỳ dị.

401. Chương 398: Bí Mật Đại Lục Di Tích. (hạ)

Lâm Khiếu Đường cũng đã thấy ghi lại trên một ít sách cổ, tuy rằng nói rất ngắn gọn, thế nhưng tổng thể có lý giải được chút tình huống cơ bản.

Ngoại trừ đại lục Kỳ Đông và đại lục Minh Tây ra, ba khối đại lục khác đều thuộc về nơi thần bí, phân biệt là đại lục Băng Tuyết, đại lục Phong Ma và đại lục Di Tích. Không biết được chuẩn xác vị trí ba đại lục này. Có người nói ba khối đại lục này trong đại dương vô biên vô tận thường xuyên di chuyển, vị trí không phải là cố định.

Đại lục Băng Tuyết quanh năm bị băng tuyết bao trùm, hoàn cảnh rất ác liệt, rốt cuộc là có sinh vật nào tồn tại trên đó, không ai biết, theo truyền thuyết kể lại đó là địa phương mà cự nhân thượng cổ xuất hiện lần cuối cùng.

Đại lục Phong Ma, tên như ý nghĩ, chính là địa phương phong ấn ma vật, nơi này chủ yếu phong ấn bộ tộc trùng ma và huyết ma tộc.

Đại lục Di Tích là khối đại lục thần bí nhất trong cả ba đại lục, cũng là nơi được tranh luận nhiều nhất, có người nói là nơi khởi nguyên của thần, cũng chính là địa phương thần thượng cổ bắt đầu xuất hiện, tương truyền nơi đó có đường lên được thượng giới. Thế nhưng cho tới bây giờ chưa ai chứng thực được, tất cả mọi người muốn chứng thực đều chỉ có đi mà không có về.

Về phần những người tới đại lục Di Tích này rốt cuộc là xảy ra cái gì, không ai từng nhìn thấy. Nhưng là có người nói bọn họ đã đi vào thông đạo phi thăng thượng giới rồi, cũng có người nói bọn họ bị hậu duệ của thượng cổ thần tại đại lục Di Tích giết chết, còn có người nói bọn họ căn bản không tìm được vị trí đại lục Di Tích, mất phương hướng trên đại dương mênh mông không tìm được đường quay trở về, uống mạng trong biển cả mịt mờ.

Thế nhưng bất luận bọn họ chết như thế nào, nói chung những tu luyện giả này đều có cùng một mục tiêu, đó chính là phi thăng thượng giới.

Phi thăng thượng giới cũng không phải chỉ là mục đích của những tu luyện giả tìm kiếm đại lục Di Tích này, chuẩn xác mà nói, đây là mục tiêu cuối cùng của toàn bộ tu luyện giả. Mục đích cuối cùng của tu luyện chính là cái gì, đơn giản là vì muốn kéo dài tuổi thọ hữu hạn của mình, thu được sinh mệnh dài lâu, thậm chí là cùng với thiên địa đồng thọ. Tại hạ giới có thể sống được hơn một nghìn năm đã là cực hạn, chỉ có phi thăng mới có thể thu được thọ nguyên dài lâu hơn.

Trong hạ giới, tồn tại cao nhất chỉ có thể là địa vương giai. Một khi đột phá tới đế hoàng giai, khi bước vào đế hoàng giai, tất cả liền phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đế hoàng giai trong hạ giới có thể nói là vô địch, thọ nguyên có thể đề cao trên diện rộng, sinh mệnh rất cuộc đã thăng hoa lên một bước hoàn toàn mới, nhưng rốt cuộc là đề cao bao nhiêu, như thế nào, hạ giới không người nào biết được, chủ có suy đoán trong giới hạn. Có người nói có thể sống mấy nghìn năm, điều này khiến cho đế hoàng giai trong hạ giới được nâng lên giống như tồn tại thần linh.

Đạt tới cấp độ này, bản thân tu luyện giả cùng với pháp tắc không gian hạ giới sẽ sinh ra xung đột thật lớn, nguyên khí trong hạ giới không thể nào dung nạp được đế hoàng giai tồn tại lâu dài. Từ nhiên sẽ sinh ra lực bài xích, mà khi đó thánh nguyên lực tại thượng giới sẽ tiến hành triệu hoán với đế hoàng giai.

Bởi vậy mỗi một tu luyện giả có thể đột phá giới hạn địa phương giai đều phi thăng thượng giới, vượt qua cửu thiên, tiến vào trong thượng giới.

Thượng giới đối với hạ giới mà nói, đó chính là thiên đường, một khi tiến vào đó thì tu luyện giả sẽ triệt để thoát ly khỏi giới hạn nhân gian, trở thành một tu chân giả.

- Vu sư thảo nguyên các người có người tìm được đại lục Di Tích rồi sao?

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ trong đầu, nhưng cũng không quá tin tưởng hỏi lại, nhìn về phía chân linh dài hai mươi tấc của Thôn Quỷ Lão Ma, trong mắt hiện lên một đạo quang mang màu vàng.

- Liên minh thảo nguyên hiện tại không có người nào có năng lực này!

Thôn Quỷ Lão Ma thành thật nói, không dám có bất cứ điều gì giấu giếm, bắt quá, trong lòng thoáng bằng phẳng lại đột nhiên phát ra một ít quỷ kế.

- Không người tìm được, vậy thì sao có thể tin tưởng được tin tức này? Người lừa ta?

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường lạnh lùng nói.

- Tại hạ không dám, tin tức xác thực là như vậy, bởi vì đã từng có người tới được đại lục Di Tích, hơn nữa còn thành công trở về.

Thôn Quỷ Lão Ma nói ra lời kinh người.

- A? Là ai?

Lâm Khiếu Đường lập tức hỏi, đối với danh nhân ghi chép trong sách cổ hần không biết được nhiều. Có thể từ đại lục Di Tích trở lại tất nhiên không thể là kẻ vô danh.

- Ngọc Phật Thượng Nhân!

Thôn Quỷ Lão Ma lập tức nói ra bốn chữ.

Lâm Khiếu Đường chỉ nghe danh hiệu liền tin tưởng vài phần, đây chính là nhân vật đỉnh phong ngang dọc hạ giới vạn năm trước.

Thế nhưng trong sách cổ có nói Ngọc Phật Thượng Nhân chết vào một lần trùng ma xâm lấn cuối cùng, cùng với tam đại trùng ma yêu tôn đại chiến mười ngày mười đêm, cuối cùng giết chết được trùng ma yêu tôn, thế nhưng bản thân cũng bị thương thể không thể khôi phục lại, càng trúng độc củ vạn trùng vương, gắng gượng được vài chục năm mai danh ẩn tích không hề thấy xuất hiện. Suy tính hẳn là đã tạo hóa tại một động phủ bí mật nào đó.

Ngọc Phật Thượng Nhân khi đó chính là tu luyện giả hạ giới có hy vọng phi thăng thượng giới nhất, đánh một trận ngã gục xuống thật đáng tiếc. Tiền đồ có sáng lạn đến đâu cũng bị tiêu vong, coi như một bi kịch lớn của hạ giới.

- Ngọc Phật Thượng Nhân chết bởi độc vạn trùng vương và nội thương, sao lại đi đại lục Di Tích?

Lâm Khiếu Đường nghi hoặc nói.

- Sách cổ nói về Ngọc Phật Thượng Nhân đều là ghi chép lung tung, người biên soạn đối với việc không rõ ràng tự phỏng đoán rồi viết ra, sách cổ vốn là thứ mà một ít tu luyện giả cấp thấp, khi tu luyện vô vọng, lại nhàn hạ vô sự nên viết ra. Bọn họ có thể hiểu được ít nhiều, nhưng thường xuyên thêm một ít tin đồn linh tinh và tưởng tượng của chính mình.

Chân linh đen bóng của Thôn Quỷ Lão Ma hiện rõ biểu tình coi thường nói.

Lời nói này làm cho Lâm Khiếu Đường tán thành, phàm là những tu luyện giả có hy vọng tiến thêm bước nữa đều dùng hết thời gian cho tu luyện, thời gian đối với bọn họ mà nói phi thường trân quý, tuyệt đối không đi viết mấy cái thứ sách vở này, biên soạn sách cổ thuần túy là tốn thời gian. Những tu luyện giả địa vị cao tuyệt đối không buồn chán làm những việc vô dụng.

- Sao ngươi biết là biên soạn linh tinh? Lẽ nào ngươi thấy được điều gì đó?

Lâm Khiếu Đường tuy là đồng ý, nhưng vẫn hỏi ngược lại.

- Lão phu chỉ có thọ nguyên mấy trăm năm, làm sao nhìn thấy được, bắt quá ba năm trước đây. Nguyên lão của Tà Vu Phái, một trong tam đại vu phái của liên minh thảo nguyên tại nơi cực tây của đại lục Kỳ Đông đã phát hiện ra một động phủ thượng cổ bị phong ấn vạn năm. Tốn rất nhiều sức lực mới có thể phá được kết trận bảo vệ xung quanh động phủ, xông vào trong đó, từ đó tìm được nhiều kiện bảo vật, còn từ một được viên nhỏ tìm được một khối ký ức lam ma thạch và bức họa cung phụng. Phía sau bức họa là một bức địa đồ cổ xưa không trọn vẹn.

Nói đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn màu đen bóng của chân linh Thôn Quỷ Lão Ma hiện rõ nét ước ao, hướng tới.

Lâm Khiếu Đường nghe tới đây, thần sắc vẫn không hề có chút thay đổi nào rồi cuộc biến hóa nhỏ, lặng yên không dự định chen vào lời kể của Thôn Quỷ Lão Ma.

Thôn Quỷ Lão Ma dừng lại một chút, tựa hồ như nhớ lại cái gì đó, lại nói tiếp:

- Ký ức lam ma thạch có ghi lại một phần ký ức của Ngọc Phật Thượng Nhân, trong đó có một đoạn đối chiến với trùng ma yêu tôn, năm đó, Ngọc Phật Thượng Nhân đối chiến với trùng ma yêu tôn mười ngày mười đêm là chuyện có thực, bắt quá cuối cùng Ngọc Phật Thượng Nhân không phải thắng thảm, tuy là thắng không thoải mái, nhưng cũng không bị thương nặng và độc vạn trùng vương xâm hại. Tu vi cũng không giảm mạnh mà là trúng phải vô thượng bí pháp của bộ tộc trùng ma, “định nguyên ám ma chú”, từ

đó về sao vô luận tu luyện như thế nào, dùng loại linh đan gì, tu vi cũng chỉ dừng lại tại chỗ không tiến thêm, phi thăng đã vô vọng.

- Có loại bí pháp ngay cả tu luyện giả địa vương giai hậu kỳ cũng không thể nào phá giải hay sao?

Lâm Khiếu Đường âm thầm thấy nghi hoặc, không khỏi hỏi.

- Xác thực là có bí pháp này, Ngọc Phật Thượng Nhân vốn rất gần mới phi thăng, sau trận chiến đó không còn hy vọng gì, dù chưa bị đả thương nặng nhưng đả kích cũng vô cùng trầm trọng, bằng với việc mất hết tiền đồ tương lai. Bậc kỳ nhân như Ngọc Phật Thượng Nhân làm sao cam tâm. Tự nhiên tìm kiếm đạo phi thăng từ nhiều mặt khác nhau, bởi vậy sau trận chiến Ngọc Phật Thượng Nhân tìm kiếm cách phá giải ám chú nhưng không được, sau đó liền mai danh ẩn tích. Kỳ thực cũng đã biết phương pháp phi thăng khác, Ngọc Phật Thượng Nhân là thần nhân từ xưa tới nay, trong lúc qua lại giữa địa lục Minh Tây, đại lục Kỳ Đông, và hải vực rộng lớn, thực sự đã tìm ra được một phương pháp phi thăng khác.

Thôn Quỷ Lão Ma nói tới đây liền dừng lại một chút. Giả vờ nhớ lại, nhưng đôi con mắt màu đen yếu ớt lơ đãng nhìn quét qua mặt Lâm Khiếu Đường, vừa rồi có mấy đường khí nguyên màu đen mực mỏng từ chân linh kéo dài ra ngoài, chậm rãi thâm nhập vào lòng đất.

Lâm Khiếu Đường đang trong trạng thái suy nghĩ, tựa hồ như không phát hiện ra điều gì dị thường, Thôn Quỷ Lão Ma cố hết sức khống chế tâm hồn khẩn trương, thấy không có việc gì liền nói.

- Phương pháp phi thăng thượng giới kỳ thực vẫn ẩn giấu trong thần khí, thần khí mỗi một trăm năm hiện hình một lần, là pháp khí thượng cổ thần lưu lại. Thế nhân cho rằng có thần khí là có thể ngang dọc hạ giới không người địch lại, hoặc có thể thu được thần khí, dùng kỹ xảo phụ trợ tu luyện, hoặc có thể lợi dụng thần khí để luyện chế linh đan hạ giới vốn không thể luyện chế được... kỳ thực tất cả đều hiểu sai ý, thần khí chính là chìa khóa để mở ra con đường tiếp nối giữa thần giới và hạ giới.

Lâm Khiếu Đường nghe đến đây, trong mắt chợt lóe quang mang, sâu trong nguyên thức mơ hồ sinh ra một chút cộng minh, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện trước kia. Chính mình từng tham gia một lần tranh đoạt thần khí, tuy là bị ép tham gia, thế nhưng cuối cùng mình cũng đã cầm trong tay hai loại. Thần khí xác thực lợi hại hơn so với pháp bảo thông thường, thế nhưng nói là vô địch hạ giới thì coi như không đúng.

Lấy tu vi và năng lực hiện tại của Lâm Khiếu Đường, kỳ thực có thần khí hay không cũng không phải là việc gì lớn. Hơn nữa khi xảy ra tranh đoạt thần khí, tu luyện giả địa vị cao không có bao nhiêu hứng thú như các tu luyện giả cấp thấp. Trên cơ bản đầu là tu luyện giả từ đại sư giai trở xuống điên cuồng tranh đoạt. Linh hồn giai cũng không phải là không muốn, thế nhưng cũng không điên cuồng như vậy. Còn về địa vương giai thì tựa hồ như không còn bao nhiêu hứng thú đối với cái gọi là thần khí. Hiện hôm nay Lâm Khiếu Đường đã cảm nhận được tu luyện giả cấp cao vì sao lại không có hứng thú đối với thần khí như vậy.

Lúc này, một cái tên hầu như đã bị quên đi trong đầu Lâm Khiếu Đường lại hiện lên, Kỳ Áo.

Nhiều năm trôi qua như vậy, Lâm Khiếu Đường đối với kẻ thần bí vẫn vững vàng khống chế chính mình một đoạn thời gian dài, vẫn như cũ hoàn toàn không biết gì cả. Chỉ biết Kỳ Áo không phải là người của thời đại hiện nay, xác nhận chính là tu luyện giả của nhiều năm trước kia, gặp phải biến cố nào đó nên thân thể bị diệt, để bảo trụ tính mệnh của mình, tự đem hồn lực phong ấn lại, đợi thời cơ thích hợp lại xuất thế.

Lâm Khiếu Đường hoàn toàn tin tưởng Kỳ Áo năm xưa là một nhân vật oai phong một cõi. Thậm chí là không dưới Ngọc Phật Thượng Nhân, chỉ là hai người không cùng một phiên đại lục, hẳn là cũng không cùng một thời đại.

Năm đó, khi tất cả mọi người đều mong muốn thu được một thần khí là được, còn Kỳ Áo lại muốn thu tất cả, tự mình trải qua, hiện tại nghe thêm lời nói của Thôn Quỷ Lão Ma, Lâm Khiếu Đường nhất thời lóe lên gì đó trong đầu, linh hồn giai vốn đã mở linh trí từ lâu. Lâm Khiếu Đường rất tự nhiên liền tưởng tới một ít hành động kỳ quái của Kỳ Áo năm đó.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường đang nhớ lại nhiều chuyện, bỗng nhiên năm sợi tơ màu đen từ dưới đất vọt ra, trực tiếp tiến vào trong thiên linh cái của Lâm Khiếu Đường.

Khí nguyên chân linh của Thôn Quỷ Lão Ma nhất thời bành trướng, hơi chấn động liền phá vỡ kim thủ đang nắm lấy người hắn, tức thì ngửa mặt lên trời cười to.

- Ha ha, cho dù ngươi bản lĩnh thông thiên thì trong tình huống bị ta thi triển nhiếp hồn tuyền, cũng chỉ có thể để cho ta thoải mái đoạt xá. Ha ha ha...

Trên thiên linh cái của Lâm Khiếu Đường cảm năm sợi tơ màu đen phát ánh sáng đen bóng, khoe miệng lại hơi nhếch lên nở nụ cười nhạt nhẽo.

402. Chương 399: Ma Kim Phi Hạt.

Từng đoàn hắc cầu cường liệt theo năm sợi tơ màu đen mạnh mẽ quán nhập vào trong thiên linh cái của Lâm Khiếu Đường, Lâm Khiếu Đường vẫn không nhúc nhích, phẳng phất như không thể khống chế được cơ thể, tựa hồ như đoạt xá đã hoàn thành.

Thấy đã khống chế được đối phương, Thôn Quỷ Lão Ma vui mừng quá đỗi, trời không tuyệt đường người, không nghĩ tới chính mình lại có một cơ hội xoay người tại tuyệt địa như thế này.

- Chỉ một chút hồn lực như vậy mà cũng muốn đoạt thân thể của ta? Diệt linh nguyên của ta?

Khuôn mặt như đọng lại của Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên mở miệng nói.

Trong lòng Thôn Quỷ Lão Ma mạnh mẽ run lên, lúc này mới phát hiện ra hồn lực theo năm sợi tơ huyền hóa màu đen tiến vào cơ thể, nỗ lực thôn phệ chân linh màu lam hiện đang có chuyện. Mắt thấy chân linh màu lam sắp bị chính mình hoàn toàn thôn phệ sạch sẽ, lúc này lại giống như hỏa diễm bốc cháy kịch liệt, hồn lực chính mình đưa vào từng chút từng chút bị hòa tan.

- Tại sao lại như vậy?

Thôn Quỷ Lão Ma vô cùng hoảng hốt, cả kinh kêu lên.

- Đã từng nghe nói qua dung hồn yêu hỏa hay chưa?

Lâm Khiếu Đường có chút hứng thú nhìn Thôn Quỷ Lão Ma tuyệt vọng, mở miệng nói.

- Nguyên hỏa đứng hàng thứ hai trong bảng thiên địa nguyên hỏa!

Thôn Quỷ Lão Ma vô thức trả lời.

- Không sai, lão già ngươi coi như có chút kiến thức, ngươi vừa mới dùng hồn lực thôn phệ chính là địa nguyên hỏa đứng hàng thứ hai, hiện tại nó đã trở thành bản nguyên chi hỏa dung hồn yêu hỏa!

Trong mắt Lâm Khiếu Đường lóe lên quang mang màu lam chậm rãi nói.

- Không có khả năng, điều này không có khả năng! Dung hồn yêu hỏa cho dù có trở thành bản nguyên chi hỏa của ngươi, thế nhưng làm sao có khả năng hóa thành chân linh?

Thôn Quỷ Lão Ma vừa kinh hoàng nói, vừa nỗ lực chặt đứt liên hệ với năm sợi tơ huyền hóa màu đen rút hồn lực trở về.

- Ai nói là chân linh đâu, bất quá làm chút thủ đoạn, nhìn qua giống như chân linh mà thôi, nếu không thì làm sao ngươi lại thôn phệ nó đây chứ? Dung hồn yêu hỏa, sở dĩ có cái tên như vậy đó là vì nó có thể luyện hóa dung hợp tất cả hồn lực, bất quá nếu như ta mạnh mẽ sử dụng nguyên hỏa luyện hóa hồn lực thì sẽ làm cho hồn lực bị hao tổn đi hơn phân nửa, thôn phệ hồn lực của ngươi, từ trong ra ngoài luyện hóa thì hiệu quả sẽ mạnh hơn rất nhiều.

Lâm Khiếu Đường có chút máu lạnh nói.

- Đừng giết ta, đừng giết ta. Lão phu không dám có chút vọng tưởng nào nữa, lão phu còn chưa nói xong chuyện về đại lục Di Tích, đạo hữu chẳng lẽ không muốn nghe đoạn còn lại hay sao?

Lúc này mới biết chính mình đã bị mắc mưu, Thôn Quỷ Lão Ma thất thanh nói, trong ngữ khí tràn ngập vẻ cầu xin.

- Lão già kia, Lâm mỗ mặc dù không được tính là người tốt, thế nhưng chắc chắn không phải là cuồng ma giết người. Công pháp tu vi đều là chính đạo, không hề có ma tâm, bởi vì thực sự không có tâm phải giết

người, nếu như người không thi triển bí pháp muốn đoạt xá ta, đợi cho người nói hết tất cả thì Lâm mỗ sẽ thả người đi. Đáng tiếc, ta muốn tha cho người, người lại không tha cho chính mình a! Về phần bí mật gì đó trong miệng người, vô luận là thật hay giả thì cũng không phải là chuyện Lâm mỗ đặc biệt truy cầu, phi thăng chi đạo tự nhiên có thiên mệnh cơ duyên quyết định, cưỡng cầu cũng vô dụng. Cùng với việc đầu cơ trục lợi, Lâm mỗ vẫn nguyện ý khổ tu chờ đến ngày phi thăng kia.

Mặt Lâm Khiếu Đường không biểu tình nói.

- Lão phu nhất thời hồ đồ, xin tôn giá tha cho cái mạng già này, lão phu nguyện ý nhận chủ đi theo bên cạnh, cũng sẽ đem toàn bộ cất giấu của bản thân dâng lên!

Thôn Quỷ Lão Ma quỳ xuống đất xin tha thứ nói.

Lâm Khiếu Đường lạnh lùng cười nói.

- Để người bên cạnh người chẳng phải là luôn mang theo nguy cơ bên mình sao, tốt nhất là xóa đi nguyên thức chỉ để lại hồn lực!

Thôn Quỷ Lão Ma liên tục cầu xin tha thứ không thành, nguyên thức của chính mình đang bị lam hỏa kia từng chút từng chút xóa đi, nhất thời quang mang trong mắt lóe lên, nếu như đã không còn hy vọng sống sót, vậy thì hắn chọn cá chết lười rách, tự bạo chân linh, cho dù không thể nổ chết gã họ Lâm này thì ít nhất cũng không để cho hắn chiếm được hồn lực của chính mình, cho hắn chút tổn thất.

Vừa nghĩ, Thôn Quỷ Lão Ma hoặc là không làm, làm thì triệt để, hắc khí toàn thân bùng lên, lập tức tự bạo chân linh.

Nhưng mà, hắc khí chỉ là lóe lên như thiểm điện, rất nhanh liền bị tán đi hết, còn chưa kịp tự bạo, Thôn Quỷ Lão Ma còn muốn thủ lại một lần nữa, thì năm sợi tơ huyền hóa màu đen nói với Lâm Khiếu Đường trong nháy mắt bị lam hỏa nuốt hết, thậm chí còn thọc sâu vào bên người Thôn Quỷ Lão Ma.

- Muốn tự bạo? Lão già kia, đã quên nói cho người rồi, tại khắc đầu tiên người thôn phệ lam hỏa, người đã mất đi quyền không chế!

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường không gợn sóng nhắc nhở nói.

- Không.

Thôn Quỷ Lão Ma chỉ kịp kêu lên sợ hãi nửa câu, thân thể chân linh đã bị một đoàn lam hỏa hùng hục thiêu đốt.

Từ lúc này Thôn Quỷ Lão Ma đã biến mất khỏi thiên địa. Ngay cả một tia ý niệm cũng không còn lưu lại.

Trải qua dung hồn yêu hỏa luyện hỏa, bộ phận hồn lực linh hoa nhất được Lâm Khiếu Đường hút vào trong chân linh, một chút dư thừa cũng không có. Thôn Quỷ Lão Ma có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, lần này hấp thu, làm cho nguyên lực của Lâm Khiếu Đường càng tăng tiến thêm một tầng, độ tinh thần cũng đã đề cao hơn không ít.

Hiện tại hắn đã đạt tới linh hồn giai hậu kỳ đỉnh núi, thăng bước địa vương giai, tuy là bước cuối cùng, nhưng muốn vượt qua được một bước này lại vô cùng khó khăn, đột phá giai vị không phải chỉ có tăng thêm nguyên lực là có thể hoàn thành được, nguyên lực có lớn có tinh thuần hơn nữa mà không có linh ngộ luyện hóa thì không thể nào đột phá được. Lâm Khiếu Đường cũng bởi vì vậy mà tiến vào giai đoạn bình cảnh.

Từ khi Lâm Khiếu Đường hấp thu dung hồn yêu hỏa, đây là lần đầu tiên hắn chân chính sử dụng đặc tính của dung hồn yêu hỏa, bất quá dung hồn yêu hỏa có khả năng hấp thu hồn lực của người khác cho mình dùng, nhưng cũng có điểm giới hạn của nó. Mạnh mẽ dung hợp hấp thu lực lượng chỉ có khi đối tượng hấp thu yêu hỏa này, do bên trong kích phát đi ra, lúc đó mới có thể trong hạn độ lớn nhất hấp thu dung hợp, mặc kệ nói thế nào đi nữa thì yêu hỏa này xác thực có khả năng hấp công (hấp công đại pháp).

Lâm Khiếu Đường tiếp tục đả tỏa tiêu hóa phần hồn lực thu được, mấy canh giờ trôi qua. Trên bầu trời đã hiện lên vầng trăng tròn sáng ngời.

Lại thêm vài canh giờ, Thất Tuyệt Phu Nhân và Thần Lộ Tiên Tử vẫn như cũ chưa hề thấy dấu hiệu xuất hiện. Lâm Khiếu Đường khuếch tán nguyên thức ra hơn hai trăm dặm cũng không cảm nhận được bất cứ tung tích gì.

“Lẽ nào lại xảy ra chuyện?”

Trong lòng Lâm Khiếu Đường hiện lên một suy nghĩ, nhấc tay lên, hơn một trăm con tham thị thú xuất hiện, tâm niệm khê động, hơn một trăm tham thị thú màu bạc xác nhanh chóng bay đi.

Có thể xác nhận phương hướng, vì vậy diện tích kiểm tra cũng không cần phải quá lớn, Lâm Khiếu Đường và hơn trăm con tham thị thú vẫn duy trì liên hệ rất chặt chẽ.

Sau nửa canh giờ, hai mắt Lâm Khiếu Đường mới mạnh mẽ mở ra, tìm được rồi, vận chuyển vô tung quyết đến cực hạn kín đáo bay đi.

Phương hướng Tây Bắc, một chỗ hơn ba trăm dặm, đang có bốn cỗ nguyên khí cường đại đang chiến đấu kịch liệt, trong đó có hai cỗ là vừa đánh vừa thoái lui, hai cỗ đuổi theo không bỏ.

Lại nói Thất Tuyệt Phu Nhân và Thần Lộ Tiên Tử ước định thời gian rồi hướng về nơi đã định khởi xướng đánh lén, không đến thời gian một nén hương, nhị nữ liền đánh phá khu vực nhỏ đến tận bờ hoa lá. Thất Tuyệt Phu Nhân đến nơi khu vực mỏ Thần Lộ Tiên Tử đánh lén, hai người hợp tác giết chết một vị linh hồn giai sơ kỳ trấn thủ khu vực khai thác mỏ, đã hoàn thành nhiệm vụ vượt mức.

Nhưng nhị nữ vẫn chưa dừng lại, cần quét sạch sẽ hơn mười vạn thành phẩm nguyên thạch sơ cấp và nguyên thạch trung cấp mới bắt đầu rời khỏi hiện trường.

Nhị nữ trên đường ẩn giấu tung tích, rất cẩn thận hướng về phía Hoa Hợp Sơn bay đi, tốc độ không hài lòng cho lắm nhưng cũng đủ nửa đêm bay tới mục tiêu đã định trước.

Ai ngờ giữa đường gặp phải hai tu luyện giả địa vương giai sơ kỳ phát hiện ra. Đối phương lập tức khởi xướng công kích mãnh liệt đối với nhị nữ, khí thế chắc chắn phải giết chết không tha.

Hai đấu với hai, cũng coi như là công bình, thế nhưng tu vi của Thần Lộ Tiên Tử kém hơn một ít, Thất Tuyệt Phu Nhân trong tình huống một đấu một hơi chút chiếm thượng phong, nhưng lại phải chiếu cố cho Thần Lộ Tiên Tử, kể từ đó nhị nữ liền bị vây trong hạ phong tuyệt đối, chỉ đành vừa chống lại vừa cố gắng thoái lui hướng về phía Hoa Hợp Sơn, mong trên đường có thể gặp được Lâm Khiếu Đường. Tu vi của người này tuy rằng không kiềm chế được, thế nhưng Thất Tuyệt Phu Nhân đối với chính mình rất có nắm chắc, chỉ cần có Lâm Khiếu Đường gia nhập vào trận chiến, tình huống ba đấu với hai. Chính mình thì thi triển chiêu số tốn thời gian nhất là Thất Tuyệt Liên Hoàn Trảm trong Thất Tuyệt Thần Công, nhất định sẽ có thể đánh đối phương thương nặng.

Thế nhưng một đường tranh đấu, cách Hoa Hợp Sơn càng lúc càng gần, nửa đêm đã trôi qua từ lâu, Lâm Khiếu Đường vẫn thủy chung chưa thấy xuất hiện, nhị nữ vốn có chút nghi ngờ đối với thực lực của Lâm Khiếu Đường, lúc này lại không thấy xuất hiện, sợ là cũng đã gặp phải cảnh bị chặn lại.

- Phu nhân, Lâm đạo hữu có thể gặp phải bất trắc hay không?

Thần Lộ Tiên Tử phóng ra mấy đạo quang mang màu trắng lo lắng nói.

Sắc mặt Thất Tuyệt Phu Nhân trầm xuống.

- Hai khu mỏ cấp trung mà cũng có nhiều nhân vật canh gác xung quanh lợi hại đến như vậy, vậy thì được viên đố càng hung hiểm đáng sợ hơn, lấy thực lực của Lâm đạo hữu thì sợ là sẽ đỡ nhiều lành ít. Ta xem chúng ta không nên tiếp tục du đấu với hai lão bất tử này rồi, trực tiếp chạy khỏi nơi này, đi tới Hằng Tấn Sơn Mạch tụ họp với đám người Thái Âm Thiên Quân.

Ánh mắt Thần Lộ Tiên Tử ngưng trọng gật đầu, tiếp tục chiến đấu với hai lão quái vật Đại Hạ Quốc này chiến đấu lâu dài tất nhiên sẽ không có chỗ tốt gì, bị đối phương đánh bại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhị nữ trước đó dự định muốn tới Hoa Hợp Sơn, vừa chiến vừa thoái lui cố gắng bảo trì phương hướng này, bởi vậy hành động có chút bó buộc, lúc này đã quyết định bỏ chạy, tự nhiên không cần có vẻ chiếu cố nhau, chỉ cần hương hướng nào có lợi cho mình chạy trốn là lập tức chạy trốn không cần quan tâm gì hết.

- Trảm!

Thất Tuyệt Phu Nhân khẽ quát một tiếng, trước người đột nhiên xuất hiện một lưỡi dao sắc bén dài ba thước, lưỡi dao mạnh mẽ dựng thẳng lên, sau đó đao ảnh to lớn cao hơn mười trượng lấy bản thể lưỡi dao làm trung tâm giống như chiếu phim xuất hiện, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai hướng về một người trong đối phương, chính là lão giả bạch phục (lão giả mặc quần áo màu trắng).

Lão giả bạch phục không dám đón đỡ, cánh tay vội vàng vung lên, nhanh chóng niệm khẩu quyết, một chiếc tiểu chung (chuông nhỏ) bay ra ngoài, trong không trung trở mình vài lần rồi dần dần phóng đại, tiểu chung hiện tại lớn bằng cả căn phòng che chắn trước người lão giả bạch phục hơn mười trượng vô cùng chắc chắn.

Keng...

Một tiếng nổ thật lớn, đao ảnh khổng lồ bổ thẳng vào đại chung (chuông lớn), phát ra tiếng vang chói tai.

Thần Lộ Tiên Tử hầu như đồng thời lúc Thất Tuyệt Phu Nhân xuất thủ, phóng ra một đoàn sương mù màu trắng, cản trở tầm nhìn của một gã trung niên nhân hoàng bào (người trung niên mặc quần áo màu vàng). Hai chiêu vừa ra, nhị nữ đều không quản có tác dụng hay không có tác dụng, lập tức dồn toàn lực bay đi.

Trung niên nhân hoàng bào nhìn thấy có hai tia sáng bay lên trời cực nhanh, trên mặt hiện lên một tia tiểu ý coi thường. Hai ngón tay hơi vũ động, mạnh mẽ điểm về phương hướng nhị nữ đang chạy trốn.

Năm con ma kim phi hạt màu vàng nâu lập tức hiện ra, tốc độ cực nhanh, mắt thường không thể nhìn thấy, trong chớp mắt đã chặn lại phía trước nhị nữ.

Hai ma kim phi hạt chặn trước người Thần Lộ Tiên Tử, còn ba con chặn lại trước người Thất Tuyệt Phu Nhân.

Nhìn ba con ma kim phi hạt phe phẩy đôi cánh màu vàng thật lớn, trong suốt giống như cánh chuồn chuồn, Thất Tuyệt Phu Nhân thất thanh nói:

- Ma kim phi hạt thể thành thực!

Ma kim phi hạt vốn là yêu trùng cấp mười hai, tiến hóa đến thể thành thực có thể nói vô cùng hiếm có, thậm chí đếm trên đầu ngón tay. Chỉ cần một con thể thành thực là có thể so sánh với tu luyện giả linh hồn giai trung kỳ bình thường. Nhưng tốc độ của nó lại có thể so sánh với tu luyện giả địa vương giai trung kỳ. Pháp bảo bình thường căn bản không thể có được tốc độ như loại ma trùng này, có dùng cũng chỉ là vô dụng.

Ma kim phi hạt trời sinh hung tàn, chặn lại con mồi lập tức lao tới tấn công không có bất cứ chần chờ nào, thậm chí nhanh chóng xé xác con mồi. Thất Tuyệt Phu Nhân và Thần Lộ Tiên Tử đã rơi vào hiểm cảnh

403. Chương 400: Nhị Nữ Đánh Nhau Sống Chết.

Ma kim phi hạt được bao phủ dưới lớp lân giáp cứng rắn màu vàng, pháp bảo bình thường đối với loại ma trùng này căn bản không có tác dụng, hơn nữa tốc độ của chúng lại nhanh không gì sánh được, điều này khiến cho loại ma trùng này khó chơi đến cực điểm

Thất Tuyệt Phu Nhân còn có thể chiến đấu với ba con ma kim phi hạt một trận, có công có thủ, không rơi vào thế hạ phong, nhưng đối với chúng cũng không có biện pháp gì.

Thần Lộ Tiên Tử lại không được như vậy, chỉ có thể không chế chín bông hoa tuyết đau khổ tử huyệt, không dám có chút sơ ý nào, ý niệm tấn công chỉ còn cách vút khỏi đầu.

Hai lão quái vật địa vương giai sơ kỳ Đại Hạ quốc, lão giả bạch phục và trung niên nhân hoàng bào nhanh chóng bay tới, nhìn thấy năm con ma kim phi hạt vẫy vẫy cuộn chân được nhị nữ, lập tức tâm tình yên tâm không ít.

Lão giả bạch phủ nhìn nhị nữ đang luống cuống chân tay nói:

- Chúc huynh, không nghĩ tới ma kim phi hạt của người tiền giai tới thể thành thực nhanh như vậy, lão phu còn tưởng rằng chỉ ít phải qua tâm hai ba mươi năm mới thành hình, lúc đó chúc huynh sẽ như hổ mọc thêm cánh, chiến lực sánh ngang với tu luyện giả địa vương giai trung kỳ.

Trung niên nhân hoàng bào lơ đãng, nhìn ma sủng hung mãnh dị thường của chính mình nói:

- Công Tôn huynh, Chúc mỗ đã lấy ra bản lĩnh giữ nhà của mình, người cũng không nên giấu giếm nữa, nghe đồn “kinh phá hổ chung quyết” của người đã đại thành, tuy ma kim phi hạt của ta có thể cuốn chân được nhị nữ, thế nhưng muốn thủ thắng sợ là tốn rất nhiều thời gian, cho dù Chúc mỗ có thi triển thêm một số bảo bối thì cũng không thể bắt được trong thời gian ngắn. Lúc này là thời khắc phi thường, tốt nhất là tốc chiến tốc thắng!

Khuôn mặt già nua của lão giả bạch phục hơi động, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, cười hắc hắc nói.

- Lão phu bêu xấu rồi.

Thất Tuyệt Tiên Tử và Thần Lộ Tiên Tử bị năm con ma kim phi hạt kìm giữ không có cách nào thoát được, những con phi hạt này ngoài tốc độ nhanh vô cùng, còn có thể đánh ra ba loại thủ đoạn công kích khác nhau, một loại là nọc độc thiên hạt, pháp bảo bình thường trúng phải sẽ bị ăn mòn sạch sẽ, loại thứ hai là trong mắt phóng ra xạ tuyến, lực xuyên thấu cực mạnh. Loại thứ ba chính là gai nhọn sau đuôi, gai nhọn sau đuôi này dưới sự khống chế của ma kim phi hạt có thể công kích được trong không gian rất rộng.

Nhị nữ bị ma kim phi hạt vây khống, hai người đối phương thì lại không di động đứng nói chuyện phiếm với nhau, làm cho tâm trạng u ám của nhị nữ lại tăng lên mấy tầng.

Bảo bối của Thất Tuyệt Phu Nhân đối với ma kim phi hạt cũng không có tác dụng gì quá lớn, đại đa số công kích đều bị tránh thoát. Ngẫu nhiên có đánh trúng thì cũng chỉ đẩy lùi được phi hạt, không có khả năng giết chết, kỳ thực ngay cả vết thương bên ngoài cũng không hề lưu lại.

Thất Tuyệt Phu Nhân thầm hối hận chính mình xuất quan có chút sớm, nếu như có thể tu luyện Thất Tuyệt Thần Công đến tầng thứ bảy, có thể sử dụng Thất Tuyệt Liên Hoàn Phá, nhất định có thể dễ dàng diệt sát đám ma kim phi hạt này.

Nhưng hiện tại không cho phép Thất Tuyệt Phu Nhân hối hận, đôi mắt nhìn thoáng qua lão giả bạch phục đang định xuất thủ, nhất thời quá sợ hãi.

Bên người lão giả bạch phục hiện lên một đại chung (chuông lớn) màu trắng lớn hơn trượng, miệng chung quay về phía nhị nữ, còn đầu chung thì được ba bàn tay to quanh người lão giả bạch phục nắm lấy.

- Phá!

Lão giả bạch phục khẽ quát một tiếng, nguyên thức phát ra, ba bàn tay to vận chuyển trong không trung, trong đó có một bàn tay to vây quanh người lão giả như pháp bảo thủ hộ, còn hai bàn tay to khác thì đập mạnh về phía đại chung.

Cong...

Một tiếng gõ chung mạnh mẽ vang lên, vang vọng trong không gian, dù người bình thường cách đó hơn mười dặm cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Hầu như đồng thời một bàn tay đánh vào đại chung, thì một con bạch hổ biến ảo từ trong đại chung bay ra ngoài, tốc độ so với vận tốc âm thanh còn muốn hơn không ít.

Nhìn thấy đột nhiên có một đạo lưu tinh màu trắng thẳng hướng chính mình, khuôn mặt Thất Tuyệt Phu Nhân trắng bệch. Bảy pháp bảo bản mệnh của chính mình lúc này đang bị ba con ma kim phi hạt kìm giữ, căn bản không thể nào rút ra được, lật tay lên lập tức phóng ra một khối ngọc màu xanh.

Khối ngọc màu xanh vừa mới được tung ra liền phóng đại mấy chục lần, hình thành nên khiến chấn thật lớn, vừng vàng che chắn trước người.

Gầm....

Một tiếng hỏ gầm thật lớn, chiếc thuẫn vang lên tiếng va chạm mạnh mẽ. Thất Tuyệt Phu Nhân kinh hãi không thôi, trong nháy mắt phát hiện ra chiếc thuẫn vừa mới hình thành không hề bị hư hỏng, sắc mặt thả lỏng, thậm chí xem ra chiêu số này cũng không có gì lợi hại.

Gầm...

Lại một tiếng hỏ gầm vang lên, thanh âm so với trước đó còn lớn hơn không ít, màng tai của Thất Tuyệt Phu Nhân hầu như bị đánh rách.

Tách tách... tiếng nứt vỡ vang lên. Thất Tuyệt Phu Nhân kinh khủng nhìn chiếc thuẫn của mình đang chậm rãi xuất hiện vết nứt.

Thần Lộ Tiên Tử đang đau khổ chống đỡ ma kim phi hạt bên cạnh càng lộ ra vẻ mặt thất vọng, chỉ thấy bàn tay khổng lồ liên tục đánh mạnh vào đại chung màu trắng. Mỗi một lần đánh vào liền xuất hiện một con bạch hổ biến ảo từ miệng chung lao ra. Công kích không phải đến từ thân thể bạch hổ mà là từ âm ba khủng khiếp do bạch hổ phát ra trong miệng.

Ba con bạch hổ vừa ra, chiếc thuẫn màu xanh của Thất Tuyệt Phu Nhân đã không chịu nổi liền sụp đổ.

Thất Tuyệt Phu Nhân dù sao thì cũng có tu vi địa vương giai, cho dù trong lòng vô cùng kinh hoàng, nhưng khi chiếc thuẫn bị nứt thì đã lập tức làm tốt công tác chuẩn bị, trong tay đã xuất hiện một tảng đá như con rùa, pháp lực vận chuyển, xung quanh thân thể lập tức xuất hiện lồng bảo hộ bằng cương khí màu xanh, bao quanh thân thể bên trong.

Ba con bạch hổ phá tan chiếc thuẫn màu xanh, lập tức dương nanh múa vuốt lao tới, lực lượng mạnh mẽ vượt qua tường tượng của Thất Tuyệt Phu Nhân, lồng cương khí bảo hộ kịch liệt rung động, phẳng phất như lúc nào cũng có thể bị phá nát.

Mới chỉ là ba con bạch hổ mà đã ăn không tiêu, phía sau vẫn còn đang tiếp tục xuất hiện thêm bạch hổ mới, Thất Tuyệt Phu Nhân tuyệt vọng đến phun máu tươi.

Năm con bạch hổ hư ảo xuất hiện, nhưng cũng không thể bắt được đối phương, lão giả bạch phục nhĩ a một tiếng, nhìn tảng đá hình con rùa trong tay phu nhân trung niên kia, nói.

- Pháp bảo phòng ngự thật lợi hại, nếu như lão phu không nhìn lầm thì đó hẳn là kim võng thanh quy thạch, một khi vận pháp lực thôi động liền có thể khởi động vòng bảo hộ toàn bộ cơ thể.

- Kiến thức của Công Tôn huynh quả thực phi phàm, chính là loại pháp bảo đó, loại pháp bảo này coi như cửu thiên nguyên lõi cũng có thể kháng cự lại được một hai lần.

Trung niên nhân hoàng bào bên cạnh gật đầu nói.

- A, vậy khó trách, năm con kinh thiên hổ không thể nào phá hỏng được vòng phòng ngự này quả thực không oan uổng a, xem ra lão phu không dốc toàn lực thì sẽ không thể phá được rồi!

Lão giả bạch phục híp lại nói.

Trung niên nhân hoàng bào một mặt dùng nguyên thức khổng lồ chế ma kim phi hạt thoát khỏi bảy kiện pháp bảo của Thất Tuyệt Phu Nhân đánh úp, mặt khác khổng lồ chế hai ma kim phi hạt vượt qua chín bông tuyết trắng bảo vệ Thần Lộ Tiên Tử, lại một bên lưu ý lão giả bạch phục, đối với chiêu số lão giả bạch phục sắp thi triển cực kỳ quan tâm.

- Song phá!

Lão giả bạch phục hét lớn một tiếng, hai bàn tay thật lớn mạnh mẽ đánh vào bạch chung.

Hai tiếng nổ diếc tai cùng một lúc, trong bạch chung có hai bạch hổ biến ảo bay ra ngoài, thể hình so với năm con bạch hổ trước đó rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều, chỉ dài năm thước, thể nhưng quang mang trên thân thể lại chói mắt không gì sánh được, đồng thời giao nhau lượn vòng, dường như hai viên cầu xoay tròn đâm ra ngoài.

Ầm...

Hai hổ hình thành nên một mũi khoan, mạnh mẽ đánh vào vòng bảo hộ.

- Phốc...

Thất Tuyệt Phu Nhân liều mạng điều động pháp lực chống đỡ vòng bảo hộ, thế nhưng dưới một kích cường đại như vậy trùng kích, cũng không chịu nổi phun ra một ngụm máu tươi, lập tức bị nội thương tương đối nghiêm trọng.

Quang mang của vòng bảo hộ mờ đi không ít, nhưng vẫn miễn cưỡng có thể chống đỡ được, trên mặt lão giả bạch phục trầm xuống nói:

- Chúc huynh, một lúc nữa khi giết chết hai người, kim võng thanh quy thạch về lão phu, còn lại toàn bộ về Chúc huynh, thế nào?

Biểu tình của trung niên nhân hoàng bào có chút không tình nguyện, thế nhưng nhìn thoáng qua bảy kiện pháp bảo, nói:

- Vậy thì theo ý Công Tôn huynh vậy!

- Ha ha, lão phu đa tạ Chúc huynh trước rồi!

Lão giả bạch phục cười nói, nói xong cũng không tiếp tục công kích vào phu nhân trung niên kia. Bảy con bạch hổ được phóng ra vẫn tiếp tục trùng kích vòng bảo hộ, hẳn là trong thời gian một chén trà nhỏ có thể công phá được, không cần phải lãng phí thêm nguyên khí để tạo bạch hổ.

Pháp lực của Thất Tuyệt Phu Nhân đã bị hao tổn thật lớn, bảy kiện pháp bảo vẫn đang đấu với ba con ma kim phi hạt, thế nhưng chính mình đã có chút vô lực không thể điều khiển được nữa rồi, trong lòng giống như rơi xuống hầm băng, thở dài không ngừng, ngày hôm nay sợ là phải ngã xuống tại đây rồi.

Thần Lộ Tiên Tử nhìn Thất Tuyệt Phu Nhân rơi vào trong tuyết cảnh, bản thân muốn giúp cũng không thể giúp được, chính mình đã là bỏ tất đất qua sông, thân khó bảo toàn. May mà lão giả bạch phục kia không đối phó với chính mình, nếu không sợ là chính mình không chịu nổi được một chiêu, những con bạch hổ này thực sự quá mạnh mẽ.

Nhưng mà, cho dù không có bạch hổ công kích đi nữa thì Thần Lộ Tiên Tử cũng rơi vào tuyết cảnh không kém hơn Thất Tuyệt Phu Nhân bao nhiêu. Khi chỉ có hai con ma kim phi hạt, chính mình còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, hiện tại ba con còn lại đều bay tới, chỉ trong mấy vòng công kích, chín bóng tuyết trắng của mình đã có hai bóng bị phá hỏng.

Thần Lộ Tiên Tử biết rằng một bàn tay tử thần đã phủ xuống dưới, chỉ sợ không thể thoát khỏi, hàm răng cắn chặt, dung nhan mỹ lệ tái nhợt hiện lên một tia kiên nghị, nguyên khí toàn thân bành trướng, năng đã sử dụng đến chiêu số mạnh nhất chưa hoàn toàn tu luyện thành công, Vân hải băng tâm quyết tầng thứ năm.

Sương trắng nồng đậm nhanh chóng thành hình xung quanh thân thể của Thần Lộ Tiên Tử, trong vụ khí còn có một ít khối băng nhanh chóng ngưng tụ, sáu thanh băng linh kiếm hiện ra vờn quanh.

- Nữ tử này có vẻ thi triển thần công! Thoạt nhìn uy lực không nhỏ!

Sắc mặt trung niên nhân hoàng bào hơi đổi, có chút ý tứ muốn thu hồi năm con ma kim phi hạt lại.

- Ha ha, Chúc huynh quá cẩn thận rồi, nếu như tu vi của nữ tử này là địa vương giai thì chiêu thức này sợ là còn có chút phiền phức. Đáng tiếc nàng ta chỉ có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, rõ ràng sử dụng chiêu này không ổn, rất lung lay. Chỉ cần năm con ma kim phi hạt của Chúc huynh cũng có thể ăn chết nàng, không cần phải dùng thần thông khác!

Lão giả bạch phục như đã định liệu trước nói.

Thần Lộ Tiên Tử không thèm để ý tới thương tổn linh nguyên, miễn cưỡng khi không chế sáu thanh băng linh kiếm và sương trắng. Sáu con ma kim phi hạt dưới ảnh hưởng của sương trắng, tốc độ rõ ràng chậm đi không ít.

Sáu thanh băng linh kiếm bỗng nhiên có năm thanh bay vụt ra ngoài, hướng về phía năm con ma kim phi hạt, hầu như đồng thời, cái miệng anh hồng nhỏ nhắn của Thần Lộ Tiên Tử tràn ra một dòng máu tươi, mạnh mẽ thi pháp đã bị nội thương.

Trong màn sương trắng, năm đạo tinh quang chợt lóe, mà năm con ma kim phi hạt cũng chớp động quang mang.

Một kích xong, Thần Lộ Tiên Tử nhất thời không có thu hoạch, phi kiếm không hề bắn trúng được bất luận con ma kim phi hạt nào, hiển nhiên muốn đánh chết toàn bộ là điều không có khả năng.

Trong đôi mắt đẹp của Thần Lộ Tiên Tử hiện lên một đạo tinh quang, một lần nữa thôi động năm thanh băng linh kiếm. Nhưng lúc này đây năm thanh băng linh kiếm đồng thời bắn về một con ma kim phi hạt!

- Không tốt!

Trung niên nhân hoàng bào ngoài sương trắng quát lớn một tiếng, lập tức triệu hồi năm con ma kim phi hạt trở về, bốn con ma kim phi hạt từ trong sương trắng bay ra, còn thiếu một con.

Không bao lâu sương trắng dần dần tan đi, thân thể của một con ma kim phi hạt chưa trở về, trên người xuất hiện nhiều vết rạn, băng linh kiếm mặc dù chưa đâm vào trong cơ thể, thế nhưng dưới nhiệt độ cực thấp, thân thể đã trở nên rất giòn, mạnh mẽ đâm vài cái liền bị tan vỡ.

Con ma kim phi hạt này đúng là bị Thần Lộ Tiên Tử đánh chết, bồi dưỡng một con ma kim phi hạt tới thể thành thực có thể nói vô cùng tốn kém và thời gian rất dài, trung niên nhân hoàng bào nhất thời giận dữ.

Thần Lộ Tiên Tử tuy là thành công đánh chết được một con ma kim phi hạt, thế nhưng chính mình cũng không tốt đẹp gì, nội thương rất nghiêm trọng, càng bị con ma kim phi hạt trước khi bị đánh chết phun ra dịch thể màu vàng trúng vào một bên mặt, dung nhan tuyệt sắc nhất thời bị nọc độc ăn mòn, da thịt bị hủy hóa cực nhanh, lập tức từ khuôn mặt thiếu phụ mỹ lệ vô cùng biến thành dữ tợn kinh người, xấu xí không gì sánh được.

404. Chương 401: Khổ Chiến Nhị Địa Vương. (thượng)

- Nữ tu kia có dung mạo tuyệt sắc như vậy lại bị hủy, thật đáng tiếc a!

Lão giả bạch phục (lão giả mặc y phục màu trắng) nhìn khuôn mặt có vẻ dữ tợn của thiếu phụ phía xa xa không khỏi lắc đầu nói.

- Thế nào? Công Tôn huynh đối với nữ tu đó có ý thương hương tiếc ngọc hay sao?

Trung niên hoàng bào (trung niên mặc y phục màu vàng) thấp giọng nói, trong mắt hơi lóe một tia bất cần.

- Cho dù có, thì hiện tại cũng không còn kịp rồi, bị nhiễm phải độc ma kim phi hạt, không chết cũng mất nửa cái mạng, về phần dung mạo thì từ nay trở đi vô phương khôi phục trở lại như ban đầu.

Lão giả bạch phục thở dài nói mà không hề có ý che dấu sắc tâm trong lòng.

- Ha ha, tuy nói nữ tử bị hủy dung mạo, thế nhưng tư thái, thân thể lại không chút tí vết nào, vẫn còn rất mê hoặc lòng người, nếu thêm chút biến hóa thì coi như là một kiêu thiếp động lòng a.

Trung niên hoàng bào thâm ý cười nói.

- Coi như hết, vô luận là dùng biến hóa đan hay biến hóa thuật, cũng đều là một ít thủ thuật cao minh mà thôi, còn diện mục chân chính thì vĩnh viễn không thể biến đổi trở lại, lão phu đối với những thứ giả mạo gì đó đều không có hứng thú.

Lão giả bạch phục lắc đầu nói.

Ánh mắt Trung niên hoàng bào ngưng lại nói:

- Nếu Công Tôn huynh không có ý muốn, vậy Chúc mỗ phải hạ độc thủ thôi.

Lão giả bạch phục liếc mắt nhìn xa xa, nơi thiếu phụ còn đang giãy dụa, vừa thấy dung mạo đã bị hủy hoại, nên trong lòng liền thấy ghét bỏ, bật thốt lên nói:

- Tùy tiện!

Trung niên hoàng bào chợt động, đem bốn con ma kim phi hạt thu lại, không muốn để ma sủng lại có thêm bất kỳ điều gì sơ xuất, đối phương nếu có khả năng giết chết một con, thì cũng có thể giết thêm một con nữa, bốn con ma kim phi hạt đủ để giết chết phụ nhân đã bị hủy dung mạo kia, thế nhưng dưới tình huống tuyệt cảnh, đối phương rất có khả năng ngọc đá đều tan, giết thêm một con phi hạt cũng không phải không có khả năng, cũng bởi công pháp của thiếu phụ vừa vận khắc chế mấy con ma kim phi hạt này.

Trung niên hoàng bào tự nhiên không muốn mạo hiểm, tay thi triển, một lượt xuất ra ba thanh phi kiếm dài một tấc, nhất thời quang mang màu vàng xuất hiện vô cùng hấp dẫn.

- Kim hà kiếm.

Sắc mặt Lão giả bạch phục khẽ động, không nghĩ tới vị Chúc huynh này đúng là không ít pháp bảo, ma kim phi hạt đã là vật khó cầu, cư nhiên nay lại có thêm ba phi kiếm thượng phẩm giết địch nhanh như vô hình, quả thật thâm bất khả trắc.

Trung niên hoàng bào mạnh mẽ đem nguyên lực rót vào ba thanh phi kiếm, nhất thời quang mang màu vàng cực thịnh, hóa thành lưu quang bắn đi.

Vòng bảo hộ quanh thân Thất Tuyệt phu nhân bị bảy đầu kinh thiên hổ công kích liên tục trùng kích không ngừng đã bắt đầu xuất hiện nguy cơ, thấy ba đạo lưu quang bắn về hướng Thần Lộ tiên tử lúc này hầu như đã cạn kiệt nguyên lực, nhất thời hét lớn:

- Thần đạo hữu, tránh mau!

Về mặt Thần Lộ tiên tử thất kinh, nghe tiếng kêu hoảng hốt của Thất Tuyệt phu nhân, khóe miệng chỉ hiện lên một tia cười khổ tuyệt vọng, nàng sao không biết phải né tránh, chỉ có điều lúc này trên thân căn bản không điều động được một tia nguyên lực, còn đâu có khí lực để né tránh đây.

Toa.

Một tia sáng vàng tím trong nháy mắt bay tới, cùng một chỗ đối chọi với ba đạo lưu quang kia.

Ầm.

Một tiếng nổ vang lên, ba đạo lưu quang bị tia sáng vàng tím kia đụng phải bay ngược trở lại.

Đột nhiên phát sinh dị biến làm cho trên mặt bốn người ở giữa sân đều lộ vẻ ngơ ngác không giải thích nổi. Thần Lộ tiên tử trợn mắt ngốc trệ, đối với chính mình vừa thoát khỏi một kiếp có chút không tin tưởng, trái tim nhảy lên liên hồi, dù sao vừa lượng qua đường đường sinh tử kia thật, cảm giác thực sự nuốt không trôi.

Trong lòng Trung niên hoàng bào hơi kinh hãi, lật tay thu lại ba thanh tiểu phi kiếm quay trở về, đôi mắt ngược nhìn xa xa đề phòng

Trong mắt Lão giả bạch phục cũng lộ vẻ kinh ngạc, nhìn không chớp mắt về phía tia sáng vàng tím vừa mới xuất hiện kia, lúc này tia sáng vàng tím đã hiện nguyên hình là một thanh tử kim trường thương dài chừng bảy thước, trên thương ẩn hiện sắc ánh sáng tím vàng phi thường quý dị.

Thất Tuyệt phu nhân cũng bị dị biến làm cho kinh hãi, nhất thời sơ sẩy không đề nguyên lực duy trì vòng hộ thể liền bị bảy đầu mãnh hổ huyền hóa mạnh mẽ đánh vỡ.

Bảy con mãnh hổ gào thét đánh về phía Thất Tuyệt phu nhân, như muốn đem vị phụ nhân trung niên này xé thành từng mảnh nhỏ.

Hai tròng mắt Thất Tuyệt phu nhân nhất thời khấn trương. Không cam lòng nhìn về phía bảy đầu mãnh hổ, hai bàn tay vô thức sợ hãi che trước khuôn mặt, nhưng một lát sau trên người vẫn như cũ không có chút đau đớn nào, buông tay vừa nhìn, chỉ thấy bảy đầu ác hổ đang vây quanh cách mình không đến ba thước nhưng chỉ dừng lại ở đó không tiến lên được nữa.

Định thần, Thất Tuyệt phu nhân nhìn kỹ lại một lần nữa, chỉ thấy bảy đầu mãnh hổ không biết từ lúc nào đã bị bảy kim thủ thật lớn gắt gao tóm chặt lấy đuôi.

Phút chốc, một đạo thân ảnh màu xanh nhẹ nhàng bay đến, đúng lúc Thần Lộ tiên tử cùng Thất Tuyệt phu nhân còn đang ngỡ ngàng, một vị thanh niên mặc áo bào màu xanh từ trong mơ hồ dần dần hiện thân.

- Lâm tiểu ca.

- Lâm thiếu hiệp.

Thần Lộ tiên tử và Thất Tuyệt phu nhân đồng thanh hô lên. Thanh âm trong lúc hỗn loạn mang phần bức thiết và cầu cứu.

Lâm Khiếu Đường nhìn lướt qua Thần Lộ tiên tử và Thất Tuyệt phu nhân, lại nhìn hai người đối diện một chút, trên mặt lộ biểu tình bất kham, lúc ở cách nơi này hơn mười dặm, Lâm Khiếu Đường còn đang do dự, rốt cuộc có cứu hay không cứu nhị nữ.

Lâm Khiếu Đường từ xa đã cảm nhận được nhị nữ gặp phải mấy đối thủ khó khăn, hai người đối phương đều có tu vi địa vương, an toàn nhất cho mình là mặc kệ nhị nữ quay đầu bỏ đi, đến địa điểm cùng mấy người Thái Âm Thiên Quân hội hợp, cao nhân trong Đại Hạ quốc vô số, nhiệm vụ của nhị nữ thất bại, bản thân một mình thoát đi, cho dù có nói ra cũng sẽ không có ai phản nài gì.

Hướng hồ hai người này trước lúc phân phối nhiệm vụ lại đã hợp mưu tính kế với mình một lần, Lâm Khiếu Đường không phải thánh nhân, cũng chẳng phải quân tử tự nhiên là thấy không thoải mái.

Bất quá Lâm Khiếu Đường cũng không phải là người không biết đến đại cục, hướng hồ lần này hẳn bằng lòng mạo hiểm đến đây ngoài nhận được chỗ tốt từ Lục Dương chân nhân, còn có quá nửa là hận ý của mình đối với Đại Hạ quốc. Hiên Viên quốc diệt vong, Lâm Liệt cũng theo đó mà chết, tất tật những chuyện này đều phải tính trên đầu Đại Hạ quốc.

Tâm ý của Lâm Khiếu Đường lúc đến đây là muốn dành cho thái độ ngạo mạn của Đại Hạ quốc một đả kích thật lớn, trước đó Thái Âm thiên quân có nói qua, sau lúc hội hợp sẽ bố trí một đạo kết trận cực kỳ quỷ dị tên là ‘Âm quỷ trận’, trận này phải tập hợp sáu người có đủ thực lực để hoàn thành, nếu bố trí không xong trận pháp này, thì chỉ bằng vài người như vậy nghĩ muốn đánh một trong ngũ đại siêu cấp môn phái của Đại Hạ quốc là Quỷ Võ Điện, quả thực người si nói mộng, cho dù có Thái Âm thiên quân thực lực địa vương giai hậu kỳ cũng vô dụng.

Lúc này, nếu nhị nữ bỏ mạng thì ‘âm quỷ trận’ tự nhiên là không thể bố trí, từ đó, kế hoạch đánh lên Quỷ Võ Điện gặp phải trở ngại lớn, khi đó hội hợp chỉ còn đường về phủ mà “uống trà đá” với nhau. Nhưng lần đánh lên này vô cùng quan trọng, mục đích chính là làm Quỷ Võ Điện tổn thương nặng, phá hủy được viên và khu vực khai thác mỏ chỉ là trước mắt, thứ nhất là cướp đoạt một ít nguyên thạch và linh dược, thứ hai là để Đại Hạ quốc cho rằng mục tiêu chính của bọn hắn là khu mỏ và dược viên, từ đó làm rối loạn hướng chú ý của đối phương, kỳ thực chân chính là chủ ý với Quỷ Võ Điện, làm bị thương một trong năm siêu cấp môn phái, từ đó làm ảnh hưởng đến thực lực của toàn bộ Đại Hạ Quốc.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Khiếu Đường một đường chạy như bay, cuối cùng cũng đến kịp lúc khẩn yếu, đem nhị nữ từ “miệng hùm” của Diêm Vương lão gia trở về, thế nhưng nhị nữ rõ ràng tổn thương nguyên khí mà hai người đối phương nhìn qua như vẫn chưa xuất toàn lực.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy đối phương còn có rất nhiều cường viện đang hướng nơi này chạy tới, mặc dù chưa chân chính cảm giác được, nhưng động tĩnh lớn đến như vậy, tu luyện giả ngoài linh hồn giai làm sao mà không cảm ứng cho được.

Bởi vậy phải tốc chiến tốc thắng, sắc mặt Lâm Khiếu Đường tự nhiên, mạnh mẽ xông lên.

Tâm trạng Thần Lộ tiên tử và Thất Tuyệt phu nhân như đã chết, lúc này lại bùng bùng sinh cơ, thế nhưng sau một thời gian ngắn bình tĩnh lại, mơ hồ nghĩ đến kết cục của trận đánh, thực lực của vị Lâm đạo hữu này cũng có hạn, ngay cả hai người các nàng hợp lực còn không đỡ được hai người đối phương. Chỉ bằng một mình vị Lâm đạo hữu này sao có thể đối thủ đây.

- Lâm đạo hữu, hai người này có bản lĩnh rất lớn, thừa lúc đối phương còn chưa động thủ, chúng ta có nên chạy trốn hay không?

Thất Tuyệt phu nhân miễn cưỡng truyền âm nói.

- Phu nhân và tiên tử còn chưa chạy được, vậy Lâm mỗ mang theo hai người sao có thể chạy thoát sao?

Ngữ khí Lâm Khiếu Đường băng lãnh truyền âm trả lời.

Thất Tuyệt phu nhân nhất thời không biết nói gì, nàng sao không biết đạo lý đơn giản như vậy, nhưng trái lại nghĩ nếu để một mình Lâm Khiếu Đường dùng sức địch lại hai người không bằng trước tiên bỏ chạy, hay là chính mình dùng pháp bảo bay lên cùng vị Lâm đạo hữu này chiến đấu liệu có thêm một đường sinh cơ?

Lâm Khiếu Đường truyền lời xong, ngón tay nhẹ nhàng lấy hai bình nhỏ ra ngoài, nhị nữ đồng thời nhận được, bên tai vang lên tiếng truyền lời đơn giản:

- Ăn đi!

Nhị nữ không suy nghĩ nhiều, tự biết trong này chắc hẳn là một loại đan dược khôi phục nguyên lực nào đó, trực tiếp đem bình nhỏ đưa vào miệng đồ xuống, đầu tiên là một hoàn đan rơi vào miệng, sau đó là một giọt linh dịch ôn nhu lạnh lẽo theo sau, mới vừa vào trong bụng, sắc mặt nhị nữ nhất thời hiện nét kinh ngạc, toàn bộ nguyên lực hầu như trong nháy mắt khôi phục lại, một chút ngoại thương trước đó cũng tự động khép miệng, chỉ có nội thương và độc thương là chưa thể giải trừ.

Thế nhưng mặc kệ nói như thế nào, nhị nữ cũng thoát khỏi cảnh vô lực, khôi phục lại năm sáu thành sức chiến đấu cũng không thành vấn đề, nhất thời ánh mắt nhị nữ nhìn về phía Lâm Khiếu Đường có chút khác thường.

- Dĩ nhiên còn có những người khác, lần này Nam Xuyên Giới thật sự là có tâm ý a, lẽ nào bọn họ thực cho rằng với mấy tu luyện giả thực lực cao cấp là có thể đánh lén hậu phương Đại Hạ quốc ta hay sao?

Về mặt Lão giả bạch phục như chẳng thêm quan tâm nhìn Trung niên hoàng bào phía sau nói.

- Công Tôn huynh tốt nhất là không nên phốt lờ, đối phương trong tối, chúng ta ngoài sáng, ngay cả đối phương tới bao nhiêu người chúng ta còn không có biết rõ, vạn nhất đến một địa vương hậu kỳ như lão già kia, chỉ sợ hai ta vì khinh thường mà bỏ mạng, chung quy không thể để vì không hiểu rõ địch mà để địch chạy mất, đến lúc đó đồn ra ngoài chẳng phải để thiên hạ chê cười hay sao, đêm dài lắm mộng, chúng ta hãy nhanh chóng tiêu diệt ba người này đi, nhị nữ kia tuy rằng thụ thương không nhẹ nhưng kỳ công dị bảo lại không ít, để cho tại hạ không chế các nàng, thanh niên đến sau kia tự nhiên là giao cho Công Tôn huynh giải quyết.

Trung niên hoàng bào trầm giọng nói.

Lão giả bạch phục cũng không có ý kiến gì, đôi mắt khàn đục nhìn chằm chằm vào thanh tử kim thương đang huyền phù kia, cười hắc hắc nói:

- Vậy hai người lão phu và Chúc huynh ai giết chết đối phương trước, người đó được bảo bối, thế nào?

- Tự nhiên là như vậy!

Gã Trung niên hoàng bào ứng tiếng nói.

- Tốt!

Lão giả bạch phục khẽ quát một tiếng, lập tức bay lên trời

Nhìn bóng lưng của Lão giả bạch phục, mặt Trung niên hoàng bào cũng hiển hiện nên một tia dị sắc, lúc này mới mở hai nắm tay, lộ ra ba thanh 'kim hà kiếm' lúc trước bị tử kim thương đẩy lùi, trên bề mặt tiểu kiếm đã lộ ra nhiều vết rạn nứt. Đây đúng là tổn thất to lớn, nếu không chế luyện lại thì không có khả năng sử dụng tiếp.

Trung niên hoàng bào đã nhiều lần tra xét thực lực tên thanh niên kia, đối phương xác thực chỉ có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, bất quá đã đạt tới đỉnh phong. Thanh tử kim thương kia của đối phương cũng không phải là chuyện đùa, xuất thủ cẩn thận, lấy bài học tổn thất một con ma kim phi hạt nên gã Trung niên hoàng bào này tự nhiên không muốn là người nghênh địch đầu tiên.

Thất Tuyệt phu nhân mặc dù khôi phục nguyên khí không ít, nhưng lại không muốn dây dưa với đối phương, muốn khuyên Lâm Khiếu Đường một phen, thế nhưng nói chưa thành câu, Lão giả bạch phục đã đánh tới, nhanh chóng phóng ra một con hổ huyền hóa.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường chăm chú, nguyên khí toàn thân bùng phát, đối phó với những lão già cấp địa vương này hẳn không hề có ý muốn ẩn dấu thực lực, ngay từ lúc bắt đầu đã xuất toàn lực, hạ quyết tâm tốc chiến tốc thắng.

405. Chương 402: Khổ Chiến Nhị Địa Vương. (trung)

Lão giả bạch phục thấy đối phương còn muốn dùng pháp bảo thực thể đối phó với con bạch hổ huyền hóa của mình, nhất thời tâm trạng trở nên cực kỳ vui vẻ, pháp bảo thực thể mỗi một lần va chạm với bạch hổ lập tức sẽ bị hút đi một chút pháp lực, do đó bạch hổ sẽ càng ngày càng trở nên lợi hại hơn.

Thất Tuyệt phu nhân và Thần Lộ tiên tử thấy cảnh giao đấu như vậy, sắc mặt hai người càng dần càng ngưng trọng, cảm giác thấy có gì đó không hay, tâm niệm chạy trốn càng lúc càng cao, thế nhưng Lâm Khiếu Đường đã cứu các nàng lại cho đan dược và linh dịch cực kỳ trân quý.

Nhị nữ nếu như lúc này vong ân bỏ chạy thực sự là quá bất cận nhân tình, tâm lý tranh đấu do dự hồi lâu, cũng không lập tức quay đầu bỏ chạy.

Tử kim thương cùng với bạch hổ ở trên hư không va chạm với nhau. Hống, một tiếng gào thét cao tận trời, tiếng gầm này cũng không phải là vô dụng, một đạo sóng âm xuyên thấu qua tử kim thương bắn thẳng về phía Lâm Khiếu Đường.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường không biểu tình, ngón tay bắn ra, tia sáng vàng óng bắn ra ngoài. Một tiếng nổ vang lên, âm ba cùng ánh quang mang màu vàng va chạm với nhau sau đó cùng biến mất.

Nhìn thấy Lâm Khiếu Đường phá giải công kích âm ba của kinh thiên hổ một cách đơn giản như vậy, Thất Tuyệt phu nhân và Thần Lộ tiên tử không khỏi cảm thấy ngoài dự liệu, âm ba kia đích thật rất lợi hại, nhị nữ cũng vừa mới lĩnh giáo qua, mặc dù với năng lực của mình cũng không phải không chống đỡ được nhưng không có khả năng làm một cách hời hợt nhẹ nhàng đến mức cả pháp bảo cũng không cần như vậy.

Trong hư không tử kim thương trực tiếp xuyên qua thân mình bạch hổ huyền hóa, trên mặt lão giả Bạch phục lộ vẻ mỉm cười.

Bồng.

Bị tử kim thương xuyên qua, thân thể bạch hổ đột nhiên bốc cháy mãnh liệt, một đoàn lam hỏa không có bất cứ dấu hiệu gì tự nhiên bùng phát trực tiếp nuốt sống bạch hổ.

Trên mặt Lão giả bạch phục vừa mới hiện nét tiêu ý trong nháy mắt trở nên cau có, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn cảnh lam hỏa thiêu đốt trong hư không, nuốt chửng bạch hổ.

Tử kim thương vẫn phóng tới như cũ, Lão giả bạch phục cũng không có thời gian ngậy người, một bạch chung xuất trước thân thể. Đương một tiếng, bạch chung đã gấp rút chặn lại tử mang.

Lâm Khiếu Đường cầm tử kim thương cầm trong tay, hai mắt lạnh lẽo nhìn đối thủ, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, Lão giả bạch phục không khỏi lạnh cả người.

Vốn định khởi xướng công kích tới nhị nữ, trung niên hoàng bào nhìn thấy một màn này liền thu lại nguyên lực vừa mới vận chuyển, cảnh giác chú ý nhìn về phía thanh niên kia, tạm thời để nhị nữ ở một bên chưa quan tâm đến.

Cùng lúc đó, trung niên hoàng bào thoáng nhìn thấy bầy đầu bạch hổ tấn công trước đó bị bầy kim thủ thật lớn kéo đi thật xa, bởi vì màn tấn công trước đó của đám bạch hổ nhằm phá đi cương trảo nên nguyên lực đã tổn hao không ít, nay lại cùng mấy kim thủ dây dưa một lúc, quang mang màu trắng trên người đã từ từ mờ dần.

Tại lúc đám bạch hổ suy kiệt là lúc kim thủ đã hoàn toàn áp chế, như vậy cũng không có gì khó, nhưng mà trung niên hoàng bào nhìn thấy một màn này, trong mắt hiện lên sự kinh sợ, trong lòng mạnh mẽ trầm

xuống, bởi vì tất cả chuyện này phát sinh đều tại lúc thanh niên kia cùng Lão giả bạch phục so chiêu. Thanh niên kia dĩ nhiên có thể thao túng, biến ảo kim thủ cùng đồng thời điều khiển pháp bảo đối địch không chỉ cần có nguyên lực hùng hậu để duy trì mà còn phải có tinh thần lực thâm hậu làm chỗ dựa.

Lẽ nào tu vi người này đã vượt quá địa vương giai sơ kỳ, sắc mặt Trung niên hoàng bào âm trầm thâm nghĩ, đôi mắt hồ cảnh giác, khiếp sợ nhìn về phía thanh niên kia.

Lâm Khiếu Đường cùng với Lão giả bạch phục chiến đấu tự nhiên không rơi vào hạ phong, ngược lại thoáng chiếm ưu thế, Thất Tuyệt phu nhân và Thần Lộ tiên tử nhất thời như đang bị ảo giác, phải chăng Lão giả bạch phục kỳ thực cũng không có gì là lợi hại a.

Kinh ngạc một lúc không lâu, Lão giả bạch phục nhất thời giận dữ, chính mình đối mặt với một người thấp giai vị hơn mình mà lại bị người ta chiếm thượng phong. Đây quả là một sự sỉ nhục vô cùng lớn.

Ba chiếc bạch chung huyền phù trên không, lúc này như ba bàn tay màu trắng thật lớn, trong đó hai đạo đang mạnh mẽ khởi động bắn ra khỏi bạch chung, hai con bạch hổ từ đó song song bắn ra ngoài.

- Cẩn thận!

Thất Tuyệt phu nhân theo phản xạ thốt lên, tuy mới vừa rồi, chân khí hộ thể của nàng có thể khắc chế được đám bạch hổ, nhưng nhìn kỹ lại, so sánh với hai con bạch hổ này cũng có sự khác biệt.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường vẫn không đổi, tay còn lại cũng lấy ra một tử kim trường thương giống nhau như đúc, hai tay đồng thời vung lên, hai thanh tử kim thương cùng nhau bắn ra.

Hai tím hai trắng, trong nháy mắt đối chọi lại với nhau. Vẫn như trước, tử kim thương xuyên qua đón lấy hai bạch hổ, tiếp đó hai bạch hổ như bị nuốt mất, biến mất không thấy đâu.

Lần đầu tiên nếu nói là Lão giả bạch phục bởi vì không biết nên chú quan để rồi bị đánh cho trở tay không kịp, nhưng lần này là lần thứ hai, đã có sự chuẩn bị, nhưng thế tiến công lại bị phá giải dễ dàng đến không hiểu nổi, chỉ có thể thâm giải thích là công pháp đối phương dường như khắc chế mình mà thôi.

Hai thanh tử kim thương bị bạch chung ngăn cản, tử kim thương lại lần nữa trở lại trong tay Lâm Khiếu Đường, mặc dù lần thứ hai phá địch nhưng trên mặt Lâm Khiếu Đường lại không có nổi một tia vui mừng, nhìn chăm chăm vào bạch chung trước người Lão giả bạch phục, không biết món bạch chung kia là do vật gì luyện chế thành mà tử kim thương do bí huyền kim chế tạo cũng không thể công phá nổi.

Lão giả bạch phục rốt cuộc cũng thu hồi ý coi thường, trong lòng biết rằng người thanh niên này không thể so sánh với nhị nữ, thật sự là một đối thủ khá khó chơi, trên hai tay nhất thời lấy ra hai vật phẩm, một mặt bạch kỳ (cờ trắng) và một cây khu hồ bạch tiên (roi điều khiển hồ).

- Công Tôn huynh, ta đến giúp người. Người này sợ là đang ẩn tàng nguyên lực, hai ta nếu độc chiến sợ rằng không hay.

Trung niên hoàng bào không hề chần chừ trực tiếp phi thân đến bên cạnh Lão giả bạch phục nói.

- Uhm.

Lão giả bạch phục khẽ hừ một tiếng, cũng không cự tuyệt, công pháp và bảo bối của thanh niên kia đích thực là rất quý dị, nếu độc chiến khẳng định là sẽ rất khổ cực, lúc này đây không phải là lúc để sĩ diện, tốt nhất là mượn thần thông của vị Chúc huynh này một chút.

Thấy hai người đối phương tập hợp lại cùng một chỗ, Thất Tuyệt phu nhân và Thần Lộ tiên tử nhìn lại nhau rồi cả hai cùng tiến về hướng Lâm Khiếu Đường, nhị nữ cũng không cho rằng Lâm Khiếu Đường cao mình hơn so với đối phương, chỉ cho rằng là công pháp may mắn có thể khắc chế mà thôi, có khả năng đánh một trận, nhưng chung quy vẫn là hạ sách, không thể coi thường! Nếu có thể hợp nhau đối địch vậy thì sẽ thêm đường sống.

Trung niên hoàng bào miệng khẽ niệm một hồi, hai khối cự thạch trực tiếp bay vù ra ngoài, trong quá trình đó bỗng nhiên càng lúc càng phóng to ra, đến khi lớn hơn bình thường gấp trăm lần, quả thực là kinh người.

Hai khối cự thạch dường như là hai ngọn núi nhỏ, ép dần về phía ba người Lâm Khiếu Đường, khí thế vô cùng mạnh mẽ. Tưởng như không gì có thể đỡ nổi, nếu bị đè xuống không thịt nát xương tan mới là lạ.

Lão giả bạch phục thấy Trung niên hoàng bào đã dùng tới tuyệt chiêu, trong lòng có chút khản trương nhưng cũng bớt lo lắng, lần này, nếu đối phương không chết thì ít nhất cũng phải bị thương nặng.

- Không tốt...

- Là Băng Sơn Đại Thạch Ấn, mau tránh ra!

Thất Tuyệt phu nhân vừa thấy hai khối hoàng thạch nhất thời sắc mặt đại biến, đây có thể tưởng tượng là một trong các loại pháp bảo cực mạnh, lực lượng tràn ngập lại có phạm vi bao trùm vô cùng lớn, tựa như một ngọn núi nhỏ, thanh thế như không thể chống đỡ. Các loại pháp bảo dưới áp bức trầm trọng như núi của tảng đá kia căn bản đều vô dụng.

Vừa nghe thấy là Băng Sơn Đại Thạch Ấn đại danh鼎鼎, Thần Lộ tiên tử không còn ý niệm nào khác, hóa thành quang mang màu trắng nhanh chóng hướng một phía chạy trốn, thế nhưng căn bản không thể thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng, cự thạch tựa như núi đem áp lực trải rộng ra bốn phía, không gian trong đó đều bị sức ép rất lớn, kéo dài ra cả trăm trượng, căn bản là không bay ra ngoài được.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường căng thẳng. Lại không có ý định tránh né, nguyên thức phóng ra, quanh thân thể bỗng hiện lên hơn mười tử kim thương, sau đó cũng không dừng lại, trực tiếp bắn về phía hai khối cự thạch đang đè xuống.

Tử kim thương tổng cộng có mười tám chiếc, phân thành hai bắn ra, mỗi bên chín chiếc, trực tiếp hướng thẳng tới hai khối cự thạch.

Mười tám tử kim thương mang dưới cái áp bức khổng lồ của hai khối cự thạch dường như nhỏ bé không thể đem so sánh, Rõ ràng như lấy trứng chọi đá, thật sẽ không có tác dụng gì.

Thất Tuyệt phu nhân chần chờ nhưng cũng không có khả năng chạy thoát khỏi phạm vi áp lực, vì vậy bất chấp tất cả, mọi thứ hữu dụng đều được triệu hồi ra đánh về phía cự thạch, mặc kệ có tác dụng hay không, cũng chỉ có thể liều mạng mà thôi.

Bang, bang, ầm, bình bình, phanh...

Hơn mười tiếng nổ chấn động cùng lúc, mười tám tử kim thương, mỗi bên chín chiếc, toàn bộ đánh lên trên hai khối cự thạch. Tất cả tử kim thương có phân nửa thân đâm vào cự thạch, còn một nửa khác để lộ ra ngoài.

Sau khi đối chọi, thanh thế không gì đỡ nổi của hai khối cự thạch cũng bị dùng lại, bị mười tám tử kim thương mạnh mẽ giữ lại trên không trung.

- Cái gì!

Trung niên hoàng bào không thể tin được thất thanh nói, vô ý thất thanh kêu lên cũng không phải bởi băng sơn đại thạch bị giữ vững trên không, mà ngạc nhiên bởi vì tử kim thương dĩ nhiên có thể đâm xuyên vào trong băng sơn đại thạch vốn cứng rắn không gì sánh bằng.

- Chúc huynh chớ hoảng sợ, tử kim thương kia đích xác quý dị, lão phu đến trợ giúp người một tay.

Lão giả bạch phục cũng không nghĩ tới đối phương có khả năng giữ vững băng sơn đại thạch ấn, nhưng có vết xe đổ trước đó, trong lòng biết pháp bảo đối phương đích thật lợi hại nên không thể trách, lập tức nói.

Nhị nữ thoát khỏi cảnh thịt nát xương tan lúc này vẻ mặt không thể tượng nổi, thậm chí ra một hơi may mắn, chính mình lần thứ hai lại tránh khỏi một kiếp, ánh mắt nhìn phía Lâm Khiếu Đường đã thêm vài phần kính nể.

Đặc biệt là Thất Tuyệt phu nhân, hai tròng mắt nhìn phía Lâm Khiếu Đường thêm phần phức tạp, vừa rồi nàng đã phóng toàn bộ pháp bảo của mình về phía băng sơn đại thạch ấn, nhưng tất cả đều bắn ngược trở lại làm cho nguyên khí bản thân rối loạn không ngớt. Nếu không phải mười tám tử kim thương kia chịu phần lớn áp lực, chỉ sợ lần này chính mình đã thụ thương trầm trọng hơn nhiều.

Lẽ nào tu vi người này còn mạnh hơn so với chính mình, Thất Tuyệt phu nhân cũng không rõ điểm này.

Sắc mặt và hơi thở của Lâm Khiếu Đường hiện tại có vẻ không được tốt, lần này đúng thật là không thoải mái, băng sơn đại thạch kia quả là khó chịu, nếu không phải trong cơ thể có hai chân linh chịu tải hơn phân nửa nguyên lực, mười tám tử kim thương kia khó có khả năng thành trận hình. Lúc trước bắn ra đã dùng trận hình chịu quá nửa áp lực, lại dùng lực lượng bản thân mãnh liệt nhập vào trong đó. Hơn nữa lại rút vào tử kim thương ‘Dung hồn yêu hỏa’, trong nháy mắt thiêu cháy phía bên trong băng sơn đại thạch ẩn. Lại liên tục rút thêm nguyên lực bổ xung dung hợp, nếu không có nhiều thần thông kết hợp cùng với nhau như vậy thì chỉ sợ phải lật thuyền trong mương.

Ngay cả như vậy, nguyên lực trong cơ thể Lâm Khiếu Đường cũng bị tiêu hao gần một nửa, khí nguyên cũng thoáng bất ổn khó chịu.

Đôi mắt Thần Lộ tiên tử như thất thần nhìn vào Lâm Khiếu Đường, trong mắt không còn gì ngoài sự sợ hãi, vừa nghĩ đến những toan tính trước đây với vị Lâm đạo hữu này, trong lòng không khỏi lạnh lẽo, hối hận không thôi, bằng vào bản lĩnh của vị Lâm đạo hữu đã thi triển ra, người này tuyệt đối không phải là kẻ khờ dại, lại càng không chịu ảnh hưởng của mị thuật, chỉ sợ lúc đó đã nhìn thấu mọi thủ đoạn, chỉ bất quá người ta cũng không thèm tính toán với chính mình mà thôi, thậm chí nếu hôm nay có thể may mắn thoát thân, không biết vị Lâm đạo hữu này ghi hận mình hay không.

Lâm Khiếu Đường lúc này tự nhiên không biết tâm tình phức tạp của nhị nữ, trong lòng thầm nghĩ cách phá hủy hai khối băng sơn đại thạch này, tuy còn đứng vững nhưng nguyên lực cũng mất đi đến tám chín thành, thế nhưng khí lực trong người còn bao nhiêu đây, bất quá cũng may nguyên lực còn lại có thể vận dụng để phá.

Đúng lúc này phía xa xa, quang mang màu trắng chợt hiện, chỉ bạch chung thấy trước người Lão giả bạch phục hơi lớn thêm một chút, phía sau ba bàn tay màu trắng thật to song song đánh tới.

Ba tiếng nổ đinh tai nhức óc cùng vang lên. Sau đó ba bạch hổ huyền hóa phóng lên cao, một đoàn sóng âm đã trùng kích đến.

Lâm Khiếu Đường cắn răng, đang vướng tay vướng chân không chịu nổi, đang muốn thả “Tham thị thú” trong không gian trừ vật ra, lại nghe tiếng Thất Tuyệt phu nhân truyền đến:

- Lâm đạo hữu, không nên phân tâm, toàn lực phá băng sơn đại thạch ẩn đi, nhường ba con kinh thiên hổ này cho lão nương, ta sẽ thay người đánh một trận.

406. Chương 403: Khổ Chiến Nhị Địa Vương. (hạ)

Thất Tuyệt phu nhân có thể chống đỡ được đối phương thì tự nhiên là hay nhất, Lâm Khiếu Đường cũng không muốn vô duyên vô cớ mà hao tổn nguyên lực, thêm nữa đám “Tham thị thú” tiến hóa lần thứ hai này có thể không cần xuất ra thì cũng chẳng cần xuất ra làm gì.

Lâm Khiếu Đường khẽ gật đầu, lập tức một lần nữa đem sự chú ý trở lại băng sơn đại thạch ẩn. Tiếp tục huy động mười tám tử kim thương áp chế hai khối cự thạch.

Thất Tuyệt phu nhân với bảy loại pháp bảo hình dạng khác nhau, có phi kiếm, có phi đao, lại thêm các loại ngân hoàn, nghiên, bút. Tổng cộng có bảy dạng tất cả, phối hợp lại thành thất tuyệt công, đó cũng chính là thất tuyệt phi bảo.

Ba con Kinh thiên hổ rít gào, phát ra một đoàn sóng âm làm tiên phong, khí thế ngút trời, nhanh chóng tiến đến. Thất Tuyệt phu nhân cũng không dám có bất luận bảo lưu nào, hầu như đem tất cả nguyên lực vừa mới hồi phục lại được rót hết vào pháp bảo của mình.

Bảy pháp bảo nhanh chóng bay lên hình thành trận hình nghênh đón.

Oanh, bảy pháp bảo đầu tiên là chống lại sóng âm, phát ra chấn động mau chóng làm sóng âm tán loạn, nhưng chúng cũng bị chấn động mà mất đi nguyên lực rồi lả tả rơi xuống phía dưới.

Trong miệng Thất Tuyệt phu nhân thấy mặn như muốn thổ ra một ngụm máu tươi, nhưng cũng không phun ra mà quật cường nuốt trở lại.

Cuối cùng còn lại ba trong số thất bảo cũng nhanh chóng được phóng ra hướng về phía ba đầu bạch hổ ngăn cản, nhưng chỉ có điều ba dạng bảo bối này ngay cả một chút năng lực chống đối lại cũng không có, đã bị mấy đầu bạch hổ trong nháy mắt đánh hạ.

Nhìn lại ba kiện pháp bảo của mình, Thất Tuyệt phu nhân không khỏi hoảng hốt, bề mặt cả ba pháp bảo đã mờ mờ xuất hiện vết rạn, vừa rồi mới thấy Lâm Khiếu Đường phá vỡ những con kinh thiên hổ này trong nháy mắt thật dễ dàng, thế nào mà khi chính mình chống lại mấy con bạch hổ này sao chúng tự nhiên trở lên lợi hại như vậy.

Thần Lộ tiên tử vừa thấy Thất Tuyệt phu nhân thất thủ, không hề chần chờ, lập tức thôi động ba thanh băng tuyết kiếm bắn ra ngoài, ba đạo quang mang vừa vặn va chạm với ba con bạch hổ và một chỗ.

Bang bang, tiếng vang chấn động. Ba thanh tuyết kiếm đồng thời vỡ vụn, nguyên thần Thần Lộ tiên tử mạnh mẽ chấn động, thiếu chút nữa là ngắt đi. Ba thanh băng tuyết kiếm kia chính là bốn mạng pháp bảo của nàng, ba kiếm bị hủy tự nhiên chấn động đến nguyên thần, không làm cho chân linh trong nội thể bị tổn thương đã là vạn hạnh rồi.

Nhị nữ và nhau thôi động những pháp bảo lợi hại nhất nghênh địch, hết một người trước lại đến người sau bại trận, nhị nữ dường như khó có thể chịu được đả kích này, tuy rằng nhị nữ trước đó đã thụ thương, nguyên lực hao tổn, thế nhưng đây cũng là tất cả những chiêu số lợi hại nhất, lại thêm bốn mạng pháp bảo lợi hại.

Chuyện này...

Lâm Khiếu Đường thấy được tất cả, trên mặt không biến hóa, tựa hồ tất cả đã ở trong dự kiến của hắn, nhị nữ trong nháy mắt đã suy kiệt, nhưng nhiều ít gì cũng đã tranh thủ được chút thời gian.

Lúc này Lâm Khiếu Đường đã hoàn toàn khắc chế bằng sơn đại thạch ấn, cũng không phân tâm hay suy nghĩ gì nhiều liền trực tiếp phát động nguyên thức, trong khoảnh khắc một đám chi chít màu hồng ngân (màu tro bạc) nhanh chóng tuôn ra từ trong tay áo.

Trong chớp mắt, Lâm Khiếu Đường đã cho nhị nữ một màn chắn màu bạc trước mặt, tiếp đến ba con bạch hổ huyền hóa cũng vừa vặn xông thẳng vào trong đó.

- Người này lại còn có khu trù thuật!

Trung niên nhân hoàng bào kinh ngạc không thôi, trong lòng lại càng thêm kiêng kỵ đối phương.

- Chúc huynh chớ kinh hãi, lão phu lần này phóng ra ba con huyền hổ chính là 'kinh thiên hổ hao quyết', xếp thứ tám trong các loại bí chiêu lợi hại nhất, ba con này có đến một nửa là thực thể, có thể sánh ngang với một tia hồn niệm của thượng cổ linh thú, lợi hại không gì sánh bằng, bất kể hắn dùng cái gì linh trùng cũng sẽ bị hủy diệt sạch sẽ.

Lão giả bạch phục tự tin nói.

Thất Tuyệt phu nhân và Thần Lộ tiên tử không biết đám vật màu xám bạc này lợi hại ra sao, nhưng thấy Lâm Khiếu Đường hết lần này đến lần khác thi triển ra vô số kỳ chiêu dị bảo, trong lòng đối với vị Lâm đạo hữu này đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, vừa nghĩ đến Lâm đạo hữu gần đây nhất tại phía nam danh nổi như cồn, thật không có gì kỳ quái, đúng là không có thói phồng.

Ba con bạch hổ đã xông vào trong, đám Tham thị thú nhìn khí thế xông đến hung mãnh dường như tách ra một chút, điều này cũng làm cho Lâm Khiếu Đường hơi ngạc nhiên, có vẻ như đám Tham thị thú mới tiến hóa này vẫn còn chưa có làm quen được với lực lượng cũng như thân thể mới, tựa hồ như chưa thể thích ứng được nên nhất thời cho ba con bạch hổ chui qua chỗ trống.

Nhưng rất nhanh những...đám quỷ chết đói này đã phục hồi lại tinh thần, bị ba đầu bạch hổ tấn công mở lỗ hổng đã rất nhanh hợp lại, phảng phất như một cái miệng lớn mở ra đóng vào nhốt con mồi vậy.

Những con bạch hổ này mặc dù không phải thực thể, nhưng đối với đám Tham thị thú không gì không ăn mà nói cũng vẫn là một loại thức ăn ngon, tính đi tính lại có thể coi đây là món khai vị cho bữa sáng.

Phút chốc, ba đầu bạch hổ liền bị thôn phệ, nhao cái đã không còn lại chút gì.

- Không có khả năng!

Khuôn mặt lão giả bạch phục trắng bệch, lại thêm có chút hoang mang lo sợ, bất quá với tu vi địa vương giai của mình cũng giữ lại được chút minh mẫn. Lập tức tỉnh táo lại, ngay sau đó tức giận đem bạch chung và ba cái bàn tay màu trắng khổng lồ thả ra ngoài. Trên hai tay là bạch kỳ và hổ tiên, phía trước bạch chung và mấy bàn tay bạch sắc khổng lồ hợp lại thành trận hình.

Nhìn thấy Lão giả bạch phục sử một chiêu như vậy, Trung niên nhân hoàng bào khuôn mặt chột lóe, trong mắt có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới vị Công Tôn huynh này vẫn còn hậu chiêu, chỉ sợ chiêu này mới đánh xác là chiêu thức sát thủ của hắn.

Nhìn khí thế đối phương hung mãnh, trong mắt Lâm Khiếu Đường phát ra quang mang, nhưng sau đó lại hiện một vẻ đáng tiếc nào đó, đối phương lần này phóng ra chính là một loại bảo pháp trận cổ quái, nếu là dùng Tử kim thương trận chống lại thì có khả năng kiểm nghiệm một chút uy lực của chúng, Lâm Khiếu Đường thầm cân nhắc trong lòng, bất quá nhìn lại tử kim thương vẫn còn đang cắm sâu vào băng sơn đại thạch ấn kia, trong thời gian ngắn không thể thu hồi lại được.

Lâm Khiếu Đường cảm thấy đáng tiếc không thôi, đành phải để đám Tham thị thú kia xông lên mà thôi.

Trong hư không, nhất thời tiếng chuông, chuông ấn, hào quang, hổ tiên xé gió và vô số cờ hàng hư ảnh tất cả đang vây quanh đám Tham thị thú kia xông lên.

Lão giả bạch phục thấy vậy nhất thời vui mừng quá đỗi, lập tức càng ra sức khống chế các pháp bảo hình thành đại trận. Thật mong có thể một lần tiêu diệt sạch đám quái vật kia. Nhìn đám Tham thị thú, sắc mặt Lâm Khiếu Đường không khỏi trầm xuống, tiến giai không phải là thực lực cũng phải tăng đột biến chứ, sao tựa hồ so với trước đây cũng không biến đổi bao nhiêu.

Lúc này, nhìn thấy toàn cảnh nhưng Thất Tuyệt phu nhân và Thần Lộ tiên tử ngược lại cực kỳ trấn định, đã từng thấy qua vị Lâm đạo hữu này không chỉ một lần phá sạch mọi phán đoán của các nàng, chính vì vậy nhị nữ lúc này đối với bản lãnh của vị Lâm đạo hữu này tin tưởng hơn mười phần.

Thấy lão giả bạch phục đã dùng pháp trận hoàn toàn áp chế đàn linh trùng, trên mặt trung niên nhân hoàng bào cũng hơi hòa hoãn lại. Trước người lại hiện lên một thanh đại phi kiếm màu vàng, chính là ba thanh tiểu phi kiếm màu vàng phóng ra lúc trước, hiển nhiên lần này uy lực sẽ lớn hơn không ít, bất quá bởi vì trước đó đã sử dụng băng sơn đại thạch ấn, chân nguyên lực trong người trung niên nhân hoàng bào còn dư lại cũng không nhiều lắm, như thế nếu không dưới tình huống có mười phần nắm chắc hắn sẽ không đơn giản xuất thủ.

Nhìn đám Tham thị thú đang bị gắt gao áp chết, cự kiếm trong tay Lâm Khiếu Đường chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, lòng bàn tay kia phóng ra một ngọn hỏa diễm nho nhỏ cũng để tùy thời mà ứng phó tình huống đột ngột.

Pháp bảo bạch chung kia không ngừng phát ra uy áp vây khốn đàn Tham thị thú kia, còn mặt bạch kỳ kia cũng phân ra những ảo ảnh quay chung quanh như tạo thành một vòng hàng rào di động trên không chung, những phiến bạch kỳ này một mặt quay chung quanh, một mặt không ngừng thu nhỏ phạm vi, đem đám Tham thị thú dần dần đẩy vào trung tâm vùng uy áp đang không ngừng tỏa ra của pháp bảo bạch chung kia.

Mắt thấy nếu tiếp tục như vậy thì đàn Tham thị thú của mình sẽ nhanh chóng bị vây hoàn toàn, Lâm Khiếu Đường đang muốn xuất thủ, nhưng đột nhiên nguyên thức lại cảm ứng được một cỗ hàn quang quen thuộc, nhất thời khỏa miệng nở ra một nụ cười mỉm nhưng hết sức lạnh lùng, cự kiếm trên tay chậm rãi hướng sang một bên, hỏa diễm màu trên tay cũng nhẹ nhàng biến mất không thấy đâu nữa.

Đúng lúc này đàn Tham thị thú dường như đã bị áp súc đến cực hạn. Đột nhiên bên trong đàn Tham thị thú có một điểm quang mang cực nhỏ lóe lên, tiếp đó ngay tức thì lan ra nhanh chóng, tất cả như những điểm hỏa tinh ngày càng nhiều rồi trong nháy mắt chúng hóa thành một đạo quang mang thật lớn.

Bồng. Một tiếng nổ dữ dội trong đám hỏa diễm vang lên.

Một đoàn hỏa diễm màu trắng do đàn Tham thị thú tạo ra nhanh chóng phóng lên cao, trong nháy mắt cắn nuốt hết các loại pháp bảo, mà nhiệt độ bốn phía nhanh chóng hạ xuống, hàn khí bức người, nếu tu luyện

giả có tu vi thấp mà đứng ở đây chỉ sợ lập tức sẽ bị hàn khí ăn mòn đến cả linh nguyên cũng có cơ chạy thoát, bị đóng băng cho đông cứng.

Hỏa diễm màu trắng đang hừng hừng thiêu đốt, nhìn kỹ lại hiện trường, bạch hỏa đang bùng cháy kia cũng không phải là một thể hoàn chỉnh, mà là do vô số diễm hỏa diễm màu trắng tạo thành, cũng là từ vô số cái miệng của đàn Tham thị thú phóng ra, tất cả chúng tụ tập lại tạo thành một đại hỏa trận.

Tâm trạng Lâm Khiếu Đường mừng thầm một hồi, lão giả bạch phục kia phóng ra pháp bảo đích xác rất lợi hại, bản thân pháp bảo làm bằng một chất liệu đặc thù, lại ẩn chứa nguyên lực khổng lồ bên trong, chính vì vậy đám Tham thị thú lúc đầu không thể thôn phệ. Nhưng khi chúng tiến vào trạng thái Băng hàn linh hỏa được hoàn toàn dung hợp sẽ trở thành bốn nguyên chi hỏa, nếu vẫn còn không thôn phệ được pháp bảo kia thì sẽ trực tiếp dùng nguyên hỏa đem đi luyện hóa, sau đó tiếp tục đem nguyên lực thôn phệ trở lại.

Đàn Tham thị thú có số lượng rất đông đảo nên tốc độ thôn phệ cũng tự nhiên là kinh người. Chỉ trong chốc lát, dưới sự thiêu đốt của bạch hỏa các loại pháp bảo đã bị hoàn toàn mất đi sinh khí, lúc bạch hỏa từ từ mất đi cũng là lúc các pháp bảo đã bị đóng băng hoàn toàn, trong bạch chung, phiến bạch kỳ lúc này bất quá chỉ còn lại một ít vật phẩm kim loại mà thôi, không còn bất kỳ cái gì gọi là nguyên cảm để cho tu luyện giả có thể sử dụng chúng.

Lão giả bạch phục dù có liều mạng tiếp tục thôi động nhưng cũng không hề có một tia đáp lại. Đau lòng, hoảng hốt không gì sánh bằng, pháp bảo này là tâm huyết mấy trăm năm nay hắn luyện hóa ngưng tụ mà thành, cư nhiên trong chốc lát, một cái cũng chẳng còn. Thật sự quá đau lòng.

Trung niên nhân hoàng bào giống như lâm vào thế chống lại đại địch điều khiển đại phi kiếm màu vàng bên cạnh, nhìn chăm chăm vào đàn ma trùng, trong lòng biết không ổn, tâm niệm muốn đánh lén trước đó đã hoàn toàn biến mất.

Lúc đàn Tham thị thú màu xám bạc bay tới gần lão giả bạch phục và trung niên nhân hoàng bào, hai người còn muốn tiếp chống đỡ một phen, bắn ra vài đạo quang mang màu hồng nhưng vừa vào thì liền bị Tham thị thú cắn nuốt hết toàn bộ, thật như ném đá xuống biển.

Hai người thấy vậy cũng không suy nghĩ nhiều, chuyển thân mình hóa thành hai đạo hồng quang mong chạy trốn.

Trên mặt Lâm Khiếu Đường nở một nụ cười châm chọc, đàn Tham thị thú nhộn nhạo, từng con dường như hóa thêm cánh biến thành từng đạo độn quang nhỏ bé. Đây chính là kỹ năng mới của đàn tham thị thú sau khi dung hợp nguyên hỏa.

Nhìn thấy một màn này, nhị nữ lại một lần nữa ngây ngốc, cái miệng nhỏ nhắn không ngớt “ô ô” không biết làm sao, linh trùng cũng có thể phi độn, thật sự là quá, không thể tưởng tượng nổi nữa rồi....

Đã không còn pháp bảo, lão giả bạch phục cũng chỉ có thể dùng độn thuật để phi hành, tốc độ tự nhiên giảm đi nhiều, trước đó trung niên nhân hoàng bào đã cười pháp bảo phóng xa, mà ngoảnh lại phía sau lại càng cả kinh, đám linh trùng hóa thành mũi nhọn trong nháy mắt đuổi tới chỉ còn cách có trăm trượng mà thôi.

Lão giả bạch phục hét lớn lên trong tuyệt vọng:

- Chúc huynh, cứu ta!

Trung niên nhân hoàng bào đang bay phía trước, một chút dừng lại cũng không có, lão giả bạch phục bị bỏ lại mà phần hận không cam lòng, nhưng cũng chỉ trong chốc lát đã bị thôn phệ sạch sẽ, ngay cả y phục cũng không lưu lại. Chân linh cũng bị ăn không còn chút nào. Chỉ còn lại một trư vật giới chỉ màu trắng được một con Tham thị thú giữ lại trên người.

Trong chớp mắt, trung niên nhân hoàng bào đã chạy rất xa, cuối cùng nếu không có lão giả bạch phục cản một chút, bằng không chỉ sợ chính mình cũng khó có thể chạy trốn.

Ngay lúc trung niên nhân hoàng bào còn đang tự thầm may mắn thì phanh một tiếng đụng vào một chiếc thuẫn trước mặt, sau đó một thân màu xanh như thiểm điện lóe lên, chính là Lâm Khiếu Đường!

407. Chương 404: Tiêu Diệt Sơ Giai Địa Vương.

- Tại hạ là trưởng lão của Thiên Đạo Tông, một trong ngũ đại môn phái, bản lĩnh các hạ tuy rằng cực cao, nhưng cũng không nên cùng Thiên Đạo Tông ta kết oán, chỉ cần thả tại hạ đi, tại hạ sẽ vĩnh viễn không nhắc lại chuyện này, trước khi các hạ chưa ly khai Đại Hạ tuyệt không tiết lộ hành tung, thế nào?

Lâm Khiếu Đường trào phúng cười nói:

- Lúc này đôi bên giao chiến, nói những... lời này chẳng phải là vô ích hay sao?

Nghe được lời này, ánh mắt trung niên nhân hoàng bào chợt lóe vẻ ngoan độc, một khi đã không còn con đường đàm phán thì...

Trong tay hắn phóng ra một đạo hàn quang.

Bàn tay Lâm Khiếu Đường nhắc lên, sau đó ngạnh tiếp với hàn quang vừa phóng tới. Phanh một tiếng, lúc này hàn quang đã hiện ra là một thanh tiểu phi kiếm.

Trung niên nhân hoàng bào nhất thời hoảng sợ không gì sánh được, đối phương dĩ nhiên dùng tay không mà tiếp được Kim hà kiếm của chính mình, lẽ nào đối phương thật sự có tu vi địa vương giai trung kỳ.

Nắm đấm Lâm Khiếu Đường biến thành trảo trực tiếp chụp vào người trung niên nhân hoàng bào, gã vô cùng kinh hãi, nhanh chóng lui lại hơn mười trượng. Tuy rằng có thể tránh thoát, thế nhưng nhìn bàn tay đối phương phóng ra một kim thủ, trực tiếp kéo dài ra, bất kể lui lại thế nào cũng vô dụng, dường như trong gang tấc sẽ bị kim thủ này bắt lấy.

Trung niên nhân hoàng bào ngưng tụ nguyên thần, một thanh phi kiếm màu vàng dài ba thước bắn ra, ý muốn một kiếm bổ kim thủ ra làm hai.

Lâm Khiếu Đường đương nhiên không cho rằng một trảo đơn giản lại có khả năng không chế được một vị tu vi địa vương giai, chính vì vậy khi bị đối phương dùng phi kiếm phá long trảo thủ cũng không có điều gì là ngoài dự liệu, thân ảnh liền nhoáng lên biến mất không thấy đâu.

Trung niên nhân hoàng bào phá được kim thủ, lần thứ hai nhìn lại đối phương thì đã biến mất, vội vàng phóng nguyên thức ra để tìm tung tích đối phương.

Rốt cuộc là cái loại độn thuật gì? Lại có khả năng thu liễm khí tức kỳ diệu như vậy, sau lưng trung niên nhân hoàng bào không khỏi toát mồ hôi lạnh, tâm tình sợ hãi bùng lên, đã sống mấy trăm năm, trải qua không biết bao nhiêu trận chiến vẫn có thể toàn thân quay về, nhưng đối thủ như lần này lại là lần đầu tiên gặp phải, dù cho chính mình có cùng một vị địa vương giai trung kỳ đối chiến hẳn cũng không có cảm giác khó chịu như thế này.

Trong cận chiến, uy lực Vô Tung Quyết được đề thăng thêm mấy lần, Lâm Khiếu Đường kỳ thực đang ở trong phạm vi hai mươi trượng, trong phạm vi này thì phi độn có thể coi như tức thời, dù là linh hồn giai cũng không có được bí pháp như Vô Tung Quyết. Trong phạm vi này, chỉ bằng độn thuật bình thường một vòng, mắt thường không thể nhìn ra, chỉ có thể dùng nguyên thức mới có thể nhận biết được hành tung.

Nếu là viễn chiến, Lâm Khiếu Đường cũng không nắm chắc hoàn toàn hủy diệt một địa vương giai, thế nhưng khoảng cách lúc này lại gần đến như vậy, đạo võ song tu như Lâm Khiếu Đường có tới bảy thành nắm chắc đưa đối phương biến mất khỏi thế giới này, dù là một tia hồn niệm cũng không lưu lại.

Trung niên nhân hoàng bào điều khiển phi kiếm màu vàng quay chung quanh người với tốc độ chóng mặt, nghiêm cẩn bảo vệ thân thể bên trong.

Bỗng nhiên, một đạo quang mang màu vàng từ bên sườn bổ tới, Trung niên nhân hoàng bào kinh hãi, vội vàng thôi động phi kiếm màu vàng chống lại. Keng, một tiếng kim loại va chạm với nhau vang lên.

Trung niên nhân hoàng bào chỉ thấy thân thể mạnh mẽ rung lên, lực đạo của đối phương thật mạnh mẽ kinh người, còn nói gì đến đạo kỹ, rõ ràng chính là vũ kỹ bá đạo hung mãnh.

Không cho Trung niên nhân hoàng bào một giây suy nghĩ, kiếm ảnh màu vàng từ bốn phương tám hướng bổ tới. Đường, đường, đường...trong hư không vang lên từng loạt tiếng kim loại va chạm với nhau.

Trung niên nhân hoàng bào như không còn sức để tấn công lại, bất quá cũng may là bốn nguyên pháp bảo cũng không phải là tầm thường, lượn vòng trên dưới liên tục cũng đem chính thân mình vây kín ở trong không một kẽ hở, miễn cưỡng có thể áp chế tất cả kiếm quang.

Ngay lúc Trung niên nhân hoàng bào quen dần với công kích của kiếm quang thì lúc này, vút vút vút, những tiếng xé gió vang lên, mấy đạo quang mang chợt hiện, phân ra thành bảy tám hướng khác nhau rồi phóng tới.

Trung niên nhân hoàng bào dưới tình huống bất ngờ không kịp phòng bị lập tức bị bắn trúng, mấy mũi tấn công toàn bộ trúng vào các yếu huyệt trên đầu, ngực, bụng, phần eo.

Phốc! Một tiếng, Trung niên nhân hoàng bào còn muốn gắng gượng, bất quá nội tạng như muốn nảy lên, điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi.

Tốc độ phi kiếm hộ thể nhất thời chậm lại, mà kim kiếm màu vàng lại không có chút nào chờ đợi, có nhiều hơn phân nửa đã chém vào người Trung niên nhân hoàng bào tạo thành một thân thể huyết nhục mơ hồ.

Oành...

Thân thể Trung niên nhân hoàng bào đột nhiên bạo tạc (nổ mạnh), bạo tạc kinh người, Lâm Khiếu Đường tuy là nhảy bén nhưng lại đứng quá gần phạm vi ảnh hưởng liền bị xung kích bắn ra xa hơn trăm trượng, làm huyết khí trong người bốc lên. Cũng may sau khi vận chuyển nguyên lực liền ổn định lại cơ thể nên không bị thương nặng.

Lúc này một quang mang màu vàng bay thẳng lên trời, tốc độ cực nhanh, kim quang trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe trong nháy mắt đã nhìn thấu quang mang màu vàng kia. Quang mang màu vàng kia cao khoảng hai mươi tấc, bộ dáng như một hài đồng, chính là chân linh đang ôm phi kiếm màu vàng, dĩ nhiên là đang cố dùng linh độn thuật chạy trốn.

Trong nháy mắt đã chạy được một đoạn xa, dù Lâm Khiếu Đường có tài độn thuật phi thường đi nữa thì truy đuổi cũng là một việc không đơn giản.

Lâm Khiếu Đường thầm hô đáng tiếc, thầm tự trách mình sơ ý. Nhưng thật ra không hề nghĩ tới đối phương lại quyết đoán đến như vậy, bất quá bạo tạc cấp độ này so với chân linh tự bạo còn kém xa, hẳn là dùng hơn phân nửa chân linh nguyên lực tiến hành linh ngoại tự bạo, chấp nhận tạc thương chân linh, bỏ qua cơ thể, chọn đường nguy hiểm mà tìm đường sống mong manh.

Để cho chân linh đối phương chạy thoát đúng là rất tiếc nuối, nhưng lúc này không phải là lúc than ngắn thở dài. Lâm Khiếu Đường đã nghĩ thông, xoay người bay tới trước mặt nhị nữ, liếc nhìn nói:

- Chân linh của trung niên nhân hoàng bào đã chạy thoát, nơi này không thể ở lâu, nên nhanh chóng rời khỏi!

Trong tâm thức nhị nữ đã coi Lâm Khiếu Đường như thiên lôi, chỉ đâu đánh đó, tự nhiên không có một chút chống lại.

Lâm Khiếu Đường thu lại mười tám thanh tử kim thương, lúc này hai khối băng sơn đại thạch ẩn kia lập tức sụp đổ, thu nhỏ lại thành cự thạch rồi tan thành bột phấn, đám Tham thị thú lại thành thực trở về trong đại lưng trĩ vật.

Thu hồi pháp bảo xong, Lâm Khiếu Đường vung tay lên, một kim thủ thật lớn hiện ra trước người, nhị nữ nhìn lẫn nhau rồi trực tiếp đi lên, Lâm Khiếu Đường cùng nhị nữ đứng vững rồi miệng khê niệm, một đoàn quang mang bao trùm lấy ba người sau đó hướng phía chân trời bay đi.

Lâm Khiếu Đường uống xong một giọt “Vạn niên kim dương dịch”, trong nháy mắt khôi phục lại nguyên lực, lại vận nguyên lực phi độn với lộ tuyến quỷ dị, hướng Hoa Hợp Sơn bay đi.

Liên tục phi độn bốn ngày đêm, đường đi quanh co khúc khuỷu luôn thay đổi, một hơi phi hành mấy vạn dặm không ngừng nghỉ, đến nay chỉ còn cách Hoa Hợp Sơn quá trăm dặm đường, Lâm Khiếu Đường bắt đầu hạ dần tốc độ, hướng một sơn cốc bên vách núi hạ xuống.

Trong quá trình phi độn Lâm Khiếu Đường không ngừng uống “Vạn niên dương dịch” để phục hồi nguyên lực, nếu không căn bản không thể một hơi bay đi xa như vậy.

Bất quá ngay cả như vậy, trong mắt nhị nữ vị thì độn thuật của vị Lâm đạo hữu này chỉ sợ địa vương giai bình thường cũng không thể so sánh.

Cả đoạn đường đi nhị nữ biết Lâm Khiếu Đường đang dùng toàn lực phi hành nên cũng biết điều không có làm phiền, chỉ ngồi xếp bằng trong màn bảo hộ màu vàng rồi uống một ít đan dược tùy thân, tiến hành nhập định. Qua bốn ngày sau, khi lên đường, tuy thương thể chưa giảm đi bao nhiêu nhưng tinh thần cũng đã khôi phục lại phần nào.

- Lần này cũng may nhờ có Lâm đạo hữu tới kịp thời, nếu không thì bản phu nhân cùng Thần đạo hữu chỉ sợ đã vẫn lạc nơi Đại Hạ Quốc.

Thất Tuyệt phu nhân vừa hạ xuống liền tỏ lời tạ ơn, trong lòng cũng có chút ý xấu hổ.

- Phu nhân nói quá lời, Lâm mỗ nếu cùng phu nhân, tiên tử phân trong một tổ, tự nhiên sẽ cùng tiến cùng lui, Lâm mỗ nếu là tình huống giống như vậy, nhất định phu nhân và tiên tử sẽ tương trợ tới cứu viện.

Lâm Khiếu Đường không chút vì thi ân cho người mà có vẻ mặt kiêu ngạo.

Thất Tuyệt phu nhân và Thần Lộ tiên tử nghe xong những lời này, trên mặt ửng đỏ, cảm tình tốt đối với Lâm Khiếu Đường lại tăng thêm vài phần.

- Lâm đạo hữu có bản lĩnh như vậy làm cho tiểu nữ được mở rộng tầm mắt, thật sự là bội phục đến cực điểm, nếu lúc trước tiểu nữ có gì mạo phạm cũng mong Lâm đạo hữu thông cảm bỏ qua cho. Đến khi trở lại Nam Xuyên Giới chúng ta chắc chắn sẽ đem lễ vật đến quý phái để tạ ơn ân cứu mạng lần này.

Tuy rằng thương thể của Thần Lộ tiên tử có chút nghiêm trọng, trong người lúc này cực kỳ khó chịu nhưng cũng vội vàng nói ra thành ý của mình, mong muốn có thể cho ấn tượng của vị Lâm đạo hữu này với mình không quá xấu.

- Nếu Thần tiên tử có thể đến chơi, Lâm mỗ tự nhiên là vô cùng hoan nghênh, còn lễ vật thật sự là không cần thiết a! (DG: đương nhiên có thì vẫn hay hơn. Hắc hắc!)

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường không thay đổi trả lời.

- Lâm đạo hữu... a...

Thần Lộ tiên tử như còn muốn nói gì nữa, nhưng cơn đau trong ngực lại nổi lên, lời sắp nói ra cũng nghẹn trở lại.

Thất tuyệt phu nhân biến sắc nói:

- Thần đạo hữu, người không sao chứ?

Thần Lộ tiên tử nhíu nhíu mày lắc đầu nói:

- Không có việc gì cả, chỉ là chút dư độc phi hạt không thể bức ra khỏi cơ thể hoàn toàn, nên ngực có chút khó chịu, thiếp thân muốn qua bên dòng suối nhỏ kia dùng chút nước trong, phu nhân cùng Lâm đạo hữu xin chờ một chút.

Thất Tuyệt phu nhân và Lâm Khiếu Đường tự nhiên là sớm nhìn ra Thần Lộ tiên tử bị trúng độc còn chưa bức ra hoàn toàn, đều gạt đầu không có ý kiến.

Thần Lộ tiên tử rời đi một lúc, Thất Tuyệt Phu Nhân lại nói:

- Lâm đạo hữu, có người nói người chỉ là nửa đường gia nhập vào Thiên Hà Tông, không biết trước kia là xuất sư trong môn phái nào?

Thấy bản lĩnh Lâm Khiếu Đường phi phàm, Thất Tuyệt phu nhân tự nhiên bắt đầu có ý kết giao, thêm nữa nàng sinh ra rồi lớn lên cũng đã có tính hiếu kỳ, chuyện tình vùng đất phía Nam nàng không dám nói là không gì không biết nhưng có mười chuyện thì khẳng định cũng phải đến tám chín phần là biết đến, thế

nhưng đứng trước vị Lâm đạo hữu bản lĩnh cao cường này nàng cảm thấy rất xa lạ, hoàn toàn không có nửa điểm manh mối.

- Ha hả, Lâm mỗ nguyên bản chỉ là một tán tu, không nên nhắc tới, đâu có cái gì là xuất sư môn phái đi ra!

Lâm Khiếu Đường cười ha hả trả lời một cách mơ hồ.

Thấy Lâm Khiếu Đường không muốn nói nhiều lời, Thất Tuyệt phu nhân cũng thức thời không có hỏi lại, dù sao thực lực vị thanh niên trước mắt này vượt xa so với mình, tu luyện giới lấy thực lực vi tôn, nếu là nàng thật sự có thể áp chế được Lâm Khiếu Đường thì lúc này đây Thất Tuyệt phu nhân tuyệt đối sẽ áp dụng việc vừa hỏi vừa uy hiếp, nếu người không nói vậy thì chịu đẹp mặt đi rồi sẽ biết được thế nào là tôn trọng.

- Nghe nói Lâm đạo hữu tại Tù Ma Cốc đại triển thần uy, không chỉ có đẩy lùi cường địch, lại cùng hai con giao long sắp phi thăng đại chiến mấy ngày, mãi cho đến khi khe kết trận suy nhược cũng không đi ra, nhưng tới cuối cùng vẫn thành công thoát khỏi ma cốc đó, chắc hẳn Lâm đạo hữu đã gặp một chút kỳ ngộ nào đó phải không?

Thất Tuyệt phu nhân vẫn chưa hoàn toàn bỏ ý định, tiếp tục quanh co hỏi thăm.

- Ai, nói thật ra thật xấu hổ, Lâm mỗ tại Tù Ma Cốc giống như một con ruồi không đầu vậy.

- Ôi.

Lâm Khiếu Đường đang nói đến phân nửa liền bị một tiếng hét sắc nhọn kinh khủng vang lên cắt đứt, tiếng kêu sợ hãi tuyệt vọng này tự nhiên là thanh âm mà Thần Lộ tiên tử vừa mới đi tới dòng suối nhỏ phía trước mà phát ra.

Thất Tuyệt phu nhân và Lâm Khiếu Đường cùng nhìn lẫn nhau, sắc mặt cả kinh cho rằng đã có chuyện gì xảy ra, liền cùng nhau bay đến.

Bên bờ dòng suối nhỏ, Thần Lộ tiên tử đang thất hồn lạc phách ngã ngồi trên một khối đá trơn bóng do bị dòng nước mài mòn lâu năm. Hơn phân nửa áo bào trên người đã bị thấm ướt, đôi cánh tay bạch trêu đang hoảng hồn che lấy khuôn mặt, thân thể kịch liệt run rẩy như đang gặp phải một chuyện cực kỳ đáng sợ nào đó.

Thất Tuyệt phu nhân và Lâm Khiếu Đường cảnh giác nhìn mọi nơi xung quanh, nguyên thức tản ra điều tra nhưng hồi lâu cũng không có phát hiện điều gì khả nghi, trong vòng phương viên trăm dặm quanh đây ngay cả một đầu yêu thú cũng không có.

- Thần đạo hữu, có chuyện gì mà kinh hoảng như vậy?

Thất Tuyệt phu nhân nghi hoặc hỏi.

Thần Lộ tiên tử chỉ khóc sụt sùi không trả lời, tâm tình như đang trong trạng thái mất hồn, khóe mắt Lâm Khiếu Đường hơi giật, tựa hồ mình bạch được điều gì đó.

408. Chương 405: Tâm Ma Của Nữ Tu.

- Phu nhân, cứ để Thần tiên tử ngồi khóc một mình như vậy sao?

Lâm Khiếu Đường âm thầm truyền âm nói.

- Ai, được rồi!

Thất Tuyệt phu nhân khẽ lắc đầu, truyền âm nói.

Hai người đang muốn tìm một địa phương có thể dả tọa nhập định, cũng tiện để Thần Lộ tiên tử có thể bình tĩnh lại một chút, nhưng chưa đi được hai bước, đột nhiên phía sau chợt lóe lên quang mang.

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ xoay người lại, cách không bắt tới, một kim thủ đã vững vàng nắm chặt cổ tay của Thần Lộ tiên tử, lúc này nàng đang vận nguyên lực lên bàn tay nhắm hướng thiên linh cái chính mình

đánh tới, khoảng cách chỉ còn lại ba thốn, nếu một chưởng này mà tới đích thì không chỉ có đầu óc vỡ toang mà ngay cả chân linh trong cơ thể cũng bị nổ tan mà biến mất.

Thần Lộ tiên tử đang nghĩ quần trong lòng nên muốn tự sát.

Thất Tuyệt phu nhân đã nhiều ngày cùng vị Thần Lộ tiên tử này ở chung, trong lòng cũng có vài phần hảo cảm, nên vội vàng an ủi nói:

- Thần đạo hữu, người sao phải khổ như vậy chứ?

Về mặt Thần Lộ tiên tử tuyệt vọng, bị phần nói:

- Dung mạo của thiếp thân hôm nay đã trở nên như thế này, đến quỷ cũng không thèm nhìn, sau này sao còn dám gặp mặt ai nữa. Chi bằng kết liễu đi cho sang khoái, nhanh chóng tiến vào luân hồi được đầu thai.

Lâm Khiếu Đường xuất thủ cứu giúp nhị nữ cũng là có tư tâm, nếu vị Thần Lộ tiên tử này mà chết thì việc chuẩn bị đánh Quỷ Vô Điện chẳng phải là kết thúc ở đây ư, Lâm Khiếu Đường tự nhiên là không muốn kiếm củi ba năm đốt một giờ, bằng không sự việc có thể nào đi nữa thì hẳn cũng chẳng muốn đa sự.

- Thần đạo hữu, những thứ có thể biến đổi dung mạo như đan dược hay công pháp cũng không phải là khó cầu, chỉ cần tốn chút công phu, nhất định có thể khôi phục lại như ban đầu.

Thất Tuyệt phu nhân cũng là một nữ tu nên cũng có thể lý giải phần nào tâm tình Thần Lộ tiên tử lúc này.

Trong suy nghĩ của nữ tu so với nam tu lại càng chú ý chăm sóc cho dung nhan của mình, ai bảo các nàng là nữ nhân đây, bất quá cũng còn rất nhiều nguyên nhân khác nữa, bởi vì thể chất nữ tu có hạn, thành tựu cũng không được cao như nam nhân, cho dù là ngút trời kỳ tài muốn cầu tiến xa hơn cũng phải cùng song tu với nam tu kỳ tài mà tu luyện.

Nguyên nhân như vậy nên nữ tu nhất định cần phải dựa vào sự phụ trợ của nam tu thì mới có thể tiến xa trong con đường tu luyện. Thế nên nếu muốn được nam nhân có tu vi cao nhìn trúng thì ngoài tu vi bản thân và tài năng thì tư sắc tự nhiên chiếm một phần quan trọng.

Trừ nguyên nhân đó ra, dựa vào tư sắc rất nhiều thời điểm còn có thể bảo mệnh, có tư sắc xinh đẹp bất luận là mặc dù không ai thừa nhận, nhưng tại nhiều thời điểm lại chiếm được tiện nghi rất lớn, trong nhiều hoàn cảnh tương đồng nữ tử có hình dạng xấu xí thường có phần xui xẻo hơn người đồng giới có chút nhan sắc.

Trên thực tế, tại toàn bộ Kỳ Đông đại lục, phạm là nữ tử có tu vi cao thâm không ai là không có chút tư sắc cả, là mỹ nữ trong mỹ nữ a, cho dù nếu có trường hợp đặc thù thì bất quá cũng là người có bối cảnh lớn. Nhưng bởi tu vi đã đạt đến một giai đoạn nhất định, cũng không thể nói như vậy nữa, chí ít là đến địa vương giai, nữ tử mà có tướng mạo không tốt thì quá trình tiến giai so với tướng tượng còn gian nan hơn nhiều lắm.

Tại đây, trong cái thế giới lấy thực lực vi tôn, cũng không có cái chuyện người đối với người tốt bụng, càng không có người dễ xướng nhìn mặt mà bắt hình dong. Coi trọng cái đẹp bên trong ư, thật chỉ như món khai vị cho một trò đùa mà thôi.

Hầu như mọi nữ tu coi việc giữ dung mạo của mình luôn xinh đẹp là rất trọng yếu, khi đã trở thành cần phải có, nếu dung mạo bị hủy thì nữ tu đó xem như đoạn tuyệt tiền đồ tu luyện, đúng là ngấp đầu tai ương.

Đối với Thần Lộ tiên tử đã sớm coi bản thân mình là một tuyệt sắc nữ tu, tự nhiên đem dung mạo của mình còn trọng yếu hơn cả tính mạng, trong cả mấy trăm năm dài tu luyện, dung mạo xinh đẹp sẽ mang đến cho nàng bao nhiêu là chỗ tốt, hơn nữa tuyệt đại tư sắc cũng có thể coi là một loại mị công bẩm sinh, nếu lại tu luyện thêm một ít mị thuật, đối diện với một vài tu luyện giả có tu vi thấp hơn mình chính là một chiêu sát thủ vô hình.

Bất quá cũng phải nói lại, Thần Lộ tiên tử đã đạt đến trình độ này, tu vi trong tầng lớp nữ lưu coi như tương đối khá, thọ nguyên cũng có đến sáu bảy trăm năm, tại hạ giới, dung mạo bị hủy đương nhiên là thương tiếc nhưng cũng chưa đến mức phải mất đi tính mạng, thế nhưng lúc này đây là do tâm ma quấy phá, đâu còn có thể bảo trì được bình tĩnh đây.

Vô luận đan dược hay công pháp cũng chỉ là huyền hóa chi thuật mà thôi, có lợi hại tới đâu rõ ràng cũng là thủ thuật che mắt, chỉ có thể giấu diếm được người có tu vi nông cạn mà thôi, tu luyện giả chỉ cần hơi có chút năng lực liếc mắt có thể nhìn ra ngay.

- Thiếp thân cũng không muốn mang dung mạo giả tạo gặp người khác, phu nhân, Lâm đạo hữu, các người cứ để thiếp thân đi thôi, với dáng dấp thế này thiếp thân thật không thể chịu đựng nổi, thà tình nguyện kết liễu cho xong, các người không cần khuyên nhủ gì nữa.

Hai mắt Thần Lộ hai mắt thất thần, sinh khí như đã cạn.

Lâm Khiếu Đường lúc chạy tới giải cứu nhị nữ liền thấy dung mạo của Thần Lộ tiên tử đã bị hủy, lúc đó ngược lại cũng chẳng có suy nghĩ gì nhiều lắm. Bất quá chỉ là vết thương ngoài da, có thể đối với người khác là vô kể khả thi, nhưng đối với hần mà nói lại chỉ là một việc nhỏ, chỉ cần ăn vào linh nhục thì da thịt liền khôi phục, căng mịn như lúc ban đầu.

Ai ngờ Thần Lộ tiên tử sau khi dùng linh nhục, trên mặt, chỗ bị hủy chỉ có hơi chút biến hóa, không hề khôi phục lại, phẳng phất khuôn mặt kia vốn ban đầu đã là như vậy rồi.

Cứ như vậy Lâm Khiếu Đường kỳ quái nửa ngày trời, nhưng cũng chẳng nói cái gì không tốt, coi như đem chuyện này tạm thời đặt ở một bên chưa quan tâm đến.

Lúc này tâm tình Thần Lộ tiên tử kích động, thân thể đang run rẩy mãnh liệt, khí nguyên trên người càng hỗn loạn giống như bị thương nặng vậy, Lâm Khiếu Đường liền đem nguyên thức cường đại của mình phát ra hoàn toàn, dò xét lại một lần toàn thân Thần Lộ tiên tử, cuối cùng cũng minh bạch nguyên nhân tại sao sau khi uống linh nhục mà da mặt của Thần Lộ tiên tử lại không thể trị liệu và khôi phục lại.

Trước kia Lâm Khiếu Đường vẫn cho rằng linh nhục hần là cấp nghịch thiên trong các loại linh dược trị thương, sau khi phục dụng có thể trị hết tất cả thương thế da thịt, chỉ cần mấy chỗ yếu hại không bị tổn thương, thì cho dù có đem cho người sắp chết phục dụng cũng có khả năng nháy mắt khôi phục lại như ban đầu.

Nhưng cái này cũng chỉ giới hạn do ngoại kích bị thương và một phần pháp lực bị thương. Nếu là một loại hỏa diễm đặc thù như Vạn Bĩ Nguyên hỏa, hoặc là một vài loại kỳ độc, muốn chữa khỏi thì linh nhục cũng chưa đạt tới được năng lực đó.

Khuôn mặt Thần Lộ tiên tử trực tiếp bị độc Ma Kim Phi hạt hủy hoại, nọc độc và độc nguyên xâm nhập vào phần ngoài da mặt nên đã sớm bị độc thiêu thành dị biến, trong trường hợp này dù có dùng loại đan dược thần kỳ nào đi nữa cũng là không thể chữa trị.

- Thần Lộ tiên tử, người hà tất phải làm như vậy, non xanh còn đó lo gì không có củi đốt, khổ tu mấy trăm năm thật vất vả mới có tu vi như ngày hôm nay, thọ nguyên đã kéo dài, vất bỏ tất cả đơn giản như vậy, không cảm thấy đáng tiếc hay sao?

Lâm Khiếu Đường tự nhiên không muốn bản thân đã mất nhiều khí lực đến vậy cứu nhị nữ mà Thần Lộ tiên tử lại lại ngã xuống, không chỉ lãng phí một phen khổ tâm của chính mình, lại càng làm cho mục đích đánh lên cuối cùng gặp trở ngại. Chính vì vậy hần vốn thờ ơ luôn coi mọi sự không liên can tới mình, nay thái độ đại biến như quay một trăm tám mươi độ, tận tình khuyên giải an ủi người ta.

- Không có gì là đáng tiếc cả, tu vi thiếp thân đình trệ tại Linh hồn giai hậu kỳ đã hơn hai trăm năm, hơn nữa trong vòng hơn một trăm năm nữa mà không có tiến giai thì cũng phải chịu cảnh linh tán người vong. Thiếp thân chỉ có một đường song tu là có thể, chỉ có cùng một nam tu có tu vi cao thâm cùng rất nhiều tài nguyên mới mong có thể đột phá, hôm nay dung mạo phá hủy coi như đất tủy vọng, cuộc đời tu luyện sau này tiến giai đã chết, so với sống tạm bợ qua ngày rồi cũng chỉ chờ chết mà thôi. Đã thế không bằng thống khoái, nhanh chóng luân hồi, sớm ngày đầu thai làm lại cuộc đời.

Tâm ý Thần Lộ tiên tử tựa hồ đã quyết, xem như dung mạo của nàng bị hủy cũng chẳng khác nào tinh thần đã chết.

Thất Tuyệt phu nhân vốn là người có tính cách táo bạo, lúc trước chỉ bất quá là bị bản lĩnh cường đại kinh người của Lâm Khiếu Đường làm cho kinh sợ, lại vừa mới ngộ nạn được cứu mới có thể làm cho tính nết ngày thường có chút hạ xuống, thấy vị Thần đạo hữu trái phải khuyên nhủ không nghe liền hừ lạnh nói:

- Hừ, Thần đạo hữu, theo bản phu nhân biết, người tự sát là người không thể tiến vào luân hồi, mà sẽ dần dần triệt để chôn vùi, nguyên thức tiêu tán mà thành luyện thi, Lâm đạo hữu, nàng muốn chết thì để nàng chết đi, quản nàng làm chi!

Thần Lộ tiên tử nghe nói như vậy, thất thần cũng không biến mất, càng không động dung, ngược lại yên tĩnh nói:

- Thiếp thân có bí pháp có thể chạy trốn khỏi trời phạt, đa tạ phu nhân đề điểm, chúng ta cũng chỉ là một tổ hợp nhất thời mà thôi, các vị không cần lo cho thiếp nữa.

- A?

Khuôn mặt Thất Tuyệt phu nhân hơi đổi, trong lòng cũng bán tín bán nghi, có hay không có bí pháp thần kỳ như vậy, lại còn có thể trốn khỏi việc trời phạt a, thần sắc xoẹt qua một tia tham lam dị dạng nhìn vào Thần Lộ tiên tử.

Nghe nhị nữ đối thoại sắc mặt Lâm Khiếu Đường luôn thay đổi, trong lòng cũng thầm tính toán xem làm thế nào để vị Thần Lộ tiên tử này tạm thời buông tha cho ý niệm tự sát, nghe tới bí pháp chạy trốn trời phạt nhất thời cũng hơi sững sốt một chút, bất quá rất nhanh khôi phục như thường, thấy vị Thần Lộ tiên tử có tâm hướng cái chết kiên định như vậy, môi Lâm Khiếu Đường như hơi khê động, có chút không tình nguyện nói:

- Nếu có phương pháp để Thần tiên tử khôi phục lại dung mạo ban đầu, Thần tiên tử liệu còn có tâm ý muốn chết hay không?

Lời này vừa nói xong, cả nhị nữ đều chăm chú nhìn lại Lâm Khiếu Đường, vẻ mặt Thất tuyệt phu nhân như không tin. Thần Lộ tiên tử thì như nắm một cọng rơm cứu mạng. Bất quá trong ánh mắt nhị nữ vẫn có quá phân nửa là hoài nghi.

- Phương pháp nào? Trên đời thật có kỳ phương như vậy ư?

Thất Tuyệt phu nhân so với Thần Lộ tiên tử còn háo hức hơn, lấy từ kinh nghiệm đã trải qua, Thần Lộ tiên tử bị ma trùng chi độc tập kích cho dù có thể trừ độc tính sạch sẽ nhưng dung mạo vẫn không có khả năng phục hồi như cũ. Đã bị độc trùng ăn mòn bộ phận lớn đến như vậy, muốn xóa đi khôi phục lại như ban đầu là không có khả năng, cho dù dùng bất kì đan dược nào, giống như người đã chết có ăn đan dược linh kỳ thế nào đi nữa cũng không thể sống dậy được, đây chính là đạo lý.

Lâm Khiếu Đường không có vội vã trả lời, mà nhàn nhạt nhìn Thần Lộ tiên tử, nàng do dự một chút rồi nói:

- Lâm đạo hữu nói thật, ý nói như vậy là sao?

Lâm Khiếu Đường kỳ thực cũng không phải mười phần muốn xuất thủ cứu vị tiên tử mà trước đó đã có tính toán gây khó dễ bất lợi với mình. Thế nhưng vừa nghĩ đến Thái Âm thiên quân nói về “Âm quỷ trận”, mặt không biểu tình nói:

- Ý tứ nói đúng là vậy, thật ra Lâm mỗ có biện pháp để Thần tiên tử có thể khôi phục lại diện mạo vốn có của mình.

- Có thật không?

Thần Lộ tiên tử gần như vô thức mà thốt lên, tâm ý muốn chết vốn là nhất thời xúc động, tâm ma tự nhiên biến mất không ít, trở lại một cường tâm như trước đây, tự nhiên trong lòng cũng dần dần khai sáng.

- Có được không, bất quá...

Lâm Khiếu Đường đáp lại nhưng bỗng nhiên dừng lại.

- Bất quá cái gì?

Thần Lộ tiên tử khẩn trương hỏi, Thất Tuyệt phu nhân cũng bị làm cho thở dốc mà nắc nức lên, một đôi mắt liên tục xuất ra bao nhiêu tâm ý, vẫn phong vận như cũ nhìn chăm chăm vào Lâm Khiếu Đường không chớp.

- Bất quá tại hạ cũng không thể vô duyên vô cớ xuất thủ, dù sao thủ pháp của tại hạ cũng muốn tiêu hao không ít tâm lực.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường khẽ động nói.

Thần Lộ tiên tử vừa nghe nói đến thế, bán tín bán nghi trong lòng lại thêm vài phần tin tưởng, lập tức nói:

- Thiếp thân đã hiểu rồi, chỉ cần Lâm đạo hữu có khả năng để thiếp thân khôi phục diện mạo như ban đầu, thiếp thân cho dù táng gia bại sản cũng sẽ không chối từ.

Lâm Khiếu Đường gật đầu nói:

- Thần tiên tử nói những lời này, Lâm mỗ tự nhiên sẽ toàn lực tiến hành, bất quá thủ pháp cũng không phải là thời gian ngắn có thể thi triển ra, tốt nhất hãy đợi khi trở về Nam Xuyên Giới đi, đến lúc đó Thần tiên tử có thể đến Thiên Hà Tông, chỉ cần không có việc gì quan trọng, sau khi tử chiến chấm dứt Lâm mỗ hẳn là ở lại trong môn phái, không biết Thần tiên tử có khả năng chờ đợi đến lúc đó hay không?

- Chỉ cần có thể khôi phục lại diện mạo ban đầu, thiếp thân tự nhiên có thể chờ được!

Thần Lộ tiên tử chậm rãi từ tảng đá lớn đứng lên, lúc này Lâm Khiếu Đường mới thu lại Kim thủ đang nắm giữ cổ tay Thần Lộ tiên tử.

409. Chương 406: Nghi Ngờ

- Phu nhân, tiên tử, nơi này cách Hoa Hợp Sơn cũng chỉ có hơn trăm dặm, nếu phi hành thì rất nhanh là có thể đến, hiện tại tới thời gian ước định còn có mấy ngày, chúng ta hãy tận dụng tốt thời gian khôi phục pháp lực, để đến khi đánh lên Quỷ Võ Điện cũng có đủ năng lực tự bảo vệ mình.

Lâm Khiếu Đường nhìn xung quanh rồi nói.

Nhị nữ tự nhiên không có ý kiến gì, chỉ là ánh mắt Thất Tuyệt phu nhân thỉnh thoảng nhìn về phía khoảng không, tựa hồ đối với nơi này không yên tâm mười phần, nhưng lại không biết nơi nào tốt hơn, nên không nói gì thêm, do dự một lúc liền đi tới một chỗ bí mật dưới một tảng đá lớn tại vách núi ngồi xếp bằng xuống.

Về phần Thần Lộ tiên tử, vừa mới trải qua đả kích, lúc này tâm tình tuy rằng đã bình phục một chút, nhưng trong lòng vẫn còn mất mát, cũng không có suy nghĩ nhiều liền tìm một chỗ thích hợp rồi ngồi xuống.

Nhìn nhị nữ ngồi vào chỗ của mình, lúc này Lâm Khiếu Đường mới bình tĩnh từ trong túi trữ vật lấy ra mấy loại vật phẩm và quyển trục, mặc niệm vài câu khẩu quyết, rót nguyên lực vào liền phóng ra ngoài.

Trong lúc nhất thời vài loại kết trận đồng thời khởi động, có mê huyền, có phòng ngự, cũng có phong bế nguyên khí, lại có kết trận cảnh báo, toàn bộ vách núi đều bị tầng tầng những pháp trận này mờ ảo bao phủ.

Sau khi bố trí hoàn thành, Lâm Khiếu Đường liền tùy tiện tìm một chỗ rồi đã tọa nhập định.

Thất Tuyệt phu nhân và Thần Lộ tiên tử thấy vậy, đồng thời mở mắt nhìn những biến hóa phát sinh trong nháy mắt, lộ vẻ cực kỳ kinh ngạc, vị Lâm đạo hữu này liên tục bày ra những bản lĩnh cao cường làm cho các nàng bị thuyết phục, hiện tại về mặt trận pháp lại càng tỏ ra thông thạo làm cho nhị nữ nhìn vị Lâm đạo hữu này thêm phần thần bí.

Kết trận phía trước không tính là cao minh, nhưng có thể chớp mắt liền bố trí xong, đủ để chứng minh người bày binh bố trận là một gã trận sư xuất sắc.

Đã có đạo pháp cao minh lại tinh thông kết trận, sợ rằng toàn bộ Nam Xuyên Giới cũng không có mấy người.

Thất Tuyệt phu nhân không khỏi có chút hoài nghi vị Lâm đạo hữu này là cao nhân phương nào, cũng không nhất định là người Nam Xuyên, bất luận địa phương nào cũng đều có thể, có lẽ là một vị khổ tu ẩn giả, hoặc cũng là đến từ Chu Võ quốc thần bí, thậm chí là một vị tiên bối có khả năng sắp phi thăng thượng giới cũng nên.

Tâm tình của nhị nữ kinh ngạc cũng dần dẹp xuống, phân biệt ăn vào một ít đan dược tùy thân, lại lấy ra hai khối trung cấp nguyên thạch nắm trong tay để hấp thụ nguyên khí, một mặt chữa thương, một mặt điều chỉnh khí nguyên.

Thời gian một ngày đêm thay nhau trôi qua, cứ như vậy sáu ngày liên tục qua đi.

Trên không nơi này trong sáu ngày, chỉ ít có sáu lượt tu luyện giả bay qua, nơi đây vốn rất hẻo lánh, khí nguyên rất loãng, theo lý thuyết sẽ không có người thêm đến nơi này. Nhưng nhiều ngày nay lại náo nhiệt như vậy, xem ra đối phương đã có chút cảnh giác, bắt đầu điều động nhân sự, phòng ngừa có người đến khu vực khai thác mỏ, dược viên tiến hành tấn công.

Năm sáu lượt tu luyện giả bay qua nơi này đều tạo thành nhóm, ít nhất có ba, bốn người, nhiều thì mười người tạo thành một tổ, trong đó có một vị tu vi linh hồn giai hậu kỳ làm người dẫn dắt.

Bất quá những người này cũng không phát hiện nơi này có chút dị thường, chỉ ở trên bầu trời nhanh chóng bay qua.

Lâm Khiếu Đường và nhị nữ lại không cùng suy nghĩ, hiện tại Đại Hạ Quốc đã thành náo nhiệt như vậy chỉ sợ không phải mỗi nguyên do là khu khai thác mỏ và dược viên, mà còn phải kể đến công lao của liên minh Vu sư trên thảo nguyên kia nữa.

Liên minh Vu sư liên tục phá hư và uy hiếp, chỉ biết so với đánh lén của Nam Xuyên Giới còn lợi hại hơn. Lâm Khiếu Đường không nhắc tới việc này với nhị nữ, cũng không có dự định nói ra, huống chi trong việc này còn bao hàm một bí mật kinh thiên, Lâm Khiếu Đường tự nhiên càng không thể nói ra, người biết càng ít càng tốt, chờ chính mình có cơ hội sẽ truy cứu sau.

Nếu như chỉ là mấy khu mỏ và dược viên bị tập kích mà nói, Đại Hạ quốc căn bản không cần đến mức lao sư động chúng như vậy, ngay cả địa phương này đã có mấy đợt tu luyện giả bay qua, hơn nữa những tu luyện giả này phi hành không nhanh, nguyên thức bao trùm một diện tích lớn rõ ràng là đang tìm cái gì đó.

Trải qua sáu ngày nghỉ ngơi hồi phục, Lâm Khiếu Đường đã hoàn toàn khôi phục lại nguyên lực, thuận tiện cẩn thận xem xét xử lý nhẫn trữ vật của vị lão giả bạch phục và trung niên nhân hoàng bào, chém giết hai người cùng lúc, Lâm Khiếu Đường tự nhiên sẽ không bỏ phí thu lấy chúng.

Cả hai người đều là địa vương giai, trong nhẫn trữ vật tự nhiên sẽ không phải đồ vật đơn giản, bất quá cũng không tốt như Lâm Khiếu Đường tưởng tượng, cả hai có gần nghìn khối trung cấp nguyên thạch, không ít đan dược, linh dược và một ít tài liệu luyện khí, về phần pháp bảo, dù là có nhưng đáng tiếc không có kiện nào vừa mắt Lâm Khiếu Đường.

Duy nhất để Lâm Khiếu Đường cảm thấy một tia vui mừng chính là mấy thanh tiểu phi kiếm và một khối băng sơn đại thạch ẩn trong nhẫn trữ vật của trung niên nhân hoàng bào, không nghĩ tới ngoài hai khối đã thi triển ra lại vẫn còn một khối để trong nhẫn trữ vật.

Lâm Khiếu Đường nghĩ ngượng vật đạo pháp cũng có thể khu sử dụng vật này, bất quá phải có kỹ năng riêng của trung niên nhân hoàng bào mới có thể phát ra dược uy lực cực lớn, còn đối với Lâm Khiếu Đường chỉ sử dụng thuật khu vật bình thường thì rất yếu, bất quá sau khi tìm kiếm một lúc Lâm Khiếu Đường phát hiện trong băng sơn đại thạch ẩn này lại ẩn chứa một loại khoáng thạch cực kỳ trân quý là “Cần khôn thạch tinh” chính vì có loại tinh thạch này bên trong mới có thể dễ dàng phóng to thu nhỏ như vậy.

“Cần khôn thạch tinh” chính là tinh thạch chỉ có thể ngộ không thể cầu, là vật vô giá, nếu thêm vào pháp bảo lúc luyện chế có thể làm cho uy lực tăng lên gấp đôi, lại có thể đem pháp bảo tự do biến lớn nhỏ tùy ý, chỉ với bậc này cũng đã trực tiếp gia tăng cấp độ cho pháp bảo gấp nhiều lần, tuyệt đối là một thứ tốt.

Lâm Khiếu Đường phân loại những thứ chính mình có thể sử dụng, những vật vô dụng đem vất vào một chỗ khác chờ sau đó bán đi hay đổi thành nguyên thạch cũng tốt.

Lâm Khiếu Đường và nhị nữ dùng thời gian nửa ngày chuẩn bị tốt cho việc xuất phát, nhị nữ qua sáu ngày cũng nắm chặt nghỉ ngơi và hồi phục, dưới sự hỗ trợ của đan dược và linh thạch, thương thể cũng đã khôi phục được bảy tám phần, nguyên lực cơ bản đã đạt trạng thái tốt nhất.

Sắp xếp tất cả mọi thứ xong, Lâm Khiếu Đường lúc này mới thu hồi kết trận, phóng ra kim thủ, nhị nữ tự nhiên không nói nhiều liền trực tiếp đi lên. Khẽ niệm chú kim thủ liền bay đi, sau thời gian một bữa cơm đã thấy xuất hiện trên bầu trời Hoa Hợp Sơn.

Thất Tuyệt phu nhân thông qua bí âm phù trao đổi với Thái Âm thiên quân, rất nhanh người hai tổ liền tụ hợp trong một chỗ bí ẩn tại sơn cốc trên Hoa Hợp Sơn.

Nguyên bản nhị nữ đều cho rằng tổ nhân mã do Thái Âm thiên quân tọa trấn tự nhiên là an bình không có điều gì bất lợi, nhưng nhìn lại lúc này thì phát hiện sắc mặt Cực Uyên lão tái nhợt, đạo bào hắc thứu Ngốc Thứu lão ma cũng hiện lên mấy chỗ bị phá hư, hiển nhiên tổ đối phương cũng gặp phải cường địch ngăn chặn, chỉ có Thái Âm thiên quân trông vẫn như thường, nhìn không ra gặp phải bất kỳ tao ngộ trở ngại nào.

Từ trạng thái ba người này thì xem ra, tại lúc tập kích bất ngờ cũng phân tán xa nhau hành động, dù sao ba người cùng hành động thì cũng chỉ xuất kì bất ý một lần, những lần sau tự sẽ không dễ dàng, ba người xa nhau đồng thời tập kích tự nhiên hiệu quả cao hơn.

Khi Thái Âm thiên quân thấy ba người Thất Tuyệt phu nhân bình yên vô sự, nhìn qua trạng thái so với tổ bên mình còn tốt hơn, trên mặt cũng nổi một tia dị dạng, hiển nhiên theo hần lường trước thì kết quả khác xa nhau.

- Phu nhân, có gặp phải phiền phức gì không?

Thái Âm thiên quân quan sát ba người Thất Tuyệt phu nhân hỏi.

- Nhờ phúc thiên quân, ba người chúng ta cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm phá hủy hai khu khai thác mỏ và một khu được viên đã định ban đầu.

Thất Tuyệt phu nhân tỏ bộ đáng hàm hồ không muốn nói nhiều lời.

Thái Âm thiên quân tuy là rất muốn biết được thêm, nhưng ngại thân phận, lại sợ phiền phức giống như đám văn bối vô tri truy hỏi, cũng chỉ đành buông tha không hỏi nữa, cười nói:

- Ha ha, như vậy rất tốt, xem ra lần này ta đợi sáu người không uổng công chuyến này!

Thất Tuyệt phu nhân thiếu chút nữa đã đánh mất mạng nhỏ của mình, trong lòng tự nhiên có tức giận, nhưng cũng không tiện phát tác, chỉ cứng rắn hỏi:

- Thiên quân, kế hoạch tiếp theo như thế nào?

- Kế tiếp, chỉ cần tại Quỷ Võ Điện nơi Khô quỷ sơn mạch bày ra “Âm quỷ trận” đem vô số lệ quỷ trong đó thả ra ngoài, ta đợi đủ sáu người liền có thể thả hàng vạn quỷ quân giết cho một phiên giáp cũng không còn.

Thái Âm thiên quân tựa như rất nắm chắc nói.

-Ồ, thiên quân liệu có hơi thái quá chăng, theo bản phu nhân được biết “Âm quỷ trận” này chính là cấm trận Ma tông quỷ phái, yêu cầu bố trí cực kỳ hà khắc, yêu cầu tinh thông quỷ nhãn chi thuật, lại càng thêm nhiều hồn tể chi vật, số lượng nguyên thạch cần dùng đến cũng cực kỳ khổng lồ, cho dù tất cả đầy đủ, vô luận một người có tu vi cao cũng là không thể độc lập hoàn thành, phải có sáu vị tu vi đều từ Linh Hồn giai trở lên cùng nhau xuất thủ mới có thể hoàn thành trận này, không thì nhất định không thành công.

Thất Tuyệt phu nhân lập tức ôn hòa nói.

- Cái này phu nhân có thể hoàn toàn yên tâm, bản thiên quân đã chuẩn bị sắp xếp chu đáo từ lâu, chỉ cần các vị xuất lực, trận này tất thành.

Trong bụng Thái Âm thiên quân không hài lòng, tận lực giữ hòa khí nói, nếu trong tình huống bình thường đã sớm phát ra uy áp, đ áp chế Thất Tuyệt phu nhân, đâu còn cần trả lời hay giải thích cái gì dài dòng, lúc này cần người ta xuất lực tự nhiên là phải tâm bình khí hòa một chút vậy.

- Nếu thiên quân đã xác định như vậy, tự nhiên là đã có chuẩn bị thích đáng, bất quá bản phu nhân còn có một chuyện không rõ, lần này chúng ta tập kích mấy khu mỏ cùng được viên của Đại Hạ quốc, người ta

cho dù có trì hoãn, nhưng thời gian dài như vậy, không thể không có phòng bị, các môn phái tự nhiên cũng sẽ tăng số lượng nhân thủ, lại bố trí kết trận lợi hại bảo hộ tông phái, hiện tại chúng ta đi đánh một trong ngũ đại môn phái Đại Hạ quốc là Quỷ Võ Điện chẳng phải là tự chui đầu vào lưới hay sao?

Thất Tuyệt phu nhân không quá yên tâm hỏi, cũng vì một lần bị răn cấm mà mười năm sợ dây thừng, trước đó nhìn nhiệm vụ tưởng như có thể đơn giản hoàn thành mà thiếu chút nữa mất cái mạng nhỏ, lúc này chỉ có sáu người, cho dù là có thượng cổ cấm trận làm chỗ dựa, cũng không có yên tâm tuyệt đối, dù sao Quỷ Võ Điện cũng là một trong ngũ đại siêu cấp môn phái Đại Hạ quốc, thực lực không thể tưởng tượng.

- Ha ha, phu nhân lo lắng không phải là không có lý, bất quá nếu là có thể lực khác tập kích Đại Hạ quốc, phu nhân cho rằng chúng ta bao nhiêu cơ hội đây?

Thái Âm thiên quân mỉm cười nói.

- Thế lực khác?

Thất Tuyệt phu nhân có chút khó hiểu hỏi, trong mắt mấy người khác cũng hiện lên một tia nghi hoặc, hiển nhiên cũng không minh bạch ý tứ mà Thái Âm thiên quân đã nói, chỉ có ánh mắt Lâm Khiếu Đường không nổi sóng mà thôi.

- Không sai, các vị cho rằng chúng ta chỉ với thực sự mấy người như vậy có thể tạo thành sát thương quy mô lớn tại hậu phương Đại Hạ quốc hay sao?

Thái Âm thiên quân thấy vừa thấy mấy người đều có chút nghi ngờ, cũng không muốn ẩn giấu điều gì, dù sao lúc bố trí mà có người phân tâm rất có khả năng kiểm củi ba năm thiêu trong một giờ.

- Lê nào vài vị mình chủ trước đó đã có liên hợp với thế lực khác?

Ngốc Thấu lão ma không nhận được hỏi.

- Ha ha, đó là tất nhiên, trước lúc Đại Hạ quốc tiến công tu luyện giới nào đó đều liên hợp với tu luyện giới khác, sau khi tiến đánh thành công lại bắt đầu trở mặt, bọn họ có thể như vậy, tại sao chúng ta lại không, bản thiên quân bảo chứng đánh Quỷ Võ Điện lần này, chúng ta có bảy thành nắm chắc thành công, tuy có ba thành thất bại, thế nhưng vô luận thành hay bại các vị đều có nắm chắc toàn thân trở ra, nếu mọi người không tin có thể nhớ lại tình hình Đại Hạ quốc nhiều ngày qua, các người cho rằng chỉ dựa vào mấy người chúng ta, tập kích mấy khu vực khai thác mỏ và được viên mà Đại Hạ quốc lại lao sư động chúng như vậy hay sao?

Thái Âm thiên quân nói một hồi rồi hỏi ngược lại.

- Không biết mấy vị mình chủ liên hợp với thế lực phương nào?

Cực Uyên lão ma cẩn thận hỏi.

- Liên minh thảo nguyên!

Thái Âm thiên quân lập tức trả lời.

Vừa nghe đến bốn chữ “liên minh thảo nguyên”, nét mặt ngưng trọng của mọi người dần dần biến mất, chỉ có Lâm Khiếu Đường là hoàn toàn lơ đãng, trong lòng vẫn như cũ, cẩn thận không gì sánh được, thiên hạ không có bữa ăn nào là miễn phí, Lâm Khiếu Đường cũng không cho rằng mấy vị Minh chủ thực sự vì bọn họ mà lộ ra con đường rút lui

410. Chương 407: Quỷ Ảnh Thuyền.

- Quỷ Võ Điện là môn phái rất mạnh, trong đó nguyên lão linh hồn giai hơn mười người, địa vương giai năm người, trong đó có hai vị đại nguyên lão địa vương giai hậu kỳ, đội hình như vậy xác định làm người khác kinh sợ, bất quá các vị chớ quên không lâu trước đây, Đại Hạ quốc cũng đã từng đánh lén đệ nhất đại phái Hiên Viên tông của Nam Xuyên Giới chúng ta, thực chất mà nói Hiên Viên Tông so với Quỷ Võ Điện còn mạnh hơn không ít, Đại Hạ Quốc chỉ phái ra chín vị linh hồn giai và một vị địa vương giai sơ kỳ mà thôi,

lúc đó nếu không phải là Lâm đạo hữu chạy tới đúng lúc thì chỉ sợ Hiên Viên tông đã bị Đại Hạ quốc chiếm được, các vị không lãng quên chuyện này đấy chứ!

Thái Âm thiên quân nói đến đây lơ đãng liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường, sắc mặt Lâm Khiếu Đường không thay đổi giả không biết, bốn người còn lại đều có bộ dáng suy nghĩ, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Thái Âm thiên quân lại nói:

- Lần này, trong chúng ta có ba vị địa vương giai, ba vị linh hồn giai hậu kỳ, nhân số có vẻ ít nhưng so với lần Đại Hạ quốc đánh lên Hiên Viên Tông với chín vị linh hồn giai và một địa vương giai sơ kỳ thì chỉ có mạnh hơn chứ không kém, đối phương sở dĩ thiếu chút nữa đánh chiếm được Hiên Viên tông chính là dựa vào thượng cổ cấm trận “Tụ ma trận”, lần này bản thiên quân chuẩn bị “Âm quỷ trận” uy lực so với “Tụ ma trận” có lẽ không bằng nhưng trên thực tế hiệu dụng lại vượt quá xa “Tụ ma trận”, các vị đều là cao thủ đương đại, về hai đại cấm trận này chắc không cần bản thiên quân nói thêm điều gì!

Bốn người Thất Tuyệt phu nhân dưới sự thuyết phục của Thái Âm thiên quân, nghi ngờ cũng từ từ biến mất, lòng tin cũng tựa hồ tìm về không ít, sắc mặt Lâm Khiếu Đường cũng chậm lại thoạt nhìn như đang có tâm trạng giống với bốn người kia, Thái Âm thiên quân nhìn lướt toàn bộ mới lộ ra vẻ thỏa mãn, sát khí vừa mọc lên trong lòng cũng dần dần hạ xuống.

Đạt đến địa vương giai hậu kỳ, Thái Âm thiên quân đã là nhân vật tồn tại chí cao vô thượng, địa vương giai sơ kỳ so với địa vương giai hậu kỳ tuy nói là cùng một giai vị, nhưng thực tế chênh lệch lại phi thường lớn, địa vương giai hậu kỳ miếu sát một địa vương giai sơ kỳ sợ rằng cũng không phải là việc hiếm lạ.

Nếu là thuyết phục không được những người trước mắt này, Thái Âm thiên quân cũng không ngại dùng đến một ít thủ đoạn khống chế bọn họ, đương nhiên tự nguyện vẫn là tốt nhất, đỡ phải mang tiếng xấu lại khỏi tiêu hao nguyên lực của chính bản thân mình.

Khi mọi người không còn nghi ngờ gì nữa, Thái Âm thiên quân lại nói thêm vài câu liên thi triển pháp thuật liễm khí tức tập thể tinh diệu, thậm chí còn lấy ra pháp bảo phi hành “Quỷ ảnh thuyền”, thuyền vừa xuất ra, thân thuyền đen bóng lập tức làm cho ánh mắt năm người Lâm Khiếu Đường sáng ngời, hiện rõ một tia ao ước hâm mộ.

Quỷ ảnh thuyền, chính là pháp bảo phi hành thượng cổ, có người nói nó là một loại pháp bảo phi hành không gian cực kỳ lợi hại, có thể xuyên qua hạ giới và thượng giới, trong nguyên lực từ trường cường đại có khả năng tránh né một mức nhất định quỷ ảnh tuyền chỉ cần bay lên trời nội trong trăm dặm có thể thuận di, đây chính là một trong số ít bảo vật tuyệt thế tại nhân gian.

- Nghĩ không ra giới này còn có thần vật như vậy!

Thất Tuyệt phu nhân cảm thán, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, thần sắc chợt ngưng lại, nhãn thần nhìn qua phía Thái Âm thiên quân có vài phần biến hóa nói:

- Thiên quân có vật này, chẳng phải có thể phi thăng thượng giới hay sao?

- Phu nhân nghĩ chuyện phi thăng thượng giới đơn giản như vậy sao, người cho là có dạng pháp bảo cứ bay lên trời là có thể phi thăng được hay sao, thực nếu như vậy cái hạ giới này hàng năm có không biết bao nhiêu người phi thăng đấy, theo như bản thiên quân biết gần năm nghìn năm qua, nhân số phi thăng thượng giới không vượt quá mười người, chỉ là một kiện pháp bảo phi hành mà thôi, các vị cũng không cần ngạc nhiên làm gì, các vị hãy đứng vững, bản thiên quân muốn bắt đầu khởi động.

Thái Âm thiên quân không cho là đúng đáp lại.

Lâm Khiếu Đường chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, sau một khắc đã bay tới vùng ngoài Hoa Hợp Sơn, trong lòng nhất thời kinh hãi không ngớt, độn thuật cấp độ này chỉ sợ là cực hạn tại hạ giới rồi, vừa mới khởi hành đã tới bên ngoài Hoa Hợp Sơn, mặc dù chỉ là ngoại vi nhưng khoảng cách chỉ ít lên tới hơn trăm dặm đường, khoảng cách này, dù chính mình thiêu đốt nguyên lực đạt tốc độ lớn nhất mà nói, chỉ ít cũng phải dùng thời gian một chén trà nhỏ, “Quỷ ảnh thuyền” này dĩ nhiên chỉ chớp mắt đã hoàn thành, quả thực là thần tốc.

Bất quá sau đó, tốc độ phi hành của “Quỷ ảnh thuyền” cũng khôi phục lại bình thường, tốc độ tuy rằng nhanh không gì sánh được, nhưng không còn thần kỳ xuyên qua trăm dặm như vừa rồi.

Thái Âm thiên quân cũng chỉ để mấy người mở rộng tầm mắt mà thôi, nếu liên tục thi triển thiểm động thuật sẽ tiêu hao nguyên lực vô cùng, lão tự nhiên là không muốn.

Lâm Khiếu Đường suy đoán đơn giản, thuyền này phi hành với tốc độ bình thường đã ngang ba bốn lần tốc độ của mình, nếu có thuyền này hộ thân, cho dù gặp phải cấp bậc tồn tại cao nhất hạ giới cũng có khả năng toàn thân trở ra, nhất thời trong lòng hiện lên một tia dự vọng, bất quá cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, Lâm Khiếu Đường còn không ngu xuẩn đến mức thực sự tranh đoạt bảo vật với một nhân vật đỉnh cấp địa vương giai hậu kỳ.

Địa bàn tông phái Quỷ Võ Điện tại sâu trong Đại Hạ quốc. Cách Hoa Hợp Sơn khoảng hơn mười vạn dặm, ngay cả như vậy Quỷ Võ Điện cũng là một môn phái gần Nam Xuyên Giới nhất trong ngũ đại môn phái, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu để Thái Âm thiên quân tuyển chọn đánh lên Quỷ Võ Điện.

Tứ đại phái kia so với Quỷ Võ Điện còn xa hơn nhiều. Mà trước ba người Lâm Khiếu Đường công kích khu vực khai thác mỏ và được viên cũng chỉ là một khu vực nhỏ mà thôi, không phải là trọng địa môn phái. Tông phái Cửu Đỉnh Sơn cách xa đây hơn mười vạn dặm, nếu không qua truyền tống trận thì tu luyện giả bình thường phi hành với tốc độ cao nhất cũng cần phải mất thời gian ba bốn tháng, tu luyện giả lợi hại hơn một chút cũng phải mất thời gian một tháng.

Quỷ ảnh thuyền dưới sự điều khiển của Thái Âm thiên quân, nhóm sáu người chỉ cần thời gian ba ngày là đã đến vùng phụ cận Khô Quỷ sơn mạch.

Dọc theo đường đi gặp phải không ít nguyên thức điều tra dò xét, nhưng bằng vào pháp thuật cường đại “liêm tức thuật tập thể” che dấu, không có người nào phát hiện ra tung tích nhóm người Lâm Khiếu Đường

Lâm Khiếu Đường đối với tu vi địa vương giai hậu kỳ đã có nhận thức sơ bộ, bằng việc đặt một câu hỏi hắc có khả năng trong thời gian ba ngày liên tục huy động Quỷ ảnh thuyền từ đó tính toán ra. Sáu người trên Quỷ ảnh thuyền mỗi nơi đi qua đều dùng cách riêng của mình thăm hỏi những phạm nhân rồi tiến hành điều tra, ba người đã tiến nhập địa vương giai lại càng phân ra trực tiếp nhập vào đám phạm nhân tìm hiểu tin tức.

Đại Hạ quốc mấy ngày gần đây có thể nói là phi thường náo nhiệt, liên minh thảo nguyên phái rất nhiều Vu sư cấp cao tiến vào Đại Hạ quốc tiến hành tập kích, một ít môn phái nhỏ vô cùng sợ hãi, môn phái lớn cũng chẳng được bình yên.

Bởi Đại Hạ quốc phái ra hơn một nghìn người có tu vi trên đại sư giai cùng Nam Xuyên Giới tại Vọng Nguyệt Pha tiến hành đại chiến, hiện tại đại chiến diễn ra vẫn còn chưa hoàn toàn kết thúc, song phương đang bình thủ, nên những tu luyện giả đã phái ra căn bản chưa thể trở về, bởi vậy thực lực nội bộ Đại Hạ có chỗ bị thiếu hụt, hiện thời đối phó với đám Vu sư kỳ thuật dị pháp nhiều vô kể, lại hiểu thuật ẩn thân thật có chút lực bất tòng tâm.

Tam đại vu phái Liên minh thảo nguyên đều có động tác. Phân biệt phái ra mấy trăm Vu sư tấn công khu vực cổ địa Đại Hạ quốc từ xa xưa, tựa hồ đang muốn tìm kiếm một thứ gì đó.

Mấy người Thất Tuyệt phu nhân tuy rằng cũng rất kỳ quái, liên minh thảo nguyên lúc này có những cử động rất khác thường, nhưng không có tâm trạng suy nghĩ, nói chung liên minh thảo nguyên làm như vậy đối với hành động đánh lên Quỷ Võ Điện của bọn họ là một trợ giúp lớn, bởi vậy điểm bất an cuối cùng trong lòng cũng theo đó mà tan biến.

Có thể trong mấy người chỉ có Lâm Khiếu Đường có ý nghĩ khác, bất quá lúc này Lâm Khiếu Đường cũng nguyện ý tập trung tinh lực đối phó với Quỷ Võ Điện, đối với “Thiên công bí tịch”, Lâm Khiếu Đường trước mắt chưa đặt tâm ý đến.

Ngày thứ tư, đang lúc hoàng hôn một chiếc thuyền dài ba trượng rộng năm thước hạ xuống một chỗ sơn cốc thuộc vùng Khô quỷ sơn mạch ngoại vi Đại Hạ quốc.

Một vị trung niên mặt trắng, mặc đạo bào, ánh mắt lấp lánh hữu thần, từ trên thuyền bước xuống. Người này chính là một trong lục đại minh chủ Nam Xuyên Giới, Thái Âm thiên quân, sau đó năm người Thất

Tuyệt phu nhân cũng lần lượt xuống theo.

Cánh tay Thái Âm thiên quân khẽ động, “Quỷ ảnh thuyền” liền biến mất trong hư không, sau đó nhìn thoáng qua mọi người phía sau nói:

- Các vị, nơi này có âm nguyên rất nặng, sâu trong lòng đất có hàng vạn thi thể được mai táng, bất quá nơi này bố trí “Âm quỷ trận” rất thuận lợi.

- Khô Quỷ sơn mạch quả nhiên là danh bất hư truyền. Tùy tiện tìm một chỗ đều có quỷ khí lượn lờ, âm nguyên tận trời!

Cục Uyên lão ma có chút ngưỡng mộ lẩm bẩm.

- Nơi đây chính là địa phương hơn bảy nghìn năm trước bách giới tranh phong. Tham chiến không chỉ có tu luyện giả mà còn có cả nghìn vạn quân đội phàm nhân và tu luyện giả cấp thấp, trận chiến ấy diễn ra hơn ba mươi năm, hơn phân nửa người chết trận đều táng thân nơi đây, cũng từ đó ngọn núi này mới thành danh, trở thành nơi tu luyện của ma tu quỷ phái.

- Ma tu thông thường tâm tính tàn nhẫn, động một cái là vung tay giết người, bởi vậy nơi đây trong hơn hai nghìn năm sau đó, ma tu tranh đấu chết vô số kể, thẳng đến năm nghìn năm trước một vị thiên tài võ tông mới sáng lập ra Quỷ Võ Điện ngày nay, kể từ đó đến nay, nơi này được Quỷ Võ Điện khống chế trong tay.

Thất Tuyệt phu nhân không biết là đang cảm khái hay giải thích cho mọi người, ánh mắt như kính nể nhìn bốn phương.

- Các vị tạm thời ở ngoài, chờ bản thiên quân làm xong công tác chuẩn bị, các vị mới tiến vào bắt đầu công tác bày binh bố trận. Trong vòng bảy ngày phải hoàn thành, bằng không kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Thái Âm thiên quân nhắc nhở nói.

Lâm Khiếu Đường cúi đầu nhìn ba vật phẩm trên tay, khóe miệng khẽ nhếch lên như không động, lần này Thái Âm thiên quân đúng là xuất hết vốn a, ba kiện vật phẩm này đều là bảo bối mà quỷ tu tha thiết mơ ước. Phân biệt là U Hồn Vương Kỳ, Thiên Sát Tinh Toàn cùng Quỷ Vương Hào Lệnh.

Lúc này trong tay mỗi người đều có ba dạng vật phẩm, thu thập một kiện còn có khả năng, nhưng muốn mỗi dạng thu thập sáu kiện hầu như là nhiệm vụ không thể làm, cho dù Thái Âm thiên quân có bản lĩnh thông thiên cũng tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn mà hoàn thành.

Bởi vậy có thể thấy được sáu vị minh chủ Nam Xuyên Giới cũng chẳng phải người lương thiện gì, sợ là đã sớm có ý tấn công đối phương. Bất quá chỉ vì thời cơ vẫn còn chưa thích hợp, nếu không phải Đại Hạ áp dụng hành động trước một bước, sợ không bao lâu sáu vị minh chủ cũng sẽ chủ động xuất kích.

Đối với tu luyện giả cấp cao mà nói, tu luyện đến mức khó có thể tiến thêm một bước, chỉ có thể kiếm thật nhiều tài nguyên tu luyện, dựa vào nguồn tài nguyên khổng lồ tìm đột phá, thời cơ đến một ngày thành thực, chiến tranh xâm lược cũng từ đó mà thành.

Thái Âm thiên quân đã sớm đem phương pháp bày binh bố trận quan trọng phục chế trong năm khối ký ức lam ma thạch, trong quá trình đi đường đã nói qua một lần với năm người Lâm Khiếu Đường, chỉ còn chờ tất cả chuẩn bị thỏa đáng liền có thể thi triển pháp nguyên tiến hành bày binh bố trận.

Năm người sau khi tìm được vị trí thỏa đáng, Thái Âm thiên quân liền bắt đầu bày nhiều loại phong ấn kết trận và một ít bí pháp then chốt bốn phía, bao vây nghiêm kín phương viên trong phạm vi trăm trượng, dĩ nhiên là để bảo đảm trong thời gian bố trận không bị phát hiện.

Quỷ Võ Điện có thủ vệ rất sâm nghiêm, trong tông phái hơn mười loại đại trận, tất cả đều đã được khởi động, bởi vậy mỗi ngày tiêu hao rất nhiều nguyên thạch chí ít cũng vượt quá trăm vạn.

Hơn hai mươi ngày trước, Quỷ Võ Điện gặp cảnh hơn trăm Vu sư đánh lén, môn nhân đệ tử tử thương hơn hai trăm người, lại thêm ba gã nguyên lão bởi vậy mà ngã xuống, hai gã Vu sư địa vương giai phía đối phương thiếu chút nữa tấn công vào cấm địa Quỷ Võ Điện là “Quỷ linh huyết”, tuy rằng cuối cùng đẩy lùi được đối phương, nhưng cũng làm cao tăng Quỷ Võ Điện kinh hãi không thôi, sau đó không tiếc tiêu hao thật lớn, mỗi ngày đều khởi động đại trận thủ hộ môn phái để phòng ngừa vạn nhất.

Quỷ Vô Điện nằm ngay sát rừng núi nên trong đó có khu vực không nhỏ là được viên, bắt qua bởi vì khí nguyên không được xung túc nên chỉ có thể trồng được một ít linh dược cấp thấp mà thôi, bên cạnh được viên còn có một chỗ sân nhỏ thô sơ.

Trong sân chỉ có một căn nhà gỗ ba gian, lúc này trong gian phòng lớn nhất có một đôi nam nữ đang ngồi, nếu Lâm Khiếu Đường ở đây nhất định sẽ kinh ngạc, hai người này chính là người quen cũ của hắn.

411. Chương 408: Tình Thế Phúc Tọa.

Nữ tử kia chính là người hơn bốn mươi năm trước cùng với Lâm Khiếu Đường vượt qua đại dương để tránh né hải tộc tập kích, cuối cùng đến Kỳ Đông đại lục, nữ ma pháp sư Minh Tây đại lục Duy Lạp, mà nam tử kia chính là người đã thay đổi cả cuộc đời Lâm Khiếu Đường, Kỳ Áo.

Lâm Khiếu Đường nếu nhìn thấy hai người này ở với nhau, trong lòng tất nhiên vô vàn kinh ngạc, đặc biệt là sự xuất hiện của Kỳ Áo, trong đó chắc hẳn là có ẩn tình, bất quá lúc này Lâm Khiếu Đường đang ở ngoài ngàn dặm trên Khô Quỷ sơn mạch bắt đầu bố trí kết trận, cũng không thể biết sự xuất hiện của hai người ở chỗ này.

Trong nhà gỗ, ngoại trừ Duy Lạp và Kỳ Áo còn có ba người, bất quá ba người này đã thành người chết, tất cả nằm trên mặt đất không một tiếng động, trên người không còn chút khí nguyên nào, linh nguyên trong cơ thể cũng không biết từ khi nào đã bị rút đi.

Nếu là môn hạ đệ tử Quỷ Vô Điện hoặc đám trưởng lão thấy ba người này, chắc chắn sẽ thất kinh mà vô cùng đau đớn, cả ba người này đều là nguyên lão Quỷ Vô Điện, mà quan trọng là trong đó có một nguyên lão chấp pháp, tu vi địa vương giai sơ kỳ, thần thần thông thâm hậu, nhưng lúc này đây cả ba người cũng đã bỏ mình, chỉ để lại một cái xác chết không hồn mà thôi.

Càng thêm đáng sợ chính là cả ba vị nguyên lão trước khi chết đến ngay cả một chiêu hoàn thủ cũng không kịp xuất ra, bốn phía ngay cả một vết tích tranh đấu cũng không có.

Trong tay Kỳ Áo nắm một khối lam ma thạch, thân thể vẫn duy trì trạng thái nhập định, tựa hồ đang dùng nguyên thức thăm dò một cái gì đó, hồi lâu mới giương đôi mắt, trên mặt lộ một tia cười thỏa mãn.

Trong lòng Duy Lạp linh hội, cẩn thận hỏi:

- Kỳ Áo tiền bối, tìm được rồi sao?

Kỳ Áo thu hồi lam ma thạch, cười nói:

- Không uống công ta ẩn cư hơn ba mươi năm, trong khối lam ma thạch này có ghi lại về “Quỷ linh huyết”. Có phương hướng đi chính xác trong Đại Hạ mê cung, lại có nơi đóng mở chốt kết trận, ha ha, từ chỗ đó ta có thể dễ dàng đến trung tâm vị trí “Quỷ linh huyết”, lấy được thiên công bí tịch.

- Cung hỉ tiền bối lại giành được chí bảo!

Duy Lạp nhu thuận đứng dậy rồi thì lễ chúc mừng nói.

- Uh, mấy năm nay người che dấu hình dáng hành động thay ta điều tra tin tức chung quanh, không có công lao cũng có khổ lao, chờ ta lấy xong thiên công bí tịch sẽ không bạc đãi người.

Kỳ Áo thỏa mãn gật đầu nói.

- Đa tạ tiền bối, Duy Lạp xin nguyện vì tiền bối làm trâu làm ngựa...

Duy Lạp vội vàng nói tạ ơn, liền tiếp lời lấy lòng muốn thoát ra, bất quá mới nói được phân nửa đã bị cắt đứt.

- Những lời nói suông này ta không thích nghe nhiều, nếu ta đã đồng ý với người, tự nhiên sẽ không thất tín, người không cần lo việc được mất. Người theo ta nhiều năm như vậy cho dù ta không nói, người cũng có thể đoán được ý tứ của ta.

- Mục đích của ta rất rõ ràng, những thứ khác ta không hề có hứng thú, những bảo vật nơi này đối với ta mà nói cũng chỉ là tạm thời dùng một chút mà thôi, người không cần coi ta cùng với đám tu luyện giả hạ giới đặt chung một chỗ.

Kỳ Áo trầm giọng nói.

- Văn bối đã hiểu.

Duy Lạp khẽ gật đầu, thần sắc nhu thuận động lòng người.

Năm đó Duy Lạp theo Lâm Khiếu Đường, vừa vào Kỳ Đông đại lục đã bị địch nhân đuổi đánh, khi đó Duy Lạp hầu như tuyệt vọng, đối với Kỳ Đông đại lục thần bí, nàng căn bản không biết chút gì cả, tu vi bản thân cũng không cao, chỉ là sự giai mà thôi, nếu không cẩn thận rất có thể hương tiêu ngọc vãn.

Duy Lạp không dám thâm nhập vào sâu trong đại lục, ngay cả vùng duyên hải cũng không dám dừng, trực tiếp trở lại đại dương, tìm kiếm một đảo nhỏ thích hợp chuẩn bị bề quan vài chục năm, ai ngờ mới chạy được ba bốn ngày vất vả, rời xa Kỳ Đông đại lục được mấy nghìn dặm đường đến một hải vực u tĩnh tìm chỗ đảo nhỏ bề quan một thời gian lại đụng ngay phải Kỳ Áo quay lại đại lục Kỳ Đông.

Trước đây, khi Duy Lạp ở cùng Lâm Khiếu Đường, Kỳ Áo đã gặp qua một lần, mà quay trở về lại gặp vài việc cực kỳ rắc rối, rất cần có người trợ thủ, vì vậy Kỳ Áo không ngay lập tức giết Duy Lạp mà thu phục lại giữ bên người làm trợ thủ.

Lúc đầu trong lòng Duy Lạp run sợ, rất sợ vị tiền bối tu vi thâm ảo này không biết lúc nào tâm tư không ổn, một chớp mắt đánh chết chính mình, cả ngày đều trong lo lắng chờ đợi, thậm chí không tiếc hi sinh mỹ sắc để đổi lấy sự an nguy bản thân, thỉnh thoảng quỳ rũ vị tiền bối cao thâm đáng sợ này, bất quá Kỳ Áo đối với mỹ sắc căn bản là không thêm để ý, còn vì thế mà khiển trách Duy Lạp, làm cho vị thiếu phụ xinh đẹp này không rõ đối phương thật muốn điều gì.

Bất quá sau một thời gian ở chung, Duy Lạp đối với vị tiền bối này cũng có hiểu rõ, toàn bộ tâm tư của Kỳ Áo đều truy cầu phi thăng đại đạo, đối với mọi việc khác căn bản không hề có hứng thú.

Trên thực tế lúc bị Kỳ Áo thu phục, Duy Lạp ngược lại là nhân họa đắc phúc, được một vị cao nhân như vậy che chở, sự an toàn có thể nói là tuyệt đối, thỉnh thoảng lại được một vài chỉ điểm nên tốc độ tu luyện tiến triển cực nhanh, hơn nữa trước đó Lâm Khiếu Đường đã tặng cho một ít đan dược, mấy lần đột phá bình cảnh, hôm nay đã thành một vị ma pháp sư tu vi đại sư giai hậu kỳ. Trừ phi gặp một vài tồn tại đỉnh cao, nói chung để tự bảo vệ mình cũng là không thành vấn đề.

Ba mươi năm trước Duy Lạp theo Kỳ Áo lên vào Quỷ Võ Điện, trở thành môn hạ Quỷ Võ Điện, bằng vào thân phận này không ngừng tiến hành quan sát tìm hiểu Quỷ Võ Điện, mà tất cả điều này chỉ là để có thể lên vào cấm địa “Quỷ linh huyết” mà thôi.

Kỳ Áo từng một mình xông qua, kết quả không kết quả quay về lại còn bị nội thương. Lúc đó Kỳ Áo cho rằng bằng vào tu vi địa vương giai trung kỳ của chính mình nhất định đột phá trạm kiểm soát ngầm dưới đất đến giải đất trung tâm, ai ngờ trong “Quỷ linh huyết” không chỉ có mê cung ngầm rắc rối phức tạp khó có thể tính toán, mà còn có rất nhiều cơ quan lợi hại.

Xông vào không được, Kỳ Áo liền nằm gai nếm mật ba mươi năm, từng bước thâm nhập tìm hiểu, rốt cuộc đã thành công câu dẫn được ba vị nguyên lão Quỷ Võ Điện tới gian nhà gỗ nhỏ, một lần diệt sát ba người, đồng thời lấy được lam ma thạch có ghi lại cách phá giải mê cung trận trên người nguyên lão chấp pháp.

- Tiền bối dự định lúc nào tới “Quỷ Linh Huyết”?

Duy Lạp hiểu kỳ hỏi.

- Đám Vu sư thảo nguyên đột kích lần trước vẫn chưa đạt được mục đích, khẳng định không lâu sau bọn chúng sẽ quay trở lại một lần nữa, chờ khi bọn họ quay trở lại, đó chính là lúc chúng ta động thủ!

Hai mắt Kỳ Áo phát ra một đạo kim quang.

Nội đường nghị sự Quỷ Võ Đường, một lão giả mặc võ phục màu xanh, sắc mặt âm trầm ngồi ghế trên, nguyên lão chấp pháp và hai gã nguyên lão khác đã thất tung ba ngày, toàn bộ môn phái phát động để từ

đi tìm kiếm nhưng không hề thu được bất cứ tin tức nào, phảng phất giống như bị bốc hơi khỏi nhân gian.

Trong phòng còn có bốn vị nguyên lão mặc trường bào màu xanh đậm, bọn họ hiện tại chính là lực lượng trung kiên nhất của Quỷ Võ Điện, ngoại trừ ba vị nguyên lão đã thất tung, và hai vị nguyên lão ngã xuống trong trận chiến trước đó với Vu sư thảo nguyên, còn lại tám nguyên lão và một vị nguyên lão đều đi tới Vọng Nguyệt Pha tham chiến, trong thời gian ngắn không thể nào quay trở về được.

- Ngưu sư huynh, Tiễn sư huynh, ba người bọn họ có thể bị đám Vu sư thảo nguyên bắt đi hay không?

Một lão giả mặt dài nhú mày nói.

Lão giả ngồi ghế trên lắc đầu nói.

- Đã nhiều ngày nay ta vẫn chú ý mật thiết hướng đi của đám Vu sư, chỉ cần đám Vu sư có động tĩnh gì đó, bản tọa lập tức biết được, hẳn là không phải do Vu sư gây ra.

- Nếu không phải là đám Vu sư thảo nguyên kia, còn có ai có năng lực lớn đến nỗi đồng thời bắt được ba nguyên lão? Tiễn sư huynh có tu vi địa vương giai sơ kỳ, làm sao có khả năng?

Một đại hán trung niên nhân mặc áo giáp màu xám không thể tưởng tượng nổi nói

Cơ mặt của lão giả ngồi ghế trên hơi giật giật một chút, cũng không tình nguyện nói:

- Mấy ngày trước đây bản tọa đã th được một truyền âm phù bí chế của Cửu Đỉnh Sơn, nói là hai vị cao thủ địa vương giai sơ kỳ đồng thời bị người ta chặn giết, một chết một vị thương, chết thì thần hình câu diệt, người bị thương thì chỉ còn lại nguyên linh, thân thể trực tiếp bị đối phương hủy diệt, khi thu được tin tức, bản tọa cũng không lưu ý nhiều, vẫn tưởng Cửu Đỉnh Sơn tung hỏa mù để cho Quỷ Võ Điện chúng ta phải cầu viện bọn họ hỗ trợ, nhằm kiếm được một chút ít chỗ tốt.

- Cái gì? Hai vị tán tu địa vương giai sơ kỳ đồng thời bị diệt? Lẽ nào hai người đó đã chọc tức một lão quái vật ẩn cư nào đó?

Đại hán trung niên mặc áo giáp màu xám cả kinh nói.

- Không phải, trong truyền âm phù có nói rõ chính là tu luyện giả do Nam Xuyên Giới phái tới!

Lão giả ngồi ghế trên hiện rõ sắc mặt cực kỳ nhục nhã, hiển nhiên đối với việc hai tu luyện giả địa vương giai Đại Hạ quốc bị đối phương tiêu diệt cảm thấy cực kỳ phẫn nộ.

Lão giả mặt dài lộ vẻ kinh hãi nói:

- Đại nguyên lão hoài nghi là ba người nguyên lão chấp pháp bị Nam Xuyên Giới bắt đi? Lẽ nào đối phương phái đến một đại tu sư địa vương giai hậu kỳ lên vào hậu phương Đại Hạ hay sao?

Lão giả ngồi ghế trên cũng không khẳng định mười phần nói:

- Nếu như việc là thật thì đối phương kém cỏi nhất cũng có tu vi địa vương giai sơ kỳ, cộng thêm thần thông mạnh hơn so với tu luyện giả cùng cấp bậc rất nhiều. Đại tu sư địa vương giai hậu kỳ có khả năng có, thế nhưng không tính lớn, bản tọa nhận được tin tức từ tiền tuyến có nhắc tới Nam Xuyên Giới thiếu mất mấy vị cao thủ địa vương giai. Thập đại cao thủ Nam Xuyên Giới hầu như đều có tham dự chiến sự, một nửa tiến tới tiền tuyến, còn một nửa thì trấn thủ hậu phương phòng ngừa Đại Hạ chúng ta tiến hành đánh lén, cho dù đối phương có phái tới địa tu sư cũng không có khả năng lên vào bên trong môn phái chúng ta, không một tiếng động bắt đi ba vị nguyên lão chấp pháp.

- Hừ, đám nam man này rất xảo trá, một bên tỏ vẻ sợ chúng ta đánh lén, một bên thì lại triển khai hành động đánh lén chúng ta, càng liên thủ với liên minh thảo nguyên. Thực sự là quá âm hiểm.

Một gã đại hán khác giận dữ nói.

- Đánh lén cũng tốt, liên thủ cũng được, vừa lúc nhỏ đi hai cái đỉnh, để cho bọn chúng biết thực lực Đại Hạ Quốc chúng ta mạnh mẽ như thế nào! Lão tử đang lo không có ai tới!

Trong bốn người, một gã nam tử cao to nhất, ước chừng cao hơn hai mét, mặt đỏ bừng, giọng nói như sấm rền vang lên.

Sắc mặt lão giả ngồi ghế trên tuy là nhục nhả, thế nhưng ánh mắt lại vô cùng tỉnh táo, lập tức nói:

- Các vị nguyên lão không thể lo là, lần này thể tới của đối phương hung mãnh, sợ là khó đối phó, lần trước riêng đám Vu sư đột kích đã làm chúng ta tổn thất mất hai vị nguyên lão. Hiện tại nguyên lão chấp pháp lại mất tích ba người, nhân thủ phái ta lại đang thiếu tổn, phải gia tăng phòng bị. Theo suy nghĩ của bản tọa thì rất có thể mục đích của đối phương chính là thiên công bí tịch bên trong Quỷ Linh Huyệt của phái ta. Ngay từ hôm nay năm người luân phiên trấn thủ Quỷ Linh Huyệt, cấm địa môn phái tuyệt đối không thể có gì sơ sẩy.

- Rồi!

Bốn người trong phòng đều đồng thanh nói.

Lão giả ngồi ghế trên gật đầu, lại nói:

- Nguyên lão chấp pháp thất tung ba người, việc này âm thầm điều tra là được, không nên để lộ ra ngoài, theo suy nghĩ của bản tọa thì chỉ sợ trong môn phái có nội ứng, trong mấy ngày tới ta sẽ tự mình đi kiểm tra cẩn thận từng đệ tử, nhất định phải tra ra được kẻ nội ứng đấy là ai!

Bốn người thấy đại nguyên lão muốn xuất thủ, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ mừng rỡ, vị Lưu sư huynh này chính là một trong hai đại nguyên lão Quỷ Vô Điện. Tu vi từ ba trăm năm trước đã đạt tới địa vương giai hậu kỳ, vũ kỹ thánh cấp “thiên cương quyết” đã luyện tới tầng cao nhất. Coi như là pháp bảo đỉnh cấp cũng không thể làm tổn thương tới cương tráo hộ thể, giết chết mấy địa vương giai sơ trung kỳ như lấy đồ trong túi, đại nguyên lão đã xuất thủ thì không còn gì phải lo lắng.

Lúc này sáu người Lâm Khiếu Đường đã bố trí “Âm Quỷ Trận” tới ngày thứ ba.

412. Chương 409: Dẫn Quỷ Đạo.

Lâm Khiếu Đường tổng cộng đã ba lần ăn vào một giọt “Vạn niên kim dương dịch” để khôi phục nguyên lực, nếu không phải như vậy chỉ sợ đã không chống đỡ được.

Năm người khác ngoại trừ Thái Âm thiên quân sắc mặt bốn người còn lại cực kỳ thâm trầm, Cực Uyên lão ma và Thần Lộ tiên tử hầu như sắp không chịu đựng được.

Trong các vị trí kết trận then chốt được đặt hơn một trăm ba mươi năm vạn nguyên thạch, lúc này toàn bộ cũng đã bị hấp thu hoàn toàn, những nguyên thạch này phóng ra khí nguyên khổng lồ, bị lực đại chí bảo quỷ phái chuyển hóa thành âm khí nồng nặc.

- Các vị, kết trận đã gần hoàn thành, lúc này chắc chắn không được phân tâm, lúc ngưng trận cuối cùng, âm khí sẽ tụ tập đến trùng kích âm quỷ môn, đến lúc đó sẽ có vô số u lệ quỷ hồn bay ra, trong đó có khả năng tồn tại lệ hồn cường đại, thậm chí trên cấp bậc quỷ linh, nếu là bị quần trong âm khí trùng kích, chứ vị lại ở trong trạng thái thiếu hụt nguyên lực rất có thể sẽ bị hút thành xác khô.

Bỗng nhiên trong tai năm người vang lên tiếng truyền âm của Thái Âm thiên quân, trên mặt Cực Uyên lão ma và Thần Lộ tiên tử nhất thời hiện nét kinh hãi, hai người gần như đã đến cực hạn, Ngọc Thửu lão ma và Thất Tuyệt phu nhân cũng đã có chút gian nan.

Trên mặt Lâm Khiếu Đường cũng hiện lên một tia ngưng trọng, xem ra bố trí “Âm quỷ trận” cũng không phải là dễ dàng, chỉ sợ là Thái Âm thiên quân sớm đã biết.

Lệ hồn thi trong quỷ đạo kỳ thực cũng là một quỷ linh thượng đẳng, tương đương với yêu thú cấp mười một, đã tiếp cận với tu luyện giả nhân loại linh hồn giai, quỷ linh là do mấy nghìn sinh mạng liều mình mà chết, tiếp đó ngưng tụ oán lệ hấp thu âm chi lực mà thành, linh trí đã mở ra sơ bộ sắp hình thành được ý thức nên cực kỳ khó đối phó.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường đang tự đánh giá cẩn thận, vị trí trung tâm kết trận truyền đến một tiếng quỷ kêu sắc nhọn chói tai, mọi người vừa nghe không khỏi lông mao dựng đứng, lạnh toát lưng.

Lúc kết trận mới thành lập, bốn phía liền bị âm khí trùng trùng bao phủ, cách trung tâm vị trí kết trận hơn ba mươi trượng, Lâm Khiếu Đường căn bản nhìn không thấy vị trí trung tâm đã xảy ra chuyện gì, cho dù đã vận hết nguyên lực vào mắt cũng chỉ thấy một ít hình ảnh mờ nhạt mà thôi.

Âm thanh vang lớn, nguyên lực trong cơ thể Lâm Khiếu Đường bị kéo ra bên ngoài mãnh liệt, muốn thu lại nhưng không được, u hồn vương kỳ được đặt vào trong người lúc trước đột nhiên phình to lên mấy lần, kịch liệt lắc lư. Trong tay cầm Quỷ vương hào linh và Thiên sát tinh toán lại tản mát ra quang mang màu hồng đậm.

Nguyên lực của Lâm Khiếu Đường đi qua hai đại chí bảo quỷ vật này chuyển hóa thành âm nguyên sau đó truyền ra ngoài.

Nguyên lực bắt đầu mãnh liệt phát tán ra bên ngoài nhưng Lâm Khiếu Đường không hề lưu ý, bởi vì trước đó cũng đã phát sinh qua hai lần rồi, nhưng mà theo thời gian dần trôi, nguyên lực tiêu tán không hề giảm đi như hai lần trước, hơn nữa càng ngày càng tăng lên mạnh mẽ.

Nguyên lực phát ra qua hai ba thời thần, trong lòng Lâm Khiếu Đường kinh hãi. Vô luận muốn thu lại nguyên lực như thế nào đi nữa, thậm chí là cắt đứt liên hệ cũng vô dụng, nguyên lực trong cơ thể phẳng phát như muốn tuôn ra bên ngoài toàn bộ.

Lâm Khiếu Đường mượn kim thủ lại ăn vào một giọt “Vạn niên kim dương dịch” làm nguyên lực trong nháy mắt phục hồi, thể nhưng hấp lực bên ngoài vẫn còn đang tăng mạnh, cứ bị hút đi như vậy không bị hút thành xác khô thì chân linh cũng bị hao tổn nghiêm trọng.

Lâm Khiếu Đường hô một tiếng, trên hai tay đã xuất ra hai đạo hỏa diễm màu lam, bao vây lại Quỷ vương hào lệnh và Thiên sát tinh toán cầm trong tay, dưới sự ăn mòn của nguyên hỏa, lực hút thật lớn bên ngoài cũng dần chậm lại, Lâm Khiếu Đường thậm chí thở ra một hơi, nhưng trong lòng vẫn vô cùng cảnh giác, mơ hồ sinh ra một tia nghi ngờ đối với Thái Âm thiên quân, càng hạ quyết tâm, nếu như tiếp theo có xuất hiện dị thường, cho dù liều mạng thụ thương cũng muốn chặt đứt liên hệ giữa mình với kết trận.

Lúc này bên trong kết trận từ từ hình thành một vùng xoáy màu đen, vùng xoáy không ngừng có những hắc ảnh u thủ vươn lên, nhưng rất nhanh lại rút trở về, liên tiếp phẳng phát như cánh cửa vực sâu địa ngục đang sắp mở ra, vô số lệ quỷ ở bên kia bức tường hạo hức chờ đợi.

Vùng xoáy càng lúc càng lớn, lúc ban đầu đường kính bất quá chỉ độ nửa thước, một canh giờ sau đã mở rộng thành gấp ba lần, âm chi khí ngày càng dày đặc, hơn mười loại kết trận lúc Thái Âm thiên quân bày ra trước đó cũng không thể áp chế những hắc khí khổng lồ này, kết trận áp chế trở nên lung lay như lúc nào cũng có thể sụp đổ, vô cùng nguy hiểm.

Bốn phía “Âm quỷ trận” không ngừng có âm nguyên dừng mãnh tiến vào vùng xoáy, chỗ trống trung tâm khu vực vòng xoáy cũng theo đó ngày càng mở rộng, rồi càng ngày càng nhiều loại quỷ hồn giương nanh múa vuốt trông mà kinh người.

Toa toa toa

Bỗng nhiên Quỷ vương hào lệnh trên tay sáu người đột nhiên bay lên, sáu kiện Quỷ vương hào lệnh cùng lúc tiến vào trong vùng xoáy.

Ngay tại lúc Quỷ vương hào lệnh cùng lúc thuận di tiến vào vùng xoáy, một loạt tiếng nổ lũ lượt vang lên, vùng xoáy màu đen trong nháy mắt ngưng tụ thành một hắc sắc không môn (kiểu như một cánh cửa nối tiếp hai không gian), trên mặt đất hình thành một hầm ngầm đường kính năm trượng, tối đen sâu không thấy đáy.

Mấy trăm hồn quỷ vừa mới tụ tập trong vùng xoáy bị bạo tác toàn bộ biến thành mây khói, lúc này trên mặt đất hình thành một hắc động tối đen, bên trong yên lặng như tờ, chỉ có trận trận âm sâm quỷ phong thổi thành từng đợt lạnh lẽo phát ra.

Bên trong kết trận, toàn bộ âm chi khí đã bị cuốn vào trong vùng xoáy, bốn phía ngoại trừ một ít sương mù đã không còn gì ngáng trở tầm nhìn. Sáu người Lâm Khiếu Đường lúc này rốt cuộc có thể nhìn thấy đối phương.

Ngoại trừ Thái Âm thiên quân ra, tất cả năm người còn lại đều có chút tái nhợt, hiển nhiên bị những âm khí tối tăm này ảnh hưởng lâu ngày, hình như không được tốt cho lắm.

Không đợi sáu người trao đổi với nhau, bên trong hắc động trống vắng bỗng nhiên truyền ra một tiếng khóc hào (gào khóc của quỷ), mới chỉ nghe tiếng đã làm người ta rờn rợn dựng tóc gáy, gió thổi lạnh lưng từ bốn phía nổi lên.

Tiếp đó, tiếng kêu khóc tạo thành một tràng âm thanh chói tai đánh thẳng vào sâu trong nguyên thức, cũng may tu vi sáu người đều không kém, sóng âm không đến mức tạo thành nguy hiểm đối với bọn họ.

Hồ, một đạo bóng đen bên trong bắn ra, chính là quỷ linh cấp thấp, tiếp đến là Xoa thị chích, Hồ đầu pháo (các loại quỷ linh) càng lúc càng nhanh hơn. Vù vù, tiếp theo là hàng loạt các loại quỷ linh đen kịt từ trong huyết địa trùng trùng bay ra, phía sau tiếp phía trước, như sợ bị lọt lại phía sau.

Cái gọi là “Âm quỷ trận” cũng không phải là phong bế không gian, thực chất của nó là một loại dẫn quỷ thuật, để những gì đã bị chôn sâu dưới Quỷ lệ môn lại một lần nữa được thấy ánh mặt trời.

Càng đi ra sau, quỷ linh có đẳng cấp càng cao, khi quỷ linh có cấp bậc từ bát cấp trở lên thì đã không còn hình thái âm u mờ ảo mà đã ngưng tụ âm nguyên biến thành hình thể, hoặc là trực tiếp bám vào những thi thể cứng ngắc trở thành luyện thi.

Lúc này sáu người Thái Âm thiên quân không thể di động, kết trận còn chưa hoàn toàn ổn định, những quỷ linh đầu tiên chạy ra cảm giác được trên sáu người này có nguyên khí cường đại nên cũng không có tập kích sáu người mà trực tiếp chạy ào vào trong Khô quỷ sơn mạch hướng về phía Quỷ Vô Điện.

Lâm Khiếu Đường lại ăn vào một giọt “Vạn niên kim dương dịch” nhìn những u hồn này trong lòng không quá yên tâm, vẫn toàn lực đề phòng bất trắc.

Rốt cục cũng đến lúc có một ít quỷ linh cao cấp đi ra, chúng không hề mù quáng bay lên trời mà bồi hồi quan sát sáu người Thái Âm thiên quân một hồi, tựa hồ suy nghĩ gì đó rồi mới rời đi.

- Thiên quân, kết trận này đã thành, vì sao lại không thể di động thân thể?

Cực Uyên lão ma có chút hoảng loạn hỏi, lúc này đang có một Dã hồn yêu đang bay quanh hơn mười trượng u u nhìn hẩn, điều này làm cho Cực Uyên lão ma cảm thấy cực kỳ bất an.

Lúc này, trong sáu người, khí nguyên của Cực Uyên lão ma là yếu nhất, Cực Uyên lão ma tuy là ma tu nhưng tựa hồ cùng quỷ phái kém xa. Đối với âm nguyên, sự bài xích so với chính đạo tu luyện còn mạnh hơn vài phần.

- Phương huynh chớ vội, ta cần sáu người không chỉ là để bày bố kết trận thi pháp mà bản thân mỗi người cũng là một bộ phận của kết trận, khi nghi thức chưa hoàn toàn kết thúc thì không thể di động, nếu là mạnh mẽ di động tất sẽ bị âm nguyên quán thân, cứ tiếp cho đến thời gian một nén hương thì kết trận mới có thể hoàn toàn ổn định được.

Thái Âm thiên quân lên tiếng nói.

Về mặt Cực Uyên lão ma đau khổ nhưng cũng không có biện pháp, Dã hồn yêu kia tựa hồ đối với hẩn có điểm chú ý, đôi mắt đỏ sậm vẫn âm u không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào hẩn.

Không được một khắc, quanh Cực Uyên lão ma đã có tới hơn mười đầu Dã hồn yêu, bình thường Dã hồn yêu tương đương với yêu thú cấp mười, đơn độc thì cũng không nguy hiểm nhưng loại Dã hồn yêu này lại thích sống quần cư, sau khi hình thành một nhóm thì tuyệt đối không dễ chơi.

Trước Lâm Khiếu Đường đã từng chiến đấu với Thôn Quỷ Lão Ma, lão ma cũng phóng ra một đám hồn yêu như vậy, bất quá hồn yêu này là do lão ta tỉ mỉ luyện hóa mà thành, so với những yêu hồn ở đây lợi hại hơn không ít, thể nhưng số lượng không khủng bố bằng những Dã hồn yêu này.

Một, hai con Dã hồn yêu không dám tấn công, mười con Dã hồn yêu vẫn như cũ có điều cố kỵ, nhưng cũng đã rục rịch, qua một lúc khi tụ tập tới hơn một nghìn đầu, những Dã hồn yêu này có nguyên trí còn mơ hồ trở nên kích động.

Trong lòng Cực Uyên lão ma thâm biết không ổn, gọi ra ba kiện pháp bảo để bảo hộ, thế nhưng cử động này ngược lại làm đàn Dã hồn yêu càng trở nên hưng phấn, rốt cuộc một đầu Dã hồn yêu đã bay đến.

Có con đi đầu, những con Dã hồn yêu khác cũng không còn cố kỵ, hơn một nghìn đầu Dã hồn yêu đồng thời trùng kích, cảnh tượng vô cùng hoành tráng mà lại kinh khủng đến cực điểm.

- Các vị đạo hữu, trợ giúp ta!

Cực Uyên lão ma hú lên quái dị, ma nguyên toàn thân bành trướng, ra sức thao túng ba kiện pháp bảo liều mạng chống đối đám Dã hồn yêu đang tập kích.

Năm người còn lại đều liếc mắt nhìn, trong mắt mỗi người đều có một tia lạnh lùng, tựa hồ không ý nguyện trợ giúp.

Ngay lúc năm người còn đang do dự, ba kiện pháp bảo của Cực Uyên lão ma là Địa la đao đã bị mấy trăm Dã hồn yêu quần lại, phút chốc ma nguyên đã bị ăn mòn sạch sẽ, đến ngay cả thân đao cũng tan tành.

Vị trí Thái Âm thiên quân trong sáu người là gần địa huyết nhất, cũng là vị trí then chốt nhất, bởi vậy chịu cấm chế kết trận cũng là cường liệt nhất, càng phải ngăn chặn âm nguyên ập đến, vừa rồi về mặt thông dong, nhưng lúc Cực Uyên lão ma hô lên một tiếng thì Thái Âm Thiên Quân tựa hồ có chút cật lực.

Bốn người còn lại lần thứ hai đưa mắt nhìn nhau, Ngốc Thứ lão ma do dự một chút rốt cuộc cũng xuất thủ, trong miệng niệm chú ngữ, ma nguyên nổi lên, từng đạo Hắc hỏa phù bắn ra ngoài.

Hồn dã yêu một khi va chạm vào Hắc hỏa phù liền lập tức bị một đoàn hắc hỏa nuốt hết biến mất không còn, trong nháy mắt liền tiêu diệt hơn hai mươi con Dã hồn yêu gần Cực Uyên lão ma, làm cho sức ép cũng giảm bớt đi một chút.

Cực Uyên lão ma cảm kích nhìn thoáng qua Ngốc Thứ lão ma, nhưng cũng chỉ có vậy, trong nháy mắt không còn rảnh lại phải lần thứ hai dồn toàn lực điên cuồng chống lại đám Dã hồn yêu đang như thủy triều lao đến.

Lâm Khiếu Đường lẳng lẳng liếc mắt, bỗng nhiên đặt trọng tâm lên Thái Âm thiên quân, trong mắt hiện nên một tia khó hiểu, khóe miệng hơi nhếch lên, trong lòng đối với vị tu luyện giả tu vi địa vương giai hậu kỳ này càng thêm vài phần cảnh giác.

Lúc Ngốc Thứ lão ma xuất thủ, Thần Lộ tiên tử và Thất Tuyệt phu nhân cũng bắt đầu xuất thủ, lúc này cả sáu người đang ngồi cùng một thuyền, nếu một người mà uống mạng vô luận thế nào đối với bản thân mình đều bất lợi, cân nhắc kỹ càng, đều thi triển thần thông trợ giúp Cực Uyên lão ma.

Thần Lộ tiên tử xuất ra băng tinh cùng Thất Tuyệt phu nhân xuất ra bảy loại pháp bảo đều có chút ít tăng thêm thương tổn đối với yêu hồn, liên tục liền có trên một trăm hồn yêu bị nhị nữ đánh tan.

Lâm Khiếu Đường rút cục cũng xuất thủ, từng viên hỏa châu mang theo chút hỏa diễm màu lam như được súng máy gào thét bắn ra, uy lực của nó không hề kém hơn so với Hắc hỏa phù của Ngốc Thứ lão ma.

Bốn người đã xuất thủ, áp lực lên người Cực Uyên lão ma liền giảm đi, lúc này lão mới thâm thở ra một hơi dài, lúc này trong địa huyết bỗng nhiên rối loạn, các loại quỷ linh đang bay ra như gặp phải một cái gì đó, đều né tránh tứ tán.

Một quỷ linh thực thể hình người nhảy ra khỏi địa huyết, đám quỷ linh chưa thành thực thể nhìn thấy vậy, tất cả đều lộ vẻ hoảng sợ tránh xa.

413. Chương 410: Quỷ Linh Cấp Quỷ Vương.

Loại quỷ linh này có hình dáng không khác với con người, thế nhưng một số chi tiết lại có khác biệt lớn, con người màu xanh, không có tóc, lỗ tai, mũi ung rất to. Ngũ quan tổng hợp lại một chỗ hình thành bộ dáng cực kỳ hung tàn, da đen mà nhẵn nhúm, cơ nhục cứng rắn như thép, ngực xương sườn giao nhau lộ vẻ cực kỳ dữ tợn kinh khủng.

- Lệ hồn thi!

Thần Lộ tiên tử trợn mắt kinh khủng nói.

Năm người còn lại đều vô thức ngẩn người, cho dù là Thái Âm thiên quân cũng hơi nhăn lông mày lại, đây chính là quỷ linh cấp mười hai cực kỳ khó đối phó, tương đương với một vị võ sư linh hồn giai, hơn nữa lại vô cùng lì lợm.

Lệ hồn thi vừa ra liền thấy sáu tên tu luyện giả nhân loại không nhúc nhích, trong mắt xẹt qua một tia tham lam. Nhưng cũng không vội vàng tập kích sáu người mà chuyển hướng đến đám quỷ linh không chạy tứ tán, đang phiêu phù trên không trung.

Bỗng nhiên Lệ hồn thi mạnh mẽ hướng xuống phía dưới, toàn bộ thân thể trong không khí như bị giữ lại, tiếp đó phát ra một lực hút vô cùng cường đại.

Quỷ linh bốn phía can đảm hơn một chút, tự nhận thực lực của mình không kém quỷ linh kia bao nhiêu, nhưng vừa thấy cảnh này như cảm thấy sự nguy hiểm liền liều mạng bay lên trời, thế nhưng tất cả đều đã chậm.

Lực hút cường đại, tất cả quỷ linh trong phương viên trăm trượng bị kéo lại, phảng phất như tất cả đều bị Lệ hồn thi hút hết vào trong miệng.

Đến ngay cả đám Dã hồn yêu đang tập kích Cực Uyên lão ma cũng không ngoại lệ, hầu như không dư thừa chút gì, tất cả đều bị Lệ hồn thi tống hết vào bụng.

Lệ hồn thi vốn tổn mất âm nguyên cường đại, nhưng sau khi hấp thu quá một nghìn quỷ linh, âm nguyên dường như bạo tạc phát tán ra, coi như là tu luyện giả linh hồn giai hậu kỳ chỉ sợ cũng không có khả năng yên ổn chạy thoát.

- Đây không phải là Lệ hồn thi bình thường mà là Nhiếp hồn đồng thi do Lệ hồn thi biến hóa lần thứ nhất tạo thành.

Thần sắc Thất Tuyệt phu nhân ngưng trọng nói.

Trí tuệ của Nhiếp hồn đồng thi so với con người không khác nhau, tương đương với yêu thú cấp mười ba, tiếp cận tu vi địa vương giai. Thực lực mạnh mẽ không gì sánh bằng, da thịt toàn thân có thể sánh ngang tường đồng vách sắt, coi như pháp bảo đỉnh cấp cũng có thể ngạnh kháng.

Trong địa huyết, các loại quỷ linh còn đang trùng trùng phi ra ngoài, chúng tựa hồ biết Nhiếp hồn đồng thi đã ăn no nên không hề cố kỵ, trong những quỷ linh này không hề thiếu quỷ vật lợi hại. Nào là Âm Ảnh, Ma đà, U Quỷ Thú đều là cấp mười, cấp mười một, thậm chí là cấp mười hai cũng có, thế nhưng với Nhiếp hồn đồng thi lợi hại trước mặt những quỷ linh này cũng chỉ có thể lần đi rất xa mà thôi.

Lúc này sáu người Lâm Khiếu Đường không ngừng sử dụng bí pháp của bản thân muốn nhanh chóng thoát khỏi ràng buộc với kết trận để lấy lại sự tự do.

Đối phó với Nhiếp hồn đồng thi, một quỷ linh cao cấp như vậy, nếu không thể di động thân thể chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Thái Âm thiên quân cũng không nghĩ tới cư nhiên lại nhảy ra một quỷ vật vương cấp như vậy, cái Khô Quỷ sơn mạch này vui lắm không biết bao nhiêu oan hồn lệ quỷ, thực khó có thể tưởng tượng nổi.

Nhiếp hồn đồng thi quay về phía địa huyết quát to một tiếng, thanh âm âm trầm kinh khủng, hướng thẳng vào sâu trong địa huyết đen ngòm, chỉ sát na sau, trong đó cũng truyền đến tiếng gào thét.

Phút chốc, địa huyết thoát ra một đám bóng đen, dĩ nhiên đều là Lệ hồn thi, chừng hơn trăm con. Chúng so với Nhiếp hồn đồng thi khác nhau mỗi điểm là da màu xanh, mà Nhiếp hồn đồng thi lại có da màu tím đen, hình thể so với Nhiếp hồn đồng thi cân xứng hơn đôi chút.

Cả sáu người nhất thời hít một ngụm lương khí. Chỉ riêng một con Nhiếp hồn đồng thi đã là cực kỳ khó đối phó, đằng này lại thêm hơn trăm đầu Lệ hồn thi nữa, đội hình này đã có thể so với một siêu cấp đại môn phái.

Nhiếp hồn đồng thi rốt cuộc cũng bắt đầu hành động, hóa thành tia thiểm điện màu đen tím rồi biến mất tại chỗ, sau một khắc lại xuất hiện trước người Thái Âm thiên quân.

So với đám Dã hồn yêu không giống, Nhiếp hồn đồng thi trước hết đối phó với người mạnh nhất, chỉ bằng cử động này liền nhìn ra nguyên trí và thực lực hai loại quỷ linh có sự cách biệt rất lớn.

Tốc độ của Nhiếp hồn đồng thi cực nhanh, khi đến gần mục tiêu liền phóng ra thiết trảo kinh khủng của mình, trong nháy mắt Thái Âm thiên quân cũng cảm thấy ngoài dự liệu, tinh quang trong mắt chợt lóe, thân ảnh trở nên mờ ảo.

Vèo, Nhiếp hồn đồng thi bắt vào khoảng không, thân thể Thái Âm thiên quân không biết tự khi nào đã hóa thành một đoàn sương mù màu đen.

Tuy rằng không có bắt được nhưng Nhiếp hồn đồng thi cũng thấy rõ động tác của Thái Âm thiên quân, không đợi động tác hoàn thành, hai mắt liền nhìn về địa phương cách đó hơn mười trượng trong hư không, Thái Âm thiên quân rất nhanh đã xuất hiện tại đó.

“Đúng là một quỷ vật lợi hại, ngay cả vụ ảnh động thuật của bản thiên quân cũng có thể nhìn xuyên qua!”

Trong đôi mắt Thái Âm thiên quân lóe lên sát khí thâm nghiêm.

Thấy Thái Âm thiên quân thoát khỏi ràng buộc, ngoại trừ Lâm Khiếu Đường, bốn người còn lại đều thầm thở ra một hơi dài. Có đại tu sư xuất thủ, cho dù trong thời gian ngắn không giết được Nhiếp hồn đồng thi thì ít nhất cũng có thể đợi được đến lúc chính mình thoát khỏi ràng buộc, sau đó có thể hấp dẫn đám Lệ hồn thi này đến Quỷ Vô Điện, như vậy với thế trận này đã đủ lực lượng để san bằng Quỷ Vô Điện.

Lâm Khiếu Đường nhíu nhíu mày, cảm giác Thái Âm thiên quân vừa mới thoát khỏi ràng buộc có chút kỳ quái, tựa hồ vị đại tu sư này vẫn có thể hành động như thường, chỉ là cố ý đứng tại một chỗ chưa động mà thôi.

Hơn trăm đầu Lệ hồn thi cũng xông đến đánh về phía Thái Âm thiên quân, Nhiếp hồn đồng thi phun ra một cây gai xương bắn về phía Thái Âm thiên quân.

Thái Âm thiên quân cũng không chút hoang mang, tay phát một cái, la bàn màu đỏ sậm bắn ra ngoài.

- Âm sát la bàn!

Thất Tuyệt phu nhân cả kinh nói. Tựa hồ đối với bảo vật mà Thái Âm thiên quân vừa phóng ra có chút kỳ lạ.

Gai xương và la bàn va chạm trong nháy mắt, trên la bàn bắn ra mấy chùm tia sáng đỏ sậm, chùm tia sáng này va chạm vào gai xương lập tức hòa tan ăn mòn.

Nhiếp hồn đồng thi hét lên một tiếng thật lớn, hơn mười gốc xương sườn trên người đều nhúc nhích, không ngừng kéo dài ra quay quanh bao vây lại thân thể Nhiếp hồn đồng thi, dường như là một bộ khôi giáp bảo hộ thân thể bên trong. Nghiễm nhiên hình thành một cốt giáp khả y. Song chưởng trên cao càng kéo dài tới hơn mười gốc “lục mao gai xương”, mu bàn tay kéo dài ra thành hai thanh cốt đao thật to, kiên cố mà linh hoạt.

Đám Lệ hồn thi còn lại cứ xông lên ồ ạt, như muốn xé Thái Âm thiên quân thành mảnh nhỏ, phía sau lưng Thái Âm thiên quân bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay màu đen thật lớn vung lên, nhất thời làm hơn mười đầu Lệ hồn thi đầu tiên bị đánh bay ra ngoài.

Theo sát ngay phía sau hơn mười đầu Lệ hồn thi vừa rồi, Nhiếp hồn đồng thi dường như thuận di xuất hiện tại ngay phía sau Thái Âm thiên quân một trượng, mang theo cốt đao gai xương trên hai tay như lôi điện bổ tới.

Trước sau giáp kích như thiểm điện. Bốn người vẫn không thể đi động được nhìn Thái Âm thiên quân chiến đấu, Thân Lệ tiên tử thở nhẹ ra một hơi.

Lúc này một màn quỷ dị lại xuất hiện, phía sau Thái Âm thiên quân lại xuất hiện hơn mười bàn tay màu đen to lớn, thông dong hóa giải toàn bộ đòn tấn công, lại thêm một Âm sát la bàn đánh trả đẩy lui Nhiếp hồn đồng thi.

Trên người Thất Tuyệt phu nhân ứa ra mồ hôi lạnh, nếu vừa rồi chính mình bị vây công thì chỉ sợ chắc chắn bị thụ thương, tuyệt đối không có khả năng thông dong hóa giải nguy cơ như Thái Âm thiên quân, địa vương giai hậu kỳ quả nhiên có thủ đoạn rất cao.

Trong ánh Ngốc Thửu lão ma mắt hiện lên một tia đồ kị, nói:

- Trầm huynh không hổ là thập đại ca thủ Nam Xuyên Giới, dĩ nhiên có thể luyện hóa thôn phệ thiên thủ quỷ ma, trở thành một bộ phận của linh nguyên.

Cục Uyên lão ma thở dài một hơi nói:

- Thiên quân có bản lĩnh như vậy, xem ra đối phó với đám Lệ hồn thi này cũng không có gì khó khăn rồi.

Lúc này Lâm Khiếu Đường cũng đề phòng nhìn hướng địa huyết, từ lúc Nhiếp hồn đồng thi hiện thân hẳn luôn có cảm giác trong địa huyết kia có vật gì đó chăm chú nhìn chính mình.

Ngay lúc mọi người đều tập trung chú ý vào Thái Âm thiên quân và một đám Lệ hồn quỷ, thì trong địa huyết đen kịt kia có hai hắc ảnh lặng lẽ theo một đám quỷ linh không một tiếng động bay ra ngoài.

Hai đạo hắc ảnh xen lẫn trong đám quỷ linh bay ra hơn mười trượng, đột nhiên chuyển ngoặt một cái, tốc độ tăng vọt rồi hướng tới người có cự ly xa nhất trong năm người là Lâm Khiếu Đường.

Vẫn luôn lưu ý nhưng Lâm Khiếu Đường nhất thời cũng hoảng hốt. Âm nguyên trên người hai hắc ảnh này phiêu hốt bất định, không thể dò xét được nông sâu.

Trong tay Lâm Khiếu Đường thành linh xuất hiện một thanh kiếm thân dài hai thước, trên thân cự kiếm có lam diễm nhàn nhạt đang thiêu đốt, mỗi kiếm vung lên kiếm khí mang theo lam diễm bắn ra ngoài.

Keng...

Hai đạo hắc ảnh và lam diễm trong nháy mắt dừng, sau đó vô cùng quỷ dị, hai đạo hắc ảnh từ trên trời giáng xuống, từ đỉnh đầu Lâm Khiếu Đường bổ xuống.

Ầm ầm, hai đạo hắc ảnh nặng nề rơi xuống mặt đất.

Lâm Khiếu Đường không biết tự khi nào đã có thể hành động được như thường, trong nháy mắt thiểm động ra xa hơn hai mươi trượng, tránh thoát hai đạo hắc ảnh như thiên lôi tập kích.

Động tĩnh lớn như vậy đã hấp dẫn ánh mắt mọi người. Khi bốn người nhìn thấy rõ hai đạo hắc ảnh, ánh mắt nhất thời tràn đầy kinh ngạc, lẽ nào hôm nay tại Khô Quỷ sơn mạch này lại muốn mở Quỷ vương tụ hội hay sao?

Hai đạo hắc ảnh kia chính là Ám ảnh dạ xoa, do ám ảnh quỷ linh cấp mười một tiến hóa thành, cũng là một dạng tồn tại quỷ linh khủng bố cấp mười ba.

Ám ảnh dạ xoa có số lượng không nhiều lắm cũng vì nó là thực thể quỷ linh cấp mười ba, do ám ảnh quỷ linh đã mở ra nguyên trí hấp thụ âm nguyên trên mây vạn thi thể ngưng tụ, trải qua ngàn năm tiến giai tạo thành, chúng như tử thần trong đêm đen, đến vô ảnh, đi vô tung, do âm nguyên ngưng tụ mà thành nên trên tay luôn nắm chặt thanh hắc nhận ba thước, chính là do các loại bảo vật kiếm được trên thi thể rồi luyện hóa tạo thành, gọi là “Ảnh chi nhận”.

Ngay lúc bốn người Thất Tuyệt phu nhân còn đang kinh ngạc nhìn hai con Ám ảnh dạ xoa, Thái Âm thiên quân đang đối phó với Nhiếp hồn đồng thi và đám Lệ hồn thi nhìn lướt qua Lâm Khiếu Đường, người có thể hành động bình thường.

Một kích không thành, hai Ám ảnh dạ xoa tự nhiên không cam lòng, chia ra làm hai hướng nhào tới, tốc độ càng nhanh hơn, cùng lúc đó trong địa huyết có mấy trăm Ma đà phi ra. Là một loại thi thú có đầu dài, sừng dài và uốn khúc, hình thể so với Lệ hồn thi lớn hơn gấp đôi, lực lượng lớn vô cùng, thích ăn thịt người.

Trong địa huyết không ngừng có các loại quỷ vật cao cấp lao ra, số lượng quỷ vật này đã vượt quá dự kiến của Thái Âm thiên quân.

Loại thượng cổ cấm trận này quả nhiên không thể đơn giản khởi động. Thái Âm thiên quân một mặt chống đỡ Nhiếp hồn đồng thi tấn công, một mặt lại âm thầm nghĩ.

Mọi người không kịp suy nghĩ nhiều. Ma đã xuất hiện, ngay sau đó Cự ma cũng theo đó vọt ra. Cự ma chính là Ma đã tiến giai, cũng là Quỷ vương cấp mười ba.

Thái Âm thiên quân và Lâm Khiếu Đường cùng nhau ngăn cản, mọi người cũng có được không ít thời gian, rốt cuộc bốn người còn lại cũng thoát khỏi cấm chế, giải trừ ràng buộc, nhưng mà lúc này bên trong địa huyết những quỷ linh lao ra ngày càng lợi hại, số lượng ngày lúc nhiều tưởng chừng như không bao giờ hết.

Thất Tuyệt phu nhân truyền âm ý bảo sáu người tụ lại cùng một chỗ liên kết với nhau rồi lao ra, thế nhưng Thái Âm thiên quân đang ở phía xa lại bị ba đầu quỷ linh cấp quỷ vương vây công nên rất nhanh biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Lâm Khiếu Đường từ lâu đã nhìn ra Thái Âm thiên quân nổi lên dị tâm từ lúc kết trận hình thành, lúc đối phó với đám quỷ linh này cũng không xuất ra toàn lực, bằng không với tu vi thực lực của hắn qua nửa canh giờ mà vẫn không giết chết được con nào, cho dù những quỷ linh cấp Quỷ vương này rất lợi hại đi nữa nhưng cũng chưa phải là đối thủ của Thái Âm thiên quân, dù sao địa vương giai hậu kỳ cũng là tồn tại đỉnh cao nhất.

- Lâm đạo hữu, nhanh chóng tụ lại, năm người chúng ta liên hợp lao ra, dẫn hướng những quỷ linh tới Quỷ Võ Điện.

Thất Tuyệt phu nhân truyền âm đến nói.

Lâm Khiếu Đường vẫn chưa đáp lại, chỉ là giả bộ đáng cột lực, miễn cưỡng chống đỡ lại sự tấn công như thiểm điện của đám Âm ảnh dạ xoa, phảng phất như đang bị đẩy đi một hướng xa dần.

Phút chốc, độc chiến với ba con Âm ảnh dạ xoa, Lâm Khiếu Đường như bị ép thối lui, rất nhanh liền cùng ba đầu Âm ảnh dạ xoa biến mất khỏi tầm mắt của bốn người còn lại.

414. Chương 411: Đắc Bảo Trong Hiểm Cảnh.

Ba con âm ảnh quỷ dạ xoa chia làm ba hướng, một trái, một phải, một giữa tiến hành triển khai công kích, tốc độ cực nhanh, mỗi một lần công kích đều trong nháy mắt đã hoàn thành.

May là Lâm Khiếu Đường vốn là đạo võ song tu, vô luận là cận chiến hay viễn chiến đều am hiểu mới có thể cầm cự cho đến lúc này vẫn không rơi vào hạ phong, thêm vào đó thân thể của hắn cường hãn hơn rất nhiều so với tu luyện giả khác nên coi như đánh ngang tay với ba con âm ảnh quỷ dạ xoa.

Nếu không có như vậy, chỉ đơn thuần võ tu hay là đạo tu, đối chiến với ba con Âm Ảnh quỷ dạ xoa này, chỉ sợ là ăn phải thiệt thòi lớn.

Lâm Khiếu Đường đã vài lần muốn lấy ra tử kim thương tạo thành trận hình kết hợp với Dung hồn yêu hỏa, lúc đó mới có khả năng chém giết ba con âm ảnh quỷ dạ xoa này, thế nhưng tốc độ của đám quỷ vật thực sự quá nhanh, thủ đoạn công kích lại đa dạng, căn bản không cho Lâm Khiếu Đường nhiều thời gian nên không thể xuất ra bất kỳ một chiêu sát thủ nào.

Trong lúc nhất thời ba đại quỷ vật và Lâm Khiếu Đường không ai làm gì được ai, thế nhưng theo thời gian trôi qua ba con Âm Ảnh quỷ dạ xoa rõ ràng có chút không kiên nhẫn được, công kích phát ra càng ngày càng sắc bén, thậm chí không tiếc dùng đến phương thức tổn hại bản thân tiến hành công kích.

Bản tính Lâm Khiếu Đường từ trước đến nay vốn cẩn thận, bởi vậy cho dù xuất hiện vài lần cơ hội tốt nhưng vẫn chưa ra đòn sát thủ, thậm chí mấy đầu quỷ dạ xoa kia vốn là vật hư vô mờ ảo, một khi không thể một kích tiêu diệt mà chỉ đánh bị thương có khi ngược lại chính mình tự để lỗ hổng.

Ba con Âm Ảnh quỷ dạ xoa quanh năm bị phong ấn tại vực sâu vạn trượng, thật vất vả mới có ngày thấy lại được mặt trời, đang muốn hút một lượng lớn dương hồn đại bổ làm cho tu vi nhanh tiến thêm một bước, nhưng không nghĩ đến vừa mới thoát ra khỏi vòng lao lung liền gặp phải một đối thủ khó chơi đến như vậy.

Ba con Âm Ảnh quỷ dạ xoa càng lúc càng điên cuồng, Ảnh chi nhận trong tay như cộng hưởng liên tục, phát sinh ra những tiếng vang ơng...ơng...ơng.

Bỗng nhiên ba đạo quang mang màu đen chợt lóe, ba Ảnh chi nhận dường như cùng lúc được phóng ra, tất cả đều hướng về phía Lâm Khiếu Đường làm cho hắn hơi kinh hãi, lập tức thôi động nguyên lực, hai tử kim thủ trong nháy mắt bắn ra đụng độ với ba thanh Ảnh chi nhận trên hư không.

Hai tử kim thủ phóng lồng khí màu tím, ba thanh Ảnh chi nhận thì phóng qua lồng khí màu đen, hai đại bảo vật giao đầu với nhau trong không trung.

Lâm Khiếu Đường phải phóng ra rất nhiều nguyên lực mới có thể khống chế được tử kim thủ cùng với đôi phương kim giữ lẫn nhau, nguyên lực đương nhiên tổn hao rất lớn, bất quá ba con Âm Ảnh quỷ dạ xoa kia tựa hồ cũng rất cật lực.

Cứ kim chế lẫn nhau như vậy hồi lâu, cuối cùng ba con Âm Ảnh quỷ dạ xoa bỗng nhiên biến mất hư không, chỉ trong sát na hai thanh tử kim thương liền mạnh mẽ đánh bay ba thanh Ảnh chi nhận ra xa.

Dễ dàng hóa giải hợp kích của ba đại quỷ vật làm cho Lâm Khiếu Đường có chút ngoài dự liệu, nhưng vào lúc này ba đạo hắc ảnh bỗng nhiên huyền hóa xuất hiện tại ngay trước mặt Lâm Khiếu Đường.

Vô cùng kinh hãi, trong nháy mắt Lâm Khiếu Đường phóng ra nguyên khí hộ thể, tất nhiên là muốn chống đỡ ba con Âm Ảnh quỷ dạ xoa đột nhiên xuất hiện trước mặt tấn công.

Thế nhưng Âm Ảnh quỷ dạ xoa kia căn bản là mặc kệ hộ nguyên khí hộ thể, đến ngay cả Dung hồn yêu hỏa cũng không thể ngăn cản ba con âm ảnh quỷ dạ xoa, chúng kêu to một tiếng sắc bén như muốn tiến vào trong cơ thể Lâm Khiếu Đường.

Tiếp theo, nhân thân Lâm Khiếu Đường mờ dần rồi như bị thúc ép nhập định tiến nhập vào trạng thái vô ngã.

Chiến đấu kịch liệt phát ra sóng khí cường đại cũng theo đó biến mất, bốn phía thoáng chốc đã yên tĩnh lại, Lâm Khiếu Đường nguyên bản vẫn huyền phù trên hư không lúc này như không có lực khống chế, thân thể nhanh chóng rơi xuống dưới đất.

Một đám mây màu xám bạc đúng lúc xuất hiện nâng Lâm Khiếu Đường đã mất tri giác rồi chậm rãi hạ xuống mặt đất, tất nhiên đám mây màu xám bạc này do Lâm Khiếu Đường dự cảm được điều gì đó, trong lúc nhất thời gọi ra, chính là đàn Tham thị thú.

Lúc ba con âm ảnh quỷ dạ xoa tiến vào cơ thể Lâm Khiếu Đường làm hắn như mất đi ý thức dẫn đến toàn thân thể không thể động đậy. Vốn vẫn đang trong hiểm cảnh lại không hề có chút ý thức phòng vệ, lúc này chỉ cần tùy tiện xuất hiện đầu quỷ vật nào đó cũng có thể hoàn toàn hủy diệt thân thể của hắn.

Cũng may hàng vạn con Tham thị thú được gọi ra đúng lúc, kịp thời hóa giải nguy cơ rơi tự do từ trên cao xuống mặt đất, càng thêm thủ hộ từng tắc bốn phía xung quanh không rời, làm cho một ít quỷ linh lai vãng qua nơi này vừa nhìn thấy thượng cổ dị thú Tham thị thú tựa như chuột thấy mèo đều hoảng hốt chạy trốn. Chúng không dám làm khác, tuy dục vọng đối với thân thể đang bất động kia rất lớn, nhưng có một hai tên gan lớn lại gần, kết quả không khác gì ngoài việc bị Tham thị thú vây quanh thôn phệ ngược trở lại biến thành thức ăn ngon lành.

Cũng phải nói Lâm Khiếu Đường trong nháy mắt tiến vào trạng thái nhập định cũng là bị cưỡng ép, ba con Âm Ảnh quỷ dạ xoa cấp quỷ vương cùng tiến vào cơ thể hắn nên dù có thần thông có lớn cỡ nào đi nữa cũng không dám khinh thường. Cho dù bản thân có song nguyên linh, hơn nữa lại thêm bốn nguyên chi hỏa cũng tuyệt đối không dám cho ba con âm ảnh quỷ dạ xoa kia làm loạn trong chính cơ thể, bởi xảy ra trong nháy mắt nên hầu như không kịp thi triển biện pháp nào, chỉ đành ngưng tụ nguyên thức lại, ngay cả ý thức chính mình cũng thu liễm toàn bộ.

Tiến vào trạng thái này đương nhiên là cực kỳ nguy hiểm, toàn bộ thân thể hầu như vô thức để mặc người khác xâm phạm, có thể nói không nhau nhiều so với một thi thể. Cũng may Lâm Khiếu Đường phản ứng rất nhanh, vẫn kịp triệu hồi toàn bộ Tham thị thú đã tiến hóa lần thứ ba để phòng hộ bản thân trước đám quỷ linh kia, chỉ cần không phải là lão quái vật địa vương giai trung kỳ, cho dù là linh hồn giai nhân tu, yêu tu hay quỷ tu muốn đối phó với đám tiểu tử này cũng chẳng phải việc dễ dàng gì.

Giờ khắc này, nguyên thức Lâm Khiếu Đường đang ở trong cơ thể tranh đấu kịch liệt với ba con âm ảnh quỷ dạ xoa, nếu có chút sai lầm nào đó thì rất có thể lập tức mất đi quyền khống chế thân thể, nhẹ thì

nguyên linh bị đẩy ra khỏi cơ thể, nếu là nặng thì có thể bị ba con Âm Ảnh quỷ dạ xoa kia thôn phệ thành đại bổ đan.

Hình thức chiến đấu của Nguyên linh trong cơ thể tương đối đơn giản hơn nhiều, thức hải linh hồn trong cơ thể cũng chính là một không gian tương tự như cấm chế hay kết trận đặc thù, nguyên linh chiến đấu tại nơi này tự nhiên là không thể sử dụng pháp bảo, chỉ có thể thuần túy dùng nguyên lực tiến hành công kích với nguyên lực.

Nguyên lực tinh thuần lớn mạnh, nguyên thức lại thêm hùng hậu thì nguyên linh chiến đấu trong sẽ giành được lợi thế, cái này cũng chính là nguyên nhân của việc đoạt xá người có tu vi yếu hơn so với chính mình, thêm nữa nếu càng chênh lệch thì khả năng thành công lại càng cao, nhưng nếu ngược lại rất có thể bị thôn phệ ngược lại.

Do Lâm Khiếu Đường có song nguyên linh nên nguyên lực và nguyên thức cường đại hơn rất nhiều so với kẻ cùng giai vị, thậm chí có thể so sánh với tu vi địa vương giai trung kỳ, thế nhưng đối chiến với ba con Âm Ảnh quỷ dạ xoa vẫn có phần ăn không tiêu.

Bất quá dưới sự trợ giúp của Dung hồn yêu hỏa, Lâm Khiếu Đường cũng không cam tâm bại bởi ba con Âm Ảnh quỷ dạ xoa này, song phương sau một hồi đấu pháp, tình thế đã tiến vào trạng thái giằng co.

Thế nhưng loại tình thế giằng co này đối với Lâm Khiếu Đường mà nói lại là bất lợi rất lớn, bởi vì nếu là dưới trạng thái giằng co bình thường vốn rất có lợi vì vô luận nguyên lực có tổn hao bao nhiêu thì đều có thể dùng Vạn Niên Kim Dương Dịch để phục hồi, tuy là có chút xa xỉ, nhưng xa xỉ một chút để giữ lại được cái mạng nhỏ thì vẫn rất đáng dùng.

Hiện tại đang trong trạng thái nguyên linh, ngay cả quyền khống chế thân thể Lâm Khiếu Đường cũng đều phải tạm thời buông tha, tự nhiên việc dùng ‘vạn niên kim dương dịch’ là không thể, trong trạng thái giằng co, nguyên lực dùng một điểm là tiêu hao một điểm, không có khả năng phục hồi.

Bên phía ba con âm ảnh quỷ dạ xoa không biết là vì sao, âm nguyên của bọn chúng tiêu hao cực kỳ chậm, không biết có phải là bị chôn sâu trong vực sâu vạn trượng nhiều năm nên âm nguyên tích lũy được cực lớn hay là bản thân chúng có loại bí pháp nào đó, chung quy bảo trì được như trạng thái ban đầu.

Lâm Khiếu Đường dần dần bị ba con Âm Ảnh quỷ dạ xoa lấn lướt, rơi vào hạ phong bởi âm nguyên không ngừng công kích, Lâm Khiếu Đường thống khổ không thể chịu nổi, phảng phất như nguyên linh đang nóng rực vô cùng, lúc nào cũng có thể bị tan vỡ.

Lẽ nào cứ với phương thức như vậy mà chết đi? Lâm Khiếu Đường quả thật rất không cam lòng, bỗng nhiên lúc này không gian giữa thực dương và chân linh lại xuất hiện một vòng xoáy càng ngày càng nhanh.

Đấu luyện, chính là đấu luyện!

Lâm Khiếu Đường âm thầm kinh hô, từ sau khi tiến vào giai đoạn thứ hai, công pháp thần bí này liền lâm vào trạng thái ngủ say, khi tu vi chính mình không ngừng tăng cường, pháp bảo cũng càng ngày càng nhiều, rất nhiều lúc không phải cần đến đấu luyện, huống hồ bản thân đấu luyện cũng không hề có tính công kích, chính xác mà nói nó chỉ là một loại phân tích và dung hợp tạo thành một thể loại năng lực đặc thù nào đó.

Trong khoảng thời gian vừa rồi, Lâm Khiếu Đường chỉ trong thời điểm sử dụng kim mang tuệ nhãn mới hơi chút vận chuyển đấu luyện dùng loại công pháp này.

Đấu luyện tiến n giai đoạn thứ hai liền không hề thuận theo Lâm Khiếu Đường tận lực tu luyện, theo tu vi nguyên lực bản thân tăng trưởng, đấu luyện sẽ tự động tu luyện, khi đạt tới linh hồn giai hậu kỳ, đấu luyện cũng tự nhiên tiến vào tầng thứ ba giai đoạn thứ hai, thuần túy chỉ là một loại công pháp bản mạng củng cố nguyên lực và mở rộng nguyên thức, có công hiệu như vậy ngoài ra không thể phóng ra bên ngoài được.

Lúc này đấu luyện tự động vận chuyển, nhất thời làm cho nguyên lực tiêu hao quá nhanh khiến Lâm Khiếu Đường rơi vào cảnh họa vô đơn chí, lúc còn ở giai đoạn đầu tiên, đấu luyện vẫn thường xuyên như vậy. Mỗi khi đấu luyện đều đem hai hay nhiều loại công pháp tiến hành phân tích nguyên lý rồi sinh ra một công pháp mới, nhưng tới giai đoạn thứ hai công năng này tựa hồ bị dừng lại, trừ phi Lâm Khiếu Đường có ý định mới có thể hơi vận chuyển.

Tu vi Lâm Khiếu Đường đã tới giai đoạn cao cấp, thâm nghĩ không muốn tu luyện tạp nham nhiều loại công pháp mà nên tu tập loại công pháp trọng yếu. Tinh thông một loại công pháp khác xa so với lý giải hơn mười loại công pháp nhưng không cách nào hoàn toàn nắm giữ, trừ phi gặp phải một loại công pháp thích hợp có lẽ còn trọng dụng, bằng không Lâm Khiếu Đường không sử dụng tới đấu luyện cũng không được.

Đấu luyện lúc này vận chuyển càng lúc càng nhanh, hai đại nguyên linh của Lâm Khiếu Đường là chân linh và thực dương cũng bị tiêu hao quá nhiều mà trở nên mờ nhạt hơn.

Ba con Ám Ảnh quỷ dạ xoa tựa hồ cảm giác được đối thủ đang suy yếu, nhất thời thể tiến công lại càng thêm mạnh mẽ, như hận không thể ăn tươi nuốt sống đối phương.

Trong tuyệt cảnh, Lâm Khiếu Đường bắt đầu nỗ lực dùng chân dương Phệ Độc Dương Hồn, dùng tiên thiên lực tiến hành chống lại bước cuối cùng, muốn thôn phệ ba con Ám Ảnh quỷ dạ xoa.

Đáng tiếc Ám Ảnh quỷ dạ xoa là thuần âm chi linh chứ không phải là độc vật, mặc dù đối với dương hồn vẫn là có chút sợ hãi, nhưng dù sao thân thể âm phách đối với dương hồn cũng có tác dụng tổn thương, cả hai đối lập lẫn nhau. Lúc này chỉ cần nhìn cũng có thể thấy được ai mạnh ai yếu, ai đang cam bái hạ phong.

Lâm Khiếu Đường từ lúc bước vào cánh cửa linh hồn giai lúc này mới được trải nghiệm cái cảm giác vô lực như vậy, phẳng phất nhớ đến trước kia khi còn là một phế vật, so ra cũng có phần giống nhau.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường cho rằng tất cả đều đã kết thúc, vòng xoáy do đấu luyện vận dụng bỗng nhiên tụ tập thành một đám hắc châu thật nhỏ dung nhập vào bên trong chân linh thực dương.

Trong nháy mắt lúc đám hắc châu dung nhập vào chân linh thực dương, hai đại nguyên linh phẳng phất như ăn phải thuốc kích thích (Viagra J), một tiếng ngân vang, Lâm Khiếu Đường trong nháy mắt linh ngộ.

Nguyên lai không gian nguyên linh không ngừng bị áp súc, nguyên lực không ngừng bị đè ép, đấu luyện chính là dung nhập nguyên linh bản mạng công pháp của Lâm Khiếu Đường, dưới nguy cơ đúng là tự động vận chuyển tìm kiếm phương pháp giả quyết. Ngay lúc trước Lâm Khiếu Đường vừa mới tiêu hóa xong hồn lực của Thôn Quỷ Lão Ma, tuy rằng xóa đi phần lớn nguyên thức, khiến cho hơi phi yên diệt, thể nhưng trong hồn lực vẫn mang theo một ít công pháp và bí thuật, bởi vì vô hại nên Lâm Khiếu Đường cũng không xóa đi bộ phận ký ức này mà là tạm thời đặt một bên, chờ sau đó có thời gian sẽ nghiên cứu lại, nếu là hữu dụng tự nhiên là hay nhất, mà cho dù vô dụng cũng không có sao, cùng lắm là mất chút công sức mà thôi.

Vừa rồi đấu luyện luyện hóa vu thuật của Thôn Quỷ Lão Ma, lại càng ngưng tụ ra vật mà Thôn Quỷ Lão Ma suốt đời truy cầu nhưng vẫn không ngưng tụ thành công, chính là Diệt hồn châu.

Ngưng tụ được diệt hồn châu cần rất nhiều nguyên lực chống đỡ, mới có thể khiến cho Lâm Khiếu Đường đang trong cảnh hai mặt thụ địch có cảm giác ăn không tiêu.

Tuyệt đại đa số quỷ đạo vu thuật của Thôn Quỷ Lão Ma đều là luyện hồn cấm quỷ thuật, về phương diện này Thôn Quỷ Lão Ma có thành tựu cực kỳ cao, vì vậy nói hắn là một đại sư cũng không quá đáng. Suốt đời truy cầu mong muốn đại thành, cái này cũng khiến cho Thôn Quỷ Lão Ma trên phương diện tu luyện mất đi không ít thời gian, khiến cho tu vi tăng trưởng quá chậm, tu vi khiếm khuyết cũng là nguyên nhân chính khiến cho Thôn Quỷ Lão Ma nghiên cứu ra không ít bí pháp nhưng lại không thể thi triển được, lại vì thể mà năng lực hạn chế rất nhiều, nếu không có kỳ ngộ cũng chỉ có thể bảo trì trạng thái bình cảnh mà không thể tiến tiếp, thể nên lúc này đây lại cho Lâm Khiếu Đường tiện nghi thật lớn.

Ba con ám ảnh quỷ dạ xoa tự nhiên không hề biết Diệt hồn châu có thể luyện hóa chúng, nên thể tiến công vẫn điên cuồng không hề giảm, như muốn giết chết Lâm Khiếu Đường ngay tại bên trong cơ thể, làm cho hắn có chút không kịp xoay sở.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường biết không thể tiếp tục để cho tình thế xấu đi, cũng không suy nghĩ nhiều liền trực tiếp đem số nguyên lực cuối cùng rót vào trong Diệt hồn châu.

Nguyên lực hắc ám do ba con quỷ dạ xoa phát ra trực tiếp bị diệt hồn châu biến thành cực ám nguyên lực rồi nuốt hết, ý thức của cả ba trong nháy mắt bị tiêu diệt, chỉ còn lại có ba thân thể hư ảnh lơ lửng trong không gian nội thị của Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường thở dài ra một hơi, thầm hô may mắn, rồi nhanh chóng bức ba thân thể hư ảnh ám ảnh quỷ dạ xoa ra ngoài thân thể rồi khôi phục lại ý thức. Ngay sau khi tỉnh lại nhìn thấy Tham thị thú vậy tụ bên người, không khỏi cười nói:

- May mắn là có đám tiểu tử các ngươi hộ pháp cho ta, bằng không cho dù có thể tiêu diệt ba con ám ảnh quỷ dạ xoa thì thân thể này sợ là cũng khó giữ lại được.

Đám Tham thị thú phảng phất như nghe hiểu được, hưng phấn vây sát người Lâm Khiếu Đường, trong miệng càng phát ra những tiếng ô ô rất nhỏ. Đường như những chó nhỏ trung thành đang biểu đạt hưởng thụ khen thưởng của chủ nhân.

Lâm Khiếu Đường tự nhiên không keo kiệt. Lấy ra một ít linh thảo và đan dược cho chúng ăn một lúc rồi mới gọi chúng vào trong đai lưng trữ vật.

Nhìn ba kiện pháp bảo đã không còn chủ nhân vẫn phiêu phù trước mặt, Lâm Khiếu Đường không khỏi cảm thấy kinh ngạc, toàn bộ ý thức của ba con Ám Ảnh quỷ dạ xoa này đã không còn một mảnh, thế nhưng một tia hồn lực lại vẫn còn lưu lại trong ba kiện pháp bảo kia.

Ảnh chi nhận lúc này đã trở lại thành ba kiện pháp bảo không chủ, thực lực của chúng không hề yếu đi, chỉ là hiện tại cả ba đều không khác gì một vật chết vì đều không có nhận biết và ý thức, nguyên trí bị tẩy đi toàn bộ, sạch sẽ như một tờ giấy trắng, có cho chủ nhân mới viết vào.

Tâm niệm Lâm Khiếu Đường khẽ động, nghĩ đến một cái gì đó, đầu tiên là nuốt một giọt vạn niên kim dương dịch để khôi phục nguyên lực, tiếp đến vung tay lên phóng ra ba ngọn lửa nhỏ bắn vào ba ảnh chi nhận kia.

Ba ngọn lửa nhỏ tiến vào trong ba kiện pháp bảo, thần sắc ba con Ám Ảnh quỷ dạ xoa đang có vẻ dờ dẩn chậm rãi ngừng đầu lên, trong nháy mắt liền bị ngọn lửa nhỏ màu lam kia thiêu rụi.

Lâm Khiếu Đường khẽ động nguyên thức, ba ảnh chi nhận đồng thời bay vụt ra ngoài, phá hủy hoàn toàn đỉnh núi phía trước, uy lực như vậy tự nhiên là kinh người, không kém chút nào so với bản thân Ám Ảnh quỷ dạ xoa sử dụng.

Thu được bảo bối ngoài ý muốn như vậy, Lâm Khiếu Đường vô cùng cao hứng, nụ cười tươi rói như ánh mặt trời đã lâu không thấy nay lại xuất hiện trên khuôn mặt tuấn lãng kia.

Có ba vương bài nơi tay, lòng tự tin của Lâm Khiếu Đường lại tăng thêm vài phần, nhìn mây đen và hắc khí lượn lờ nơi bầu trời Quỷ Võ Điện xa xa, tâm niệm khẽ động liền hóa thành một quang mang màu xanh bay đi.

Quỷ Võ Điện lúc này đã trở thành thiên hạ của quỷ vật, trên không trung các loại quỷ linh bay tán loạn, gặp được người có thể đoạt hồn liền đoạt hồn, trên mặt đất ngàn vạn quỷ thú tùy ý tàn sát, gặp người là giết, nuốt sống, hỗn loạn vô cùng.

Hơn vạn môn nhân đệ tử Quỷ Võ Điện anh dũng phản kháng, nhưng hơn phân nửa đều không địch lại, bầu trời Quỷ Võ Điện thỉnh thoảng lại truyền đến thanh âm kêu cứu thảm thiết.

415. Chương 412: Thiên Công Bí Tích. (thượng)

Một đường phi độn trên không trung dùng vô tung quyết tới cực hạn, hướng chỉ trên người Lâm Khiếu Đường vẫn còn khí tức quỷ vương của ám ảnh quỷ dạ xoa lưu lại, tuy là nguyên trí đã bị xóa đi nhưng những nơi Lâm Khiếu Đường đi qua mọi quỷ linh đều đồng loạt tránh đường, cho dù là quỷ linh tương đối lợi hại đi nữa, nhưng cảm ứng được khí tức của Ám Ảnh quỷ dạ xoa cũng không dám tới gần.

Đối với Thiên công bí tích, Lâm Khiếu Đường cũng không phải là rất muốn có. Lần này, hành trình đi Đại Hạ quốc đối với hắn mà nói đã thành công viên mãn, việc nên làm đều đã làm, lại còn có một chút thu hoạch ngoài ý muốn.

Bây giờ trên người hắn có rất nhiều linh thảo, lại thêm càn khôn thạch tinh, số bảo bối thu được đã coi như chỉ có thể ngộ không thể cầu, huống chi còn chưa nói tới ba kiện ảnh chi nhận thu được từ Âm Ảnh quỷ dạ xoa.

Vô luận từ phương diện nào đi nữa, Lâm Khiếu Đường đều đã nâng cao thêm một bậc, việc hiện tại muốn làm chính là nhanh chóng tìm chỗ tiêu hóa tinh luyện.

Thiên công bí tịch xác thực là thứ tốt, thế nhưng thứ tốt thường người tranh đoạt sẽ vô cùng nhiều, vô luận là Thái Âm Thiên Quân, Vu sư thảo nguyên hay cao tăng Quỷ Võ Điện đều thế. Những bậc cao nhân này còn ở đây, Lâm Khiếu Đường không hề muốn chạm tới.

Tục ngữ nói phú quý truy cầu trong hiểm cảnh, dĩ nhiên lấy thực lực hiện tại của Lâm Khiếu Đường cũng được coi là cường thế một phương, tự bảo vệ mình tự nhiên là có thể, đục nước béo haddock là vẫn có cơ hội thành công.

Bất quá Lâm Khiếu Đường từ trước tới nay vốn tính cẩn trọng, cũng biết đạo lý không quá tham, nên tìm kiếm hồi lâu không có kết quả đã nổi lên tâm ý muốn quay lại, lúc này tiểu tổ sáu người kia hẳn là đã tan rã, nhiệm vụ cũng coi như hoàn thành, lúc này trở lại thì đã có thể ăn nói rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Khiếu Đường không còn muốn nhìn cảnh Quỷ Võ Điện và quỷ vật đối chiến nữa, mà lập tức quay người hướng về phía Nam Xuyên Giới. dùng tốc độ cao nhất mà bay đi.

Khi Lâm Khiếu Đường phi động đi được khoảng mười dặm đường, thì phía sau bỗng phát ra một tiếng nổ rung trời, một luồng khí thật lớn như hình chiếc nấm phóng lên cao, sóng khí trùng kích lan rộng xung quanh.

Tựa hồ hai lực lượng cỡ cường đại đối chiến cùng một chỗ, ngay cả không gian cũng phát sinh vết gãy khúc, trên không trung đám quỷ linh bị tàn sát bữa bãi, nếu tu vi hơi yếu một chút mà dính phải luồng khí kia lập tức bị nhiệt khí thiêu đốt tan rã, có lợi hại hơn một chút thì cũng tổn thương nặng tới âm nguyên.

Luồng khí cường đại trùng kích dường như mở rộng với hàng trăm cơn lốc lưu chuyển, nhiệt độ càng lúc càng cao, ngay những đỉnh núi gần đó cũng đều bị san phẳng như đất bằng.

Lâm Khiếu Đường thán cả kinh, sóng khí tràn ra xung quanh với tốc độ cực nhanh, Lâm Khiếu Đường không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức lấy ra toàn bộ tử kim thương xoay tròn trên dưới trước và sau người, bảo hộ toàn thân.

Phòng ngự như vậy hiển nhiên không thể che kín, Lâm Khiếu Đường khẽ quát một tiếng, khí nguyên trong người bùng phát, một kim thủ lớn tựa ngọn núi xuất hiện như bàn tay phạt tổ chống đỡ trước mặt.

Oanh, đợt sóng khí đầu tiên công kích vào kim thủ, quang mang của kim thủ không ngừng lóe ra, sau đó luồng sóng khí hung hăng cuộn cuộn liên tục đánh vào kim thủ đến vài hơi thở dài vẫn còn chưa có kết thúc.

Uỳnh, một tiếng vang thật lớn, kim thủ rốt cục đã sụp đổ vì không chịu nổi sóng khí liên tục trùng kích.

Sóng lưng Lâm Khiếu Đường mát lạnh, đã ngưng tụ đến một phần ba nguyên lực để tạo thành toàn Đại sơn chưởng ẩn để phòng ngự mà vẫn không thể chống đỡ được.

Tình thế nhanh đến mức Lâm Khiếu Đường cũng chỉ kịp bố trí hai tầng phòng ngự, một Đại sơn chưởng ẩn đã bị phá, giờ chỉ còn lại có tử kim thương bày Thiên la trận mà thôi.

Mười tám thanh tử kim thương xoay tròn với vận tốc cực nhanh hình thành một tử kim thuẫn tròn trịa vô cùng kín kẽ che kín trước người Lâm Khiếu Đường, như mười tám thanh đan lẫn nhau tạo thành một đại tán (cái ô) màu vàng.

Chỉ qua vài hơi thở, sóng khí rút cục qua đi, Lâm Khiếu Đường thán thở một hơi dài, xem ra chính mình đã xem thường, chưa nhận thức rõ được uy lực của tử kim thương hình thành thương trận rồi.

Nhìn sóng khí đi xa, Lâm Khiếu Đường âm thầm may mắn với quyết định trước đó của mình. Với cự ly xa như vậy mà còn có uy lực như thế này, nếu mình ở cự li gần chẳng phải là vô cùng nguy hiểm hay sao. Bạo tạc lần này hẳn là xuất hiện tại nơi cấm địa Quỷ Võ Điện, với uy lực như vậy, bạo tạc xảy ra nếu không

phải do một thượng cổ cầm trận bị kích nổ thì cũng do nguyên nhân có thật nhiều lão quái vật trên địa vương giai trung kỳ hợp lực tranh đấu với nhau mới có thể tạo ra kết quả này.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm tâm ý Lâm Khiếu Đường kiên định trở lại Nam Xuyên thì lại xuất hiện hai cổ nguyên khí quen thuộc vốn không có khả năng gặp lại từ trung tâm bạo tạc hiện ra, theo đó cũng có không ít khí nguyên cường đại xông ra cùng lúc, đặc biệt còn có một cổ khí nguyên của Thái Âm Thiên Quân.

“Thế nào lại là hắn?”

Lâm Khiếu Đường không khỏi nhướng mày, lúc trước tại Quỷ Võ Điện, tìm kiếm khí nguyên cường đại bốn phía nhưng không thấy nên suy đoán song phương hẳn là đang trong một kết trận nào đó.

Lâm Khiếu Đường dĩ nhiên cảm giác được cổ khí nguyên quen thuộc của Kỳ Áo, điều này làm cho hắn có chút nghi hoặc, nhưng chỉ là trong nháy mắt đã phục hồi lại tinh thần.

Hơn mười cổ khí nguyên cường đại liên tục xuất hiện nơi trung tâm vụ bạo tạc, đồng thời theo sự dẫn dắt của hai cổ khí nguyên mà Lâm Khiếu Đường rất quen thuộc, nhanh chóng về hướng phía Lâm Khiếu Đường.

“Họa vô đơn chí a, bọn họ sao lại chạy về phía này chứ?”

Trong lòng Lâm Khiếu Đường thầm mắng to, quay người trốn vào bên trong sơn lâm rồi tận lực thu liễm nguyên khí. Trước đây Lâm Khiếu Đường đã luyện vô tung quyết đến lô hỏa thuần thanh, coi như là tu luyện giả địa vương giai trung kỳ cũng tự tin tránh thoát, chỉ có những lão quái vật địa vương giai hậu kỳ mới có khả năng làm cho Lâm Khiếu Đường tương đối kiêng kỵ, bất quá cũng không phải là hoàn toàn không thể tránh né được.

Lâm Khiếu Đường hầu như có thể hoàn toàn ẩn dấu khí nguyên, nhưng cũng chỉ là hầu như mà thôi, không thể nào là tuyệt đối. Mà trong không trung kia số tu luyện giả đang bay nhanh tới hắn cũng có đến ba bốn lão quái vật tu vi địa vương giai hậu kỳ.

Lâm Khiếu Đường không dám tùy ý, thi triển thuật độn thổ mà vốn mình không am hiểu cho lắm, vừa tiến vào trong núi liền đi sâu xuống hơn hai mươi trượng mới dừng lại, đây cũng là khả năng sâu nhất mà hắn có thể xuống, nếu mà xuống sâu hơn nữa bằng vào trình độ học đồ như Lâm Khiếu Đường thì không thể hít thở.

Đào bốn phía thành một huyết động, cuối cùng Lâm Khiếu Đường cũng có chỗ dung thân, có hai lớp đất đá vụn dày hơn trượng che dấu, chắc chắn một điểm nguyên khí cuối cùng cũng được chặn đi không còn tỏa ra chút nào.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường vừa mới ẩn nấp hoàn hảo, trên đỉnh đầu xuất hiện hai cổ nguyên khí quen thuộc đã cảm ứng được trước đó, tự nhiên một người trong đó chính là Kỳ Áo, người còn lại tuy là quen thuộc nhưng nhất thời vẫn không nhớ ra là ai.

Lúc này con người Lâm Khiếu Đường hơi co rút lại, là Duy Lạp, nữ nhân này thế nào lại cùng đi chung với Kỳ Áo. Trong lòng Lâm Khiếu Đường nhất thời có một dấu hỏi chấm thật lớn.

- Tiền bối, người không phải nói chúng ta sẽ được tương trợ tại chỗ này hay sao?

Đang huyền phù trên không, Duy Lạp nhìn mọi nơi xung quanh tìm kiếm nhưng ngay cả một quỷ ảnh cũng không thấy. Trải qua một trận bạo tạc vừa rồi tất cả như vừa mới qua một trận tẩy lễ, nơi này cũng chính là một trong những khu vực bị trùng kích nghiêm trọng nhất nên đến cả một bóng quỷ linh cũng khó tìm.

- Cảm ứng của ta không sai, gia hỏa kia hẳn là cũng tới Đại Hạ, đồng thời vừa dừng chân nơi này, lúc trước cũng đi lại vài vòng quanh rìa ngoài Quỷ Võ Điện, nhất định là hắn đã cảm ứng được ta tồn tại nên mới ẩn núp đi.

Kỳ Áo nhướng mày có chút cảm tức trả lời.

- Không biết người tương trợ theo như lời tiền bối nói là ai?

Duy Lạp nhìn phương hướng phía sau, trong tâm trạng hỗn loạn, hiếu kỳ, lại lo lắng hỏi.

- Nhìn thấy người sẽ biết, người này người cũng có quen biết.

Khóe miệng Kỳ Áo hơi giương lên, gắt gao nhìn chăm chăm xuống phía dưới, nguyên thức lại càng tỉ mỉ thăm dò.

Hai mắt Duy Lạp mở to, có chút không thể tin tưởng. Tại đại lục Kỳ Đông, người nàng có thể quen biết cũng không nhiều, có thể chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà Kỳ Áo so với chính mình sợ là còn ít hơn vài phần, như vậy chẳng lẽ là...?

- Đường Lâm, ta biết người đang ở gần đây, nhìn thấy lão bằng hữu như ta mà người lại cảm thấy sợ hãi hay sao?

- Không nên ẩn dấu, mau chóng ra đây gặp ta, ta và người trước đã tồn tại cảm ứng linh hồn, chỉ cần người tới gần ta trong vòng trăm dặm ta liền có thể cảm ứng được ngay.

Thanh âm của Kỳ Áo không lớn nhưng dưới tác dụng của nguyên lực lại rất rõ ràng, truyền xuống mọi ngõ ngách bên dưới.

Quả nhiên là hắc, đôi mắt đẹp của Duy Lạp hơi khê động, ngưng thần nhìn xuống phía dưới.

Phía dưới vẫn hoàn toàn yên lặng, sóng khí trùng kích đi qua đã lưu lại một mảnh cây cối hỗn độn ngổn ngang, nhưng ngoài chuyện này ra không còn gì dị thường.

- Đường Lâm, người nếu còn không ra, ta mà xuất thủ hắc cũng sẽ làm người bị thương!

Kỳ Áo thấy không đáp lại, lời nói đã biến thành uy hiếp, thế nhưng thần sắc cũng hiện lên vẻ không thể xác định.

Vẫn như cũ không hề có chút động tĩnh, Kỳ Áo vung tay lên, quang mang màu tím bắn xuống phía dưới.

Oanh, lại một đoàn sóng khí hình nấm bốc lên cao, mặt đất lập tức xuất hiện một hố sâu chừng hơn mười trượng, đường kích đến quá trăm trượng, sức phá hoại quả thực kinh người.

Lại thêm vài đạo quang mang màu tím, địa hình phía dưới đều đã bị Kỳ Áo oanh kích biến dạng toàn bộ.

Nhưng vẫn như cũ không hề có chút động tĩnh. Kỳ Áo hiện lên biểu tình nghi hoặc, lẽ nào chính mình cảm ứng lệch lạc hay sao?

- Tiền bối, bọn họ đã truy đuổi gần đến đây, chúng ta nên rời khỏi nơi này?

Duy Lạp có chút sợ hãi nhìn hơn mười đạo quang mang khác nhau đang bay tới vội nói.

Kỳ Áo không cam lòng nhìn lại một lượt phía dưới nhưng vẫn như trước không hề có bất kỳ thu hoạch nào, chỉ đành thì thào lẩm bẩm:

“Xem ra mấy năm nay tiểu tử này tiến bộ không ít, ngay cả dưới mắt ta cũng trốn đi được.”

Lúc này mười đạo quang mang đuổi theo Kỳ Áo đã đến gần, trong đó còn truyền ra giọng nói:

- Phía trước đều là kết trận lợi hại, các người trốn không thoát đâu.

Duy Lạp vừa nghe nói thế, tâm tình nhất thời chết lạnh đi quá nửa.

Lúc này hơn mười đạo quang mang được chia làm ba tốp trong nháy mắt tới gần. Đến một mình một tốp là một gã nam tử trung niên, người này chính là Thái Âm Thiên Quân.

Ngoài ra còn có hai tốp sáu và năm người người, một tốp trong đó có một lão giả mặc võ phục màu xanh dẫn đầu đám võ tu, người này chính là đại nguyên lão Quỷ Võ Điện và bốn nguyên lão khác. Tốp thứ ba gồm sáu người, bốn nam hai nữ, toàn thân che dưới áo choàng với những đồ án kỳ dị hiển nhiên là Vu sư liên minh thảo nguyên.

Mười mấy người đuổi theo, tu vi kém nhất cũng là linh hồn giai hậu kỳ, còn cao nhất đương nhiên là ba người có tu vi địa vương giai hậu kỳ.

Sắc mặt lão giả mặc võ phục màu xanh ngưng trọng, tình thế lúc này đối với Quỷ Võ Điện thực sự rất bất lợi, cũng may trong tay chính mình còn có hai tấm vương bài chưa lộ ra, nếu cần cũng có thể sử dụng với đám thổ phỉ này, bất quá có thể không phải liều mạng vẫn là hay nhất. Tuy nói là đã biết đối phương chỉ

có năm người nhưng vô luận là tu vi hay nhân số đều chiếm thượng phong, nhưng mà bọn hán cũng không phải là cùng một phe, điểm này phải lợi dụng cho tốt.

Bất quá đó cũng chỉ là tâm niệm thoáng qua, hai mắt lão giả mặc lục võ phục chợt lóe hung quang, trầm trọng nói:

- Mặc kệ các hạ là ai, chỉ cần đem Thiên công bí tịch trả lại bổn phái, bản tọa coi như là chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, các hạ có thể rời đi, chuyện ẩn núp ở phái ta một thời gian cũng không truy cứu tới nữa.

Kỳ Áo mỉm cười nói:

- Thiên công bí tịch, bất quá chỉ là rất nhiều năm trước quý phái đoạt được từ trong tay kẻ khác mới có, tại sao lại nói là trả lại, Lưu lão đầu người cũng quá già mồm át lễ phải.

Một gã đại hán đứng phía sau lão giả mặc lam bào tức giận nói:

- Cư nhiên giả dạng làm tiểu bối ẩn núp vào trong phái ta, thật là quá dụng tâm hiểm ác, mau đem Thiên công bí tịch giao ra đây, gia gia ta còn tha cho người một mạng.

Trong mắt Kỳ Áo hiện lên tia sát khí, lạnh lùng nhìn gã đại hán, nhưng rất nhanh sát khí đã được kìm chế xuống âm trầm cười nói:

- Nếu tại hạ biết trước hôm nay có nhiều cao nhân đến đây như vậy, nhất định là không muốn nhúng tay vào. Mà thôi, đành vậy. Cầm lấy đi.

Kỳ Áo nói xong trong tay liền hiện ra một quyển trục mang phong cách cổ xưa dày chừng một tấc, tiện tay ném cho gã đại hán. Gã đại hán sưng sốt một chút rồi vô thức tiếp nhận, lật xem xong xác nhận không lầm lẫn mới hừ giọng nói:

- Tính ra người cũng biết thức thời.

416. Chương 413: Thiên Công Bí Tịch. (trung)

Nếu là nhìn kỹ con tiểu trùng này sẽ phát hiện bên ngoài con tiểu trùng này có dấu vết lân phiến rất rõ ràng, nhưng lại chỉ như long lân thật nhỏ màu xám bạc, lại thêm một chút hỏa diễm màu trắng. Tiểu trùng này luôn hé cái miệng nhỏ nhưng lại dữ tợn kinh khủng với đám lông rậm rạp che đi hàm răng lởm chởm như đá vụn. Đây chính là Tham thị thú mà Lâm Khiếu Đường đang ẩn nấp dưới lòng đất phóng ra dò xét.

Những người này, mỗi người đều có tu vi cao thâm, chỉ có duy nhất Duy Lạp có tu vi tương đối thấp, tự nhiên được Lâm Khiếu Đường chọn làm nơi ẩn núp. Vừa rồi, Kỳ Áo cuồng kích xuống đất thiếu chút nữa làm Lâm Khiếu Đường lộ ra, cũng may đám truy binh kia mau chóng chạy tới mới làm cho Kỳ Áo thu tay lại.

Lúc này trong hư không, biểu tình mỗi người đều có chút phức tạp, ai cũng không ngờ tới vị nam tử thần bí này cư nhiên sẵn khoải đem Thiên công bí tịch mà mình rất vất vả mới cướp được trả lại.

Cả ba phương với hơn mười người có địa vị tối cao trong tu luyện giới, trên mặt đều hiện lên một tia kinh ngạc, lại càng cảm giác được có gì đó kỳ quái, trong lòng mỗi người đều thầm đánh giá vị nam tử thần bí kia đột nhiên ra tay đến như vậy không biết là có mục đích gì.

Kỳ Áo nhún nhún vai nói:

- Các vị không cần nhìn ta như vậy, thứ đó cho dù tốt nhưng nếu không có mạng để dùng thì còn có tác dụng gì đây? Nếu các người rơi vào tình cảnh như ta lúc này ắt có thể hiểu được.

Nói như vậy mọi người ngược lại cảm thấy có vài phần đạo lý, lúc này có ba vị địa vương giai hậu kỳ cùng hiện thân, lại thêm cả đám địa vương giai sơ trung kỳ, cho dù có bản lĩnh thông thiên đi nữa thì cũng làm gì được, đương nhiên mấy người nơi đây đều là những lão quái vật đã sống lâu hàng trăm năm, thân kinh bách chiến tự nhiên sẽ không bởi vì một lời nói đã hoàn toàn tin tưởng, trong lòng vẫn cảnh giác phòng ngừa vạn nhất như cũ.

Lão giả họ Lưu mặc võ phục màu xanh, hiển nhiên là có chút không tin tưởng, sau khi tiếp nhận Thiên công bí tịch từ trong tay gã đại hán liền cẩn thận kín đáo kiểm tra lại một lần nữa.

Lão giả họ Lưu kiểm tra cẩn thận vẫn chưa có phát hiện được chút dị thường nào, trên Thiên công bí tịch cũng không có bất kỳ thương tổn, chỉ là nguyên khí trên đó có chút dị thường còn về những mặt khác không hề có bất luận vấn đề gì.

Sáu vị vu sư thảo nguyên thấy biểu tình lão giả họ Lưu thả lỏng, sáu người nhìn nhau trao đổi nhãn thần, một vị trông còn thanh niên mặc trường bào thêu đầy hoa văn kỳ lạ nói:

- Lưu đạo hữu, thảo nguyên Vu Minh nguyên ra giá lớn để mua bản Thiên công bí tịch này của quý phái, vô luận là bảo vật, nguyên thạch hay thảo dược hiếm có đều có thể tiến hành trao đổi, Lưu đạo hữu cứ việc mở miệng yêu cầu.

Lâm Khiếu Đường trốn tận sâu hơn hai mươi trượng thăm quan sát sự việc qua Thảm thị thú nên có thể rõ ràng mọi việc đang diễn ra bên ngoài như bản thân mình vốn đang ở ngay hiện trường vậy. Lúc này lời người thanh niên kia nói đã dừng lại, nội tâm Lâm Khiếu Đường không khỏi run sợ.

Người thanh niên kia nhìn qua chưa tới hai mươi năm hai mươi sáu, dung mạo cực kỳ trẻ trung, không hề sử dụng bất kể loại biến hóa thuật nào, hẳn là giống như chính mình, từ rất sớm đã bước vào sư giai, tốc độ tiến giai cũng vô cùng nhanh nên mới có thể duy trì vẻ thanh xuân trên dung mạo.

Không chỉ có dung mạo thanh xuân, trên thân thể người này tản mát ra một loại nguyên lực dồi dào hùng mạnh hẳn là không hề kém so với địa vương giai hậu kỳ đại tu sư, cũng là tồn tại cao cấp nhất tại hạ giới. Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có tu vi cấp độ này, ngoài kỳ tài ngút trời ra không còn biết nói thể nào về tư chất của hắn, khéo mắt Lâm Khiếu Đường có chút giật giật thăm nghĩ.

Phía sau vị thanh niên là năm tên vu sư, thần sắc mỗi người thông dong, hiển nhiên coi vị thanh niên này như thiên lôi chỉ dẫu đánh đó, hơn nữa ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía thanh niên còn bao hàm vẻ kính trọng, hẳn là vị thanh niên này tại thảo nguyên Vu Minh có địa vị vô cùng tôn quý.

Lâm Khiếu Đường càng phát hiện năm tên vu sư đứng sau người thanh niên ngoài Tiểu Ma Thiên Thiên còn có một gã vu sư lần trước tại dược viên đã gặp qua, hai người này trong năm tên vu sư chính là kẻ yếu nhất, chỉ có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, còn ba gã vu sư khác thì một gã là địa vương giai sơ kỳ, hai người còn lại đều là tu vi địa vương trung kỳ. Với đội hình kinh khủng bậc này có thể so sánh được với một siêu cấp đại môn phái. Lần hành động này, liên minh Thảo nguyên phái đến Đại Hạ toàn là cao thủ đứng đầu, thảo nào không hề biết sợ hãi.

Nghe người thanh niên nói xong, tinh thần lão giả họ Lưu vừa mới hòa hoãn xuống một chút lại biến thành âm trầm, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại như thường, chậm rãi nói:

- Thiên công bí tịch chính là chí bảo truyền thừa của bản phái nhiều năm, thông thường đều không lấy ra. Bất quá nếu là Chung vương một trong cửu vu vương của thảo nguyên đã xuất lời, hẳn là cũng không phải không có khả năng trao đổi.

Lời này vừa nói ra, bốn vị nguyên lão Quỷ Võ Điện đứng sau lão giả họ Lưu nhất thời biến sắc, có người còn nhịn không được nói ra thành tiếng:

- Đại nguyên lão...

Không đợi thanh âm kế tiếp phát ra, lão giả họ Lưu đã vung tay ngăn cản, ý bảo tự lão biết chừng mực nên bốn vị nguyên lão cũng chỉ có thể nhịn xuống mà thôi.

Người thanh niên cười nói:

- Đã như vậy, Lưu đạo hữu nói giá đi, bản vương chắc chắn sẽ làm đạo hữu thỏa lòng.

Hai vị đại tu sư bình tĩnh đối thoại làm cho bầu không khí vừa mới có chút khẩn trương được hòa hoãn lại không ít, bất quá đối mặt với nhiều lão quái vật như vậy vẫn làm cho tâm thần Duy Lạp thấy không ổn, thăm nghĩ phải mau chóng thoát khỏi nơi đây.

Duy Lạp thấy Kỳ Áo trả lại Thiên công bí tịch nên lo lắng trong lòng cũng thoáng giảm bớt, tự nhiên là tán thành với hành động của vị Kỳ Áo tiền bối vốn to gan lớn mật, thế nhưng nếu trả lại thứ đó hẳn là có thể rồi đi mới đúng, mà vì sao đến lúc này như vẫn chưa hề có chút biểu hiện vậy.

Duy Lạp không giải thích được đang muốn truyền âm hỏi nhưng trong nháy mắt đã bị ngăn chặn, nguyên thức bị mạnh mẽ ngăn chặn, bên tai còn truyền đến giọng trách cứ của Kỳ Áo:

- Ngu xuẩn, đứng yên một bên, cái gì cũng không làm, ngươi cho là lời truyền âm của ngươi có thể tránh thoát được những lão quái vật kia hay sao?

Duy Lạp quá sợ hãi lập tức không dám có bất luận hành động gì khác, Kỳ Áo cũng chỉ vội vã truyền âm, vận tốc âm thanh cực nhanh nên không hề có động tĩnh, thần sắc cũng không hề có chút dị thường.

Ngay cả như vậy cũng làm cho ba người khác liếc mắt nhìn Kỳ Áo và Duy Lạp, thám xét một hồi không hề thấy kẻ hở mới thu hồi ánh mắt.

Duy Lạp lúc này mới ý thức được cho dù đã trả lại Thiên công bí tịch nhưng cũng không thể nói đi là đi ngay được. Mấy lão quái vật kia hẳn là cũng không tốt đến như vậy, hiển nhiên là Kỳ Áo đã biết rõ điểm này, trả lại vật mới cướp được sợ chỉ là kẻ hoàn binh mà thôi chứ không phải là để thoát thân.

Lúc này, lão giả họ Lưu mới mỉm cười nói:

- Chung Vương đạo hữu quả nhiên là sáng khoái, muốn Thiên công bí tịch thì xin mượn Độc chung thánh điển hoán đổi đi.

Sắc mặt người thanh niên nhất thời biến đổi, năm vị vu sư phía sau trong mắt càng hiện lên một tia sát khí.

Vẫn một mình một phương trong ba bên là Thái Âm Thiên Quân, sắc mặt trước đó không hề biến đổi lúc này lại hiện một tia tiêu ý. Độc chung thánh điển chính là trấn phái chi bảo của một trong tam đại Vu phái trên Thảo nguyên liên minh, so với Thiên công bí tịch sợ là chỉ có hơn chứ không kém. Lưu lão đầu này nói nửa ngày trời bất quá là đem Vu sư môn làm thành trò cười, lúc trước Thái Âm Thiên Quân còn lo lắng mấy lão gia hỏa Quỷ Võ Điện này thấy tình thế không ổn lại thực sự muốn đem Thiên công bí tịch bán cho đám vu sư kia, nếu là như vậy thì muốn đục nước béo cò là chuyện không thể rồi.

Sở dĩ Thái Âm Thiên Quân một mình một bên đến bây giờ chủ yếu là có hai nguyên nhân lớn. Một là Nam Xuyên Giới và Thảo nguyên liên minh trước đó đã có hiệp định, lần này là tuyệt đối liên hợp đối phó Đại Hạ, tuy nói là hiệp nghị không bền chắc nhưng vấn đề căn bản là song phương cùng mục đích đối phó Đại Hạ, thứ hai là bởi vì đội ngũ hơn mười người lúc này chia làm bốn phương thế lực, nhân số tuy là không được đồng đều, nhưng chỉ luận về chiến lực mà nói cả bốn phương không có bất luận phương nào yếu nhược.

Bốn phương thế lực so sánh với nhau thì sáu gã Vu sư xác thực là có thực lực mạnh nhất, thứ nhì là năm tên nguyên lão Quỷ Võ Điện, Thái Âm Thiên Quân và nam tử thần bí dẫn theo một gánh nặng kia hiển nhiên là hai phương thế lực yếu hơn một chút. Nam tử thần bí kia biểu hiện ra ngoài chỉ có tu vi địa vương giai trung kỳ, nhưng Thái Âm Thiên Quân lại vô cùng thận trọng đặt người này trở thành tồn tại đồng cấp so với chính mình chứ không hề có ý khinh thường nào.

Vừa mới tại Quỷ Linh Huyệt và Ngũ phương hồi hồn trận, bốn phương xác thực đã sơ bộ đấu với nhau, kết quả tác động đến tâm trận tạo ra một trận bạo tác thật lớn như vừa rồi. Không nghĩ tới Ngũ phương hồi hồn trận do Quỷ Võ tôn giả, chính là người sáng tạo ra Quỷ Võ Điện lưu lại làm hậu chiêu sát thủ. Quỷ Võ tôn giả trước khi chết đã đem toàn bộ hồn lực bản thân đều rót vào đại trận này, một ngày nào đó có người tác động đến tâm trận sẽ ngưng tụ ra một phân thân Quỷ Võ tôn giả có thực lực tương đương với Quỷ Võ tôn giả thời kỳ đỉnh phong.

Năm ngàn năm trước Quỷ Võ tôn giả chính là một nhân vật truyền kỳ, tu vi bản lĩnh cao cường, so với địa vương hậu kỳ đại tu sư bình thường lại càng cao hơn một bậc, có người nói đã có thể so sánh với tồn tại giả đế hoàng giai.

May mà lúc tác động đến tâm trận, hơn mười vị ở đây đều góp mặt mới có thể chống đỡ được Quỷ Võ tôn giả không hề có lý trí điên cuồng công kích khắp nơi.

Tới lúc cuối cùng Quỷ Vô tôn giả vẫn không giữ lại chút cơ hội, một khi giả thân đã không thể khống chế kết quả liền dẫn tới kết quả tự bạo. Dưới tình thế hỗn loạn như vậy hơn mười địa vương giai không thể khống chế được nam tử thần bí kia, sau đó mới có chuyện truy đuổi đến nơi đây.

Thái Âm Thiên Quân một mực thờ ơ lạnh nhạt, chỉ còn chờ hai phương mạnh nhất vùng tay xuất chiến hẳn mới có thể nhân cơ hội, duy nhất làm cho hắn cố kỵ cảnh giác chính là tên nam tử thần bí kia.

Thần sắc người thanh niên biến ảo thay đổi, tức giận lạnh lùng nói:

- Xem ra Lưu đạo hữu vốn có ý định gây khó dễ rồi.

Sắc mặt lão giả họ Lưu cũng dần lãnh đạm, nhưng vẫn áp chế tâm tình nói:

- Bản tọa dùng cái gì gây khó dễ, đây là lấy hai bản điển tịch trao đổi, song phương không ai nợ ai.

- Hừ, Thiên công bí tịch vốn là vật của thảo nguyên liên minh, chỉ bất quá rất nhiều năm trước bị tổ sư gia các người trộm mà có. Ngày trước là chúng ta sơ sẩy mới bị lưu lạc nên cũng không thể trách được ai. Hôm nay bản vương đại biểu cho liên minh thảo nguyên đi chuộc lại đồ, ý muốn vật quy nguyên chủ mà thôi, nếu quý phái khăng khăng một mực không nói lý chiếm lấy bí tịch thì cũng đừng trách bản vương không nể mặt lưu tình.

Người thanh niên hiển nhiên đã không thể kiên trì tiếp tục bàn luận được nữa.

Kỳ Áo âm thầm cười nhạo, muốn đánh cứ đánh, nói nhiều lời vô ích có tác dụng gì, kết quả bất quá chỉ là lãng phí thời gian. Ai cũng như nhau cả, với bảo bối như vậy, ai chịu buông tay đây? Đàm phán chỉ là phí công vô ích, nếu như là sau lưng bản tôn có ba vị địa vương giai kia hẳn là ngay từ đầu đã chém giết rồi, nói nhiều như vậy làm chi.

- Xú tiểu tử, đừng tưởng rằng bản thân chỉ cần hơn hai trăm năm đã bước vào địa vương giai hậu kỳ là có thể hoành hành không cố kỵ, nơi đây chính là địa phận Quỷ Vô Điện, không đến phiên giặc cỏ như người giương oai.

Gã đại hán không nhịn được nữa nổi giận nói.

- Xoẹt!

Trong tay áo người thanh niên bắn ra một đạo quang mang màu vàng hướng thẳng đến phía gã đại hán làm cho hắn quá mức kinh hãi. Tốc độ quá nhanh, căn bản không có thời gian cho hắn kịp phản ứng.

Lão giả họ Lưu gần như cùng lúc xuất thủ, trong lòng bàn tay bay ra một đạo mặc lục ảnh tử chặn lại tại trước người gã đại hán.

Quang mang màu vàng và mặc lục ảnh tử cách gã đại hán không đến ba thước, trong hư không va chạm cùng một chỗ, nếu không phải Lão giả họ Lưu đứng rất gần gã đại hán mà người thanh niên lại cách quá xa, chỉ sợ một kích thành linh này Lão giả họ Lưu cũng không thể kịp thời chống đỡ.

Hai đại địa vương giai hậu kỳ cùng xuất thủ, thế công không thể bình thường, thế nhưng hai người thi triển thần thông kích va chạm cùng một chỗ lại không hề bộc phát ra bạo tạc phá hoại, thậm chí ngay cả một điểm sóng khí cũng không thấy bắn ra ngoài.

Bất quá khi mọi người thấy rõ ràng quang mang màu vàng cùng mặc lục ảnh tử, nhất thời mỗi người đều lộ vẻ kinh sắc. Lâm Khiếu Đường vẫn nấp trong lòng đất nhìn thấy hai vật kia, thân thể cũng không tự chủ được run rẩy

417. Chương 414: Thiên Công Bí Tịch. (hạ)

Mà mặc lục ảnh tử là một thứ giống như chân linh dài tầm mười tấc nhưng là hình thái thực thể, trên người bao quanh một lớp lông ngắn mềm màu xanh lấp lánh, đây là Na La Ma Thể, một loại ma vật cấp mười bốn, có bốn cái tay dài, giống quỷ linh, yêu thú, là tồn tại khác với nhân tu.

Mọi người nhìn thấy hai đại linh ma chi vật đỉnh cấp nhất thời đều hít một ngụm lương khí. Kim Vương Linh Xà thể thành thực và Na La Ma Thể thể hoàn chỉnh đều có thể dễ dàng đối phó được với tu luyện giả địa vương giai trung kỳ.

Hai mắt gã đại hán trợn trừng, không khỏi lộ ra một tia khiếp đảm. Nếu như không phải vị Lưu sư huynh xuất thủ tương trợ, chỉ sợ là chính mình đã mất mạng dưới miệng rắn kia, loại yêu thú mười cấp bốn đỉnh kia, chính mình không có khả năng đối phó.

Hai đại linh thú ma thể lập tức đối chiến cùng một chỗ quấn lấy nhau mà cắn xé, cả hai đều lợi dụng tất cả khả năng và thủ đoạn công kích như muốn trong nháy mắt diệt sát đối phương.

Nhưng cả hai bên cũng không phải là kẻ lương thiện, những thủ đoạn bình thường tự nhiên không có tác dụng gì tới đối phương. Kim Vương Linh Xà nhiều lần cắn trúng đối phương, nhưng dường như mỗi lần đều như đụng phải một tấm cao su, nên răng và nọc độc hiển nhiên không có tác dụng gì.

Bốn tay và cái miệng của Na La Ma Thể cũng không hề nhàn rỗi, thể nhưng khi đánh vào thân linh xà cơ bản là không có tác dụng gì bởi lớp lân phiến kia vốn nhẵn mịn lại cứng rắn vô cùng, lực phòng ngự không cần bàn cãi.

Ánh mắt người thanh niên biến đổi, trong miệng không biết niệm cái gì, Kim Vương Linh Xà nhất thời trở nên hưng phấn, toàn thân thật dài bỗng nhiên kịch liệt giãn dãn, một lúc sau thân thể dường như to ra.

Lão giả họ Lưu cũng không cam lòng chịu thất thế, cũng thi triển thần thông kích hoạt thêm ma nguyên làm cho Na La Ma Thể cường đại, chỉ một chốc lát một thân ma thể lực lưỡng đã thành hình.

Linh xà đã dài hơn ba trượng và Na La Ma Thể với thân thể cao hơn một trượng, bốn cánh tay vô cùng lực lưỡng, uy lực của cả hai so với lúc chưa biến hành hiển nhiên không thể so sánh, mỗi một lần va chạm đều bộc phát ra sóng khí cường đại kinh người, làm cho mấy tu luyện giả khác đứng bên cạnh đều phải tránh né sóng khí lan rộng.

Lão giả họ Lưu không nghĩ tới vừa mới đến đã phải lấy ra tám vương bài, chiến lực đối phương phải nói là vô cùng kinh khủng, tên Chung vương trước đó hiển nhiên không chỉ biết nói khoác vì vậy nguyên khí toàn thân lập tức bành trướng.

Quanh thân Lão giả họ Lưu xuất hiện một vòng bảo hộ tản ra ánh sáng màu xanh nhạt, trên mặt vòng bảo hộ còn lưu chuyển quang mang, vòng bảo hộ vừa hình thành, lão giả họ Lưu giống như mũi tên bắn ra ngoài.

Ánh mắt người thanh niên ngưng trọng vội la lên:

- Các người mau tránh ra!

Năm tên Vu sư phía sau kinh hãi, lập tức hướng bốn phía bay đi.

Người thanh niên giơ tay lên, một huyết thuần màu đỏ tươi xuất hiện trước người. Phanh một tiếng vang dội, lão giả họ Lưu hóa thành quang mang màu xanh đã trực tiếp đánh vào mặt thuần.

Hai bên bình thủ, huyết thuần do người thanh niên ngưng tụ ra bị phá nát, mà Lão giả họ Lưu cũng bị bắn ngược lại hơn trăm trượng.

- Khâu Đại Vu!

Tiểu Ma Thiên Thiên vừa mới tránh ra bỗng nhiên cả kinh nói.

Mọi người lúc này mới phát hiện năm tên Vu sư trong đó có một người bị phá một lỗ máu lớn giữa ngực, vị này chính là vị Vu sư linh hồn giai hậu kỳ không biết tự lúc nào đã mất mạng.

Lão giả họ Lưu cách đó hơn trăm trượng đã cầm trong tay một chân linh cỡ mười bảy mươi tám tấc. Ai cũng không thấy rõ hắn xuất thủ như thế nào, tất cả mọi người đều cho rằng mục tiêu của hắn chính là người thanh niên kia.

Vị Vu sư bị giết chính là người Lâm Khiếu Đường đã gặp qua trước đó cùng Tiểu Ma Thiên Thiên, Thôn Quỷ Lão Ma tại được viên, lúc này lại bị vô giả ma tu địa vương giai hậu kỳ miểu sát.

Sắc mặt bốn gã Vu sư còn lại đều lộ vẻ kinh hoàng, trái lại trên mặt bốn gã nguyên lão Quỷ Vô Điện lại hoàn toàn lộ vẻ đắc ý. Đại nguyên lão của bọn họ chính là một trong thập đại cao thủ Đại Hạ, tự nhiên đám Thảo nguyên liên minh kia sao có thể là đối thủ được chứ.

Ánh mắt người thanh niên ngập tràn lửa giận, lấy thân mình làm trung tâm, một đoàn sương màu trắng nhàn nhạt tản mát ra, khiến thân ảnh trở nên hư vô mờ ảo, trong tay lại lấy ra một tiểu đỉnh màu xanh to bằng ba nắm tay.

- Chung thiên vương đỉnh!

Một lão giả mặt dài trong bốn vị nguyên lão Quỷ Vô Điện cả kinh nói.

Lão giả họ Lưu luyện Thiên cương quyết đã tới đệ bát trọng, đem thực linh vừa mới thu được xử lý rồi lại một lần nữa vọt lên.

Không đợi Lão giả họ Lưu tới gần người, toàn thân người thanh niên phủ đầy sương mù màu trắng liền hóa thành năm đầu vụ long (rồng sương mù) tiến lên nghênh tiếp, trong hư không thỉnh thoảng truyền đến những tiếng vang rung trời.

Năm đầu vụ long nhìn như mờ ảo, nhưng lực lượng lại mạnh mẽ vô cùng, vừa công kích mãnh liệt tới Lão giả họ Lưu, vừa vờn quanh vòng bảo hộ, nỗ lực tìm cách tiếp xúc trực tiếp tới thân thể đối phương.

Thấy một chiêu không thành, người thanh niên tự song chỉ lại rồi điểm trên thiên linh cái, quang mang màu xanh nhất thời bùng phát, cái đỉnh lập tức như mở ra, từ đó thoát ra luồng đạo quang mang màu xanh biếc.

Một đám lôi vương phong (ong) cỡ hai ba thốn bay lên trên trời, chiếc châm phía sau dài hơn một tấc.

Tư tư... hai tiếng, vòng bảo hộ quanh người Lão giả họ Lưu đã bị đâm thủng, bất quá Lôi vương phong cũng chỉ đâm vào được hai châm, còn lại tất cả đều bắn vào hư không.

- Yêu phong thật là lợi hại, lại có thể xuyên phá vòng bảo hộ bát trọng của bản tọa.

Sắc mặt Lão giả họ Lưu hơi kinh hãi trầm nghĩ. Đúng lúc này, hai đoạn phong châm xuyên qua vòng bảo hộ bỗng nhiên thoát ra hai cây châm nhỏ bắn về phía lão giả.

Cự ly không đến hai thước mà tốc độ lại nhanh đến như vậy, sắc mặt Lão giả họ Lưu vô cùng ngưng trọng.

Người thanh niên lộ ra nụ cười mỉa, một khi bị phong châm đâm trúng, Thiên lôi chi độc vốn được ẩn hàm trong đó sẽ xâm nhập vào cơ thể trong nháy mắt, cho dù là địa vương giai hậu kỳ đại tu sư cũng chống đỡ không nổi, sức chiến đấu lập tức mất đi phần lớn.

Đương. Một tiếng vang giòn, hai chiếc phong châm lại đâm vào vật cứng nào đó chứ không phải cơ thể Lão giả họ Lưu. Lúc này mới nhìn thấy, bên ngoài thân Lão giả họ Lưu nửa tấc còn có một tầng cương trảo mắt thường khó có thể thấy, đây chính là Thiên cương quyết đệ cửu trọng đang vận chuyển.

Lão giả họ Lưu âm trầm cười lạnh, trong tay đã cầm trường đao màu xanh, Thiên cương chi nhận. Vô tu thông thường không giống với Đạo tu thường mang theo rất nhiều pháp bảo, vô tu chỉ duy nhất mang theo bản mạng lợi khí. Tuy chỉ là đơn giản một vật nhưng đều là loại cao cấp nhất, mà với địa vương giai hậu kỳ đại tu sư tự nhiên là cao cấp của cao cấp, lợi hại khó lường.

Thiên cương chi nhận vừa ra, không gian bốn phía như mơ hồ rung động, đây chính là do trên thanh trường đao phát tán ra ma khí và chúng khí vô cùng bá đạo.

Trong hư không quang mang màu xanh tỏa sáng, mà năm đầu vụ long tại hư không cũng bốc lên không ngừng, vụ long này cũng là do kích động ngưng tụ tạo thành.

Trong lúc nhất thời đao khí và sương độc tràn ngập khắp nơi, trong vòng phương viên hơn mười trượng đều bị xâm hại, trên mặt đất mỗi cây cối gặp phải sương độc lập tức hóa thành một vũng nước đen, đến ngay cả mặt đất cũng hóa thành một bãi nước đen trông ghê người. Đại tu sư chiến đấu đúng là kinh khủng, tất cả sinh vật cũng như địa hình theo đó chịu cảnh tai ương, hơn nữa phạm vi lại vô cùng rộng lớn.

Quan sát trận chiến có hơn mười người, sắc mặt tất cả mọi người đều lộ vẻ ngưng trọng, cho dù bản thân vốn là bàng quan nhưng cũng là không dám phớt lờ, sợ là một khi bị đao khí hay sương độc lạc đến đều có

thể gây ra thương tích vô cùng nghiêm trọng nên không hề có ý đùa bỡn. Lúc này hơn mười vị tu luyện giả đều đã rời xa chiến trường hơn ngàn trượng, mạnh như Thái Âm Thiên Quân và Kỳ Áo cũng phải đứng xa xa nhìn lại.

Hai vị đại tu sư giao đấu hiển nhiên chưa phân ra thắng bại. Bốn Vu sư còn lại rốt cục cũng bắt đầu tiến hành công kích, bốn vị nguyên lão Quỷ Võ Điện kiên trì nghênh chiến.

Song phương rốt cuộc cũng không thể tránh khỏi việc giao chiến. Vu sư có chiêu số cổ quái, tu vi cao thâm, nếu luận về lực lượng bản thân thì bốn vị nguyên lão Quỷ Võ Điện căn bản không phải là đối thủ, bất quá nơi đây dù sao cũng là phạm vi Quỷ Võ Điện, các loại kết giới cấm trận cùng với một ít yêu thú thủ hộ đều có thể trợ chiến, trong lúc nhất thời Vu sư không thể giành thượng phong, cuộc chiến liền rơi vào thế giằng co.

Kỳ Áo nhìn trong hư không phát các loại ánh sáng mờ ảo do pháp bảo và yêu thú, trên mặt hiện lên một vẻ trào phúng lẫn tiểu ý, hướng sang Duy Lạp đang cất lực chống đỡ những luồng khí nguyên do cuộc chiến lan đến nói vài câu, hai người thuận thế liền muốn rời đi.

Một đoàn mây đen không biết từ khi nào xuất hiện phía sau Kỳ Áo cùng Duy Lạp, mây đen dần dần tan đi hiện ra một thân hình, giọng như lo lắng nói:

- Các hạ cứ rời đi như vậy chẳng phải là không hợp lý lắm sao?

Kỳ Áo như chẳng thèm quan tâm, chỉ nhìn lướt qua Thái Âm Thiên Quân nói:

- Lão Tử phải đi, người có ý kiến gì à?

Thái Âm Thiên Quân không nghĩ tới đối phương dĩ nhiên lại cường ngạnh như vậy, đối mặt với chính mình dù là một điểm cổ kị cũng không có, tựa hồ căn bản không đem chính mình để vào mắt. Thế nhưng nguyên tản mát ra trên người đối phương khí rõ ràng chỉ là địa vương giai trung kỳ, đã vài lần dò xét nhưng kết quả vẫn như vậy, dường như không hề có chút nguy trang nào.

Thái Âm Thiên Quân mặc dù có chút cổ kị nhưng rốt cuộc vẫn là đại tu sư địa vương giai hậu kỳ, tự nhiên sẽ không chỉ bởi biểu hiện bên ngoài của đối phương dọa sợ hãi, sắc mặt cũng theo đó dần lạnh xuống nói:

- Bản thiên quân mặc dù không biết các hạ vì sao đột nhiên buông tha Thiên công bí tịch thật vất vả mới có được. Nhưng theo trực giác bản thiên quân mơ hồ cảm giác được các hạ đã động chạm tay chân một chút gì đó lên bản Thiên công bí tịch kia, có chăng là các hạ đã biết được một bí mật nào đó từ bản Thiên công bí tịch này, hiện bây giờ mà nói, nó hẳn là không có nhiều tác dụng gì nữa đúng không?

Ánh mắt Kỳ Áo hơi nheo lại, không nghĩ tới cái tên vẻ mặt âm trầm kia cư nhiên lại có thể suy nghĩ sâu như vậy, mấy lão bất tử này quả nhiên là khó chơi.

- Người muốn như thế nào?

Kỳ Áo hờ hững hỏi.

- Không thể nào cả, chỉ cần các hạ nói ra bí mật cho bản thiên quân biết, muốn đi xin mời tự nhiên, bản thiên quân tuyệt nhiên sẽ không ngăn cản.

Thái Âm Thiên Quân cười nói.

- Chỉ bằng vào người cũng có thể ngăn cản ta?

Kỳ Áo bỗng nhiên như kinh ngạc nhìn Thái Âm Thiên Quân nói.

Bị coi thường như vậy, trên mặt Thái Âm Thiên Quân liền hiện ra vẻ tức giận, đang muốn âm trầm nói ra điều gì đó thì một đạo quang mang màu tím đã hướng thẳng mặt đánh tới, đành vội nuốt lại không nói.

Vội vàng tạo một chiếc thuẫn màu đen chống đỡ. Ầm... thuẫn nát người vắng đi. Thái Âm Thiên Quân bị chấn vắng đi năm trượng mới có thể dừng lại thân hình, trong lòng nhất thời kinh hãi vô cùng, tu vi người này so với khi nhìn qua thật là khác nhau một trời một vực.

Thái Âm Thiên Quân không dám coi thường, lập tức xuất ra hai kiện pháp bảo. Một kiện chính là quỷ bảo Quỷ vương kỳ, một kiện còn lại chính là do âm nguyên dày đặc đã kinh qua vạn năm ngưng tụ mới có thể

thành hình, chính là Huyết âm toàn đã được luyện chế thành Thái Âm phi kiếm. Hai đại pháp bảo này đều là pháp bảo đỉnh cấp của Thái Âm Thiên Quân, bởi vậy mới được ưu ái đặt tên kêu như vậy.

- Có chút ý tứ!

Kỳ Áo nhìn thấy hai đại quý bảo được lấy ra, trên mặt cũng hiện lên một tia khó khăn.

Quý vương kỳ tản mát ra hắc khí mờ ảo quỷ dị, một khi bị nó tiếp xúc, hồn phách lập tức như có cảm giác bị kinh động, một loại thiêu đốt linh hồn và thống khổ cũng đột nhiên xuất hiện theo. Không chỉ có vậy, bất luận cổ pháp bảo nào nếu như bị nhiễm phải cổ hắc khí này lập tức sẽ mất đi linh tính, trở thành một phàm vật không hơn không kém.

Kỳ Áo phóng ra nguyên khí chống lại hắc khí, trong tay cũng cầm một thanh cự kiếm kiểu dáng phương Tây chiến đấu với thanh Thái Âm phi kiếm kia.

Đã ngăn chặn lại đối phương, Thái Âm Thiên Quân âm thầm cười, phía sau lưng hơi thấp xuống, một đạo hắc ảnh từ trong thân thể bay ra ngoài, chính là năm con Thị hồn đoạt tâm ma.

Trên mặt Kỳ Áo cũng hiện lên một tia ngoài dự liệu, khí nguyên trên người bỗng nhiên mãnh liệt cuộn cuộn tăng lên, tự nhiên tương đương với địa vương giai hậu kỳ, quang mang màu tím trên người tản mát ra lập tức thôn phệ hắc khí phát ra từ Quý vương kỳ, cự kiếm trong tay cũng xuất ra một đoàn hỏa diễm màu tím mạnh mẽ đánh văng Thái Âm phi kiếm.

“Quả nhiên là đang ẩn tàng thực lực.”

Thái Âm Thiên Quân trầm nghĩ trong lòng, đối với việc hai đại bảo vật của chính mình liên tục bị đối phương đẩy lùi cũng không hoàn toàn để ý.

Duy Lạp huyền phù đã ra ngoài khoảng trăm trượng, hai đại cao thủ trong lúc đối chiến cũng là lúc nguy hiểm nhất, vạn nhất liên lụy đến chính mình tự nhiên có muốn đỡ cũng không thể được.

Lâm Khiếu Đường ngằm dưới mặt đất thông qua Tham thị thú tự nhiên nhìn thấy hết tất cả sự việc diễn ra. Loại chiến đấu cấp bậc này quá kinh khủng, thật xứng với câu nói ‘kinh thiên động địa’.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường chuẩn bị rút Tham thị thú về rồi thừa dịp đang loạn chạy trốn, bỗng nhiên nguyên niệm chợt lóe, liên hệ với Tham thị thú bị chặt đứt, hiển nhiên là tiểu tử kia tựa hồ đã gặp phải điều bất trắc.

Cũng may Lâm Khiếu Đường phóng ra không phải chỉ là một con, tại một số nơi khác còn có mấy con quan sát, Duy Lạp đột nhiên gặp phải tập kích, Kỳ Áo cũng đúng lúc xuất thủ ngăn trở kịp bảo hộ tính mạng cho nàng.

Đánh lén Duy Lạp cũng không phải là Thái Âm Thiên Quân mà là một vị thiếu nữ thanh tú mặc trường bào đỏ sậm đột nhiên xuất hiện, chính là Tiểu Ma Thiên Thiên.

Lâm Khiếu Đường đối với nữ tử này vẫn rất kiêng kỵ, tuy rằng chỉ có hai lần gặp qua, nhưng lưu lại ấn tượng vô cùng sâu sắc. Hắn luôn luôn cảm giác được nữ tử này có chút nhìn không thấu, cho dù nàng chỉ có tu vi linh hồn giai hậu kỳ.

Vị nguyên lão Quỷ Võ Điện trước đó quyết chiến cùng Tiểu Ma Thiên Thiên hiện đã biến mất không biết tung tích, sợ là đã bị ma nữ này tiêu diệt.

Kỳ Áo vừa thấy nữ tử này xuất hiện, trên mặt cũng không khỏi hiện lên tia giật mình.

Tiểu Ma Thiên Thiên lạnh lùng nhìn Kỳ Áo nói:

- Rốt cuộc cũng tìm được người rồi, lúc trước bản Vu còn chưa chắc chắn lắm, nhưng hiện tại kẻ cắp người còn không mau đem Tà thần Vu trượng giao ra đây.

Thái Âm Thiên Quân cũng không biết hai người này có ân oán gì sâu xa, nhưng chính mình có thêm một sự giúp đỡ là tự nhiên không xấu, lão liên khống chế năm con Thị hồn đoạt tâm ma cẩn thận đặt ngay ở bên cạnh, tùy thời có thể xuất thủ.

Vài thập niên trước Kỳ Áo đã đi qua Thảo nguyên liên minh, cũng trộm đi trấn phái chi bảo của một trong tam đại Vu phái là Tà thần vu trượng rồi mai danh ẩn tích.

Trong lòng Kỳ Áo biết có nhiều lời cũng vô ích, tử diễm trên người bốc cao, hóa thành lưu quang đầu tiên nhắm về phía Tiểu Ma Thiên Thiên làm cho nàng cực kỳ kinh hãi, vội vàng lấy ra ba con rối chống đỡ, thế nhưng trong nháy mắt bị xuyên thấu, một đạo lưu quang xuyên qua khoảng không lao đến.

Chỉ trong nháy mắt tử quang bổ tới, phát ra những hoa lửa rồi...phanh... một tiếng vang lên mạnh mẽ, Tiểu Ma Thiên Thiên bay ngược lại phía sau hơn mười trượng, thân thể bị đập mạnh vào vách núi.

Không nghĩ tới chỉ một chiêu đã bị đối phương đánh cho đến nội thương, sắc mặt Tiểu Ma Thiên Thiên băng lãnh như sương, chậm rãi từ trong vách núi đá bay ra.

Kỳ Áo muốn lập tức miểu sát ma nữ Vu sư kia, nhưng đáng tiếc dưới một kích vừa rồi, Thái Âm Thiên Quân đã nắm đúng thời cơ ra tay tương trợ cắt đứt thế tấn công, hắc khí và Thái Âm phi kiếm đồng thời kéo tới làm Kỳ Áo phải buông tay không truy kích tiếp.

Lâm Khiếu Đường đang ẩn nấp ngầm dưới đất nhìn thấy cảnh này cũng kinh tâm động phách, chiến lực của mấy lão già này quả nhiên là kinh khủng đến cực điểm, phương viên hơn trăm dặm đều bị tổn hại nghiêm trọng, chỉ sợ là mấy trăm năm tới đây nơi này ngay cả một ngọn cỏ cũng không thể xuất hiện, biến thành một vùng tử địa.

Lâm Khiếu Đường không tính là tinh thông thổ động thuật, chỉ có thể thông thả di động hướng một phương hướng, ý muốn nhanh chóng thoát rời khỏi trung tâm của cuộc chiến, tìm một chỗ bí mật rồi lao ra khỏi mặt đất, đến lúc đó mới có thể phi độ.

Lâm Khiếu Đường mới di chuyển được một đoạn, trên mặt đất bỗng nhiên xuất hiện một cỗ khí nguyên bạo phát mạnh mẽ vô cùng, so với địa vương giai hậu kỳ còn muốn kinh khủng hơn. Khí nguyên dưới nền đất càng điên cuồng lan nhanh. Lâm Khiếu Đường kinh dị vội vã ngưng tụ nguyên niệm mới có thể lại liên hệ được với đám Tham thị thú trên mặt đất.

Trong hư không, hai tròng mắt Tiểu Ma Thiên Thiên biến đổi vô cùng, tất cả lòng trắng lẫn con ngươi đều biến thành màu vàng, trên đỉnh đầu nhô ra hai đoạn sừng ngắn, toàn thân như ẩn như hiện được bao phủ bởi lớp lân phiến mỏng.

Thần sắc Kỳ Áo như có chút kinh khủng, điên cuồng công kích Tiểu Ma Thiên Thiên đang biến thân. Loại vẻ mặt này có thể xuất hiện trên người Kỳ Áo làm cho Lâm Khiếu Đường có chút không ngờ.

Mà tất cả những chuyện phát sinh sau đó làm cho Lâm Khiếu Đường có chút không thể tin đó là sự thật.

418. Chương 415: Kỳ Áo Đã Chết?

Khóe miệng Thái Âm Thiên Quân chảy dài một vết máu, không cam lòng nhìn hai tên quái vật cách đó không xa. Chính bản thân hắn vốn là một đại tu sư địa vương giai hậu kỳ mà cũng không xen vào được, không biết nữ ma Vu sư kia rốt cuộc thi triển thần thông gì mà khí nguyên trên người tuôn ra giống như núi lửa phun trào vậy, phảng phất như đấng thượng tu giá lâm, cỗ lực lượng này căn bản không thể thuộc về hạ giới này, thực quá mức kinh khủng.

Còn thực lực của nam tử thần bí kia đã vượt quá xa so với đánh giá của Thái Âm Thiên Quân, nếu không phải được nữ ma kia hiệp trợ, lại bỗng nhiên biến thân, chỉ sợ chính mình hôm nay dù thân thể không bị hủy diệt thì nguyên khí cũng bị tổn thương.

Biến đổi thật lớn trên người Tiểu Ma Thiên Thiên tự nhiên khiến cho những cuộc chiến đấu kịch liệt khác của đám Vu sư và các nguyên lão Quỷ Vô Điện chú ý đến. Người thanh niên và Lão giả họ Lưu đấu chiến một hồi ngang nhau, cả hai dưới thế công kích cường đại của đối phương đều đã có chút nội thương, bắt quá vẫn còn chưa tung ra chiêu sát thủ. Những cuộc chiến khác đều là bên Vu sư chiếm thế thượng phong. Quỷ Vô Điện đã có hai nguyên lão ngã xuống, còn lại hai người cũng chỉ chống đỡ được chốc lát mà thôi.

Lão giả họ Lưu đối phó với một Chung vương cũng đã ngàn vạn khó khăn, đối với khí nguyên trên người kia bỗng nhiên tựa hồ đạt đến bậc kinh khủng như tồn tại để hoàng giai, lấy thực lực Quỷ Võ Điện lúc này sao có thể chống đỡ được.

- Lẽ nào không thể không dùng đến tấm vương bài cuối sao hay sao?

Lão giả họ Lưu trong lúc nhất thời cũng đắn đo không xác định được, hiển nhiên việc đưa ra tấm vương bài cuối cùng này không phải chuyện đùa.

Trên người Tiểu Ma Thiên Thiên xuất hiện những biến hóa kinh người cũng làm cho Kỳ Áo vốn là một tồn tại thần bí bắt đầu có chút sợ hãi.

Hàng lâm thuật, trong lòng Kỳ Áo bỗng hiện lên một danh từ đã quên từ lâu, sắc mặt càng hiện lên một tia trầm trọng.

Ngoại trừ trên người Tiểu Ma Thiên Thiên có một chút biến hóa bên ngoài, dung mạo so với trước cũng trở nên thanh tú hơn, xinh đẹp hơn, quang mang trong mắt phóng ra giống như hàn băng vạn năm.

Kỳ Áo liên tục công kích đều bị nguyên khí hộ thể vây xung quanh Tiểu Ma Thiên Thiên đã biến thân gần gần toàn bộ. Khóe miệng Tiểu Ma Thiên Thiên hiện lên một tia cười nhạt, biến thân rốt cuộc kết thúc.

-Tiểu tử kia, khí nguyên trên người ngươi đã đạt đến trình độ này, sợ là trong vòng hạ giới có thể không ai chế trụ nổi, bất quá đáng tiếc lại gặp phải người hóa thân của bản phi tại hạ giới, chỉ có thể oán người thiếu tạo hóa mà thôi. Thời gian không còn nhiều, chịu chết đi!

Tiểu Ma Thiên Thiên vẫn bất động phát ra thanh âm yếu ớt nói.

Lưỡng đạo kim mang từ trong hai mắt Tiểu Ma Thiên Thiên bắn ra ngoài làm cho Kỳ Áo cực kỳ kinh hãi. Cổ lực lượng này căn bản không phải hắn có khả năng ngăn cản được.

Kim mang có tốc độ cực nhanh, khoảng cách lại gần. Kỳ Áo bùng phát nguyên khí, liều mạng đem hết toàn bộ lực lượng bay đi nhằm né qua hiểm cảnh, nhưng vẫn bị một đạo kim mang trong đó lướt qua một chút, toàn thân vạn vụn, thống khổ vô cùng.

Trong lòng Kỳ Áo biết đối thủ cường đại đã vượt qua mức tưởng tượng, nhịn đau đón lao tới. Cự kiếm trong tay đánh mạnh xuống.

- A!

Sắc mặt Tiểu Ma Thiên Thiên lộ vẻ kinh ngạc, như rất ngoài dự liệu. Không nghĩ tới dưới một kích vừa rồi đối phương lại có thể trốn thoát, hơn nữa còn có chút miễn dịch với “kim hình cung”.

Đương.

Kỳ áo toàn lực đánh ra một kích, tử diễm trên cự kiếm thiêu đốt hừng hực, một kích uy lực này có thể hủy diệt cả một ngọn núi lớn, phá tan mười dặm biển rộng.

Thế nhưng Tiểu Ma Thiên Thiên chỉ khẽ xoay cổ tay một cách hời hợt liền có thể hóa giải, trên cổ tay đến ngay cả một vết xước cũng không thấy.

- Tiểu tử kia, ngươi đã làm cho ta hơi bất ngờ đó, khí nguyên của ngươi cổ quái vạn phần, lẽ nào cũng có nguồn gốc từ thượng giới sao?

Tiểu Ma Thiên Thiên hiếu kỳ nhìn Kỳ Áo lẩm bẩm hỏi.

Kỳ Áo đâu có quản nhiều đến như vậy. Một kích không thành lại tiếp một kích, cả mười chiêu tiếp theo xuất ra còn nhanh hơn cả điện chớp, nhưng Tiểu Ma Thiên Thiên chỉ dùng lực cổ tay hóa giải tất cả, chênh lệch đôi bên căn bản quá lớn không thể so sánh.

Thái Âm Thiên Quân ngạc nhiên, thế nào cũng không nghĩ ra liên minh Thảo nguyên từ lúc nào sinh ra một vị Vu sư đáng sợ đến như vậy. Tên nam tử thần bí kia đã đủ cho Thái Âm Thiên Quân sợ hãi, chính bản thân mình vốn là đại tu sư địa vương giai hậu kỳ, lại ngay cả ba chiêu của đối phương cũng chịu không nổi. Mà lúc này tên nam tử thần bí kia có thể nói là trong nháy mắt đánh bại mình hiển nhiên bị ma nữ

đánh cho nửa chiều cũng không thể đỡ. Nghĩ vậy, thân ảnh liền nhoáng cái đã bay đi, vô luận nơi này xảy ra chuyện gì cũng đều không có liên can đến ta nữa.

Phịch một tiếng, Kỳ Áo bị kích trúng, mạnh mẽ như lưu tinh rơi xuống mặt đất. Oanh một tiếng nổ rung trời, nơi Kỳ Áo rơi xuống, mặt đất bị biến thành một cái hố sâu, địa hình mơ hồ có chút biến đổi.

-Phụt!

Kỳ Áo nổ ra một ngụm máu, búng bình từ trong hố leo lên, một cánh tay đã không còn động đậy, toàn bộ các khớp xương cánh tay bị nát bấy, hiển nhiên cánh tay này đã bị hủy hoàn toàn.

- Tiểu tử kia, người rất ngoan cường, thực lực cũng rất mạnh làm cho bản phi kinh ngạc không thôi, người hẳn là không hoàn toàn thuộc về nơi đây, bất quá lai lịch của người bản phi cũng không có nhiều hứng thú.

- Chết đi!

Kim quang trong mắt Tiểu Ma Thiên Thiên lóe lên, chói mắt vô cùng.

Ngón tay ngọc của Tiểu Ma Thiên Thiên điểm ra một cái, cả ngàn đạo hồ quang như phô thiên cái địa lao tới, thanh thế và phạm vi rộng lớn vô cùng, kỹ nghệ đích thực là kinh người.

Ở cách đó mấy trăm trượng mọi người như đã quên đi chính mình và địch thủ, thần sắc mỗi người như ngây dại nhìn tất cả mọi chuyện phát sinh bên này, có chăng chỉ có ba gã Vu sư là có biểu tình tương đối bình tĩnh.

Kỳ Áo nhìn hồ quang kéo đến, trên mặt mờ mịt, ánh mắt cũng trở nên trống rỗng.

Xẹt xẹt xẹt... âm...

Trong phương viên hơn ba mươi dặm xung quanh, địa hình toàn bộ hóa thành bình địa, mặt đất bị lột bỏ một lớp sâu hơn mười trượng khiến cho toàn bộ quỷ linh còn ẩn núp bị tiêu diệt sạch.

Kỳ Áo ngay cả thi cốt cũng không có lưu lại. Công kích loại thiểm điện này tại hạ giới đối với bất kỳ ai căn bản là chiêu diệt sát, đến ngay cả linh nguyên cũng không thể tồn tại.

Tiểu Ma Thiên Thiên nhìn phía dưới khe cau mày, tựa hồ cảm giác được có gì đó bất ổn, đang muốn tiếp tục xuất thủ, nhưng thân thể lại run lên, không cam lòng đem cánh tay đã giơ lên hạ xuống, quay người nhìn lão giả họ Lưu, đại nguyên lão Quỷ Vô Điện.

Lão giả họ Lưu vừa tiếp nhận ánh mắt này nhất thời như bị một cỗ uy thế áp bách, thân thể có chút không thích ứng được, cảm giác dù có đem Thiên cương quyết vận dụng tới tầng cao nhất là đệ thập trọng sợ là cũng không chống đỡ nổi.

Tiểu Ma Thiên Thiên khẽ duỗi tay, một đạo kim mang chợt lóe rồi hướng tới trừ vật giới trên tay Lão giả họ Lưu, Thiên công bí tịch trong đó ngay lập tức bay ra hạ xuống trước mặt nàng.

Lão giả họ Lưu ngay cả một tia phản ứng cũng không có chứ đừng nói là phản kháng, uy áp trên người vừa biến mất đã ngay lập tức xoay người trốn chạy, hai gã nguyên lão Quỷ Vô Điện còn lại cũng theo lão đại bay đi.

Ngoại trừ người thanh niên ra, ba gã Vu sư địa vương giai còn muốn đuổi theo nhưng Tiểu Ma Thiên Thiên đã truyền âm tới:

- Vật đã tới tay không cần truy đuổi nữa. Thời gian không có nhiều, còn một số việc muốn nói rõ.

Mấy tên Vu sư không dám trái lời, đều bay đến, trên mặt người thanh niên cũng cực kỳ cung kính.

- Trong bản Thiên công bí tịch này có một tờ then chốt chính là “Vô tự thiên trang” thật lâu trước đây đã bị người khác lấy đi, bí tịch lúc này đã mất đi nhiều tác dụng vốn có. Các người cần phải trong ba mươi ngày lấy lại được một kiện Cửu thiên vương đỉnh. Ghi nhớ kỹ!

Lời nói vừa xong kim quang trong mắt Tiểu Ma Thiên Thiên đã tan đi, khí nguyên kinh khủng trên người cũng biến mất trong nháy mắt không còn nữa.

Khôi phục lại như thường, sắc mặt Tiểu Ma Thiên Thiên tái nhợt, khí nguyên bất ổn có vẻ cực kỳ suy yếu, nhìn lại Thiên công bí tịch trong tay một chút, không lộ biểu tình gì, nháy mắt đã thu lại.

- Lời nói của Hoàng phi nương nương ngắn gọn không biết có lưu lại tin tức gì khác hay không?

Thần sắc người thanh niên bất định nhìn Tiểu Ma Thiên Thiên hỏi.

- Tên nam tử vừa rồi cũng không hoàn toàn bị diệt sát, nguyên linh tựa hồ đã chạy thoát. Chủ nguyên niệm của hoàng phi nương nương tại hạ thể lưu lại trong thời gian có hạn nên đành thu tay lại, nếu mạnh mẽ thi triển thần thông rất có khả năng khiến cho bản thể bị thương tổn. Giao cho chúng ta truy sát nguyên linh kẻ này rồi diệt trừ, mặt khác nơi đây còn có người ẩn nấp, hoàng phi nương nương khi vừa xuất hiện thì đã có cảm ứng, bất quá phương pháp ẩn giấu của người này cực kỳ cao minh, đến ngay cả hoàng phi nương nương cũng không thể trong thời gian ngắn xác định được vị trí chính xác nên để chúng ta tìm kiếm, nếu là tìm không được thì dừng tay không nên lưu lại lâu. Đại Hạ quốc đã có mấy đại tu sư chết tại nơi đây, tới đa không tới một ngày sau sẽ có người chạy tới, hơn nữa Đại Hạ cũng có vài người đại diện của thượng giới, nương nương dặn chúng ta không nên trêu chọc tới bọn họ, cũng không nên bức người thái quá, tình thế chuyển biến tốt hãy thu.

Tiểu Ma Thiên Thiên nói ra nhưng tin tức mà chủ nguyên niệm trong nháy mắt biến mất đã lưu lại.

- Cư nhiên có người ẩn náu tại nơi này?

Sắc mặt người thanh niên kinh ngạc nhìn lướt qua phía dưới chỉ thấy một cảnh bừa bãi, toàn bộ địa hình đã phát sinh biến đổi lớn, sơn lâm từ lâu đã biến mất không còn, vài tòa núi lớn cũng đều sập tan biến thành một đồng phẳng thạch.

Vài tên Vu sư vô luận dò xét thế nào đi nữa cũng tìm không được một điểm vết tích nên không khỏi bắt đầu có chút hoài nghi, tuy rằng vị hoàng phi nương nương được Vu phái cung phụng có phép thuật thần thông quảng đại nhưng hẳn là đã bị cách vị diện ảnh hưởng, cho dù là thi triển Hàng lâm thuật xuất hiện tại hạ giới trong thời gian ngắn nhưng lực lượng cũng đã suy yếu rất nhiều, nhiều lắm cũng chỉ còn lại một phần mười mà thôi, có khi còn không đến. Hơn nữa đột nhiên phủ xuống, cảm ứng có chút sai lệch cũng là điều bình thường.

Bất quá vài tên Vu sư hoài nghi cũng chỉ là để trong lòng, bên cạnh còn có người đại diện của Hoàng phi nương nương tại hạ giới nên tự nhiên không người nào dám nói thành lời.

Trên thực tế ngoại trừ Tiểu Ma Thiên Thiên ra, bốn gã Vu sư còn lại kể cả người thanh niên cũng không thuộc về Tà vu phái mà là Cổ vu phái. Thảo nguyên tam đại vu phái cung phụng người trên thượng giới cũng không giống nhau, hiển nhiên vị hoàng phi nương nương này chỉ là Tà vu phái cung phụng mà thôi.

Bất quá ngay cả như vậy người thanh niên dẫn đầu bốn gã Cổ vu phái cũng không hề dám trái lời, dù sao cũng là lời của người trên thượng giới nên bọn hắn không có khả năng trái lời. Huống hồ tam đại vu phái cung phụng người trên thượng giới theo như lời nói từ trước đều là người cùng trận doanh, bởi vậy có nghe ai thì cũng như nhau mà thôi, không hề có chút xung đột, chỉ ít hiện tại là như vậy.

Mất thấy mọi chuyện bên ngoài phát sinh bên ngoài, Lâm Khiếu Đường tự nhiên cẩn thận gấp đôi, phòng ngừa bại lộ, kiên trì dọn tiếp xuống phía dưới hơn mười trượng, đồng thời từng chút từng chút xác định phương hướng an toàn mà đi, thế nhưng tựa hồ vẫn bị một cỗ nguyên niệm dò xét qua, cũng may đối phương cũng chỉ là nhoáng lên xẹt qua, không hề có tập trung tra xét.

Mấy tên Vu sư đứng là không hề biết kiêng kỵ nên đã làm cho Lâm Khiếu Đường đang ẩn núp dưới mặt đất khổ cực không ít. Nguyên thức mấy người đảo qua không có phát hiện nhưng sau đó mấy người trực tiếp áp dụng phương pháp oanh kích loạn lên mặt đất một cách tàn bạo.

May là Lâm Khiếu Đường đã dọn ra xa vài dặm, không còn nằm trong vùng trung tâm tra xét, chỉ là qua một loạt công kích cường đại, bùn đất nham thạch truyền tới chấn động mãnh liệt mà Lâm Khiếu Đường lại không thể thi triển thần thông bảo hộ, chỉ có thể bằng chính nhục thân mà đón đỡ. Đám Vu sư thảo nguyên duy trì oanh kích tới nửa canh giờ thiếu chút nữa đã làm cho hai màng nhĩ của Lâm Khiếu Đường rách đến tới tả do chấn động truyền đến.

Hành hạ đã man phương viên trong vòng hơn trăm dặm mà không thu được chút kết quả, đám Vu sư rốt cuộc cũng đã rời đi.

Lâm Khiếu Đường không lập tức bay ra mặt đất mà tiếp tục ẩn giấu rồi độn đi, sau một lúc lâu, cách hơn mười trượng trong lòng đất tiếp tục dùng nguyên thức dò xét, phóng ra mười con Tham thị thú tử mĩ điều tra, xác định đã an toàn mới bắt đầu lộ thân.

Vừa ra khỏi mặt đất, Lâm Khiếu Đường lập tức bay thực mạng thi triển Vô tung quyết trên tầng trời cao đến cực hạn, trong lòng thầm nghĩ tới phản hồi Nam Xuyên Giới còn bất luận mọi sự tình khác không muốn hỏi tới nữa, ngay cả đến Kỳ Áo đều bị miểu sát, sự tình này hiển nhiên đã vượt qua phạm vi khả năng kiểm soát của Lâm Khiếu Đường.

Trong năm ngày tiếp theo, Lâm Khiếu Đường không dừng lại một khắc, mỗi khi nguyên lực hao hết lại dùng một giọt Vạn năm kim dương dịch rồi lại tiếp tục phi độn, rốt cuộc cũng cách Nam xuyên càng lúc càng gần.

Ngày thứ sáu, Lâm Khiếu Đường vẫn điên cuồng phi độn, nhưng bên tai lại truyền đến một tiếng âm trầm:

- Đường Lâm, người vẫn trước sau như một, vô cùng cẩn thận!

419. Chương 416: Ký Hồn Châu.

- Kỳ Áo, người chưa chết sao?

- Thế nào, người rất mong ta chết hay sao?

Tâm tình Kỳ Áo như không hề không ổn hồi ngược lại.

Vừa nghe thấy lời này Lâm Khiếu Đường liền biết kẻ thần bí này hẳn là không có việc gì lo ngại, trong lòng cũng có chút hiếu kỳ với con người thần bí này, làm sao mà dưới loại công kích không thể chống đối lại như vậy mà vẫn còn có thể sống sót, khỏe miệng hơi nhướn lên nói:

- Vài thập niên trước ta còn hy vọng lão âm hồn bất tán như người có thể chết sớm hơn một chút, nhưng cho đến hiện tại hẳn là không đến mức đó.

- Uhm, như thế cũng là lời nói thật. Được rồi, tiểu tử thôi, người đã chịu khó bay điên cuồng hồi lâu như vậy, hẳn là đã rất lao lực, cách đây hơn năm mươi dặm về phía đông có một khe nước trong, hãy nhanh một chút qua đó đi.

Kỳ Áo biểu lộ vẻ lo lắng nói.

- Ha ha, tiền bối, lúc này đã không giống so với ngày xưa, người ta lúc này đã sớm không còn liên quan với nhau, người đi đường cái của người, ta cũng đi cầu độc mộc của ta. Nên nói lời tạm biệt tại đây chẳng?

Lâm Khiếu Đường như không có chút ý tứ dừng lại, ngược lại càng bay đi nhanh hơn một chút.

- Tiểu tử thôi, không cần tuyệt tình như vậy chứ, nếu không có lão phu, người làm sao có thành tựu như ngày hôm nay? Nhanh lên một chút qua đó đi!

Kỳ Áo vội la lên.

- Xin lỗi, không thể tòng mệnh!

Lâm Khiếu Đường thẳng thắn nói.

- Ai, vậy thì tùy người vậy? Lão phu thật ra là có hảo ý muốn cho người một phần đại lễ, người đã không muốn thì quên đi.

Kỳ Áo lời nói uyển chuyển như mê hoặc.

Lâm Khiếu Đường căn bản mềm cứng đều không ưa, tiếp tục hướng Nam Xuyên Giới mà bay điên cuồng.

- Tiểu tử thôi, ngày hôm nay người ẩn ở chỗ bí mật nhìn được tất cả mọi sự việc diễn ra, lẽ nào một chút lòng hiếu kỳ cũng không có hay sao?

Ngũ khí Kỳ Áo buông lỏng như có ý thỏa hiệp nói.

- Tiền bối, người sống trên đời này không biết đã bao nhiêu năm, chẳng lẽ không biết câu hiếu kỳ hại chết người sao? Văn bối rất rõ ràng, cho dù có hiếu kỳ cũng không muốn biết chân tướng chuyện này!

Lâm Khiếu Đường quyết tâm trả lời.

- Hảo tiểu tử người, có khí phách, bất quá lúc này đây nếu ngươi bỏ đi, tu vi một đời này của ngươi cũng chỉ đến mức này thôi, đừng mong tiến thêm được, về phần phi thăng thượng giới lại càng không thể nói đến.

Kỳ Áo như vô tình mà nói.

- Cái gì.

Thân thể Lâm Khiếu Đường khẽ run lên, tốc độ không tự chủ được chậm lại.

Kỳ Áo tiếp tục nói:

- Ngươi thực cho rằng lần trước ta đưa cho ngươi bản đấu luyện mới là hoàn chỉnh hay sao? Giai đoạn thứ ba, lão phu đã có chút động tay động chân rồi.

Lâm Khiếu Đường nghe được mấy lời này nhất thời nổi giận, lập tức lộ ra nguyên thức thâm nhập vào ký ức lam ma thạch mà ngày trước Kỳ Áo đưa cho hắn, tìm kiếm tra cẩn thận cũng không tra được mảnh khóa, thế nhưng đấu luyện là một loại công pháp kỳ dị, không luyện đến một trình độ nhất định là không thể xác định được thật giả trong đó. Lúc trước tới tay Lâm Khiếu Đường cũng không suy nghĩ nhiều lắm, giai đoạn thứ hai khẳng định là không có vấn đề gì, giai đoạn thứ ba hẳn là cách hắn rất xa bởi vậy cũng không lưu ý, cảm giác với tu vi của Kỳ Áo đi lừa gạt mình tựa hồ cũng không phải là việc cần thiết.

Lâm Khiếu Đường càng nghĩ càng giận, cảm giác bị người ta lừa gạt tự nhiên không dễ chịu, lại nghe thanh âm Kỳ Áo truyền tới:

- Tiểu tử, lão phu cũng không phải là có ý định lừa gạt ngươi, lúc đó cũng là thật tâm muốn đưa cho ngươi, chỉ bất quá mọi chuyện đều phải lo lắng về sau, lão phu chỉ là muốn đợi được ngươi luyện xong giai đoạn thứ hai, nếu không có gì bất thường sẽ chủ động giao cho ngươi giai đoạn thứ ba, chỉ có điều chuyện ngoài ý muốn lại hay xảy đến, chỉ cần ngươi qua chỗ đó lão phu tự nhiên sẽ đem giai đoạn thứ ba hoàn chỉnh đưa cho ngươi.

Lâm Khiếu Đường tức giận đến cực điểm không nói lên lời, dừng lại một chút mới cả giận nói:

- Hừ, không học cũng được!

- Ha ha, vậy thì tùy ngươi, thế nhưng đấu luyện với ngươi lại là công pháp chủ tu, nếu không thể tu luyện đệ tam giai đoạn, tu vi của ngươi hiện tại có thể coi là đến đỉnh rồi, cho dù đệ nhị giai đoạn còn có mấy tầng cũng không thể viên mãn, tự nhiên lĩnh ngộ tu vi không thể tăng tiến, nhiều lắm chỉ là tăng chút nguyên lực cũng cố linh nguyên mà thôi, ngươi hiện tại muốn một lần nữa thay đổi công pháp chủ tu là tuyệt đối không có khả năng, đầu tiên phải phế đi đấu luyện, ngươi có thể bỏ được sao? Huống hồ tu luyện lại một lần nữa tu vi còn có thể thụt lùi, lúc tấn công ít nhất là hạ xuống một giai, nếu vận khí không tốt hạ xuống hai giai cũng là có thể, chính ngươi lại muốn như vậy hay sao?

Kỳ Áo âm hiểm nói.

Lâm Khiếu Đường lúc này đã hoàn toàn dừng lại, hạ xuống một thân cây cao, cau mày âm trầm chưa có chủ ý gì.

- Tiểu tử, lão phu không sợ nói cho ngươi biết, cho dù ngươi có toàn bộ tâm pháp yếu quyết đấu luyện giai đoạn thứ ba, ngươi tu luyện cũng là không tăng được bao nhiêu, nhiều lắm là tu luyện hoàn chỉnh tầng thứ nhất giai đoạn thứ ba, thêm chút nữa căn bản là tu luyện không được.

- Có ý tứ gì?

Lâm Khiếu Đường lại một lần nữa kinh ngạc nói.

- Đấu luyện giai đoạn thứ nhất thuộc về công pháp hồn giai, giai đoạn thứ hai thuộc về công pháp thánh giai, mà giai đoạn thứ ba đó là công pháp thiên giai, hạ giới tuy rằng chắc chắn có công pháp thiên giai,

nhưng trên thực tế công pháp thiên giai tại hạ giới lại không thể tu luyện, chỉ có tới nơi trần ngập thánh nguyên lực như thượng giới mới có thể tu luyện.

- Có loại chuyện này sao?

Hai lông mày của Lâm Khiếu Đường nhíu chặt lại, tin tức này đối với hắn mà nói không thể tính là tốt được, nếu thực sự là như lời nói thì mình cũng lắm chỉ đạt được địa vương giai sơ kỳ mà thôi.

- Tiểu tử, lão phu còn cần phải nói cái loại chuyện này để lừa dối ngươi sao? Nói đi nói lại, ngày trước lão phu chui ra từ bụng một nữ nhân, ngươi lẽ nào không muốn biết nguyên nhân hay sao?

Kỳ Áo như có ý định tăng thêm chút ly kỳ của câu chuyện.

Nhiều chuyện như vậy, nếu nói Lâm Khiếu Đường không hiểu kỳ tuyệt đối là nói dối, bất quá có một số việc không biết còn tốt hơn so với biết nhiều.

- Văn bối đương nhiên rất hiểu kỳ, bất quá những sự việc không thể tưởng tượng nổi phía sau nó đều cất dấu nhưng bí mật vô cùng lớn, chỉ sợ văn bối tiếp nhận không nổi.

Tâm tình Lâm Khiếu Đường có chút dậy sóng, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh thong dong.

- Tiểu tử, ngươi cũng quá đánh giá thấp chính mình. Luận về tu vi ngươi hôm nay đã là linh hồn giai hậu kỳ, cách cánh cửa địa vương giai bất quá chỉ là một bước, tại hạ giới đã có thể được coi là nhân vật uy phong, bảo vật trên người lại đa dạng, có một vài loại còn có thể được coi là bảo vật hy hữu, thêm nữa thể chất của ngươi lại càng đặc thù. Hơn nữa ngày trước lão phu đã đưa cho ngươi một phần đại lễ có thể tạo nên song linh nguyên thể, cho dù là tư chất bản thân ngươi kém cỏi nhưng kinh qua bách luyện nhiều năm như vậy sớm đã thành thoát thai hoán cốt tương tự như một kỳ tài tu luyện rồi, thử hỏi có mấy người chỉ trong vòng trăm năm có thể bước tới linh hồn giai hậu kỳ đây.

Kỳ Áo như khó có được một câu khích lệ nói.

- Tiền bối, văn bối có mấy phần phân lượng, văn bối cũng tự biết rõ ràng, bất quá chỉ là vận khí bản thân hơi tốt một chút thôi, hơn nữa cũng có một chút điểm thông minh vật nên mới qua nổi vài lần nan nguy mà có thành tựu ngày hôm nay, dựa theo cách nói của tu luyện giả mà nói đó chính là cơ duyên.

Lâm Khiếu Đường bình tĩnh trả lời.

- Ha ha ha, cơ duyên chỉ là một phương diện. Bản thân ngươi có thể nói điều kiện không tốt, nhưng tâm chí lại thành thực, cái này đồng dạng cũng là một phương diện, tổng hợp lại mà nói ngươi kỳ thật chính là một nhân tài tu luyện, nếu so sánh với lão phu cũng chỉ có hơn chứ không kém!

Kỳ Áo cười nói.

- Tiền bối không cần quá khen. Trong lòng văn bối tự biết, chỉ nhất tâm tìm kiếm đại đạo, ngoại trừ sống lâu thêm được vài năm văn bối kỳ thực cũng muốn cõi bỏ một ít nghi hoặc vẫn quanh quẩn trong lòng.

Lâm Khiếu Đường không chút bị ngôn ngữ mê hoặc của Kỳ Áo ảnh hưởng, vẫn như cũ duy trì tỉnh táo lãnh tĩnh trả lời.

- A, ngươi có điều gì nghi hoặc, có thể nói cho ta nghe một chút, nếu được lão phu có thể giúp ngươi giải quyết một...hai...vấn đề.

Kỳ Áo rất tự tin nói.

Lâm Khiếu Đường khẽ lắc đầu nói:

- Chỉ sợ tiền bối cũng không thể cho văn bối câu trả lời chính xác, việc này hãy cứ để sau nói đi.

Nói xong Lâm Khiếu Đường nhìn thoáng qua hướng đông một chút rồi hóa thành một đạo quang mang màu xanh bay đi. Kỳ Áo cũng cảm ứng được Khiếu Đường chỉ nói đến đây sẽ không nói thêm điều gì nữa.

Ước chừng thời gian khoảng một chén trà nhỏ, Lâm Khiếu Đường xuất hiện tại bên trong một khu rừng Tùng sum xuê. Sau một lần dò xét liên bay về phía một khe suối hẹp cách đó không xa.

Rất nhanh Lâm Khiếu Đường tìm được bóng người phía sau một tảng đá lớn, người này chính là Duy Lạp, nàng dường như đang hấp hối, tính mệnh không thể duy trì được bao lâu, khí nguyên trên người vô cùng yếu nhược.

Duy Lạp bởi đứng quá gần hiện trường nên cũng bị hồ quang công kích đến, lấy tu vi hiện tại của nàng tự nhiên không thể chống đỡ, nếu không phải Kỳ Áo quyết định thật nhanh buông tha thân thể, dùng tới phương pháp thuấn di không gian rồi cùng lúc đem Duy Lạp đi chỉ sợ sinh mệnh nàng đã sớm ngã xuống rồi.

Duy Lạp nắm một viên hạt châu màu lam sẫm to chừng nửa tắc trong tay, xung quanh hạt châu nồng nặc hồn lực tỏa ra, Kỳ Áo đã mất đi thân thể, sống được chính là nhờ vào nó.

Lâm Khiếu Đường vừa nhìn đến hạt châu đó liền nhận ra lai lịch, đây chính là vật mà thể gian khó cầu Ký hồn châu. Châu này chính là do Mộc tinh tinh hoa trầm tích mấy vạn năm mới hình thành, là một loại bảo vật có thể dưỡng hồn cực kỳ ít ỏi trên thế gian.

Mất đi thân thể sẽ làm cho linh nguyên trở nên cực kỳ suy yếu, nói đơn giản một điểm là thân thể là cơ khí bao quát vô ngoài trọn vẹn, khung xương là các bộ linh kiện mà linh nguyên lại là động cơ, đã không có cơ khí bảo hộ, động cơ có hoạt động đến mấy cũng chỉ vô dụng, sau một đoạn thời gian sẽ biến chất rồi tự hỏng hóc theo.

Linh nguyên cũng là như vậy, không có thân thể cũng sẽ không được hoàn chỉnh, nguyên lực sẽ từ từ tiêu tán, người có tu vi cao có thể chống đỡ được thời gian dài, tu vi thấp tự nhiên là hỏng, người có tu vi dưới đại sư giai thì linh nguyên và cơ thể còn chưa triệt để phân biệt, nếu là thân thể bị hủy tự nhiên là tử vong.

Người từ đại sư giai trở lên, thân thể bị hủy nhưng vẫn chưa chân chính tử vong, linh nguyên có thể thoát ra ngoài thân thể mà độc lập sống sót. Nhưng nếu không tìm được thân thể thích hợp tiến hành đoạt xá, đại sư giai tu luyện giả nội linh hay là nội dương chỉ có thể chống đỡ được không quá ba mươi năm rồi tiêu tán, nếu là Linh hồn giai thì thực linh hay chân dương có thể duy trì được thời gian một giáp (60 năm), địa vương giai thì linh nguyên hoặc linh dương có thể duy trì không quá trăm năm dưới tình huống không hỗ trợ đặc biệt.

Cho dù là thời gian trăm năm đối với tu luyện giả mà nói cũng cực kỳ ngắn ngủi, căn bản là không đáng để nhắc tới.

Bất quá cũng có rất nhiều người có thể kéo dài thời gian linh nguyên tồn tại nhờ các loại bảo vật, trong đó có Ký hồn châu, cũng là bảo bối cực phẩm cao cấp nhất. Có Ký hồn châu nguyên linh của cao thủ địa vương giai có thể nhờ ngoại lực tâm bổ mà tồn tại thời gian lên đến ba trăm năm, thậm chí là càng lâu hơn.

Với Ký hồn châu này thậm chí có thể cho những người sắp kết thúc sinh mạng nhờ một ít tu luyện giả lợi dụng một vài bí thuật buông cơ thể giúp bảo tồn linh nguyên sống thêm được vài chục năm.

- Tiểu tử, nhân thân như vậy là sao, chẳng lẽ đối với Ký hồn châu lại cảm thấy hứng thú?

Kỳ Áo bỗng nhiên mở miệng nói.

Lâm Khiếu Đường sờ sờ cằm nói:

- Tiền bối thật biết lưu thủ, một thân bản lĩnh hạ giới không ai địch nổi, nay lại thêm một Ký hồn châu cực phẩm ngưng hồn để phòng ngừa vạn nhất, nếu đổi lại là những người khác sợ là mơ cũng không được!

- Không thể địch nổi thì sao? Dù có chết, vĩnh viễn vẫn phải nhớ kỹ câu “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”, ngươi không phát hiện lão phu ngay cả lực hoàn thủ cũng không có hay sao? Hừ, nếu là lão phu còn có thể trở lại thượng giới, nhất định phải cho con đàn bà kia nếm chút vị đắng mới được.

Kỳ Áo nói đến đây vô cùng giận giữ.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Trong mắt Lâm Khiếu Đường hơi khẽ động nói:

- Còn có thể trở lại thượng giới? Tiền bối lẽ nào vốn là tu luyện giả từ thượng giới?

- Tiểu tử, ngươi hiện tại mới hiểu ra sao? Đường Lâm, trong ấn tượng lão phu ngươi cũng không đến nỗi tri độn như vậy.

- Người cho rằng hạ giới có thể tồn tại một cấp bậc quái thai như lão phu hay sao? Từ lần đầu tiên gặp mặt mãi cho đến tất cả sự việc phát sinh sau này, người cho dù là dùng mộng để nghĩ cũng phải có chút manh mối chứ. Ngụ ngôn!

Kỳ Áo tùy tiện nói.

420. Chương 417: Thượng Giới Và Hạ Giới.

Lâm Khiếu Đường nghĩ tới đây rồi lại cảm giác không đúng, không hiểu nổi nói:

- Tiền bối nếu là tu luyện giả thượng giới, sao lại có thể thuận lợi xuống hạ giới đây? Có người đã nói nếu ai đã tới cảnh giới siêu việt địa vương giai hậu kỳ, nguyên khí bản thân cùng hoàn cảnh xung quanh sẽ trở nên bài xích mà tự động thoát khỏi, phi thăng xuyên qua chín tầng trời mà tiến vào thượng giới, nếu là mạnh ngưng lại sẽ bị pháp tắc vị diện mẫu thân tự động tán công, nhẹ thì lui về địa vương giai, nặng thì có thể tinh thần cầu diệt. Mà tu luyện giả thượng giới cũng không thể xuống hạ giới, cho dù là mạnh mẽ đi xuống cũng phải gặp kết quả giống như vậy.

Hạt châu nho nhỏ màu lam trong tay Lâm Khiếu Đường chậm rãi huyền phù lên không làm cho hắn hơi giật mình. Trong hư không hiện ra một đạo hư ảnh không giống với thân thể và phong thái của Kỳ Áo lúc trước mà là một vị lão giả mang phong cách phương tây cổ điển, bất quá đã thu nhỏ lại chỉ còn có hơn mười tấc mà thôi.

Thấy hình tượng này Lâm Khiếu Đường có chút kỳ quái, ngày trước Kỳ Áo lần đầu tiên xuất hiện tại trước mặt mình chính là hình thức của một u linh, khi đó hóa huyền ra chính là hình tượng một vị đại hán phương tây cổ điển, tuổi tác so với mình chỉ hơn một chút, bất quá nghĩ lại linh thể vốn là vô hình, muốn biến hóa ra thể nào cũng chỉ là hình tượng mà thôi, huống hồ tuổi tác của Kỳ Áo sợ là đã quá vượt qua so với tưởng tượng của bản thân mình, vô luận là hình tượng gì xuất hiện đều cũng có khả năng.

Lão giả ăn mặc theo lối phương Tây cổ, trên mặt hiện lên vẻ thâm trầm cười khẽ nói:

- Đường Lâm, người biết không ít, đúng là như vậy, bất quá cũng không phải hoàn toàn không có cách nào. Trước đó diệt đi thân thể của ta cũng chính là tu luyện giả thượng giới, trong hạ giới không ai có thể vượt qua lão phu. Nàng ta lợi dụng một loại phụ hồn là Hàng lâm thuật lưu xuống hạ giới một khoảng ngắn thời gian, nữ tử kia là phụ thân của nàng, đây là một kiểu phân nhỏ không đến cả phần ngàn của nguyên niệm bản thể, hơn nữa chỉ đơn thuần là nguyên niệm chứ không hề có nguyên lực, sau đó trải qua một vài nghi thức cực kỳ phức tạp dẫn độ đến một bào thai còn trong bụng mẹ trực tiếp tiến hành đoạt xá, đứa trẻ còn chưa ra đời này khi được hạ sinh sẽ trực tiếp trở thành người đại diện của vị thượng giới tu luyện giả đó. Dưới hạ giới những người đại diện như vậy cũng không hề ít, lão phu cũng đã biết qua một vài người.

Không nghĩ tới cư nhiên lại có nhiều trò như vậy, Lâm Khiếu Đường cảm thấy có chút kinh sợ, dù sao tu luyện giả thượng giới hầu như là tồn tại ở dạng thần linh, tiện tay vung lên một cái liền có thể diệt sát tất cả, hạ giới cư nhiên lại có người đại diện của bọn họ, hơn nữa lại rất nhiều. Biết được điều này, nguy cơ tự nhiên lại tăng thêm một vài phần.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường chớp động vội vàng hỏi:

- Nói như vậy, thượng giới kỳ thực vẫn duy trì khống chế đối với hạ giới?

- Không chế chưa nói tới, loại phương pháp này mặc dù có thể cho tu luyện giả thượng giới phủ xuống, nhưng thời gian lại phi thường ngắn ngủi, nhiều nhất chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ, hơn nữa đối với bản thể phải gánh chịu một chút tổn thất nhất định nên không thể sử dụng nhiều, bằng không sẽ ảnh hưởng đến tu vi. Mỗi một lần chỉ ít phải chờ đến mười năm mới có thể sử dụng lại, có khi còn lâu hơn.

Kỳ Áo kiên nhẫn trả lời.

- Nhưng tu luyện giả thượng giới vì sao lại phải làm như vậy? Khí nguyên hạ giới cũng không có dồi dào như thượng giới, so ra chỉ là một chỗ hoang phế, chỉ có đám tu luyện giả chúng ta mới phải tận lực tranh đấu, nếu đã không có lợi ích gì vì sao còn cam lòng làm như vậy?

Lâm Khiếu Đường tiếp tục hỏi.

- Chỗ tốt đương nhiên là có, người đứng là tên tu luyện giả ngu ngốc, không có chỗ tốt thì ai mới nguyện đi làm chuyện như vậy. Vì thượng giới thực chất cũng không phải là ở trên hạ giới, thực tế chúng nằm ở hai không gian khác biệt nhau, bất quá hạ giới có một phần nhỏ tiếp giáp với thượng giới mà thôi, kỳ thực hạ giới nhiều tới ngàn vạn, mỗi một nơi sẽ có tình huống bất đồng, hoàn cảnh cũng đều không giống, nhưng tới cuối cùng cũng đều phi thăng lên thượng giới. Bất quá mỗi hạ giới đều có điểm giới hạn không giống nhau, có nơi chỉ sự giai đã có thể phi thăng, có nơi tới để giai mới có thể phi thăng, chỗ chúng ta thuộc về cao tầng trong số hạ giới nên mới bị thượng giới quan tâm nhiều hơn một chút. Thượng giới và hạ giới cũng như nhau, khắp nơi đều là các thế lực tranh đoạt liên miên, chỉ cần một phương làm bá chủ tự nhiên sẽ có hàng loạt các phương pháp phủ xuống hạ giới mượn hơi bồi dưỡng thế lực sau này. Đợi trong thế lực này có người phi thăng liền có thể trực tiếp làm người của trận doanh mình. Để giai trên thượng giới cũng là có vai trò phi thường lợi hại, thứ hai là tại hạ giới có lác đác các mảnh nhỏ viên cổ thần khí lưu lạc, qua một ít phương pháp đặc thù thượng giới mới có được bản phục chế, từ đó mới có tiên cấp, thánh cấp pháp bảo vũ khí.

Kỳ Áo tận tình giải đáp, tựa hồ như không có ý định giấu diếm điều gì.

Lâm Khiếu Đường như có chút hiểu ra nói:

- Tiền bối, ngài mới nói để giai là có ý tứ gì? Không phải vẫn nói để hoàng giai hay sao?
- Để hoàng giai bất quá là tên gọi thông dụng nơi hạ giới, đạt tới một bậc này dưới hạ giới cũng cực kỳ ít ỏi, tóm lại là sẽ hầu như không xuất hiện dạng tồn tại như vậy. Phía sau địa vương giai xác nhận là để giai, sau đó là hoàng giai, tiếp đến là chí tôn giai còn cuối cùng là thánh giai.
- Đạt tới thánh giai liền có thể trường sinh bất tử hay sao?
- Điều này thì lão phu cũng không biết, lão phu còn chưa có gặp qua dạng tồn tại như vậy, để giai trên thượng giới cũng đã là tồn tại cực cao rồi, đạt tới hoàng giai liền có thể độc bá nhất phương, còn chí tôn giai chính là tồn tại đỉnh cấp mà lão phu có thể biết đến. Thống trị thượng giới nhân, yêu, ma... lục đạo, hạ giới chúng chính là độc lập tồn tại, nhưng thượng giới lại chỉ có một bởi vậy tất cả đều tụ tập một chỗ. Thượng giới bởi vì nguyên do thánh nguyên lực vô cùng nồng đậm nên người truy cầu đại đạo cũng được gọi là thánh nhân chứ không phải tu luyện giả, hơn nữa thọ mệnh hơn xa so với hạ giới, ngay cả thường nhân cũng có thể sống trên ba trăm năm, đại sư giai có thể sống tới ngàn năm, linh hồn giai còn có thể vượt quá năm ngàn năm, địa vương giai thì tùy tiện có thể đến vạn năm, còn người đã tới để giai ngoại trừ tử vong do tranh đấu còn bình thường chưa thấy nghe tới tử vong do tuổi tác, hoàng giai đều là lão quái vật sống lâu không biết bao nhiêu năm, đến chí tôn giai thì người hãy tự mình suy nghĩ đi.

Kỳ Áo một hơi dài nói ra rất nhiều vấn đề, trả lời rành mạch.

- Vậy tiền bối đã sống được bao nhiêu năm rồi?

Lâm Khiếu Đường nhú mày như vô tình hỏi.

Một trận trầm mặc, trên mặt lão giả mang kiêu dáng phương Tây cổ điển như biển ảo hàng ngàn vạn lần, tựa hồ có rất nhiều cảm khái, một hồi lâu mới nói:

- Tuổi tác à, lão phu cũng không có nhớ rõ, nhưng nếu không đến ba vạn thì cũng phải hơn hai vạn năm!
- Lâm Khiếu Đường lần thứ hai phải hít một ngụm lương khí, đây còn là người nữa sao? Căn bản là một lão yêu quái mới đúng, cái này cũng làm cho Lâm Khiếu Đường không khỏi than dài, nhưng tâm ý của hắn với thượng giới lại tăng thêm vài phần, chỉ là vùng đất thần kỳ như vậy có cho mình đáp án vẫn mong mỏi hay không?
- Tiền bối, trường hợp của người so với Hàng lâm thuật tựa hồ không quá giống nhau, chẳng lẽ lại là trực tiếp phủ xuống sợ là không có cách nào, nói ra không sợ người chê cười, lão phu kỳ thực là ở trên thượng giới gặp một ít phiền phức, một đường bị truy sát, không còn đường nào khác mới chạy tới hạ giới tị nạn!

Kỳ Áo không cam lòng nói.

- Thế làm như thế nào có thể tới đây?

Lâm Khiếu Đường đối với tao ngộ đã trải qua của Kỳ Áo cũng không có nhiều hứng thú, mà chỉ muốn biết quá trình xuyên qua vị diện như thế nào, có thể từ đó khám phá ra được chút ảo diệu trong quá trình phi thăng nên không khỏi truy hỏi.

Phủ xuống và phi thăng nói trắng ra bất quá chỉ là hai quá trình trái ngược nhau, cho dù là cơ sở bất đồng nhưng nhất định là có chỗ tương tự với nhau.

- Phản hướng phi thăng (ngược lại với phi thăng)!

Kỳ Áo trả lời một cách kinh nhân.

Lâm Khiếu Đường cũng phải giật mình, nhưng với ý tưởng lớn mật này vẫn là vô cùng tán dương:

- Tiền bối thực sự là kỳ nhân đương đại, phương pháp nghịch thiên như vậy cũng dám làm, chỉ là phản hướng phi thăng làm sao mà làm được đây?

- Tiểu tử thôi, đừng có mà vỗ mông ngựa, lão phu nếu gọi người qua đây tự nhiên sẽ không có ý dẫu diễm với người. Người cũng không cần phải lưu tâm nhiều, kỳ thực cũng không có gì là bí mật, lão phu bất quá chỉ là tự tán tu vi, lại tự hạ trên chính mình một đạo trở chú cấp nghịch thiên mà thôi.

Kỳ Áo hơi hột trả lời.

Lâm Khiếu Đường cũng ngưng nhãn thần nhìn lại lão giả u linh trước mặt, tự tán tu vi? Nghịch thiên trở chú? Ngoại trừ người điên ra ai lại dám làm như vậy? Cho dù là ma tu cũng tuyệt đối không có thể đối đãi với chính mình như vậy, cái này so với chết đi cũng không khác nhau nhiều lắm.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt vô cùng dị dạng của Lâm Khiếu Đường đang nhìn mình, Kỳ Áo làm một bộ dáng chưa bao giờ thấy qua nói:

- Tiểu tử, đừng dùng loại nhãn thần khoa trương như vậy nhìn ta, lão phu ngày đó cũng chỉ là bất đắc dĩ, dù sao so với việc ngồi chờ chết thì cũng nên đánh bạc một lần, canh bạc này mà thua cũng chỉ là chết là cùng, còn nếu thắng thì cũng là tìm sống trong muôn vàn đường chết, và thực tế đã chứng minh, lão phu đã thành công.

- Văn bối ngu muội, không biết tiền bối làm sao có thể dùng tới thủ đoạn phi thường như vậy xuống hạ giới, trong mắt văn bối xem ra tất cả những hành vi đó không khác gì tự sát.

Lâm Khiếu Đường một bên mắng Kỳ Áo là một tên điên, một bên lại như có ý hỏi tiếp.

- Nói đó là hình vi tự sát cũng không có quá đáng, ngày đó lão phu xác thực là cùng đường chộc phải nhân vật không nên dây vào, bất quá lão phu cũng không phải tên ăn hại, cho dù ở trên thượng giới lão phu cũng là luyện khí đại sư số một số hai, trận pháp bí thuật cực kỳ tinh thông, nhưng cũng là sinh tài thì sinh họa, lão phu trong lòng biết khó cưỡng được, ngay từ đầu đã triệt để né tránh, đem toàn bộ tu vi bản thân phân tán vào tám kiện bảo khí do lão phu tự mình luyện chế. Dem nguyên niệm cùng tám kiện bảo khí này thừa phụ nghịch thiên trở chú tới không gian giới điểm, tiến vào vùng không gian loạn lưu, hạ xuống nơi nào hạ giới cũng chỉ trông vào cơ duyên mà thôi. Bất quá tựa hồ mới chỉ tiến vào vùng không gian loạn lưu đã gặp phải một cơn lốc, trùng hợp rơi xuống nơi này, mà tám kiện bảo khí cũng bị lưu lạc tại hạ giới lại được trùng hợp biến thành một phần của viên cổ thần khí.

Kỳ Áo nói đến đây trong mắt hơi phát quang, tựa hồ đối với những kiệt tác ngày trước của mình rất tự hào thỏa mãn.

Lâm Khiếu Đường nhất thời tỉnh ngộ, không nghĩ tới vài thập niên trước tranh đoạt thần khí cư nhiên lại chính là do Kỳ Áo luyện chế, hơn nữa những thần khí này lại còn phong ấn chính nguyên lực tu vi trước đây của hắn, thảo nào mà lão gia hỏa này lại muốn thu thập những thần khí này, hơn nữa lại cực kỳ coi trọng, nguyên lai là muốn khôi phục lại thần dũng khí xưa.

- Tiền bối dùng là loại nghịch thiên trở chú nào?

Lâm Khiếu Đường liên tưởng đến thời gian mà Kỳ Áo xuất hiện với thần tình cổ quái hời.

Trên mặt Kỳ Áo xẹt qua một tia hung ác, sau một chút trầm tư mới nói ra hai chữ:

- Tiết độc (khinh nhờn)!

- Tiết độc?

Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không thể hiểu được.

- Tại kỳ Đông đại lục này cũng khó có thể hình dung được mức độ nghiêm trọng của nó, thế nhưng tại giáo hội Minh Tây đại lục thì ‘tiết độc’ lại là tội danh không thể tha thứ. Tại Minh Tây đại lục, tu luyện giả cảm nhận tu luyện giả thượng giới chính là chân thần, nhận thức của bọn họ chính là có thể sinh hoạt tại thế giới do thần linh sáng tạo ra, tất cả hành vi vi phạm đến tín ngưỡng thần linh đều được coi là ‘tiết độc’, nhưng thực tế thần linh không hề tồn tại, chỉ có tu luyện giả cường đại hay cường đại hơn là thánh cấp, nếu không có cho thần linh một định nghĩa, kỳ thực chính là vị diện pháp tắc, vô luận thượng giới hay hạ giới cũng đều do vị diện pháp tắc tạo nên, bất kỳ điều gì trái với pháp tắc cũng đều coi là tiết độc.

Kỳ Áo tỉ mỉ giải thích.

- Vì sao tiền bối lại có thể từ trong bụng một nữ nhân đi ra đây?

Lâm Khiếu Đường nghe chuyện mà như lọt vào sương mù, nghĩ thế nào cũng không ra được đáp án liền tiếp tục truy

421. Chương 418: Một Bút Giao Dịch.

Kỳ Áo có chút không tự nguyện mà nói.

Lâm Khiếu Đường tuy rằng đối với văn hóa cùng bối cảnh Minh Tây đại lục không có mười phần rõ ràng, nhưng Kỳ Áo nói qua hắn cơ bản hiểu được, đối với lai lịch vị thần bí nam tử này cuối cùng cũng có chút lý giải.

- Nói như vậy, tiền bối ngày trước thu thập thần khí chính là vì muốn khôi phục lại tu vi?

- Đương nhiên, chỉ cần thu thập lại hết toàn bộ tám kiện thần khí, lão phu liền có thể mở ra phong ấn khôi phục lại nguyên lực, chỉ cần vài chục năm liền có thể đạt đến đế giai, lần thứ hai phi thăng thượng giới.

- Tiền bối không sợ bị cừu gia tiếp tục truy sát hay sao?

- Ài, mọi việc đều đã qua hai ba vạn năm, chẳng lẽ còn có người cho rằng lão phu vẫn còn sống hay sao? Thân thể lão phu xác thực đã diệt vong, lần thứ hai trở lại tất nhiên sẽ không có bộ dáng như trước, huống hồ nguyên lực ngày xưa trải qua việc biến đổi, cảnh còn người mất cũng đã hoàn toàn không giống, lão phu chẳng khác nào đã thoát thai hoán cốt, hoàn toàn là một người mới, đạo luân hồi cũng chính là như vậy, lão phu hao phí tâm lực lớn như vậy, lại trải qua thời gian nhiều năm qua chính là để né qua cái tai ương ngập đầu kia.

- Nói như vậy tiền bối làm tất cả mọi việc chỉ là để tránh né việc bị truy sát, tu vi trước đây của tiền bối sợ là cũng không kém.

- Đó là tự nhiên, lão phu ngày trước cũng là thánh tu hoàng giai, quan trọng hơn nữa lại là luyện khí bậc đại sư, trên thượng giới coi như nhân vật uy phong!

Kỳ Áo kiêu ngạo nói.

Lão gia hỏa này cư nhiên đã từng là hoàng giai ngưu nhân, thế nhưng là cái loại năng lực như thế nào mới có thể ép buộc một vị hoàng giai cường giả hầu như là buông bỏ tính mệnh bản thân, làm người ta phải cuốn gói trốn khỏi thượng giới tới hai ba vạn năm, nguyên nhân trong đó tất nhiên không thể đơn giản, bất quá những điều này cũng không làm Lâm Khiếu Đường lo lắng, dù sao tất cả với hắn không có quan hệ, thế nhưng xác thực biết được sự tồn tại của thượng giới hơn nữa lại là vùng đất vô cùng đặc sắc khiến cho Lâm Khiếu Đường không khỏi cảm xúc trào dâng, dù sao thực lực tu thánh thượng giới cũng quá là lợi hại.

- Tiền bối, lẽ nào nhận ra vị nữ tử đã diệt sát thân thể người?

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên lại hỏi.

- Đúng, người đàn bà này nếu lão phu nhớ không lầm mà nói hẳn là tam thiên tôn trong Bát Quái thiên tôn, một trong hai vị kim phi Hoa Thanh Tiên Tử, ngày trước còn tìm lão phu để luyện chế bảo vật, cũng may mà lúc đó lão phu cự tuyệt nàng ta, nếu không lần này tao ngộ kiếp nạn chẳng phải là tức chết hay sao.

Kỳ Áo nhớ lại giận dữ nói.

Đối với cục diện thượng giới, Lâm Khiếu Đường tự nhiên không biết cũng không muốn biết, vừa rồi hỏi qua cũng chỉ là xác nhận Kỳ Áo có biết nữ nhân kia hay không mà thôi.

Nhiều thông tin mới lộ thoáng cái hiện ra làm cho Lâm Khiếu Đường không thể nào ngay lập tức tiêu hóa hết, đành phải để thời gian chậm rãi suy ngẫm lại, lúc này vẫn còn một nghi vấn nên Lâm Khiếu Đường liền đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Không biết tiền bối triệu hoán văn bối tới đây là có mục đích gì?

Kỳ Áo thở dài nói:

- Lão phu trước đó đã đoạt xá qua một lần, muốn tiến hành đoạt xá lần nữa là một vấn đề vô cùng quan trọng. ta vừa mới bị thương nặng, nguyên lực tán đi phần nửa, chỉ sợ muốn đoạt xá cần phải một thời gian thật dài, mà thời gian của lão phu lại không có nhiều, nếu không ở trong vòng ba trăm năm thoát ly hạ giới phi thăng, thọ nguyên của lão phu sẽ kết thúc, tiêu vong tại hạ giới.

Lâm Khiếu Đường kỳ quái nói:

- Tiền bối không phải đã tồn tại mấy vạn năm, thế nào mà chỉ còn lại mấy trăm năm thọ nguyên đây?

- Đó là ở thượng giới, đã tới hạ giới lão phu cũng phải tuân theo quy tắc của nó, cho dù lần này lão phu không bị ngộ nạn thì nếu không phi thăng thì cũng sẽ tiêu vong. Lão phu những năm gần đây đã gom góp lại được bảy kiện trong tám kiện pháp khí kia, còn một kiện chưa tìm được, chỉ cần tìm được kiện cuối cùng này lão phu liền có thể mở ra lực lượng phong ấn ngày trước rồi hấp thu, trong khoảng thời gian ngắn liền có thể đột phá địa vương giai. Nhưng lúc này lão phu đã mất đi thân thể, bản thân chỉ là linh thể tự nhiên không thể tìm kiếm, người chỉ cần trợ giúp lão phu tìm kiếm được một kiện bảo khí còn lại, lão phu không chỉ đưa pháp quyết đầu luyện giai đoạn thứ ba hoàn toàn nguyên vẹn chính xác giao cho người, lại còn hỗ trợ người đột phá địa vương giai hậu kỳ.

Nói đến đây Kỳ Áo hơi dừng lại, một đôi mắt u uẩn nhìn chăm chú vào Lâm Khiếu Đường.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường lấp lóe, không biết đang suy nghĩ điều gì, nhưng từ bao lâu nay việc không ngừng đột phá tiến giai đã trở thành mục tiêu quan trọng nhất của Lâm Khiếu Đường, lời Kỳ Áo nói hẳn không động tâm thì tuyệt đối là giả, thế nhưng Lâm Khiếu Đường lại nghĩ sự tình hẳn sẽ không chỉ đơn giản như vậy.

Thấy Lâm Khiếu Đường vẫn còn do dự chưa quyết, Kỳ Áo lại nói:

- Đường Lâm, lần đầu chúng ta gặp nhau cũng là một lần giao dịch, nên chẳng hãy để giao dịch lần này kết thúc đi. Lão phu hiện tại biến thành bộ dáng như thế này, đối với người mà nói cũng không có nhiều uy hiếp, người chỉ cần tương trợ lão phu tìm được một kiện pháp bảo kia, lão phu tự nhiên sẽ không bạc đãi người.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường dần dần ổn định, khuôn mặt khôi phục lại vẻ bình thường, thần nhiên nói:

- Một kiện pháp bảo cuối cùng là vật gì?

Tâm trạng Kỳ Áo thoáng buông lỏng, cười nói:

- Ha ha ha, rồi nói tiếp, một kiện cuối cùng này người cũng đã gặp qua, hơn nữa đối với người cũng từng có một trợ giúp rất lớn!

- Đừng có nói dài dòng, rốt cuộc là vật gì?

- Cửu Thiên Nguyên Lô!

Trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe hoa quang như có chút ngoài dự liệu, dĩ nhiên lại là Cửu thiên nguyên lô. Ý nghĩ này cũng chỉ là thoáng qua trong đầu, rồi nói:

- Nếu cùng là pháp bảo mà tiền bối luyện chế, bảy kiện kia đã tìm được rồi, vì sao lại còn duy nhất một kiện này không tìm được đây?

- Cửu Thiên Nguyên Lô và bảy kiện còn lại có chút không giống, là một kiện pháp bảo duy nhất trong tám kiện có sự tổ hợp từ nhiều bộ phận, tám kiện bảo khí được lão phu gia trì phong ấn. Rơi vào trong hạ giới! Sau đó cùng không gian sản sinh ra tương tác biến hóa, sau thời gian trăm năm lực lượng phong ấn sẽ bị pháp tắc không gian ngăn cản, nhưng rất nhanh lại rơi vào trong phong ấn, vì vậy chỉ trong ngắn ngủi thời gian này, lực lượng phong ấn trong Cửu Thiên Nguyên Lô bị suy yếu mới có thể tổ hợp cùng một chỗ, sau khi tiến vào trạng thái phong ấn sẽ phân thành chín mảnh nhỏ, rất khó tìm kiếm, hơn nữa trong Cửu Thiên Nguyên Lô còn có Cửu Thiên Nguyên Hỏa chính là Nguyên Hỏa thượng giới, bởi vậy khả năng rơi xuống thượng cổ cấm địa tồn tại nguyên hỏa khác là rất lớn, chẳng phải lần trước người tiến vào thượng cổ cấm địa luyện ngục hành lang gấp khúc mới nhìn thấy sao?

Kỳ áo giải thích.

Lâm Khiếu Đường không đổi sắc mặt nói:

- Thế bảy kiện pháp bảo kia, tiền bối làm cách nào tìm được?

- Bảo khí vốn là do ta chế tạo, phong ấn cũng là ta hạ vào, coi như là phong ấn có tiến vào trạng thái bị thạch hóa thì ta cũng có thể bằng nguyên niệm tìm kiếm, huống hồ bảy kiện bảo khí trong đó chỉ có ba kiện đang ở trong trạng thái phong ấn, bốn kiện còn lại bởi vì tồn tại tương tự như viên cổ thần thú ở hạ giới nên có lẽ có một ít lực khắc chế phong ấn, nếu gần nhau sẽ làm cho phong ấn yếu đi mà hiện ra nguyên hình, cái này thì dễ tìm ra thôi.

Kỳ Áo nói xong dừng lại một chút, linh thể màu lam khẽ xuất thủ lấy ra một tấm kim phù bên trên vẽ đầy những đồ án phức tạp xuất hiện trên tay, lúc này mới nói tiếp:

- Vật này được tu luyện giả hạ giới tưng xưng là Vô tự thiên trang, chính là tờ giấy vàng vẫn được cất giấu bên trong Thiên công bí tịch do đó vẫn trong trạng thái giả phong ấn tùy thời có thể sử dụng, vật này ở trên thượng giới kỳ thực được gọi là “Diệt thánh kim phù”.

Lâm Khiếu Đường chăm chú nhìn lên linh nguyên từ tấm kim phù, cảm ứng được trên mặt tấm kim phù tản mát ra khí nguyên nồng nặc, nghe danh tự của nó tựa hồ rất có lai lịch nên không khỏi thốt nhẹ một câu:

- “Diệt thánh kim phù”?

- Không sai, tên gọi cũng như công dụng, vật này có thể diệt sát hoặc làm thương nặng tu thánh giả cao giai, bất quá người sử dụng ít nhất cũng phải có tu vi sơ giai, người có giai vị càng cao càng có thể phát huy hết tác dụng tấm kim phù này. Đường Lâm người nếu tự mình sử dụng tấm phù này, tiêu diệt một hoàng giai cao thủ cũng không phải là không có khả năng, phù này ngay cả trên thượng giới thì số lượng cũng cực kỳ ít ỏi, người có thể luyện chế lại càng ít ỏi hơn, hơn nữa tài liệu sử dụng toàn là chỉ có thể ngộ không thể cầu, đến ngay cả lão phu vốn là một luyện chế sư thiên tài cũng bất quá may mắn mới có thể luyện chế ra tấm phù này thôi.

Kỳ Áo tự hào nói.

- Khi tiền bối thu thập đầy đủ tám kiện bảo khí sẽ gỡ ra lực lượng phong ấn của ngày trước, lúc đó tám kiện bảo khí sẽ trở thành như thế nào?

Lâm Khiếu Đường đột nhiên hỏi.

- Hoàn hảo như lúc ban đầu, hơn nữa trải qua nguyên lực lão phu cả ba vạn năm truy rèn, uy lực so với lúc trước còn có thể cường đại hơn rất nhiều.

Kỳ Áo khẳng định nói.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường lóe lên quang mang nói:

- Đấu luyện giai đoạn thứ ba và tám kiện bảo khí, tiền bối nếu có thể chấp nhận văn bối liền tiếp nhận giao dịch lần này.

Kỳ Áo cũng không suy nghĩ nhiều nói:

- Thành giao, lão phu quan trọng nhất là có thể phi thăng thượng giới, những cái khác đều không trọng yếu. Tiểu tử, nếu ngươi có thể trợ giúp lão phu phi thăng thành công, ngoại trừ những điều kiện đó ra, lão phu còn có thể đem tu luyện tâm đắc nhất của mình truyền cho ngươi.

Lâm Khiếu Đường mỉm cười nói:

- Tiền bối có nên trước tiên đem đấu luyện giai đoạn thứ ba giao cho văn bối làm tiền đặt cọc đây?

Kỳ Áo sững sốt một chút cũng nở nụ cười:

- Được, đưa lão phu ký ức lam ma thạch ngày trước đã đưa cho ngươi!

Lâm Khiếu Đường đưa ra, linh nguyên Kỳ Áo lúc này toát ra một cỗ quang thâm nhập vào trong lam ma thạch, rất nhanh liền hoàn thành việc phục chế rồi trả về trong tay Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường cũng nhìn một lần phát hiện pháp quyết đấu luyện giai đoạn thứ ba quả nhiên có chút khác biệt, hồi tưởng lại phiên bản lúc trước xác thực thiếu hụt rất nhiều, so ra có đến cả trăm ngàn chỗ thiếu sót, thế nhưng nếu như không có bản hiện tại để đối chứng, Lâm Khiếu Đường đúng là một kẻ hồ cũng không thể nhìn ra nên cảm thấy có chút hơi hài lòng.

- Văn bối làm sao xác định được lần này chính là bản hoàn chỉnh không chút sót mẻ đây?

Lâm Khiếu Đường đề phòng hỏi lại.

- Tiểu tử, lão phu hôm nay đã tới bước này cũng không cần phải lừa gạt ngươi lần nữa, giai đoạn thứ hai ngươi chẳng phải là cũng luyện đến tầng thứ bốn thứ năm rồi sao, sợ là không bao lâu nữa liền có thể đến giai đoạn thứ ba, đến lúc đó chính bản thân ngươi liền có thể biết được chân giả, nếu lão phu vẫn lừa dối, ngươi muốn trở mặt với lão phu cũng dễ như trở bàn tay.

Kỳ Áo thắng thán nói.

Lâm Khiếu Đường nhướng mày nói:

- Văn bối tuy rằng đã luyện đến tầng thứ năm giai đoạn thứ hai, nhưng hai tầng còn lại nào có dễ luyện như vậy, không có linh ngộ một vài chục năm tuyệt đối không thể đột phá được, cho dù có tiêu tốn cả trăm năm cũng không có gì là kỳ quái, thời gian dài như vậy chẳng phải tiền bối đã sớm đạt thành ý nguyện phi thăng rồi sao?

- Đường Lâm, ngươi tưởng tìm kiếm Cửu Thiên Nguyên Lô dễ như vậy hay sao, phải biết là lão phu đã làm bao nhiêu công tác chuẩn bị mà chưa xong, ngươi lần trước có thể gặp được cũng chỉ là vận *** chó mà thôi, trùng hợp Cửu thiên nguyên lô rơi vào luyện ngục hành lang gấp khúc, lúc này đây Cửu thiên nguyên lô đã phân tán rơi vào một địa phương phi thường xa xôi nào đó. Nói đến cũng lại là đều tại ngươi, mang bảo khí kia tới tận hải vực cách đại lục Kỳ Đông quá xa, bằng không sự tình cũng không đến mức phiền nhiễu như vậy.

Kỳ Áo như có ý oán giận nói.

- Lẽ nào lại lọt vào địa phận hải vực? Văn bối rõ ràng nhớ kỹ lúc đó Cửu thiên nguyên lô hướng phía Đông bay đi, chỉ có một kiện Hải dương chi tâm là tiến vào hải vực.

Lâm Khiếu Đường nhớ lại phi thường rõ ràng, tu luyện giả một khi qua cánh cửa sư giai thì trí nhớ theo đó cũng được tăng cường, cho dù sự việc chỉ là thoáng qua cũng không hề quên, nếu không hoàn toàn cũng không sai biệt nhiều.

- Phía đông sao? Chỉ bằng vào tu vi tiểu tử ngươi lúc đó tại hải vực đã có thể phân định rõ ràng phương hướng? Chín mảnh nhỏ kia lão phu chỉ có thể cảm ứng được hai mảnh, còn lại bảy mảnh một điểm cũng không cảm ứng được, thử hỏi ngoại trừ ba khối cảm địa thần bí đại lục mới có thể cách trở được cảm ứng của lão phu, còn có địa phương nào có thể ngăn cản được cảm ứng của lão phu?

Kỳ Áo nói ra điều mình đã dự đoán.

422. Chương 419: Cửu Đỉnh Công.

Duy Lạp đã được Kỳ Áo dùng nguyên lực bảo hộ duy trì tính mệnh, trên người vẫn toát ra một màn hồ quang màu vàng nhẹ, đây chính là lực lượng đến từ thượng giới nên Lâm Khiếu Đường cũng không làm gì được.

Màn hồ quang màu vàng này đã thâm nhập vào tận cốt tủy, thậm chí ngay cả bên trong nội anh của Duy Lạp cũng bị màn hồ quang màu vàng bao phủ.

- Tiểu tử, nha đầu kia không cứu được rồi, lão phu thật sự đã hại nàng.

Kỳ Áo lắc đầu nói.

Lâm Khiếu Đường vẫn chưa buông tha, một mặt suy nghĩ còn một mặt vẫn tiếp tục dùng nguyên thức tra xét lại một phen. Đúng là nguyên linh Duy Lạp đã yếu ớt vô cùng, dưới màn hồ quang màu vàng vẫn liên tục bị ăn mòn dần nhưng sao hoạt tính của thân thể lại vẫn khỏe mạnh như cũ?

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút, ngón tay phóng ra một đoàn lam hỏa tiến nhập vào bên trong cơ thể Duy Lạp, miễn cưỡng có thể ngăn chặn được tác dụng của mà hồ quang màu vàng kia.

Kỳ Áo ở một bên nhìn lại có chút khó hiểu, biểu tình mười phần cổ quái hỏi:

- Tiểu tử, tiêu hao nguyên lực lớn như vậy cũng chỉ có thể tạm thời áp chế được hồ quang màu vàng, cho dù người có nguyên hỏa đi nữa thì cũng chỉ áp chế được thời gian một năm, làm như vậy cũng chỉ phí công mà thôi.

- Ai nói là ta muốn cứu nàng, chỉ là một thân thể khỏe mạnh như vậy mất đi quả có chút đáng tiếc.

Lâm Khiếu Đường thản nhiên nói.

- Cái này có gì đáng tiếc, ai chẳng phải trải qua một lần tử vong, tư chất nha đầu kia cũng bình thường, nếu không phải gặp qua hai người chúng ta sợ là đã sớm tiêu vong rồi.

Giọng nói Kỳ Áo như không hề có chút thương cảm, tựa hồ đối với việc lãng phí tinh lực đi cứu một người vô dụng là rất không đáng.

Lâm Khiếu Đường tự có dự định, cũng không muốn giải thích gì nhiều, tay lật ra, một kim thủ lớn nâng Duy Lạp đang hấp hối lên.

- Tiền bối, trước tiên tạm thời ủy khuất người một chút.

Lâm Khiếu Đường nói xong đã lấy ra cự kiếm, lại thu lấy Ký hồn châu vẫn đang huyền phù tại không trung. Đính Ký hồn châu trên cự kiếm vốn do Mộc tinh và dung tinh luyện chế thành, cuối cùng thu lại cự kiếm bên mình hóa thành một đạo quang mang màu xanh bay đi.

Tại trên chuôi cự kiếm vốn có một lỗ nhỏ, hoàn hảo có thể đặt Ký hồn châu vào đó. Làm như vậy cũng chỉ là do Lâm Khiếu Đường bất đắc dĩ mà thôi.

Ký hồn châu không giống với những bảo vật khác. Nếu không có nguyên linh sống nhờ trong đó thì nó cũng chỉ là một bảo vật bình thường, nhưng một khi đã có linh nguyên, nó cũng như một sinh mệnh bình thường không hề khác biệt, bởi vậy nên mới không thể tiến vào trong không gian trữ vật, mà đại lượng trữ vật tuy là có thể để vật có sinh mệnh tiến vào thể nhưng bên trong đã sớm bị đàn Tham thị thú chiếm lấy, vật khác nếu tiến vào trong đó liền có thể bị đàn quỷ đói kia nhanh chóng tiêu diệt.

Cũng bởi những nguyên nhân như vậy, Lâm Khiếu Đường chỉ có thể để Ký hồn châu bên ngoài, nhưng vốn Ký hồn châu này cực giòn lại dễ vỡ, nếu tùy tiện để lại trên người vạn nhất khi tranh đấu rất có thể thất lạc hay bị tổn hại nặng nề.

Lâm Khiếu Đường ngoại trừ cự kiếm làm bằng Mộc tinh này có thể kết hợp với Ký hồn châu còn lại không còn vật gì khác, khi cự kiếm tương nhập với Ký hồn châu tự nhiên là không thể tiến vào bên trong giới chỉ trừ vật mà chỉ có thể để bên người.

Lâm Khiếu Đường cũng không hề quan tâm đến việc hai giới chiến đấu, có liên minh Thảo nguyên tham gia, Đại Hạ và Nam xuyên cũng sẽ không dốc toàn lực ứng chiến, nếu muốn lưỡng bại câu thương chỉ thuận cho liên minh Thảo nguyên chiếm tiện nghi mà thôi, hai giới tự nhiên sẽ không ngu ngốc tới mức như vậy.

Một đường bay nhanh, Lâm Khiếu Đường thủy chung cảm giác không quá ổn thỏa, mơ hồ như bị một ai đó theo dõi phía sau, để dấu đi tung tích, Lâm Khiếu Đường cũng không vội vã bay ra khỏi Đại Hạ quốc mà tại vùng biên cảnh nhiễu loạn một phen.

Qua thời gian ước chừng nửa tháng, Lâm Khiếu Đường lúc này mới chọn một thông lộ hẻo lánh trở lại Nam xuyên. Lại qua năm ngày rớt cuộc mới tiến vào giao giới giữa Nam xuyên và Đại Hạ, chỉ cần vượt qua hai ngọn núi nữa đã là địa phận Nam xuyên. Từ ba ngày trước, Lâm Khiếu Đường đã phóng ra toàn bộ khí nguyên dốc sức phi hành, tới nơi đây cho dù có người truy tung hấn cũng là không thể làm gì hơn, Lâm Khiếu Đường đối với tốc độ của chính mình vẫn có chút tự tin.

Lâm Khiếu Đường nhìn lướt qua đỉnh núi, đang bay đột nhiên mạnh mẽ dừng lại, tới lúc này mới mơ hồ cảm giác được địa phương phía trước có chút quỷ dị.

Không ổn.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường thầm kêu lên một tiếng, liền xoay người bỏ chạy, nhưng vẫn chậm một bước. Một đạo bình chướng bỗng nhiên xuất hiện phong kín đường lui, tựa hồ đẩy Lâm Khiếu Đường tiến vào một kết trận nào đó.

Lâm Khiếu Đường cau mày, chính mình từ đầu tới cuối đã rất cẩn thận nhưng đến cuối cùng lại rơi vào vòng phục kích. Tầm binh chướng này nhìn như bình thường kì thực lại luôn luôn thay đổi, với tu vi hiện nay của Lâm Khiếu Đường thì không thể đột phá nổi.

Xa xa, trên đỉnh núi, không gian như bị kéo giãn, mở ra một cánh cửa.

Truyền tống trận!

Trong lòng Lâm Khiếu Đường thầm hô, lạnh lùng nhìn lên đỉnh núi, đem kim thủ vẫn đang đỡ Duy Lạp trực tiếp chìm vào trong sơn lâm.

- Tiểu tử, người đến ý đồ không tốt!

Ngữ khí Kỳ Áo ngưng trọng nói.

Lâm Khiếu Đường một mặt quan sát bốn phía địa hình, một mặt tự đánh giá tìm đối sách, thực sự không nghĩ tới giao giới giữa Nam Xuyên và Đại Hạ lại có truyền tống trận.

Trên đỉnh núi lúc này bỗng nhiên xuất hiện sáu thân ảnh, trong đó có hai người toát ra khí nguyên cường đại vô cùng hẳn đều là tu vi địa vương giai hậu kỳ, mấy người này rõ ràng vì Lâm Khiếu Đường mà đến, không hề bảo lưu phóng ra toàn bộ khí nguyên, tựa hồ như có ý uy hiếp.

Lâm Khiếu Đường cũng không quá minh bạch rốt cuộc là người phương nào truy đuổi không rời chính mình. Đại Hạ hôm nay hai mặt thù địch hẳn là sẽ không vì một chuyện nhỏ này mà phái ra đội hình cường đại như vậy?

Bất quá sáu người lúc bay tới gần làm cho Lâm Khiếu Đường có chút hiểu ra, lại có một tia hối hận, chính mình đã không quá cẩn thận.

Trong sáu người này, Lâm Khiếu Đường nhận ra bốn người, trong đó có ba người là nguyên lão Quý Vô Điện trước đó tổn thất nặng nề bỏ chạy. Lão giả họ Lưu, trung niên nhân mặc giáp màu xám và gã đại hán cao to, hai gã nguyên lão khác tự nhiên trên trường kịch đấu đã bị diệt sát.

Trừ ba người này ra, người còn lại chính là người Đại Hạ mà Khiếu Đường quen thuộc nhất Thượng Quan Dao.

Ngoài bốn người này ra, hai người còn lại mặc dù Lâm Khiếu Đường chưa gặp qua, nhưng có thể cảm giác được khí nguyên thuần hậu cuộn cuộn không ngừng trên người bọn họ, trong đó có một lão giả toàn thân mặc kim bào càng làm cho Lâm Khiếu Đường sinh ra một loại cảm giác áp bách cường đại. Người này so với lão giả họ Lưu kia thật còn kinh khủng hơn ba phần, còn có gã trung niên mặc bạch bào tuy không lợi hại bằng lão giả kim bào nhưng chỉ ít cũng là địa vương giai trung kỳ đỉnh phong, sắc mặt người này mực ôn hòa theo sau Thượng Quan Dao.

Xuất động hai vị đại tu sư đến ngăn trở mình, Lâm Khiếu Đường cũng không biết giá trị của mình từ bao giờ lại cao đến vậy, đội hình này chính là đội hình mạnh nhất mà hắn đã từng gặp qua. Lão nhân mặc kim bào kia lại càng làm cho Lâm Khiếu Đường biết thế nào là người có tu vi tối cao, tựa hồ so với Kỳ Áo chỉ hơn chứ không kém.

- Bĩ tu, không nghĩ ra chúng ta lại gặp nhau nhanh như vậy!

Thượng Quan Dao vừa tới liền lộ vẻ tươi cười như bạn bè lâu năm.

- Oan gia ngõ hẹp!

Lâm Khiếu Đường nhẹ giọng tự nói, trong mắt hiện lên vẻ dị dạng. Thượng Quan Dao trước đó bị nội thương rất nghiêm trọng, bất quá chỉ trong thời gian hơn tháng đã hoàn toàn khôi phục, nghĩ đến nhất định là có người vô cùng khủng bố tương trợ rồi.

Ba gã Quỷ Vô Điện nguyên lão hơi lui về phía sau ba người Thượng Quan Dao và lão giả mặc kim bào, tựa hồ bộ dáng như có chút kiêng kỵ. Quỷ Vô Điện chính là một trong ngũ đại môn phái Đại Hạ quốc, lão giả họ Lưu lại càng là đại tu sư địa vương giai hậu kỳ, ngay cả bọn họ còn kiêng kỵ người ta như vậy, Lâm Khiếu Đường thật khó có thể tưởng tượng được a.

- Dao nhi, người luôn mồm nhắc đến tên khi dễ người chính là người này sao?

Lão giả mặc kim bào một đôi mắt lấp lánh có thần hướng tới Lâm Khiếu Đường như nhìn một tên tiểu bạch thỏ vậy, làm cho hắn không khỏi giật mình tê dại.

- Đúng vậy, gia gia!

Thượng Quan Dao nhìn Lâm Khiếu Đường, kiều mị động lòng người trả lời.

Một tiếng gia gia này làm cho Lâm Khiếu Đường như thấy mình đang hãm thân trong tuyệt cảnh. Yêu nữ kia quả nhiên là có hậu phương, mà lại không phải hậu phương bình thường đâu, vị lão giả mặc kim bào kia chỉ sợ tại Đại Hạ quốc cũng là nhân vật hô phong hoán vũ.

- Ngoại trừ phe độc dương hồn chi phách ra cũng không còn điều gì khác, cũng không có gì quá đặc biệt. Dao nhi, người thế nào mà ngay cả hắn cũng không đấu lại, bình thường gia gia nói người không nên ham chơi nhưng người vẫn không vâng lời, nếu là Phượng vũ thanh thiên quyết gia gia dạy người luyện tới bát trọng rồi phối hợp với vài món pháp bảo trên người liền dễ dàng có thể chế trụ hắn.

Lão giả mặc kim bào dường như hơi hột nói.

- Gia gia cứ nói đơn giản, nhưng nào có dễ dàng như vậy đâu!

Thượng Quan Dao chu miệng nói.

- Tiểu ny tử. Gia gia không phải vẫn nói với ngươi, tu luyện chi đạo là là con đường vô hạn định, không nên dựa vào ngoại vật, phải tuân tự mà tiến mới có vương đạo...

Lão giả mặc kim bào tỏ ra tư thái thuyết giáo, tựa hồ như đang muốn thao thao bất tuyệt, lại lập tức bị một âm thanh mềm mại cắt đứt.

- Gia gia, hiện tại không phải là lúc giảng đạo lý, đừng bức Dao nhi phải bứt râu người nha.

Thượng Quan Dao thở phì phì nói, lại càng bày ra thủ thế sẵn sàng...

- Được được được, gia gia không nói nữa!

Lão giả mặc kim bào không hề vì ngôn ngữ và hành động của tôn nữ ở trước mặt người khác không biết lớn nhỏ mà tức giận, ngược lại là vui mừng hớn hở nhường bộ nói, một tay lại càng vô ý thức đưa lên bảo vệ chòm râu, tựa như có ý đề phòng vậy.

Trên mặt Lâm Khiếu Đường hiện ra một giọt mồ hôi thật lớn, đây không phải là tình cảm gia - tôn (ông - cháu) thật tốt đó sao, rất rõ ràng là lão giả mặc kim bào đối với Thượng Quan Dao rất mực ưu ái.

Ba gã nguyên lão Quỷ Vô Điện đối với chuyện này cũng có chút xấu hổ, bất quá bọn họ càng để tâm chú ý nhiều hơn đến Lâm Khiếu Đường, chỉ có tên trung niên nhân vẫn một mực duy trì bộ dáng như ban đầu, vẻ mặt ôn hòa đứng phía sau hai gia - tôn.

- Gia gia, người hôm nay cần phải giúp Dao nhi giáo huấn tên kia. Tại Tù Ma Cốc và được viên tên bỉ nhân kia đã khi dễ Dao nhi thật là thảm đó.

Thượng Quan Dao u oán nói.

Lão giả mặc kim bào cũng hiện vẻ mặt u sầu nói:

- Gia gia và ba lão già kia trước đó đã có ước định, không đến lúc vạn bất đắc dĩ sẽ không xuất thủ.
- Không nói người giết hấn, chỉ là giáo huấn cho hấn nhớ kỹ một chút hấn không tính là trái ước định chứ!

Thượng Quan Dao một bên đẩy nhẹ cánh tay lão giả mặc kim bào, một bên nùng nịu nói.

Thấy hai gia - tôn này vẫn còn dây dưa không dứt, ba vị nguyên lão Quỷ Vô Điện hiển nhiên có chút không nhẫn nại, mặc dù đối với lão giả mặc kim bào vẫn kiêng kỵ, nhưng lão giả họ Lưu dù gì cũng là một vị đại tu sư, vậy nên trầm giọng nói:

- Cửu Đỉnh Công, quý phái nếu chưa nghĩ ra xử trí người này như thế nào, không bằng trước hãy giao cho bản phái xử trí, bản tọa bảo chứng không làm nguy hại đến tính mệnh mà chỉ lấy đi thượng vật của bản phái mà thôi.

Thượng Quan Dao đang muốn bác bỏ lại bị lão giả mặc kim bào ngăn cản, rồi mới cười nói:

- Nếu Lưu đạo hữu đã nói vậy, người kia liền giao các người xử lý, bất quá bản công cũng nói trước, người này và Dao nhi có chút ân tình, tính mạng của hấn nhất quyết phải do bản phái định đoạt.
- Cửu Đỉnh Công xin cứ yên tâm, Lưu mỗ sẽ không hạ sát thủ.

Lão giả họ Lưu bảo chứng nói.

- Vậy là tốt rồi!

Lão giả mặc kim bào vuốt vuốt chòm râu, hai mắt híp lại nói.

Bị trở thành con mồi cho đối phương tùy ý cắn xé, trong lòng Lâm Khiếu Đường cực kỳ khó chịu, biểu tình trên mặt cũng thay đổi, không biết suy nghĩ cái gì, trong nguyên thức đột nhiên xuất hiện thanh âm của Kỳ Áo có chút lo lắng:

- Đường Lâm, lúc này ngươi có tránh cũng không thoát, chiến cũng không được, cho dù là liều mạng đại thương nguyên khí cũng phải rời khỏi nơi đây, ngươi không phải là có bí diệu thuật vẫn chưa sử dụng hay sao, lúc này hấn là có thể dùng để chạy trốn đó.
- Không được, linh ảnh thuần di ta còn chưa hoàn toàn nắm giữ, vẫn còn rất nhiều sai sót, lúc này mà dùng tới không bằng tự mình hại mình, cho dù có thể thoát đi thì tu vi cũng tổn hại lớn.

Lâm Khiếu Đường kiên quyết phủ định.

- Nếu lão phu còn thân thì cũng có thể liều mạng một trận!

Kỳ Áo bất đắc dĩ nói.

Chậm rãi nhìn tới ba vị nguyên lão Quỷ Vô Điện, trong mắt Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên chột lóe tinh quang nói:

- Tiền bối, văn bối hình như nhớ ra một thứ.

- Vật gì vậy?
- Diệt thánh kim phù!

423. Chương 420: Diệt Thánh Kim Phù.

Kỳ Áo cảnh giác hỏi.

- Tiền bối, nếu văn bối rơi vào tay đám người này, chỉ sợ người cũng khó có thể thoát khỏi, kết quả tự nhiên có thể tưởng tượng được. So với ngồi chờ chết chẳng bằng liều mạng một phen.

Lâm Khiếu Đường nói.

Một thoáng trầm mặc, Kỳ Áo mở miệng:

- Cho người mượn cũng được, bắt quá vạn bất đắc dĩ mới dùng, bằng không lão phu sẽ liều mạng với người! Cái này cơ bản mang theo một phần nguyên lực của lão phu, người khác không thể sử dụng, chỉ khi được lão phu đem lực lượng đó lấy đi mới có thể khôi phục lại hiệu dụng ban đầu, bằng không người có dùng cũng chỉ là phí công mà thôi.
- Văn bối tự có chừng mực.

Lâm Khiếu Đường thẳng thắn nói.

Lúc này ba gã nguyên lão Quỷ Vô Điện đã đến gần năm trượng, lão giả họ Lưu lạnh lùng nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

- Nam man, còn không mau đem thứ đó giao ra đây, lẽ nào muốn lão phu động thủ hay sao?

Lâm Khiếu Đường như không giải thích được nói:

- Thứ đó? Là cái gì vậy? Tiền bối nhất định là tìm lộn người rồi.
- Con mẹ nó (J), còn muốn chối sao, trang chính của Thiên công bí tịch bản phái hiện đang trong tay người. Gã đại hán to lớn cả giận.

Lâm Khiếu Đường vẫn nhẫn nại nói:

- Lâm mỗ xác thực không biết cái gì gọi là Thiên công bí tịch cả, làm sao mà giao ra được đây.
- Mười chín ngày trước, cấm địa bản phái có một đạo quang mang bay lên rồi chạy đi, sau đó tại ngọn núi gần đó xuất hiện Thiên công bí tịch. Trang chính tuy rằng hiện thời bị thất lạc nhưng bản phái vẫn để lại trên trang chính một chút nguyên lực khí tràng, mười chín ngày nay vẫn luôn xuất hiện trên người người, lại còn muốn giả bộ!

Trung niên nhân mặc giáp màu xám trầm giọng nói.

Kỳ Áo cả kinh nói:

- Lão phu trước đó đã tạo một bình chương che đi, không nghĩ tới vẫn bị phát hiện, lão phu thật đúng là đã coi thường tu luyện giả hạ giới rồi.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường cũng nhất thời mắng to, nguyên lai bởi vậy mà bại lộ hành tung, nếu không phải vậy ẩn nặc thuật của chính mình cho dù đại tu sư đại vương giai hậu kỳ với cự ly xa như vậy cũng không có khả năng phát hiện ra tung tích.

- Nếu đã nhận định như vậy, Lâm mỗ đúng là hết đường chối cãi rồi.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường lạnh lùng nói.

- Tiểu tử, bản tọa cũng không muốn làm khó dễ người, huống hồ thứ đó cũng không phải bản thân người trộm lấy, xác nhận là giữa đường nhặt được mới đúng, chỉ cần người đem thứ đó giao ra đây, tất cả đều coi như chưa phát sinh sự tình gì.

Giọng điệu lão giả họ Lưu uy hiếp nói.

Ba vị nguyên lão Quỷ Vô Điện nếu không phải đã cùng Cửu Đỉnh Công ước định trước thì lúc này đã sớm động thủ rồi đâu còn phải miệng lưỡi dài dòng mất hết mặt mũi như vậy.

Lâm Khiếu Đường cười lạnh nói:

- Lâm mỗ chưa từng thấy qua bất cứ thứ gì.
- Tiểu tử thôi, ngươi không nên rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt!

Gã đại hán to lớn hét lớn dọa dẫm.

Ba người bước mắt, Lâm Khiếu Đường chỉ kiêng kị duy nhất vị lão giả họ Lưu, cho dù Lâm Khiếu Đường hôm nay có bản lĩnh không hề thấp nhưng tuyệt đối vẫn chưa đủ để chiến đấu với một đại tu sư địa vương giai hậu kỳ, về phần gã đại hán to lớn và trung niên nhân mặc giáp màu xám căn bản coi như không cần nhắc tới.

Đối chiến với hai gã tu vi địa vương giai sơ kỳ, Lâm Khiếu Đường còn có thể làm được, hai gã linh hồn giai võ tu sao lại có thể uy hiếp đến hắn cơ chứ.

Lâm Khiếu Đường lạnh nhạt nhìn liếc mắt nói với gã đại hán to lớn:

- Lâm mỗ đúng là muốn ném thử một ít rượu phạt, không biết các vị có thể cho biết mùi vị như thế nào hay không?

Lời này vừa nói ra, một tầng ngăn cách lập tức bị phá vỡ, ba gã nguyên lão Quỷ Vô Điện liếc mắt với nhau, gã đại hán to lớn và trung niên nhân mặc giáp màu xám song song vọt tới.

Lâm Khiếu Đường sớm đã có chuẩn bị, hơn mười kim thủ trong nháy mắt bắn ra ngoài.

Gã đại hán to lớn vẫn vô cùng cảnh giác, trong chớp mắt đã có thể dễ dàng né qua công kích của kim thủ, đại chùy trong tay lóe ra lục quang chói mắt bổ vào Lâm Khiếu Đường. Lâm Khiếu Đường cũng thuận thế vững vàng vùng vựt kiếm đã nắm trong tay từ lâu.

Một chùy một kiếm chạm nhau mãnh liệt.

Đại chùy trong tay gã đại hán to lớn dài cả trượng, đầu chùy nặng tựa ngàn cân nhưng đấu với cự kiếm trong tay Lâm Khiếu Đường không ngờ lại bị chẻ ra làm đôi.

Phịch một tiếng, gã đại hán to lớn bị đánh bay ra ngoài giống như lưu tinh va đỉnh núi, trực tiếp hạ thấp độ cao cả đỉnh núi.

Trung niên nhân mặc giáp màu xám không được nhanh nhẹn như gã đại hán to lớn, bị hơn mười chỉ kim thủ dây dưa, công pháp bản thân làm thế nào cũng không thể thi triển được, thực sự đang rơi vào tình cảnh hữu lực vô thủ.

Chỉ một lần đối mặt, Lâm Khiếu Đường liền đẩy lùi hai vị nguyên lão Quỷ Vô Điện làm cho lão giả họ Lưu có chút không nhẫn nại được, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, không nghĩ tới hai vị nguyên lão ngay cả một chiêu cũng không đỡ được. Từ đầu lão vẫn yên lặng chưa hề có ý xuất thủ, dù sao một bên còn có Cửu Đỉnh Công đứng nhìn, chính mình dù gì cũng là một đại tu sư, đã lấy hai địch một, nếu lại thêm chính mình xuất thủ tựa hồ có chút mất mặt.

Bất quá lúc này lão giả họ Lưu cũng không còn suy nghĩ nhiều như vậy nữa, vận chuyển Thiên cương quyết, trực tiếp tới bậc bát trọng, hiển nhiên là muốn tốc chiến tốc thắng.

Trong mắt Thượng Quan Dao ở một bên vẫn không đổi lúc này đã hiện lên một tia lo lắng, quệt miệng nói:

- Ba đánh một, đúng là mấy lão gia hỏa Quỷ Vô Điện kia thật không biết xấu hổ là gì, gia gia, người cũng không ngăn trở một chút hay sao?

Lão giả mặc kim bào nhìn Thượng Quan Dao cười nói:

- Tiểu nữ tử, người vừa rồi không phải nói rất oán hận tiểu tử kia hay sao, hiện tại thế nào lại muốn bao che người ta đây. A, có điều không đúng, người với tiểu tử kia vốn không có quan hệ gì, vì cái gì lại để ý đến người ta vậy?

- Phi, người còn nói nữa, không thềm để ý đến người nữa!

Thượng Quan Dao xua tay nói.

Lão giả mặc kim bào dường như bắt được điểm yếu, miệng lại nói tiếp:

- Dao nhi, từ trước cho tới nay người đều khi dễ người khác, cho tới bây giờ còn chưa từng bị ai khi dễ, hôm nay bỗng nhiên bị người khi dễ một chút, có phải là trong lòng có chút động rồi, người sẽ không nhìn trộm tiểu tử kia đó chứ?

Thượng Quan Dao như tiên nữ, dung nhan thoáng đỏ ửng, thật muốn xông lên mạnh mẽ túm lấy chòm râu lão nhân gia vật trụi, hành động này không còn gì khác hơn là đã tố cáo chính mình chột dạ đành phải cố nén xúc động, không vội vàng nói:

- Bản quận chúa chỉ là không muốn tên bỉ tu kia có gì ngoài ý muốn, vạn nhất nếu bị ba tên vô man kia làm cho linh nguyên bị thương, bản quận chúa liền không thể lợi dụng thể chất tu luyện kỳ lạ kia.

Lão giả mặc kim bào vuốt vuốt chòm râu lắc đầu cười, cũng không nói tiếp, đôi mắt có phần tán thưởng hướng về trận chiến nói:

- Không nghĩ tới người này lại là võ đạo song tu. Dao nhi, người thua ở trên tay người này cũng không oan uổng.

- Đó là tự nhiên, người này xác thực có chút bản sự, bằng không bản quận chúa thế nào lại có thể bị thua trong tay hắn!

Lời nói của Thượng Quan Dao đều lộ ra vẻ tán thưởng đối với người kia.

Trước đó Lâm Khiếu Đường đã thấy lão giả họ Lưu xuất thủ, trong lòng thầm biết thực lực tên này rất lợi hại, cứng đối cứng tuyệt đối không phải là lựa chọn phù hợp, hai tay liền phát ra một loại động tác thủ thế cực kỳ phức tạp.

Hô một tiếng, mười tám thanh tử kim thương trong nháy mắt đã lập thành trận hình.

- Chút tài mọn mà thôi!

Lão giả họ Lưu khinh miệt nói, thân thể đã vọt tới.

Mười tám thanh tử kim thương lập thành trận hình, công thủ toàn diện ý muốn ngăn chặn lại lão giả họ Lưu.

Giờ khắc này trên mặt lão giả mặc kim bào và trung niên nhân áo trắng cũng phải hiện nên một tia kinh ngạc, có thể không kinh ngạc được sao khi chứng kiến một người có tu vi linh hồn giai cư nhiên lại vậy khốn một đại tu sư địa vương giai hậu kỳ.

Hai nguyên lão Quỷ Vô Điện là gã đại hán to lớn và trung niên nhân mặc giáp màu xám lại càng không thể tin được.

Nhưng mà Lâm Khiếu Đường lại đang làm được điều này, cũng hầu như là liều mạng tổn thương linh nguyên trong nguy khốn mà liều mạng. Lúc bắt đầu đã toàn lực ứng phó, huống chi trước đó đã biết được sự lợi hại của đối phương nên trong lòng đã có chút lý giải, cho nên trong nháy mắt chiếm được một điểm tiên cơ, nếu không tuyệt đối không đỡ nổi dù chỉ là một kích của đối phương.

Lão giả họ Lưu cũng vì khinh địch nên mới trùng kích không thành công, hắn cho rằng chỉ cần dùng Thiên Cương quyết đến đệ bát trọng liền có thể dễ dàng chế trụ đối phương, hắn nào biết rằng trước đó khi thi triển Thiên Cương Quyết này đã bị Lâm Khiếu Đường quan sát qua, hơn nữa với chiêu số của đối phương lại không hề biết, bởi vậy mới có thể rơi vào hạ phong.

Bất quá lão giả họ Lưu dù sao cũng là một đại tu sư, chung quy đó cũng chỉ là thủ đoạn đánh bất ngờ kéo dài được chút thời gian mà thôi, rất nhanh tử kim thương trận đã liền chống đỡ không nổi.

Kỳ thực Lâm Khiếu Đường đã bị nội thương. Lúc này bất chấp tất cả, từ trong miệng đã phun ra Dung hồn yêu hỏa, trong tay áo lại phóng ra một đám mây màu bạc chen chúc nhau.

Giữa lúc Lão giả họ Lưu phá tan được tử kim thương trận cũng là lúc một đoàn hỏa diễm thật lớn bao trùm đến, nhưng chỉ đến gần Thiên cương quyết đệ bát trọng liên bị đẩy về.

Tiếp đó đám mây màu bạc xám liên tục thôn phệ cương trảo hộ thân trên mình lão giả họ Lưu, hỏa diễm màu trắng phun ra ngày càng dày đặc, nhiệt độ theo đó cũng giảm xuống, hầu như trong nháy mắt cương trảo bị đông kết lại, hình thành một tầng băng sương.

Bị một tên so với chính mình thấp hơn cả một giai vị liên tục công phá, lão giả họ Lưu vô cùng giận giữ, lúc trước cũng là bởi vì đã đáp ứng với Cửu Đỉnh Công không làm tổn thương đến tính mệnh kẻ này, nhưng lão lại không nghĩ đến lần này lại dính phải một tên man tu quái chiêu liên miên bất tận, thực lực so với lúc trước cũng cường đại hơn rất nhiều, tự nhiên không phải là một tên tu luyện giả bình thường, chỉ sợ nếu không dùng đến kỳ chiêu thật khó để thu phục.

Lão giả họ Lưu khẽ quát một tiếng, cương trảo cấp tốc phát sinh biến hóa, tầng băng sương bên ngoài liền nhanh chóng bốc hơi lên, đám Tham thị thú vẫn điên cuồng tấn công lên cương trảo trực tiếp bị cương khí đẩy văng ra nghiền thành bột mịn, chỉ trong nháy mắt đã có hơn mười vạn con Tham thị thú tiêu vong.

Lâm Khiếu Đường tự nhiên không rảnh bận tâm đến đám Tham thị thú, trong tay không biết từ khi nào đã lấy ra một tấm kim phù lông lánh, lúc này bốn phía hư không đều hơi bị rung động, trên tấm kim phù, từng đồ án như bao hàm lực lượng vô cùng cường đại.

Lão giả họ Lưu và Lâm Khiếu Đường trong nháy mắt cùng phát ra cường thế, hiển nhiên song phương đều có ý nghĩ muốn xuất ra một kích trí mạng.

Không đợi Lâm Khiếu Đường có thêm động tác, một đạo thanh âm thật lớn bỗng nhiên vang lên:

- Đủ rồi!

Lão giả họ Lưu lúc này vừa mới lao ra khỏi tử kim thương trận hình, kể cả đám Tham thị thú và Dung hồn yêu hỏa, lúc này thế tiến công như chẻ tre nhắm hướng Lâm Khiếu Đường mà đến.

Một đại đỉnh màu vàng không báo trước bỗng nhiên xuất hiện trước người Lão giả họ Lưu, bởi thế tiến công vô cùng mạnh mẽ nên không kịp không chế đánh thẳng kim đỉnh.

Đồng...một thanh âm kéo theo muôn vàn chấn động, kim đỉnh không chút sứt mẻ còn Lão giả họ Lưu lại bị thổi lui một trượng.

Lão giả họ Lưu mạnh mẽ quay đầu lại nhìn Lão giả mặc kim bào nói:

- Cửu Đỉnh Công, ngài có ý gì?

- Lưu huynh, bản công chính là hảo tâm cứu người một mạng, cho dù không cảm kích nhưng cũng không nên kích động đến như vậy chứ!

Hai mắt lão giả mặc kim bào hơi nheo lại nhưng vẫn chưa nhìn tới Lão giả họ Lưu, mà là lão đang đề phòng đến tấm kim phù trong tay Lâm Khiếu Đường.

Lão giả họ Lưu hiển nhiên còn chưa minh bạch, bất quá khi hắn xoay mặt nhìn về phía Lâm Khiếu Đường, biểu tình nhất thời đông cứng lại.

- Lưu huynh, người ta có Diệt thánh kim phù trên tay, xem ra việc hôm nay có chút vướng chân vướng tay!

Ngôn ngữ lão giả mặc kim bào tuy là vẫn dễ dàng, thế nhưng biểu tình lại không hề có chút nhân nhã.

Lúc này trong lòng Lâm Khiếu Đường cũng thở dài một hơi, lúc giao chiến tới thời khắc nguy cơ liền lấy ra kim phù chính là muốn đánh cuộc một phen, vô luận là Lão giả mặc kim bào hay Lão giả họ Lưu chỉ cần bọn họ nhận ra là tốt rồi, nếu không thể nhìn được, hôm nay Lâm Khiếu Đường chỉ có thể tự mình tổn hại nguyên linh dùng tới linh ảnh thuần di chạy trốn.

Lâm Khiếu Đường thấy hai người rõ ràng nhận ra kim phù, nguyên niệm khẽ động liền thu lại kim phù.

Nếu ngay từ đầu Lâm Khiếu Đường đã lấy ra tấm Diệt thánh kim phù bị phong ấn này để làm uy hiếp, dĩ nhiên mấy lão già lão đời này khẳng định là sẽ có nghi tâm, thế nhưng sau khi cùng một vị đại tu sư giao thủ một lúc không hề cố kỵ, lúc này xuất ra kim phù thì hiệu quả lại khác xa so với trước, chí ít cũng là để đối phương biết, chính mình và bọn họ tuyệt đối có thể đánh một trận.

Sắc mặt lão giả họ Lưu âm trầm, Quỷ Vô Điện thời gian gần đây hai bên thụ cường địch, cấm địa lại bị hủy, lúc này lại càng bị một gã tu luyện giả so với chính mình còn thấp hơn cả một giai vị uy hiếp, ức nghẹn này hẳn sao có thể nuốt trôi đây.

Lão giả họ Lưu lại càng không thể ngờ tới, người thanh niên trước mắt này không hề lớn tuổi, không hiểu làm sao lại có thể biết được cách sử dụng Thiên công bí tịch trang chính. (Cái này tự nhiên là xem trên bao bì sản phẩm rồi J)

- Man tu, người vừa mới lấy ra tấm kim phù chính là vật bản phái bị thất lạc, người còn có cái gì để chối cãi đây?

Lão giả họ Lưu không biết sao lại hỏi một câu rõ ràng có chút thiếu lốt.

424. Chương 421: Thoát Hiểm.

- Lâm mỗ từ vài chục năm trước tại một bí đảo ngoài hải vực mới tình cờ có được tấm kim phù này, tốn rất nhiều thời gian công sức mới biết được công dụng của nó, lão đầu người nói nó là của người sao?

Lâm Khiếu Đường không nhanh không chậm nói.

Hồ hấp của Lão giả họ Lưu còn có chút trầm trọng, đối với tên hậu bối ương ngạnh như vậy hiển nhiên có chút không tiếp thu được, thế nhưng cũng không biết làm sao cho được. Đại tu sư địa vương giai hậu kỳ xác thực đã là đỉnh cao dưới hạ giới, ngoại trừ một số cực ít yếu tu có thể nằm ngoài giới hạn đó ra thì đại tu sư chính là không thể chiến bại. Thế nhưng bất luận là người nào có thể tu luyện đến trình độ như này đều là người sợ chết cả, dù sao trải qua thiên tân vạn khổ, lại tiêu hao thời gian mấy trăm năm rốt cuộc cách phi thăng cũng chỉ còn một bước, vô luận có hay không có khả năng bước qua một bước này thì chí ít cũng là trong đêm tối thấy vàng rạn đông, kiếm củi ba năm thiêu đốt một giờ, loại cảm giác này tự nhiên là phi thường bi thương.

Mỗi một đại tu sư đều vô cùng quý trọng tính mệnh bản thân, bởi vậy giữa các thế lực ngang nhau đại tu sư thường rất ít khi giao tranh, trừ phi có một vài tên đại tu sư liên hợp cùng một chỗ tạo thành ưu thế áp đảo mới đi trêu chọc một đám đại tu sư yếu hơn. Giờ khắc này, vô luận là lão giả họ Lưu hay Cửu Đỉnh Công đều đối với Diệt thánh kim phù trong tay Lâm Khiếu Đường cực kỳ kiêng kỵ, vật ấy chính là từ thượng giới hạ xuống nên uy lực vô cùng lớn, tuy nói đây cũng chỉ là một dạng pháp bảo, nhưng phải biết rằng nếu người sử dụng tấm kim phù này, cho dù chỉ là một phạm nhân cũng có thể tạo thành một kích thương tổn thật lớn, còn nếu người sử dụng không hề tiếc sinh mệnh mà nói, diệt sát tu luyện giả trên địa vương giai cũng không phải là điều không thể, mà nhị lão cũng chỉ là đại tu sư địa vương giai hậu kỳ mà thôi.

Đã sống qua nhiều năm như vậy, đối với chuyện nơi thượng giới cũng có được chút hiểu rõ nên hai người tự nhiên biết lai lịch tấm kim phù này. Lão giả họ Lưu thân là đại nguyên lão Quỷ Vô Điện đối với kim phù kia lại càng tường tận, cũng bởi nó vốn được cất giấu bên trong trấn phái chỉ bảo là Thiên công bí tịch, cũng do đích thân vô tôn sáng tạo ra Quỷ Vô Điện lưu lại ý định cho môn phái có cái mà chống lại những kiếp nạn sau này.

Bất quá tôn giả Quỷ Vô thế nào cũng không nghĩ đến, người chế tạo kim phù này hơn năm ngàn năm sau lại phủ xuống hạ giới tranh đoạt lại nó, tuy những người khác có thực lực cường đại, nhưng muốn xuất thủ lại không đơn giản, nếu là chủ nhân chân chính chế tạo ra nó lại là dễ như trở bàn tay, chỉ là bọn họ không phải.

- Man tu, chỉ cần người giao ra tấm phù kia, bản tọa nguyện ý lấy ra một ít vật phẩm trao đổi, hơn nữa tuyệt không tiếp tục truy cứu việc này!

Lão giả họ Lưu đã bắt đầu có chút nhượng bộ nhưng Lâm Khiếu Đường vẫn chỉ miệt thị cười. Giao ra sao, buồn cười, cái này chính là bùa bảo mệnh, giao ra không phải là giao luôn cả tính mệnh của mình sao? Huống hồ kim phù này lại không thể dùng được, chỉ bất quá là che mắt dọa người mà thôi. Vì vậy cương quyết nói:

- Lâm mỗ có chết cũng không giao ra tấm phù này!

- Người...

Lão giả họ Lưu vô cùng phần nộ lại có ý định xuất thủ nhưng phía sau lại truyền ra thanh âm làm hắn phải kìm chế lại. Nguyên do là lão giả mặc kim bào thấy hai người sắp không kiềm chế được liền lo lắng nói:

- Tiểu tử, đúng là chúng ta đã coi thường người, bất quá cho dù trên tay người có tấm kim phù kia cũng không có chút phần thắng nào, bản công chí ít cũng có ba cách để làm giảm uy lực của nó.

- A, thật vậy sao?

Lâm Khiếu Đường tỏ ra vẻ mặt bất cần không chút e sợ uy hiếp từ lời nói của lão giả mặc kim bào, lại nói:

- Lâm mỗ cũng muốn thử một lần xem sao!

Thượng Quan Dao ở một bên âm thầm nháy mắt với Lâm Khiếu Đường, mong muốn hắn chấp nhận thỏa hiệp, ý cũng muốn nói là gia gia nàng sẽ không làm tổn hại đến hắn, đáng tiếc nvc của chúng ta căn bản cũng không thêm liếc mắt lấy một cái. Lão giả mặc kim bào đối với biểu hiện trấn định của Lâm Khiếu Đường cảm thấy có chút ngoài ý, cũng đối với tấm kim phù trong tay người kia thêm vài phần kiêng kỵ, nhưng để một gã hậu bối có khẩu khí với mình như vậy làm cho vị Cửu Đỉnh Công này tự nhiên không vui rồi, nhưng với chuyện này mà xuất đầu thay cho Quỷ Vô Điện vẫn không đáng. Cũng biết chuyện tình của mình thật ra không có gì, lần này tới đây kỳ thực vì có mục đích khác nên không đến mức mạo hiểm xé rách mặt nhau, cuối cùng lão cũng đè nén cái cao ngạo của mình cười nói:

- Người thanh niên, người cho rằng đối với sáu người chúng ta có mấy phần thắng lợi?

- Theo tình thế mà xét hẳn là không có!

Lâm Khiếu Đường không cần suy nghĩ nói.

- Ha ha, người đã biết vậy thì cần gì phải ương ngạnh đây. Dao nhi và người tuy là có chút ẩn tình nhưng cũng chỉ là nháo loạn trong đám hậu bối các người không hề ảnh hưởng đến toàn cục, lần này bản công đến đây cũng không muốn làm khó người, thật ra còn muốn thành toàn cho người, kim phù đưa cho Lưu huynh, hẳn cũng sẽ không bạc đãi người, bao nhiêu chỗ tốt bày ra trước mắt cho dù là ai cũng phải hiểu rõ chứ, người cũng không phải cảm hận chúng ta.

Lão giả mặc kim bào đối với Lâm Khiếu Đường thẳng thắn nói ra câu trả lời thấy cực kỳ thỏa mãn, thực ra lão cũng biết người này vốn không phải là một người ngu ngốc, chỉ là tính tình tương đối quật cường mà thôi nên mới nhẹ lời khuyên nhủ.

Chỗ tốt tự nhiên là không ít, nhưng tiền đề nếu mất đi vật này, cũng mất đi tự do, Lâm Khiếu Đường từ lâu đã nhìn ra cái ẩn tình này. Trước đó lão giả mặc kim bào và Thượng Quan Dao trong lúc đối thoại tuy rằng đã tạo ra vòng cách âm, nhưng cũng không thể tránh được kim mang tuệ nhãn của Lâm Khiếu Đường, hắn sớm đã thông hiểu khẩu ngữ, đối phương tựa hồ muốn lợi dụng thể chất của mình để tu luyện.

- Man tu, đã biết rõ không thể, hà tất phải nhận cái chết. Muốn cái gì cứ nói, bản tọa chắc chắn sẽ thỏa mãn người.

Lão giả họ Lưu không nhịn được nói.

Lâm Khiếu Đường lạnh lùng cười nói:

- Lâm mỗ mặc dù không có phần thắng nhưng có thể kéo hai vị đại tu sư đi theo, bút giao dịch này rất đáng mà.

Lời này vừa nói ra, tròng mắt của lão giả họ Lưu và lão giả mặc kim bào đều như hơi co rút lại.

- Người thanh niên, không có gì là vẹn toàn cả, hãy tự tìm cho mình con đường sống đi.

Cửu Đỉnh Công rốt cuộc cũng có chút nổi giận.

- Lâm mỗ chỉ biết ăn ngay nói thật mà thôi, chư vị cho rằng Diệt thánh kim phù chỉ có uy lực thật lớn thôi sao? Chỗ lợi hại của tấm phù này là sau khi thi triển thông qua bạo tạc có thể mở ra một đạo không gian, cuốn toàn bộ mục tiêu vào đó, chỉ có không gian lực lượng chân chính mới là vũ khí diệt sát tu luyện giả cao giai. Lâm mỗ liều mạng thì nhị vị cũng phải nếm vị đắng, cho dù không mất mạng thì nguyên khí cũng phải tổn thương vô cùng lớn.

Lâm Khiếu Đường nói ra những lời dọa người, Lão giả họ Lưu và lão giả mặc kim bào lần thứ hai kinh hãi. Thuyết pháp này tuy là lần đầu tiên nghe nói tới nhưng cũng không phải là không có khả năng, thế gian lợi hại nhất đúng là lực lượng không gian. Bất quá đại tu sư địa vương giai hậu kỳ đầu thế chỉ vì vài câu hăm dọa mà lui, thần sắc lão giả mặc kim bào vẫn một mực ôn hòa đã biến thành lạnh lùng nói:

- Người thanh niên, xem ra ngươi vẫn quyết tâm cường ngạnh tới cùng? Cũng phải cho người biết thế nào là chỗ đáng sợ của đại tu sư.

- Thật sự cho rằng có Diệt thánh kim phù trong tay thì có chỗ dựa sao? Hôm nay bản công sẽ cho người chút kiến thức trên đời này không có vật nào có thể tuyệt đối tin cậy.

Khí thể trên người lão giả mặc kim bào đột nhiên biến đổi, hư không bốn phía xung quanh do ảnh hưởng của khí nguyên trên người hắn sinh ra những xoáy tụ cường liệt, chỉ khí xoáy tụ này đã làm cho gã đại hán to lớn và trung niên nhân mặc giáp màu xám bị bức lui mấy trượng, trung niên nhân áo trắng lại càng bảo vệ Thượng Quan Dao rời khỏi thật xa. Khí xoáy tụ đột nhiên xuất hiện bên người Lâm Khiếu Đường làm cho hắn như con thuyền dập dềnh trên sóng dữ, tuy trong lòng hoảng sợ nhưng cũng chỉ có thể ngạnh kháng, thực ra trên lưng đã nhể nhại mồ hôi lạnh rồi, nguyên thức lại không ngừng thúc dục gì đó với Kỳ Áo.

Lão giả họ Lưu vừa thấy Cửu Đỉnh Công muốn động thủ, trong lòng nhất thời vui vẻ, Thiên cương quyết lần thứ hai thôi động chuẩn bị. Đối phương dựa vào vật thượng giới vô cùng lợi hại trên tay nên không thể khinh thường, tốt nhất là lấy khí thể áp đảo khiến đối phương không kịp xuất thủ chế trụ.

Hai vị đại tu sư địa vương giai hậu kỳ đồng thời thúc đẩy khí nguyên, loại lực áp bách này khó có thể tưởng tượng nổi, toàn bộ địa hình đều bị kinh động bên dưới rung lên. Thời gian phẳng phất như dừng lại, bầu không khí khẩn trương vô cùng.

Đến lúc này, sắc mặt Lâm Khiếu Đường vẫn nghiêm trọng đột nhiên biến đổi thành dễ dàng nói:

- Nhị vị đại tu sư, Lâm mỗ cáo từ!

- Không tốt!

Lão giả họ Lưu cả kinh kêu lên một tiếng, khí nguyên toàn thân bạo tạc thoát ra, mạnh mẽ bắn tới. Lão giả mặc kim bào thì đã sớm xuất thủ. Một đại đỉnh màu vàng trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu Lâm Khiếu Đường, nhưng chỉ thấy thân ảnh Lâm Khiếu Đường từ từ trở nên hư vô mờ ảo, phẳng phất như một làn khói xanh biến mất.

- Phía dưới!

Lời nói của lão giả họ Lưu còn chưa dứt đã quay người hướng xuống mặt đất, lão giả mặc kim bào vẫn như cũ xuất thủ trước một bước. Lâm Khiếu Đường hư không xuất hiện sau một bụi cây phía dưới ngọn núi, thân ảnh lại lần thứ hai biến mất, dường như là vô tung vô ảnh biến mất.

- Không gian thuận di?

Lão giả mặc kim bào nghi hoặc nhìn hướng thân ảnh đột nhiên biến mất nói.

Loại bí thuật này dưới hạ giới căn bản không thể tồn tại, thế nào mà một tu luyện giả trẻ tuổi lại có thể sử dụng chứ? Điều này làm cho lão giả mặc kim bào nghi hoặc vô cùng, còn lão giả họ Lưu lại càng thêm không cam lòng, cứ nhiên lại để một tên hậu bối trốn thoát ngay dưới mắt mình, mà chính mình ngay cả chuyện gì xảy ra cũng không thể biết, cái này không phải là một đại châm chọc đau tận thấu tâm gan.

Mọi hành động của đối phương trước đó hiển nhiên chỉ là để kéo dài thời gian để chuẩn bị cho hành động chạy trốn vừa rồi mà thôi.

Vô cùng nhục nhã, tuyệt đối mất mặt, cơ mặt Lão giả họ Lưu vẫn run run lên. Rồi lại cảm phần nhìn về hướng Nam Xuyên Giới.

Đại hán to lớn và trung niên nhân mặc giáp màu xám căn bản không biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy người thanh niên kia biến mất trong hư không.

- Gia gia, tên bĩ tu kia đâu rồi?

Thượng Quan Dao không thể hiểu nổi liền bay lên trước hỏi.

- Người này thật không đơn giản!

Lão giả mặc kim bào vẫn chưa trả lời mà vẫn như trước nhìn nơi Lâm Khiếu Đường đột nhiên biến mất lẩm bẩm nói.

Về mặt trung niên nhân áo trắng kỳ dị nói:

- Sư huynh, người này lẽ nào có liên hệ với thượng giới?

Lão giả mặc kim bào không trả lời, hướng mắt nhìn về phía Nam xuyên giới nói:

- Mặc kệ người này làm sao thoát được, chúng ta có đuổi theo cũng không kịp, lúc này Nam Xuyên đề phòng sâm nghiêm nên không thể lên vào, hãy trở về đi thôi.

Lúc này cách mấy ngàn dặm, trên một ngọn núi nhỏ nơi Nam xuyên Giới, một người mặc thanh bào, phía sau còn đeo một thanh cự kiếm, bên người còn có một nữ tử lam bào nhắm nghiền hai mắt, về mặt người thanh niên bình tĩnh dò xét qua một lượt chân núi nhưng hai mắt lại không hề có quang mang, tựa hồ đang tiến nhập vô ngã chi cảnh.

- Đa tạ tiền bối cứu giúp!

- Không cần nói nhiều, lão phu cứu ngươi cũng là cứu chính mình, chỉ cần sau này ngươi tận lực tìm kiếm những mảnh còn lại của Cửu thiên nguyên lô là được.

- Tiền bối yên tâm, văn bối tự nhiên sẽ không lười biếng.

- Vậy là tốt rồi, lão phu hai lần sử dụng không gian thuần di, nguyên lực đã hao tổn nghiêm trọng, thọ nguyên tại hạ giới ít nhất tổn hao ba mươi năm, nếu muốn gỡ bỏ phong ấn lúc trước là không thể, tiểu tử ngươi cũng cần phải nắm chắc tu luyện, nếu không sau này gặp phải tình huống tương tự lão phu cũng không thể tiếp nối. Được rồi, lão phu đã rất mệt, cần phải ngủ say một thời gian.

Kỳ Áo rất suy yếu, thần sắc bất ổn nói. Vừa mới rồi, tại tình huống khí nguyên cạn kiệt lại mạnh mẽ sử dụng không gian thuần di nên chịu thương tổn không nhỏ, lúc này nói xong giờ đã không còn thanh âm. Cũng may là Kỳ Áo có một chiêu như vậy để bảo toàn tính mệnh, bằng không Lâm Khiếu Đường cũng không biết làm thế nào mới có thể thoát khỏi. Lâm Khiếu Đường thử gọi vài tiếng nhưng không hề có âm thanh Kỳ Áo đáp lại, chắc hẳn đã lâm vào trạng thái ngủ say. Lâm Khiếu Đường ngưng tụ kim thủ nâng Duy Lạp lên, sau đó hóa thành đạo quang mang màu xanh hướng Thiên Hà Tông bay đi cực nhanh.

425. Chương 422: Ngọc Phong Môn.

Nam Xuyên Giới vẫn phòng vệ nghiêm cẩn như cũ, đệ tử tuần tra các phái nối liền không dứt, Lâm Khiếu Đường phi hành hồi lâu chưa bị bại lộ hành tung thế nhưng không hề dám có chút bất cẩn, bấy ngay sau đã tiến nhập Vạn Sơn Đạo Minh.

Lâm Khiếu Đường cũng không trực tiếp trở lại môn phái mà dự định tìm một nơi khí nguyên thừa thớt trong khoảng thâm sơn ở Vạn Sơn Lâm tạm thời ẩn cư.

Bên trong thâm sơn này ngoại trừ có một ít phạm nhân làm thợ săn ngẫu nhiên tiếp vào, còn tu luyện giả khác đối với nơi này không hề có hứng thú, nhưng để an toàn, Lâm Khiếu Đường vẫn đặt nhiều kết trận xung quanh và vài ngàn Tham thị thú phân tán cảnh giới.

Lâm Khiếu Đường làm vậy mục đích chính là đang chờ đợi, chờ đợi cho cuộc chiến đến hồi kết thúc. Nếu như ngay lúc này trở lại môn phái thì chắc chắn mấy lão già Nam Xuyên Giới sẽ lại tìm hắn đi hỗ trợ cho cuộc chiến.

Hành trình đi Đại Hạ quốc lần này vốn là bí mật, mất đi liên lạc với những người khác, nên tình huống Lâm Khiếu Đường ra sao, căn bản là không người nào biết. Chỉ cần chính mình không hiện thân, mọi người tự nhiên sẽ cho rằng hắn vẫn còn trong Đại Hạ, cũng có thể là gặp nạn rồi ẩn ẩn đến một địa phương an toàn nào đó.

Lâm Khiếu Đường dự liệu hắn không có người nào biết chính mình đã vô thanh vô tức trở lại Nam Xuyên Giới, cái này cũng là do Kỳ Áo trực tiếp dùng không gian thuần di đưa hắn trở lại, bằng không rất khó có thể giấu được mấy lão gia hỏa vẫn túc trực nơi biên cảnh.

Lâm Khiếu Đường một mặt tĩnh tâm tiêu hóa cũng cố tu vi bản thân, nghiên cứu công pháp, một bên lại nghiên cứu hồ quang màu vàng bên trong cơ thể Duy Lạp. Những lõi điện màu vàng không thuộc về hạ giới này ẩn chứa một loại lực lượng thần bí nào đó.

Sau nửa năm khổ công nghiên cứu, Lâm Khiếu Đường rốt cuộc cũng phát hiện nếu trực tiếp đem chân linh dẫn độ tiến vào cơ thể Duy Lạp, sau đó lại đem thực dương phân ra bên ngoài cơ thể, lại dùng Dung hồn yêu hỏa chống lại hồ quang màu vàng đúng là có thể từng chút một hấp thu hồ quang màu vàng vào bên trong thực dương, nhưng toàn bộ quá trình lại cực kỳ chậm chạp, chậm chạp đến mệt mỏi

Lại qua một năm, linh nguyên trong cơ thể Duy Lạp cuối cùng cũng không chống đỡ được sự ăn mòn của hồ quang màu vàng, do đó đã tiêu tán mất, chỉ còn để lại một thể xác đầy đủ không có linh hồn.

Duy Lạp chết đi làm cho Lâm Khiếu Đường không khỏi đáng tiếc, nhưng cũng không thể làm gì hơn, bất luận một sinh mệnh nào mất đi cũng là điều đáng tiếc, bất quá nữ tử này mất đi cũng để lại một thân thể hoàn chỉnh không sút mẻ.

Lâm Khiếu Đường mỗi ngày đều vào khoảng thời gian cố định hấp thu hồ quang màu vàng, lại dùng rất nhiều đan dược khí nguyên để bảo trì hoạt tính thân thể của Duy Lạp.

Cứ như vậy lại qua một năm, đến lúc này Lâm Khiếu Đường đã ẩn cư khoảng hai năm rưỡi, hồ quang màu vàng lưu lại trong cơ thể Duy Lạp cũng chỉ hấp thu được một phần tư, tiến độ vẫn vô cùng chậm chạp.

Kỳ Áo cũng thủy chung không hề tỉnh lại, qua một lần sử dụng không gian thuần di đối với hắn mà nói tổn hao xác thực quá lớn.

Thời gian hai năm rưỡi đối với tu luyện giả mà nói thực sự không đáng tính đến, bất quá đối với một hồi chiến sự ba phương thế lực mà nói cũng đủ để phân định kết cục.

Lâm Khiếu Đường phá hủy chỗ ẩn cư, thu hồi lại toàn bộ kết trận, thân thể Duy Lạp đã không còn sức sống nên có thể thu hồi vào bên trong nhẫn trữ vật, sau đó đeo cự kiếm rời đi.

Lâm Khiếu Đường vẫn phi hành thu liễm khí tức như trước, dọc theo đường đi tuy rằng thỉnh thoảng cũng có gặp qua tu luyện giả các môn phái đi tuần tra nhưng mật độ so với hai năm trước đã giảm nhiều lần. Lâm Khiếu Đường trước tiên muốn thăm dò tình hình rồi mới quyết định có trở lại môn phái hay không.

Khu vực núi non phía nam Vạn Sơn Đạo Minh do nguyên khí rất ít nên các đại môn phái đối với khu vực này đều không có hứng thú gì, do đó nơi này trở thành nơi hoạt động của các môn phái nhỏ cũng như giới tán tu.

Phương viên gần ba vạn dặm phân bố trên trăm môn phái nhỏ, tán tu lại càng vô số kể, nghiêm nhiên nơi đây cũng có thể hình thành một tu luyện giới nhỏ yếu.

Nơi đây tuy rằng khí nguyên nghèo nàn nhưng một ít linh thảo và yêu thú cũng vẫn có, những thứ này tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu tranh đoạt của giới tán tu và các môn phái nhỏ bản địa, về phần một ít đại sư giai đã rời khỏi động phủ tu luyện lại càng trở nên nổi tiếng.

Ngọc Phong Môn cũng là một môn phái có thực lực ở nơi đây, nhưng nếu tính toàn bộ Nam xuyên thì cũng chỉ là một hạt cát, hoàn toàn tồn tại không đáng kể, cho dù là trong Vạn Sơn Đạo Minh bất quá cũng chỉ là cát đá, căn bản không đáng để nhắc tới.

Thế nhưng tại khu vực này, Ngọc Phong Môn lại là một trong hai mươi thế lực không thể khinh thường, bên trong môn phái có một vị đại sư giai sơ kỳ tọa trấn nên danh tiếng vang lừng.

Gần đây nghe đồn khu vực phụ cận Đại Thanh Sơn xuất hiện một đầu yêu hùng cấp tám, con yêu hùng này trấn thủ tại một tòa động phủ đã bị bỏ hoang.

Tin tức này được truyền ra làm cho toàn bộ thế lực bản địa đều rục rịch, không nói đến bên trong động phủ còn có thể cất giấu vật gì, chỉ tính riêng nguyên tinh một đầu yêu thú cấp tám kia cũng đã đủ mê hoặc rồi.

Cả vùng Nam bộ sơn mạch hai ba mươi năm qua không có yêu thú trên cấp bảy, mà yêu thú cấp tám lần này xuất hiện tại động phủ bỏ hoang nơi phụ cận kia tuyệt đối không phải là điều trùng hợp. Yêu thú theo cấp bậc đề cao thì năng lực nhận biết cũng theo đó mà tăng cường, nguyên trí cũng tự nhiên dần được mở ra, vậy mới nói yêu thú càng cao sẽ tìm đến động phủ có cấp bậc càng cao.

Vì thế các thế lực ở Nam bộ sơn mạch đều phái ra đệ tử tinh anh tới nhằm mục đích tranh đoạt, tu luyện giả từ sĩ giai trở lên tại nửa tháng trước đây tập kết tại phụ cận Đại Thanh Sơn đã tới mấy trăm người.

Trong đó, đệ tử của hai mươi môn phái đứng đầu Nam bộ sơn mạch có số lượng chiếm đa số, vì vậy từ nửa tháng trước đã diễn ra các cuộc tranh đấu gay gắt, có tới hai lần là đại chiến quy mô lớn, theo đó là người chết, nhân số giảm, chính vì vậy mà tám trong số hai mươi môn phái có thực lực mạnh nhất phải rút khỏi vòng tranh đấu.

Cuối cùng chỉ còn lại có hơn mười thế lực vẫn tiếp tục tìm kiếm, những người này đều là những đệ tử tinh anh đến từ các môn phái trong hai mươi thế lực dẫn đầu.

Ngọc Phong Môn cũng là một trong hai mươi thế lực dẫn đầu, bất quá lúc này vận khí của bọn họ quả thật không xấu, không gặp phải những cuộc chạm trán, cũng bởi tránh khỏi những khu vực trung tâm nên cả hai tên đầu lĩnh chấp sự thâm nhập vào Đại Thanh Sơn đều may mắn không có một người nào bị thương vong.

Phía bắc Đại Thanh Sơn là khu vực rừng rậm. Dưới tán một gốc đại thụ, bốn gã mặc đạo bào màu xanh nhạt dừng chân nơi đây đã hơn một ngày, dẫn đầu chính là một vị thanh niên mập mạp, tu vi đạt tới sư giai trung kỳ đỉnh phong.

- Sư phụ, sư tổ thực sự tới sao?

Một thiếu phụ xinh đẹp, ánh mắt lay động như có ý khiêu khích cái nhìn của một vị thanh niên mặt dài ngồi cạnh vị thanh niên mập mạp kia.

Vị thanh niên mặt dài đã có tu vi sư giai trung kỳ, so với vị thanh niên mập mạp kia kém hơn một chút, thế nhưng luận về tuổi tác thì lại kém hơn đến cả chục tuổi. Vị thanh niên mập mạp ước chừng ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, còn vị thanh niên mặt dài nhiều nhất chỉ tới hai mươi bảy hai mươi tám, tư chất hai người mạnh yếu thế nào nhìn qua ai cũng có thể rõ.

Thanh niên mặt dài nhìn thiếu phụ xinh đẹp mà liên tục nuốt nước bọt, không nghĩ tới nửa đường lại thu nhận lấy một vị đồ đệ ông ọ như thế này, lớn lên không chỉ xinh đẹp, tính cách lại rất phong tao, tư chất cũng rất được.

Mười ngày trước gặp phải hai ba cuộc giao chiến của đám tán tu, ba người Ngọc Phong Môn lúc gặp phải bọn họ thì tình hình chiến đấu đã gần tới hồi kết, hơn mười người nằm trên mặt đất, trong bốn người còn đang giao chiến có thiếu phụ này. Cái chuyện tình cháy nhà hôi của là việc mà các môn phái nhỏ từ trước tới nay vốn rất hay làm, Ngọc Phong Môn tự nhiên cũng không ngoại lệ, thấy đám tán tu này đều rất yếu nên ba người liền đồng loạt ra tay thu thập.

Vị thiếu phụ này trái lại rất thức thời, không chiến tự nhiên hàng, lại càng làm một trận khóc lóc kể lể rồi chủ động đem những vật trước đó cướp đoạt được và một ít bảo bối giao lên rồi yêu cầu tiến nhập vào môn phái báỉ sư.

Ba người Ngọc Phong Môn thấy thiếu phụ này có tư chất khá tốt, lại không có bối cảnh nên không bài xích, nhưng thu người là việc bọn họ không thể làm chủ nên chỉ có thể tạm thời đáp ứng dẫn theo.

Ai ngờ một ngày đi đường, mỹ thiếu phụ vẫn luôn nhìn trộm sang vị thanh niên mặt dài, đôi tay nhỏ bé lại thỉnh thoảng ngúng ngoẩy một cái làm cho thanh niên mặt dài tâm dương (dê) khó nhin, rốt cục tại một lần mỹ thiếu phụ cố ý làm cho thanh niên mặt dài chạm vào hai khối nhũ phong mềm mại kia rồi đột ngột tránh đi.

Tự lúc đó, tâm thần thanh niên mặt dài dọc theo đường đi đều không yên, thầm nghĩ muốn nhanh chóng trở về, định bụng hảo hảo “chỉ dạy” nữ tử mau chóng tu thành “đại đạo”.

Thanh niên mặt dài hung hăng nhìn thoáng qua cặp nhũ phong cao vút của mỹ thiếu phụ sau đó mới nói:

- Sư phụ lão nhân gia vừa mới xuất quan liền thu được tin tức Quỷ Lâm Môn và Trữ Sơn Phái có khả năng sẽ phái ra cao thủ nên không quá yên tâm về mấy người chúng ta, nên mới dự định tự mình đến đây hàng yêu, bởi vì đường xa cách trở nên có thể qua một hai canh giờ mới có thể chạy tới.

- Thật tốt quá, thiếp thân cho tới tận bây giờ vẫn chưa có thấy qua tu luyện giả đại sư giai, thật muốn nhanh chóng một chút nhìn thấy sư tổ lão nhân gia.

Mỹ thiếu phụ kích động nói, đôi tay nhỏ bé lại để phía sau lưng mà ưỡn thẳng cặp đại nhũ phong của mình ra, muốn làm cho vị sư phụ kia cũng phải ho khan ra vài tiếng, cái này chính là dục hỏa đốt người đó nha.

- Tới rồi!

Thanh niên mập mạp bỗng nhiên nói.

Thanh niên mặt dài và một gã đệ tử Ngọc Phong Môn cũng cảm giác được, gương mặt nhìn lên, xa xa một đạo quang mang màu xanh lao đến như tên bắn, tốc độ cực nhanh.

Sau một khắc quang mang màu xanh đã tới trước người. Đột nhiên dừng lại, một trận gió mạnh thổi qua, một gã thanh niên mặc thanh bào, phía sau lưng đeo một thanh cự kiếm màu vàng xuất hiện trước mặt mọi người.

Thanh niên mặt dài và thanh niên mập mạp vô cùng kinh ngạc, bọn họ hoàn toàn dò xét không ra thực lực người này sâu cạn như thế nào. Nguyên thức phát ra thăm dò lại như đá chìm đáy biển, một đi không hề trở lại, đây là cao thủ, tuyệt thế cao thủ.

Nhằm lẫn vị này với sư phụ cũng tuyệt đối không oan, phải biết tại Nam bộ sơn mạch số người mà hai bọn họ thăm dò không thấu cũng chỉ có đếm trên đầu ngón tay mà thôi, sư phụ bọn họ đương nhiên là một trong số đó, mặt khác đây lại là nơi bí mật tụ họp, nếu có khí nguyên bay qua mà bọn họ không thăm dò được, nên hai người đều nghĩ đó là sư phụ.

- Tu vi người này sợ rằng không dưới sư phụ.

Thanh niên mặt dài và thanh niên mập mạp tâm thần không yên. Đứng tại trước mặt cao thủ như thế này tự nhiên không dám có nhiều động tác, chỉ là đứng ở một chỗ bất động xem đối phương muốn làm gì thôi, còn chạy trốn vốn là vô dụng nên tự nhiên bọn họ cũng không thêm nghĩ đến.

- Sư tổ ở trên, xin nhận của tiểu nữ một bái!

Mỹ thiếu phụ bỗng nhiên xông lên phía trước trực tiếp quỳ xuống dập đầu nói. Trên mặt cũng tràn đầy vẻ mừng rỡ, không nghĩ tới vị sư tổ này lại còn trẻ tuổi đến như vậy.

Thanh niên mặc thanh bào lưng đeo cự kiếm chính là Lâm Khiếu Đường đã rời khỏi nơi ẩn tu được ba ngày. Lâm Khiếu Đường vẫn một mực hành động tìm kiếm mục tiêu thăm hỏi một phen, vậy mà ai ngờ một đường đi lại không hề có bóng người, hôm nay cuối cùng cũng có thể gặp được người để hỏi thăm, bởi vì hơn trăm dặm trước đó đã cảm thấy nơi đây có vài điểm khí nguyên yếu ớt.

Nhìn cảnh thiếu phụ lam y không biết làm sao lại quỳ gối trước mình, Lâm Khiếu Đường không khỏi lộ vẻ nghi hoặc, thiếu phụ này nhìn qua mới hai bảy hai tám, tu vi bất quá chỉ là sĩ giai đỉnh phong, ngay cả tu luyện giả hình như còn chưa được tính đến.

Lâm Khiếu Đường xuất ra một cỗ lực lượng vô hình, nâng thiếu phụ đứng lên

- Tiền bối, chớ trách, đồ đệ này của vãn bối tu vi nông cạn mới nhận sai người, mong tiền bối thứ lỗi!

Thanh niên mặt dài cúi đầu nói.

Mỹ thiếu phụ vừa nghe nói thế khuôn mặt lập tức đỏ ửng, biết là mình quá nóng ruột đã nhận sai người rồi, bất quá đôi mắt đẹp chỉ khẽ di động liền khôi phục lại như thường, cho dù có nhận sai người, nhưng người này có tu vi cao thâm cũng không phải giả, cũng may là vừa rồi cũng không có gì quá đáng, chỉ là người này tuổi hăn còn trẻ, nhìn qua cũng không hơn mình nhiều lắm.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường thay đổi, trên đường phi hành từ lâu đã lục soát chu vi trong vòng hai trăm dặm một phen, phía trước đúng là ẩn núp không ít khí nguyên yếu ớt, lại càng có không ít khí nguyên hướng nơi này phóng tới, xa xa cách đây khoảng ba trăm dặm lại cảm ứng được một cỗ yêu nguyên tầm cấp tám, cấp chín hiện đang cùng ba tu luyện giả đối chiến đến hồi kịch liệt.

Lâm Khiếu Đường vốn chỉ muốn hỏi một chút sự tình chiến sự Nam xuyên hiện giờ ra làm sao, cớ chuyện lớn như vậy thì cho dù nơi đây có là thâm sơn cùng cốc hắc hủ cũng phải có người biết đến, bất quá sau đó lại phát hiện được một cỗ yêu nguyên làm cho Lâm Khiếu Đường hơi thay đổi chủ ý.

- Nơi đây vì sao nhiều chỗ khí nguyên lại phân bố tán loạn như vậy, tựa hồ như có chuyện gì đó phát sinh?

426. Chương 423: Diễm Hóa Cùng Cơ Duyên.

Tuy nói thanh niên trước mặt có tu vi thâm hậu, nhưng trong mắt thanh niên mặt dài và thanh niên mập mập nhiều nhất cũng chỉ là ngang hàng với sư phụ bọn họ chứ không khác biệt lắm.

Đến nay sư phụ đã bế quan mười lần, rất có khả năng đột phá đại sư giai sơ kỳ tiến vào đại sư giai trung kỳ, chỉ cần kéo dài tới lúc sư phụ đến thì không cần phải lo lắng đến người này.

Nghĩ vậy, thanh niên mập mập cẩn thận trả lời:

- Bản phái Ngọc Phong Môn tụ tập nơi này chỉ là đàm kinh luận đạo bình thường mà thôi, về khí nguyên phân tán loạn bốn phía vẫn bối cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Lâm Khiếu Đường nhìn ra trong mắt đối phương có ý cảnh giác nên tự nhiên có thể nhìn ra việc đối phương đang tận lực giấu diếm, ngược lại cũng không thèm để ý, đã tới cấp độ như Lâm Khiếu Đường, cũng không muốn tranh cãi với mấy tiểu bối này.

Mỹ thiếu phụ vẫn dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn Lâm Khiếu Đường, trong mắt nổi lên cả tầng phong ba, tuyệt đối không che dấu vẻ kiêu mị, thanh niên mặt dài bên cạnh thấy vậy không khỏi nhú chặt lông mày lại.

Bốn tên tu luyện giả cấp thấp này trước mắt Lâm Khiếu Đường đích thực không đáng nhắc đến, ngay cả tâm ý cưỡng ép đối phương cũng lười, làm cho mấy người này biến mất khỏi thế gian ngay tại đây bất quá chỉ là cái nhắc tay mà thôi.

Kỳ thực lời nói dối của thanh niên mập mập đã làm cho Lâm Khiếu Đường đã hiện lên một tia sát khí, nhưng cũng chỉ là một chút, với tính cách của Lâm Khiếu Đường tự nhiên không phải là một ma vương, nên cũng không lòng quản đến mấy tiểu bối này.

Sắc mặt mấy người đều hiện lên trong mắt Lâm Khiếu Đường, thấy hỏi không ra một nguyên do, đang chuẩn bị rời đi, tự mình đến phía trước xem xét, đến tột cùng là có chuyện gì. Đúng lúc này, một cỗ khí nguyên rất mạnh bay đến nơi này rất nhanh.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường khẽ động, lại bỏ ý định rời đi, đi tới dưới tàng cây rồi cứ huyền phù giữa không trung ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần.

Thanh niên mặt dài và thanh niên mập mập thẫn thở ra một hơi dài, người này tựa hồ cũng không đến nỗi độc ác, chỉ cần chờ tới khi sư phụ đến thì không phải lo lắng điều gì nữa.

Ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, phía xa xuất hiện một đạo thiểm quang, đột nhiên lóe lên, tiếp đến một lão giả mặc lục bào từ trên trời hạ xuống.

- Sư phụ!

Ngoại trừ mỹ thiếu phụ, ba người Ngọc Phong Môn đều cùng lên tiếng nói.

Sắc mặt lão giả lại bất định, từ lúc hạ xuống vẫn nhìn thanh niên đang huyền tọa dưới tàng cây, đối với ba tên đồ đệ như không thấy.

Thấy thanh niên mặt dài kêu lão giả tầm bảy tám mươi tuổi này là sư phụ, trên mặt mỹ thiếu phụ lại hiện lên một tia thất vọng, nhưng vẫn lập tức quỳ xuống.

Lão giả phảng phất như không hề thấy, trực tiếp đi tới về phía thanh niên đang huyền tọa dưới tàng cây. Trước đó, cách mười dặm, lão giả đã cảm thấy được bên người mấy tên đồ đệ còn có một cỗ khí nguyên kỳ quái mà chính mình không dò xét được sâu cạn ra sao.

Lúc này tới gần người, lão giả vừa nhìn nhất thời lưng đã đại lạnh, kinh hãi không ngớt, thân thể cũng có chút cứng ngắc đứng lên, thế nào cũng không hiểu vì sao tại nơi thâm sơn cùng cốc thế này lại có thể gặp được thượng vị tu luyện giả.

Lão giả thấp thỏm bất an, lặng lẽ đến một chỗ cách thanh niên kia hơn trượng, cực kỳ cung kính hành lễ rồi cẩn thận nói:

- Vãn bối không biết tiền bối nơi này, liệu linh đến đây, mong rằng tiền bối không nên trách cứ. Không biết tính danh của tiền bối, xin được chỉ giáo?

Ba người Ngọc Phong Môn và mỹ thiếu phụ đang quỳ dưới đất mạnh mẽ run rẩy, sắc mặt vô cùng hoảng hốt, hai chân thanh niên mập mạp mềm nhũn thiếu chút nữa phịch mông xuống đất, mồ hôi lạnh cứ thế tuôn ra.

Mỹ thiếu phụ còn có thể không rõ một chút, thế nhưng ba người Ngọc Phong Môn vốn là ba nội chấp sự lại rất rõ ràng, sư phụ bọn họ đã là đại sư giai, mà để cho sư phụ bọn họ kêu một tiếng tiền bối thì rõ ràng đối phương ít nhất cũng là linh hồn giai. Đã là tồn tại như vậy tùy tiện hắt hơi một cái cũng có thể phun chết hoàn toàn Nam bộ sơn mạch.

Lâm Khiếu Đường chậm rãi mở hai mắt quan sát lão giả một hồi, liếc mắt liền nhận ra lão nhân này đã là đại sư giai sơ kỳ đỉnh phong tu vi, chỉ tiếc là đang vướng mắc tại đột phá bình cảnh, sợ là tầng này cũng đã đình trệ thật lâu. Đối da đầu đối phương tê dại, Lâm Khiếu Đường mới mỉm cười nói:

- Vừa mới rồi đệ tử của người nói quý phái ở đây đàm kinh luận đạo, ta có vài phần hiểu kỳ.

Trong lòng lão giả đương nhiên biết mấy đồ đệ tính toán cái gì, bất quá đối với tu luyện giả thượng vị trước mặt, tất cả chống cự cũng chỉ là phí công vô ích, ngược lại còn có thể mang tai họa sát thân đến cho môn phái. Vị tiền bối này rõ ràng đã sớm nhìn thấu mấy tên đồ đệ tự coi mình là thông minh kia, nhưng phỏng chừng tâm tình cũng tốt nên mới không thêm tính toán.

Lão giả ngay lập tức xuất hiện tâm ý muốn quỳ xuống cầu xin tha thứ. Người này không chỉ có tu vi thâm tàng, hơn nữa tuổi tác lại còn trẻ như vậy, chỉ sợ là tại toàn bộ Nam xuyên tu luyện giới cũng là người có danh khí cực lớn, tuyệt đối không phải là loại mà Ngọc Phong Môn có thể trêu chọc được, lão giả nhìn không được hít mạnh một hơi quay người xuống quát nói:

- Là ai nói như vậy?

Đôi môi thanh niên mập mạp run run, chỉ còn kém bước nữa là khóc rống lên nói:

- Sư phụ, là con!

- Nghiệt đồ, còn không mau quỳ xuống, người cho là với chút thông minh của mình có thể giấu diếm qua pháp nhãn của tiền bối sao?

Lão giả hận không tát một cái chết tên mập mạp này.

Mập mạp sớm đã mất đi cái tư thái một cao nhân vẫn có thường ngày, không cần suy nghĩ nhiều liền trực tiếp hạ mình, nhưng lại bị một kim thủ nâng thân mình lên, cái này cũng chẳng khác gì cảnh điều hâu bắt gà con.

Nhìn kim thủ được ngưng tụ ra trong nháy mắt, lão giả căn bản một điểm cũng không nhận thấy được, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào cho phải, bất quá cho dù vị tiền bối này có làm gì mập mạp kia trước mặt mình thì cũng bó tay không có biện pháp can thiệp, nhưng nếu như hi sinh một tên mập mạp

mà có thể làm cho vị tiền bối này bớt giận thì cũng đáng. Lão giả không biết làm thế nào đành tự an ủi bản thân.

- Tiền bối tha mạng, tiền bối tha mạng a. Văn bối có mắt như mù, thỉnh tiền bối bỏ qua cho tính mệnh nhỏ của tiểu nhân.

Mập mạp sợ đến hồn phi phách tán, khẩn thiết cầu xin tha thứ.

Thanh niên mặt dài và gã chấp sự vẫn đang kinh hãi lập tức tỏ bộ dáng không đếm xỉa gì đến, tựa hồ việc này không hề có chút quan hệ nào với chính mình, mà mỹ thiếu phụ tuy là có kinh hãi nhưng trên mặt cũng lộ ra biểu tình kinh hãi, không nghĩ tới ở chỗ này, chính mình cư nhiên có thể gặp được loại tồn tại cao cao tại thượng kia, là họa hay là phúc đã sớm bị nàng quên mất.

Lâm Khiếu Đường đối với lời cầu xin tha thứ của mập mạp như mất diếc tai ngơ, thản nhiên nói:

- Ta bế quan mới ra, không biết trong hai năm gần đây bên ngoài có đại sự tình gì phát sinh, mấy đạo hữu có thể nói qua một chút hay không?

- Đương nhiên có thể! Văn bối mặc dù chỉ là một phần tử nhỏ bé nhưng đối với chuyện bên ngoài cũng biết không ít, không biết tiền bối quan tâm đến chuyện nào đây?

Lão giả vội hỏi.

- Nam Xuyên Giới và Đại Hạ phát sinh xung đột hẳn là người phải biết, hiện lúc này tranh đấu giữa hai giới đã phát sinh đến đâu rồi?

Lâm Khiếu Đường hỏi thẳng vào vấn đề.

Lão giả đã chuẩn bị thật kỹ câu trả lời, lại tỏ bộ dáng không gì biết không nói, nhưng lại không ngờ tới đối phương lại hỏi ra một vấn đề đơn giản đến như vậy.

- Ba năm trước đây hai giới phát sinh xung đột, Đại Hạ đã vài lần có âm mưu với Nam Xuyên Giới nhưng đều không thực hiện được, cuối cùng hai bên ước chiến tại Vọng Nguyệt Pha, trận chiến ấy đúng là thiên hôn địa ám, song phương đều phải mất trăm vị tu luyện giả từ đại sư giai tham chiến, trong đó lại có thêm hơn mười linh hồn giai và địa vương giai, đánh nhau sống chết hơn ba tháng liền, song phương cùng tử vong đến quá nửa, đến cả địa vương giai cũng đã ngã xuống.

- Lúc đó Nam Xuyên Giới vỡ tâm hoảng sợ, không ít tu luyện giả cấp thấp đều đã chuẩn bị thật tốt cho việc chạy nạn. Thế nhưng tại Vọng Nguyệt Pha vẫn còn đại chiến, hai giới đột nhiên thu tay lại, chiến sự cũng theo đó kết thúc từ hai năm về trước. Văn bối nghe được là hình như có thêm liên minh Thảo nguyên tham gia, hai giới đều không muốn đánh nhau sống chết rồi để cho một bên được lợi bởi vậy cùng dừng tay.

Lão giả một hơi nói ra tất cả mọi chuyện một cách đơn giản.

Chiến sự diễn ra theo xu thế mà Lâm Khiếu Đường đã dự định trước đó, Liên minh thảo nguyên tham gia tất nhiên sẽ làm cho hai giới ngừng tay. Tuy là thực lực không thể sánh bằng Đại Hạ, nhưng tình thế bấy giờ thì Đại Hạ cũng không thể không cân nhắc kỹ càng.

Lâm Khiếu Đường khẽ gật đầu nói:

- Hai giới từ đó cho đến nay chưa từng có hoạt động gì sao?

- Văn bối chưa từng nghe nói phát sinh ra bất kỳ xung đột nào, chỉ ít bên ngoài truyền lại hẳn là không có. Lúc này các thế lực khắp nơi đều đang chờ đợi trăm năm một lần thần khí hiện thế, thế lực lớn thì có người nói là đang tìm cái gì là thánh khí viễn cổ, hẳn là trong thời gian ngắn sẽ không phát sinh bất kỳ xung đột nào.

Lão giả cẩn thận trả lời.

Lâm Khiếu Đường hờ hững cười nói:

- Nơi này lẽ nào xuất hiện thần khí, các người chuẩn bị đi tranh đoạt?

Lão giả cúi đầu nói:

- Lấy thực lực văn bối làm sao lại có thể tham gia đến cấp bậc tranh đoạt như vậy, chỉ là gần đây tại Nam Bộ sơn mạch Đại Thanh Sơn có xuất hiện một đầu yêu hùng cấp tám. Có người nói yêu thú lại trấn thủ tại một động phủ hoang phế. Lúc này toàn bộ các thế lực Nam Bộ sơn mạch đều là hướng ánh mắt tới đầu yêu hùng cấp tám kia.

Yêu thú cấp tám nếu là dưới tình huống bình thường Lâm Khiếu Đường tự nhiên không hề hứng thú, bất quá mấy ngày gần đây thân thể Duy Lạp bỗng nhiên xuất hiện sự bất ổn, mất đi linh hồn thì thân thể nếu không cưỡng chế bảo tồn rất có thể biến thành cương thi, nếu được ngâm trong yêu khí từ thú nguyên tinh mà nói cũng có thể hóa giả được một chút.

Thú nguyên tinh hơi cấp tám kém một chút ít, Lâm Khiếu Đường vốn định tìm yêu thú cấp mười rồi diệt sát nhưng tìm kiếm được lại tương đối khó khăn, hơn nữa yêu thú cấp tám này lại đang bảo vệ một tòa động phủ, ngược lại cũng đáng để đến đó một chuyến.

- Tòa động phủ hoang phế kia vì sao lại bị phát hiện?

Lâm Khiếu Đường tùy ý hỏi.

- Theo văn bối được biết, đây là một mảnh địa vực khí nguyên cực độ loãng, có khu vực thậm chí còn không hề có chút khí nguyên nào, căn bản không hề thích hợp cho tu luyện giả tu luyện. Tại trước lúc yêu hùng xuất hiện chưa từng có người nào biết nơi đó có động phủ, văn bối cũng đã từng qua đó vài lần nhưng không hề gặp một động phủ nào.

Lão giả thành thật trả lời, nói ra tình hình thực tế mà trong lòng lại đau xót đến cực điểm nhưng cũng biết là không thể tránh được. Phải biết rằng bất luận là ai đã vượt quá tồn tại đại sư giai thì hẳn đều không có khả năng trêu chọc.

- A, có điểm ý tứ!

Lâm Khiếu Đường mỉm cười nói.

Bỗng nhiên một đạo thân ảnh nhỏ bé chạy lên. Đồng một tiếng quỳ gối trước người Lâm Khiếu Đường, người này chính là mỹ thiếu phụ sau một hồi tranh đấu tư tưởng mới có dũng khí tiến tới.

- Tiên bối tại thượng, xin người hãy nhận lấy tiểu nữ làm đồ đệ, tiểu nữ nguyện làm trâu làm ngựa hầu hạ người suốt đời.

Ngoại trừ những âm thanh bên ngoài, Lâm Khiếu Đường còn nghe được một loại âm thanh giống như là truyền âm nhập mật, nói một chút ẩn ý rõ ràng.

Mà mỹ thiếu phụ khi quỳ xuống cổ áo lại có phần mở rộng ra, rõ ràng là cố ý, làm cho Lâm Khiếu Đường dễ dàng có thể nhìn thấy cảnh xuân vô hạn, hai khối non bộ đại bạch thổ như ẩn như hiện làm động lòng người.(cái này ta thích a.)

Biểu tình Lâm Khiếu Đường trong nháy mắt phát lạnh, ngón tay điểm ra, thần sắc mỹ thiếu phụ đột nhiên mạnh mẽ ngưng lại, thân hình phẳng phát như nhập định, tròng mắt cũng co rút lại, tựa hồ như đang nhìn thấy một vật gì rất đáng sợ.

Không đợi lão giả phản ứng, một đạo quang mang đã bay lên trời, chớp mắt liền biến mất không thấy. Kim thủ phía sau thanh niên mập mạp lúc này hóa thành tinh điểm kim quang tán loạn biến mất làm cho hắn rơi bịch một tiếng thật mạnh trên mặt đất, thần tình vẫn còn vô cùng hoảng hốt.

Mỹ thiếu phụ toàn thân nhể nhại mồ hôi, lại như có chút tuyệt vọng, trong miệng nỉ non nói:

- Con đường tu luyện thật là đáng sợ, không tu cũng được!

Nói xong liền từ mặt đất bò lên, lão đảo một mình một người xuống núi.

Thanh niên mặt dài vốn muốn kéo mỹ thiếu phụ trở lại, nhưng vừa nghĩ đến mỹ thiếu phụ bỗng nhiên biến thành như vậy, nguyên nhân lại là do vị tiên bối kia gây nên, chính mình đa sự vạn nhất làm vị tiên bối đó tức giận sợ là khó giữ được cái mạng nhỏ, nghĩ vậy nên cũng đành bỏ qua mỹ thiếu phụ mà tuyển trạch người khác.

- Sư phụ, chúng ta nếu là còn lãng phí thời gian, chỉ sợ là Quỷ Lâm Môn và Trữ Sơn Phái sẽ đi trước chúng ta mất.

Thanh niên mặt dài cuối cùng cũng dứt ánh mắt lưu luyến nhìn nơi mỹ thiếu phụ biến mất, phần chân tình thần lại, nói.

- Hồi phái!

Lão giả lại không hề lưu luyến nói.

- Sư phụ, vì sao lại hồi phái?

Thanh niên mặt dài không hiểu được, hỏi lại.

- Đồ ăn hại. Nếu là người nọ đã muốn tham dự, người tự hỏi xem chúng ta còn có bao nhiêu cơ hội? Quỷ Lâm Môn và Trữ Sơn Phái nếu như hôm nay còn không biết thân biết phận, sợ rằng gặp phải họa diệt môn!

Lão giả trừng mắt tức giận nhìn tên đồ đệ mà quát mắng.

- Sư phụ!

Lão giả vừa muốn bay lên trời rồi đi thì lại nghe một thanh âm chán ghét lọt vào tai. Hôm nay đúng là một ngày không may mắn, Nam Bộ sơn mạch bao nhiêu năm mới có được một thứ tốt, cứ như vậy liền bị người đoạt đi, tâm tình tự nhiên không thể tốt cho được. Đối mặt với cấp tiền bối tự nhiên không thể phát tác, nên lúc này lão mới xuất ra bộ dáng của một người sư phụ, cả giận nói:

- Có chuyện gì thì trở về hãy tính sau, lúc đó xem ta thu thập các người thế nào!

- Sư phụ, nơi này có thứ gì đó!

- Thứ gì đó? Cái *út gì vậy?

Lão giả tức giận nói. Thế nhưng khi lão nhìn theo ánh mắt tên đệ tử liền thấy được một bình nhỏ và một chiếc túi nơi trước đó mỹ thiếu phụ đã từng quỳ xuống, quang hoa trong mắt nhất thời chột lóe, vội vàng xông lên kiểm tra như nhìn thấy được trân bảo.

Bên trong túi chứa mười khối nguyên thạch trung cấp, trong bình nhỏ còn có hơn mười viên đan dược trân quý, trong đó Nhập sư đan, Đại sư đan có đến sáu, bảy viên, lão lấy được liền coi như chí bảo, lập tức hướng phương xa nơi quang mang biến mất cúi người thi lễ.

Lúc này phía bên trong bình nhỏ chột lóe ra lời truyền âm phù vang lên một tiếng bình thần:

"Nữ tử vừa rồi nếu có thể trong ảo cảnh mà vẫn bảo trì hướng tu chí tâm liền như cũ, đưa một nửa đan dược trong này cho nàng, nếu là không thể chẳng bằng cứ làm một phạm nhân mà sống nốt quãng đời còn lại."

Lão giả như có sở ngộ, nhìn liếc mắt hướng thân ảnh mỹ thiếu phụ đang thất thần một mình xuống núi lẫm bẫm nói:

- Có được cơ duyên chính mình phải nắm chặt!

Lão giả lập tức mang theo ba gã đồ đệ trở lại môn phái, lúc này lại mệnh lệnh toàn bộ đệ tử đóng cửa khổ tu.

Mấy ngày sau, Nam Bộ sơn mạch lại khôi phục lại sự bình yên vốn có. Chuyện Yêu Hùng và động phủ hoang phế lại biến mất như chưa hề có tại thế gian, hơn hai mươi môn phái thế lực đứng đầu nơi đây không hẹn mà cùng ă ý đóng cửa bế môn.

Thời gian hai giới giao chiến, Thiên Hà Tông dù là không trực tiếp tham gia chiến sự, nhưng lại là môn phái cung cấp lương hậu cần khổng lồ cho chiến dịch nên tổn hao không hề nhỏ. Để chăm lo cho việc củng cố môn phái, Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân đều bận rộn xử lý mọi việc trong ngoài, không hề được rảnh tâm tu luyện.

Thời gian hai năm cũng đủ làm cho môn phái phục hồi phần nào, tuy là không bằng được phân nửa thời kỳ đỉnh phong nhưng chung quy cũng đã dần đi vào ổn định.

Chỉ là hai năm nay, không khí môn nhân Thiên Hà Tông từ trên xuống dưới vẫn nặng nề đến cực điểm. Nguyên nhân chính là vị đệ tam nguyên lão vẫn còn chưa biết tung tích, thấy có lời đồn rằng vị đệ tam nguyên lão tại Đại Hạ đã gặp phải bất trắc mà ngã xuống, cũng có tin đồn nói đệ tam nguyên lão bị trọng thương đã rời khỏi đại lục Kỳ Đông ra hải ngoại trị thương, trong vòng trăm năm tới sẽ không xuất hiện, nhưng đây cũng chỉ là hai tin đồn lan rộng mà thôi, nếu chăm chú nghe ra thì còn rất nhiều những tin đồn cổ quái nhiều không kể xiết.

Thiên Hà Tông đã từng bởi vì vị đệ tam nguyên lão ngang trời xuất thế này mà mơ hồ sánh ngang với các siêu cấp đại môn phái. Cũng bởi danh khí vị đệ tam nguyên lão này nhiều lần đại triển thần uy, tạo thành những bút tích tinh thần to lớn nên chúng tu luyện giả đến xin gia nhập cũng càng ngày càng đông.

Thế nhưng đi theo việc đệ tam nguyên lão thất tung thì Thiên Hà Tông cùng từ từ yên tĩnh trở lại, nhưng cũng phải nói nếu như môn nhân đệ tử quá nhiều mà địa cảnh môn phái không hề tăng thêm mơ hồ lại làm bên trong cánh cửa tu luyện càng có chút căng thẳng do thiếu hụt tài nguyên.

Bên trong Thiên Hà Tông còn có duy nhất một nơi vẫn duy trì được thái độ tích cực hàng ngày nhưng cũng chỉ có một vài người mới có thể tiến vào nơi này, đây cũng chính là nơi động phủ mà vị đệ tam nguyên lão đã một tay tạo dựng nên.

Lúc đầu nơi đây vốn rất ít dấu tích con người sau đó lại nghiễm nhiên trở thành cấm địa môn phái. Nhưng rồi lại lục tục có người mang theo tín vật của đệ tam nguyên lão đến ở nơi này nên dần dần đã trở thành nơi phồn hoa nhất bên trong Thiên Hà Tông. Nơi đây tuy là không cho phép đệ tử tùy tiện đi vào, thế nhưng vẫn như cũ không thể ảnh hưởng đến nhân khí nơi này.

427. Chương 424: Trở Về.

Bên cạnh nữ tử, một thanh tử kim sắc trường thương lẳng lẳng huyền phù, trên thương vẫn tỏa ra quang mang màu vàng nhàn nhạt.

Mãi cho đến khi mặt trời ngả về tây, nữ tử thanh tú mới hồi phục lại tinh thần, chậm rãi đi xuống gò núi, tử kim thương cũng tự động theo sau.

Bên dưới gò núi có một vài cửa đá bí mật, ở đó có thể thấy được một vài nữ tử đang bận rộn ra vào làm việc, nhưng tất cả khi nhìn thấy nữ tử thanh tú này đều cúi đầu hành lễ rồi mới tiếp tục làm công việc của mình.

Nữ tử thanh tú vừa tiến vào cửa đá đã có một nữ tử mặc bạch sam tiến lên đón, nhưng trên thần sắc lại hiện rõ lên vẻ cô đơn:

- Lan tỷ tỷ, thạch viên đã được dọn dẹp sạch sẽ, người có muốn đi xem hay không?

Nữ tử thanh tú miễn cưỡng cười nói:

- Không cần, tất cả đều do muội muội làm chủ.

Nếu có người lúc này tiến vào nơi đây nhất định sẽ phải kinh ngạc không ngớt. Cả một tòa núi đều bị đào rỗng bên trong, không gian bên trong được phân bố thành hơn mười gian thạch thất có công dụng khác nhau, còn có cả dược viên. Có gian luyện khí, có gian luyện đan, đương nhiên đã là một tu luyện giả thì các loại gian phòng như vậy đều không thể thiếu được. Bên cạnh đó còn có hơn mười gian tĩnh thất được trang trí đơn giản nhưng vô cùng sạch sẽ gọn gàng.

Nơi đây cũng chính là một trong những cấm địa của Thiên Hà Tông, nữ tử thanh tú chính là Tiểu Lan, người mà một vài năm trước cầm tín vật của Lâm Khiếu Đường đến đây gia nhập Thiên Hà Tông, mà nữ tử bạch sam và chúng nữ còn lại cũng là đám người Tổ Tổ được Lâm Khiếu Đường thu lưu.

Tổ Tổ nhìn bóng lưng của Tiểu Lan nhìn không được nói:

- Lan tỷ tỷ, sư phụ cát nhân tự có thiên tướng, nhất định là không có việc gì đâu.

Tiểu Lan xoay người cười cười, trực tiếp đi vào tình thất của chính mình, nhưng vừa mới đi vào tình thất lại chợt nghe thấy bên trong thú gian truyền đến từng đợt như tiếng reo vui của một đám thiếu nữ màu lam, rồi tất cả đều nhanh chóng bay ra phía ngoài thạch động.

Lúc này, bên ngoài cũng có một vài nữ tử với thần sắc vội vã tiến đến, còn có cả một vài người bên trong nghe được động tĩnh cũng bắt đầu chạy lại, trong đó có một nữ tử khấn trương nói:

- Tổ Tổ tỷ, Lan tỷ tỷ, mấy đạo phòng ngự kết giới trận bỗng nhiên tự động mở ra, dường như đã có người xông vào, chúng ta phải làm sao vậy giờ?

- Không có khả năng!

Tiểu Lan vô thức nói, các kết trận nơi đây được bố trí từng trận kết hợp tinh diệu vô cùng, coi như là người đã có tu vi linh hồn giai xông vào cũng phải tốn không ít công sức, mà muốn làm cho kết trận tự động mở ra lại càng là không có thể.

Vừa dứt lời, một đạo quang mang đã hiện lên, một gã thanh niên đeo cự kiếm đã xuất hiện bên ngoài cửa đá, cả đám Tham thị thú đang bay ra hưng phấn quay xung quanh trên dưới người thanh niên mà ra vẻ hưng phấn không ngớt. Đám Tham thị thú này vẫn duy trì lân phiến màu lam trên người, hiển nhiên là từ trước khi Lâm Khiếu Đường rời đi đã lưu lại, đàn Tham thị thú này vẫn chưa hề tiến giai.

Còn thanh tử kim trường thương lại dựng đứng tại bên cạnh Lâm Khiếu Đường từ lâu, trên trường phát ra quang mang chói mắt vô cùng.

- Chủ nhân!

- Lão đại!

- Sư phụ!

Hiển nhiên người thanh niên đeo cự kiếm kia chính là Lâm Khiếu Đường đã quay về.

Chúng nữ tu khi nhìn thấy rõ là ai nhất thời kinh hãi phi thường, đặc biệt là Tiểu Lan và Tổ Tổ lại càng thoáng như trong mộng, lại có chút không thể tin được đôi mắt của mình.

- Tất cả mọi người sao lại dùng loại nhãn thần như vậy nhìn ta? Ta lẽ nào lại rất giống quỷ hồn hay sao?

Lâm Khiếu Đường lộ vẻ tươi cười nói.

Tiểu Lan cuống quýt tiến lên, quan sát thật kỹ hần xác nhận không thụ thương, lúc này mới vỗ ngực hỗn hển nói:

- Bên ngoài đều nói người đã...

- Đã chết?

Lâm Khiếu Đường liền nói tiếp, chỉ là lời nói còn chưa có thoát khỏi miệng liền đã bị một bàn tay che kín miệng lại.

Tiểu Lan trách cứ nói:

- Lão đại, đừng có nói vậy!

- Ha ha, cũng chỉ là lời nói thôi mà!

Lâm Khiếu Đường ngửa mặt cười dài nói.

- Sư phụ, chuyển đi Đại Hạ rồi cuộc xảy ra chuyện gì? Nghe bên ngoài đồn đại đều thập phần ly kỳ!

Tổ Tổ đang mừng rỡ không nhận được hỏi.

- Tùy bọn họ nói đi, truyện càng ly kỳ càng tốt!

Lâm Khiếu Đường tỏ vẻ không sao hết nói.

Tiểu Lan và Tổ Tổ hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên là không thể hiểu nổi, Lâm Khiếu Đường cũng không muốn giải thích gì nhiều mà nhìn lại động phủ đã được bố trí đổi mới, sau đó thoải mái nói:

- Các người chuẩn bị một chút, một lúc nữa hai vị nguyên lão sẽ đến đây gặp mặt, trước khi hồi môn ta đã truyền âm rồi.

Hơn mười vị nữ tu đều tự giác lui xuống, Tiểu Lan và Tổ Tổ cũng đi chuẩn bị trà.

Phút chốc, hai đạo quang mang chợt lóe, dĩ nhiên là Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân đã hiện thân trước cửa động, hai người nhìn thấy Lâm Khiếu Đường nguyên vẹn lông tóc toàn thân, đứng đó một hồi rồi mới ha hả cười lên.

- Sư đệ, người thất tung lần này làm ta và sư huynh lo lắng rất nhiều, nếu không phải chiến sự mới qua, tình hình trong phái còn bất ổn sợ là một trong hai ta chắc chắn đã ra ngoài tìm người rồi.

Lạc Trần Tử cảm khái nói.

Lâm Khiếu Đường cũng cảm giác được Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân đúng là thực tâm, cả hai đối đãi với mình như người cùng một nhà.

- Để nhị vị sư huynh lo lắng rồi, sư đệ đều khỏe mạnh, cũng không phải đã trở về rồi hay sao?

Lâm Khiếu Đường có chút áy náy trả lời.

- Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!

Thiên Kiều Lão Nhân khoe ra bộ dáng già nua, khuôn mặt cũng hiện lên nét vui mừng nói. Cuối cùng thở dài một hơi.

- Không biết sư đệ tiến vào Đại Hạ, sau đó gặp biến cố gì mà tận đến bây giờ mới có thể trở về, năm người lần đó cùng sư đệ ra đi, từ hai năm trước đã lục tục trở về, chỉ còn lại một mình sư đệ thất tung, ngoại giới đều đồn thổi sư đệ đã gặp nạn tại Đại Hạ, chỉ có ta và sư huynh là không tin.

Lạc Trần Tử quan tâm lo lắng hỏi.

- Việc này nói ra rất dài, ngày hôm nay mời hai vị sư huynh tới cũng là sư đệ có điều muốn nói!

Lâm Khiếu Đường đi thẳng vào vấn đề.

- Sư đệ xin cứ nói!

Lạc Trần Tử thẳng thắn.

- Chuyện ta trở về xin đừng cho bên ngoài biết. Lần này ta trở về ngoài hai người ra ngay cả người trong môn phái ta cũng không muốn cho biết. Đoạn đường về ta đều ẩn dộn trở về, mặt khác còn muốn xin nhị vị sư huynh giúp ta tìm một nơi có thể tĩnh tu, ba tháng sau ta muốn bế quan, lần này bế quan khả năng tương đối dài, mọi chuyện trong môn phái cũng như bên ngoài xin hai vị sư huynh lo lắng.

Lâm Khiếu Đường không xem Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân là người ngoài nên nói không chút khách khí.

Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân quan sát kỹ Lâm Khiếu Đường một hồi, lúc này mới phát hiện vị Lâm sư đệ sau khi thất tung một vài năm, tu vi lại có tăng tiến, mặc dù không phải là đột phá bình cảnh nhưng cũng đã tới linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong, chỉ còn cách cánh cửa địa vương giai một bước rất ngắn mà thôi.

- Sư đệ thật đúng tạo hóa kinh người, người khác cần đến vài chục năm mới cầu được chút tiến bộ, sư đệ chỉ ngắn ngủi vài năm liền có thể hoàn thành, quả thật là kỳ tài tu luyện, ta và sư huynh không khỏi cảm phục!

Lạc Trần Tử một mặt cảm thán, một mặt xấu hổ nói.

Lâm Khiếu Đường chỉ thoáng cười nhẹ rồi lại ngược nhìn Thiên Kiều Lão Nhân.

Thần sắc người này tuy là không tồi thế nhưng linh nguyên đã bắt đầu tán loạn, thọ nguyên hẳn là đã đến tận cùng, sợ là trong vòng ba mươi năm sẽ đến lúc tiêu vong.

Lâm Khiếu Đường lấy ra ba viên kim đan, một đưa cho Lạc Trần Tử còn hai viên còn lại đưa cho Thiên Kiều Lão Nhân. Hai người nhìn thấy kim đan đều ngạc nhiên không ngớt, khi tay tiếp nhận kim đan đều

run nhè nhẹ. Đan được tỏa ra được lực nồng đậm, chỉ cần cảm thụ một phen cũng có thể nghĩ tới tu vi đã tăng một phần.

- Sư đệ, đây chính là Linh vương đan?

Thiên Kiều Lão Nhân cẩn thận cầm hai viên kim đan như đang giữ lấy chí bảo cẩn thận hỏi.

Lâm Khiếu Đường bình tĩnh gật đầu.

Khi được xác nhận, hai vị nguyên lão càng cảm thấy được vị Lâm sư đệ đích thực càng thêm thần bí. Linh vương đan, cái loại đan được giá trị cấp bậc cao như vậy lại có thể dễ dàng đem tặng, hơn nữa một lần chính là ba viên.

Chỉ cần một viên Linh vương đan liền có thể làm cho toàn bộ tu luyện giới thất điên bát đảo, phải biết rằng đan được này có thể giúp cho tu luyện giả linh hồn giai gia tăng tỷ lệ đột phá bình cảnh thật lớn, hơn nữa đến ngay cả tu luyện giả địa vương giai sau khi phục dụng cũng có thể tăng thêm hơn mười năm tu vi.

- Sư đệ, cái này quá quý trọng, người hay là cứ giữ lấy cho mình dùng đi!

Lạc Trần Tử có chút thẹn thùng nói, dù sao cái này cũng quá quý trọng.

Thần sắc Thiên Kiều Lão Nhân phức tạp, nhân thần còn có chút do dự, lúc này lão mặc dù cùng ý nghĩ như Lạc Trần Tử thế nhưng thọ nguyên của lão sắp tận, nếu là không có hai viên Linh vương đan này, chỉ thuần túy tu luyện củng cố linh nguyên thì cùng lắm là tăng thêm được một giáp thọ nguyên, dù sao Linh vương đan thực sự quá mê hoặc.

Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

- Sư đệ vẫn luôn bên ba bên ngoài, chưa hề có lúc chăm lo đến chuyện trong môn phái, thực cảm thấy có chút không xứng đáng với cái chức nguyên lão này. Ba viên Linh vương đan đây cứ xem như là bồi thường đối với môn phái, nhị vị sư huynh không cần phải từ chối, nếu còn như vậy chẳng lẽ coi ta là người ngoài sao?

Vừa nghe nói thế, tâm ý do dự của Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân liền biến mất, lập tức thu ba viên đan được lại rồi nói:

- Tâm ý của sư đệ, chúng ta xin nhận, bằng không chẳng phải là làm kiêu hay sao.

- Không đối gạt nhị vị sư huynh, lần này sư đệ đã đắc tội đến một vài nhân vật lợi hại bên ngoài, bởi vậy nên việc trở lại môn phái nhất định phải bảo mật, bằng không môn phái rất có thể đối diện với tình huống bất lợi nên rất mong nhị vị sư huynh giữ lấy thật kỹ. Bên cạnh đó khi sư đệ bế quan, mấy nữ tu này cũng xin nhị vị sư huynh chiếu cố nhiều hơn!

Lâm Khiếu Đường cường điệu nói.

- Sư đệ cứ yên tâm bế quan, sự tình bên ngoài tất cả cứ giao cho hai người chúng ta xử lý!

Lạc Trần Tử dứt khoát nói.

Ba người nói chuyện tiếp một hồi rồi Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân quay trở về động phủ bố trí công việc.

Sau khi hai người rời khỏi Lâm Khiếu Đường cũng lập tức tiến vào bên trong thạch viên, đem mấy trăm thứ thảo dược thu thập được trong chuyến đi Đại Hạ trồng xuống toàn bộ, nhưng cũng bởi vì hành trình kéo dài mấy năm nên có một vài linh thảo không thể tiếp tục gieo trồng, lại thêm cả trăm loại sau khi gieo trồng không thích ứng nhanh chóng héo rũ.

Bận rộn trong khoảng thời gian năm ngày. Cuối cùng cũng có thể giữ lại được ba trăm gốc. Những linh dược này sau khi trồng xuống được một ngày lại lập tức bị năm gốc Cổ độc thi thảo điên cuồng hấp thụ.

Ngày kế tiếp, Lâm Khiếu Đường đem thân thể Duy Lạp dung hợp với thú nguyên tinh cấp tám nên tạm thời có thể an tâm không bị cương thi hóa, trừ lần đó ra còn lại toàn bộ thời gian Khiếu Đường đều ở trong luyện đan thất.

Hai tháng sau, Lạc Trần Tử lui tới một chuyến, báo cho Lâm Khiếu Đường biết đã tìm được địa điểm mà hần yêu cầu, kết quả khi Lâm Khiếu Đường biết được lại chính là cấm địa Thiên Hà Tông Địa Linh Hà, đây cũng chính là dòng nước ngầm rất thần kỳ vẫn chảy sâu trong lòng đất mấy trăm trượng.

Bên cạnh Địa Linh Hà còn có một đảo đỉnh sơn, cái này cùng với tòa đỉnh sơn (núi ngược đỉnh) nơi cửa lớn Thiên Hà Tông có vài phần tương tự, chỉ khác nhau là: một cái nằm trên mặt đất còn một lại là ngầm ở dưới lòng đất.

Lâm Khiếu Đường vẫn ở lại trong bảo khố thất một tháng sau mới đi ra, sau đó lại đem số đan dược đã luyện chế được trong thời gian ba tháng trước phân phát toàn bộ cho chúng nữ, mỗi người khoảng chừng hai ba mươi viên. Tiếp đó lại lưu cho các nàng mấy vạn sơ cấp nguyên thạch và một ít yếu quyết công pháp.

Sau khi nhanh chóng bố trí thêm vài đạo kết trận an toàn bên ngoài động phủ, Lâm Khiếu Đường liền thu thập vài loại vật phẩm cùng với năm gốc Cổ độc thi thảo vốn đã được ăn no nê, trong thời gian ba tháng đã đem hơn ba trăm gốc linh thảo ăn sạch sẽ như tằm ăn rỗi.

Trước khi đi, Lâm Khiếu Đường gọi hai người Tiểu Lan và Tổ Tổ lại, sau một hồi nói chuyện, nhị nữ đều thể hiện thái độ cực kỳ kiên quyết nên Lâm Khiếu Đường cũng chỉ đành buông lòng do dự mang theo nhị nữ tiến vào Địa Linh Hà.

Địa Linh Hà nằm tại giải đất trung tâm Thiên Hà Tông, bên dưới một ngọn núi cao quá ba trăm trượng nên phi thường bí mật, chỉ có một đoạn ngắn quanh co nối liền với động sâu là có liên hệ với bên ngoài.

Sau khi Lâm Khiếu Đường tiến vào liền che lại toàn bộ động khẩu, tại bốn phía bày ra kết trận lần lượt che kín thông đạo duy nhất, muốn cường ngạnh xông qua hầu như là si tâm vọng tưởng.

428. Chương 425: Bể Quan. (thượng)

Trên Địa Linh Hồ, từng làn khí nguyên nồng đậm phát ra những ánh sáng chiếu lên từng mảnh sinh cơ bừng bừng không khác gì với ánh dương quang thế ngoại. Khắp nơi thậm chí còn không hề thiếu những yêu thú cấp thấp đang ngấm sinh hoạt.

Nơi này này từ thời Thiên Hà Tông khai môn lập phái đã được liệt vào hàng cấm địa, chỉ có cấp bậc nguyên lão khi trùng quan sinh tử mới có thể tiến vào nơi đây.

Từ đảo đỉnh sơn đến chân núi phụ cận đã có vài động phủ, hiển nhiên chính là được các nguyên lão Thiên Hà Tông trải qua mấy nghìn năm sử dụng.

Khi Lâm Khiếu Đường tiến vào nơi đây đã tiến hành thăm dò tỉ mỉ bốn phía, phát hiện ra bên dưới hồ nước còn có một tòa công phong nằm sâu trong Địa Linh Hồ cả ngàn trượng, quanh năm được ngấm trong linh thủy tràn ngập khí nguyên. Sơn phúc hình thành từng vòng khí nguyên, trong đó vòng lớn nhất có đường kính lên tới hơn mười trượng, bên trong có mật độ khí nguyên cao đến kinh người.

Nơi đây quả thực là tiên cảnh tu luyện. Lâm Khiếu Đường không khỏi có chút kỳ quái vì sao Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân lại không đến nơi này tu luyện.

Lâm Khiếu Đường cũng không biết Thiên Hà Tông vẫn có một cấm lệnh, nếu chưa đột phá địa vương giai không được tiến vào nơi đây, cái này cũng là di huấn mà tổ sư gia từ ngày lập tông lưu lại, nếu không tuân thủ tất sẽ gặp linh ứng của tổ sư gia trên trời trách phạt.

Nói đến cũng lạ, Thiên Hà Tông trải qua nhiều năm như vậy truyền xuống cơ bản đều thành thật tu luyện, kể cả những quan môn đệ tử đích truyền của từng người cũng không hề trái theo thông lệ vẫn có từ trước đó, cái này cũng có thể nói mỗi vị nguyên lão qua từng thời đều là người ngoan cố, nghiêm chỉnh thực hiện lời di ngôn mà tổ sư gia đã lưu lại.

Nhưng thật ra lần này tiện nghi cho Lâm Khiếu Đường hơn phân nửa là do vị trí nguyên lão của hần là một trường hợp đặc biệt. Kỳ thực trong ngoài cấm địa còn có rất nhiều kết trận ẩn hình, những kết trận này vốn vô cùng tinh diệu, bất quá bên ngoài đã sớm được Lạc Trần Tử cùng Thiên Kiều Lão Nhân tạm thời giải trừ, mà bên trong nguyên nhân do thời gian đã lâu không có người lui tới nên nguyên thạch duy trì kết

trận đã sớm hao tổn dẫn đến uy lực giảm mạnh, vì vậy Lâm Khiếu Đường có thể nhẹ nhàng phá trận tiến vào.

Bên trong Địa Linh Hà đã từng có thủ hộ thú nên bốn phía lưu lại khí nguyên yêu thú nồng nặc, thế nhưng hôm nay tựa hồ đầu thủ hộ thú này đã không còn ở nơi đây.

Khảo sát hoàn tất, Lâm Khiếu Đường tự nhiên quá đổi vui mừng, trực tiếp đào ra một tòa động phủ chính và ba tòa động phủ phụ tại một ngọn núi bên trong hồ.

Tu vi của Tiểu Lan và Tổ Tổ bất quá chỉ là sơ giai, thọ nguyên nhị nữ có dài cũng chỉ hơn hai trăm năm. Lâm Khiếu Đường dẫn nhị nữ đến nơi đây cũng không có cái gì là tư dục, chỉ thâm nghĩ trong năng lực của chính mình sẽ trợ giúp nhị nữ tăng tiến chút tu vi, dù biết là có thể không thành được đại đạo nhưng để các nàng dễ thăng nhanh chóng tu vi ở một trình độ nhất định nào đó là chuyện hoàn toàn có thể.

Tiểu Lan tự nhiên không cần phải nói, nàng và Lâm Khiếu Đường vốn là thanh mai trúc mã, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cho dù có một khoảng thời gian xa cách rất dài nhưng thân tình vốn là bất diệt, tuy nói Tiểu Lan đối với Lâm Khiếu Đường đã biểu đạt tình ý chân thực, nhưng Lâm Khiếu Đường lại không biết làm sao, vẫn chỉ cố gắng trợ giúp Tiểu Lan tu luyện.

Tổ Tổ và Lâm Khiếu Đường kỳ thực không có nhiều gút mắc, thế nhưng ngày trước tại Tân La Thành, Lâm Khiếu Đường đối với nữ có tiềm lực rất lớn trong thuộc tính trị liệu hệ nên cảm thấy rất hứng thú, rất có thể trở thành trợ thủ đắc lực cho mình sau này.

Kỳ Áo từ lúc ngủ say tới giờ vẫn chưa có dấu hiệu thức tỉnh, nhưng Lâm Khiếu Đường biết lão bất tử này sớm muộn cũng sẽ tỉnh lại, đến lúc đó rất có khả năng bản thân mình lại phải tiến vào một cuộc chiến sinh tử mới, nếu không làm tốt công tác chuẩn bị, chỉ sợ đến lúc đó hẳn là phải dốc toàn lực mới có thể đem cái mạng nhỏ trở lại.

Mặt khác Lâm Khiếu Đường đối với chỗ ở hiện nay của Uyển Nhi là Tiềm Long Viện cũng có chút kiêng kỵ, mà Uyển Nhi lúc trước đã đắc tội với một số người mà với thực lực hiện tại Lâm Khiếu Đường vẫn chưa thể bảo đảm an toàn.

Nói chung, tất cả mọi chuyện đều bức bách Lâm Khiếu Đường phải càng nhanh chóng tu luyện đề thăng. Lúc này các điều kiện chuẩn bị cho lần tiến giai này đã cơ bản hoàn tất, đặc biệt là năm gốc Cổ độc thi thảo đã trưởng thành, nếu còn tiếp tục chờ đợi rất có thể năm gốc Cổ độc thi thảo này sẽ qua mất thời kỳ phát triển tốt nhất dần dần héo rũ.

Các công tác chuẩn bị đã hoàn thành, Lâm Khiếu Đường cũng không vội vã tiến nhập vào trạng thái bế quan mà vẫn một mặt duy trì trạng thái ổn định cho thân thể Duy Lạp, một mặt lại hấp thu hồ quang màu vàng, loại lôi điện này vốn là lực lượng đến từ thượng giới nên tuyệt đối là một tấm vương bài bảo mệnh tốt nhất.

Trong thời gian rảnh rỗi, Lâm Khiếu Đường đem tất cả yếu lĩnh và tâm đắc mình tu luyện không hề bảo lưu đều truyền thụ hết cho Tiểu Lan và Tổ Tổ, chỉ cần trên người mình có đan dược tốt đều tặng cho các nàng phục dụng.

Lâm Khiếu Đường càng đem các loại ma công thu được từ Thiên Cực Lão Nhân từng cái thông qua đầu luyện phá giải, dần dần đem các loại ma công sản sinh ra tâm ma loại bỏ, lại đem các pháp quyết sửa chữa hình thành một cao giai pháp quyết vô hại với thể xác cũng như tinh thần là Vô cực diệu thủ quyết, sau đó mới đem tâm pháp này và mấy bộ tâm pháp trị liệu hệ dạy cho Tổ Tổ.

Tiểu Lan sau khi có được Vạn linh quy tông, một bộ công pháp kết hợp với Ngự vật đao pháp và Long trảo thủ cùng với mấy bộ tâm pháp khác dung hợp thành một pháp quyết tinh diệu vô cùng.

Tiếp đến Lâm Khiếu Đường cũng đem ba kiện vật phẩm thu được từ ám ảnh quỷ dạ xoa đưa cho Tiểu Lan, thứ nhất là có thể phụ trợ cho tu luyện Vạn linh quy tông, thứ hai chính là làm pháp bảo tùy thân, vì cái này so ra với pháp bảo đỉnh cấp còn có uy lực lợi hại hơn nhiều.

Lâm Khiếu Đường sớm đã thành bản mạng pháp quyết đầu luyện, nếu lại tu luyện công pháp khác là chuyện không có khả năng, nhiều lắm chỉ có thể dùng làm phụ trợ mà thôi, bởi vậy những pháp quyết này giữ lại cũng thành phí, chẳng bằng đem cho nhị nữ tu luyện lại có thể tiến bộ nhanh hơn vài phần.

Tiểu Lan và Tổ Tổ có thể được một vị linh hồn giai hậu kỳ như Lâm Khiếu Đường hết lòng chỉ dẫn, như vậy tuyệt đối là thiên đại cơ duyên và tạo hóa, không chỉ có thể giúp các nàng bớt đi rất nhiều đường vòng, lại càng có thể giúp các nàng làm ít hưởng nhiều, trên phương diện tiến bộ tự nhiên là một bước lên trời.

Cơ duyên của nhị nữ coi như Lâm Khiếu Đường ngày xưa cũng theo không kịp.

Lâm Khiếu Đường làm tất cả như vậy, nhị nữ tự nhiên đều nhìn thấy rõ ràng, trong lòng cũng cảm kích vô cùng, lại có đôi khi rất muốn làm chút gì đó, thế nhưng các nàng hiện tại hiển nhiên không thể giúp được hẳn điều gì, chỉ biết vui đầu vào tu luyện để hồi báo, hướng hồ Lâm Khiếu Đường mỗi ngày đều cực kỳ bận rộn, ngoại trừ lúc hướng dẫn các nàng tu luyện thì đều không có thời gian tiếp xúc thêm.

Cứ như vậy đơn điệu ngày qua ngày trôi qua, rất nhanh thời gian ba năm đã trôi qua, Lâm Khiếu Đường rốt cuộc đã hấp thu toàn bộ hồ quang màu vàng lưu lại trong thân thể Duy Lạp vào bên trong thực dương, bởi vậy màu sắc thực dương cũng đã biến đổi thành màu vàng, bốn phía được bao bọc bởi hồ quang màu vàng, thỉnh thoảng lấp lóe.

Sau khi hoàn toàn nắm giữ được hồ quang màu vàng, Lâm Khiếu Đường phát hiện với số lượng từng đó cũng không đủ cho mình xuất ra công kích cường đại nhưng lại có thể vận dụng trong đòn thuật.

Lâm Khiếu Đường tại Nam bộ sơn mạch đã tiêu diệt Yêu hùng tự nhiên cũng để ý đến tòa động phủ hoang phế kia, bên trong tựa hồ đã bị người dọn dẹp qua nhưng cũng không triệt để, vẫn còn một gian mật thất ẩn dấu xảo diệu nên chưa bị ai phát hiện. Bên trong mật thất lưu giữ lại không ít bảo vật và rất nhiều thi thể trùng ma, chỉ tiếc là không có nhiều thứ Lâm Khiếu Đường có thể dùng được, chỉ có một tiêu bản Lục Dực Kim Đình là tương đối hấp dẫn chú ý của hắn.

Lục Dực Kim Đình vốn là trùng ma cấp mười bốn, chính là do song dực kim đình tiến hóa tới thể thành thực. Chủ nhân của mật thất tựa hồ là một vị khu luyện giả trùng tu, đối với trùng ma tự nhiên là có cảm tình rất cuồng nhiệt. Có thể thu lưu được thi thể trùng ma cấp mười bốn nên dĩ nhiên thực lực vị chủ nhân động phủ này phải cực kỳ kinh khủng, nhưng việc này không phải là việc Lâm Khiếu Đường cần truy xét.

Thi thể Lục Dực Kim Đình có chút tàn khuyết, thế nhưng quan trọng nhất là cặp cánh vẫn còn được giữ gìn nguyên vẹn, đây chính là nguyên liệu quan trọng để chế tạo pháp bảo phi hành đỉnh cấp nên Lâm Khiếu Đường tự nhiên không chần chừ thu lưu lại.

Lâm Khiếu Đường lĩnh ngộ Linh ảnh thuần di vẫn chưa được trọn vẹn là do chưa có được một kiện pháp bảo làm vật môi dẫn, đôi cánh của Lục Dực Kim Đình nếu được thêm vào một chút Dung tinh. Trải qua thời gian ba tháng liên tục không ngừng luyện chế, một kiện đỉnh giai phi thiên pháp bảo là Lục Dực Kim Lôi Sí đã được hoàn thành.

Lục Dực Kim Lôi Sí gần như trong suốt, cơ bản tương đối giống với cánh chuồn chuồn, chỉ là không có được sự mềm mại nhẹ nhàng như vậy. Toàn bộ chiều rộng của cánh cũng chỉ có hơn mười tấc, phần đầu dài khoảng năm thước, phần giữa một đôi chỉ có ba thước rưỡi, còn đôi cánh cuối chỉ có lưỡng thước mà thôi.

Lục Dực Kim Lôi Sí có tần suất vỗ cánh cực nhanh, gần như chỉ còn là hư ảnh. Lâm Khiếu Đường khi phối hợp với hồ quang màu vàng dường như phía sau người hiện lên một đôi cánh kim điện huyền hóa, chói mắt và thần bí vô cùng.

Sau khi sử dụng, tốc độ tăng nhanh vô cùng, đến ngay cả Lâm Khiếu Đường cũng có chút không thể tin tưởng được, chỉ chớp mắt liền có thể độn ra ngoài ngàn trượng, nếu so với thuần di thì chỉ có khác là tiêu hao nguyên lực cực kỳ lớn mà thôi.

Thân thể Duy Lạp được Lâm Khiếu Đường lưu giữ cẩn thận cho đến nay hoàn toàn là vì chuẩn bị cho Tân Tây Á. Trước đó tuy là ý định thu thập các loại tài liệu dự định làm ra một bộ thân thể mới toàn diện, trên thực tế việc chuẩn bị cũng đã được Lâm Khiếu Đường thu thập đầy đủ, chỉ là tự nhiên sáng tạo ra một thân thể mới có độ khó vô cùng cao, mà cuối cùng tỷ lệ thành công có được bao nhiêu chính bản thân Lâm Khiếu Đường cũng không rõ ràng lắm, mà lúc này một thành phẩm nằm ngay trước mắt tự nhiên những việc thừa không cần phải làm nữa.

Tân Tây Á đã ở trạng thái khí linh được vài chục năm, lâu dần cũng đã thành quen, thế nhưng nếu cứ mãi như vậy thì cho dù tuổi thọ tinh linh thật dài cũng sẽ không chống đỡ được bao nhiêu thời gian mà tiêu

vong.

Một thân thể không tồn tại linh nguyên thì việc đoạt xá ngược lại cực kỳ khó khăn. Vì việc đoạt xá này so với việc dựa vào tu vi mà hấp thu và thôn phệ linh nguyên, đem tất cả của đối phương biến thành của mình trong đó bao gồm cả ký ức, tính cách, tình cảm và lực lượng chi phối thân thể, mà cái quan trọng nhất chính là lực chi phối thân thể, còn nếu chỉ là một thân thể trống rỗng, đơn thuần đem linh nguyên đưa vào thì không thể chi phối được thân thể đó.

Cũng may Lâm Khiếu Đường tinh thông các loại bí thuật quỷ dị, song song với đó hắn nắm trong tay những lý giải về thân thể con người vượt quá với bình thường, hơn nữa từ lâu việc tu luyện Tu hồn dưỡng linh thuật hắn đã đạt đến cực điểm, trải qua một năm luyện hóa chữa trị rốt cục đã đem linh nguyên Tân Tây Á và thân thể Duy Lạp dung hợp với nhau.

Tới lúc này, có xuất hiện tình huống bài xích hay không thì Lâm Khiếu Đường cũng không có khả năng không chế được nữa, chỉ có dựa vào bản thân Tân Tây Á tu luyện củng cố việc không chế và chi phối mà thôi.

Tình huống của Tân Tây Á tương đối đặc thù, hiển nhiên so với Tiểu Lan và Tổ Tổ không giống nhau, bất quá cũng may thực lực bản thân nàng tốt hơn so với nhị nữ rất nhiều, phương diện trí lực lại càng không phải nói, hơn nữa trước đây vài chục năm đã sớm chiều ở chung nên Lâm Khiếu Đường đối với nàng rất mực tin tưởng, lại không hề keo kiệt, trực tiếp đem toàn bộ công pháp Vô tung quyết trao tặng cho nàng, không những thế còn đem Ấn Độn pháp quyết tiến hành dung hợp cùng Vô Tung quyết luyện hóa ra bộ Huyết Ảnh vô tung, rồi lại đem cả Thanh lôi ngạt lấy được từ Hợp Võ Môn, đều đưa hết cho nàng.

Sau khi an bài mọi chuyện cho tam nữ, Lâm Khiếu Đường không muốn nhiều lời vô ích, đưa tất cả tâm đắc phục chế vào ba khối ký ức lam ma thạch rồi nhanh chóng tiến vào ngọn núi bên dưới hồ nước, tam nữ ngay cả một lời chưa kịp nói thì đã không còn cảm ứng được khí nguyên của Lâm Khiếu Đường đâu nữa.

Từ lúc Lâm Khiếu Đường kiến tạo động phủ đã hạ tầng tầng lớp lớp kết trận tại bốn phía, vừa vào bên trong liền lập tức điên cuồng hấp thu thiên địa nguyên lực vô cùng tinh thuần nơi đây.

Cùng lúc đó, công việc luyện chế năm gốc Cổ độc thi thảo bắt đầu được tiến hành, nhờ vào bản thân có hai loại thiên địa nguyên hỏa làm cho tỷ lệ thành công khi luyện đan của Lâm Khiếu Đường cao hơn rất nhiều so với tu luyện giả khác, lại thêm tác dụng của đấu luyện vận chuyển nên tỷ lệ thành công càng cao hơn một tầng.

Trên thực tế, các loại phương thuốc đan dược, thậm chí cả một vài thượng cổ bí phương tại toàn bộ Kỳ Minh Phong không tính là hiếm lạ, thẳng thắn mà nói ngay cả một vị tu luyện giả sơ giai đều có thể nói ra phương pháp luyện chế Linh vương đan, thế nhưng tài liệu luyện chế mới là khó khăn chân chính, tuyệt đại đa số tu luyện giả có hao phí cả đời cũng khó có thể thu thập được đầy đủ, nên nói đến cơ duyên cũng không sai. Thêm vào đó xác xuất luyện chế thành công cực thấp cũng làm cho tới chín phần tu luyện giả phải đau lòng thổ huyết.

Lâm Khiếu Đường lúc này muốn luyện chế loại đan dược chính là ngày trước tại Ma Pháp Tế Đàn nghe theo lời Hoa Tiên Tử gọi là Thiên nguyên hoàng đan, nhưng theo lời giải thích mà Kỳ Áo nói lúc trước, Lâm Khiếu Đường cảm giác gọi là Thiên nguyên để đan có thể chính xác hơn một chút.

429. Chương 426: Bế Quan. (trung)

Quá trình luyện chế loại đan dược này cực kỳ phức tạp, cũng may Lâm Khiếu Đường có hai đại nguyên hỏa trợ giúp nhưng giai đoạn chuẩn bị trước đó cũng mất tới thời gian ba tháng.

Lâm Khiếu Đường không có lô đỉnh luyện đan đặc biệt, bất quá dùng thực dương biến thành lô đỉnh có hiệu quả rất tốt, lại càng có thể thấy rõ được toàn bộ quá trình ngưng đan bên trong.

Bởi vì thực dương sau khi dung hợp một ít hồ quang màu vàng, nên lần này luyện đan dưới một chút tác dụng của hồ quang màu vàng, đối với việc thành đan cũng có tác dụng nhất định.

Lâm Khiếu Đường tiêu hao thời gian hai năm mới có thể luyện chế thành năm khối Thiên nguyên để độc đan, xác xuất thành đan dĩ nhiên lại là một trăm phần trăm, đây cũng là lần đầu tiên mà xác xuất thành đan lại cao đến như vậy.

Ngày trước Lâm Khiếu Đường tại Lâm gia phế được phòng phía sau núi thu được sáu viên độc đan thượng phẩm đã cho là vương giả trong các loại độc đan, nhưng hôm nay so với năm viên Thiên Nguyên để độc đan thì quả thật vẫn là quá nhỏ bé, kém hơn không phải chỉ một cấp độ.

Trải qua một đoạn thời gian phục hồi và củng cố, Lâm Khiếu Đường lại mở ra hai hộp gấm cuối cùng, phục dụng hai viên độc đan thượng phẩm phong ấn bên trong.

Đối với tu vi của Lâm Khiếu Đường hôm nay, tác dụng phụ của hai viên độc đan thượng phẩm này không nhiều lắm, dùng xong liền lập tức có thể phân hóa độc nguyên và được lực. Một mặt dùng chân linh hấp thu còn một mặt thì tiêu hóa dung hợp.

Trước đây chỉ cần một khối độc đan thượng phẩm liền có thể giúp cho Lâm Khiếu Đường đột phá bình cảnh tiến cấp, nhưng lúc này nhiều lắm chỉ có thể củng cố tu vi mà thôi, nếu không sai biệt lắm thì cũng tăng được vài năm tu vi.

Cứ như vậy Lâm Khiếu Đường ngồi nơi sâu nhất trong động phủ không hề nhúc nhích, nhưng bên trong cơ thể lại biến hóa không ngừng, mỗi giây mỗi phút liên tục vận chuyển.

Tới một ngày, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên mở to hai mắt, ánh mắt sắc bén nhìn năm đạo phong ấn đang huyền phù giữa không trung, đó chính là năm viên Thiên nguyên để độc đan. Tay khẽ lắc một cái, một viên trong số đó đã trực tiếp bay vào trong tay Lâm Khiếu Đường.

Không hề có chút do dự, Lâm Khiếu Đường một ngụm nuốt xuống viên Thiên Nguyên để độc đan này, tiếp sau đó lại nhắm mắt tiến vào nhập định.

Nhưng mà chỉ an bình trong chốc lát, bụng Lâm Khiếu Đường phụt chốc cảm giác như bị hỏa thiêu, tựa như lần đầu tiên dùng độc đan, bản thân không thể khống chế Thiên nguyên để độc đan, vô luận là độc lực hay được lực đều là cường đại vô cùng.

Chỉ có bên cạnh thi thể tu luyện giả thượng cổ có độc lực mãnh liệt trong người mới hình thành được cổ độc thi thảo, bởi vậy bên trong nó ẩn chứa độc lực và nguyên lực không thể tưởng tượng được, đây cũng chính là nguyên nhân nó được chọn làm nguyên liệu chính cho loại đan được vốn cũng rất hi hữu trên thế gian này.

Lâm Khiếu Đường thống khổ vạn phần, nhịn không được toàn thân lão đảo hét lớn lên, trong miệng trong mũi như đều phun ra một ít tử độc chi hỏa, thân thể phảng phất như đang bị thiêu đốt thành tro bụi.

Nếu không phải Dung hồn yêu hỏa và hồ quang màu vàng có thể áp chế, bằng không chỉ với nguyên lực bản thân của Lâm Khiếu Đường căn bản là không thể áp chế luồng độc lực này.

Cứ cách chín ngày thì tác dụng của độc đan lại phát tán một lần, cứ mỗi lần như vậy Lâm Khiếu Đường lại trải qua một lần địa ngục, đã không biết bao lần trôi qua như vậy, cuối cùng cũng có một ngày độc lực không hề phát tác nữa.

Nhưng Lâm Khiếu Đường đã sớm không còn nhận biết được thời gian, chỉ ngồi như vậy, cũng có lúc đứng lên, bất quá tất cả cũng chỉ là hành động trong vô thức mà thôi.

Năm tháng như thoi đưa, không biết trải qua bao lâu, có một ngày bên trong cơ thể Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên có một chân linh màu tím chậm rãi thành hình, càng lúc càng phát triển lớn mạnh.

Chân linh màu tím là do bản thể chân linh Lâm Khiếu Đường trong độc nguyên chi lực ngưng tụ thành. Độc lực của Thiên nguyên để độc đan quả thực khổng lồ, làm cho phế độc dương hồn của Lâm Khiếu Đường thiếu điều không chịu nổi.

Bất quá phế độc dương hồn dù sao cũng là bách độc bất xâm, cho dù không khống chế được độc nguyên thì cũng có thể chậm rãi luyện hóa, cần thiết chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Bản thể chân linh Lâm Khiếu Đường phân hóa toàn bộ độc lực, do đó mới hình thành một chân linh màu tím hoàn toàn mới.

Vốn Lâm Khiếu Đường có tới hai nửa linh nguyên, bây giờ lôi đầu ra thêm một chân linh nữa, ngoài ra nguyên lực cũng theo đó bạo tạc bành trướng, so với trước đây không biết gấp bao nhiêu lần.

Thế nhưng chân linh ngưng tụ vẫn không thể nào đại biểu cho tính chất đặc biệt của nguyên linh địa vương giai, nguyên linh so với chân linh nhìn qua càng thực thể hóa, là một thể hoàn toàn độc lập so với thân thể bên ngoài, còn có thể thi triển pháp thuật, thao túng pháp bảo, thậm chí còn một số vũ kỹ có uy lực vô cùng lớn.

Một tháng, hai tháng, ba tháng...

Một năm, hai năm, ba năm...

Năm năm, mười năm...

Mỗi ngày, sóng nước Địa Linh hồ vẫn nhẹ nhàng từng đợt vỗ bờ, đỉnh núi phía bên trên đảo ngầm vẫn tỏa ánh sáng long lanh, không ít yêu thú cấp thấp vẫn thường thường lui tới hấp thu từng làn khí nguyên nồng đậm từ bên trong hồ tản mát ra.

Bỗng nhiên, trong hồ hình thành một đạo xoáy nước nhỏ nhưng càng ngày càng mở rộng. Khí nguyên bốn phía như bị chân không hấp thu điên cuồng mạnh mẽ hướng vào bên trong xoáy nước.

Thương cảm cho những yêu thú cấp thấp nhỏ bé không hề biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, khí lực như không còn, phảng phất như vừa mới trải qua một hồi quyết đấu sinh tử, thực vật bốn phía cũng đều chịu nổi bắt đầu vụn vỡ.

Tiểu Lan, Tân Tây Á và Tổ Tổ vùng vẫy từ bên trong động phủ bay ra, vừa hạ xuống bên cạnh hồ nước liền cảm thấy trong cơ thể mình như hư không, toàn bộ thân thể như vô lực.

Xoáy nước bên trong hồ càng ngày càng mở rộng, một phần mặt đáy hồ với những khoáng thạch đã mơ hồ lộ ra, toàn bộ phương viên trong vòng ngàn trượng, mỗi vật thể đều cống hiến một phần nguyên lực bản thân.

Bất quá ảnh hưởng nhiều nhất cũng không phải là hoàn cảnh bên trên mặt đất, Địa Linh Hồ bằng mắt thường cũng có thể thấy được mực nước giảm đi, phảng phất như bị một đầu cự thú đang điên cuồng hút nước tại nơi đây.

Nguyên lực trong người tam nữ trong nháy mắt biến mất vài phần, hai chân đứng trên bờ hồ như bất ổn không vững, trên người một điểm khí lực cũng không còn.

Những năm gần đây, tam nữ không chỉ có bế quan tu luyện, cứ cách mỗi một đoạn thời gian đều ra ngoài cùng nhau trao đổi nghiên cứu.

Từ lâu, các nàng đã sớm trở thành những tỷ muội thân tình. Đặc biệt, tu vi của hai người Tiểu Lan và Tổ Tổ đã tăng tiến với tốc độ nhảy vọt, nhị nữ nhờ các loại thượng phẩm đan dược đề cao thực lực đã thành công đột phá bình cảnh tiến vào đại sư giai, ngày hôm nay cả hai đều đã là tu luyện giả đại sư giai sơ kỳ.

Tân Tây Á nguyên bản chính là linh hồn giai, thế nhưng bởi vì trường kỳ sống dựa vào pháp khí nên tu vi không thể tăng tiến mà còn thụt lùi, lại cùng với thân thể Duy Lạp thích ứng một đoạn thời gian bởi vậy tốc độ tu luyện không nhanh chóng bằng nhị nữ, nhưng hiện nay tu vi cũng đã là tu vi đại sư hậu kỳ.

Trong tam nữ thì Tân Tây Á là lớn tuổi nhất, Tiểu Lan thứ hai, cùng với Tổ Tổ là tỷ muội tương xứng.

Giờ khắc này, Tân Tây Á cài lại bộ tóc dài mượt mà vừa mới bị dòng khí nguyên cuộn rối, đôi mắt màu lam thâm thúy lặng lẽ theo dõi những biến động dưới đáy hồ. Trên người nàng mặc một bộ lam bào bó sát làm cho cả ba vòng thân thể tạo nên những đường cong vô cùng hấp dẫn, hai bên vạt áo dưới làn gió mạnh kịch liệt đong đưa phát ra âm thanh phập phật rồi thấp thoáng làm lộ ra cặp đùi trắng mịn thẳng mượt như ẩn như hiện kia, tổng hợp các hình ảnh đã làm nên một thiếu nữ xinh đẹp gợi cảm vô cùng.

Tiểu Lan và Tổ Tổ rõ ràng không có vẻ phong mãn như vậy, thế nhưng bộ bào y thật dài vẫn không thể che được những đường cong tinh xảo đâu đó ẩn hiện nơi nhĩ nữ, mái tóc dài tùy ý buộc lại phía sau, lúc này đang nhẹ đung đưa theo gió, cả thân hình mảnh mai tinh tế như động lòng người.

Rốt cuộc khi lượng nước dưới hồ giảm đi một phần ba, mặt hồ hạ thấp xuống hơn ba trăm trượng mới dần dần ngưng lại, tất cả vạn vật lại khôi phục như thường.

Tam nữ vẫn chưa thấy thân ảnh quen thuộc từ trong hồ đi ra.

- Tân Tây Á tỷ tỷ, dị tượng bậc này chẳng lẽ là do lão đại tu luyện sinh ra hay sao?

Tiểu Lan ngạc nhiên nhìn mặt hồ vẫn còn chưa yên tĩnh hẳn hoi.

Tân Tây Á tuy là lớn tuổi thế nhưng chưa gặp qua tình cảnh linh hồn giai hậu kỳ đột phá tình cảnh như thế nào, nên cũng chỉ mơ hồ trả lời:

- Ta cũng không rõ lắm, có lẽ là như vậy.

Về mặt Tổ Tổ lo lắng nói:

- Vô luận phát sinh chuyện gì, thật mong muốn sư phụ không có việc gì.

Tam nữ lại đợi thêm chốc lát nhưng mặt nước hồ vẫn yên tĩnh như cũ, cả ba nhìn nhau rồi đành ngồi tại chỗ tĩnh tọa, tiến vào nhập định.

Thời gian một ngày một đêm cứ như vậy trôi qua.

Một tháng sau, trong hồ quang mang màu tím lóe lên, một vị thanh niên mặc đạo bào trong nháy mắt xuất hiện trên bờ, thanh niên đó tự nhiên là Lâm Khiếu Đường vừa dừng bế quan. Đạo bào trên người nguyên bản vốn là màu xanh nhưng quá trình tu luyện trường kỳ trong độc linh màu tím nên dần cũng biến thành màu tím.

Tam nữ nhất thời đều mở mắt, đầu tiên thấy Lâm Khiếu Đường hai tay chấp sau lưng đứng yên trên bờ hồ, cả ba đều sửng sốt, phảng phất không thể tin tưởng. Ngoại trừ hình dáng bên ngoài, tựa hồ tất cả mọi thứ trên người kia đều rất xa lạ, tam nữ đều cảm giác được trên người Lâm Khiếu Đường tản mát ra khí nguyên cường đại vô cùng, điều này làm cho tam nữ xem chút nữa là không nhận ra được.

- Chúc mừng chủ nhân trùng quan thành công!

Người thứ nhất khôi phục lại được chính là Tân Tây Á lúc này đang quỳ gối xuống đất cúi đầu nói, đây vẫn là tâm ý cung kính phi thường của nàng đối với Lâm Khiếu Đường từ ngày trước.

- Lão đại, người thật giỏi!

Tiểu Lan hô to một tiếng, đôi mắt to đẹp cũng trừng trừng mở lớn nhìn Lâm Khiếu Đường.

- Đệ tử chúc mừng sư phụ bước vào địa vương giai!

Tổ Tổ tuân theo môn đạo, quỳ xuống đất cúi đầu cung kính nói.

Tam nữ ra xem Lâm Khiếu Đường xác nhận là vừa mới đi ra, kỳ thực Lâm Khiếu Đường đã đứng nơi này cả một thời thần, cũng là lúc tam nữ sau khi phát hiện dị cảnh một canh giờ rồi bắt đầu lui lại, nhưng lấy tu vi tam nữ tự nhiên là không thể phát hiện chuẩn xác được vị trí Lâm Khiếu Đường.

Chậm rãi xoay người lại, Lâm Khiếu Đường đánh giá tam nữ, quang mang trong mắt lóe lên, chỉ nhìn một chút đã xem toàn bộ thấu triệt. Hướng tam nữ gật đầu, sắc mặt bình tĩnh nói:

- Ta mặc dù trùng quan thành công, bước vào địa vương giai, nhưng ngưng tụ ra nguyên linh căn cơ vẫn còn chưa vững chắc, còn cần phải có thời gian rất lâu để củng cố mới được. Nguyên linh vừa mới ngưng tụ ra thực sự rất hấu ăn, nguyên thạch đem theo bên người ta đã dùng hết.

Tam nữ đánh mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng lấy túi nguyên thạch ra, Lâm Khiếu Đường đạm nhiên cười nói:

- Bằng ấy nguyên thạch chỉ một chốc lát sẽ bị ta dùng hết, các ngươi hãy cứ thu lại rồi đứng lên đi.

- Lão đại, ta đi ra ngoài giúp ngươi mang một ít trở về!

Tiểu Lan không hề chần chừ nói, Tân Tây Á và Tổ Tổ cũng đều đứng dậy tỏ vẻ cùng muốn đi.

Lâm Khiếu Đường vung tay ngăn cản nói:

- Không cần thiết, ta đã có biện pháp khác, bất quá cũng cần các người hỗ trợ, chỉ là có thể sẽ gặp vài phần nguy hiểm, nhưng nếu có thể thành công, tu vi các người rất có thể sẽ tăng thêm một bước, thậm chí rất có khả năng tiến vào linh hồn giai.

- Xin tùy theo chủ nhân phân phó!

Tân Tây Á vẫn như trước duy trì loại suy nghĩ chỉ cần là chủ nhân nói thì đó chính là thái độ của nàng.

- Ta không muốn ép buộc các người, quá trình này sẽ phi thường thống khổ, nếu không muốn, các người có thể tiếp tục tự tu luyện.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

Trên thực tế, vô luận là xuất phát từ góc độ nào, tam nữ đều là không thể cự tuyệt. Trợ giúp nam nhân trước mặt này đối với các nàng mà nói đó là điều hoàn toàn không cần phải suy nghĩ, nhưng nếu bỏ qua vấn đề tình cảm mà chỉ xét về vấn đề tư lợi, có thể cùng tu luyện với một vị địa vương giai, vậy đối với mình chỉ có trăm lợi mà vô hại.

Thấy tam nữ biểu lộ thái độ đạo nghĩa không chùn bước, Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng mỉm cười, vù một tiếng, Lục Dục Kim Lôi Sí trong nháy mắt hiện ra, thân ảnh nhoáng lên một cái đã biến mất không thấy đâu, tam nữ hầu như đồng thời bị một cỗ tử quang bao phủ không nhìn rõ, trong chớp mắt đã thấy mình ở trong động phủ tu luyện của Lâm Khiếu Đường.

Trên mặt tam nữ đều hiện lên vẻ không thể tưởng tượng, đây phải nói là một loại động thuật vô cùng kinh khủng. Lúc này hiện ra trước mặt tam nữ chính là một động thất có diện tích chỉ khoảng ba bốn mươi trượng vuông, bốn phía không hề có chút trang trí nào, chỉ có tại nơi trung ương động thất huyền phù bốn đoàn quang mang màu tím chói mắt nhưng không biết là đan dược gì.

430. Chương 427: Bể Quan. (hạ)

Bốn viên kỳ đan huyền phù tại trung ương động thất tản mát ra dược lực nồng đậm, tam nữ căn bản không thể tiến gần, nếu không phải Lâm Khiếu Đường trước đó gia trì thêm cho các nàng một tầng nguyên khí bảo hộ thì hẳn là chắc chắn đã bị độc lực trực tiếp giết chết.

- Đây là bốn viên Thiên nguyên đế độc đan, độc lực bên trong có thể giết chết vài tu luyện giả linh hồn giai, coi như là địa vương giai cũng khó có thể chịu nổi, các người có dám ăn không?

Lâm Khiếu Đường nhàn thần bình tĩnh nói.

Đôi mắt Tân Tây Á chợt lóe sáng, thân ảnh nhoáng một cái đã trực tiếp xông lên, tự nhiên là muốn lấy một viên ăn vào, thế nhưng không ngờ chưa tiếp cận được đan dược đã bị dược lực cường đại đẩy lùi lại.

Tiểu Lan cùng Tổ Tổ cũng muốn thử một chút, đồng dạng cũng không thể tiếp cận.

Lâm Khiếu Đường thấy tam nữ cùng một bộ dáng chật vật như vậy liền cười nói:

- Cứ như vậy mà ăn sao, dù cho là thần tiên cũng không thể nào cứu được các người, ta chỉ hỏi các người là có dám hay không mà thôi, chứ thật ra cũng không cho các người ăn. (Thằng này ác vãi)

- Lão đại thật biết thừa nước đục thả câu, Tiểu Lan chỉ biết chắc một điều là người sẽ không hại chúng ta.

- Mạng Tân Tây Á chính là chủ nhân ban cho, chủ nhân muốn Tân Tây Á làm cái gì, Tân Tây Á cho dù là chết cũng sẽ làm như vậy.

- Đồ nhi nghe theo lời sư phụ an bài.

Nhìn ba nữ tử khả ái dĩ nhiên lại coi mình như thiên lôi chỉ đầu đánh đó, Lâm Khiếu Đường không hiểu sao chỉ biết lắc đầu, bất quá trên mặt cũng lướt qua một vẻ tự đắc ngoài ra còn có thích thú mỉm cười.

- Mỗi một lần các người chỉ có thể ăn vào lượng đan dược bằng một phần trăm, sau đó lập tức nhập định bắt đầu dung hợp tiêu hóa dược lực. Độc nguyên lực ẩn chứa bên trong thì cứ giao cho ta, bất quá các người phải phục dụng cách nhau, không thể cùng nhau phục dụng, bằng không ta sẽ không thể chiếu cố được hết, nếu là để cho độc lực xâm nhập vào xương tủy thì thân thể sẽ rất khó có thể giữ được, nội linh cũng rất có thể bị độc mà chết.

Lâm Khiếu Đường cẩn thận dặn dò.

Tu luyện chi đồ (con đường tu luyện) vốn là đạp qua mạo hiểm mà tiến, không thành công tự nhiên hi sinh thân mình. Đây cũng là điều mà mỗi người truy cầu đại đạo đều phải giác ngộ, tam nữ tự nhiên không phải là ngoại lệ.

Tam nữ cũng không biết bốn viên đan dược trước mắt này thuộc loại nào, nhưng nếu được lấy ra từ một vị tu luyện giả địa vương giai nhất định không phải là vật phàm, ăn vào có lẽ sẽ nguy hiểm, nhưng đã có tu luyện giả địa vương giai trợ lực tự nhiên so với mình tu luyện đầu đuôi không thông thì mạnh hơn nhiều lắm.

Lâm Khiếu Đường đem một viên Thiên nguyên để độc đan phong ấn rồi thu lại, còn lại ba viên mỗi một viên cẩn thận phân thành một trăm phần nhỏ.

Tân Tây Á có tu vi thâm hậu nhất nên là người thứ nhất phục dụng, mặc dù đã giảm thiểu phân lượng rất nhiều nhưng chỉ một phần nhỏ bé đó khi vào trong bụng cũng đã phát ra dược lực và độc lực cường đại mà nàng khó có thể chịu nổi.

- Ghi nhớ thật kỹ, không được phân tâm, chỉ cần tĩnh tâm dựa theo phương pháp tu luyện của mình mà vận chuyển tâm pháp, còn chuyện hấp thu dược lực, độc lực thì không cần phải quản đến!

Lâm Khiếu Đường một mặt dặn dò, một mặt chậm rãi huyền phù trong không trung.

Trước ánh mắt ngạc nhiên của Tiểu Lan và Tổ Tổ, Lâm Khiếu Đường ngồi xếp bằng trong không trung bỗng nhiên dựng ngược người lên, cùng đối đỉnh đầu với Tân Tây Á, cả hai chỉ cách nhau khoảng ba mươi tấc mà thôi.

Một linh thể màu tím chừng mười tấc từ thiên linh cái của Lâm Khiếu Đường xông ra, đây chính là tử sắc nguyên linh, hình dạng so với Lâm Khiếu Đường hoàn toàn giống nhau, chỉ là nhỏ hơn rất nhiều mà thôi.

Nguyên linh và chân linh tương đối giống nhau, nhưng có độ ngưng tụ cao hơn, linh thể trong suốt nhưng lại không hề như hư ảo, mà là một dạng tinh thể giống như thực chất vậy.

Tử sắc nguyên linh vừa mới chui ra liền tiến vào bên trong thiên linh cái Tân Tây Á, làm cho biểu tình thống khổ của Tân Tây Á nhanh chóng giảm xuống, mồ hôi lạnh cũng từ từ bốc lên.

- Tiếp theo mình cũng như vậy sao?

Tiểu Lan và Tổ Tổ nhìn nhau, vừa nghĩ đến rất nhanh mình sẽ phải trải qua cái loại phương thức tu luyện kỳ dị này, trong lòng nhất thời hưng phấn không ngớt. Nhị nữ đều tận lực ngăn chặn tâm tình ba động, đều tự mình tại một chỗ trong động thất tiến hành tĩnh tọa chuẩn bị cho bất kỳ lúc nào cũng có thể tiến hành phương thức tu luyện kia.

Thời gian như bánh xe quay đều không ngừng nghỉ.

Một năm.

Mười năm.

Mười lăm năm!

Địa Linh Hồ sau khi mực nước bị hút đi mất một phần ba đã dần khôi phục lại trạng thái như lúc ban đầu, mọi thứ bên trong động huyết vẫn như cũ, mà một nam ba nữ ngày đó tiến vào như đã biến mất khỏi thế gian, theo thời gian trôi đi vẫn chưa hề có dấu hiệu tiến ra khỏi hồ.

Tròn một giáp (sáu mươi năm) trôi qua!

Theo việc vị tam nguyên lão Thiên Hà Tông thất tung hơn bảy mươi năm, tu luyện giả Nam Xuyên Giới từ lâu đã quên mất sự tồn tại của người này, rất nhiều người đều cho rằng vị đệ tam nguyên lão này hơn phân nửa đã ngã xuống tại Đại Hạ, nơi đất khách quê người.

Danh vọng Thiên Hà Tông cũng theo đó rơi xuống như lúc ban đầu, môn nhân đệ tử cũng từ từ trầm xuống. Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân tuy rằng vẫn tọa trấn tại môn phái như trước nhưng tu vi của hai người vẫn chỉ tăng lên rất chậm rãi, thậm chí còn dừng lại, hơn nữa cơ bản là phong bế môn phái cắt đứt liên hệ với bên ngoài, Thiên Hà Tông thuận lý thành chương tại Vạn Sơn Đạo Minh biến thành môn phái nhị lưu, mà ở toàn bộ tu Nam Xuyên Giới miễn cưỡng xem như là thuộc hạng tam lưu.

Thiên Hà Tông cũng trở thành một mảnh trầm tĩnh, một phần tư lãnh địa bị ba phái còn lại nương theo các loại lý do dần dần chiếm đóng. Nếu không phải lão quái Thiên Kiều Lão Nhân vẫn còn, sợ là ba phái khác đã sớm mạnh mẽ chia cắt Thiên Hà Tông rồi.

Bất quá, tuy rằng tình trạng Thiên Hà Tông ngày càng quẩn bách, thế nhưng nhị vị nguyên lão lại thủy chung bảo trì trầm mặc và nhẫn nhịn, tỏ vẻ không muốn tranh đoạt với người khác, phẳng phất như là đã rời khỏi tu luyện giới. Bất quá dù sao hai người cũng là tu luyện giả linh hồn giai, chỉ cần không đến mức mạng vong thì vẫn có thể giữ cho môn phái một thời thái bình. Danh vọng môn phái tuy là không còn như trước nhưng coi như là an bình ổn định.

Đảo Đỉnh Sơn bên ngoài đại môn, bốn gã đệ tử thủ vệ lười nhác đứng trên bãi đá, thỉnh thoảng cười nói với nhau một câu, bỗng nhiên phía xa có một đoàn mây đen kéo tới.

Ma nguyên nồng nặc khiến cho bốn gã đệ tử sợ đến mức rảo cũng không dám đánh đến một cái. Mây đen vừa đến trước đại môn lập tức cuốn lui, tức thì một đại hán gã trung niên mặc đạo bào màu đen, sắc mặt ngăm ngăm đen xuất hiện trước mặt.

Đại hán mặc hắc bào tùy ý đảo mắt, bốn gã đệ tử như ngồi trên đồng lửa, ngực càng nặng nề, người đến chính là có ý đưa thư, tựa hồ là người Âm La Điện.

Chỉ chớp lát lại tới một gã lão giả mặc hôi bào và hai nam tử trung niên mặc thanh bào, bốn gã đệ tử không có khả năng thăm dò tu vi những người này, đương nhiên bọn họ không dám dò xét.

Đại hán mặc hắc bào rõ ràng là đang chờ đợi ba người này đến, người vừa mới đến liền trực tiếp tiến vào đại môn Thiên Hà Tông, coi như không nhìn thấy bốn gã đệ tử kia.

Hành động này đối với bốn gã đệ tử đúng là coi thường, càng coi khinh đối với Thiên Hà Tông, rõ ràng không xem môn phái này để trong mắt.

Khi bốn người kia đi xa, bốn gã đệ tử nhất thời như mới vừa trải qua một hồi đại chiến sinh tử, toàn thân vô lực, lập tức dồn hết sức bỏ đến bậc tam cấp.

- Bọn họ là ai? Chúng ta có nên thông báo một tiếng với chương môn sư thúc?

Một gã đệ tử còn trẻ tuổi phục hồi được tinh thần đầu tiên, hỏi.

- Hay là thôi đi, không phát hiện bộ dáng người ta hay sao? Rõ ràng là đến đây gây chuyện, coi như là chương môn sư thúc có đến đây cũng chỉ làm thỉnh mà thôi, loại chuyện này chỉ có thể dựa vào nhị vị nguyên lão sư thúc tổ mà thôi, mà hiện tại nhị vị sư thúc tổ hẳn là đã biết có người tới, cũng không cần chúng ta phải vẽ rắn thêm chân.

Một gã đệ tử trung niên trả lời.

- Ai, không biết lúc này lại muốn phái ta cắt đi một phần địa giới nào đây, đại hán mặc hắc bào vừa mới tới kia trước đây đã tới một lần, dường như là đại nguyên lão Âm La Ma Quân của Âm La Điện.

Một gã đệ tử khác ca thán.

Vừa nghe đến bốn chữ Âm La Ma Quân, ba gã đệ tử còn lại nhất thời hoảng sợ rồi bất đắc dĩ lắc đầu. Người ta chính là nhân vật số một số hai trong Vạn Sơn Đạo Minh, hơn ba trăm năm trước đã tiến vào bức tu vi

kinh khủng linh hồn giai hậu kỳ, bốn gã đệ tử đối với tiền đồ môn phái lại càng thêm lo lắng, thậm chí bất đầu mơ hồ có ý định rời khỏi môn phái, cũng bởi vì tư vị bị người ta khi dễ thực sự không dễ chịu gì.

- Đại nguyên lão, chúng ta vì sao lại phải đi bộ vào, trực tiếp xông vào có phải xong không, ta xem hai tên Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân kia làm thế nào?

Đại hán mặt đỏ mặc đạo bào màu xanh chính là một trưởng lão Âm La Điện không hiểu nổi hỏi, trong lời nói càng để lộ ra ý miệt thị đối với một Thiên Hà Tông nhỏ yếu vô năng kia.

Âm La Ma Quân lạnh nhạt nhìn đại hán mặt đỏ âm u nói:

- Đã là một trưởng lão mà làm việc vẫn không biết động não, Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân tự nhiên là không dám, nhưng kết trận bên trong môn phái của người ta lại có thể đùa được hay sao?

Đại hán mặt đỏ còn cố nói:

- Thế nhưng bằng vào thần thông của đại nguyên lão, với điểm kết trận nhỏ nhỏ như vậy làm sao mà ngăn cản được đây.

Lúc này một lão giả mặc hôi bào bên cạnh không nhịn được cười nói:

- Ngủ ngốc, người cho rằng đến môn phái người ta giao chiến sao? Huống hồ cho dù có thể phá nhưng cần gì phải làm những điều thừa, chúng ta chỉ cần đi lên một đoạn, hai lão nhuyển đản (trứng mềm) kia chẳng phải tự mình ra đón tiếp chúng ta hay sao?

Đại hán mặt đỏ bị một tiếng mắng chửi trực tiếp đến á khẩu, cả đường đi tiếp không dám nói câu nào nữa.

Bất quá nhóm bốn người đi được chừng nửa canh giờ, cũng không thấy bất luận là ai trong hai người Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân đi ra nghênh đón, tựa hồ hai người đều không ở trong môn phái. Cả đường đi chỉ gặp một vài tên đệ tử Thiên Hà Tông, dù có hỏi những tên này thì chúng cũng không biết nguyên lão ở nơi nào.

Bốn người rút cuộc lựa chọn phi hành, một đường đến cũng không gặp bất luận kết trận nào, toàn bộ Thiên Hà Tông vẫn trong sự an tường yên lặng so với trước kia không hề có gì khác biệt.

- Lê nào hai lão gia hỏa này đang bế quan?

Lão giả mặc hôi bào buồn bực nói.

Âm La Ma Quân như có chút giật mình, nhìn về đại điện Thiên Hà Tông cách đó không xa nói:

- Không nghĩ tới hai lão gia hỏa này cũng biết tự cao tự đại.

Lão giả mặc hôi bào rất nhanh cảm ứng được phía trước đại điện có hai cỗ khí nguyên quen thuộc, Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân tựa hồ cố ý không ra nghênh tiếp nên trong lòng không khỏi giận dữ nói:

- Hừ, hai kẻ sợ chết mà cũng dám tỏ ra bộ dáng cốt khí, một lúc nữa sẽ để cho các người đẹp mặt.

Rất nhanh Âm La Ma Quân đã thăm dò được một vài cỗ khí nguyên cao thâm hơn hẳn so với Lạc Trần Tử cùng Thiên Kiều Lão Nhân nói:

- Hình như là có khách đến?

- Đường như là người của Phi Tiên Môn!

Lão giả mặc hôi bào nhướng mày nói.

- Không nghĩ tới Hoa Trần Tiên Tử so với bản quân còn nóng ruột hơn, chỉ là không biết đã cùng với hai lão già nhu nhược kia nói chuyện thế nào rồi.

Âm La Ma Quân trầm giọng nói.

- Hoa Trần phỏng chừng có mục đích giống chúng ta, muốn cho hai tên nhu nhược kia đi làm pháo hôi.

Lão giả mặc hôi bào như dự liệu trước nói.

Phút chốc, bốn người Âm La Ma Quân đã hạ xuống trước đại điện Thiên Hà Tông. Đi vào trong đại điện, một hình ảnh lập tức đập vào trong mắt, Hoa Trần Tiên Tử mang theo hai gã nguyên lão Phi Tiên Môn đang ngồi ngay ngắn trên ba chiếc ghế thái sư phía bên trái đại điện.

Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân cũng không có nơi đây, tựa hồ đang bận công việc gì đó, lúc này trên ghế chỉ có một nữ tử tuổi còn trẻ ngồi đó.

Âm La Ma Quân nhất thời có chút kỳ quái, với tính tình Hoa Trần Tiên Tử sao lại có thể cùng với hai lão nhuyển dẫn kia làm bộ đàm phái với tư thái này, trên mặt mơ hồ lại còn hiện ra một tia kiêng kỵ nữa.

Âm La Ma Quân nhìn lướt qua nữ tử đang ngồi trên ghế kia, lúc trước lão vẫn còn không để vào mắt, nhưng sau khi nhìn kỹ lại lão mới nhất thời cả kinh, nữ tử này cư nhiên đã là linh hồn giai trung kỳ đỉnh phong, Thiên Hà Tông từ lúc nào có thêm một vị nguyên lão vậy.

Nữ tử ngồi trên ghế nhìn thấy bốn người Âm La Ma Quân tiến đến, trên mặt cũng không hề có chút ngoài ý muốn, rất tự nhiên cười nói:

- Các vị, vị này chắc là La đạo hữu đại nguyên lão Âm La Điện, bản tông bởi vì có một chút việc vặt nên không thể đón tiếp từ xa, mong rằng La đạo hữu thứ lỗi.

Âm La Ma Quân sững sốt một chút, rất nhanh khôi phục lại như thường nói:

- Xin hỏi vị tiên tử là? Trong trí nhớ của bản quân tựa hồ chưa từng gặp qua.

Nữ tử ngồi trên ghế hơi chỉnh tay một chút nói:

- Nữ tử vừa mới đảm đương chức vụ nguyên lão bản tông, họ Lâm, tên chỉ có một chữ: Lan!

- Nguyên lai là Lan tiên tử, thất kính thất kính rồi!

Âm La Ma Quân lập tức chấp tay nói.

431. Chương 428: Lương Phái Chi Yêu.

Hơn bảy mươi năm về trước đã có một vị đệ tam nguyên lão, tuy là hôm nay đã mai danh ẩn tích nhưng uy thế ngày trước tiến nhanh như chớp, làm cho ba đại phái còn lại của Vạn Sơn Đạo Minh thực phải lo lắng một hồi.

Chỉ là một nữ tu linh hồn gia trung kỳ, Âm La Ma Quân tự nhiên không để vào mắt, nhưng Thiên Hà Tông bởi vậy cũng đã mạnh mẽ thêm vài phần, với ba gã nguyên lão linh hồn giai trung kỳ đủ để tạo nên uy hiếp đối với Âm La Ma Quân.

Cùng tu vi như Âm La Ma Quân là Hoa Trần Tiên Tử cũng có suy nghĩ y như vậy, hai người không hẹn liếc mắt nhìn nhau, khen ngợi một tiếng rồi không trao đổi gì khác.

Ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân rút cuộc từ sau đại điện đi ra, thần sắc hai người thông dong, cực kỳ trấn định. Vừa lên đã thi lễ với Hoa Trần Tiên Tử và Âm La Ma Quân.

Bất quá đối với vẻ trấn định của hai tên nhuyển dẫn như vậy, Âm La Ma Quân và Hoa Trần Tiên Tử đều có chút căm tức, trong lòng hai người không hẹn mà cùng thâm nghĩ:

“Không phải là có thêm một vị nguyên lão linh hồn giai trung kỳ hay sao, các người cho rằng như vậy là Thiên Hà Tông có thể nói chuyện ngang hàng với Âm La Điện (Phi Tiên Môn) hay sao? Quả thực là buồn cười đến cực điểm.”

Âm La Ma Quân và Hoa Trần Tiên Tử đều bảo trì thái độ bình thường, hoàn toàn bởi vì có sự tồn tại của đối phương, bằng không đã sớm xuất ra uy áp bức nhân đe dọa Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân rồi.

Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân vẫn chưa lên ghế ngồi mà sai người đem trà đến, sau đó Lạc Trần Tử mới nói:

- Không biết nhị vị đạo hữu tự mình đến bản phái có chuyện gì quan trọng?

Hoa Trần Tiên Tử và Âm La Ma Quân ngồi đối diện với nhau, ai cũng không muốn mở miệng trước, một hồi trầm mặc, cuối cùng Âm La Ma Quân đầu tiên mở miệng nói:

- Hoa Trần Tiên Tử tới trước một bước, thỉnh tiên tử nói vấn đề của mình trước đi, bản quân chờ sau cũng được.

Hoa Trần Tiên Tử lãnh đạm cười nói:

- Lần này bản tiên tử đến đây là muốn Phi Tiên Môn và Thiên Hà Tông hình thành Vạn Sơn Đạo Minh chính phái đồng minh, dẫn dắt đạo phái trong phạm vi Vạn Sơn Đạo Minh, việc này chuẩn bị làm trong ba năm tới!

Âm La Ma Quân vừa nghe nói thế, sắc mặt nhất thời trầm xuống, trong lòng có chút hối hận đã để cho người kia nói trước, cũng không nghĩ đến người kia vừa mới mở miệng đã đem lá cờ chính phái đồng minh phát lên. Âm La Ma Quân vốn thuộc về Ma tông nhất mạch, hiển nhiên cùng với Thiên Hà Tông có chút trái ngược, thế nhưng điều này lại là vấn đề không hề nhỏ.

- Ba năm sau? Lão phu thật không quá hiểu rõ?

Thiên Kiều Lão Nhân không hiểu được hỏi.

- Nhị lão quanh năm không xuất quan, quả thật có chút đoạn tuyệt với nhân thế, ngay cả chuyện lớn như vậy cũng không hề biết hay sao?

Lão giả ngồi thứ hai bên trái Hoa Trần Tiên Tử khinh thường hỏi ngược lại.

Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân đều nghi hoặc, ngay cả nữ tử ngồi trên ghế kia cũng có biểu tình mờ mịt, hiển nhiên bên trong Thiên Hà Tông không người nào biết mấy năm nay bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hoa Trần Tiên Tử thấy nhị lão như không hề giả bộ liền nói:

- Có người phát hiện một tòa động phủ tại vùng đất cực Tây, bên trong một sơn cốc nơi tìm phát hiện tòa cổ động phủ này, sau đó lại phát hiện thêm một truyền tống trận cỡ lớn, tin tức này truyền ra làm cho các đại phái đều tìm các trận sư đến để tu sửa truyền tống trận cỡ lớn này, thời gian cần bản cần mười năm. Thế nhưng có hai gã trận pháp đại sư sinh lòng tham vọng, tự mình khởi động trận pháp vẫn chưa hoàn thành. Nhưng hai người đó mới chỉ truyền tống được thời gian một nén hương liền thấy trở về, hơn nữa đều thụ trọng thương, tinh thần hoảng hốt hẳn là đã trải qua một thảm trạng rất nghiêm trọng nào đó, nhưng dù bất kỳ ai có hỏi thế nào cũng không thấy trả lời. Mà tòa truyền tống trận kia bởi vì bị phá hư nên phải sửa chữa một lần nữa, cần thời gian ba năm truyền tống trận thượng cổ này mới có thể hoàn toàn hồi phục.

Lạc Trần Tử lúc này mới hiểu ra nhưng vẫn có chút chưa minh bạch hỏi:

- Không biết có phải truyền tống trận này thông với nơi nào đó ở thượng cổ cấm địa?

- Đại Lục Phong Ma!

Không đợi Hoa Trần Tiên Tử mở miệng, một gã nguyên lão Phi Tiên Môn mặc bạch bào ngồi kế bên Hoa Trần tiên tử nhanh chóng trả lời.

Lời này nói ra làm Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân phải vội hít một ngụm lương khí, lẽ nào đệ tam đại lục trong truyền thuyết đích thực có tồn tại?

- Làm sao xác định được là nối thông với nơi này?

Bàn tay Lạc Trần Tử vẫn run nhè nhẹ hỏi.

Đại Lục Phong Ma chính là nơi quyết chiến cuối cùng của tu luyện giả thượng cổ, chuyện này đã được các sách cổ tại Đại Lục Phong Ma ghi chép qua. Nơi đây linh thảo vô số, lại rất có thể còn tồn tại viên cổ thánh khí, thậm chí còn có rất nhiều truyền tống trận không biết là thông tới phương nào, hay là trực tiếp có thể nối thông tới thượng giới.

Ngoại trừ hai khối đại lục là Đại Lục Kỳ Đông và Đại Lục Minh Tây đã được xác nhận, ba khối đại lục khác trên Kỳ Minh Phong vẫn chỉ tồn tại trong các điển tịch phi thường cổ xưa, ngẫu nhiên có nghe được

cũng chỉ là lời nói vô căn cứ, mà những người có thể tìm được tới đó cũng là hư vô mờ ảo. Trạng thái không gian của ba khối đại lục kia cũng không được ổn định, tùy thời biến hóa phương vị nên cho dù có tìm được cũng vô dụng, trừ phi người vĩnh viễn ở lại, bằng không chỉ cần người đi ra, muốn trở lại cũng không được nữa rồi.

Phương vị luôn luôn thay đổi làm cho vô số tu luyện giả hướng tới mà cảm thán. Thế nhưng cho dù có thể tìm được một khối đại lục thần bí, muốn thâm nhập truy tìm bảo vật cũng không phải là việc dễ dàng. Lấy như Đại Lục Phong Ma vốn là nơi ma vật hoành hành, đây chính là do mấy vạn năm trước tu luyện giả thượng cổ phong ấn trùng ma, nơi đây vốn là một mảnh đất cử tử nhất sinh, sách cổ ghi chép lại chưa hề có người sống trở về.

- Hai gã pháp trận sư lén trộm khởi động truyền tống trận bởi vì thần trí vẫn còn mơ hồ, nên không hỏi được ra chuyện gì, bất quá để nghiêm phạt hai người này, bốn vị minh chủ Nam Xuyên Giới đã đặc biệt tiến hành Sư hồn đại pháp, trực tiếp thông qua hồn ấn để biết được địa phương mà hai người này truyền tống tới, nơi bên kia truyền tống đúng là sát biên giới Đại Lục Phong Ma.

Nguyên lão Phi Tiên Môn kia không hề giấu diếm trả lời.

- Chẳng lẽ Hoa đạo hữu muốn thành tập kết chính đạo Vạn Sơn Đạo Minh đi Đại Lục Phong Ma tìm hiểu? Lạc Trần Tử hỏi tiếp.

- Cũng không đến mức như vậy. Đại Lục Phong Ma hung vật nổi tiếng đã truyền qua vạn năm, trùng ma bộ tộc còn chưa biết sinh hoạt nơi đâu, cho dù cố bảo rảo rác khắp nơi, linh được đầy rẫy nhưng nếu không có đủ thực lực, có đi vào cũng chỉ tìm chết mà thôi, bản môn chỉ là muốn thành lập Vạn Sơn Đạo Minh chính phái tu luyện giả từ linh hồn giai trung kỳ đi trước một bước, mới có thể chiếu cố lẫn nhau một cách tốt nhất.

- Các môn phái Nam Xuyên Giới đều đã sớm rục rịch, ai cũng không muốn bỏ qua cơ hội mạo hiểm hiểm có này.

Hoa Trần Tiên Tử thành thật nói.

- Sáu vị minh chủ như thế nào lại không đi đầu?

Thiên Kiều Lão Nhân kỳ quái hỏi. Loại chuyện này vô luận từ góc độ nào, xuất phát hẳn cũng phải do mấy vị minh chủ dẫn đầu, không tới phiên Hoa Trần Tiên Tử lo lắng mới đúng.

Hoa Trần Tiên Tử lạnh lùng nói:

- Thiên Kiều đạo hữu, người cho rằng một vị đại tu sư lại phải mang theo mấy cái trói buộc sao? Mấy vị minh chủ lựa chọn tốt nhất là tương trợ lẫn nhau, sao có thể cùng đi với mấy người chúng ta. Đáng tiếc Thiên Kiều đạo hữu và ta cũng không phải là đại tu sư, nên chúng ta cũng chỉ có thể đoàn kết nhất trí, nhị vị đạo hữu chỉ cần đáp ứng là được, Phi Tiên Môn cùng Thiên Hà Tông sẽ là người lĩnh đầu chính đạo liên minh, đến lúc đó tìm được bảo vật chắc chắn sẽ có phần lợi lớn, chỉ cần nhị vị đáp ứng một tiếng là được.

Lạc Trần Tử cẩn thận nói:

- Việc này thật sự quá trọng đại, phải đợi trưởng lão bản môn thương nghị mới có thể quyết định được.

Hoa Trần Tiên Tử trầm mặt xuống nói:

- Đã không còn nhiều thời gian thương nghị nữa, nhị vị nguyên lão trong ngày hôm nay phải đưa ra quyết định cuối cùng.

Lạc Trần Tử kỳ quái nói:

- Không phải ba năm sau mới có thể hoàn toàn sửa chữa truyền tống trận hay sao?

Hoa Trần Tiên Tử đối với nhị lão Thiên Hà Tông biểu hiện sự vô tri ra ngoài thực bội phục đến cực điểm, nói:

- Truyền tống trận bị bốn vị minh chủ Hiên Viên Tông khống chế, mấy trận pháp đại sư cũng là người của bọn họ, đến lúc đó muốn truyền tống thì phải mang theo một khối lệnh bài, ai không có liền không thể tiến

hành truyền tống. Lệnh bài truyền tống đều nằm trong tay năm phương thế lực, muốn có được phải dùng nguyên thạch, tài liệu luyện bảo hay các loại linh thảo trên quý mới có thể trao đổi, gần năm năm trước đã bán ra, đến ngày mai là hết hạn đình chỉ, bản phái cũng chỉ là vừa mới biết tin tức mà thôi.

Về mặt Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân khó xử, không biết thế nào cho phải.

Đúng lúc này nữ tử trẻ tuổi vẫn ngồi trên ghế đột nhiên mở miệng nói:

- Đa tạ Hoa đạo hữu quan tâm, thực lực bản môn nông cạn, khó có thể đảm nhiệm được trọng trách đầu lĩnh môn phái, bản môn sắp tới có rất nhiều sự tình cần phải chỉnh đốn một phen nên không thể phân tâm lo chuyện khác, thỉnh mong Hoa đạo hữu thông cảm.

Mọi người đối với vị nữ tử xa lạ kia cư nhiên có thể trực tiếp nói thay cho Lạc Trần Tử cảm thấy mười phần ngoài ý muốn, nhưng nhìn lại nhị lão tựa hồ cũng không có gì là nghi hoặc mà đều tỏ bộ dạng cùng nhau tiến thoái, hiển nhiên là đã đồng ý với ý tứ của vị nữ tử này.

Hoa Trần Tiên Tử vừa nghe nói thế, sắc mặt nhất thời đại biến, khí nguyên trên người đã bắt đầu vận chuyển hình như có ý muốn dùng thái độ cường chế. Khi Hoa tiên tử còn muốn nói gì đó lại bị Âm La Ma Quân vẫn im lặng đi trước một bước.

- Lan tiên tử, không cần phải nói sớm như vậy, cùng với Phi Tiên Môn bọn họ làm chính phái đầu lĩnh cũng chỉ là phí công, chẳng bằng hợp tác cùng Âm La Tông chúng ta, quý phái chỉ cần xuất lực, còn những việc khác cứ để cho phái ta gánh vác đi. Lúc này giá cả một khối lệnh bài truyền tống đã tới tám khóa nguyên thạch trung cấp, bản phái có thể cung cấp cho quý phái sáu lệnh bài truyền tống, chỉ cần quý phái đồng ý, ba năm sau chúng ta trực tiếp phó ước, đến lúc đó bản phái sẽ trực tiếp cung cấp lệnh bài truyền tống cho các vị.

Âm La Ma Quân lớn tiếng nói.

Tiểu Lan mỉm cười nói:

- Đa tạ La đạo hữu có ý tốt, mấy khối lệnh bài này bản môn hoàn toàn có thể tự lo liệu, việc này cũng không cần bàn lại, nhị vị nếu đường xa đến không bằng tiểu nữ tiếp đãi chư vị thăm thú một chút sơn hà cẩm tú, không biết ý các vị ra sao?

Nói đến đây hiển nhiên là chấm dứt mọi việc, cũng là có ý mời Phi Tiên Môn và Âm La Điện đứng lên ra về.

Âm La Ma Quân ẩn nhẫn đến đây cũng đã là cực hạn, lúc này sắc mặt đã lập tức trầm xuống, hắc khí trên người phát tán ra bốn phía rồi hừ lạnh một tiếng nói:

- Quý phái không phải là quên ba mươi năm trước cùng bản phái hạ hiệp định rồi sao?

- Lạc Trần Đạo hữu, Thiên Kiều đạo hữu, hai người không phải là đang hồ đồ đấy chứ?

- Ngày trước nếu không phải là các người đồng ý với bản quân là ngày sau sẽ đáp ứng một việc vô điều kiện, thì hơn ba ngàn dặm địa giới phía bắc đã thuộc về Âm La Điện, nếu không đáp ứng hợp tác cùng bản phái cũng được, vậy đem địa giới hơn ba ngàn dặm phía tây bắc trả lại cho Âm La Điện đi thôi, nếu lại một lần nữa trái hẹn, đừng trách bản quân không nể tình.

Nói tới đây, toàn bộ đại điện đã nòng nặc ma nguyên lực áp bách của Âm La Ma Quân, mọi người đều bắt đầu đứng lên đề phòng, bầu không khí bỗng nhiên trở nên khẩn trương cực độ, mùi thuốc súng đã tràn ngập đại điện.

Tiểu Lan ánh mắt lạnh lùng nói:

- Quý phái vô cớ chiếm đoạt hơn bốn nghìn dặm bắc bộ của phái ta, nay lại nói vậy là thế nào? Nếu quý phái đem mấy nghìn dặm địa vực trả lại thì việc hiệp nghị còn có thể tính tiếp, nếu là không trả hiệp định tự nhiên phế bỏ. Tiễn khách!

Hoa Trần Tiên Tử và hai gã nguyên lão bên cạnh đều sửng sốt, trong ánh mắt lộ ra vẻ kỳ dị, trong lòng lại càng nghi hoặc không giải thích được, không hiểu sao một vị nữ tử linh hồn giai trung kỳ lại có thể cường thế đối lại Âm La Ma Quân như vậy, chẳng lẽ hết muốn sống rồi hay sao?

Cơ mặt Âm La Ma Quân co rúm lại, lửa giận trong lòng mạnh mẽ thiêu đốt, ánh mắt lão giả mặc hôi bào bên người và hai trưởng lão khác càng lộ ra hung quang.

Đại hán mặt đỏ quát lớn một tiếng:

- Tiện nữ, làm càn!

Ba.

Một thanh âm thật mạnh, thật lớn vang lên. Đại hán mặt đỏ mới phun ra được vài lời, trên mặt đã trúng một cái tát, thân hình lảo đảo vài vòng tại chỗ, một bên mặt nhất thời sưng lên một mảng lớn.

Tiểu Lan cách không phóng ra một cái tát, Âm La Ma Quân tuy là có xuất thủ ngăn trở nhưng là bởi khoảng cách quá gần nên không thể kịp, thấy một trưởng lão bên mình trước mặt mọi người bị làm nhục, trong mắt Âm La Ma Quân đã hiện lên sát khí, hóa thành một đạo quang mang màu đen bắn về phía Tiểu Lan.

432. Chương 429: Mùa Xuân Của Thiên Hà Tông.

Âm la ma sát quyết là tuyệt học của Âm La Ma Quân, không chỉ là công pháp cao thâm tại Ma tông, lại càng là một công pháp độc bộ thiên hạ. Một khi đã thi triển, uy lực của nó không hề kém so với pháp pháp cao cấp.

Vừa lên liền dùng tới tuyệt chiêu, Âm La Ma Quân quả thực đã động nộ.

Hoa Trần Tiên Tử vẫn tỏ bộ dáng không đếm xỉa tới, hiển nhiên là không hề có ý trợ giúp Thiên Hà Tông, hẳn là đối với việc chính mình bị cự tuyệt vẫn canh cánh trong lòng.

Trên thực tế, trong lòng mọi người đều coi vị nữ tử ngồi trên ghế kia là người đã chết. Một người tu vi linh hồn giai trung kỳ chắc chắn không thể chịu được một kích toàn lực của người có tu vi linh hồn giai hậu kỳ.

Âm La Ma Quân hóa thành hắc ảnh, tốc độ đến nhanh tựa như thuấn di, mắt thường khó có thể nhận rõ. Trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Tiểu Lan, một chuồng không hề có chút lưu tình đã bổ ngang vào ngực.

Nhưng ngay trong sát na này, Âm La Ma Quân lại thấy sắc mặt vị Lan tiên tử này hiện lên cười nhạt coi thường, nhất thời trong lòng cả kinh, trên tay cũng lại thêm một vài phần lực lượng, không hề có chút bảo lưu.

Nói thì chậm nhưng diễn biến khi đó lại nhanh chóng quỷ mị vô cùng.

Ầm!

Một tiếng va chạm vang lên.

Âm La Ma Quân mạnh mẽ thối lui hơn mười bộ, mới miễn cưỡng dừng lại thân hình.

Ở đây, tất cả mọi người đều nhìn thấy Âm La Ma Quân dễ dàng bị đẩy lui, khi lần thứ hai nhìn lại nữ tử ngồi trên ghế kia, bên người nàng không biết từ khi nào đã xuất hiện một nữ tử ngoại tộc mặc lam bào, tóc vàng mắt lam, vừa nhìn qua đã biết không phải người của đại lục Kỳ Đông.

- Linh hồn giai hậu kỳ!

Con người Hoa Trần Tiên Tử mạnh mẽ co rút lại, trong lòng còn thầm hô may mắn khi mình không lỡ mớ xuất thủ. Hôm nay bầu không khí nơi Thiên Hà Tông có chút dị thường, quả nhiên là ẩn dấu huyền cơ, hai lão giả Thiên Hà Tông kia mấy năm nay ẩn nhẫn nhường nhịn ba phái còn lại, chỉ sợ là đang nếm mật nằm gai.

Âm La Ma Quân vừa rồi đối chứng một chuồng với nữ tử áo lam tóc vàng kia, trong lòng vẫn còn khiếp sợ không ngớt. Một chuồng kia mình đã dùng tới tám thành lực lượng, đối phương cứng đối cứng dĩ nhiên lại không có chút sút mẻ, chính mình còn bị thối lui hơn mười bước. Bên trong là vậy nhưng là bên ngoài vẫn trấn định, trầm giọng nói:

- Người là người phương nào?

Ánh mắt nữ tử mặc lam bào trấn định, nếu là người bình thường nhìn vào liền không tìm được phải run người lạnh lùng. Vẫn ánh mắt đó liếc nhìn Âm La Ma Quân rồi lạnh lùng nói:

- Nguyên lão Thiên Hà Tông.

Trong lòng Phi Tiên Môn và mấy người Âm La Điện liền như phiên giang đảo hải, tâm tình này tự nhiên không thể dùng lời nói hết ra được.

Lúc này Thiên Hà Tông đã có tới bốn vị nguyên lão, trong đó có một là linh hồn giai hậu kỳ, với đội hình thế này đã đủ để chống lại Phi Tiên Môn và Âm La Điện, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Mọi người nơi đây nhất thời kinh hãi. Lam ảnh lại nhoáng lên, một đạo hàn quang lướt qua.

Đại hán mặt đỏ không biết làm sao, hai mắt mở trừng, đầu chậm rãi rơi xuống rời khỏi thân thể.

Không ai thấy rõ nữ tử mặc lam bào xuất thủ như thế nào.

Trong lòng Âm La Ma Quân phát lạnh, tựa hồ ngay cả chính mình cũng không thấy rõ động tác của nữ tử mặc lam bào kia như thế nào. Đối phương tựa hồ là một gã vô tu tinh thông ám sát, sợ rằng trong đại điện này, tất cả mọi người đều không phải là đối thủ.

Từ bên phía cường thế, chỉ một chút đã thành bên yếu nhược. Phi Tiên Môn và Âm La Điện có vẻ cực kỳ không được tự nhiên.

- Cả gan làm nhục Lan muội, chết!

Giọng nói của nữ tử mặc lam bào trong trẻo mang theo vẻ lạnh lùng vang lên.

Nhất thời Âm La Ma Quân gặp cảnh đâm lao đành phải theo lao, đối phương cứ mỗi lúc lại chui ra một vị nguyên lão, hơn nữa tu vi không hề kém gì mình, nếu là tại chỗ trống trải tự nhiên là không hề sợ hãi, thế nhưng bên trong đại điện vốn nhỏ hẹp, chỉ sợ bản thân không phải đối thủ của người ta, thế nhưng một vị trưởng lão trong môn phái đứng ngay trước mặt mình lại bị người ta giết chết mà mình ngay cả chút hành động cũng không có, nếu đồn ra ngoài thanh danh môn phái không những tổn thất lớn, mà bản thân sợ là không còn mặt mũi quay về tông môn.

Trong lòng Âm La Ma Quân quyết định, rất nhanh đang muốn xuất thủ thì sau đại điện lại lóe lên một đạo bạch ảnh.

Dưới con mắt của mọi người, một nữ tử mặc bạch bào phiêu nhiên đi tới, một bàn tay bằng ngọc trống rỗng xuất hiện, đem thi thể đại hán mặt đỏ vẫn còn cuộn trên mặt đất nhẹ nhàng nắm lên.

Ngay khi nội linh đại hán mặt đỏ bay ra khỏi cơ thể cũng là lúc bàn tay nhỏ kia trực tiếp đón tới, tiếp đến hơn mười bàn tay nhỏ y hệt hình linh xuất hiện, với một loạt các động tác, ngay tại chỗ nhanh chóng vận động, chỉ thấy chỗ đứt một mũi nhọn màu trắng chợt lóe, bàn tay nhỏ bé nhanh chóng dứt cho đại hán mặt đỏ một viên đan dược màu trắng.

Một loạt hành động liên miên bất tuyệt, làm mọi người Phi Tiên Môn và Âm La Điện há hốc mồm đến nửa ngày không khép lại được, đúng là kéo về một cái mạng của đại hán mặt đỏ, biểu tình trên mặt mang theo vẻ hoảng sợ mơ hồ, gã đại hán rõ ràng từng bị chặt đứt đầu giật mình sợ hãi.

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Đại hán mặt đỏ lắc lắc đầu hoảng hốt nói.

Mọi người đều dùng một loại ánh mắt khó có thể tin được nhìn nữ tử mặc bạch bào kia, cái... này có đúng là thuật khởi tử hồi sinh?

Càng làm cho mọi người không rõ chính là, Thiên Hà Tông từ khi nào lại có được nữ tu với dị năng siêu quần đến như vậy? Hơn nữa vị nữ tử mặc bạch bào này cũng có tu vi linh hồn giai.

Nữ tử mặc bạch bào sau khi xác nhận đại hán mặt đỏ vô sự mới lại nhìn Âm La Ma Quân nói:

- La đạo hữu, trưởng lão quý phái nói năng lỗ mãng, bản phái thay người dạy dỗ một chút, người hẳn là không có ý kiến gì chứ.

Sau khi đại diện xuất hiện thêm một nữ tử thần bí với tu vi cao thâm, sự xung động Âm La Ma Quân kia lúc này đã sớm tiêu tan thành mây khói, tâm tình rất nhanh tĩnh táo lại. Xem ra người này hẳn cũng là một nguyên lão của Thiên Hà Tông, tình thế đã đến mức này, Âm La Điện rõ ràng là không có khả năng trên vào.

- Đa tạ mấy vị tiên tử hạ thủ lưu tình, bản quân đúng là không biết cách dạy dỗ, khi quay về môn phái nhất định sẽ quản giáo một phen, lúc này xin cáo từ!

Âm La Ma Quân rất nhanh liền hạ mình, nói xong liền bay đi, về phần sự việc đàm phán lúc trước đã sớm quên đi sạch sẽ.

Thấy đại nguyên lão rời đi, lão giả mặc hôi bào và hai trưởng lão còn lại cũng không có tâm tình ở lại.

Thực lực của Thiên Hà Tông mới chút đã đề thăng nhanh như vậy, Hoa Trần Tiên Tử có chút không thể tiếp thu được, thế nhưng ngay cả Âm La Ma Quân cũng biết khó mà lui, chính mình hiển nhiên không thể dây dưa tiếp. Liếc nhìn ba nữ tu kia, Hoa Trần Tiên Tử nói lời từ biệt rồi dẫn theo theo hai gã nguyên lão rời khỏi.

Thấy hai bên sát tinh đều đã rời đi, tâm trạng của Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân mới buông lỏng xuống, hướng tới tam nữ thi lễ nói:

- Cũng may được ba vị sư muội xuất quan đúng lúc trợ giúp, bằng không hôm nay tông phái ắt phải gặp đại nạn. Mấy năm nay Thiên Hà Tông bị hai phái này không ngừng gây chuyện, cướp đi không ít địa giới, cũng là sư huynh vô năng, thực xấu hổ.

Tam nữ chính là ba người Tiểu Lan, Tân Tây Á và Tổ Tổ vẫn cùng Lâm Khiếu Đường bế quan. Ba ngày trước các nàng xuất quan, Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân khi nhìn thấy tam nữ quả thực không thể tin vào mắt mình. Tiểu Lan và Tổ Tổ dĩ nhiên vượt quá hai bậc tiến vào linh hồn giai trung kỳ, hơn nữa lại là trung kỳ đỉnh phong, cách hậu kỳ cũng chỉ còn một bước không xa.

Cái này phải nói là tốc độ tu luyện quá mức kinh khủng, bất quá nhị lão vừa nghĩ đến tên sư đệ biến thái Lâm Khiếu Đường, trong lòng lại nổi nên cảm giác thoải mái không lời, tựa hồ tất cả những việc hiểm lạ trên đời cũng đều có thể gặp trên người Lâm sư đệ.

Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân chỉ khiếp sợ và hoài nghi trong chốc lát rồi lập tức tán phong Tiểu Lan cùng Tân Tây Á làm nguyên lão Thiên Hà Tông, mà Tổ Tổ bởi vì đã bái Lâm Khiếu Đường làm sư phụ, nếu luận về bối phận thì kém hơn một cấp chỉ có thể nhận chức trưởng lão, mà tất cả mọi chuyện mới chỉ thông qua môn phái nghị sự ngày hôm qua mà thôi. Tam nữ không hề có ý cự tuyệt đề nghị của nhị lão, tựa hồ tất cả trước đó đã có an bài.

- Nhị vị sư thúc cũng đã tận lực nên không cần tự trách, qua mấy ngày nữa sư phụ sẽ xuất quan, rất nhanh Thiên Hà Tông sẽ không phục lại danh vọng khi xưa, trở thành một đại phái nhất phương.

Thanh âm Tổ Tổ nhu hòa nhưng ngữ khí lại cực kỳ kiên định nói.

- Không biết Lâm sư đệ bế quan tu luyện lần này có thuận lợi hay không?

Lạc Trần Tử không khỏi hiếu kỳ hỏi, bởi vì tam nữ khi xuất quan cũng không đề cập nhiều lắm đến chuyện của Lâm Khiếu Đường, Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân tự nhiên không truy hỏi nhiều.

Tam nữ liếc nhìn nhau, Tiểu Lan mới cười nói:

- Ba người giống nhau đều có thể quá quan, nhị vị sư huynh nói xem Lâm sư đệ của các người có hay không đột phá đây?

- Lê nào Lâm sư đệ đã trùng quan thành công?

Hai mắt Thiên Kiều Lão Nhân phát quang, cho dù trong lòng đã có chút xác định nhưng vẫn kinh ngạc hỏi.

Không dùng đến thời gian trăm năm liền có thể từ sự giai tiến vào linh hồn giai xác thực đã là một điều không thể tưởng tượng nổi, nhưng là từ linh hồn giai bước vào địa vương giai mới là một bước tiến rất lớn, so với việc sự giai đột phá hai giai tiến tới linh hồn giai là một việc khó khăn vô cùng. Hãy hình dung là các giai vị từ linh hồn giai trở xuống đều chỉ là tích lũy về lượng, chỉ khi nào bước qua cánh cửa địa vương giai mới chân chính là biến đổi về chất.

Tam nữ nhìn nhau cười, Tổ Tổ còn bướng bỉnh trừng mắt lên nói:

- Nhị vị sư thúc chờ sư phụ xuất quan liền có thể biết kết quả.

Nhìn hướng tam nữ đang rời đi, Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân cùng nhìn nhau rồi cười khở. Chính mình cố gắng rất nhiều, trải qua bao đắng cay khổ cực, lại qua bốn trăm năm mới có được tu vi ngày hôm nay, mà tam nữ kia ngần ngừ chỉ cần thời gian bảy mươi năm liền có thể nhất phi trùng thiên a. (Một phút lên tiên - e hèm 20s thôi)

Quả nhiên là người so với người, tức chết người.

Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân đều có chút hiếu kỳ và mong đợi vị Lâm sư đệ của họ xuất quan, muốn là nhìn xem vị Lâm sư đệ vẫn thần kỳ lần này bẻ qua rốt cuộc tu luyện đến cái loại trình độ nào, thế nhưng mấy ngày sau nhị lão cũng chỉ kịp nhìn, căn bản là chưa kịp hỏi thăm thì đã nhận được lời tạm biệt.

Hơn nữa vị nữ tử mặc lam bào cũng được Lâm Khiếu Đường mang đi, nhị lão chỉ nhận được một lời truyền âm của Lâm sư đệ nói là muốn đi xa một đoạn thời gian, trong vòng ba năm sẽ trở về. Tiểu Lan và Tổ Tổ sẽ ở lại trợ giúp nhị lão chiêu cổ môn phái.

Chuyện tình Thiên Hà Tông tự nhiên có thêm ba vị nguyên lão đã rất nhanh lan truyền tại Vạn Sơn Đạo Minh, mà kỳ thực phải nói là hai vị nguyên lão và một vị trưởng lão. Bất quá thông thường chỉ cần là người đã tiến vào linh hồn giai đều cùng được coi là nguyên lão, Tổ Tổ coi như chỉ là trưởng hợp đặc biệt.

Đồng thời có đến năm tu luyện giả linh hồn giai, thực lực của Thiên Hà Tông thoáng cái đã ngang hàng với Phi Tiên Môn và Âm La Điện. Từ nay về sau không còn phải chịu cảnh bị người ta đến tận cửa môn phái gây rối, tình hình Thiên Hà Tông tự nhiên biến đổi, nhanh chóng tận dụng tốt thời cơ khôi phục lại trạng thái và danh vọng khi xưa.

...

Tiềm Long Viện, bên trên Thiên Viện Vạn Bảo Các ngày hôm nay bỗng nhiên mây màu tề tụ. Phương viên trong vòng mấy ngàn dặm gió thổi mây vờn, phàm là vật có khí nguyên đều cống hiến ra một phần lực lượng chính mình rồi tất cả hướng tới một luồng khí nguyên trường khổng lồ bắt đầu cấp tốc tụ tập.

Khi khí nguyên trường tụ tập đến một trình độ nhất định, chín con tử long huyền hóa đột nhiên xuất hiện, tại trên đám mây vui mừng bay lượn.

Chín đầu tử long huyền hóa sau khi được hấp thu khí nguyên, toàn thân bắt đầu phát sáng chói mắt vô cùng, vừa mới tiến vào bên trong đám mây đã cực nhanh hướng xuống mặt đất rồi nhập vào bên trong Vạn bào các.

Dị tượng lớn đến như vậy tự nhiên kinh động đến mấy ngàn tu luyện giả xung quanh, chúng tu sĩ Tiềm Long Viện lại càng hỗn loạn.

- Có người ngưng tụ ra nguyên linh!

Đây chính là phản ứng đầu tiên của mỗi tu luyện giả khi chứng kiến dị tượng này. Có người ước ao, có người lại đổ kỵ, nhưng cùng với đó đều là một nỗi sợ hãi tận sâu trong đáy lòng.

Bảy mươi năm qua, Tiềm Long Viện vẫn luôn đóng cửa viện cho chúng tu sĩ bế môn tu luyện. Mười năm gần đây lực tục xuất hiện bốn lần thiên nhân dị tượng thế này, điều này nói rõ Tiềm Long Viện đã có bốn người thành công đột phá quan ải tiến vào địa vương giai.

Tuy nói Tiềm Long Viện vẫn đóng chặt cửa viện như trước, nhưng bên ngoài cũng truyền đi nhiều tin đồn rất ly kỳ, các thế lực lớn bên ngoài cũng càng ngày càng thêm kiêng kỵ.

Bên ngoài một sườn núi trong Vạn bảo các có hai nam một nữ đang đứng, nam khí vũ hiên ngang, nữ thì một thân lam bào khinh sam đẹp tựa thiên tiên, ba người này sánh vai ngóng nhìn dị tượng đang diễn ra trên bầu trời.

Thiếu nữ áo lam nhìn thiên tượng kết thúc mỉm cười nói:

- Uyển nhi rốt cuộc đã luyện Tử long khí diễm tới đệ thập trọng, tiến vào địa vương giai, lần này thời gian thiên tượng so với ba người chúng ta dài hơn không biết bao nhiêu lần, chỉ sợ là tu vi tương lai sẽ vượt qua chúng ta.

433. Chương 430: Tây Hành. (1)

- Thiên tư của Uyển nhi vốn hơn người, hơn nữa lại có một bậc kỳ phụ truyền cho nàng công pháp tuyệt diệu, có được tu vi như ngày hôm nay cũng là điều dự đoán trước.

Một gã khác mặc võ phục toát lên vẻ kiên nghị của nam tử gật đầu nói:

- Ngày trước chỉ mới đệ ngũ trọng Tử long khí diễm, uy lực đã mạnh vô cùng, hôm nay chỉ sợ ngay cả ta cũng khó có thể thắng được.

Thiếu nữ mặc áo dài màu lam nhìn trường địch (ống sáo) màu lam trong tay xuất thần nói:

- Uyển nhi muội muội bế quan lâu như vậy, lần này xuất quan sợ là sẽ có thay đổi lớn.

Nam tử mặc thanh phục gật đầu nói:

- Mấy năm nay hai vị viện thủ và Mộ đại sư hết lòng trợ giúp bốn người chúng ta tu luyện trùng quan, chỉ tính riêng lượng đan dược đã có giá trị liên thành, trong bảy mươi năm qua hầu như đã đem hơn phân nửa tài nguyên Tiềm Long Viện đổ trên mấy người chúng ta, chỉ sợ mục đích của bọn họ cũng không hề đơn giản.

Thanh niên mặc bạch bào như hiểu ra một chút nói:

- Ý của Tiêu huynh là?

Ánh mắt của nam tử mặc thanh phục dừng lại trên bầu trời rồi mới nói:

- Hai vị viện thủ vẫn không thể hiểu thấu được phi thăng chi đạo, dừng lại ở cảnh giới giả đế đã bốn năm trăm năm, họ dự định biến chúng ta thành lợi thế và trợ lực cuối cùng cho mục đích phi thăng của bọn họ, vô luận cuối cùng là phi thăng thượng giới hay là ngã xuống, sau bọn họ khi rời khỏi, chúng ta cũng đều là nhân tài chủ trì Tiềm Long Viện.

- Ý Tiêu huynh muốn nói là một khi Uyển nhi xuất quan, Cơ đại sư và hai vị viện thủ sẽ có nhiệm vụ cản chúng ta hoàn thành sao?

Thanh niên mặc bạch bào hỏi lại.

Nam tử mặc thanh phục gật đầu nói:

- Đúng vậy, đã nhiều ngày qua ta nghe được một vài lời đồn thổi, gần đây ngoại giới đúng là rất náo nhiệt, tựa hồ đã phát hiện ra một cái gì đó rất trọng đại, hai vị viện thủ không có khả năng không biết chuyện này.

Thiếu nữ mặc lam y nhìn lại phương hướng Vạn bảo các gật đầu nói:

- Mặc kệ hai vị viện thủ xuất phát từ mục đích gì cũng đều vì một phen khổ tâm đối với môn viện, chúng ta bốn người cứ ổn thỏa hồi báo lại. Uyển nhi muội muội có lẽ đã xuất quan, chúng ta cũng không nên chậm trễ.

Hai nam một nữ này chính là là môn nhân Tiềm Long Viện ngày trước là Tiêu Mục, Bạch Du và Triển Thịnh Nhu. Ba người này tuổi còn rất trẻ nhưng hiện tại trong Tiềm Long Viện là những địa vương giai đứng đầu, thậm chí phóng nhãn ra toàn bộ Kỳ Đông Đại Lục, có khả năng đạt được trình độ như bọn họ chỉ sợ là không có mấy người.

Tiềm Long Viện trải qua sự khổ tâm lãnh đạo của hai vị viện thủ, tìm kiếm và bồi dưỡng nhân tài khắp nơi. Lúc trước cùng lúc tìm được bốn vị thanh niên vô luận là về tâm trí hay thể chất đều là những tuyển chọn tốt nhất đào tạo thành những tu luyện giả thiên tài.

Cho dù Tiềm Long Viện có trong những thời kỳ huy hoàng đều có tồn tại đặc thù xuất hiện nhưng hiện tại xuất hiện bốn thiên tài tuyệt đối có thể so sánh với thời kỳ đỉnh cao nhất trong lịch sử Tiềm Long Viện.

Tứ Thái Chân Long chính là danh hiệu mà đông đảo thanh niên tu sĩ đặc biệt xưng tụng, đây cũng chính là bày tỏ tâm ý ngưỡng mộ của đông đảo chúng tu hướng tới bốn người bọn họ.

Đến thời điểm này cũng là lúc Tiềm Long Viện giải trừ cấm môn, tu sĩ bên trong viện lại có thể một lần nữa giao tiếp với bên ngoài, mà hai vị viện thủ lại càng cường thế xuất kích, đi tới Đại Hạ Quốc

Tục truyền rằng, hai vị viện thủ vì mười năm trước Đại Hạ Quốc đã vô chém giết vài tu sĩ, đánh trọng thương đại tu của Tiềm Long Viện, nên đã đi đòi lại công đạo.

Ngũ đại môn phái Đại Hạ quốc cũng cử vài đại nguyên lão tới gặp mặt, sau cùng để thỏa hiệp coi như chuyện đã qua liền lấy trăm vạn nguyên, linh thảo ngàn cây, nguyên quang vạn tấn coi như một cái công đạo bồi thường Tiềm Long Viện.

Bởi vậy lúc Tứ Thái Chân Long là Thanh long, Bạch long, Lam long và Tử long nhiều lần xuất hiện tại các thượng cổ cấm địa đại tu luyện giới, lấy được vô số tài bảo, thể lực của tại Tiềm Long Viện hiện đã đạt đến một tầm cao mới.

Ngay lúc Tiềm Long Viện đang bừng bừng thanh thế cực lớn thì bên phía đại lục Minh Tây, một quán rượu nhỏ bé trong một trấn nhỏ cổ kính, khách hàng trong quán rượu đang thoải mái uống rượu nói chuyện phiếm, bầu không khí có vẻ cực kỳ hỗn tạp.

Lão bản quán rượu và tiểu nhị cẩn thận hầu hạ khách hàng tới uống rượu hôm nay, có thể nói mỗi một khách hàng ở đây đều là những người mà bọn họ không thể nào đắc tội được. Gần nhất nghe đồn rằng tại trấn nhỏ A Lôi Tư cách đây hơn ba mươi dặm, sâu trong đó đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng mờ ảo, tựa hồ như có bảo vật gì đó xuất hiện, điều này làm cho rất nhiều mạo hiểm giả chen chúc chạy tới. Trấn nhỏ không tới ba nghìn dân này đã chật như nêm cối, cũng may đám mạo hiểm giả này chỉ tới trấn nhỏ nghỉ ngơi một chút rồi lập tức rời đi, đại thể đều định vị địa điểm một chút không ở lại lâu, lại càng không hề dừng chân, buổi tối chỉ có mấy quán rượu vẫn còn vô cùng náo nhiệt.

Bởi vậy, đã nhiều ngày nay, khách nhân trong quán rượu hầu như đều không phải là dân cư trong trấn, hầu hết đều là mạo hiểm giả có vóc người to lớn lực cường, mỗi người đều là loại hung thần ác sát, khí thế bức người, điều này tất nhiên làm cho lão bản quán rượu và tiểu nhị sợ hãi không thôi, rất sợ những mạo hiểm giả đặc biệt tính khí không tốt cố ý gây khó dễ hoặc là thẳng thừng đập tan cái quán rượu nhỏ nhỏ này.

Mấy ngày hôm nay, những mạo hiểm giả tới nơi này đều không tệ lắm, tuy rằng có phát sinh vài xung đột nhưng chung quy đều rời khỏi quán rượu giải quyết, không tạo ra tổn thất gì quá lớn.

Buổi tối ngày hôm nay, trong quán rượu vẫn náo nhiệt phi thường, khách uống rượu so với mấy ngày hôm trước có chút ít hơn thế nhưng tựa hồ mỗi người đều phi thường hung hãn. Ngay khi các khách hàng tới uống rượu nói chuyện với nhau, cửa quán đột nhiên mở ra, một gã thanh niên tóc đen mắt đen, dung mạo khá tuấn lãng, mặc trường bào màu tím, sau lưng đao thanh cự kiếm rất lớn chậm rãi tiến vào, bởi vì cửa quán tương đối thấp bé, cho nên gã thanh niên gã thanh cự kiếm xuống bước qua cửa rồi mới đeo trở lại.

Bởi vì trang phục bên ngoài gã thanh niên này quá mức kỳ quái, cho nên rước lấy rất nhiều ánh mắt nhìn vào, bầu không khí trong quán rượu vốn rất ồn ào náo nhiệt đột nhiên trở nên yên tĩnh quỷ dị.

Thanh niên mặc tử bào đối với những ánh mắt dị thường đang nhìn chính mình dường như không thấy, sắc mặt rất bình tĩnh tiêu sái bước tới một chiếc bàn còn trống ngồi xuống.

Thanh niên tử bào khiến cho nhiều người nổi giận, tuy nhiên người sáng suốt vừa nhìn liền biết được người thanh niên này là một mạo hiểm giả, tự nhiên không có người nào tới quấy rầy, thanh cự kiếm mà hắn đeo phía sau lưng kia có trọng lượng không hề nhẹ, điều này có thể suy ra được thực lực của thanh niên này không kém, tất nhiên không phải mạo hiểm giả bình thường.

Đơn giản chỉ là thanh cự kiếm kia đã đủ làm cho hơn phân nửa mạo hiểm giả trong quán rượu này nổi lên tham niệm, mà có một bộ phận nhỏ thực lực tương đối mạnh mẽ.

Lão bản quán rượu vừa thấy vị mạo hiểm giả cổ quái này dĩ nhiên đến đây một mình, trong lòng nhất thời trở nên khẩn trương, đã từng nhiều lần nhìn thấy các mạo hiểm giả phát sinh xung đột, đều bởi vì một bên trong đó tương đối ít người, đơn độc khiến cho đoàn đội mạo hiểm giả tự tin bất nạt.

Mạo hiểm giả hiển nhiên không có bao nhiêu người lương thiện, cá lớn nuốt cá bé chính là tín niệm vĩnh viễn không đổi trong thế giới bọn họ, chuyện chém giết lẫn nhau đều rất bình thường.

Người thanh niên mặc tử bào chính là Lâm Khiếu Đường vừa mới tiến vào đại lục Minh Tây, lúc này đoạn đường vượt qua hải vực rộng lớn, lấy thực lực của hắn chỉ mất hơn hai tháng, mà năm đó trở lại đại lục Kỳ Đông, Lâm Khiếu Đường mất thời gian gần một năm, mà đó còn là được lực lượng kỳ dị sau cơn lốc xoáy truyền tống đến một địa điểm không biết tên, đoạn đường còn lại chỉ tương đương với một phần ba toàn bộ khoảng cách mà thôi.

Đoạn đường khẩn cấp này Lâm Khiếu Đường tốn thời gian hai tháng, trong đó trải qua mấy chỗ hải vực tương đối nguy hiểm và phạm vi hai đại hải tộc hắn đều thu liễm khí nguyên kình đảo vượt qua. Khi một lần nữa bước vào đại lục Minh Tây, Lâm Khiếu Đường cuối cùng cũng hiểu rõ năm đó vì sao Kỳ Áo có thể đơn giản qua lại hai đại lục như vậy.

Năm xưa, khi Lâm Khiếu Đường rời đi chính là thời điểm hải thú đại chiến với nhân loại đại lục Minh Tây, hiện tại đã hơn một trăm năm trôi qua đi, năm đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì hắn cũng không biết, bất quá hiển nhiên hải thú tộc cũng không tiêu diệt được hoặc không muốn tiêu diệt toàn bộ nhân loại.

Trải qua thời gian mấy ngày điều tra, Lâm Khiếu Đường đại khái biết được lần đại chiến đó tu luyện giả đại lục Minh Tây thiếu chút nữa không chống lại được, cuối cùng nhân ngư tộc và long tộc đều gia nhập vào cuộc chiến cộng đồng chống lại hải thú điên cuồng tập kích, lúc đó mới đẩy lui được hải thú ra khỏi đại lục. Thế nhưng từ lúc đó cứ cách một đoạn thời gian nhất định tích lũy thực lực hải thú nhất tộc sẽ lại tổng tấn công đất liền một lần nữa.

Lâm Khiếu Đường gọi cho mình một chai rượu tương đối lưu hành rộng rãi trong đại lục Minh Tây, rượu để mở đặc lãng, không chút để ý thoải mái hưởng thụ chén rượu trong tay, lực chú ý có vẻ không quá tập trung, kỳ thực cũng là do hắn muốn trao đổi với Kỳ Áo sau ba mươi năm ngủ say vừa mới thức tỉnh lại.

- Tiền bối xác định gần đây có một khối toái phiền sao?

Lâm Khiếu Đường dùng nguyên thức truyền âm nói.

- Cửu thiên nguyên lô chính là do lão phu luyện chế ra, lúc phong ấn lão phu đã đặc biệt để lại ấn ký linh hồn, chỉ cần không có trong ba khối đại lục thần bí bị phong ấn kia thì lão phu có thể cảm ứng được, lúc đầu không phải ta đã nói với ngươi rồi lão, lão phu cảm ứng được hai khối, cả hai khối này đều ở trong đại lục Minh Tây, trong đó một mảnh ở gần đây.

Kỳ Áo khẳng định nói.

- Vẫn bối cảm giác nơi này có chút cổ quái, tràn ngập vẻ hắc ám nào đó!

Lâm Khiếu Đường lo lắng nói.

- Tiểu tử ngươi cũng quá cẩn thận đi, lấy tu vi thần thông của ngươi hôm nay còn sợ cái gì!

Kỳ Áo cười nói.

- Mọi việc cẩn thận một chút vẫn tốt!

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

- Lão phu rốt cuộc cũng đã biết được vì sao ngươi đã trải qua nhiều hiểm cảnh thế nhưng vẫn có thể bình yên sống sót trở về. Năm đó khi lão phu phủ xuống gặp tiểu tử ngươi đúng là tạo hóa, bằng không ngày hôm nay lão phu đúng là một tay khó vô thành tiếng, chỉ sợ vẫn là một con quỷ hồn lạc lõng!

Kỳ Áo cảm thán.

- Vãn bối cái gì cũng tốt, chỉ là rất sợ chết!

Lâm Khiếu Đường không hề che giấu.

- Ha ha...

Kỳ Áo đột nhiên cười ha ha, khí thế hào sảng nói.

- Sợ chết tốt, lão phu lớn như vậy cũng rất sợ chết, hai người chúng ta là hai kẻ sợ chết, tất nhiên không chết, ha ha...

Trong quán rượu, thỉnh thoảng lại có những cặp mắt không hề mang theo ý tốt liếc nhìn gã thanh niên mặc tử bào ngồi trong góc, ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, nhìn thấy thanh niên vẫn còn đang uống rượu không có đồng bọn, trong tửu quán có một bàn bốn mào hiểm giả liếc mắt tập trung đánh giá thanh niên mặc tử bào, bất quá bọn họ cũng không phải là nhìn vào hầu bao của thanh niên mặc tử bào mà là có mục đích khác.

Bốn gã mào hiểm giả này có ba nam một nữ, ba nam phân biệt là hai gã kiếm sư, một gã mục sư, còn có một vị nữ ma pháp sư, trong bốn người, tu vi kém cỏi nhất chính là gã mục sư, mới chỉ đạt tới sư giai hậu kỳ đỉnh phong, nữ nhân mặc ma pháp bào của ma pháp sư, tu vi đã đạt tới đại sư giai sơ kỳ đỉnh phong, mà hai gã kiếm sư kia có tu vi cao nhất, đạt tiêu chuẩn đại sư giai trung kỳ.

- Ny Na, nhóm chúng ta còn khuyết thiếu mất một vị trí, chỉ có ta và Lạp Tây Đức đảm đương thì quả thực không thể nắm chắc được, nếu như có một vị đại kiếm sư gia nhập thì đối phó với “tam đầu địa ngục khuyến” thì sẽ có nắm chắc hơn nhiều.

Trong bốn người, một gã đại hán trung niên mặc chiến giáp màu xanh nhạt nghiêm túc nói.

Vị nữ ma pháp sư kia không phải là người có tu vi cao nhất, thế nhưng lại là người lãnh đạo của nhóm mào hiểm giả này, lúc này đôi mắt màu xanh nhạt của nàng nhìn vào gã thanh niên mặc tử bào xa xa. Từ khi hắn vừa tiến vào, Ny Na đã một mực quan sát hắn, tuy rằng càng có thể miễn cưỡng cảm giác được thanh niên này có tu vi đại sư giai sơ kỳ, thế nhưng hắn vẫn luôn tạo cho nàng cảm giác nhìn không thấu.

- Á Lợi Tư, ý người là muốn mười gã thanh niên tóc đen kia gia nhập vào nhóm chúng ta sao?

Ny Na vén một bên tóc dài không để ý nói.

Đại hán trung niên mặc chiến giáp gật đầu, Lạp Tây Đức một bên cũng nói.

- Á Lợi Tư, người thế nào càng dần càng nhát gan rồi, chỉ cần hai người chúng ta có thể kéo dài thời gian đến khi Ny Na thi triển ra mư thiên thạch thì con súc sinh đó hẳn phải chết không cần nghi ngờ, còn phải lo lắng cái gì cơ chứ? Nếu như thêm một người thì bảo bối thu được lại bị phân nhỏ hơn một phần, đến lúc đó ta còn bao nhiêu?

Gã mục sư áo bào trắng vẫn không nói câu nào, lúc này thần sắc bất định cúi đầu.

- Tam đầu địa ngục khuyến này không bình thường, mấy ngày trước ta có nghe nói mấy đội mào hiểm giả đã bị nó tiêu diệt, ta nghĩ nên nhiều hơn một phần đảm bảo vẫn tốt hơn, cái mạng không còn thì cái gì cũng không, chẳng bằng sống mà thiếu một chút cũng được.

Khi gã mục sư áo bào trắng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn mới phát hiện ra hai người đối diện không hề đặt lực chú ý lên chính mình, mà Ny Na vừa ngồi ngay bên cạnh không biết từ lúc nào đã không thấy nữa.

Gã mục sư áo bào trắng uể oải nâng chiếc kích nặng trên mũi, lúc này mới nhìn thấy rõ Ny Na đã xuất hiện bên cạnh gã thanh niên mặc tử bào kia.

434. Chương 431: Tây Hành. (2)

Bất quá những kẻ mào hiểm giả này cũng chỉ là thưởng thức qua nhãn thần, không có bất luận cử động đùa giỡn nào cả, bông hoa hồng đẹp này chung quy rất nhiều gai, một gã ma pháp sư không phải là ai cũng có thể trêu chọc vào được. Mà nếu như theo lời hai gã đại kiếm sư đồng bọn nói thì đoàn đội này có thực lực

rất kinh khủng, đủ để chống lại một dong binh đoàn hạng trung, mà nhìn thứ trên ngực bọn họ cũng đã đủ cho mọi người biết bối cảnh của mình, người khác tốt nhất là không nên trêu vào, bằng không...

Ny Na tựa hồ đã quen với việc trở thành tiêu điểm, trên mặt vẫn mỉm cười, đi tới trước người thanh niên mặc tử bào, rất tự nhiên kéo lấy chiếc ghế phía đối diện ngồi xuống rồi không hiểu là cố ý hay vô tình mà lắc nhẹ cặp mấn phong trước ngực làm cho chủ nhân những ánh mắt tham lam vẫn đang trừng trừng bốn phía nhất thời như bị hỏa thiêu.

Thế nhưng toàn bộ quá trình thanh niên mặc tử bào này thủy chung không hề liếc mắt một cái, chỉ là trầm mặc nhìn chén rượu trong tay đến xuất thần.

Lòng cao ngạo của Ny Na nhất thời bị đả kích, trong lòng không khỏi có chút tức giận bốc lên, dĩ nhiên có người có thể coi thường chính mình, bất quá trên mặt vẫn như cũ duy trì một nụ cười vô cùng mỹ lệ.

- Lai khách tôn kính, ta là Ny Na Tịch Liệt Hưu Tư, một kẻ mạo hiểm giả, nơi này có người ngồi sao?

- Có!

Câu trả lời rất đơn giản, không hề có ý tứ tự giới thiệu. Ny Na sững sốt một chút, lúc này mới ý thức được đối phương không phải bởi vì xuất thần mà không chú ý tới mình, rõ ràng chỉ làm như không thấy.

“Chẳng lẽ không thể tự giới thiệu một chút sao? Thái độ thật đúng không lẽ phép.”

Cơn tức giận trong lòng Ny Na đã mạnh mẽ bốc lên, bất quá trên khuôn mặt mỹ lệ nhỏ nhắn vẫn như cũ duy trì nét mỉm cười, chỉ là trong đôi mắt màu xanh nhạt kia đã lộ ra chút oán giận.

- Bằng hữu người tựa hồ không đến, ta có thể ngồi một chút được không?

- Không thể!

Vừa muốn sử dụng mỹ nhân kế trước tiên mê hoặc đối phương một chút, làm cho đối phương thần hồn điên đảo rồi sau đó mới tiếp tục vấn đề, nhưng là Ny Na lúc này lại có điểm phát điên lên.

- Xin lỗi đã quấy rầy.

Ni Na có gắng áp chế nổi tức giận và tủi hổ trong lòng đứng dậy nói.

Hơi chút dừng lại mong muốn đối phương đổi ý chủ động nói lời mời mình lưu lại, thế nhưng thanh niên mặc tử bào tựa hồ nhìn chén rượu trong tay như có giá trị quan tâm hơn so với nàng, thủy chung vẫn không hề liếc mắt sang dù chỉ một cái.

- Thật khinh người quá đáng! Người này đúng là không biết chút lễ giao, không hề có chút tu dưỡng, đích thực là một tên hỗn đản.

Khi Ny Na hốt hển trở lại chỗ ngồi trợn mắt nói với ba vị đồng bạn của nàng.

- Nếu như tại Hắc Nê Chiêu Trạch mà để ta gặp được tên này, phải cho hắn biết thế nào là nhan sắc không thể bỏ qua.

Tâm tình Ny Na có chút kích động nói.

Quán rượu lúc này đã cho thêm một đoạn nhạc đêm giữa các tiết mục. Đông đảo những kẻ mạo hiểm giả đối với tên nam tử tóc đen thần bí cư nhiên có thể cự tuyệt một vị nữ pháp sư mỹ lệ chủ động đến gần cảm thấy rất ngoài ý muốn, nếu như là bọn hắn có được cơ hội này chắc chắn sẽ phải tận dụng thật tốt.

Quán rượu rất nhanh khôi phục lại được trạng thái ồn ào như trước, nhưng mà đúng lúc này, bên ngoài tửu quán lại truyền đến tiếng bước chân trầm trọng, một cỗ áp lực vô hình nhất thời ập đến, hơn phân nửa mạo hiểm giả nơi đây đều cảm thấy ngực khó chịu, cực độ khó chịu.

Phanh! Cánh cửa đang lắc lư bị một cước đá văng ra. Một gã đại hán ngư đầu nhân đi đến, ngay sau đó là một gã chiến sĩ mặc trọng giáp.

Chỉ chốc lát ba gã ngư đầu nhân và năm tên chiến sĩ mặc trọng giáp đi vào, không gian bên trong tửu quán vốn đã không quá lớn lúc này càng trở nên chật hẹp.

Bất quá trạng thái này chỉ duy trì một thời gian rất ngắn. Không ít mạo hiểm giả thấy thú tộc nguời đầu nhân này cùng Lai Đặc giáo trọng giáp chiến sĩ là một tổ hợp, trong lòng liền biết không thể trêu vào, tất cả đều vội vàng đứng dậy trả tiền rượu rồi cướp đường chạy đi.

Một lát sau, tửu quán chỉ còn lại bốn bàn có người ngồi là bốn người Ny Na, thanh niên mặc tử bào, ba gã thần bí mặc hắc bào che kín toàn thân và đám nguời đầu nhân cùng trọng giáp chiến sĩ vừa mới đến.

Bốn người Ny Na trước đó vẫn dễ dàng tâm sự nhưng lúc này dường như hết chuyện tâm sự, tuy rằng là không phải e ngại ba nguời đầu nhân cùng năm trọng giáp chiến sĩ kia nhưng cũng là không muốn tùy tiện đắc tội, trọng yếu hơn tám tên dã nhân này cũng không phải là chủ ý đến gây chuyện, bọn họ chỉ là qua đường mà thôi.

Bốn người Ny Na dù sao cũng có ba người là đại sư giai, hơn nữa lại còn là những thành viên nòng cốt trong Cự Phong dòng binh đoàn vốn trực thuộc Đạt Khắc giáo nên cũng không phải e ngại gì nhiều.

Đạt Khắc giáo tuy nói là đã từng cùng Lai Đặc giáo thủy hỏa bất dung, nhưng từ vài trăm năm trước, sau sự kiện hải thú tấn công với quy mô lớn, hai đại giáo hội trong lúc đó đều có chung địch nhân nên quan hệ đã hòa hoãn không ít, những năm gần đây do vẫn phải đề phòng hải thú tập kích bởi vậy cũng không phát sinh xung đột gì lớn.

Ny Na cổ quái nhìn thoáng qua thanh niên mặc tử bào, người kia vẫn trước sau không thêm nhìn tới bất kỳ ai, ánh mắt thần nhiên nhìn chén rượu trong tay, phảng phất coi đó như là một tuyệt thế bảo bối mà hẳn muốn nhìn thấu vậy.

- Đầu nguời này bị bệnh sao?

Ny Na không khỏi thầm nghĩ, bất quá rất nhanh cuộc đối thoại của đồng bạn đã kéo chú ý của nàng lại.

- Ngay cả giáo hội và thú nhân cũng đến tham dự, xem ra bảo bối được tam đầu cự khuyển kia trông coi không đơn giản!

Á Lợi Tư lo lắng nói với đồng bạn mà.

Lạp Tây Đức vốn luôn luôn không biết sợ trời sợ đất lúc này trong mắt cũng lộ ra một tia hoang mang bất định:

- Nếu như giáo hội và thú nhân đã phái cao thủ tới, chỉ sợ mấy nguời chúng ta đi chuyến này công toi.

Thanh niên mục sư đẩy đẩy đôi mắt kính khấn trương nói:

- Không bằng chúng ta buông tha kế hoạch trước đó, chờ đợi đội trưởng tới rồi mới động thủ lần nữa?

- Chỉ còn biết như vậy mà thôi!

Ni Na do dự một hồi rồi thất vọng nói.

Bốn người khe khẽ nói chuyện, ba gã nguời đầu nhân và năm tên trọng giáp chiến sĩ có giọng thô như tiếng sấm dậy, không chút để ý đến những nguời khác, hơn nữa thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng cười điếc tai, tiếng cụng ly và đập bàn đập ghế.

Ba gã mặc hắc bào thần bí và thanh niên mặc tử bào thủy chung chìm đắm trong thế giới của chính mình, không hề có bất luận động tĩnh nào khác.

Một phương không hề kiêng kỵ, ba phương còn lại đều là tương đối an tĩnh, bầu không khí cứ như vậy hơi có phần quái dị nhưng lại an tường vô sự.

Lão bản và tiểu nhị quán rượu đều rất khổ sở. Nguời đầu nhân chính là phần tử bạo lực, tùy thời đều có thể bạo phát, đặc biệt trong lúc uống rượu, tâm tính sẽ rất khó khống chế, cũng chỉ có thể hy vọng tám vị đại sát tinh này mau mau chóng chóng rời đi.

Đáng tiếc lại không được như mong muốn, chỉ không lâu sau, lại một gã nguời đầu nhân vóc nguời càng thêm lực lưỡng đẩy cửa đi vào, thân mình chỉ ít cũng cao đến hai mét ba. Cũng may cửa quán rượu mở ra so với bình thường lớn hơn không ít, bằng không với thân hình quá khổ như vậy căn bản là không thể tiến vào.

Trên vai tên ngư đầu nhân này mang theo hộ giáp, hẳn là một vị thống lĩnh, khí nguyên trên người không hề ẩn dấu đều phi thường kiêu ngạo phóng ra.

Bốn người Ny Na nhất thời đều kinh hãi, đây chính là một gã ngư đầu nhân đại sư giai hậu kỳ Tát mẫn chiến sĩ.

Khi đi tới, ba gã ngư đầu nhân và năm tên trọng giáp chiến sĩ đều là đứng dậy hành lễ, sau đó lại ngồi xuống tiếp tục ăn uống cười nói vui vẻ. Ngư đầu nhân thống lĩnh tìm đến một cái bàn trống khác ngồi, tựa hồ muốn chờ một ai đó đến.

Lão bản lúc này mới phát hiện, mấy kẻ mạo hiểm giả bình thường ương ngạnh miệng đầy thô tục vẫn còn là người đáng yêu cỡ nào a. Ngày hôm nay mấy lượt khách này tới đây mới đều có bộ dáng cổ quái, làm cho hắn luôn luôn có một loại dự cảm không thể nói rõ.

Khổ niệm của lão bản đúng là còn chưa dứt, cánh cửa lại bị đẩy ra, có thể nói ngày hôm nay đúng là ngoài dự liệu khi liên tục xuất hiện những vị khách nhân cực kỳ đặc biệt. Khi cánh cửa một lần nữa bị đẩy ra, tất cả mọi người trong quán đều nhìn lại, đến ngay cả ba gã mặc hắc bào che kín khuôn mặt cũng nghiêng đôi nhãn thần âm u hướng về phía cửa, chỉ còn lại thanh niên mặc tử bào ngồi trong góc phòng vẫn trầm tư như cũ, vô luận là có phát sinh chuyện tình gì cũng không hề sợ hãi.

Khi thấy người khách mới đến tiến vào, tửu quán bỗng nhiên yên tĩnh lại, đến ngay cả lão bản cũng tạm thời quên đi những phiền não của mình, ánh mắt như có chút thất thần.

Ai cũng không ngờ người tới lại là một nữ tử tuyệt sắc như vậy, nếu là ngắm nhìn nàng đúng là làm cho người ta có cảm giác choáng ngợp.

Mái tóc dài màu vàng được bó gọn lại, đôi con mắt màu lam trong suốt, cái mũi vểnh cao mà tinh xảo, phối hợp với một đôi môi màu phấn hồng, ngũ quan vô luận là chỉ nhìn một cách đơn thuần hay là tổ hợp cùng một chỗ cũng đều làm cho người ta kinh tâm động phách. Cái cổ trắng ngần để lộ rất dọ hoặc, đôi song phong êm dịu kia được che lấp bởi trường bào màu lam nhưng vẫn hiện lên một đường cong tuyệt mỹ. Cặp hông đầy đặn kết hợp với vòng eo thon tạo nên cảnh tượng kinh diễm. Tuy rằng trường bào đã che lấp đi phần nào đôi chân, nhưng thi thoảng vẫn để lộ ra khuôn hình làm cho ai cũng có thể tưởng tượng được đôi chân dài miên man đến chừng nào.

Phì phì...

Ba gã ngư đầu nhân uống đã quá ba tuần rượu, lỗ mũi phun ra vài tia nhiệt khí, có vẻ như đang rất phấn khích.

Chỉ có nữ tử duy nhất bên trong tửu quán lúc trước là Ny Na còn giữ lại được chút tinh thần, đối với dung mạo của chính mình từ trước đến nay đều tự tin mười phần, nhưng đến hôm nay đúng là đã bị nữ tử mặc lam bào này làm nàng sinh ra chút tự ti.

Tất cả mọi người đều vô thức dò xét qua nữ tử mặc lam bào này, nhưng sau đó tất cả mọi người đều kinh ngạc, vị nữ tử mặc lam bào như siêu phàm thoát tục này trên người dĩ nhiên lại không có chút khí nguyên cảm, tự nhiên nàng ta là một người bình thường.

Nữ tử mặc lam bào hiện nên một vẻ kinh diễm, nhãn thần lại phẳng phất như có chút lạnh lùng làm người ta có cảm giác không thể với tới.

Nữ tử mặc lam bào trong ánh mắt chăm chú của mọi người vẫn chậm rãi đi vào tửu quán, cặp mắt băng lãnh kia khi chạm đến một nơi bỗng nhiên biến đổi thành nhu hòa, trong mắt như không hề có gì khác ngoài người kia.

Lão bản tửu quán đang tự hỏi xem có nên đi tới bắt chuyện một chút, nhưng khi liếc mắt nhìn thấy mấy tên ngư đầu nhân và trọng giáp chiến sĩ liền lập tức bỏ đi ý niệm này trong đầu, trong lòng thầm thở dài than vị nữ tử này quá không cẩn thận, có dung mạo kinh diễm như vậy mà buổi tối dám đi ra ngoài chạy loạn, không phải là rước phiền toái cho chính mình hay sao?

Ánh mắt nữ tử mặc lam bào chỉ tập trung một điểm, rồi thẳng hướng đi tới. Khi đi ngang qua bàn đám ngư đầu nhân và trọng giáp chiến sĩ thì đột nhiên một gã ngư đầu nhân bỗng đứng dậy ngăn cản lối đi.

-“Tóc vàng hoe” (ặc ặc) xích xích!

Hơi thở mang theo tử khí nồng đậm từ trong miệng tên ngư đầu nhân tỏa ra.

- Đây là màu tóc mà ta thích nhất đấy. Tiểu thư, cùng Khắc Lỗ Đức ta uống một chén nào!

Vài tên trọng giáp chiến sĩ cũng bắt đầu ồn ào hẳn lên:

- Đến đi, uống một chén đại gia ta liền thưởng cho một tử kim tệ, hai chén liền thưởng cho mười tử kim tệ.

- Khắc Lỗ Đức ngươi còn đứng đó làm gì, còn không mau mời nàng lại ngồi.

- Cô em, một người tịch mịch, nhiều nam nhân như vậy chẳng phải có ý tứ hơn sao?

- Tránh ra!

Một thanh âm trong trẻo nhưng đa phần là mang theo hàn ý. Biểu tình của nữ tử mặc lam bào đã có chút không nhẫn nhịn được.

Ngư đầu nhân Khắc Lỗ Đức nhất thời đỏ bừng mặt, trước mặt nhiều người như vậy à nữ nhân này lại không cho mình một chút mặt mũi nào. Cánh tay đã thuận hướng nữ tử vươn tới.

Xoẹt, một đạo quang mang hiện lên.

Không ai thấy rõ được điều gì xảy ra.

Ngư đầu nhân chỉ cảm thấy trước mắt mình hoa lên, cánh tay đã bắt vào khoảng không. Nữ tử mặc lam bào quỷ mị xuất hiện phía sau hắn.

Những người khác nhất thời kinh ngạc, chẳng lẽ là ma thuật?

Nữ tử mặc lam bào cũng không liếc mắt đến một cái, tiếp tục hướng phía góc tửu quán bước đến.

- Đứng lại!

Ngư đầu nhân Khắc Lỗ Đức hét lớn lên một tiếng, hiển nhiên không thể chấp nhận được việc bị người trêu đùa liền hùng hổ quay người lại xông đến.

Phụt...Thanh âm của máu bị phun ra.

Thân thể khổng lồ của ngư đầu nhân Khắc Lỗ Đức thành linh xuất hiện hơn mười vết rách, máu tươi đang không ngớt từ đó phun ra bên ngoài. Tên ngư đầu nhân vô cùng kinh khủng, muốn cầm máu lại, nhưng khi hắn vừa động, những vết thương đó nhất thời mở rộng ra làm cho thân thể khổng lồ nhất thời biến thành một đồng máu thịt hoàn toàn phân liệt mà trước đó hắn dĩ nhiên không hề phát hiện ra.

435. Chương 432: Tây Hành. (3)

Oe.

Lão bản quán rượu và tiểu nhị phản ứng có phần nhanh nhất, bụng cuộn cuộn như phiên giang đảo hải rồi toàn bộ phun ra bên ngoài.

Âm thanh nôn mửa cũng làm cho những người khác phục hồi lại tinh thần. Về mặt bốn người Ny Na càng kinh ngạc cùng không thể tin tưởng được, không hề biết vì sao ngư đầu nhân bỗng nhiên lại biến thành một đồng thịt vụn. Nữ tử mặc lam bào kia rõ ràng là không có bất luận tí gì gọi là khí nguyên cảm, rõ ràng là một người hoàn toàn bình thường.

Thế nhưng một người bình thường làm thế nào lại có thể trong nháy mắt giết một gã tu vi sư giai đỉnh phong như ngư đầu nhân Tát Mãn chiến sĩ kia? Ny Na ngoại trừ trợn mắt ngạc nhiên ra cũng không tài nào tìm được đáp án.

Đồng bọn đã chết, mà máu tanh và thịt vụn lập tức làm cho hai gã ngư đầu nhân còn lại và năm tên trọng giáp chiến sĩ vốn choáng hơi men lập tức nhanh chóng tỉnh lại phân nửa.

Thấy thủ hạ của mình bị người bầm thây, trên người ngư đầu nhân thống lĩnh liền bắn ra chiến ý vô hạn, chậm rãi đứng lên.

Xoạt, xoạt xoạt...

Mấy tên trọng giáp chiến sĩ cùng nhau rút ra vũ khí là những thanh cự kiếm dữ tợn lấp lánh, phát ra quang mang dưới ánh sáng đèn trần, thế nhưng không biết vì sao lại không có ai lập tức xông lên.

Nữ tử mặc lam bào hoàn toàn không để ý đến phía sau mình phát sinh những việc gì, trực tiếp đi tới trước bàn thanh niên mặc tử bào, nhẹ nhàng đoạt lấy chén rượu trong tay thanh niên mặc tử bào kia rồi uống cạn chỗ rượu còn lại bên trong.

- Tân Tây Á, người đã thay đổi rồi!

Thanh âm từ trong miệng thanh niên mặc tử bào truyền ra như có ý trêu chọc.

Nữ tử mặc lam bào nhất thời hiện lên chút khấn trương, tựa hồ là rất sợ hãi làm sai điều gì làm cho thanh niên mặc tử bào mất hứng.

- Công tử, ta...

- Được rồi!

Thanh niên mặc tử bào tỏ bộ dáng bất cần lên tiếng cười nói:

- Không cần phải khấn trương, thích nghi được là một chuyện tốt!

Thần sắc nữ tử mặc lam bào vừa chậm lại, rồi lại kinh sợ hỏi tiếp:

- Công tử, Tân Tây Á thay đổi chỗ nào?

- Học được hạ thủ lưu tình. Nếu là trước đây chỉ sợ bấy tên còn lại không cùng chôn chung mới là lạ.

Thanh niên mặc tử bào nói xong chậm rãi đứng dậy, đưa tay lần lượt vén lên những sợi tóc màu vàng đang che đi tầm nhìn, làm cho Tân Tây Á ngượng ngùng, rồi hai người hướng ngoài quán rượu bước đi.

Thanh niên mặc tử bào vốn ở chỗ này chờ Tân Tây Á, nàng ta vừa đến nên tự nhiên cũng không cần tiếp tục ngồi lại nơi đây nữa.

Một chủ một phó hoàn toàn không coi mọi chuyện vừa mới phát sinh ra gì, như bình thường tùy ý nói chuyện với nhau.

Tân Tây Á vẫn theo sát sau nói:

- Công tử, bởi vì gặp qua một lão bằng hữu nên mới đến muộn.

Thanh niên mặc tử bào khi đi qua vài tên trọng giáp chiến sĩ thì không có người nào dám động thủ. Rõ ràng khí nguyên cảm trên người thanh niên mặc tử bào không hề cường đại, nhưng ngay cả ngư đầu nhân thống lĩnh cũng khác thường không hề có ý động thủ.

- Để cho hấn một chút mặt mũi, đi thôi!

Thanh niên mặc tử bào cũng không quay đầu lại nói.

- Giết thú nhân dũng sĩ quý tộc ngư đầu nhân lại còn muốn chạy, nằm mơ!

Ngư đầu nhân thống lĩnh rốt cuộc áp chế sợ hãi trong lòng rít lên nói.

Hai gã ngư đầu nhân và năm tên trọng giáp chiến sĩ lúc này mới mạnh mẽ phục hồi tinh thần, tư thế hùng hổ xông tới.

Một trận chiến diễn ra là không thể tránh khỏi, khán giả là hai nhóm ngồi bàn khác cũng không có ý biểu hiện thái độ.

- Dừng tay!

Cửa quán rượu lại một lần nữa bị đẩy ra, tiếng quát đúng lúc vang lên, một gã trung niên nhân mặc trọng trang chiến giáp xuất hiện bên ngoài cửa.

Ngươi đầu nhân và đám trọng giáp chiến sĩ bị tiếng quát có thêm vài phần uy hiếp này phải ngưng lại, ngư đầu nhân thống lĩnh tổ bộ đáng nghi hoặc nhìn người mới đến.

- Các người muốn đi tìm chết hay sao? Đều lui hết lại cho ta!

Cước bộ gã trung niên nhân mặc trọng trang chiến sĩ trầm trọng đi vào trong quán rượu rồi trách cứ nói.

Nhìn trung niên nhân mặc trọng trang chiến giáp đi vào quán rượu, mấy người bên trong đều vội vàng hít một ngụm lương khí, đây chính là Lai Đặc giáo thánh đường phó chánh án sở thẩm phán Thích Lâm.

Trăm năm trước vị phó chánh án này đã thành công bước vào linh hồn giai, trở thành một gã linh hồn trọng trang chiến sư.

Hắn hoàn toàn có thể xưng là tồn tại thượng vị giả chân chính của Minh Tây Đại Lục, tuyệt đối không phải bất luận người nào ở đây có thể trêu chọc đắc tội.

Thích Lâm nhìn thanh niên mặc tử bào thể nào cũng không thể dò xét được mà chỉ có thể cảm giác được khí nguyên trên người đối phương chỉ là tu vi đại sư giai sơ kỳ, thể nhưng ngày trước người này đã không chỉ là đại sư giai sơ kỳ, hôm nay sao có thể đơn thuần là đại sư giai sơ kỳ đây? Thể nhưng lấy tu vi linh hồn giai sơ kỳ đỉnh phong của chính mình sao vẫn không thể dò xét qua đây?

- Lẽ nào...?

Con người của Thích Lâm mạnh mẽ co rút lại, trong lòng ba đào cuộn trào mạnh mẽ, khuôn mặt phải cố gắng trấn định, dư quang cũng kiêng kỵ nhìn về phía nữ tử mặc lam bào, vừa nghĩ đến ngày trước còn có một linh hồn giai ám dạ thích khách bởi vậy Thích Lâm không thể không sợ hãi, khi dư quang nhìn thấy đồng máu thịt trên mặt đất kia trong lòng nhất thời càng run lên. Nữ nhân bên người này sao lại biến thái đến vậy, trên người nữ nhân kia rõ ràng không cảm ứng được một chút khí nguyên nào, phải là liễm tức pháp cao thâm cỡ nào đây, căn bản là không hề cảm ứng được một chút xú khí nguyên nào.

Thích Lâm nỗ lực áp chế tâm tình nói:

- Lâm tiên sinh, đã lâu không gặp.

Thanh niên mặc tử bào liên tục bước đi, khi đi tới bên cạnh Thích Lâm mới dừng lại, thản nhiên nói:

- Đúng vậy, đã lâu không gặp, Áo Phỉ Khắc đại nhân và Tạp Tây Ly Á điện hạ khỏe không?

Thích Lâm vội trả lời:

- Nhờ phúc Lâm tiên sinh, chánh án đại nhân và thánh nữ điện hạ đều tốt.

Trên mặt thanh niên mặc tử bào hiện lên vẻ hồi ức, nhẹ giọng nói:

- A vậy là tốt rồi. Linh vương đan phục dụng chưa?

Thích Lâm sửng sốt một chút:

- Rồi!

Thanh niên mặc tử bào cười cười, vỗ vỗ vai Thích Lâm rồi hướng cửa ngoài quán rượu đi tới, nữ tử mặc lam bào như cái bóng đi theo ra ngoài. Một hồi lâu bên ngoài lại truyền đến tiếng nói từ biệt:

- Phó chánh án đại nhân, gặp lại sau!

Bên trong quán rượu, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hai bóng lam tử dần biến mất trong màn đêm, phẳng phất như mọi chuyện vừa rồi không phải là chân thực mà chỉ như một giấc mộng mà thôi.

- Bọn họ rốt cuộc là ai?

Trong đầu mọi người đồng thời hiện lên một câu hỏi.

Cơ mặt Ny Na lúc này hơi co quắp, ba đồng bạn cũng mờ mịt. Bọn họ vừa rồi còn muốn làm cho tên kia phải run sợ, thậm chí tên gia hỏa dám cự tuyệt nàng còn muốn tìm thời gian hảo hảo giáo huấn một chút, hiện tại xem ra quả thực chỉ là “tiểu phẩm gặp nhau cuối tuần a”, sự tức giận trong lòng Ny Na cũng tự nhiên biến mất không còn chút nào.

Ba gã thần bí vẫn dấu mặt vội vã rời đi không còn tiếp tục ngồi đó ra vẻ thần bí nữa.

- Phó chánh án đại nhân, người phải cho ta một cái công đạo. Hiện tại một gã ngu đầu nhân dũng sĩ đã uống mạng tại đây, người lại trước mắt mọi người để cho hung thủ chạy đi, người không dự định giải thích một chút hay sao?

Ngưu đầu nhân thống lĩnh rốt cuộc mở miệng nói.

Thích Lâm cười khổ một chút nói:

- Không thả hần đi, thì phải làm thế nào đây? Người muốn bắt hần ở lại sao? Cách Lợi Đặc thống lĩnh, cả một giáo hội mất hơn một trăm năm còn không bắt qua được phạm nhân như hần, người cho rằng chỉ bằng chúng ta mấy người có thể sao?

- Cái gì?

Ngưu đầu nhân Cách Lợi Đặc giật mình nói. Chỉ cần là giáo hội phát lệnh truy nã phạm nhân thì tuyệt không ai có thể chạy thoát. Thế lực của hai đại giáo hội tại toàn bộ đại lục là không thể nghi ngờ, sao lại có thể để một người suốt một trăm năm không hề bị bắt đây?

- La Sát quốc các người hần cũng từng lưu lại dấu chân người này. Được rồi, quốc vương các người cũng do một tay người này cứu, bằng không Kiếm Thánh đại nhân sao còn có thể sống đến ngày hôm nay.

Thích Lâm nhắc nhở nói.

Đôi mắt trâu của Cách Lợi Đặc mở trừng, thời gian tuy đã qua đi thật lâu, thế nhưng ảnh hưởng của sự kiện kia đối với La Sát quốc tuyệt đối quá lớn, đã làm tới thú nhân thống lĩnh, Cách Lợi Đặc làm sao có thể không biết.

- Phó chánh án đại nhân, người nói là người vừa rồi chính là người tại hơn một trăm năm trước tại La Sát quốc được Khổ Ban bệ hạ tôn kính phong là y thuật đại tát mãn kiêm quốc sư?

Cách Lợi Đặc tưởng như ngưng thở nói.

Thích Lâm lại một lần nữa cười khổ, xoay người hướng cửa quán đi đến rồi nói:

- Các người phụ giúp lão bản thu thập một chút, thời gian không còn nhiều, cũng nên rời đi thôi.

Bên trong màn đêm, một lam một tử, hai đạo thân ảnh như hư vô mờ ảo, không rõ là đang chạy hay phi như bay tới một chỗ sát biên giới chiếu trạch mới dừng lại.

- Công tử, chúng ta muốn tìm một vật nào đó ngay tại sâu trong phiến chiếu trạch này, bất quá...?

Tân Tây Á nhìn màn hắc ám bên trong nói.

- Bất quá làm sao?

Lâm Khiếu Đường phát tán nguyên thức ra bao phủ trong phương viên hơn ba trăm dặm, trong phạm vi này bất luận là gió thổi cỏ lay hần cũng đều có thể cảm ứng được.

- Bất quá bốn phía nơi này đều được người ta bố trí ma pháp trận lợi hại, còn có ba đầu ma thú cấp mười hai thủ hộ, Tân Tây Á không có biện pháp để tới gần nên không thể thay công tử trực tiếp thu hồi lại vật đó.

Tân Tây Á có chút tự trách nói.

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn Tân Tây Á nói:

- Chỉ là bởi vì ma pháp trận và ma thú sao?

- Công tử, ta...

Tân Tây Á nhất thời ghen lời, chậm rãi cúi đầu.

Từ khi trở lại phiên cổ thổ này, Tân Tây Á trở nên có chút khác thường, cho dù nàng hiện tại đã không còn dung mạo hình dáng ngày trước, linh nguyên cũng đã biến hóa thoát thai hoán cốt, những đặc thù của ám dạ tinh linh hầu như đã bị loại bỏ, duy nhất chỉ còn lưu lại là một phần trí nhớ và huyết mạch.

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng đặt tay lên vai Tân Tây Á trấn an nói:

- Người đã không còn là một ám dạ tinh linh nữa, lại càng không có liên hệ gì đến tinh linh tộc. Người hiện tại chính thống là một nữ tử nhân tộc, các tinh linh cho dù có thấy người cũng không sinh ra bất luận cảm giác gì. Hãy đem áp lực dĩ vãng vứt bỏ toàn bộ, thực lực của người sẽ có thể tiến thêm lên một bậc.

- Cảm tạ công tử!

Tân Tây Á thư thái lại một chút nói.

- Bên trong chiếu trạch đúng là mai phục không ít tinh linh?

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên chuyển lời hỏi.

- Tổng cộng là bấy, bao gồm ba gã thần xạ thủ, hai gã tinh linh pháp sư, một gã triệu hoán sư và một gã tế tự!

Tân Tây Á phi thường chuẩn xác đáp lời.

- Đúng là có điểm phiền phức, bất quá hẳn là không cần chúng ta động thủ, mấy tên Thích Lâm mang theo kia đã tới bên này rồi. Đạt Khắc giáo cũng có đủ thực lực, mà mục tiêu bọn họ lại không giống chúng ta nên chúng ta không cần phải nhúng tay, tạm thời cứ an tĩnh bên ngoài chờ biến đi.

Lâm Khiếu Đường thu hồi nguyên thức rồi lập tức hướng nơi sâu nhất trong chiếu trạch lao đi, Tân Tây Á cũng theo sát ngay sau đó.

Sóng ngầm bên trong Hắc Nê Chiếu Trạch rất mãnh liệt, thế lực khắp nơi đều tụ tập lại đến. Tới gần trung tâm chiếu trạch có một gốc khô thụ thật lớn toàn thân đen kịt, tản mát ra chương khí dày đặc, thân cây có đường kính vượt qua hai mươi trượng, rễ cây bám vào mặt chiếu trạch tạo thành một mảnh đảo nhỏ di động. Cành cây tuy là trụi lủi nhưng lại rất nhiều, bên trên có quả nhỏ màu đen tuyền đang chậm rãi thành thực, trên thân cây cách mặt đất hơn mười trượng có một trái cây, xung quanh tản ra lam quang yếu ớt.

Bên dưới tàng cây khô là một thân thể dài quá ba trượng chính là tam đầu địa ngục khuyến, một cao đẳng ma thú cấp mười hai, lúc này hai đầu của nó đang dựa trên mặt đất ngủ say, một cái đầu còn lại thì giương cao lên chăm chú quan sát khu vực xung quanh, nếu như có bất cứ động tĩnh nào bất thường phát sinh nó sẽ lập tức cất tiếng rú trầm thấp cảnh báo.

Cả một vùng thật lớn xung quanh đảo nhỏ di động nhìn như có vẻ bình thường, nhưng thực chất lại không hề bình thường như vậy. Nơi đây ngay cả những con côn trùng bình thường vẫn thấy lại không có lấy một con, chỉ có duy nhất một con chó vẫn ngoảnh đi quay lại nhìn chiếu trạch rồi gầm gừ mấy tiếng, phảng phất như đang giao lưu với một vật gì vậy.

Cách đảo nhỏ di động kia chừng mười lăm dặm chính là một mảnh rậm rạp toàn khô mộc bên trong chiếu trạch. Bầy tên tinh linh đang thu liễm khí nguyên ẩn đi tung tích cẩn thận tiến lên từng bước. Bỗng nhiên người dẫn đầu cả đoàn là một nữ tử tinh linh mặc giáp y xanh biếc làm một thủ thế khẩn cấp ý bảo gã đồng bạn lập tức dừng lại.

- Làm sao vậy? Công chúa điện hạ?

Theo sát phía sau tinh linh nữ tử là một gã tinh linh nam tử mặc thân giáp màu bạc, sau lưng là một bộ cung tiễn.

436. Chương 433: Tây Hành. (4)

Đôi mắt xanh thẳm của nữ tử tinh linh nhìn về phía bụi cây, ngón tay chỉ về một hướng rồi nhỏ giọng nói.

Tại phương diện dò xét khí nguyên, nam tử tinh linh xa xa không bằng vị nữ tử bên cạnh vốn là một công chúa tể tự, bất quá thực lực công kích của hắn lại hơn xa so với nàng, nhìn theo hướng nhân thần vị công chúa, không suy nghĩ nhiều liền gỡ cung tên sau lưng xuống rồi kéo dây cung.

Một đạo lực mang hóa thành mũi tên nhanh chóng gào rít bắn ra, hướng thẳng đến một góc bụi cây xum xuê.

Bên trong bụi cây bỗng nhiên xuất hiện một hắc tinh thuần, mũi tên khi công kích vào hắc thuần phát ra âm thanh thanh thanh thúy cường liệt rồi nhanh chóng vỡ vụn.

- Hắc ám mục sư Ni La!

Nam tử tinh linh hơi kinh hãi.

- Ha ha. Lô Lạp Tư, lần trước từ biệt đã hơn trăm năm, đây là cách chào hỏi đối với lão bằng hữu lâu năm của người hay sao?

Ni La cười nói.

- Hừ, dẫn theo bao nhiêu người đến, cứ để cho họ ra hết đi.

Tinh linh công chúa hừ lạnh một tiếng nói.

- An Cách Lợi Ti công chúa, linh hồn tham trác đích thực lợi hại a!

Ni La với một đôi mắt âm u, trên mặt hiện ra chút tiếu ý.

Sáu đạo hắc ảnh nhanh chóng từ bên trong bụi cây phóng ra, toàn bộ đều mặc một bộ khinh giáp màu đen, trong tay cầm trường kiếm, đây chính là Tài Quyết đội ám đường vũ sĩ thuộc hắc ám giáo đường Đặc Khắc giáo. Bên trong Tài Quyết đội đều là những phần tử tinh anh được tuyển chọn, tu vi đều là đại sư giai trung kỳ, khi hành động theo đoàn đội thì thực lực sẽ vượt rất xa so với đơn độc tác chiến.

- Đặc Khắc giáo các người cũng muốn cướp đoạt tinh linh chiến y hay sao?

An Cách Lợi Ti giận giữ nói.

- Tinh Linh chiến y?

Biểu tình Ni La có chút khoa trương nói tiếp:

- Tinh linh tộc các người thế nào lại luôn thích rêu rao hai chữ thần khí gắn sau hai chữ tinh linh vậy? Cứ như là nói vậy thì thuộc về tinh linh tộc các người? Quả thực là đáng buồn cười. Vật kia rõ ràng chính là hắc ám chiến y, vốn vật từng bị mất của bản giáo.

An Cách Lợi Ti và Lô Lạp Tư nhìn nhau, trong lòng biết đấu khẩu cũng chỉ là tranh đấu vô nghĩa, trên thực tế mấy ngày trước khi phát sinh ra dị biến ai cũng không rõ ràng, chỉ có thể xác định là có bộ thần khí đột phá phong ấn hiện thế mà thôi.

Vèo vèo vèo

Ba gã tinh linh tinh thần xạ thủ nhận được ám hiệu lập tức khởi xướng công kích, bốn gã tinh linh còn lại cũng nhanh chóng tìm vị trí thuận lợi.

Keng keng keng.

Ám đường vũ sĩ dễ dàng chặn lại công kích của đám tinh linh, rồi với một đội quỷ dị tiến tới, hai người phía trước, hai người phía sau bọc hậu, hai người khác lại phóng lên cao.

Hai gã tinh linh pháp sư đứng phía sau cùng đội ngũ cấp tốc niệm chú pháp quyết, triệu hoán sư triệu hồi ra ba đầu cự lang, cung tiễn trong tay Lô Lạp Tư nhoáng cái đã biến thành một thanh trường thương sắc bén thủ hộ bên người An Cách Lợi Ti.

Ba đầu cự lang thành công chặn được ba gã ám đường vũ sĩ, tinh linh pháp sư ngưng tụ ra bốn tinh linh thủy nguyên tố, ám đường vũ sĩ trong lúc nhất thời bị quần chân.

Ni La âm trầm cười, hai tay hé ra, bùn đất bên dưới bốc lên, hơn mười đầu quái thú nước bùn hình thành xông ra. (Ồ nê quái)

Có sự gia nhập của Ô nê quái vào cuộc chiến, áp lực trên người ám đường võ sĩ nhất thời giảm thiểu đi phân nửa, ngay đó đã có hai gã rất nhanh theo khe hở lao thẳng tới gần An Cách Lợi Ti.

Ni La nhìn đúng thời cơ lập tức làm nhiệm vụ Hộ hỏa chỉ khí gia trì lên người hai gã ám đường võ sĩ, tự nhiên là mong muốn hai gã ám đường võ sĩ kia có thể thành công tới gần người An Cách Lợi Ti, tựa hồ đối với vị tinh linh tế tự này có chút kiêng kỵ.

Tại các chức nghiệp không giống nhau rất khó có thể so sánh được thực lực đối chiến. Chiến cuộc duy trì liên tục đến một lúc then chốt nhất định mới có thể phân định thắng bại.

Bên mấy người Ni La đa phần là theo phương pháp cận chiến, mà đa số chiến sĩ một khi tranh đấu thường phải cấp tốc chiếm đoạt ưu thế về cự ly, lại càng muốn trong thời gian ngắn tiếp cận đánh chết được đối phương, bằng không rất dễ rơi vào thế bị động.

Bên phía tinh linh, chức nghiệp tuy là đa dạng hơn một ít, thế nhưng lại không có lấy một chiến sĩ cận chiến nên dưới tình thế này sẽ cực kỳ bất lợi, chỉ có thể lợi dụng tất cả các khả năng kéo dài thời gian, chỉ cần tế tự có thời gian gia trì thần lực triệu hoán cự lang thú và thủy nguyên tố trên người liền có thể tiến giai lên trạng thái Thiên Phong Lang và Thủy Linh, lúc đó có thể đơn giản đánh bại sáu tên võ sĩ ám đường kia.

Bên ngoài chiến trường, không đến trăm trượng, một gã thanh niên mặc tử bào lưng đeo cự kiếm cùng một nữ tử mặc lam bào tóc vàng tuyệt sắc đứng ở bên trong màn sương lằng lằng theo dõi cuộc chiến, khoảng cách gần như vậy mà song phương không lại hề phát hiện ra.

- Tu luyện giả Đại Lục Minh Tây trong lúc tranh đấu thật là tốn thời gian cũng như sức lực, kỹ năng thi triển cũng quá rườm rà.

Lâm Khiếu Đường không chút thú vị lẩm bẩm nói.

- Tiểu tử. Nếu bọn họ đã khai chiến, ngươi còn đứng lại chỗ này làm gì? Còn không mau đi thu thập mảnh toái phiến kia đi.

Kỳ Áo khẩn cấp nói.

- Tiền bối, mọi việc đều phải tiến hành theo từng bước một, đạo lý dục tốc bất đạt, tiền bối so với văn bối hẳn phải rõ ràng hơn chứ?

Lâm Khiếu Đường chậm rãi nói.

- Tiểu tử, lão phusaolại cảm giác ngươi càng ngày càng cao thâm khó lường.

Kỳ Áo cổ quái nói.

- Hơn mười lăm dặm phía trước có một đầu yêu thú cấp mười ba, cho dù là ta cũng không có khả năng miểu sát, hơn nữa còn có hai đầu yêu thú cấp mười lại càng không dễ dàng, khẳng định là rất vất vả, đến lúc đó các thể lực bốn phương tám hướng tới giải quyết ba đầu yêu thú, ta không phải trở thành mục tiêu cho mọi người công kích sao? Coi như là hai vị đại giáo hoàng Đại Lục Minh Tây cũng không muốn bị như vậy. Văn bối không thích làm bia đỡ cho người khác.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

- Tiểu tử ngươi thực sự rất cẩn thận.

Không biết Kỳ Áo đang khen hay châm biếm.

Cách đó trăm trượng, trận chiến vẫn còn đang tiếp diễn.

An Cách Lợi Ti bên cạnh được Lô Tập Tư thủ hộ rốt cục cũng hoàn thành thần lực triệu hoán. Cự lang và thủy nguyên tố đã sắp không chống đỡ được nay lại mọc lên như nấm sau mưa, tựa hồ đã trải qua một lần lột xác vậy, hầu như trong chớp mắt liền hoàn thành quá trình tiến giai. Ba đầu Thiên Phong Lang ngửa mặt lên trời hú một tiếng thật dài đánh tới bốn gã ám đường võ sĩ. tốc độ của Thủy Linh so với thủy

nguyên tố nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, thân thể do thủy nguyên tố ngưng tụ thành càng trở nên trong suốt.

Trên mặt Ni La hiện vẻ thất vọng, thậm chí đáng tiếc. Không thể giết chết An Cách Lợi làm cho cuộc chiến thật khó khăn, nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến hắn, nhiều lắm cũng chỉ tổn thất sáu gã võ sĩ ám đường mà thôi, bản thân có thể an toàn chạy đi, những tinh linh này không có biện pháp ngăn lại.

Ngay lúc Ni La đang có ý định rút lui rồi đi thì mặt đầm dưới chân bỗng nhiên chấn động mãnh liệt.

Phốc, một đầu Thiên Phong Lang còn chưa kịp thi triển ra uy lực của mình thì đã bị một xúc tua bỗng nhiên phóng ra tiêu diệt.

Trong lòng sáu gã ám đường võ sĩ thầm biết là không ổn, đều dốc toàn lực quay người bỏ chạy. Nhưng khi bọn hắn vừa mới bay lên được một trượng, mấy xúc tua từ bên dưới đã nhanh chóng phóng lên rồi mạnh mẽ quấn lấy thắt lưng bọn họ xiết chặt cùng lúc phân thân sáu người. Linh nguyên muốn chồm chạy cuối cùng lại bị những lỗ nhỏ trên xúc tu hút vào.

Dường như cùng lúc đó, hai gã tinh linh thần xạ thủ và một gã tinh linh pháp sư cũng gặp vận rủi ro dưới những xúc tu, bọn họ đều chưa biết xảy ra chuyện gì thì đã bị xúc tu kéo vào bên trong bùn nước rồi biến mất không thấy tung tích.

Chỉ cần chờ trong chốc lát, song phương đều bị tổn thất thảm trọng.

- Chương nê thú!

Ni La kinh khủng thốt lên.

Cùng lúc đó, An Cách Lợi Ti và Lô Tập Tư bất chấp ẩn nấp tung tích cùng bay lên không trung.

Chỉ ít cũng phải là ma thú cấp mười mới có thể khiến cho Thiên Phong Lang và Thủy Linh không kham nổi một kích, chỉ một xúc tu đáng sợ đã có thể giữ lại chúng nằm xuống tựa nơi chiếu trạch này.

Chương Nê thú thuộc về ma thú cấp mười ba đã thành thực, căn bản không phải là Ni La và mấy tinh linh có thể chống lại được, song phương đều không hề có ý tiếp chiến mà cùng bỏ chạy.

Ni La thi triển cả mười thể võ, sử dụng tới ba đạo hắc ám tinh thuần che chắn rồi lập tức hóa thành quang mang màu đen muốn bay khỏi.

Ầm, một tiếng chấn động vang lên, một chiếc xúc tu phá vỡ ba tầng hắc thuần rồi lập tức quấn lấy cổ chân Ni La.

Ni La nhất thời chấn kinh, trong tay đã xuất hiện một cây pháp trượng dài tầm hai xích, cấp bách niệm pháp quyết, một đạo hỏa diễm màu đen đã bắn về phía xúc tu, hiểm hiểm thoát khỏi.

Thế nhưng đường lui phía sau trong nháy mắt đã bị che kín triệt để, hơn mười chiếc xúc tu chừng mười trượng đã vây kín hoàn toàn bốn phía.

An Cách Lợi Ti và Lô Tập Tư cũng bị bao vây lại trong đó, hai người liều mạng cố gắng chống lại công kích của đám xúc tu.

Bất quá xúc tua đã tiêu diệt phần lớn nhân lực, lúc này đối với Ni La, An Cách Lợi Ti và Lô Tập Tư vốn là ba người có tu vi cao nhất lại hạ thủ có chút lưu tình, tựa hồ không mang theo sát ý mà chỉ là giam cầm.

Vừa mới coi nhau là địch nhân chiến đấu liều mạng, bất quá trong nháy mắt song phương đã trở thành đồng minh rồi cùng nhau đối phó với việc tàn sát của đám xúc tua kia.

Mỗi một xúc tua từ dưới mặt chiếu trạch vươn lên phát ra nồng nặc chương vị nê tương (mùi bùn nhão), những nê tương này mang theo độc chương phi thường dày đặc, nếu bị nhiễm phải sẽ gây ra phiền toái rất lớn. Tại hoàn cảnh nơi đây Chương Nê thú có thể phát huy năng lực của mình đến tối đa.

Ngay lúc ba người đến lúc tuyệt vọng, một tiếng rống rung trời từ cách đó không xa truyền đến.

Chỉ thấy một hình thể khổng lồ, đầy cơ bắp, chính là Bỉ Mông cự thú, trong tay cầm khai sơn cự phủ, chân đạp lên bùn lầy, thế như chẻ tre vọt tới.

Hướng tập kích của hắc chính là đám xúc tu và nê tương cầu (quả cầu bùn đất), khai sơn cự phủ trong tay liên tục bổ xuống.

Ba người Ni La thấy vậy lập tức vui vẻ không thôi, người tới chính là Bỉ Mông đệ nhị dũng sĩ Mạt Khôi một gã linh hồn giai man chiến, sự xuất hiện của hắc cho thấy, đoàn đội của thú nhân và Lai Đặc giáo hội đã tới.

Thế nhưng khi Mạt Khôi càng ngày càng đến gần, sắc mặt ba người Ni La đang vui mừng nhanh chóng trở nên ngưng trọng lại, vẻ mặt đại hán Bỉ Mông dường như vô cùng kinh hoảng, khai sơn cự phủ trên tay nhìn như là công kích mãnh liệt nhưng thực chất là là huy vũ lung tung.

Ngay phía sau Mạt Khôi là gần trăm đầu Ma La Khiêu Tảo (bộ chó Ma La) đang giương những chiếc nanh hình lục giác sắc bén như những lợi chủy hướng tới bàn chân hắc ra sức cắn bừa.

Ma La Khiêu Tảo là một trong số ít trùng tộc vẫn còn được bảo toàn hoàn hảo tại đại lục Minh Tây. Nếu chỉ có một Ma La Khiêu Tảo thì thực lực cũng không tính là cường đại, nhiều lắm chỉ là yêu thú cấp mười, một gã tu luyện giả đại sư giai cũng có thể đối phó. Thế nhưng loại trùng ma này lại là loài sống quần cư, một khi trong đám này có một con tiến giai thành thực tới Ma La Đại Khiêu Tảo (trùng ma mười hai cấp), quần thể này sẽ trở nên vô cùng đáng sợ, dưới sự chỉ huy của Ma La Đại Khiêu Tảo quần thể này so với một đầu yêu thú cấp mười ba còn đáng sợ hơn.

Mạt Khôi chạy loạn không định hướng, rất nhanh liền bị Chương Nê thú đưa vào phạm vi, nhanh chóng bị vây kín.

Ngay sau đó, lại có một đám người vội vã chạy tới, tựa hồ là đám ngư đầu nhân và trọng giáp chiến sĩ, cứ mỗi một chút khoảng cách lại có người rơi vào trong vũng bùn biển mất, hoặc là bị đám Ma Na Khiêu Tảo cắn xé thành những mảnh nhỏ.

Cuối cùng chỉ còn một gã ngư đầu nhân và một gã trọng giáp chiến sĩ chật vật chạy tới vòng vây của Chương Nê thú.

Hai loài ma vật đứng là đã có dự mưu dẫn dụ mạo hiểm giả xông vào nơi đây đều chạy tới cùng chỗ.

Khi Ni La chậm rãi tới gần An Cách Lợi Ti và Lô Tạp Tư, hai vị tinh linh vẫn một mặt đối phó với đám xúc tu, một mặt lại chuẩn bị đề phòng Ni La xuất thủ.

Thần sắc Ni La kinh hoảng trước nay chưa hề có, tay xua loạn ngăn lại lại nói:

- An Cách Lợi Ti công chúa, hiện tại không phải là lúc giải quyết ân oán riêng tư, lúc này nếu như chúng ta không hợp tác thì rất có thể bị quần ma đuổi tận giết tuyệt.

Hai vị tinh linh liếc mắt nhìn nhau sau đó thu hồi tâm ý đề phòng để cho Ni La tiến vào bên trong phạm vi cảnh giới, ba người phối hợp cùng nhau xuất thủ chặn lại công kích của đám xúc tu.

Ba người vừa mới bị đưa vào vòng vây nhanh chóng ý thức được điểm này, đều chạy tới gần ba người Ni La và hai tinh linh.

Ngư đầu nhân và trọng giáp chiến sĩ chính là Ngư đầu nhân thống lĩnh Cách Lợi Đặc, trọng giáp chiến sĩ tự nhiên chính là phó chánh án đại nhân Thích Lâm mà trước đó đã gặp tại quán rượu.

Sáu người chậm rãi tụ tập lại cùng nhau, lúc này đã không cần phải nhiều lời, mấy người dù trước đó không cùng trận doanh, nhưng lúc này lại cùng ngồi chung một chiếc thuyền, nếu không chung sức rất có thể thuyền chìm mạng vong.

437. Chương 433: Tây Hành. (5)

Ni La lúc này lại thật mong muốn đối thủ phải thật nhiều người qua đây.

- Ni La đại chấp giáo, Đạt Khắc giáo các người cũng chỉ phải một người đến đây!

Thích Lâm ra sức ngăn cản một xúc tu đang công đến phía mình rồi phản bác lại.

- Hừ, đương nhiên là không phải, còn có ba vị chấp giáo phía sau, hẳn là sẽ mau tới thôi.

Ni La buồn bực nói.

- Người nói là ba tên giả thần giả quỷ toàn thân hắc bào che kín cả mặt hắc ám pháp sư sao? Đừng có hy vọng nữa, từ lúc tiến nhập vào trung tâm chiếu trạch bọn họ cũng đã trở thành món ăn ngon cho đám Ma La Khiêu Tảo kia rồi.

Thích Lâm cười lạnh nói.

Thấy ba tên kia mãi mà không tới, Ni La từ sâu trong lòng đã biết là không ổn, bắt quá sau khi được xác nhận trong lòng vẫn có chút giật mình, khó có thể tiếp thu nổi.

- Không nghĩ tới lần này viễn cổ thần khí hiện thế dĩ nhiên lại tụ tập nhiều ma vật lợi hại như vậy, chúng ta thật đã quá coi thường mất rồi.

Ni La có chút không cam lòng nói.

- Không nói có coi thường khinh địch hay không, hãy nhanh lên một chút nghĩ biện pháp thoát ra khỏi vòng vây của đám xúc tu này đi.

Thích Lâm thanh âm có chút trào phúng nói.

Trong sáu người tụ tập cùng một chỗ lúc này thì có năm người đạt được tu vi linh hồn giai, người đầu nhân thống lĩnh có thực lực đại sư giai hậu kỳ, thế nhưng đối mặt với Chương Nê thú mười ba cấp vẫn có vẻ lực bất tòng tâm. Dù sao đây cũng chính là ma thú tương đương với tu vi địa vương giai.

Oanh, một tiếng nổ lớn từ bên ngoài vòng vây xúc tu truyền lại.

Một gã ả nhân vóc người vô cùng rắn chắc với một bộ râu thật dài màu hồng, trên tay cầm ngang một ngân sắc cự phủ, cự phủ này so với chiều cao của hắn còn muốn lớn hơn gấp ba lần, chỉ là mỗi một kích đã đem hơn mười đầu Ma La Khiêu Tảo chắn ngang trước người chém cho nát vụn.

Phía sau gã ả nhân có bộ râu màu hồng còn có ba gã ả nhân vóc người khỏe mạnh, trên tay cầm đại chùy hoặc cự đao liên tục ra sức huy vũ.

Sức chiến đấu của bốn gã ả nhân không phải là chuyện đùa, đúng là đã đem hơn một trăm đầu Ma La Khiêu Tảo đẩy lùi ra xa bọn họ hơn mười trượng. Mỗi khi có một con liễu linh tới gần lập tức sẽ bị đập cho tan tành.

- Là Hồng Hồ Tử!

Ni La thanh âm mang theo một tia kinh hãi nói.

Năm người còn lại trên mặt cũng hiện nên một nét vui mừng. Hồng Hồ Tử chính là vương giả trong ả nhân tộc, với tu vi linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong cũng đủ để cho hắn xứng danh với danh hiệu vương giả kia.

Nếu có thêm đám ả nhân trâu bò này vào thì việc đánh chết Chương Nê thú này không phải là không có khả năng, cho dù không có giết được thì việc thoát vây hắn không khó khăn.

Bốn gã ả nhân mạnh mẽ, hiển nhiên không có chịu khuất phục trước cả đám Ma La Khiêu Tảo nhưng nhúc dưới chân, vô luận là đám này có nhiều hơn nữa, cản trước phương hướng phía trước nhưng vẫn từng bước từng bước hướng phía trung tâm chiếu trạch chậm rãi mà đến.

Sáu người bị nhốt bên trong lúc này tâm tình có chút phức tạp, họ không hy vọng Hồng Hồ Tử chiến thắng đàn Ma La Khiêu Tảo, lại không hy vọng Hồng Hồ Tử bị chết bởi những cái miệng đầy răng nanh kia lại càng không hy vọng Hồng Hồ Tử đột phá qua đám Ma La Khiêu Tảo mà tiến nhập bên trong trung tâm chiếu trạch.

Nhưng mà ngay lúc sáu người đang ra sức hợp tác mới miễn cưỡng chống đối lại thế công kích của mười xúc tu, bốn gã ả nhân cũng đang đột phá vòng vây của đám Ma La Khiêu Tảo thì một âm thanh như tiếng chó sủa hú lên yếu ớt từ sâu bên trong chiếu trạch truyền ra.

Tiếng tru lên ghe cực kỳ ghê tai, nhưng cẩn thận mà cảm nhận sẽ phát hiện ra bên trong thanh âm có mang theo một điều gì đó vô cùng khủng khiếp.

- Tam Đầu Địa Ngục cũng muốn đến giúp vui sao?

Ngưu đầu nhân Cách Lợi Đặc vừa thở hổn hển vừa nói.

- Không đúng!

Con người Thích Lâm co rút lại nói.

Những người còn sống sót có mặt nơi đây đều phát hiện được Chương Nê thú và Ma La Khiêu Tảo vừa nghe tiếng hú này bộ dáng chừng như nôn nóng hẳn lên, tựa hồ là thu được một tín hiệu nào đó, hẳn là đám ma vật này chính là một đoàn đang thủ hộ một thứ gì đó nơi đây.

Công kích của mấy xúc tua đột nhiên mãnh liệt hẳn lên, sáu người bên trong gần như đã tận lực, Bỉ Mông cuồng hóa, Ni La thi triển hắc ám kỳ đảo, hai vị tinh linh liên tục ngưng tụ ra những tinh linh thuần chống đỡ nhiều mặt đồng thời thi triển ra các loại chiến kỹ tinh diệu, ngưu đầu nhân thì thỉnh thoảng lại sử dụng phương pháp dã man nguyên thủy nhất mà xông tới phá hủy bất luận xúc tu nào tới gần hẳn, mà Thích Lâm trên người toàn thân ngân quang lấp lánh, trọng kiếm không biết được chế luyện bằng tài liệu gì mà thỉnh thoảng lại phát ra vài đạo quang ảnh.

Cho dù Chương Nê thú có là mạnh mẽ vô cùng nhưng muốn cấp tốc giải quyết tổ hợp sáu người vẫn đang trong vòng vây của chính mình cũng không phải điều dễ dàng, kế hoạch mà tam đại ma vật dự liệu tựa hồ có điều biến chuyển, hình như là do một thể lực ẩn mình còn chưa rõ tham gia.

Ma La Khiêu Tảo đồng dạng cũng là vô pháp cấp tốc giải quyết bốn gã ả nhân đang chung lưng một chỗ kia.

Chương Nê thú cùng Ma La Khiêu Tảo đột nhiên phát lên những tiếng kêu quái dị cùng lúc, hai đại ma vật liền chuyển công thành thủ, đem đám người cấp tốc hướng vùng trung tâm chiếu trạch mà chạy đi.

Chỉ trong chén trà nhỏ công phu đã mang theo đám người tiến nhập vào vùng trung tâm chiếu trạch, bóng ảnh một khô thụ thật lớn đã dần dần hiện lên trong mắt mọi người, bên trên thân cây di động tản mát ra quang mang nhàn nhạt, chính là vật mà ba đội nhân mã muốn tìm kiếm.

Thế nhưng, lúc này cả ba đoàn người đều là khiếp sợ nhìn tất cả sự tình phát sinh bên dưới gốc khô thụ, con Tam Đầu Địa Ngục Khuyến kia đang đau khổ dựa bên dưới, ba đầu lúc này chỉ còn lại một, còn hai cái đầu khác đã bị chém đi mất, mà tất cả nguyên nhân cũng bởi vì một nữ tử mặc lam bào với mái tóc vàng vô cùng xinh đẹp.

Lam bào nữ tử hành tung như hư vô mờ ảo lại xuất hiện nơi đây, tuy là đứng nguyên một vị trí nhưng dùng mắt thường căn bản là vô pháp xác định được vị trí chính xác, mà trên người khí nguyên cảm cũng hầu như không có, dù có dò xét cũng đồng dạng vô hiệu.

Tam Đầu Địa Ngục Khuyến chỉ còn lại một cái đầu nên tình trạng có vẻ uể oải không chịu nổi, cái đuôi cũng đã rút lại thật sâu dưới móng, hoàn toàn mất đi chiến ý.

Bất quá lam bào nữ tử hiển nhiên vẫn không có ý hạ thủ lưu tình, ngay lúc Tam Đầu Địa Ngục Khuyến hướng tới hai đầu đại ma vật lần thứ hai phát đi tín hiệu cầu cứu thì một đạo thanh quang đã hiện lên.

Chiếc đầu khuyến còn lại cuối cùng, đã không tiếng động rơi xuống đất. Một tiếng rống vang lên, thân mình Tam Đầu Địa Ngục Khuyến thẳng người đổ xuống mặt đất.

Lam bào nữ tử một tay đem một viên ma tinh màu mực lục tương đối lớn thu lại vào trong tay, đây chính là ma tinh Tam Đầu Địa Ngục Khuyến cấp mười hai ma thú, cánh tay hơi khê động, viên tinh hạch đã tiêu thất không thấy, hiển nhiên đã được đưa vào bên trong nhãn trữ vật. Từng kỹ xảo lần lượt dứt khoát mạnh mẽ tự nhiên thu hút ánh mắt mọi người, nhưng mọi người lại càng hiếu kỳ hơn đối với bóng lưng tử sắc bên dưới tàng cây kia. (TK: *con này ma thú cấp mười ba chứ nhỉ?)

Người nọ hoàn toàn không quan tâm đến cuộc chiến đấu kịch liệt bên người vừa rồi, phía sau lưng chặn một thanh cự kiếm không biết được chế từ nguyên liệu gì. Người này đang đứng lặng lẽ nhìn khô thụ,

tựa hồ đang tự hỏi một điều gì đó, bốn phía tử khí nồng nặc tựa hồ không có bất luận gì ảnh hưởng đối với hắn, hơn nữa tử khí xung quanh dường như không thể tiến lại gần dương khí trên người hắn.

Cho dù Chương Nê thú cùng Ma La Khiếu Tảo phát sinh trận trận uy thế cường đại cấp tốc hướng tới gần đảo di động, nhưng người nọ vẫn như cũ đứng yên không hề bận tâm, tựa hồ đối với mọi diễn biến sau lưng không hề hay biết.

Thích Lâm biểu tình như có chút rối loạn, những người khác lại là lần lượt dò xét xem tử bào nhân kia thực lực mạnh yếu ra sao nhưng cũng chỉ phí công sức, nguyên lực dò xét vừa mới ra ngoài đã như đá chìm đáy bể, ngay cả muốn thu hồi cũng đều không trở lại, phẳng phất như bị cái gì đó vô hình hấp dẫn thôn phệ đi mất.

Bỗng nhiên tử bào nhân quay mặt lại, một đôi con ngươi màu đen lãnh đạm nhìn sáu người, vẫn còn như cũ ngậy ra nhìn mình, tay chỉ vào năm quả to bằng nắm tay mà đen tuyền trên cành cây khô hỏi nói:

- Phó chánh án đại nhân, không biết đây là cái loại ma quả gì?

Chương Nê thú thầm nghĩ cách làm thế nào phóng tới gần hòn đảo di động trên chiếu trạch kia, nên lúc này chỉ là vây khốn sáu người lại cũng không hề có công kích.

Ngoại trừ Ngưu đầu nhân thống lĩnh Cách Lợi Đặc ra, bốn người còn lại đều là kỳ quái liếc nhìn tới Thích Lâm, bất quá sau khi nhìn thấy rõ được khuôn mặt của tử bào nhân thì lông mày Ni La bỗng nhiên cũng hơi cau lại. Truyện

Có thể là lam bào nữ tử cùng tử bào nhân quá mức thu hút ánh mắt mọi người, đúng là không có ai chú ý tới trên khô thụ kia còn có năm hắc quả tỏa ra khí nguyên nồng nặc, lúc này nghe vậy mới là chú ý đến.

Khi thấy được năm hắc quả kia, bốn trong sáu người vừa mới đến nhất thời hấp vội một ngụm lương khí, bọn họ rốt cuộc cũng minh bạch vì sao nơi đây một chút lại có thể xuất hiện nhiều ma thú lợi hại đến như vậy.

- Ma kiếp quả!

Thích Lâm thất thanh nói.

Thích Lâm thanh âm còn chưa dứt thì nguyên thức Lâm Khiếu Đường đã lập tức bị một tiếng nói già nua kích động:

- Lão phu cái cây Ma Kiếp thụ này, hẳn là phải trải qua cả vạn lần thiên tai mà không bị ngã xuống rồi mới có thể tu luyện thành linh thụ, mà một khi thụ linh này thành công phi thăng, mà loại phi thăng lực này chính là đến từ một kiện bảo bối trên thượng giới. Nếu lực lượng bảo khí không đủ thì mới có thể cùng thụ linh trao đổi, một cái phi thăng còn một cái phủ xuống. Thụ linh một khi ly khai thân thể thì cây này cũng sẽ tiêu vong, nguyên lực lưu lại sẽ hướng bên ngoài thân cây tán loạn, thế nhưng bốn phía vốn là nồng đậm chướng khí cùng với thụ nguyên lực tinh thuần căn bản là không dung hòa, toàn bộ quá trình diễn ra lại vô cùng chậm rãi, trải qua cả ngàn năm đối kháng thụ nguyên đến một hồi suy yếu rồi ngưng tụ lại cuối cùng hình thành nên Ma Kiếp quả, mà khi Ma Kiếp quả thành thực cũng là lúc thụ nguyên lực hoàn toàn bị cạn kiệt. Nếu là không được thượng giới pháp khí phong ấn lại khi cùng thụ linh trao đổi, dẫn đến khí lực xuất ngoại ngày càng nhiều thẳng đến khi bị người phát hiện.

Lâm Khiếu Đường vừa mới nghe được ba chữ “Ma Kiếp quả” cũng có nhiều suy đoán, nhưng nghe thấy Kỳ Áo nói như vậy, tự nhiên càng hiểu rõ hơn:

- Nói như vậy Ma Kiếp quả chính là loại quả mà do vạn năm đại thụ tích tụ nguyên lực ngưng tụ mà thành.

- Cũng không thể nói đơn giản là thụ nguyên lực bình thường được, mà phải nói là tị kiếp lực. Nhân tu, thú tu, quỷ tu, ma tu tuy là tu luyện khó khăn nhưng bởi vì không có hạn chế về thân thể nên chung quy vẫn có thể tự mình đi tìm kiếm cơ duyên cho bản thân, lại có thể tu luyện các loại công pháp rồi đi tìm những chỗ thuận lợi cho việc tu luyện, thậm chí là sát nhân đoạt hồn thôn phệ, bởi vậy tốc độ tu luyện vượt xa thụ linh, vốn là một loại đặc thù linh tu.

Chúng thời gian lúc đầu căn bản là không thể di động, lại không hề có công pháp, chỉ là một quá trình hấp thu thiên địa nguyên khí một cách chậm rãi đơn thuần, một khi bị một trong bốn loại tu luyện giả trước đó

phát hiện lập tức sẽ bị hút khô, cho dù vận khí tốt không có bị phát hiện thì cũng rất khó tránh khỏi các loại thiên tai.

Chỉ cần là một đạo lôi điện bình thường liền có thể đem nó đánh chết, tuy là đến giai đoạn cuối cùng có thể tốt hơn, có thể hấp thụ nguyên lực của những cây cối xung quanh hoặc là thiên địa nguyên lực nhưng là khả năng bị phát hiện theo tu vi tăng tiến cũng là cao hơn. Khi thụ linh có tu vi cường thịnh, bởi vì nguyên do không có công pháp tu luyện lại không hề có các loại hình pháp bảo nên căn bản là vô cùng yếu đuối, một khi bị phát hiện sẽ dẫn đến cái chết là không thể nghi ngờ. Có thể từ lúc sinh ra, tránh qua vạn vạn kiếp nạn, đúng là hàng vạn năm coi như mới được lão Thiên mở mắt một lần.

Thực ra mà nói, loại thụ linh này cũng tính là thông minh, một khi đã có năng lực liên liệu mạng hấp thụ địa giới nguyên lực tại phương viên trong vòng vài trăm dặm, cũng có thể nói là cường đoạt tất cả sinh khí nguyên lực của địa phương đó, làm cho cả một vùng địa biến thành một vùng chiếu trạch mất hết linh nguyên. Thứ nhất có thể làm nguy trạng yểm hộ, thứ hai là có thể thu hút rất nhiều chướng khí ma vật đến bảo hộ cho mình. Cho đến khi phi thăng, những Ma Kiếp quả này cũng coi như là thù lao mà lũ ma vật rất thích. Yêu ma quỷ tu bởi vì thọ nguyên vượt quá xa nhân tu, bởi vậy mà khi phi thăng thượng giới phải trải qua không gian kiếp nạn nên lợi hại hơn nhiều lắm, nếu là ăn được Ma kiếp quả này liền có thể che đậy lại một thân yêu ma nguyên khí, đến khi xuyên qua không gian thông đạo sẽ hình thành một đạo tị kiếp tinh tráo có thể giảm đi thật lớn tác dụng của Cửu Thiên Nguyên Lôi và Không Gian hấp lực thượng tôn, còn đối với nhân tu tuy là ăn vào không có được tác dụng lớn như vậy nhưng là vẫn có thể tăng thêm vài thập niên tu vi.

Kỳ Áo một trận chậm rãi nói nhưng là đã đem một quá trình thật dài lược qua, mà kỳ thực khi dùng nguyên thức trực tiếp tiến hành giao lưu thì cả một khối tin tức này chỉ trong nháy mắt đã được Lâm Khiếu Đường tiếp thu.

- Thảo nào ở đây lại có thể tụ tập nhiều ma vật cấp cao đến vậy. Nguyên lai đều là vì quan tâm đến Ma kiếp quả!

Lâm Khiếu Đường hơi đưa ánh mắt nhìn nên năm khóa Ma kiếp quả trên ngọn cây nói. Thứ quả này tựa hồ đối với nhân tu cũng không có tác dụng nhưng là vẫn có thể có lúc dùng đến nên Lâm Khiếu Đường tự nhiên không ngại mà đem thu lưu.

Chương Nê thú cùng Ma La Khiêu Tảo rốt cuộc cũng vọt tới phụ cận đảo di động, thế nhưng hai đại ma vật lại không biết vì sao mà chỉ đứng lại nhìn, cũng không có lập tức đối với tử bào nhân cùng lam bào nữ tử khởi xướng công kích, tựa hồ là có điều kiêng kỵ.

Thế nhưng khi tử bào nhân kia một tay xuất Kim Thủ Trảo liền đem năm khóa Ma Kiếp quả hái xuống, Chương Nê thú cùng Ma La Khiêu Tảo cũng bất chấp kiêng kỵ gì, cùng nhau hú lên những tiếng quái dị mà vọt tới.

438. Chương 433: Tây Hành. (6)

Bốn gã ải nhân trong nháy mắt tiến lại gần đám Ni La.

Hai đại ma vật đã trực tiếp buông tha chiến lợi phẩm, toàn lực hướng tới, người mặc tử bào bên trên đảo nhỏ di động lúc này vẫn vô cùng bình tĩnh.

Hai đại ma vật điên cuồng thay đổi mục tiêu làm cho mấy người Ni La nhẹ thở dài, nguyên vốn tưởng rằng hôm nay sợ rằng phải vong mạng chốn chiếu trạch này, không nghĩ tới vẫn còn chút hy vọng.

Trong lúc nhất thời mọi người đều là tỏ ra trạng thái tọa sơn quan hổ đấu. Thực lực của nữ tử mặc lam bào vừa mới chém giết Tam Đầu Địa Ngục Khuyển và người mặc tử bào với thanh cự kiếm kia tự nhiên không cần nói, bất quá đụng với hai đại ma vật cấp mười ba sợ là phải có chút khó khăn.

Đợi đến lúc đôi bên lưỡng bại câu thương cũng là lúc mình tranh đoạt bảo vật. Cho dù có một phương thủ thắng tự nhiên cũng là thắng thảm, thực lực cường thịnh nhưng bị thương thì cũng không còn nhiều sợ hãi. Hầu như lúc này trong lòng mỗi người đều ít nhiều có lối suy nghĩ như vậy.

Nhưng mà, chuyện xảy ra ngay một khắc sau đó đã làm cho tất cả những tính toán của mọi người tan biến trong nháy mắt.

Chương Nê thú và Ma La Khiêu Tảo hầu như mang theo một loại tư thế thà chết không sờn xông lên phía trước. Đột nhiên trên người thanh niên mặc tử bào tản mát ra một cỗ độc dương chi khí vô cùng kinh liệt, nồng đặc vô cùng, cho dù là Chương Nê thú và Ma La Khiêu Tảo vốn ỷ vào dương khí sinh tồn cũng không thể chịu nổi độc nguyên chi khí nồng nặc đến như vậy.

Thế trùng kích trong nháy mắt đã chậm lại, chúng vô cùng nhạy cảm cảm giác được một loại khí tức nguy hiểm khó nói lên lời, thế nhưng Chương Nê thú với hình thể thật lớn vẫn theo bản năng công kích tới.

Năm chiếc xúc tu mang theo lực công kích đáng sợ, đồng thời hướng tới thanh niên mặc tử bào, nhưng người kia vẫn đứng bất động như không hề có ý tứ tránh né, chỉ đơn giản giơ một tay lên. Cánh tay nhẹ nhàng nâng lên, một kim thủ đã hiện lên đón lấy công kích của năm chiếc xúc tu. Trong nháy mắt va chạm, năm chiếc xúc tu bị mạnh mẽ đẩy lui trở lại, rồi một thứ thanh âm quái dị thống khổ từ sâu bên dưới lòng chiếu trạch vang lên.

Đám Ma La Khiêu Tảo đang rục rịch bỗng nhiên hiện lên vẻ kinh khủng, tụ tập lại xung quanh thanh niên mặc tử bào hơn mười trượng nhưng không dám tiến lên nửa tấc, chỉ là tại chỗ hướng lên phía trước phát ra những tiếng kêu dọa dẫm.

Tử quang trong mắt thanh niên mặc tử bào bên trong chột lóe, khí tức thô bạo của hai đại ma vật bỗng nhiên lui xuống, chỉ trong chốc lát đúng là ngay cả tiếng kêu cũng không còn, bốn phía trở lên an tĩnh đến dị thường. Một người và hai đại ma vật tựa hồ đã giao lưu gì đó, mà cánh tay thanh niên mặc tử bào cầm Ma kiếp quả cũng thỉnh thoảng vùng lên.

Rất nhanh Chương Nê thú với hơn mười chiếc xúc tu đã chậm rãi rút trở lại, chỉ để lại hai chiếc xúc tu ngoan ngoãn bên cạnh đảo di động không hề nhúc nhích, đàn Ma La Khiêu Bì cũng đều đã chui xuống hết, sâu trong lòng chiếu trạch biến mất không thấy, chỉ còn lại một đầu Ma La Khiêu Tảo cấp mười ba thật lớn màu vàng.

Tay thanh niên mặc tử bào hơi khởi lên một đạo tử quang mang, trên mặt còn hiện lên một chút tiểu ý, hết sờ sờ một chiếc xúc tu của Chương Nê thú lại vỗ vỗ lên lớp giáp xác cứng rắn màu vàng trên mình Ma La Khiêu Tảo.

Hai đại ma vật nhẹ nhàng rên rỉ lên hai tiếng, tựa như những chú chó ngoan được chủ nhân sủng ái mà thỏa mãn vô cùng.

Thanh niên mặc tử bào tay khê động, nhất thời hai kim thủ đã lấy ra hai khóa Ma kiếp quả, một viên trực tiếp giao cho Ma La Khiêu Tảo, một viên khác để lại trên mình một chiếc xúc tu. Chiếc xúc tu kia dường như không hề có chút ý tứ, sau khi tiếp nhận liền lập tức lui lại bên trong lòng chiếu trạch biến mất không thấy.

Bên dưới lòng chiếu trạch bỗng nhiên nổi lên một trận rung động kịch liệt, tiếp theo đó lại nổi lên vài tiếng kêu quái dị, Chương Nê thú đã cuộn mình đi xa, rất nhanh liền biến mất.

Sau khi Ma La Khiêu Tảo ăn xong Ma Kiếp quả liền quay sang thanh niên mặc tử bào kêu lên hai tiếng, sau đó chui vào sâu trong lòng đất liền không thấy tung tích.

- Tiểu tử, ngươi cùng bọn chúng trao đổi gì đó, thế nào mà ngay cả lão phu cũng không hề cảm ứng được?

Kỳ Áo kỳ quái hỏi. Lúc này lão cùng với Lâm Khiếu Đường đang tồn tại một dạng nguyên thức liên hệ trực tiếp với nhau, song phương vô luận là sử dụng nguyên thức truyền âm nào, bên còn lại tự nhiên có thể cảm ứng được.

- Hai loại ma vật này, một là Phi Ma yêu thú, cũng chính là Thâm Uyên ma vật. Loại còn lại chính là Trùng Tộc ma vật, chúng nó tại trước lúc phi thăng đều không có khả năng biến hóa. Tuy rằng chúng có được trí nguyên, nhưng nếu sử dụng ngôn ngữ đơn thuần thì không thể nào giao tiếp được, ngay cả trực tiếp truyền âm. Chỉ có thể dùng dụng ngữ thông mới là giao lưu được!

Lâm Khiếu Đường giải thích nói.

- Thông dụng ngữ? Thông dụng ngữ là cái gì? Lão phu đã sống qua nhiều năm như vậy cho tới bây giờ cũng không nghe qua cái gì là thông dụng ngữ cả. Tiểu tử đừng có lờ lão phu a!

Kỳ Áo kháng nghị nói.

Lâm Khiếu Đường cười nhạt nói:

- Cái gọi là thông dụng ngữ chính là trên người tản mát ra khí thể, những loại ma vật này cho dù đã tự mình có được nguyên trí nhưng là rất nhiều lúc lại dựa vào bản năng cảm giác của mình mà hành động, lực cảm ứng này so với người tu luyện mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, chúng nó chỉ đơn giản đã có thể cảm ứng được bản chất. Đối với khí nguyên cũng có thể thấy rõ thể nào là sát khí.

- Lão phu chỉ muốn biết người nói gì với chúng?

Kỳ Áo hiển nhiên không muốn nghe cái đạo lý xa xôi vớ vẩn đó.

- Ha ha, ta nói các người đánh không lại ta, nếu ta thực muốn giết chúng thì ngay cả mảnh da cũng không còn! Chúng nó cũng không bởi vậy mà hoảng sợ nhưng cũng có chút dao động, vì vậy ta lại nói thêm là ta có thể cấp cho chúng hai quả kia, đồng thời ta cũng có thể không tổn hao gì hải Ma Kiếp quả kia xuống mà không cần phải chờ nó rụng mới có thể ăn, sau đó chúng đã đồng ý nghe theo.

Lâm Khiếu Đường cười nói.

- Trước lấy uy bức, sau lại dụ lợi. Cao a, cao a! Đường Lâm, nếu không phải lão phu biết trước người thế nào, chắc chắn đã coi người như một lão bất tử đã sống cả vạn năm.

- Ha ha, hai tên súc sinh kia thật cũng ngây thơ quá, nếu là muốn cứng đối cứng chỉ sợ người không thể dễ như vậy, dù sao đó cũng là hai đại ma thú cấp mười ba.

Kỳ Áo bưng tỉnh nói.

- Nếu là nhân tu, ta phải giết chết, nhưng nếu là những ma vật, tuy rằng trời sinh hung tàn nhưng lại không hề có tâm xảo trá, đều là một dạng thẳng tính, được lợi liền bỏ đi, đã là như vậy thì cần gì phải giương cung bạt kiếm. Hòa khí sinh tài, đôi bên cùng lợi, có sao lại không làm đây!

Quang mang Lâm Khiếu Đường trong mắt chợt lóe nói.

Hai đại ma vật đích thực đã rời đi, một màn xảy ra làm cho tư duy mọi người ở đây trong lúc nhất thời bị đình trệ. Chương Nê thú và Ma La Khiêu Tảo gần như đã đưa bọn họ vào cảnh vạn kiếp bất phục cứ nhiên chỉ như vậy đã rời đi mà lại là đi trong cam tâm tình nguyện.

Ni La rút cuộc nghĩ đến cái gì đó, lẩm bẩm nói:

- Là hấn!

Chuyện ngày trước đi vào Ma tháp cấm địa, Ni La chính là ca ca song sinh của hấn (hai người cùng kêu là Ni La, anh là đại Ni La, em là tiểu Ni La) cũng tham dự rồi vong mạng trong đó, bất quá giữa hai người tồn tại tiên thiên linh hồn ẩn ký. Nói đơn giản một chút chính là tâm linh cảm ứng, bên này cảm thụ thì bên kia cũng có thể cảm giác được, tu vi càng cao thì liên hệ cũng càng mạnh. Thành tựu của tiểu Ni La không bằng đại Ni La, lúc đó tiểu Ni La mới chỉ là linh hồn giai sơ kỳ còn đại Ni La đã là linh hồn giai trung kỳ, vì vậy đại Ni La đã đại diện cho Đạt Khắc giáo đi vào nên tiểu Ni La không đi vào nữa.

Lần đấy tiểu Ni La không cùng đại Ni La xung trận coi như là tránh được một kiếp nạn, thậm chí còn thông qua linh hồn ẩn ký trợ giúp ca ca thi triển hắc hồn chi nộ. Tại trước lúc thi triển hắc hồn chi nộ sở dĩ ký ức tiểu Ni La vẫn là của chính mình, thế nhưng khi thi triển xong toàn bộ hắc hồn chi nộ, cũng bởi linh hồn lực đại Ni La và tiểu Ni La trong chớp mắt mất đi liên hệ, cả một lúc lâu sau đó cố gắng liên hệ nhưng linh hồn ẩn ký đại Ni La đã triệt để biến mất, điều này chứng tỏ một điều đại Ni La đã vong mạng. Sau này tiểu Ni La có qua thánh nữ Áo La Lạp và Môn Tạp hội trưởng xác định được.(có thể tham khảo qua chương 251, phần đầu chương có tình tiết cái chết của đại Ni La, mà tiểu Ni La cũng không hề biết là ca ca bị đồng bạn hại chết.)

Trước mắt thấy thanh niên mặc tử bào rõ ràng chính là người khổng chế nguyên sa ngày trước, cũng chính là người có tu vi thấp nhất có thể thâm nhập vào sâu bên trong trận. Nếu không phải là hấn có nguyên sa

dùng để phá trận, lại thêm được một thiếu nữ có tu vi vô cùng đáng sợ bên cạnh, bằng không một tiểu lâu la tu vi đại sư giai như hắn tuyệt đối không thể tiến đến tầng thứ năm.

Hôm nay cách thời điểm mạo hiểm xông vào thượng cổ cấm trận đã quá một trăm năm. Thời gian hơn một trăm năm có thể phát sinh ra rất nhiều sự tình, cũng đủ để cho một vị tu luyện giả cấp thấp trở thành một tu luyện giả cấp cao, rồi đột nhiên trở nên nổi tiếng cũng không phải là không có khả năng.

Thế nhưng, lúc này thanh niên mặc tử bào kia lại gây cho Ni La một cảm giác lại không chỉ là một tu luyện giả cấp cao đơn thuần như vậy, cái loại bình tĩnh và thông dong kia không phải là giả vờ, mà cũng không phải trải qua thời gian là có được.

Ni La thân là linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong, với thân phận hắc ám mục sư thì năng lực nguyên thức dò xét của hắn so với tu luyện giả đồng giai phải lớn hơn nhiều lắm. Thế nhưng đến lúc này lại không có cách nào dò xét được thực lực tu vi thanh niên mặc tử bào, tuy rằng biểu hiện ra ngoài chỉ là đại sư giai, thế nhưng tất cả sự tình vừa mới phát sinh ai dùng ngón chân suy nghĩ cũng có thể minh bạch được, thanh niên mặc tử bào kia tuyệt đối không có đơn giản như bề ngoài. Mà dù đầu óc hai đại ma vật có làm bằng bã đậu thì tuyệt đối không có khả năng nghe lời một tu luyện giả đại sư giai như vậy.

- Lẽ nào thanh niên mặc tử bào kia là một tu luyện giả địa vương giai?

Trong lòng Ni La khẽ run lên, đáp án cho nghi vấn trong lòng tựa hồ không phải rất khó trả lời.

Là một trong số những nhân vật chủ chốt tại lần trước xâm nhập ma pháp cấm địa, Hồng Hồ Tử cũng cảm được, nên bắt đầu khiếp sợ không ngớt. Bất quá không giống như Ni la, Hồng Hồ Tử chỉ bị chấn động một chút, dù sao lần đó hắn chỉ đến tầng thứ tư đã quay về, mà lúc xung trận cuối cùng, hắn không tham dự nên không biết sau đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cả một vùng chiếu trạch trở nên an tĩnh, tràng diện hiện tại có chút xấu hổ và quý dị. Ni La, Thích Lâm, tinh linh, thú nhân, còn có cả ả nhân bỗng nhiên không biết làm sao cho phải.

Thú nhân và ả nhân đều là những chủng tộc có tính tình kích động, thế nhưng đối mặt với thần bí nhân chỉ dùng khí thế tinh thần mà đã áp bức được bọn họ, bọn họ cũng phải suy nghĩ nhiều.

Lâm Khiếu Đường chỉ thản nhiên nhìn qua mấy người, tay động một cái, vật phẩm tản ra một thứ quang mang nhàn nhạt bên trên khô mộc đã nằm gọn trong tay. Đây chính là một kiện tử kim sắc chiến y, so với chiến y mà ngày trước Lâm Khiếu Đường thu được tại tầng cuối ma pháp cấm địa có chút giống nhau, chỉ là không nặng như vậy mà nhẹ hơn rất nhiều, chế tác lại tinh xảo hơn một chút.

Phía sau chiến y là một mảnh nhỏ của Cửu thiên nguyên lô dính sát lại, hẳn là linh nguyên trên chiến y có tác dụng tạm thời hóa giải trạng thái phong ấn.

- Đường Lâm, cái này có thể cho người luyện chế thêm vài thanh tử kim thương, nguyên liệu chính của chiến y này không ngờ là Bí huyền kim.

Kỳ Áo nói như chính mình vừa mới nhặt được bảo vật.

- Bảng này chia ra, chút số lượng này nhiều lắm là luyện chế thêm được mấy thanh mà thôi, so với số lượng tối thiểu để hình thành tử kim thương trận còn rất xa!

Lâm Khiếu Đường có vẻ không lạc quan nói.

- Sặc, người còn chưa thấy đủ hay sao? Người đã luyện chế tử kim thương mà trước đó nguyên linh Tân Tây Á ký gửi, cho tới hôm nay trường thương năm thước đã có ba mươi sáu thanh, thêm vào đó năm sáu thanh tuy không làm nên biến đổi căn bản nhưng uy lực cũng tăng lên rất nhiều. Nói thật, uy lực bộ trận hình tử kim thương của người quá mức cường đại, chỉ cần trận hình nhỏ nhất thôi, để phá được nó thì tại giới này không có mấy người, cho dù là lão phu khi vẫn còn nguyên vẹn thân thể cũng khó có thể làm gì được tiểu tử người.

Lời nói Kỳ Áo như có chút chua chua nói.

- Tiền bối không cần bàn luận thêm về thương trận của văn bối nữa, mảnh đầu tiên đã tới tay, còn có một mảnh ở nơi nào, thỉnh tiền bối chỉ rõ phương hướng, thời gian văn bối đi Minh Tây đại lục lần này có hạn,

phải quay về Kỳ Đông đại lục trước khi truyền tống trận khởi động, nếu trong thời gian này không tìm được mảnh thứ hai lại là làm lỡ thời gian của chính bản thân tiền bối.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

- Khối thứ hai tại La Sát quốc, không thể xác định vị trí chính xác, chỉ có thể biết đại khái trong một phạm vi nhỏ, hẳn là ngay tại xung quanh Thiên Đô thành hoặc là tại một góc nào đó bên trong thành.

Kỳ Áo không nhiều lời, trực tiếp nói.

439. Chương 433: Tây Hành. (7)

Lâm Khiếu Đường tự lẩm bẩm, ánh mắt hướng tới Tân Tây Á đang đứng yên bên cạnh rồi nói:

- Đi thôi!

Lời còn chưa dứt, Lâm Khiếu Đường đã hóa thành một đạo quang mang màu tím bay lên trời. Tân Tây Á theo sát ngay sau đó, chỉ trong chốc lát, một tử một lam đã biến mất nơi chân trời.

Mọi người vẫn còn đứng lại bên trong chiếu trạch như cũ, ánh mắt mở trừng to nhỏ, không ai dám lên tiếng ngăn cản. Cứ như vậy nhìn người ta đột nhiên xuất hiện lấy đi bảo vật rồi lại công khai mang đi, thậm chí ngay cả một câu nói để lại cũng không có.

Trầm lặng một lúc lâu, mọi người tựa hồ còn đang nghỉ ngơi, lại tựa hồ đang hối hận, rốt cục Ni La là người thứ nhất hóa thành quang mang màu đen bay đi. Tiếp ngay sau đó là Thích Lâm và hai gã thú nhân ngồi trên pháp bảo phi hành rời đi. Hai tinh linh và đám ả nhân hiển nhiên không thể tiếp thu được tất cả mọi chuyện phát sinh vừa rồi, thế nào cũng nghĩ không ra lại có kết cục như vậy, sau khi do dự chút liền hờ hững rời đi.

Bên trong Đạt La Tư thần điện, Đạt Khắc giáo hoàng A La Khắc lười nhác ngồi bên trên vị trí chủ tọa, kiên nhẫn nghe Ni La giải thích về sự việc tay không trở về sau trong lần tranh bảo nơi Hắc Nê chiếu trạch.

Đương nhiên toàn bộ quá trình A La Khắc không hề tham dự, chỉ là một người ngồi nghe kể lại mà thôi. Về mặt Áo La Lạp bằng lãnh đứng một bên bảo tọa, đôi song nhãn thâm thúy lóe ra một tia quang mang kỳ lạ. Ni La dĩ nhiên không hoàn thành nhiệm vụ, sớm biết như vậy thì tự mình đi một chuyến. Hiển nhiên nàng cũng không tham dự mà chỉ là đứng nghe.

Các câu hỏi đặt ra vẫn đều là do hội trưởng ám đường tài quyết Mông Tạt cân nhắc đặt ra.

- Cái gì? Không cướp được? Bị Lại Đặc giáo kia cướp đi sao? Bọn họ phải ra bao nhiêu người? Lẽ nào Áo Phỉ Khắc và Tạt Tây Ly Á cũng đi sao?

Mông Tạt thiếu chút nữa nhảy dựng lên, các câu hỏi liên thanh đua nhau phát ra.

- Hội trưởng đại nhân, Lại Đặc giáo chỉ phái Thích Lâm đi vào, bọn họ cũng không cướp được.

Ni La cúi đầu trả lời. Tuy rằng hẳn có thân phận một đại chấp giáo, thế nhưng đối mặt với ám đường tài quyết hội trưởng Mông Tạt cũng phải cúi mình cung kính một chút, bằng không bị vị tài quyết này nhìn chằm chằm cũng khó sống thoải mái.

- Nói như vậy không phải là tinh linh hay ả nhân sao? Người tới là đại tể tự hay là ả nhân vương?

Mông Tạt nghe Lại Đặc giáo cũng không được, tâm tình hòa hoãn lại không ít.

- Đội hình Tinh linh và ả nhân tuy rằng so với chúng ta mạnh hơn một chút nhưng cũng không cướp được.

Ni La không dám biểu hiện vô lễ, cũng không dám tại trong lời nói phát sinh xung đột với Mông Tạt, thế nhưng hơi có ý tạo nút thắt, dẫn sự chú ý của đối phương, cảm giác sốt ruột một chút cũng không tồi.

- Bị ai đoạt được? Không phải là long tộc đấy chứ? Bọn họ từ trước đến nay đối với mấy thứ này không có nhiều hứng thú mà.

Mông Tạt hồ nghi nói.

- Người này hội trưởng đại nhân cũng từng quen biết qua.

Ni La kể tiếp nói.

- Ai?

Đôi mắt Mông Táp có chút mơ hồ hỏi.

- Hội trưởng đại nhân còn nhớ rõ hơn một trăm năm trước giáo hoàng đại nhân có bắt một tên ngoại tộc làm tế phẩm hiến cho hắc ám Long thần hay không?

Ni La hỏi ngược lại.

A La Khắc và Áo La Lạp vẫn yên lặng, lắng nghe từ đầu, khi nghe tới đây dị quang trong mắt chợt lóe.

- Lần tế thần đó thất bại, chính là do cái tên ngoại tộc chết tiết kia có người dẫn lối, gia hỏa đó thực sự rất giỏi hoạt, dĩ nhiên lại dễ cho hắn chạy trốn mất.

Mông Táp hung hăng nói, vừa nghĩ tới cảnh tình ngày trước nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi.

- Người kia đã trở lại, kiện chiến y kia chính là do hắn đoạt đi!

Ni La rớt cuộc cũng nói ra đáp án.

- Cái gì? Gia hỏa đó còn chưa chết? Tên đó có phải xảo quyệt chờ đến khi các người đánh nhau lưỡng bại câu thương mới đột nhiên xuất hiện lấy thứ kia đi không?

Mông Táp kỳ quái hỏi.

- Người nọ từ đầu đến cuối đều đứng ngay trước mắt chúng ta, vô luận là ta, Lai Đặc giáo, tinh linh hay ả nhân không một ai dám ra tay, mắt mở trừng trừng nhìn người nọ lấy chiến y đi. Chỉ sợ người nọ hôm nay đã tương đương với Mông Táp hội trưởng, đều là tu luyện giả địa vương giai.

Ni La không biết là khoa trương hay châm biếm nói.

- Cái gì?

Mông Táp lại một lần nữa kinh ngạc nói. Bất quá lời này không phải hắn thốt ra mà là phát ra từ trong miệng Áo La Lạp.

Đến ngay cả A La Khắc vẫn tỏ vẻ thần tình lười nhác cũng hơi ngưng lại, hiển nhiên tin tức này đủ để chú ý.

- Người này và Kỳ Áo có quan hệ không cận, có thể đạt đến địa vương giai cũng không phải là không có khả năng. Lần này đột nhiên xuất hiện rất có khả năng là vì tại Thành Thiên Đô ba tháng sau có cử hành bách bảo phách mại hội (đấu giá), đến lúc đó chắc chắn sẽ gây sóng gió một phen, sự việc gần như là điên cuồng thu thập các loại kỳ trân dị bảo vẫn đều là việc mà tên hỗn đản Kỳ Áo thích làm nhất!

Áo La Lạp lạnh lùng nói.

- Thánh nữ diện hạ, người thực sự tin tưởng người kia đã tiến vào địa vương giai chứ? Ngày trước ta và người có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, tên tiểu tử kia bất quá chỉ là một gã tu luyện giả đại sư giai trung kỳ hạ đẳng mà thôi, người và ta trải qua hơn một trăm năm khổ tu khó khăn lắm mới tiến nhập địa vương giai sơ kỳ, tiểu tử kia lại có thể vượt lưỡng giai cộng thăng sáu bảy cấp hơn hai mươi tinh vị để có thể đuổi kịp được chúng ta sao? Không, tuyệt đối không có khả năng, nhất định là do Ni La đại chấp pháp có điều nhậm lẫn rồi, tiểu tử kia vốn quý kế đa đoan, hẳn là đã dùng một loại bí pháp lợi hại nào đó hoặc là một pháp bảo quái dị tạo ra được ảo giác cho mọi người, ta xem tiểu tử kia khả năng chỉ là linh hồn giai sơ kỳ mà thôi.

Tâm tình Mông Táp có chút không thể khống chế được, hẳn là không thể tiếp thu nói.

Thấy tâm tình hai người thân cận nhất của mình có chút bất ổn, A La Khắc xua xua tay nói:

- Coi như là sự thực thì cũng chỉ là địa vương giai sơ kỳ, một tiểu nhân vật mà thôi, không đáng để các người phải sợ hãi. Nếu các người đơn đả độc đấu chỉ cần không mang theo sự coi thường kiêu ngạo thì vị tất đã

bại, nếu là hai người các ngươi liên thủ, miếu sát vị tất không có khả năng, không có gì phải lo lắng cả, bốn hoàng thật ra đối với người phía sau hẳn là Kỳ Áo có điểm lo lắng. Người này tuy rằng không phải đối thủ của bốn hoàng nhưng bốn hoàng cũng không thể đơn giản tiêu diệt hẳn, gia hỏa này đã biến mất hơn một trăm năm, chỉ sợ là tu vi đã đề cao rất nhiều, nếu hai người liên thủ vẫn có chút phiền phức, xem ra bách bảo đại hội lần này bốn hoàng phải tự thân đi một phen. Bản giáo bán đấu giá vài món phách phẩm cũng không nên để ra sai lầm gì, bốn hoàng có thể sẽ đối chúng lấy một số thứ hữu dụng đem trở về.

Ở bên trong Áo Lai Ân thần điện có vài người, một gã trung niên nam tử duy nhất ngồi chính giữa mặc trường bào màu vàng tóc cũng màu vàng, người này chính là Lai Đặc giáo chủ Áo Tháp Tư Đô, một trong hai đại cao thủ của toàn bộ Minh Tây đại lục, người còn lại tự nhiên là Đạt Khắc giáo hoàng A La Khắc.

Thánh đường chánh án sở thẩm phán Áo Phi Khắc và thánh nữ Tập Tây Ly Á phân biệt đứng hai bên, thần sắc hai người lóe lên vẻ kinh ngạc không thể kiềm chế được.

Thích Lâm đứng phía dưới thuật lại tất cả sự tình phát sinh nơi Hắc Nê chiếu trạch, cẩn thận từng ly từng tí, trong lòng vẫn còn thấp thỏm bất an, không biết nhiệm vụ lần này thất bại có bị nghiêm phạt hay không. Cái ghế phó chánh án của hắn mấy năm nay không phải ổn định cho lắm.

- Phó chánh án đại nhân, người xác định đã gặp được người hơn một trăm năm trước bản giáo phát lệnh truy nã dị giáo đồ hay sao?

Tập Tây Ly Á xác nhận lại hỏi, nàng cũng nghĩ không ra tiểu tử kia cư nhiên vẫn còn sống.

- Thánh nữ điện hạ, ta đã từng cùng người này có một lần tiếp xúc chính diện, đồng thời trong một lần tranh đoạt một khóa Linh vương đan ngày trước, người này cũng coi như gián tiếp cứu ta một mạng, tự nhiên ta không thể nhận lầm được.

Thích Lâm rất khẳng định nói.

- Địa vương giai sao? Ha ha, có ý tứ, cái tên kia xác thực không đơn giản!

Áo Phi Khắc khẽ cười nói, hồi tưởng lại ngày trước chính mình thất thủ một lần duy nhất, dĩ nhiên lại cảm thấy có chút thú vị.

Áo Tháp Tư Đô chậm rãi đứng dậy, đôi con ngươi màu vàng hơi rụt lại nói:

- Ngày trước khi ta truy sát lão gia hỏa kia, nơi phụ cận đã từng xuất hiện hai cỗ khí nguyên yếu nhược, trong đó có một cỗ hẳn là của người mà các ngươi đang nói đến. Nếu không phải hắn trợ giúp lão già kia thì tuyệt đối không có khả năng trong lúc bản thân bị trọng thương vẫn còn có thể sử dụng quyền trục ma pháp truyền tống chạy trốn, ta cũng đã không để tuột mất Thần thi thảo. Người này xuất hiện lần thứ hai các ngươi hãy chú ý cho kỹ một chút.

- Người này biến mất nhiều năm như vậy, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện hẳn không phải là ngẫu nhiên, lẽ nào tu luyện có bước đột phá rồi muốn quay lại báo thù?

Tập Tây Ly Á nghi hoặc nói.

- Hẳn là không phải vậy. Ta cùng với người này tổng cộng đã gặp qua hai lần, lại không thể nào cảm giác được chút địch ý trên người hắn, sau đó tại Hắc Nê chiếu trạch hắn cũng không có đối với Đạt Khắc giáo, tinh linh, ái nhân hoặc là bất luận một phương thể lực nào động thủ, thậm chí ngay cả ma vật cấp mười ba cũng thông qua giao lưu đạt thành hiệp nghị, ta nghĩ người này tới hẳn là muốn tìm một thứ gì đó.

Thích Lâm suy đoán nói.

- Mặc kệ là người này có mục đích gì mà đến, chúng ta đều phải cẩn thận một chút. Ngày trước người này chỉ có tu vi đại sư giai đã có thể đi lại không bóng dáng tại Minh Tây Đại Lục, hôm nay tu vi đại tiên chỉ sợ càng khó đối phó. Bản giáo ta vào ba tháng sau, tại đấu giá đại hội đem đấu giá một số vật phẩm nên nhất định phải tăng cường nhân thủ trông giữ, tại trước đấu giá đại hội diễn ra tuyệt không thể xuất hiện bất luận một sai lầm nào!

Áo Phi Khắc cẩn thận nói.

Ánh mắt Áo Tháp Tư Đô lấp lánh nói:

- Âm thầm chú ý đến hướng đi của người này, người này nếu thực sự đã là một gã tu luyện giả địa vương giai sơ kỳ, chỉ cần hấn không làm gì chúng ta, cũng không nên hành động gì tới hấn, lúc thích hợp có thể cho hấn thấy lập trường của chúng ta. Người này và Đạt Khắc giáo khó dung, chỉ có thể lợi dụng đả kích đối phương, nếu là người này không có tu vi địa vương giai, liền xử quyết. Nếu có khó khăn lập tức thông tri ngay cho bản giáo chủ.

- Rõ!

Áo Phi Khắc, Tạt Tây Lỵ Á, Thích Lâm đồng thanh nói.

Hơn hai tháng sau, tại Thành Thiên Đô La Sát quốc. Đây cũng là tòa thành lớn nhất khu vực phía bắc của Minh Tây Đại Lục. Từ hơn một tháng trước đã bắt đầu có nhiều tu luyện giả tụ tập bên trong thành, chỉ vì thời gian bắt đầu diễn ra đấu giá đại hội đã cận kề.

Từ sau khi hải thú quật khởi, mọi phân tranh bên trong giới tu luyện đã bắt đầu dần lắng xuống, tuy rằng không tránh được những cuộc tranh đoạt tài nguyên tu luyện và các loại bảo vật nhưng đó cũng chỉ là tại cực hạn cá thể và phạm vi các thế lực nhỏ bé, quan trọng nhất vẫn là các đại thế lực không tiến hành tranh chấp đại quy mô, chỉ vì muốn tránh đại tổn thương nguyên khí dành cấp tiện nghi cho hải thú.

Mà hai đại hải tộc là nhân ngư tộc và hải long tộc cũng bởi vì hải thú uy hiếp nên hợp tác với Minh Tây Đại Lục, dần dần trở nên thân thiết.

Để càng tiện lợi, theo nhu cầu đôi bên, hai đại hải tộc và hai đại giáo hội cùng với mấy nhân vật trọng yếu trong các chủng tộc của Minh Tây Đại Lục đã quyết định tổ chức giao dịch với quy mô lớn để tạo điều kiện cho đông đảo chúng tu luyện giả có cơ hội đề cao thực lực bản thân.

Chính vì lý do đó mà đại hội đấu giá ra đời, sau đó cứ mỗi hai mươi năm lại được cử hành một lần, mà đây là lần đầu tiên.

Bất quá để tăng cao giá trị cho đại hội, cũng không phải bất cứ tu luyện giả nào cũng có thể tham gia, thấp nhất phải có tu vi linh hồn giai sơ kỳ mới. Điều kiện này lập tức làm cho chín thành tu luyện giả cảm thấy tuyệt vọng, đây vốn là một đấu giá hội cao cấp, người tham gia bắt buộc phải thuộc một đoàn thể, giáo hội hoặc là một quốc gia, bằng không lập tức hủy bỏ tư cách, mà bên giám sát lại do người của long tộc đảm nhiệm.

Thành Thiên Đô nhiều ngày qua bắt đầu giới nghiêm, người có thể tiến vào nhất định phải có tu vi từ linh hồn giai sơ kỳ trở nên, bằng không chỉ có thể tụ tập tại ngoại vi ba mươi dặm Thành Thiên Đô, những nơi này đâu cũng có đấu giá hội nhưng quy mô nhỏ hơn và cũng là bổ sung cho đấu giá đại hội trung tâm bên trong thành.

Bên ngoài năm dặm Thành Thiên Đô, trong một khu rừng, một gã thanh niên mặc tử bào lưng đeo cự kiếm cùng một nữ tử mặc lam bào sóng vai đứng cạnh nhau hướng về Thành Thiên Đô tiến bước.

- Công tử, trên bầu trời Thành Thiên Đô chỉ ít có ba đạo ma pháp trận, bên trong thành tụ tập chỉ ít hơn trăm vị tu luyện giả từ linh hồn giai trở lên, địa vương giai ít nhất hơn mười vị, thực sự không thể trực tiếp xông vào!

Nữ tử mặc lam bào lạnh lùng nhìn lên bầu trời Thành Thiên Đô mà mắt thường không thể phân biệt rõ từng tầng ma trận vô hình, ánh mắt lạnh lẽo tỏa ra bốn phía phẳng phất như muốn đem tất cả mọi vật đông kết lại, chỉ có khi lơ đãng nhìn tới bên người thanh niên mặc tử bào thì đôi mắt đó mới hiển hiện ra ánh sáng nhu hòa.

440. Chương 433: Tây Hành. (8)

- Tân Tây Á, người bắt đầu khẩn trương rồi, thực ra thành thị đã từng nhốt người cũng không có gì đáng sợ. Thời điểm này so với ngày trước không còn giống nhau, hôm nay không nói tới người đã thoát thai hoá cốt, mà cho dù là Khổ Ban đích thân tới bắt người cũng là không có biện pháp. Nếu người dùng toàn lực ứng phó thì cho dù là lão già đó cũng chưa chắc là đối thủ của người, người phải tự tin đối với chính bản thân mình.

- Công tử, ta!

Tân Tây Á hổ thẹn nói không ra lời, trở ngại tâm lý vẫn ăn sâu trong trí óc nàng.

- Được rồi, người cũng đừng áy náy nữa, ta cũng không trách cứ người. Nếu như là thực sự không đột phá được phòng tuyến tâm lý kia, thì cứ ở phía sau ta đi!

Lâm Khiếu Đường ôn nhu nói.

Tân Tây Á vốn ăn nói vụng về, đến lúc này lại càng không biết nói gì cho phải, chỉ là trong lòng ầm ập vô cùng, cảm động khó nói nên lời.

- Ba đạo ma pháp trận cũng không có gì đặc biệt, muốn cường ngạnh đột phá không khó khăn, chỉ bất quá làm như vậy mà không muốn kinh động đến hơn mười vị địa vương giai tu luyện giả chỉ sợ không có khả năng, chúng ta có thể đi vào từ đâu đây?

Lâm Khiếu Đường cũng không giống như Tân Tây Á âm thầm quan sát Thành Thiên Đô, mà ngay từ đầu hẳn đã nhìn chăm chú vào vài tên lỗ nhân ngay bên dưới tường thành cao vút kia.

Nơi đây không phải là bốn cửa chính của Thành Thiên Đô, liếc mắt nhìn qua đều là tường thành cao vút, bất quá phía trước tường thành chừng năm mươi trượng lại có một ngọn núi đá thật lớn, núi đá cao tầm trăm trượng, bên dưới được đục thành một vài động khẩu, bất quá huyết động không sâu, đi vào hơn mười trượng là đã đến tận cùng. Bên ngoài cửa cao chừng hơn trượng có bốn gã thủ vệ canh giữ, tu vi mỗi người không kém, đều là đại sư giai hậu kỳ.

Trong bốn gã thủ vệ này có một gã bỉ mông, một vị pháp sư, một ả nhân và một vị đại kiếm sư.

Thỉnh thoảng lại có một hai gã tu luyện giả từ nơi này tiến vào bên trong. Cánh cửa này tựa hồ là nơi khuyết trống của ba đạo ma pháp trận, phía sau xác nhận có một thông đạo, từ nơi này tiến vào sẽ không sợ kích động ma pháp trận, thế nhưng đầu tiên vẫn phải vượt qua bốn gã thủ vệ kia.

Lúc này có bốn gã lỗ nhân muốn từ nơi này tiến vào Thành Thiên Đô nhưng bị chặn lại bên trong huyết động.

Bốn lỗ nhân bao gồm hai nam hai nữ, trên người đều khoác loại áo choàng tránh bão cát, nên không thể nhìn trang phục phán đoán chức nghiệp của bọn họ, chỉ có thể thấy được bộ dáng phong trần vô cùng mỗi một.

Hai nam phân biệt là một vị thanh niên và một lão giả, hai nữ một tóc xanh, một tóc hồng phẳng phất như ánh mặt trời.

Bốn người do nữ tử tóc hồng dẫn đầu, trong đó hai người có tu vi linh hồn giai sơ kỳ, phân biệt là nam tử trẻ tuổi và nữ tử tóc hồng, lão đầu và nữ tử tóc xanh có tu vi đại sư giai hậu kỳ.

- Vị kiếm sư đại ca này không thể ưu ái một chút sao, mấy người chúng ta là quý tộc Thụy Ma quốc rất muốn tham gia đấu giá hội lần này, chúng ta vào thành tuyệt không gây nên chút phiền phức nào đâu.

Nữ tử tóc hồng thỉnh cầu nói.

Đại kiếm sư không chút biểu tình nói:

- Người và hẳn có thể đi vào, lão đầu và nữ tử tóc xanh kia thì không thể, đây chính là quy định của cấp trên, nên chúng ta cũng không có biện pháp!

Tổng thể lực lượng của bốn gã thủ vệ cũng không bằng bốn vị lỗ nhân, thế nhưng khí thế lại cường ngạnh vô cùng, đừng nói là hai gã tu luyện giả linh hồn giai sơ kỳ, cho dù có là hai gã địa vương giai bọn họ cũng không e ngại, bởi vì ngày hôm nay là ngày hai đại hải tộc, hai đại giáo hội và mấy đại chủng tộc tại đấu giá hội diễn ra đều phái một vị địa vương giai luân phiên nhau trấn thủ, mà long tộc lại còn cử một vị địa vương long kỵ trấn thủ nơi đây.

Lúc này Thành Thiên Đô có thể nói là thiên hạ vô địch, coi như là hải thú có đột kích cũng phải chọn đường vòng mà đi, cho dù người có thực lực cường đại đến mấy đi nữa. Hơn nữa trong lúc đấu giá hội đang diễn

ra, tự nhiên Thành Thiên Đô trở thành một trú điểm, các cao thủ tụ tập nơi đây thực sự nhiều lắm, chỉ sợ toàn bộ cao thủ thượng tầng đại lục đều có mặt..

Thấy bốn gã thủ vệ có thái độ rất cường ngạnh, nữ tử tóc hồng xoay người đưa ra một ánh mắt, ba gã lữ nhân còn lại đều khẽ gật đầu.

Nữ tử tóc xanh cười tiến lên nói:

- Các vị đại ca trấn thủ thực cực khổ, nơi này có một chút đặc sản hoa quả Thụy Ma quốc chúng ta, các đại gia xin giải khát.

Bốn gã thủ vệ nhìn túi hoa quả được đưa tới trước mặt rồi nhìn nhau, tên đại kiếm sư ngầm đồng ý tiếp nhận vào tay, vừa mới nắm được cánh tay liền trầm xuống, hiển nhiên trọng lượng có chút không thích hợp.

Mở ra vừa nhìn vào bên trong, bốn người nhất thời kinh ngạc, cứ nhiên lại là một túi đựng đầy nguyên thạch, hơn nữa lại là cực phẩm hải nguyên thạch. Đây chính là dạng nguyên thạch nằm xen giữa nguyên thạch sơ cấp và nguyên thạch trung cấp.

Nguyên thạch sơ cấp và nguyên thạch trung cấp định giá 1:1000, nguyên thạch sơ cấp và hải nguyên thạch định giá 1:1.2. Mà cực phẩm hải nguyên thạch so sánh có giá trị 1:100.

Túi cực phẩm hải nguyên thạch này chỉ ít cũng có tới ba mươi bốn mươi khóa, tương đương ba bốn ngàn nguyên thạch sơ cấp, mà cái này chỉ là tính toán so với giá cả thông thường. Thực tế đánh giá như vậy cũng chỉ là đùa giỡn mà thôi, như nguyên thạch trung cấp có thể đổi được hơn một nghìn nguyên thạch sơ cấp, thế nhưng nguyên thạch trung cấp có hàm chứa lượng khí nguyên tinh thuần và độ dung hợp mà nguyên thạch sơ cấp không thể bằng được, bởi vậy mà không ai nguyện ý hoán đổi thành nguyên thạch sơ cấp.

Bốn gã thủ vệ mấy ngày này cũng gặp phải không ít tu luyện giả cấp thấp muốn vào mà “đi cửa sau”. Thế nhưng không xuất mạnh tay như bốn người này.

Trên thực tế, ba ngày trước bốn gã môn vệ muốn nhắm mắt bỏ qua cho hai người nhưng phải nghĩ đến ngay sau bọn họ là Mông Tập hội trưởng Đạt Khắc giáo, bốn gã môn vệ cho dù là có gan lớn bằng trời cũng không dám chọc giận tới vị đại sát tinh đó, nhưng mà hai vị trước mắt này phóng tay không phải nhỏ.

Bất quá ngày hôm nay lại không giống như vậy, phía sau cửa tựa hồ không xuất hiện cổ khí nguyên bá đạo nào, hẳn là đến lượt một vị địa vương giai tính tình tương đối ôn hòa nào đó, bấm báo một chút rồi đem số hải nguyên thạch này nộp lên phân nửa cũng có thể cho qua.

Hướng hồ bốn người này đều là quý tộc Thụy Ma quốc, mà quốc gia này vài thập niên gần đây phát triển cũng không tệ, bối cảnh cực kỳ đơn giản, như vậy tuyệt đối vô hại, để cho bọn họ đi vào hẳn không có vấn đề gì nghiêm trọng.

Bốn gã môn vệ dùng ánh mắt trao đổi thương nghị một chút rồi gã đại kiếm sư mới hướng tới bốn lữ nhân nói:

- Bốn vị chờ một chút, ta đi vào thông báo một tiếng, nếu như tiền bối bên trong đồng ý, các người liền có thể tiến vào.

Bốn lữ nhân thấy có cơ hội, khuôn mặt nhất thời hiện lên vẻ mừng rỡ. Gã đại kiếm sư xoay người đi vào cửa, bên trong cửa lóe ra ánh sáng nhàn nhạt không hề rõ ràng, mà cánh cửa vừa mới mở ra đã lập tức khép kín lại nên bốn lữ nhân không thấy được rõ được.

Phía bên sau cửa là một thông đạo dài khoảng chừng hơn sáu mươi trượng, đi thông vào bên trong Thành Thiên Đô. Bên đầu kia của thông đạo do hai vị địa vương giai trấn thủ, kỳ thực đây cũng chỉ làm cho có vì Thành Thiên Đô thời điểm này tuyệt đối không ai dám đến gây chuyện, bằng không chẳng phải ngại mình sống quá lâu sao.

Bất quá để biểu thị thái độ một chút nên là tu luyện giả thượng vị vẫn thể hiện một chút hành động.

Lúc này Tập Tây Ly Á đang buồn chán ngồi bên trong một gian phòng rộng rãi bên đầu thông đạo ngóng từng chút thời gian trôi qua. Ngày hôm nay, nàng đại diện cho Lai Đặc giáo phụ trách trấn thủ nơi đây, thời gian đã trôi đi quá nửa ngày, chỉ cần tiếp qua nửa ngày nữa là có thể được tự do rồi.

- Này, Tát La Gia ngươi mỗi ngày ở chỗ này đều không có chút chuyện gì làm sao?

Tập Tây Ly Á nhìn liếc mắt sang nữ nhân vẫn đang tĩnh tọa tại gian phòng bên cạnh luôn bảo trì nghiêm túc hỏi.

Từ sáng sớm tới đây Tập Tây Ly Á đã quan sát vị nữ nhân này thực không có nhiều hứng thú, người này được xưng tụng là cường giả mạnh nhất trong hắc ám long kỵ sĩ, đúng là một nữ nhân không dễ châm chọc vào. Hơn một trăm năm trước mọi người đều cho rằng nàng là một nam nhân, sau này không biết vì sao nàng lại bỏ đi lớp ngực trang bên ngoài, trực tiếp lấy chân diện thực xuất thế, lúc đó đã tạo nên một cuộc oanh động không hề nhỏ.

Đôi mắt và mái tóc màu xanh nhạt, Tát La Gia toát lên vẻ tuyệt sắc. Đến cả Tập Tây Ly Á sau khi quan sát cũng phải thừa nhận sự thực này, đương nhiên nàng không cho rằng đối phương hấp dẫn hơn so với mình nhưng cũng là tương đương nhau, bất quá cả hai không phải thuộc cùng một loại hình.

441. Chương 433: Tây Hành. (9)

- Cũng là tu luyện, ở chỗ này còn có thể nhận được một chút thù lao, cứ sao lại không làm? Buồn chán lại càng không thể nói đến.

- Tát La Gia, ngươi thật đúng là một nữ nhân không chút thú vị, ngoại trừ tu luyện ra còn có rất nhiều chuyện đáng để chú ý, bằng không đột phá bình cảnh, tăng dài tuổi thọ cũng để làm gì? Tự như đấu giá đại hội đã sắp bắt đầu, bản thánh nữ thậm chí có thể mua hoặc hoán đổi một vài thứ tốt chẳng hạn, thật không có tâm tình tu luyện.

Tập Tây Ly Á ung dung nói.

- Thánh nữ điện hạ có giáo hội làm chỗ dựa phía sau tự nhiên không cần giống như ta vậy!

Tát La Gia đặc biệt có thâm ý nói.

- Vậy ngươi có thể tiến vào giáo hội, Đạt Khắc giáo bên kia hẳn là sẽ rất hoan nghênh ngươi đến, hà tất chỉ vì một quốc gia mà bỏ lỡ đi tiền đồ, bằng không đến gia nhập giáo hội chúng ta cũng có thể được. Ta giúp ngươi nói một chút, đại nhân Áo Tháp Tư Đồ hẳn là sẽ đồng ý, ngươi và ta cũng có một chút giao tình, mà một địa vương giai long kỵ sĩ đi đến đâu cũng luôn phong quang!

Tập Tây Ly Á tùy ý cây thương thương trong tay thưởng thức nói.

Tát La Gia bỗng nhiên rơi vào hồi ức, trầm mặc một hồi nói:

- Tọa kỵ của ta không muốn ta cũng không có biện pháp, Phí Đức Lỗ Tư đã từng đáp ứng một người, vì người đó cống hiến một trăm năm, thế nhưng người kia sau khi định ước lại hoàn toàn biến mất. Đầu óc long tộc từ trước đến nay đều có chút vấn đề, không được người đó cho phép sẽ không tiếp nhận bất luận mệnh lệnh nào khác.

Về mặt Tập Tây Ly Á kỳ quái nói:

- A! Nguyên lai phía sau còn có cổ sự như vậy, chỉ là không biết vị cao nhân nào lại có thể làm cho hắc ám cự long Phí Đức Lỗ Tư coi trọng đến như vậy, dĩ nhiên có thể vì hắn mà buông tha giáo hội?

Tát La Gia nở một nụ cười rất hiếm khi gặp nói:

- Thánh nữ điện hạ không phải gần đây vẫn đang tìm người này sao?

- Là hắn?

Tập Tây Ly Á vô thức ngồi bật dậy nhưng rất nhanh đã ngồi trở xuống, tự cười nhẹ nói:

- Nghĩ không ra người này ngày trước lưu lại dấu chân không ít.

Đúng lúc này bỗng nhiên một đạo linh nguyên khí tức cực kỳ yếu ớt chợt lóe, nhị nữ liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt đều cùng mang theo một tia nghi hoặc. Khí nguyên cảm này rất yếu ớt, hầu như là không thể cảm ứng được, thế nhưng trong đó ẩn chứa một loại cảm nhận chỉ có địa vương giai mới có.

- Chẳng lẽ là một lão gia hỏa nào tới?

Tập Tây Ly Á kỳ quái lắm lắm nói.

Chỉ trong chớp lát, cánh cửa bên trong thông đạo ngầm bị mở ra, một gã đại kiếm sư cẩn thận đi tới, vừa thấy nhị nữ liền cung kính thi lễ. Tập Tây Ly Á nhìn qua một chút cũng không để ý nhiều lắm.

- Người không ở bên ngoài cửa trông giữ lại chạy tới nơi đây làm cái gì?

Tập Tây Ly Á không chút biểu cảm nói, rồi lại mơ hồ cảm giác được chuyện này cùng với khí nguyên thần bí vừa lóe qua có chút liên quan.

- Tôn kính thánh nữ điện hạ, tôn kính Tát La Gia đại nhân, bên ngoài có bốn quý tộc Thụy Ma quốc, có hai người phù hợp với điều kiện tiên vòa, hai người khác thì không, bất quá bọn họ nguyện ý ra giá thật lớn muốn qua cửa, đây chính là bọn họ hiếu kính tới nhị vị.

Gã đại kiếm sư không dám quanh co nhiều lời trực tiếp đem nửa túi cực phẩm hải nguyên thạch đưa tới.

Tập Tây Ly Á tiếp nhận hai chiếc túi rồi nhìn liếc qua, tiện tay nhận lấy một túi, Tát La Gia nhận phần còn lại nói:

- Không còn người nào khác chứ?

Gã đại kiếm sư kinh sợ nói:

- Không có, chỉ có bốn người bọn họ.

Nhị nữ nhất thời cảnh giác. Nếu như các nàng nguyện ý nhắm mắt bỏ qua chuyện này thì cũng không ai có thể nói gì. Thế nhưng một cỗ khí nguyên thần bí vô cùng quỷ dị vừa mới lóe qua rất có thể sẽ làm cho tình hình thêm nhiều loạn.

Tập Tây Ly Á và Tát La Gia đồng thời đứng lên làm cho tên đại kiếm sư nhất thời sợ đến ngây người, lập tức hối hận chính mình nhất thời nổi lòng tham, đang muốn lấy hai túi hải nguyên thạch còn lại ra nhưng nhị nữ đã hướng về phía thông đạo bên ngoài bước tới, hắn chỉ có thể bước theo.

Ba gã thủ vệ khác cũng rất lo lắng trong lòng, khi thấy Tập Tây Ly Á và Tát La Gia cùng nhau đi ra, ba người ngay cả cái chết cũng đã nghĩ đến, trong lòng thầm mắng chính mình bởi lòng tham mà mờ mắt, đúng là gặp rắc rối lớn rồi.

Bốn nữ nhân Thụy Ma quốc cũng kinh hãi không ngớt, không biết hai vị nữ cự đầu này đồng thời xuất hiện là phúc hay là họa đây.

Theo nhị nữ đi ra còn có gã đại kiếm sư, trong lòng lúc này mắng thầm bốn tên nữ nhân Thụy Ma quốc kia, đây không phải chính là bị bọn họ làm hại hay sao.

- Lá gan các người cũng thật lớn dám nhận số nguyên thạch lớn như vậy!

Đôi mắt màu lam của Tập Tây Ly Á chợt lóe, nhìn thẳng bốn gã thủ vệ giống như nhìn bốn xác chết.

- Thánh nữ điện hạ bớt giận, mấy người tiểu nhân chỉ là nhất thời nổi lòng tham mà thôi.

Gã đại kiếm sư “đồng” một tiếng rồi quỳ trên mặt đất lập tức cầu xin nói, lại càng đem số cực phẩm hải nguyên thạch còn giấu đưa hết ra.

- Ghê tởm hơn chính là mấy người các người còn muốn mua chuộc luôn cả ta và Tát La Gia đại nhân, ta thấy hắn là các người thấy sống lâu quá không nhìn được nữa rồi.

Tập Tây Ly Á vừa nói, khí nguyên trên người tuôn trào mạnh mẽ, mái tóc mượt dài màu vàng không gió mà tung bay.

Ba gã thủ vệ còn lại nhìn thấy tình huống không ổn đều quỳ xuống. Trong mắt bọn họ tu vi địa vương giai giống như thần linh, ngay cả một điểm phản kháng trong lòng cũng không có, cho dù là bỉ mông cự thú lúc này cũng hiện rõ vẻ mặt hoảng loạn, trong hai con mắt thật lớn đã hiện nên nỗi sợ hãi thật sâu, hai người trước mặt này, đặc biệt là thánh nữ Lai Đặc giáo thực sự hỉ nộ vô thường.

Bốn lữ nhân Thụy Ma quốc càng bị dọa không nhẹ, nữ tử tóc hồng cổ lấy dũng khí nói:

- Thánh nữ điện hạ, bối cảnh cũng như thân phận của chúng ta không có bất luận vấn đề gì, bốn người chúng ta cùng đều là quý tộc Thụy Ma quốc.

Đôi mắt tròng lên của Tập Tây Ly Á vừa chuyển, một cổ áp lực vô hình hầu như đẩy nữ tử tóc hồng đi, phân nửa lời nói bị bức lui trở lại.

- Ta đang nói chuyện các người có thể xen vào sao? Nếu quy củ đã định ra rồi, tất cả mọi người đều phải tuân thủ. Năm ngày trước đến cả đồ tôn của lão đầu Ốc Trát kia cũng không qua được, mấy người các người chỉ là đám quý tộc thì tính cái rắm gì, tin hay không ngay ngày mai cái tiểu quốc kia lập tức triệt để biến mất?

Tập Tây Ly Á không biết vì sao tức giận không thể vẫn hồi, bất quá ánh mắt của nàng lúc này đã dời đi nhìn đến một địa phương khác.

Tát La Gia và Tập Tây Ly Á đều cùng không chú ý đến mấy tên thủ vệ và đám người tự nhận là quý tộc đang vô cùng khủng hoảng này, vẫn một mực tìm kiếm cỗ khí nguyên thần bí quái dị vừa mới lóe lên kia.

Tập Tây Ly Á mở tròng hai mắt ra nhưng vẫn như cũ không tìm ra kẻ nào nên có chút tức giận. Bàn tay nhắc lên một cái, không cần niệm pháp quyết đã ngưng tụ một viên thánh quang cầu, không biết sẽ nhắm vào ai.

- Thánh nữ điện hạ tha mạng. Tiểu nhân không dám làm như vậy nữa!

Bốn gã thủ vệ đều đồng thanh cầu xin.

Bốn gã quý tộc Thụy Ma quốc hiển nhiên không ngờ tới Tập Tây Ly Á lại hạ sát thủ, nhất thời khủng hoảng vô cùng. Nữ tử tóc hồng làm một nỗ lực cuối cùng nói:

- Thánh nữ điện hạ, thỉnh hãy nghe ta nói.

Tập Tây Ly Á đâu có thêm nghe tới, chỉ trầm nghĩ phát tiết một chút. Vì một tiếng, quả cầu trong tay đã bắn về phía nữ tử tóc hồng làm cho nàng ta ngoại trừ mở to mắt kinh khủng nhìn thì không còn biết làm gì khác.

Ầm, một đạo kim quang trong nháy mắt bay tới ngăn chặn quang cầu lại.

Hai cỗ lực lượng va chạm dung hòa phần lớn, nhưng là sóng khí trùng kích bắn ra vẫn có uy lực vô cùng lớn, làm cho bốn gã thủ vệ và bốn tên quý tộc ngã ngửa, trông có vẻ rất chật vật. Nữ tử tóc hồng đối với chuyện chính mình có thể thoát qua kiếp nạn quả thực không thể hiểu nổi, chỉ là trong lòng run sợ không thôi, mới vừa rồi nàng đã gặp qua tử thần một lần.

- Nếu đã tới hà tất cứ phải giấu đầu lộ đuôi!

Tập Tây Ly Á lạnh lùng nói.

Bốn gã thủ vệ và bốn tên quý tộc không biết vì sao Tập Tây Ly Á đột nhiên nói như vậy, Tát La Gia cũng mở miệng nói:

- Hiện thân đi thôi, các hạ cho rằng còn có thể tiếp tục ẩn núp hay sao?

Trong một huyệt động cách đó hơn mười trượng, bỗng nhiên kim quang lóe lên, tiếp theo đó là một cỗ khí nguyên khó có thể tưởng tượng ập tới.

Một gã thanh niên mặc tử lĩnh đeo cự kiếm không biết xuất hiện khi nào, không phải Lâm Khiếu Đường nhà mình thì là ai đây! Ngay sau đó, một nữ tử mặc lam bào cũng từ bên trong huyệt động bước ra ngoài.

Tập Tây Ly Á và Tát La Gia còn chưa thấy rõ tướng mạo đã mạnh mẽ hít một ngụm lương khí, trong đầu nhị nữ đều đồng thời xuất hiện bốn chữ!

442. Chương 433: Tây Hành. (10)

Nguyên bản phỏng chừng người này nhiều lắm chỉ có tu vi địa vương giai sơ kỳ, thậm chí còn không tới, nhưng mà sự đánh giá đó không chỉ là sai, hơn nữa còn cực kỳ sai.

Tập Tây Ly Á mấy ngày hôm nay còn đang suy nghĩ, nếu mình gặp được người này nhất định phải giáo huấn một phen, cho dù Áp Tháo Tư Đô đại nhân ra lệnh, nếu đối phương đã là địa vương giai tu luyện giả sẽ không phát sinh xung đột, bất quá đùa giỡn một chút vẫn có thể được.

Tập Tây Ly Á vừa nghĩ đến năm đó gặp gỡ người này, hai hàm răng không khỏi hận cắn một cái.

Nhưng mà giờ khắc này, Tập Tây Ly Á bỗng nhiên phát hiện ý nghĩ của chính mình buồn cười đến cỡ nào, người ta không tìm đến chính mình giải hận đã phải cảm tạ trời đất rất nhiều rồi.

Thế nhưng, một người như thế nào chỉ trong một đoạn thời gian rất ngắn, tại sao lại có thể đạt đến được cảnh giới không thể tưởng tượng được như thế này? Tập Tây Ly Á đúng là không thể nghĩ ra nổi.

Tập Tây Ly Á không biết, khi chính mình dành thời gian để chơi đùa vui vẻ thì người ta ngấp đầu trong tu luyện, khi chính mình xuất hành hoàn thành nhiệm vụ của giáo hội người ta vẫn chỉ tu luyện, khi hải thú tập kích đại lục khởi xướng chiến tranh người ta vẫn như cũ chìm trong tu luyện, hơn nữa những kinh lịch trải qua lại hoàn toàn khác nhau, mạo hiểm tính mạng, tinh thần không lùi bước và ý chí quyết tâm, đương nhiên phải có phần cơ duyên, giác ngộ gặp mạnh phải chạy, thành tựu chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Lưu lại núi xanh, còn lo gì thiếu củ đun!

Tát La Gia cũng lộ vẻ khiếp sợ, nhưng so với Tập Tây Ly Á hiển nhiên là khác nhau, nàng cảm thấy rất ngoài dự liệu và cả một chút ý mừng rỡ, đây tự cũng như là đối với một vị bằng hữu đã thất tán nhiều năm lần thứ hai gặp nhau vậy.

Trên thực tế, Lâm Khiếu Đường vẫn thu liễm toàn bộ khí nguyên như cũ, thế nhưng Tát La Gia và Tập Tây Ly Á đều là tu luyện giả địa vương giai, khoảng cách lại gần đến như vậy, tuy là không thể dò xét đối phương sâu cạn thế nào nhưng kết quả không cần nói cũng biết.

Tập Tây Ly Á tất nhiên là địa vương giai sơ kỳ đỉnh phong, mà Tát La Gia đã là địa vương giai trung kỳ, nguyên thức cường đại của nhị nữ hiển nhiên không bình thường.

Đương nhiên, nếu Lâm Khiếu Đường không phát tán khí nguyên, nhị nữ nhất định không có khả năng nhận thấy được, lúc tên đại kiếm sư đẩy cửa tiến vào, chỉ là trong nháy mắt cảm ứng được một người thần bí cố ý thả khí nguyên ra, bằng không một người còn có thể ẩn dấu được cả đại tu sư địa vương giai hậu kỳ, cho dù là địa vương giai trung kỳ cũng không thể nào phát hiện được. Lúc này Lâm Khiếu Đường tản mát ra khí nguyên chỉ trong vòng huyệt động mà thôi, bên ngoài bất luận là ai cũng không thể cảm giác được.

Trước lúc Lâm Khiếu Đường tản mát ra khí nguyên hiển nhiên đã phát hiện ra khí nguyên của Tập Tây Ly Á và Tát La Gia, đối với hai vị lão bằng hữu này, Lâm Khiếu Đường không ngại gặp mặt một chút, huống hồ lần này chính mình đến đây còn có mục đích nên không muốn có bất kỳ xung đột gì với các nàng.

Bốn gã thủ vệ chật vật ngồi dưới mặt đất, vẻ mặt thấp thỏm không biết vị cao thủ thần bí ẩn núp này đột nhiên xuất hiện đối với bọn họ là phúc hay là họa, mà bốn gã quý tộc Thụy Ma quốc lại lộ thần sắc dị thường.

Trong lúc nhất thời toàn bộ không khí rất yên tĩnh, có vài phần quỷ dị.

- Đường Lâm, hoan nghênh ngươi trở lại!

Tát La Gia là người thứ nhất đánh vỡ sự yên tĩnh cười nói, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng khác thường, vừa nghĩ đến ngày trước thân thể chính mình trước mắt người ta không một mảnh vải che thân, trong lòng có chút hoảng loạn.

- Tát La Gia tiểu thư, đã lâu không gặp!

Lâm Khiếu Đường thần nhiên cười nói.

- Lần này tới là vì đại hội đấu giá hay sao?

Tát La Gia rất tự nhiên hỏi.

- Cũng có thể xem là vậy!

Lâm Khiếu Đường vừa nói vừa bước tới lối vào bỗng nhiên quay người lại nói:

- Không biết Lâm mỗ có phù hợp điều kiện tiến vào hay không?

- đương nhiên!

Tát La Gia cực kỳ nhanh gọn đáp lời, lập tức xoay người như muốn dẫn đường.

Khi Lâm Khiếu Đường đi qua bên người Tập Tây Ly Á, thân thể nàng ta hơi có chút run lên, cuối cùng cũng không mở miệng, khi đối mặt với một vị tu luyện giả địa vương giai hậu kỳ, đúng là mọi cảm giác về ưu việt trong nháy mắt không còn sót lại chút gì.

Tập Tây Ly Á hiển nhiên bị xem nhẹ bỏ qua, mà nàng cũng không biết nên nói cái gì, chính mình và người này không hề có chút giao tình, tuy là có quen biết nhưng tựa hồ trên phương diện đôi bên đối lập, chỉ ít ngày trước là như vậy. Nếu như thực lực đối phương không cao thâm, chỉ sợ Tập Tây Ly Á đã lập tức động thủ, cho dù không có ý định giết chết cũng phải giáo huấn một chút. Thế nhưng hiện tại, Tập Tây Ly Á lại chỉ có thể yên lặng đứng nhìn, cảm giác này tựa hồ như vô lực vậy.

Tập Tây Ly Á cũng có một chút ý niệm chủ động, dù sao có một chút giao tình với một vị địa vương giai hậu kỳ đại tu sư, cảm giác đó cũng có thể coi như một chút thành công đi, thế nhưng lòng tự trọng cường liệt kia lại không cho đôi môi nàng được phép mở, huống chi ngày trước xung đột thật lớn, ngày hôm nay không phải dễ dàng có thể tiếp thu được, điều này cũng bắt nguồn từ tính cách cao cao tại thượng càng làm cho Tập Tây Ly Á mong muốn đối phương chủ động mở miệng kêu gọi chính mình trước.

Nhưng bất quá cũng chỉ là ý niệm của riêng nàng mà thôi, cho dù thoáng gặp qua nhưng thanh niên mặc tử bào kia cũng không liếc mắt nhìn nàng một cái.

Cảm giác bị xem thường đúng thực là khó chịu đối với một người tâm cao khí ngạo như Tập Tây Ly Á, nàng vốn là thánh nữ Lai Đặc giáo có khi nào bị người khác coi thường như vậy, nhưng đối với một vị tu luyện giả địa vương giai trung kỳ, cho dù là thánh nữ một trong hai đại giáo hội của Minh Tây Đại Lục như nàng cũng không có cái gan công nhiên khiêu khích.

Khi người kia dùng vẻ mặt lạnh nhạt đi qua bên người mình, Tập Tây Ly Á đã đem lửa giận bên trong đều chuyển dời đến bốn tên quý tộc Thụy Ma quốc, cũng đều bởi vì bọn họ xuất hiện mới đem đến cục diện biến hóa như vậy, nếu không phải bọn họ hối lộ đám thủ vệ thì chính mình đã không đi ra, à mà nhắc tới bốn tên thủ vệ, hẳn là cũng nên chết.

Vô luận lấy lý do cho cơn giận này có bao nhiêu vô lý và cưỡng ép nhưng Tập Tây Ly Á đã quyết định rồi. Đôi mắt đẹp bắn hàn quang ra bốn phía, lạnh lùng nhìn quét qua bốn gã thủ vệ và bốn tên quý tộc kia.

Ba động khí nguyên bốn phía bắt đầu trở nên kịch liệt, nhưng lúc Tập Tây Ly Á chuẩn bị hạ sát thủ, đột nhiên bên tai vang lên tiếng truyền âm nhẹ nhàng.

“Tập Tây Ly Á tiểu thư, mấy người này đều là bằng hữu của tại hạ, không biết là có thể dàn xếp một chút, cho bọn họ qua cửa vào thành hay không?”

Thiên đường và địa ngục kỳ thực chỉ cách nhau một bước

Từ lạnh lùng vì bị bỏ qua, đến khi được coi trọng chỉ trong chớp mắt.

- Hiện tại mới nhớ tới bản thánh nữ có phải là đã muộn không?

Tính tình tiểu thư của Tập Tây Ly Á đúng là hết thuốc chữa, bất quá khí nguyên trên người đã dần hạ xuống, tổ bộ đáng giải quyết việc công nói:

- Mấy người này đã phạm phải cấm quy, dựa theo quy định phải xử quyết.

Bốn gã thủ vệ vừa nghe lời này nhất thời choáng váng, lập tức bắt đầu cầu xin, vẻ mặt bốn gã quý tộc cũng vô cùng khiếp sợ, khủng hoảng.

Bỗng nhiên một khuôn mặt xuất hiện trước mắt Táp Tây Ly Á, khuôn mặt này so với nhiều năm trước không có bao nhiêu biến hóa. Chỉ có thêm vài phần thành thực và lịch lãm sau bao biến cố đau thương. Ngày trước Lai Đặc giáo đã từng có một thời gian đặc biệt dán đầy hình khuôn mặt này tại khắp nơi thuộc địa phận quần giáo, tuy rằng khuôn mặt này đối với Táp Tây Ly Á cũng không hề xa lạ nhưng chưa có lần nào lại đối diện gần như vậy.

Chủ nhân của khuôn mặt kia đứng tại vị trí cách Táp Tây Ly Á không đến mười tấc, hắn đang một tay vuốt cằm, vừa mỉm cười tựa hồ đang nghĩ đến một cái gì đó, đôi con ngươi đen tuyền trong suốt cứ thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Táp Tây Ly Á.

Trong lúc nhất thời Táp Tây Ly Á có chút hoảng loạn, đôi mắt đẹp mở trừng thật lớn phòng bị, dường như cảm giác chính mình đang bị xâm phạm vậy.

- Người, người muốn làm gì?

Táp Tây Ly Á không biết làm sao lắp bắp nói.

- Thế nào, nhìn thấy lão bằng hữu đến ngay cả trà cũng không cho một ngụm sao, không khỏi quá nhỏ nhặt!

Chủ nhân của khuôn mặt kia bỗng nhiên tùy tiện nói, thậm chí một tay còn kéo nàng đi.

Táp Tây Ly Á ngạc nhiên không kịp phản ứng, mà bốn gã thủ vệ quả thực không thể tin được những chuyện trước mắt đều là sự thực. Thánh nữ vốn cao cao tại thượng dĩ nhiên có người có thể đẩy đẩy kéo kéo đối với nàng tùy ý, chính mình không nhìn nhầm đấy chứ?

Vừa mới tiến vào bên trong, Táp Tây Ly Á đã đẩy cánh tay Lâm Khiếu Đường vẫn đang kéo cánh tay chính mình rồi dừng lại nói:

- Bốn quý tộc Thụy Ma quốc kia thật sự là bằng hữu của người?

- Táp Tây Ly Á tiểu thư, ngày trước không phải người đã gặp qua bọn họ sao? Như thế nào, đã quên rồi?

Lâm Khiếu Đường nhắc nhở nói.

Tuy nói ký ức tu luyện giả đích thực siêu cường, nhưng thân là thánh nữ, Táp Tây Ly Á hàng năm gặp qua chỉ nói riêng tin đồn không tới trăm vạn cũng có tới mười vạn, hơn nữa thời gian trôi qua nhiều năm, nếu không phải có ấn tượng đặc biệt sâu đậm, thật đúng là dễ quên mất.

Táp Tây Ly Á cũng lười nghĩ ngợi, xoay người lại liếc mắt nhàn nhạt nhìn nói:

- Các người vào đi.

Nghe được lời này, hưng phấn nhất không phải là đám quý tộc mà ngược lại là bốn gã thủ vệ, đây chẳng phải là lệnh đặc xá đó sao. Bốn người đều thở ra một hơi thật dài, cũng mặc kệ sau này vị thánh nữ uy nghiêm kia có truy cứu lại hay không, cứ biết rằng lúc này vẫn giữ được lại mạng nhỏ cái đã.

Bốn người nữ tử tóc hồng lập tức đi vào trong thông đạo, lúc này bốn người đã có thể xác định được thanh niên mặc tử bào kia là ai.

Ra khỏi thông đạo là đã tiến vào bên trong Thiên Đô thành, Táp Tây Ly Á còn cẩn thận thủ nửa ngày mới có thể được tự do, nhưng cũng chỉ là ngồi uống nước nói chuyện phiếm mà thôi. Lâm Khiếu Đường và nhị nữ nói chuyện khách sáo vài câu rồi tiến vào Thiên Đô thành, hẹn ngày đấu giá đại hội lại tái kiến.

Lâm Khiếu Đường vừa rời khỏi cửa thông đạo được một đoạn, phía sau truyền đến một tiếng hỏi không hề xác định.

- Lâm...Lâm tiên bối, thực là người sao?

Câu hỏi này chính là do nữ tử tóc hồng dẫn đầu bốn quý tộc vừa phát ra, lúc này trong ánh mắt của nàng tràn đầy vui mừng khi cứu biệt tương phùng. (TK: Xa cách đã lâu, bây giờ gặp lại)

- Hắn là không giả!

Lâm Khiếu Đường cười cười nói.

Bộp! Bốn gã quý tộc đồng thời quỳ xuống.

Bốn người này tại Thụy Ma quốc trốn chết may mắn gặp được Lâm Khiếu Đường vừa lúc xuất quan bởi vậy mới kết giao, chính là Vưu Na, Đức Tập Tư, Lộ Hi và lão Ba Mã.

Lâm Khiếu Đường cũng bởi vì Vưu Na tiết lộ tin tức nên quyết định tiến vào ma pháp cấm địa, tuy rằng thiếu chút nữa là bị hãm lại trong đó, nhưng cuối cùng hữu kinh vô hiểm rời khỏi.

- Đa tạ tiền bối ngày trước đã ban tặng Linh vương đan, tu vi bốn người chúng ta đều là do tiền bối ban tặng. Thụy Ma quốc có thể trở thành một trong Đông Nam thập đại công quốc cũng đều là do ngày trước tiền bối ban tặng.

Vưu Na cảm kích nói.

Lâm Khiếu Đường xua tay, bốn người nhất thời cảm giác được một cỗ lực lượng nhu hòa nâng thân thể trên mặt đất đứng lên:

- Chúng ta chỉ là làm một bút giao dịch mà thôi, các người không cần phải quá quan tâm, hôm nay mang bọn người đến đây chỉ là nhìn lại chút giao tình ngày đó, nếu không muốn bị người khác quản chế hãy tu luyện cho tốt. Lúc này nên từ biệt thôi.

- Tiền bối xin chờ một chút!

Vưu Na thấy Lâm Khiếu Đường xoay người liền vội la lên.

Lâm Khiếu Đường cau mày, không muốn dừng lại. Vưu Na cả gan xông lên trước nói:

- Tiền bối, vãn bối cả gan muốn cùng tiền bối giao dịch một lần nữa!

Tân Tây Á thấy Lâm Khiếu Đường sắp không còn bình tĩnh, đang muốn động thủ thì bị ngăn cản lại.

Biểu tình của Lâm Khiếu Đường lúc này có chút không quá vui vẻ:

- Giao dịch? Nếu người không có thể đưa ra lợi ích đủ cho ta động lòng thì hãy nhanh tránh ra.

Vưu Na cẩn thận nhìn bốn phía một chút nói:

- Tiền bối, ở đây không tiện nói, có thể đổi một địa điểm khác hay không?

Lần này Lâm Khiếu Đường đến đây cũng không muốn đa sự, thầm nghĩ nhanh chóng tìm được mảnh toái phiến kia rồi trở lại Kỳ Đông, thấy nữ nhân này có vẻ lẻ mề, đang muốn cự tuyệt thì nguyên thức nghe được tiếng Kỳ Áo truyền âm.

- Tiểu tử, trên người mấy người này có cất dấu thứ tốt, lão phu cảm thấy có chút hứng thú, trước tiên hãy nghe oa nữ này nói một câu, không biết chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

- Tiền bối, hơn hai tháng nay vãn bối đã lục tung cả ngoại vi Thiên Đô thành cũng không tìm được tung tích mảnh toái phiến kia, bởi vậy có thể thấy được nếu tiền bối cảm ứng phạm vi không lầm thì mảnh toái phiến này chỉ có thể ở bên trong Thiên Đô thành, mà phòng ốc trong Thiên Đô thành chẳng chịt, nhân khẩu có tới trăm vạn, các loại mật thất sợ là không ít, hơn nữa cao thủ tụ tập vô cùng đông đảo, muốn tìm được thực sự không hề dễ dàng, đã không còn nhiều thời gian hà cớ sao muốn tốn thêm vào các chuyện khác làm chi.

Lâm Khiếu Đường chăm chú nói.

443. Chương 439: Tây Hành. (11)

Ba kiện vật phẩm này được bảo vệ bên trong một phong ấn pháp trận mà ngay cả nguyên thức khổng lồ của Lâm Khiếu Đường cũng không thể cảm ứng được.

Hai khóa chủng tử (hạt giống) màu vàng, một khối thuần bài vừa dày lại vừa nặng, còn có một khối đầu khô lâu tinh thể màu lam trong suốt.

Ngoại trừ hai khóa chủng tử màu vàng, hai kiện vật phẩm còn lại Lâm Khiếu Đường đều nhận ra. Tầm thuẩn bài có tên gọi cụ thể là gì hẳn không biết nhưng thuẩn bài này được chế tạo bởi các nguyên quang cấp cao trộn lại nên lực phòng ngự chỉ sợ là không gì có thể phá vỡ, bên trong rất có thể chứa hàm lượng bí huyền kim không nhỏ.

Tinh thể màu lam trong suốt lại càng không phải nói, Cửu thiên nguyên tinh, một loại tài liệu luyện bảo đỉnh cấp có xuất xứ từ thượng giới. Kỳ Áo thiếu chút nữa đã từ trong cự kiếm bay ra, cái này thực sự là quá hi hữu đi, cho dù lão già này sống tới mấy vạn năm vốn là một lão quái vật trong ngành luyện khí cũng phải coi cái này là thiên đại bảo vật mà ca thần không ngớt.

- Tiểu tử! Chỉ cần các loại pháp bảo của ngươi có thể có một chút Cửu thiên nguyên tinh thì cho dù là phàm vật cũng biến thành thượng phẩm. Tử kim thương của ngươi thậm chí có thể đạt tới pháp bảo thánh cấp, nếu có một ngày ngươi có thể phi thăng những pháp bảo này có thể hấp thu một lượng lớn công kích của không gian lực và Cửu thiên nguyên lôi.

Kỳ Áo đối với phát hiện lần này của mình vô cùng đặc ý nói.

Vưu Na từ lúc lấy ra ba kiện vật phẩm vẫn luôn khẩn trương theo dõi sắc mặt Lâm Khiếu Đường, mấy thứ này chính mình cũng chỉ biết đại khái là vô cùng trân quý. Đây chính là vật mà một vị lão tổ tông hơn mười đời trước đây của hoàng tộc Thụy Ma quốc lưu lại, vẫn được niêm phong cẩn thận đặt tại một tòa mật thất ngầm rồi dần dần bị hoàng tộc quên đi. Trải qua thời gian, Thụy Ma quốc từ từ suy nhược, hoàng tộc không xuất hiện nhân tài, thẳng đến khi Vưu Na đột phá linh hồn giai tu vi, lão tổ tông mới hiển linh tự động xuất hiện, nói cho nàng vị trí mật thất trọng địa và phương pháp tiến nhập.

Ba loại vật phẩm này tuy rằng đều có ghi chú đơn giản, nhưng dù sao tu vi và lịch lãm của Vưu Na còn nông cạn nên cũng không thể biết sử dụng như thế nào, nhiều lần tìm hiểu qua các sách cổ cũng không có một chút kết quả.

Vừa lúc đấu giá hội diễn ra, Vưu Na muốn đem mấy thứ này hoán đổi một vài thứ mà với chính mình có giá trị thực tế, thế nhưng thứ này rốt cuộc là có giá trị như thế nào, lấy ra có gặp phải nguy hiểm hay không, Vưu Na cũng đoán không chính xác được.

Lúc này lại ngoài ý muốn gặp được Lâm Khiếu Đường, đối với Vưu Na mà nói quả thực là như được thượng thiên ban thưởng nhân duyên, hơn nữa tu vi của vị Lâm tiên bối này ngày hôm nay đã cao thâm hơn không chỉ một tầng, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Tự nhiên so với những tu luyện giả thượng vị khác, Vưu Na đối với vị Lâm tiên bối đã từng trợ giúp chính mình coi như tuyệt đối tin tưởng. Tuy nói vị Lâm tiên bối này rất khó nắm bắt tâm tình nhưng cũng là một người thủ tín, bằng không ngày trước không đưa cho chính mình ba viên Linh vương đan.

Vưu Na cũng biết, ba loại vật phẩm này có giá trị chân chính như thế nào bản thân mình không thể biết được, khi giao dịch khó tránh khỏi bị chiếm tiện nghi, nếu không cẩn thận còn gây cho mình phiền toái không hề nhỏ.

Lâm Khiếu Đường không đổi sắc cầm lấy hai khóa chủng tử màu vàng nói:

- Đây là cái gì?

Vưu Na không xác định được nói:

- Văn bối đã tìm qua không ít sách cổ, chỉ biết được đây là chủng tử của Thập Chú Thôi Kiếp Thụ có từ thời kỳ thượng cổ, còn cụ thể có tác dụng gì, văn bối hoàn toàn không rõ.

- Cái gì? Thập Chú Thôi Kiếp Thụ? Hạ giới cũng có loại ma thụ này sao?

Kỳ Áo hét lớn.

- Thế nào, loại ma thụ này rất đặc biệt sao?

Lâm Khiếu Đường đối với phản ứng kích động của Kỳ Áo có chút hiểu kỳ.

- Đương nhiên, đây chính là một loại mà chắc chắn tu luyện giả yêu ma thượng giới muốn tranh đoạt. Thập Chú Thôi Kiếp Thụ một khi thành thực, lá cây đối với tu luyện giả yêu ma tiền giai sẽ có sự thúc đẩy nhất

định. Một khi phục dựng sẽ có mức tiến hóa thần kỳ, nhưng là cũng phải nhìn tạo hóa, một ngày thành công lập tức có thể thoát thai hoán cốt nhảy lên tròn một giai vị, tính mạo hiểm cũng không hề nhỏ, mà cái này đối với nhân tu không có tác dụng.

Kỳ Áo trả lời.

Một hồi gió lớn mây cuồng còn làm cho Lâm Khiếu Đường lầm tưởng là thứ gì tốt, bất quá chỉ là tiện lợi cho đám yêu ma mà thôi, lão già này cư nhiên lại kêu la lớn đến như vậy, hại chính mình mừng hụt một hồi.

Lâm Khiếu Đường vừa muốn bỏ qua chủng tử màu vàng, bỗng nhiên một trận nhốn nháo âm ỉ từ bên trong đai lưng trừ vật truyền ra, con người Lâm Khiếu Đường hơi co rút lại, trong đầu chợt nghĩ đến thứ gì đó.

Tham thị thú từ lúc mình bế quan tới nay đã được bảy mươi năm mà không hề có một chút biến hóa. Tuy nói đã được thôn phệ Băng hàn linh hỏa nên đám Tham thị thú này trở nên phi thường lợi hại, nhưng Lâm Khiếu Đường đối với bọn chúng đặc biệt hiếu kỳ, vẫn không biết bọn chúng đã tiến giai đến mức cao nhất chưa hay vẫn còn có thể tiếp tục tiến hóa.

- Người muốn hoán đổi với ta cái gì?

Lâm Khiếu Đường buông chủng tử màu vàng xuống nói.

Vưu Na do dự một chút nói:

- Vãn bối muốn tham gia đấu giá hội nhưng khổ nỗi thực lực không đủ, sợ là giữa đường bị người cướp giật, mong muốn tiền bối có thể trợ giúp vãn bối một chút. Chỉ cần tiền bối đáp ứng, ba loại vật phẩm này tiền bối xin cứ tùy ý chọn lấy một kiện.

Vưu Na rất rõ ràng, chỉ có tham gia đấu giá hội chính mình mới có thể thu được lợi ích lớn nhất, tuy rằng nàng đã ý thức được vị Lâm tiền bối này tựa hồ có vài phần hứng thú nhưng cho dù vậy nàng cũng chỉ thuận ý tặng đi một kiện chứ không quá nguyện ý trực tiếp giao dịch toàn bộ luôn.

Lâm Khiếu Đường nhìn thoáng qua Vưu Na, cũng không giấu diếm nói thẳng:

- Người đưa ra ba kiện vật phẩm ta đều là cảm thấy hứng thú, bất quá cũng chưa chắc đã có thể trao đổi, người trước tiên nói tới những vật mà người muốn trao đổi trước đi.

Vưu Na hơi mấp máy miệng, trên mặt ba người còn lại cũng có chút lo lắng. Tuy nói vị tiền bối này là người quen biết, nhưng dù sao vẫn không phải người một nhà, tu vi người ta cao hơn cả bốn người rất nhiều, nếu trở mặt bọn họ ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có.

- Vãn bối muốn một kiện Thiên tinh tảo giáp do chính tay ải nhân đại sư dùng kiên toàn luyện chế, hai thanh Lôi Phá Thương, một kiện Phong Linh pháp kỹ dùng thạch tinh hỗn hợp hỏa tinh luyện chế, dung hợp với Dung tinh, Song Thủ trường kiếm... thiên lang thú chưa nhận chủ, một ngàn khối trung cấp nguyên thạch!

Vưu Na báo tên các dạng vật phẩm ra.

Lâm Khiếu Đường lắng nghe sắc mặt không hề biến đổi, biết được những thứ này đều là bảo vật, chí ít đối với tu luyện giả đại sư giai hậu kỳ và linh hồn giai sơ kỳ mà nói là như vậy. Mấy thứ này coi như tu luyện giả địa vương giai cũng không nhất định có thể thu thập được toàn bộ trong thời gian ngắn, tất cả đều là vật thượng phẩm.

Bất quá so với ba loại vật phẩm kia mà nói thì coi như định giá không cao, chỉ cần một khối Cửu Thiên Nguyên Tinh đã là vô giá rồi.

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút rồi nói:

- Những thứ người nói ra đều rất cụ thể, đại bộ phận ta cũng không có, nếu là trên đấu giá hội xác thực các người có thể đổi được, bất quá các người định giá vẫn quá thấp.

Mấy người Vưu Na lập tức liếc nhau, trong lòng run rẩy, bọn họ hoàn toàn lo lắng chính mình chào giá quá cao mà không ai nguyện ý trao đổi, nhưng lời nói của vị tiền bối này đã đánh thức bọn họ.

- Xin tiền bối chỉ điểm thêm!

Lúc này Vưu Na không còn cảnh giác nữa, thành khẩn nói.

- Hạt mầm Thập chú thôi kiếp thụ thuộc về một loại cực phẩm đặc biệt. Đối với nhân tu có thể nói là hoàn toàn không có tác dụng, thế nhưng chỗ hữu dụng thực của nó thì cho dù là địa vương đan cũng là không thể trao đổi được, cũng có thể nói nó là hi thế trân bảo.

- Còn thuẩn bài này tuy lực lượng phòng ngự coi như siêu cường nhưng tác dụng cũng không tính lớn, bởi vì không ai muốn là rùa đen rụt đầu cả. Bất quá tài liệu luyện chế khá trân quý, có một vài loại thậm chí chỉ có thể ngộ không thể cầu, hơn nữa nếu đem thuẩn bài này phân tách ra, chế tạo những vật phẩm người yêu cầu đã dư dả, nếu như người chỉ muốn vài thứ kia chỉ bằng đi thẳng tới lãnh địa ải nhân mang cho họ mấy bình rượu tốt và một ít nguyên thạch rồi hứa hẹn khi chế tạo xong sẽ đem toàn bộ nguyên liệu còn thừa cho hết bọn họ, ta tin tưởng người có thể nhận được trang bị vũ khí cực phẩm, thậm chí cao hơn cả một cấp cũng có thể.

- Còn khối tinh thạch cuối cùng giá trị có phần kém hơn một chút nhưng lại là tài liệu phụ trợ luyện bảo cực kỳ quý hiếm, chỉ cần một khối này đã có thể đổi lấy toàn bộ những vật phẩm mà các người yêu cầu, thậm chí vẫn còn dư dả.

Lâm Khiếu Đường giảng giải nói.

Bốn người Vưu Na nghe được kinh hãi một hồi, bọn họ đâu nghĩ được ba kiện vật phẩm này có giá trị cao đến như vậy, đúng là quá xa so với khả năng mà bọn họ có thể tưởng tượng được.

- Tiểu tử, người lại dám lừa bịp, Cửu thiên nguyên tinh bị người nói thành có phần kém một chút, lão phu phát hiện ra người cũng có điểm vô sỉ a!

Kỳ Áo đột nhiên hét lên.

- Cửu thiên nguyên tinh đối với bọn họ mà nói coi như vô dụng, lẽ nào bọn họ có thể dùng nó luyện chế pháp bảo, cái này ngoại trừ địa nguyên hỏa và thượng giới nguyên hỏa còn lại những loại lửa khác căn bản không thể luyện được, dưới hạ giới người có thể luyện hóa được cũng không có mấy người, đặt ở trong tay bọn họ căn bản là lãng phí, mà bọn họ đem đến đấu giá hội rất có thể dẫn đến đại họa sát thân!

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

- Thế nào lại có thể đưa tới họa sát thân? Tối đa cũng chỉ là bị người khác chiếm tiện nghi, bọn họ tận tới lúc cuối cùng cũng không biết đó là cái thứ gì, lại càng không dùng thế nào, nếu mình đổi được tự nhiên là vui mừng, cũng không phải hành gia (Người biết hàng J) sao am hiểu giá. Không bán được mới làm cho tu luyện giả cấp cao nổi sát tâm.

Kỳ Áo vạch trần âm mưu của Lâm Khiếu Đường.

- Chỉ cần tại đấu giá đại hội có hai người đứng lên tranh đoạt, khối Cửu Nguyên Thiên Tinh này đã được định trước là không hề bán ra, cho dù có bán đi cũng sẽ đắc tội với tu luyện giả không mua được, mà nhận biết được Cửu nguyên thiên tinh thì kém cỏi nhất cũng phải là địa vương giai sơ kỳ, mà chân chính có thể luyện hóa chỉ sợ không đến địa vương giai trung kỳ thì đừng nghĩ tới. Bốn người Thụy Ma quốc bởi vậy sẽ biến mất khỏi đại lục cũng không phải là không có khả năng. Văn bối nghĩ tốt cho họ mà thôi.

Lâm Khiếu Đường đối với thái độ Kỳ Áo có vẻ không phục.

Kỳ Áo sở dĩ không tiếp tục phản bác Lâm Khiếu Đường chủ yếu là trong khoảng thời gian ở chung này, càng nhìn lại cảm thấy tiểu tử này quỷ dị, nếu không phải chính mình đối với hắn hiểu tương đối rõ, chỉ sợ đã coi hắn thành một lão gia hỏa lọc lõi đã sống đến vạn năm như mình vậy, vô luận là tâm trí, nghị lực hay là tâm lý cũng đều hơn xa người bình thường.

Bất quá nói hiểu rõ cũng chỉ là Kỳ Áo nghĩ mà thôi. Dù sao thì một kẻ đã may mắn sống hai kiếp người tại hai vị diện khác nhau, gọi hắn là quái vật cũng không phải là quá đáng, Kỳ Áo cho dù là vạn năm không chết, nhưng cũng chỉ tại một vị diện đơn thuần, cho dù có sống đến chín kiếp cũng chỉ biết đến được thái độ làm người của một phương mà thôi, còn cái chuyện luân hồi chuyển thế mờ ảo hư vô kia thì cho dù Kỳ Áo có mọc thêm đầu cũng là không dám nghĩ đến.

Trong lòng Vưu Na biết nếu như ba loại vật phẩm này thật sự là hi hữu trân quý như lời Lâm Khiếu Đường nói, một khi lấy ra chắc chắn sẽ bị người chú ý đến, lấy thực lực của bọn họ căn bản không thể giữ lại được ba loại vật phẩm này, thậm chí còn dẫn tới họa sát thân, cái này căn bản là củ khoai nóng bỏng tay, muốn cầm cũng không cầm được.

Vưu Na vừa nghĩ, mình dĩ nhiên mang theo mấy thứ này xa xôi vạn dặm chạy tới đây, nghĩ lại có chút giật mình kinh sợ, không khỏi hỏi lại:

- Ý của tiên bối chính là?

Lâm Khiếu Đường nói thẳng:

- Thuần bài các người giữ lại, dựa theo phương pháp ta vừa nói mà làm, các người sẽ có được những thứ mới yêu cầu, còn hai chủng tử và tinh thạch này ta có thể cùng giá trao đổi lại.

Mấy người Vưu Na cũng không phải là kẻ ngốc, biết lúc này không thể đem những vật phẩm trong tay mình đổi được giá trị lớn nhất, thế nhưng cả bốn người chỉ cầu an ổn tự bảo vệ mình, có thể an toàn ở tại chính quốc gia của mình làm một quý tộc, so với rước lấy một cái đại phiền toái còn tốt hơn nhiều, huống hồ mấy thứ này cho dù là tốt đến mấy thì bọn họ xác thực không đủ khả năng dùng.

Lâm Khiếu Đường hồ hững liếc mắt nhìn mấy người nói:

- Bốn viên Linh vương đan, Dung tinh một khối, ba bộ vũ kỹ thánh giai và một bộ pháp quyết tu luyện, các loại tăng nguyên đan hai mươi viên, một vạn hải nguyên thạch, cộng thêm sáu mươi chiếc toàn phiêu chế tạo từ thạch tinh và năm mươi viên hỏa châu chế tạo từ hỏa tinh, bên trong cũng có một điểm nguyên lực của Lâm mỗ, cho dù trước mặt địa vương giai cũng có thể tự bảo vệ mình!

444. Chương 440: Tây Hành. (12)

Lâm Khiếu Đường đối với biểu tình kinh ngạc của bốn người làm như không thấy, nói tiếp:

- Bên trong thuần bài này có chứa một loại tài liệu mà ta cũng muốn, cho ta thời gian vài ngày để tách ra.

Năm ngày sau, bốn quý tộc Thụy Ma quốc liền rời khỏi thành Thiên Đô, hướng về phía vùng đất của ải nhân bay đi.

- Tiểu tử, không nghĩ tới Bí huyền kim bên trong thuần bài kia thực sự không ít, đủ để người luyện chế được vài thanh tử kim thương. Không nghĩ tới loại nguyên quang đỉnh cấp này tại Minh Tây Đại Lục lại còn nhiều đến như vậy.

Kỳ Áo đối với vận khí của Lâm Khiếu Đường có chút đố kị nói.

Lâm Khiếu Đường hiển nhiên không có tâm tư tranh cãi với Kỳ Áo về chuyện này, một mặt dùng nguyên thức thăm dò vùng phụ cận, một mặt nói:

- Tiên bối, mấy ngày nay ta và Tân Tây Á đã này tra xét qua toàn bộ Thiên Đô thành một lần, vẫn như cũ không tra ra được mảnh thứ hai kia ở đâu, hay là cảm ứng của tiên bối có chút lầm lẫn?

- Không có khả năng, lão phu tuyệt đối không cảm ứng sai được, mảnh thứ hai trước đó cũng chỉ hiện ra thời gian rất ngắn, hẳn là đã bị vật gì đó trấn áp lại, rất có thể tại đấu giá hội sẽ gặp được.

Kỳ Áo kiên quyết nói.

Đấu giá hội lần đầu tiên được diễn ra, địa điểm dĩ nhiên là tại bên trong hoàng cung thú nhân. Lâm Khiếu Đường không phải là lần đầu tiên tới nơi này, nhưng có chút khác nhau đó là lần này Lâm Khiếu Đường có vẻ tự nhiên hơn.

Bên trong đại sảnh sớm đã tụ tập hơn trăm người, tu vi kém cỏi nhất cũng là linh hồn giai sơ kỳ. Các cao thủ của hai đại giáo hội và mấy đại chủng tộc đều tụ tập ở chính giữa, nhân ngư tộc và hải long tộc chia ra hai bên, cũng có không ít cao thủ.

Lâm Khiếu Đường và Tân Tây Á đứng trong đoàn người nơi góc phòng. Lâm Khiếu Đường khi tiến vào vẫn bảo trì khí nguyên tại linh hồn giai trung kỳ, còn Tân Tây Á thì vốn là vô thanh vô tức, nếu không cẩn thận tỉ mỉ cảm thụ rất có khả năng sẽ không thấy được nàng.

Dần dần có những tu luyện giả bắt đầu từ bên ngoài tiến vào, không khí trong đại sảnh ngày càng náo nhiệt, trang phục của đại đa số tu luyện giả đều rất kỳ lạ, bởi vậy Lâm Khiếu Đường với thanh cự kiếm sau lưng cũng không hề kỳ lạ, mà trên thực tế, sau lưng có đeo vũ khí giống như hắn cũng có chí ít hơn mười một người.

Bỗng nhiên một thân ảnh tiến vào trong tầm mắt Lâm Khiếu Đường, chính là A Mạn Đạt. Thấy phía sau nàng còn có vòng vây một đám chiến sĩ nhân ngư, mỗi người đáng vẻ đều như hung thần ác sát, Lâm Khiếu Đường mỉm cười, cái này cũng đúng như mình dự liệu, A Mạn Đạt trong nhân ngư tộc có địa vị không thấp.

Khi hai đạo thân ảnh xuất hiện phía sau đám chiến sĩ nhân ngư, tiểu ý trên mặt Lâm Khiếu Đường càng trở nên nồng đậm, khuôn mặt Ngải Tháp và Tác Cấp Đồ nhanh chóng hiện ra, chính là đi theo chiến sĩ nhân ngư, biểu tình cực kỳ ngạo mạn, tu vi hai người hôm nay đều đã đạt tới đại sư giai hậu kỳ, bất quá bậc tu vi này hẳn là không thể đi vào, đương nhiên có chỗ dựa nhân ngư nên coi như trường hợp đặc biệt.

Lâm Khiếu Đường đã nhiều ngày nhàn rỗi lần lê la đến các loại tử quán và khách sạn bình dân tìm kiếm thêm tin tức, tại thành Thiên Đô cũng đã nghe được không ít tin tức, trên cơ bản đã biết được các biến hóa trong gần một trăm năm nay trên đại lục Minh Tây.

Nhân ngư tộc gần trăm năm nay phát triển rất mạnh, có người nói toàn bộ đều là nhờ một vị trận pháp đại sư, nghiên cứu chế tạo ra các loại ma pháp trận diệu dụng không thể tưởng tượng nổi, ngoại trừ tấn công, phòng ngự và phong ấn như các loại ma pháp trận thường gặp còn có cả ma pháp trận tu luyện, nếu tu luyện bên trong ma pháp trận này thì tốc độ có thể nhanh hơn rất nhiều so với thông thường.

Nhân ngư tộc trăm năm qua đã xuất hiện một nhóm linh hồn giai chiến sư, tất cả đều nhờ vào công lao của loại tu luyện trong ma pháp trận này, làm cho thực lực của ngư tộc tăng nhanh vô cùng, trở thành lực lượng đối kháng với hải thú vô cùng quan trọng không thể bỏ qua.

Về phần ma pháp trận đại sư này, Lâm Khiếu Đường đương nhiên biết là ai, những thứ này ngoại trừ A Mạn Đạt ra không còn ai có thể tạo ra được.

Khi giáo hoàng Đạt Khắc giáo A La Khắc tiến vào bên trong đại sảnh, tiếng huyền não giảm đi rất nhiều. A La Khắc mặc trường bào màu đỏ sẫm đi thẳng vào bên trong, thánh nữ Áo La Lạp và tài quyết hội trưởng Mông Tập phân biệt đứng hai bên.

Ba đại sát tinh này đến làm cho không ít tu luyện giả có chút kiêng kỵ, không khỏi thu liễm rất nhiều, một số ít đã từng có chút chuyện xích mích với Đạt Khắc giáo càng không dám ho he lấy một tiếng.

Không chờ ba người A La Khắc dừng bước, ba đại cự đầu Lai Đặc giáo cũng từ bên ngoài đi đến, Áo Tháp Tư Đô đi trước, theo sau hai bên phân biệt tả hữu là Tập Tây Lỵ Á và chánh án Áo Phi Khắc.

Mấy nghìn năm nay, hai đại giáo hội vẫn là hai thế lực mạnh nhất đại biểu cho toàn bộ Minh Tây Đại Lục, cũng đã tranh đấu với nhau mấy nghìn năm, từ trước đến nay đều thủy hỏa bất dung, nhưng như ngày hôm nay cùng xuất hiện tại đây coi như là điều từ trước đến nay chưa hề có.

Điều này cũng trực tiếp nói lên uy hiếp của hải thú đối với Minh Tây Đại Lục là lớn đến mức nào, sự cường đại của hải thú khó có thể tưởng tượng nổi.

Áo Tháp Tư Đô tiến nhập vào bên trong đại sảnh, ánh mắt lơ đãng lướt qua mọi người một chút, tựa hồ đang tìm một ai đó nhưng vẫn chưa thấy.

Lâm Khiếu Đường cố ý lui lại hai bước, đứng ở phía sau một vị thú nhân chiến sĩ có thân hình vô cùng cao lớn, Vô tung quyết lại càng vận chuyển tới tầng cao nhất, bất luận một nguyên thức dò xét nào đảo qua hẳn cơ hồ đều bị một cỗ lực lượng xoáy tròn đẩy bỏ qua một bên.

Đại tu sư địa vương giai hậu kỳ dò xét tự nhiên không dễ dàng qua được như vậy, bất quá lúc này trong đại sảnh là cả một đám người, hơn nữa toàn là cao thủ, chí ít có tới hơn hai trăm người, các loại nguyên khí trường đan xen với nhau, tại tình huống hỗn loạn như thế này, ẩn dấu hiển nhiên sẽ dễ hơn rất nhiều.

Cao tăng Hải Long tộc lúc này đã đi vào, ải nhân, tinh linh cũng đã đông đủ. Trên đại lục các đại chủng tộc đoàn kết như vậy cũng chỉ có tại thời kỳ thượng cổ, mà thời gian địa điểm cũng không ai biết đến, họa chăng tìm kiếm trong các sách cổ mới có thể thấy được một chút tung tích.

Trong đại sảnh còn có mấy đầu hắc ám long và thần thanh cự long đã biến hóa nhân hình, hai bên vốn tranh đấu người chết ta sống từ thời thượng cổ mà lúc này lại có thể cùng xuất hiện một nơi, phải nói đúng là cảnh lạ có một không hai.

- Sách, sách! Nghĩ không ra, nghĩ không ra, Hắc Ám cự long và Thần Thánh cự long cư nhiên có thể đứng cùng một chỗ mà lại hòa bình như vậy, điều này nếu như là trên thượng giới tuyệt đối không có khả năng.

Kỳ Áo ngạc nhiên nói.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nhìn liếc mắt nhìn hai đại long tộc nói:

- Ngày trước tiến vào trong thân thể ta có phải là máu huyết của những con thần lân này không?

- Thần lân? Tiểu tử thối, người cư nhiên lại gọi bọn họ là thần lân? Ngày đó lão phu đã tặng cho người một phần đại lễ, máu huyết hỗn hợp tinh hoa hai đại long tộc nếu như không phải giúp người tẩy tẩy phạt kinh, giúp người thoát thai hoán cốt, cả đời này tiểu tử người cũng đừng nghĩ tới có thể thoát khỏi thân phận một tên phế vật.

Kỳ Áo vội vã hét lên.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường không chút biến đổi nói:

- Tiền bối, ta bách độc bất xâm, còn có thể hút được độc nguyên lực, lại có song linh nguyên có phải cũng là nhờ đám máu huyết kia không?

Kỳ Áo từ chối cho ý kiến nói:

- Cũng có một phần là tự bản thân người, không phải tất cả nguyên nhân đều do đám máu huyết kia!

- Thảo nào ngày trước đám thần lân tầng thấp khi thấy ta lại đặc biệt sợ hãi, nguyên lai là do trong thân thể của ta có chảy dòng máu cực thuần của bộ tộc chúng!

Lâm Khiếu Đường bình tĩnh nói.

Một gã mục sư trên đài đang giảng giải quy tắc, đấu giá hội tổng cộng chia làm hai bộ phận, bộ phận đầu tiên là hai đại giáo hội và mấy đại chủng tộc lấy các loại vật phẩm ủy thác tiến hành đấu giá, bộ phận còn lại chính là các loại bảo vật do các vị tu luyện giả tự mình mang tới, muốn trao đổi cái gì xin cứ tự nhiên, còn về phương diện an toàn được bảo đảm tuyệt đối, nếu tới cuối phiên đấu giá mà vật phẩm vẫn chưa bán được được, lại có giá trị tốt thì hai đại giáo phái và các đại chủng tộc mới có thể thu mua.

Khi mục sư nói xong, bán đấu giá quan (người điều khiển đấu giá) lập tức lên đài, Lâm Khiếu Đường nhìn thấy mà ngẩn người.

Mặc bộ quần áo màu hồng bó gọn lộ ra những đường cong tuyệt mỹ, cặp đùi thon dài trắng mượt lấp ló phía sau vật phong y, mỗi khi đung đưa đều làm cho không ít những khách đấu giá bên dưới đài không kìm được chảy dãi nước miếng.

Cái kiểu mặc trang phục vạm vỡ năm không đổi như thế này, ngoại trừ Nạp Lan U còn có thể là ai!

Nguyên thức Lâm Khiếu Đường khẽ động, Nạp Lan U đã có tu vi linh hồn giai trung kỳ, lẽ nào nàng vẫn không rời khỏi Minh Tây Đại Lục? Vậy Hoa Tiên Tử kia cũng ở chỗ này sao?

Tâm niệm Lâm Khiếu Đường vừa động, bỗng nhiên quay sang bốn phía tìm kiếm

445. Chương 441: Tây Hành. (13)

Lâm Khiếu Đường nghi hoặc nhìn thân hình gợi cảm mê hoặc cùng với giọng nói vô cùng trong trẻo đang vang lên điều hành đấu giá hội của Nạp Lan U, so với trước đây cũng không có nhiều điểm biến hóa, chỉ là

thêm vào đó vài phần thành thực ý nhị, cũng thêm vài phần tự tin. Dù sao nàng cũng đã có tu vi linh hồn giai trung kỳ, ngoại trừ những lão quái vật địa vương giai thì không có mấy ai nguyện ý đơn giản đắc tội.

Đúng lúc này, trong đại sảnh chợt rối loạn, chủ sự lần này của đấu giá hội là quốc vương La Sát quốc đã xuất hiện.

Tuy nói hai đại giáo hội xét về tầm cỡ quy mô đều hơn hẳn so với La Sát quốc, thế nhưng ở đây dù sao cũng là địa bàn của người ta, nên dành cho một chút mặt mũi. A La Khắc và Áo Tháp Tư Đồ không đổi sắc nhìn Khố Ban trước con mắt kích động của mọi người tiêu sái tiến vào đại sảnh.

Rất nhiều người đều có thể thấy được, đối với đấu giá đại hội lần này, thú nhân cực kỳ coi trọng.

Thú nhân ba trăm năm qua duy nhất chỉ xuất hiện một kiếm thánh Khố Ban, ba đại thú nhân quý tộc là ngư đầu nhân, sư tộc à bỉ mông chính là tam tộc đệ nhất cao thủ theo phía sau phân biệt là Bất Tử Tát Mãn Phi Đặc Lâm, Kim Sư Chiến Thần Áo Cổ Tư và Bỉ Mông đệ nhất dũng sĩ Khẩn Khôi, dưới nữa là đoàn trưởng thống lĩnh cuồng thú quân đoàn Na La.

Những người này Lâm Khiếu Đường hầu như đều nhận ra, mỗi một người đều làm cho hắn hồi tưởng lại ngày trước đơn độc một mình tại Đại Lục Minh Tây, trải qua bao nhiêu nguy hiểm, kích thích, để mình có thể có tu vi ngày hôm nay chính là nhờ những bước đi đầu tiên ngày đó.

Ngày trước Lâm Khiếu Đường cứu Khố Ban, sau đó ngược lại còn bị giam lỏng, nếu không phải là hắn cơ trí hơn nữa tận dụng một chút biến cố rồi chạy trốn, chỉ sợ hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Từ lối đi nhỏ mỗi một vị thú nhân đi qua, trước kia trong mắt Lâm Khiếu Đường đều là những kẻ không thể chiến thắng.

Bất quá lúc này so với trước đã không còn giống nhau, hôm nay gặp lại những khuôn mặt quen thuộc này ngoại trừ khơi gợi lại một chút hồi ức khi xưa của Lâm Khiếu Đường, cũng không còn kích động được chút tâm tình nào, cho dù là bên trong đại sảnh là hơn hai trăm cao thủ của Đại Lục Minh Tây nhưng là Lâm Khiếu Đường không cảm giác được chút áp lực nào.

Đương nhiên vô luận tu vi Lâm Khiếu Đường có đạt được loại trình độ nào, nhưng đứng trước các cao thủ đứng đầu trên toàn bộ đại lục thì tuyệt đối không có chút nào phần thắng, thế nhưng nếu chỉ nhiều người mà muốn đưa Lâm Khiếu Đường vào chỗ chết cũng là việc khó như lên trời.

Lâm Khiếu Đường xảo diệu thăm dò phát hiện, tu vi Khố Ban so với ngày trước cũng không có nhiều thay đổi, kể cả tam đại cao thủ quý tộc thú nhân cũng là giống như vậy, nhưng thật ra vị La thống lĩnh kia lại tiến bộ không ít.

- Đường Lâm, ở đây hầu như đã tụ tập đầy đủ toàn bộ thượng tầng tu luyện giả cao cấp của Đại Lục Minh Tây, có cảm nghĩ gì không?

Kỳ Áo đột nhiên hỏi.

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng cười nói:

- Tình hình gần đây của toàn bộ Đại Lục Minh Tây so với Kỳ Đông Đại Lục thực sự đáng thương cảm, phỏng chừng cũng chỉ nhỉnh hơn một chút so với một tu luyện giới mà thôi, phạm vi đất đai hẳn là không kém bao nhiêu.

- Theo ghi chép Đại Lục Minh Tây xác thực là nhỏ nhất trong ngũ đại lục, Kỳ Đông Đại Lục lại là lớn nhất, ba khối đại lục thần bí còn lại không sai biệt lắm tương đối bằng với Đại Lục Minh Tây, như vậy số lượng cường giả cao thủ coi như không tồi rồi.

Kỳ Áo thoải mái nói.

- Tiền bối xác thực tại đấu giá đại hội lần này có thể gặp được mảnh toái phiến thứ hai sao?

Trải qua thời gian tìm kiếm tương đối dài không chút kết quả, Lâm Khiếu Đường có chút lo lắng.

- Khẳng định là sẽ gặp được, nếu như ở đây không tìm được thì thực sự là phiền phức lớn.

Khẩu khí Kỳ Áo cũng không quá quyết như trước.

- Bất quá vẫn bối có chút hiếu kỳ, hẳn là không ai có thể nghiền nát nó, mà nếu như không thu thập đủ chín mảnh, trong tay chỉ là một mảnh nhỏ căn bản không có tác dụng gì.

Lâm Khiếu Đường có chút không rõ nói.

- Đó là đối với người, còn tu luyện giả dưới linh hồn giai nếu có thể mở được phong ấn của mảnh nhỏ này thì coi như thứ tốt. Chỉ ít có thể tăng thêm tỷ lệ thành đan, bất quá tại đấu giá đại hội lần này hẳn là sẽ không đơn độc xuất hiện một mảnh vụn như vậy, khả năng có thể giống như mảnh thứ nhất, mảnh thứ hai này cũng bị một kiện bảo bối hấp dẫn mà dính chặt với nhau.

Kỳ Áo phân tích nói.

Một già một trẻ nói chuyện phiếm, trong lúc đó bỗng nhiên có một cỗ cảm ứng lực kỳ quái chợt lướt qua, hai người lập tức đình chỉ trọng tâm câu chuyện rồi cấp tốc phát ra nguyên thức thăm dò, nhưng tra xét hồi lâu cũng không hề có kết quả.

- Tiền bối, vừa rồi có cảm ứng được không?

Trong lòng Lâm Khiếu Đường vẫn còn sợ hãi hỏi.

- Cảm ứng được, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt nhưng là cỗ khí nguyên sắc bén này thực sự quá cường đại. Thế nhưng hạ giới như thế nào lại có khí nguyên cường đại như vậy tồn tại, thật không có khả năng a?

Kỳ Áo vốn là một lão quái vật đến từ thượng giới cũng bị dọa một hồi.

- Chẳng lẽ là hắn?

Biểu tình Lâm Khiếu Đường trong nháy mắt trầm xuống, trầm nghĩ lại sự kiện cũ ngày trước.

- Là ai?

Kỳ Áo thận trọng hỏi.

Lâm Khiếu Đường không rảnh bận tâm đến câu hỏi của Kỳ Áo, tại hoàn cảnh như hiện tại toàn diện triển khai nguyên thức dò xét là không thể, bí mật dò xét cũng không tìm được sự tồn tại của đối phương vì vậy Lâm Khiếu Đường trực tiếp dùng tử mang tuệ nhãn kiểm tra xung quanh.

Trong thời gian bế quan, Lâm Khiếu Đường chú trọng nhất vẫn là đấu luyện và độc nguyên sau đó với đến kỹ nghệ, tại vô thức cảm giác có chút thăng hoa, nhưng cũng không tận lực tu luyện, khi tu vi Lâm Khiếu Đường theo thời gian biến đổi về chất, thì kỹ nghệ hạng nhất Hỏa Nhân Kim Tinh cùng theo thời gian càng thêm lợi hại.

Trước đây mỗi khi thi triển, hai mắt đều là hiện lên quang mang màu vàng, nhưng hôm nay quang mang màu vàng đã được thay thế hoàn toàn bởi màu tử kim. Tự nhiên hiệu quả so với trước lớn hơn gấp mấy chục lần, hầu như là mọi sự ẩn nấp trước mắt Lâm Khiếu Đường đều vô dụng.

Thế nhưng Lâm Khiếu Đường sau khi dò xét qua một vòng vẫn không hề phát hiện được kẻ nào khả nghi.

- Chẳng lẽ là mình cảm ứng sai rồi? Chẳng lẽ tồn tại một loại ẩn nấp thuật không thể tưởng tượng như vậy?

Mặc kệ thế nào, Lâm Khiếu Đường cũng thu liễm khí nguyên thật chặt, lại càng bí mật bao bọc Tân Tây Á lại.

Đấu giá hội từ lâu đã bắt đầu, đáng tiếc năm kiện vật phẩm vừa lên không làm nổi lên chút hứng thú nào của Lâm Khiếu Đường.

Càng về sau, các vật phẩm đem đấu giá có giá trị càng lớn, hiệu dụng cũng càng lớn, đủ các loại kỳ đan dị bảo nhưng cũng không làm cho Lâm Khiếu Đường hứng thú, hẳn là một khi mảnh thứ hai không xuất hiện thì Lâm Khiếu Đường cũng sẽ hiện thân.

Mỗi kiện vật phẩm dưới miệng Nạp Lan U tới tai mọi người đều là tinh phẩm, công dụng mỗi loại càng thêm đặc sắc, coi như là một vài vật phẩm tương đối nhưng dưới giảng giải của nàng cũng đều trở thành vật cực kỳ lợi hại, xứng danh hàng đầu.

Mỹ nữ phối hợp với trân bảo, hiệu quả xác thực không cần phải bàn. Lâm Khiếu Đường chỉ cần đơn giản xem qua một chút, đại khái đã có hai phần ba vật phẩm đấu giá được bán ra với giá vượt lên hẳn giá trị thực của nó.

Bên chủ sự, hai đại giáo hội cùng với mấy đại chủng tộc đã định trước trở thành người thu lợi tại đấu giá hội, bất quá cũng phải nói lại, tại tu luyện giới đối với những vật hữu dụng đối với chính mình mới có giá trị cao nhất, bởi vì tu luyện giả cho dù tìm mua vật phẩm đấu giá thật đắt nhưng đối với chính mình xác thực hữu dụng cũng sẽ không hề chịu bỏ qua, nhưng nếu vật ở trên tay mình là vô dụng, cho dù giá trị có cao hơn hẳn phách phẩm muốn trao đổi thì cũng chỉ là cục đá bình thường không sai biệt, vô luận là đổi lấy cái gì chỉ cần đối với chính mình hữu dụng cũng đã là buôn bán có lời rồi.

Bởi vậy đây hoàn toàn cũng là cục diện đôi bên cùng có lợi, chỉ bất quá là mỗi bên được lợi nhiều hay ít mà thôi.

- Một kiện cuối cùng được đem lên đấu giá chính là do một vị nữ tử nhân ngư tộc mỹ lệ cung cấp, cũng là thứ có giá trị nhất trong đấu giá hội lần này.
- Thời gian gần đây các vị hân là đã nghe được nhiều thông tin đồn thổi, cũng có rất nhiều người không nguyên tin tưởng, bất quá xác nhận thông tin mọi người nghe được không sai, vật phẩm đấu giá lần này là “Thiên kiếp tị lôi trận” pháp trận cấp mười sáu, pháp trận này tại hạ giới nếu có thể sánh ngang cũng chỉ có thượng cổ thiên trận mà thôi.

Thanh âm Nạp Lan U mang theo lời mỉa mai, mỗi một lời nói ra bao hàm cả mật ngọt, âm thanh lọt vào tai mỗi vị tu luyện giả rất cách rõ ràng.

Bất quá lúc này đây nhân thần của Nạp Lan U rõ ràng đang hướng tới vị trí hai đại giáo hội, thú nhân cùng với cao thủ mấy đại chủng tộc. Vật như vậy ngoại trừ mấy lão quái vật cao thủ địa vương giai trung, hậu kỳ, hiển nhiên những người khác không có nhiều hứng thú.

Nạp Lan U cầm chiếc búa trên bàn đấu giá gõ một nhát, nhất thời một quyền trực phát ra thứ ánh sáng kim quang trong suốt xuất hiện trước mặt mọi người. Trận nguyên phát tán ra từ quyền trực làm cho không ít tu luyện giả linh hồn giai mê muội.

- “Thiên kiếp tị lôi trận” giá khởi điểm sẽ là 100 khối nguyên thạch cao cấp, mỗi lần tăng giá không ít hơn năm khối, cũng có thể dùng kỳ đan dị bảo để trao đổi nhưng là phải được song phương tán thành mới có thể tiến hành trao đổi, mặt khác không chấp nhận dùng sơ cấp nguyên thạch và trung cấp nguyên thạch để trao đổi.

Khi Nạp Lan U nói ra quy tắc trao đổi, bên dưới ồ lên, cứ nhiên ngay cả trung cấp nguyên thạch cũng không chấp nhận, giá khởi điểm là 100 khối nguyên thạch cao cấp, thật sự là rất cao.

Một khối nguyên thạch trung cấp bằng 1000 khối sơ cấp nguyên thạch, mà một khối cao cấp nguyên thạch lại bằng 1000 khối trung cấp nguyên thạch.

Loại này định giá cũng chỉ là căn cứ theo tổng số lượng khí nguyên mà tiến hành trao đổi, chỉ có giá trị tham khảo mà thôi, thực tế ngoài thị trường thì phải 1300 khối sơ cấp nguyên thạch mới có thể đổi được một khối trung cấp nguyên thạch, mà có đôi khi trung cấp nguyên thạch khan hiếm thì có xuất ra 1400 nguyên thạch sơ cấp cũng chưa chắc đã có thể đổi được một khối trung cấp nguyên thạch.

Về phần nguyên thạch cao cấp tại toàn bộ hạ giới đều là phi thường, phi thường thừa thớt, ngoài việc bên trong ẩn chứa lượng khí nguyên khổng lồ vô cùng tinh thuần, đến ngay cả tu luyện giả địa vương giai khi hấp thu khí nguyên đều có thể rõ ràng cảm giác được khí nguyên tăng thêm, bởi vậy mới không cần phải bàn cãi.

1000 nguyên thạch trung cấp cũng chỉ là căn cứ đồng giá mà đơn giản trao đổi thành cao cấp nguyên thạch, nhưng đây đã là đã là sai lệch rất lớn, thực chất cao cấp nguyên thạch phải có giá trị cao hơn nhiều như vậy.

- 100.

Một tiếng quát lớn trầm thấp kêu gọi toàn trường yên lặng trở loại, tiếng quát này dĩ nhiên phát ra từ Kiểm Thánh Khố Ban.

So với các thế lực lớn khác, tài lực của vương quốc thú nhân rõ ràng có chút thua kém, Khổ Ban là tu luyện giả địa vương vương giai trung kỳ cũng chỉ còn là danh khí, đương nhiên cũng có một nguyên nhân khác. Bệnh tình của hắn đã lại bắt đầu tái phát. Đã một lần được một gã tu luyện giả quê mùa dùng một thứ trị liệu thuật cổ quái làm cho hắn sống được hơn một trăm năm, thế nhưng từ hơn hai mươi năm trước, Khổ Ban đã bắt đầu cảm giác thân thể mình lại có dấu hiệu không tốt. Khổ Ban đã phái ra mấy nhóm người đi tìm kiếm tung tích vị thanh niên y thuật cao siêu kia nhưng không có thu hoạch, người này từ lần đó tựa hồ đã hoàn toàn biến mất tại Đại Lục Minh Tây vậy.

Từ hơn một năm trước Khổ Ban đã biết được nhân ngư tộc có một pháp trận đại sư nghiên cứu chế tạo ra pháp trận cấp mười sáu “Thiên kiếp tị lôi trận”, muốn mua lại nhưng bị cự tuyệt, bắt đắc dĩ chỉ có thể đợi đến tận đấu giá hội ngày hôm nay, bất quá có hai đại giáo hội cùng tham gia, Khổ Ban hiển nhiên lo lắng không yên!

- 150!

Thanh âm A La Khắc có vẻ sáng khoái hữu lực, tự nhiên thể hiện rõ ra một vị đại tài chủ.

- 170!

Không đợi thanh âm A La Khắc lạc xuống, Áo Tháp Tư Đô đã hô lên thứ thanh âm như sấm rền mà ra giá.

- 200!

Khổ Ban do dự một chút rồi nhấc tay báo giá.

Đứng ở trên đài báo giá là mỹ nhân Nạp Lan U đã mang theo nét cười, mỗi một lần phát giá đồng nghĩa với việc phần trăm lợi nhuận của nàng lại tăng thêm, phải biết rằng nàng và nhân ngư tộc trước nay có giao tình không cạn, đương nhiên tất cả đều là do cái tên xấu xa Lâm Khiếu Đường kia ban tặng, không nghĩ tới cái tên xấu xa này cứ nhiên lại cùng nhân ngư công chúa, một pháp trận đại sư vô cùng vĩ đại A Mạn Đạt là bạn tri kỷ.

Đến bây giờ Nạp Lan U vẫn còn không thể tin được, trên khuôn mặt vị nữ đấu giá sư này đang hiển hiện một nụ cười vô cùng xinh đẹp

446. Chương 442: Tây Hành. (14)

- 250!

A La Khắc lại một lần nữa lên giá.

Một tiếng này cũng làm cho Nạp Lan U đang trong hồi ức xa xôi kéo lại thực tại. Ánh mắt hiện lên một tia buồn bã, nhiều năm như vậy, không biết tiểu tử kia đã quay trở lại Kỳ Đông hay chưa.

- 300!

Áo Tháp Tư Đô rõ ràng đã có chút không nhẫn nại, trực tiếp đem giá đấu nâng lên một bước lớn.

Dưới đài xôn xao, chỉ bất quá vài lần ra giá mà đã tăng lên gần gấp đôi, phải biết đây chính là cao cấp nguyên thạch a.

- 350!

Khổ Ban mở trừng hai mắt đã bắt đầu phát lạnh, báo ra một cái giá lớn đến như vậy, đối với hắn mà nói có vẻ dị thường thống khổ.

- 400!

A La Khắc không chút hoang mang lại một lần nữa nâng giá.

Khổ Ban vô lực nhìn thoáng qua A La Khắc, sắc mặt âm trầm những cũng không dám phát tác, toàn bộ Đại Lục Minh Tây nếu nói không để Kiếm Thánh trong mắt chắc cũng chỉ có hai đại giáo hoàng mà thôi.

- 450!

Áo Tháp Tư Đô hiển nhiên không dự định dây dưa nhiều, lại một lần nữa thắng giá lớn.

Khổ Ban khó chịu nhìn lên bàn đấu giá trên đài, chính là “Thiên kiếp tị lôi trận”, rốt cuộc thử dài một hơi rồi lui khỏi đội ngũ cạnh tranh trong im lặng.

- 470!

A La Khắc chậm rãi một lần nữa báo giá, bộ dáng bình tĩnh và thông dong, cho dù là ai cũng có thể thấy được thái độ lấy bất biến ứng vạn biến trên mình hắn lúc này.

- 500!

Áo Tháp Tư Đô cũng thể hiện một bộ dáng tương tự, một đôi con ngươi luôn luôn lóe lên ánh vàng tỏa ra khí thế bức nhân.

Hai đại giáo hội tranh đấu, hiển nhiên không có chỗ cho những người khác. Hai người trong lúc so đấu tài lực cũng xác thực làm cho mọi người mở rộng tầm mắt, đám ả nhân cùng tinh linh lúc này cũng tỏ vẻ “sống chết mặc bay”, thọ mệnh của bọn họ so với nhân tộc đích xác lớn hơn rất nhiều, bởi vậy đối với chuyện phi thăng không có nhiều bức thiết, thế nên chỉ vì một kiện bảo bối thì cũng không đáng dồn nhiều tinh lực cạnh tranh như vậy.

- Không nghĩ tới hai đại giáo hội dự trữ cao cấp nguyên thạch lại nhiều đến như vậy. Sớm biết vậy lão phu ngày trước đã tiện tay khoảng một ít.

Kỳ Áo tiếc của nói.

Lâm Khiếu Đường vẫn chưa tiếp lời, tiếp tục quan sát bốn phía. Cổ khí nguyên vừa mới chợt lóe qua làm cho hắn có cảm giác rất không an tâm, cổ khí nguyên đó thực quá nguy hiểm, mơ hồ tạo cho Lâm Khiếu Đường cảm giác có chút ma khí.

- 530!

- 550!

Nếu cứ đấu giá như vậy, tựa hồ vĩnh viễn không có kết quả.

Lúc này Nạp Lan U đang đứng ở trên đài không khỏi cau đôi lông mày xinh đẹp lại, tình hình sau đó vẫn tiếp tục như vậy chỉ sợ là khó có thể khống chế, thế nhưng cạnh tranh lại chính là hai đại giáo chủ, phóng tầm mắt ra toàn bộ đại sảnh, lúc này liệu ai có thể kiềm chế được bọn họ đây?

Đám nhân ngư tộc vẫn đứng một bên, lúc này không khỏi lộ một tia bất an, hai người kia nếu cứ tiếp tục dây dưa như vậy, chỉ sợ hội đấu giá ngày hôm nay không có hồi kết, mà điểm không tốt chính là toàn bộ đấu giá hội rất có thể bị hai đại giáo hội phá tan.

- 600!

Ngư nhân tộc và Nạp Lan U bắt đầu lo lắng, mà những người khác cũng bắt đầu âm thầm tính thời gian, nhưng một thanh âm rất đột ngột từ phía đám người bên trong góc lại truyền đến.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người đầu bóng lưng đứng trước hai gã tùy tùng, mỉm cười tủm tỉm nhấc tay hô giá.

Một tiếng báo giá này lại làm cho bầu không khí có phần khẩn trương hòa hoãn lại không ít, chỉ là để lại cho mỗi người một nghi vấn trong lòng, không biết người này là ai? Từ nơi nào đến?

Không ai tin tưởng ngoại trừ hai đại giáo hoàng, Đại Lục Minh Tây vẫn còn một thế lực có tài lực hùng hậu đến bậc này.

Hiển nhiên một tiếng báo giá của người đầu bóng lưng này trong nháy mắt trở thành cái đích cho mọi người nhắm tới, không chỉ là ánh mắt mà là hơn mười cỗ nguyên thức trong từ bốn phương tám hướng dò xét.

- Địa vương giai sơ kỳ?

Đây chính là kết quả của hơn mười khối nguyên thức thăm dò được.

Bên trong đoàn người, Lâm Khiếu Đường híp mắt xuyên thấu qua đám người nhìn tên đầu bóng lưng kia, tuy rằng cũng chưa từng gặp qua thể nhưng lại có một cảm giác giống như là đã từng quen biết, làm cho sự cảnh giác trong lòng Lâm Khiếu Đường lại càng thêm cao độ.

- A, hẳn không phải là hội trưởng Thiên Thủy thương hội hay sao?

Có người nhận ra tên đầu bóng lưng này, lập tức kêu lên làm cho không ít người tỉnh ngộ.

Thiên Thủy thương hội mới xuất hiện gần trăm năm nay, mà mới xuất hiện không lâu đã có một kỳ tích trở thành thương hội cực kỳ lớn mạnh, chỉ trong vài chục năm gần đây, từ một thương hội vô danh tiểu tốt đã trở thành một trong tam đại thương đội lớn nhất Đại Lục Minh Tây. Hơn nữa còn nghe đồn Thiên Thủy thương đội là do một vị tu luyện giả phi thường lợi hại sáng lập lên.

Thế nhưng cho dù. Mấy năm nay Thiên Thủy thương hội làm loại sinh ý mà người khác không dám là tài nguyên hải sản kiếm được rất nhiều tiền bạc, nhưng tài lực tuyệt cũng không đạt được đến cấp bậc này.

- 700!

Ngay lúc mọi người vẫn còn nghi hoặc thì thanh âm không hề có chút sợ hãi của nào A La Khắc vang lên, bất quá lúc này cũng đã có chút biến đổi, như vậy hẳn là đấu giá cũng đã sắp đến hồi cực hạn.

- 720!

Áo Thập Tự Đê báo giá vẫn một mực kiên quyết, thế nhưng ánh màu vàng trong mắt đã hiện lên một tia nghi hoặc, hiển nhiên sự xuất hiện của người đầu bóng lưng kia đã làm quấy nhiễu kế hoạch trước đó.

- 900!

Một cái giá kinh người được báo lên.

Toàn trường xao động.

Người đầu bóng lưng hầu như không cần suy nghĩ mà báo ra giá, phảng phất như nguyên thạch cao cấp có thể tùy ý lấy ra được vậy.

A La Khắc và Áo Thập Tự Đê rốt cục không còn kiên nhẫn được nữa, báo giá như vừa rồi coi như là hai đại giáo hội cũng không có khả năng theo được, hai người đều nhìn lão đầu bóng lưng nhưng ánh mắt cũng là mang theo một tia nghi ngờ.

Thời gian trôi qua không có người tiếp tục theo giá, Nạp Lan U bắt đầu đã tính thời gian, nếu như trong thời gian quy định mà không có người tiếp tục báo giá thì có nghĩa đây chính là mức giá cuối cùng được chọn, thế nhưng không biết vì sao trong lòng Nạp Lan U lại rất không ổn, người đầu bóng lưng kia thực sự là có thể đưa ra số nguyên thạch cao cấp lớn đến như vậy sao? Cái này đúng là một dấu chấm hỏi thật lớn, trừ nó ra, Nạp Lan U còn cảm giác được bầu không khí lúc này có chút không thích hợp.

- 900, lần thứ ba!

Nét tươi cười trên mặt Nạp Lan U có chút cứng ngắc, không biết vì sao lần đầu tiên tính toán có chút ưỡ oải.

Vẫn như cũ không hề có người theo giá, lực chú ý của A La Khắc và Áo Thập Tự Đê lúc này đã không còn ở trên vật đấu giá mà trong ánh mắt hai người đều tản mát ra ý cảnh giác cao độ.

- Thành giao!

- Thỉnh vị tiên sinh này đem nguyên thạch cao cấp chuẩn bị cho tốt, hiện tại có thể tiến hành trao đổi!

Nạp Lan U nói có vẻ máy móc.

Người đầu bóng lưng tại trước mắt mọi người đi lên đài, đem một túi trữ vật thật nặng giao cho phó quan đấu giá.

Dưới đài không có ít người đều rất hiếu kỳ đối với túi nguyên thạch cao cấp này, tuy nói dưới đài kém cỏi nhất cũng là cao thủ linh hồn giai sơ kỳ, thế nhưng lượng nguyên thạch cao cấp lớn như vậy lại hầu như chưa có ai từng nhìn thấy.

Phó quan bán đấu giá vừa mới mở ra túi trữ vật, nhất thời hoảng loạn cổ khí nguyên cường liệt áp đến, tỉ mỉ kiểm tra, số lượng không hề sai sót.

Bán đấu giá quan hướng Nạp Lan U gật đầu làm cho nàng không khỏi kỳ quái, người này cư nhiên thực sự đưa ra ngân ấy nguyên thạch cao cấp. Nếu người ta đã thanh toán xong, tự nhiên vật phẩm đấu giá được lấy về, Nạp Lan U cầm lấy quyền trục đi tới.

- Chậm đã!

Một thanh âm trong trẻo đột nhiên phá vỡ sự an tĩnh trong đại sảnh.

Chỉ thấy túi trữ vật chứa cao cấp nguyên thạch đã được đưa tới tay A Mạn Đạt, bất quá công chúa vị nhân ngư tộc này nhìn qua lại dị thường tức giận.

Nạp Lan U vẫn cảm giác không khí có chút không thích hợp bởi vậy cảnh giác phi thường cao độ, vừa nghe thanh âm còn chưa hoàn toàn dứt, thân mình đã mạnh mẽ lùi lại phía sau.

Người đầu bóng lưng cũng vô thức nhanh chóng đưa ra một trào nhưng không bắt được, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ tức giận, nhân thân thần nhiên trước đó trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là một vẻ cực kỳ tàn nhẫn.

Trong lòng Nạp Lan U thầm biết không ổn, dưới chân nhún một cái, phi thân lui ra ngoài.

- Đã thanh toán nguyên thạch, các người lại không giao hàng, đây là có ý tứ gì?

Người đầu bóng lưng vừa nói, thân thể đã quỷ dị di động đuổi theo Nạp Lan U.

- Số nguyên thạch này là giả!

Một tay A Mạn Đạt hất túi nguyên thạch ra ngoài, số nguyên thạch vừa mới bị đổ ra đã ngay lập tức biến thành một khối tinh thạch trong suốt, căn bản là không hề có cái gì là nguyên thạch cả.

Dưới đài nhất thời ồ lên, dĩ nhiên có người dám tại trước đông đảo cao thủ Đại Lục Minh Tây bày trò gian trá, đây không phải là không muốn sống nữa hay sao?

A La Khắc và Áo Tháp Tư Đô vừa nhìn nguyên thạch đã biết ngay là đồ giả, vẻ nghi ngờ trong mắt hai người nhất thời biến mất, cơ hồ cả hai đồng thời chụp tới người đầu bóng lưng.

Trước đó hai người và mấy đại tộc đã có ước định không tiện cưỡng chế đối thủ cạnh tranh. Nhưng người đầu bóng lưng vừa xuất hiện thực sự có chút quỷ dị, hai người khi mới dò xét qua người này đều cảm giác được một tia ma khí, thế nhưng cảm giác không được rõ ràng, huống hồ trên thân một ít ma tu có ma khí cũng là điều bình thường.

Người đầu bóng lưng này tuy có chỗ quái dị nhưng cũng không rõ ràng, nên không thể nói rõ được điều gì, vì vậy hai vị giáo chủ là hai phương cạnh tranh nên không tiện đưa ra nghi vấn, miễn cho người khác nói mình là cưỡng chế, mục đích tự nhiên là không muốn cho vật phẩm đấu giá rơi vào tay người khác, trước mặt bao nhiêu người, nhị vị giáo chủ ít nhiều có chút cố kỵ.

Bất quá khi hai người vừa nghe thấy tiếng nguyên thạch là giả, tất cả mọi lo lắng lập tức tiêu tan, lúc này xuất thủ tự nhiên danh chính ngôn thuận.

Người đầu bóng lưng vừa thấy sự tình bại lộ, nhất thời không còn chút thu liễm nào, ngược lại càng trở nên không chút cố kỵ, đôi con mắt đã trở nên trắng dã gắt gao nhìn chăm chăm vào quyền trục trên tay Nạp Lan U.

Ngay lúc người đầu bóng lưng tưởng chừng nháy mắt có thể bắt được mục tiêu trong tay, một đạo quang mang màu đen kéo theo một đạo quang mang màu vàng đã từ phía sau bắn đến.

Ầm ầm...

Người đầu bóng lưng bất buộc phải xoay người dùng song chưởng nghênh tiếp.

Nạp Lan U thừa cơ chạy vào bên trong đám nhân ngư tộc, rốt cuộc cũng tránh thoát được một kiếp. Vừa mới rồi người đầu bóng lưỡng bạo phát khí nguyên trong nháy mắt, hầu như làm cho Nạp Lan U sản sinh ra cảm giác hít thở không thông, vô cùng đáng sợ.

Tình thế chuyển biến đột ngột, hai đại giáo chủ đồng thời bay lên đài đứng đối diện cùng lão đầu bóng lưỡng, nhưng về mặt người này không hề sợ hãi, ngược lại vô cùng thông dong.

Ầm ầm...

Đúng lúc này, dưới đài không chút dấu hiệu bỗng nhiên truyền đến vài tiếng vang lớn, bốn gã tu luyện giả không hề biết nguyên nhân đã bị cắt thành những mảnh nhỏ, trong đó có hai gã trực tiếp bạo tạc, tử vong trong nháy mắt, ngay cả nguyên linh cũng không chạy thoát được.

Chỉ thấy hai gã tùy tùng trước đó đi theo lão đầu bóng lưỡng đang không coi ai ra gì, đang thè đầu lưỡi thật dài liếm lấy hai thanh gai ngọn kéo dài từ cánh tay nhô ra, một gã khác thì cảm thực linh bắt được thu hết lại.

- Hải thú tộc!

Có người kinh khủng kêu lên một tiếng.

Tiếng kêu thảm này, nhất thời làm cho mọi người tỉnh ngộ, đoàn người vẫn tập trung trong đại sảnh nhất thời mạnh mẽ phân tán ra xa, một khoảng trống chính giữa nhanh chóng thành lập, chỉ để lại hai gã vừa mới dễ dàng xuất thủ giết chết bốn tu luyện giả.

Đối với mọi chuyện phát sinh bốn phía, hai gã quái nhân như không hề thấy, khí nguyên trên thân như sóng biển ập ra xung quanh, trong đó càng bao hàm ma khí nồng nặc.

Khí nguyên dâng trào làm cho không ít tu luyện giả cảm thấy ngực cực kỳ khó chịu, lúc này đích thực cảm giác được khí nguyên trên hai người kia đã đạt tới địa vương giai hậu kỳ.

- Ha, ha, ha...

Lão đầu bóng lưỡng trên đài cao đang giằng co cùng hai vị giáo chủ bỗng nhiên ngẩng mặt cười lớn, nói:

- A La Khắc, Áo Thập Tự Đồ, hai tiểu đầu tử các ngươi ăn sẹo đã lâu nên quên đau, qua vài chục năm an nhàn nay lại bắt đầu hưng phấn rồi, dám xuất thủ đối với bản tôn, lần trước nếu không phải ả đàn bà kia, chỉ bằng hai tiểu đầu tử ngươi đã bị bản tôn bóp chết từ lâu rồi.

447. Chương 443: Tây Hành. (15))

Ai cũng không nghĩ tới người đầu bóng lưỡng này dĩ nhiên chính là Huyền Ly Thú hơn một trăm năm trước đã phát động hải thú tấn công đại lục.

Năm đó, đầu yêu thú này suất lĩnh mấy trăm vạn hải thú hoành hành khắp nơi, gần như phá thành từng mảnh Đại Lục Minh Tây, cuối cùng mấy đại thú tộc và hai đại giáo hội liên hợp quyết một trận tử chiến.

Nguyên bản kế hoạch là hơn mười vị tu luyện giả địa vương giai vây công Huyền Ly Thú, thế nhưng số lượng hải thú vô cùng đông đảo, cũng có không ít hải thú cấp mười hai, thậm chí là hải thú cấp mười ba.

Bởi vậy không thể tập trung toàn bộ lực lượng để đối phó với Huyền Ly Thú cấp mười bốn này, cuối cùng hai đại giáo chủ phải cùng nhau xuất thủ đối phó.

Ai ngờ được hai vị giáo hoàng vẫn được coi là đỉnh cao lực lượng của Đại Lục Minh Tây liên thủ cũng không thể làm gì được Huyền Ly Thú, kể cả khi mấy vị địa vương giai cũng phải gia nhập vào chiến cuộc.

Lúc đó thiên hôn địa ám, bảy tám cao thủ địa vương giai vây công một đầu Huyền Ly Thú vẫn bị đánh cho tơi tả, có hai gã địa vương giai trong trận chiến ấy phải ngã xuống.

Nếu không phải tại lúc quan trọng, một thiên tiên nữ tử với mái tóc màu đen gia nhập vào chiến cuộc, chỉ sợ Đại Lục Minh Tây hôm nay đã sớm là thiên hạ của hải thú rồi, về phần sau đó nhân ngư tộc và hải long tộc gia nhập liên minh mới làm cho tình hình tạm thời ổn định.

Nữ tử kia không chỉ có dung mạo siêu phàm thoát tục, tu vi lại càng kinh khủng đến cực điểm, khi những địa vương giai khác trọng thương không còn lực xuất thủ thì nàng ta vẫn một mình độc chiến với Huyền Ly Thú.

Khi súc sinh kia đã bị thương đáng kể trong chiến đấu, mà nữ tử kia lại có nhiều kĩ thuật và dị không kể hết. Cùng Huyền Ly Thú đại chiến ba ngày ba đêm, liều mạng đánh trọng thương súc sinh kia, nhưng vẫn không thể đánh chết hay bắt được, để cho hắn chạy trốn ra ngoài.

Từ sau trận chiến đó, thanh thể hải thú rõ ràng giảm xuống rất nhiều, dần dần đã lui về hải vực. Tuy rằng sau đó cũng có vài lần hải thú tấn công nhưng bóng dáng Huyền Ly Thú thủy chung không thấy xuất hiện.

- Hải Cách Lý Tư!

Một tu luyện giả hải long tộc nhìn lão người bóng lưng thất thanh nói.

Người đầu bóng lưng liếm liếm bên môi, đôi môi lúc này đã trở nên trắng dã, trong ánh mắt tỏa ra vẻ tham lam nói:

- Không nghĩ tới còn có người biết được danh hào của bản tôn.

Chẹp, chẹp.

Một tiếng nhai nuốt ghê rợn vang lên trong đại sảnh tĩnh lặng, vẻ mặt tất cả tu luyện giả đều một vẻ kinh khủng nhìn lên chiếc gai xương mọc ra trên cánh tay hai tên hải quái, lúc này chúng không coi ai ra gì, hồn nhiên ăn ngon lành món thịt thi thể của mấy tu luyện giả vừa bị chúng giết chết.

Cái loại hình ảnh kinh khủng như vậy làm cho không ít nữ tu luyện giả muốn buồn nôn, ngẩn ngừ trong nháy mắt, đại đa số tu luyện giả trong đại sảnh đều kinh sợ, cái lũ súc sinh này ăn thịt người ngay tại nơi đây.

Bùng, một quang cầu màu trắng bắn ra..

Có người xuất thủ rồi!

Ầm.

Quang cầu màu trắng bay tới giữa hai tên hải quái làm cho áo bào ngự trang trên người chúng rách vụn, lộ ra trang phục bên trong.

Từng lớp ngự trang da người vỡ toang ra, tựa như phá kiến hồ điệp (bướm phá kén), toàn bộ thân hình dần dần lộ ra, từng mảnh lân giáp cùng với thân thể lực lưỡng dữ tợn nhanh chóng hiện ra trước mắt mọi người.

Hải giáp viên! Thể thành thực, hải thú cấp mười bốn.

Theo chân thân bại lộ, khí nguyên trên người Hải giáp viên giống như bạo tạc mãnh liệt tuôn trào, khí nguyên cường đại khổng lồ làm cho không ít tu luyện giả linh hồn giai có chút không chịu nổi, vô thức lùi ra phía sau hai bước.

Quang cầu màu trắng bắn trúng chính diện Hải giáp viên, nhưng không có hiệu quả gì. Súc sinh này vẫn tổ bộ dáng chẳng thèm để ý đến, tiếp tục ăn phần còn lại trên phần thân thể đã cụt tứ chi.

Người phóng ra quang cầu màu trắng chính là Tạp Tây Lỵ Á, trên mặt nàng lúc này cũng hiện lên vẻ khiếp sợ.

Nhìn Hải giáp viên không hề kiêng nể gì, mấy tu luyện giả địa vương giai rốt cuộc cũng bạo phát, tử kim đầu khí toàn thân Áo Phi Khắc trương lên, hóa thành kim quang bắn tới.

Ầm ầm ầm...

Một khóa quang cầu màu xanh bỗng nhiên từ phía sau Hải giáp viên bắn ra, đồng bạn của tên súc sinh kia xuất thủ, chính diện đối chạm với Áo Phi Khắc, phát ra tiếng nổ chói tai.

Tạp Tây Lỵ Á lại một lần nữa ngưng tụ ra quang cầu màu trắng uy lực lớn hơn bắn tới.

Cùng lúc đó, Kiếm thánh Khố Ban, Áo La Lạp, Mông Táp, ải nhân, tinh linh...tất cả đều xuất thủ, đồng thời công kích về phía Hải giáp viên và tên đồng bạn phía sau.

Trên đài bán đầu giá, A La Khắc và Áo Thập Tư Đô lúc này trao đổi ánh mắt, hai người hầu như cùng lúc hóa thành hư ảnh nhoáng lên tấn công.

Trong lúc nhất thời, bên trong đại sảnh các loại ánh sáng mờ, khí nguyên quang cầu, đấu khí, hư ảnh đan xen nhau bay loạn.

Hải giáp viên được đồng bạn trợ giúp liên tiếp chiến đấu với chín cao thủ địa vương giai không hề rơi xuống hạ phong, mà chỉ trong nháy mắt đã kích thương một tinh linh tế tỵ.

Hai vị tu luyện giả đỉnh cao nhân loại A La Khắc và Áo Thập Tư Đô trước Huyền Ly Thú Hải Cách Lý Tư bị liên tục bức lui, vô luận bọn họ sử dụng các loại thủ đoạn công kích nào, Hải Cách Lý Tư cũng có thể đưa ra chiêu số khắc chế bọn họ.

Ầm.

Một tiếng nổ vang!

Phòng đại sảnh kiên cố đã ầm ầm sập xuống, sóng địa chấn cường liệt làm cho vài tu luyện giả thụ thương.

Cấp bậc chiến đấu như vậy, căn bản không phải tu luyện giả bình thường có thể tham dự được, ba hải thú mới đến có thực lực mạnh mẽ quá mức tưởng tượng được.

Ba đấu hai trăm, đây chính là một loại khiêu khích và miệt thị, xen lẫn vẻ khinh thường.

Mắt thấy chín tên tu luyện giả địa vương giai chiến đấu với tên Hải giáp thú và tên đồng bạn thấp bé phía sau, một vài tu luyện giả rốt cuộc không nhịn được bắt đầu tham chiến, mặc kệ thế nào thì bọn họ cũng là tu luyện giả linh hồn giai, chỉ đứng nhìn một bên thực sự quá mất thân phận.

Huống hồ một khi những tu luyện giả địa vương giai này bị đánh tan thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi, đến lúc đó rất có khả năng ba gã hải thú kia có thể đơn phương tàn sát tất cả mọi người.

Tập Tây Ly Á, Áo Phi Khắc, Áo La Lạp, Mông Táp, những đại nhân vật của toàn bộ Đại Lục Minh Tây lúc này có vẻ cực kỳ chật vật, bọn họ tuy công kích rất nhiều nhưng cơ hồ đều vô cơ bản trở lại.

Tu vi bốn người này không cách biệt nhau lắm đều là địa vương giai sơ kỳ đỉnh phong, đối phó với Hải giáp viên có cấp bậc địa vương giai hậu kỳ đỉnh quả thực có chút bất lực tòng tâm.

A La Khắc và Áo Thập Tư Đô toàn lực ứng phó cũng miễn cưỡng có thể tạm thời bảo trì cân bằng với Hải Cách Lý Tư nhưng tùy thời có thể thất thủ.

A Mạn Đạt nhíu chặt đôi lông mày, tuy rằng đã chiến đấu nhiều lần với hải thú, thế nhưng hải thú lợi hại như vậy cũng là lần đầu nàng gặp qua, lệ quang trong mắt chợt lóe, đột nhiên nói:

- Tất cả các chiến sư, bày trận nghênh chiến!

Tám chiến sĩ ngư nhân nhanh chóng phóng ra đấu khí sau đó xông ra ngoài, vây xung quanh. Hải Cách Lý Tư

- Một đám kiến hôi cũng dám đến khiêu chiến.

Hải Cách Lý Tư khinh miệt cười, quang mang quanh thân chợt lóe, thành linh xuất hiện năm phân thân Hải Cách Lý Tư giống nhau như đúc.

Hai phân thân chia ra nghênh chiến với tám gã chiến sĩ ngư nhân, chỉ chốc lát phân thân toàn bộ đội ngũ này, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy quả thực làm cho người khác phải lạnh lẽo.

Tám chiến sĩ ngư nhân chính mình có tu vi linh hồn giai trung kỳ, cư nhiên trong nháy mắt bị tiêu diệt, lực phá hoại đã đạt tới mức không thể tưởng tượng nổi.

- Huyền ly vô tung!

A La Khắc và Áo Thập Tự Đô đồng thời thất thanh, lần trước hai người cũng bởi vì chiêu này mà trọng thương.

Bên kia, phía sau Hải giáp viên dĩ nhiên vươn ra một đôi tay khác, sau đầu còn một con mắt lớn, các đốt ngón tay trên người đều dài hơn, lộ ra những mũi gai nhọn vô cùng sắc nhọn, lại ẩn chứa kịch độc, chỉ cần bị cửa một chút vào dưới da, trong thời gian một chén trà nhỏ sẽ hoàn toàn mất hết sức chiến đấu.

- Áo Phi Khắc, Mông Táp, trước hết giết chết tên lùn vẫn trốn ở phía sau Hải giáp viên kia, bằng không mọi công kích tầm xa của chúng ta căn bản không có tác dụng.

Tạp Tây Ly Á vội la lên.

Dưới nguy cơ, bất kỳ ai cũng quên đi những đôi đầu ngày thường, chỉ trầm nghĩ giải quyết hai tên hải thú trước mắt.

Tạp Tây Ly Á, Áo La Lạp đồng thời phóng ra hơn mười khóa quang cầu màu trắng, đen. Áo Phi Khắc vận chuyển tử kim đầu khí toàn thân đến tầng cao nhất, Mông Táp bắt đầu ma hóa, một trái một phải vọt tới.

Đương, đương, đương...

Điện quang hỏa thạch lóe lên, Hải giáp viên không chút hao tổn, mục tiêu công kích của mấy người cũng không hề có thương tổn gì, chỉ có chút tác dụng duy nhất chính là áo bào thật dài trên người kẻ thấp lùn kia bị kiếm khi ré rách

Phịch một tiếng, trường bào vẫn khoác trên mình tên hải thú thấp lùn trong nháy mắt bị tan thành mảnh vụn.

Bên trong trường bào lộ ra một thân thể không phải là hải thú, mà là một nhân loại thấp lùn mặc trường bào màu xanh, lão đầu này chính là một nhân tu.

- Ốc Trát!

Tạp Tây Ly Á thất kinh nói.

Tất cả mọi người nhìn lão đầu thấp lùn, người này đã từng được xưng là ma pháp sư tài hoa nhất Đại Lục Minh Tây từ trước tới nay, không ngờ lại đầu phục hải thú.

Bị nhận ra nhưng Ốc Trát như không hề để ý, đối với nhân thần nghi hoặc của rất nhiều tu luyện giả xung quanh như không thấy, ngược lại càng khởi xướng công kích mạnh mẽ.

Vẫn thạch, lôi điện, địa ngục chi hỏa... các loại ma pháp cao cấp phô thiên cái địa phóng đến, quanh thân Hải giáp viên thỉnh thoảng lại lóe ra tiểu tinh thuần trong suốt, dễ dàng chống đỡ được các loại công kích, mà khi Hải giáp viên công kích thì những tiểu tinh thuần này lại trở thành những lưỡi dao vô cùng sắc bén.

Hơn một trăm vị tu luyện giả linh hồn giai lục tục có người gia nhập vào trong vòng chiến, thế nhưng hầu như mới chỉ gia nhập vào nửa điểm thì trong nháy mắt đã bị đẩy lui ngược lại, người thì trọng thương, người thì chân tay gãy đoạn, căn bản không kham nổi một kích.

Tuy rằng không thể làm gì được đối phương nhưng có chút ít còn hơn không, ít nhiều gì thì những tu luyện giả địa vương giai cũng được giảm đi một phần áp lực.

- Đường Lâm, tìm được rồi!

Kỳ Áo bỗng nhiên kêu lên sợ hãi.

- Ở nơi nào?

Con người Lâm Khiếu Đường hơi co rút lại.

- Ngay tại trên người Hải giáp viên kia!

Kỳ Áo kích động nói.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên một tia ngoài dự liệu, một mảnh toái phiền như thế nào lại xuất hiện trên người hải thú, thật sự là thiên đại kỳ sự a, lúc này tử kim chỉ mang trong mắt cấp tốc lóe lên.

Chỉ thấy phía trước ngực Hải giáp viên có một khối lân giáp hoàn toàn khác biệt với những lân giáp khác, không chỉ là lớn hơn một chút, hơn nữa màu sắc cũng chút khác nhau, nhưng nếu không quan sát tỉ mỉ thì không thể nhìn ra được điều gì khác biệt.

Lân giáp trên người Hải giáp viên này từng phiến từng phiến dựng thẳng rồi loạn đan chéo nhau, màu sắc cũng không phải là giống nhau, rất dễ lẫn lộn, hơn nữa khí nguyên ma khí trên người đầu hải thú này cực kỳ cường liệt, hầu như có thể che dấu tất cả những khí nguyên cảm tới gần dò xét.

Lâm Khiếu Đường vẫn thờ ơ lạnh nhạt thể nhưng lúc này, đối với thực lực Hải giáp viên biểu hiện ra cũng cực kỳ khiếp sợ, mà con Huyền Ly Thú chính là Huyền Ly Thú ngày trước từ trong ma pháp cấm địa thoát ra.

Hôm nay đầu Huyền Ly Thú này ngoại trừ tu vi tăng trưởng không ít, chỉ sợ là đã đạt tới cấp mười lăm, tương đương với tu vi để giai, tồn tại này tại hạ giới cơ bản là không thể chiến bại.

Mục tiêu của Lâm Khiếu Đường thủy chung chỉ là mảnh toái phiến thứ hai và an nguy của một số lão bằng hữu, nếu tình huống có gì đột biến tự nhiên sẽ cứu viện bọn họ, về phần những cái khác, Lâm Khiếu Đường tự nhiên không muốn quản nhiều, chống lại Huyền Ly Thú tuyệt đối không phải là một hành động sáng suốt, súc sinh kia căn bản là một tên biến thái.

Bất quá cho tới bây giờ, tình hình chiến sự tuy rằng ác liệt nhưng chúng tu luyện giả Đại Lục Minh Tây vẫn miễn cưỡng có thể chịu được.

Đúng lúc này, tiếng niệm chú trầm thấp vang lên, khí nguyên trên người Ốc Trát hầu như ngưng tụ toàn bộ lên hai tay.

- Không tốt, mau ngăn hấn ta lại!

Hai mắt Áo La Lạp trừng to kinh khủng nói.

Những người khác đều ý thức được cái gì đó không ổn, điên cuồng công kích Ốc Trát nhưng đột phá được phòng tuyến của Hải giáp viên quả thực khó hơn lên trời, súc sinh này không những điều khiển một kiện hải khí kỳ dị, hơn nữa giống như một ma thú lì lợm, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Ốc Trát trốn ở phía sau Hải giáp thú vô cùng kiên cố, hơn nữa chính mình trước đã phát ra tinh thuần phòng thủ, muốn tổn thương đến hấn căn bản không có khả năng.

- Để các vị đợi lâu!

Hai mắt Ốc Trát chậm rãi ngước lên, lạnh lùng gầm nhẹ:

- Cầm linh chú!

448. Chương 444: Tây Hành. (16)

Linh nguyên trong cơ thể mọi người dường như bị một lực lượng cấm cố lại, không thể động đậy.

Dưới chân gần hai trăm tu luyện giả toát ra một làn sóng màu đen, thân thể bị một cỗ quang tráo màu đen bao phủ, di động bị hoàn toàn khống chế.

Ngoại trừ hơn mười vị tu luyện giả địa vương giai, còn lại tất cả các tu luyện giả tu vi thấp đều không thể di động dù chỉ là nửa tấc.

Ốc Trát thở hổn hển nhìn lại kiệt tác của chính mình, trên khuôn mặt già nua hiện lên nụ cười thâm hiểm.

Tài nghệ quả thực kinh người, dĩ nhiên có thể trong nháy mắt cố định hơn một trăm vị tu luyện giả linh hồn giai, thực lực tu luyện giả địa vương hậu kỳ kinh khủng như vậy đã chấn nhiếp toàn trường.

Không còn bị quấy nhiễu, Hải giáp viên có thể toàn tâm toàn ý đối phó với mấy tu luyện giả địa vương giai, thể tiến công mỗi lúc càng thêm mạnh mẽ.

Lúc này một tiếng rống vang lên từ phía xa truyền đến, chỉ chớp lát, một đạo thân ảnh màu đen thật lớn đã lao tới

- Tát La Gia!

Tạp Tây Ly Á kinh hãi nói.

Trên mặt những người còn lại đều hiện vẻ vui mừng, vị hắc ám long kỵ sĩ trấn thủ cửa thành này cuối cùng cũng đã chạy tới.

Toàn thân mặc chiến giáp màu đen, trên tay là hắc ám trường thương, Tát La Gia đứng trên mình hắc ám cự long Phí Đức Lỗ Tư, chân khê điểm đã hóa thành một đạo hắc ảnh như thiểm điện bắn tới Hải giáp viên đang ở chiến cuộc.

Hải giáp viên rít gào một tiếng, đối thủ này hẳn phải chăm chú đối chiến, trăm sa phủ thật lớn trong tay mạnh mẽ chém tới.

Keng...

Va chạm vô cùng kịch liệt.

Sóng xung kích mạnh mẽ khuếch tán.

Hải giáp viên đứng phía dưới, mặt đất dưới hai chân đã bị lún xuống cả trượng, dưới áp lực cường đại khuếch tán ra bốn phía, mặt đất đã hình thành một hố thật lớn đường kính hơn mười trượng.

Cả hai cùng bị bắn ngược lại, Tát La Gia tiêu sái xoay tròn mấy vòng trong không trung, vũng vàng rơi xuống mặt đất trống phía sau hai mươi trượng, Hải giáp viên thì bị lui lại ba bước.

Trên không trung, Phí Đức Lỗ Tư không hề nhàn rãi, trong miệng đã ngâm niệm long ngữ ma pháp bắn tới, thế nhưng Ốc Trát vẫn đứng sau lưng Hải giáp thú lần lượt hóa giải toàn bộ. Lão pháp sư này nhìn qua đã kiệt sức thế nhưng vẫn có thể phóng ra ma pháp phòng ngự có uy lực rất lớn,

Thừa lúc Tát La Gia và Hải giáp viên đối chiến tạo ra sơ hở, Tạp Tây Ly Á và mọi người đồng thời thi triển tuyệt kỹ công pháp công kích Hải giáp viên, đầu súc sinh này có lực miễn dịch đối với ma pháp quá mạnh, căn bản là không thèm để ý đến, thủy chung vẫn đứng bên cạnh Ốc Trát không rời nửa bước.

Tát La Gia lại một lần nữa vọt tới, trường thương trong tay đã hóa thành lưu tinh đâm mạnh tới.

Keng keng keng keng...

Chỉ thấy một đạo hắc ảnh và cự ảnh màu lam lập lòe, tốc độ chiến đấu này đã không phải những tu luyện giả ở đây có thể thấy rõ, chỉ có thể nghe được những tiếng va chạm binh khí, thỉnh thoảng còn bắn ra từng đám hoa lửa kịch liệt.

Phòng ốc xung quanh trăm trượng không chịu nổi sóng chấn động, đều bị tàn phá xụp đổ.

Không ít tu luyện giả đứng gần bởi vì không thể di động thân thể nên đã bị sóng xung kích làm cho hôn mê, mà những tu luyện giả bị hôn mê này rất nhanh sẽ bị Ốc Trát tiện tay thanh lý, đồng thời trực tiếp đánh tan chân linh, hấp thu những khí nguyên tán loạn để làm cho chính mình nhanh chóng phục hồi khí nguyên đã tiêu hao.

Tát La Gia, Mông Tạp, Áo Phỉ Khắc, Khố Ban và một gã ải nhân địa vương giai đều là cao thủ cận chiến cùng vây công Hải giáp viên nhưng vẫn không thể chiếm được thượng phong.

Tạp Tây Ly Á, Áo La Lạp, tinh linh tế tự A Tạp Thu, long tế tự Tạp Thụy Tư và Tát La Gia cùng tọa kỵ Phí Đức Lỗ Tư không ngừng dùng các loại ma pháp công kích, nhưng một người Ốc Trát độc chiến năm người vẫn còn dư sức.

Bên kia A La Khắc và Áo Tháp Tư Đô liều mạng dốc hết toàn lực chiến đấu bình thủ với Hải Cách Lý Tư, nhưng Huyền Ly Thú rõ ràng vẫn chưa dùng toàn lực.

Tổ hợp ba địa vương giai hậu kỳ quả thực kinh khủng đến cực điểm, Hải giáp viên và Ốc Trát là địa vương giai hậu kỳ đỉnh phong, Huyền ly thú Hải Cách Lý Tư rốt cuộc thuộc về giai vị gì, không có ai biết, nhưng

có thể khẳng định được hần đã vượt qua địa vương giai hậu kỳ, về phần vì sao hần không bị ảnh hưởng bởi không gian pháp tắc mà phi thăng thượng giới hoặc là tao ngộ thiên kiếp cũng không ai trả lời được.

Tại Đại Lục Minh Tây, đại tu sư địa vương giai hậu kỳ tổng cộng tất cả cũng chỉ có sáu bảy vị, trong đó ngoại trừ A La Khắc và Áo Tháp Tư Đô ra thì những người còn lại đều không hời tới thế sự, thậm chí cũng không phải là nhân tộc, thọ nguyên của họ rất dài bởi vậy đều là những khổ tu chi sĩ, bình thường căn bản không đi lại trên đại lục, coi như là ngày trước hải thú thiếu chút nữa phá nát Đại Lục Minh Tây thì những lão gia hỏa này cũng không hề xuất hiện.

Bởi vậy nếu A La Khắc và Áo Tháp Tư Đô bị thương tổn thì thực lực Đại Lục Minh Tây sẽ giảm mạnh, bởi vì không còn một đại tu sư địa vương giai hậu kỳ nào khác.

Hơn một trăm năm trước, Huyền Ly Thú cũng áp dụng biện pháp giống như vậy, đáng tiếc nửa đường xuất hiện một Trình Giảo Kim, phá hủy mọi tính toán của hần, lại đánh hần trọng thương.

Đối với nữ tử tóc đen siêu phàm đó, Huyền ly thú Hải Cách Lý Tư có chút kiêng kỵ, bên trong ma pháp cấm địa đã từng giao thủ qua một lần, sau đó lại giao thủ một lần nữa, cả hai lần giao thủ, Hải Cách Lý Tư không chiếm được bất kỳ chỗ tốt nào, lần thứ hai còn thiếu chút nữa bị đánh chết.

Vài chục năm gần đây, Hải Cách Lý Tư vẫn một mực tìm kiếm tung tích vị nữ tử này, cho đến lúc xác định nàng không có mặt tại Đại Lục Minh Tây, Hải Cách Lý Tư mới quyết định đến Thành Thiên Đô lần nữa.

Nhìn hoàng cung của mình bị phá hủy đổ nát, Khố Ban vô cùng phẫn nộ, bất chấp bản thân đã bị thương nặng, hai tay lật lên, mười lăm thanh thú vương đao xuất hiện huyền phù xung quanh, trong tay còn cầm một thanh tật phong kiếm.

Khí nguyên toàn thân cấp tốc bành trướng, mười lăm thanh thú vương đao xoay quanh càng lúc càng nhanh hơn.

- Cự phong kiếm pháp!

Khố Ban hét lớn một tiếng rồi vọt tới.

Bốn người khác vừa nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi hoảng hốt, thậm chí lão diên này trước khi dùng đến tuyệt kỹ cũng không thém báo lên một tiếng.

Hải giáp viên nhìn như một cổ gió xoáy hướng tới Khố Ban, khuôn mặt đầy lân giáp cười lên dữ tợn nói:

- Chút tài mọn!

Trên tay Hải giáp viên cầm một thanh cự phủ cực lớn ẩn chứa lực lượng kinh người, Khố Ban thì dốc hết toàn lực vọt tới gần đối phương chém xuống.

Xung quanh cự phủ ngoài hải ma khí nồng nặc còn có một cổ hàn khí, trực tiếp chém tật phong kiếm của Khố Ban thành hai nửa, mà mười lăm thanh thú vương đao đều bị đánh bay ra ngoài. Tuy rằng có ba thanh thú vương đao bắn trúng được Hải giáp viên nhưng ngay cả một khối lân phiến cũng không chặt bỏ được.

Khố Ban như điều đứt dây bay ngược ra ngoài hơn ba mươi trượng, phun ra một ngụm máu tươi, nửa ngày trời cũng không đứng dậy được. Thực lực chênh lệch thật quá lớn hầu như làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Thừa thời cơ, bốn người khác lại một lần nữa vọt tới, muốn lợi công kích nhiều mặt tấn công hải quái, liều mạng dốc hết toàn lực để đối lấy một cơ hội tạo thành thương tổn cho đối phương.

Ầm...

Một tiếng nổ, bốn người Tát La Gia bị Hải giáp viên ngạnh tiếp đẩy lui, khóe miệng bốn người đều đã chảy ra một dòng máu đỏ.

- Ha ha ha, tốt nhất các người không nên chống lại vô ích, tất cả đều quy thuận hải vương Hải Cách Lý Tư đi, chỉ cần nguyện ý tiếp thu hải ma chi nguyên trở thành một phần tử của hải thú, các người không những được hưởng tài nguyên tu luyện bất tận tại hải vực rộng lớn, còn có thể trở thành thống lĩnh của đông đảo hải thú, hùng bá một phương biển rộng, giao dịch tốt như vậy có sao còn chần chừ?

Ốc Trát bỗng nhiên cười to nói, hai con mắt đang trương to trên khuôn mặt già nua kia tựa hồ còn có một mảnh lân phiến bằng bạc, hai con mắt này rõ ràng khác với con người bình thường.

- Phụt! Lão tử sinh ra là ả nhân tộc, chết cũng là hồn ả nhân tộc, muốn cho lão tử biến thành đám cá tôm các người đúng là con mẹ nó nằm mộng.

Ả nhân vương hung hăng quệt vết máu khoe miệng phần nộ quát.

Ánh mắt của hai vị chấp pháp hội trưởng của hai giáo hội Áo Phỉ Khắc và Mông Tập cũng lạnh lùng nhìn Ốc Trát. Bên trong ánh mắt chỉ có nỗi đồng tình và thương hại cho một kẻ kia đã bán đứng cả linh hồn mình.

Bất quá vô luận tâm hồn của mấy tu luyện giả vị địa vương giai của Đại Lục Minh Tây có kiên định bao nhiêu thì lúc này cục diện xác thực đã rơi vào hạ phong, hơn nữa tình hình càng ngày lại càng có chiều hướng bất lợi.

Những tu luyện giả tham chiến không cam lòng, mà những tu luyện giả đứng quan chiến lại càng thêm không cam lòng, lúc này mọi người đều ước gì vị thần nữ thiên tiên ngày trước có thể giáng lâm ngay lúc này.

Thế nhưng vị thần nữ tuyệt thế vô song kia từ hơn một trăm năm trước đã mai danh ẩn tích ngay sau trận chiến ấy, bất vô âm tín, không có người nào phát hiện tung tích của nàng.

- Lâm tiên sinh, nếu người còn không ra tay, vậy thì chuẩn bị nhật xác chúng ta đi thôi!

Tát La Gia khó nhọc từ trên mặt đất đứng lên, đôi mắt màu mặc lục lạnh lùng nhìn về phía Hải giáp viên, lại dùng ngữ khí cô quạnh nói.

Lời nói của Tát La Gia trực tiếp làm cho rất nhiều người ở đây đều có vẻ kỳ quái, ngoại trừ Tập Tây Lý Á ra, trong lúc nhất thời ai cũng không thể minh bạch nổi, lại càng không rõ vị hắc ám long kỵ sĩ này rốt cuộc là đang nói tới ai hay là bị đánh tới lú lẫn mất rồi.

Mọi người ở đây vẫn còn nghi hoặc thì tại một sau một cột trụ thật lớn bị gât có một thanh niên mặc tử bào đeo cự kiếm sau lưng chậm rãi đi ra, theo sát sau hắn là một nữ tử tóc vàng mặc lam bào với khuôn mặt vô cùng băng lãnh.

Khi thanh niên mặc tử bào hoàn toàn hiện thân. Không ít người đều có biểu tình vô cùng kinh ngạc, đương nhiên càng nhiều người cảm thấy khuôn mặt này thực vô cùng xa lạ.

A Mạn Đạt sớm đã không thể tin tưởng, mở to đôi mắt nhìn Lâm Khiếu Đường, nàng thế nào cũng không nghĩ ra còn có thể gặp lại vị bằng hữu này, hiện tại nếu không phải nàng đang bị phong ấn không thể di động, bằng không nhất định đã chạy tới ôm chầm lấy vị bằng hữu thân thiết kia rồi.

Tác Cấp Đồ và Ngải Thập cũng lệ rơi đầy mặt.

- Đường Lâm, người tên hỗn đản này cũng biết trở về cơ à, hơn một trăm năm qua không một tin tức, người đùa ta đến khổ ô, ô.

- A Mạn Đạt tỷ tỷ, người kia thực là Lâm đại ca hay sao?

Ngải Thập không xác định được hỏi lại.

- Đúng vậy!

Nhân thần A Mạn Đạt kiên định trả lời.

- Oa, Lâm đại ca đã trở về, ta nhớ đến chết mất!

Nghe được câu trả lời xác định, Ngải Thập từ lâu đã không còn là thiếu nữ báo tộc trước kia, hiện tại giống như hài tử khóc rống lên.

Ngoại trừ ba vị lão bằng hữu có tâm tình kích động, về mặt một vài người mà ngày trước có liên quan với Lâm Khiếu Đường cũng kinh ngạc rồi lập tức thay vào đó là khiếp sợ, bởi vì bọn họ dĩ nhiên không thể thăm dò ra khí nguyên cảm trên người Lâm Khiếu Đường.

Nguyên bản thân sắc Lâm Khiếu Đường vẫn vô cảm cũng phải hiện lên một tia đáng tiếc, hân thể nào cũng không nghĩ ra Tát La Gia cư nhiên lại làm chính mình bị bại lộ.

Mấy người Áo La Lạp, Áo Phỉ Khắc, Mông Tạp đều có biểu tình phức tạp, mà Khố Ban đang nằm phía xa xa cũng xuất hiện vẻ dị dạng, không biết suy nghĩ cái gì, tựa hồ thoáng hạ thấp đầu.

Sự xuất hiện của Lâm Khiếu Đường tựa hồ làm cho chiến cuộc đình chỉ trong thời gian ngắn, mỗi người đều liếc mắt nhìn, bất quá sau đó lại nhập tâm vào chiến cuộc.

- Chỉ là địa vương giai trung kỳ mà thôi, không cần phải sợ hãi. Ốc Trát lão nhi, tiểu tử này giao cho người giải quyết!

Hải giáp viên thấy coi thường nói.

Trên mặt Lâm Khiếu Đường hiện lên một tia ngoài ý muốn, từ khi mình tây hành, đây là kẻ đầu tiên nhận ra được tu vi chân thực của chính mình, tuy rằng chính mình không thi triển bất luận loại liễm tức pháp nào, thế nhưng cũng đủ để nói rõ năng lực dò xét của kẻ này không tầm thường.

Lần này Lâm Khiếu Đường bế quan đã dùng hết toàn bộ tài nguyên tu luyện vốn có, liên tục tập trung khổ tu, một đường đề thăng, cuối cùng đã đạt tới tu vi địa vương giai trung kỳ đỉnh phong.

Sở dĩ Tạp Tây Ly Á và Tát La Gia nghĩ lầm Lâm Khiếu Đường đã đạt tới địa vương giai hậu kỳ hoàn toàn là bởi vì Lâm Khiếu Đường có tới ba nửa nguyên linh đặc thù, nên so với những người cùng giai với Lâm Khiếu Đường thì vô luận là nguyên thức hay khí nguyên đều không thể so sánh với hắn, mà so với địa vương giai hậu kỳ thì hắn cũng chỉ khác biệt về cảnh giới, còn những cái khác hầu như giống nhau.

Hải giáp viên tương đương với tu vi địa vương giai hậu kỳ đỉnh phong, mà trong tình huống Lâm Khiếu Đường không thi triển bất cứ biện pháp che giấu này, thậm chí được chuẩn xác cũng không có gì kỳ quái.

Bất quá tu vi địa vương giai trung kỳ thực sự không đáng để sợ hãi sao?

449. Chương 445: Tây Hành. (17)

Ốc Trát bị năm tên tu luyện giả địa vương giai cuốn lấy, vừa rồi đã thi triển cấm linh chú nhưng vẻ uể oải lại trong tranh đấu dần dần biến mất, tựa hồ là có một loại đan dược nhanh chóng khôi phục khí nguyên nào đó.

Hải giáp viên chỉ di động xung quanh phạm vi cách Ốc Trát ba mươi trượng, tuyệt không bước ra ngoài, trong phạm vi này hai người phối hợp với nhau thiên y vô phòng, hầu như không có bất luận kẻ hở nào.

Ốc Trát cùng lúc phóng ra các loại ma pháp triệu hoán hệ triệu hoán thủy yêu, Long hồn tinh, phong linh. Những thứ này đều cần một lượng khí nguyên vô cùng khổng lồ duy trì. Phải biết rằng một gã đại pháp sư địa vương giai hậu kỳ có khả năng đồng thời phóng ra ba đầu thủy yêu đã là phi thường lợi hại rồi.

Mà Ốc Trát lúc này lại cùng lúc phóng triệu hoán hơn hai mươi đầu, nhìn không có chút khó nhọc nào, phảng phất như khí nguyên của hắn vô tận, không bao giờ dùng hết.

Năm người Tạp Tây Ly Á, Áo La Lạp bị hơn hai mươi sinh vật nguyên tố triệu hoán này vây đưa e rằng không thể thoát thân, chỉ có long tộc tự Tạp Thụy Tư miễn cưỡng có thể chống đỡ.

Nhưng không đợi Tạp Thụy Tư hoàn toàn đánh tan thì Ốc Trát lại lần nữa triệu hoán ra ba con khác công kích tới.

Ốc Trát so với tướng tượng còn nhân nhả hơn rất nhiều, nhìn Lâm Khiếu Đường gia nhập vào chiến cuộc, khuôn mặt già nua nở nụ cười âm hiểm, tuy rằng hắn đối với tiến bộ tu luyện thần tốc của tên tiểu tử này cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bất quá cũng chẳng quan trọng, chỉ cần bắt lấy hắn rồi giết chết, đoạt lấy tinh hoa nguyên linh hấp thu, không phải tiện nghi cho mình hay sao.

Ốc Trát phảng phất như đã thấy khí nguyên khổng lồ bổ dưỡng cho chính nguyên linh của mình, mở miệng ngâm niệm chú ngữ, hơn mười con hỏa mãng do hỏa nguyên tố tạo thành mạnh mẽ gào thét phóng đi.

- Thiên phần hỏa mãng tể! Không tốt! Lâm tiên sinh mau tránh ra!

Tát La Gia thất thanh nói.

Các tu luyện giả khác đều thầm hít một ngụm lương khí, đây chính là một trong những ma pháp cấm kỵ hỏa hệ, loại ma pháp đáng sợ này chỉ cần một lần tấn công đã có thể dung hóa tất cả, cho dù là tu luyện giả địa vương giai cũng không thể chịu được nhiệt độ cao tới như vậy.

Lâm Khiếu Đường đối với Ốc Trát không có bao nhiêu hứng thú mà lực chú ý của hắn đều đặt vào mảnh toái phiến trên người Hải giáp viên, nếu không hắn đã xuất thủ từ lâu, đâu còn chờ đến bây giờ.

Nhìn hơn mười hỏa mãng thật lớn trùng kích đến, trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên một tia tử mang, không chút ý tứ tránh né nào.

- Đường Lâm, mau tránh ra, ngươi không muốn sống nữa sao?

Tác Cáp Đồ hét lớn.

- Lâm đại ca, mau tránh!

Ngã Tháp mang theo tiếng khóc nức nở nói.

A Mạn Đạt đã nắm chặt đôi tay của mình lại, hận chính mình ngay lúc này không thể nghiên cứu chế tạo ra một loại ma pháp trận nào nuốt hết Ốc Trát và Hải giáp viên trước mặt.

Oanh.

Hơn mười con hỏa mãng nhắm vào chính giữa mục tiêu bắn ra hỏa diễm nóng cháy. Lấy Lâm Khiếu Đường làm trung tâm, một ngọn hỏa diễm cao tới hơn mười trượng đã hình thành.

Mới xuất hiện một cường viện, trong nháy mắt liền bị giải quyết, nên nhất thời tất cả mọi người đều không kịp phản ứng. Sắc mặt Tát La Gia tái nhợt nhìn ngọn hỏa diễm thật lớn, sóng nhiệt ập tới, mỗi viên đất hòn đá xung quanh đều bị hỏa diễm hòa tan.

Về mặt Tập Tây Ly Á khiếp sợ, lẩm bẩm nói:

- Tiểu tử này cũng quá ngu ngốc đi, mới đối mặt đã bị giết chết, ít nhất cũng phải biết chạy một chút chứ!

Áo La Lạp không biết là tức giận hay hối hận, hoặc là oán hận cắn răng nói:

- Cạn bã vẫn chỉ là cạn bã, so với ngày trước y như nhau, một điểm tác dụng cũng không có!

Trên mặt Ốc Trát nở nụ cười xấu xí vô cùng, hắn chỉ biết, chỉ cần một chút thủ đoạn đã có thể giết chết những tên vô dụng này rồi. Địa vương giai thì đã sao? Chỉ cần không bước chân vào đại tu sư hậu kỳ thì vĩnh viễn cũng không biết được có bao nhiêu chênh lệch.

- Không phải như vậy chứ, tên họ Lâm kia tuyệt đối không thể khinh địch bị giải quyết nhanh như vậy được!

Đứng trong đám người, Nạp Lan U thì thầm nói, từ lúc Lâm Khiếu Đường xuất hiện, nàng vẫn chìm trong nỗi kinh ngạc cùng vui sướng mà thật lâu không có phục hồi lại tinh thần, lúc này tựa hồ chỉ có nàng là người duy nhất tin tưởng chắc chắn Lâm Khiếu Đường không chỉ có như vậy.

Cảm thụ của Nạp Lan U so với chúng tu luyện giả Đại Lục Minh Tây mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, dù sao Lâm Khiếu Đường và nàng cùng là người đến từ một phương, bên trong có một loại tình cảm không thể nói bằng lời, hướng chi nàng hầu như là người chứng kiến cả quá trình Lâm Khiếu Đường biến đổi từ một tên phế vật cho đến một nhân vật tầm cỡ như bây giờ.

Ốc Trát thấy thời gian thiêu đốt không sai biệt lắm, vung tay lên, một hỏa thủ phóng ra ngoài, muốn bắt linh nguyên ngay khi xuất hiện.

Thế nhưng hỏa thủ còn chưa tiếp cận hỏa diễm đã bị một tử kim thủ đột nhiên xuất hiện đánh tan nát.

Ngay lúc này, hỏa diễm đột nhiên kịch liệt lui lại, phẳng phất như bị một cái gì đó thôn phệ, phút chốc đã biến mất không còn.

Lâm Khiếu Đường lông tóc vô sự đứng yên tại chỗ, mặt đất bốn phía xung quanh trở nên khô cằn, chỉ có duy nhất một vòng tròn dưới chân hắn còn bình thường, chỉ là trên bàn tay đã phóng ra một đoàn lam hỏa.

Một thân tập hợp hai đại nguyên hỏa, lại càng thôn phệ Dung hồn yêu hỏa trở thành bốn nguyên chi hỏa, song song luyện hóa bốn nguyên chi hỏa làm linh hồn chi thể.

Ở dưới hạ giới này, bất luận loại hỏa công nào công kích tới Lâm Khiếu Đường đều có vẻ rất buồn cười, kiểu như là muốn độc chết hắn, mà độc nguyên đối với hắn thì...

Nhìn Lâm Khiếu Đường bình yên vô sự, mấy tu luyện giả địa vương giai đều hiện nên vẻ nghi hoặc và ngạc nhiên, loại hỏa diễm cường liệt như vừa rồi, coi như là bọn họ cũng rất khó toàn thân thoát ra, mà những tu luyện giả xung quanh càng chấn kinh sợ hãi.

Trong miệng Áo La Lạp lẩm bẩm, thanh âm phi thường nhỏ nhẹ, căn bản nghe không thấy rõ ràng, mà trên thực tế ngay cả chính nàng cũng không biết bản thân mình đang nói cái gì.

Tập Tây Ly Á cổ quái nhìn thoáng qua vị thánh nữ Đạt Khắc giáo, người đã cùng chính mình tranh đấu hơn một trăm năm trước, tựa hồ từ lúc tên tiểu tử kia xuất hiện, tinh thần của nàng có điều gì đó kỳ quái.

- Ốc Trát, không nghĩ tới qua nhiều năm như vậy, người vẫn nóng vội như trước đây, ngày trước tại ma pháp cấm địa cũng là như vậy. Lão già kia, Lâm mỗi ngày hôm nay cho người kiến thức được thể nào mới là chân chính ma pháp hỏa hệ!

Đôi con mắt đen của Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên sáng ngời, hỏa diễm màu lam trên tay bắt đầu thiêu đốt kịch liệt.

Bùng.

Hỏa diễm trong tay Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên trở nên vô cùng chói mắt. Lâm Khiếu Đường khẽ niệm, hai luồng hỏa diễm màu lam đã hóa thành hai con giao long bay lên, tựa như xuyên qua không gian, thời gian bộc phá ra hỏa lực cường đại.

- Từ lúc nào Tiểu tử này lại biết ma pháp?

Áo Phỉ Khắc bị Hải giáp viên đẩy lui, nghi hoặc nhìn hai con hỏa long màu lam đang gào thét.

Về phần ma pháp, Lâm Khiếu Đường tự nhiên một chút cũng không thông, bất quá đạo pháp và ma pháp vốn có hiệu quả tương tự, chỉ cần thủ đoạn che giấu cao minh một chút cũng có thể làm giả, tuy là bản chất có chút khác nhau nhưng hiệu quả lại không khác nhiều lắm.

Ốc Trát kinh hãi, cuống quýt thao túng hơn mười mặt tinh thuần che trước người.

Bang, bang, bang, bang...

Những mặt tinh thuần bị giao long lam sắc trùng kích căn bản không chịu nổi, vừa khi tiếp xúc với hỏa diễm màu lam đã lập tức bị hóa khí.

Hơn mười mặt tinh thuần trong nháy mắt bị thiêu diệt toàn bộ, Ốc Trát kinh hãi vô cùng. Đúng lúc này, một thân ảnh thật lớn màu lục lam giao nhau bỗng nhiên xuất hiện, hai đôi bàn tay khổng lồ túm chặt lấy cổ hai con giao long, chính là Hải giáp viên đã lao tới ứng cứu.

- A...a...a...!

Một tiếng rống thật lớn vang lên.

Oành.

Giao long màu lam trên không trung nổ mạnh một tiếng rồi biến mất.

Hỏa diễm màu lam bị bạo tạc bao vây lại Hải giáp viên và Ốc Trát bên trong, phảng phất như muốn nhanh chóng thôn phệ bọn họ, nhưng rất nhanh đã bị một cỗ ma dương khí trấn áp lại dần dần biến mất.

- Tên này thật lợi hại, dĩ nhiên không hề sợ hãi nguyên hỏa thiêu đốt!

Con người Lâm Khiếu Đường hơi khép lại, ngoài dự liệu nhìn Hải giáp viên, hai tay của hắn đã cháy đen, nhìn như bình thường nhưng chỉ sợ hơn phân nửa đã bị thương.

Các vị tu luyện giả địa vương giai một lần lại một lần luân phiên công kích Hải giáp viên nhưng không mấy may tổn thương được hắn, đầu súc sinh này lần đầu tiên thực sự ném mùi thương tổn, có thể không làm ảnh hưởng đến sức chiến đấu nhưng ít nhất chứng minh hắn không phải là không thể xâm phạm.

- Tiểu tử thôi, người làm cho ta đau quá! Đau quá a!

Hải giáp viên rút gào nói, bàn tay thật lớn lộ mở ra, một thanh cự phủ đã trong tay.

Mấy người Mông Tập cũng không hề nhàn rỗi, vẫn luôn nắm lấy cơ hội tiến hành công kích, nhưng Hải giáp viên đối với công kích của bọn họ chẳng thèm để ý, nếu không phải chỉ di động trong một phạm vi hạn chế, lại phải quan tâm bảo vệ Ốc Trát, Hải giáp viên đã sớm giải quyết bốn người đang vây quanh mình từ lâu rồi.

Đương nhiên bảo hộ Ốc Trát không phải là việc vô ích, không có vị pháp sư này, Hải giáp viên cũng không thể chịu đựng được năm tên tu luyện giả địa vương giai công kích mà pháp tâm xa kia, bằng không năm người Tập Tây Ly Á hoàn toàn có thể đánh hắn trọng thương.

Trên thực tế, ngay từ đầu, chiến cuộc đã phân chia làm hai loại là cận chiến và viễn chiến. Nhân số song phương tuy là chênh lệch nhưng là thực lực công thủ đều rất cân đối.

- Chịu chết đi!

Hải giáp viên điên cuồng hét lên, cơ nhục như giáp sắt bắt đầu gồ lên trên thân thể, cự phủ trong tay đã mạnh mẽ vung lên chém xuống.

Thủ đoạn công kích cực kỳ nguyên thủy, nhưng nếu thi triển dưới tay một vị đại tu sư địa vương giai hậu kỳ thì uy lực của nó không kém hơn bất cứ thủ đoạn công kích hoa lệ nào.

Lực lượng thật lớn được truyền vào thanh cự phủ làm cho nó hóa thành một đạo hư ảnh bắn ra ngoài, tưởng chừng như muốn bỏ cả không gian ra vậy.

Không ai hoài nghi một phủ này có thể nổ tan cả ngọn núi.

Lâm Khiếu Đường động tay một cái, một đoàn lam hỏa bùng bùng phóng lên cao, muốn thôn phệ cự phủ kia.

Thanh cự phủ được luyện chế đặc thù, dĩ nhiên nguyên hỏa không thể hoàn toàn thiêu đốt, cự phủ đã xuyên qua hỏa cầu trực tiếp bổ thẳng tới mặt Lâm Khiếu Đường.

Cự kiếm trong tay Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên giơ lên.

Keng.

Một tiếng va chạm chói tai vang lên.

Nửa đoạn cự phủ đánh vào cự kiếm, Lâm Khiếu Đường ngạnh kháng liền bị đẩy lui lại hơn hai mươi trượng mới có thể dừng thân hình lại, hổ khẩu hai tay đã rách toạc, lực lượng của Hải giáp viên đúng là không thể tưởng tượng được.

Một phủ nữa lại đánh tới, nhưng lúc này là từ bên hông, Lâm Khiếu Đường còn chưa kịp đứng vững đã lại phải ngăn cản rồi lướt ngang hơn hai mươi trượng, lại một phủ, Lâm Khiếu Đường lại ngạnh kháng.

Cứ như vậy năm phủ bổ tới, Lâm Khiếu Đường cách Hải giáp thú càng ngày càng gần. Súc sinh này phóng ra cự phủ dĩ nhiên lại có thể biến đổi phương hướng, thậm chí là thu trở về, cái này y như đang điều khiển pháp bảo chiến đấu vậy, biến hóa vô cùng.

Bất quá làm như vậy, Hải giáp viên không thể bận tâm sang hướng khác, chỉ có thể dùng da thịt cứng như cương thiết đón đỡ công kích của mấy người Tát La Gia, nên lúc này lân giáp trên người đã bị rạn nhiều chỗ nhưng vẫn chưa bị xuyên thủng.

Lâm Khiếu Đường rơi vào thế bị động, sắc mặt không khỏi ngưng trọng, bất quá ai cũng không chú ý tới trong đôi mắt hắn lại xẹt qua một tia tinh quang.

Trong vòng ba mươi trường, Hải giáp viên âm lãnh cười, trong tay xuất hiện cự phủ nhưng lúc này không ném mạnh ra ngoài mà dưới chân đạp mạnh một cái, mặt đất trong nháy mắt bị xé thành hố sâu, lực lượng một bước này quả thực là kinh khủng.

- Chết đi!

Hải giáp viên dữ tợn hét lớn một tiếng, hai tay nắm chặt cự phủ hướng về phía Lâm Khiếu Đường phóng ra.

Cận chiến với Hải giáp viên tuyệt đối là một hồi ác mộng, sức sinh này căn bản là lực vương địa vương giai hậu kỳ, thủ đoạn công kích đều không thoát được hai chữ cự lực.

Nếu nói trước hỏa mãng của Ốc Trát, trong mắt mọi người còn một điểm may mắn, nhưng lúc này Lâm Khiếu Đường trong mắt bọn họ đã không hề khác so với một thi thể.

Nhưng sau một khắc, mọi người lại một lần nữa phát hiện, phán đoán của bọn họ vô tri đến cỡ nào.

Keng, keng, keng...

Từng đạo thanh âm như thiểm điện vang lên.

Thanh cự kiếm trong tay Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên lóe ra quang mang màu vàng vô cùng chói mắt, trong nháy mắt phủ lên toàn bộ thân kiếm, từng đạo giao thoa xuất hiện. Hồ quang màu vàng quay tròn xung quanh thân kiếm.

Cùng lúc đó, sau lưng Lâm Khiếu Đường, trong nháy mắt hiện ra một đôi cánh trong suốt lập lòe hồ quang màu vàng.

Ầm.

Hải giáp viên dùng toàn lực bổ xuống một phủ nhưng đã bổ vào khoảng không, chỉ thấy tử ảnh nhoáng lên đã hiện ra phía sau Hải giáp viên.

450. Chương 446: Tây Hành. (18)

Kỳ thực ở đây cũng không có tu luyện giả nào so sánh được với lực lượng tinh khiết của Hải giáp viên, đến ngay cả ả nhân tộc và long tộc cũng không thể.

Bất quá trong chiến đấu, nhân tố quyết định thắng thua lại phi thường nhiều mà lại vô cùng phức tạp, có lực lượng tuyệt đối cũng không có nghĩa là sẽ thắng lợi.

Không ai thấy rõ được Lâm Khiếu Đường di động như thế nào, chỉ trong nháy mắt đã thấy hắn xuất hiện ngay phía sau Hải giáp viên.

Trong tay Lâm Khiếu Đường cầm cự kiếm với hồ quang màu vàng lượn quanh phiêu dật vung lên, nhìn như không hề mạnh mẽ chém vào phía sau Hải giáp viên.

Phập...

Rống...

Hải giáp viên ngửa mặt lên trời rống lên, sự thống khổ từ phía sau hắn truyền tới toàn thân, thâm nhập vào bên trong cốt tủy, thẳng cho tới tận linh hồn. Loại đau đớn này không thể dùng từ ngữ diễn tả nổi.

Phía sau Hải giáp viên lộ ra một vết kiếm chém thật sâu khắc trên mặt lân giáp, phần lớn lân giáp đều bị lật lên, lộ ra máu thịt bên trong.

- A!

Hải Các Lý Tư đang du đấu với hai đại giáo hoàng, rất ngoài ý muốn phát ra một thanh âm cổ quái.

Bị hồ quang màu vàng bắn trúng, khí thế Hải giáp viên giảm mạnh, dường như đã gặp phải khắc tinh. Lâm Khiếu Đường chém ra kiếm thứ hai, Hải giáp viên cấp tốc rút đầu rút cổ đến bên cạnh Ốc Trát, ý mượn ma pháp tinh thuần của Ốc Trát đón đỡ công kích.

Lâm Khiếu Đường nhìn lướt qua chiến cuộc bên kia, hai đại giáo hoàng đang cực kỳ nguy hiểm, lúc nào cũng có thể bị đánh bại, nếu không giải quyết chiến cuộc bên này nhanh chóng một chút, một khi để cho Hải Cách Lý Tư đánh bại hai đại nhân vật đỉnh phong thì bên này cũng không cần đánh nữa.

- Tiểu tử, người mau chóng dứt điểm đi, nếu thanh cự kiếm do Mộc tinh luyện chế này tổn hại, lão phu sẽ tính sổ với người.

Kỳ Áo kháng nghị nói.

- Tiền bối yên tâm, văn bối tự có chừng mực, sẽ không cho người phải ngủ ngoài trời đâu!

Lâm Khiếu Đường hờ hững trả lời.

- Nói chung cố gắng không nên dùng thanh cự kiếm này. Tiểu tử người không dùng đến là tốt nhất, lão phu chỉ ký túc bên chứ không phải khí linh, đem lão già xương khớp không ổn lặn qua lặn lại như vậy thật không dễ chịu a.

Kỳ Áo cường điệu nói.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên một tia cười khế, không trả lời, cự kiếm cũng không thu về mà vẫn nắm chặt nơi tay, tay bên kia cũng bốc cháy lên một đoàn hỏa diễm màu tím rất nhỏ.

Hỏa diễm màu tím này không phải là Dung Hồn yêu hỏa, cũng không phải là Băng Hàn linh hỏa mà trong quá trình Lâm Khiếu Đường tu luyện, lợi dụng Tham thị thú đem Băng hàn linh hỏa và độc linh của chính mình dung nhập tạo thành một loại nguyên hỏa mới.

Vạn Độc Băng linh hỏa! Đây là một loại hỏa diễm đặc thù mang theo độc nguyên cường liệt và ôn độ (lạnh) cực thấp, khi kịch liệt thiêu đốt sản sinh ra không phải là nhiệt độ cao mà là độc và hàn khí giao hòa.

Lâm Khiếu Đường nâng tay một cái, nhất thời hơn mười đoàn Vạn độc băng linh hỏa thiêu đốt thành những hỏa châu di động hiện ra, khẽ quát một tiếng:

- Đi!

Hơn mười hỏa châu tử diễm lấp lánh như tên bắn vọt đi.

Ốc Trát kinh hãi, đã từng nếm thử sự lợi hại của nguyên hỏa một lần, lúc này đây lão không dám phớt lờ, cấp tốc ngưng tụ toàn phong thuần và một băng tinh thuần, hai tấm thuẫn một trước một sau chắn trước người, các bộ phận còn lại thì được ma pháp hộ thuẫn bảo hộ.

Bang, bang...

Đầu tiên là toàn phong thuần, đều đã chống đỡ với toàn bộ hỏa châu.

Ốc Trát buông ra một hơi thở, không khỏi thầm tự trách mình đã quá mức cẩn thận, thi triển ra hai mặt thuẫn đã tiêu hao không ít nguyên lực nhưng chỉ để chống lại một thủ đoạn công kích yếu nhược như vậy, thực là giết gà mà dùng đến đao mổ trâu.

Hải giáp viên vẫn đang cảnh giác lúc này cũng thả lỏng, vừa rồi trong lòng hắn còn vô cùng sợ hãi, sợ là đối phương lại chiêu số quỷ dị gì đó, hiện tại Hải Giáp viên không rời khỏi Ốc Trát một trượng.

Hai người chỉ thở dốc trong nháy mắt, mặt toàn phong thuần kia bỗng nhiên ngưng kết lại, phịch một tiếng nứt ra thành bột phấn.

- Cái gì?

Ốc Trát vừa mới định buông lỏng một chút, nhất thời cứng họng.

Chỉ thấy bùng một cái, trên mặt toàn phong thuận đã tràn ra một cổ hỏa diễm màu tím rồi cấp tốc lan tràn trên băng tinh thuận, trong nháy mắt trên bề mặt băng tinh thuận trong suốt đã xuất hiện từng đường rạn nứt, rồi cũng nhanh chóng hóa thành bột mịn.

- Không tốt, là độc hỏa!

Ôc Trát quát lớn một tiếng, dùng tốc độ nhanh nhất tung ra ba đạo ma pháp tiến hành chống đỡ, thế nhưng vô luận là cái gì khi gặp phải tử diễm không phải bị ngưng kết thành băng thì cũng là bị độc hỏa ăn mòn hóa thành bột, cho dù hỏa diễm cũng như vậy.

Nguyên bản Hải giáp viên đang trong trạng thái kinh khủng, vừa nghe lời này ngược lại trấn định lại. Bên trong cơ thể hải thú vốn có một loại độc nang có thể cầm cố các loại độc lực, nếu đem dịch bên trong độc nang phun ra là có thể bài độc, mà không bao lâu trong cơ thể lại có thể sản sinh ra chất dịch này.

Bởi vậy hải thú đối với độc công cũng không có nhiều úy kỵ, ngược lại còn rất thích, như vậy bọn họ có thể từ đó hấp thu một ít tàn dư độc lực để tăng tiến thêm tu vi cho chính mình.

Hấp.

Hải giáp viên mạnh mẽ hít một ngụm khí độc, hắn coi tử hỏa như không khí thông thường hít toàn bộ vào bụng.

- Không được!

Ôc Trát cả kinh kêu lên nhưng vẫn chậm mất nửa nhịp, Hải giáp viên đã hít hơn phân nửa hỏa diễm màu tím vào trong bụng.

Hải giáp viên liều mạng muốn thu lượng độc hỏa này vào bên trong độc nang, thế nhưng độc lực lại cường đại vượt quá xa so với tưởng tượng của hắn, hơn nữa bên trong chứa đựng khí băng hàn cực kỳ bá đạo.

Khuôn mặt hải giáp viên trong nháy mắt trở nên xanh tím, biểu tình lại càng thêm thống khổ vạn phần, đôi mắt cá thật lớn gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Khiếu Đường, hắn không thể lật hắn ra lột da bóc xương uống máu xả hận.

Ngày hôm nay Hải giáp viên đã thua vài lần trên tay người này, hắn quả thực là một tên nhân loại âm hiểm xảo trá, bên trong mỗi một chiêu thức đều chứa đựng một thủ đoạn độc ác vạn phần, vô ý một chút liền mắc phải âm chiêu.

Nhìn vẻ thống khổ của Hải giáp viên, Kim Lôi Sí phía sau Lâm Khiếu Đường lần thứ hai xuất hiện, sau một khắc đã tới trước mặt Hải giáp viên, cường ngạnh lột khỏi lân phiến trước ngực hắn ra.

Trong cơ thể Hải giáp thú lúc này đang như phiên giang đảo hải làm sao có lực hoàn thủ, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn tên thanh niên mặc tử bào kia nhanh chóng lột lân phiến trên người mình ra.

Vật cần đoạt đã tới tay, cự kiếm trên tay Lâm Khiếu Đường càng trở nên lóng lánh hồ quang màu vàng, mạnh mẽ chém ngang người Hải giáp viên.

Một tiếng rống tê tâm liệt phế phóng vút lên, hầu như chấn động màng nhĩ mọi người tới rách tả tơi.

Hai mắt hải giáp viên đỏ bừng, đối với kết quả như vậy, hắn vô luận thế nào cũng không thể cam lòng được, đôi bàn tay khổng lồ liều mạng dồn hết toàn bộ lực lượng vào một chỗ, mạnh mẽ đập xuống.

Vèo.

Tử ảnh chợt lóe, hai quyền đã đập vào khoảng không.

Sau một khắc, Lâm Khiếu Đường xuất hiện tại trên vai Hải giáp viên, súc sinh này lỗ lực phách hai tay lên, thế nhưng cự kiếm đã vô tình đâm vào miệng Hải giáp viên.

Một kiếm đâm thật sâu vào tận trong yết hầu, đâm vào lục phủ ngũ tạng, mà lúc này hồ quang màu vàng vẫn còn lấp lóe rung động.

Ốc Trát âm lãnh nhìn thanh niên mặc tử bào gần trong gang tấc, hẳn biết cơ hội đã tới rồi. Toàn bộ lực chú ý của đôi phương đều đặt vào Hải giáp viên, tuy rằng pháp sư không am hiểu công kích cận chiến, thế nhưng nếu cam nguyện giảm đi thọ nguyên của chính mình sử dụng đến cấm chú vậy thì khác rồi.

Khi Hải giáp viên lỗ mũi nuốt hỏa diễm màu tím, Ốc Trát đã biết được trận này không thể kéo dài được nữa, chỉ một chút thời gian là chiến cuộc sẽ kết thúc.

Ốc Trát đã mặc niệm khẩu quyết, tiêu hao sinh mệnh bản thân, coi như thua cũng tuyệt không cho đối thủ sống thoải mái, đây cũng chính là điều mà hắn tín niệm, mấy trăm năm qua đều là như vậy, mà ngày hôm nay không ngoại lệ.

Khi thanh niên mặc tử bào đâm cự kiếm cường ngạnh tiến vào bên trong vết hầu Hải giáp viên, Ốc Trát đã hoàn thành xong tất cả các bước chuẩn bị cho một kích cuối cùng.

“Tử Thần quang cầu” một loại ma pháp triệu hoán vật có nguồn gốc từ minh giới, vô luận là ai, một khi bị trúng phải đều sẽ mất mạng, linh nguyên bị hút khô, mà người xuất ra một chiêu này cũng sẽ tổn hao linh nguyên tương đối lớn, năm mươi năm thọ nguyên cũng bị trôi đi.

Nhìn “Tử Thần quang cầu” bắt đầu ngưng tụ, trên khuôn mặt già nua dữ tợn của Ốc Trát hiện lên một nụ cười nhạt thâm độc.

Bỗng nhiên thanh niên mặc tử bào đang đứng trên vai Hải giáp thú quay lại chính diện nhìn hắn không hề che dấu, Ốc Trát nhất thời hoảng sợ, bất quá rất nhanh liền đã khôi phục lại, cho dù hiện tại đã phát hiện ra cũng đã quá muộn rồi, có trốn cũng chẳng kịp.

Ốc Trát cũng chẳng thềm che dấu nữa, hắn chuẩn bị phóng ra một kích cuối cùng, trên mặt thanh niên mặc tử bào cũng tràn đầy nét tiêu ý như dương quang, chỉ tay một cái nói:

- Cẩn thận phía sau!

Ốc Trát hiển nhiên sẽ không rút lui, thế nhưng trong nháy mắt phía sau dâng lên một cỗ khí nguyên cường liệt, Ốc Trát mạnh mẽ quay đầu lại, chỉ thấy một nữ tử mặc lam bào vẻ mặt như sương lạnh đứng tại ngay phía sau mình, đôi mắt như đóng băng đang nhìn hắn như nhìn một thi thể.

Một ma pháp sư bị ám ảnh thích khách đến gần, thì tình cảnh không khác gì so với con chuột bạch trong phòng thí nghiệm vậy, hẳn là để cho người ta tùy ý nghiên cứu một chút xem cho người cái chết thể nào mới hay.

- Không!

Ốc Trát kinh khủng gào to.

Thanh âm còn không hoàn toàn ra hết, mấy đạo quang mang màu xanh đã hiện lên, lão pháp sư trừng lớn đôi mắt sợ hãi không thể tin tưởng được nhìn mọi việc phát sinh.

Chỉ cần cho hắn chút thời gian, chỉ một chút là đủ rồi, dù chỉ là thời gian chớp mắt cũng có thể. Nguyên bản Ốc Trát muốn đánh lén người lại bị người đánh lén trước, chữ ‘cực kỳ không cam lòng’ như được viết trên mặt lão, bất quá cũng chỉ duy trì được một chút. Thở dốc trong chốc lát, sau đó tan thành hơn mười khối nhỏ.

Càng đáng buồn hơn là, khi Ốc Trát hóa thành nguyên linh muốn chạy trốn, lại bị Tử Thần quang cầu do chính mình ngưng tụ ra nuốt hết toàn bộ.

Nhìn những thanh tử kim thương đang huyền phù bốn phía, Tân Tây Á nhỏ giọng nói:

- Công tử, người sẽ không trách Tân Tây Á đa sự chứ?

Lâm Khiếu Đường đứng trên vai Hải Giáp thú rút thanh cự kiếm trong miệng ra, mỉm cười nói:

- Làm tốt lắm!

Bên trong đôi mắt băng lãnh của Tân Tây Á hiện nên vẻ mừng rỡ như một tiểu nữ nhi mới lớn, trên mặt càng hiện lên một mảng đỏ ửng.

Mọi người chiến đấu với Hải Giáp thú và Ốc Trát nửa ngày không xong, mà thanh niên mặc tử bào kia chỉ đơn giản đã hạ thủ được, trong lúc nhất thời toàn trường trở nên yên lặng dị thường.

Chính Lâm Khiếu Đường không nghĩ dễ dàng, hồ khẩu hai bàn tay không chỉ rách tả tơi mà còn bị một chút nội thương nhỏ. Không chỉ có như vậy mà còn sử dụng rất nhiều tuyệt kỹ, nếu không phải Hải giáp viên là một tên ngu xuẩn, Lâm Khiếu Đường tin tưởng chính mình không ra đòn sát thủ rất có thể không xong với hai tên này.

Địa vương giai trung kỳ dĩ nhiên có thể dễ dàng tiêu diệt hai tu luyện giả địa vương giai hậu kỳ như vậy, ý thức chúng tu luyện giả Đại Lục Minh Tây bỗng nhiên có chút chập mạch.

Áp lực trên người mấy tu luyện giả địa vương giai Táp Tây Lý Á, Tát La Gia nháy mắt biến mất, mỗi người đều thảnh thơi ra một hơi nhẹ nhõm.

Ốc Trát vừa chết, cấm linh chú trước đó cũng theo đó biến mất, gần hai trăm tu luyện giả linh hồn giai trong nháy mắt khôi phục tự do, trên mặt mỗi người ngoại trừ vẻ khiếp sợ còn có thêm một tia nghi hoặc.

Bất quá chiến cuộc hiển nhiên còn chưa kết thúc, hơn mười vị tu luyện giả địa vương giai liếc mắt lẫn nhau rồi cùng lao về phía Hải Cách Lý Tư, hai đại giáo hoàng hiển nhiên đã tới cực hạn.

Hải Cách Lý Tư không còn tâm tình tiếp chiến, vô luận lão có cường đại thế nào cũng không thể chịu đựng được hơn hai trăm vị tu luyện giả vây công, ánh mắt liếc thanh niên mặc tử bào một cái rồi hóa thành một đạo hư quang bay lên trời. Hai đại giáo hoàng đầu còn có tâm tư đuổi theo, hai người đều nhanh chóng ngồi phệt xuống đất tĩnh tọa điều tức. Sắc mặt cả hai đều tái nhợt, ngoại thương và nội thương rất nghiêm trọng, cũng may có vài đại pháp bảo giúp đỡ, bằng không khó có thể chống được Huyền Ly thú.

Nguy cơ được hóa giải, tâm tình mọi người đều hạ xuống, Lâm Khiếu Đường tự nhiên được mấy lão bằng hữu vây đến, hỏi han ân cần.

Lâm Khiếu Đường cũng đã lâu không gặp họ, tự nhiên trong lòng có chút quan tâm, bất quá khi Nạp Lan U đi tới trước mặt, trong ánh mắt Lâm Khiếu Đường không hiểu sao lại hiện lên một tia rung động, nỗi lòng càng không kiềm chế được bật thốt lên hỏi:

- Sư phụ người đâu?

451. Chương 447: Tây Hành. (19)

- Lâm công tử, đã lâu không gặp, thế nào lại thăm nghĩ đến sư phụ ta, lẽ nào không muốn tâm sự với lão bằng hữu này một chút hay sao?

Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

- Lâm mỗ và Nạp Lan tiểu thư cũng coi như thân thiết, không cần phải khách khí, cần chi phải nói những lời khách sáo đầu môi.

Nạp Lan U giả hoạt cười:

- Lâm công tử đúng là có thân thiết, muốn biết tin tức của sư phụ ta cũng có thể được, bất quá ta cũng sẽ tiết lộ tin tức không công.

Lâm Khiếu Đường ngược lại thấy bình thường, điều này vốn rất phù hợp với phong cách vốn có của Nạp Lan U, cười nói:

- Nạp Lan tiểu thư muốn gì xin cứ nói, chỉ cần là Lâm mỗ có thể, tự nhiên sẽ dâng lên hai tay.

Đôi con mắt Nạp Lan U lộ vẻ thỏa mãn:

- Xem ra mấy năm nay ngươi cũng không quên sư phụ ta, mang ta quay về Kỳ Đông, ta cái gì ta cũng nói hết cho người!

Một câu nói này đã làm cho Lâm Khiếu Đường hiểu ra rất nhiều điều, lấy năng lực của Hoa Tiên Tử, việc độ hải phải dễ như trở bàn tay, nếu hai thầy trò này muốn lúc nào cũng có thể quay về Kỳ Đông mới phải.

Thế nhưng Lâm Khiếu Đường trở lại hơn một trăm năm, vẫn không nghe được đến nửa điểm tin tức về Hoa Tiên Tử, dĩ nhiên với tu vi thực lực của Hoa Tiên Tử thì vô luận ở nơi nào đi nữa thì cũng nhất định trở thành nhân vật chói sáng.

Huống hồ Lâm Khiếu Đường đã lưu tại trong Hiên Viên Tông một đoạn thời gian, nếu Hoa Tiên Tử trở về Kỳ Đông thì tự nhiên phải là nguyên lão Hiên Viên Tông mới phải.

Ngày trước Hoa Tiên Tử và U Minh Lão Tổ chính là hai đại cự đầu của Hoa U Cốc, lại càng là hai nhân vật cực kỳ quan trọng trong tu luyện giới Hiên Viên Quốc, mà danh vọng của cả hai tại Nam Xuyên Giới càng không phải là nhỏ.

Lâm Khiếu Đường đã gặp qua không ít cao thủ, thế nhưng ở trong lòng hắn Hoa Tiên Tử vô luận là về tu vi hay thực lực đều xếp hạng đệ nhất, tất cả những chuyện xảy ra ngày trước tại ma pháp cấm địa, cả đời Lâm Khiếu Đường cũng khó có thể quên được.

Lấy bản thân tu vi thần thông của Lâm Khiếu Đường ngày hôm nay, tuyệt không phải sợ bất cứ một đối thủ nào, cho dù có kinh khủng như Huyền lý thú Hải Cách Lý Tư, Lâm Khiếu Đường cũng nắm chắc có thể toàn thân trở ra, thế nhưng nếu chống lại Hoa Tiên Tử, Lâm Khiếu Đường lại không có nửa phần nắm chắc.

Nếu Hoa Tiên Tử đã quay về Hiên Viên Tông thì hôm nay ắt phải là đệ nhất cao thủ Nam Xuyên Giới, đối với điều này Lâm Khiếu Đường không có chút nghi ngờ nào.

Bất quá hành tung của nàng từ trước đến giờ luôn phiêu hốt bất định, hơn nữa đối với tranh đấu môn phái tựa hồ cũng không truy cầu danh lợi, chỉ một lòng truy cầu đại đạo, chú tâm hơn so với bất kỳ tu luyện giả nào, đây cũng là một nguyên nhân chủ yếu giải thích cho tu vi thần thông của nàng.

Lâm Khiếu Đường còn muốn hỏi thêm điều gì đó nhưng Nạp Lan U đã rời khỏi, trợ giúp những tu luyện giả thụ thương, lúc này toàn bộ hoàng cung thú nhân đã trở thành một mảng phế tích, hơn phân nửa phòng ốc đã bị phá hủy, gần trăm vị tu luyện giả bị thụ thương với nhiều mức độ.

Nạp Lan U vừa đi, Ngã Thập đã lập tức nhào tới, ôm cổ Lâm Khiếu Đường kích động khốc nói:

- Lâm đại ca, Ngã Thập rất nhớ ngươi, ngươi chỉ đi một cái đã hơn một trăm năm, Ngã Thập còn tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại ngươi nữa, ngươi có phải là không muốn gặp lại chúng ta nữa rồi!

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng vỗ tấm lưng nhỏ gầy nhưng cực kỳ mềm mại của Ngã Thập, tính tình vị nữ báo này đúng là một điểm cũng không thay đổi, bất quá hôm nay đã có thêm vài phần thành thực và phong vận, nếu chỉ nhìn bề ngoài lại mang thêm vài phần cao quý, bất quá chỉ vừa mới cất lời đã lộ ra đậm chất tiểu hài tử.

Ngã Thập ôm thật chặt, dường như một tiểu cô nương đang sợ phụ thân của mình chạy mất một kiếp vậy. Gắt gao ôm lấy cái cổ của Lâm Khiếu Đường, hai luồng mẫn phong đang phát dục liên tục đàn hồi đè ép lên ngực Lâm Khiếu Đường, làm cho Lâm Khiếu Đường có vài phần bất đắc dĩ, nữ tử báo tộc quả nhiên dừng cảm không câu nệ tiểu tiết, đành ôn nhu nói:

- Lâm đại ca không phải đã trở về gặp ngươi sao?

- Thời gian dài như vậy mới trở về, Lâm đại ca ngươi thật xấu!

Ngã Thập làm nũng nói, thân thể càng phối hợp giãy dụa, cái đuôi vẫn dài phía sau không biết là vô ý hay cố tình quấn chặt lấy vị đại ca xấu xa kia.

Lâm Khiếu Đường xấu hổ nhìn A Mạn Đạt và Tác Cáp Đồ, ánh mắt lộ ra vẻ cầu cứu, đáng tiếc hai người lại chỉ mỉm cười nhìn hắn, hiển nhiên không có dự định giải vây.

Một hồi lâu, Tác Cáp Đồ mới nói:

- Đường Lâm, tiểu tử ngươi, vừa đi một cái đã hơn một trăm năm, đều đem mấy lão bằng hữu này để quên sau đầu, mỗi ngày Ngã Thập đều nhắc tới ngươi, ngươi chiều nàng một chút đi, đỡ phải để nha đầu kia xuân tư che kín đầu.

- Lão Ái tử, ngươi nói ai là tư xuân, ngươi đúng là một lão già lắm chuyện!

Ngã Tháp bỗng nhiên xoay người, đôi răng nanh sắc nhọn đã lộ ra uy hiếp.

- Nha đầu chết tiệt kia, chính ngươi tu xuân không ngớt còn nói ta, ai chẳng phải cứ tới độ xuân kỳ tới con mèo nhỏ lại meo meo cả ngày, chính ngươi không phải vậy sao?

Tác Cáp Đồ trừng lớn đôi mắt, bộ dáng chính nhân không sợ ai phản bác nói, không chút phong phạm của một vị lão nhân hiền lành và trang trọng.

- Ta là miêu, ngươi là cái gì? Ầy hầu tử sao! Ngươi đang đổ kị!

Ngải Tháp lập tức mắng trở lại.

Hai kẻ dở hơi này bao năm qua vẫn cứ đấu khẩu như vậy, trước mặt những lão bằng hữu cũng không hề cố kị. Trong lòng Lâm Khiếu Đường không khỏi cười cười, một vài chuyện cũ hiện lên trong đầu.

A Mạn Đạt hiển nhiên bình lặng hơn so với hai người kia rất nhiều, trên mặt vẫn lộ vẻ mỉm cười, đợi cho hai người phát tiết xong mới nói:

- Lâm tiên sinh, ngươi quay về Đại Lục Kỳ Đông sao?

Lâm Khiếu Đường gật đầu nói:

- Đúng vậy, mấy năm nay được những ma pháp trận mà A Mạn Đạt tiểu thư tặng ngày đó giúp đỡ không ít, chế trận thuật của tiểu thư đúng là xuất thần nhập hóa!

A Mạn Đạt uyển chuyển hàm xúc cười nói:

- Có thể trợ giúp Lâm tiên sinh, A Mạn Đạt lấy làm vinh hạnh, ngày trước nếu không phải được tiên sinh tương trợ, ta và La Cách Tư cũng sẽ không tới được với nhau!

Lâm Khiếu Đường theo đó lên tiếng nói:

- Được rồi, sao không thấy La Cách Tư?

Không đợi A Mạn Đạt đáp lời, Tác Cáp Đồ liền vội nói:

- Hải vực nơi nhân ngư tộc cư ngụ gần trăm năm nay đều gặp phải hải thú uy hiếp, La Cách Tư phụ trách trấn thủ phía nam hải vực, hơn mười đạo ma pháp trận đều cần hắn chủ trì, không thể rời bỏ vị trí đến đây được.

Ngải Tháp ôm Lâm Khiếu Đường, chợt thẳng mắt nhìn chằm chằm nữ tử mặc lam bào phía sau kia, đôi song miêu nhĩ (tai mèo) rất không hữu nghị chuyển đi, biểu tình trên mặt cũng trở nên trầm xuống.

Ngải Tháp bỗng nhiên đẩy Lâm Khiếu Đường ra hỏi:

- Lâm đại ca, Tân Tây Á tỷ tỷ đâu? Thế nào lại không thấy đi cùng, nếu như ngươi khi dễ Tân Tây Á tỷ tỷ, Ngải Tháp sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!

Ngày trước tại biên cảnh Thụy Ma quốc, mấy người đã cùng nhau bế quan trong thời gian gần mười năm, Ngải Tháp và Tân Tây Á đã có mối quan hệ rất thân thiết, cũng vừa là thầy vừa là bạn.

Ngải Tháp thuộc về tu luyện giả đi theo tốc độ, mà thân là ám ảnh thích khách, Tân Tây Á cũng tập trung vào tu luyện tốc độ, bởi vậy trên phương diện tu luyện có rất nhiều chỉ dẫn cho Ngải Tháp.

Tân Tây Á không nói nhiều lắm, thế nhưng trong thời gian này, Ngải Tháp được chỉ dẫn đã phi thường tiến bộ, làm cho vị thiếu nữ báo nhân này thu được rất nhiều lợi ích nên trong lòng luôn thầm cảm kích vị tinh linh tỷ tỷ kia.

Ngải Tháp biết Tân Tây Á là nô bộc của Lâm Khiếu Đường, tuy rằng thân phận có chênh lệch rất lớn nhưng cũng không có nghĩa là vĩnh viễn không thể thay đổi, nếu như Lâm Khiếu Đường đại ca có thể kết hợp với Tân Tây Á tỷ tỷ mà nói, đó là kết quả tốt nhất, đây cũng chính là huyền tưởng từ trước tới nay, một bí mật nho nhỏ trong lòng thiếu nữ báo nhân.

Bởi vậy, khi Ngải Tháp thấy phía sau Lâm Khiếu Đường là một vị nữ tử mặc lam bào, trong lòng không khỏi dâng lên tâm tình bài xích.

Tính tình Ngải Thập phải nói biến hóa cực nhanh, thoáng cái sắc mặt đã biến đổi, lúc trước còn ôm chặt lấy Lâm Khiếu Đường khóc lóc, lúc này đã đẩy hẳn ra một bên tức giận nhìn.

A Mạn Đạt và Tác Cấp Đồ thấy Ngải Thập như vậy cũng đành hai mặt nhìn nhau, bắt quá hai người họ rất quan tâm đến chuyện của Tân Tây Á, dù sao ngày trước mấy người đã với nhau sống cùng một chỗ trong thời gian dài, tất cả mọi người xem như cũng là bằng hữu tốt.

Đối với cử động và ngôn ngữ quá khích của Ngải Thập, Lâm Khiếu Đường không hề có chút tức giận nào, ngược lại ha hả cười.

- Người cười cái gì, không cho người cười!

Tâm tình của Ngải Thập đang khó chịu lại thấy Lâm Khiếu Đường cười như vậy càng trở nên căm tức hò hét phát uy, bắt quá người kia cũng không vì lời của nàng mà đáp trả, không tìm được tiểu ý làm cho Ngải Thập bị chọc tức nói:

- Lâm đại ca là người xấu, có mối nói cũ, Tân Tây Á tỷ tỷ thật đáng thương cảm, người nói đi, có phải người từ bỏ Tân Tây Á tỷ tỷ rồi?

Khi nói ra những lời này, trong mắt của Ngải Thập hiện lên nước mắt trong suốt.

Lâm Khiếu Đường một mặt lắc đầu một mặt cười nói:

- Tiểu nha đầu, người đối với Lâm đại ca không có lòng tin như vậy.

Ngải Thập lau đi nước mắt nói:

- Vậy người nói Tân Tây Á tỷ tỷ đang ở đâu? Thế nào lại không thấy ở bên cạnh người?

- Ngải Thập, người tránh oan cho công tử rồi. Ta vẫn luôn bên người công tử, cho tới bây giờ vẫn chưa từng ly khai, công tử cũng không hề vứt bỏ ta!

Đột nhiên nữ tử mặc lam bào vẫn lẳng lẳng đứng sau lưng Lâm Khiếu Đường mở miệng nói, thanh âm êm dịu vô cùng, so với dáng vẻ băng lạnh trước đó thì đã ôn hòa đi rất nhiều.

Ngải Thập ngây ngẩn cả người, A Mạn Đạt cũng ngây ngẩn cả người, miệng Tác Cấp Đồ lại càng há hốc ra không hiểu nổi, tất cả dường như đều có bộ dáng bị dọa cho đến ngây người.

- Người là?

Ngải Thập khiếp sợ, ngón tay nhỏ nhỏ của miêu nữ cong cong hướng nữ tử mặc lam bào, đôi miêu nhãn cũng không ngừng đánh giá nữ tử mặc lam bào, lập tức mạnh mẽ lắc đầu nói:

- Gạt người!

- Ngải Thập, còn nhớ rõ ngày trước người nói với tỷ tỷ một ngày nào đó người sẽ vượt qua tỷ tỷ hay không? Còn có cái này!

Nữ tử mặc lam bào vừa nói, một bên lấy từ trong ngực trữ vật một chủy thủ lam nguyệt đặc biệt của báo nhân tộc.

Ngải Thập có chút không thể tưởng tượng được, đi quanh nữ tử mặc lam bào một vòng, bỗng nhiên xuất thủ, nữ tử mặc lam bào dễ dàng hóa giải, rồi sau đó hai người du đấu với nhau, qua chừng khoảng mười chiêu, Ngải Thập rốt cục ngừng tay, không còn tiếp tục hoài nghi mà nhào vào lòng nữ tử mặc lam bào kích động khóc ròng nói:

- Tân Tây Á tỷ tỷ, người thế nào lại biến thành hình dạng như vậy, Ngải Thập thực không nhận ra người.

Tính cách Tân Tây Á thủy chung ít nói, nhưng lúc này chính là một lần nói nhiều nhất trong đời, mà đơn giản thuật lại toàn bộ mọi chuyện một lần.

Nghe được từng chuyện mạo hiểm, Ngải Thập và A Mạn Đạt mới hiểu rõ, ngay cả Tác Cấp Đồ cũng cầm lấy hồ lô rượu vẫn đeo nơi thắt lưng mà uống một ngụm an ủi, nghe được những đoạn ly kỳ, cả ba người đều trừng mắt thật to, khi nói đến đoạn kết thì ba người mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

A Mạn Đạt rất rõ ràng bản thân Lâm Khiếu Đường có một loại y thuật thần kỳ, đừng nói chỉ là thay đổi thân thể cho Tân Tây Á, cho dù hoàn toàn làm ra một thân thể hoàn toàn mới thì nàng cũng không có bất luận hoài nghi nào.

- Lâm đại ca, xin lỗi, Ngã Thập đã trách oan người rồi!

Đôi miêu nhĩ của Ngã Thập vốn vểnh lên hiện tại lại gập xuống theo, cánh tay nhỏ bé cũng quăn lại một chỗ, trên mặt đỏ ửng, hiển nhiên đối với hành động lỗ mãng của chính mình cảm thấy rất xấu hổ.

Lâm Khiếu Đường véo cái mũi nhỏ của Ngã Thập nói:

- Người không biết thì không có tội, người cũng vậy, không hề sai!

Đôi miêu nhĩ nho nhỏ của Ngã Thập lúc này mới dựng thẳng lên, vẻ xấu hổ trên mặt cũng biến mất:

- Lâm đại ca, người không tức giận chứ?

- Ha ha, có gì mà phải tức giận? Nha đầu ngốc!

Lâm Khiếu Đường ngửa mặt cười to nói.

- Lâm đại ca tốt nhất mà!

Ngã Thập lại một lần nữa ôm cứng lấy Lâm Khiếu Đường trước mắt mọi người.

- Nha đầu chết tiệt kia, tính tình từ trước tới nay vẫn không cải biến, giờ mặt so với trở mình còn muốn nhanh hơn, đúng là mỗi lúc một dạng!

Tác Cấp Đồ uống một ngụm rượu rồi thì thầm nói.

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Khiếu Đường trợ giúp chữa trị cho những tu luyện giả thụ thương, một vài người cũng từng có chút khúc mắc nhưng giờ khắc này không hề đề cập đến những việc ngày trước, hiển nhiên vô luận là ai cũng không dám trêu chọc tới một địa vương giai hùng mạnh như vậy.

Hai mảnh toái phiến đều đã được tìm thấy, mấy ngày vừa qua Lâm Khiếu Đường chủ yếu là ôn chuyện xưa với mấy lão bằng hữu, nhưng tin tức Hoa Tiên Tử vẫn thủy chung quanh quẩn trong đầu, Nạp Lan U tổ bộ dáng người không đáp ứng điều kiện của ta thì đừng hòng mong ta nói, đối với tất cả luôn thủ khẩu như bình.

452. Chương 448: Tin Tức Của Hoa Tiên Tử

Tất cả mọi người đã từng là đồng bạn cùng chung hoạn nạn. Đối với Lâm Khiếu Đường thì chuyển đi lần này cũng là một chuyển đi có thu hoạch lớn nhất trong đời.

Bất quá chung quy không có khả năng cùng chung một chỗ mãi mãi, thiên hạ có bữa tiệc nào là không tan, mỗi người đều có một con đường mà mình phải đi.

Lâm Khiếu Đường để lại cho mọi người rất nhiều bảo bối, có đan dược, có luyện bảo, còn có rất nhiều tài liệu tu luyện trân quý, cùng với một vài công pháp và vũ kỹ, lại càng đem Khổng thú ma pháp trận mà A Mạn Đạt ngày trước đưa cho hắn trả lại.

Bộ pháp trận này đã theo Lâm Khiếu Đường rất nhiều năm nhưng hắn vẫn không thể phát huy được hết uy lực chân chính của nó, rất nhiều lúc cũng chỉ có thể dùng như một ma pháp trận phòng ngự bình thường, như vậy chỉ phí phạm nguyên vật liệu mà lại không thu được nhiều thành quả, chẳng bằng trả lại chân chính chủ nhân của nó. Vốn bộ ma pháp trận này Lâm Khiếu Đường dự định tiện chuyển đi đến Minh Tây nếu có chút thời gian sẽ bãi phỏng A Mạn Đạt hoàn trả lại, nhưng trùng hợp gặp nhau nơi nên nên cũng không cần phải chạy xa làm gì nữa.

Huống hồ lúc này nhân ngư tộc cũng rất cần một ít thủ đoạn chống đỡ cường địch, vật quy nguyên chủ nghĩ đến nhất địch sẽ có thể phát huy được uy lực lớn nhất.

Mọi người đều dự cảm được, lần này ly biệt này không biết đến tháng năm nào mới có thể gặp lại, cũng có thể là vĩnh biệt không chừng. Đại Lục Minh Tây và Đại Lục Kỳ Đông dù sao cũng cách nhau rất xa, nếu

không có thực lực địa vương giai thực sự không thể vượt qua nỗi hải vực xa xôi, đúng là một cách trở vô cùng khó khăn.

Trên thực tế, lúc này nếu không phải Lâm Khiếu Đường vì mấy mảnh toái phiến của Cửu Thiên nguyên lô thì chỉ sợ sẽ không bao giờ quay lại đây. Con đường tu luyện vẫn nói là tâm lao lực mệnh, mỗi thời khắc đều phải cẩn thận từng chút, nếu sơ xảy dù chỉ là nửa nhịp thì cũng có thể thất bại trong gang tấc. Bằng hữu đi lại cũng chỉ trong nhất thời, cũng bởi bên trong còn liên quan đến rất nhiều nhân tố phức tạp, theo thời gian chuyển dời, chênh lệch tu vi sẽ làm cho thọ nguyên hai phía có sự khác biệt, cho dù có giao hảo hơn nữa nhưng thời gian một vài trăm năm đối với người khác có thể đã là mấy đời rồi.

Bởi vậy tu luyện giả tại điểm này thông thường đều không quá chú ý, thậm chí còn không suy nghĩ tới.

Lâm Khiếu Đường cũng không đợi tổng biệt, thuận theo ánh trăng mà đạp thượng quy đồ (trở về), việc hấn muốn làm vẫn còn rất nhiều. Tất cả bất quá mới chỉ là bước khởi đầu mà thôi.

Ba ngày sau, bờ biển cực đông Đại Lục Minh Tây, trên một đảo nhỏ gần bờ đại lục, một nam hai nữ đang đứng tại nơi cao nhất nhìn xung quanh.

- Nạp Lan tiểu thư, tiếp tới đã là khu vực biển rộng, một khi tiến vào đó đã chính thức bước trên con đường trở về, sự phụ người có còn tại Đại Lục Minh Tây hay không, nếu như còn, ta muốn gặp nàng một lần.

Rốt cuộc Lâm Khiếu Đường mở miệng nói.

Nạp Lan U yên lặng thở dài nói:

- Từ sáu mươi năm trước sự phụ đã rời khỏi nơi này rồi!

Con người Lâm Khiếu Đường hơi khép lại nói:

- Rời khỏi? Đi nơi nào? Nàng vì sao lại không mang theo người?

Nạp Lan U cười khổ nói:

- Có thể mang theo thì sự phụ tự nhiên không bỏ lại ta, đáng tiếc là không thể cưỡng cầu!

Lâm Khiếu Đường không rõ:

- Có ý tứ gì?

Nạp Lan U ngẩng mặt nhìn bầu trời tựa hồ quan sát cái gì đó, ánh mắt tự do nói:

- Sự phụ, người phi thăng rồi!

Tâm trạng Lâm Khiếu Đường vừa động, đáp án này hẳn cũng không hề nghĩ tới, phi thăng từ khi nào trở nên dễ dàng như vậy? Hơn nữa tại Đại Lục Minh Tây tựa hồ cũng không có nghe qua tin đồn nào, Lâm Khiếu Đường nghi hoặc hỏi:

- Tiên tử đã phi thăng? Phi thăng như thế nào đây?

Trên mặt Nạp Lan U không có nửa phần cảm giác vui mừng, cũng không chút lạng quan trả lời:

- Ngày trước ta và sự phụ đã dự định quay về Đại Lục Kỳ Đông, dù sao đó mới là gốc rễ của chúng ta, lại có môn phái chống đỡ sau lưng, thu thập tài nguyên tu luyện cũng sẽ dễ dàng hơn chút ít. Ngay lúc trên đường trở về, vết thương cũ trên người sự phụ đột nhiên tái phát, rơi vào bên trong một vực sâu, tất cả cũng là vì Huyền ly thú kia làm hại, sau đó tại hải vực sự phụ chữa thương được một thời gian vô ý phát hiện được một loại linh thảo vô cùng trân quý vì vậy bắt đầu luyện chế Thiên Nguyên Đế hoàng đan, luyện chế thành công được ba viên đan được đỉnh cấp. Sau đó sự phụ trực tiếp tiến hành bế quan tận năm mươi năm, ta cũng theo đó tu luyện. Sự phụ đem tất cả những vật dụng cất giữ giao cho ta tu luyện, trong vòng năm mươi năm đó ta cũng có những đột phá lớn, bất quá sự phụ đột phá lại càng kinh người, ngày đó xuất quan tựa như thiên thần hạ phàm, toàn thân lấp lánh kim quang, khí nguyên như biển rộng, khu vực bên dưới vực sâu phạm là vật có khí nguyên đều suy kiệt mà chết, đến cả ta cũng thiếu chút nữa bị hút khô.

- Sự phụ tuy là trùng quan thành công nhưng không có cách nào áp chế được khí nguyên tản mát ra, ba ngày sau liền gặp thiên kiếp, lúc đó phương viên trong vòng phạm vi hơn trăm dặm đều xuất hiện không

gian gãy khúc, không ngừng có thiểm điện màu vàng từ bên trong khe nứt bổ xuống, tất cả những pháp bảo hầu như đều được sư phụ lấy ra chống đỡ, lúc đó nếu không phải sư phụ dùng một đạo truyền tống phù tạm thời đẩy ta đi, ta chỉ sợ đã sớm vong mạng dưới lôi điện, sau đó ta trở lại đi tìm vài lần nhưng không hề gặp qua hình bóng sư phụ lần nào nữa.

Lâm Khiếu Đường có chút suy nghĩ nói:

- Những dị tượng này đều là những điềm báo trước khi phi thăng, hẳn là không sai. Tu vi Hoa Tiên Tử thâm hậu, pháp bảo vô số, một thân thần thông lại càng thiên hạ vô song, Nạp Lan tiểu thư không cần đau thương, sư phụ ngươi nhất định đã thành công phi thăng thượng giới.

Nạp Lan U do dự một chút rồi nói:

- Con đường phi thăng của sư phụ tự nhiên là vô sự, ta làm đồ đệ của người lâu như vậy sao còn không hiểu thực lực của người, ta lo lắng cũng không phải là phi thăng chi đồ mà là tới thượng giới rồi vị tất đã được những ngày an lành.

Lâm Khiếu Đường không giải thích được:

- Vì sao? Thượng giới chẳng lẽ là long đàm hổ huyệt hay sao?

Nạp Lan U lắc đầu nói:

- Tự nhiên không phải long đàm hổ huyệt, chỉ là sư phụ nàng nguyên bản chính là tu luyện giả thượng giới, một ngàn năm trước bị người khác hãm hại nên mới lưu lạc nơi hạ giới.

Tin tức này nhất thời làm cho Lâm Khiếu Đường cả kinh, hẳn thế nào cũng nghĩ không ra Hoa Tiên Tử lại là tu luyện giả thượng giới, không khỏi kỳ quái hỏi:

- Tu luyện giả thượng giới căn bản không thể xuất hiện nơi hạ giới, sư phụ ngươi sao lại từ thượng giới xuống đây được?

Nạp Lan U tiếp tục nói:

- Nếu như đi qua lục đạo luân hồi chuyển thế sống lại, phế bỏ tu vi tu luyện lại một lần nữa thì có thể tới được hạ giới.

- Lục đạo luân hồi! Dĩ nhiên lại có người nguyện ý đi qua, không nói đến không an toàn mà cho dù là đi qua cũng phải thừa nhận sáu đạo thống khổ vô bờ, luyện hồn thiêu phách, đi qua cho dù là người có tu vi cao thâm đến đâu cũng là bị đánh quay về nguyên hình rồi chỉ còn lại là một lũ u hồn. Ngoại trừ tiến hành đoạt xá đối với thai nhi vẫn còn trong bụng mẹ cũng không còn phương pháp nào khác, mà nếu không phải trong vòng bảy ngày tìm được thai nguyên thích hợp thì còn lại cũng chỉ là tử lộ mà thôi.

Kỳ Áo cả kinh nói.

Lâm Khiếu Đường sống mắt bình tĩnh cũng phải khởi lên một chút rung động, không nghĩ tới một đường đi tới cùng của thượng giới tu luyện giả cũng có một kết hạ thật không ít uyên nguyên, đối với Hoa Tiên Tử, Lâm Khiếu Đường ở sâu trong nội tâm có một chút sự tình mà chính hắn cũng không thể nói được rõ ràng.

Nếu Hoa Tiên Tử đã không còn ở tại Đại Lục Minh Tây, thì tại phiên đại lục này Lâm Khiếu Đường không còn chút lo lắng nào, nhanh chóng mang theo hai nàng nhằm hướng đông phi hành cực nhanh.

Hải vực xa xôi, đường xá cũng rất hung hiểm, bất quá lấy năng lực hiện tại của Lâm Khiếu Đường mà nói thì chuyện có thể tạo thành uy hiếp với hắn không nhiều lắm, một đường tự nhiên giống như lúc đến, không hề gặp phải chút khó khăn nào, có khác chỉ là nhiều hơn một người mà thôi.

Trên đường đi, ba người không nói nhiều. Tân Tây Á vốn là thiếu ngôn quả ngữ (ít nói), Lâm Khiếu Đường dụng tâm phi hành thì tốc độ của hai nàng không thể bằng hắn, tự nhiên là hắn phải hỗ trợ kéo đi, ngoài thời gian nghỉ ngơi thì đều dành hết cho tu luyện. Tính tình Nạp Lan U thật tế rất hoạt bát thể nhưng một đường vòng vo lại rất tiết kiệm lời, tựa như tâm trạng còn có chút nặng nề.

Một đường phi hành cực nhanh, một tháng sau, đã vượt qua một nửa lộ trình. Trời chạng vạng, Lâm Khiếu Đường dừng chân tại một hải đảo, vừa mới đặt chân xuống, Nạp Lan U tổ bộ dáng như rất lỗ lực nói:

- Lâm công tử, sư phụ trước lúc đi đã đem cho ta mấy thứ nhờ chuyển giao cho người, cũng bảo ta chuyển một câu nói.

Từ lâu Lâm Khiếu Đường đã nhìn ra Nạp Lan U có việc trong lòng, chỉ là không rõ ràng cho lắm vì sao nàng lại như vậy, lúc này thấy nàng mở miệng cũng không kinh ngạc gì nhiều, hờ hững nói:

- Vật gì vậy?

Nạp Lan U lấy ra một chiếc hộp ngọc từ trong lòng nói:

- Thứ đó để ở bên trong này, Lâm công tử tự mình xem đi.

Lâm Khiếu Đường tiếp nhận sau đó lập tức phóng nguyên thức ra thâm nhập vào bên trong thăm dò, khi thấy rõ vật ở bên trong, Lâm Khiếu Đường không khỏi vội hít một ngụm lương khí, cư nhiên lại là một khối Thiên Nguyên Đế hoàng đan, mà hộp ngọc kia cũng là một pháp bảo đỉnh giai, tính phong bế vô cùng tốt, bên trong có gia trì một kết trận nhỏ, bởi vậy được lực cường đại bên trong không bị thoát ra ngoài một tia, Hoa Tiên Tử đúng là rất cẩn thận tỉ mỉ.

Lâm Khiếu Đường như thế nào cũng không nghĩ được Hoa Tiên Tử lại tặng cho hắn một vật trân quý đến như vậy. Mà theo như lời Kỳ Áo nói, Thiên Nguyên Đế hoàng đan này coi như là ở trên thượng giới cũng là một loại đan dược cực kỳ trân quý, dù là tu luyện giả hoàng giai phục dụng vào cũng có thể tăng được một chút tu vi.

Ngoài hộp ngọc và Thiên Nguyên Đế hoàng đan còn có một loại pháp bảo, chính là thứ ngày trước Hoa Tiên Tử đã từng tặng cho hắn một lần Thiên Đàm Hoa. Ngày trước, pháp bảo này bị Hoa Tiên Tử sử dụng có chút hư hỏng, bất quá ngày hôm nay đã hoàn toàn được luyện lại, hơn nữa so với trước đó còn có phần tinh xảo hơn.

Lâm Khiếu Đường đã chứng kiến uy lực của Thiên Đàm hoa này, chỉ là không biết chính mình có thể sử dụng nhuần nhuyễn hay không, dù sao chính mình và Hoa Tiên Tử tu luyện tâm pháp, pháp kỹ không giống nhau.

Thu hồi hộp ngọc, Lâm Khiếu Đường đối với thời gian hơn một tháng luôn do dự của Nạp Lan U có phần lý giải. Hai kiện pháp bảo này chính là vật hiếm có, tại hạ giới sợ là mấy ngàn năm cũng không nhất định có thể xuất ra được một kiện, đặt ở trong tay, người nào không có tâm ý giữ lấy mới lạ.

Đặc biệt hơn nữa lại là Thiên Nguyên Đế hoàng đan, lấy tu vi hiện nay của Nạp Lan U, nếu là chuyên tâm tu luyện, đạt được linh hồn giai hậu kỳ, sau đó phục dụng, hơn một trăm năm cho dù không có khả năng phi thăng thì đạt tới địa vương giai hậu kỳ cũng không phải là không có khả năng.

- Nạp Lan tiểu thư, sư phụ người đã phi thăng, vô luận thành bại, từ này về sau cùng với hạ giới cũng là không còn liên quan, tình thầy trò giữa người và nàng cũng đã hết. Hai thứ này tuy là sư phụ người giao phó, nhưng với tu vi hiện tại của người cũng đủ để tiêu hóa, người không lấy ra trong thiên hạ không người nào biết được, có được hai bảo bối này, không lâu liền có thể trở thành tồn tại đỉnh cao nơi hạ giới, mà thọ nguyên có thể tăng thêm mấy trăm năm, đã vậy người cần gì phải lấy ra đưa cho ta nữa?

Lâm Khiếu Đường không có kỵ, trực tiếp hỏi thẳng.

Nạp Lan U đối với việc Lâm Khiếu Đường hỏi trắng ra như vậy ngược lại không hề cảm thấy ngoài ý muốn, lấy hiểu biết của bản thân đối với Lâm Khiếu Đường, biểu hiện của chính mình trong mấy ngày nay đều đã rơi vào mắt Lâm Khiếu Đường, ngày trước còn là một tên phế vật, tâm trí người này so với người bình thường đã kín đáo hơn nhiều lắm, ngày hôm nay từ phế vật trở thành một nhân vật cao cao tại thượng nơi hạ giới, cùng hàng với những lão quái vật thượng tầng, tâm trí hiển nhiên so với ngày trước chỉ có hơn chứ không kém.

- Nguyên nhân bởi vì theo sư phụ nói Lâm công tử có lẽ có năng lực mang thiếp thân cùng nhau tiến vào thượng giới!

Nạp Lan U không quá tin tưởng trả lời.

- A? Hoa Tiên Tử nói như vậy sao? Thật đúng là coi trọng Lâm mỗ, chỉ là không biết từ đâu lại nhận định như vậy? Không nói đến Lâm mỗ có ngày như vậy hay không, cho dù là có thể phi thăng lại làm sao mang

theo những người khác được? Nếu như có thể như vậy, nhiều năm qua các vị tiên bói phi thăng chẳng phải là đã dẫn theo không ít người tới thượng giới hay sao? Thế nhưng trên các loại sách cổ vì sao lại chưa từng ghi chép qua? Huống hồ sư phụ người lúc phi thăng vì sao không mang người theo, lại cần phải chờ đến ta?

Hai mắt Lâm Khiếu Đường hơi híp lại nhìn chăm chăm vào mặt Nạp Lan U làm nàng cảm thấy lạnh cả người.

453. Chương 449: Cực Tây Tề Tụ (thượng)

- Sư phụ nói Lâm công tử có thể chất đặc thù. Công pháp càng là nhất tuyệt đương đại, lại có thân thể phê độc dương hồn, trên người lại có hai ba mươi viên linh vương đan và năm gốc Cổ Độc thi thảo, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì trong vòng trăm năm có thể tiến vào địa vương đại đạo. Sư phụ còn nói, sâu trong nguyên hồn Lâm công tử trong còn có một loại ấn ký giống với sư phụ, rất có khả năng cũng là một vị tu luyện giả thượng giới xuyên qua lục đạo luân hồi, thần thông so với người chỉ có hơn chứ không kém. Sư phụ cũng tiết lộ cho thiếp thân một tin tức quan trọng, hạ giới có tám kiện bảo vật có nguồn gốc từ một vị đại sư luyện bảo tại thượng giới, trải qua phong ấn vạn năm, chứa đựng tị kiếp lực cực mạnh, nếu Lâm công tử có thể thu thập đầy đủ tám kiện này, đợi đến lúc phi thăng lấy ra làm cơ sở, xếp thành bát bộ thiên long trận, tối đa có thể mang theo tám người cùng phi thăng.

“Nhất nhân đắc đạo, kê khuyến thăng thiên”?(*)

Trong đầu Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên hiện ra tám chữ, bất quá đối với lời nói của Nạp Lan U cơ bản đã tin tưởng. Hoa Tiên Tử dù sao cùng với chính mình đã từng có duyên phu thê, cảm ứng được sâu trong nguyên hồn ấn ký cũng không có là kỳ quái, mà chính mình xác thực cùng với kinh lịch của Hoa Tiên Tử có vài phần tương tự, dù không phải là xuyên qua cái gì là lục đạo luân hồi, nhưng sống hai kiếp người là chuyện thực, điểm này tuyệt đối không thể nghi ngờ.

(*) Một người đắc đạo. Gà chó lên trời

Ánh mắt sắc bén của Lâm Khiếu Đường đã dần hòa hoãn, rồi nói:

- Sư phụ người chỉ nói những lời này, không còn gì khác sao?

Trên mặt Nạp Lan U đột nhiên nổi lên một mảng đỏ ửng, lấy ra một khối lam ma thạch giao cho Lâm Khiếu Đường nói:

- Sư phụ lưu lại một đoạn ghi âm, Lâm công tử tự mình nghe đi!

Nạp Lan U nói xong liền như sợ tránh không kịp, vội vã đi ra chỗ khác, cấp tốc ngồi xếp bằng tiến vào trạng thái tĩnh tọa. Tuy là đang nhắm mắt nhưng thần sắc có chút không được tự nhiên, tựa hồ đang có sự tình nào đó trong lòng.

Lâm Khiếu Đường cảm giác có chút cổ quái, nhìn lam ma thạch trong tay, phát ra nguyên thức thâm nhập vào bên trong. Vừa mới tiếp xúc với âm nguyên bên trong, lập tức nghe được thanh âm êm dịu của Hoa Tiên Tử. Thanh âm nghe có vẻ êm tai nhưng lại cực kỳ bạo ngược và mạnh mẽ.

- Dâm tặc, lão nương chờ ngươi tại thượng giới, nếu ngươi không dám đến, lão nương coi như là lại một lần nữa dẫn thân qua lục đạo luân hồi, cũng muốn tới thu thập ngươi, chiếm được thân thể lão nương còn không chịu trách nhiệm, nằm mơ đi!

Về mặt Lâm Khiếu Đường chờ đợi, đang muốn thu hồi nguyên thức thì bên trong lại truyền đến một đoạn âm thanh không giống, so với trước nhu hòa hơn rất nhiều, lại càng mang theo vẻ như đang làm nũng.

- Dâm tặc, sớm tới giúp ta một chút, ta chờ ngươi!

Lâm Khiếu Đường vô ý thức cầm lam ma thạch thu lại trong lòng, mặc kệ Hoa Tiên Tử xuất phát từ loại mục đích nào nhưng trong đó cũng bao hàm một tia tình cảm tuyệt không phải giả.

Bất quá Lâm Khiếu Đường cũng rõ ràng, nữ tu thượng giới này đã sống không biết bao nhiêu năm, trải qua sự thống khổ của lục đạo luân hồi, ngoài tâm trí đã thành tinh từ lâu thì tuyệt đối không đơn giản chỉ là

một lần ngoài ý muốn thân cận giao hợp mà đối với chính mình sản sinh ra cái gọi là tình ái thể non hèn biển, phần nhiều là nằng cho rằng mình đối với nàng sẽ có nhiều tác dụng mà thôi.

Tại tu luyện giới lẫn lộn lâu như vậy, Lâm Khiếu Đường đối với loại quan hệ này ngược lại không hề cự tuyệt, cũng không hề có ý bài xích.

Cho dù không có Hoa Tiên Tử, Lâm Khiếu Đường cũng quyết tâm phi thăng thượng giới, không vì cái gì khác mà là chỉ cầu nắm giữ số mệnh trong tay chính mình. Cũng là muốn đánh bạc một phen. Huống hồ Lâm Khiếu Đường thủy chung không buông bỏ lý do chính mình vì sao lại chuyển kiếp tới đây, rất muốn hiểu rõ trong đó rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? Đến tột cùng là ngẫu nhiên hay là trong đó có cất dấu một bí mật nào đó?

- Tiểu tử, bản lĩnh không nhỏ a, ngay cả nữ tu thượng giới cũng đều có thể “đề lên”, diễm phúc đúng là không cạn. Lão phu ở thượng giới tốt xấu cũng coi như là một nhân vật lớn, ngày đó lẫn lộn thời gian dài như vậy mà không có ai ngó ngàng tới!

Kỳ Áo nói có điểm ý tứ không rõ ràng.

Bởi vì Lâm Khiếu Đường và Kỳ Áo có liên hệ nguyên thức tầng sâu, nếu hắn không tận lực ngăn trở thì Kỳ Áo rất dễ dàng có thể nhận thức được nguyên thức của Lâm Khiếu Đường đang dò xét cái gì.

- Tiền bối một long truy cầu đại đạo, tự nhiên không có tâm lo lắng tư tình nhi nữ, văn bối đã làm tiền bối chê cười rồi!

Lâm Khiếu Đường ha hả cười, trong lòng cũng thầm kêu sơ ý, nhất thời không nghĩ tới lời nhảm của Hoa Tiên Tử, chuyện riêng tư như thế này mà lại để cho lão gia hỏa kia nghe được.

- Năm tháng dưới hạ giới trôi qua rất nhanh, thọ mệnh cho dù có dài thì cũng chỉ một nghìn năm trăm năm, tài nguyên tu luyện lại rất thiếu thốn, nếu không chuyên tâm tu luyện rất khó có thể đại thành. Nhưng ở trên thượng giới lại không giống như vậy, tài nguyên tu luyện không chỉ phong phú, hơn nữa nguyên khí thiên địa lại nồng đậm phi thường, khí nguyên ngưng tụ thành thánh nguyên, tu luyện dễ dàng hơn hạ giới rất nhiều, hơn nữa thượng giới thiên cát địa linh, người tu thánh chỉ cần hơi có chút sở thành đã có thọ nguyên phi thường lâu dài, sống tới mấy ngàn năm là chuyện rất đời thường. Ở thượng giới, bên người nam tu từ để giai chí ít cũng có ba bốn nữ tu sĩ song tu làm bạn. Như hoàng giai cơ bản là tam cung lục viện thất thập nhị phi. Tóm lại, nam tu chỉ cần có thực lực thì nữ tu đều nguyện ý dựa vào, điểm này so với hạ giới có điểm khác nhau rất lớn.

Kỳ Áo mê hoặc nói.

Lâm Khiếu Đường lại có chút kỳ quái:

- Cho dù thượng giới thiên cát địa linh, chỉ sợ đạt tới linh hồn tu luyện vẫn là khó khăn tầng tầng, cho dù thọ nguyên rất dài cũng không đến mức phong phú như vậy chứ?

Kỳ Áo hừ một tiếng nói:

- Khổ tu ở thượng giới cơ bản là không thể thực hiện được, chỉ có cướp đoạt mới là chính đồ, thượng giới đối với tranh đoạt tài nguyên tu luyện kịch liệt hơn so với hạ giới nhiều lắm, tuy rằng địa vực mở mang vô biên vô hạn, nhưng đại dương thực sự quá mức rộng lớn, rất có nhiều địa phương đến ngay cả tu luyện giả chí tôn giai cũng không thể đi tới, đa phần chúng tu luyện giả đều tụ tập quanh một khu vực rộng lớn rồi từ đó lập thành phạm vi thế lực như một quốc gia, thực lực cá thể ở trên thượng giới phải nói là cực kỳ nhỏ bé. Cho dù là cường giả chí tôn giai, chỉ cần vài trăm tu luyện giả để giai cũng đủ để cho hắn ngoan ngoãn như một hài tử rồi, người ngàn vạn lần đừng tưởng rằng thượng giới so với hạ giới giống nhau, chỉ hơi có chút danh tiếng là đã có thể tiêu dao tứ phương, dựng núi phong vương lại càng là người si nói mộng, đến ngay cả lực lượng một môn phái cũng chỉ là nhỏ bé mà thôi. Hơn nữa thượng giới còn có những kết trận công kích như Hạch tâm trận, trận này có thể ngưng tụ ra hạch nguyên kinh khủng là “Thần diệt cầu”, chỉ cần một viên này phóng xuất ra thì tất cả mọi thứ trong phạm vi ngàn dặm đều hóa thành tro bụi, coi như là tu luyện giả chí tôn giai cũng không dám đụng tới thứ cầu này, trên thượng giới muốn an nhàn, nhất định phải tụ tập thành một tập thể. Một người khổ tu thì vĩnh viễn không có ngày phong quang, tu luyện giả thượng giới truy cầu quyền lực so với tu luyện giả hạ giới cuồng nhiệt hơn nhiều lắm, tu luyện ngược lại chỉ

là thứ yếu mà thôi, tranh đoạt địa bàn tài nguyên mới là chủ đề chính, chỉ cần có tài nguyên thì tu vi há có thể không tăng, cho dù một người có khổ tu cả vạn năm nhưng không có tài nguyên chống đỡ thì dưới tình huống đó nghĩ muốn đến hoàng giai thực là gian nan, cho dù có tới hoàng giai rồi mà không có quốc gia bồi cảnh thì cũng chỉ là phạm bị người khi dễ mà thôi.

Lâm Khiếu Đường nghe Kỳ Áo nói như vậy cũng cảm giác được bố cục thượng giới có phần tương tự so với thế giới mà kiếp trước mình đã sống, chỉ ít là phần hình thức có điểm tương tượng như vậy.

- Văn bối có thể phi thăng hay không cũng là điều không thể nói trước được, hiện tại tốt nhất hãy thu thập đầy đủ bảy khối mảnh toái phiến còn lại mới điều là quan trọng nhất.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói, xác định rõ ràng từng bước từng bước tiến tới, đối với chuyện tình nơi thượng giới có được một chút lý giải cũng là đủ rồi, miệt mài theo đuổi ngược lại không cần thiết.

Mấy tháng sau, nơi cực tây Đại Lục Kỳ Đông, trên Tây Hoang sơn mạch, vô số tu luyện giả tập hợp nơi đây, mấy đại tu luyện giới cũng đều có người đến tham dự.

Một tòa Tây Sơn trấn đã nhiều ngày nay trở thành nơi tụ tập của chúng tiên nhân, chỉ ít trong con mắt của những phạm nhân thì những người bay trên bầu trời kia cũng không khác so với tiên nhân trong tưởng tượng của bọn họ.

Bên trong Tây Sơn trấn tuy nhỏ nhưng cũng có mấy khách sạn bình dân, mấy ngày nay cực kỳ đông đúc. Kỳ thực đại đa số tu luyện giả đều giống nhau, sẽ không cư trú tại những khách sạn bình dân này, tuy vậy thỉnh thoảng cũng có một số nhỏ còn tham luyện mỹ vị nhân gian nên sẽ ở lại một hai ngày, đương nhiên đa phần chỉ là những tu luyện giả hạ vị mà thôi.

Bất quá cũng có lúc một số tu luyện giả cấp cao gặp phải tình huống nào đó phải ở lại nơi khách sạn bình dân như vậy, nếu chủ quán có vận khí tốt một chút, gặp được những người này đang lúc tâm tình vui vẻ không chừng có thể nhận được chút tiên duyên. Chỉ cần mấy viên linh đan thọ nguyên bình thường đã có thể sống hơn trăm năm, hoặc là một cuốn bí tịch tu luyện thì từ này về sau tại chốn nhân gian một bước lên mây cũng không phải là không thể.

Tại một căn phòng tinh xảo trên lầu hai trong tòa nhà nghỉ Tây Sơn trấn, ngồi bên trong có ba nữ nhân, từ bóng lưng mỗi người đều có thể đoán ra dung mạo tuyệt sắc, tư thái tinh tế, thân mình thon thả, chỉ cần liếc mắt cơ hồ đã làm người ta nói không lên lời.

Bất quá nếu nhìn chính diện, sẽ phát hiện trong đó có một nữ tử dùng một hắc sa che khuôn mặt, mà bên trên hắc sa lại được bố trí một vùng xoáy tụ cực kỳ tinh diệu, bởi vậy nhìn bằng mắt thường rất khó có thể thấy được dung mạo của nữ tử này.

Nhưng nếu là người có tu vi cao thâm một chút, vẫn có thể nhìn xuyên thấu qua màn hắc sa kia, nhưng chỉ sợ ánh mắt coi trọng lúc trước đó đã không còn nữa.

Khuôn mặt nữ tử này toàn là những vết sẹo, dường như là bị bỏng nặng do hỏa thiêu vậy, toàn bộ da mặt đã bị biến mất, thay vào đó là những khối thịt cực kỳ kinh khủng, phải nói là xấu xí đến cực điểm. Nếu là buổi tối, ai đó tâm trí không được vững vàng, liếc mắt nhìn qua một cái chỉ sợ bị dọa chết ngất.

Nữ tử này chỉ còn lại một đôi mắt là còn giữ được vẻ đẹp ngày trước, những bộ phận còn lại căn bản là một quái vật.

Hai nữ tử bên cạnh không mang theo khăn che mặt, dung mạo mỗi người có một vẻ đặc sắc riêng, nhưng đều là dung nhan thượng phẩm, cả hai mặc trường bào màu lam nhạt.

- Lan đạo hữu, chúng ta lưu tại nơi này đã được chín ngày, ngày mai đã là ngày truyền tống trận mở ra, Lâm đạo hữu sợ là sẽ không tới được, trên đường liệu đã có chuyện gì xảy ra không?

Nữ tử che sa đen u oán nói.

- Sẽ không đâu, Thần tiên tử chớ lo, lão đại nói đến nhất định sẽ đến, không phải là còn thời gian một ngày hay sao! Tối sớm không bằng tối đúng giờ, chờ đến khi sáng sớm đi!

Một trong hai nữ tử mặc trường bào lam nhạt, dáng vẻ có vài phần mỹ thiếu phụ, ý nhị nhìn tới nữ tử che mặt trả lời.

Nữ tử này chính là người lớn lên cùng Lâm Khiếu Đường, thanh mai trúc mã Tiểu Lan, mà nữ tử che mặt kia chính là người hơn bảy mươi năm trước đã cùng Lâm Khiếu Đường tập kích Đại Hạ, trong quá trình tập kích gặp phải cảnh hủy dung mạo, Thần Lộ Tiên Tử, mà nữ tử còn lại tự nhiên là Tổ Tổ, đồ đệ của Lâm Khiếu Đường.

454. Chương 449: Cực Tây Tề Tự (hạ)

Trong bảy mươi năm, Thần Lộ Tiên Tử không còn muốn tự vẫn như đã dự định, ngoại trừ tu luyện thì đại bộ phận thời gian đều là tâm y khắp nơi. Toàn bộ Nam xuyên giới, một bộ phận liên minh Thảo Nguyên, thậm chí đến cả Tiềm Long Viện, tất cả đều đã có dấu chân Thần Lộ Tiên Tử đi qua, tinh lực bỏ ra không ít, chỉ tiếc là không ai có thể khôi phục lại dung mạo nàng dáng vẻ ngày trước của nàng, đến ngay cả Mặc Vô Danh cũng bất lực. Thần Lộ Tiên Tử hầu như đã tuyệt vọng, chút hi vọng cuối cùng của nàng chỉ còn ký thác vào câu ước định ngày đó với Lâm Khiếu Đường, nếu như không phải vậy, chỉ sợ tinh thần đã sụp đổ, không phải tẩu hỏa nhập ma thì cũng là làm ra việc ngu ngốc nào đó.

Mấy năm nay Thần Lộ Tiên Tử cũng bởi vì duyên cớ dung mạo, nên tốc độ tu luyện bị ảnh hưởng chậm lại. Ngày trước có rất nhiều nam tu như ong bướm bên hoa vậy quanh nàng thì lúc này toàn bộ đã biến mất, sự quan tâm của môn phái đối với nàng cũng giảm đi rất nhiều, cho nên trong bảy mươi năm nay tu vi không có bước tiến triển.

Tiểu Lan đối với sự tình nữ tử này đã từng nghe tới, ba năm trước đây cũng tại Thiên Hà Tông có một lần gặp mặt, tại lúc Lâm Khiếu Đường truyền âm liên báo cho nàng biết, tam nữ kết bạn đồng hành tới cực tây này.

Chín ngày trước tam nữ đã chờ ở đây, qua chín ngày vẫn không thấy bóng dáng Lâm Khiếu Đường, mơ hồ đối với chuyến đi lần này có cảm giác không muốn.

Tổ Tổ tại phương diện y thuật có thể nói là chân truyền của Lâm Khiếu Đường, thế nhưng đối mặt với dung mạo của Thần Lộ Tiên Tử cũng không thể tìm ra biện pháp nào.

Trên thực tế, tại Đại Lục Kỳ Đông có tồn tại không ít hơn ba loại đan dược, thậm chí còn có kỳ phương giúp bảo trì dung mạo, những loại này nhiều là do một số ít nữ tu nghiên cứu chế tạo mà thành, cũng có một bộ phận là kiệt tác của một vài nam tu để từ đó kiếm lời, trong đó cũng có không ít thượng phẩm, hiệu dụng coi như không tệ, dù là dung mạo đã hoàn toàn thay đổi cũng có thể khôi phục lại như lúc ban đầu.

Thế nhưng những loại đan dược này Thần Lộ Tiên Tử phục dụng vào lại không có một chút tác dụng, toàn bộ khuôn mặt không phải chỉ có bị ngoại thương như nhìn qua, nếu chỉ là vậy thì chính nàng cũng đã có rất nhiều phương pháp khôi phục dung mạo. Vấn đề là, ngoại trừ vết thương bên ngoài thì toàn bộ lớp da thịt trên khuôn mặt đã nhiễm kịch độc hoại tử, trừ phi thay da đổi thịt bằng không tuyệt đối không có khả năng trị hết. Đây chính là lời Đan Vương Mặc Vô Danh đã kết luận, đáng tiếc cho dù là hắn cũng không thể làm được điều này.

Ngay lúc tam nữ nói chuyện, dưới lầu bỗng nhiên xao động rồi mấy cỗ khí nguyên cường đại áp bách đến.

Tại lầu một có không ít tu luyện giả đang thưởng thức mỹ vị, lúc này đều dè dặt chậm rãi rời khỏi khách sạn, hoặc là đi vào trong phòng, chỉ còn lại một vài tu luyện giả ngồi tận trong góc khe khẽ nói nhỏ, trong những tu luyện giả này không ít người có tu vi đại sư giai.

Bên ngoài cửa, có bốn gã tu luyện giả tu vi cực kỳ cao đi vào, trong đó có ba người mặc vân bào màu trắng, tiêu chí trên trang phục chính là Thái Vân Tông Thập Quốc Minh, bên hông có đeo một khối ngọc phôi. Trong ba người, dẫn đầu là một vị đạo sĩ trung niên sắc mặt hồng nhuận, hai người còn lại đều có dáng vẻ thanh niên.

Một người còn lại đi sánh vai với đạo sĩ trung niên, thế nhưng trang phục lại có vẻ lôi thôi, phía sau lưng đeo một cái hồ lô lớn bằng cả một người, đánh vẻ lăm lăm lét lét như có chút gian trá, bất quá bên trong cái vẻ gian trá lại ẩn giấu vẻ tàn nhẫn, giữa trán còn có một vết thủng nhìn như con mắt thứ ba vậy.

Tu vi bốn người này cực kỳ cao thâm, hai thanh niên có tu vi đại sư giai hậu kỳ, đạo sĩ trung niên và quái nhân ba mắt tu vi lại càng kinh khủng hơn, cả hai đã là linh hồn hậu kỳ đỉnh phong.

- Khí nguyên thực cường đại!

Có người nhẹ giọng khen.

- Lời vô ích, thấy hai người dẫn đầu kia là ai không? Người kia là nguyên lão Thái Vân Tông - Thông Vân Chân Nhân, người còn lại là nguyên lão Khổ Lâm tự - Tam Nhân Thần Cái, cả hai đều là đại nhân vật lừng lẫy, chúng ta chỉ có thể xa xa nhìn lại, tốt nhất là rời khỏi nơi này đi thôi!

Một người khác nhỏ giọng nói.

Ngay lúc các vị tu luyện giả còn trong sợ hãi, đột nhiên một thanh âm như sấm rền đã vang lên.

- Mấy người không phận sự nhanh rút hết cho lão tử, Thần đạo hữu cũng xuống đi thôi, đừng tưởng là tìm mấy người đàn bà Thiên Hà Tông là đã có được chỗ dựa vững chắc, lão tử sẽ không dám động đến người!

Tam Nhân Thần Cái nhìn vào một gian sương phòng trên lầu hai nói.

Nghe quái nhân ba mắt kia rống lên, đại đa số tu luyện giả nơi đây lập tức thấp thỏm lo âu đều nhanh chóng đứng dậy dự định rời khỏi, tu luyện giả linh hồn giai hậu kỳ không phải là kẻ mà họ có thể dễ dàng chọc tới, không thì đến chết cũng không hiểu rõ chết như thế nào.

Bất quá bốn phía vừa mới thức thời đứng dậy, còn chưa di chuyển thân mình thì bên trên lầu hai nhà nghỉ bỗng nhiên có một cỗ cường áp mạnh mẽ, làm cho đông đảo chúng tu luyện giả run run, đứng thẳng cũng không ổn, có phần đặt mông trực tiếp ngồi trở lại, chúng tu luyện giả cũng chỉ biết âm thầm kêu khổ.

Trên lầu hai, ba thân ảnh nhẹ nhàng từ bên trong một sương phòng chậm rãi đi ra, như tiên nữ hạ phàm.

Chúng tu luyện giả vừa ngồi trở lại, nắm thời cơ muốn đứng lên rời khỏi lần thứ hai, ai ngờ chỉ vừa mới đặt một bước thì một cỗ áp lực cường đại lại trùng kích đến, khiến cho những ai nóng ruột muốn rời khỏi lần thứ hai phải ngồi yên vị.

Tam Nhân Thần Cái vừa thấy một nữ tử xuống đi xuống, không nói nhiều lời, lập tức thi pháp công kích, dư lực lan ra bốn phía.

Một thanh phi kiếm màu vàng bắn thẳng vào Thần Lộ Tiên Tử.

Ngày trước địa vị Thần Lộ Tiên Tử tại tu luyện giới rõ ràng cao hơn Tam Nhân Thần Cái và Thông Vân Chân Nhân, khi đó hai người này cũng chưa có tu vi linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong như Thần Lộ Tiên Tử, chỉ kém một bước liền tiến vào địa vương giai, hai người này mặc dù cũng là nguyên lão linh hồn giai của đại phái, nhưng chỉ là tu vi sơ trung kỳ mà thôi.

Hôm nay qua hơn bảy mươi năm, tu vi hai người này đã đều nâng cao một bước đạt được linh hồn giai hậu kỳ mà Thần Lộ Tiên Tử lại không hề tiến thêm nên tự nhiên không còn chút kiêng kỵ nào.

Phi kiếm màu vàng lao đến với tốc độ rất nhanh, hơn nữa lại càng khuếch tán ra bốn phía một cỗ dư lực cổ quái, nếu không cẩn thận ở trong phạm vi cỗ uy lực này, có thể trực tiếp miếu sát đối thủ.

Bất quá Thần Lộ Tiên Tử không phải vô dụng, ngày trước tốt xấu gì cũng là một trong sáu người được mấy vị minh chủ đặc biệt chọn ra từ hàng vạn gã tu luyện giả Nam Xuyên Giới đi tập kích Đại Hạ, nếu không có chút tài năng làm sao có thể lẫn lộn bên ngoài.

Phi kiếm màu vàng khi còn cách Thần Lộ Tiên Tử một thước, trong nháy mắt liền bị đóng băng, lập tức mất đi pháp lực.

Keng một tiếng rơi trên mặt đất.

Hàn khí đột nhiên xuất hiện cũng làm khổ không ít tu luyện giả xung quanh, hai chân nhất thời cứng ngắc, đứng dậy không nổi mà muốn chạy đi cũng không xong, quả là tai bay vạ gió.

Tam Nhân Thần Cái đánh lén một chiêu cũng không tiếp tục xuất thủ, hẳn vẫn chưa có cái bản sự làm người đầu sóng ngọn gió, tuy rằng chính mình không sợ người đàn bà kia, nhưng là đối phương cũng không

phải là loại dễ dàng chọc tới, huống hồ Khổ Lâm Tự không được như Thái Vân Tông, thế nên xuất đầu trước vẫn muốn nhường cho vị man ngư lão đạo kia.

- Đường đường là một nguyên lão Khổ Lâm Tự, không nghĩ tới sợ hãi đâu không lại mà hèn hạ đánh lén. Thật quá mức vô sỉ!

Tiểu Lan lạnh mặt nói.

Tam Nhân Thần Cái phản bác:

- Các đạo hữu Thiên Hà Tông, chuyện này tốt nhất là không nên xen vào, kẻ yêu nhân này trộm đi thái thượng duẩn và Vân hương quả của Thái Vân Tông, lại còn lấy đi một khối Khổ Nghiêm băng của bản tự, hành vi cường đạo như vậy quả thực là nhân thần đều phản nộ.

Tu luyện giả xung quanh nghe vậy trong lòng rất muốn cười to, cái chuyện trộm đạo như vậy mà cũng bị nói thành nhân thần cùng phản nộ. Bất quá đại đa số tu luyện giả không biết được nội tình Khổ nghiêm băng bên trong Khổ Lâm Tự là tự nhiên hình thành, thế nhưng Thái thượng duẩn và Vân hương quả tại Thái Vân Tông lại là tiêu hao rất lớn tâm huyết và nhân lực bồi dưỡng mới có thể tạo ra loại tài liệu thượng phẩm mỗi trăm năm mới thành thực một lần, hai thứ tốt như vậy mà lại trộm đi khác nào gãi đúng ngứa lằn của Thái Vân Tông.

455. Chương 450: Người So Với Người Mạnh Mẽ (thượng)

Tu vi Tam Nhân Thần Cái tuy là linh hồn giai hậu kỳ nhưng đối với hai nữ tử tu luyện giả linh hồn giai trung kỳ kia lại có vài phần cổ kỵ, chỉ vì nghe nói hai người này và đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông danh như mặt trời ban trưa ngày trước có mối liên hệ cực kỳ mật thiết, mà Tam Nhân Thần Cái cũng tự mình trải qua đoạn thời gian tại Tù Ma Cốc, vị thanh niên kia đột ngột đại triển thần uy đã khắc sâu vào trong lòng lão, bởi vậy khi nghe Tiểu Lan tránh cứ cũng chỉ làm như không thấy, thần sắc bình tĩnh không hề lên tiếng.

- Thần đạo hữu, ngươi lên vào được viên bản phái trộm đi trân bảo, ngươi cho là có thể chạy trốn được sao?

Thông Vân Chân Nhân rốt cuộc mở miệng nói, thanh âm vô cùng sắc bén.

Thanh âm lại càng mang theo nguyên lực cường đại, đến tai không ít tu luyện giả làm cho đầu đau như muốn nứt ra, thống khổ vô cùng, hiển nhiên là Thông Vân Chân Nhân đang muốn thị uy.

Khuôn mặt được che bởi sa đen của Thần Lộ Tiên Tử cười lạnh nói:

- Bản tiên tử từ một lần giao dịch cá nhân, dùng một trăm khối nguyên thạch trung cấp đổi lấy, cũng tiện hỏi các người có chính mắt thấy bản tiên tử đi trộm hay không?

- Ma nữ ngươi còn dám chống chế, hai tháng trước có người thấy ngươi xuất hiện tại một sơn cốc cách được viên bản phái hơn năm mươi dặm, mà cùng ngày đó bản phái mất đi Thái thượng duẩn và Vân hương quả, hơn nữa đệ tử bản môn đã phát hiện sơn cốc sau khi ngươi rời khỏi còn lưu lại xác một gốc Thái thượng duẩn.

Một gã thanh niên đứng phía sau Thông Vân Chân Nhân nổi giận lên tiếng.

- Ngày ấy bản tiên tử chỉ là dạo gần quý phái mà thôi, mà Thái thượng duẩn và Vân hương quả là thứ mà bản tiên tử có từ nửa năm trước rồi.

Thần Lộ Tiên Tử không nhanh không chậm trả lời.

- Còn muốn nói sáo, ma nữ ngươi nguyên bản chính là trộm đạo mà lập nghiệp, thứ ngươi trộm còn thiếu sao?

Tên thanh niên kia tiếp tục quát lớn.

- Tiểu bối lớn mật, bản tiên tử nói chuyện không đến phiên ngươi trở mồm vào!

Thanh âm Thần Lộ Tiên Tử đột nhiên biến đổi, một cổ uy áp lập tức phát ra, tên thanh niên kia không tự chủ được phải lui lại phía sau một bước nhỏ, trên trán nhất thời trào ra mồ hôi lạnh.

- Thần đạo hữu người sẽ không phải là muốn nói vài lời bậy bạ với bản phái coi như xong đấy chứ? Bản đạo niệm tình cùng người có duyên gặp mặt vài lần, cho người một cơ hội tự mình trả lại vật đã lấy thì việc này có thể cho qua.

Thông Vân Chân Nhân tỏ bộ dáng khoan dung nói.

- Thần đạo hữu, người trả Khổ nghiêm bằng cho bản phái, bản phái cũng sẽ không truy cứu.

Tam Nhân Thần Cái nói tiếp.

- Hừ không có!

Cơn giận trong lòng Thần Lộ Tiên Tử đã dâng lên, nhưng đối phương mạnh hơn, chính mình cũng không tiện phát tác, hơn nữa cơ hồ không chỉ riêng hai người này, Thái Vân Tông dường như vẫn còn cao thủ xung quanh.

Tam Nhân Thần Cái sớm có dự liệu, liếc mắt sang phía man ngưu lão đạo nói:

- Thông Vân huynh, ta xem ả đàn bà này chỉ sợ là đã sớm dùng sạch trọng vật cướp đi của bản phái chúng ta, lúc này kêu nàng lấy ra chắc là không có khả năng, không bằng để nàng ta dùng vật khác trao đổi ngang giá, dù sao cũng là đồng đạo, không cần phải bức bách tới cùng.

Thông Vân Chân Nhân hừ lạnh một cái nói:

- Cũng chỉ có thể như vậy!

Thấy hai người này kẻ xướng người họa, trong lòng Thần Lộ Tiên Tử đã biết được mục đích bọn họ, khí nguyên trên người lại càng kịch liệt bành trướng, tâm tình càng trở nên bất ổn.

Đúng lúc này Thần Lộ Tiên Tử nhận được một đạo truyền âm rất nhỏ:

- Thần đạo hữu không thấy bọn họ làm mấy động tác diễn trò vô ích như vậy là chỉ làm cho người bên ngoài xem, chủ ý đến người không chỉ có hai người của Thái Vân Tông và Khổ Lâm tự mà còn cả vài cao thủ khác ẩn núp bên ngoài, có phải trên người người có thứ bảo bối gì đó khiến cho bọn họ phải theo dõi?

Thần Lộ Tiên Tử nghe được lời truyền âm, khí nguyên trên người đã thu lại không ít, bất đắc dĩ mà thở dài.

Đều tại tu vi chính mình đình trệ không tiến, bằng không ngày hôm nay vô luận thế nào cũng đã đạt tới tu vi địa vương giai sơ kỳ, đâu đến lượt hai tên này điều vô dương oai trước mặt chính mình.

- Thần đạo hữu, hai phái chúng ta cũng không phải muốn lấy nhiều khi dễ người đơn độc, nếu đã không giao được thì hãy lấy vật phẩm khác trao đổi, bất quá Thái thượng duẩn, Vân hương quả và Khổ nghiêm bằng đều là những vật bất phàm, vậy nên đạo hữu cũng không nên lấy vật vớ vẩn gì đó ra lừa dối chúng ta!

Tam Nhân Thần Cái liếc mắt cười gian trá nói.

Thần Lộ Tiên Tử hiện tại đúng là có trăm miệng cũng không biện bạch được, thân mình run run đứng yên tại chỗ, không nói được lời nào.

- Thần đạo hữu đang suy nghĩ không biết lấy gì để trao đổi đúng không, vậy bản phái thay người đưa ra một chủ ý, nghe nói trên người Thần đạo hữu có năm con Cửu Thiên Huyền Bổng Nghĩ, nếu lấy ra cho hai phái chúng ta mỗi bên một con thì mọi việc coi như xong, người xem thế nào?

Tam Nhân Thần Cái cười tủm tỉm nói.

- Nằm mơ!

Thần Lộ Tiên Tử vừa nghe nói thế nhất thời không khống chế được, giận dữ thốt ra hai chữ, lại nói tiếp:

- Có bản lĩnh thì tự tới lấy đi!

- Nói như vậy là Thần đạo hữu đã quyết tâm chiếm lấy bảo bối hai đại phái chúng ta, muốn đổi nghịch với phái ta và Thái Vân Tông đây.

Sắc mặt Thông Vân Chân Nhân lập tức trầm xuống nói.

- Hừ, muốn cướp Cửu Thiên Huyền Băng Nghi của bản tiên tử thì cứ nói ra, hà tất phải quanh co bày đặt một đồng lý do chính đáng. Thông Vân Chân Nhân, bản tiên tử còn tưởng rằng mặc dù tính tình của người có chút cổ quái nhưng vẫn là người thẳng tính, không nghĩ tới vài năm không gặp, cư nhiên lại hung hăng không nhìn nhân tình như vậy.

- Cũng biết nghĩ kế hãm hại người!

Thần Lộ Tiên Tử trào phúng nói.

- Tặc nữ to gan, chớ có nói xấu sư phụ ta!

Thanh niên đứng phía sau Thông Vân Chân Nhân nhất thời phần nộ quá lớn.

Ba ba ba.

Thần Lộ Tiên Tử cách không cho hấn vài cái tát thật mạnh, làm cho trên mặt tên thanh niên này nổi nên màu hồng đậm của năm ngón tay, khí thế hung hăng cả vú lấp miệng em ngay lập tức bị dập tắt.

Thông Vân Chân Nhân vốn là một gã bao che khuyết điểm, vừa thấy đồ đệ mình bị người ta tát cho mấy cái, bêu xấu trước mặt mọi người, cơn tức trong lòng đồng thời phát tác, cuối cùng lập tức đoạn tuyệt phương pháp đàm phán, miệng niệm, hai ngón tay điểm ra khe quát một tiếng:

- Đi!

Phi kiếm màu trắng đã cấp tốc bắn ra ngoài, đây chính là bản mạng pháp bảo Thông Vân kiếm của Thông Vân Chân Nhân.

Thần Lộ Tiên Tử sớm đã chuẩn bị, chính mình cũng lấy ra một thanh phi kiếm trong suốt, chính là Băng Linh kiếm.

Hai đại phi kiếm trong không gian nhỏ hẹp của khách sảnh kịch liệt va chạm với nhau, trong lúc nhất thời bất phân thắng bại. Trong mắt Thông Vân Chân Nhân đã hiện lên ý cười lạnh lùng, nguyên thức vừa mới động lại lập tức xuất hiện một thanh Thông Vân Kiếm thứ hai.

Lòng bàn Thần Lộ Tiên Tử tay hơi toát mồ hôi, liên tiếp thúc đẩy năm thanh Băng linh kiếm mà đối với nàng thôi động sáu thanh đã là cực hạn không thể tăng thêm, bằng không rất có thể bởi không đủ lực khống chế dẫn đến nội thương.

Thường Lai Quán vốn là nhà nghỉ lớn nhất tại Tây Sơn tiểu trấn này, tầng trệt rộng chừng hai mươi trượng vuông, kết cấu xung quanh được làm bằng gỗ, cao hơn bốn trượng. Tại trong mắt những phạm nhân thì không gian như vậy đã là rất lớn rồi.

Bất quá dưới trường hợp hai tu luyện giả linh hồn giai hậu kỳ đối chiến thì không gian như vậy quả thực rất nhỏ, tuy hai người đánh nhau chưa tới mức sống chết, vẫn còn tận lực khống chế, nhưng như vậy đã đủ để phá vỡ kiến trúc bốn phía, mà người xem xung quanh đều phát ra kết trận tiến hành bảo hộ.

Tu luyện giới vốn có quy định bất thành văn là không được làm tổn thương đến phạm nhân vô tội, bằng không tất sẽ bị các vị minh chủ trách phạt, mà hậu quả nghiêm trọng thì rất có thể bị giết chết.

Hơn mười thanh phi kiếm va chạm kịch liệt trong không trung làm cho các tu luyện giả muốn chạy đi cũng không được, loại tốc độ chiến đấu nhanh đến hoa mắt như vậy cũng là lần đầu tiên bọn họ được thấy.

Chúng tu luyện giả nhìn mà hết hồn, thử nghĩ nếu là mình cùng bất luận người nào trong hai người này phát sinh giao thủ chỉ sợ là không đây nữa khắc sẽ bị mấy phi kiếm kia ngũ mã phân thầy.

Khi thanh Thông Vân kiếm thứ bảy được phóng ra, Thần Lộ Tiên Tử đã không thể thôi động ra Băng linh kiếm chống đỡ, đành dùng nguyên thức hô hoá, năm đạo tuyệt ảnh băng tinh như thiểm điện bắn ra.

Đây chính là năm con Cửu Thiên Huyền Bổng nghỉ, mỗi con đều chùng một xích, toàn bộ hình thể so với những con kiến bình thường chỉ khác là có cái đầu thật lớn, nhưng thân mình càng dài càng nhỏ, trông có phần giống với một băng tinh.

Thân có bốn cánh, trong miệng lộ ra sáu cái răng như chiếc kim sắc nhọn trong suốt, thấp thoáng sau đó là Cửu Thiên Huyền Bổng khí, tùy tiện một điểm cũng có thể lập tức phóng ra hàn khí trong nháy mắt đồng cứng giáp mục tiêu.

Chỉ tiếc thân thể của bọn chúng vẫn còn chưa thành thực, bằng không có thể dễ dàng giải quyết chiến cuộc, đừng nói là linh hồn giai, dù có là địa vương giai bình thường cũng khó có thể kham nổi.

Bảy thanh Thông vân kiếm trong nháy mắt bị Cửu Thiên Huyền Bổng nghỉ đông kết lại rồi phá vụn thành vô số mảnh rơi trên sàn. Tu luyện giả bốn phía vô luận là thực lực mạnh hay yếu, gần như trong nháy mắt đều lộ ra vẻ tham lam đối với Cửu Thiên Huyền Bổng nghỉ, từng ánh mắt thèm thuồng nghỉ chỉ cần có ma trùng cấp độ này hộ thân thì cho dù có gặp phải tu luyện giả có tu vi cao hơn so với chính mình có đánh một trận cũng không phải là không thể.

Thấy phi kiếm của mình bị hủy, Thông Vân Chân Nhân đau xót, nhưng lúc này cũng không phải là lúc thương xót, chính mình đang trong tình thế bất lợi nên tự nhiên không rảnh lo lắng trước sau, lập tức phóng ra toàn bộ mười tám thanh Thông vân kiếm của mình.

Thần Lộ Tiên Tử và Thông Vân Chân Nhân lại một lần nữa rơi vào tình thế ngang tay, Tam Nhân Thần Cái bên cạnh đã có phần không nhìn được. Tu vi hai người này tương đương, muốn phân thắng bại trong thời gian nửa khắc tuyệt đối là không thể. Đêm dài lắm mộng, đôi mắt gian tà khẽ động, nhẹ nhàng lấy ra một giáp trùng màu đen rồi cấp tốc bắn ra ngoài.

456. Chương 450: Người So Với Người Mạnh Mẽ (hạ)

Bóng đen kia chính là một con ám ảnh quỷ dạ xoa, tu luyện giả bốn phía nhất thời hít một ngụm lương khí, đây chính là quỷ tu tương đương với linh hồn giai hậu kỳ, tốc độ nhanh đến kinh người, xuất thủ lại càng quỷ dị phiêu hốt bất định.

Tiểu Lan vừa thấy Tam Nhân Thần Cái muốn đánh lén, nhất thời không nhìn được xuất thủ. Ám ảnh quỷ dạ xoa do Lâm Khiếu Đường tặng cho nàng, trải qua gần trăm năm năm tu luyện sớm đã điều khiển tới mức lô hỏa thuần thanh, bản thân tuy rằng chỉ có tu vi linh hồn giai trung kỳ nhưng có tấm vương bài này tương trợ thì cho dù là linh hồn giai hậu kỳ cũng không cần phải sợ hãi, mà dù là địa vương giai sơ kỳ cũng có can đảm đánh một trận.

Tam Nhân Thần Cái nhất thời hối hận vì đã xuất thủ, nhưng vì dâm lao nên đành phải theo lao, đành phải tiếp tục xuất thủ, Ám Ảnh quỷ dạ xoa sau khi miểu sát giáp trùng màu đen cũng không dừng lại mà trực tiếp phóng tới nhằm hướng Tam Nhân Thần Cái.

Tam Nhân Thần Cái lấy ra một cái hồ lô thật lớn, bên trong lập tức bay ra vô số giáp trùng màu đen, tất cả đều là Mi Thiên Ngưu Giáp đã thành thực thể, lại có thể phóng ra độc khí. Yêu trùng này có thể phun ra một loại gai nhọn kim chúc có thể hút máu, vốn là một loại yêu trùng phi thường hiểm độc, năng lực tác chiến đơn thể cũng không quá mạnh nhưng một đám đông như vậy thì quả là rất đáng sợ.

Tiểu Lan không dám coi thường, lập tức cùng thả ra hai đầu Ám Ảnh quỷ dạ xoa còn lại, một đầu ám ảnh quỷ dạ xoa di chuyển vô cùng quỷ mị lướt qua, đám giáp trùng Mi thiên ngưu giáp đối với loại vật thể u huyền như này thật sự không có biện pháp.

Mỗi một con Mi Thiên Ngưu Giáp bị chết, Tam Nhân Thần Cái dường như bị người ta cắn một ngụm vậy, sao có thể không đau đớn cho được, tất cả đây đều là bảo bối a.

Hai đối hai, bốn đại tu luyện giả linh hồn giai kích đấu lẫn nhau, không gian vốn nhỏ nhỏ hẹp bây giờ lại càng chật chội, kết trận bảo hộ bốn phía cũng có vẻ càng lúc càng suy yếu, lúc nào cũng có thể tan vỡ.

Mà chúng tu luyện giả không thể động đậy thân mình lại càng trong nguy cơ hiểm trọng, tùy thời đều có thể bị chiến trận lan đến mà chết oan uổng.

- Hãy a!

Một tiếng rống thật mãnh liệt tựa như ở dưới lòng đất vang lên, bất ngờ, âm nguyên cường đại giống như một bàn tay khổng lồ bắt lấy toàn bộ phi kiếm bên trong phòng ốc.

Ám Ảnh quỹ dạ xoa và Cửu Thiên Huyền băng nghĩ cũng bị đẩy lui lại.

Công pháp đáng sợ đến như vậy làm trong lòng mỗi người đều mạnh mẽ giật mình, không hẹn cùng nhìn về phía ngoài cửa, chỉ thấy một gã hòa thượng khoác một kiện áo ca sa màu hồng xám rách như tổ đĩa xuất hiện ở ngoài cửa, tiếng rống vừa rồi hẳn là do hắn phát ra.

- Âm Tuyết Thiên Sư!

Trong phòng có người thất thanh kêu lên.

Trên mặt Tam Nhân Thần Cái nhất thời lộ ra vẻ đắc ý, đứng bên cạnh vị nguyên lão Khổ Lâm Tự này là Thông Vân Chân Nhân cũng thở ra một hơi dài, vừa rồi nếu như đánh tiếp sợ là không chống đỡ nổi, đám Cửu Thiên Huyền Băng nghĩ kia quả nhiên lợi hại.

Sắc mặt Thần Lộ Tiên Tử và Tiểu Lan lập tức trầm xuống, lo lắng trong lòng nhất thời nổi lên, vô luận mấy người có hào khí đến đâu đi nữa, nhưng gặp phải Âm Tuyết Thiên Sư cũng không thể làm gì được, người ta chính là địa vương giai trung kỳ, hầu như đã là tồn tại đỉnh cấp, ngoại trừ đại tu sư không nói đến thì cấp độ này đã là vô địch rồi.

Khi Âm Tuyết Thiên Sư đi vào trong, ngay lúc đó, phía sau lại hiện ra một lão đạo sĩ. Tam nữ lần thứ hai triệt để bỏ đi ý định phản kháng, mà tiếng thở dốc của tu luyện giả bốn phía cũng nhỏ hơn rất nhiều, trên mặt ngoại trừ vẻ khiếp sợ ra không còn gì khác.

Kinh Vân Tử, đại nguyên lão Thái Vân Tông. Một trong thập đại cao thủ Nam Xuyên, cùng với sư huynh Thái Thượng Chân Nhân đều là đại nguyên lão Thái Vân Tông, cả hai đều có tu vi địa vương giai trung kỳ.

Âm Tuyết Thiên Sư và Kinh Vân Tử xuất hiện làm cho toàn trường phi thường an tĩnh, không người nào dám động một tiếng, dù sao có hai đại cự đầu ở đây cũng không tới phiên bọn tiểu bối như họ mở lời, đến ngay cả Tam Nhân Thần Cái và Thông Vân Chân Nhân cũng trầm mặc không lên tiếng.

Âm Tuyết Thiên Sư nhìn lướt qua bốn phía không khách khí nói:

- Thần thí chủ, nếu đã có gan làm sao lại không dám nhận. Bần tăng không hề muốn lấy lớn hiếp nhỏ, hãy nhanh lấy ra vật đồng giá trao đổi hoặc là vật quy nguyên chủ.

Thần Lộ Tiên Tử dù là bị oan uổng thì lúc này cũng không có nửa phần nóng nảy, cơn tức giận trước đó lúc này đã được thay thế bởi nỗi khiếp đảm, hai vị tiền bối này không phải mình có thể trêu chọc tới, nhưng vẫn kiên quyết như cũ nói:

- Đại sư, thiếp thân xác thực không trộm đồ của quý phái, mong rằng đại sư minh tra.

Kinh Vân Tử vừa nghe được lời này nhất thời lộ vẻ bất thiện nói:

- Ý của ngươi là Thái Vân Tông chúng ta và Khổ Lâm Tự cùng nhau đến vụ hãm ngươi phải không?

- Văn bối không dám!

Trong lòng Thần Lộ Tiên Tử biết ương ngạnh không được, dừng một chút lại nói:

- Văn bối cho rằng bên trong có hiểu lầm gì đó.

- Hiểu lầm? Không có gì là hiểu lầm cả, bản phái xác thực đã mất đi Thái Thượng duẩn và Văn Hương quả, các loại dấu vết đều cho thấy chính là ngươi làm, ngươi luôn miệng kêu không làm vậy hãy đưa ra chứng cứ? Rõ ràng chỉ là lời nói sáo, nếu không muốn lão phu ỷ lớn hiếp nhỏ hãy là nhanh chóng giải quyết việc này đi.

Kinh Vân Tử lạnh lùng nói.

Thân hình mềm mại của Thần Lộ Tiên Tử khẽ run lên, chắc chắn hai đại phái này nói mình trộm đạo mục đích chính là muốn Cửu Thiên Huyền Băng nghỉ, thế nhưng thực lực đối phương quá cường hãn, căn bản không phải chính mình có thể đối kháng được.

Bầu không khí nhất thời trở nên cực kỳ khẩn trương, hai đại cao thủ lúc nào cũng có thể xuất thủ, một lúc lâu Thần Lộ Tiên Tử vẫn không hề có động tĩnh.

Âm Tuyệt Thiên Sư thở dài nói:

- Nếu thí chủ bướng bỉnh như vậy, không thể làm gì hơn là đối phương pháp giải quyết, chỉ cần thí chủ có thể tiếp được hai chiêu của bản đạo, Khổ Lâm Tự sẽ không hề truy cứu việc này nữa.

Chúng tu luyện giả đối với cách làm của Âm Tuyệt Thiên Sư cực kỳ tán thành, chuyện này chỉ dựa vào lời nói của hai bên thì ai cũng không thể phân định được trắng đen, mà kỳ thực việc này đã không còn trọng yếu nữa, hai đại phái đều đưa đến hai nhân vật cực kỳ có trọng lượng, hiển nhiên muốn giải quyết nhanh gọn, không cần quan đến người có oan uổng hay không.

Lúc này thực lực song phương cách nhau quá xa, nếu thuần túy tranh đấu thì Âm Tuyệt Thiên Sư có thể nhượng bộ như vậy đã coi như rất tốt rồi, nếu thực sự muốn ra tay giết người tại chỗ ai có thể nói gì? Tu luyện giới vốn là lấy mạnh hiếp yếu, thực lực vi tôn, ai con mẹ nó nắm tay cứng hơn người đó chính là đạo lý.

Nếu thực muốn giết người, hai đại phái nhiều lắm là chịu tiếng xấu một chút, nhưng thời gian trôi qua rất nhanh sẽ bị lãng quên.

Nước mắt Thần Lộ Tiên Tử không tự chủ trào ra, trong lòng cảm thấy vô cùng bất lực, tình cảnh ngày hôm nay nếu không xấu mặt cũng là đoạn tuyệt tiền đồ chẳng bằng chết đi cho quên thống khổ:

- Tốt, thiếp thân tiếp đại sư hai chiêu vậy.

Âm Tuyệt Thiên Sư khẽ gật đầu nói:

- Nếu thí chủ đã quyết, vậy lão nạp thân là đại nguyên lão Khổ Lâm Tự bảo chứng với thí chủ, sau này bản tự tuyệt đối không truy cứu việc này nữa.

Áo choàng màu đen của Thần Lộ Tiên Tử nhẹ nhàng phát phơ, nàng căn bản không còn đường lựa chọn nào khác, tâm niệm đã chết nên mọi chuyện không còn quan trọng nữa.

Lúc này trên mặt Tam Nhân Thần Cái hiện ra vẻ cười cười đắc ý, nhân thần vô cùng giả dối, trong lòng sớm đã vui như hoa nở, dưới hai chiêu của Âm Tuyệt sư thúc, ả đàn bà này hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, đến lúc đó năm con Cửu Thiên Huyền Băng không cần bàn cãi đều trở thành chiến lợi phẩm, còn chạy đi đâu được nữa.

Trong hai mắt Thông Vân Chân Nhân cũng là phóng ra một luồng kỳ quang. Vừa mới đấu với Cửu Thiên Huyền Băng nghỉ, tâm cướp đoạt càng thêm mạnh mẽ. Chỉ mới là ấu trùng mà đã có thể lợi hại đến như vậy, khi thân thể thành thực không biết lợi hại cỡ nào?

Tiểu Lan và Tổ Tổ liếc mắt nhìn nhau nhưng không thể làm gì khác hơn đành phải lùi sang một bên, chính giữa chỉ còn Âm Tuyệt Thiên Sư và Thần Lộ Tiên Tử, mà khuôn mặt Thần Lộ Tiên Tử dấu sau hắc sa, từ lâu đã không còn chút sinh cơ nào.

- Thần thí chủ, lão nạp xuất thủ đây.

Âm Tuyệt Thiên Sư không có nhiều động tác, hai tay tạo thành hình chữ thập, hơi hạ thấp người nói.

Giờ khắc này chúng tu luyện giả đều ngừng thở, không biết vì sao bọn họ có vẻ cực kỳ khẩn trương. Cao thủ địa vương giai trung kỳ đỉnh cấp xuất thủ như thế nào bọn họ chưa từng thấy qua, không biết đánh ra một kích sẽ phát sinh những chuyện gì.

Toàn bộ gian phong yên tĩnh phi thường, một chút thanh âm cũng không có, cho dù là thanh âm cây chim rơi xuống đất cũng là có thể nghe rõ.

- Chậm đã!

Bỗng nhiên một thanh âm lười nhác từ bên ngoài cửa truyền đến.

Âm Tuyệt Thiền Sư đã vận ra khí nguyên lại bị dọa thu trở lại, khí huyết trong cơ thể nhất thời nhộn nhạo, lão căn bản không nhận ra có người tới gần.

Tất cả mọi người dường như muốn hắt xì mà không được, kiểu như bị nghẹn uất vậy, tất cả đều dùng một loại nhân thần oán giận nhìn về phía ngoài cửa.

Một gã thanh niên mặc tử bào, sau lưng đeo thanh cự kiếm hồ hững từ bên ngoài đi vào, phía sau lưng lại là một nữ tử mặc lam bào tóc vàng mắt lam, trông hút mắt vô cùng.

Tiểu Lan và Tổ Tổ kích động vô cùng, lúc này cả hai người đều không thể nói lên lời.

Thanh niên mặc tử bào thần nhiên đi qua bên người Kinh Vân Tử làm cho lão đạo sĩ lộ một tia kinh sợ, người này đi qua như thế nào hẳn dĩ nhiên một điểm cũng không cảm nhận được, nếu không phải đối phương lên tiếng, căn bản không ý thức được sự tồn tại của đối phương, liêm tức thuật của người này quả nhiên là kinh diệu tuyệt luân.

Trực tiếp đi tới bên cạnh Âm Tuyệt Thiền Sư và Thần Lộ Tiên Tử, thanh niên mặc tử bào mới dừng cước bộ, trên khuôn mặt tuấn lãng lộ vẻ áy náy mỉm cười nói với Âm Tuyệt Thiền Sư:

- Lâm mỗ đã thiếu của Thần đạo hữu một lời hẹn, hai chương này do Lâm mỗ đón nhận đi!

Toàn trường nhất thời ồ lên.

457. Chương 451: Đệ Tam Nguyên Lão Tái Hiện

Từ lúc dung mạo của mình bị hủy, những nam tu ngày trước như ong bướm quần lấy mình đều tiêu thất vô tung, ngẫu nhiên có gặp phải cũng nhìn mình bằng loại nhân thần chán ghét, qua loa vài câu liền gấp rút cuốn gói chạy xa.

Thần Lộ Tiên Tử hiểu rất rõ, mình hiện tại xấu xí đến mức độ nào, chính bản thân cũng không dám đứng trước gương soi, nằng sợ khi nhìn thấy mình trong gương, không tự chủ được muốn tự vẫn.

Không biết vì sao, Thần Lộ Tiên Tử bỗng nhiên hiện ra một loại tâm tình vi diệu. Luận về giao tình, mình và Lâm Khiếu Đường chưa gặp nhau nhiều, chỉ có một lần bất ngờ tập kích Đại Hạ mà thôi.

Từ lâu Thần Lộ Tiên Tử đã nhìn thấu, nhân tình trong tu luyện giới luôn nhạt nhẽo, thế nhưng nam nhân trước mắt này tựa hồ là một ngoại lệ.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đối với lời mà kẻ vừa mới xuất hiện là thanh niên mặc tử bào phát ra, người này tỏa khí nguyên không hề rõ ràng, vô luận là thăm dò thế nào cũng không thấu.

Giữa sân chỉ có Tam Nhân Thần Cái và Thông Vân Chân Nhân lộ vẻ khiếp sợ. Ngày trước tại Tù Ma Cốc, hai người đều trực tiếp tham dự, đối với tất cả những chuyện phát sinh lúc đó đều có ấn tượng rất sâu đậm, mà người thanh niên mặc tử bào trước mắt này tự nhiên quá mức quen thuộc.

- Hắn còn sống?

Tam Nhân Thần Cái không xác định chắc chắn tự hỏi thầm một câu.

Âm Tuyệt Thiền Sư nhìn Lâm Khiếu Đường một lượt từ đầu đến chân, muốn xem xem người này đến từ môn phái nào, nhưng thế nào cũng không tìm được chút thông tin nào, người này xác thực rất xa lạ, chính mình không có một chút ấn tượng nào.

- Vị thí chủ này, đây là ước định riêng giữa bản tự và Thần thí chủ, chỉ sợ người bên ngoài không tiện nhúng tay!

Âm Tuyệt Thiền Sư thần nhiên nói, bất quá hắn cũng có lòng tốt, người thanh niên trước mắt này, tu vi tuy rằng cũng không kém nhưng cũng chỉ là linh hồn giai hậu kỳ mà thôi, tuyệt đối không thể chịu nổi hai chương của mình, tốt nhất là đừng có dây tới.

- Ha ha, chuyện của Thần đạo hữu chính là chuyện của Lâm mỗ, đại sư không cần do dự, hai chương này ta sẽ tiếp, đại sư cứ ra tay đi.

Lâm Khiếu Đường cười nói.

Nói đến đây, Âm Tuyệt Thiện Sư cũng không tiện từ chối, mà chuyện tình càng không thể lui lại, chỉ đành thở dài nói:

- Nếu tâm ý thí chủ đã quyết, lão nạp không thể làm gì khác hơn là đắc tội.

- Thần đạo hữu mau tránh xa một chút, cũng đừng để bị lan tới.

Lâm Khiếu Đường dừng dừng nói.

Thần Lộ Tiên Tử sững sốt, sau đó nghe lời lùi lại mấy bước, khuôn mặt xấu xí ẩn phía sau màn hắc sa có chút nhích động vi diệu, trong lòng ầm ập.

- Đại sư chậm đã, loại chuyện này làm sao có thể để người khác chịu thay, theo lão phu thấy, vị tiểu huynh đệ này tốt nhất không nên nhúng tay vào, bằng không chẳng phải là loạn hết hay sao!

Kinh Vân Tử thăm dò cẩn thận cũng không phát hiện được thanh niên mặc tử bào này có vấn đề gì, chỉ là liêm tức thuật có chút cực kỳ tinh diệu mà thôi, vì vậy mới mở miệng nói.

- Đại sư, việc này chính là việc của quý tự, theo Lâm mỗ thấy không cần phiền tới Thái Vân Tông khoa chân múa tay, bằng không chẳng phải là rối loạn toàn bộ hay sao?

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường bình thản, ngữ khí lại cực kỳ sắc bén phản bác lại.

Chúng tu xung quanh nhất thời biến sắc, đối với khẩu khí kiêu ngạo của thanh niên mặc tử bào đều lắc đầu. Kinh Vân Tử chính là tiền bối ở tu luyện giới, tu vi khôn cùng, trêu chọc hắn quả thực là tìm chết, đầu năm nay mấy người thanh niên luôn làm việc ngu ngốc.

- Người này...

Hai gã thanh niên đệ tử phía sau Thông Vân Chân Nhân vừa thấy người kia có tuổi tác so với mình không sai biệt lắm mà cư nhiên dám xúc phạm đến sư thúc tổ, quả thực là đại nghịch bất đạo, đang muốn mở miệng mắng thì lại bị Kinh Vân Tử phóng ra một cỗ khí nguyên đẩy lui trở lại.

Trên khuôn mặt già nua của Kinh Vân Tử nở nụ cười nhạt nhưng trong đôi mắt lại lóe lên một tia tàn nhẫn, hừ lạnh một tiếng nói:

- Đại sư, người ra tay đi, vừa rồi coi như lão phu chưa từng nói cái gì!

- Người này không phải là đang muốn chết sao?

Có người nhỏ giọng nói.

- Đúng vậy, vừa rồi Kinh Vân tiền bối có ý tốt!

Có người phụ họa.

- Người ta muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân thì cứ để người ta cứu, tính mạng là do người ta nguyện ý, người quản được sao?

Lại có người châm chọc khiêu khích.

- Cứu mỹ nhân? Vị đạo hữu này xem ra là không biết rồi, vị Thần Lộ Tiên Tử kia ngày trước đích xác là một mỹ nhân, bất quá từ hơn bảy mươi năm trước, sau một chuyến đi Đại Hạ quốc đã bị hủy dung, khuôn mặt kia có người nói dù ban ngày cũng có thể hù chết cả một con trâu đó nha!

Trong góc phòng có người như muốn đi xóa nạn mù chữ nói.

Cả đám đều sợ hãi trong lòng, những tên tu luyện giả thấp giai này muốn chạy còn không được, trong lòng vẫn luôn ghen ghét, với đại môn đại phái bọn họ cũng không dám chọc vào, mà mấy lão gia hỏa này bọn họ lại càng không dám. Lúc này đột nhiên xuất hiện một thanh niên mặc tử bào muốn chết, tự nhiên trở

thành đối tượng cho bọn họ phát tiết, mà cái này coi như là biểu đạt tâm ý với Khổ Lâm Tự và Thái Vân Tông, nói cho bọn họ biết chính mình kỳ thực đứng một bên với bọn họ.

Mấy tu luyện giả vốn đang muốn hỏi cái gì đó, bỗng nhiên một đạo quang mang bắn đến, chỉ thấy sát khí trên người nữ tử mặc lam bào càng lúc càng đậm, mấy người này sợ đến mức lập tức nuốt lại toàn bộ lời muốn nói.

Hai tay Âm Tuyết Thiền Sư tạo thành hình chữ thập, miệng niệm câu phật ngữ sau đó nói:

- Tiểu huynh đệ không biết xuất từ môn phái nào, lão nạp không muốn không rõ ràng?
- Vô danh tiểu tốt, không đáng nhắc tới, đại sư xin cứ xuất thủ, vô luận là thương là chết đều do mỗi tự nguyện, cùng với đại sư không có liên quan, có tất cả các vị ngồi đây làm chứng.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

Thanh niên mặc tử bào càng bình tĩnh, trong lòng Âm Tuyết đại sư lại càng nghi hoặc, người này nếu không phải làm bộ thì chính là bản thân có bản lĩnh thực sự.

Ánh mắt Âm Tuyết Thiền Sư ngưng trọng, khí nguyên toàn thân bành trướng, sóng khí cuộn cuộn áp đến, một phật thủ chứa đầy lực lượng phóng tới, bởi biểu hiện của đối phương vô cùng bình tĩnh, nên Âm Tuyết đại sư không dám khinh địch, vừa bắt đã dùng đến tám phần lực lượng.

- Âm ba chương!

Âm Tuyết Thiền Sư khẽ quát một tiếng, mang theo nguyên lực kinh khủng dồn vào một chương rồi như bài sơn đảo hải đẩy ra ngoài.

Một đại thủ ấn vô cùng cương mãnh phóng tới trước ngực thanh niên mặc tử bào, để phòng ngừa vạn nhất Âm Tuyết Thiền Sư không chỉ phát ra tám thành lực lượng, mà một chương này lại còn nhắm đúng chỗ yếu hại.

Một thanh âm chấn động vang lên, lấy tâm chương làm chi vi, một vòng trùng kích cường liệt khuếch tán ra đám tu luyện giả xung quanh, làm cho toàn bộ bị đẩy khỏi mặt đất, thậm chí một vài người phun ra máu tươi, hẳn là đã thụ thương.

Chấn động qua đi, thủ chương Âm Tuyết Thiền Sư vẫn đặt trước ngực thanh niên mặc tử bào như cũ, hai người phẳng phất như cùng một chỗ liền nhau vậy, chỉ là trên mặt Âm Tuyết Thiền Sư có vẻ kinh hoảng, còn người thanh niên kia lại không có bất luận dấu hiệu thụ thương nghiêm trọng hay không khỏe nào.

Dừng lại trong chốc lát, Âm Tuyết Thiền Sư chỉ cảm thấy một cỗ lực thật lớn bắn ngược trở lại, cuộn trào mạnh mẽ.

Cộp cộp cộp...

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Âm Tuyết Thiền Sư bị bức lùi lại liên tiếp, cấp tốc thối lui lại phía sau, một mực cho tới tận cửa, chỉ ít phải hơn mười trượng mới có thể dừng lại thân hình được.

Thanh niên mặc tử bào vẫn đứng yên tại chỗ không hề động, vẻ mặt thông dong nhìn Âm Tuyết Thiền Sư cười nói:

- Đại sư từ bi hỉ xả, không đành lòng xuống tay, Lâm mỗ cảm tạ, một chương đã qua, còn một chương nữa. Đại sư, mời!

Sắc mặt mấy người Kinh Vân Tử đột nhiên biến đổi, thực lực của Âm Tuyết Thiền Sư như thế nào bọn họ không hoàn toàn rõ ràng, toàn bộ Nam Xuyên giới ngoại trừ thập đại cao thủ ra, có thể so chiêu với Âm Tuyết Thiền Sư cũng không có mấy người, thanh niên mặc tử bào kia có thể chịu đựng được một chương chính điện lại hoàn toàn không hề hấn gì.

- Hẳn rốt cuộc là ai?

Trong lòng không ít người đều nảy sinh nghi vấn này.

Sắc mặt Âm Tuyết Thiền Sư vô cùng khó coi, chính mình đánh một chưởng không thể đẩy lùi đối phương được một bước, còn mình thì lại chật vật lui tới hơn mười trượng, lại ở trước mặt một đám tiểu bối, thật quá mất mặt rồi.

Trên khuôn mặt hồng nhuận béo phì của Âm Tuyết Thiền Sư hiện lên một tia ngoan độc, tuy rằng biết đối phương cũng là một tu luyện giả địa vương giai. Nhưng trước mặt nhiều người như vậy thực sự không chịu được nhục nhã.

- Vị đạo hữu này, xin cẩn thận!

Lúc này Âm Tuyết Thiền Sư đã đổi lại xưng hô, đối phương rõ ràng cùng cấp với mình, tự nhiên phải xưng hô cho ngang hàng.

Lời vừa dứt, thân đã động. Toàn thân Âm Tuyết Thiền Sư tỏa ra quang mang chói sáng, phía trên càng hiện lên một đại thủ ấn, toàn bộ khách sảnh đều rung lên dữ dội, lúc nào cũng có thể sập xuống.

Lâm Khiếu Đường đứng ở một bên, tay phải tùy ý đẩy ra ngoài.

Hai chưởng va chạm nhau. Oanh một tiếng, đất rung núi chuyển, nếu không phải Tân Tây Á trước đó đã nhận được truyền âm của Lâm Khiếu Đường dẫn nàng tạo ra một tầng phòng ngừa lực lượng tàn dư tỏa ra tổn thương người vô tội, chỉ sợ dưới chưởng này không chỉ toàn bộ nhà nghỉ bị hủy thành phế tích mà toàn bộ Tây Sơn tiểu trấn cũng sẽ bị xóa sổ.

Khí huyết trong cơ thể Tân Tây Á bốc lên, thiếu chút nữa phun ra máu tươi. Hai đại địa vương giai đối chiến thực sự là quá kinh khủng, cho dù là lực lượng tàn dư tỏa ra cũng có uy lực khủng khiếp như vậy.

Tân Tây Á liều mạng dồn hết toàn lực tạo ra một tầng phòng hộ chống đỡ, tuy là chặn lực lượng tàn dư tránh thương tổn người vô tội, nhưng chính mình lại bị nội thương, cũng may chỉ là thương nhẹ, chỉ cần nghỉ ngơi một chút có thể khôi phục lại.

Ầm một tiếng, Âm Tuyết Thiền Sư ngã nhào bắn ra ngoài, trên sàn còn hiện lên dấu chân cày sâu xuống mặt đất, một mực cho đến tận giữa nhai đạo (đường) mới có thể dừng lại.

- Tu vi đại sư thâm hậu, đa tạ!

Lâm Khiếu Đường hơi cúi đầu thi lễ nói.

Trong cơ thể Âm Tuyết Thiền Sư như phiên giang đảo hải, nguyên linh cũng bị chấn động lắc lư không ổn định, nhất thời căn bản không nói được lời nào, chỉ có thể vận nguyên điều tức ngay tại chỗ.

Lúc này vẫn đứng bốn phía khách sảnh, sắc mặt mỗi tu luyện giả đều rất khó coi, vừa mới nói này nói nọ, sau hai chưởng kia lại thật như muốn lấy tay tát cho chính mình mấy cái, trong lòng càng là thấp thỏm bất an, ai cũng không ngờ tới thanh niên mặc tử bào kia lại là một tiền bối địa vương giai.

Sắc mặt Kinh Vân Tử bất định, bên cạnh là hai người Tam Nhân Thần Cái và Thông Vân Chân Nhân, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, cảnh tượng tại Tù Ma Cốc mấy chục năm trước phảng phất như đang tái hiện.

- Kinh Vân đạo hữu, trước đó Lâm mỗ tại Thiên Lan đại hội cũng có cùng gặp qua đại nguyên lão Thái Thượng Chân Nhân quý phái một lần. Chuyện lúc trước chỉ sợ quý phái và Thần đạo hữu có chút hiểu lầm, chẳng biết có thể nể mặt Lâm mỗ tạm hoãn việc này lại một thời gian hay không?.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường bình tĩnh hỏi.

Kinh Vân Tử nhìn thoáng qua Âm Tuyết Thiền Sư còn chưa thông thuận khí huyết, trong lòng đánh giá thực lực của thanh niên mặc tử bào này, trầm giọng nói:

- Không biết đạo hữu xuất thân từ phái nào?

- Tại hạ là nguyên lão Thiên Hà Tông Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường không hề che giấu trực tiếp trả lời.

Lời vừa nói ra, toàn trường lần thứ hai chấn động, không ít người ánh mắt lộ vẻ không thể tin tưởng. Thiên Hà Tông mấy trăm năm này cũng chỉ có một vị Lâm nguyên lão thì phải.

- Đệ tam nguyên lão!

Có người thất thanh kêu lên.

Lúc này trong lòng Kinh Vân Tử mới cả kinh, tỉ mỉ đánh giá thanh niên mặc tử bào trước mắt. Ngày trước vị đệ tam nguyên lão này tại Nam Xuyên Giới đã tạo ra không ít phong ba, tự đến cả mấy vị minh chủ cũng quan tâm đến. Trong chuyến đi Đại Hạ, tất cả mọi người đều cho rằng người này đã ngã xuống, thế mà hắn không những không chết, mà tu vi so với ngày trước còn có tiến bộ nhảy vọt, xem ra mấy năm nay đều là bế quan tu luyện rồi?

- Người chính là người cùng Thái Âm Thiên Quân và Thất Tuyệt Phu Nhân đi Đại Hạ, chính là đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông đó sao?

Trong mắt Kinh Vân Tử vẫn còn có một tia nghi vấn, dù sao ngày trước nhóm sáu người đi Đại Hạ có một người không trở về, mà năm người còn lại đều cực kỳ thảm hại, ngay cả Thái Âm Thiên Quân, một trong thập đại cao thủ Nam Xuyên cũng bị trọng thương, thiếu chút nữa ngã xuống, Thất Tuyệt Phu Nhân càng đại thương khí nguyên khí, trở về liền lập tức bế quan tu dưỡng, cho tới hôm nay vẫn chưa đi ra.

- Ngày trước Thần đạo hữu cũng là một thành viên trong đó, Kinh Vân đạo hữu không biết hay sao?

Lâm Khiếu Đường hỏi ngược lại, trong ánh mắt đã hiện lên một tia không nhẫn nại được.

- Sư thúc, người này xác thực là đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông. Khi đệ tử ở Tù Ma Cốc đã gặp qua người này. Chỉ là tu vi người này ngày trước bất quá chỉ là linh hồn giai hậu kỳ, lúc này mới có tám mươi năm đã đạt tới trình độ như vậy, đệ tử cảm giác có chút kỳ quái, lẽ nào người này và Tiềm Long Viện có liên quan gì đó? Nếu chỉ dựa vào Thiên Hà Tông, môn phái này căn bản không thể chịu được mức tiêu hao tài nguyên tu luyện khổng lồ như vậy.

Thông Vân Chân Nhân lo lắng nháo mọi chuyện thành lớn, vội vàng bí mật truyền âm cho Kinh Vân Tử.

458. Chương 452: Lôi Kéo, Kết Hợp

Đúng lúc này, Âm Tuyệt Thiên Sư vẫn ngồi một chỗ vận chuyển nguyên khí điều tức truyền âm nói:

- Kinh Vân đạo hữu, Cửu Thiên Huyền Bổng nghĩ tuy là thượng cổ kỳ thú nhưng bất quá chỉ là trùng ma thuộc chi thứ, trên trùng ma bồng chỉ là xếp hạng hai mươi một, loại trên tay Thần thí chủ mới chỉ là ấu thể, cho dù chúng ta có được thì ngày mai tiến vào Đại Lục Phong Ma cũng không thể sử dụng, theo lão nạp thấy chẳng bằng mời Lâm đạo hữu nhập bọn, tu vi người này thâm hậu, so với lão nạp chỉ có hơn chứ không kém, sợ là trong giới địa vương giai trung kỳ coi như vô địch. Nếu hành trình lần này của chúng ta có thêm Lâm thí chủ đây, chúng ta hầu như đã tập hợp được phân nửa tu luyện giả địa vương giai trung kỳ tại Nam Xuyên Giới, cộng lại cũng chừng hơn năm người, với đội hình này cho dù có ở Đại Lục Phong Ma cũng có thể tung hoành ngang dọc, tiến nhập vào trung tam đại lục hẳn là không thành vấn đề, đến lúc đó tùy tiện tìm được hai cái động phủ tu luyện giả thượng cổ nào đó tầm bảo, sợ là so với Cửu Thiên Huyền Bổng nghĩ kia mạnh hơn mấy lần.

Ánh mắt Kinh Vân Tử khẽ biến, trong lòng phân vân, lúc này tất cả đều coi chuyện Đại Lục Phong Ma làm trọng, những việc khác đều nhỏ lẻ không đáng kể, tiểu tử họ Lâm trước mắt này có tu vi thâm sâu khôn lường, tại lúc mấu chốt này mà làm lại khó lẫn nhau đúng là không tốt.

- Lâm đạo hữu thứ lỗi, lão phu chỉ là chứng thực một chút mà thôi, nếu Lâm đạo hữu đã mở miệng, lão phu cũng tạm thời làm chủ, việc này hãy tạm để đó không nhắc tới, bất quá sau này Thần đạo hữu hãy cho Thái Vân Tông chúng ta một câu trả lời thuyết phục.

Kinh Vân Tử bỗng nhiên cười nói.

Bầu không khí bốn phía lập tức trở nên hòa hoãn xuống, bất quá không ít tu luyện giả rất nghi hoặc, sao một siêu cấp môn phái như Thái Vân Tông lại có thể dễ dàng xuống thang như vậy, hơn nữa rõ ràng là rất có hảo ý đối với thanh niên mặc tử bào kia, cái này thật đúng thực là có điểm kỳ quái.

- Vậy đa tạ Kinh Vân đạo hữu!

Lâm Khiếu Đường đơn giản tạ ơn một tiếng, dừng một chút nói:

- Nếu không còn chuyện gì, Lâm mõ và mấy vị bằng hữu còn có chút chuyện muốn làm, trước xin cáo từ.

Nói xong Lâm Khiếu Đường liền đi về phía cửa ngoài. Chúng nữ trước đó đã sớm nhận được truyền âm, thấy hắn vừa đi cũng đều bước theo. Tổ Tổ và Tiểu Lan đã sớm đầy một bụng muốn nói, nhưng nơi đây tự nhiên không thích hợp để nói chuyện, tốt nhất là sớm rời khỏi một chút.

Lâm Khiếu Đường mới vừa đi ra ngoài cửa liền nhận được lời truyền âm của Kinh Vân Tử:

- Lâm đạo hữu, ngày mai có vào ma lục?

Lâm Khiếu Đường truyền âm lại:

- Lâm mõ bạo gan cũng muốn kiến thức hung danh của Đại Lục Phong Ma!

- Không biết Lâm đạo hữu có hứng thú gia nhập vào đội ngũ lão phu và Tuyết Âm Thiền Sư hay không, nếu là một người độc hành tiến vào ma lục, cho dù là đại tu sư địa vương giai hậu kỳ đỉnh phong cũng coi như cử tử nhất sinh, điểm này Lâm đạo hữu hẳn là rõ ràng?

Kinh Vân Tử trước mời sau dọa.

Đối với lời mời đột nhiên này, Lâm Khiếu Đường có vài phần ngoài ý muốn, nhưng thực ra trong lòng không hề bài xích, lực một người xác thực là hữu hạn, nếu có được một đội ngũ thì hệ số an toàn tự nhiên sẽ tăng thêm, cũng tăng thêm khả năng tìm được bảo bối.

Lâm Khiếu Đường hơi chút suy nghĩ nói:

- Nghe nói Đại Lục Phong Ma được chia làm rìa ngoài đại lục và trung tâm đại lục, hai khu vực lớn, Lâm mõ muốn tìm một ít dược liệu ở rìa ngoài đại lục trợ giúp môn phái, rồi mới trở lại nên có chút bất tiện khi đồng hành cùng các vị, nếu là Kinh Vân đạo hữu đã nói, có thể ở bên ngoài trung tâm đại lục tập hợp cùng Lâm mõ rồi cùng tiến vào!

Kinh Tử Vân không lập tức trả lời mà thương lượng vài câu với Âm Tuyết Thiền Sư, lúc này mới truyền âm nói:

- Đại Lục Phong Ma mấy vạn năm qua không có người qua lại, bởi vậy tất cả hoàn cảnh địa hình hoàn toàn xa lạ, nhưng bất quá lão phu may mắn có địa đồ mà ngày trước Ngọc Phật Thượng Nhân mô tả lại rìa ngoài đại lục. Ngày mai khi vào trận lão phu sẽ phục chế một phần đưa cho Lâm đạo hữu, đến lúc đó sẽ ước định tập hợp.

- Như vậy rất tốt, Lâm mõ xin cáo từ trước. Ngày mai gặp lại bên ngoài cổ trận!

Lâm Khiếu Đường đơn giản truyền âm rồi sau đó mang theo chúng nữ bay lên trời.

Chúng tu luyện giả bên trong khách sảnh cũng không tiếp tục lưu lại mà đều rời đi, Âm Tuyết Thiền Nhân sau một hồi vất vả điều tức mới đứng dậy, trên trán vẫn còn toát ra mồ hôi nhè nhẹ.

- Kinh Vân đạo hữu, họ Lâm này nếu thực sự là đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông ngày đó, kéo hắn gia nhập vào chúng ta thì sâu trong trung tâm đại lục, cơ hội sẽ tăng thêm thật lớn.

Trên mặt Âm Tuyết Thiền Sư lộ ra chút dị dạng mà nói.

- A? Tại sao?

Kinh Vân Tử hiện lên tia nghi hoặc hỏi lại.

- Mấy năm nay Kinh Vân đạo hữu vẫn luôn bế quan, vừa mới xuất quan nên đối với chuyện tình bên ngoài biết được rất ít, trên người vị Đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông này có trọng bảo, cho dù là tranh đấu với đại tu sư thì đối phương cũng phải vô cùng đau đầu.

Thần sắc Âm Tuyết Thiền Sư hiện lên một tia ước ao.

- Là bảo bối gì? Có thể lợi hại đến như vậy sao? Đại sư đã từng thấy qua chưa?

Kinh Vân Tử nhú mày, dù sao có thêm một kẻ mạnh làm đối thủ cạnh tranh cũng không phải là tin tức tốt.

- Lão nạp chưa từng thấy qua, bất quá ngày trước không ít tu luyện giả tiến vào Tù Ma Cốc đều thấy được, đây là một loại thượng cổ thánh thú, lão nạp vẫn cho rằng loại thánh thú này sớm đã bị tuyệt chủng hoặc là chỉ có thượng giới mới có thể tồn tại, không nghĩ tới hạ giới chúng ta vẫn còn có thể nhìn thấy thánh thú cấp độ này.

- Kinh Vân đạo hữu đã nghe tới Tham thị thú hay chưa?

Âm Tuyết Thiền Sư hỏi ngược lại.

Kinh Vân Tử suy nghĩ một hồi, tinh quang trong mắt chợt lóe:

- Ý đại sư nói là trên người tiểu tử này có thượng cổ dị thú?

Âm Tuyết Thiền Sư gật đầu nói:

- Không chỉ là có, hơn nữa còn là thể thành thực, số lượng cũng rất kinh người. Nghe nói rằng chỉ ít cũng trên trăm vạn.

Sắc mặt Kinh Vân Tử trầm xuống nói:

- Trên trăm vạn? Nhất định chỉ là tin đồn nhảm. Tham thị thú chính là một trong thập đại thượng cổ thánh thú, sách cổ ghi chép lại đã từng có tu luyện giả khống chế thánh thú này nhưng bất quá cũng chỉ là hơn mười con mà thôi, nếu là có thể điều khiển trên trăm vạn con chẳng phải là thiên hạ vô địch hay sao?

Âm Tuyết Thiền Sư lắc đầu nói:

- Thánh thú này mặc dù lợi hại nhưng phải tiến hóa tới thể thành thực mới được, tu luyện giả thượng cổ điều khiển đều là đã thể thành thực, chúng có thể li lợm thôn phệ tất cả mọi thứ, coi như là thánh bảo thượng giới cũng có thể bị tổn hại, đây chính là một loại thượng cổ thánh thú vô cùng bá đạo. Còn nếu là chưa tới thể thành thực, tuy gây ra chút phiền nhiễu nhưng cũng không đến mức là không có cách đối phó, số lượng tuy nhiều cũng không có gì đáng sợ.

- Sư thúc, đệ tử tại Tù Ma Cốc đã từng thấy qua người này triệu hồi Tham thị thú công kích Hóa Long Giao và Hóa Phượng Thanh Loan, có thể nói là so với hai đại cổ thú không phân cao thấp!

Thông Vân Chân Nhân bỗng nhiên mở miệng nói.

Kinh Vân Tử hít mắt lại nói:

- Nếu như có Tham thị thú mở đường, hệ số an toàn tại Đại Lục Phong Ma sẽ tăng lên không ít, theo đánh giá ghi chép lại, ngoài số ít trong thập đại cổ thánh thú hoặc là các loài biến dị thì hầu như những yêu thú hay ma vật đều có một loại sợ hãi theo bản năng đối với Tham Thị thú, cho dù là trùng ma cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Âm Tuyết Thiền Sư chấp hai tay hình chữ thập nói:

- Đúng như Kinh Vân đạo hữu đã nói, nhưng không chỉ có vậy, Tham Thị thú còn rất nhạy cảm đối với những dấu vết thượng cổ mộ địa hoặc là động phủ, điều này đối với hành động của chúng ta cũng sẽ mang đến tiện lợi rất lớn.

- May là đại sư có kiến thức rộng rãi, tâm tư lại kín đáo. Nếu không phải vậy chúng ta thật đúng như đám tiểu nhân vì một chuyện nhỏ mà bỏ qua một sự trợ giúp lớn.

Kinh Vân Tử giả dối khen nói.

Âm Tuyết Thiền Sư cười có lệ, trong lòng hai người cũng thầm có tính toán riêng, về phần hai bên là Tam Nhân Thần Cái và Thông Vân Chân Nhân lại thành người làm nền, trước mặt là hai đại cự đầu của cả hai môn phái, nên là cả hai không dám có nửa phần vô lễ, chỉ yên lặng đứng tại một bên không hề mở miệng.

Tại một nơi sơn cốc cách Tây Sơn tiểu trấn chừng năm mươi dặm, một đạo tử ảnh từ trên không hạ xuống một tảng đá, tảng đá lớn này chỉ ít cũng rộng hơn mười trượng, đủ cho mười người có thể ngồi thoải mái.

Tử ảnh hạ xuống không lâu, ngay sau đó là một đạo lam ảnh và ba đạo bạch ảnh từ trên trời hạ xuống, chính là Lâm Khiếu Đường và chúng nữ theo sau.

Tiểu Lan vừa rơi xuống đất đã khẩn cấp hỏi:

- Lão đại, người vừa đi một cái là đã ba năm, sự tình có được suôn sẻ hay không?

Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

- Đã xong xuôi, ngay sau đó ta liền độ hải trở về. Gần đây trong phái có ai quấy rối không?

Tiểu Lan tỏ vẻ nói:

- Có bản tiên tử tọa trấn, ai dám đến quấy rối!

Thần Lộ Tiên Tử đối với biểu hiện và ngôn ngữ của Tiểu Lan hiện ra lúc này thực không quá phù hợp thân phận lên cảm thấy rất kỳ lạ, tự nhiên là rất ít có nữ tu linh hồn giai nào lộ ra tư thái bướng bỉnh trẻ con của một nữ nhi như vậy.

- Lệnh bài truyền tống đã lấy được chứ?

Lâm Khiếu Đường nhìn về phía Tổ Tổ hỏi.

Tổ Tổ đối mặt với Lâm Khiếu Đường có chút mất tự nhiên, có thể nguyên do là bởi quan hệ sư đồ, tuy rằng trong lòng vẫn biết vị sư phụ này với những tu luyện giả khác không quá giống nhau, thế nhưng thời gian trôi qua theo sự khác biệt về địa vị khiến trong thâm tâm nàng vẫn tồn tại một nỗi sợ sệt vô hình.

Tổ Tổ cúi đầu, sắc mặt ửng đỏ nói:

- Đồ nhi đã cầm tín vật của sư phụ tới Thất Tuyệt Cung. Thất Tuyệt Cung cung chủ đã tự mình tiếp đãi đồ nhi làm cho đồ nhi có chút thụ sủng nhược kinh (được yêu mà sợ). Đồ nhi đã nhấn nhủ ý tứ của sư phụ lúc trước, Thất Tuyệt Cung cung chủ cũng không tiếp thu vật mà sư phụ muốn trao đổi, mà trực tiếp đưa bốn khối lệnh bài truyền tống giao cho đồ nhi.

Lâm Khiếu Đường tiếp nhận bốn khối lệnh bài truyền tống từ trong tay Tổ Tổ, có chút suy nghĩ nói:

- Không tiếp thu trao đổi, tặng không cho ta bốn khối lệnh bài, cho dù ta có cứu lão bà của hắc một mạng cũng không đến mức khăng khải như vậy chứ?

Tổ Tổ chặn lại nói:

- Thất Tuyệt Cung cung chủ đã cẩn thận dò xét đồ nhi, hắc muốn kết bạn với sư phụ cùng tiến vào Đại Lục Phong Ma.

Thì ra là thế, nghi hoặc trong lòng Lâm Khiếu Đường lập tức được hóa giải, lúc này các tu luyện giả đều lập thành từng nhóm, xem ra đều là muốn tranh đoạt một chút bảo bối tại Đại Lục Phong Ma thần bí kia.

Hỏi xong, lúc này Lâm Khiếu Đường mới chuyển sang hướng Thần Lộ Tiên Tử vẫn đứng lẳng lặng một bên nói:

- Thần đạo hữu, Lâm mỗ gặp phải một ít chuyện, bởi vậy phải mai danh ẩn tích một đoạn thời gian, làm lỡ hẹn đạo hữu vài lần, thực sự xin lỗi!

Không biết vì sao khi Thần Lộ Tiên Tử thấy Lâm Khiếu Đường chủ động biểu thị sự áy náy, tim lại đột nhiên đập nhanh hơn, sắc mặt hồng như lửa đốt, có chút khẩn trương không rõ nguyên do.

- Lâm đạo hữu nói đùa, ngày trước tại hành trình Đại Hạ nếu không phải có đạo hữu, thiếp thân và Thất Tuyệt phu nhân chỉ sợ đã ngã xuống nơi Đại Hạ rồi, ân cứu mạng tự nhiên không quên, thiếp thân phải bái phỏng mới đúng, sao có thể phật lòng đây.

Lâm Khiếu Đường cũng không tranh cãi, khách sáo một chút cũng đủ rồi, nhiều lời ngược lại có vẻ như hư tình giả nghĩa, lập tức thoả mái nói:

- Thần tiên tử hắc là còn nhớ rõ ngày trước Lâm mỗ nói với người những gì?

Vốn trong lòng Thần Lộ tiên tử đang rất khẩn trương, nghe thấy một lời này lại càng thêm kịch liệt, trong lòng càng thêm tự hỏi, thực sự có biện pháp khôi phục lại dung mạo của mình sao?

Những năm gần đây nên dùng đến biện pháp nào Thần Lộ Tiên Tử đều đã dùng qua, thậm chí là toàn bộ của chìm của nổi mấy trăm năm qua cũng sẵn sàng bỏ qua để đổi lấy một cơ hội trị liệu. Hôm nay ngoại trừ vài món pháp bảo bảo mệnh Thần Lộ Tiên Tử có thể nói là nghèo rớt mồng tơi, ngay cả hơn mười khối sơ cấp nguyên thạch cũng không lấy ra được.

Thanh âm của Thần Lộ Tiên Tử run nhè nhẹ:

- Thiếp thân tự nhiên nhớ kỹ, chỉ là...

Lâm Khiếu Đường nhìn thẳng tới khuôn mặt dữ tợn phía sau tấm sa đen, cũng không nói gì chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Thần Lộ Tiên Tử điều chỉnh tâm tình một chút sau đó mới nói:

- Chỉ là trên người thiếp thân hôm nay đã không có bất luận vật phẩm gì có thể lấy ra trao đổi, mấy năm nay đã tiêu hao hết, chỉ còn lại pháp bảo bản mạng mà thôi.

Lâm Khiếu Đường ha hả cười nói:

- Trì hoãn trong thời gian dài như vậy, thật đúng là tại Lâm mỗ, lần này trị liệu không thu phí!

- Thực sự?

Thần Lộ Tiên Tử không thể tin được bật thốt.

- Tiên tử không tin?

Lâm Khiếu Đường rất khoa trương hỏi lại.

- Không không không. Lâm công tử không nên hiểu lầm, thiếp thân chỉ là vui mừng quá đổi mà thôi.

Thần Lộ Tiên Tử vội vàng nói.

Lâm Khiếu Đường lắc đầu cười nói:

- Như vậy trước tiên xin mời tiên tử hãy tháo sa đen xuống, tiện cho Lâm mỗ có thể dễ dàng chẩn đoán.

459. Chương 453: Quần Hùng Tam Giới Hội Tụ (1)

Tiểu Lan và Tổ Tổ liếc mắt nhìn nhau, đều biết ở lại lúc này có chút bất tiện liền thúc thời bắt chuyện một tiếng rồi kéo Tân Tây Á đi tới chỗ khác trò chuyện, tam nữ trong bảy mươi năm bế quan tu luyện với nhau đã tích lũy được cảm tình rất sâu đậm, nên chỉ cần một lát là cuộc trò chuyện đã trở nên vô cùng vui vẻ. Đối với lần tây hành này của Lâm Khiếu Đường, nhị nữ rất hiếu kỳ, có những điều mà Tiểu Lan và Tổ Tổ không tiện trực tiếp hỏi Lâm Khiếu Đường thì tự nhiên có thể dò hỏi thông qua Tân Tây Á.

Không có người bên ngoài dòm ngó, tâm sinh e ngại của Thần Lộ Tiên Tử đã đỡ đi rất nhiều, ngày trước Lâm Khiếu Đường cũng đã nhìn qua dung mạo dữ tợn của nàng rồi, hơn nữa còn là một trong hai người trực tiếp biết qua quá trình nàng bị hủy dung, người còn lại tự nhiên là Thất Tuyệt Phu Nhân.

Thần Lộ Tiên Tử không biết là muốn che giấu một chút, hay là muốn cho Lâm Khiếu Đường tiện bề chẩn đoán nên tiến thẳng về phía trước, đến khi còn cách Lâm Khiếu Đường không đến hai thước mới dừng lại.

Một đôi ngọc thủ trắng như ngọc, như không thể khổng chế được run lên nhè nhẹ cầm lấy đầu lạp (mũ, nón), rồi sa đen cũng dần để lộ ra dung mạo phía sau. Toàn bộ tư thái của Thần Lộ Tiên Tử có thể nói là hoàn mỹ, trong những nữ tu mà Lâm Khiếu Đường đã gặp qua có thể ở xếp trong ba người đứng đầu, ở người này có thể thấy được sự ôn nhu và tinh xảo của nữ tu Đông phương, cũng lại thấy được vẻ cuồng dã nơi nữ tu Tây phương.

Từng ngón tay như măng ngọc trắng nõn nà, đôi ngọc thủ hoàn mỹ không một chút tì vết. Lâm Khiếu Đường đã thật lâu không cùng một nữ tử ở trạng thái bình thường mà giữ trạng thái gần gũi đến như vậy,

nhất thời nội tâm đúng có chút bất ổn, tuy nói Lâm Khiếu Đường cơ bản đã biết rõ tình trạng dung mạo hiện tại của Thần Lộ Tiên Tử, nhưng hẳn cũng biết rõ được dung mạo khi xưa của nàng.

Bộ dáng nguyên bản của Thần Lộ Tiên Tử phải nói là thuộc dạng yêu nữ thanh thuần. Nhưng về yêu mị hay thanh thuần lại không phải riêng biệt mà kết hợp tới hoàn mỹ, bởi vậy trong những tình huống đặc biệt lại sử dụng mị công có thể thu được hiệu quả bất ngờ, đây cũng tuyệt đối là một loại tai họa khiến nhiều kẻ phải đau đầu, bất quá hôm nay tự nhiên là...

Tháo chiếc dấu lạp xuống đối với Thần Lộ Tiên Tử là một chuyện vô cùng khó khăn, ma chương trong lòng dường như là một ngọn núi lớn vẫn đè nặng làm cho nàng khó có thể vượt qua.

Nhưng cuối cùng chiếc dấu lạp cũng được tháo xuống, khuôn mặt phía sau hắc sa hoàn toàn được lộ ra, tuy rằng vẫn còn lưu lại chút bóng dáng khi xưa nhưng cũng chỉ là chút chút mà thôi, toàn bộ khuôn mặt với da thịt hầu như đã hoàn toàn bị hoại tử, trông tựa như da thịt trên một thây xác đã chết lâu ngày đang bị phân hủy vậy.

Nếu nói khuôn mặt này so với mặt quỷ cũng không phải là quá phận, thậm chí so với mặt quỷ còn kinh khủng hơn vài phần, chỉ còn lại đôi mắt linh động kia còn giữ lại được vẻ hút hồn ngày xưa.

Khi dấu lạp được tháo xuống, tâm trạng của Thần Lộ Tiên Tử lúc này thấp thỏm lo âu như một cô gái trẻ bị lột trần trước mắt mọi người vậy, khuôn mặt vô thức được hướng sang một bên như không muốn ai nhìn, dư quang lại nhìn trộm phản ứng của Lâm Khiếu Đường. Những năm gần đây một ít tu luyện giả cao thâm có thể dùng nguyên thức xuyên qua tấm sa đen, nhưng là khi nhìn thấy được dung mạo của nàng đều vô thức lùi lại một hai bước, trong mắt càng lộ ra vẻ hèn mọn và bài xích.

Lúc này quan sát trực diện lại gần như vậy, vị nam tử trước mắt này có muốn lùi lại phía sau một hai bước không? Thần Lộ Tiên Tử phi thường rõ ràng dung mạo của mình lúc này đáng sợ như thế nào, dung mạo hôm nay so với ngày trước lúc vừa mới bị hủy dung còn kinh khủng hơn nhiều lắm, khi đó khuôn mặt còn chưa hoàn toàn bị hoại tử, Lâm Khiếu Đường vô luận có biểu hiện ra loại động tác gì thì nàng cũng có thể chấp nhận không chút ngoài dự liệu.

Đúng lúc này, những tình huống mà Thần Lộ Tiên Tử còn đang tưởng tượng lại không hề phát sinh. Lâm Khiếu Đường vẫn đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, đôi mắt đen láy tập trung tinh thần trên mặt nàng, tựa hồ đang tự suy ngẫm điều gì đó, có phần nhập tâm.

Những năm gần đây, lần đầu tiên có người nhìn nàng chăm chú đến vậy, nội tâm Thần Lộ Tiên Tử tự nhiên có phần hoảng loạn.

Bỗng nhiên, một đại thủ rắn chắc mà ấm áp không hề kiêng nể nắm lấy cằm nâng cao lộ cần cổ trắng ngần của Thần Lộ Tiên Tử, nhẹ nhàng quay khuôn mặt đối diện với mình.

Lâm Khiếu Đường tiến lên một bước, một bàn tay rất tự nhiên xoa xoa khuôn mặt Thần Lộ Tiên Tử theo các góc quan sát, tay kia lại vuốt ve chính cằm của mình, một mặt nhìn một mặt tự suy ngẫm.

Trải qua nhiều năm như vậy, đã rất lâu Lâm Khiếu Đường không hề động tới phẫu thuật, mà trên thực tế đại đa số thời gian tại thế giới này không cần tới phương pháp mổ xẻ, hiển nhiên nơi này đã có phương pháp đơn giản mà tốt hơn rất nhiều. Chỉ khi nào gặp một vài trường hợp đặc thù thì mới cần đến kiến thức kiếp trước của Lâm Khiếu Đường, thứ vẫn được xưng là phẫu thuật.

Lúc này Lâm Khiếu Đường thực sự có chút điểm mới lạ, trên thực tế phần da thịt trên khuôn mặt này đã hoàn toàn hoại tử, hơn nữa lại còn hàm chứa kịch độc đồng thời cũng là tử độc, hấp thu cũng không được mà bài trừ cũng không xong.

Lâm Khiếu Đường đã nghĩ đến một biện pháp, chỉ cần thay da đổi thịt, rồi đơn giản chuyển đổi một chút, điều này cũng không phải là khó, lấy những tài liệu hiện có trong tay Lâm Khiếu Đường cũng có thể làm được.

Nhưng muốn thu thập hết độc tố trong thân thể thì Lâm Khiếu Đường phải tốn khá nhiều sức lực, hơn nữa linh nhục lại là một vật chất đặc thù nên không chỉ đơn giản giải phẫu một lần là xong được.

Thế nhưng vấn đề không đơn giản chỉ là cấy ghép da thịt khuôn mặt giống như trước đây, để cho làn da không còn dữ tợn như hiện tại, ngũ quan cũng phải chỉnh hợp vị trí sao cho cân bằng hoàn mỹ, bằng không tỷ lệ biến thành một khuôn mặt quái dị phi thường lớn, so với hủ dung cũng không khác là bao.

Lâm Khiếu Đường nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra biện pháp, chỉ có một biện pháp đơn giản mà cũng là phương pháp hữu hiệu nhất đó là làm ra một bộ mặt khuôn mẫu trước, sau đó căn cứ theo khuôn mẫu này từng điểm một tiến hành cấy da ghép thịt. Bởi vì có linh nhục nên thời gian cấy ghép đến lúc sinh trưởng cũng không quá dài, thế nhưng ngay cả như vậy, để duy trì toàn bộ quá trình cũng phải cần đến thời gian mấy tháng.

Thần Lộ Tiên Tử có thể thấy được mỗi một chi tiết trên khuôn mặt tuần lãng của đối phương, ở đó không hiện lên một chút vẻ chán ghét nào, tuy rằng thỉnh thoảng có chút nhú mày, nhưng Thần Lộ Tiên Tử có thể cảm giác được rõ ràng Lâm Khiếu Đường không phải chán ghét đối với vẻ ngoài kinh khủng xấu xí của mình mà trong suy nghĩ tiềm thức biểu lộ ra, hơi thở của hai người lúc này có thể thổi được tới khuôn mặt đối phương.

Lúc này Lâm Khiếu Đường còn đang chăm chú dị thường, ngoại trừ tự ngẫm ra cũng không còn tâm tư nào khác, thế nhưng nổi lòng Thần Lộ Tiên Tử tùy ý xoay chuyển thì càng ngày lại càng bất định, nàng hoàn toàn chưa từng cùng một gã nam tu nào bảo trì khoảng cách gần gũi trong một thời gian dài như vậy, đối phương lại hoàn toàn không chút kiêng nể mà lắc lư khuôn mặt của mình, tự nhiên không khí lúc này trở nên phi thường ái muội.

Nếu như trước đây, Thần Lộ Tiên Tử tuyệt đối sẽ không tìm được nộ khí trong lòng, thậm chí còn hiện sát ý, thế nhưng hiện tại một gã nam tu lại có thể tập trung nhìn một khuôn mặt còn hưng tợn hơn cả mặt quỷ trong thời gian dài như vậy, nàng lại cảm thấy ấm áp và an toàn, thậm chí rất cảm động, cũng bởi vậy nên tâm tình có điểm hoảng hốt.

Ngày hôm nay Thần Lộ Tiên Tử mới phát hiện sự chăm chú tự ngẫm của một nam tu dĩ nhiên lại có mị lực đến vậy, mà hơn nữa cũng không bởi vì dung mạo mà tiếp cận với mình, nam tu như vậy, lực mê hoặc quả thực là không thể chống cự.

Gần nửa canh giờ trôi qua, Thần Lộ Tiên Tử phát hiện chính mình không biết vì sao lại có chút ý loạn tình mê, loại mùi vị nam tính này cơ hồ làm cho nàng không thể khống chế được.

Thần Lộ Tiên Tử rất muốn đẩy bàn tay to lớn đang nắm cầm mình đẩy ra nhưng lại không khống chế được chính bản thân mình, vội vàng điều chỉnh nguyên thức, ổn định tâm thần, nhỏ giọng nói:

- Lâm công tử, khuôn mặt này của thiếp thân có phải là không còn phương pháp?

Biểu tình Lâm Khiếu Đường bình tĩnh, trong lòng đã có chủ ý, thông dong nói:

- Lấy phương pháp cổ truyền của Lâm mỗ thì có thể nắm chắc chín thành chữa được. Bất quá...

Thần Lộ Tiên Tử miễn cưỡng khấn trương hẳn lên, thất thanh nói:

- Bất quá cái gì?

Rốt cuộc Lâm Khiếu Đường cũng buông bàn tay đang tùy ý xoay chuyển khuôn mặt Thần Lộ Tiên Tử nói:

- Bất quá thời gian trị liệu có thể rất dài, phỏng chừng phải cần thời gian đến năm tháng, mà khả năng sẽ tương đối khó chịu, không biết Tiên Tử có thể chịu được hay không?

Tâm trạng của Thần Lộ Tiên Tử thả lỏng. Thời gian dài như vậy còn đợi được, huống chi chỉ là năm tháng. Ngọn lửa lòng gần như sắp lụi tàn nay lại bùng nên mạnh mẽ, khuôn mặt dữ tợn ngưng lại, tựa hồ trong lòng đang thâm quyết định điều gì đó rồi nói:

- Vô luận công tử dùng phương pháp nào, thiếp thân đều có thể chịu được, xin công tử cứ yên tâm xuất thủ.

- Uhm! Vẫn còn một vấn đề, chính là Lâm mỗ cần một khuôn mặt làm mẫu, Tiên Tử muốn khôi phục lại dung mạo khi xưa, hay là muốn một khuôn mặt hoàn toàn mới?

Lâm Khiếu Đường trưng cầu ý kiến hỏi.

Thần Lộ Tiên Tử nhất thời không kịp phản ứng, sau một lúc suy nghĩ cẩn thận nói:

- Thiếp thân vẫn mong muốn khôi phục lại dung mạo khi xưa.

Lâm Khiếu Đường gật đầu nói:

- Vậy mời tiên tử vẽ ra một bức họa khuôn mặt chính mình, Lâm mỗ sẽ chiếu theo bộ dáng đó trị liệu cho tiên tử.

Thần Lộ Tiên Tử không hề biết hội họa, bất quá nguyên thức tu luyện giả linh hồn giai rất cường đại, chỉ cần có một khối lam ma thạch liền có thể trực tiếp dùng nguyên thức phục chế ra một bức ảnh lập thể miêu tả bộ mặt chính mình, so với bộ mặt chân thực cũng không khác biệt nhiều.

Chỉ thời gian tàn một nén hương, Thần Lộ Tiên Tử đã hoàn hảo vẽ xong khuôn mặt ngày trước của chính mình, đem lam ma thạch giao cho Lâm Khiếu Đường, hẩn dùng nguyên thức thăm dò một chút, khi thấy được khuôn mặt phục chế này trong lòng không khỏi ca ngợi.

Thần hi ngọc lộ, tuyệt sắc mỹ tư (nghĩa đen: viên ngọc tỏa sáng dưới ánh mặt trời, xinh đẹp vô cùng), so với ngày trước Lâm Khiếu Đường thấy qua còn yêu mị hơn ba phần, xinh đẹp hơn ba phần. Mà xem ra ngày đó vị Thần Lộ Tiên Tử này đã dùng bí thuật thoảng che bớt dung mạo.

Dung mạo như vậy, trong ấn tượng của Lâm Khiếu Đường chỉ có Hoa Tiên Tử và Uyển Nhi mới có thể sánh, còn những nữ tu còn lại vô luận là về đẹp hay khí chất vẫn kém hơn vài phần.

460. Chương 453: Quần Hùng Tam Giới Hội Tụ (2)

- Công tử, ngày mai phải tiến vào Đại Lục Phong Ma, lúc này hãy điều tức một chút, chờ đến lúc đi ra thiếp thân sẽ trở lại tìm tới công tử.

Thần Lộ Tiên Tử nhẹ giọng nói.

Lâm Khiếu Đường lắc đầu:

- Không chờ đợi được nữa. Tử độc trên mặt tiên tử đã bắt đầu xâm nhập vào phần da thịt khác, nếu không phải tu vi tiên tử thâm hậu, bấy mười năm qua cũng đủ để nửa người tiên tử xuất hiện hoại tử. Lâm mỗ dự định bắt đầu ngay, cứ mỗi lần trị liệu phải cách chín ngày sau mới được tiến hành bước tiếp theo, bất quá trong chín ngày này cũng phải tiến hành điều dưỡng chăm sóc bằng không rất có thể xuất hiện tình huống xấu, thế nên trong vòng thời gian năm tháng tới tiên tử sợ là phải đi cùng với Lâm mỗ nữa bước không rời rồi.(cái này ta thik a!)

Nghe được lời cuối cùng này, tâm tình Thần Lộ Tiên Tử áy náy, cúi đầu nói:

-Thiếp thân nghe theo công tử phân phó! (Tốt tốt, vậy thì...hắc hắc...)

Lâm Khiếu Đường lấy ra rất nhiều thứ linh thảo và đan dược xa lạ mà Thần Lộ Tiên Tử không thể nhận ra, quá trình trị liệu lại càng cho nàng thêm cau mày lú lười, thậm chí ngay thời điểm ban đầu còn xuất hiện một chút hoài nghi.

Thần Lộ Tiên Tử thế nào cũng không nghĩ ra Lâm Khiếu Đường cư nhiên lại cắt đi da thịt trên mặt mình, tuy chỉ là cắt đi một chút nhưng cũng đủ làm cho nàng cực kỳ sợ hãi, bất quá những bước trị liệu sau đó Thần Lộ Tiên Tử rốt cuộc phát hiện chính mình lo lắng căn bản là dư thừa.

Lâm Khiếu Đường làm như vậy mục đích là để phần da thịt cùng với chỗ tài liệu linh nhục dung hợp cùng một chỗ đồng thời có thể trong phạm vi khống chế tiến hành sinh trưởng, toàn bộ quá trình diễn ra phi thường chậm rãi và tỉ mỉ.

Thẳng đến nửa đêm về sáng mới có thể hoàn thành lần giải phẫu đầu tiên, toàn bộ quá trình liên tục trong hơn hai canh giờ liền, thời gian dài như vậy cũng chỉ là hoàn thành một điểm bằng nửa cái lỗ tai mà thôi.

Khi Thần Lộ Tiên Tử thấy phần da thịt của chính mình đã khôi phục lại trạng thái trắng trẻo mềm mại, lúc này không thể khống chế được nữa, nước mắt tuôn rơi, hiển nhiên vô cùng kích động.

Lâm Khiếu Đường hoàn thành lần giải phẫu đầu tiên, sau đó chỉ nói với Thần Lộ Tiên Tử vài câu rồi xếp bằng tại chỗ bắt đầu điều tức, nửa đêm còn lại rất nhanh trôi qua.

Ngày hôm sau, tại một hoang mạch nơi cực tây, sâu trong một sơn cốc sương mù dày đặc, trên bầu trời từng tập tu luyện giả bay tới, có rất nhiều người không phải là tu luyện giả tại Nam Xuyên Giới.

Cực tây tuy là cánh cửa để tiến vào Nam Xuyên Giới nhưng cũng không hoàn toàn thuộc về Nam Xuyên Giới, mà nơi đây chính là một nơi hoang vu, khí nguyên vô cùng ít ỏi, không có nguyên quang, linh thảo không thể sinh trưởng tại một nơi cằn cỗi như vậy.

Bất quá những thực vật bình thường trên mảnh đất hoang vu này lại sinh trưởng cực kỳ rậm rạp, một vài yêu thú cấp thấp đối với hoàn cảnh nơi đây coi như là một vùng đất an bình ưa thích.

Nơi này có tên là Mê Vụ Sơn nhưng sương mù nơi đây cũng không dày đặc như tên gọi của nó. Bốn phía sum xuê tươi tốt cũng không hề có chỗ đặc biệt nhưng là khí nguyên vô cùng ít ỏi, mà cũng có thể nói là hoàn toàn không có một chút nào, coi như là tu luyện giả phó cấp cũng không hề có chút hứng thú đối với nơi này.

Bất quá ngay trong sơn cốc của ngọn núi này lại cất giấu một cổ trận truyền tống thật lớn, bởi cổ trận được giấu sâu dưới nền đất, lại không có nguyên thạch khởi động nên giống như một vật chết không có bất kì cảm ứng nào, trải qua mấy vạn niên mới ngẫu nhiên được chúng tu luyện giả phát hiện.

Đại Lục Phong Ma chính là một đại lục thần bí chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Cho dù trên sách cổ cũng có ghi chép lại, thế nhưng trải qua năm tháng, tu luyện giả đã bắt đầu hoài nghi về tính chân thực của khối đại lục này.

Bất quá vài chục năm về trước, khi khối đại lục này tưởng chừng đã bị lãng quên lại bất ngờ được xác nhận thực sự tồn tại, chuyện này cơ hồ làm cho cả Kỳ Đông nháo loạn. Đại Lục Phong Ma và Kỳ Đông Đại Lục đều tồn tại thượng cổ cấm địa, động phủ, huyết động nhưng lại hoàn toàn bất đồng, nơi đây chính là một phiến đại lục hoàn toàn độc lập. Đã từng là chiến trường mà tu luyện giả thượng cổ tranh đấu, hơn nữa cũng là nơi cuối cùng mà tu luyện giả thượng cổ giam cầm trùng ma.

Mấy vạn năm qua, hầu như không người đặt chân tới, lúc này nó như một trinh nữ đang chờ tân lang của mình tới khám phá (J). Tại phiến lục địa này rốt cuộc còn lưu lại bao nhiêu bảo tàng của tu luyện giả thượng cổ thì không ai biết, nhưng khả năng cũng tuyệt đối khả quan, hơn nữa nơi đây ngày trước cũng là chiến trường đại chiến viễn cổ, bảo tồn vô số di hài tu luyện giả thượng cổ cùng với bảo bối tùy thân của họ, mà nơi nào không có người thì linh thảo nhất định không ít, nguyên khoáng mạch cũng vô số kể.

Dù hoặc lớn như vậy cho dù là ai cũng phải động lòng, cho dù là nơi này có cực độ hung hiểm đi nữa nhưng chỉ cần có đủ năng lực tự nhiên sẽ được hồi báo cực đại. Chính bởi vậy chúng tu luyện giả với cơ hội có một không hai này đều tuyệt đối điên cuồng.

Lúc này những ngọn núi bốn phía xung quanh cổ trận đã tụ tập đông đảo chúng tu luyện giả, hầu như ngọn núi nào cũng có tới vài vị, ngay cả sườn núi và chân núi cũng đều có.

Những người có thể tới đây không người nào là không phải đại nhân vật, danh tiếng lừng lẫy toàn cõi Kỳ Đông.

Bên trong sơn cốc, hơn mười pháp trận đại sư đang chờ phát động, khổng lồ cổ trận, nếu ai không lệnh bài có truyền tống thì đừng có mơ tưởng bước vào. Những vị pháp trận đại sư này đều là người đến từ những đại môn phái, còn có hơn hai mươi vị đến từ liên minh thảo nguyên và Đại Hạ, lần này mấy đại tu luyện giới đều tạm thời gác lại ân oán tại Đại Lục Phong Ma, dù sao Đại Lục Phong Ma cũng là một khối bánh siêu lớn, so với khả năng chiếm đoạt của một tu luyện giới còn lớn hơn nhiều lắm.

Lần này lệnh bài truyền tống cũng không có thiết lập nhiều quy định. Chỉ cần người có đủ nguyên thạch là có thể mua được, nhưng giá tới vài viên nguyên thạch trung cấp, hiển nhiên đã khiến cho rất nhiều người tuyệt vọng, cho dù đem cả bản thân bọn họ đi bán cũng không được nhiều như vậy.

Bất quá ngay cả như vậy vẫn có rất nhiều tu luyện giả táng gia bại sản cũng muốn mua được một khối, cơ hội như thế này thực sự quá ít, nếu có thể tìm được chút ít bảo vật tại Đại Lục Phong Ma thì coi như một bước lên trời, xá chi mấy khối nguyên thạch trung cấp nhỏ nhoi.

Cũng bởi vì vậy, bốn phía sơn cốc tập trung không ít tu luyện giả, mà kém cỏi nhất cũng là tu vi đại sư giai trung kỳ, tu luyện giả cấp bậc này cũng đã rất khó để có đủ nguyên thạch trung cấp, còn lại chủ yếu vẫn là tu luyện giả linh hồn giai và địa vương giai chiếm đa số.

Tới sớm đều là những người độc hành hoặc là những tiểu quần thể, nhiều nhất cũng chỉ là một vài quần thể thực lực cỡ một môn phái tầm trung, còn mấy môn phái siêu cấp khổng lồ chế cổ trận vẫn còn chưa thấy đến.

Không ít tu luyện giả đơn độc cũng tận dụng khoảng thời gian này tìm kiếm cho mình đồng minh thích hợp, để hệ số an toàn có thể tăng thêm, rất nhiều người đều nguyện ý làm như vậy. Đại Lục Phong Ma bảo tàng vô số, đến lúc phân chia thu hoạch cũng không phải lo lắng để tâm nhiều.

Trên một ngọn tiểu sơn, một đội ngũ vừa mới được hình thành toàn là tu luyện giả đại sư giai, trên mặt mỗi người đều lộ rõ từng tia hoan hỷ. Chín tu luyện giả đại sư giai hậu kỳ tụ tập một chỗ coi như lực lượng không tệ, đủ để đối phó được với ba tu luyện giả linh hồn giai bình thường.

Chín người này nếu Lâm Khiếu Đường thấy được nhất định sẽ có chút kinh ngạc, bởi vì trong đó có hơn phân nửa là người hắc biệt, mà quan trọng hơn, mấy người này đã từng tại vị trí song phương đối lập, nhưng hôm nay cư nhiên lại có thể kết thành đồng minh.

Quỷ Nhân Lãng Tử, Cự Thân La Hán, Thanh Diện Cư Sĩ cùng Song Đồng Kim Cương, năm người này thuộc về Ma Tông ngày trước cùng một vị trưởng lão Hiên Viên Tông có chút xích mích, bất quá ngày hôm nay năm người lại chủ động tìm tới Cát trưởng lão và Trường Mi trưởng lão đồng hành, hơn nữa còn một đôi tu luyện giả phụ thêm đều là người của Hiên Viên Tông, đội hình này coi như tương đối cường đại.

Cả siêu cấp đại phái và một số môn phái đều không ngăn cản môn nhân của mình đơn độc hành động, nhưng cũng không đưa cho lệnh bài truyền tống, người có bản lĩnh thì hãy tự mình đi kiếm. Những siêu cấp đại phái chỉ có tu luyện giả thượng tầng mới có thể tụ tập cùng một chỗ mà hành động, tự nhiên những người này không hề muốn mang theo trói buộc phụ thuộc vào mình.

Chín người này đều là đình trệ tại đại sư giai hậu kỳ đã lâu, nếu không có bước đột phá tiếp theo thì thọ nguyên cũng không còn được bao nhiêu, lúc này khổ tu là không thực tế, chỉ có gặp được kỳ ngộ mới có thể giúp cho bọn họ đột phá một bước này.

- Cát trưởng lão, việc ngày trước đều là Nghiêm mỗ tuổi trẻ khí thịnh, mong rằng Cát trưởng lão không tính toán bỏ qua cho!

Quỷ Nhân Lãng Tử khom người nói, tỏ ra bộ dáng vô cùng thành khẩn kết giao.

- Ha ha, Cát mỗ nào có nhỏ mọn như vậy, chuyện cũ đã qua không nên đề cập tới, lúc này chín người chúng ta đồng lòng hợp lực lẫn lộn Ma lục mới tốt, tuy rằng trung tâm đại lục không thể đi vào được, nhưng là rìa ngoài đại lục với lực lượng chín người chúng ta thì hoàn toàn có thể giữ được an toàn.

Cát trưởng lão cười tủm tỉm nói.

- Nghiêm lão đệ trở nên dài dòng như vậy từ lúc nào, Cát trưởng lão chính là trưởng lão đệ nhất đại phái Nam Xuyên Giới, Hiên Viên Tông, sao có thể chấp nhất với người, người không cần phải lo lắng như vậy, ca ca ta tuyệt đối có thể bảo chứng điểm này.

Cự Thân La Hán tiếp theo đón tiếng nói.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Quỷ Nhân Lãng Tử liên tục gật đầu, lúc này song phương đã thành lập quan hệ hợp tác nên việc tín nhiệm nhau là yếu tố quan trọng nhất

Ngoại trừ nhóm chín người này ra, tại rất nhiều những ngọn núi khác đều có tình huống tương tự phát sinh. Tu luyện giả đại sư giai đều tìm tới tu luyện giả đại sư giai kết bạn đồng hành, linh hồn giai tìm tới linh hồn giai, địa vương giai tìm đến địa vương giai, vị giai chênh lệch mà kết bạn xuất hiện cực ít, trừ phi là có quan hệ phụ thuộc hay là sư đồ cùng đi theo.

Trong lòng tu luyện giả cấp thấp cũng biết tu luyện giả cấp cao sẽ không mang theo bọn họ, mà cấp cao cũng cho rằng cấp thấp đi theo là vô dụng bởi vậy kết bạn cùng giai gần như thành một quy củ.

Ngay lúc chúng tu luyện giả vẫn đang tự tìm cho mình một đoàn đội thích hợp thì một đạo lực mang thật lớn bỗng nhiên từ trên trời hạ xuống, tiếp đó là một cỗ khí nguyên cường đại áp bách.

461. Chương 453: Quân Hùng Tam Giới Hội Tụ (3)

- Tật Phong Xa!

Trong lòng không ít tu luyện giả đều sợ hãi kêu lên. Đây chính là một kiện pháp bảo phi hành đỉnh cấp, tại hạ giới, pháp bảo phi hành có thể sánh ngang với nó cũng không thể vượt quá năm kiện, đây chính là pháp bảo phi hành mà Vu sư thảo nguyên nắm trong tay.

Bất quá Tật Phong Xa, không phải nguyên nhân chính gây nên chấn động mà là do bấy Vu sư thảo nguyên ở bên trong, dẫn đầu chính là một nữ Vu sư có dung mạo như thiên tiên, danh tiếng của nữ vu sư này tại bấy mười năm trước khi tam đại tu luyện giới phân tranh truyền khắp, chính là thánh nữ Tiểu Ma Thiên Thiên của Tam Đại Vu phái liên minh thảo nguyên.

Lâm Khiếu Đường và Kỳ Áo lúc này nếu có tại đây khi thấy tu vi nữ Vu sư này nhất định sẽ kinh ngạc vô cùng, ngoài tốc độ tu luyện dĩ nhiên không phân cao thấp với Lâm Khiếu Đường, tu vi cũng đã tới địa vương giai trung kỳ, hơn nữa người này còn là người phát ngôn của thượng giới, tốc độ tu luyện tăng tiến nhanh như vậy cũng không phải là kỳ quái.

Sáu gã Vu sư còn lại có địa vị rất cao, trong đó thảo nguyên Cửu Vu Vương đã có tới ba vị, Tam Đại Vu phái mỗi bên một vị, Cổ vu phái Chung Vương Cổ Minh, Tiên vu phái Linh Vương Cách Phong, Quỷ vu phái Quỷ Vương Nghiêm La, còn có ba Vu sư khác đều là nguyên lão Tiên vu phái địa vương giai trung kỳ, phân biệt là Thổ vu, Mộc vu và Hỏa vu.

Đội hình như vậy có thể nói là cực kỳ khoa trương, bởi vậy có thể thấy được liên minh thảo nguyên đối với chuyển đi này tình thế có phần bất buộc.

Chúng tu luyện giả đều né tránh địa điểm bấy tên Vu sư bước tới, hết mức rời xa cái đám sát tinh với vu thuật thâm độc kia, đối với chúng tu luyện giả thì đám Vu sư đều phi thường thần bí và đáng sợ.

Hỗn loạn bốn phía còn chưa yên, phía xa chợt lóe lên một đạo quang mang, khí nguyên mạnh mẽ không hề thua kém với đám bấy tên Vu sư thảo nguyên.

Ba đại nguyên lão Hiên Viên Tông mang theo một chúng môn nhân cười gió bay đến, đội hình bọn họ có hơn mười người.

U Minh Lão Tổ, Thương Vân Chân Nhân và Hỏa Dương Vương Hồng Chiến hạ xuống đất đầu tiên. Ngay sau đó chính là Thổ Nham Lão Quái, Kim Bất Phôi và thê tử Lưu Thị, Dung Tuyên tiên tử, Hồ Mị Nhi, Vô Phong Lão Tổ theo sau, cuối cùng chính là một nữ tử xa lạ hạ xuống, không ai nhận biết được, nhưng nếu Lâm Khiếu Đường ở đây sẽ lại một lần nữa kinh ngạc, nữ tu này chính là người ngày trước được hấn cứu ra khỏi Mê Vụ Cốc rồi lại trợ giúp trở thành quan môn đệ tử trưởng lão Trương Mạo Thiên của Cự Kiếm Sơn Trang.

Từ lúc báii nhập làm môn hạ Trương Mạo Thiên, Liễu Vân vẫn chuyên tâm tu luyện không hỏi chuyện thế sự bên ngoài, đến ngay cả Hiên Viên Quốc gặp phải kiếp nạn thì Liễu Vân cũng cơ bản không hề xuất thủ qua, vẫn đều là đối tượng trọng điểm bảo hộ của Cự Kiếm Sơn Trang. Mà nữ tử này không hề phụ kỳ vọng của môn phái, gần hai trăm năm qua vẫn một mực khổ tu, lại được môn phái trọng điểm chiếu cố, tài nguyên tu luyện chưa bao giờ phải lo lắng nên hôm nay tu vi đã tới linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong.

Đội hình của Hiên Viên Tông rất cường đại, ba đại nguyên lão xuất động toàn bộ, bất quá chúng môn nhân đi theo ngoại trừ Dung Tuyên tiên tử từ vài thập niên trước đã đột phá bình cảnh đạt tới địa vương giai sơ kỳ còn lại tất cả đều là linh hồn giai hậu kỳ. Bất quá địa vương giai Hiên Viên Tông cũng không chỉ có bốn người này, nhưng là ba vị đại nguyên lão đã xuất động nên những địa vương giai khác tự nhiên phải ở lại trấn thủ môn phái.

Hai trong ba siêu cấp thế lực đã xuất hiện, làm cho hơn một ngàn tu luyện giả bốn phía đều an tĩnh trở lại, hiển nhiên rất sợ làm sai sót điều gì chọc tức tới những tồn tại đỉnh kim tự tháp kia, bằng không còn chưa

tiến vào Đại Lục Phong Ma thì đã bị người ta tát cho một cái hồn lìa khỏi xác mất rồi.

Ước chừng thời gian chén trà nhỏ, phương xa lại truyền tới ba động kịch liệt, hẳn là một đám đại tu sư đồng hành bay tới, khí nguyên cường đại đã truyền tới từ xa.

- Lần này lại là phương thế lực nào?

Không ít tu luyện giả có trình độ lịch duyệt chưa đủ đang tự hỏi trong lòng. Cuộc đời có thể may mắn một lần gặp nhiều cao thủ như vậy cũng coi như không tiếc nuôi, vô luận là ở đâu, thời đại nào, có được cơ hội như vậy đều cực kỳ ít ỏi, nếu không phải tìm được con đường thông qua Đại Lục Phong Ma, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không có khả năng phát sinh tự hội như ngày hôm nay.

Một đoàn quang ảnh màu nâu đen bay tới, không trung bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng một chiếc thuyền màu đen dài hẹp.

Quỷ Ảnh Chu!

Các ngọn núi bốn phía xung quanh lại náo động một lần nữa, ở đây đều là những nhân vật có tiếng tăm của tam đại tu luyện giới, tự nhiên liếc mắt liền có thể nhìn ra loại pháp bảo phi hành này, đồng thời cũng biết thứ đó đang nằm trong tay ai.

Trên hắc thuyền có năm người đứng thẳng, chính thị là bốn vị minh chủ Nam giới và một vị đại nguyên lão Thái Vân Tông.

Thập quốc minh Ma thủ Thái Âm Thiên Quân, Thiên Vũ Minh chính đạo minh chủ Băng Hoàng, Vạn Sơn Đạo Minh chính đạo minh chủ Lục Dương Chân Nhân, Vạn Sơn Đạo Minh ma đạo minh chủ Cực Âm Ma Quân, đại nguyên lão Thái Vân Tông Thái Thượng Chân Nhân.

Năm đại tu sư địa vương giai hậu kỳ, đội hình có thể nói là kinh khủng, còn có một vị Thiên Vũ Minh ma phái minh chủ Hắc Sát Tông Chủ, người này tại bảy mươi năm trước phân tranh giữa tam giới bị hồng thân thể, chỉ còn lại nguyên linh đã mai danh ẩn tích. Một vị khác là Thiên Tán Chân Nhân vẫn “lai vô ảnh, khứ vô tung” nên không cùng mấy người kia đứng một chỗ, vị này chính là người có địa vị cao nhất trong giới tán nhân Nam Xuyên Giới, ba trăm năm trước đã đạt được tu vi địa vương giai hậu kỳ.

Năm người kia đi đến, làm cho bầu không khí bốn phía thoáng có chút quỷ dị, cùng với hai đại đoàn thể đến trước đó cũng chỉ khách sáo hàn huyên vài câu liền không còn gì khác, mà các đoàn thể cũng không muốn cùng các đoàn thể khác có nhiều quan hệ. Tiến vào Đại Lục Phong Ma, mỗi bên đều có dự định riêng, hiển nhiên không muốn quá trộn lẫn cùng một chỗ.

Tam đại siêu cấp thế lực Đại Lục Kỳ Đông đã đến. Trong lòng sơn cốc nổi lên một gợn sóng cao trào, chỉ là đại đa số tu luyện giả cũng cảm xúc dâng trào, không dám nói nhiều, trước mặt những đại tu sư đều tỏ vẻ tương đối thành thật.

Ngay lúc năm người Thái Âm Thiên Quân hạ xuống đất không lâu, phương xa lại lần nữa truyền tới khí nguyên cuộn cuộn.

Quang mang màu vàng tỏa ra bốn phía, một con điệp (bướm) màu vàng thật lớn bay tới.

Lưu Tinh Điệp!

Đây cũng là một dạng pháp bảo phi hành đỉnh cấp, đứng trên điệp bàn tổng cộng có tám người, dẫn đầu là một gã lão giả mặc kim bào chính là đại nguyên lão Cửu Đỉnh Công của Cửu Đỉnh Sơn Đại Hạ quốc.

Bảy người còn lại có bốn người là bốn đại nguyên lão của tứ đại siêu cấp môn phái khác trong Đại Hạ, cũng là bốn trong thập đại cao thủ Đại Hạ quốc.

Lão giả họ Lưu Quỷ Vô Điện, Thiên Bằng Thượng Nhân Thiên Đạo Tông, Âm Quỷ Lão Ma Âm Quỷ Cốc, Thiên Ma Lão Nhân Ma Thiên Môn, ba người còn lại Lâm Khiếu Đường đều có thể nhận ra, trong đó có một nữ tử dung mạo như thiên tiên, chính là Thượng Quan Dao, còn có một vị bạch diện tiểu sinh chính là kẻ ngày trước dẫn đầu tập kích Hiên Viên Tông, người này chính là con tư sinh của Âm Quỷ Lão Ma cùng với một nữ tử phạm nhân vô danh vô tính, biệt hiệu là Bạch Diện Ma Quân, tự nhận họ Bạch.

Cuối cùng là người vẫn luôn bảo hộ bên cạnh Thượng Quan Dao, lần trước gặp phải Vu sư thảo nguyên tập kích, chính là trung niên nam tử mặc hôi bào Phong Bạc Hài, nguyên lão hội đại hộ pháp Cửu Đỉnh Sơn.

Chúng tu luyện giả Đại Hạ quốc đến làm cho bầu không khí vốn có phần quỷ dị càng thêm khẩn trương. Ánh mắt chúng tu luyện giả Hiên Viên Tông nhất thời trở nên hung tợn, khí nguyên trên người cũng không lý do mạnh mẽ bành trướng.

Ngày trước tam giới phân tranh, nguyên nhân gây ra đó là Đại Hạ đánh lên Hiên Viên Tông, lần đó Hiên Viên Tông bị tổn hại vô cùng nghiêm trọng, cũng bởi đánh lên trực tiếp bên trong cấm địa môn phái làm cho không ít cao thủ phải ngã xuống hoặc là trọng thương, trong đó đa phần là những môn nhân đệ tử trưởng lão.

Vị trí trưởng lão trong một môn phái có vai trò làm trụ cột trung gian, cũng chính là lực lượng kế cận trong tương lai của một môn phái. Bên trong lực lượng này thấp nhất cũng có tu vi đại sư giai, đa phần đều là người còn trẻ tuổi, đối với một môn phái bỗng nhiên gặp phải biến cố tổn thất số người này thì cũng nghĩa với việc nguyên khí bị tổn hại, lực lượng kế cận bồi dưỡng cho sau này sẽ khó khăn thêm vài phần, nói không chừng bởi vậy mà có thể đi vào tàn lụi, bởi vậy việc này đối với một đại môn phái mà nói hầu như là một điểm trí mạng.

Hiên Viên Tông mặc dù người đông thể mạnh, không đến mức chạm đến căn cơ nhưng ít nhiều cũng ảnh hưởng tới phát triển sau này.

Sắc mặt mấy vị minh chủ Nam Xuyên Giới vẫn như thường, nhìn Đại Hạ quốc mang nhiều đại tu sư đến như không có chuyện gì, không trợn mắt nhìn cũng không đến bắt chuyện, mà lần phân tranh, mấy vị minh chủ thật tế không tổn hại bao nhiêu, ngược lại phía Đại Hạ hận đến thấu xương.

Đặc biệt là lão giả họ Lưu Quỷ Vô Điện, khi hắn nhìn về phía Thái Âm Thiên Quân thì đôi lông mày không khỏi run run lên. Tam giới phân tranh, Quỷ Vô Điện tổn thương trầm trọng nhất, hầu như rơi vào cảnh diệt môn, cũng may hai vị đại nguyên lão không bị tổn thương, chỉ cần đại tu sư còn tọa trấn thì dù môn nhân có tổn hại đến mấy cũng không có người nào dám khiêu chiến. Bảy mươi năm khổ tâm lao碌, mặc dù không thể gây dựng lại thịnh thế khi xưa nhưng coi như khôi phục lại không ít nguyên khí, ít nhất cũng không bị những môn phái khác thay thế địa vị của mình.

Ngoại trừ lão giả họ Lưu Quỷ Vô Điện, mấy tu luyện giả Đại Hạ Quốc còn lại đều ẩn dấu ánh mắt tàn nhẫn hướng đám Vu sư thảo nguyên, đám người man vu kia đã cháy nhà hôi cửa, thời điểm tam giới phân tranh vẫn luôn ở bên trong Đại Hạ Quốc đục nước béo cò, thậm chí kiếm được không ít chỗ tốt và diệt sát không ít tu luyện giả Đại Hạ Quốc.

Nếu không phải sau này đám Vu sư thảo nguyên quá mức vênh váo kết quả gặp phải chuyện hai giới phái người ám sát chết mất năm tên địa vương vu sư, trong đó có hai gã đã là địa vương trung kỳ, mà có bốn gã tử nạn đều dưới tay Đại Hạ.

Nếu như không phải vì Đại Hạ xả được không ít tức giận, chỉ sợ tam giới phân tranh cũng sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy.

Nói chung tam giới phân tranh ai cũng không chiếm được chỗ tốt nào, mà cũng không ai là kẻ ngốc, không bên có thể đứng một phương nhìn hai phương khác lưỡng bại câu thương. Bất quá tương đối mà nói Nam Xuyên và Đại Hạ tổn thất trầm trọng hơn rất nhiều, liên minh thảo nguyên dù sao nguyên bản rất nghèo, thực lực cũng yếu hơn một phần, mà tranh đấu cũng không diễn ra tại phạm vi bên trong thảo nguyên nên tổn thất tự nhiên có phần đỡ hơn nhiều.

462. Chương 453: Quần Hùng Tam Giới Hội Tụ (4)

Hiện tại, Tiềm Long Viện như mặt trời ban trưa, coi như là tam đại tu luyện giới cũng phải nhượng nhịn ba phần. Không nói đến nhân tài trẻ tuổi đông đúc, trong mấy thế hệ trước, toàn bộ đại nguyên lão Đại Lục Kỳ Đông, luận về tuổi tác thì hai vị viện thủ sợ là lớn nhất.

Năm trăm năm trước hai vị viện thủ chính là nhân vật oai phong một cõi Kỳ Đông, khi đó rất nhiều vị đại tu sư ở đây vẫn còn là hạng vô danh tiểu tốt, thậm chí còn có người còn chưa bước chân vào tu luyện giới,

ngoại trừ Cửu Đỉnh Công ra những người khác còn lại tuyệt đối đều là dạng vân bối của hai người bọn họ. Đương nhiên tu luyện giới phân biệt đối xử không căn cứ theo tuổi tác mà là dựa vào tu vi thực lực chân chính, dù cho tuổi tác có lớn đến mấy nhưng không có thực lực vẫn phải gọi người ta một tiếng tiền bối.

Ngay lúc chúng tu luyện giả còn đang chờ mong, phía xa có vài đạo sáng mờ bay đến, có thanh sắc, có bạch sắc, có lam sắc, cũng có tử sắc, mà đứng trên phi kiếm màu vàng thật lớn có tới ba người.

- Thiên ngoại phi kiếm!

Có người thất thanh cả kinh kêu lên.

Đây chính là một kiện nằm trong ngũ đại phi kiếm đỉnh cấp hạ giới, không chỉ có thể dùng làm phi hành mà nó cũng là một pháp bảo cực kỳ lợi hại, cho dù trên thượng giới cũng coi như một bảo vật hiếm có.

Ba người trên thân phi kiếm chính là ba đại tu sư có tiếng nói lớn nhất tại Tiềm Long Viện, đứng đầu chính là một vị hán tử trung niên mặc hoàng bào, sau lưng có hai thanh cự kiếm giao nhau, người này là chính viện viện thủ Tiềm Long Viện - Kiếm Vương Mục Bách Thông.

Phía sau là một người mặc võ phục màu đen, ánh mắt đỏ sẫm, mặt vuông chữ điền, không cần phải nói chính thị là ma viện viện thủ Tiềm Long Viện - Võ Vương Hình Hưởng Thiên.

Khí thế người cuối cùng có vẻ không bằng hai vị kia, nhìn qua còn có chút tuổi già sức yếu, nhưng luận về danh tiếng và tu vi lại không hề kém chút nào, đặc biệt là về danh tiếng thậm chí còn vượt qua hai vị viện thủ. Có thể nói một đường phát triển mấy trăm năm nay của Tiềm Long Viện, đã nghênh đón từng đợt cao phong chưa từng có, tuyệt đối không thể bỏ qua công sức của người này, mà tại Tiềm Long Viện cũng có địa vị cao nhất. Lão giả tưởng như sắp chết đó chính là Đan vương Mặc Vô Danh.

Thiên ngoại phi kiếm chạm đất thì bốn đạo ánh sáng mờ cũng theo đó hạ xuống, đây được coi là lực lượng chủ yếu mà Tiềm Long Viện phát triển ra bên ngoài, chính là Tứ Thái Chân Long.

Thanh long, Bạch long, Lam long và Tử long, bốn màu được chia làm hai loại, trừ Thanh long là võ tu, tam long còn lại đều là đạo tu. Lam long và Tử long không chỉ có tu vi thâm hậu, tài nghệ cao tuyệt, hơn nữa mấy năm nay tại Kỳ Đông đều được danh truyền là hai đại mỹ tu tiên mạo, tư sắc so với tam đại mỹ tu từ mấy ngàn năm trước chỉ có hơn chứ không kém.

Triển Thanh Nhu và Lâm Uyển Nhi đến nhất thời làm cho chúng nữ tu xung quanh tử hỏ. Cho dù đồng đảo nữ tu đều có đủ loại dung mạo thiên tiên, yêu mị thanh thuần, nhưng đứng trước mặt nhị nữ cũng phải lu mờ không chút ánh sáng. Triển Thanh Nhu có vẻ tươi tắn thanh nhã, khí chất đã phát huy tới mức cực hạn, Uyển Nhi lại có vẻ yêu mị uyển chuyển kết hợp vô cùng hoàn mỹ.

Tiềm Long Viện vừa đến, các phương thế lực khổng lồ chế cổ trận đã tụ tập đầy đủ, thời gian chuẩn bị cũng đã hoàn thành, các phương thế lực cũng đã sắp xếp ổn thỏa thứ tự vào trận.

Cửu Đỉnh Công đứng trên một đỉnh núi, kim bào lấp lánh quang mang, bỗng nhiên lên tiếng nói:

- Mục huynh, Hình huynh, Mặc huynh, dựa theo ước định Tiềm Long Viện các người vào trận trước tiên!

Thần sắc Mục Bách Thông như thường, không tiếp lời mà chỉ đơn giản gật đầu, đối với việc vào trận trước tiên có vẻ vô cùng bình tĩnh, phảng phất như tất cả đều là tự nhiên, Tiềm Long Viện đủ sức xếp hạng đầu.

Bảy người Tiềm Long Viện cùng nhau bay vào bên trong cổ trận. Hơn mười pháp trận đại sư đồng thời khởi động, thân ảnh bảy người bên trong lóe lên một cái, đã biến mất không thấy.

Tiềm Long Viện là tốp người đến sau cùng nhưng lại là tốp đầu tiên tiến vào cổ trận, điều này cũng không có gì là kỳ quái. Các thế lực lớn khác không phải là nhượng lễ mà là hơi có chút cổ tình. Bên kia cổ trận này là phiên đại lực mà mấy vạn năm qua không hề có người đặt chân vào, bên đó rốt cuộc tồn tại hung hiểm cỡ nào không ai có thể biết trước.

Thứ nhất đi đầu mở đường là Tiềm Long Viện bảy người sau khi đi vào truyền tống trận, dựa theo thương định trước đó giữa mấy phương thế lực, tiếp theo hẳn là mấy vị minh chủ Nam Xuyên Giới.

Thế nhưng mấy vị minh chủ hiển nhiên không nóng nảy, mơ hồ muốn chờ một chút nữa xem nhóm Tiềm Long Viện tiến vào đầu tiên có phản ứng gì, cổ trận vốn là hai chiều, nếu bên kia cổ trận có hung hiểm thì

nhóm Tiềm Long Viện truyền tống qua nhất định sẽ phát sinh tình huống nào đó, cổ trận liền có thể sinh ra cảm ứng.

Nhất thời bốn phía an tĩnh đến mức đáng sợ, dường như mỗi tu luyện giả đều có ý nghĩ chờ người khác đi làm pháo hôi trong đầu, lúc này tất cả mọi người đều đặt sự chú ý về phía cổ trận.

Xa xa hơn mười dặm, trên một ngọn núi, một gã thanh niên mặc tử bào và bốn vị nữ tử dáng vẻ khác nhau đứng đó, năm người đều ngóng nhìn về hướng sơn cốc.

- Lão đại, nữ tử mặc tử y vừa rồi dường như là Uyển Nhi tỷ tỷ.

Con mắt Tiểu Lan mở to suy nghĩ nói.

- Chính xác là nàng!

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường không gọn, nhìn không ra bất luận ba động tâm tình nào, nhưng sóng lòng lại trào dâng mãnh liệt hầu như không ức chế nổi tâm tình tưởng niệm, hận không thể lập tức bay tới ôm chầm lấy thân hình người nữ tử đã hơn một trăm năm chia lìa. Chuyện cũ lại càng như hiện ra trước mắt, phẳng phất như tất cả chỉ mới phát sinh ngày hôm qua. Nếu như nói Kỳ Áo cho Lâm Khiếu Đường cơ sở vậy Uyển Nhi đã cho Lâm Khiếu Đường một nơi để ký thác tâm hồn, có thể theo thời gian mục tiêu và hướng phấn đấu của Lâm Khiếu Đường có sự biến hóa, thậm chí là hoàn toàn thay đổi, thế nhưng có một điều vĩnh viễn tồn tại, đó là thực hiện lời ước hẹn với một tiểu cô nương:

“Ta nhất định sẽ trở về!”

- Chính xác? Lão đại người dường như vẫn biết rõ hành tung về Uyển Nhi tỷ tỷ?

Tiểu Lan kinh ngạc nói.

- Lần trước xông vào Tù Ma Cốc ta đã biết được!

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói, hẳn không muốn cho Tiểu Lan nhìn ra nội tâm mình đang có chút không ổn định.

- A, vậy không phải là chuyện của hơn tám mươi năm trước sao? Lão đại người cũng quá đáng giận đi, thời gian dài như vậy cũng không đi tìm Uyển Nhi tỷ tỷ?

Tiểu Lan có chút không lý giải được hỏi.

Lâm Khiếu Đường chấp hai tay sau lưng nhìn về phía thân ảnh đã sớm biến mất bên trong cổ truyền tống trận, thâm tình nói:

- Ngày trước nếu tìm tới, hơn phân nửa sẽ bị xua đuổi. Tiềm Long Viện không phải là nơi có thể tùy tiện ra vào, cho dù tìm được thì lấy thực lực bản thân ta khi đó căn bản không mang được Uyển Nhi đi, ngược lại còn có thể làm khó nàng. Thù giết cha bất cội đái thiên, Uyển Nhi khi đó hẳn liều mạng tu luyện, nếu là ta xuất hiện ngược lại sẽ làm quấy rối kế hoạch của nàng. Ta tin tưởng Uyển Nhi có thể bỏ tất cả để theo ta, thế nhưng nếu vậy vận mệnh của cả hai chúng ta đều sẽ biến đổi, rất có thể cũng không được như ngày hôm nay. Trong những thời điểm đặc biệt, độc lập phấn đấu ngược lại tốt hơn nhiều, thêm nữa tại Tiềm Long Viện rất an toàn, không ai dám đến gây sự, tài nguyên tu luyện lại vô cùng phong phú, lấy tư chất của Uyển Nhi tất nhiên sẽ được coi trọng, nếu là theo kẻ nghèo hèn này như ta chẳng phải là thiệt cho nàng hay sao?

Tiểu Lan gật gật đầu nhưng vẫn khó hiểu nói:

- Thế nhưng lão đại lại có mâu thuẫn a. Mang theo ta, Tổ Tổ và Tân Tây Á tỷ tỷ cùng nhau đột phá linh hồn giai, tiêu hao tài nguyên không ít nha, nếu như dồn cho Uyển Nhi tỷ tỷ thì chẳng phải không kém hơn Tiềm Long Viện sao?

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng cười, sờ sờ đầu Tiểu Lan nói:

- Ta cũng không tận lực chiếu cố các người, đều là đi một bước tính một bước, có cơ hội tự nhiên sẽ không bỏ qua, nhưng ta cũng đâu biết sau đó sẽ phát sinh những chuyện gì, ta không thể mạo hiểm, mà Uyển Nhi lưu lại Tiềm Long Viện hiển nhiên ổn thỏa hơn!

Tiểu Lan không biết vì sao khóe mắt đã chảy lệ, chân tình nói:

- Lão đại, đời này của Tiểu Lan có phúc lớn nhất chính là được theo kẻ hỗn đản người!

Lâm Khiếu Đường nhéo nhéo mũi Tiểu Lan nói:

- Nha đầu ngốc!

Thời gian một nén hương trôi qua, bên trong cổ trận vẫn không truyền đến bất luận dị động gì. Bấy người Tiềm Long Viện hiển nhiên là đã bình yên truyền tống qua, đồng thời có thể xác định bên kia cũng không có nguy hiểm nào quá lớn.

Bốn vị minh chủ Thái Âm Thiên Quân và Thái Thượng Chân Nhân lúc này mới tiến vào bên trong cổ trận, phút chốc được truyền tống đi, tiếp sau là Đại Hạ, sau đó là Hiên Viên Tông, Vu sư là thế lực lớn được an bài vào trận cuối cùng, bất quá bởi vì bọn họ xuất lực ít nhất nên cũng không có bất luận điều gì đáng ngờ.

Mấy thế lực lớn đã tiến vào toàn bộ, sơn cốc an tĩnh nhất thời lại náo nhiệt hẳn lên. Trình tự vào trận cũng không theo xếp hàng, người có tu vi cao thâm tự nhiên là tiến vào trước, tu vi thấp không dám đánh rầm một cái, đều ngoan ngoãn chờ đợi.

Cổ trận này thuộc về truyền tống trận cỡ lớn, một lần tối đa có thể truyền tống hơn hai mươi người, tuy rằng số lượng tu luyện giả đến đây vô cùng đông đảo nhưng truyền tống cũng rất nhanh gọn, chỉ chốc lát toàn bộ tu luyện giả địa vương giai đã được truyền tống hết, tu luyện giả linh hồn giai cũng đã tiến vào hơn phân nửa.

Lúc này mấy ngọn núi xung quanh hai bên sơn cốc còn có mấy tu luyện giả địa vương giai chưa tiến vào trận, các tu luyện giả khác đều vô thức tránh xa khỏi nơi đây.

- Kinh Vân đạo hữu, vị đồng bạn trong lời nói của người có chút cao giác quá đi, đến bây giờ vẫn còn không có đến, coi như là chúng ta có ước định thời gian với đại tu sư thì cũng không đến trễ như vậy.

Sắc mặt Thất Tuyệt Phu Nhân không được tốt mở miệng nói.

- Phu nhân chớ vội, mà người bên phía quý cung chọn cũng không phải chưa đến hay sao? Mục tiêu của chúng ta lần này chính là trung tâm đại lục, có khả năng đi vào trung tâm đại lục cũng không có mấy người, vào trận chậm một chút cũng không khác nhau nhiều!

Âm Tuyệt Thiên Sư chấp hai tay hình chữ thập bình tĩnh nói.

Sắc mặt Kinh Vân Tử cũng có chút không tốt, không nghĩ tới Lâm tiểu tử kia cứ nhiên đến tận bây giờ vẫn không xuất hiện. Nói đến cũng kỳ quái, Thất Tuyệt Cung mời người lần này cũng đến trễ, không biết là hai người này suy nghĩ thế nào, tựa hồ đối với chuyện tiến vào Đại Lục Phong Ma cũng không quá mức nhiệt tâm.

- Phu nhân bất bình đối với người lão phu mời đến muộn nhưng lại không hề đề cập tới người mà quý cung mời cũng đến trễ, có phải quý cung đối với người của chúng ta không có lòng tin? Hay là trực tiếp không có lòng tin với lão phu đây?

Kinh Vân Tử hỏi ngược lại, ngữ khí không tốt.

463. Chương 455: Tiến Nhập Ma Lục

- Kinh Vân đạo hữu với Thất Tuyệt Cung chúng ta có ý kiến gì sao?

Kinh Vân Tử dù sao cũng là đại nguyên lão Thái Vân Tông, mà Thái Vân Tông so với Thất Tuyệt Cung mạnh hơn rất nhiều, Thất Tuyệt Cung thì ngoài phu thê hai người không còn người nào đủ tài năng.

Kinh Vân Tử thấy cung chủ Thất Tuyệt Cung dĩ nhiên khiêu khích, lạnh lùng nói:

- Lão phu có ý kiến vậy đó, người làm thế nào?

Âm Tuyệt Thiên Sư vừa nghe song phương ngày càng sắc mùi thuốc súng liền chặn lại nói:

- Hai vị đạo hữu có thể nghe lão nạp nói một câu, lúc này chưa tiến vào Đại Lục Phong Ma mà các người đã tranh phong như vậy, chờ đến lúc tiến vào ma lục mà vẫn như vậy có phải là tự tìm tử lộ không? Chuyện nhỏ nhất như vậy làm sao có thể quan trọng bằng tìm cổ bảo đây? Tất cả hãy lấy đại cục làm trọng, không nên hành động theo cảm tính!

Âm Tuyệt Thiên Sư vừa nói, trong lòng ba người còn lại cũng đều rõ ràng nên cũng không tiếp tục lên tiếng.

Đúng lúc này phía sau bốn người truyền đến một tiếng thanh lãnh:

- Chư vị đạo hữu, Lâm mỗ đến trễ, còn mong thứ tội!

Phu phụ Thất Tuyệt, Âm Tuyệt Thiên Sư và Kinh Vân Tử vừa nghe được thanh âm, trong lòng cả kinh. Bọn họ dĩ nhiên không hề nhận ra được có người tới gần, nếu chủ nhân của thanh âm kia muốn đánh lén mà nói, chính mình chẳng phải là đã bị giết chết hay sao?

Mới nghĩ vậy, bốn người đã cảm thấy mơ hồ sợ hãi, song song quay người, chỉ thấy một gã thanh niên mặc tử bào lưng đeo cự kiếm, sắc mặt bình thản đứng thẳng tại ngay phía sau bốn người không đến năm trượng.

Trên người thanh niên mặc tử bào tản mát ra khí nguyên làm cho bốn người kinh ngạc lần thứ hai, dĩ nhiên lại là tu vi địa vương giai trung kỳ đỉnh phong, hơn nữa khí nguyên hồn hậu, trình độ so với bốn người chỉ có hơn chứ không kém, trọng yếu hơn nữa là người này nhìn qua mới chỉ có hai lăm hai sáu, đáng vẻ trẻ như vậy chỉ sợ là thọ nguyên nhiều lắm cũng là hai ba trăm năm mà thôi.

- Lâm đạo hữu, người quả thực không chết, bản phu nhân trước đây vẫn còn nghĩ người đã thân vong nơi Đại Hạ rồi!

Trong bốn người thì Thất Tuyệt phu nhân và Lâm Khiếu Đường tính là có chút giao tình, ý cảnh giác trong lòng tự nhiên mất đi nhanh nhất, lập tức buông lời nói.

- Mặc dù thân chưa vong nhưng cũng là chết vật không chịu nổi. Đa tạ phu nhân đã lo lắng!

Lâm Khiếu Đường đơn giản khách sáo nói.

- Vị này chính là Lâm đạo hữu mà bình thường phu nhân hay nhắc tới đó sao? Ha, ha. Lâm đạo hữu trong miệng phu nhân ta hay nhắc tới vô cùng lợi hại, một thân thần thông vô cùng khó lường!

Thất Tuyệt cung chủ đã sửa bộ mặt lạnh lùng trước đó mà hào sảng cười nói.

- Phu nhân với thất tuyệt thần binh mới là thiên hạ vô song, Lâm mỗ bất quá chỉ là chút tài mọn mà thôi, không đáng nhắc tới, cung chủ đã quá khen rồi!

Lâm Khiếu Đường đối với lời khen của Thất Tuyệt cung chủ rõ ràng không có bất luận tâm tình ba động nào.

- Ai, Lâm đạo hữu không cần phải khách khí, cái gì là cung chủ hay không cung chủ, bất quá chỉ làm trại chủ chiếm núi xưng vương mà thôi, Lâm đạo hữu trực tiếp kêu Thất đạo hữu là được rồi, bản cung họ Thất, về phần tính danh từ ba bốn trăm năm trước đã quên mất rồi, ha ha!

Thất Tuyệt cung chủ lại một lần nữa ngửa mặt cười to, khí nguyên trên người cũng cuộn trào, trường bào màu đen mơ hồ tản mát ra một quang mang.

Nghe được đối thoại giữa Lâm Khiếu Đường và phu phụ Thất Tuyệt, trên mặt Kinh Vân Tử và Âm Tuyệt Thiên Sư cũng hiện lên một vẻ quái dị.

Khuôn mặt của Kinh Vân Tử già nua hơi trầm xuống nói:

- Thất đạo hữu nguyên lai cũng có quen biết Lâm đạo hữu, người lão phu mời chính là Lâm đạo hữu đây, không biết người quý cung mời là ai?

Thất Tuyệt cung chủ lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Người mà bản cung mời cũng là Lâm đạo hữu!

Nói đến đây, bốn người nhất thời nhìn nhau, rồi song song nở nụ cười, bốn phía núi non đều bị bốn lão quái vật địa vương giai trung kỳ chấn rung lên, làm cho những tu luyện giả khác phải chịu một trận đình tai nhức óc, thống khổ vô cùng né tránh thật xa.

Đối với nguyên nhân bốn người kia cười lớn, Lâm Khiếu Đường cũng mơ hồ đoán được vài phần, thừa lúc mấy người lơ lửng, cấp tốc thăm dò tu vi của bốn người, tất cả đều là địa vương giai trung kỳ. Thất Tuyệt phu nhân so với bảy mươi năm trước lên vào Đại Hạ đã có bước một bước tiến lớn.

Thất Tuyệt phu nhân cười nhẹ, nhìn lại từ trên xuống dưới Lâm Khiếu Đường, không nhìn được tán thán nói:

- Lâm đạo hữu quả nhiên kỳ tài ngút trời, ngắn ngủi trong vòng bảy mươi năm liền có thể bước qua được hai cấp, đạt tới địa vương trung kỳ đỉnh phong, bản phu nhân thiên tài vạn khổ cũng mới khó khăn lắm bước vào địa vương giai trung kỳ mà thôi, thời gian ngừng lại ở địa vương sơ kỳ có tới hơn hai trăm năm đó.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên cười nói:

- Phu nhân quá khen, Lâm mỗ bất quá chỉ là vận khí tốt một chút mà thôi, lúc hồ đồ tự nhiên đánh tan bình cảnh, đâu thể so sánh với tu vi tinh luyện của phu nhân.

Thời điểm Lâm Khiếu Đường nói, ngữ khí vô cùng hạ thấp, mà ba người còn lại nơi đây có ai không phải là lão quái vật, trong lòng tất cả đối với người này lại lần nữa cảm thấy ngoài tầm suy nghĩ.

Tu luyện giới phàm là tu luyện giả có chút thực lực, mỗi bước đi, từng lời nói đều là lộ ra lực lượng mười phần. Nếu thần thông so với người đối mặt không ngang hàng thì khí thế phát ra đều một dạng bức nhân, lời nói càng là uy bức, đây cũng chính là một cách để biểu đạt thị uy, rất ít người trái ngược, giọng điệu hạ thấp đến như vậy.

Lo lắng không được chính là tu luyện giả thông thường thực lực không kiềm chế nổi bản thân, trình độ tu vi thâm hậu cũng không phải là tiêu chuẩn chủ yếu để bình phán thực lực, thần thông cũng chiếm một phần rất lớn. Có những tu luyện giả tu vi thâm hậu, cơ sở vững chắc thế nhưng bởi vì không có pháp bảo lợi hại hoặc là công pháp cao cấp, tại những lúc đối chiến rất hay gặp phải tình thế bất lợi.

Một tu luyện giả địa vương trung kỳ chỉ là có tu vi so với địa vương sơ kỳ thâm hậu hơn một chút, hai người quyết đấu tự nhiên người trước có phần thắng nhiều hơn, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, không phải là tuyệt đối, đã có rất nhiều trường hợp tu luyện giả địa vương sơ kỳ có thể chém giết tu luyện giả địa vương trung kỳ.

Trên thực tế, trong năm người lúc này, luận về tu vi thâm hậu thì Lâm Khiếu Đường chính là đệ nhất, trong bốn người không ai có thể sánh bằng, ngay cả người cao tuổi nhất là Kinh Vân Tử cũng kém hơn một ít.

Nhưng người này liên tục tỏ ra yếu kém, trong mắt người khác xem ra lại là có chút ý muốn lấy lòng, tạo mối quan hệ tốt.

Tu luyện giới có một bộ phận tu luyện giả một mực truy cầu trường thọ và phi thăng nên đối với tu luyện tu vi cực kỳ chú trọng, nhưng họ đã quên đi mất cần phải phát triển ở những phương diện khác.

Tại tu luyện giới thông thường những nhóm người này đều là cộc giầy. Kinh Vân Tử và Âm Tuyệt Thiên Sư lúc này lại có chút hối hận, tối ngày hôm qua hai người đều bị tu vi của tiểu tử này hù dọa, cư nhiên thông qua hai chương mà đã vô cùng kiêng kỵ đối với tiểu tử này, thậm chí là có chút sợ hãi. Đấu khí nguyên tinh thuần không phải đối thủ của hắn, nhưng thực chiến vị tất đã có kết quả như vậy.

Thất Tuyệt cung chủ lúc này cũng sinh một chút hoài nghi đối với lời nói của phu nhân mình, chỉ sợ là ngày đó trên đất Đại Hạ, tài nghệ người này chỉ là vừa vận khắc chế hai tu luyện giả địa vương giai sơ kỳ kia mà thôi, kỳ thực bản lĩnh cũng không phải là quá lợi hại, bằng không khí thế của người này cũng không chỉ có vậy.

Lâm Khiếu Đường đã nhìn ra trong mắt ba người có tia coi thường, đối với tu luyện giới vẫn luôn quan niệm cường giả vi tôn. Lâm Khiếu Đường không phải không biết, chỉ là kinh lịch những năm gần đây, đã để hắn hình thành tính cách nội liêm, rất nhiều lúc bộc lộ tài năng của mình đôi khi chưa chắc đã là chuyện tốt.

Bên phía cổ trận hiện tại, thỉnh thoảng vẫn có tu luyện giả tiến vào truyền tống, trên ngọn núi cũng chỉ còn sót lại năm tu luyện giả địa vương giai thương nghị với nhau.

Sau khi đã thỏa thuận xong, Kinh Vân Tử lấy ra một phần địa đồ rìa ngoài đại lục phục chế, chỉ vào một điểm nói:

- Nếu Lâm đạo hữu tại rìa ngoài đại lục còn có bạn đồng hành khác thì tấm địa đồ này có thể giúp Lâm đạo hữu làm hướng đạo. Mấy người chúng ta cũng sẽ tại rìa ngoài đại lục tìm kiếm một phen, năm ngày sau tại một chỗ này tập hợp, không biết Lâm đạo hữu thấy đủ hay chưa?

Lâm Khiếu Đường tiếp nhận địa đồ nói:

- Năm ngày hẳn là đủ rồi, đa tạ Kinh Vân đạo hữu đã tặng đồ.

Ba người còn lại thấy Lâm Khiếu Đường nhận lấy địa đồ, nhìn lại lẫn nhau, Thất Tuyệt cung chủ nói:

- Bốn người chúng ta liền đi trước một bước, năm ngày sau gặp lại!

Nhìn bốn thân ảnh tiến vào bên trong cổ trận, Lâm Khiếu Đường thu lại địa đồ, Kỳ Áo bỗng nhiên nói:

- Tiểu tử, thời gian năm ngày vị tất đã đủ, chờ sau khi được cổ trận truyền tống đến bên kia ma lục, vạn nhất lão phu phát hiện được mảnh vụn kia tại rìa ngoài đại lục, thời gian năm ngày sợ là không đủ dùng!

- Tiền bối yên tâm, cho dù như vậy văn bối cũng có phương pháp ứng phó!

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

- A? Đối sách gì?

Kỳ Áo hồ nghi hỏi.

- Hành trình trung tâm đại lục, văn bối chỉ có ý định tìm kiếm mảnh toái phiến, nếu như bên trong trung tâm đại lục không có mảnh nào chưa chắc văn bối đã nguyện ý tiến vào, mà cho dù là có cũng chỉ là tìm kiếm qua chứ không quá mức miệt mài theo đuổi. Đại Lục Phong Ma là nơi trùng ma hoành hoành, nguy cơ bên trong trung tâm đại lục càng thêm tầng tầng lớp lớp, văn bối không cần phải thí mạng đi tìm mấy cái bảo vật còn không rõ ràng, đến lúc đó sẽ rời khỏi tìm kiếm mảnh phía bên rìa ngoài đại lục, hẳn không sản sinh ra xung đột.

Lâm Khiếu Đường bình tĩnh nói.

- Tiểu tử ngươi vẫn cần nhắc nhở cẩn thận như trước!

Kỳ Áo cảm thán nói.

Lúc này bốn đạo thân ảnh từ xa xa bay tới, hạ xuống phía sau Lâm Khiếu Đường, sau đó năm người đều bay về phía cổ trận, dùng cường lực chen ngang đi thẳng vào, chúng tu luyện giả xung quanh thấy vậy nhưng không người nào dám phản ứng gì.

Năm người Lâm Khiếu Đường vừa mới ổn định, chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên quang mang màu trắng, không gian xung quanh vật đổi sao dời dường như xuyên qua khoảng không vũ trụ, sau một khắc đã đứng tại một phiến thâm lâm bên ngoài một vách núi gỗ ghề.

Bên dưới vách núi là nộ hải sóng biển cuộn trào, bốn phía cũng không có một chút gió thổi, thậm chí cảm giác vô cùng oi bức, thế nhưng sóng biển lại cứ như có sinh mệnh, mỗi lần lại mỗi lần phần nộ đánh vào loạn thạch bên dưới vách núi đều vang lên thanh âm ầm ầm.

Cảnh tượng quái dị như vậy làm cho chúng nữ không khỏi biến sắc, hiện lên một tia khiếp ý. Đại Lục Phong Ma hung danh nổi tiếng, chỉ sợ tại trong trung tâm đại lục, những cảnh tượng quái dị còn có thể càng nhiều hơn.

Thân thể Tân Tây Á bỗng nhiên kịch liệt run rẩy, khuôn mặt băng lãnh và ánh mắt như đồng cứng tất cả, lúc này đã nhanh chóng biến thành một loại bi thương.

Một bàn tay lẩn vừa tầm nắm chặt lấy cổ tay Tân Tây Á. Lâm Khiếu Đường nhẹ giọng nói:

- Đừng sợ, người đã không còn là một ám dạ tinh linh nữa, nơi đây cũng không phải là nhà của người.

Tân Tây Á sững sốt một chút, trong nháy mắt cảm xúc dâng trào, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, hơi gật đầu, nét đau thương trong mắt cũng từ từ nhạt đi rồi khôi phục vẻ băng lãnh như trước, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy bàn tay lớn vừa mới nắm cổ tay mình, chỉ có như vậy nàng mới có thể cảm giác được an toàn.

Nhìn phía trước là rừng núi mênh mông, bốn phía còn là những cảnh tượng cổ quái, nội tâm Lâm Khiếu Đường lại bình tĩnh đến dị thường, nhìn Tân Tây Á hẳn cũng nghĩ tới Khố Ban, kẻ đó cư nhiên có thể đem nữ hài này dẫn ra từ một phiến ma lục, chỉ bằng lực lượng một mình hẳn lại có thể tìm đến nơi này không biết có phải là vận *** chó gặp thời hay là có bí thuật độc đáo nào đó, bất quá Đại Lục Phong Ma vốn là một mảnh lục địa di động, nghĩ đến đây hẳn là khả năng đầu tiên tương đối lớn hơn một ít.

Lưu lại trong một đoạn thời gian ngắn, chỉ chớp lát đã có hơn mười vị tu luyện giả được truyền tống tới đây, nhưng họ liền lập tức bay lên trời như khẩn cấp muốn xâm nhập vào bên trong, như sợ người khác sẽ tìm được di hài tu luyện giả thượng cổ hoặc là cổ động phủ trước mình vậy.

- Tiểu tử, tìm được rồi, ở đây quả nhiên có mảnh toái phiến, hơn nữa còn là bốn mảnh, nếu không phải phát hiện ra cổ truyền tống trận kia, sợ là đời này của lão phu đừng nghĩ đến quay về thượng giới mà chỉ có thể ngã xuống tại hạ giới này mà thôi. Mà bình thường nếu muốn tìm được phiến đại lục này thực sự quá khó khăn.

Kỳ Áo vừa nghĩ vừa sợ, thất thanh nói.

- Có bốn mảnh? Nhiều như vậy sao?

Lâm Khiếu Đường cũng rất ngoài ý muốn. Ngày trước thời điểm Cửu Thiên Nguyên lô bay đi trong nháy mắt hiện lên trong đầu, bữu môi nói:

- Ngày trước nơi mà văn bối trải qua không gian thuận di truyền tống đến không phải là một phiến đại lục sát với biên giới hải vực sao? Bằng không sao nơi đây lại có tới bốn mảnh như vậy?

- Không cần biết vì sao, mặc kệ nó, việc cấp bách hiện tại chính là nhanh chóng thu thập, còn có một mảnh trong trung tâm đại lục, bốn mảnh kia đều sát biên giới bờ biển, thực sự là trời cũng giúp ta a.

Kỳ Áo hưng phấn nói.

464. Chương 456: Huyết Giác Trùng

Trước khi tiến vào Đại Lục Phong Ma, Kỳ Áo đối với mấy mảnh toái phiến không cảm ứng được chút nào, bất quá sau khi bị truyền tống qua đây, lập tức có thể cảm giác được những mảnh toái phiến kia truyền đến tiếng kêu gọi cường liệt.

Dựa theo Kỳ Áo chỉ dẫn, mấy người Lâm Khiếu Đường đi tới trước một huyệt động thật lớn, bên trong đen kịt, âm u đến mức kinh khủng, thỉnh thoảng còn truyền đến những mảng sương mù màu xám.

- Xác định là ở chỗ này sao?

Lâm Khiếu Đường nhìn vào huyệt động, khẽ hỏi sâu trong nguyên thức.

- Tiểu tử, lão phu cảm ứng đã có bao giờ sai? Chính xác ngay bên trong huyệt động này!

Kỳ Áo rất khẳng định nói.

Chúng nữ đi theo Lâm Khiếu Đường lúc này cực kỳ yên tĩnh, đối với việc Lâm Khiếu Đường đang đi tìm cái gì cũng không có nhiều hiếu kỳ, ngoại trừ Thần Lộ Tiên Tử, tam nữ còn lại đều có thể nói là thần tín của Lâm Khiếu Đường, các nàng tự nhiên đi theo bên cạnh không cần nghi ngờ. Tuy là trong lòng Thần Lộ Tiên Tử có chút hiếu kỳ nhưng cũng rất thức thời, không nhiều lời.

Trước lúc tiến vào Đại Lục Phong Ma, Thần Lộ Tiên Tử cũng muốn tìm kiếm vài loại linh thảo có thể khôi phục lại dung mạo bản thân. Hôm nay đã có biện pháp, có tiến vào Đại Lục Phong Ma hay không đối với nàng mà nói không có ý nghĩ gì lớn, lúc này cũng chỉ bị ép theo Lâm Khiếu Đường mà thôi.

- Có người!

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường thăm dò huyết động, thần sắc bỗng nhiên ngưng lại nói.

Chúng nữ tuy rằng không cảm ứng được khí nguyên lạ, nhưng cũng không có bất luận do dự nào, lập tức bay theo Lâm Khiếu Đường đến phía trên một gốc đại thụ xa xa, cành lá rậm rạp, hoàn cảnh rất dễ dàng để ẩn dấu thân hình.

Cây cối trong Đại Lục Phong Ma không khác nhiều so với Kỳ Đông và Minh Tây, chỉ là cao lớn hơn vài phần. Một gốc cây trưởng thành nơi này có thể cao tới hai ba mươi trượng, thậm chí có cây còn cao tới trăm trượng, che kín cả một không gian rộng lớn, cành lá dị thường xum xuê.

Chúng nữ cùng Lâm Khiếu Đường lẳng lặng đứng ở trên một cành cây, quanh thân hình thành nên một tầng bình chướng vô hình bao phủ cả năm người, hoàn toàn ẩn dấu khí nguyên của năm người, kín đáo vô cùng. Người khác căn bản không thể phát hiện nơi đây có người.

Không bao lâu sau phía trên không trung bay đến năm đạo quang mang, sau đó năm tu luyện giả hạ xuống phía trước huyết động, năm người bao gồm ba nam hai nữ. Ba nam tử mặc võ phục đều có tu vi đại sư giai hậu kỳ, mà hai nữ tử mặc cung trang hiển là đạo chức giả, hai nữ tử cũng có tu vi đại sư giai hậu kỳ.

Tổ hợp như vậy, tại rìa ngoài Đại Lục Phong Ma cũng coi như đủ hoạt động, chỉ cần không quá xâm nhập vào sâu hẳn là sẽ không gặp phải nguy hiểm đến tính mệnh.

Năm người vừa hạ xuống đất, trong đó một người mặc cung trang màu hồng nhạt có vẻ là lão tử, kỳ quái nói:

- Ngươi lão, lần trước hai pháp trận đại sư xông tới chính là chỗ này sao?

Họ Lão giả họ Ngưu gật đầu nói:

- Không sai, sư thúc tổ đã tiến hành án hồn (kiểu như sư hồn đại pháp) tra ra được nơi này chính là chỗ mà hai người đó đã gặp nạn.

Một nữ tử trẻ tuổi khác mặc lục bào nhú mày nói:

- Kỳ quái, lúc đó hai pháp trận đại sư rời đi cũng chỉ trong thời gian một nén hương mà thôi? Cho dù là bọn họ tốc độ phi hành của bọn họ có nhanh đến mấy đi nữa cũng không có khả năng dùng thời gian ngắn như vậy để tới được nơi này!

Lão giả họ Ngưu lắc đầu nói:

- Điều này ngay cả sư thúc tổ cũng không thể giải thích được. Thế nhưng ký ức linh nguyên của tên kết trận đại sư kia xác thực rất rõ ràng. Bất quá sư hồn thuật cũng chỉ có thể thu được một phần tin tức, không thể dò xét toàn bộ quá trình được, chỉ được mấy điểm then chốt, sư thúc tổ để cho đám văn bối chúng ta tới đây tự nhiên có đạo lý.

Trong mắt hai nam tử mặc võ phục còn lại đều hiện lên một tia hồ nghi, một người mặc võ phục màu lam trong hai người lên tiếng nói:

- Ngươi lão, tu vi Băng Hoàng tiền bối thâm hậu, kiên quyết sẽ không lừa đám tiểu bối chúng ta, bất quá sư hồn dù sao cũng tồn tại hạn chế, có xuất hiện lầm lẫn nào hay không?

Thần sắc lão giả họ Ngưu rất khẳng định nói:

- Sư thúc tổ tiến hành sư hồn ba lần đối với tên kết trận đại sư kia, liên tục xác định được thời điểm bọn họ truyền tống tới đây liền thấy một con Huyết giáp trùng cấp theo một thanh Hồn thiên kiếm bay qua trước mắt họ, hai người lập tức đuổi theo, sau đó đuổi tới nơi này. Sư thúc tổ tìm trên địa đồ làm tiêu ký mới xác định không sai, huyết động này chính là tổ của con Huyết giáp trùng kia. Đại Lục Phong Ma ngoại trừ một số ít cổ tộc còn sinh hoạt tại đây ra hầu như không còn ai khác, cho dù vài chục năm sau có qua đi thì nơi đây cũng không thể có biến hóa gì. Con Huyết giáp trùng này nhất định là tìm được Hồn thiên kiếm tại một di hải tu luyện giả thượng cổ, cũng là do khí nguyên trên thân kiếm hấp dẫn nên mới tìm đến.

Nghe được cái tên Hồn thiên kiếm, trong mắt bốn người còn lại đều hiện lên một tia tham lam. Kiếm này trong sách cổ đã từng có ghi chép, nó vốn là một pháp bảo do một đại sư luyện bảo phi thường lợi hại từ thời thượng cổ luyện chế, tài luyện luyện chế thanh kiếm này chính là hồn thiên thạch, đối với bất luận loại nào trong ngũ hành chi nguyên đều có tác dụng tăng thêm, hơn nữa võ tu và đạo tu đều có thể sử dụng.

Tại thời kỳ thượng cổ, hồn thiên thạch chính là loại tài liệu luyện bảo mà tu luyện giả linh hồn giai đều thêm muốn, hiện tại, loại tài liệu này gần như đã tuyệt tích, cũng đã có người nói qua đây chính là nguyên quang đặc biệt chỉ có tại Đại Lục Phong Ma.

- Rốt cuộc có lắm hay không, đi vào tìm kiếm không phải sẽ biết ngay hay sao!

Gã nam tử mặc võ phục màu vàng có vẻ như không còn nhẫn nại nói.

- Không sai, cứ đi vào xem sao. Huyết giác trùng là trùng tộc cấp tám, chỉ trong vài chục năm kiên quyết không có khả năng tiến hóa đến thể thành thực, kết trận sư tinh thông kết trận thuật nhưng phương diện thần thông lại thiếu sót rất nhiều, bọn họ thiếu chút nữa vong mạng cũng là tự mình tìm. Lấy thực lực năm người chúng ta hẳn là đủ để ứng phó mọi chuyện.

Nam tử mặc võ phục màu lam phân tích nói.

Bốn người còn lại cũng tự tin mười phần, chỉ là trùng tộc cấp tám Huyết giác trùng xác thực không đủ để làm cho bọn họ sợ hãi.

Năm người thương nghị đơn giản một chút rồi lập tức bay vào bên trong huyết động.

Thần Lộ Tiên Tử vừa thấy năm người tiến vào huyết động thực sự có chút khẩn trương, rất sợ có thứ gì tốt bị người ta đoạt mất. Tuy rằng mục đích của nàng lần này cũng không phải ở tại đây, nhưng cơ hội hiện ra trước mắt tự nhiên có chút động tâm, đại danh Hồn thiên kiếm hầu như người nào cũng biết rõ.

Ngay lúc Thần Lộ Tiên Tử định nhảy xuống lại bị Lâm Khiếu Đường ngăn cản lại, thấy hắn đang nhìn huyết động không chớp mắt, nói:

- Cứ chờ một chút, bên trong huyết động có vấn đề, tuyệt đối không phải Huyết giác trùng, trùng tộc cấp tám không thể tạo ra dấu hiệu này được.

Thần Lộ Tiên Tử nghe được nhất thời cả kinh, thân thể lập tức lui trở về, lẳng lặng quan sát phía dưới.

Chỉ trong thời gian vài lần thở dốc, trong huyết động đột nhiên truyền ra những tiếng chấn động khó chịu, còn có những tiếng hí kinh khủng, sau đó năm đạo quang mang mạnh mẽ bắn ra ngoài.

Vừa mới xông vào huyết động, năm tên tu luyện giả đã hốt hoảng chạy trốn ra ngoài, trong đó nam tử mặc võ phục màu lam và nam tử mặc võ phục màu vàng chảy đầy máu trên người, thậm chí mất đi một cánh tay, sắc mặt tái nhợt, dường như chạy trốn mất cả thần hồn, mà lão giả họ Ngưu thì tóc tai bù xù, võ phục trên người cũng bị xé rách nhiều chỗ, mà y phục trên người hai nữ tử cũng nát vụn nhiều mảnh, máu huyết dính đầy người.

- Ngưu lão, cứu ta!

Nữ tử trẻ tuổi chạy sau cùng trong năm người kêu thảm một tiếng, bốn người khác phảng phất như không hề nghe thấy, vẫn tiếp tục liều mạng hướng phía bên ngoài chạy đi thật nhanh.

Vèo!

Bên trong huyết động đột nhiên lao ra nửa thân hình một con giác trùng cực lớn, đôi gọng kìm thật lớn trên cửa miệng một ngum liền cắn đứt ngang người nữ tử trẻ tuổi, nội linh vừa mới chạy ra lại bị giác trùng phía sau thôn phệ.

Đứng trên cây, chúng nữ thấy được một màn này nhất thời hoa dung thất sắc, ngọc thủ che kín lấy miệng, cố nén sự buồn nôn bốc lên. Cho dù là đã nhìn qua không biết bao nhiêu trận tranh đấu ác liệt, nhưng đối với cảnh máu tanh như vậy vẫn có chút không thể thích ứng.

Lâm Khiếu Đường nhướng mày, khẽ nói:

- Tam tinh huyết giác trùng, huyết giác trùng đã thành thực.

- Tiểu tử, có điều cổ quái, chỉ có vài chục năm, một ấu thể tuyệt đối không thể có khả năng tiến hóa đến thể thành thực được!

Sâu trong nguyên thức đột nhiên vang lên thanh âm kỳ quái của Kỳ Áo

465. Chương 457: Khiếu Đường Giải Hoặc

Chỉ trong thời gian vài chục năm liền từ cấp tám trực tiếp nhảy lên cấp mười một, điều này cũng tương đương với tu luyện giả đột phá một giai rưỡi. Huyết giác trùng thể thành thực hẳn phải là cấp mười nhị tinh huyết giác trùng, nhưng ở đây lại là tam tinh Huyết Giác trùng.

Từ bên trong huyết động lao ra một con huyết giáp trùng, mỗi một phiến lân giáp trên lưng đều có ba điểm sáng màu bạc. Nhị tinh Huyết giác trùng chỉ có hai điểm mà thôi.

Đặc điểm huyết giác trùng bước vào tinh cấp chủ yếu là toàn thân màu đỏ như máu, phía sau có điểm sáng màu bạc, trên đầu là một cây gai sắc nhọn dài hai thước, cái miệng mở ra trông giống như cái kìm khổng lồ.

Tam tinh Huyết giác trùng cấp mười một tương đương với tu luyện giả linh hồn giai. Một đám Huyết giác trùng còn có thể đánh một trận với một địa vương giai, khời khời chỉ với năm tên tu luyện giả đại sư giai làm sao có thể là đối thủ của chúng đây.

Hơn mười con tam tinh Huyết giác trùng dùng tốc độ kinh người bay ra, nam tử mặc võ phục màu lam trong nháy mắt đã bị đuổi theo, mắt thấy miệng trùng đã cắn đến, nam tử mặc võ phục màu lam lật tay đánh ra một chưởng, một cỗ khí diễm từ chưởng tâm bắn ra ngoài.

Con Huyết giác trùng cách nam tử mặc võ phục màu lam gần nhất lập tức bị cỗ khí diễm này thôn phệ, nhưng mà khí diễm qua đi con Huyết giác trùng đó vẫn hoàn hảo không chút tổn hao, ngay cả là một điểm trầy da cũng không thấy.

Nam tử mặc võ phục màu lam mở lớn con mắt, nhìn cái kìm thật lớn kia cắn một ngụm đơn giản đã nuốt gọn đầu của mình, rồi tiếp sau đó là toàn bộ thân thể phẳng phất như đồng thịt đỏ ầm ầm xuống dưới mặt đất.

Lão giả họ Ngưu, nam tử mặc võ phục màu vàng và nữ tử mặc cung trang đều bị một con huyết giác trùng đuổi theo, chiến đấu căn bản còn chưa bắt đầu đã kết thúc, năm tên tu luyện giả đại sư giai hầu như bị miểu sát.

Cảnh tượng này chính sự hung hiểm ban đầu của Đại Lục Phong Ma, làm cho người ta không rét mà run.

- Tiểu Lan, Tổ Tổ, hai người các người phối hợp giết chết những con súc sinh này.

Sau khi Lâm Khiếu Đường chứng kiến năm tên tu luyện giả bị miểu sát hoàn toàn, lúc này mới nói.

Tu vi hai nàng này tuy rằng đã tới linh hồn giai trung kỳ, thế nhưng kinh nghiệm thực chiến lại phi thường ít ỏi, điểm này không thể so sánh được với Tân Tây Á, kém không chỉ là một hai đẳng cấp.

Lúc này Lâm Khiếu Đường cũng có ý rèn luyện hai nàng một chút, bằng không sau này gặp phải nguy hiểm gì đó, không có năng lực tự ứng biến thì tu vi có cường đại hơn nữa cũng chỉ là vô dụng.

Tiểu Lan mặc võ phục màu hỏa hồng lao lên không trung phát ra quang mang hỏa hồng kịch liệt. Trong chúng nữ chỉ có duy nhất Tiểu Lan là võ tu, nên phương diện tố chất thân thể so với những người còn lại mạnh hơn rất nhiều, dù sao võ tu vẫn lấy thân thể làm vốn, so với chức giả khác có điểm khác nhau.

Tam tinh Huyết giác trùng vừa mới biểu hiện thực lực cường đại ra sao Tiểu Lan đều đã nhìn thấy, tự nhiên không dám khinh thường, vừa mới bay lên liền phóng ra ba con Ám Ảnh quỷ dạ xoa thủ hộ xung quanh thân mình, trong tay cầm Hỏa Ngưng kiếm mà Lâm Khiếu Đường trong thời gian bé quan trước đó căn cứ theo Ám Ảnh chỉ nhận của Ám Ảnh quỷ dạ xoa luyện chế ra.

Hỏa Ngưng kiếm màu đỏ rực, được cầm bằng hai tay, thân kiếm dài bốn thước, rộng bốn tấc thuộc về loại trường kiếm, chất liệu quý hiếm lại được bách luyện qua nguyên hỏa, chuyên dụng cho võ tu, đạo tu không thể sử dụng.

Tiểu Lan cầm Hỏa Ngưng kiếm trong tay, uy thế bức nhân, hồng ảnh lóe lên đã trực tiếp tiến vào bên trong vòng vây của hơn mười con huyết giác trùng, ba con ám ảnh quỷ dạ xoa vẫn luôn bảo vệ xung quanh như hình với bóng.

Tổ Tổ đứng phía sau không ngừng thi triển phòng ngự, không ngừng thúc dục khí nguyên sử dụng kỹ pháp tạo một hộ thể thuần bao kín lại toàn thân, loại phòng ngự này chính là do Lâm Khiếu Đường đặc biệt thiết kế dành riêng cho nàng, bằng vào bộ thuần này coi như là công kích của tu luyện giả địa vương giai cũng có thể ngăn cản được vài kích toàn lực.

Thủ đoạn công kích của Tổ Tổ chủ yếu dựa vào Vô Cực Diệu Thủ quyết, pháp môn này so với Tử Kim thủ của Lâm Khiếu Đường cũng có diệu dụng tương đồng.

Hơn mười bàn tay hư huyền màu trắng như phô thiên cái địa bắt lấy giải phẫu (tách rời) một con huyết giác trùng đang sống sờ sờ. Lâm Khiếu Đường vẫn luôn muốn truyền thụ y thuật mà bản thân mình nắm giữ lại cho Tổ Tổ, ngay cả y thuật kiếp trước cũng muốn truyền thụ, thế nhưng Tổ Tổ không làm sao học được, ngược lại chuyển hóa loại y thuật vốn không thuộc về thế giới này thành một kỹ xảo giết người khiến Lâm Khiếu Đường không khỏi bất đắc dĩ cười khổ, bất quá điều này cũng không phải chuyện gì xấu cả, vô luận như thế nào thì cũng cần phải có một chút năng lực tự bảo vệ bản thân.

Hai nàng phối hợp với nhau, không cần tốn nhiều sức liền tiêu diệt sạch sẽ hơn mười con tam tinh huyết giác trùng. Trùng tộc cấp mười một đối với hai tu luyện giả linh hồn giai trung kỳ không có gì đáng nói, trừ phi số lượng đám huyết giác trùng này biến thành hàng trăm hàng ngàn con.

Lâm Khiếu Đường, Tân Tây Á và Thần Lộ Tiên Tử chỉ lẳng lặng một bên quan sát không hề xuất thủ, khi thấy hai nàng dễ dàng giải quyết chiến cuộc, Lâm Khiếu Đường rất không có phong phạm của bậc cao nhân, đã bắt đầu thu thập tài bảo từ di thể của năm tu luyện giả xấu số kia.

Hơn mười chiếc Tử Kim thủ tìm kiếm một lúc, rất nhanh nắm giới chỉ trữ vật cùng với các loại túi trữ vật đã được đưa tới.

Mấy người này cũng tính là giàu có, tổng cộng có hơn ngàn khối nguyên thạch sơ cấp và hơn ba mươi khối nguyên thạch trung cấp, cùng với không ít linh thảo đã được năm trăm năm tuổi, linh thảo hơn một ngàn năm cũng có hơn mười gốc, mà nguyên quang kim chúc thượng phẩm hi hữu cũng có một chút.

Đáng tiếc là không có thứ gì lọt vào mắt Lâm Khiếu Đường, hắn liền phân phát vật phẩm thu hoạch được cho tứ nữ, ngay cả Thần Lộ Tiên Tử cũng có phần, thấy nàng này có chút ngoài ý muốn, định thoái thác, Lâm Khiếu Đường lại nói:

- Phía sau chỉ sợ phải nhờ Thần đạo hữu xuất thủ một chút, cái này coi như một phần thù lao đi.

Đã thật lâu không có thu hoạch nên khi cầm được mấy thứ này, trong lòng Thần Lộ Tiên Tử không khỏi vui mừng. Phải biết rằng để tìm cách khôi phục lại dung mạo, nàng đã đi tới sơn cùng thủy tận, táng gia bại sản, ngoại trừ một vài kiện pháp bảo bản mạng ra thì trên người ngay cả mười khối nguyên thạch sơ cấp cũng không có.

Sau khi tiêu diệt hoàn toàn đám Huyết giác trùng, mấy người Lâm Khiếu Đường liền tiến vào bên trong huyết động. Bên trong tối đen nhưng kỳ thực không sâu, nhiều lắm chỉ hơn dài mười trượng mà thôi nhưng đây lại là một tử huyết.

Bên trong huyết động tràn ngập mùi máu tươi. Sát tính của yêu trùng so với các loại yêu thú khác mạnh mẽ hơn rất nhiều, để chủng tộc có thể phát triển hơn nữa thì chúng có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Tận cùng bên trong huyết động là một khu vực tương đối rộng rãi, khoảng hai trượng vuông, trong góc phòng chất đống đầy các loại pháp bảo, toàn bộ đều không có linh tính, khí nguyên cũng không còn, chỉ còn là một đồng kim chúc bình thường có hình dạng mà thôi, vậy nên cũng chỉ được tính là kim chúc vũ khí chứ không thể tính là pháp bảo.

Bất quá trong đó cũng có một vài thứ còn di lưu lại một chút linh nguyên cảm, luyện chế một chút thì còn có thể dùng được. Lâm Khiếu Đường liếc mắt liền nhìn thấy trên một phiến đá phía sau đám phế bảo có cắm một thanh Hồn Thiên kiếm, dính liền với nó là một vật thể nho nhỏ màu vàng, nếu không biết mà chỉ nhìn qua thực sự còn muốn tưởng chỉ là một vật dùng để trang trí.

- Tiểu tử, lão phu cảm ứng không thể nào sai, thế nào, đúng là ở nơi đây chứ!

Kỳ Áo có chút đắc ý nói.

Biểu tình Lâm Khiếu Đường hồ hững, đưa tay nắm lấy hư không liền thu thanh Hồn Thiên kiếm vào trong tay một cách nhẹ nhàng, rồi cuối cùng trực tiếp thu mảnh nhỏ dính trên thân kiếm vào trong nhẫn trữ vật.

Khối thứ ba đã tìm được, còn lại bốn khối nữa.

Thanh Hồn Thiên kiếm này so với đám phế bảo bên cạnh không giống nhau, toàn bộ thân kiếm vẫn tràn đầy khí nguyên, linh tính mười phần, mà đám Huyết giác trùng không có hạ thủ tới thanh bảo kiếm này, tựa hồ là có tác dụng nào khác.

- Lão đại, những Huyết giác trùng này dĩ nhiên lại đi thu thập pháp bảo rồi hấp thụ khí nguyên trong đó.

Tiểu Lan cả kinh nói.

- Không sai. Trên sách cổ đã có ghi chép, Huyết giác trùng chính là một loại hút máu, từ đó tích lũy khí nguyên tiến hóa. Mấy vạn năm qua chưa từng có người đặt chân tới Đại Lục Phong Ma, tự nhiên không có máu huyết cho chúng nó hút, bất quá trải qua biến hóa nhiều năm như vậy, chúng đã biết lợi dụng những biện pháp khác để tăng tiến tu vi cũng không kỳ quái.

Lâm Khiếu Đường giải thích nói.

- Thế nhưng cho dù là hút đi khí nguyên từ những pháp bảo thượng cổ này thì cũng không có khả năng tiến hóa nhanh chóng đến như vậy, chỉ mới vài chục năm đã tăng liền ba cấp, nếu là yêu trùng cấp thấp còn có chút khả năng, nhưng đã ngoài cấp bảy kiên quyết không thể có khả năng này, huống chi là cấp chín cấp mười.

Thần Lộ Tiên Tử nghi hoặc nói.

Mỗi người ai cũng đều có nghi vấn, mà nhân tu so với quỷ tu, yêu tu, trùng tu, ma tu thì tiến độ thực tế nhanh hơn rất nhiều, đương nhiên thọ mệnh nhân tu cũng là ngắn nhất, có thể sống được một ngàn năm thì đã là những lão quái vật rồi. Mà tứ đại tu kia có thọ mệnh vượt quá xa so với nhân tu, ít nhất cũng có thể đạt được thọ nguyên hai ba ngàn năm, thậm chí một số còn có thể đạt được thọ nguyên trên vạn năm.

Chính bởi vì thọ nguyên dài như vậy nên tiến độ tu luyện của chúng trở nên cực kỳ chậm rãi, quỷ tu phải ở địa phương có âm nguyên sung túc tằm bổ, yêu tu phải qua vô số lần thốn biến, vận khí tốt mới có thể tiến giai được một cấp, còn nếu vận khí không tốt thì chỉ có thể vĩnh viễn dừng lại tại chỗ, ma tu thì cần phải ở nơi có ma khí chướng khí dày đặc, trùng tu và yêu tu có chút giống nhau.

Mà chính những điều kiện hạn chế này làm cho bốn loại tu luyện chính không thể so sánh với nhân tu. Nhân tu tương đối tạp, khí nguyên bình thường, âm khí, ma khí, chướng khí thậm chí là độc khí đều có thể lợi dụng, lại có thể luyện đan, luyện pháp bảo, bốn loại tu luyện lớn kia không thể đa dạng bằng nhân tu, nói trắng ra một điểm, từ thời kỳ đầu tới trung kỳ thì tứ tu chỉ số thông minh tương đối thấp, linh trí còn chưa thành nên không thể chân chính bước vào con đường tu luyện.

Bởi vậy, bình thường tới cấp bảy, bốn loại tu luyện chính có một số ít được coi là thiên tài cũng phải cần tới thời gian một giáp mới có thể tiến giai lên một cấp, tới rồi cấp chín cấp mười thì lại càng thêm khó khăn, không có trăm năm thì đừng nghĩ tới, thậm chí phải cần tới bốn năm trăm năm hoặc là có thể vĩnh viễn chỉ dừng lại tại một bước này.

Ngay lúc chúng nữ còn đang nghi hoặc, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên cười, như đã tỉnh ngộ ra điều gì đó, chúng nữ thấy vậy đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn. Tổ Tổ không nhịn được hỏi:

- Sư phụ, ngài biết chuyện gì xảy ra sao?

Lâm Khiếu Đường gật đầu nói:

- Chỉ là suy đoán, không biết có đúng hay không.

Thần sắc Thần Lộ Tiên Tử khẽ động nói:

- Ý của Lâm công tử chính là những phé bảo này có vấn đề? Những phé bảo này do những tu luyện giả thượng cổ lưu lại, mỗi thứ đều là thượng phẩm, khí nguyên ẩn chứa trong đó khiến cho đám huyết giác trùng sau khi hấp thu sẽ đẩy nhanh quá trình tiến hóa?

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói:

- Cho dù bên trong pháp bảo có ẩn chứa khí nguyên tinh thuần đến mức nào đi nữa cũng không có khả năng làm cho đám huyết giác trùng đạt đến trình độ tiến hóa nhanh như vậy, huống chi một lúc tăng ba cấp. Nhân tu bình thường lúc xuất hiện bình cảnh thì tu luyện cũng không thể tăng tiến thêm, vô luận là có dùng tài nguyên tích lũy bao nhiêu đi nữa cũng như vậy, yêu trùng muốn tiến hóa so với nhân tu còn khó khăn hơn nhiều, không phải cứ dựa vào tích lũy khí nguyên là có thể tiến hóa được.

- Lão đại đừng dài dòng, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Tiểu Lan vội la lên, trong chúng nữ cũng chỉ có nàng mới có thể nói với Lâm Khiếu Đường như vậy.

Lâm Khiếu Đường vô cùng thông dong, giờ thanh Hồn Thiên kiếm trong tay lên nói:

- Các người còn nhớ rõ lời hội thoại bên ngoài huyết động của năm tên tu luyện giả kia không?

Chúng nữ đều gật đầu biểu thị nhớ rõ. Lâm Khiếu Đường lắc lắc Hồn Thiên kiếm trong tay nói tiếp:

- Hơn chục năm trước đã có hai đại sư kết trận xông vào nơi đây, sau lại trọng thương quay về nhưng thời gian bọn hắn đi vào rõ ràng chỉ khoảng một nén hương, mà lấy tốc độ của chúng ta từ điểm truyền tống tới đây cũng phải cần thời gian nửa ngày, hai đại sư kết trận kia bất quá cũng chỉ có đại sư giai tu vì sao có thể chỉ trong thời gian một nén hương đã tới được nơi này còn quay trở lại. Điều này hiển nhiên không có khả năng, trừ phi có một cỗ truyền tống trận khác thông đến nơi này, bất quá từ lúc truyền tống tới đây ta đã tìm kiếm qua, không còn nơi nào có truyền tống trận khác, vậy nên chỉ còn lại một loại khả năng!

- Khả năng gì?

Chúng nữ như trăm miệng một lời, trong đầu các nàng đều hiện lên vô số suy đoán nhưng không thể hình dung ra được việc gì đã xảy ra. Trong lòng nôn nóng muốn biết đáp án, bằng không sẽ tạo ra một nỗi sợ hãi mơ hồ trong lòng các nàng, không chiến mà đã muốn lui, dù sao hung danh của Đại Lục Phong Ma thực quá thịnh.

Lâm Khiếu Đường khẽ lắc tay, Hồn Thiên kiếm biến mất thu vào bên trong trữ vật giới chỉ, lúc này mới nói:

- Dòng chảy thời gian nơi đây so với bên ngoài hoàn toàn khác nhau, thời gian ở đây nhanh hơn rất nhiều, nếu thời gian bên ngoài chỉ là một nén hương thì trong này đã trôi qua ba ngày.

466. Chương 458: Phi Thăng Chi Mê (Thượng + Hạ)

- Nói như vậy tu luyện giả thượng cổ sở dĩ kiên kỵ trùng tộc, cũng không phải là bởi vì bản thân chúng mà nguyên nhân chân chính là phiến đại lục này?

Thần Lộ Tiên Tử cả kinh nói.

- Tân Tây Á, ngày trước người đã từng cư trú tại bên giới phiến đại lục này, chẳng lẽ không biết được thời gian ở đây có vấn đề?

Lâm Khiếu Đường nhìn Tân Tây Á hỏi.

Tân Tây Á lắc đầu nói:

- Chúng ta cũng không phải trực tiếp ở trên đại lục, phần lớn thôn xóm đều ở những hải đảo xung quanh, chỉ có một bộ phận cực nhỏ lưu lại trên đại lục, nhưng tuyệt đối không hề xâm nhập vào sâm lâm Đại Lục Phong Ma, với lại lúc đó ta còn nhỏ nên rất nhiều chuyện không rõ cho lắm.

Lâm Khiếu Đường truy cứu mấy vấn đề này chỉ là vì muốn thăm dò ra mấu chốt của phiến đại lục này, dù sao biết nhiều một ít thì hệ số an toàn sẽ lớn hơn một chút, nhưng hắn cũng không muốn bức Tân Tây Á thêm.

Chúng nữ tìm trong đám cỏ phế bảo cẩn thận nhưng cũng không thu thập được thứ gì tốt, chỉ có Tổ Tổ thu thập lại mấy trăm trứng huyết giáp trùng. Bên trong Cực ma công pháp cũng có ghi chép, trứng yêu trùng từ cấp mười trở lên có công hiệu tăng thêm tu vi kéo dài thọ mệnh.

Nếu vận khí tốt, những quả trứng yêu trùng này có một hai quả là biến dị, tỉ mỉ đào tạo ấp trứng thì yêu trùng sau khi nở ra sẽ trực tiếp là thể thành thực, bất quá tỷ lệ như vậy phi thường hiếm gặp.

Tổ Tổ đã kiểm tra qua, trong đám trứng yêu trùng này cũng không có biến dị thể.

Bộ tộc yêu trùng hầu như hàng năm đều sinh ra trứng trùng với số lượng cực lớn, mà yêu trùng dưới cấp mười hai đều chỉ chú ý đến ấp trứng, sau khi ấu trùng được nở ra lại chẳng hề quan tâm. Nếu ấu trùng không rời khỏi địa bàn phụ mẫu, thậm chí còn có thể bị chính phụ mẫu của nó ăn tươi, nếu rời khỏi thì tỉ lệ sống sót lại vô cùng thấp, dù sao thực lực ấu trùng cũng có hạn.

Bởi vậy yêu trùng mặc dù sinh sôi nảy nở thịnh vượng nhưng tỉ lệ sống sót lại cực thấp. Nếu có thể sống sót thì đó cũng là nhóm ấu trùng có thực lực mạnh nhất, những cá thể hung tàn nhất.

Một ngày sau, mấy người Lâm Khiếu Đường đến một dải đất có thảm thực vật màu đỏ sẫm và màu xanh, liếc mắt nhìn qua căn bản không có điểm giới hạn, một ngày chạy trên đường cũng không gặp nhiều tu luyện giả, tựa hồ đại đa số tu luyện giả đều có khuynh hướng đi sâu vào bên trong đại lục, sát biên giới cơ bản không có mấy người quan tâm đến.

Nhìn biến lá cây màu đỏ sẫm phía dưới, tâm tình Tân Tây Á lại một lần nữa khẩn trương, trong ấn tượng của nàng, xung quanh nơi thôn nhỏ mà nàng đã từng sinh hoạt tựa hồ cũng có thảm thực vật màu đỏ sẫm như thế này, cành lá đỏ sẫm còn thân lại là màu xanh.

Trở Chú Huyết Vực!

Một trong thượng cổ ngũ đại ma vực, nghe đồn nơi này chính là bãi chôn thây của huyết tộc, ngày trước khi thượng cổ đại chiến diễn ra, huyết tộc tại nơi đây tử thương hơn mười vạn tộc nhân, máu của bọn họ đã nhuộm phiền địa vực này thành màu hồng nên hắc ám tinh linh tự nhận là hậu đại huyết tộc mới ẩn cư tại nơi này, thẳng cho đến khi có tu luyện giả thượng cổ phong ấn phiền Ma Lục này bọn họ cũng không hề đi ra.

- Tiền bối, mảnh thứ tư ở chỗ này?

Lâm Khiếu Đường lập tức cảm giác được phiền địa vực này có gì đó hung hiểm.

- Hẳn là mảnh thứ tư và thứ năm đều ở chỗ này!

Kỳ Áo khẳng định nói.

- Vị trí cụ thể là ở chỗ nào?

- Gần ngay tại trở chú huyết đàn!

- Đấy không phải là trung tâm Trở Chú Huyết Vực đó chứ?

Lâm Khiếu Đường khẽ cau mày.

Sâu bên trong Trở Chú Huyết Vực, bảy Vu sư đã đi vào từ lâu, bất quá bọn họ cũng gặp phải phiền phức, trong lúc vô ý đã bước vào lãnh địa của Hấp Huyết Kim Văn.

Hàng ngàn hàng vạn con Hấp Huyết Kim Văn bay lượn khắp bầu trời làm cho bảy Vu sư có chút sứt đầu mẻ trán, các loại yêu trùng tại Đại Lục Phong Ma có thể nói là không có nơi nào không có, ngay cả trong những Ma Vực như thế này cũng cực kỳ phát triển.

Những ... Hấp Huyết này nguyên bản chính mười hai cấp Kim Văn, hôm nay tại Trở Chú Huyết Vực lại phải hút nhựa cây để mà sống, cũng bởi nhựa của loài thực vật nơi đây cùng với máu có chút tương tự.

Khi Hấp Huyết Kim Văn ngửi được mùi máu tươi, thì bản năng vẫn ẩn sâu trong linh nguyên từ thời viễn cổ lập tức bị kích thích, điên cuồng lao tới tấn công bảy người này, thậm chí phải thưởng thức thật đã cái mùi vị máu tươi tuyệt vời của con người kia.

Bất quá dù sao chúng cũng chỉ là yêu trùng cấp hai, đối với bảy Vu sư cũng không tạo thành mối nguy hiểm quá lớn, chỉ là số lượng của chúng quá lớn, chừng mấy vạn con. Mỗi một đều có màu vàng lớn chừng hai tấc, trước miệng là một cây trùy châm dài nửa thước, tốc độ cũng như né tránh vô cùng nhanh nhẹn, muốn tiêu diệt bọn chúng quả thực rất phiền phức.

- Sơn thổ, Thủy mộc, Kim hỏa, bày trận!

Hai tròng mắt Tiểu Ma Thiên Thiên chợt lóe kim quang nói.

Ba vị nguyên lão Tiên vu phái là Thổ vu, Mộc vu và Hỏa vu vừa nghe hiệu lệnh của thánh nữ đã lập tức hành động, ba người chia ra ba hướng, cùng phóng ra các loại pháp bảo thi triển vu thuật.

Thổ sinh mộc, mộc sinh hỏa, dưới sự liên hợp của tam đại vu sư, uy lực tăng lên rất nhiều, đặc biệt là Hỏa vu, nguyên bản chỉ là linh hồn giai hậu kỳ nhưng dưới sự hỗ trợ của hai đại Vu sư, thể tiến công không hề kém cạnh so với địa vương giai sơ kỳ đỉnh phong.

Từng đợt thổ lãng (sóng đất) phóng lên, khắp bầu trời đều là mưa mộc tiễn, đầu mộc tiễn còn chói lòa bùng bùng hỏa diễm, trong nháy mắt liền bao phủ mấy ngàn con Hấp Huyết Kim Văn.

Ba kiện đại pháp bảo Thổ Đà, Linh Mộc Mạn Đằng cùng với Phong Hỏa Luân, dưới sự điều khiển của tam đại vu sư nhanh chóng tiêu diệt từng đợt Hấp Huyết Kim Văn.

Vừa rồi bị đám yêu trùng tập kích bất ngờ làm cho bảy Vu sư có chút trở tay không kịp. Lúc này ba gã nguyên lão Vu sư đều đã xuất thủ, lập tức ổn định thế cục, lúc này Tiểu Ma Thiên Thiên cùng với ba gã Vu vương khác cũng chỉ đứng một bên quan sát mà thôi.

- Thánh nữ điện hạ, Hoàng Phi nương nương có thật ra lệnh cho chúng ta tới đây tìm kiếm Thiên Huyết đao?

Quỷ Vương Nghiêm La Quỷ Vu Phái liếc mắt vào sâu trong huyết vực, không quá yên tâm hỏi, lúc này chúng tu đều chạy vào sâu bên trong đại lục, lại chỉ có duy nhất có mấy người bọn họ vẫn còn ở lại rìa ngoài. Nơi đây trong các sách cổ không thấy có ghi chép bảo bối gì, chỉ nói đây vốn là nơi chôn cất của huyết tộc, Trớ Chú Huyết Vực, nếu tiến nhập vào bên trong rất có thể nhiễm phải huyết sát khí ảnh hưởng đến tu vi.

Mà Trớ Chú Huyết Vực là nơi không hấp dẫn nhất trong ngũ đại Ma Vực, nơi này ngoài một vài mộ địa huyết tộc ra thì không còn cái gì khác.

- Quỷ Vương đại nhân, người cho rằng bản thánh nữ giả truyền khẩu ngữ của Hoàng Phi nương nương?

Tiểu Ma Thiên Thiên lạnh giọng hỏi ngược lại.

- Nghiêm mỗ chỉ nghĩ rằng một thanh Thiên Huyết đao không đáng để chúng ta lãng phí quá nhiều thời gian như vậy, lúc này mây thế lực lớn khác đều đã xâm nhập vào sâu bên trong trung tâm đại lục, mà hai đại Ma Vực bên trong trung tâm đại lục cũng có lưu lại rất nhiều thiên nguyên thánh bảo từ thời thượng cổ, không nói đến uy lực so với pháp bảo đỉnh cấp hơn gấp trăm lần, chỉ riêng với việc tại thời điểm phi thăng có thể lợi dụng những thiên nguyên thánh bảo này chống đối lại lực xé rách không gian và Cửu Thiên nguyên lôi, giá trị như vậy đã vượt quá xa một thanh Thiên Huyết đao.

Quỷ Vương thẳng thắn nói, bên trong ánh mắt đã hiện lên một tia bất mãn.

- Xem ra kiến thức của Quỷ Vương đại nhân cũng không có gì đặc biệt, người làm sao biết được Thiên Huyết đao không phải thiên nguyên thánh bảo đây?

Tiểu Ma Thiên Thiên cười khẩy nói.

Vắc mặt Quỷ Vương cả kinh:

- Không có khả năng, Thiên Huyết đao chính là trấn tộc chi bảo của Huyết tộc từ thời thượng cổ, tuy rằng bá đạo vô cùng nhưng dù sao cũng không phải là từ trước thời kỳ đại phi thăng được tổ tiên lưu lại, tự nhiên so sánh với thiên nguyên thánh bảo phải kém hơn một tầng, lại càng không thể có bất luận hỗ trợ gì trong lúc phi thăng.

Tiểu Ma Thiên Thiên khinh miệt cười nói:

- Thiên Huyết đao có lai lịch như thế nào, đám người ngu ngốc tại hạ giới sao có thể biết được. Nguyên danh Thiên Huyết đao chính là Thiên Nguyên đao, là do một vị đại sư luyện bảo hoàng giai trước thời kỳ đại phi thăng luyện chế, huyết tộc có được sau này, mà bản thân huyết tộc có huyết sát chi khí rất nặng, có lúc thậm chí còn ăn thịt chính đồng bào của mình, không hề có một chút nhân tính mới trở thành trở chủ bộ tộc. Với nguyên do như vậy, cơ hồ tất cả những pháp bảo trong tay họ đều bị suy yếu uy lực vốn có. Thiên Nguyên đao lưu lại lâu dài một chỗ cùng với huyết tộc nhất mạch không tránh khỏi nhiễm phải huyết sát khí, mà những huyết sát khí này ngày càng tích lũy theo thời gian, đến lúc Thiên Nguyên đao đã bị huyết độc thôn phệ ẩn dấu đi mất, biến thành một thanh đao vừa ra đã huyết quang đầy trời, huyết hồn tàn sát bừa bãi, thế nên mọi người đã quên mất hình dạng vốn có của nó, mà huyết tộc lại đặt cho thanh đao này cái tên Thiên Huyết đao.

Quỷ Vương đối với đoạn lịch sử này tự nhiên không hề biết, kỳ thực tại thời kỳ viễn cổ đại phi thăng rất cuộc đã có chuyện gì xảy ra, ngày hôm nay không ai biết được, những điều lưu lại trên sách cổ cũng chỉ là lướt qua mà thôi, còn về phần cụ thể những chuyện gì đã xảy ra thì căn bản không có bất luận ghi chép nào, chỉ biết khi đó hạ giới và thượng giới không khác biệt nhiều, thậm chí còn cường thịnh hơn một chút.

Chỉ là không rõ nguyên nhân vì sao một thời gian sau thời kỳ phát sinh đại phi thăng, hơn nữa thời gian cũng không kéo dài, tựa hồ bởi vì trong viễn cổ đại chiến đã đánh thủng hạ giới, không gian có có dấu hiệu sụp đổ, thánh nguyên xói mòn rất mạnh, mà chỗ hổng nếu không tiến hành bù đắp thì toàn bộ vị diện sẽ bị nghiền nát, lúc đó những tu luyện giả cao cấp mới buông tha chiến tranh dốc xuất toàn lực đi tu sửa, không ít tu luyện giả trong quá trình tu bổ này đã không thể chống cự được ngã xuống.

Quỷ Vương nghe Tiểu Ma Thiên Thiên nói xong, trong lòng khiếp sợ không ít, nhưng vẫn còn chút nghi vấn, không nhịn được liền hỏi tiếp:

- Nếu thánh nữ điện hạ đã biết, lẽ nào người phát ngôn của những thế lực khác trên thượng giới lại không biết sao? Vì sao chỉ có chúng ta tới đây, không hề thấy một bóng người của những thế lực khác xuất hiện?

Tiểu Ma Thiên Thiên lơ đãng nói:

- Hiện tại, tu luyện giả thượng giới có một bộ phận là hậu duệ tu luyện giả từ thời đại phi thăng, tu luyện giả viễn cổ trong thời gian đó đã xảy ra nhiều lần tranh chấp, có rất nhiều bí mật không được công khai, Hoàng Phi nương nương cũng chỉ tìm được chút di lưu tại một cổ huyết mới có thể biết được. Quỷ Vương đại nhân, người sẽ không thực sự cho rằng, những tu luyện giả tiến vào Đại Lục Phong Ma đều chỉ như những con ruồi bay loạn, chỉ biết cắm đầu chạy về hướng trung tâm đại lục?

Quỷ Vương nhất thời trầm mặc, mà trong mắt hai Vu vương còn lại là Chung vương và Linh vương cũng hiện lên vẻ trầm tư.

Tiểu Ma Thiên Thiên thấy thần sắc Quỷ Vương vẫn còn có chút do dự, lại nói:

- Quỷ Vương đại nhân, dải đất trung tâm Trố Chú Huyết Vực còn có tinh huyết Huyết vương và Thiên huyết, hai loại bảo vật này nếu tu luyện giả hạ giới dùng cẩn thận thì thọ nguyên cũng có thể tăng lên mấy lần, thêm ba trăm năm thọ nguyên tuyệt đối không thành vấn đề, có thọ nguyên dài như vậy, chậm rãi tu luyện thế nào cũng sẽ chờ được ngày phi thăng.

Lời này vừa nói ra nhất thời làm cho sắc mặt ba Vu vương biến đổi, nếu có hai chí bảo huyết tộc này, có tiến vào trung tâm đại lục hay không đã không còn quan trọng nữa rồi.

Tại một khu vực khác trong Trố Chú Huyết Vực, Lâm Khiếu Đường và chúng nữ cẩn thận phi hành tại tầng thấp, tốc độ rất chậm. Ngũ đại Ma Vực bất luận là nơi nào thì bên trong cũng đều có các loại kết trận thượng cổ, hơn nữa yêu trùng khắp nơi, một khi không cẩn thận đụng phải sào huyết một loại yêu trùng nào đó, lập tức sẽ bị bọn chúng điên cuồng công kích.

Lấy thực lực mấy người Lâm Khiếu Đường tự nhiên cũng không phải sợ hãi đối với đám yêu trùng, thế nhưng sẽ lãng phí thời gian công sức, bởi vậy, dọc đường đi, Lâm Khiếu Đường vẫn sử dụng tử kim tuệ nhãn, dùng nguyên thức cẩn thận thăm hỏi tránh việc đánh động vào sào huyết yêu trùng cũng như kết trận, nên dọc đường đi vô cùng thuận lợi.

Dọc theo đường đi, chúng nữ cũng rất cẩn thận không dám có chút lơ là, đều chú ý đến động tĩnh bốn phía,

có bất luận gió thổi cỏ lay lập tức phát sinh cảnh báo, tất nhiên là không hề nói chuyện. Lâm Khiếu Đường vẫn luôn bảo trì cảnh giác, đồng thời dùng nguyên thức câu thông với Kỳ Áo, hẳn biết rõ Kỳ Áo tuyệt đối biết không ít chuyện, chỉ là lão gia hỏa này không nói mà thôi, ở trên thượng giới lẫn lộn nhiều năm như vậy, tất nhiên Kỳ Áo phải có bản lĩnh của riêng mình.

- Trước là đúng là như vậy sao? Mà thời kì đại phi thăng kỳ thực là chúng tu luyện giả thượng cổ bị ép buộc? Cũng không phải là xuất phát từ tự nguyện?

Lâm Khiếu Đường nghe xong Kỳ Áo tự thuật mới hỏi.

- Theo trên một vài sách cổ tại thượng giới thì là như vậy, chính vì tự làm vậy nên mới tạo ra nghiệp chướng. Nếu không phải viễn cổ đại chiến đục trong không gian một lỗ thủng thật lớn, gây nguy hiểm cho toàn bộ không gian vị diện thì hạ giới cũng không phải từ một vị diện cấp một tụt xuống thành vị diện cấp hai.

Kỳ Áo đáng tiếc nói.

Theo những điều Lâm Khiếu Đường biết được từ miệng Kỳ Áo, nguyên lai thời kì viễn cổ đại chiến chúng tu luyện giả thể hiện ra thực lực quá mức cường đại, trong lúc giao chiến đã đục trong không gian một lỗ hổng thật lớn, lỗ hổng này có đường kính tới cả vạn trượng, hơn nữa lỗ hổng này vẫn còn đang không ngừng mở rộng ra bốn phía.

Để phòng ngừa không gian vị diện không bị phá hủy, tu luyện giả viễn cổ đã bắt buộc phải liên hợp lại chữa trị lỗ hổng không gian kia, bằng không toàn bộ vị diện có thể sẽ bị hủy diệt.

Dưới tác dụng cực mạnh của lực lượng xé rách của không gian, thỉnh thoảng lại có tu luyện giả bị cuốn vào trong đó, thời gian chữa trị lỗ hổng tiến hành vô cùng chậm rãi, mà ngược lại mỗi khi hút vào một vị tu luyện giả cao cấp, toàn bộ lỗ hổng lại thu hẹp lại một chút, tuy rằng chỉ là cực nhỏ nhưng so với dùng thuật pháp, nguyên lực tu bổ đã nhanh hơn rất nhiều. Nếu không có tu luyện giả bị hút vào, thì theo thời gian lỗ hổng sẽ chậm rãi mở rộng ra, mà tốc độ mỗi lúc một nhanh hơn.

Đã tu luyện giả có hoàng giai, chí tôn giai đánh bạo tiến vào sát biên giới lỗ hổng điều tra, rốt cuộc phát hiện lỗ hổng này kỳ thực chính là một thông đạo, cuốn đi thánh nguyên tiến vào một giới khác. Chỉ còn một phương pháp hữu hiệu nhất để tu bổ lỗ hổng, chính là dùng các loại thiên nguyên thánh bảo bổ khuyết, nguyên nhân cũng là do những tu luyện giả sau khi bị hút vào bên trong lỗ hổng, vì muốn tự bảo vệ nên đã xuất ra các loại thiên nguyên thánh bảo tùy thân chống đỡ lại lực lượng không gian và cứu thiên nguyên lõi được tạo ra bên trong lỗ hổng. Chính vì vậy mà thiên nguyên thánh bảo liền biến thành vật phẩm bổ khuyết cho lỗ hổng không gian kia.

Phát hiện trọng đại này làm cho những tu luyện giả sở hữu thiên nguyên thánh bảo mừng rỡ không thôi, lợi dụng thiên nguyên thánh bảo mà tiến vào một giới khác đồng thời lại có thể bảo toàn được giới này, tất nhiên là cách vẹn cả đôi đường.

Kết quả là, thời kỳ đại phi thăng khí thế bừng bừng được bắt đầu, rất nhiều thiên nguyên thánh bảo đã bị tiêu hao bên trong lỗ hổng, từ đó rất nhiều tu luyện giả đã tiến vào thượng giới, cũng có không ít tu luyện giả ngã xuống bên trong lỗ hổng không gian nhưng thân thể và linh hồn cũng phần nào đóng góp vào việc bổ khuyết cho lỗ hổng kia.

Hi sinh là việc không thể tránh khỏi, thế nhưng những tu luyện giả có thể xuyên qua lỗ hổng không gian tiến vào thượng giới cũng được chỗ tốt thật lớn. Thánh nguyên hai giới sau khi được dung hợp đã trở nên vô cùng nồng đậm, tài nguyên tu luyện cái gì cần đều có, thậm chí là bất tận dùng mãi cũng không hề cạn kiệt.

Tin tức này sau được truyền tới vị diện hạ giới, càng làm cho nhiều tu luyện giả thượng cổ huyết khí sôi tiến vào bên trong lỗ hổng không gian.

Chỉ trong một đoạn thời gian rất ngắn, tu luyện giả hạ giới đã có hơn phân nửa tiến vào bên trong lỗ hổng không gian, vô số thiên nguyên thánh bảo theo đó trở thành tài liệu bổ khuyết cho lỗ hổng kia, bởi vậy nó cũng dần dần chậm rãi khép lại, rồi trong vòng sáu bảy mươi năm, lỗ hổng đã triệt để được phong bế, chỉ còn lại xung quanh một vài lỗ hổng nhỏ tự do.

Nhưng rất nhanh những lỗ hổng nhỏ này cũng bị những tu luyện giả không ngừng tiến vào, lấy ra những thiên nguyên thánh bảo bổ khuyết rồi cũng biến mất đi mất, đến lúc này hạ giới coi như chân chính vượt qua kiếp nạn tiến vào thời kỳ bình ổn.

Thế nhưng toàn bộ thánh nguyên nơi hạ giới đã bị cướp đoạn đến tận cùng, chỉ còn lại thể loãng là khí nguyên, mà hầu như tất cả tu luyện giả trên địa vương giai đều đã xông vào bên trong lỗ hổng không gian.

Hơn nữa rất nhiều lục địa cũng bởi vậy nên bị hút vào bên trong lỗ hổng không gian biến mất, rất nhiều tài nguyên tu luyện cũng bị xói mòn.

Cái giá phải trả là khí nguyên trở nên thiếu thốn trầm trọng, làm cho càng nhiều tu luyện giả phát ra tâm ý muốn rời khỏi, thế nhưng những tu luyện giả thượng cổ lưu lại phát hiện ra một điều, những lỗ hổng còn sót lại cực kỳ khó tìm, chỉ khi nào khí nguyên bản thân đạt được một lượng nhất định thì lỗ hổng không gian mới có thể bị hấp dẫn kéo đến, tới lúc đó có thể rời khỏi hạ giới này.

Chính bởi vậy, nói phi thăng cũng chính là quá trình bổ khuyết những lỗ hổng mà thôi.

Lâm Khiếu Đường biết được toàn bộ nguyên nhân và kết cục cảm thấy rất bất ngờ:

- Tiền bối, nếu như lỗ hổng không gian lưu lại đều được bổ khuyết toàn bộ, vô luận tu vi có đạt tới trình độ cỡ nào đi nữa cũng không thể phi thăng sao?

Kỳ Áo trầm mặc hồi lâu mới nói:

- Cái này lão phu cũng không được rõ, nói chung trong những sách cổ không có ghi chép nào về trường hợp trước thời kỳ đại phi thăng có người phi thăng, có thể cũng có biện pháp khác, chỉ là không ai biết được mà thôi.

Dưới tử kim tuệ nhãn của Lâm Khiếu Đường chỉ dẫn, dọc theo đường đi hầu như không gặp phải bất luận trở ngại gì, tổng cộng tránh qua được ba sào huyết yêu trùng quần cư cấp mười hai khác nhau, năm chỗ kết trận ẩn hình công kích.

Nhưng cho dù là vậy, tốc độ tiến lên vẫn vô cùng chậm rãi, tới lúc sáng sớm cả đoàn cũng chỉ tiến vào được trung bộ Trớ Chú Huyết Vực mà thôi.

Một đường phi độ, sâu trong nguyên thức Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên căng thẳng, đột nhiên dừng lại, sau tìm tòi quan sát xung quanh, lập tức thu nguyên thức lại, sắc mặt ngưng tụ nói:

- Thảo nguyên Vu sư sao cũng ở chỗ này?

Phía trước hơn mười dặm có một chỗ khí nguyên trường rất cường đại, chí ít cũng có tới ba đại tu sư, đội hình cấp độ này, coi như là Lâm Khiếu Đường cũng phải cố kỵ.

Cũng may một đường phi độ, Lâm Khiếu Đường vẫn luôn duy trì cảnh giác cao độ, thu liễm khí nguyên bản thân và chúng nữ rất cẩn thận.

Bất quá dù sao đối phương cũng có tới ba vị đại tu sư, khoảng cách như hiện tại đã là cực hạn, nếu như vẫn còn tiếp cận rất có khả năng sẽ bị phát hiện ra.

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút, lập tức chỉnh lại phương hướng, bay ngược lại với nơi có khí nguyên trường cường đại.

- Cổ đạo hữu, vừa mới có một cổ khí nguyên yếu ớt chợt lóe qua, không biết ngươi có cảm ứng được không?

Linh Vu Vương Cách Phong liếc mắt nhìn phía sau nói.

- Ha hã, có lẽ là một tu luyện giả nào đó mù mờ xông vào, Linh Vương không cần quá mức cẩn thận, có tam đại Vu vương chúng ta ở đây, ai dám làm loạn?

Chung Vương Cổ Minh cười cười lơ đãng nói.

Tiểu Ma Thiên Thiên và Quý Vương Nghiêm La đối với cuộc đàm thoại của hai người không thêm đề ý, chỉ nhìn ba gã linh hồn Vu sư đang chiến đấu với đàn Hấp Huyết Kim Vắn.

Khoảng thời gian cháy hết nén hương, Kim Văn khắp bầu trời lúc này chỉ còn lại không đến một phần ba, không ít con đã bắt đầu lui lại, rất nhanh một đám Kim Văn bắt đầu tan rã.

Bảy tên Vu sư tiếp tục bay về phía trước, dưới sự dẫn đường của Tiểu Ma Thiên Thiên, đi theo lộ tuyến gần nhất, bất quá trên tuyến đường này lại có vô số yêu trùng tàn sát bừa bãi, kết trận cũng vô cùng đa dạng.

Một đường đi tới hầu như đã được một nửa lộ trình, cứ mỗi canh giờ lại gặp phải phiền phức, tuy rằng có ba đại Vu sư tọa trấn, nhưng thời gian tiêu hao vẫn rất lớn.

Một ngày sau, bảy Vu sư mới thật vất vả đi tới sát biên giới trung tâm Trố Chú Huyết Vực, ở đây căn bản là một thế giới hoàn toàn chìm trong màu đỏ sẫm.

Trời là màu đỏ sẫm, thảm thực vật là màu đỏ sẫm, từng ngọn núi, rồi là cả dãy núi cũng đều là màu đỏ sẫm, tóm lại chỉ cần là vật tồn tại nơi đây cơ hồ đều là màu đỏ sẫm.

Không chỉ có vậy, toàn bộ khu vực này bị bao phủ trong một cỗ nguyên lực từ trường cường đại dị thường, trọng lực so với bên ngoài lớn hơn rất nhiều, mỗi một bước đi dường như mang thêm mấy trăm cân cự thạch, nếu tu luyện giả dưới đại sư giai tiến vào nơi này, sợ là nửa bước cũng không thể nhấc lên nổi, nếu tu vi thấp hơn một chút nữa sợ là sẽ bị áp lực cường đại trực tiếp ép đến chết.

Hai mắt Tiểu Ma Thiên Thiên nóng cháy nhìn một tòa tế đàn cổ màu đỏ sẫm hoang phế nhiều năm phía xa xa, tế đàn có dạng hình tròn, bao quanh phạm vi hơn ngàn trượng, từ xa đã có thể đại khái nhìn được những đường viền rất to lớn.

Bảy Vu sư nhìn thấy tế đàn, trong lòng không khỏi vui vẻ, vô thức đẩy nhanh tốc độ phi hành, ngay cả trọng lực ngàn cân cũng đã hoàn toàn quên mất.

Bỗng nhiên hai đạo quang mang màu hồng lao tới, Mộc vu, Thổ vu đi phía trước lập tức trở thành mục tiêu công kích, rất nhanh cả hai hóa thành hai hư ảnh tránh thoát.

Vèo vèo...

P phía dưới lại truyền tới hai tiếng xé gió, hai đạo quang mang màu hồng lại tiếp tục bắn đến, mục tiêu công kích vẫn là Mộc vu, Thổ vu, hai Vu sư dưới tình thế cấp bách đành phải sử dụng vu thuật, Thổ Đà, Linh Mộc Mạn Đằng bắn ra.

Xoẹt xoẹt...

Hai đạo quang mang màu hồng đã trực tiếp cắt Thổ Đà và Linh Mộc Mạn Đằng thành hai mảnh.

Phốc phốc...

Con người Mộc vu, Thổ vu mở trừng, không thể tin vào mắt mình, ngực cả hai người đã bị xuyên thủng, mà hai đạo quang mang màu hồng lúc này cũng hiện ra nguyên hình, chính là hai tên quái nhân da toàn thân màu hồng, hai hốc mắt trống rỗng.

Hai chân linh đang hoảng hốt từ bên trong hai thi thể bay ra, muốn cướp đường chạy trốn, thế nhưng còn chưa có kịp sử dụng linh hồn thuần di thì đã bị hai đạo quang mang màu hồng vừa hiện hình bay tới bắt lại.

Bốn tên quái nhân màu hồng, ngoại hình giống nhau như đúc, bọn họ không có mắt, mà nguyên bản vị trí chỗ hai mắt lại là hai cái hốc đen kịt, trong tay bốn người đều cùng cầm một thanh trường mâu màu hồng.

Mộc vu, Thổ vu trong nháy mắt bị diệt sát, làm cho năm người còn lại đều kinh hãi, đến cả ba vị đại Vu sư cũng bị chấn kinh, vừa rồi bọn họ không hề cảm giác được khí nguyên cảm của bốn quái nhân kia.

- Huyết đàn hộ pháp!

Tiểu Ma Thiên Thiên khê khê nói.

Nhìn cỗ tế đàn gần trong gang tấc, lại bị bốn gã quái nhân không mắt ngăn cản, lại còn trong nháy mắt tổn thất hai vị đồng bạn, lúc này năm tên Vu sư đã bắt đầu bùng phát chiến ý vô hạn.

Căn bản không bao lâu sau, hầu như là cùng lúc hai người Mộc Vu, Thổ vu bị đâm thủng ngực thì ba Vu vương đã xuất thủ.

Chung Vương Cổ Minh phóng ra một đạo kim quang, Kim Vương Linh xà bắn ra ngoài, lại thêm ba mũi hắc châm lập tức được bắn ra theo.

Quỷ Vương Nghiêm La đứng phía sau tỏa ra hắc khí bốn phía, chín con Hắc vu yêu đã được dẫn ra. Cửu Sát Quỷ Vu Quyết chính là công pháp đỉnh cấp Quỷ Vu phái, cần phải luyện hóa chân linh của chín tên hắc vu sư linh hồn giai hậu kỳ, sau đó lại dùng chín chín tám mươi một nội linh của người từ đại sư giai trở lên và máu huyết để dung dưỡng, cuối cùng mới tạo thành Hắc vu yêu.

Toàn thân Linh Vương Cách Phong tràn ngập hắc vụ, bên trong vụ khí có một kỳ vật liên tục chuyển động, cẩn thận nhìn kỹ thì thấy chính là Ngũ Tôn Đồng Nhân, toàn thân được bao phủ bởi một màu cổ đồng, mỗi Đồng nhân đều cầm trong tay một thanh trường kiếm, mặc khôi giáp cổ đại, tay còn lại cầm thuẫn bài, đây chính là Thiên đồng nhân khôi lỗi thuật cao cấp của Tiên Vu phái.

Tiểu Ma Thiên Thiên thấy ba Vu vương đã xuất thủ, tâm tình căng thẳng cũng hạ xuống đôi chút, đôi mắt chăm chú nhìn lên huyết tế đàn, tựa hồ đang tìm kiếm một thứ gì đó.

Hỏa vu lúc này là người khiếp đảm nhất trong năm tên Vu sư còn lại. Mộc vu và Thổ vu có tu vi tương đương với hắn vậy mà đã bị đối phương dễ dàng diệt sát, như vậy chỉ sợ chính mình không kham nổi một kích của bốn gã quái nhân vô nhân màu hồng kia kia.

Bốn gã quái nhân vô nhân màu hồng tập kích thành công nhưng lại không hề thừa thắng xông lên mà lập tức hình thành một trận thế bốn người, trường mâu cầm trong tay hướng ra ngoài.

Bốn phía xung quanh bốn cây trường mâu nổi lên huyết quang dày đặc, không ngừng có những huyết ảnh màu hồng từ trong đó bay vọt ra, đây chính là do mỗi một đồ hình trên bốn thanh trường mâu biến thành, mỗi con khi bay ra đều rú lên những tiếng chói tai kinh khủng.

Những huyết ảnh màu hồng này chính là một loại Huyết Trùng bức, tuy thuộc trùng tộc nhưng hình dáng bên ngoài lại khá giống với biên bức (con dơi), mỗi con đều lớn cỡ một thước.

Mấy trăm con Huyết Trùng bức cùng những bảo vật mà ba Vu vương phóng ra quyết đấu trên không trung vô cùng kịch liệt, không bên nào chiếm được thượng phong.

Tiểu Ma Thiên Thiên và ba Vu vương truyền âm một câu, lập tức trốn vào bên trong tế đàn, Hỏa vu luôn do dự nhưng cuối cùng vẫn nghiêng chặt răng đi theo.

Tại một chỗ khác của tế đàn, năm vị tu luyện giả một nam bốn nữ lặng lẽ ngước lên bầu trời theo dõi cuộc tranh đấu kịch liệt, chính là năm người Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường sờ sờ cằm nói:

- Nơi đây quả nhiên có mai phục, may mà trước đó không đạp phải địa lôi, để cho đám Vu sư này đi trước giúp chúng ta một phen vậy.

Nói xong Lâm Khiếu Đường một mình một người lên vào bên trong cổ tế đàn, ánh mắt tứ nữ khác nhau nhưng vẫn đứng yên tại chỗ không hề di động. Thủ hộ bên ngoài tế đàn đã có thể đánh ngang một trận với địa vương giai hậu kỳ, vậy bên trong sẽ là những thứ gì, tứ nữ rất thức thời không tiến vào phạm vi tế đàn.

Lâm Khiếu Đường vừa xâm nhập vào bên trong tế đàn cổ, lập tức cảm giác trọng lực đã tăng thêm vài lần, độn thuật nhất thời giảm mạnh đành vận thêm nguyên lực khôi phục lại như ban đầu.

Mặt đất tế đàn rung động nhẹ nhẹ, tựa hồ cảm giác được có người xâm nhập, mặt sàn tế đàn từ tổ hợp cự thạch tạo thành, lúc này một hàng cự thạch bị đẩy ra, một thạch tượng màu hồng từ dưới đất dần dần trôi lên trên.

Rồi theo đó ngàn vạn thạch tượng màu hồng trong nháy mắt như sống dậy, không trung, trên mặt đất thậm chí là cả ngầm dưới sàn đều xuất hiện công kích đánh về phía người xâm lấn.

Lâm Khiếu Đường cầm cự kiếm trong tay, hơn trăm tử kim thủ bảo hộ xung quanh cơ thể, không hề tìm lối thoát mà điên cuồng mở đường tập trung theo hướng Kỳ Áo chỉ dẫn, muốn nhanh chóng tìm được mảnh toái phiến thứ tư.

467. Chương 460: Kịch Chiến Trong Tháp

Phía trước truyền đến tiếng đánh nhau, Lâm Khiếu Đường thuận theo tiếng thanh âm, đi dọc hành lang tới đầu cùng, tới trước một cánh cửa rồi lập tức tiến vào bên trong một gian thạch thất thật lớn.

Chỉ thấy hai Vu sư một nam một nữ đang cùng một con Song Đầu huyết xà màu hồng kịch đấu kịch liệt.

Trên mỗi cái đầu của con Song Đầu huyết xà đều mọc lên một chiếc sừng sắc nhọn, dấu hiệu này nói rõ nó đã đạt tới thể thành thực cấp mười ba.

Lâm Khiếu Đường không dừng lại lâu, chân nhún một cái, thân thể giống như thiểm điện bắn đi, hướng tới một chỗ khác bên trong thạch thất bay đi.

- Đạo hữu, hỗ trợ!

Tiểu Ma Thiên Thiên thấy có một gã tu luyện giả xa lạ tiến vào nơi này liền cực kỳ kinh ngạc, bất quá chỉ thất thần trong nháy mắt, lập tức lãnh tĩnh nói.

Lâm Khiếu Đường đâu để ý tới, không đợi thanh âm truyền tới thì người đã tiến vào bên trong một cửa đá cách đó xa xa, kết trận phong ấn bên ngoài cửa đá đối với hắn căn bản không tạo thành bất luận uy hiếp gì.

Tiểu Ma Thiên Thiên nghiêng rằng một cái, trên hai lòng bàn tay là mấy hình nhân, trong nháy mắt đã phóng to biến thành một khối lối trợ giúp cho Tiểu Ma Thiên Thiên chống lại công kích của Song Đầu huyết xà.

Được một chút thời gian thở dốc thân ảnh Tiểu Ma Thiên Thiên nhoáng lên, bất chấp tất cả bay thẳng về phía cửa đá. Hỏa vụ vừa thấy thánh nữ rời đi, bản thân không có lòng dạ ham chiến muốn theo sau, thế nhưng Song Đầu huyết xà đâu cho hắn rời đi dễ như vậy.

Tiến vào bên trong cửa đá, đập vào mắt chính là một bậc thềm đá nhỏ hẹp dài không thấy đầu cùng, bất quá không có cơ quan và kết trận nào, Lâm Khiếu Đường hưng phấn bay xuống, rất nhanh liền đã tới đầu kia, một cánh cửa đá không hề bố trí cạm bẫy mở ra trước mắt, Lâm Khiếu Đường cẩn thận đề phòng bước vào bên trong.

Gian thạch thất này lớn hơn so với gian trước một ít nhưng bề ngang lại chỉ chừng hai ba mươi trượng, ở giữa có đặt một cái thạch đôn màu hồng.

Bên trên thạch đôn có một thanh nhận đao đỏ như máu cắm thẳng, thân đao màu huyết hồng, chuôi cầm dùng cho hai tay, bốn phía xung quanh thanh đao lấp lánh huyết quang, thấp thoáng còn có những tiếng ông ông chấn động.

- Đao tốt!

Kỳ Áo không kìm lòng được tán thưởng.

Lâm Khiếu Đường có thể cảm giác được rõ ràng trên thanh đao này tản mát ra sát khí cường đại, người có tu vi thấp nếu cách quá gần thanh đao này chỉ sợ tâm hồn lập tức bị ăn mòn, không bao lâu biến thành một tên khôi lồ thị sát thành tính. Thảo nào nơi đây không cần quá nhiều khán hộ (bảo vệ), cũng bởi vì chính bản thân thanh đao này đã là một tồn tại vô cùng kinh khủng rồi.

Cho dù tu vi Lâm Khiếu Đường đã đạt tới địa vương giai trung kỳ đỉnh phong nhưng lúc này vẫn phải vô cùng cẩn thận. Huyết sát khí thanh đao này quả thực quá mức cường đại, hơi chút vô ý liền có thể bị quấy nhiễu tâm thần.

Thân đao ước chừng có hai phần ba là cắm vào thạch đôn, hơn nữa xung quanh phạm vi bán kính mười trượng còn có một đạo bình chương thật lớn màu hồng che lại toàn bộ thanh đao, chỉ sợ nếu không phải như vậy thì huyết sát khí tỏa ra xung quanh càng thêm dày đặc.

- Tiểu tử, mảnh toái phiến kia không ở chỗ này, lên trên đài quan sát xem.

Kỳ Áo đề nghị nói.

Lâm Khiếu Đường ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên đỉnh thạch đôn có một chỗ hổng nhỏ, một đạo huyết quang vừa vùn chiếu tới, chiếu sáng toàn bộ khu vực phía trên thạch đôn.

Lâm Khiếu Đường khẽ động, một chiếc toàn phiêu đã bay vào trong vòng huyết quang, toàn phiêu vừa tới đã bị ăn mòn thành màu hồng.

Bên trong huyết quang có chứa huyết độc cường liệt, cực kỳ bá đạo.

Bất quá phạm là độc nguyên đều không thể làm cho Lâm Khiếu Đường sợ hãi, toàn phiêu ngoại trừ bị màu huyết hồng bao phủ bên ngoài ra cũng không xuất hiện tình huống gì khác.

Nguyên khí toàn thân Lâm Khiếu Đường bành trướng, chân khí hộ thể được mở rộng ra, Lục dục kim lân sí phía sau đã dang rộng, hư ảnh chợt lóe, không xuất hiện trong vòng huyết quang mà hiện ngay trên đỉnh tháp.

Tuy nói Lâm Khiếu Đường có thể chống đỡ được huyết quang chi độc, nhưng cũng không thể khinh thường, vừa tiến vào đỉnh tháp lập tức thoát khỏi vùng huyết quang.

Trong gian phòng, bốn vách tường vẽ đầy các loại đồ án, lại có sáu cây thạch trụ theo từng vị trí đặc biệt dựng đứng, trên đỉnh mỗi một cây thạch trụ có gắn một viên ngọc lớn màu đen, mỗi viên ngọc này có đường kính hơn năm thước.

Sáu viên ngọc khổng lồ màu đen và đồ án trên bốn vách tường thỉnh thoảng lại phóng ra hai loại chương khí cổ quái, khi chúng giao hòa cùng nhau sẽ tạo thành một đạo hư ảnh biến ảo, rồi từng cái từng cái tiến vào trong vòng huyết quang.

Nguyên lai huyết quang kia cũng không phải là do từ bên trên chiếu xuống mà là do chiếu từ bên dưới lên, sau đó lại được những hư ảnh huyền hóa chặn huyết quang không cho phát tán ra ngoài.

Lâm Khiếu Đường nhìn lướt qua bốn phía, quan sát hai mảnh toái phiến đang ở trạng thái giải phong ấn dính trên tường, lập tức xuất thảo thu hai mảnh toái phiến lại.

- Tiểu tử, lão phu vẫn có cảm giác nơi này rất cổ quái, đã lấy được hai mảnh toái phiến thì hãy nhanh chóng rời khỏi. Đỡ phải đêm dài lắm mộng.

Thanh âm Kỳ Áo có chút lạ thường nói.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường cũng cảm giác có chút áp lực, nơi này hiển nhiên không hề đơn giản như mới nhìn qua, nhưng chỉ cần không xúc động đến những thứ kia hẳn là sẽ không đánh vỡ quy tắc nơi đây.

Đỉnh gian phòng nhưng thực tế lại không thấy đỉnh, Lâm Khiếu Đường phát hiện phía trên gian phòng kỳ thực được bao phủ bởi một không gian kết trận nào đó, căn bản không thể trực tiếp xuyên qua, muốn an toàn vẫn phải trở lại theo đường cũ.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường nhảy vào chỗ hổng muốn trở lại gian thạch thất bên dưới, bỗng nhiên toàn bộ ngọn tháp kịch liệt rung động, rồi những tiếng chấn động vang lên bốn phía, chấn nhiếp tâm thần.

Chỉ thấy một nữ tử mặc lục bào đang dùng một loại bí thuật từng chút từng chút rút thanh huyết đao kia ra khỏi thạch đôn, mỗi khi rút ra một chút, toàn bộ ngọn tháp lại rung chuyển một lần, phảng phất như yêu thú gặp phải thiên địch của mình phát ra những tiếng kêu khiếp đảm vô cùng.

Đang chú tâm rút đao, lần thứ hai Tiểu Ma Thiên Thiên nhìn thấy tên tu luyện giả thanh niên mặc tử bào xa lạ xuất hiện, trong lòng cả kinh, cho rằng người này muốn cướp đi thanh Thiên Huyết đao, nhất thời càng đẩy nhanh tốc độ, đồng thời lại phóng ra hơn mười hình nhân công kích tới.

Lâm Khiếu Đường căn bản không muốn dây dưa nhiều, cho rằng đối phương đang chuyên chú sẽ không bận tâm tới mình ai ngờ đối phương một câu cũng không nói, đã lập tức xuất thủ.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường ngưng trọng, nguyên niệm khẽ động phóng ra trăm viên hỏa châu.

Bang bang phanh... Hỏa châu bắn lên mình đám hình nhân lập tức bạo tạc kịch liệt, nguyên hỏa ẩn trong đó lúc này lập tức phát huy hiệu dụng, đám hình nhân tuy đã được xử lý qua phương pháp đặc thù nhưng cũng không thể chịu đựng nổi độc nguyên chi hỏa, trong khoảng khắc đã bị thiêu rụi.

Tiểu Ma Thiên Thiên biến sắc, không nghĩ tới đối phương cư nhiên có thể nhẹ nhàng phá vỡ thể công kích của mình như vậy, đành tạm thời ngừng thi triển bí thuật, trong miệng ngâm niệm một hồi rồi khẽ quát một tiếng.

- Đại di thiên trận!

Ba mươi sáu thanh Hoa tán (ô, dù) kịch liệt xoay tròn cắt tới Lâm Khiếu Đường.

Con người Lâm Khiếu Đường co rút lại, ngày trước tại Đại Hạ cũng đã đấu qua một lần với nữ tử này, khi đó bất quá chỉ là tiểu di thiên hoa tán trận, số lượng cũng chỉ là mười hai thanh Hoa tán mà thôi, chỉ với bộ trận hình như vậy đã phi thường khó đối phó rồi.

Lâm Khiếu Đường lần thứ hai bắn ra hỏa châu, nhưng lực bạo tạc và nguyên hỏa với đám Hoa tán căn bản không tạo thành thương tổn.

Tên mặt Tiểu Ma Thiên Thiên lộ ra nụ cười nhạt, đây chính là tuyệt chiêu mà nàng vẫn luôn khổ tu nhiều năm qua, coi như là đại tu sư gặp phải cũng khó có thể chống đỡ.

Tiểu Ma Thiên Thiên ngó nhìn lại phát hiện thanh niên kia tựa hồ nhìn có chút quen mắt, sau một hồi suy nghĩ, ánh mắt chợt biến đổi, thầm nghĩ, là hắn!

Tiểu Ma Thiên Thiên thế nào cũng không nghĩ tới hạ giới này cư nhiên lại có người có tốc độ tu luyện tương đương với mình, lẽ nào người này cũng là một người phát ngôn của tu luyện giả thượng giới, bằng không tuyệt đối không thể có tốc độ tu luyện kinh khủng đến như vậy.

Tiểu Ma Thiên Thiên nghĩ như thế cũng không tính là hoàn toàn sai lầm. Lâm Khiếu Đường tuy rằng không phải là một người phát ngôn của tu luyện giả thượng giới, nhưng từ lúc hắn bước chân vào con đường tu luyện, gián tiếp đã được Kỳ Áo, một tu luyện giả thượng giới trợ giúp, mà công pháp tu luyện của hắn cũng vượt xa hạ giới.

Ngày trước ở ngoài thành Tân La, người này mới chỉ có tu vi sơ giai, thời gian gần hai trăm năm lại có thể tiến vào hàng ngũ địa vương giai, tốc độ tu luyện như vậy phải nói là quá mức kinh khủng. Coi như Tiểu Ma Thiên Thiên cũng không thể so sánh. Trước sau cùng với người này gặp mặt hai lần, lần này nữa là lần thứ ba thế nhưng mỗi một lần gặp mặt thì người này cơ hồ đều có những bước tiến mang tính nhảy vọt, lúc này cẩn thận hồi tưởng lại mới thấy có chút kinh khủng.

Trước cũng là bởi vì tu vi và khí chất của người này biến hóa quá lớn, cho nên căn bản Tiểu Ma Thiên Thiên không ngờ tới cũng như không thêm lưu ý nên đến lúc này cẩn thận hồi tưởng lại mới nhớ đến.

Tiểu Ma Thiên Thiên một mặt thao túng Đại di thiên trận, một mặt thi triển bí thuật, từng chút từng chút rút thanh đao kia ra khỏi thạch đôn.

Lâm Khiếu Đường phóng ra mấy loại pháp bảo bình thường, đều bị di thiên Hoa tán trận đơn giản phá tan, hiển nhiên nếu không cách nào hình thành pháp bảo trận hình thì căn bản không có biện pháp chống đỡ.

Ba mươi sáu thanh Hoa tán bao vây xung quanh Lâm Khiếu Đường, toàn bộ Đại di thiên trận đã được thành hình.

Tiểu Ma Thiên Thiên vừa thấy cảnh này, lạnh lùng cười, lực chú ý lại càng đặt nhiều hơn vào việc rút đao, đây mới là mục đích chân chính của nàng.

Bỗng nhiên, không trung tử mang bùng phát, Đại di thiên trận đang co rút lại trong nháy mắt bị đẩy ra.

Tiểu Ma Thiên Thiên vừa nhìn cảnh này lập tức kinh hãi, chỉ thấy ba mươi sáu thanh tử kim thương đã liên tục đẩy lui ba mươi sáu chiếc Hoa tán, mà một vài Hoa tán đã xuất hiện vết rạn cũng như mấy lỗ thủng.

Những thanh Hoa tán này dùng Kim nham trúc và Cương ngọc chỉ làm nguyên liệu chính để luyện chế, trong đó còn thêm một vài tài liệu có tính dung hợp, mà phải biết rằng hai loại nguyên liệu chính kia hạ giới căn bản là không có bao nhiêu, đây chính là do Hoàng phi nương nương chỉ dẫn và tiêu hao rất nhiều

tài nguyên mới có thể tạo ra phỏng chế phẩm này, còn tại thượng giới bộ pháp bảo này có tên là Kim trúc ngọc hoa tán.

Tuy rằng chỉ là phỏng chế phẩm, nhưng uy lực của nó lại không chút thua kém, nếu có thể trải qua bồi dưỡng lâu dài thì có thể đạt tới Kim trúc ngọc hoa tán. Loại pháp bảo này có được hơn phân nửa uy lực so với thượng nguyên thánh bảo.

Thượng nguyên thánh bảo so với thiên nguyên thánh bảo coi như kém hơn một bậc. Pháp bảo kém nhất thượng giới chính là nguyên thanh bảo, trên nữa chính là thượng nguyên thánh bảo, còn thiên nguyên thánh bảo chính là pháp bảo lợi hại nhất trong các loại pháp bảo, uy lực của nó tuyệt đối không phải hai loại kia có thể so sánh được.

Đối với việc tử kim thương rất đơn giản đã có thể chọc thủng Hoa tán của mình, nội tâm Tiểu Ma Thiên Thiên lúc này không phải là kinh ngạc mà chính là kinh hãi. Vốn là người phát ngôn của tu luyện giả thượng giới, năng phi thường rõ ràng trong các loại pháp bảo có chênh lệch như thế nào, càng hiểu rõ uy lực pháp bảo của chính mình, mà tử kim thương của đối phương cứ nhiên lại có thể làm được điều này thì ít nhất cũng phải đạt tới cấp thượng nguyên thánh bảo trong phân phía cấp bậc pháp bảo thượng giới.

Lúc này Tiểu Ma Thiên Thiên càng thêm kiên định với suy nghĩ kể này chính là người phát ngôn của tu luyện giả thượng giới, nhìn lại Thiên huyết đao đã được rút ra hơn phân nửa, tay vung lên rồi nắm chặt lấy.

Trong không trung, ba mươi sáu chiếc Hoa tán lập tức đồng thời thu về, tụ hợp lại thành một loại hình thái mới, có phần tương tự với pháp khí dạng thương.

Tán tiêm (mũi nhọn đỉnh ô, dù) tuy là sắc bén, thế nhưng kỳ thực bên trong trống rỗng, một cỗ sương mù màu sắc rực rỡ từ đó phiêu đảng tỏa ra ngoài.

Sương mù cùng với tán thương hình thành một pháp trận hoàn toàn mới, dường như mọi thứ áp bách đều được tụ lại tại đây. Lâm Khiếu Đường không chút hoang mang, ba mươi sáu thanh tử kim thương chia ra bốn phía, vũng vàng cấu thành trận hình phòng ngự Hạ huyền tử kim thương.

Tiểu Ma Thiên Thiên bùng phát nguyên niệm, điên cuồng điều khiển trận hình công kích, thế nhưng vô luận là công kích điên cuồng cỡ nào thì Thương tán cũng không thể phá được Tử kim thương trận, sương mù cũng phiêu đảng bay vào nhưng là bên trong Tử kim thương trận lại ẩn hàm độc nguyên và Dung hồn yêu hỏa, một khi sương mù tiến vào lập tức bị tử hỏa thiêu cháy rồi thôn phệ hoàn toàn.

Lâm Khiếu Đường khê động tâm niệm, Tử kim thương trận lập tức chuyển đổi, chuyển thành trận hình công kích, điên cuồng hướng tới Thương tán trận hình, sương mù xung quanh lập tức bị thôn phệ sạch sẽ.

Tiểu Ma Thiên Thiên kinh hãi, mặt cắt không còn chút máu. Thiên huyết đao mới rút ra được hơn phân nửa, còn lại gần phân nửa vẫn cắm trong thạch đôn, mà hư không đã có ba thanh tử kim thương xuyên qua Thương tán trận bắn tới.

Mắt thấy Tử kim thương đã phóng tới đây, ngay lúc Tiểu Ma Thiên Thiên chuẩn bị liều mạng nguy hiểm chịu trọng thương để chống đỡ Tử kim thương thì bên ngoài cửa chợt lóe kim quang.

Bên ngoài cửa cùng lúc xuất hiện ba cỗ khí nguyên cường đại, sắc mặt Lâm Khiếu Đường ngưng trọng, cặp lông mày đã hơi nhăn lại.

468. Chương 461: Huyết Đao Rời Khỏi Vỡ.

Và lúc đó, năm thiên đồng nhân ngẫu cũng lấy tốc độ nhanh nhất chắn trước người Tiểu Ma Thiên Thiên, cây tử kim thương còn lại bắn tới tạo ra những thanh âm như đụng phải sắt thép cứng nhất, sau đó chỉ để lại vài vết xước mờ nhạt như không hề có.

Ba đạo quang mang lao tới chính là ba đại Vu vương, lúc này đã xuất hiện ngay trong gian nhà đá. Từ vẻ khí định thần nhàn của ba người xem ra tựa hồ việc giải quyết bốn tên quái nhân không mất màu hồng cũng không phải sự tình gì hung hiểm.

Tiểu Ma Thiên Thiên nhìn ba đại Vu vương kịp thời chạy tới, tâm tình mới bình ổn trở lại, chính mình độc chiến với gã thanh niên mặc tử bào này chỉ sợ phải chịu thua.

Huyền phù tại không trung gian nhà đá, trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện một tia sắc lạnh, một mình Tiểu Ma Thiên Thiên có lẽ không có gì uy hiếp, nhưng là ba đại Vu vương và lúc xông tới, tự nhiên hẳn sẽ rơi vào hạ phong, nếu tiếp tục tái chiến chỉ sợ không tốt. Lâm Khiếu Đường tự đánh giá rồi liếc mắt nhìn qua chỗ cửa đá.

Lâm Khiếu Đường khẽ quát lên:

- Nhận lấy!

Kim vương linh xà ngâm chặt thanh tử kim thương nhưng đã tử kim thương đã lập tức quay về thương trận, dù nó có cố gắng không chế thể nào cũng không thể được như nguyện ý.

Sắc mặt ba đại Vu vương khác nhau, đối với tên tu luyện giả đột nhiên xuất hiện này làm cho ba người có chút không hiểu ra sao. Người tiến vào bên trong đại lục Phong đều kết thành đội ngũ, mà người này lại một mình một ngựa, nếu nói hẳn là một đại tu sư thì còn có thể chấp nhận được nhưng rõ ràng là hẳn chỉ có tu vi địa vương giai trung kỳ mà thôi.

Bất quá ba đại Vu vương chứng kiến Thiên huyết đao sắp rời khỏi vỏ, vẻ mặt nhất thời đều hiện lên chút khấn trương.

- Người này muốn đoạt đao, chỉ sợ là đã biết tới bí mật kia, phải nhờ vào ba vị ra tay giết chết.

Khuôn mặt và giọng nói Tiểu Ma Thiên Thiên vẫn đều lạnh lùng.

Vừa nghe nói thế, trong lòng Lâm Khiếu Đường thầm kêu khổ, cho dù hẳn có nói chính mình không phải vì thanh đao kia mà đến sợ là ba vị Vu vương cũng tuyệt đối không tin tưởng.

- Nghiêm đạo hữu, vừa rồi bên ngoài người tựa hồ chưa đã tay, người này giao cho người tới đi!

Cổ Minh không quá để tâm nói.

Quý vương Nghiêm La cau mày, đối với lời nói tựa hồ có ý ra lệnh của Cổ Minh có vẻ rất không thoải mái, bất quá khi ở bên ngoài đứng là hẳn đánh chưa đã tay, thậm chí còn có chút ghen khuất.

- Không biết Cách đạo hữu có ý kiến gì không? Nghiêm mỗ cũng không muốn ra tay!

Nghiêm La có ý hỏi.

Cách Phong cười cười nói:

- Nghiêm đạo hữu, người tự đến đi, Cách mỗ vừa mới bị thương chưa khỏi hoàn toàn, đối với chuyện chiến đấu cũng không phải quá mong đợi.

- Đã như vậy, Nghiêm mỗ cũng không muốn từ chối!

Nghiêm La khách sáo một câu, dưới chân điểm mạnh, bay lên giữa không trung.

Lâm Khiếu Đường nhìn mọi chuyện phát sinh phía dưới, trong lòng có chút không nói lên lời, vẫn nghĩ muốn tìm được cơ hội trốn đi nhưng ba gã Vu vương lại đứng cách cửa đá quá gần, nếu một lần không thoát thân được tất sẽ khiến đối phương đề phòng, còn muốn đến lần thứ hai lại càng khó khăn, bởi vậy một lần là phải thành công, nếu không tốt hơn là không có trốn chạy gì hết.

Chín tên Hắc vu yêu phía sau Nghiêm La ngo ngoe như muốn di chuyển, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng hí rất chói tai

Nghiêm La cũng không lập tức điều khiển Hắc vu trực tiếp công kích, cánh tay khẽ động, một thanh phi kiếm đen nhánh đã bắn ra ngoài.

- Minh quý kiếm!

Thanh kiếm này dài tới bốn thước, toàn thân kiếm tỏa ra khí đen.

Lâm Khiếu Đường không chút hoang mang, ngón tay điểm nhẹ, một thanh tử kim thương đã bắn ra nghênh đón, ngay tại trên không trung tiến hành chiến đấu kịch liệt.

Trên thân kiếm, hắc khí đã hóa thành hỏa diễm màu đen chính là địa ngục liệt hỏa âm độc vô cùng, chỉ trong nháy mắt đã áp chế quang mang lấp lánh của tử kim thương, mơ hồ như một kích đã đắc thủ.

Trên mặt Nghiêm La lộ ra một tia mỉm cười, thế nhưng trong mắt lại không thấy bao nhiêu thống khoái, không nghĩ tới đối phương lại không chịu nổi tới một kích, cái này đúng là không đã nghiên.

Bồng. Đột nhiên một thanh âm vang lên, tử kim thương nhất thời bùng phát tử diễm (lửa màu tím), mạnh mẽ đè ép hắc diễm (lửa màu đen) trở lại.

Nghiên La vừa mới cười nhất thời ngưng trọng, miệng niệm chú ngữ, vừa rồi là một thanh Minh quỷ kiếm bay ra ngoài, lúc này là hơn hai mươi thanh thuận đường lao ra.

Minh kiếm khốc quỷ trận!

Hai mươi sáu thanh Minh quỷ kiếm giống như lệ quỷ trong hư không cuồng loạn rồi phát ra những tiếng như quỷ khóc lang hào.

- Nghiêm đạo hữu, hôm nay có vẻ rất hưng phấn!

Đứng phía dưới quan sát, Cách Phong cười nói.

- Thật lâu không chứng kiến tuyệt kỹ Quỷ Vu phái này rồi, năm đó đến cả Đại Hiên Thượng Nhân cũng từng chịu bại dưới kiếm trận này a. Nếu là người hay ta gặp phải kiếm trận này cũng phải phí nhiều khí lực mới có thể phá giải được.

Cổ Minh nhìn hai mươi sáu thanh Minh quỷ kiếm đang cuồng loạn trên không, lộ ra vẻ hâm mộ.

Giờ phút này đang toàn lực dùng bí thuật rút Thiên huyết đao nhưng Tiểu Ma Thiên Thiên đối với trạng thái của ba đại Vu vương có chút kỳ quái, theo lý thuyết đối phó với bốn tên quái nhân không mất màu đỏ bên ngoài cũng không phải dễ đối phó như vậy.

- Nhị vị Vu vương, bốn tên quái nhân bên ngoài đã giải quyết rồi sao?

Tiểu Ma Thiên Thiên không nhận được hỏi.

Cách Phong lắc đầu nói:

- Ba người chúng ta đang đánh vui vẻ, bốn tên quái nhân không mất màu đỏ đột nhiên bỏ chạy, tựa hồ muốn tránh né cái gì đó, hoặc là thời gian có hạn chế nên không có cách nào tiếp tục chiến đấu được.

Sắc mặt Tiểu Ma Thiên Thiên hơi đổi, nội tâm nhảy lên vài cái, nguyên thức mơ hồ nghĩ đến cái gì đó nhưng cũng không rõ ràng, lực chú ý lại rất nhanh chuyển tới thanh Thiên huyết đao. Lúc này thân đao chỉ còn lại một phần mười cuối cùng còn cắm tại trong thạch đồn.

Trong hư không, hai mươi sáu thanh Minh quỷ kiếm không ngừng tấn công tử kim thương trận.

Nghiên La càng đánh càng hưng phấn, điều khiển Minh kiếm khốc quỷ trận. uy lực càng lúc càng lớn, Minh quỷ kiếm cũng không phải binh khí mạnh nhất của Quỷ vương Nghiên La, mà Minh kiếm khốc quỷ trận cũng không phải là tuyệt chiêu của hắn, bất quá có thể ngăn được một cửa này cũng không có mấy người làm được.

Nghiên La đối với Tử kim thương trận hình của đối phương càng ngày càng cảm thấy hứng thú, thỉnh thoảng lại thay đổi thủ đoạn công kích nhằm dò xét, nhưng là Lâm Khiếu Đường vẫn vô cùng trầm ổn, không nhanh không vội mà thực tế hắn cũng không có dụng tâm vào cuộc chiến, tâm tư vẫn luôn tự hỏi làm cách nào để mau chóng thoát thân.

Nghiên La phát hiện chỉ dùng Minh kiếm khốc quỷ trận căn bản không công kích được tới đối phương, bên trong ánh mắt càng hiện lên tia hưng phấn, nguyên niệm sâu trong nguyên thức bùng ra, chín đầu Hắc vu yêu đã từ chín góc khác nhau đồng thời nhào tới.

Mỗi một tên Hắc vu yêu tương đương với một gã tu vi địa vương giai sơ kỳ, chín tên tu vi địa vương giai sơ kỳ, đội hình đã coi như rất kinh khủng, hơn nữa chín tên này lại còn không hề sợ sinh tử cũng không hề có cảm giác đau đớn, tấn công không hề biết mệt mỏi.

Hai mắt Lâm Khiếu Đường mở lớn, lục dực kim lôi sí phía sau lưng đã tung ra, tùy thời chuẩn bị cho tình huống khẩn cấp, mà nguyên thức đã nhanh chóng liên hệ, triệu hoán mười hai thanh tử kim thương.

Ba mươi sáu thanh tử kim thương vốn là Lâm Khiếu Đường trước khi bế quan luyện chế, mà mười hai thanh tử kim thương vừa mới gọi ra chính là tại chuyển đi Minh Tây vừa rồi thu được tài liệu mới tiếp tục luyện chế. Từ nửa năm trước, Lâm Khiếu Đường đã trở lại Kỳ Đông, chỉ là không lập tức trở lại môn phái, vì tránh bị quấy rầy nên ngay tại rìa hải vực tìm một hải đảo bí mật bắt đầu luyện chế tử kim thương.

Lâm Khiếu Đường rất rõ ràng thực lực bản thân và những tấm vương bài trọng yếu, mà trong đó quan trọng nhất chính là tử kim thương. Bởi vì càng sớm hoàn thành thượng huyền tử kim thương trận thì hệ số an toàn lại càng lớn. Mà về phần đại huyền tử kim thương trận, Lâm Khiếu Đường tạm thời không muốn nghĩ tới, dù sao số lượng Bí huyền kim cần dùng thực sự rất lớn mà nguyên liệu lại quá mức khó cầu.

Trên thực tế, Lâm Khiếu Đường đã có trong tay số lượng Bí huyền kim tương đối khả quan, mà ngay cả Kỳ Áo cũng đã nói Lâm Khiếu Đường đúng là vận *** chó gặp thời số một, cái loại kim chúc nguyên quang thượng phẩm vận bảo khó cầu như vậy mà Lâm Khiếu Đường có thể luyện chế ra bốn mươi tám thanh trường thương dài cỡ năm thước, số lượng như vậy cũng đã đủ dọa người rồi.

Lần này Lâm Khiếu Đường không chỉ luyện chế ra mười hai thanh tử kim thương, hơn nữa trong đó còn có một thanh được dung nhập thêm Càn khôn thạch tinh.

Luyện chế ra mười hai thanh tử kim thương với Lâm Khiếu Đường lúc này mà nói đã không còn là việc gì khó khăn, tăng thêm một ít tài liệu khác cũng là việc quá quen và dễ làm, nhưng là tăng thêm một khối Càn khôn thạch tinh này lại chính là một đại sự.

Suốt thời gian nửa năm, Lâm Khiếu Đường cũng chỉ thành công luyện chế được một thanh, những thanh khác căn bản không có thời gian đi luyện chế, cho dù là vậy cũng đã mất sức chín trâu hai hổ, hao phí rất nhiều tâm thần và khí nguyên, mà đó là đã được Kỳ Áo trợ giúp mưu sách tiết kiệm không ít tâm lực.

Cuối cùng vẫn là dùng tới biện pháp cực kỳ ngu xuẩn mới luyện chế ra được một thanh, hơn nữa còn đem tài nguyên trên người hao phí phân nửa, như vậy dù có giàu đến mấy cũng phải biến thành kẻ ăn xin. Lâm Khiếu Đường đành phải chấp nhận kết quả chỉ luyện chế được một thanh, tạm thời buông tha cho ý định luyện chế thanh tiếp theo.

Nghiêm La thấy thanh niên mặc tử bào lại phóng ra mười hai thanh tử kim thương, trong lòng đã có chút kinh ngạc, bất quá cũng chỉ là kinh ngạc, cái thứ tử kim thương này mặc dù lợi hại nhưng muốn so với Hắc vu yêu, vẫn còn kém hơn rất nhiều.

Đối mặt với tử kim thương, chín tên Hắc vu yêu như thay hình đổi vị, di động với tốc độ cực cao, tới một cách bất ngờ, dường như văng vàng không chế đem tử kim thương.

Trong các loại Vu pháp bảo, Hắc vu yêu có tính linh động lớn hơn các loại khác rất nhiều, hơn nữa chúng còn có thể tự động phát ra một vài công kích thủ đoạn.

Trên mặt Nghiêm La lần nữa hiện lên ý cười, khiêu khích tu luyện giả địa vương giai trung kỳ trong mắt hắn xem như một niềm vui thú, bất cứ những loại pháp bảo bị Hắc vu yêu vốn tràn ngập khí tức oán độc bất được sẽ bị hút khô khí nguyên, chỉ còn lại là một đồng kim chúc vô dụng chứ không còn một chút linh tính nào nữa.

Ầm.

Một tiếng nổ lớn từ phía dưới truyền đến!

Thiên huyết đao từ bên trong thạch đôn đã được rút lên, cả gian nhà đá nhất thời tràn ngập huyết quang.

Tiểu Ma Thiên Thiên muốn không chế Thiên huyết đao, nhưng là không thể làm được, thân đao đỏ tươi như màu máu, tựa hồ có cái gì đó vẫn bị phong ấn bên trong thân đao đang muốn phá vỡ phong ấn thoát ra ngoài.

Ngay lúc này, khi Thiên huyết đao bay ra khỏi thạch đôn, thì bên dưới chậm rãi nhô lên một phiến đá bằng phẳng, bên trên có đặt một quyển thư tịch và một chiếc lọ, bên trong lọ là một loại dịch thể màu hồng.

Bất ngờ, đây chính là Thiên huyết đại pháp và huyết vương tinh huyết.

Hai đại Vu vương nhìn lẫn nhau rồi cả hai người đồng thời xuất thủ, thư tịch trên bàn và cái lọ phân biệt rơi vào trong tay hai người.

Sắc mặt Tiểu Ma Thiên Thiên tái nhợt, lúc rút Thiên huyết đao ra khỏi thạch đôn nàng đã muốn khống chế nó, nhưng ngay cả khi đã dùng tới phương pháp của Hoàng phi nương nương cũng vô dụng. Ngay sau đó bên trong Thiên huyết đao lại như muốn lao ra một vật gì đó, nàng muốn chặt đứt liên hệ với Thiên huyết đao, nhưng nào ngờ Thiên huyết đao lại bắt đầu tiến hành phản phệ đối với nàng.

Phốc.

Tiểu Ma Thiên Thiên không nhận được phun ra một bùm máu, phải dùng tới linh hồn đoạn tuyệt đại pháp mới có thể chặt đứt được liên hệ với Thiên huyết đao, nhưng cũng đã bị nội thương.

Lực chú ý của hai vị Vu vương giờ phút này đã hoàn toàn đặt vào vật trong tay mình. Có được một trong hai loại bảo vật này chuyện ngày sau phi thăng đã không còn cần phải lo lắng, còn lại cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Vù.

Một tiếng xé gió vang lên vù vù, Thiên huyết đao phun ra dịch thể kỳ dị, huyết hồn yêu bị phong ấn lại bên trong thân đao đang điên cuồng bay ra. Huyết hồn yêu này chính là Huyết tộc chi hồn, sinh ra bởi vô vàn oán niệm trải dài qua hàng vạn năm ngưng tụ mới hình thành.

Lúc này hai vị Vu vương cũng không còn chú tâm vào bảo vật trên tay, ít nhất đã có hơn ngàn con huyết hồn yêu bay ra, lực lượng này đã đủ tạo thành uy hiếp, cho dù là đại tu sư đối phó với nhiều hồn yêu như vậy cũng là việc không hề đơn giản, nếu là chủ quan thậm chí còn dẫn đến phản phệ.

Huyết hồn yêu bắt đầu công kích cuồng loạn, Tiểu Ma Thiên Thiên và hai vị Vu vương đều nhanh chóng làm phép chống đỡ.

Trong hư không, Nghiêm La và Lâm Khiếu Đường mặc dù có chú ý tới mọi chuyện diễn ra bên dưới, nhưng lực tập trung của hai người vẫn chủ yếu đặt tại trên người đối phương.

Nhìn tử kim thương từng bước bị Hắc vu yêu xâm chiếm, nụ cười trên mặt Nghiêm La càng trở nên thêm nồng đậm. Trận chiến này nhất định là hắn nắm quyền chủ đạo, tùy thời có thể chấm dứt.

Ba ba ba.

Một loạt thanh âm như tiếng nổ xé gió đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy tất cả tử kim thương đều lóe ra điện hoa màu vàng.

Nghiêm La không cho là đúng, lão vẫn nghĩ đây chỉ là đòn giã dựa cuối cùng của đối phương mà thôi, hắc khí trên người lại được vận thêm một thành, cả Hắc vu yêu cũng nhận được tín hiệu, liền hí lên một tiếng, lập tức đem một tia tàn nguyên cuối cùng mới nổi nên tại tử kim thương thôn phệ đi.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường không hề nổi sóng, điện hồ màu vàng đang kịch liệt hiện trên hai tay, nhìn đám huyết hồn yêu không ngừng bay ra, hắn đã biết cơ hội tới rồi, và cơ hội chính là lúc này đây.

Xẹt xẹt xẹt...

Những tia thiểm điện màu vàng trên tử kim thương càng lúc càng mãnh liệt.

Xẹt xẹt....

Chín tên Hắc vu yêu đột nhiên như bị điện kích, bị thảm kêu lên một tiếng rồi bay ngược ra ngoài.

Nghiêm La kinh hãi thất thanh nói:

- Kim lôi điện!

469. Chương 462: Huyết Ma

Lâm Khiếu Đường khẽ lật tay, Lục dục kim lõi sí sau lưng chuyển động kịch liệt chỉ để lại một dải hình cung kim sắc điện hồ là còn có thể nhìn thấy, còn lại những phần khác dường như đã biến thành hư ảnh, tốc độ như thuần di xông ra ngoài.

Sắc mặt Nghiêm La đại biến, nhìn ra đối thủ muốn chạy trốn, thúc dục Hắc vu yêu truy kích nhưng Huyết hồn yêu vẫn đang bay lượn đầy trời kia lại biến thành trở ngại, hơn nữa Hắc vu yêu đối với kim lõi điện cũng rất kiêng kỵ, thế truy kích rõ ràng đã chậm mất nửa nhịp.

Nghiêm La hóa thành quang mang màu đen truy kích, so với tốc độ bỏ chạy của Lâm Khiếu Đường cũng không chậm hơn bao nhiêu, bất quá Huyết hồn yêu lại cản trở ngay trước mắt làm cho hắn không cách nào phi độ toàn lực cho được.

Tiểu Ma Thiên Thiên và hai đại Vu vương liều mạng chống đỡ lại công kích của đám Huyết hồn yêu, cả ba người cũng nhìn ra ý đồ thoát thân của thanh niên mặc tử bào nhưng cũng không rảnh phân tâm. Đám Huyết hồn yêu này một khi đến gần người sẽ lập tức tiến vào cơ thể, tựa hồ như muốn cướp lấy quyền khống chế thân thể đối phương, mặc dù nguyên thần địa vương giai phi thường cường đại nhưng cũng không dám dễ dàng cho đám hồn thể không rõ lai lịch kia tiến vào bên trong cơ thể của mình.

Nói đến cũng lạ, Lâm Khiếu Đường khi hóa thành quang mang rời đi, Huyết hồn yêu đều né tránh, phẳng phát như gặp phải khắc tinh, một bức tránh né như sợ không kịp vậy.

- Tiểu tử, thanh đao kia vốn là Thiên nguyên thánh bảo, đoạt được rồi hãy chạy trốn.

Thanh âm Kỳ Áo đột nhiên vang lên.

Lúc này Lâm Khiếu Đường chỉ cách cửa đá mấy trượng, nhận được thanh âm của Kỳ Áo, theo tiềm thức xoay người nhìn lại, chỉ thấy thanh đao trước đó toàn thân màu huyết hồng nhưng giờ phút này lại lấp lánh quang mang màu xanh, khí huyết sát đã giảm đi rất nhiều.

Trong tích tắc Lâm Khiếu Đường xoay người lại, bên trên thanh đao lại thoát ra một khóa hình cầu màu huyết hồng cực đậm.

Mà sau khi hình cầu màu huyết hồng kia thoát khỏi thân đao, toàn bộ thân đao nhất thời trở nên lấp lánh quang mang màu xanh, khí nguyên phóng ra mênh mông cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng, loại cảm giác này Lâm Khiếu Đường chưa từng cảm nhận qua tại bất kỳ một pháp bảo khác.

Thấy bốn gã Vu sư đang bị Huyết hồn yêu cuốn lấy, trong nháy mắt Lâm Khiếu Đường thay đổi chủ ý, cơ hội tốt như vậy lại buông tha, há không phải quá đáng tiếc.

Lâm Khiếu Đường xoay người lại, không đến một khắc sau đã xuất hiện tại bên cạnh thanh đao, nhanh chóng cướp lấy rồi thân hình lại chợt lóe, một lần nữa hướng cửa đá độn đi.

- Không tốt, đuổi theo!

Tiểu Ma Thiên Thiên bất chấp tất cả, khí nguyên toàn thân bành trướng phi thân đuổi theo, hai gã Vu vương kia đều mãnh liệt thi triển tuyệt học, đánh lui Huyết hồn yêu sau đó cũng tiếp tục truy kích.

Đúng lúc này, trong hư không, một tiếng kêu sắc bén vang lên thảm thiết, làm cho bốn người ba đuổi một chạy nhất thời cả kinh, nhưng tốc độ cả bốn người vẫn không hề giảm, chỉ liếc mắt lại phía sau một cái mà thôi.

Chỉ thấy Quỷ vương Nghiêm La bị khóa hình cầu màu huyết hồng xâm thực, vẻ mặt thống khổ vô cùng, khuôn mặt vụn vụn, đầu tóc màu đen trong nháy mắt biến thành huyết hồng.

Lâm Khiếu Đường vừa thấy cảnh này, trong lòng liền biết không ổn, cũng không dám lưu lại, bằng tốc độ nhanh nhất xuyên qua cửa đá, sau đó cuối cùng xoay tay lại, một kích phá hủy toàn bộ cánh cửa.

Tiểu Ma Thiên Thiên và hai đại Vu vương đều không hiểu Quỷ vương đã xảy ra chuyện gì, nhưng sâu trong nội tâm đã tràn ngập sợ hãi, giờ phút này cũng là nửa đuổi nửa trốn, chỉ thăm nghĩ làm sao sớm rời đi khỏi nơi này một chút.

Dọn sạch cửa đá bị phá hủy cũng không phải là việc khó, bất quá chỉ trong thời gian nháy mắt, khi bọn họ xuyên qua khỏi thông đạo thì thân ảnh kia đã không còn thấy tung tích, tốc độ nhanh đến như vậy so với đại tu sư cơ còn nhanh hơn vài phần.

Giờ phút này, gian nhà đá phía sau, khí nguyên huyết sát đã như thủy triều quay cuồng khởi động, phảng phất như muốn đem một mảng thiên địa nhuộm lại thành một màu huyết hồng.

Ngay lúc ba gã Vu vương sắp bay ra khỏi tế tháp. Một đạo huyết mang bỗng hiện lên.

Một gã đầu tóc màu huyết hồng, ánh mắt cũng đỏ như máu, xích lõa nửa thân trên, cơ thể cứng rắn như thiết cốt, hai hàm răng trên dưới đều mọc ra hai chiếc răng nanh.

Nhìn cảnh này, hình dáng quái nhân kia mơ hồ vẫn còn lại vài phần của Quỷ vương Nghiêm La, Chung vương Cổ Minh vô thức nói:

- Nghiêm đạo hữu.?

- Cổ đạo hữu, đây không phải là Nghiêm đạo hữu, khí nguyên trên người kia không đúng, chỉ sợ là đã bị thứ kia đoạt xá mất rồi.

Cách Phong cảnh giác nói.

- Không có khả năng!

Tiểu Ma Thiên Thiên thất thanh nói.

Hai vị Vu vương nhất thời dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn về phía Tiểu Ma Thiên Thiên, trong lòng cả hai đều đã có chút cảm tức, hiển nhiên là vì vị phát ngôn nhân của tu luyện giả thượng giới này đã không nói tất cả tình huống cho bọn họ.

- Hoàng phi nương nương có nói Huyết ma đã bị tu luyện giả thượng cổ trảm sát rồi mà.

Tiểu Ma Thiên Thiên bối rối nói.

- Huyết ma?

Cổ Minh nghi hoặc, cho dù là hấn một vị đại tu sư nhưng khi nghe đến danh từ này cũng cực kỳ xa lạ, Cách Phong bên cạnh cũng giống như vậy.

- Ha ha ha ha!

Quái nhân một tay ôm mặt đột nhiên phát ra những tiếng cười vô cùng kinh khủng, ba gã Vu sư không dám có bất kỳ hành động nào, hiển nhiên khí huyết sát tỏa ra từ người kia đã đủ làm cho cả ba hoảng sợ.

- Tiểu nha đầu, ngươi nói bốn tôn đã bị người giết? Người nào nói cho ngươi như vậy? Bốn tôn không phải là ở chỗ này sao. Bất quá vẫn là phải cảm ơn lòng tham của lũ văn bối các ngươi, nếu không phải các ngươi thì bốn tôn chỉ sợ cũng không ra được. Đạo phong ẩn được bố trí tại Thiên nguyên đạo đã hút đi không ít Huyết nguyên lực của bốn tôn, nếu trước ngàn năm tới không có người giải phong thì bốn tôn chỉ có thể buông tha cho nguyên thần mà biến thành một tia phân thân.

Quái nhân màu huyết sắc trầm giọng nói.

Sắc mặt Tiểu Ma Thiên Thiên và hai đại Vu vương động lại, không người nào đáp lời. Sát khí của người kia quả thực quá mức nồng đậm, cả ba chỉ biết chuẩn bị tùy thời ra tay.

- Ba người các ngươi cùng với bốn tôn không cừu không oán, bất quá lại cầm hai loại đồ vật của bốn tôn, chỉ cần giao ra đây bốn tôn sẽ không ngăn cản các ngươi.

Quái nhân màu huyết sắc lại nói.

Nguyên bản ý định chạy trốn còn đang lẩn áp chiến ý, Cổ Minh và Cách Phong sau khi nghe được lời này, hàn quang trong mắt chợt lóe, bọn họ tự nhiên biết đối phương đang ám chỉ vật gì.

Thấy cả ba người không chút động lòng, trên mặt quái nhân màu huyết sắc đã trầm xuống, cơ thể nhúc nhích, từ khủy tay trở xuống đã kéo rài ra những gai xương, trên đầu lại mọc ra một cây sừng thật dài, sau lưng còn mọc ra một đôi cánh dơi đỏ như máu.

Sâu bên trong tế tháp truyền đến tiếng hí vang dội, rồi sau đó cả đàn Huyết hồn yêu như thủy triều bay ra, trực tiếp công kích ba gã Vu sư.

Đại di thiên hoa tán trận, Kim Vương linh xà của Cổ Minh, Thiên đồng nhân ngẫu của Cách Phong, mấy người không hề do dự trực tiếp sử dụng tới pháp bảo lợi hại nhất của mình.

Trong hư không sắc sỡ nhiều màu, chiến đấu kịch liệt phi thường. Bất quá ba đại vu sư dù sao cũng là tu luyện giả địa vương giai, trong đó càng có hai người là đại tu sư, chiến lực thể hiện ra ngoài tự nhiên vô cùng mạnh mẽ.

Mặc dù mấy ngàn Huyết hồn yêu công kích kịch liệt nhưng căn bản cũng không thể làm được gì hơn, quái nhân màu máu giờ phút này đã hoàn thành việc đoạt xá rồi tiến hóa, dung mạo Nghiêm La lúc này đã như cảnh còn người mất, hoàn toàn không tìm được một nửa bộ dáng khi xưa, thậm chí cũng không còn tính là hình người, căn bản vốn là một thể đến từ ma giới: ma thể.

Huyết ma vung tay lên, một cỗ huyết khí ngưng tụ được phát ra giống như một loại hiệu lệnh, lúc này tất cả Huyết hồn yêu lập tức đình chỉ công kích tụ hợp lại một chỗ. Theo sự tụ tập của đám Huyết hồn yêu, ba gã sắc mặt Vu sư địa vương giai lại càng trở nên khó coi.

Sau khi tất cả Huyết hồn yêu tụ hợp lại cùng nhau, một trận huyết quang hiện lên, lập tức một thanh huyết đao xuất hiện, cùng với thanh Thiên huyết đao trước đó vẫn cắm tại thạch đôn giống nhau như đúc, chỉ là huyết sát khí lại càng tinh thuần hơn một chút, không hề có vẻ hỗn độn giống như trước đây, dường như trong đó còn ẩn chứa một cỗ khí nguyên khác.

Huyết ma liếm liếm môi, dữ tợn cười nói:

- Đã bao lâu nay không được nhắm nháp tư vị máu thịt người rồi, bốn tôn đã đói đến phát hoảng, mượn ba người các ngươi làm món khai vị đi.

Dứt lời thân ảnh liền chuyển, một đạo huyết quang hiện lên, trực tiếp nhắm vào Cổ Minh.

Ba gã vu sư địa vương giai lúc này phi thường rõ ràng, chỉ cần bất cứ một ai trong ba người ngã xuống thì chiến lực ngã xuống theo trên diện rộng, chỉ cần ít đi một người thì hai người còn lại sợ là ngay cả lực hoàn thủ cũng không còn.

Kim vương linh xà kim chột hiện quang mang, trong nháy mắt đã lớn lên tận ba trượng, trong cái miệng rộng thỉnh thoảng lại phun ra một đám sương độc màu vàng, mà cỗ sương độc này Cổ Minh có thể dễ dàng điều khiển. Trong sương độc màu vàng có ẩn hàm độc nguyên, chỉ cần hơi động vào liền có thể trúng độc thụ thương, cái này giống như một kiện pháp khí vô hình có thể công thủ toàn diện.

Bất quá ngay cả như vậy vẫn không thể chống đỡ được Huyết ma và thanh Thiên huyết đao, mỗi lần công kích đều để lại trên thân thể Kim vương linh xà một vết thật sâu, lần phiền cứng rắn kia căn bản không chống đỡ được mỗi nhất Thiên huyết đao, máu màu vàng cũng không ngừng chảy ra bên ngoài từ miệng những vết thương.

Nếu không phải năm khối thiên đồng nhân ngẫu vẫn đang hiệp trợ phân tán đi không ít lực công kích và chú ý của Huyết ma, chỉ sợ mấy chiêu trôi qua Kim vương linh xà liền bị tiêu diệt rồi.

Tiểu Ma Thiên Thiên với Đại di thiên tán trận hình thành một thuẫn bài phòng ngự xoay tròn mỗi đạo đao khí huyết sắc sau mỗi đao mà Huyết Ma phát ra, nếu bị đao khí đánh thương dù chỉ một chút thì không những tổn thương da thịt mà huyết sát chi độc cũng sẽ xâm nhập vào bên trong cơ thể.

Ngay lúc này, sớm đã mang theo chúng nữ bay ra ngoài hơn hai trăm dặm, về mặt Lâm Khiếu Đường vẫn có chút ngưng trọng, bên trong gian nhà đá phát sinh một màn kia, hẳn vô cùng rõ ràng, luồng khí huyết sát kia đã siêu việt qua địa vương hậu kỳ làm cho trong lòng hắn đến tận bây giờ vẫn còn sợ hãi.

- Tiểu tử, luồng khí nguyên vừa rồi so với thượng giới Huyết hoàng, một trong tam đại ma hoàng cực kỳ giống nhau. Chỉ sợ vốn là phân niệm Huyết hoàng lúc thượng cổ phong ma đại chiến còn lưu lại?

Kỳ Áo không quá lạc quan nói.

- Tương đương với người phát ngôn của tu luyện giả thượng giới?

Lâm Khiếu Đường hỏi ngược lại.

- Không sai biệt lắm, từ sau khi viễn cổ đại phi thăng cũng chính là hồi kết của thời kỳ viễn cổ, đoạn thời gian này đại khái là khoảng sáu vạn năm trước, không ít cổ tịch thượng giới đều có ghi lại, tiếp theo là thời kỳ thượng cổ bắt đầu, thời gian đại khái là từ hai vạn đến sáu ngàn năm trước. Trong khoảng thời gian này thượng cổ tu luyện giả mặc dù không có biến thái như tại thời kỳ viễn cổ, nhưng cao thủ vẫn vô cùng đông đảo, đặc biệt là tu luyện giả viễn cổ mới phi thăng, bọn họ đối với di lưu thiên nguyên thánh bảo tại hạ giới này vẫn nhìn chằm chằm như cũ, đều lợi dụng các loại phương pháp bất đồng tiền vào tranh đoạt, làm cho nơi này từ hai vạn đến sáu ngàn năm trước trở thành bãi chiến trường thứ hai của thượng giới, ngay lúc đó Ma Tông cực kỳ hưng thịnh, nguyên bản tại thời kỳ đại phi thăng một phần lớn tài nguyên tu luyện đã bị cướp đoạt lại một lần nữa trở nên suy yếu, thăng đến sau này tu luyện giả nơi này mới ý thức được nếu cứ mãi tiếp tục như vậy thì bọn họ sẽ không còn đường để sống, phong ma đại chiến từ đó phát sinh, dù sao số tu luyện giả có thể phi thăng ngày càng ít đi, cuối cùng tu luyện giả thượng cổ sau một thời gian nỗ lực mới giành được thắng lợi, phong ấn ba khối đại lục. Ma Tông thượng giới vì vậy mà biệt tích chỉ còn để lại có hai khối đại lục, cơ bản chặt đứt liên lạc giữa một giới này với thượng giới, sau đó nơi này mới trở thành một vị diện cơ bản độc lập, nhưng tu luyện giả cũng bởi vì tư nguyên cạn kiệt nên ngày càng ít đi.

Kỳ Áo nhớ lại nói, hẳn đều rõ ràng hết thảy mọi chuyện, mà tất cả những điều này đều là năm đó ở trên thượng giới khi lật qua những cổ tịch ghi lại mà thôi.

Chuyện tình phức tạp đã vượt quá khả năng Lâm Khiếu Đường có thể dự liệu, bất quá ngoài ý muốn thu được thanh đao, coi như thu hoạch rất khá. Kỳ Áo đã cẩn thận tìm hiểu, qua một lúc xác định thanh đao này so với Thiên nguyên đao được ghi lại trong cổ tịch thượng giới rất giống nhau, có hơn phân nửa cũng chính là do tu luyện giả viễn cổ ngày đó lưu lại.

Đao này hàng năm ngâm mình trong huyết sát khí, thánh nguyên đã suy yếu, nhưng dù sao cũng là tu luyện giả viễn cổ làm ra, đối với ma khí, huyết khí, quỷ khí...âm nguyên đều có tác dụng khắc chế, cho dù uy lực hôm nay đã suy yếu không ít nhưng tuyệt đối không phải những pháp bảo bình thường hạ giới hiện nay có thể so sánh được.

Bay ra ngoài hơn năm trăm dặm, Lâm Khiếu Đường vẫn có thể cảm ứng được khí huyết sát ngập trời phía sau, trong lòng mơ hồ cảm giác được sắp có đại sự gì đó sắp phát sinh. Đối với lần này tiến vào đại lục Phong Ma càng thêm không coi trọng, bây giờ đã tìm được mảnh toái phiến thứ tư, trong ba khối nơi này, chỉ cần tìm được một khối cuối cùng liền có thể rút lui.

Lâm Khiếu Đường đưa chúng nữ đến khu vực an toàn, phục chế phương pháp trị liệu cho Thần Lộ Tiên Tử vào lam ma thạch. Lại chỉ dẫn cho Tổ Tổ mấy ngày rồi dặn chúng nữ hoạt động tại dải đất biên giới rìa ngoài đại lục, vô luận là tìm kiếm cổ huyết, linh thảo hoặc là di hài thượng cổ tu luyện giả thế nào cũng được nhưng đều phải hướng về phía truyền tống trận, làm tốt công tác chuẩn bị lúc nào cũng có thể lập tức rời đi.

470. Chương 463: Nhất Đường Thiên. (thượng)

Các tu luyện giả vào đại lục Phong Ma rất nhanh đã tới ngày thứ năm.

Đại lục Phong Ma, nơi dừng chân tại giao giới giữa trung tâm đại lục và rìa ngoài đại lục cũng không cao nhưng lại có rất nhiều ngọn núi lớn. Theo tên gọi mà năm đó Ngọc Phật Thượng Nhân đặt tên thì đây chính là Thiên Bồn sơn mạch.

Sơn mạch này kết hợp tạo thành một dải liên mạch, giống như một bức tường đá tự nhiên hùng vĩ chia Đại lục Phong Ma làm hai khối, mà phía bên trong kia chính là trung tâm đại lục.

Cơ hồ mỗi một ngọn núi đều có một đầu yêu trùng trấn thủ, bởi vậy nếu như mạnh mẽ bay qua phần đỉnh núi chắc chắn sẽ phát sinh xung đột với đầu yêu trùng trấn thủ này, yêu trùng đối với không phận còn có ý thức đề phòng hơn cả so với lãnh địa bên dưới, trong đó có không ít yêu trùng vốn đã đạt tới cấp mười ba,

đối phó với chúng phi thường khó khăn, nếu là gặp phải cái loại biến thái như yêu trùng cấp mười bốn cơ hồ chẳng khác gì đã đi tới tử địa.

Bất quá bay qua đỉnh núi cũng không phải là con đường duy nhất, tuy nói là từng ngọn núi liền mạch nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có kẽ hở. Cả một dải sơn mạch rộng lớn như vậy có cũng không ít sơn phùng (khe hở giữa hai ngọn núi), mặc dù cũng có yêu trùng tọa trấn nhưng cấp bậc thấp hơn một chút so với những yêu trùng tại những đỉnh núi.

Tại một chỗ sơn phùng như vậy, bốn gã tu luyện giả địa vương giai đang tụ tập, chia làm hai người một đội kết bạn đồng hành.

Bốn người này tại bên ngoài truyền tống trận đã ước hẹn thời gian và địa điểm với Lâm Khiếu Đường, không ai khác chính là Kinh Vân Tử, Âm Tuyết Thiện Sư và phu phụ Thất Tuyệt.

- Đại sư, nhìn sắc mặt của người hồng nhuận, lộ rõ sắc vui mừng, nhất định là mấy ngày hôm nay đã tìm được thú gì tốt rồi.

Thất Tuyệt cung chủ như có chút dò xét nói.

- Ha ha, vận khí của lão nạp và Kinh Vân đạo hữu đúng là không tồi, tìm được một ít kỳ địa linh thảo đã có tuổi thọ hơn ba ngàn năm, cũng từ một di hài tu luyện giả thượng cổ thu lượm được mấy pháp bảo, mặc dù lão phu chưa chắc có thể sử dụng được nhưng đem đi trao đổi hoặc là bán đi chắc cũng thu được mấy trăm trung cấp nguyên thạch hoặc vài thứ đồ tốt.

Âm Tuyết Thiện Sư không hề giấu diếm, đương nhiên đây cũng chỉ là mấy thứ nhỏ nhặt, cũng không đáng phải giấu diếm.

Kinh Vân Tử sờ sờ chòm râu dê của mình nhìn sang phu phụ Thất Tuyệt nói:

- Nhị vị đạo hữu, phu thê đồng tâm, nhất định là thu hoạch không ít.

Thất Tuyệt Phu Nhân bất động thanh sắc nói:

- Hai phu phụ chúng ta so với hai vị kém hơn một ít, cũng không toàn lực tìm kiếm cơ duyên tại rìa ngoài đại lục. Hành trình trung tâm đại lục mới là mấu chốt nên chúng ta tại bên ngoài chỉ tìm kiếm nhằm quen thuộc địa hình hoàn cảnh, thuận tiện tìm kiếm một vài yêu trùng, không ít yêu trùng có thân thể chính là bảo bối khó cầu.

- Phu nhân nói chính xác!

Âm Tuyết Thiện Sư thi lễ nói.

Bốn người ngồi xếp bằng tại trước một sơn phùng hiểm yếu, một câu tán gẫu cũng không hề có, rất nhanh ba thời thần đã trôi qua, nhưng bóng dáng Lâm Khiếu Đường vẫn chưa hề xuất hiện.

Rốt cuộc trong bốn người, Kinh Vân Tử có chút thiếu kiên nhẫn nói:

- Lâm đạo hữu sao bây giờ còn chưa thấy đến? Có phải gặp phiền toái gì đó hay không?

Âm Tuyết Thiện Sư cũng nhíu mày, trong lòng đang đắn đo không thôi. Dù sao nơi đây vốn là Đại lục Phong Ma, khắp nơi đều có yêu trùng, người nào nếu là vận khí không tốt một chút đụng phải yêu trùng lợi hại, thật đúng là khó giải quyết, cho dù là địa vương cấp cũng không nhất định có thể thoát thân được. Huống hồ vị tu vi Lâm đạo hữu này tuy là không kém, nhưng bản lãnh cũng chỉ dạng tầm tầm mà thôi.

Thất Tuyệt cung chủ chờ một đoạn thời gian cũng đã có chút khó chịu. Lấy thân phận của hắn đã khi nào phải chờ đợi thời gian dài như vậy, lên tiếng nói:

- Có thể vị Lâm đạo hữu này gặp phải phiền toái gì không giải quyết được, nói không chừng vẫn lạc rồi cũng nên.

Thất Tuyệt cung chủ, Kinh Vân Tử và Âm Tuyết Thiện Sư đối với Lâm Khiếu Đường đều không tin tưởng nhiều lắm, mà năm ngày qua tại ngoại lục bọn họ cũng không phải chỉ hoàn toàn là thuận buồm xuôi gió, gặp phải phiền toái cũng không thể tránh khỏi, bất quá cũng may bọn họ đều là kết thành một đội hai người đồng hành, xem như có thể trợ giúp lẫn nhau, cũng bởi hai tu luyện giả địa vương giai trung kỳ so với đại

tu sự nhiều lúc còn lợi hại hơn không ít. Nhưng vị Lâm đạo hữu kia vốn là độc hành, gặp phải phiền toái gì đó thì đúng là khó mà nói rồi.

Trong bốn người duy nhất chỉ có Thất Tuyết phu nhân biết đại khái cân lượng Lâm Khiếu Đường bao nhiêu, nàng cũng là người duy nhất không tin Lâm Khiếu Đường thất ước không đến.

- Theo bản phu nhân thấy, hay là đợi thêm một hai thời thần nữa, trung tâm đại lục hung hiểm không phải rìa ngoài đại lục có thể so sánh bằng, có nhiều người thì tỉ lệ được bảo cũng tăng thêm.

Thất Tuyết phu nhân lạnh nhạt nói.

Ba người kia biết trung tâm đại lục hung hiểm vạn phần, cũng chỉ đành nhẫn nại tiếp tục chờ đợi.

Tiếp tục một nửa thời thần trôi qua, vẫn như cũ không thấy bóng dáng Lâm Khiếu Đường đâu, Kinh Vân Tử đột nhiên đứng dậy nói:

- Đợi nữa chỉ là vô nghĩa, bằng thực lực mấy người chúng ta tiến vào trung tâm đại lục cũng đủ dùng, không nên tiếp tục lãng phí thời gian.

Âm Tuyết Thiện Sư và Thất Tuyết phu nhân cũng đều đứng dậy, chỉ có Thất Tuyết phu nhân vẫn ngồi đó, chậm rãi đưa ra một vài động tác đong đưa, dường như muốn trì hoãn thêm thời gian.

Hồi lâu Thất Tuyết phu nhân mới đứng dậy, hai mắt vẫn nhắm chặt chột mồm ra nói:

- Tới!

Ba người còn lại đều đồng thời cảm giác được một cỗ khí nguyên bàng bạc đang lấy tốc độ kinh người hướng nơi này, khoảng cách trăm dặm chỉ trong thời gian chén trà nhỏ đã vượt qua.

Quang mang tử kim như một mũi tên phóng tới, làm phát sinh gió lớn thổi qua bốn người Kinh Vân Tử khiến cho bào y của cả bốn người phật tung bay.

Gió lớn qua đi, Lâm Khiếu Đường bất ngờ xuất hiện trước mặt bốn người, sang sảng cười nói:

- Làm cho bốn vị đạo hữu phải đợi lâu, trên đường Lâm mỗ gặp phải một ít yêu trùng kết thành đàn, lại lầm lẫn xông vào bên trong một kết trận khá mạnh làm chậm trễ hành trình, mong các vị thứ lỗi.

Tốc độ của Lâm Khiếu Đường quả thực đã khiến cho bốn người cả kinh, tốc độ như vậy chỉ ít cũng đã hơn so với bọn họ dùng toàn lực phi hành rồi, tốc độ như thế vốn là cực kỳ hao tổn khí nguyên nhưng giờ khắc này, khuôn mặt Lâm Khiếu Đường không đổi sắc, tim không loạn, đích thực đã thể hiện tu vi thâm hậu vô cùng trước mắt bốn người một lần nữa.

Trước đó trong lòng ba người Kinh Vân Tử, Âm Tuyết Thiện Sư và Thất Tuyết phu nhân cũng có bức mình, nhưng thấy Lâm Khiếu Đường cuối cùng cũng chạy tới, trên mặt không biểu hiện vẻ quá phận.

- Lâm đạo hữu tới là tốt rồi, bốn người bọn ta còn đang suy đoán xem đạo hữu tại rìa ngoài đại lục có kỳ ngộ gì đó nên đã quên mất hành trình trung tâm đại lục.

Trong ngôn ngữ của Kinh Vân Tử vẫn có thể thấy ẩn hàm vài điểm bất mãn.

- Ha ha, làm cho Kinh Vân đạo hữu chê cười.

Lâm Khiếu Đường lơ đãng khẽ cười nói.

- Nếu Lâm đạo hữu đã đến, người cũng đã đông đủ, xuất phát đi thôi.

Thất Tuyết phu nhân cũng không muốn nhiều lời, trái tim như đã sớm bay vào bên trong trung tâm đại lục.

Hai bên sườn núi sơn phùng đều xoay mình vào vách đá, chiều rộng chỉ vài chục trượng, nhìn lên đỉnh đầu chỉ có thể nhìn thấy một đường bầu trời, những địa điểm như vậy thường được gọi với một cái tên: “Nhất đường thiên.”

Sơn phùng thường dài, hẹp và uốn khúc, liếc mắt nhìn thường không thấy điểm cùng, không khí bốn phía lại có chút ẩm ướt nên rất thích hợp cho những loại yêu trùng ưa thích nhiệt độ thấp cư trú.

Năm gã tu luyện giả địa vương giai trung kỳ đều tận lực phi hành trong thông đạo vừa dài vừa hẹp. Năm tia sáng mờ ảo bay qua cực nhanh, khí thể phi phàm.

Ước chừng phi hành trong thời gian một nén hương, đang phi đầu tiên, Thất Tuyệt cung chủ bỗng nhiên dừng lại quan sát xung quanh, bốn người kia đều đã nhận thấy có điều gì đó nên cũng dừng lại.

Nơi này so với lối vào còn muốn nhỏ hẹp hơn, chiều rộng chỉ cỡ tám chín trượng, hai bên vách đá đều có màu xanh xám, mơ hồ còn có chút màu vàng điểm qua.

- Thổ cương tinh!

Âm Tuyệt Thiện Sư sau một hồi dò xét mới cả kinh nói.

Bốn người còn lại đều là biến sắc. Thổ cương tinh này chính là một loại tài liệu cấp cao luyện chế pháp bảo phòng ngự, vẫn chỉ có tồn tại bên trong cổ tịch, gần ngàn năm qua không hề thấy xuất hiện. Tu luyện giả thượng cổ ngày đó nếu không có Thiên nguyên thánh bảo thì đều dùng Thổ cương tinh này luyện chế ra pháp bảo phòng ngự cấp cao chống đỡ không gian tê liệt và cửu thiên nguyên lôi trong lúc phi thăng.

Hai mắt Kinh Vân Tử tỏa sáng, không nghĩ tới còn chưa hoàn toàn tiến vào trung tâm đại lục mà đã có thể gặp được thu hoạch lớn, vậy bên trong trung tâm đại lục thì sao? Thực mong đợi!

Kinh Vân Tử lấy ra một thanh phi kiếm, muốn khoét một mảnh Thổ cương tinh từ trên vách đá xuống, nhưng bị Thất Tuyệt cung chủ quát lớn ngừng lại:

- Kinh Vân đạo hữu hãy chậm đã!

Lâm Khiếu Đường khẽ cau mày, đánh giá đối với vị đại nguyên lão Thái Vân Tông này lại thấp đi ba phần. Người này quá lỗ mãng rồi, chẳng lẽ không nhìn ra phía trước có một đạo kết trận công kích cực kỳ lợi hại hay sao, một khi công kích vào vách núi chỉ sợ lập tức xúc động kết trận này, mà người bày trận chỉ sợ là vốn cố ý bố trí tại đây, lợi dụng Thổ cương tinh, thủ đoạn rất cao minh.

Thất Tuyệt cung chủ phát ra một tiếng “chậm” đánh sâu vào tận linh hồn, làm cho lão thân thể Kinh Vân Tử chấn động, tâm tình xúc động nhất thời bị đánh vỡ, sau một lúc tỉnh táo lại, cẩn thận dò xét, nhanh chóng rõ ràng chuyện gì xảy ra.

- Lão phu bề quan nhiều năm, ít cùng ngoại giới tiếp xúc, cũng có tới hai trăm năm không tham dự những loại mạo hiểm như thế này, tâm tính đúng là đã có chút thoái hóa rồi, đa tạ cung chủ đã nhắc nhở kịp thời.

Kinh Vân Tử vuốt chòm râu rồi tự nói.

Âm Tuyệt Thiện Sư đối với hành động có chút lỗ mãng của Kinh Vân Tử lần này thực ra cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc gì nhiều, chỉ là hơi lơ đãng nhìn lướt qua Lâm Khiếu Đường. Năm người ở đây, phu phụ Thất Tuyệt trên phương diện kết trận đương nhiên có tạo nghệ sâu nhất. Trong lãnh địa Thất Tuyệt Cung không biết đã bố trí bao nhiêu kết trận lợi hại, nếu không một phương thể lực Thất Tuyệt Cung tương đương với một đại môn phái lại chỉ dựa vào hai gã địa vương giai trung kỳ làm sao có thể chống đỡ được một đoạn thời gian dài đến như vậy, huống hồ phu phụ Thất Tuyệt năm đó bất quá cũng chỉ là tu luyện giả linh hồn giai mà thôi. Sở dĩ Thất Tuyệt Cung có rất ít người tới làm phiền ngoại trừ ngại tu vi thực lực của hai người thì nguyên nhân lớn nhất chính là có rất nhiều kết trận lợi hại được bố trí vô cùng phức tạp.

Âm Tuyệt Thiện Sư là một cao tăng Khổ Lâm Tự, bình thường tham quan học tập không ít điển tịch các loại, trong đó nhân tiện cũng xem qua một chút ít về pháp môn kết trận nên đối với kết trận cũng có những hiểu biết nhất định.

Về mặt đạo pháp luyện bảo thì Thái Vân Tông của Kinh Vân Tử tương đối cao siêu, môn nhân đệ tử đông đảo, cao thủ như mây nhưng ngược lại là tại phương diện kết trận thì lại có rất ít người nghiên cứu sâu.

Bất quá Lâm Khiếu Đường có thể bình tĩnh như vậy đã làm cho Âm Tuyệt Thiện Sư có chút kỳ quái, chẳng lẽ người này cũng nhìn ra phía trước có ẩn dấu kết trận, mà phải biết rằng kết trận kia được bố trí vô cùng xảo diệu, hơn nữa lại càng được phụ gia một loại ảo trận ẩn hình bao vây xung quanh vách núi, lấy vách núi làm một màn che phi thường hoàn hảo, nếu không phải chính mình từng xem qua một quyển cổ tịch chuyên môn ghi chép lại các loại yếu điểm của kết trận, Âm Tuyệt Thiện Sư còn tự hỏi chính mình liệu có

phát hiện được mấu chốt chỗ ảo diệu kia hay không, có khi lại còn giống Kinh Vân Tử làm ra một vài cử động lỗ mãng.

- Nơi này ẩn dấu kết trận, hai phụ phụ chúng ta đành bêu xấu trước mặt ba vị.

Thất Tuyệt cung chủ vừa nói xong đã gọi ra một loạt tiểu kỳ (cờ nhỏ) màu bạc.

- Bách phá tuyệt trận kỳ!

Ánh mắt Âm Tuyệt Thiện Sư lấp lánh nói.

Kinh Vân Tử biến sắc, mặc dù không quá tinh thông đối với kết trận, nhưng loại pháp khí kết trận cấp cao này lão cũng đã từng được nghe qua.

Trong ánh mắt của Lâm Khiếu Đường cũng lộ ra nét kỳ dị, tại phương diện kết trận tạo nghệ của hắn không tính là quá mức tinh thâm, bày trận, chế trận mặc dù cũng biết được một chút ít nhưng cũng chỉ học được chút ít từ A Mạn Đạt năm đó, lại lần nữa kết hợp với kết trận của Kỳ Đông tìm ra được một vài yếu lĩnh nhưng chủ yếu tầm nhìn vẫn chỉ là trên bức vẽ mà thôi. Có thêm đấu luyện hỗ trợ nên coi như hiểu biết tương đối khá đối với kết trận, nhưng tóm lại tại phương diện chế trận hắn cũng chỉ là chen ngang nên cũng không hề cao thâm gì.

Nhưng thực ra xét tổng thể thì tạo nghệ trận pháp của Lâm Khiếu Đường tại hạ giới này cũng phải xếp trong mười cao thủ hàng đầu, Tử kim tuệ nhãn xem trận, Đấu luyện phá trận, chỉ là hai đại tuyệt kỹ nhân tiện nhưng cũng đủ làm cho Lâm Khiếu Đường tại phương diện kết trận sư độc bộ thiên hạ rồi.

Phụ phụ Thất Tuyệt rất nhanh liền điều khiển năm mươi bốn lá “bách phá tuyệt trận kỳ” cắm tại những vị trí đặc biệt hai bên vách núi, tiếp theo hai phụ phụ thỉnh thoảng huy vũ hai ngón tay chỉ chém ra một vài loại quang mang kỳ dị, “bách phá tuyệt trận kỳ” này sau khi hấp thu những quang mang đó liền bắt đầu di động, tốc độ càng lúc càng nhanh.

- Tìm được rồi!

Thất Tuyệt phụ nhân đột nhiên nói, hai mắt đã lóe lên tinh quang.

Năm mươi bốn lá cờ, mỗi lá phân biệt tại những chỗ khác nhau trên hai vách núi bay ra, sau đó cùng hướng về một điểm đánh vào.

Lâm Khiếu Đường giờ phút này chợt biến sắc mặt, vội vã quát:

- Cẩn thận, có trá!

471. Chương 464: Nhất Đường Thiên. (hạ)

Âm Tuyệt Thiện Sư không rõ liếc mắt sang nhìn Lâm Khiếu Đường, lên tiếng nói:

- Tạo nghệ trận pháp của Thất Tuyệt Cung quả nhiên rất cao, chỉ dễ dàng như vậy mà đã có thể tìm được điểm trung tâm của thượng cổ kết trận.

Âm Tuyệt Thiện Sư vừa dứt lời thì ầm một tiếng, từ bên trong vách núi một tiếng bạo tạc mạnh mẽ truyền đến, trên vách núi mở ra một cửa động thật lớn. Tâm trận của kết trận ẩn tàng đúng là đã bị Bách phá tuyệt trận kỳ công kích đến hoàn toàn hóa giải.

Đúng lúc này, bên trên vách núi truyền đến những tiếng kêu sắc nhọn, phụ phụ Thất Tuyệt vừa ngược mắt lên nhìn nhất thời kinh hãi, chỉ thấy năm con Phi thiên tri chu lớn cỡ một thân người đang lao xuống cực nhanh.

Năm người đều lộ ra vẻ đề phòng, năm con tri chu này cũng không phải bình thường mà chính yêu trùng là cấp mười ba đã tiến hóa đến thể thành thực, đôi cánh màu bạc với toàn thân là màu vàng rậm nắng.

Trước khi cổ kết trận bị phá không hề nhận ra được phía trên có ẩn dấu yêu trùng, khí nguyên cường đại trên người Ngân dực thiên chu đã hoàn toàn bị cổ kết trận kia che kín lại.

Hơn nữa lại càng được một ảo trận khác che dấu, tầng tầng lớp lớp che dấu như vậy tự nhiên là không thể dò xét được.

Chuyện này ngoại trừ Lâm Khiếu Đường ra bốn người còn lại lúc này mới biết được, Ngân dực thiên chu kia đích thực đã trở thành một bộ phận của kết trận, người nào nếu là muốn xông vào bên trong lập tức sẽ bị yêu trùng cấp mười ba này dùng mạng nhện của nó bắt giữ rồi hút khô.

Trong số các loại tu luyện khác nhau, chỉ có thuần túy ma thể và yêu trùng là không thể tồn tại ở dạng ích cốc, chúng vốn thị huyết thành tính, thậm chí ngay cả đồng loại cũng có thể ăn thịt, mà trong quá trình ăn thịt này không chỉ là hút khô tinh hoa máu thịt mà nhân tiện ngay cả linh nguyên cũng thôn phệ sạch sẽ, bởi như vậy cũng có thể gia tăng tu vi.

Năm con Ngân dực thiên chu đồng thời công kích hướng phu phụ Thất Tuyệt, cũng bởi khoảng cách hai người gần chúng nhất.

Phu phụ Thất Tuyệt đồng thời phóng ra các loại pháp bảo, Thất Tuyệt cung chủ thì phóng ra bảy bảy bốn mươi chín thanh Thất tuyệt kiếm, mà Thất Tuyệt phu nhân cũng phóng ra bảy loại Thất tuyệt pháp bảo của mình.

Phu phụ Thất Tuyệt đồng lòng hỗ trợ chống địch, bởi vậy thực lực của phu phụ hai người không phải là chuyện đùa, nhưng yêu trùng Ngân dực thiên chu cấp mười ba cũng cùng cấp bậc với tu luyện giả địa vương giai, hơn nữa lại rất có khả năng tương đương với tu luyện giả địa vương giai trung kỳ.

Năm đầu hai, phu phụ Thất Tuyệt cho dù là thần thông không nhỏ, uy lực pháp bảo cực lớn, nhưng dưới công kích của năm con Ngân dực thiên chu vẫn có vẻ mỏng manh đơn độc.

Chu vông (mạng nhện) đầy trời, uy lực so với các loại pháp bảo không hề thua kém. Trong nháy mắt đã áp chế phu phụ Thất Tuyệt, bất quá phu phụ hai người đều đồng lòng hỗ trợ lẫn nhau cầu sinh trong hiểm cảnh, một sợi tơ nhện khi lướt qua Thất Tuyệt phu nhân rồi nhất thời cuộn quanh bao vây lại, cũng may Thất Tuyệt cung chủ đã kịp thời không chế một thanh phi kiếm chặt đứt sợi tơ nhện kia, bằng không rất có thể Thất Tuyệt phu nhân đã mất đi lực chiến đấu.

Âm Tuyệt Thiện Sư thấy được cảnh này, đôi mắt cũng phải mở trừng lên, tăng bào mạnh mẽ vung lên, năm đầu Bát Đa La nhất tề bắn ra, mơ hồ trong hỗn loạn phát lên những tiếng long ngâm.

Kinh Vân Tử cũng đồng thời phóng ra pháp bảo, hai mươi bốn thanh Kinh Vân kiếm đã hóa thành Kinh thiên vân vũ trận bắn về phía đám Ngân dực thiên chu.

Có thêm hai người gia nhập chiến cuộc, áp lực lên phu phụ Thất Tuyệt nhất thời suy giảm.

Năm con Ngân dực thiên chu bắt đầu chuyển đổi công kích trận hình, không tiếp tục tấn công thành đàn mà phân tán ra mỗi con chọn một mục tiêu trong năm người công kích tới.

Vẫn một mực quan sát, Lâm Khiếu Đường thấy một con Ngân dực thiên chu đang lao về phía chính mình, ánh mắt liền trở nên ngưng trọng. Yêu chu đã phun ra mấy sợi tơ.

Trên tay Lâm Khiếu Đường lập tức xuất hiện mười mấy hỏa châu mạnh mẽ bắn ra ngoài.

Hỏa châu đánh trúng tơ nhện lập tức nổ tung, uy lực cực mạnh, nhưng khi vụ nổ qua đi qua tơ nhện vẫn hoàn hảo không chút tổn hao, thậm chí ngay cả một chút dấu vết tổn thương cũng không có.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường lộ ra một tia kinh ngạc, không hổ là yêu trùng cấp mười ba, thủ đoạn công kích bình thường đối với chúng đúng là không có chút tác dụng nào. Phải biết rằng Lâm Khiếu Đường phát ra đám hỏa châu này bên trong đó còn ẩn chứa một ít hỏa nguyên lực.

Lòng bàn tay Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ phát ra hỏa diễm màu tím, bàn tay cử động, hỏa diễm màu tím bắn ra ngoài.

Bồng. Mấy sợi tơ nhện giờ phút này đã gần trong gang tấc, sau khi va chạm với tử hỏa nhất thời bị đốt cháy. Độ bền chắc của loại tơ nhện này đúng là không thể tưởng tượng được, muốn hủy diệt trong nháy mắt quả thực rất khó khăn.

Tử hỏa Lâm Khiếu Đường phóng ra chính là Dung hồn yêu hỏa và độc linh từ kịch độc chi nguyên dung hợp tạo thành, uy lực so với quá khứ không biết lớn hơn bao nhiêu lần, không chỉ có hỏa nguyên lực mà còn ẩn dấu cả độc thiêu chi lực, có thể nói ngoại trừ cửu thiên nguyên hỏa vốn là thánh nguyên chi hỏa đã vượt quá phạm trù của những bản nguyên chi hỏa, coi như là Thiên địa thuần hỏa bài danh đệ nhất cũng khó có thể so sánh nổi.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường biến đổi, bàn tay mạnh mẽ co thành trảo, mấy tử kim thủ đã nhanh chóng bay ra chụp vào những tơ vông đang bị tử hỏa thiêu đốt kia, cho dù đám tơ vông này có cứng cõi vô cùng nhưng cũng không thể chịu nổi bỗng nhiên tan rã.

Ngân dực thiên chu kêu lên một tiếng, xông tới, hai cái tiêm giác bên ngoài miệng đã được dựng thẳng lên.

Yêu trùng cấp mười ba cứng rắn vô cùng, so với pháp bảo cấp cao của hạ giới cũng không kém là bao, nhưng lại có được một chút thuộc tính phụ gia trời sinh, bởi vậy có tác dụng miễn dịch nhất định đối với một vài loại pháp bảo có thuộc tính.

Tơ nhện vừa rồi rõ ràng có kháng tính rất cao đối với hỏa nguyên lực, nếu không phải tử hỏa của Lâm Khiếu Đường so với những hỏa nguyên bình thường khác không giống nhau, không chỉ có thiên địa nguyên hỏa lại có độc nguyên dung hợp bên trong nên chủng hỏa này thuộc về chí âm chí cương hỗn hợp nguyên hỏa, bằng không căn bản không cách nào thiêu hủy đám tơ nhện này.

Ngân dực thiên chu đã lao đến, Lâm Khiếu Đường đã sớm cầm cự kiểm trong tay.

Bên trên cự kiếm, điện hồ màu vàng lấp lóe quang mang, thỉnh thoảng còn hiện lên một ngọn tử diễm hừng hực thiêu đốt.

Ngay lúc Ngân dực thiên chu va chạm với Lâm Khiếu Đường trong nháy mắt, sau lưng Lâm Khiếu Đường lóe lên một vật thể hình cung màu vàng, rồi thân ảnh trong nháy mắt như thuận di biến mất, một khắc sau đã thấy xuất hiện phía sau Ngân dực thiên chu.

Một đạo quang mang tử kim vẽ lên khoảng không một đường cong hoàn mỹ.

Ngân dực thiên chu chưa kịp phát ra lấy một tiếng kinh hãi, thân thể đã mạnh mẽ bị chém thành hai mảnh, máu đen từ hai mảnh thân thể liên tục phun ra bên ngoài.

Bốn người còn đang đối chiến tương đối cân xứng với Ngân dực thiên chu. Tuy nói bốn người không đánh ra sát chiêu, nhưng nhưng đã thi triển ra chiêu số vô cùng lợi hại.

Hiện tại, khi Lâm Khiếu Đường giải quyết cuộc chiến trong nháy mắt, bốn người kia đều chứng kiến toàn bộ quá trình, trong lòng mỗi người đều hiện lên một tia kinh ngạc, thậm chí còn có một chút khiếp sợ.

Một kích vừa rồi rõ ràng là chiêu số của võ tu, thế nào mà một gã đạo tu lại có thể làm được. Phải biết là Kinh Vân Tử, Âm Tuyết Thiện Sư và phu phụ Thất Tuyết trong lúc đấu chiến đều liều mạng giữ lấy khoảng cách, không để đối phương tiếp cận bản thân.

Một đầu Ngân dực thiên chu bị diệt sát, bốn con còn lại bắt đầu rống lên giận dữ, thủ đoạn công kích cũng càng lúc mãnh liệt, càng lúc càng thêm liều mạng khiến cho bốn gã địa vương giai kêu khổ không ngừng.

Lâm Khiếu Đường chém giết một con Ngân dực thiên chu, ngay sau đó cũng không nhàn rỗi. Thỉnh thoảng lại phóng ra những khỏa hỏa châu ẩn chứa một ít hồ quang màu vàng, liên tục chọn những nơi yếu điểm trên thân thể Ngân dực thiên chu tiến hành công kích, làm cho bốn đầu yêu trùng còn lại khó chịu vô cùng.

Bốn con yêu trùng liên tục bị quấy nhiễu làm cho lực chiến đấu giảm đi rất nhiều, Thất Tuyết cung chủ là người giải quyết được cuộc chiến trước tiên, sau đó cùng với Lâm Khiếu Đường hỗ trợ cho ba người còn lại.

Kinh Vân Tử không chịu chậm trễ, rất nhanh giải quyết đầu yêu trùng bên mình, còn hai đầu Ngân dực thiên chu cuối cùng mang theo ý đồng quy vô tận với đối phương, nhưng dưới sự quần công của năm gã địa vương giai, rất nhanh bị diệt sát.

Phu phụ Thất Tuyết nhanh chóng gỡ xác ngoài tại trên thân thể năm con Ngân dực thiên chu ra cất vào trong túi, Thất Tuyết Cung trên phương diện bàng môn tả đạo này mạnh hơn vài phần so với các môn phái khác, tự nhiên rất coi trọng đối với những loại tài liệu kỳ dị như thế này.

- Tạ ơn Lâm đạo hữu đã xuất thủ tương trợ, nếu không chỉ mình ta sợ là không thể giải quyết đám súc sinh kia trong thời gian ngắn được.

Ánh mắt Thất Tuyệt cung chủ nhìn vào Lâm Khiếu Đường còn mang thêm vài phần kiêng kỵ và phòng bị.

- Thần thông của Lâm đạo hữu cao tuyệt, đơn độc đối phó với yêu trùng cấp mười ba, chỉ dùng một kiếm đã diệt sát, lão nạp bội phục.

Âm Tuyệt Thiện Sư thi lễ nói.

- Pháp môn của Lâm mỗ bất quá chỉ trùng hợp có chút khắc chế đám Ngân dực thiên chu này mà thôi, thực sự cũng không có gì đáng nói, mà bốn vị cũng chỉ nhất thời khinh địch, đại sư đã quá khen rồi.

Lâm Khiếu Đường không đổi sắc mặt khiêm tốn trả lời.

Mặc dù Kinh Vân Tử và Thất Tuyệt phu nhân không nói nhưng tại vẻ mặt của hai người cũng đủ để thấy tất cả. Trên mặt Kinh Vân Tử hiện rõ một tia dị sắc, còn Thất Tuyệt phu nhân thì phần nhiều là kinh hãi, mặc dù ngày trước cũng đã từng kiến thức qua bản lãnh của Lâm Khiếu Đường nhưng hôm nay xem ra còn mạnh hơn trước rất nhiều.

Sau đó năm người không nói chuyện nhiều, đều bắt đầu thi triển thần thông lên chỗ Thổ cương tinh trên vách núi. Cũng may chỗ Thổ cương tinh này chỉ là một mảnh vỡ nguyên quang chứ không phải là một chỉnh thể đại quang mạch.

Nếu không cho dù năm người đã có tu vi địa vương giai trung kỳ nhưng cũng rất khó để có thể cắt Thổ cương tinh thành từng mảnh mang đi. Mà cho dù Thổ cương tinh tại trạng thái nguyên quang cũng cứng rắn vô cùng, hơn nữa còn có tác dụng hấp thu nhất định đối với nguyên lực.

Thổ cương tinh có linh tính cực yếu, nguyên cảm rất kém cỏi nên chỉ có thể không chế tại khoảng cách gần thân thể, bởi vậy không cách nào trở thành tài liệu luyện chế pháp bảo có tính công kích, nếu không phải vậy thì Thổ cương tinh thậm chí còn tốt hơn vài phần so với Bí huyền kim. Đương nhiên đồ tốt thì khó cầu, Thổ cương tinh tuy chỉ có thể dùng làm tài liệu cho pháp bảo phòng vệ cận thân, nhưng ngay cả như vậy đã là cực kỳ hiếm có, trên cơ bản chỉ cần có một kiện pháp bảo phòng ngự được luyện chế từ Thổ cương tinh, thì coi như là đối mặt với công kích của đại tu sư cũng có thể kháng cự được.

Chỉ là một khối quặng mỏ bị vỡ cũng đủ làm cho năm người tổn không ít công sức, Lâm Khiếu Đường không muốn bại lộ thực lực trước mắt bốn người nên không sử dụng thủ đoạn phi thường, chỉ là hơi tăng thêm một chút ám kình mà thôi.

Trải qua hai thời thần, mỗi người thu được hơn mười cân, Thổ cương tinh vô cùng cứng rắn lại không liên khối, nhưng mật độ rất cao, hơn mười cân như vậy đã coi như khá nhiều rồi.

Một lần thu được hơn mười cân Thổ cương tinh, bỏ ra thời gian hai thời thần cũng không uống phí. Vách núi xung quanh, nơi nào còn có quặng mỏ vỡ vụn cũng đều bị năm người đào sạch sẽ.

Năm người phân chia đều mỗi người một trùng nguyên tâm của yêu trùng cấp mười ba Ngân dực thiên chu, trùng nguyên tâm và thú nguyên tinh không khác nhau nhiều lắm, mà vốn cùng một loại tính chất, chỉ là hình thức không giống nhau mà thôi.

Nhân tu sau khi tiến giai thì linh nguyên trong cơ thể cũng sẽ phát sinh biến hóa. Sư giai vốn là nội anh, đại sư giai vốn là nội linh, linh hồn giai là chân linh còn địa vương giai chính là nguyên linh. Để cấp, hoàng cấp, chí tôn cấp mỗi bậc tự nhiên cũng sẽ có các loại hình thái linh nguyên khác biệt.

Mà yêu thú, yêu trùng, quỷ tu, ma tu bên trong cơ thể cũng có một loại linh nguyên riêng biệt, chỉ là bởi ban đầu chúng không có nguyên trí, cũng không có linh nguyên mà là một dạng thực thể đặc biệt. Nhân tu mỗi lần tăng tiến tu vi thì linh nguyên cũng biến hóa theo nhưng vẫn chỉ là linh nguyên mà thôi, còn yêu thú, yêu trùng, quỷ tu, ma tu theo tu vi tiến hóa sẽ ngưng tụ ra một loại nội hạch, gần giống như linh nguyên, mà cái này lần lượt có thể gọi là nguyên tâm, thú nguyên tinh, hoặc là âm tủy, ma hạch.

Nguyên tâm yêu trùng cấp mười ba cũng tương tự như một khối tăng nguyên đan, sau khi phục dụng luyện hóa sẽ có tác dụng tăng tiến thêm tu vi tương đương với một viên linh vương đan, mà nếu xét thêm một vài

hiệu dụng đặc thù thì so với linh vương đan còn cao cấp hơn một chút ít. Lần thu hoạch này đối với năm người mà nói quả thực là không tồi.

Phá hủy thượng cổ kết trận, sau đó lại diệt sát Ngân dực thiên chu, đường đi tiếp theo, đám yêu trùng dường như biết được thực lực năm người rất mạnh nên đều lảng tránh. Đây còn không phải là sát tinh sao, hiển nhiên năm đầu Ngân dực thiên chu vốn chính là lĩnh chủ nơi này.

Trải qua gần nửa thời thần phi hành, năm người Lâm Khiếu Đường rốt cuộc đã bay ra khỏi phạm vi “ Nhất đường thiên”, bên ngoài sơn phùng còn có rất nhiều hang động, lại càng có một đạo nguyên từ bình chướng chia cách hoàn toàn trung tâm đại lục và rìa ngoài đại lục.

Năm người Lâm Khiếu Đường dò xét hồi lâu phát hiện ra đạo nguyên từ bình chướng này không hề có tính công kích, gần như chỉ thuần túy là một đạo phong ấn bình chướng, chủ yếu chỉ có tác dụng với bốn mạng ma nguyên và ma thể.

Sau khi bốn người kia tìm kiếm xung quanh nguyên từ bình chướng liền không do dự nhiều, chỉ có Lâm Khiếu Đường đang nổi lên nghi vấn trong lòng. Nội chuyện phát sinh tại Trớ Chú Huyết Vực hiển nhiên không phải trùng hợp, trên các loại cổ tịch đều có ghi chép lại, bên trong trung tâm đại lục Phong Ma vẫn còn có hai đại ma vực là Vạn Cốt Thâm Uyên và U Minh Chiếu Trạch.

Mới xuyên qua nguyên từ bình chướng, trong lòng cả năm người nhất thời kinh hãi!

472. Chương 465: Vạn Cốt Thâm Uyên. (thượng)

Sau khi xác định được nguyên từ bình chướng vô hại, năm người mới dứt khoát tiến vào trong đó. Mới vừa bước qua, áp lực của chướng khí nơi trung tâm đại lục đã ập đến mãnh liệt.

Không chỉ có như vậy, sâu trong trung tâm đại lục còn cảm giác được có vài khí nguyên mạnh mẽ đang kịch liệt quay cuồng, mà mấy cổ khí nguyên này cả năm người đều rất quen thuộc, chính là Đại Hạ quốc, Tiềm Long Viện, Hiên Viên Tông và vài đại minh chủ Nam Xuyên Giới cùng phóng xuất ra, trong đó lại còn một số khí nguyên cường liệt tứ tán, tựa hồ là của một vài phương thế lực hơi yếu một chút phóng ra.

Tất cả mọi người đều đang chiến đấu với cái gì đó, sâu trong trung tâm đại lục ma khí ngút trời, mà những phương thế lực này cũng không hợp tác với nhau, mỗi người mỗi nơi, hiển nhiên cũng đang hướng tới những mục tiêu bất đồng.

Phi hành về hướng trung tâm đại lục không lâu, Âm Tuyệt Thiện Sư chợt nói:

- Kinh Vân đạo hữu, bây giờ đạo hữu có thể nói ra cho mọi người biết địa điểm mật thất mà trong Thái Vân Kinh của quý phái đã nói đến.

Kinh Vân Tử dừng lại trên không trung một chút, bốn người khác cũng đều ngừng lại. Sắc mặt phụ phụ Thất Tuyệt như thường, hiển nhiên sớm đã biết được một điểm tin tức này, Lâm Khiếu Đường tuy là từ chỗ Âm Tuyệt Thiện Sư nghe được một chút, nhưng giờ phút này hẳn mới biết được mục đích chính thức trong cuộc hành trình trung tâm đại lục này của bốn người kia.

Kinh Vân Tử thoáng trầm tư, nhìn lại ma khí phía xa xa một chút rồi lại nhìn về những phía khác sau đó mới nói:

- Lão phu mời bốn vị đạo hữu cùng xông vào đại lục Phong Ma, thứ nhất là vì có thể hỗ trợ lẫn nhau, thứ hai là vì sâu trong trung tâm đại lục có một mật thất vô danh. Trấn phái chi bảo Thái Vân Kinh của bản phái bao la vạn tượng, chính là do một tu luyện giả từ thời thượng cổ trước khi phi thăng đã lưu lại, bên trong không chỉ ghi lại rất nhiều chuyện kỳ lạ mà còn lưu giữ rất nhiều tâm pháp tinh diệu, đạo kỹ rồi cả phương pháp luyện bảo, luyện đan, cơ hồ là bao hàm tất cả những hạng mục lớn trong tu luyện. Thái Vân Tông ta sở dĩ từng hưng thịnh không ngừng tại Nam Xuyên Giới mấy ngàn năm, nguyên nhân là từ bộ Thái Vân Kinh này. Mỗi một vị nguyên lão bốn phái đều đã tại bộ kinh này mà chọn ra một môn công pháp thích hợp nhất với mình để tu luyện, Kinh văn pháp quyết của lão phu cũng là từ bên trong đó mà ra. Ngoài những thứ công pháp và các hạng mục tu luyện, bên trong đó còn có một tấm mật đồ, năm đó lúc lão phu mới nhìn mật đồ này căn bản không hiểu những tiêu chú và những địa điểm mật đồ rốt cuộc địa phương

nào, mãi đến khi xem được địa đồ mà Ngọc Phật Thượng Nhân lưu lại mới bình tĩnh đại ngộ, trên mật đồ kia chỉ dẫn chính là một mật thất được ẩn dấu nơi trung tâm đại lục này, mà điều này chỉ có người tu luyện Kinh vân quyết mới có thể hiểu thấu, bởi vậy coi như sư huynh của lão phu là Thái Thượng Chân Nhân cũng không biết được. Lão phu mời các vị tới đây cũng sẽ đem bí mật trọng đại này nói rõ, hy vọng các vị đạo hữu có thể giúp lão phu cùng nhau xông vào trong vòng mật thất kia.

Thần sắc Thất Tuyệt cung chủ khẽ biến nói:

- Kinh Vân đạo hữu, vì sao không tìm các nguyên lão khác của quý phái cùng nhau tiến vào, sao lại lại đi tìm mấy người ngoài chúng ta đồng hành?

Về mặt Kinh Vân Tử cũng không biến hóa nói:

- Tu luyện giả từ địa vương trung kỳ của bốn phái ngoài lão phu cũng chỉ có hai người, còn có một tu luyện giả địa vương giai sơ kỳ, các bậc nguyên lão còn lại chỉ có tu vi linh hồn giai mà thôi. Sư huynh Thái Thượng Chân Nhân tuy là đại tu sư thần thông mạnh mẽ nhưng ý định của sư huynh và lão phu lại có điều khác nhau, có mời người trong phái, cộng thêm sư huynh thì bốn phái cũng không cách nào tập kết được năm người có thực lực địa vương giai trung kỳ, mà thực lực không đủ tiến vào không được lại còn bị thương chẳng phải là tiền vốn cũng không thể thu về được hay sao, nếu lão phu báo việc này cho môn phái thì cũng có thể, nhưng thật ra đến tay lão phu còn được có mấy phần sao? Hơn phân nửa đều sẽ biến thành của môn phái, cuối cùng lão phu sợ là không được bao nhiêu.

Kinh Vân Tử giải thích toàn bộ không giấu diếm làm cho nghi vấn trong lòng phu phụ Thất Tuyệt cùng Âm Tuyệt Thiện Sư đều bị đánh tan phân nửa, từ sắc mặt Lâm Khiếu Đường cũng không nhìn ra tâm lý có gì biến hóa.

- Kinh Vân đạo hữu, người đã lo lắng môn phái sau khi thu được bảo sẽ không đủ phần để phân chia, chẳng lẽ người không lo lắng năm người chúng ta cũng không đủ phân hay sao? Mặt khác, dù sao cũng đã nhiều năm trôi qua, vạn nhất bên trong mật thất không có bảo vật, chẳng phải chuyến đi này của chúng ta tay không trở về sao?

Thất Tuyệt phu nhân không hề khách khí nói.

- Đại Lục Phong Ma từ sau thời thượng cổ đại chiến đã không có người nào đặt chân tới, cho dù năm đó Ngọc Phật Thượng Nhân đơn độc tiến nhập đại lục Phong Ma, nhưng một mình một người thì làm được gì cơ chứ, cũng có thể có một vài cơ duyên nhưng cũng chỉ bình thường mà thôi. Mật thất này mặc dù vô danh nhưng lão phu tại lúc nghiên cứu mật đồ đã phát hiện một đoạn ám ngữ:

“Trần kỳ dị bảo, tầm mạch thiên nhai, trung tâm đại lục nhất thất, bao la vạn tượng, nhâm đắc nhất kiện, thiên hạ vô song.”(*)

Kinh Vân Tử trầm giọng nói.

Kinh Vân Tử hơi chút dừng lại rồi nhìn lướt qua vẻ mặt bốn người, nói tiếp:

- Sau khi thành công xông vào mật thất, lão phu hứa mặc kệ là bảo bối bao nhiêu, chúng ta năm người toàn bộ chia đều, nếu chỉ có một phần bảo bối thì sẽ giành cho một người thích hợp nhất, nhưng người đó cũng phải lấy ra cái giá thích hợp phân chia cho bốn người còn lại, không biết chư vị thấy ý lão phu thế nào?

Phu phụ Thất Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, Âm Tuyệt Thiện Sư vẫn vẻ mặt từ bi hỉ xả, vẻ mặt Lâm Khiếu Đường lạnh nhạt, hiển nhiên đối với việc mạo hiểm đoạt bảo vật hấn không phải là không có động tâm, nhưng vẫn phải đặt trên vấn đề tính mạng lên trên hết. Lâm Khiếu Đường tuyệt đối sẽ vì tính mạng bản thân mình mà có thể buông tha cho bất kỳ bảo vật nào.

- Kinh Vân đạo hữu đã phân phối như vậy, lão nạp tự nhiên không có ý kiến!

Âm Tuyệt Thiện Sư nói.

- Phu phụ chúng ta cũng không có ý kiến!

Thất Tuyệt cung chủ cũng nói.

- Lâm mỗ cũng không có ý kiến!

Thấy ba người kia cùng tỏ thái độ, Lâm Khiếu Đường cũng theo đó nói.

- Uhm! Nếu các vị đã đồng ý, như vậy hãy theo lão phu, nơi này cách mật thất ít cũng phải phi hành một ngày, đương nhiên điều kiện tiên quyết là không gặp phải phiền toái gì mới được.

Kinh Vân Tử gật đầu nói, đôi mắt vẫn luôn chú ý đến thần sắc biến hóa của mỗi người, vô luận là ai đến lúc này đều đã có chút đề phòng, dù sao tại Đại lục Phong Ma tỷ lệ xuất hiện Thiên nguyên thánh bảo là rất lớn, rất có thể còn lưu lại các loại Địa linh đan, Thiên nguyên đế đan, và rất nhiều các loại tăng nguyên đan cao cấp từ thời thượng cổ, những thứ này dù là địa vương giai cũng có tác dụng gia tăng tu vi, bởi vậy dù có biến thành kẻ bội ước cũng rất đáng. Mà thực tế vốn chính là như vậy thế nên Kinh Vân Tử không thể không bảo trì trạng thái phòng bị ở mức cao nhất.

Bốn người theo sau Kinh Vân Tử cũng không có nói nhiều. Phu phụ Thất Tuyệt tại kết trận có tạo nghệ thâm hậu, trên đường đi, tránh né, tra xét và xử lý những kết trận này đều được giao cho hai người bọn họ.

Âm Tuyệt Thiện Sư cũng không ngừng phóng ra một loại sóng âm cao tần, liên tục tiến hành tra xét đối với các loại sào huyệt yêu trùng. Trên đường phi hành, năm người cũng không tính là quá chậm, mặc dù còn phải quanh quẩn một chút nhưng như vậy đã là phi thường nhanh gọn rồi.

Lâm Khiếu Đường phát hiện ra tổ hợp thăm dò gồm phu phụ Thất Tuyệt, Âm Tuyệt Thiện Sư và tử kim tuệ nhãn của chính mình thực ra lại có chút tương đồng, tại đại lục Phong Ma, những kết trận và sào huyệt yêu trùng có mật độ vô cùng lớn, vì vậy sớm có thể dự đoán được chính xác thì tỷ lệ an toàn sẽ tăng thêm rất nhiều, khó tránh Kinh Vân Tử lại mời ba người này gia nhập.

Vạn Cốt Thâm Uyên nằm tại vị trí bắc bộ, đây vốn là một vực sâu rộng lớn xuyên qua đại lục, kéo dài tới mấy ngàn dặm. Nơi vực sâu không thấy đáy, từng trận âm phong không ngừng thổi ra, càng truyền đến những tiếng quỷ khóc lang hào đến rợn người.

Lúc này, trên bầu trời, vài gã tu luyện giả đang tranh đấu kịch liệt với ba con Hủ ma hóa cốt xà, còn có ba gã tu luyện giả khác huyền phù một bên cạnh quan sát trận chiến, ánh mắt đề phòng nhìn xuống phía vực sâu tối tăm, phẳng phất như bên trong đó lúc nào cũng có thể thoát ra một đầu ma vật lợi hại công kích bọn họ.

Nhóm tu luyện giả này chính là đám người Hiên Viên Tông.

Liễu Vân mặc thanh y phiêu dật phi phạm, điều khiển mười một thanh Thanh vân kiếm xuất thần nhập hóa, chiến đấu cân bằng với một con Hủ ma hóa cốt xà, đầu yêu trùng này đã đạt tới cấp mười hai, thậm chí còn mạnh hơn một ít, nhưng hẳn là vẫn chưa đạt tới tiêu chuẩn cấp mười ba.

Xung quanh Liễu Vân đều là các nguyên lão Hiên Viên Tông. Thổ Nham lão quái, phu phụ Kim Bất Phôi, Hồ Mị Nhi, Vô Phong lão tổ và Dung Tuyên tiên tử.

Mỗi người cũng đều đang chống lại một con Hủ ma hóa cốt xà, chỉ có phu phụ Kim Bất Phôi bằng vào ăn ý nhiều năm mới cùng nhau đối phó với ba con Hủ ma hóa cốt xà.

Hiên Viên Tông chỉ có ba đại nguyên lão U Minh Lão Tổ, Thượng Vân Chân Nhân và Hỏa dương vương Hồng Chiến là không có gia nhập chiến cuộc.

Nếu là có người ngoài nhìn thấy nhất định sẽ rất kỳ quái, ba đại tu sư sao lại không rat ay mà chỉ tại đứng một bên quan chiến, hình như lúc này cũng không phải lúc huấn luyện môn nhân đệ tử.

Giờ phút này ba đại nguyên lão tự nhiên cũng không phải đang huấn luyện môn nhân đệ tử của mình, mà là đang phòng bị một cổ ma khí vẫn ẩn tàng sâu trong thâm uyên kia, mà đám Hủ ma hóa cốt xà dường như không phải có tính công kích độc lập, tựa hồ đang bị một cái gì đó.

Uy hiếp ẩn tàng khiến cho ba vị đại nguyên lão không dám có chút phân tâm, lúc này nhìn như đang quan sát môn nhân đệ tử đối chiến nhưng thật ra cả ba người đều đang cảnh giác cực kỳ cao độ, luôn tập trung vào mấy nguyên lão sẵn sàng tiến hành bảo hộ.

- U Minh huynh, người cũng không dò xét ra đó là vật gì sao?

Thượng Vân Chân Nhân trải qua cố gắng hồi lâu nhưng cũng không thu hoạch được gì liền hỏi.

Sắc mặt U Minh Lão Tổ ngưng trọng nhìn vào trong vực sâu tối đen nói:

- Hãn là một loại yêu trùng đã thành thực thể, nguyên thức rất có khả năng đã được mở rộng, bất quá sâu trong Vạn Cốt Thâm Uyên âm nguyên nồng nặc, chương khí ngưng tụ cực đậm, trừ quý tu thì những đại tu loại khác căn bản không cách nào tu luyện bên trong được, thực kỳ quái!

Hỏa Dương Vương Hồng Chiến đứng một bên cao giọng nói:

- U Minh huynh, Thượng Vân huynh, hai người không cần phải nhiều chuyện, có ba người chúng ta ở đây thì quý vật kia cho dù có bản lãnh thông thiên cũng không thể làm nên sóng gió gì.

- Hồng huynh, nơi đây mấy vạn năm qua không có người đặt chân đến, tốt hơn hết nên cẩn thận một chút.

Thượng Vân Chân Nhân nhắc nhở nói, cùng lúc đó liếc mắt nhìn sang bên U Minh Lão Tổ, trong ánh mắt cả hai đều hiển hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Vị Hồng huynh này trong giới võ tu có thể tự xưng là thiên hạ đệ nhất nhân, Hỏa dương thần công độc bộ thiên hạ, tu vi đã tới cảnh giới giả đế hoàng cấp. (TG: chính xác phải là giả đế cấp, hạ giới không biết nguyên do gì lại đánh đồng đế cấp và hoàng cấp với nhau, mà thực tế đây chính là hai giai vị riêng biệt, hoàng cấp cao hơn một tầng)

Nhưng thực tế bởi vì Hỏa dương thần công quá mức bá đạo, trải qua thời gian tu luyện nhiều năm đã làm cho tính tình của vị Hồng huynh này cũng trở nên nóng vội thô bạo hơn, rất dễ dàng xúc động, hoàn toàn không có phong phạm của một đại tu sư địa vương giai hậu kỳ. Nhưng thật ra từ lúc mới bước chân vào con đường tu luyện, Hồng Chiến cũng đã biết chính mình có một tật xấu, nhưng bản thân lại không cách nào không chế được.

Nghe được lời Thượng Vân Chân Nhân nhắc nhở, Hồng Chiến mới hơi vận nguyên khí, tận lực áp chết luồng xúc động ban đầu, tận lực bình ổn nói:

- U Minh huynh, bên trong vực sâu này thực sự có hàn âm u hỏa có thể khắc chế hỏa dương chi khí trong người Hồng mô?

Trong đầu U Minh lão tổ chợt hiện lên một đoạn hình ảnh ngày trước còn tại Hiên Viên quốc, gật đầu nói:

- Năm đó Hoa Tiên Tử và lão phu cùng nhau sáng lập ra Hoa U Cốc, rồi cũng tự mỗi người lấy ra một kiện bí phẩm coi như trấn phái chi bảo. Hoa đạo hữu lấy ra một thượng cổ tàn quyền, bên trong không lưu lại công pháp tinh diệu, cũng không có phương thuốc thượng cổ thánh đan, lại càng không có phương pháp luyện chế thượng cổ pháp bảo, trong đó có một phần bản đồ không biết chỉ nơi đâu, còn ghi lại một vài bí chú thâm ảo. Lúc ấy lão phu rất khó hiểu không biết tàn quyền đó có chỗ nào đặc biệt, bất quá Hoa đạo hữu thần thông quảng đại nên lão phu không hề đưa ra nghi vấn, mãi đến khi trước lúc Hoa đạo hữu mất tích, Hiên Viên quốc lại gặp cảnh ngoại giới xâm lăng, lão phu mới đưa tàn quyền này ra khỏi cấm địa Hoa U Cốc rồi trở thành vật tùy thân, trải qua nhiều năm nghiên cứu mới ngộ ra tàn quyền này vốn là một phần của một tấm địa đồ, mãi đến khi lão phu nhìn thấy họa đồ của Ngọc Phật Thượng Nhân sau khi vượt qua Đại lực Phong Ma lưu lại, mới biết được địa điểm trên tàn quyền chính là một địa phương trong trung tâm đại lực của đại lực Phong Ma, mà trung tâm của tàn quyền chính là vị trí của Vạn Cốt Thâm Uyên, trên tàn quyền có lưu chú rất tỉ mỉ tường tận đối với hàn âm u hỏa, đặc biệt cũng chỉ rõ bên trong Vạn Cốt Thâm Uyên có tồn tại loại nguyên hỏa chí âm này.

473. Chương 466: Vạn Cốt Thâm Uyên. (hạ)

Luồng tâm tình nóng bỏng kia trong cơ thể Hồng Chiến vẫn thừa cơ hội phát sinh không ngừng, hôm nay có lẽ còn có thể khắc chế được, nhưng lấy tốc độ tăng trưởng như hiện tại để tính toán, sợ là không bao lâu sẽ bộc phát, đến lúc đó cái biệt hiệu chấn danh thiên hạ Hỏa Dương Vương Hồng Chiến hơn phân nửa sẽ biến thành một gã điên cuồng bạo.

Vật cực tất phản, một loại công pháp quá mức cực đoan như này có thể khiến cho tu luyện giả nhanh chóng tăng tiến tu vi trong thời gian ngắn nhưng nó cũng để lại những hậu quả vô cùng nghiêm trọng, có đôi khi thậm chí là không thể vãn hồi.

- U Minh huynh, Vạn Cốt Thâm Uyên này quả nhiên là nơi tu luyện giả thượng cổ táng sinh vạn năm trước?

Thượng Vân Chân Nhân nhìn lại vực sâu đen tối nhúu mày nói, âm phong bên trong quả thực có quỷ linh khí, nhưng lại không hề rõ ràng.

Theo lý thuyết, tại một nơi có âm nguyên nồng nặc tới mức được coi là vùng âm cực chi địa thì quỷ tu phải rất phồn thịnh mới phải. Nhưng nơi này mặc dù âm nguyên nồng nặc cơ hồ đã hình thành âm cực chi địa nhưng lại không hề thấy một chút bóng dáng quỷ tu nào, phẳng phất như nơi này căn bản không có bất cứ quỷ tu nào tồn tại.

- Thượng Vân huynh không nên hoài nghi, Vạn Cốt Thâm Uyên đúng như tên gọi, nắm đại ma vực đều được hình thành từ thời thượng cổ, hơn nữa thời gian cũng đều tập trung trước sau Phong Ma đại chiến. Hoa đạo hữu lưu lại vốn là tàn quyển mà theo như lão phu thấy có hơn phân nửa chính là di vật của một tu luyện giả thượng cổ nào đó, nếu là Hoa đạo hữu ở đây đã có thể hỏi rõ ràng rồi.

U Minh Lão Tổ tiếc hận nói.

- U Minh huynh chẳng lẽ không biết được một chút tin tức nào của Hoa đạo hữu hay sao? Năm đó bản chân nhân cũng đã từng có duyên gặp mặt mấy lần với Hoa đạo hữu, người này không chỉ có dung mạo tiên thiên mà tu vi lại càng thâm sâu khôn lường, lấy khả năng của Hoa đạo hữu, chỉ sợ là cả hạ giới căn bản không có người nào có thể tạo ra chút thương tổn, sao lại vô cớ mất tích đây?

Thượng Vân Chân Nhân khó hiểu nói.

U Minh Lão Tổ thở dài nói:

- Lòng hướng đạo của Hoa đạo hữu cả một giới này chỉ sợ không ai có thể sánh bằng, theo đuổi phi thăng chi đạo vô cùng điên cuồng, nếu là lão phu phỏng đoán không sai, Hoa đạo hữu hơn phân nửa là đã phi thăng thượng giới rồi.

Thượng Vân Chân Nhân vuốt vuốt chòm râu nói:

- Lấy ngút trời kỳ tài của Hoa đạo hữu mà xét, quả thực cái này rất có thể.

Ầm!

Ngay lúc nhị lão còn đang nói chuyện thì bên cạnh một đạo quang mang hỏa diễm màu trắng bốc lên mãnh liệt, không hề báo trước, mạnh mẽ bắn ra ngoài.

Hỏa Dương Vương Hồng Chiến không biết vì sao lại đột nhiên đại phát cuồng tính, Hỏa dương thần công được đẩy tới cảnh giới bát trọng, tiến vào bên trong thâm uyên.

- Không tốt!

U Minh Lão Tổ và Thượng Vân Chân Nhân cơ hồ đồng thời quát lên một tiếng, hai người lập tức hóa thành hai đạo ánh sáng mờ đuổi theo.

Hồng Chiến hóa thành một hỏa cầu thật lớn giống như Lưu tinh trực tiếp hướng về một chỗ bên bờ thâm uyên (vực sâu).

Ầm một tiếng, vách đá bị đụng tạo thành một vết tích thật lớn, đường kính vượt quá năm mươi trượng, nhất thời đá vụn bị bắn tung ra bốn phía.

Tê...

Một tiếng kêu quái dị sắc nhọn từ sâu bên trong đám cát bụi truyền ra ngoài.

Thần sắc U Minh Lão Tổ cùng Thượng Vân Chân Nhân theo sát ngay sau rất ngưng trọng, cổ ma chương chi khí ẩn tàng trước đó hiện đã nhanh chóng bành trướng, mà bên trong nó lại còn hỗn loạn một chút âm nguyên chi khí.

- Nghiệt súc, ngươi cho rằng ẩn núp như vậy là lão tử không thể nhận ra sao? Chịu chết đi!

Thanh âm phẫn nộ của Hồng Chiến được phát ra từ ngay trong đám bụi mịt mù.

Lách cách...

Bên trong khối bụi, hỏa quang nổi lên bốn phía, thỉnh thoảng còn truyền ra những tiếng va chạm như bạo tạc, khối bụi từ từ tiêu tán, lộ ra hoàn cảnh bên trong.

Chỉ thấy Hồng Chiến tỏa ra hỏa diễm toàn thân, hỏa dương thiên hỏa trên người kịch liệt thiêu đốt, nắm trong tay một thanh Xích dương kiếm, hai mắt lấp lánh hữu thần phóng ra quang mang bức người, ánh mắt tưởng chừng như đang thiêu đốt hừng hực.

Giằng co với Hồng Chiến chính là một đầu Tà ngục thiên long, thân hình dài chừng một chượng, sau lưng có đôi cánh thật lớn, toàn thân bao trùm dưới lớp lân phiến trùng giáp, đây là một loại phi thiên ngô công đỉnh cấp biến dị đã thành thực thể, tiến hóa tới cấp mười bốn. Loại cấp bậc yêu trùng như thế này coi như là cả đại lục Phong Ma cũng khó đụng được một con.

Yêu trùng cấp mười bốn tương đương với đại tu sư địa vương giai hậu kỳ nhưng cũng không cách nào định vị chuẩn xác, có thể không bằng so với đại tu sư địa vương hậu kỳ nhưng cũng có thể là ngược lại, thậm chí đạt tới cảnh giới giả đế cấp cũng không phải là không có khả năng.

- Nơi này sao lại có loại tà ma yêu trùng này?

Ánh mắt U Minh Lão Tổ mang theo vài phần kỳ quái nói, Thượng Vân Chân Nhân cũng là không thể giải thích nổi.

Tà ngục thiên long kỳ thực vốn là một loại cương thi, do thi thể Thiên long ngô công tại nơi có ma khí nồng nặc hình thành, trải qua ngàn năm tiến hóa tu luyện mới có thể tiến giai nửa thành thực thể, lại trải qua ngàn năm mới cơ bản thành hình.

Tà ngục thiên long trước mắt này rõ ràng hoàn toàn thành thực, chỉ sợ đã qua không biết bao nhiêu năm tháng mới tiến hóa đến ngày hôm nay, đôi trùng giáp cánh phía sau mở ra dài ước chừng hai trượng, miệng lại giống với một cái kim kẹp thật lớn, bên trong miệng có một vật thể giống như chiếc gai nhọn.

Hồng Chiến giờ phút này đã đẩy Hỏa dương thần công lên tới đệ cửu trọng, toàn thân phát ra một ngọn lửa màu kim hồng. Xích dương kiếm trong tay cũng có màu kim hồng, khiến cho không gian hơn trăm trượng xung quanh chiếu sáng màu kim hồng, cả một khu vực gần đó đều bị hỏa dương khí nguyên chấn động rung lên nhẹ nhẹ.

Bất quá Tà ngục thiên long lại phẳng phất như không có cảm giác, vẫn trấn định tự nhiên đứng cách đó có hơn mười trượng, trong miệng thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng hí.

Hai mắt Hồng Chiến chợt lóe, thân hình xoẹt một tiếng đã biến mất tại chỗ, chỉ ngay sau đó đã xuất hiện ngay bên cạnh Tà ngục thiên long.

Một kiếm chém ra nhanh như thiểm điện.

Keng, một tiếng vang thanh thúy, kiếm và lớp giáp xác trên người Tà ngục thiên long đã va chạm với nhau.

Tà ngục thiên long vẫn như không có chút cảm giác nào, một người một yêu trùng quần đầu trong không trung, hai bên vách đá dưới khí nguyên cường đại áp bức và dư âm các loại công kích liên tục bị vỡ vụn.

Trong không trung hơn trăm trượng lấp lánh quang mang, thậm chí có khi cả một đoàn hỏa diễm không biết tự đâu bùng lên, nếu là lúc này có một vài yêu trùng cấp thấp một chút có mặt nơi này, lập tức sẽ bị thiêu đốt thành tro tàn.

Hỏa diễm trên người Hồng Chiến càng lúc càng đậm, hỏa diễm từ màu hồng nhạt đã chuyển biến thành vàng óng ánh, thân thể giống như một vầng thái dương tỏa ra những tia dương quang chói chang trôi nổi trong hư không.

Tốc độ công kích của một người một trùng đã tăng lên vài lần, ảnh hưởng cũng từ phạm vi trăm trượng mở rộng ra tới hơn hai trăm trượng, yêu trùng vô tội cùng bốn phía và một ít đệ giai quỷ tu do âm nguyên mới ngưng tụ ra cũng đều gặp tai ương.

Hồng Chiến đã đẩy Hỏa dương thần công tới tầng thứ mười, hắc khí vờn quanh thân thể Tà ngục thiên long, thoảng như có chút hạ phong, đúng lúc này phía dưới đôi cánh của Tà ngục thiên long lại thúc dục ra năm

con Hủ ma hóa cốt dăng (ruồi), chỉ một chút đã làm tình thế bất lợi đảo ngược lại, mà Hồng Chiến lúc này rơi vào cảnh hạ phong. Dù sao Hủ ma hóa cốt dăng cũng là yêu trùng cấp mười hai, năm con liên hợp lại, chiến lực đã đủ để uy hiếp một vị đại tu sư rồi.

- U Minh huynh, chúng ta có xuất thủ hay không?

Thượng Vân Chân Nhân có chút nhịn không được nói.

- Thượng Vân huynh, người cũng không phải không biết tính tình Hồng lão đệ, lúc này mà nhúng tay vào, hẳn không những không hề cảm kích mà còn có thể liên hợp với đám tà trùng công kích kẻ nhúng tay.

U Minh Lão Tổ lắc đầu nói.

- Nhưng cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ Hồng huynh phải bại trận.

Thượng Vân Chân Nhân lo lắng nói.

- Thượng Vân huynh, gần trăm năm lại đây người vẫn luôn bế quan tu luyện, đối với Hồng lão đệ hiểu rõ rất ít, theo lão phu thấy, Hồng lão đệ hẳn là sẽ nhanh chóng giành thắng lợi thôi, huống chi nếu để thua trong tay một đầu yêu trùng, Hồng lão đệ vô luận thế nào cũng không thể tiếp thụ được.

U Minh Lão Tổ như tính trước nói.

Nhị lão còn chưa nói xong, một cỗ khí nguyên mạnh mẽ đến mức biến thái đã ập đến, hỏa diễm màu vàng óng trên người Hồng Chiến càng lúc càng trở nên chói mắt, cho đến khi toàn bộ hỏa nhân đã hóa thành thực chất, hình thành nên một vòng hỏa dương chi hình thực chất, mà Hồng Chiến lại là người thao túng hỏa dương nên dưới quang mang màu vàng chiếu rọi, ngay cả từng cọng tóc cũng đã biến thành màu vàng óng.

- Hỏa dương thần công đệ thập nhất trọng! Hồng huynh đã luyện thành công rồi.

Thượng Vân Chân Nhân cả kinh nói.

- Nếu không phải như thế, hỏa dương chi khí của Hồng lão đệ sao lại có thể thay đổi tính chất cho được?

U Minh Lão Tổ hỏi ngược lại.

Tà ngục thiên long tựa hồ cảm giác được uy hiếp, điều khiển năm con Hủ ma hóa cốt dăng điên cuồng công kích, thỉnh thoảng lại phun ra một loại dịch thể màu đen chứa kịch độc, dịch thể màu đen sau khi được phóng ra ngoài liền lập tức tràn ra xa.

Bản thân tà ngục thiên long cũng điên cuồng công kích, chỉ thấy được hắc ảnh trong không trung không ngừng lấp lóe, bằng vào mắt thường đã không thể nào phân biệt được chính xác phương vị, những thứ thấy được bất quá chỉ là hư ảnh mà thôi.

Trong hư không, những tiếng chấn động vang lên ngày càng kịch liệt, giằng co ước thời gian vài lần thở dốc, đột nhiên Hồng Chiến hét lớn:

- Kamejoko. (^^)

Xích dương kiếm trong tay đột nhiên gia tốc vẽ lên một đạo kim mang, năm con Hủ ma hóa cốt dăng đối với việc đối phương bỗng nhiên tăng nhanh tốc độ công kích hoàn toàn không có sức chống cự, trong nháy mắt đã bị chém ra thành mấy đoạn.

Tà ngục thiên ma rống to một tiếng, xoay thân liền muốn hướng phía sâu trong thâm uyên bay đi, hiển nhiên nó thấy không địch lại được, lập tức hoảng sợ bỏ chạy.

Hồng Chiến sao đồng ý bỏ qua, liền mau chóng đuổi theo.

U Minh Lão Tổ và Thượng Vân Chân Nhân nghĩ muốn ngăn cản nhưng cũng không được, đành phải truyền âm lên trên dặn dò mấy nguyên lão không nên xâm nhập vào sâu trong thâm uyên, sau khi giải quyết được đám Hủ ma hóa cốt xà liền ở lại bên ngoài chờ đợi, cuối cùng nhị lão cũng đuổi theo.

Ngay lúc nhị lão rời đi không bao lâu, tại một chỗ hắc ám nơi rìa ngoài thâm uyên, xuất hiện một con Tà ngục thiên long khác, chỉ là hình thể so với con lúc trước nhỏ hơn một chút, ma khí trên người cũng không

cường đại bằng, tổng thể ngoại hình không hoàn toàn giống nhau, hiển nhiên đầu yêu trùng này vẫn chưa có hoàn toàn thành thực, nhưng cũng đã đạt tới nửa thành thực, tương đương với yêu trùng cấp mười ba.

Bên trên thâm uyên, mấy nguyên lão đã giải quyết hơn phân nửa tám con Hủ ma hóa cốt xà, chỉ còn lại ba con đang cố kéo dài hơi tàn, đám nguyên lão liên tục công kích, việc giải quyết chỉ còn là vấn đề thời gian.

Đúng lúc này, một đạo quang mang màu đen đột nhiên từ sâu trong thâm uyên bắn ra. Phốc một tiếng phá thể vang lên.

Thổ Nham lão quái trùng lớn đôi mắt nhìn ngực chính bản thân mình, trên đó đã hiện ra một lỗ thủng xuyên ra sau lưng, miệng vết thương kéo dài xuống tận nội tạng dưới bụng, máu tươi lập tức từ miệng vết thương tràn ra ngoài.

Những nguyên lão khác chứng kiến cảnh này đều không thể tin được vào hai mắt chính mình, Thổ Nham lão quái vừa mới sống sờ sờ mà giờ đây đã biến thành một cỗ thi thể. Đôi mắt kia vẫn trừng trừng nhìn xuống chính ngực mình, thần sắc đã cứng ngắc từ lúc nào.

Linh nguyên màu xám nhanh chóng từ bên trên thiên linh cái Thổ Nham lão quái rời khỏi thân thể, nhưng còn chưa bay đi đã bị hút vào bên trong bụng.

Hai mắt Kim Bất Phôi trong nháy mắt đỏ bừng, hét lớn một tiếng:

- Thổ lão quái!

Bất chấp tất cả mạnh mẽ xông tới.

Thê tử Kim Bất Phôi cũng khẩn trương theo sát ngay sau, những nguyên lão còn lại đều điều khiển pháp bảo công kích con đại ngô công vừa mới xuất hiện.

Cách đó mấy vạn dặm.

Năm người Lâm Khiếu Đường phi hành tròn một ngày đã tới được bầu trời bên trên mật thất. Mật thất tọa lạc tại bên trong một thạch động, nhìn lướt qua hoàn cảnh nơi đây, ngoại trừ ảo trận tinh diệu ra cũng không có nhiều kết trận phòng ngự khác.

Huyền phù bên ngoài cửa mật thất, cả năm người đều cảm giác được đoạn đường này quá mức thuận lợi, nhưng bất quá trải qua dò xét cẩn thận hồi lâu cũng không phát hiện được bất cứ điều gì dị thường.

Nói đến cũng lạ, Kỳ Áo trải qua thời gian dài cảm ứng mới phát hiện, một mảnh toái phiến cuối cùng của Cửu thiên nguyên lô hạ xuống đại lục Phong Ma ở ngay phương hướng này. Đây cũng là nguyên nhân mà Lâm Khiếu Đường vẫn tiếp tục cùng với bốn người kia kết bạn đồng hành cho tới tận lúc này.

Kinh Vân Tử huyền phù trước cửa mật thất chừng ba bốn mươi trượng rồi dừng lại không hề tiến tới, bốn người khác cũng đều ngừng lại.

- Thất Tuyệt cung chủ, Thất Tuyệt phu nhân và Âm Tuyệt Thiện Sư trong đoạn đường vừa qua đã xuất không ít lực, lão phu cung cấp bản đồ và tin tức, Lâm đạo hữu, kế tiếp tới lượt người rồi. Năm người chúng ta đến chỗ này, mỗi người đều tự góp một phần sức lực, đến lúc đó phân chia bảo vật mọi người đều giống nhau, nếu là có người ngồi không mà hưởng thành quả, đến lúc đó sợ là mọi người không phục.

Kinh Vân Tử chợt nói, ngữ khí có phần thành khẩn nhưng hiển nhiên sớm đã có dự mưu. Lời này đã nói ra, Lâm Khiếu Đường không thể không ra tay, mà ra tay như thế nào? Sẽ phải đối phó với điều gì? Cái này vẫn còn là điều chưa biết.

474. Chương 467: Vạn Niên Hàn Tinh Thạch.

- Ánh mắt Lâm mở rộng về, không nhìn ra chỗ nào cần xuất lực, xin Kinh Vân Đạo hữu chỉ điểm.

Kinh Vân Tử nhìn chằm chằm vào cửa đá mật thất nói:

- Cánh cửa này chính là do vạn niên hàn tinh thạch chế tạo, sợ rằng toàn bộ hạ giới cũng chỉ có một phiến này, những pháp bảo bình thường căn bản không thể xuyên thủng. Coi như là pháp bảo đỉnh cấp cũng không tạo được hiệu quả quá lớn, ngược lại còn xúc động Thiên băng vương hạt được phong ấn bên trong.
- Thiên băng vương hạt! Chẳng lẽ lại yêu trùng chí tôn băng hệ Thiên băng vương hạt?

Thất Tuyệt cung chủ không khỏi hít một ngụm lương khí nói.

Sắc mặt Âm Tuyệt Thiện Sư và Thất Tuyệt phu nhân cũng hiện lên một tia kinh sắc. Thiên băng vương hạt chính là yêu trùng cấp mười bốn, coi như tu luyện giả địa vương trung kỳ hơn phân nửa cũng không đấu lại với nó.

- Không sai, chính là băng trùng chí tôn Thiên băng vương hạt, nếu mạnh mẽ công kích vào cánh cửa này, lập tức sẽ làm cho nghiệt súc được giải phong ấn, đây cũng chính là nguyên nhân mà nơi này không thi thố bất kỳ biện pháp phòng ngự nào, kỳ thực chính là ấn dấu huyền cơ. Nếu không phải bên trong Kinh vân quyết của lão phu có nhắc tới, ngày hôm nay năm người chúng ta sợ là ăn phải quả đắng. Có người nói đầu Thiên băng vương hạt bên trong phong ấn này đã ngưng luyện trùng nguyên tâm thành trùng nguyên linh, nguyên thức đã được mở rộng, chỉ sợ so với đại tu sư lợi hại nhất cũng không kém bao nhiêu.

Kinh Vân Tử như hăm dọa nói.

Lâm Khiếu Đường lạnh lùng:

- Kinh Vân đạo hữu không phải là muốn để Lâm mỗ đơn thân độc đấu với đầu Thiên băng vương hạt này đấy chứ?

Kinh Vân Tử mỉm cười nói:

- Lâm đạo hữu cứ an tâm, lão phu tự nhiên sẽ không để Lâm đạo hữu đi chịu chết. Huống chi nếu đầu Thiên băng vương hạt kia thực sự có tinh lại thì năm người chúng ta không hợp sức lại không được, trước mặt nó muốn còn sống mà chạy trốn cũng chẳng được, lão phu chỉ là muốn mượn một vật trên người Lâm đạo hữu dùng một lát thôi.

Con người Lâm Khiếu Đường có rụt lại, cảnh giác nói:

-Vật gì?

- Thượng cổ dị thú Tham thị thú!

Trong mắt Kinh Vân Tử chợt lóe tinh quang nói tiếp:

- Chỉ có thể nhờ dị thú này thôn phệ vạn niên hàn tinh thạch, đồng thời tại lúc Thiên băng vương hạt còn không chưa hoàn toàn thức tỉnh thôn phệ hoàn toàn.

Đối với việc Kinh Vân Tử biết chính mình có được Tham thị thú, thực ra Lâm Khiếu Đường cũng không quá mức kinh ngạc, ngày trước tại Tù Ma Cốc chính mình đã tại trước mắt mọi người phóng ra Tham thị thú, chỉ cần hơi chút điều tra thì ai cũng có thể dễ dàng biết được.

Chỉ là Lâm Khiếu Đường cũng không hoàn toàn tin tưởng vào lời Kinh Vân Tử nói, dù sao sự tình cũng không thể chỉ đơn giản như vậy, đương nhiên Lâm Khiếu Đường cũng rất rõ ràng đám Tham thị thú có bao nhiêu lợi hại.

Tuy rằng những tiểu tử kia gần trăm năm nay không có biến hóa gì nhưng là Lâm Khiếu Đường bề quan tu luyện thời gian dài tại Địa Linh Hà, bọn tiểu tử này cũng thu được không ít chỗ tốt, cho dù không có biến đổi gì nhiều về chất lượng, nhưng số lượng lại có sự khác biệt rõ rệt.

- Thì ra là thế, vậy Lâm mỗ đành bêu xấu rồi!

Lâm Khiếu Đường bay đến trước mặt bốn người, thẳng thắn nói, từ đầu đến giờ bản thân không xuất lực nhiều lắm, bởi vậy vô luận lúc này có kết quả như thế nào, bộ dáng cũng nên chú trọng làm một lần.

Sắc mặt bốn người còn lại khê động, đều lui lại phía sau một ít rồi ngóng về hướng Lâm Khiếu Đường, hiển nhiên cả bốn người đối với thượng cổ kỳ thú đều có vài phần hiếu kỳ. Trong bốn người chỉ có Thất Tuyệt

phu nhân trước đó đã từng gặp qua tại Đại Hạ quốc, nhưng lần đó căn bản đang thụ trọng thương nên cũng không có tâm tình quan sát kỹ, lúc đó bảo trụ được tính mạng đã là cảm tạ trời đất lắm rồi.

Lâm Khiếu Đường tuy là thật lâu không có dùng tới những tiểu tử này, nhưng liên hệ với chúng so với trước đây lại ngày càng mật thiết, sâu trong nguyên thức chỉ thoáng động, một đám mây màu xám bạc với số lượng cực lớn từ bên trong ống tay áo đã chậm rãi phóng ra.

Mỗi một con Tham thị thú sau khi được thả ra đều hưng phấn kêu lên mừng rỡ, nếu chỉ là một con thì thanh âm cũng không có gì đáng nói, thế nhưng đây lại là ngàn vạn con bởi vậy mà thanh âm tương đối to.

Tham thị thú, miệng của nó theo sự tiến hóa dần phát sinh biến đổi, hôm nay, so với cái miệng nho nhỏ ngày trước đã có sự khác biệt rất lớn. Cửa miệng tại lúc khép kín thì nhìn không ra có điều gì khác biệt, thế nhưng những cái răng bên trong đã biến đổi sắc nhọn và cứng rắn vô cùng. Ngoài độ cứng đã từng được Lâm Khiếu Đường trắc thí qua Bí huyền kim thì coi như tương đương, hơn nữa khi chúng phi hành lại có thể xoay tròn, thật giống như những mũi khoan điện, dù có gặp phải bất luận vật gì cứng rắn như thế nào nhưng tới trước những cái miệng đáng sợ kia lại không khác gì những món mĩ vị ngon lành vô cùng.

Trước kia, thi đám tham thị thú này vừa mới phá trứng ra ngoài, thân thể của chúng cũng chỉ có một phần sáu tắc, đôi cánh như cánh dơi khi mở ra thì cũng chỉ dài một phần ba tắc, hình thể vô cùng nhỏ bé, bất quá số lượng rất đông đảo, Lâm Khiếu Đường còn chưa từng đếm qua, thế nhưng hiện tại mấy trăm vạn hẳn là có đủ, cho dù ít hơn thì cũng không bao nhiêu.

Nhưng hiện tại đã trải qua vài lần tiến hóa, thân thể tham thị thú đã xảy ra một chút biến đổi. Ngoài hình từ lúc ban đầu tương đối giống con chuột dần dần chuyển hướng sang tương đối giống con chó nhỏ. Đặc biệt là cái miệng càng lúc càng giống như miệng chó, hơn nữa còn dữ tợn hơn nhiều. Trên người, ngoài bộ lân giáp màu xám bạc bao phủ toàn bộ ra, chiếc đuôi phía sau của nó giống như đuôi của ác ma, cuối cùng còn có một vật cứng giống như mũi tên vậy.

Số lượng của tham thị đã không thể bằng được như lúc mới ban đầu ấp trứng, nhiều lắm cũng chỉ trăm vạn con mà thôi, thế nhưng thân thể cũng đã từ từ dài hơn, từ ban đầu một phần sáu tắc, đôi cánh mở rộng trước kia một phần ba tắc, hiện tại dài hai tắc, bởi vậy diện tích quân thể coi như so với trước đây không khác biệt nhiều. Lân giáp trên người những tiểu tử này cũng trở nên sắc bén không gì sánh được, pháp bảo bình thường căn bản không thể nào làm chúng tổn thương, hơn nữa trước đó còn thôn phệ băng hàn linh hỏa, thực lực của những tiểu tử này đã đạt tới mức vô cùng kinh khủng.

Bốn người Kinh Vân Tử nhìn thấy rõ Lâm Khiếu Đường phóng ra tham thị thú, trên mặt cả bốn người đều lộ ra vẻ đề phòng, bỏ qua những cái khác không nói, chỉ căn bản thân sở hữu nhiều tham thị thú như vậy đã đủ để độc bộ thiên hạ, tu luyện giả cùng tu vi có khả năng chống lại được đám thượng cổ dị thú này chỉ sợ không có bao nhiêu người.

Kinh Vân Tử, Âm Tuyệt Thiên Sư và Thất Tuyệt Cung Chủ vẫn có chút khinh thường đối với Lâm Khiếu Đường, lúc này đều nhanh chóng thu hồi lại, đã đặt Lâm Khiếu Đường lên vị trí ngang với chính mình.

Tham thị thú dưới sự điều khiển của Lâm Khiếu Đường bay về phía phiến cửa đã được chế tạo từ vạn năm hàn tinh thạch, khi tiếp thu được tín hiệu ra lệnh tấn công, đám tiểu tử từ lâu đã kích động không chịu nổi giống như chó điên xông tới.

Cánh cửa đá lớn trong nháy mắt bị những tiểu thú màu bạc xám che phủ, hiện tại thoạt nhìn phẳng phát như phiến cửa đá này như dùng từ thân thể của tham thị thú để chế tạo nên.

Một màn tiếp theo đủ làm cho bốn người Kinh Vân Tử trừng mắt há mồm. Phiến cửa đá được chế tạo từ vạn năm hàn tinh thạch lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy rõ dần dần biến mất.

Bất quá phiến đá này cũng tương đối dày, dưới sự thôn phệ điên cuồng của tham thị thú, lấy mắt thường nhìn thấy rõ dần dần biến mất, tham thị thú đã thôn phệ qua một trạng vẫn còn chưa xuyên thấu phiến cửa đá.

Bỗng nhiên, một chiếc hạt kiềm (càng bọ cạp) trong suốt từ khe hở rậm rịt tham thị thú xuất hiện, sau đó dần dần hiện hình toàn bộ, cả chiếc hạt kiềm dài ba thước, màu vàng lam, có chút trong suốt.

Sau khi hạt kiềm lộ ra ngoài, mục tiêu của đám tham thị thú dần dần chuyển từ phiên đá sang hạt kiềm, thế nhưng độ cứng của hạt kiềm so với của đá còn cao hơn nhiều, tốc độ thôn phệ rõ ràng đã chậm lại.

Đôi lông mày của Lâm Khiếu Đường khẽ nhíu lại, trong lòng biết lúc này là thờ điểm then chốt, hạt kiềm vừa lộ ra kia hẳn chính là thiên băng vương hạt bị phong ấn bên trong phiên cửa đá, tu luyện giả chế tạo ra mật thất này hiển nhiên đã dựa vào một hình thức cực kỳ cao minh, để cho loại thượng cổ yêu trùng này trở thành tồn tại thủ hộ thú lợi hại nhất bảo vệ mật thất.

Nếu như có thể hoàn toàn thôn phệ được thiên băng vương hạt trước khi nó thức tỉnh, vậy thì uy hiếp tự nhiên sẽ giải trừ, kén cỏi nhất cũng phải thôn phệ quá nửa.

Nguyên thức Lâm Khiếu Đường không ngừng thúc giục, thúc đẩy tham thị thú tăng tốc độ thôn phệ. Phiên cửa đá dần phát ra tiếng oanh minh, chính là cho đám tiểu tử kia đồng lòng hợp lực cùng nhau gia tốc thôn phệ cắn xé sinh ra thanh âm rung động kịch liệt.

Một tiếng thét chói tai kinh khủng từ bên trong phiên cửa đá truyền ra ngoài, thiên băng vương hạt đã thức tỉnh, chỉ là hai cái hạt kiềm của nó đã bị thôn phệ gần hết, ngay cả bộ phận đầu cũng đang bị công kích mãnh liệt.

Thiên băng vương hạt nỗ lực giãy dụa muốn thoát, thế nhưng vô số bị thương làm cho nó suy yếu quá nhiều, bất quá nó vẫn có thể phun từ miệng ra một cỗ hàn khí. Đám tham thị thú cách miệng nó gần nhất lập tức bị đông cứng thành băng. Bất quá rất nhanh sẽ bị vô số tham thị thú khác bù vào.

Những tham thị thú bị đông thành khối băng rơi xuống dưới mặt đất, một cỗ hỏa diễm màu trắng từ trong cơ thể của nó phát ra, rất nhanh làm cho khối băng bên ngoài thân thể của chúng tan rã, không bao lâu lần sinh long hoạt hổ trở lại, tiến vào trong đại quân thôn phệ.

Lâm Khiếu Đường nhìn thấy điều này, trên mặt chỉ lộ ra một tia cười nhạt, nếu như là yêu thú cấp mười bốn thuộc tính khác thì tham thị thú chưa chắc đã đối phó được, cho dù có thắng thì cũng là thắng thảm, thậm chí là tổn thất hơn phân nửa cũng không phải là không có khả năng. Chỉ có duy nhất yêu thú băng hệ là không hề sợ hãi, coi như là yêu trùng cao cấp như thiên băng vương hạt cũng không thể làm gì được đám tham thị thú này.

Thiên băng vương hạt giãy dụa chỉ là phí công vô ích, phút chốc cái đầu đã bị thôn phệ sạch sẽ, ước chừng thời gian một nén hương. Thân thể dài hơn một trượng của thiên hạt chỉ còn lại có phần nửa.

Sau nửa canh giờ, phiên cửa đá được chế tạo từ vạn năm hàn tinh thạch đã bị hoàn toàn xuyên thủng, một cỗ thánh nguyên khí tinh thuần từ bên trong tràn ra ngoài, làm cho năm người Lâm Khiếu Đường như được uống cam lộ, thân thể nhẹ nhàng khoan khoái. Cảm giác một mối đường xá trước đó đã biến mất sạch.

Thánh nguyên khí tuy rằng rất ít, thế nhưng cũng đủ để cho năm tu luyện giả địa vương giai vừa mới tổn hao không ít khí nguyên khôi phục lại hơn phân nửa.

- Tiểu tử, đó chính là thánh nguyên khí của thượng giới, thế nào? Cảm giác không tồi đúng không, ở trên thượng giới hầu như mỗi ngõ ngách đều có khí nguyên như vậy!

Kỳ Áo hấp thu được một chút thánh nguyên khí hưng phấn nói.

Lâm Khiếu Đường cũng không trả lời, bất quá trong lòng kinh ngạc không gì sánh được, thánh nguyên khí này so với khí nguyên bình thường không biết tinh thuần hơn gấp bao nhiêu lần, nếu như có thể có được hoàn cảnh tu luyện tràn đầy thánh nguyên khí, vậy thì khẳng định tu luyện hiệu quả làm ít công nhiều.

Nhìn mật thất đã mở rộng, sắc mặt bốn người Kinh Vân Tử đều lộ rõ vẻ vui mừng, trong lúc nhất thời thậm chí có chút thất thần, tất cả đều ước mơ bên trong bảo tàng chất đầy đất, từ nay về sau chính mình liền có thể một bước lên trời, trở thành tồn tại cao cấp nhất hạ giới, ngày phi thăng cũng sắp tới.

- Ha ha, Lâm đạo hữu, lão phu mới được người đúng là chính xác, hôm nay nếu như không phải có Lâm đạo hữu tương trợ, chỉ sợ mấy người chúng ta lại phải trải qua một hồi đại chiến gian khổ mới có thể mở được cửa đá chế tạo từ vạn năm hàn tinh thạch này, tránh không được thụ thương tổn hại chân nguyên. Lão phu xin đa tạ Lâm đạo hữu trước, đợi khi vào mật thất nhất định sẽ không làm Lâm đạo hữu thất vọng!

Kinh Vân Tử nhìn phiên cửa đá đã bị xuyên thủng cười to nói.

Lâm Khiếu Đường triệu hồi đám tham thị thú vừa được một bữa tiệc no nê trở về, nghe Kinh Vân Tử nói lời tạ ơn, trên mặt không hề nổi chút sóng nào, không hề vì Kinh Vân Tử thổi phồng mà sinh ra bất cứ ba động gì trong lòng. Càng không có ý tứ nhanh chóng xông vào trong mật thất, cả ba người cũng đều giống như vậy.

Năm người này đang trong trạng thái vi diệu, trong lòng mỗi người đều có điều ẩn dấu, đều đề phòng lẫn nhau.

Ai cũng không muốn là người đi vào đầu tiên. Đi vào, ai biết trong đó còn có cạm bẫy gì hay không!

Một chỗ khác của đại lục Phong Ma, trong ma vực U Minh Chiểu Trạch, nhóm bảy tên tu luyện giả đứng trên một thanh phi kiếm màu vàng thật lớn, phi hành tương đối thấp với tốc độ cao.

Bảy người này chính là hai đại viện thủ Tiềm Long Viện, đan vương và Tứ Thái Chân Long. Ngay trước đó không lâu, Bạch Long trong Tứ Thái Chân Long lấy thực lực bản thân hạ được một đàn oa chiểu u thiên sắt, trước sau không đến thời gian một chén trà nhỏ.

Oa chiểu u thiên sắt là một loại yêu trùng cấp mười hai. Thông thường đều là mấy trăm con tụ tập lại một chỗ, thực lực cá thể cũng không có gì đáng sợ, nhưng một đám thì lại có thể tiêu diệt được tu luyện giả địa vương giai sơ kỳ bình thường.

- Bạch đại ca, Du Long Trùng Thiên Quyết của ngươi càng ngày càng xuất thần nhập hóa rồi, chiêu Thập Long Ngao Phi vừa rồi, một kích đã đủ làm cho hơn hai trăm oa chiểu u thiên sắt chết dưới Du Long Kiếm, thực sự là làm cho Thanh Nhu mở rộng tầm mắt, thậm chí Uyển Nhi tỷ tỷ cũng đều khen ngợi không thôi, nàng rất ít khen ngợi người khác đó.

Một nữ tử mặc trù y màu lam nhạt rất thanh nhã đứng trên phi kiếm cười khen.

475. Chương 468: U Minh Chiểu Trạch. (thượng)

- Thiên La Kiếm Trận của Triển sư muội mới là tuyệt chiêu mạnh nhất trong bốn người chúng ta. Sư huynh ta trước mặt ngươi bất quá chỉ là múa rìu bước cửa Lỗ Ban mà thôi!

Hai tròng mắt của Triển Thanh Nhu trong suốt không sóng, thần sắc trên mặt thanh nhã tươi mát, uyển chuyển hàm súc cười khẽ nói.

- Bạch đại ca sợ là chưa nhìn thấy Cửu Long Phá Thiên của Uyển Nhi muội muội rồi, đó mới là sơn băng địa liệt, biển khô đá nát. Không tin ngươi hỏi Tiêu đại ca.

Tiêu Mục vẫn vẻ mặt nghiêm túc nhìn về tình hình phía trước, thần sắc hơi có chút buông lỏng nói:

- Hai người các ngươi không cần phải tự khiếm tốn tang bốc nhau, chiêu số không thể không nói là có uy lực lớn, thể nhưng sử dụng như thế nào còn quan trọng hơn, uy lực lớn nhưng cũng chưa chắc đã chiến thắng được chiêu số có uy lực kém hơn.

- Tiêu đại ca nói đúng!

Triển Thanh Thu cười nói.

Bạch Du cũng tán thành gật đầu, ánh mắt liếc nhìn về phía nữ tử trù y đứng phía sau phi kiếm, vừa nhìn trong lòng liền mạnh mẽ run lên, một cỗ ái ý (tình yêu đóa) cuộn trào mãnh liệt bốc lên.

Nữ tử trù y không phải ai xa lạ, chính là người đã cùng với Lâm Khiếu Đường vượt qua quãng thời gian tuổi thơ đơn thuần nhất, Lâm Uyển Nhi. Từ khi chiến tranh tại Tân La thành xảy ra, hai người trời nam đất bắc, vẫn chưa từng gặp lại.

Thời gian như bay, trong nháy mắt mà đã gần hai trăm mùa đông trôi qua, hai người cũng không còn là hai tiểu hài tử tràn ngập ngây thơ chất phác trước kia, cả hai đều đã xảy ra những biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lâm Khiếu Đường không cần phải nói, hai trăm năm qua trải qua nhiều kiếp nạn, nhiều bể dâu, bằng vào nghị lực hơn người, thái độ cẩn thận và không thể không bỏ qua vận khí, hiện tại tu vi bản thân đã đạt tới

địa vương giai trung kỳ đỉnh. Thần thông lại càng có thể đánh một trận với đại tu sư, từ hơn một trăm năm trước đã trở thành nguyên lão một phái, càng trong một đoạn thời gian danh chấn bốn phương.

Phế vật năm xưa hiện đã trở thành một tồn tại đỉnh cao hoàn toàn xứng đáng là lão quái vật đầu sỏ, ngoài từ mấy thế lực đỉnh cao nhất ra, ai thấy hắn cũng phải kêu một tiếng tiên bối.

Liên tưởng tới đoạn thời gian khi còn ở Lâm gia, cho dù ai cũng không thể nào tưởng tượng được Lâm Khiếu Đường lại có thành tựu như vậy, cho dù là Lâm Uyển Nhi, người hiểu rõ hắn nhất cũng không nhất định có thể nghĩ đến.

Trong lúc Lâm Khiếu Đường trải qua một loạt nguy hiểm và tu luyện không biết tương lai thì Lâm Uyển Nhi cũng đã trải qua một hồi tai nạn lớn nhất trong cả cuộc đời của nàng.

Quê cha đất tổ bị người ta xâm chiếm, tu luyện giới mà nàng sinh ra và lớn lên hoàn toàn bị xóa tên, phụ thân vì muốn kéo dài thời gian cho mọi người chạy trốn, lấy lực lượng một người độc chiến mấy đại cao thủ, chết trận sa trường.

Kể từ đó mục tiêu báo thù cho phụ thân vẫn chiếm trọn tâm trí của Lâm Uyển Nhi, nếu như còn cái gì khác, thì chỉ có nguyện vọng muốn tìm được Khiếu Đường ca ca của nàng.

Từ khi Hiên Viên Tông tiến vào Nam Xuyên Giới, Lâm Uyển Nhi vẫn tìm kiếm cơ hội báo thù cho phụ thân, có lúc thậm chí không từ thủ đoạn nào, thế nhưng nàng vẫn không thể nào thành công khơi mào được tranh chấp.

Lâm Uyển Nhi lúc đó vẫn muốn làm cho Nam Xuyên Giới và Đại Hạ Quốc phát sinh xung đột, thế nhưng cả hai tu luyện giới đều có điều cốt kỵ lẫn nhau, hơn nữa còn có một liên minh thảo nguyên đang nhìn chăm chăm.

Lâm Uyển Nhi hầu như đã sử dụng tất cả mọi thủ đoạn có thể nhưng không thành công, ngược lại chính mình chọc vào không ít cừu gia, thậm chí ngay cả môn phái cũng bắt đầu xuất hiện sự bài xích. Năm đó, nếu như không phải một trong tam đại nguyên lão Hiên Viên Tông và U Minh Lão Tổ một mực bảo vệ nàng thì sợ rằng nàng đã bị Hiên Viên Tông đuổi khỏi môn phái cho tự sinh tự diệt rồi.

Bất quá, trải qua một loạt chuyện, Lâm Uyển Nhi ngược lại tỉnh táo hơn, cũng trở nên thành thực ổn trọng, không hề dễ dàng xung động như trước.

Rút kinh nghiệm xương máu, Lâm Uyển Nhi cảm thấy chính mình không thành đại sự, toàn bộ là do thực lực bản thân quá yếu. Tu vi nông cạn muốn mượn tay người khác báo thù, phương pháp này có chút ấu trĩ, đúng là vẫn phải dựa vào chính bản thân mình.

Mang theo một trái tim cừu hận nhưng tỉnh táo, Lâm Uyển Nhi tiến vào Tiềm Long Viện, từ khi đó bắt đầu, Lâm Uyển Nhi dành tất cả thời gian cho tu luyện, ngoài trừ khắc khổ tu luyện tuyệt học do phụ thân nàng lưu lại, đối với những công pháp thích hợp với chính mình trong bảo khố Tiềm Long Viện, nàng đều đã dành thời gian nghiên cứu tu luyện.

Lâm Uyển Nhi vốn là kỳ tài ngút trời, khi tiến vào trong Tiềm Long Viện liền phát hiện ra được nhược điểm của vũ tu và sự khó khăn khi tới hậu kỳ, có thể tu luyện tới trình độ của phụ thân nàng phi thường khó khăn.

Võ tu so với đạo tu có rất nhiều chỗ bất tiện, giai đoạn đầu tiên càng không thể nào so sánh được với đạo tu, tới trung kỳ cũng không có biến hóa rõ ràng, chỉ khi tới hậu kỳ mới có thể hiện ra một mặt ưu thế.

Tiến độ tu luyện võ tu so với đạo tu chậm hơn nhiều, thế nhưng một khi luyện thành công, võ tu so với đạo tu có cơ sở vững chắc bền vững hơn nhiều, độ cứng chắc thân thể cũng sẽ tăng lên không biết bao nhiêu lần, nói trắng ra là võ tu chính là đem thân thể của mình coi như pháp bảo, tu luyện thân thể giống như tế luyện pháp bảo, cuối cùng đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh.

Võ tu có yêu cầu đối với tư chất so với đạo tu cao hơn nhiều, chỉ khi tới linh hồn giai hậu kỳ, thậm chí là địa vương giai mới biểu hiện ra uy lực vượt trội. Khi tới địa vương giai hậu kỳ, uy lực của võ tu so với đạo tu mạnh mẽ hơn nhiều, thế nhưng đạt tới cấp độ này, võ tu hầu như tuyệt tích, tu luyện thực sự quá mức khó khăn.

Từ nhỏ đã đi theo con đường võ tu, Lâm Uyển Nhi không có được sự chỉ dạy của phụ thân, cho dù tư chất hơn người thì tốc độ tiến bộ cũng tương đối chậm.

Bất quá tu luyện chi đạo, mặc dù không chung một đường, thế nhưng đến cuối cùng trăm sông đổ về biển. Tiềm Long Viện có vô số thư tịch, bí tịch, lịch sử lâu đời, Lâm Uyển Nhi bằng vào sự thông tuệ của bản thân, dùng võ nhập đạo, lại được sự thưởng thức của ba vị đầu sỏ Tiềm Long Viện, hơn trăm năm trôi qua, tu vi đột nhiên tăng mạnh, võ đạo đã đạt được sự cân đối, không đối con đường.

Lâm Uyển Nhi của ngày hôm nay đã không còn dung mạo của thiếu nữ ngây thơ chất phác ngày xưa, nàng đã phá kén thành diệp, dung mạo tuyệt sắc vô cùng quyến rũ, luôn luôn chọn quần áo màu tím (tử), xinh đẹp không gì sánh được, con người của nàng cũng bởi vì tu luyện Tử Long Khí Điểm nên dần dần chuyển sang màu tím, con người tùy ý động yêu mị quyết rũ nói không nên lời.

Trong Tứ Thái Chân Long của Tiềm Long Viện, Lâm Uyển Nhi là người xuất thủ tàn nhẫn hung hãn nhất, từ khi tu vi đại thành, trợ giúp Tiềm Long Viện tranh đoạt tài nguyên tại nhiều bảo địa, đều lấy kết quả chiến thắng trở về, nhưng bởi vì như vậy đã đắc tội với rất nhiều người.

Lần này tiến vào đại lục Phong Ma, tâm tình của Uyển Nhi ba động rất lớn, hơn trăm năm tu luyện làm cho tâm tình báo thù của nàng được bình ổn rất nhiều. Thế nhưng khi nhìn thấy đám tu luyện Đại Hạ Quốc ngoài kết trận, cho dù lòng dạ Uyển Nhi có bình ổn thế nào đi nữa cũng không chịu nổi cừu hận trong lòng.

Đặc biệt là khi Âm Quỷ Lão Ma và Bạch Diện Ma Quân Âm Quỷ Cốc xuất hiện, Lâm Uyển Nhi đã hầu như không khống chế được, cái chết của phụ thân năm đó cùng với hai người này có quan hệ rất lớn, Bạch Diện Ma Quân lúc đó dưới sự trợ giúp của một đám tu luyện giả Hiên Viên quốc truy đuổi đám người Hiên Viên quốc chạy nạn, mà Âm Quỷ Lão Ma lại chạy tới đánh nén làm cho phụ thân của nàng bị trọng thương.

Trong cảm nhận của Lâm Uyển Nhi thì những tu luyện giả khác của tu luyện giới Đại Hạ quốc và liên minh thảo nguyên đều không tránh thoát khỏi liên hệ, thế nhưng hai người kia chính là đầu sỏ phải đền mạng đầu tiên.

Ngoài cổ trận, nếu như không phải hai đại viện thủ và đan vương đồng thời truyền âm và dùng ám kinh khống chế Lâm Uyển Nhi thì chỉ sợ là ngay bên ngoài cổ trận đã xảy ra một hồi tranh đấu kịch liệt.

Lấy thực lực của Lâm Uyển Nhi nếu như đấu với Bạch Diện Ma Quân thì coi như có vài phần thắng, thế nhưng chống lại đại tu sư như Âm Quỷ Lão Ma thì không có phần thắng nào.

Tiềm Long Viện và tu luyện giới Đại Hạ không có bao nhiêu thù hận, hai vị viện thủ và đan vương tự nhiên sẽ không để Uyển Nhi vì thù oán cá nhân mà phá hỏng đại cục.

Lâm Uyển Nhi bị ngăn lại cũng không trách hai vị viện thủ và đan vương, thế nhưng nỗi lòng lại không thể nào bình phục lại được, sau khi truyền tống vào trong đại lục Phong Ma, nàng vẫn có tâm sự rất nặng nề.

Bạch Du nguyên bản đối với Lâm Uyển Nhi chỉ là kinh nhi viễn chi, biết rõ nữ tử này so với nữ tu bình thường khác nhau, cũng biết từ trước tới giờ, nàng đối với chính mình chỉ dừng lại ở mức tình cảm huynh muội bình thường mà thôi. Thế nhưng hơn trăm năm ở cung, làm cho Bạch Du càng cảm giác được nữ tử này không giống người bình thường. Tu luyện giả nhìn người đầu tiên là nhìn tu vi, thứ hai là tuệ căn, vả lại đó là có hay không có năng lực đặc thù cho chính mình sử dụng, nếu như giới hạn tại nữ tu mà nói, còn có thêm dung mạo, phương diện này so với tu vi không kém nhau bao nhiêu.

Lâm Uyển Nhi không cần bàn cái, nàng tập hợp đủ mọi điều kiện, có chút thậm chí vượt quá xa, dù sao nàng tuổi còn trẻ như vậy mà đã là địa vương giai, đầu óc thông tuệ, hơn nữa dung mạo vô cùng xinh đẹp, người như nàng thực sự quá hiếm có. Kỳ tại ngút trời trong lịch sử Tiềm Long Viện không thiếu, nhưng giống như nàng cũng chỉ có hai mà thôi, toàn bộ Kỳ Đông sợ là không vượt nổi mười đầu ngón tay.

Bất luận một nam tu nào đó có thực lực đều rất rõ ràng, nếu như cùng với một nữ tu thực lực địa vương giai có ý nghĩ như thế nào, kém cõi nhất cũng làm cho tốc độ tu luyện tăng gấp đôi. Mà thân thể cửu thiên nguyên đỉnh của Lâm Uyển Nhi càng là lô đỉnh tu luyện đỉnh cấp, nếu cùng song tu thì tốc độ không biết sẽ đề cao hơn bình thường gấp bao nhiêu lần.

Những điều kiện này, cho dù là ai đi nữa cũng đều động tâm. Hơn năm năm trôi qua, Bạch Du rốt cuộc không kìm nén được chính mình, hướng hồ lấy thân phận và địa vị của hắn tại Tiềm Long Viện, nhìn các

nữ tu khác chỉ cảm thấy chướng mắt, mà Triển Thanh Nhu sớm đã là mục tiêu tập trung của Tiêu Mục. Nếu như có hai nàng thì hai người tự nhiên không cần phải tranh đoạt lẫn nhau.

Trước đây, Tiêu Mục và Bạch Du tuy là thiên chi kiều tử của Tiềm Long Viện, thế nhưng dù sao vẫn chỉ là tu luyện giả cấp thấp, rất nhiều chuyện còn chưa hoàn toàn nhìn thấu. Hiện hôm nay địa vị của cả hai người đều đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Cũng có mục tiêu càng cao hơn, nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, hai người sẽ trở thành người nổi nghiệp của hai đại viện thủ Tiềm Long Viện, đương nhiên điều này còn cần phải xét xem hai người còn có tiềm lực phát triển hay không. Địa vương giai sơ kỳ không đủ để trở thành viện thủ, tối thiểu cũng phải đạt được tu vi địa vương giai trung kỳ, lúc tiến vào trong Thực Long Tháp Tiềm Long Viện tu tập, trở thành đại tu sư trong tầm tay.

Bất quá hai người Bạch Du và Tiêu Mục ngấm ngấm triển khai thế tiến công đối với Uyển Nhi và Triển Thanh Nhu, thủy chung hiệu quả cực kém. Cho dù hai vị viện thủ thỉnh thoảng tạo điều kiện và đánh tiếng cũng không thể lay động hai nàng. Tựa hồ trong lòng hai nàng đều đã có người tương ứng, hoặc có điều gì đó khác. Nói chung giống như ngọn núi băng vạn năm không tan, luôn thờ ơ đối với hai nam tu tuổi trẻ đầy hứa hẹn này.

Nhìn Uyển Nhi đứng phía sau đờ người ra, nội tâm Bạch Du không khỏi bắt đầu khởi động, tiến lên nói:

- Uyển Nhi, đang suy nghĩ cái gì vậy?

Uyển Nhi thu hồi vẻ đờ đẫn lại, miễn cưỡng cười nói.

- Không có cái gì, Bạch sư huynh, chúng ta tới rồi sao?

Một tiếng Bạch sư huynh làm cho Bạch Du rất thất vọng, tận lực làm như không có gì nói:

- Đã tiến vào trong trung tâm của U Minh Chiếu Trạch rồi.

- A, vậy thì Tử Minh Đàm trong lời nói của sư phụ đã sắp tới rồi.

Lâm Uyển Nhi không yên lòng nói một câu.

Bạch Du còn đang muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên phi kiếm hơi giật, tức thì Kiếm Vương Mục Bách Thông trầm giọng nói.

- Mục Nhi, Du Nhi, Nhu Nhi, Uyển Nhi, lập tức tổ hợp Tứ Long Địa Vọng Trận, chuẩn bị ngăn địch.

Sắc mặt mỗi người trong Tứ Thái Chân Long đều ngưng tụ, từ khi tiến vào trong U Minh Chiếu Trạch, đã gặp phải không ít yêu trùng, nhưng đều là cho bốn người Từ Thái Chân Long dễ dàng giải quyết, lúc này đối thủ còn chưa xuất hiện mà Mục viện thủ đã bảo bốn người tổ hợp thành trận hình luyện tập bao nhiêu năm qua, Tứ Long Địa Vọng Trận.

Bốn người hiện tại sơ bộ thành lập được sự ăn ý ban đầu, sử dụng trận hình này có thể chống lại được đại tu sư, thậm chí còn có hai thành chiến thắng, uy lực của nó rất cao.

Trong lòng bốn người có nghi hoặc thế nào đi nữa thì Mục viện thủ đã ra lệnh một tiếng, lập tức hành sự, hầu như Mục viện thủ nói xong, bốn người đồng thời phân tán, trận hình trong nháy mắt thành hình.

Cô cô...

Trong chiếu trạch kịch liệt vang lên tiếng động quái dị, toa, bỗng nhiên một chiếc xúc tu thật lớn phóng lên cao, đánh về phía phi kim đang phi hành trên không trung.

- Thanh long, lam long công kích, tử long, bạch long phòng ngự.

Mục Bách Thông khẽ quát một tiếng, đồng thời điều khiển phi kiếm thay đổi phương hướng, tránh thoát khỏi cái xúc tu thật lớn kia.

Trong khoảnh khắc, một đạo thân ảnh màu xanh hóa thành lưu quang bắn về phía xúc tu, đồng thời Triển Thanh Nhu điều khiển ba mươi lăm thanh Thiên La Kiếm hình thành Thiên La Kiếm Trận, đâm vào bên trong vũng bùn.

Một tiếng rống to nặng nề từ sâu trong vũng bùn phát ra, hơn mười chiếc xúc tu thật lớn giống như măng tiên (roi rắn) điên cuồng từ trong vũng bùn vùng vẫy hướng về phía không trung.

476. Chương 469: U Minh Chiếu Trạch. (hạ)

Tứ Long Địa Vong Trận có chút cất lực chống đỡ hơn mười chiếc xúc tu tấn công, Tiêu Mục và Triển Thanh Nhu hợp lực công kích nhưng hiệu quả đối với quái vật này rất thấp.

Hai vị viện thủ và Đan Vương lúc này đã bay lên càng cao trên bầu trời quan sát mọi chuyện xảy ra bên dưới, xem tình hình không dự định xuất thủ.

- Chủ công tử bắc hướng sang nam đến chiếc xúc tu thứ tám, từ đông sáng tây đến chiếc xúc tu thứ mười bốn!

Thanh âm của Mục Bách Thông từ trên bầu trời truyền tới.

Tứ Thái Chân Long vừa nghe nói thế, lập tức biến hóa trận hình, phương vị của bốn người đều di chuyển toàn bộ, đồng thời trọng tâm công kích và trọng tâm phòng thủ đều phát sinh biến hóa, một mình Bạch Long phòng ngự, còn ba người còn lại tham dự tấn công.

Trong hơn mười chiếc xúc tu thật lớn, quang mang màu xanh lóe lên, phi kiếm màu lam qua lại công kích, còn có mấy long ảnh màu tím gào thét xoay quanh.

Đã biết lợi hại, sắc mặt mỗi người Tứ Thái Chân Long đều nghiêm trọng, hiện tại đều dùng tới công phu chân thực, không dám có bất cứ giấu giếm gì, trước đó còn tưởng gặp phải yêu trùng gì đó, chưa từng nghĩ tới cư nhiên lại là nê chương thú, một loại yêu thú chiếu trạch, loại yêu thú ao đầm này cực độ yêu thích đối với dương khí.

Nếu là Lâm Khiếu Đường nhìn thấy những chiếc xúc tu này nhất định sẽ thất kinh, bởi vì những chiếc xúc tu này so với nê chương thú mà hắn gặp được tại đại lục Minh Tây còn lớn hơn dài hơn và cường đại hơn, trên xúc tu còn mọc ra một ít gai nhọn cứng chắc.

Nê chương thú này là yêu thú đã tiếp cận cấp mười bốn, công kích bình thường đối với nó không sinh ra được bất kỳ sự uy hiếp nào, dưới tình huống bình thường, bốn tu luyện giả địa vương giai sơ kỳ, cho dù vây kín cũng khó tạo thành sát thương đối với nó.

Bất quá, Tứ Thái Chân Long nghiêm ngặt dựa vào vị trí biến hóa của Tứ Long Địa Vong Trận, dưới sự chỉ huy của Mục Bách Thông, công kích vào những chỗ yếu hại của yêu thú này, rất nhanh liền chiếm được thượng phong.

Chiếc xúc tu thứ tám dưới sự công kích mạnh mẽ của Tiêu Mục, hầu như sắp bị chặt đứt, vô luận là những xúc tu khác muốn giải vây như thế nào, luôn luôn bị hơn mười thanh Thiên La Kiếm vây xung quanh Tiêu Mục ngăn chặn lại, Thanh Long và Lam Long phối hợp ăn ý với nhau, khi thì chuyển đổi vị trí, làm cho chương nê thú không có biện pháp nào.

Phập... Quang mang màu xanh hiện lên, chiếc xúc tu bị chặt đứt, một đoạn xúc tu rất dài vẫn còn hơi nhúc nhích rơi vào trong vũng bùn.

Trong vũng bùn này phát ra một loại tiếng gào thét đau đớn khó chịu, phảng phất như cự thú thời viễn cổ rít gào, chấn động lòng người.

Âm thanh bọt khí nổ lộp lộp trong vũng bùn càng lúc càng kịch liệt, toàn bộ chiếu trạch phảng phất như bị đun nóng sôi lên sùng sục.

Vù một tiếng, chiếc đầu thật lớn từ trong vũng bùn nhô ra ngoài, hơn mười con mắt cực lớn hiện ra trong không trung, cái miệng rộng mở đầy răng nhọn hoắt, trong đó vẫn còn đang ngậm một con ma ngư thật lớn.

Con quái vật khổng lồ phát ra tiếng phẫn nộ, chiếc xúc tu vừa bị chặt là một trong bốn chiếc xúc tu quan trọng nhất của nó, mạnh mẽ nuốt vào trong bụng con ma ngư thật lớn, nê chương quái phun ra sương mù màu đen dày đặc.

Đám sương màu màu đen này là độc chương rất mạnh, không ngừng có thể dễ dàng ăn mòn chân khí hộ thể thông thường mà còn có khả năng ăn mòn cả pháp bảo.

Hơn mười chiếc xúc tu càng trở nên điên cuồng, liên tục huy vũ, trong vòng hơn trăm trượng đều là hư ảnh của hơn mười chiếc xúc tu thật lớn, Tứ Thái Chân Long lại một lần nữa biến đổi vị trí trận hình.

Lâm Uyển Nhi đứng tại vị trí tương đối an toàn, lập tức biến đổi từ trọng tâm tấn công sang trọng tâm phòng thủ, ba người còn lại triển khai công kích, cảm giác khẩn trương vừa mất, thần sắc Lâm Uyển Nhi hơi xuất hiện một tia ngẩn ngơ, đôi mắt màu tím vô tình lóe lên, có vẻ cực kỳ yêu dị, đối với con quái vật to lớn này thực tế không có bao nhiêu e ngại. Lực chú ý của nàng luôn luôn bị một cỗ khí nguyên xa xa hấp dẫn.

Từ khi tiến vào trong U Minh Chiếu Trạch, Lâm Uyển Nhi đã cảm nhận được cỗ khí nguyên mơ mịt này, chính là do đám tu luyện giả Đại Hạ quốc kia phát ra, tựa hồ như mục tiêu của bọn họ so với Tiềm Long Viện không hèn mà hợp, vị trí đi vào khác nhau nhưng mục tiêu lại có chút giống nhau.

Trong ngũ đại ma vực, rộng lớn nhất chính là U Minh Chiếu Trạch, lớn chừng một phần tư đại lục Kỳ Đông, diện tích vô biên vô hạn, dường như một hải dương chiếu trạch, là một trong những chiến trường chủ yếu tại thời kỳ thượng cổ, thượng cổ tu luyện giả đã ngã xuống tại đây không hề ít, bảo bối di lạc tại đây càng nhiều vô số kể.

Ngoài trừ Tiềm Long Viện, các thế lực khác cũng tiến vào đây là điều dễ hiểu. Thế nhưng cỗ khí nguyên này vẫn luôn luôn nhiễu loạn tâm thần của Lâm Uyển Nhi, nàng rất khó khống chế trái tim báo thù của chính mình, vừa nghĩ tới trong số những cỗ khí nguyên kia có kẻ giết chết phụ thân mình, liền hận nghiền chặt hàm răng, tâm thần không yên.

- Uyển Nhi, Uyển Nhi, công kích chiếc xúc tu bên cạnh người!

Bạch Du cấp thiết kêu lớn, đây đã là lần thứ ba rồi.

Lâm Uyển Nhi vẫn còn hơi ngây người đột nhiên cảm giác bên cạnh có thứ gì đó lao tới, giạt mình hồi phục tinh thần, áy náy nhìn Bạch Nhu, lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, tử long khí điểm tăng vọt mấy thành, cánh tay ngọc vung lên, một đầu tử vong bắn ra ngoài, trong miệng tử long còn có một chiếc gai nhọn vươn ra dài chừng hơn một thước, vô cùng uy lực.

Đầu tử long này là cho Uyển Nhi tốn rất nhiều công sức, thu thập nhiều tài liệu nguyên quán quý trọng, trải qua chín chín tám mươi một năm dài dằng dặc luyện chế, tiêu hao vô số tinh lực mới ngưng tụ thành, cho đến hai mươi năm trước mới hoàn toàn thành công, tổng cộng luyện chế ra chín đầu. Mỗi một đầu dài chừng một trượng rưỡi, có thể co duỗi trong phạm vi nhất định, đuôi của tử vong sắc bén như những lưỡi đao, thậm chí những chiếc lân phiến cũng vô cùng sắc nhọn, uy lực cực lớn.

Khi chín đầu tử long này thành công, ngay cả đan vương Mặc Vô Danh cũng phải than thở không thôi, luyện chế pháp bảo không quan hệ cao thấp, chỉ cần có kiên trì, cho dù là pháp bảo thượng phẩm cũng có thể luyện thành công.

Tử long tỏa liên hóa thành long cốt, dưới sự thúc dục của tử long khí điểm hóa thành một đầu tử long thực chất hóa, so với tử long chi ảnh bình thường có uy lực cao hơn mấy lần.

Dưới một tiếng long ngâm (rồng gầm), xúc tu bị xuyên thấu một lỗ lớn.

Tử long khí điểm của Uyển Nhi hiện ra lực phá hoại vô cùng lớn, làm cho ba người còn lại hơi thất thần, bất quá rất nhanh đã bị tiếng rồng to kéo lại.

Nê chương thú bị đau đớn càng thêm điên cuồng, sương màu màu đen dần dần ngưng tụ, độc chương càng lúc càng dày đặc.

Tu vi của Tứ Thái Chân Long không kém, dưới tình huống chống lại yêu thú tiếp cận cấp mười bốn vẫn chiếm được thượng phong.

Hơn mười chiếc xúc tu thật lớn liên tục huy vũ đã làm cho thảm thực vật xung quanh mấy trăm trượng biến mất, chỉ còn lại bùn nhão tanh hôi, bốn phía đều là sương mù màu đen nồng đậm.

Cũng may nê chương thú ngoại trừ da thị cứng chắc và có khả năng phun khói độc ra, chiêu số khiến đối thủ đau đầu cũng không nhiều, hơn nữa loại cự thú tồn tại từ thời viễn cổ này, nguyên thức rất yếu, cho dù đã tiếp cận với yêu thú cấp mười bốn, nhưng vẫn duy trì thú tính rất mạnh, chỉ bằng vào thân thể khổng lồ trời sinh hấp thu chương khí tăng thêm tu vi.

Muốn đánh chết loại cự thú tiếp cận cấp mười bốn này hầu như không có khả năng. Tứ Thái Chân Long dưới sự chỉ huy của Mục Bách Thông không ngừng biến hóa trận hình, làm cho cự thú hoàn toàn không tìm được trọng điểm tấn công, khiến cho đầu óc của nó phải choáng váng.

- Tứ Long cùng đánh, tấn công vào mắt!

Thanh âm Mục Bách Thông truyền tới.

Lúc này đây, trận hình chuyển biến là biến hóa cuối cùng của Tứ Long Địa Võng Trận, Tiêu Mục xông bên ngoài, làm một võ tu chân chính duy nhất trong bốn người, chuyển xông lên đầu tiếp cận đối thủ thông thường đều do hấn đảm nhiệm.

Ba người còn lại đều thi triển tuyệt học, kiếm trận hoa lệ, tử long rít gào, cùng với đạo đạo quang mang màu xanh cùng nhau bắt về phía con mắt to lớn vị trí trung tâm trên đầu nê chương thú.

Nê chương thú cảm giác được uy hiếp, lập tức quơ hơn mười chiếc xúc tu chặn lại, thế nhưng bốn chiếc xúc tu chủ chốt trước đó đã bị chặt mất hai chiếc, hai chiếc còn lại đều bị thương nặng, uy lực giảm đi nhiều, hơn mười chiếc xúc tu khác tuy rằng đều rất lợi hại, thế nhưng một là đã bị thương, hai là uy lực không thể nào bằng được bốn chiếc xúc tu chủ chốt.

Du Long Kiếm của Bạch Du trước tiên chặt đứt một chiếc xúc tu, sau đó Triển Thanh Nhu thi triển Thiên La Kiếm chen chúc chụp xuống, lập tức chém đứt liền mấy chiếc xúc tu, còn ngăn cản được số xúc tu còn lại, Lâm Uyển Nhi phóng ra ba con tử long trong vòng sương mù màu đen cuộn cuộn xoay tròn, tận lực hoàn tan sương mù màu đen, Tiêu Mục cầm Phá Sơn cự kiếm trong tay, giống như mũi tên lao thẳng vào cái đầu to lớn của nê chương thú.

Ghào....

Quang mang màu xanh chói mắt hiện lên, sau đó là tiếng rống giận đau đớn điên cuồng phát ra, thân thể to lớn của nê chương thú ầm ầm đổ sập, gần mười chiếc xúc tu còn sót lại cũng đều không còn sức lực rơi vào trong vũng bùn.

Thần sắc Mục Bách Thông chợt lóe, cánh tay nhẹ nhàng vung lên, một thanh phi kiếm màu vàng bắn ra ngoài, đâm vào trong đầu nê chương thú, bổ đầu ra, nắm bàn tay, một viên tinh thể màu đen từ trong đầu nê chương thú bị hút tới, chính là thú nguyên tinh của nê chương thú.

Mục Bách Thông đưa thú nguyên tinh màu đen cho Mặc Vô Danh nói:

- Mặc lão, khóa cự thú nguyên tinh này đủ để người luyện chế hơn trăm viên địa nguyên tinh đan rồi, so với linh vương đan cũng không kém hơn bao nhiêu.

Mặc Vô Danh thu hồi tinh thể màu đen, trầm giọng nói:

- Nếu như có thể tìm được nguyên hỏa tinh khiết trong thiên địa, phẩm chất có thể đề cao lên nhiều, đến lúc đó cho dù hai người phục dụng vào cũng có thể tăng thêm vài năm tu vi.

- Mặc lão yên tâm lần này ta và Mục huynh chắc chắn sẽ toàn lực trợ giúp người tìm được thiên địa thuần hỏa, cũng tự mình hộ pháp cho người, cho người an tâm thôn phệ dung hợp loại nguyên hỏa đứng hàng thứ nhất địa nguyên hỏa này.

Hình Hướng Thiên hứa hẹn nói.

- Lão phu cảm ơn hai vị viện thủ rồi, nếu như lão phu thực sự có thể dung hợp thiên địa thuần hỏa thành bản mạng chân hỏa, chắc chắn sẽ luyện chế ra được đan dược cao cấp nhất “thiên nguyên đế đan” tặng hai vị.

Mặc Vô Danh cảm kích nói.

- Mặc lão không cần phải để chuyện này trong lòng, tu vi của ta và Huỳnh huynh đệ đạt tới cấp độ này, sớm đã không còn hy vọng gì nữa rồi, tất cả tùy duyên, Mặc lão mấy trăm năm gần đây đối với Tiềm Long Viện cống hiến công lao rất lớn, hai người chúng ta vẫn ghi lòng tạc dạ, trợ giúp Mặc lão đạt được mong muốn cũng là tâm nguyện của hai người chúng ta, hướng hồ lần này tới đây cũng không phải chỉ vì thiên địa thuần hỏa, cần lấy lấy được hai kiện bảo bối kia, hy vọng phi thăng thượng giới của hai người chúng ta sẽ tăng lên rất nhiều, sau này Tiềm Long Viện hoàn toàn trông chờ vào Mặc lão rồi.

Mục Bách Thông trầm trọng nói.

- Nhị vị yên tâm, mặc dù lão phu cũng truy cầu phi thăng đại đạo, thế nhưng so với hai vị, lão phu cũng chỉ là hàng văn bối, ở hạ giới này hai ba trăm năm cũng không lo ngại gì, lão phu chắc chắn sẽ dùng hết sức.

Mặc Vô Danh thành khẩn nói.

- Có thể được lời nói này của Mặc lão, ta và Mục huynh cũng an tâm!

Hình Hướng Thiên có vẻ vui mừng.

Tầm quan trọng của Mặc Vô Danh đối với Tiềm Long Viện so với hai viện thủ còn cao hơn không ít, Mặc Vô Danh rõ ràng là một lão giả gần đất xa trời, mà hai viện thủ vẫn là trung niên, nhưng tuổi tác thực tế thì Mặc Vô Danh nhỏ hơn hai viện thủ tới ba bốn trăm tuổi.

Nếu nói đến ngày sinh của Mục Bách Thông và Hình Hướng Thiên thì chỉ sợ phải ngược dòng thời gian trở lại tám chín trăm năm trước, thậm chí ngay cả bọn họ cũng không nhớ rõ ràng nữa.

Sau khi Tứ Thái Chân Long thu dọn sạch sẽ tất cả bảo bối trên người nên chương thứ, bảy người Tiềm Long Viện lần thứ hai nhảy lên trên phi kiếm, hướng về phía sâu trong U Minh Chiếu Trạch bay đi.

...

Cửa mật thất đã rộng mở, Âm Tuyệt Thiên Sư, phu phụ Thất Tuyệt và Lâm Khiếu Đường, cả năm người đều không vào muốn vào đầu tiên, đều huyền phù giữa không trung, thản nhiên chờ đợi.

Một lúc sau, không khí có vẻ rất quỷ dị. Kinh Vân Tử rốt cuộc nói:

- Người nào tiến vào trước tiên, sau khi thu được bảo bối, liền được chọn trước, không biết ý các vị như thế nào?

Lời này vừa nói ra, bốn người còn lại đều tán thành, chỉ chốc lát Âm Tuyệt Thiên Sư và Thất Tuyệt Cung Chủ đồng thời tiến lên, hai người đều muốn có được quyền lợi chọn bảo bối trước tiên.

Bất quá Âm Tuyệt Thiên Sư cũng không quá mức can tranh đoạt, thấy Thất Tuyệt Cung Chủ có ý định đi đầu một bước, sau đó liền lui trở lại, Thất Tuyệt Phu Nhân do dự một chút theo Thất Tuyệt Cung Chủ bay tới trước cửa.

- Tiểu tử, lấy khả năng dò xét cường đại của lão phu, trong mật thất này không còn bất cứ cạm bẫy nào, người nếu như tiến vào trước một bước, liền có khả năng chọn bảo bối đầu tiên, vì sao lại không làm như vậy?

Kỳ Áo có chút đáng tiếc nói.

Lâm Khiếu Đường không chút biểu tình, nhìn cửa mật thất rộng mở, sâu trong nguyên thức trả lời nói:

- Mật thất loại địa phương như thế này, trong đó nếu như không có huyền cơ, Lâm mỗ kiên quyết không tin, cho dù trước cửa đã mất đi cơ quan, bên trong không có chuyện gì không thể tưởng tượng phát sinh, thế nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn, trừ phi là khối thứ sáu xuất hiện, nếu không văn bối sẽ không ra tay.

477. Chương 470: Tiểu Địa Cương Trận. (thượng)

Thông đạo kéo dài tới mấy trượng, phu phụ Thất Tuyệt đi đầu, trạng thái phi thường cẩn thận, pháp bảo vẫn bảo trì xoay xung quanh, lúc nào cũng có thể tiến hành công kích hoặc phòng ngự.

Ba người Lâm Khiếu Đường, Kinh Vân Tử và Âm Tuyết Thiên Sư đứng ngoài cửa nhìn vào, ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, phu phụ Thất Tuyết mới hoàn toàn tiến vào bên trong mật thất. Hai người dò xét hồi lâu cũng không phát hiện ra điều gì dị thường, liền phát tín hiệu với ba người bên ngoài.

Lâm Khiếu Đường thoáng đi sau Kinh Vân Tử và Âm Tuyết Thiên Sư. Trong lúc lực chú ý của tất cả mọi người đều đặt vào trong bên mật thất, Lâm Khiếu Đường lặng lẽ hướng về phía mấy trăm đầu tham thị thú phát ra tín hiệu, ra lệnh cho chúng tìm kiếm khối toái phiến (mảnh nhỏ) thứ sáu.

Gian nhà đá thứ nhất sau khi đi vào cửa đá không có điều gì đặc biệt, trống trơn không có bất cứ thứ gì. Bên trong lại có thêm một cửa đá, bất quá cửa đá này chỉ là một cửa đá bình thường không có cơ quan.

Âm Tuyết Thiên Sư phóng ra một đoàn sóng âm đánh vỡ chiếc cửa đá ra, bên trong cánh cửa có hai kết trận tính phòng ngự, nhưng không lợi hại lắm, phu phụ Thất Tuyết rất nhẹ nhàng liền phá giải được.

Tiến vào trong hạch tâm mật thất, một gian nhà đá chỉ rộng chừng vài chục trượng vuông, toàn bộ nhà đá đều kín mít, đối diện với cửa có đặt hai bàn thờ rất lớn, bên trên có một pho tượng đá trông rất sống động.

Tượng đá có hình dáng như con người, lại có chút không giống. Khuôn mặt vô cùng anh tuấn, hai bên trán có hai khối thịt lồi ra, hai lỗ tai tương đối nhọn, phía sau có đôi cánh trong suốt giống như tinh linh. Bất quá màu sắc thực tế hẳn là màu đen. Phía sau còn có một cái đuôi dài bằng với thân thể. Bề ngoài thân thể còn có một lớp lân phiến màu vàng nhạt, cái miệng hơi mở lộ ra bốn chiếc răng nanh rất dài, mỗi một chiếc dài chừng một tấc. Thân người có bốn cánh tay, trong đó có một đôi giống như người bình thường, còn một đôi thì mọc bên dưới nách một chút, trông hơi nhỏ hơn đôi tay bên trên một chút, thể nhưng vẫn vô cùng linh hoạt. Móng vuốt bốn bàn tay vô cùng cứng chắc sắc bén, đỉnh của móng tay năm ngón đều nhọn ở đầu, toàn bộ hình thượng cực kỳ hung hãn.

Trước tượng đá có bày đặt một ít cống phẩm, vách tường bốn phía cũng đều có một số loại vật phẩm pháp khí khác nhau. Chỉ nhìn một cách đơn thuần thì bày biện nơi này giống như là một từ đường cung phụng bình thường mà thôi.

Lâm Khiếu Đường nhìn thật kỹ pho tượng đá kia, chung quy cảm giác như đã gặp qua nơi nào đó, sau khi suy nghĩ cẩn thận tức thì hai mắt sáng ngời, trên mặt cũng hiện lên một tia khiếp sợ.

Cùng lúc đó, Kinh Vân Tử bên cạnh kinh ngạc nói:

- Ma Tôn sứ giả!

Ba người còn lại nghe được lời này thâm hít một ngụm khí lạnh. Trong sách cổ có ghi chép, Ma Tôn chính là kẻ thống trị vạn ma ma tộc trên thượng giới, Thiên Ma Thượng Tôn, là nguyên thủy ma tộc có thực lực chí tôn giai kinh khủng. Dù là thượng giới cũng là tồn tại đỉnh cao nhất, còn Ma Tôn sứ giả là do Thiên Ma Thượng Tôn phân ra một bộ phận thần niệm rất nhỏ phủ xuống hạ giới hình thành nên.

Ngay cả như vậy, Ma Tôn sứ giả cũng có tu vi vô cùng kinh khủng, kém cõi nhất thì cũng đạt tới cấp độ đại tu sư đỉnh cấp. Cho dù là đạt tới để giai cũng không hề kỳ quái.

Ở đây vì sao lại cung phụng tượng đá của Ma Tôn sứ giả, không khỏi làm cho năm tu luyện giả có chút sợ hãi trong lòng.

Thế nhưng dù sao thì tượng đá vẫn là tượng đá, rất nhanh lực chú ý của năm người đều chuyển sang những pháp bảo bốn phía, thâm nghĩ nhanh chóng tìm được bảo bối rồi sau đó rời đi.

- Kim lôi phi đao!

Một tiếng kêu kinh hãi đột nhiên vang lên trong mật thất, trong lúc đó hai mắt Thất Tuyết Cung Chủ tỏa sáng hai mắt nhìn chăm chăm vào một thanh tiểu đao nằm trên bàn thờ chỉ dài chừng hai tấc.

Tiểu đao màu vàng, chỉ là nhiều năm không có người đụng tới, thân thể của nó đã bị bụi bặm dính đầy, hiện tại có vẻ mờ mờ không ánh sáng, ngược lại không hấp dẫn được sự chú ý của người khác, thế nhưng nếu người biết hàng tỉ mĩ phân rõ thì có thể nhìn ra được giá trị to lớn của nó.

Mọi người đều bị tiếng kêu kinh hãi này hấp dẫn, lực chú ý chuyển sang thanh tiểu phi đao, chỉ có Lâm Khiếu Đường nhìn về nơi khác, đối với thanh phi đao này không có bao nhiêu hứng thú.

Sau khi tiến vào trong mật thất, Lâm Khiếu Đường ngoài trừ ngay từ đầu nhìn qua pho tượng đá kia một hồi và nhìn lướt qua bốn phía. Sau đó ánh mắt của hắn vẫn ngưng tụ vào một quả trứng màu trắng đặt trong góc.

Kỳ thực Lâm Khiếu Đường cũng không biết đó là vật gì, chỉ là khi hắn nhìn thấy quả trứng màu trắng này, tham thị trú trong đai lưng trừ vật bỗng nhiên phát ra tiếng kêu kịch liệt, có chút sợ hãi, lại có chút chiến ý hưng phấn, cực kỳ kích động.

Mà Kỳ Áo đối với quả trứng này cũng có vài phần hứng thú. Tựa hồ như đã gặp qua tại nơi nào đó, đặc biệt là cổ khí nguyên cảm nhận được từ quả trứng làm cho Kỳ Áo có thể khẳng định chính mình đã gặp qua khi còn ở trên thượng giới.

Có thể đồng thời khiến cho thượng cổ dị thú và tu luyện giả thượng giới hứng thú, quả trứng màu trắng này hiển nhiên không phải vật bình thường, chỉ là nó được đặt trong gian mật thất này không biết bao nhiêu vạn năm, không biết còn có thể ấp ra hay không?

Lâm Khiếu Đường phóng ra nguyên thức thăm dò hồi lâu cũng không thu được kết quả gì, vỏ trứng bên ngoài có hiệu quả ngăn cản nguyên thức rất mạnh, ngay cả nguyên thức cường đại như của Lâm Khiếu Đường cũng không thể hoàn toàn xuyên thấu.

- Lâm tiểu tử, quả trứng màu trắng này hẳn là do thánh thú nào đó trên thượng giới lưu lại, tuy rằng trải qua vạn năm, thế nhưng sinh mệnh bên trong vẫn chưa hoại tử. Chỉ là bị rơi vào trong trạng thái hôn mê sâu, lão phu tuy rằng đã bị hỏng thân thể, chỉ còn lại hồn lực, thế nhưng sự cường đại của nguyên thức vượt xa bất cứ tu luyện giả nào tại hạ giới, cho dù là đại tu sư cũng không thể sánh được với lão phu. Bảo bối trong mật thất này cũng không ít, nhưng lại liên quan với nhau, chỉ lấy xuống một kiện nào đó cũng có thể xúc động tới cơ quan nào đó, chỉ riêng quả trứng màu trắng kia là cá thể độc lập.

Kỳ Áo dò xét rồi nói.

Lâm Khiếu Đường hồi tưởng lại chuyện đã gặp tại Trớ Chú Huyết Vực. Mơ hồ cảm giác mật thất này cũng là nơi phong ấn ma vật nào đó, suy nghĩ đến đây trong lòng liền có ý muốn thoái lui.

Ánh mắt bốn người Kinh Vân Tử nhìn vào kim lõi phi đao hiện rõ sự ham mê, đây chính là một loại thượng nguyên thánh bảo được ghi chép trong sách cổ, uy lực của nó không phải là những pháp bảo của hạ giới có khả năng so sánh, có người nói nó có thể khai sơn phá hải.

Bất quá bốn người đều từng trải phong phú, biết rõ bảo vật không tầm thường, nhưng cũng không vội vã lấy bảo vật bốn phía.

- Kia là vật gì?

Thất Tuyệt Phu Nhân chợt nói.

Ba người còn lại đều nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy phía sau tượng đá có cắm hai thanh pháp khí, một đao một kiếm. Thể tích cũng không lớn, chỉ tầm một thước, hầu như bị tượng đá hoàn toàn che lấp, nếu như đứng trước mặt tượng đá thì căn bản không thể nào nhìn thấy.

- Phật hoàng đao, long văn kiếm!

Âm Tuyệt Thiên Sư thất thanh nói.

Một kiện lại một kiện pháp bảo trong truyền thuyết xuất hiện trước mắt năm người, không khí trong mật thất bắt đầu trở nên dồn dập. Bốn người Kinh Vân Tử đều có tu vi địa vương giai trung kỳ trở nên đều khó có thể chịu đựng nổi sự mê hoặc này.

Ngoài trừ ba loại pháp khí đã biết lai lịch ra, còn có hai loại pháp khí khác không biết tên, cung phụng trên bàn cũng chỉ có hai chiếc hộp gấm tinh xảo phủ đầy bụi bặm. Hơn nữa còn bốn vách còn có bốn kiện binh khí cỡ lớn, mười hai kiện bảo khí, chỉ có 2 kiện là biết được tên, còn lại thì năm người không nhìn ra được.

- Kinh Vân đạo hữu, bản cung chủ chỉ cần kim lõi phi đao và thanh long văn kiếm, còn lại các người có thể chia nhau, được không?

Thất Tuyệt Cung Chủ mở lời nói.

Nghe Thất Tuyệt Cung Chủ nói như vậy, những người khác không có ý kiến gì, tuy rằng trên mặt Kinh Vân Tử hiện lên nét đáng tiếc, thế nhưng vẫn gật đầu đáp ứng, dựa theo ước định Thất Tuyệt Cung Chủ có thể lựa chọn bảo khí đầu tiên.

Ba người còn lại đều nói ra vật mà bản thân muốn, Lâm Khiếu Đường chỉ thuận miệng nói ra hai kiện mà chưa ai nhận. Trong lòng của hắn đối với những pháp khí này không có bao nhiêu hứng thú, dưới chân đã sớm tụ lực chuẩn bị bỏ chạy, một khi có tình huống kỳ lạ phát sinh, vậy thì lập tức mang theo quả trứng màu trắng kia chạy trốn.

Thất Tuyệt Cung Chủ thấy tất cả được an bài thỏa đáng, lúc này mới lật tay ra, một bàn tay biến ảo xuất hiện trước bàn thờ, bay tới nắm lấy kim lôi phi đao.

Thế nhưng ngay lúc bàn tay biến ảo cách bàn thờ không tới một thước, đột nhiên một đạo kim quang hiện lên, bàn tay biến ảo và kim quang va chạm, bàn tay biến ảo bị kim quang hủy diệt biến mất không còn.

Kim quang chính là kim lôi át. Đôi lông mày của Thất Tuyệt Cung Chủ nhíu lại nhìn xung quanh, xem xem có điều gì dị thường xảy ra, thế nhưng tất cả mọi thứ vẫn như thường.

Thất Tuyệt Phu Nhân vừa thấy như vậy cũng thử đi lấy vật mà chính mình muốn, kết quả giống nhau, cũng bị bảo khí phóng ra quang mang đánh tan.

Kinh Vân Tử và Thất Tuyệt Thiền Sư cũng đều xuất thủ, kết quả hoàn toàn như nhau.

Lúc này, Thất Tuyệt Cung Chủ có chút hiểu ra, nhưng lại không quá xác định nói:

- Chẳng lẽ là Kim Cương Đồng La Trận?

Âm Tuyệt Thiền Sư nao nao nói:

- Ý cung chủ chính là trận pháp được thiên hạ cho là phòng ngự trận cao nhất, chỉ có khả năng phòng ngự không có khả năng tấn công, Tiểu Địa Cương Kết Trận?

- Bản cung chủ cũng không phải rất khẳng định, nhưng từ biểu hiện vừa rồi xem ra, hẳn là loại kết trận này!

478. Chương 470: Tiểu Địa Cương Trận. (hạ)

Kinh Vân Tử bức thiết hỏi, hắn rất muốn hai kiện pháp khí, tuy rằng không hề biết chính xác tên gọi, thế nhưng sau khi dò xét tựa hồ chúng rất phù hợp với Kinh Vân Quyết mà hắn tu luyện. Nếu như có thể thu thập hai kiện thượng nguyên thánh bảo này vào trong túi, tự nhiên thần thông sẽ bước lên một bước cao hơn, đến lúc đó dù đối mặt với đại tu sư cũng có thể đánh một trận.

- Phương pháp phá trận này chỉ có một, hơn nữa lại tiêu tốn rất nhiều thời gian!

Thất Tuyệt Cung Chủ liếc mắt nhìn mấy thứ pháp khí trên bàn thờ nói.

- Phương pháp gì?

Kinh Vân Tử nói. Đối với tạo nghệ về phương diện kết trận của Thất Tuyệt Cung Chủ, hắn đã nghe được tiếng tăm từ lâu.

- Tìm được một kiện pháp khí yếu nhất trong mười hai kiện, phá hủy đi, trận này liền bị phá!

Thất Tuyệt Cung Chủ quét mắt nhìn bốn phía nói.

- Vậy rốt cuộc kiện pháp khí yếu nhất là kiện nào?

Kinh Vân Tử trong phương diện kết trận thực sự không có bao nhiêu nghiên cứu, lại hỏi.

- Kinh Vân Đạo hữu quá nôn nóng rồi, bản cung chủ trong thời gian ngắn cũng không thể nào nhìn ra được kiện nào yếu nhất, cần phải cùng phu nhân của ta nghiên cứu một phen, nếu như đã tới nơi đây hẳn là các vị đạo hữu cũng không vội vã nhất thời!

Thất Tuyệt Cung Chủ đối với câu hỏi của Kinh Vân Tử có chút không vui vẻ, lãng đạm nói.

- Không vội, không vội!

Kinh Vân Tử vội nói.

Âm Tuyết Thiền Sư dùng một loại nhãn thần quái dị nhìn thoáng qua Kinh Vân Tử, cảm giác được người này từ khi tiến vào trong mật thất tựa hồ như có chút biến hóa, bất quá quan sát cẩn thận vẫn chưa phát hiện ra điều gì dị thường, nếu như dò xét quá mức trực tiếp thì rất có khả năng làm cho đối phương bất mãn, cũng chỉ đành thôi.

Lâm Khiếu Đường một mực yên lặng không lên tiếng bỗng nhiên nói.

- Các vị không cảm thấy kỳ quái hay sao? Nơi này vì sao lại bị phong ấn? Bên ngoài còn có một tầng vạn năm hành tinh thạch, mà bên trong lại còn có kết trận phong ấn cấp độ này. Tựa hồ như là phong ấn ma vật lợi hại nào đó, ý của Lâm mỗ tốt nhất không nên phá hủy trận này, không bằng lúc này đi tìm di vật của các thượng cổ tu luyện giác khác vẫn ổn thỏa hơn.

Lâm Khiếu Đường căn bản không muốn nói ra nghi ngờ trong lòng, thế nhưng chính mình và bốn người đối phương không hề có thù hận gì, nhắc nhở một chút cũng tốt.

- Lâm đạo hữu, mấy vạn năm trôi qua, vẫn chưa có người nào đặt chân tới nơi này, năm đó coi như phong ấn ma vật cường đại nào đó thì hiện tại đã sớm tiêu tan thành mây khói rồi, mà dù còn thì phú quý hiểm trung cầu, nhiều thượng nguyên thánh bảo tụ tập một chỗ như vậy, chỉ sợ toàn bộ đại lục Phong Ma cũng không tìm được chỗ thứ hai. Những kiện thượng nguyên thánh bảo này, bất kỳ kiện nào cũng có thể đủ tung hoành ngang dọc hạ giới, cho dù ma vật kia không chết, sau khi phá trận này, năm người chúng ta mỗi người có được hai kiện thượng nguyên thánh bảo, còn sợ không diệt luôn được ma vật kia sao? Lâm đạo hữu cẩn thận đương nhiên không sai, bất quá nếu như quá mức cẩn thận thì rất dễ mất đi cơ hội tốt!

Kinh Vân Tử sờ sờ cằm râu có chút châm biếm nói.

- Lâm đạo hữu, Kinh Vân đạo hữu nói có lý. Cho dù năm người chúng ta lịch lãm cả đời sợ là cũng chỉ có một cơ duyên này mà thôi, nếu như mất đi thì quả thực quá đáng tiếc, huống hồ với thực lực của năm người chúng ta, làm sao có chuyện gì được cơ chứ!

Âm Tuyết Thiền Sư khuyên, tuy cảm giác được tâm tình của Kinh Vân Tử có chút biến hóa, nhưng đối với chuyện đoạt bảo, Âm Tuyết Thiền Sư cũng là tình thế bất buộc.

- Lâm đạo hữu, bản cung chỉ cần thời gian ngắn là có thể tìm ra được tìm yếu nhất, lúc đó vẫn còn cần phải năm người hợp lực phá giải, người hiện tại cũng không nên rút lui a, cho dù năm người chúng ta tận lực làm cũng cần phải có thời gian mấy ngày, nếu như phân tâm chỉ sợ thời gian kéo dài hơn nhiều!

Thất Tuyết Cung Chủ nói theo.

Thấy rõ thái độ của năm người, Lâm Khiếu Đường cũng lười giải thích cái gì, bất quá cho dù hắn có nói thì mọi người cũng không chú ý, mê hoặc thật lớn trước mặt như vậy, cho dù là ai cũng không thể dứt bỏ dễ dàng được.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường không sáng, trong lòng khe khẽ thở dài, chính mình nếu đã nhắc nhở, bọn họ không nghe thì là chuyện của bọn họ rồi, mình nhắc nhở coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, tiếp tục nói thêm chỉ sợ là mọi người lại hiểu lầm chính mình có ý đồ gì khác.

Trong lúc phụ phụ Thất Tuyết tìm kiếm chỗ yếu nhất, ba người còn lại đều lặng yên đả tọa tại chỗ chờ đợi.

Lâm Khiếu Đường lúc này thôi động nguyên thức liên hệ với đám tham thị thú đã thả ra trước đó. Mấy trăm con tham thị thú đã dò xét cẩn thận trong phương viện trăm dặm quanh đây, cẩn thận tìm kiếm mỗi ngõ ngách nhỏ nhất, hiện tại vẫn chưa có thu hoạch gì.

Một tòa động tại sâu trong Vạn Cốt Thâm Uyên, mấy vị minh chủ Nam Xuyên Giới đột nhiên xuất hiện, lặn lội đường xa tới đây, năm người rốt cuộc cũng đã tới ngoài mục tiêu đã định.

Thái Âm Thiên Quân, Thái Thượng Chân Nhân, Cực Âm Ma Quân, Băng Hoàng và Lục Dương Chân Nhân, trên mặt mỗi người lộ đều ra một tia mừng rỡ.

- Không nghĩ tới, tàn quyền mà Thiên Quân lấy được từ Quỷ Vũ Điện và Thái Vân Kinh tàn quyền của Thái Vân Tông có địa điểm đánh dấu giống nhau, nơi này quả nhiên là Vô Cực Động, tại thời kỳ thượng cổ được xưng là thiên hạ đệ nhất động.

Cực Âm Ma Quân Nam Cung Lân tìm chứng cứ nói.

- Nam Cung huynh, nhiều năm trôi qua, tính tình cẩn thận vẫn chưa hề thay đổi gì a, bản quân quy rằng cũng là lần đầu tiên đến chỗ này, nhưng có chín thành nắm chắc khẳng định nơi đây chính là Vô Cực Động Phủ năm đó!

Thái Âm Thiên Quân trả lời.

- Ha ha, đại lực Phong Ma thời kỳ thượng cổ, Vô Cực Động Phủ là một trong ba địa phương quan trọng nhất do tu luyện giả thượng cổ và Nguyên Thủy Ma Tộc tranh đoạt, có người nói trong động phủ này năm đó có thiên địa linh quả, linh hảo nhiều không đếm hết, là địa phương duy nhất bảo tồn thánh nguyên khí sau khi viễn cổ đại phi thăng. Đối với tu luyện giới thượng cổ cũng là bảo địa tu luyện chí tôn, bất quá khi mấy vạn tu luyện giả và Nguyên Thủy Ma Tộc chết ở đây, địa âm nguyên nơi này bắt đầu từ từ dày hơn, trở thành địa phương cực âm. Chỉ sợ Vô Cực Động Phủ hôm nay đã trở thành Âm Cực Động Phủ rồi.

Quanh người Thái Âm Thiên Quân tỏa ra quang mang, rọi sáng bốn phía, cười nói.

Càng đi vào sâu trong Vạn Cốt Thâm Uyên, âm nguyên càng ngưng tụ dày đặc hơn, những âm nguyên này đối với tu luyện giả bình thường mà nói chính là kịch độc đáng sợ, một khi bị xâm nhập vào trong cơ thể, không bao lâu sẽ xuất hiện tình cảnh thân thể bị ăn mòn, linh nguyên bị xâm hại, trở thành cô hồn dã quỷ không có ý thức.

Hơn nữa âm nguyên mật độ cao cũng sẽ gây áp lực rất lớn tới cơ thể, người có tu vi yếu căn bản không thể thâm nhập vào sâu.

Bốn vị minh chủ Nam Xuyên Giới và đại nguyên lão Thái Vân Tông đều là đại tu sư địa vương giai hậu kỳ, đi vào sâu như vậy cũng phải vô cùng cẩn thận, chân khí hộ thể trên người luôn luôn phải vận chuyển, thậm chí còn có một hai loại pháp bảo xoay xung quanh thân thể tiến hành bảo hộ.

Năm người cùng phóng chân khí tạo thành vòng bảo hộ đầy âm nguyên xung quanh hai ba mươi trượng ra ngoài, thậm chí còn dùng khí nguyên phát ra ánh sáng, có thể chiếu sáng trên đoạn đường vạn trượng vực sâu đen kịt này.

Lúc này, một đôi quỷ nhãn lặng yên không một tiếng động huyền phù bên ngoài hơn trăm trượng, lẳng lặng quan sát năm tên đại tu sư, cho dù là người có thần thông quảng đại hơn nữa cũng không cảm giác được có kẻ đang rình coi, cặp mắt kia phẳng phất như từ một không gian hoàn toàn khác nhìn xuyên qua, không có một tia khí tức nào phát ra.

- Mặc kệ là Vô Cực Động Phủ cũng tốt, Âm Cực Động Phủ cũng được, điều này không thể che lấp được trước kia nơi này là nơi tranh chấp của các tu luyện giả để giai thượng cổ và Nguyên Thủy Ma Tộc để giai, càng có một số trực tiếp bị phong kín ở bên trong, trong động phủ này hẳn là có không ít bảo bối, huống hồ có một vài loại linh chi thảo dược thần kỳ cho dù là dưới loại địa phương âm nguyên cực thịnh này cũng có thể tự lại tàn dư thánh nguyên sống sót, nếu như có thể thu được một cây để luyện chế thành linh đan, nhất định có thể tăng lên không ít tu vi, bốn hoàng thực sự có chút khẩn cấp muốn vào tìm kiếm một phen.

Bằng Hoàng cấp thiết nói.

Bốn vị đại tu sư khác nhìn động phủ xa xa, trên mặt đều hiện rõ vẻ chờ mong.

Liền nhanh chóng mở rộng cửa động phủ, bên trong âm phong thổi mạnh, âm nguyên tràn ngập dày đặc hơn bên ngoài không biết bao nhiêu lần, cả năm vị đại tu sư đều cần ngậm khí chống lại.

- Các vị đạo hữu, đi thôi, trong vòng năm ngày, âm phong trong Âm Cực Động Phủ sẽ trở nên yếu hơn một chút, nếu như muốn tìm bảo vật thì chỉ có thể tiến hành trong khoảng thời gian này. Vượt qua năm ngày, cho dù thần thông của các vị có cao hơn nữa thì cũng sợ là ăn không tiêu, đặc biệt thời điểm Âm Cực Động Phủ bạo phát phong bạo thì cho dù là đại tu sư cũng khó mà chịu nổi.

Lục Dương Chân Nhân nhìn vào cửa động phủ nói.

Năm người đang bay vào trong sâu trong động phủ, mỗi người đều phóng ra khí nguyên các màu rọi sáng không gian xung quanh. Không gian bên trong so với tưởng tượng còn rộng lớn hơn nhiều, đường đi rất rộng rãi, độ rộng hai bên đã vượt quá một trăm trượng, thậm chí còn lớn hơn.

Bên trong sâu không thấy đáy, ngoại trừ âm phong thổi mạnh ra, chỉ có tiếng gió thổi qua vách núi phát ra âm thanh âm trầm kinh khủng.

Năm vị đại tu sư phi hành cực nhanh, ngoại trừ âm khí không ngừng dày đặc và trọng lực tăng thêm ra, hầu như không còn bất cứ sự cản trở nào, phi hành ước chừng khoảng nửa canh giờ sau đã đến một đầu thông đạo.

479. Chương 471: Âm Cực Động Phủ.

- Ta và Lục Dương huynh sang bên trái. Thiên Quân huynh, Thái Thượng huynh và Nam Cung Huynh hãy sang bên phải, lấy thời gian một ngày làm hạn định, mặc kệ một ngày sau có tìm được bảo vật hay không, đều phải quay trở lại đây, không biết ý các vị như thế nào?

Băng Hoàng đề nghị nói.

Bốn người khác đều không suy nghĩ nhiều, lập tức tán thành, lúc này phải có phân công rõ ràng mới là hành động sáng suốt, nếu như tất cả đều hành động theo một hướng thì sợ là lãng phí thời gian vô ích mà thôi.

Băng Hoàng và Lục Dương Chân Nhân vừa mới vào động bên trái, lập tức dùng tốc độ cao nhất bay đi, thời gian không có nhiều, phải nhanh chóng tìm được bảo bối mới được, bằng không khi thời gian tới phải rời khỏi nơi này, nếu là tay không mà quay về thì thực sự quá ngẹn khuất.

Băng Hoàng và Lục Dương Chân Nhân một võ một đạo, hai người phối hợp lấy thừa bù thiếu, hợp tác phi hành so tới tốc độ phi hành độc lập rõ ràng nhanh hơn không ít.

Hai người vào sâu hơn mười dặm, rốt cuộc đã phát hiện ra một phòng tối, một gian phòng trong động, âm nguyên bên trong gian phòng này rõ ràng dày đặc hơn bên ngoài rất nhiều, còn có nhiều tia quang mang tỏa ra ngoài.

Dò xét một hồi vẫn không phát hiện ra điều gì nguy hiểm, hai người liền bay vào trong, chỉ thấy bên trong là một gian phòng rộng chừng hơn trăm trượng, vách tường bốn phía tràn đầy những chất bản màu đen kỳ dị.

Mấy trăm chiếc trường đằng (giống như dây leo) giống như con rắn bám chặt vách động tham lam ăn những chất bản màu đen này. Mỗi một chiếc trường đằng lớn chừng hai tấc, toàn thân màu đen, nhìn kỹ thực giống như những con nhuyễn trùng thật lớn, âm nguyên trên người rất yếu ớt, tựa hồ như không hề có gì nguy hiểm.

Sâu trong gian phòng này có rất nhiều hài cốt, phần lớn đều đã hủ hóa thành bùn, cũng có một số hóa thành đá.

- Băng huynh, lẽ nào đây là di hài của những tu luyện giả thượng cổ sao?

Lục Dương Chân Nhân

- Hẳn chỉ là một bộ phận rất nhỏ mà thôi, chỉ là vì sao những hài cốt này lại tụ tập nhiều ở nơi này đến vậy? Lẽ nào nơi đây vẫn có người ở sao?

Băng Hoàng nói ra lời kinh người.

Lời này vừa nói ra hai người nhất thời cảnh giác. Khí nguyên trên người tăng vọt, phạm vi cảnh giới của nguyên thức mở rộng ra hơn trăm trượng, nguyên bản Băng Hoàng cũng chỉ là tùy ý nói mà thôi. Thế nhưng vừa nói xong liền phát hiện xác thực rất kỳ quái, không khỏi sống lưng mát lạnh.

Bỗng nhiên có một tiếng kêu sắc bén ừ bên ngoài gian phòng truyền tới, thần sắc Băng Hoàng và Lục Dương Chân Nhân nhất thời ngưng trọng, xoay người nhìn lại, một đầu đại ngô công có cánh phi vào trong gian phòng cực nhanh, tốc độ không hề kém hơn so với tu luyện giả địa vương giai.

- Tà ngục thiên long! Nơi này sao lại có thể xuất hiện loại ma vật cường thi cao cấp như thế này?

Băng Hoàng cả kinh nói.

Sắc mặt của Lục Dương Chân Nhân cũng trở nên vô cùng khó coi, loại ma vật tiến hóa đến thể thành thực này rất khó đối phó. Tương đương với yêu thú cấp mười bốn. Hơn nữa độ cường ngạnh còn hơn một bậc.

Tà ngục thiên long đã phát hiện trong phòng có người từ lâu, phát ra một đoàn âm hỏa màu đen, tất cả những vật thể chạm vào đều biến thành nước.

Trong tay Băng Hoàng không biết từ khi nào đã xuất hiện một thanh trường nhận dài nhỏ trong suốt giống như chế tạo từ băng cứng. Dài chừng hơn một trượng, tùy ý vung lên tức thì tỏa ra băng hàn khí mù mịt.

Hắc hỏa và hàn khí va chạm với nhau, lập tức ngưng kết thành một đoàn hắc băng rơi xuống phía dưới, trùng hợp đập vào một chiếc trường đằng đang nhúc nhích bò sát giống như con rắn.

Trường đằng nhất thời giãy giụa kịch liệt, thống khổ không gì sánh được, bên trong thân thể của nó thì bị hắc hỏa thiêu đốt còn bên ngoài thì lại bị hàn khí đông cứng thành băng, một làn gió thổi qua, lập tức hóa thành băng phấn, biến mất không còn.

Lục Dương Chân Nhân cũng không nhàn rồi, lục dương bát quái kiếm đã phóng ra, vượt qua hư không, bám bên ngoài một tầng quang mang, nơi nào đi qua âm nguyên đều né tránh.

Tà ngục thiên long vung đuôi, một chiếc gai nhọn bắn ra ngoài.

Đương một tiếng, gai nhọn và lục dương bát quái kiếm va chạm với nhau, gai nhọn lập tức hóa thành hư ảo.

Tà ngục thiên long vừa nhìn thấy cảnh này, nhất thời huyết sáo một tiếng, đôi cánh mãnh liệt đập mạnh, hơn mười con hủ ma hóa cốt dăng (ruồi) xuất hiện, ta con hợp thành một tổ, bay về phía phi kiếm.

Lục dương chân khí bên ngoài lục dương bát quái kiếm rất nhanh liền bị những ma vật âm nguyên này ăn mòn, dần dần trở nên mờ đi. Sắc mặt Lục Dương Chân Nhân ngưng tụ, lập tức triệu hồi phi kiếm trở về.

Lục Dương Chân Nhân phun ra một hơi thở, lục dương bát quái kiếm lập tức khôi phục như ban đầu, lục dương chân hỏa hừng hực bốc cháy.

- Lục Dương huynh, đầu súc sinh này có thể làm cho lục dương chân hỏa của ngươi tắt đi, không thể coi thường!

Băng Hoàng kinh ngạc nói, hấn đối với uy lực của lục dương chân hỏa phi thường rõ ràng, cho dù là quỷ vật cấp mười bốn khi gặp phải lục dương chân hỏa cũng không thể chịu nổi.

Sắc mặt Lục Dương Chân Nhân không hề biến đổi, không lơ là, lật tay ra, một trăm linh tám thanh lục dương bát quái kiếm được triệu hồi ra, mỗi một thanh phi kiếm đều có lục dương chân hỏa bốc cháy hừng hực, toàn bộ gian phòng được chiếu sáng rõ ràng. Khí nguyên cường đại phát ra khiến cho đám trường đằng giống như những con rắn lớn này thống khổ vạn phần.

Nhìn thấy cảnh này, tà ngục thiên long phát ra một tiếng rống chói tai, tựa hồ như sự thống khổ của những trường đằng giống con rắn này có ảnh hưởng rất lớn đối với nó.

Băng Hoàng nắm thời cơ, hóa thành một đoàn quang mang màu trắng bắn đi, hàn khí toàn thân bùng phát, nơi hấn lướt qua nhất thời lưu lại rất nhiều bông hoa tuyết, trong nháy mắt không khí bị đông cứng lại.

Hơn mười con hủ ma hóa cốt dăng cũng lao tới, khí thể như muốn lập tức tiêu diệt Băng Hoàng, thế nhưng chỉ đến gần năm trượng, đám hủ ma hóa cốt dăng này bị đông cứng lại trong nháy mắt.

Trong miệng tà ngục thiên long bỗng nhiên vươn ra một chiếc gai nhọn, vọt mạnh tới.

Hàn khí mà Băng Hoàng phóng ra ngoài đối với tà ngục thiên long không có bao nhiêu lực uy hiếp, hai người kích đấu dữ dội trong không trung. Tà ngục thiên long nhìn như không hề có năng lực cận chiến, nhưng trên thực tế lại lợi hại hơn tưởng tượng nhiều lắm, va chạm với vô tu đại tu sư, trong lúc nhất thời không hề rơi vào hạ phong.

Lục Dương Chân Nhân nhìn đúng thời cơ, đang muốn xuất thủ trợ giúp Băng Hoàng một tay, nhanh chóng tiêu diệt ma vật cương thi này, chỉ là không chờ phát lực, chợt nghe bên ngoài gian phòng phát ra hai tiếng kêu bén nhọn, lập tức cả kinh, không hề vội vã xuất thủ.

Quả nhiên, phút chốc, hai đầu tà ngục thiên long xuất hiện, thể hình bên ngoài so với con đầu tiên rõ ràng cường tráng hơn nhiều, thậm chí còn có mấy trăm con hủ ma hóa cốt dăng chen chúc.

Lục Dương Chân Nhân không hề suy nghĩ nhiều, nhẹ nhàng thổi mấy hơi lên lục dương bát quái kiếm, lục dương chân hỏa thân thân lục dương bát quái kiếm lại càng mạnh mẽ hơn.

Kiểm trận phô thiên cái địa, vượt qua không gian làm cho vách tường bốn phía đều tan rã, những vật chất màu đen trên vách tường trong nháy mắt hóa thành tro tàn, trường đằng màu đen hình con rắn cũng chị chết cháy, chỉ có hơn con nhuyễn trùng màu đen cách xa mới lưu lại được hơi tàn, nhưng nhìn qua vô cùng thống khổ.

Lục dương bát quái trận của Lục Dương Chân Nhân đã sớm đại thành, thanh thể bên ngoài vô cùng đẹp mắt, mấy trăm con hủ ma hóa cốt dăng đứng mũi chịu sào đã bị kiểm trận đốt thành tro tàn, còn chưa hoàn toàn tiếp xúc tới kiểm trận mà đã bị tiêu diệt sạch sẽ không còn một con.

Uy năng của đại tu sư lúc này được thể hiện ra một cách triệt để, pháp bảo đỉnh cấp, chiêu số thành thực, uy lực cực lớn, không phải là những tu luyện giả bình thường có thể so sánh được.

Hai đầu tà ngục thiên long lao vào thể như chẻ tre, phun ra hơn mười chiếc gai nhọn, tạm thời chống đỡ lục dương bát quái trận, mà bản thể cũng đột nhiên gia tốc, theo hai bên sườn giống như thiểm điện lao vào trong, tức thì ôm lấy vật gì đó, rồi không quay đầu chạy ra khỏi gian phòng, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Lục Dương Chân Nhân cả kinh nói.

- Không tốt, Băng huynh, trong gian phòng này có cất giấu bảo vật, đã bị hai con súc sinh kia mang đi rồi!

Nói xong Lục Dương Chân Nhân liền nhanh chóng đuổi theo, Băng Hoàng cấp bách quát lớn.

- Lục Dương huynh truy đuổi cẩn thận có trá!

Thế nhưng Lục Dương Chân Nhân đã sớm biến mất bên ngoài gian phòng, dưới sự mê hoặc cực lớn của bảo vật, hành động nhanh như gió, Băng Hoàng thở dài một tiếng, một kiếm bức lui đầu tà ngục thiên long trước mặt, rồi lập tức hóa thành quang mang bay đi.

Băng Hoàng thủy chung chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng Lục Dương Chân Nhân mờ nhạt xa xa. Một đường điên cuồng đuổi theo tới nửa canh giờ, cũng không thể rút ngắn khoảng cách, đến khi hoàn toàn không còn nhìn thấy, Băng Hoàng đành phải dừng lại phát ra nguyên thức tìm kiếm. Cũng may hàn khí đối với âm nguyên có ảnh hưởng nhất định đối với âm nguyên.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, Băng Hoàng toàn lực tìm tòi bỗng nhiên mở con mắt.

“Tìm được rồi.”

Thân ảnh lập tức nhoáng lên đuổi theo.

Khi Băng Hoàng rốt cuộc đuổi theo Lục Dương Chân Nhân, cảnh vật trước mắt nhất thời làm cho hấn cả kinh, cho dù thân là một đại tu sư, Băng Hoàng cũng phải lạnh toát cả người, trong lòng sợ hãi.

Nơi này trống rỗng không gì sánh được, căn bản là không cảm giác được vách động, ngoài trừ một ít bãi đá thật lớn như huyền phù trong hư không, ngoài ra bốn phía đen kịt.

Trên bãi đá tràn đầy thi thể của tu luyện giả, chỉ ít có hơn mười thi thể. Kinh khủng nhất chính là, những thi thể này đã hóa thành thây khô toàn bộ, toàn bộ máu huyết trên người đã bị hút đi sạch sẽ, giống như là xác người bị vứt trong sa mạc phơi nắng nhiều năm.

Từ khí nguyên cảm của những thây khô này lưu lại, cộng thêm cách ăn mặc và dấu tích khác, có thể xác định được những tu luyện giả này vừa mới chết không lâu, chính là những tu luyện giả Kỳ Đông đại lục tiến vào đại lục Phong Ma mấy ngày trước.

Bãi đá trung ương có một pho tượng màu đen đứng sừng sững, toàn thân chỉ có da bọc xương, trên người có bốn cánh tay sáu cái chân, khoe miệng tự hồ còn dư lại một vết máu tươi.

Trên bãi đá, Lục Dương Chân Nhân và hai đầu tà ngục thiên long, còn có ba hắc phong (ong) yêu muội kích đầu kịch liệt, mà Thái Âm Thiên Quân, Thái Thượng Chân Nhân và Cực Âm Thiên Quân cũng đang chiến đấu với tà ngục thiên long.

Đồng thời ba vị đại nguyên lão Hiên Viên Tông hợp thành một đoàn, mỗi vị đại tu sư đều chiến đấu dị thượng cật lực.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sâu trong nội tâm của Băng Hoàng nổi lên cảm giác không rõ ràng.

Một chỗ xa xôi khác tại đại lục Phong Ma, trong mật thất vô danh, Lâm Khiếu Đường và năm tên tu luyện giả địa vương giai trung kỳ đang hợp lực công kích vào một chỗ trên vách tường mật thất, nơi có chiếc chiến bào treo trên tường.

Trong thạch thất, quang mang nhiều màu bắn ra bốn phía, thỉnh thoảng còn truyền tới tiếng va chạm kịch liệt, làm cho núi non gần đó bị chấn động run lên nhẹ.

Thời gian đã trôi qua ba ngày, tiểu địa cương trận còn chưa bài trừ, nhưng đã xuất hiện sự suy kiệt.

480. Chương 472: Mật Thất Ma Ảnh.

Ngoài trừ hơn mười tử kim thủ, còn có đao mang, kiếm khí, long ảnh, các loại khí nguyên công kích cường đại, còn có vài món pháp bảo khác nhau qua lại va đập.

Những loại công kích này là do năm vị tu luyện giả phát ra, năm tu luyện giả này là Lâm Khiếu Đường, Kinh Vân Tử, Âm Tuyệt Thiên Sư và phụ phụ Thất Tuyệt.

Năm người tĩnh tọa trong mật thất, không ngừng phóng ra khí nguyên công kích vòng chắn bảo hộ. Giằng co đã bốn ngày ba đêm, vòng chắn bảo hộ vẫn như cũ không hề giải trừ, bất quá từ quang mang của vòng bảo hộ bị giảm độ sáng không ít có thể suy ra đã bị suy kiệt rất nhiều.

Trên vách tường đá hiện rõ một chiếc chiến bài dài chừng hơn hai thước, so với chiếc chiến bào mà Lâm Khiếu Đường và Hoa Tiên Tử tìm được trong ma tháp cấm địa có vẻ là cùng loại với nhau.

Nếu như những chiến bào này là đồ dùng của các tu luyện giả thượng cổ thì có thể suy đoán thể hình của tu luyện giả thượng cổ so với tu luyện giả hiện nay lớn hơn rất nhiều.

Trên vách tường còn có những pháp bảo khác như trường thương, cự kiếm, so với cự kiếm vẫn đeo sau lưng Lâm Khiếu Đường còn lớn hơn khá nhiều, cộng thêm một cây pháp trượng phật gia.

Năm người khi thì đồng thời công kích, khi thì luân phiên công kích, mỗi khi nguyên khí tiêu hao tương đối nhiều thì lập tức nuốt vào một viên đan dược tùy thân khôi phục lại nguyên khí.

Lâm Khiếu Đường có vạn năm kim dương dịch, đối với chuyện tổn hao nguyên khí tự nhiên không cần phải lo lắng nhiều, coi như là trong tình huống kiệt sức, chỉ cần một giọt vạn niên kim dương dịch cũng có thể làm cho nguyên khí lập tức khôi phục lại như ban đầu. Tuy rằng hiện tại đã dùng hết hơn nửa bình, thể nhưng non nửa bình này cũng đủ cho Lâm Khiếu Đường dùng hơn mười lần.

Nửa ngày trôi qua, nguyên thức của Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nhận được một đoạn tín hiệu rất nhỏ truyền tới, loại tín hiệu này chỉ có mình hắn hiểu rõ, là liên hệ nguyên thức đặc thù giữa hắn và tham thị thú, loại liên hệ này cho dù bị các tu luyện giả khác phát hiện ra thì cũng không thể nào hiểu được hàm nghĩa trong tín hiệu thu được, chỉ biết nghĩ lắm là yêu thú nào đó phát ra thanh âm kỳ dị mà thôi.

- Lâm tiểu tử, có phải là tìm được mảnh toái phiến rồi?

Kỳ Áo đột nhiên hỏi.

- Không biết, có một tham thị thú tựa hồ tìm được một thi hài của tu luyện giả thượng cổ.

Lâm Khiếu Đường lúc này không thể phân tâm liên hệ với hồn niệm của tham thị thú, chỉ có thể thông qua tín hiệu để tiến hành phán đoán cơ bản.

- Thi thể? Mấy vạn năm trôi qua, hài cốt năm đó đến tận bây giờ làm sao có thể bảo tồn hoàn hảo, sợ là cũng lưu lại vật gì đó, chỉ có một số loại pháp bảo đặc biệt mới có thể bảo lưu lại, thế nhưng thi thể thì hẳn là phải hủy hóa đi rồi mới đúng.

Kỳ Áo kỳ quái nói.

- Di hài đó bị đóng băng lại, hơn nữa lại có dị thú phi thường cường đại thủ hộ!

Sau khi tiếp thu toàn bộ tín hiệu Lâm Khiếu Đường lại nói.

- Dị thú thủ hộ? Không tránh, mà trên đại lục Phong Ma sẽ có loại dị thú gì thủ hộ một di hài không hề có giá trị lợi dụng cơ chứ? Ở địa phương nào? Cách nơi này rất xa?

Lòng hiếu kỳ của Kỳ Áo đang càng dần càng tăng lên, hận chính mình không thể ngay lập tức xuất hiện tại nơi đó xem thế nào.

Thông thường, các loại dị thú thủ hộ đều phi thường cường đại. Trong hạ giới thường có rất ít, chúng đều là hóa long giao, hóa phượng thanh loan, thánh thú nhất cấp, thủ hộ thú ở thượng giới thì nhiều hơn, nhưng phần nhiều đều là giữa nhà hộ viện, rất ít khi đi thủ hộ bản thân tu luyện giả.

Lúc này, vòng bảo hộ trước chiến bào bỗng nhiên chớp lóe, tựa hồ như đã có chút không thể chịu đựng nổi công kích, Thất Tuyệt Cung Chủ trầm giọng nói.

- Các vị đạo hữu, gia tăng thêm sức lực đi. Vòng bảo hộ này sắp bài trừ rồi.

Ngoài trừ Lâm Khiếu Đường chỉ tăng thêm một chút lực công kích ra thì những người khác đều dùng hết khả năng của mình điên cuồng oanh tạc, toàn bộ thạch thất rung lên chấn động càng dữ dội.

Lâm Khiếu Đường nhìn thấy lực chú ý của bốn người đã tập trung hết vào vòng chắn bảo hộ, ánh mắt ngưng tụ, lập tức phóng ra một tử kim thủ, tử kim thủ lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh quả trứng màu trắng, hơi lướt qua liền biến mất không còn.

Lâm Khiếu Đường không muốn làm cho bốn người khác chú ý, nên để quả trứng màu trắng bên cạnh chiếc bồ đoàn đầy bụi bặm, mà trên quả trứng này cũng phủ kín một tầng bụi bặm rất dày, nếu lơ đãng nhìn qua, còn tưởng rằng đó chỉ là một tảng đá cuội rất lớn mà thôi.

Trong mật thất, các loại công kích đạo thuật pháp bảo được phóng ra liên tục, nhìn hoa cả mắt, mà lúc này cả bốn người đều tập trung toàn bộ tâm thần vào pháp bảo sau vòng bảo hộ, vì vậy cử động rất nhỏ của Lâm Khiếu Đường không làm ai chú ý tới.

Tiếng nổ ầm ầm càng dần càng mạnh, mà quang mang vòng bảo hộ trước chiến giáp càng lúc càng mờ mờ, như ẩn như hiện, giống như lúc nào cũng có thể bị tan vỡ.

Ầm một tiếng nổ, vòng chắn rốt cuộc cũng bị phá vỡ.

Rắc rắc, tiếng nứt vỡ vang lên, kiện chiến giáp treo trên tường mật thất giống như bị đập vụn, xuất hiện khe nứt rồi vỡ thành nhiều mảnh.

Mấy người Kinh Vân Tử cấp tốc dùng nguyên thức thăm dò kiện chiến bào kia, không hề phát hiện ra chỗ nào đặc biệt, ngoài trừ tài liệu luyện chế chiến bào này có không ít bí huyền kim ra, những thứ còn lại coi như rất bình thường.

Xác nhận giá trị chiến bào xong, Kinh Vân Tử mới nói.

- Lâm đạo hữu, chiến bào mà ngươi đã chọn bị tổn hại rồi, ngoài trừ tài liệu bên trong còn có chút giá trị ra thì linh tính của nó đã hoàn toàn hỏng mất, nếu như Lâm đạo hữu không hài lòng, vậy thì bốn người chúng ta có thể bù đắp cho đạo hữu chút tổn thất.

Lâm Khiếu Đường từ lúc vòng bảo hộ mất đi vẫn cảnh giác mọi dị động xuất hiện, đối với việc lấy bảo bối cũng không có bao nhiêu hứng thú.

- Không cần, trong chiếc chiến bào này có chứa không ít bí huyền kim, Lâm mỗ chính là vì để ý tới tài liệu này nên mới chọn chiến bào, chỉ cần các vị không muốn chia sẻ bí huyền kim với Lâm mỗ là được.

Lâm Khiếu Đường hướng về bí huyền kim, lý do này trong mắt bốn người ở đây không có gì không thích hợp, từ lâu đã nghe vị đệ tam nguyên lão này có mấy thanh trường thương luyện chế từ bí huyền kim, nhưng khổ nỗi không đủ tài liệu nên không thể nào thành hình.

Bốn người đối với bí huyền kim mặc dù không phải là không muốn, thế nhưng so sánh mà nói thì bọn họ vẫn muốn chọn mấy món pháp bảo treo trên tường kia hơn. Bí huyền kim so với chúng thì cũng chẳng là cái gì, bốn người đều là chuyên gia nhìn bảo bối, tài liệu ẩn chứa trong đó sợ là không hề kém hơn bí huyền kim chút nào, thậm chí còn vượt qua một chút, so sánh với nhau bí huyền kim chỉ là vật chết, hiển nhiên chỗ thua kém rất nhiều.

- Đã như vậy thì tốt lắm, Lâm đạo hữu cứ yên tâm. Ta và mọi người đã thương nghị ổn thỏa trước đó, tất cả cứ dựa theo quy củ phân chia, bảo bối người nào lựa chọn thì về người đấy!

Kinh Vân Tử sờ sờ chòm râu của chính mình nói.

Lâm Khiếu Đường cũng không khách khí, nếu vòng bảo hộ đã bị phá đi, thuận lợi nắm tay, những mảnh vỡ chiến bào liền bay lên lao tới, rất nhanh, chiến bào đã được thu vào trong nhẫn trữ vật.

Hầu như trong nháy mắt Lâm Khiếu Đường thu hồi chiến bào, hai hộp gấm cung phụng trên bàn thờ bỗng nhiên chậm rãi mở ra. Một chiếc thì tỏa ra quang mang màu vàng, còn một chiếc thì tỏa ra quang mang màu xanh cường liệt.

Khi toàn bộ mở ra, năm vị tu luyện giả đều lộ rõ vẻ khiếp sợ, nhưng rất nhanh liền bị sự tham lam thay thế, lúc này đây ngay cả Lâm Khiếu Đường luôn bảo trì cảnh giới cường độ cao cũng có chút động tâm.

- Tiểu tử, cửu dương thiên châu và sừng kỳ lân đều là trân bảo thiên nhiên lợi hại hơn so với thượng nguyên thần bảo, thế nhưng so với thiên nguyên thánh bảo thì lại kém hơn một chút, nhưng ta có chút không rõ, hai đại trân bảo này đều là vật trừ tà, có tác dụng khu ma trấn ma rất mạnh, hơn nữa trên phương diện ức chế ma khí so với một ít thiên nguyên thánh bảo còn lợi hại hơn gấp trăm lần, có thể nói là khắc tinh của ma tu, hai đại trân bảo này dựa theo pháp môn nhất định đồng thời đặt một chỗ, chắc hẳn có huyền cơ nào đó, lúc này đây lão phu cũng không tán thành người đi cướp giật, tốt nhất là người nên làm tốt công tác chuẩn bị lúc nào cũng có thể rời khỏi thật nhanh. Trong gian mật thất này gần bốn ngày rồi, hồn lực của lão phu bị xói mòn nhanh hơn so với bên ngoài gấp ba lần, đây đều là hiện tượng không tốt!

Lời nói Kỳ Áo vang lên.

Thất Tuyệt Cung Chủ đưa tay cầm lấy sừng kỳ lân, cười nói.

- Ha ha, bản cung chọn bảo bối này!

Kinh Vân Tử cũng đã nhanh chóng đoạt lấy cửu dương thiên châu, cầm vào trong tay xem xét cẩn thận.

Nhưng mà đúng lúc này dị biến phát sinh, phật hoàng đạo và long văn kiếm vẫn cắm phía sau pho tượng đá kia mạnh mẽ bắn ra, một đạo quang mang màu đen từ trong tượng đá bay ra ngoài, ma khí đáng sợ trong nháy mắt phủ lên toàn bộ gian mật thất.

Gần như chỉ trong nháy mắt, cỗ ma khí kia lại biến mất không còn, gian mật thất lại trở lại như lúc ban đầu.

- Ha ha ha ha ha ha...

Bỗng nhiên, Kinh Vân Tử ngửa mặt lên trời cười to, bờ dãi dãi tận kinh khủng.

- Kinh Vân đạo hữu, có chuyện gì buồn cười vậy?

Âm Tuyệt Thiên Sư nhìn Kinh Vân Tử hỏi.

- Buồn cười, quá buồn cười rồi, ha ha ha...

Kinh Vân Tử vừa cười to vừa trả lời.

Ba người Âm Tuyệt Thiên Sư và phu phụ Thất Tuyệt đối mặt nhìn nhau, con ngươi của Lâm Khiếu Đường cũng mạnh mẽ co rút lại, đã thối lui tới vị trí gần cửa.

- Lão nạp không hiểu, mong rằng Kinh Vân đạo hữu có thể giải thích nghi hoặc.

Trên mặt Âm Tuyệt Thiên Sư cũng có chút kinh hãi. Dù sao bảo bối trong gian mật thất không ít, trong năm người bất cứ người nào sinh ra ý niệm độc chiếm hay lừa dối nào đó đều có thể, giết người đoạt bảo, giết người diệt khẩu, loại chuyện như thế này trong giới tu luyện giả đều hết sức bình thường.

- Các người đã cứu ta, ta lại muốn giết các người, như vậy sao có thể không cười được cơ chứ?

Kinh Vân nói ra lời kinh người.

Sắc mặt Âm Tuyệt Thiên Sư ngưng tụ nói.

- Kinh Vân đạo hữu, lời này là có ý gì?

Phu phụ Thất Tuyệt cũng đều hiện rõ sự bất mãn trên mặt, dò xét Kinh Vân Tử không phát hiện ra bất cứ biến hóa gì.

Ầm, một tiếng trầm muộn, Âm Tuyệt Thiên Sư giống như đàn đứt dây văng ngược lại phía sau, nặng nề va vào vách tường, phụt, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, đã bị nội thương.

Phu phụ Thất Tuyệt kinh hãi, không nghĩ tới Kinh Vân Tử nói động thủ là động thủ, càng không nghĩ tới xuất thủ lại nhanh như vậy, bọn họ còn không nhìn thấy rõ rốt cuộc là Kinh Vân Tử xuất thủ như thế nào.

Kinh Vân Tử đánh ra một kích, thân ảnh nhoáng lên đã đến bên người phu phụ Thất Tuyệt, hai người đều đã có cảnh giác, lập tức phòng ngự chống đối, sau khi va chạm mạnh mẽ liền bị đánh văng ngược lại.

- Người không phải Kinh Vân Tử!

Âm Tuyệt Thiên Sư đột nhiên thất thanh nói.

- Ha ha, đương nhiên là không phải, cái gì tử đó vừa bị bản tôn nuốt rồi, ha ha!

Kinh Vân Tử cười nói.

Vèo, Lâm Khiếu Đường hóa thành mũi tên tử kim bay đi, đôi lục dực kim lân sí sau lưng chỉ còn lại hư ảnh, tốc độ cực nhanh không còn từ nào để hình dung, chỉ trong thời gian chớp mắt đã xuất hiện ngoài mật thất hơn trăm trượng.

Trên mặt Kinh Vân Tử lộ rõ một tia kinh ngạc ngoài dự liệu. Vừa rồi hắn bắt đầu cười to là vì suy nghĩ không thể nào hoàn toàn khống chế được cả bốn người, then chốt chính là vì vị tu luyện giả trẻ tuổi này cách cửa ra quá gần, hơn nữa trong ánh mắt còn mang theo nét cảnh giác vô cùng mãnh liệt.

- Chạy sao? Ha ha, chạy rồi thì sao chứ? Một lúc nữa sẽ đi thu thập người!

Kinh Vân Tử nhìn bóng lưng biến mất nói.

Nhìn thấy Lâm Khiếu Đường không nói hai lời liền nhanh chân bỏ chạy, ba người Âm Tuyệt Thiên Sư và phu phụ Thất Tuyệt đều ngưng trọng, tựa hồ như ý thức được cái gì đó, ba người nhìn nhau một cái rồi đồng thời khởi xương công kích hướng về Kinh Vân Tử đang đứng chắn trước cửa.

Phu phụ Thất Tuyệt đồng thời phóng ra Thất Tuyệt Âm Dương Kiếm, đây là tuyệt học mạnh nhất của hai người, phải cần cần song tu mới có thể luyện thành, còn Âm Tuyệt Thiên Sư thì ném ra một chiếc mộc ngư hồng kim, đây chính là một trong các chí bảo pháp gia, đối phó với ma tu có hiệu quả rất tốt.

Kinh Vân Tử thú vị nói.

- Điều trùng kỳ cũng dám làm cản trước mặt bản tôn!

Ánh mắt Kinh Vân Tử nhoáng lên, trực tiếp đối công với ba kiện pháp bảo, đôi tay xương thịt phẳng phất như dĩa bảo luyện chế không hề sợ uy lực khủng khiếp của ba pháp bảo này.

Ba vị tu luyện giả đầu dám đấu lâu ở chỗ này, đều liều mạng nguy hiểm tổn thương linh nguyên, đều dùng đến bí pháp vượt qua cực hạn bay đi thật nhanh.

Trên mặt Kinh Vân Tử lạnh lùng cười, thân ảnh nhoáng lên, giống như thuẩn di, xuất hiện tại vị trí trước cửa, lập tức phong kín lối đi của ba người.

481. Chương 473: Tu Luyện Giả Thượng Giới.

Một ngọn núi cao chót vót hiện ra trước mặt mắt, Lâm Khiếu Đường bay vọt lên trên, khi bay qua đám mây, đỉnh ngọn núi bị băng tuyết bao phủ trắng xóa.

Tham thị thú truyền tin cho Lâm Khiếu Đường ở trong một hang động tuyết trắng tại sườn núi, cực kỳ bí mật, Lâm Khiếu Đường xuất hiện liền thu vào trong đai lưng trữ vật. Chỉ là đầu tham thị thú này có điểm kỳ quái, trước khi tiến vào trong đai lưng trữ vật, Lâm Khiếu Đường lại không hề tìm được hình bóng của nó, phẳng phất như một đạo huyền ảnh mà thôi.

Lâm Khiếu Đường hơi kỳ quái nhưng cũng không quá mức lưu ý, có thể là tiểu tử này bướng bỉnh muốn chơi trò trốn tìm với mình, trước đây cũng đã từng phát ra chuyện như vậy.

Lâm Khiếu Đường mở rộng nguyên thức tiến vào trong huyết động thăm dò, bên trong quả nhiên có cổ nguyên cảm cực kỳ khổng lồ, thế nhưng hoạt tính của cổ khí nguyên này lại rất yếu đuối, sinh mệnh lực cũng không mạnh, bình thường loại tình huống này chỉ gặp phải trên các tu luyện giả đã gần hết thọ nguyên, đi đến cuối cuộc đời.

- Cửu thiên tử hoàng điều!

Kỳ Áo kinh hô, thanh âm truyền tới chỗ sâu trong nguyên thức.

- Tiền bối, đây là loại dị thú gì?

Lâm Khiếu Đường kỳ quái hỏi, tên của loại yêu thú này quả thực từ trước tới giờ hắn chưa từng nghe tới.

- Lâm tiểu tử, lão phu phải thừa nhận vận khí của ngươi quả thực quá tốt, loại dị thú này chỉ có thượng giới mới có, khi tiến hóa tới thể thành thực thì hoàn toàn có thể sánh với tu luyện giả hoàng giai, bất quá hiện tại đầu cửu thiên tử hoàng điều đã hết thọ nguyên rồi!

Kỳ Áo khen ngợi nói.

- Hoàng giai? Vậy thì tại hạ giới không phải là vô địch rồi sao?

Lâm Khiếu Đường hỏi ngược lại.

- Tại hạ giới cho dù là thiên tài trong thiên tài cũng không thể nào tu luyện đến hoàng giai, không chỉ có tài nguyên tu luyện thiếu thốn thảm thương, nhân tu đã không thể, yêu thú tất nhiên cũng không thể, đầu cửu thiên tử hoàng điều này nhiều lắm chỉ đạt tới tu vi địa vương giai hậu kỳ, loại dị thú này trên thượng giới rất mạnh mẽ, một quả trứng chưa nhận chủ có giá trên thị trường lên tới hơn vạn nguyên thạch cao cấp, so với thượng nguyên thánh bảo còn quý giá hơn không biết bao nhiêu lần, coi như là thiên nguyên thánh bảo bình thường cũng không bằng được, tương đương với một kiện thiên nguyên thánh bảo thượng phẩm.

Kỳ Áo giải thích nói.

Lâm Khiếu Đường đại khái hiểu rõ, nhưng cũng không muốn lãng phí thời gian, ma vật trong mật thất kia không biết có thể đuổi theo được hay không, trực tiếp tiến vào bên trong động.

Trong động cũng không sâu, chỉ đi hơn hai mươi trượng là đã tới đầu cùng. Bên trong là một không gian mật thất tương đối rộng rãi, toàn bộ mật thất đều kết một lớp băng rất dày.

Một đầu chim điêu có bộ lông màu tím, cao chừng ba thước, hai mắt nhắm nghiền, phủ phụ dưới tầng băng nhắm mắt dưỡng thần, đối với Lâm Khiếu Đường đột nhiên xông vào cũng không hề làm ra hành động gì quá lớn.

Lâm Khiếu Đường tỉ mỉ quan sát một bóng người sâu trong tầng băng, tựa hồ là một nữ tử, tầng băng ở đây không những rất dày, hơn nữa độ hàn khí ngưng tụ lại vô cùng cao, cho dù là Lâm Khiếu Đường có nguyên thức vô cùng cường đại, hơn hẳn cùng giai vị nhưng cũng không thể dò xét rõ ràng.

Bất quá, hiện tại tầng băng đang có dấu hiệu bị tan ra, mà nhiệt độ bốn phía tựa hồ cũng đang có biến hóa không rõ ràng, toàn bộ động băng trở nên ẩm ướt dị thường.

Đại điều rốt cuộc cũng chậm rãi hở hai mắt, nhìn Lâm Khiếu Đường một chút, cúi đầu ngậm một chiếc ngọc bội, vẩy đầu, ném về phía Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường bắt lấy, lập tức trong ngọc bội truyền tới một đoạn âm thanh.

“Nếu như ngươi có thể tới đây, nói rõ người mang theo linh dẫn của cửu thiên tử hoàng điều, chỉ có thành lập được liên hệ với linh dẫn mới bị dẫn đạo tới đây, bằng không cho dù tu vi của ngươi có thông thiên đi nữa cũng tuyệt đối không thể vượt qua được vân hải trận ta bày ra, mà Ma Tôn Sứ Giả cũng đã tuwgf trong mật thất đầy bụi kia thoát ra, bản tiên tử không biết phong ấn có thể duy trì bao lâu, cũng không biết tu luyện giả hạ giới này có thể đạt tới trình độ nào, bất quá năm đó ta cùng với hơn mười vị tu luyện giả để giai cũng không thể bắt được bọn họ, dù muốn thì các ngươi cũng sẽ không có biện pháp nào, vì vậy bản tiên tử đã lưu lại một linh dẫn của cửu thiên tử hoàng điều đến từ thượng giới để dẫn độ, đồng thời đóng băng chính bản thân mình, chỉ có biện pháp này mới làm cho thọ nguyên của bản tiên tử tại hạ giới được bảo toàn, khi Ma Tôn Sứ Giả phá tan phong ấn bản tiên tử bố trí ra cũng sẽ làm cho tầng băng đóng băng bản tiên tử tan rã, xin đạo hữu vào động chờ chờ lát, đợi bản tiên tử tỉnh lại sẽ nói cẩn thận.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường không nổi sóng, đôi con mắt đem cũng nhìn vào sâu trong tầng băng trong suốt kia, dĩ nhiên có người để trừ ma vệ đạo mà tự đóng băng chính mình hàng vạn năm.

Từ thanh âm lưu lại trong ngọc bội, có thể đoán được nữ tử trong tầng băng kia là một tu luyện giả vô cùng lợi hại.

Lâm Khiếu Đường không quá hiểu rõ, vì sao một vị tu luyện giả thượng cổ để đối phó với Nguyên Thủy Ma Tộc lại tự phong ấn chính mình, điều này tựa hồ như không phù hợp với tập quán phổ biến của các tu luyện giả hiện nay, toàn bộ lấy việc bảo vệ mình là việc chính, hướng hồ phi thăng mới là mục tiêu cao nhất, một khi bản thân phi thăng thì mọi quan hệ với hạ giới đều sẽ không còn quan hệ với chính mình, cần gì phải phí công đi ôm một chuyện không liên quan gì đến mình cơ chứ!

- Lâm tiểu tử, lão phu luôn có một loại dự cảm không rõ ràng, sợ là có chuyện lớn xảy ra, đại lục Phong Ma này quả nhiên không bình thường.

Kỳ Áo có chút hối hận nói.

- Tiền bối, nếu như mọi chuyện đã xảy ra, vậy thì chỉ có hai lựa chọn, một là thừa nhận, hai là trốn tránh, hối hận cũng là vô ích.

Lâm Khiếu Đường đã sớm có dự cảm, bất quá tâm tình của hắn vẫn bình tĩnh như cũ.

- Lão phu vẫn cho rằng, hạ giới này coi như lão phu có tư cách lớn nhất rồi, không nghĩ tới sau khi chuyển thể phủ xuống, cũng nhiều lần gặp phải rất nhiều người có liên hệ với tu luyện giả thượng giới, chỉ sợ vị nữ tử đóng băng chính bản thân mình này, tuổi tác so với lão phu cũng không hề kém hơn.

Kỳ Áo nhìn không được hóa thành một u linh thoát khỏi thanh kiếm. U linh Kỳ Áo huyền phù bên cạnh Lâm Khiếu Đường đứng trước tầng băng.

Tốc độ tan rã của tầng băng đã càng dần càng nhanh, toàn bộ động phủ đã có rất nhiều nước chảy ra, chỉ ít có phần nửa đã bị bao phủ, mà đầu đại điều kia chỉ di chuyển tới một vị trí cao hơn rồi lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, phẳng phất như chủ động nhiều một chút đối với nó đã là một loại xa xỉ.

Theo tầng băng vị tan rã, mọi cảnh vật bên trong động băng cũng dần dần trở nên rõ ràng hơn, tầng băng so với tường tượng còn muốn lớn hơn nhiều, toàn bộ động phủ nhìn qua rất lớn, ước chừng có mấy trăm trượng.

Ước chừng nửa canh giờ sau, tầng băng rốt cuộc cũng đã hòa tan chỉ còn lại một người tuyết lớn chừng hai người, hơn nữa lấy mắt thường có thể thấy rõ đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

Phút chốc, một tiên tử xinh đẹp tuyệt trần xuất hiện, trên người chỉ mặc một tầng sa mỏng, da thịt bên trong băng thanh ngọc khiết, đôi song phong căng tròn mềm lại, toàn bộ những bộ phận riêng tư nhất, toàn bộ thân thể mạn diệu ẩn hiện sau lớp sa mỏng, vô cùng mê người.

Tu vi của Lâm Khiếu Đường hiện tại đã rất thâm hậu, mỹ sắc mê hoặc, mị thuật mê hoặc đối với hần mà nói đã không còn bất cứ tác dụng gì, thế nhưng thuần túy là kiệt tác của tự nhiên trước mắt cũng làm cho hần phải hơi thất thần, bất quá chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại.

- Là nàng? Không có khả năng!

Kỳ Áo đột nhiên kêu to.

Lâm Khiếu Đường có chút nghi hoặc.

- Ai? Tiền bối nhận ra?

- Đương nhiên, một nữ tu duy nhất trong Tam Hoàng đỉnh phong thượng giới, người sáng lập ra Hàn Tuyết Cung, Hàn Nguyệt Tiên Tử, nếu đã là tu luyện giả thượng giới có ai không hiểu!

Kỳ Áo cấp thiết trả lời, đôi con mắt u linh trợn thật lớn phảng phất như đang nhìn tận thế.

- Biết thì biết, nhưng chắc gì đã nhìn thấy chân diện mục, lẽ nào tiền bối đã từng gặp qua vị Hàn Nguyệt Tiên Tử này rồi sao?

Lâm Khiếu Đường hiểu kỳ truy hỏi.

- Lời vô ích, nếu là lão phu chưa thấy qua, làm sao có thể nhận ra được diện mạo của nàng, lão phu tại thượng giới chính là một đại sư luyện bảo, điều này cần lão phu nói bao nhiêu lần người mới tin tưởng? Người của Hàn Tuyết Cung cũng đã từng tìm đến lão phu nhờ luyện một kiện thiên nguyên thánh bảo. Thế lực của Hàn Nguyệt Cung rất lớn, lão phu sao dám đắc tội, sau khi kiện thiên nguyên thánh bảo kia luyện thành, lão phu tự mình đưa tới cửa, may mắn được gặp qua vị Hàn Nguyệt Tiên Tử này một lần, dung mạo siêu phàm thoát tục này lão phu tuyệt đối không thể nào quên được.

Kỳ Áo chăm chú nói, nói xong liền nhanh chóng chui vào trong cự kiếm, tựa hồ đối với nữ tử kia có chút kiêng kỵ.

Khi nữ tử nửa thân trần kia hoàn toàn hiện ra khỏi lớp băng đông cứng, đầu đại điêu kia luôn lưỡi biếng bỗng nhiên huyết sáo một tiếng, hơi vỗ cánh bay tới bên người nữ tử, lộ ra thần sắc vô cùng thân thiết.

Nữ tử tuyệt trần rốt cuộc cũng mở đôi mắt đẹp ra, mắt như sao sáng, không sắc không sóng, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường một chút, đầu tiên là ngồi xuống, vỗ vỗ đầu của đại điêu nói.

- Tiểu điêu, khổ cực ngươi rồi, một lúc nữa, tỷ tỷ chắc chắn sẽ khen ngợi ngươi, mấy vạn năm khổ cực vừa qua nhất định sẽ không làm cho ngươi phải chịu không đâu.

Đại điêu kêu nhỏ vài tiếng, đồng thời dùng đầu của mình dụi dụi vào thân thể mê người kia lấy lòng.

- Người chính là tu luyện giả lợi hại của hạ giới hiện nay?

Nữ tử bỗng nhiên đứng dậy chuyển hướng Lâm Khiếu Đường nhàn nhạt hỏi.

- Văn bối vô danh tiểu tốt, thực sự không tính là lợi hại!

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

- Đừng giả bộ trước mắt bản tiên tử, có thể vào đại lục này, lại còn đến được khu vực này, thậm chí đến đỉnh băng vạn trượng, không có tu vi địa vương giai tuyệt đối không được. Hạ giới này có thể có tu vi địa vương giai sợ là đã cao nhất rồi, ở hạ giới tuyệt đối là nhân vật lợi hại, người còn muốn giấu ta sao?

Thần sắc nữ tử ngưng lại nói.

Lâm Khiếu Đường có thể cảm giác được khí nguyên cường đại tới biến thái trên người nữ tử này, so với đại tu sư còn mạnh mẽ hơn rất nhiều, so với khí nguyên của Tiểu Ma Thiên Thiên sau khi đạt được liên hệ với thần niệm tại thượng giới tại trận chiến Đại Hạ Quốc có vẻ cực kỳ tương tự.

Nữ tử này ít nhất cũng phải đạt tới tu vi đế giới, hơn nữa vô luận là nhìn từ phương diện nào, đều không giống như vừa bị đóng băng hàng vạn năm, tựa hồ không hề có chút cảm giác không khỏe nào xuất hiện, xét theo độ hàn khí ngưng tụ thành lớp băng dày khủng khiếp kia, vô luận là tu vi mạnh đến đâu đi nữa

thì sau khi giải phong ấn cũng phải gặp tình trạng sút giảm thực lực, cần phải có thời gian điều tức khôi phục lại, mà nữ tử này hoàn toàn không có phản ứng với phương diện này.

- Văn bối vô ý lừa gạt tiền bối, lời nói của tiền bối đúng là sự thực, văn bối đúng là đã có tu vi địa vương giai!

Lâm Khiếu Đường tận lực giữ ngữ khí bình tĩnh trả lời.

Thần sắc nữ tử khẽ nhúc nhích, cũng không tiếp tục dây dưa tại vấn đề này, tiếp tục nói.

- Các người tổng cộng tiến vào bao nhiêu người?

Lâm Khiếu Đường tự đánh giá một chút rồi nói:

- Đại khái gần nghìn người!

Đôi long mày của nữ tử nhíu này, rất ngoài dự liệu nói.

- Nhiều như vậy? Hạ giới này tiến vào thời kỳ phồn thịnh sao?

Sâu trong U Minh Chiếu Trạch, có một thủy đầm rộng chừng vạn trượng, trong sách cổ có ghi với cái tên Tử Minh Đàm, có người nói xung quanh nơi này không có bất luận vật gì còn sống, tử minh dương khí mà thủy đầm phát ra đủ để giết chết tu luyện giả tu vi đại sư giai.

Nhưng hiện tại, bên cạnh thủy đầm này có một nữ tử xinh đẹp mặc quần áo tơ lụa màu trắng, nàng nhìn chăm chú vào thủy đầm, nữ tử này chính là nhân yêu trong miệng Lâm Khiếu Đường, Thượng Quan Dao.

Còn hơn năm đó tại Tù Ma Cốc, phong vận của Thượng Quan Dao càng ngày càng tăng lên, tư thái thướt tha, mỹ lệ không thể vấy bẩn, dung nhan càng trở nên diễm lệ chói mắt, cho dù không dùng bất cứ loại mỹ thuật nào cũng có thể mê hoặc được tu luyện giả tu vi thấp hơn, con người ánh mắt, chỉ hơi liếc nhìn sợ là cũng sẽ làm cho người khác phải rơi vào trạng thái si mê vong ngã.

“Không biết tên bĩ tu kia có tới nơi này hay không, ngoài trận tựa hồ không nhìn thấy hắn.”

Thượng Quan Dao nhìn vào mặt nước không gợn sóng trước mặt trầm nghĩ, theo tính tình của tên gia hỏa này thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy mới đúng, thế nhưng bảy tám mươi năm gần đây, gia hỏa này giống như bốc hơi biến mất khỏi thế gian, hắn đi nơi nào đây?

Thượng Quan Dao đã từng cùng với Cửu Đỉnh Công tiến vào Nam Xuyên Giới hai lần tìm kiếm Lâm Khiếu Đường, thế nhưng đều không có thu hoạch gì, mục đích bên ngoài tự nhiên là muốn lôi kéo Lâm Khiếu Đường, kẻ có thân thể phệ độc dương hồn vào làm môn hạ Cửu Đỉnh Sơn. Cửu Đỉnh Sơn cũng thật vất vả mới tìm được cho tôn nữ lô đỉnh tuyệt hảo như vậy, làm sao có thể buông tha, trước khi chính mình phi thăng hoặc đại nạn, Cửu Đỉnh Công vô luận thế nào cũng phải an bài đường lui cho tôn nữ thật tốt.

Thấy tôn nữ nhìn mặt nước dờ ra, Cửu Đỉnh Công không khỏi thương yêu, mở miệng hỏi.

- Dao nhi, đang suy nghĩ gì vậy?

482. Chương 474: Tử Minh Đàm. (thượng)

- Không có gì, gia gia, chỉ là dò xét xem bên dưới mặt nước rốt cuộc ẩn dấu vật gì.

Cửu Đỉnh Công sao không biết được suy nghĩ trong lòng tôn nữ, bất quá cũng không nói ra, cười cười.

- Tử Minh Đàm ngoại trừ có chút u ám ra, còn có thể có cái gì!

Thượng Quan Dao kỳ quái nói.

- Bốn vị tiền bối Âm Quỷ Lão Ma thế nào mà tiến vào trong thủy đầm hai canh giờ rồi mà vẫn chưa trở về? Chẳng lẽ gặp phải chuyện gì vướng chân vướng tay sao?

Cửu Đỉnh Công không có bao nhiêu lo lắng nói.

- Hẳn là tìm được một đầu mối nào đó, nghe nói trong Tử Minh Đàm có một tòa đại điện, tại thời kỳ viễn cổ là nơi cấm địa của một đại môn phái, khi chiến Phong Ma xảy ra đã chìm vào trong thủy đàm, biến mất không thấy, bốn lão quỷ kia hẳn là đã tìm thấy di chỉ dưới nước kia rồi.

- Gia gia, lần này chúng ta tiến vào đại lục Phong Ma rốt cuộc là vì cái gì?

Thượng Quan Dao không giải thích được hỏi.

- Đương nhiên là vì thượng nguyên thánh bảo, nếu muốn phi thăng, nếu như không có thượng nguyên thánh bảo tương trợ, hơn phân nửa là sẽ bị không gian phong bạo giết chết.

Cửu Đỉnh Công lập tức trả lời không giấu diếm.

Thượng Quan Dao nhìn thoáng qua Bạch Diện Ma Quân ngồi xếp bằng huyền phù xa xa, không khỏi trầm nghĩ.

“Cho dù bên dưới Tử Minh Đàm xác thực có đại điện viễn cổ, cho dù trong đó có lưu lại bảo vật, thời kỳ thượng cổ cũng có thể đã có người đến lấy đi, hôm nay cho dù còn lưu lại thì sẽ có bao nhiêu cơ chứ? Năm đại môn phái Đại Hạ Quốc hiện tại có hơn mười vị đại tu sư thì đã có tới năm người tiến vào đại lục Phong Ma, làm sao có đủ bảo bối để phân phối.”

Thượng Quan Dao nghĩ vậy trong đầu, thế nhưng cũng không nói ra khỏi miệng, đối với Bạch Diện Ma Quân kia vẫn có chút kiêng kỵ, trầm nghĩ gia gia đã có đối sách gì đó, huống hồ tu luyện giả Đại Hạ Quốc có thể chống lại gia gia căn bản không có, toàn bộ đại lục Kỳ Đông, có thể so sánh với gia gia cũng chỉ có hai vị viện thủ của Tiềm Long Viện mà thôi, còn những người khác thì vẫn kém hơn so với gia gia nửa bậc.

Trong lúc Thượng Quan Dao còn đang tự đánh giá, mặt nước Tử Minh Đàm bắt đầu cuộn cuộn trào lên, lúc này Bạch Diện Ma Quân vốn nhắm hai mắt cũng mạnh mẽ mở mắt ra, có chút cảnh giác.

Cửu Đỉnh Công có chút kỳ quái, lẽ nào bốn người Âm Quỷ Lão Ma đã xúc động đến cơ quan bên trong đại điện rồi sao?

Mặt nước càng dần càng cuộn trào mãnh liệt, không ngừng có rất nhiều bọt khí phát ra, trung tâm thủy đàm thậm chí đã bắt đầu xuất hiện vòng xoáy.

Vòng xoáy càng lúc càng lớn, khí nguyên bên trong lại rất kỳ quái, có bốn vị đại tu sư vừa rồi tiến vào thủy đàm, còn có ba cỗ khí nguyên cường đại khái, đồng thời còn có một cỗ ma khí.

Thần sắc Cửu Đỉnh Công ngưng trọng, một chiếc bảo đỉnh màu vàng đã xuất hiện bên cạnh thân thể, tùy thời chuẩn bị đối phó với bất cứ chuyện gì xảy ra, thậm chí còn dùng lồng khí bảo vệ Thượng Quan Dao.

Ục ục ục ục...

Toàn bộ thủy đàm giống như bị sôi trào, phát ra tiếng ục ục rất lớn, bên trong phát ra ma khí, chướng khí càng lúc càng dày đặc hơn.

Ầm ầm...

Nước bắt tung tóe!

Một tòa đại điện rộng ước chừng ba bốn mươi trượng cấp tốc từ dưới mặt nước trời lên trên.

Trong đại điện khô ráo không gì sánh được, chỉ là bị ngâm nước đã hàng vạn năm, xung quanh tường xuất hiện rất nhiều chất bài tiết màu đen và một vài loại thực vật kỳ quái.

Cùng với đại điện xuất hiện còn có một vài tu luyện giả, trong đó có Âm Quỷ Lão Ma, lão giả họ Lưu, Thiên Bằng Thượng Nhân và Thiên Ma Lão Nhân.

Còn có bảy vị tu luyện giả khác, chính là đám người Tiềm Long Viện.

Bản thân nước Tử Minh Đàm tựa hồ có hiệu quả cách ly phi thường cao, coi như là Cửu Đỉnh Công đứng trên thủy đàm cũng không cảm ứng được bên dưới rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra, hẳn thậm chí còn không cảm ứng được khí nguyên của mấy tu luyện giả Tiềm Long Viện, bản thân nước Tử Minh Đàm rõ ràng có kết trận phong ấn lợi hại nào đó.

Bảy người khác của Tiềm Long Viện tựa hồ là từ thông đạo khác tiến vào trong thủy đàm, Cửu Đỉnh Công phát nguyên thức cảm ứng tới mấy trăm dặm xung quanh, trong phạm vi này cho dù là cỏ lay gió thổi cũng có thể bị hấn phát hiện ra, càng đừng nói đến có điểm gì khả nghi.

Bảy người Tiềm Long Viện khẳng định là từ một thông đạo nào đó khác tiến vào, làm cho Cửu Đỉnh Công cảm thấy kinh ngạc chính là hai đại viện thủ của Tiềm Long Viện dĩ nhiên cũng biết sự tồn tại của Tử Minh Đàm.

Bất quá lúc này Cửu Đỉnh Công không có thời gian suy nghĩ nhiều, trôi lên trên mặt nước có vô số ma kim sa giác trùng dài chừng một thước, toàn thân màu đen bóng.

Loại yêu trùng này chỉ đạt cấp mười ba, thế nhưng thường tụ tập lại thành một đàn một trăm con, thậm chí là một nghìn con, sự đáng sợ của chúng chỉ có hơn so với yêu trùng cấp mười bốn chứ không hề kém.

Thế nhưng yêu trùng yêu thú từ cấp mười một trở lên rất ít khi xuất hiện tình huống quần cư, dù sao thì càng tiến hóa cao hơn thì chúng lại càng cần nhiều tài nguyên hơn, số lượng khổng lồ chắc chắn sẽ dẫn tới tình trạng thiếu phân phối, thậm chí khô kiệt.

Yêu thú yêu trùng đạt tới cấp mười bốn đã gần như hoàn toàn không thể xuất hiện tình huống có số lượng nhiều rồi, chỉ cần hai đầu tồn tại cùng nhau đã coi như phi thường nhiều rồi, điều này cũng giống như nhân tu, càng tới đỉnh kim tự tháp thì số lượng càng ít.

Thế nhưng lúc này ma kim sa giác trùng từ trong đại diện bay ra, số lượng nhìn sơ qua ít nhất có hơn một vạn con.

Đối mặt với đàn yêu trùng có số lượng cao như vậy coi như là đại sư giai cũng có chút cật lực, mỗi người chỉ ít phải đối phó với mấy trăm con ma kim sa giác trùng.

Lấy thực lực của Tứ Thái Chân Long, một người đối mặt với mấy trăm con ma kim sa giác trùng hầu như không kham nổi một kích, cũng bốn người có thể kết hợp thành tứ long địa vôong trận, có để đối phó được nhưng cực kỳ chật vật, lúc nào cũng có khả năng tan vỡ.

Nhưng mà đàn ma kim sa giác trùng này xuất hiện toàn bộ, ma khí sâu trong đại diện vẫn ngưng tụ dày đặc như cũ, dị thường khổng lồ, bên trong đó tựa hồ còn có vật gì đó càng đáng sợ hơn chưa đi ra.

- Gia gia, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thượng Quan Dao lạnh toát sống lưng, cấp thiết hỏi.

Sắc mặt Cửu Đỉnh Công nghiêm trọng nói:

- Tựa hồ là điềm báo trước ma vật nào đó rất mạnh bị phong ấn!

Ngay lúc Cửu Đỉnh Công còn đang do dự có nên xuất thủ hay không, ma khí vẫn lơ lửng trên bầu trời đại diện bỗng nhiên bành trướng kịch liệt, hầu như sóng biển cuộn trào mãnh liệt.

- Không tốt!

Cửu Đỉnh Công khẽ quát một tiếng, lập tức gọi ra lưu tinh điệp kéo theo Thượng Quan Dao liều lĩnh chạy ra xa, không còn lòng dạ nào nghĩ tới cái gì là thiên nguyên thánh bảo.

Mười trượng xung quanh thân thể Âm Quỷ Lão Ma đều là sương mù màu đen dày đặc, hầu như che phủ kín chính mình, mấy trăm con ma kim sa giác trùng quay xung quanh hấn, không có cách nào để tới gần, hai bên giằng co lẫn nhau.

- Bạch nhi, nhanh đến giúp ta thoát khốn!

Âm Quỷ Lão Ma phải phát ra tín hiệu cầu cứu.

Bạch Diện Ma Quân nhìn thấy rõ Cửu Đỉnh Công nói hai lời liền chạy trốn, trong lòng biết rõ không ổn, cũng có ý muốn chạy đi, khi nghe được lời truyền âm của Âm Quỷ Lão Ma, khẽ nhíu mày, nhàn nhạt liếc mắt nhìn không trung, hóa thành một đạo quang mang bay đi cực nhanh.

- Súc sinh!

Âm Quỷ Lão Ma mắng lớn, thân hình càng đi sâu vào trong màn sương mù màu đen.

Ngay khi Bạch Diện Ma Quân bỏ chạy chối chết, bỗng nhiên một thân ảnh màu tím liềm mạng truy kích tới.

- Uyển Nhi!

Bạch Du, Tiêu Mục và Triển Thanh Nhu hầu như đồng thời kinh hô, ba người bọn họ cũng không nghĩ tới Uyển Nhi lại coi thường mọi thứ như vậy.

Tứ long địa võng trận cần phải có bốn người đồng thời tại các phương vị nhất định tiến hành di động theo quy luật, như vậy mới có hiệu quả hỗ trợ công phủ lẫn nhau, mới có thể phát huy được uy lực vượt qua bốn người đơn thuần cộng lại, chỉ cần khuyết thiếu đi một người thì toàn bộ trận hình đều lập tức mất đi công hiệu, trong nháy mắt từ một chỉnh thể vững chắc bị tan rã thành ba cá thể độc lập rõ ràng.

Mỗi người trong Tứ Thủ Chân Long đều là kỳ tài ngút trời, thế nhưng dù sao thì tuổi còn rất trẻ, tu vi không quá thâm hậu, coi như là tu vi địa vương giai sơ kỳ đỉnh phong cũng không thể nào so sánh được với đại tu sư.

Lấy thực lực và thần thông của bọn họ cùng lắm chỉ chống lại được mười đến tối đa là mấy chục đầu ma kim sa giác trùng, nếu như lên tới mấy trăm đầu thì không thể chịu nổi. Da thịt của đám yêu trùng này rất dày, chiêu số và pháp bảo bình thường ngay cả một chút hiệu quả cũng không có, hơn nữa tốc độ của chúng vô cùng nhanh, hơi vô ý liền có thể bị chúng tiếp cận gần người.

483. Chương 474: Tử Minh Đàm. (hạ)

Thanh âm của Mục Bách Thông truyền tới.

- Uyển Nhi một lòng báo thù, tâm tình không ổn, ba người các ngươi lập tức đi theo sau nhìn, ở đây hãy giao cho ta và Hình viện thủ, còn có Mặc lão.

Gánh nặng trong lòng ba người liền được giải thoát, nếu như không có Uyển Nhi, lấy thực lực ba người bọn họ thì cũng chỉ là trời buột mà thôi.

Mục Bách Thông tuy là tách ra hơn trăm thiên ngoại phi kiếm, thế nhưng xung quanh hắn còn có nhiều phi kiếm màu vàng hơn, chỉ ít vượt qua hơn hai trăm thanh, tổng cộng hơn ba trăm thanh thiên ngoại phi kiếm tổ hợp thành trận hình, uy lực của nó có thể tưởng tượng được, mà chủ kiếm đó là một thanh cự kiếm dài chừng ba trượng, là một pháp bảo thiên ngoại phi kiếm chân chính.

Uy lực của đại tu sư hoàn toàn bộc phát không cần phải bàn cãi, Bạch Du, Tiêu Mục và Triển Thanh Nhu không hề suy nghĩ nhiều, dưới sự yểm hộ của hơn một trăm thanh phi kiếm lập tức hóa thành tia sáng lao đi.

Lại nói Uyển Nhi nhìn thấy thân ảnh Âm Quỷ Lão Ma trong thủy đàm, trong lòng liền phiên giang đảo hải, tuy nói đối phương là đại tu sư, thế nhưng những năm gần đây Uyển Nhi chưa từng quên đi thù giết cha, trên người cũng có một số pháp bảo uy lực cực lớn, cho dù là đại tu sư cũng không thể coi thường, thế nhưng hai vị viện thủ vẫn luôn chú ý tới nàng, căn bản không có cơ hội để phát tác.

Cho tới tận khi mấy vị đại tu sư công phá kết trận bên ngoài đại điện, đột nhiên xuất hiện dị biến, Lâm Uyển Nhi mới thoát khỏi sự kiềm chế của hai vị viện thủ, nhưng lại có vô số yêu trùng chen chúc lao ra, làm cho Lâm Uyển Nhi nhất thời phân tâm, tạm thời theo tình hình ngăn chặn lại sự xung động trong lòng.

Thế nhưng khi đại điện nổi lên trên mặt nước, thân ảnh của Bạch Diện Ma Quân tiến vào trong tầm mắt của Lâm Uyển Nhi.

Lâm Uyển Nhi đã không thể khống chế được tình cảm trong lòng, đối phương còn chưa chờ nàng phát tác đã chạy trốn cực nhanh, Lâm Uyển Nhi làm sao buông tha, liềm linh đuổi theo.

Quang mang màu trắng lao phía trước, một đạo quang mang màu tím lao theo phía sau, khoảng cách tương đối xa một chút là ba đạo quang mang màu xanh, trắng và lam.

Trên đại lục Phong Ma có rất nhiều biến hóa xảy ra, Vạn Cốt Thâm Uyên và U Minh Chiếu Trạch đều bị một tầng ma khí cường đại bao phủ, bầu trời rì rào ngoài Trố Chú Huyết Vực mặc dù không có ma khí, thế nhưng lại có một cỗ huyết sát khí và ba cỗ khí nguyên cường đại kích đấu với nhau, mặt khác đều hướng tới gần trung tâm đại lục.

Khí nguyên trên người vị thiên tiên thần nữ xinh đẹp không gì sánh được này mặc dù vô cùng khổng lồ, vô cùng bức người, thế nhưng nàng đối với Lâm Khiếu Đường tựa hồ không có địch ý gì, chỉ là lần lượt hỏi về các vấn đề tại hạ giới xảy ra gần đây, hơn nữa Lâm Khiếu Đường hỏi ngược lại một số vấn đề, nàng cũng không giấu giếm.

Theo như lời Kỳ Áo nói, nữ tử này chính là một trong Tam Hoàng thượng giới, Hàn Nguyệt Tiên Tử, người sáng lập ra Hàn Nguyệt Cung vang danh, chính là tu luyện giả thời kỳ thượng cổ.

Nữ tử này kỳ thực đã sớm phi thăng, bị đóng trong băng này bất quá chỉ là một khối thân thể khối lõi mà thôi, trong đó còn lưu lại một tia tàn niệm, một khi tảng băng bị hòa tan, Hàn Nguyệt Tiên Tử trên thượng giới sẽ cảm ứng được, tức thì sẽ dẫn độ tia phân thân phủ xuống, coi như là một điều chuẩn bị cho sau này tại hạ giới mà thôi, cũng không phải chân thân thực sự bị đóng băng vạn năm.

Loại thuật hàng lâm này so với người phát ngôn cao cấp hơn rất nhiều, một tia phân niệm phủ xuống như vậy có thể dừng lại tại hạ giới trong thời gian tương đối dài.

Hạ giới năm đó không hề ít tu luyện giả phi thăng, thời kỳ viễn cổ đại phi thăng kia đã triệt để cải biến toàn bộ thượng giới cất cứ, hôm nay trong thượng giới có chỉ ít một phần bat u luyện giả đều là hậu nhân của những tu luyện giả thời kỳ viễn cổ đại phi thăng.

Trong thượng giới cao thủ như mây, thánh nguyên khí sung túc, thọ nguyên của tu luyện giả cũng vượt rất xa tu luyện giả bình thường tại hạ giới, thông thường sống được hai ba nghìn năm là chuyện rất bình thường.

Tư chất cao có thể sống được mấy vạn năm cũng là chuyện bình thường, có một số tồn tại đặc biệt có thể sống tới mười vạn năm, mấy chục vạn năm, nhưng chung quy không người nào có thể sống mãi, vô luận là thọ nguyên dài lâu cỡ nào, vẫn phải chờ đón ngày đại nạn tới.

Hiện tại, tu luyện giả thời kỳ viễn cổ đại phi thăng còn tồn tại đã không nhiều, kẻ còn tồn tại chỉ ít cũng có tu vi để giai đỉnh, thậm chí là hoàng giai, đặc biệt có rất ít là chí tôn giai. Để giai còn sống sót hơn phân nửa là gặp được kỳ ngộ nào đó gia tăng thọ nguyên, chí tôn giai dù là thượng giới cũng là vô cùng hiếm có, còn không nhiều bằng địa vương giai hậu kỳ tại hạ giới.

Hàn Nguyệt Tiên Tử so với tu luyện giả thời kỳ viễn cổ đại phi thăng, bối phận kỳ thực còn kém hơn vài đời, nàng kỳ thực là tu luyện giả thời kỳ thượng cổ, phi thăng sau cuộc đại chiến Phong Ma, khi đó có thể phi thăng được đã coi như tương đương ít ỏi, tài nguyên tu luyện đã xuất hiện tình trạng thiếu hụt, so với hạ giới hiện nay cũng không hơn được bao nhiêu.

Năm đó, Hàn Nguyệt Tiên Tử là thành phần chủ yếu tham gia đại chiến Phong Ma, cũng là lực lượng trung tâm, trận chiến đó quả thực là thiên hôn địa ám, hầu như đã làm cho lực lượng tàn dư tại hạ giới hủy hoại chỉ trong chốc lát, gần mười vạn tu luyện giả chết trận, càng làm cho một khối đại lục to lớn duy nhất phân liệt thành bốn khối khác nhau, trong đó có ba khối triệt để bị phong ấn.

Như vậy có thể thấy được lực lượng của những tu luyện giả thời kỳ viễn cổ kinh khủng tới mức nào, thời kỳ thượng cổ không hề thiếu tu luyện giả để giai.

Đại chiến Phong Ma và đại chiến Viễn Cổ khác nhau ở chỗ, đại chiến sau chẳng qua là cuộc chiến tư lợi tự giết lẫn nhau, còn đại chiến trước là cùng chung sức chống lại kẻ thù xâm lược quê hương, hai trận đại chiến cách nhau khoảng gần hai vạn năm, hai trận đại chiến này coi như khác nhau về bản chất.

Hàn Nguyệt Tiên Tử sở dĩ lưu lại tại hạ giới này cũng là bởi vì muốn trấn áp một đại ma đầu Nguyên Thủy Ma Tộc cuối cùng, đem mấy kiện thượng nguyên thánh bảo làm bảo khí niệm phong vĩnh viễn.

Hàn Nguyệt Tiên Tử cũng biết mấy đại ma đầu không hề bị giết chết triệt để, chung quy có một ngày giải phong ấn thoát ra, đến lúc đó thượng nguyên thánh bảo sẽ bị phóng ra ngoài, nếu là hạ giới di lạc này bị Nguyên Thủy Ma Tộc hoàn toàn ma hóa hết, vậy thì quá đáng tiếc rồi.

Tuy nói thời gian có thể sẽ rất lâu, thế nhưng Hàn Nguyệt Tiên Tử có tư chất tuyệt cao lại rất tự tin đối với chính mình, chắc chắn chính mình có thể chờ được, vì vậy đã lưu lại chuẩn bị cho sau này.

Mà Hàn Nguyệt Tiên Tử dự đoán không sai, nàng lấy tu vi để giai sơ kỳ phi thăng thượng giới, trải qua vạn năm thám hiểm bảo khố và khổ tu, rốt cuộc đã đạt tới đế hoàng giai, trở thành một phương bá chủ thượng giới, thọ nguyên cũng tăng lên rất nhiều, cho dù là mấy vạn năm trôi qua đối với nàng cũng không tính là gì.

Trên thực tế, Lâm Khiếu Đường đến đây cùng với chuyện Hàn Nguyệt Tiên Tử giải phong không hề có quan hệ tất nhiên, cho dù không có người nào tới đây thì một khi kết trận phong ma bên ngoài bị phá, Hàn Nguyệt Tiên Tử cũng sẽ phá băng chui ra.

Bất quá để càng ổn thỏa hơn, Hàn Nguyệt Tiên Tử đã lưu lại một quả trứng cửu thiên tử hoàng điều trong mật thất phong ấn Ma Tôn Sứ Giả, nếu như có người tiến vào mật thất, có thể phát sinh liên hệ với quả trứng thì sẽ tìm được nơi này, nàng còn để lại trong quả trứng cảnh báo, để người vào mật thất không nên phá tan màn chắn bảo hộ, càng không nên thay đổi vị trí pháp khí để theo phương vị riêng.

Đáng tiếc người định không bằng trời định, quả trứng cửu thiên tử hoàng điều này cũng bị ma khí tàn dư tập kích, đoạn thanh âm lưu lại bên trong trực tiếp bị xóa đi, nếu không phải cửu thiên tử hoàng điều vốn là dị thú thuần dương, chỉ sợ trứng này cũng đã bị ma hóa rồi, bất quá cho dù không bị ma hóa thì hoạt tính của nó cũng bị suy yếu rất nhiều, hôm nay có thể ấp được trứng ra hay không là điều không biết.

Nếu Lâm Khiếu Đường không phải có tham thị thú, và phản ứng kỳ quái của Kỳ Áo thì nguyên thức của hắn cho dù cường đại hơn nữa cũng không thể nào phát hiện được quả trứng phủ đầy bụi bặm này có điều gì đặc biệt.

Lâm Khiếu Đường có thể đến mật thất bằng này coi như là cơ duyên xảo hợp, về phần là phúc hay là họa, hiện tại vẫn còn chưa rõ.

- Người đã tự xưng là vô danh tiểu tốt, liền thì gọi người là Tiểu Tốt đi, trước khi thần niệm của bản cung cách ly với hạ giới, người hay làm nô bộc của bản cung, hầu hạ cho tốt, bản cung tự nhiên không bạc đãi người!

Hàn Nguyệt Tiên Tử khoanh dung nói.

Lâm Khiếu Đường hơi cúi đầu, có vẻ rất cung kính, trong mắt lại hiện lên một tia băng lãnh không thể phát hiện được, càng nhanh chóng nhìn liếc qua đầu đại điều bên cạnh, khối toái phiến thứ sáu dĩ nhiên nằm trong bụng của nó.

484. Chương 475: Bàn Cổ Đại Trận. (1)

Chính là Hàn Nguyệt Tiên Tử và Lâm Khiếu Đường, đầu đại điều kia đã được Hàn Nguyệt Tiên Tử thu loại, lúc đó Lâm Khiếu Đường có chút hơi kinh ngạc, trong hạ giới này, Lâm Khiếu Đường lần đầu tiên nhìn thấy một người có thể đưa một vật sống giống như chính mình thu vào trong trang bị trữ vật.

Cho dù là một ít tu luyện giả thú loại cũng chỉ là dùng một ít túi linh thú đặc biệt, loại loại túi trữ vật có thể để linh thú trong đó, nhưng số lượng chứa được rất có hạn, hơn nữa mang theo cũng không phải phi thường thuận tiện, không gian trữ vật chân chính không thể nào chứa đựng được sinh mệnh thể, kỹ thuật không gian của hạ giới còn chưa đạt tới yêu cầu.

Trên người Lâm Khiếu Đường có một trang bị không gian đoạt được từ gã mục sư linh hồn giai tại đại lục Minh Tây, rõ ràng là di vật từ thời kỳ viễn cổ lưu lại, hoặc là tiên vật từ thượng giới ban xuống.

Hàn Nguyệt Tiên Tử thu đầu đại điều kia vào một chiếc nhẫn trữ vật có bề ngoài không hề bắt mắt, đeo tại ngón tay giữa, không chỉ có như vậy, còn từ bên trong đó lấy ra một ít quần áo và đồ dùng hàng ngày mặc vào, hiển nhiên trước khi đóng băng, vị tu luyện giả thượng cổ này đã làm tốt công tác chuẩn bị cho sau này.

Lâm Khiếu Đường tại lúc đối phương mở không gian giới chỉ còn cảm nhận được một tia khí nguyên cảm tuy yếu ớt nhưng độ ngưng tụ lại phi thường cao, không gian giới chỉ này hiển nhiên có một vài món pháp bảo lợi hại.

Thân thể khôi lỗi có một tia phân thần trước mặt Lâm Khiếu Đường chỉ ít cũng đạt tới tu vi để giai, Lâm Khiếu Đường không dám cẩn thận dò xét tu vi nên chưa xác định được rõ ràng.

Bất quá Lâm Khiếu Đường đối với nữ tử này không hề có chút e ngại nào, Lâm Khiếu Đường thậm chí nắm chặt một thành giết chết được nữ tử này, đương nhiên nếu như không cần thì tốt nhất không nên phát snih xung đột.

Dù sao thì đại lục Phong Ma hiện tại gió nổi mây phun, quái sự liên tục xảy ra, quá mức cương cứng hiển nhiên không sáng suốt.

Ngầm đồng ý trở thành nô bộc dưới trướng nữ tử này, Lâm Khiếu Đường cũng chỉ vì khối toái phiến trong bụng đầu đại điều kia, nghĩ đến phỏng chừng đầu đại điều kia cô đơn tịch mịch trong núi quá lâu rồi, khi hạ sơn chuyển động một chút vừa lúc đụng phải một khối toái phiến tràn đầy khí nguyên cảm, trải qua nhiều năm chỉ sợ đầu đại điều này cũng không rõ ràng cho lắm nên trực tiếp nuốt vào trong bụng, mảnh toái phiến lớn như vậy không thể tiêu hóa được, dung luyện lại càng không được, cũng chỉ có thể tạm thời để nó trong bụng.

Nếu không phải như vậy Lâm Khiếu Đường kiên quyết không đi theo nữ tử này, chỉ ít hần có tới ba phương pháp thoát khỏi nữ tử, đặc biệt là phương diện tốc độ phi độ, coi như là tu luyện giả để giai đi nữa Lâm Khiếu Đường cũng có nắm chắc chạy thoát.

Trên đường phi hành Lâm Khiếu Đường vẫn suy nghĩ xem làm cách nào giết chết được đầu đại điều kia, lấy khối toái phiến từ trong bụng nó ra, nhưng vẫn chưa có biện pháp nào.

- Tiểu Tốt, chúng ta cần phải đẩy tốc độ nhanh hơn, hiện tại tứ ma đều đã thoát ra khỏi phong ấn rồi, chúng nó đang chờ đợi hai ma khác tại hai ma vực kia phá tan kết trận phong ấn, tối đa một canh giờ nữa thì Bàn Cổ Đại Trận sẽ bị mở ra, nếu như chúng ta không thể đúng lúc chạy tới địa phương trung ương đại lục, sẽ không thể theo ngũ đại phong ma đàn truyền tống tới đó, như vậy bản cung sẽ không thể lấy được bảo bối rồi.

Hàn Nguyệt trong nháy mắt gia tăng tốc độ, đồng thời truyền âm nói.

Lâm Khiếu Đường không biến sắc, hần vẫn còn chưa dùng tới toàn lực, lục dục kim lôi sí cũng chưa chân chính sử dụng tới, gia tăng tốc độ theo sát bên cạnh.

Đối với thanh niên mặc tử bào vẫn còn có thể theo sát bên cạnh chính mình, sắc mặt Hàn Nguyệt Tiên Tử có chút động dung, cho dù là chân thân Hàn Nguyệt Tiên Tử trong thượng giới đang ngồi xếp bằng cũng vô thức hiện lên một tia kinh ngạc trên mặt.

Dù sao thì tốc độ phi hành của tu luyện giả để giai bình thường sẽ cao hơn tu luyện giả địa vương giai gấp ba lần, Hàn Nguyệt Tiên Tử bắt đầu ước định lại vô danh tiểu tốt này, sự đề phòng cũng mọc lên.

Trung tâm đại lục bao phủ dưới mây đen, đồng thời có nhiều địa phương có khí nguyên tăng vọt, ma khí trùng thăng lên trời cao, sâu thẳm trong chỗ sâu thẳm thoáng truyền tới tiếng nổ mạnh và tiếng trùng kích kinh tâm động phách.

Lâm Uyển Nhi bất chấp nguy cơ hao tổn khí nguyên, một đường điên cuồng đuổi theo, bất quá hai ba mươi dặm đã thành công chặn lại trước mặt Bạch Diện Ma Quân, Bạch Diện Ma Quân có chút ngạc nhiên chưa hiểu ra sao.

Bạch Diện Ma Quân hoàn toàn không nhớ rõ trước đó mình đã từng gặp qua nữ tử mặc tử y này, Tiềm Long Viện từ trước tới nay đối với bọn hần không có bao nhiêu quan hệ, thế nhưng từ trong mắt phun lửa giận bừng bừng của nữ tử này hiển nhiên không phải làm bộ, phảng phất như có thâm thù đại hận gì đó với chính mình.

- Tiên tử, không biết vì sao người lại chặn đường của ta?

Bạch Diện Ma Quân cẩn thận hỏi.

Hai tròng mắt Lâm Uyển Nhi hơi híp lại, lạnh lùng nói.

- Vậy cần phải hỏi chính người rồi!

Về mặt Bạch Diện Ma Quân càng thêm nghi hoặc, suy nghĩ một lúc, nhất thời không thể nhớ ra được chính mình đã từng đắc tội với một nữ tử dung mạo như thiên tiên như vậy từ bao giờ.

- Tiên tử, lúc này ma lực xuất hiện rất nhiều ma vật, nếu như chậm trễ không rời khỏi thì rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, nếu như còn ân oán gì đó thì có thể ra khỏi ma lực rồi giải quyết, nếu như bản quân thực sự có điều gì đó không đúng, bản quân nhất định sẽ tự mình tới tạ tội.

Cảm ứng được ba cỗ khí nguyên đang bay tới cực nhanh, Lâm Uyển Nhi cũng có chút ý muốn kéo dài, tuy nói tu vi của nàng và Bạch Diện Ma Quân tương đương với nhau, thế nhưng nếu thực sự tranh đấu, chỉ sợ cật lực không gì sánh được, không thể tốc chiến tốc thắng được, xác suất chiến thắng của cả hai bên cũng chỉ trên dưới năm phần mà thôi.

Nếu như là tu luyện giả địa vương giai sơ kỳ bình thường, Lâm Uyển Nhi chỉ ít có tới tám phần mười giành chiến thắng, thế nhưng người trước mắt này hiển nhiên không bình thường, lão tử của hắn chính là Âm Quỷ Lão Ma, một đại tu sư danh đứng với thực.

Nói trên người Bạch Diện Ma Quân không có dị bảo, Lâm Uyển Nhi tuyệt đối không tin, nếu muốn tỉ lệ nắm chắc tăng lên nhiều hơn, lúc này tốt nhất nên kéo dài chút thời gian chờ đợi mấy người Triển Thanh Nhu tới.

Bất quá Lâm Uyển Nhi cũng không cần đợi bọn họ tới nơi, chỉ cần hơi chút kéo dài thời gian là được.

- Còn nhớ rõ năm đó Đại Hạ quốc các người và Vu sư thảo nguyên xâm lược Hiên Viên quốc hay không?

Lâm Uyển Nhi vừa nghĩ tới chuyện năm đó lập tức cơn giận dữ bùng lên, hận không được dùng tử long khí diễm hoàn toàn tiêu diệt toàn bộ Đại Hạ quốc và liên minh thảo nguyên.

Bạch Diện Ma Quân nghe được lời này, nhất thời cảnh giác, trước đó vẫn lộ thái độ thả lỏng đã được thu hồi lại toàn bộ, nhìn Lâm Uyển Nhi từ trên xuống dưới, tựa hồ nghĩ tới cái gì đó.

- Người là?

Ánh sáng lạnh trên mặt Lâm Uyển Nhi chợt lóe lên, thời gian đã không sai biệt lắm rồi, không cần phải tiếp tục nói thêm cái gì, cùng với người như vậy nói thêm một câu, đối với nàng mà nói chính là một loại gánh nặng.

- Cô nãi nãi là ai, nghiệp chướng người hãy xuống địa ngục hỏi Diêm Vương đi!

Khẽ quát một câu, lòng bàn tay Lâm Uyển Nhi lập tức phát ra hai đầu tử long mang theo tử long khí diễm bay lên, rít gào xông thẳng về phía Bạch Diện Ma Quân.

Thấy rõ trận thế bậc này, Bạch Diện Ma Quân rốt cuộc đã triệt để buông tha khả năng đàm phán, đối phương rõ ràng là muốn lấy đi tính mệnh của chính mình, vừa mới ra chiêu đã sử dụng sát chiêu, muốn lấy tính mệnh của mình lập tức.

Sắc mặt Bạch Diện Ma Quân trầm xuống, không dám phớt lờ, sau lưng mãnh ro rút, sau đó lại lồi lên, hai quỹ u long cốt gào thét xuất hiện.

Ầm ầm ầm...

Sau khi va chạm kịch liệt, đầu tiên là tiếng va chạm phát ra, sau đó là sóng khí cường liệt tràn ra xung quanh, ngọn núi bốn phía đều bị lan tới, đều đổ nát, uy lực của nó làm cho người khác phải run sợ, quả nhiên là có thể hủy thiên diệt địa.

Bất quá quỹ u long cốt hiển nhiên không phải là đối thủ của tử long khí diễm, rất nhanh đã bị áp chế lại, u minh chi khí trên người từ từ trở nên tán loạn, tựa hồ từng chút từng chút bị tử long khí diễm thôn phệ.

Trong đôi mắt đẹp của Lâm Uyển Nhi bắn ra một tia châm chọc, bộ công pháp này phụ thân của nàng đã tiêu tốn tinh lực và tài hoa suốt đời, kết hợp với rất nhiều công pháp cao cấp mới sáng tạo ra, hơn nữa đối

với một số công pháp, chiêu số hoặc pháp bảo âm nguyên có hiệu quả khắc chế rất mạnh. Thậm chí không bị cực hạn tại vô tu, thậm chí ngay cả đạo tu dương cương chi khí cũng có thể tu luyện.

485. Chương 475: Bàn Cổ Đại Trận. (2)

Trong nháy mắt, hy vọng bị đánh tan, làm cho Bạch Diện Ma Quân có chút hối hận, tâm tình vẫn bình lặng lúc này đột nhiên bộc phát, chiến ý cũng đã bị kích phát ra, quang mang thâm độc trong đôi mắt chợt lóe lên, một chiếc kích một mặt xuất hiện trong tay.

Bạch Diện Ma Quân vung tay lên, gương đồng bay lên trời, lơ lửng giữa hư không, phía sau càng chiếu rọi ra một mặt kính gương đồng hư ảnh thật lớn, đường kính vượt qua mười trượng.

Khi hai đầu tử long rút gào vọt tới, trong chiếc gương đồng này cũng có hai đầu tử long giống nhau như đúc bay ra ngoài, hai bên va chạm đối chọi với nhau trong nháy mắt trung hòa.

Đôi mắt giống như sao trời của Lâm Uyển Nhi hiện lên một tia kiêu kỳ, nàng đã sớm nghiên cứu qua loại pháp bảo này, đáng tiếc không có bao nhiêu thu hoạch, chiếc gương đồng này chính là chỗ dựa lớn nhất của tên súc sinh kia.

Bạch Diện Ma Quân cũng bởi vì có chiếc gương đồng này nổi danh tu luyện giới, nếu như không phải có dị bảo thượng cổ này thì người này cũng chỉ thuộc hàng nhị lưu mà thôi.

Trên người Lâm Uyển Nhi mạnh mẽ bốc lên một tầng hỏa diễm màu tím, chín đầu tử long hiện ra, bên cạnh thân thể của nàng kịch liệt du động, tùy thời chuẩn bị công kích mãnh liệt.

Bạch Diện Ma Quân nhìn kỹ đối phương, cũng không vội vã xuất thủ, thiên ma kính nguyên bản là bảo bối hậu phát chế nhân, đầu tiên xuất kích đều không thể phát huy được uy lực của dị bảo thượng cổ này.

Lâm Uyển Nhi vươn tay ra, một viên ngọc xuất hiện, chính là do vật liệu trong suốt luyện chế ra, nếu như không quan sát tỉ mỉ thì thậm chí không nhìn thấy sự tồn tại của viên ngọc này.

- Đi!

Lâm Uyển Nhi khẽ quát một tiếng, vung tay lên, đồng thời nhất thời chín đầu tử long hỏa diễm mạnh mẽ bay lên quanh xung quanh vọt tới.

Chín đầu tử long trong hư không hình thành nên trận thế khổng lồ, làm cho cả ngọn núi đầu bị dung động thất sắc, hỏa diễm màu tím tản mát ra hỏa diễm, toàn bộ cây cối trong phương viên một dặm đều bị đốt thành tro tàn, thậm chí ngay cả một ít bùn và nham thạch dưới nhiệt độ cao đã xuất hiện dấu hiệu bị hòa tan.

Cả một khu vực rộng lớn bị biến thành địa ngục màu tím, tất cả đều đang bị thiêu đốt kịch liệt.

Bạch Diện Ma Quân tạo ra mấy thủ thế cực nhanh, thiên ma kích trong nháy mắt phân giải ra hơn mười mặt, mỗi một mặt có thể chiếu ra một huyền kính thật lớn, khí thế đúng là không hề thua kém hơn chín đầu tử long một chút nào.

Trong hư không, nửa bị màu tím bao phủ, còn một nửa khác thì bị đồng quang màu vàng bao phủ.

Chiến đấu đang diễn ra kịch liệt!

Ba người Tiêu Mục, Bạch Du và Triển Thanh Nhu nhanh chóng đuổi tới nơi, cách đó hơn mười dặm đã cảm nhận được sóng khí mãnh liệt tràn ra, ba người không khỏi đẩy tốc độ lên nhanh hơn.

- Uyển Nhi quá xung động rồi!

Bạch Du thở dài nói.

- Thù giết cha, cho dù là ai cũng không thể khống chế được, cũng không thể trách Uyển Nhi tỷ tỷ, nhiều năm như vậy nàng đã sớm không thể nhẫn nhịn được nữa rồi, phát tiết một chút đối với nàng mới có lợi!

Triển Thanh Nhu rất có lý trí nói.

- Vậy cũng không nên bỏ qua an nguy của ba người chúng ta liền vội vã rời đi, nếu không phải Mục viện thủ thần thông quảng đại, cứu thoát ba người chúng ta, chỉ sợ hiện tại ba người chúng ta đã vào trong bụng yêu trùng rồi.

Tiêu Mục có chút khó chịu nói.

Sắc mặt Triển Thanh Nhu không nổi sóng nói.

- Chúng ta tới trợ giúp Uyển Nhi tỷ tỷ một tay!

Bạch Du và Tiêu Mục cũng không lên tiếng trả lời, chỉ là khó chịu tiếp tục phi hành, hồi lâu, Tiêu Mục nói.

- Bạch sư đệ, sau này ngươi và Uyển Nhi có đôi có cặp, lúc đó ngươi cần phải giáo huấn nha đầu đó cẩn thận, không tuân quy củ, sợ là sau này sẽ gặp phải chuyện không may.

Bạch Du cười khổ nói.

- Đừng xem Uyển Nhi bình thường tao nhả, đối với người ngoài rất hòa khí, kỳ thực nội tâm nàng còn quật cường hơn bất cứ ai, hơn nữa một khi đã quyết chuyện gì đó thì không thể nào thay đổi được, người cũng không phải là không biết, nha đầu kia cho tới bây giờ chỉ nhớ tới người ca ca thanh mai trúc mã cùng nàng lớn lên mà thôi, đối với sư đệ mà nói thực sự không có nửa phần hứng thú.

Tiêu Mục nghiêm túc nói.

- Bạch sư đệ, hai vị viện thủ đối hai người chúng ta cực kỳ coi trọng, người nếu ngay cả một nữ tử cũng không thể nào sắp xếp được, sau này làm sao có thể nắm được Tiềm Long Viện trong tay, hai vị viện thủ chọn người nối nghiệp, không chỉ nhìn tu vi mà còn cần có quyết đoán, nếu như người quá mức nhất gan, người cho rằng hai vị viện thủ còn có thể coi trọng người sao? Đến lúc đó tối đa chỉ là một viện lão mà thôi.

Quang mang trong mắt Bạch Du chợt lóe.

- Sư huynh nói đúng, sau khi rời khỏi ma lục, ta phải cường ngạnh một chút.

Tiêu Mục vẫn không phải quá thỏa mãn như cũ nói.

- Không phải là cường ngạnh hơn mà phải trực tiếp, Uyển Nhi chính là nữ nhân của ngươi, so với những người khác không có quan hệ, cái gì ca ca năm xưa? Đều là lời vô ích, chuyện quá khứ chỉ là quá khứ, đối với người có quan hệ gì, vị tình ca ca năm xưa của Uyển Nhi sợ là đã chết sớm rồi, người không phải đã từng chuyên môn điều tra qua, tên đó năm xưa chỉ là một phế vật nổi danh thành Tân La của Hiên Viên Quốc hay sao?

Bạch Du gật đầu nói:

- Đúng vậy, ngay từ đầu xác thực là một phế vật, thế nhưng sau đó gặp được kỳ ngộ gì đó, lại có thể tiến hành tu luyện, hơn nữa có vẻ như rất lợi hại, bất quá khi liên minh thảo nguyên và Đại Hạ quốc liên hợp tập kích tựa hồ đã mai danh ẩn tích rồi. Có người nói hẳn đã bị ma pháp sư gì đó của đại lục Minh Tây bắt đi, cũng có người nói thất tung rồi, còn có người nói tại hải ngoại vẫn chưa từng trở về.

Tiêu Mục coi thường nói.

- Quần nói thế nào làm gì, đã hai trăm năm trôi qua, trừ phi có tu vi đại sư giai mới có thể còn sống, coi như là sư giai cũng phải chết, mà đại sư giai hai trăm tuổi không sai biệt lắm đã là một lão đầu già nua rồi, chỉ có trong vòng trăm năm tiến vào linh hồn giai mới có thể bảo trì được dung mạo trẻ tuổi. Mà trong vòng trăm năm bước vào linh hồn giai liệu có bao nhiêu người? Cho dù là Tiềm Long Viện chúng ta cũng chỉ có thừa thớt bốn năm người mà thôi, coi như là chúng ta cũng rất khó khăn mới có thể đạt được, ta nghĩ gã tình ca ca kia hẳn đã chết rồi, hoặc là trở thành một lão đầu già nua, Bạch sư đệ ngươi cần gì phải sợ hãi một kẻ không thể làm gì được như vậy chứ?

Bạch Du bỗng nhiên phát hiện chính mình xác thực đã vô cùng bảo thủ rồi, dưới sự nhắc nhở của sư huynh mới được khai sáng, trong đôi mắt hiện lên một đạo quang mang, nhìn về phía Triển Thanh Nhu trước mặt có chút suy nghĩ, cẩn thận nghĩ lại, gần đây quan hệ giữa Thanh Nhu muội muội này với Tiêu sư huynh tiến triển rất tốt, chính mình quả thực quá mức lạc hậu rồi.

Ba người vừa nói vừa phi hành, khoảng cách tới chỗ chiến đấu chỉ còn có năm dặm, đảo mắt là có thể tới nơi.

Thế nhưng đúng lúc này đột nhiên trời đất rung chuyển, đại địa bên dưới phẳng phất như muốn dâng lên, không gian dưới sự rung động kịch liệt xuất hiện hiện tượng vặn vẹo.

Trọng lực càng tăng thêm mấy lần, tốc độ phi hành càng lúc càng chậm.

- Chuyện gì xảy ra?

Tiêu Mục cảnh giác lập tức đề phòng toàn thân, sắc mặt của Bạch Du và Triển Thanh nhu cũng ngưng trọng không gì sánh được, không biết rốt cuộc là xảy ra cái gì.

Lúc này, ba đại ma vực của đại lục Phong Ma xuất hiện tình huống tương tự, phạm vi lan ra cực kỳ rộng lớn, xung quanh ma vực mấy trăm dặm đều bị lan tới.

Không chỉ có Tiêu Mục, Bạch Du và Triển Thanh Nhu cảm giác được, cùng lúc này, chỉ ít có hơn trăm tu luyện giả tiến vào ba đại khu vực đều hăm thân trong đó, muốn chạy trốn thế nhưng lực bất tòng tâm.

Hầu như tất cả các tu luyện giả đều hiện rõ thần sắc bối rối, vô luận là người có tu vi cao thấp như thế nào cũng không tránh khỏi, cho dù là đại tu sư địa vương giai hậu kỳ cũng xuất hiện sự lo lắng trong lòng, dù sao lực lượng thiên địa không phải là thứ con người có thể chống lại được.

Giờ khắc này, chỉ cso tại hư không cách Vạn Cốt Thâm Uyên ba mươi dặm, có hai tu luyện giả một nam một nữ giữ được thần sắc bình tĩnh, đối với chuyện đất rung núi chuyển không phải rất lo lắng, tựa hồ như đã biết nguyên nhân.

- Rốt cuộc đã khởi động rồi!

Hàn Nguyệt Tiên Tử lạnh lùng cười nói, Lâm Khiếu Đường bên cạnh không hề thay đổi sắc mặt nhìn đất rung núi chuyển bên dưới, nhưng sâu trong nội tâm càng một lần nữa lãnh hội được bản lĩnh bác đại tinh thâm của tu luyện giả thượng cổ

486. Chương 475: Bàn Cổ Đại Trận. (3)

Trước mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe lên, sau một khắc dĩ nhiên đã xuất hiện tại một địa phương hoàn toàn khác.

Lâm Khiếu Đường cảm nhận được khí nguyên bốn phía giống như thủy triều mạnh mẽ tiến vào trong thân thể của hắn, khí nguyên ở đây phi thường nồng nặc, hoàn toàn không giống như tại hạ giới, lẽ nào đó là thánh nguyên khí sao?

- Hừ, không nghĩ tới, lúc ta phi thăng, mấy lão bất tử kia lại động tay động chân, cứ nhiên đem mục tiêu truyền tống chuyển từ đại lục Di Tích tới phụ cận Thông Thiên Kiêu!

Hàn Nguyệt Tiên Tử lạnh giọng lẩm bẩm.

Lâm Khiếu Đường có chút không quá hiểu rõ, bất quá nghe tên thì có vẻ như rất trâu bò, Thông Thiên Kiêu? Chẳng lẽ lại là cầu nối liên với thượng giới sao?

Sau khi hoàn toàn định thần lại, Lâm Khiếu Đường phát hiện ra khí nguyên bốn phía tuy rằng nồng nặc, thế nhưng thánh nguyên khí của nơi này còn kém hơn rất nhiều, chỉ có thể coi như một ít thượng nguyên chỉ khí mà thôi.

Bốn phía trống trải vô cùng, trên mặt đất đều là đất cát trắng xóa, khi htif có một ngọn núi đá nhô lên cao. Nơi này hầu như giống là một vùng đất tử vong vắng vẻ không tiếng động.

Bất quá xung quanh có rất nhiều khí nguyên cường đại làm cho Lâm Khiếu Đường có chút kỳ quái, dĩ nhiên có nhiều người bị truyền tống tới đây như vậy, thực sự là ngoài dự liệu, trong đó không hề thiếu khí nguyên mà chính mình có quen biết.

- Tiểu tử, nơi này chỉ ít có hai khối toái phiến khác, bất quá xung quanh có rất nhiều vết nứt không gian không ổn định, cũng không biết chúng ở nơi nào, chính ngươi phải cẩn thận một chút, lão phu ít liên hệ tốt hơn, chỉ một câu này thôi, lần sau khó có thể liên hệ nữa!

Thanh âm của Kỳ Áo rất vội vã, nói xong liền lập tức biến mất.

Con mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe quang mang, cư nhiên ở đây cũng có hai khối toái phiến, vậy thì tốt quá rồi, hơn nữa cộng thêm một khối trong bụng đại điêu, toàn bộ thu thập được thì đã có tám mảnh rồi, chỉ còn một mảnh duy nhất nữa là đại công cáo thành.

Từ sau lời nói đầu tiên, Hàn Nguyệt Tiên Tử vẫn huyền phù trong không trung chú ý cái gì đó, lại tựa hồ như chờ đợi cái gì đó.

Bỗng nhiên cách đó hơn hai mươi trượng, hư không bị vặn vẹo kịch liệt, mắt thường có thể nhìn thấy một cánh cửa không gian chậm rãi mở ra, sau đó mấy đạo thân ảnh từ trong cánh cửa không gian đó đi ra ngoài.

Thấy mấy đạo thân ảnh này, con ngươi của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ co rút lại, dĩ nhiên là ba gã Vu sư Tiểu Ma Thiên Thiên và quái nhân trong thạch thất.

Quái nhân không có hình dạng con người, trên đầu có sừng, phía sau có cánh, đầy người đều là lân phiến màu máu, trong miệng càng vươn dài ra bốn chiếc răng nanh thật lớn, hai tròng mắt đều có màu hồng, đỉnh ngon tay là những chiếc móng tay vô cùng sắc bén.

- Huyết Ma!

Hàn Nguyệt Tiên Tử lạnh lùng nói.

Tiểu Ma Thiên Thiên, Cổ Minh và Cách Minh, ba vị Vu sư đang ra sức tranh đấu kịch liệt với Huyết Ma, từ lúc tại Trố Chú Huyết Vực, ba vị Vu sư địa vương giai chiến đấu với Huyết Ma đã mấy ngày liền, cho dù hai vị đại tu sư cũng chỉ là nỗ lực chống đỡ, lúc này đã có chút lực bất tòng tâm.

Bị truyền tống tới nơi này, ba vị Vu sư có chút không hiểu ra sao, nhưng sâu trong nguyên thức cũng không dám có một chút thả lỏng nào, người mặc huyết giáp trước mắt này quả thực quá mức lợi hại rồi, chỉ sợ đạt được tu vi để giai.

Bất quá từ khi bị truyền tống tới đây, lực chú ý của Huyết Ma hiển nhiên có chút phân tán, áp lực lên người ba vị Vu sư nhỏ đi không ít.

- Hàn Nguyệt, ngươi thế nào vẫn còn chưa chết?

Về mặt Huyết Ma kinh ngạc nói.

- Hừ, các ngươi không chết, bản cung làm sao có thể đi cho được!

Hàn Nguyệt cười lạnh nói.

Huyết Ma liếm liếm môi nói.

- Đàn bà thối, nhiều năm trôi qua như vậy rồi ngươi vẫn còn dây dưa không rõ, bản tướng quân liền uống chết máu của ngươi, rút xương rồi ăn cốt tủy!

- Vậy phải xem ngươi có cái bản lãnh đó hay không, mấy tiểu bối kia còn không thắng được, còn dám kêu gào trước mặt bản cung!

Hàn Nguyệt Tiên Tử coi thường nói.

Thấy Huyết Ma dùng công kích này, để cho ba vị Vu sư tùy ý công kích nhưng cũng không làm sao công phá được chiếc thuẫn màu máu hấn phát ra.

- Bản tướng quân chỉ là ngủ say nhiều năm, có chút uể oải tinh thần mà thôi, tìm mấy tiểu bối này luyện lại quyền cước làm nóng người!

Hàn Nguyệt Tiên Tử không hề trả lời, mà là nhìn Lâm Khiếu Đường một chút nói.

- Tiểu Tốt, bản cung ra lệnh cho người hiệp trợ ba người kia đối phó với Huyết Ma, ta sẽ phóng ra đại chiêu, lấy thực lực của người và uy lực của đại chiêu, nhất định có thể bắt được súc sinh đó, hắn vừa mới thức tỉnh không lâu, còn chưa hoàn toàn thích ứng với thân thể, phải tốc chiến tốc thắng, ở đây khí nguyên nồng nặc, tốc độ khôi phục sẽ nhanh hơn bên ngoài tới vài lần.

Mặt Lâm Khiếu Đường không biểu tình, trực tiếp vọt tới, bắt quả trong mắt cũng lóe lên một tia sáng, rút cự kiếm ra nhằm thẳng hướng Huyết Ma chém tới.

Huyết Ma coi thường nói.

- Tiểu bối vô tri, cùng bản tướng quân đấu pháp còn có thể duy trì một lúc, còn cận chiến, người muốn chết!

Lâm Khiếu Đường đối với lời nói của Huyết Ma như mất diếc tai ngơ, hóa thành một đạo quang mang màu tím bắn thẳng tới.

Điều này làm cho ba gã Vu sư kinh ngạc không thôi, bọn họ chiến đấu với Huyết Ma đã ba ngày, biết rõ thân thể như sắt đá của hắn lợi hại ra sao, cho dù là bản mạng pháp bảo của đại tu sư cũng không thể để lại vết thương trên người hắn, thân thể cường hãn hơn so với võ tu địa vương giai hậu kỳ mấy lần, cùng hắn cận chiến quả thực là muốn tìm chết!

- Ngu ngốc!

Hàn Nguyệt Tiên Tử lo lắng khẽ quát một tiếng, nhìn thanh niên mặc tử bào liều lĩnh xông vào vật lộn với Huyết Ma, nàng cũng cực kỳ không hiểu.

- Tới hay lắm, chết đi!

Đôi con ngươi màu hồng của Huyết Ma mạnh mẽ mở ra hết lớn.

Một bàn tay với móng vuốt vô cùng sắc bén giống như thiểm điện chụp xuống, đạo quang mang màu tím trong hư không không thể né tránh, đột nhiên quang mang màu tím lóe lên màu vàng, tốc độ biến hóa quỷ dị, xuất hiện bên cạnh Huyết Ma.

Một trảo này của Huyết Ma đã bắt vào khoảng không.

- A!

Hàn Nguyệt Tiên Tử hơi kinh ngạc, đôi lông mày như trắng khuyết vô ý thức nhíu lên.

Ba vị Vu sư không thể tin tưởng, bọn họ quá rõ ràng sự lợi hại của Huyết Ma rồi, đối với Lâm Khiếu Đường bọn họ cũng có vài phần quen thuộc, thế nhưng chuyện vừa mới xảy ra đã làm cho bọn họ có điểm không rõ ràng.

Không chỉ có những người đang đứng xem, Huyết Ma càng thêm hoảng sợ, đang muốn biến đổi chiêu thức thì đã không còn kịp nữa rồi.

Bị Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ chém xuống một kiếm, đương một tiếng, nhưng cũng chỉ chém vào khoảng không.

Huyết Ma thấy không thể thi triển kịp chiêu số chống đỡ, đơn giản toàn lực lóe lên, lập tức né qua được, so với sự biến chuyển tốc độ của Lâm Khiếu Đường trước đó có vài phần tương tự.

Sau đó Lâm Khiếu Đường cùng với Huyết Ma nhiều lần biểu diễn thay đổi vị trí với tốc độ nhanh tới kinh người trong không trung, hai người đánh tới không thể nhìn rõ, ai cũng không làm gì được ai, Huyết Ma càng bá đạo hung mãnh, có đôi khi trao đổi vài chiêu rồi tách ra, mà Lâm Khiếu Đường biến đổi chiêu số rất linh hoạt, chiêu số hoàn toàn là tùy cơ ứng biến, Huyết Ma hoàn toàn không thể động tới hắn được.

- Hảo tiểu tử, người dám giả ngốc trước mặt bản cung, thực sự là dụng tâm bất lương, chờ khi hoàn toàn thu thập đầu Huyết Ma này, bản cung sẽ tính toán cẩn thận với nhau.

Hàn Nguyệt Tiên Tử lẩm bẩm, trong lòng lúc này có chút kiêng kỵ với thanh niên mặc tử bào, dù sao tu luyện giả có thể đánh với Huyết Ma khó phân cao thấp như vậy, cho dù là tu luyện giả thượng giới như nàng cũng phải coi trọng.

Hàn Nguyệt Tiên Tử lật tay, một đầu đại điêu xuất hiện trên tay của nàng, đại điêu có hình thể so với lúc còn trong động băng nhỏ hơn rất nhiều, toàn bộ chiều cao cũng chỉ có một thước mà thôi.

- Điêu nhi, tới lột tim của Huyết Ma kia xuống cho ta.

Hàn Nguyệt Tiên Tử nhẹ giọng nói, nhưng ngôn ngữ nhỏ lại lại làm người khác kinh hồn táng đảm.

Đại điêu ngân dài một tiếng, sau đó hai cánh mở rộng muốn bay lên, đúng lúc này, hai đạo thân ảnh giao nhau cấp tốc lao tới, ánh mắt Hàn Nguyệt Tiên Tử biến đổi, đầu tiên là để đầu đại điêu bay ra ngoài, sau đó bắn ngón tay, một đoàn quang mang màu trắng xuất hiện lao tới.

Hai đạo thân ảnh bỗng nhiên đan xen với nhau, trong đó có một đạo thân ảnh màu tím trong nháy mắt thay đổi vị trí, xuất hiện bên cạnh thân thể của đầu đại điêu.

Ánh sáng lạnh trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe, một tử kim thủ mạnh mẽ bắt tới, lập tức vững vàng không chế lấy đầu đại điêu.

Huyết Ma tập trung chống đỡ lại đoàn quang mang màu trắng của Hàn Nguyệt Tiên Tử, không có lòng đi truy đuổi thân ảnh màu tím, mà Hàn Nguyệt Tiên Tử lúc này có chút phản ứng chậm chạp, mở mắt trừng trừng nhìn vào gã thanh niên mặc tử bào bắt giữa điêu nhi của chính mình.

Bắt lấy đại điêu, Lâm Khiếu Đường căn bản không suy nghĩ nhiều, khí nguyên trên người hoàn toàn mở, lực dực kim lôi xỉ phía sau người lóe lên, lấy tốc độ nhanh tới không thể tưởng tượng bay đi mất, chớp mắt một cái đã không còn thấy đâu nữa.

Hàn Nguyệt Tiên Tử vốn định đuổi theo, nhưng lại bị Huyết Ma cản lại. Huyết Ma vốn không định tấn công, nhưng trong lúc vô ý khoảng cách bị rút ngắn nhiều như vậy, nếu không thu chút lợi tức thì thật đáng tiếc.

Ngay khi Hàn Nguyệt Tiên Tử chống đỡ Huyết Ma, xa xa truyền tới một đạo thanh âm thản nhiên.

- Đa tạ Hàn Nguyệt Tiên Tử ban thưởng điêu, Lâm mỗ xin cáo từ trước.

Hàn Nguyệt Tiên Tử cắn chặt hàm răng, nàng thực sự không nghĩ ra, người kia mai phục bên cạnh chính mình là vì muốn bắt lấy cửu thiên tử hoàng điêu đã sắp hết thọ nguyên, đầu đại điêu này tuy là dị thú hi hữu lại lợi hại không gì sánh được, thế nhưng bị nhốt lại nơi có khí nguyên loãng nhiều năm, sớm đã không còn nhuệ khí, tu vi cũng bị giảm đi nhiều, ngoài trừ tương đương với pháo hôi ra, thực sự đã không còn bao nhiêu tác dụng.

- Tiểu tử thôi, đừng bị bản cung bắt được, bằng không người chờ xem.

Hàn Nguyệt Tiên Tử hung hăng truyền lại thanh âm, bắt quá có đi không trở lại.

Lâm Khiếu Đường dùng thời gian mấy hơi thở liền phi độ ra ngoài hơn nghìn trượng, về phần tình hình chiến đấu như thế nào hẳn mặc kệ không thêm quan tâm, bắt được đầu đại điêu này đã coi như đại công cáo thành rồi.

Nơi này dựa theo lời nói của Hàn Nguyệt Tiên Tử thì hẳn là đại lục Di Tích, một trong năm đại lục, liếc mắt nhìn về bốn phía đều là di tích cát trắng, có vẻ cực kỳ hoang vắng. Lâm Khiếu Đường đối với nơi này xa lạ tới cực điểm, phi hành hồi lâu không có mục đích, chỉ cần chọn phương hướng không có khí nguyên nào là được rồi.

Cách địa điểm Lâm Khiếu Đường bị truyền tống tới khoảng trăm dặm, một cổ khí nguyên cực kỳ khổng lồ phóng lên cao, nơi này chỉ ít tụ tập gần hai mươi vị tu luyện giả địa vương giai.

Nơi này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Lâm Khiếu Đường tuy có chút hiếu kỳ, thế nhưng lúc này cũng không có lòng dạ nào hỏi đến, một lòng nghĩ tìm nơi an toàn, trước tiên lấy khối toái phiến trong bụng đầu đại điêu kia đã.

Một đường phi hành, ước chừng thời gian một nén hương, Lâm Khiếu Đường điên cuồng phi hành hơn trăm dặm, khí nguyên bốn phía rõ ràng nhỏ đi không ít, xác định không có uy hiếp gì mới dừng lại hạ xuống.

Nhìn đầu đại điều nằm trong tử kim thủ, Lâm Khiếu Đường hơi chút do dự, chung quy có chút không nhẫn tâm hạ thủ. Đầu đại điều này tuy rằng không nói tiếng người, thế nhưng tựa hồ có linh tính rất cao, trong đôi mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng, tựa hồ như biết Lâm Khiếu Đường định làm gì.

- Tiểu tử, người cư nhiên cũng có thời điểm nhẹ dạ. Bất quá người đã dùng sai chỗ rồi, điều nhân huynh này cho dù không giết đi nữa thì nó cũng không thể sống được lâu, hơn nữa nó vẫn đang sống trong khổ sở, người giết nó ngược lại chính là giúp nó.

Kỳ Áo mở miệng nói.

Lâm Khiếu Đường trên con đường tu luyện, giết người cũng không hề ít, thế nhưng đối với những kẻ hèn từng giết chưa từng thấy hổ thẹn, đương nhiên tiền đề là người khác không hề có uy hiếp gì tới hắn, nếu như không có uy hiếp hoặc là vô hại, hắn chẳng bao giờ sát sinh qua.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường còn đang do dự, đại điều bỗng nhiên quay đầu huyết sáo mấy tiếng nhẹ nhàng, tựa hồ đang nói cái gì đó lại tựa hồ như muốn cái gì đó.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường khẽ động, lấy ra quả trứng màu trắng kia.

Vừa nhìn thấy quả trứng, đại điều nhất thời kinh hãi không gì sánh được. Lại kêu lên nho nhỏ, trong miệng đại điều bắn ra một khối khí thể màu tím, vờn xung quanh quả trứng, rất nhanh khối khí thể màu tím này tiến vào trong quả trứng.

Sau đó, đại điều cảm kích liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường, đột nhiên phát lực mạnh mẽ giãy thoát khỏi tử kim thủ, thẳng tắp nhằm phía mặt đất, trong nháy mắt biến thành một đồng thịt nát.

Lâm Khiếu Đường nhìn vào thi thể, đầu đại điều này dĩ nhiên đã mất đi thú nguyên tinh, ngay cả khí nguyên đều thiếu đến thương cảm, chỉ để lại thi thể đã hết sinh mệnh lực.

- Tiểu tử, đại điều đã ngưng tụ chút khí nguyên cuối cùng cung cấp cho quả trứng, nó hy vọng người có thể chiếu cố hậu nhân của nó cho tốt, sau khi tự sát hồi báo người giúp nó chăm sóc quả trứng, nó cũng biết thứ người muốn đang ở trong bụng nó.

Kỳ Áo cảm khái nói.

487. Chương 476: Bàn Cổ Đại Trận. (4)

Trong tám kiện bảo bối này, Lâm Khiếu Đường hiện tại chỉ biết khai thiên kiếm, cửu thiên nguyên lô, diệt thánh kim phù, luân hồi chỉ quyền và tàn thần vu quyền, tổng cộng năm kiện bảo bối, ba kiện còn lại là cái gì, Lâm Khiếu Đường hiện tại còn chưa rõ ràng lắm.

- Tiền bối, hai khối khác hiện tại đang ở đâu?

Lâm Khiếu Đường thu hồi lại khối toái phiến nhìn xa xa, trước mặt hơi có chút ngưng trọng hỏi.

Kỳ Áo trầm mặc một hồi rồi mới nói.

- Ngay tại phương hướng mà tiểu tử người đang nhìn, cả hai khối đều ở đó. Hai khối này là do lão phu mới cảm ứng được vừa rồi, trước đó tại đại lục Phong Ma ngay cả một chút cảm ứng cũng có không có, thể thể khẳng định được hai khối toái phiến này trước đó không có ở tại địa lục Phong Ma.

- Ở nơi nào?

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường hơi lộ vẻ trầm tư, phương hướng này có quá nhiều khí nguyên mạnh mẽ tụ tập.

Đây là khí nguyên trường mạnh mẽ nhất mà Lâm Khiếu Đường cảm ứng được từ trước tới nay, cho dù cách đó hơn ba trăm dặm vẫn có thể cảm ứng được vô cùng rõ ràng.

Không chỉ có như vậy, những khí nguyên này còn đang chống đỡ một cỗ ma chương khí khác, mà cỗ ma chương khí này còn mạnh hơn so với khí nguyên trường kia, hơn nữa lại càng lúc càng lớn.

Cần cần suy nghĩ nhiều Lâm Khiếu Đường cũng biết nơi đó rất nguy hiểm, phi thường nguy hiểm.

- Lâm tiểu tử, thế nào? Sợ?

Kỳ Áo hỏi ngược lại.

- Người không sợ?

Lâm Khiếu Đường hỏi ngược lại.

- Hừ, nếu như lão phu có lại thân thể, nguyên lực không bị phong ấn thì những tiểu bò sát này có nhiều hơn nữa thì cũng bóp chết một phát cả đám.

Kỳ Áo cả vú lấp miệng em nói.

- Đáng tiếc thân thể và nguyên lực của tiền bối lại không có! Lúc này loại cục diện như vậy, văn bối vẫn là lần đầu tiên gặp phải, hơn nữa đợt truyền tống trận trời rung đất truyền vừa rồi cũng phi thường kỳ quái, dĩ nhiên lại có thể truyền tống trên phạm vi rộng lớn tới như vậy, thực sự là nghe mà rợn hết cả người, văn bối quả thực chưa bao giờ từng nghe thấy.

Lâm Khiếu Đường cảm thán nói.

- Loại truyền tống trận da lông như vậy mà lớn? Vậy người đến thượng giới còn không bị hù chết sao? Quốc gia tu luyện giới trong thượng giới nhiều không kể xiết, theo lão phu biết đến thì đã có hơn một trăm, trong đó càng chia làm năm đẳng cấp. Cấp một yếu nhất, cấp năm cực mạnh. Cấp độ quốc gia được quy định bằng thực lực của tu luyện giả, quốc gia cấp một thì cực mạnh chính là tu luyện giả linh hồn giai, quốc gia cấp hai thì cực mạnh chính là tu luyện giả địa vương giai, quốc gia cấp ba chính là đế giai, cấp bốn là hoàng giai và cấp năm là chí tôn giai, Về phần cấp sáu rốt cuộc có tồn tại hay không, lấy năng lực của lão phu ở thượng giới vẫn chưa từng biết được. Chỉ cần là quốc gia cấp một là có thể có được truyền tống trận truyền tống một lúc nghìn người rồi, tới cấp hai thì truyền tống vạn người cũng rất đơn giản. Còn tới cấp ba cấp bốn thì không cần lão tử phải nhắc người cũng có thể suy tính ra được, quy mô chiến tranh của thượng giới hơn rất xa so với hạ giới này, tùy tiện một quốc gia cấp hai cấp ba tranh đấu cũng mạnh hơn hạ giới này tới vài lần, chủ yếu là nhân số, so với chiến tranh của con người bình thường còn muốn lớn hơn nhiều. Chiến tranh của trên vạn tu luyện giả giao chiến thì không thể nói cá nhân ai mạnh ai yếu được. Còn cần phải có sách lược và trận pháp, chiến thuật các loại. So với chiến tranh của con người tương đối giống nhau. Bất quá thực tế phức tạp hơn nhiều lắm. Trên thượng giới chỉ khi đạt tới tu vi đế giai mới có thể có được năng lực một người chiến trăm người, địa vương giai cho dù tới hậu kỳ đỉnh đi nữa cũng cần phải có tiểu đội kết thành trận hình tinh diệu mới có thể đảm bảo tán mạng của mình.

Kỳ Áo một khi nói đến thượng giới liền thao thao không dứt, ngữ khí hướng tới và hoài niệm vô cùng rõ ràng, có bảo dừng cũng không dừng lại.

Lâm Khiếu Đường đã nghe kiểu này không dưới mười lần, cái lỗ tai của hắn coi như đã chai a rồi, mỗi lần Kỳ Áo nói liền kéo dài thời gian hơn một chút. Nghe được một số chuyện mới mẻ, nói chung thượng giới này so với hạ giới đặc sắc hơn rất nhiều và cũng phức tạp hơn rất nhiều, đồng thời phi thường rộng lớn.

Lâm Khiếu Đường đành cắt đứt, mở miệng nói thẳng vào trọng điểm.

- Tiền bối có thể cảm ứng được khối toái phiến ở cụ thể phương vị nào hay không?

Kỳ Áo trong lúc nước bọt bay ngang rốt cuộc cũng ngừng lại, dò xét một hồi nói.

- Đại chiến Phong Ma tại hạ giới này không ngoài mục đích muốn phong ấn mấy đại Nguyên Thủy Ma Tộc này, mà thực lực của tu luyện giả thời kỳ thượng cổ phi thường mạnh mẽ, tu luyện giả thượng cổ luyện chế ra năm đại ma phong đàn, đem toàn bộ ngũ ma tướng phong ấn nơi đó, đây là thông tin lão phu vô ý tìm hiểu được trong một ít sách cổ ghi chép lại khi lão phu đang tìm tám kiện bảo bối, thế nhưng phi thường linh tinh, cụ thể như thế nào lão phu cũng không được biết rõ, bất quá ngũ đại phong ma đàn và bảo bối trấn ma, sau khi thân thể của Nguyên Thủy Ma Tộc bị hủy diệt, ma linh căn bản không thể chạy trốn được bị hút vào bên trong. Lại dùng thiên nguyên thánh bảo tương khắc đem Nguyên Thủy Ma Tộc có tu vi đế giai phong ấn đỉnh phong phong ấn lại cẩn thận, mà những thượng nguyên thánh bảo này đối với mấy mảnh toái phiến cứu thiên nguyên lô có lực hấp dẫn rất mạnh, có hai khối trong đó ở trên hai đại ma phong đàn, muốn thu hồi hai khối này, Lâm tiểu tử, chỉ sợ phải mạo hiểm một phen rồi.

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút cuối cùng cũng quyết định mạo hiểm, dù sao thì thượng giới đối với hắn quá sức mê hoặc.

Tuy nói Lâm Khiếu Đường hiện tại có tu vi địa vương giai trung kỳ, tại hạ giới coi như tồn tại đỉnh cao nhất, hơn nữa Lâm Khiếu Đường lại không giống so với tu luyện giả bình thường, tổng cộng hắn có tới ba linh nguyên, xét về mặt dung lượng không ai có thể so sánh được. Nhưng ngay cả như vậy, tốc độ xói mòn thọ nguyên cũng tương đối nhanh chóng.

Lâm Khiếu Đường chỉ cần tiếp tục tu luyện chắc chắn sẽ đạt tới địa vương giai hậu kỳ, thế nhưng dù thành đại tu sư thì thọ nguyên cũng chỉ có một nghìn mấy trăm năm, vận khí tốt một chút thì có thể thu hoạch được một số đan dược đặc biệt tăng thêm ba trăm năm thọ nguyên, muốn nhiều hơn cũng tuyệt đối không có khả năng, chung quy cũng đến lúc chết, hơn nữa đại đa số thời gian đều dành cho tu luyện khô khan, rất ít hưởng thụ sự thú vị của nhân sinh.

Hơn một nghìn năm thọ nguyên đối với người bình thường có thể nói là rất dài, thế nhưng đối với tu luyện giả thì lại vô cùng ngắn ngủi, thời gian trôi qua như nước chảy, kỳ thực so với trải nghiệm trong vòng trăm năm của người bình thường cũng không khác là bao, tu luyện giả một khi bế quan căn bản không cảm nhận được thời gian trôi qua, vài chục năm qua đi chỉ là chuyện rất bình thường, đây cũng chính là lý do quan trọng nhất mà tu luyện giả muốn phi thăng.

Lâm Khiếu Đường còn không biết chính mình có thực sự muốn truy cầu sống mãi hay không, nhưng có thể sống lâu một chút luôn luôn tốt, hưởng hồ Lâm Khiếu Đường vẫn luôn thủy chung không buông tha khả năng trở lại, nhiều năm qua, sinh hoạt tại nơi này đã trở nên rất thích ứng, có thể trở lại không quá mức trọng yếu, thế nhưng Lâm Khiếu Đường đã từng hỏi qua chính mình, nếu như có phương pháp trở lại, có lẽ có con đường thực sự hiện ra trước mắt mình? Chính mình sẽ lựa chọn như thế nào đây?

Đáp án căn bản không cần phải suy nghĩ nhiều, tuyệt đối là không cần suy nghĩ tiến bước vào con đường trở lại, đối với thế giới không ngừng các cuộc đấu tranh giết chóc này, Lâm Khiếu Đường nhiều ít có chút bài xích.

Bất quá có câu nói rất hay, mọi người cũng đều là bị bức, Lâm Khiếu Đường của ngày hôm nay cũng là vì bị bức mới có được tu vi như vậy.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường dự định bay đi thì trong đai lưng trữ vật xuất hiện một trận gây rối không ổn định. Đám tham thị thú phiền loạn không gì sánh được, tựa hồ vô cùng kiêng kỵ đối với vật gì đó.

Lâm Khiếu Đường phát ra nguyên thức tìm tòi, phát hiện bên ngoài quả trứng đã xuất hiện vết nứt nhỏ, quả trứng này dĩ nhiên hiện tại phá vỡ trứng ra ngoài.

- Tiểu tử, nhanh chóng tiến hành linh hồn ẩn ký, cửu thiên tử hoàng điều chính là thánh thú thượng giới, một khi bỏ qua cơ hội thì sẽ rất khó phục tùng được nó.

Kỳ Áo vội la lên.

Lâm Khiếu Đường cũng không biết làm thế nào, cũng may nguyên thức của hắn so với tu luyện giả bình thường mạnh mẽ hơn rất nhiều, hơi chút ngưng tụ, nguyên thức liền giống như nước chảy tiến vào trong quả trứng.

Phút chốc quả trứng màu trắng truyền tới đáp lại, một loại đáp lại phi thường thân thiết, thậm chí còn có điểm vô cùng thân thiết, khiến cho vẻ mặt Lâm Khiếu Đường bất đắc dĩ, tiểu này còn chưa hoàn toàn xuất thể mà đã làm nũng như vậy, nếu khi ấp trứng ra rồi thì sẽ như thế nào.

Rắc rắc rắc...

488. Chương 477: Bàn Cổ Đại Trận. (5)

Tiểu điều hoàn toàn thoát ra khỏi quả trứng, vỏ trứng theo gió hóa thành bụi bay đi, cái gì cũng không lưu lại.

Nhìn tiểu điều toàn thân màu xám, Lâm Khiếu Đường có chút kỳ quái, bất quá trên thân thể tiểu điều này tản mát ra khí nguyên tương đối nồng đậm, lại còn đang không ngừng tăng lên.

- Tiểu tử, lão phu đi theo bên cạnh ngươi, luôn bị cảm giác đồ kỳ mãnh liệt xâm chiếm, lão phu thực không nhìn được phải mất một câu, ngươi thực là vận *** chó thể nào mà lại tốt như vậy chứ, nếu lão phu năm đó có được cơ duyên giống như ngươi thì còn cần phải phong ấn chính mình làm gì, tốn thời gian hai ba vạn năm, lão thiên thực bất công!

Kỳ Áo phát tiết mắng to một hồi rồi thở dài nói.

Lâm Khiếu Đường có chút không hiểu rõ, hẳn đối với cửu thiên tử hoàng điều có rất ít hiểu biết, gần như chỉ là nghe được cái tên này trong các sách cổ mà thôi.

- Điều này có gì đặc biệt sao?

Bàn tay Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng nâng lên một tiểu điều màu xám ước chừng lớn một thước, có chút kỳ quái nói, mà tiểu điều này cũng nhìn chăm chăm vào Lâm Khiếu Đường, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu nhỏ, cái đầu nhỏ bé khẽ động, cực kỳ đáng yêu.

- Bình thường cửu thiên tử hoàng điều sau khi phá trứng ra ngoài có màu nâu, tới thời kỳ ấu niên là màu đen. Sau đó màu sắc sẽ dần dần trở nên nhạt đi, một thời gian biến thành màu đen, cuối cùng biến thành màu trắng, lúc này tiểu điều đã tiến vào nửa thời kỳ thành thực rồi, lông chim màu trắng lần thứ hai chuyển thành thâm, nhưng không phải chuyển lại thành màu đen mà là màu tím.

Kỳ Áo giải thích nói.

- Màu xám có phải là đại biểu cho tu vi của nó?

Lâm Khiếu Đường có chút phát hiện hỏi.

- Không sai, tiểu điều này vừa mới sinh ra đã có lông màu xám rồi, tương đương với bản thân có thực lực linh hồn giai sơ kỳ, trong cơ thể sơ bộ hình thành nên hình thức ban đầu của thuần dương tử hoàng hỏa, loại này thuộc về thiên nguyên hỏa, so với địa nguyên hỏa cao hơn một cấp độ. Hơn nữa cửu thiên tử hoàng điều trên phương diện tốc độ là thánh thú có thể xếp vào ba vị trí đầu tiên, đương nhiên phải là thể thành thực, tiểu tử này hiện tại còn chưa được, nhưng ở hạ giới này đã coi như phi thường lợi hại rồi.

Kỳ Áo trả lời.

Khi Lâm Khiếu Đường và Kỳ Áo nói chuyện, tiểu điều đã nhảy lên trên vai Lâm Khiếu Đường, cố gắng thể hiện hình tượng của mình.

Tiểu điều khi vừa mới phá trứng ra ngoài, bên ngoài thân thể có chút ướt át, nhưng hiện tại đã hoàn toàn xòe ra hai cánh, dịch thể bên ngoài cũng đã được hong gió, xỏa tung ra, đúng là hoàn toàn không hề nhìn ra được đây là một tiểu điều vừa mới phá trứng, so với đại điều bình thường tại hạ giới coi như không sai biệt nhiều, chỉ là thể tích còn tương đối nhỏ.

Lâm Khiếu Đường sờ sờ đầu tiểu điều, thực sự rất yêu thích, tiểu tử này quá linh tính, hơn nữa đứng trên vai rất ổn trọng không hề nhúc nhích, ngoài trừ cứ cách một đoạn thời gian lại dụi đầu vào Lâm Khiếu Đường ra thì đôi con mắt lợi hại luôn quan sát phía trước.

Lúc này, tham thị thú trong đại lưng trữ vật của Lâm Khiếu Đường cực kỳ náo nhiệt, không ngừng hí lên, tựa hồ như trao đổi với tiểu điều cái gì đó. Tiểu điều nghe được cũng chỉ mất điếc tai ngơ, làm như không hề nghe thấy.

- Tiền bối, tiểu điều này vừa mới sinh ra liền có được tu vi này, có phải là vì trước đó đại điều kia đã đem phân tinh nguyên cuối cùng của nó chuyển vào trứng hay không?

Lâm Khiếu Đường có chút suy nghĩ nói.

- Đó là đương nhiên, không chỉ có như vậy, đại điều kia còn kích hoạt lại quả trứng vĩnh viên không thể ấp ra, nếu không như vậy thì quả trứng đó sẽ biến thành một quả trứng chết thực sự.

Kỳ Áo đơn giản phân tích nói.

Cách đó mấy trăm dặm. vị trí trung tâm đại lục Di Tích, mặt đất hư không trước mặt là một mảnh trắng xóa, làm cho người khác có cảm giác cực kỳ trống vắng.

Bất quá lúc này đây, sự lặng yên mấy vạn năm rốt cuộc bị đánh vỡ, trên cao giữa không trung cách mặt đất ước chừng mười lăm trượng có năm tế đàn không giống nhau huyền phù, có rất lớn, cũng có rất nhỏ, án chiếu theo đồ án ngũ mang tinh phân biệt xoay quanh bốn phía, trung tâm năm tế đàn còn huyền phù một pho tượng, thân thân pho tượng tản mát ra quang mang đỏ sậm.

Tế đàn lớn nhất rộng chừng trăm trượng, má ít nhất chỉ có một trượng rưỡi.

Năm tế đàn lúc này đều hiện lên ánh sáng mờ mờ bốn phí khí nguyên loạn bạo, sóng triều trùng kích cuộn cuộn, thậm chí phát ra tiếng xé gió cực nhanh.

Hơn mười vị tu luyện giả đang cùng với các loại yêu trùng rất đa dạng chiến đấu với nhau, có thuần túy là yêu trùng, có ma trùng, còn có luyện thi trùng.

Những yêu trùng này đều là do năm vị Nguyên Thủy Ma Tộc bị phong ấn trong tế bàn phóng ra, mà năm vị Nguyên Thủy đều đã giải phong thoát khỏi, đang cùng với các đại tu sư đánh tới k hó hòa giải.

Ngũ đại phong ma tế đàn, có ba tòa tồn tại trên đại lục Phong Ma, còn hai tòa khác, một ở tại đại lục Băng Tuyết, một ở tại đại lục Di Tích. Mà pho tượng trung tâm gia, chính là pho tượng mà năm người Lâm Khiếu Đường nhìn thấy trong gian mật thất trước đó.

Dưới sự khu động của Bàn Cổ đại trận, năm tòa phong ma tế đàn cùng với pho tượng kia bị truyền tống toàn bộ tới đây, bao gồm tất cả mọi vật còn sống xung quanh trăm dặm, tựa hồ như trong minh minh đã quyết định từ trước.

Trên tòa tế đàn lớn nhất trong năm tòa tế đàn đang có một gã nam tử tướng mạo giống như đúc so với phi tượng kia, đứng sát rìa ngoài tế đàn ngược nhìn cuộc chiến đấu trong trung ương tế đàn. Nếu như có người đã từng gặp qua Kinh Vân Tử thì rất định sẽ rất kỳ quái, bởi vì quần áo trên người nam tử nay so với Kinh Vân Tử trước đó giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả thất lưng ngọc bội cũng đều giống nhau.

Trung ương tế đàn, hầu như có mặt tất cả mọi người nổi tiếng tại đại lục Kỳ Đông, tuyệt đại bộ phận tụ tập chiến đấu kịch liệt với bốn Nguyên Thủy Ma Tộc diện mạo dữ tợn.

Bốn Nguyên Thủy Ma Tộc ngoài trên người đều có đặc thù cực kỳ rõ ràng, Vạn Cốt Thâm Uyên phong ấn một đầu hoàng tuyến cốt ma, hai mặt bốn cánh tay sáu chân, toàn thân giống như cây khô, bị làn da màu đen bao phủ.

Đại diện trong Tử Minh Đàm phong ấn chính là Trùng Ma, hình như nhân tu, thể nhưng lại là một người hình dáng côn trùng, toàn thân màu xanh, không phải làn da mà là một tầng trùng xác.

Trong Cục Hạn Băng Cốc phóng xuất một đầu Nguyên Thủy Ma Tộc Băng Hùng Ma, trên đại lục di tích chính là Liệt Sa Ma, Huyết Ma của Trố Chú Huyết Vực cũng không có ở nơi này.

Bốn vị Nguyên Thủy Ma Tộc chống lại hơn mười vị đại tu sư, bình quân một đấu ba cũng không rơi vào hạ phong, thậm chí còn hơi chiếm được thượng phong.

Tam đại nguyên lão Hiên Viên Tông, năm vị đại tu sư Đại Hạ quốc, năm đại tu sư Nam Xuyên Giới, cộng lại mười ba người, đối với tứ đại Nguyên Thủy Ma Tộc cũng là khó khăn lắm mới có thể chống lại.

Ba vị đại vu sư của liên minh thảo nguyên cũng không có ở đây, mà hai vị viện thủ Tiềm Long Viện thì thân sắc đề phòng nhìn vào nam tử ăn mặc giống như Kinh Vân Tử chưa hề xuất thủ.

Tất cả đối với các tu luyện giả đại lục Kỳ Đông đều quá mức ngạc nhiên, quá mức không thể tưởng tượng nổi rồi, trong lòng đang tràn ngập suy nghĩ truy tìm bảo vật không hề có bất cứ chuẩn bị gì liền bị truyền tống tới nơi này, càng có mấy vị Nguyên Thủy Ma Tộc tu vi cực cao ngang trời xuất thế.

Cách hai vị viện thủ khoảng chừng ba bốn mươi trượng, trong hư không có một đoàn mây mù nồng đậm sắc màu, bất quá mây mù cũng không tính là dày đặc, dùng mắt thường có thể nhìn thấy được tình huống bên trong, một đạo tử ảnh đang chiến đấu kịch liệt với một đạo bạch ảnh.

Trong phạm vi mây mù, không có bất luận yêu trùng ma trùng nào dám tới gần.

- Nhu Nhi khẩn cầu Mặc viện lão ra tay trợ giúp Uyển Nhi đánh gục Bạch Diện Ma Quân!

Triển Thanh Nhu thỉnh cầu nói.

Khuôn mặt già nua của Mặc Vô Danh xẹt qua một tia bất đắc dĩ.

- Thù giết cha vẫn là khúc mắc của nha đầu kia, nếu như người khác nhúng tay vào sẽ không làm cho nàng tiêu tan được lửa hận trong lòng, ngược lại sẽ làm xấu mọi chuyện, kỳ thực mấy năm nay Uyển Nhi vẫn bị tâm ma quấy nhiễu, nếu không thì tốc độ tu luyện của nàng ta so với các người còn nhanh hơn.

489. Chương 478: Quần Hùng Chiến Chân Ma. (1)

Sâu trong nội tâm của Bạch Du hơi nổi lên tâm tình đố kỵ, đồng thời cũng mạnh mẽ hiện lên lòng tham dục chiếm hữu cường liệt.

“Người là Uyển Nhi của ta, ai cũng không thể đoạt đi được, Bạch Mỗ nhất định phải phá tan tâm ma của người.”

- Mặc việc lão, đệ tử hi vọng có thể hiệp trợ Lâm sư muội cộng đồng kháng địch.

Bạch Du bỗng nhiên xin chỉ thị nói.

Mặc Vô Danh nhìn thoáng qua Bạch Du, vuốt vuốt chòm râu dài, tự đánh giá một hồi rồi nói:

- Người và Uyển Nhi vốn là một đôi trời định trong lòng do hai vị viện thủ. Từ thật lâu trước kia hai vị viện thủ đã có ý định muốn tác hợp cho người và Uyển Nhi, bất quá tâm ma của nha đầu kia quá mức mạnh mẽ. Hai vị viện thủ lo lắng lo lắng xảo thành chuyện, ảnh hưởng tới sự tu luyện của các người, cho tới bây giờ vẫn để cho các người phát triển tự do, mà nhiều năm trôi qua như vậy, bốn người các người đã trở thành nhân vật hết sức quan trọng, nghĩ tâm trí đã kiên định hơn rất nhiều, lại cộng thêm hơn trăm năm qua đều ở chung, nhiều ít cũng có chút tình cảm. Hôm nay đối đầu với kẻ địch mạnh, có thể chính là thời điểm để cho người và Uyển Nhi đồng ý, lão phu cũng chờ được ăn tiệc, uống rượu ngon đại điển song tu của các người. Mà thôi, người đi đi, bất quá phải lấy Uyển Nhi là chính, nhất định phải làm sao cho nàng cảm giác được chính tay mình giết chết tiểu tạp chủng kia, nhất thiết không được quá chen chân vào.

Bạch Du cúi đầu cung kính nói.

- Đệ tử hiểu rõ!

Mặc Vô Danh nhẹ nhàng vung tay lên, Bạch Du lúc này bay về phía cuộc chiến, giờ khắc này, trong mắt Triển Thanh Nhu cũng hiện lên một tia cô đơn và trống vắng.

Lẽ nào số phận của nữ tu không thể nào nằm trong tay của chính mình hay sao chứ? Trong lòng Triển Thanh Nhu bỗng nhiên đau xót, vừa rồi nghe được lời nói của Mặc Vô Danh, thực tế, từ rất nhiều năm trước nàng đã phát hiện ra được ý đồ của hai vị viện thủ.

Cái danh hiệu Tứ Thái Chân Long thời gian hoạt động bên ngoài đều tuyên bố như vậy, thoát nhìn rất phong quang, biểu hiện ra địa vị của nữ tu và nam tu hoàn toàn bình đẳng.

Thế nhưng chính bản thân Triển Thanh Nhu rất rõ ràng, ngay từ đầu, hai vị viện thủ đã chuẩn bị để cho nàng và Uyển Nhi trở thành lô đỉnh của Tiêu Mục và Bạch Du. Nếu may mắn thì tu vi của tại thời điểm hậu kỳ xảy ra biến hóa nhảy vọt, trở thành tồn tại gần như vô địch tại hạ giới, khi hai vị viện thủ không có mặt, đoạn thời gian tiếp theo Tiềm Long Viên có thể giữ được địa vị cường thế mấy nghìn năm.

Loại quan điểm này không chỉ có Tiềm Long Viện như vậy, toàn bộ tu luyện giới đều là như vậy, nhìn chung toàn bộ tu luyện giới, trong các tu luyện giả địa vương giai hậu kỳ, căn bản không có người nào.

Triển Thanh Nhu đối với điều này rất không phục, vì sao nữ tu nhất định phải phục vụ chon am tu, vì sao nam tu không thể phục vụ cho nữ tu. Tâm tính phản bội vẫn quanh quẩn trong lòng nàng, thế nhưng tu luyện giới chính là nơi cường giả vi tôn, không có thực lực thì tốt nhất phải như cầm điếu, bằng không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Triển Thanh Nhu cũng rất rõ ràng điểm này, vì vậy vẫn lặng yên chịu đựng. Lúc này Tiêu Mục đã nói rõ với nàng, chỉ cần nàng đáp ứng cùng hắc song tu thì chỗ tốt sau này tự nhiên sẽ nhiều hơn.

Nếu là không đáp ứng, Tiêu Mục tuy rằng không nói ra ngôn ngữ uy hiếp nào, thế nhưng trong lòng Triển Thanh Nhu rất hiểu rõ sẽ phải nhận tình cảnh như thế nào.

Năm đó ma viện viện thủ Hình Hưởng Thiên chỉ định bầu bạn song tu, người nào không nghe lời an bài trực tiếp bị đẩy vào lăng cung Tiềm Long Viên. Năm đó, thiên phú của nữ tử bị chọn không hề kém hơn so với Triển Thanh Nhu, cuối cùng tu vi vẫn đình chỉ lại địa vương giai sơ kỳ không được phép xuất viện, bằng với việc giam lỏng, ba trăm năm trước đã chết đi, sau đó còn không được buông tha nguyên âm, trực tiếp bị Hình Hưởng Thiên lấy ra luyện hóa phục dụng.

Triển Thanh Nhu cũng chưa đáp ứng Tiêu Mục, nhưng cũng không cự tuyệt, bởi vì nàng không dám, hai vị viện thủ bồi dưỡng Tứ Thủ Chân Long, ý nghĩ chân chính hiển nhiên là Tiêu Mục và Bạch Du, mà nàng và Uyển Nhi bất quá chỉ là phụ thuộc phẩm mà thôi.

Nhìn bóng lưng màu trắng nhảy vào trận đấu hiệp sợ tử ảnh đối chiến với một bóng trắng khác, Triển Thanh Nhu không biết vì sao nhìn có chút chói mắt.

Lúc này, trong đầu Triển Thanh Nhu bỗng nhiên hiện lên một hình ảnh, hình ảnh này tuy rằng đã trải qua hơn trăm năm, thế nhưng hồi tưởng lại vẫn làm cho nàng đỏ mặt tim đập nhanh hơn.

Trong Tù Ma Cốc, một gã thanh niên nam tử tuổi lãng vô vô vai của một nữ tử khí chất thanh nhã. Hình ảnh này vẫn bảo tồn trong tâm trí của Triển Thanh Nhu cho tới tận hôm nay, giống như chuyện đó vừa mới phát sinh ngày hôm qua vậy.

“Đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông, người thực sự đã ngã xuống tại Đại Hạ rồi sao?”

Triển Thanh Nhu có chút đau thương tự hỏi trong lòng, chỉ tiếc là không ai có thể cho nàng câu trả lời chính xác, tuy rằng gần sáu mươi năm qua bên ngoài vẫn truyền rằng vị đệ tam nguyên lão đó đã ngã xuống, nhưng không hề có chứng cứ xác thực nào chứng minh.

Mỗi khi Triển Thanh Nhu hồi tưởng lại chuyện này, vẫn tự chế giễu chính mình phát xuân, chỉ có duyên hai lần gặp mặt, được người ta cứu mạng một lần, chính mình lại dây dưa không rõ, thực sự có chút điểm tổn tại hình tượng ngọc nữ của chính mình. Bất quá tự giễu thì cứ tự giễu, thời điểm nên tư xuân thì Triển Thanh Nhu vẫn cứ tư xuân, Triển Thanh Nhu còn chưa từng có người nào bảo hộ nàng, đó chính là lần đầu tiên, có lẽ cũng là lần cuối cùng, càng là một lần duy nhất.

Tu luyện giả đều là những kẻ lấy lợi ích làm đầu. Toàn bộ thế xác lẫn tinh thần đều bị tư tâm chiếm cứ, chưa từng gặp mặt, tuyệt đối sẽ không rat ay cứu giúp người khác. Coi như là đồng môn cũng sẽ phòng bị lẫn nhau, thời khắc nguy cơ thì như thú tán, ai còn quản đến cái gì nữa chứ, tai vạ đến trước hết chạy lấy bản thân mình.

Đây cũng là một nguyên nhân làm cho Triển Thanh Nhu nhớ mái, bởi vì trong loại tình huống như thế này, những tu luyện giả khác tuyệt đối không để ý tới sự sống chết của nàng, dù sao thì chính nàng đã tự coi như mình phải chết không cần bàn cãi, không nói có cứu được về hay không, cho dù cứu thì cũng vô dụng, hơn nữa cái giá phải trả cũng không hề nhỏ, nếu như bị một chút thương thể nho nhỏ thì không sao, thì ân nhỏ ai cũng sẽ làm, thế nhưng tiêu tốn cao thì hầu như tất cả các tu luyện giả sẽ bỏ mặc không ra tay.

Triển Thanh Nhu đã nhiều lần vì Tiềm Long Viện ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ, hoặc là theo trưởng bối hoặc là tình huống nhiều người, đồng môn lúc đó mới có thể trợ giúp lẫn nhau, nếu như chỉ có hai ba người, hơn phân nửa là tự mình bảo vệ mình.

Có một lần Triển Thanh Nhu và Tiêu Mục đã từng được an bài hoàn thành một nhiệm vụ độ khó tương đối cao, Tiêu Mục đã nhiều lần coi chính mình như tấm mộc, cuối cùng tuy rằng đều lấy hình ảnh anh hùng cứu mỹ nhân hoa lệ xong việc, thế nhưng Triển Thanh Nhu thế nào cũng thấy vô cùng giả dối.

Lại nói Bạch Du nhảy vào trận chiến trợ giúp Uyển Nhi, Uyển Nhi cũng không sinh ra sự bài xích gì nhiều.

Nguyên bản Uyển Nhi cho rằng dựa vào thực lực của chính mình có thể đánh bại Bạch Diện Ma Quân, mọi người chỉ cần hỗ trợ ngăn cản không cho hắc thoát là được, thế nhưng hiện tại nửa canh giờ trôi qua, giằng

co với đối phương không có biện pháp nào dứt điểm, thiên ma kính quả nhiên là pháp bảo thượng giới, lợi hại không gì sánh được.

- Uyển Nhi, ta đến trợ giúp ngươi, hai ta liên thủ bằm thây vạn đoạn hần!

Bạch Du vừa đến liền tranh công nói.

- Đa tạ Bạch sư huynh, người chỉ cần cố gắng ngăn cản tên súc sinh kia là được, công kích thì để Uyển Nhi đến!

Trán của Lâm Uyển Nhi đã chảy ra mồ hôi nhè nhẹ.

- Tốt!

Bạch Du lập tức đáp ứng nói.

Bạch Du cho rằng chính mình gia nhập vào trận đấu, Bạch Diện Ma Quân tự nhiên không thể chống đỡ được, hai địa vương giai sơ kỳ chống lại một địa vương giai sơ kỳ, cho dù thần thông của đối phương có lợi hại hơn nữa thì bên phía hai người cũng luôn nắm chắc thắng lợi trong tay.

Không biết nếu như Bạch Du ở tại Đại Hạ Quốc năm đó, nhìn thấy Lâm Khiếu Đường lấy thực lực linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong đối chiến với hai địa vương giai sơ kỳ, đồng thời còn chiến thắng, diệt sát một người, một người trọng thương bỏ lại thân thể chạy linh nguyên, hần sẽ như thế nào?

490. Chương 478: Quân Hùng Chiến Chân Ma. (2)

Mặc dù quanh xung quanh chiến trường, hơn mười mặt thiên ma kính kịch liệt quay vòng, hơn mười đầu du long kiếm không ngừng phòng ngự, mà chín đầu tử long rít gào liên tục tổ chức thể tấn công.

Trước đó Uyển Nhi đã dùng rất nhiều thần thông pháp bảo của mình nhưng không có bao nhiêu tác dụng, đánh lâu cũng kinh hãi không thôi.

Trên mặt Bạch Diện Ma Quân hiện lên vẻ coi thường, đối với hai người đối phương muốn cường công thiên ma kính cảm thấy rất buồn cười, từ khi có được bảo bối này, bạch diện ma quân dưới tình huống chiến đấu cùng giai từng bại trận, coi như là chống lại cao thủ cao hơn mình một bậc cũng chiếm ba phần thắng.

Duy nhất chỉ có một lần thất bại, cũng là tâm ma canh cánh trong lòng Bạch Diện Ma Quân, chính là lần đánh lên Hiên Viên Tông trước kia, là lần nuôi tiếc lớn nhất trong đời Bạch Diện Ma Quân. Tựa hồ gã đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông kia đã chết rồi, bại tích của hần cũng có thể lau đi.

Thượng Quan Dao dưới sự che chở của Cửu Đỉnh Công, có thể đứng tại vị trí an toàn nhất, bốn phía hơn mười tu luyện giả thỉnh thoảng người đến người đi, đồng thời cũng có không ít yêu trùng bị chém giết.

Cửu Đỉnh Công là một đại tu sư duy nhất trong năm đại tu sư Đại Hạ Quốc còn chưa xuất thủ, vẫn luôn bảo vệ tôn nữ của mình, đồng thời đưa mắt quan sát đánh giá toàn bộ chiến cuộc.

Trên đại lục Kỳ Động, cực mạnh chân chính bao gồm ba người, chính là hai vị viện thủ Tiềm Long Viện và Cửu Đỉnh Công của Đại Hạ đệ nhất quốc.

- Gia gia, những ma đầu này là từ nơi nào thoát ra vậy?

Thượng Quan Dao từ nhỏ đến lớn có gia gia bên cạnh, chưa từng có khi nào phải sợ hãi, thế nhưng hôm nay nàng rõ ràng cảm giác được một tia bất an, cho dù dưới tình huống có Cửu Đỉnh Công bên cạnh che trở, loại cảm giác bất an này phi thường cường liệt.

Trong đôi mắt già nua của Cửu Đỉnh Công lóe lên vẻ phức tạp.

- Gia gia cũng không biết, có lẽ chúng ta xông vào trong đại lục Phong Ma, xúc động bộ phận cơ quan nào đó tại thời kỳ thượng cổ, dẫn đến kết quả như vậy.

Nhãn thần Thượng Quan Dao bỗng nhiên sáng lên.

- Gia gia, ta đã biết, đại chiến Phong Ma đại thời kỳ thượng cổ nhất định là phong ấn những ma đầu này.

Cửu Đỉnh Công gật đầu, không quá lạc quan nói.

- Đại chiến Phong Ma xác định là vì phong ấn Nguyên Thủy Ma Tộc, tu luyện giả thượng cổ so với chúng ta không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần, hôm nay Nguyên Thủy Ma Tộc lần thứ hai hiện thế, xem ra hạ giới nhất định có một trường họa kiếp.

Thượng Quan Dao tuy rằng lo lắng nhưng không quên dùng đôi mắt mỹ lệ quan sát toàn trường, chung quy không hề phát hiện ra hình bóng bất tu.

- Người này xem ra thực sự không tới!

Thượng Quan Dao nhỏ giọng thầm nói một câu.

- Ai không tới?

Cửu Đỉnh Công bỗng nhiên hỏi ngược lại.

- Còn có thể là ai!

Thượng Quan Dao liếc mắt nói.

- Chính là tôn nữ tế tương lai của người!

- Ha ha, xung quanh chỗ này còn có vài tồn tại khí nguyên tu luyện giả tương đối cường đại, có thể tiểu tử đó cũng đang ở đó không chừng!

Cửu Đỉnh Công cười nói.

- Thực sự!

Thượng Quan Dao thất thanh nói, tâm tình vừa mới hạ một chút lập tức lại dâng lên.

- Gia gia đã lúc nào lừa gạt người, bất quá chỉ là có khí nguyên tồn tại, rốt cuộc có phải là tiểu tử đó hay không, bây giờ nói còn quá sớm, xung quanh có mấy cổ khí nguyên phi thường cường đại, chỉ ít có hai gã đại tu sư, còn có một tu luyện giả tu vi địa vương giai trung kỳ, bọn họ đang chiến đấu với một tên ma khí tàn trời. Còn có một khí nguyên rất kỳ quái, ngay cả ta cũng không dò xét được.

Sắc mặt Cửu Đỉnh Công kỳ quái nói.

Phụ phụ Thất Tuyệt kịch liệt chống đỡ năm đầu hủ ma hóa cốt dăng, Âm Tuyệt Thiên Sư đã không còn thấy tung tích, chắc hẳn đã bị ma đầu kia giết chết, nếu không phải Bàn Cổ đại trận đột nhiên khởi động thì phụ phụ Thất Tuyệt hôm nay sợ là phải táng thân rồi. Thế nhưng hình ảnh trong nháy mắt giết chết một tu luyện giả tu vi địa vương giai trung kỳ cũng đã khắc sâu vào trong linh hồn của phụ phụ Thất Tuyệt.

Sắc mặt phụ phụ hai người nghiêm trọng, tuy rằng thoát khỏi miệng hổ, nhưng lại rơi vào đàn sói, ngàn vạn yêu trùng trước mắt kém cõi nhất cũng là cấp mười hai, càng làm cho người ta phải đau đầu chính là phẳng phát như giết mãi không hết.

Đương nhiên, đau đầu không chỉ có hai người phụ phụ Thất Tuyệt, xung quanh bọn họ, các tu luyện giả đều phải thừa nhận tự vậy công điên cuồng của yêu trùng.

Mấy nguyên lão Hiên Viên Tông đều đã giết đến đỏ mắt rồi, cái chết của Thổ Nham Lão Quái kích phát ý chí chiến đấu vô hạn của bọn họ, thế nhưng đẳng cấp yêu trùng không chỉ rất cao mà số lượng lại nhiều kinh khủng.

Lực lượng chiến đấu của yêu trùng chủ yếu chia thành mấy bộ phận, tà ngục thiên long, hắc phong tri muội, hủ ma hóa cốt dăng, và ma kim sa giác trùng. Đặc điểm chung của bốn loại yêu trùng này là yêu trùng cao đẳng quân cư, cực kỳ khó đối phó.

Cho dù mấy vị tu luyện giả linh hồn giai hậu kỳ cấu thành trận hình chống đỡ cũng vô cùng cật lực, Mấy nguyên lão của Hiên Viên Tông lúc này đã trở nên uể oải bất kham.

Kim Bất Phôi, thê tử Lưu Thị và Dung Tuyên Tiên Tử đều bởi vì trước đó quá xúc động vận dụng quá nhiều khí nguyên làm cho tốc độ tiêu hao cực nhanh, hiện tại đã trở thành nhược điểm của toàn bộ trận hình.

Thành ra chỉ có Vô Phong Lão Tổ, Hồ Mị Nhi và Liễu Vân đau khổ chống đỡ, may là đột nhiên khởi động truyền tống trận đưa bọn họ tới nơi này, phụ phụ Thất Tuyệt xuất hiện hấp dẫn sự chú ý phân tán tấn công của không ít yêu trùng, nguy cơ cực độ nguy hiểm mới hơi chuyển hướng tốt đẹp hơn một chút.

Số lượng tu luyện giả bị truyền tống tới nơi này ước chừng có gần trăm người, lúc này trong lúc hỗn chiến đã có hơn ba mươi người ngã xuống, chỉ còn lại không tới bảy mươi người, hơn nữa số lượng còn đang tiếp tục giảm xuống.

Những người này hầu như chiếm hơn phân nửa tu luyện giả đỉnh cao nhất toàn bộ đại lục Kỳ Đông, toàn bộ đều là lực lượng trung kiên, nếu như bị ngã xuống toàn bộ thì đúng là ảnh hưởng cực lớn đối với hạ giới, thậm chí từ khi thời đại viễn cổ sau đó đến thượng cổ, cuối cùng là bây giờ, một hàng lại một hàng, cấp bậc không ngừng giảm thấp đi, thậm chí là nguy cơ mang tính chất hủy diệt cũng không phải là không thể.

Trong lòng mỗi người đều cảm thấy sợ hãi không thôi, thậm chí ngay cả mười hai vị đại tu sư đánh với bốn đại ma tướng, trên mặt cả đám đều hiện lên biểu tình cực kỳ nghiêm trọng.

Thái Âm Thiên Quân điều khiển Thái âm phi kiếm và Quỷ Vương Kỳ, phi kiếm tấn công, quỷ vương kỳ phòng thủ, cũng cực kỳ cật lực, những chiếc gai xương hung ác ngoan độc không ngừng lượn vòng bốn phía, hơi có chút sơ sẩy là bị những chiếc gai xương ẩn chứa kịch độc đâm trúng, hậu quả thiết tưởng không thể chịu nổi, coi như là đại tu sư cũng không nhất định có thể ngăn cản được.

Cốt Ma thành thạo đấu pháp với ba gã đại tu sư, pháp bảo của hắn không nhiều, thế nhưng chiêu số lại ừn ừn, hơn nữa khớp xương trên người giống như dùng vô cùng vô tận, có thể tùy ý lấy ra vài chiếc xương công kích.

Thái Âm Thiên Quân, Băng Hoàng và Lục Dương Chân Nhân, ba người đồng thời chống lại Cốt Ma cũng chỉ là miễn cưỡng chống đỡ, ba tổ đại tu sư khác đều gặp phải tình huống không khác biệt nhau nhiều.

Không chỉ có như vậy, tốc độ của tứ đại ma tướng, tu vi trong thời gian chiến đấu như dần thích ứng, theo thời gian trôi qua rõ ràng thấy được đang tăng lên với tốc độ chậm rãi, bọn họ không ngừng hấp thu khí nguyên bốn phía, lại chuyển thành ma khí đã mất đi trong nhiều năm bị phong ấn.

Cứ tiếp tục như vậy, các đại tu sư sớm muộn gì cũng sẽ không thể chống đỡ được, đến lúc đó những Nguyên Thủy Ma Tộc này trong nháy mắt liền có thể tiêu diệt sạch sẽ các tu luyện giả nơi đây, sau đó giết đến Kỳ Đông, Minh Tây, hút khô tất cả mọi thứ, hạ giới này sẽ trở thành một nơi trống rỗng.

- Hình huynh, có ta và Cửu Đỉnh Công giám thị ma thủ kia, người đi trợ giúp đám tiểu bối kia một chút, trước tiên thanh trừ sạch sẽ đông đảo yêu trùng, nếu không thì sợ là không bao lâu đám tiểu bối kia sẽ toàn quân bị diệt, thiên ma quyết và thiên đồ đao của người thích hợp nhất để đối phó với chúng.

Mục Bách Thông lên tiếng nói.

Hình Hưởng Thiên nhìn liếc mắt nam tử thủy chung không hề động thủ kia, đề phòng nói.

- Vậy thì Mục huynh hãy cẩn thận, người này rất có thể là Ma Tôn Sư Giả, so với bốn ma tướng kia còn cao hơn một cấp.

491. Chương 479: Quần Hùng Chiến Chân Ma. (3)

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, lại có một tu luyện giả chết dưới móng vuốt của tà ngục thiên long, số lượng tu luyện giả đang không ngừng giảm đi, làm cho các tu luyện giả vẫn còn sống sót kinh khủng không thôi, muốn chạy trốn nhưng không thể trốn thoát, chỉ ít có hơn ba nghìn yêu trùng bao vây xung quanh bọn họ.

Tất cả tu luyện giả ở đây hầu như đều là linh hồn giai, chỉ có đám người một chỗ có tu vi tương đối yếu nhược một chút, chỉ có tu vi đại sư giai hậu kỳ.

Mấy tu luyện giả này phối hợp rất ăn ý, di chuyển theo vị trí góc cảnh chống đối lại công kích của đàn yêu trùng. Nếu như Lâm Khiếu Đường có mặt tại đây nhất định sẽ kinh hãi không thôi.

Bởi vì mấy tên tu luyện giả này đều là cổ nhân trước đó có duyên gặp mặt mấy lần, chính là tổ năm người Ma Tông, Quỷ Nhân Lăng Tử, Cự Thân La Hán, Thanh Diện Cư Sĩ, Song Đồng Kim Vồng, hợp tác với bốn người này còn có Cái trưởng lão của Hiên Viên Tông, Trường Mi Lão Nhân và đôi phu phụ Âm Dương Song Sát.

Mấy người này xông vào trong đại lục Phong Ma, mặc dù cũng gặp phải không ít phiền phức, thế nhưng bằng vào nhân số đông đảo, lại kinh nghiệm rất phong phú, đã tránh thoát được nhiều nguy hiểm, trong tầng lớp đại sư giai, mấy người này coi như là đỉnh cao nhất.

Bất quá lúc này mọi người đều đang gặp phải nguy cơ cực lớn, cầu sinh trong hiểm cảnh, mỗi người đều tập trung tinh thần chống đỡ lại công kích của đàn yêu trùng, nếu như có chút phân thần, sợ là sẽ lập tức phải bỏ mạng.

- Quỷ Nhân huynh, hôm nay huynh đệ chúng ta sợ là phải mất mạng tại đây rồi!

Ra sức chống lại ba bốn con hắc phong tri muội, Cự Thân La Hán thở hổn hển nói.

Cánh tay trái của Cự Thân La Hán cũng đã tràn đầy máu tươi, trước đó bị một con ma kim sa giác trùng đáng trúng, hiện tại đang nỗ lực chống đỡ.

- Ha ha, chết như vậy cũng coi như là thống khoái, hai huynh đệ Kim Vồng chúng ta, cuộc đời này không tiếng!

Hai huynh đệ Song Đồng Kim Vồng cùng kêu lên nói, cũng tỏ ra một cỗ khí thế dung cảm, tâm tình của những người còn lại thoáng trở nên dâng trào một chút.

Thanh Diện Cư Sĩ cười thầm nói.

- Mà thôi, mà thôi, so với vô vọng đột phá mà chết già, coi như chúng ta có một phen thống khoái.

Cát trưởng lão khổng lồ chế hơn mười thanh Trường Phong Kiếm, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, khe khẽ thở dài, Trường Mi Lão Tổ bên cạnh hắn có chút âm trầm, tâm tình của phu phụ Âm Dương Song Sát có chút thoái mái, phu phụ hai người đồng lòng hợp lực phát huy âm dương song quyết tới cực hạn, đúng là đã đạt tới uy lực linh hồn giai trung kỳ, trở thành bộ phận chiến lực hạch tâm của toàn bộ mấy người.

Bỗng nhiên một đầu tà ngục thiên long cấp bách áp sát đến, làm cho tâm trạng chín người cả kinh, trong các yêu trùng thì số lượng tà ngục thiên long ít nhất, tổng cộng chỉ có hơn ba mươi con, thế nhưng yêu trùng này lại là loại có sức chiến đấu đáng sợ nhất.

Tùy tiện chỉ một con đều có thể đạt tới cấp mười ba, có mấy con thậm chí còn đạt tới cấp mười bốn, cấp mười bốn so với tứ đại ma tướng cũng chỉ kém hơn một bậc mà thôi.

Giữa sân, gần trăm vị tu luyện giả đã có hơn ba người vị ngã xuống, hầu như có hơn phân nửa đều chết dưới móng vuốt của loại yêu trùng khủng khiếp này.

- Mọi người cẩn thận!

Dương Sát Chân Nhân trong Âm Dương Song sát hét lớn.

Thế nhưng tốc độ của tà ngục thiên long so với bề ngoài còn nhanh hơn nhiều, chót lát đã vọt lên, bắn ra mấy sợi tơ màu đen.

Những sợi tơ này không chỉ có dẻo dai mười phần, lại còn chứa kịch độc không gì sánh được, thậm chí còn có lưỡi dao sắc bén, vô cùng đáng sợ.

Đương đương... vài tiếng vang thanh thúy, mấy sợi tơ màu đen dễ dàng xuyên qua được phòng ngự của chín người, ba sợi nhằm thẳng vào Cự Thân La Hán.

Quỷ Nhân Lăng Tử và Thanh Diện Cư Sĩ nhất thời kinh hãi, lập tức viện thủ, chỉ tiếng tu vi đại sư giai hậu kỳ của bọn họ so với tà ngục thiên long trước mắt quả thực không kham nổi một kích, tốc độ cũng vô cùng chậm chạp.

Cự Thân La Phong thâm niệm chú trong miệng, thân thể bành trướng, dùng tới lực lượng cuối cùng đồng quy vu tận với sợi tơ màu đen.

- La Hán huynh, không thể!

Quỷ Nhân Lăng Tử quát to một tiếng.

Cự Thân La Hán sửng sốt, trên khuôn mặt chỉ còn lại nét cười thảm, đang muốn tự bạo, bỗng nhiên có một ánh đao màu đen thật lớn lướt qua hư không.

Tà ngục thiên long còn chưa kịp kêu lên một tiếng thì đã bị phân thân, một trùng nguyên tâm bay ra khỏi trùng thi rơi vào trong tay đại hán mặt đen, ánh đao màu đen vừa rồi chính là do đại hán mặt đen phóng ra.

Chín tên tu luyện giả cho rằng chính mình hẳn là phải chết không cần nghi ngờ đều lộ vẻ mặt kinh hãi, nhìn đại hán mặt đen, mỗi người đều vô cùng sợ hãi và kính trọng.

- Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp, văn bối vô cùng cảm kích!

Cự Thân La Hán luôn luôn ngạo nghễ lúc này cũng cúi đầu hèn mọn nói.

- Tiểu bối các ngươi có thể chống đỡ được tới bây giờ coi như không tồi, không nên đơn giản phi hoài bản thân mình!

Hình Hưởng Thiên lạnh lùng nói, nếu là bình thường hẳn tuyệt đối không nói những lời đại nghĩa như thế này, bất quá thời khắc nguy cơ phải biết đoàn kết, cho dù là tu luyện giả tu vi đại sư giai, chỉ cần lợi dụng thỏa đáng là có thể phát huy sức chiến đấu không tồi.

Hình Hưởng Thiên nói xong liền điều khiển thanh thiên đồ đao hắc khí tận trời huy vũ mạnh mẽ, yêu trùng bốn phía một khi bị ánh đao màu đen đụng vào lập tức bị chém thành hai nửa.

Chỉ chớp lát ánh đao màu đen bay đầy trời, áp lực của các tu luyện giả nhất thời giảm đi hơn phân nửa, những ánh đao màu đen này giống như thực thể, cho dù chặt đứt hơn mười yêu trùng vẫn như cũ không hề tiêu tán, có chút bắn trúng mặt cát trắng bên dưới, lập tức đẩy lên một tầng sóng cát cao hơn mười trượng, hình thành một hố to rộng hơn hai mươi trượng.

Chân khí hộ thể trên người Hình Hưởng Thiên đã hoàn toàn thực chất hóa, hình thành nên một tầng cương tráo màu đen, coi như là yêu trùng cấp mười bốn tà ngục thiên long tới tấn công cũng không thể nào làm lay động một chút.

Chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ, hơn phân nửa yêu trùng trong hư không bị diệt sát.

Chúng tu luyện giả từ kinh hoàng sợ hãi định thần lại, lại bị uy lực giống như ma thần của Hình Hưởng Thiên thuyết phục, thậm chí may mà có vị ma viện viện thủ Tiềm Long Viện này tồn tại.

Hình Hưởng Thiên tàn sát còn chưa kết thúc, thân thể đã nóng lên, giết rất sướng khoái, thiên đồ đao trong tay mạnh mẽ huy vũ, một ánh đao màu đen dài hơn mười trượng phá không mà đi, tất cả các yêu trùng chặn đường của nó lập tức bị tiêu diệt.

Khi đao ảnh màu đen bay ra khỏi trùng vây, cư nhiên lần thứ hai bay trở lại, chính là do Hình Hưởng Thiên không chế ánh đao này.

Mọi người nhất thời kinh hãi, đây là dạng vũ kỹ thần kỳ gì, so với phi kiếm đạo kỹ còn mạnh hơn tới mấy lần, võ tu đạt tới đỉnh phong quả nhiên là kinh khủng.

Số lượng yêu trùng kịch liệt giảm đi, toàn bộ thân thần đều tập trung chú ý đề phòng gã nam tử anh tuấn mặc quần áo của Kinh Vân Tử.

Tựa hồ như hắn dừng lại nơi này càng lâu thì ma khí trên người lại càng thêm kịch liệt. Nhưng Nguyên Thủy Ma Tộc này trực tiếp chuyển hóa chính khí chi nguyên trở thành ma khí, trong lòng Mục Bách Thông thậm chí khiếp sợ không thôi, phương pháp hấp thu nguyên khí kinh khủng như thế này thực sự vô cùng thâm độc, nếu như cho bọn họ đủ thời gian hấp thu chẳng phải là thiên hạ vô địch rồi sao.

Ma Tôn Sứ Giả dối với chuyện số lượng yêu trùng kịch liệt giảm đi dường như không chút để ý, coi như đám yêu trùng đó đã hoàn thành nhiệm vụ, lúc này có nhiều nữa cũng không có bao nhiêu tác dụng, ai mạnh ai yếu không phải chỉ dựa vào số lượng.

Nhìn Hình Hưởng Thiên dễ dàng tiêu diệt được yêu trùng, trên mặt Ma Tôn Sứ Giả cũng hiện lên nét tiêu ý châm chọc.

- Chết!

Trong hư không đột nhiên truyền tới tiếng hô của Hình Hưởng Thiên, đám yêu trùng cuối cùng dưới ánh đao màu đen tàn sát đã hoàn toàn hóa thành bột phấn.

Tài nghệ kinh người làm cho tất cả các tu luyện giả có mặt tại đây kinh hãi không thôi.

Đây là lực lượng của đại tu sư hay sao? Không ít người thầm cảm thán trong lòng.

Yêu trùng rốt cuộc đã bị tiêu diệt sạch sẽ, bắt quả từ gần trăm vị tu luyện giả lúc đầu, hiện tại chỉ còn lại chưa tới sáu mươi người, những người khác đã ngã xuống toàn bộ, mặc dù còn có một số chưa hoàn toàn bị diệt linh nguyên, chỉ là thân thể không còn, nhưng chỉ còn lại hồn phách mà không có thân thể thì bọn họ coi như đã không còn sức chiến đấu, chỉ có thể tạm thời sống nhờ trong những pháp bảo hoặc vật ký hồn của các tu luyện giả khác mà thôi, bọn họ ngoại trừ hy vọng trận chiến này nhanh chóng kết thúc ra, cái gì cũng không làm được.

Trong lúc mọi người còn đang sợ hãi than thở uy thế cường đại kinh người của Hình Hưởng Thiên thì đột nhiên trên khối phong ma tế đàn lớn nhất truyền tới tiếng hét thảm.

Chỉ thấy lão giả họ Lưu Quỷ Vô Điện đã bị huyền băng Hùng Ma đục một lỗ, thân thể trong nháy mắt không còn sinh khí, một nguyên dương từ trong cơ thể thoát ra ngoài, đang muốn thi triển thuật thuấn di thì bị một cổ hàn khí quấn lấy, càng không thể động đậy.

Huyền Băng Hùng Ma trước mắt tất cả mọi người há miệng nuốt nguyên dương của lão giả họ Lưu vào trong bụng, toàn bộ quá trình cực kỳ đơn giản, hơn nữa lại liên mạch rõ ràng, không có một tia dây dưa không dứt khoát nào.

Một vị đại tu sư lúc này đây ngã xuống trước mắt tất cả mọi người, trước sau chỉ trong thời gian một hai nhịp thở mà thôi.

Đại tu sư cũng sẽ chết? Trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ kinh khủng không thể tin tưởng, nhưng tên ma tướng này dĩ nhiên lợi hại đến như vậy, ba đại tu sư cũng không thể chống đỡ được sự tấn công của bọn họ.

Lão giả họ Lưu vừa mới chết, Âm Quỷ Lão Ma và Thiên Bằng Thượng Nhân vốn phối hợp ba người thành trận hình tam giác tấn công phòng ngự nhất thời cạn lực, dưới sự công kích cường đại thì bại chỉ là vấn đề thời gian.

Âm Quỷ Lão Ma vẫn liều mạng sử dụng ta Quỷ Vương thi hộ thể, dùng Âm cực ma luân trận tấn công, thế nhưng Âm cực ma luân trận đối với thân thể cường đại đến biến thái của Huyền Băng Hùng Ma tựa hồ như không có bao nhiêu tác dụng.

Thiên Bằng Thượng Nhân điều khiển hơn một nghìn thanh Thiên Bằng Vũ Nhận cũng chỉ là đau khổ chống đỡ.

Những vị đại tu sư này có tài nghệ trong mắt chúng tu đã là không thể tưởng tượng được, nếu những người có mặt tại đây đối đầu với bất kỳ đại tu sư nào, cho dù là hơn mười người đấu một người cũng chưa chắc đã là đối thủ, có thể điều này có chút khoa trương, thế nhưng rất nhiều tu luyện giả chưa từng nhìn thấy đại tu sư xuất thủ, trong lòng cũng chưa xác định được.

Nhưng mà, cho dù mỗi đại tu sư đều có tài nghệ siêu quần, nhưng trước mặt tứ đại ma tướng lại có vẻ lực bất tòng tâm như trước, những Nguyên Thủy Ma Tộc này không chỉ có thân thể cường đại, hơn nữa lại ma hồn không thể nào tưởng tượng nổi.

Từ ma khí tỏa ra trên người tứ đại ma tướng, bọn họ chỉ ít cũng đạt tới cấp độ giả đế giai, tu vi cấp độ này tại hạ giới chính là tồn tại vô địch, thậm chí tồn tại vượt quá đại tu sư.

Không ít tu luyện giả tâm như tro nguội, sắc mặt tái nhợt, ý niệm chạy trốn trong đầu vô luận là có cường liệt cỡ nào cũng không thể làm gì được. Thân thể cực kỳ cứng ngắc, cho dù có thể hành động được như thường thì bốn phía trắng xóa, bọn họ cũng biết là không chạy đi đâu an toàn, chỉ sợ trong lúc chạy trốn còn táng thân trong sa mạc mênh mông.

Phốc...

Thái Thượng Chân Chân đón đỡ một kích của Trùng Ma, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, đã bị nội thương.

Bỗng nhiên, trong hư không lóe lên một hư ảnh, Thái Thượng Chân Nhân kinh khủng nhìn vào nửa người bên dưới của mình rơi xuống đất, thân thể đã chia đôi hai nửa.

Thanh niên nam tử mặc đạo bào giống Kinh Vân Tử đã xuất thủ với Thái Thượng Chân Nhân, hắn chỉ dùng một con dao nhỏ nhỏ liền đã có thể nhanh chóng cắt đứt đôi thân thể của Thái Thượng Chân Nhân.

Nhìn trên tay vẫn còn vương một ít máu lão, ánh mắt Ma Tôn Sứ Giả lộ rõ vẻ hưng phấn, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vết máu, biểu tình vô cùng hưởng thụ, đã bao nhiêu năm không hề hưởng thụ qua máu tươi, chính Ma Tôn Sứ Giả cũng không thể nhớ rõ nữa rồi, bất quá cho dù đã trải qua hàng vạn năm, vị đạo kia vẫn cảm giác tuyệt vời giống như trước đây.

Trên mặt Hình Hưởng Thiên, Mục Bách Thông và Cửu Đỉnh Công đều hiện ra vẻ kinh sợ, vừa rồi bọn họ cư nhiên không hề phát hiện ra gã nam tử kia muốn tấn công, tốc độ của hắn quả thực quá khủng khiếp rồi, cho dù tam đại cao thủ tập trung phòng vệ cũng không làm gì được.

Nguyên linh của Thái Thượng Chân Nhân còn chưa thoát khỏi cơ thể, Ma Tôn Sứ Giả liền mạnh mẽ há miệng hút nguyên linh vào trong bụng.

Tam đại cao thủ nhìn thấy, hiển nhiên không thể để hắn dễ dàng thành công được, đang muốn xuất thủ, đột nhiên một tiếng nổ từ xa vờn truyền tới, sau đó một tia máu hiện lên, một người có đôi cánh phía sau, quanh thân thể đầy lân phiến màu máu, hai bên trán còn dài ra hai chiếc sừng, một gã ma tộc khác thành linh xuất hiện.

Chính là Huyết Ma, trong nháy mắt lại thêm một gã Nguyên Thủy Ma Tộc, tình thế phẳng phất như đã đi vào ngõ cụt, trên mặt chúng tu thậm chí hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Ma Tôn Sứ Giả liếc mắt nhìn Huyết Ma, lập tức chuyển ánh mắt tới phía sau Huyết Ma, đang có bốn cỗ khí nguyên cường đại truy đuổi tới.

Chỉ chớp lát, ba gã vu sư và một gã nữ tử sắc mặt tuyết trắng, vô cùng tú lệ, lao tới như lưu tinh.

Tu luyện giả nội lực luôn có ẩn tượng không tốt lắm đối với Vu sư thảo nguyên, thậm chí là chán ghét tới cực điểm, thế nhưng hiện tại đột nhiên xuất hiện ba gã Vu sư lại làm cho các tu luyện giả hiện lên vẻ mừng rỡ, dù sao cũng là cường viện tới.

Mà vị nữ tử tú lệ, vẻ mặt luôn luôn băng lãnh lại tỏa ra khí nguyên cường đại đến không thể tưởng tượng được, thậm chí đã vượt qua ba đại cao thủ.

Nàng là người phương nào? Trong lòng chúng tu đều hiện ra một nghi vấn. Nhưng cho dù bọn họ lục lợi trong trí nhớ như thế nào đi nữa cũng không có chút ẩn tượng nào đối với nhân vật này.

492. Chương 480: Quần Hùng Chiến Chân Ma. (4)

Chúng ta dưới ánh mắt quét qua của Hàn Nguyệt Tiên Tử đều có cảm giác áp bách trước nay chưa từng có, làm cho bọn họ không dám nhìn thẳng.

Ma Tôn Sứ Giả nhìn Hàn Nguyệt Tiên Tử, biểu tình lộ ra một tia cổ quái, đồng thời cũng có chút nghi hoặc không giải thích được, nữ tử này dĩ nhiên có thể sống được tới bây giờ? Bất quá suy nghĩ lại một chút, hiển nhiên không có khả năng, trong đó chắc chắn có một nguyên nhân nào đó.

Lúc này Huyết Ma đã bay tới bên người Ma Tôn Sứ Giả, trên mặt thoảng yên tĩnh lại, vừa mới lấy một đầu bốn, nguyên bản tưởng rằng có thể đánh một trận, ai ngờ nữ tử xa lạ kia có pháp bảo vô cùng quý dị, pháp thuật lại tinh diệu tuyệt luân, làm cho hắn không thể chống đỡ được, hơn nữa tu vi của nữ tử xa lạ cũng hơn xa mình.

Huyết Ma thấy không thể dùng lực, cũng không suy nghĩ nhiều liền lập tức hướng về phía đồng bọn chạy đi.

Năm đó, đại chiến Phong Ma nổ ra, chính là vì phong ấn ngũ ma tướng và Ma Tôn Sứ Giả này. Hàn Nguyệt Tiên Tử là lực lượng chủ chốt tham gia bao vây tiêu trừ Ma Tôn Sứ Giả, ngũ ma tướng kia không biết đến nàng, cũng chỉ có Ma Tôn là quen nàng mà thôi.

- Huyết Ma, đi!

Ma Tôn Sứ Giả chỉ đơn giản nói ba tiếng, Huyết Ma lập tức hiểu ý, bay tới tham gia vào cuộc chiến.

Trong mười hai đại tu sư vừa rồi có hai người trong nháy mắt ngã xuống, lúc này mười người đối phó với ngũ ma tướng rõ ràng vô cùng cật lực.

Tiểu Ma Thiên Thiên, Cổ Minh, Cách Phong nhìn thấy tình thế không đúng, mặc dù có chút uể oải, thế nhưng cũng phải tham gia vào hàng ngũ mười đại tu sư, áp lực nên mười người đã giảm đi một phần, nhưng không thể duy trì được lâu như cũ.

Lúc này ma khí trên người Ma Tôn Sứ Giả bắt đầu điên cuồng tăng lên, trước đó so với ngũ đại ma tướng không hơn nhiều lắm, nhiều nhất chỉ đạt tới giả đề giai, thế nhưng lúc này đã thăng tiến tới đề giai, rất nhanh liền đạt tới đề giai sơ kỳ, loại khí nguyên cường liệt này, chúng tu luyện hạ giới chưa bao giờ từng cảm nhận qua, tất cả đều chỉ tồn tại trong tưởng tượng.

Đề giai sơ kỳ còn chưa kết thúc, khí nguyên trên người Ma Tôn Sứ Giả còn đang tiếp tục tăng lên, phẳng phất như đề cao không ngừng nghỉ.

Ma khí phô thiên cái địa hầu như bao phủ toàn bộ ngũ đại tể đàn, một ít tu luyện giả hơi yếu đã bắt đầu xuất hiện hiện tượng choáng váng đầu óc, thậm chí linh nguyên còn có dấu hiệu tán loạn.

Chỉ là khí tức mà đã có lực sát thương đáng sợ như vậy, trong lòng chúng tu luyện giả kinh hãi vô cùng, mà khí nguyên của nữ tử băng lãng vừa mới tới cũng cường đại đến biến thái, tựa hồ có tu vi đề giai, thế nhưng so sánh với ma khí không ngừng tăng lên này, chỉ sợ nàng kia cũng không thể chống lại được.

Ba cường giả đại lục Kỳ Đông lúc này đều hiện rõ vẻ phức tạp trong ánh mắt. Huyết Ma đến, tứ ma tướng biến thành ngũ ma tướng, những điều này đối với ba vị cường giả mà nói, cũng không đủ gây sợ hãi hoảng loạn.

Thế nhưng khí nguyên trên người Ma Tôn Sứ Giả đã đạt tới đề giai sơ kỳ, mà hiện tại còn đang tăng thêm, trong lòng ba người đều không tránh khỏi phát lạnh.

Cửu Đỉnh Công, Mục Bách Thông, Hình Hướng Thiên, tuổi tác của họ đều đã qua một nghìn, ba người này coi như là lão quái vật duy nhất còn sống từ nghìn năm trước. Tu vi bản thân vô cùng cao thâm, từ cấp độ mà nói ba người này vẫn chỉ phân loại trong tầng cấp địa vương giai mà thôi, thế nhưng những tu luyện giả có chút từng trải và hiểu biết đều rõ ràng, tu vi của cả ba người đều đã vượt qua địa vương hậu kỳ, đạt tới giả đề giai.

Ba người này đều là kỳ tài tu luyện, toàn bộ đại lục Kỳ Đông ngoài trừ Chu Vô Quốc ra, chỉ có ba người này đạt tới cấp bậc này. Trên thực tế, ba đại cao thủ từ mấy trăm năm trước đã đạt tới giả đề giai, thế nhưng bọn họ có nỗ lực như thế nào đi nữa cũng không thể tăng thêm tu vi, điều này làm cho ba đại cao thủ có chút nản lòng thoái chí.

Khi biết được đại lục Phong Ma mở ra, ba người đều tỉ mỉ chuẩn bị, ôm lòng tin rất lớn tới đây, không nghĩ tới gặp phải Nguyên Thủy Ma Tộc bị phong ấn năm xưa.

Khí nguyên tỏa ra trên người Ma Tôn Sứ Giả tiếp tục tăng trưởng tới đề giai trung kỳ mới dừng lại, tu vi cấp độ này đối với hạ giới mà nói chính là tồn tại giống như thần linh, cho dù là thượng giới cũng tuyệt đối là nhân vật vang danh.

Phía sau Ma Tôn Sứ Giả xuất hiện một đôi cánh màu đen, tên đầu dài ra hai chiếc sừng, làn da nổi lên một lớp lân phiến màu đen, còn mọc thêm một cái đuôi dài đầy lực lượng.

Ma Tôn Sứ Giả bỗng nhiên bật ngón tay, một đạo kim quang mạnh mẽ bắn ra ngoài, tốc độ cực nhanh, hầu như không thể phân rõ hư ảnh thực ảnh.

- Không tốt!

Cửu Đỉnh Công khẽ quát một tiếng, toàn bộ tinh thần tập trung đề phòng, một chiếc tiểu đỉnh giống như thuấn di bắn ra ngoài.

Đương, một tiếng nổ chói tai, kim đỉnh và đạo kim quang kia va chạm một chỗ trong không trung, lúc này kim quang mới hiện nguyên hình, là một chiếc phi đao ước chừng năm tấc màu vàng. Trên thân phi đao tỏa ra hồ quang màu vàng vô cùng cường liệt.

Hai đại bảo vật va chạm với nhau gần Thiên Bằng Thượng Nhân không tới ba trượng, làm cho Thiên Bằng Thượng Nhân kinh hãi không thôi, nếu như Cửu Đỉnh Công không xuất thủ cứu giúp thì hẳn căn bản không phát hiện ra được nguy hiểm, chỉ một lòng tập trung đối phó với Huyền Bằng Hùng Ma.

Lúc này Thiên Bằng Thượng Nhân cảm kích nhìn lướt qua Cửu Đỉnh Công, Cửu Đỉnh Công không có tâm tư nhìn sang phía bên này, toàn bộ nguyên thức đều tập trung trên người Ma Tôn Sứ Giả.

“Cư nhiên có thể chống lại được một kích của chính mình.”

Ma Tôn Sứ Giả hơi lộ ra một tia kỳ lạ, bất quá kim lôi phi đao là loại thiên nguyên thánh bảo thuần dương, dưới sự khống chế của ma nguyên, uy lực của nó giảm đi rất nhiều, ngay cả ba thành uy lực còn không phát huy ra được, bằng không chỉ với một tên tu luyện giả hạ giới, tuyệt đối không thể ngăn cản được một kích.

Mục Bách Thông và Hình Hưởng Thiên thấy Ma Tôn Sứ Giả nhìn về phía Cửu Đỉnh Công với sắc mặt bất thiện, hai người lập tức bay tới cùng với Cửu Đỉnh Công song song mà chiến, lúc này ba đại cao thủ tuyệt đối không cho phép bất cứ sơ xuất nào, bằng không thì tất cả mọi chỗ dựa đều sẽ bị sụp đổ.

Ma Tôn Sứ Giả nhìn thấy một màn như vậy, trên mặt hiện lên một tia tiểu ý châm chọc, những tên tiểu bối này thực thú vị, nghĩ rằng nhiều người thì có thể dùng sao?

Vèo vèo vèo...

Mấy đạo quang mang màu đen từ trong tay Ma Tôn Sứ Giả bắn ra ngoài, cùng với tình ảnh bắn kim lôi phi đao vừa rồi không khác biệt gì nhiều lắm, duy nhất không giống chính là, quang mang màu đen này không tạo cảm giác thực chất.

Ba đại cao thủ, trên mặt đều hơi kinh hãi, a người đều không dám sơ ý, tất cả đều dùng đến tuyệt chiêu mạnh nhất của bản thân.

Chín chiếc tiểu đỉnh màu vàng bay ra, trong không trung xoáy tròn cao tốc, bốn đạo quang mang màu đen đánh vào tiểu đỉnh màu vàng, nhiều chút nữa là đánh tan cả chín tiểu đỉnh, sắc mặt Cửu Đỉnh Công vô cùng khó coi, đây hầu như đã là pháp bảo mạnh nhất và chiêu số mạnh nhất của hắn rồi, cửu đỉnh thiên tôn trận.

Mục Bách Thông điều khiển ba trăm sáu mươi thanh phi kiếm màu vàng chống đỡ cũng có vẻ có chút cạn lực, cũng may thiên ngoại phi kiếm làm người tin cậy, đã trung hòa với ba đạo quang mang màu đen.

Hình Hưởng Thiên không chế thiên đồ đao, nhẹ nhàng huy vũ, ba đạo quang mang màu đen bắn ra ngoài, cùng với ba đạo quang mang của Ma Tôn Sứ Giả bắn tới va chạm một chút, hoàn toàn trung hòa lẫn nhau.

Người không biết tình hình còn tưởng rằng bản lĩnh của Hình Hưởng Thiên cao thâm, dĩ nhiên có thể hóa giải được chiêu số của đệ giai trung kỳ. Kỳ thực hắn phát ra ba đạo quang mang màu đen, bên trong chồng chất hơn ba mươi đạo đao khí màu đen, hầu như là sử dụng toàn bộ khí lực.

Chỉ một lần này, khí nguyên của Hình Hưởng Thiên giảm mạnh.

Nhìn qua tam đại cao thủ đều hóa giải được công kích của Ma Tôn Sứ Giả, thực tế Ma Tôn Sứ Giả chỉ là thử nghiệm chiêu số của chính mình mà thôi, căn bản không có ý tứ tập trung xuất thủ.

Bởi vì vừa mới thức tỉnh lại trải qua đoạt xá, Ma Tôn Sứ Giả vô luận là thích ứng hoàn cảnh hay thích ứng thân thể đều không đạt tới trạng thái đỉnh cao nhất, lúc này nhiều vật thí nghiệm như vậy, hẳn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Bỗng nhiên trong hư không hàn khí tỏa ra bốn phía, thậm chí còn có bông tuyết từ trong hư không tách ra, cấp tốc ngưng tụ một chỗ, hình thành nên một thanh cự kiếm hàn băng lớn chừng mười trượng, cự kiếm mang theo nhiệt độ cực thấp bắn về phía Ma Tôn Sứ Giả, nơi nào đi qua đều bị kết thành băng sương, phảng phất như hư không bị đông lại.

Trong mắt Ma Tôn Sứ Giả chợt lóe lên quang mang, thanh cự đao dài hơn mười trượng đột nhiên thành hình, chém thẳng vào băng kiếm thật lớn đang lao tới.

Ầm...

Tiếng va chạm thật lớn, tức thì trào ra khí lãng, dường như sóng xung kích tỏa ra bốn phương tám hướng, hàn khí hỗn loạn ma khí.

Hơn trăm vị tu luyện giả xung quanh hơn trăm trượng đều bị lan tới, vài tên tu luyện giả không có pháp bảo cường đại chống lại đều bị bông tuyết ẩn chứa ma khí bên trong xâm nhập cơ thể, toàn thân xuất hiện lân giáp, tinh hồn tan biến, chỉ lại một bộ thân thể cứng ngắc.

- Hàn Nguyệt, nhiều năm trôi qua như vậy, ngươi vẫn không có bao nhiêu tiến bộ a, chỉ dùng thiên băng kiếm đã nghĩ đánh bại bản tôn sao?

Ma Tôn Sứ Giả coi thường nói.

- Sứ giả đại nhân, biệt lai vô dạng, tiểu nữ tử tự nhiên không thể so sánh được với sứ giả đại nhân, bất quá sứ giả đại nhân và năm vị ma tướng ngủ say mấy vạn năm, chắc chắn ma khí trong cơ thể bị tán loạn không ít, lúc này ngưng tụ ra cũng chỉ là vận chuyển ma công nào đó, bằng không cũng chỉ dậm chân tại địa vương giai hậu kỳ mà thôi, tiểu nữ tử tuy rằng chỉ dùng một tia thần niệm phủ xuống, nhưng muốn chặn lại các ngươi chỉ là công sức cái nhấc tay, có muốn thêm một kích có hiệu quả gấp hai lần hay không?

Hàn Nguyệt Tiên Tử khẽ cười nói, nhưng không hề lơ là với ma khí mà Ma Tôn Sứ Giả tỏa ra.

Sắc mặt Ma Tôn Sứ Giả trầm xuống, hơi chút trầm mặc. Ánh mắt lộ ra vẻ khẳng định, đối với lời nói của Hàn Nguyệt Tiên Tử không có bao nhiêu hoài nghi, nữ tử này còn có thể sống, ngoài trừ khả năng kia hiển nhiên không còn khả năng nào khác nữa.

- Ngươi đã phi thăng thành công rồi?

Ma Tôn Sứ Giả không cam lòng hỏi.

- Thế nào? Sứ giả đại nhân cho rằng tiểu nữ tử không thể phi thăng hay sao?

Hàn Nguyệt Tiên Tử đã sửa tư thái cao cao tại thượng trước mặt Lâm Khiếu Đường, hiện tại biểu hiện ra một thiếu nữ trong trắng ngây thơ đầy tình cảm.

- Ngươi gặp qua Ma Tôn rồi?

Ma Tôn Sứ Giả đề phòng dò hỏi.

- Đâu chỉ là gặp qua, tiểu nữ tử còn may mắn từng tham gia vài lần đại chiến hàng ma, Ma Tôn đại nhân dùng mãnh phi thường, Tam Hoàng Ngũ Đế hợp lực mới có thể miễn cưỡng đánh một trận bình thủ mà thôi, vài lần đại chiến xảy ra mà chúng ta chưa một lần chiếm được chỗ tốt nào.

Lời nói của Hàn Nguyệt Tiên Tử tuy là khen thế nhưng khẩu khí lại có vẻ hời hợt.

Thần sắc Ma Tôn Sứ Giả hơi lộ vẻ phức tạp, sự đề phòng đối với Hàn Nguyệt Tiên Tử có vẻ càng thêm dày đặc. Thậm chí có chút kiêng kỵ, nữ tử này nếu là phi thăng, vậy thì thực lực hôm nay của bản tôn kim thể sợ là khó có thể dự liệu được, dù sao tu luyện mấy vạn năm, vượt qua được hoàng giai cũng không phải là không có khả năng.

- Hàn Nguyệt, nếu như ngươi đã phi thăng thượng giới, vậy thì ngươi quản nhiều tới Hạ giới làm gì, nếu như ngươi đã đợi nhiều năm như vậy, hẳn là cũng biết thân phận thực sự của ta, nếu là bởi vậy mà đắc tội với Ma Tôn đại nhân, ngươi tại thượng giới chỉ sợ không thể sống tốt!

Ma Tôn sứ giả uy hiếp nói.

Nếu như trong thời điểm toàn thịnh, coi như Hàn Nguyệt Tiên Tử đến từ tượng giới, Ma Tôn Sứ Giả cũng tuyệt đối không sợ hãi, thế nhưng hiện tại khác ngày xưa, tu vi để giai trung kỳ hiện tại phải dùng tới ma bạo quyết mới đạt được, chỉ có thể duy trì được ba canh giờ mà thôi, sau ba canh giờ, tu vi sẽ lập tức giảm xuống còn địa vương giai hậu kỳ, so với những tu luyện giả trước mắt này không sai biệt lắm.

Nét mặt Hàn Nguyệt Tiên Tử khê nhúc nhích, cười nói.

- Chuyện hạ giới tiểu nữ tử tự nhiên không muốn hỏi nhiều, lại càng không muốn đơn phương đắc tội với Ma Tôn đại nhân, chỉ là muốn lấy vài thứ mà thôi, chỉ cần Ma Tôn Sứ Giả nguyện ý trả tiểu nữ tử thì tiểu nữ tử sẽ tuyệt đối không nhúng tay vào bất luận chuyện gì của sứ giả đại nhân.

Sắc mặt Ma Tôn Sứ Giả biến đổi, trong lòng tự nhiên biết Hàn Nguyệt Tiên Tử nhắc tới vật gì, thứ này chính là thiên nguyên thánh bảo dùng để trấn áp hắn. Đều là vật thuần dương đối với hắn mà nói căn bản không có bao nhiêu tác dụng, luyện hóa lại luyện hóa không được, Ma tộc dùng tới pháp bảo bình thường lại tương đối kém, lấy ra ngoài cũng không phải không thể, chỉ là mấy thứ này trong tay mình thì không có bao nhiêu uy lực nhưng khi vào tay Hàn Nguyệt Tiên Tử lại hoàn toàn khác, tình thế lúc đó sẽ biến đổi như thế nào không ai biết được, đối phương sẽ như hổ mọc thêm cánh.

Ma Tôn Sứ Giả trầm xuống nói.

- Nếu là bản tôn cho ngươi, ngươi lại đổi ý, chẳng phải bản tôn bị mặt lớn hay sao!

493. Chương 481: Tứ Đại Cao Thủ (1+2+3).

- Sứ giả đại nhân còn hơn năm đó, thực sự cẩn thận hơn nhiều.

Ma Tôn Sứ Giả không đổi sắc mặt nói.

- Năm đó nếu là cẩn thận một chút thì sẽ không bị những tu luyện giả hạ giới các ngươi phong ấn mấy vạn năm như vậy.

Hàn Nguyệt Tiên Tử nói tiếp.

- Sứ giả đại nhân có thể phong ấn bảo bối này, dùng ma khí phong ấn thì tạm thời không thể phát huy được uy lực của nó, để sau này nữ tử chậm rãi giải phong.

Ma Tôn Sứ Giả trầm mặc không nói, lúc này chỉ có thể đánh bạc mà thôi, nếu là Hàn Nguyệt đổi ý thì liều mạng toái ma hồn cũng phải đánh trọng thương nửa tử này, sau đó lại đem tin tức gửi cho Ma Tôn đại nhân.

- Cầm.

Ma Tôn lập tức dùng ma khí phong ấn hơn mười kiện bảo bối, sau đó mới ném cho Hàn Nguyệt.

Tiếp nhận bảo bối, Hàn Nguyệt Tiên Tử dùng nguyên thức xét qua, xác nhận không hề nhầm lẫn, thỏa mãn cười nói.

- Sứ giả đại nhân quả nhiên sáng khoái, tiểu nữ tử sẽ không nhúng tay vào chuyện giữa ngươi và tu luyện giả hạ giới, bất quá tiểu nữ tử còn chưa thể trở về, nơi này là cấm địa viễn cổ, kết trận cường đại, lấy uy lực một tia phân niệm của tiểu nữ tử sẽ không trùng phá được, vậy ở đây coi như người xem náo nhiệt, sứ giả đại nhân hẳn là không có ý kiến gì chứ?

Ma Tôn Sứ Giả lạnh mặt không trả lời, phiên đại lục Di Tích này hiển nhiên không bình thường, coi như là thời kỳ huy hoàng nhất, viễn cổ thời kỳ cũng tuyệt đối là cấm địa được cung phụng.

Chỉ cần Hàn Nguyệt không nhúng tay, đối với những con kiến hôi trước mặt, Ma Tôn Sứ Giả căn bản không thêm để vào trong mắt. Đôi cánh màu đen sau lưng nhất thời vỗ mạnh, thân hình hóa thành một đạo hư ảnh bay ra ngoài.

Trong mắt Mục Bách Thông mạnh mẽ hiện lên một tia tinh quang, cánh tay vung lên, một chiếc phi kiếm thật lớn dựng thẳng lên, thẳng tắp chém xuống dưới.

Ma Tôn Sứ Giả nao nao, không nghĩ tới hạ giới hiện nay lại có được pháp bảo và chiêu số uy lực lớn đến vậy, coi như là ở trên thượng giới cũng không hề kém, coi như so sánh được với thượng nguyên thánh bảo bình thường.

Ma Tôn Sứ Giả không dám sơ ý, cánh tay bỗng nhiên nhúc nhích, sau đó một khối tinh phiến màu đen dài bắn ra,

Trên mặt Hàn Nguyệt Tiên Tử hơi hiện lên nét kinh hãi, lẩm bẩm nói.

- Không nghĩ tới năm đó không tìm được ma hồn tinh phiến, cứ nhiên là bị người này giấu trong ma hồn, thảo nào dò xét kiểu gì cũng không ra được.

Trong mắt những tu luyện giả khác, Ma Tôn Sứ Giả sử dụng một chiêu này hiển nhiên là kinh khủng tới cực điểm, pháp bảo cứ nhiên từ trong làn ra mọc ra ngoài.

Tinh phiến màu đen xuất hiện, lập tức lớn lên giống như phi kiếm, hơn nữa ma khí tỏa ra bốn phía, một khi bị ma khí này lan tới gần người lập tức sẽ bị ăn mòn không còn sót chút gì.

Nhưng mà, dưới tình huống đấu pháp, thân ảnh của Ma Tôn Sứ Giả bỗng nhiên nhoáng lên trong hư không rồi biến mất không thấy, sau một khắc đã xuất hiện trước người Hình Hướng Thiên.

Hình Hướng Thiên thất kinh, thiên đồ đao trong tay hóa thành một đạo quang mang huy vũ, tốc độ phản ứng cực nhanh, coi như là đỉnh phong trong cuộc đời này của hắn.

Hơn mười chiêu liên tiếp, trong hư không chỉ vang lên tiếng va chạm trầm muộn, tê một tiếng, vô phục trước ngực Hình Hướng Thiên xuất hiện một túm trảo ấn, y phục trực tiếp bị phá nát, Hình Hướng Thiên toát mồ hôi lạnh toàn thân, kích phát nguyên linh, từ trong lòng bàn tay bộc phát ra một đạo quang mang, bức lui đối phương, trong nháy mắt liền rời đi thật xa.

Trong tình huống cận chiến, giả đề giai võ sư Hình Hướng Thiên trong nháy mắt liền bại trận, điều này làm cho không ít tu luyện giả càng thêm sợ hãi, đúng lúc này ngũ ma tướng đối chiến với mười ba đại tu sư lại có người thăm thiết kêu lên. Một khối lõi ma thể có tu vi địa vương giai trung kỳ của Thiên Ma Lão Nhân bị Huyết Ma mạnh mẽ xé thành nhiều mảnh nhỏ, Thiên Ma Lão Nhân vô cùng thương tiếc phát ra tiếng kêu thăm thiết. Luyện chế một khối lõi ma thể có tu vi địa vương giai trung kỳ phải trả một cái giá không thể nào tưởng tượng nổi, mấy trăm năm trôi qua, Thiên Ma Lão Nhân tổng cộng chỉ luyện chế được bốn ma thể lõi ma mà thôi, mà mỗi một ma thể lõi ma chỉ ít cần thời gian trăm năm.

Mất đi bất luận một ma thể lõi ma nào đối với Thiên Ma Lão Nhân mà nói đều là đau đớn như đứt thịt.

Ma Tôn Sứ Giả liên tiếp ba lần xuất thủ, tuyển chọn mục tiêu cũng rất khác nhau, lần đầu tiên là Cửu Đỉnh Công, lần thứ hai là Mục Bách Thông mà lần thứ ba là Hình Hướng Thiên.

Làm cho hắn có chút kinh ngạc đó là cả ba lần xuất thủ đều thất bại, cả người đều dùng thần thông của mình hóa giải được đòn tấn công, thân thể mới đoạt được này quả nhiên không được tốt cho lắm. Mấy vạn năm bị phong ấn ngũ say làm cho cảm giác của Ma Tôn Sứ Giả có chút trì độn, bằng không lúc này chỉ một đám kiến hôi chỉ cần một đầu ngón tay là có thể bóp chết toàn bộ.

Ba đại cao thủ lúc này đều tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng, pháp bảo cũng luôn luôn huyền phù xung quanh chính mình, tùy thời chuẩn bị tấn công hoặc phòng thủ, không dám để xa mình nửa bước, rất sợ lộ ra kẽ hở.

Hàn Nguyệt Tiên Tử nhìn chiến cuộc, nghĩ rất không thú vị, vì đám kiến hôi hạ giới mà đắc tội với Ma Tôn thượng giới, vô luận là như thế nào đều không phải là điều sáng suốt, lời hứa trước đó coi như Hàn Nguyệt Tiên Tử thực tình, thứ đó đã tới tay, mọi chuyện khác nàng không muốn quản, liền bay lên trên trời cao

huyền phù cách mặt đất nghìn trượng, Hàn Nguyệt Tiên Tử bắt đầu nhắm mắt điều tức và phát ra nguyên thức quan sát.

Nếu không phải là không thể rời khỏi nơi này thì Hàn Nguyệt Tiên Tử đã sớm rời đi, về phần thu hồi nguyên niệm trở về thượng giới, Hàn Nguyệt tạm thời còn chưa thể làm như vậy, bởi vì phải truyền tống hơn mười kiện pháp bảo thông qua bí thuật tới thượng giới thì nhiệm vụ của một tia phân niệm phủ xuống hạ giới mới hoàn thành, bằng không nguyên niệm trở lại mà thứ đó không mang đi, chẳng phải là gió trúc mức nước công dã tràng hay sao.

Khi ba đại cao thủ phòng vệ triệt để bản thân, Ma Tôn Sứ Giả trong thời gian ngắn không thể nào đột phá thành công.

Chỉ thấy trong hư không, hơn ba trăm thanh phi kiếm màu vàng bay ra loạn vũ, một thanh cự kiếm thật lớn màu vàng dựng đứng tại trung ương, chín kim đỉnh cấp tốc xoay quanh, hình thành tầng tầng phòng hộ, hai tầng phòng ngự này tự nhiên chính là do Mục Bách Thông và Cửu Đỉnh Công bố trí.

Xung quanh thân thể Hình Hưởng Thiên lúc này vờn quanh vô số hư ảnh màu đen, chỉ ít có hơn một nghìn, đó chính là thiên ma quyết luyện tới tầng cao nhất, khi thôi động toàn lực sinh ra những thiên ma ảnh, những cái bóng này nhìn như hư vô thể nhưng thực tế đều là dùng lực lượng công kích vào phòng ngự, nếu như dùng để công kích, uy lực khó có thể tưởng tượng được.

Ma Tôn Sứ Giả trong không trung lấy tốc độ vô cùng kinh người không ngừng xông tới, tinh phiến màu đen dưới sự khống chế của hắn không ngừng hướng về phía tam đại cao thủ tiến hành công kích với tần xuất cực cao.

Chiến cuộc rất cục cũng đã triển khai toàn diện, chúng tu huyền phù bên ngoài hơn trăm trượng, mỗi người đều đổ mồ hôi lạnh toàn thân, giống như dân cờ bạc tới thời điểm khẩn trương quan sát trận chiến giữa hai bên, đây chính là một canh bạc lớn nhất từ trước tới nay, tiền vốn để đánh bạc chính là tính mệnh, nếu như ba đại cao thủ bị thu thì coi như tất cả mọi người ở đây đều phải chôn cùng.

...

Bạch Du lúc này càng đáng càng hoảng sợ, du long kiếm trận chống lại thiên ma kính của đối phương căn bản không thể kham nổi một kích, thiên ma kích đúng là có thể tùy ý huyền hóa phục chế ra bất cứ công kích nào rồi tiến hành phản kích.

Khuôn mặt kiêu diễm của Uyển Nhi càng không cam lòng, chỉ thiếu chút nữa là có thể giết chết cừu nhân báo thù cho phụ thân, thế nhưng một bước này lại quá khó qua.

Bạch Diện Ma Quân một người độc đấu hai đại chân long của Tiềm Long Viện vẫn bình tĩnh thành thạo, bộ dáng như vẫn còn chưa dùng hết toàn lực.

- Mặc viện lão, Thanh Nhu xin chiến!

Triển Thanh Nhu có chút nhìn không được nói.

Đôi mắt già nua của Mặc Vô Danh cũng hiện lên vẻ âm tình bất định, trên thực tế, không phải hắn không muốn ra tay mà là trong ngũ ma tướng đối chiến với mười đại tu sư và ba vị Vu sư có tới ba người vẫn nhìn sang phía bên này thêm thường.

Mặc Vô Danh thôi động sương mù bốn phía, đám sương mù này không chỉ có tác dụng phòng thủ đồng thời còn có tác dụng tấn công rất mạnh, nếu như mạnh mẽ lọt vào trong đó, nhất định sẽ bị độc nguyên cường liệt trong sương mù công kích.

Bỗng nhiên, một đạo huyết quang chợt lóe lên, phóng tới cực nhanh, chính là Huyết Ma.

(2)

Ba vị đại tu sư đối chiến với Huyết Ma chỉ cảm thấy trước mắt chợt nhoáng lên, mục tiêu biến mất không còn, tiếp theo dĩ nhiên ra phía trước làn sương mù mà Mặc Vô Danh thôi động.

Huyết Ma đối với sương mù này cũng có chút kiêng kỵ, bàn tay xuất hiện một thanh tiểu phi kiếm, niệm chú như thiểm điện lập tức bay đi. Mặc Vô Danh kinh hãi, không kịp trả lời Thanh Nhu, hết lớn.

- Cẩn thận!

Thần sắc Triển Thanh Nhu và Tiêu Mục đại biến, đều lập tức xuất thủ, thiên la kiếm trận thành hình, một đạo huyết quang hiện lên, liền tách ra toàn bộ kiếm trận, trong tay Tiêu Mục là một thanh cự kiếm, ngang cứng chống đỡ huyết quang.

Phịch một tiếng, trong miệng Tiêu Mục mặ mặ, may mà trước đó thiên la kiếm trận đã giảm đi không ít lực lượng bằng không một kích này đủ làm cho Tiêu Mục bị giết chết.

Lực lượng thực đáng sợ, đã vượt qua lực lượng bình thường của đại tu sư, sắc mặt Mặc Vô Danh khó coi, lên tiếng nói.

- Cẩn thận, đám ma đầu này muốn tiêu diệt sạch sẽ những người có lực uy hiếp ở đây.

Huyết Ma đánh một kích không thành, cũng không tiếp tục dây dưa, lập tức quay người, tiếp tục cuộc chiến cũ, cùng với ba đại tu sư cách đó không xa kích đấu, trước sau chỉ trong thời gian hai lần chớp mắt.

Triển Thanh Nhu lo lắng nhìn Uyển Nhi không hề biết đến nguy hiểm xung quanh, muốn tới trợ giúp cũng không được, vừa rồi chính mình hơi phân thần liền bị Huyết Ma phát hiện, lập tức tiến hành đánh lên, nếu không phải Mặc Viện Thủ cảnh giác đủ cao thì chỉ sợ chính mình đã bị đánh cho hồn phi phách tán rồi.

Ngay lúc ngũ đại ma tướng và mười đại tu sư kích đấu, thỉnh thoảng lại phát ra công kích chớp nhoáng muốn tiêu diệt toàn bộ tu luyện giả xung quanh, trong nháy mắt đã có vài tên tu luyện giả bị giết chết, về phần rốt cuộc chính mình bị công kích như thế nào, bọn họ không hề phát hiện ra.

Trong đám mây, Bạch Du bị Thiên Ma Kích hai lần kích lui, có mấy lần thiếu chút nữa là bị bắn trúng, trên người lúc này đã có ba vết thương nhẹ.

- Uyển Nhi, thiên ma kính quá mức lợi hại, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sợ là không đấu lại được, không bằng sử dụng thần hợp đại chân quyết, chỉ có đem tinh thần và lực lượng trong nháy mắt kết hợp với nhau, bộc phát ra uy lực tương đương với một kích toàn lực của đại tu sư, như vậy mới chiến thắng được.

Bạch Du cấp thiết nói.

Vừa nghe nói thế trong mắt Lâm Uyển Nhi hiện lên một đạo quang mang băng lãnh tới cực điểm, quét mắt liếc nhìn Bạch Du, thần sắc lạnh lùng, cũng không trả lời mà càng điên cuồng công kích mạnh hơn nữa.

Ánh sáng lạnh trong mắt Bạch Du chợt lóe, trong lòng nhẹ giọng nói thầm một câu.

Thần hợp đại chân quyết chính là công pháp song tu tối cao của Tiềm Long Viện, loại công pháp này chỉ cần tu luyện giả nội viện Tiềm Long Viện đều có thể tu luyện, vô luận là sau này có dùng hay không dùng đều cần phải nhớ kỹ yếu quyết tâm pháp.

Nam nữ tu sĩ đều hiểu được yếu quyết tâm pháp, đồng thời luyện thành, chỉ cần hai bên thần hình ý hợp, lập tức có thể giao hòa nguyên thức với nhau, trực tiếp hình thành nên quan hệ song tu, hai người Mục Bách Thông và Hình Hướng Thiên trước kia cũng đã từng tu luyện qua loại tâm pháp này, đồng thời suốt cuộc đời tu luyện không phải là chỉ dùng một lần duy nhất.

Loại công pháp này đối với hai bên đều có lợi, kỳ thực kẻ được chỗ lợi lớn hơn chính là phía nam tu, đối với nữ tu cũng có chỗ lợi, chính là tăng thêm nguyên thức và thọ nguyên, về phần tu vi hầu như không có bao nhiêu biến hóa, cần bản cần phải dựa vào chính mình tu luyện.

- Uyển Nhi sư muội, còn không mau cùng Bạch sư huynh của người thi triển thần hợp đại chân quyết, lẽ nào người muốn kéo Bạch sư huynh của người cùng xuống hoàng tuyền hay sao?

Thanh âm Tiêu Mục lạnh lùng vang lên.

Đôi mi như trăng khuyết của Lâm Uyển Nhi hơi nhíu nói.

- Bạch sư huynh, người rời khỏi là được, Uyển Nhi một mình đối phó với súc sinh kia, sinh tử không hối hận! Mặc Vô Danh khề thở dài khuyên.

- Uyển Nhi, hơn trăm năm qua, lão phu vẫn luôn coi trọng ngươi, mà lão phu đối với ngươi ra sao chính ngươi đều rõ ràng. Lão phu chỉ hy vọng ngươi có thể vì tương lai của Tiềm Long Viện mà suy nghĩ một chút, ngươi và Du nhi, trong mắt lão phu chính là một đôi trời đất tạo nên, hai người vô luận là thiên phú tu vi đều không sai biệt nhiều, các ngươi nếu có thể kết hợp trở thành bầu bạn song tu, sau này tu luyện nhất định sẽ làm ít công to. Thời khắc đỉnh phong của Tiềm Long Viện nhất định có thể kéo dài mấy trăm năm thậm chí là nghìn năm, Uyển nhi, lão phu có thể cam đoan với ngươi, chỉ cần ngươi nguyện ý song tu với Bạch Du, sau này nhất định lão phu sẽ dốc sức hỗ trợ ngươi trở thành nữ đại tu sư đầu tiên từ thời thượng cổ tới nay, chỉ cần là đan dược lão phu luyện chế ra, ngươi muốn bao nhiêu có thể lấy bấy nhiêu.

Hai tròng mắt Lâm Uyển Nhi lóe lên quang mang kiên định không gì sánh được, tuy nói nàng rất tôn kính đối với Mục Bách Thông, đối với Bạch Du và Tiêu Mục cũng rất kính trọng, coi bọn họ như anh cả của chính mình, nhưng chỉ giới hạn tại đó, muốn tiến thêm một bước quan hệ là chuyện tuyệt đối không thể.

- Mặc viện lão Uyển Nhi rất xin lỗi, Uyển Nhi có thể đáp ứng ngươi bất cứ chuyện gì, chỉ duy nhất chuyện này là không có chỗ để thương lượng, sau khi Uyển Nhi báo đại cừu thành công, chắc chắn sẽ đem tu vi toàn thân chuyển hóa thành nguyên tinh đan, dâng tặng cho Tiềm Long Viện, coi như báo đáp ân tình của Tiềm Long Viện nhiều năm qua, nếu như Uyển Nhi chết đi, tất cả mọi công pháp, bảo bối đều để lại toàn bộ cho Tiềm Long Viện.

Uyển Nhi kiên quyết nói.

Mặc Vô Danh xua tay, sương mù bốn phía tạm thời chống lại đại bộ phận công kích của thiên ma kính, áp lực lên người Bạch Du và Uyển nhi nhất thời giảm đi không ít.

Mặc Vô Danh tuy là đã đạt tới tu vi địa vương giai trung kỳ, bất quá tâm tư của hắn vẫn luôn tập trung vào phương diện luyện đan, không có nhiều thần thông đạo pháp cho lắm, trên người cũng chỉ có ít bảo vật ba bảo bối, mà màn sương mù này chính là một trong số đó. Trên phương diện chiến đấu uy lực tương đối kém.

- Uyển nhi, ngươi cần gì phải thủy chung vươngng bạn như vậy đây. Bạch mỗ gần trăm năm qua đối với ngươi thế nào, lẽ nào ngươi lại không nhìn ra hay sao? Trăm năm qua lẽ nào không thể so được với một tên phế vật nằm đó ở chung bất quá chỉ vài năm?

Tâm tình Bạch Du hơi có chút nổi sóng hồi ngược lại.

Khi hai chữ phế vật vừa thốt ra, hàn quang trong mắt Lâm Uyển Nhi lóe lên, dung nhan kiều diễm nhất thời động lại, kiên quyết nói.

- Bạch sư huynh, Uyển nhi và ngươi có tình đồng môn hơn trăm năm, kính ngươi là huynh trưởng, lời vừa mới nói coi như không tính toán với ngươi, phế vật dùng trên người ai cũng có thể, chính là không thể dùng với người kia. Trong cảm nhận của Uyển nhi, hắn ngày đó chính là thiên tài vĩ đại nhân, ai cũng không thể so sánh được.

Tiêu Mục nghe nói như thế, sắc mặt trầm xuống nói.

- Uyển Nhi sư muội, mặc kệ ngươi đó là phế vật cũng được, thiên tài cũng tốt, ngươi và hắn gần hai trăm năm qua chưa từng gặp gỡ, nghe nói người đó năm xưa bị người ta bắt tới hải ngoại, hôm nay đã nhiều năm trôi qua, sống hay chết vẫn còn là một vấn đề, sư muội cần gì phải vươngng bạn trong lòng, con người chung quy sẽ phải chết, sư muội tốt nhất buông tha vươngng bạn trong lòng, toàn tâm xuất lực cho Tiềm Long Viện chúng ta, chính mình truy cầu phi thăng đại đạo, cùng với Bạch sư đệ kết thành bầu bạn song tu có gì không tốt!

Lệ quang trong mắt Uyển Nhi chợt lóe, lập tức nuốt trở lại, quyết không thể khóc, khóc chính là thua, trong lòng Uyển Nhi tự cảnh cáo chính mình, mím chặt môi, rất kiên quyết nói.

- Không có khả năng, ngoài trừ người đó ra, cuộc đời này của Uyển Nhi tuyệt đối không đáp ứng làm bầu bạn song tu với bất kỳ người nào.

Trong mắt Bạch Du hiện lên một tia tàn nhẫn, lòng tự trọng của hắn giờ khắc này bị tổn thương thật sâu, không cam lòng truyền âm cho Tiêu Mục nói.

- Đại sư huynh, hiện tại sư đệ lại hy vọng người đó vẫn còn sống, có thể để cho chính tay sư đệ giải quyết hắn, giải quyết nỗi hận trong lòng!

Tiêu Mục lập tức truyền âm ngược lại.

- Sư đệ, không nên quá phần hận, sư muội chỉ là bị tâm ma quán thân, cũng không nói nên được điều gì, người cần gì phải tính toán với một tên phế vật kia chứ, nếu như sư muội không đáp ứng thì Mặc viện lão cũng sẽ ra tay giúp người.

- Thực sự không hiểu được, Uyển nhi sư muội thế nào lại coi trọng một tên phế vật vô dụng, thực sự là mù mắt rồi!

Bạch Du tức giận bất bình nói.

Cách đó hơn một trăm dặm, Lâm Khiếu Đường đang phi hành với tốc độ cao liên tục hất xì ba cái, từ khi hắn chân chính bước vào con đường tu luyện, cho tới bây giờ hắn chưa từng hất xì qua.

- Tiểu tử, xem ra có người nghị luận sau lưng người a!

Kỳ Áo gào to nói.

- Nghị luận ta? Ta chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, có cái gì hay mà nghị luận!

Lâm Khiếu Đường không cho là đúng.

(3)

Phi hành cực nhanh, Lâm Khiếu Đường đã vận chuyển vô tung quyết tới đỉnh cao nhất, lấy tu vi hiện nay của Lâm Khiếu Đường, thi triển loại bí thuật ẩn thân cấp độ này đã đạt tới mức không thể nào tưởng tượng nổi.

Coi như là đại tu sư thì Lâm Khiếu Đường cũng có thể tránh được dò xét một cách dễ dàng. Trừ phi là tồn tại trên đại sư giai mới có thể điều tra được chút thực hư trên người hắn.

Khi Lâm Khiếu Đường chưa phải là địa vương giai, một khi vận chuyển vô tung quyết, khí nguyên bản thân thu liễm hoàn toàn, không hề lộ ra bên ngoài, nhưng sẽ ảnh hưởng tới hành động. Nhưng hôm nay cho dù Lâm Khiếu Đường phi hành với tốc độ lớn nhất vẫn có thể thu liễm khí nguyên như cũ.

Lâm Khiếu Đường cũng không muốn công khai tiên lên, cổ ma khí trung ương kia đã trở nên khổng lồ tới mức không thể tưởng tượng nổi, tuyệt đối không phải là lực lượng một người có thể giải quyết được.

Huống hồ Lâm Khiếu Đường còn phải tìm kiếm hai khối toái phiến, trước kia hoàn toàn tập trung được toàn bộ toái phiến, không nên đi loạn.

Khi Lâm Khiếu Đường càng dần càng tiếp cận với trung tâm chiến trường, vô tung quyết càng vận chuyển kịch liệt, thậm chí hình thành lên một tầng che chắn, mọi khí nguyên trong vòng mười trượng bị che chắn hoàn toàn, không có một tia thoát ra ngoài.

Khi Lâm Khiếu Đường cách chiến trường không tới mười dặm, quang mang trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe lên, hoàn toàn nhìn rõ toàn cục chiến trường, đồng thời nhìn thấy một đám tu luyện giả tán loạn tập trung thành nhiều nhóm.

Tất cả tu luyện giả linh hồn giai đều đang khẩn trương quan sát cuộc chiến chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, thế nhưng định thần lại thì cái gì cũng không phát hiện ra, chỉ là tựa hồ bên cạnh có nhiều hơn một người thanh niên mặc tử bào, có lẽ người thanh niên mặc tử bào này đã ở nơi này từ trước.

Quang mang màu tím trong mắt Lâm Khiếu Đường không ngừng lóe ra, dựa theo chỉ điểm của Kỳ Áo, liều mạng tìm kiếm hai khối toái phiến, rốt cuộc đã tìm thấy mục tiêu phong hai toàn phong ma đàn.

Trong đó một khối khảm vào một tòa phong ma đàn do băng tuyết chế luyện thành, mà một khối khác thì ở trong tòa phong ma đàn màu vàng nhất do nham thạch luyện chế thành. Hai tòa phong ma đàn này là phong ma đàn của đại lục Băng Tuyết và đại lục Di Tích, phong ấn hai đại ma tướng.

- Tiểu tử, nếu không phải lần này cơ duyên xảo hợp, chỉ sợ người còn cần phải tốn nhiều thời gian, đại lục Băng Tuyết và đại lục Di Tích đều phải đi một chuyến, chỉ sợ không có một trăm năm cũng khó có thể tìm được.

Kỳ Áo cảm khái nói.

Lúc này ánh mắt Lâm Khiếu Đường sáng như đuốc, nhiều năm qua vẫn bảo trì tâm tình đạm mạc, đột nhiên lúc này biến mất không còn, thay vào đó là một cỗ tình cảm kích động trào dâng.

- Tiểu tử, ngươi làm sao vậy? Cũng dọa lão phu!

Kỳ Áo kỳ quái hỏi.

Lâm Khiếu Đường vẫn không trả lời như cũ, chỉ là trên mặt hiện lên một nét tiêu ý âm lãnh. Lúc này Kỳ Áo mới phát hiện ra Lâm Khiếu Đường căn bản không hề chú ý nghe hắn nói, tất cả lực chú ý đều tập trung vào trong một đoàn mây mù sương đậm rìa ngoài cuộc đại chiến.

- Uyển nhi, lão phu đã từng phái người đi điều tra hạ lạc của người đó, thậm chí còn ra hải ngoại điều tra, nhưng đều không có thu hoạch gì, người không cần phải lo lắng vướng bận, vì một người đã không còn trên nhân thế quả thực không đáng, cho dù người đó còn sống đi nữa hắn cũng sẽ bị chênh lệch với người quá lớn mà không thể tiếp thu, hãy nghe lời lão phu, đồng ý song tu với Du nhi, từ nay về sau trở thành một đôi bầu bạn song tu cực mạnh toàn hạ giới.

Mặc Vô Danh tiếp tục kiên trì khuyên bảo, lần này tiến vào ma lục ngoại trừ tìm kiếm nguyên hỏa ra, thì còn một nhiệm vụ khác là làm sao cho Uyển nhi triệt để quên đi chuyện cũ.

- Mặc viện lão, người không cần phải nói nhiều nữa, Uyển nhi xin lỗi ngài, cả đời này ngoại trừ phu thân Uyển nhi ra, thì Uyển nhi chỉ sống vì Khiếu Đường ca ca, nếu như hắn đã chết đi, vậy thì Uyển nhi sẽ theo cùng, nếu hắn còn sống, vô luận là thành tựu ra sao, Uyển nhi đều không quan tâm!

Dung nhan kiều diễm của Lâm Uyển Nhi hiện rõ vẻ hướng tới vô hạn, trong mắt càng lóe lên tia kiên định không thể dao động. Mặc Vô Danh thở dài nói.

- Vì một người không biết là còn tồn tại hay không, đáng giá sao?

Trên mặt Lâm Uyển Nhi lại chuyển qua một nét tiêu ý ôn nhu, nhớ lại thời gian khi còn nhỏ, nàng luôn luôn không tự chủ được thắm cười trong lòng.

Vừa nghĩ tới người thiếu niên tùy tiện năm đó, tuy rằng không thể nào tu luyện, nhưng vẫn không hề sợ hãi, không hề oán trách thế gian, hắn vẫn có thể vui vẻ cười nói. Nhớ lại thời gian đó, nội tâm Lâm Uyển Nhi bắt đầu trở nên mềm mại ngọt ngào, những ngày khi đó quả thực là vô ưu vô lự, Khiếu Đường ca ca thường xuyên chọc nàng cười.

Lâm Uyển Nhi vẫn luôn cho rằng suốt cuộc đời mình, duyên may mắn nhất chính là có tuổi thơ đầy vui vẻ tại Lâm gia thành Tân La, hơn mười năm đó, ngày nào cũng là ngày vui vẻ nhất, sung sướng nhất trong cuộc đời nàng.

Huống hồ nếu như không phải Khiếu Đường ca ca có y thuật thần kỳ thì Lâm Uyển Nhi biết chính mình không thể sống sót trải qua tuổi thơ ngọt ngào ấy, nói không chừng đã chết non từ sớm.

Ngoại trừ một đoạn hồi ức thuần túy nhất ra, trong trí nhớ của Lâm Uyển Nhi chỉ còn đánh đánh giết giết, hoặc là tranh đoạt tính toán, cho tới bây giờ vẫn chưa từng được yên tĩnh.

Lâm Uyển Nhi cũng đã gặp qua rất nhiều người, thế nhưng không ai có được nhân thần như Khiếu Đường ca ca năm đó, nhân thần trong suốt không sống, luôn luôn vang theo một loại ngụ ý khác biệt.

- Đáng giá!

Hồi tưởng thoáng qua, Lâm Uyển Nhi càng thêm kiên quyết trả lời.

Khuôn mặt già nua của Mặc Vô Danh hiện rõ sự đáng tiếc bất đắc dĩ, dựa theo ý tứ của hai vị viện thủ, nếu như Uyển nhi không muốn kết thành bầu bạn song tu với Bạch Du thì cũng tuyệt đối không thể dễ dàng để nàng và người khác trở thành bầu bạn song tu, bởi vì thân thể cứu thiên nguyên đỉnh của Uyển nhi chính là

thể chất thiên lô vạn năm khó gặp, một ngày song tu nam nữ, tốc độ tu luyện sẽ đạt tới tốc độ tăng trưởng không thể nào tưởng tượng nổi, nếu như nam tu đó không phải là người của Tiềm Long Viện, chắc chắn sẽ tạo ra uy hiếp thật lớn với Tiềm Long Viện.

Điều này tuyệt đối không cho phép, trên tay Mặc Vô Danh ngưng tụ ra một giọt máu đỏ tươi, đây là phong hồn tinh huyết hai vị viện thủ giao cho hắn trước đó, một khi bị xâm nhập, tu vi sẽ bị phong ấn vĩnh viễn, hơn nữa lại tự động hạ tu vi xuống một bậc, từ này về sau có cố gắng thể nào đi nữa cũng không có bất cứ tiến triển gì.

- Sư muội, nếu như ngươi không đáp ứng, nội viện nhất định sẽ nghiêm phạt đối với ngươi, ngươi hà tất phải làm vậy? Bạch sư đệ lẽ nào kém hơn một phế vật sao?

Tiêu Mục lần thứ hai khuyên.

- Sư huynh không cần nói thêm điều gì nữa, nếu như Uyển Nhi một lòng nghĩ tới phế vật đó thì Bạch mẫu rút lui là được, Bạch mẫu không tin cả đời này không tìm được bầu bạn song tu thích hợp!

Bạch Du nảy sinh độc ác nói.

- Sư đệ, sư huynh chỉ là nghĩ không ra mà thôi, không đáng cho ngươi, càng không đáng cho sư muội, dĩ nhiên vì một phế vật phạm nhân mà chặt đứt nhân duyên. Thực sự quá đáng tiếc.

Tiêu Mục tiếc hận nói.

Trên mặt Triển Thanh Nhu lộ vẻ mơ hồ, hình ảnh Uyển Nhi ngày hôm nay đã khắc sâu vào linh hồn của nàng, tựa hồ như nhìn thấy chính mình thời gian tới, rốt cuộc nên làm thế nào, nàng có chút mờ mịt.

- Uyển Nhi, lão phu từng tra được người tên Lâm Khiếu Đường kia tiên thiên sinh ra đã có chỗ thiếu hụt, là một phế vật không thể tu luyện, mãi cho tới khi mười bốn mười lăm tuổi mới có được kỳ ngộ gì đó, có thể là ăn được một loại dược thảo trân quý, thể chất xảy ra một ít biến đổi. Thế nhưng cũng chỉ là đạt được mức có thể tu luyện mà thôi. Ngay cả người có tư chất bình thường cũng còn không bằng, bất quá người này tu luyện coi như khắc khổ, trải qua hơn mười năm cũng chỉ có tu vi sơ giai, ngay cả tu luyện giả cũng còn chưa được tính, cho dù cơ duyên của người này không tồi, cũng đủ nỗ lực, ngày hôm nay có đạt tới đại sư giai, đây chính là dựa theo tốc độ tu luyện tương đối cao, so với người thì chênh lệch quá xa, các người từ thời khắc chia tay nhau kia đã định trước hai người trở thành hai thế giới hoàn toàn khác biệt, đây là ý trời, dựa theo ý chí của cá nhân thì không thể nào chuyển biến được.

Mặc Vô Danh thực sự không muốn ra tay, trong Tứ Thái Chân Long, kỳ thực người hắn coi trọng nhất chính là Uyển Nhi, tiếp tục nỗ lực lần cuối cùng, hy vọng có thể làm cho vị nữ tử thiên chi kiều tử này hồi tâm chuyển ý.

Lâm Uyển Nhi lúc này không trả lời, thế nhưng biểu tình kiên quyết của nàng đã nói rõ tất cả.

494. Chương 482: Tứ Đại Cao Thủ (4).

Bạch Du lúc này không muốn ra tay, chỉ mở mắt trừng trừng nhìn Uyển Nhi rơi vào hiểm cảnh. Mà Tiêu Mục thì hiện rõ vẻ tàn nhẫn, trong mắt càng lộ ra một nét châm chọc, tựa hồ đang cười nhạo vị sư muội của chính mình này không biết thức thời, sự lựa chọn đơn giản lại nhiều lợi ích như vậy mà không làm.

Môi bên dưới của Triển Thanh Nhu đã bị nàng cắn tới bật máu, nàng rất muốn ra tay trợ giúp Uyển Nhi, thế nhưng thân thể lại bị Tiêu Mục phát ra một tia nguyên lực khống chế, Tiêu Mục hình như nhận ra nàng có ý trợ giúp, tiên hạ thủ vi cường, không cho nàng xuất thủ.

Giọt máu đỏ tươi trong lòng bàn tay của Mặc Vô Danh, thời khắc chuẩn bị, một khi xuất hiện nguy cơ, hắn sẽ không chút do dự ném ra ngoài, che Uyển Nhi lại, lúc đó thứ đợi vị thiên chi kiều nữ chính là sinh hoạt bị giam lỏng.

Nhìn hơn mười mặt thiên ma kính lao tới, Lâm Uyển Nhi không lộ ra chút vẻ sợ hãi nào, trên tay giương lên, chín đầu tử long bay thẳng lên trời, phát ra tiếng rít gào vang dội lao tới.

Ầm ầm...

Trong đám mây nơi chân trời, thỉnh thoảng bộc phát ra tiếng bạo tạc va chạm thật lớn.

Chín đầu tử long của Uyển Nhi và chín đầu tử long cho thiên ma kính phục chế và chạm với nhau, hai bên tương hỗ trung hòa, cho dù thực long so với huyền long mạnh mẽ hơn không ít, thế nhưng sau khi va chạm hỏa diễm bị đẩy đi hơn phân nửa, còn lại hoàn toàn không phải là đối thủ của thiên ma kính, rất nhanh đã bị dập tắt.

Ba mặt kính đầu tiên xoay tròn nhằm thẳng hướng Uyển Nhi.

Thời khắc nguy cơ, bốn người của Tiềm Long Viện đều không xuất thủ, Triển Thanh Nhu hoàn toàn bị khống chế không thể động đậy.

Trên mặt Bạch Du hiện lên vẻ tiếu ý tàn nhẫn, thậm chí còn có chút hả hê.

Trên mặt Tiêu Mục thì hiện lên một tia cười nhạo.

- Tu luyện giới chính là thế giới lợi ích trên hết, lựa chọn một người mà còn tồn tại hay không cũng không biết, phải chịu cảnh thê thảm như vậy cũng là tự tìm, đáng đời!

Trên mặt Mặc Vô Danh ngoài tiếc hận chỉ còn tiếc hận.

- Tâm ma hại người rất nặng a!

Trải qua tranh đấu, nguyên lực của Uyển Nhi đã tiêu hao thật lớn, vô luận là tấn công như thế nào thì thiên ma kích cũng có thể phục chế y nguyên.

Liên tục duy trì đấu pháp cường độ cao, đã làm cho Lâm Uyển Nhi rơi vào tình trạng kiệt sức, hơn nữa vừa rồi còn tranh đấu miệng lưỡi với Mặc Vô Danh, Tiêu Mục và Bạch Du, làm cho tinh thần của nàng đã chịu đả kích không hề nhỏ, mà nhiều năm trôi qua, nàng vẫn một mình một người chịu đựng tất cả, thừa nhận đau đớn sâu trong nội tâm, không có người nào có thể chia sẻ, năm đó ngoại trừ phụ thân chết trận ra, mọi thân tín của nàng đã lần lượt bỏ mình.

Lâm Uyển Nhi không thể chịu đựng được nhiều áp lực cùng một lúc, đôi mắt đẹp đột nhiên trở nên không còn thần thái. Trên dung nhan kiều diễm cũng hiện lên một tia cười khê giải thoát.

- Phụ thân, nữ nhi bất hiếu, không thể báo thù rửa hận cho người, để nữ nhi đến cứu tuyền hầu hạ người. Khiếu Đường ca ca, xin lỗi, Uyển Nhi không thể đi tìm người rồi, xin lỗi.

Nhìn ba mặt thiên ma kính xoay tròn lao tới cực mạnh, Uyển Nhi thật sâu nhắm hai mắt lại, khóe mắt tràn ra vài giọt nước mắt trong suốt.

- Không!

Triển Thanh Nhu hét lớn một tiếng, đốc sức phá tan khống chế trên người, đang muốn xông lên thì cánh tay đã bị Tiêu Mục nắm chặt.

- Thanh Nhu, nên thông minh một chút, người không muốn học Uyển Nhi phản kháng lại ý chí của hai vị viện thủ đấy chứ?

Tiêu Mục lạnh lùng nói.

Vào!

Đúng lúc này, một làn gió nhẹ thổi qua!

Trong lòng Mặc Vô Danh căng thẳng, không biết vì sao có một loại vị đạo nói không nên lời, vô cùng nguy hiểm.

- Chết!

Bạch Diện Ma Quân dữ tợn hét lớn một tiếng.

Bỗng nhiên, một đạo nhuyễn thuẫn trong suốt như nước xuất hiện che chắn trước người Uyển Nhi không tới một trượng, đỡ được ba mặt thiên ma kính.

Nhuyễn thuẩn giống như nước này rồi cuộc là xuất hiện như thế nào, không ai biết.

Mặc Vô Danh, Tiêu Mục và Bạch Du đều hiện lên một tia nghi hoặc, bọn họ không hề nhớ Uyển nhi có chiêu số như vậy, trong mắt Triển Thanh Nhu thì hiện lên một tia vui mừng, nàng rất hận chính mình không có năng lực giải cứu hảo tỷ muội.

Biểu tình dữ tợn của Bạch Diện Ma Quân lúc này mạnh mẽ ngưng trọng, quang mang kinh khủng trong mắt hiện lên, thất thanh nói.

- Là hần! Không, không có khả năng! Hần đã chết rồi!

Thủy thuẩn trước mặt phân hóa thành nhiều đoạn, lập tức lao tới bao vây thiên ma kính.

Bạch Diện Ma Quân vừa mới mạnh mẽ không ai sánh nổi trong nháy mắt luân lạc thành lão hổ không răng, chỉ còn lại vẻ kinh hoàng.

Một tử kim thủ đột nhiên xuất hiện trực tiếp phách chưởng về phía Mặc Vô Danh, làm cho hần thất kinh, mãi đến khi bàn tay to sắp chạm vào người mới phát hiện, liều mạng dùng liệt hỏa trường chống lại.

Cùng lúc đó, Tiêu Mục và Bạch Du cũng bị công kích, hai người mạo hiểm hóa giải.

Bạch Diện Ma Quân vừa thấy có cơ hội, liền không nói hai lời, thiên ma kính cũng không cần, xoay người lập tức chạy trốn.

Nói thì chậm nhưng toàn bộ diễn biến cực nhanh, ba tử kim thủ thật lớn đột nhiên lao tới, nắm lấy hai chân của Bạch Diện Ma Quân, một tử kim thủ trực tiếp bắt lấy thiên linh cái, trong nháy mắt đã không chế được.

Giờ khắc này, toàn bộ mây mù đều có vẻ kỳ dị, tựa hồ như có một người ẩn hình điều khiển toàn bộ cục diện.

Uyển nhi đã hoàn toàn yên lặng băng lãnh tâm tình, lúc này không biết vì sao đột nhiên cảm giác thấy một cỗ tình cảm ấm áp không nói lên lời, còn có sự thân thiết không gì sánh được. Trong đôi mắt trong suốt hiện lên vẻ nghi hoặc và không giải thích được, nội tâm cũng cảm thấy rung động không thôi.

- Người nào giả thần giả quỷ? Có dám xưng tên ra?

Mặc Vô Danh cường chế sự kiêng kỵ trong nội tâm. Không ngừng dò xét nhưng không thu được chút kết quả nào, trầm giọng hỏi.

- Lão thất phu, chính là một viện lão Phá Long Viện cũng xứng hỏi tên lão tử?

Một đạo thanh âm kiêu ngạo vang lên trong mây mù vô cùng rõ ràng, truyền vào trong tai mỗi một người.

Khuôn mặt già nua của Mặc Vô Danh nhất thời trở nên u ám, không thể tập trung khí tức của đối phương, làm cho hần sợ hãi không thôi, chẳng lẽ lại là một đại tu sư ẩn dấu hay sao? Thế nhưng Tiềm Long Viện mấy trăm năm gần đây không hề kết cừu hận nào với địa vương giai hậu kỳ.

Mặc Vô Danh không nghĩ ra nguyên do, nén giận nói:

- Bản viện nếu có đắc tội với các hạ, mong các hạ thông cảm nhiều hơn, lúc này đối đầu với kẻ địch mạnh, không phải là lúc để các tu luyện giả nội chiến, đợi khi giải quyết xong trận chiến sẽ chậm rãi tính toán, mong các hạ có thể báo danh tính và hiện thân.

- Hừ, rõ ràng chính là lão thất phu ngươi hợp tác với hai tên đệ tử phế vật ăn nói lỗ mãng với chúng môn phu nhân phái ta, càng chửi bới chúng môn phái ta, cư nhiên làm như không biết, còn muốn trốn tránh trách nhiệm, nên đánh!

Câu trả lời mang theo nhiều ý nghĩ vang lên.

Lời còn chưa dứt, một đạo tử quang hiện lên, Mặc Vô Danh trực tiếp bị đánh văng đi hơn mười trượng, bộ dáng có chút chật vật.

Tiêu Mục, Bạch Du tìm kiếm cẩn thận cũng không có thu hoạch, chỉ nghe thấy tiếng nói, muốn xuất thủ cũng không biết mục tiêu rồi cuộc chỗ nào.

Triển Thanh Nhu và Uyển Nhi đều lóe lên quang mang giống nhau trong mắt, nhị nữ tựa hồ đối với thanh âm và khẩu khí này có điểm quen thuộc, nhưng cũng không phải rất xác định, bởi vì các nàng đã thật lâu không hề nghe thấy thanh âm này rồi, thế nên lúc này có chút không thể tin tưởng được.

Mặc Vô Danh tuy rằng tài nghệ đạo pháp rất yếu, thế nhưng dù sao cũng là tu luyện giả địa vương giai trung kỳ, có thể dễ dàng đánh tan hắc, chỉ ít cũng phải là tu luyện giả địa vương giai trung kỳ đỉnh phong. Thậm chí là cường đại hơn rất nhiều, là đại tu sư. Nhị nữ thầm phán đoán thanh âm này không có khả năng là người kia.

Nghe được thanh âm đúng là đã phá tan mặt mũi môn phái, tựa hồ Tiềm Long Viện không đúng, đôi mắt già nua của Mặc Vô Danh lóe lên bất định, khẩu khí mềm hơn không ít.

- Xin hỏi lão phu khi nào xúc phạm vào phu nhân chương môn quý phái? Quý phái là môn phái nào?

- Lão thất phu, người nghe cho rõ, lão tử là tiêu dao thần tiên đường đệ sáu mươi sáu đại con một mấy đời chương môn nhân, Lâm Khiếu Đường, chương môn phu nhân bản phái là Lâm Uyển Nhi.

Thanh tâm xuyên thấu qua mây mù rõ ràng không gì sánh được.

Trong sát na, bàn tay nhỏ bé của Lâm Uyển Nhi mạnh mẽ che lấy cái miệng nhỏ nhắn, thân thể run lên, nước mắt lưng tròng, đã khóc không thành tiếng.

495. Chương 483: Tứ Đại Cao Thủ (5).

Thế nhưng ngày hôm nay, khí nguyên mà người thiếu niên đó phóng ra, làm cho Lâm Uyển Nhi phải khiếp sợ.

Không chỉ có Lâm Uyển Nhi, tất cả mọi người trong vòng mây mù, trên mặt đều hiện ra một tia ngưng trọng, bởi vì đang có một cỗ khí nguyên lấy tốc độ kinh người tăng vọt lên, phẳng phất như không có điểm cuối cùng.

Nét mặt già nua của Mặc Vô Danh hơi hơi co giật, đối phương rõ ràng chỉ có tu vi địa vương giai trung kỳ, thế nhưng áp bách từ người hắc truyền tới lại không hề kém hơn so với đại tu sư, rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra?

Biểu tình của Tiêu Mục và Bạch Du có chút mất tự nhiên, người đó dĩ nhiên trực tiếp nói Uyển Nhi là chương môn phu nhân. Điều này rõ ràng là tát một cái vào mặt Tiềm Long Viện, hoàn toàn không coi Tiềm Long Viện này vào trong mắt, bất quá sau khi dò xét phát hiện ra tu vi đối phương cao hơn hai người bọn họ, hơn nữa chiêu số lại vô cùng quỷ dị, lúc này không phải là thời điểm phát sinh xung đột.

Triển Thanh Nhu có thể không kích động như Uyển Nhi, thế nhưng đôi mắt thanh nhã xinh đẹp của nàng rõ ràng lóe lên một tia tình cảm nhàn nhạt, nàng có thể khẳng định chủ nhân của thanh âm này chính là người thanh niên này chính là người thanh niên đã cứu mình khỏi cái chết tại Tù Ma Cốc nhiều năm trước.

- Khiếu Đường ca ca, thực là người sao?

Uyển Nhi khóc không thành tiếng, thất thanh hỏi.

- Nha đầu ngốc, đương nhiên rồi, lẽ nào trên đời này còn có tiêu dao thần tiên đường thứ hai sao?

Thanh âm có chút thương cảm vang lên.

- Khiếu Đường ca ca, ta nhớ người!

Uyển Nhi không thể khống chế được tình cảm của chính mình, bật khóc lớn lên.

Hiện tại, cái gì là danh hào Tứ Thái Chân Long, cái gì là tu luyện giả địa vương giai, hoặc là biệt hiệu nữ tu đẹp đẽ nào đó, tất cả đều được Uyển Nhi vứt khỏi đầu, chỉ đem chính mình trở thành thiếu nữ hoài xuân, chỉ cần một cái vai đủ rộng dựa vào, tất cả mọi thứ khác trong mắt nàng đã không còn quan trọng nữa.

Một bàn tay to rắn chắc, lặng yên xuất hiện bên cạnh Uyển Nhi, ôm lấy eo thon của nàng, thân thể yếu đuối mềm mại nhất thời chấn động, đôi mắt đẹp đang chảy ra hai dòng nước mắt tròn lớn thật to.

Thân thể Uyển Nhi không thể không chế được mạnh mẽ run lên, bởi vì nàng có thể cảm giác được cổ khí tức quen thuộc kia, càng có thể ngửi được mùi vị năm đó, là hắc, thực sự là hắc!

- Uyển nhi, xin lỗi, ta đã tới chậm!

Thanh âm ôn hòa mang theo hơi thở ấm áp thổi bên tai Uyển Nhi, làm cho nàng thấy hơi ngứa ngứa, ngứa khí nhu hòa làm cho thân thể của nàng thiếu chút nữa mềm nhũn.

Uyển nhi chậm rãi xoay người lại, khi khuôn mặt quen thuộc đã lâu không thấy đập vào mắt, trái tim của nàng phảng phất như bị hòa tan, cảm giác như thời khắc này là vĩnh viễn.

- Khiếu Đường ca ca, người thật xấu, lần trước từ biệt để Uyển Nhi chờ đợi hơn hai trăm năm, người thực đáng đánh!

Nước mắt vẫn đọng trên mặt Uyển Nhi, cái miệng nhỏ nhắn hơi mân mê, ủy khuất nói.

- Đến, đánh đi, đánh bao nhiêu cũng được, thân là tiêu dao thần tiên đường đệ sáu mươi sáu đại chương môn nhân, phải có bộ dáng của chương môn nhân, tuyệt đối sẽ không nhủi mày một chút!

Lâm Khiếu Đường có vẻ vô lại nói.

Trên mặt Uyển nhi đỏ lên, gờ hai bàn tay nhỏ bé trắng trẻo lại hạ xuống, nhẹ giọng nói.

- Khiếu Đường ca ca, người một điểm cũng không thay đổi, chỉ biết khi dễ Uyển nhi, biết rõ người ta không lỡ đánh người, còn cố ý làm như vậy, không để ý tới người nữa.

Hai người liếc mắt đưa tình trước mặt bao nhiêu người, hoàn toàn không coi người khác trong mắt.

Tiêu Mục vô cùng căm tức, muốn mắng rồi lại không dám mở miệng, nói thầm một câu.

- Một đôi tiện nhân, một lúc nữa chờ viện thủ giải quyết ma đầu, lại thu thập các người...

Ba...

Một kim thủ mạnh mẽ hung hăng tát vào mặt Tiêu Mục, không đợi cho hắn phản ứng, lại thêm một cái tát nữa, liên tiếp hơn mười lần mới dừng lại, mà trong toàn bộ quá trình, vô luận là chính bản thân Tiêu Mục hay Mặc Vô Dành đều không hề phản ứng, bởi vì bọn họ căn bản không biết cái tát này làm thế nào thành công.

Lâm Khiếu Đường ôm lấy thất lưng tinh tế của Uyển nhi, trên mặt lộ ra vẻ cười cười nói.

- Có giỏi thì phóng ngựa lên đây, không nên phun bắn như vậy.

Trước mặt rất nhiều người bị tát liên tiếp hơn chục cái, thân là đại đệ tử thủ tịch Tiềm Long Viện, nào có thể nuốt trôi cơn giận này, cho dù cảm giác được đối phương chỉ ít có tu vi địa vương giai hậu kỳ, hắn cũng không thể ngồi chờ chết.

Trên tay Tiêu Mục nhất thời xuất hiện mục vương đao, nguyên khí toàn thân bành trướng, trực tiếp hóa thành một đạo quang mang màu xanh bắn tới, khí thế như hồng.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên một đạo quang hoa, lật tay ra, cự kiếm phía sau đã tự động hạ xuống bàn tay, nhẹ nhàng nắm chặt, toàn bộ quá trình hoàn toàn tự nhiên lưu loát.

- Khiếu Đường ca ca, cẩn thận, Tiêu Mục là đệ nhất cao thủ võ tu thiên viện Tiềm Long Viện, trong Tứ Thủ Chân Long chúng ta cũng là người có tu vi cực mạnh, nếu cận chiến thì coi như địa vương giai trung kỳ cũng không địch nổi. Tốt nhất nên né tránh chính diện hắn!

Uyển Nhi nhắc nhở nói.

Lâm Khiếu Đường lảng đạm cười, trong mắt ngưng thần nhìn lại, nguyên khí hộ thể hầu như đã ngưng tụ thành thực chất, quang mang xông lên trong nháy mắt, cự kiếm trong tay mạnh mẽ vung lên.

Ầm một tiếng, quang mang màu xanh giống như điều đứt dây bay ngược lại.

Lâm Khiếu Đường vẫn ôm Uyển Nhi như cũ, không chút sút mẻ, đôi mắt già nua của Mặc Vô Danh lộ ra vẻ không thể tin tưởng được, hẳn biết rõ phương diện cận chiến của Tiêu Mục mạnh như thế nào, đối phương dĩ nhiên di động cũng chưa có lấy một chút.

Cho dù người thanh niên mặc tử bào không biết từ đâu xuất hiện này có tu vi địa vương giai trung kỳ đỉnh phong cũng không thể hời hợt hóa giải một kích toàn lực của Tiêu Mục như vậy.

Lẽ nào đối phương là đại tu sư? Khuôn mặt của Mặc Vô Danh hoàn toàn cứng ngắt, nếu là đại tu sư thì coi như Tiềm Long Viện cũng không muốn dễ dàng đắc tội, nói không khách khí một chút thì là không thể đắc tội, diệt sát đại tu sư hầu như là chuyện không có khả năng. Một khi đối phương chạy trốn, vậy thì chắc chắn sẽ phải chịu sự trả thù vĩnh viễn không ngừng nghỉ, cho dù là đại môn phái cường thịnh hơn nữa cũng đều bị đại tu sư từng chút từng chút tiêu diệt sạch sẽ.

Cánh tay Tiêu Mục tê dại, hầu như không thể khống chế được binh khí trong tay, vô cùng chật vật muốn lần thứ hai xông tới, lại bị Mặc Vô Danh quát bảo ngưng lại.

- Được rồi, không được vô lý với tiền bối, bằng không viện quy xử trí.

Trong mắt Tiêu Mục hiện ra một tia tàn nhẫn, nhưng phần nhiều là nhằm vào người Lâm Uyển Nhi bên cạnh Lâm Khiếu Đường, trong mắt của hắn thì sĩ nhục ngày hôm nay đều do vị sư muội này ban cho, dĩ nhiên cùng với người ngoài nhục nhã đồng môn.

Lâm Khiếu Đường vẫn duy trì bộ dáng dạy dỗ đối phương, thế nhưng khi hắn nhìn thấy trong mắt Tiêu Mục lóe lên tia ác động, tức thì hiện lên nụ cười âm lãnh.

- Các hạ, rốt cuộc là ai?

Mặc Vô Danh thủy chung cho rằng người thanh niên trước mặt này chính lão lão quái luyện thần công nào đó biến thành, kiên quyết không có khả năng khác.

Lâm Khiếu Đường nghe câu hỏi này một lần nữa, có vẻ có chút bất đắc dĩ, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Uyển Nhi kéo sát lại, hai người dán sát vào nhau nói:

- Lão thất phu, thầy trò ba người các ngươi tranh luận với nhau cả nửa ngày, chẳng lẽ còn không nhìn ra ta là ai sao?

Mặc Vô Danh, Tiêu Mục và Bạch Du đột nhiên không biết vì sao nghe câu hỏi ngược lại này, thân thể giống bị điện giật chấn động mạnh mẽ.

Trong mắt ba người tràn ngập vẻ không thể tin tưởng.

- Không có khả năng!

Trong miệng Mặc Vô Danh vô thức phát ra một câu.

Người thanh niên mặc tử bào trước mặt lẽ nào lại là tên phế vật Lâm gia tại thành Tân La năm đó?

Nếu như đúng vậy thì...

Thực lực và tu vi người này biểu hiện ra thực sự giống như một cái tát thật mạnh vào mặt Mặc Vô Danh, Tiêu Mục và Bạch Du.

Ngôn ngữ nói chuyện trước đó trở thành chề cười thực lớn, so với người thanh niên mặc tử bào hình thành tương phản vô cùng lớn.

Mĩa mai!

Mĩa mai cực lớn!

Triển Thanh Nhu thì ngạc nhiên nhìn vào người thanh niên mặc tử bào, trên mặt hiện nụ cười khổ sấp, trời trêu người. Người thanh niên đã cứu chính mình một mạng tại Tù Ma Cốc năm đó dĩ nhiên chính là người tên Lâm Khiếu Đường trong miệng Uyển Nhi, người được Uyển Nhi chờ đợi hai trăm năm dài, tất cả đều là trùng hợp hay là trêu người!

Tinh thần Triển Thanh Nhu nhất thời buồn bã, chính mình tưởng niệm một người nhiều năm như vậy dĩ nhiên là người nhận định suốt đời, thanh mai trúc mã của tỷ muội tốt!

Nhưng mà chỉ ảm đạm trong nháy mắt, dung nhan thanh nhã của Triển Thanh Nhu ngưng tụ, cho dù cô độc suốt đời thì nàng cũng tuyệt đối không thể là kẻ bị quản chế, đôi mắt phượng lạnh nhạt liếc mắt nhìn Tiêu Mục và Mặc Vô Danh xa xa, hôm nay nếu như bỏ qua cơ hội thoát khỏi ràng buộc tốt như vậy, sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Ngay trong lúc lực chú ý của tất cả mọi người trong mây mù phân tán, một đạo quang mang màu đen lao tới như thiểm điện, hơn mười chiếc gai xương phóng tới.

Cốt Ma thừa dịp phát động thể tiến công, thể nhưng gai xương còn chưa thâm nhập vào trong màn mây mù thì ầm một tiếng, hỏa diễm màu tím từ gai xương bốc lên, phút chốc gai xương đã bị đốt cháy thành tro tàn.

Chỉ thấy trên tay Lâm Khiếu Đường hơi hiện lên một tia hỏa diễm màu tím. Đôi con ngươi của Mặc Vô Danh mạnh mẽ co rút lại, vừa rồi tử hỏa kia tuy rằng lóe lên rất nhanh, thể nhưng cảm giác rõ ràng chính là nguyên hỏa.

Người này nếu là võ tu, vậy thì sao có thể thôn phệ được nguyên hỏa? Mặc Vô Danh lại một lần nữa mê man.

Lúc này Bạch Diện Ma Quân hầu như đã bị lãng quên đột nhiên phát ra một đoàn u hỏa, Bạch Minh quỷ vương quyết bắt đầu điên cuồng khởi động trong cơ thể.

Bạch Minh Quỷ Vương Quyết là một môn đạo kỹ quỷ tu vô cùng tinh thâm, là tài nghệ nổi danh của Âm Quỷ Lão Ma, tổng cộng có bảy trọng, nếu có thể tu luyện tới đệ thất trọng viên mãn, chỉ ít có tu vi để giai sơ kỳ.

Bạch Diện Ma Quân bắt quá chỉ là địa vương giai sơ kỳ, mới chỉ luyện bộ đạo kỹ này tới đệ tam trọng, lúc này mạnh mẽ khởi động đệ tứ trọng, chỉ muốn tránh thoát ba tử kim thủ khổng chế hấn.

Từ hơn một trăm năm trước Bạch Diện Ma Quân đánh lên Hiên Viên Tông thì gặp phải người thanh niên có thể đại phá thiên ma kính của chính mình, lúc này người thanh niên đó lại xuất hiện một lần nữa, mà tu vi lại càng cao hơn một bậc, Bạch Diện Ma Quân căn bản không có tâm tư phản kháng, thâm nghĩ nhanh chóng chạy trốn. Bạch hỏa mạnh mẽ bốc lên, thân hình đã thoát khỏi tử kim thủ.

- A!

Lâm Khiếu Đường có chút ngoài dự liệu, không nghĩ tới Bạch Diện Ma Quân kia dĩ nhiên có thể giãy thoát được, bắt quá rất nhanh hiện lên nụ cười lạnh lùng, một lần nữa cách không tung chảo, một tử kim thủ dưới lớp hỏa diễm thiêu đốt chợt xuất hiện, lần thứ hai bắt tới.

Bạch Diện Ma Quân còn chưa kịp bay đi, lại một lần nữa rơi vào cảnh vây khốn, hỏa diễm màu tím đang thiêu đốt kia làm cho hấn thống khổ không gì sánh được.

- Sư phụ cứu ta!

Bạch Diện Ma Quân kinh khủng kêu lên, phát ra tín hiệu cầu cứu tới Âm Quỷ Lão Ma. Bắt quá lời này vào trong tai mọi người lại trở nên vô cùng đáng ghét, bởi vì trước đó Âm Quỷ Lão Ma đã tìm tới tên súc sinh này nhờ trợ giúp, thể nhưng hấn không nói hai lời liền xoay người bỏ chạy.

Lúc này chính mình rơi vào hiểm cảnh, nhưng lại không biết xấu hổ cầu cứu, cho dù người vô sỉ cũng vì người này mà cảm thấy mặt đỏ, người này đúng là vô sỉ đến cùng cực.

Bạch Diện Ma Quân đã dùng hết sức bú tí mẹ hô hoán lên, thanh âm cực kỳ xuyên thấu.

Âm Quỷ Lão Ma đang huyền phù kích đấu với Huyền Băng Hùng Ma, nghe được lời kêu cứu này, hơi chút do dự, cuối cùng cũng phóng ra một Quỷ Vương Thi lao vào trong đám mây mù.

Độc nguyên lực ẩn trong sương mù của Mặc Vô Danh phát ra đối với Quỷ Vương Thi không hề có bất cứ tác dụng nào, chỉ thấy Quỷ Vương Thi lao tới trước người Bạch Diện Ma Quân, khuôn mặt cứng ngắc không chút biểu tình, bỗng nhiên há miệng, mạnh mẽ hít vào, trực tiếp hút hỏa diễm màu tím vào trong bụng.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường ngưng tụ, Quỷ Vương Thi này quả nhiên lợi hại, cư nhiên có thể hút dung hồn yêu hỏa có ẩn chứa độc nguyên lực của chình mình vào bụng mà không xuất hiện cảm giác không khỏe nào.

Khỏi lỗi quỷ vật cấp độ này quả nhiên không thể coi thường, sắc mặt Lâm Khiếu Đường cuối cùng cũng hiện lên vẻ tập trung.

496. Chương 484: Tứ Đại Cao Thủ (6+7)..

Vừa nghĩ, Bạch Diện Ma Quân liền lật tay lên, một chiếc đại kỳ trắng đen giao nhau xuất hiện trong hư không, trên đại kỳ thỉnh thoảng còn tỏa ra oán khí, trong đó tựa hồ ẩn chứa hơn nghìn Quỷ hồn lực.

- Đi!

Bạch Diện Ma Quân nhẹ nhàng ném đi, nhất thời vô số quỷ linh từ trong đó bay ra, sương mù bốn phía đều bị quỷ linh hấp thu dần dần mờ ảo.

Lâm Khiếu Đường cũng không muốn hạ sát thủ, trong mắt của hắn thì địch nhân hắn là Nguyên Thủy Ma Tộc, nếu không giết chết mấy tên nguyên thủy ma tộc kia thì tất cả các tu luyện giả có mặt nơi này đều không thể nào chạy thoát.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường định ra chiêu hóa giải thì thanh âm nhu hòa của Lâm Uyển Nhi truyền tới, lạnh lùng nói.

- Khiếu Đường ca ca, người này chính là một trong những đầu sỏ hại chết phụ thân năm đó, người này giết người vô số, hơn nữa bình thường thích tàn hại người bình thường vô tội, loại bại hoại tu luyện giới này, không thể lưu hắn lại được.

Hơn một trăm năm qua Uyển Nhi vẫn luôn muốn tự mình giết chết địch nhân, tuyệt đối không cho phép người khác thay nàng, cho dù người khác giết chết cừu địch thì cũng không thể giải được mối hận, duy nhất chỉ có Lâm Khiếu Đường xuất thủ, trong suy nghĩ của nàng so với chính mình báo thù không có bất cứ điều gì khác nhau.

Lâm Khiếu Đường nguyên bản không có sát ý, lúc này vừa nghe được người trước mắt là ma đầu giết người vô số, quang mang vẫn bình thản trong mắt bỗng nhiên ngưng lại, tức thì bị một cỗ quang mang màu sắc khác thay thế, một cỗ sát khí ẩn ẩn cuộn trào mãnh liệt bùng lên.

Lâm Khiếu Đường nhìn vào vô số quỷ linh đập vào mặt mà tới, bàn tay duỗi ra, một đoàn hỏa diễm màu tím mạnh mẽ bốc cao, hùng hực thiêu đốt.

Trong hỏa diễm màu tím còn ẩn chứa một tia hồ quang như có như không, quỷ dị mà yêu diễm.

Lâm Khiếu Đường khẽ niệm, vô số hỏa châu chợt hiện ra, những viên hỏa châu chỉ lớn chừng nửa tắc này vừa mới xuất hiện liền dung hợp với hỏa diễm màu tím ẩn chứa hồ quang màu vàng, trực tiếp bắn ra tứ tán.

Trong hư không, Quỷ linh đang loạn vũ một khi va chạm vào hỏa châu liền lập tức bị đốt cháy nổ tung rồi biến mất, ngay cả một chút cận bã cũng không lưu lại.

Quỷ vương thi hét lớn một tiếng, phóng ra một đạo quang mang màu đen, Lâm Khiếu Đường vung tay lên phóng ra một đạo quang mang màu tím, dễ dàng hóa giải.

Quỷ vương thi mở lợi trảo, trực tiếp lao vọt tới, mấy trăm viên hỏa châu đều tập trung bắn về phía quỷ vương thi.

Ầm ầm ầm...

Trong hư không thỉnh thoảng truyền tới tiếng nổ mạnh, mỗi một lần bạo tạc đều bị bóm một vòng pháo hoa màu tím sáng lạn, trong đó còn có một toa hồ quang màu vàng lập lòe.

Quỷ vương thi dưới một trận oanh tạc điên cuồng, biến thành bột phấn tiêu tán giữa trung trung.

Bạch Diện Ma Quân quá sợ hãi, mạnh mẽ cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi màu đen, trực tiếp dùng tới huyết độn thuật, muốn chạy trốn.

Thế nhưng ngay khi Bạch Diện Ma Quân giống như thiểm điện định chạy trốn thì một thân ảnh màu tím đã xuất hiện trước mặt hắn, tốc độ khó có thể tin được.

Lâm Khiếu Đường nắm thành trảo, một đạo lôi điện màu vàng lao đi, Bạch Diện Ma Quân ngay cả kêu thảm một tiếng cũng không kịp lập tức hóa thành bột phấn, chỉ lưu lại một nguyên linh màu đen có chút chất phác.

Lâm Uyển Nhi vung tay lên, một đầu tử long khí diễm lao tới nuốt trọn nguyên linh màu đen, triệt để tiêu diệt hoàn toàn.

Lâm Khiếu Đường nắm tay lại, thiên ma kích cách đó không xa liền bị thu lấy, cầm trong tay xem xét một chút rồi đưa cho Uyển Nhi nói:

- Nguyên thức của nó đã bị ta xóa đi, hiện tại đã trở thành vật vô chủ, chỉ cần luyện hóa một chút liền có thể trở thành bảo bối của ngươi rồi, Uyển Nhi, ta xem chiêu số công kích của ngươi rất lợi hại, nhưng không có bảo bối phòng ngự, vậy hãy dùng vật này đi!

Tiếp nhận thiên ma kính, Lâm Uyển Nhi lật xem một chút, đối với bảo bối này vô cùng yêu thích, chỉ là bảo bối không phải bình thường, cần phải có thời gian nghiên cứu cẩn thận.

- Khiếu Đường ca ca, thiên ma kính này thực sự cho ta sao?

Về mặt Lâm Uyển Nhi vô cùng hồn nhiên nhìn Lâm Khiếu Đường, có chút không thể tin hỏi ngược lại. Bảo bối này tuyệt đối là thượng cổ dị bảo, Bạch Diện Ma Quân sợ là không thể phát huy được hoàn toàn uy lực của nó.

Tại Tiềm Long Viện nhiều năm qua, mỗi lần Uyển Nhi hoàn thành nhiệm vụ đều phải dâng lên toàn bộ thu hoạch của mình cho cao tăng trong viện, chưa bao giờ có tình huống chính mình nuốt riêng, thế nhưng hiện tại Lâm Khiếu Đường giết người đoạt bảo xong liền trực tiếp đưa bảo bối cho nàng, nàng lại có chút không quá thích ứng.

- Đương nhiên, nhưng sau này không được gọi là Khiếu Đường ca ca nữa, hắn là gọi phu quân mới đúng!

Lâm Khiếu Đường xấu xa cười nói, trên mặt Lâm Uyển Nhi nhất thời ửng đỏ, e thẹn nói.

- Khiếu Đường ca ca lại bắt đầu không đứng đắn rồi.

- Ha ha...

Lâm Khiếu Đường thoải mái cười to, không biết vì sao khi gặp lại Uyển Nhi, tâm tình của hắn đột nhiên trở nên rất tốt, không hề áp lực như trước nữa.

Trước đây trong lòng Lâm Khiếu Đường luôn thầm nghĩ làm sao để tu vi đề cao hơn nữa, tốc độ tu luyện nhanh hơn, làm sao mạo hiểm lấy bảo vật, giờ khắc này tựa hồ như có một mục tiêu, một ký thác quan trọng hơn, mục tiêu này, ký thác này trong lòng Lâm Khiếu Đường càng thêm thú vị, cũng càng thêm ý nghĩa.

Thấy Quỷ Vương Thi chính mình thả ra bị người khác đơn giản tiêu diệt, Âm Quỷ Lão Ma nóng lòng như lửa đốt, bản thân không có biện pháp nào, ngang dọc tại hạ giới hơn bảy trăm năm, hôm nay bị một đầu ma hùng hệ hệ gắt gao bám trụ.

Mặc kệ tất cả phát sinh trong đó, chiến đấu kịch liệt giữa đại tu sư và tam đại cao thủ đều vô cùng chói mắt, thậm chí ngay cả vài tên Nguyên Thủy Ma Tộc cũng rất quan tâm, bất quá không có khả năng phân tâm nhiều, cũng chỉ có thể nhìn mà thôi.

Thanh niên mặc tử bào đột nhiên xuất hiện trong mắt các tu luyện giả đều tương đối thần bí, bởi vì mây mù ngăn cản, tu luyện giả tu vi tương đối kém căn bản không nhìn thấy mặt thật của mấy người bên trong, cụ thể xảy ra cái gì cũng không thấy rõ, chỉ thấy một ít cảnh tượng mà thôi.

Bỗng nhiên, một tiếng kêu sơ hải vang lên đánh vỡ chiến cuộc giằng co, sau đó, A một tiếng, đại nguyên lão Thượng Vân Chân Nhân của Hiên Viên Tông nhất thời sơ sẩy bị bắn trúng bộ phận yếu hại, quát lớn một tiếng, thân thể trong nháy mắt bị gai xương xuyên thấu.

Máu loãng dọc theo khoe miệng của Thượng Vân Chân Nhân chảy ra ngoài, khuôn mặt già nua hiện lên nụ cười khổ, hắn không hề khống chế nguyên linh thoát ra khỏi cơ thể, đem toàn bộ lực lượng còn sót lại tập trung một điểm, trong nháy mắt lao tới.

Ầm...

Một đạo lưu quang mạnh mẽ bắn trúng Cốt Ma. Hai mắt, bốn cánh tay, sáu chân trong nháy mắt bị hủy đi hai cánh tay và ba chân, trong đó một mắt cũng bị nổ mất đi hơn phân nửa, diện mạo cực kỳ dữ tợn càng trở nên xấu xí bất kham.

- Thượng Vân huynh!

Hồng Chiến kêu lên sợ hãi. Tất cả mọi người ai cũng không lường trước được, không ai ngờ tới Thượng Vân Chân Nhân lại quyết đoán hy sinh như vậy.

Thượng Vân Chân Nhân ngã xuống, nhất thời kích phát ý chí chiến đấu kinh người của hai đại nguyên lão khác của Hiên Viên Tông và U Minh Lão Tổ và Hỏa Dương Vương Hồng Chiến.

Dưới một kích tuyệt mệnh, cho dù là Nguyên Thủy Ma Tộc cũng không chịu đựng nổi, dù sao thì chúng đã bị phong ấn rất lâu, tu vi khí lực đều không xa bằng được trạng thái đỉnh phong trước kia.

Ma hồn trong cơ thể Cốt Ma dưới một kích này thiếu chút nữa tán loạn, ma khí toàn thân có vẻ cực kỳ bất ổn định.

Toàn thân Hồng Chiến giống như mặt trời chói chang bùng cháy, hỏa dương thần công trực tiếp thôi động tới cực hạn đệ thập nhất trọng, nhiệt độ bốn phía dưới sự kích phát của hắn cấp tốc tăng lên.

Không ít tu luyện giả quan sát xung quanh đều không thể thích ứng với loại nhiệt độ tăng lên cực nhanh này, đều nhanh chóng thối lui ra xa.

- Hay a!

Hồng Chiến hét lớn một tiếng, hóa thành quang mang chói mắt bắn tới.

Cốt Ma vô cùng kinh hãi, tập trung toàn bộ gai xương lại với nhau, hình thành một chiếc cốt thuẫn kín kẽ không chút sơ hở.

Ầm...

Mà Hỏa Dương Vương Hồng Chiến một lần lại một lần nặng nề đánh mạnh vào cốt thuẫn, mỗi một lần đánh trúng đều bộc phát ra tiếng nổ vô cùng kinh người.

Cốt thuẫn mỗi lần bị đánh trúng đều xuất hiện hiện tượng đổ nát, gai xương bị bóc ra rất nhiều chỗ.

Tốc độ công kích của Hồng Chiến càng lúc càng nhanh, hầu như trong thời gian chớp mắt đã đánh vào cốt thuẫn hơn mười lần, ầm, rồi cuộc dưới một tiếng nổ vang, cốt thuẫn hóa thành vô số mảnh nhỏ.

Cốt Ma phát sinh một tiếng tê rống sắc nhọn, ma khí toàn thân không tính là ổn định mạnh mẽ ngưng tụ lại một chỗ, hai tay nhấc lên, chính diện đối chưởng với Hồng Chiến đang vọt tới.

Ầm, va chạm như sơn băng địa liệt.

Bốn chưởng va chạm vào với phát phát ra sóng khí xung kích truyền bốn phương tám hướng, thậm chí ảnh hưởng tới chiến cuộc khác.

Hồng Chiến bị đẩy văng ngược lại, liên tục thối lui về sau hơn ba mươi trượng mới dừng thân hình lại được, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Cốt Ma thì bị đẩy bằng đi mấy trượng, cánh tay xuất hiện dị dạng, tựa hồ như đã bị bẻ gãy, khoe miệng tràn ra một tia máu màu đen.

Bất quá không chờ Cốt Ma có chút thời gian thở dốc, hơn trăm thanh phi đao dưới sự thôi động của U Minh Lão Tổ giống như mưa sao băng phóng tới.

Cốt Ma lại một lần nữa ngửa mặt lên trời rống giận, bất quá lúc này hắn không còn bất cứ biện pháp nào chống đỡ nhiều pháp đao như vậy.

Ầm ầm ầm...

Hơn một trăm thanh phi đao dài ngắn cắm hết vào thân thể Cốt Ma, Cốt Ma cố sức giãy giụa, thế nhưng ma khí trong cơ thể đã hoàn toàn tán loạn.

Phịch một tiếng, Cốt Ma từ trong ra ngoài đều nổ tan thành tro bụi, ngay cả ma hồn cũng không còn tung tích, triệt để biến mất.

Chúng tu luyện giả nhìn thấy một màn như vậy, cả đám đều rung lên mạnh mẽ, tựa hồ như nhìn thấy được một chút hy vọng, bất quá lấy tính mệnh của ba gã đại tu sư để đổi lấy tính mệnh của một Nguyên Thủy Ma Tộc, cái giá này tựa hồ quá mức to lớn.

Cốt Ma chết đi làm cho tứ ma còn lại rơi vào trạng thái điên cuồng. Huyền Băng Hùng Ma hét lên một tiếng trong miệng, nhiệt độ bốn phía vừa mới tăng cao do Hỏa Dương Vương bộc phát thần công, lúc này chợt giảm xuống, thậm chí trong không khí đã bắt đầu ngưng kết ra bông tuyết.

Tứ chi của Trùng Ma lại một lần nữa phát sinh biến dị, ma khí trên người giống như nước thủy triều bắt đầu khởi động, ba vị đại tu sư đối địch là Thái Âm Thiên Quân, Băng Hoàng và Lục Dương Chân Nhân đều âm thầm kêu khổ.

Nguyên bản là do tam đại nguyên lão Hiên Viên Tông đối phó với Trùng Ma mà ba vị minh chủ Nam Xuyên Giới đối phó với cốt ma, thế nhưng sau một hồi chiến đấu, mấy đại tu sư phát hiện ra, ba vị đại nguyên lão Hiên Viên Tông đối phó với Cốt Ma càng thích hợp hơn, mà ba vị minh chủ đối phó với Trùng Ma có thể tốt hơn một chút.

Ngắm ngằm hoàn thành trao đổi, quả nhiên không tới thời gian một nén hương, ba vị đại nguyên lão Hiên Viên Tông đã giết chết được Cốt Ma, bất quá vẫn phải trả một cái giá thảm trọng, một chết một trọng thương.

Xung quanh thân thể Liệt Sa Ma bùng lên từng tầng cát sỏi đỏ bừng, bất cứ công kích nào va chạm vào đều lập tức bị hấp thu sạch sẽ, cát sỏi càng có thể ngưng tụ hình thành thuẫn kiếm, nói chung biến hóa vô cùng.

Đối chiến với nó phân biệt là Cực Âm Ma Quân và hai vị đại tu sư.

Huyết Ma thì so Tiểu Ma Thiên Thiên Thiên và Thiên Ma Lão Nhân đối phó, trong ngũ đại ma tướng, thực lực của Huyết Ma coi như là yếu nhất, chỉ có tu vi địa vương giai hậu kỳ mà thôi, hơn nữa cũng không có bất cứ pháp bảo lợi hại nào, chủ yếu cận chiến là chính.

Tiểu Ma Thiên Thiên và Thiên Ma Lão Nhân phối hợp, coi như là lực lượng ngang nhau.

Hồng Chiến và U Minh Lão Tổ giải quyết xong Cốt Ma, hai người cũng không hề dừng lại, lập tức tham gia vào chiến cuộc khác, trợ giúp các đại tu sư đối địch.

Lúc này, vẫn bị vây trong bị động, các đại tu sư rốt cuộc cũng thoáng chiếm được thượng phong.

Bên phía tam đại cao thủ, dưới sự tấn công điên cuồng của Ma Tôn Sứ Giả cũng chỉ có thể co đầu rút cổ trong vòng pháp bảo của chính mình, không dám lộ ra nửa phần, bất quá Ma Tôn Sứ

Giả cũng không thể công phá được trong thời gian ngắn.

Cửu Đỉnh Công co đầu rút cổ trong chín chiếc đại đỉnh màu vàng xoay vòng, bên cạnh còn có một pháp bảo lưu tinh điệp tọa trấn.

Hình Hướng Thiên cầm trong tay thiên đồ đao, thiên ma ảnh thủ hộ bốn phía, nhất thời không dám sơ ý.

Mục Bách Thông trong trung tâm của hơn ba trăm thanh thiên ngoại phi kiếm phòng ngự chặt chẽ, không hề nhúc nhích.

Ma Tôn Sứ Giả hóa thành hư ảnh màu đen không ngừng trùng kích phía bên ngoài, nếu không phải trong tay không có bao nhiêu bảo bối, thân thể lại vừa mới đoạt xá được, Ma Tôn Sứ Giả kiên quyết không tấn công lâu mà không công phá được như vậy.

Ngay khi Cốt Ma chết trong nháy mắt, khuôn mặt già nua của Ma Tôn Sứ Giả hơi giật giật, ngũ ma tướng đều là do Ma Tôn Sứ Giả lợi dụng ma nguyên của chính mình phân hóa ra thành cá thể độc lập, tuy rằng hoàn toàn phân hóa ra khỏi hắc, thể nhưng vẫn bảo tồn một tia liên hệ tàn niệm, bất luận là kẻ nào trong ngũ ma tướng chết đi đều sinh ra ảnh hưởng nhất định đối với hắc.

- Hợp ma tế!

Ma Tôn Sứ Giả khẽ quát một tiếng.

Tứ ma tướng đang kịch đấu với các vị đại tu sư, đột nhiên biểu tình vặn vẹo, trên thân thể hình thành một tầng quang tráo màu đen.

Vô luận là các đại tu sư tấn công như thế nào đi nữa cũng không thể công phá được quang tráo này.

Tứ ma tướng phẳng phất giống như nhập định, vẫn không nhúc nhích, sau đó quang mang hắc khí bắn ra bốn phía, bốn ma phân biệt hai hai dựa vào một chỗ.

Huyền Băng Hùng Ma và Trung Ma dựa vào một chỗ, Huyết Ma và Liệt Sa Ma dựa vào một chỗ.

Sau đó, hai ma vô cùng quỷ dị dung hợp lẫn nhau, trong nháy mắt khi hoàn toàn dung hợp thành công, lập tức bạo phát ra một cỗ ma khí cường đại trùng thẳng trời cao, lấy hai ma vừa mới hợp thể thành phun trào mãnh liệt.

Huyền Băng Hùng Ma và Trùng Ma kết hợp bề ngoài cơ bản lấy hình thể Hùng Ma là chính, chỉ là phía sau nhiều hơn một đôi cánh trùng giáp và bốn chi phó mới, trên đỉnh đầu còn nhiều hơn một đôi mắt.

Khi Huyết Ma và Liệt Sa Ma hợp thể với nhau, bề ngoài lấy Huyết Ma là chính, chỉ là ngoài thân chu chuyển một tầng cát sỏi.

Trên thực tế, bề ngoài đối mới cũng không được chúng tu luyện giả chú ý tới, tất cả mọi người đều bị ma khí bộc phát ra dọa kinh sợ, chỉ ít đã có tu vi để giai sơ kỳ.

- Trùng Hùng, Huyết Liệt, thỏa thích hưởng thụ đi thôi!

Sắc mặt Ma Tôn Sứ Giả dữ tợn liếm liếm một bên môi nói.

Hai cỗ ma khí bạo phát trực tiếp thổi tan màn sương mù Mặc Vô Danh phát ra, nguyên bản màn sương mù này trải qua mấy lần khuấy rối đã sắp không chống đỡ được.

Sương mù vừa tan, Mặc Vô Danh, Tiêu Mục, Bạch Du, Triển Thanh Nhu, Lâm Khiếu Đường và Lâm Uyển Nhi đều lộ ra toàn bộ.

Lúc này có không ít tu luyện giả nhìn thấy rõ khuôn mặt thật của người thanh niên mặc tử bào kia, trên mặt không ít người đều hiện lên một tia dị dạng, tựa hồ như đã gặp qua nơi nào đó, mà đám tu luyện giả Hiên Viên Tông may mắn còn sống sót đều cảm thấy kinh ngạc không thôi.

- Hắc còn sống!

Liễu Vân nhìn thấy thanh niên mặc tử bào, trong lúc vô ý miệng tự thốt ra một câu, ngoại trừ khiếp sợ ra thì càng nhiều hơn là ngoài dự liệu. Mỗi khi nghĩ tới người thanh niên năm đó, hôm nay phong thái vẫn như trước, từ trên người của hắc không hề nhìn thấy vết tích của năm tháng, chỉ là con người đen kịt so với năm đó càng thêm thâm thúy tang thương.

Liễu Vân có được thành tựu như ngày hôm nay có thể nói chính là nhờ Lâm Khiếu Đường ban cho, nếu không phải như vậy thì nàng coi như không chết, tu vi cũng rất khó có đột phá gì lớn, hôm nay chỉ sợ đã là một bà già.

- Mệnh của tiểu tử này thật là lớn!

Kim Bất Phôi bị trọng thương cảm khái nói, trong miệng tràn ra máu loãng.

- Lão thiết xoa, gọi là tiểu tử sợ là không quá thích hợp, người hiện tại phải gọi một tiếng tiền bối mới đúng.

Trang chủ Cự Kiếm Sơn Trang năm đó, Vô Phong Lão Tổ nhìn vào người thanh niên mặc tử bào xa xa, cay đắng nói.

Hồi tưởng lại năm xưa Cự Kiếm Sơn Trang thế nào lại không trọng dụng nhân tài bậc này, cũng làm cho người ta không công chạy mất, Vô Phong Lão Tổ thầm thở dài cảm thán. Bất quá hiện tại thủ đô Hiến Viên quốc đã không còn tồn tại, nói chuyện Cự Kiếm Sơn Trang gì đó tựa hồ không thích hợp.

Lâm Khiếu Đường đưa cho Uyển Nhi một viên đan dược, Uyển Nhi nuốt vào nhất thời cảm giác cơ thể nóng lên, khí nguyên trong nháy mắt liền khôi phục như lúc ban đầu. Đan dược này chính là do trong lúc rảnh rỗi, Lâm Khiếu Đường dùng đến vạn năm kim dương dịch cộng thêm một ít kỳ hoa dị thảo luyện chế ra. Chỉ cần một phần ba giọt vạn năm kim dương dịch có thể luyện chế được một viên đan dược, mà hiệu quả lại không hề sai biệt lắm so với dùng một giọt vạn năm kim dương dịch, như vậy hiển nhiên có thể tiết kiệm được rất nhiều vạn niên kim dương dịch.

Nhìn về phía hai đại ma tướng sau khi hợp thể, ánh mắt Lâm Khiếu Đường lóe lên một tia sầu lo, không biết vì sao hắn cảm giác có một loại nhân tố không an phận.

Bỗng nhiên, hai ma động rồi, Trùng Hùng lắc mình một cái đã xuất hiện trước mặt đại vu sư Linh Vương Cách Phong, phía sau, bốn chiếc trường thương giống như điện chớp phóng tới.

Linh Vương Cách Chung căn bản không kịp phản ứng đã bị đâm thủng, sau đó thân thể lấy tốc độ mất thường có thể thấy rõ dần dần khô quắt hút khô, trong nháy mắt đã trở thành một cái xác khô, hình ảnh này làm cho người ta phải rợn cả tóc gáy.

Là một đại vu sư, Linh Vương Cách Phong nguyên bản không phải là không chịu nổi một kích, thế nhưng liên tục chiến đấu thời gian dài tới giờ làm cho hắn vô cùng suy yếu, tại đại lục Phong Ma chiến đấu với Huyết Ma liên tục mấy ngày đêm, đan dược phụ trợ trên người đã bị tiêu hao sạch sẽ.

Nguyên linh của Cách Phong còn chưa kịp chạy trốn, trong nháy mắt đã bị Trùng Hùng há miệng nuốt vào trong bụng.

Ma thể Huyền Liệt cũng không lập tức tấn công đại tu sư, khuôn mặt ma hóa yêu dị mạnh mẽ nhấc lên, ánh mắt hiện rõ quang mang tàn nhẫn.

Vèo, biến mất tại chỗ, sau một khắc, dĩ nhiên hiện ra cách Lâm Khiếu Đường không tới mười trượng trong hư không.

Lúc này Lâm Uyển Nhi vẫn tựa vào người Lâm Khiếu Đường nhất thời kinh hãi, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp nhất thời hiện lên vẻ kinh hãi, bất quá bên người có vòng tay ấm áp ôm lấy, tâm trạng thấp thỏm bất an của Uyển Nhi trong đột nhiên dần dần biến mất.

Huyết Liệt mang theo một nụ cười tàn nhẫn, nhìn mấy người trước mặt.

Tâm tình của Lâm Khiếu Đường thâm buồn lõng, mục tiêu của người này tựa hồ không phải chỉ có chính mình mà là toàn bộ mấy người Mặc Vô Danh. Huyết Liệt nhìn lướt qua, cuối cùng ánh mắt của hắn tập trung lên người gần hắn nhất là Lâm Khiếu Đường và Lâm Uyển Nhi. Lật tay lên, một viên sa cầu (quả bóng cát) kịch liệt xoay tròn xuất hiện trong lòng bàn tay, cũng không thấy có động tác gì, sa cầu giống như điện chớp bắn ra ngoài.

Bên trong sa cầu ẩn chứa ma chướng khí vô cùng kịch liệt, thậm chí còn có cát sỏi tứ tán bắn ra.

Con người của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ cơ rút lại, cự kiếm thành linh xuất hiện, ôm lấy Uyển Nhi, kiếm hoành ngang, ầm một tiếng vang lớn, nháy mắt khi sa cầu và cự kiếm chạm nhau, hồ quang màu vàng phía sau Lâm Khiếu Đường lóe lên, thân hình đã biến mất không thấy.

Giống như thuấn di, Lâm Khiếu Đường xuất hiện bên cạnh bốn người Mặc Vô Danh, mọi người ở đây đều không nhìn thấy rõ rốt cuộc là hắn di động như thế nào.

Trên mặt Huyết Liệt hiện lên một tia kinh ngạc ngoài dự liệu, một kích vừa rồi tuy rằng bình thường, thế nhưng đối với tu luyện giả địa vương giai coi như tương đối trầm trọng mới đúng, coi như là đại tu sư cũng không có khả năng né tránh dễ dàng tùy ý tới như vậy.

“Tốc độ! Đúng vậy, bởi vì tốc độ của người đó cực nhanh mới tránh thoát được một kích của chính mình, tốc độ của người này so với đại tu sư bình thường còn nhanh hơn không ít.”

Ánh mắt Huyết Liệt ngưng tụ, trầm nghĩ.

Lâm Uyển Nhi tựa vào lòng Lâm Khiếu Đường, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra, dung nhan mỹ lệ phảng phất như đọng lại, ngơ ngác nhìn vào người thanh niên mình luôn ngày nhớ đêm mong hai trăm năm, nàng thể nào cũng không nghĩ được, phế vật tại thành Tân La năm đó lại có được bản lĩnh, thần thông cao cường tới như vậy, tốc độ vừa rồi, quả thực là nhanh tới mức làm cho người khác phải lú lẫm.

Mà khi Lâm Uyển Nhi chú ý tới địa điểm mà Lâm Khiếu Đường xuất hiện, khuôn mặt nhỏ bé càng hiện lên vẻ động dung, trầm nghĩ, Khiếu Đường ca ca so với trước đây có tâm cơ hơn rất nhiều.

Sắc mặt ba người Mặc Vô Danh, Tiêu Mục và Bạch Du hiện lên một tia khùng hoảng, Triển Thanh Nhu thì lại dùng nhãn thần nhu hòa thương yêu nhìn người thanh niên mặc tử bào kia.

Ánh sáng lạnh trong mắt Lâm Khiếu Đường cấp tốc đảo qua người Tiêu Mục, Bạch Du, trong nháy mắt đã khôi phục lại bình thường.

- Tiểu tử, ngươi muốn mượn dao giết người à!

Kỳ Áo bỗng hét lên.

497. Chương 485: Tứ Đại Cao Thủ (8+9).

Huyết Liệt lạnh lùng cười, thân ảnh chợt lóe lên, biến mất không thấy.

Mấy người Mặc Vô Danh nhất thời quá sợ hãi, đều phóng ra pháp bảo, thế nhưng tốc độ rõ ràng chậm hơn rất nhiều. Trong nháy mắt Huyết Liệt xuất hiện bên cạnh Tiêu Mục.

Tiêu Mục vô cùng kinh hãi, mục vương đao trong tay mạnh mẽ chém ra, một bàn tay giống như cắt đứt hư không mẽ bắt tới, ầm một tiếng.

Lực lượng lớn đến kinh người, Tiêu Mục bị trực tiếp đánh văng ra ngoài, không thể cầm nổi mục vương đao trong tay, miệng phun ra máu tươi, đã bị nội thương.

Huyết Liệt đẩy lùi Tiêu Mục căn bản không nhìn, tiện tay bắt một trảo, chụp vào người Mặc Vô Danh.

Tuy nói Đan Vương trên phương diện tranh đấu có hơi chút thiếu hụt, thế nhưng chung quy vẫn là tu luyện giả địa vương giai hậu kỳ, trong tay đã chuẩn bị một cây ngọc bồng màu xanh, đây chính là trân bảo mà năm đó Mặc Vô Danh tỉ mỉ dùng thời gian một giáp rưỡi (90 năm) mới luyện chế thành công.

Thiên hiên bồng, một loại pháp bảo ẩn chứa linh tính rất mạnh.

Ầm...

Khi lợi trảo của Huyết Liệt và Thiên Hiên Bồng va chạm với nhau, cũng không có thực sự va chạm mà bên ngoài ngọc bồng xuất hiện một tầng che chắn, phát ra tiếng vang trầm muộn.

Huyết Liệt hơi sững sốt, tay kia nhẹ nhàng lật lên, một viên sa cầu chợt hình thành, mạnh mẽ lao tới tầng chắn bảo hộ.

Ầm một tiếng, cát sỏi bay loạn, mà tầng chắn bảo hộ kia đã bị đánh vỡ. Mặc Vô Danh mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt già nua trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Bạch Du từ lúc nhìn thấy Tiêu Mục bị một kích đẩy lùi, lập tức chạy trốn giãn khoảng cách, thoát khỏi chỗ nguy hiểm.

Trên mặt Triển Thanh Nhu lúc này vẫn không nhúc nhích, không hề có biểu tình gì, nhưng nhãn thần lại có vẻ như có chút mờ mịt, tựa hồ không biết chính mình nên làm cái gì.

Trong mắt Nguyên Thủy Ma Tộc, không có cái gì gọi là phân chia nam nữ, chỉ có mỹ vị máu tươi của tu luyện giả. Nữ tu so với nam tu thậm chí còn ngon miệng hơn một chút.

Mục tiêu của Huyết Liệt chính là giết người, căn bản không quan tâm người đó là ai, cũng không dựa theo thứ tự gì, lúc này thấy gần đó có một gã nữ tu, quang mang trong mắt lóe lên, biến mất, xuất hiện bên cạnh Triển Thanh Nhu, các không tới một trường, một trảo mạnh mẽ chụp xuống cái cổ trắng ngần.

- Khiếu Đường ca ca, cứu cứu Thanh Nhu muội muội!

Lâm Uyển Nhi thất thanh nói, tại Tiềm Long Viện, duy nhất để cho nàng có cảm tình cũng chỉ có một vị nữ tử thiên tư hơn người này mà thôi.

Mục đích của Lâm Khiếu Đường đó chính là hấp dẫn sự chú ý của ma thể, làm cho bốn người Tiềm Long Viện bị thương nặng, trong mắt của hắn thì bốn người này không chết cũng nên diệt sát thân thể của bọn họ, làm cho bọn họ phải trả một cái giá nhất định.

Lâm Khiếu Đường không nhận ra cái gì là Triển Thanh Nhu, mơ hồ trong ký ức có một điểm ấn tượng gì đó, nhưng không sâu. Lúc này tự nhiên không suy nghĩ nhiều, bởi vậy không có dự định xuất thủ.

Mà hiện tại nghe được lời cầu khẩn yếu mềm của Uyển Nhi, khe khẽ thở dài, lật tay ra, ba tử kim thủ mạnh mẽ lao đi.

Trảo long thủ của ngày hôm nay đã được Lâm Khiếu Đường vận dụng tới đỉnh cao nhất.

Trong nháy mắt tưởng chừng như Huyết Ma bắt được chiến lợi phẩm đầu tiên, một tử kim thủ đột nhiên xuất hiện nắm lấy cổ tay của hắn, sau đó một tử kim thủ khác đánh mạnh vào ngực của hắn.

Ầm một tiếng, tử kim thủ đánh vào ngực Huyết Liệt trong nháy mắt bị sa thuẫn đột nhiên hình thành ngăn lại.

Triển Thanh Nhu có chút thất thần chỉ cảm thấy thất lực của mình căng thẳng, thân hình liền bay ngược đi, trong chớp mắt đã xuất hiện bên người Lâm Uyển Nhi.

- Uyển Nhi tỷ tỷ!

Triển Thanh Nhu vô thức kêu lên một tiếng, lần này phát hiện ra thất lực của mình đang có một bàn tay đo nắm lấy.

Nhìn người thanh niên mặc tử bào bên cạnh, ngũ vị trong nội tâm Triển Thanh Nhu nhất thời trào lên, tim không tự chủ được đập nhanh hơn.

“Vừa rồi hắn cứu chính mình, thế nhưng vì sao hắn lại muốn cứu ta đây?”

- Thanh Nhu muội muội, ngươi làm sao vậy? Vì sao dờ ra?

Uyển Nhi không giải thích được nhìn Triển Thanh Nhu hỏi. Cho dù thực lực của ma đầu kia vô cùng kinh khủng, thế nhưng Uyển Nhi hiểu rõ Triển Thanh Nhu, nàng tuyệt đối không phải là không kham nổi một kích.

Triển Thanh Nhu ngạc nhiên, lắc đầu nói.

- Ta không biết!

Lâm Khiếu Đường không có bao nhiêu hứng thú đối với đoạn đối thoại của hai nàng, lúc này toàn bộ lực chú ý của hắn hoàn toàn tập trung vào Huyền Liệt cách đó không xa.

Nhìn lướt qua đám kiến hôi chật vật tản ra bốn phía, trên mặt Huyết Liệt hiện rõ tiểu ý khinh miệt, ma khí trên người vẫn còn đang tăng lên.

Hai vị viện thủ nhìn thấy một màn này, trong lòng nóng như lửa đốt, năm người đối mặt với Huyết Ma kia chính là hy vọng tương lai của Tiềm Long Viện, bất luận người nào ngã xuống hoặc bị thương nặng đều sẽ mang tới tổn thất không thể nào cứu vãn nổi cho Tiềm Long Viện.

Thế nhưng vô luận là hai người công kích mạnh mẽ đến thế nào đi nữa cũng không thể thoát thân khỏi Ma Tôn Sứ Giả, chỉ có thể mở trường trường mắt nhìn mọi chuyện phát sinh cách đó xa xa.

Tất cả các đại tu sư còn lại đều tập trung tinh lực đối phó với một ma đầu hợp thể, thầm nghĩ muốn nhanh chóng giải quyết một tên trước, về phần tên kia hay nhất là có người nào đó bám trụ, càng bám trụ lâu càng tốt.

Hung quang trong mắt Huyết Liệt chợt lóe lên, cuối cùng tập trung lên người Lâm Khiếu Đường, lúc này, trong những người này thì gã thanh niên mặc tử bào chính là kẻ có uy hiếp lớn nhất.

Hai tay Huyết Liệt giao nhau, hơn mười viên sa cầu nhiệt độ cực cao trong nháy mắt hình thành, dưới niệm động, gào thét giống như những viên đạn pháo mạnh mẽ bắn thẳng vào Lâm Khiếu Đường.

Lâm Uyển Nhi và Triển Thanh Nhu cả kinh, đang muốn phóng ra pháp bảo chống lại, thế nhưng thân hình lại trầm xuống, trực tiếp bị hai kim thủ đẩy đi thật xa.

Mà Lâm Khiếu Đường trong nháy mắt biến mất tại chỗ, sau cùng một khắc xuất hiện, cách đám Tiêu Mục không đến ba trượng, người ngoài thì có thể coi như đây là một hành động vô ý thức, chỉ bất quá vừa mới xuất hiện tại một nơi nào đó mà thôi.

Nhưng mà, lúc này trong lòng Tiêu Mục mọc lên cảm giác lạnh cả người, lập tức hiểu rõ thanh niên mặc tử bào kia cố ý.

Tiêu Mục dùng ánh mắt phần nộ nhưng rất khiếp đảm nhìn chăm chú vào người thanh niên mặc tử bào, không đợi hần suy nghĩ nhiều, hơn mười viên sa cầu thật lớn bắn về phía hắn.

Những sa cầu này có nhiệt độ cực cao, nhưng lại có nhiều hơn ma dương khí, một viên sa cầu ước chừng nửa trượng, mỗi một viên sa cầu đều có màu đen. Chỉ cần bị một hạt cát rất nhỏ bắn trúng cũng có thể xuyên qua cơ thể.

Khoảng cách ba trượng, đối với hơn mười viên sa cầu, mỗi một viên lớn chừng nửa trượng mà nói, căn bản là công kích vào cùng một điểm. Tiêu Mục ra sức muốn tránh né ra, thế nhưng lực bất tòng tâm, mắt thấy không thể tránh né, hét lớn một tiếng, mục vương đao trong tay bốc cháy một tầng hỏa diễm màu xanh. Mạnh mẽ bổ về phía viên sa cầu bắn tới.

Giờ khắc này, thân ảnh màu tím bên cạnh hắn lại một lần nữa biến mất.

Tiêu Mục đã không còn tâm tư lo lắng điều gì khác, chỉ hy vọng có thể vượt qua một kích này.

Ầm, đao và sa cầu va chạm với nhau.

Va chạm kịch liệt trong tưởng tượng không hề xuất hiện, cũng không phát ra sóng khí, trong nháy mắt khi sa cầu chạm vào đao, sa cầu bạo liệt ra, bắn tứ tán, tốc độ so với ngưng tụ thành một cá thể còn nhanh hơn gấp mấy lần.

Tiêu Mục không cam lòng trừng lớn con ngươi, vô số điểm màu hồng giống như những viên đạn nhỏ xuyên qua thân thể của hắn.

Thân thể lực lưỡng lưu lại vô số lỗ nhỏ. Mỗi một lỗ nhỏ đều không thấy có máu chảy ra, trong nháy mắt khi những hạt cát xuyên qua thân thể của hắn, đã hoàn toàn hấp thu máu tươi, chỉ còn lại một cái xác khô.

Nguyên linh của tiêu mục căn bản không hề có cơ hội rời khỏi thân thể, bị ma cương khí tập kích, trực tiếp tan rã thành hư vô.

Một tu luyện giả địa vương giai sơ kỳ đỉnh phong bị giải quyết hời hợt như vậy.

Trong mắt những tu luyện giả quan sát xa xa, ma đầu kia chỉ dùng một kích tùy ý đã tiêu diệt được, thậm chí là không hề có ý, thực lực này kinh khủng như thế nào, căn bản không thuộc về hạ giới.

- Thật nhanh!

Liễu Vân cả kinh nói, những tu luyện giả khác cũng đều sợ hãi than, tốc độ đó rốt cuộc là như thế nào, thuấn di sao?

Hồ Mị Nhi huyền phù bên cạnh Liễu Vân cũng kích động đỏ bừng mặt, khi nàng nhìn thấy thân ảnh màu tím kia xuất hiện, tâm tình như không thể khống chế được, nàng cũng giống như các tu luyện giả Nam Xuyên Giới, vẫn luôn cho rằng vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông này đã ngã xuống tại Đại Hạ quốc rồi.

Đối với những tu luyện giả khác mà nói, đó chỉ là một ngôi sao chợt lóe lên rồi tắt đi, có lẽ có chút tiếc hận, thế nhưng chỉ dừng lại ở đó không hơn.

Nhưng khi Hồ Mị Nhi biết được tin tức này, nàng hầu như đã tan vỡ, từ lúc trùng phùng tại Tù Ma Cốc, Hồ Mị Nhi vẫn thường xuyên tưởng tượng ra hình ảnh chính mình và người đó chân chính gặp nhau, ai ngờ biến đổi rất nhiều, xảy ra nhiều chuyện không thể dự đoán nổi, thế nên thời điểm gặp mặt vẫn bị kéo dài, mãi cho tới khi Lâm Khiếu Đường có khả năng ngã xuống tại Đại Hạ quốc.

Hồ Mị Nhi thậm chí đã tới Đại Hạ quốc tìm kiếm một hồi, suýt chút nữa mất đi tính mệnh nhưng không hề tìm được cái gì. Lâm Khiếu Đường phảng phất giống như bốc hơi khỏi nhân gian, không còn bóng dáng.

Lúc này đột nhiên nhìn thấy Lâm Khiếu Đường từ trên trời giáng xuống, trong lòng Hồ Mị Nhi tự nhiên kích động không thôi, thân thể mềm mại khẽ run rẩy, chỉ tiếc, mỗi lần gặp mặt đều dưới tình huống nguy cơ vạn phần, ngoại trừ việc lặng yên quan sát mọi chuyện diễn ra, nàng không thể làm được cái gì.

Lâm Khiếu Đường tự nhiên không biết những tu luyện giả đang quan sát xa xa đang suy nghĩ cái gì, biểu tình trên mặt dần dần chuyển từ bình tĩnh suy nghĩ sang ngưng trọng.

Trên thực tế, Lâm Khiếu Đường ngoại trừ né tránh ra, còn chưa nghĩ được chiêu số khắc địch hiệu quả. Từ kim thương trận và tham thị thú có thể chống đỡ được sa cầu, thế nhưng cũng sẽ tiêu hao hết, lúc này Lâm Khiếu Đường còn chưa có dự định đơn giản sử dụng.

Khuôn mặt già nua của Mặc Vô Danh hiện tại khó coi đến cực điểm. Tiêu Mục cứ như vậy chết đi, làm sao không đau lòng. Tiềm Long Viện tử mị bồi dưỡng nhân tài mới xuất hiện, đã tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền vốn, trong nháy mắt đã biến mất không còn.

Càng làm cho Mặc Vô Danh không thể tiếp thu chính là, Tiêu Mục chết đi rõ ràng chính là do gã thanh niên mặc tử bào kia một tay tạo thành.

Lâm Khiếu Đường không ngừng di động né tránh sa cầu công kích, mỗi một lần di động, phương vị cách vị trí Bạch Du càng lúc càng gần hơn.

Bạch Du có ngu xuẩn đến mức nào đi nữa thì cũng nhận ra được mục tiêu của gã thanh niên mặc tử bào chính là hắn.

Trên mặt Bạch Du hiện lên vẻ âm lãnh, hắn tuyệt đối sẽ không ngốc như Tiêu Mục, chờ đối phương tới ám hại chính mình. Trong lúc suy nghĩ như thiểm điện, hơn ba mươi thanh du long kiếm bỗng nhiên thôi động dựng lên.

- Đi!

Bạch Du quát nhẹ một tiếng, du long kiếm hóa thành mấy đạo lưu quang bắn về phía tử ảnh.

Lâm Uyển Nhi và Triển Thanh Nhu bỗng nhiên biến sắc, các nàng thế nào cũng không nghĩ được Bạch Du lại đột nhiên trực tiếp công kích Lâm Khiếu Đường.

Khuôn mặt già nua của Mặc Vô Danh hiện lên một tia khăng định, luận về tâm cơ thì Bạch Du cao hơn so với Tiêu Mục rất nhiều. Muốn trở thành một tu luyện giả thượng vị chân chính, làm việc không từ thủ đoạn chính là một điều kiện vô cùng quan trọng, thậm chí có thể nói là tiên quyết, hơn nữa còn cần phải có đủ tàn nhẫn.

Nếu như Bạch Du chính diện chống lại thanh niên mặc tử bào kia có thể không phải là đối thủ, nhưng nếu là đánh lén, vị tất không có phần thắng, đặc biệt tại tính thể có ma đầu hiệp trợ, phần thắng phải lớn hơn một chút mới đúng. Ngay trong lúc Mặc Vô Danh đang suy nghĩ trong lòng, bỗng nhiên nhìn thấy khuôn mặt của thanh niên mặc tử bào kia thoáng hiện lên nụ cười nhạt, trong nháy mắt Mặc Vô Danh cảm thấy chính mình tựa hồ như đã quên mất điều gì đó, tâm tình vừa mới có chút nắm chắc lại bắt đầu treo lơ lửng.

- Bạch đạo hữu, lúc này mọi người cộng đồng kháng địch, vì sao ngươi lại tấn công Lâm mỗ? Lẽ nào ngươi đã cấu kết hợp tác với ma đầu làm việc xấu hay sao?

Tiếng cười thản nhiên vang lên, thanh âm không lớn nhưng cực kỳ ngưng tụ, làm cho tất cả các tu luyện giả ở đây nghe được rõ ràng.

Lâm Khiếu Đường đã sớm đoán được Bạch Du sẽ hạ thủ trước đối với chính mình, vì vậy hắn đã suy nghĩ phương pháp ứng đối cẩn thận, lấy thân pháp kỳ diệu né tránh trong không trung, chỉ thấy thân ảnh lóe lên, đồng thời né tránh được đám sa cầu, thân ảnh xuất hiện đằng sau du long kiếm trận.

Mà một màn này đều được mọi người nhìn thấy, các tu luyện giả quan sát xa xa nhất thời xúc động phần nộ không gì sánh được, đối với hành động của Bạch Du rất không hiểu, thậm chí có người chửi ầm lên.

Lâm Uyển Nhi và Triển Thanh Nhu nguyên bản còn bảo trì một tia tình cảm đồng môn đối với Bạch Du, lúc này đã triệt để bỏ đi tâm tư này.

- Hừ, nếu như Bạch mỗ không ra tay vậy thì một hồi nữa phải chết chính là bản thân Bạch mỗ rồi!

Bạch Du cả giận nói.

- Bạch đạo hữu, nếu như ngươi thu tay thì Lâm mỗ sẽ không tính toán với ngươi, còn nếu không thì đừng trách Lâm mỗ không lưu tình.

Lâm Khiếu Đường không chút hoang mang nói.

Trong nháy mắt khi Bạch Du xuất thủ thì hắn đã hạ quyết tâm, tuyệt đối không có khả năng thu tay lại.

- Họ Lâm kia, Bạch mỗ ngày hôm nay không giết chết được ngươi khó tiêu mối hận trong lòng.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường khẽ nhúc nhích, nhìn những phi kiếm lao tới một lần nữa, cánh tay giương lên, một đoàn hỏa diễm màu tím ầm ầm bùng lên, trong nháy mắt hóa thành hơn mười đoàn hỏa diễm, phát ra tia sáng chói mắt.

Mỗi một đoàn hỏa diễm đều nuốt một thanh du long kiếm. Va chạm với tử diễm, du long kiếm nhất thời dừng lại trên không trung, thân kiếm trong nháy mắt bị ăn mòn, độc hỏa cường đại không ngừng tiến sâu hơn vào trong thân kiếm.

- Dung hồn yêu hỏa!

Mặc Vô Danh cả kinh nói, từ cảm giác tỏa ra và phương thức thiêu đốt này so với loại địa nguyên hỏa xếp hàng thứ hai trong bảng nguyên hỏa cực kỳ giống nhau.

Rất nhanh Mặc Vô Danh đã phát hiện ra chính mình đoán sai, sách cổ có ghi chép dung hồn yêu hỏa có màu lam tinh khiết, tinh khiết không gì sánh được, không có bất luận tạp chất nào, nuốt hồn đoạt phách không tiếng động, tuyệt đối không giống như loại hỏa diễm bá đạo màu tím trước mắt.

Nhưng cảm giác tử hỏa này so với dung hồn yêu hỏa cực kỳ giống nhau, bất quá Mặc Vô Danh có thể khẳng định, tử hỏa này so với dung hồn yêu hỏa có uy lực lớn hơn nhiều.

Bạch Du mở mắt trừng trừng nhìn vào pháp bảo của chính mình đang bị tan rã, ánh mắt đau lòng trở nên hung ác, lấy ra một thanh long đầu kiếm, đây là pháp bảo bản mạng của hắn, phun ra một ngụm máu tươi, trong miệng mặc niệm vài câu, rót vào khí nguyên, đồng thời ngón tay điểm nhẹ.

Long đầu kiếm hóa thành một đạo quang mang chói mắt không gì sánh được lao đi.

Lâm Khiếu Đường vẫn né tránh công kích của sa cầu như cũ, long đầu kiếm kia tựa hồ như có mắt, tử ảnh lao tới đâu thì bắn tới đó, so với sa cầu có cùng công hiệu theo dõi.

Trên thân long đầu kiếm có quán chú máu huyết của Bạch Du, hỗn loạn niệm lực của hắn rất sâu, cho dù chính mình không nhìn rõ động tác của đối thủ thì long đầu kiếm vẫn có khả năng tập trung mục tiêu, trước tiên truy đuổi đến, bất luận là mục tiêu gì cũng không thể nào chạy trốn được.

Chỉ thấy tử ảnh chợt lóe lên trong không trung, lúc thì xuất hiện chỗ này, lúc thì xuất hiện chỗ kia, một khắc cũng không dừng lại.

Người xem bên ngoài đều thấy nguy cơ vạn phần, tựa hồ lúc nào cũng có thể bị bắn trúng trọng thương.

Nhưng mà, các đại tu sư đang kịch đấu với ma thể và tam đại cao thủ đang chiến đấu với Ma Tôn Sứ Giả, những người này đều hiện rõ nét ngạo nhiên trong mắt. Tốc độ của thanh niên mặc tử bào đã tới cấp độ

không thể tưởng tượng nổi, thực lực càng vượt quá tu luyện giả địa vương giai trung kỳ bình thường rất nhiều, lúc này một người độc chiến với Bạch Du và Huyết Liệt mà không hề thấy rơi vào hạ phong.

Mỗi một lần đều chỉ là thiếu chút nữa đánh trúng đối thủ, trong mắt Bạch Du thỉnh thoảng hiện lên vẻ tiếc rẻ, nhưng lại bị hy vọng thay thế, hẳn tưởng kích tiếp theo nhất định có thể giết chết thanh niên mặc tử bào.

Ngay lúc Bạch Du thôi động du long liễm hướng về phía mục tiêu, đột nhiên từ ảnh kia gia tốc rồi biến mất không thấy.

Bạch Du theo thói quen điểm nhẹ hai ngón tay, điều khiển long đầu kiếm truy đuổi theo với tốc độ nhanh hơn, dưới niệm động của Bạch Du, long đầu kiếm bỗng nhiên xoáy tròn, mạnh mẽ lao về phía chính mình.

Hai mắt Bạch Du trợn trừng, không thể tin vào bản mạng pháp bảo của chính mình, né tránh đã không còn kịp nữa rồi, hẳn cũng không có loại tốc độ giống như thiểm điện.

Phập một tiếng, long đầu kiếm vô tình đâm thẳng vào ngực Bạch Du, nhô ra phía sau.

Trong nháy mắt kia, Bạch Du tựa hồ cảm thấy phía sau chính mình có người, hơn nữa còn rất gần chính mình.

498. Chương 486: Tứ Đại Cao Thủ - Bắt Đầu Chiến Đấu. (10).

Điều này làm sao có thể? Mặc Vô Danh sống nhiều tuổi như vậy rồi mà không nghĩ ra được nguyên nhân, đối với một tên đệ tử đắc ý của mình bị chết đi, lúc này tâm tình của lão lại bình tĩnh hơn nhiều. Tuy rằng mọi chuyện đều phát sinh rất đột nhiên, trước sau không vượt quá thời gian một nén hương, thế nhưng cũng đã làm lộ ra nhược điểm trí mạng của Tiêu Mục và Bạch Du.

Hai người xác thực là thiên tài tu luyện ngàn năm khó gặp, nếu cho hai người bọn họ thêm mấy trăm năm, bước vào địa vương giai hậu kỳ coi như có khả năng rất lớn.

Thế nhưng trên phương diện tâm trí, hai người này rõ ràng có chỗ thiếu hụt không thể bù đắp. Có thể là bị Tiềm Long Viện làm hư rồi, cho rằng chính mình là thiên hạ vô địch, ngoại trừ so với người khác độc hơn, dũng khí hơn thì hoàn toàn không còn gì khác.

Tiêu Mục, Bạch Du và người thanh niên mặc tử bào kia so sánh với nhau, trong lòng Mặc Vô Danh bỗng nhiên sinh ra một loại cảm xúc, hai người đầu và một người sau khác biệt lớn nhất chính là kinh nghiệm và tâm trí.

Người thanh niên mặc tử bào kia vô cùng cẩn mật, nhìn qua tuổi tác không lớn, thế nhưng tâm trí lại giống như một lão yêu quái, tâm tình không hề để lộ ra ngoài, làm cho người khác căn bản không nhìn ra được trong lòng hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Chỉ có trải qua đau khổ sinh tử chân chính, từng bước từng bước trải nghiệm thì tu luyện giả mới đạt được cái tâm tính lãnh đạm mà kín đáo như vậy.

Đột nhiên Mặc Vô Danh chịu nhục rồi, rốt cuộc với cái tuổi tương đương với Tứ Thái Chân Long mà bản thân lại có tu vi địa vương giai trung kỳ. Tiềm Long Viện tổn hao rất nhiều tinh lực bồi dưỡng cao thủ chồng chất, loại cách làm này từ mặt nào đó có thể nói như là dung túng, cho dù có tu vi cao tới đâu thì căn cơ cũng không ổn, thậm chí là không có gốc rễ, cũng là vô ích.

Mặc Vô Danh có hồ đồ thế nào đi nữa thì cũng có thể đoán ra được người thanh niên mặc tử bào kia là ai, ngoại trừ tên phế vật hơn hai trăm năm trước tại thành Tân La còn có thể là ai đây?

Khuôn mặt già nua của Mặc Vô Danh hiện lên nụ cười tịch mịch và tự giễu, đối với những lời nói trước đó của chính mình rất buồn cười, mấy trăm năm tu luyện vừa qua quả thực là bạch tu rồi.

Tu vi của tu luyện giả không biểu hiện tại thực lực và thần thông của hắn, mà còn điều quan trọng hơn chính là tâm tính.

Thế nhưng chính là một điều kiện nhìn như vô cùng đơn giản, tựa hồ đại đa số mọi người đều không thể ngộ ra được, đại đa số chỉ liều mạng đề cao thực lực của mình bằng mọi cách.

Bạch Du bị pháp bảo bản mạng của chính mình đâm thủng, không thể tin tưởng được nhìn ngực của chính mình, trên mặt tràn đầy nét không cam lòng.

- Không, không có khả năng!

Bạch Du trừng lớn đôi mắt gian nan nói, theo một câu nói này, trong miệng của hắn cũng trào ra rất nhiều máu loãng.

Long đầu kiếm đã đâm xuyên qua cơ thể, bắt đầu xám xịt.

Lâm Khiếu Đường lạnh lùng nhìn Bạch Du, ánh mắt hiện lên một tia bi ai, cuộc đời tu luyện quá thuận lợi chưa chắc đã là việc tốt.

Đúng lúc này, những viên sa cầu vẫn quay xung quanh Lâm Khiếu Đường đột nhiên chuyển hướng, toàn bộ đều phóng tới Bạch Du.

- Không!

Một tiếng kêu to kinh khủng từ trong miệng Bạch Du phát ra, chỉ là thanh âm còn chưa hoàn toàn phát ra thì đã bị sa cầu nuốt hết.

Khi sa cầu tản ra, không còn lưu lại cái gì. Quang mang tỏa ra từ sa cầu càng thêm rõ ràng hơn. Những hạt cát nhỏ bé khô ráo không chỉ hút hết toàn bộ máu trong cơ thể mà nguyên linh cũng bị hấp thu sạch sẽ.

Tiêu Mục tốt xấu gì cũng còn lưu lại một cái thân khô, còn Bạch Du thì bị hấp thu hoàn toàn đến cạn bã cũng không lưu lại.

Huyết Liệt mượn gió bẻ măng, quang mang tham lam trong mắt chợt lóe lên, hơn mười khóa sa cầu đều đã bay trở về, khoảng khắc dung nhập vào trong cơ thể. Trên mặt Huyết Liệt nhất thời hiện lên vẻ thỏa mãn, giống như con người sau khi được ăn một bữa no nê vậy.

Lâm Khiếu Đường lãnh đạm nhìn lướt qua Mặc Vô Danh, tức thì Mặc Vô Danh cảm thấy kinh hãi.

- Khiếu Đường ca ca, đừng làm khó dễ Mặc lão mấy năm nay nếu như không phải Mặc lão cung cấp đan dược thì Uyển Nhi đã không thể nào đạt được tu vi hiện tại, coi như là nửa sư phụ của Uyển nhi.

Uyển nhi nhìn ra ánh sáng lạnh lùng trong mắt Lâm Khiếu Đường, vội vàng truyền âm nói, giờ khắc này Uyển nhi không hề có chút nghi ngờ nào, chỉ cần Khiếu Đường ca ca của nàng nguyện ý thì có thể lập tức lấy được cái mạng của Mặc Vô Danh.

Tuy rằng khí nguyên trên người Lâm Khiếu Đường chỉ bảo trì tại địa vương giai trung kỳ, bề ngoài thì tu vi của hắn tương đương với Mặc Vô Danh, theo lý mà nói tu luyện giả cùng cấp cùng giai thì cho dù có chênh lệch rất lớn đi nữa cũng không có khả năng triệt để tiêu diệt được đối phương, thế nhưng Uyển nhi lại có thể cảm giác được rõ ràng Khiếu Đường ca ca căn bản không cần tốn nhiều sức cũng có thể giết chết được Mặc Vô Danh.

Trong nháy mắt Lâm Khiếu Đường nhận được truyền âm, ánh sáng lạnh trong mắt liền biến mất, trong suy nghĩ của hắn, nếu đã đắc tội với Tiềm Long Viện, giết hai người rồi, giết thêm một người cũng không khác nhau nhiều lắm.

Bất quá nếu Uyển nhi đã cầu tình, vậy thì hãy tha cho lão thất phu kia một cái mệnh, một luyện dược sư địa vương giai trung kỳ, coi như là siêu cấp thể lực như Tiềm Long Viện cũng là một chiếc rế trụ cột, nếu như giết chết thì chỉ sợ trong vòng nghìn năm Tiềm Long Viện cũng khó có thể xoay người. Lâm Khiếu Đường thâm nghĩ, coi như đây là hồi báo lại Tiềm Long Viện đã chiếu cố che chở Uyển nhi nhiều năm qua.

Kỳ thực nguyên bản Lâm Khiếu Đường rất cảm kích Tiềm Long Viện, thậm chí còn muốn dùng một ít thực chất nào đó đến để trả lại nhân tình.

Thế nhưng Lâm Khiếu Đường nghe được nhiều năm qua Tiềm Long Viên bồi dưỡng nữ tu, cuối cùng là vì muốn dành chon nam tu lộ đỉnh song tu tốt nhất, trong lòng hắn nguyên bản tràn đầy cảm kích và nhiệt tình, nhất thời toàn bộ tiêu tan thành mây khói.

Giờ khắc này, Hàn Nguyệt Tiên Tử vẫn huyền phù trên cao, trong đôi mắt đẹp cũng lóe lên vẻ kiêu kỳ. Vừa rồi thanh niên mặc tử bào kia phóng ra hỏa diễm màu tím, dĩ nhiên làm cho nàng có cảm giác bất an và không thoải mái.

Hỏa diễm màu tím kia dĩ nhiên có uy lực tiếp cận với thiên nguyên chi hỏa, Hàn Nguyệt Tiên Tử vốn là tu luyện băng hệ, đối với lực lượng nguyên hỏa trời sinh tương khắc.

Nói trắng ra thì lợi hại nhất trong các loại hỏa diễm tự nhiên là nguyên hỏa, ở trên thượng giới, có thể cấu thành uy hiếp đối với Hàn Nguyệt Tiên Tử chỉ có thiên nguyên hỏa.

Hàn Nguyệt Tiên Tử nhìn vào người thanh niên mặc tử bào, bỗng nhiên sinh ra rất nhiều ý niệm trong lòng.

“Trước đó bản cung đã quá mức coi thường hắn rồi, chỉ sợ ngày phi thăng của người này không xa.”

Nếu thực sự là như vậy, so với đối địch thì tốt hơn hết là kết thành đồng minh, dù sao thượng giới vô cùng phức tạp, quan hệ giữa các thế lực rối rắm, không chỉ có tranh đấu kịch liệt với nhau, còn có chung địch nhân Nguyên Thủy Ma Tộc.

Ở giới này, kẻ có thể thuận lợi phi thăng thành công, thành tựu sau này chỉ ít cũng phải đạt tới để giai đỉnh, muốn đạt tới hoàng giai còn cần phải có chút cơ duyên, mà chỉ tôn giai dù là thượng giới cũng không có bao nhiêu người, tương đương với địa vị đại tu sư của hạ giới này, dù là để giai trong thượng giới cũng tuyệt đối là nhân vật đứng đầu.

Hơn nữa một tu luyện giả để giai ở trên thượng giới cũng miễn cưỡng có thể bước vào tầng lớp tu luyện giả cấp cao, đương nhiên thuộc về loại hết sức mời chào kết minh.

Nói chung có thể tính là cao thủ rồi, trên cơ bản nghìn vạn người cấu thành chiến trận thì tác dụng cá nhân không lớn lắm, địa vương giai cho dù tới hậu kỳ đối phó với chiến trận cũng không có bao nhiêu phần nắm chắc, trừ phi là chiến trận loại nhỏ, nếu là chiến trận cỡ lớn, địa vương giai cũng chỉ có nước chết mất xác.

Quang mang trong mắt Hàn Nguyệt Tiên Tử càng lúc càng sắc bén, giết hay lưu lại, hai suy nghĩ đối nghịch liên tục xoay quanh trong đầu của nàng. Người như vậy, nếu như phi thăng không để cho mình sử dụng, vậy thì tốt nhất giết luôn, đỡ cho sau này trở thành đối phủ mệnh của chính mình.

Ma Tôn Sứ Giả đang giao chiến với ba đại cao thủ bỗng nhiên cảm giác được khí nguyên trên cao ba động không an phần, lập tức thần sắc ngưng lại, truyền âm nói.

- Hàn Nguyệt, người đối ý rồi sao?

Hàn Nguyệt Tiên Tử có chút xuất thần nao nao, tức thì cười cười, truyền âm nói.

- Sứ giả đại nhân thực đúng là mẫn cảm, tinh thần của tiểu nữ tử có chút hỗn loạn mà thôi, sứ giả đại nhân không cần phải kinh hoàng.

- Hừ, tốt nhất là không nên có dị tâm gì. Bản tôn tuy rằng chỉ là một phân niệm, thế nhưng dù sao đã độc lập mấy vạn năm, sớm đã tu luyện ra bản ma chi hồn, nếu như ngươi nuốt lời, bản tôn coi như liều mạng, chịu nguy hiểm ma hồn tổn thương cũng tuyệt đối đánh trọng thương bản thân phân thần của ngươi!

Ma Tôn sứ giả này sinh ác độc nói.

- Sứ giả đại nhân lo lắng quá nhiều rồi.

Hàn Nguyệt Tiên Tử đơn giản truyền lại một câu, sau đó liền không lên tiếng nữa, đối với vị ma tôn sứ giả này, nàng vẫn có vài phần kiêu kỳ, dù sao thì người này là do Vô Cực Ma Tôn phân hóa phân niệm tạo ra, sau đó bởi vì ở dưới hạ giới quá dài, cứ nhiên tu luyện được nguyên thức của chính mình. Do đó thoát khỏi khống chế của bản thân, làm loạn tại hạ giới, lúc đó đã có tu vi để giai đỉnh phong, hơn nữa có huyết thống Nguyên Thủy Ma Tộc thuần khiết và thiên ma thánh bảo, lúc đó hầu như là tồn tại vô địch.

Ma Tôn Sứ Giả cảnh báo, Hàn Nguyệt Tiên Tử tạm thời đè nén suy nghĩ trong lòng lại, cứ nhìn tính huống diễn biến ra sao rồi tính tiếp.

Huyết Liệt được một bữa no, liếm liếm bên môi, hưng phấn nhìn Lâm Khiếu Đường nói.

- Người thanh niên, còn có những người khác, người rất có ý tứ, hiện tại cản trở đều đã bị thanh trừ rồi, người có thể toàn tâm toàn ý đánh một trận với bản thống lĩnh, ngủ nhiều năm như vậy, bản thống lĩnh thật lâu chưa từng được đánh trận nào thống khoái.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường vẫn lãnh đạm như cũ, cũng không bởi vì đối phương nói mà sinh ra bất cứ biến hóa nào. Hắn hiện tại lo lắng nhất chính là sự an toàn của Uyển Nhi, thực sự là khoảng cách quá gần. Huyết Liệt tự nhiên sẽ không cho Lâm Khiếu Đường thời gian lo lắng, nói xong liền giao tay với nhau, hơn mười viên sa cầu trong nháy mắt ngưng tụ, chỉ là màu hồng nhạt trước đó đã thay đổi, hiện tại biến thành màu đỏ đậm.

- Uyển nhi, tránh xa một chút!

Lâm Khiếu Đường chống lại đồng thời truyền âm.

Uyển Nhi khẽ gật đầu, không đáp lại, rất sợ quấy rầy đến Lâm Khiếu Đường, kéo hai tay của Triển Thanh Nhu bay về phía xa xa. Mặc Vô Danh có chút cô đơn khe khẽ thở dài, trong lòng biết chính mình không có bao nhiêu tác dụng, liền theo hai nàng tránh đi xa.

Trên thực tế, năm đại phong ma đàn hợp cùng một chỗ tạo thành đại trận phong ấn, chỉ có thể vào mà không thể ra, bất quá kết trận này phi thường rộng lớn, chừng vạn trượng, bởi vậy không gian cực lớn, phẳng phát giống như một thế giới độc lập.

Toàn bộ kết trận từ khi bị truyền tống tới nơi này vẫn luôn luôn vận chuyển, nhưng đối với những tu luyện giả đứng trong đó không có gây ra ảnh hưởng gì, chỉ là thỉnh thoảng truyền tới một ít rung động nhẹ nhàng.

Trận này tiếp tục vận chuyển như vậy, đến cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì. Trong tất cả mọi người ở đây chỉ có một mình Hàn Nguyệt Tiên Tử biết, bất quá nàng chỉ giữ vai trò người xem, một thượng vị giả nhìn từ trên cao xuống. Hàn Nguyệt Tiên Tử không dự định nói cho bất cứ người nào trong giới này, trong mắt của nàng, đám người này bất quá chỉ là kiến hôi không có bất cứ quan hệ nào với nàng, đáng chú ý cũng chỉ có vài người ít ỏi mà thôi, mà vài người này vô luận là sống hay chết, hiện tại trong mắt của nàng không có giá trị gì lớn.

Lại nói Huyết Liệt một lần nữa phát ra hơn mười viên sa cầu thật lớn, tốc độ nhanh hơn, khí thế cực mạnh nhằm về phía thân ảnh màu tím.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường ngưng trọng, nhưng lúc này đây không hề có ý tứ tránh né, hắn biết trận chiến này là chuyện không thể tránh khỏi, lúc này mọi người có mặt ở đây đều không thể lảng tránh ba ma đầu kia.

Lâm Khiếu Đường nắm cự kiếm một tay, nguyên lực ngưng tụ, mạnh mẽ vung lên, hơn mười thanh tử kim trường thương phóng ra.

Hóa thành hơn mười đạo lưu tinh phá không mà qua.

Ầm ầm ầm...

Mười lăm thanh tử kim trường thương đều cắm vào trong sa cầu thật lớn.

Huyết Liệt âm trầm cười, bất luận pháp bảo gì bị sa cầu bao phủ, kết quả chỉ có một, linh tính khí nguyên trong pháp bảo vị hấp thu không còn một mảnh, cuối cùng để pháp bảo trở thành kim chúc bình thường, không thể tiếp tục sử dụng được nữa.

Tử kim trường thương sau khi đâm vào sa cầu quả nhiên bắt đầu ảm đạm dần.

499. Chương 487: Tứ Đại Cao Thủ - Đường Ca Rất Mạnh Mẽ. (11)

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường không hề nổi sóng, đối với quang mang của tử kim trường thương dần dần mờ đi cũng không lo lắng nhiều lắm, chỉ là vẫn nắm chặt mở ra, một đoàn hỏa diễm màu tím trong tay cuộn cuộn nhảy lên.

Ầm ầm ầm...

Tử kim trường thương bỗng nhiên bùng lên một hỏa diễm màu tím cường liệt, quang mang màu tím vốn đang mờ xuống đột nhiên bạo phát mạnh mẽ, quang mang chói mắt hơn lúc trước gấp mấy lần.

Về đặc ý của Huyết Liệt trong nháy mắt động lại, hơi lộ ra vẻ kinh hãi, hắc ma sa cũng không thể hấp thu được linh tính nguyên khí củ tử kim thương này, thậm chí còn phản phệ.

Trong tử hỏa này chứa đựng độc nguyên lực cường liệt, so với ma chương khí trong hắc ma sa phải cường liệt hơn tới mấy lần.

- Hạ giới lại có cao thủ dụng độc lợi hại như vậy sao?

Huyết Liệt nghi hoặc lắm lắm.

Dưới sự tập kích của hỏa diễm màu tím, sa cầu càng dần càng rời rạc, ngay lúc bị tan vỡ, tinh quang trong mắt Huyết Liệt chợt lóe lên, cánh tay với bộ móng vuốt cực dài màu đỏ mạnh mẽ vung lên, trong miệng càng quý niệm một đoạn khẩu quyết kỳ dị.

Ầm, hơn mười viên sa cầu tự bạo, phóng ra vô số hạt cát bé nhỏ, giống như vô số viên đạn thu nhỏ bắn ra bốn phương tám hướng, tất cả mọi vật thể bị nó bắn trúng đều sẽ bị xuyên thủng thành một lỗ hồng cực nhỏ.

Huyết Liệt lạnh lùng cười, ánh mắt nhìn về phía thân ảnh màu tím giống như nhìn người đã chết. Một kích này sợ là toàn bộ hạ giới không ai có thể ngăn cản được. Coi như là ba kẻ đang đấu với Ma Tôn Sứ Giả cũng không thể tiếp nhận nổi.

Bồng...

Trên người Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ bốc lên một vòng tử hỏa, bao phủ toàn bộ thân thể của hắn lại, hỏa diễm còn kéo dài ra hơn mười trượng.

Hắc ma sa tiến vào trong vòng hỏa diễm lập tức bị thôn phệ sạch sẽ, ma chương khí ẩn chứa trong hắc ma sa trực tiếp bị hấp thu, hạt cát thì bị thiêu thành tro bụi.

Sắc mặt Huyết Liệt lúc này đại biến.

- Thiên nguyên hỏa? Không có khả năng, hạ giới tuyệt đối không có khả năng tồn tại thiên nguyên hỏa!

Chỉ kinh ngạc trong nháy mắt, Huyết Liệt rất nhanh hồi phục lại tinh thần, đôi cánh phía sau mạnh mẽ vỗ, thân ảnh màu máu thiểm điện lóe lên rồi biến mất không thấy.

Sau một khắc, dĩ nhiên đã xuất hiện bên cạnh Lâm Khiếu Đường không tới một trượng, một trảo mạnh mẽ chụp vào bên sườn Lâm Khiếu Đường.

Keng.

Tiếng va chạm chói tai.

Huyết Liệt tự nhận là một trảo trí mạng lại hung hăng chụp vào thân thanh cự kiếm, phát ra tiếng va chạm chói tai như hai pháp bảo bằng kim chóc va chạm.

Huyết Liệt sửng sốt, căn bản không nghĩ tới thanh niên mặc tử bào lại có thể chống lại một kích này, bởi vì thân thể đạo tu tương đối yếu đuối, trong lúc cận chiến chính là nhược điểm không thể bù đắp.

Đáng tiếc, Huyết Liệt lúc này đây hiển nhiên sai lầm rồi.

Lâm Khiếu Đường và Huyết Liệt đối mặt nhìn nhau, Lâm Khiếu Đường trào phúng cười, hình như khiêu khích, Huyết Liệt giận dữ. Thân là Ma tộc chính thống nào có thể bị kẻ cấp thấp hơn trêu đùa, nhất thời

ma khí lại một lần nữa bành trướng, hai móng vuốt sắc bén như lợi khí hóa thành hư ảnh, theo hai phương hướng khác nhau chụp tới.

Keng keng keng keng...

Từng tiếng vang va chạm gấp gáp, chấn động màng nhĩ mỗi người, chỉ trong thời gian mấy hơi thở dốc liền có mấy trăm tiếng vang phát ra, hơn nữa liên tiếp chồng chất với nhau.

Trong hư không, một đạo hư ảnh đỏ sậm cùng với một đạo hư ảnh màu tím lầy mắt thường khó có thể phân biệt được liên tục lóe lên di động. Một khắc trước còn xuất hiện một chỗ cách đó mấy trăm trượng, sau một khắc liền xuất hiện bên phải hơn nghìn trượng. Còn chưa hồi phục lại tinh thần, hai hư ảnh lại xuất hiện trên mặt đất đầy cát trắng, mặt cát nhất thời dưới cuộc chiến đấu của hai hư ảnh bộc phát ra từng đợt sóng cát.

Đám tu luyện giả quan sát xa xa không ngừng sôi nổi cảm thán, có ước chừng hơn phân nửa tu luyện giả bắt đầu suy đoán thân phận của người thanh niên mặc tử bào kia, có người nói là lão quái vật nghìn năm trước, cũng có người nói đó là đại tu sư của Chu Võ quốc thần bí, càng có người nói là người phát ngôn của thượng giới.

Bất quá, có phân nửa tu luyện giả có quen biết với Lâm Khiếu Đường, ngoại trừ mấy vị nguyên lão Hiên Viên Tông ra, còn có mấy người Quỷ Nhân Lăng Tử.

- Mỗi một đoạn thời gian nhìn thấy Lâm tiên bối, hẳn đều làm cho người khác phải thất kinh!

Nhìn cuộc chiến đấu kịch liệt, Quỷ Nhân Lăng Tử cảm khái nói.

- Năm đó, tại bên ngoài thành Thiên Lan, lão phu còn không có mắt thiếu chút nữa dắc tội với Lâm tiên bối, hồi tưởng lại, lão phu thực sự đúng là mờ mắt a!

Cát trường lão có hơi chút nghĩ mà sợ nói.

- Cát lão đầu, năm đó nếu không phải Lâm tiên bối đột nhiên xuất hiện, ngày ấy ta và mấy người Quỷ Nhân huynh, không làm sụp nơi tập kết hàng của Hiên Viên Tông mới lạ.

Cự Thân La Hán thô lỗ nói.

Thời khắc nguy cơ, nhớ lại một vài chuyện xưa tựa hồ làm giảm đi không ít sợ hãi, mấy người chỉ có tu vi đại sư giai hậu kỳ, người một câu ta một câu thực sự có thể làm cho mọi người quên đi nguy hiểm cực độ hiện tại.

Lúc này đứng trong đám tu luyện giả, đôi mắt đẹp của Thượng Quan Dao lại phun lửa, hàm răng cắn chặt, đôi bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp gắt gao siết cùng một chỗ, giống như một tiểu oán phụ bị người ta vứt bỏ vậy.

- Tử bì tu, dám sau lưng ta tìm nữ nhân bên ngoài!

Thượng Quan Dao có điểm không để ý lắm lắm.

Lời này nếu như để Lâm Khiếu Đường nghe được, thực sự giống như hòa thượng sơ đầu, coi như người khác nghe được cũng chỉ là không đầu không đuôi, không có đạo lý gì.

Rất hiển nhiên, Lâm Khiếu Đường lúc đó không có quan hệ gì đặc biệt với Thượng Quan Dao, thậm chí ngay cả quen biết còn chưa nói tới, nhiều lắm chỉ là duyên gặp mặt mấy lần mà thôi.

Bất quá tựa hồ Thượng Quan Dao lại không nghĩ như vậy. Cửu Đỉnh Công nếu đã đích thân chọn người này, từ nhỏ đối với gia gia thần thông quảng đại có tin tưởng tuyệt đối, Thượng Quan Dao đã sớm coi Lâm Khiếu Đường là bầu bạn song tu thích hợp nhất của chính mình.

Thượng Quan Dao nhìn thấy tất cả mọi chuyện phát sinh trong mắt, sau đó đôi mắt đẹp nhìn vào bóng lưng của Lâm Uyển Nhi, thần sắc thính thoảng hiện lên vẻ điều man.

Ầm một tiếng nổ đã kéo Thượng Quan Dao từ trong mơ màng đồ kị trở lại, xa xa, hai đạo hư ảnh va chạm với nhau mãnh liệt, bộc phát ra từng đợt tiếng vang và sóng khí cực mạnh, lan tới tận chỗ chúng tu vẫn cường đại như cũ, chúng ta phải vận dụng pháp bảo để chống lại.

Huyết Liệt lúc này càng đáng càng sợ hãi, hần thể nào cũng không nghĩ ra được đối phương rõ ràng là một đạo tu, thể nhưng lại có năng lực cận chiến mạnh tới như vậy, hơn nữa độ cường hãn của thân thể cũng vượt quá xa tưởng tượng. So với một số võ sư địa vương giai hậu kỳ cũng không hề thua kém.

Đạo võ song tu, trong mắt Huyết Liệt hiện lên một tia khiếp sợ. Là một Nguyên Thủy Ma Tộc từ thượng giới phủ xuống trong thời kỳ thượng cổ, bởi vì trời sinh thần lực, nên không cần chú ý tu luyện đã có được năng lực cận chiến rất mạnh, đây là năng lực trời sinh của chủng tộc.

Nguyên Thủy Ma Tộc khi đối chiến với nhân tu, thông thường chiếm lợi thế vô cùng lớn, bởi vì nhân tu không có thần lực trời sinh, tất cả đều cần có hậu thiên nỗ lực tu luyện mới có chút thành công.

Bởi vậy nhân tu nếu có thân thể cường đại thì lại không có bất cứ pháp thuật gì, hoặc tinh thông pháp thuật thì thân thể lại tương đối yếu đuối. Chung quy đều là một phương diện nào đó đặc biệt mạnh thì phương diện kia tương đối yếu.

Trong chiến đấu, Nguyên Thủy Ma Tộc có thể thoải mái chuyển đổi giữa đạo và võ, với võ tu thì viễn chiến, với đạo tu thì cận chiến, tùy cơ ứng biến. Điều này làm cho bọn họ chiếm được tiên cơ rất lớn.

Bởi vậy trong trường hợp cùng tu vi, nhân tu thường không thể nào chống lại được Nguyên Thủy Ma Tộc, trừ phi là người cao hơn một bậc mới được. Hơn nữa chỉ ít phải có thần thông mạnh mẽ, nhân tu bình thường không thể đấu lại.

Hơn mười vị đại tu sư chiến đấu với ngũ ma có vẻ rất vất vả, chính là lo lắng bị tiếp cận hoặc là viễn chiến không làm gì được, có điều kiên kỳ, đối chiến sợ đầu sợ đuôi, thực lực không thể phát huy được toàn bộ.

Đánh hồi lâu, kỳ thực Lâm Khiếu Đường cũng không thoải mái, cũng không tìm được cơ hội tuyệt sát.

Giờ khắc này, Trùng Hùng và hơn mười vị đại tu sư đã chiến đấu đến không thể chia lìa, ngoại trừ Hồng Chiến và Băng Hoàng ra, các đại tu sư còn lại đều là đạo tu, phải phòng bị Trùng Hùng tiếp cận.

Ma thể của Trùng Hùng so với Huyết Ma còn mạnh hơn một bậc, kỹ xảo và cương độ bản thân mạnh hơn Huyết Ma rất nhiều. Trùng Hùng là do Huyền Băng Hùng Ma và Trùng Ma hợp thể thành, hai đại ma tướng này đều không bị diệt bởi vậy đều là bản thể, mà Huyết Liệt do Huyết Ma và Liệt Sa Ma hợp thể mà thành, Huyết Ma từ thời kỳ thượng cổ đã bị hủy diệt thân thể, chỉ còn lại có nguyên linh hồn lực, thời điểm giải phong ấn chiếm lấy thân thể đại vu sư Nghiêm La, tiến hành đoạt xá, bởi vậy trong ngũ ma hần là kẻ yếu nhất, Liệt Sa Ma tuy rằng có bản thể tồn tại, thể nhưng khi hợp thể với Huyết Ma thì lại có chút không tinh khiết, đương nhiên sau khi hợp thể vẫn mạnh hơn cá thể đơn lẻ rất nhiều.

Tuy hiệu quả thì không thể bào bằng được Hùng Trùng.

Trùng Hùng có tu vi để giai sơ kỳ đỉnh phong, Huyết Liệt thì chỉ vừa mới bước vào cánh cửa để giai sơ kỳ mà thôi. So với địa vương giai hậu kỳ đỉnh phong chỉ mạnh hơn một chút, đương nhiên một điểm cảnh giới như vậy khác nhau rất nhiều.

Lâm Khiếu Đường có thể chiến đấu với Huyết Liệt trong thời gian dài như vậy mà không thất bại, tự nhiên còn nhờ vào một phận vận khí. Trong cơ thể của hần có tới ba nửa nguyên linh, tương đương với ba nửa địa vương giai trung kỳ đỉnh phong.

Hơn nữa đây cũng không phải đơn giản một cộng một bằng hai, hoàn toàn dung hợp và một chỗ, nguyên linh so với đại tu sư chỉ có mạnh hơn chứ không kém.

Trong mắt những người khác, Lâm Khiếu Đường xác thực chỉ có tu vi địa vương giai hậu kỳ. Một trăm địa vương giai trung kỳ tụ tập cùng một số, sinh ra khí nguyên trường có lớn hơn nữa thì vẫn cảm giác được địa vương trung kỳ không có khả năng biến thành địa vương giai hậu kỳ.

- Tiểu tử, cứ tiếp tục đánh như vậy, đôi với ngươi rất bất lợi, tên này chính là Nguyên Thủy Ma Tộc, nhân tu khi chưa đạt tới để giai so với Nguyên Thủy Ma Tộc có sự khác nhau bản chất, bọn họ thích ứng quá mạnh mẽ. Tốt nhất nên tốc chiến tốc thắng.

Kỳ Ảo sống nhờ trong cự kiếm khi khi Lâm Khiếu Đường va chạm với ma trảo Huyết Ma, làm cho hần xóc nảy tới thất điên bát đảo, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa hét lên.

Duy trì tấn công liên tục, Huyết Liệt cũng đã có chút nóng nảy, cơ nhục trên người lại một lần nữa có chút nhúc nhích, cốt cách cũng phát sinh một ít biến hóa.

Tốc độ của Huyết Liệt đột nhiên tăng thêm, hai bên sườn càng mọc ra hai cánh tay do hắc ma sa tổ hợp hình thành, có tác dụng thôn phệ linh nguyên rất mạnh.

Lâm Khiếu Đường nhất thời bị buộc phải bại lui.

- Nhân tu hạ đẳng, chết đi!

Huyết Liệt hét lớn một tiếng, ma khí toàn thân một lần nữa bùng lên, toàn thân càng phát ra một tầng hắc ma sa giáp.

Công kích của Lâm Khiếu Đường nhất thời giống như đá chìm biển rộng, cho dù trực tiếp đánh vào người Huyết Liệt cũng không hề có tác dụng.

Cả đám tu luyện giả quan sát xa xa nhất thời lộ vẻ mặt khó coi, dấu hiệu bại trận của thanh niên mặc tử bào đã bắt đầu xuất hiện, bị thua chỉ là vấn đề thời gian.

Lâm Khiếu Đường bị bức lui hơn trăm trượng, trên người bị một sa quyền đánh trúng bụng, tức thì toàn thân đau đớn như nhũn ra. Cung may thể chất của hắn đặc thù, thôn phệ đối với hắn không có tác dụng gì, hơn nữa hắc ma sa độc cũng không hề để ý, chỉ bị chút ít ngoại thương mà thôi.

Huyết Liệt càng đánh càng hăng, hoàn toàn tiến vào trong một loại trạng thái chiến đấu siêu nhiên.

- Chết đi!

Một chiếc lợi đao của Huyết Liệt bỗng nhiên bùng phát sa hỏa, lực lượng cường đại như có thể đốt cháy không gian.

Con người của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ co rút lại, không suy nghĩ nhiều, nguyên thức bùng phát, trong tay nháy mắt xuất hiện một thanh trường đao bốn thước, toàn lực chém xuống.

Ầm.

Một tiếng nổ vang, sóng khí cuộn cuộn, bài sơn đảo hải, lực lượng xung kích làm cho các tu luyện giả đứng xem có cảm giác ăn không tiêu, có mấy người yếu căn có sự chiếu cố của người mạnh hơn, nếu không chỉ sợ đã bị ngã xuống.

Lực lượng kinh khủng, thậm chí ảnh hưởng tới toàn bộ kết trận.

Trong trung tâm của cỗ lực lượng kinh khủng này rốt cuộc đã xảy ra cái gì đây? Mỗi một vị tu luyện giả quan sát đều sinh ra một tia hiếu kỳ, bởi vì một kích này sợ là phân ra thắng bại rồi.

500. Chương 488: Tứ Đại Cao Thủ - Chỗ Hồng. (12)

Nhưng mà Huyết Liệt lại thảm liệt hơn nhiều, miệng liên tục phun ra máu đen, nửa người của hắn đã không còn.

Lực chú ý của mọi người rất nhanh liền chuyển sang thanh chiến đao trên tay người thanh niên, bề ngoài rất bình thường, thể nhưng khí nguyên tản mát ra vô cùng dày đặc.

- Thiên nguyên thánh bảo!

Trong đám tu luyện giả có người thất thanh hô lên.

Những người còn lại đều động dung, pháp bảo có thể bộc phát ra được lực lượng lớn như vậy tuyệt đối không phải là vật bình thường. Luyện khí sư của giới này tuyệt đối không có trình độ rèn luyện ra.

- Thiên nguyên đao?

Hàn Nguyệt Tiên Tử trên cao hơi kinh hãi, càng nhiều hơn là ngoài ý muốn, thất thanh thốt lên.

Về mặt của Ma Tôn Sứ Giả âm lãnh, muốn bứt ra khỏi ba đại cao thủ tới hiệp trợ Huyết Liệt giết chết người thanh niên mặc tử bào kia, người này tọa ra cho Ma Tôn Sứ Giả cảm giác bị đe dọa, tuyệt đối không thể lưu lại được. Nhưng mà bị ba đại cao thủ gắt cao cuốn lấy, khổ nỗi không có nhiều pháp bảo hơn để sử dụng, Ma Tôn Sứ Giả có một thân bản lãnh nhưng không thi triển được. Thời gian từng chút từng chút một trôi đi, thực lực hiện tại của hắn chỉ duy trì được ba canh giờ mà thôi, mà hiện tại đã qua một canh giờ, tiếp qua hai canh giờ, Ma Tôn nếu không thể bóp chết đám kiến hôi này thì sợ là hắn sẽ bị phản phệ, tình thế lập tức đảo ngược, hắn ngay cả cận bã cũng không chắc lưu lại được.

Lâm Khiếu Đường đánh xong một kích cũng bị uy lực kinh người của thiên nguyên đao làm chấn động, chỉ là tùy ý đánh một kích liền có được uy lực như vậy, nếu là có thời gian thích ứng, dùng nguyên thức đều khiến vậy thì sẽ tới mức nào.

Bất quá chỉ là suy nghĩ trong nháy mắt, Lâm Khiếu Đường liền hồi phục tinh thần lại, ánh mắt lạnh lùng, lại một lần nữa phát động công kích, trên tay nhẹ nhàng ném đi, thiên nguyên đao huyền phù trong không trung, hai ngón tay điểm nhẹ, nguyên thức khẽ động.

Thiên nguyên đao hóa thành một đạo quang mang bắn đi. Tốc độ cũng không nhanh, thế nhưng đao mang nổi lên khí diễm cuộn cuộn.

Huyết Liệt đã mất đi một nửa thân thể, trong mắt hiện lên vẻ kinh khủng không gì sánh được, hắn không tin mình lại chết trong tay tu luyện giả nhân loại hạ cấp này.

Tầm nhìn Huyết Liệt tan đi, trực tiếp buông tha thân thể, linh nguyên điên cuồng chạy trốn, thế nhưng hắn lại quên mất khí diễm trên thân thiên nguyên đao, thuần di chưa kịp thì đã bị nuốt sạch.

Uyển nhi vẫn phiêu phù xa xa, đôi mắt đẹp lóe lên tia vui mừng kích động, một dòng nước mắt trong suốt xuất hiện, cái miệng anh hồng hơi hé ra, nhẹ giọng nỉ non nói.

- Khiếu Đường ca, Uyển nhi từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi đã biết được một ngày nào đó ngươi sẽ trở nên rất lợi hại, hiện tại ngươi đã làm được rồi, Uyển nhi thực sự rất vui sướng!

Tâm tình của Uyển nhi lúc này tự nhiên ngoài nàng ra không ai có thể hiểu rõ, đồng thời dưới tình huống nguy cơ vạn phần, tâm tình này của nàng rất nhanh đã bị hòa tan.

Huyết Liệt đã chết, chuẩn xác mà nói biến mất không còn chút tăm hơi nào, cái gì cũng không lưu lại.

- Đạo hữu, ngươi là đệ tam nguyên lão của Thiên Hà Tông năm đó?

Lúc này Lâm Khiếu Đường thu được truyền âm hồn hậu trầm thấp.

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn sang Mục Bách Thông, viện thủ Tiềm Long Viện đang điều khiển hơn ba trăm thanh phi kiếm màu vàng, thoáng do dự một chút truyền âm lại.

- Đúng là tại hạ.

- Đạo hữu quả nhiên giống như nghe đồn năm đó, thần thông rất cao cường, lúc này Ma Tộc muốn tiêu diệt tu luyện giả nhân loại chúng ta, xin đạo hữu nhanh nhanh đến giúp chúng ta đối kháng ma đầu! Nếu như đạo hữu chịu rat ay, ma đầu này nhất định có thể diệt trừ!

Thanh âm Mục Bách Thông cực kỳ thành khẩn nói.

Lâm Khiếu Đường không chút biểu tình, trog lòng đối với Mục Bách Thông, vị đại tu sư đỉnh cao mơ hồ có một tia kiêng kỵ, chính mình vừa rồi hại chết hai tên đệ tử trọng điểm bồi dưỡng của Tiềm Long Viện, có thể nói là cơ bản hủy diệt đi tương lai hy vọng mấy trăm năm sau này của Tiềm Long Viện, điều này đối với bất kỳ môn phái nào cũng có thể nói như là đả kích phi thường trầm trọng, so với cừu hận giết con đoạt vợ cũng không kém bao nhiêu, quả thực là bất cộing đái thiên. Truyện "Đấu Y " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

Nhưng đã biết được toàn bộ quá trình, Mục Bách Thông lại có thể khống chế tâm tình, không hề có chút ba động nào, ngược lại tự mình phát ra lời mời, có thể thấy được lòng dạ người này rất sâu đậm.

Lâm Khiếu Đường nguyên bản muốn xuất thủ tương trợ, tự nhiên sẽ không cự tuyệt, lúc này chỉ có đồng tâm hiệp lực lại mới có thể vượt qua được nguy cơ.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường động thân, bỗng nhiên bốn phía truyền tới một trận trời rung đất chuyển kịch liệt, giống như thời điểm tại đại lục Phong Ma trước đó.

Không gian bốn phía bắt đầu không ổn định, thậm chí mắt thường có thể nhìn thấy được phương thức xuất hiện vết nứt không gian.

Chúng tu luyện giả xa xa đều kinh hãi, không người nào quan tâm tới chiến cuộc.

Trận rung động kịch liệt tựa hồ không dứt, ngay cả hai bên đối chiến cũng đã ngừng tay lại.

Không trung bỗng nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng mờ, trung tâm kết kết trận phát ra một đạo quang trụ, hai đạo quang mang đối chọi với nhau cùng một chỗ.

Dưới tình huống lặng yên không một tiếng động tựa hồ mở ra một thông đạo.

Hàn Nguyệt Tiên Tử lạnh nhạt cười, hình như có dự liệu nói.

- Rốt cuộc bắt đầu rồi!

- Thông đạo thượng giới?

Ma Tôn Sứ Giả cả kinh.

Một tiếng kêu này làm cho tất cả các tu luyện giả nơi đây chấn động không thôi, bốn chữ “thượng giới thông đạo” giống như nước xối lên đầu, làm tâm trạng mỗi người đều run rẩy, thân thể lay động càng mạnh mẽ hơn.

Phi thăng vốn là mục tiêu cao nhất của toàn bộ tu luyện giả, chỉ có thành công phi thăng thì tu luyện giả mới có thể chân chính hoàn thành đại đạo tu luyện, cũng chỉ có tới nơi đó mới có thể làm cho tuổi thọ thăng hoa, chuyện sống mấy nghìn năm mấy vạn năm mới có thể trở thành hiện thực.

Nhưng từ khi thời kỳ thượng cổ bắt đầu, tu luyện giả đều rất rõ ràng, chỉ khi tu vi vượt qua địa vương giai đỉnh phong, bước vào để giai thì mới có thể bị thượng giới triệu hoán phi thăng đi.

Loại tín niệm này trong hàng vạn năm qua đã xâm nhập vào sâu trong lòng mỗi tu luyện giả, cho dù có thành tựu đại tu sư địa vương giai hậu kỳ cũng cho rằng như vậy, cho tới bây giờ chưa từng có người nào nghĩ xuất hiện khả năng khác, hoặc có lẽ phi thăng cũng không thần thánh như trong tưởng tượng. Chỉ bất quá là vượt qua bức vách vị diện này tới vị diện khác mà thôi, vị tất cần có tu vi để giai, nếu như có phương pháp chính xác, coi như là sư giai cũng không phải không thể phi thăng, một điều đơn giản như vậy, một tư duy nghịch hướng, cũng không người nào nghĩ tới, bởi vì bọn họ căn bản không dám muốn.

Lúc này, một thông đạo nối liền với thượng giới ngang trời xuất thế, loại chấn động này, đối với tư tưởng của đại đa số tu luyện giả có thể nói bị trùng kích thật lớn, không thể diễn tả được bằng lời.

Có người kích động, có người hoài nghi, cũng có người bán tín bán nghi, thậm chí còn có người thất thanh cười to, có người cư nhiên khóc lên.

Mặc kệ rốt cuộc nó là thông đạo gì đi nữa, có một điều có thể khẳng định được, không gian xác thực xuất hiện một lỗ hổng, một lỗ hổng không phải quá ổn định.

Về phần lỗ hổng này rốt cuộc nối với nơi nào, có lẽ không có đầu cùng, tất cả mọi người không ai biết.

Không, có một người biết.

Hàn Nguyệt Tiên Tử nhìn vào đạo ánh sáng mờ từ không trung bắn xuống, trong đám mây có một lỗ hổng gần giống như vết nứt không gian, trong đó đang có một cỗ lực hút cường đại, đang chậm rãi mở rộng.

- Thông Thiên Kiêu!

Hàn Nguyệt Tiên Tử nhìn đám mây kia lạnh lùng phun ra ba chữ.

Trong chỗ hổng không gian tản mát ra thánh nguyên lực, làm cho các tu luyện giả sinh ra một loại cảm giác thần phục.

“Đây là thượng giới chi nguyên hay sao?”

Mỗi một tu luyện giả đều phát sinh nghi vấn này trong lòng.

Khi lỗ hồng hoàn toàn mở ra, rung động bốn phía từ từ yếu bớt, cho đến khi hoàn toàn yên tĩnh, ngay khi mọi người cho rằng từ nay về sau hạ giới sẽ gắn bó với thượng giới thì dị biến xảy ra.

Lỗ hồng không gian bỗng nhiên sinh ra một cỗ lực hút cường đại, lực lượng lớn đến kinh người.

Ba bốn gã tu luyện giả tu vi yếu nhất trực tiếp bị hút vào bên trong đó, vừa mới tiếp xúc với sát biên giới chỗ hồng không gian, những tu luyện giả này lập tức bị lực lượng xé rách không gian nghiền thành bột phần.

Lúc này các tu luyện giả mới tỉnh táo lại.

- Không tốt, mọi người chạy mau, đây căn bản không phải là thông đạo thượng giới gì đó, mà là một vết nứt không gian thật lớn.

Có người hoảng sợ la lên.

Vô luận là lỗ hồng kia rốt cuộc có phải là thông đạo nối liền với thượng giới hay không, hiển nhiên lấy tu vi thần thông và pháp bảo của tu luyện giả hạ giới là căn bản không qua được, chỉ sợ mới đến sát biên giới đã bị giết chết. Khủng hoảng nhất thời giống như hỏa diễm bùng cháy trời mùa hè, không ngừng lan rộng, các tu luyện giả như chim sợ cành cong lập tức chạy tứ tán, mặc kệ nơi đây có phải là phong bế hay không, tất cả đều tận lực tránh xa khỏi vết nứt không gian, chỉ có rất ít người thoáng lui lại hơn mười trượng rồi dừng lại tiếp tục quan sát không trung.

Lực hút không gian tựa hồ không phải là mù quáng dựng lên, còn là phi thường có quy luật, có mục tiêu di chuyển theo phương hướng nhất định.

Đột nhiên Ma Tôn sứ giải kinh hãi.

- Trùng Hùng, chạy mau!

Đáng tiếc Ma Tôn Sứ Giả phát hiện ra có chút chậm, khi hắn hô lên là lúc lực hút không gian đã hoàn toàn bao phủ thân thể Trùng Hùng.

Trùng Hùng ra sức giãy dụa nhưng không có kết quả gì, cho dù hắn có tu vi để giai sơ kỳ thì cũng không thể thoát khỏi lực hút không gian vô cùng cường đại này.

Ở thượng giới chỉ khi đạt tới hoàng giai mới có khả năng đối kháng lại loại lực hút không gian này, coi như tu luyện giả để giai hậu kỳ lợi hại nhất khi đối mặt với vết nứt không gian cũng có vẻ bất lực.

Trùng Hùng không ngừng phát ra tiếng hô làm người khác sợ hãi, ma khí toàn thân bùng phát mạnh mẽ, thế nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi, thân thể từng chút từng chút một tiếp cận với lỗ hồng không gian.

Nhìn thấy một màn này, Hàn Nguyệt Tiên Tử có chút suy nghĩ, nhẹ giọng lầm bầm.

- Không nghĩ tới đám lão giả năm đó lại tài giỏi như vậy, dĩ nhiên phong ấn được cả chỗ không gian cuối cùng không hoàn chỉnh kia, giấu diếm trong năm đại phong ma đàn của năm đại Ma Vực, chỉ cần những Nguyên Thủy Ma Tộc này giải phong, vậy thì lỗ hồng này sẽ tự động thoát khỏi phong ấn, cũng không phân biệt địch ta, hút toàn bộ mọi thứ trong vòng bao phủ vào bên trong.

Tử diễm trên người Lâm Khiếu Đường bùng cháy, lực hút tạm thời không ảnh hưởng quá lớn đối với hắn, mục tiêu chủ yếu của lực hút không gian là Trùng Hùng, còn những người khác thì nhỏ hơn rất nhiều.

Rống...

Một tiếng rống to rung trời, trùng hùng đã bị hấp dẫn tới sát biên giới lỗ hồng, da thịt trên người dưới tác dụng của lực lượng xé rách không gian lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được chậm rãi tan rã, giống như thiên đao vạn quả.

Một Nguyên Thủy Ma Tộc có thực lực đủ chiến đấu với hơn mười đại tu sư, trước mặt lực lượng không gian lại trở nên nhỏ bé như vậy.

- Không có thiên nguyên thần bảo hộ, muốn vượt qua vết nứt không gian, trừ phi đạt được tu vi hoàng giai, bằng không tuyệt đối không thể nào chịu đựng nổi.

Kỳ Áo trầm giọng nói.

Lâm Khiếu Đường nhìn vào lỗ hổng không gian, thần sắc khẽ thay đổi, lại nhìn Hàn Nguyệt Tiên Tử trên cao, sau đó hóa thành một đạo quang mang màu tím bay tới bên người Lâm Uyển Nhi.

Trùng Hùng vừa chết, lực hút không gian liền lập tức chuyển hướng sang Ma Tôn Sứ Giả, lực lượng vết nứt không gian này tựa hồ như bị một lực lượng thần bí nào đó dẫn dắt, trực tiếp hướng mục tiêu đầu tiên vào vật thể chứa ma khí nồng đậm.

Ma Tôn Sứ Giả biến sắc, trong lòng biết chạy trốn cũng không xong, đơn giản không dự định chạy trốn, tay nắm lại thành trảo, trong miệng mặc niệm vài câu.

Chỉ thấy thân hình Hàn Nguyệt Tiên Tử trên cao bất ổn, bỗng nhiên hai viên vũ khí từ trong người bay ra.

Phật hoàng đao và long văn kiếm!

Hàn Nguyệt Tiên Tử hơi kinh hãi, muốn thu hồi lại hai kiện pháp bảo tự động bay ra khỏi giới chỉ này lại nhưng không thành công, hai kiện pháp bảo vừa xuất hiện liền bay về phía Ma Tôn Sứ Giả.

Sắc mặt Hàn Nguyệt Tiên Tử lạnh lùng.

- Ma đầu này quả nhiên động chân động tay, cũng may bản cung không xuất thủ, bằng không với lực lượng phân niệm thực đúng là không thể nào chống chế được mấy kiện thiên nguyên thánh bảo đã nhiễm ma khí.

Ma Tôn Sứ Giả thu hồi hai kiện pháp bảo tới bên người, khi lực hút đạt tới mức lớn nhất, hét to một tiếng.

- Đi!

Hai kiện pháp bảo lập tức bay lên trời, kéo theo phần lớn lực hút bù đắp vào lỗ hổng không gian, nhất thời dị quang bắn ra bốn phía.

501. Chương 489: Tứ Đại Cao Thủ - Thừa Nhận. (13)

Lực hút không gian vừa mới tàn sát bừa bãi khắp nơi lập tức bị ngăn cản lại, bốn phía trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

“Đây là lực lượng của thiên nguyên thánh bảo sao?”

Lâm Khiếu Đường ngửa đầu nhìn về phía lỗ hổng không gian, trong lòng bình tĩnh hỏi. Rốt cuộc thì hắc cũng đã hiểu được vì sao thời kỳ viễn cổ lại có nhiều tu luyện giả có thể dễ dàng phi thăng thượng giới đến như vậy. Chỉ mấy thiên nguyên thánh bảo này đã có lực lượng để chống lại uy năng của không gian.

Có Lâm Khiếu Đường bên cạnh, tâm tình của Lâm Uyển Nhi so với trước đây bình tĩnh hơn rất nhiều, cho dù Âm Quỷ Lão Ma, một trong những đầu sỏ tạo nên cái chết của phụ thân mình cách đó không xa, trong lòng Lâm Uyển Nhi cũng không sinh ra nhiều gợn sóng, nếu như trước đây thì chắc hẳn nàng sẽ liều lĩnh khởi xướng tấn công.

Khi đó Lâm Uyển Nhi cô đơn tâm lắng, đối với tương lai của chính mình vô cùng mờ mịt, một lòng suy nghĩ cách báo thù. Thế nhưng từ thời khắc Lâm Khiếu Đường xuất hiện, Lâm Uyển Nhi biết chính mình không hề cô đơn, đối với tương lai lại tràn đầy tưởng tượng mong chờ, tâm tình bình tĩnh hơn rất nhiều, cừu nhất định phải báo, thế nhưng nàng cũng không cần phải quá mức sốt ruột.

- Sứ giả đại nhân, người bội ước rồi!

Trên cao, một thanh âm u lãnh vang lên. Khuôn mặt Hàn Nguyệt Tiên Tử lộ vẻ sương lạnh, chậm rãi từ trên cao rơi xuống.

- Hàn Nguyệt, bản tôn mượn hai kiện pháp bảo kia dùng một chút, đợi khi bản tôn thoát khỏi chỗ này liền trả, không tính bội ước!

Ngữ khí của Ma Tôn Sứ Giả vẫn có chút dư địa như cũ, nhưng diện mục lại âm trầm dữ tợn không gì sánh được. Trong mơ hồ tựa hồ có điểm không tiếp tục nhường nhịn.

- Sao? Mượn dùng? Sứ giả đại nhân, người coi thường bản cung không biết cái gì sao? Thiên nguyên thánh bảo tuy rằng vô cùng cường đại, thế nhưng một khi đối kháng với lực lượng không gian sẽ tương hỗ trung hòa, thậm chí hoàn toàn biến mất, khi hai kiện bảo bối và không gian lực trung hòa, người lấy cái gì để trả cho bản cung?

Khẩu khí của Hàn Nguyệt Tiên Tử so với trước kia rõ ràng biến đổi rất lớn.

Trước đó trong hơn mười kiện pháp bảo Ma Tôn Sứ Giả giao cho Hàn Nguyệt Tiên Tử, chân chính thiên nguyên thánh bảo kỳ thực chỉ có bốn năm kiện mà thôi, trong đó Phật Hoàng Đạo và Long Văn Kiếm có giá trị lớn nhất, những pháp bảo khác cùng lắm chỉ tính như làm nền mà thôi.

Hiện tại dùng hai kiện pháp bảo này để chặn lại lỗ hổng không gian, bằng với đi tong hết, Hàn Nguyệt Tiên Tử từ vị trí người thắng lợi trở về đột nhiên biến thành tay trắng, làm sao không làm cho vị tiên tử thượng giới này không tức giận.

Nhìn thấy nữ tử thần bí kia muốn xuất thủ, mấy tu luyện giả hạ giới hơi lộ ra nét hòa hoãn, lúc này Nguyên Thủy Ma Tộc đã hết đi hơn phân nửa, chỉ còn lại một kẻ cuối cùng mà thôi, vô luận như thế nào thì tình thế đã lặng lẽ biến đổi.

- Hàn Nguyệt, người không sợ làm cho Ma Tôn đại nhân tức giận hay sao?

Ma Tôn Sứ Giả lại một lần nữa uly hiếp nói.

- Sứ giả đại nhân, người bị phong ấn mấy vạn năm rồi, chẳng lẽ còn cho rằng thượng giới vẫn cất cứ giống như trước đây sao?

Hàn Nguyệt Tiên Tử lạnh lùng nói.

Sắc mặt Ma Tôn Sứ Giả có hơi chút khó coi, trong lòng của hắn đương nhiên rõ ràng chính mình hôm nay không có bao nhiêu hiểu biết đối với thượng giới, vẫn cường điệu Ma Tôn chỉ là ôm tâm lý may mắn mà thôi.

Vào!

Một bông tuyết nhìn như vô hại từ trong tay Hàn Nguyệt Tiên Tử bắn ra ngoài.

Sắc mặt Ma Tôn Sứ Giả đại biến.

- Băng cực hàn tinh!

Dứt lời trên tay liền khởi động một chiếc hắc thuẫn.

Ầm...

Bông tuyết va chạm với hắc thuẫn, một cỗ lực lượng cực mạnh truyền tới. Ma Tôn Sứ Giả trực tiếp bị đánh bay đi, mà trung tâm vụ va chạm thì bộc phát ra cỗ hàn khí vô cùng cường đại.

Hàn khí tràn ra xung quanh, năm đại phong ma tể đàn trong nháy mắt bị đóng thành băng.

Trước đó để trốn tránh lực hút không gian, mọi người tứ tán khắp nơi, chúng tu từ lâu đã ở bên ngoài mấy nghìn trượng nhưng vẫn bị ảnh hưởng như cũ, một số người cách hơi gần một chút trực tiếp bị đông cứng thành băng.

Nắm tay của Ma Tôn Sứ Giả cũng bị nhiễm một tầng băng trắng, hơi rung lên tức thì phát ra ma khí, hòa tan toàn bộ tầng băng trắng kia.

Khoảng cách gần Ma Tôn Sứ Giả nhất là ba đại cao thủ liên tục kêu khổ không thôi, căn bản không nghĩ tới bông tuyết nhìn rất bình thường kia lại có thể bộc phát ra hàn khí cường đại tới như vậy.

Cửu Đỉnh Công liều mạng chịu nội thương dốc sức bức hết hàn khí ra ngoài cơ thể, sau đó lập tức thoát khỏi trung tâm hàn khí tới bên người Thượng Quan Dao.

Hai vị viện thủ Tiềm Long Viện thì khi nửa người bị đông cứng thành băng, lập tức xuất ra tuyệt học, sau đó chặt vật chạy ra khỏi trung tâm hàn khí, chịu chút thương thế nhẹ.

Hơn mười vị đại tu sư dưới một kích này ở một trình độ khác nhau đều có tổn thương, lập tức chạy ra xa, không dám tới gần.

Lâm Uyển Nhi và Triển Thanh Nhu cách trung tâm hàn khí tương đối gần, bất quá cũng may có Lâm Khiếu Đường đứng trước che chắn cho nhị nữ. Nhị nữ không phải chịu nhiều ảnh hưởng của hàn khí, chỉ hơi vận chuyển khí nguyên trên người liền có thể hóa giải được.

Nhìn bóng lưng màu tím che trước mặt chính mình, sắc mặt Triển Thanh Nhu có hơi chút tái nhợt, tâm tình rối loạn, trong lòng nàng rất rõ ràng, nguyên nhân có được sự che trở của Lâm Khiếu Đường, hoàn toàn là vì Lâm Uyển Nhi đứng bên cạnh, cùng với chính mình không có quan hệ gì, không biết vì sao loại cảm giác vô duyên này làm cho nàng thấy thật cô độc thê lương.

Cổ hàn băng khí kia kỳ thực đối với Lâm Khiếu Đường không hề nhẹ nhàng, vừa rồi bằng vào một tia lôi điện màu vàng mới chống đỡ lại được, độc nguyên lực trong cơ thể cũng góp phần quan trọng, kích độc chi nguyên đối với pháp thuật băng hệ có lực miễn dịch trời sinh.

Hơn mười vị đại tu sư rời khỏi hơn trăm trượng, sắc mặt cả đám đều khiếp sợ nhìn về phía hư không cách đó hơn tám mươi trượng nơi đó đang có bốn người đang huyền phù chia làm ba nhóm tỏa ra theo hình cung, trong đó hai người là viện thủ Tiềm Long Viện, Mục Bách Thông và Hình Hưởng Thiên, bọn họ đều đơn độc huyền phù trong không trung.

Một nhóm nữa dẫn đầu là Cửu Đỉnh Công bảo bộ Thượng Quan Dao, còn có đại hộ pháp Cửu Đỉnh Sơn Phong Bạc.

Nhóm người cuối cùng này cũng là nguyên nhân khiến cho các đại tu sư cảm thấy vô cùng khiếp sợ, một người thanh niên mặc tử bào che chở trước người hai nữ tu tuyệt sắc, dễ dàng ngăn cản được cổ hàn khí cường đại tới biến thái bên ngoài.

- A! Nếu lão phu nhớ không lầm thì người thanh niên kia chính là đệ tam nguyên lão của Thiên Hà Tông năm đó!

Cực Âm Ma Quân Nam Cung Lâm kinh dị nói.

Trước đó bốn ma tướng hợp thể thành hai ma tướng, do tình hình chiến đấu quá mức kịch liệt, cũng quá nguy hiểm, cho nên vị đại tu sư Ma Tông này cũng không chú ý lắm tới mọi chuyện xảy ra xung quanh, không nhìn thấy rõ người thanh niên xa lạ đột nhiên xuất hiện, lúc này mới nhìn thấy rõ ràng.

Trên mặt các vị đại tu sư khác nhất thời biến sắc, bởi vì vị đệ tam nguyên lão này cơ bản đã xác nhận chết trận tại Đại Hạ quốc, hướng hồ đối với dung mạo của hắn chưa từng chú ý qua, bởi vậy ký ức không quá rõ ràng. Dù sao truyền kỳ năm đó bất quá chỉ là một tu luyện giả linh hồn giai mà thôi, tu vi này dù có nổi tiếng cũng không thể khiến những đại tu sư này coi trọng, nhiều lắm chỉ là một quân cờ dùng để tùy ý khiêu khích mà thôi, chết thì chết.

Thế nhưng giờ khắc này, những vị đại tu sư đã từng có duyên gặp mặt với vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông năm đó, trong ánh mắt cả đám đều hiện lên vẻ không thể nào tin tưởng và nghi hoặc.

Đặc biệt là mấy vị minh chủ Nam Xuyên Giới, nội tâm chấn động rất lớn, thứ nhì đó là mấy vị đại tu sư của Đại Hạ và liên minh thảo nguyên.

Người thanh niên mặc tử bào từ khi xuất hiện luôn gây ra trùng kích thật lớn cho chúng ta, hơn nữa một lần mạnh mẽ hơn một lần.

Cổ băng hàn khí kia, càng gần với trung tâm thì càng mãnh liệt, coi như là đại tu sư cũng phải rời khỏi đó hơn hai trăm trượng mới miễn cưỡng chống đỡ được, tuy rằng hơn mười vị đại tu sư đánh khá lâu đã tương đối kiệt sức, tự nhiên không thể bằng được trạng thái đỉnh phong, thế nhưng người thanh niên mặc tử bào cũng đã trải qua một trận chiến đấu kịch liệt, đồng thời còn chém chết hợp thể Huyết Ma, lại còn bảo vệ hai nữ tu đằng sau dưới tình huống cách trung tâm băng hàn khí gần như vậy, biểu hiện không hề kém hơn so với tam đại cao thủ, điều này đã đủ chứng minh thực lực của người thanh niên mặc tử bào này tương đương với tam đại cao thủ.

Bất luận vị đại tu sư nào cũng không thể tiếp tục tiến thêm một bước, cho dù bọn họ có khôi phục lại toàn bộ khí nguyên thì cũng chỉ có thể đến gần ba bốn mươi trọng mà thôi, tuyệt đối không thể đạt tới vị trí của người thanh niên mặc tử bào và tam đại cao thủ.

Trong lòng hơn mười vị đại tu sư đều rất rõ ràng, trước đó nếu không phải người thanh niên mặc tử bào phân tán lực chú ý của ma đầu thì số lượng đại tu sư còn sống sót sợ là phải giảm đi ít nhất ba người.

Những tu luyện giả đỉnh cao nhất kim tự tháp hạ giới tuy rằng có khả năng hợp lực giết chết ma đầu hợp thể, thế nhưng nhất định phải thành lập trên điều kiện tổn thất thật lớn, tuyệt đối không thể nhẹ nhàng giải quyết đối thủ như người thanh niên mặc tử bào kia.

Trên đại lục Kỳ Đông lẽ nào đã xuất hiện tứ đại cao thủ rồi sao? Nghìn năm qua, chí ít có hơn mười tu luyện giả đạt lục tục đạt tới tu vi địa vương giai hậu kỳ, thế nhưng ngoài tam đại cao thủ vô hạn tiếp cận với đế giai thậm chí là giả đế giai một nghìn năm trước ra thì một người cũng không có. Lẽ nào ngày hôm nay vị cao thủ thứ tư rốt cuộc đã xuất hiện rồi sao.

Một một đại tu sư nhìn vào bóng lưng của người thanh niên mặc tử bào và tam đại cao thủ đều xuất hiện ý nghĩ này trong đầu.

Thế nhưng làm cho các vị đại tu sư không thể nào lý giải được chính là, người thanh niên mặc tử bào kia nhìn thế nào cũng vẫn chỉ duy trì tại tu vi địa vương giai trung kỳ đỉnh phong, về phần địa vương giai đỉnh phong hay giả đế giai còn xa mới đạt được.

- Tam đệ?

Hồng Chiến ý thức không rõ dưới sự giúp đỡ của U Minh Lão Tổ chậm rãi chữa thương, rốt cuộc cũng đã tỉnh táo lại, mơ hai mắt ra, câu đầu tiên chính là la lên.

U Minh Lão Tổ đối với chuyện Hồng Chiến nhiều năm trước từng kết bái một vị tam đệ cũng biết được một ít, trong lòng không khỏi thâm cảm thán, năm đó người thanh niên này mới chỉ có tu vi linh hồn giai, cư nhiên chỉ dùng thời gian hơn trăm năm ngắn ngủi liền đạt tới được cảnh giới như bây giờ, thậm chí đã vượt qua được tu luyện giả địa vương giai hậu kỳ, quả thực là hiếm thấy.

Trên thực tế, lúc này người có thần tình phức tạp nhất chính là Tiểu Ma Thiên Thiên, tuy rằng nàng cũng chỉ có tu vi địa vương giai trung kỳ, nhưng có thần thông tương đương với địa vương giai hậu kỳ, vì nàng là người phát ngôn của thượng giới, nàng thế nào cũng không rõ, năm đó người thanh niên tại thành Tân La mới chỉ có tu vi sư giai, hai trăm năm trôi qua, dĩ nhiên đạt tới trình độ như vậy.

Tiểu Ma Thiên Thiên có thể nói là người đầu tiên tiếp xúc với Lâm Khiếu Đường trong mười vị đại tu sư ở đây, cũng là người tiếp xúc với hắn nhiều nhất.

Mỗi lần Tiểu Ma Thiên Thiên và Lâm Khiếu Đường gặp nhau, Lâm Khiếu Đường đều gây cho nàng một lần kinh ngạc thật lớn, hơn nữa một lần so với một lần càng rung động hơn.

Ba vị minh chủ đã từng tiếp xúc trực tiếp với Lâm Khiếu Đường là Băng Hoàng, Thái Âm Thiên Quân và Lục Dương Chân Nhân, lúc trên mặt bọn họ đều hiện lên một nét bất bình, dù sao thì kẻ này năm đó chỉ là vãn bối, hôm nay đã tồn tại vượt qua bọn họ, hơn nữa lại trong thời gian ngắn ngủi tới như vậy, thoáng cái xác thực là không thể tiếp thu.

Năm đó, trong sáu người đánh lên Đại Hạ, Thái Âm Thiên Quân là đầu lĩnh, lúc thành lập âm quỷ trận thành công, từng có ý niệm muốn giết chết người này, khi đó cảm giác người này là một mối uy hiếp, nếu không phải lúc đó một lòng muốn Quỷ Vô Điện bị thương nặng phải hoàn thành âm quỷ trận thì tự hời chính mình, hơn phân nửa hắn sẽ hạ độc thủ.

Trong mắt Băng Hoàng hiện lên vẻ khác thường, mà Lục Dương Chân Nhân cũng tự giết cười. Năm đó hắn và người thanh niên mặc tử bào này có giao dịch chính diện, lúc đó thân phận chênh lệch, làm cho Lục Dương sinh ra sự coi thường đối với người này, ai ngờ trăm năm trôi qua, người ta đã vượt qua chính mình, nghiễm nhiên trở thành đệ tứ cao thủ. Lúc này, trong cảm nhận của mỗi vị đại tu sư, ít nhiều đều thừa nhận người thanh niên mặc tử bào kia trở thành đệ tứ cao thủ là chuyện thực, chí ít cũng là vô hạn tiếp cận rồi.

Lâm Khiếu Đường tập trung tinh thần vào Ma Tôn Sứ Giả và Hàn Nguyệt Tiên Tử, đương nhiên hẳn không biết thể giới nội tâm của các vị đại tu sư xa xa kia đang cuộn trào mãnh liệt, hiện tại điều hắn muốn chỉ có một, đó chính là làm sao bảo hộ được Uyển nhi toàn thân thoát khỏi đây.

Hai khối toái phiến từ khi xuất thủ Lâm Khiếu Đường đã âm thầm lấy đi, loại toái phiến không có bao nhiêu giá trị lợi dụng này không khiến cho người khác chú ý nhiều lắm.

- Tiểu tử, hiện tại chỉ còn thiếu một mảnh toái phiến nữa thôi, theo suy xét của lão phu thì mảnh cuối cùng này hẳn là ở nơi mới bắt đầu.

Kỳ Áo đột nhiên nói.

- Nơi mới bắt đầu?

Lâm Khiếu Đường có chút không hiểu hỏi lại.

502. Chương 490: Kim Phi. (thượng)

Kỳ Áo đột nhiên chuyển điểm mấu chốt.

Lâm Khiếu Đường bĩu môi, nhìn về phía Ma Tôn Sứ Giả và Hàn Nguyệt Tiên Tử đang đấu với nhau, hai vị tu luyện giả thượng giới phủ xuống một tia phân niệm thể hiện ra thực lực quả thực làm cho người khác phải kinh sợ.

Đối với tu luyện giả hạ giới mà nói, bọn họ coi như không cách nào chiến thắng nổi, kỳ thực bọn họ bất quá chỉ là một tia phân niệm mà thôi, không phải là bản thể, nếu như là bản thể thì sẽ có thực lực như thế nào?

Lâm Khiếu Đường vừa suy nghĩ tới đây nhất thời cảm giác được con đường tu luyện giả quả thực là vĩnh viễn không có điểm cuối cùng.

Ngay khi mọi người đều cho rằng hai vị tu luyện giả thượng giới này chiến đấu với mức lưỡng bại câu thương thì dị biến lại xảy ra.

Nơi hơn mười vị đại tu sư tụ tập, bỗng nhiên có một cỗ khí nguyên cường đại tới biến thái bành trướng tỏa ra, phảng phất giống như biển gầm tăng vọt.

Con người của Tiểu Ma Thiên Thiên chuyển từ màu đen sang màu vàng, Chung Vương Cổ Minh bên cạnh nhất thời cả kinh, lập tức cung kính cúi đầu thi lễ.

- Ra mắt Hoàng phi nương nương!

Cổ Minh khiêm tốn không gì sánh được cúi đầu nói.

Đại tu sư bốn phía bị dị biến này phát sinh làm cho kinh sợ, nhanh chóng né ra, lúc này, khí nguyên tản mát ra trên người Tiểu Ma Thiên Thiên tuyệt đối không phải bọn họ có thể trêu chọc vào được. Khi hoàn toàn ổn định, hai mắt của Tiểu Ma Thiên Thiên biến thành màu vàng, toàn thân cũng bị một cỗ khí diễm màu vàng bao vây, tỏa ra uy nghiêm không gì sánh được.

Con người của Lâm Khiếu Đường co rút lại, lần thứ hai nhìn thấy loại biến hóa không thể tưởng tượng được này.

- Người phát ngôn thượng giới của liên minh thảo nguyên?

Cửu Đỉnh Công nhẹ giọng lẩm bẩm, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Kim quang trong mắt Tiểu Ma Thiên Thiên chợt lóe lên, thân hình biến mất tại chỗ, xuất hiện tại vị trí trước mười tượng Lâm Khiếu Đường và tam đại cai thủ, băng hàn khí đối với nàng không có bao nhiêu ảnh hưởng.

Sắc mặt Ma Tôn Sứ Giả và Hàn Nguyệt Tiên Tử nghiêm trọng, bọn họ tự nhiên đều cảm ứng được khí nguyên trên người Tiểu Ma Thiên Thiên biến hóa, thể nhưng hai người đã đánh tới mức khó hòa giải, người nào thu tay trước liền có thể thụ thương.

Tiểu Ma Thiên Thiên nhìn hai người, cười lạnh nói.

- Không nghĩ tới một tia tàn niệm của Ma Tôn cư nhiên lại tu luyện ra chủ ý thức, thực đúng là thú vị. Nếu như đem cỗ tàn niệm này tới thượng giới, có thể khiến cho Nguyên Thủy Ma Tộc nội chiến hay không đây?

Trong lòng Hàn Nguyệt Tiên Tử cả kinh. Là Kim Phi! Hàn Nguyệt Tiên Tử tại hạ giới tuy là một trong Tam Hoàng, thế nhưng cũng chỉ hơn Kim Phi một cấp mà thôi.

Kim Phi cũng có tu vi hoàng giai, nhưng nàng lại không phải một trong Tam Hoàng, luận về tu vi thì Kim Phi so với Hàn Nguyệt Tiên Tử kém hơn một bậc, nàng chỉ là hoàng giai trung kỳ, mà Hàn Nguyệt Tiên Tử đã đạt tới hoàng giai hậu kỳ đỉnh phong.

Thế nhưng Kim Phi lại là ái phi của Bát Quái Thiên Tôn, Bát Quái Thiên Tôn là một trong ba vị nhân tu thượng giới có tu vi chí tôn giai hậu kỳ.

Tồn tại chí tôn giai hậu kỳ, đó chính là đỉnh phong trong đỉnh phong, nói bản thân họ có khả năng hủy thiên diệt địa cũng không phải là quá đáng.

Có hậu trường lớn như vậy, địa vị của Kim Phi tự nhiên là cao hơn Hàn Nguyệt Tiên Tử không ít, tu vi của hai người tuy là hơn kém nhau một bậc, thế nhưng tài nguyên tu luyện của Kim Phi so với Hàn Nguyệt Tiên Tử phong phú hơn nhiều lắm, hơn nữa Kim Phi thuần túy là nhân tu tại thượng giới, các phương diện điều kiện tự nhiên mạnh hơn Hàn Nguyệt Tiên Tử nhiều lần, cộng thêm có bầu bạn song tu Bát Quái Thiên Tôn chỉ điểm, tốc độ tu luyện nhanh hơn Hàn Nguyệt không ít, mà bản thân sở hữu rất nhiều pháp bảo, tổng thể mà nói Hàn Nguyệt căn bản không thể nào so sánh được.

Mà chênh lệch một bậc kia dưới nhiều nhân tố tổ hợp như vậy, cũng coi như không có.

Tiểu Ma Thiên Thiên phiếm quang mang màu vàng trong mắt, ý thức lúc này đã hoàn toàn bị Kim Phi thay thế, lúc này đây để phủ xuống, Kim Phi đã có gần trăm năm không hề hiện thân một lần, chỉ vì muốn lúc này có thêm nhiều thời gian một chút.

Kim Phi lật tay ra, một cây vu kỳ màu xanh đen xuất hiện, vu kỳ này nhất thời tỏa ra một cỗ khí nguyên cảm đạt tới để giai, khí nguyên cuộn trào mãnh liệt.

Một kiện pháp bảo liền có uy năng như vậy, làm cho trong lòng các tu luyện giả đứng xa xa kinh khủng không gì sánh được.

- Vu vương luyện hồn kỳ?

Mục Bách Thông thốt lên.

- Cây kỳ này không phải là từ thời kỳ thượng cổ đã bị tan vỡ tiêu tán rồi hay sao?

Trên mặt Hình Hưởng Thiên cũng lộ vẻ kinh hãi.

- Hai vị lão hữu, rất nhiều chuyện ghi chép trong sách cổ cũng không phải là sự thật! Tu luyện giả hạ giới này dù sao cũng phải chịu hạn chế của không gian này, cảnh giới tu vi rất khó so sánh được với tu luyện giả thượng giới, hạ giới trong mắt tu luyện giả thượng giới bất quá chỉ là nơi tiểu nhân vật nhảy nhót mà thôi!

Cửu Đỉnh Công thở dài nói.

Tâm tình của tam đại cao thủ lúc này nhiều ít có chút bi thương, ở hạ giới này có thể bọn họ là tồn tại vô địch, được vạn người kính người, tựa hồ nhìn rất phong quang, thế nhưng trong mắt tu luyện giả thượng giới, bọn họ chỉ là những con kiến hôi tương đối cường tráng trong đám kiến hôi mà thôi.

Thử nghĩ ba vị tu luyện giả thượng giới phân ra một tia phân niệm phủ xuống mà đã đủ làm cho bọn họ không thể nào địch nổi, huống hồ là uy lực của bản thể, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể khiến cho nguyên linh của bọn họ tan rã.

Sắc mặt Ma Tôn Sứ Giả đại biến, sợ hãi nhìn cây Vu kỳ mà xanh đen, khủng hoảng nói.

- Kim Phi, ngươi muốn làm gì?

Đôi con ngươi sắc lạnh của Kim Phi lóe lên.

- Làm gì? Lẽ nào người không nhìn ra hay sao? Cây kỳ này tại thời kỳ đại chiến Phong Ma thượng cổ hầu như đã bị tan vỡ, may mà lúc đó được đại vu vương trong bộ tộc Vu sư giữ lại, trải qua hơn trăm năm liên tục bồi dưỡng và chữa trị, cuối cùng cũng có thể chữa trị thành công, lúc đó đại vu vương tại hạ giới này tìm hết mọi cách tìm kiếm hồn phách của tu luyện giả linh hồn giai để tế luyện lại cây kỳ này, trải qua thời gian hơn vạn năm, cây kỳ này rốt cuộc đã thôn phệ chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín hồn phách của tu luyện giả từ linh hồn giai trở lên, chỉ kém một hồn phách cuối cùng là có thể viên mãn mười vạn hồn nguyên. Bất quá một hồn phách cuối cùng này lại cần có yêu cầu cực cao, vì vậy từ một vạn năm trước bộ tộc Vu sư vẫn tìm kiếm một hồn phách cuối cùng. Đáng tiếc hồn nguyên của tu luyện giả hạ giới này quá yếu, coi như là tồn tại cao cấp nhất cũng không đủ nhìn, bất quá bản phi biết, tiểu ma người bị phong ấn bên trong Ma Vực, chỉ tiếc là phân niệm của bản phi phủ xuống không đủ sức đột phá đại trận. Chỉ có thể chờ đợi cơ duyên, một khi tiểu ma người thoát phong đi ra, đó chính là lúc cây kỳ này được tế luyện thành công, bản phi chờ đợi ngày này đã thật lâu thật lâu rồi.

Ma Tôn Sứ Giả vừa mới nghe được lời này, trong lòng vô cùng giận dữ nhưng không dám phát tác, đôi mắt dữ tợn hơi đỏ lên nói.

- Xem ra đám người các người càng càng càng cuồng vọng rồi.

Kim Phi phát tay, Vu vương kỳ trực tiếp lượn vòng phóng đi, trong miệng mặc niệm vài câu, nhất thời hồn nguyên trong Vu vương kỳ điên cuồng gào thét bay ra.

Đầu tiên lao ra chính là năm u hồn thể có hồn nguyên cực kỳ cường đại, khí nguyên tản mát ra đúng là đã đạt tới để giai sơ kỳ, là hồn nguyên tu luyện giả thượng cổ bị luyện hóa năm xưa.

Sau đó có hơn mười u hồn địa vương giai hậu kỳ bay ra, tiếp tục là vô số u hồn thể với cấp bậc khác nhau, số lượng vô cùng kinh người.

Trong lòng Ma Tôn Sứ Giả biết rõ nhiều lời vô ích, há miệng ra, ma khí điên cuồng tuôn ra, chỉ trong thời gian mắt hơi thở đã bao phủ toàn bộ không gian xung quanh hơn mười trượng.

Vô số u hồn bất tận không ngừng trùng kích vào ma khí, Kim Phi cười lạnh nói.

- Chút tài mọn, sao có thể chống lại được cổ tiên di bảo, tan!

Theo lời quát nhẹ của Kim Phi, mấy vạn u hồn trùng điệp tập trung một chỗ, dưới sự thống lĩnh của năm chủ hồn, toàn bộ phát ra một cỗ áp lực vô hình khủng khiếp.

Ma khí trực tiếp bị đám u hồn hút vào trong miệng, chỉ chót lát Sứ Giả Ma Tôn lại bại lộ trong hư không.

Kim Phi lật tay ra, một đoàn hỏa diễm màu vàng hiện lên, đánh về phía Ma Tôn Sứ Giả, Ma Tôn Sứ Giả kinh hãi, lấy ra toàn bộ sức lực bú tí mẹ, hình thành nên một đoàn hắc hỏa, thể nhưng va chạm vào hỏa diễm màu vàng căn bản không chịu nổi một kích, trong nháy mắt liền bị nuốt hết.

503. Chương 490: Kim Phi. (hạ)

- Cực ma thuần!

Quanh thân của hắn lập tức được một tầng hắc thuần che chắn, hỏa diễm màu vàng trong nháy mắt bao phủ toàn bộ, bốc cháy hùng hực.

- A!

Ma Tôn Sứ Giả hét lớn một tiếng, toàn thân tỏa ra khí nguyên mang tính bạo tạc, cột sống của hắn càng sinh ra rất nhiều gai xương, điên cuồng hấp thu hỏa diễm màu vàng.

Ầm một tiếng, khi đám gai xương hấp thu toàn bộ hỏa diễm màu vàng, lập tức tự động bạo tạc thành phần mặt.

Ước chừng thời gian bảy tám hơi thở, Ma Tôn Sứ Giả giống như đã trải qua liệt hỏa dưới địa ngục, toàn bộ làn da bên ngoài hầu như bị đốt đi một tầng, lộ ra huyết nhục màu xanh dữ tợn.

Kim Phi hơi kinh ngạc.

- Tiểu ma này cứ nhiên có thể luyện cốt thành bảo, đạt tới để ma chi cảnh, dã tâm thực lớn, nếu được thì nên thả vào thượng giới, đến lúc đó nhất định có thể dành cho Ma Tôn một chút phiền phức. Bất quá đáng tiếc bản phi lại càng muốn hoàn thành tế luyện cổ tiên di bảo này hơn, vẫn là đem tiểu ma này luyện hóa!

- Kim lô thiên hỏa quả nhiên lợi hại, là khắc tinh trời sinh của Nguyên Thủy Ma Tộc chúng ta!

Ma Tôn Sứ Giả lẩm bẩm nói, trong mắt hiện lên quang mang tàn nhẫn, đồng thời lại ẩn dấu một tia không cam lòng.

Hàn Nguyệt lúc này tựa hồ trở thành người đứng ngoài cuộc, nàng và Kim Phi cũng không có xích mích gì, trong thượng giới diện tích gần như vô hạn, quốc gia tu luyện nhiều không kể xiết, vũ trụ hải càng vô biên vô hạn.

Ở thượng giới, quốc gia tu luyện đều được gọi chung là giới đảo. Lại nói tiếp là đảo nhỏ, thực tế giống như đại lục, chỉ là so với vũ trụ hải, thực sự quá mức nhỏ bé.

Một tòa giới đảo dù có nhỏ thì cũng có bán kính hơn mười vạn dặm, còn lớn thì có thể sánh với nghìn lần, thậm chí vạn lần đại lục Kỳ Đông.

Chỉ khi đối kháng với Nguyên Thủy Ma Tộc, Hàn Nguyệt mới có cơ hội đối mặt với Kim Phi, bất quá hai người lúc đó hầu như không có bất cứ giao tình gì, lại càng không có thù hận. Lúc này gặp nhau, cả hai người cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, tu luyện giả địa vị cao của thượng giới nhìn trúng tài nguyên tu luyện tại hạ giới, bảo bối kỳ lạ tại hạ giới không phải không có, không có gì phải ngạc nhiên.

Lúc này đột nhiên không có việc gì làm, ánh mắt Hàn Nguyệt chợt lóe lên, liền tập trung vào Lâm Khiếu Đường giữa không trung, phật hoàng đạo và long văn kiếm đã đi không trở lại, chỉ còn có thiên nguyên đạo coi như không tồn tại, lần này cũng không tính là trở về tay không, bất quá Hàn Nguyệt Tiên Tử vẫn cẩn thận nhìn thoáng qua, lúc này lực chú ý hầu như tập trung toàn bộ vào Ma Tôn Sứ Giả và Kim Phi, cũng không lập tức động thủ.

- Kim Phi, nếu như ngươi thả bản tôn đi, việc hôm nay coi như đến đây là xong, sau này bản tôn tuyệt đối không truy cứu!

Ma Tôn Sứ Giả đưa ra nỗ lực cuối cùng nói.

Kim Phi trào phúng cười.

- Tiểu ma, ngươi có tư cách gì để bàn điều kiện với ta? Sau này tuyệt đối không truy cứu? Ha ha, quả thực là chê cười mà. Không nói đến ngươi không có cơ hội kia, mà cho dù có thì ngươi có thể làm sao? Đừng nói ngươi chỉ là một tia tàn niệm, coi như là bản thể Ma Tôn của ngươi tại thượng giới? Phu quân Bát Quái Thiên Tôn của ta còn mạnh hơn một chút so với Ma Tôn, liệu ngươi có thể tu luyện đến chí tôn giai sao? Chịu chết đi!

Quang mang trong mắt Ma Tôn Sứ Giả chợt lóe lên, trong miệng mặc niệm cái gì đó, tức thì một đạo quang mang màu đen xông thẳng lên trời. Trực tiếp mở một lỗ hổng không gian trên bầu trời, tức thì ánh mắt Ma Tôn tối sầm lại, phảng phất giống như bị chết đi, sau đó một cỗ ma khí kinh khủng điên cuồng tụ tập lại, không gian bị che kín không còn chút ánh sáng nào.

Thần tình của Kim Phi vừa rồi còn rất trào phúng, giờ khắc này mạnh mẽ ngưng tụ lại, ngoài dự liệu nói.

- Không nghĩ tới tiểu ma này lại có cốt khí như vậy, dĩ nhiên lựa chọn trở về bản hồn, đem ý thức của chính mình xóa đi toàn bộ.

- Con mẹ nó, tên tiểu vương bát đản nào đã quấy rầy lão tử ngộ ma đạo, làm cho niệm lực của lão tử phân tán tới địa phương chim không thềm ỉa này?

Ma Tôn Sứ Giả vừa mới rơi vào trạng thái tử vong, con mắt đột nhiên mở ra, phóng ra một đạo ma quang cực kỳ bá đạo mãnh to nói.

Thân thể mềm mại của Kim Phi và Hàn Nguyệt nhất thời ngẩn ra. Hai người đối với cỗ ma khí cường đại này tự nhiên quen thuộc không gì sánh được, đồng thời cũng sợ hãi không gì sánh được.

Đây chính là ma nguyên của Nguyên Thủy Ma Tôn, lão quái chí tôn giai hậu kỳ thượng giới chỉ có ít ỏi mấy người mà thôi, vị Nguyên Thủy Ma Tôn này chính là một trong số đó.

- A, Hoa Thanh, tao nương ngươi thế nào lại ở chỗ này?

Khi con mắt của Ma Tôn Sứ Giả hoàn toàn mở ra tức thì kinh ngạc nói, nhìn thấy Hàn Nguyệt huyền phù cách đó không xa, tâm tình tức giận vừa rồi lập tức thu liễm lại, quan sát bốn phía, tựa hồ đã sáng tỏ.

- Nguyên lai là ở đây! Lão tử nghĩ ra rồi, năm đó xác thực có một tia phân niệm được trao quyền cấp dưới đến đây, mấy vạn năm trôi qua, lão tử đã quên mất chuyện này rồi!

Ma Tôn Sứ Giả mạnh mẽ vỗ vỗ đầu kiêu ngạo nói.

Là một lão quái trong lão quái, Nguyên Thủy Ma Tôn bị triệu hoán tới rất nhanh liền suy đoán được đại khái mọi chuyện, hiển nhiên phân niệm được chính mình trao quyền cấp dưới đã hình thành nên ý thức độc lập, thông thường, một phân niệm hình thành nên ý thức độc lập tuyệt đối không trở về với bản thể. Ngược lại lúc nào cũng nghĩ cách làm sao đảo khách thành chủ, thôn phệ hoàn toàn ý thức của bản thể!

Lúc này, cỗ phân niệm kia cứ nhiên chủ động buông tha ý thức tự chủ, lựa chọn quay trở về bản thể, từ nay về sau hoàn toàn mất đi trong hư vô, hiển nhiên là gặp phải đối thủ không thể chống lại, rơi vào đường cùng mới lựa chọn làm như vậy, sau khi dung hợp với bản thể, tốt xấu cũng coi như là sống, còn nếu như bị tiêu diệt hoàn toàn thì cái gì cũng không còn nữa.

Khí thể bằng bạc của Kim Phi vừa rồi lúc này đã hoàn toàn biến mất, vẻ mặt kiêng kỵ nhìn vào Ma Tôn Sứ Giả huyền phù giữa không trung. Đương nhiên bên trong hẳn không còn là một tia phân niệm nhỏ bé nữa, mà là chủ niệm được triệu hoán tới, tuy rằng chỉ là một cỗ niệm lực, so với bản thể kém xa mười vạn tám ngàn dặm, thế nhưng đối với nàng mà nói đã có uy lực vô cùng lớn.

- Ha ha, Kim Phi, không nghĩ tới hạ giới này ngươi cũng không cho lão tử yên ổn, tới giới này còn muốn tiêu diệt phân niệm của lão tử, ngày hôm nay không để ngươi chịu chút thiệt thòi thì tao nương tử ngươi không biết sự lợi hại của lão tử, lần trước Bát Tử Bát Quái cứu ngươi, hiện tại tao nương tử ngươi nhất định phải nằm trên giường cho lão tử sủng ái rồi, nếu như ngươi chủ động đáp ứng bởi lão tử vài lần thì ngày hôm nay lão tử có thể tha cho ngươi!

Nguyên Thủy Ma Tôn bá đạo không gì sánh được nói.

Kim Phi nghe được lời này tức thì đỏ mặt tía tai, trong lòng càng xấu hổ và giận dữ vô cùng, giận dữ nói

- Đồ vô sỉ, nhận lấy cái chết!

Kim phi nói xong, Vu vương kỳ trong tay lập tức phóng ngoài, tại giới này, ngoại trừ kiện pháp bảo Vu vương kỳ ra, nàng không có thứ nào dùng được.

Nguyên Thủy Ma Tôn hơi sững sốt, liếm liếm bên môi nói.

- Pháp bảo này quả thực có chút ý tứ, thảo nào cỗ phân niệm kia không đầu lại được ngươi, nguyên lai là có thứ này quỷ phá, đã như vậy, lão tử liền thu cây kỳ này ngày sau đỡ phải phiền phức!

Nguyên Thủy Ma Tôn chấp hai ngón tay lại, Vu vương kỳ lập tức run lên, Kim Phi muốn phóng ra u hồn, thế nhưng không thể nào phóng ra được.

Hàm răng Kim Phi cắn chặt vào nhau, ngọc thủ đan xen, mây mù nhất thời cuộn cuộn, tiếng sấm nổ lên liên tiếp, sau đó vô số tia lôi điện màu vàng từ trên trời giáng xuống.

Ầm ầm...

Ầm ầm...

Giống như thiên phạt, lôi điện phô thiên cái địa ập xuống.

Lúc này, các tu luyện giả đã tránh rất xa, tâm linh không tránh khỏi rung động mãnh liệt, uy lực quá mức mạnh mẽ.

Lâm Khiếu Đường lén giơ tay ra, dĩ nhiên là cố gắng hút một phần hồ quang màu vàng tản mát, thần không biết quỷ không hay thu được không ít. Để chỗ hồ quang màu vàng dung nhập vào trong màn hồ quang màu vàng có sẵn trong linh nguyên, rồi giao hòa với nguyên hỏa.

504. Chương 491: Chiến Đấu Kịch Liệt

Lâm Khiếu Đường tự nhiên không dám giống trống khua chiêng hấp thu, chỉ có thể từng chút từng chút hấp thu lôi điện phân tán ra xung quanh, dưới tình huống phi thường gần chính mình, như vậy tuy rằng tốc độ rất chậm, số lượng cũng không lớn, thế nhưng có thể tránh thoát được tầm mắt của mấy lão quái vật.

Ngoại trừ Lâm Khiếu Đường ra, những tu luyện giả khác trước mặt pháp thuật thần thông giống như thiên úy này, thần sắc u ám, mỗi một tu luyện giả đều cảm nhận được rất sâu sự nhỏ bé của chính mình.

Vô số lôi điện màu vàng bổ về phía nguyên thủy Ma Tôn. Nguyên Thủy Ma Tôn hít mắt lại, cũng không dám coi thường, Kim Phi sở dĩ được gọi là Kim Phi, chính vì thường sử dụng loại pháp thuật đại thần thông này, cứu thiên kim lôi.

Kim lôi chính là một loại hình thái thiên lôi đặc biệt chỉ thượng giới mới có, đối với Nguyên Thủy Ma Tôn có tác dụng khắc chế trời sinh. Nguyên Thủy Ma Tôn có tu vi thấp một khi va chạm vào kim lôi, lập tức sẽ bị nổ tới hồn phi phách tán, thân thể càng hồi phi yên diệt.

- Tị lôi phong!

Nguyên Thủy Ma Tôn khẽ quát một tiếng, xung quanh thân thể của hắn nhất thời hình thành một cổ gió xoáy màu đen cường liệt.

Cổ gió xoáy này giống như phong long trong hư không điên cuồng rít gào, kim lôi hạ xuống một khi gặp phải gió xoáy màu đen lập tức bị thay đổi phương hướng ban đầu, hoặc là bị gió xoáy hấp thu vào bên trong, biến mất không còn.

Nguyên Thủy Ma Tôn lạnh lùng cười, chênh lệch tu vi giữa Kim Phi và hắn thực sự quá lớn, chút uy lực đó của kim lôi đối với hắn căn bản không có chút uy hiếp nào.

Sắc mặt Kim Phi nghiêm trọng, âm thầm suy nghĩ đối sách, so sánh thuật thần thông, nàng tuyệt đối không thể bằng được đại ma đầu kia.

Bỗng nhiên ánh mắt Kim Phi đảo qua, hướng về phía Chung Vương Cổ Minh nói.

- Tiểu bối, mang kim vương linh xà của ngươi cho ta dùng một lát.

Cổ Minh không suy nghĩ nhiều, tay ném ra, một con rắn nhỏ màu vàng bắn ra ngoài.

Kim Phi không hề có hành động tiếp nhận, trực tiếp niệm chú ngữ trong miệng, trên tay phát ra một tia khí nguyên màu vàng xâm nhập vào cơ thể nhỏ bé của kim vương linh xà, khẽ quát một tiếng.

- Biến!

Tê...

Một tiếng kêu nho nhỏ bên ngọn từ trong miệng kim vương linh xà phát ra, sau đó giống như quả bóng được thổi khí điên cuồng bành trướng lớn lên.

Mãi đến khi dài trăm trượng, đường kính năm trượng mới dừng lại.

Quả thực giống như thánh thú phủ xuống vậy, thần uy hiển hách, làm cho tu luyện giả tu vi dưới linh hồn giai hậu kỳ không tự chủ được sinh ra một loại cảm giác thần phục, trong lòng run nhè nhẹ.

Nguyên Thủy Ma Tôn hơi lộ ra vẻ ngoài dự liệu, trên cánh tay nhúc nhích, trực tiếp mở ra một miệng vết thương thật lớn, máu thịt bên trong đang lúc nhúc chuyển động.

Con con dơi nho nhỏ màu đen bay ra ngoài, khi thoát khỏi thịt cánh tay, lập tức bành trướng lớn lên, hai cánh mở ra vượt quá trăm trượng, thân thể lớn tới biến thái.

Một con cự mãng màu vàng, một con dơi thật lớn màu đen, trong không trung quần lầy nhau.

Hai cự thú kích đấu với nhau kinh thiên động địa, ngũ đại phong ma tể đàn lúc này đã bị cự thú khổng lồ phá hỏng hóa thành từng mảnh nhỏ, chỉ còn lại những mảnh vỡ lớn nhỏ rơi lả tả bốn phía.

Nguyên Thủy Ma Tôn khinh miệt cười, trong miệng phun ra một viên hắc châu, cười nói.

- Kim phi, người cả ngày làm bạn với kim lôi, hôm nay thử thay đổi khẩu vị, ném thử mùi vị hắc hức thiên lôi!

Hắc châu bay vút lên trên cao, sau đó hắc châu dần dần phóng to đến khi đường kính hơn một trượng, tức thì vang lên tiếng chấn động ầm ầm, một đạo lôi điện màu đen mạnh mẽ đánh xuống.

Kim phi kinh hãi, tay mạnh mẽ vung lên, một chiếc khiên màu vàng hình thanh chấn trên đầu.

Ầm ầm...

Tiếng lôi điện đánh xuống thật lớn, trong nháy mắt đánh tan khiên chấn màu vàng, bất quá lôi điện màu đen cũng bị trung hòa. Nhưng ngay sau đó lại xuất hiện một đạo lôi điện màu đen từ trong hắc châu bổ tới.

Sắc mặt Kim Phi tái nhợt, tiếp tục hình thành nên một chiếc khiên chấn màu vàng, nhưng có chút lực bất tòng tâm, khí nguyên tổn hao quá lớn, khí nguyên hạ giới thực sự quá loãng. Hơn nữa đối với thân thể xa lạ cũng cực kỳ không thích hợp.

- Hàn Nguyệt hỗ trợ!

Kim Phi quát to một tiếng.

Hàn Nguyệt lúc này đang nhìn chăm chăm vào Lâm Khiếu Đường, nghe thấy tiếng quát lớn này, hơi sững sốt, cũng không xuất thủ.

Ầm...

Lại một đạo lôi điện màu đen điên kích vào chiếc khiên chấn màu vàng do Kim Phi huyền hóa ra, lôi điện màu đen biến mất, khiên chấn màu vàng càng cũng tan rã, lúc này Kim Phi đã không còn có thể tiếp tục kiên trì tại vị trí cũ, bị lực lượng oanh tạc thật lớn đẩy đi trăm trượng mới miễn cưỡng dừng lại được, khoe miệng tràn ra một dòng máu tươi.

- Hàn Nguyệt, nếu như người trợ giúp ta đánh đuổi lão ma, bản phi chắc chắn hậu tạ!

Kim Phi có chút kinh hoàng nói.

Sắc mặt Hàn Nguyệt khẽ nhúc nhích.

- Hoàng Phi nương nương thực sự là khách khí, chỉ là tiểu nữ tử thực sự lực bất tòng tâm, lần này xuống đây cũng chỉ là tìm kiếm một số bảo bối không vào mắt mà thôi, tiểu nữ tử thực sự không dám đắc tội với ma đầu kia!

Trong lòng Kim Phi chửi bới một câu, trên mặt không chút biểu tình nói:

- Nếu như có thể bức ma đầu lại trở lại, bản phi sẽ tặng người một viên hoàng linh đan tam tinh.

Trong mắt Hàn Nguyệt chợt lóe sáng, hoàng linh đan tam tinh chính là đan được hoàng giai, coi như là lão quái chí tôn giai phục dụng cũng có thể tăng thêm chút tu vi, tuyệt đối là vật vô cùng hi hữu.

Lại một đạo lôi điện màu đen kéo tới, Kim Phi sắp không thể kiên trì được, thấy Hàn Nguyệt còn đang do dự, Kim Phi vẫy tay một cái, thân thể Cổ Minh không tự chủ được bay vút ra ngoài, thẳng tắp hướng về phía lôi điện màu đen.

Một màn này đủ làm cho tất cả các tu luyện giả ở đây hít một hơi khí lạnh.

- Hoang phi nương...

Cổ Minh hoảng hốt giật dử hết, thế nhưng sau một khắc làm cho hắn không còn kịp suy nghĩ gì hết, lôi điện màu đen đang lao tới cực nhanh.

Cổ Minh lập tức lấy ra pháp bảo đặc lực nhất của mình là chung thiên vương đỉnh ra, một chiếc vương đỉnh nho nhỏ trong nháy mắt biến thành khổng lồ, chặn lại lôi điện màu đen.

Ầm một tiếng, lôi điện màu đen lập tức làm cho chiếc đỉnh trong hạ giới tuyệt đối được cho là pháp khí thiên bảo tan vỡ thành bốn năm mảnh.

Sắc mặt Cổ Minh kinh khủng, lôi điện màu đen không hề trung hòa với chung thiên vương đỉnh mà là trực tiếp xuyên thấu, bổ vào thân thể Cổ Minh.

Tách một tiếng, thân thể Cổ Minh dưới làn lôi điện hóa thành hư ảo, chỉ còn chút tro bụi bay theo gió, nguyên linh cũng bị oanh kích tan thành mây khói.

Trên mặt Nguyên Thủy Ma Tôn cảm thấy đáng tiếc, nếu là sớm biết Kim Phi sẽ dùng đến thủ đoạn này thì hẳn sẽ không dùng đến loại thần thông lôi điện bá đạo này, đổi thành một loại khác nhu hòa hơn, chỉ cần như vậy đã đủ thôn phệ hoàn toàn nguyên linh của tiểu tu hạ giới này, lúc này cái gì cũng bị oanh tạc không còn sót lại, thực sự là lãng phí.

Cổ Minh vừa chết, lần này mấy vị Vu sư tiến vào đại lục Phong Ma đã bị diệt toàn bộ, chỉ còn lại một mình Tiểu Ma Thiên Thiên, thể nhưng lại bị Kim Phi chiếm lấy thân thể, danh thì còn nhưng thực tế đã mất.

- Hàn Nguyệt, Hàn Nguyệt Cung của các ngươi có vị trí lại Băng Linh Giới Đảo, có một chi nhánh của Bát Quái Môn, người chấp chương tên là Thiên Trì, người này người hẳn là nhận biết, sau đó hẳn chắc chắn sẽ đưa đan được cho người.

Kim Phi vội vã truyền âm nói.

Tâm trạng của Hàn Nguyệt vẫn có chút không tin tưởng như cũ, dù sao hoàng linh đan tam tinh là vật phi thường hiếm lạ, một khi xuất hiện tuyệt đối có thể gây nên một hồi phân tranh huyết vũ tinh phong. Nhưng thân phận của Kim Phi tại thượng giới vô cùng tôn quý, loại đan được tuyệt thế này, nàng cũng có thể lấy ra được, không đến mức phải lừa dối chính mình.

Ánh mắt Hàn Nguyệt chợt lóe, truyền âm nói.

- Nếu Hoàng Phi nương nương ưu ái như vậy, Hàn Nguyệt sẽ dốc sức thỏa đáng, bất quá ngoại trừ một viên đan được này ra, một lúc nữa Hàn Nguyệt còn cần Hoàng Phi nương nương tương trợ cướp đoạt một bảo vật, mong rằng Hoàng Phi nương nương nhận lời.

- Không sao, chỉ cần bức chủ niệm của lão ma đầu này trở lại, giới này chẳng lẽ còn có kẻ nào là đối thủ của chúng ta sao?

Kim Phi khinh thường nói.

- Vậy thì một lúc nữa làm phiền Hoàng Phi nương nương rồi!

Hàn Nguyệt ngầm không đồng ý trả lời, trong lòng của nàng không có bất luận sự khinh thường nào đối với tu luyện giả hạ giới, đặc biệt là người thanh niên mặc tử bào kia.

Ầm, lại một đạo lôi điện màu đen kéo tới, Kim Phi thấy Hàn Nguyệt vẫn chưa xuất thủ, lần thứ hai trao một cái. Hồng Chiến nhất thời giống như lưu tinh bay vụt tới.

Hồng Chiến thúc đẩy khí nguyên toàn thân nhưng cũng không thể gãy dựa được, cộng thêm trước đó đã bị trọng thương, lúc này căn bản không có lực chống lại.

- Hồng huynh!

U Minh Lão Tổ kinh hãi, lập tức sử dụng thần thông kéo lại, nhưng chỉ trong nháy mắt dừng lại, Hồng Chiến tiếp tục bay đi.

- Đại ca!

Con người Lâm Khiếu Đường co rút, lật tay, mấy tử kim thủ bắt tới.

Nắm tử kim thủ nắm lấy Hồng Chiến, làm cho thể bay đi của Hồng Chiến giảm đi nhiều, sắc mặt Kim Phi cả kinh, hoàn toàn không ngờ tới hạ giới này còn có người sinh ra một chút đối kháng đối với nàng.

Kim Phi cũng không có nhiều thời gian đánh giá, dừng lại một chút đã bỏ qua thời cơ, lôi điện màu đen bắn thẳng tới, liều mạng tổn thương bản thể, lại ngưng tụ ra một chiến khiên màu đen.

Ầm...

Một tiếng nổ vang.

Lôi điện màu đen cũng không công kích vào chiếc thuẫn màu vàng, một bông tuyết bỗng nhiên kéo tới, trực tiếp đóng băng đạo lôi điện màu đen.

Trong hư không lưu lại một đường vật chất băng tinh màu đen, chính là con đường lôi điện màu đen đi qua.

Hàn khí kinh người, dĩ nhiên có thể đông cứng loại lôi điện bá đạo mà lại hư vô này lại.

Hàn Nguyệt vừa xuất thủ, trong lòng Kim Phi nhẹ nhõm.

Nhưng các tu luyện giả hạ giới lại mọc lên trong lòng hàn khí dày đặc, đối với hành động của thượng tu bắt người làm khiên chắn cảm thấy cực kỳ sợ hãi, hiển nhiên là những thượng tu này không coi bọn họ như con người.

Hồng Chiến suýt chút nữa bị hại chết, cảm kính nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường, truyền âm nói:

- Đa tạ tam đệ xuất thủ cứu giúp.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường hiện lên một tia kính trọng nói.

- Đại ca khách khí, tam đệ đã tới chậm, bằng không Thượng Vân Chân Nhân cũng sẽ không đến mức gặp phải độc thủ, tam đệ thực cảm thấy có lỗi.

Hồng Chiến truyền âm ngược lại.

- Điều này sao có thể là lỗi của tam đệ, lần hành trình đại lục Phong Ma này căn bản là một sai lầm, chúng tu luyện giả bị một mưu kế mấy vạn năm lừa dối, tất cả mọi người chỉ là một quân cờ, chúng ta rõ ràng bị tu luyện giả thượng cổ và tu luyện giả thượng giới này lừa dối rồi, muốn oán thì chỉ có thể oán chính mình quá tham lam.

Lâm Khiếu Đường từ chối cho ý kiến, không truyền âm lại. Lúc này, cổ cảm giác bất an càng lúc càng nặng nề hơn, chung quy vẫn cảm giác có chuyện lớn gì đó phát sinh.

Lúc này không ít tu luyện giả tu vi tương đối yếu không có tâm trạng nào quan sát tranh đấu của các tu luyện giả thượng giới, đều tản ra xung quanh tìm kiếm đường ra, hy vọng có thể thoát ra ngoài.

Bất quá, hiển nhiên ở đây không có đường ra.

Nhìn lôi điện màu đen bị đông lại, trên mặt Nguyên Thủy Ma Tôn hơi giật mình, nếu như ở thượng giới điều này tuyệt đối không có khả năng, đang tiếc nơi này là hạ giới, niệm lực của chính mình rất yếu, không thể phát huy được uy lực cực mạnh của hắc hức thiên lôi, cứ nhiên bị một tiểu bối phá hủy.

Nguyên Thủy Ma Tôn giơ một tay lên, điểm về phía Kim Phi. Thần sắc Kim Phi đại biến, cả kinh nói.

- Chỉ ma đại diệt quyết! Hàn Nguyệt cẩn thận!

Kim Phi đang nói, Nguyên Thủy Ma Tôn chỉ tay về hướng nàng bỗng nhiên nhoáng lên, một đạo ma lực bắn về phía Hàn Nguyệt, chính là dương đông kích tây.

Hàn Nguyệt vẫn đề phòng, chiếc thuẫn bông tuyết tạo ra trước đó dựng thẳng lên hơn mười mét, lúc này những thuẫn chắn này từ ngoài vào trong lần lượt vỡ tan, cho tới một mặt cuối cùng mới dừng lại.

Trong toàn bộ quá trình, chỉ nhìn thấy thuẫn vỡ, không hề thấy bất cứ thủ đoạn công kích nào.

Kim Phi thấy hiện khe hở, tay phát ra, Vu vương kỳ bắt đầu khởi xướng công kích, gần mười vạn u hồn dưới sự dẫn đầu của năm chủ hồn điên cuồng bay tới, trên cao trong đám mây càng chứa rất nhiều kim lôi uy lực kinh người.

Đối mặt với hai tầng công kích, Nguyên Thủy Ma Tôn chỉ trào phúng cười, quanh thân tràn đầy hắc khí, viên hắc châu thật lớn trên bầu trời bay tới trước người, tị lôi phong bùng phát.

Kim loi có diện tích chu phủ vượt quá trăm trượng dưới sự ngăn cản của tị loi phong không hề phát huy được uy lực, mười vạn u hồn thì bị hắc châu hấp dẫn, không thể giã ra được.

Dung nhan băng lãnh của Kim Phi hiện lên một tia tiếc hận. Vu vương kỳ chỉ còn thiếu một chủ hồn để giải, thế nhưng chỉ một điểm như vậy làm cho uy lực của Vu vương kỳ giảm đi rất nhiều, ngay cả một phần một trăm cũng không đủ, chính là sai một ly đi ngàn dặm.

Chủ hồn kia tựa như chất xúc tác vậy, một khi có được thì chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín u hồn hoàn toàn luyện hóa thành chiến hồn. Uy lực đề cao gấp trăm lần. Lúc này không thể hấp thu được một chủ hồn cuối cùng, còn đưa tới lão ma đầu này, Kim Phi có chút cảm giác cái được không bù nổi cái mất.

Nguyên Thủy Ma Tôn cười đắc ý, đang muốn dùng lực lao tới, làm Kim Phi bị thương nặng, bỗng nhiên một cỗ băng hàn khí gần như cực hạn cuộn trào mãnh liệt lao tới.

Mấy trăm băng trùy trong nháy mắt hình thành xung quanh bốn phía Nguyên Thủy Ma Tôn, hơn nữa lấy tốc độ nhanh kinh người lan tràn, hình thành nên một tầng băng tráo (lồng băng) thật lớn.

- Muốn đóng băng lão tử? Tiểu nha đầu, ngươi thực mơ mộng quá!

Nguyên Thủy Ma Tôn coi thường nói.

Hàn Nguyệt không đổi sắc, tiếp tục thôi động băng khí lan tràn, càng lấy toàn bộ pháp khí lấy được từ Sứ Giả Ma Tôn trước đó ra làm trung tâm băng trận, lợi dụng pháp bảo tiến hành công kích.

Nguyên Thủy Ma Tôn vùng vẫy, băng tráo không chút sút mẻ, không khỏi kinh hãi, hơi chậm một chút, băng tráo đã hoàn toàn kết nối với nhau, hình thành một tòa băng sơn thật lớn, phong ấn Nguyên Thủy Thiên Ma vào trong đó.

Nguyên Thủy Thiên Ma nhất thời không thể cử động, điều này làm cho nội tâm của hắn giận dữ điên cuồng, có lực cũng không tung ra được, có thể chỉ là sử dụng một tia niệm lực mà thôi. Muốn có thêm lực lượng hiển nhiên là không có khả năng, đối mặt với pháp tắc vị diện, tu luyện giả cường thịnh hơn nữa cũng đành bất lực.

Bất quá ngay cả như vậy thì Nguyên Thủy Ma Tôn cũng không buông tha thoát thân, ma niệm toàn thân điên cuồng bành trướng.

Ầm, một tiếng nổ, một kiện pháp khí không thể chống đỡ được, vỡ tan.

Sắc mặt Hàn Nguyệt tái nhợt, đau khổ chống đỡ. Băng sơn lúc này bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Ầm...

Lại một tiếng nổ vang lên, một kiện pháp bảo khác vỡ tan, tổng cộng mười một kiện pháp khí, nếu như hoàn toàn bị hủy, chỉ bằng vào niệm lực nguyên khí của Hàn Nguyệt thì không thể nào phong ấn được Nguyên Thủy Ma Tôn.

- Hoàng Phi nương nương hỗ trợ!

Hàn Nguyệt cất lực kêu lên.

Kim Phi lúc này vẫn như cũ điều khiển Vu vương kỳ và kim loi giao tranh với hắc châu và tị loi phong không thể thoát thân ra được. Nguyên Thủy Ma Tôn chỉ bị đông lại, niệm lực vẫn còn có khả năng khống chế thần thông tiến hành công kích, chỉ sợ sẽ yếu hơn một chút mà thôi.

Dung nhan mỹ lệ của Kim Phi xuất hiện vẻ lo lắng, ánh mắt khê động, tức thì lên tiếng nói.

- Bốn tiểu bối vừa rồi cách trung tâm hàn khí gần nhất, bản phi mệnh lệnh cho các ngươi lập tức xuất thủ.

Điểm danh lên, kẻ đó là ai, tự nhiên sáng tỏ, chỉ là sau lời nói này, không có người nào xuất thủ.

Khuôn mặt già nua của Cửu Đỉnh Công hiện lên vẻ ngạo nghễ, tuy là có sự chênh lệch rất lớn đối với thượng tu, thế nhưng tuyệt đối không đơng giảo cúi đầu. Mục Bách Thông và Hình Hương Thiên đều hiện sắc mặt

lãnh đạm, không biết suy nghĩ cái gì. Mà sắc mặt của Lâm Khiếu Đường như thường, khi nhìn thấy Uyển Nhi, ánh mắt của hắn trong nháy mắt ôn hòa lại, phẳng phất như cái gì cũng chưa từng nghe thấy.

Ánh sáng lạnh chợt lóe trong mắt Kim Phi nói:

- Xem ra các người ngày hôm nay đúng là không muốn rời khỏi nơi này nữa rồi, vậy thì hãy lưu lại hết đi!

Lời nói này dùng nguyên lực phát ra, toàn bộ tu luyện giả xung quanh đều nghe thấy rõ ràng, sắc mặt Cửu Đỉnh Công hơi đổi, liếc mắt nhìn Thượng Quan Dao, khe khẽ thở dài, Lâm Khiếu Đường cũng như vậy, Mục Bách Thông và Hình Hưởng Thiên tuy vẫn không biểu tình như cũ, thế nhưng hai người cũng vô ý thức nhìn thoáng qua Mặc Vô Danh, hy vọng của Tiềm Long Viện thời gian tới.

Uy hiếp! Mỗi người đều có, cho dù là tam đại cao thủ cũng như vậy, cao thủ mới nổi Lâm Khiếu Đường càng không cần phải nói.

Bốn người rất ấn ý liếc mắt nhìn lẫn nhau. Chín chiếc kim đỉnh đầu tiên bay ra, sau đó hơn ba trăm thanh phi kiếm màu vàng phô thiên cái địa, sau đó là thiên đạo hư ảnh cùng ra, tam đại cao thủ đều xuất thủ.

Lâm Khiếu Đường do dự một chút, không lấy ra thiên nguyên đạo, mà là niệm động, bốn người hai thanh tử kim thương bay ra toàn bộ, trong đó có một cây chủ thương nắm trong tay.

Chỉ thấy phía người thanh niên đeo cự kiếm sau lưng, nắm trong tay một cây tử kim trường thương, mặc tử bào, điều khiển tử kim trường thương hình thành trận hình, mạnh mẽ lao lên, bay thẳng tới tị lôi phong.

505. Chương 492: Phi Thăng Cơ Duyên

Từ lần đầu tiên Lâm Khiếu Đường hấp thu loại thiên lôi từ thượng giới trong cơ thể Duy Lạp, thân thể của hắn liền có linh hạch của kim lôi, do đó bản thân hắn cũng có thể thi triển được loại thần thông này.

Chỉ là lôi lực ẩn dấu trong cơ thể Lâm Khiếu Đường phi thường ít ỏi, tùy tiện dùng một chút liền không còn. Phải chờ hơn một ngày hoặc là điều tức một chút mới có thể khôi phục lại.

Về điểm dung lượng này tự nhiên là không đủ dùng, đây cũng là nguyên nhân cơ bản vì sao Lâm Khiếu Đường không hề dùng tới kim lôi, kỳ thực loại thần thông này vô cùng lợi hại, so với sử dụng pháp bảo còn lợi hại hơn.

Lâm Khiếu Đường đối với kim lôi cảm thấy rất hứng thú còn có một nguyên nhân nữa, đó là hắn phát hiện ra dung hồn độc hỏa và kim lôi có thể dung hợp cùng một chỗ đề cao uy lực.

Lâm Khiếu Đường tổng cộng có ba nửa linh nguyên. Phân biệt là nguyên linh, nguyên dương, độc linh. Nửa cuối cùng tự nhiên là nguyên hỏa, độc linh và nguyên hỏa có thể dung hợp cùng một chỗ, do đó phát huy ra uy lực lớn hơn nữa, nhưng từ khi có kim lôi, loại bốn nguyên vật này cũng cực lực muốn dung hòa với độc linh và nguyên hỏa.

Thế nhưng kim lôi vẫn không thể chân chín thành hình vì số lượng thực sự quá ít. Nếu là tam đại bốn nguyên vật có thể dung hợp cùng một chỗ, Lâm Khiếu Đường tin tưởng tu vi của chính mình sẽ nâng cao thêm một bước, đột phá trung kỳ đỉnh phong không phải là nói chơi, hơn nữa càng có thể làm cho nguyên hỏa triệt để tiến hóa, kim lôi cũng có chút biến đổi, độc linh càng trở thành nguyên linh, nguyên dương trở thành chủ linh, tam đại linh nguyên đại thành toàn bộ, Lâm Khiếu Đường cảm giác chính mình đột phá để giai không quá khó khăn.

Trên thực tế, vô luận là loại pháp quyết hay bốn nguyên vật gì, một khi bị Lâm Khiếu Đường hấp thu học được, đều có thể dựa vào đầu luyện vận chuyển, dung hợp hoặc phân hóa, còn có thể kéo dài.

Lâm Khiếu Đường một mặt dùng tử kim thương chống đỡ tị lôi phong, một mặt hấp thu kim lôi lực tàn dư xung quanh một cách nhanh nhất có thể. Tới gần như vậy, có thể hấp thu được nhiều kim lôi hơn nhiều, cơ hội thực khó có được.

Lâm Khiếu Đường tự nhiên sẽ không nường tay, có thể hấp thu được bao nhiêu thì cố gắng hấp thu bấy nhiêu.

Thấy rõ bốn người đều đã động thủ, sự căm tức trong lòng Kim Phi thoáng hòa hoãn lại, bốn tu luyện giả hạ giới này cũng không phải ngu ngốc, vừa ra tay liền lựa chọn tấn công hai thần thông dưới sự khống chế của Nguyên Thủy Ma Tôn, làm cho Kim Phi có thể thu tay lại.

Nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn bên trong núi băng, trên mặt Kim Phi hiện lên tiểu y âm lãnh, chỉ cần phá hủy thân thể kia, niệm lực của Nguyên Thủy Ma Tôn liền bị đẩy trở về thượng giới.

Nếu như là ở thượng giới, cho dù là có tới một trăm cường giả hoàng giai đỉnh phong thì nàng cũng không thể làm gì được Nguyên Thủy Ma Tôn, thế nhưng đây là hạ giới, nàng chỉ cần một người giúp đỡ liền có thể đánh bại được Nguyên Thủy Ma Tôn.

Kim Phi bỗng nhiên lóe lên kim quang, một đoàn dịch thể màu vàng ngưng kết, sau đó biến thành một giọt nước màu vàng.

- Không nghĩ tới, cứ nhiên muốn cho bản phi dùng tới kim tủy dịch, vạn năm cũng chỉ ngưng tụ ra được một giọt này mà thôi!

Kim Phi có chút luyến tiếc, thế nhưng cũng không thể không dùng, Nguyên Thủy Ma Tôn thông qua phương pháp niệm lực đặc thù đi tới hạ giới này, nhất thời nửa khắc sẽ không thể quay về, nói không chừng mấy ngày cũng rất có khả năng, thời gian dài như vậy trong lòng Kim Phi biết chính mình căn bản không thể chịu đựng nổi.

- Đi!

Kim Phi khẽ quát một tiếng, giọt nước màu vàng bay vút tới núi băng, trong nháy mắt núi băng liền biến thành trạng thái trong suốt màu vàng nhạt.

Ầm...

Hầu như đồng thời, kiện pháp bảo thứ tám vỡ toan, chỉ còn lại ba kiện pháp bảo cuối cùng đau khổ chống đỡ.

Khuôn mặt Hàn Nguyệt như sắp nứt, người đầy mồ hôi, khoe miệng không thể ức chế được chảy ra một dòng máu, đã đến cực hạn rồi, hơn nữa lúc này bản thể lại thượng giới cũng phải chịu ảnh hưởng nhất định.

Núi băng hóa thành màu vàng bỗng nhiên lấy mất thường khó có thể phân biệt được rung động mãnh liệt, Nguyên Thủy Ma Tôn bị đông cứng bên trong bỗng lộ ra vẻ đau đớn khó chịu.

Trong thời gian một chén trà nhỏ đúng là không có pháp bảo nào tiếp tục vỡ tan, ma khí của Nguyên Thủy Ma Tôn vô cùng yếu ớt, thân thể đã xuất hiện vết nứt nhỏ.

Tách tách...

Ầm một tiếng, thân thể trong núi băng trực tiếp bị chấn động thành thịt nát, kim dịch lại một lần nữa tụ tập, làm cho toàn bộ máu thịt bên trong hoàn toàn tan rã, biến mất không còn.

- Hoa Thanh, lần này thù luyện thể đốt người, lão tử nhớ kỹ. Sau này trên thượng giới không nên rơi vào trong tay lão tử, nếu như thực sự có một ngày như vậy, lão tử không dằn vặt người thật tốt về sau sẽ không còn là Nguyên Thủy Ma Tôn nữa.

Nguyên Thủy Ma Tôn trong nháy mắt truyền lại câu nói rồi tan biến.

Nếu là người khác Kim Phi tự nhiên sẽ không thêm để ý, chỉ là vở hài kịch phát tiết mà thôi, thế nhưng là Nguyên Thủy Ma Tôn thì nàng có chút kiêng kỵ, sắc mặt không khỏi tối sầm lại. Đối với lần phủ xuống hạ giới này cảm thấy vô cùng căm tức.

Nguyên Thủy Ma Tôn tan đi, mây đen vẫn phủ kín trên bầu trời tự động biến mất không còn, tất cả ma khí giống như chui vào trong lòng đất không còn tung tích.

Tị lôi phong và hắc châu cũng theo đó tiêu tán.

Kim Phi lật tay thu hồi lại kim lôi và Vu vương kỳ, khi đánh tay kim vân trên trời, Kim Phi nao nao, cảm giác kim lôi linh hạch trong kim vân tựa hồ bị suy yếu, chỉ có không đến một phần ba so với ban đầu, Kim

Phi muốn tỉ mỉ tìm kiếm một phen, nhưng niệm lực thiếu, cộng thêm thụ thương không thể vận dụng quá nhiều lực lượng, cũng chỉ đành thôi, đợi trở về thượng giới khôi phục lại.

Lúc này Hàn Nguyệt có chút hối hận, bởi vì đối phó với Nguyên Thủy Ma Tôn thực sự quá tiêu hao nhiều sức lực, lại bị trọng thương, lúc này muốn đối phó với thanh niên mặc tử bào không có nắm chắc.

Kim Phi huyền phù trong hư không nhìn lỗ hổng trong đám mây, nơi này đang có hai kiện thiên nguyên thánh bảo chống giữ, ngóng nhìn bỗng nhiên nghĩ đến cái gì.

Lỗ hổng không gian bị kìm giữ một đoạn thời gian lại bắt đầu không ổn định, phật hoàng đao và long văn kiếm đã bắt đầu không chống đỡ được, run lên nhẹ nhàng.

Trong lúc nhất thời mọi người phảng phất như không còn mục tiêu gì nữa. Đều nhìn lỗ hổng trong đám mây kia, không biết suy nghĩ cái gì.

Ra cũng không ra được, nơi đây lớn như vậy, ngoài trừ sa mạc cát trắng xóa ra, cái gì cũng không có, lúc này ngoại trừ đợi lỗ hổng không gian bạo phát tựa hồ không còn suy nghĩ gì.

Bỗng nhiên thanh âm của Kim Phi vang lên.

- Trải qua đau khổ, đám tiểu bối các ngươi vẫn còn có thể sống sót, tự nhiên có một chút cơ duyên. Lúc này cơ duyên đã xảy ra trước mắt, lỗ hổng không gian gia cũng không phải dùng để hủy diệt, chỉ là chuẩn bị sau này để phong ma mà thôi. Một khi Nguyên Thủy Ma Tôn bị giải phong ra ngoài, cũng sẽ giải phong lỗ hổng không gian, hút những Nguyên Thủy Ma Tôn không thuộc về vị diện này trở về thông đạo không gian, bọn họ đi quan liên tiến vào thượng giới, nếu như không có, thì tiêu vong trong thông đạo, một lúc nữa lỗ hổng mở ra, phải hút sáu người tiến vào trong đó mới có thể khép kín, bản phi có thể dẫn theo năm người tiến vào trong thượng giới, bất quá cũng không nắm chắc mười phần, ai có năng lực chống lại lực lượng không gian và uy lực cửu thiên nguyên lỗi, liền bay tới bên người bản phi.

Lời nói này làm cho chúng tu luyện giả xôn xao, phi thăng thượng giới ai mà không muốn, không ai nghĩ tới không có tu vi để giai cũng có thể phi thăng, trong lòng đều cảm thấy rung động không thôi.

Thế nhưng những tu luyện giả ở đây đều có tu vi không kém, chỉ ít đều có tuổi tác hơn hai trăm trở lên, tự nhiên không còn loại xung động lỗ mãng của các tu luyện giả cấp thấp. Nhìn mọi chuyện đều suy nghĩ cẩn thận.

Kim Phi nói rất rõ ràng, cũng không thể bảo đảm khẳng định có thể đi vào thượng giới, chỉ là một loại khả năng mà thôi. Khi tiến vào trong lỗ hổng không gian, chắc chắn sẽ phải chịu lực xé rách của không gian và cửu thiên nguyên lỗi công kích, nếu như không chịu nổi, kết quả chỉ có một, trở thành vật phẩm bổ khuyết cho lỗ hổng không gian.

Một lúc lâu cũng không có người nào hành động, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ lo lắng, đại đa số đều đã động tâm, thế nhưng vừa nghĩ tới kết quả có thể chết trong đó thì lại có chút chùn chân.

- Thế nào? Không có ai nguyện ý sao?

Kim Phi nhướn mày, cục diện như vậy làm cho nàng có chút ngoài dự liệu, tu luyện giả giới này không phải người nào cũng nhất như chuột đầy chữ, hoặc là tâm cơ rất nặng, vô luận là loại nào nàng cũng không hề thích, không khỏi sinh ra một tia chán ghét đối với tu luyện giả hạ giới.

Đối với hành động của Kim Phi lúc này, Hàn Nguyệt tự nhiên hiểu rõ, so với tay không mà về không bằng cố gắng kéo thêm vài kẻ tư chất tương đối tốt gia nhập vào Bát Quái Môn, tăng thêm một chút thực lực cho tông phái.

Trên thực tế, tu luyện giả địa vị cao của thượng giới thường sẽ tới các vị diện khác lôi kéo các tu luyện giả có tiềm lực trực tiếp phi thăng tiến vào tông phái trên thượng giới, làm cho tông phái có thể tăng thêm thực lực.

Nói đơn giản một chút, toàn bộ thượng giới huy hoàng, kỳ thực là do vô số vị diện phụ thuộc chônchất lại mà thành, tất cả những thiên tài ưu tú nhất, trân quý nhất, đứng đầu, vô luận là người hay vật, cuối cùng đều bị hấp thu tiến vào trong thượng giới, trở thành một bộ phận nơi nào đó, mà một số bộ phận đầu loại thì rơi rụng là tả đến các vị diện phụ thuộc. Có một số vị diện phụ thuộc bị nghiền ép hấp dẫn tài nguyên

tu luyện trong thời gian dài làm cho toàn bộ sức sống của vị diện đó càng dần càng sa sút. Thậm chí đã không còn tu luyện giả tồn tại, nơi đó thực sự quá mức nghèo đói, những vị diện như vậy không bao lâu sẽ vì khí bản nguyên thiếu thốn quá độ mà sụp đổ hủy diệt.

Vì khí bản nguyên so với ánh mặt trời của thế giới chúng ta giống nhau, một khi không có, thế giới sẽ hủy diệt, bởi vì đó chính là nguồn suối tất cả sinh mệnh.

Tu luyện giả ở đây kém nhất cũng có tu vi linh hồn giai, mấy đại sư giai nhỏ nhỏ có thể quên đi cũng được, tư chất chính thể coi như rất không tồi.

Linh hồn giai trên thượng giới cũng đã được coi như tu luyện giả, số lượng xác thực không ít. Nhưng tu luyện đạt tới cảnh giới này cũng không phải là việc dễ dàng, tu luyện giả từ địa vương giai càng là lực lượng trung kiên, tạo ra tác dụng trực tiếp rất lớn, hết sức quan trọng.

Cấp bậc cao thấp của tông phái bình thường đều nhìn vào tu luyện giả có tu vi cao nhất trong môn phái, tu vi càng cao thì cấp bậc của tông phái này tự nhiên càng cao, danh vọng của tông phái tự nhiên cũng cao, nhưng đây cũng không đại biểu cho nội tình và thực lực chân thực của tông phái.

Nội tình và thực lực chân thực của tông phái phải thể hiện tại lực lượng trung kiên, đó chính là số lượng tu luyện giả linh hồn giai và địa vương giai. Đặc biệt là địa vương giai càng thêm quan trọng.

Cho dù là một siêu cấp tông phái như Bát Quái Môn, hấp thu tu luyện giả địa vương giai cũng rất quan trọng.

Thượng giới bởi vì thọ nguyên rất dài, cho dù là thánh nguyên lực cực kỳ dư thừa, tốc độ tu luyện cũng không nhanh như trong tưởng tượng, ngược lại so với vị diện phụ thuộc còn chậm hơn rất nhiều.

Bình thường tu luyện đến linh hồn giai cần thời gian nghìn năm, địa vương giai thì cần một nghìn năm trăm năm đến hai nghìn năm, tất nhiên đây là giá trị bình quân, nguyên nhân dẫn tới tốc độ tu luyện tại thượng giới chậm chậm chính là vì nguyên khí quá mức dư thừa gây ra, loại thuyết pháp này tựa hồ đi ngược lại với nguyên lý tu luyện bình thường, kỳ thực không phải.

Ở thượng giới, phương diện tu luyện cứng nhắc không tồn tại cái gọi là bình cảnh, bởi vì thánh nguyên khí quá mức dư thừa, cứng nhắc tiến giai phi thường dễ, cho dù là hoàng giai cũng không phải là rất khó.

Thế nhưng chỗ then chốt trong thượng giới chính là tiến giai tính mềm dẻo, cũng chính là linh ngộ theo cách nói thông thường. Mỗi một giai đều gặp phải bình cảnh linh ngộ bản nguyên chi đạo, chỉ có chân chính linh ngộ được, tu vi cứng nhắc mới có thể đột phá, bằng không vô luận là tu luyện thể nào cũng là vô ích.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao tu luyện giả thượng giới được xưng là tu thánh giả, vì thành giả tự nhiên là người có tư tưởng cảnh giới thâm thúy, so với định nghĩa tu luyện giả có điều khác nhau.

Ở thượng giới tu luyện rất dễ, nhưng cảm ngộ lại rất khó, cảm ngộ đó là nguyên nhân đầu sỏ dẫn tới tu luyện chậm, cũng may thọ nguyên của thượng giới dài lâu, có thể làm cho tu thánh giả chậm rãi cảm ngộ bản nguyên chi đạo.

Có lúc cảm ngộ sâu vô cùng, thậm chí có thể ngăn ngủ trong mấy năm liền đề thăng hai cảnh giới liền.

Sắc mặt Kim Phi càng lúc càng lạnh lẽo, hiển nhiên không còn kiên nhẫn chờ đợi, đúng lúc này rốt cuộc có người bay tới, phi thăng thực sự quá mức mê hoặc, chung quy có người không chịu nổi sự hấp dẫn của nó, cam nguyện mạo hiểm.

Khi thấy Cực Âm Ma Quân và Thiên Bằng Thượng Nhân đều bay tới bên người Kim Phi, các tu luyện giả đều hiện ra vẻ ngoài dự liệu, không nghĩ tới hai người luôn cao cao tại thượng lại có thể quyết định như vậy, cam nguyện trở thành một kẻ lệ thuộc.

Không ai ngây thơ tới mức cho rằng vị nữ tu thượng giới này sẽ không công dẫn theo năm người cùng phi thăng, trong đó hung hiểm không cần nói tới, coi như là thành công tiến vào thượng giới, chỉ sợ là nữ tử này cũng sẽ không để cho ba người này tự do bên ngoài mình không được lợi.

Bất quá trên mặt các đại tu sư lại không hiện lên vẻ quá mức ngoài dự liệu, bởi vì bọn họ đều biết, Cực Âm Ma Quân và Thiên Bằng Thượng Nhân đã sắp hết thọ nguyên rồi, cùng lắm chỉ sống thêm vài chục năm

đến một trăm năm mà thôi, đối với tu luyện giả địa vương giai hậu kỳ mà nói, coi như đã là đen hết dầu rồi.

Chỉ ít phải đạt tới cảnh giới như tam đại cao thủ mới có thể kéo dài thêm được ba bốn trăm năm thọ nguyên, đáng tiếc bình cảnh tại hạ giới này vô cùng khó đột phá, đối với Cực Âm Ma Quân và Thiên Bằng Thượng Nhân mà nói, so với ngồi đợi không bằng liều mạng một phen.

Chỉ chót lát, lại thêm hai gã tu luyện gia bay tới, hai người này có danh khí không phải rất lớn. Một người là nguyên lão linh hồn giai hậu kỳ một môn phái tại Nam Xuyên Giới, người còn lại là tu luyện giả địa vương giai sơ kỳ Đại Hạ quốc.

Thượng Quan Dao vẫn bên cạnh Cửu Đỉnh Công, bỗng nhiên lắc mình bay tới trước mặt Lâm Khiếu Đường, vẻ mặt băng lãnh chỉ vào Uyển Nhi nói.

- Bĩ tu, nữ nhân này là ai?

Lâm Khiếu Đường nao nao, không quá hiểu rõ vì sao nữ tử này lại hỏi mình như vậy, lãnh đạm trả lời.

- Nàng là ai thì có quan hệ gì với người đây?

Trong lòng Thượng Quan Dao nhất thời đau đớn, về phần vì sao lại như vậy, chính nàng cũng không biết, nói chung rất khó chịu, ngữ khí cũng trở nên lạnh hơn.

- Bĩ tu, ta muốn cùng người kết thành bầu bạn song tu, người có bằng lòng hay không?

Sự nghi hoặc trong mắt Lâm Khiếu Đường càng đậm, bất quá khi nhìn thấy Cửu Đỉnh Công xa xa, trong lòng cũng có chút hiểu ra, cũng nghĩ ra một ít manh mối, Cửu Đỉnh Công là người ra sao? Tự nhiên là có thể nhìn ra được một ít chỗ kỳ lạ trên bản thân mình.

Lâm Khiếu Đường đối với tình huống của chính mình rất rõ ràng, nữ tu cùng song tu với chính mình sẽ nhận được rất nhiều chỗ tốt, nếu như thâm nhập vào sâu loại song tu thì chỗ tốt càng nhiều hơn.

Trước đó Tân Tây Á, Tiểu Lan và Tổ Tổ, tương đương với quá trình song tu với Lâm Khiếu Đường, cả ba người trong thời gian cực ngắn tu vi tăng lên rất kinh người, tự nhiên không thể thoát khỏi quan hệ với thể chất đặc biệt của Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường nhìn Thượng Quan Dao, tâm tình không chút gợn sóng trả lời.

- Nhận được sự ưu ái của Thượng Quan đạo hữu, tại hạ thụ sủng nhược kinh (được yêu mà sợ), đáng tiếc người và ta không có duyên phận, thứ cho Lâm mỗ khó có thể làm theo.

Thượng Quan Dao thê lương bi ai cười, nói:

- Bĩ tu, từ lúc nào người lại trở nên chính thống, nói năng nho nhã như vậy, bản quân chúa nghe thực không quen!

Lâm Khiếu Đường thần nhiên cười, không nói tiếp.

Ánh sáng lạnh trong mắt Thượng Quan Dao bỗng nhiên lóe lên, nhìn về phía Uyển Nhi mang theo một tia tàn nhẫn.

- Bĩ tu, chỉ cần người nguyện ý kết làm bầu bạn song tu với ta, tất cả tài nguyên tu luyện của Đại Hạ quốc, cho dù người lựa chọn thể nào đi nữa, người nào ngăn cản giết người đó, bản quân chúa sẽ toàn lực phụ trợ người thành tựu phi thăng đại đạo!

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói.

- Theo như lời Thượng Quan đạo hữu, Lâm mỗ nếu như thiếu người, lẽ nào không thể thành tựu đại đạo hay sao?

Thượng Quan Dao cắn chặt răng, lập tức nói.

- Bĩ tu, người biết rõ ta không có ý này, người còn nói như vậy, ta đã ăn nói khép nép với người như vậy, rồi mà người vẫn không thả lỏng ngữ khí được sao? Cho dù làm bộ một chút cũng được, lẽ nào người không nhớ đến một chút tình nghĩa cũ sao?

“Tình cũ? Có sao?”

Lâm Khiếu Đường không quá hiểu rõ Thượng Quan Dao nói như vậy có nghĩ gì. Thượng Quan Dao hơi nhắm mắt lại nói:

- Bĩ tu, trong sào huyết hóa long giao, ngươi đã khi dễ bản quận chúa như vậy còn chưa đủ sao?

Lâm Khiếu Đường bình tĩnh nói:

- Thượng Quan đạo hữu, mọi chuyện phát sinh lần đó chỉ là hiểu lầm mà thôi, hà tất phải để trong lòng, ngươi và ta đều không phải người phạm, chẳng lẽ còn quan tâm tới một chút lễ tiết sao? Tu luyện giả truy cầu đại đạo, không câu nệ tiểu tiết, câu nệ một ít chuyện nhỏ, nhất định sẽ không thành đại đạo.

Lửa giận trong lòng Thượng Quan Dao đang không ngừng bốc lên, mà biểu tình nhu nhược trên mặt lại càng mãnh liệt, phảng phất như sắp hóa thành nước vậy, bỗng nhiên ngưng lại nói.

- Ta không quan tâm!

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường lạnh lùng.

- Thượng Quan đạo hữu, nếu như ngươi tiếp tục cố tình gây sự, đừng trách Lâm mỗ không lưu mặt mũi!

Thượng Quan Dao dường như hạ quyết tâm rất lớn.

- Tốt, tốt một cái không lưu mặt mũi, bĩ tu, bản quận chúa không chiếm được ngươi, người khác cũng đừng mơ chiếm được.

Vừa dứt lời, Thượng Quan Dao vung tay lên, một chiếc điều lung thật lớn bỗng nhiên xuất hiện, trực tiếp nhốt Lâm Uyển Nhi bên trong.

Lâm Khiếu Đường vẫn có chút phòng bị, đối với Thượng Quan Dao hẳn cũng có chút hiểu biết, thế nhưng lúc này khoảng cách lại quá gần, không nghĩ tới Thượng Quan Dao dĩ nhiên lại sử dụng tới pháp bảo bản mạng, thủ pháp so với năm đó còn lợi hại hơn không ít, trong đó càng thêm hắc ám lực.

Tử kim thủ ngăn cản cũng không có hiệu quả gì nhiều, Uyển Nhi đã bị trực tiếp nhốt bên trong điều lung.

Điều lung này nằm đó tại Tù Ma Cốc làm cho Lâm Khiếu Đường vô cùng đau đầu.

- Thượng Quan đạo hữu, nếu như ngươi thu tay lại, Lâm mỗ sẽ không tính toán với ngươi!

Thượng Quan Dao căn bản không hề để ý tới, nắm chặt tay, điều lung bắt đầu thu nhỏ lại, lúc này Lâm Uyển Nhi bị nhốt trong đó cả kinh, lập tức thôi động phát ra chín đầu tử long hỏa diễm.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường ngưng tụ, tay nắm đi, một thanh tử kim trường thương thâm nhập vào bên trong điều lung, khoảng cách cấm chế của điều lung vẫn không thể ngăn chặn được tử kim thương.

Thương vừa với vào bên trong lập tức chống lại sự thu nhỏ của điều lung, Thượng Quan Dao nhìn thấy không thể thu lại được điều lung, hoặc là không làm, làm thì triệt để, toàn thân bốc lên hỏa diễm, một cầu thanh loan gần giống như phượng hoàng bay lên trời, hóa thành một đạo quang mang mỹ lệ bắn đi.

Lúc này Kim Phi đang phiêu phù trên cao, con mắt bỗng nhiên lóe lên, gắt gao nhìn chăm chăm vào thanh loan, trong lòng khẽ run lên, không nghĩ tới hạ giới này lại có được hậu duệ thần thú, nếu như có thể bắt được, so với cổ tiên đi bảo không hề kém hơn bao nhiêu.

Lâm Khiếu Đường đã từng thể nghiệm qua sự lợi hại của thanh loan, lại trải qua vài chục năm tu luyện, thanh loan này so với năm đó còn hung mãnh, lợi hại hơn nhiều.

Lâm Khiếu Đường nắm tay lại, một tử kim thủ thật lớn chụp bắt thanh loan, trảo long thủ được xưng là có thể bắt long (rồng), loại thanh loan nho nhỏ này tự nhiên không cần phải nói.

Thanh loan tuy là bị khống chế, thế nhưng bỗng há miệng ra, phun ra một đoàn hỏa diễm có độ ngưng tụ cực kỳ cao, hỏa diễm này hầu như ngưng tụ vào một chỗ, hình thành thực thể.

Lâm Khiếu Đường kinh hãi, đoàn hỏa diễm kia ẩn chứa lực lượng độc hỏa đáng sợ, thậm chí ngay cả hắn còn cảm thấy một chút sợ hãi.

Lâm Khiếu Đường lập tức lấy ra toàn bộ tử kim thương, hình thành thương trận liều mạng chịu nội thương, cuối cùng cũng ngăn cản được.

Bỗng nhiên, trong không trung có một đạo hồ quang màu đen phóng tới, chui vào trong đoàn hỏa diễm ngưng tụ kia, tử kim thương trận nhất thời không chống đỡ được.

Phụt!

Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, hồ quang màu vàng kia bao phủ lấy đoàn hỏa diễm, thẳng tắp bắn vào trong điệu lung.

Lâm Uyển Nhi kinh hãi, dùng toàn bộ lực lượng khổng lồ chế chín đầu tử long chống lại hỏa diễm, thế nhưng một kích liền tan vỡ toàn bộ.

Đoàn hỏa diễm ngưng tụ cực cao mang theo lôi điện màu vàng trong nháy mắt xâm nhập vào trong cơ thể Lâm Uyển Nhi.

Lâm Khiếu Đường giận dữ, giận dữ ngập trời, làm cho nguyên khí của hắn lập tức bành trướng, bốn phía bỗng nhiên xuất hiện vạn vệt, trong không trung như muốn hình thành gió xoáy.

506. Chương 492: Phi Thăng Cơ Duyên(3)

Nhìn chằm chằm Uyển Nhi đã nhắm mắt ngã xuống điệu lung, Lâm Khiếu Đường ngửa mặt lên trời huyết một tiếng sáo dài, tham thị thú, tử kim thương, thiên nguyên đao, toàn phiêu... hầu như tất cả đều bay ta, ngoại trừ đầu cửu thiên tử hoàng điều, Lâm Khiếu Đường đồng thời điều khiển vô số pháp bảo, càng thi triển ra thần thông mạnh nhất.

Thượng Quan Dao kinh hãi, căn bản không kịp bay ngược lại, đã bị một thanh tử kim thương đâm xuyên qua vai, toàn thân đau đớn làm cho nàng thiếu chút nữa ngất đi.

Một thanh tử kim thương khác lao tới.

Cửu Đỉnh Công đã động thủ rồi, hắn tự nhiên không thể mở mắt trừng trừng nhìn tôn nữ của mình bị người khác giết chết, tuy rằng hắn đối với cách làm của tôn nữ không hề ủng hộ, thế nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm.

Lâm Khiếu Đường hiện tại đồ bừa hai mắt, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn cảm thấy tức giận tới như vậy, hồi tưởng lại, hơn hai trăm năm qua hắn còn chưa nổi giận qua, cho dù giận cũng không giận tới mức độ này, cho dù là năm đó tại thành Tân La, ngày nào hắn cũng bị chế nhạo cười cợt, thậm chí là bị đánh đập, thế nhưng hắn cũng chưa bao giờ sinh ra sự cuồng nộ như hiện tại.

Đôi mắt phẫn nộ đồ bừa của Lâm Khiếu Đường nhìn Kim Phi, nếu như không phải tặc nữ thượng giới này xuất thủ, lấy năng lực của Thượng Quan Dao làm sao có thể ngay trước mặt chính mình động chạm tới được Uyển Nhi, đều là nữ nhân chết tiệt này, Thượng Quan Dao cũng chết tiệt.

Lâm Khiếu Đường đã hoàn toàn bị cơn giận dữ cuồng nộ bao phủ, cái gì lo lắng, cái gì kiêng kỵ, hắn đã sớm bỏ hết sau đầu, trực tiếp công kích về phía Kim Phi trên trời cao.

Kim Phi lúc chiến đấu với Nguyên Thủy Ma Tộc đã bị nội thương, nhưng cho dù như vậy thì nàng vẫn không hề tu luyện giả hạ giới vào trong mắt, thần thông thuật đã không còn sử dụng được, nhưng nàng vẫn còn có pháp bảo nơi tay.

Kim Phi vung tay lên, Vu vương kỳ lập tức lao đi, gần mười vạn u hồn đồng thời xuất hiện, bầu trời cũng bị che kín.

- Nổ!

Lâm Khiếu Đường hét lớn một tiếng.

Tất cả hỏa châu một khi chạm vào u hồn đều lập tức nổ tung, trong hỏa châu ẩn chứa dung hồn độc hỏa và lôi điện màu vàng, có thể làm cho u hồn bị thương nặng, thậm chí là lập tức tiêu diệt.

Tất cả toàn phiêu đều bay về phía Thượng Quan Dao, mặc dù Cửu Đỉnh Công điều khiển chín kim đỉnh và một đại sơn đỉnh chống lại, thế nhưng vẫn vô cùng nguy hiểm, toàn phiêu ẩn chứa sự tức giận của Lâm Khiếu Đường oanh kích vào đại sơn đỉnh, liên tục tạo ra thương tích cho đại sơn đỉnh.

- Phá!

Lâm Khiếu Đường lần thứ ba gầm lên.

Ngoài trừ ba thanh tử kim trường thương đang chống lại điều lung, toàn bộ ba mươi chín thanh tử kim thương bày thành trận hình, hóa thành lưu quang màu tím nhằm vào Thượng Quan Dao.

Đương đương đương...

Cửu Đỉnh Công chống đỡ chín kim đỉnh và một đại sơn đỉnh, càng lúc càng cật lực, công kích của tử kim thương càng lúc càng mãnh liệt hơn, coi như là tồn tại cao cấp nhất tại hạ giới như Cửu Đỉnh Công cũng có chút lực bất tòng tâm.

Chín kim đỉnh đã xuất hiện vết lõm và rạn nứt, hiển nhiên là sắp không thể chống đỡ được nữa rồi.

Kim Phi bên kia cũng vô cùng kinh hãi, không nghĩ tới đối phương dĩ nhiên có được nguyên hỏa khắc chế u hồn của chính mình, càng có thể dung hợp vào trong pháp bảo, nổ tan tành phá.

Nhìn từng u hồn dưới tiếng nổ vang trời của hỏa châu liên tục biến mất, Kim Phi đau lòng không thôi, những cái này đều là công sức góp nhặt hàng vạn năm qua, tất cả đều là chân linh linh hồn giai.

- Diệt!

Lâm Khiếu Đường lại tiếp tục gầm lên, thiên nguyên đao trong tay chứa đầy nguyên lực bay đi.

Khí nguyên bàng bạc giống như bài sơn đảo hải không ngừng gia tốc.

Phạm vi vượt quá trăm trượng, nguyên hỏa cuộn cuộn bốc cháy tận trời cao.

Cửu Đỉnh Công hoảng hốt, đôi con mắt già nua mạnh mẽ co rút lại, dùng toàn lực đẩy Thượng Quan Dao ra xa, tiếp cận tới gần Kim Phi.

Công kích của thiên nguyên thánh bảo, Cửu Đỉnh Công tự hỏi chính mình không có mười phần nắm chắc có thể chống lại được, trong lòng biết hôm nay thanh niên mặc tử bào giận dữ ngấp trời quyết giết cho được tôn nữ, chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào nữ tu thượng giới kia mà thôi.

- Gia gia!

Thượng Quan Dao nhìn sóng khí cuộn cuộn trào tới, trong lòng mãnh liệt run lên, bỗng nhiên cảm thấy hối hận vì hành động lỗ mãng của chính mình vừa rồi, thế nhưng việc đã tới mức này, hiển nhiên hối hận cũng vô ích.

Ầm ầm ầm...

Ba chiếc kim đỉnh nổ tung, đã bị phá hủy.

Phụt!

Cửu Đỉnh Công mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài, nặng nề nện vào mặt đất sa mạc cát trắng, làm cho sóng cát trào lên cao hơn mười trượng.

Mục tiêu của Lâm Khiếu Đường cũng không phải là Cửu Đỉnh Công, đẩy lui đối thủ liên không tiếp tục truy kích, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Dao và Kim Phi.

- Nuốt!

Lâm Khiếu Đường lại hét lớn một tiếng, tham thị thú bay lượn đầy trời điên cuồng hướng về phía Kim Phi.

Bốn tu luyện giả huyền phù sau người Kim Phi chuẩn bị tiến vào trong lỗ hổng không gian, lúc này nhìn thấy mọi chuyện đều nhanh chóng rời khỏi gần phạm vi chiến đấu, cũng không xuất thủ, không nói đến có thể không tiếp nổi một chiêu, cho dù có bản lĩnh tiếp được, cũng không muốn xé rách da mặt với tu luyện giả cùng vị diện.

Những nơi tham thị thú đi qua, mọi vật cản đường đều biến thành hư vô, thậm chí ngay cả u hồn cũng không hề buông tha, ngoài trừ u hồn cường đại có tu vi địa vương giai thì trong thời gian ngắn không thể thôn phệ được, những u hồn khác khi đối mặt với tham thị thú lập tức bị chút thôn phệ hút vào trong bụng.

- Viễn cổ dị thú?

Kim Phi kinh hãi thất thanh nói, loại dị thú này cho dù là thượng giới cũng rất hiếm thấy, tại một vị diện cấp thấp như thế này lại có nhiều như vậy.

Tuy rằng chưa phải là thể thành thực, thể nhưng uy lực của nó vẫn không thể nào coi thường được, Kim Phi lúc này đã không còn cách nào, chỉ có thể đem kim lôi lực tàn dư triệu hồi ra một lần nữa, tiến hành công kích.

Dưới kim lôi và u hồn ngăn cản, tham thị thú trong thời gian ngắn không thể nào vượt qua được.

Kim Phi đưa mắt nhìn sang Thượng Quan Dao sắc mặt tái nhợt bên cạnh nói:

- Người nguyện ý trở thành đệ tử của bản phi? Nếu là nguyện ý thì sau khi tiến vào thượng giới, càng có thể làm cho người trong thời gian ngắn đột phá để giải.

Thượng Quan Dao liếc mắt nhìn Cửu Đỉnh Công thụ thương xa xa, lại nhìn Lâm Khiếu Đường đang trong cơn cuồng nộ, trong mắt hiện lên một vẻ đồ kị nồng đậm. Lúc này Lâm Khiếu Đường càng cuồng nộ, sự đồ kị trong lòng Thượng Quan Dao càng lớn hơn, dung nhan mỹ lệ bỗng nhiên quyết tâm nói.

- Tiền bối có biện pháp cùng đem bỉ tu kia tiến vào trong thượng giới, văn bối muốn bỉ tu vĩnh viễn bị khống chế bên người!

Kim Phi lắc đầu nói.

- Bản phi hiện đang có thương tích trong người, chỉ có thể dùng không đến năm thành lực lượng, khí nguyên của người này lại có chút nổ quái, sợ là khó có thể điều khiển được.

Thần sắc Thượng Quan Dao bất định, tựa hồ có chút không quá nguyện ý, Kim Phi lại nói.

- Bất quá người này phi thăng là chuyện sớm muộn, người cần gì phải cưỡng cầu ngay lúc này, chính mình tới tượng giới trước cố gắng tu luyện, đợi đến khi người này phi thăng thượng giới, thù cũ hận mới cùng nhau tính một lần, bản phi nhìn người thiên tư hơn người, chỉ là bị giới hạn tại vị diện này không thể phát huy ra được mà thôi. Một khi người tiến vào trong thượng giới, nhất định có thể thành thiên chi kiều nữ, được vạn người nhìn vào, thực sự không cần phải quá để tâm tới một tiểu tu hạ giới. Trên thượng giới, kẻ tuần tú tài ba hơn hẳn không có tới ngàn vạn thì cũng có một vạn, nam tu tốt hơn hẳn có rất nhiều, so với việc đau khổ cầu xin song tu, không bằng tự mình tới thượng giới nắm chắc thời gian tu luyện, để cho người này biết cự tuyệt người là một sai lầm lớn, chẳng phải sáng khoái lắm sao?

Kim Phi nói lời này, làm cho Thượng Quan Dao giống như giật mình khỏi giấc mộng, tinh thần trở nên tỉnh táo, nhìn Lâm Khiếu Đường đang điên cuồng, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, hôm nay gặp phải chuyện vứt bỏ chung quy là do tu vi của chính mình quá yếu, nếu so với bỉ tu cường đại mà nói, tự nhiên không thể nào khống chế được hắn.

- Sư phụ ở trên, đệ tử nguyện ý đi theo hầu hạ!

Thượng Quan Dao lập tức nói.

Kim Phi thỏa mãn gật đầu.

- Uhm, chờ khi tới thượng giới rồi nói, lúc này tốt nhất chống lại trả thù của tiểu tu kia, mau mau phóng ra thanh loan, dị thú kia chỉ có thánh thú mới có thể địch nổi.

507. Chương 492: Phi Thăng Cơ Duyên(4)

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn Lâm Uyển Nhi trong điều lung bị hôn mê, tâm tình bị thương nhất thời trào dâng, tay mở ra, trong điều lung, một cây tử kim thương lấy mắt thường có thể nhìn thấy được lớn lên với tốc độ kinh người.

Thanh tử kim thương này chính là tử kim thương duy nhất chú luyện gia tăng thành công cần khôn thạch tinh, có thể tự do co duỗi, lớn nhất có thể lên tới hai mươi tấc chiều dài và một tấc chiều rộng.

Ầm một tiếng, toàn bộ điều lung bị phá tan.

Lâm Khiếu Đường bay tới ôm lấy thân thể mềm mại của Uyển nhi, trong mắt xẹt qua một giọt nước mắt.

- Uyển nhi, làm người phải chịu nhiều đau khổ như vậy, xin lỗi, yên tâm, người sẽ không có chuyện gì đâu, chỉ cần Khiếu Đường ca ca còn có một hơi thở, tuyệt đối không cho phép kẻ nào khi dễ người. Nếu là có, Khiếu Đường ca ca liền giúp người đòi lại gấp trăm lần, gấp ngàn lần.

Triển Thanh Nhu huyền phù cách đó không xa nghe được toàn bộ lời nói thâm tình này, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác ước ao, nếu có một nam nhân nào đó đối đãi với chính mình như vậy, cuộc đời này coi như không tiếc nuối.

Tu cái gì đao, phi cái gì thẳng? Cho dù sống trên vạn năm, trăm vạn năm thì cũng có làm sao? Trong lòng Triển Thanh Nhu kịch liệt tự hỏi, giờ khắc này nàng đã mê man rồi.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía trời cao, trên tay hiện lên một đoàn tử hỏa, mà trong hỏa diễm này còn lấp lóe lóe điện màu vàng, mơ hồ trong lóe điện màu vàng có một tia hóa thành màu tím, bất quá chỉ trong nháy mắt liền khôi phục màu vàng.

- Hủy!

Lâm Khiếu Đường một lần nữa rống lên.

Tử hỏa giống như một con cự long rít gào lao đi. Trong cự long càng lóe lên hồ quang màu vàng.

Nhìn thấy rõ một màn này, sắc mặt Kim Phi ngưng trọng, trong lòng cả kinh. Người này dĩ nhiên có thể khống chế kim lôi! Không lưu lại hấn được!

Kim Phi vừa ngạc nhiên, lập tức hiện lên một tia sát khí. Ngón tay điểm nhẹ, một tia thiểm điện màu vàng bắn ra ngoài, đây chính là đòn sát thủ của nàng, giữ lại chỉ thời khắc nguy cơ bảo mệnh sử dụng.

Ầm ầm ầm...

Khi thiểm điện màu vàng tinh thuần và tử hỏa thiểm điện va chạm với nhau, trong hư không bộc phát ra một tiếng nổ rung động mạnh mẽ, kinh sợ tất cả mọi người, phảng phất giống như ngày tận thế.

Tử hỏa thiểm điện rất nhanh liền bị thiểm điện màu vàng tinh thuần bao phủ biến mất.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường cả kinh, trong nháy mắt phát ra một chiếc thuẫn màu tím, ầm, lại một tiếng nổ vang, thiểm điện màu vàng bắn trúng tử thuẫn, thuẫn tủy, người lui.

Một kích này trực tiếp đánh Lâm Khiếu Đường lui lại hơn nghìn tấc, hơn phân nửa khí nguyên hộ thể của Lâm Khiếu Đường đều dùng để bảo hộ Uyển nhi trong tay, mà chính mình thì ngạnh kháng kim lôi điện kia.

Nhất thời bị trọng thương, trong miệng Lâm Khiếu Đường không ngừng có máu phun ra, hấn cũng hoàn toàn không để ý, chỉ là xin lỗi nhìn người trong lòng.

- Tiểu tử, không nên làm liều a, đây không phải là tính cách của người. Cứ như vậy, lão phu cũng sẽ bị người liên lụy chết!

Kỳ Áo tru lên nói, một kích vừa rồi đã liên lụy tới hấn, hồn lực bị tổn hao một phần tư, thọ nguyên chỉ ít giảm đi ba mươi năm.

- Tiền bối, hôm nay vẫn bối không giết chết hai nữ nhân kia, trong lòng vẫn bối khó tiêu được nỗi hận. Vẫn bối không hề trêu chọc các nàng, cùng với các nàng không hề có bất cứ thù hận gì, càng không quen biết gì với nữ tu thượng giới kia. Các nàng vì sao lại hạ độc thủ với Uyển nhi như vậy, dựa vào cái gì?

Lâm Khiếu Đường giận dữ hỏi ngược lại.

- Tiểu tử, đã thông suốt chưa? Uyển nhi hiện tại không phải là chưa chết hay sao? Người hiện tại có liều mạng giết chết nha đầu Thượng Quan Dao điều man kia, người cũng không có khả năng giết chết Kim Phi,

cũng không phải là chân thân của nàng, chỉ là một người phát ngôn nho nhỏ mà thôi, bản thể chân chính ở thượng giới.

Kỳ Áo nhắc nhở nói.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên ngẩn ra, vừa rồi quả nhiên là bị tức giận xông lên đầu, thần sắc ngưng lại, cơn giận trong nháy mắt hòa hoãn lại.

Lúc này lỗ hồng trong đám mây vàng lúc càng kịch liệt, lực hút bên trong lại một lần nữa bắt đầu khởi động.

Kim Phi nguyên bản muốn truy kích nhất thời bỏ đi ý niệm này trong đầu. Tuy rằng ý kiên kỵ trong lòng càng đậm, thế nhưng phi thăng thượng giới mới là điều quan trọng nhất. Kéo tay lại, hai kiện pháp bảo vốn chắn trước lỗ hồng liền bay trở lại, một kiện rơi vào trong tay Thượng Quan Dao, một kiện thì rơi vào trong tay Cực Âm Ma Quân, ba người khác được Kim Phi tặng ba pháp bảo khác, ngoại trừ Thượng Quan Dao, trên tay mỗi người còn nhận được một khối ngọc phiến nho nhỏ.

- Trong thông đạo không gian hung hiểm vạn phần. Bản phi các các người pháp bảo để chống lại lực xé rách của không gian và cứu thiên nguyên tội công kích. Có thể qua được hay không còn phải xem tạo hóa của chính các người, nếu như bình yên tiến vào thượng giới thì đến Bát Quái Môn, giao ngọc phiến này liền có thể trở thành ngoại sự trưởng lão chi nhánh Bát Quái Môn!

Kim Phi chưa nói xong liền bay về phía lỗ hồng không gian, Thượng Quan Dao chăm chú theo sau người.

Thượng Quan Dao nhìn lướt qua bốn phía, ánh mắt nhìn về phía Cửu Đỉnh Công tràn đầy vẻ lưu luyến, nhìn về xa xa, khi thấy thân ảnh màu tím thì có vẻ rất phức tạp. Đột nhiên có chút hối hận chính mình vừa rồi ghen ghét dữ dội hành động lỗ mang, đáng tiếc tất cả đều đã chậm. Lưu luyến trong thời gian ngắn, rất nhanh liền khôi phục lại như thường, trong lòng Thượng Quan Dao hung ác thu lại thanh loan, lập tức chuyển hướng lỗ hồng không gian, không hề nhìn về phía dưới nữa.

Kim Phi bắt đầu phi thăng liền thu lại Vu vương kỳ, chuyển này mục đích chủ yếu của nàng tự nhiên là thu thập cổ tiên di bảo trở lại thượng giới, người, đó là muốn thu hồi một tia phân niệm người phát ngôn thượng giới, có thể tăng thêm một chút tu vi bản thân.

Vu vương kỳ tuy rằng chưa đại thành, thậm chí gặp phải nguy cơ suýt chút nữa hủy hoại, trong đó số hồn phách thu nạp được trong lúc kích dấy lại tổn thất hơn phân nửa, nhưng điều này nếu trở về thượng giới được thì không có gì lo lắng. Chỉ cần quay lại thượng giới thì Kim Phi có một trăm loại biện pháp khôi phục hoàn hảo Vu vương kỳ, thậm chí so với trước đây còn mạnh mẽ hơn.

Kim Phi coi trọng cây kỳ này cũng là bởi vì thượng cổ điển tịch đã có ghi chép lại, chiếc vu vương kỳ này càng dung luyện nhiều u hồn thì uy lực lại càng lớn hơn, mười vạn chỉ là một con số, tại thời kỳ viễn cổ từng xuất hiện Vu vương kỳ trăm vạn u hồn, Vu vương kỳ một triệu u hồn, vu vương kỳ một trăm triệu u hồn, thậm chí là Vu vương kỳ trăm ức u hồn, loại uy lực này cho dù là cường giả chí tôn giai cũng không thể chống đỡ được.

Ngay khi Kim Phi phi thăng trong nháy mắt, bỗng nhiên một đạo tử quang lóe lên cực nhanh, Vu vương kỳ bị đoạt mất, bởi vì tốc độ quá nhanh, cũng quá đột nhiên, phản thần không kịp tập trung lại cộng thêm bị trọng thương, Kim Phi căn bản không hề phản ứng kịp.

Kim Phi nỗ lực đoạt lại Vu vương kỳ, thế nhưng lực hút không gian cường đại đã không cho nàng cơ hội, vào một tiếng, dĩ nhiên tiến vào trong lỗ hồng không gian.

- Không!

Kim Phi thương tiếc quát to một tiếng, chỉ thấy cách đó nghìn trượng, một thanh niên mặc tử bào hiện rõ vẻ châm chọc trên mặt, kẻ cướp đoạt Vu vương kỳ chính là Lâm Khiếu Đường.

Trong đôi mắt đẹp của Kim Phi hiện lên sát khí, nhưng cũng không thể làm gì được, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn bảo bối mà chính mình góp nhặt vạn năm rơi vào tay người khác, chỉ trách chính mình nhất thời ý.

- Tiểu bối, nếu như người kết thúc tại hạ giới này thì thôi, nếu như người phi thăng thượng giới, bản phi nhất định phải để người biết cái gì là sống không bằng chết!

Trước khi Kim Phi biến mất, nàng còn kịp để lại một câu nói.

Sáu đạo quang mang hiện lên, cả sáu người toàn toàn biến mất trong lỗ hổng không gian, quả nhiên, khi sáu người tiến vào trong đó, lực hút không gian dần dần nhỏ xuống.

Kết trận thật lớn lại một lần nữa kịch liệt rung động, phút chốc tất cả mọi người biến mất tại chỗ, lại một lần nữa bị truyền tống đi.

Chúng tu luyện giả liên tục xuất hiện tại đại lục Phong Ma, sau khi còn sống sót thoát ra khỏi trường hạn kiếp này, trong lòng tất cả các tu luyện giả đều thầm hô to may mắn, vì đại nạn không chết tất có hạnh phúc sau này.

Trải qua sự kiện này, tất cả các tu luyện giả tất nhiên không thể nào quên được mọi chuyện đã phát sinh tại đại lục Di Tích.

Các tu luyện giả không còn ý niệm tham bảo bối, không ai biết được ma lục này còn có thể xuất hiện cái gì đó quý dị nữa hay không, đem cái mạng nhỏ của chính mình đập vào thực sự là không đáng. Điều nhanh chóng tiến về phía truyền tống trận rìa ngoài đại lục.

...

Trên một ngọn núi nào đó tại đại lục Phong Ma, một nữ tử mặc bạch y sắc mặt tái nhợt, huyền phù trong không trung trên nhìn người thanh niên mặc tử bào ôm thiếu nữ mặc tử y trong tay, phía sau hắn còn có một nữ tử mỹ lệ mặc trù y màu lam nhạt, sắc mặt rất ảm đạm.

508. Chương 495: Rời Khỏi Ma Lục (thượng)

- Đan được này có thực thần kỳ như vậy?

Kỳ Áo lập tức đáp lại.

- Sau khi tiểu oa oa này hôn mê, người thực đúng là ngu ngốc rồi, cơ trí và bình tĩnh trước đây chạy đi đâu hết rồi? Lão phu đã từng nói, Hàn Nguyệt tại thượng giới là một trong Tam Hoàng, thuộc về cường giả hoàng giai đỉnh phong, ở hạ giới này chỉ là bị hạn chế với pháp tắc vị diện, không thể nào phát huy được toàn bộ lực lượng, chỉ có một tia niệm lực mà thôi, thế nhưng ngay cả như vậy, chỉ cần không bị thương, quét ngang hạ giới cũng chỉ là việc dễ như trở bàn tay, người nói một tu thánh giả hoàng giai đỉnh phong lấy ra thứ gì đó có thể là vật phẩm sao? Mà lão phu năm đó cũng đã từng nghe qua về bằng hồn đan này, hạ giới không phải phân chia đan được ra làm hạ phẩm, trung phẩm và thượng phẩm sao? Thượng giới cũng có phân chia, chỉ là hơi khác nhau một chút mà thôi, thượng giới chia làm chính phẩm, cực phẩm và thánh phẩm, đan được này trong các loại đan được chữa thương thuộc về thánh phẩm, người có hiểu hay không?

Kỳ Áo liên tục hỏi ngược lại. Kỳ thực trong lòng hắn cũng cấp bách tới phát hoảng, Lâm Khiếu Đường hiển nhiên là không còn hứng thú nào để tìm kiếm một khối tối ái phiến cuối cùng, nếu là như vậy chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao? Kỳ Áo không nhanh chết đi mới lạ.

Tâm tình nôn nóng của Lâm Khiếu Đường có hơi chút hòa hoãn, nhượng mầy nói:

- Nếu như đan được này thần kỳ như vậy, vì sao không thể cứu tỉnh được Uyển nhi.

Kỳ Áo kiên trì giải thích nói:

- Chính là bởi vì loại đan được này trong các loại đan được chữa thương cũng chỉ vừa mới được xếp vào hàng thánh phẩm mà thôi, ngoài nguyên nhân đó là hầu như nội thương gì cũng có hiệu quả, thế nhưng hiệu quả chủ yếu đóng băng không cho thương thể chuyển biến xấu, giữ được thương thể nguyên như vậy trong vòng trăm năm không ngại, do đó có thể kéo dài thời gian cho tới khi tìm kiếm được phương pháp giải cứu khác.

Lâm Khiếu Đường đau lòng nhìn Uyển nhi đang hôn mê, lại nói:

- Ăn đan được này vào có thể tỉnh lại không?

Kỳ Áo trầm mặc một hồi rồi nói:

- Sẽ không, bất quá nếu như vào thượng giới thì có lẽ lão phu có biện pháp làm nàng tỉnh lại!

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường sáng ngời.

- Thực sự?

Kỳ Áo trả lời.

- Lão phu có lúc nào đã lừa gạt người, bất quá với trạng thái hiện tại của lão phu tự nhiên là bất lực, chỉ khi tìm được khối toái phiến cuối cùng, giải phóng toàn bộ lực lượng năm đó của lão phu, sẽ tìm đến lỗ hổng không gian phi thăng thượng giới, mượn thánh nguyên lực dư thừa tại thượng giới, lão phu mới có thể thi triển được thần thông.

Lâm Khiếu Đường chung quy có cảm giác Kỳ Áo dẫn dắt mình mắc câu, thế nhưng lúc này chính mình xác thực không có bất cứ cách nào. Chỉ sợ toàn bộ hạ giới cũng không có người nào có thể giải trừ được hiệu quả xấu của tu luyện giả thượng giới hạ vào người Uyển Nhi.

Nhưng bất luận là Kỳ Áo nói thực hay nói giả, Lâm Khiếu Đường lúc này cũng không lưu ý mười phần, bởi vì có một chút có thể khẳng định được, thượng giới khẳng định có biện pháp cứu trị Uyển Nhi, nếu như không thể tìm được thì tìm cách bắt lấy Kim Phi, dùng mười đại cực hình Mãn Thanh, dấn vạt tới chết đi sống lại, còn sợ nàng không ra tay cứu trị sao?

Thần sắc nôn nóng bất an mấy tháng nay của Lâm Khiếu Đường nhất thời tỉnh táo lại, lấy ra viên băng hồn đan, cẩn thận tách miệng Uyển Nhi ra thả vào trong, rất sợ như động tác của chính mình quá mạnh mà làm người trong lòng bị thương.

Uyển Nhi lúc này hôn mê chiều sâu, cũng không có năng lực nuốt gì đó, Lâm Khiếu Đường lợi dụng một tia nguyên lực nhu hòa đẩy đan được vào trong bụng nàng.

Phút chốc, sắc mặt có chút đen của Uyển Nhi chuyển thành vẻ tái nhợt, tuy là có bệnh trạng, nhưng rõ ràng đã chuyển biến tốt đẹp.

Thân thể mềm mại có chút lạnh lẽo, thế nhưng sinh mệnh đặc thù đã sự hồi phục, hai cỗ nguyên lực đang phá hư kia bị một cỗ băng hàn khí cường đại bao vây lại, rơi vào trạng thái đóng băng.

Lâm Khiếu Đường nhìn thấy Uyển Nhi đã bắt đầu ổn định lại, trong lòng thả lỏng, Kỳ Áo xác thực không hề nói sai, băng hồn đan này có hiệu quả phi thường rõ ràng, ngành cứng phong ấn hai cỗ nguyên lực phá hoại kia lại.

Có chút an lòng, Lâm Khiếu Đường không nhịn được nhẹ nhàng hôn vào khuôn mặt trắng nõn của Uyển Nhi, cổ sức bẻ người trong lòng, nhẹ giọng nói:

- Uyển Nhi, đừng sợ, Khiếu Đường ca ca nhất định có thể cứu tỉnh được người.

Nói xong, Lâm Khiếu Đường trong nháy mắt ngưng trọng, đứng dậy, đưa Uyển Nhi giao vào trong tay Triển Thanh Nhu vẫn đứng phía sau không nhúc nhích nói:

- Ta muốn chữa thương một chút, Uyển Nhi cần người chiếu cố một đoạn thời gian, chỉ cần nhìn nàng là được.

Triển Thanh Nhu khẽ gật đầu nói:

- Lâm đại ca, yên tâm đi, Thanh Nhu nhất định sẽ chăm sóc Uyển Nhi tỷ tỷ thật tốt.

Một tiếng Lâm đại ca làm cho Lâm Khiếu Đường có chút sững sốt, lại không cự tuyệt, đối phương và Uyển Nhi ở chung trong thời gian dài như vậy, biết tên chính mình cũng không có gì là kỳ quái.

Lâm Khiếu Đường cũng không tìm kiếm địa điểm thích hợp xung quanh, trực tiếp ngồi xuống đã tọa nhập định tại ngọn núi này, nơi này cách trung tâm đại lục Phong Ma phi thường gần, khí nguyên tương đối dồi dào.

Nửa năm rất nhanh trôi qua!

Bốn phía ngọn núi này, nửa năm vừa qua không có một vật nào dám tới gần, bởi vì trên ngọn núi có một thân ảnh màu tím không ngừng tản mát ra khí nguyên vô cùng cường đại, mà còn rất quý dị, thậm chí ngay cả một ít yêu trùng cao đẳng cũng phải kính nhi viễn chi (tôn kính mà không thể gần gũi).

Trên đỉnh núi, một bãi đá chỉ rộng chừng một trượng, một người thanh niên mặc tử bào nhắm nghiền hai mắt, trên người hắn tản mát ra quang mang màu tím nhạt, thân hình có chút bất loạn, có vết máu, còn có bụi bặm, băng sương.

Bỗng nhiên, hai mắt thanh niên mở ra, khí nguyên trong người bùng phát, băng sương, bụi bặm và vết máu trên người ngay lập tức bị bốc hơi toàn bộ, toàn thân rực rỡ hẳn lên.

Lúc này, trong một sơn động giữa ngọn núi, Triển Thanh Nhu đang lau thân thể cho Uyển nhi, bỗng nhiên cả kinh, lập tức mặt y phục cho Uyển nhi, ôm thiếu nữ bay lên trên đỉnh núi.

Nhìn Lâm Khiếu Đường khôi phục như lúc ban đầu, Triển Thanh Nhu không biết vì sao cảm thấy vui mừng, loại cảm giác sung sướng không thể nói ra thành lời này, phẳng phất giống như chính mình vừa mới khỏi bệnh vậy.

Lâm Khiếu Đường trải qua một năm điều tức, không chỉ thương thể toàn thân đã khôi phục hoàn toàn, hơn nữa mượn khí nguyên nồng nặc của đại lực Phong Ma thúc đẩy tu vi tăng tiến, đương nhiên còn chưa tới hậu kỳ, chỉ là trung kỳ đỉnh phong. Nhưng chỉ cần đủ khí nguyên bổ sung, lúc nào cũng có thể trùng quan.

- Chúc mừng Lâm đại ca, tu vi lại tiến thêm một bước, thương thể hoàn toàn trị khỏi!

Triển Thanh Nhu phẳng phất như một tiểu muội chúc mừng nói.

Lâm Khiếu Đường so với một năm trước vẫn hoàn toàn giống nhau, nhìn nữ tử trước mặt, thần tình không có bao nhiêu biến hóa, thế nhưng nhìn về phía Triển Thanh Nhu, ánh mắt cũng có một chút vẻ khảng định.

Nửa năm qua tuy nói Lâm Khiếu Đường toàn lực chữa thương, nhưng nguyên thức lại bao phủ trong phương viên trăm dặm, trong phạm vi này, bất luận có cái gì dị động hẳn đều cảm ứng được trước tiên, làm như vậy thứ nhất là phòng ngừa yêu trùng đánh lén, thứ hai cũng là phòng bị Triển Thanh Nhu.

Lâm Khiếu Đường cũng không lo lắng Triển Thanh Nhu bất lợi đối với Uyển Nhi, mà là phòng bị Triển Thanh Nhu có rình bí tịch bảo bối trên người Uyển nhi hay không.

Nửa năm vừa rồi Triển Thanh Nhu cẩn thận tỉ mỉ chiêu cố Uyển nhi, không hề nảy sinh bất cứ ý niệm không tốt nào, ngoài chiêu cố cẩn thận chỉ còn dả tọa tu luyện.

- Người có thể đi!

Lâm Khiếu Đường nói xong liền lấy ra một tia hồn nguyên trả lại cho Triển Thanh Nhu.

Về mừng rõ trên mặt Triển Thanh Nhu nhất thời đọng lại, lập tức bối rối nói:

- Lâm đại ca, có phải Thanh Nhu làm sai điều gì?

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói.

- Người làm rất tốt, Uyển nhi có được một tỷ muội tốt như vậy, ta vui vẻ vì nàng. Bất quá chuyện sau này không phải là người có thể nhúng tay vào được, huống hồ người cũng không cần tham dự vào, người vốn không có quan hệ gì, ta xem thiên tư của người, tuổi còn trẻ mà đã có tu vi địa vương giai sơ kỳ, tiền đồ sau này không thể nào định lượng, chỉ cần một lòng truy cầu tu luyện đại đạo, sau này chắc chắn sẽ phi thăng, tâm ý của người ta tin tưởng Uyển nhi có thể cảm nhận được, làm như vậy đã đủ rồi, hồn nguyên này trả cho người. Đi thôi!

Sắc mặt Triển Thanh Nhu tối sầm lại, sau đó trong nháy mắt tựa hồ cẩn thận suy nghĩ cái gì đó, ngẩng đầu nói:

- Thanh Nhu không có chỗ để đi, hi vọng Lâm đại ca có thể thu lưu!

509. Chương 495: Rời Khỏi Ma Lục (hạ).

- Người không trở về Tiềm Long Viện? Nơi đó tài nguyên tu luyện phong phú, rất nhiều công pháp tinh diệu, thậm chí còn có Đan Vương phụ trợ, đối với tu luyện có trợ giúp cực lớn! Ta với người cũng không có nhiều quan hệ cho lắm, theo ta chỉ sợ không quá thuận tiện!

Lâm Khiếu Đường thẳng thắn nói.

- Tiềm Long Viện đối đãi với Uyển nhi tỷ tỷ như thế nào Lâm đại ca cũng thấy rồi, Thanh Nhu trở lại làm gì? Chờ làm đỉnh lô tu luyện cho người khác sao?

Triển Thanh Nhu thê lương nói.

Lâm Khiếu Đường trầm mặc không lên tiếng, Triển Thanh Nhu hầu như sắp quỳ xuống nói.

- Xin Lâm đại ca nhìn vào mặt mũi Uyển nhi tỷ tỷ, thu lưu Thanh Nhu, Thanh Nhu nguyện làm trâu làm ngựa bên cạnh, không một câu oán hận.

- Uyển nhi...

Trong lòng Lâm Khiếu Đường thở dài, lập tức thu lại tia hồn nguyên kia, nói:

- Vậy thì từ nay về sau Uyển nhi liền giao cho người, nếu như có nửa điểm sai lầm, sẽ đến hỏi người!

- Rõ!

Sắc mặt Triển Thanh Nhu chợt lóe tia vui mừng, tuyệt đối phục tùng trả lời.

Lâm Khiếu Đường lật tay, một tử kim thủ thật lớn hình thành. Triển Thanh Nhu ôm Uyển nhi bước lên, sau đó tử mang chợt lóe, biến mất không thấy.

Ba ngày sau, sát biên giới đại lục Phong Ma, gần cổ truyền tổng trận, đang có bốn gã tu luyện giả buồn chán ngồi trên đồng đá vụn tán gẫu.

Bốn người này là do Đại Hạ, liên minh thảo nguyên và Hiên Viên Tông chọn người điều đi để chuyên môn phụ trách trông coi cổ truyền tổng trận.

Bốn người chỉ có tu vi sơ giai hậu kỳ, nếu như không phải bên ngoài cổ trận bố trí ba đại trận, lấy thực lực của bốn người này thì đã sớm táng sin trong bụng yêu trùng rồi.

Trong đó có một lxo giả mặt ngựa là ngoại sự trưởng lão của Thiên Đạo Tông Đại Hạ quốc, trong tay cầm một cây ngọc như ý, có vài phần khí phái tiên phong đạo cốt, chỉ là khuôn mặt già nua tràn đầy vẻ không thoải mái, hẳn bị phái đến đây đã hơn nửa năm rồi, mỗi ngày cơ bản không có chuyện gì làm. Bởi vì đại trận mở ra, bốn phía cũng không có bao nhiêu khí nguyên, tu luyện căn bản không có bao nhiêu hiệu quả, hơn nữa mỗi một canh giờ đều phải kiểm tra cổ trận có vấn đề gì hay không. Cách đoạn thời gian kiểm tra như vậy tương đối rắc rối, chỉ ít cần tới thời gian hai nén hương.

- Ba vị đạo hữu, vì sao cấp trên lại muốn mở cổ truyền tổng trận này? Mỗi ngày tiêu hao rất nhiều nguyên thạch không nổi, ba mươi sáu vị linh hồn trận sư còn không ngừng duy trì cổ trận vận chuyển bình thường. Còn muốn mời hơn mười vị trưởng lão các phái canh gác, đây không phải là rảnh rỗi tìm việc hay sao?

Lão giả mặt ngựa khó chịu phát tiết nói.

Một gã đại hán họ Hoàng, là ngoại sự trưởng lão Thượng Võ Phủ Nam Xuyên Giới, hẳn là võ tu, lúc này cũng lắc đầu nói:

- Còn không phải là vì đợi tu luyện giả còn chưa có truyền tổng trận đi ra.

- Còn chờ cái rắm a, sắp qua một năm rồi vẫn không có người nào đi ra ngoài, không ra thì chắc là đã sớm táng sinh trong bụng yêu trùng rồi.

Một gã ngoại sự trưởng lão họ Vương của Hiên Viên Tông cũng rất không thoải mái nói.

- Các vị không ai nhìn nhìn, thời gian trong ma lục so với bên ngoài chậm hơn rất nhiều, tuy nói sắp hết một năm, thế nhưng kỳ thực cũng chỉ hơn mười ngày mà thôi.

Một gã Vu sư thảo nguyên cuối cùng tên là Trát La có chút hòa nói.

Đại hán họ Hoàng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, thần bí nói:

- Đường như là bởi vì còn có một cao thủ chưa ra ngoài, vì vậy không dám đóng trận, mấy lão quái cấp trên lo lắng người đó muốn đi ra nhưng không ra được, sợ là sẽ dùng thủ đoạn cực đoan phá hỏng cổ trận này.

Trương lão họ Vương cũng dường như nghe thấy chút gì đó.

- Hoàng đạo hữu có tin tức thật linh thông, nghe nói vị cao thủ kia chính là đệ tam trưởng lão Thiên Hà Tông oai phong một cõi năm xưa.

- Thực sự? Không phải nói người đó hơn bảy mươi năm trước đã ngã xuống tại Đại Hạ quốc rồi sao?

Lão giả mặt ngựa có chút ngoài ý muốn nói.

- Mã đạo hữu, tin tức của người thực đúng là bết tắc a. Đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông kia không những không chết, hơn nữa tu vi còn tăng lên mấy bậc, thậm chí vượt qua các đại tu sư bình thường, ngang hàng với tam đại cao thủ!

Đại hán họ Hoàng như xóa nạn mù chữ nói.

Lão giả mặt ngựa hoàn toàn thất vọng.

- Nghe đồn nhiều ít sẽ có ra vào, cho dù nổi danh ngang hàng với tam đại cao thủ cũng không nên liên lụy tới chúng ta a, lão phu một năm qua cũng chưa từng gặp!

- Mã đạo hữu, người cũng quá mức không chú ý đi, dù sao ở đây một năm bên ngoài cũng chỉ có mười mấy ngày mà thôi.

Trát La khuyên giải an ủi nói.

- Ha ha, Mã đạo hữu nếu nghĩ là lãng phí thời gian, vậy thì có thể ra ngoài trận, nơi đó khí nguyên dồi dào, tu luyện so với bên ngoài tất nhiên nhanh hơn nhiều.

Đại hán họ Hoàng cười nói.

Lão giả mặt ngựa vừa nghe nói thế, nét mặt già nua hơi trầm xuống, âm thầm nói:

- Lão phu có cái năng lực đó thì còn chạy tới nơi này canh gác cổ trận.

Đúng lúc này, bỗng nhiên hai cỗ khí nguyên cường đại áp bách tới.

Sắc mặt bốn người canh gác kin hãi, lão giả mặt ngựa cảm thấy trong lòng hoảng loạn, nét mặt tận lực giữ vẻ trầm ổn nói.

- Chẳng lẽ lại là yêu trùng đột kích, có nên ra ngoài phát ra cảnh báo?

Đại hán họ Hoàng rất khó chịu, khí nguyên đang áp bách tới kia quá mức cường đại, thật vất vả mới thở dốc được nói:

- Mã đạo hữu, hai cỗ khí nguyên kia là do nhân tu phát ra, sao là yêu trùng được?

Sắc mặt của Trát La và Vương trưởng lão cũng khó coi, có chút không chịu nổi sự áp bách cường đại đang tới.

Chỉ thấy bên ngoài ba đạo kết trận, tử quang lóe lên, ba đạo kết trận được hơn mười kết trận sư tổn tâm huyết bị phá trong nháy mắt, hai đạo thân ảnh màu tím và màu lam trong nháy mắt tiến vào.

Khi bốn người nhìn thấy rõ người đến là một nam một nữ, hơi có chút thở phào, chỉ ít không phải là yêu trùng.

Chỉ là đôi nam nữ nhìn qua tuổi còn rất trẻ này, khí nguyên trên người quá mức cường đại, vì vậy bốn người hầu như không thể động đậy, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Lão giả mặt ngựa tràn đầy mồ hôi trên mặt, sắc mặt đại hán họ Hoàng thì đầy thống khổ, linh nguyên trong cơ thể Trát La không ổn định, Vương trưởng lão thì rối loạn nguyên thức.

- Vẫn bối cả gan, khẩn cầu nhị vị tiền bối thu hồi lại khí nguyên, ta sắp không chịu nổi rồi!

Trát La rút cuộc gian nan nói.

Một nam một nữ đột nhiên tới chính là Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu, hai người lúc phi hành tránh để cho yêu trùng quấy rầy làm lỡ lộ trình, vì vậy trên đường bay đi không hề che giấu khí nguyên, nghe được trung niên nhân mặc hoa bào nói như vậy, hai người đều thu khí nguyên lại.

Bốn vị tu luyện giả nhất thời giảm thấy nhẹ nhàng, nhưng về mặt bọn họ vẫn như trước, hai người trước mặt này chỉ phát ra khí nguyên áp bách mà đủ làm cho bọn họ không thể nhúc nhích, có thể thấy được tu vi đã đạt tới mức kinh khủng. Bốn người muốn thử dò xét nhưng lại hoàn toàn không thể nhìn thấu được tu vi của đôi nam nữ này.

Lâm Khiếu Đường nhìn lướt qua bốn người, mở miệng hỏi.

- Cổ truyền tổng trận ở đây còn mở hay không?

Gã đại hán họ Hoàng cung kính nói:

- Vẫn bối là ngoại sự trưởng lão Nam Xuyên Giới, chúng ta ở đây chờ Lâm tiền bối đã gần một năm, cổ truyền tổng trận vẫn vì tiền bối mà luôn mở ra, chỉ chờ tiền bối trở về.

Gã đại hán họ Hoàng có vài phần cơ linh, nhìn cương độ khí nguyên, tuổi tác, tướng mạo, cách ăn mặc của đối phương, lập tức suy đoán được người kia hơn phân nửa là đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông, lập tức tranh công nói.

Ba người còn lại nghe thấy thế, sắc mặt nhất thời ngưng tụ, trong lòng rung động không gì sánh được, phải biết rằng tin đồn về đại danh của vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông này đã là bay lượn đầy trời, chúng tu luyện giả sau khi ra khỏi đại lục Phong Ma đều bàn luận sôi nổi nhất chuyện này.

Lâm Khiếu Đường khẽ gật đầu nói:

- Vậy thì làm phiền đạo hữu khởi động cổ trận, Lâm mỗ phải về Kỳ Đông.

- Tuân mệnh!

Đại hán họ Hoàng so với việc nhìn thấy lão tổ môn phái mình còn cung kính hơn.

Ngay lúc cổ truyền tổng trận khởi động, trong trận bay ra một đan được màu xanh, rơi vào trong tay đại hán họ Hoàng.

- Sư linh đan!

Lão giả mặt ngựa cả kinh nói, hai người khác cũng vô cùng kinh ngạc, có vẻ không thể tin được.

510. Chương 496: Đại Tiên Đoán Sư Khương Phụ

Đại hán họ Hoàng có chút không biết làm sao, sư linh đan đối với còn quý trọng hơn so với đại sư đan rất nhiều, khi đại sư giai trùng quan đột phá lên linh hồn giai dùng nó cũng có thể tăng lên ba thành tỷ lệ thành công, cho dù là linh hồn giai dùng cũng có thể tăng thêm tu vi.

Trên mặt ba người còn lại đều lộ vẻ ước ao đổ kị.

Đại hán họ Hoàng sửng sốt một chút, bộp một tiếng, hướng về phía truyền tổng trận quỳ xuống, lập tức dập đầu ba cái, trong miệng liên tục nói:

- Đa tạ Lâm lão tổ ban ân. Đa tạ Lâm lão tổ ban ân!

Trên thực tế, người tặng đan được không phải Lâm Khiếu Đường mà là Triển Thanh Nhu. Lâm Khiếu Đường bế quan trước đó hầu như đã dùng hết toàn bộ số đan được tích lũy trong người. Chỉ còn lại một ít tài liệu linh thảo mà thôi.

Triển Thanh Nhu tặng đan được tự nhiên là nhìn nét mặt của Lâm Khiếu Đường, trong mắt hắn có ý này, Triển Thanh Nhu tâm linh liền lấy ra một viên sư linh đan phóng đi.

Thân là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Tiềm Long Viện, trong người Triển Thanh Nhu hiển nhiên không thể thiếu được chút ít đan dược, hướng hồ sơ linh đan đối với tu luyện giả địa vương giai cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Đối với hành động của Triển Thanh Nhu, Lâm Khiếu Đường tự nhiên nhìn thấy rõ ràng, đối với nữ tử thông minh hiểu ý người khác như vậy có chút ngoài dự liệu, thực sự có vài chỗ tương tự Uyển nhi, thảo nào hai người có thể trở thành tỷ muội tốt của nhau.

Bên ngoài cổ truyền tổng trận, hơn ba mươi vị linh hồn trận sư đều đang chăm chú duy trì cổ truyền tổng trận vận chuyển, tám người trông coi an toàn, để tránh có người quấy rầy.

Chín ngày trước lục tục có người từ trong truyền tổng trận đi gia, hơn nửa tần suất lại cực cao, hầu như là một người nói tiếp một người, có những lúc đồng thời vài người xuất hiện.

Nhưng điều này là do thời gian khác biệt giữa đại lục Phong Ma và đại lục Kỳ Đông tạo thành, thực tế ở bên trong trận tiến triển phi thường thông thả, có đôi khi vài canh giờ cũng không có người tiến hành truyền tổng.

Chỉ trong thời gian một ngày hầu như tất cả tu luyện giả còn may mắn sống sót đều truyền tổng trở về, sáu bảy ngày sau không còn ai ra vào.

Lúc này quần hùng vào Ma Lục, có thể nói là tổn thất trầm trọng, một nghìn tu luyện giả đại sư giai hậu kỳ tiến vào Ma Lục, còn sống sót trở về chỉ có hơn bốn trăm người. Tám trăm người còn lại hoặc là ngã xuống, hoặc là thất tung.

Lần tầm bảo này đối với tu luyện giới có thể nói là tổn thất thảm trọng, vô luận là Đại Hạ, Nam Xuyên hay liên minh thảo nguyên, thực lực bởi vì vậy mà giảm xuống một phần ba. Đặc biệt là linh minh thảo nguyên, bảy tu luyện giả địa vương giai tiến vào đại lục Phong Ma, không còn một ai sống sót trở về, trong đó có ba Vu sư địa vương giai hậu kỳ.

Toàn bộ đại lục ngoại trừ tu luyện giả Chu Võ Quốc đều đứng ngoài xem kỳ biến, cho dù biết trong đó có không ít bảo bối, thế nhưng không còn người nào dám tiến vào bên trong đó.

Hơn một nghìn tu luyện giả tiến vào, hơn phân nửa bị ngã xuống trong đó, sống sót ra ngoài cũng không mang được bao nhiêu bảo bối, thực sự là cái được không bù nổi cái mất.

Bất quá có một cái tên, bởi vì tiến vào trong đại lục Phong Ma tỏa ánh sáng kỳ dị, càng làm cho không ít tu luyện giả địa vương giai khiếp sợ.

Đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông, Lâm Khiếu Đường!

Cái tên này đối với tam đại tu luyện giới cũng không hề xa lạ, thậm chí rất quen thuộc, bởi vì tám mươi năm trước đây, cái tên này đã làm cho Nam Xuyên Giới nổi sóng không nhỏ.

Nhưng lúc tam giới phân tranh, nghe đồn người này tiến vào Đại Hạ đánh lén đã ngã xuống, hoặc là mai danh ẩn tích, không một ai biết vị đệ tam nguyên lão này đi đâu, còn sống hay đã chết.

Thế nhưng khi quần hùng đối mặt với yêu trùng cấp mười lăm, vị đệ tam nguyên lão này ngang trời xuất thế, giống như trời giáng thần binh đột nhiên xuất hiện.

Đồng thời thể hiện ra thực lực vô cùng kinh người, lấy lực lượng một người độc chiến trùng ma hợp thể, hơn mười vị đại tu sư vây công cũng không thể giết chết được một trùng ma hợp thể, vậy mà người này đã trực tiếp giết chết một đầu.

Thực lực cấp độ này đã hoàn toàn tương xứng với tam đại cao thủ, tu luyện giả còn sống rời khỏi Ma Lục không khỏi tán thán không thôi.

Cái tên Lâm Khiếu Đường chỉ trong thời gian mấy ngày ngấm ngấm truyền khắp tam đại tu luyện giới.

Nếu chỉ là tu luyện giả bình thường nghe đồn thì cũng không đủ để nhắc lên cơn sóng gió ngập trời như vậy, then chốt chính là hơn mười vị đại tu sư tam đại tu luyện giới đã nói ra một ít bình luận tán dương.

Đại nguyên lão Hiên Viên Tông Hồng Chiến cũng mang theo thân thể trọng thương đi ra, khi trở về môn phái tiên phát ra mệnh lệnh đối với tất cả các đệ tử môn nhân trưởng lão, phong Lâm Khiếu Đường là đại nguyên lão danh dự của Hiên Viên Tông, xếp vào trong tứ đường cung phụng của tông phái. Tôn vị thủy tổ tông phái. Bất luận đệ tử nào cũng không được bá kích, người vi phạm sẽ bị phạt nặng.

Hồng Chiến càng công khai nói.

- Nếu không phải tam đệ xuất thủ, Hồng mỗ ắt hẳn phải chết không cần nghi ngờ, cái mệnh này rốt cuộc đã thiếu nợ!

- Lâm đạo hữu thần thông hơn người, quả thực là đương đại kỳ nhân!

Cũng là đại nguyên lão của Hiên Viên Tông, U Minh Lão Tổ đã cảm thán nói.

Liên minh thảo nguyên bởi vì cả bảy Vu sư địa vương giai không trở về, lời nói bên ngoài đã nhỏ đi không ít, nhưng một ít Vu sư rải rác đã mang theo không ít tin đồn về vị đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông này.

Thiên Ma Lão Nhân của Ma Thiên Môn Đại Hạ quốc sau khi trở lại môn phái đã nói:

- Hậu sinh khả úy, lão phu vô năng!

Cửu Đỉnh Công của Cửu Đỉnh Sơn là người duy nhất bị trọng thương trong tam đại cao thủ, có người nói là do vị đệ tam nguyên lão kia gây thương tích. Về phần vì nguyên nhân gì? Không hề có người nào biết.

Hơn mười vị đại tu sư và tam đại cao thủ đi ra trước, từng truyền âm cho các tu luyện giả, phong tỏa một tí việc bí ẩn.

Bởi vậy vô luận là lời đồn thần kỳ cỡ nào thì có một số chuyện quan trọng, các tu luyện giả bên ngoài không hề được biết, mà các tu luyện giả tiến vào trong đại lục Di Tích lại thủ khẩu như bình. Nơi đó rốt cuộc đã xảy ra những chuyện này, bên ngoài không ai biết.

Tu luyện giả bên ngoài chỉ biết là, bên trong trung tâm đại lục Phong Ma, tu luyện giả đã gặp phải trùng tộc cường đại, trong đó có tới năm đầu trùng ma cấp mười lăm.

Tu luyện giả triển khai chiến đấu kịch liệt, nỗ lực rất lớn mới có thể tiêu diệt được sáu đầu trùng ma này, về phần Bàn Cổ đại trận, Nguyên Thủy Ma Tộc, tu luyện giả thượng giới và lỗ hổng không gian, còn có mấy tu luyện giả theo Kim Phi phi thăng, cùng xử lý các tu luyện giả đã chết, toàn bộ quá trình xảy ra như thế nào, các tu luyện giả đều thủ khẩu như bình. Những tu luyện giả này sau khi trở về môn phái đều lập tức tiến hành bế quan tu luyện.

Đại tu sư cũng tiến hành phong tỏa tin tức, thứ nhất là vì muốn tránh cho toàn bộ tu luyện giới khủng hoảng, thứ hai là không cho tu luyện giả biết không cần phải đạt tới để giai cũng có thể phi thăng. Nếu như tin tức này truyền ra, chỉ sợ hơn phân nửa tu luyện giả đều không chuyên tâm tu luyện mà tìm đến những lỗ hổng không gian. Thậm chí còn có thể chuyên môn nghiên cứu làm cách nào để tạo ra lỗ hổng không gian, làm như vậy rất có khả năng làm cho toàn bộ vị diện này bị diệt vong.

Năm vị đại tu sư Đại Hạ quốc tiến vào Ma Lục, ngã xuống hai vị đại tu sư, Quỷ Võ Điện từ đó xuống dốc không phanh, lưu lạc trở thành môn phái nhị lưu, Thiên Bằng Thượng Nhân cũng coi như chết trận, ba phái còn lại coi như bảo tồn được thực lực.

Chỉ có Âm Quỷ Cốc Âm Quỷ Lão Ma trở lại môn phái, tâm tình vô cùng âm trầm, sắc mặt có chút tái nhợt. Sau khi trở về môn phái không hề để ý đang có thương tích trong người, lập tức mệnh lệnh cho tất cả các kết trận sư nhanh chóng hình thành đại kết trận phòng ngự, lấy toàn bộ nguyên thạch thượng phẩm trong môn phái ra để duy trì kết trận.

Phảng phất như Âm Quỷ Cốc gặp phải kiếp nạn vậy, hơn nữa còn mệnh lệnh cho toàn bộ môn nhân đệ tử bên ngoài trở về cốc bế quan tu luyện, không được phép ra ngoài nửa bước, chính hắn cũng trốn vào trong Quỷ Phong đóng cửa không ra.

Nghe đồn vị Âm Quỷ Lão Ma này đã đắc tội với đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông, lo lắng bị trả thù, cho nên mới đóng cửa tông môn, hạ mệnh lệnh phong tỏa trăm năm.

Đối với sự hỗn loạn của các tu luyện giới khác, Nam Xuyên Giới tuy rằng tương đối yên tĩnh hơn một chút, tuy rằng năm vị minh chủ có hai vị đã chết, nhưng ba người còn lại vẫn bình yên vô sự.

Trọng yếu hơn nữa là đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông hiện tại như mặt trời giữa trưa, có thể coi như nhân vật đỉnh cao nhất toàn bộ Nam Xuyên Giới, từ đó Nam Xuyên Giới đã có thể đứng ngang hàng với Đại Hạ Quốc.

Mà ba vị minh chủ còn sống sót ra ngoài, sau khi trở lại môn phái cũng hạ một loại mệnh lệnh, Bằng Hoàng tự mình tới Thiên Hà Tông một chuyến.

Thái Âm Thiên Quân thì có cử động tương đối kỳ quái một chút, tự mình tới Hiên Viên Tông tạ tội, đối với năm đó tập kết ma tu vây công Hiên Viên Tông giải thích như thế nào, càng bồi thường không ít nguyên thạch, thảo dược.

Có người nói vị minh chủ ma tông Nam Xuyên Giới đã từng hạ chủ ý lên Lâm Uyển Nhi, mà người này chính là song tu kết tóe của đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông, náo loạn ra chút hiểu lầm, để cho thấy thái độ tránh phát sinh xung đột với đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông nên đã đưa ra không ít bù đắp.

Thiên Hà Tông cũng thu được khá nhiều nguyên thạch lấy danh nghĩa cá nhân Thái Âm Thiên Quân đưa tới, các loại tài liệu luyện đan bảo bối, thậm chí là một ít pháp bảo thượng phẩm.

Hai vị viện thủ và đan vương Mặc Vô Danh của Tiềm Long Viện đều bình yên trở về, điều này đã chứng minh quy luật bất biến Tiềm Long Viện vạn năm qua hơn hẳn một cấp so với các tu luyện giới khác, bất quá Tứ Thủ Chân Long lại không có người nào trở về.

Ba vị cao tăng Tiềm Long Viện cũng không giải thích nguyên nhân như thế nào, sau khi trở lại Tiềm Long Viện lại vận chuyển công việc như thường, bắt đầu tuyển chọn người nối nghiệp mới.

Lúc này đây động tĩnh rất to lớn, thậm chí kinh động tới Chu Võ Quốc vẫn trong trạng thái phong tỏa nhiều năm qua. Chu Võ Quốc luôn luôn không tiến hành trao đổi liên hệ với bên ngoài, hiện tại lại bắt đầu phát ra sứ giả tiến hành ngầm hỏi thăm.

Tu luyện giả Chu Võ Quốc chỉ có hứng thú đối với ma cảnh hải vực, còn những ma vực bên trong đại lục hầu như không hề tham dự, cho dù là nặc danh tiến vào cũng chỉ là một số thú tu mà thôi.

Từ Chu Võ Quốc còn truyền tới một ít tin tức về Tây đại lục, có người nói tu luyện giả bên kia hầu như tại lúc tu luyện giả Kỳ Đông còn đang ở trong Ma Lục, bọn họ cũng đã phát hiện ra hai cổ truyền tông trận, một cái nối thông với đại lục Băng Tuyết, còn một cái nối thông với đại lục Di Tích.

Chúng tu luyện giả Đại Lục Minh Tây cũng đã tụ tập một chỗ tiến hành mạo hiểm tìm bảo, nhóm hơn năm trăm người tiến vào đại lục Băng Tuyết, còn một nhóm hơn ba trăm người tiến vào đại lục Di Tích.

Kết quả nhóm tu luyện giả từ đại lục Băng Tuyết trở về không đủ hai trăm người, tuy rằng không mang về được không ít pháp bảo băng hệ và một ít thảo dược băng linh hệ, thế nhưng tổn thất tu luyện giả cấp cao cũng vô cùng thảm trọng.

Có người nói là gặp phải Tuyết Nguyên Cự Nhân và Cổ Cự Viên, những chủng tộc này đã tồn tại từ thời kỳ viễn cổ xa xưa, bản thân có năng lực băng tuyết trời sinh, cũng sử dụng pháp bảo, hơn nữa trong thế giới toàn băng tuyết thì thực lực có thể phát huy lớn hơn cực hạn bình thường, đồng thời bọn họ vẫn còn có một số thuật thần thông từ viễn cổ lưu lại.

Tuy rằng những chủng tộc từ viễn cổ này có số lượng không nhiều lắm, toàn bộ đại lục Băng Tuyết cộng lại cũng chỉ có hơn nghìn, thế nhưng thực lực cá thể lại quá mức cường đại, tu luyện giả đại lục Minh Tây căn bản không thể chống đỡ được, rất nhiều người ngã xuống.

Nhóm tu luyện giả tiến vào đại lục Di Tích lại càng thêm thảm, không có một người nào trở về, cổ truyền tông trận không hiểu sao tự bạo, hơn nữa còn xuất hiện không gian vạn vực.

Lực lượng không gian đối với tu luyện giả hạ giới mà nói hầu như là thiên lực không thể chống lại.

Chu Võ Quốc vẫn mở rộng lĩnh vực hải ngoại, tu luyện giới này từ ba nghìn năm trước đã triệt để cắt đứt liên hệ với tu luyện giới đại lục, lúc đó có một vị đại tiên đoán sư Chu Võ Quốc, thất hơn trăm năm thọ

nguyên, tính ra ba ngàn năm sau tất có đại kiếp nạn, hơn nữa tài nguyên đại lực không thể nào thỏa mãn được các tu luyện giả, hải vực không giới hạn mới là tương lai cho tu luyện giả thời gian tới.

Vị đại tiên đoán sư này tên là Khương Phụ, sau khi dự đoán xong, chỉ còn một năm thọ nguyên, trước khi chết đã để lại một câu kinh thể hải tục, đã làm cho toàn bộ thủ đô Chu Võ Quốc chấn động.

Khương Phụ lúc hấp hối có nói:

- Hai đại đế tu Chu Võ Quốc nếu như có thể làm theo ý chí của hần tiến hành phát triển, vậy thì ba ngàn năm sau nhất định Chu Võ Quốc hoàn thành được đại nghiệp nhất thống Kỳ Minh Phong, cũng có thể giữ được tám ngàn năm hưng thịnh không suy, hạ giới này càng đổi tên thành Chu Võ.

Kỳ Minh Phong là cái tên có từ thời kỳ thượng cổ, ngoài hàm nghĩa đó là Kỳ Đông Đại Lực, Minh Tây Đại Lực và Phong Ma Đại Lực ra, nếu như có thể đổi tên thành Chu Võ tức là ngụ ý Chu Võ Quốc nhất thống cả ba đại lực, chân chính trở thành bá chủ.

Khi Khương Phụ chết đi, Chu Võ Quốc liền thành hành xây dựng kết trận phong bế thật lớn, một bức tường kết trận rộng trăm trượng, dài trăm vạn năm đã hoàn toàn cắt đứt Chu Võ Quốc và đại lực ra thành hai thế giới hoàn toàn khác biệt, tuyệt đối không có bất cứ phân tranh gì với đại lực, một lòng hướng sự phát triển tới hải vực.

Mà lần hạo kiếp lần này của Kỳ Đông và Minh Tây, tựa hồ đã ứng với lời của vị đại tiên đoán sư kia, Minh Tây Đại Lực bị tổn thương nguyên khí nặng nề, chỉ ít trong vòng mấy trăm năm không lật nổi mình, cơ sở của Minh Tây Đại Lực thua kém xa so với Kỳ Đông Đại Lực.

Chu Võ Quốc đã tập kết rất nhiều tu luyện giả vượt biển tiến hành xâm lấn Minh Tây Đại Lực, đại sự như vậy truyền ra làm cho toàn bộ Kỳ Đông xôn xao.

Nói chung, toàn bộ cốt cứ của tu luyện giới đang lặng lẽ phát sinh biến đổi.

Lại nói đến Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu vừa mới ra khỏi kết trận, lập tức làm cho hơn ba mươi vị kết trận sư kinh hãi, tám người thủ hộ cũng giật nảy mình.

Khí nguyên cường đại tỏa ra từ hai người làm cho mọi người giật mình, bất quá khi nhìn thấy diện mục của hai người thì trông lại nhẹ nhõm lạ. Triển Thanh Nhu là một trong Tứ Thái Chân Long, nàng coi như có danh khí rất lớn, không ít người nhận ra dung mạo của nàng.

Lâm Khiếu Đường vừa mới ra khỏi kết trận lập tức cảm ứng được trong vòng mười dặm có vài cỗ khí nguyên quen thuộc, cũng không dừng lại lập tức lao đi, Triển Thanh Nhu ôm Uyển Nhi tự nhiên theo sau.

Hai người rời đi để lại cho các tu luyện giả nơi đây sự nghi hoặc là kinh ngạc.

- Lão đại, thật là, lâu như vậy vẫn không ra, toàn bộ đại lực Phong Ma đầy rẫy những con sâu buồn nôn, tiếp tục ở bên trong quả thực là chán ghét đến chết!

Về mặt Tiểu Lan vô cùng chán ghét nói, lần hành trình Ma Lực này đã để lại trong linh hồn của nàng ấn ký không thể nào xóa nhòa, đối với đại lực Phong Ma, Tiểu Lan không hề có ấn tượng gì hay ho.

Mấy nàng từ lúc chia tay với Lâm Khiếu Đường vẫn luôn ở rìa ngoài đại lực Phong Ma tìm kiếm một ít di hài thượng cổ tu luyện giả hoặc là linh thảo các loại, các nàng may mắn tìm được mấy bảo bối không tồi.

Khi trung tâm đại lực truyền ra sự rung động mãnh liệt, mấy nàng không chút do dự liền lập tức trở lại truyền tống trận, trực tiếp truyền tống ra ngoài, lúc đó một mực ở trong một thung lũng cách truyền tống trận không tới mười trượng chờ đợi.

- Lan muội an tâm, công tử nhất định là có việc gì đó cần phải xử lý!

Tân Tây Á nhẹ giọng nói, mấy ngày hôm nay nàng nhìn truyền tống trận không hề nhúc nhích, lặng lặng chờ đợi.

Bên kia, Tổ Tổ đang cẩn thận tiến hành trị liệu đối với Thần Lộ Tiên Tử, nhiều ngày trôi qua, Tổ Tổ dựa theo được vật và phương pháp Lâm Khiếu Đường lưu lại để chữa trị khuôn mặt cho Thần Lộ Tiên Tử.

Thế nhưng theo thời gian trôi qua, tâm trạng lo lắng cấp bách của Tổ Tổ còn lớn hơn so với Tiểu Lan một bậc, tài liệu đan được sư phụ lưu lại đã sắp dùng hết rồi, hơn nữa Tổ Tổ chỉ có thể duy trì được trạng thái bình thường cho Thần Lộ Tiên Tử, không thể nào trị hết được, nếu như tiếp tục như vậy, khuôn mặt của Thần Lộ Tiên Tử rất có khả năng khôi phục lại trạng thái như trước đây.

Thần Lộ Tiên Tử mỗi ngày tiếp nhận Tổ Tổ trị liệu, thế nhưng trong lòng nàng rất rõ ràng, khuôn mặt của nàng hiện tại chỉ được Lâm Khiếu Đường tạm thời chữa trị, Tổ Tổ nhìn quả bầu mà vẽ ra chiếc gáo, không lâu dài được, nếu như Lâm Khiếu Đường không trở lại, vậy thì chỉ sợ nàng vĩnh viễn không có ngày khôi phục hoàn toàn.

Trong lúc tứ nữ suy nghĩ lo lắng vội vã trong lòng, bỗng nhiên phía truyền tống trận truyền tới một cỗ khí nguyên quen thuộc.

Trông mắt tứ nữ nhất thời ngưng lại, đều chuyển mắt nhìn, tức thì thất thanh nói.

- Lão đại!

- Công tử!

- Sư phụ!

- Ân công!

Cỗ khí nguyên này xuất hiện làm cho nỗi lòng bất an của tứ nữ nhất thời hòa hoãn lại, linh hồn treo ngược cành cây cũng đã được hạ xuống.

511. Chương 497: Thiên Hà Tông Lão Tổ.

Tứ nữ từ trong vui sướng dần dần bình tĩnh trở lại. Xa xa có hai đạo quang mang màu tím và màu lam cùng nhau chiếu rọi bay đến.

Trong thời gian chớp mắt, Lâm Khiếu Đường với bộ tử bào đã xuất hiện trước mặt tứ nữ. Bất quá không đợi tứ nữ mở miệng, một vị nữ tử mặc lam y theo sau hạ xuống, làm cho tứ nữ không hiểu chút nào.

Trên tay nữ tử mặc lam y còn ôm một thiếu nữ khác mặc tử y, ngoại trừ Tiểu Lan ra, những người khác đều có vẻ có chút mờ mịt.

- Uyển nhi tỷ tỷ!

Tiểu Lan nhất thời mừng rỡ như điên, nhưng rất nhanh đã phát hiện ra có điều không đúng, có chút lo lắng hỏi.

- Lão đại, Uyển Nhi tỷ tỷ sao vậy?

Lâm Khiếu Đường nhìn lướt qua tứ nữ nói:

- Uyển Nhi bị người khác ám toán, nguyên linh bị phong, tạm thời rơi vào trạng thái ngủ say.

- Là ai làm! Ta sẽ báo thù cho Uyển nhi tỷ tỷ!

Tiểu Lan nắm chặt tay tức giận nói.

Lâm Khiếu Đường nhìn về phía Tiểu Lan, vẻ lo lắng trong lòng tựa hồ đã giảm đi không ít, vô ý thức đưa tay sờ sờ vào cái đầu nhỏ bé đáng yêu của Tiểu Lan nói:

- Việc này không cần ngươi quan tâm. Tu luyện cho tốt là được!

Tiểu Lan nhìn Uyển Nhi đang hôn mê giận dữ nói:

- Thế nhưng...

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên biến sắc, ngữ khí cũng trở nên nghiêm khắc.

- Không được bướng bỉnh, đừng trách lão đại phạt ngươi!

Tiểu Lan đầu tiên là tỏ vẻ ủy khuất, sau đó làm mặt quỷ hướng về phía Lâm Khiếu Đường, không thèm nhắc lại nữa, nàng cũng biết là lão đại muốn tốt cho nàng.

- Công tử, ám ảnh tinh linh chúng ta có một ít bí thuật rất có hiệu quả đối với các loại pháp thuật độc hại linh nguyên. Có muốn Tân Tây Á giúp người nhìn một xem một chút hay không?

Mái tóc vàng mềm mại, thân hình bốc lửa, đôi mắt màu lam quyết rũ, vô luận là nhìn từ phương diện nào, Tân Tây Á đều có chút không hợp với mọi thứ xung quanh.

Thế nhưng một khi Lâm Khiếu Đường xuất hiện, vị thiếu nữ lạnh lùng có thể xuyên thủng tất cả, tuyệt đối không thân cận với người khác, nàng lập tức như băng sơn hóa thành một dòng nước ấm áp, lập tức trở nên không giống thường ngày.

Lâm Khiếu Đường lắc đầu nói.

- Vô dụng thôi, chỉ sợ hạ giới này không ai cứu được, cảm tạ người!

Tân Tây Á cúi đầu nói.

- Dốc lực vì công tử là phúc phận lớn nhất cả đời Tân Tây Á, cần gì người phải tạ ơn!

Biểu tình Lâm Khiếu Đường sững sốt, lập tức có chút không thể khống chế được, khẽ cười cười, đối với việc Tân Tây Á bỗng nhiên phát ra câu nói địa phương Kỳ Đông này cảm thấy buồn cười.

- Sư phụ, đã nhiều ngày nay đệ tử một mực chữa thương cho Thần Lộ Tiên Tử, hiện tại tài liệu đã dùng hết, xin sư phụ kiểm tra xem đệ tử có sai lầm chỗ nào hay không!

Tổ Tổ cung kính nói.

Từ lúc Lâm Khiếu Đường hạ xuống đất, trong nháy mắt hắn đã dùng nguyên thức cường đại của mình để dò xét qua tình hình của Thần Lộ Tiên Tử, tất cả đều coi như không sai, không hề xuất hiện bất cứ sai lầm gì.

- Mấy ngày nay khổ cực người rồi!

- Đệ tử phải làm mà!

Tổ Tổ hơi đỏ mặt nói.

Thần Lộ rất muốn nói gì đó, thế nhưng lời tới miệng liền nuốt trở lại, dù sao thì giao tình giữa nàng và Lâm Khiếu Đường còn chưa tới mức hỏi han ân cần, bình thường chỉ có nam nữ tu sĩ quan hệ không kém hoặc là quan hệ sư đồ với nhau mới có thể làm như vậy.

- Vị này chính là? Tiểu Lan nhìn một hồi không nói lời nào, rất nhanh liền không nhìn được nữa, nhìn về phía nữ tử mặc lam y phía sau Lâm Khiếu Đường hỏi.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường thở dài, nhàn nhạt giới thiệu.

- Vị này chính là hảo tỷ muội của Uyển Nhi trong thời gian còn ở Tiềm Long Viện, Triển Thanh Nhu! Cũng là một trong Tứ Thái Chân Long, hẳn là Lam Long!

Lợi hại thật! Tứ nữ nghe lời giới thiệu, nhất thời hít một ngụm lương khí. Trong Tứ Thái Chân Long của Tiềm Long Viện có hai vị nữ tu, đó chính là tám gương cho toàn bộ nữ tu tu luyện giới hãm diện, noi theo.

Triển Thanh Nhu có tu vi cao hơn nhiều so với bốn nữ tử trước mắt, thế nhưng cũng không hề tỏ ra chút ít khí thế cao thủ nào, trên mặt luôn hiện nụ cười thanh nhã.

- Thanh Nhu ra mắt bốn tỷ tỷ!

Triển Thanh Nhu hô.

Xưng hô như vậy làm cho tứ nữ nao nao. Tỷ tỷ? Tu vi của Tứ Thái Chân Long chỉ ít cũng là địa vương giai sơ kỳ, thậm chí là sơ kỳ đỉnh phong, cho dù tuổi còn trẻ đến thế nào đi nữa thì cũng phải hơn các nàng mới đúng.

- Mấy tháng nữa, đó chính là sinh nhật muội muội một trăm năm mươi tám tuổi, ngược lại lúc đó cần mấy vị tỷ tỷ tới chúc mừng a!

Triển Thanh Nhu tựa hồ nhìn ra sự nghi hoặc của tứ nữ, lại nói tiếp.

Tứ nữ lại một lần nữa hít một ngụm lương khí, hồ nghi nhìn về phía Triển Thanh Nhu từ trên xuống dưới, đối với tuổi tác cảm thấy rất hoài nghi. Trong tứ nữ tuổi tác nhỏ nhất chính là Tiểu Lan và Tổ Tổ, hai nàng không cách nhau bao nhiêu, thế nhưng cũng đã có hơn hai trăm thọ nguyên.

Bất quá Triển Thanh Nhu nhìn như lời nói có chút khoe khoang, nhưng cũng không làm cho tứ nữ cảm thấy khó chịu, ngược lại khoảng cách trong nháy mắt được kéo lại gần hơn.

Trong tu luyện giới, địa vị cao thấp chỉ dựa vào một tiêu chuẩn bình phán, đó chính là tu vi, tu luyện giả có tu vi cao thì đó chính là vương giả, còn tu luyện giả có tu vi thấp thậm chí chính là người thất bại.

Tu luyện giới đối với phân chia bối phận cũng rất nghiêm ngặt, thông thường tu vi thấp hơn một bậc đều phải gọi một tiếng tiên bối, còn nếu như thấp hơn một cảnh giới, tuy là cùng giai, thế nhưng ngữ khí nói chuyện cũng phải tôn kính với người mạnh hơn.

Mà tu luyện giả địa vị vương giai càng là tu luyện giả đỉnh cấp cao không thể sánh, chân chính với ý nghĩa tồn tại thống trị toàn bộ phiên vị diện này.

Bởi vậy Triển Thanh Nhu có thể gọi một tiếng tỷ tỷ, đó thực sự là vô giá, trong tai rất nhiều người nghe tuyệt đối là việc không thể tưởng tượng được.

Lâm Khiếu Đường đối với biểu hiện của Triển Thanh Nhu lại một lần nữa đánh giá rất cao, nữ tử này xác thực rất am hiểu ý tứ, cũng có thể dễ dàng thân mật ở chung với mọi người, lưu lại nàng tựa hồ không phải là sai lầm, chỉ ít phải tin tưởng vào ánh mắt Uyển nhi.

Thế nhưng Lâm Khiếu Đường vẫn như cũ có chút đề phòng với nữ tử này, dù sao thì tại Tiềm Long Viện có tiền đồ tốt lại không đi, mà lại tới chăm sóc một tỷ muội hôn mê không biết bao giờ mới có thể tỉnh lại được, nhiều ít vẫn có điểm khả nghi.

- Có chuyện gì đến Thiên Hà Tông nói!

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói, bàn tay mở ra, một tử kim thủ thật lớn ngưng tụ thành hình.

Mấy nữ thành thạo tiến lên, Lâm Khiếu Đường đứng ở phía trước, tâm niệm khẽ động, tử kim thủ thật lớn bay lên trời, chỉ chớp mắt đã không còn nhìn thấy tung tích, chỉ còn lưu lại một đạo tinh quang lấp lánh màu tím.

Lâm Khiếu Đường không phải là người thích phô trương thanh thế, hẳn thường tùy ý đơn giản, bởi vậy khi trở lại Thiên Hà Tông cũng không thông báo cho Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân, rất ngại hai người bọn họ khua chiêng giống trống lao sư động chúng.

Đáng tiếc không như ý muốn, bởi vì trên người Lâm Khiếu Đường có ngọc bội nguyên lão, kết trận của Thiên Hà Tông đối với hắn không hề sinh ra chút lực cản nào, có thể thẳng đường tiến vào trong.

Mang theo sáu thiếu nữ trở về, Lâm Khiếu Đường cũng không biết phải an bài như thế nào, đành hạ xuống bên ngoài đại điện Thiên Hà, không nghĩ tới vừa mới hạ xuống dưới đất, Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân liền từ bên trong đại điện vội vàng chạy ra.

Hai người vừa nhìn thấy Lâm Khiếu Đường, trực tiếp quỳ xuống dập đầu, cung kính nói:

- Đệ tử Lạc Trần!

- Đệ tử Thiên Kiều!

- Cung nghênh lão tổ trở về!

Lâm Khiếu Đường có chút không hiểu ra sao, lật tay đỡ hai người quỳ dưới mặt đất lên, kỳ quái nói.

- Hai vị sư huynh, đây là có ý gì?

Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân vẫn cung kính như cũ, Lạc Trần Tử cúi đầu nói:

- Lão tổ tại thượng, tuyệt đối không thể tiếp tục gọi hai người sư huynh, chớ để rối loạn thân phận!

Lâm Khiếu Đường nhượng mày nói.

- Cái gì rối loạn thân phận? Lâm mỗ nhập phái sau, nhị vị nhập phái trước, Lâm mỗ gọi hai vị sư huynh là thiên kinh địa nghĩa, làm sao không thể?

Thiên Kiều Lão Nhân giải thích nói.

- Trước đây thì đúng là như vậy, thế nhưng lão tổ thiên tư hơn người, cơ duyên tạo hóa lại càng không ai có thể sánh được, thọ nguyên mới chỉ hơn hai trăm năm đã bước vào hàng ngũ địa vương giai, chính là liệt tổ liệt tông Thiên Hà Tông dẫn dắt vào môn phái, là thiên ý, Thiên Hà Tông lập phái mấy nghìn năm, chẳng bao giờ có một vị nguyên lão đạt tới cảnh giới địa vương giai, lão tổ là vị duy nhất, là phúc phận của Thiên Hà Tông. Phong làm lão tổ hoàn toàn xứng đáng, xin lão tổ đừng nên từ chối, cũng không phải là bọn ta hồ đồ, mà là việc vui lớn a!

Lâm Khiếu Đường bất đắc dĩ, còn muốn nói cái gì đó, Lạc Trần Tử lại truyền âm bốn phía.

- Phàm là đệ tử nội môn Thiên Hà Công, từ cổng tông môn tới đại điện, nhanh nhanh tụ tập tới đại điện, tất cả đều bỏ lại công việc đang làm, tu luyện, khai lò luyện đan hay rèn luyện pháp bảo, tất cả dừng lại. Nếu như có người nào không tới lập tức trục xuất môn phái, vĩnh viễn không cần người!

Thanh âm hân hậu vang vọng thật lâu quanh bầu trời Thiên Hà Tông, rất nhanh đại điện Thiên Hà nổi lên quang mang sáng rực, chiếu rọi bốn phía, ngàn vạn môn nhân đệ tử dần dần tiến vào.

Phút chốc, trước đại điện đã đứng đầy người, chừng mấy vạn người. Từ khi Lâm Khiếu Đường tây hành, Thiên Hà Tông bắt đầu mở rộng hơn không ít, nghiêm nhiên đã trở thành đệ nhất đại phái trong Vạn Sơn Đạo Minh, Nam Xuyên Giới.

Mà mấy ngày gần đây những lời đồn về đệ tam nguyên lão Thiên Hà Tông trong địa lục Phong Ma càng đạt tới một đỉnh cao không thể tưởng tượng, thậm chí đã vượt qua mấy siêu cấp môn phái trong Nam Xuyên Giới, hơn nữa mấy ngày nay, các vị minh chủ lục tục tới bái phỏng, giao hảo với Thiên Hà Tông.

Lạc Trần Tử cũng không phải là người nôn nóng cuồng vọng, bọn họ rất rõ ràng Thiên Hà Tông có được địa vị như ngày hôm nay, đều là do vị đệ tam nguyên lão này ban tặng.

Khi Lâm Khiếu Đường tiến vào địa vương giai, Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân đã chuẩn bị đưa hắn vào cung phụng đường, xếp hành lão tổ vị trí thứ nhất Thiên Hà Tông. Vượt qua tất cả các nguyên lão mấy nghìn năm qua của Thiên Hà Tông từ khi lập phái.

Lạc Trần Tử thỏa mãn nhìn lướt qua các đệ tử, trong đó còn có mấy trăm vị trưởng lão, có rất nhiều người vừa mới nhập phái được phong làm nội vụ trưởng lão, những người này đều có tiềm lực rất cao đột phá tiến vào linh hồn giai.

Thiên Kiều Lão Nhân uy nghiêm nhìn xuống mấy vạn đệ tử bên dưới trầm giọng nói.

- Mọi người quỳ xuống, bái kiến lão tổ!

Các đệ tử không một chút do dự liền trực tiếp quỳ xuống, bọn họ từ khi tới đây nhìn thấy người thanh niên mặc tử bào đứng trên bậc thang, người này đứng trên chủ vị, hai vị nguyên lão Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân phi thường tận tâm đi theo phía sau, không dám có bất cứ ý vượt qua nào, ngay cả sóng vai nhau cùng đứng cũng không dám.

Đã nhiều ngày từ đại lục Phong Ma truyền ra sự tích về đệ tam nguyên lão, các đệ tử đã nghe được rất rõ ràng.

Lúc này người thanh niên mặc tử bào kia lại tỏa ra khí nguyên mệnh mẽ vượt quá xa hai vị nguyên lão, chúng đệ tử quỳ lạy người này quả thực tâm phục khẩu phục.

Mấy trưởng lão đang do dự dưới cái nhìn của Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân cũng theo đó quỳ xuống.

Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân càng đi tới trước chúng đệ tử, quỳ xuống đất, sau đó hai người cao giọng nói.

- Đệ tử bái kiến lão tổ!

Sau đó là tiếng gầm đồng thanh như bài sơn đảo hải của các đệ tử.

- Bái kiến lão tổ!

Mấy vạn tu luyện giả cùng kêu lên, thanh âm đinh tai nhức óc, khí thế bàng bạc, làm cho tâm linh của mấy thiếu nữ phía sau Lâm Khiếu Đường rung động không thôi, sắc mặt Tiểu Lan càng nhìn vào bóng lưng màu tím trước mắt, hồi tưởng lại thời gian tại Tân La thành trước kia, một tiểu tử năm đó, ai có thể ngờ được hai trăm năm sau trở thành tồn tại đỉnh cao nhất toàn bộ đại lục.

Tiểu Lan bỗng nhiên có chút xung động muốn khóc, nàng thực sự muốn làm cho tất cả những người gọi lão đại là phế vật trước kia nhìn thấy cảnh tượng này, bất quá những kẻ năm đó sợ là không còn bao nhiêu người còn sống.

Nội tâm của Tân Tây Á cũng vô cùng phức tạp, tuy rằng nàng không giống như Tiểu Lan, từ lúc còn nhỏ đã theo Lâm Khiếu Đường, mà sau này trở thành vật phẩm trao tặng đến tay Lâm Khiếu Đường, từ trước đến nay, Tân Tây Á vẫn cho rằng cả đời chính mình sẽ là nữ nô, thế nhưng không nghĩ tới nam nhân trước mắt này lại biến đổi tất cả từ thân xác tới linh hồn của nàng.

Tân Tây Á ngoại trừ cảm ơn ra, chỉ còn mong ước, ở bên cạnh người nam nhân này, chỉ ít nàng được đối xử bình đẳng, không hề kỳ thị, còn có sự ấm áp.

Về mặt của Tổ Tổ thì vô cùng tự hào, bởi vì người nam nhân được vạn người kính ngưỡng này chính là sư phụ của nàng, mà nàng là đệ tử quan môn duy nhất của lão tổ tông Thiên Hà Tông.

Địa vị của sư phụ tăng lên cũng làm cho thân phận địa vị của nàng biến đổi, hiện tại nàng có thể danh chính ngôn thuận trở thành nguyên lão môn phái.

Trong mắt Thần Lộ Tiên Tử có chút mê man, hình ảnh này quả thực vô cùng chấn động, nàng còn chưa từng nhìn thấy tràng diện đồ sộ mệnh mông cuộn cuộn như thế này, càng không hề gặp qua tu luyện giả thượng vị được vạn người kính bái, hình ảnh hôm nay đã để làm phải khắc khi suốt đời, đồng thời trong nội tâm của nàng bỗng nhiên vang lên một thanh âm, theo người nam nhân này là lựa chọn chính xác nhất.

Triển Thanh Nhu đứng sau cùng, trong tay vẫn nhẹ nhàng ôm thân thể mềm mại của Uyển Nhi, trong mắt lóe lên một tia tiếc hận, nhìn gương mặt Uyển Nhi, nhẹ nhàng nói.

- Uyển Nhi tỷ tỷ, còn nhớ rõ năm đó tại hậu sơn Tiềm Long Viện nói những chuyện gì với ta hay không? Hiện tại đã biến thành sự thực rồi. Người nhanh nhanh tỉnh lại đi. Thanh Nhu thực muốn đứng cùng với người nhìn thấy tất cả!

...

- Uyển Nhi tỷ tỷ, người người thích thực sự sẽ trở lại tìm người hay sao?

- Sẽ trở lại, hẳn không chỉ sẽ trở lại tìm ta, hơn nữa sẽ mang theo ta đứng trên đỉnh cao nhất Kỳ Đông, để cho mọi người thần phục dưới chân, đạp mây tím nhìn chúng sinh, tiếp nhận triều bái của chúng sinh!

- Ta tin tưởng chắc chắn!

...

Nghi thức này làm cho trong lòng Lâm Khiếu Đường có chút dở khóc dở cười, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là thừa nhận, đợi khi chúng đệ tử giải tán, Lạc Trần Tử tiến lên nói.

- Lão tổ, người nếu trở về, có muốn thông báo cho các môn phái khác hay không?

- Vì sao? Không cần phải trắng trợn tuyên dương!

Lâm Khiếu Đường từ trước đến nay luôn không thích phô trương liền nói thẳng.

- Lão tổ, ngài hôm nay đã được cho rằng đệ tử cao thủ đứng ngang hàng với tam đại cao thủ, thanh thế bên ngoài đã vượt qua đại tu sư bình thường, bản phải phải tiến hành đại hội thăng tống công bố cho thiên hạ mới được.

Lạc Trần Tử cung kính nói.

- Đại hội thăng tông?

Lâm Khiếu Đường không giải thích được nói.

- Đúng vậy, khi trong tông phái xuất hiện một môn nhân đột phá lớn, liền muốn cử hành đại hội thăng tông, báo cho thiên hạ biết bản phái sắp sửa tiến giai, lần này bản phái có thể tiến vào hàng ngũ siêu cấp môn phái toàn bộ Nam Xuyên Giới, sẽ hưởng thụ đãi ngộ của siêu cấp môn phái, so với các vị minh chủ giống nhau.

Lạc Trần Tử hơi có chút kích động trả lời.

Lâm Khiếu Đường đối với các nghi thức rườm rà rất không thích, bất quá dù sao tông phái vẫn phải trải qua một lần đại hội thăng tông, bằng không sẽ không được thừa nhận.

- Tất cả làm đơn giản là được, đến lúc đó ta cũng chỉ đi ngang qua sân khấu một chút, chủ trì vẫn là các người tiến hành toàn bộ, nửa năm nữa ta còn muốn đi xa một chút, trong vòng nửa năm này vẫn ở tại Địa Linh Hà, nếu như không có chuyện gì thì đứng quấy rầy ta.

Lâm Khiếu Đường đơn giản để lại một câu, mang theo mấy thiếu nữ rời khỏi đại điện, thẳng hướng Địa Linh Hà.

Vừa mới Địa Linh Hà, Lâm Khiếu Đường liền phân phối nhiệm vụ cho mấy thiếu nữ, Tổ Tổ đã trở thành nguyên lão môn phái, đồng thời trở thành quản sự nguyên lão, điểm này Lâm Khiếu Đường cũng đã nói qua với Lạc Trần Tử, Lạc Trần Tử hiển nhiên không có ý kiến gì, bởi vì khi Lâm Khiếu Đường tây hành, năng tại phương diện quản lý tông phái rất có năng lực.

Tổ Tổ và Tân Tây Á tiếp tục tự tu luyện, hơn nữa còn lập tức bắt đầu, Triển Thanh Nhu chiếu cố sinh hoạt vệ sinh thân thể hàng ngày cho Uyển Nhi, thỉnh thoảng còn vận chuyển một ít khí nguyên tiến hành bảo dưỡng.

Về phân Thần Lộ Tiên Tử thì không rời khỏi Lâm Khiếu Đường một tấc, tiếp vào quá trình trị liệu toàn bộ.

Lâm Khiếu Đường trải qua nhiều lần mạo hiểm, lúc này đây tiến vào Ma Lục có thể nói là một lần có thu hoạch ít nhất, đương nhiên ngoài mục đích không phải là tìm bảo, mục đích chủ yếu còn là bởi vì mảnh toái phiến cứu thiên nguyên lô, hiện tại đã tìm được tám mảnh, chỉ còn lại một mảnh cuối cùng, lực lượng của Kỳ Áo liền có thể giải phong.

Mà mảnh cuối cùng tại nơi bắt đầu, nơi bắt đầu đó chính là phiến đại địa đầu tiên khi Kỳ Minh Phong sinh ra, nơi này cũng nằm trong lãnh thổ Chu Vô Quốc.

Dù sao vẫn phải đi Chu Vô Quốc một lần rồi, trước đó Lâm Khiếu Đường tự nhiên muốn làm một ít chuẩn bị, đồng thời khôi phục lại dung mạo cho Thần Lộ Tiên Tử.

Một tháng sau, đại hội thăng tông bắt đầu, các đại môn phái Nam Xuyên Giới đều phái đại biểu tới tham dự, Hiên Viên Tông càng lấy thân phận môn phái liên minh tham gia, mấy vị minh chủ xuất hiện toàn bộ, dành cho Thiên Hà Tông đủ mặt mũi.

512. Chương 498: Giao Dịch Không Bình Thường.

Đại hội thăng tông giằng co hai ngày hai đêm, Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân lấy ra chỗ rượu ngon cất giấu trăm năm ra, làm cho toàn bộ tông môn tràn ngập mùi hương rượu nồng nàn.

Lâm Khiếu Đường cũng không phải là một người không thích nói nhiệt, chỉ là đã trải qua nhiều kinh lịch, đối với thân phận và địa vị của ngày hôm nay, tất cả đều nhờ vào việc khắc khổ tu luyện, bởi vậy một ngày không tu luyện hẳn cảm thấy thiếu thốn cái gì đó, hơn nữa Uyển Nhi đang trong trạng thái hôn mê, làm cho hắn không có bao nhiêu tâm tình.

Bởi vậy cũng chỉ là đi ngang qua sân khấu, cùng với mấy vị minh chủ hàn huyên đàm luận một chút, lại cùng với Hồng Chiến và U Minh Lão Tổ đơn độc hàn huyên một thời thần, bất quá khi Lâm Khiếu Đường

chuẩn bị rời đi thì gặp được hai vị cố nhân chủ động tìm tới, một người là Liễu Vân, còn một người là Hồ Mị Nhi.

Nhìn hai nàng, Lâm Khiếu Đường cũng không hề biểu hiện ra bao nhiêu nhiệt tình, đương nhiên chuyện đã qua đã trở thành quá khứ, lúc này ngoại trừ Uyển Nhi ra, trong lòng Lâm Uyển Nhi căn bản không chấp nhận được người khác.

Liễu Vân so với trước kia đã thành thực hơn rất nhiều, tuy rằng nàng vẫn còn có chút bóng dáng dung mạo năm đó, thế nhưng phương diện khí chất đã biến đổi rất nhiều, hơn nữa phong vận mười phần.

Nhìn Lâm Khiếu Đường cũng phát sinh biến hóa long trời lở đất, nhưng độ kinh ngạc của Liễu Vân cũng không hề mạnh mẽ như những người khác.

Điều này không phải là do Liễu Vân quá lạnh lùng, mà là trước kia nàng đã định liệu trước người này trong tương lai nhất định bất phàm, năm đó tất cả mọi chuyện phát sinh trong cuộc thí luyện môn phái, trong trí nhớ của nàng vẫn như ngày hôm qua.

Liễu Vân có thể có được thành tựu ngày hôm nay, nàng biết chính là do người nam nhân trước mặt nàng cho nàng. Nếu như không có hắn, chính mình chắc chắn sẽ bị người khác làm nhục hổ thẹn tự sát, mà kết quả tốt nhất cũng chỉ là một đệ tử bình thường trong Cự Kiếm Sơn Trang một trăm năm kết thúc cuộc đời, bởi vậy cố tình cảm ẩn sâu trong lòng nàng phi thường sâu đậm.

Người quen cũ gặp lại, hơn nữa còn phát sinh một số chuyện mà không muốn người khác biết, chỉ có trời biết, đất biết bí mật của hai người. Gặp nhau, cùng cười thoải mái, rất nhanh liền thu hẹp lại khoảng cách, không giống như những người xa lạ câu thúc đối với nhau.

Nhìn Lâm Khiếu Đường, Liễu Vân bỗng nhiên có chút khó khăn, trong mắt hiện lên vẻ giảo hoạt hỏi:

- Liễu Vân nên gọi là gì đây? Lâm sư đệ? Lâm nguyên lão? Lâm lão tổ? Hay là Lâm đạo hữu đây?

- Gọi cái gì cũng không quan trọng, Liễu đạo hữu thích gọi gì thì cứ gọi, tu luyện giả không nên chú ý nhiều như vậy, phiền cũng phiền chết!

Lâm Khiếu Đường thần nhiên cười nói.

Liễu Vân che miệng cười nói:

- Được rồi, vậy thì thiếp thân cả gan gọi một tiếng Lâm đạo hữu!

Lâm Khiếu Đường chấp tay nói.

- Liễu đạo hữu!

Ánh mắt Liễu Vân lóe lên, thu hồi lại tiểu ý, rất cảm kích nói.

- Thiếp thân tới đây chuyên môn để gửi lời cảm ơn chân thành nhất của mình đến Lâm đạo hữu, nếu như năm đó không phải là Lâm đạo hữu xuất thủ cứu giúp, chỉ sợ thiếp thân đã sớm bị người ta làm nhục, xấu hổ mà chết, đâu còn thành quả ngày hôm nay.

Nói xong Liễu Vân liền muốn bái một cái, Lâm Khiếu Đường nhanh nhẹn lật tay lên, một cỗ lực lượng vô hình truyền ra ngoài, nâng Liễu Vân dậy.

- Liễu đạo hữu không cần phải để tâm quá nhiều, Lâm mỗ chỉ là nhấc tay nhấc chân mà thôi, không có bao nhiêu sức lực. Tất cả đều là nhờ vào cơ duyên tạo hóa của Liễu đạo hữu.

Lâm Khiếu Đường vội nói.

- Ân một giọt nước, báo cả thùng, thiếp thân nào có thể vong ân!

Liễu Vân rất chân thành nói, chuyện năm đó tạo thành chấn động vô cùng lớn đối với nàng, gần hai trăm năm trôi qua nàng vẫn khắc sâu trong tâm khảm, chưa từng quên.

Liễu Vân cũng không thể quỳ xuống lạy được, đơn giản buông tha, lật tay ra, một khối khoáng thạch lớn chừng nửa thùng nước thành hình xuất hiện.

Đôi mắt Lâm Khiếu Đường sáng ngời, liếc mắt có thể thấy được đây chính là khoáng thạch bí huyền kim, tuy rằng không phải rất tinh khiết, thế nhưng trải qua luyện hóa, độ tinh thuần chỉ ít cũng phải đạt tới hơn phân nửa bí huyền kim tinh thuần.

- Lâm đạo hữu, đây là một chút tâm ý của thiếp thân, xin hãy nhận lấy!

Liễu Vân quyết rũ cười nói.

Nếu là vật gì khác, Lâm Khiếu Đường chưa chắc đã muốn, thế nhưng bí huyền kim đối với hắn là một nguyên liệu luyện khí phi thường quan trọng, bởi vì số lượng của nó tại hạ giới phi thường nhỏ bé, tìm kiếm cũng phi thường tốn sức, nay đột nhiên có một khối lớn như vậy xuất hiện, tự nhiên là động tâm không thôi.

- Liễu đạo hữu, quá khách khí, đối với Lâm mỗ quả thực rất quý giá, tặng thì miễn rồi, trên người Lâm mỗ có vài thứ pháp bảo không tồi, coi như trao đổi với Liễu đạo hữu đi vậy!

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường có chút vui mừng nói.

Liễu Vân bỗng nhiên đỏ mặt lên nói.

- Lâm đạo hữu, đây là tâm ý của thiếp thân, không cần phải trao đổi, nếu như Lâm đạo hữu quyết muốn trao đổi, vậy thì thiếp thân hy vọng có thể tặng cho một vật khác.

Lâm Khiếu Đường hơi kỳ quái.

- Vật gì vậy?

Khuôn mặt Liễu Vân đỏ như ráng chiều, ánh mắt càng bối rối bất định, nói nửa ngày cũng không ra lời, tựa hồ như rất khó mở miệng.

Hồ Mị Nhi bên cạnh cũng nóng nảy, nàng một mực đợi Liễu Vân nói xong rồi rồi đi, không nghĩ tới nữ tử này quá mức dài dòng, cho tới bây giờ vẫn chưa nói xong.

- Liễu sư muội, có chuyện gì không tiện mở miệng, tất cả mọi người đều là tu luyện giả, lại là bạn cũ, người cũng đã từng nói với sư tỷ, người đối với Lâm đạo hữu ngoại trừ cảm kích ra còn có một tình cảm khác bên trong, vậy thì càng không có gì trở ngại rồi.

Hồ Mị Nhi vội la lên.

Sắc mặt Liễu Vân càng hồng, e lệ trừng mắt liếc nhìn Hồ Mị Nhi, Lâm Khiếu Đường cũng càng hồ đồ.

Thấy Liễu Vân không nói, Hồ Mị Nhi bất chấp tất cả, nhìn Lâm Khiếu Đường nói thẳng.

- Lâm công tử, Liễu sư muội muốn cho người lấy đi nguyên âm của nàng.

Liễu Vân nhìn ra Hồ Mị Nhi muốn nói lung tung, liền tiến lên ngăn cản nàng mở miệng, cũng chưa kịp làm thì lời đã phát ra, Liễu Vân thiếu chút nữa bay lên trời chạy đi từ này không bao tới đây, nhưng lại bị Hồ Mị Nhi nắm tay giữ lại.

Lâm Khiếu Đường ngạc nhiên, hắn tự nhiên hiểu rõ lấy đi nguyên âm trong tu luyện giới có ý nghĩa gì, thực tế chính là ý nghĩa giao hoan trong nhân gian.

Liễu Vân nhìn thấy Lâm Khiếu Đường nửa ngày không nói lời nào, xấu hổ mở miệng.

- Lâm đạo hữu, thiếp thân hai trăm năm qua vẫn thủ thân như ngọc, một lòng nghiên cứu tu luyện đại đạo, chẳng bao giờ phân tâm qua, thế nhưng ngay tám mươi năm trước, thiếp thân gặp phải bình cảnh khó tiến thêm, vô luận là tâm pháp tu luyện tuyệt diệu ra sao cũng không có bất cứ tác dụng gì. Sau đó thiếp thân được U Minh Lão Tổ chỉ điểm mới biết, thiếp thân chính là dương hồn chi thể, giữ lại nguyên âm sẽ cản trở tu luyện, chỉ có lấy đi thì mới có thể đi ra hơn trên con đường tu luyện.

Lâm Khiếu Đường bừng tỉnh, cười hỏi.

- Liễu đạo hữu cần gì phải chọn ta đây?

Liễu Vân giải thích nói:

- Những người khác căn bản không thể hút nổi nguyên âm của thiếp thân, chỉ có phệ độc dương hồn chi thể mới có làm được!

Lâm Khiếu Đường rơi vào trầm mặc, tựa hồ như lo lắng cái gì đó, bộ dáng có vẻ hơi rắc rối.

Liễu Vân khăn trương trong lòng nói tiếp:

- Lâm đạo hữu không cần lo lắng có bất cứ tác dụng phụ nào, hơn nữa hút nguyên âm của thiếp thân đối với đạo hữu chỉ có lợi không có hại!

Liễu Vân vung tay lên, trực tiếp thu lấy khối khoáng thạch bí huyền kim, sau đó nói:

- Liễu đạo hữu, xin mời vào trong phòng.

Vừa nghe nói thế, trong lòng Liễu Vân nhất thời vui vẻ, biết là Lâm Khiếu Đường đã đáp ứng rồi, bất quá nghĩ lại một nữ tu lại đi yêu cầu một nam tu lấy đi nguyên âm của chính mình quả thực là một chuyện khó xử, nhưng dưới nhân như bay trên mây lành, chậm rãi tiến vào trong phòng.

Hồ Mị Nhi nhìn thấy Liễu Vân tiến vào, trong lòng bỗng nhiên có chút phức tạp, lại nhớ đến chuyện xảy ra trước đây, trên mặt hiện lên vàng mây đỏ.

Lâm Khiếu Đường nhìn Hồ Mị Nhi, cười khê nói.

- Hồ đạo hữu, có muốn vào trong quan sát hay không?

Cho dù tính cách Hồ Mị Nhi có hơi chút phóng dăng, nhưng nghe được lời này cũng kinh ngạc không thôi, nửa ngày không khôi phục lại tinh thần được, quanh co nói.

- Lâm đạo hữu có thể để ta đứng một bên nhìn? Điều này dường như có chút không thích hợp!

- Đương nhiên, có gì không thích hợp?

Lâm Khiếu Đường hỏi ngược lại.

Bỗng nhiên trong lòng Hồ Mị Nhi khẽ động, ánh mắt đảo quanh.

- Xin mời!

Lâm Khiếu Đường hơn khom người đưa tay mời vào, Hồ Mị Nhi liền tiến vào trong phòng.

Khi nhìn thấy Hồ Mị Nhi tiến vào, vẻ mặt Liễu Vân hồ nghi, đồng thời u oán nhìn về phía Lâm Khiếu Đường bên ngoài, không biết ý tứ ra sao.

Lâm Khiếu Đường đối với ánh mắt của nhị như như không hề nhìn thấy, trực tiếp ngồi trên giường đá đối diện với Liễu Vân, không đợi Liễu Vân có phản ứng gì. Một nguyên linh màu tím từ trong thiên linh cái của Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng bay đi.

- Liễu đạo hữu, không nên phân tâm!

Nguyên linh màu vàng kia mở miệng nói.

Liễu Vân giật mình, nhưng rất nhanh liền hiểu được, hai mắt vẫn trừng lớn rồi cuộc nhắm lại, bắt đầu vận chuyển linh nguyên trong cơ thể.

Hồ Mị Nhi đứng một bên nhìn bỗng nhiên có cảm giác bị lừa dối, còn đang chuẩn bị xem một hồi phong cuồng đông cung, không nghĩ tới lại là hình ảnh như thế này.

Lâm Khiếu Đường chính là nguyên linh, Liễu Vân chính là chân linh, nguyên nhân so với chân linh cao hơn một đẳng cấp, càng có tính thực chất hơn, hai đại linh nguyên huyền phù đối diện với nhau, hai linh nguyên giao hòa tinh thần.

Ước chừng thời gian một canh giờ trôi qua, toàn bộ quá trình đã kết thúc, khi Liễu Vân mở hai mắt ra, vẻ vui mừng trên mặt khó có thể nén được, lúc này đổi ngồi thành quỳ.

- Đa tạ Lâm đạo hữu chỉ dẫn thiếp thân.

Lâm Khiếu Đường chậm rãi mở mắt, cười nói.

- Không cần khách khí, Lâm mỗ chiếm được nguyên âm của người đối với tu luyện có trợ giúp rất lớn, cho người một chút chỉ dẫn hẳn là nên làm.

Nếu như người ngoài nhìn thấy thì thế nào cũng cho rằng Lâm Khiếu Đường kiếm được món lời lớn, được một khối khoáng thạch bí huyền kim độc nhất vô nhị, lại có thể hút được nguyên âm người ta, nói trắng ra thậm chí có chút tiện nghi mà còn khoe mé, phương pháp lấy nguyên âm đơn giản nhất chính là giao hợp, cả hai bên đều dùng ít sức lại nhẹ nhàng gọn gang, không cần tới phương pháp dẫn độ nguyên linh và chân linh, dùng phương pháp phức tạp giải quyết vấn đề.

Kỳ thực không phải, Lâm Khiếu Đường tuy rằng lấy được không ít, thế nhưng Liễu Vân nhận được chỗ tốt chỉ có hơn chứ không kém, Lâm Khiếu Đường trực tiếp dùng nguyên linh tiến hành thôi hóa chân linh Liễu Vân, thậm chí là tiêu hao một ít nguyên lực tiến hành đề cao, điều này làm cho Liễu Vân có tỉ lệ đột phá quan khẩu tiến giai dễ dàng hơn người khác rất nhiều, chỉ cần chuyên tâm tu luyện, không nên phân thần, sau này tiến giai tới địa vương giai hậu kỳ cũng không phải là không có khả năng.

Phần đại lễ này, đối với bất cứ tu luyện giả nào mà nói, tuyệt đối là vô giá, còn hơn vật ngoài thân không biết bao nhiêu lần.

Kỳ thực Liễu Vân còn muốn nán thêm một lúc, muốn ôn lại chuyện cũ với cổ nhân đương nhiên nhóm đệ tử tiến vào Cự Kiếm Sơn Trang trước kia chỉ sợ chỉ còn có Lâm Khiếu Đường và nàng còn sống tới hiện tại, thậm chí ngay cả một đời trưởng lão khi đó cũng không còn ai sống sót.

Bất quá khi Liễu Vân nhìn thấy nhân thần cấp thiết của Hồ Mị Nhi, đành phải buông tha sự hiếu kỳ trong lòng, quay đầu rời đi.

Nhưng mà khi chỉ còn lại Hồ Mị Nhi và Lâm Khiếu Đường, Hồ Mị Nhi vốn có tính cách vô cùng phóng khoáng, bỗng nhiên hiện tại lại rất câu nệ. Trong lúc nhất thời hai người không biết phải nói cái gì cho phải.

Một lúc lâu sau, Lâm Khiếu Đường mới đơn giản nói một câu.

- Hồ đạo hữu, người có nguyện ý gia nhập vào Thiên Hà Tông!

Ánh mắt Hồ Mị Nhi lóe lên nói:

- Đây là mượn sức hay là có ý tứ khác?

Lâm Khiếu Đường cười cười.

- Đều có, Hồ đạo hữu cũng không cần lập tức đáp ứng, có thể chậm rãi suy nghĩ. Chỉ cần trong vòng ba bóng tháng đưa ra câu trả lời thuyết phục là được!

- Có chỗ tốt gì không?

Hồ Mị Nhi giả hoạt cười.

- Có thể phi thăng, có tính hay không?

Mười ngày sau, Hồ Mị Nhi gia nhập vào Thiên Hà Tông, trên thực tế Hiên Viên Tông và Thiên Hà Tông trở thành tông phái liên minh, môn nhân trao đổi với nhau rất phức tạp, cũng không coi như là làm phản.

Lâm Khiếu Đường vốn xuất thân từ Hiên Viên Tông, là huynh đệ kết nghĩa với Hồng Chiến, càng cùng với đệ nhất cao thủ Hoa Tiên Tử có chút dính dáng không rõ ràng. Thậm chí còn rất nhiều quan hệ rối loạn. Uyển nhi cũng như vậy, tất cả mọi chuyện làm cho hắn và Hiên Viên Tông không thể thoát khỏi quan hệ, hai phái giao hảo với nhau coi như là chuyện hiển nhiên.

Thậm chí không hề thiếu tu luyện giả nghe đồn. Hiên Viên Tông và Thiên Hà Tông rất có khả năng xác nhập trở thành một siêu cấp đại tông phái. Trở thành tông phái lớn nhất Nam Xuyên Giới, thậm chí là toàn bộ đại lục Kỳ Đông.

Ngay cả tên, một ít người hiểu chuyện đều đã viết Thiên Hà Tông cũng là Hiên Hà Tông, hoặc có lẽ là Hiên Viên Thiên Hà Tông. Nhưng thực tế phát triển như thế nào không ai được biết.

Thời gian như bay, sáu tháng trôi qua, Lâm Khiếu Đường lần thứ hai tiến hành luyện hóa hồn thiên kiếm, thu hoạch đáng kể nhất của Lâm Khiếu Đường trong chuyến đi đại lục Phong Ma, đã gia tăng độ cứng lên

gấp mấy lần, linh tính cũng tăng lên không ít. Là một thượng cổ di bảo, uy lực của hỗn thiên kiếm tự nhiên không cần phải bàn.

Thậm chí có thể thi triển ra một chút hỗn độn lực, đây chính là lực lượng sơ khai nhất từ khi thiên địa hình thành, uy lực vô cùng to lớn.

Dung mạo của Thần Lộ Tiên Tử đã khôi phục hoàn toàn, thậm chí còn được chỉnh sửa xinh đẹp hơn rất nhiều, những mụn thịt thối trên mặt đã hoàn toàn biến mất không còn, chỉ để lại một tầng ma mặt mềm mại trắng hồng.

Lâm Khiếu Đường mỗi ngày đều rất cẩn thận để ý tới dung mạo của Thiên Lộ Tiên Tử, cẩn thận tỉ mỉ nhỏ trông ra, càng liên tục luyện chế đan dược cho Thần Lộ Tiên Tử dùng.

Tất cả những việc này đối với Thần Lộ Tiên Tử mà nói, quả thực là không thể tưởng tượng nổi. Nàng sống tại tu luyện giới đã gần bốn trăm năm, đã trải qua rất nhiều chuyện người lừa ta gạt, âm mưu quỷ kế, Thần Lộ Tiên Tử đã sớm hình thành cách nghĩ không tin tưởng tồn tại tình nghĩa, thế nhưng trong vòng mấy tháng lại bắt đầu hoài nghi quan điểm của chính mình.

Con mắt nhoáng lên, thời gian ba tháng trôi qua, trong khoảng thời gian này Thần Lộ Tiên Tử vẫn đều bị băng gạc bao phủ bên trong, tuy rằng một ba ngày phải đổi một lần, thế nhưng trong thời gian thay đổi nàng cũng được nhìn thấy dung mạo của mình dần dần khôi phục.

Khi toàn bộ đợt trị liệu kết thúc, thời điểm tháo băng gạc, tâm tình của Thần Lộ Tiên Tử bỗng nhiên khẩn trương, bất quá khi nàng nhìn thấy dung mạo của chính mình hiện tại, nước mắt không nhịn được chảy ra như mưa.

Thần Lộ Tiên Tử không thể tin tưởng được tất cả mọi chuyện là sự thực, dung mạo đã hoàn toàn khôi phục lại như trước kia, thậm chí còn xinh đẹp hơn, hoàn toàn không nhìn ra được nửa điểm vết tích hủy hoại trước đó, phẳng phai như đây chính là khuôn mặt của nàng từ đầu đến giờ vậy.

- Đa tạ ân công, thiếp thân không có gì hồi báo, cam nguyện trở thành thị thiếp của ân công, xin ân công thu lưu!

Thần Lộ Tiên Tử khẩn khoản quỳ xuống nói.

Lâm Khiếu Đường xác định có lòng thu Thần Lộ Tiên Tử, nhưng không phải là thị thiếp gì đó, thản nhiên nói.

- Đứng lên mà nói, người gia nhập vào Thiên Hà Tông là được, còn chuyện thiếp thân không cần phải nhắc tới nữa, sau này trở thành phụ tá đắc lực của ta giống như Tân Tây Á, trước kia Lâm mỗ một mình truy cầu đại đạo, thế nhưng hôm nay xem ra, một người vĩnh viễn không thành chuyện, đặc biệt là khi truy cầu phi thăng đại đạo, lực lượng của cá nhân quá mức nhỏ bé. Mấy ngày tới ta muốn ra ngoài một lần, người an tâm tu luyện trong môn phái. Trong vòng trăm năm hy vọng người có thể đột phá địa vương giai thành công. Khi đó ta sẽ mang người cùng phi thăng thượng giới, nếu như vẫn trì trệ không tiến, vậy thì người cứ ở Thiên Hà Tông làm nguyên lão cả đời!

Mỗi lời nói của Lâm Khiếu Đường đều làm cho Thần Lộ Tiên Tử tim đập không thôi, phi thăng cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng nghĩ tới. Nhưng lúc này trong nháy mắt, thứ vô cùng xa xôi đối với chính mình lại gần tới như vậy.

- Cả đời thiếp thân nguyện ý theo sự an bài của ân công!

Thanh âm của Thần Lộ Tiên Tử có chút run run nói.

- Uhm, lui ra đi!

Lâm Khiếu Đường xua tay nói.

- Lâm tiểu tử, diễm phúc của người thực sự không cạn a, xung quanh đều là nữ tu quốc sắc thiên hương, so với lão phu năm đó chỉ có hơn chứ không kém!

Kỳ Áo có chút ê ẩm nói.

- Tiền bối lại chê cười vãn bối rồi, tu luyện giả nào có phân biệt nam nữ? Tu luyện giới chỉ có phân cường giả và nhược giả (kẻ yếu)!

Lâm Khiếu Đường thân nhiên nói.

- Tiểu tử, cảnh giới đã đề cao rồi. Xem ra tu vi đột phá quan khẩu địa vương giai trung kỳ lên hậu kỳ sắp tới!

Kỳ Áo cảm thán nói.

513. Chương 499: Xuất Phát!

Lâm Khiếu Đường do ngoài dự liệu thu được một khối khoáng thạch bí huyền kim nên đã chậm lại ngày tới nơi bắt đầu, hẳn dành thời gian tiến vào Địa Linh Hà bế qua luyện bảo.

Khoáng thạch chỉ là hình thái ban đầu, bởi vậy cần tinh luyện, các quá trình rèn luyện, loại bỏ tạp chất cần thời gian tương đối dài lâu.

Nhưng nhiều bí huyền kim như vậy để trong người mà không luyện chế thành pháp bảo mà nói, quả thực quá đáng tiếc rồi, huống hồ hiện tại Lâm Khiếu Đường đã có bốn mươi hai thanh tử kim thương, nếu như có thể đạt tới bảy mươi hai thanh tử kim thương, vậy thì có thể hình thành huyền tử kim trận, uy lực của nó không cần phải bàn cãi.

Dưới uy thế của huyền tử kim trận, muốn san bằng một ngọn núi lớn cũng chỉ dễ như trở bàn tay.

Trong quá trình Lâm Khiếu Đường tinh luyện khoáng thạch, tham thị thú lại xuất hiện biến hóa kinh người. Gần trăm năm qua không hề phát sinh bất cứ biến hóa này, đám tiểu tử này tựa hồ như lại một lần nữa tiến vào thời kỳ tiến hóa.

Gần trăm vạn tham thị thú, toàn thân bị bao phủ trong màn hỏa diễm màu trắng, trên mặt đất, trong huyết động tùy ý bay qua bay lại, một ít tham thị thú có thể chất yếu nhược nhất bị thiêu đốt cháy thành tro tàn.

Lâm Khiếu Đường rất kỳ quái, thậm chí còn muốn ngăn cản, phải biết rằng đám tham thị thú này trong quá khứ đã từng nhiều lần cứu mạng của hắn.

Là một loại dị thú từ thời kỳ viễn cổ lưu lại, Lâm Khiếu Đường đã từng chuyên môn tra tìm trong các sách cổ, ghi chép tuy rằng không toàn diện, nhưng vẫn tìm được một số thông tin có ích.

Hầu như tất cả ghi chép đều nói rõ tham thị thú trời sinh hung tàn, không thể tiếp cận, thậm chí ngay cả viễn cổ thánh thú cũng không phải là đối thủ, nhưng tiền đề phải là thể thành thực.

Bất quá Lâm Khiếu Đường rất nhanh phát hiện ra những tham thị thú có dấu hiệu bị đốt cháy đại đa số đều là những con có hình thể và thể chất tương đối yếu kém hơn những con khác.

Hỏa diễm màu trắng tự nhiên chính là băng hàn linh hỏa mà những tiểu tử này thôn phệ. Hiện tại không phải là băng hàn linh hỏa đang phản phệ, cũng không phải là công kích mà là một loại chọn lựa.

Những cá bị hỏa diễm màu trắng đốt thành tro tàn, bản thân hỏa diễm không hề tắt đi mà ngược lại càng lúc càng chói mắt, kỳ thực đám hỏa diễm màu trắng này chính là hấp thụ hoàn toàn tinh hoa trên người tham thị thú nhỏ yếu, khiến cho linh nguyên khô kiệt.

Đám hỏa diễm màu trắng này một khi hoàn tất thôn phệ lại bắt đầu tìm kiếm mục tiêu tiếp theo, mang theo tinh hoa của tham thị thú bị hút trước đó tiến vào trong cơ thể của tham thị thú khác.

Lâm Khiếu Đường rất nhanh hiểu ra, những tiểu tử này lại muốn tiến hóa một lần nữa rồi, lúc này quá trình tiến hóa rõ ràng so với mấy lần trước khác nhau.

Vài lần trước đều là thông qua sinh sôi nảy nở tiến hóa, mà lúc này lại là tiến hóa theo kiểu kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, do băng hàn linh hỏa tiến hành chọn lựa tàn khốc.

Có một số bị đốt thành tro tàn nhưng có một số thì lại hấp thụ ngược lại, cho dù là hỏa diễm màu trắng có xâm nhập vào cơ thể thiêu đốt cũng có thể hấp thụ đồng thời áp chế lại.

Gần trăm vạn con tham thị thú giằng co trong thời gian tương đối lâu dài, Lâm Khiếu Đường không có tâm tư tiếp tục quan sát, chỉ đành đưa những tiểu tử này nhét lên trên Địa Linh Hà, mặc cho chúng tự sinh tự diệt, còn chính mình thì trực tiếp tiến vào trong địa động bên dưới Địa Linh Hà tiến hành luyện bảo.

Trong quá trình luyện bảo, đầu cửu thiên tử hoàng điều còn nhỏ kia cũng không chịu nổi sự khô khan trong đại lượng trữ vật, mạnh mẽ yêu cầu đi ra ngoài, Lâm Khiếu Đường đơn giản đem tiểu điều và Kỳ Áo cùng nhau phóng ra ngoài.

Về phần thổ vồng tinh số lượng kinh người thu hoạch được từ Ma Lục, Lâm Khiếu Đường không hề động tới, thứ nhất vẫn còn khuyết thiếu một số tài liệu then chốt, mặt khác đó là thổ vồng tin trạng thái nguyên sinh thổ vồng tinh mới đáng giá.

Thời gian trôi qua cực nhanh, Lâm Khiếu Đường tỉ mỉ luyện bảo, hầu như đem toàn bộ tài liệu có trên người dùng hết, trải qua thời gian ba năm, rốt cuộc luyện chế ra được ba mươi chiếc tử kim thương.

Số lượng tử kim thương rốt cuộc đã đạt tới bảy mươi hai thanh, lúc ban đầu, Lâm Khiếu Đường căn bản không nghĩ tới tại hạ giới này chính mình có thể tìm được nhiều bí huyền kim tới như vậy.

Huyền tử kim thương thương trận rốt cuộc đại thành, về phần đại huyền tử kim thương trận, Lâm Khiếu Đường phỏng chừng tại hạ giới này kiên quyết không thể thành được.

Trong ba năm này, Lâm Khiếu Đường ngoại trừ luyện bảo ra, cũng tiến hành luyện hóa dung hợp với nguyên âm lấy được trên người Liễu Vân, nhưng hấp thu gắn liền với thời gian rất lâu dài, hướng hồ hấn cũng không có bao nhiêu thời gian, bởi vậy mới chỉ là luyện hóa tạm thời đẩy vào trong nguyên khí, chưa chân chính dung hợp hoàn toàn, thế nhưng cho dù là như vậy thì tu vi vẫn có bước đề cao, càng trở nên tinh thuần hơn.

Độc linh, dung hồn yêu hỏa và kim lôi dung hợp với nhau đã đến một bước cực hạn, đáng tiếc Lâm Khiếu Đường không đủ khí nguyên hấp thu, bằng không ngưng tụ ra nguyên linh chân chính thứ ba chỉ là việc dễ như trở bàn tay.

Tuy nói hiện tại Lâm Khiếu Đường được coi như có ba nửa nguyên linh, kỳ thực có một nửa nguyên linh đều là bán thành phẩm, và mặt khác hai cái nguyên linh vẫn sinh sôi trong cơ thể Lâm Khiếu Đường là nguyên dương và nguyên linh vẫn còn hơi kém một chút.

Nửa nguyên linh còn lại chính là độc linh, dung hồn yêu hỏa và kim lôi hỗn hợp thành một thể, chỉ cần ba loại này chân chính kết hợp một chỗ, Lâm Khiếu Đường tin tưởng chắc chắn chính mình sẽ bước vào địa vương giai hậu kỳ.

Nhưng muốn kết hợp thì lại cần rất nhiều nguyên thạch, trung cấp nguyên thạch không thể thảo mãn được yêu cầu, chỉ ít cũng cần phải mấy vạn thậm chí mấy trăm vạn nguyên thạch mới được.

Đây đã là một bút tài nguyên tu luyện phi thường to lớn, coi như Lâm Khiếu Đường cũng có chút không chịu nổi, cho dù hôm nay Thiên Hà Tông đã là siêu cấp đại môn phái, song cũng không chịu nổi vị lão tổ Lâm Khiếu Đường này tùy ý sử dụng.

Hơn một trăm vạn nguyên thạch thượng phẩm là khái niệm gì? Đáp án có thể dùng một tử để hình dung, đó chính là kinh khủng!

Một nguyên thạch thượng phẩm bằng 1000 nguyên thạch trung phẩm, 10 nguyên thạch thượng phẩm bằng 1 vạn nguyên thạch trung phẩm, một trăm vạn nguyên thạch thượng phẩm chính là 10 ức nguyên thạch trung phẩm.

Bởi vậy có thể thấy được việc thành tựu một đại tu sư địa vương giai hậu kỳ là một chuyện khó khăn như thế nào, bản thân khổ tu, tạo hóa cơ duyên bỏ qua không nói, thế nhưng tài luyện tu luyện còn là một con số vô cùng khủng khiếp.

Hạ giới coi như rất nghèo đói, có thể xuất hiện một đại tu sư không hề dễ dàng chút nào.

Lâm Khiếu Đường nguyên bản định hút khô nguyên mạch Địa Linh Hà trung tâm Thiên Hà Tông này, coi như miễn cưỡng đủ lượng nguyên khí cho chính mình sử dụng.

Thế nhưng nếu làm như vậy chỉ sợ toàn bộ vùng đất đai bồng bồng sinh cơ này lập tức biến thành tử địa, tất cả sinh vật ở đây không thể nào sống sót nổi, tu luyện giả cũng không thể tiếp tục tu luyện.

Điều này đối với Thiên Hà Tông mà nói tuyệt đối là đả kích lớn, đối với vạn môn nhân là không có trách nhiệm, loại chuyện mờ gà lấy trứng này, Lâm Khiếu Đường còn chưa đủ nhẫn tâm làm.

Hồng hồ Địa Linh Hà năm đó đã bị Lâm Khiếu Đường hấp thu quá nửa, hôm nay tuy rằng đã hoàn toàn khôi phục, thế nhưng trong vòng ba năm qua, tham thị thú tiến hóa không ngừng hấp thu nguyên khí, nên đã giảm xuống hơn mười triệu.

Ba tháng trước những tiểu tử này bắt đầu đến cuối quá trình tiến hóa đào thải tàn khốc, trăm vạn tham thị thú có tới chín phần tham thị thú bị dung hồn yêu hỏa thôn phệ rạch sẽ tiến vào trong cơ thể những tham thị khác.

Khi Lâm Khiếu Đường lặn xuống dòng nước Địa Linh Hà hầu như bị khô cạn, hắn nhìn thấy số tham thị thú còn lại đang hưởng thụ Địa Linh Hà, thoải mái tắm rửa.

Những con tham thị thú này đều là những cá thể mạnh mẽ nhất, chịu đựng được sự rèn luyện của băng hàn linh hỏa, càng gián tiếp thôn phệ đồng bạn.

Ngoại hình so với trước đây ngược lại nhỏ hơn một chút, từ một tắc biến thành nửa tắc, chỉ còn bằng nửa ngón chân cái, màu sắc thân thể cũng sẫm ra biến hóa lớn, trước đây màu xám bạc là chính, trong đó có hỗn loạn một chút màu trắng, hôm nay đã chuyển biến thành màu vàng, từ gáy của nó có một tinh điểm màu tử kim rất nhỏ.

Điểm biến hóa rõ rệt nhất chính là cánh của chúng, điểm này làm cho Lâm Khiếu Đường cũng cảm giác rất kinh ngạc, những lần tiến hóa trước đây, tham thị thú chưa hề phát sinh bất cứ biến hóa nào về đôi cánh của chúng.

Hiện tại, đôi cánh giống như cánh dơi từ từ thoái hóa, chuyển thành đôi cánh giống như cánh của bọ cánh cứng, chia làm hai tầng trong ngoài, tầng bên ngoài cứng rắn không gì sánh được, giống như khiên giáp bao phủ toàn bộ phần lưng, sau khi mở ra giống như hai chiếc dao vô cùng sắc bén, tầng cánh bên trong là lá mỏng trong suốt màu vàng, nhìn như rất mềm mại thế nhưng tính dai mười phần.

Trên thực tế, tầng cánh giống như giáp xác bên ngoài chính là hai chiếc lân phiến nhỏ nhỏ sinh trưởng biến hóa thành, bởi vậy phi thường cứng rắn, Lâm Khiếu Đường đã thử tiến hành công kích vào đám tiểu tử này, dĩ nhiên có thể chống đối lại một chém rất mạnh liệt của hỗn thiên kiếm.

Lâm Khiếu Đường có thể cảm nhận được phi thường rõ ràng trên người đám tiểu tử này tản mát ra khí nguyên vô cùng kinh khủng, thể tích tuy rằng nhỏ đi nhiều, số lượng cũng không khổng lồ như trước, nhưng chúng càng thêm kinh khủng.

Thực lực cá thể tăng mạnh, những tiểu tử trước mắt này, chỉ cần một con thôi cũng đủ đánh tan một tu luyện giả linh hồn giai trung kỳ.

Bên dưới Đảo Đỉnh Sơn, cửu thiên tử hoàng điều mới thoát khỏi trứng ba năm thoải mái chơi đùa, rất cả các yêu thú trên mặt đất đều trở thành mục tiêu lịch lãm của nó, cộng thêm Kỳ Áo không có việc gì nên trở thành đạo sư tốt nhất của tiểu điều.

Là một trong những thánh thú cấp cao nhất thượng giới, cửu thiên tử hoàng điều so với đại đa số yêu thú khác tại hạ giới, ngắn ngủi trong thời gian ba năm, dĩ nhiên không ngừng hấp thụ nguyên khí Địa Linh Hà cùng với săn bắt một ít đầu yêu thú cấp thấp hơn lấy thú nguyên tinh, nó đã trực tiếp từ linh hồn giai sơ kỳ tiến vào giai đoạn linh hồn giai trung kỳ.

Tốc độ tiến giai không thể tưởng tượng như vậy ngay cả Kỳ Áo cũng cảm thấy không tin nổi, thảo nào loại thánh thú thượng giới này lại có giá trị cao như vậy trong mỗi cuộc đấu giá.

Tất cả chuẩn bị đã hoàn thành, Lâm Khiếu Đường sau khi xuất quan nói vài câu, liền muốn dẫn theo Tân Tây Á tới nơi mới bắt đầu, nhưng Tân Tây Á đang trong thời gian bế quan đột phá, không thể rời khỏi.

- Lâm đại ca, Thanh Nhu nguyện đi!

Triển Thanh Nhu tự tiến cử.

- Người?

Lâm Khiếu Đường cũng có chút suy nghĩ, thứ nhất nữ tử này có trọng trách chiếu cố Uyển nhi, thứ hai đối với nàng cũng không quá quen thuộc, mang theo bên người chung tụy có chút kỳ lạ.

Thói quen có Tân Tân Á bên cạnh, Lâm Khiếu Đường đối với người khác quả thực có chút điểm bài xích, nhưng lần này đi nơi mới bắt đầu, tự nhiên sẽ không thể dễ dàng, mang theo nhiều hơn một người sẽ giảm đi nhiều phiền phức, nhưng nếu mang theo một người không quen thuộc, chỉ sợ làm trở ngại chứ không trợ giúp được gì.

Thấy vẻ mặt Lâm Khiếu Đường có chút không tình nguyện, Triển Thanh Nhu vội hỏi.

- Lâm đại ca, Thanh Nhu tuyệt đối sẽ không lui về phía sau, Uyển nhi tỷ tỷ cũng không cần phải lo lắng, Tổ Tổ chiếu cố nàng rất tốt, Thanh Nhu thực sự không có chuyện gì làm, hy vọng có thể đưa ra chút sức lực. Thanh Nhu biết một loại bí phương, đối với thân thể có tác dụng bảo hộ rất mạnh, cho dù là trăm năm bất động cũng không chút tổn thương nào, thậm chí sau khi tỉnh lại còn có thể bảo trì phi thường tốt tính thích ứng, vừa lúc có thể đi ra ngoài tìm kiếm một phen.

Lâm Khiếu Đường do dự, suy nghĩ một lúc cuối cùng vẫn đáp ứng nhận lời, cũng coi như tiến hành quan sát đối với nàng trong đoạn thời gian này.

Ngày xuất phát, Lâm Khiếu Đường mang theo tất cả gia sản trên người, còn có non nửa bình vạn năm kim dương dịch và một bình nhỏ dùng vạn năm kim dương dịch làm cơ sở luyện chế ra kim dương đan có công hiệu không kém vạn năm kim dương dịch, cộng thêm hơn vạn khối nguyên thạch trung cấp, sơ cấp nguyên thạch vô luận Lâm Khiếu Đường bảo cần bao nhiêu, môn phái đều lập tức an bài ổn thỏa, thế nhưng nguyên thạch sơ cấp đối với hắn mà nói không có bao nhiêu tác dụng.

Kỳ thực coi như là nguyên thạch trung cấp đối với Lâm Khiếu Đường cũng không có bao nhiêu tác dụng, giữ trên người chỉ coi như mang theo tiền để trao đổi mà thôi.

Ba ngày sau, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu lặng lẽ rời khỏi môn phái, ngoại trừ những nhân vật hạch tâm ra, không có người nào biết vị lão tổ Thiên Hà Tông này đã rời khỏi.

Lần này, trước khi Lâm Khiếu Đường xuất môn, chuyên môn chỉ đạo mấy người Tiểu Lan, đồng thời dạy cho các nàng một ít kỹ xảo luyện đan luyện bảo, hiện tại các nàng đều đã có được bản lĩnh của riêng mình, hơn nữa toàn bộ Thiên Hà Tông vì các nàng cung cấp tài nguyên, phương diện cần Lâm Khiếu Đường quan tâm cũng không có bao nhiêu, về phần sau này các nàng có thể tu luyện được đến trình độ nào, chỉ có thể nhìn vào tạo hóa của các nàng mà thôi.

Nơi mới bắt đầu kỳ thực chính là địa điểm mà Lâm Khiếu Đường đã từng tiến vào, đó chính là khối dị vực thứ hai luyện ngục hành lang gấp khúc!

Sở dĩ Kỳ Áo gọi là luyện ngục hành lang gấp khúc, bởi vì năm đó cứu thiên nguyên lô lần đầu tiên xuất hiện tại hạ giới, lưu lạc vào trong luyện ngục hành lang gấp khúc, nơi này có một cỗ lực lượng kỳ dị rất hấp dẫn các mảnh toái phiến.

514. Chương 500: Xuất Phát

Mảnh toái phiến cuối cùng này cũng chính là mảnh quan trọng nhất trong chín mảnh toái phiến cứu thiên nguyên lô, là khối lớn nhất, là bản đồ của cứu thiên nguyên lô, ước chừng dài hơn ba mươi tấc, giống như mặt kính hình bát quái, chỉ trên mặt không hề có hoa văn đồ án gì, chỉ là một khối trơn tuột cứng chắc.

Lấy tu vi của Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu, trên đường đi tự nhiên không có người nào dám trêu chọc, phi hành cấp tốc trong mấy ngày liền tiến tới ngoại vi sơn mạch luyện ngục hành lang gấp khúc.

Luyện ngục hành lang gấp khúc nguyên bản là một khu vực giáp với biên giới Hiên Viên Quốc. Mà tứ đại tu luyện giới khác như Nam Xuyên, Đại Hạ, Thảo Nguyên và Chu Võ cũng giao với luyện ngục hành lang gấp khúc, cơ bản là tiếp giáp với bốn đại tu luyện giới, hơn nữa bảy thành diện tích nằm trong vòng Chu

Võ Quốc. Nguyên bản trước kia hoàn toàn thuộc về Chu Võ Quốc, nhưng Chu Võ quốc đối với các nước khác trong đại lục không quan tâm gì, rất nhanh đã trở thành địa phương mà các tu luyện giả Hiên Viên Quốc lịch lãm, mấy nghìn năm trôi qua dần dần trở thành đất đai của Hiên Viên quốc.

Bất quá hiện tại Hiên Viên Quốc đã không còn tồn tại, hôm nay đã trở thành quạt hạt của Đại Hạ Quốc, bởi vậy muốn tiến vào luyện ngục hành lang gấp khúc nhất định phải tiến vào Đại Hạ. Nhưng Đại Hạ hiện tại quạt hạt cũng chỉ là một chỗ tiến vào mà thôi, kỳ thực một khi tiến vào luyện ngục hành lang gấp khúc, liền tiến vào trong lãnh thổ Chu Võ Quốc.

Bởi vì luyện lục hành lang gấp khúc là một không gian bị bao vây bởi kết trận phong ấn rất lớn, tương đương với một không gian hoàn toàn độc lập, ra vào có rất nhiều hạn chế, bởi vậy Chu Võ Quốc đối với mảnh lĩnh vực này cũng không hề bố trí bất cứ cấm chế nào.

Tuy rằng nhiều năm trước Hiên Viên quốc không ngừng tiến hành xâm nhập thăm dò luyện ngục hành lang gấp khúc, Đại Hạ hôm nay cũng như vậy. Thế nhưng vô luận là Hiên Viên Quốc trước kia hay là Đại Hạ Quốc cường đại hôm nay, đều chỉ sử dụng phương pháp lặng yên tiến vào luyện ngục hành lang gấp khúc, không dám chân chính cho rằng nơi đây thuộc về bọn họ. Chu Võ quốc cho dù không chú ý tới khu vực này, thế nhưng cũng không có người nào dám nói đây không phải là của bọn họ.

Từ điểm này có thể thấy được Chu Võ Quốc cường đại như thế nào, cho dù ba ngàn năm chưa từng tiếp xúc với đại lục, thế nhưng sự uy hiếp vẫn kéo dài cho tới tận ngày nay.

Lâm Khiếu Đường dạo qua một vòng rìa ngoài luyện ngục hành lang gấp khúc, lại có chút khó khăn. Luyện ngục hành lang gấp khúc này có hạn chế tu luyện giả trên sự giai không thể tiến vào được. Một khi tiến vào sẽ bị lực lượng không gian cường đại đánh nát bấy, có người nói đây là do tu luyện giả thượng cổ tạo ra một không gian riêng biệt.

Mấy ngày nay, Triển Thanh Nhu vẫn một mực yên lặng đi theo Lâm Khiếu Đường, rốt cuộc mở miệng nói.

- Lâm đại ca, Thanh Nhu có biện pháp đi vào!

Lâm Khiếu Đường có điểm ngoài ý muốn, nhìn vào khuôn mặt thanh nhã của Triển Thanh Nhu nói:

- Biện pháp gì?

Triển Thanh Nhu lấy ra hai viên đan được nói:

- Đây là phong nguyên đan, chỉ cần ngậm trong miệng là được, có thể áp chế được khí nguyên dưới đại sư giai.

Lâm Khiếu Đường tiếp nhận một viên ngậm vào miệng, quả nhiên là có một tầng che chắn hiện lên xung quanh, xác thực có hiệu quả rất tốt.

- Vậy thì thí nghiệm thử một lần xem sao!

Nói xong Lâm Khiếu Đường liền hóa thành một đạo quang mang màu tím lao về phía tầng phong ấn bên ngoài luyện ngục. Triển Thanh Nhu vốn có ý định chính mình thí nghiệm trước một chút, không nghĩ tới vị Lâm đại ca này còn cấp bách hơn so với nàng.

Phút chốc, Lâm Khiếu Đường đã biến mất bên trong vòng phong ấn bảo hộ, Triển Thanh Nhu cũng không nghĩ nhiều, lập tức hóa thành một đạo quang mang tiến vào bên trong.

Khi Triển Thanh Nhu xuyên qua tầng chắn phong ấn, chỉ thấy Lâm Khiếu Đường đứng trên một ngọn núi xuất thần nhìn xuống bên dưới.

Triển Thanh Nhu lặng yên đứng chờ đợi phía sau, lẳng lặng quan sát. Một lúc lâu sau, Lâm Khiếu Đường thần nhiên thở dài nói:

- Thời gian như bay, thoáng cái đã hai trăm năm trôi qua rồi, năm đó ta mới chỉ là một đệ tử ký danh nho nhỏ đã từng tiến vào trong này, khi đó chỉ sợ ta không thể nào nghĩ ra được hai trăm năm sau chính mình sẽ biến thành bộ dáng như thế nào.

Sóng mắt Triển Thanh Nhu khẽ nhúc nhúc, nhìn bóng lưng màu tím, ôn nhu nói:

- Chỉ dùng hai trăm năm liền đạt tới đỉnh phong hạ giới, chỉ sợ từ trước tới nay có một mình Lâm đại ca.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên xoay người nhìn Triển Thanh Nhu nói:

- Tuổi tác của ngươi không lớn, so với ta chỉ có hơn chứ không kém lúc này đã có hai người, không phải duy nhất, hưởng chi toàn bộ thiên hạ rộng lớn.

Thần sắc Triển Thanh Nhu hơi hoảng hốt, tức thì trong đầu ầm ầm rung động, phảng phất như linh ngộ ra điều gì đó, nhưng chỉ lóe lên lướt qua, không nắm chắc được, thế nhưng có thể cảm giác được rõ ràng khí nguyên cơ thể xao động, hình như có ý bành trướng.

Điều này có phải là linh ngộ, thứ mà tu thánh giả trong thượng giới cần phải vượt qua? Triển Thanh Nhu nhìn bóng lưng màu tím, tức thì cảm kích nói:

- Đa tạ Lâm đại ca chỉ điểm, Thanh Nhu vô cùng cảm kích!

Lâm Khiếu Đường xoa tay nói:

- Ở hạ giới này có linh ngộ nhiều hơn nữa thì cũng không có tác dụng gì, tăng thêm tu vi cần phải nhờ vào tu luyện thực tế, nếu như có may mắn tiến vào thượng giới thì hãy tạ ơn không muộn.

Những lời này làm cho Triển Thanh Nhu khiếp sợ không thôi. Trên thực tế, cho tới bây giờ nàng cũng không rõ mục đích chuyến đi này của Lâm Khiếu Đường là cái gì. Hơn nữa đối với lúc trước, khi còn ở trong đại lục Phong Ma, người thanh niên thực lực siêu quần xứng danh đệ tứ cao thủ, cư nhiên không có thu hoạch gì làm nàng rất kỳ quái, hiển nhiên điều này không thích hợp, vô luận là người nào mạo hiểm tiến vào Ma Lục tự nhiên là để thu hoạch cái gì đó, tuyệt đối không có khả năng trở về tay không.

Thông minh như Triển Thanh Nhu, chỉ mới câu nói kia nàng đã mơ hồ đoán ra được chút gì đó, đồng thời trong nội tâm sinh ra một cỗ cảm giác vui sướng không hiểu lý do, lời nói của Lâm Khiếu Đường tựa hồ không có ý tứ bài xích nàng.

Tiến hành tìm kiếm không mục đích hơn nửa tháng, Lâm Khiếu Đường không hề có chút thu hoạch nào, Kỳ Áo cũng phát ra nguyên thức cường đại nhưng không tra xét được tin tức gì, phảng phất như khối toái phiến thứ chín này đã bốc hơi khỏi thế gian.

- Tiền bối, người khác địch mạnh toái phiến cuối cùng này ở chỗ này sao?

Lâm Khiếu Đường càng dần càng hoài nghi Kỳ Áo đã cảm ứng sai lầm.

- Tiểu tử, lão phu chính là lão hồ đồ rồi sao? Trong chuyện này tuyệt đối không có bất cứ sai lầm nào hết, có quan hệ với sinh tử tồn vong của lão phu, lão phu có khả năng tính sai sao?

Kỳ Áo cấp thiết phản bác nói.

- Vậy thì tại sao nơi này không có chút dấu hiệu nào cho thấy có mảnh toái phiến cứu thiên nguyên lô?

Lâm Khiếu Đường nắm một khối lam ma thạch trong tay, nguyên thức bản thân càng mở rộng tới phạm vi cực hạn, nửa tháng trôi qua mà không có chút thu hoạch nào, điều này làm cho hắn sinh ra sự hoài nghi.

- Tiểu tử thói dĩ nhiên không tin lão phu, thực sự là làm cho lão phu quá thương tâm rồi, nguyên nhân dẫn đến việc không dò xét được nhiều lắm. Hoặc là bị kết trận cường đại nào đó che mắt, cũng có khả năng bị một yêu thú ngu ngốc hình thể lớn nào đó nuốt vào trong bụng, còn có thể lạc vào một mỏ nguyên quặng nào đó, cảm ứng mảnh toái phiến suy giảm đi rất nhiều...

Kỳ Áo một hơi nói ra hàng loạt khả năng.

Vô luận là khả năng nào đối với Lâm Khiếu Đường mà nói tuyệt đối không phải là tin tức tốt, điều này có ý nghĩ ngoại trừ dùng mắt thường tìm kiếm thì không còn phương pháp nào khác, mà địa phương rộng lớn như vậy, từng bước từng bước tìm, cho dù trăm năm cũng không nhất định có thể tìm được.

- Lâm đại ca, đây là cái gì?

Đúng lúc này Triển Thanh Nhu đang chăm chú tìm tòi dưới mặt đất truyền âm nói. Lâm Khiếu Đường đang huyền phù trên không trung vừa nghe được lời truyền âm, lập tức hạ xuống.

Nhìn Triển Thanh Nhu chỉ vào mặt đất, Lâm Khiếu Đường phát ra nguyên thức cẩn thận dò xét, đơn giản từ bề ngoài thì nơi này so với các chỗ khác không có bất luận điều gì khác nhau, thế nhưng khi nguyên thức hạ xuống thăm dò hơn trăm trượng Lâm Khiếu Đường nhất thời biến sắc.

Nơi này có dấu vết thổ động thuật phi thường rõ ràng, xuống thêm một chút nữa, dĩ nhiên còn có một thông đạo cao chừng một người lớn, trong đó có nguyên lực ba động phi thường rõ ràng.

Thổ động thuật kỳ thực là một môn động thuật phi thường cao thâm, bình thường tu luyện giả hiện nay chỉ lĩnh ngộ được chút da lông bên ngoài, rất khó nổi lên được tác dụng chạy trốn đào sinh.

Có thể tiến hành thổ động thuật dưới lòng đất ngằm sâu như vậy, mà vết tích lại phi thường nhỏ bé, nhưng dị thường đa dạng, nói rõ đã có người qua lại nhiều lần.

- Lâm đại ca, trong vòng một trăm năm mươi trượng phía dưới, tầng chấn tựa hồ yếu hơn so với bên trên rất nhiều,, trực tiếp bị phá ra một lỗ hổng!

Triển Thanh Nhu dò xét cẩn thận nói.

- Uhm, hạ xuống xem!

Lâm Khiếu Đường nói xong liền dùng thổ động thuật tiến xuống.

Nhưng mà Triển Thanh Nhu lại mấp máy môi đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, đối với thổ động thuật nàng tu luyện cực nhỏ, nhiều lắm chỉ hạ xuống dưới lòng đất mười trượng đã coi như không tồi rồi, trăm trượng tuyệt đối không có khả năng.

Ngay khi Triển Thanh Nhu dự tính ngồi xuống đã tọa tiến hành tu luyện thời gian dài, đột nhiên một đạo thân ảnh vừa mới động thổ chui ra.

- Người không muốn động thổ?

Lâm Khiếu Đường vừa lên liền kỳ quái hỏi.

Triển Thanh Nhu xấu hổ lắc đầu nói.

- Thanh Nhu không tu luyện thổ động thuật, xin lỗi Lâm đại ca, ta ở chỗ này chờ đợi là được!

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường lóe lên, cầm lấy cánh tay nhỏ bé của Triển Thanh Nhu.

- Ta mang người xuống phía dưới!

Vừa dứt lời, Triển Thanh Nhu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đã tiến vào trong lòng đất, sau đó bên tai truyền tới thanh âm.

- Dưới đất không có ánh sáng, không nên dùng mắt nhìn, dùng nguyên thức thăm dò.

Triển Thanh Nhu lập tức ngưng thần thăm dò, nhất thời mắt thường nhìn qua tấm màn đen biến mất không còn, tất cả trở nên rõ ràng.

Tốc độ di chuyển trong lòng đất hiển nhiên không thể nào so sánh được trên không trung, mà Lâm Khiếu Đường còn dẫn theo một người, tốc độ càng chậm hơn, khoảng cách hơn trăm trượng dưới lòng đất cần tới mấy hơi thở dốc mới tới nơi.

Đứng ở trên thông đạo, đôi lông mày của Lâm Khiếu Đường nhíu sát lại một chỗ, hắc mị hồ có cảm giác vướng tay vướng chân. Mà đúng lúc này Kỳ Áo truyền âm tới.

- Tiểu tử, xem ra lúc này ngươi phải tới Chu Vô Quốc một chuyến rồi, lão phu nguyên bản tưởng rằng có thể bỏ qua nơi này, thế nhưng nhìn thông đạo này thì, Chu Vô Quốc từ trước tới nay chưa từng bỏ qua việc thám hiểm các nước trong đại lục, chỉ là không công khai mà thôi.

Thanh âm của Kỳ Áo có chút khổ não nói.

- Nơi này có khí lưu lưu lại của mảnh toái phiến thứ chín?

Lâm Khiếu Đường tìm chứng cứ nói.

- Có, hơn nữa lại phi thường rõ ràng, trong vòng mấy tháng khăng định đã có người cầm mảnh toái phiến đi vượt qua thông đạo này, kỳ thực lúc phát hiện ra thông đạo lão phu đã hiểu ra, toàn bộ luyện lục hành lang gấp khúc cũng không tính là quá rộng, tổng cộng cũng chỉ mấy nghìn dặm mà thôi, loại địa phương nhỏ bé như thế này, cho dù là mảnh toái phiến thứ chín bị phong ấn, lấy năng lực dò xét của lão phu, phải dò xét ra dễ dàng mới dung, thế nhưng tìm kiếm nửa tháng vẫn chưa có tung tích, trừ phi mảnh nhỏ không có ở đây, năm ngày trước, lão phu liền có cảm giác mảnh thứ chín này rất có khả năng không còn ở đây nữa.

Kỳ Áo trả lời.

Lâm Khiếu Đường không đổi sắc, trong lòng cũng hy vọng không phải là kết quả như vậy, dù sao thì sẽ làm cho độ khó tìm kiếm tăng lên rất nhiều.

Trong thông đạo lướt đi cực nhanh, một canh giờ sau, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu đã vượt qua được thông đạo, toàn bộ thông đạo dài chừng hơn nghìn dặm.

Có một đoạn thâm chí xuyên thấu qua tầng chắn phong ấn của luyện ngục hành lang gấp khúc, tầng chắn phong ấn bên dưới mặt đất yếu hơn bên trên rất nhiều lần, thế nhưng muốn xuyên thấu qua cũng không phải là việc dễ dàng, không phải một đại tu sư đối không thể nào làm được, chỉ ít cũng cần phải có hơn mười vị đại tu sư đồng lòng hợp lực mới có thể thành công.

Cửa thông đạo là một sườn núi, bốn phía có người trông coi, bất quá những kẻ này không thể nào tránh được nguyên thức dò xét của Lâm Khiếu Đường.

Bởi vậy Lâm Khiếu Đường trực tiếp độn qua nơi này hơn trăm dặm mới mang theo Triển Thanh Nhu trôi lên trên mặt đất.

Cảm thụ được khí nguyên nồng nặc bốn phía, hít thở không khí trong lòng, còn có mùi rừng cây sơn dã nồng đậm, Lâm Khiếu Đường phảng phất như tiến vào một thế giới khác.

Đây chính là Chu Võ Quốc sao? Lâm Khiếu Đường thậm chí có điểm không thể tin được, hẳn thậm chí hoài nghi đây có còn ở trong đại lục Kỳ Đông nữa hay không!

Chỉ một tầng chắn phong ấn, hai bên lại chênh lệch nhau lớn tới như vậy, Lâm Khiếu Đường không khỏi sinh ra một chút hiếu kỳ.

515. Chương 501: Chu Võ Quốc.

Bởi vì khối toái phiến cửu thiên nguyên lô thứ chín chính là một khối lớn nhất, cũng là một khối tỏa ra khí nguyên cảm mạnh mẽ nhất, vì vậy cảm ứng đối với nó so với tám khối còn lại tự nhiên càng cường liệt hơn không ít.

Vừa ra khỏi thông đạo Kỳ Áo liền cảm ứng được khí tức tàn dư yếu ớt, dưới sự chỉ dẫn của Kỳ Áo. Lâm Khiếu Đường mang theo Triển Thanh Nhu phi hành cực nhanh, hai người đều áp chế khí nguyên của chính mình trong một phạm vi hợp lý.

Trong vòng mấy ngày phi hành hơn mười vạn dặm, tốc độ cũng không tính quá nhanh, bất quá trên đường không gặp sự cố nào, thỉnh thoảng cũng có gặp phải một ít tu luyện giả, so với khi còn ở trong Nam Xuyên Giới không khác nhau. Dọc theo hành trình, hai người đối với Chu Võ Quốc đã có hiểu biết trực quan nhất định.

Số lượng tu luyện giả ở đây vô cùng đông đảo, coi như là Đại Hạ Quốc cũng không thể bằng được, hơn nữa số lượng tu luyện giả từ linh hồn giai trở nên cũng không hề thiếu.

Dọc theo đường phi hành, hầu như ngày nào cũng có gặp được mấy tu luyện giả từ linh hồn giai trở nên tại khu vực gần đó vội vã bay qua.

Hơn nữa Chu Võ Quốc có vẻ cư vô tu rất phát triển, số lượng giữa đạo tu và vô tu hầu như tương đương với nhau, chỉ ít những địa phương mà Lâm Khiếu Đường đã bay qua đều duy trì tình trạng như vậy.

Năm ngày đầu tiên Lâm Khiếu Đường một mực theo sự chỉ dẫn của Kỳ Áo căn cứ vết tích lưu lại tiến hành truy tung, thời gian mấy tháng nói dài thì cũng không dài lắm, mà nói ngắn hẳn nhiên không ngắn. Thế

nhưng đối với tu luyện giả từ linh hồn giai trở nên mà nói, thời gian mấy tháng đủ để từ một địa phương nào đó hoàn toàn biến mất không còn bóng dáng.

Bởi vậy trong quá trình truy tung Lâm Khiếu Đường cũng không quá mức cầu thành, đã làm tốt tâm lý chuẩn bị dừng lại trong Chu Võ Quốc thời gian dài, tìm kiếm điều ra thời gian dài hẳn là không tránh được rồi.

Thế nhưng khi truy tung tới ngày thứ sáu, Kỳ Áo đột nhiên cảm ứng được kẻ mang theo khối toái phiến thứ chín đang ở cách đó chỉ hơn nghìn dặm, hơn nữa đã vẫn giữ nguyên vị trí, hiển nhiên không di động.

Lâm Khiếu Đường lập tức đẩy nhanh tốc độ, thế nhưng ngay khi khoảng cách tới mục tiêu chỉ còn hơn ba trăm dặm, mục tiêu lại đột nhiên di động với tốc độ cực nhanh, tốc độ so với Lâm Khiếu Đường không hề thua kém, thậm chí còn nhanh hơn một chút.

Đương nhiên Lâm Khiếu Đường còn chưa dùng tới kim lôi sí, thứ nhất bởi vì sử dụng kim lôi sí tiêu hao nguyên lực quá lớn, thứ hai mục tiêu cũng không phải là một người mà là ba người, hơn nữa trong đó có tu luyện giả địa vương giai, ba nữa là không thể nào bỏ lại Triển Thanh Nhu, bốn nữa nơi này là Chu Võ Quốc, cho dù đuổi kịp được đối phương thì cũng thế nào? Ngạnh cứng cướp đoạt, Lâm Khiếu Đường nắm chắc tới chín phần mười thành công, thế nhưng chỉ có một phần mười nắm chắc thoát khỏi Chu Võ Quốc.

Mặt khác nếu như đã tới Chu Võ Quốc thì Lâm Khiếu Đường cũng không dự định bỏ đi quá vội vàng, dù sao ở nơi này có nguyên khí dồi dào như vậy, tu luyện giả so với Nam Xuyên Giới nhiều hơn không ít, đối với Lâm Khiếu Đường hiện tại, đột phá địa vương giai hậu kỳ như lửa cháy lông mày, nhưng tài nguyên cần có lại vô cùng khổng lồ, tại Chu Võ Quốc chắc chắn sẽ có số lượng nguyên thạch phẩm chất tốt hơn nhiều so với Nam Xuyên hay Đại Hạ, càng không nói với thảo nguyên.

Ba ngày tiếp theo, một đường truy đuổi, đương nhiên mấy người phía trước không hề phát hiện ra, song phương vẫn luôn khổng chế khoảng cách trong vòng trên dưới năm trăm dặm. Đây là khoảng cách tương đối an toàn, đại tu sư trong tình huống bình thường có phạm vi dò xét vào khoảng ba trăm dặm, nguyên thức mạnh mẽ hơn nữa thì cũng có thể đạt tới trên dưới bốn trăm dặm, thế nhưng năm trăm dặm thì có thể nói hầu như không một đại tu sư nào đạt được, cho dù đạt được thì cũng khó có thể phân biệt rõ ràng.

Lâm Khiếu Đường tuy tìm ba người tuy rằng tất cả đều là địa vương giai, nhưng không một ai đạt tới địa vương giai hậu kỳ. Một người là địa vương giai trung kỳ, còn hai người là địa vương giai sơ kỳ.

Bởi vậy khoảng cách năm trăm dặm có thể nói rất an toàn, hơn nữa Lâm Khiếu Đường có phương pháp thu liễm khí tức vô cùng tinh diệu, có thể thần không biết quỷ không hay bám theo phía sau.

Theo sau tới ngày thứ tư, đối phương đã dừng lại tại một địa phương tương đối đông người, nhưng Lâm Khiếu Đường cũng không bởi vì vậy mà đến gần, cũng dừng lại tại chỗ, ngày thứ hai đối phương lại một lần nữa di động, Lâm Khiếu Đường tiếp tục theo đuôi, mấy ngày sau đối phương tiếp tục dừng lại, dừng lại trong thời gian một ngày.

Dừng lại bốn năm lần, cuối cùng Lâm Khiếu Đường cũng ngưng trang thành một tu luyện giả cấp thấp tiến vào trong thị trấn. Dịch dung chính là phương diện hẳn rất có tâm đắc, hẳn và Triển Thanh Nhu đối trang phục ngưng trang thành sư huynh muội một môn phái nhỏ.

Hỏi một số người bình thường cũng đã biết được không ít tin tức, đặc biệt Triển Thanh Nhu thông qua mị thuật làm cho không ít nam tu mắc câu.

Nu tu đại đa số đều tìm hiểu một loại mị thuật nào đó, đây là loại bản lĩnh cầu sinh rất nhiều khi cần phải dùng tới, mà Triển Thanh Nhu là một thiên chi kiêu nữ, từ trước tới nay rất ít khi dùng tới, bởi vậy phương diện này không quá tinh thông, bất quá lấy tu vi địa vương giai của nàng thì mê hoặc một ít tu luyện giả cấp thấp chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lâm Khiếu Đường có lúc ngại thời gian gấp gáp, trực tiếp bắt người mang đi, tiến hành thi triển ẩn hồn thuật, phục chế toàn bộ ký ức của đối phương, trong nháy mắt liền biết được tất cả, bất quá thi triển pháp thuật này đối với người bị thi pháp có ảnh hưởng nhất định, nhưng những kẻ bị thi triển pháp thuật cũng chỉ đành tự than thở mình không may, gặp phải Lâm Khiếu Đường.

Nguyên lai Chu Võ Quốc vẫn chưa hoàn toàn buông tha tài nguyên tu luyện bên trong đại lục (Nam Xuyên Giới, Đại Hạ Quốc và thảo nguyên), chỉ là vẫn tập trung chủ yếu tại hải vực, bên trong đại lục phụ trợ một phần.

Ngoại trừ luyện ngục hành lang gấp khúc ra, Chu Võ Quốc có ít nhất hơn mười địa phương dị vực, còn có một ít chỗ thậm chí là thượng cổ cảnh địa khá lớn.

Những địa phương này từ trước tới nay Chu Võ Quốc vẫn chưa hề chân chính bỏ qua, bình thường vẫn sẽ có tu luyện giả tiến vào tìm kiếm trân bảo, tài liệu, linh thảo, thậm chí là mỏ nguyên khoáng, còn có nguyên thạch.

Bất quá kẻ có tu vi thấp cũng không dám tiến vào trong những thượng cổ cảnh địa này. Dù sao bên trong đó vô cùng hung hiểm, hơn nữa bọn họ cũng không nắm chắc mười phần thông qua được kết trận phong bế.

Chu Võ Quốc tuy rằng vẫn chưa hề buông tha những nơi này, nhưng cũng không hề có hoạt động mạo hiểm quy mô lớn, muốn vào thì từng nhóm nhỏ hoặc là đơn độc tiến vào, có thể tìm được bảo bối hay không, hoặc có thể thoát thân ra được hay không phải xem bản lĩnh chính mình.

Bình thường, những tu luyện giả có can đảm tiến vào những nơi này, hoặc là tu luyện giới khác đều có tu vi không kém hoặc là địa vị tương đối cao, nhưng thông thường tán tu chiếm đa số.

Thế nhưng những địa phương dị vực hoặc là thượng cổ cảnh địa này thường không có người tiến vào trong thời gian dài, có thể để linh thảo phát triển tươi tốt, nguyên khí nồng nặc và nguyên khoáng ngưng tụ.

Một ít môn phái trung tâm Chu Võ Quốc sẽ phái ra hai ba vị nguyên lão tiến hành càn quét một lần, trên cơ bản mỗi mười năm sẽ tiến hành một lần.

Nhưng địa phương này có hoàn cảnh khác nhau, nhưng thực tế trở thành hậu hoa viên của các môn phái, hơn nữa là hoa viên không cần người khác để ý tới, cứ định kỳ là sẽ có người tới làm cỏ.

Hơn mười địa phương khác nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng một môn phái trung tâm tuyệt đối không thể nuốt trôi, thông thường những môn phái trung tâm hơi có chút danh tiếng trong Chu Võ Quốc, cứ một đoạn thời gian nhất định sẽ tiến vào những địa phương đó “làm cỏ”.

Bởi vì những địa phương dị vực này được các đại môn phái ngầm đồng ý, coi như là phân chia cho các thế lực môn phái trung tâm, khái niệm môn phái trung tâm của Chu Võ Quốc tương đương với những môn phái lớn trong ba tu luyện giới trung tâm đại lục, đã có tu luyện giả địa vương giai, mà đại môn phái của Chu Võ Quốc tương đương với các siêu cấp đại môn phái trong tam giới trung tâm đại lục, ví dụ như Cửu Đỉnh Sơn của Đại Hạ Quốc, hoặc là Hiên Viên Tông của Nam Xuyên Giới, hoặc là Thiên Hà Tông hiện tại.

Còn định nghĩa siêu cấp môn phái của Chu Võ Quốc, thực lực tự nhiên phi thường cường đại, bất quá toàn bộ Chu Võ Quốc chỉ có hai môn phái được liệt danh là siêu cấp đại môn phái. Một là Bất Chu Sơn, còn một là Thái Vũ Môn, một đạo một võ hòa lẫn, hai siêu cấp đại môn phái này hình thành nên tầng lớp thống trị cao nhất Chu Võ Quốc.

Tầm mắt của những đại môn phái này đều đặt vào hải vực vô biên vô hạn, thông thường khi tầm bảo đều đến hải vực hoặc là dị vực nào đó trong hải vực mênh mông, chiếm lấy các loại nguyên mạch, khoáng thạch và linh thảo của biển, cộng thêm vô số đảo nhỏ dồi dào hải nguyên. Đối với tài nguyên trong đại lục thực sự không để ý nhiều lắm, thỉnh thoảng có nhớ đến thì cũng qua càn quét một chút, nhưng cũng không tận sức nhiều lắm, loại tình huống này rất ít khi phát sinh.

Dù sao đại môn phái đôi khi cũng sẽ tận lực bồi dưỡng nhưng môn phái nhỏ, coi như là làm lực lượng hậu bị cho chính mình. Nguyên nhân chính là vì như vậy cho nên giao giới giữa các nước trong đại lục hoặc dị vực nào đó trở thành phạm vi thế lực của môn phái tầm trung.

Mỗi lần “làm cỏ” đoạt được bảo vật, những môn phái trung tâm này đều tùy cơ bán cho những trung tâm giao dịch ven đường, thứ gì đó tốt một chút thì lưu lại cho chính mình sử dụng hoặc là dành cho môn phái, còn nếu như không dùng được, sẽ bán cho một ít thế lực hoặc là những phiên giao dịch cỡ lớn.

Vận khí tốt mà nói, có thể tìm được một ít bảo bối thượng phẩm, vậy thì sẽ mang tới phiên giao dịch lớn nhất Chu Võ Quốc, nơi Thiên Du Phương tổ chức.

Biết được những tin tức này, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu đối với hành động của ba người phía trước nhất thời hiểu ra, đồng thời cảm giác được tu luyện giới tại Chu Võ Quốc đối với tam đại tu luyện giới bên trong đại lục phồn vinh hơn không ít, hơn nữa càng lúc càng phát triển, những tin tức nhìn như có chút quan trọng này, tại Chu Võ Quốc hầu như mọi người đều biết.

Lại truy đuổi thêm mấy ngày, ba người phía trước rốt cuộc ngừng lại tại một thành thị vây xung quanh ngọn núi lớn, mà dừng lại xong tựa hồ không có ý định rời đi trong thời gian ngắn.

Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu chờ đợi hai ngày rồi mới chậm rãi thử tiếp cận thành thị, khi vào trong thành mới biết, nơi đây dĩ nhiên là địa phương con người bình thường và tu luyện giả chung sống, thành thị dưới chân núi là nơi con người bình thường định cư, còn trên núi thì có rất nhiều tu luyện giả ở lại.

Ngọn núi này có hình thể giống như một gốc đại thụ cao lớn chọc trời, phía dưới nghìn trượng hầu như là một cột trụ thẳng, mà phía dưới thì hơi dày rộng một ít, bên trên thì nhỏ hơn một chút, trên nghìn trượng bắt đầu tỏa ra bốn phía, giống như hình dạng một cây non tỏa tán lá ra.

Tán cây lớn nhất của ngọn núi có đường kính vượt quá mười dặm. Nói chung đây là một ngọn núi vô cùng kỳ lạ, khí nguyên trên núi phi thường sung túc, là nơi tu luyện rất tốt.

Hỏi thăm dò xét cận thận, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh mới biết được ngọn núi hình đại thụ này chính là hình thức sơn mạch đặc biệt của Chu Võ Quốc, có người nói là bởi vì thời kỳ viễn cổ hình thành lực hút không gian tạo ra.

Tên là Thụ Sơn.

Toàn bộ Chu Võ Quốc, những thụ sơn như thế này chỉ ít cũng có hơn mười vạn, phân bố khắp nơi không hề có quy luật gì, có địa phương tương đối nhiều một chút, có địa phương lại tương đối ít.

Mà Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu phi hành gần mười ngày vừa qua lại không thấy loại thụ sơn như thế này, ít nhất trong vòng phương viên mấy nghìn dặm cũng chỉ có một ngọn mà thôi.

Ngọn Thụ Sơn này, đối với Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu mới tiến vào Chu Võ Quốc lần đầu tiên mà nói, chung quy vô cùng to lớn, hình thái ngọn núi kỳ dị như vậy, hai người vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Nhưng trải qua một đoạn thời gian tìm hiểu, ngọn Thụ Sơn này trong hơn mười vạn Thụ Sơn của Chu Võ Quốc, chỉ coi như tương đối nhỏ, Thụ Sơn cao lớn chân chính quả thực là chọc thẳng trời cao. Chỉ bộ phận thân tròn đã có đường kính hơn mười dặm, chiều dài thì càng không cần phải nói, về phần tán cây càng lớn đến không thể tưởng tượng nổi, đứng từ xa quan sát tưởng chừng như đại lục trên không trung.

Trong tam đại tu luyện giới đại lục Kỳ Đông, thành thị có con người chung sống chung với tu luyện giả phi thường ít ỏi, thế nhưng tại Chu Võ Quốc lại là một chuyện rất bình thường.

Hầu như mỗi một tòa thành thị đều kiến thiết bao vây xung quanh Thụ Sơn, nghiêm nhiên đem tu luyện giả trên Thụ Sơn trở thành thần linh triều bái, càng cam nguyện phục vụ vì tu luyện giả.

Không chỉ có như vậy, trong thế giới con người không hề có cái gì gọi là hoàng quyền, hoàn toàn du môn phái trên Thụ Sơn quản hạt.

Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu lúc này tiến vào trong thành thị. Tòa thành thị này có tên là Thiên Du Cửu Phường là thành thị thứ chín thuộc quyền quản hạt của Thiên Du Phường, tại Chu Võ Quốc phi thường nổi danh, là nơi đặc biệt dành cho các tu luyện giả giao dịch, hơn nữa cấp độ cũng tương đối cao.

Mỗi người vào thành đều phải giao nộp ba khối nguyên thạch trung cấp, tu luyện giả cũng có nơi ở chuyên dụng, chính là tại tầng phía dưới cùng của ba mươi tầng thạch thất, mỗi một tầng chỉ ít có một trăm gian, mỗi một gian ước chừng hơn mười trượng vuông.

Tên là Thạch Phủ Khách Sạn.

Chỉ là mỗi ngày đều phải giao nộp hai khối nguyên thạch trung cấp, coi như là phí dụng dừng chân. Khi Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu tiến vào trong Thạch Phủ Khách Sạn thì đã kín không còn chỗ.

Không chỉ không còn phòng, mà rất nhiều tu luyện giả đang vây tụ tại Thạch Phủ Khách Sạn tranh luận cái gì đó.

Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu áp chế khí nguyên của chính mình tại mức linh hồn giai sơ kỳ tiến vào trong đám đông. Đám tu luyện giả này phần nhiều là đại sư giai trung hậu kỳ và linh hồn giai sơ trung kỳ.

516. Chương 502: Thạch Phủ Khách Sạn.

- Chỉ còn một phòng là sao?

Một tu luyện giả trung niên trầm mặt nói. Tu vi của người này đã đạt tới linh hồn giai trung kỳ, trong đám tu luyện giả ở đây coi như là người có tu vi cao nhất, hơn nữa lại là một võ tu.

- Thế nào lại còn một phòng? Vừa rồi không phải nói có tới hơn ba trăm gia thạch thất hay sao?

Một thanh niên mặc lục bào cũng lo lắng hỏi, người này đã có tu vi linh hồn giai sơ kỳ.

Đám tu luyện giả phía sau cũng đều kêu la om tỏi, tình cảnh có chút hỗn loạn, bất quá tất cả cũng chỉ dám la hét ngoài miệng, không có người nào dám làm loạn, động chân động tay.

Đứng trước cửa có hai người, đều là thanh niên một cao một gầy, mặc võ phục màu xanh. Tuy rằng chỉ có tu vi đại sư giai trung kỳ, thế nhưng đối với những tu luyện giả ở đây không có chút sợ hãi nào, thậm chí trong mắt còn hiện rõ vẻ khinh miệt, tựa hồ không hề đặt chúng tu luyện giả ở đây vào trong mắt.

Mà sự thực cũng đúng như vậy, chúng ta tu luyện ở đây tuy rằng rất hung hăng, thế nhưng đối với hai người thanh niên này rất kiêng kỵ. Dù sao thì đối với Thiên Du Phường, toàn bộ Kỳ Võ Quốc không có bao nhiêu người dám đắc tội.

Người thanh niên cao gầy nhìn đám người đang kêu la, không hiện chút vẻ động dung nào, thản nhiên nói:

- Hơn ba trăm gian còn lại đều là phòng dành cho khách quý, mỗi một ngày cần phải giao nộp hai mươi khối trung cấp nguyên thạch, giao nộp phí dung xong thì có thể vào.

Lời này làm cho chúng tu luyện giả nhất thời ồ lên.

- Cái này thực sự quá đáng mà! Thiên Du Phường các người sao không trực tiếp cướp đoạt đi cho nhanh!

Trong đám người có người giận dữ nói.

Lúc này gã thanh niên thấp lùn nói:

- Một hai mươi năm tổ chức Cửu Du Tập Hội một lần, người tới đây rất đông, lúc này rời thời gian chỉ còn có ba tháng, nhưng tám phần mười tu luyện giả đều đã tụ tập tới rồi, hơn ba nghìn phòng bình thường của chúng ta đã được người ta chọn toàn bộ, chỉ còn lại có hơn ba trăm phòng có nguyên nhân cỡ nhỏ giành cho khách quý mà thôi, vào ở trong đó sẽ được đãi ngộ với cấp bậc khác hẳn, hơn nữa có thể giao dịch lẫn tu luyện đồng thời, so với động thủ của rất nhiều người còn tốt hơn nhiều, hai mươi khối nguyên thạch trung cấp sao có thể coi như đất được cơ chứ!

Tuy rằng đã nhận được lời giải thích, thế nhưng đám tu luyện giả xung quanh đều không hài lòng, có một bộ phận tu luyện giả tu vi tương đối thấp đều lựa chọn nhanh chóng rời đi, Thiên Du Phường tự nhiên không phải bọn họ có thể đắc tội được, oán giận phát tiết vài câu còn được, không thể làm gì hơn nữa, chỉ đành tới tìm những nhà nghỉ bình dân xung quanh thử thời vận.

Bất quá vẫn có không ít đứng nguyên tại chỗ không đi, muốn nhìn xem tình hình những người phía sau xem thế nào, dù sao thì ở trong thạch thất có thể thu được tin tức về Cửu Du Tập Hội từ rất sớm, nếu như là khu vực con người bình thường rất có thể sẽ bỏ qua cái gì đó.

Lâm Khiếu Đường đứng trong đoàn người vừa nghe được giá cả, đôi lông mày nhất thời nhíu chặt lại, hiện tại mục tiêu của hắn đang ở trong Thạch Phủ Khách Sạn này.

Bất quá Kỳ Áo dò xét khối toái phiến thứ chín đã không còn ở trên ba người này, khi bọn họ tiến vào trong thạch thất liền được chuyển đến một nơi nào đó, khi chuyển đi khí tức liền biến mất.

Dựa theo suy đoán, ba người kia hẳn là đem khối toái phiến đó hoặc là ẩn trong một pháp bảo nào đó cho Thiên Du Thường tiến hành bán đấu giá, làm Thiên Dù Thường chữ tín hàng đầu Chu Võ Quốc, tự nhiên sẽ đem thứ này tạm thời phong ấn để vào khu, phòng ngừa bị thất lạc với một lý do nào đó.

Nguyên bản Lâm Khiếu Đường không biết phải giành mảnh toái phiến cuối cùng này vào tay như thế nào, ngành cứng cướp lấy là hành động rất không sáng suốt, sẽ chỉ làm cho mọi chuyện trở nên phức tạp, hiển nhiên không nên làm như vậy. Ăn trộm thoát nhìn có vẻ không tồi, nhưng độ khó lại tương đối lớn, mảnh toái phiến hẳn là được đặt trong không gian trữ vật, hơn nữa còn được phong ấn cẩn thận, muốn không một tiếng động lấy về tay quả thực khó như lên trời, về phần trực tiếp lấy đi càng không thể.

Bất quá lúc này nan đề lại có thể giải quyết tương đối rõ ràng, chỉ cần phát hiện pháp bảo nào có ẩn chứa mảnh toái phiến rồi trực tiếp mua là được.

Lâm Khiếu Đường trong thời gian vừa qua để luyện chế đan dược, số lượng nguyên thạch tiêu hao phi thường lớn, hầu như mỗi một lần mạo hiểm xong thu hoạch được cái gì đó, sau một lần bế quan liền dùng hết sạch.

Cũng may Lâm Khiếu Đường luôn có thói quen giữ trong người một ít nguyên thạch trung cấp, hơn một trăm năm qua, hiện tại còn dự trữ được hơn nghìn khối, con số này trên thực tế đã tương đối lớn rồi.

Bất quá đối với tu luyện giả địa vương giai mà nói, con số này thực sự quá mức ít ỏi, thậm chí có thể nói là nghèo kiệt xác. Điều này không thể trách được Lâm Khiếu Đường, từ lúc ban đầu, hắn đã coi như một mình một người phấn đấu, cho dù sau này gia nhập vào Thiên Hà Tông, cũng không lấy đi tài nguyên tu luyện của môn phái, thậm chí là một khối nguyên thạch cũng chưa từng nhận qua, chỉ là thỉnh thoảng cần một ít linh thảo, dùng cấm địa tu luyện, không hơn.

Bởi vậy từ trước tới nay Lâm Khiếu Đường đều một mình một người phấn đấu giành được, tự nhiên không thể so sánh được với những tu luyện giả địa vương giai bình thường khác, lợi dụng số lượng nhân lực khổng lồ để thu hoạch tài nguyên tu luyện.

Theo suy nghĩ của Lâm Khiếu Đường, hơn một nghìn khối nguyên thạch trung cấp để mua một ít pháp bảo hẳn là không thành vấn đề, hơn nữa trên người chính mình còn có một ít kim dương đan và thổ cương tinh, hai đại trân bảo hi hữu, tại hội đấu giá này, tài lực để cạnh tranh một kiện pháp bảo hẳn là vẫn có được.

Thế nhưng hiện tại một ngày trong thạch thất lại cần tới phí dụng hai mươi nguyên thạch trung cấp, nhất thời làm cho Lâm Khiếu Đường có chút phát sầu, trên người hắn hiện tại chỉ có tổng cộng hơn một nghìn khối nguyên thạch trung cấp, mà hội đấu giá còn tới ba tháng nữa mới bắt đầu, 100 ngày cần tới hai nghìn nguyên thạch, giá cả tại Chu Võ Quốc lại cao như vậy sao?

Bởi vì Chu Võ Quốc so với trung tâm đại lục còn giàu có hơn, tài nguyên tu luyện cũng phong phú hơn không ít, giá hàng thực sự cao hơn trung tâm đại lục rất nhiều, đương nhiên cũng rất có hạn, chỉ cao hơn một bậc, không đến nỗi khoa trương như Lâm Khiếu Đường tưởng tượng.

- Lâm đại ca, trên người Thanh Nhu còn có hơn ba nghìn khối nguyên thạch trung cấp, chúng ta ở một gian cũng được!

Thấy thần sắc Lâm Khiếu Đường có chút động lại, Triển Thanh Nhu rất hiểu ý, lập tức lên tiếng nói.

- Không cần, chúng ta tới nơi khác nhìn một chút, hoặc có thể trực tiếp ở tại sơn cốc gần đây tìm chỗ cư trú tạm thời là được.

Lâm Khiếu Đường hầu như không cần suy nghĩ thuận tiện nói.

Lâm Khiếu Đường làm như vậy cũng không phải là dùng tiền của Triển Thanh Nhu có chút ít cổ kị, mà là thực sự tính không ra, dùng chân một ngày mà muốn tới hai mươi khối nguyên thạch trung cấp, chả lẽ bên trong có khoáng mạch nguyên thạch hay sao?

- Lâm đại ca, dù sao đi nữa thì Thanh Nhu cũng không cần dùng tới số nguyên thạch này.

Triển Thanh Nhu rất thành khẩn nói, bất quá vừa mới nói được phân nửa đã bị cắt đứt.

- Giữ lại tu luyện cho chính mình, có thể nghĩ biện pháp khác!

Lâm Khiếu Đường nói xong liền rời đi, bỗng nhiên thần sắc ngưng trụ, nhìn về phía không trung xa xa.

Những tu luyện giả khác còn chưa thấy được điều gì khác thường, một lát sau Triển Thanh Nhu đã cảm ứng được cái gì đó, ngẩng đầu nhìn, ước chừng qua thời gian nửa chén trà nhỏ mấy tu luyện giả linh hồn giai khác mới phát hiện ra có mấy cỗ khí nguyên rất cường đại đang bay tới nơi này với tốc độ rất nhanh.

Chỉ chớp lát, bốn gã tu luyện giả ăn mặc không giống nhau từ trên không trung hạ xuống, trong đó có hai người tu vi linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong, hai người còn lại có tu vi địa vương giai sơ kỳ.

Bốn người này vừa đến, những tu luyện giả vây xung quanh đều tự động tránh ra tạo thành một con đường nhỏ để cho bốn người đi qua, trên mặt hiện rõ vẻ cung kính, vô luận là thật hay giả, thì có thể khẳng định được một điều, linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong và địa vương giai sơ kỳ không phải là kẻ mà bọn họ có thể trêu chọc vào được.

Không chỉ có những tu luyện giả vây tụ xung quanh, coi như là hai gã thanh niên trẻ tuổi một cao một gầy bối cảnh sau lưng hùng hậu cũng không tránh khỏi nao nao, dù sao thì tồn tại cao cấp như vậy Thiên Du Phường cũng không muốn đơn giản đắc tội.

Thanh niên cao gầy chấp tay thi lễ, cao giọng nói:

- Văn bối ra mắt bốn vị tiền bối!

Dừng lại một chút lại nói.

- Bốn vị tiền bối, xin mời!

Khi bốn người hoàn toàn đi vào bên trong, thanh niên thấp lùn quay vào bên trong hô lớn.

- Bốn vị nguyên lão của Tạo Linh Tông, Thiên Khuê Tông đến!

Khi bốn người vừa đến biến mất sau cầu thang đá xa xa, đám tu luyện giả xung quanh rốt cuộc có người bước ra chất vấn thanh niên cao gầy và thanh niên thấp lùn.

- Không phải nói không có phòng sao? Vì sao bọn họ có thể tiến vào?

Thanh niên cao gầy coi thường liếc mắt nhìn kẻ đứng ra nói:

- Cấp trên đã dặn qua, người có tu vi từ linh hồn giai hậu kỳ trở nên phải đối đãi như khách quý, không phải dừng lại ở chỗ này, hơn nữa giá cả phòng bọn họ ở sẽ được giảm đi còn bốn khối!

Lời này vừa nói ra, đám tu luyện giả xung quanh không ai lên tiếng phản đối, bởi vì cho dù là địa phương nào đi nữa, hầu như đều có chính sách ưu đãi đối với những tu luyện giả thực lực cao.

Lâm Khiếu Đường biết được tin tức này, khóe miệng hơi nhếch lên nói.

- Triển cô nương, chúng ta trước tiên tìm chỗ nghỉ chân một đêm, ngày mai hãy trở lại.

Triển Thanh Nhu lập tức hiểu rõ ý tứ của Lâm Khiếu Đường, chỉ là khi nghe thấy ba chữ “Triển cô nương” kia, càng cảm thấy có chút không thoải mái.

Lâm Khiếu Đường tự nhiên là muốn dùng tu vi linh hồn giai hậu kỳ đến vào ngày mai, hôm nay tuy rằng đã tới một lần, thế nhưng lấy thực lực của hắn và Triển Thanh Nhu, tất cả các tu luyện giả ở đây đều không chú ý gì đối với bọn họ, cho dù có thì cũng rất nhanh chuyển mắt đi.

Tuy rằng bốn khối vẫn vô cùng quý giá, thế nhưng so với hai mươi khối thì tốt hơn rất nhiều. 100 ngày cũng chỉ có 400 khối, hiển nhiên không thể nào so sánh được với 2000 khối.

Bất quá ngay khi Lâm Khiếu Đường dự định rời đi, thì một gã thanh niên mặc lục bào trực tiếp đi tới.

Người này chính là một trong những người vừa mới ồn ào tranh cãi, thanh niên mặc lục bào vừa tới trước mặt Lâm Khiếu Đường lập tức tự giới thiệu nói.

- Đạo hữu, tại hạ là Dương Thiên, có một số tin tức muốn tiết lộ, không biết là có hứng thú muốn biết hay không?

- A? Nói!

Kỳ thực, từ khi Lâm Khiếu Đường mới đến đã chú ý tới ánh mắt dò xét của người này, tựa hồ như đang lựa chọn cái gì đó.

Dương Thiên cẩn thận nhìn bốn phía một chút rồi nói.

- Ở đây không tiện nói, có thể đi tới chỗ khác hay không?

Hàn quang trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe lên, trong lòng nổi lên sát khí nói:

- Dương đạo hữu, mời dẫn đường!

Dương Thiên khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn thoáng qua đám tu luyện giả vây xung quanh, liền hướng về phía thành thị bước đi, Lâm Khiếu Đường theo ngay sau đó, Triển Thanh Nhu tự nhiên không ở lại.

Đi cũng không xa, Dương Thiên liền bay lên trời, phi hành về phía sơn cốc bên ngoài thành, Lâm Khiếu Đường cười lạnh lùng bám sát theo sau.

- Lâm đại ca, đối phương có thể thấy chúng ta là người lạ, không môn không phái, muốn tìm một chỗ bí ẩn nào đó tiến hành cướp đoạt!

Triển Thanh Nhu truyền âm nói.

- Không sai!

Lâm Khiếu Đường trả lời rất thẳng thắn.

- Vậy vì sao chúng ta lại đi theo hắn?

Triển Thanh Nhu có chút ngoài dự liệu hỏi.

- Nếu như có người muốn đưa tiền cho chúng ta, lẽ nào còn đẩy đi hay sao?

Lâm Khiếu Đường có chút thú vị, tà ác hỏi ngược lại.

- Lâm đại ca là muốn đen ăn đen?

Triển Thanh Nhu lần đầu tiên lĩnh giáo một bộ mặt khác của Lâm Khiếu Đường.

- Kiểm chút tiền dừng chân cũng tốt!

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên có cảm giác muốn chơi trò đùa dai.

Tốc độ phi hành của ba người cũng không nhanh, bay chừng thời gian một nén hương, đến một chỗ sơn cốc bình thường cách Thiên Du Cửu Phường hơn trăm dặm, bất quá sơn cốc này đã được bố trí một đạo kết trận cỡ nhỏ phong tỏa khí nguyên, hơn nữa cực kỳ bí mật tinh diệu, bình thường tu luyện giả căn bản không thể nào phát hiện ra được, thế nhưng trong mắt Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu, chút tài nghệ này quả thực không đáng nhìn, Lâm Khiếu Đường thậm chí còn không cần dùng tới tử kim tuệ nhãn cũng có thể đơn giản nhận biết được sự tồn tại của kết trận này.

Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu hầu như có thể khẳng định được có người cố ý dẫn bọn họ tới đây, thế nhưng khí tiến vào trong sơn cốc, đã phát hiện ra thực sự đúng là có người mai mục, trên thực tế bọn họ cũng không hề tận lực mai phục, mà chỉ nằm trên một gốc đại thụ khá rộng ngủ khò khò.

Tu vi của người này so với Dương Thiên cao hơn một chút, đã đạt tới linh hồn giai trung kỳ. Lâm Khiếu Đường có chút kỳ quái, nếu như chỉ với chút lực lượng này mà nói, muốn giết người đoạt bảo thì hơi có chút miễn cưỡng. Bản thân mình và Triển Thanh Nhu biểu hiện ra bên ngoài là tu vi linh hồn giai sơ kỳ. Hai đấu với hai, cho dù đối phương có chiếm ưu thế đi nữa thì tính mạng hiểm nghèo vẫn rất lớn, tìm người có tu vi đại sư giai để hạ thủ hiển nhiên thích hợp hơn nhiều.

517. Chương 503: Dương Thiên..

Hạ xuống dưới mặt đất, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu đối mặt nhìn nhau, hiển nhiên tình cảnh hiện tại so với suy nghĩ của hai người có chút không thích hợp.

Người nằm ở sau gốc đại thụ kia là một hòa thượng béo mập đeo một hô lô rượu tại thắt lưng, cầm trên tay hơn chiếc đùi gà nướng đã bị ăn hơn phân nửa. Bình thường tu luyện giả từ sự giai trở nên đối với thực vật nhu cầu thực vật đã hoàn toàn bị vứt bỏ, bất quá muốn ăn thì cũng có thể ăn.

Người này ngủ có vẻ rất say, ba người Lâm Khiếu Đường hạ xuống dưới đất hồi lâu mà vẫn không hề thấy động đậy, như không phát hiện, thế nhưng sâu trong nguyên thức của Lâm Khiếu Đường đột nhiên hơi chấn động, quang mang màu tím trong mắt chợt lóe lên, mà hòa thượng béo mập cũng mở mắt ra, hình như có ý kinh ngạc.

Bất quá hai người trực tiếp giao lưu trong thời gian cực ngắn, hầu như ngay cả chính bọn họ cũng không có cảm giác gì.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường hơi kỳ quái, khí nguyên tỏa ra từ người này xác thực chỉ duy trì tại linh hồn giai trung kỳ mà thôi, thế nhưng hần lại tạo ra cho người khác cảm giác như tuyệt thế cao nhất.

Hòa thượng béo mập nằm sau gốc đại thụ cũng vô cùng kinh ngạc, thỉnh thoảng như lơ đãng nhìn về phía Lâm Khiếu Đường.

Chỉ chớp lát, trên không trung lại bay tới một người, chính là đại hán trung niên ồn ào với thanh niên mặc lục bào trước đó.

Đại hán trung niên vừa mới hạ xuống đã ôm quyền nói.

- Tại hạ Trương Liêu ra mắt mấy vị đạo hữu!

Hòa thượng béo mập một bên tước thịt gà một bên nói.

- Người chính là gã tán nhân vô tu rất nổi danh Bạo Phong Quyền Trương Liêu đó sao?

Đại hán trung niên quan sát hòa thượng béo mập một hồi rồi trả lời.

- Chính là tại hạ, vị cao tăng này nhất định là Tử Nhục La Hán rồi!

Hòa thượng béo mập vỗ vỗ chiếc hô lô đeo tại thắt lưng chính mình, lại giơ đùi gà trên tay nói.

- Nhận ra bần tăng rất dễ dàng.

Trương Liêu cười cười, chuyển hướng sang phía Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu hỏi.

- Hai vị là?

Dương Thiên lập tức tiến lên nói.

- Trương đạo hữu, hai vị này là do Dương mỗ mời tới, cao thủ tán nhân rất khó tìm, đã nhiều ngày qua Dương mỗ vẫn không thể nào tìm ra được người nào thích hợp mãi cho tới khi hai vị đạo hữu đây xuất hiện, rất sợ bỏ lỡ, vì vậy hơn khẩn cấp, Dương mỗ đã quên mất thỉnh giáo tính danh của nhị vị đạo hữu, có chút thất lễ, mong rằng hai vị đạo hữu thứ lỗi!

Lâm Khiếu Đường lơ đãng cười cười nói.

- Dương đạo hữu nói quá lời, tu luyện giả không nên để ý mấy tiểu tiết này, tại hạ là Lâm Khiếu Đường, vị này là nội nhân (vợ) Triển Thị.

Nghe được lời giới thiệu của Lâm Khiếu Đường, trong lòng Triển Thanh Nhu nao nao, tức thì có chút không thể nào tin được, đồng thời cũng rất thích thân phận này, dù chỉ là làm bộ mà thôi.

Thông minh như Triển Thanh Nhu, tìm đập nhanh trong thời gian rất ngắn, rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, trong nháy mắt đã sáng tỏ nguyên nhân vì sao Lâm Khiếu Đường lại giới thiệu như vậy, chính là vì hai chữ tán nhân trong miệng Dương Thiên, nếu như giới thiệu thành sư huynh muội hiển nhiên thành có môn có phái rồi.

- Nguyên lai là Lâm đạo hữu, Triển đạo hữu! Thất kính thất kính!

Trương Liêu hơi cúi người, rồi lại đánh giá hai người Lâm Khiếu Đường một chút rồi nói.

- Nhìn hai vị đạo hữu rất lạ mặt, Trương mỗ tuy rằng chỉ là hạng người bình thường, nhưng bình sinh rất thích đi vân du khắp nơi. Toàn bộ Chu Võ Quốc này, hầu như Trương mỗ đều đã đi qua, tán nhân linh hồn giai Trương mỗ cũng không dám nói quen biết hết, thế nhưng ít nhất chín thành Trương mỗ đều biết rõ, không biết hai vị đạo hữu thường hoạt động tại khu vực nào?

Điều tra sao? Sắc mặt Lâm Khiếu Đường nhất thời có chút bối rối.

- Dương đạo hữu, người gọi hai phu phụ chúng ta tới đây không phải chỉ vì muốn nhận thức giao lưu đúng không?

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên đổi sắc mặt, tuy rằng có chút đường đột, thế nhưng trong lòng hòa thượng béo mập và Dương Thiên coi như là trong tình lý.

Theo lý thuyết, Trương Liêu là linh hồn giai trung kỳ, vị Lâm đạo hữu này mới chỉ là linh hồn giai sơ kỳ, giữa hai người kém nhau hẳn một cảnh giới, mặc dù đều là linh hồn giai, thế nhưng chênh lệch giữa một cảnh giới này lại vô cùng lớn.

Bất quá lúc này Lâm Khiếu Đường biểu hiện ra là tu vi linh hồn giai sơ kỳ đỉnh phong, hơn nữa bước chạm vào trung kỳ rồi, mà Trương Liêu mới chỉ vừa mới đột phá cảnh giới đạt tới trung kỳ mà thôi, bởi vậy chênh lệch giữa hai người thực tế cũng không phải là rất lớn.

Hơn nữa vị Lâm đạo hữu này đi theo hai phu phụ, lẽ bình thường tự nhiên hai người sẽ song tu với nhau, hai người phối hợp thì uy lực nhất định không thể kém, so với tổ hợp hai linh hồn giai sơ kỳ bình thường mạnh hơn rất nhiều.

Bởi vậy so sánh cẩn thận thì thực lực của phu phụ Lâm thị phải mạnh hơn so với Trương Liêu mới đúng, nếu không phải là như vậy thì Trương Liêu đã sớm phát ra uy áp rồi, bức áp đối phương, hoặc là giáo huấn nhẹ đối phương một chút.

Lúc này, vị đại hán trung niên mặc dù có chút không đồng ý, thế nhưng cũng không biểu lộ ra quá mức rõ ràng, trên mặt càng nhiều vẻ xấu hổ, hiển nhiên đối với câu hỏi trực tiếp của chính mình đã cảm thấy một chút hối hận.

Dương Thiên chỉ sững sờ trong thời gian rất ngắn, bắt đầu giải thích nói.

- Tự nhiên không phải, Dương mỗ nửa tháng trước đã tới Thiên Du Cửu Phường, thế nhưng đã bị báo thạch thất bình thường đã không còn nữa, liên tiếp mấy ngày canh giữ trước cửa Thạch Phủ Khách Sạn cũng không thể vào ở, thạch thất quý khách mỗi ngày lên tới hai mươi khối nguyên thạch trung cấp, lấy tài sản hiện có trên người Dương mỗ thì thực sự khó có thể chịu nổi, bất quá một năm trước, trong một lần Dương mỗ thám hiểm đã tìm được một mỏ khoáng thạch trung phẩm, bởi vì trong khoảng thời gian này tập hợp rất nhiều tu luyện giả, nếu như tùy tiện khai thác đào mỏ thì rất dễ bị phát hiện ra, dẫn tới tranh chấp. Bởi vậy Dương mỗ dự định khi hội đấu giá diễn ra thì tìm người kết bạn đi khai thác, nhưng lúc này tình thế đã bất buộc, không thể vào trong Thạch Phủ Khách Sạn Dương mỗ thực không cam lòng, một lần trước tổ chức hội đấu giá, chính là bởi vì không vào trong Thạch Phủ Khách Sạn ở, mới không lấy được tin tức vật phẩm đấu giá nhanh nhất, dẫn tới một kiện pháp bảo Dương mỗ vô cùng cần thiết rơi vào trong tay người khác, lần này dù phải trả bất cứ giá nào đi nữa, Dương mỗ cũng nhất định phải mua cho được một kiện pháp bảo vừa lòng.

Lời nói của Dương Thiên đối với Trương Liêu và hòa thượng béo mập cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, hiển nhiên đã sớm biết được một chút tin tức.

Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu thì liếc mắt nhìn nhau một chút, trong mắt hai người đều hiện lên một tia rung động khó phát hiện, mà những người khác đều không chú ý tới.

Mỏ khoáng thạch trung phẩm tuyệt đối là một báu vật phú cực lớn, bình thường chỉ có những đại môn phái thực lực hùng hậu mới có thể chiếm đóng, bằng không chắc chắn sẽ dẫn tới một trận tình phong huyết vũ trong tu luyện giới.

Chỉ bất quá trong lời nói của Dương Thiên có mấy phần là thực, vẫn còn có chút hoài nghi. Lâm Khiếu Đường trong lúc lơ đãng vẫn chú ý tới thần sắc trên mặt mỗi người ở đây.

- Các vị nhất định rất kỳ quái vì sao môn phái không tìm được chỗ này, mà lại bị một tu luyện giả tán nhân nho nhỏ như ta tìm thấy, cho dù ngoài miệng không nói, trong lòng cũng nhất định có chút hoài nghi.

Dương Thiên tựa hồ suy đoán được ý nghĩ trong lòng mấy người ở đây, tự giễu cười nói.

- Dương đạo hữu không cần phải coi nhẹ chính mình như vậy, bản tăng nhận thức người tương đối rõ, đối với thái độ làm người và tán dự của người có vài phần tin tưởng.

Hòa thượng béo mập uống một ngụm rượu nói.

Trên mặt Trương Liêu cũng không có bao nhiêu biến hóa, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu thì tỏ vẻ tiếp tục muốn nghe.

Dương Thiên đã nhìn thấy thái độ của tất cả mọi người, thực tế so với tưởng tượng của hắn tốt hơn một chút, tiếp tục nói:

- Sở dĩ Dương mỗ vẫn đi tìm tán nhân thích hợp kết bạn, cũng bởi vì lo lắng sau khi bị người môn phái biết được, lấy thực lực một người Dương mỗ quả thực không thể chống lại, thậm chí đến lúc đó không lấy được tới nửa khối nguyên thạch trung phẩm nào, càng có thể sinh ra tranh chấp không đáng có. Bởi vậy Dương mỗ liền đi tìm một số tán nhân có thực lực tương đương với nhau, tốt nhất là không có môn phái gì hết, dù sao thì tán nhân so với những tu luyện giả có môn phái có tâm tính tinh thuần hơn một chút.

- Dương đạo hữu, người hoàn toàn có thể một mình một người đi vào, thần không biết quỷ không hay khai thác hết, cần gì phải cần có tới năm người để chia cắt với nhau đây? Người không cảm thấy chính mình rất có hại hay sao?

Lâm Khiếu Đường không chút biểu tình hỏi.

Trương Liêu và hòa thượng béo mập tỉnh bơ, nhưng trên thực tế đối với vấn đề này rất quan tâm, hầu như toàn bộ vấn đề đều tập trung vào điều này.

Dương Thiên khe khẽ thở dài lắc đầu nói.

- Lâm đạo hữu có điều không biết, nếu như là nguyên mạch kia ẩn dấu kín đáo, Dương mỗ cũng không phải là thánh hiền, kiên quyết không chia sẻ với người khác, ai không muốn độc chiếm cơ chứ? Bất quá thể gian vạn vạn tương sinh tương khắc, mọi việc không có khả năng tận thiện tận mỹ, nguyên mạch kia không những ẩn sâu trong nhiều tầng nham thạch, hơn nữa còn có một đầu tuyết vương điều cấp mười ba và nhiều yêu thú khác thủ hộ! Lấy thực lực của Dương mỗ thì căn bản không thể nào giải quyết được cản trở đó!

Nói như vậy tuy rằng sắc mặt bốn người còn lại đều không có bao nhiêu biến hóa, nhưng tựa hồ nghi ngờ đã được loại trừ.

- Vì sao Dương đạo hữu lại đi tìm hai phụ phụ chúng ta đây? Chúng ta và Dương đạo hữu chỉ sợ là mới gặp nhau lần đầu tiên!

Lâm Khiếu Đường hỏi một câu so với một câu càng sắc bén.

Lúc này coi như là hòa thượng béo mập cũng hiện lên một tia khiếp đảm trong mắt, không biết vì sao đối với người thanh niên mặc tử bào này luôn có một loại cảm giác sợ hãi, tựa hồ như người này không phải đơn giản như nhìn bề ngoài của hắn.

Dương Thiên cũng sớm có dự liệu nói:

- Dương mỗ nhìn người có chút bản lĩnh đặc biệt, vô luận là người phạm hay tu luyện giả, tâm tính như thế nào từ nhân thần có thể nhìn ra được, đương nhiên người có tu vi cao thì ẩn dấu càng sâu, bất quá dù thế nào đi nữa cũng không có khả năng che giấu hoàn toàn, Dương mỗ có một bộ xem tướng thuật của tổ tiên truyền lại, lại phối hợp với Dương mỗ trời sinh có tính nguyên chi thể, đối với loại thuật này có nắm chắc rất cao. Lâm đạo hữu và Triển đạo hữu hoàn toàn là chính khí, quyết không phải ma tu, nhân thần cũng trong sáng không phải ác nhân, khí nguyên cuộn cuộn chính thống, ba điểm này nhìn như rất đơn giản, thể nhưng toàn bộ tu luyện giả phù hợp được lại không nhiều lắm, coi như là vị Tử Nhục La Hán mà Dương

mỗ quen biết nhiều năm cũng chỉ có hai điểm mà thôi, Trương đạo hữu cũng là như vậy, nhưng phụ phụ hai người lại có đầy đủ ba điểm, chính là vì nguyên nhân này nên Dương mỗ mới mời. Kỳ thực trong nhiều ngày qua, những tu luyện giả tu vi cao thâm hơn so với hai vị đạo hữu có rất nhiều, bất quá những kẻ đó dưới sự quan sát của Dương mỗ cũng không thể nào hợp tác vui vẻ được.

Nói thế Lâm Khiếu Đường lại có chút tin tưởng không biết nguyên do, bất quá trong lúc giải thích, sắc mặt và thần thái của Dương Thiên không có biến hóa gì đặc biệt, mà trong lời nói cũng không hề có kẻ hở nào, tình nguyên chi thể cũng có thực, Lâm Khiếu Đường dò xét một chút đã nhận rõ.

Vật giá Chu Vô Quốc rất cao, đối với nguyên mạch Lâm Khiếu Đường hiển nhiên rất động tâm, hầu bao đến khi đấu giá hội tiến hành đã chẳng còn bao nhiêu, mà cho dù giữ được toàn bộ nguyên thạch hiện tại thì cũng quá ít, về mặt khí thể trong lúc đấu giá đã thua một bậc, đến thời điểm đấu giá chân chính hơn phân nửa là thất bại.

- Dương đạo hữu, không biết nguyên mạch kia ở nơi nào, nếu như quá mức xa xôi, chỉ sợ Trương mỗ không thể đi được, Cửu Du Tập Hội lần này Trương mỗ nhất định phải tham gia, Trương mỗ đã thu hoạch được chút tin tức, trong đấu giá hội sẽ có một đôi hỏa dung tinh nguyên chế thành quyền bộ bán ra, Trương mỗ chắn chắn phải đoạt được vật này!

Trương Liêu thẳng thắn nói.

Dương Thiên cười cười nói.

- Trương đạo hữu không cần phải lo lắng, nguyên mạch cách nơi này cũng chỉ có hơn ba mươi vạn dặm mà thôi, nhiều nhất tốn thời gian một tháng phi hành, nếu như có pháp bảo phi hành cấp cao thì thời gian có thể rút ngắn lại một chút.

Sắc mặt Trương Liêu vừa chậm nói.

- Vậy thì Trương mỗ an tâm.

Dương Thiên giải thích rõ ràng vài điều, rồi bay lên trời, những người khác đều lập tức theo sau.

Một đường phi hành, Dương Thiên cũng không dám quá mức quang minh phi hành trên tầng trời cao, mà vẫn áp dụng phương pháp phi hành tương đối kín đáo dưới tầng trời thấp, tốc độ tự nhiên sẽ chậm hơn rất nhiều. Thế nhưng vẫn phải làm như vậy, hiện tại Cửu Du Tập Hội sắp diễn ra, những tu luyện giả khác đều có mục tiêu chính là Thiên Du Cửu Phương, đột nhiên nhìn thấy có người phi hành theo hướng ngược lại, tự nhiên sẽ làm cho các tu luyện giả hoài nghi.

Bốn người còn lại đối với hành động của Dương Thiên cũng không có bất cứ hoài nghi nào, tình nguyện chậm một chút cũng không muốn gặp phải rắc rối.

Cứ như vậy, liên tục phi hành mười tám ngày, trên đường có vài lần nghỉ ngơi và hồi phục một hai canh giờ lại tiếp tục bay đi.

Rốt cuộc, dưới sự dẫn đường của Dương Thiên, năm người đến một bãi đá lộn xộn, không khí bốn phía cực kỳ khô ráo, khí nguyên càng thiếu thớt khan hiếm, coi như là Lâm Khiếu Đường với nguyên thức vượt xa qua luyện giả cùng cấp bậc cũng không cảm nhận được bất cứ nguyên khí cảm nào, ở đây giống như là một mảnh tử địa.

- Tiểu tử, khí nguyên ở đây khan hiếm, sao lại có nguyên mạch? Lão phu cũng nhìn không ra a!

Kỳ Áo dùng nguyên thức khổng lồ của bản thân dò xét hồi lâu cũng không có chút thu hoạch nào, không khỏi hồ nghi nói.

518. Chương 504: Thế Giới Trong Động Huyết

Đối với ngôn ngữ của Kỳ Áo, Lâm Khiếu Đường mất diết tai nghe, tuy rằng hắn cũng có chút kỳ quái, thế nhưng Lâm Khiếu Đường lại càng thêm tin nhiệm Dương Thiên vài phần.

Nếu là nơi đây có khí nguyên dồi dào, tùy ý đều là kỳ thú dị thảo, chỉ sợ đã bị những tu luyện giả khác phát hiện ra, trở thành một nơi thuộc địa phận quản lý của môn phái, hoặc có thể nơi này đã trở thành phế tích do bị đào rỗng rồi.

Lâm Khiếu Đường thử dụng tử mang tuệ nhãn điều tra, cũng chỉ thấy một chút vết tích nhàn nhạt, không thể kết luận chính xác được đó chính là nguyên mạch.

Khuôn mặt nhỏ bé thanh nhã của Triển Thanh Nhu lúc này hiện rõ vẻ nghi hoặc nồng đậm, đối với việc chính mình không dò xét được chút dấu vết nguyên mạch nào, cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Phải biết rằng nguyên thức và năng lực nhận biết của tu luyện giả địa vương giai với tu luyện giả linh hồn giai mạnh hơn rất nhiều, hoàn toàn là tồn tại hai cảnh giới khác nhau.

Thế nhưng nhìn đám loạn thạch vô tận trước mắt, Triển Thanh Nhu không hề cảm giác được chút phản ứng khí nguyên nào, ở đây rõ ràng là một mảnh tử địa.

- Dương đạo hữu, nguyên mạch theo như lời người nói chính là ở chỗ này?

Trên mặt Trương Liêu đã hiện lên vẻ tức giận như có như không hỏi.

Dương Thiên gật đầu nói:

- Ngay ở phía trước, bên dưới phiến đá lớn kia.

- Dương đạo hữu, nơi này căn bản cái gì cũng không có, coi như là ngằm dưới lòng đất trăm trượng cũng trống không. Liệu có phải người đã phán đoán sai lầm hay không?

Trương Liêu mất đầu nói với ngữ khí không tốt, phi hành trong đoạn đường dài như vậy mà lại tới địa phương chim không thềm ỉa này, cho dù là ai đi nữa thì tâm tình cũng không thể nào tốt được.

Dương Thiên không để bụng, ngược lại hàm hậu cười nói:

- Trương đạo hữu đợi một chút, đừng sốt ruột, trên phương diện dò xét Dương mỗ có phương pháp đặc biệt, không những xuyên thấu qua được tầng nham thạch bên dưới, hơn nữa bất luận là kết trận nào cũng có thể xuyên qua, sâu dưới lòng đất trăm trượng xác thực cái gì cũng không có.

Hòa thượng béo mập không hề lo lắng, đối với Dương Thiên thực tế có vài phần tự tin.

- Dương đạo hữu, người không cần phải thừa nước đục thả câu nữa, chúng ta không có nhiều thời gian cho lắm, tốt nhất hãy nắm chắc thời gian đi!

Dương Thiên gật đầu nói:

- Vậy mời hai vị theo ta, tới phía trước sẽ tiến vào lĩnh vực của yêu thú, nếu như là từ trên cao bay qua sẽ không tốt, nếu như phi hành tầng thấp lại rất có khả năng bị ảo trận mê hoặc. Vì vậy chỉ có thể áp dụng phương pháp đi bộ, hơn nữa khí nguyên nên áp chế lại, không nên phóng ra ngoài.

Trương Liêu tuy rằng có chút không nhịn được, thế nhưng trước sự mê hoặc thật lớn, dù có thật hay giả thì vẫn muốn nhìn một chút tốt cùng là như thế nào, vì vậy không nói thêm gì nữa.

Dương Thiên đi phía trước, nói đi bộ, kỳ thực tốc độ không hề chậm, năm người đều thi triển bộ pháp cực kỳ tinh diệu tiến về phía trước.

Chỉ thấy trong bãi loạn thạch có năm đạo thân ảnh chớp lóe, lấy một loại lộ tuyến vô cùng quái dị vòng vèo tiến lên phía trước.

Ước chừng thời gian một nén hương, rốt cuộc cũng đã tới một cửa huyết động cực kỳ bí mật, lúc này có thể cảm ứng được không ít khí nguyên cường liệt bốn phía, không ít khí nguyên tương xứng với tu luyện giả linh hồn giai, thậm chí là xuất hiện khí nguyên đạt tới linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong và địa vương giai.

Dương Thiên vô cùng cẩn thận nhìn chằm chằm vào huyết động nham thạch phía trước.

- Các vị cẩn thận, phía trước có vài đạo yêu trận, một khi đụng phải sẽ làm cho yêu thú xung quanh chú ý tới, thỉnh các vị không nên rời xa cách Dương mỗ ngoài hai trượng.

Một đường đi theo, Lâm Khiếu Đường thỉnh thoảng dùng tới tử mang tuệ nhân, bất luận là thứ gì cũng không thể nào chạy thoát được con mắt của hắn, bất quá Lâm Khiếu Đường kinh ngạc phát hiện ra, Dương Thiên tựa hồ như có một loại năng lực nào đó gần giống như chính mình.

Mấy đạo yêu trần cũng không phải là chặt chẽ kết hợp lại một chỗ, mà lấy một loại quy luật rất kỳ dị đan xen với nhau, ở giữa vẫn có những khe hở tương đối chật hẹp.

Dương Thiên không chút nhàm lẩn vào tiến vào, mấy người an toàn tiến vào trong huyết động, bên trong huyết động thổi ra yêu phong, thỉnh thoảng còn truyền tới những tiếng kêu vô cùng kinh khủng.

- Yêu Linh Động! Các vị cẩn thận, chỉ cần tiến vào sâu trong huyết động này liền có thể nhìn thấy được mở nguyên thạch theo lời Dương mỗ nói.

Dương Thiên rất cảnh giác không mở miệng nói, mà dùng nguyên thức truyền âm.

Cảm ứng được sâu trong huyết động truyền tới yêu khí rất đa dạng, sắc mặt bốn người còn lại đều hơi đổi, loại địa phương giống như tử địa như thế này dĩ nhiên còn có một huyết động ngầm thật lớn vô cùng kỳ lạ.

Mọi người cẩn thận hơi bay lên một chút, chậm rãi tiến vào sâu trong huyết động.

Huyết động lớn đến kinh người, phẳng phất giống như một thế giới khác, hơn nữa bên trong cũng không hề tối tăm đen ngòm như trong tưởng tượng, không gian tuy rằng rất rộng rãi, nhưng bốn phía dù sao vẫn có tường động, trên cách tường có rất nhiều loại linh thảo, trường đằng, thậm chí có một số phát ra quang mang nhàn nhạt. Trên vách tường có khá nhiều dương tinh, một loại tinh thạch đặc biệt có thể phát ra ánh sáng giống như ánh sáng mặt trời.

Tiến sâu vào bên trong, mấy người càng thêm kinh hãi không thôi, ngay cả Dương Thiên cũng đã bắt đầu hiện lên vẻ kinh ngạc, hiển nhiên bên trong huyết động này hắn vẫn chưa từng tiến vào dò xét.

Ở đây quả thực giống như một thế giới hoàn chỉnh, các loại yêu thú, các loại thảo dược rất đa dạng phong phú, không gian cũng càng lúc càng lớn, thậm chí còn xuất hiện một số khu vực giống như rừng rậm.

Khí nguyên cảm cũng càng dần càng mãnh liệt, rõ ràng là một tử địa, vì sao trong huyết động ngược lại có khí nguyên mãnh liệt như vậy, làm cho trong lòng năm người ở đây thực sự rất hiếu kỳ, đối với lời nói của Dương Thiên cũng bắt đầu tín nhiệm.

Một đường phi hành nhìn thấy rất nhiều hình cảnh yêu thú kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, tuy rằng rất tàn nhẫn, thế nhưng có thể phản ứng một mặt sinh cơ bừng bừng.

Hơn nữa càng tiến vào sâu thì đẳng cấp yêu thú lại càng cao hơn. Đoạn đường đầu tiên mới chỉ nhìn thấy một ít yêu thú từ cấp ba trở xuống tìm thức ăn, đuổi có đuổi, chạy có chạy, bắt được thì ăn, chạy thoát liền ẩn nấp không thấy.

Khi xâm nhập vào sâu hơn, đã bắt đầu xuất hiện yêu thú cấp bốn cấp năm, thậm chí là yêu thú cấp năm, những yêu thú này đã sơ bộ có được ý thức của mình, đương nhiên đó là loại tồn tại gần giống như nguyên thức mà thôi, bản thân chỉ có được chút ít trí tuệ đơn giản.

Loại yêu thú này gần như chỉ bắt lấy yêu thú khác, đòi lấy thú nguyên linh của con mồi, từng bước từng bước sinh ra ý thức tự chủ tu luyện.

Yêu thú cấp sáu tương đương với tu luyện giả sĩ giai của nhân loại bình thường.

Tiếp tục xâm nhập vào sâu hơn một chút, yêu thú từ từ nhiều hơn, tương đương với tình độ sư giai, những yêu thú này coi như đã chân chính bước vào con đường tu luyện, ăn đối với chúng đã không còn quan trọng, hấp thu khí nguyên mới là căn bản.

Hơn nữa tới loại yêu thú cấp độ này thì trí tuệ đã có phát triển nhất định, đối với nhân tu bắt đầu kiêng kỵ, bởi vì trong tiềm thức của chúng luôn luôn phát sinh cảnh báo, nhân tu chính là thiên địch của chúng.

Bởi vậy khi tới tầng này, từng bước phải càng thêm cẩn thận.

Ngay khi Dương Thiên tạm thời dừng lại bay lên trên ngọn cây hơn mười trượng dò xét địa hình, bỗng nhiên có tiếng rống to từ xa xa truyền tới.

Sau đó ba con la phong thử từ bụi cây rậm rạp thất kinh nhảy ra ngoài, so với nói là nhảy, nói là bay đúng hơn.

La phong thử thuộc về yêu thú cấp bảy, sơ bộ có năng lực phi hành, chỉ là trình độ còn tương đối thấp.

Bởi vậy chúng chỉ có thể phi hành tại khoảng cách tương đối ngắn, khi vừa mới hạ xuống mặt đất, bỗng nhiên phía sau nổi lên gió to, một con hắc hổ vượt qua cực nhanh, trong nháy mắt đã hạ gục một con la phong thử, chỉ một kích đã hoàn toàn thành công.

Hắc hổ há miệng ra, một đoàn hỏa diễm màu đen phóng ra ngoài, bắn trúng một con la phong chỉ thứ hai, còn con la phong thứ ba dưới sự hi sinh của hai đồng bạn đã bỏ trốn mất dạng.

Nhìn hắc hổ, Trương Liêu cả kinh nói.

- Địa sát hổ!

Những người khác cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, kỳ thực con hắc hổ này cũng chỉ mới cấp chín mà thôi, tương đương với nhân tu đại sư giai sơ kỳ, tự nhiên không thể nào uy hiếp được tới mấy người Dương Thiên, thế nhưng thực lực của địa sát hổ đã thuộc về yêu thú cao đẳng, vừa sinh ra đã là yêu thú cấp sáu, khi tới thể thành thực chính là yêu thú cấp mười hai.

Muốn chống đỡ yêu thú cao đẳng này, nhưng lại không phán tán ra một chút khí nguyên nào, hiển nhiên vô cùng khó khăn.

- Dương đạo hữu, bản tăng tuy rằng vẫn không phát hiện ra nguyên mạch, thế nhưng nơi này có khí nguyên khổng lồ vận chuyển.

Hòa thượng béo mập tỏa sáng hai mắt nói.

Sắc mặt Dương Thiên không phải quá thoải mái trả lời.

- Các vị xuống thêm một chút nữa sẽ có yêu thú từ cấp mười xuất hiện, nếu như gặp phải tập kích thì xin các vị đừng lưu thủ, Dương môn an toàn dẫn các vị tới đây đã là cực hạn rồi.

Yêu thú từ cấp mười trở nên đã tương đương với tu luyện giả linh hồn giai, đối với mấy người Dương Thiên đã sinh ra được lực uy hiếp.

Ngay khi Dương Thiên tính toán muốn né tránh khỏi con địa sát hổ tiếp tục tiến vào sâu hơn, bỗng nhiên một đoàn hỏa diễm màu đen từ bên cạnh gào thét phóng tới, nơi đi qua tất cả đều hóa thành hư ảo.

Dương Thiên kinh hãi.

- Không tốt!

Sắc mặt Trương Liêu kinh hãi, trong nháy mắt tránh đi, hòa thượng béo mập cầm trong tay hồ lô rượu nhắc lên, một cột nước bắn ra ngoài.

Nhìn hỏa diễm màu đen bắn tới, sắc mặt Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu như thường, thậm chí ý né tránh cũng không có, điều này làm cho ba người còn lại nghi hoặc không thể giải thích được.

Cột nước và hỏa diễm màu đen va chạm với nhau, cùng bộc phát ra sóng khí cường liệt, hai bên trung hòa lẫn nhau, ánh mắt của hòa thượng béo mập tập trung vào chỗ sâu trong rừng rậm.

Dương Thiên cả kinh toát mồ hôi lạnh toàn thân, vừa rồi nếu như không phải hòa thượng béo mập kinh xuất thủ, vậy thì hỏa diễm diễm màu đen kia đã bắt trúng hắn rồi.

- Đa tạ La Hán huynh giải vây!

Dương Thiên cảm kích nói.

- Dương đạo hữu không cần phải khách khí, lúc này bản tăng nên xuất lực, người dẫn bọn ta tới nơi này coi như là công đức viên mãn, phía dưới hãy giao cho chúng ta vậy!

Hòa thượng béo mập hào sảng uống một ngụm rượu nói.

Đang khi nói chuyện hòa thượng béo mập cũng liếc mắt nhìn về phía Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu, trong lòng hơi cảm thấy không ổn, hỏa diễm màu đen vừa rồi, uy lực thật lớn, đã vượt qua trình độ linh hồn giai sơ kỳ bình thường, coi như là linh hồn giai trung kỳ cũng không nhất định có thể chống đỡ chính diện được, vậy mà sắc mặt hai người này vẫn như thường, đối với hỏa diễm màu đen căn bản không có chút phản ứng nào.

Tình hình như vậy chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất đó chính là hai người căn bản không nhìn ra được hỏa diễm màu đen kia lợi hại, thứ hai là hai người hoàn toàn không hề sợ hãi, đối với hỏa diễm màu đen rất coi thường.

Thanh niên mặc tử bào và nữ tử kia rốt cuộc thuộc về loại nào, hòa thượng béo mập lúc này không thể nào nhìn thấu được. Thế nhưng vô luận là loại nào đối với tình hình hiện tại đều không tốt. Nếu như là loại thứ nhất thì hai người căn bản là trời buộc không có tác dụng, còn nếu là loại thứ hai thì phiền phức rồi, người có ý ẩn dấu tu vi hiển nhiên có nguyên nhân đặc biệt, cũng là người rất có tâm cơ, càng có thể mang tư tâm nào đó.

Nếu như hai người này là tu luyện giả linh hồn giai đại thành, đạt tới linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong, vậy thì làm thế nào cho phải? Hòa thượng béo mập thầm thấy sợ trong lòng.

Đúng lúc này, một đạo quang mang màu đen bắn tới, trong nháy mắt đã tới trước mặt đầu hắc hổ vừa mới giết chết hai la phong thử, vẫn là địa sát hổ, thế nhưng đầu địa sát hổ này dài một trượng cao gần trượng, thân hình vô cùng khổng lồ, đôi con ngươi màu bạc tỏa ra quang mang hung ác độc địa.

Thế thành thực, địa sát hổ cấp mười một, hơn nữa còn sắp tiến giai tới cấp mười hai, loại siêu cấp thành thực thể.

Loại yêu thú cấp bậc này đã không phải là tu luyện giả linh hồn giai sơ kỳ bình thường có thể đối phó được rồi.

- Các vị cẩn thận, đây là mẫu hổ (hổ mẹ), nó đã coi chúng ta muốn tập kích ấu hổ, hiện tại tính công kích rất mạnh!

Hòa thượng béo mập phát ra tiếng cảnh báo.

Vừa dứt lời, cái miệng to lớn của địa sát hổ mở ra, trong lúc rít gào, mấy đạo thiểm điện màu đen từ trong miệng phun ra, thậm chí còn có hai đạo hỏa diễm màu đen càng sắc bén điên cuồng công kích tới.

Khí nguyên toàn thân Trương Liêu tăng vọt, hét lớn một tiếng, nắm tay giống như gió xoáy đánh mạnh, va chạm với thiểm điện màu đen cùng một chỗ, phát ra tiếng nổ ầm ầm vang dội.

Trương Liêu nguyên bản tự tin mười phần ngành cứng chống lại thiểm điện màu đen, trong lòng âm thầm kêu khổ, dĩ nhiên đã đạt tới cực hạn.

Hòa thượng béo mập cũng nhìn ra Trương Liêu sắp không địch lại, đang định chuẩn bị xuất thủ tương trợ, đột nhiên phía sau mát lạnh, vô cùng kinh hãi, quay người lại đánh ra một chưởng, một phật thủ ấn mạnh mẽ áp về hướng bụi cây cách đó không xa.

Rống...

Một tiếng rống rung trời, lại một đầu hắc hổ thật lớn chạy ra, so với đầu mẫu hổ kia còn to lớn hơn một chút.

Phật thủ ấn đánh vào thân thể hắc hổ giống như đánh vào ngọn núi đá, ba một tiếng giòn vang, sau đó cái gì cũng không còn lưu lại.

Ầm...

Lại một tiếng trầm muộn vang lên, Trương Liêu đã bị một đoàn hỏa cầu màu đen đánh bay ra ngoài, nếu không phía dưới lúc Dương Thiên thi triển ra một đạo quang thuần màu trắng trung hòa đi hơn phân nửa lực lượng thì một kích này đã đủ làm cho Trương Liêu trọng thương.

519. Chương 505: Tiểu Lộ Thân Thủ.

Trương Liêu bị đánh lui lại hơn mười bước muốn ngạnh kháng chống lại, thế nhưng trong miệng thấy mặt, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi.

Hòa thượng béo mập lúc này đang cùng với một đầu hắc hổ khác chiến đấu coi như ngang nhau, năm người đã tiến vào trong vòng sấn bấn của một nhà ba địa sát hổ.

Đầu địa sát hổ cuối cùng xuất hiện là đầu địa sát hổ siêu thành thực thể, đã tiến hóa tới yêu thú cấp mười hai, tương đương với tu luyện giả linh hồn gia hậu kỳ đỉnh phong.

Hòa thượng béo mập lúc này có hơi chút chật vật, nhưng không rơi vào tình thế hạ phong, tu vi lại mơ hồ có dấu hiệu nhảy qua linh hồn giai trung kỳ tiến vào linh hồn giai hậu kỳ, trước đó hình như ẩn dấu thực lực.

Mẫu hổ lúc này đã phát cuồng tính, hướng về phía Dương Thiên vồ tới, Dương Thiên lập tức tung ra hai kiện pháp bảo chống lại, nhưng không tạo nên tác dụng gì.

Một thanh phi kiếm, một viên ngọc châu, hai kiện pháp bảo đánh vào người mẫu hổ lập tức bị lực lượng cường đại chấn cho nát bấy, thân thể của địa sát hổ mạnh mẽ vượt quá sức tưởng tượng.

Dương Thiên vô cùng kinh khủng muốn tránh né, thế nhưng dưới uy áp mạnh mẽ của địa sát hổ, tốc độ của hắn giảm đi trên diện rộng.

Nhìn thấy đồng bạn bị nguy cấp, hòa thượng béo mập muốn xuất thủ giải vây, thế nhưng công hổ (hổ bố, hổ đực) lại mạnh mẽ công kích. Hòa thượng béo mập dưới tình huống khẩn trương, rốt cuộc không còn tiếp tục ẩn dấu, khí nguyên giống như biển gầm bộc phát mạnh mẽ, từ linh hồn giai trung kỳ đẩy lên tới hậu kỳ đỉnh phong, cách địa vương giai chỉ còn một bước.

Hồ lộ rượu trong tay ném mạnh ra ngoài, trong nháy mắt đã biến thành một chiếc hồ lô khổng lồ chừng hơn mười trượng, trực tiếp đập vào mẫu hổ.

Thế nhưng tốc độ mẫu hổ đột nhiên gia tăng, hóa thành một đạo thiểm điện màu đen, trực tiếp tránh thoát được hồ lô rượu, lại một lần nữa xông vào Dương Thiên, Dương Thiên mở to hai mắt tuyệt vọng không gì sánh được, trong lòng hối hận đã mạo hiểm tới đây, so với cái chết chẳng bằng an ổn tại Thiên Du Cửu Phương.

Lúc này hòa thượng béo mập đã đánh ra cả mười thế võ, cũng không thể nào thoát được công hổ, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Dương Thiên sắp mất mạng dưới miệng hổ, dưới tình thế cấp bách nhìn sang Lâm Khiếu Đường kêu cứu, đã thấy một đạo tử quang hiện lên.

Ầm một tiếng, đạo tử quang phá không vọt đi, đánh về phía thân thể dị hổ đang há miệng muốn cắn Dương Thiên, đầu hắc hổ này ngay cả tiếng rống cuối cùng cũng không phát ra được đã một mệnh ô hô.

Một màn này làm cho Dương Thiên và Trương Liêu trừng mắt há miệng, hai người liều mạng dốc hết toàn lực cũng không thể nào làm cho đầu mẫu hổ kia chịu chút thương tổn, chính mình còn suýt chút nữa chết đi, đầu mẫu hổ này phẳng phất như đao thương bất nhập.

Thế nhưng đạo tử quang kia lại có thể giết chết được mẫu hổ một cách đơn giản tới như vậy, làm cho trong lòng hai người không khỏi chấn động.

Tử mang chính là do Lâm Khiếu Đường phóng ra, nếu là người khác thì hắn cũng không muốn cứu cho lắm, thế nhưng Dương Thiên này lại không cứu không được, đối với năng lực đặc thù của hắn Lâm Khiếu Đường cảm thấy rất hứng thú.

Lúc này hòa thượng béo mập cũng đang vô cùng khiếp sợ, sức ép lên bản thân bỗng nhiên giảm mạnh, đầu công hổ nhìn thấy bầu bạn của mình bị giết chết, nhất thời tức giận ngập trời, bỏ qua hòa thượng béo mập, cuồng nộ gầm lên một tiếng rồi lao về phía Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu. Triển Thanh Nhu hơi lật tay, một thanh phi kiếm màu lam phá không bay đi.

Phập...

Một tiếng đâm xuyên da thịt vô cùng rõ ràng.

Phi kiếm màu lam thẳng tắp đâm vào trong đầu công hổ, thân thể to lớn giữa không trung nhất thời trở nên mềm nhũn, một tiếng ầm vang lên, thân thể nặng nề ngã xuống dưới mặt đất, trong nháy mắt không còn động đậy.

Bàn tay nhỏ bé của Triển Thanh Nhu cách không nắm lấy, hai khóa thú nguyên tinh trong suốt màu đen lập tức bị hút vào trong tay, rồi thu vào trong không gian trữ vật.

Toàn bộ quá trình vô cùng đơn giản hời hợt, phẳng phất giống như diễn luyện thường ngày mà thôi, mà đầu công hổ kia là bìa ngà để tập luyện.

Thần thông như vậy làm cho hòa thượng béo mập, Dương Thiên và Trương Liêu khiếp sợ không thôi, trong lòng ba người nổi lên sự bất ổn không thể kiềm chế, thậm chí còn sinh ra một tia sợ hãi.

Bất luận là tu luyện giả cấp thấp hơn nào gặp phải tu luyện giả cấp cao hơn đều sinh ra loại sợ hãi như thế này.

Lẽ nào đôi phu phụ này đang tận lực ẩn dấu tu vi hay sao? Trong lòng ba người đồng thời hiện lên suy nghĩ này trong đầu, thế nhưng ba người đã dùng tất cả các loại bí thuật dò xét, kết quả cuối cùng vẫn chỉ là linh hồn giai sơ kỳ đỉnh phong như cũ.

Ba người liên tục thăm dò vẫn không hề có chút tiến triển nào, hòn đá lớn huyền phù trong lòng đã hơi có chút hạ xuống, dù sao thì hạ giới vẫn có tồn tại một ít tu luyện giả đặc thù, tu vi của bọn họ có thể không cao lắm, thế nhưng thần thông của bọn họ lại phi thường to lớn, chiến đấu với tu luyện giả cao hơn so với chính mình một hai cảnh giới cũng không hề rơi xuống hạ phong, thậm chí còn có người khiêu chiến tu luyện giả cấp cao hơn, vượt hẳn một giai vị mà không sợ hãi chút nào.

Những tu luyện giả như vậy thông thường dung mạo không sâu sắc, cũng không phải rất nổi danh.

Nếu như đôi phu phụ này trùng hợp là loại tu luyện giả đặc biệt như vậy mà nói, ba người Dương Thiên, hòa thượng béo mập và Trương Liêu thực tế có thể dễ dàng tiếp thu một chút.

Dù sao lại tu luyện giả như vậy tuy rằng có thần thông rất lớn, thế nhưng lại chịu sự giới hạn bởi tu vi, cường thịnh hơn nữa thì cũng chỉ có giới hạn, còn không đến mức hoàn toàn không thể ngăn cản nổi, nhiều lắm chỉ là dấu pháp thu một chiêu nửa thức mà thôi, không đến mức bị đối phương nắm chắc sinh mệnh trong tay.

Thế nhưng mặc kệ là tu luyện giả thần thông hay là tu luyện giả địa vị cao, hiển nhiên địa vị của Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu trong cảm nhận của ba người đã đề cao rất nhiều.

Trước đó Trương Liêu còn có chút ý tứ khí thế áp người, dù sao tu vi chính mình vẫn cao hơn một bậc.

- Lâm đạo hữu, Triển đạo hữu, thần thông rất cao. Bần tăng bội phục, bội phục!

Hòa thượng béo mập chấp tay hình chữ thập, ngữ khí vừa có phật ý lại vừa có điểm giang hồ nói.

- Ha ha, may mắn đánh trúng điểm yếu hại của địa sát hổ mà thôi. Đại sư quá khen!

Lâm Khiếu Đường khẽ cười nói.

- Lâm đạo hữu quá mức khiêm tốn rồi, vừa rồi một chiêu kia quả thực vô cùng lợi hại, nếu như tiểu đệ gặp được sợ là cứu tử nhất sinh a. Nguyên lai phu phụ hai người vẫn giấu diếm, tiểu đệ xấu hổ! May mà tiểu đệ mới tới Lâm đạo hữu, nếu không thì ngày này năm sau là ngày giỗ của tiểu đệ rồi! Ân cứu mạng, suốt đời khó quên!

Dương Thiên chấp tay nói, đối với việc Lâm Khiếu Đường vừa mới cứu hãn một mạng thực sự cảm kích trong lòng, thật tình nói.

- Nếu như Lâm mỗ và các vị đã kết bạn mà đến, tự nhiên là phải giúp đỡ lẫn nhau, Dương huynh đệ đã khổ cực dẫn đường, đã chiếm công đầu, còn Lâm mỗ sao có thể không làm cái gì đây! Dương huynh đệ không cần phải quá mức để tâm!

Lâm Khiếu Đường không để tâm nói, nói như vậy coi như đã nâng công của Dương Thiên lên rất cao, lại nói bản thân cũng không phải khán giả, đồng thời càng nâng vị trí Dương Thiên lên cao, điều này là do Lâm Khiếu Đường có ý định nối gần quan hệ với Dương Thiên.

Nếu là trước đó Lâm Khiếu Đường nói như vậy, chỉ sợ Dương Thiên chỉ cười cười cho qua, căn bản không để trong lòng, thế nhưng lúc này đã để lộ chút thần thông, địa vị đề cao rất nhiều. Trong nhận thức của Dương Thiên thì thực lực của Lâm Khiếu Đường đã vượt qua hắn rất xa, nghiêm nhiên trở thành tồn tại giống như hòa thượng béo mập, một tu luyện giả địa vị cao khen một tu luyện giả địa vị thấp, hiển nhiên tu luyện giả địa vị thấp thoải mái không gì sánh được.

Dương Thiên có chút không có ý tứ, bắt đầu nói:

- Lâm đạo hữu quá mức đề cao tiểu đệ rồi, tiểu đệ chỉ là kẻ dẫn đường mà thôi, những hung hiểm phía sau cần phải dựa vào các vị.

Hòa thượng béo mập cầm lấy hồ lô uống một ngụm rượu nói:

- Người tu luyện không câu nệ tiểu tiết, lời khách sáo sẽ không nói nhiều nữa, chúng ta nhanh chóng đi thôi, nơi đây không nên ở lâu.

- Đúng đúng đúng!

Dương Thiên vội vã gật đầu nói.

Lúc này, đứng bên cạnh, Trương Liêu có chút tụt xuống phía dưới, trong năm người chỉ có một mình hắn thụ thương, hơn nữa thương thế còn không hề nhẹ, sức chiến đấu giảm bớt đi nhiều, thậm chí nội tức cũng có chút bất ổn.

Mắt thấy bốn người đã bay lên không trung Trương Liêu cấp bách vận khí nguyên đẩu theo, nhưng ngực cảm thấy khó chịu, sau khi tiến vào sâu hơn được một hồi, Dương Thiên tựa hồ ý thức được cái gì, xoay người lại hỏi.

- Trương đạo hữu, còn có thể chống đỡ được hay không?

- Có thể!

Trương Liêu gian nan phun ra một câu.

Vào!

Một tiếng xé gió rất nhỏ, một viên đan dược rơi vào trong tay Trương Liêu, Trương Liêu sửng sốt, nhìn Triển Thanh Nhu, lập tức nói:

- Đa tạ Triển đạo hữu đã tặng đan!

- Không cần khách khí, nuốt vào điều tức một hồi là không còn việc gì nữa rồi!

Triển Thanh Nhu mở miệng nói, giọng vô cùng thanh nhã nhẹ nhàng.

Giọng nói thanh nhã này nhất thời làm cho Trương Liêu có chút tâm loạn, hơi xuất thần một chút, nếu không phải là cơn đau trào lên giật mình tỉnh lại thì chắc hẳn sẽ còn trầm mê thật lâu, mở miệng nuốt viên đan dược vào trong bụng, toàn bộ thân thể cảm giác có chút nóng rực, dưới chân điểm nhẹ thân thể như bay lên, cảm giác không khỏe trước đó đã biến mất không còn.

Huyệt động sâu rộng vượt quá xa tưởng tượng, hơn nữa dùng nguyên thức thăm dò so với bên ngoài có phạm vi nhỏ hẹp hơn rất nhiều, ngay cả nguyên thức biến thái như Lâm Khiếu Đường cũng chỉ có thể vươn xa nhiều nhất là hơn nghìn trượng mà thôi.

Những người khác hiển nhiên càng thêm có hạn, bất quá Dương Thiên đối với phương hướng hành trình có vẻ nhận biết phi thường chính xác, có đôi khi xuất hiện mấy chỗ rẽ, nhưng cũng không hề dừng lại, phẳng phát như hắn đã hoàn toàn biết rõ lộ tuyến.

Một đường này đẳng cấp yêu thú càng lúc càng cao, yêu thú cấp chín đã xuất hiện khá nhiều, Trương Liêu và hòa thượng béo mập thuộc về loại hình chuyên chiến đấu, Dương Thiên thuộc về tu luyện giả chuyên kỹ

năng, tại phương diện chiến đấu so với tu luyện giả bình thường yếu hơn không ít, nhiều lắm chỉ có năng lực tự bảo vệ mình mà thôi.

Về phần Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu trên đường tuy rằng có thỉnh thoảng xuất thủ, chỉ khi hòa thượng béo mập và Trương Liêu không thể giải quyết được trong thời gian ngắn thì hai người mới thi triển ra một chút thần thông tiểu pháp.

Dương nhiên những thần thông tiểu pháp này trong mắt ba người Dương Thiên lại vô cùng bí hiểm, trên cơ bản là tiện tay liền có thể giết chết được bất luận yêu thú nào.

Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu trong cảm nhận của ba người có địa vị càng lúc càng cao, cho dù là hòa thượng béo mập có tu vi linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong cũng phi thường cung kính.

Trải qua hai ngày liên tục tiến vào sâu hơn, rốt cuộc cũng đã tới chỗ sâu nhất trong huyết động, nơi này ánh sáng rất ít, nhiệt độ cực thấp. Trên mặt đất xuất hiện một tầng băng khí đông kết lại, thậm chí là những cục băng nho nhỏ cứng rắn.

Dương Thiên chỉ có tu vi linh hồn giai sơ kỳ đối với giá lạnh nơi này cũng có chút ăn không tiêu.

- Các vị dùng nguyên thức thăm dò cẩn thận một phen!

Dương Thiên rung mình một cái rồi nói.

Lâm Khiếu Đường hiện tại đã xuất hiện vẻ kinh ngạc trên mặt, từ lúc tiếp cận nơi này hắn đã phát ra nguyên thức dò xét. Cách nơi này ngầm khoảng trăm trượng, có một khoáng mạch trung cấp nguyên thạch phi thường khổng lồ, khí nguyên nồng nặng tụ tập lại, hầu như ngưng tụ cùng một chỗ, sơ bộ tính ra cũng có mấy nghìn thạch (một thạch sở dĩ bằng 50kg), một thạch nguyên mạch luyện chế thành nguyên thạch chỉ ít cũng có 500 khóa, như vậy mấy nghìn thạch tương đương với một tài phú vô cùng khổng lồ.

- Tiểu tử, không nghĩ tới nơi này lại có một nguyên mạch khổng lồ tới như vậy, tại hạ giới đã coi như là một bút tài phú lớn rồi.

Kỳ Áo sau khi thăm dò cảm thán nói.

Lâm Khiếu Đường không chút biểu tình trả lời.

- Số nguyên thạch này nhiều lắm chỉ đủ cho một tu luyện giả địa vương giai trung kỳ tại thời điểm trùng quan đột phá dùng một lần mà thôi.

Kỳ Áo nhất thời kêu lên.

- Lâm tiểu tử, đừng có tham lam vô đáy như vậy, tại vị diện căn cốt như thế này còn có thể tìm được nguyên mạch mấy nghìn thạch đã coi như rất không tồi rồi. Toàn bộ hạ giới cộng lại liệu có bao nhiêu đại vương giai trung kỳ trùng kiến tiến vào hậu kỳ chứ?

Lâm Khiếu Đường nhún vai nói.

- Nhưng so với không có vẫn tốt hơn!

- Lời vô ích!

Lão quái vậy mấy vạn năm tuổi lúc này cũng cực kỳ trẻ con.

Dương Thiên thấy thần sắc bốn người biến đổi, trong lòng biết đã dò xét ra được kết quả, vì vậy thoải mái nói.

- Các vị, nguyên mạch này vẫn được bảo tồn hoàn hảo không chút tổn hao nào, không gian huyết động lớn như vậy đều là do nơi này cung cấp khí nguyên, hơn nữa thử nguyên mạch hay hoạt tính nguyên mạch có thể không ngừng hấp thu khí nguyên trong trời đất để bổ sung, chỉ cần không phá đi nguyên nhân thì sẽ không ngừng ngưng tụ ra nguyên thạch mới. Trên đường mọi người đều xuất thủ, Dương mỗ cho rằng mọi người chia đều là được.

Trương Liêu và hòa thượng béo mập nhìn nhau, hòa thượng béo mập lên tiếng nói.

- Bần tăng không có ý kiến!

- Đồng ý!

Trương Liêu cũng nói.

Hai mắt Lâm Khiếu Đường lúc này lóe sáng, thần sắc đề phòng, căn bản không hề nghe thấy đoạn đối thoại giữa ba người này, mà là nhìn vào một huyết động nhỏ nhỏ cách đó xa xa, bên trong đó đang có một đôi mắt lóe lên quang mang màu lam yếu ớt, đôi mắt này đang chăm chú nhìn ra bên ngoài.

Ngoài trừ Triển Thanh Nhu ra, ba người còn lại căn bản không hề phát hiện ra điều gì dị thường, ngược lại đối với biểu hiện lúc này của Lâm Khiếu Đường cảm thấy hoảng sợ.

Trương Liêu và hòa thượng béo mập nhất thời mất lạnh. Khi các tu luyện giả thực lực chênh lệch nhau kết bạn mạo hiểm thu được bảo vật, muốn chia đều tuyệt đối không có khả năng.

Các tu luyện giả địa vị cao không độc chiếm toàn bộ thì đã coi như là kết quả không tồi rồi.

Dương Thiên cảm giác được bầu không khí ngưng trọng, hơi do dự một chút quanh co nói.

- Nếu không thì Lâm đạo hữu và Triển đạo hữu chiếm sáu thành, bốn thành còn lại ba người chúng ta chia đều!

520. Chương 506: Tuyệt Vương Điều

Dương Thiên suy nghĩ một chút rồi đưa ra nhượng bộ lớn nhất. Trương Liêu và hòa thượng béo mập tuy là không muốn, cũng rất bất công, một đường vừa rồi hai người bọn họ có thể nói là liều cả mạng sống, nếu chỉ nói về xuất thủ tự nhiên là nhiều nhất, nhưng hiện tại không dám có bất cứ biểu thị gì, rốt cuộc vẫn phải cam chịu, dù sao thì vào thời khắc nguy cơ nhất vẫn phải dựa vào phụ phụ Lâm Triển này thì triển thần thông giải vây.

Thế nhưng Dương Thiên vừa dứt lời, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên từ nắm đấm biến thành trào phát ra, hành động này làm cho thần sắc Trương Liêu và hòa thượng béo mập đại biến.

Hai người không nói hai lời liền lập tức xuất thủ chống lại, cho dù đấu không lại thì cũng tuyệt đối không khoanh tay chịu chết. Trương Liêu đánh ra một đạo quyền phong cương mãnh âm âm kéo tới, hòa thượng béo mập thì cầm hồ lô phóng ra mấy đạo thủy đạo từ rựu.

Lâm Khiếu Đường phóng ra hai tử kim thủ, hoàn toàn không nhìn quyền phong và thủy điều, khi vừa mới đối mặt liền bị bóp nát báy, Dương Thiên hoảng hốt, trong vẻ tuyệt vọng còn có chút bất đắc dĩ.

Nhưng mà, ngay khi Dương Thiên nhắm lại hai mắt là lúc hai tử kim thủ cũng vượt qua hai bên sườn thân thể của hắn, tiếp đó là một tiếng nổ vang từ phía sau truyền tới.

Nhất thời băng tinh xung quanh nổ tung, sóng khí cuộn cuộn, thậm chí còn có tiếng kêu bén nhọn truyền ra.

Lúc này ba người mới nhìn rõ, mục tiêu mà Lâm Khiếu Đường muốn công kích lại chính là một đầu tuyệt vương điều ẩn núp bên dưới băng tinh.

Lúc này, đầu tuyệt vương điều này đã bị kéo ra ngoài, đang cùng với hai tử kim thủ chiến đấu với không phân cao thấp. Đầu tuyệt vương điều này cao không tới hai thước, hơn nữa cái đuôi lại ước chừng năm thước, càng tỏa ra khí băng hàn nồng đậm.

Tuyệt vương điều thuộc về loại thượng cổ dị thú, từ nhỏ đã là yêu thú cấp chín, thể thành thực tại hạ giới cho tới hiện tại chưa từng nghe thấy, bất quá trên diễn tịch từng có ghi chép, nói là đã từng xuất hiện qua tuyệt vương điều cấp mười bốn, nơi nó đi qua toàn bộ đều bị đóng thành băng.

Đầu tuyệt vương điều này tỏa khí hàn nguyên vô cùng dày đặc, càng gần chỗ tới, dưới tình huống thu liễm khí tức ngay cả hòa thượng béo mập cũng không có hề phát hiện ra, hiển nhiên ít đã vượt qua cấp mười hai, chí ít cũng là yếu thú cấp mười ba đỉnh cấp.

Lúc này trên mặt ba người Dương Thiên đỏ bừng xấu hổ, hiển nhiên bọn họ đã lấy lòng tiểu nhân để đo lòng quân tử. Thế nhưng dưới lợi ích thật lớn mê hoặc, nhân tâm cách cái bụng, thực sự rất khó có thể nói trước sẽ phát sinh tình huống gì.

Yêu thú cấp mười ba đối với tu luyện giả linh hồn giai mà nói thực sự quá mức cường đại, đã vượt qua phạm vi chịu đựng được, hơn nữa nguyên thức cũng đã sơ bộ hình thành, so với những yêu thú có trí tuệ bình thường còn khó chơi hơn rất nhiều. Cho dù là Dương Thiên, hòa thượng béo mập và Trương Liêu liên thủ cũng không phải là đối thủ, trừ phi có thêm hai tu luyện giả linh hồn giai khác hợp tác tạo thành trận hình thì mới cầm giữ được.

Bất quá đầu tuyệt vương điều này cũng chỉ vừa mới tiến hóa lên cấp mười ba, nếu như yêu nguyên đã củng cố vững chắc, vậy thì năm tên tu luyện giả linh hồn giai cũng chưa chắc đã là đối thủ, dù sao yêu thú cấp mười ba tương đương với tu luyện giả địa vương giai.

Tuyệt vương điều tản mát ra hàn khí có uy lực cực lớn, ba người Dương Thiên phải lập tức rời xa khỏi trung tâm, thối lui lại hơn trăm trượng mới đỡ hơn một chút.

Nhưng mà Lâm Khiếu Đường chỉ dùng hai tử kim thủ đã có thể kìm chế lại được tuyệt vương điều, mà nhìn tình hình chiến đấu có vẻ như ngang nhau, nhưng thực tế người họ Lâm kia rõ ràng là có ý định tiêu hao yêu nguyên của tuyệt vương điều, hình như có ý định bắt sống.

Về khiếp sợ trong mắt Dương Thiên càng đậm, mà về mặt Trương Liêu thì lại vô cùng phiền muộn, hiển nhiên tu vi của vị Lâm đạo hữu này tuyệt đối không phải như biểu hiện bề ngoài ngay từ lúc ban đầu.

Hòa thượng béo mập thì không ngừng uống rượu trong hồ lô, nói đến cũng lạ, chiếc hồ lô kia phẳng phất giống như không có đáy, rượu bên trong cũng phẳng phất giống như uống mãi không hết!

Nhìn người thanh niên mặc tử bào thành thạo đối phó với tuyệt vương điều, hòa thượng béo mập vô luận là thế nào đi nữa cũng không tiếp tục cho rằng hắn chỉ là một vị tu luyện giả đặc thù tu vi bình thường nhưng thần thông rất cao.

Rất hiển nhiên tu vi của người thanh niên mặc tử bào và nữ tử áo lam đã vượt qua tưởng tượng của hắn, chỉ sợ người ta là lão quái vật địa vương giai.

Hòa thượng béo mập vừa mới nghĩ đến địa vương giai, trong lòng nhất thời vô ý cả kinh, nhìn bóng lưng màu tím, thần sắc phức tạp, đồng thời cũng có cảm giác kính nể. Dương nhiên lo lắng một lúc nữa không được phân nguyên thạch mới là nguyên nhân ba động lớn nhất trong lòng.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường từ từ chiếm thế thượng phong, chuẩn bị thế khống chế đầu tuyệt vương điều kia, bỗng nhiên phía trên chợt lóe một đoàn quang mang màu bạc, một hàn khí cường đại ngưng tụ sống xung kích rất mạnh truyền tới.

Nơi hàn khí đi qua, tất cả mọi thứ cản đường đều bị biến thành băng, thậm chí trong nháy mắt lập tức bị đông cứng, ngay cả không khí cũng không tránh khỏi.

Y phục của Dương Thiên trong nháy mắt cứng ngắc, đã bị đóng băng, mà Trương Liêu thì liều mạng vận chuyển nguyên lực chống đỡ, nhưng lại bị hàn khí trực tiếp đẩy bật ra xa, nặng nề va lưng vào một tảng băng lớn phía sau.

Miệng hồ lô của hòa thượng béo mập trực tiếp bị đóng băng, thân thể mập mạp bị đẩy ngược lại phía sau, đồng thời lướt qua những mảnh băng trong không khí, toàn thân xuất hiện nhiều vết cắt nhỏ, bộ dạng cực kỳ chật vật.

Lực lượng kinh khủng như vậy, ba người lần đầu tiên nhìn thấy, sự trong lòng đã lên tới cực hạn, thiếu chút nữa sẽ chạy trốn chết, tồn tại như vậy tuyệt đối không phải là những người như bọn họ có thể trêu chọc vào được.

Bất quá, khi ba người liên tục thối lui lại hơn trăm trượng, cũng kinh ngạc phát hiện ra thân ảnh màu tím và thân ảnh màu lam đứng một bên quan sát trận chiến lại không chút nhúc nhích nào, dường như hàn khí vô cùng cường liệt này đối với bọn họ không có chút ảnh hưởng nào!

Cổ hàn khí cường đại tới biến thái vừa rồi, chính là do một đầu tuyết vương điều khác phát ra, không những vậy, đầu tuyết vương điều này là yêu thú cấp mười ba đã tiến hóa tới thể thành thực chân chính.

Dưới sự công kích của hai đại tuyết vương điều, thể thượng phong vừa rồi của Lâm Khiếu Đường hoàn toàn bị phá giải, không thể nào bắt được đầu tuyết vương điều kia.

Bất quá hàn khí đối với Lâm Khiếu Đường có thể nói là ảnh hưởng vô cùng bé nhỏ, đã từng trải nghiệm qua hàn khí vô cùng kinh khủng do Hàn Nguyệt Tiên Tử phát ra, Lâm Khiếu Đường đối với hàn khí hiện tại hoàn toàn không có cảm giác.

Tốc độ của tuyết vương điều cực nhanh, hai đầu phối hợp, thỉnh thoảng phóng ra hàn khí, băng thứ liên tục công kích.

Băng thứ phát ra không chỉ có hàn khí bức người, hơn nữa dường như pháp bảo, có tính công kích kéo dài rất mạnh, nếu như bị băng thứ bắn trúng, chỉ sợ thân thể lập tức bị tiêu diệt.

Chỉ dựa vào tử kim thủ đối phó với hai đầu tuyết vương điều hiển nhiên có chút thiếu dùng, sắc mặt Lâm Khiếu Đường khẽ động, trên tay phát ra một đoàn hảo điểm màu tím.

Trong nháy mắt khi hỏa điểm màu tím phát ra ngoài, hai đầu tuyết vương điều nhất thời cảm giác vô cùng bất an, thể tấn công càng lúc càng điên cuồng.

Chỉ thấy hai đạo ánh sáng mờ ảo lóe lên, ba gã tu luyện giả xem trận chiến xa xa, càng xem trong lòng lại càng thêm sợ hãi than thở, nếu như là chính mình đối chiến, vậy thì đừng nói là hai, chỉ cần một đầu đã đủ muốn chết.

- Lão quái địa vương giai!

Trương Liêu rốt cuộc không thể khống chế được thất thanh nói.

- Trương đạo hữu, người không phải là hiện tại mới nhìn ra đấy chứ?

Hòa thượng béo mập kỳ quái nhìn Trương Liêu hỏi.

Trương Liêu cười khổ nói.

- Lúc nào phát hiện thì có quan hệ gì? Lẽ nào phát hiện sớm một chút thì có chỗ dùng hay sao? Tồn tại địa vương giai cơ bản không phải là những tu luyện giả tán nhân như chúng ta có thể trên chọc vào được.

Về mặt Dương Thiên xin lỗi nhìn hai người nói.

- Trương đạo hữu, La Hán huynh, đều là do Dương mỗ quá mức nóng ruột, không tiếp tục quan sát cẩn thận, mới đưa tới hai lão quái địa vương giai, hôm nay bằng là đem toàn bộ nguyên mạch chấp tay dâng lên, đều là lỗi của Dương mỗ a!

Trương Liêu bắt đắc dĩ nói:

- Dương đạo hữu không cần phải trách. Lão quái địa vương giai nếu như cố tình ẩn dấu, lấy tu vi của người có quan sát nhiều hơn nữa thì cũng vô dụng thôi.

Dương Thiên gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu tự giễu cười cười. Khi nhìn thấy người thanh niên mặc tử bào, thần sắc lại hiện lên một tia hy vọng. Dù sao người này tại thời khắc nguy cơ đều xuất thủ đúng lúc, không giống như loại người thấy lợi tới mắt, có thể mọi chuyện không đến nỗi tồi tệ như trong tưởng tượng.

Hòa thượng béo mập nhìn chăm chăm vào bóng lưng màu tím nói:

- Bần đạo tuy rằng không môn không phái, thế nhưng trăm năm qua vẫn hồi hải ngược xuôi, những tu luyện giả hơi có chút danh vọng trong Chu Võ Quốc bản tăng đều đã từng gặp qua, nhưng đối với người này lại không có chút ấn tượng nào, lẽ nào hai người này là lão quái địa vương giai vừa mới tiến giai hay sao?

Ngay lúc ba người còn đang nói chuyện với nhau, cuộc chiến đấu xa xa càng lúc càng trở nên gay cấn, tuyết vương điều càng đánh càng trở nên điên cuồng, đối với người xâm lấn xông vào gia viên của chính mình biểu hiện ra vẻ quyết tâm không lùi lại.

Toàn thân hai đầu tuyết vương điều đã xuất hiện một tầng băng giáp kiên cố, hóa thành hai đạo quang mang màu trắng bắn về phía Lâm Khiếu Đường.

- Ngưng băng phá!

Trương Liêu thất thanh cả kinh kêu lên, tuyết vương điều là một loại yêu thú cực kỳ nổi danh, ở trong cuộc chiến Phong Ma thời kỳ thượng cổ đã tỏa sáng chói lọi, bởi vậy trong những thư tịch ghi chép về yêu thú có ghi lại tương đối toàn diện. Vô luận là chiêu số, hình thể hay đặc thù, thậm chí là tập tính sinh hoạt đều có ghi lại phi thường rõ ràng.

Tuyết vương điều một khi tiến hóa tới cấp mười hai, sẽ có thể phóng ra ngưng băng phá, đây là một tuyệt chiêu cực mạnh của loại yêu thú này. Thời kỳ thượng cổ, những tu luyện giả địa vương giai chịu không ít đau khổ bởi chiêu này, có một số thậm chí còn mất đi tính mệnh.

Hòa thượng béo mập nhìn hai đầu tuyết vương điều đã hình thành nên một tầng băng giáp bảo hộ toàn thân, có chút nghĩ mà sợ nói:

- Dương đạo hữu, chuyến đi này nếu như không có Lâm đạo hữu và Triển đạo hữu, cho dù chúng ta có tới được đây đi nữa thì cũng sẽ chết trong miệng tuyết vương điều, trong sách cổ có ghi chép tuyết vương điều ăn thịt người đó!

Phía sau lưng Dương Thiên lúc này đã sớm tràn đầy mồ hôi. Hắn cũng không nghĩ tới hai đầu tuyết vương điều này đều đã tiến hóa tới thể thành thực cấp mười ba, cho dù là tập hợp gấp đôi linh hồn giai theo dự định của hắn thì cũng chưa chắc đã qua được một cửa này.

Nhìn hai khóa băng đạn trùng kích phóng tới, con người Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ co rút lại, khoe miệng cũng hơi có chút nhếch lên, trước tiểu đánh tiểu nháo, làm cho hắn có chút muốn ngủ gà ngủ gật, hai đầu tuyết vương điều rất cuộc đã lấy ra chiêu số cực mạnh rồi.

Lục dục phía sau Lâm Khiếu Đường chợt lóe, trong nháy mắt hóa thành hư ảnh, sau đó thiểm điện màu vàng chớp động, thân hình hư không biến mất.

Sau một khắc đạo thân ảnh màu tím bỗng nhiên xuất hiện tại trung tâm hai đạo quang mang màu tím, sau đó hai cánh tay to lớn thiêu đốt trong hỏa diễm màu tím hực hực giống như mọc dài ra, ôm lấy hai đạo quang mang màu trắng, trực tiếp vững vàng khổng chế hai đầu tuyết vương điều chạy như điên.

Hỏa diễm màu tím chạm vào tuyết vương điều, lập tức bao trùm toàn bộ tầng băng giáp. Trong nháy mắt tầng băng giáp liền bị phá thành từng mảnh nhỏ, hai tuyết vương điều thống khổ kêu lên, hai đôi con người màu bạc hiện rõ một tia tuyệt vọng.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường lạnh lùng, trong lòng đối với thú nguyên tinh của yêu thú cấp mười ba sinh ra hứng thú nồng đậm, thú này còn trân quý hơn linh vương đan nhiều, thậm chí so sánh được với thiên nguyên tăng nguyên đan. Nếu như mang tới đấu giá hội tuyệt đối bán được với giá trên trời, cho dù không thu được nguyên mạch đi nữa thì chỉ cần thu được hai viên thú nguyên tinh coi như chuyến đi này rất không tệ.

Nhìn tất cả mọi chuyện phát sinh xa xa, con mắt Trương Liêu đột nhiên lồi ra, không thể tin tưởng nói.

- Lâm đạo hữu rốt cuộc là võ tu hay đạo tu? Dùng hai tay không có thể phá được tuyết chiêu ngưng băng phá của tuyết vương điều? Sao có khả năng?

Phản ứng của Dương Thiên và hòa thượng béo mập chỉ có hơn Trương Liêu chứ không kém. Cái miệng của Dương Thiên há thật lớn, nửa ngày không thể nào ngậm lại được, hòa thượng béo mập thì gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

Lão quái địa vương giai trung kỳ! Tồn tại càng mạnh hơn một tầng hiện lên trong đầu ba người, trừ khả năng này ra ba người không còn nghĩ ra được có khả năng nào khác.

Lúc này đang ôm lấy hai đầu tuyết vương điều, Lâm Khiếu Đường tự nhiên không thể biết được trong lòng ba người đứng cách đó xa xa đang suy nghĩ cái gì, đang định chuyển tới gần cổ của hai đầu tuyết vương điều thì đột nhiên một tiếng kêu thanh nhã truyền tới.

- Lâm đại ca, hạ thủ lưu tình!

Lâm Khiếu Đường hơi sững sốt, không giải thích được nhìn về phía Triển Thanh Nhu nói.

- Vì sao?

Triển Thanh Nhu nhìn hai đầu tuyết vương điêu đã mất đi ý chí chống lại, dưới chân điểm nhẹ một cái liền bay tới gần, ngọc thủ vươn tay sờ sờ vào cái đầu nhỏ bé của hai tuyết vương điêu nói:

- Hiện tại chúng đang rất sợ hãi, phi thường sợ hãi, vừa rồi khi Lâm đại ca phá nát tầng băng giáp bảo hộ quanh thân thể bọn chúng, chúng nó đã triệt để khuất phục rồi. Thanh Nhu cả gan thỉnh cầu Lâm đại ca thả chúng ra, nếu như còn tiếp tục làm loạn, Thanh Nhu tự mình xuất thủ.

- Người tinh thông thú ngữ?

Lúc này lực lượng trên tay Lâm Khiếu Đường đã yếu đi, có chút kỳ quái hỏi.

- Thanh Nhu cũng không tinh thông thú ngữ, chỉ là từ nhỏ đã sống với rất nhiều yêu thú, có thể cảm ứng được một ít tâm tình của chúng. Bất quá từ khi bước vào con đường tu luyện thì đã thật lâu Thanh Nhu không sử dụng tới loại thiên phú này rồi, vừa rồi hai đầu tuyết vương điêu này tựa hồ cảm ứng được Thanh Nhu có thể hiểu chúng nên mới phát ra tín hiệu cầu cứu!

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Triển Thanh Nhu hiện lên nụ cười sáng ngời.

Yêu thú cấp mười ba đã mở ra được nguyên thức, tự nhiên vô cùng thông minh, lúc này đều cảm kích nhìn Triển Thanh Nhu, trong miệng càng phát ra mấy tiếng kêu rất nhỏ.

521. Chương 507: Địa Vương Nguyên Tinh

Lâm Khiếu Đường nhìn Triển Thanh Nhu, bỗng nhiên vung nhẹ hai tay, hai đầu tuyết vương điêu được đẩy tới trước người Triển Thanh Nhu, hạ xuống dưới chân nàng.

Lâm Khiếu Đường không phải kẻ thích giết chóc, trong cuộc đời tu luyện hơn hai trăm năm của hắn, sóng to gió lớn gì cũng đã trải qua, xác thực cũng đã giết qua không ít tu luyện giả, thế nhưng chưa hề giết người một cách lung tung, trừ phi thực sự bị buộc phải làm như vậy, Lâm Khiếu Đường tuyệt đối không nường tay.

Không chỉ đối với con người, mà đối với yêu thú cũng là như vậy, Lâm Khiếu Đường tuy là rất động tâm đối với hai thú nguyên tinh cấp mười ba của hai đầu tuyết vương điêu, thế nhưng dù sao cũng không quá mức cần thiết.

Quan trọng hơn nữa là, Lâm Khiếu Đường đối với người tỏ chân tình cầu xin thông thường đều sẽ tận lực thỏa mãn, ví dụ như Triển Thanh Nhu lúc này. Trong mắt của nàng phát ra quang mang chân thành tha thiết mà thương tiếc. Đối với tuyết vương điêu có thể nói là thương tiếc từ sâu trong nội tâm.

Lâm Khiếu Đường cũng phải nhìn hai đầu tuyết vương điêu này thực sự có tính thông linh như vậy hay không, nếu như đúng theo như lời của Triển Thanh Nhu thì loại yêu thú này, bình thường để cảm ơn hơn phân nửa muốn nhận chủ.

Ngay trong lúc Lâm Khiếu Đường còn đang suy nghĩ thì hai tuyết vương điêu cũng không lập tức chạy trốn, mà tiến tới bên người Triển Thanh Nhu không ngừng dùng cơ thể của chính mình ma sát qua lại, trong miệng càng phát ra tiếng kêu ô ô, coi như rất có thiện chí.

- Lâm đại ca, chúng muốn nhận ta làm chủ!

Triển Thanh Nhu ngạc nhiên nói.

Sát ý trong mắt Lâm Khiếu Đường biến mất, cười cười nói.

- Vậy thì hãy thu chúng, đối với tu luyện sau này của người có trợ giúp rất lớn, cũng coi như nhiều hơn một tấm vương bài.

Đôi con ngươi thanh nhã của Triển Thanh Nhu hiện lên một tia không xác định nói:

- Lâm đại ca, chúng là do người bắt được, ta làm sao có thể?

Lâm Khiếu Đường xua tay nói:

- Triển cô nương không cần khách khí, nếu như chúng ta đã kết bạn đồng hành thì chính là bằng hữu, thu hoạch đều có phân chia, người cứu hai đầu tuyết vương điều này, chúng có lòng cảm kích, có thể làm cho yêu thú cấp mười bốn xuất hiện lòng cam kích như vậy không dễ dàng, đây là cơ duyên và tạo hóa của người. Không nên lo lắng nhiều như vậy.

Triển Thanh Nhu cũng không phải là người dây dưa không dứt gì, sắc mặt không xác định lập tức biến mất, vui mừng cười nói:

- Cảm tạ Lâm đại ca, Thanh Nhu nhất định sẽ đối đãi với chúng thật tốt.

Nhìn Triển Thanh Nhu hiện ra nét chân tình thanh thuần, tâm thần Lâm Khiếu Đường hơi có chút nhộn nhạo, thậm chí hơi chút động tình. Trên đường đồng hành, biểu hiện của nữ tử này đều lọt vào trong mắt Lâm Khiếu Đường, sự nghi ngờ và đề phòng đối với nàng càng ngày càng ít đi.

Tử mang tuệ nhân của Lâm Khiếu Đường có thể đơn giản nhìn thấu tình tự và tâm ý thực giả của người có tu vi thấp hơn so với chính bản thân mình.

Đã nhiều ngày như vậy, Triển Thanh Nhu vẫn luôn luôn rất chân tính, chưa bao giờ từng có một lần hư tình giả ý. Theo thời gian trôi qua Lâm Khiếu Đường đã bắt đầu chậm rãi tiếp nhận nữ tử này thành người một nhà.

Bất quá muốn làm cho Lâm Khiếu Đường hoàn toàn đi tín nhiệm một người nào đó, cũng không phải chỉ đơn giản như vậy, hiện tại đối với Triển Thanh Nhu đã không còn bài xích như trước mà thôi.

Hai bàn tay nhỏ bé của Triển Thanh Nhu phân biệt đặt lên đầu của hai tuyết vương điều, hai tuyết vương điều vẫn phát ra tiếng kêu ô ô như cũ, có phần giống như chú chó nhỏ mừng rỡ làm nũng lấy lòng chủ nhân, đột nhiên trên đầu của chúng xuất hiện một viên tinh thể màu trắng, chui vào trong lòng bàn tay của Triển Thanh Nhu, rất nhanh liền biến mất không còn. Khi được yêu thú hoàn toàn tán thành, quá trình nhận chủ tương đối đơn giản, chỉ cần lấy tiêu ký thức chủ của yêu thú là được, dưới loại tình huống như vậy, quan hệ giữa tu luyện giả và yêu thú cực kỳ vững chắc, so với bất cứ thủ đoạn bắt buộc nào đều vững chắc hơn nhiều, hơn nữa, sau này thời điểm đối địch yêu thú sẽ dốc hết sức trợ giúp.

Nhìn thấy cuộc chiến đấu đã kết thúc, ba người Dương Thiên, hòa thượng béo mập, Trương Liêu chậm rãi bay tới, khi thấy Triển Thanh Nhu đơn giản nhận chủ hai đầu tuyết vương điều, cả ba người đều vô cùng ước ao, mà sự kiêng kỵ và lo lắng trong lòng cũng càng lúc càng lớn hơn.

Rất hiển nhiên, vô luận là người thanh niên mặc tử bào kia hay là vị nữ tử mặc lam bào này đều là những tồn tại mà bọn họ không thể nào trêu chọc vào được. Thân phận lão quái địa vương giai của hai người đã không cần phải nghi ngờ.

- Dương đạo hữu, phiền phức đã giải trừ, Người xem có phải là bắt đầu đào nguyên mạch rồi hay không?

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường vẫn như thường hỏi.

Dương Thiên lúc này đâu còn dám tự chủ chương, vạn nhất chọc vào hai phụ nữ này, bản thân sợ rằng ngay cả cặn bã cũng sẽ không còn lưu lại, từng giọt mồ hôi thật lớn từ trên trán rớt xuống, dưới sự do dự, hai quyền nắm lại nói:

- Tiền bối tại thượng, vẫn bối không dám vọng tưởng tự tác chủ, tất cả do tiền bối định đoạt, vẫn bối chỉ cần tiền bối có thể chia cho một chút nguyên thạch là được.

Hòa thượng béo mập và Trương Liêu đều đồng thời cúi đầu nói:

- Tất cả do tiền bối tác chủ!

Lâm Khiếu Đường đối với phản ứng của ba người có chút không ngờ tới, thản nhiên cười nói:

- Không cần phải giữ lễ tiết như vậy, nơi đây là do Dương đạo hữu người phát hiện, nếu như không phải người, bốn người chúng ta nào biết được nơi này, La Hán đạo hữu và Trương đạo hữu trên đường xuất lực

không ít, Lâm mỗ và nội nhân vừa mới quyết chiến với tuyết vương điều các vị đều đã nhìn thấy rõ, mọi người đều xuất lực, tự nhiên chia đều!

Lời này vừa nói ra, ba người Dương Thiên đối mặt nhìn nhau, có chút không thể tin tưởng được, trong mắt càng hơi chớp chớp nghi hoặc, hiển nhiên đối với ý đồ của vị Lâm tiên bối này không quá hiểu rõ.

Thực tế ba người Dương Thiên nghĩ quá mức phức tạp, nếu như Lâm Khiếu Đường có ý đồ khác, thực sự muốn giết người đoạt bảo thì đã sớm động thủ rồi đâu còn chờ tới tận bây giờ. Lấy tu vi và thần thông của Lâm Khiếu Đường, ba người ngay cả sức chống lại cũng hoàn toàn không có.

Nhưng mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, ba người đều không dám có bất luận vẻ nghi ngờ nào đối với lão quái vật địa vương giai, lão quái địa vương giai thông thường hỉ nộ vô thường, hiện tại tâm tình tốt là một loại trạng thái, một lúc nữa tâm tình không tốt cũng là một loại trạng thái, bởi vậy tốt nhất đừng làm cho tâm tình của lão quái địa vương giai không tốt.

Chia đều như vừa nói, ba người Dương Thiên không hề có ý định này trong lòng, cũng không hy vọng quá xa vời có thể chia đều, thậm chí nghĩ được phân chút canh thừa đã là quá mức mỹ mãn rồi.

Quá trình đào mỏ cũng không khó, hai tuyết vương điều đã sớm làm cho mọi người công tác chuẩn bị. Tổ của chúng kéo dài sâu vào bên trong hai hai trăm trượng, thậm chí đã xuyên vào trong mỏ nguyên thạch hơn mười trượng.

Tổ của tuyết vương điều có khí nguyên vô cùng nồng nặc, hầu như kết thành chất dịch, tuyết đối là nơi tu luyện rất tốt, so với động phủ của đại đa số lão quái địa vương giai còn tốt hơn không ít.

Nguyên mạch khổng lồ như vậy, công trình đào móc tương đương lớn, thông thường nếu như một môn phái nào đó phát hiện ra mỏ nguyên quang, sẽ điều động rất nhiều đệ tử môn phái tới đây khai khoáng, nguyên mạch nhỏ thì chỉ cần mấy tháng là hoàn thành, lớn thì có thể mất vài năm, thậm chí có một số mỏ siêu lớn cần tới vài chục năm tới hơn trăm năm mới hoàn toàn khai thác hết.

Mỏ nguyên mạch này nếu như chỉ xét về phạm vi thì chỉ được coi như loại nhỏ, thế nhưng độ ngưng tụ lại rất cao, thuộc về nguyên mạch trung cấp, từ điểm này có thể phán đoán, mỏ nguyên mạch này đã được liệt vào hạng nguyên mạch lớn rồi.

Năm người đều thi triển toàn bộ thần thông tinh diệu tiến hành đào móc, chỉ trong mấy ngày liền đào hết hơn phân nửa nguyên mạch này, chỉ còn một bộ phận nhỏ không đào móc.

Đào được năm nghìn thạch nguyên mạch, tiến sâu hơn nữa thì rất phân tán, lại chẳng chịt nham thạch các loại, mà cũng chỉ còn mấy trăm thạch nguyên mạch, ba người Dương Thiên không còn tâm trạng đào tiếp, luôn luôn lo lắng lâu ngày sinh chuyện.

Thế nhưng làm cho ba người ngoài ý muốn chính là, vị Lâm tiên bối này thực sự không nói dối, đúng là phân chia cho bọn họ rất đồng đều, năm nghìn thạch nguyên mạch đào được chia đều mỗi người một nghìn thạch.

Một nghìn thạch nguyên mạch tương đương với mười vạn cân, số lượng khổng lồ tới kinh người, thể tích cũng vô cùng lớn, trang bị không gian trữ vật bình thường căn bản không thể nào chứa hết được.

Cũng may ba người Dương Thiên đã chuẩn bị trước khá chu đáo, trên người cũng mang theo trang bị trữ vật dung lượng siêu lớn, một nghìn thạch nguyên mạch nhanh chóng được giải quyết hoàn toàn.

Thu hoạch được nhiều nguyên mạch trung cấp như vậy, đã đủ cho cả ba người sử dụng mấy trăm năm, không cần phải tiếp tục đào móc, trực tiếp cáo từ với hai người Lâm Khiếu Đường, mà Lâm Khiếu Đường tự nhiên không ngăn cản.

Chỉ là đối với Dương Thiên để lại một câu, hy vọng có thể gặp mặt hần tại Thiên Du Cửu Phưởng, trong lòng Dương Thiên có chút thấp thỏm bất an, nhưng cũng chỉ có thể đáp ứng, hần biết với năng lực của chính mình thì lão quái địa vương giai có thể tìm được tương đối dễ dàng, muốn trốn cũng không trốn nổi.

Khi ba người đã đi rồi, trên mặt Lâm Khiếu Đường hiện lên nụ cười nhạt, Triển Thanh Nhu hơi kỳ quái nói:

- Lâm đại ca, vì sao lại phân cho bọn họ nhiều nguyên quán như vậy, chúng ta muốn chiếm đi hơn phân nửa thì bọn họ cũng không dám mở miệng phản đối!

Triển Thanh Nhu đối mặt với Lâm Khiếu Đường hoặc là Uyển nhi luôn hiện ra một mặt vô cùng am hiểu ý tứ, thế nhưng đối mặt với những tu luyện giả khác, bản sắc Lam Long sẽ hoàn toàn lộ rõ, thậm chí còn có vẻ rất vô tình.

Trên thực tế, ngay từ đầu trong lòng Triển Thanh Nhu đã mang theo sát khí, trước kia khi hoàn thành nhiệm vụ của Tiềm Long Viện, nàng luôn giữ vẻ lãnh khốc vô tình. Thứ gì có thể cướp được đều cướp hết về tay không buông tha. Tu luyện giới vốn là cá lớn nuốt cá bé, nếu như người không làm thì người khác cũng sẽ làm như vậy, đến lúc đó kết quả thế thảm chỉ có người phải gánh chịu, người hạ thủ lưu tình không ai cảm kích người.

Nhân tu so với yêu thú còn tàn nhẫn hơn trăm nghìn lần, nhân tu có thể giống như yêu thú biết cảm ơn thiếu đến thương cảm, mười người không có nổi một.

Từ đầu tới giờ, Triển Thanh Nhu vẫn cho rằng Lâm Khiếu Đường không hạ sát thủ đi nữa thì cũng sẽ tùy tiện lấy đi hơn phân nửa thu hoạch, không hề nghĩ tới hẳn lại có thể phân cho ba người nhiều nguyên quán tới như vậy.

Nguyên bản Triển Thanh Nhu vẫn cho rằng chính mình tương đối hiểu rõ Lâm Khiếu Đường, thế nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ chính mình đối với hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Lâm Khiếu Đường cười không nói, hồi lâu mới mở miệng.

- Triển cô nương, thi ân cho người khác đôi khi người sẽ nhận được chỗ tốt không thể nào tưởng tượng được, trên hội đấu giá có thể dùng bọn họ.

Triển Thanh Nhu hơi có chút suy nghĩ, đôi mắt trong sáng bỗng nhiên trở nên sáng sủa, vô cùng kính nể nhìn bóng lưng màu tím. Người này so với Bạch Du và Tiêu Mục không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần, cổ tình cảm áp lực trong lòng, lúc này giống như thủy triều mạnh mẽ tràn ra, làm thế nào cũng không thể khắc chế được.

Mấy trăm thạch nguyên mạch cuối cùng Lâm Khiếu Đường cũng không vội khai thác, hiện tại vẫn còn sớm, cách Cửu Du Tập Hội bắt đầu vẫn còn thời gian hai tháng, mà nhiều nguyên mạch khoáng thạch như vậy cần phải nghiền nát luyện chế một chút mới có thể sử dụng.

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu dùng phần lớn thời gian vào luyện hóa nguyên mạch khoáng thạch, hai tuyệt vương đều cũng tham gia vào, năm ngày sau hơn hai nghìn thạch nguyên mạch đã bị luyện hóa nghiền nát thành nguyên mạch trung phẩm bình thường. Dựa vào một thạch tính toán, hơn hai nghìn thạch ước chừng hơn một trăm vạn nguyên thạch, một bút tài phú vô cùng lớn.

Nếu là trước đây Lâm Khiếu Đường hẳn nhiên sẽ mừng rỡ như điên, thế nhưng hiện tại nhìn thấy nhiều nguyên thạch trung phẩm như vậy lại không có cảm giác vui sướng gì quá lớn, số nguyên thạch này coi như chỉ đủ để hắn dùng một lần trùng quan.

Thế nhưng khi ba trăm thạch nguyên mạch cuối cùng bị đào hết, một pho tượng yêu thú hóa thạch có độ ngưng tụ cực cao ngăn chặn nguyên nhân bại lộ ra ngoài.

Yêu thú mặc dù đã chết hóa thành đá, thế nhưng khí nguyên tàn dư vẫn quanh quẩn xung quanh cơ thể không hề tản mát ra bên ngoài, càng kỳ quái hơn chính là, thi thể cũng không luyện hóa thành quỷ linh vật, ngược lại tương hỗ với nguyên nhân trở thành một vật thể vô cùng ngưng tụ.

- Địa vương nguyên tinh!

Triển Thanh Nhu kinh ngạc nói, đây chính là loại nguyên tinh quanh năm suốt tháng chìm sâu trong mặt đất, nơi có nguyên khí nồng nặc hội tụ mà thành, dưới loại trạng thái như hiện tại, không có mười vạn năm kiên quyết không thể thành hình, hơn nữa điều kiện vô cùng hà khắc, phải có được vật chịu tải.

Lúc này, đầu yêu thú hóa thạch kia chính là vật chịu tải, có thể làm cho địa vương nguyên tinh miễn cưỡng thành hình. Khuôn mặt luôn luôn thản nhiên của Lâm Khiếu Đường cũng phải hiện lên vẻ động dung, địa

vương nguyên tinh thực sự quá mức mê hoặc, tại hạ giới hầu như không có thứ gì có thể so sánh được. Là một trong những tài liệu chủ chốt để luyện chế đế linh đan.

Dùng đế linh đan trùng quan đột phá để giai có thể tăng tỉ lệ thành công thêm năm thành, hầu như từ không có khả năng trở thành khả năng rất lớn, một khi có đế linh đan, việc đột phá để giai không còn là vấn đề quá lớn.

Mà địa vương nguyên tinh này có vẻ như được di lưu lại từ thời kỳ viễn cổ, từ trước tới nay chưa từng bị di động qua, không chỉ như vậy còn hòa hợp với một nguyên nhân cỡ lớn.

- Thượng phẩm nguyên thạch!

Lâm Khiếu Đường còn chưa từ trong sợ hãi than thở phục hồi lại tinh thần, một phát hiện mới ập tới.

522. Chương 508: Cửu Du Tập Hội (thượng)

Giữa hóa thạch và nguyên nhân có một tinh thể màu trắng, hơn nữa xung quanh không hề dính chút nham thạch nào, phát ra khí nguyên vô cùng nồng nặc tinh thuần.

Nguyên thạch sơ cấp màu xám, trung cấp nguyên thạch màu xám trắng, mà nguyên thạch thượng phẩm màu trắng, nguyên thạch cực phẩm đỉnh cấp là màu trắng ngũ, mặt ngoài trơn bóng không gì sánh được, hàm độ khí nguyên và độ dày cao tới kinh người.

Lâm Khiếu Đường nắm tay lại, một khối tinh thể màu trắng lớn chừng nửa người lớn rơi vào trong tay, dò xét cẩn thận xác nhận chính là nguyên thạch thượng phẩm không hề nhầm lẫn.

Đôi mắt đẹp của Triển Thanh Nhu hiện lên vẻ sợ hãi, đây là lần đầu tiên nàng tận mắt nhìn thấy nguyên thạch thượng phẩm. Ở hạ giới có người nói loại nguyên thạch này đã tuyệt tích, cho dù còn thì cũng như lông phượng sừng lân, ít ỏi đến thương cảm.

Mà lúc này trên tay Lâm Khiếu Đường lại chính là một khối nguyên thạch thượng phẩm lớn chừng nửa người lớn, độ ngưng tụ của nguyên thạch thượng phẩm so với nguyên thạch trung phẩm lớn hơn nhiều lắm, mật độ cũng cao hơn, bởi vậy trọng lượng vô cùng cao.

Khối nguyên thạch cực nặng, ước chừng nặng một thạch, sau khi luyện hóa, chỉ ít cũng có thể phân ra làm vài nghìn khối nguyên thạch thượng phẩm.

Cũng giống như tỉ lệ giữa nguyên thạch sơ cấp và nguyên thạch trung cấp, một khối nguyên thạch thượng phẩm bằng một nghìn khối nguyên thạch trung cấp.

Nói cách khác một trăm vạn nguyên thạch trung cấp bằng một nghìn nguyên thạch thượng phẩm, mà đây chỉ là căn cứ vào hàm lượng và độ ngưng tụ khí nguyên mà thôi.

Thế nhưng nếu như mang nguyên thạch thượng phẩm tới đấu giá hội bán đi thì một trăm vạn khối nguyên thạch sơ cấp tuyệt đối không mua được một khối nguyên thạch thượng phẩm, bởi vì nguyên thạch thượng phẩm dễ dàng hấp thu hơn so với nguyên thạch sơ cấp rất nhiều, vô luận là tu luyện, luyện bảo, kết trận hay luyện đan đều có tác dụng lớn hơn nhiều lắm.

Lâm Khiếu Đường không dám chậm trễ, lập tức bắt đầu luyện hóa, nửa ngày sau cơ bản đã hoàn tất, ngay khi Lâm Khiếu Đường chuyển bị tiến hành luyện hóa khối nguyên mạch trung tâm thì đột nhiên khí nguyên lại một lần nữa xuất hiện biến hóa.

Triển Thanh Nhu đứng bên cạnh tiến hành bảo hộ địa vương nguyên thanh, lập tức kinh hô.

- Nguyên thạch cực phẩm!

Lâm Khiếu Đường ngẩn ra nhìn một khối tinh thể màu trắng như chỉ lớn bằng phân nửa nắm tay của chính mình, tinh thạch trơn bóng, con người hơi co rút lại, nguyên thức thăm dò, trong lòng vô cùng kích động. Lần hành trình tới Chu Vô Quốc này thực sự thu hoạch lớn, vượt quá xa mong muốn ban đầu của hắn.

Dĩ nhiên trung tâm nguyên thạch thượng phẩm còn ẩn chứa một khối nhỏ nguyên thạch cực phẩm, tất cả nguyên thạch thượng phẩm tới số nguyên thạch trung phẩm khổng lồ bao bên ngoài, bộ phận hạch tâm chân chính chỉ có một khối tinh thể nho nhỏ này mà thôi.

Nguyên nhân không ngừng hấp thụ thánh nguyên tàn dư còn lưu lại từ thời kỳ viễn cổ tới nay, làm chất dinh dưỡng cung cấp cho khối nguyên thạch cực phẩm này, trải qua hơn mười vạn năm tắm bổ rốt cuộc đã thành hình.

Ở hạ giới hiện tại quả thực không thể nào tưởng tượng nổi. Nguyên thạch trung phẩm và nguyên thạch thượng phẩm bao bên ngoài trở thành phong ấn tốt nhất, hoàn toàn che giấu khí nguyên khổng lồ của nguyên thạch cực phẩm.

Lại thêm một kinh hỉ to lớn, làm cho Lâm Khiếu Đường có chút trở tay không kịp, khuôn mặt vẫn bảo trì được chút thản nhiên, lúc này không thể kìm chế được sự sung sướng rung động, có số nguyên thạch thượng phẩm và khối nguyên thạch cực phẩm này, thời điểm trùng quan đột phá địa vương giai hậu kỳ sắp tới chỉ còn là vấn đề thời gian, về phần bình cảnh đã không còn tồn tại.

Luyện hóa nguyên thạch cực phẩm và nguyên thạch thượng phẩm có chút khác nhau, hơn nữa lúc luyện hóa nguyên thạch cực phẩm cũng không lớn như nguyên thạch thượng phẩm, chỉ có chừng nửa nắm tay mà thôi, thế nhưng trọng lượng lại không hề thua kém chút nào, thậm chí so với một khối nguyên thạch trung phẩm cùng kích cỡ nặng hơn tới trăm lần.

Trên nguyên thạch cực phẩm chính là nguyên ngọc, nguyên ngọc ẩn chứa khí nguyên càng nồng đậm, càng tinh thuần hơn nguyên thạch cực phẩm, tuy bề ngoài vẫn là màu trắng nhũ như ngọc, nhưng tổng thể vẫn có chút khác nhau.

Bất quá hạ giới này tuyệt đối không thể nào sản sinh ra được nguyên ngọc, loại nguyên ngọc bảo bối mà bất kỳ tu luyện giả nào cũng đổ mắt này, với điều kiện của hạ giới, tuyệt đối không thể nào thành hình.

Chỉ cần nguyên thạch cực phẩm đã coi như là vận phân chó rồi, chỉ cần một khối nguyên thạch cực phẩm này đã có thể so sánh với toàn bộ thượng phẩm nguyên thạch thu hoạch được.

Một ngày sau, Lâm Khiếu Đường tổng cộng luyện hóa được gần mười khối nguyên thạch cực phẩm, đây không chỉ là một bút tài phú vô cùng lớn, mà còn lại bảo bối phụ trợ tu luyện khó cầu.

Hơn nữa cộng thêm số lượng nguyên thạch trung phẩm không nhỏ và địa vương nguyên tinh, tổng cộng lần thu hoạch này e rằng không thể tưởng tượng được, hơn nữa có hai tuyệt vương điều nhận chủ, quả thực có chút điên cuồng.

Bất quá dù sao Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu cũng là tu luyện giả địa vương giai, tâm tình kinh hỉ của hai người chỉ duy trì trong thời gian ngắn liền tỉnh táo lại, thu hồi tất cả mọi thứ vào trong trang bị trữ vật.

- Triển cô nương, người xác định không cần?

Lâm Khiếu Đường muốn phân một phần nguyên thạch cực phẩm và nguyên thạch thượng phẩm cho Triển Thanh Nhu, thế nhưng nàng lại không muốn.

Trên khuôn mặt thanh nhã của Triển Thanh Nhu hiện lên một tia giảo hoạt, cười nói:

- Lâm đại ca nếu tiếp tục gọi ta là Triển cô nương, không gọi Thanh Nhu thì ta không cần.

Lâm Khiếu Đường khẽ cười nói:

- Chuyện này có đáng gì, sau này ta gọi Thanh Nhu là được, nhưng sau này người đừng có hối hận!

Lần đầu tiên trong khi hai người nói chuyện với nhau sinh ra một chút ý tứ hàm xúc vui đùa, khoảng cách đã được kéo lại gần không ít.

Nhìn bóng lưng màu tím xa xa, Triển Thanh Nhu cười cười, thấp giọng nỉ non nói:

- Theo Lâm đại ca, Thanh nhu vĩnh viễn không hối hận.

Những lời này không chỉ bởi vì Lâm Khiếu Đường đã hai lần cứu tính mệnh của nàng, mà càng nhiều hơn là do tình cảm biến hóa trong những ngày ở chung vừa qua.

Tuy rằng thái độ của Lâm Khiếu Đường đối với Triển Thanh Nhu không phải rất nhiệt tình, thậm chí là có chút lạnh lùng, thế nhưng Triển Thanh Nhu lại có thể cảm nhận được rất rõ ràng một loại chân tình.

Cảm thụ của Triển Thanh Nhu rất kỳ diệu, nàng phát hiện Lâm Khiếu Đường là một người yêu giận phân minh, trên mặt không biểu hiện ra bên ngoài, thế nhưng trong lòng và hành động lại cho cảm giác phi thường rõ ràng. Nếu như hắn đã tính kế người thì ngay lúc đầu tiên đã tính toán, còn nếu như hắn không tính toán người thì sẽ không tính toán. Lúc ác độc giết người không chớp mắt, nhu tình thì lại có thể vì hồng nhan tri kỷ dốc hết sức lực, buồn bã đau thương, thậm chí rơi lệ.

Trong đoạn thời gian tại Thiên Hà Tông, Triển Thanh Nhu đã từng nhìn thấy Lâm Khiếu Đường một mình một người lặng lẽ tiến vào trong phòng Uyển Nhi, ôm lấy thân thể mềm mại chảy nước mắt đau thương, một một này thực sự làm cho Triển Thanh Nhu vô cùng cảm động. Tu luyện giới vốn lạnh lùng, liệu có bao nhiêu người chân tình giống như người phạm đây?

So với Bạch Du, Tiêu Mục không giống, hoàn toàn không giống nhau!

Mang theo thu hoạch to lớn, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu nhanh chóng trở lại Thiên Du Cửu Phường, đường trở về chỉ mất mấy ngày, tốc độ phi hành của bọn họ so với ba người Dương Thiên thực sự nhanh hơn rất nhiều.

Khi lần thứ hai trở lại Thạch Phủ Khách Sạn thì còn cách thời điểm Cửu Du Tập Hội diễn ra hơn một tháng, phòng quý khách chỉ còn lại hơn bảy mươi gian cuối cùng, hơn nữa mỗi ngày đều giảm đi mấy phòng.

Lúc này Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu không chế khí nguyên tại mức linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong, tuy rằng đưa tới một chút chú ý, thế nhưng có thể lấy cái giá bốn khối nguyên thạch trung cấp một ngày ở trong phòng khách quý.

Lần mạo hiểm lần này có thể nói Lâm Khiếu Đường đặc biệt phát tài, giàu đến ngấy người, coi như là đại môn phái muốn tranh đoạt vật phẩm đầu giá với hắn cũng chưa chắc đã thành công.

Nhưng giàu thì giàu, chung quy không thể nào phá sản, bởi vậy Lâm Khiếu Đường không lấy hai gian phòng quý khách, mà chỉ yêu cầu một gian, Triển Thanh Nhu và hắn cùng chung một gian.

Chu Vô Quốc thần bí khó lường, người tài ba tầng tầng lớp lớp, mục đích cuối cùng trong chuyến đi lần này của Lâm Khiếu Đường chỉ có một, đó chính là thu lại mảnh toái phiến cuối cùng, bất luận là chuyện gì khác đều đặt phía sau, lại càng không muốn gây chuyện, không muốn phát sinh bất kỳ xung đột nào với tu luyện giả Chu Vô Quốc.

Bởi vậy có thể hạ thấp thì hạ thấp, có thể nhẫn nhịn thì nhẫn nhịn, tuyệt đối không vì một chuyện đơn giản mà phát sinh xung đột.

Để tránh tai mắt, hắn và Triển Thanh Nhu đều mặc đạo mạo che đầu, coi như che được diện mạo thực sự, nhưng duy nhất làm cho Lâm Khiếu Đường đau đầu chính là cự kiếm sau lưng, từ khi làm chỗ cho Kỳ Áo ẩn thân, thanh kiếm này không thể để vào trong trang bị trữ vật được nữa.

Tuy rằng vẫn có thể để vào trong đai lưng trữ vật, thế nhưng Kỳ Áo mạnh mẽ kháng nghị ở cùng một mái hiên với tham thị thú, Lâm Khiếu Đường cũng không muốn cả ngày nghe Kỳ Áo ồn ào, chỉ đành phải đeo cự kiếm sau lưng.

Bất quá cũng may phòng quý khách của Thạch Phủ Khách Sạn đều là cao thủ chọn ở, trong đó không ít tu luyện giả địa vương giai, linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong chỉ là tầng lớp thấp nhất, người có hình thượng kỳ lạ không thiếu, bởi vậy Lâm Khiếu Đường đeo cự kiếm sau lưng cũng không gây ra nhiều chú ý.

Trong thời gian một tháng, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu hầu như đều ngồi đả tọa, một khắc cũng không rời khỏi phòng, cho tới khi Cửu Du Tập Hội chính thức bắt đầu.

Trước ba ngày Cửu Du Tập Hội chính thức diễn ra, tu luyện giả có thể tự do giao dịch với nhau. Thoạt nhìn như quá trình có vẻ rất đơn giản, tại địa phương quản hạt của Thiên Du Phường có tính an toàn tương đối cao.

Nếu như tại vùng hoang vu, đối với tu luyện giả địa vị thấp có thể nói vô cùng bất lợi, tu luyện giả địa vị cao một khi nảy sinh tham niệm rất có thể sẽ tiến hành giết người đoạt bảo.

Cho dù trong những phiên giao dịch nhỏ cũng có thể xuất hiện việc truy sát, nếu như tu vi linh hồn giai hoặc địa vương giai cao thâm, hoặc tu luyện giả có hậu trường vững chắc, không cần kiêng nể gì ai, trong các phiên giao dịch âm thầm hạ sát thủ, cũng không có người nào dám hỏi tới.

Thế nhưng trong khu vực quản hạt của Thiên Du Phường, chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không phát sinh, giao dịch là tự do, nhưng tuyệt đối cấm bất cứ chuyện cưỡng ép mua bán nào, lại càng cấm tuyệt đối chuyện đầu pháp.

Nếu như phát sinh chuyện giết người cướp của tại bất cứ phiên giao dịch nào do Thiên Du Phường tổ chức, hai vị trưởng lão chấp pháp liền ra tay, giải quyết công bằng cẩn thận. Hai vị trưởng lão chấp pháp này đã có tu vi địa vương giai hậu kỳ, một đen một trắng phối hợp với nhau, uy lực tăng thêm vài lần, coi như là siêu cấp địa vương giai hậu kỳ đỉnh cũng chưa hẳn là đối thủ của hai người này khi hợp công với nhau.

Hơn nữa hai phụ phụ Thiên Du Tử, chủ nhân Thiên Du Phường lại càng có tu vi địa vương giai đỉnh phong siêu cấp, thực lực tương đương với tam đại cao thủ của tam đại tu luyện giới (Nam Xuyên Giới, Đại Hạ Quốc, liên minh thảo nguyên), không có người nào dám làm loạn tại địa bàn của Thiên Du Phường.

Cũng chính vì vậy mà sinh ý của Thiên Du Phường từ trước tới nay luôn luôn tốt đẹp, đương nhiên có thu một chút phí dụng nhất định đối với tu luyện giả tham gia giao dịch, đây cũng chính là thu nhập chủ yếu của Thiên Du Phường. Đừng xem thu phí đối với mỗi một tu luyện giả không nhiều, thế nhưng số lượng người tiến hành giao dịch tại Thiên Du Phường vô cùng khổng lồ, hơn nữa định kỳ tổ chức một số hoạt động quy mô lớn, có thể nói Thiên Du Phường tương đương với môn phái giàu có nhất toàn bộ Chu Võ Quốc.

Tất cả những điều này phải quy cho Thiên Du Thần Công mà phụ phụ Thiên Du Tử song tu với nhau, hai người hợp lực có thể đánh bại được bất cứ tu luyện giả nào, nếu như trong tình huống hao tổn thọ nguyên, thậm chí có thể chém giết cao thủ để giai sơ kỳ.

Toàn bộ Chu Võ Quốc, môn phái có thể chống lại Thiên Du Phường chỉ có hai, một đạo một võ, phân biệt là Bất Chu Sơn và Thái Vũ Môn.

Hai siêu cấp môn phái này có thực lực vô cùng hùng hậu, môn nhân đệ tử đạt tới trăm vạn, hơn nữa hơn phân nửa phân bố trong hải vực tiến hành cướp đoạt tài nguyên tu luyện, nhưng tổng bộ môn phái vẫn được đặt trên đại lục Chu Võ Quốc. Tất cả các môn phái trong đại lục ngoài Thái Vũ Môn và Thiên Du Phường, không có một môn phái nào có thể chống lại được. Mà những môn phái siêu lớn trong tam đại tu luyện giới đến Chu Võ Quốc chỉ được tính như môn phái cỡ lớn bình thường mà thôi.

Đối với tình thế phân bố thế lực và phân chia môn phái trong Chu Võ Quốc, Lâm Khiếu Đường đã sớm lý giải thấu triệu, ba ngày trước Cửu Du Tập Hội diễn ra chỉ cùng với Triển Thanh Nhu đi nhìn một chút, không hề thu mua thứ gì đó.

Trong ba ngày này hầu như không có tu luyện giả địa vương giai nào, thậm chí là tu luyện giả linh hồn giai trung kỳ trở nên đã phi thường ít ỏi. Tầng lớp tu luyện giả này đối với cấp độ giao dịch như vậy không sinh ra chút hứng thú nào, đều tập trung toàn bộ lực chú ý vào đấu giá hội.

Chỉ có đấu giá hội mới có thể xuất hiện những vật phẩm chân chính lọt vào mắt những tu luyện giả thượng vị, mà Cửu Du Tập Hội cuối cùng cũng diễn ra vào ngày thứ tư.

Đấu giá hội theo thông thường tiến hành từ thấp đến cao, hơn nữa phí giao nộp cũng khác nhau, đấu giá hội sơ cấp chỉ cần mười năm khối nguyên thạch sơ cấp là được, đấu giá hội trung cấp thì cần tới năm mươi khối nguyên thạch trung cấp, mà đấu giá hội cao cấp cần phải giao nộp phí dụng là hai trăm khối nguyên thạch trung cấp.

Đương nhiên nếu là người lấy ra vật phẩm giao cho phòng đấu giá tiến hành đấu giá, như vậy không cần phải giao nộp bất luận phí dụng nào, chỉ khi vật phẩm lấy ra tiến hành đấu giá thành công giao dịch thì trả cho phòng đấu giá năm phần trăm tổng giá trị là được

523. Chương 509: Cửu Du Tập Hội (hạ)

Ba đấu giá hội sơ, trung cao cấp không phải cùng tiến hành một thời gian, mà cách nhau một ngày, đấu giá hội cao cấp diễn ra vào ngày thứ bảy.

Chạng vạng ngày thứ năm, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu từ trong phòng đấu giá sơ cấp đi ra, một ngày chờ đợi cả hai người đều không tìm thấy được bất cứ thứ gì có giá trị đối với chính mình.

Lâm Khiếu Đường phòng ngừa bỏ sót, đấu giá hội trung cấp cũng không bỏ qua, kết quả làm cho hắn rất thất vọng, hiển nhiên không có tung tích mảnh toái phiến.

- Lâm đại ca, phí dụng tiến vào đấu giá hội cao cấp ngày mai phi thường cao, ngoài trừ phải nộp hai trăm nguyên thạch trung cấp làm phí dụng tiến vào tham gia, khi mua vật phẩm lại phải giao nộp thêm phí dụng người trung gian, vô luận là người mua hay người bán đều phải giao nộp.

Triển Thanh Nhu nhẹ nhàng mân mê bờ môi đỏ mọng, trầm nghĩ thực sự quá lãng phí, dù sao thì bút phí dụng này gần như là cho không rồi.

Thực tế phí dụng mà Thiên Du Phương thu, ý nghĩa chân chính là ở phí bảo hộ và phí bảo mật, ở nơi này tiến hành giao dịch vật phẩm coi như tuyệt đối an toàn, nếu như có chuyện gì đó xảy ra thì Thiên Du Phương sẽ phụ trách giải quyết.

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút rồi nói:

- Xác thực là cao một chút, bất quá nếu là cung cấp vật phẩm bán đấu giá thì có thể miễn đi phí tiến vào hội đấu giá, đi, đi tới phòng giám định!

Nói xong Lâm Khiếu Đường liền bước về phía phòng giám định. Tại mỗi một phòng đấu giá hội đều có một trăm gian phòng nhỏ, bên ngoài mỗi một gian phòng này được bố trí kết trận vô cùng tinh diệu, coi như là tu luyện giả địa vương giai cũng không thể nào dò xét được bên trong.

Hơn nữa tiến vào phi thường tiện lợi, trong phương viên mười dặm, bất cứ địa phương nào địa điểm nào, chỉ cần tùy ý cầm lấy lệnh bài truyền tống bên cạnh, dùng nguyên thức thôi động liền lập tức tiến vào trong một phòng giám định mà chính mình muốn vào.

Bất quá nếu như bên trong đang có người thì không thể nào tiến vào, phòng giám định luôn luôn duy trì giám định một người, hoặc là hai người đồng thời tiến vào.

Điều này chủ yếu là vì muốn tiến hành bảo mật thân phận của người bán đấu giá, khi ra ngoài sẽ được truyền tống tới một vị trí nào đó tùy ý, nói chung ra vào đều được tiến hành ẩn dấu khí nguyên, làm cho những kẻ có lòng dạ không tốt không có đầu mối.

Lâm Khiếu Đường lật tay lên, một khối lệnh bài truyền tống quý không biết thần không hay xuất hiện trong, cầm lấy ngọc thủ của Triển Thanh Nhu, nguyên thức thôi động, cảnh vật trước mắt nhoáng lên, đã xuất hiện trong một gian phòng bình thường.

Triển Thanh Nhu bị nắm tay, bỗng nhiên tim đập nhanh hơn, trên mặt hiện vẻ đỏ ửng, bất quá cảm giác ấm áp trên tay chỉ duy trì trong thời gian rất ngắn liền biến mất.

Vị trí trung tâm gian phòng có đặt một chiếc bàn dài, còn có ghế bành, hai lão giả đang rất nhàn nhã ngồi phía sau, cả hai người đều híp mắt thưởng thức vật phẩm nào đó trong lòng bàn tay.

Khi một người mặc mặc tử bào và một người mặc lam bào bỗng nhiên xuất hiện trong gian phòng, hai lão giả chỉ hơi nhìn lướt qua liền cúi đầu lại như cũ.

Tu vi linh hồn giai hậu kỳ đỉnh còn chưa làm cho hai lão giả này quan tâm tới, làm giám định sư cao cấp của Thiên Du Phương, hai lão giả đều đã có tu vi địa vương giai sơ kỳ đại thành, dù trong Thiên Du Phương cũng là nhân vật cấp bậc nguyên lão. Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu luôn giấu mặt bên dưới lớp trường bào tối đen, đối với thái độ của hai lão giả cũng chỉ hờ hững không để ý.

Liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh, Lâm Khiếu Đường lấy ra một viên tinh thạch màu vàng, tùy ý ném lên trên bàn, đôi con ngươi giấu bên dưới lớp trường bào thú vị đánh giá hai lão giả.

Khi Triển Thanh Nhu nhìn thấy viên tinh thạch màu vàng, trong mắt chợt lóe sáng, cùng lúc đó, lực chú ý của hai lão đầu đều bị hấp dẫn.

Lúc đầu hai lão đầu nhĩ liếc mắt nhìn một chút rồi thu hồi lại ánh mắt, trong tiềm thức của bọn họ, một vị tu luyện giả linh hồn giai hậu kỳ cũng không có thứ gì tốt để lấy ra, nhiều lắm chỉ coi như thông qua đấu giá hội cao cấp mà thôi.

Thế nhưng hai lão đầu thu hồi lại ánh mắt thì đột nhiên như cảm thấy cái gì đó, lập tức ngẩng đầu nhìn lại, đối mắt nhìn nhau, sau đó cả hai lão đầu đều có chút giật mình kinh dị nhìn về phía viên tinh thạch màu vàng trên bàn, đồng thời vươn tay cầm lấy, đều cầm lấy trước tiên hành giám định một phen.

Kết quả người nào cũng không tranh được người nào, liền cùng nhau cầm trong tay quan sát tỉ mỉ, càng dùng nguyên thức thăm dò cẩn thận.

Lúc hai lão đầu giám định thỉnh thoảng lại phát ra tiếng sợ hãi, ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, một trong hai lão đầu râu dài ngẩng đầu kinh ngạc hỏi.

- Đây là thổ vông tinh?

- Không sai!

Lâm Khiếu Đường trả lời rất thẳng thắn, trong ngữ khí còn có chút lãnh đạm.

Một lão đầu khác có chòm râu dê cũng ngẩng đầu lên tán thán nói:

- Đây chính là thổ vông tinh có độ tinh khiết cao nhất, đạt tới xích giác thổ vông tinh, cho dù không cần dùng bất cứ tài liệu phù trợ nào cũng có thể luyện chế được pháp bảo phòng ngự cực mạnh, coi như là đại tu sư địa vương giai hậu kỳ cũng có thể dễ dàng chống đỡ được vài kích toàn lực, chính là thứ bảo mệnh cực tốt.

- Người muốn bán trực tiếp cho chúng ta hay là bán đấu giá?

Lão giả râu dài rút cuộc hỏi vào chính đề.

- Bán đấu giá!

Lâm Khiếu Đường nói thẳng.

- Đạo hữu, vật phẩm này hoàn toàn có thể tiến vào đấu giá hội cao cấp, người cũng thu được tư cách tiến vào phòng đấu giá cao cấp miễn phí!

Lão giả râu dê tiếp tục nói.

Lúc này lão giả râu dê lấy ra một khối ngọc phiến nói:

- Đây là chính minh, đến lúc tiến vào thì lấy ra là được.

Lâm Khiếu Đường tiếp nhận ngọc phiến, kỳ quái hỏi:

- Chỉ có một khối?

Lão đầu râu dê xua xua tay nói:

- Đương nhiên, người muốn mấy khối? Tuy rằng thổ vông tinh là tài liệu hiếm có, là tài liệu chế tạo pháp bảo phòng ngự cao cấp, thế nhưng dù sao chỉ có thể phòng ngự mà không có khả năng công kích, một khi thoát khỏi phạm vi mười trượng thì đã không còn hiệu quả gì, cộng thêm người không phải là khách hàng thường xuyên của bản hội, tu vi cũng miễn cưỡng tiến vào giới hạn đỉnh cao nhất linh hồn giai mà thôi, cho người một khối đã coi như không tồi rồi.

Khuôn mặt giấu dưới lớp trường bào của Lâm Khiếu Đường lạnh lùng cười cười, cánh tay hơi run lên, hai viên đan dược màu vàng xuất hiện, không nói hai lời, đặt lên bàn nói.

- Thêm thứ này thì sao?

Lão giả râu dài tỉ mỉ đánh giá một chút, phút chốc liền kinh hô.

- Kim dương đan!

Lão giả râu dê cũng cầm lấy một viên đan được, đôi con mắt già nua lúc này trợn trừng nhìn vào đan được màu vàng, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn người thanh niên mặc tử bào, muốn từ trên người tìm được cái gì đó, nhưng không hề có kết quả, thậm chí còn không thể nào dò xét được dung mạo thật ẩn dấu bên dưới lớp trường bào màu tím kia. Trong lòng lão râu dê nhất thời kinh hãi, đối với người thần bí mặc tử bào trước mặt đã có một đánh giá hoàn toàn mới. Kim dương đan là đan được thượng phẩm, nếu như có nó, không khác nào có được nguyên lực vô cùng vô tận, cho dù nguyên lực tổn hao hết thì chỉ cần dùng một viên là có thể khôi phục lại như ban đầu.

Luyện chế loại đan được này không chỉ cần có trình độ luyện đan cực kỳ cao thâm, hơn nữa cần phải thu thập rất nhiều loại linh thảo quý giá khác.

Lẽ nào người này là luyện đan sư linh hồn giai hậu kỳ? Trong lòng hai lão đầu đồng thời xuất hiện một nghi vấn, khuôn mặt già nua cũng hơi chút giật giật.

Tu luyện giả linh hồn giai hậu kỳ bình thường hai người bọn họ thực sự không để vào trong mắt, thế nhưng nếu là luyện đan sư linh hồn giai hậu kỳ mà nói, vậy thì hoàn toàn khác nhau rồi.

Một vị luyện đan sư linh hồn giai hậu kỳ không phải dễ dàng gặp được. Cho dù là môn phái siêu cấp cũng phải tôn sùng cao hơn tu luyện giả bình thường hai ba cấp bậc, chỉ cần có một người đủ làm cho thực lực môn phái tăng lên một mức lớn.

- Không biết đạo hữu thuộc môn phái nào?

Lão râu dê không khỏi tò mò hỏi.

Lời này vừa nói ra, người thần bí mặc tử bào bỗng nhiên phát ra một cỗ hàn khí, một đạo thanh âm băng lãnh truyền tới.

- Thiên Du Phường không phải vẫn luôn đảm bảo giữ bí mật đối với thân phận người cung cấp vật phẩm đấu giá hay sao?

Lão râu dê dài hòa giải:

- Đạo hữu chớ trách, chúng ta chỉ là nhất thời hiếu kỳ mà thôi, nếu như đạo hữu ngại, vậy thì coi như không hề hỏi.

Lão giả râu dê cũng biết câu hỏi của chính mình có hơi chút đường đột, lại mở miệng nói tiếp:

- Không biết đạo hữu còn có vật phẩm nào khác muốn đấu giá hay không?

Lâm Khiếu Đường suy nghĩ một chút, lại nghe được Kỳ Áo hét lên.

- Tiểu tử, tiếp tục lấy ra một thứ gì đó quý giá hơn đi, hiện tại hai dạng vật phẩm này nhiều lắm chỉ đổi được mấy khối ngọc phiến mà thôi, dù nhiều nữa cũng ngại phiền, như vậy không có bao nhiêu tác dụng, chẳng bằng làm lớn một chút, kiếm một chỗ ngồi quá khách, nói không chừng sẽ được một quyền lợi nào đó, hoặc là cùng giá nhưng vẫn có thể thu được chỗ tốt, nếu như có quyền biết trước vậy thì tốt rồi, điều này đối với việc tìm kiếm khối toái phiến có lợi rất lớn.

Lâm Khiếu Đường đối với lý giải về phòng đấu giá của Kỳ Áo có chút ngoài dự liệu, phảng phất như nơi này chính là do hấn mở vậy, bất quá không phải lúc để nghỉ hoặc nhiều, tự nhiên tạm thời để nghỉ hoặc này sang một bên, lật tay lên, nhất thời xuất hiện một vật phẩm khác.

Một viên linh vương đan xuất hiện trên bàn, hai lão đầu lại một lần nữa bị chấn động, linh vương đan so với kim dương đan chỉ có hơn chứ không kém, đây là loại đan được tăng tỉ lệ thành công đột phá lên địa vương giai, không những vậy, đối với địa vương giai chân chính cũng có thể tăng thêm một phần tu vi, coi như là đại tu sư cũng có nhu cầu.

Lão râu dê dài và lão râu dê hiện tại đã không còn bất luận nghi ngờ gì, người thần bí mặt tử bào trước mặt này nhất định là một vị luyện đan sư, bằng không tuyệt đối không có khả năng lấy ra nhiều loại đan được thượng phẩm như thế này.

Trên thực tế, Lâm Khiếu Đường còn có những vật phẩm trân quý hơn nhiều, ví dụ như dung tinh, địa vương nguyên tinh, nguyên thạch cực phẩm, thậm chí là viên thiên nguyên để đan và thiên đàm hoa do Hoa Tiên Tử lưu lại. Bất quá cây to đón gió, quá nhiều thứ tốt lấy ra không phải là chuyện tốt đẹp gì. Thiên Du Phường tuy là một môn phái lớn, tại Chu Võ Quốc có chữ tín không tồi, thế nhưng không có nghĩa không nổi lên lòng tham.

Bởi vậy Lâm Khiếu Đường chỉ lấy ra một phần nào đó, tuy rằng trân quý nhưng không đến nỗi làm cho mấy lão quái vật đỉnh cấp đỏ mắt.

- Có ba dạng vật phẩm này thì sẽ thu được ưu đãi gì của quý phường đây? Không phải chỉ là mấy khối ngọc phiến đấy chứ?

Lâm Khiếu Đường nhàn nhạt hỏi.

Hai lão đầu đối mặt nhìn nhau, quyền hạn của bọn họ chỉ là cung cấp ngọc phiến mà thôi, nhiều nhất cung cấp tư cách hội viên, còn nhiều hơn nữa thì đã không còn thuộc về quyền hạn của bọn họ. Mà ba dạng vật phẩm trước mắt cộng lại, tuyệt đối đủ phân lượng, hơn nữa thân phận của đối phương chỉ sợ không đơn giản, nếu như là luyện đan sư linh hồn giai hậu kỳ, nói gì thì nói vẫn muốn mượn hơi một chút.

- Thỉnh đạo hữu chờ một chút!

Nói xong lão đầu râu dê đứng dậy đi ra ngoài.

Lão đầu râu dài kinh ngạc thưởng thức ba loại vật phẩm, phẳng phất giống như tiểu hải tử nhìn thấy một thứ gì đó mới mẻ thích thú, lại tiến hành giám định cẩn thận một lần nữa.

Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu lẳng lặng tiến tới gần chiếc ghế thái sư gần đó ngồi xuống, qua hồi lâu, lão đầu râu dê rốt cuộc cũng quay trở về, phía sau có một nữ tử mặc hoa y.

Nữ tử này có dung mạo rất trang nhã, còn có vài phần khí chất cao quý, khí nguyên tỏa ra vô cùng nồng đậm, đã có tu vi địa vương giai sơ kỳ, tu vi thậm chí đã đạt tới tiêu chuẩn trùng quan tiến vào trung kỳ.

Nữ tử có làn da trắng như ngọc, mềm mại nõn nà, đôi mắt phượng mạn diệu không gì sánh được, mặc bộ võ phục màu trắng dát sít người, hoàn toàn phô bày dáng người thướt tha. Đôi song phong cao vút, thất lưng nhỏ hẹp, vóc người thon dài cao gầy.

Khí tức cổ điển trên người nữ tử này cực kỳ đậm, vừa mới tiến vào gian phòng, lão đầu râu dài liền lập tức đứng dậy đón chào, vẻ mặt cung kính, có vẻ cực kỳ kính trọng.

Khi nhìn thấy ba dạng vật phẩm trên bàn, khuôn mặt của nữ tử mới vào cũng xẹt qua vẻ kinh dị, không khỏi nhìn Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu vài lần.

Lão đầu râu dê nói với nữ tử vài câu nho nhỏ, thần sắc của nữ tử này khẽ động, tiến lên nói.

- Tiểu nữ tử Trữ Tân, ra mắt hai vị đạo hữu!

Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu chỉ hơi khẽ gật đầu coi như đã bắt chuyện, Trữ Tân nói tiếp:

- Ba dạng vật phẩm mà hai vị đạo hữu cung cấp đã đạt tới tiêu chuẩn đấu giá hội cao cấp, có thể trở thành quý khách vĩnh cửu của bản phường. Bất quá cần hai vị đạo hữu trích máu tiến hành phân biệt, tư cách quý khách vĩnh cửu của bản phường là duy nhất, không thể nào cho người khác mượn sử dụng.

Cung cấp vết máu cũng không vướng mắc gì, chỉ là một loại thủ đoạn phân biệt nho nhỏ mà thôi. Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu đều có tu vi địa vương giai, sẽ không lưu lại chút vết tích nào, không nói nhiều liền đưa ra một giọt máu.

Sau đó Trữ Tân lấy ra hai khối ngọc phiến tinh xảo, thu lấy hai giọt máu thả lên trên mặt hai khối ngọc phiến, cuối cùng dặn dò nói:

- Sau này hai vị chỉ cần đưa ra hai khối ngọc phiến này là có thể có tư cách quý khách tại bất cứ nơi nào thuộc địa phận quản hạt của Thiên Du Phường, tất cả các điều khoản đều được phục chế bên trong ngọc phiến, hai vị có thể chậm rãi đọc.

524. Chương 510: Xung Đột (thượng).

Cầm lấy hai khối ngọc phiến đặc chế, Lâm Khiếu Đường quát mắt nhìn qua nữ tử mặc hoa y, hơi thúc đẩy nguyên thức, đã xuất hiện bên ngoài phòng giám định, hầu như cùng một lúc Triển Thanh Nhu cũng rời đi.

Trữ Tân không biết vì sao thân thể bỗng nhiên hơi run lên, lấy tu vi của nàng căn bản nhìn không thấu dung mạo bên dưới lớp trường bào kia, càng không thể nào nhìn thấy rõ biểu tình của người mặc tử bào.

Nhưng Trữ Tân lại có một cảm giác kỳ quái, cao không thể với được, trong tiềm thức tựa hồ như có một thanh âm đang mạnh mẽ nhắc nhở chính mình, không nên trêu chọc vào người này, quá mức nguy hiểm rồi.

Nhưng mà làm cho Trữ Tân không thể nào lý giải được chính là, khí nguyên trên người bọn họ rõ ràng chỉ là linh hồn giai hậu kỳ, không có một chút khí tức địa vương giai nào.

Một vị linh hồn giai dĩ nhiên tạo ra cho một vị địa vương giai cảm giác áp bách lớn tới như vậy. Điều này rốt cuộc là sao đây? Trữ Tân quả thực không thể nào hiểu nổi.

Cùng lúc đó hai vị giám định sư lão đầu râu dê và lão đầu râu dài cũng cảm giác được hàn khí không thể không chế, hai người đều nhìn nhau, có chút cảm giác bất đắc dĩ.

- Thiếu phường chủ, có muốn tiến hành điều tra người này một chút hay không? Lão hủ cảm giác người này không đơn giản chút nào.

Lão đầu râu dê vuốt chòm râu, không quá yên tâm hỏi.

Trữ Tân do dự một chút, tựa hồ đã trải qua một phen giãy giụa nói:

- Dương lão, tạm thời không nên kinh động tới người này, chờ ngày mai lại tiến hành quan sát thêm, nếu như người này là luyện đan sư cấp cao thuộc Bất Chu Sơn hoặc Thái Vu Môn, chọc ra hiểu lầm gì đó thì không ổn.

- Rồi!

Lão đầu râu dê ứng tiếng nói.

Mãi đến khi Trữ Tân rời khỏi phòng giám định, biểu tình nhất thời có chút mờ mịt.

Thiên Du Cửu Phường, một gian phòng sâu nhất trong một tòa cung điện bí mật, có hai tu luyện giả trung niên một nam một nữ đang ngồi đối mặt với nhau, thân thể hai người này thỉnh thoảng lại tỏa ra hơi nước, càng phát ra một loại khí tức cường đại bức người.

Nam mày kiếm mặt chữ điền, khí vũ bất phạm, nữ tử phong vận tuyệt giai, tư sắc mạn diệu, hai người ở cùng một chỗ, phẳng phất như đôi thần tiên quyến lữ, siêu phàm thoát tục.

Bỗng nhiên, con mắt nam tử mở ra, tức thì trên mặt cười cười, mà lúc này nữ tử cũng mở đôi mắt đẹp ra, đối diện với nam tử, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

- Phu quân, chúng ta rốt cuộc cũng thành công rồi!

Nữ tử ôn nhu nói, trên mặt hiện rõ cảm giác hạnh phúc không nói lên lời và thành tựu.

- Đúng vậy, Du nhi, chúng ta đã thành công rồi!

Nam tử khẳng định gật đầu nói.

Nếu như tu luyện giả Chu Võ Quốc nhìn thấy đôi nam nữ này nhất định sẽ thất kinh, đôi nam nữ này chính là đôi phu thê hơn năm trăm năm trước hợp tác ngang dọc Chu Võ Quốc, phu phụ Thiên Du Tử.

Nam chính là phường chủ Thiên Du Phường Thiên Dương Tử, nữ tử chính là Thiên Du Phường, thậm chí là toàn bộ Chu Võ Quốc, đệ nhất nữ tu Vân Du Tiên Tử.

Hai người này từ năm trăm năm trước đã nổi tiếng khắp Chu Võ Quốc với tu vi địa vương giai hậu kỳ, từ tám trăm năm trước hai người đã nhận lời làm bầu bạn song tu, cho tới tận ngày hôm nay.

Phụ phụ hai người chuyên tâm tu luyện cùng sáng tạo ra một thần công tuyệt thế, Thiên Du Thần Công, một môn thần thông có thể độc bộ thiên hạ, hai người không có bao nhiêu pháp bảo, nhưng thần thông không phải là tu luyện giả bình thường có thể bằng được.

Trải qua hơn một trăm năm bế quan tu luyện, phụ phụ hai người rốt cuộc đã luyện thành tầng thứ mười một Thiên Du Thần Công, cũng là tầng cuối cùng, Thiên Du Vô Cực.

Tu vi của hai người vốn đã cao thâm không thể đo lường, nay lại càng tiến thêm một bước, rốt cuộc đã đạt tới giả đề giai, trở thành tuyệt thế tồn tại chân chính của tại hạ giới.

Thần sắc Thiên Dương Tử ngưng trọng, ánh mắt hơi híp lại nói.

- Hôm nay, thần công của phụ phụ chúng ta đã đại thành, ta ngược lại muốn nhìn Bất Chu Song Tử làm thế nào gây khó dễ được ta.

Sắc mặt Vân Du Tiên Tử cũng trầm xuống nói:

- Ba trăm năm trước bản cung tại Hoàng Bạch Sơn chịu thiệt thòi trong tay Vũ Thái Đấu kia, ngày sau nhất định phải thu về cả vốn lẫn lời.

- Phụ nhân chớ vội, hiện tại đang diễn ra Cửu Du Tập Hội, đợi khi Cửu Du Tập Hội trôi qua, ta liền cùng người đi tới chỗ tòa thành thứ mười đó thu hồi lại, nếu như Vũ Thái Đấu có can đảm không đáp ứng, vậy thì chúng ta liền tẩy trừ Thái Vũ Môn một lần!

Thiên Dương Tử đã có dự định trước nói.

- Phụ quân nói có lý, bất quá cao thủ Thái Vũ Môn như mây, chúng ta không thể dễ dàng gây sự như vậy được.

Vân Du Tiên Tử nhắc nhở nói.

- Đó là tự nhiên!

Thiên Dương Tử gật đầu nói tiếp:

- Nếu như ta nhớ không lầm thì ngày mai chính là ngày bắt đầu hội đấu giá cao cấp, không thể không có Bất Chu Song Tử và Vũ Thái đấu đến tham dự.

Vân Du Tiên Tử hơi gật đầu, ánh sáng trong mắt lóe lên.

- Tân nhi tới!

Chỉ chớp lát, ngoài cửa chợt truyền tới tiếng thông báo.

- Hải nhi chúc mừng phụ thân mẫu thân trùng quan thành công!

- Uhm, vào đi!

Sắc mặt Thiên Dương Tử hơi buông lỏng nói.

Khi Trữ Tân tiến vào trong phòng thì lập tức bị một cỗ khí nguyên ập thẳng vào mặt, hầu như làm cho nàng suýt bị đẩy ngược lại, nhưng dù sao nàng cũng có tu vi địa vương giai sơ kỳ, cũng không đến mức chật vật.

Nhìn phụ mẫu cách đó không xa, trên mặt Trữ Tân hiện vẻ vui mừng nồng đậm.

- Phụ thân đại nhân, mẫu thân đại nhân, Thiên Du Phường từ nay trở thành đệ tam môn phái siêu cấp, không cần bao lâu, nơi giao dịch hải ngoại cũng sẽ trở thành vật trong tay Thiên Du Phường.

Sắc mặt Vân Du Tiên Tử tối sầm lại, đứng dậy đi tới vuốt ve đầu nữ nhi nói:

- Tân nhi, ta và phụ thân người tuy rằng thần công đại thành, hạ giới này sợ rằng không có người nào địch nổi chúng ta, thế nhưng ta và phụ thân người cũng không thể nào vi phạm pháp tắc vị diện, thọ nguyên sẽ tới mức tận cùng, thời gian còn lại không còn nhiều lắm, nhiều nhất chỉ có thể tồn tại hai trăm năm mà thôi, đến lúc đó mặc kệ phi thăng cũng tốt, hay ngã xuống, người đều phải một mình một người chống đỡ Thiên Du Phường, tu vi địa vương giai sơ kỳ hiện tại căn bản không thể nào đảm nhiệm được, một khi ta

và phụ thân người không còn, chỉ sợ sẽ có người phản người, trong thời gian này người nhất định phải tu luyện cho tốt, nhất định phải trong thời gian hai trăm năm đạt tới địa vương giai hậu kỳ mới được, bằng không ta và phụ thân người có rồi đi cũng không thể nào yên tâm được.

Trữ Tân nghe được lời này, sự hưng phấn trong mắt lập tức biến mất, hiện lên vẻ buồn bã nói:

- Nữ nhi nhất định sẽ nỗ lực gấp bội.

Ánh mắt Thiên Dương Tử chợt lóe nói:

- Tân nhi, người không phải chỉ tới đây để gặp chúng ta đúng không!

Trữ Tân cúi đầu nói.

- Đúng vậy, phụ thân đại nhân, hôm nay trong phòng đấu giá xuất hiện một luyện được sư thần bí. Nữ nhi không thể nào nhìn thấu người này, bởi vậy muốn hỏi phụ thân đại nhân và mẫu thân đại nhân, tại Chu Võ Quốc này có bao nhiêu luyện được sư cao cấp?

- Luyện được sư?

Thiên Dương Tử có chút kỳ quái, nói tiếp:

- Tu vi của người này ra sao?

- Tân nhi, một luyện được sư linh hồn giai hậu kỳ người cũng nhìn không thấu?

Vân Du Tiên Tử kỳ quái hỏi.

- Chính là bởi vì như vậy nên nữ nhi mới tới hỏi!

Trữ Tân cho tới lúc này vẫn không thể hiểu được.

Thiên Dương Tử trầm mặc một hồi nói:

- Toàn bộ Chu Võ Quốc, luyện được sư có tu vi linh hồn giai hậu kỳ trở nên không quá năm người, mà trong số đó chỉ có hai người có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, một người là Địa Minh Thượng Nhân của Minh Quỷ Phủ, người này suốt đời nghiên cứu hồn đan, tại quỷ tu coi như luyện đan sư đệ nhất nhân, thế nhưng ngoài trừ luyện đan ra không có thần thông gì đáng kể, lấy năng lực của người hoàn toàn có thể nhìn thấu được, còn có một người là Linh Dược Lão Tổ của Tạo Linh Tông. Thời điểm người này thành danh không sai biệt nhiều so với phụ thân và mẫu thân người, nhiều năm trôi qua như vậy, tu vi của người này không tăng trưởng bao nhiêu, thế nhưng vẫn không ngã xuống, điểm này có chút kỳ quái, có lẽ người này ẩn tàng tu vi, hoặc chính là nghiên cứu ra được loại đan được kéo dài thọ nguyên nào đó, thế nhưng vô luận là như thế nào đều có thể thấy được người này rất không đơn giản, ta đã bốn trăm năm không gặp qua người này rồi, có người nói người này là một kẻ điên vì luyện đan, ngoài trừ luyện đan ra, đối với bất cứ chuyện gì đều không có hứng thú. Tại Tạo Linh Tông, địa vị của người này so với Tạo Linh Chân Nhân còn cao hơn một chút, toàn bộ môn phái phát triển tới ngày hôm nay đều do công lao luyện đan cao thâm của người này, là lão tổ tông của Tạo Linh Tông, nếu là người này thì Tân nhi, chỉ sợ người không thể nào nhìn thấu được hẳn!

Trữ Tân khẽ gật đầu, thậm chí, chính mình suy đoán quả nhiên không sai, luyện được sư như vậy tuyệt đối đi ra từ một đại môn phái nào đó, tuy rằng không có quan hệ gì đối với Bất Chu Sơn và Thái Vũ Môn, thế nhưng Tạo Linh Tông cũng không phải là môn phái cấp thấp, Tạo Linh Tông trong Chu Võ Quốc là một đại môn phái xếp trong năm thứ hạng đầu.

- Tân nhi, vị luyện được sư thần bí này mang tới vật phẩm gì để đấu giá?

Sắc mặt Vân Du Tiên Tử khẽ nhúc nhích nói.

- Một khối thổ vồng tinh có độ tinh khiết cực cao, hai viên kim dương đan, còn có một viên linh vương đan!

Trữ Tân trả lời.

- A, dĩ nhiên đưa ra thủ bút lớn như vậy, tuy rằng ba loại vật phẩm này không phải là thứ quá mức trân quý gì, thế nhưng đều có tác dụng rất thực tế, hơn nữa phạm vi sử dụng cực lớn, so với một số bảo bối đỉnh

cấp chỉ có hơn chứ không kém. Nếu như thực sự là Linh Dược Lão Tổ thì nói rõ người này đã gặp phải nan đề gì đó trong phương diện luyện đan, rất có thể là tài liệu không đủ.

Thiên Dương Tử phân tích nói.

- Nếu là như vậy thì nữ nhân yên tâm!

Trữ Tân thở phào nhẹ nhõm nói.

- Mọi việc cẩn thận một chút mới tốt, Chu Vô Quốc hôm nay so với ba nghìn năm trước hỗn loạn hơn nhiều lắm, hơn nữa gần đây động vật biển tàn sát bừa bãi xung quanh hải vực, đại quân viễn chinh Tây đại lục ăn phải không ít thiệt thòi, các môn phái đều có dự định, nếu như thành công chiếm được Tây đại lục, các phái tự nhiên chia cắt tài nguyên tu luyện, có thể giữ được Chu Vô Quốc mấy trăm năm yên ổn, thế nhưng nếu không công chiếm thành công, vậy thì ánh mắt của các môn phái bắt đầu chuyển sang khu vực gần biển và đại lục, dù sao khu vực này cũng rất rộng lớn, tài nguyên phong phú, thọ nguyên của tu luyện giả địa vị cao hữu hạn, bọn họ không có khả năng chờ đợi quá lâu.

Thiên Dương Tử nhắc nhở.

- Nữ nhi biết, nữ nhi sẽ cẩn thận.

Trữ Tân cung kính trả lời.

525. Chương 511: Xung Đột (hạ).

Tâm tư của Vân Du Tiên Tử đã sớm không còn đặt trên người vị luyện dược sư thần bí này, vô luận hắn có là ai đi nữa, trong mắt của nàng chỉ là một vai diễn nhỏ mà thôi, không đủ gây nên sợ hãi, điều nàng quan tâm duy nhất hiện tại chỉ có một việc, an bài con đường lui an toàn cho nữ nhi của chính mình như thế nào, làm sao để Thiên Du Phường do nàng và phu nhân sáng lập nên có thể tiếp tục kéo dài nhiều năm sau này.

- Tân nhi, người và thiếu tông chủ Thiên Bản Tông hiện tại sao rồi?

Vân Du Tiên Tử thân thiết hỏi.

Trữ Tân sững sốt một chút nói.

- Nữ nhi nghĩ người này đặt tâm tư lợi ích quá nặng, không muốn thân cận với hắn.

- Vậy thì Đường Tiên của Thiên Hồ Viện, kẻ có tiền dương chi thể thì sao?

Vân Du Tiên Tử tiếp tục truy hỏi.

Trữ Tân nhấp miệng nói:

- Người này coi như không tồi, nhưng quá mức khổ tu, đối với nữ nhi tuy có vài phần ý tứ, thế nhưng cả ngày đều tu luyện trên núi Thiên Hồ, rất ít tiếp xúc với nữ nhi.

Thần sắc của Trữ Tân hiện tại tràn đầy vẻ kiên định và thần sắc trách nhiệm, nàng rất rõ ràng sứ mệnh của chính mình, tiếp tục duy trì kéo dài Thiên Du Phường, thậm chí phát triển so với hiện tại còn lớn mạnh hơn, thậm chí thống nhất toàn bộ Chu Vô Quốc, từ ngày đầu tiên sinh ra Trữ Tân đã vì điều này mà tồn tại.

Sắc mặt Vân Du Tiên Tử có chút sầu lo, hai người kia đều là tài tuần trong lớp trẻ hiện nay, nếu như sau này kết thành bầu bạn song tu với nữ nhi của chính mình, tiến độ tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều, tới thời điểm nhất định sẽ truyền thụ lại Thiên Du Thần Công cho hắn, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của chính mình.

Thiên Bản Tông là môn phái đứng thứ ba sau Thái Vũ Môn và Bất Chu Sơn, so với Thiên Du Phường chỉ chênh lệch tại số lượng cao thủ đỉnh cao, Thiên Bản Tông chỉ có đại tu sư chứ không có tồn tại chí cao như phụ phụ Thiên Du Tử.

Nếu như nữ nhi của chính mình và thiêu tông chủ Thiên Bản Tông kết thành bầu bạn song tu, sau này hai phái nhất định có xu thế hòa hợp lại, thậm chí vượt qua Bát Chu Sơn và Thái Vũ Môn cũng không phải là không có khả năng.

Bất quá Vân Du Tiên Tử rất hiểu rõ tính nết của nữ nhi mình. Bởi vậy đã chuẩn bị hai tay, lại xem xét qua rất nhiều tu luyện tài tuấn địa vị cao, chọn ra được tu vi có tiền dương chi thể, người này tuy rằng không có hậu thuẫn môn phái cường đại, thế nhưng trên phương diện tu luyện có trợ giúp rất lớn, nữ tu và nam tu có tiền dương chi thể cùng nhau tu luyện, tốc độ sẽ đề cao gấp ba lần, thậm chí càng nhiều, hơn nữa cuối cùng nữ tu thường mạnh hơn so với nam tu. Một trăm năm đã trôi qua, quan hệ giữa nữ nhi của chính mình và người này không có chút tiến triển nào, làm cho Vân Du Tiên Tử lo lắng không thôi.

Vân Du Tiên Tử đang muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị Thiên Dương Tử cắt đứt.

- Tân nhi, nếu như người không thích cả hai người này, vậy thì ngày mai theo dõi tại đấu giá hội, lúc đó sẽ xuất hiện không ít tu luyện giả tài tuấn tuổi còn trẻ, chính người tự mình chọn là được. Nhìn trúng cứ nói thẳng, vi phụ sẽ giúp người làm chủ, lấy thân phận và tư chất của người, ai có thể cự tuyệt?

Sắc mặt Trữ Tân đỏ lên nói:

- Ngày mai nữ nhi sẽ cẩn thận xem xét.

- Uhm, bất quá người phải nhớ kỹ, tu vi dưới địa vương giai không cần phải suy nghĩ nhiều, tư chất quá kém cũng phải cân nhắc, miễn cho sau này liên lụy tới người, Thiên Du Phường sau này còn cần người chống đỡ, không có một chút năng lực làm sao chấp chưởng được một môn phái to lớn như vậy!

Thiên Dương Tử nghiêm túc nói.

- Nữ nhi hiểu rõ!

Trữ Tân gật đầu nói.

Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu vừa mới ra khỏi phòng giám định liền nhanh chóng trở về phòng của chính mình đả tọa điều tức! Một đêm rất nhanh trôi qua, sáng sớm hôm sau, hai người liền đi bộ tiến vào phòng đấu giá cao cấp.

Cũng chưa từng nghĩ tới, bên ngoài phòng đấu giá đã sớm tụ tập rất nhiều người, phàm là tu luyện giả có chút năng lực đều muốn tiến vào trong đó tham dự cạnh tranh.

Phải biết rằng những vật phẩm xuất hiện tại đấu giá hội cao cấp của Thiên Du Phường đều là trân phẩm, hầu như mỗi một loại đều là tinh phẩm, luôn luôn có người cần tới.

Lâm Khiếu Đường nhìn ra có khoảng hơn nghìn người đang chờ đợi, từ điểm này có thể nói rõ số lượng tu luyện giả của Chu Võ Quốc vượt quá xa tam đại tu luyện giới, tài nguyên hải vực quả nhiên vô cùng phong phú.

Những tu luyện giả ở đây đều chờ đợi cửa lớn phòng đấu giá cao cấp mở ra, thế nhưng có một bộ phận tu luyện giả rất nhỏ không cần chờ đợi, trực tiếp tiến vào thông đạo phía bên trái rồi đi qua một cánh cửa nhỏ phong cách cổ xưa nhưng cực kỳ hoa lệ.

Bên ngoài cửa nhỏ này có hai tu luyện giả tu mặc trường bào màu trắng và một lão giả mặc hôi bào tu vi địa vương sơ kỳ, trên tay hai gã thủ hộ đều cầm một khối lam ma thạch, đây chính là lam ma thạch dùng để kiểm tra ngọc phiến chứng minh thân phận khách quý.

Lâm Khiếu Đường đi trước Triển Thanh Nhu đi sau, hai người trực tiếp tiến vào trong cửa nhỏ, lúc này tại cửa nhỏ có một lão giả mặc bạch bào đang kiểm tra ngọc phiến khách quý.

Lâm Khiếu Đường cầm ngọc phiến trong tay đưa cho gã thủ hộ, ai ngờ thủ hộ chỉ nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường mặc trường bào rồi nói:

- Chờ một chút không chế người, đừng nóng vội!

Lời nói này dẫn tới gã thủ hộ còn lại và lão giả mặc hôi bào liếc mắt nhìn qua, hai người quan sát người mặc tử bào trước mắt, thần sắc có chút cổ quái, dù sao thì khách quý của Thiên Du Phường bình thường đều là tu luyện giả địa vương giai, tu luyện giả linh hồn giai hậu kỳ hầu như không hề có.

Lâm Khiếu Đường khẽ cau mày, tu luyện giới thực đúng là chỉ nhìn thực lực, tất cả đều phụ thuộc vào thực lực, coi như là ngọc phiến quý khách trên tay cũng gặp phải cảnh coi thường. Ánh mắt Lâm Khiếu Đường lạnh lùng, không nói cái gì, cùng với Triển Thanh Nhu đứng bên cạnh chờ, đôi mắt đẹp của Triển Thanh Nhu thì hiện rõ địch ý, định xuất thủ giáo huấn gã thủ hộ kia, thế nhưng lại bị Lâm Khiếu Đường ngăn cản lại.

- Lâm đại ca, vì sao không cho Triển Thanh Nhu đi giáo huấn kẻ đó một chút, chỉ là một tên thủ hộ nhỏ mà thôi, dĩ nhiên lại chậm trễ quý khách như vậy, mắt cậu thấy người thấp!

Triển Thanh Nhu tại Tiềm Long Viện vẫn là thiên chi kiêu nữ, cho dù tính tình có thanh nhã đi nữa thì lúc này cũng có chút không thể chịu đựng được nhãn thần khinh miệt kia, lập tức truyền âm nói.

- Nếu như đã là thủ hộ, người cần gì phải tính toán chi li, đó không phải là tự hạ thân phận hay sao!

Lâm Khiếu Đường nhẹ nhàng truyền âm trở lại.

Đôi môi của Triển Thanh Nhu hơi mân mê, đôi mắt đẹp cũng hiện lên một tia thanh tĩnh, tựa hồ có chút giắc ngộ, trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Khiếu Đường đã có nhiều hơn một phần kính nể.

Đúng lúc này, phía sau bỗng nhiên nổi lên cuồng phong, trên bầu trời truyền tới một đoàn quang mang màu đen, tu luyện giả bốn phía đều lập tức né tránh.

Hai gã thủ hộ và lão giả mặc hôi bào nhất thời cảnh giác, càng dùng loại ánh mắt sợ hãi nhìn đoàn quang mang màu đen đang phóng tới.

Gió mạnh thổi qua, một gã đại hán mặt đen mặt hắc bào từ trên trời hạ xuống.

- Tất cả những kẻ cản đường mau tránh ra cho lão tử, nếu là có đồ cầu nào đó không tránh đường, lão tử sẽ cho đầu người nở hoa!

Đại hán mặt đen một mặt bay nhanh lướt qua một mặt mở miệng mắng to.

Tu luyện giả bốn phía đều e sợ tránh né, rất sợ chộc người này, không ít người còn lập tức bay ra khỏi nơi này, phảng phất giống như nhìn thấy ác ma nào đó.

Đại hán mặt đen tỏa khí nguyên bức người, mà trong khí nguyên ẩn chứa ma khí rất nặng, hiển nhiên là ma tu, càng đạt tới tu vi địa vương giai trung kỳ.

Lão giả mặc hôi bào nhìn thấy gã đại hán mặt đen hạ xuống trước người vội hỏi:

- Tư Đồ đạo hữu, đã lâu không gặp.

Đại hán mặt đen liếc mắt nhìn lão giả mặc hôi bào, vẻ ngang ngược trên mặt không chút giảm đi, ý coi thường trong mắt càng thêm nồng đậm.

- Cao lão nhi, mau tránh ra, lão tử đi vào trước.

Sắc mặt lão giả mặc hôi bào có chút biến đổi, nhưng vẫn nén cơn giận này lại, gã đại hán mặt đen này có tiếng là ác đồ, hơn nữa thân thông ma tu không phải chuyện đùa, lão giả mặc hôi bào hừ một tiếng trong miệng, liền tránh sang bên cạnh.

Hai gã thủ hộ lộ vẻ mặt cung kính, đối với đại hán mặt đen kiêu ngạo không dám có nửa phần ý bất kính nào, rất sợ chộc giận đối phương. Tu vi tới địa vương giai, trung kỳ và sơ kỳ chênh lệch nhau rất lớn, giữa trung kỳ và sơ kỳ có một khoảng cách khó có thể vượt qua được, tuy rằng vẫn chỉ là một giai, thế nhưng cảnh giới chênh lệch, trên thực tế cách xa vạn dặm.

Đại hán mặt đen đối với biểu tình sợ hãi của mọi người rất thỏa mãn, đang muốn giao ra ngọc phiến, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy hai người mặc tử bào và lam bào đứng bên cạnh, nhất thời nghĩ có chút khó chịu, mắng to nói:

- MK, rõ ràng là thái diễn, giả thần giả quỷ cái rắm a, linh hồn giai bụi bặm rác rưởi cũng tới nơi này hổng, thực mất hứng!

Đôi lông mày của Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu nhíu sát lại, hai người không nghĩ tới chính mình đã hạ thấp như vậy mà vẫn có người tới trên chóc.

Đại hán mặt đen nhìn thấy hai người không hề có biểu tình gì, nhất thời một cổ lửa giận không tên trào lên, nhìn hai tên thủ vệ nói.

- Hai tên này, bụi bặm rác rưởi là người phái nào? Các ngươi có biết?

Hai tên thủ vệ lắc đầu, một người trong đó nói:

- Hai người này trước đây chưa bao giờ gặp qua.

Hung quang trong mắt đại hán mặt đen chợt lóe lên, khí nguyên trên người giống như sóng biển cuộn trào mãnh liệt ập tới, thôi động khí nguyên tới địa vương giai trung kỳ đỉnh phong, hai gã thủ vệ lẫn lão giả mặc hôi bào đều có chút đứng không vững.

Đại hán mặt đen nhìn Lâm Khiếu Đường nói.

- Ngày hôm nay tâm tình lão tử không tốt, hai người các ngươi, nhanh chóng cút đi, nếu không lão tử bóp vỡ trứng của các ngươi.

Lão giả mặc hôi bào nhất thời đồng tình nhìn người mặc tử bào và người mặc lam bào trước mắt, mà trong mắt gã thủ vệ thì càng mang theo một chút hả hê.

Triển Thanh Nhu nắm chặt bàn tay, đôi mắt đẹp phát ra chiến ý, gã đại hán mặt đen này thực sự là kiêu ngạo tới cực điểm, quá không coi ai ra gì.

Bỗng nhiên người mặc tử bào động rồi, khí nguyên cường liệt do gã đại hán mặt đen phát ra không gây ra một chút ảnh hưởng nào, người mặc tử bào đi tới trước mặt gã đại hán mặt đen, hai người cách nhau không tới một thước mới dừng lại.

- Cút mẹ ngươi đi đồ đại đầu quỷ!

Một tiếng lạnh lùng truyền ra từ dưới lớp trường bào màu tím.

526. Chương 512: Đấu Giá Hội (thượng).

Một tiếng chửi này làm cho tất cả tu luyện giả đứng nhìn đều tròng mắt há miệng.

Mà hai tên bảo vệ và lão giả mặc hôi bào bên cạnh đều không tự chủ được thắm hít một ngụm lương khí. Trong lòng đều cho rằng kẻ mặc tử bào này bị nước làm ảm đầu.

Tất cả các tu luyện giả xung quanh đều bắt đầu đề phòng, đại hán mặt đen lúc nào cũng có thể phát khùng nổi điên, phải làm tốt công tác chuẩn bị, bằng không rất có thể bị lan tới.

Đại hán mặt đen hơi sững sốt, đâu nghĩ tới một gã tu luyện giả linh hồn giai hậu kỳ nho nhỏ cũng dám nói với chính mình như vậy, đây quả thực là chuyện rất mới mẻ.

Bất quá vẻ mới mẻ duy trì không lâu, đại hán mặt đen rất nhanh liền tỉnh táo lại, tuy rằng trong lòng rất căm tức, hận không thể nắm cổ đối phương bẻ xuống ngay tại chỗ, thế nhưng tại tu luyện giới lẫn lộn mấy trăm năm, đại hán mặt đen cũng không phải chỉ là một mánh phu chỉ biết hùng hục xông tới.

Tu luyện giả linh hồn giai hậu kỳ mà dám kiêu ngạo tới như vậy, khiêu khích một tu luyện giả địa vương giai trung kỳ, trong đó nhất định có nguyên nhân.

Có thể là người này nước vào ảm đầu, có thể là không sợ hãi, đại hán mặt đen rất nhanh suy nghĩ tới hai loại khả năng. Nhưng từ tình huống thực tế xem xét thì loại khả năng thứ hai có vẻ có khả năng lớn hơn.

Đại hán mặt đen nhất thời vận chuyển khí nguyên, phát ra nguyên thức dò xét đối phương, ngay lập tức đảo qua đảo lại mấy lần nhưng không hề thăm dò được bất cứ chỗ nào khả nghi.

Xác định cẩn thận, khí thế của đại hán mặt đen nhất thời một lần nữa tăng mạnh, con mắt trừng lớn, không nói hai lời, đưa tay ra định bắt người lại.

Ba một tiếng, văng vẳng chộp vào vai người mặc tử bào trước mặt, đám tu luyện giả bốn phía đều cho rằng người mặc tử bào hẳn phải chết không cần nghi ngờ, không nghĩ tới mới sáng sớm tại Cửu Du Tập Hội này đã xảy ra tai nạn chết người.

Đột nhiên, một đạo truyền âm phát ra:

- Tư Đồ lão đệ, động thủ tại địa bàn của Thiên Du Phường, người gần đây có phải là quá mức nhàn rỗi buồn chán rồi, muốn cho chính mình một chút chuyện sao?

Một lão giả áo bào trắng từ trên trời giáng xuống, tu luyện giả bốn phía nhất thời gây rối, người này chính là đại nguyên lão của Thiên Bản Tông Thái Tương Chân Nhân, một trong những đại tu sư Chu Vô Quốc.

Ánh mắt kiêu ngạo của đại hán mặt đen lập tức thu liễm lại, hiển nhiên rất kiêng kỵ đối với lão giả áo bào trắng trước mắt, cười nói:

- Nguyên lai là Thái Tương đạo hữu, người yên tâm, ta chỉ là lên tiếng kêu gọi với vị đạo hữu này mà thôi, tự nhiên sẽ không động thủ.

Lời này phát ra, người sáng suốt vừa nhìn liền biết được đại hán mặt đen nhất định là đã động tay động chân gì đó trên người mặc tử bào này, làm cho đối phương ăn phải ám chiêu.

Bất quá chỉ cần không phải vung tay quá mức rõ ràng, hoặc là gây hại tới sinh mệnh trực tiếp tại chỗ thì Thiên Du Phường rất nhiều lúc chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt.

Trên thực tế, tất cả mọi người từ khi tiến vào trong hội trường đều có rất nhiều ánh mắt từ các góc độ khác nhau thường xuyên tiến hành giám thị cẩn thận.

Trữ Tân sau một đêm đối với người mặc tử bào càng thêm nảy sinh hứng thú, bởi vậy đã phát nhiều người tiến hành giám thị hơn. Vân Du Tiên Tử càng vì nữ nhi mà tự nhân xuất mã, ẩn giấu trong đám người tiến hành quan sát.

Đại hán mặt đen phát ra ma khí giống như sợi tơ rất nhỏ xâm nhập vào trong cơ thể của Lâm Khiếu Đường. Lâm Khiếu Đường chỉ bất đắc dĩ cười, nguyên bản không muốn rat ay, thế nhưng đối phương đã không thức thời như vậy, thì không nên trách hấn thủ đoạn quá độc ác rồi.

Đại hán mặt đen cũng lộ ra vẻ vô cùng đắc ý, tia ma khí mà hắn đưa vào trong cơ thể đối phương, vậy thì chính mình có thể khống chế tất cả trong tay, chỉ cần chính mình không thôi động, đối phương sẽ không có bất cứ cảm giác không khỏe nào, chờ khi ra khỏi địa bàn của Thiên Du Phường, lập tức giết chết kẻ này.

Vài cao thủ tự nhiên nhìn thấy hết hành động của đại hán mặt đen, thế nhưng không người nào đứng ra ngăn cản, tu luyện giới cá lớn nuốt cá bé, tu luyện giả tu vi thấp dám kêu gào trước mặt tu luyện giả tu vi cao, bị giáo huấn thậm chí là giết chết, đó là đáng đời.

Chỉ cần đại hán mặt đen không lập tức lấy tính mệnh đối phương ngay lúc này, hoặc là đánh lớn tại chỗ thì Thiên Du Phường không buồn để tam tới.

Vân Du Tiên Tử xen lẫn trong đám người lộ ra một tia thất vọng, hôm lấy thân phận một trưởng bối với giám thị người này, thế nhưng lại không hề có chút thỏa mãn nào.

Vân Du Tiên Tử nhìn ra nữ nhi đối với người này rất hiếu kỳ, chính mình cũng muốn biết đối phương là thần thánh phương nào, một vị luyện được sư nếu như có thể song tu với nữ nhi đương nhiên là lựa chọn không tồi, đối với nữ nhi trong tương lai có sự trợ giúp cực lớn.

Thế nhưng quan sát cẩn thận, Vân Du Tiên Tử càng lúc càng thất vọng, lấy tu vi của nàng thì bất luận kẻ nào cũng phải bại lộ không cần nghi ngờ, muốn ẩn dấu tuyệt đối không thể làm được.

Người mặc tử bào kia xác thực chỉ có tu vi linh hồn giai hậu kỳ mà thôi, thế nhưng người mặc lam bào đi theo sau hẳn lại có tu vi địa vương giai sơ kỳ đỉnh phong, hơn nữa phương diện thần thông lại phi thường lợi hại, cho dù là đại hán mặt đen có tu vi địa vương giai trung kỳ cũng không có cách nào phát hiện ra được tu vi của người mặc lam bào.

Đại hán mặt đen bỗng nhiên nhẹ buông tay, mạnh mẽ đẩy người mặc tử bào ra nói:

- Tâm tình của lão tử ngày hôm nay lại tốt lên, sẽ không tính toán với tiểu bối như ngươi, nhìn mặt mũi Thái Tương Chân Nhân thả cho ngươi một con ngựa, cút đi.

Ngay khi đại hán mặt đen rút tay lại trong nháy mắt, người mặc tử bào đột nhiên giơ tay ra, chạm vào cánh tay của đại hán mặt đen.

Ba một tiếng vang, đại hán mặt đen thối lui một bước, người mặc tử bào màu đen thì một mực thối lui tới tận chỗ hai gã thủ vệ, thuận thế giao ngọc tạc ra tiến vào.

Một hồi tranh đấu tạm thời kết thúc tại đây, những người quan sát xung quanh thở phào nhẹ nhõm, dù sao ngày hôm nay tới đây là muốn giao dịch chứ không phải để đánh nhau.

Vào trong hội trường, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu trực tiếp được một thị nữ dẫn vào trong một gian khá rộng rãi ngồi xuống.

Ước chừng thời gian một nén hương, liên tiếp có tu luyện giả tiến tới, kém cỏi nhất cũng có tu vi địa vương giai sơ kỳ, không ít đều là địa vương giai trung kỳ, mà đại tu sư địa vương giai hậu kỳ cũng có tới hơn mười người. Hiển nhiên tại Chu Võ Quốc, Thiên Du Phường mở đấu giá hội rất cao cấp.

Tu luyện giả địa vị cao tự nhiên là kiêu ngạo mười phần, ngoại trừ có giao tình không tệ với nhau thì nói chuyện hàn huyên vài câu ra, còn lại những người khác đều tĩnh tọa một bên, không mở miệng nói câu nào.

Toàn bộ hội trường đều là hình tròn, trung tâm có một sân khấu đường kính ước chừng ba trượng, tổng cộng có năm tầng, có đủ chỗ cho mấy nghìn người ngồi, trong đó còn có một chút ghế lô.

Bất quá ghế lô chỉ là độc quyền cho hội viên chứ không phải dành cho quý khách, quý khách thông thường đều được ngồi vị trí đầu tiên, có thể gần vật phẩm đấu giá nhất, càng có thể được thông tin vật phẩm đấu giá trước những người khác, có thể lựa chọn cẩn thận cạnh tranh hay không cạnh tranh.

Nếu như là quý khách có người cảm thấy hứng thú, có lẽ nhiều người cảm thấy hứng thú, vậy thì có thể trực tiếp bán đấu giá trong các quý khách, người khác không thể nào tham dự.

Rất nhanh, các tu luyện giả bên ngoài đều tiến vào trong hội trường, khí nguyên bốn phía dâng trào, có một số người thậm chí rục rịch, khó tránh khỏi xuất hiện ma sát, thậm chí còn có một số người ân oán qua lại với nhau đặc biệt dữ dội.

Để nhiều tu luyện giả địa vị cao tập trung một chỗ như vậy, xác thực là một chuyện phi thường nguy hiểm.

Ngay lúc bầu không khí càng lúc càng hỏa bạo, càng lúc càng không thể khống chế được, một đạo quang mang màu trắng bay tới, một nam tử trung niên mặc bào y màu trắng, trước ngực thêu vàng thái dương hừng hừng thiêu đốt, chớp mắt đã xuất hiện tại trung ương sân khấu.

- Chư vị hân hạ là đều biết quy củ của Thiên Du Phường, nếu như là ai đó dám phá hủy quy củ, vậy thì đừng trách bản phường chủ không nể tình, ở chỗ này, mọi ân oán tạm thời vứt bỏ, bản phường chủ tuyệt đối không hỏi đến, thế nhưng nếu là người nào dám động thủ tại đây chính là muốn đối nghịch với Thiên Du Phường, tiếp theo đấu giá hội bắt đầu!

Nam tử trung niên chính là Thiên Du Tử, vừa mới xuất hiện đã nói rất lưu loát, càng biểu lộ ý đồ của chính mình.

527. Chương 513: Đấu Giá Hội (hạ).

Tuyệt đại đa số tu luyện giả đều rất không ngờ, Thiên Dương Tử cư nhiên tự thân xuất mã như vậy, bầu không khí hỏa bạo trong nháy mắt bị áp chế lại, không có người nào dám lên tiếng.

Đối mặt với nhân vật truyền kỳ của Chu Võ Quốc này, lập tức sinh ra tiếng bàn luận sôi nổi, người có suy nghĩ nào đó lập tức vứt bỏ qua một bên không dám có bất luận hành động nào. Đừng nói giỡn, Thiên Dương Tử là tồn tại so với đại tu sư còn mạnh hơn nhiều. Đối đầu với người này căn bản là tự sát.

Thiên Dương Tử trực tiếp bay lên trên một ghế lô tầng năm, sau đó ngồi xếp bằng tại chỗ nhắm mắt điều tức.

Có một trong tứ đại cao thủ Chu Võ Quốc, Thiên Dương Tử tự mình tọa trấn, tất nhiên không còn rối loạn gì nữa, chúng tu nhất thời yên tĩnh không ít.

Chỉ chốc lát, sân khấu bên dưới mọc lên một đài cao, giống như là thang máy, một viện phách phẩm (vật phẩm đấu giá) và vài tên đấu giá sư cùng với hộ vệ từ bên dưới trời lên trên.

Chỉ có một nữ tử mặc quần áo màu hồng khác với vài người mặc áo bào màu trắng, có vẻ càng thêm chói mắt.

Lúc này Lâm Khiếu Đường vẫn nhắm mắt tĩnh tọa đột nhiên mở mắt, thần sắc hiện rõ sự kinh ngạc, không khỏi lắc đầu lẩm bẩm nói:

- Nạp Lan đạo hữu, người thực đúng là không tách khỏi vốn ban đầu a!

Nữ tử mặc hồng y kia chính là người mà Lâm Khiếu Đường chia tay khi tới đại lục Kỳ Đông, Nạp Lan U. Nàng vẫn giống như trước kia, một thân hồng y vẫn luôn là chiêu bài hình tượng đấu giá sư của nàng.

Cổ áo xẻ sâu lộ ra hai khối tròn tròn trắng muốt, song phong sâu hun hút hấp dẫn người khác phải mơ màng, kiều đồn phong mẫn mệ hoặc không gì sánh được, đôi đùi dài đẹp giấu trong quần dài khi ẩn khi hiện, câu dẫn vô số ánh mắt tham lam của đám tu luyện giả bên dưới.

Nhìn Nạp Lan U với cảnh xuân hô hạn trên đài cao, sắc mặt Lâm Khiếu Đường thản nhiên, chỉ là trong lòng rất hiếu kỳ đối với chuyện nữ tử này làm sao tới Chu Võ Quốc có chút hiếu kỳ. Nạp Lan U mới chỉ có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, thậm chí là chưa đạt tới đỉnh phong, muốn vượt qua được kết trận che chắn kia thực sự khó có khả năng.

- KIỆN PHÁCH PHẨM THỨ NHẤT, trường thọ đan! Giá quy định 1000 thượng phẩm nguyên thạch!

Nạp Lan U thông qua lời đạo đầu ngắn gọn bắt đầu trực tiếp báo tên vật phẩm.

Bên dưới nhất thời kinh ngạc, mới chỉ là kiện phách phẩm thứ nhất đã thực dụng như vậy, trường thọ đan là một loại đan dược tương đối đặc thù, loại đan dược này không hề tăng thêm tu vi, đối với tu luyện cũng không hề có bất cứ trợ giúp nào, thế nhưng tu luyện giả sử dụng loại đan dược này sẽ làm cho thọ nguyên tăng lên một mức nhất định.

Bất quá người có tu vi càng cao thì tuổi thọ tăng lên lại càng ngắn, mà người có tu vi thấp lại có biên độ tăng tuổi thọ càng lớn hơn, tu luyện giả đại sư giai sử dụng đan dược này sẽ có thể tăng lên thọ nguyên một giáp, thế nhưng tu luyện giả địa vương giai nhiều nhất chỉ có thể tăng thêm được thọ nguyên mười năm mà thôi, linh hồn giai thì có thể tăng thêm trên dưới hai mươi năm, đại sư giai có thể tăng thêm trên dưới bốn mươi năm.

Bởi vậy loại đan dược này có sức mê hoặc cực lớn đối với những tu luyện giả tu vi không cao, tu luyện giả sư giai đến đại sư giai hầu như không thể nào tiến vào phòng đấu giá cao cấp, trừ phi là đệ tử tiềm lực cực cao của đại môn phái, hoặc là quan môn đệ tử, thân thích của nguyên lão môn phái mới được phép tiến vào.

Thấy chúng tu bên dưới tuy rục rịch, thế nhưng không có người nào chịu ra giá đầu tiên, Nạp Lan U mềm mại cười, không có một chút vẻ lo lắng nào, tiếng nói ngọt ngào dễ nghe lại vang lên, linh hoạt giới thiệu.

- Mọi người đều biết trường thọ đan có thể kéo dài thọ nguyên, bất quá đan dược này khác so với trường thọ đan thông thường, đây là một trường thọ đan dị luyện, bên ngoài đan dược hình thành tinh thể, thuộc về trường thọ đan nhất tinh, tất cả mọi người đều biết rằng, chỉ có tăng nguyên đan thượng phẩm mới có thể được chia làm tinh cấp, đan dược này không những có hiệu quả tăng thọ nguyên, hơn nữa độ tăng thọ nguyên so với trường thọ đan thông thường còn lớn hơn nhiều.

- 1000!

Trong đoàn người lập tức hô lên.

Bên dưới đài cao, không ít người bắt đầu chú ý, mà trong những ghế lô thượng phẩm, hội viên và khách quý lại không có người nào chú ý, tuyệt đại đa số đều nhắm mắt dưỡng thần. Đối với loại vật phẩm như trường thọ đan này, hiển nhiên không có bao nhiêu hứng thú.

- 1500!

- 2000!

...

Trong lúc nhất thời tiếng gọi ra vang lên liên tiếp, thế nhưng cuối cùng một tu luyện giả võ tu lấy giá 4500 nguyên thạch mua được.

Loại đan dược như trường thọ đan này, đối với tu luyện giả linh hồn giai đã có sức mê hoặc không hề nhỏ, dù sao thì đề tăng một cảnh giới có thể làm cho thọ nguyên tăng lên vượt quá trường thọ đan, bởi vậy đối với tu luyện giả địa vị cao mà nói, không cần thiết phải đưa ra giá quá cao để mua loại đan dược này, trừ phi là những người đã không còn hy vọng trùng quan đột phá thành công, thọ nguyên lại sắp hết mới dốc hết sức để thu mua.

Những kiện phách phẩm tiếp theo, một kiện so với một kiện nóng bỏng hơn nhiều, toàn trường gần nghìn gã tu luyện giả đều bị không khí làm cho kích động điên cuồng, Nạp Lan U mỗi một cử động nhấc tay đều làm cho hứng thú của mọi tu luyện giả bên dưới tăng lên rất nhiều.

Đối với tài năng của Nạp Lan U trên phương diện này, Lâm Khiếu Đường cũng có chút tán thưởng, năm đó tại thành Tân La, nữ tử này đã làm cho toàn bộ nam tính mê hoặc tới thần hồn điên đảo, toàn bộ phòng đấu giá đều do một mình nữ tử này chống đỡ phát triển mạnh mẽ. Đáng tiếc, tuy rằng phách phẩm mỗi một kiện so với một kiện đều cao cấp hơn nhiều, thế nhưng Lâm Khiếu Đường lại không hề gặp thứ nào mình muốn, mà khối toái phiến lại càng không có tung tích.

Trong lúc nhất thời Lâm Khiếu Đường dần dần mất đi hứng thú, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Rất nhanh, hội viên tầng trên cũng đã bắt đầu tham gia vào cạnh tranh đấu giá, những tu luyện giả tầng trên thấp nhất cũng có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, một khi bọn họ gia nhập vào thì những tu luyện giả bên dưới không thể nào cạnh tranh được, luận tài lực bọn họ tự nhiên vượt qua tu luyện giả cùng cấp bình thường.

...

Kiện thứ mười sáu, một mặt Thiên Ma Kính! Giá quy định 1000 trung phẩm nguyên thạch!

Nạp Lan U bảo trì thái độ nửa thời thần vẫn không hề lộ vẻ mỗi mảy, vẫn hăng hái bừng bừng như cũ báo tên vật phẩm đấu giá tiếp theo.

Hai mắt vẫn đóng chặt của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ mở ra, trên mặt hiện một tia nghi hoặc không giải thích được. Thiên Ma Kính? Lẽ nào trên đời này lại có Thiên Ma Kính thứ hai nữa hay sao?

Lâm Khiếu Đường giết chết Bạch Diện Ma Quân, tự nhiên thu lại Thiên Ma Kính của hắn, sau đó tặng cho Uyển Nhi. Bất quá lúc này Uyển Nhi hôn mê, bảo bối tự nhiên không dùng đến, bởi vậy Lâm Khiếu Đường vẫn mang theo bên người, để lúc rảnh rỗi nghiên cứu một phen. Thiên Ma Kính có uy lực và thần thông xác thực rất cao, Lâm Khiếu Đường đã từng giao thủ với Thiên Ma Kính đương nhiên biết rõ lợi hại của nó như thế nào.

Trên thực tế, Bạch Diện Ma Quân không phát huy được hết uy lực của Thiên Ma Kính, nếu như có thể đạt tới cảnh giới người kính hợp nhất thì Lâm Khiếu Đường tự hỏi chính mình lúc đó chưa chắc đã giết được Bạch Diện Ma quân, hắn nhiều lắm chỉ phát uy ba thành uy lực mà thôi.

Lúc này đây báo ra tên gọi vật phẩm, bên dưới nhất thời xôn xao bàn luận, không ít tu luyện giả mở trừng trừng hai mắt, nhìn không chớp mắt lên đài cao.

Chỉ thấy một cột đá chậm rãi từ bên dưới nâng lên cao, trên cột đá đặt một chiếc hộp nhỏ, nắp hộp hơi mở, bên trong là một chiếc gương nhỏ chừng nắm tay màu vàng.

- Tiểu tử, lão phu dương như cảm giác được dị động của khối toái phiến thứ chín!

Kỳ Áo bỗng nhiên nói.

Con mắt Lâm Khiếu Đường híp lại, một cỗ nguyên thức cường đại mà tập trung xuyên qua vô số nguyên thức của các tu luyện giả khác, trực tiếp xâm nhập vào trong hộp gỗ.

Cỗ nguyên thức này chính là do Lâm Khiếu Đường và Kỳ Áo phối hợp lại một chỗ tạo thành, cấp độ cường đại đã vượt xa cực hạn của tu luyện giả hạ giới, cho dù là tồn tại vượt qua đại tu sư như Thiên Dương Tử và Vân Du Tiên Tử cũng không thể nào phát hiện ra.

Sau một lúc dò xét, âm điệu của Kỳ Áo có chút run run nói:

- Tiểu tử, chúng ta tìm được rồi, khối toái phiền thứ chín ở ngay mặt kính này.

Lâm Khiếu Đường thăm dò cẩn thận cảm giác rõ ràng, Thiên Ma Kính mặt này có chút kỳ quái, so với Thiên Ma Kính lấy được từ Bạch Điện Ma Quân dày hơn gấp ba.

- Tiểu tử, không cần kỳ quái, Thiên Ma Kính bất quá chỉ là cái tên mà kẻ không biết đặt cho mà thôi, kỳ thực đây chính là Âm Dương Thái Cực Kính, một trong những thiên nguyên thánh bảo.

528. Chương 514: Cạnh Phách (thượng).

Cái tên “Âm Dương Thái Cực Kính”, trên mặt Lâm Khiếu Đường hiện lên một tia kinh ngạc, tác dụng và thần thông của bảo vật này trong một ít điển tịch được ghi lại rất rõ ràng, tại thời kỳ thượng cổ, bảo vật này đã từng tỏa sáng chói lọi.

- Vậy thì một mặt Thiên Ma Kính kia là âm hay dương?

Lâm Khiếu Đường phát ra nguyên thức dò xét Thiên Ma Kính trong giới chỉ trữ vật.

- Tiểu tử, còn hỏi cái này sao, nhìn chủ nhân trước đó của Thiên Ma Kính nam không ra nam nữ không ra nữ liền biết, tất nhiên là âm kính rồi, còn Thiên Ma Kính trên đài là dương kính, lão phu luyện bảo thông thường đều là vật chí dương chí cương, tuyệt đối không thể bám vào vật thuộc tính âm nguyên.

Kỳ Áo thẳng thắn trả lời.

Theo sự xôn xao bên dưới hội trường, thậm chí là mấy chỗ quý khách, vài tên tu luyện giả đã bắt đầu ngo ngoe dục động.

- 1000.

Phía sau có người kêu lên.

Người báo giá đầu tiên chính là một gã thanh niên mặc thanh y, người này có tu vi linh hồn giai trung kỳ, với tu vi này có thể báo giá 2000 trung cấp nguyên thạch coi như rất giàu có.

Trong một ghế lô rất lớn tại tầng thứ hai, trong đó có ít nhất bảy tám người người đang đứng vây tụ một chỗ, tất cả đều là nữ tu mặc quần áo thuần một màu xanh nhạt, dung nhan xinh đẹp diễm lệ.

Đám người này chính là môn nhân đệ tử của đệ nhất tông phái nữ tu Thanh Phong Môn tại Chu Võ Quốc, dẫn đầu là nguyên lão tông phái Hoàng Thiển, tu vi đạt tới địa vương giai sơ kỳ, phía sau đều là những đệ tử và trưởng lão ưu tú nội môn.

Hoàng Thiển nhìn chằm chằm vào Thiên Ma Kính, đôi mắt xinh đẹp lóe lên quang quang, đối với thiên ma kính này cực kỳ coi trọng.

- 1200.

- 1300.

Giá cả không ngừng tăng cao, mà người báo giá hầu hết đều tập trung tại các môn phái và khách quý bên trong ghế lô trên lầu.

Mà trong đám quý khách có không ít người tu vi địa vương giai đều hứng thú đối với Thiên Ma Kính, nhưng mỗi người đều chưa có hành động gì, tựa hồ không có ý tứ muốn xuất thủ, như đang chờ đợi cái gì đó, lại có vẻ như đang tự đánh giá cái gì.

Lúc này, một gã thanh niên ngồi trong ghế lô đối diện với Lâm Khiếu Đường đang nói chuyện với một lão giả mặt mũi hiền lành, tướng mạo của gã thanh niên này coi như anh tuấn, nhưng nhân thần lại hung hăng hùng hổ, có vẻ cực kỳ bá đạo.

Thanh niên kia thỉnh thoảng quét mắt nhìn bốn phía, đối với mỗi cử động nhỏ nhất xung quanh đều phi thường lưu ý, khi nhìn sang phía Lâm Khiếu Đường, luôn luôn dừng lại nhiều hơn một chút, không biết là đã nhìn thấu hay không nhìn thấu.

Lâm Khiếu Đường hoàn toàn bị che bởi lớp trường bào, không ai có thể nhìn ra được mặt mũi và biểu tình của hắn, bởi đối phương nhìn chính mình tương đối nhiều, bởi vậy cũng đã đáp lại nhất định.

Lâm Khiếu Đường kinh ngạc phát hiện, thanh niên này dĩ nhiên có tu vi địa vương giai sơ kỳ, mà lão giả ngồi bên cạnh hắn lại là một vị đại tu sư địa vương giai hậu kỳ, tuyệt đối siêu cấp cao thủ, trước đó bên ngoài hội trường Lâm Khiếu Đường đã gặp qua lão giả mặc áo bào trắng này, chính hắn đã đè ép khí thế của gã đại hán mặt đen xuống dưới.

- Tên mặc trường bào đối diện kia rất cổ quái! Sẽ không phải là người do Minh Quỷ Phủ âm thầm điều khiển đấy chứ!

Thanh niên đề phòng nói.

Lão giả một bên không cho là đúng lên tiếng:

- Thiếu chủ, lúc này chúng ta chỉ cần chờ đợi mục tiêu xuất hiện là được, mọi chuyện khác không có liên quan gì tới chúng ta, không cần quan tâm nhiều, người của Minh Quỷ Phủ khẳng định không thể tranh được với chúng ta, vật đó đối với chúng ta là bắt buộc.

Thanh niên khẽ gật đầu nói:

- Bất quá một mặt Thiên Ma Kính cũng coi như là vật không tồi, bản thiếu chủ muốn có nó.

Lão giả nhất thời sửng sốt:

- Thiếu chủ, tất cả nguyên thạch chúng ta chuẩn bị đều là vì kiện bảo bối cuối cùng đó, trước khi bảo bối xuất hiện tốt nhất chúng ta nên án binh bất động, đảm bảo không có sơ sót, nếu như hiện tại nhúng tay vào vật khác, đến lúc đó thiếu mất thì phiền phức rồi.

Thanh niên tham lam nhìn vào Thiên Ma Kính trên đài cao nói:

- Một bảo bối hiếm có, nếu như bỏ lỡ thì thực sự là quá đáng tiếc, lần này chúng ta chuẩn bị nguyên thạch hẳn là đủ, Thiên Ma Kính này bản thiếu chủ muốn rồi.

Lão giả bên cạnh khẽ thở dài, trong lòng biết ngăn cản không được, cũng lười nói thêm lời nào, nếu như không phải xem mặt mũi tông chủ thì lão giả tự nhiên không thêm để vị thiếu chủ còn chưa dứt sữa này vào mắt.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường sử dụng một loại bí thuật nghe trộm đoạn đối thoại giữa hai người một già một trẻ đối diện, bỗng nhiên ánh mắt thoáng nhìn thấy một người, đó chính là Dương Thiên.

Lâm Khiếu Đường nói với thị nữ bên cạnh vài câu, thị nữ liền bước tới gần Dương Thiên nói nhỏ vài câu, Dương Thiên nhìn thấy Lâm Khiếu Đường, biểu tình mặt ủ mày chau nhất thời giãn ra, đi theo thị nữ tiến vào trong ghế lô, tới bên cạnh Lâm Khiếu Đường.

- Dương đạo hữu, bên này của ta có chỗ ngồi không dùng tới, người hãy tới đây ngồi cùng với ta!

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

Về mặt của Dương Thiên có chút khấn trương, vị thiếu niên mặc tử bào này chung quy vẫn tạo ra cho hắn một uy áp đặc biệt, tất cả mọi chuyện phát sinh trong động ngầm dưới mặt đất trước đó, Dương Thiên vẫn còn nhớ rất rõ ràng.

- Đa tạ tiên bối!

Đầu lưỡi của Dương Thiên có chút cứng ngắc lên tiếng tạ ơn, sau đó không biết phải nói thêm cái gì, trực tiếp ngồi xuống ghế.

Nếu là trước đây thấy Lâm Khiếu Đường ngồi trên ghế lô quý khách, Dương Thiên chắc chắn sẽ kinh ngạc không thôi, thế nhưng trải qua đoạn mạo hiểm trước đó, lúc này nhìn thấy Lâm Khiếu Đường ngồi trong ghế lô quý khách tối cao của Thiên Du Phường không hề có chút kỳ quái nào, thậm chí nghĩ đây là điều hiển nhiên.

Dương Thiên chưa từng ngồi qua ghế lô quý khách, cũng không có cái năng lực đó, trước đây vẫn rất ngưỡng vọng, thế nhưng hiện tại thực sự ngồi đó rồi thì lại như ngồi trên đồng lửa, cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Bốn phía đều là lão quái địa vương giai, trên người cả đám tùy ý phóng ra khí nguyên đều làm cho Dương Thiên phảng phất giống như bị công kích mạnh mẽ, hơi chút thư giãn liền có thể bị những khí nguyên này gây ra thương tích.

Ngoài cùng của ghế lô quý khách có một tầng vách chắn hơi mỏng, chính là vì muốn chống lại khí nguyên cường đại của đám lão quái địa vương giai tỏa ra, tránh làm thương hại tới những tu luyện giả tu vi không cao.

- Dương đạo hữu, người biết người ngồi đối diện kia là người của phái nào hay không?

Lâm Khiếu Đường hỏi Dương Thiên, ngoài mục đích hỏi ra thì hẳn còn muốn nghe ngóng thêm một chút tình hình Chu Võ Quốc.

Dương Thiên vừa nghe được câu hỏi này, trong lòng liền sáng tỏ, nhưng không dám nhìn thẳng đối diện, đám người trong ghế lô quý khách, dù là ai cũng không phải là người hắn có thể đắc tội được, cho dù chỉ là ánh mắt thì Dương Thiên cũng không muốn mạo phạm. Bất quá hai người đối diện kia, từ lúc tiến vào hắn đã quan sát qua một lượt, hơi chút dừng lại rồi trực tiếp trả lời:

- Tiền bối, lão giả đối diện chính là đại nguyên lão Thiên Bản Tông, còn gã thanh niên chính là thiếu tông chủ Thiên Bản Tông, Mạc Côn.

- Thiên Bản Tông?

Lâm Khiếu Đường đối với cái tên này rất xa lạ.

Trong lòng Dương Thiên có chút kỳ quái, dù sao thì đại môn phái nổi danh như Thiên Bản Tông hẳn là không ai không biết mới đúng, trừ phi không phải là tu luyện giả Chu Võ Quốc.

Đương nhiên trong lòng Dương Thiên có nghi hoặc hơn nữa thì trên mặt cũng không biểu hiện ra, tiếp tục nói:

- Đúng vậy, Thiên Bản Tông chính là một trong ngũ đại tông phái bên dưới hai siêu cấp đại tông phái Chu Võ Quốc, thực lực xếp hàng thứ ba trong ngũ đại tông phái.

Lâm Khiếu Đường khẽ gật đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua thanh niên vẫn thính thoảng dò xét chính mình, trong lòng nghiền ngẫm cười cười, đối phương tốt nhất đừng nên đánh chú ý gì lên người hắn, nếu không thì...

- 1900!

Báo giá vẫn tiếp tục duy trì!

Càng tiếp tục cạnh tranh, báo giá càng cao!

- 2000!

Báo giá trước còn chưa xong, báo giá sau lại vang lên.

- 2500 !

Ngay khi báo giá tiếp theo còn đang chuẩn bị tăng thêm thì gã đại hán mặt đen trên ghế quý khách có chút không nhịn được, mở miệng mắng to nói:

- Con mẹ nó, một điểm giá trị cũng không có, có thấy phiền hay không?

529. Chương 515: Cạnh Phách (hạ).

Người này chính là gã đại hán thiếu chút nữa phát sinh xung đột với Lâm Khiếu Đường bên ngoài hội trường đấu giá. Con người của Lâm Khiếu Đường giấu bên dưới trường bào nghe được lời báo giá này nhất thời chuyển động, có chút thú vị, thoáng suy nghĩ nhìn lướt qua gã đại hán mặt đen kia.

Đám tu luyện giả tu vi thấp xung quanh nhất thời đau lòng, 2500 đã là cả gia tài bọn họ có thể lấy ra được, nhưng một chút liền tăng lên hơn 7000, cái này đã vượt qua phạm vi chấp nhận được của bọn họ rồi.

Không ít tu luyện giả đều hiện rõ nét mặt thất vọng, càng có chút không nhìn được lắc đầu, Thiên Ma Kính đối với bọn họ mà nói quả thực không có duyên.

- 3 vạn!

Lại một âm thanh thanh thúy dễ nghe vang lên làm cho đám tu luyện giả đang chán chường xung quanh phần chấn tinh thần, tuy rằng chính mình không đấu nổi, thế nhưng có trò hay để nhìn thì thực không tồi.

Nhưng mà đối với đại hán mặt đen lại không phải là tin tức tốt, âm trầm liếc nhìn lâu hai, hừ lạnh một tiếng, không hề phát ách. Môn chủ Thanh Phong Môn Thanh Phong Tiên Tử là đại tu sư địa vương giai hậu kỳ, đại hán mặt đen tuy rằng không quá sợ hãi, thế nhưng lại không muốn trêu chọc, không hề nói năng lỗ mãng như đối với những tu luyện giả bình thường khác.

- 3 vạn 7000!

Đại hán mặt đen cắn răng một cái nói.

- 4 vạn!

Thanh âm cực kỳ tự tin của Lâm Khiếu Đường phía đối diện truyền tới.

Bất quá, bốn lần báo giá, giá cả đã tăng lên rất nhiều, tốc độ này so với tốc độ tăng giá trước đó không biết là nhanh hơn bao nhiêu lần.

Một ít tu luyện giả còn mang theo tâm lý may mắn trong lòng lúc này triệt để mất đi lòng tranh giá, 4 vạn trung phẩm nguyên thạch, đây tuyệt đối là một con số khổng lồ, hầu như tương đương với thu nhập của toàn bộ môn phái cỡ nhỏ một năm trời, đối với môn phái trung cấp cũng là một khoảng tài phú khổng lồ, chỉ có những đại môn phái mới dễ dàng lấy ra được.

- 4 vạn 5000!

Đôi mắt đẹp của Hoàng Thiển trên lầu hai không hề chớp lấy một cái, báo giá mới.

- Tiểu tử, tài nguyên tu luyện của Chu Võ Quốc này so với tam đại tu luyện giới khác quả thực là phong phú hơn nhiều, sớm biết như vậy thì lão phu đã tới đây tu luyện rồi, như vậy thì sẽ không đến mức bị diệt thân thể như vậy.

Kỳ Áo có chút hối hận nói.

- Tiền bối, mọi việc không đơn giản như vậy đâu, nếu như tiền bối tới đây, còn chưa đạt tới tu vi địa vương giai nói không chừng đã bị kẻ khác giết chết rồi, tài nguyên tu luyện phong phú tự nhiên cũng sẽ có nhiều cao thủ hơn.

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

Lâm Khiếu Đường tuy rằng không biểu hiện ra điều gì, thế nhưng trong lòng đối với Chu Võ Quốc đã có đánh giá mới, tại nội lục Kỳ Đông thông thường rất hiếm khi gặp được tình cảnh tranh đấu báo giá kịch liệt như vậy, tất cả mọi người tựa hồ đều rất giàu có, nguyên thạch trung phẩm tại chỗ này coi như không khan hiếm gì.

Khuôn mặt thanh nhã bên dưới lớp trường bào của Triển Thanh Nhu cũng hiện lên một tia kinh ngạc, nguyên bản nàng vẫn cho rằng Tiềm Long Viện đã coi như rất nhiều tài nguyên rồi, thế nhưng so với đại tông phái của Chu Võ Quốc còn kém hơn một chút, chứ đừng nói tới siêu cấp đại tông phái, không nghĩ tới Chu Võ Quốc lại giàu có như vậy.

- 5 vạn!

Đại hán mặt đen hầu như rống ra con số này, trong mắt bắn ra quang mang màu huyết hồng, trong lòng thịt đau không thôi.

- 5 vạn 5!

Mạc Côn khẽ cười, nâng giá cao hơn.

Lúc này Nạp Lan U đang đứng trên đài cao cũng nở nụ cười khẽ, trong lòng hận không thể gia tăng tới một trăm vạn mới tốt, như vậy thì trích phẩm trăm đối với nàng sẽ càng nhiều hơn, chỉ là nét cười mờ ảo trên mặt cũng xẹt qua một tia lo lắng.

Hầu như đã lật giá gấp ba lần, làm cho toàn bộ hội trường đều yên tĩnh lại, đây tuyệt đối là một con số khổng lồ.

Toàn trường bỗng nhiên yên tĩnh lại, tựa hồ giá cả này đã tới mức đỉnh rồi, bất quá sắc mặt đám nữ tử Thanh Phong Môn trong ghế lô vẫn rất thong dong.

- 6 vạn!

Hoàng Thiên lần thứ hai tăng giá lên.

- Mặt gương đó rốt cuộc là bảo bối gì?

Trong hội trường, rất nhiều người đều hiếu kỳ hỏi.

Nhưng không có người nào lên tiếng trả lời, một ít tu luyện giả biết hàng dùng loại ánh mắt như nhìn kẻ ngu ngốc nhìn người đặt câu hỏi.

Nhưng vào lúc này, lại có một thanh âm vang lên, có một người cạnh tranh báo ra giá mới.

- 8 vạn!

Nghe được giá cả, hầu như đại đa số người bên dưới thầm hít một ngụm lương khí, không ít người dùng nhãn thần cổ quái nhìn về phía người mặc tử bào ngồi trong ghế lô phía khách quý.

Khi thăm dò qua, thấy rõ người này chỉ có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, rất nhiều tu luyện giả đều có vẻ không thể nào tưởng tượng nổi, một tu luyện giả linh hồn giai làm sao có được gia tài khổng lồ tới như vậy, làm cho rất nhiều người sinh ra chút hoài nghi.

Một lần bỏ ra 2 vạn, coi như là hai đại môn phái giàu có như Thanh Phong Môn và Thiên Bản Tông cũng phải cảm giác giá cả tăng quá nhanh.

Hoàng Thiên và Mạc Côn không hẹn mà cùng nhìn sang, trên mặt hai người đều hiện rõ vẻ kinh dị.

Đại hán mặt đen lúc này sắp thở không ra hơi rồi, một mặt Thiên Ma Kính đối với hắn coi như là mục đích chủ yếu lần này, vì nó hắn đã tích súc hơn mười năm, càng nhẫn nại hơn mười năm, chỉ vì hôm nay muốn lấy được bảo bối vào tay.

- 8 vạn 5!

Mạc Công có chút điên cuồng hô giá mới.

Lão giả bên cạnh thanh niên vẫn nhắm mắt đột nhiên mở to, truyền âm nói:

- Thiếu chủ, Thiên Ma Kính mặc dù tốt, thế nhưng không nên quá chú tâm như vậy, tốt nhất chờ kiện vật phẩm kia xuất hiện.

Sắc mặt Mạc Côn lúc này có chút khó coi, nguyên bản hắn cho rằng 5,6 vạn là mua được rồi, không nghĩ tới giữa đường xuất hiện một Trình Giáo Kim, một chút đã làm cho giá cả tăng lên mức mới, cứ tiếp tục như vậy thì nguyên thạch chuẩn bị trước sẽ có chút thiếu dùng.

- Ta tự có đúng mực!

Mạc Côn lạnh lùng nói, ánh mắt như điện nhìn chăm chăm vào người thanh niên mặc tử bào đối diện, muốn xuyên thủng qua lớp trường bào, nhưng không thành công.

Lúc này đám nữ tu Thanh Phong Môn đứng trên tầng hai cũng lộ ra vẻ mặt lúng túng, hiển nhiên giá cả này đã vượt quá xa so với dự tính lúc đầu của các nàng.

Hoàng Thiên cắn chặt răng nói:

- 14 vạn!

Đại hán mặt đen thiếu chút nữa đứng bật dậy, còn kém điều hết lớn một tiếng, không thể tăng thêm nữa, đang muốn báo ra cái giá mới, thì đột nhiên thanh âm của gã thanh niên mặc tử bào phát ra giành trước.

- 15 vạn!

Con số này vừa ra, không chỉ có những tu luyện giả cấp thấp bên dưới mà hơn phân nửa lão quái địa vương giai trong ghế lô quý khách và hội viên đều đưa mắt nhìn về phía người mặc tử bào. Nếu như không có đại môn phái ủng hộ thì con số nguyên thạch này tuyệt đối không thể lấy ra được.

Về mặt Mạc Côn và Hoàng Thiên vạn vạn, rất muốn hô thêm giá cả mới, thế nhưng lý trí bắt bọn họ phải nhin xuống, dù sao thì mục đích chính hôm nay không phải là thứ này.

- 18 vạn!

Đại hán mặt đen nhìn gã thanh niên mặc tử bào, hận tới nghiến răng nghiến lợi báo giá mới.

Toàn trường yên tĩnh, tất cả mọi người đều chờ đợi giá cả mới xuất hiện, thế nhưng không có lời báo giá mới nào phát ra.

Khi Nạp Lan U tuyên bố một mặt Thiên Ma Kính đã thuộc về đại hán mặt đen, không ít tu luyện giả đều kỳ quái nhìn người mặc tử bào, rõ ràng là hấn quấy rối, hai lần hô giá mới chỉ là muốn tăng giá mà thôi.

- Sư tỷ, người kia giả thần giả quỷ phá hủy chuyện tốt của chúng ta, sau khi ra ngoài có muốn giáo huấn hấn một chút hay không?

Một nữ tử mặc bạch y cảm tức nhìn người mặc tử bào ngồi trên ghế lô đang như không có chuyện gì xảy ra, giận dữ nói

Hoàng Thiên lắc đầu nói:

- Quân đi, không có Thiên Ma Kính cũng được, chỉ cần vật đó về tay thì mọi chuyện không quan trọng.

Đại hán mặt đen trực tiếp bước ra khỏi hội trường, tới hậu phòng trả nguyên thạch, trước khi rời khỏi cửa hội trường, khuôn mặt đen đúa càng thêm âm trầm, hung quang thỉnh thoảng đảo qua bắn về phía Lâm Khiếu Đường.

- Tiểu tử, sao ngươi không cách tranh tiếp, không muốn lấy khối toái phiến thứ chín hay sao?

Kỳ Áo không thể tin được hét lên, hấn biết rõ tính cách của Lâm Khiếu Đường, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua như vậy, cũng không nghĩ tới hấn đột nhiên dừng lại không cạnh tranh nữa.

- Muốn, đương nhiên là muốn, thế nhưng không muốn một nguyên thạch nào càng muốn hơn!

Trong mắt Lâm Khiếu Đường lóe lên ánh sáng lạnh.

Kỳ Áo chớp chớp mắt, đã nghĩ ra ý đồ của Lâm Khiếu Đường, tâm tình có chút giận dữ chuyển thành kinh ngạc.

- Thế nào? Ngươi muốn cướp đoạt hay sao?

530. Chương 516: Kiện Phách Phẩm Cuối Cùng (thượng).

Lâm Khiếu Đường lóe điện quang trong mắt nói:

- Tiền bối cho rằng gã đại hán mặt đen vừa rồi sẽ bỏ qua cho ta hay sao?

Kỳ Áo không cần suy nghĩ, thoải mái nói:

- Tất nhiên là không! Nếu là lão phu bị người khác đâm cho một đao như vậy thì chắc chắn không thể nào bỏ qua dễ dàng.

Lâm Khiếu Đường mỉm cười nói:

- Vậy là đúng rồi, cho dù ta không đi tìm hắc thì hắc cũng sẽ chủ động tới tìm ta, một mặt Thiên Ma Kính kia nhất định sẽ thu được, nếu như hắc không chủ động tới tìm thì văn bối sẽ lưu lại cho hắc một mạng, thế nhưng hắc dám chủ động tìm tới thì văn bối không những thu một mặt Thiên Ma Kính, mà tính mạng của hắc cũng không bỏ qua. Khỏi toái phiền thứ chín coi như lên núi đao xuống biển lửa thì văn bối cũng tuyệt đối không buông tha.

Trong lòng Kỳ Áo thở phào nhẹ nhõm nói:

- Vậy là tốt rồi, vừa rồi làm ta sợ giật nảy mình.

Thiên Ma Kính lấy cái giá 12 vạn trung cấp nguyên thạch siêu cao mua bị, không ít tu luyện giả cấp cao đều lộ vẻ bất an trên mặt.

Hôm nay, tất cả mọi người tựa hồ đều có chuẩn bị mà đến, nếu như một lúc nữa xuất hiện thứ gì đó tốt thì hiển nhiên không tránh khỏi một phen ác đấu, giá cả các bảo vật so với bình thường tự nhiên cao hơn không ít.

Không ít tu luyện giả nhìn đấu giá hội Thiên Du Phường tổ chức cảm thấy sợ hãi không thôi, bởi vì mỗi một lần tới đoạn thời gian này, giá cả của các vật phẩm sẽ tăng lên không ít, bình thường căn bản không thể nào bán ra được nhiều như vậy.

Thế nhưng trong những đấu giá hội bình thường tuyệt đối không thể nào xuất hiện nhiều loại bảo bối tới như vậy, điều này cũng làm cho chúng tu luyện giả mất nhiều máu hơn nhưng vẫn kiên trì tới đấu giá hội cao cấp, chỉ có ở nơi này mới có xác suất tìm kiếm được vật mình muốn cao nhất.

Tìm kiếm thu mua tại các địa vương khác, có lúc mấy trăm năm cũng không nhất định mua được vật phẩm mà mình cần, nói trắng ra chính là dùng nguyên thạch để đi mua thời gian và công sức chờ đợi.

Trải qua màn tranh giá vừa rồi, chúng tu luyện giả đều yên tĩnh hơn không ít, hô giá cũng trở nên cẩn thận hơn nhiều, thời gian suy nghĩ cũng nhiều hơn, không ai muốn lần thứ hai trở thành kẻ coi tiền như cỏ rác, thứ đó cho dù tốt thì cũng không nên tiêu tốn giá cả cao hơn bình thường tới vài lần để mua.

Sự xuất hiện của Thiên Ma Kính đồng nghĩa với việc đấu giá hội tăng lên cấp độ mới, tất cả những vật phẩm phía sau đều là bảo bối quý hiếm.

Bất quá, so với Thiên Ma Kính thì vẫn kém hơn không ít, an bài như vậy chính là tác phong thường thấy của Thiên Du Phường, nhắc lên một vòng cạnh tranh hỏa bạo để chúng tu thích ứng, giá cả phía sau tự nhiên sẽ đề cao hơn không ít, thế nhưng giá cả so với Thiên Ma Kính như thế nào, người cạnh tranh báo giá hiểu ý tự động cân đối.

- KIỆN PHÁCH PHẨM THỨ HAI MƯƠI TÁM, THỔ VŨNG TINH! GIÁ QUY ĐỊNH 1000 TRUNG CẤP NGUYÊN THẠCH!

Thanh âm ngọt ngào dễ nghe của Nạp Lan U vô luận là vang lên nhiều ít đều mang tới một loại cảm giác khác nhau, thủy chung hào hứng sục sôi.

- Lâm đại ca, rốt cuộc thì cũng đã tới vật phẩm của chúng ta bán ra rồi, không biết nó có thể bán được với cái gì nào?

Triển Thanh Nhu có chút hiếu kỳ nói.

Lâm Khiếu Đường cũng không quá mức chú ý, tài nguyên tu luyện của hắc hiện tại đã tạm đủ, có nhiều hơn nữa thì cũng vô dụng, có thể bán nhiều hơn đương nhiên là chuyện tốt nhưng không cần quá mức để ý, lần này lấy ra đưa cho Thiên Du Phường bán đấu giá cũng chỉ là vì muốn lấy ghế lô khách quý mà thôi.

- Thổ vũng tinh là một loại tài liệu chế tạo pháp bảo phòng ngự không tồi, thế nhưng đối với loại tu luyện phương diện tấn công lại không có bao nhiêu tác dụng.

Lâm Khiếu Đường đáp lại.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, đã có người báo giá 4000 nguyên thạch. Đám nữ tử Thanh Phong Môn lúc này tỏa sáng hai mắt, không ngừng dùng nguyên thức để thăm dò thể tích của khối thổ vồng tinh kia.

Nữ tử bạch y vừa rồi nói muốn giáo huấn Lâm Khiếu Đường kích động không thôi.

- Sư tỷ, độ thuần của khối thổ vồng tinh này phi thường cao, là thổ vồng tinh phẩm chất tốt nhất xích hỏa thổ vồng tinh, nếu như có thể mua được, thì phòng ngự của chúng ty muối sẽ đề cao hơn mấy cấp độ, cho dù là gặp phải lão quái địa vương giai thì cũng có lực tự bảo vệ mình.

Hoàng Thiển khê gật đầu nói:

- Vật này xác thực không tồi, cố gắng cạnh tranh. 1 vạn!

Người của Thanh Phong Môn vừa mở miệng, giá cả lập tức tăng lên trên diện rộng, không ít tu luyện giả phía dưới đều âm thầm kêu khổ, nguyên bản tưởng rằng loại bảo bối này có thể dùng giá cả tương đối thấp để mua được, hiện tại xem ra không có khả năng nữa rồi.

- 1 vạn 2!

Báo giá của Hoàng Thiển còn chưa xong, một giọng nói già nua lại vang lên.

Chúng tu đều đưa ánh mắt chuyển sang một nam tử cường tráng mặt hồng mặc võ phục màu trắng trong ghế lô khách quý.

Người này chính là đại trưởng lão Cuồng Võ Môn Thường Bạch Sơn, đại tu sư địa vương giai hậu kỳ, một trong những nhân vật đỉnh cao nhất toàn Chu Võ Quốc.

Thường Bạch Sơn vừa mới báo ra cái giá này, một ít tu luyện giả vừa định cạnh tranh một phen lập tức buông tha, không tiếp tục tăng giá đối với thổ vồng tinh.

Vị võ man này không ai nguyện ý đắc tội, người này nhìn qua mặt mũi thì có vẻ hiền lành, thế nhưng chính là một tiền bối cao nhân, nếu như người nào đó làm hắn khó chịu, sau này nhất định hắn sẽ ăn miếng trả miếng.

Ba mươi năm trước có một tiểu bối đại sư giai trong lúc vô ý đắc tội với hắn, kết quả là một môn phái nhỏ liên quan tới hắn chỉ trong một đêm biến mất không còn tung tích.

Hoàng Thiển nhướng mày, nói:

- 1 vạn 3!

- 1 vạn 5!

Con mắt chưa hề mở của Thường Bạch Sơn bỗng nhiên mở ra, nhin không được nhìn thoáng qua Hoàng Thiển, nhìn như có ý tứ uy hiếp.

Thiên Du Phường tuyệt đối cấm động thủ tại bất cứ nơi nào, càng không cho phép tu luyện giả cường đại dựa thế bức ép thế nhưng dùng nhân thần và khí thể hiển nhiên không thể nào ngăn lại được.

Cái liếc mắt này làm cho Hoàng Thiển lạnh toát lưng, nguyên bản còn có ý niệm tiếp tục tăng giá trong nháy mắt liền bị ngăn cản lại. Nữ tử bạch y đứng bên cạnh càng không thể khổng chế run bắn lên, ngay cả nói cũng khó phát ra lời.

Trong lúc nhất thời bốn phía yên tĩnh lại, khí thế Thường Bạch Sơn tỏa ra đã nói rõ tất cả cho mọi người xung quanh, đừng tranh đoạt với hắn, bằng không tuyệt đối không tha.

- 2 vạn!

Bỗng nhiên đối diện Lâm Khiếu Đường truyền tới tiếng nói già nua, người báo giá mới chính là lão giả mặc áo bào màu trắng, đại nguyên lão Thái Tương Chân Nhân của Thiên Khuê Tông

Thường Bạch Sơn mở trừng hai mắt, nhìn Thái Tương Chân Nhân không có biện pháp nào, đối phương cũng là một đại tu sư giống hần.

Mạc Côn ngồi bên cạnh có chút kỳ quái hỏi:

- Thái Tương Chân Nhân, ngươi đang có ý định gì vậy?

Thái Tương Chân Nhân có chút sáng khoái nói:

- Lão phu nhìn Thường lão đầu kia không vừa mắt, chỉ là nâng giá mà thôi.

Mạc Công bưng tỉnh mỉm cười, chuyện nâng giá như vậy quả thực rất thú vị, Thường lão đầu kia đối với khối thổ vồng tinh này có vẻ như rất coi trọng.

- 2 vạn 5!

Thường Bạch Sơn bắt thốt lên, nâng giá cả lên mức rất cao.

- 3 vạn!

Hứng thú chơi đùa của Mạc Côn nổi lên, cũng báo giá một cái giá kinh người.

Thái Tương Chân Nhân bên cạnh nhất thời cả kinh, muốn ngăn cản lại thì đã muộn mất rồi, nhìn thoáng qua vị thiếu chủ bên cạnh, trong lòng thầm thở dài, thiên phú tu luyện của người này không tồi, thế nhưng phương diện tâm tính lại kém rất nhiều, chung quy không thể thành được ngọc quý.

- Thiếu chủ, không thể a!

Thái Tương Chân Nhân rất bất đắc dĩ truyền âm nói.

- Vì sao?

Mạc Côn kỳ quái hỏi ngược lại.

Thái Tương Chân Nhân còn chưa giải thích, biểu tình khấn trương trên mặt của Thường Bạch Sơn bỗng nhiên buông lỏng, cười to nói:

- Thiên Khuê Tông quả nhiên tài lực hùng hậu, lão phu cảm thấy không bằng! Vật này để cho các người vậy! Ha ha ha...

Mạc Côn nhất thời có chút há hốc mồm, hần báo giá vừa rồi chỉ là muốn nâng giá mà thôi, trong lòng căn bản không có dự định thu mua.

Thái Tương Chân Nhân bất đắc dĩ nói:

- Thiếu chủ, lão quái địa vương giai hậu kỳ ở đây đều đến với mục đích chính là vật phẩm đó, trước khi vật phẩm đó xuất hiện, bất luận là cạnh tranh vật phẩm nào khác cũng hầu như đều có mục đích muốn làm giảm thiểu túi tiền của đối thủ, cuối cùng khi vật phẩm ấy chính thức xuất hiện thì chính mình có lợi thể hơn một chút, tăng giá một lần chỉ là tương kế tựu kế mà thôi, đã có chút mạo hiểm rồi, tiếp tục nâng giá thì tám phần mười là do đối phương thiết kế bẫy rập!

Đám lão quái địa vương giai hậu kỳ dù thế nào đi nữa thì cũng là kẻ sống mấy trăm năm, mỗi một người đều là quái vật trong những quái vật, trí tuệ không phải là những tu luyện giả thông thường có thể so sánh được.

Dùng ba vạn nguyên thạch trung cấp để mua một khối thổ vồng tinh làm cho Mạc Côn phần nộ không thôi, ánh mắt nhìn về phía Thường Bạch Sơn đã nhiều hơn một phần dịch ý, nhưng Thường Bạch Sơn quả thực không để tiểu bối này vào mắt, uy thế phát ra, Mạc Côn đành phải chủ động thu hồi lại nhãn thần.

- Tiểu tử, ngươi phát tài rồi, cư nhiên bán được với cái giá này, đám con cháu nhà rùa này tranh đấu với nhau, thực đúng là ầm ầm.

Kỳ Áo hét lớn.

Lúc này trong lòng Lâm Khiếu Đường cũng có chút hiểu kỳ, trước đó bởi vì thám thính Thái Tương Chân Nhân và Mạc Côn đối diện có chút kỳ lạ, biết kiện vật phẩm áp trục cuối cùng ngày hôm nay nhất định là

bảo bối quý giá, hiện tại xem ra hầu hết đám tu luyện giả địa vương giai đều đến với mục đích cạnh tranh vật này rồi.

- Dương đạo hữu, không biết là vị lão giả tóc bạc mặt hồng kia là ai?

Lâm Khiếu Đường dùng bí thuật truyền âm nói.

Dương Thiên hầu như đã có thể kết luận được Lâm Khiếu Đường không phải là tu luyện giả Chu Vô Quốc, nhưng trong đó vô luận là ẩn chứa điều gì đi nữa thì cũng không có quan hệ gì với hắn, làm một tu luyện giả linh hồn giai, đối với chuyện của lão quái địa vương tốt nhất không nên dính líu tới.

- Đó là đại nguyên lão Cuồng Vô Môn Thường Bạch Sơn, danh hiệu Thiết Tí Ứng Vương!

Dương Thiên theo sự thực trả lời.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên có cảm giác người nào đó đang giám thị chính mình, từ khi tiến vào trong hội trường đã có rồi, chỉ là không phải rất rõ ràng, vừa rồi bỗng nhiên cảm thấy rõ ràng hơn nhiều, Lâm Khiếu Đường khẽ biến đổi, một đạo nguyên thức phát tán ra ngoài, chỉ chớp lát đã tìm được chỗ người đang dò xét

531. Chương 517: Kiện Phách Phẩm Cuối Cùng (hạ).

Đây là một nữ tử cực kỳ xa lạ, nữ tử này đứng trong đoàn người tại hậu trường phải là quá mức thu hút, bất quá Lâm Khiếu Đường vừa nhìn liền biết nữ tử này đã động tay động chân với dung mạo của chính mình, hơn nữa tu vi lại kinh khủng không gì sánh được, thậm chí đã vượt qua đại tu sư.

Lâm Khiếu Đường hơi ngây người, ánh mắt nữ tử này khẽ động, tựa hồ như phát hiện điều gì đó, Lâm Khiếu Đường nhanh chóng thu hồi nguyên thức.

Nguyên thức của Lâm Khiếu Đường vô cùng cường đại, cho dù là đại tu sư cũng không thể bào bằng được, thế nhưng đối với loại tồn tại vượt qua đại tu sư này, không thể nào không có sơ hở, thiếu chút nữa đã bị đối phương phát hiện ra.

- Kiện phách phẩm thứ hai mươi chín, hai viên kim dương đan, giá quy định 1000 nguyên thạch trung phẩm.

- Kiện phách phẩm thứ ba mươi, một viên linh vương đan, giá quy định 1000 nguyên thạch trung phẩm.

Hai kiện vật phẩm này đều lấy cái giá vô cùng cao bán ra.

Trong hơn mười kiện phách phẩm tiếp theo xuất hiện hai ba kiện bảo bối siêu cường, giá cả lên tới hơn mười vạn, bất quá không thể nào vượt qua được giá cả kinh người của Thiên Ma Kính.

Có vài lão quái tán nhân địa vương giai, sau khi mua được thứ mình cần liền nhanh chóng rời khỏi hội trường, đấu giá hội vẫn tiếp tục tiến hành như cũ.

Từng kiện phách phẩm lần lượt được lấy ra, một vòng tiếp một vòng, tâm tình cạnh tranh giá của chúng tu tăng vọt, lần đến đấu giá hội này quả thực không uống công.

Đáng tiếc hơn một trăm kiện đấu giá phẩm được đưa ra cũng không có kiện nào có ích đối với Lâm Khiếu Đường.

Nếu không phải là rất hiếu kỳ đối với kiện phách phẩm cuối cùng kia, sợ là Lâm Khiếu Đường đã sớm đứng dậy rời khỏi.

Trong lúc Dương Thiên mua được hai kiện vật phẩm, một kiện là pháp bảo và một linh vương đan, chính là thứ của Lâm Khiếu Đường bán ra, tuy rằng Dương Thiên vẫn có hứng thú đối với những kiện phách phẩm khác nữa, thế nhưng một tu luyện giả linh hồn giai như hắn không nên biểu hiện tài phú quá mức, nếu là bị tu luyện giả tu vi cao hơn để tâm cướp đoạt thì phiền phức lớn rồi.

- Kiện phách phẩm cuối cùng, linh vương đan ngũ tinh!

Khi Nạp Lan U báo tên gọi phách phẩm cuối cùng, bốn phía truyền tới tiếng kinh hô vang dội, ngoài trừ những đại tu sư đã biết được tin tức từ trước ra, hầu như trên mặt mỗi người đều hiện ra vẻ không thể nào tin tưởng được.

Tại hạ giới, thuật luyện đan duy trì trong giai đoạn tương đối cấp thấp, coi như là luyện đan sư lợi hại nhất thì cũng chỉ có thể luyện chế được đan dược nhất tinh mà thôi, muốn cao hơn một cấp thì quả thực là không tự lượng sức mình.

Nguyên nhân trong đó rất nhiều, ví dụ như không có nguyên hỏa, phương thuốc cấp thấp, hoặc là hảo hẫu lô đỉnh thiếu...

Tất cả những điều này đều dẫn tới việc luyện đan sư không thể nào luyện chế ra được đan dược tinh cấp, ngẫu nhiên xuất hiện đan dược nhất tinh cũng chỉ là vận khí tốt, thành phần vận khí phiếm khả nhiều.

Đan dược trên nhất tinh tại hạ giới này hầu như là không tồn tại, lúc này đột nhiên xuất hiện linh vương đan ngũ tinh, trình độ bạo phát đã tới mức trước nay chưa từng có.

Lẽ nào có người luyện chế ra được đan dược ngũ tinh hay sao? Trong lòng mỗi một người trong chúng ta đều hiện ra nghi vấn này.

Khi dùng đan dược tinh cấp, nguyên việc hấp thu được lực tinh thuần dễ dàng hơn, càng có thể xuất hiện hiệu quả nhanh chóng, tinh cấp càng cao thì hấp thu được lực càng dễ dàng, hơn nữa trong thời gian cực ngắn có thể nâng cao tu vi.

Ví dụ như một viên nhập sư đan có thể gia tăng tỷ lệ trung quan thành công thêm hai thành, để tu luyện giả sĩ giai có thể càng thêm vững chắc bước vào sư giai.

Thế nhưng khi dùng nhập sư đan bình thường, muốn tiêu hóa rất khó khăn, tu luyện giả cần có thời gian khoảng một hai năm từng bước từng bước tiêu hóa được lực, sau đó tiếp tục tiến hành trùng quan.

Nếu như dùng nhập sư đan nhất tinh, thời gian để tiêu hóa được lực sẽ giảm xuống rất nhiều, mà được lực cũng càng tinh thuần hơn, đối với sư giai cũng có lợi ích rất lớn.

Nhập sư đan nhị tinh chỉ cần dùng thời gian hơn tháng liền có thể tiêu hóa hoàn toàn, mà đan dược ngoài tứ tinh, thậm chí không cần thời gian tiêu hóa, khi phục dụng lập tức tiến vào trạng thái tu luyện, được lực tinh thuần cũng sẽ tự động dung nhập vào trong cơ thể, hoàn mỹ kết hợp với linh nguyên, dần dần lớn mạnh linh nguyên.

Quan trọng hơn nữa là nhập sư đan nhị tinh, coi như là tu luyện giả đại sư giai phục dụng cũng có hiệu quả tăng nguyên nhất định. Nhập sư đan ngũ tinh đối với đại sư giai cũng có thể tăng thêm tu vi mấy chục năm.

Linh vương đan vốn là một loại đan dược phi thường hiếm thấy, tại hạ giới được liệt vào hàng đan dược cấp cao nhất, mà linh vương đan ngũ tinh là khái niệm gì? Đối với tu luyện giả cấp thấp mà nói, tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Tu luyện giả cấp thấp tuyệt đối không thể dùng được linh vương đan bình thường. Nếu như mạnh mẽ nuốt vào, tác dụng phụ cực mạnh, hơn nữa căn bản không thể nào tiêu hóa được được lực, cuối cùng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, hoặc là được lực thôn phệ tới chết.

Mà được lực của linh vương đan ngũ tinh so với linh vương đan bình thường mạnh mẽ hơn rất nhiều, thế nhưng dù là người thường dùng vào cũng không có việc gì.

Con người bình thường không có năng lực tiêu hóa, thế nhưng được lực có độ tinh thuần cực cao sẽ chậm rãi dung nhập vào trong cơ thể, hơn nữa tự động hình thành linh nguyên, thậm chí không cần bất cứ công pháp tu luyện gì, sau trăm năm đều trở thành một tu luyện giả đại sư giai.

Cái gọi là tiên đan chính là chỉ đan dược từ ngũ tinh trở lên!

- Tiểu tử, nguy a, lão phu năm đó lẫn lộn tại thượng giới mấy nghìn năm cũng chưa từng nhìn thấy qua đan dược ngũ tinh, đan dược cấp độ này, nếu như ngươi dùng vào, tu vi nhất định tăng lên một bậc mới. Hiện tại khi ngươi đoạt được khối toái phiến thứ chín, đó là lúc mọi sự đều sẵn sàng chỉ thiếu gió đông. Gió đông chính là tu vi của ngươi, tuy nói người khác với người bình thường, trong thân thể tồn tại ba đại linh nguyên, về mặt lượng hơn xa so với tu luyện giả cùng cấp, coi như là tu luyện hơn một hai cấp cũng không nhất định mạnh hơn ngươi, hơn nữa thần thông và pháp bảo của ngươi lại vô cùng kinh người. Chiến thắng đại tu sư cũng không có gì là kỳ quái, thế nhưng xuyên qua vết nứt không gian tuyệt đối không đơn

giản, không phải chỉ cần có lượng là được, nhất định phải cộng thêm chất, phải đạt được để giai, thúc đẩy nguyên linh phát triển thành linh thân mới được.

Kỳ Áo vừa nhìn thấy viên linh vương đan ngũ tinh phát ra ánh sáng lấp lóe, liền cực kỳ hưng phấn nói.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường cũng cảm thấy rung động không thôi, bao nhiêu năm rồi hắn chưa từng rung động như vậy, lúc này lòng chiếm hữu vô cùng cuồng liệt, khát vọng phi thăng, càng khát vọng không chút sơ hở nào, mà cơ hội ở ngay trước mắt.

Mấy lão quái địa vương giai đều lóe lên vẻ tham lam nồng đậm trong mắt, hận không thể lập tức cầm lấy bỏ vào trong túi của chính mình.

Bất quá linh vương đan lấp lóe phát sáng này được đặt trong rất nhiều tầng phong ấn kết trận cỡ nhỏ, tổng hợp kết trận này cho dù là đại tu sư đánh ra một kích toàn lực cũng không thể nào phá hủy được.

Mà Thiên Dương Tử ngồi trong ghế lô càng nghiêm túc giám sát, lực uy hiếp phát ra không cần nói cũng biết.

- Giá quy định là 100 nguyên thạch thượng phẩm!

Nạp Lan U ngừng lại một chút báo giá.

Giá cả này vừa báo ra, nhất thời khiến cho hơn chín phần tu luyện giả có mặt tại hội trường hít sâu một hơi, thượng phẩm nguyên thạch tại giới này hầu như đã tới mức tuyệt chủng rồi.

Ngoài trừ đại tu sư địa vương giai hậu kỳ có thể lấy được tại một số địa điểm hiểm yếu ra thì những kẻ khác có vận may mực lớn thu thập được một ít nguyên thạch thượng phẩm, còn những tu luyện giả bình thường muốn nghĩ cũng đừng nghĩ.

Dựa theo suy tính, 100 nguyên thạch thượng phẩm tương đương với 10 vạn nguyên thạch trung phẩm mà thôi, thế nhưng giá trị thực tế lại kém khá xa.

Thực tế nếu như bán ra một khối nguyên thạch thượng phẩm, 1000 khối nguyên thạch trung phẩm tuyệt đối không mua được, chỉ ít phải có từ 1400 nguyên thạch trung phẩm trở nên mới mua được.

Kỳ thực nguyên thạch thượng phẩm tại thời điểm tu luyện nổi lên tác dụng vô cùng lớn, so với tăng nguyên đan tam tinh bình thường đã không kém bao nhiêu, điều khác nhau duy nhất chính là hấp thu nguyên lực trong nguyên thạch thượng phẩm so với đan được tam tinh chậm hơn một chút mà thôi, thế nhưng độ tinh khiết lại càng cao, mà hiệu dụng của nguyên thạch thượng phẩm so với đan được lại rộng lớn hơn nhiều. Đan được ngoại trừ phục dụng tăng tu vi hoặc tăng tỷ lệ trùng quan ra thì hầu như không còn tác dụng nào khác, còn nguyên thạch thì có thể dùng cho rất nhiều phương diện khác nhau, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho nguyên thạch trở thành tiền tệ ngang giá trao đổi.

- 200!

Tiếng nói của Nạp Lan U còn chưa dứt, nhất thời một gã hòa thượng gầy gò mặc áo cà sa vàng óng ánh báo giá.

- 250!

Trên tầng hai truyền tới thanh âm báo giá của Hoàng Thiển Thanh Phong Môn.

Chúng tu luyện giả đều biết rằng Thanh Phong Môn chỉ là một môn phái thuộc lớp trung tầm mà thôi, thế nhưng bằng vào chỗ dựa của đông đảo nữ tu cùng với tu luyện giả địa vị cao, trở thành bầu bạn song tu của đôi phương, hoặc là lô đỉnh tu luyện, mà thực lực thực tế so với bên ngoài lớn mạnh hơn nhiều, tự nhiên của cải dồi dào.

Thế nhưng không hề nghĩ tới, dĩ nhiên lại giàu có tới mức độ này, ngay cả nguyên thạch thượng phẩm cũng có thể lấy ra được, hơn nữa không phải là một hai khối, mà là mấy trăm khối.

- 300!

Mặc Côn còn đang vì chuyện vừa rồi mà buồn bực không thôi, lạnh mặt báo giá.

- 400!

Thường Bạch Sơn cười hắc hắc, thuận miệng báo giá.

- 500!

Lúc này, một lão giả khô quắt vẫn ngồi không chút động tĩnh trong ghế lò khách quý bắt đầu tham gia cạnh tranh đấu giá.

- 530!

Tiếng nói lạnh lùng từ dưới lớp trường bào màu tím truyền ra, Lâm Khiếu Đường đã gia nhập vào vòng cạnh tranh.

Nghe giá cả tăng lên liên tục không ngừng, chúng tu luyện giả trong hội trường đều thầm nuốt nước bọt, bọn họ có chút không rõ, vì sao đám lão quái vật này lại có thể lấy ra nhiều nguyên thạch thượng phẩm tới như vậy.

Vân Du Tiên Tử ẩn nấp trong đoàn người cũng hiện rõ vẻ mặt nghi hoặc, từ khi đấu giá hội bắt đầu tới giờ nàng vẫn luôn tập trung giám thị người thanh niên mặc tử bào kia, người này xác thực chỉ có tu vi linh hồn giai hậu kỳ đỉnh phong mà thôi, tu luyện giả linh hồn giai làm cách nào có được nhiều nguyên thạch thượng phẩm tới như vậy?

- Mẫu thân, nữ nhi đã nói rồi, người này rất cổ quái. Nữ nhi đã tra xét qua, Bất Chu Sơn, Thái Vũ Môn và ngũ đại môn phái hiện nay, còn có Thanh Phong Môn đều phái cao nhân tới đây, nhưng không có bất cứ ghi chép nào về người này.

Trữ Tân vẫn đứng phía sau Vân Du Tiên Tử mang theo nét hiếu kỳ nồng đậm nói.

532. Chương 518: Phú Ông (thượng).

Ánh mắt Vân Du Tiên Tử khẽ nhúc nhích, muốn nhìn thấu khuôn mặt bên dưới lớp tử bào kia, nhưng chỉ dò xét được khí nguyên mờ ảo, chỉ có thể nhìn thấy đại khái một ít đường viền.

Lâm Khiếu Đường tự nhiên cảm giác được có người đang dò xét chính mình, trên mặt lộ nụ cười nhàn nhạt, cũng nhìn Vân Du Tiên Tử. Vân Du Tiên Tử mạnh mẽ sững sốt, đang muốn thu hồi ánh mắt, lập tức cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Chỉ thấy người mặc tử bào kia bình tĩnh đưa tay kéo chiếc mũ trùm đầu của mình ra sau lưng, rất tự nhiên lộ ra khuôn mặt trẻ tuổi tuần lãng, có thể không có gì gọi là kinh thể hãi tục, thể nhưng nhìn rất thuận mắt, đôi con ngươi đen thâm thúy tang thương, tựa hồ như đã trải qua rất nhiều chuyện bể dâu trong cuộc đời.

Triển Thanh Nhu đối với hành động của Lâm Khiếu Đường có chút không thể hiểu nổi, dù sao thì ẩn dấu dụng mạo đối với hành động sau này mới tiện lợi, hơn nữa tốt hơn cho việc chạy trốn.

- Lâm đại ca, người đây là?

- Người cũng tháo xuống đi, không có việc gì.

Lâm Khiếu Đường không giải thích, đơn giản nói.

Triển Thanh Nhu rất nghe lời liền cởi mũ trùm đầu buông xuống sau lưng, lộ ra khuôn mặt thanh thuần thoát tục.

Vân Du Tiên Tử đối hành động kỳ quái này của người mặc tử bào có chút giật mình, đối phương có ý tứ gì đây, là thị uy với chính mình? Hay là hàm ý gì đó?

Vân Du Tiên Tử lần đầu tiên phát hiện ra chính mình dĩ nhiên không nhìn thấu một vị tu luyện giả linh hồn giai hậu kỳ, trong lòng nhất thời sóng dậy bốn bề, chỉ sợ đối phương cường đại hơn rất nhiều so với biểu hiện bên ngoài.

- Vân Du, tinh thần của người có chút không ổn định, chuyện gì vậy?

Thiên Dương Tử truyền âm hỏi.

- Thiên Dương, có thấy người mặc tử bào kia không? Liễm tức pháp của người này thực cổ quái, ngay cả ta cũng không thể thăm dò sâu cạn ra sao!

Vân Du vội nói.

- Người này là một tu luyện giả địa vương giai hậu kỳ, là một đại tu sư, khi tiến vào trong hội trường ta không chú ý tới, rất có khả năng không phải là người Chu Võ Quốc.

Thiên Dương Tử thản nhiên trả lời.

- Lê nào là tu luyện giả?

Vân Du Tiên Tử cả kinh.

- Hơn phân nửa là vậy, bất quá chỉ cần không làm loạn thì có quan hệ gì với chúng ta đâu! Một người không thể nào gây nên sóng gió gì quá lớn.

Thiên Dương Tử nói với vẻ không quan tâm.

- Thế nhưng nữ nhi của chúng ta đối với người này có chút hứng thú, nếu như thực sự là một vị đại tu sư mà kết hợp với Tân nhi...

Vân Du Tiên Tử lo lắng nói.

- Bối cảnh của người này không rõ ràng, đến nơi này với mục đích gì cũng không biết, nàng thực sự là hồ đồ, chúng ta làm sao có thể để cơ nghiệp suốt đời sáng tạo ra giao cho người lạ?

Thiên Dương Tử lạnh lùng nói.

- Chỉ cần có thể nắm giữ người này trong tay, làm cho hắn không thể rời khỏi Chu Võ Quốc, vĩnh viễn ở lại chỗ này, đồng thời bị Tân nhi quản chế thì coi như là người xa lạ cũng có sao!

Sắc mặt Vân Du Tiên Tử có chút lóe lên.

- Ý tứ của phu nhân là gì?

Thiên Dương Tử suy nghĩ hỏi.

- Huynh lẽ nào đã quên rồi, Tân nhi là thân thể Cổ Âm, một khi nó và người khác cùng tu luyện Thiên Du Thần Công, ngoài việc tu vi của bầu bạn song tu sẽ tiến thêm một bước ra thì còn bị quản chế bởi Tân nhi, một khi rời xa khỏi Tân nhi quá nghìn dặm, tu vi sẽ chậm rãi hạ xuống, nếu như rời khỏi quá xa thậm chí còn có thể bị giảm tu vi xuống tới linh hồn giai. Chỉ cần hắn ở cùng một chỗ với Tân nhi, tu vi sẽ không có ảnh hưởng gì!

Vân Du Tiên Tử rất quan tâm đối với đường lui của nữ nhi sau khi chính mình không còn, phàm là chiêu số nào có thể dùng đều dùng hết.

Thiên Dương Tử khẽ thở dài nói:

- Biện pháp này thực ra không phải là không được, tìm một đại tu sư làm bầu bạn song tu với Tân nhi cũng thích hợp, nếu là người trong các đại phái Chu Võ Quốc, sau này nhất định sẽ sinh ra nhiều chuyện khó dự liệu, khó có thể hết lòng đối với Tân nhi.

Trong lúc hai vị phụ đệ nhất thiên hạ đối thoại với nhau, những tu luyện giả khác ở đây tự nhiên không thể nào nghe được, thậm chí ngay cả Lâm Khiếu Đường dưới tình huống tập trung tinh thần mười phần cũng chỉ dò xét được vài ba câu lờ mờ, không thể tổ hợp thành nội dung hoàn chỉnh, càng không hiểu được ý tứ trong đó. Bán đấu giá vẫn tiếp tục tiến hành như cũ, trong nháy mắt khi Lâm Khiếu Đường tháo xuống chiếc mũ trùm đầu, Nạp Lan U trên đài vô thức che lại cái miệng nhỏ nhắn, không thể nhìn được nhìn người nam nhân xa xa kia.

Vì sao mỗi một lần chính mình tuyệt vọng thì người này lại tới, đây không phải là lần đầu tiên rồi, hơn nữa mỗi một lần đều xuất hiện trong hội bán đấu giá?

Trong mắt Nạp Lan U phát ra một cỗ tình cảm khó có thể ức chế được, người này quả nhiên chính là cứu tinh đã được ước định sẵn trong u minh của chính mình.

- 450!

Mạc Côn cắn răng báo ra một cái giá mới.

Trải qua một phen tranh đoạt, hòa thượng gầy gò đã rời khỏi cuộc tranh đoạt, những người còn lại một người so với một người đều mạnh mẽ. Mà hai vị đại nguyên lão của Bất Chu Sơn và Thái Vũ Môn vẫn còn chưa mở miệng.

Khuôn mặt của Hoàng Thiển lúc này đã trắng bệch!

Đây đã là cái giá cực hạn mà Thanh Phong Môn có thể đưa ra rồi, giá cả này coi như là mua xuống được đi nữa cũng phải hút khô môn phái rồi.

- Sư tỷ, chúng ta rút lui thôi, cùng lắm thì để sư phụ tự mình xuất mã, thi triển mỹ nhân kế cướp đoạt đản được.

Nữ tử bạch y mở miệng khuyên.

Hoàng Thiển không cam lòng nhìn vào viên đản được ngũ tinh trên đài cao, chỉ cần có đản được này thì tu vi của sư phụ nhất định có thể đạt được tầng cao mới, thậm chí là mang theo chính mình và chúng tỷ muội cùng nhau phi thăng thượng giới cũng không phải là không thể.

Thế nhưng giá cả thực sự quá cao rồi, Thanh Phong Môn đã không thể chịu đựng nổi.

- 460!

Thường Bạch Sơn theo sát báo giá mới.

Hàn quang trong mắt Mạc Côn lóe lên, dù là lão giả bên cạnh cũng không khỏi âm trầm, toàn bộ hội trường lặng ngắt như tờ, nhìn như gió êm sóng lặng, kỳ thực mùi thuốc súng âm thầm rất đậm.

Nếu như không phải có Thiên Dương Tử và Thiên Du Phường tọa trấn nơi đây thì chỉ sợ đã xảy ra tranh đấu với nhau rồi. Gặp được trân bảo quý giá tới như vậy, cái gì gọi là pháp tắc quy củ, tất cả đều bị vứt ra sau đầu, chỉ cần có thể thu được đản được này vào tay, tất cả tu luyện giả có thực lực đều không từ thủ đoạn nào.

- 600!

Lâm Khiếu Đường vừa mới tháo mũ trùm đầu xuống, không nhanh không chậm báo giá mới, biên độ tăng lên đã rất lớn, làm cho bốn phía phải kinh hô sợ hãi.

Yên tĩnh. Khuôn mặt của Mạc Côn có chút vận vẹo, báo giá mới.

- 550 nguyên thạch thượng phẩm, cộng thêm 15 vạn nguyên thạch trung phẩm.

Tăng giá như vậy vẫn được phép, biên độ tăng lên vẫn rất cao.

Khuôn mặt già nua của Thường Bạch Sơn mạnh mẽ co giật vài cái, con số to lớn như vậy, cho dù là đại môn phái như Minh Quỷ Phủ đi nữa cũng cảm thấy ăn không tiêu.

Hầu như đã tương đương với nửa năm chi tiêu của trên dưới mấy vạn môn nhân đệ tử rồi.

- 600 nguyên thạch thượng phẩm và 10 vạn nguyên thạch trung phẩm!

Thường Bạch Sơn hầu như rống lớn, báo ra cái giá này.

Mạc Côn vô cùng ảo não, đang muốn tiếp tục tăng giá một lần nữa thì Thái tương Chân Nhân một bên phóng ra một cỗ khí nguyên áp chế lại, truyền âm nói.

- Thiếu chủ, lượng dự trữ của chúng ta không đủ, không thể tiếp tục tham gia được nữa rồi!

Thái Tương Chân Nhân nhắc nhở Mạc Côn, mà Mạc Côn rất khó chịu đối với việc Thái Tương Chân Nhân sử dụng ám kinh đối với chính mình, thế nhưng dù sao thì hắn cũng là đại nguyên lão trong môn phái, không tiện bài xích, bất quá tâm lý cạnh tranh không hề giảm đi chút nào.

- Thiếu? Chúng ta chính là Thiên Bản Tông, không phải là môn phái nhỏ, không chạy trốn đâu!

- 600 vạn nguyên thạch thượng phẩm, 20 vạn nguyên thạch trung phẩm!

Mạc Côn liên hô.

- 750 nguyên thạch thượng phẩm!

Lâm Khiếu Đường thông dong nói.

Giờ khắc này một số lão quái địa vương giai cũng có chút không thể nào ngồi yên được, một tu luyện giả linh hồn giai làm sao có được lượng dự trữ khổng lồ tới như vậy, điều này hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường.

Bất Chu Sơn và Thái Vũ Môn đối với viên linh vương đan ngũ tinh này không có nhiều hứng thú cho lắm, cho tới bây giờ vẫn không có người nào đứng ra cạnh tranh, mặc dù có hai đại nguyên lão ở đây, thế nhưng đều nhắm mắt dưỡng thần, dường như giống Thiên Dương Tử, đều đang tọa trấn, không phải là người tham dự. Một ít tu luyện giả bắt đầu suy đoán, người thanh niên mặc tử bào này có phải là người của một trong hai siêu cấp đại môn phái đứng ra cạnh tranh, thế nhưng lại nghĩ không cần làm như vậy.

Cùng lúc đó, Dương Thiên ngồi bên cạnh Lâm Khiếu Đường hoàn toàn lộ vẻ mặt kinh dị, thế nào cũng không nghĩ ra được Lâm Khiếu Đường có lượng tài sản lớn tới như vậy.

- 800!

Lão giả khô quắt trầm thấp báo giá.

Thường Bạch Sơn và Mạc Côn còn chưa kịp dành cho Lâm Khiếu Đường ánh mắt cảnh cáo thì giá cả lại một lần nữa tăng lên.

Cực hạn rồi, thực sự tới cực hạn rồi, Thiên Bản Tông và Cuồng Võ Môn cảm giác cất lực, tiếp tục tăng thêm thì dù có mua được viên đan dược này cũng sẽ tạo thành thương tổn không nhỏ đối với môn phái.

- 900!

Lâm Khiếu Đường không hề nháy mắt lấy một cái, lần thứ hai đề cao giá cả trên diện rộng.

Toàn bộ tu luyện giả có mặt trong hội trường đều không rõ, vị tu luyện giả linh hồn giai này tựa hồ ngu ngốc hoặc điên rồi, quá mức điên cuồng.

Nạp Lan U càng dùng ánh mắt không thể tưởng tượng được nhìn chăm chú vào Lâm Khiếu Đường. Mỗi một lần gặp lại vị Lâm đạo hữu này đều gây ra cho nàng trùng kính vô cùng to lớn, khoảng cách thời gian cũng không hề dài chút nào, lúc này mới chỉ cách có vài năm mà thôi, biến hóa vẫn kinh người như cũ, từ khi nào hắn có nhiều nguyên thạch tới như vậy?

Nạp Lan U trừng lớn con mắt nhìn về phía Lâm Khiếu Đường với vẻ mặt thông dong, nàng thực sự hiếu kỳ, phi thường hiếu kỳ, phảng phất giống như lần đầu tiên gặp được người này. Hiện tại nàng phát hiện ra chính mình và người này đã quen biết hơn hai trăm năm thế nhưng chính mình tựa hồ hoàn toàn không hề biết gì về hắn.

Lâm Khiếu Đường rốt cuộc là loại người như thế nào đây chứ? Xuân tâm của Nạp Lan U bắt đầu nhộn nhạo, tâm thần trong nháy mắt dĩ nhiên xuất hiện sự không ổn định.

533. Chương 519: Phú Ông (hạ).

950!

Lão giả khô quắt không nhường nhịn, theo sát tăng giá.

Mạc Côn và Thường Bạch Sơn có chút không theo kịp tiết tấu, hai người nhìn lão giả khô quắt, đối với tài lực của Minh Quỷ Phủ sinh ra một tia hoài nghi.

- 1000!

Thanh âm của Lâm Khiếu Đường vẫn như vậy, phẳng phất giống như đang báo ra một chuỗi chữ số mĩ thối.

Trong đôi mắt của lão giả khô quắt đã bắt ra tia sáng âm u, chiếu thẳng tới Lâm Khiếu Đường, càng mang theo lời truyền âm lạnh lẽo.

- Lão phu nhất định sẽ cho ngươi sống không bằng chết!

Nói xong lời uy hiếp, cơ mặt của lão giả khô quắt giật giật vài cái, một lần nữa báo giá mới.

- 1150!

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường lạnh lùng, thời gian vừa qua coi như hắn đã nhìn thật lâu rồi, suy nghĩ vì đại cục nên không hề phát tác, nhưng hiện tại hắn đã tập trung được khối toái phiến thứ chín, tự nhiên không còn cố kỵ quá nhiều.

- Một khối nguyên thạch cực phẩm!

Thanh âm của Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nghiêm túc.

Kinh bạo, tuyệt đối là giá cả kinh bạo!

Bốn chữ cực phẩm nguyên thạch tựa như một tia sấm sét đánh xuống giữa trời đầy nắng, bắn thẳng vào tai chúng ta, mới nghe có chút giả dối, bởi vì trong cảm nhận của đại đa số chúng ta, nguyên thạch cực phẩm hẳn là không hề tồn tại trong hạ giới này mới phải.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nạp Lan U mở thật to, nàng thực sự bị dọa ngây người.

Mấy lão quái vật địa vương giai trong ghế lô quý khách giờ khắc này không thể tiếp tục ngồi được nữa, tất cả đều mở to hai mắt, thậm chí Thiên Du Tử trong ghế lô vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần cũng phải mở mắt ra.

Nguyên thạch cực phẩm, đã thật lâu không hề xuất hiện trên đất Chu Võ này rồi.

Một lúc lâu không có người nào tiếp tục báo giá mới, Nạp Lan U vừa định tuyên bố đấu giá kết thúc thì một cổ uy áp cuộn trào mãnh liệt phóng tới, một đạo kim quang chợt lóe lên, theo sau là một lão giả to lớn mặc võ phục màu vàng óng ánh xuất hiện trong gian ghế lô khách quý, tất cả kết trận ngăn cản trong hội trường đối với hắn không hề sinh ra chút tác dụng nào.

- Vũ Thái Đấu!

Có người kinh hô!

Đại đa số tu luyện giả dù không gặp qua lão giả thì cũng đã nghe được cái tên này, nhất thời trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ ngưỡng mộ.

- Ha ha ha, Thiên Dương Tử, lần đấu giá hội tốt như thế này sao lại không báo cho lão phu một tiếng, làm hại lão phu vân du trở lại môn phái mới biết được, liền một mạch điên cuồng bay tới đây, còn chưa quá muộn đúng không?

Vũ Thái Đấu đứng giữa trung ương cười to nói.

Thiên Dương Tử thủy chung ngồi trong ghế lô rốt cuộc cũng không thể ngồi yên được nữa, bay xuống tựa cười mà như không cười nói:

- Vũ Thái huynh thân công vô địch, làm sao có thứ gì tốt hợp mắt chứ? Kịp hay không kịp chẳng lẽ ngươi còn không nhìn ra hay sao?

Vũ Thái Đấu liếc mắt nhìn đài cao, trên mặt không có chút kinh ngạc nào, hiển nhiên đã biết được tin tức từ lâu, mỉm cười nói:

- Thiên Dương Tử, đồ tốt như vậy ngươi lại lấy ra đấu giá, sao không để lại cho chính mình dùng? Chẳng lẽ ngươi cho rằng tu vi của chính mình đã tới đỉnh, dù tu luyện thể nào cũng vô dụng hay sao?

Thần sắc của Thiên Dương Tử có chút biến hóa, cười cười nói:

- Vũ Thái huynh quản quá nhiều rồi, bản phường chủ mua hay bán ra sao, tựa hồ không phải ngươi có thể hỏi đến.

Lời này vừa nói ra, toàn trường nhất thời hít một ngụm lương khí, thậm chí có người bắt đầu chạy ra ngoài, dù là đại tu sư cũng hiện rõ sắc mặt ngưng trọng, rất sợ hai người này một câu không hợp liền tiến hành động thủ, nói như vậy tất cả mọi người ở đây sẽ phải gánh chịu tai ương, thậm chí là mất đi tính mệnh cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng mà an tĩnh hồi lâu, xung đột phát sinh trong tưởng tượng không hề xảy ra.

Vũ Thái Đẩu lơ đãng, ha ha cười nói:

- Vậy cũng đúng, lão phu quả đã hỏi thừa rồi, bất quá thực sự chỉ có một hay sao?

Chúng tu đối với câu hỏi này có chút không rõ, ánh mắt Thiên Dương Tử cũng hiện lên vẻ đề phòng, tựa hồ như đang phòng bị cái gì đó.

- Chỉ có một!

Thiên Dương Tử lạnh lùng trả lời.

Vũ Thái Đẩu nhìn thoáng qua Lâm Khiếu Đường, lắc đầu nói:

- Tài lực của vị đạo hữu này thực hùng hậu, số nguyên thạch ít ỏi trong túi lão phu không thể nào so sánh được với ngươi, nhưng ngươi có thể nhường lão phu?

Con mắt của chúng tu lồi hẳn ra, biểu tình thậm chí có vẻ không thể dùng lời miêu tả, với tu vi và địa vị của Vũ Thái Đẩu, còn nói chuyện với một vị tu luyện giả linh hồn giai như vậy hay sao?

Lâm Khiếu Đường vẫn giữ nguyên biểu tình thản nhiên, khẽ cười, dừng lại một chút mới nói:

- Sợ rằng không được!

Chúng tu nhìn người thanh niên mặc tử bào như nhìn quái nhân, rất nhiều người nghi hoặc hẳn có phải là âm mưu rồi hay không? Dĩ nhiên lại cự tuyệt yêu cầu của đệ nhất cao thủ Chu Vô Quốc như vậy.

Chu Vô Quốc có tổng cộng ngũ đại cao thủ, ngoài Vũ Thái Đẩu còn Bất Chu Song Tử của Bất Chu Sơn và phu phụ Thiên Du của Thiên Du Phường, tuy rằng đều là tồn tại vượt qua đại tu sư, thể nhưng thực lực của bọn họ sẽ giảm xuống khi tách nhau ra, trong ngũ đại cao thủ chỉ có Vũ Thái Đẩu chuyên quyền độc đoán, thực lực thực tế của hắn không phân cao thấp với phu phụ Thiên Du và Bất Chu Song Tử khi liên thủ.

Khuôn mặt già nua của Vũ Thái Đẩu hiện lên một tia tiếu nuối, tức thì bước về phía một chiếc ghế trong phòng ghé lô quý khách ngồi xuống, không còn lên tiếng.

Trong mắt Thiên Dương Tử hiện lên tinh quang kỳ dị, đối với hành động của Vũ Thái Đẩu có chút không thể hiểu nổi, dù sao thì người mặc tử bào kia có ẩn dấu thực lực đi chăng nữa nhưng với thân phận thực lực của Vũ Thái Đẩu, không cần phải kiêng nể như vậy.

Bốn phía không còn người nào báo giá, Nạp Lan U nhìn về phía Lâm Khiếu Đường tuyên bố kết quả.

Tất cả các phách phẩm của Thiên Du Phường bán ra đã hoàn thành xong, nhưng đấu giá hội còn chưa kết thúc ngay lập tức, tiếp theo là thời điểm giao dịch tự do, phàm là những tu luyện giả có mặt tại đây đều tự lấy ra vật phẩm của bản thân tiến hành bán đi hoặc trao đổi.

Không ít tu luyện giả đều chờ đợi vòng giao dịch tự do này, nếu như đưa vật phẩm cho Thiên Du Phường thì chỉ có thể đổi lấy nguyên thạch, còn nếu như hiện tại lấy ra có thể tiến hành trao đổi, trực tiếp nhận được vật phẩm mà mình cần, như vậy có thể rút gọn được nhiều công đoạn.

Đối với việc trao đổi, Lâm Khiếu Đường không có bao nhiêu hứng thú, trực tiếp đứng dậy bước tới hậu trường.

Vừa mới vào hội trường đã thấy Trữ Tân tự mình tiếp đãi, đôi mắt đẹp không ngừng đánh giá người thanh niên thần bí này. Trong Chu Vô Quốc, tu luyện giả trẻ tuổi tài năng nhiều không đếm hết, thế nhưng người trước mắt này lại chưa bao giờ nghe nói qua, càng thêm nhìn không thấu.

- Xin hỏi tên của đạo hữu?

Trữ Tân mở miệng hỏi.

- Lâm Khiếu Đường!

Lâm Khiếu Đường cũng không giấu diếm trả lời.

Trữ Tân nghe lời này có chút suy nghĩ, thế nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy mơ hồ, trong Chu Vô Quốc hình như không có cái tên này.

Trữ Tân đưa ra một túi trữ vật căng phồng nói:

- Lâm đạo hữu, đây chính là nguyên thạch do ba kiện vật phẩm mà người đầu giá được, tổng cộng có 13 vạn nguyên thạch trung phẩm, trừ đi phần trăm phí dụng, còn lại 12 vạn 3500 nguyên thạch trung phẩm.

Lâm Khiếu Đường dùng nguyên thức đảo qua trong nháy mắt, xác nhận con số không hề sai lầm, lật tay ra, một khối nguyên thạch cực phẩm màu trắng ngũ xuất hiện.

Tuy rằng đã có tâm lý chuẩn bị, thế nhưng trong nháy khi nhìn thấy nguyên thạch cực phẩm, Trữ Tân vẫn không tránh khỏi vẻ kinh dị, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy loại nguyên thạch cực phẩm trong truyền thuyết.

Luận về dung lượng, hàm lượng nguyên khí trong nguyên thạch cực phẩm còn cao hơn một ít so với linh vương đan ngũ tinh, thế nhưng khi dùng trong thời điểm tu luyện, hiệu dụng của linh vương đan ngũ tinh lớn hơn so với nguyên thạch cực phẩm, cũng nhanh hơn rất nhiều, càng có thể hoàn toàn tiêu hóa dung hợp.

Mà hấp thu nguyên thạch cực phẩm so với linh vương đan thông thả hơn nhiều, đồng thời không thể hấp thu trong một lúc, dục tốc bất đạt, đương nhiên công dụng của nguyên thạch cực phẩm sẽ nhiều hơn một chút, thậm chí có thể làm tài liệu chủ yếu chế tạo pháp bảo. Có người nói thiên nguyên thánh bảo, một loại pháp bảo của thượng giới không thể thiếu được nguyên thạch cực phẩm khi chế tác.

Trữ Tân thận trọng tiếp nhận nguyên thạch cực phẩm, lại cẩn thận đưa hộp gấm chứa viên đan dược ngũ tinh cho Lâm Khiếu Đường.

- Lâm đạo hữu, không biết sư thừa phái nào?

Lâm Khiếu Đường tiếp nhận vật phẩm, nguyên thức khê động, thu vào trong trữ vật giới chỉ, lúc này mới trả lời.

- Lâm mỗ chỉ là một tán tu vô danh mà thôi, không môn không phái!

Trữ Tân hơi kinh ngạc, mở miệng nói:

- Không môn không phái?

Đôi mắt xinh đẹp mông lung chớp chớp

- Lâm đạo hữu có tài lực hùng hậu, cho dù là ngũ đại môn phái cũng không theo kịp, dĩ nhiên không môn không phái?

Lâm Khiếu Đường không có tâm tư nói chuyện phiếm, cười cười nói:

- Từ nhỏ Lâm mỗ đã là người khổ mệnh, ha ha!

Cùng với tiếng cười sang sảng, Lâm Khiếu Đường xoay người rời đi, Trữ Tân còn muốn nói cái gì đó nhưng không kịp nữa, chỉ có thể nhìn bóng lưng màu tím kia chậm rãi rời xa, Triển Thanh Nhu có chút thâm ý liếc mắt nhìn Trữ Tân rồi nhanh bước theo.

Lâm Khiếu Đường vừa mới ra khỏi hội trường liền bay lên trời, Triển Thanh Nhu theo sát phía sau, hai người phi hành cực nhanh, trong thời gian ngắn đã bay được mấy nghìn dặm.

Một đường phi hành cực nhanh, Triển Thanh Nhu có chút kinh hãi, cảm ứng được có người theo dõi, trong lòng biết Lâm Khiếu Đường cũng cảm ứng được, không muốn lăm miệng, thế nhưng lộ tuyến Lâm Khiếu Đường lựa chọn lại vô cùng quỷ dị, có lúc thậm chí cố ý lưu lại tung tích.

Triển Thanh Nhu rốt cuộc không thể nhịn được nữa hỏi:

- Lâm đại ca, Thanh Nhu cảm ứng được phía sau có khí nguyên theo dõi. Chúng ta có quay trở lại Nam Xuyên hay không?

Ánh sáng lạnh trong mắt Lâm Khiếu Đường chợt lóe nói:

- Còn có thứ quan trọng chưa thu được vào tay, chờ khi lấy được thứ đó sẽ lên đường trở về.

Triển Thanh Nhu có chút lo lắng nói:

- Tu vi của đám người truy đuổi phía sau không kém, chỉ sợ đều là lão quái địa vương giai, thậm chí còn có đại tu sĩ.

Con mắt Lâm Khiếu Đường hơi híp lại.

- Vậy thì sao chứ? Đến Chu Vô Quốc một chuyến đã không dễ dàng, chung quy không lưu lại cái gì đó thì chẳng phải là mất công rồi sao!

Triển Thanh Nhu nhất thời hiểu rõ ý đồ của Lâm Khiếu Đường, nhìn thần sắc có chút cà bông phát phơ nhưng lại vô cùng trầm ổn của Lâm Khiếu Đường, vẻ không muốn rời xa càng thêm nồng đậm, trong lòng lặng lẽ nói:

“Lâm đại ca! Thanh Nhu muốn cùng tiến cùng lui với huynh!”

Một tím một lam, hai đạo quang mang bỗng nhiên chuyển hướng, bay vào trong một ngọn núi cao, chỉ chốc lát sau liền hạ xuống đỉnh núi.

Quang mang màu tím chợt lóe, Lâm Khiếu Đường hạ xuống đỉnh núi, hai tay chấp phía sau, hai mắt lấp lánh nhìn về một phương hướng, trường bào không gió tự động, thể hiện hình ảnh tuyệt trần.

Triển Thanh Nhu nhu nhuận theo phía sau, hạ xuống bên cạnh, thoáng cách xa chừng hai thước, đứng yên lặng nhìn trời cao. Xa xa có mấy đạo khí nguyên cường đại lấy tốc độ vô cùng kinh người dần dần tiếp cận...

534. Chương 520: Sơ Lộ Thần Uy (thượng).

Mà mấy cỗ khí nguyên cường đại không phải một phe, có đến trước có đến sau, tất cả đều dùng bí pháp thu liễm khí tức của chính mình, thế nhưng không thể nào tránh khỏi nguyên thức cường đại của Lâm Khiếu Đường.

Ước chừng nửa canh giờ sau, xa xa có một đám mây đen cuộn cuộn bay tới, tốc độ cực nhanh, vừa mới bay tới đỉnh ngọn núi, đám mây đen nhanh chóng co rút lại.

Đại hán mặt đen từ trong đám mây hiện ra, vẻ mặt hung thần ác sát nhìn về phía Lâm Khiếu Đường, chỉ là lúc này cũng hiện lên một tia cổ kỵ.

Nhưng theo sau có một đoàn mây vàng đang bay tới, vẻ cổ kỵ trên mặt đại hán mặt đen lập tức tiêu tan thành mây khói.

Đoàn mây màu vàng co rút lại, xuất hiện một người thanh niên mặc đạo bào màu vàng, nhìn qua tuổi tác không lớn lắm, nhưng đã có tu vi đại tới địa vương giai trung kỳ.

Hai người huyền phù trong không trung, nhìn người mặc tử bào đứng thẳng dưới đỉnh ngọn núi, không khỏi lạnh lùng cười.

- Tiểu tử, hoặc là người tự mình giao ra đây, hay là chúng ta tới động thủ?

Đại hán mặt đen khinh miệt nói..

Lâm Khiếu Đường đùa nghịch viên hỏa châu trong tay, cười nói:

- Lâm mỗ chờ ở đây đã lâu, lưu lại Thiên Ma Kính, bản thân rút!

Gã thanh niên và đại hán mặt đen thực sự không ngờ tới một tu luyện giả linh hồn giai lại có thể kiêu ngạo tới như vậy, đều sửng sốt một chút.

Đại hán mặt đen đầu chịu được tức giận, đường đường một lão quái địa vương giai trung kỳ, dĩ nhiên bị một tu luyện giả cấp thấp thét to, nhất thời giận dữ.

- Muốn chết!

Đại hán mặt đen lật ra ra, một cổ hắc khí trào lên, khuôn mặt âm hiểm cười cười.

- Tiểu tử, ngươi còn không biết sao? Trước đó lão tử đã hạ hắc linh hoa độc trên người ngươi, chỉ cần lão tử động nguyên niệm một chút thôi, ngươi sẽ phải chịu cảnh sống không bằng chết, tốt nhất đưa linh vương đan giao cho lão tử, lão tử còn cho ngươi chết thống khoái.

Tuy rằng Triển Thanh Nhu biết thực lực của Lâm Khiếu Đường, thế nhưng khi nghe được những lời này vẫn hiện lên một tia lo lắng.

Lâm Khiếu Đường không phản đối, nói:

- Vậy ngươi thử xem là được!

Đại hán mặt đen dùng đưa ngón tay, đoàn hắc khí lập tức bắt đầu sôi trào, đại hán mặt đen đầy chờ mong nhìn biểu tình của thanh niên mặc tử bào, rất nhanh dấu hiệu độc khí sẽ hiện ra.

Thế nhưng qua hồi lâu, sắc mặt Lâm Khiếu Đường vẫn không thay đổi, hoàn toàn không có bất cứ cảm giác không khỏe nào, trên mặt thậm chí còn nở nụ cười.

- Không có khả năng!

Đại hán mặt đen cả kinh nói.

Thanh niên một mực đứng bên cạnh lúc này cũng có chút không nhịn được.

- Quỷ Linh huynh, nói lời vô ích với loại rác rưởi vô dụng này làm cái gì? Trực tiếp giết chết là được rồi!

Trong mắt đại hán mặt đen lúc này hiện lên một tia dị động khó có thể phát hiện, lập tức ứng lời nói.

- Giang đạo hữu nói đúng! Chỉ là ta lo lắng sẽ làm ảnh hưởng tới viên đan dược kia mà thôi!

Thanh niên họ Giang nhẹ nhàng cười nói:

- Đối phó với tiểu tử kia không cần phải lo lắng nhiều như vậy, Quỷ Linh huynh sao lại biến thành nhát gan rồi, nhìn bản thiếu chủ đây!

Nói xong, khí nguyên trên người thanh niên họ Giang bành trướng mạnh mẽ, trong nháy mắt đã lấy ra một chiếc hắc kỳ (lá cờ màu đen), hắc kỳ không lớn, lá kỳ hình tam giác, trên mặt còn có đồ án hình bộ xương khô màu xanh.

- Đi!

Thanh niên họ Giang quát nhẹ một tiếng, hắc kỳ trong tay bắn ra ngoài, vô số bộ xương khô giống như thủy triều từ trong hắc kỳ cuộn trào mãnh liệt.

Con người của Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ co rút lại, nguyên bản muốn bắn ra hỏa châu cũng thu lại, cánh tay rung lên, một chiếc đại kỳ màu xanh chính giữa mặt có một đồ án u hồn màu vàng xuất hiện trong tay.

Đây chính là Vu Vương Kỳ mà hắn cướp đoạt được từ trong tay Kim Phi, cây kỳ này trải qua trận tranh đấu ác liệt đã bị tổn thất hơn phân nửa hồn lực trong đó, nguyên bản mười vạn u hồn chỉ còn duy nhất một chủ hồn là hoàn thành, thế nhưng hiện tại lượng u hồn không tới ba phần, uy lực của bảo bối này tự nhiên giảm đi rất nhiều.

Bất quá dù sao thì đây cũng là di bảo thời kỳ thượng cổ lưu lại, cho dù yếu hơn nữa thì cũng mạnh mẽ hơn nhiều so với đám hồn kỳ do quỷ tu hiện tại luyện chế ra. Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ chuyển nguyên niệm, Vu Vương Kỳ bắn ra ngoài, mấy vạn u hồn dưới sự dẫn đầu của tam đại chủ hồn cuộn cuộn bay ra ngoài.

Trong lúc nhất thời hư không tràn đầy u hồn và bộ xương khô, giống như quần ma múa loạn điên cuồng cắn xé lẫn nhau.

Thanh niên họ Giang cả kinh, hai tròng mắt bắn ra vẻ tham lam, làm thiếu chủ của Minh Quỷ Phủ, hẳn tự nhiên cực kỳ miễn cảm đối với những pháp bảo quỷ tu, ưu khuyết như thế nào vừa nhìn liền biết.

Đại hán mặt đen gần đó vốn giữ vẻ mặt luống cuống lúc này thực ra tỉnh táo lại, thấy rõ bộ xương khô trong không trung có vẻ như không dịch lại, dưới sự kinh hãi bật thốt nói:

- Giang đạo hữu, có muốn bản vương hỗ trợ hay không?

Thanh niên họ Giang tự tin nói:

- Quỷ linh huynh không cần lo lắng, Giang miễn chỉ là thử đối phương một chút mà thôi.

Dứt lời, thanh niên họ Giang nắm chặt bàn tay, một cỗ khí lưu màu xanh xuất hiện, quang mang trong đại kỳ phiêu phù tại không trung nhất thời bùng lên, càng nhiều bộ xương khô mãnh liệt cuộn trào lao ra, hơn nữa một đầu lớn hơn một đầu.

Những bộ xương khô khí thể như hồng, hình như có ý phản phác lại, đám u hồn thì như mềm nhũn.

Lâm Khiếu Đường không chút hoang mang, nguyên niệm không ngừng phát ra một cỗ ba động mờ ảo, làm cho vu vương kỳ trong tay run rẩy, càng nhiều u hồn điên cuồng bay ra, cho dù chỉ còn lại ba thành u hồn so với trước kia thì cũng lên tới con số ba vạn.

Đám u hồn giống như quỷ đói, bắt đầu điên cuồng cắn nuốt đám xương khô, chỉ thấy một đầu u hồn màu xanh há lớn cái miệng, nuốt một bộ xương khô vào trong bụng, sau đó toàn bộ u thể khẽ động, thể tích lập tức tăng lên gấp đôi, sau đó tự động phân hóa ra thành hai u hồn hoàn toàn khác nhau.

Thanh niên họ Giang quá sợ hãi, chỉ trong thời gian mấy hơi thở dốc, mấy nghìn bộ xương khô đã bị u hồn thôn phệ, mà số lượng của u hồn lại theo thôn phệ không ngừng tăng lên.

Thanh niên họ Giang đang muốn thu hồi lại cây kỳ khô lâu, thế nhưng quá chậm, chỉ thấy Vu Vương Kỳ bỗng nhiên tản mát ra một cỗ quang mang màu vàng, bao vây lấy kỳ xỉ khô lâu, khi quang mang màu vàng biến mất thì cây kỳ xỉ khô lâu cũng không còn bóng dáng.

- Quỷ Vương Kỳ!

Thanh niên họ Giang thất thanh nói.

Đại hán mặt đen cũng giật nảy mình, không dám tin tưởng.

- Thảo nào tiểu tử này mới chỉ có tu vi linh hồn giai hậu kỳ mà lại kiêu ngạo tới vậy, nguyên lai là trên người mang theo kỳ bảo, đã quá coi thường hắn rồi.

- Cây kỳ này chính là chí bảo quỷ tu, Giang miễn nhất định phải có!

Thanh niên họ Giang phát ra quang mang khát vọng cực độ.

Lâm Khiếu Đường nắm tay lại, Vu Vương Kỳ nhanh chóng bay vào tay, tất cả u hồn trong không trung cũng giống như bị triệu hồi trở về, trong nháy mắt biến mất không còn.

Lần thôn phệ này làm cho số lượng tu hồn tăng thêm tới gần vạn con, mặt kỳ nguyên bản ảm đạm lúc này bắt đầu tỏa ra quang mang nhàn nhạt, có loại cảm giác như rực rỡ hẳn lên. Lâm Khiếu Đường chợt hiểu ra, có thể chữa trị Vu Vương Kỳ bằng cách này.

Sắc mặt của thanh niên họ Giang trầm xuống nói.

- Quỷ Linh huynh, đối phương có bảo bối rất lợi hại, hai người chúng ta phải liên thủ với nhau.

Đại hán mặt đen sớm có ý này, gã thanh niên mặc tử bào kia thực sự vô cùng quý dị, mau chóng giết chết mới an tâm, nếu không trong lòng luôn luôn có một áp lực vô hình nào đó.

Thanh niên họ Giang chuyển động ý niệm trong đầu, tám chiếc quan tài đột nhiên hiện ra, tám tiếng nổ vang, trong quan tài truyền tới một cỗ lực lượng chấn động.

Trong tám chiếc quan tài có tám thi thể cường thi cứng chắc như sắt thép, cơ nhục nổi cuộn cuộn.

- Minh Quỷ Thi!

Đại hán mặt đen cả kinh nói, không nghĩ tới gã thanh niên họ Giang lại có thể điều khiển loại quỷ vật đẳng cấp cao tới như vậy, tùy tiện một đầu Minh Quỷ Thi nào cũng có thực lực vô tu địa vương giai thông thường, hơn nữa thân thể cứng chắc đao thương không thể xâm phạm.

Lòng nghi ngờ của đại hán mặt đen lại một lần nữa biến mất, không hề bảo lưu, suy nghĩ trong đầu, hơn mười thanh Hắc Vân Phi Kiếm vờn quanh bốn phía.

- Đi!

Đại hán mặt đen quát nhẹ một tiếng, Hắc Vân Phi Kiếm giống như đạn pháo bắn thẳng đi.

535. Chương 521: Sơ Lộ Thần Uy (hạ).

Cùng lúc đó tám đầu Minh Quỷ Thi cũng nhào tới, trong miệng càng phát ra âm thanh tru tréo làm người khác phải nổi da gà.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường ngưng tụ, đối với hai gã tu luyện giả địa vương giai trung kỳ này không dám có chút lo là, khí nguyên trên người rất cuộc biến hóa.

Bảy mươi hai thanh tử kim trường thương xuất hiện.

- Phá!

Lâm Khiếu Đường khẽ quát một tiếng, bảy mươi hai tử kim trường thương đồng thời bắn ra, trong hư không hiện lên đạo đạo quang mang màu tím.

Quang mang màu tím và quang mang màu đen đối chọi với nhau, quang mang màu đen trong nháy mắt liền tan ra, ngay chút lực chống đỡ cũng không có, trong tám Minh Quỷ Thi đã có một bị đâm thủng.

Cơ mặt của thanh niên họ Giang và đại hán mặt đen co giật mãnh liệt, cho dù có ngu xuẩn hơn nữa thì cũng biết rõ tu vi của người thanh niên mặc tử bào kia tuyệt đối không đơn giản là linh hồn giai hậu kỳ.

Tử kim trường trận mà Lâm Khiếu Đường thi triển ra tuyệt đối không phải nguyên lực của linh hồn giai hậu kỳ có thể chống đỡ được, hắn đã phóng xuất đại bộ phận khí nguyên.

- Địa vương giai hậu kỳ!

Thanh niên họ Giang cả kinh nói.

Về mặt đại hán mặt đen kinh khủng, không còn chút chiến ý nào, lập tức xoay người muốn chạy, thể nhưng còn chưa kịp bay đi thì đã bị một cỗ lực lượng kỳ dị trong cơ thể khống chế, không thể nào động đậy được.

Thanh niên họ Giang chỉ thấy đại hán mặt đen từ từ bành trướng to lớn dần, phẳng phất giống như quả bóng bay bơm thêm không khí, biểu tình vô cùng thống khổ, khó nhọc mở miệng cầu xin.

- Tiền bối tha mạng!

Quang mang màu tím chợt lóe, Lâm Khiếu Đường xuất hiện phía trước đại hán mặt đen, vẻ mặt thản nhiên, cánh tay cách không nắm lấy, thu lại trừ vật giới chỉ của đại hán mặt đen.

Lâm Khiếu Đường nhanh chóng thăm dò, Thiên Ma Kính ở bên trong, tức thì chợt lóe tại chỗ, thành linh xuất hiện trên đỉnh ngọn núi, bàn tay nắm chặt lại.

Ầm!

Đại hán mặt đen nổ tung, hóa thành mưa máu thịt, nguyên linh cũng hóa thành hư vô.

Miếu sát tu luyện giả địa vương giai trung kỳ, đây là loại thực lực khủng bố gì? Thanh niên họ Giang ngoài trừ khiếp sợ ra, chỉ còn lại hồi hận.

Ngay khi thanh niên họ Giang đang không biết nên làm như thế nào, một cỗ khí nguyên quen thuộc nhanh chóng tiếp cận, vẻ cứng ngắc trên mặt hơi buông lỏng.

Một lão đầu khô quắt phá không bay tới, chính là tu luyện giả đại tu sư địa vương giai hậu kỳ cạnh tranh với Lâm Khiếu Đường tại phòng đấu giá, cuối cùng để lại câu uy hiếp.

- Đại nguyên lão!

Thanh niên họ Giang từ trong khiếp đảm khôi phục lại, lập tức kêu lớn.

Lão giả khô quắt liếc mắt nhìn thanh niên họ Giang, đối với thân phận thiếu chủ này không chút ý coi trọng, vẻ mặt rất lạnh lùng, lạnh giọng hỏi:

- Vừa rồi lão phu cảm thấy có người ngã xuống, từ khí nguyên xem ra chính là gã Quỷ Linh kia?

- Đại nguyên lão quả thực sáng suốt, chính là hắn!

Thanh niên họ Giang lập tức trả lời.

- Là hắn giết?

Lão đầu khô quắt nhìn lướt qua đỉnh ngọn núi xa xa hỏi.

- Vâng!

Trong lúc trả lời, thanh niên họ Giang hiện lên vẻ kiên ky, có chút ý tứ kiên kỳ trả lời.

Trong mắt lão giả khô quắt hiện lên một tia kinh ngạc, khí nguyên của thanh niên mặc tử bào lúc này cũng mới chỉ dừng lại tại tu vi địa vương giai trung kỳ mà thôi, hơn nữa lại không có bất cứ ẩn dấu gì.

Một tu luyện giả địa vương giai trung kỳ nếu như có thần thông cao cường, muốn giết chết tu luyện giả cùng cấp không phải là không có khả năng, thế nhưng lại có thể miếu sát trong thời gian ngắn như vậy thì quả thực là không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa còn hoàn toàn diệt sát, thông thường chỉ dừng lại ở mức tiêu diệt thân thể mà thôi.

Coi như là đại tu sư đi nữa cũng không có thực lực tuyệt đối miếu sát địa vương giai trung kỳ.

Trên mặt của lão giả khô quắt hiện lên vẻ không thể giải thích nổi, bất quá hiện tại không cho phép hắn suy nghĩ quá nhiều, xa xa xuất hiện vài đạo quang mang mờ ảo rít gào bay tới.

Thái Tương Chân Nhân và Mạc Côn đến đầu tiên, hai người huyền phù trong không trung, nhìn hoàn cảnh xung quanh cũng hiện lên dị sắc, bọn họ đều đã cảm ứng được tranh đấu, đồng thời đã có người ngã xuống.

Chỉ chớp lát, hơn mười vị nữ tu Thanh Phong Môn đứng trên Phong Xa cưỡi gió bay tới, tiếp theo là Thường Bạch Sơn, tiếp nữa là một hòa thượng mặc áo cà sa màu vàng óng ánh.

Cuối cùng là một gã thanh niên mặt vàng như sáp nến, trên người mặc bộ trường bào màu xám, chỉ là con mắt của thanh niên có chút vấn đục trắng mờ.

Cùng lúc đó, ngoài Thiên Du Cửu Phương trăm dặm, phụ phụ Thiên Du nhìn phía xa xa, thần sắc Thiên Du Tử thần nhiên còn Vân Du Tiên Tử có chút lo lắng.

- Ngũ đại môn phái quả nhiên không hề bỏ qua!

Trên mặt Thiên Du Tử hiện lên vẻ chăm chọc.

- Tu luyện giả truy cầu phi thăng đại đạo, loại đan dược như vậy có ai bỏ qua được đây?

Vân Du Tiên Tử buồn bã nói.

- Một viên linh vương đan ngũ tinh đổi lấy chuyện ngũ phái liều chết tranh đấu, vẫn coi như đáng giá!

Thiên Dương Tử cười lạnh nói.

- Chỉ tiếc là người nọ đã mua đi!

Vân Du Tiên Tử khẽ thở dài.

- Thế nào? Phu nhân còn vì thế mà tiếc nuôi hay sao? Người nọ tuy rằng không tồi, thế nhưng so ra vẫn kém quan trọng hơn việc thực lực ngũ đại môn phái suy yếu, có như vậy thì sau này Tân nhi chấp chưởng môn phái mới thuận lợi hơn nhiều.

Thiên Du Tử thoải mái nói.

Vân Du Tiên Tử không quá xác định.

- Phu quân, thiếp vừa mới thăm dò người nọ, thế nhưng thủy chung không thể nào xuyên qua được tầng khí nguyên hộ thể của hắn, cũng không thể hoàn toàn nhìn thấu, mà người này rất có thể là người mà chúng ta cần tìm trong nhiều năm vừa qua.

Thần sắc Thiên Dương Tử ngưng tụ nói:

- Phệ độc dương hồn?

Vân Du Tiên Tử khẽ gật đầu.

- Chí ít có năm thành nắm chắc!

Đôi mắt Thiên Dương Tử híp lại, nhìn xa xa nói:

- Vậy nàng đi đi, nếu như thực sự là phệ độc dương hồn liền cứu hắn, về phần viên linh vương đan ngũ tinh để cho đám người đó tranh đoạt với nhau là được.

Sắc mặt Vân Du Tiên Tử vui vẻ.

- Rõ, phu quân!

Quang mang màu trắng lóe lên, Vân Du Tiên Tử đã xuất hiện cách đó mấy nghìn trượng, sau đó liền biến mất không thấy. Thiên Dương Tử nhìn về phương hướng thê tử biến mất, trong lòng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới bỏ qua ý niệm trước đó, nơi này phải có người trấn thủ.

Thiên Dương Tử vừa mới lắc mình rời đi, bỗng nhiên thần sắc ngưng trọng, hơi giận nói:

- Vũ Thái huynh, nếu đã tới cần gì phải dấu đầu lộ đuôi!

Quang mang màu vàng lóe lên, Vũ Thái Đẩu đột nhiên hiện lên, khuôn mặt già nua hiện vẻ xấu hổ, cười nói:

- Thiên Dương lão đệ, thần thông dò xét quả thực rất cao, lão phu đã dốc hết sức rồi mà vẫn bị phát hiện.

Trong lòng Thiên Dương Tử cũng nhắc lên sóng lớn, trong hai mắt hiện lên vẻ kiêng kỵ nồng đậm, biểu tình âm trầm bất định. Vũ Thái Đẩu hết lần này tới lần khác nhằm Vân Du Tiên Tử không có mặt mới xuất hiện, thực sự không phải là dấu hiệu tốt đẹp gì, hơn nữa lão gia hỏa này rốt cuộc đã tới bao lâu, Thiên Dương Tử không hề biết rõ.

Tuy rằng Thiên Dương Tử cũng là một tồn tại vượt qua đại tu sư, thế nhưng trong tình huống thiếu Vân Du Tiên Tử, độc chiến với vị Vũ Thái Đẩu, kẻ ngang dọc Chu Võ Quốc nhiều năm qua này, thực sự vẫn kém hơn một chút.

- Vũ thái huynh, lẽ nào muốn đánh lén bản phượng chủ hay sao?

Ngữ khí Thiên Dương Tử không tốt nói.

- Hắc hắc, đương nhiên không phải, nếu thực sự lão phu đánh lén thì hiện tại sợ là Thiên Dương lão đệ không còn tâm tình nói hai lời với lão phu rồi!

Vũ Thái Đẩu cười hì hì, không có tới nửa phần phong phạm cao thủ, càng giống như một tiểu lão nhi trà trộn đầu đường xó chợ.

Nói thì có vẻ nhẹ nhàng, thế nhưng thâm ý trong đó làm cho Thiên Dương Tử phải đổ mồ hôi lạnh, hai tay khẽ giơ lên, vẻ đề phòng càng thêm dày đặc, tại hạ giới này, tạo thành uy hiếp đối với Thiên Dương Tử chỉ sợ là chỉ có một mình Vũ Thái Đầu này.

- Vũ Thái huynh tới đây là có ý gì?

Thiên Dương Tử cẩn thận hỏi.

- Cũng muốn có một viên linh vương đan ngũ tinh!

Vũ Thái Đầu có điểm mặt dày trả lời.

Thân thể Thiên Dương Tử hơi chấn động, tức thì lạnh lùng nói:

- Đã bán ra, Vũ Thái huynh không phải là không thấy, chỉ sợ đã tới sai địa phương rồi!

Hai tròng mắt của Vũ Thái Đầu híp lại, cười ha ha nói:

- Thiên Dương huynh cần gì phải giấu diếm lão phu, thời gian của lão phu không còn nhiều, nếu như trong vòng trăm năm không phi thăng thì chỉ còn để lại một cái xác khô mà thôi, lão phu tuyệt đối không có ác ý, chỉ cần một viên linh vương đan ngũ tinh là được, hơn nữa tuyệt đối không lấy không, nguyện dùng vật ngang giá trao đổi.

536. Chương 522: Danh Dương Chu Võ (1).

Sắc mặt Thiên Dương Tử có hơi chút thả lỏng, tính tình của Vũ Thái Đầu nóng nảy, không thích quanh co lòng vòng, coi như có phong phạm của tuyệt thế cao thủ, đầu tâm kế trong mắt Vũ Thái Đầu mà nói hơn phân nửa không đáng một đồng xu, điểm tính cách này không chỉ là Thiên Dương Tử, mà hầu như toàn bộ Chu Võ Quốc đều biết rõ ràng.

- Vũ Thái huynh nói cái gì, tại hạ không nghe rõ!

Sắc mặt Thiên Dương Tử không nổi sóng nói.

Vũ Thái Đầu không chút hoang mang nói:

- Thiên Dương huynh, lão phu và phu phụ các ngươi không hề có ân oán gì quá mức, trước kia tuy là có chút xung đột, thế nhưng mọi chuyện đều đã là quá khứ rồi, hôm nay cả ta và người đều đã sắp hết thọ nguyên, tất cả mọi chuyện phàm trần không cần tiếp tục quan tâm tới, điều quan trọng nhất trước mắt chính là làm cách nào trước khi thọ nguyên hoàn toàn biến mất phi thăng thượng giới.

Thiên Dương Tử không hề nói gì, chỉ là trong mắt lóe lên một tia dị dạng.

Vũ Thái Đầu dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đường phi thăng gian nan không gì sánh được, chỉ dựa vào thực lực cá nhân hầu như là chuyện không thể hoàn thành, phải mượn pháp bảo đan được, cho dù là như vậy cũng không thể nắm chắc mười phần, nhưng nếu như có mấy người trợ giúp lẫn nhau thì hiển nhiên tỷ lệ thành công sẽ lớn hơn nhiều.

- Nói là nói như vậy, thế nhưng nhân tâm là một cái động không đáy, nếu như thực sự có thể đồng tâm hiệp lực tự nhiên tỷ lệ thành công gia tăng, nhưng nếu trong lòng có mưu đồ, giữa đường sử dụng thủ đoạn gì đó, vậy thì không bằng một người một mình mạo hiểm.

Thiên Dương Tử lạnh lùng nói.

Vũ Thái Đầu mỉm cười:

- Đó là chuyện hiển nhiên, bất quá nếu như trước đó tạo ra một đạo cấm chế, hạn chế hành động của nhau, như vậy đã giải quyết được vấn đề này rồi, mục đích chủ yếu của lão phu hôm nay chính là muốn thảo luận kết hoạch phi thăng trong thời gian tới với hai phu phụ các ngươi.

Lòng nhiệt tình của Thiên Dương Tử có vẻ không cao lắm.

- Ngay cả đường đều không tìm được, nói chuyện đó có phải là quá không tưởng hay không?

Khuôn mặt già nua của Vũ Thái Đầu hiện lên một tia tiểu ý nói:

- Nếu như lão phu nói là đã tìm được thì Thiên Dương lão huynh có tin tưởng hay không đây?

Lời này vừa nói ra nhất thời làm cho sắc mặt Thiên Dương Tử ngưng tụ, thần thái không được tự nhiên, bất quá trong lòng vẫn đang tự đánh giá lời nói của Vũ Thái Đầu rốt cuộc là thực hay giả.

Vũ Thái Đầu từ đầu đã định liệu trước Thiên Dương Tử sẽ không dễ dàng tin tưởng chính mình, lại nói:

- Thế nào? Thiên Dương huynh không tin?

- Không có bằng chứng, làm sao có thể tin tưởng được?

Thiên Dương Tử không hề che giấu.

- Ha ha, nếu như Thiên Dương huynh có thể lấy ra linh vương đan ngũ tinh trao đổi với lão phu thì lão phu nguyện ý thêm vào tin tức này, còn chứng thực đầy đủ!

Trong mắt Vũ Thái Đầu hiện lên một tia xảo quyệt.

Thiên Dương Tử rốt cuộc trầm mặc lại, không lập tức từ chối, khi tu vi tới trình độ của bọn họ thì đã không còn chút hy vọng nào đối với hạ giới này rồi, hy vọng duy nhất chính là phi thăng thượng giới, bằng không chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Vô luận là phạm nhân hay tu luyện giả, chờ đợi cái chết đến quả thực rất đau khổ.

Thấy thần sắc Thiên Dương Tử bất định, trong lòng Vũ Thái Đầu biết đã đả động được, lập tức lấy ra một thanh trường kiếm màu lam dài chừng ba thước.

- Định Hải Thần Kiếm!

Thiên Dương Tử cả kinh thốt, có thể làm cho tồn tại vượt qua đại tu sư này lộ ra vẻ mặt kinh ngạc tới như vậy thì thanh kiếm này có cấp bậc như thế nào?

- Ha ha, Thiên Dương huynh quả nhiên biết hàng, chính là kiếm này. Lão phu đã phải tốn sức chín trâu hai hổ mới có thể từ trung tâm Loạn Đào Hải Vực, vượt qua thú đàn đoạt được vào tay, tổng cộng trước sao lão phu đã phải tốn mất hai mươi năm, bất quá để lấy được thiên nguyên thánh bảo cấp độ này thì quả thực rất đáng giá!

Vũ Thái Đầu cười nói.

Thiên Dương Tử vô cùng khiếp sợ, rõ ràng đã tâm động, nếu như không phải liên quan tới cấm địa môn phái thì chỉ sợ đã nhả ra rồi.

Vũ Thái Đầu khẽ cau mày, cảm giác Thiên Dương Tử vẫn còn đang chần chờ, thuận tiện nói:

- Thiên Dương huynh, phụ phụ hai người song tu tới nay, uy lực khi liên thủ không gì sánh được, coi như là lão phu cũng chưa chắc đã địch nổi, thế nhưng trên tay hai người lại không có tới một kiện bảo bối dùng cho phi thăng, tại thời điểm xuyên qua lỗ hổng không gian, nếu như bản thân không có thiên nguyên thánh bảo chống lại, cho dù cường thịnh hơn nữa cũng bị cửu thiên nguyên lôi và lực xé rách không gian giết chết, tuyệt đối không thể sống sót nổi.

Thiên Dương Tử cẩn thận dò xét thanh Định Hải Thần Kiếm, rốt cuộc đã hạ quyết tâm nói:

- Vũ Thái huynh quả thực dùng kiếm này trao đổi sao?

Vũ Thái Đầu nghe lời này có chút mất hứng nói:

- Lão phu nói là làm, khi nào đã phản lại lời của mình?

- Tốt, nếu như Vũ Thái huynh đã thẳng thắn như vậy, nếu như ta tiếp tục từ chối thì thực sự đã làm kiêu rồi, vậy thì theo ta!

Thiên Dương Tử như hạ quyết tâm rất lớn nói.

Thiên Dương Tử tự hỏi đơn đả độc đấu thì chính mình xác thực không phải là đối thủ của Vũ Thái Đấu, thế nhưng lực tự bảo vệ mình vẫn có đủ, càng có thể làm cho đối phương chịu thương nặng, huống hồ chính mình còn chưa dùng tới đòn sát thủ, không cần phải quá mức sợ hãi. Dứt lời, Thiên Dương Tử bay đi, khuôn mặt già nua của Vũ Thái Đấu hiện lên vẻ mừng rỡ, vội vàng theo sau.

Tốc độ phi hành của hai đại cao thủ vô cùng kinh người, chỉ trong mấy hơi thở đã xuất hiện cách đó hơn mười dặm, Thiên Dương Tử đột nhiên dừng lại.

Vũ Thái Đấu phát ra nguyên thức thăm dò, không hề phát hiện được cái gì, trên thực tế khu vực này hắn đã từng đi qua mấy lần, chưa bao giờ phát hiện ra điều gì khả nghi, khí nguyên không cao không thấp, địa hình lòng chảo hơi thấp, hoàn cảnh rất bình thường, trong phương viên trăm dặm thậm chí còn xuất hiện thợ săn phạm nhân, vị trí rất bình thường, chỉ là rìa ngoài một sơn mạch nho nhỏ mà thôi.

Nói chung loại địa phương như thế này sẽ không làm cho bất cứ tu luyện giả nào chú ý, khi phi hành cũng chỉ lướt qua, tuyệt đối không sinh ra ý tưởng gì đó.

Thiên Dương Tử nhìn thoáng qua nói:

- Vũ Thái huynh, theo sát ta, ở đây có chín đạo kết trận, coi như là tu vi để giai cũng không nhất định có thể vượt qua được.

- A? Lợi hại như vậy? Không phải là Cửu Tôn Hàng Long Trận do thủy tổ Chu Vô Vương của Chu Vô Quốc sáng tạo ra thời thượng cổ đấy chứ?

Sắc mặt Vũ Thái Đấu cả kinh nói.

Về kinh hãi hiện rõ trên mặt Thiên Dương Tử, không nghĩ tới Vũ Thái Đấu lại biết tới trận này, nguyên bản Thiên Dương Tử còn cho rằng cái tên Cửu Tôn Hàng Long Trận đã hoàn toàn biến mất trong nhận thức của tu luyện giả hạ giới.

- Vũ Thái huynh quả nhiên kiến thức rộng rãi, chính là trận này, ta đi trước!

Thiên Dương Tử hóa thành một đạo quang mang bay đi.

Vũ Thái Đấu có chút hưng phấn bay ngay phía sau, một trắng một vàng, hai đạo quang mang chói mắt giống như hai viên vãn thạch thiên ngoại rơi xuống, vừa mới tiến vào trong mặt đất liền biến mất không còn.

Thổ độn thuật là độn thuật cấp cao, chỉ ít tới linh hồn giai mới có thể tu luyện, hơn nữa rất khó tinh thông, bất quá tới cấp độ như Thiên Dương Tử và Vũ Thái Đấu, dù là loại độn thuật này cũng không hề khó khăn gì, tuy rằng không bằng độn thuật như trên không trung bình thường, cũng không thể nhanh như vậy, nhưng thi triển ra vẫn rất thành thạo thoải mái.

Khi tiến vào sâu trong lòng đất, tốc độ thoáng chậm lại, nhưng như vậy cũng đã rất nhanh, càng tiến xuống sâu hơn, Vũ Thái Đấu càng thêm kinh ngạc.

Một trăm trượng, hai trăm trượng, ba trăm trượng.

Tiếp tục tiến sâu vào trong lòng đất một nghìn bảy trăm trượng mới dừng lại, Vũ Thái Đấu lần đầu tiên tiến xuống lòng đất sâu như vậy, một nghìn bảy trăm trượng đã tương đương với hơn mười dặm rồi.

Trên mặt đất thì mười dặm có thể không là cái gì, tu luyện giả địa vương giai chỉ cần trong thời vài cái chớp mắt liền vượt qua, thế nhưng hiện tại ở trong lòng đất thì hoàn toàn không giống rồi.

Đối với tu luyện giả hạ giới mà nói, đây chính là khoảnh cách phi thường sâu, trong vòng ba trăm trượng không có gì đặc biệt, thế nhưng một khi tiến xuống dưới ba trăm trượng, quanh năm tích lũy địa nguyên lực và âm cực lực nên các loại lực lượng này trở nên phi thường nồng đậm, mà chúng không tồn tại với nguyên lực bình thường của tu luyện giả, sẽ dần dần ăn mòn.

Tu vi yếu một chút tuyệt đối không thể tiến vào độ sâu như vậy, sẽ phải thụ thương, thậm chí bị giết chết.

Chỉ có loại cao thủ đẳng cấp giống như Thiên Dương Tử và Vũ Thái Đấu mới có thể thông dong tiến sâu tới như vậy.

Thiên Dương Tử coi như quen thuộc, còn Vũ Thái Đấu thì chỉ hơi kinh ngạc, rốt cuộc hai người tiến vào trong một gian mật thất ngầm.

Gian mật thất này nhìn không lớn lắm, nhìn qua một lượt cũng không có gì đặc biệt, thế nhưng Vũ Thái Đấu phải hít một ngụm lương khí, bởi vì ẩn trong nơi này không phải là nguyên khí thông thường mà chính là thánh nguyên, mật độ cũng cao tới kinh người.

Bốn phía mật thất trồng không ít loại linh thảo dây leo, rất nhiều đều là linh thảo nghìn năm, thậm chí là ba nghìn năm, có một số ít là những linh thảo hầu như đã tuyệt tích.

Đầu cùng của gian mật thất rộng lớn này là một căn phòng nhỏ, khi Thiên Dương Tử tiến tới mở cửa, Vũ Thái Đấu lại một lần nữa kinh hãi.

...

Lâm Khiếu Đường đứng trên đỉnh ngọn núi, nhìn đám tu luyện giả Chu Võ, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt, từ lúc cạnh tranh mua được linh vương đan ngũ tinh, Lâm Khiếu Đường đã biết chính mình không thể nào rút lui dễ dàng rồi.

Lâm Khiếu Đường không phải là không nghĩ qua, lấy xong khối toái phiến thứ chín, lập tức rời đi. Thế nhưng trở lại đường cũ đã không có khả năng, khi vượt qua luyện ngục hành lang gấp khúc Lâm Khiếu Đường liền biết đó là thông đạo một phía.

Muốn trở lại Nam Xuyên Giới thì chỉ có thể đi đường vòng, vượt qua toàn bộ đại lục, từ rìa hải vực vượt qua, đây là phương pháp trở lại duy nhất.

Mà một khi tiến vào trong hải vực sẽ phải đối mặt với lực lượng tu luyện chân chính của Chu Võ Quốc, rất có thể dẫn tới tình trạng xung đột mạnh mẽ nào đó, Thiên Dương Tử và Vũ Thái Đấu đã tới đỉnh cao nhất, có thể không cần lặn lội tại hải vực, mà chuyển thẳng vào trong nội lục, ngoài nguyên nhân ở chính bọn họ ra thì nguyên nhân lớn nhất là nhiều tài nguyên tu luyện hơn nữa đối với bọn họ cũng vô dụng, mục tiêu duy nhất hiện tại đó là phi thăng.

Thế nhưng đại quân hơn mười vạn tu luyện giả Chu Võ Quốc có tới hai phần ba ở trên hải vực, có một số địa phương tập trung vô cùng dày đặc.

Lâm Khiếu Đường tình nguyện đối phó với một người Thiên Dương Tử hoặc là Vũ Thái Đấu cùng không muốn đối phó với hơn mười đại tu sư. Đối phó với một người thì dù không thắng cũng có thể chạy trốn, đánh thắng tự nhiên là tốt, dù sao đối thủ chỉ có một người, con đường để lựa chọn có rất nhiều.

Thế nhưng đối mặt với hơn mười vạn tu luyện giả vây giết, tuyệt đối không phải là chuyện đùa. Đó chính là chiến đấu vĩnh viễn, một người nối tiếp một người, điều này vẫn còn coi như tốt, vạn nhất hơn mười người, thậm chí trăm người đến một lượt, Lâm Khiếu Đường tự hỏi chính mình không có thực lực hoành tảo thiên quân (quét ngang nghìn quân).

Nếu đã không tránh được, Lâm Khiếu Đường chỉ có hai lựa chọn, một là ẩn nấp cẩn thận, biến mất một đoạn thời gian dài, sau đó lặng lẽ quay trở lại, nhưng nếu như vậy sẽ tốn rất nhiều thời gian, ít nhất phải có hơn hai mươi năm, quá lãng phí thời gian, huống hồ Lâm Khiếu Đường cũng rất lo lắng thương thế của Uyển Nhi.

Lựa chọn thứ hai chính là uy hiếp, hoàn toàn bộc lộ rõ thực lực của mình, sau đó truyền bá ra ngoài, hình thành loại uy áp vô hình, không cần chiến đấu nhưng có thể khuất phục đối phương.

Thanh niên mặc tử bào đứng trên đỉnh núi, vẻ mặt thông dong nhìn đám tu luyện giả huyền phù bốn phương, trên mặt mang theo nụ cười tựa có như không.

Xung quanh chia rõ làm bốn phương khác nhau, phân biệt là lão giả khô quắt và thanh niên họ Giang của Minh Quỷ Phủ, Thái Tương Chân Nhân và Mạc Côn của Thiên Bản Tông, đám nữ tu của Thanh Phong Môn và Thường Bạch Sơn của Cuồng Võ Môn, còn có một thanh niên mặc trường bào màu xám, vẻ mặt vàng như nền, thanh niên này tận lực ẩn tàng tu vi, bề ngoài thì chỉ giống như địa vương giai sơ kỳ mà thôi, thế nhưng Lâm Khiếu Đường có thể thấy rõ khí nguyên cường đại của người này, tuyệt đối không kém hơn đại tu sư.

- Lâm mỗ chỉ là một vô danh tiểu tốt, cư nhiên bị nhiều đại nhân vật theo chân như vậy, thực sự là vinh hạnh!

Nhìn bốn phía xung quanh, Lâm Khiếu Đường thản nhiên cười nói.

- Giao ra linh vương đan ngũ tinh, có thể thả cho người một con đường sống!

Lão giả khô quắt trực tiếp nói, trên khuôn mặt khô gầy hiện ra vẻ âm trầm.

Biểu tình Lâm Khiếu Đường lãnh đạm, không hề có chút ý giận dữ nào, tự nhiên không phải e ngại, chỉ là hiểu kỳ hỏi ngược lại.

- Chư vị đều vì đan dược này mà tới, nhiều người như vậy mà đan dược lại chỉ có một, thiếu để chia a, cho dù Lâm mỗ có giao ra thì chỉ sợ rằng người cầm đan dược trong nháy mắt trở thành cái đích cho mọi người nhắm vào!

Chúng nữ tu Thanh Phong Môn nhất thời hiện lên vẻ kỳ dị, đôi mắt đẹp của Hoàng Thiển hơi híp lại nói:

- Chư vị tiền bối, Thanh Phong Môn chỉ cần thượng phẩm nguyên thạch của người này, đan dược tuyệt đối không đoạt.

- Đám tiểu nường tử này cũng rất thức thời!

Mạc Côn tham lam nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Hoàng Thiển.

537. Chương 523: Danh Dương Chu Vĩ (2).

Lão giả khô quắt bùng phát khí nguyên, ngữ khí băng lãnh:

- Thái đạo hữu, người nói nên làm thế nào?

Thái Tương Chân Nhân ha hả cười.

- Khô Minh đạo hữu, ai trước cũng như nhau, chỉ là đan dược kia phân phối như thế nào đây?

Khuôn mặt già nua của Thường Bạch Sơn hơi giật một chút nói:

- Nhị vị đạo hữu, Thường mỗ có một biện pháp.

- A? Biện pháp gì?

Lão giả Khô Minh Thượng Nhân hiểu kỳ hỏi.

Vài tên tu luyện giả xung quanh đều hiện lên vẻ kỳ dị, không biết có biện pháp nào làm cho mọi người có thể phân phối được một viên đan dược đây?

Thường Bạch Sơn không chút hoang mang, lạnh lùng liếc mắt nhìn người thanh niên mặc tử bào đứng trên đỉnh núi nói:

- Chư vị đồng loạt ra tay, giết chết người này, sau đó tự thi triển thần thông tìm kiếm, ai lấy được trước thì chính là của người đó.

Thái Tương Chân Nhân và Khô Minh Thượng Nhân nhìn nhau, còn tưởng rằng có biện pháp tinh diệu nào đó, không nghĩ tới lại đơn giản như vậy, biện pháp này cho dù không nói thì đến lúc đó mọi người cũng sẽ tự hành động như vậy.

Mạc Côn và thanh niên họ Giang lộ vẻ mặt xem kịch vui, hai người cho dù có địa vị rất cao trong môn phái, thế nhưng luận và thực lực thì không thể nào so sánh được đám đại tu sư ở đây, còn kém quá xa. Hai người bề ngoài xem ra là địa vương giai trung kỳ, thế nhưng cơ sở không bền chắc, nhiều nhất chỉ tương đương với địa vương giai sơ kỳ đỉnh phong mà thôi.

Lúc này vài tên đại tu sư ở đây, tự nhiên không tới phiên Mạc Côn và thanh niên họ Giang xen lời vào, mà hai người cũng rất thức thời, không có lòng tranh đoạt cái gì, thậm chí xem kịch vui.

Thường Bạch Sơn thấy sắc mặt hai người do dự, liền nói tiếp:

- Người này ngoài trừ ngũ tinh linh vương đan ra, chỉ sợ không hề thiếu những bảo bối khác, nguyên thạch càng nhiều không kể xiết, người lấy được linh vương đan ngũ tinh thì phải lập tức rời đi không được lấy thêm cái gì, mọi thứ khác đều do hai người còn lại chia đều.

Thái Tương Chân Nhân và Khô Minh Thượng Nhân nhất thời không nói, lúc này tựa hồ đây là giải pháp tốt nhất, nếu không thì trước khi giết người đoạt đan, nhất định mọi người ở đây phải tranh cãi một phen.

Mà ba vị đại tu sư này đều rất hiểu rõ đối phương, chỉ sợ thực sự tranh đấu, một người cũng đừng nghĩ rời đi bình yên, tuyệt đối không có chuyện tiện nghi cho người khác.

Tên thanh niên mặc áo bào màu tro sắc mặt vàng như nền tỏa ra khí nguyên vô cùng kỳ quái, ba vị đại tu sư cảm giác có chút quen thuộc lại có chút xa lạ.

Ngay lúc ba người chuẩn bị động thủ, lúc này người thanh niên mặt vàng đột nhiên nói:

- Thế nào, ba vị không dự định tính thêm lão phu sao?

Thái Tương Chân Nhân, Khô Minh Thượng Nhân và Thường Bạch Sơn đều sửng sốt, nhất thời kỳ quái nhìn vào người thanh niên, thanh âm phát ra già nua khàn khàn, hoàn toàn không phải là giọng nói một người tuổi trẻ có thể phát ra, mà quan trọng hơn nữa chính là ba người có một chút cảm giác quen thuộc.

Con người của Thái Tương Chân Nhân mạnh mẽ cơ rút lại, hơi kinh ngạc nói:

- Văn huynh?

Thường Bạch Sơn và Khô Minh Thượng Nhân nghe lời này nhất thời hiểu ra, Thường Bạch Sơn thẳng thắn nói:

- Linh Dược Lão Tổ, gần đây lại luyện chế ra đan dược cổ quái gì sao? Thế nào biến bản thân thành bộ dáng này?

Thanh niên mặt vàng như nền không phản đối, giọng nói già nua lại phát ra:

- Thường huynh có muốn dùng một viên hay không?

Thường Bạch Sơn xua tay nói:

- Coi như xong, Thường mỗ còn muốn sống lâu thêm vài năm, Văn huynh cứ giữ đan dược cho chính mình là được rồi.

- Bốn người cùng đánh, chư vị cho rằng người này có thể có vương bài sát thủ nào hay không?

Khô Minh Thượng Nhân bỗng nhiên thú vị nói, đôi mắt già nua âm trầm nhìn xuống đỉnh núi, nhìn hai người giống như nhìn hai thi thể đã chết vậy.

- Bốn vị không dự định cho lão nạp tham gia một phần hay sao?

Lúc này đột nhiên truyền tới thanh âm hờn hậu.

Bốn gã đại tu sư không có bao nhiêu vẻ ngoài dự liệu, tự nhiên không quên lão lừa trọc này, chỉ là người trong Đại Phật Tự tự cho mình thanh cao, tự nhiên là người tu Phật, so với tu luyện giả khác cao hơn một bậc, bất quá trong mắt chúng tu, đám hòa thượng Đại Phật Tự chỉ là những con lừa ngốc mà thôi, ngoài dự đầu bóng lưng không có gì khác biệt.

Người của Đại Phật Tự rất ít khi tham dự hợp tác, bởi vậy bốn gã đại tu sư rất tự nhiên bỏ qua gã hòa thượng này.

Mà lão lừa trọc đã chủ động yêu cầu, làm cho bốn người cảm giác mới mẻ, bất quá rất nhanh liền ước định tốt quy củ, nếu không gia nhập vòng chiến thì sẽ không có cơ hội đoạt đan rồi.

- Cẩm Thiện huynh, nguyện gia nhập vào tự nhiên là tốt!

Khô Minh Thượng Nhân cười nói, nhiều hơn một người cũng không khác nhau nhiều lắm, cuối cùng nhìn xem đan dược rơi vào tay ai mới là quan trọng, tại điểm này Khô Minh Thượng Nhân tự nghĩ có lá bài sát thủ độc đáo, hơn nữa là người càng nhiều càng tốt, ba gã đại tu sư khác không có ý kiến, ngũ đại phái đều

đã trình diện, đều có đại biểu tham dự, có thể đoạt đan hay không phải xem bản lĩnh của chính mình, đến lúc đó không đoạt được cũng đừng mượn cớ này nọ.

Lại hai gã đại tu sư, đám nữ tu Thanh Phong Môn ngoài lo lắng chính mình có thể được phân một chén canh hay không ra thì càng nhiều hơn là về đồng tình nhìn về phía người thanh niên mặc tử bào đứng trên ngọn núi, không khỏi thương hại.

Có thể làm cho năm đại tu sư đồng thời xuất thủ, người này coi như là Chu Vô đệ nhất nhân, chỉ tiếc là đang đảm nhiệm vai trò tiêu yêu thú thí nghiệm mà thôi.

- Tỷ ytr, người này thực sự không may, cư nhiên bị năm đại tu sư vây giết!

Một nữ tu đứng trong nhóm nữ tu Thanh Phong Môn mở miệng nói.

- Điều này chỉ có thể trách chính hắn, ai bảo hắn khoe giàu đây?

Một nữ tu khác coi thường nói.

- Đúng vậy, biết rõ trong đấu giá hội có rất nhiều người, hơn nữa mỗi người đều nhìn chăm chăm, đối với phách phẩm áp trực coi như bắt buộc, người này lại không có đại môn phái nào làm hậu thuẫn, không nên nào động đoạt linh đan, không bị truy sát mới lạ!

Lại một nữ tu khác lạnh lùng nói.

- Không có thực lực tuyệt đối thì không nên làm chim đầu đàn, chỉ có tu vi địa vương giai trung kỳ ẩn dấu làm linh hồn giai hậu kỳ còn tưởng chính mình rất giỏi, hừ! Người này tự đánh giá chính mình quá cao rồi, sớm muộn gì cũng sẽ gặp kiếp nạn!

Nữ tử bạch y gay gắt nói.

Trên mặt Hoàng Thiên lúc này cũng có chút khó coi, ngũ đại phái đều đã tới, hơn nữa đều là lão quái đại nguyên lão tu vi địa vương giai hậu kỳ, hiển nhiên không có cơ hội gì cho Thanh Phong Môn. Nếu như chính môn chủ có ở đây thì còn có thể nói tiếp, thế nhưng chính mình chỉ là tiểu bối mà thôi, ngay cả thở mạnh cũng phải cẩn thận.

- Bị năm tên đại tu sư vây đánh, người này chắc chắn biến thành thịt nát!

Lại có nữ tu nói, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn hiện lên vẻ tái nhợt, hiển nhiên chỉ hơi chút tưởng tượng liền nghĩ tàn nhẫn.

- Tu luyện giới chính là cá lớn nuốt cá bé! Đáng đời!

Hoàng Thiên thấy Thanh Phong Môn không còn hy vọng gì nữa, giận dữ cắn răng nói, ánh mắt nhìn người thanh niên mặc tử bào không chút đồng tình, tất cả oán khí đều rơi hết lên người này.

Năm tên đại tu sư liếc mắt nhìn nhau, chỉ dùng nhãn thần giao lưu, đang muốn xuất thủ, Thái Tương Chân Nhân bỗng nhiên lại mở miệng nói:

- Các vị chậm đã, giết chết người này thì thực dễ dàng, thế nhưng các vị hãy kiềm chế một chút, đến lúc đó đừng có hủy hết tất cả mọi thứ, vậy không phải là mất hết hay sao?

Ánh mắt bốn người còn lại khẽ nhúc nhích, hiển nhiên đồng ý với lời nói này.

Năm đại tu sư thoải mái nói chuyện với nhau, sắc mặt Lâm Khiếu Đường từ đầu tới cuối không hề biến hóa, chỉ lặng lẽ đứng một chỗ chờ đợi, mà khí nguyên trong cơ thể cuộn cuộn vận chuyển không ngừng, nhiệt huyết lần đầu tiên bị người khác đề cao tới đỉnh điểm.

Đã thật lâu Lâm Khiếu Đường không còn cái cảm giác này rồi. Đối mặt với năm đại tu sư, hắn không hề nắm chắc mười phần, thế nhưng trận chiến này phải tiếp được, bằng không sợ là không ra khỏi Chu Vô Quốc được.

Năm tên đại tu sư không trao đổi tiếp, khí nguyên trên người đồng thời khởi động bành trướng mạnh mẽ, toàn bộ hư không phẳng phất như bị áp súc, trở nên cực kỳ nặng nề.

Đám nữ tu Thanh Phong Môn hầu như không chịu nổi, Hoàng Thiên lập tức điều khiển phong xa lùi ra xa hơn trăm trượng, lúc này mới miễn cưỡng chịu đựng được cảm giác áp bách cho khí nguyên của năm vị đại tu sư đồng thời phát ra.

Khi hư không bị áp súc tới mức cực hạn, oanh một tiếng, toàn bộ hư không như vỡ tan, đây cũng trở thành tín hiệu tổng tấn công.

Năm đại tu sư đồng thời xuất thủ, trong lúc nhất thời, bộ xương khô màu đen, quyền cương khí kinh, phạt quang, độc nguyên long ảnh, còn có rất nhiều cự châm dài nửa thước.

Năm loại thủ đoạn công kích khác nhau, mang theo khí thế vô cùng cường đại đồng thời phóng tới, oanh thẳng lên đỉnh ngọn núi. Lâm Khiếu Đường đứng tại chỗ không hề di chuyển nửa bước, mà Triển Thanh Nhu đứng phía sau sàng không sợ hãi, chỉ tiết này rơi vào trong mắt Lâm Khiếu Đường, trong lòng nhất tâm khen ngợi.

Nhìn công kích mạnh mẽ đến từ năm phương hướng khác nhau, Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ phát ra nguyên niệm, hai tay càng nổi lên hỏa diễm, lục dực kim lôi sĩ phía sau dưới tình huống bùng phát khí nguyên cũng hiện ra.

Bảy mươi hai thanh tử kim thương xuất hiện trong nháy mắt, đồng thời bắn mạnh ra ngoài.

- Người này dĩ nhiên muốn lấy thực lực bản thân chống lại năm đại tu sư, đầu của hắn vứt cho chó gặm rồi sao?

Nữ tử bạch y khinh miệt nói.

Nhưng ngay khi nàng vừa dứt lời, dị biến phát sinh.

Chỉ thấy bảy mươi hai thanh tử kim thương chia làm năm đường bắn ra ngoài, chỉ có một thanh tử kim thương thoát to lớn hơn những thanh khác vẫn huyền phù cách thanh niên mặc tử bào không tới ba trượng như cũ.

Trên thân tử kim thương phát ra hỏa diễm màu tím, càng lóe lên hồ quang màu vàng, tất cả mọi thứ nơi tử kim thương đi qua đều hóa thành hư ảo, coi như không khí cũng không tránh thoát.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang chấn động thiên địa, thế tiến công mạnh mẽ của năm đại tu sư khoảng khắc bị tan rã!

Thái Tượng Chân Nhân hoảng hốt nói:

- Không có khả năng!

Khuôn mặt khô quắt của Khô Minh Thượng Nhân càng hiện lên vẻ sợ hãi, Thường Bạch Sơn chống đối tử kim thương phóng tới, không rảnh suy nghĩ nhiều hơn. Hòa thượng gầy gò không ngừng mặc niệm cái gì đó trong miệng, lòng bàn tay cầm chuỗi Phật châu, vận hết nguyên khí chống lại tử kim thương.

538. Chương 524: Danh Dương Chu Võ (3).

Lúc này trong mắt Linh Dược Lão Tổ tại hình tượng thanh niên cũng hiện lên vẻ hối hận, bây giờ hắn mới phát hiện ra người thanh niên mặc tử bào chính là người có thân thể hấp thu mọi độc nguyên mà chính mình tìm kiếm suốt đời.

Trong lúc phân thân Linh Dược Lão Tổ không thể hoàn toàn chống lại, một thanh tử kim thương mang theo tử hỏa kim điện đánh mạnh vào thọ thể thuần mà Linh Dược Lão Tổ phát ra, ầm một tiếng, thuần mở người văng.

Linh Dược Lão Tổ nặng nề đánh mạnh vào ngọn núi phía sau, toàn bộ đỉnh ngọn núi trong nháy mắt biến thành bột phấn.

Phụt!

Linh Dược Lão Tổ phun ra một ngụm máu tươi, đã bị nội thương, nhanh chóng lấy ra mấy viên đan được nuốt xuống, lập tức huyền phù trong không trung điều tức khôi phục.

Bốn đại tu sư còn lại tuy không đến mức bị thương nặng như Linh Dược Lão Tổ, thế nhưng có vẻ vô cùng chật vật, không hề có biện pháp gì dưới thế tấn công vô cùng mãnh liệt của tử kim thương, chỉ có thể đau khổ chống đỡ.

Một màn này làm cho đám nữ tu Thanh Phong Môn mở lớn cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt đẹp tròn tròn, phảng phất giống như nhìn thấy một chuyện gì đó không thể nào tưởng tượng nổi.

Hơn mười nữ tu hiện tại đã hoàn toàn đình trệ tư duy, thế phản công của người thanh niên mặc tử bào phát ra, giống như một nắm tay to lớn nặng nề đâm thẳng vào mặt những nữ tu mở miệng châm chọc khiêu khích.

Năm đại tu sư hợp lực tấn công dĩ nhiên không thể giết chết được tu luyện giả địa vương giai trung kỳ, hơn nữa vẻ ngoài của người này vẫn còn trẻ tới như vậy.

Trong lúc đám nữ tu Thanh Phong Môn đang rơi vào tình trạng ngốc trệ ngẩn ngơ, tử hỏa kim điện từ bảy mươi hai thanh tử kim thương sau vụ va chạm tỏa ra xung quanh ập tới.

Hơn mười vị nữ tu căn bản không kịp né tránh, đều bị lan tới, nhất thời vẻ mặt ngốc trệ chuyển biến thành vẻ thống khổ đau đớn, khóe miệng tràn ra vết máu.

Phụt phụt...

Mấy nữ tu tu vi hơi yếu một chút không thể chống đỡ được, mạnh mẽ phun ra máu tươi.

Bốn đại tu sư dưới sự kinh hãi, đều lấy ra hết mười thế vô biên cuồng công kích, sắc mặt ngưng trọng, bắt đầu thi triển tuyệt kỹ.

Hơn trăm chiếc cự châm kịch liệt xoay tròn bên cạnh Thái Tượng Chân Nhân, ba mươi sáu Minh Hỏa Khô Lâu điên cuồng gào thét phóng đi, Thường Bạch Sơn mở rộng song chưởng, khí nguyên trên người bành trướng cực độ, chân khí hộ thể hình thành nên vòng kim cương tráo. Toàn bộ phật châu trên tay Kim Sa Hòa Thượng tản ra, xoay tròn xung quanh thân thể, áo cà sa trên người hóa thành một chiếc kim thuẫn thật lớn che chắn trước người.

Bốn đại tu sư đồng thời thi triển tuyệt kỹ, loại tình cảnh này quả thực vô cùng hiếm thấy, đám nữ tu Thanh Phong Môn tuy rằng đã bị thương, thế nhưng dưới tình cảnh kỳ dị như vậy cũng đã hoàn toàn quên mất đau đớn.

Ẩn giấu sau những tuyệt kỹ hoa lệ này là lực sát thương vô cùng kinh khủng, phá nát lật đổ không phải nói chơi.

Biểu tình Lâm Khiếu Đường ngưng tụ, Vu Vương Kỳ xuất hiện, trực tiếp dùng nguyên thức truyền tới tay Triển Thanh Nhu, mạnh mẽ lấy tay đẩy nàng ra xa, truyền âm nói:

- Cầm lấy nó tự bảo vệ mình, tránh xa một chút!

Triển Thanh Nhu căn bản không có thời gian cãi lại, thân hình đã bay ngược lại hơn trăm trượng, nhìn Vu Vương Kỳ trong tay, tâm thần không khỏi thấy ảm áp. Khi còn ở Tiềm Long Viện làm nhiệm vụ với Bạch Du, Tiêu Mục, từ trước tới nay hai người chỉ quan tâm tới mình, căn bản không để ý tới an nguy người khác.

Khí nguyên trên người Lâm Khiếu Đường giống như biển cả mênh mông bùng mãnh tỏa ra, khổng lồ tới mức không thể tưởng tượng, tam đại nguyên linh trong cơ thể đều phóng ra tia sáng kỳ dị.

Cự kiếm phía sau cũng nắm trong tay, truyền hỏa diễm màu tím và điện hồ màu vàng vào thân kiếm, lập tức phát ra ánh sáng chói lòa, điện hồ kịch liệt nổ lách tách va chạm với không khí.

Hơn trăm chiếc cự châm của Thái Tượng Chân Nhân chưa kịp phóng ra phân nửa đã bị bảy mươi hai thanh tử kim thương tụ lại một lần nữa chống lại, cự châm và tử kim thương va chạm kịch liệt với nhau trong không trung.

Ba mươi sáu Minh Hỏa Khô Lâu do Khô Minh Thượng Nhân phóng ra từ các phương khác nhau ập tới, tốc độ cực nhanh.

Lâm Khiếu Đường khê động nguyên niệm, hồn thiên kiếm và một tử kim thương đơn độc đồng thời bắn ra ngoài.

Khô Minh Thượng Nhân nhìn thấy đối phương dĩ nhiên sử dụng hai kiện pháp bảo đơn độc đối phó với bảo bối chính mình tiêu tốn hơn ba trăm năm ngưng nguyên thành hình, không khỏi nở nụ cười âm lãnh.

Hồn Thiên Kiếm và Tử Kim Thương va chạm với Minh Hỏa Khô Lâu, lập tức phát ra tiếng rung động có vẻ cực kỳ hưng phấn. Thân Hồn Thiên Kiếm phát ra hỗn độn lực, tỏa ánh sáng kỳ dị, chỉ chém một kiếm đã chia đôi một Minh Hỏa Khô Lâu làm hai, Tử Kim Thương thì biến thành to lớn trong nháy mắt, cây Tử Kim Thương này do Lâm Khiếu Đường đặc biệt thêm vào cần khôn thạch tinh tạo thành chủ thương, có thể thoải mái phóng to thu nhỏ, lớn nhất dài tới mười trượng, đường kính một trượng rưỡi, uy lực không cần phải bàn cãi.

Tử Kim Thương sau khi biến thành khổ lồ gặp phải Minh Hỏa Khô Lâu liền đập vỡ tan tành.

Nụ cười âm trầm trên mặt Khô Minh Thượng Nhân còn chưa kịp kết thúc thì đã đọng lại, đôi mắt già nua tràn đầy vẻ kinh khủng, trong lòng đau xót không thôi, mỗi một Minh Hỏa Khô Lâu cần số lượng tài nguyên và tinh lực phi thường khổng lồ, mỗi một tổn thất nhỏ nhất đều là đả kích nặng nề.

Cùng lúc đó, Thường Bạch Sơn giống như một viên đạn pháo nhằm thẳng về phía thanh niên mặc tử bào, trong miệng phát ra âm thanh kỳ quái, mỗi một tiếng phát ra đều ẩn chứa công kích bằng âm ba vô cùng cường đại.

Thân ảnh Lâm Khiếu Đường chợt lóe, lao lên chặn đánh, cự kiếm trong tay sử dụng tới xuất thần nhập hóa, chân khí hộ thể càng hình thành nên viên thuần màu tím bao bọc toàn bộ thân thể.

Mỗi một lần Lâm Khiếu Đường sử dụng cự kiếm để cận chiến, Kỳ Áo đều kêu khổ liên tục, hắn không giống như khí linh mà chỉ sống nhờ, linh thể già nua giống như thực thể bị đập lên đập xuống, hồn lực liên tục giảm đi.

Ầm ầm ầm...

Trong hư không thỉnh thoảng truyền tới tiếng chấn động vang vọng, một hơi thở dốc có chút ít hơn mười tiếng, người có tu vi yếu chỉ nghe giống như một tiếng mà thôi.

Mỗi một tiếng phát ra đều đại biểu cho việc Lâm Khiếu Đường và Thường Bạch Sơn va chạm với nhau một lần.

Kim Sa Hòa Thượng phóng phạt châu ra, lập tức huyền hóa thành những con mắt phạt cùng bắn về phía Lâm Khiếu Đường. Tuy rằng Lâm Khiếu Đường vẫn dây dưa với Thường Bạch Sơn cùng một chỗ, thế nhưng tốc độ của hai người không thể nào tưởng tượng nổi, trong khung trung để lại vô số tàn ảnh.

Lâm Khiếu Đường chỉ dùng một tay cầm cự kiếm chiến đấu với Thường Bạch Sơn, tay kia thủy chung để sau người, lòng bàn tay dần dần ngưng tụ quang cầu kim điện, phân ra một tia thần niệm chờ đợi hòa thượng gào gò kia xuất thủ.

Lâm Khiếu Đường đánh ra một kích liền tìm thấy khe hở, cánh tay đẩy ra, quang cầu kim điện màu tím giống như đạn pháo, ẩn chứa hồ quang màu vàng mãnh liệt phá không bay đi.

Quang cầu màu tím chạm vào phạt châu liền bạo tạc, tử hỏa chói mắt cuộn cuộn khuếch tán, trong đó càng ẩn chứa hồ quang màu vàng cường liệt.

Hòa thượng gào gò khinh miệt cười, thâm nghĩ phạt châu của mình chính là vật chí dương, trong đó càng ẩn chứa phạt lực vô cùng cường đại, vô luận là âm hỏa hay dương hỏa đều không có bất cứ tác dụng gì, phạt lực có thể hóa giải mọi thứ biến thành hư vô.

Tách tách tách...

Ba tiếng phát ra, tử hỏa bao trùm bốn mươi tám viên phạt châu trong nháy mắt, ba viên phạt châu liền không chịu đựng nổi vỡ vụn.

Ý cười khinh miệt trên mặt hòa thượng gầy gò trong nháy mắt chuyển thành kinh hãi, lập tức hít sâu một hơi, sắc mặt biến thành vô cùng ngưng trọng.

Cách đó nghìn dặm, trong không trung, Vân Du Tiên Tử và Trữ Tân phi hành cực nhanh, hai người đã bay như vậy nửa canh giờ, cách mục tiêu đã không còn xa nữa.

Là người thừa kế Thiên Du Phường duy nhất, Trữ Tân không thể tự lựa chọn bầu bạn song tu cho chính mình một cách đơn giản, hy vọng tìm được một người có thể cùng chịu áp lực trong tương lai với chính mình.

Bởi vậy, khi Trữ Tân gặp được người nào đó nổi bật liền lưu ý vài phần, điều này hầu như đã trở thành một bộ phận của nàng.

Nhưng mà ba trăm năm trôi qua, cho tới bây giờ Trữ Tân vẫn chưa dừng xem xét tìm kiếm người thực sự có tiêu chuẩn phù hợp với chính mình, tuy rằng phụ thân mẫu thân đã chọn cho nàng vài người không tồi, thế nhưng đều có bối cảnh cường đại và ưu thế bản thân, đáng tiếc những người này luôn luôn có khuyết điểm nổi bật nào đó, trong lòng nàng nhiều ít có chút bài xích, huống hồ thời gian ba trăm năm, hình tượng không rõ ràng trong cảm nhận của Trữ Tân, ngày hôm nay đột nhiên càng lúc càng rõ ràng.

Theo sứ mệnh của phụ mẫu, Trữ Tân tự nhiên không thể chống lại, thế nhưng nếu sự thực sự có người phù hợp với các tiêu chuẩn, mà đối tượng đó cũng là người mình thích, vậy tự nhiên là chuyện tốt nhất rồi.

Người mặc tử bào xuất hiện hầu như làm cho Trữ Tân vốn sắp buông tha một lần nữa nhìn thấy hy vọng. Vô cùng thần bí lại có thực lực cường đại, quan trọng hơn nữa chính là phụ mẫu đối với người này cũng có hứng thú thật lớn.

Nếu như lần đầu tiên gặp phải người này chỉ là hiếu kỳ và thần bí, như vậy lần thứ hai gặp mặt trong lòng Trữ Tân mơ hồ sinh ra một tia sùng bái không hiểu lý do. Đặc biệt trong nháy mắt khi người thanh niên đó cởi mũ trùm đầu ra quay về phía nàng và mẫu thân mỉm cười như có tựa không, tâm tình của Trữ Tân như hoàn toàn dừng lại tại giờ khắc đó, cái loại cảm giác này thực sự vô cùng kỳ diệu.

Trữ Tân vốn tưởng rằng người này đội mũ trùm đầu là vì dung mạo tương đối xấu xí, thế nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt thực sự, trong lòng càng nhiều sung sướng hơn, tất cả đều phù hợp với tiêu chuẩn của người trong lòng chính mình.

- Mẫu thân, phụ thân nói thanh niên mặc tử bào kia có tu vi địa vương giai hậu kỳ, có thực vậy chăng?

Trữ Tân hiếu kỳ hỏi.

- Thần thông dò xét của phụ thân con mạnh hơn ta mẫu thân mấy lần, tự nhiên không nhìn lầm rồi.

- Vậy chẳng phải người này song tu với nữ nhi sẽ hoàn toàn phát huy Thiên Du Thần Công tới cực hạn hay sao!

Trữ Tân ước mơ nói.

- Hiện tại chưa thể nói chắc được, cần phải quan sát thêm chút nữa, nếu như người này thực sự có phệ độc dương hồn, vô luận áp dụng thủ đoạn nào đi nữa ta và phụ thân con đều phải lưu lại người này.

Trong mắt Vân Du Tiên Tử chợt lóe tinh quang kỳ lạ. Bộ dáng của nàng hiện tại chính là một mẫu thân hoàn toàn có thể làm mọi chuyện vì nữ nhi.

539. Chương 525: Danh Dương Chu Võ (4).

Tạ ơn mẫu thân!

Trữ Tân vui sướng nói.

Trong mắt của nàng thì trên đời này không có chuyện nào mà mẫu thân và phụ thân của nàng không làm được. Khi nàng còn rất nhỏ đã là như vậy, chỉ cần là thứ gì nàng thích, phụ thân mẫu thân của nàng đều nghĩ biện pháp thu về tay, hơn nữa nhiều năm trôi qua như vậy vẫn chưa từng thất bại qua.

- Hài tử ngọc, đối với mẫu thân còn cảm tạ cái gì!

Vân Du Tiên Tử trù mến nói.

- Mẫu thân, thế nhưng nữ nhi vẫn còn có chút lo lắng. Vạn nhất người nọ sống chết không muốn thì làm sao bây giờ?

Trong lòng Trữ Tân vẫn có điểm không kiên định, vừa nghĩ tới nhân thần cười mà không cười của người thanh niên mặc tử bào kia lại cảm thấy không tự tin.

- Ta và phụ thân người ắt có biện pháp!

Vân Du Tiên Tử lại tự tin mười phần nói.

Mẫu nữ hai người sau một lúc trò chuyện ngắn ngủi, tốc độ lần thứ hai tăng lên, chỉ một thời gian phần tư nén nhang liền đã bay qua mấy trăm dặm đường.

Nhưng mà ngay khi mục tiêu càng ngày càng gần, trên mặt Vân Du Tiên Tử vẫn tràn đầy vẻ tự tin bỗng xuất hiện một tia lo lắng, còn có kinh ngạc lẫn khó hiểu.

Lại qua thời gian một chén trà nhỏ, mẫu nữ hai người rốt cuộc đến ngọn núi vô danh kia, thế nhưng sự tình diễn ra tại nơi này khiến mẫu nữ hai người không khỏi thất kinh.

Chỉ thấy thanh niên mặc tử bào kia một người độc chiến năm vị đại tu sư địa vương giai hậu kỳ năm phái, chỉ một kích đã đánh Linh Dược Lão Tổ trọng thương, dưới du đấu của bốn gã đại tu sư khác vẫn không bị hạ phong.

Nhìn người thẳm ngưỡng mộ uy vũ tiêu sái, trong lòng Trữ Tân tự nhiên hài lòng không ngớt.

Thế nhưng biểu tình Vân Du Tiên Tử lại có vẻ vô cùng nghiêm trọng, đương nhiên càng có phần kinh ngạc khó tin tưởng, đích thực nàng không thể tin tưởng tất cả mọi chuyện đều là sự thật.

Vân Du Tiên Tử vẫn cho rằng thanh niên mặc tử bào nhiều nhất chỉ là một gã địa vương giai sơ kỳ cũng như đại đa số nhân tài tuần kiệt trẻ tại Chu Võ Quốc có được chút thiên phú và kỳ ngộ, thế nhưng sau một hồi đối thoại với Thiên Dương Tử mới phát hiện, nguyên lai chính mình đã quá sai lầm, người này chí ít cũng là một đại tu sư địa vương giai hậu kỳ.

Còn trẻ tuổi như vậy đã là một đại tu sư, thực khiến người ta kinh thán, người như vậy chỉ sợ trước nay chưa hề có, mà ngay cả sau này cũng khó có người làm được điều tương tự.

Thế nhưng lúc này tận mắt thấy, chỉ bằng một người độc chiến năm đại tu sư bất bại, thậm chí mơ hồ còn chiếm phần thượng phong nhất định.

Lâm đế tu luyện giả?

Trong lòng Vân Du Tiên Tử toát ra một danh tự, bởi tu luyện giả được xưng tụng như vậy đồng nghĩa với việc người đó là tồn tại chí cao của một giới.

Thế nhưng khiến Vân Du Tiên Tử kỳ quái chính là, khí nguyên trên người thanh niên kia thủy chung bảo trì tại địa vương giai trung kỳ, hơn nữa hoàn toàn không bảo lưu, chính tổ đây đã là cực hạn của hắn, có điều khách nhau chính là tuy khí nguyên chỉ ở mức trung kỳ nhưng lại không lộ kinh người, tính về lượng không chút thua kém so với đại tu sư, nhưng bản chất vẫn chỉ là địa vương giai trung kỳ mà thôi.

Vân Du Tiên Tử tự hỏi, cho dù chính mình đối mặt với năm đại tu sư cũng không có nắm chắc chiến thắng, nhiều lắm chỉ có lực đối kháng một thời gian, bảo toàn được bản thân an toàn ko chiến tử mà thôi.

Xa xa trong hư không nơi diễn ra kịch chiến, Lâm Khiếu Đường tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng mẫu nữ Vân Du Tiên Tử, bởi tất cả tâm tư của hắn đều tập trung trong vòng chiến đấu.

Sắc mặt năm đại tu sư nghiêm trọng, tinh thần tập trung cao độ, nếu hơi chút lơ là rất có khả năng lật thuyền trong mương.

Mỗi lần Lâm Khiếu Đường xuất thủ cơ hồ đều khiến cho Thường Bạch Sơn sản sinh một tia sợ hãi, trải qua mấy trăm chiêu, lòng tin của hắn đã bị mai một không còn, thậm chí còn mơ hồ cảm giác đối phương vẫn lưu thủ.

Bất quá lúc này Lâm Khiếu Đường cũng không tốt hơn là bao, hắn gần như đã tiêu hao cạn kiệt khí lực, khí nguyên dù cường đại cỡ nào chung quy vẫn có một hạn định, dưới tình huống cận chiến cùng hai võ tu địa vương giai hậu kỳ, lại thêm điều khiển vài món pháp bảo đối kháng lại ba đại tu sư khác.

Điều này giống như cửa đập nước phải mở rộng hết mực để chịu tải vượt gấp mấy lần mức thiết kế nó có thể chịu được.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường vô cảm nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng, thầm nghĩ phải nhanh kết thúc chiến đấu một chút, bằng không tiếp tục giằng co sợ rằng chính mình càng lúc càng bất lợi.

Thường Bạch Sơn kỳ thực cũng muốn nhanh kết thúc một chút, thấy đối phương nháy mắt phân thần, hắn liền nắm cơ hội, một tay mạnh mẽ vươn ra, khí nguyên toàn thân như bùng phát tràn tới.

- Phá sơn quyền!

Thường Bạch Sơn hét lớn một tiếng, một đầu cự quyền tùy theo đánh ra, đầu quyền còn chưa tới nhưng quyền phong ngưng tụ cũng đủ khiến các loại pháp bảo bình thương bị đập thành những mảnh vụn.

Lâm Khiếu Đường kinh hãi, chân khí hộ thể toàn thân vận tới mức cao nhất, cự kiếm trong nháy mắt cũng được xuất ra.

Phanh!

Một tiếng nổ kịch liệt bùng phát, chỉ thấy một đạo tử ảnh chợt lóe, một đạo tử mang như lưu tinh bắn xuống dưới.

Ầm!

Lại một tiếng chấn thanh thật lớn, toàn bộ thiên địa xung quanh rung lên nhè nhẹ, trong nháy mắt bụi đất phủ kín một vùng.

Thường Bạch Sơn vừa mới đánh một kích chính diện bắn trúng thanh niên mặc tử bào khiến cho ba đại tu sư khác hiện lên thần sắc vui mừng, đưa mắt nhìn xuống bóng tử ảnh dưới đất.

Đứng cách đó rất xa, trên mặt Mạc Côn và gã thanh niên họ Giang nở nụ cười lãnh khốc, hai người này hiểu rõ đối với một quyền vừa rồi của Thường Bạch Sơn có sức công phá như nào, dường như có thể đập vỡ cả một ngọn núi lớn, thân thể con người sao có thể chịu đựng nổi, một kích vừa rồi nhất định khiến gã thanh niên mặc tử bào kia phải trọng thương.

Xa xa, thần sắc chúng nữ tu Thanh Phong Môn hồ hững, lúc này các nàng đã mất đi năng lực phán đoán, hoàn toàn chìm vào trong tranh đấu. Lúc trước đối với thanh niên mặc tử bào coi thường, châm chọc còn cả khiêu khích, hiện tại lại biến thành tôn kính, một người có thể độc chiến năm đại tu sư địa vương giai hậu kỳ, trong mắt các nàng cũng giống như những vị thần nhân tồn tại.

Đám nữ tu này nghiêm nhiên đã quên đi mục đích bản thân mình truy đuổi tới nơi này. Trên thực tế, giờ khắc này các nàng cũng không còn can đảm cướp bất luận một thứ gì trên tay thanh niên mặc tử bào kia nữa, bởi vì các nàng biết, nếu làm như vậy so với muốn tìm chết không khác là bao.

Trừ Tân thấy một màn như vậy, toàn thân cũng khẽ run lên, trong lòng dấy lên sự bồn chồn lo lắng, rất sợ thanh niên mặc tử bào kia phải bị trọng thương, không khỏi cả kinh nói:

- Mẫu thân, xin người xuất thủ cứu người nọ đi!

Biểu tình Vân Du Tiên Tử không có nhiều biến hóa, so với lúc trước lãnh tĩnh hơn không ít, nhìn bụi bay tán loạn đầy trời vẫn không để lộ chút tâm tình, chỉ là trong đôi mắt hiện lên thần thái ngưng trọng nặng nề.

Trông thấy vẻ lo lắng của nữ nhi, Vân Du Tiên Tử khẽ thở dài nói:

- Thần thông người này không cần mẫu thân phải đi cứu!

- Thế nhưng nữ nhi nhìn hấn có chút không chống đỡ được. Dù sao cũng là năm vị đại tu sư a!

Trữ Tân vội la lên.

Vân Du Tiên Tử kiên nhẫn giải thích nói:

- Tân Nhi, nôn nóng là điều tối kỵ của người tu luyện, ngươi hãy nhìn kỹ, mấy thứ pháp bảo trên không trung kia vẫn kích đấu như cũ, tự nhiên khí nguyên của người nọ không hề suy yếu.

Trữ Tân ngưng thần tìm kiếm, sầu lo trong lòng lập tức biến mất, bất giác phát hiện chính mình thất thố, trên mặt nhất thời hiện ửng hồng.

Bụi đất bay loạn trong chốc lát đã bị một cỗ khí nguyên thổi bay đi, chỉ thấy trên mặt đất bị khoét thành một hố to đường kính chừng hơn ba mươi trượng, sâu tới hơn mười trượng, sức phá hủy thực kinh người.

Tại điểm sâu nhất của hố, thanh niên mặc tử bào đứng tại chính giữa, trên người đầy bụi ngửa đầu nhìn lên Thường Bạch Sợ trên bầu trời, nét mặt vẫn như cũ không chút biểu tình, phẳng phất như người vừa bị đánh xuống đất không phải là hấn vậy.

Mạc Côn và gã thanh niên họ Giang lúc này nhìn thanh niên mặc tử bào như nhìn quái vật, người này không chỉ có rất nhiều pháp bảo lợi hại, hơn nữa còn là một võ tu, thân thể dĩ nhiên vô cùng cường hãn.

Thường Bạch Sơn rung mình, đối thủ của mình không ngờ lại khí phách như vậy.

Vèo...

Tử ảnh trong nháy mắt di động liền thấy xuất hiện trên hư không.

Hầu như trong nhất thời, ba người Thái Tương Chân Nhân, Khô Minh Thượng Nhân và Kim Sa Hòa Thường cùng nhau đồng thời xuất thủ.

Pháp bảo cao cấp của ba đại tu sư bị ngăn chặn, bất quá bọn họ cũng không phải là chỉ có một kiện pháp bảo, nhưng những loại pháp bảo khác có lực công kích tương đối yếu hơn một chút.

Trên một trăm lưỡi đao như phi hoa biến thành trận hình vọt tới, hơn mười thanh Khô Minh Kiếm lũ lượt kéo đến đồng thời một con Phật Tịch Diệu thể thành thực bay tới rất nhanh.

Thường Bạch Sơn tự nhiên không bỏ qua cơ hội, nắm tay lần nữa tích đầy lực lượng công kích ra ngoài, quyền phong hóa thành một con mãnh thú xoay tròn, tựa như một kiện pháp bảo lại có phần như linh thú phóng ra ngoài.

Con người Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ co rút, tất cả các loại pháp bảo bản thân có thể sử dụng đều đã được xuất ra, lúc này cũng không thể thu hồi.

Lâm Khiếu Đường cũng không suy nghĩ nhiều, sâu trong nguyên thức, ý niệm thoáng động, một loạt tiếng kêu thanh thúy vang lên liên tiếp, đám tiểu vật này đúng là đã lâu không được sử dụng rồi.

Tại lúc đồng thời cường công, hàn quang trong mắt bốn đại tu sư chợt lóe, trên mặt hiện ra nét tiểu ý âm hiểm, lúc này đây bên trong công kính còn ẩn chứa ám kinh và ám khí, muốn chống đỡ đó tuyệt đối không có khả năng.

Coi như đệ nhất nhân Chu Vô là Vũ Thái Đấu có đích thân tới, bốn người cũng tự tin một chiêu này có thể đánh hạ.

Ngay khi cường công bốn phía chuẩn bị bắn trúng mục tiêu, bỗng nhiên tay áo thanh niên mặc tử bào thỉnh linh xuất hiện một vầng kim quang, hơn nữa cực kỳ dày đặc.

Bất quá trong thời gian chớp mắt, một đám tiểu trùng màu vàng đột nhiên bao vây kín thanh niên mặc tử bào, tựa như một tầng không gian hoàn toàn khác.

Thái hoa phi một khi chạm vào đám tiểu trùng này lập tức biến mất không thấy, Thái Tương Chân Nhân hoàn toàn không hiểu vì sao pháp bảo của chính mình lại có thể biến mất.

Thể tích Khô Minh Kiếm lớn hơn nhiều, nhưng cũng giống như vậy, một khi gặp phải tiểu trùng màu vàng này dường như bị không gian thôn phệ, biến mất không thấy dấu vết.

Khô Minh Thượng Nhân rút cuộc thấy rõ pháp bảo chính mình vì sao lại biến mất, cư nhiên là bị lũ tiểu trùng màu vàng kia ăn mất.

Chỉ có phật tịch diệu là có thể du đầu với đám tiểu trùng màu vàng kia.

Linh Dược Lão Tổ vẫn huyền phù tại cách đó hơn trăm trượng lập tức trương to hai mắt, kinh khủng hô lên:

- Viễn cổ dị thú, Tham Thị Thú!

Một tiếng nhắc nhở này lập tức khiến bốn gã đại tu sư còn lại như nhớ tới điều gì, nhất thời trên mặt mỗi người đều hiện ra một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Hung danh của Tham Thị Thú trong các loại sách cổ đều có ghi chép, loại yêu thú này sống theo quần cư, có thể thông phệ mọi thứ, là một loại yêu thú cực kỳ nguy hiểm.

Xa xa, chúng nữ tu Thanh Phong Môn càng hiện rõ nét sợ hãi trên khuôn mặt khi nhìn ngàn vạn con tiểu trùng màu vàng.

Trong thanh âm nữ tử mặc bạch y còn mang theo nét run run nói:

- Sư tỷ, có thật là Tham Thị Thú?

Hoàng Thiên cau mày nói:

- Từng nghe sư phụ nói, trong đại điển tịch của Thanh Phong Môn chúng ta cũng có ghi chép và hình vẽ mô tả, thoát nhìn có điểm giống, thế nhưng màu sắc lại có chút khác biệt, hẳn là toàn thân tử kim mới đúng, cũng không phải màu hoàng kim như vậy.

- Có thể chưa thành thực hay không?

Một vị nữ tu khác tựa hồ biết chút ít liền hỏi ngược lại.

Hoàng Thiên cau mày nói:

- Không có khả năng, trên đại điển tịch của môn phái chúng ta ghi lại chính là loại thành thực, có chăng những đám này chỉ là ảo thể mà thôi.

540. Chương 526: Danh Dương Chu Võ (5).

Tuy muốn làm rõ ràng, thế nhưng trong lòng chúng nữ tu Thanh Phong Môn càng thêm sợ hãi, thanh niên mặc tử bào kia rút cuộc còn bao nhiêu con bài chưa lật, mỗi một lần xuất hiện là một lần đả kích mạnh mẽ, lần lượt đánh đổ từng bức tường trong nội tâm chúng nữ tu.

Lâm Khiếu Đường cho đám Tham Thị Thú tụ lại bên người chính mình, không cho một con nào phóng đi, những tiểu vật này hiện tại rút cuộc có bao nhiêu kinh khủng chính Lâm Khiếu Đường cũng không rõ ràng lắm, hơn nữa Lâm Khiếu Đường cũng không muốn giết chết mấy gã đại tu sư này, bởi thù hận không phải quá sâu, không nhất thiết đi tới mức tận cùng, chỉ cần đạt được tác dụng uy hiếp là đủ rồi.

Bất quá con Phật Tịch Diệu kia Lâm Khiếu Đường lại không dự định buông tha, ống tay áo lần thứ hai rung lên, một đạo quang mang màu xám cấp tốc bắn ra.

Nguyên bản Phật Tịch Diệu coi như bình ổn, nhưng khi nhìn đến quang mang màu xám xuất hiện, lập tức kêu to rồi bay lên cao tránh xa, thế nhưng khó tránh khỏi tốc độ cực nhanh của quang mang màu xám.

Phật Tịch Diệu hét thảm lên một tiếng, đã bị một con tiểu điều màu xám cắn đứt cổ, sau đó tiếp tục kẹp xuống một ngọn núi rồi dùng mỏ xé từng miếng ăn, biểu tình có vẻ rất thỏa mãn.

Nhìn linh thú của mình bị ăn thịt, hòa thượng gầy gò giận dữ, một bàn tay thật lớn lập tức hạ xuống, hét lớn:

- Phật thủ ấn!

Một chiếc phật thủ ẩn rộng chừng một trượng lập tức từ trên trời áp xuống hướng tiểu điều, khí thế hùng hực, hẳn là hòa thượng gây gò đang muốn báo thù cho sủng vật của mình.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường chợt đổi, hóa quyền thành thảo, một tử kim thủ ước chừng một trượng lập tức bắn đi.

Trong hư không hai bàn tay thực lớn va chạm một chỗ, tuy đôi bên tương xứng, thế nhưng trên trên tử kim thủ bỗng nhiên cháy lên một ngọn tử hỏa, trong phút chốc liền đốt trụi phật thủ ẩn.

Cùng lúc đó, hòa thượng gây gò trên cao thả ra một bùm máu, hẳn đã bị nội thương.

Ba gã đại tu sư còn lại tuy vô cùng sợ hãi trong lòng, nhưng thân là đại tu sư không cho phép bọn họ lùi bước, đang muốn khởi xướng công kích thêm một lần nữa.

Trong lúc đó, tử mang trên người thanh niên mặc tử bào vụt sáng, hơn mười mũi tử kim theo bốn phương tám hướng phân chia phóng về phía Mạc Tương Chân Nhân, Khô Minh Thượng Nhân và Thường Bạch Sơn.

Ba người nhất thời hoảng hốt, vội vàng nghênh đón, trong hư không truyền đến tiếng chấn hưởng đình tai nhức óc, hơn nữa chấn động còn càng lúc càng kịch liệt.

Các loại pháp bảo trên không trung mỗi lúc kích đấu càng thêm kịch liệt.

Ầm!

Ba tiếng nổ lớn hợp lại thành một, phát ra âm ba khiến hơn mười ngọn núi xung quanh bốn phía bị gãy ngọn.

Thái Tương Chân Nhân, Khô Minh Thượng Nhân và Thường Bạch Sơn đồng thời bị chấn xa hơn trăm trượng, trên khóe miệng ba người đều xuất hiện một vết máu, một cánh tay của Thường Bạch Sơn càng vô lực lắt lẻo một bên, hiển nhiên đã bị bể gãy.

Các loại pháp bảo trên không trung lũ lượt tán đi, sắc mặt thanh niên mặc tử bào hơi chút tái nhợt nhưng thần thái vẫn tự nhiên như trước, tựa hồ cũng không thương tổn gì nhiều.

Trận chiến này cũng không phải duy trì liên tục trong thời gian dài, nhiều nhất chỉ có khoảng bốn nén hương mà thôi, thế nhưng toàn bộ quá trình chiến đấu lại kinh tâm động phách, hoành tráng vô cùng, chỉ tiếc người xem lại rất thưa thớt, tất cả cũng chỉ có hơn chục người mà thôi.

Năm gã đại tu sư bị đánh nội thương không thể hoàn thủ đành phải dừng tay. Nếu còn muốn tiếp tục chiến đấu, chỉ sợ đến nguyên linh cả năm người cũng phải thương tổn, ngày sau cho dù khôi phục lại tu vi thì cũng sẽ bị ảnh hưởng thật lớn, nghiêm trọng hơn, thậm chí trực tiếp hạ xuống một cảnh giới từ địa vương hậu kỳ biến thành địa vương trung kỳ, nếu thân thể còn hư hao nghiêm trọng vậy càng thêm đau khổ hơn, bắt buộc phải đoạn xá, tu vi thêm lần nữa hao tổn một giai vị.

Lâm Khiếu Đường thu hồi pháp bảo của mình, triệu hồi Tham Thị Thú và Cửu Thiên Tử Hoàng Điều, lập tức cất giọng nói:

- Lâm mỗ và chư vị cũng không có thù ận, ngày sau không nên tùy ý phát ra tham niệm nữa, các người đi thôi!

Năm gã đại tu sư còn đang huyền phù trên không trung nghĩ đối sách, cũng không nghĩ rằng đối phương đơn giản nói ra một câu như vậy, cả năm người nhất thời nhìn nhau không biết làm sao.

Thấy mấy người bất động, khí nguyên trên người Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên đại phát, không gian bốn phía đều khẽ run lên.

- Thế nào? Các người còn muốn Lâm mỗ hạ sát thủ sao?

Thân hình năm vị đại tu sư không tự chủ được khẽ chấn động. Thụ thương nặng nhất là hòa thượng gây gò, hai tay chấp hình chữ thập (), than nhẹ một tiếng nói:

- Thí chủ tâm tịnh như gương, lão nạp xấu hổ, cáo từ!

Có người thứ nhất, người thứ hai liền rất dễ dàng. Thái Tương Chân Nhân dùng tay che ngực, không nói gì hết, lập tức rời đi.

Nhân thần Khô Minh Thương Nhân vẫn âm lãnh, nhưng bên trong còn ẩn chứa một tia đáng tiếc và bất cam, đương nhiên đối với tổn thất ngày hôm nay càng đau lòng không ngớt. Thế nhưng thanh niên mặc tử bào lại có thực lực quá mức cường thế, ngay cả khi hắn dùng tới thủ đoạn độc ác của quỷ tu cũng phải chùn bước, nếu còn tiếp tục liều mạng hiển nhiên là làm điều ngu ngốc. Lúc này mới nuối tiếc hóa thành một đạo quang mang màu đen biến mất.

Một bên cánh tay của Thường Bạch Sơn đã bị đánh gãy, phải lập tức tiến hành điều dưỡng, bằng không nếu quá một ngày dấu hấn có là một võ tu đi nữa cũng khó tránh khỏi tàn phế, bởi vậy nên không nói lời nào lập tức hóa thân thành quang mang biến mất.

Bốn trong số năm người đã rời đi, chỉ còn lại Linh Dược Lão Tổ, thần sắc chần chờ chưa muốn ly khai. Chờ sau khi bốn người kia rời đi hắn mới không chút tự nhiên mở miệng nói:

- Lâm đạo hữu thần thông cái thế, là đương đại cao nhân, sợ rằng chỉ có hàng nhất lưu như Vũ Thái Đấu mới có thể cùng so sánh. Văn mỗi tự cảm không bằng. Lần này đến đây đoạt bảo thực có vẻ buồn cười, Lâm đạo hữu có thể không tính toán hạ thủ lưu tình, đại nhân đại lượng, Văn mỗi càng bội phục không ngớt. Linh đan hợp với cao nhân, Văn mỗi tuyệt không dám dị nghị, Tọa Linh Tông ngày sau cũng tuyệt đối không tìm Lâm đạo hữu gây phiền phức!

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường khê động, đối với lão đầu nét mặt như trăng niên này bỗng nhiên nói ra những lời như vậy thực nghĩ kỳ quái, bất quá vừa nghĩ lại lập tức hiểu được.

- Không đánh không quen, tỷ thí đấu pháp, tranh đấu luận bàn vốn là chuyện bình thường tại tu luyện giới, Văn đạo hữu không cần bận tâm, Văn đạo hữu còn gì xin cứ nói thẳng đi!

Lâm Khiếu Đường thẳng thắn nói.

Biểu tình Linh Dược Lão Tổ có chút lúng túng nói:

- Văn mỗi muốn mời Lâm đạo hữu đi Tọa Linh Tông một chuyến!

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường trầm xuống, hiển nhiên không chút tình nguyện, đối với đề nghị này rõ ràng thể hiện sự bất mãn.

Linh Dược Lão Tổ cũng biết như vậy quá đường đột, vừa mới cùng người ta tranh đấu liền mời về địa bàn của mình, cho dù ai cũng khó tiếp thu nổi, rất dễ hiểu sai mục đích, bởi vậy mới vội giải thích:

- Lâm đạo hữu chớ nên hiểu lầm, tại hạ tuyệt không dám có bất luận quỷ kế gì, chỉ là tại hạ say mê luyện đan, cuộc đời này có một tâm nguyện lớn nhất là chế ra một viên đan dược ngũ tinh, thế nhưng tại giới này tạp chất quá nhiều, khí nguyên vô cùng loãng chứ đừng nói tới thanh nguyên, muốn luyện chế ra một viên đan dược nhất tinh đã là si tâm vọng tưởng, bất quá tại hạ chuyên tâm nghiên cứu mấy trăm năm rồi cuộc tìm được một biện pháp, chỉ là cần phải có một vị tu luyện giả cao cấp có thân thể phệ độc dương hồn hồ trợ mới có thể tiến hành được.

Lâm Khiếu Đường khê cau mày, hơi buông lỏng nói:

- Người muốn ta trợ giúp người luyện đan?

Linh Dược Lão Tổ lập tức gật đầu nói;

- Không sai, chỉ cần Lâm đạo hữu đáp ứng, Văn mỗi nguyện ý đưa ra giá cao thỉnh mời, nếu thật có thể thành công luyện chế ra đan dược trên nhị tinh, chắc chắn sẽ phân cho đạo hữu một viên!

Lâm Khiếu Đường thật ra đối với luyện đan cũng có tâm đắc, bởi vậy đối với luyện đan thuật của người khác ngược lại không mấy hứng thú, đang muốn cự tuyệt, bỗng nhiên sâu trong nguyên thức, nghe tiếng Kỳ Áo hô to:

- Nhất định phải đi, luyện đan thuật của người tuy rằng cực kỳ tinh thâm, nhưng chỉ giới hạn trong giới này mà thôi. Khi tới thượng giới sẽ không còn như vậy, đan dược bình thường căn bản là đồ bỏ, chỉ có đan dược tinh cấp mới có người muốn, hơn nữa đan dược bình thường tại thượng giới đối với tu luyện căn bản không

có bất luận phụ trợ gì. Lão phu tuy là một đại sư luyện khí, nhưng tại phương diện luyện đan lại hoàn toàn ngu ngốc, tối đa chỉ có thể luyện ra đan dược nhất tinh, chính điều này đã hạn chế rất nhiều tiến độ tu luyện của mình. Không nên xem thường cao thủ luyện đan tại hạ giới, biết đâu lại gặp được thu hoạch bất ngờ!

Khí huyết Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên bốc lên. Đối kháng với năm đại tu sư đã là cực hạn, lúc này chỉ cố gắng không chế một hơi mà thôi, vẻ mặt bên ngoài thông dong cũng chỉ là cường ngạnh chống cự.

Kỳ Áo nói vậy tự nhiên là có đạo lý của hắn, Lâm Khiếu Đường áp chế khí huyết, trầm giọng nói;

- Lâm mỗ sẽ cân nhắc, nếu đáp ứng ba tháng sau sẽ tới quý phái làm khách, còn không tới tức là không đáp ứng, Văn đạo hữu cứ tùy tiện!

Linh Dược Lão Tổ còn muốn mở lời thuyết phục thêm nhưng thấy thần sắc thanh niên mặc tử bào như có phần không nhịn được, đành ngưng lời, chấp tay nói:

- Hôm nay lỗ mãng, Văn mỗ thực xấu hổ, nếu Lâm đạo hữu tới thăm bản phái, chắc chắn sẽ khoản đãi, cáo từ!

Nói xong Linh Dược Lão Tổ lại lấy ra một viên đan dược ăn vào, không tiếp tục nói nhiều thêm, lập tức xoay người bay đi.

Năm vị đại tu sư đều ly khai, trận chiến kinh thế hãi tục rốt cuộc đã kết thúc. Xa xa, Mạc Côn và gã thanh niên họ Giang khẽ liếc nhau, cả hai đều lộ vẻ khiếp đảm, liền muốn xoay người chạy trốn.

Nhưng ngay lúc hai người nhích thân mình cũng là lúc hai tử kim thủ bỗng nhiên bay tới, nắm chặt lấy hai người.

- Hai vị tạm thời theo Lâm mỗ một đoạn thời gian!

Lâm Khiếu Đường vung tay, hai người kia lập tức bị kéo tới trước mặt.

- Đạo hữu, tất cả chỉ là hiểu lầm, tại hạ là thiếu chủ Thiên Bản Tông, chỉ cần đạo hữu buông tha tại hạ, gia phụ nhất định sẽ đưa ra một phần hậu lễ!

Mạc Côn lúc này đâu còn lòng phản kháng, khẩn thiết nói.

- Mạc thiếu chủ an tâm, chỉ cần hai người các người từ bỏ thủ đoạn chạy trốn, yên ổn theo Lâm mỗ một thời gian, Lâm mỗ sẽ thả các người!

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

Thanh niên họ Giang còn muốn nói gì, nhưng thấy thần sắc kiên định của thanh niên mặc tử bào, lời vừa ra tới cửa miệng liền nuốt trở vào. Nghĩ đến người này giữ mình và Mạc Côn lại bên người hắn có mục đích, không cần lo tới có hạ sát thủ hay không, nếu như muốn giết thì hắn đã sớm động thủ rồi, không cần phải làm điều thừa như vậy, tự nhiên cũng an tâm hơn không ít.

Lâm Khiếu Đường nhìn lướt qua chúng nữ tu Thanh Phong Môn một lần, hơn mười vị nữ tu nhất thời lạnh toát sống lưng, đâu còn dám tiếp tục lưu lại, Hoàng Thiển lập tức thôi động nguyên niệm, xoay người phá không bay đi.

Cuối cùng tất cả mọi người đều bị đuổi đi hết, nhưng thần sắc Lâm Khiếu Đường vẫn không chút thư thả nào, lại một lần nữa cường chế khí huyết muốn bốc lên, nhìn lên cao nói:

- Hai vị đạo hữu, theo dõi lâu như vậy cũng đủ rồi!

Thân thể Vân Du Tiên Tử hơi chấn động, thân ảnh chợt lóe đã thấy xuất hiện tại trước Lâm Khiếu Đường hơn mười trượng, sắc mặt ngưng trọng đánh giá Lâm Khiếu Đường nói:

- Đạo hữu thần thông như vậy, tại Chu Võ Quốc lại yên lặng vô danh, thực có điểm kỳ quái.

- Danh tiếng bất quá chỉ là hư vô, cần tới làm gì!

Lâm Khiếu Đường thần nhiên trả lời.

- Nói rất hay, bắt quá cho dù thần thông đạo hữu không chỉ độc địa tại Chu Vô Quốc, cũng có thể trước nay chưa từng có, nhưng nếu nói tới đắc tội với ngũ đại môn phái, chỉ sợ không dễ dàng như vậy!

Vân Du Tiên Tử lên tiếng đe dọa nói.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường ngưng trọng, hàn quang trong mắt chợt lóe, nói.

- Lâm mỗ đã cho cơ hội, nếu kẻ nào còn muốn dây dưa không ngớt, vậy đừng tránh Lâm mỗ độc ác, nếu muốn tiêu diệt mấy môn phái, cho dù ngọc đá đều tan Lâm mỗ cũng có thể làm được.

Lời này vừa nói ra, trong lòng Vân Du Tiên Tử mạnh mẽ hít một ngụm lương khí, không biết vì sao gã thanh niên mặc tử bào này khiến cho nàng vô cùng kiêng kỵ.

Đứng một bên là Trữ Tân, khi nghe được lời này, vẻ thường thức trong mắt càng thêm nồng đậm.

- Ha ha, đạo hữu nói quá lời! Tự nhiên không có người nào dám bức một vị đại tu sư tới tuyệt lộ cả, đó chỉ là tự chuốc lấy đau khổ mà thôi!

Vân Du Tiên Tử hòa hoãn cười, bầu không khí khẩn trương ngay lập tức hạ xuống, tiếp theo lại nói:

- Nhưng lo lắng tới cũng không thừa, không biết đạo hữu có nguyện làm khách khanh trưởng lão của Thiên Du Phường? Chỉ cần có quan hệ với Thiên Du Phường, ngũ đại phái tự nhiên sẽ không dám có bất luận suy nghĩ không tốt nào!

Nói ra lời này, Vân Du Tiên Tử còn liếc mắt sang Mạc Côn và gã thanh niên họ Giang đang bị không chế một bên, hai người cũng làm bộ không nghe không thấy, hiển nhiên đối với Thiên Du Phường vô cùng kiêng kỵ.

541. Chương 527: Sơn Thôn Chữa Thương (thượng).

Nghe lời mời của Vân Du Tiên Tử, biểu tình Lâm Khiếu Đường có phần đạm mạc, thậm chí là lãnh đạm.

- Lâm mỗ là người quen độc thân tiêu dao không thích ràng buộc, chịu không nổi câu thúc, khách khanh trưởng lão không cần cũng được, bắt quá vẫn muốn đa tạ thịnh tình của tiên tử.

- Đạo hữu không cần do dự, khách khanh trưởng lão phi thường tự do, hơn nữa còn được môn phái chia sẻ tài nguyên, nếu người cần người tùy thời đều có thể điều động đệ tử môn phái.

Vân Du Tiên Tử không muốn bỏ qua một đại trợ lực như thế này, tiếp tục nói.

- Ha hã, nghe không khác một tên ăn bám vậy!

Lâm Khiếu Đường cười nói.

Vân Du Tiên Tử giải thích

- Khách khanh trưởng lão chỉ cần tại thời điểm môn phái gặp phải nguy cơ ra tay xuất thủ là được!

- Vẫn là không được tự do!

Lâm Khiếu Đường lắc đầu thở dài nói:

- Tiên tử không cần nhiều lời nữa, Lâm mỗ quen chốn sơn ngoại, đúng là không chịu được!

Sâu trong ánh mắt Vân Du Tiên Tử hiện lên một cổ sát ý, bắt quá trong nháy mắt liền biến mất không thấy, lấy thân phận của nàng tại Chu Vô Quốc, muốn mời kẻ nào, ai dám không theo.

Vân Du Tiên Tử cũng là một đại tu sư, nếu lúc này là người khác, nàng thực sự sẽ ra tay, thế nhưng thanh niên mặc tử bào này vừa mới bày ra thực lực khiến nàng vô cùng kiêng kỵ, chỉ sợ lấy thực lực một người vị tất đã là đối thủ của hắn, ngược lại còn làm hại chính bản thân mình.

- Vậy được rồi, nếu Lâm đạo hữu cố chấp như vậy, Vân Du cũng không tiện cưỡng cầu, bắt quá đại môn Thiên Du Phường lúc nào cũng mở rộng đón chào Lâm đạo hữu, chỉ cần người nguyện ý tùy thời đều có thể trở thành khách khanh trưởng lão Thiên Du Phường.

Trong lòng Vân Du Tiên Tử cảm giác phức tạp, nói.

Lâm Khiếu Đường không hề nói nhiều, thân ảnh chợt lóe bay thẳng lên trời, Mạc Côn và thanh niên họ Giang cũng bị tử kim thủ nắm kéo đi theo.

Triển Thanh Nhu liếc mắt nhìn sang Trữ Tân vẫn đứng kế bên Vân Du Tiên Tử, trong mắt nhất thời hiện lên một tia dị dạng, sau đó mới bay lên trời.

- Mẫu thân, cứ để bọn họ đi như vậy sao?

Trữ Tân đối với nhân thân vị nữ tử bên người thanh niên mặc tử bào lúc trước khi rời đi cảm thấy rất khó chịu, không khỏi hỏi.

- Thực lực người này đã trên tầm đại tu sư, mẫu thân không có nắm chắc lưu hấn lại!

Lòng tự tin lúc trước của Vân Du Tiên Tử lúc này đã không còn sót lại chút nào, thành thật nói.

Vẻ tiếc nuối trong mắt Trữ Tân càng thêm dày đặc. Bất quá chính nàng cũng hiểu rõ lúc này không thể theo ý nguyện chính mình, thực lực thanh niên mặc tử bào đã vượt quá xa dự liệu ban đầu.

Tâm tình hai người vốn hào hứng bừng bừng, bỗng nhiên tụt dốc không phanh, đành quay người bay trở về.

Lâm Khiếu Đường một đường cuồng phi. Triển Thanh Nhu có chút theo không kịp, bất quá Mạc Côn và thanh niên họ Giang bị kéo theo càng thêm thâm hiểm hơn, đầu tóc mặt mũi dính đầy bụi bặm.

Cứ như vậy phi hành hơn nửa ngày, Lâm Khiếu Đường lại đổi sang phi hành tầng thấp, được một đoạn đường lại đổi hướng theo chiều gấp khúc, thu liễm khí tức bản thân, đồng thời che kín hoàn toàn khí nguyên hai người Mạc Côn và thanh niên họ Giang.

Cuối cùng tại một thôn trang phàm nhân tọa lạc trên một dãy núi bình thường, đoàn người mới hạ xuống.

Triển Thanh Nhu vẫn lẳng lặng đi theo, đối với tâm tư cẩn mật của Lâm Khiếu Đường cảm thấy kính phục vạn phần, nếu là nàng chỉ sợ không thể cẩn thận như vậy, tu luyện giả lớn lên trong đại môn phái đối với giác quan cảm nhận nguy hiểm không quá mạnh mẽ, dù sao bình thường cũng không có người dám trêu chọc bọn họ.

Chốn sinh sống của phàm nhân thông thường khí nguyên rất đậm bạc, tu luyện giả sẽ không thích lui tới những chốn như thế này.

Lâm Khiếu Đường vừa hạ xuống một động khẩu liền dùng kết trận phong ấn lại lẫn dưới đám loạn thạch, căn bản không thể nhìn ra.

Sau khi an bài tất cả thỏa đáng, Lâm Khiếu Đường lập tức ngồi xếp bằng xuống, trong ngực truyền tới một trận đau nhức, ho một tiếng liền phun ra một ngụm máu.

Kỳ thực tại lúc kịch chiến với năm tên đại tu sư, Lâm Khiếu Đường đã bị thương nhưng vẫn cố gắng cưỡng chế, trước mặt chúng tu luyện Chu Võ Quốc không thể lộ ra nửa điểm tình thế bất lợi.

Nhưng cưỡng chế như vậy lại khiến thương thế càng thêm nghiêm trọng, trải qua lộ trình một ngày đêm rồi cuộc tiến vào vòng an toàn mới có thể buông lỏng, một hơi này rồi cuộc không còn áp chế được nữa, phun ra một ngụm máu. Máu màu tím phun ra lập tức ăn mòn cả một mảng đất phía dưới.

Triển Thanh Nhu cũng biết Lâm Khiếu Đường có thể đã thụ thương, nhưng nghĩ cũng không đáng lo, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng vài ngày là được, lại không ngờ máu vừa phun ra hàm chứa kịch độc như vậy, dĩ nhiên có thể ăn mòn sâu xuống dưới đất, không khỏi hoa dung thất sắc nói:

- Lâm đại ca, người trúng độc sao?

Lâm Khiếu Đường quệt miệng, lắc đầu nói:

- Không có, máu của ta nguyên bản màu tím, bên trong còn ẩn chứa độc nguyên, cũng không phải là trúng độc, không cần lo lắng!

Triển Thanh Nhu hiểu kỳ nhìn vết máu dưới mặt đất, nhất thời kinh ngạc không ngớt. Huyết dịch cứ nhiên lại hàm chứa kịch độc.

Lâm Khiếu Đường đánh ngất Mạc Côn và gã thanh niên họ Giang, sau đó đi tới trung ương động khẩu ăn vào mấy viên đan dược tự hành chữa thương.

Nhìn sắc mặt Lâm Khiếu Đường tái nhợt, môi khô khốc, bên trong đáng vẻ tươi cười còn cất dấu khí chất tang thương nồng đậm, Triển Thanh Nhu bỗng nhiên có loại xung động muốn khóc.

Huyết dịch màu tử sắc, hơn nữa bản thân ẩn chứa độc nguyên, cuộc đời tu luyện của Lâm đại ca rốt cuộc đã ăn phải bao nhiêu khổ cực, chịu biết bao nhiêu tội tình? Triển Thanh Nhu không dám liên tưởng tiếp.

Lâm Khiếu Đường trực tiếp kiểm tra thương thế, kỳ thực cũng không quá mức nghiêm trọng, chỉ là do cường chế phát tác nên có phần nặng thêm mà thôi.

Sau khi ăn vào mấy viên đan dược lập tức tiến hành tiêu hóa dược lực, lại dùng khí nguyên cường đại của mình tiến hành điều tức, nghĩ cũng không đáng ngại.

Hơn nữa hiện tại nguyên thạch dự trữ rất sung túc, tùy thời có thể lấy ra một ít hấp thụ. Mấy ngày sau, khí sắc liền khôi phục không ít, môi miệng khô nứt trước đó cũng không còn.

Ba ngày ba đêm, Triển Thanh Nhu vẫn thủy chung thủ hộ một bên, hai tròng mắt không nghỉ ngơi, nhìn chăm chăm Lâm Khiếu Đường đang trị thương. Chỉ cần có bất luận dị trạng gì, Triển Thanh Nhu sẽ nguyện đạo nghĩa không từ, dung nguyên linh của mình trợ giúp chữa trị.

Bất quá tình huống cũng không nghiêm trọng như Triển Thanh Nhu tưởng tượng, khi thấy Lâm Khiếu Đường từ từ khôi phục lại, lúc này mới thâm buông một hơi, chính mình cũng tiến vào trạng thái điều tức.

Sự yên lặng trong động khẩu hoàn toàn trái ngược với sự náo động bên ngoài. Ngay tại thời điểm Lâm Khiếu Đường trị thương, toàn bộ Chu Võ Quốc bị tin đồn về trận chiến đấu của sáu vị đại ca thủ làm cho sôi sùng sục.

Đại nguyên lão Thiên Bản Tông là Thái Tương Chân Nhân bị trọng thương, trở về phái lập tức bế quan!

Đại nguyên lão Minh Quỷ Phủ là Khô Minh Thượng Nhân trọng thương vừa hồi phủ liền té xỉu ngay trên đại điện, may được vài tên đệ tử nâng dậy đưa vào cấm địa môn phái.

Đại nguyên lão Lục Đại Phật Tự là Kim Sa Thiền Sư trọng thương trở về, hai món pháp bảo thành danh là kim sa và Phật châu màu vàng đều bị hư hao, một con linh thú Phật tịch diệu duy nhất đã biến mất. Dưới sự phụ trợ của ba đại nguyên lão khác m tiến vào đại Phật điện trị thương.

Đại nguyên lão Cuồng Võ Môn là Thường Bạch Sơn kéo một cánh tay phế trở về, vừa tới đại môn liền té xỉu, máu tươi chảy thấm ướt một đường dài, được hai đại nguyên lão khác trong môn phái đưa ngay vào trong cấm địa.

Linh Dược Lão Tổ yên lặng tại Tạo Linh Tông hơn bốn trăm năm, lần đầu tiên xuất sơn trọng thương trở về, sắc mặt vàng như nghệ, trông rất dọa người. Sau khi trở lại môn phái một câu cũng không nói lập tức tiến vào phòng luyện đan của mình không thấy đi ra nữa.

Hơn mười vị nữ tu luyện giả linh hồn giai, địa vương giai của Thanh Phong Môn chặt vật trở lại, trọng bảo Đạp phong xa của môn phái bị hư hao, toàn bộ thụ thương, tất cả như chim sợ cành cong, vừa mới trở lại môn phái liền lập tức tiến vào Thanh Phong Cốc chữa thương.

Không chỉ lục đại môn phái, hầu như toàn bộ Chu Võ Quốc đều đồng loạt truyền đến mấy tin tức này.

Song song với đó một tin tức khác cũng không ngừng được truyền bá rộng rãi, tại phụ cận một vùng cảnh sơn, một gã thanh niên mặc tử bào độc chiến năm đại nguyên lão của ngũ đại phái, một lượt đánh bị thương cả năm vị đại tu sư, chính mình vẫn toàn thân trọn vẹn trở ra.

Tên tuổi Lâm Khiếu Đường càng ngày càng được truyền bá rộng rãi trong các môn phái, trong thời gian mấy ngày, hơn phân nửa tu luyện giả Chu Võ Quốc đều nghe được tin tức này.

Cùng lúc đó, Vũ Thái Đẩu và Thiên Dương Tử rút cuộc từ sâu dưới lòng đất bay lên, trên mặt cả hai người lộ rõ vẻ tươi cười thỏa mãn, hiển nhiên giao dịch đã thành công.

Vừa trở lại mặt đất, Vũ Thái Đẩu liền sang sang cười nói:

- Thiên Dương huynh, không nghĩ tới giới này còn lưu lại bảo vật như vậy, nhất định là do cao nhân từ thời viễn cổ cẩn thận cất giữ, bất quá mật thất kia tựa hồ đã bị cướp sạch qua, chỉ còn lại mấy viên ngũ tinh linh vương đan còn bảo tồn đến nay.

Thiên Dương Tử đối với Vũ Thái Đẩu vẫn có ý cố kỵ, thần sắc hòa nhã nói:

- Bảo bối tới tay nhưng một khi chết đi thì cho dù có tốt đến mấy cũng chỉ có thể trở thành tế phẩm theo mình mà thôi, chỉ cần có thể phi thăng, bản phường chủ nguyện ý vứt bỏ tất cả, một khi tiến vào thượng giới, thọ nguyên tăng nhiều, lo gì thời gian tầm bảo.

- Ha ha, Thiên Dương huynh nói chí lý!

Vũ Thái Đẩu cười to nói.

Ngay lúc hai người đang trò chuyện, phía xa có một đạo bóng trắng như tuyết bay tới, chính là Vân Du Tiên Tử đã chờ đợi bên ngoài năm ngày thời gian. Trước nàng đã nhận được truyền âm phù của Thiên Dương Tử, hướng chỉ Vũ Thái Đẩu cũng từng thấy qua phụ phụ hai người bí mật thông tri cho nhau.

Ban đầu, Vân Du Tiên Tử cảm giác phu quân hồ đồ, bất quá khi biết Vũ Thái Đẩu dùng Định hải thần kiếm đối lấy liền không còn dị nghị gì nữa.

Vân Du Tiên Tử và Vũ Thái Đẩu hàn huyên vài câu liền đề cập tới chính đề, kể lại lần lượt toàn bộ các sự kiện đã diễn ra nhiều ngày qua.

542. Chương 528: Sơn Thôn Chữa Thương (hạ).

Vân Du Tiên Tử khẳng định nói:

- Thiên chân vạn xác, người này và đại nguyên lão ngũ đại phái chiến đấu vô cùng kịch liệt, thiếp thân từ đầu đến cuối đứng một bên quan sát, thần thông xác thực kinh thiên, chỉ sợ ta người nếu một người ứng chiến người này vị tất có thể thắng!

Đôi con mắt Thiên Dương Tử híp lại nói:

- Người này có đúng là phê độc dương hồn chi thể hay không đây?

Vân Du Tiên Tử khẽ thở dài nói:

- Xác thực là phê độc dương hồn chi thể, bất quá muốn lưu lại người này, còn muốn buộc chặt mà nói chỉ sợ không được.

Thiên Dương Tử trầm mặt nói:

- Nếu thần thông người này đã đạt tới trình độ như vậy, cường hành tự nhiên không thể, cần phải hòa hoãn. Người có thể lấy ra một ít bí mật của Thiên Du Thần Công tiết lộ cho hắn, đặc biệt về phần tăng tiến tu vi, không ai sẽ cự tuyệt, cho dù không có khả năng phi thăng đi nữa.

Tu luyện giới náo loạn so với chốn nhân gian gần đây an tĩnh tự nhiên bất ổn hơn nhiều.

Một sơn thôn nhỏ bên cạnh dòng suối dưới chân một ngọn núi, ước chừng có hơn mười hộ gia đình trong thôn. Trên một bãi đất trống đang có vài tiểu nam tiểu nữ hài vui đùa chơi trò giang hồ tranh đấu.

Mà cách không xa nơi đám tiểu hài tử vui đùa, bên bờ suối nhỏ đang có một nam một nữ thanh niên ngồi trên một tảng đá.

Nam thanh niên mặc tử bào, nữ thanh niên mặc lam bào so với trang phục và cảnh sắc sơn thôn này có chút không thích hợp.

Hai người này chính là Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu lưu lại sơn thôn chữa thương, trên thực tế từ năm ngày trước thương thế của Lâm Khiếu Đường đã cơ bản khôi phục.

Dựa theo kế hoạch của Lâm Khiếu Đường, hần hần muốn lập tức tìm đến Dương Thiên, sau đó trao đổi hàng hóa với vị Dương đạo hữu này, về phần đi Tạo Linh Tông, cho đến bây giờ Lâm Khiếu Đường vẫn chưa xác định có nên đi hay không.

Thế nhưng trong quá trình chữa thương, Lâm Khiếu Đường vô ý lại có chút cảm ngộ, trước sau thời gian hơn tháng tựa hồ chạm đến một cái gì đó nhưng thế nào Lâm Khiếu Đường vẫn không nắm bắt được.

Năm ngày trước Lâm Khiếu Đường đã định rời khỏi, nhưng chợt thấy đám tiểu hài này vui chơi có chút thú vị liền quyết định tiếp tục lưu lại một đoạn thời gian.

Năm ngày qua, cơ hồ mỗi ngày Lâm Khiếu Đường hoặc đứng hoặc ngồi nhìn đám tiểu hài tử chơi đùa từ chính ngộ cho đến hoàng hôn, vô ưu vô lo, cũng không biết mệt mỏi rã rời. Trong mắt mọi người, cả ngày ngồi xem đám tiểu hài tử chơi đùa là một việc vô cùng nhàm chán, trong mắt tu luyện giả lại càng không đáng nhắc tới.

Nhưng không biết vì sao Lâm Khiếu Đường lại theo dõi vô cùng hăng say. Triển Thanh Nhu vẫn theo một bên, thỉnh thoảng hai người trao đổi thảo luận một chút khiến Triển Thanh Nhu thu được rất nhiều lợi ích.

Khoảng thời gian này lưu lại bên Lâm Khiếu Đường, Triển Thanh Nhu luôn luôn cảm giác nguyên khí trong cơ thể mình như muốn thúc dục bành trướng.

Thẳng đến hơn một tháng trước Lâm Khiếu Đường trị thương, Triển Thanh Nhu rốt cuộc cũng bắt đầu tiến hành tu luyện, năng phát hiện bỗng nhiên tu vi địa vương giai sơ kỳ của mình đã được củng cố hơn nữa cách rất xa cực hạn ban đầu, đây chính là thời điểm tốt nhất tiến hành trùng quan bước vào địa vương giai trung kỳ.

Loại tình huống này mỗi một lần đạt tới đỉnh một cảnh giới, Triển Thanh Nhu cơ hồ đều gặp phải, thế nhưng chưa từng có lần nào mạnh mẽ như lần này.

Bất quá đây mới chỉ là nhìn thấy cánh cửa đột phá, Triển Thanh Nhu rất rõ ràng cần phải có thời gian rất lâu nữa, thực muốn bế quan chỉ ít hai mươi năm, hơn nữa cũng không nhất định thành công.

Lúc này đang ở Chu Võ Quốc tự nhiên không thể như vậy, bất quá tu luyện vốn là chuyện lâu dài, bởi vậy Triển Thanh Nhu vẫn bình tĩnh vô cùng, cả ngày cùng Lâm Khiếu Đường theo dõi đám tiểu hài tử chơi đùa, không cảm thấy có bất luận phiền chán nào.

Hai người nguyên bản mặc trường bào cực kỳ tiên diễm, vì muốn phù hợp hơn với hoàn cảnh sơn thôn liền thi pháp che đi không ít vàng sáng, lúc này trông có vẻ cũ nát một chút, kể từ đó ngược lại có điểm phù hợp, nhìn qua còn tưởng hai người đạo sĩ đạo cô phạm nhân nửa đường ghé qua.

Một đám tiểu hài tử tận hứng vui đùa, bỗng nhiên xuất hiện vấn đề gây tranh cãi, trong đó có một nam hài tử tên Trương Đại Ngưu, chăm chú nói:

- Tiên nhân hần là râu dài, mặc bào y, thắt lưng đeo ngọc bội, phi kiếm cầm trên tay!

Nam hài gọi là Vương nhị cầu không phục nói:

- Không phải vậy, trong nhà ta năm mươi năm trước có tộc nhân gia nhập tiên phái, trở về một chuyến nói tiên nhân hần là mặc võ phục, thắt lưng rộng, cầm trong tay một cây đại đao!

Trương Đại Ngưu trừng mắt nói:

- Vương Nhị Cầu, ngươi đừng có nói bậy, tiên nhân thế nào lại có thể thô lỗ như vậy, tiên nhân hần phải rất nhã nhặn mới đúng.

Vương Nhị Cầu phản đối nói:

- Trương Đại Ngưu, ngươi mới nói bậy, tiên nhân so với phạm nhân chúng ta có khí lực mạnh hơn, thế nào có thể nhã nhặn, nếu ngay cả phạm nhân cũng không bằng còn gọi gì là tiên nhân nữa!

Lúc này một tiểu cô nương rất xinh đẹp có vẻ lớn nhất tên gọi Nhạc Nhạc nhảy ra nói:

- Được rồi được rồi, các người đừng cãi nhau nữa, bằng không cứ đi tới hỏi đại ca ca, đại tỷ tỷ hai người bên ngoài kia đi! Bọn họ vân du bốn phương, kiến thức rộng rãi, nhất định từng gặp qua tiên nhân, biết được tiên nhân như nào, cả hai người đều chưa thấy qua, nghe được chỉ là tin đồn không đáng tin cậy.

Tiểu hài tử sơn thôn tuy rằng thô lậu nhưng rất thành thực, không hề câu nệ tiểu tiết. Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu trong năm ngày gần đây mỗi ngày đứng bên dòng suối nhỏ xem bọn chúng chơi đùa, tự nhiên khiến cho bọn chúng chú ý. Từ ngày thứ hai liền có tiểu hài tử hiếu kỳ tiến lên hỏi chuyện hai người xa lạ, đặc biệt là tiểu cô nương xinh đẹp tên Trương Nhạc Nhạc kia, mỗi ngày cơ hồ đều tiến lại vài lần, chủ yếu là muốn hỏi một chút sự tình bộ dáng thế giới bên ngoài.

Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu cách nơi đám tiểu hài tử chơi đùa chừng hai mươi trượng, bắt quá điểm khoảng cách này đối với bọn họ mà nói căn bản không tính đến, từng lời đối thoại của đám tiểu hài tử tự nhiên đều nghe thấy vô cùng rõ ràng.

Nhìn mười mấy tiểu hài tử hùng dũng tiến đến, trên mặt Lâm Khiếu Đường hiện ra bộ dáng tươi cười ôn hòa khó gặp. Thấy đám trẻ lại nghĩ đến chính mình khi còn bé, không chỉ có kiếp này còn có cả kiếp trước, Lâm Khiếu Đường làm người hai kiếp, cũng là hai kiếp tuổi thơ hoàn toàn khác biệt.

- Đại ca ca bên ngoài tới, chúng ta muốn hỏi người một vấn đề!

Trương Nhạc Nhạc vừa tiến đến liền ngậy thơ nói.

Lâm Khiếu Đường khẽ xoa đầu nàng nói:

- Hỏi đi. Chỉ cần ca ca biết tự nhiên sẽ nói cho các người!

Nhìn cuộc đối thoại rất bình thường như vậy, như có tu luyện giả nào ở đây nhất định sẽ giật mình không ngớt, càng cảm giác quái dị không thôi. Một lão quái vật sống hơn hai trăm tuổi cư nhiên bị một cô nương vài tuổi đầu kêu đại ca ca!

Triển Thanh Nhu là tu luyện giả duy nhất có tại đây chứng kiến, không nhịn được cười thành tiếng.

- Tỷ tỷ xinh đẹp, người cười cái gì? Lời nói của ta rất buồn cười sao?

Trương Nhạc Nhạc gãi đầu hỏi. Khác với vị đại ca mặc tử bào ca, Trương Nhạc Nhạc đối với vị tỷ tỷ xinh đẹp cùng giới ít nhiều có điểm bài xích, bởi vì trong tâm linh nho nhỏ của nàng, mới lần đầu tiên gặp mặt liền có một cảm giác mơ màng không rõ.

Triển Thanh Nhu nhất thời ngừng cười, nói:

- Tỷ tỷ không phải cười người!

Trương Nhạc Nhạc đầy cảm phẫn nói:

- Càng không cho người cười đại ca ca!

Triển Thanh Nhu vội nói:

- Là tỷ tỷ không tốt, tỷ tỷ không nên cười!

Trương Nhạc Nhạc gật đầu, biểu thị không sai biệt lắm, sau đó nhìn phía Lâm Khiếu Đường tiếp tục hỏi:

- Đại ca ca, Trương Đại Ngưu và Vương Nhị Cầu đang tranh luận bộ dáng tiên nhân như nào, một người nói nhả nhận thư sinh, một người nói cao lớn thô kệch, rốt cuộc người nào đúng đây?

Lâm Khiếu Đường ngồi trên tảng đá liền dang tay ôm lấy Trương Nhạc Nhạc, đặt nàng ngồi trên đùi mình, hứng trí nói:

- Đều đúng, cũng đều sai!

Đám tiểu hài tử có điểm khó hiểu, nhưng bọn chúng lập tức bị khơi lên lòng hiếu kỳ, tập trung tinh thần nhìn Lâm Khiếu Đường rồi chờ đợi.

Lâm Khiếu Đường nói tiếp:

- Tiên nhân có hàng ngàn hàng vạn cũng không có một dạng người nhất định, có thể là nhũ nhận, cũng có thể là cao lớn thô kệch!

Trương Nhạc Nhạc thoải mái ngồi trên đùi Lâm Khiếu Đường hưng phấn nói:

- Đại ca ca, kể cho chúng ta một chút cổ sự bên ngoài đi!

Lâm Khiếu Đường cười nói:

- Vậy các người phải bảo trì yên tĩnh a!

Đám tiểu hài tử liên tục gật đầu, Triển Thanh Nhu một bên nhìn hết tất cả, trên mặt hiện lên một nét cười thanh nhã, tính tình vị Lâm đại ca này thật không giống người thường, khi thì lạnh lẽo cô độc như khối băng sơn vạn năm, càng có thể giết người vô thanh vô tức, âm hiểm giả dối gấp trăm lần hồ ly, khi thì liêu lĩnh bất chấp tất cả, có điều lúc này lại có thể từ ái đến vậy.

So với lý giải về tu luyện giả của Triển Thanh Nhu hoàn toàn khác nhau. Nàng cho tới giờ chưa từng thấy qua một vương lão quái nào ôm một tiểu cô nương trong lòng, đối mặt với một đám tiểu hài tử sơn thôn vô tri kể chuyện xưa.

Triển Thanh Nhu cũng không biết hơn hai trăm năm về trước, vị hôn thê một đời của Lâm Khiếu Đường là một cô giáo nhà trẻ.

543. Chương 529: Vô Vi Chi Cảnh (1).

Tiếp tục qua hai ngày, Lâm Khiếu Đường đều ngồi bên dòng suối hào hứng kể chuyện xưa cho đám tiểu hài tử, lúc đầu Triển Thanh Nhu cũng không chú ý nội dung.

Thế nhưng sau khi để tâm lắng nghe, Triển Thanh Nhu cũng lâm vào say mê, nàng phát hiện có rất nhiều cổ sự xa lạ, dường như là từ một thế giới khác.

Bởi vậy Triển Thanh Nhu nhanh chóng trở thành một thính giả trung thành.

Đám tiểu hài tử không hề lộn xộn, đối với chúng mà nói được nghe cổ sự là một chuyện phi thường may mắn. Vài ngày qua, những người lớn trong thôn thấy hai vị thanh niên và đám tiểu hài vui đùa ngoan ngoãn, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Rất nhiều người thấy hai vị đạo sĩ, đạo cô này tựa hồ cho tới nay còn chưa ăn gì, bởi vậy đã có người bắt đầu đưa tới một ít gạo và bánh mì qua.

Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu cũng không cự tuyệt, đều vui vẻ nhận lấy.

Một ngày, Lâm Khiếu Đường theo thường lệ vẫn lui tới ngồi trên tảng đá bên bờ suối giảng cổ sự cho đám tiểu hài tử, bỗng nhiên phía thôn trang có một bóng người vội vã chạy tới.

Người đến là một hán tử trung niên, Vương Nhị Cầu thấy người này tới lập tức đứng lên nói:

- Cha, người tới làm gì? Cũng muốn nghe cổ sự sao?

Nguyên lai trung niên hán tử này chính là Vương Căn phụ thân của Vương Nhị Cầu. Nghe nhi tử nói vậy, Vương Căn lập tức trừng mắt, Vương Nhị Cầu sợ hãi ngồi chồm hổ xuống, không dám nói câu nào.

Wương Căn thở hổn hển nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

- Tiên sinh, van cầu người cứu đầu lợn đẻ già nhà chúng ta, nó sắp chết mất, nhà của ta toàn bộ phải dựa vào đầu lợn đẻ này làm kế sinh nhai.

Nói xong Vương Căn quỳ xụp xuống đất, Lâm Khiếu Đường không tiện sử dụng nguyên lực, vội vã đứng dậy nâng Vương Căn lên, nói:

- Đi, đi xem thế nào!

Wương Căn vừa nghe vậy, miệng liên tục:

- Cảm tạ tiên sinh, cảm tạ tiên sinh!

Sau đó Lâm Khiếu Đường theo Vương Căn, đám tiểu hài tử lại đi theo Lâm Khiếu Đường, cả đoàn người từ ngoài thôn tiến vào một hộ gia đình bình thường.

Chưa đến nơi liền nghe được bên trong vườn truyền tới từng đợt tiếng lợn kêu gào. Đi vào vừa nhìn, thấy một con lợn dài chừng nửa trượng nằm trên mặt đất liên tục kêu rên, bao tử căng phồng như khí cầu sắp vỡ.

Thấy rõ cảnh này, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh đối mặt nhìn nhau, đối với phạm nhân mà nói giải quyết việc này chính là một nan đề, nhưng trong mắt bọn họ, việc này so uống nước còn đơn giản hơn.

Hai người nhìn nhau vừa cười, hiển nhiên đối với việc hai vị tu luyện giả địa vương giai vội vã chạy tới gia đình một phạm nhân giúp đỡ lợn để cảm thấy rất buồn cười.

Trong vườn sớm đã vây tụ rất nhiều người, tất cả đều là nông dân và thợ săn bản trong thôn, có cả Trương Hồ là phụ thân của Trương Đại Ngư, cả phụ mẫu của Trương Nhạ Nhạ là Trương Thổ, Vương Tú, còn có rất nhiều phụ mẫu của đám tiểu hài cũng có mặt.

Tất cả mọi người đều rất khẩn trương nhìn lợn mẹ, thần sắc mỗi người đều rất khẩn trương, chừng như đang theo dõi chính lợn để nhà mình vậy.

Trước mặt nhiều người như vậy trực tiếp sử dụng pháp thuật tự nhiên không quá ổn thỏa, Lâm Khiếu Đường cũng không muốn dọa sợ bọn họ, cũng không muốn bởi vậy lại khiến mối quan hệ với mọi người bị thay đổi.

Hơn mười ngày qua, tâm tình Lâm Khiếu Đường vô cùng thư sướng, cảm giác một ý cảnh nào đó đang chậm rãi hình thành trong nội tâm chính mình, lúc này hẳn lại càng không muốn phá hủy ý cảnh đang hình thành đó, bởi vậy cần phải sử dụng một phương pháp sao cho phù hợp với những thôn dân trước mặt này.

Mọi người thấy vị tiên sinh hay kể cổ sự cho bọn trẻ bên dòng suối tới, đều lộ ra vẻ hi vọng, đồng loạt tránh đường.

Wương Căn lo lắng nói:

- Tiên sinh, người xem còn cứu được không? Chuyện này đã có ba bốn canh giờ rồi, trước đây lợn mẹ nhà chúng ta chỉ cần hai canh giờ đã thấy dễ xong một đàn lợn con rồi!

- Vương đại ca, đừng vội, để tiên sinh nhìn kỹ tình huống một chút rồi nói!

Wương Tú đứng một bên nhắc nhở.

Lâm Khiếu Đường nhìn một hồi nói:

- Mang nhiều nước nóng đến cho ta, chuẩn bị thêm một ít vải bông, thêm cả một ít mỡ dầu!

Vừa nghe nói vậy, Vương Căn lập tức chạy vào trong nhà, rất nhanh đã thấy trở lại, trong tay cầm theo những thứ Lâm Khiếu Đường yêu cầu.

Dụng cụ vừa đủ, Lâm Khiếu Đường lập tức chú tâm vào công tác. Chúng thôn dân quan tâm theo dõi, đứng một bên là Triển Thanh Nhu cũng chú ý theo dõi toàn bộ quá trình.

Ước chừng qua thời gian một nén hương, tiếng lợn con non nổi vang lên, sau đó lại một tiếng, một tiếng, chỉ chốc lát đã có chín con lợn con ra đời.

Chúng thôn dân nhất thời mừng rỡ hoan hô, Vương Căn càng phấn khởi mời Lâm Khiếu Đường lên nhà, thiên ân vạn tạ, bất quá lúc này Lâm Khiếu Đường chỉ thản nhiên cười, sau đó dẫn Triển Thanh Nhu lên núi.

Về sau mỗi ngày đều có thôn dân tìm đến Lâm Khiếu Đường nhờ giải quyết giúp bọn họ một số vấn đề khó khăn, Lâm Khiếu Đường đều vui vẻ nhận lời, có lúc Triển Thanh Nhu cũng ra tay cùng giúp.

Trong mắt thôn dân, hai vị thanh niên này nhất định là thư sinh đại thành thị, tri thức uyên bác khác xa những người u mê như bọn họ.

Cho dù ai cũng không hề liên tưởng hai vị thanh niên nhân này với tiên nhân, tuy rằng chúng thôn dân đối với tiên nhân cũng không hề xa lạ.

Trên thực tế, sơn thôn này là một sơn thôn khá lớn, tổng cộng có tới bảy mươi hộ gia đình, nhân khẩu đạt tới hơn bốn trăm người.

Vùng phụ cận có một vài môn phái giang hồ, cứ cách hai ba năm lại tới nơi này thu người, chúng thôn dân cũng rất thích ý gửi hài tử nhà mình cho họ, bởi vì một khi gia nhập vào đó, không chỉ ngày sau cơm ăn áo mặc thoải mái, hơn nữa còn có thể trở thành tiên nhân.

Có người nói phiên sơn thôn này hơn năm trăm năm trước đã sản sinh một vị tiên nhân, chỉ là vị tiên nhân này về sau không còn thấy tin tức nữa.

Được sự giúp đỡ của Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu, toàn bộ sơn thôn có sự tiến bộ rất nhanh, chỉ qua mấy ngày đã nhận thấy rõ sự khác biệt.

Bất quá mỗi ngày Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu chỉ hạ sơn sau giờ Ngọ, hơn phân nửa thời gian đều ở trong vòng động phủ điều tức, tùy thời đều có thể ly khai.

Một ngày này, Lâm Khiếu Đường đang kể cổ sự cho đám tiểu hài tử, bỗng nhiên một người thanh niên toàn thân đầy máu huyết từ trong sơn lâm bên kia loạng choạng chạy ra, thần sắc cực kỳ bối rối, một đường chạy thẳng hướng thôn trang.

Đám tiểu hài tử cũng chú ý tới người thanh niên này, bỗng nhiên Vương Nhị Cầu đứng dậy nói:

- Trương Đại Ngưu, kia không phải thúc thúc Trương Thiết người sao!

Trương Đại Ngưu nhìn kỹ, nhất thời cả kinh nói:

- Đúng là thúc thúc ta!

Vương Nhị Cầu kỳ quái nói:

- Thúc thúc người không phải tại rất nhiều năm trước gia nhập môn phái gì sao?

Trương Đại Ngưu cũng rất kỳ quái, lập tức chạy hướng về nhà.

Từ lúc người này xuất hiện ngoài trăm dặm, Lâm Khiếu Đường đã nhận ra, bất quá đối với tu luyện giả vẫn còn bị vây trong phạm tục cũng không khiến hắn coi trọng, trên thực tế phía sau người này còn không ít truy binh, cũng đang hướng phía bên này chạy đến.

Ngay sau lúc huyết nhân kia nhập thôn không lâu, đã thấy chúng thôn dân trong tay cầm xẻng, búa, còn bằng các loại vọt ra.

Trong sơn lâm cũng có không ít người truy tìm đến, những người này vừa nhìn so với thôn dân mạnh mẽ hơn rất nhiều, mỗi người đều mặc võ phục phi thường tinh xảo, cầm trong tay một cây đại đao.

Song phương bắt đầu giao tranh phía chân núi. Đứng trước đám thôn dân là huyết nhân kia, còn có cả Trương Hổ phụ thân của Trương Đại Ngưu.

Đám võ sĩ đuổi tới mỗi người hung thần ác sát, dẫn đầu là một gã đại hán mặt đỏ, nhìn thấy thôn dân đầu tiên là sững sờ một chút, sau lập tức phát tay nói:

- Các huynh đệ, ở đây cư nhiên còn có một kho lúa lớn như vậy, chúng ta tiện thể đoạt lấy, nam toàn bộ giết sạch, nữ hưởng thụ xong giết tiếp.

Đám võ sĩ này chính là một đám đạo tặc, hơn nữa không phải dạng đạo tặc bình thường.

Thôn dân vừa nghe vậy lập tức nổi giận, không chút úy kỵ xông lên đánh tới.

- Lâm đại ca, chúng thôn dân không thể là đối thủ của đám võ sĩ kia, chúng ta hãy giúp bọn họ đi!

Triển Thanh Nhu nói.

Lâm Khiếu Đường lúc này cũng do dự, bởi vì chỉ có hoàn toàn cảm thụ tất cả nhân vị, từ vui buồn đắng cay hay sinh sinh tử tử hẳn mới có thể cảm ngộ được bước quan khẩu trọng yếu cuối cùng. Có thể quan sát chúng thôn dân và đám đạo tặc giao tranh cũng là một cơ hội như vậy.

544. Chương 530: Vô Vi Chi Cảnh (2).

Bất quá Lâm Khiếu Đường tự hỏi chính mình có thể không quan tâm đến sao? Nhìn vào đám mắt của đám tiểu hài tử vô tội, hẳn nhất định phải xuất thủ.

Đám đạo tặc và chúng thôn dân đối diện giao tranh, thôn dân đã có nhiều người bị thương nằm lăn ra đất, bất quá cục diện này chỉ duy trì trong thời gian rất ngắn.

Mỗi người thôn dân dường như bỗng chốc trở nên cường đại, càng có mấy người không lưu tay đánh chết vài gã đạo tặc, khiến cho đại hán mặt đỏ có chút luống cuống, vội hỏi:

- Các huynh đệ, trước lui binh, trở lại thỉnh đại tiên trợ giúp!

Thấy đám đạo tặc bắt đầu chạy trốn, thôn dân đánh càng lúc càng hăng say, trong miệng liên tục hô lớn diệt sát, truy đuổi hơn mười dặm đường tới khi không đuổi kịp nữa mới dừng tay, không ít người lúc trở về trong miệng còn mắng chửi thóa mạ liên hồi.

Đám đạo tặc vừa đi, huyết nhân liền bối rối nói:

- Chúng ta nhanh quay về thu thập các thứ, tạm trốn vào núi chừng hai ba tháng đừng đi ra.

Vừa đánh thắng trận nên đám thôn dân vô cùng cao hứng, đâu có nghe lọt tai những lời này:

- Đừng xem thường sơn thôn dân dã chúng ta, khi nổi giận thực sự coi như là tiên nhân tới cũng có thể đánh chạy.

Trương Hổ, phụ thân của Trương Đại Ngưu vỗ vỗ vai huynh đệ mình nói:

- Huynh đệ ngươi cũng thấy rồi, đám đạo tặc kia đã bị chúng ta đánh đuổi, không cần phải sợ, ở bên ngoài không được chúng ta cứ trở về thôn đợi, bọn chúng có đến chúng ta lại cùng nhau đánh cho bỏ chạy.

Về mặt Trương Thiết vẫn sợ hãi và bối rối, đối với việc thôn dân đánh thắng trận không hề có chút vui mừng nào mà là càng nôn nóng hơn.

Xa xa Lâm Khiếu Đường vừa nghe xong lắc đầu thở dài, đối với việc mình ra tay giúp đỡ những thôn dân này không biết là đúng hay sai. Tu luyện giả kỳ thực không nên quá can thiệp vào chốn nhân gian, tựa hồ đây cũng là một loại pháp tắc, tuy không rõ ràng nhưng tóm lại sẽ có ảnh hưởng nhất định.

Đối với sự tự tin đột nhiên tăng đến cực độ của thôn dân, Lâm Khiếu Đường không muốn nhìn tiếp, xoay người cùng với Triển Thanh Nhu đi lên, trên mặt Triển Thanh Nhu cũng hiện ra một tia biến hóa khó có thể giải thích được.

Ngày thứ hai, khi Lâm Khiếu Đường trở lại thôn trang phát hiện tất cả đều đã thay đổi, bắt đầu có người đánh nhau ẩu đả, còn có người gói ghém đồ đạc muốn ra thế giới bên ngoài xông pha một phen.

Thôn trang một thửa an bình tĩnh lặng nay biến thành ầm ĩ bát nháo, tiếng hài tử khóc nỉ non, tiếng chửi bậy, đập bàn đập ghế...

- Lâm đại ca, tại sao lại như vậy?

Triển Thanh Nhu có chút không thể tin tưởng hỏi. Nàng từ bảy tuổi đã bước chân vào con đường tu luyện, đối với chốn nhân gian chưa từng có bất luận tiếp xúc nào, bởi vậy lý giải về chốn nhân gian phi thường hạn chế.

Lâm Khiếu Đường cười khổ nói:

- Lực ngưng tụ đối với người yếu thông thường tới dễ hơn một chút so với kẻ mạnh. Lòng ham muốn của người yếu so với kẻ mạnh cũng sẽ ít hơn, tự nhiên bình thản rất nhiều, điều này liên quan tới thực lực của

bản thân. Lòng ham muốn của cường giả so với người yếu mạnh hơn nhiều lắm, cường giả dễ tự tin tới mức tự phụ, chỉ là rốt cuộc đó thực sự là mạnh hay là tự mình cho là mạnh đây?

- Phàm nhân rốt cuộc vẫn là phàm nhân, so với tu luyện giả kém hơn không ít!

Triển Thanh Nhu cảm thán nói, từ trước nàng vẫn nghĩ đại đa số tu luyện giả đều rất nông cạn, bất quá hiện tại xem ra, tâm tình tu luyện giả trầm ổn hơn so với phàm nhân nhiều lắm.

Lâm Khiếu Đường lập tức xoay người hướng lên núi nói:

- Đi thôi, nguyên bản ta muốn ở chỗ này thể ngộ ý cảnh, hiện tại xem ra vẫn còn sớm một chút hoặc cũng không còn thích hợp nữa, để cho bọn họ tự sinh tự diệt đi!

Thế nhưng chưa đi được mấy bước đã thấy Lâm Khiếu Đường ngừng lại, sắc mặt có chút do dự nhìn bầu trời. Triển Thanh Nhu cũng cảm ứng được xa xa, trên không trung có vài cỗ khí nguyên bay về hướng này, đại khái có bốn người, đều có tu vi đại sư giai.

Lúc này bên ngoài sơn thôn, Trương Nhạc Nhạc đang túm góc áo phụ thân Trương Hổ không cho đi ra ngoài. Về mặt Trương Hổ không nhận được nói:

- Nhạc Nhạc buông ra, cha đi ra ngoài tung hoành một phen, rất nhanh sẽ trở về đưa hai mẹ con người rời núi, nơi này quá khổ cực, ta chịu hết nổi rồi!

Trương Nhạc Nhạc khóc nói:

- Cha trước đây không đi, sao hiện tại lại muốn đi? Người không cần Nhạc Nhạc nữa sao?

Trương Hổ thật thà vuốt đầu Nhạc Nhạc nói:

- Ngốc, trước đây cha không biết mình rất lợi hại, hiện tại đã biết rồi đương nhiên muốn đi ra ngoài xông pha một lần xem sao!

Nói xong Trương Hổ liền muốn buông Trương Nhạc Nhạc khiến nàng khóc lớn nói:

- Cha không nên đi, cha không nên bỏ lại ta và mẫu thân!

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên có điểm minh bạch vì sao tu luyện giới không cho phép can thiệp tới chốn phàm nhân, đối với tu luyện giả mà nói chỉ cần phát nhẹ tay liền có thể đưa phàm nhân vào chỗ chết, nếu tu luyện giả dùng pháp lực, vũ lực bản thân đi tương trợ phàm nhân rồi khiến cho họ quá mức tự tin, hoặc biến bọn họ thành những kẻ nhất gan không có đầu óc, quá mức phụ thuộc.

Ngay lúc Trương Nhạc Nhạc bắt lực liền thấy Lâm Khiếu Đường đứng cách đó không xa, dường như bắt được phao cứu mạng liền vội hét lớn:

- Đại ca ca, khuyên nhủ cha, không được cho hắn đi!

Lâm Khiếu Đường trầm thờ dài, tiến lại nói:

- Trương đại ca, thể giới bên ngoài không có đơn giản như người tưởng tượng đâu, người sẽ hối hận đó.

Trương Hổ đã không còn vẻ nhiệt tình như trước, khinh miệt nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

- Tiên sinh, người không cần nói nữa, cho dù hối hận cũng là chuyện của ta, với người đâu có quan hệ?

Lâm Khiếu Đường có thể cảm ứng bất luận tình huống gì trong chu vi ba trăm dặm quanh, có thể dò xét tu luyện giả địa vương giai, càng có thể nhìn ra tất cả các loại ám khí kết trận âm hiểm nhưng hắn lại không thể nhìn thấu nhân tâm.

Lâm Khiếu Đường hoàn toàn không thể ngờ tới một phàm nhân lại có thể đáp một câu như vậy, hắn nói sai rồi sao? Không có, thế nhưng người ta vì sao phải cảm tức như vậy?

Nỗ lực nhưng không được hồi báo, một tháng vừa qua dưới con mắt Lâm Khiếu Đường, sơn thôn này đã phát sinh những biến hóa long trời lở đất, nhưng tất cả lại bị một câu nói của Trương Hổ làm cho biến mất sạch sẽ.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường thoáng hiện lên sát khí. Giết chết một gã phạm nhân ăn nói lỗ mãng trước mắt này đối với hắn quả thực so với giết một con kiến còn muốn dễ dàng hơn.

Bất quá khi trông thấy Trương Nhạc Nhạc, sát khí trong mắt Lâm Khiếu Đường lập tức biến mất không còn, thoáng cái tâm tình liền bị vấy vào một trạng thái cực kỳ phức tạp.

Tình cảm cũng chỉ trong một chữ niệm, ngộ cũng ngộ rồi, không ngộ cũng đành không!

“Tâm tri kỳ không nhi vi chi! Vô kỳ vi, thị vi; vô kỳ sự, thị sự; vô kỳ vị, thị vị; phạm nhân chích tri kỳ hữu, bất tri kỳ vô, phạm nhân chi vi đô thị hữu vi.”

Vì vậy, con người chung quy là người phạm. Tâm niệm của Lâm Khiếu Đường trần trọc suy tư, trong lúc nhất thời như thể hồ quang đỉnh, đầu óc đột nhiên rõ ràng, hắn đã thể ngộ được vô vi chi cảnh, tâm mở nguyên phát, tam đại nguyên linh trong cơ thể bắt đầu rục rịch sôi động.

Trong mắt Triển Thanh Nhu hiện lên một tia dị dạng, nàng cảm giác Lâm đại ca có điều không đúng thế nhưng lại không thấy khác ở chỗ nào, tu vi không biến hóa nhưng lại có vẻ phi phạm thoát tục, đôi mắt thâm sâu trong sáng khiến người người kính sợ.

Thê tử của Trương Hổ là Vương Tú đứng một bên khóc lóc, lúc này thấy rõ Trương Hổ như vậy, lập tức nói:

- Tiên sinh, hắn đã bị điên rồi, không cần lo cho hắn, cứ để mặc hắn đi được rồi!

545. Chương 531: Vô Vi Chi Cảnh (3).

Trong lúc này, xa xa cũng có mấy đôi phu thê đang lôi kéo nhau, tình huống so với phu thê Trương Hổ không khác biệt nhiều.

Bỗng nhiên trong sơn lâm truyền đến tiếng hò hét, đám đạo tặc ngày hôm qua lại một lần nữa vọt tới đây, Trương Thiết vốn nhất gan, ngồi trên thạch đôn, ánh mắt đã đại ra, trong miệng lẩm bẩm liên hồi:

- Là ta hại mọi người, là ta hại mọi người!

Bất quá cũng không có người nào để ý tới lời Trương Thiết, chỉ tưởng lúc trước hắn tranh đấu bị đánh cho choáng váng đầu óc mà thôi.

Khi đám đạo tặc chạy tới, thôn dân mới đại thắng ngày hôm qua nên rất tự tin, mặt không đổi sắc, ngày hôm nay thậm chí ngay cả vũ khí cũng không cần, trực tiếp vọt tới nghênh đón. Đám đạo tặc có bài học ngày hôm qua, không dám chính diện giao tranh với thôn dân, chỉ bảo toàn tại một bên, tựa hồ đang chờ đợi gì đó.

Phụ thân Trương Hổ của Trương Đại Ngưu kéo Lâm Khiếu Đường ra nói:

- Ngươi hãy lui về phía sau một chút, tránh cho một lúc nữa tranh đấu khỏi bị thụ thương.

Lâm Khiếu Đường bất động thanh sắc cùng với Triển Thanh Nhu lui tới phía sau đoàn người. Thôn dân và đám thổ phỉ bắt đầu cuộc chơi trốn tìm, một bên truy đuổi một bên trốn chạy, nói chung bên bắt không được bên chạy cũng không thoát.

Ngay lúc thôn dân bắt đầu thấy tức giận, trên bầu trời có bốn đạo sáng mờ phóng tới, chỉ thấy bốn gã tiên nhân mặc đạo bào màu vàng từ trên trời hạ xuống.

Ba nam một nữ, trong đó một vị lão giả, một trung niên và một thanh niên, vị còn lại là một thiếu nữ xinh đẹp. Bốn người vừa đến, nhất thời đám đạo tặc không còn trốn chạy, ngay lập tức tụ lại xung quanh bốn người.

Chúng thôn dân nhìn thấy bốn người từ trên trời hạ xuống, trong lúc nhất thời bị trấn trụ lại, đành chỉ truy kích, kỳ quái nhìn tới bốn người mặc bào y kia.

Bốn người vừa đến nơi, đầu tiên là kỳ quái dò xét đám thôn dân một hồi, kết quả không tra được điều gì, bất quá chỉ là một đám phạm nhân bình thường mà thôi.

Người có tu vi cao nhất trong bốn người là một vị lão giả, đã có tu vi sư giai đỉnh phong, yếu nhất là gã thanh niên, tu vi mới chỉ bước vào sư giai, trung niên nhân và thiếu nữ xinh đẹp đều có tu vi sư giai trung kỳ.

Thiếu nữ xinh đẹp nhướn mày, nhìn lướt qua đầu lĩnh đám thổ phỉ là đại hán mặt đỏ nói:

- Các ngươi ngay cả đám thôn phu sơn dã này cũng không đấu lại, còn dám tự xưng là đệ nhất bang phái Tổng Quốc? Ta thấy chỉ là một đám phế vật!

Dưới sự tức giận của thiếu nữ, hơn trăm gã võ giả đạo tặc không dám lên tiếng, về mặt ai nấy đều khiếp đảm, dường như rất sợ chọc tới vị thiếu nữ này.

Trên mặt lão giả cũng hiện lên một tia quái dị. Nhiều lần dò xét qua, đám thôn dân này không có lấy một người tài ba, tất cả đều là thôn dân bình thường đến không thể bình thường hơn, từ đầu đến cuối ngay cả một điểm khí nguyên cũng không hề cảm nhận thấy, mà đám người đứng sau mình thoạt nhìn rất giống với đạo tặc võ giả nhưng kỳ thực lại là nội môn đệ tử một võ môn cường đại nhất Tổng quốc, kém cỏi nhất cũng có tu vi phó cấp, còn có vài tên là võ vệ, đại hán thủ lĩnh mặt đỏ kia càng là cao thủ tu vi vệ giai đỉnh cấp.

Tổng cộng trăm người dĩ nhiên không đấu lại một đám thôn dân, vô luận như thế nào lão giả cũng không tìm ra được nguyên nhân gì.

Lăn lộn tại tu luyện giới hơn trăm năm, lão giả cũng là người có chút tâm cơ, suy đoán đứng sau đám thôn dân này có lẽ còn có lực lượng nào đó chống đỡ.

Về mặt lão giả ôn hòa hỏi:

- Hôm qua có phải có một người tên Trương Thiết tiến vào thôn các ngươi?

Chúng thôn dân đối mặt nhìn nhau, một gã đứng trong đám người nói:

- Có thì làm sao?

Lão giả cười hắc hắc nói:

- Nếu có liên giao ra người này, lão phu tuyệt không làm khó dễ các ngươi!

Gã thôn dân vênh mặt nói:

- Không giao thì ngươi làm được gì?

Hàn quang trong mắt lão giả chợt lóe, vừa rồi nguyên thức của hắn mở rộng tìm kiếm toàn bộ xung quanh phạm vi năm dặm cũng là cực hạn hắn có thể xuất ra cũng không tìm ra điều gì bất thường, ngay cả một tia khí nguyên khả nghi cũng không có, trong lòng còn đang tự giấu chính mình quá mức cẩn thận.

Gã thanh niên vẫn một mực im lặng đứng bên lão giả đột nhiên cười lạnh nói:

- Không giao? Vậy thì san bằng toàn bộ thôn các ngươi!

Lời này vừa nói ra, chúng thôn dân lập tức cười ha hả.

Ánh mắt vị thiếu nữ xinh đẹp chợt lóe, phiếm trong tay bắn ra, “vèo” một tiếng, đầu ba gã thôn dân lập tức bị chém rụng.

Tiếng cười trong đám thôn dân bỗng nhiên dừng lại, lúc này bọn họ cực kỳ sợ hãi, về cuồng vọng ban đầu chỉ nháy mắt bị dẹp tan, bất quá vẫn còn những người không hiểu ra sao, trực tiếp vọt lên trước, dường như muốn dùng tới thủ pháp ngày hôm qua một bước giết chết thiếu nữ kia.

Thế nhưng bộ dáng mấy người từng bước từng bước nặng nề, xa không còn được linh hoạt nhẹ nhàng như hôm qua.

Lão giả quay mặt về đám đạo tặc phía sau lưng, vung tay lên nói:

- Giáo huấn đám điều dân này cho tốt!

Trăm tên võ giả cảm thấy áp lực, lão giả tự nhiên không muốn tự mình ra tay động thủ hay còn có dụng tâm gì.

Trên trăm gã võ giả thoảng có chút chần chờ, nhưng vừa nhìn tới đầu ba gã thôn dân lẫn lóc dưới kia, tâm can lập tức vững vàng, huống chi còn có ba vị tiên nhân tọa trấn bên cạnh.

Đại hán mặt đỏ là người thứ nhất xông lên, có người đi đầu, những người còn lại tự nhiên theo sát tiến lên. Nhất thời toàn bộ sơn thôn vang lên từng đợt tiếng hô chém giết rung trời.

Theo đó là những tiếng la, tiếng kêu gào cầu cứu vang lên liên tiếp, máu tươi nhuộm đỏ cả một mảnh đất bằng.

Lần lượt, hơn mười gã thôn dân ngã xuống vùng máu. Khí thế của chúng thôn dân lúc trước bây giờ hoàn toàn bị dập tắt, trong mắt không ít người đã trở nên vô thần, bọn họ không rõ sự mạnh mẽ của bản thân ngày hôm qua, sức mạnh một kích đánh đuổi đạo tặc trước đó đến giờ lại tệ hại như vậy.

Chúng thôn dân không còn tâm tư đối kháng, thậm chí đã có chút dấu hiệu bất ổn trong lòng, xoay người bỏ chạy. Đội hình giải tán lập tức khiến đám võ giả giết chóc hứng khởi, một bộ phận trực tiếp giết vào trong thôn trang, rất nhanh thôn trang tràn ngập trong lửa lớn, gà chó không yên.

Nhìn một màn trước mắt, bình thường với tính cách của Lâm Khiếu Đường sẽ ra tay xuất thủ tương trợ hoặc lập tức xoay người rời đi chứ không đứng bàng quan, nhưng lần này là cơ duyên linh ngộ, cũng là để hắn nhìn thấu triệt một đạo lý, giúp đỡ đám thôn dân là có lợi hai hại, có nên hay không đây?

Vấn đề này nhìn như không có đáp án thế nhưng cũng là một cách rất tốt để giải đáp vô vi chi cảnh.

Mặt Trương Thổ vàng như đất ngời bệt xuống, vẻ mặt mờ mịt, phẳng phất tựa như đang ở chốn thiên đường rơi xuống địa ngục. Đã từng có lúc mộng tưởng chính mình có thể bước chân vào con đường tu luyện, thế nhưng chính mình không có duyên trời, không có bất kỳ môn phái nào nguyện ý thu nhận, hôm nay phát hiện bản thân có chút năng lực, chuẩn bị lần thứ hơi tranh thủ một chút thời gian lại phát hiện nguyên lai tất cả chỉ là một giấc mộng xa vời mà thôi.

Trương Nhạc Nhạc và mẫu thân một bên kéo phụ thân hướng về phía Lâm Khiếu Đường hô:

- Đại ca ca!

Một nhà ba người Trương Đại Ngưu, ba người nhà Vương Nhị Cầu cũng đều đang liều mạng chạy chốn.

Ngay lúc ba người nhà Trương Nhạc Nhạc sắp chạy trốn vào trong núi thì một đạo ngân quang hiện lên. “Phập” một tiếng, một cánh tay của Trương Thổ đứt rời rơi xuống, máu tươi phun không ngừng.

Trương Nhạc Nhạc nhất thời kinh hãi khóc hô:

- Không!

Đúng lúc này một đạo ngân quang lại vụt đến, Trương Nhạc Nhạc không biết lấy dũng khí từ đâu, quên mình lao lên chắn trước người phụ thân, dùng vóc dáng nhỏ bé của mình nhận lấy đạo ngân quang tàn độc kia.

Lâm Khiếu Đường đứng một bên lãnh đạm quan sát, hàn quang trong mắt chợt lóe, ngón tay điểm một cái, một đạo tử mang lập tức bắn ra.

Phịch một tiếng, ngân quang bị hóa giải.

Từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu vẫn lẳng lặng đứng tại chỗ này, nói đến cũng lạ, hơn trăm gã võ giả tỏa sát ý ngập trời lại không một ai dám nhắm về phía hai người, cho dù mấy người có lớn gan đến mấy cũng không dám xông tới dù là nửa bước.

Ngân quang là do thiếu nữ xinh đẹp phóng ra, nét cười trên mặt nàng lúc này đã biến ngưng, nàng cứ nhiên không phát hiện ra tử mang vừa mới đột nhiên xuất hiện được phóng ra từ đâu.

Lão giả cũng không thấy rõ, nhất thời trong lòng cả kinh, lên tiếng nói:

- Được rồi, tất cả trở về cho ta, tìm Trương Thiết đưa đến đây là được!

Lão giả vừa dứt lời, hơn trăm gã vô giả đều khiếp đảm đồng loạt ngừng tay, Trương Thiết vẫn ngồi trên một bậc đá, ý thức vốn có phần hốt hoảng, khi chứng kiến mười thôn dân bị giết lại càng thêm nghiêm trọng, gần như đã phát điên.

Nhìn Trương Thiết, ngay cả sát tâm lão giả cũng không phát ra nổi, hỏi thẳng:

- Trương Thiết, ta hỏi ngươi, sư tổ Lang Nha Môn các ngươi có lưu lại một khối ký ức lam ma thạch hiện ở đâu?

- Ta hoàn toàn không rõ!

Thần sắc Trương Thiết có phần mờ mịt gào lên.

Lão giả lại muốn hỏi, thiếu nữ xinh đẹp đã cướp lời:

- Sư huynh, người này chỉ sợ đã điên rồi, có truy hỏi cũng không ra được nguyên do, không bằng cứ dùng sư hồn thuật đi!

Lão giả do dự một hồi, nhìn Trương Thiết nói:

- Cũng chỉ còn cách như vậy thôi!

546. Chương 532: Vô Vi Chi Cảnh (4).

Lão giả vừa nói, tay hóa thành trảo bắt lấy đầu Trương Thiết. Bỗng nhiên xuất hiện hai hòn đá từ hai phương hướng khác nhau ném tới, lão giả lập tức ngưng kết chân khí hộ thể nhất thời khiến hai hòn đá bị chấn nát.

Đá là do Trương Nhạc Nhạc và Trương Đại Ngưu ném, Trương Thiết chính là đường thúc của hai người, cả hai tiểu hài tử đều không muốn chứng kiến đường thúc bị người ta làm hại, chỉ biết vội vàng quơ lấy một hòn đá dùng cánh tay nhỏ bé của mình ném tới hy vọng có thể cứu được đường thúc.

- Hai tiểu oa nhi các ngươi tốt nhất hãy biết ngoan ngoãn một chút đi!

Thanh niên nhân đứng một bên ánh mắt nhìn về phía Trương Nhạc Nhạc mang theo vài phần ham muốn dục vọng tham lam.

- Không được thương tổn tới nhị thúc ta!

Trương Nhạc Nhạc lại nhặt một hòn đá lên ném ra ngoài.

Thanh niên cũng không khống chế được dục vọng trong lòng, lắc mình một cái đã đến bên người Trương Nhạc Nhạc, nắm tay nâng cằm Trương Nhạc Nhạc, cười tà nói:

- Tiểu oa nhi lớn lên thực tốt lắm đây!

- Buông ra!

Trương Nhạc Nhạc cả giận nói, há mồm muốn cắn.

Thanh niên chợt lạnh sắc mặt, đang muốn đánh ngất Trương Nhạc Nhạc thì bỗng nhiên một đạo tử mang phóng tới. Ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, khẩu tay thanh niên nhân đã bị bắn thủng, máu thịt thành một đồng bầy nhầy.

- A, là ai?

Thanh niên quát to một tiếng, mồ hôi phát lạnh toàn thân.

Không đợi gã thanh niên kêu lên lần nữa, một bàn tay thật lớn từ trên trời đang giáng xuống, mạnh mẽ xách gã thanh niên lên không trung rồi đánh cho cả thân hình hắn thành một đồng vụn nát như phân bón.

Lão giả, trung niên nam tử và thiếu nữ xinh đẹp rốt cuộc đã thấy rõ người xuất thủ, chính là gã thanh niên mặc tử bào vẫn đứng bất động kia.

Nhìn gã thanh niên trong nháy mắt bị giết, sắc mặt lão giả cực kỳ khó coi, gã thanh niên kia chính là quan môn đệ tử mà sư phụ hắn thu nhận từ ba năm trước, thiên phú cực cao, chuẩn bị trọng điểm bồi dưỡng, ngày sau làm người nổi nghiệp. Lần này đi ra cùng là muốn lịch lãm một chút, do lão giả lãnh đội dẫn đầu, không nghĩ tới vừa xuất môn đã bị người ta giết chết, với tội danh này trong lòng lão giả cũng biết lúc trở về sẽ bị sư phụ trách phạt, lập tức giận dữ không thôi, nếu không phải còn chưa dò xét ra tu vi lai lịch gã thanh niên mặc tử bào kia thì lão đã sớm xuất thủ rồi.

Lão giả lạnh lùng nói:

- Các hạ là người phương nào?

Lâm Khiếu Đường không thèm liếc mắt tới lão giả kia, chỉ quan tâm tới an nguy của mấy tiểu tử Trương Nhạc Nhạc, Trương Đại Ngư và Vương Nhị Cầu, một khi có võ giả nào lại gần thân bọn họ lập tức sẽ bị một cỗ lực lượng vô hình nghiền nát thành mảnh nhỏ.

Thiếu nữ xinh đẹp nhất thời có chút cảm tức nói:

- Tiểu tử, sư huynh ta nói với người, không có nghe thấy sao?

Ba!

Thiếu nữ đang tức giận nói, trên mặt liền bị ăn một cái tát thật mạnh, về phần bị như thế nào thì không thấy rõ, nhất thời trên mặt hiện ra vết năm ngón tay đỏ hồng.

Triển Thanh Nhu lạnh lùng nhìn thiếu nữ kia nói:

- Tiểu bối vô tri, nếu còn tiếp tục ăn nói lỗ mãng ta liền lấy mạng người!

Lúc này lão giả đã hoàn toàn tỉnh ngộ, vì sao vô luận hắn thăm dò thế nào cũng không thể dò xét ra tu vi hai người thanh niên trước mặt này, hiển nhiên tu vi bọn họ vượt xa trên chính mình, ít nhất cũng có trình độ đại sư giai, tu vi bậc này đã không còn là người bọn hắn có thể trêu chọc.

Lão giả cưỡng chế lửa giận trong lòng, vẻ mặt ôn hòa nói:

- Không biết tiền bối xuất thân từ môn phái nào? Lão nhi chính là nội môn đệ tử của Dương Môn!

Thông thường người tự giới thiệu đều là những đệ tử đại môn phái, trong so đấu không ăn thua được sẽ sử dụng biện pháp này khiến cho đối phương sợ hãi.

Dương Môn xác thực không phải là một môn phái nhỏ, trừ năm đại môn phái và hai siêu cấp đại môn phái ra, Dương Môn coi như môn phái được xếp trước trong nhóm hai mươi.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường lạnh lùng, thấp giọng nói:

- Không muốn chết lập tức cút đi!

Lão giả, trung niên nam tử và thiếu nữ xinh đẹp lúc này vô cùng nhục nhã, Dương Môn tại khu vực này tuyệt đối là lão đại, có như trưởng lão một vài đại môn phái đi ngang qua nơi này cũng phải đích thân đăng môn bái phỏng sư tổ một chút.

Bất quá hảo hán không ăn một trước mắt, tu vi người này trên cả ba người, hơn nữa tu vi nữ tử bên cạnh kia cũng không kém, so đấu chỉ sợ không được.

Nghĩ vậy, lão giả liền đánh mắt cho hai người bên cạnh, ý bảo lập tức ly khai, thuận tiện muốn bắt đi Trương Thiết, quan môn đệ tử của sư phụ mặc dù bị chết nhưng ít nhất cũng tính hoàn thành nhiệm vụ, trở lại còn may có đường ăn nói, về phần tính chuyện báo thù cũng không tới phiên chính mình lo tới.

Cánh tay lão giả còn chưa vươn ra, một cỗ lực lượng vô hình đã mạnh mẽ kéo tới, nhất thời thân thể già nua bị đánh bay ngược lại va mạnh vào vách núi phía xa. Lão giả bị phun ra một bùm máu lớn, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Thiếu nữ xinh đẹp và trung niên nam tử vừa thấy tình hình có điểm bất thường, đành bỏ không quản đến Trương Thiết, xoay người nâng lão giả kia phi độn đi.

Chúng võ giả vừa thấy tiên nhân bên mình bị đánh chạy đâu còn tâm tư tiếp tục đối phó với thôn dân, lập tức giải tán bỏ chạy. Ngày hôm nay có thể nói hoàn toàn khác biệt so với hôm qua, tưởng như chó nhà có tang, không một chút suy nghĩ quay lại trả thù.

Chúng thôn dân lại như chim sợ cành cong, lúc này cũng không có ulla lên đuổi theo như hôm qua, mà thần sắc mỗi người thống khổ, gần trăm thôn dân bị chết tại chỗ, đối với một sơn thôn mà nói đây đã là một trường hạo kiếp.

Trong sự bi thống, chúng thôn dân cũng sợ hãi nhìn Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu, lúc này bọn họ mới biết hai người thanh niên này hoàn toàn khác xa so với hình ảnh thư sinh chốn sơn ngoại trong suy nghĩ bọn họ, hai người này căn bản chính là tiên nhân theo như lời đồn.

Trong lúc nhất thời chúng thôn dân bỗng nhiên hiểu rõ, ngày hôm qua bọn họ tự nhiên được tiên nhân trợ giúp mới có thể trở nên lợi hại như vậy, nhưng vì sao hôm nay tiên nhân lại không tương trợ bọn họ đây?

Phàm nhân có lý giải của phàm nhân, rất nhanh chúng thôn dân liền liên tưởng tới sự thay đổi trong thôn trang ngày hôm qua, tự đại, tự mãn, tự phụ tất cả lỗi lầm, hành vi của bọn họ đã chọc giận tới tiên nhân, làm tức giận tới thần linh, nghiêm phạt cũng theo đó tìm đến, đây chính là quả báo.

Một gã thôn dân quỳ rạp người xuống đất, có một người dẫn đầu tự có những người đi theo hưởng ứng, tiếp đến chúng thôn dân đều đồng loạt quỳ rạp trên mặt đất, đồng thanh kêu:

- Tạ ơn thượng tiên!

- Đại ca ca, người là tiên nhân?

Trương Nhạc Nhạc dùng đôi mắt ngây thơ trong sáng nhìn Lâm Khiếu Đường hỏi.

Lâm Khiếu Đường không thừa nhận cũng không phủ nhận, tuổi tác Trương Nhạc Nhạc mặc dù không lớn nhưng rất thông tuệ, đáp án tự nhiên không cần nói rõ đã sớm thành sáng tỏ, Trương Nhạc Nhạc lập tức quỳ xuống đất cầu khẩn nói:

- Tiên nhân ca ca, van cầu người cứu cha ta đi, hắn đã bị chặt đứt tay, sau này sao có thể làm ăn mưu sinh?

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn Trương Thổ nằm trong vũng máu cách đó không xa, tay điểm một cái liền cách không thu cánh tay cụt của Trương Thiết, sau đó dùng một vài tử sắc quang điểm khép nối lại vết thương trên người Trương Thiết, chỉ chốc lát máu trên miệng vết thương đã cầm lại, mắt thường có thể trông thấy tốc độ khép lại.

Hình ảnh này trong mắt chúng thôn dân quả thực không thể tưởng tượng nổi, xa xa đã vượt quá nhận thức của bọn họ. Tại trong mắt bọn họ loại lực lượng như này quả thực không thể kháng cự.

Cảm giác thân thiết của chúng thôn dân đối với thanh niên mặc tử bào và nữ tử áo xanh không còn sót lại chút nào, lúc này chỉ còn lưu lại nỗi sợ hãi thật sâu đậm cùng với lòng sùng kính.

Đôi mắt của Trương Nhạc Nhạc, Trương Đại Ngưu và Vương Nhị Cầu lại mở to hết cỡ, trong tâm trí ngây thơ bọn họ đều đã khắc một đạo ấn ký sâu đậm, không nghĩ tới tiên nhân bọn họ vẫn tranh luận lại ở ngay bên người chính mình, mỗi ngày kể cho mình nghe cổ sự, điều này so với hình dáng tiên nhân trong trí tưởng tượng của họ khác nhau một trời một vực.

- Cảm tạ tiên nhân đại ca ca!

Trương Nhạc Nhạc lau khóe mắt ướt cảm kích nói, rồi lập tức chạy lại bên người phụ thân.

Đối với tàn cục của sơn thôn, Lâm Khiếu Đường không hề hỏi đến, xoay người đi lên núi, Triển Thanh Nhu đi theo phía sau không rõ hỏi:

- Lâm đại ca, chúng ta phải rời khỏi sao?

- Mấy ngày nữa hãy đi!

Lâm Khiếu Đường trầm ngâm vừa đi vừa suy nghĩ nói.

Triển Thanh Nhu có chút kỳ quái hỏi:

- Lâm đại ca, vừa rồi vì sao ngươi lại thả cho mấy người kia chạy đi?

Lâm Khiếu Đường không cho là đúng nói:

- Giết bọn họ xong nhưng còn có thể có tu luyện giả khác trở lại đây, trên người gã Trương Thiết kia nhất định có cất giấu một bí mật hay bảo bối nào đó, ta không muốn đám hải tử kia bị thương tổn, còn những người khác thì ta mặc kệ.

Một đêm này, sơn thôn chìm đắm trong bi thống vô hạn, ngoại trừ tiếng khóc than ngoài ra không còn gì khác.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu như thường lệ xuất hiện trên bờ suối, ngóng mắt hướng về phía thôn trang, hầu như mỗi một hộ gia đình đều mang tang sự, toàn bộ thôn trang chìm trong màu trắng tang thương, các loại tiền giấy cho người xấu số bay lượn khắp trời.

Đúng lúc này phương xa có mấy đạo quang mang lao đến, dẫn đầu chính là một lão đầu, tu vi đại sư giai, hơn nữa còn đạt tới trung kỳ đỉnh phong.

Vừa đến bầu trời sơn thôn, lão giả không thềm nói hai lời lập tức phóng ra lửa lớn giáng xuống. Lửa này một khi bắn trúng, toàn bộ thôn trang trong nháy mắt sẽ biến thành biển lửa, không tới một canh giờ thì toàn bộ thôn trang sẽ bị thiêu trụi không còn lưu lại một chút nào.

Bất quá lửa còn chưa đánh xuống đã bị một đoàn tử hỏa từ phía dưới hất lên, thôn phệ toàn bộ.

Lão giả thất kinh, ngưng thần nhìn lại, thấy bên bờ suối cạnh sơn lâm xuất hiện một gã thanh niên mặc tử bào và một vị nữa tử áo xanh.

Lão giả cẩn thận thăm dò nhưng vẫn không nhìn ra tu vi hai người nông sâu thế nào, trong lòng lần thứ hai cả kinh, không khỏi hướng thiếu nữ xinh đẹp bên người hỏi:

- Ngày hôm qua có phải hai người kia giết quan môn đệ tử của ta?

Thiếu nữ xinh đẹp khẳng định nói:

- Đúng vậy nghĩa phụ, chính là gã thanh niên mặc tử bào trong hai người này.

Lão giả tuy biết tu vi chính mình không bằng đối phương nhưng không hề lộ ra khiếp ý, phòng ngừa vạn nhất trước đó đã chuyên môn chuẩn bị một kiện pháp bảo có tên “Hồi thiên tam xoa kiếm”.

Pháp bảo này có uy lực vô cùng, càng có thể chiến thắng đối thủ cách một giai cảnh giới. Tay lão giả vừa động đã thấy ném Hồi thiên tam xoa kiếm thẳng hướng Lâm Khiếu Đường.

547. Chương 533: Vô Vi Chi Cảnh (5).

Lâm Khiếu Đường căn bản nhìn cũng không thềm, lật tay ra, một đoàn tử hỏa lần thứ hai phóng lên, thôn phệ sạch Hồi thiên tam xoa kiếm.

Lão giả còn muốn ngăn cản tử hỏa kéo tới nhưng căn bản là không thể, nhất thời mái tóc bạc trắng trên đầu bị cháy sạch sẽ, quần áo trên người và đồ dùng thường ngày cũng bị cháy trụi, bộ dáng vô cùng chật vật.

Vài tên đệ tử đi theo lão giả tới nhất thời ngạc nhiên không ngớt, bất quá lão giả cũng không có tâm tư để ý tới, chỉ biết xoay người điên cuồng chạy trốn.

Trong quá trình phi độ, rõ ràng lão giả đã bị kinh sợ không ít, nói với tên đệ tử bên cạnh:

- Nhanh trở lại phái thính nguyên lão tới đây, người này chỉ sợ đã là linh hồn giai thượng vị tu luyện giả, không phải là người ta có thể trêu chọc tới được.

Thiếu nữ xinh đẹp vội hít một ngụm lương khí, lúc này mới triệt để đoạn tuyệt ý định báo thù trong đầu, phải biết gã thanh niên bị giết chết ngày hôm qua chính là bạn hữu song tu của nàng.

Lại qua một ngày, nguyên lão Dương Môn là Dương Bồi dẫn theo vài tên trưởng lão và đệ tử phi thân đến, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu vẫn như cũ đứng yên bên cây cầu nhỏ bắc ngang suối cạnh sơn thôn.

Lão giả ngày hôm qua cũng theo đến, bất quá lúc này mái tóc bạc đã biến mất không còn, trên đầu đội một cái mũ, trông có phần giống với lão ni cô.

Lão giả đối với sự tình quan môn đệ tử của mình bị giết thực phần hấn không ngớt, quyết tâm báo thù cho bằng được, không ngại dựa vào lực lượng Dương Môn thế không giết được thanh niên mặc tử bào này không thôi.

Lão đối với thực lực của Dương Bồi rất rõ ràng, người này có tu vi linh hồn giai hậu kỳ, là người có hi vọng trùng kích địa vương giai nhất trong ba nguyên lão. Dương Môn từ thừa khai phái tới nay đã có hơn ba ngàn năm vẫn chưa xuất hiện một vị địa vương giai nhưng thực lực môn phái vẫn từng bước được đề thăng, coi như là một đại môn phái.

- Sư thúc, chính là gã thanh niên mặc tử bào phía dưới!

Lão giả cực kỳ cung kính nói.

Dương Bồi dẫn theo mấy người hạ xuống đất, bắt đầu quan sát gã thanh niên mặc tử bào, nhưng càng quan sát lại càng thấy kinh ngạc, ngoại trừ giống y hệt một phạm nhân thì hấn căn bản không dò xét ra điều gì.

- Giết đệ tử Dương Môn ta, người ngày hôm nay nhất định phải đền mạng cho đồ nhi của ta!

Lão giả đột nhiên kích động nói.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường biến đổi, trong lòng Dương Bồi cũng vô cùng kinh hãi, vội vàng xoay người tránh mặt nói:

- Làm càn, chó có ăn nói hồ đồ.

Một tiếng quát tức giận khiến cho lão giả kia á khẩu không trả lời được, ngay người không biết vì sao sư thúc mình lại như vậy, chẳng lẽ mình nói sai rồi?

- Tiền bối, gia đồ ngu dốt mong người thông cảm cho, bản phái đã quấy rầy chốn thanh tu của ngài thực vạn lần xin lỗi, còn thỉnh tiền bối không nên tính toán, nếu tiền bối không chê, văn bối đại biểu chúng đệ tử Dương Môn mời tiền bối giá lâm làm khách, cho chúng văn bối được hiếu kính!

Dương Môn nói vô cùng thành khẩn, thần sắc càng trở nên cung kính vạn phần.

Lời này vừa nói ra, chúng trưởng lão Dương Môn nhất thời ngạc nhiên không ngớt, ánh mắt nhìn về phía thanh niên mặc tử bào đầy vẻ không thể tưởng tượng, bọn họ thế nào cũng không nghĩ ra một người nhìn không quá hai mươi năm hai mươi sáu tuổi dĩ nhiên còn có tu vi cao hơn cả Dương Bồi sư thúc rất nhiều lần.

Thân hình lão giả kia mạnh mẽ run lên, phảng phất như bị một đạo thiên lôi bất ngờ đánh trúng, tâm thần đại loại, nếu đến ngay cả Dương Bồi cũng phải gọi người ta một tiếng tiền bối thì hấn phải là một lão quái vật địa vương giai rồi.

Địa vương giai, tuyệt đối là bậc ngưỡng vọng tối cao, ánh mắt lão giả đã thất thần, toàn bộ thân thể bắt đầu nhũn ra, đặc tội với một lão quái vật địa vương giai, hậu quả không cần nói cũng biết, coi như là toàn bộ Dương Môn cũng tuyệt đối không dám đi trêu chọc tới một lão quái vật địa vương giai.

Lão giả dưới cơn giận đại quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói:

- Văn bối có mắt nhu mù, nguyện tự đoạn một tay, hy vọng tiền bối không nên trách tội bản phái, tất cả đều là do văn bối không biết cách giáo dục đệ tử của mình.

Cắt lời lão giả liền nâng cánh tay, ngón tay điểm một đạo quang mang, cánh tay đã đứt đoạn.

Lâm Khiếu Đường không hề ngăn cản, hơn nữa hấn tự nhận giáo dục đệ tử không nghiêm cũng là sự thực, bất quá tính tình cũng có phần cương liệt, tự đoạn một tay mà lông mày không nhú một cái, lòng trung thành đối với môn phái như vậy cũng tính hiếm có, tuy có chút kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng cũng không phải là hạng người đại gian đại ác.

Lâm Khiếu Đường chậm sắc mặt nói:

- Thôi vậy, ngày sau Dương Môn các người không được quấy rầy sơn thôn này, nếu còn tiếp tục làm khó dễ hay tàn sát người vô tội thì đừng trách Lâm mỗ vô tình.

Lúc này chúng thôn dân bên trong thôn trang tụ lại thành đám đông hiếu kỳ nhìn mấy tiên nhân giăng co phía xa xa, ai ai cũng vì người thanh niên mặc tử bào mà toát mồ hôi lạnh.

Bất quá khi thấy một lão giả sợ hãi quỳ rạp xuống mặt đất, chúng thôn dân đều thở dài lấy một hơi, bỗng nhiên có một vị lão giả trong đám thôn dân nói:

- Lão giả kia không phải là tiên nhân được đúc tượng đặt tại Bát Lý Sơn sao?

Lão giả chính là Dương Bồi!

Những thôn dân khác nhất thời nghĩ tới vị lão giả này với bức tượng tiên nhân kia có hình dáng giống nhau y đúc.

- Đại tiên, thực sự là đại tiên!

Có thôn dân thốt lên.

Bình thường nhìn thấy đều là tượng kim thân, lúc này lại chân chính mắt nhìn thấy chân thân đại tiên, chúng thôn dân nhất thời kích động tâm tình vô cùng, chỉ là bọn họ không biết thăm kịch ngày hôm quan ít nhiều cũng có quan hệ tới vị đại tiên này.

Nhưng mà chúng thôn dân vốn là những người giản dị mộc mạc nên không suy nghĩ nhiều lắm, trong mắt bọn họ đây tuyệt đối được xem như một điềm lành.

Ngay chúng thôn dân đang hưng phấn chuẩn bị quỳ xuống xụp lạy đại tiên lại thấy vị lão giả kia chậm rãi hạ mình hướng về phía thanh niên mặc tử bào quỳ xuống, vô cùng cung kính dập đầu ba cái.

Chúng thôn dân đang nháo loạn nhất thời lặng ngắt như tờ.

Toàn bộ thôn trang bào trùm trong không khí tĩnh lặng dị thường.

Dường như chúng thôn dân đã quên ngay cả việc hít thở.

Ngay sau khi vị đại tiên dập đầu hướng thanh niên mặc tử bào, lập tức dẫn theo đám tiên nhân phía sau bay lên trời rồi đi.

Khi chúng thôn dân có phản phản ứng được thì bên bờ suối đã không còn một bóng người, thanh niên mặc tử bào và nữ tử áo xanh không biết đã đi mất từ lúc nào.

Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu trở lại động phủ trong núi, nghỉ ngơi hồi phục một đêm, sáng sớm ngày hôm sau lập tức phong bế động phủ muốn rời khỏi, có điều lại bất ngờ thấy ba tiểu hài tử đáng vẻ tiều tụy đang ngược mắt nhìn lên, ba tiểu hài này chính là Trương Nhạc Nhạc, Trương Đại Ngưu và Vương Nhị Cầu.

Ba thân hình nhỏ bé quỳ trên mặt đất khẽ run lên vì lạnh, tóc tai dính đầy sương sớm, hẳn là suốt đêm bò lên đỉnh núi.

- Tiên nhân ca ca, van cầu người thu nhận cho ba người chúng ta đi cùng, muốn chúng ta làm gì cũng được!

Trương Nhạc Nhạc vừa cúi người thật sâu vừa nói.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường đạm mạc nói:

- Con đường tu luyện khô khan chán nản, nguy cơ rình rập bốn phía, chỉ cần phút chốc lơ là liền mất đi tính mệnh, tốt nhất hãy cứ làm một phạm nhân tiêu dao tự tại một đời thống khoái!

Trương Đại Ngưu dứt khoát nói:

- Tiên nhân ca ca, xin người cứ thu nhận chúng ta, chúng ta có thể chịu được khổ, cho dù mất mạng cũng không một câu hối hận hay oán giận!

Vương Nhị Cầu cũng nói theo:

- Tiên nhân ca ca, xin hãy nhận lấy chúng ta!

Lâm Khiếu Đường tự nhiên không tính tới chuyện thu đồ đệ, nhưng ba gã hài đồng này đã giúp bản thân lĩnh ngộ được phần then chốt của vô vi chi cảnh, tuy còn chưa thành công nhưng vẫn có ảnh hưởng lớn tới tâm tình, sau một hồi tự suy ngẫm đành nói:

- Chuyện thu nhận các người không nên nhắc lại, ta với các người cũng coi như hữu duyên, nếu như các người đã quyết ý bước lên con đường tu luyện, ta sẽ giúp các người nhập đạo!

Nói xong Lâm Khiếu Đường liền động thân, hóa thành một đạo tử quang dẫn theo tất cả rời đi, ba người Trương Nhạc Nhạc, Trương Đại Ngư và Vương Nhị Cầu cũng được cuốn vào trong đó, còn cả Mạc Côn, thanh niên họ Giang cũng đồng loạt được dẫn theo bay lên trời.

Phi hành nửa ngày, Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu đã đi tới địa cảnh thuộc địa phận Dương Môn, toàn bộ Dương Môn đều suốt đêm bài biện giống trống khua chiêng nghênh tiếp.

Vừa bước vào Dương Môn, chúng đệ tử xếp thành hàng chào đón có tới hơn nghìn người, dẫn đầu là Dương Bồi, một trong ba nguyên lão linh hồn giai hậu kỳ đi ra nghênh tiếp, phía sau còn có mấy nguyên lão tu vi hơi yếu hơn một chút.

Bỗng nhiên trong đám nguyên lão có một thanh niên kinh ngạc nói:

- Lâm tiên bối!

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên cười:

- Dương đạo hữu, không nghĩ tới người là người trong Dương Môn!

Thanh niên này chính là Dương Thiên, thấy Lâm Khiếu Đường xưng hô chính mình là đạo hữu, Dương Thiên có chút đỏ mặt, xấu hổ ngượng đầu nói:

- Văn bối là hậu duệ của người sáng lập ra Dương Môn!

548. Chương 534: Bí Thuật Dương Môn (thượng).

Lâm Khiếu Đường vừa nghe tới danh xưng môn phái Dương Môn liền mơ hồ cảm giác Dương Thiên và môn phái này có điểm liên quan, đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Bất quá một ngày trước, Lâm Khiếu Đường dò xét được khí nguyên của Dương Thiên xuất hiện tại khu vực phụ cận, lúc này liền có thể xác nhận Dương Thiên nhất định là người bên trong Dương Môn, đây cũng là lý do Lâm Khiếu Đường tiếp nhận lời thỉnh mời của Dương Bồi.

Từ khi đến Dương Môn, tất cả nguyên lão đến hàng đệ tử đều đi ra trình diện, thần sắc ai nấy cẩn trọng, như rất sợ làm ra cử chỉ nào đó bất kính.

Dương Môn tuy rằng không tính là một môn phái mới nhưng cũng không thể tính là lâu đời được, những năm gần đây tuy phát triển cực mạnh thế nhưng vẫn chưa từng xuất hiện một vị địa vương giai, bởi vậy khi người trong Dương Môn thấy sự xuất hiện của tu luyện giả địa vương giai tự nhiên có loại cảm giác mong mỏi được nhiên càng nhiều hơn là sự sợ hãi và kính trọng trong lòng.

Ba tiểu hài tử được Lâm Khiếu Đường dẫn tới, đầu đã từng được gặp qua trận thế như vậy nên cảm thấy có chút khó khăn, đôi chân nhỏ càng run lên từng hồi.

Vương Nhị Cầu thiếu chút nữa đã tiểu ra quần, cũng may Triển Thanh Nhu sớm phát hiện rồi thi pháp khiến nước tiểu bị nín trở lại.

Lần này Dương Bồi mời Lâm Khiếu Đường tới tuyệt đối là xuất phát từ nội tâm, cho dù Lâm Khiếu Đường giết chết một gã đệ tử mới gia nhập Dương Môn cũng chỉ có thể trách gã gia hỏa này không may mắn, đừng phải lão quái vật địa vương giai mà thôi.

Trong những người ngهنh tiếp tự nhiên có vị lão giả kia và thiếu nữ xinh đẹp, bất quá ngày hôm nay trên nét mặt hai người một già một trẻ không hề có chút nửa phần cừu hận, đối với một vị địa vương giai tu luyện giả, hận ý trong lòng cả hai người đã sớm bị nỗi sợ hãi nén chặt lại.

Dương Bồi tuy rằng là nguyên lão Dương Môn, địa vị cao thượng nhưng trước mặt Dương Thiên cũng không có tỏ ra một bộ dáng trưởng giả cao cao tại thượng, ngược lại còn lấy thể tương giao ngang hàng.

Dương Thiên có tu vi linh hồn giai sơ kỳ, tại một môn phái như Dương Môn tự nhiên có địa vị một nguyên lão nhưng có vậy cũng chỉ làm một nguyên lão bình thường mà thôi, còn nếu như trong đại môn phái, tu vi như vậy chỉ có thể làm một ngoại sự nguyên lão.

Bất quá Dương Thiên lại có địa vị cực cao trong Dương Môn, ngoại trừ ba gã nguyên lão có tu vi linh hồn giai hậu kỳ thì đại vị Dương Thiên chính là tôn quý nhất.

Điểm này có thể dễ dàng nhìn ra từ đội hình đi ra ngهنh tiếp Lâm Khiếu Đường, chỉ cần để ý liền thấy ngoài ba vị nguyên lão tu vi linh hồn giai hậu kỳ đi trước hẳn, còn lại các vị nguyên lão khác kỳ thực đều lui lại sau một chút, ngay cả vài gã có tu vi linh hồn giai trung kỳ cũng đều hành động như vậy.

Hơn mười vị nguyên lão Dương Môn đi thẳng tới mời Lâm Khiếu Đường đến nơi tiếp đãi khách quý, sau đó tất cả mọi người rời đi, lưu lại chỉ còn Dương Thiên, Dương Bồi và mấy người nội vụ trưởng lão, nguyên nhân là để tránh ồn ào ảnh hưởng tới vị địa vương giai tiền bối này, kỳ thực thậm chí hẳn là hai vị.

Vừa tiến vào trong lầu các, Dương Thiên liền lập tức thỉnh Lâm Khiếu Đường ngồi xuống, Triển Thanh Nhu thì nhu thuận đứng một bên, ba tiểu hầu thì khiếp sợ đứng im phía dưới, Mạc Côn và gã thanh niên họ Giang đã sớm bị Lâm Khiếu Đường cấm cửa, nói không nên lời, trông giống hai gã mộc đầu nhân đi theo phía sau.

Dương Thiên cung kính nói:

- Dương Môn hôm nay có thể được Lâm tiên bối đến thăm thực sự may mắn, văn bối đã chuẩn bị một ít cống phẩm còn thỉnh tiền bối thu nhận.

Nói xong Dương Thiên vung tay lên, vài gã nội môn đệ tử vẫn đứng phía sau lập tức bưng khay đi lên.

Bên trong năm khay, các loại vật phẩm cần thiết đều có, từ thượng phẩm nguyên thạch, linh thảo, tài liệu luyện bảo hay khoáng thạch hi hữu, thậm chí còn có cả một vài phương dược cổ xưa!

Những thứ này đối với một môn phái như Dương Môn đã được tính là hi hữu, đủ để biểu hiện thành ý.

Lâm Khiếu Đường cũng không khách khí, vung tay lên thu nhận toàn bộ lễ vật vào trong nhẫn trữ vật rồi thuận lợi giao cho Triển Thanh Nhu đứng một bên.

Đối với nữ tử áo xanh đứng kế bên Lâm Khiếu Đường, Dương Thiên và Vương Bồi đã sớm có chú ý, hai người càng kinh ngạc hơn khi tu vi nữ tử này dĩ nhiên đã đạt tới địa vương giai sơ kỳ đỉnh phong, bởi đối phương không hề che giấu nên hai người mới có thể dò xét được.

Mà tu vi của Lâm Khiếu Đường thì hai người Dương Thiên và Dương Bồi đều không thăm dò được. Có thể để một vị nữ tu địa vương giai sơ kỳ đỉnh phong làm nha hoàn, tu vi rốt cuộc đã tới trình độ như nào, không cần nói ra ai cũng biết.

Lâm Khiếu Đường nhận xong lễ vật, ánh mắt hơi híp lại nói:

- Nói đi, đạo hữu thỉnh Lâm mỗ tới đây rốt cuộc có mục đích gì, chỉ cần Lâm mỗ có thể làm nhất định sẽ ra tay!

Lâm Khiếu Đường lẩn lộn lâu như vậy, sao nhìn không ra đối phương có việc muốn cầu chính mình, cống phẩm còn hoa lệ như vậy sao có thể không mong hồi báo, điều này là không có khả năng.

Đương nhiên Lâm Khiếu Đường thu nhận lễ vật rồi bỏ đi thì Dương Môn cũng không có biện pháp nào, bất quá loại sự tình xấu xa như vậy Lâm Khiếu Đường tự nhiên sẽ không làm.

Hướng hồ trong số những vật phẩm vừa được dâng lên xác thực có mấy thứ không sai, chỉ tính riêng thượng phẩm nguyên thạch đã có rất nhiều, tuyệt đối xứng với câu đại thủ bút. Dương Bồi từ hôm qua đưa ra lời

mời vẫn luôn thấp thỏm bất an, không biết hôm nay nên mở miệng như thế nào, bên cạnh đó cũng lo lắng phần công phẩm mất không, phải biết chỗ lẽ vật này quả thực quá mức xa xỉ, toàn bộ môn phái từ trên xuống dưới không đến nửa năm tâm huyết khó có thể tới tay.

Nhưng may sao Dương Thiên và vị tiền bối này cũng có giao hảo không tệ, tự nhiên là quá tốt rồi, Dương Bồi lập tức đánh bạo, “đồng” một tiếng quỳ sụp xuống đất nói:

- Tiền bối ở trên xin nhận lấy một lay của vãn bối, hi vọng trên con đường tu luyện có thể được tiền bối chỉ điểm một hai!

Lâm Khiếu Đường ngồi ghé trên vẫn bất động, suy một hồi tự suy ngẫm liền nói:

- Đứng lên đi!

Tâm tình Dương Bồi nhất thời hạ xuống không ít, cũng biết yêu cầu như vậy kỳ thực quá mức đường đột, dù sao đối với bất luận tu luyện giả mà nói, tâm đắc tu luyện là thứ quý giá nhất, điều này so với tất cả các loại trân đan linh bảo đều quý giá hơn rất nhiều.

Có thể được thượng vị tu luyện giả đích thân chỉ điểm quả thực tác dụng so với ăn cả chục viên linh đan trân quý còn tốt hơn rất nhiều, thậm chí đối với một đời tu luyện cũng có lợi ích thật lớn, như vậy sẽ tránh được rất nhiều đoạn đường vòng trong tiến độ tu luyện.

Dương Thiên đối với đường tu luyện của bản thân không mấy hứng thú, bởi vậy ngược lại cũng không trông cậy được Lâm Khiếu Đường chỉ bảo điều gì. Bất quá nghĩ đến sự phát triển của Dương Môn về sau này, hẳn rất hi vọng Lâm Khiếu Đường có thể chỉ điểm chút ít cho vị thúc công này.

Khi Dương Thiên cũng muốn quỳ xuống đã thấy trên tay Lâm Khiếu Đường xuất hiện một khối lam ma thạch, tiếp đến một tay cách không điểm lên đầu Dương Bồi, một đạo tử quang bắn tới, Dương Bồi chỉ cảm thấy thiên linh cái có một điểm lực nhu hòa, chỉ một lúc sau đã biến mất không thấy.

Sau đó Lâm Khiếu Đường đưa nguyên thức tiến nhập bên trong khối lam ma thạch, tiện tay ném đi, lam ma thạch liền rơi xuống trước mặt Dương Bồi.

- Ta vừa mới thăm dò căn cơ tu luyện của ngươi, so với ta có điểm không giống nhau nên không thể nói tới chuyện chỉ điểm. Cho ngươi một chút kiến nghị và một bộ khẩu quyết, về phần linh ngộ tu luyện làm sao thì phải cần tới chính ngươi thôi!

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói.

Trong lòng Dương Bồi nhất thời mừng rỡ, nhất thời quên hết sợ hãi, cầm lấy lam ma thạch tiến hành tham cứu. Nội dung bên trong với chỉ vài câu giới thiệu đơn giản ban đầu đã khiến hắn lập tức hiểu ra nhiều điều, bể tắc được khai thông, ngọn núi chắn đường tiến cảnh phía trước như bị bỏ ra khiến hắn có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh sắc đầu bên kia.

Dương Bồi dưới tâm trạng vui mừng cực độ khấu đầu ba cái, cung kính nói:

- Tạ ơn tiền bối, không chỉ riêng Dương Bồi, toàn bộ Dương Môn đều cảm tạ đại ân đại đức của tiền bối.

Lâm Khiếu Đường cũng không nói nhiều, xua tay nói:

- Các ngươi đi ra ngoài cả đi, ta muốn cùng vị Dương huynh đệ hảo hảo nói chuyện một chút.

Những lời này vừa nói ra thiếu chút nữa khiến Dương Bồi nhảy lên vì xung sướng, nhịn không được nhảy mắt với Dương Thiên một cái để hắn biểu hiện làm sao cho tốt, nếu có thể lưu lại vị Lâm tiền bối này thì toàn bộ Dương Môn sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, toàn bộ Chu Võ Quốc chỉ sợ cũng không có bất kỳ môn phái nào có thể cười lên đầu Dương Môn được nữa.

Dương Thiên chỉ biết cười khổ, đối với chủ ý của Dương Bồi hắn đương nhiên hiểu rõ, chỉ bất quá hắn cũng không kỳ vọng nhiều như vậy, vị Lâm tiền bối này hiển nhiên không phải loại người có thể ràng buộc tại một chỗ, thậm chí người ta đã có môn phái của chính mình.

Sau khi tất cả mọi người trong Dương Môn đã ra ngoài, chỉ còn lại Dương Thiên, Lâm Khiếu Đường dùng nguyên thức đảo qua một lượt, xác định tất cả đã lui xa liền vung tay tạo một vầng tử quang bao phủ lại toàn bộ lầu các, bất luận tin tức gì cũng không bị truyền ra bên ngoài.

549. Chương 535: Bí Thuật Dương Môn (hạ).

Thấy rõ một màn này, trong lòng Dương Thiên không khỏi kinh hãi, không biết vị Lâm tiên bối này rốt cuộc đang muốn làm gì.

Lâm Khiếu Đường thấy Dương Thiên có chút khản trương, mỉm cười nói:

- Dương huynh đệ không cần lo lắng, ta làm như vậy chỉ là không muốn bị người ngoài nghe thấy, điều này đối với Dương Môn các ngươi cũng có chỗ tốt.

Dương Thiên kỳ quái nói:

- Không biết tiên bối có gì chỉ giáo?

Lâm Khiếu Đường cũng không nhiều lời, lập tức nói thẳng:

- Lâm mỗ có một vài vật phẩm muốn cùng Dương huynh đệ trao đổi, mong rằng Dương huynh đệ đáp ứng!

Dương Thiên cảm thấy vô cùng kỳ quái, hẳn hoàn toàn không nghĩ ra chính mình có cái gì đáng giá khiến cho một lão quái vật địa vương giai coi trọng, chỉ ngây ngô nhìn Lâm Khiếu Đường không biết làm sao.

Lâm Khiếu Đường cười cười nói:

- Lâm mỗ đối với bí thuật thăm dò nguyên khoáng mạch của Dương huynh cảm thấy rất có hứng thú, nguyện ý dùng một viên kim dương đan và một khối cực phẩm nguyên thạch đổi lấy, không biết ý Dương huynh đệ làm sao?

Lời vừa nói ra khiến Dương Thiên cuối cùng cũng hiểu được, đối với vật phẩm Lâm Khiếu Đường đưa ra rất động tâm, thậm chí là khát vọng, bất quá hẳn cũng không dám có ý gì với một lão quái vật địa vương giai, vạn nhất sau khi giao dịch xong, người ta hối hận, quay lại diệt sát, cho dù không giết cũng có thể tùy tiện dùng một điểm thủ đoạn nho nhỏ cũng đủ khiến mình ăn không tiêu rồi.

Dương Thiên vội nói:

- Tiên bối đã muốn, văn bối tự nhiên dâng lên, còn trao đổi thì không cần thiết!

Lâm Khiếu Đường lạnh lùng nói:

- Trao đổi tức là trao đổi, Dương huynh đệ nói vậy là khinh thường tại hạ sao?

Thân mình Dương Thiên run lên, đâu còn dám kiên trì, lập tức nói:

- Tất cả theo tiên bối phân phó!

Lâm Khiếu Đường lật tay đã thấy xuất hiện hai kiện vật phẩm, không chút do dự vút vào tay Dương Thiên. Dương Thiên cũng không chút do dự trực tiếp xuất ra một khối lam ma thạch giao ra nói:

- Kỳ thực cũng không phải bí thuật gì, chỉ đơn giản là một phối phương bồi dưỡng yêu thú, chỉ cần chế xuất một loại dược vật trường kỳ nuôi dưỡng yêu thú liền có thể khiến cho yêu thú có được khả năng đặc biệt như vậy.

Nói xong Dương Thiên vung tay lên, mấy trăm điểm đen kịt lập tức xuất hiện, đây là một loại yêu trùng thấp giai, ngay cả những gã sĩ giai bình thường cũng có thể nuôi dưỡng, hơn nữa ngoài khả năng sinh sống lâu dài trong điều kiện âm ướt cũng không còn bản lĩnh nào đặc biệt, căn bản không ai thèm quan tâm bồi dưỡng loại yêu trùng vô dụng như thế này.

- Thỉnh tiên bối xem, văn bối chính là nhờ những yêu trùng nhỏ bé này mới tìm được những khu vực nguyên mệnh ngầm sâu!

Dương Thiên không chút ảm dẫu nói.

Trên thực tế Dương Thiên vẫn luôn hi vọng Dương Môn có thể nhờ phối phương này quảng bá truyền lưu lâu dài, khiến cho toàn bộ tài nguyên còn ẩn sâu trong tu luyện giới đều được khai mở, khôi phục lại sự phồn vinh của chốn tu luyện giới ngày nào.

Bất quá Dương Môn có quy định phối phương này tuyệt đối không thể truyền cho ngoại nhân, Dương Môn sợ dĩ chí có thể có ngày hôm nay, có thể vững bước phát triển đến bây giờ, tất cả đều là dựa vào bộ phối phương này, nếu không phải như vậy, tại một tu luyện giới cường đại như Chu Võ Quốc muốn đứng dậy phát triển thực là một chuyện phi thường khó khăn.

Lâm Khiếu Đường nguyên bản còn tưởng rằng là loại trân bảo hay cao thâm bí tịch gì, không nghĩ tới cư nhiên chỉ là một loại phối phương điều dưỡng yêu thú đơn giản như vậy.

Bất quá Lâm Khiếu Đường rất nhanh liền phát hiện ra phương pháp này so với bình thường không có như nhau, phương pháp này cư nhiên có thể giúp cho yêu thú có thể phát triển cực hạn tới cấp sáu, thậm chí có những trường hợp cá biệt có thể đạt được tới cấp bảy.

Lẽ nào phối phương này còn có tác dụng cường hiệu trong tiến hóa yêu thú? Con người Lâm Khiếu Đường co rút lại vừa nghĩ vừa suy đoán, nếu đúng là như vậy, thu hoạch tự nhiên quá lớn, bút giao dịch vừa rồi thực sự vô cùng xứng đáng.

Dương Thiên lại nói:

- Tiền bối, tài liệu cần cho phối phương luyện đan này rất khó tìm, Dương Môn cũng là trong cơ duyên xảo hợp tại một linh đảo ngoài hải vực mới tìm được nguyên liệu thay thế cho ba loại linh thảo vô cùng khan hiếm như tuyệt linh chi, tâm thảo và thất diệu nhân sâm!

Thần sắc Lâm Khiếu Đường hơi chút dị động nói:

- Lẽ nào những loại linh thảo này đều rất khó kiếm sao?

Dương Thiên thành thật gật đầu nói:

- Xét về cấp độ thì hạ giới không phải là nơi thích hợp cho những loại linh thảo này sinh trưởng, Dương Môn tuy rằng tìm được loại thay thế, nhưng hiệu quả rõ ràng không thể so sánh với ba loại linh thảo này, có chăng chỉ có thượng giới mới có thể xuất hiện qua.

- Tiểu tử, coi như là trên thượng giới thì ba loại linh thảo này cũng khó tìm kiếm được, đây chính là các loại linh thảo yêu thú vô cùng yêu thích, một khi xuất hiện lập tức sẽ bị chúng ăn mất tiêu!

Sâu trong nguyên thức bỗng nhiên truyền đến tiếng hé của Kỳ Áo.

- Nói cách khác vẫn là có, chỉ cần như vậy là được rồi!

Lâm Khiếu Đường thẳng thắn truyền lại một câu rồi không hề để ý tới Kỳ Áo nữa.

Lâm Khiếu Đường thu hồi lam ma thạch, thuận miệng hỏi:

- Không biết ba dạng vật phẩm thay thế Dương huynh tìm được là thể nào?

Dương Thiên vẫn như cũ, không chút dấu giếm, nhất nhất nói ra toàn bộ. Lâm Khiếu Đường nghe xong không nhận được gật đầu, nếu là không có ba dạng linh thảo kia, dùng ba loại vật phẩm thay thế này xác thực là thượng sách, chỉ bất quá phẩm chất đan được luyện chế ra sẽ thấp hơn rất nhiều, từ đó ảnh hưởng lớn tới năng lực của yêu thú sau này.

Đúng lúc này, một tiếng thanh âm non nớt truyền đến:

- Dùng xà vĩ tham không bằng dùng phong khúc địa hoa thay thế!

Lâm Khiếu Đường và Dương Thiên song song nhìn về phía Trương Nhạc Nhạc, hiển nhiên trước đó cả hai đối với những hài đồng bên cạnh đề không để tại trong lòng.

Thế nhưng một lời này vừa nói ra khỏi miệng lập tức khiến trên mặt hai người nổi lên dị sắc, bất luận là Lâm Khiếu Đường hay Dương Thiên đều là thượng vị tu luyện giả, trong phương diện luyện đan mỗi người

đều có những kiến giải độc đáo của riêng mình, song song với đó đối với đặc tính cơ bản của các loại tài liệu linh được đều biết đến không ít.

Xà vĩ tham và phong khúc địa hoa có đặc tính hầu như hoàn toàn tương phản, thế nhưng chỉ cần là người trong nghề cần thận tự định giá lại một chút cũng sẽ phát hiện hai loại linh thảo này xác thực có điểm tương đồng.

Nhân thần Dương Thiên sáng lên nói:

- Ta thế nào lại không ngờ tới, chờ lần phối liệu lần sau nhất định phải thay đổi thử xem!

Lâm Khiếu Đường thì dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Trương Nhạc Nhạc, đối với tiểu hài này từ lúc đến sơn thôn, Lâm Khiếu Đường đã từng thăm hỏi qua, cũng không có tư chất cao siêu cũng như thiên phú dị bẩm, đây là chỉ chú ý riêng trên phương diện tu luyện của bọn họ mà tựa hồ quên đi những thiên phú tại nhiều mặt khác, quả thực bản thân mình đã quá sơ sẩy.

Dương Thiên càng kinh hỉ nhìn Trương Nhạc Nhạc, sau một hồi quan sát liền mừng rỡ như điên nói:

- Thiên thảo hỗn linh thể, trời ạ, thủy tổ ngày trước mất cả đời người đi tìm kiếm cũng không được, dĩ nhiên lại để ta tìm đến, thật tốt quá, bách tự đại điển của Dương Môn rốt cục đã có được truyền nhân rồi, ha ha ha!

Dương Thiên cơ hồ quên hết tất cả cười thật lớn khiến cho Lâm Khiếu Đường và Triển Thanh Nhu chỉ biết hai mặt nhìn nhau, về phần ba tiểu hài tử còn lại đều bị dọa đến không rõ, bọn họ đang suy nghĩ người này có phải hay không đã phát điên rồi.

Bất quá những lời nói của Dương Thiên quả thực đã nhắc nhở Lâm Khiếu Đường, khẽ nhủ lòng mày nói:

- Dương huynh đệ rất coi trọng nữ đồng này?

Dương Thiên kích động nói:

- Lâm tiên bối, văn bối cả gan khấn cầu người cho ta được nhận nữ đồng này làm quan môn đệ tử!

Vừa nghe xong lời này, trên mặt cả ba tiểu hài đồng đều hiện nên nét mừng rỡ. Trận thế lúc ban đầu của Dương Môn bọn họ đều nhìn rõ, tuy rằng đối với tu luyện giới không có bao nhiêu lý giải, thế nhưng một môn phái có nhiều nhân số như vậy tự nhiên không thể yếu nhược cho được, nếu tiên nhân đại ca không muốn thu nhận bọn họ, gia nhập môn phái như vậy cũng không tồi.

Cả ba tiểu hài tử lập tức nhìn Lâm Khiếu Đường thập phần chờ mong, bất quá sắc mặt hắn cũng mang phần khó khăn, không tình nguyện nói;

- Khó mà làm được!

Dương Thiên một trận thất vọng, cả ba hài tử cũng có chút thất thần, tất cả đều buồn bã cúi gằm mặt xuống.

Lâm Khiếu Đường chỉ đơn giản dừng lại nói:

- Thu nhận một người ta không thể đáp ứng, muốn thu thì thu luôn cả ba người, bằng không không cần bàn nữa!

550. Chương 536: Tạo Linh Tông (thượng).

Hai tiểu hài còn lại nhất thời vui mừng, Dương Thiên lại vỗ gáy một cái, vui mừng nói:

- Là văn bối đã sơ sót!

- Ba tiểu hài tử này với ta tính có chút sâu xa, tuy rằng thời gian tiếp xúc không lâu nhưng đối với Lâm mỗi văn cực kỳ trọng yếu, hi vọng Dương huynh về sau đối đãi cho tốt, nếu có cơ hội, Lâm mô chắc chắn sẽ trở lại thăm bọn họ.

Lâm Khiếu Đường khẽ vỗ nhẹ lên đầu Trương Nhạc Nhạc nói.

Dương Thiên liên tục gật đầu:

- Lâm tiên bối xin cứ yên tâm, cuộc đời này văn bối cũng chỉ thu nhận ba hài đồng này làm đồ đệ, tuyệt không tiếp nhận thêm một người nào, văn bối chắc chắn sẽ đối tốt với bọn họ!

- Được! Vậy Lâm mỗ liền cáo từ!

Lâm Khiếu Đường nói xong liền trực tiếp hóa thành một đạo tử mang kéo theo Mạc Côn và gã thanh niên họ Giang từ bên trong lầu các bay lên trời.

Triển Thanh Nhu lập tức đuổi theo, một tử một lam, hai đạo quang mang chợt lóe lên trong địa vực Dương Môn rồi sau đó liền biến mất không còn thấy nữa.

Rời khỏi Dương Môn, Lâm Khiếu Đường dọc theo phương bắc thẳng hướng tọa lạc của Tạo Linh Tông nhắm tới. Trước khi rời khỏi Chu Võ Quốc, Lâm Khiếu Đường liền muốn tới Tạo Linh Tông một chuyến, lời Kỳ Áo tuy không thể hoàn toàn tin tưởng nhưng ngược lại cũng không thể không tin.

Dọc theo đường đi Lâm Khiếu Đường có dừng lại ở một số nơi thu thập tin tức nên nghe được không ít tin đồn về bản thân mình, tuy vậy hắn cũng chỉ đạm nhiên cười, lời đồn thổi thông thường đều là chuyện thái quá lên.

Mà hiệu quả cuối cùng của lời đồn chính là tác dụng uy hiếp, bất quá chỉ ngắn trong thời gian hai tháng, tác dụng uy hiếp đã đạt được một mức độ Lâm Khiếu Đường khó có thể tưởng tượng được.

Tuy rằng Lâm Khiếu Đường dẫn theo hai người là thiếu tông chủ Thiên Khuê Tông và thiếu tông chủ Minh Quỷ Phủ, thế nhưng hai đại môn phái này cho tới nay vẫn phi thường tĩnh lặng tựa hồ như không biết hay là giả như không biết, cũng có thể cả hai bên đều nghĩ Lâm Khiếu Đường cũng sẽ không muốn làm thương hại hai người.

Nói chung Lâm Khiếu Đường một đường bình ổn, nửa tháng thời gian sau liền tiến nhập địa phận nằm trong phạm vi thế lực Tạo Linh Tông tại Chu Võ Quốc.

Còn chưa tới Tạo Linh Tông, Lâm Khiếu Đường đã cảm ứng được khí nguyên ba động của Linh Dược Lão Tổ rồi lập tức truyền âm tới. Linh Dược Lão Tổ vừa nghe xong, lập tức tự mình đi ra nghênh tiếp.

Tại trước đại môn Tạo Linh Tông, Linh Dược Lão Tổ trực tiếp dẫn đón Lâm Khiếu Đường đi vào.

Đi được nửa đường, sau khi Lâm Khiếu Đường tự định giá liền quyết định để Triển Thanh Nhu mang theo Mạc Côn và gã thanh niên họ Giang tới một sơn cốc phi thường bí mật cách đó hơn ba trăm dặm nghỉ ngơi và hồi phục, còn chính mình một người tiến nhập Tạo Linh Tông.

Tạo Linh Tông không giống với Dương Môn, dù sao trên toàn bộ Chu Võ Quốc cũng được tính là một đại môn phái, nội môn có tới hơn mười lão quái vật địa vương giai tồn tại, đại tu sư cũng quá ba người, còn cụ thể số lượng bao nhiêu cũng khó xác định rõ được.

Bởi vậy Lâm Khiếu Đường phải vô cùng cẩn thận, mặc kệ Linh Dược Lão Tổ có bao nhiêu thành ý, việc chú ý phòng thân vẫn không thể lơ là.

Khi Linh Dược Lão Tổ thấy Lâm Khiếu Đường, trong lòng hơi chút kinh hãi, chỉ ngắn cách hai tháng thời gian, vị thanh niên trước mặt này tựa hồ lại có biến hóa không nhỏ, tuy rằng tu vi không tăng lên chút nào nhưng tựa hồ lại lĩnh ngộ tới một cảnh giới nào đó.

Linh Dược Lão Tổ có địa vị cực kỳ cao trong Tạo Linh Tông, cho dù ngày trước Linh Dược Lão Tổ chỉ có tu vi linh hồn giai cũng đã như vậy, hôm nay tu vi đã đạt tới trình độ đại tu sư, địa vị tự nhiên càng thêm tôn quý.

Có thể nói toàn bộ Tạo Linh Tông đều phải nhìn tới sắc mặt Linh Dược Lão Tổ, cho dù là mấy vị đại tu sư khác cũng đều tôn kính tới vị Linh Dược Lão Tổ này.

Dù sao bọn họ có thể có được ngày hôm nay không thể không nhắc tới công sức vị Linh Dược Lão Tổ này, hưởng hô trong thời gian tới toàn bộ Tạo Linh Tông cũng cần phải trông cậy tới vị luyện đan sư này.

Linh Dược Lão Tổ dẫn Lâm Khiếu Đường tới Linh Dược Cung, chính là dải đất trung tâm của toàn bộ Tạo Linh Tông, nơi này so với hậu viện các đại gia tộc chốn nhân gian có điểm tương đồng, có rất nhiều biệt viện tổ hợp tạo thành, đồng thời cũng là nơi dành cho thượng tầng tu luyện giả trong môn phái dùng để nghỉ ngơi cũng như tu luyện.

Khi tiến vào một gian biệt viện, Linh Dược Lão Tổ khách khí nói:

- Lâm đạo hữu đường xa ghé thăm, hôm nay trước cứ nghỉ ngơi một ngày, ngày mai liền tiếp tục thương thảo công việc luyện đan.

Lâm Khiếu Đường đạm nhiên nói:

- Không ngại!

Linh Dược Lão Tổ mỉm cười nói:

- Có muốn Văn mẫu an bài mấy lô đỉnh thượng giai giúp Lâm đạo hữu nghỉ ngơi hay không?

Lâm Khiếu Đường không chút biểu tình nói:

- Không cần, Lâm mẫu đã quen một mình!

Linh Dược Lão Tổ lại có điểm ngoài ý muốn, nữ tu Tạo Linh Tông tại Chu Vô Quốc vốn nổi danh là những lô đỉnh tuyệt hảo, những lão quái vật từ các môn phái khác đến bái phỏng cơ hồ đều giống nhau, không ai cự tuyệt, đến ngay cả hơn một trăm năm trước lão gia hỏa Vũ Thái Đầu kia tới đây cũng không hề cự tuyệt, vậy mà vị Lâm đạo hữu này tuổi đời tuy còn trẻ thế nhưng định lực lại hơn người.

- Tốt lắm, Văn mẫu không quấy rầy Lâm đạo hữu thanh tu nữa, sau giờ Ngọ ngày mai Văn mẫu sẽ trở lại!

Linh Dược Lão Tổ nói xong liền xoay người rời đi, thần sắc còn hơi chút gấp gáp, tựa hồ có đại sự gì đó cần nhanh chóng đi làm.

Đợi Linh Dược Lão Tổ vừa đi, Lâm Khiếu Đường cảm giác rất kỳ quái, vừa rồi một đường tới đây, toàn bộ Tạo Linh Tông tựa hồ có vẻ bề bộn nhiều việc, môn nhân chúng đệ tử đều bận bịu tới mảy may, tựa hồ đang trù bị một chuyện gì đó.

Bất quá môn phái người ta có sự tình gì, hiển nhiên đối với Lâm Khiếu Đường không chút can hệ, sau một hồi âm thầm tra xét cũng không phát hiện có cái gì khả nghi, hơn mười con Tham Thị Thú phóng xuất ra cũng đều bình yên trở về.

Nếu không có âm mưu, Lâm Khiếu Đường cũng không tiếp tục suy nghĩ nhiều, đợi sau khi theo dõi Linh Dược Lão Tổ hoàn thành việc luyện đan sẽ lập tức quay trở về.

Lâm Khiếu Đường đã thật lâu không ở trong loại biệt viện như này, nhìn sàng tháp ngược lại có vẻ không quá quen, đành ngồi xếp bằng tĩnh tọa, rất nhanh đã tiến nhập trạng thái điều tức.

Màn đêm buông xuống, bên trong Tạo Linh Tông vẫn như cũ vang lên những tiếng động lớn, chúng môn nhân đệ tử mỗi người đều cất lực bố trí tại phần sân đại điện Tạo Linh Tông.

Đêm khuya, Lâm Khiếu Đường mở hai mắt, lần thứ hai lộ ra nguyên thức, cuối cùng cũng nhìn ra một điểm manh mối, tựa hồ toàn bộ Tạo Linh Tông đang chuẩn bị một điển lễ hội phi thường khổng lồ, tựa hồ giống như ngày trước chính mình nhận chức nguyên lão Thiên Hà Tông vậy.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, sau giờ Ngọ Linh Dược Lão Tổ quả nhiên bị kích động chạy qua đây, hàn huyền với Lâm Khiếu Đường vài câu liền tiến vào chủ đề chính, sau đó lập tức dẫn Lâm Khiếu Đường tiến nhập vào trong một ngọn núi nằm sâu trong Tạo Linh Tông.

Bề ngoài ngọn núi này thoát nhìn so với những ngọn núi bình thường không mấy khác biệt, chỉ có vẻ tương đối tang thương một ít, cảnh sắc cây cối cũng thêm vài phần cổ kính.

Bất quá trên sườn ngọn núi lại có một cửa động vô cùng bí mật, nguyên lai bên trong ngọn núi này chính là luyện đan thất của Linh Dược Lão Tổ.

Sau khi Lâm Khiếu Đường tiến nhập vào bên trong liền cảm thấy có chút kinh ngạc, nơi này không khác gì một đại điện thật lớn nằm trong núi, chỉ tính riêng được viên đá có hơn mười cái, còn có tàng trữ thất, luyện đan thất vô cùng xa hoa.

Toàn bộ ngọn núi đều bị bao vây trong một kết trận thật lớn, chỗ duy nhất có thể tiến hành xuất nhập là nơi cửa động cũng được bày bố cấm chế phi thường kiên cố.

Nếu muốn từ bên trong mạnh mẽ đi ra, thật đúng là một chuyện vô cùng khó khăn, toàn bộ bên ngoài cổ phong hầu như không cảm giác được bất kỳ chút khí nguyên đặc thù này, thế nhưng ở bên trong khí nguyên cảm lại đậm đặc đến gần như có thể cô đọng, nhiệt độ so với bên ngoài cũng phải cao hơn một chút.

Lâm Khiếu Đường thăm dò được bên dưới ngọn cổ phong có một nguyên nhân vô cùng lớn. Ngọn núi này trước kia hẳn là một núi lửa, nổi thông với địa tâm chi hỏa.

Loại địa phương như thế này chính là nơi có điều kiện tốt nhất cho việc luyện đan!

Linh Dược Lão Tổ dẫn Lâm Khiếu Đường thẳng tới trung tâm đan thất, không gian bên trong còn lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng, ước chừng rộng tới hơn trăm trượng.

So với bố cục không gian phong bế của các loại phòng luyện đan trong tưởng tượng của Lâm Khiếu Đường hoàn toàn khác biệt.

551. Chương 537: Tạo Linh Tông (hạ).

Càng khiến cho Lâm Khiếu Đường ngoài dự liệu chính là bên trong phòng luyện đan đã ba gã tu luyện giả chờ đợi từ trước. Hai nam một nữ, trong đó có một vị lão giả, một trung niên hán tử và một trung niên quý phụ, tu vi cả ba người đều là địa vương hậu kỳ.

Mặt mày vị lão giả hồng hào, ánh mắt lấp lánh hữu thần, chỉ có chiếc mũi kia là thấy kỳ quái, trông giống như một cục thịt thừa màu đỏ hồng vậy.

Đôi bên thái dương của trung niên hán tử đã thấy phát phơ vài sợi tóc bạc, nhưng chính thể rất tuấn mỹ, mặc bộ trang phục nho sinh.

Vẻ phong vận trên người vị trung niên quý phụ vẫn còn nguyên vẹn, trong đôi mắt vẫn đầy phong tình vạn chủng, ngoại trừ trên mặt đôi chút xuất hiện nếp nhăn nhưng cũng rất khó để có thể nhìn ra chân chính tuổi tác.

Linh Dược Lão Tổ nhìn thấy vẻ nghi hoặc và sắc lạnh trong mắt Lâm Khiếu Đường liền vội vàng giải thích nói:

- Lâm đạo hữu, Văn mẫu ngày hôm qua thực sự có việc trong người, rất nhiều nguyên do nên không kịp ăn nói, ba vị này là những tu luyện giả hóa hệ do Văn mẫu tìm kiếm vài mời tới trong suốt mười năm qua.

Cả ba người đều khẽ gật đầu với Lâm Khiếu Đường, nhãn thần cũng cẩn thận đánh giá vị thanh niên mặc tử bào này.

Linh Dược Lão Tổ giới thiệu lần lượt nói.

- Hỏa Diễm Lão Tổ Phục Hài Đồ, Luyện Hỏa Chân Nhân Điện Tiểu, Hỏa Diễm Tiên Tử Tiên phu nhân!

Phần còn lại, Linh Dược Lão Tổ cũng giới thiệu với ba người:

- Vị này chính là người gần đây có tin đồn đả lui sáu đại cao thủ, Lâm Khiếu Đường!

Ba người Hỏa Diễm Lão Tổ, Luyện Hỏa Chân Nhân và Liên Hỏa Tiên Tử ban đầu chỉ cảm thấy tu vi của Lâm Khiếu Đường cổ quái sinh ra một tia nghi hoặc, rõ ràng chỉ có tu vi địa vương trung kỳ nhưng khí nguyên hùng mạnh như vậy cho dù là đại tu sư cũng không thể bằng.

Lúc này nghe được lời giới thiệu, sắc mặt nhất thời kinh ngạc không ngớt, không nghĩ tới người này lại chính là người theo đồn đả lui cùng lúc sáu đại cao thủ.

- Nguyên lai là Lâm đạo hữu, thất kính thất kính!

Hỏa Diễm Lão Tổ chấp tay nói, hai người còn lại cũng ân cần thi lễ thăm hỏi.

Lâm Khiếu Đường đều lần lượt đáp lễ tất cả, bất quá cũng không bởi vậy mà lơ lỏng cảnh giác, vẫn cẩn thận quan sát lại toàn bộ luyện đan thất. sau khi Linh Dược Lão Tổ giới thiệu xong liền nói tiếp:

- Hôm nay Văn mẫu muốn nhờ thần công của các vị, chung tay luyện chế thiên thọ đan tam tinh!

Lâm Khiếu Đường hơi kinh hãi, không nghĩ tới cứ nhiên lại luyện chế loại đan dược nghịch thiên này, đừng nói là cấp tam tinh, chỉ riêng Thiên Thọ Đan bình thường đã là loại đan dược tuyệt chủng rồi.

Có thể nói tại hạ giới, Thiên Thọ Đan là linh đan có cấp độ cao nhất, cho dù là lão quái vật địa vương giai sau khi sử dụng cũng có thể lập tức tăng thêm hơn mười năm thọ nguyên, nếu là tam tinh Thiên Thọ Đan chỉ ít cũng phải tăng thêm được hơn trăm năm thọ nguyên.

Thu được loại đan dược này, đối với bất luận một vị tu luyện giả nào mà nói đều có sức mê hoặc cực lớn, đối với những lão quái vật địa vương giai sắp hết thọ nguyên càng coi đó như thiên đan trân quý.

Linh Dược Lão Tổ tiếp tục nói:

- Luyện chế Thiên Thọ Đan bình thường, bằng vào khả năng của Văn mẫu dưới điều kiện tài liệu đầy đủ có thể chỉ cần hai mươi năm sẽ hoàn thành. Bất quá bản thân đan dược luyện chế ra lẫn rất nhiều tạp chất, Văn mẫu đã từng thử qua rất nhiều lần luyện chế tinh cấp Thiên Thọ Đan, có điều đều thất bại, nhưng qua hơn một trăm năm nghiên cứu cũng nghiệm ra luyện chế tinh cấp Thiên Thọ Đan cần chuẩn bị ba điều kiện, nếu không thỏa mãn ba điều kiện này tuyệt không thể luyện chế thành công.

- Trước phải có hỏa nguyên cực độ nóng bỏng, hơn nữa cần trải qua bốn loại nguyên hỏa dung luyện, sau cách hỏa cô đọng, toàn bộ không được bỏ qua bất kỳ quá trình nào, tới cuối cùng là phải luyện hóa tạp chất từ trong luyện lô hút ra ngoài, từ đó mới có thể luyện chế ra đan dược tinh cấp. Hơn hai trăm năm qua Văn mẫu vẫn không ngừng tìm kiếm một tu luyện giả có thân thể phệ độc dương hồn, thế nhưng vẫn không thể tìm được. Ba mươi năm trước, Văn mẫu cho rằng đời này không thể tìm được người có năng lực như vậy nữa, hầu như đã chắt đứt ý niệm tiếp tục luyện chế loại đan dược này, thẳng đến khi gặp được Lâm đạo hữu, Văn mẫu mới lại một lần nữa thấy hi vọng đời mình.

Lâm Khiếu Đường nguyên bản muốn từ Linh Dược Lão Tổ thu được một chút bí quyết luyện đan, đáng tiếc ba điểm trọng yếu vừa nói ra hẳn cũng đã biết, mà điểm cuối cùng cũng là việc Lâm Khiếu Đường vẫn thường làm trong khi luyện chế đan dược, đây cũng là nguyên nhân giúp Lâm Khiếu Đường có xác suất thành công cực cao.

Linh Dược Lão Tổ tiếp tục nói:

- Tài liệu luyện chế Thiên Thọ Đan, Văn mẫu đã chuẩn bị đầy đủ toàn bộ, trong quá trình luyện chế còn thỉnh chư vị toàn lực phối hợp. Hạ Hầu huynh, Điền huynh, Tiễn phu nhân phục trách phóng xuất nguyên hỏa tiến hành dung luyện, Lâm đạo hữu giúp ta hộ pháp phòng ngừa được lực áp đến hoặc là bốn loại hỏa nguyên không thể giao hòa rồi hình thành độc hỏa, thêm nữa bất kỳ ai trong bốn chúng ta xuất hiện tình huống bất thường, thỉnh Lâm đạo hữu xuất thủ tương trợ, bước cuối cùng tại khoảnh khắc thành đan còn muốn làm phiền Lâm đạo hữu thi triển bản thể thần thông tận lực hút sạch tạp chất độc nguyên. Toàn bộ quá trình là như vậy, đại khái cần tới ba ngày thời gian, có thành công hay không, Văn mẫu không không biết trước được.

Bốn người Lâm Khiếu Đường tại phương diện luyện đan cũng đều có kiến giải của riêng mình, đối với những bước tiến hành trong thuật luyện đan cũng biết rành mạch, nghe xong Linh Dược Lão Tổ nói, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ nhiệm vụ của mình.

Linh Dược Lão Tổ nói xong liền ngồi xuống xếp bằng ngay tại chỗ, trước mặt là một đỉnh lô cực lớn cao cả trượng, bên trong đã thấy bốc lên một đoàn hỏa diễm.

Ba người còn lại thấy tình cảnh như vậy cũng xếp bằng ngồi xuống trước đỉnh lô. Lâm Khiếu Đường thấy bốn người đã ngồi bất động nên cũng tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn lướt qua ngoài bốn điểm cao nhất chỗ bốn người kia ngồi còn lại một điểm, hiển nhiên là dành cho hắn chỗ cuối cùng này. Lâm Khiếu Đường lắc mình một cái đã thấy xuất hiện điểm tròn, sau đó ngồi xuống.

Sau khi Linh Dược Lão Tổ chuẩn bị một chút, trong lòng bàn tay bỗng dựng lên một đoàn hỏa diễm màu hồng bay vào bên trong đỉnh lô, các loại tài liệu cũng lập tức theo trình tự được đưa vào bên trong đỉnh.

Hỏa Diễm Lão Tổ cũng nâng tay, một đoàn hỏa diễm màu vàng đất bay vào trong đỉnh lô.

Vừa nhìn thấy loại lửa này, Lâm Khiếu Đường lập tức hơi kinh hãi, dĩ nhiên lại là thiên địa thuần hỏa, đây chính là nguyên hỏa bài danh cao nhất trong địa nguyên hỏa, kỳ thực hỏa lực so với Dung Hồn Yêu Hỏa còn mạnh hơn một ít, lửa này cũng là vật Đan vương Mặc Vô Danh của Tiềm Long Viện suốt đời truy tầm, không nghĩ tới tại Chu Võ Quốc lại có người thành công thôn phệ nguyên hỏa này.

Luyện Hỏa Thư Sinh nâng song chưởng diễm chỉ, không gian phía trước mi tâm bỗng nhiên xoay tròn, tiếp đến một đoàn thanh sắc hỏa diễm hình thành, cũng bay thẳng vào bên trong đỉnh lô.

Liên Hỏa Tiên Tử khẽ hé miệng, một đoàn hỏa diễm màu xanh lập tức bay thẳng vào trong lô đỉnh.

Bốn người đều là người có nguyên hỏa, trong đó mạnh nhất chính là Hỏa Diễm Lão Tổ, thiên địa thuần hỏa của người này sợ rằng chỉ có Tử Yêu Kim Hỏa của Lâm Khiếu Đường mới có thể so sánh.

Có tứ đại nguyên hỏa duy trì, quá trình luyện đan diễn ra cực kỳ nhanh chóng, nếu như không có nguyên hỏa chỉ ít cần thời gian nửa năm mới có thể dung hợp toàn bộ tài liệu luyện chế Thiên Thọ Đan lại, thành đan cần thêm ít nhất một năm thời gian, nhưng có nguyên hỏa thì thời gian rút ngắn xuống còn một tháng, thành đan, thêm nửa tháng thành đan là hoàn tất.

Mà tứ đại nguyên hỏa đồng thời xuất hiện nên thời gian lúc này rút ngắn xuống hai ngày, thành đan chỉ cần ba ngày, tốc độ này tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng tìm được bốn vị tu luyện giả địa vương giai có được nguyên hỏa còn phải thỉnh một vị có tu vi càng thâm hậu hơn, đồng thời cũng thôn phệ được nguyên hỏa làm hộ pháp cho mình mới được.

Chỉ sợ chính mình tự luyện đan đã khó nhưng tìm được một vị đại tu sư có thân thể phệ độc dương hồn như Lâm Khiếu Đường lại càng khó hơn gấp bội.

Thời gian như bay, một ngày đêm rất nhanh đã trôi qua. Trong quá trình này Lâm Khiếu Đường cũng là người thanh nhàn nhất, chỉ cần chú ý tình trạng bốn người đang thi pháp kia là được.

Bên trong lô đỉnh các loại tài liệu biến hóa không sai biệt lắm, đang dần dần ngưng tụ lại một chỗ, đúng lúc này bỗng nhiên trong đỉnh lô xuất hiện một đoàn hỏa diễm ba màu phản phệ ra, bắn về phía Liên Hỏa Tiên Tử.

Gặp phải nguy cơ, Liên Hỏa Tiên Tử hoa dung thất sắc, nhất thời phân thần, bên trong lô đỉnh bốn loại nguyên hỏa rơi vào trạng thái cực kỳ bất ổn.

Lâm Khiếu Đường biến sắc, một đoàn tử hỏa trên tay lập tức bắn ra thẳng tới ngọn hỏa diễm ba màu vừa xuất hiện. Cả hai giao tranh ngay trước người Liên Hỏa Tiên Tử chỉ ba thước.

Toàn bộ quá trình giao tranh diễn ra trong thời gian một nén hương, cuối cùng tử hỏa đã mạnh mẽ đẩy lui hỏa diễm ba màu vào trong lô đỉnh, Liên Hỏa Tiên Tử cảm kích liếc mắt nhìn Lâm Khiếu Đường rồi lại một lần nữa tập trung vào lô đỉnh.

552. Chương 538: Đại Diễn Long Trọng (thượng).

Ngày thứ hai là thời điểm mấu chốt cho việc thành đan, bốn người Linh Dược Lão Tổ cực kỳ chăm chú, toàn lực thôi động nguyên hỏa.

Lúc này Lâm Khiếu Đường cũng không còn được dễ dàng như trước, toàn lực hấp thụ các loại tạp chất trong quá trình thành đan phát tán ra.

Bốn người Linh Dược Lão Tổ là người nắm phần việc chủ đạo, kết hợp với Lâm Khiếu Đường nên tạp chất bên trong Thiên Thọ Đan đang không ngừng giảm thiểu.

- Lâm đạo hữu, chính là lúc này!

Linh Dược Lão Tổ khẽ quát một tiếng.

Nhân thần Lâm Khiếu Đường lập tức ngưng trọng, tử độc nguyên linh trong cơ thể thanh minh một tiếng, rất nhiều độc nguyên trong lô đỉnh bị hút ra ngoài một cách điên cuồng, tất cả đều bị độc nguyên linh dung hợp.

Oanh!

Một tiếng nổ từ bên trong lô đỉnh truyền ra, bên trong phát sinh một trận bạo tạc kịch liệt.

Bạo tạc như vậy cũng không thể gây tổn thương tới lô đỉnh. Điều này khiến Lâm Khiếu Đường và ba vị khách mời không khỏi giật mình, có thể thấy được lô đỉnh này không hề giống với các loại dị bảo bình thường khác.

Lực bạo tạc rất nhanh truyền ra ngoài, chặt đứt liên hệ của bốn người Linh Dược Lão Tổ và đan dược bên trong lô đỉnh, bốn người còn đồng thời bị đẩy lui ba bước.

Luyện chế Thiên Thọ Đan quả thực tiêu tốn nguyên liệu cũng như tinh lực không hề nhỏ.

Ngoại trừ Lâm Khiếu Đường, sắc mặt bốn người kia đều có chút tái nhợt, liên tục ba ngày vận nguyên lực, hơn nữa còn là toàn lực tới cực hạn, cho dù là ai cũng ăn không tiêu.

Linh Dược Lão Tổ uể oải mở lô đỉnh, nguyên bản sắc mặt vốn bình tĩnh nhất thời trầm xuống, tiếc nuối nói:

- Không thể thành đan, thất bại rồi!

Bốn người Lâm Khiếu Đường không khỏi thất vọng. Linh Dược Lão Tổ nói tiếp:

- Luyện đan thất bại đã nằm trong dự liệu của Văn mẫu, lần này đã làm phiền chư vị tương trợ. Mọi người hãy nghỉ ngơi cho tốt, tại thời điểm nguyên lực hồi phục mấy ngày sau là lúc lần thứ hai luyện đan, mọi phí dụng đều do Văn mẫu gánh chịu. Chư vị có thể tùy ý chọn một loại đan dược trong đan phòng sử dụng.

Bốn người Lâm Khiếu Đường tự nhiên không khách khí, trực tiếp chọn đan dược trong đan phòng rồi chuẩn bị ly khai, Linh Dược Lão Tổ lại ngăn bốn người lại nói:

- Văn mẫu biết chư vị lúc này nhất định rất mệt mỏi, nhưng còn một chuyện cần phải nói, lần luyện đan thứ hai sẽ diễn ra sau mười ngày nữa. Sáu ngày tới đây bản tông sẽ cử hành một lễ song tu đại điển long trọng, chư vị nếu có thể tham gia bản tông sẽ rất lấy làm vinh hạnh.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường lập tức minh bạch, cuối cùng cũng hiểu vì sao Tào Linh Tông lại bận bịu như vậy.

Thần sắc Hỏa Diễm Lão Tổ khẽ nhúc nhích, hỏi:

- Không biết là lễ song tu đại điển cho vị cao nhân nào của quý phái?

Linh Dược Lão Tổ thấp giọng trả lời:

- Lão tổ bản tông Tào Linh Tử!

Ngoại trừ Lâm Khiếu Đường, ba người còn lại nhất thời đều hít một ngụm lương khí, thế nào cũng không nghĩ tới nhân vật số một của Tào Linh Tông ngày nào dĩ nhiên vẫn còn sống, người này từ lúc ba trăm năm trước đã mai danh ẩn tích, toàn bộ Chu Võ Quốc cơ hồ đều đồn đại rằng người này đã ngã xuống.

Ngày đó Tào Linh Tông dưới sự lãnh đạo của người này có thanh thế vô cùng lớn, thậm chí có chiều hướng vươn lên dẫn đầu.

Thế nhưng Vũ Thái Đấu đột nhiên tìm đến Tào Linh Tông khiêu chiến, trận chiến ấy đánh ba ngày ba đêm, kết quả Tào Linh Tử thụ trọng thương trở về môn phái, từ đó về sau thanh thế Tào Linh Tông liền dần chìm xuống, tin tức về Tào Linh Tử cũng bị phong tỏa theo.

Tất cả mọi người đều cho rằng Tào Linh Tử thụ thương quá nặng không thể qua khỏi, danh vọng Vũ Thái Đấu cũng từ khi đó đạt đến một tầm cao mới, trở thành đệ nhất nhân tại Chu Võ Quốc.

- Nguyên lai là lão tổ Tào Linh Tử của quý phái, Diễm mẫu nhất định sẽ tới chúc mừng!

Luyện Hỏa Chân Nhân vẻ mặt cung kính nói.

Hỏa Diễm Lão Tổ và Liên Hỏa Tiên Tử đều phụ họa theo, Lâm Khiếu Đường không muốn tham gia những chuyện tình kiểu này, mục đích chuyến đi của hắn chỉ có một đó là biết được toàn bộ quá trình luyện đan mà thôi.

Trải qua một lần luyện đan, Lâm Khiếu Đường đại khái đã biết được sơ bộ, càng ghi nhớ được một ít thủ đoạn thi pháp của Linh Dược Lão Tổ, ngày có dịp sẽ nghiên cứu cẩn thận.

Bất quá còn có mấy điểm then chốt Lâm Khiếu Đường còn chưa minh bạch, quan trọng nhất chính là thời điểm thành đan cuối cùng, Linh Dược Lão Tổ sẽ lấy đan như thế nào còn chưa biết rõ. Bước lấy đan cuối cùng cũng là công tác then chốt, ước chừng có bốn phần luyện đan thất bại đều ở trong giai đoạn này.

Tham gia luyện đan lần thứ hai là việc nhất định, Lâm Khiếu Đường cũng chỉ có thể phụ họa tùy theo tình hình lúc đó có thể tới trình diện.

Sau khi trở lại biệt viện, Lâm Khiếu Đường lập tức bố trí vài đạo kết trận, rồi tiến nhập trạng thái điều tức. Kỳ thực lần luyện đan này hắn tiêu hao ít nhất, so với bốn người Linh Dược Lão Tổ tự nhiên dễ dàng hơn rất nhiều.

Thứ nhất nguyên lực của Lâm Khiếu Đường so với bốn người kia thâm hậu hơn, thứ hai Lâm Khiếu Đường không cần duy trì vận chuyển nguyên lực liên tục, chỉ ở thời khắc tối hậu hấp thu độc nguyên là được.

Bất quá Lâm Khiếu Đường cũng phải hấp thu dung hợp bộ phận độc nguyên đó trở thành một phần nguyên lực, hoàn toàn bị độc linh tiêu hóa.

Thời gian năm ngày như thoáng qua, hiện tại tu vi Lâm Khiếu Đường thâm hậu, tâm pháp vận dụng càng thuần thực, tuy rằng hấp thu một lượng độc nguyên khổng lồ, thế nhưng thời gian năm ngày cũng đủ tiêu hóa dung hợp gần như toàn bộ, chỉ còn lại một chút bị đẩy ra bên ngoài cơ thể, lưu lại bên trong một khóa hỏa châu.

Những năm gần đây, cứ sau mỗi lần hấp thụ tiêu hóa độc nguyên, còn lại những phần khó dung hợp cần phải tốn nhiều thời gian, Lâm Khiếu Đường thường đưa ra ngoài cơ thể dung nhập vào bên trong khóa hỏa châu này.

Khóa hỏa châu này nguyên bản là màu đỏ hồng hiện đã chuyển biến thành màu tím, hơn nữa bên trên hạt châu còn hiện lên những sóng văn uốn lượn rất rõ ràng, mỗi lần tăng thêm một cái biểu thị rõ độc nguyên bên trong hỏa châu này lại tăng thêm một phần.

Hiện tại hỏa châu đã có mười tám sóng văn, có thể phóng ra mười tám lượt công kích độc lực. Đây cũng tính là một kiện pháp bảo thuần tính công kích, nhưng bởi không rõ cách sử dụng nên Lâm Khiếu Đường vẫn không dùng qua, hơn nữa ngày trước uy lực của hạt châu này cũng không được tốt nên cũng không hữu dụng cho lắm.

Thế nhưng hiện tại bên trong hạt châu này ẩn chứa độc tính coi như Lâm Khiếu Đường cũng cảm nhận được một tia áp bách, bởi vậy mới gọi hạt châu này là Độc Long Châu, nghĩa là ngay cả chân long cũng có thể độc chết.

Từ lâu Lâm Khiếu Đường cảm ứng được rất nhiều cổ khí nguyên cường đại từ bốn phương tám hướng tập trung về Tạo Linh Tông, tất cả đều là tu luyện giả các phái thuộc Chu Võ Quốc, thanh thế cực kỳ lớn, bất quá trong đó khí nguyên Lâm Khiếu Đường quen thuộc lại không có mấy người, trừ Linh Dược Lão Tổ, còn lại bốn người từng đại chiến với mình vẫn chưa thấy ai xuất hiện.

Thế nhưng ba người vợ chồng Thiên Du, Vũ Thái Đấu đã thấy xuất hiện, còn có hai cổ khí nguyên khác tương xứng với ba người này cũng tới, nghĩ đến hẳn là Bất Chu Song Tử Tinh của Bất Chu Sơn.

Trước đây Lâm Khiếu Đường cũng nghe Dương Thiên nói qua, Thái Vũ Môn và Tạo Linh Tông có phần không hợp, hơn nữa Vũ Thái Đấu và vị lão tổ Tạo Linh Tử của Tạo Linh Tông lần này tổ chức song tu đại điển cũng có phần khúc mắc, hai người tại mấy trăm năm trước từng so đấu qua, cuối cùng Tạo Linh Tử thụ thương mới kết thúc.

Đã có thù hận, Lâm Khiếu Đường cũng không rõ Vũ Thái Đấu vì sao còn muốn tới đây chúc mừng, tu luyện giả trong lúc tồn tại thù hận thông thường sẽ không giải trừ dễ dàng như vậy được.

Bất quá việc này hiển nhiên không có can hệ gì tới Lâm Khiếu Đường, tham dự lễ song tu đại điển của Tạo Linh Tử lần này cũng chỉ là ghé qua mà thôi, mục đích chính vẫn là lần luyện đan năm ngày sau.

Lâm Khiếu Đường vừa đến trước đại điện Tạo Linh Tông liền tùy tiện tìm một góc trống ngồi xuống, lặng lẽ quan sát tu luyện giả bốn phía lui tới.

Toàn bộ phần sân rộng phía trước Tạo Linh đại điện bày kín tiệc rượu, trên mỗi bàn đặt các loại chu quả, linh hoa tửu và một ít thịt yêu thú có tác dụng bổ sung nguyên khí. Những thứ này đều ví như thuốc bổ đối với đám người tu luyện giả vậy.

Tu luyện giả tuy rằng không cần ăn uống, thế nhưng khi muốn vẫn có thể ăn uống bình thường.

Bên ngoài đại điện sắp xếp rất nhiều chỗ ngồi, bên trong thì tương đối chú trọng một chút, chỉ có khoảng hơn ba chục chỗ ngồi, chia làm hai hàng hai bên, mỗi bên mười tám chỗ, nơi trung tâm có một ghế đôi, tự nhiên là dành cho Tạo Linh Tử và vị bạn hữu song tu của hắn.

Nơi sân bày biện xác thực cực kỳ hoành tráng, thậm chí có chút phô trương lãng phí, chỉ ít trong mắt Lâm Khiếu Đường xem ra là như vậy.

553. Chương 539: Đại Điển Long Trọng (hạ).

Mỗi vị trí trên sân rộng cũng không có đánh dấu tính danh, hiển nhiên là có thể tùy tiện ngồi, bởi nhân số đông đảo, đợi cho hơn phân nửa tu luyện giả an tọa đã trôi đi mất nửa canh giờ.

Mỗi vị đại tu sư vừa đến liền trực tiếp bay vào trong đại điện, mấy người Lâm Khiếu Đường nhận biết cũng đều bay cả vào, trong đó cũng có Hỏa Diễm Lão Tổ, Luyện Hỏa Chân Nhân và Liên Hỏa Tiên Tử.

Vài tên tu luyện giả đứng cạnh Lâm Khiếu Đường châu đầu ghé tai nhỏ giọng với nhau, ai nấy đều nhìn bên trong đại điện với vẻ ước ao. Một gã thanh niên thư sinh càng lắc đầu nói:

- Không biết khi nào chúng ta có thể bước vào bên trong đại điện, lúc đó thì quá tốt rồi!

Một gã nữ tử mặc cung trang khác nói:

- Người hãy cứ đợi kiếp sau đi!

- Vị đạo hữu này, người có thể tránh ra một ít, nơi này năm người chúng ta đã chọn từ trước, xin mời đến chỗ khác ngồi!

Một gã nho sinh trong số mấy người đi tới trước Lâm Khiếu Đường có phần ái ngại nói:

- Đạo hữu, người một mình tới đây sao?

Gã thư sinh sau khi quan sát Lâm Khiếu Đường một chút liền bất ngờ hỏi.

Lâm Khiếu Đường khẽ gật đầu, cũng không muốn nói nhiều với mấy người này, đang muốn ly khai thì gã nữ tử mặc cung trang kia lại nói:

- Đạo hữu, người nếu một mình tới đây, lại không môn không phái, hay là đi thôi, người chỉ sợ khó kiếm được một chỗ. Bên ngoài Tạo Linh Tông cũng không có thống nhất an bài, đều là tùy ý hành sự, nguyên nhân chính cũng là không muốn những kẻ không mời mà đến.

Một gã Thiếu nữ mặc lục y khác nhìn Lâm Khiếu Đường có điểm khinh thường nói:

- Đạo hữu, không phải ta xem thường người, linh hồn giai sơ kỳ đến xem nào nhiệt làm gì, thừa lúc trở về đi, đỡ phải tới cảnh không chỗ ngồi rồi bị người ta chế nhạo.

Lâm Khiếu Đường đối với bên trong đại điện cũng không hứng thú, thầm nghĩ tùy tiện tìm một chỗ ngồi bên ngoài đợi một hồi tới khi diễn lễ hoàn thành liền tự rời đi, hắn không có một chút ý tứ tham dự, chủ yếu là do ứng phó mà thôi, chỉ ít để Linh Dược Lão Tổ nhìn một chút chính mình đã tới là đủ, ít nhất vẫn là làm tròn lễ nghĩa.

Chỉ là Lâm Khiếu Đường không nghĩ tới cư nhiên lại gặp phải cảnh này, trong lòng không khỏi tự giễu, hiển nhiên không có thừa tâm tình nói thêm với những tên tu luyện giả này.

Lâm Khiếu Đường chẳng cần tính toán với đám tiểu bối, tránh xa một chút sang bên cạnh lại tìm được mấy chỗ ngồi vẫn chưa có người.

Ngay lúc Lâm Khiếu Đường chuẩn bị ngồi xuống, bỗng nhiên bên trong đại điện truyền đến một tiếng la lớn:

- Lâm đạo hữu, xin mời vào đại điện, sao có thể cho người ngồi bên ngoài được!

Tiếng nói vừa dứt, một đạo thân ảnh từ bên trong đại điện bay ra, chính là Linh Dược Lão Tổ, một tiếng lớn này cũng thu hút sự chú ý của không ít tu luyện giả.

Mọi người không khỏi đều nhìn về phía Lâm Khiếu Đường, đối với thân phận vị thanh niên mặc tử bào này nhất thời có chút hiếu kỳ, dù sao có thể khiến Linh Dược Lão Tổ chuyên trách nghiêm tiếp, nhân vật như vậy tất nhiên không phải bình thường được.

Đám tu luyện giả vừa xa lánh Lâm Khiếu Đường lại càng kinh ngạc, vô luận như thế nào đi nữa bọn họ cũng không nghĩ một gã tu vi linh hồn giai sơ kỳ lại có thể khiến đích thân Linh Dược Lão Tổ thỉnh mời.

Thiếu nữ mặc lục y trước buồng lời khinh thường Lâm Khiếu Đường lúc này nét mặt đã xuất hiện vẻ hối hận, lần này đi ra nàng muốn tìm cho mình một vị bạn lữ song tu, tu vi của thanh niên mặc tử bào này tuy rằng kém mình nhưng xem ra lại có chút bối cảnh, hẳn là một lựa chọn không tồi.

Lâm Khiếu Đường lại có chút bất đắc dĩ, lúc này chính mình khó tránh khỏi phải đi vào đại điện, khi đó sợ rằng khó giữ kín được thân phận., hơn nữa lúc này cũng không thể rời đi, dù sao những người bên trong đại điện không ai là dễ chọc tới, toàn bộ đều là những lão quái địa vương hậu kỳ, càng có tuyệt thế cao nhân như Vũ Thái Đẩu, chính mình nếu sớm bỏ đi chắc chắn sẽ làm mất lòng bọn họ.

Linh Dược Lão Tổ tiến tới xin lỗi nói:

- Lâm đạo hữu, để người chờ lâu như vậy thực sự là Văn mỗ đã thất trách, hôm nay khách nhân thực sự quá đông khiến mỗ tiếp đãi không xuể, có chỗ nào thất lễ còn thỉnh Lâm đạo hữu thông cảm cho.

Linh Dược Lão Tổ dĩ nhiên chủ động chịu nhận lỗi, hành động này nhất thời khiến chúng tu luyện giả xung quanh tròn mắt nhìn, đối với thân phận thanh niên mặc tử bào càng thêm tò mò hứng thú.

- Lê nào người này có liên quan gì với Bất Chu Sơn hay Thái Vũ Môn sao?

Thiếu nữ mặc lục y lẩm bẩm, thân phận của thanh niên mặc tử bào càng đặc thù thì nàng lại càng hối hận.

- Ta xem không giống!

Thanh niên thư sinh lắc đầu nói.

- Người này hẳn không phải là người trong đại môn phái, tu vi cũng quá yếu đi!

Nữ tử mặc cung trang có điểm bất bình trong lòng nói.

Ngay khi mọi người còn đang suy đoán lung tung, bên trong đại điện truyền ra một trận tiếng cười lớn, bên trong tiếng cười còn ẩn hàm một cỗ nguyên lực khiến cho không ít tu luyện giả có tu vi hơi yếu kém một chút cảm thấy khó khăn, thậm chí đầu óc choáng váng.

Mấy người thiếu nữ mặc lục y mặc dù không đến mức choáng váng đầu óc thế nhưng vẫn cảm thấy khó khăn, lông mày không khỏi nhăn lại.

Chỉ thấy một đạo quang mang màu vàng lấp lánh thoáng qua, một vị lão giả thân hình lực lưỡng xuất hiện trước mắt chúng nhân, người này chính là Vũ Thái Đẩu, đệ nhất cao thủ Chu Võ Quốc.

- Ha ha ha, Lâm đạo hữu cần gì phải khách khí, ngồi cùng một chỗ với đám tiểu bối này thực sự làm mất thân phận của đạo hữu, lão phu rất không đồng ý, Lâm đạo hữu người ngồi chỗ này thì mấy người chúng ta ngồi bên trong sao được!

Vũ Thái Đẩu trực tiếp nói, hơn nữa thanh âm còn rất lớn.

Ngay cả Vũ Thái Đẩu cũng phải tỏ thái độ với thanh niên mặc tử bào này, hơn nữa một phen vừa rồi còn có ý tứ xác minh rõ ràng, chúng tu luyện giả bốn phía coi như có ngu ngốc đến mấy cũng có thể nhận ra.

Thanh niên mặc tử bào cũng là một lão quái địa vương giai?

Thiếu nữ mặc lục y, thanh niên thư sinh và nữ tử mặc cung trang ai nấy đều ngưng nét mặt, rồi lại có phần bối rối khẩn trương, hồi tưởng lại thái độ chính mình vừa rồi, nếu đối phương là một lão quái địa vương giai mà nói, kia chẳng phải tự chuốc họa vào thân sao.

Thanh niên thư sinh vừa nghĩ vậy, cũng bất chấp, lập tức tiến lên thi đại lễ nói:

- Lâm tiên bối, văn bối vừa rồi lỗ mãng, nếu có điểm gì sai sót mong tiên bối tha thứ cho!

Thiếu nữ mặc lục y gần như sợ hãi sắp khóc, chính mình thực sự quá buồn cười, đầu tiên là khinh thường người ta, có lúc lại muốn cùng người ta song tu, hiện tại lại biết người ta cư nhiên là một địa vương giai lão quái, những điều này quả thực buồn cười đến cực điểm, chỉ biết đi tới nói:

- Lâm tiên bối, văn bối vừa rồi đã đắc tội.

Vũ Thái Đẩu không đợi Thiếu nữ mặc lục y nói hết lời, không nhịn được nói:

- Cút, không thấy lão phu đang nói chuyện với Lâm đạo hữu sao? Lâm đạo hữu chính là đương đại cao nhân, không thèm tính toán với đám tiểu bối các người, thực sự là mất hứng, cút cút cút!

Ba tiếng “cút” của Vũ Thái Đẩu còn ẩn chứa cực đại khí nguyên trùng kích bên trong, vài tên tu luyện giả thiếu chút nữa không chịu được ngắt đi, bất quá bọn họ đều rất rõ ràng như vậy là Vũ Thái Đẩu đã hạ thủ lưu tình rồi.

Tại trước mắt bao nhiêu người, Vũ Thái Đẩu tự mình lôi kéo thanh niên mặc tử bào đi vào trong đại điện, Linh Dược Lão Tổ cũng đi bên cạnh, dáng vẻ thập phần cung kính.

Bỗng nhiên bên trong chúng tu luyện giả như có người nhớ tới điều gì, nhẹ giọng nói:

- Lễ nào người này chính là người hơn hai tháng trước độc chiến năm vị đại tu sư sao?

Thanh âm không lớn, thế nhưng rất nhanh được truyền rộng ra chúng nhân, tựa hồ chỉ có khả năng này là duy nhất, một người có thể để Vũ Thái Đẩu tự mình nghênh tiếp, tuyệt đối không phải là người bình thường được.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ chăm chú nhìn vào bóng lưng thanh niên mặc tử bào chậm rãi biến mất trên bậc thềm rồi tiến vào bên trong đại điện.

554. Chương 540: Địa Linh Tiên Tử (thượng).

Lâm Khiếu Đường vừa bước vào bên trong đại điện nhất thời có không ít ánh mắt đưa tới. Có thể ngồi bên trong đại điện này dĩ nhiên đều là những vị đại tu sư thuộc đỉnh tầng của Chu Võ Quốc.

Trong đó càng có những nhân vật đỉnh phong, tu vi đạt tới tầm cao nhất như phu phụ Thiên Du, Bất Chu Song Tử.

Những tu luyện giả bình thường sau khi tiến vào đại điện chỉ sợ sẽ bị khí thế mấy người đại tu sư đè ép xuống, thậm chí còn có thể bị ánh mắt tập trung nhìn mà mê muội, khí huyết bốc lên vô cùng khó chịu.

Bất quá tu vi Lâm Khiếu Đường đã cực kỳ thâm hậu, dưới sự tập trung chú ý của đám người đại tu sư vẫn một đường hiên ngang đi tới, ngược lại có không ít vị đại tu sư bị khí thế của hắn chèn ép, nhất thời cảm giác khó chịu.

Dưới sự dẫn dắt của Linh Dược Lão Tổ và Vũ Thái Đẩu, Lâm Khiếu Đường được đưa đến trước một bàn có hai chỗ ngồi mới dừng lại.

Lâm Khiếu Đường thực có điểm ngoài ý muốn, Tọa Linh Tông không biết vì sao có thể để một gã tu luyện giả xa lạ ngồi tại một vị trí tôn quý như vậy.

Một đường đi qua bàn của hơn hai mươi vị đại tu sư, chỉ có bốn năm người chào hỏi Lâm Khiếu Đường, phu phụ Thiên Du chính là hai trong số đó.

Bất quá mấy vị đại tu sư sau khi thấy phu phụ Thiên Du chào hỏi với Lâm Khiếu Đường, thần sắc lập tức lộ ra vẻ hối hận, tu luyện giả có thể được phu phụ hai người này nhận biết rồi hỏi thăm chỉ sợ không hề đơn giản.

Vũ Thái Đầu ngồi bên trái chủ vị, Lâm Khiếu Đường thì ngồi bên phải, trực tiếp ngồi trước Bất Chu Song Tử và hai người phu phụ Thiên Du.

Sau khi Linh Dược Lão Tổ giới thiệu, một vài vị đại tu sư không biết rõ thân phận thanh niên mặc tử bào ra sao mới lập tức hiểu ra, mọi sự bất bình, tức giận khi trước thấy vị thanh niên mặc tử bào này được ngồi chủ vị cũng bị gạt xuống.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường an vị không lâu, căn phòng phía sau đại điện truyền đến một tiếng cười to, một đạo ngân quang lóe lên, một vị lão giả tóc bạc đã thấy xuất hiện tại bàn chủ vị.

Khí nguyên trên người lão giả này cuộn cuộn như sóng biển liên miên không dứt, dĩ nhiên đã tới mức siêu việt đại tu sư, một vài tên đại tu sư ngồi ở phía sau nhất thời lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên đối với khí nguyên khổng lồ trên người vị lão giả này cảm thấy một tia áp lực và sợ hãi.

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nhìn, trong lòng đã đoán được người này nhất định là Tào Linh Tử không cần nghi ngờ.

Tào Linh Tử vừa tới liền chấp tay nói:

- Chư vị có thể đến chúc mừng Triệu mỗ nạp thiếp, Triệu mỗ xin hứa một lời, ngày sau chư vị ai có hỉ sự, Triệu mỗ nhất định sẽ đưa lễ vật tới chúc mừng.

- Đâu đâu, có thể tới tham gia song tu đại điển của Triệu đạo hữu là chuyện tình chúng ta rất mong đợi!

Một gã tu luyện giả ngồi phía sau vội nói.

- Ha ha, người tới là khách, hôm nay chúng ta mặc sức ăn uống lo say, không cần lo thiếu rượu dùng, Linh hoa tửu này chính là do Triệu mỗ tự mình ngâm chế, uống xong một chén liền có công hiệu sơ kinh thông huyết, đối với tu luyện cũng có chút ích lợi nhất định, uống xong một vò liền có thể ngưng tụ ra một tia khí nguyên, uống xong một chum tác dụng có thể ngang một viên tăng nguyên đan bồi bổ khí nguyên, bất quá linh hoa tửu này cũng rất nặng, nếu tửu lượng không cao sợ rằng có điểm phiền toái!

Tào Linh Tử hào hứng giới thiệu.

- Lão đầu linh, người có phải muốn kéo dài thời gian hay sao? Mau chóng dẫn tiểu nương tử của người cho chúng ta xem mặt, lão phu đến vô cùng kỳ quái rồi cuộc nữ tử này ra sao lại có thể khiến lão già hơn tám trăm tuổi như lão coi trọng đây.

Vũ Thái Đầu tùy tiện nói.

Ở chỗ này, người có thể ăn nói tùy tiện với Tào Linh Tử như vậy cũng chỉ có một mình Vũ Thái Đầu mà thôi, tuy rằng tu vi Bất Chu Song Tử Tinh và phu phụ Thiên Du cũng cực kỳ cao thâm, nhưng với tính cách bốn người này mà nói, sẽ không có chuyện ăn nói như vậy.

Tào Linh Tử đầu tiên là ngưng sắc mặt, dường như còn mang theo một tia tức giận nhưng khi thấy là Vũ Thái Đầu lại nở nụ cười, gơ chén rượu trong tay lên nói:

- Thái lão đầu, ta còn chưa gấp, người gấp cái rắm nha, đã là song tu đại điển tự nhiên không để các người đi một chuyến phí công, cần tới sẽ tới, không cần phải vội.

Chủ nhân đã mở miệng, khách nhân tự nhiên ứng theo, Vũ Thái Đầu cũng thẳng thắn gơ chén rượu lên một hơi uống cạn sạch, Lâm Khiếu Đường bất động thanh sắc một ngụm uống hết, những người còn lại tự nhiên cũng đều như vậy.

Một chén cạn, Tào Linh Tử lập tức vỗ tay, bên ngoài đại điện liền vang lên những tiếng hô báo.

- Tông chủ phu nhân tới!

Trong mắt Vũ Thái Đầu, phu phụ Thiên Du và Bất Chu Song Tử đều hiện lên vẻ kinh dị, hơn nữa còn có một chút ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới hai phu thê Tạo Linh Tử mấy trăm năm qua vẫn chưa hề chết đi, Tạo Linh Tử còn hoàn hảo, dù sao năm đó không người nào thực sự nhìn thấy hắn ngã xuống.

Thế nhưng nguyên phối song tu bạn lữ của Tạo Linh Tử là Địa Linh Tiên Tử từ năm trăm năm trước có không ít tu luyện giả chứng kiến nàng chết trên tay ba con yêu thú địa vương cấp mười bốn nơi hải ngoại.

Khi một nữ tử từ bên ngoài đại diện đi vào, nguyên bản Vũ Thái Đầu còn có chút không mấy tin tưởng thiếu chút nữa cứng đờ người, hiển nhiên rất giật mình.

Bất quá rất nhanh thần sắc Vũ Thái Đầu đã khôi phục trở lại, Bất Chu Song Tử và phu phụ Thiên Du cũng đồng dạng không thể tin tưởng như Vũ Thái Đầu.

Quá giống, thật sự là quá giống. Trong lòng năm vị nhân vật đỉnh phong đều hô lên một trận tán thán.

Theo lý thuyết lấy tu vi năm người, muốn lừa được bọn họ hầu như là không có khả năng, thế nhưng nữ tử này khi vừa bước vào đại diện, quả thực đã qua mắt được bọn họ một chút.

Cứ như vậy, cả năm vị nhân vật đỉnh phong đều cho rằng Địa Linh Tiên Tử quả thật đã sống lại.

Bất quá rất nhanh cả năm người liền phát giác nữ tử này tuy so với Địa Linh Tiên Tử giống nhau như đúc nhưng tu vi lại chỉ có linh hồn giai hậu kỳ mà thôi, lúc này mới biết đây không phải là Địa Linh Tiên Tử ngày xưa.

Sở dĩ trong nháy mắt bị đánh lừa chỉ vì ai cũng hiểu rõ vị Địa Linh Tiên Tử kia quá sức lợi hại, có thể nói là ngang dọc Chu Võ Quốc không ai dám động tới, coi như là Vũ Thái Đầu cũng phải có chút kiêng kị với nữ tử này.

Trên thực tế, Tạo Linh Tử có thể có được thành tựu ngày hôm nay tất cả đều nhờ công sức có được vị song tu bạn lữ như nàng. Địa Linh Tiên Tử ngày trước có uy danh hơn xa Tạo Linh Tử, thậm chí không chỉ tại Chu Võ Quốc mà còn là toàn bộ Kỳ Minh Phong Đại Lục nàng cũng là nữ tử thiên tư trác tuyệt có một không hai, cũng chỉ duy nhất nàng là nữ tử có hy vọng vượt lên trước chúng nam tu bước lên con đường tu luyện đỉnh phong, chỉ tiếc hồng nhan bạc mệnh, nếu không Tạo Linh Tông hiện tại tuyệt đối có thể ngang hàng bình tọa so với Bất Chu Sơn và Thái Vũ Môn trở thành một siêu cấp đại môn phái.

Bất Chu Song Tử càng ăn phải đau khổ dưới tay Địa Linh Tiên Tử, ngày đó còn thiếu chút nữa khó giữ được mạng nhỏ này, cũng là từ đó Bất Chu Song Tử mới bắt đầu hằng hái tu luyện, có được tu vi đỉnh phong như ngày hôm nay.

Nếu nói năm nhân vật đỉnh phong này chỉ bị lừa bịp một chút mà nói thì Lâm Khiếu Đường lại hoàn toàn bị mộng mị, bởi vì nữ tử này hắn nhận thức, hơn nữa còn phi thường quen thuộc.

Cho dù Lâm Khiếu Đường có bản lĩnh thông thiên cũng sẽ không nghĩ đến ngày hôm nay có thể nhìn thấy nàng bên trong Tạo Linh đại diện này.

Nạp Lan U sau khi lướt qua Lâm Khiếu Đường chỉ u oán nhìn hắn, sau đó bất đắc dĩ đi tới chủ vị bên cạnh Tạo Linh Tử ngồi xuống.

Nạp Lan U lúc này mặc bộ trang phục cao nhã, nghiêm nhiên có bộ dáng như chủ mẫu nhất phái, tầm trường bào sang trọng quý phái bọc lấy thân hình tuyệt đẹp khiến cho nàng càng thêm vẻ thành thực, không còn thấy một chút đáng đáp của người thiếu nữ năm xưa.

Thế nhưng như vậy vẫn không thể che giấu được mị lực vốn có của Nạp Lan U. Tại trong các mỹ nữ Lâm Khiếu Đường từng gặp qua, Nạp Lan U thuộc về loại hình mỹ nữ nóng bỏng, cuốn hút. Tạo Linh Tử nguyên bản tràn đầy tươi cười, nhưng có điều trên khuôn mặt già nua lúc này lại hiện lên một tầng sương lạnh, đối với việc vợ chưa cưới và thanh niên mặc tử bào nhân kia giao lưu ánh mắt cũng nhìn thấy toàn bộ.

- Vị đạo hữu này có dung mạo so với Địa Linh Tiên Tử ngày trước quả thực giống nhau như đúc, đến thiếu chút đã lừa gạt lão phu rồi, không biết đạo hữu là người phương nào?

Vũ Thái Đầu lúc này đã không còn vẻ ngờ ngàng như trước, lập tức hỏi.

555. Chương 541: Địa Linh Tiên Tử (hạ).

Hỏi ra lời này cũng là Vũ Thái Đầu có điều lo lắng, bởi vì hắn biết rõ Địa Linh Tiên Tử vốn là người nơi này, hỏi như vậy chỉ là muốn xác nhận một chút mà thôi.

- Tiểu nữ là người Kỳ Đông!

Nạp Lan U nhìn thoáng qua Tạo Linh Tử, sau khi được cho phép mới quay sang trả lời.

- A, thì ra là thế!

Một tia nghi ngờ cuối cùng trong lòng Vũ Thái Đầu rốt cuộc đã được buông lỏng, thiên hạ rộng lớn như vậy, xuất hiện những người có tướng mạo tương đồng cũng không phải là chuyện gì hiếm.

- Ha ha, Triệu mỗ biết chắc sẽ làm Thái lão đầu người hoảng sợ, Triệu mỗ lúc mới lần đầu gặp nàng lại càng hoảng sợ hơn, bất quá đáng tiếc cũng không phải là vong thê, nữ tử này tên là Nạp Lan U, chỉ là có tướng mạo giống với vong thê mà thôi!

Tạo Linh Tử cười to nói.

Ở đây có không ít đại tu sư ngày trước chưa từng gặp qua Địa Linh Tiên Tử, hoặc giả khi đó cũng chưa được nổi danh, thậm chí vẫn còn là một phạm nhân, hôm nay thấy được nữ tử này có tướng mạo tương đồng với Địa Linh Tiên Tử ngược lại không có cảm giác gì đặc biệt, có chăng chỉ là bị khuôn mặt xinh đẹp kia thuyết phục mà thôi.

Khi mọi người đã đến đông đủ, đại diện tự nhiên cũng bắt đầu, chúng tu luyện giả nhất nhất hướng Tạo Linh Tử kính rượu chúc mừng, Tạo Linh Tử ngược lại cũng hết mực tiếp nhận.

Tuy rằng Lâm Khiếu Đường kỳ quá vì sao Nạp Lan U đột nhiên trở thành song tu bạn lữ của lão gia hỏa này, nhưng tâm ý của hắn vẫn đặt nhiều hơn trên phương diện luyện đan.

Lâm Khiếu Đường và Nạp Lan U có thể tính là uyên nguyên sâu xa, thế nhưng thực chất hai người lại không có mấy liên quan, nếu có cũng chỉ có thể nói Lâm Khiếu Đường và sư phụ của nàng có quan hệ không rõ mà thôi.

Lâm Khiếu Đường đáp ứng đưa Nạp Lan U phi thăng thượng giới, nhưng là dưới tình huống vạn sự sẵn sàng, mặt khác cũng phải do người ta tự nguyện, Lâm Khiếu Đường tuyệt đối không thể ép buộc nàng. Nếu nữ tử này nguyện ý ở lại hạ giới trở thành song tu bạn lữ một nhân vật đỉnh phong, tự nhiên không có gì là không thể.

Bởi vì đại đa số tu luyện giả có mặt nơi đây Lâm Khiếu Đường đều không hề nhận biết nên cũng không muốn nói chuyện với ai, chỉ ngồi một mình uống rượu rồi suy ngẫm về chuyện tình luyện đan.

Bỗng nhiên một đạo thanh âm cầu cứu cấp thiết truyền đến:

- Lâm tiên bối, cứu cứu ta!

Thần sắc Lâm Khiếu Đường trở nên ngưng trọng, có điều động tác uống rượu vẫn không đình chỉ, ánh mắt thậm chí còn không hề di động.

Trong tình huống như thế này, truyền âm là phi thường nguy hiểm. Bốn phía xung quanh có tới sáu nhân vật đỉnh phong của Chu Võ Quốc, muốn bí mật truyền âm sợ là không thể.

Bất quá nghe được lời này, Lâm Khiếu Đường lập tức suy đoán được Nạp Lan U hơn phân nửa là bị ép buộc, nhưng chuyện này quả thật kỳ quái, chính mình chạy loạn mới may mắn tới được Chu Võ Quốc, cũng không biết nàng như thế nào tới đây được?

Nhưng sau khi phân tích tình thế, Lâm Khiếu Đường cũng không dự định quản việc này, chỉ tiếp tục hồ hững uống rượu.

- Lâm đại ca, cứu ta, nể giao tình chúng ta nhiều năm qua hãy cứu ta đi, nếu không được, thiếp thân chỉ sợ sống không quá được ba ngày!

Trong lòng Lâm Khiếu Đường khe thở dài, nói đến nữ tử này với mình quen biết nhau nhiều năm như vậy, coi như là vì Hoa Tiên Tử cũng không thể thấy chết không cứu, lập tức cẩn thận thi triển một loại bí thuật truyền âm cao thâm nói:

- Vì sao không thể sống quá ba ngày?

Thấy Lâm Khiếu Đường đáp lời, nhân thần có phần u tối của Nạp Lan U lập tức sáng hẳn lên, càng vui vẻ truyền âm nói:

- Chỉ vì ta cùng với thê tử vị lão tổ Tạo Linh Tông này thực sự rất giống nhau, hấn muốn dùng cấm thuật đưa u hồn vị thê tử đã chết cách đây mấy trăm năm triệu hồn trở về từ Địa Minh Chi Giới rồi đoạt xá thiếp thân.

Lâm Khiếu Đường kỳ quái nói:

- Chỉ cần ba ngày là hoàn thành xong?

- Không, triệu hoán u hồn nào có dễ dàng như vậy, coi như là vị Tạo Linh Tử này có tu vi đã đến mức siêu việt đại tu sư cũng rất khó thực hiện, bất quá lão già này cũng không dự định để thiếp thân sống lâu nữa, ba ngày sau sẽ trực tiếp diệt trừ đi hồn phách thiếp thân, chỉ để lại thân thể vô hồn, đợi u hồn thê tử hấn trở về chỉ cần dung hợp một chút là được.

Nạp Lan U khóc nức nở nói.

Lâm Khiếu Đường trầm mặc một hồi, sau đó nói:

- Nạp Lan tiểu thư có tính toán gì không?

- Thiếp thân muốn chạy trốn, thế nhưng trong cơ thể bị lão già kia hạ thiên than độc, một ngày đêm không có giải được sẽ gặp phải thống khổ vô cùng, thỉnh Lâm đại ca cứu ta! Nếu được ta xin tình nguyện bỏ qua phi thăng!

Nạp Lan U thống khổ nói.

Lâm Khiếu Đường không biết bí thuật truyền âm của mình có hay không bị mấy lão quái vật kia phát hiện, nhưng chắc chắn một điều rằng bọn hấn cho dù thăm dò đến cũng tuyệt đối không biết được nội dung nói chuyện, nhiều nhất chỉ cảm nhận được ba động yếu ớt mà thôi.

Tạo Linh Tử vẫn ứng phó việc kính rượu, tựa hồ cũng không có nhận thấy sự biến hóa trên thần sắc Nạp Lan U. Lâm Khiếu Đường càng ý tứ đi tới chúc lão một chén.

Khi buông chén rượu, Tạo Linh Tử còn thưởng thức nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

- Lâm đạo hữu, gần đây danh tiếng của ngươi tại Chu Võ Quốc như mặt trời ban trưa, coi như là Triệu mỗ ngày trước cũng không thể bằng, thật sự là hậu sinh khả úy, một người độc chiến năm vị đại tu sư, cao siêu a! Đến, Triệu mỗ kính ngươi một chén!

- Chỉ là do năm vị đạo hữu nương tay mà thôi, Lâm mỗ cũng chỉ nhờ may mắn!

Lâm Khiếu Đường ứng phó, tay nâng chén rượu rồi một ngụm uống cạn.

- Lâm đạo hữu quá khiêm nhượng, cho dù năm người không hết sức, nhưng mình ngươi độc chiến cả năm đã là chuyện tình hết sức nguy hiểm, thử hỏi toàn bộ Chu Võ Quốc có mấy người dám làm như vậy!

Tạo Linh Tử có vài phần hào khí nói.

Chỉ là trong mắt Tạo Linh Tử chợt lóe lên dị quang, điều này cũng không tránh khỏi mắt Lâm Khiếu Đường, những lão quái vật như này tâm trí xa rộng hơn tu luyện giả bình thường rất nhiều, ánh mắt chính mình và Nạp Lan U lúc đối diện tự nhiên là khó tránh khỏi mắt Tạo Linh Tử.

Trọng yếu hơn nữa cũng là điểm quan trọng nhất đó là thân phận. Trong lòng Lâm Khiếu Đường vẫn biết thân phận chính mình tại Chu Võ Quốc không hề bảo đảm, Nạp Lan U lại đến từ Kỳ Đông, lão quái này không thể không nghi ngờ được.

Bốn phía vang lên những tiếng hoan hô reo mừng, Tào Linh Tông càng phái ra chúng nữ tu nhất nhất hầu hạ các vị đại tu sư, bên người Lâm Khiếu Đường cũng có hai vị nữ tu tuyệt sắc.

Hai nàng đều xinh đẹp quyến rũ, vừa có phần tư sắc lại cực kỳ nhu thuận nghe lời. Bên các bàn khác có không ít đại tu sư không hề kiêng nể ôm trọn vị nữ tu cạnh mình, nhưng Lâm Khiếu Đường đối với hai vị nữ tu bên cạnh cảm thấy không mấy hứng thú, đối lập với hắn là bên bàn của Vũ Thái Đầu, lão già này lại không chút che giấu, liên tục táy máy trên người nữ tử bên cạnh mình.

Tào Linh Tử có chút kỳ quái nói:

- Thế nào? Lâm đạo hữu không thích hai người bên cạnh? Vậy để ta cho gọi hai người khác!

Lâm Khiếu Đường đạm nhiên mở miệng nói:

- Không cần đổi, hai người các nàng là được rồi!

Tào Linh Tử càng thêm kỳ quái nói:

- Nếu Lâm đạo hữu không ghét bỏ, sao không để hai nàng được hầu hạ?

Lâm Khiếu Đường cười nói:

- Lâm mỗ không có thói quen được hầu hạ!

- Ha ha, Lâm huynh, người cũng đừng quá thanh cao, nữ tu của Tào Linh Tông chúng ta chính là tuyệt nhất Chu Võ Quốc, người không cho hầu hạ cũng đừng có hối hận đấy!

Vũ Thái Đầu ngồi phía đối diện đột nhiên cười to nói.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường có chút biến hóa, nhãn thần cũng dần chuyển thành sắc bén, lập tức mở miệng nói:

- Triệu đạo hữu, Lâm mỗ muốn làm một bút giao dịch với ngươi, chẳng biết có được không?

- A? Giao dịch cái gì? Lâm đạo hữu coi trọng thứ gì của bản phái xin cứ nói!

Tào Linh Tử sắc khoái nói.

- Lâm mỗ muốn đổi Nạp Lan tiểu thư!

Lâm Khiếu Đường bình thản uống một ngụm rượu nói.

Một lời nói ra khiến cho tiếng huyền não bên trong đại điện nhất thời an tĩnh hẳn, trong nháy mắt tất cả ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Lâm Khiếu Đường và Tào Linh Tử.

Bầu không khí trong toàn bộ đại điện dường như bị đóng băng lại, thậm chí còn cảm giác thấy mùi thuốc súng đậm đặc.

Vũ Thái Đầu cũng kỳ quái nhìn Lâm Khiếu Đường, đối với yêu cầu vị Lâm đạo hữu này đột nhiên đưa ra không thể lý giải nổi, phụ phụ Thiên Du cũng đồng dạng không thể lý giải nổi nhìn sang Lâm Khiếu Đường, ở trong mắt bọn họ, một nữ tử tu vi chỉ có linh hồn giai hậu kỳ thực không đáng để phát sinh ngăn cách với Tào Linh Tông.

556. Chương 542: Tam Kích (thượng).

Sắc mặt Tào Linh Tử nhất thời trầm hẳn xuống, khí nguyên trên người cuộn cuộn tuôn ra, tùy thời đều có thể xuất thủ.

Một tu luyện giả tại ngay lễ song tu đại điển của mình bị một gã tu luyện giả khác đề nghị dùng vật phẩm khác đổi lấy bạn nữ song tu, điều này quả thực vô cùng nhục nhã.

Bất quá Tào Linh Tử cũng biết hôm nay trước mặt bao nhiêu người, quan hệ vô cùng phức tạp nên vẫn cố nhịn xuống, trầm sắc mặt nói:

- Lâm đạo hữu, yêu cầu của người như vậy là muốn thị uy với Triệu mỗ?

Lâm Khiếu Đường đề phòng toàn thân, sự phẫn nộ trên người Tào Linh Tử đang không ngừng cuộn cuộn hướng tới chính mình, bất quá biểu tình lại vô cùng bình thản nói:

- Lâm mỗ tuyệt không có ý này, nguyên bản cũng không muốn đưa ra yêu cầu như vậy, chỉ là vị Nạp Lan tiểu thư này là bạn cũ lâu năm của Lâm mỗ, với Lâm mỗ có điểm uyên nguyên sâu xa, Lâm mỗ ngày trước lang bạt, sau bao ngày mất đi liên hệ được gặp lại tại đây, chuyện cũ dâng trào bởi vậy mới có lời như vậy.

Tào Linh Tử hừ lạnh một tiếng nói:

- Làm càn, Lâm đạo hữu dám tại song tu đại điển của ta nói tới chuyện năm xưa, người cho rằng đánh thắng năm tên đại tu sư là có thể tung hoành thiên hạ được sao? Hôm nay Triệu mỗ liền cho người biết thế nào là đại đạo tu luyện đỉnh phong.

Nói xong Tào Linh Tử liền muốn xuất thủ, Vũ Thái Đấu vẫn quan sát tình thế, vừa thấy không được liền nhanh miệng nói:

- Triệu huynh không nên xung động, có chuyện gì cứ bình tĩnh nói chuyện, chỉ vì một nữ tu làm như vậy thực không đáng, lời lão phu nói lúc trước người cũng không nên quên đó, việc kia với là quan trọng nhất!

Vũ Thái Đấu nói xong trong nháy mắt liền có hậu quả, Tào Linh Tử lập tức thu hồi khí thế, càng liếc mắt nhìn sang Vũ Thái Đấu và bốn nhân vật đỉnh phong còn lại.

Tào Linh Tử sau khi cố kìm nén cơn tức giận, lạnh lùng nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

- Nếu là Triệu mỗ không đồng ý người sẽ thế nào? Tại chỗ cướp người sao?

Lâm Khiếu Đường vẫn thủy chung giữ vẻ thong dong vốn có, nghe được lời này liền cười nói:

- Triệu đạo hữu không cần nghĩ quá mức cực đoan, Lâm mỗ chỉ muốn đơn thuần làm một bút giao dịch, lẽ nào Triệu đạo hữu ngay cả việc Lâm mỗ muốn lấy ra vật gì hoán đổi cũng không có hứng thú sao?

Tào Linh Tử cố kìm nén cơn tức giận trong lòng, con mẹ nó còn hăng hái cái rắm gì nữa, làm trò đoạt thiếp trước mặt nhiều người như vậy coi như là tu luyện giả cấp thấp cũng không nhìn được hưởng chi hấn là một tông sư đứng đầu, càng là nhân vật đỉnh phong tại Chu Võ Quốc.

Hôm nay nếu còn nhẫn nhịn sợ rằng tất cả chúng tu luyện giả nơi đây sẽ cho rằng chính mình sợ hãi gã thanh niên mặc tử bào này mất.

Lấy tính tình ngày trước của Tào Linh Tử khẳng định là đã ra tay, thế nhưng ngày hôm qua Vũ Thái Đấu tự mình đăng môn báỉ phỏng còn đưa tới một tin tức trọng yếu.

Chỉ cần bấy nhân vật đỉnh phong kết hợp liền có thể thuận lợi phi thăng thượng giới, vạn sự đã sẵn sàng chỉ còn thiếu gió đông. Trước mặt vị Lâm đạo hữu này chính là đối tượng thứ bảy cần phải mượn hơi.

Người này cũng là tu luyện giả duy nhất có thể tìm được hiện nay, tu vi của những người khác còn xa mới đủ tư cách tham dự.

Đây là nguyên nhân duy nhất khiến Tào Linh Tử không bạo phát cơn giận của mình, hơn nữa ngoài khả năng lớn thành công lúc phi thăng, hấn cũng có thêm cơ hội cứu vị vong thê của mình, tu luyện giả trên thượng giới thần thông quảng đại, trong con mắt tu luyện giả hạ giới bọn họ không khác gì tồn tại so với thần tiên, có một loại sùng tín như phàm nhân đối với tu luyện giả vậy.

Tào Linh Tử cũng tin tưởng thần thông pháp thuật trên thượng giới tất nhiên càng thêm tinh diệu, càng thêm có cơ hội cứu vị vong thê trở về.

Sau khi Lâm Khiếu Đường dứt lời, trên mặt Tào Linh Tử lập tức xuất hiện vẻ chần chừ bất định, trạng thái quỷ dị này tại trong mắt chúng tu luyện giả thấy được dường như Tào Linh Tử có chút kiêng kỵ với thanh niên mặc tử bào này.

Dưới sự ngầm đồng ý của Tào Linh Tử, Lâm Khiếu Đường nhẹ giọng:

- Địa vương nguyên tinh đổi lấy Nạp Lan tiểu thư, chẳng biết có được không?

Bốn tiếng địa vương nguyên tinh từ trong miệng Lâm Khiếu Đường phát ra khiến cho toàn bộ chúng nhân trong đại điện phải khiếp lạnh.

Loại bảo bối nghịch thiên như vậy chẳng lẽ còn tồn tại dưới hạ giới sao? Trên mặt hơn mười vị đại tu sư còn hiện rõ vẻ nghi ngờ khó có thể tin được.

Vũ Thái Đầu, Bất Chu Song Tử Tinh và phu phụ Thiên Du đều mở tròng mắt kinh dị, phải biết rằng địa vương nguyên tinh chính là một loại linh vật có tác dụng tăng nguyên tốt nhất.

Có thể nói, địa vương nguyên tinh chính là cực phẩm tăng nguyên đan do thiên địa chi nguyên tự vận hành luyện hóa ra, so với linh linh vương có tác dụng lớn hơn không biết bao nhiêu lần, coi như để nguyên đan cũng khó lòng so sánh được.

Dù là linh vương đan ngũ tinh có hiệu quả đặc biệt thế nào đi nữa nhưng so với địa vương nguyên tinh vẫn còn xa không bằng, quan trọng hơn nữa dùng vật này vào luyện chế đan dược có thể biến đan dược bình thường biến thành cực phẩm, hơn nữa cũng là thành phần chủ chốt duy nhất dùng để luyện chế để linh đan.

Nếu có thể luyện chế ra một viên để linh đan, coi như là khí nguyên dưới hạ giới có loăng đến mấy cũng có hai thành tỉ lệ đột phá thành công địa vương hậu kỳ đỉnh phong bước vào cánh cửa để giai, thọ nguyên cũng bởi vậy tăng thêm mấy trăm năm, thậm chí là ngàn năm, trở thành một vị vương giả chân chính của hạ giới.

Nạp Lan U lúc này cũng phi thường giật mình, đôi mắt đẹp ngược nhìn Lâm Khiếu Đường với vẻ không thể tin tưởng, nàng thật sự không thể ngờ tới Lâm Khiếu Đường dĩ nhiên lại lấy ra vật phẩm quý giá như vậy để trao đổi chính mình, không biết vì sao tại sâu trong nội tâm đang dần dấy lên một tia cảm động mơ hồ.

Trong cuộc đời này của Nạp Lan U, ngoại trừ sư phụ nàng là Hoa tiên tử, ngoài ra không còn một ai coi trọng nàng như vậy, cho dù có một vài nam tu muốn lấy lòng nhưng đó chỉ là vẻ mặt ngoài, đơn giản chỉ vì tướng mạo, thân phận và địa vị nàng khi đó, nói chung là ai cũng mang theo vài phần mục đích..

Trong lòng Tạo Linh Tử nguyên bản tràn đầy tức giận lúc này cũng có tia xúc động, địa vương nguyên tinh xác thực là thứ cực tốt, tưởng chừng đã tuyệt chủng, ước nguyện cứu sống lại vong thê cũng không phải một sớm chiều có thể hoàn thành, một nữ tử linh hồn giai xác thực không tính là gì, huống hồ thể chất nữ tử này ngay cả làm lô đỉnh cũng còn khó khăn.

Tạo Linh Tử đã động tâm thế nhưng vẫn còn một chút hoài nghi, dù sao địa vương nguyên tinh từ mấy ngàn năm trước đã bị chứng thực không thích hợp ngưng tụ tại hạ giới, cũng không còn khả năng hình thành được nữa.

Lâm Khiếu Đường tự nhiên nhìn ra thần sắc biến hóa của Tạo Linh Tử, tay động một cái, một viên cầu màu vàng cỡ đầu ngón tay út đã xuất hiện trên tay.

Trên viên cầu tản mát ra thánh nguyên khí cực kỳ nồng đậm, không thể sai được, chính là thánh nguyên khí chứ không phải khí nguyên bình thường.

Chúng tu luyện giả bên trong đại điện lần thứ hai trở nên kinh sợ, ai nấy cũng khó kìm lòng để lộ ra vẻ tham lam, đối với loại bảo bối nháy mắt có thể đề cao tu vi như vậy quả thực muốn kìm lòng là một việc phi thường khó khăn.

Bất quá có sáu nhân vật đỉnh phong Chu Vô Quốc có mặt nơi đây, những vị đại tu sư này tự nhiên không dám làm xằng bậy.

Mấy người Vũ Thái Đầu nhìn thấy địa vương nguyên tinh cũng không ngớt mơ mộng, ngay cả bọn họ cũng là lần đầu tiên được thấy loại bảo bối chỉ có trong truyền thuyết này.

Thần sắc Tạo Linh Tử lúc này cũng hòa hoãn đi không ít, thế nhưng vẫn chưa muốn đáp ứng, trước mặt nhiều người như vậy dùng song tu bạn hữu làm vật trao đổi thực sự quá mất mặt.

Đúng lúc này Linh Dược Lão Tổ vẫn một bên bồi rượu đột nhiên tiến lên, nhỏ giọng một câu, Tạo Linh Tử vừa nghe, sắc mặt liền có chút biến hóa, tiếp đến liền gật đầu một cách không quá tình nguyện.

Tạo Linh Tử cẩn thận dò xét địa vương nguyên tinh trong tay Lâm Khiếu Đường một hồi, xác nhận không có lầm lẫn mới nói:

- Trao đổi thiếp thất cũng không phải không thể, bất quá hôm nay là song tu đại điển của Triệu mỗ, Lâm đạo hữu làm như vậy phá hỏng mỹ sự của ta, một hồi trao đổi này sợ là tiện nghi cho Lâm đạo hữu!

557. Chương 543: Tam Kích (hạ).

Lâm Khiếu Đường sớm đã đoán được không sẽ không dễ dàng trao đổi như vậy, nhân tiện nói:

- Triệu đạo hữu muốn sao xin cứ nói, chỉ cần Lâm mỗ có thể tự nhiên sẽ đáp ứng!

Thần sắc Tạo Linh Tử một ngưng, biểu tình nghiêm túc nói:

- Hừ, Lâm đạo hữu đương nhiên làm được..., chỉ cần có thể bình yên tiếp hai kích của Triệu mỗ liền có thể tiến hành trao đổi!

Mọi người vừa nghe nói vậy nhất thời trở nên hăng hái, Tạo Linh Tử nhiều năm thất tung, ngày hôm nay lần thứ hai xuất hiện, tu vi rõ ràng đề cao hơn rất nhiều, mà vị thanh niên mặc tử bào này gần đây nghe đồn vô cùng kỳ diệu, tuy không có bao nhiêu người chân chính gặp qua rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, hay chỉ do lời đồn thổi mà thôi.

Bất quá mọi người có mặt ở đây hầu như không ai cho rằng thanh niên mặc tử bào có thể bình yên vô sự tiếp được ba kích của Tạo Linh Tử. Cho dù vị thanh niên mặc tử bào này thần thông đến mấy nhưng khẳng định không thể so sánh với Tạo Linh Tử đã sống mấy trăm năm, hưởng hô ngày trước Tạo Linh Tử có Địa Linh Tiên Tử làm song tu bạn lữ, tuy là bầu bạn nhưng hơn phân nửa coi như là đồ đệ Địa Linh Tiên Tử rồi.

Bởi vậy thần thông Tạo Linh tử là phi thường cao, đặc biệt những người từng lĩnh giáo qua nghĩ đến càng thấy run trong lòng.

Đôi mắt Vũ Thái Đẩu hơi có chút lo lắng, tất cả công tác chuẩn bị đã ổn thỏa, khe nứt không gian cũng đã tìm được, chỉ cần chờ đạo phong ẩn kia hoàn toàn mở liền có thể ném thử phi thăng. Hai vị một già một trẻ này dù bất luận một ai thụ thương cơ hồ đều ảnh hưởng đến kế hoạch, vạn nhất thương thế quá nặng chỉ sợ ảnh hưởng tới đại kế phi thăng sau này.

- Triệu huynh, Lâm huynh, hai vị luận bàn là được, không nên hủy đi đại diện vô tội a!

Vũ Thái Đẩu bỗng nhiên hô.

Tạo Linh Tử và Lâm Khiếu Đường tự nhiên nghe ra ý tứ của Vũ Thái Đẩu, hai người cũng rõ ràng nhận biết lợi hại, chỉ là trong lòng Lâm Khiếu Đường không ngừng cười khở, có hay không lưu thủ hần nào được quyền chủ động, chỉ còn nhìn xem Tạo Linh Tử muốn thế nào, dù sao chính mình phá hỏng mỹ sự của người ta, hơn nữa còn làm trò trước mặt bao nhiêu chứng tu luyện giả, Tạo Linh Tử mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì đáp ứng giao dịch nhưng trong lòng tự nhiên vẫn vô cùng căm tức.

Đưa ra yêu cầu ba kích, Tạo Linh Tử rõ ràng muốn kiểm lại chút mặt mũi, chứng minh một chút rằng chính mình có thực lực của một nhân vật đỉnh phong.

Hai người bay ra khỏi đại điện hướng thẳng lên không trung, hơn một ngàn tu luyện giả phía dưới cũng ngừng lại tiệc rượu ngửa mặt quan sát, ai nấy cũng đều vô cùng hứng thú nhưng song song với đó cũng có phần lo lắng hai người không thể thu tay làm liên can đến mình.

Đối với thanh niên mặc tử bào, chứng tu luyện giả không biết được nhiều lắm nhưng Tạo Linh Tử thì bọn họ hết sức quen thuộc, lão thất phu này nếu muốn sử dụng toàn lực, chỉ sợ toàn trường có hơn phân nửa tu luyện giả khó lòng nguyên vẹn trở về.

- Mời!

Lâm Khiếu Đường đứng giữa không trung, thản nhiên nói.

Tạo Linh Tử không hề khách khí, lạnh lùng nhìn Lâm Khiếu Đường nói:

- Họ Lâm, hôm nay Triệu mỗ mất hết mặt mũi vì ngươi, bắt quá hơn phân nửa là do lão già Vũ Thái Đấu kia, tiểu bối như ngươi còn chưa đủ tư cách sĩ diện trước mặt Triệu mỗ! Ba kích này là răn dạy ngươi, cẩn thận mà tiếp, nếu để chết dưới tay Triệu mỗ cũng chỉ có thể tránh ngươi hôm nay quá vô lý. Còn địa vương nguyên tinh Triệu mỗ vẫn có thể đoạt lấy từ thi thể ngươi.

Lâm Khiếu Đường nghe xong vậy cổ họng liền cảm thấy hơi khàn, Tào Linh Tử xem ra thật không có ý định lưu thủ, xem ra cần phải chăm chú ứng phó rồi, nếu chính mình tiếp được, Tào Linh Tử liền hoàn thành giao dịch địa vương nguyên tinh, còn nếu không thể thì chính mình sẽ bị giết chết, Tào Linh Tử vẫn như có được địa vương nguyên tinh, cả hai trường hợp đối với lão mà nói không có gì khác biệt.

Sát ý trong mắt Tào Linh Tử chợt lóe, trên tay đã thấy cầm một thanh phi kiếm, kiếm này bên ngoài có màu vàng đất, dáng vẻ rất nặng, thân kiếm còn có không ít hoa văn đồ án.

- Kiên vương phi kiếm!

Vũ Thái Đấu giật mình nói, không nghĩ tới Tào Linh Tử vừa lên đã dùng tới bảo bối lợi hại như vậy, trong lòng lập tức mất lạnh nhưng cũng không thể ngăn cản, Bất Chu Song Tử và phu phụ Thiên Du cũng không biết làm sao, nguyên bản bọn họ cũng không cho rằng Tào Linh Tử sẽ toàn lực ứng phó như vậy.

Khi Lâm Khiếu Đường thấy Tào Linh Tử lấy ra phi kiếm đã lập tức thăm dò qua, tử mang tuệ nhãn trong mắt càng liên tục lấp lánh, thanh phi kiếm này không phải là chuyện đùa.

- Kích thứ nhất!

Tào Linh Tử khẽ quát lên một tiếng, khí nguyên trên người càng bùng phát, phi kiếm trong tay hóa thành một đạo hoàng mang bắn tới.

Tại phạm vi cực lớn xung quanh mũi hoàng mang còn phát ra một loại khí mang màu vàng như sóng biển cuộn cuộn ập đến.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường ngưng trọng, không dám có bất luận chút sơ ý nào, hồn nguyên kiếm sớm được chuẩn bị, dẫn theo tử hỏa chi diễm bắn ra ngoài.

Ầm!

Hai phi kiếm trên hư không va chạm mãnh liệt, bộc phát ra tiếng bạo tạc cực lớn.

Sóng khí cuộn cuộn như phô thiên cái địa, từng trận sóng xung kích cường đại cũng được tạo ra trong nháy mắt.

Chúng tu luyện giả phía dưới đều vận hộ thể chân khí phòng thân, người có tu vi yếu một chút thậm chí còn phải phóng ra pháp bảo để chống lại những sóng xung kích này.

Kích thứ nhất nhìn như đơn giản nhưng kỳ thực uy lực lại vô cùng lớn, chỉ là tương đối tập trung tại một điểm, còn nếu như là công kích trên phạm vi rộng, người bị bắn trúng không bị phá hủy thân thể thì linh nguyên coi như cũng bị trọng thương.

Tào Linh Tử hơi sửng sốt, không nghĩ tới đối phương dĩ nhiên có được pháp bảo đồng cấp với mình, không chỉ thông dong đỡ một kích này, nhìn thoáng qua dường như còn chưa dùng tới toàn lực.

- Kích thứ hai!

Thanh âm Tào Linh Tử càng trầm nặng hơn, sắc mặt cũng có điểm khó coi. Lúc này ý niệm chỉ có riêng một là trực tiếp diệt sát đối thủ, không còn bận tâm tới đại kế phi thăng gì đó, công kích thì triển ra tự nhiên không còn vướng tay như lần thứ nhất nữa.

Quanh thân Tào Linh Tử lập tức bày ra một trăm lẻ tám thanh kiên vương phi kiếm khiến cho chúng tu luyện giả dưới tràng một trận kinh hô không ngớt. Một kiếm đã đủ hủy thiên diệt địa, lần này một lúc xuất ra tới một trăm lẻ tám thanh, lẽ nào muốn san bằng toàn bộ Tào Linh Tông sao?

Lâm Khiếu Đường nuốt vội một ngụm nước bọt, đối với lối xuất thủ của Tào Linh tử mơ hồ có chút khó chịu trong lòng, nguyên niệm chợt lóe, bảy mươi hai thanh tử kim thương đã thấy xuất hiện quanh người, toàn bộ hư không nhất thời bị vây trong ánh tử kim chói mắt.

- Đi!

Lâm Khiếu Đường vừa định thần quát lớn một tiếng, bảy mươi hai thanh tử kim thương dựa theo Thượng huyền tử kim thương trận sắp thành hàng hóa thành tử mang bắn đi.

Sắc mặt chúng tu luyện giả phía dưới ai nấy đều kinh hãi, chỉ sợ hôm nay thoát không được liên can trong lúc hai người này so đấu, tất cả đang bắt đầu hối hận khi tới tham gia song tu đại điển chó má này.

Nhưng ngay lúc chúng tu luyện giả chuẩn bị xoay người bỏ chạy, Vũ Thái Đấu, Bất Chu Song Tử Tinh và phụ phụ Thiên Du đã xuất thủ, dưới sự liên thủ của năm người, một hộ tráo phòng ngự thật lớn được hình thành, bao bọc lấy toàn bộ Tạo Linh đại điện và chúng tu luyện giả dưới sân.

Linh Dược Lão Tổ thấy tình thế không ổn cũng vội vàng mở bộ phận kết trận bên trong Tạo Linh đại điện, hai đạo kết trận phòng ngự lập tức được khởi động, tiến hành bảo hộ toàn bộ Tạo Linh Tông.

Oanh...phanh...oanh...

Trận trận những tiếng sấm rền vang lên trên bầu trời, cứ mỗi trận vang lên báo hiệu một hồi công kích, đón đỡ vô cùng kịch liệt.

Toàn bộ không gian như run lên, nếu không phải do ngũ đại cao thủ liên hiệp chống đỡ, chỉ sợ trong hơn một ngàn tu luyện giả ở đây có không ít người phải chết oan uổng.

Tử mang đại thiểm, hầu như che kín nửa bầu trời, phần nửa còn lại chính là một màu hoàng mang, khí lãng cuộn cuộn, sóng xung kích tàn phá khắp nơi, lúc này toàn bộ thiên địa đã dần trở nên biến sắc.

Một ngọn núi cách đó hơn mười dặm bởi không được phòng hộ, toàn bộ phần đỉnh núi hơn trăm trượng đã bị nghiền thành bụi phấn.

Nhìn thấy một màn này, nét mặt chúng tu luyện giả đều nổi trận kinh sắc, thần thông của tu luyện giả đỉnh phong thực sự quá mức kinh khủng, tuyệt đối không thể nói dùng chiến thuật biến người có thể chiến thắng họ được, khác biệt ở đây đã không còn tính về cấp bậc nữa rồi.

Một kích này giằng co kéo dài trong thời gian nửa nén hương mới đình chỉ, nét mặt già nua của Tạo Linh Tử càng thêm trầm nặng, họ Lâm kia độc chiến năm tên đại tu sư xem ra cũng không phải lời đồn đại lung tung.

- Lâm đạo hữu, một kích tối hậu này hãy cố gắng tiếp trọn!

Tạo Linh Tử vừa nói, ánh mắt vừa lóe lên từng tia sắc lạnh.

558. Chương 544: Ngũ Hành Thánh Châu Đại Địa Châu.

Trước người Tạo Linh Tử đột nhiên xuất hiện một khối châu màu vàng, đường kính ước chừng một tấc, trên hạt châu phát ra một lượng khí nguyên vô cùng đáng sợ.

Vũ Thái Đấu hé mắt, nói:

- Tạo Linh Tử cư nhiên muốn sử dụng thứ này, lão già kia xem ra đã bị bức tới cùng rồi!

Phụ phụ Thiên Du đều nhìn thấy vẻ dị sắc trong mắt đối phương, Bất Chu Song Tử càng cả kinh, hiển nhiên mấy người có ấn tượng vô cùng sâu sắc với hạt châu này.

Chính là địa châu thuộc ngũ hành thánh châu.

Châu này chính là do ngày trước Địa Linh Tiên Tử bằng vào sự cường đại của pháp thuật hệ thổ, xuyên qua đáy biển tìm được trong một tòa động phủ hoang phế. Lúc đó động phủ được một con viễn cổ dị thú thủ hộ, dị thú này đã đạt tới cấp mười lăm, cấp bậc cao nhất có thể tồn tại dưới hạ giới.

Sau khi Địa Linh Tiên Tử và con dị thú này đại chiến mười ngày mười đêm mới có thể đánh gục được nó, bản thân cũng bị trọng thương. Nhưng cuối cùng cũng mang được đại địa châu trong ngũ hành thánh châu trở về.

Việc này khi đó gây kinh động toàn bộ Chu Võ Quốc, bởi vì ngũ hành thánh châu không thể tồn tại dưới hạ giới.

- Tiểu tử hãy cẩn thận, hạt châu này so với thiên nguyên thánh bảo còn muốn cao cấp hơn, cùng loại với hạt châu này có năm khóa, nếu có thể thu thập đầy đủ hết, sẽ có uy lực vô cùng kinh người, công thủ cân đối, tu luyện giả hoàng giai nếu có loại bảo bối này thì có thể đánh một trận với tu luyện giả cấp bậc chí tôn.

Kỳ Áo kinh hô.

Lâm Khiếu Đường tuy rằng chưa từng thấy qua hạt châu này, đây cũng là lần đầu tiên nghe nói đến, thế nhưng từ trên hạt châu tản mát ra khí nguyên và linh cảm cũng có thể phán đoán ra hạt châu này không hề đơn giản.

Con người Lâm Khiếu Đường mạnh mẽ co rút lại, khí nguyên toàn thân tuôn ra, bốn phía nhất thời nổi trận cuồng phong, cả thiên địa bị một đạo tử mang bao phủ.

Khí nguyên trên người Lâm Khiếu Đường đang bắt đầu tụ tập lại rồi bốc cháy, hình thành tử sắc hỏa diễm giống như một loại hệ thể chân khí, cuối cùng nó còn hóa thành thực thể dạng viên trảo trong suốt.

Bảy mươi hai thanh tử kim thương xoay tròn quanh thân Lâm Khiếu Đường, Tào Linh Tử thấy đối phương không có ý định thay đổi pháp bảo, trên mặt đã hiện lên một tia châm chọc.

Đại địa châu và kiền vương phi kiếm vừa rồi hoàn toàn khác biệt, cấp bậc pháp bảo cũng không cứ phải nhiều mới là lợi hại, lúc này lòng tin đã thương đối phương của Tào Linh Tử lại càng tăng thêm vài phần.

- Đi!

Tào Linh Tử vung tay, đại địa châu lập tức phá không bay đi.

Vừa thoát khỏi lòng bàn tay Tào Linh Tử, đường kính đại địa châu đã thấy tăng vọt lên hơn trọng. Trên bề mặt hạt châu cũng không phải toàn bộ trơn nhẵn mà là những đường hoa văn gồ ghề, bộ dáng so với địa hình bề mặt đại địa có phần tương tự.

Lực lượng vô hình phát ra từ đại địa châu khiến Lâm Khiếu Đường cảm giác không gian xung quanh phát sinh một chút cải biến, phẳng phất như địa chấn.

Toàn bộ không gian đột nhiên xuất hiện ba động kịch liệt, một loại giao động giống như động đất cực kỳ kịch liệt, sóng địa chấn như thủy triều không ngừng trào đến.

Từ lần bế quan cuối cùng, đây là lần đầu tiên Lâm Khiếu Đường cảm giác thấy một loại nguy hiểm cực độ.

- Tiểu tử, đây là lực lượng từ sự phẫn nộ của đại địa, bất quá tiểu oa nhi kia chỉ có thể phát huy được một phần vạn lực lượng của nó, nếu như lão phu khôi phục lại phong ấn nguyên lực, công kích bậc này bất quá chỉ giống như bữa sáng, thứ tốt như vậy lại rơi vào tay kẻ ngu ngốc chẳng khác vật tầm thường, thật sự đáng tiếc!

Kỳ Áo bỗng nhiên nói.

Lâm Khiếu Đường lúc này tập trung nguyên niệm, toàn thân đề phòng, đối với lời Kỳ Áo cũng chỉ là nghe một chút thôi. Kỳ Áo tự nhiên có thể khinh thường bởi vì tầm nhìn của lão rất cao, Lâm Khiếu Đường dù sao cũng không có được loại trình độ như thế, đối với sóng địa chấn đang công kích tới tự nhiên vô cùng kiêng kỵ.

Lâm Khiếu Đường điều khiển bảy mươi hai thanh tử kim thương tản ra tử diễm, hồ quang màu vàng càng lập thành một bức màn chống đỡ sóng địa chấn công kích.

Tào Linh Tử vung tay, sóng đạo chấn lại càng mạnh thêm một cấp, phương viên trăm dặm xung quanh dưới tác dụng của đại địa châu trở nên rung động kịch liệt.

Chúng tu luyện giả phía dưới đều giống như chim sợ cành cong, sắc mặt ai nấy đều vàng như đất, phẳng phất như thấy ngày tận thế, không gian sụp đổ, người người tuyệt vọng.

Sắc mặt mấy người Vũ Thái Đấu lúc này dần nghiêm trọng, ngày trước Vũ Thái Đấu và Tào Linh Tử đã từng đánh qua một trận, Tào Linh Tử cũng không có tỏ ra thực lực như lúc này, khi đó Tào Linh Tử tuy

có đại địa châu trong tay nhưng không cách nào điều khiển, hiện tại cách đó mấy trăm năm không ngờ hẳn lại có thể phát huy đại địa châu tới trình độ này, xem ra mấy trăm năm qua Tạo Linh Tử cũng không phải rong chơi.

Ngay lúc sóng địa chấn gặp phải ngăn cản từ các thủ đoạn phòng ngự của Lâm Khiếu Đường, trung tâm sóng địa chấn càng hình thành một ngọn núi mờ ảo, chính giữa còn có một cửa khẩu lớn, bên trong ngưng tụ từng dòng hồng quang bắn ra ngoài.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường đại biến, phóng xuất ra toàn bộ nguyên lực, khê quát một tiếng:

- Phá!

Thanh tử kim thương chủ bỗng nhiên lớn lên năm trượng nhắm hướng cửa miệng bắn ra hồng quang đậm tới. Oanh một tiếng như sơn băng địa liệt.

Thanh tử kim thương cực lớn cường ngạnh ngăn trở hồng quang, hình dáng tử kim thương cũng không ngừng biến đổi.

Chúng tu luyện giả phía dưới được một phen mở rộng tầm mắt, hiển nhiên đây là lần đầu tiên họ chứng kiến một loại dị bảo có thể trong nháy mắt biến lớn như vậy.

Tạo Linh tử vẫn mười phần tự tin lúc này cũng ngưng sắc mặt, không nghĩ tới thương bảo của gã tử bào thanh niên lại còn ẩn chứa huyền cơ như vậy.

Thanh tử kim thương kia biến lớn tới hơn mười trượng mới dừng lại, lúc này nó đã hoàn toàn áp chế hồng quang đang trực trào phun ra.

Thanh cự hình tử kim thương còn thẳng hướng đại địa châu đang trôi nổi giữa không trung, sắc mặt Tạo Linh Tử kinh hãi, muốn thu hồi đại địa châu nhưng vẫn chậm một bước.

Phịch một tiếng, cự hình tử kim thương đâm thẳng chính diện vào đại địa châu, bất quá cả hai kiện pháp bảo đều là đỉnh cấp nên đại địa châu cũng không hề bị đâm thủng, chỉ là bị đẩy lui ra, các công năng của nó cũng bị ngưng lại, sóng địa chấn càng lúc càng nhỏ dần.

Tạo Linh Tử chỉ cảm thấy khí huyết bốc lên, thiếu chút nữa nhịn không được thổ ra một bùm máu, cũng may tu vi hần thâm hậu, rất nhanh liền khôi phục nên không bị thụ thương.

Lúc này Lâm Khiếu Đường cũng không tốt hơn là bao, một kích vừa rồi đã dùng tới toàn lực, lòng bàn tay ứa đầy mồ hôi, bất quá vẫn còn hoàn hảo trụ vững. Thấy rõ trận đấu pháp đã kết thúc nhưng có không ít tu luyện giả vẫn chưa thể nghĩ ngơi khi dư chấn vẫn còn.

Nghĩ đến một hồi ra uy phủ đầu không thực hiện được, sắc mặt Tạo Linh Tử càng thêm âm trầm, mở miệng nói:

- Ba kích đã qua, Lâm đạo hữu đều hoàn thành, sự việc đến đây là xong, nữ tử kia người hãy mang đi, lưu lại địa vương nguyên tinh.

Lâm Khiếu Đường không nói gì thêm, vung tay ném địa vương nguyên tinh về phía đối phương. Tạo Linh Tử sau khi nhận được địa vương nguyên tinh, sắc mặt cũng tốt hơn, mặt mũi tuy bị mất nhưng lại thu được một món cực phẩm bảo bối xem ra vẫn thực tế một ít.

Trên thực tế, một khóa địa vương nguyên tinh đối với Lâm Khiếu Đường mà nói chỉ là một phần nhỏ, lần đó Lâm Khiếu Đường thu thập được mười khóa địa vương nguyên tinh, kích cỡ cũng không đồng nhất, lúc này đưa ra trao đổi chỉ là khóa nhỏ nhất mà thôi. Đây là thứ cực kỳ trân quý, bèo là chỉ có một khóa vừa rồi, Lâm Khiếu Đường tuyệt sẽ không lấy ra làm vật giao dịch, cũng bởi trong tu luyện nó có trợ giúp rất lớn bởi thể tu luyện giả ai ai cũng muốn giữ lại cho bản thân mình dùng.

Lâm Khiếu Đường phi thân xuống, đi vào bên trong đại điện, đạm nhiên nhìn Nạp Lan U nói:

- Người tự do rồi, đi thôi!

Nạp Lan U cũng không hề lên tiếng, đi tới bên người Lâm Khiếu Đường, tất cả sự tình vừa rồi nàng đều nhìn cả trong mắt, Lâm Khiếu Đường phải mạo hiểm thế nào trong lòng nàng cũng rõ, bởi vậy đối với vẻ ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại là một hảo nam tử có một loại cảm giác nói không nên lời.

Hồi tưởng lại, nhân thân Nạp Lan U nhìn Lâm Khiếu Đường dần trở nên ngây ngốc, cảm giác như hiểu mà không hiểu, nhưng mặc kệ thế nào đi nữa thì người này đối với nàng chính là một người đáng tin cậy, tựa như sư phụ vậy.

- Thế nào còn không đi, đứng ở phía sau ta làm gì?

Lâm Khiếu Đường liếc mắt nói.

Nạp Lan U cúi đầu nói:

- Đứng ở vị trí này tương đối thoải mái!

Thần sắc Lâm Khiếu Đường khẽ nhúc nhích nhưng cũng không nói gì thêm, hiện tại lễ song tu đại điển không thể tiến hành, nếu hắn còn đứng chỗ này với Nạp Lan U thì càng thêm kỳ quái, thân ảnh khẽ động liền hướng phía biệt viện Tào Linh Tông bay đi.

Nạp Lan U một đường theo sau, Lâm Khiếu Đường cũng chẳng nói đồng ý hay không, cả hai người cứ thế yên lặng đi tới khu biệt viện.

Lâm Khiếu Đường vừa vào trong phòng liền tiến vào trạng thái điều tức, Nạp Lan U lẳng lặng đợi tại cửa, do dự một hồi rồi cũng đi vào một gian trong biệt viện, thay lại y phục của chính mình dùng hàng ngày, càng tháo tất cả đồ trang sức, chỉ chốc lát Nạp Lan U đã khôi phục lại bản sắc vốn có, so với nữ tử ngày đó Lâm Khiếu Đường gặp bên ngoài thành Tân La không mấy khác biệt, chỉ là trong ánh mắt có thêm một phần u buồn, không còn sáng láng như ngày xưa.

Tào Linh Tử sau khi hướng chúng tu luyện giả nói vài câu liền để lại chương môn và các trưởng lão Tào Linh Tông lưu lại, chính mình nói thêm vài câu với mấy người Vũ Thái Đấu rồi đi tới động phủ của mình nằm trong khu vực cấm địa của Tào Linh Tông, thu được địa vương nguyên tinh tự nhiên phải hảo hảo nguyên cứu một phen.

Vũ Thái Đấu nguyên vốn muốn nhân ngày vui của Tào Linh Tử đến đây thương lượng một chút việc phi thăng, lại không nghĩ tới sự tình đến bước này, bàn bạc công việc lúc này hiển nhiên không còn thích hợp nữa.

Phụ phụ Thiên Du chỉ là đến chúc mừng, hai người tuy rằng sớm đã biết kế hoạch của Vũ Thái Đấu nhưng không nhiệt tình cho lắm thậm chí biểu hiện còn cực kỳ lãnh đạm, đối với khe nứt không gian cả hai người đều vô cùng hứng thú nhưng lại không hề tán thành tập hợp bảy gã tu luyện giả đỉnh phong cùng tiến hành phi thăng.

Thiên Dương Tử và Vân Du Tiên Tử đều cho rằng làm như vậy rất nguy hiểm, vạn nhất có người nửa đường sinh dị tâm, động tay động chân rất có thể khiến sáu người còn lại toàn bộ bị liên lụy nên tính phiêu lưu thực sự quá lớn.

Phụ phụ hai người tình nguyện mạo hiểm một mình phi thăng, chứ không nguyên kéo bè kéo cánh, huống hồ đối với Lâm Khiếu Đường, cả hai người còn muốn kết hợp cho nữ nhi mình để người này vì Thiên Du Thường ra sức cống hiến.

Về phần Bất Chu Song Tử, hai người này thuộc trường hợp hiếm có trong tu luyện giới, cả hai không những có hình dạng tương đồng, thậm chí ngay cả tính cách cũng không sai biệt lắm cả hai đều không thấy tự tin trong việc phi thăng tập thể, bọn họ chỉ muốn biết được tin tức khe nứt không gian từ miệng Vũ Thái Đấu, chỉ là cho tới nay vẫn không có thu hoạch.

Song tu đại điển của Tào Linh Tử trở thành một hồi quyết đấu đỉnh phong, đây là điều tất cả mọi người không thể ngờ tới, bất quá trận chiến kinh thế hãi tục này khiến cho chúng tu luyện giả phần nào giải thích được sự đáng sợ của tu luyện giả đỉnh phong.

Danh tiếng Tào Linh Tử và Lâm Khiếu Đường cũng bởi vậy được truyền bá rộng rãi, Lâm Khiếu Đường càng trở thành nhân vật nóng bỏng nhất trên toàn bộ đại phận Chu Võ Quốc.

Nguyên bản ngũ đại phái còn muốn tìm Lâm Khiếu Đường gây phiền phức, thế nhưng từ cuộc chiến vừa rồi, cho dù hai vị thiếu chủ có thất tung thì Thiên Bản Tông và Minh Quỷ Phủ cũng triệt để chặt đứt ý niệm ban đầu.

Năm ngày sau, trong khu biệt viện của Tạo Linh Tông, Nạp Lan U cẩn thận thu dọn gian nhà, năm ngày vừa qua, cơ hồ mỗi ngày năng đều như vậy.

Suốt năm ngày Lâm Khiếu Đường vẫn luôn nhắm mắt điều tức, cũng không nói một câu, hiện tại đã đến thời điểm luyện đan lần thứ hai, rốt cuộc hần cũng mở mắt.

- Nạp Lan tiểu thư, người không cần như vậy nữa, Lâm mỗ cứu người coi như trả lại người một cái nhân tình, huống hồ sư phụ người và ta quan hệ cũng không phải bình thường.

Vừa bước ra khỏi biệt viện, Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nói.

- Thiếp thân suốt đời phiêu bạt bất định, một đời gian khổ, nguyên bản muốn truy cầu lực lượng cho bản thân có thể tiến xa thế nhưng thiên phú không nhiều, cơ duyên không tốt, hiện tại đã cảm thấy mệt mỏi, chỉ muốn kiếm một lộ tuyến ổn thỏa. Lâm tiên bối không cần quản thiếp thân, cũng sẽ không làm ngại thêm phiền phức, chỉ mong sao tiên bối có thể mang theo thiếp thân đi một đoàn đường.

Nạp Lan U cực kỳ thành khẩn nói.

559. Chương 545: Luyện Đan (thượng).

Lâm Khiếu Đường nhìn Nạp Lan U, cũng không nói thêm gì, thân ảnh liền hóa thành một đạo quang mang biến mất.

Khi Lâm Khiếu Đường tiến vào đan thất, toàn bộ bốn người Linh Dược Lão Tổ đã đến đông đủ, bất quá bốn người khi nhìn thấy Lâm Khiếu Đường tới nét mặt cũng không có nửa phần tức giận, cơ bản là vì bọn họ không dám.

Lần trước, ba người Hỏa Diễm Lão Tổ, Luyện Hỏa Chân Nhân và Liên Hỏa Tiên Tử khi gặp Lâm Khiếu Đường đều lấy một loại tư thái ngang hàng, thậm chí còn muốn cao hơn một phần.

Thế nhưng lúc này trên mặt mỗi người đều nhận thấy có điểm áp lực, câu nệ, dù sao một tu luyện giả có thể giao chiến bất phân thắng bại với Tạo Linh Tử cho dù ở trong mắt các vị đại tu sư thì đó cũng là những tồn tại cực kỳ kinh khủng. Tuy rằng khí nguyên trên người vị tử bào thanh niên này trước nay vẫn bảo trì tại mức địa vương giai trung kỳ.

Điều này tuy rằng rất kỳ quái, thế nhưng thực lực hay thần thông như vậy cũng không cần phải nghi ngờ nữa, ba người đều cho rằng với tu vi của mình căn bản không thể tra ra sâu cạn của đối phương.

Nhân thần Linh Dược Lão Tổ nhìn Lâm Khiếu Đường cũng có một chút biến hóa, trước đó hần tự nhận có phần lý giải thực lực Lâm Khiếu Đường nhưng vẫn cho rằng so với Tạo Linh Tử vẫn còn một chút chênh lệch, không nghĩ rằng cư nhiên lại còn tương xứng, từ đó nội tâm đã bị trùng kích một cách cực mạnh.

Bất quá Linh Dược Lão Tổ là một gã luyện đan điên cuồng, trong mắt hần tất cả mọi thứ đều không trọng yếu bằng việc luyện đan, chuẩn xác mà nói không trọng yếu bằng luyện một loại đan dược độc nhất vô nhị.

Lần thứ hai luyện đan, năm người tự nhiên quen việc dễ làm, không cần Linh Dược Lão Tổ phải nói thêm gì, tất cả vẫn tiến hành theo từng bước so với mấy ngày trước không có gì khác biệt.

Lần này luyện đan, Linh Dược Lão Tổ đã sớm chuẩn bị vô cùng tươm tất, bởi vậy không cần lo lắng tới vấn đề tài liệu.

Ngày thứ nhất trôi qua hoàn toàn giống với lần đầu tiên, ngày thứ hai bên trong lô đỉnh cũng xuất hiện dị thường, bất quá Lâm Khiếu Đường đã có chuẩn bị từ trước, khi tam sắc hỏa diễm vào đến đã lập tức ngăn chặn từ xa, tới thời điểm này có thể nói quá trình luyện đan diễn ra thuận lợi hơn rất nhiều so với lần đầu tiên, tiến độ cũng nhanh hơn một chút. Ngày thứ ba tại lúc chính ngọ đã tới thời điểm thành đan then chốt, Lâm Khiếu Đường hết sức chăm chú hấp thụ tạp chất được sinh ra trong quá trình luyện đan.

Có kinh nghiệm một lần, Lâm Khiếu Đường tự nhiên thuận lợi hơn rất nhiều, hướng hồ những tạp chất này sau khi hấp thụ nếu là người khác không nói tới tác dụng gì, thậm chí còn là vật vô cùng độc hại, nhưng với Lâm Khiếu Đường mà nói đây cũng không khác gì với tăng nguyên đan, rất tốt cho quá trình tu luyện nên trong quá trình hấp thu hắn cũng tương đối chú tâm.

- Chú ý, đã tới thời khắc thành đan quan trọng nhất, không nên phân thần!

Linh Dược Lão Tổ nắm chắc quá trình, trầm giọng nhắc nhở.

Oanh!

Bên trong lò đỉnh truyền ra một tiếng nổ, cũng giống như lần đầu tiên, có một cỗ sóng khí cường liệt đẩy ra ngoài.

Bốn người không hỏa lúc này chỉ lui lại một bước nhỏ, lập tức tất cả ánh mắt mọi người đều hướng sang Linh Dược Lão Tổ.

Trên mặt Linh Dược Lão Tổ cũng hiện một vẻ mờ mịt, hiển nhiên hắn cũng không rõ lần này có thành công hay không, cực kỳ cẩn thận đi tới trước lò đỉnh, mở nắp.

Lúc này Lâm Khiếu Đường đang tập trung tinh thần, tử mang trong mắt không ngừng lóe lên, không muốn bỏ sót bất cứ chi tiết nào trong quá trình lấy đan.

- Thất bại rồi!

Thanh âm của Linh Dược Lão Tổ như hữu khí vô lực phảng phất như già đi rất nhiều.

Trên mặt bốn người Lâm Khiếu Đường cũng hiện một vẻ tiếc hận, Linh Dược Lão Tổ xoay người nói:

- Chư vị đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, lần luyện đan này rõ ràng tiêu hao so với trước ít hơn rất nhiều, mỗi người hãy dùng một viên hồi linh đan, ngay tại chỗ điều chỉnh khí nguyên, nửa ngày sau tiếp tục luyện.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hỏa Diễm Lão Tổ có phần khó chịu, hiển nhiên đối với việc liên tục luyện đan có vẻ không hài lòng, dù sao phải căng sức ra như vậy, cho dù là ai cũng cảm giác có điểm không thỏa đáng.

Những người khác tuy rằng không biểu hiện rõ ràng như Hỏa Diễm Lão Tổ nhưng cũng không hề lập tức hành động, có vẻ như vẫn còn tương đối do dự.

Linh Dược Lão Tổ tự nhiên nhìn ra suy nghĩ của mấy người, nói tiếp:

- Chư vị yên tâm, chỉ cần luyện hết toàn bộ tại liệu, vô luận thành bại, Văn mẫu sẽ buông tha, Văn mẫu cũng sẽ không để chư vị xuất lực vô ích, sau khi hoàn thành mỗi người một viên linh vương đan nhị tinh, đồng thời có thể tiến vào sâu trong núi lấy một ít địa tâm hỏa chủng.

Lời này vừa nói ra, vẻ khó chịu trên mặt mấy người Hỏa Diễm Lão Tổ nhất thời tiêu tan, hơn nữa còn thêm một tia kinh ngạc, không nghĩ tới Linh Dược Lão Tổ lại có năng lực luyện chế ra đan dược nhị tinh.

Về phần địa tâm hỏa chủng, loại này đối với tu luyện giả hỏa hệ mà nói cực kỳ trân quý, ba người Hỏa Diễm Lão Tổ lại càng coi trọng hơn. Địa tâm hỏa chủng là một loại trạng thái ban sơ của hỏa nguyên, bản thân cũng không có nhiều uy lực, thế nhưng nếu dùng để bồi dưỡng bốn nguyên chi hỏa lại là thứ vô cùng tốt.

Nếu có đủ nhiều địa tâm hỏa, thậm chí có thể giúp địa nguyên hỏa chủng có được uy lực của thiên nguyên hỏa, chỉ là hạ giới căn bản không có thể hình thành nhiều địa tâm hỏa chủng như vậy.

Bất quá chỉ là một tia đã đủ giúp uy lực của bốn nguyên chi hỏa đề thăng một tầng, kỳ thực chính là giúp cho thần thông của bản thân càng mạnh mẽ.

Lâm Khiếu Đường đối với những thứ Linh Dược Lão Tổ đưa ra cũng cảm thấy một tia kinh ngạc, song song đó đối với chấp niệm trong phương diện luyện đan của Linh Dược Lão Tổ âm thầm kính nể, tại tu luyện giới lẫn lộn bao nhiêu năm, Lâm Khiếu Đường chưa từng biết kính nể ai, nhưng lúc này biểu hiện của Linh Dược Lão Tổ chính là thực tâm cố gắng chứ không phải làm mặt ra ngoài, hơn nữa cũng không quên làm tốt công việc hồi báo.

Một ngày sau, lần luyện đan thứ ba bắt đầu, cũng giống như hai lần trước chỉ là quá trình lại một lần nữa bị rút ngắn, chỉ dùng hai ngày và thêm ba canh giờ.

Đáng tiếc, kết quả tại lúc thành đan vẫn như cũ, thất bại!

Nghỉ ngơi một ngày, lại tiếp tục luyện đan.

Vẫn như cũ thất bại!

Đã hơn mười lần, toàn bộ đều thất bại. Mấy người Hỏa Diễm Lão Tổ đã dần không nhận được, bắt quá bởi sự mê hoặc thật lớn phía sau nên cả ba người vẫn cố áp chế trong lòng, tuy vậy nhưng vẫn không thể tránh được cặp tử mang tuệ nhân của Lâm Khiếu Đường.

Sau vài lần thất bại, một phần nguyên nhân chính là do sự kết hợp không ăn ý của ba người này.

Một ngày, sau lần thứ hai thất bại, Linh Dược Lão Tổ khẽ thở dài, lắc đầu nói:

- Xem ra cuộc đời này của Văn mỗ không có cơ hội luyện chế ra thiên thọ đan tam tinh rồi, mà thôi, đã kết thúc, thỉnh chư vị đi theo ta.

Hỏa Diễm Lão Tổ, Luyện Hỏa Chân Nhân và Liên Hỏa Tiên Tử vừa nghe nói thế đều như được giải thoát, chỉ có biểu tình Lâm Khiếu Đường đậm đặc, nhìn không ra chút biến hóa tâm tình nào.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường cũng cơ bản nhất trí, chỉ duy nhất có chút buồn bực chính là, luyện nhiều lần như vậy nhưng mỗi đều giống nhau, thất bại tại bước thành đan cuối cùng nên Lâm Khiếu Đường thủ chung vẫn không biết được quá trình lấy đan ra làm sao.

Dưới sự dẫn dắt của Linh Dược Lão Tổ, bốn người cùng nhau tiến vào tàng đan thất rồi phân biệt mỗi người nhận viên linh vương đan nhị tinh, sau đó lại tiến vào sâu dưới đỉnh núi.

Kỳ thực đây chính là một đường hầm ngầm trong ngọn hỏa sơn, bên trong cuộn cuộn nóng chảy, nhiệt độ nóng bức vô cùng, bất quá đối với những tu luyện giả như bọn họ mà nói, tự nhiên không có vấn đề gì.

Tại giữa hồ nham thạch nóng chảy có một ngọn tiểu thạch, nằm giữa từng dòng nham thạch nóng chảy cuộn cuộn, cư nhiên lại sừng sững không ngã, thậm chí không hề e ngại nhiệt độ khủng khiếp tồn tại qua thời gian.

Trên ngọn tiểu thạch có một miệng nhỏ, bên trong thỉnh thoảng phun ra một ít u lam tiểu hỏa, đây chính là địa tâm hỏa mà mỗi vị tu luyện giả hỏa hệ đều vô cùng ao ước.

Bốn người Lâm Khiếu Đường đồng loạt thi triển thần thông bay qua lấy đi một ngọn địa tâm hỏa chủng, trong toàn bộ quá trình biểu tình Linh Dược Lão Tổ không hề có một chút biến hóa, chỉ là thần sắc hơi chút lơ mơ, hiển nhiên đối với việc luyện đan liên tiếp thất bại vẫn còn chưa biết làm sao.

560. Chương 546: Luyện Đan (hạ).

Lâm Khiếu Đường đang muốn bay đi, bỗng nhiên nhận được truyền âm của Linh Dược Lão Tổ:

- Lâm đạo hữu, xin dừng bước, Văn mỗ còn có mấy câu muốn nói.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường khẽ động, liếc mắt nhìn ba người vừa mới ly khai, sau dừng một chút mới nói:

- Văn đạo hữu có chuyện gì?

Linh Dược Lão Tổ liếc mắt về phía xa, xác định ba người Hỏa Diễm Lão Tổ đã hoàn toàn rời khỏi liên khởi động cơ quang một lần nữa, bao lấy toàn bộ ngọn núi, khi kết trận được mở ra hoàn toàn, mới do dự nói:

- Văn mỗ vẫn còn một chút tài liệu, không biết Lâm đạo hữu còn có hay không hứng thú tiếp tục luyện đan?

Lâm Khiếu Đường lộ vẻ kinh ngạc, có vẻ ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh bình ổn, nhàn nhạt hỏi:

- Văn đạo hữu, vì sao lúc trước nói đã dùng toàn bộ?

Linh Dược Lão Tổ thở dài nói:

- Lâm đạo hữu hẳn cũng thấy rồi, ba người Hỏa Diễm Lão Tổ rõ ràng không yên lòng, hướng hồ qua mấy ngày quan sát, Văn mỗ cảm giác hỏa hậu bọn họ vẫn còn kém một ít, như vậy nếu còn tiếp tục luyện đan cũng chỉ là lãng phí tài liệu, cuối cùng vẫn không tránh khỏi thất bại.

Lâm Khiếu Đường trầm mặc một chút, sau mỉm cười nói:

- Nói như vậy là Văn đạo hữu cố ý để bọn họ rời đi! Bất quá lưu lại Lâm mỗ là có ý gì? Luyện đan sao? Năm người liên thủ còn không thể hoàn thành, giờ còn lại hai người chúng ta liệu có thể thành công sao?

Nhân thần Linh Dược Lão Tổ chớp động nói:

- Trước kia Văn mỗ tính ra chỉ cần năm tên hỏa hệ đại tu sư mới có thể thành đan, Văn mỗ tính vậy cũng không sai, chỉ là gần đây qua hai lần Lâm đạo hữu xuất thủ, trong đó Văn mỗ cũng từng thử qua, thần thông của Lâm đạo hữu thực sự khiến Văn mỗ sợ hãi không thôi, hơn nữa uy lực cổ tử hỏa kia càng đáng sợ vô cùng, Văn mỗ cho rằng lấy lực lượng Lâm đạo hữu đủ sức để chống đỡ toàn bộ quá trình luyện đan, hơn nữa so với bốn người chúng ta còn muốn dễ dàng hơn, chỉ là Lâm đạo hữu sẽ tương đối khổ cực một chút.

Thần sắc Lâm Khiếu Đường như thường nói:

- Văn đạo hữu không nên đặt lòng tin quá lớn vào Lâm mỗ, bất quá nếu đạo hữu đã nói vậy, Lâm mỗ tự nhiên sẽ tương trợ, chỉ là không biết Văn đạo hữu định lưu lại ta thế nào đây?

Nghe như vậy bất quá Linh Dược Lão Tổ cũng không có nửa phần hờn giận, ngược lại còn cực kỳ vui vẻ, thậm chí có chút kinh hỉ, hiển nhiên hẳn cũng không thật sự hi vọng có thể lưu vị Lâm đạo hữu này lại, vừa rồi cũng chỉ thử một chút mà thôi.

Linh Dược Lão Tổ lập tức nói:

- Nếu có thể thành công, ngoại trừ thiên thọ đan tam tinh, Văn mỗ sẽ đưa thêm một phần tâm đắc luyện đan của mình trong những năm gần đây tặng cho Lâm đạo hữu.

Trong lòng Lâm Khiếu Đường khẽ động, thế nhưng biểu tình vẫn đạm mạc như cũ, nói:

- Tặng cho ta? Văn đạo hữu không dự định chính mình dùng hoặc là tặng cho lão tổ phái người?

Linh Dược Lão Tổ khẽ thở dài nói:

- Thực không dám giấu, văn mỗ kỳ thực cũng không còn sống được bao lâu, Văn mỗ suốt đời say mê luyện đan, số lần lấy tự thân mình thử đan chỉ sợ so với rất nhiều tu luyện giả luyện đan khác còn muốn nhiều hơn. Thân thể này còn kiên trì được cho đến bây giờ đã không tồi rồi, hôm nay Văn mỗ vô luận dùng đan được gì cũng không còn tác dụng nữa, Lâm đạo hữu nếu không tin có thể tùy tiện hỏi thăm, tình trạng thân thể này của ta đạo hữu hẳn đã nhìn ra, tuy dung mạo còn tráng niên nhưng kỳ thực so với lão giả còn muốn già hơn, bên trong thân thể cũng đã lão hóa toàn bộ, nhiều nhất chỉ có thể sống thêm vài chục năm nữa mà thôi.

Về điểm này Lâm Khiếu Đường cũng không hề hoài nghi, ngay từ lần đầu tiên gặp Linh Dược Lão Tổ, Lâm Khiếu Đường đã nhìn ra thân thể người này hư nhược sắp tàn, thế nhưng chỉ để nghi vấn trong lòng chứ không nói ra.

Linh Dược Lão Tổ dừng một chút lại nói:

- Lão tổ Tạo Linh Tử của bản tông đã hết tuổi thọ mấy trăm năm, từ ba trăm năm trước kỳ thực thân thể hắn đã chết, hiện tại là nhờ bí thuật linh tổ ngày trước lưu lại, còn có Văn mỗ cung cấp các loại đan dược mới đưa lão tổ cứu sống trở lại, nhưng cũng chỉ là thay đổi con đường tu luyện, thuộc về một dạng quỷ tu cao cấp hơn một chút mà thôi. Trong khoảng thời gian ngắn có thể lừa gạt được một ít đại tu sư, ngay cả Vũ Thái Đấu cũng khó lòng nhìn ra, nhưng thời gian qua dần sẽ lộ sơ hở, đối với thi tu mà nói, tăng nguyên đan còn có thể có tác dụng, còn đan dược tăng trưởng thọ nguyên lại không hề có chút tác dụng nào, bởi họ không khác gì so với người đã chết. Lão tổ sở dĩ chọn loại hình thái người không ra người quỷ không ra quỷ là do muốn bảo tồn Tạo Linh Tông thêm mấy trăm năm, Lão tổ nếu không thể phi thăng thượng giới thì mấy trăm năm nữa cũng diệt vong, hơn nữa là hoàn toàn mai một, từ nay về sau không còn tồn tại được nữa.

Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên nhớ tới thời điểm lúc mình và Tào Linh Tử quyết đấu có cảm giác được âm khí dày đặc, nguyên lai người này dĩ nhiên lại là thi tu, bất quá Địa Linh Tiên Tử lưu lại bí thuật quả thực phi thường quý dị, cư nhiên lại đạt được hiệu quả đến chừng này, có tác dụng gián tiếp trong việc tăng cường thọ nguyên.

- Nếu Văn đạo hữu đã thắng thần như vậy, hơn nữa còn hứa hẹn thật lớn, Lâm mỗ không còn bất luận lý do gì cự tuyệt được, lúc nào bắt đầu?

Lâm Khiếu Đường thẳng thắn nói.

Linh Dược Lão Tổ nhất thời vui mừng nói:

- Lâm đạo hữu dùng một viên hồi linh đan lập tức có thể bắt đầu!

Lâm Khiếu Đường cũng không phải người thích dông dài, hướng hồ đối với thời điểm lấy đan cuối cùng rất hiếu kỳ, bởi vậy hai người liền lập tức trở lại trung tâm luyện đan thất.

Toàn bộ quá trình luyện đan kỳ thực so với năm người tiến hành không mấy sai biệt, chỉ bất quá hỏa lực bên trong lô đỉnh từ bốn người thôi động giờ biến thành hai người, hơn nữa Lâm Khiếu Đường còn kiêm luôn việc hấp thu tạp chất lúc cuối cùng.

Đối với điểm này ngược lại Lâm Khiếu Đường không chút nghi hoặc, bởi vì nguyên bản chính hắn cũng muốn biết toàn bộ quá trình, ngày sau có cơ hội có thể một mình luyện đan, hiện có cơ hội thực nghiệm nhiều lần cơ sao không làm đây.

Trên thực tế, toàn bộ quá trình so với lúc bình thường Lâm Khiếu Đường luyện đan cũng không mấy sai biệt, chỉ là Linh Dược Lão Tổ nắm chặt hỏa hầu, trong quá trình luyện chế tự nhiên có độ chính xác cũng như phán đoán chuẩn xác hơn mà thôi, tựa hồ là do luôn thực hiện một quá trình nghiêm ngặt nào đó. Lâm Khiếu Đường bình thường luyện đan đều dựa vào cảm giác, không quá mức nghiêm khắc nên dẫn tới tỉ lệ thành công thấp hơn một chút.

Bất quá do Lâm Khiếu Đường có thể chất đặc thù, tạp chất trong đan dược với hắn cũng không vấn đề gì, ngược lại còn là một thứ rất tốt thể nên yêu cầu độ thuần đan dược với Lâm Khiếu Đường không cao, bất quá nếu có thể đan dược tinh khiết vẫn là tốt nhất, dù sao khi sử dụng việc hấp thu tiêu hóa sẽ nhanh hơn, càng dễ dàng dung hợp, khí nguyên sau khi ngưng tụ cũng càng tinh thuần hơn.

Đó mới chỉ tính trong tăng nguyên đan, còn tăng thọ đan lại hoàn toàn khác biệt, tăng thọ đan nếu bị lẫn tạp chất thì hiệu quả sẽ bị giảm đi rất nhiều, thể chất phê độc dương hồn của Lâm Khiếu Đường không có khả năng chuyển biến tạp chất trong tăng thọ đan thành nguyên lực gia tăng thọ nguyên.

Trong quá trình luyện đan, Linh Dược Lão Tổ còn ngưng tụ ra một vầng quang đoàn màu trắng thấu nhập vào trong lô đỉnh, cứ mỗi hai canh giờ là một lần như vậy.

- Văn đạo hữu, vầng quang đoàn màu trắng này là vật gì vậy?

Lâm Khiếu Đường lơ đãng hỏi.

Linh Dược Lão Tổ không hề che dấu, trả lời:

- Vài ngày nữa, sau khi Lâm đạo hữu lật xem tâm đắc luyện đan của Văn mỗ tự nhiên sẽ biết, còn nếu muốn nói cũng khó giải thích được. Đây là một loại bảo đan thuật do Văn mỗ nguyên cứu ra trong suốt mấy trăm năm luyện đan, dựa theo từng loại pháp quyết ngưng tụ khí nguyên riêng biệt sẽ có một loại lực lượng đặc biệt dung nhập vào tài liệu bên trong lô đỉnh, không những tăng thêm được độ tinh khiết của đan dược cũng có thể tăng thêm xác suất thành công.

Lâm Khiếu Đường và Linh Dược Lão Tổ lần đầu tiên luyện đan cũng thất bại, bất quá từ mỗi lần thất bại đều có thể thu được kinh nghiệm trọng yếu, áp dụng cho những lần luyện đan tiếp theo sẽ có lợi ích không nhỏ.

561. Chương 547: Đan Thành, Về Nhà, Linh Dược Lão Tổ (thượng).

Trên thực tế đã có hai lần thiếu chút nữa thành công, tới được bước lấy đan, đồng thời cũng đã lấy đan ra, đáng tiếc là tới cuối cùng lại thất bại.

Liên tục luyện đan lặp đi lặp lại vô số lần, Lâm Khiếu Đường đã hoàn toàn nắm giữ được phương pháp, tâm đắc cũng như kinh nghiệm luyện chế đan dược tinh cấp của Linh Dược Lão Tổ.

Mà trong quá trình luyện đan, Linh Dược Lão Tổ cũng không ngừng truyền đạt kinh nghiệm vốn có của mình, không hề có ý định giấu diếm.

Ban đầu Linh Dược Lão Tổ cũng có một chút ý niệm tàng trữ trong đầu, bất quá cùng hợp tác với Lâm Khiếu Đường hẳn cũng kinh ngạc phát hiện, người này không chỉ có tu vi thâm hậu hơn nữa tâm trí trầm ổn, kiên trì vượt xa tu luyện giả bình thường, trọng yếu hơn nữa, người này làm việc không bao giờ nóng vội mà cực kỳ chăm chú.

Những phẩm chất đặc biệt này khiến Linh Dược Lão Tổ có điểm thưởng thức, một thời gian hợp tác nhận thức về Lâm Khiếu Đường từ kinh hãi chuyển sang kính nể, đến bây giờ lại thành thưởng thức.

Đây là một quá trình biến hóa chậm rãi, hơn nữa Linh Dược Lão Tổ còn phát hiện vị Lâm đạo hữu này có ngộ tính hơn xa so với đại đa số tu luyện giả khác.

Bất quá chỉ ngắn trong mấy tháng thời gian, luyện đan thuật của người này đã đề thăng không ít, điều này giải thích rõ ràng, trong quá trình cùng mình luyện đan cũng cực kỳ dụng tâm.

Linh Dược Lão Tổ từ hơn ba trăm năm trước vẫn quanh quẩn tìm cho mình một người nối nghiệp, thế nhưng cho tới bây giờ vẫn không thể tìm được một người chân chính thích hợp.

Mặc dù trong Tào Linh Tông, Linh Dược Lão Tổ cũng chọn được vài tên đồ đệ tư chất không sai, hiện tại cũng có chút thành tựu, thế nhưng vẫn còn kém một điểm, bọn họ thủy chung vẫn không đạt được sự kỳ vọng của Linh Dược Lão Tổ.

Linh Dược Lão Tổ đối với việc kỹ thuật luyện đan của bản thân sẽ bị thất truyền sau khi mất đi cảm thấy cực kỳ đau lòng, bất quá lúc này tựa hồ đã tìm được một phương pháp có thể lưu truyền lại kỹ thuật luyện đan của mình cho đời sau.

Một tháng trôi qua, Lâm Khiếu Đường và Linh Dược Lão Tổ vẫn cố chấp như cũ, Lâm Khiếu Đường ngược lại cũng không vội vàng, hơn nữa còn kỳ quái làm sao Linh Dược Lão Tổ lại có thể tìm được nhiều tài liệu luyện chế Thiên thọ đan như vậy, phẳng phất như vô cùng vô tận, dùng mãi không hết.

Một ngày này, Lâm Khiếu Đường và Linh Dược Lão Tổ đang hết sức chăm chú diễn biến bên trong đỉnh lô, ngày hôm nay lại một lần nữa đi tới giai đoạn lấy đan then chốt.

Lâm Khiếu Đường quen việc dễ làm, hấp thụ tạp chất bên trong đỉnh lô một cách thuần thực, rốt cuộc đã hấp thụ một tia tạp chất cuối cùng. Linh Dược Lão Tổ hé mắt, bắt đúng thời cơ, cả người thẳng hướng lô đỉnh.

Tới trước đỉnh, đầu tiên trên tay Linh Dược Lão Tổ nổi lên một tầng bạch quang, sau đó đưa tay tiến về phía đỉnh lô. Lâm Khiếu Đường đột nhiên biến sắc, hô lên:

- Cẩn thận!

Linh Dược Lão Tổ dường như không nghe, cả người đang lạc vào một trạng thái cực kỳ hưng phấn, tựa hồ thấy một vật gì đó cực kỳ kinh ngạc, trong ánh mắt tản ra từng tia quang mang nóng cháy.

Trong nháy mắt khi Linh Dược Lão Tổ chạm tay vào đan dược, bỗng nhiên một cỗ dư hỏa bên trong đỉnh lô mạnh mẽ bùng lên, trực tiếp đẩy bay ra ngoài.

Phịch một tiếng, thân mình Linh Dược Lão Tổ đánh mạnh vào tường đan thất.

Phốc! Linh Dược Lão Tổ thổ ra một ngụm máu lớn, trên người bị cháy rụi đầy thương tích, nhưng trên mặt lại hiện nên nét tiểu ý thỏa mãn vô cùng.

- Ha ha ha! Thành công rồi, lão tử rốt cuộc đã thành công rồi! Ai nói điều kiện tại hạ giới không thể luyện ra thiên thọ đan tam tinh? Vậy đây là cái gì? Đều đến xem đi, đây là cái gì?

Linh Dược Lão Tổ đột nhiên như thần kinh bạo phát, vừa cười mê vừa kêu lớn.

- Một người luyện đan si, không nghĩ tới hạ giới cũng có nhân vật như vậy. Đáng tiếc sinh nhầm chỗ rồi, người này nếu ở trên thượng giới thành tựu nhất định sẽ cao hơn dưới hạ giới này nhiều lắm.

Kỳ Áo lần đầu tiên dùng một loại ngôn ngữ thưởng thức một người nào đó ngoài Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường đạm nhiên nhìn viên đan dược màu lam nhạt trên tay Linh Dược Lão Tổ, trong lòng cũng nổi lên một trận ba động, dù sao tiêu hao thời gian mấy tháng cũng như bao nhiêu tinh lực, thất bại không biết bao nhiêu lần rốt cuộc cũng có một lần thành công, nói không kích động sao được, hơn nữa cũng có một chút thỏa mãn thành tựu.

- Lâm đạo hữu, cảm tạ người, Văn mẫu đã làm được rồi, thực sự đã làm được rồi!

Linh Dược Lão Tổ phi thường cảm kích nói, nhìn lại đan dược trong tay chính mình cảm thấy yêu thích không rời, đôi con mắt khàn khàn này này lại tỏa sáng ra một loại quang mang như tiểu hài đồng.

- Văn đạo hữu không cần khách khí, Lâm mẫu lần này được lợi cũng không ít, đủ một đời hưởng dụng rồi!

Lâm Khiếu Đường khiêm tốn trả lời.

- Lâm đạo hữu, xin mời theo ta!

Nói xong Linh Dược Lão Tổ lập tức hướng chỗ một cửa nhỏ bên trong đan thất bay đi.

Lâm Khiếu Đường cũng không nói nhiều trực tiếp đi theo, nhìn Linh Dược Lão Tổ đẩy người phỏng rập lại không chút bận tâm, cảm thấy có chút thương tiếc.

Sau khi tiến vào cửa nhỏ, Lâm Khiếu Đường liền cảm giác được bên trong so với bên ngoài hoàn toàn khác biệt, còn có một loại cảm giác quen thuộc. Nghĩ một chút liền nhớ tới phế dược phòng của chính mình tại sau núi Lâm gia ngày nào.

Lâm Khiếu Đường tại lần đầu tiên tiến vào phế dược phòng cũng có cảm giác như thế này, chỉ bất quá cảm giác khi đó là một cổ độc nguyên đậm đặc, còn lúc này lại là dược lực vô cùng tinh thuần.

Nơi đây chính là nơi Linh Dược Lão Tổ cất giữ đan dược, không gian bên trong mật thất không lớn, chỉ có hơn mười trượng vuông nhưng chứa đầy các loại giá đựng, bên trên giá bày đặt la liệt các loại đan dược.

Bất quá Linh Dược Lão Tổ tiến vào nơi đây cũng không phải để lấy đan mà từ một ghế đá mặc niệm vài câu pháp quyết, phá bỏ hoàn toàn các loại kết trận phong ấn trên đó, lập tức ghế đá dần nâng lên để lộ một thông đạo ngầm, bên trong cất giấu một khối lam ma thạch lớn.

Linh Dược Lão Tổ cẩn trọng lấy ra lam ma thạch giao cho Lâm Khiếu Đường nói:

- Lâm đạo hữu, toàn bộ tinh hoa luyện đan một đời của Văn mẫu đều nằm trong khối lam ma thạch này, đạo hữu trở lại cần phải hảo hảo nghiên cứu, đừng để luyện đan thuật của Văn mẫu bị thất truyền, đây cũng là tâm nguyện cuối cùng của ta mong Lâm đạo hữu thành toàn, viên thiên thọ đan này cũng tặng người luôn.

Lâm Khiếu Đường tiếp nhận hai loại vật phẩm, tay khẽ động liền thu vào bên trong nhẫn trữ vật. Phần hậu lễ này quả thực rất lớn, hơn nữa càng mang theo một phần truy cầu nóng cháy bên trong.

Giờ khắc này, Lâm Khiếu Đường tựa hồ lại cảm ngộ đến điều gì đó nhưng lại không cụ thể hóa, bất quá cũng giúp cho cảm ngộ của mình về vô vi chi cảnh trước đó càng thêm vững chắc.

Linh Dược Lão Tổ lưu luyến nhìn viên Thiên thọ đan biến mất trong tay Lâm Khiếu Đường, xong lại thở dài một tiếng trút đi một bầu tâm sự, cả người khoan khoái nói:

- Lâm đạo hữu chờ một chút, chờ Văn mẫu đổi lại quần áo và đồ dùng hàng ngày sẽ tiễn người rời phái.

Chỉ chớp lát, Linh Dược Lão Tổ đã thay xong y phục mới, ngoại trừ trên tóc vẫn còn một chút dấu vết bị đốt, ngoài ra không còn dấu hiệu ngoại thương nào, chỉ là sắc mặt cực kỳ tái nhợt, đôi mắt càng mờ đục thiếu sức sống.

Lâm Khiếu Đường đối với việc Linh Dược Lão Tổ tự thân tiễn mình rời phái có điểm kỳ quái, chính mình trực tiếp rời đi cũng được, đưa tiễn như này tựa hồ có điểm thừa.

Bất quá Linh Dược Lão Tổ đã muốn như vậy, Lâm Khiếu Đường liền tới biệt viện dẫn theo Nạp Lan U, rồi sau đó dưới sự chỉ dẫn của Linh Dược Lão Tổ thẳng đường trở về.

Không tới nửa canh giờ đã ra khỏi địa giới Tào Linh Tông, Linh Dược Lão Tổ vẫn như cũ không có ý trở lại, thẳng đến nơi Triển Thanh Nhu ẩn nấp chờ Lâm Khiếu Đường.

Tới đây, Lâm Khiếu Đường đã không còn chuyện gì làm tại Chu Võ Quốc, đối với một đường đưa tiễn của Linh Dược Lão Tổ, tuy rằng kỳ quái nhưng Lâm Khiếu Đường vẫn thản nhiên như thường, chỉ cho rằng Linh Dược Lão Tổ vẫn còn nuôi tiếc viên Thiên thọ đan kia mà thôi.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường dự định chính thức cáo từ, thần sắc Linh Dược Lão Tổ bỗng nhiên tối sầm lại, đột nhiên té ngã, khí nguyên trên người cấp tốc tán loạn.

Lâm Khiếu Đường vội vàng vung tay, một cỗ lực lượng vô hình đỡ lấy người Linh Dược Lão Tổ ngăn không cho ngã xuống mặt đất.

Lâm Khiếu Đường kiểm tra một hồi phát hiện sinh mệnh lực trên người Linh Dược Lão Tổ đã hoàn toàn biến mất, nguyên linh càng dần mai một nên không khỏi thất kinh.

Linh Dược Lão Tổ yếu ớt cười nói:

- Lâm đạo hữu không cần lo lắng, cũng không cần xuất thủ cứu giúp. Không nên lãng phí nguyên lực và đan dược, cuộc đời này của Văn mỗ đã đủ, chết cũng không luyến tiếc, cuối cùng chỉ còn có một yêu cầu hi vọng Lâm đạo hữu có thể thành toàn.

Lâm Khiếu Đường chăm chú nói:

- Văn đạo hữu xin cứ nói, Lâm mỗ chắc chắn sẽ toàn lực đi làm.

Linh Dược Lão Tổ không quên chấp tay nói:

- Tạ ơn Lâm đạo hữu đã nhận lời, Văn mỗ muốn theo Lâm đạo hữu trở lại nội lục Kỳ Đông.

562. Chương 548: Đan Thành, Về Nhà, Linh Dược Lão Tổ (trung).

- Văn mỗ nguyên bản chỉ là một phạm nhân, hơn nữa còn là người nội lục Kỳ Đông, cũng không phải là người Chu Võ Quốc, thời niên thiếu một lần bị thiên tai cuốn đến không gian lốc xoáy, may mắn không chết nhưng lại bị cuốn tới đây, trong cấm địa một tiểu môn phái, từ đó về sau kết duyên với việc luyện đan. Ngày đó Văn mỗ luyện đan chỉ vì muốn mau chóng đề cao tu vi, có được năng lực trở lại nội lục, sau vì quá say mê nên đã bỏ quên mất chuyện này, bất quá khi Văn mỗ thấy Lâm đạo hữu liền biết được cuộc đời này vẫn còn có khả năng quay trở lại.

- Chuyện này có đáng gì, Văn đạo hữu, chúng ta đi!

Lâm Khiếu Đường nói xong đã thi triển ra tử kim thủ, nhẹ nhàng đặt Linh Dược Lão Tổ lên trên.

- Lâm đại ca, có muốn mang theo hai người kia không?

Triển Thanh Nhu bỗng nhiên hỏi, hai người trong miệng nàng hỏi ý chỉ Mạc Côn và thanh niên họ Giang.

- Bọn họ đã không còn tác dụng nữa, cứ để họ mê man ở đây mấy ngày đi!

Nói xong Lâm Khiếu Đường búng ngón tay, hai đạo tử mang lập tức bắn ra ngoài.

Mạc Côn và gã thanh niên họ Giang còn không biết chuyện gì xảy ra đã thấy trước mắt tối sầm một cái rồi không còn biết gì nữa, khi bọn họ tỉnh lại đã là chuyện tình của tám ngày sau rồi.

Lâm Khiếu Đường mang theo Linh Dược Lão Tổ, Triển Thanh Nhu còn có Nạp Lan U một đường cuồng phi, bởi sinh mệnh lực của Linh Dược Lão Tổ đang suy yếu với tốc độ chóng mặt, cho dù Lâm Khiếu Đường

đã lấy ra một vài loại đan dược hỗ trợ, càng dùng nguyên lực trợ giúp tiêu hóa nhưng cũng không có tác dụng gì.

Linh Dược Lão Tổ cơ bản đã bị lạc vào trạng thái hôn mê, bất quá thỉnh thoảng vẫn tỉnh lại được một lúc. Mỗi lần tỉnh lại như vậy lại hướng dẫn Lâm Khiếu Đường đi xa dần Tọa Linh Tông.

Dưới sự chỉ dẫn của Linh Dược Lão Tổ, Lâm Khiếu Đường chỉ dùng thời gian năm ngày liền đến được biển giới giữa lục địa Chu Võ Quốc và hải vực.

Ngay khi Lâm Khiếu Đường đang tiếp tục dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào hải vực, một ngày sau tại lúc bay qua một hải đảo đột nhiên xuất hiện một vị lão đầu tóc bạc lực lưỡng, không ai khác đúng là Vũ Thái Đầu.

Sau đại diện, Vũ Thái Đầu mặc dù cách xa Tọa Linh Tông nhưng vẫn quan sát diễn biến nơi này, ngoài mục đích vì Lâm Khiếu Đường còn có mục đích khác, chính là viên Thiên thọ đan kia.

Chú ý đến Lâm Khiếu Đường tự nhiên là muốn tề tập đủ bảy gã tu luyện giả đỉnh phong tiến hành phi thăng tập thể, còn lập Thiên thọ đan kia biết được là do từ miệng Hỏa Diễm Lão Tổ.

- Vũ đạo hữu ở đây là ý gì?

Thần sắc Lâm Khiếu Đường trở nên ngưng trọng, có chút giận dữ nói.

- Ha ha, lão phu có ý gì chẳng lẽ Lâm đạo hữu còn nhìn không ra?

Vũ Thái Đầu cười to nói, Linh Dược Lão Tổ lúc này cũng tỉnh lại, nhất thời trên mặt hiện lên một tia lo lắng, điều này làm cho hắn nhớ tới ngày trước khi Tọa Linh Tông đang như mặt trời ban trưa, Tọa Linh Tử cũng bị lão đầu này giữa đường chặn lại, kết quả là sau đó Tọa Linh Tông liền tụt dốc không phanh.

- Lâm đạo hữu cẩn thận, lão nhân này tu vi thâm hậu, có người nói đã đạt được đệ giai, ngay cả Địa Linh Tiên Tử ngày trước cũng rất kiêng kỵ người này. Hơn nữa tuổi tác thực cũng không ai biết được, sợ rằng đã hơn ngàn năm tuổi, tại Chu Võ Quốc hoàn toàn xứng đáng với danh từ lão yêu quái.

Linh Dược Lão Tổ nói.

- Ha ha, Văn đạo hữu, người nói lão phu cũng quá kinh khủng đi, bất quá ngày trước khi người xuất đạo vẫn ta còn là một tiểu hài tử, hiện đã thành một lão già sức yếu đến đứng dậy còn không nổi nữa!

Vũ Thái Đầu không chút kiêng nể, bên trong lời nói càng có ẩn chứa một loại khinh thường.

Lúc này mặt Lâm Khiếu Đường lạnh như sương, lần đầu bộc phát ra một cỗ tức giận, không biết vì sao, lúc này hắn chỉ thầm nghĩ hoàn thành nguyện vọng cuối cùng của Linh Dược Lão Tổ, cố gắng hết mức có thể tại trước lúc Linh Dược Lão Tổ ngã xuống phải trở về nội lục Kỳ Đông. Bị Vũ Thái Đầu chặn lại lần này cũng là lần thứ hai khiến hắn nổi giận ngút trời kể từ khi Uyển Nhi bị phong ấn.

- Tránh ra!

Lâm Khiếu Đường ngay cả tâm tình nói chuyện cũng không có, chỉ lạnh lùng một tiếng.

Vũ Thái Đầu hí mắt nói:

- Lâm đạo hữu, hà tất phải sốt ruột như vậy, trở lại trung tâm đại Kỳ Đông sao? Nơi đó có gì tốt, luận tài nguyên không thể phong phú bằng Chu Võ Quốc, luận về bầu không khí cũng không tốt bằng Chu Võ Quốc, luận về kỳ ngộ phi thăng có chạy tám đời cũng không đuổi kịp Chu Võ Quốc. Năm trăm năm trước Chu Võ Quốc đã có người phi thăng thượng giới, còn Nội lục Kỳ Đông các người chỉ sợ năm ngàn năm qua cũng chẳng có ai, tu luyện giả như Lâm đạo hữu chỉ có một mục đích là phi thăng thượng giới còn không chờ đợi cuối cùng chỉ là cái chết, vậy nên không cần lão phu nói nhiều, nếu Lâm đạo hữu lưu lại, lão phu có năm thành nắm chắc trong một giáp có thể giúp người phi thăng.

Khí nguyên trên người Lâm Khiếu Đường bắt đầu điên cuồng khởi động, tử bào trên người cũng bị gió thổi cho lắc lư.

- Lâm mỗ nói lại một lần nữa, tránh ra!

Mấy ngày gần đây, tu vi Lâm Khiếu Đường có bước tiến bộ nhảy vọt, suốt một thời gian dài liên tục hấp thu tạp chất bên trong đan được, muốn tu vi không tiến triển cũng khó, đáng tiếc chừng đó vẫn chưa đủ để đột phá quan khẩu. Có điều Lâm Khiếu Đường rất rõ ràng, chỉ cần chính mình bế quan mấy năm nhất định sẽ đạt tới địa vương giai hậu kỳ.

Trên nét mặt già nua của Vũ Thái Đấu vẫn dạt dào nét tiêu ý như cũ nói:

- Tránh ra cũng được, lưu lại một viên Thiên thọ đan làm lộ phí đi!

Lúc này Lâm Khiếu Đường đã bị chọc giận triệt để, khí nguyên trên người như biển gầm xuất hiện, trên người tử mang bộc phát rồi thiêu đốt thành trạng thái hỏa diễm.

- Chết!

Lâm Khiếu Đường gầm nhẹ một tiếng, nhất thời kim sắc hồ quang trên tay đột nhiên xuất hiện.

Lâm Khiếu Đường khi bình thường tranh đấu với người khác sẽ dùng những câu như: đi, phá, diệt...nhưng chẳng bao giờ dùng qua từ chết này. Chỉ thấy một đạo kim sắc hồ quang thật lớn mang theo một đoàn tử sắc hỏa diễm bổ về phía Vũ Thái Đấu, tốc độ cực nhanh, coi như là Vũ Thái Đấu cũng không lường trước được.

Oanh một tiếng, Vũ Thái Đấu căn bản không thể tránh né, nhất thời bị đánh lui về phía xa mấy trăm trượng.

Nhưng chỉ trong thời gian chốc lát đã thấy Vũ Thái Đấu bay trở về, chỉ là trên khuôn mặt già nua còn mang theo một tia kinh sắc, y phục trên người cũng bị đốt trụi một phần.

Sự kinh ngạc của Vũ Thái Đấu không chỉ biểu hiện trên nét mặt, mà càng nhiều hơn trong lòng, từng ấy năm tới nay chưa một ai có thể phá được bộ khôi giáp thực chất là một lồng khí hộ thể tương tự như pháp bảo này, già thanh niên mặc tử bào kia chính là người thứ nhất, thậm chí còn phá hủy dễ dàng.

Vũ Thái Đấu không còn dám khinh thường, nhất thời bắn ra một đạo kim mang nhắm phía Lâm Khiếu Đường. Là một võ tu đỉnh phong, Vũ Thái Đấu vẫn như cũ thích cận chiến, tuy rằng cũng có thể viễn chiến nhưng dù sao mỗi một võ tu vẫn thích dùng ưu thế của chính mình nghiền chiến với đạo tu.

Vũ Thái Đấu vẫn đều cho rằng Lâm Khiếu Đường là một đạo tu không hơn không kém.

Lâm Khiếu Đường một kích không thể đả thương đối phương như trong dự liệu, lúc này Triển Thanh Nhu, Nạp Lan U và Linh Dược Lão Tổ đã tránh ra xa, chỉ ít cũng hơn hai trăm trượng nhìn lại.

Trong tay Triển Thanh Nhu càng nắm chặt vu vương kỳ lúc trước Lâm Khiếu Đường đã đưa cho nàng, trong mấy ngày Lâm Khiếu Đường tiến nhập Tạo Linh Tông, lúc nhàn hạ Triển Thanh Nhu liền mang theo vu vương kỳ tìm kiếm một vài loại yếu thú trong khu vực phụ cận thu thập hồn phách của chúng, tuy rằng hồn lực rất yếu nhưng để tu bổ cho vương kỳ lại có tác dụng rất lớn.

Hơn nửa năm vừa qua cũng chữa trị được một ít, giúp cho lá vu vương kỳ này từ chỗ chỉ phát huy được ba thành uy lực để thăng thêm được nửa phần. Có lá vu vương kỳ này trong tay, ngược lại cũng không sợ Vũ Thái Đấu đánh lén bọn họ, cho dù là hai ba lần công kích vẫn dư dả.

Nhìn kim mang phóng tới, thần sắc Lâm Khiếu Đường không chút biến hóa, lúc này đây hắn vô cùng chăm chú, nếu như nói thời điểm Uyển Nhi bị phong ấn là một loại phần nộ triệt để thì lúc này là một loại phần nộ tới mức căm phẫn.

Lâm Khiếu Đường lật tay lên, cự kiếm sau lưng đã thấy xuất hiện trên tay, mạnh mẽ vung ra ngoài chặt đứt kim mang. Vũ Thái Đấu hiện nguyên hình, một chưởng đánh ra, đúng là đang dùng nhục chưởng chống đối lại cự kiếm.

Phịch một tiếng, sau khi va chạm, Vũ Thái Đấu lại biến mất, sau đó một khắc liền xuất hiện tại bên trái Lâm Khiếu Đường rồi bổ ra một chưởng.

Lâm Khiếu Đường nhìn không chớp mắt, cổ tay run lên, cự kiếm trong tay như có mắt dài thêm một chút nhắm hướng bên trái. Phanh, lại một tiếng nổ vang lên.

Song phương vẫn như cũ không ai chiếm được thượng phong, bất quá Vũ Thái Đấu lại một lần nữa biến mất tại chỗ, hơn nữa tốc độ so với lúc trước nhanh hơn rất nhiều.

Bang bang phanh! Không trung thỉnh thoảng lại truyền đến trận trận tiếng nổ, kinh tâm động phách, chấn động nhân tâm.

Vũ Thái Đấu càng đánh càng kinh ngạc, hần trăm triệu lần không thể ngờ tới năng lực cận chiến của thanh niên mặc tử bào này lại khủng bố như vậy, nguyên bản còn tưởng rằng chỉ cần bị mình tới gần liền có thể kết thúc trận đấu.

Thế nhưng đối chiến hơn mười hiệp vẫn chưa thấy một chút điểm thắng lợi nào, Vũ Thái Đấu hơi có chút sốt ruột, tốc độ càng lúc càng nhanh.

563. Chương 549: Đan Thành, Về Nhà, Linh Dược Lão Tổ (hạ).

Thân ảnh Vũ Thái Đấu trong hư không hóa thành hơn mười đạo bóng ảnh, căn bản không thể phân biệt rõ đâu là người thật đâu là giả.

Thực sự thân ảnh mỗi thời mỗi khắc đều biến hóa, thực giả đều đồng dạng chuyển động không ngừng, hư ảnh càng lúc càng nhiều, từ hơn mười đã biến thành trên trăm, hơn nữa vẫn còn tiếp tục tăng thêm.

Lâm Khiếu Đường nghiêm sắc mặt, đây là lần đầu tiên gặp phải đối thủ có tốc độ cao như vậy, dùng tốc độ biến hóa ra những hư ảnh giống y hệt chân thân chính mình cũng làm được, thế nhưng huyền hóa ra nhiều như vậy hần lại không có nắm chắc.

Lâm Khiếu Đường có thể khẳng định không chỉ có một người Vũ Thái Đấu chặn đường, phải tốc chiến tốc thắng, nếu còn dây dưa kéo dài, sợ rằng phải chiến đấu mấy ngày đêm không chừng. Lấy tình trạng hiện tại của Linh Dược Lão Tổ xem căn bản không chờ đợi nổi, mỗi một giây phút trôi qua đều vô cùng quý giá.

Vũ Thái Đấu thấy thanh niên mặc tử bào lộ vẻ cật lực, trên nét mặt già nua âm thầm hiện lên một nụ cười, một chiêu này có tên Càn Khôn cực ảnh, do hần từ tám trăm năm trước tự mình ngẫm nghĩ, rốt cuộc tạo ra một đại thần thông, tối đa có thể huyền hóa ra hơn một nghìn tàn ảnh, không những gây cho đối phương áp lực cực lớn mà còn có thể làm đảo lộn tầm nhìn đối phương.

Khi Vũ Thái Đấu huyền hóa ra năm trăm đạo tàn ảnh, bỗng nhiên có hơn mười đạo ảo ảnh song song nhắm phía Lâm Khiếu Đường.

Ngay trong nháy mắt khi Vũ Thái Đấu sắp bắn trúng mục tiêu, kim sắc hồ quang phía sau Lâm Khiếu Đường bỗng nhiên lóe lên. Hô một tiếng, cả người đã biến mất tại chỗ.

Tiểu ý trên mặt Vũ Thái Đấu nhất thời đọng lại, không nghĩ tới trên đời này dĩ nhiên còn có người có tốc độ tương xứng với mình.

Lâm Khiếu Đường sở dĩ ngay từ đầu không dùng tới lực dực kim lôi sí là vì chính mình muốn chờ thời cơ thích hợp, tạo một điểm xuất kỳ bất ý cho đối phương.

Lúc này Vũ Thái Đấu đột nhiên cảm giác phía sau lưng mát lạnh, vô thức liền muốn né tránh ra, thế nhưng tốc độ cỡ lực lượng phía sau lưng thực sự quá nhanh.

Oanh...

Một kích trúng mục tiêu, trong đó bao gồm hỗn loạn các loại công kích, có tử diễm, có kim sắc hồ quang, còn có hỗn độn chi lực ẩn hàm trên hỗn nguyên kiếm.

Lâm Khiếu Đường càng xuất ra ba đại thần công đánh tới, Vũ Thái Đấu lúc này như biến thành một viên lưu tinh, cắm thẳng xuống biển.

Oanh! Một tiếng nổ như trời long đất nổ, toàn bộ mặt biển mãnh liệt hoảng động, sóng biển dâng cao tới hơn mười trượng nuốt trọn toàn bộ hơn mười tòa tiểu đảo vùng phụ cận.

Lâm Khiếu Đường cũng không quản Vũ Thái Đấu có hay không làm sao, thân ảnh nhoáng lên đã thấy đến bên người Linh Dược Lão Tổ, đứng trên tử kim thủ sau đó lập tức dộn thiên bay đi.

Tốc độ cực nhanh, chỉ trong thời gian chớp mắt đã ở ngoài ngàn trượng, nháy mắt tiếp theo đã không còn thấy tung tích.

Nửa canh giờ sau, ngoài khơi mới lộ ra một đầu người tóc bạc trắng, hiển nhiên chính là Vũ Thái Đấu, lúc này sắc mặt tái nhợt, không còn vẻ hồng hào như trước nữa. Trận chiến vừa rồi khiến cho vị đỉnh phong cao thủ ngang dọc mấy trăm năm tại Chu Võ Quốc sản sinh một tia sợ hãi, thậm chí cho rằng lúc đó chính mình đã cận kề cái chết.

Vũ Thái Đấu bị đánh chìm vào trong biển mấy trăm trượng mới định chỉ lại, thân thể thụ thương, cũng may là không nghiêm trọng lắm, thế nhưng tinh thần lại bị đả kích thật lớn, ngay cả chiến ý cũng bị tiêu diệt sạch sẽ.

Vừa nhô ra từ lòng biển, Vũ Thái Đấu lập tức ngược nhìn phương hướng xa xa, khe thở dài lẩm bẩm:

- Đệ nhất cao thủ trên toàn bộ Kỳ Minh Phong chỉ sợ đã xuất hiện, xem ra lão phu chỉ có thể một mình phi thăng mà thôi!

Lâm Khiếu Đường mang theo ba người Linh Dược Lão Tổ một đường cuồng phi, nơi hải vực không người qua lại, Lâm Khiếu Đường tự nhiên vận khí nguyên tới mức lớn nhất, càng truyền âm, nếu còn ai dám chặn đường, Lâm Khiếu Đường căn bản ngay cả một lời nói cũng không cho, lập tức hạ sát thủ.

Cứ như vậy, điên cuồng phi độ ngoài hải vực hơn một tháng trời, phải biết rằng lấy tốc độ hiện tại của Lâm Khiếu Đường, đoạn đường trong hơn một tháng cuồng phi sẽ kinh khủng tới mức nào, số này có lẽ tương đương với mấy thời gian trăm năm phi độ ngày trước.

Rốt cuộc tới một khu hải vực bình thường, động vật biển đông đúc. Sau khi tìm được khu vực có ba động không gian yếu kém nhất, Lâm Khiếu Đường liền mang theo ba người vượt qua bình chương.

Bên kia tự nhiên là khu vực hải vực nối tiếp với Nội lục Kỳ Đông. Vừa ra ngoài khơi, Lâm Khiếu Đường thăm thở một hơi, lần thứ hai thôi động nguyên lực toàn thân lấy tốc độ cực đại bay về phía lục địa.

Vừa trải qua thời gian hơn một tháng liên tục cuồng phi, Lâm Khiếu Đường rốt cuộc đưa Linh Dược Lão Tổ tới một hải đảo nằm ngay sát lục địa.

Lúc này Linh Dược Lão Tổ chỉ còn da bọc xương, phẳng phất như một cây khô, khí tức sinh mệnh gần như cạn kiệt, nguyên linh đã hoàn toàn trong suốt, chỉ còn lại một tia sương mờ mà thôi.

- Ở đây đã là nội lục Kỳ Đông?

Linh Dược Lão Tổ nhìn phía xa núi non san sát, yếu ớt hỏi.

- Không sai, ở đây đã là nội lục Kỳ Đông, cách khoảng hơn mười vạn dặm đường nữa là tới môn phái ký thân của Lâm mỗ.

Sắc mặt Lâm Khiếu Đường vẫn không chút biến hóa, đạm nhiên nói.

Linh Dược Lão Tổ vui mừng cười, giọng nói có phần hưng phấn vô cùng:

- Văn mỗ đây là lần đầu tiên đến Nội lục Kỳ Đông, ở đây cũng giống như Chu Võ Quốc, rất đẹp. Lâm đạo hữu trân trọng, Văn mỗ kỳ thực vốn là người Chu Võ Quốc, trước đã có điều lừa dối mong rằng Lâm đạo hữu thứ lỗi. Văn mỗ không thể chết tại Tào Linh Tông, nếu là như vậy chỉ sợ Lâm đạo hữu có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa hết tội, viên Thiên thọ đan kia cũng khó lòng mang đi, lão tổ và trên dưới tông phái chỉ sợ sẽ cho rằng cái chết của Văn mỗ có liên can tới Lâm đạo hữu, khi đó Lâm đạo hữu thực không thể dễ dàng rời khỏi Chu Võ Quốc như vậy.

Nhân thần Lâm Khiếu Đường nhất thời ngưng lại, trong lòng hơi chút rung động, muốn nói gì nhưng Linh Dược Lão Tổ đã cướp lời:

- Thân chết tha hương không hẳn đã là chuyện không may mắn, cả đời chỉ ở một nơi thực sự quá mức hạn hẹp, Văn mỗ suốt đời luyện đan, vẫn luôn không ngừng ném thử các loại phương pháp mới, cho dù chết cũng không giống người thường, cuộc đời này tới đây đã không còn điều tiếc nuối, ha ha ha...

Ba tiếng cười lớn còn chưa dứt thì thanh âm đã đình chỉ.

Khi ngã xuống, Linh Dược Lão Tổ rất hài lòng, trên mặt còn biểu lộ một nụ cười thỏa mãn, con mắt chậm rãi khép lại, chỉ là một tay vương trên mặt đất, lưu lại trên bờ cát hai chữ.

“Truyền thừa!”

Lâm Khiếu Đường lặng nhìn Linh Dược Lão Tổ mất đi, trong lòng sản sinh một cổ rung động không nói lên lời. Ở chung với người này một khoảng thời gian không dài, thế nhưng lại là khoảnh khắc ngắn ngủi cuối cùng của cuộc đời Linh Dược Lão Tổ, điều này khiến cho Lâm Khiếu Đường có một cảm giác như tiếc nuối.

Lâm Khiếu Đường đang trong trạng thái tưởng niệm. Hai người Triển Thanh Nhu và Nạp Lan U cũng hiện một tia tiếc nuối, hai chữ Linh Dược Lão Tổ viết lên trong thời khắc cuối đời khiến cho cả hai nàng xúc động thật sâu, trên đời này tu luyện giả cũng không phải toàn bộ đều là gian trá âm hiểm, vẫn còn có những người đơn thuần, chấp niệm truy cầu tu luyện, hay chú tâm thực hiện những mục đích bản thân vẫn ấp ủ.

Lâm Khiếu Đường hướng về phía thi thể Linh Dược Lão Tổ, cúi người thật sâu, sau đó tay vung lên, một cổ tử hỏa trong nháy mắt hỏa thiêu cổ thi thể thành tro bụi.

Lâm Khiếu Đường lấy ra một hộp gấm, lấy toàn bộ tro cốt Linh Dược Lão Tổ cho vào bên trong, đồng thời cũng lưu lại một tia khí nguyên cuối cùng trước khi Linh Dược Lão Tổ mất đi dung nhập vào bên trong hộp gấm. Sau khi niệm vài đạo khẩu quyết, hộp gấm liền được bao bọc trong một tầng quang mang nhàn nhạt.

- Lâm đại ca, ngươi muốn làm gì?

Triển Thanh Nhu tựa hồ ý thức được điều gì đó.

Lâm Khiếu Đường thu hồi hộp gấm nói:

- Nếu như thật có luân hồi chi đạo, ta hi vọng Linh Dược Lão Tổ sau khi chuyển thể có thể xuất hiện tại Nội lục Kỳ Đông, nếu ở gần phụ cận Thiên Hà Tông thì càng tốt, lưu lại một đạo dẫn lộ hẳn không thành vấn đề.

Luân hồi chi đạo, thực sự có sao? Triển Thanh Nhu không xác định được tự hỏi.

Nạp Lan U đang nhìn vào đại lục phía xa xa, tâm tình như thủy triều khó lòng bình ổn được, đời này còn tưởng khó lòng quay về, nhưng thực sự lúc này nàng đã quay trở lại.

Cảm giác về nhà thực là tốt, trên mặt Nạp Lan U lần đầu tiên lộ ra một nụ cười, coi như lần trước từ Minh Tây đại lục trở lại thì tâm tình cũng không có giống như thế này.

Từ trước tới giờ, Nạp Lan U vẫn không thích câu nệ tại một chỗ cố định, nhưng lúc này là lần đầu tiên cảm nhận được cần một nơi ổn định trong đầu.

- Được rồi, chúng ta về nhà thôi!

Lâm Khiếu Đường vừa dứt lời, thân đã ở ngoài trăm trượng, nhị nữ không kịp thời chuẩn bị nhất thời kinh hô một tiếng.

- Lâm đại ca chậm một chút, chúng ta sắp không chịu nổi nữa rồi!

Triển Thanh Nhu với dáng kiêu mỹ mang theo vài phần oán giận nói.

- Lâm tiên bối chậm một chút, hai mắt Nạp Lan đã không mở ra được nữa rồi!

Nạp Lan U cũng khẽ gọi.

- Ha ha, hai người các ngươi đồng thanh nói “Lâm công tử, thiếp thân mảnh mai, không thừa thụ nổi lần qua lần lại như vậy”, Lâm mỗ sẽ giảm bớt tốc độ.

Tâm tình Lâm Khiếu Đường vui mừng cười to nói.

Nhị nữ nhất thời hai mặt nhìn nhau, bởi vì Lâm Khiếu Đường cho tới bây giờ chưa có đùa vui qua với các nàng, đây chính là lần đầu tiên, hơn nữa cư nhiên còn không biết xấu hổ như vậy, sắc mặt cả hai nhất thời như một rặng mây đỏ hồng, e thẹn không ngớt, thế nhưng nội tâm lại âm thầm hoan hỉ.

564. Chương 550: Đa Tạ Sư Huynh (thượng).

Lâm Khiếu Đường trước sau như một, không muốn làm ra động tĩnh quá lớn, bởi vì trên người có mang theo thiên hà ngọc bội ấn ký của Thiên Hà Tông nên các loại kết trận cũng không có bất luận gì ngăn trở mấy người đi qua.

Bên ngoài Thiên Hà đại điện, hơn mười nhân vật quan trọng nhất của Thiên Hà Tông đã sớm chờ ở đây, bởi Lâm Khiếu Đường tại lúc tiến vào nội lục đã phát đi truyền âm cho mấy người Tiểu Lan được biết.

Lâm Khiếu Đường căn dặn không muốn làm ra động tĩnh quá lớn, thế nhưng khi biết được lão tổ trở về, chúng nguyên lão làm sao dám không nghênh tiếp được, ngoại trừ những người bận việc ở xa không thể về, còn lại chúng nguyên lão trong phái tất cả đều tập hợp cùng một chỗ.

Tiểu Lan, Tân Tây Á, Thần Lộ Tiên Tử, Hồ Mị Nhu đứng hàng đầu tiên, địa vị bốn người này tuy không phải cao nhất, tu vi cũng không đứng đầu nhưng bởi cả bốn người đều có quan hệ với Thiên Hà lão tổ nên chúng nguyên lão tự nhiên thức thời lui lại phía sau một chút.

Thiên Kiều Lão Nhân và Lạc Trần Tử càng cung kính, đối với Lâm Khiếu Đường, trong lòng cả hai người vẫn luôn vô cùng cảm kích.

Hai vị này vốn là nguyên lão chính thống của Thiên Hà Tông, có điều trong lòng họ cũng biết rõ ràng, Thiên Hà Tông có thể được như ngày hôm nay là hoàn toàn dựa vào một người công sức Lâm Khiếu Đường chống đỡ.

Nếu không phải ngày trước Lâm Khiếu Đường gia nhập Thiên Hà Tông, chỉ sợ Thiên Hà Tông lúc này vẫn còn là một môn phái vô danh, thậm chí bị người chiếm đoạt cũng không phải là không thể.

Hơn nữa mấy năm nay dưới sự giúp đỡ của Lâm Khiếu Đường, tu vi vốn đình trệ đã lâu của Thiên Kiều Lão Nhân và Lạc Trần Tử đã có tăng trưởng, cả hai đều đề cao được một cảnh giới, thọ nguyên theo đó cũng được tăng thêm.

Đặc biệt là Thiên Kiều Lão Nhân, nguyên vốn tưởng rằng chính mình chỉ sống được không quá trăm năm nữa là ngã xuống, không nghĩ tới sau khi dùng đan dược do Lâm Khiếu Đường tặng, dĩ nhiên tại hai mươi năm trước đột phá địa vương giai, đạt được tu vi địa vương giai sơ kỳ, hôm nay thọ nguyên tăng thêm thật lớn, trong vòng hai ba trăm năm cũng không hề đáng ngại.

Ngoại trừ sáu người này, các nguyên lão khác đều là người được tiếp nạp gần đây, trong đó có không ít người là tán nhân, cũng có người là tu luyện giả linh hồn giai của các môn phái bị mai một.

Riêng lúc này, đứng tại bên ngoài Thiên Hà đại điện có chừng mười bảy người, một tông phái có tới mười bảy nguyên lão, con số này tuyệt đối là một con số kinh khủng.

Toàn bộ Nam Xuyên Giới có thể đạt được trình độ này cũng chỉ có hai ba môn phái mà thôi, mà mười bảy nguyên lão này chỉ là hơn phân nửa nguyên lão Thiên Hà Tông thôi, vẫn còn có hơn mười vị được phân bổ tại các điểm trấn thủ trọng yếu của môn phái.

- Lão đại lần này không biết lại mang về thứ gì tốt nữa đây, nghe khẩu khí dường như rất hài lòng!

Tiểu Lan hiếu kỳ ngửa mặt nhìn lên bầu trời. Cách biệt Lâm Khiếu Đường một thời gian, thế nhưng nàng ngày đêm luôn mong nhớ, thói quen luôn có lão đại bên người, một ngày không thấy lại cảm giác trong lòng có điểm trống vắng.

- Công tử từ trước đến nay vẫn không bỏ qua bất cứ thứ gì!

Tân Tây Á cười nói.

- Không bỏ qua bất kỳ nữ nhân nào mới đúng, không biết có phải lại dẫn thêm nữ tu nào về không nữa!

Hồ Mị Nhi tức giận nói, tuy là vậy nhưng biểu tình trên mặt vẫn cực kỳ nhớ mong, trong đôi mắt đẹp quyến rũ càng ẩn chứa nét thâm tình, rõ ràng là không đồng nhất với lời nói.

- Ân công thật là từ Chu Vô Quốc trở về sao?

Thần Lộ Tiên Tử có chút không thể tin được, dù sao Chu Võ Quốc trong cảm nhận của tu luyện giả Kỳ Đông là một địa phương không thể đặt chân tới, tựa hồ đã tới sẽ không thể quay trở về.

- Lão tổ thật là kỳ nhân đương đại!

Một vị nguyên lão đứng phía sau tán thán nói, người này khi gia nhập Thiên Hà Tông nguyên nhân chính vì Lâm lão tổ, sau khi gia nhập lại nghe thêm không ít chuyện tình về vị Lâm lão tổ này, mỗi một điều cơ hồ đều là chuyện làm rung động toàn bộ tu luyện giới.

- Lúc này đây chỉ sợ tu luyện giả Chu Võ Quốc đã ăn phải không ít thiệt thòi, nghe nói lão tổ người không chỉ có cơ duyên kỳ giai, hơn nữa còn khôn khéo hơn người, chiếm tiện nghi là chuyện không bao giờ bỏ qua.

Một vị nguyên lão khác lý giải nói.

Thiên Kiều Lão Nhân và Lạc Trần Tử nghe được chúng nguyên lão phía sau nghị luận, hai người nhìn nhau cười, lấy lý giải của họ, Lâm Khiếu Đường nếu đã trở về thì chắc chắn đó là thắng lợi trở về. Những năm gần đây bọn họ còn chưa từng thấy qua cảnh Lâm Khiếu Đường tay không trở về.

Một vài đệ tử làm việc gần Thiên Hà đại điện lúc này cũng hiếu kỳ nhìn lên sân rộng trước đại điện, không biết vì sao hôm nay lại hội tụ đầy đủ chúng nguyên lão như vậy.

Một ít nội môn đệ tử tại Thiên Hà tu luyện tràng đều châu đầu ghé tai, trong những đệ tử này không hề thiếu những người tư chất tuyệt hảo, thậm chí có hai người là thực ngũ nguyên môi, thuộc hàng tu luyện giả thiên tài.

Hôm nay, cảnh tượng Thiên Hà Tông vui mừng, tươi sáng tự nhiên so với ngày trước khác biệt một trời một vực.

- Ai, có phải hay không trong môn phái có đại sự gì?

Một vị thiếu nữ áo lam hiếu kỳ nhìn chúng nguyên lão tụ tập hỏi.

- Lưu sư muội đừng đoán mò, Thiên Hà Tông chúng ta tại toàn bộ Kỳ Đông nội lục ngoại trừ đệ nhất đại phái Chu Võ Quốc còn ai dám trêu chọc, kia không phải muốn chết sao?

Một gã thiếu niên có cái đầu rất lớn thần bí nói.

Thiếu nữ áo lam và thiếu niên đầu to chính là hai vị thực ngũ nguyên môi, những nội môn đệ tử khác đều vây xung quanh hai người, nghiêm nhiên coi cả hai như thiên lôi chỉ đầu đánh đó, cho dù trong đó cũng có vài người có tu vi cao hơn bọn họ một chút nhưng địa vị vẫn thấp hơn.

Dù sao tu luyện giả thực ngũ nguyên môi có tốc độ tu luyện nhanh hơn bình thường rất nhiều, hơn nữa tiền đồ vô lượng, tự nhiên thành trọng điểm bồi dưỡng của môn phái, ngày sau chắc chắn sẽ trở thành những đại nhân vật.

Bất quá vẫn còn có một hai người không phục.

Trong đó có một thiếu nữ khả ái niên kỷ lớn hơn một chút liền phản bác nói:

- Trần sư đệ nói như vậy là không được, vô luận tu luyện giả hay môn phái cũng không nên quá mức tự đại, cho dù có thực lực cũng nên khiêm tốn một chút, bằng không sẽ gặp phải rắc rối không đáng có. Thiên Hà Tông chúng ta tuy rằng là siêu cấp đại phái nhưng cũng chỉ đạt được thành tựu như ngày hôm nay trong thời gian không lâu, căn cơ không vững, nhân tâm bất ổn, nếu không có một nhân vật đỉnh phong trấn thủ sớm muộn sẽ gặp phải chuyện không hay. Tu luyện giới cho tới bây giờ bề ngoài vẫn luôn sóng êm biển lặng nhưng sóng ngầm vẫn luôn cuộn trào mãnh liệt, hơi có chút bất thường liền có thể bị cuốn vào bên trong, vạn kiếp bất phục.

- Thủy sư muội nói rất đúng, Trần sư đệ người không nên có những suy nghĩ nông nổi như vậy!

Một gã thanh niên đứng bên cạnh có niên kỷ lớn hơn một chút lập tức tán dương nói.

Thiếu nữ khả ái họ Thủy và thanh niên kia là những nội môn đệ tử duy nhất có can đảm đối đầu với thiếu nữ áo lam và thiếu niên đầu to.

Đương nhiên thiếu nữ họ Thủy và thanh niên cũng không phải là loại nhân vật tầm thường, nguyên nhân chính khiến bọn họ dám đối đầu với hai người thực ngữ nguyên môi chính là sư phụ của bọn hắn có địa vị siêu nhiên tại Thiên Hà Tông.

Thông thường sư phụ của nội môn đệ tử đều là nhân vật thuộc hàng trưởng lão, có một vài đệ tử thiên tư tuyệt hảo hoặc là cơ duyên không tồi cùng lắm là được ngoại sư nguyên lão nhận thức mà thôi.

Mà sư phụ của thiếu nữ họ Thủy và gã thanh niên kia phân biệt lại là Tiểu Lan và Lạc Trần Tử, tuy rằng chỉ là ký danh đệ tử nhưng thân phận hai người đã có chút khác biệt, nếu cả hai có thể trở thành đệ tử chính thức, lập tức sẽ được thăng lên hàng trưởng lão, khi đó chúng đệ tử có mặt tại đây đều phải gọi cả hai một tiếng sư thúc, bất quá vẫn còn chưa tới lúc đó.

Thiếu niên đầu to bị quả trách một trận nên có chút tức giận, nhưng bởi bản tính thẳng thắn, ngược lại cũng không để trong lòng, thế nhưng muốn lập tức thu lại lời nói là không thể, dù sao hiện tại trong hàng ngũ nội môn đệ tử hắn cũng được coi là nhân vật cấp lão đại, lúc này trước mắt một đám tiểu đệ, lão đệ nếu như bị người đè xuống ngay cả một câu không thể phản bác, như vậy thật quá mất mặt, sau này còn đâu uy vọng nữa. Nghĩ vậy thiếu niên đầu to lập tức cười ngầy nói:

- Tính sư đệ nhanh mồm nhanh miệng, được rồi, đã có lần ta với Thủy sư muội ước định muốn so đấu một chút, tranh cãi không bằng bạo lực, vậy hiện tại lập tức nên thử chút đi, dù sao cũng nhàn rồi lâu quá rồi.

565. Chương 551: Đa Tạ Sư Huynh (hạ).

Bất quá trước mặt nhiều sư huynh sư muội như vậy, chính mình vừa lên giọng dạy Trần sư đệ, lúc này lại không dám nghênh chiến chỉ sợ sẽ bị khinh thường mất.

Thiếu nữ họ Thủy cấp tốc định giá, sau gật đầu nói:

- So đấu thì so đấu, ai sợ ai, người nếu bị thua thì tính làm sao?

- Nếu thua, ta sẽ làm tùy tùng của người một năm!

Thiếu niên đầu to tự tin mười phần nói, khẩu khí như vậy rõ ràng muốn nói ta sẽ không thua, rồi lập tức hỏi lại;

- Người nếu thua thì tính làm sao?

- Khi đó ta sẽ làm nha hoàn cho người một năm!

Thiếu nữ họ Thủy lập tức bật thốt lên, thế nhưng vừa nói ra lại có điểm hối hận, dù sao phần thua của mình lớn hơn rất nhiều.

Các nội môn đệ tử khác vừa nghe hai người nói vậy nhất thời cũng hăng hái, dù sao hai người này đều thuộc hàng nổi bật trong hàng ngũ đệ tử nội môn một đời, tu vi đều bài danh trong top mười cao thủ.

Có thể xem bọn họ giao đấu đối với phương diện lĩnh ngộ của bản thân sẽ có chỗ tốt rất lớn, bởi vậy tự nhiên ai cũng không ngại theo dõi một phen.

Mà bình thường trong môn phái cũng cho phép tỷ thí bàn luận, ở một mức nào đó càng cổ vũ loại so đấu mang tính cạnh tranh này, bởi nó giúp cho chúng đệ tử rất nhiều chỗ tốt.

Thiếu nữ họ Thủy vốn là một cao thủ thủy hệ, hơn nữa không thuộc hệ trị liệu mà là thuần tính công kích, còn thiếu niên đầu to tự nhiên là lôi điện hệ.

Trong tu luyện giới, tu luyện giả sư giai vẫn còn tương đối thấp, không thể có cho mình tự thân pháp bảo, trình độ luyện bảo cũng chỉ vừa mới nhập môn, tự nhiên lấy việc tu luyện thần thông là việc chính. Chuẩn xác mà nói là tu luyện đạo thuật hay pháp thuật. Chỉ có pháp thuật được thi triển ra dưới tay tu luyện giả đã ngoài linh hồn giai mới chân chính được gọi là thần thông.

Pháp thuật của tu luyện giả thấp giai dù sao vẫn còn rất yếu, nếu coi đó là thần thông thì có điểm hơi quá rồi.

Trên tay thiếu nữ họ Thủy vừa điểm, một khóa thủy đạn lập tức bắn ra, đừng xem thường khóa thủy đạn này, uy lực của nó so với một tảng đá muồn lớn hơn rất nhiều, bên trong còn được ẩn hàm nguyên lực, hơn nữa khi bắn trúng mục tiêu sẽ bạo tạc làm tăng mức sát thương.

Thiếu niên đầu to không chút hoang mang, chỗ ngón tay, một đạo thiểm điện liền từ đầu ngón tay bắn ra ngoài, trong nháy mắt làm bốc hơi toàn bộ khóa thủy đạn.

Chỉ là một hiệp tỉ thí nhưng trong lòng chúng nội môn đệ tử đều kinh ngạc không thôi, nếu như đặt mình vào chống lại chiêu số hai người này, thật sự không biết hóa giải làm sao, đặc biệt là vị Trần sư đệ kia.

- Các người nói ai sẽ chiến thắng?

Có người hiếu kỳ nói.

- Còn phải hỏi sao, khẳng định là Trần sư đệ rồi!

Không ít người đều rất khẳng định điểm này, dù sao bất luận là tư chất hay tu vi, thiếu niên đầu to đều chiếm thượng phong.

Qua mấy hiệp, thiếu nữ họ Thủy đã bị vây xuống hạ phong, nhất thời có chút nôn nóng. Lòng mày không khỏi cau lại, tức thì đại phóng nguyên lực, chu miệng kêu thanh quát một tiếng:

- Thủy long bào hao!

Nhất thời một con rồng nước lớn cả trượng đột nhiên xuất hiện chồm lên. Chiêu số bậc này trong mắt các tu luyện giả bậc cao bất quá chỉ là một trò vui đùa, thế nhưng trong đám tu luyện giả thấp giai đã là một chuyện vô cùng nghiêm trọng rồi.

Tuy rằng thiếu nữ họ Thủy chỉ có tu vi sơ kỳ, thế nhưng phóng xuất ra chiêu số này coi như là sơ giai trung kỳ cũng không có mười phần nắm chắc có thể chống lại.

Chúng nội môn đệ tử đứng xem xung quanh nhất thời phát sinh một tiếng hét kinh hãi, uy lực của chiêu thức này đủ để đánh nát một khối bàn thạch, càng có thể cướp đi sinh mạng của đối thủ.

Thiếu nữ áo lam nhất thời cả kinh nói:

- Trần sư đệ, cẩn thận!

Mà gã thanh niên vẫn luôn ủng hộ thiếu nữ họ Thủy lúc này sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng, thầm nghĩ Thủy sư muội cũng quá không biết nặng nhẹ rồi, thế nào lại dám dùng chiêu thức sát thủ, nếu là không kịp thu tay, đối phương lại không thể chống đỡ chẳng phải là gây chết người rồi sao.

Nghĩ vậy, thần sắc thanh niên nhất thời tối sầm lại, hơi có chút khẩn trương.

Thiếu niên đầu to đầu tiên là sửng sốt, sau lập tức biết là không hay, cảm nhận được một hồi nguy cơ thật sâu khiến hắn trong nháy mắt quên đây chỉ là một hồi tỷ thí bàn luận, nhất thời quanh người thiểm điện nổi lên bốn phía.

- Dẫn lôi bạo, xuyên!

Thiếu niên đầu to bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Nhất thời một trận tiếng nổ vang lên, một đạo lôi điện thật lớn cỡ cả thước lóe lên, hơn nữa còn có mấy khóa điện cầu quay quanh bốn phía.

Chúng nội môn đệ tử xung quanh trong nháy mắt đều tròn tròn mắt, một chiêu này uy lực thật sự quá lớn đi, khí thế quang cảm tựa như núi hô biển gầm vậy.

Trong vòng cự ly năm trượng xung quanh thiếu niên đầu to toàn bộ bị cháy đen một mảnh, có thể thấy được một chiêu này lợi hại thể nào.

Không ít nội môn đệ tử đứng gần không thể thừa thụ nổi dư điện đều tránh lui đi, phi tới chỗ xa nhìn lại mới thấy giạt mình thở gấp không thôi.

Thủy long và lôi điện đụng nhau, thủy long trong nháy mắt bị đánh tan ra, thế nhưng lôi điện lực lại không chút nào suy giảm, hơn nữa còn hấp thu toàn bộ thủy long, mấy khóa điện cầu bay xung quanh tựa hồ càng lớn hơn một chút.

- Nguy hiểm!

Thanh niên cả kinh kêu lên một tiếng.

- Mau tránh!

Thiếu nữ áo lam cũng đồng dạng cả kinh kêu lên, mặc dù trong hàng ngũ đệ tử nội môn nàng và thiếu nữ họ Thủy đứng về hai phía đối đầu, nhưng đó chỉ là trong giới hạn cạnh tranh mà thôi, đây đó dù sao cũng là đồng môn đệ tử không thù không oán, cũng không hy vọng thiếu nữ họ Thủy thụ thương, càng không hy vọng tạo ngộ gì bất trắc.

Một màn này cũng kinh động tới hơn mười vị nguyên lão đang đứng phía xa. Nhất thời có ba vị nguyên lão phản ứng cấp tốc, ngay lập tức liền hóa thành tia sáng phi đến, ra tay xuất thủ cứu thiếu nữ họ Thủy.

Pháp thuật do tu luyện giả sư giai phát ra tự nhiên không bằng đại sư giai, đại sư giai tự nhiên không bằng linh hồn giai, linh hồn giai lại càng không thể so sánh với địa vương giai.

Một chiêu này do thiếu niên đầu to phát ra uy lực tuy rằng lớn nhưng trong mắt các vị nguyên lão lại không khác như chỉ thổi một hơi mà thôi.

Thế nhưng dù sao đi nữa cũng là pháp thuật hệ lôi điện, là loại pháp thuật khi thi triển ra sẽ có tốc độ cực nhanh, hơn nữa cự ly lại quá xa, chí ít cũng là hơn trăm trượng.

Mà thiếu niên đầu to và thiếu nữ họ Thủy trong lúc quyết đấu, cự ly cả hai người không quá mười trượng, thiểm điện tốc độ cực nhanh, trong trường hợp này cho dù là các vị nguyên lão cũng phải bó tay chịu thua.

- Không tốt!

Một vị nguyên lão phi độn tới, mắt thấy không kịp quát lớn một tiếng.

Lúc này thiếu nữ họ Thủy đã hoàn toàn há hốc mồm, nàng đã không còn năng lực tránh né, cho dù có nhưng đã không kịp nữa rồi, chỉ biết trừng mắt nhìn đạo lôi điện thật lớn kia mang theo năm khóa điện cầu đường kính lớn cả thước đang hướng chính mình tập kích đến.

Lúc này đã không còn là nguy cơ nữa mà là trực tiếp đối diện với tử vong.

- Không!

Thiếu nữ họ Thủy thất thanh kêu lớn.

Tất cả những người quan vọng đều quay mặt qua chỗ khác, ngày hôm nay nhất định sẽ trở thành ngày đen tối nhất trong việc luận bàn so đấu của nội môn đệ tử.

Đúng lúc này bỗng nhiên một đạo tử ảnh trong nháy mắt xuất hiện, không có bất kỳ ai phát giác bóng tử ảnh xuất hiện làm sao, ngay cả các nguyên lão cũng đồng dạng không thấy.

Thiếu nữ họ Thủy bỗng nhiên sửng sốt, không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy một bóng lưng tử sắc cao lớn ngang trời xuất hiện ngay trước người mình, cách xa không tới hai xích.

Oanh một tiếng, ngay sau đó là từng trận tiếng nổ vang lên không ngừng, càng có thiểm điện lập lòe phát sáng khiến chúng nhân sợ hãi dựng thẳng tóc gáy.

Thiểm điện đi qua, bóng lưng tử sắc vẫn nguyên vẹn đứng đó, lúc này mọi người mới nhìn rõ người mặc tử bào là một thanh niên tuổi tác không lớn, ngoại trừ một vài điểm chói mắt trên y phục còn lại so với những đệ tử khác trong môn phái giống nhau như đúc.

Thanh niên mặc tử bào này là ai? Trong lòng không ít nội môn đệ tử đều kỳ quái thắc mắc.

Thanh niên đầu to chần động nhìn thanh niên mặc tử bào, người kia vừa mới hoàn toàn chính diện tiếp được tuyệt kỹ của mình, trọng yếu hơn nữa là căn bản không có sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào, hoàn toàn chỉ dùng thân thể chống đối, thế nhưng ngay cả một sợi tóc cũng không hề hao tổn.

- Đa tạ sư huynh xuất thủ cứu giúp!

Thiếu nữ họ Thủy nhìn bóng lưng tử sắc, giọng điệu vẫn còn vô cùng kinh hãi nói.

566. Chương 552: Nhập Quan.

Thực lực của Thiên Hà Tông hôm nay vô cùng hùng hậu, quần hạt trong môn phái sâm nghiêm, người từ bên ngoài đến tuyệt đối không được, bởi vậy khi người thanh niên mặc tử bào xuất hiện, đệ tử nội môn không có người nào đến dò hỏi.

Hơn nữa số lượng đệ tử tông phái rất lớn, nơi này chỉ là địa phương tổng bộ mà thôi, nội môn đệ tử Thiên Hà Tông tổng cộng có tới hơn mười vạn người, mọi người không nhận ra cũng chỉ là chuyện rất bình thường.

Chỉ là khí nguyên của người thanh niên mặc tử bào không một đệ tử nội môn nào có thể dò xét ra được, hơn nữa mỗi khi thăm dò đều cảm thấy một cổ cảm giác áp lực vô cùng khổng lồ.

- Vu sư huynh, huynh đã từng gặp qua người này sao?

Biểu tình của thiếu nữ áo lam rất nghi hoặc, hướng về phía người thanh niên bên cạnh hỏi.

Vu sư huynh lắc đầu nói:

- Chưa thấy qua, một điểm ấn tượng cũng không có, nếu như nội môn có một đệ tử thần kỳ như vậy thì không có khả năng không biết, chẳng lẽ lại là quan môn đệ tử của nguyên lão nào đó hay sao?

Thiếu niên kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn thanh niên tử bào vô cùng kinh hãi, lúc này hẳn phải chịu kích thích thực sự quá lớn, một chiêu cực mạnh của chính mình trước mặt người thanh niên mặc tử bào kia chỉ đơn giản là vui đùa mà thôi.

Vu sư huynh trong lúc nghi hoặc tiến lên nói:

- Đa tạ vị sư huynh này xuất thủ cứu Thủy sư muội, không biết sư huynh thuộc về Đường nào trong môn phái?

Thiếu nữ áo lam cũng rất hiếu kỳ tiến lên nói:

- Tu vi của sư huynh kinh người, tài nghệ cao siêu, sư muội bội phục.

Lúc này thiếu nữ họ Thủy cũng từ phía sau thanh niên mặc tử bào đi lên phía trước, trong mắt hiện lên một tia e lệ, nhìn người đỡ hộ chính mình một kích trí mạng.

Khi thiếu nữ họ Thủy nhìn thấy khuôn mặt người thanh niên mặc tử bào, sắc hồng trên mặt càng tăng thêm mấy phần, khuôn mặt có thể không anh tuấn phi phạm nhưng thoát nhìn cực kỳ thuận mắt thoải mái, hơn nữa ngũ quan phối hợp một chỗ tạo cảm giác rất tuấn lãng, hấp dẫn người khác nhất chính là con ngươi màu đen kia, bên trong tựa hồ ẩn chứa rất nhiều trải nghiệm. Loại cảm giác tang thương này làm cho nội tâm thiếu nữ họ Thủy nhảy lên vài cái kịch liệt.

Thiếu nữ họ Thủy quẩn đầu ngón tay, e lệ nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, trước đây thế nào ta chưa từng nhìn thấy huynh?

Tới bây giờ Lâm Khiếu Đường vẫn thủy chung không nói lời nào, nhìn đám hậu bối này, trong lòng luôn sinh ra một cảm giác vui vẻ, thanh niên đại biểu cho tương lai, đại biểu cho hy vọng của giới này.

Ngay khi những đệ tử nội môn xung quanh chờ đợi người thanh niên mặc tử bào trả lời, xa xa đột nhiên truyền tới tiếng quát lớn.

- Đám bất hiếu đồ các ngươi, quả thực là làm càn, toàn bộ quỳ xuống cho ta!

Người quát lớn chính là lão giả mặt mày hồng hào, mặc bộ đạo bào màu xám xen lẫn màu lam.

Lâm Khiếu Đường vừa thấy người này, khẽ mỉm cười, thời gian người này gia nhập vào Thiên Hà Tông cũng không dài, chính mình chỉ nói chuyện với hắn vài lần, ấn tượng sâu nhất chính là trước khi cử hàng Thiên Hà Đại Diễn, lần đó người này uống tới đỏ bừng mặt, còn kéo một lão tỷ gần đó nói chuyện tình cảm.

Người này nguyên bản là tán nhân, sau đó bị Ma Tông khi dễ vô cùng thê thảm nên đã gia nhập vào Thiên Hà Tông, trước đây có danh hiệu là Túc Ông Cư Sĩ, họ Hoàng.

Một tiếng quát lớn này làm cho chúng đệ tử nội môn không rõ ra sao, cả đám đối mặt nhìn nhau, rất nhanh liền quỳ xuống đất.

- Các người đều điếc con mẹ nói rồi sao, quỳ xuống cho ta!

Hoàng nguyên lão càng lớn tiếng quát lên.

Lúc này Lạc Trần Tử và Thiên Kiều Lão Nhân cũng chạy tới, sau đó là mấy vị nguyên lão với sắc mặt vô cùng cung kính, Tiểu Lan càng dẫn đầu bay trước.

Nguyên lão nói có vẻ như sai lầm gì đó, chỉ là đệ tử nội môn không người nào dám không nghe, trên mặt tất cả đều mang theo vẻ nghi hoặc quỳ xuống dưới đất.

Toàn bộ quảng trường có ít nhất gần nghìn đệ tử, trong phút chốc đều quỳ xuống toàn bộ.

Thiếu nữ họ Thủy, thiếu nữ áo lam, Vu sư huynh, và thiếu niên đầu to đều không ngoại lệ, chỉ là ngoài trừ thiếu niên đầu to ra, ba người còn lại cách thanh niên mặc tử bào gần nhất.

Khi ba người toàn bộ quỳ xuống đột nhiên nhìn thấy người thanh niên mặc tử bào kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, không có một chút ý tứ quỳ xuống nào.

Thiếu nữ họ Thủy khẩn trương liếc mắt nhìn sang mấy nguyên lão đang bay tới gần, nhỏ giọng nhắc nhở nói:

- A, sư huynh này, nhanh quỳ xuống, nếu không sẽ bị phạt đó!

Thiếu nữ áo lam và Vu sư huynh cũng hiện rõ vẻ mặt kinh ngạc, đối với dũng khí của thanh niên mặc tử bào cực kỳ bội phục, dám cãi lại mệnh lệnh của nguyên lão, bất quá hai người đối với việc thanh niên không quỳ có chút kỳ quái.

Trong bất kỳ môn phái nào, nguyên lão chính là tồn tại chí cao vô thượng, đệ tử nội môn chỉ thuộc hàng trung bình thấp mà thôi, ngoài trừ cao hơn so với đệ tử ký danh và đệ tử ngoại sự ra thì coi như có địa vị thấp nhất trong môn phái, chủ yếu tu luyện là chính.

Nguyên lão thông thường đều là đệ tử của sư tổ, thậm chí có thể là đồng lứa với chính tăng sư tổ, căn bản là tồn tại giống như tiên nhân.

Thanh niên mặc tử bào nhìn thiếu nữ họ Thủy cười cười. Thiếu nữ họ Thủy lần thứ hai đỏ mặt, trong đám đệ tử nội môn có một vị sư huynh đầy mị lực như thế nào mà sao chính mình lại không hề biết đến?

Hoàng nguyên lão đi tới gần đó, đưa tay lên định tặng cho ba người quỳ gối trước mặt Lâm Khiếu Đường một cái tát!

- Hoàng nguyên lão không cần trách phạt!

Lâm Khiếu Đường rút cuộc mở miệng nói.

Hoàng nguyên lão lập tức thu tay lại, cung kính hạ thấp người nói.

- Dạ, lão tổ!

Một tiếng nói này làm cho đám đệ tử nội môn phải hít một ngụm lương khí, con mắt tròn vo, không thể tin tưởng được nhìn người thanh niên mặc tử bào gần đó, hầu như tất cả mọi người đều nghĩ chính mình có lẽ nghe lầm rồi.

Thiếu nữ họ Thủy càng hoa dung thất sắc, toàn thân cứng ngắc, ánh mắt cũng bắt đầu dại ra, thiếu nữ áo lam và Vu sư huynh trong nháy mắt không thể suy nghĩ được gì, mà thiếu niên đầu to chịu sự đả kích trước đó đã dần dần bình tĩnh lại, người này chính là lão tổ, đơn giản đã được tuyệt chiêu tất sát của chính mình cũng không có gì là kỳ quái.

- Lão đại, huynh rốt cuộc đã trở về rồi?

Tiểu Lan hoàn toàn không hề để ý tới xung quanh có gần nghìn đôi mắt nhìn chăm chăm, không hề cố kỵ thân phận trưởng bối của chính mình, thân thể mềm mại nhào vào lòng Lâm Khiếu Đường, giống như cô nường nhỏ bé nằm đó tại thành Tân La hàng ngày chờ đợi ca ca của chính mình trở về.

Mấy người còn lại theo phía sau, vẻ mặt cười cười nhìn Lâm Khiếu Đường và Tiểu Lan.

Một màn này làm cho các đệ tử nội môn mở rộng tầm mắt, bởi vì trong cảm nhận của bọn họ, Lan nguyên lão trong các nguyên lão là người nghiêm khắc nhất, tuyệt đối không dễ dàng tiếp cận người nào đó, rất nhiều đệ tử đều gọi phía sau nàng là Lan lão hổ.

- Lạc Trần ra mắt lão tổ!
- Thiên Kiều ra mắt lão tổ!
- Thanh Phong ra mắt lão tổ!
- ... ra mắt lão tổ!

...

Hơn mười vị nguyên lão một người tiếp một người xuất hiện, lần lượt cung kính lên tiếng chào hỏi. Hình ảnh này trong mắt đám đệ tử nội môn quả thực vô cùng đồ sộ, bình thường bọn họ không thể nào nhìn thấy nhiều nguyên lão đỉnh cao nhất môn phái như vậy.

- Các vị đạo hữu, không cần đa lễ!

Lâm Khiếu Đường thản nhiên nói, kỳ thực hắn không thích làm như vậy, thế nhưng không thể ngăn cản được.

- Ba người các ngươi vừa rồi gọi lão tổ là gì?

Hoàng nguyên lão bỗng nhiên trừng mắt nhìn ba người thiếu nữ họ Thủy quỳ trước mặt Lâm Khiếu Đường chần chừ.

Thiếu nữ họ Thủy, thiếu nữ áo lam và Vu sư huynh đều trắng bệch mặt, trong đầu trống rỗng, vừa rồi bọn họ dĩ nhiên gọi lão tổ là sư huynh, điều này dù ở môn phái nào đi nữa cũng đều coi như bất kính, nhẹ thì bị đuổi ra khỏi môn phái, sau này vĩnh viễn không được tu luyện, nặng thì ban thưởng cho cái chết cũng không phải là không có khả năng. Tu luyện giới phân chia đẳng cấp rất rõ ràng, bối phận cũng rất phân minh, hơn nữa mấy vạn năm qua đều là như vậy.

Ba người rối loạn, trong lòng biết hôm nay không thể tránh được, tức thì đồng thời dập đầu, cùng lớn tiếng nói.

- Đệ tử đáng chết, nguyện ý tiếp nhận nghiêm phạt!
- Hừ, hiện tại ta hỏi vừa rồi các ngươi gọi lão tổ là cái gì?

Hoàng nguyên lão hừ lạnh một tiếng nói, trong mắt của hắn căn bản là đại nghịch bất đạo, là một đệ tử tông phái, điều cơ bản nhất chính là hiếu đạo, nếu như điều này cũng không làm được thì chính là nghiệp chướng.

Ba người không lên tiếng, nhưng cũng không dám nói. Hoàng nguyên lão càng nói càng tức giận, càng tức giận càng nói:

- Tốt, các ngươi hẳn là đã quên rồi đúng không? Ta nhắc tỉnh một chút, vừa rồi các ngươi gọi lão tổ là sư huynh, nói cách khác các ngươi là sư phụ của ta?

Lời này vừa nói ra nhất thời bốn phía truyền tới tiếng cười nhỏ rải rác, thậm chí là thất thanh cười lớn, còn lại đại đa số đệ tử nội môn đều phải cố nhịn không dám cười.

- Đệ tử không dám!

Ba người lần thứ hai lên tiếng, thiếu nữ áo lam và thiếu nữ họ Thủy lúc này đã nước mắt lưng tròng.

Khuôn mặt già nua của Hoàng nguyên lão đã có chút xanh lại, hẳn thực sự không thể nào tiếp thu được kể đại nghịch bất đạo, đang muốn tiếp tục quát mắng thì bị Lâm Khiếu Đường ngăn cản.

- Hoàng nguyên lão, không cần phải truy cứu việc này, người không biết không có tội!

Lâm Khiếu Đường bình tĩnh nói, trong mắt của hắn thì chuyện này không cần phải xé to, vốn rất đơn giản, lại không muốn lãng phí thời gian, hơn nữa đối với lòng tin của các đệ tử cũng coi như một loại đả kích.

- Thế nhưng...

Hoàng nguyên lão có chút không cam lòng.

- Được rồi, không cần nói nữa, tất cả đều giải tán đi!

Lâm Khiếu Đường phát tay nói, trong lúc phát tay, một cỗ lực lượng nhu hòa nhắc thân thể gần nghìn đệ tử xung quanh lên khỏi mặt đất, thân thể thuần thể bay đi.

Hoàng nguyên lão dù có chút ghen khuất, thế nhưng lời lão tổ hắn không dám không nghe, bất quá vẫn rất buồn bực, trong mắt của hắn thì chuyện này phải truy cứu cẩn thận, như vậy cũng để răn dạy các đệ tử khác trong môn phái, sau này nhất định phải tôn kính trưởng bối.

Lâm Khiếu Đường nói chuyện với hơn mười vị nguyên lão, sau đó liền mang theo mấy người Tiểu Lan đi, khi vào trong động phủ, chuyện đầu tiên là vào thăm Uyển nhi.

Thiếu nữ mặc tử y vẫn nằm yên tĩnh trên chiếc giường băng ngọc, giống như đang ngủ say vậy, Lâm Khiếu Đường cứ nhìn Uyển nhi như vậy, một ngày một đêm mới rời khỏi gian phòng.

Lâm Khiếu Đường nói với mấy người Tiểu Lan vài câu, sau đó để cho Triển Thanh Nhu và Nạp Lan U cẩn thận kể lại mọi chuyện đã xảy ra trong chuyến hành trình Chu Vô Quốc, chính mình lập tức tiến vào Địa Linh Hà.

Khi Lâm Khiếu Đường tiến vào trong Địa Linh Hà, chuyện đầu tiên chính là đưa cho mấy người Tiểu Lan rất nhiều nguyên thạch trung cấp, còn có một ít nguyên thạch thượng phẩm, thậm chí mỗi người một khóa nguyên thạch cực phẩm, tự nhiên còn có một ít tài liệu luyện đan, luyện bảo, đồng thời để lại luôn ba viên địa vương nguyên tinh, dặn dò mấy người bọn họ chuyên tâm tu luyện, sau khi hắn xuất quan mà vẫn còn có người chưa đột phá địa vương giai, sau này sẽ không gặp lại nữa.

Vừa mới tiến vào Địa Linh Hà, Lâm Khiếu Đường lấy ra chín khối toái phiến mà chính mình mất sức chín trâu hai hổ mới thu thập đủ, lúc này Kỳ Áo cũng biến hóa thành trạng thái u thể huyền phù tại một bên.

Chín khối toái phiến dưới sự khống chế của Lâm Khiếu Đường, rất nhanh liền ngưng tụ một chỗ, tụ hợp thành Cửu Thiên Nguyên Lô. Lâm Khiếu Đường không phải lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, tự nhiên không có bao nhiêu hiếu kỳ, chỉ là rất chờ mong chuyện gì xảy ra khi tụ tập đủ tám kiện bảo bối.

Hiện tại đã thu thập đủ toàn bộ tám kiện bảo bối, nên khi Kỳ Áo giải trừ phong ấn nguyên lực, Lâm Khiếu Đường rất muốn biết, sau khi giải trừ phong ấn Kỳ Áo sẽ cường đại như thế nào.

- Tiểu tử, giải phong ấn là một quá trình phi thường dài dòng, so với trùng quan cũng không kém bao nhiêu. Phong ấn này so với phong ấn thông thường rất khác nhau, lấy hồn lực còn lại của lão phu thì chỉ ít phải tốn vài chục năm mới có thể mở được phong ấn!

Kỳ Áo lo lắng nói, hiện tại tám kiện bảo bối đã thu thập đủ tự nhiên hắn không cần phải quá mức nóng vội.

Lâm Khiếu Đường nghe được lời này, cũng không nói thêm cái gì, thân ảnh chợt lóe tiến, nháy mắt tiến vào trong Địa Linh Hà, khảo nghiệm chân chính bây giờ mới bắt đầu.

Trải qua thời gian dài khôi phục, nguyên khí trong Địa Linh Hà đã trở lại như trước đây, bất quá hiện tại Lâm Khiếu Đường cũng không cần phải mượn khí nguyên trong Địa Linh Hà, hành trình Chu Vô Quốc lần này đã thu được không ít nguyên thạch, hơn nữa còn có nguyên thạch cực phẩm, cộng thêm linh vương đan ngũ tinh, loại đan dược này tại hạ giới tuyệt đối thuộc cấp nghịch thiên, cộng thêm cảm ngộ có được, trùng quan đột phá như lửa cháy lông mày.

Bánh xe thời gian lại một lần nữa chuyển động cực nhanh.

567. Chương 553: Nội Môn Tập Hội (thượng).

Dưới sự phụ trợ của đan được, tỷ lệ trùng quan thành công sẽ tăng lên không ít, bởi vậy luyện đan trước khi bế quan đã trở thành thói quen của Lâm Khiếu Đường.

Lâm Khiếu Đường lấy ra địa vương nguyên tinh, đầu tiên muốn chuyển chế ra để linh đan, loại đan được này muốn luyện chế được cũng không phải quá khó khăn, chỉ là khí nguyên quá loãng tại hạ giới sẽ tạo ra chút phiền phức, còn chuyện phối phương hầu như tu luyện giả cấp cao nào cũng biết.

Chỗ khó lớn nhất của việc luyện chế để linh đan chính là cần phải có chủ tài liệu địa vương nguyên tinh, thứ này hầu như không tồn tại ở hạ giới, bởi vậy loại đan được này chỉ có trong nghe đồn và thời kỳ viễn cổ.

Lúc này địa vương nguyên tinh trong tay Lâm Khiếu Đường phi thường sung túc, đủ để luyện chế trên chục viên để linh đan, thế nhưng cũng không cần nhiều như vậy, chỉ cần một hai viên là đủ rồi.

Đoạn thời gian hiệp sợ luyện đan với Linh Dược Lão Tổ, tài nghệ luyện đan của Lâm Khiếu Đường có tiến bộ nhảy vọt, xác xuất thành công so với trước đây tăng lên tới vài thành.

Luyện chế để linh đan tiêu hao của hắn thời gian hai tháng, để bảo hiểm, Lâm Khiếu Đường luyện chế hai viên, rồi chuyển sang luyện chế một ít đan được thường dùng, tổng cộng tiêu tốn thời gian một năm, lúc xong còn ra ngoài một chuyến đưa cho mấy người Tiểu Lan một ít, bất quá chỉ sau thời gian một chén trà nhỏ liền quay trở lại động phủ.

Cứ như vậy Lâm Khiếu Đường chính thức bắt đầu trùng quan. Vừa mới tiến vào trong động phủ tiền tiến vào trạng thái điều tức.

Lâm Khiếu Đường dùng thời gian một năm hoàn toàn điều chỉnh khí nguyên bản thân tới trạng thái tốt nhất, đồng thời ngưng tụ lại độc linh một lần nữa, nguyên linh không ổn định nhất trong tam đại nguyên linh của hắn.

Làm tốt công tác chuẩn bị, Lâm Khiếu Đường mới nuốt viên linh vương đan ngũ tinh vào trong bụng, sau đó triệt để cắt đứt liên hệ với bên ngoài, tiến vào trong trạng thái tu luyện.

Một ngày một đêm. Một tháng...

Thứ tiêu tốn nhất trong lúc bế quan tu luyện chính là thời gian, mỗi một giây trôi đi đều tiêu hao một tia thọ nguyên, đương nhiên nếu có thể tăng tu vi thì những tiêu hao này sẽ được bù đắp trở lại.

Một năm. Hai năm. Ba năm... Mười năm...

Thời gian ba mươi năm trong nháy mắt trôi qua, Lâm Khiếu Đường vẫn ngồi đả tọa trong động phủ, thậm chí con mắt cũng chưa từng mở ra lấy một lần, trên người đã lấp kín một tầng bụi bặm.

Trên mặt đất cũng đã chất lên một tầng trầm tích dày chừng một tấc, bên ngoài cửa đá càng tràn đầy cỏ xanh và nguồn nước, đã hoàn toàn làm cánh cửa che kín lại cánh cửa, phẳng phất như nơi đây không có người nào.

Cứ ngồi như vậy, tu luyện vô cùng khô khan, chỉ có chính tu luyện giả mới biết, sau mỗi một giây phúc vinh quang đều dùng tới vô số thời gian khổ cực để đổi lấy, cái gọi là thần tiên cường đại và thần kỳ trong mắt phàm nhân, muốn có được nghìn khó vạn khổ, muốn có thành tựu nhất định phải chịu đựng được đau khổ.

Khi Lâm Khiếu Đường bế quan tròn ba mươi năm, rốt cuộc mở mắt ra lần đầu tiên, bất quá chỉ trong thời gian cực ngắn, lấy một viên để linh đan nuốt vào lại nhắm hai mắt.

Lúc này đây, thời gian trôi qua càng thêm nhanh chóng, cũng càng thêm lâu dài.

Lâm Khiếu Đường hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, đây cũng là sự đau khổ mà mỗi một vị tu luyện giả đều phải chịu, đặt biệt là những tu luyện giả cấp cao, có lúc thậm chí trăm năm cũng chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Mười năm, hai mươi năm, một giáp, một giáp rưỡi trôi qua!

Tổng cộng trước sau đã tròn một trăm hai mươi năm.

Thiên Hà Tông trong một trăm hai mươi năm này không hề tăng thêm bao nhiêu quy mô, thế nhưng căn cơ của môn phái trở nên vững chắc hơn rất nhiều.

Không biết vì sao, từ khi Lâm Khiếu Đường trở về một trăm hai mươi năm trước ngăn cản một trận đấu giữa đệ tử nội môn trên quảng trường, những đệ tử nội môn này càng thêm chăm chỉ tu luyện, hơn nữa tư chất đã gia tăng không ít.

Đặc biệt là thiếu nữ họ Thủy, thiếu nữ áo lam và Vu sư huynh, còn có vị thiếu niên đầu to gây ra chuyện gọi lão tổ thành sư huynh, tốc độ tu luyện của bốn người này trở nên nhanh tới phi thường.

Loại hiện tượng này rất nhanh bị những đệ tử nội môn khác phát hiện ra, cả đám đều ước ao không thôi, trong lòng nghĩ nhất định là lão tổ đã thi triển thần thông nào đó.

Kết quả là, khi từ mười năm sau sự kiện đó, hàng năm đều có một đoạn thời gian hơn vạn đệ tử nội môn tụ tập tại quảng trường trước đại điện Thiên Hà Tông, hy vọng chính mình có thể gặp gỡ lão tổ một lần, ngẫu nhiên chỉ điểm.

Đáng tiếc đã hơn một trăm năm trôi qua, lão tổ vẫn thủy chung không hề xuất hiện, thậm chí là nguyên lão cũng rất ít thấy. Bầu không khí tu luyện trong môn phái phi thường dày đặc.

Toàn bộ Nam Xuyên Giới từ khi Lâm Khiếu Đường trở về không lâu liền truyền ra cái tin lão tổ Thiên Hà Tông vân du trở về môn phái, sau đó có không ít đại tu sư tới bái phỏng, thậm chí có hai trong tam đại cao thủ tới thăm hỏi.

Đáng tiếc tất cả đều không nhìn thấy lão tổ Thiên Hà Tông. Thiên Hà Tông tuyên bố ra bên ngoài là lão tổ bế quan trăm năm, trừ phi môn phái gặp phải chuyện gì đó cấp bách, còn không sẽ không xuất hiện.

Lão tổ Lâm Khiếu Đường của Thiên Hà Tông có thực lực và tu vi như thế nào, mọi tu luyện giả đại lục Kỳ Đông đều biết, đã sớm nhận định hẳn là đệ tử cao thủ đương thời.

Nhân vật đỉnh phong như vậy còn tu luyện cái gì nữa chứ? Không ít tu luyện giả không thể lý giải được chuyện này, chẳng lẽ muốn trùng kích tiến vào để giai hay sao?

Đối với những thứ không biết, không chỉ có người phạm thích đoán mò, tu luyện giả cũng không ngoại lệ, hơn nữa khả năng suy đoán so với người phạm còn thần kỳ mạnh mẽ hơn nhiều.

Hỏa Dương Vương Hồng Chiến của Hiên Viên Tông đã tới bái phỏng vài lần, mỗi lần đều hăng hái bùng bùng, lúc đi lại vô cùng lưu luyến.

Trong thiên hạ đều biết rằng Hỏa Dương Vương Hồng Chiến và Lâm Khiếu Đường kết bái làm huynh đệ, điều này cũng làm cho địa vị của Hiên Viên Tông so với trước kia nâng cao hơn không ít.

Ba mươi chín năm trước, trên bầu trời Thiên Hà Tông từng xuất hiện qua một lần dị tượng thiên địa cỡ lớn, lúc đó chúng môn nhân đệ tử còn tưởng rằng lão tổ tu luyện thành công muốn xuất quan rồi.

Dị tượng giáng cơ một ngày liền mới biến mất không thấy, sau đó không còn động tĩnh gì khác, lão tổ cũng không có chút dấu hiệu xuất quan nào.

Ba mươi chín năm trôi qua, đại đa số mọi người đã sớm quên đi chuyện này rồi!

Ngày hôm nay như thường lệ chính là ngày chúng đệ tử Thiên Hà Tông tụ tập tại quảng trường trước đại điện Thiên Hà Tông, hơn vạn đệ tử không hẹn đều đến đây tham lễ.

Trên thực tế, hơn một trăm năm qua, đám đệ tử nội môn trước kia đã hầu như cảnh còn người mất, hơn một trăm năm đủ để đệ tử nội môn chuyển đổi hai đời, thậm chí là ba đời.

Những đệ tử nội môn xưa kia, hoặc là thăng cấp trở thành trưởng lão môn phái, hoặc là không còn hy vọng tiến thêm, trở thành quân sự mọi chuyện bên ngoài, có một phần chết đi bởi các nguyên nhân khác nhau, một phần cực nhỏ rời khỏi môn phái trở lại nhân gian tiêu dao khoái hoạt, đương nhiên, hơn một trăm năm trôi qua, những đệ tử nội môn đó nếu không tăng tiến tu vi thì cũng đã tới thời điểm hết thọ nguyên, sự giai dù sống thọ hơn nữa cũng chỉ được hai trăm năm thọ nguyên mà thôi (người thường không tới trăm năm).

Trên cơ bản, đệ tử của tất cả các môn phái đều có một kết cục chung như vậy, dù sao thì số lượng người đạt thành đại đạo cực kỳ nhỏ bé, chỉ có những nhân tài hoặc kẻ chịu gian khổ mới đạt được, tuyệt đại đa số người chỉ có thể trở thành vật hy sinh hoặc lệ thuộc.

Thời gian một giáp chính là thời gian tối đa đệ tử nội môn có thể duy trì được, nếu như trong một giáp này không thể đạt tới tu vi sơ giai hậu kỳ đỉnh phong thì tương lai tu luyện phía sau hầu như vô vọng.

Bởi vậy đám đệ tử nội môn ngày hôm nay và những đệ tử nội môn trước khi Lâm Khiếu Đường bế quan đã cách nhau hai đời người.

Gần vạn đệ tử nội môn tụ tập tại quảng trường rộng lớn trước đại điện, đây hầu như đã trở thành truyền thống của Thiên Hà Tông, thậm chí còn có một ít con người bình thường tới cúng bái, chỉ là bọn họ không thể nào vào được Thiên Hà Tông, chỉ có thể thờ phụng trong nhà hoặc cử hành tập thể trong thị trấn.

Ngày hôm nay được con người bình thường định nghĩa là Huynh Tổ Tiết, có người nói kỷ niệm thật lâu thật lâu trước kia có một vị tiên nhân từng tuyên dương ngày lễ bình đẳng.

Đám đệ tử nội môn ngày hôm nay không có bao nhiêu người biết rõ vì sao lại phải tụ tập tới quảng trường, chỉ tưởng rằng đến giao lưu và trao đổi vật phẩm.

Quảng trường tràn đầy người, phía trước có một đài cao, thứ gì đó muốn bán có thể mang tới chỗ đó, nhìn toàn bộ tình cảnh vô cùng náo nhiệt phồn hoa.

568. Chương 554: Nội Môn Tập Hội (hạ).

Chỉ chốc lát, xa xa có một đạo quang mang màu lam bay tới, một nữ tử áo lam hạ xuống.

Thiếu nữ mặc lục y vội la lên:

- Phương sư tỷ, người và Trần sư đệ thực đúng thời gian nha, phải đợi tới tận lúc này mới thấy tới, tới sớm một chút sẽ thiếu một miếng thịt hay sao? Các người không sợ tới chậm sẽ bị người khác đoạt mất thứ tốt hay sao?

Nữ tử áo lam đã quen nhìn trạng thái của thiếu nữ mặc lục y, không nhanh không chậm nói:

- Thủy sư muội, thứ đó những đệ tử nội môn căn bản không thể mua được, gấp cái gì!

Thiếu nữ mặc lục y không phục nói:

- Ai nói không mua nổi, vạn nhất gặp phải một tiểu tử trâu bò nào đó mua mất thì sẽ phải làm sao bây giờ?

- Ha ha, chúng ta đến mua bây giờ không phải là xong, Thủy sư tỷ đối với chính mình không có lòng tin như vậy sao?

Một đạo quang mang màu lam thêm diện hiện ra, một gã thanh niên nhìn qua bất quá hơn hai mươi tuổi, tỷ lệ giữa cái đầu và thân thể của hắn có chút không thích hợp, hạ xuống dưới đất.

Thiếu nữ lục y và vị Thủy sư tỷ liếc mắt nhìn hắn nói:

- Hừ, người ta không bán thì làm thế nào?

Thanh niên đầu to vui cười nói:

- Ta liền dùng chức quyền trường lão uy hiếp hắn, cưỡng mua cưỡng bán, ha ha!

Thiếu nữ mặc lục y cau mày nói:

- Bị sư phụ biết được, không tránh phạt mới lạ!

Thanh niên đầu to lơ đãng:

- Để có được thứ đó, trách phạt cũng đáng!

Thiếu nữ lục y và thanh niên mặc lục bào nhìn hai người đầu võ mồm, không nhịn được lắc đầu, thiếu nữ áo lam thấy điều này khẽ cười nói:

- Thế nào? Vu sư huynh rất bất đắc dĩ sao?

Vu sư huynh gật đầu nói:

- Đúng là tương đối bất đắc dĩ, hai người các người hiện tại đã là trưởng lão môn phái rồi, vậy mà nhìn qua không khác bao nhiêu so với đám tiểu đệ tử vừa mới nhập môn vậy.

Bốn người này chính là đầu sỏ sự kiện gọi là sư huynh năm xưa, hiện tại bốn người đều có bước tiến bộ nhảy vọt, mặc kệ nói như thế nào đi nữa, hơn một trăm năm trôi qua, nếu như không có tiến bộ thì đã không trở thành trưởng lão môn phái rồi.

Bốn người đều đã bước vào đại sư giai, người có tu vi cao nhất chính là thiếu nữ áo lam, tu vi đại sư giai trung kỳ, bốn người còn lại mới chỉ đại sư giai sơ kỳ đỉnh phong.

Nguyên bản người có tư chất cao nhất chính là thanh niên đầu to, cũng chính là Trần sư đệ, nhưng bởi vì hay ra ngoài lịch lãm, bản thân có chút ham chơi, vì vậy tu vi trong bốn người trở nên thấp nhất, bất quá uy lực thần thông vẫn to lớn như cũ, coi như là thiếu nữ áo lam cũng không nhất định là đối thủ của hắn.

Kỳ thực bốn người bọn họ chính là người khởi xướng ra truyền thống hàng năm tụ tập tại quảng trường trước đại điện Thiên Hà Tông, nhưng đạt tới tình cảnh như ngày hôm nay quả thực là bọn họ không ngờ tới.

Càng không ngờ trước kia chỉ là vụ tụ tập nho nhỏ sẽ phát triển thành dịp giao dịch siêu quy mô như hiện nay. Một ít trưởng lão môn phái cũng tham gia, điều này đã rút ngắn thời gian trao đổi đi rất nhiều, lại có thể tăng tỷ lệ đổi được vật mà chính mình cần.

Nhóm bốn người Thủy sư muội năm đó là oan gia với nhau, thế nhưng sau sự kiện lần đó, lại chuyển biến từ đối địch thành bạn bè, trở thành nhóm đệ tử đoàn kết với nhau nhất trong toàn bộ môn nhân đệ tử của Thiên Hà Tông hiện nay.

Đám đệ tử nội môn trước kia đã trở thành một bộ phận lương đồng chi tài của Thiên Hà Tông ngày nay, có hơn mười người trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, mà bốn người ở đây chính là bốn người trong nhóm được bồi dưỡng trọng điểm.

Bốn người vừa vào quảng trường, có một ít đệ tử nội môn quen biết đều tiến tới hành lễ, không quen biết thì cũng từ quần áo có thể biết được đó là trưởng lão, đều nhanh chóng hành lễ.

Bốn người lướt qua, tới một phương vị không có quá nhiều người lui tới, nơi này có một lão giả đang bày biện quầy hàng của chính mình.

Thủy sư muội liếc mắt liền nhìn thấy trên quầy hàng có đặt những cái gì, thấy vật mà chính mình không thiếu, lập tức hưng phấn chạy tới nói:

- Nhạc trưởng lão, viên ngưng cơ châu này bán như thế nào?

Lão giả liếc mắt nhìn thiếu nữ lục y, không mặn không nhạt nói:

- Ba khối nguyên thạch trung phẩm!

- Cái gì? Sao ngươi không đi cướp đi!

Thiếu nữ lục y cả kinh kêu lên.

Ba người còn lại đều biến sắc mặt, không nghĩ tới vị Nhạc trưởng lão này lại định giá cao như vậy, nếu thế thì những vật khác chẳng phải còn cao hơn sao!

- Khối lõi cơ thạch bày bao nhiêu nguyên thạch?

Thanh niên đầu to cẩn thận hỏi.

- Tám khối nguyên thạch trung phẩm!

Lão giả lặng lẽ nói.

“Hắc, thực sự là đen đủi.”

Trong lòng bốn người đều đồng thời chửi bới.

Hai người Phương sư tỷ và Thủy sư muội so với hai người Vu sư huynh và Trần sư đệ càng chán nản hơn, kỳ thực nhị nữ đều hướng tới mấy vật trứ nhan, đối với nữ tu mà nói, bảo trù dung mạo và tu luyện quan trọng giống nhau, có đôi khi so với tu luyện còn không quan trọng bằng.

Thế nhưng mặc kệ nói như thế nào đi nữa, vật trứ nhan chung quy không có tác dụng thực chất quá lớn, chỉ dừng lại ở mức bảo trì dung nhan mà thôi, tiêu tốn giá cả lớn như vậy để mua, thực sự quá không đáng rồi, dù là vật tu luyện cũng hơi cao một chút.

- Nhạc trưởng lão, nhìn mọi người đều là đồng môn, hãy giảm giá một chút đi, một khối nguyên thạch trung phẩm được không? Một viên ngưng cơ châu mà thôi.

Thủy sư muội ra giá nói.

- Ta tốn rất nhiều sức lực mới có thể thu hoạch được những vật phẩm này, không thể rẻ hơn được nữa.

Thần sắc Nhạc trưởng lão rất kiên quyết nói.

Thanh niên đầu to cắn răng một cái nói:

- Ta muốn lời cơ thạch, tám khối nguyên thạch trung cấp, đếm cho rõ ràng.

Nói xong, thanh niên đầu to lập tức cầm lấy khối lời cơ thạch trên quầy hàng, cẩn thận dò xét một lần, là thực phẩm hơn nữa phẩm chất còn rất không tồi, tuy rằng hơi đắt một chút, thế nhưng chỉ cần được thứ đó thì coi như đáng giá.

Vu sư huynh cũng mua mấy viên đan dược các loại, Phong sư tỷ và Thủy sư muội thì bắt đầu triển khai trận chiến trả giá với lão giả, hai bên người tới ta đi, giá cả thủy chung không có biến hóa gì.

- Tiểu oa nhi, có nghĩ muốn khóa ngưng cơ châu kia không?

Một thanh âm bỗng nhiên xuất hiện trong nguyên thức của Thủy sư muội, nhất thời dọa nàng giật nảy mình, muốn hô lên một tiếng thì bị lực lượng nào đó kiềm chế, tự phát ra truyền âm nói:

- Ai?

Thủy sư muội hết nhìn đông lại nhìn tây, cái gì cũng không thấy, bốn phía người đến người đi, không có người nào tự nói, huống hồ thanh âm rất già nua, không giống như một đệ tử nội môn tuổi trẻ nào đó phát ra.

- Tiểu oa nhi không cần tìm, lão phu không có ở gần đây! Chúng ta làm một bút giao dịch, chỉ cần người theo chỉ dẫn của lão phu tới chỗ này thì lão phu sẽ trộm cho người cái gì gọi là trứ nhan đan, thế nào?

Thủy sư muội có chút hoài nghi cũng có chút khẩn trương, thậm chí có chút sợ hãi, dù sao thì tu luyện giả có khả năng truyền âm tinh diệu như vậy thì tu vi tuyệt đối không thấp, chí ít cũng là cao thủ linh hồn giai trở lên. Bất quá khi nàng nghe thấy một chữ trộm thì tròn mắt to tròn chuyển động, liếc mắt nhìn hai người Phương sư tỷ và Nhạc trưởng lão vẫn tiếp tục trận chiến trả giá, trong lòng nhất thời phát ra một cổ tức giận không tên, nghĩ muốn giáo huấn Nhạc trưởng lão ngoan cố không dạy dỗ, không nói một chút tình cảm nào.

Thủy sư muội cũng không ngu xuẩn, thực lực của Thiên Hà Tông hiện tại trong toàn bộ Nam Xuyên Giới có thể nói là cực mạnh, thậm chí có nhân vật tuyệt đỉnh như lão tổ tọa trấn, căn bản không có người nào dám tới gây loạn. Cái gì gọi là ma tu quỷ tu đã sớm bị dọa chạy xa, vì vậy người truyền âm cho chính mình vừa rồi chắc hẳn là môn nhân trong tông phái. Thiên Hà Tông lớn như vậy, chính mình chỉ là một trưởng lão nho nhỏ mà thôi, không phải ai cũng có khả năng nhận ra được, thế nhưng địa vị của người này tại tông phái nhất định không thấp, tu vi chí ít cũng thuộc về cấp linh hồn giai.

Thủy sư muội suy nghĩ một chút, dưới sự xung động nói:

- Tốt, ta đáp ứng người, bất quá người phải trộm hết tất cả trứ nhan đan! Tức chết lão già kia!

569. Chương 555: Giải Phong (thượng).

Giọng nói già nua mang chút uy hiếp.

- Biết rồi, yên tâm Thủy Linh Tiên Tử ta đã đáp ứng chuyện gì đó tự nhiên không thay đổi.

Thủy sư muội vỗ vỗ bộ ngực bảo chúng trả lời.

- Vậy là tốt rồi! Các người rời khỏi quảng trường trước đi, đỡ bị hoài nghi là các người làm, mang theo đồng bọn của người đến hậu sơn đại điện chờ!

Tiếng nói già nua thỏa mãn nói.

Thủy sư muội vừa nghe nói thế lập tức gật đầu sau đó kéo theo Phương sư tỷ đang giận dữ, nhìn lại Nhạc trưởng lão nói.

- Sư tỷ, chúng ta đi thôi, những thứ này bán giá cao như vậy, xem xem ai mua của hần, thứ đồ rách nát này cứ để cho hần là được rồi.

Phương sư tỷ tuy rằng rất muốn vật trữ nhan này, thế nhưng cò kè mặc cả lâu như vậy rồi mà vẫn chưa có chút hiệu quả nào, trong lòng đã có chút không nhẫn được, lại bị Thủy sư muội kéo đi, lập tức không còn kiên trì gì nữa.

Vu sư huynh và Trần sư đệ đã mua được thứ chính mình cần, tự nhiên cũng không kiên trì thêm cái gì, nhanh chóng theo chạy theo Thủy sư muội.

Ra khỏi quảng trường, Thủy sư muội thần bí nói:

- Đi, chúng ta tới hậu sơn, có cao nhân đang chờ chúng ta, rất có thể là cơ duyên lớn!

- Cao nhân? Phía sau núi?

Vu sư huynh ngơ ngác có chút không hiểu ra sao.

Phương sư tỷ và Trần sư đệ cũng không hiểu như thế nào, Thủy Linh không giải thích gì nhiều.

- Ai nha, các người sao giống như bà mụ vậy, cứ đi theo ta sẽ biết.

Đại điện phía sau núi vốn không phải là cấm địa gì, tới đó tự nhiên không có vấn đề, trong lòng ba người đều có chút hiểu kỳ, vì vậy liền chạy theo.

Còn chưa vào trong núi, trong nguyên thức của Thủy Linh lại truyền tới tiếng nói già nua trước đó.

- Tiểu nữ oa, động tác của các người thực sự quá chậm đi, thứ đó đã để ngay tại sườn núi, phía sau tảng đá lớn nhất, chính mình tới đó lấy đi.

Thủy Linh thiếu chút nữa từ trên không trung ngã xuống dưới đất, thực sự quá nhanh đi, nửa ngờ nửa tin gia tốc, chỉ chốc lát đã bay tới khối đá to nhất tại sườn núi, vòng ra phía sau nhìn quả nhiên thấy một cái bọc nhỏ nhỏ đã được đặt gần đó.

Mở ra vừa nhìn, bên trong quả thực có tất cả mọi thứ mình cần, đều là vật trữ nhân, nhuận linh điệp lạp, bạch tứ đan... Không chỉ có thứ thấy trên quầy hàng của Nhạc trưởng lão mà còn có một số thứ khác không biết lấy từ đâu.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy những thứ này, Thủy Linh có chút không thể tin tưởng, dò xét cẩn thận xác nhận là thực, không phải là đồ giả, trong lòng nhất thời kinh ngạc không thôi, ngày hôm nay quả nhiên đã gặp được cao nhân rồi, chỉ là không biết vị cao nhân nào trong tông phái. Hiện hôm nay số lượng nguyên lão của Thiên Hà Tông đã lên tới con số hơn hai mươi, Thủy Linh mới chỉ chân chính gặp qua mấy người, tuyệt đối không vượt qua mười vị.

Thủy Linh Tiên Tử hầu như có thể khẳng định được đó chính là nguyên lão, thậm chí là lão quái địa vương giai, chỉ là không biết mục đích của vị nguyên lão này là gì.

Lúc này, trên quảng trường trước đại điện Thiên Hà Tông, chỉ ít có năm người đứng bật dậy, về mặt mờ mịt nhìn bốn phía quầy hàng của chính mình.

- Thế nào lại thiếu mất mất thứ?

Năm người ở năm góc khác nhau, tự nhiên không biết được có người cùng cảnh ngộ giống như chính mình.

Kích động nhất trong lòng năm người chính là Nhạc trưởng lão, trực tiếp chửi ầm lên.

- Tên hỗn đản nào trộm mất của ta?

Loại chửi bới lung tung không có chút chứng cứ nào tự nhiên không ai thêm chú ý tới, ngược lại làm cho một ít đệ tử nội môn chuyển quầy hàng ra xa, đỡ phải gánh họa lên thân.

- Cứ nhiên có nội tặc, ai, là ai? Đứng ra cho ta!

Nhạc trưởng lão có chút phấn khích gào lên.

Nhạc trưởng lão chửi bới tròn nửa canh giờ, ngoài trừ tiết lửa giận trong lòng ra, cái gì cũng không được. Hăn căn bản không biết thứ đó mất như thế nào, mấy trưởng lão tới đây hỏi, Nhạc trưởng lão không thể nào nói cho rõ ràng được, việc này chỉ đành bỏ qua không giải quyết được gì, bất quá khi vị Nhạc trưởng lão này trở về động phủ của mình liền bệnh nặng một hồi, có người nói là trên đường trở về gặp phải gió mạnh thổi qua nên trúng gió.

Ba người Phương sư tỷ đến ngay sau đó, nhìn thấy cái bọc nhỏ trên tay Thủy sư muội, đều hơi sửng sốt, đến khi nhìn thấy những thứ bên trong bọc, trên mặt cả ba người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

- Thủy sư muội, mấy thứ này là sao?

Phương sư tỷ kinh ngạc hỏi, trong lời nói ẩn hiện vẻ mừng rỡ, bởi vì viên bạch tuyền kia chính là thứ nàng cần.

Khi dùng loại đan dược này chỉ ít có thể đảm bảo được dung nhan không biến đổi trong một giáp, nếu như trong thời gian này có thể tăng tu vi thêm một cảnh giới mà nói, dung nhan liền tiếp tục bảo trì nguyên vẹn.

Thủy Linh lúc này cũng chỉ mờ mịt nhìn bốn phía xung quanh nói:

- Chính là vị cao nhân đó chỉ muội tới đây, nhưng chỉ nhìn thấy vật mà không thấy người nào khác.

Vu sư huynh và Trần sư đệ lập tức tỏa nguyên thức thăm dò bốn phía, nhưng không có kết quả gì.

- Mấy tiểu oa nhi, các ngươi không tìm được đâu, với chút tu vi nhỏ bé của các ngươi làm sao có thể tìm được lão phu. Coi như lão phu đứng ngay bên cạnh các ngươi thì các ngươi cũng không thể phát hiện ra được.

Bỗng nhiên có một tiếng nói già nua truyền tới, lúc này không phải là thanh âm truyền vào nguyên thức Thủy Linh mà là thực âm, ba người còn lại đều nghe thấy rõ ràng.

Vu sư huynh là người lớn tuổi nhất trong bốn người, đồng thời cũng là người trầm ổn nhất, trong nháy mắt khi thanh âm này xuất hiện, lập tức âm thầm phân tích, bất quá cuối cùng cho rằng không thể nào là người ngoài xâm nhập vào.

Thiên Hà đại điện chính là vị trí trung tâm nhất của toàn bộ Thiên Hà Tông, cho dù có người đủ khả năng lên vào cũng không thể tới đây, nếu thực sự như vậy thì những kết trận phòng hộ bố trí bên ngoài Thiên Hà Tông, còn có đệ tử tuần tra, các nguyên lão tọa trấn, tất cả không phải là mù mắt hết rồi sao.

Đặc biệt mấy nguyên lão đều là lão quái địa vương giai, hưởng hồ người xông vào tất nhiên không muốn chính mình bại lộ, sao có thể liên hệ với bọn họ.

Vu sư huynh nhanh chóng bỏ qua khả năng người bên ngoài xâm nhập, lập tức cung kính nói:

- Đệ tử ra mắt sư tổ, xin hỏi sư tổ là thủ tọa đường nào?

- Tiểu oa nhi, lá gan của ngươi thực lớn, dám hỏi lão phu như vậy!

Thanh âm già nua không đồng ý nói.

Vu sư huynh nhất thời cả kinh, vội đáp lại.

- Đệ tử không dám, sư tổ không nên tức giận, vừa rồi đệ tử chỉ là hỏi theo tính nghi lễ mà thôi.

- Ha ha, tiểu oa nhi đừng sợ, lão phu cũng chỉ thuận miệng mà thôi!

Thanh âm già nua bỗng nhiên chuyển sang vẻ tỉnh ngộ.

- Không biết sư tổ gọi chúng ta tới đây có chuyện gì phân phó?

Vu sư huynh nói tiếp.

- Gọi các người qua đây tự nhiên là có chuyện quan trọng, lão phu đang ở trong cấm địa môn phái chờ các người, nhanh nhanh tới đây, nếu không lão phu liền bắt các người tới.

Thanh âm già nua nói tới đây liền dừng, không còn tiếng động nào khác.

Bốn người đối mặt nhìn nhau, không ai dám nói câu gì, vị sư tổ kỳ quái này nếu như đã phân phó tới đó, vậy thì tự nhiên chỉ có thể nghe theo mà thôi.

Hơi chút do dự một hồi, cuối cùng bốn người hướng về phía cấm địa môn phái chạy đi, chỉ phút chốc liền đi tới Địa Ling Phong, ngọn núi cao nhất trong năm ngọn núi chính của Thiên Hà Tông.

Nơi này chính là cấm địa lớn nhất Thiên Hà Tông, ngoại trừ mấy vị nguyên lão và lão tổ ra, những người khác nếu không được cho phép tuyệt đối không được đi vào, tự nhiên xông vào phải tự gánh lấy hậu quả, thậm chí ngay cả một ít nguyên lão địa vương giai cũng không thể tự tiện tiến nhập.

Bốn người đứng tại một chỗ khá xa bên dưới núi, đây đã là cực hạn rồi, tiếp tục đi lên phía trước thì đã vào phạm vi cấm địa, như vậy ắt phải chịu tội, mấy người bọn họ chỉ là trưởng lão nhỏ trong môn phái, chưa đảm đương được trách phạt.

Hơn nữa tất cả mọi môn nhân Thiên Hà Tông đều biết rằng lão tổ đang bế quan bên trong cấm địa, lúc này tuyệt đối không được phép tiến vào cấm địa quấy rầy.

- Thanh âm kia chẳng lẽ là lão tổ hay sao?

Nhìn ngọn núi cao chót vót chọc thẳng trời cao, Phương sư tỷ nghi hoặc nói.

- Sao có khả năng? Sư tỷ, tỷ không phải là chưa từng thấy qua lão tổ, lão tổ nhìn qua tuổi tác so với chúng ta không hơn kém bao nhiêu, thanh âm càng trẻ trung đầy sức lực, đâu phải là loại tiếng nói già nua như vậy chứ!

Thủy Linh lập tức phản đối.

- Tiểu nha đầu, lão phu đang nghe đó, dám nói xấu sau lưng lão phu sao!

Thanh âm già nua đột nhiên vang lên.

Thủy Linh đầu tiên cả kinh, thiếu chút nữa quỵ xuống tạ tội, thế nhưng mặt quật cường của nàng tạo ra cho nàng chút dũng khí, lời lẽ hùng hồn thẳng thắn nói:

- Sư tổ tại thượng, đệ tử không dám nói bậy, chỉ là nói lời thực sự mà thôi!

- Tiểu oa nhi người quả thực là lưỡi nhọn, quên đi, tâm tình của lão phu ngày hôm nay rất tốt, không tính toán nhiều với tiểu bối các người, còn đứng gốc ra đó làm gì, nhanh tiến vào đi!

Thanh âm già nua không để ý nói.

Bốn người vừa nghe được lời này nhất thời trợn tròn mắt, cấm địa này bọn họ thực sự không dám đi vào, cho dù có hơn một nghìn lá gan đi nữa thì bọn họ cũng tuyệt đối không dám.

- sợ cái gì, lão phu cho các người tiến vào thì các người cứ tiến vào, tất cả mọi hậu quả có lão phu gánh chịu!

Thanh âm già nua có chút tức giận.

Bốn người cái gì cũng có thể tin tưởng, chỉ duy nhất điều này là không thể tin tưởng được, dưới chân giống như mọc rễ không động đậy.

Vu sư huynh rốt cuộc không nhịn được nói:

- Xin hỏi danh hào của sư tổ, chỉ cần sư tổ xác thực là có giấy phép đặc biệt của hội nguyên lão thì mấy người chúng ta chắc chắn đi vào.

- Đám tiểu bối hiện tại càng lúc càng nhát gan rồi, các người quả thực không thể nào so sánh được với lão tổ của các người năm xưa, khó trách lão tổ có thể có thành tựu ngày hôm nay mà đám chuột con nhỏ nhỏ các người dù hơn trăm năm trôi qua cũng mới chỉ là trưởng lão rầm rộ trong môn phái!

Thanh âm già nua đã có chút không nhịn được.

570. Chương 556: Giải Phong (hạ).

- Mau vào! Lão phu muốn cho các người một đại lễ, các người đừng có không biết tốt xấu như vậy!

Thanh âm già nua thúc giục nói.

Bốn người vẫn không động đậy, thậm chí còn có chút xung động muốn rời đi, thế nhưng lại không dám, ngay lúc bốn người đang chần chừ không quyết, một cỗ lực lượng vô hình bỗng nhiên áp tới.

Lực lượng này cuốn lấy bốn người cuộn cuộn lôi kéo vào trong cấm địa môn phái, bốn người trong sự kinh hoàng muốn giãy dụa nhưng không có chút quả nào, lực lượng của đối phương vượt xa bọn họ nhiều lắm, hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp.

Tốc độ bị lôi đi so với tốc độ phi hành của bốn người còn nhanh hơn nhiều, thoáng cái đã tiến vào trong ngọn núi, đi qua một cái khe chật hẹp, tiến sâu vào trong lòng núi, trong nháy mắt rơi xuống thâm cốc, lại tiến vào trong một bí đạo.

Mãi cho tới khi vào rất sâu, bốn người nhất thời hoảng hốt, bọn họ biết nơi này chính là Địa Linh Hà, cũng là cấm địa của môn phái, ngoài trừ lão tổ ra, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào.

Xong đời rồi, trong lòng bốn người đồng thời hiện lên một câu, hận không thể lập tức chấm dứt.

- Sư tổ, không nên a, người đang chơi đùa chúng ta sao?

Thủy Linh lớn tiếng la lên, chỉ là lời nói của nàng không hề được đáp lại.

Ước chừng nửa chén trà nhỏ sau, bốn người bị kéo vào trong một huyết đầm sâu dưới nền đất, bên trong không hề đen tối như tưởng tượng, thậm chí còn rất sáng sủa, tuy rằng không thể so sánh được với bên ngoài, thế nhưng hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ bốn phía xung quanh.

Một hồ nước thật lớn nằm ngang trước mắt bốn người.

Đây là cảnh sắc đồ sộ nhất mà bốn người Thủy Linh lần đầu tiên nhìn thấy, ngầm dưới lòng đất dĩ nhiên lại có hồ nước lớn tới như vậy, liếc mắt nhìn không thấy đầu cùng, hơn nữa khí nguyên vô cùng nồng đậm, so với động phủ tu luyện của bọn họ không biết cao hơn bao nhiêu lần, coi như là động phủ của nguyên lão đi nữa thì cũng cách biệt một trời một vực.

Trên hồ nước còn có một tòa Đảo Đỉnh Sơn, bốn người vô cùng kinh khủng, hoàn toàn bị phong cảnh nơi này chấn động, nếu như không tận mắt nhìn thấy thì quả thực rất khó tưởng tượng được trên đời lại có loại hoàn cảnh như thế này tồn tại.

- Nơi này chính là cấm địa Địa Linh Hà của phái ta sao?

Thủy Linh dụi dụi mắt lắm lắm nói.

- Tiểu oa nhi, đương nhiên đây chính là Địa Linh Hà, chẳng lẽ là Minh Hà hay sao?

Thanh âm già nua lại một lần nữa phát ra.

- Sư tổ, người rốt cuộc là ở đâu?

Thủy Linh lúc này ngược lại dần dần bình ổn, dù sao đi nữa thì cũng đã tới, kết cục đã được định trước rồi, không phải là chết thôi sao, không bằng trước khi chết cố gắng tham quan cấm địa môn phái một chút, cũng coi như không tồi.

- Ta ở ngay bên cạnh các người!

Thanh âm già nua lần đầu tiên gần như vậy.

Thủy Linh bỗng nhiên cảm giác lòng bàn tay mát lạnh, một cổ âm phong thổi tới, tóc gáy toàn thân dựng thẳng, không biết vì sao trong lòng cảm thấy sợ hãi, quay mặt nhìn, nhất thời cả kinh nhảy dựng lên.

- A, quý a!

Ba người Vu sư huynh bị cử động của Thủy Linh dọa sợ, bất quá khi bọn họ theo tiếng nói nhìn lại, càng cảm thấy kinh hãi hơn nhiều, chỉ thấy một lão giả hình dạng u hồn phiêu đảng giữa không trung, thân thể bập bênh làm người khác phải dựng thẳng lông.

Vu sư huynh cố lấy hết can đảm hỏi:

- Sư tổ là người hay quý?

U linh kia vô cùng buồn bực trả lời:

- Lão phu không phải người cũng không phải là quý, mấy tiểu oa nhi các người cần gì phải ngạc nhiên như vậy, lẽ nào các người không có nội linh của chính mình hay sao? Dù gì cũng có tu vi đại sư giai, một điểm kiến thức như vậy cũng không có!

Bốn người vu sư huynh đối mặt nhìn nhau, ngày hôm nay bọn họ thực sự gặp phải rất nhiều chuyện quái dị.

- Vậy người là gì?

Thủy Linh bật thốt hỏi.

- Tiểu oa nhi, lòng hiếu kỳ hại chết mèo, đối với các người không có chỗ nào tốt. Hôm nay gọi các người tới đây chính là muốn các người làm chút chuyện, qua đây!

U thể nói xong liền bay về phía sâu trong địa huyết.

Vu sư huynh, Thủy Linh, Phương sư tỷ, Trần sư đệ, cả bốn người thoáng nhìn nhau, kiên trì đi theo, đã tới nơi này rồi, vô luận là đứng tại chỗ hay là xâm nhập vào sâu hơn cũng không khác gì nhau, huống hồ bọn họ biết chính mình không đi theo cũng sẽ bị cưỡng ép lôi đi.

Lão giả hình dạng u thể tự nhiên không cần phải nói, chính là Kỳ Áo, người cùng với Lâm Khiếu Đường tiến vào Địa Linh Hà một trăm hai mươi năm trước.

Bốn người đi theo lão giả u linh, rất nhanh liền tiến vào trong một động phủ mở rộng cửa, bên trong không có gì phức tạp, chỉ có một gian duy nhất mà thôi, ước chừng rộng hơn mười trượng.

Trung tâm động phủ có đặt một chiếc bàn dài ước chừng hai trượng, mặt trên huyền phù tám kiện pháp bảo, bốn người vừa mới bước tới liền bị khí nguyên cường liệt mạnh mẽ áp bức thiếu chút nữa không đứng vững phải thối lui lại mấy bước.

Kỳ Áo liếc mắt quan sát bốn người một chút nói:

- Ngày hôm nay lão phu sẽ để cho các người thể nghiệm một chút mùi vị sinh tử chi cảnh.

Lời này vừa nói ra, bốn người nhất thời kinh hãi, nhưng cũng không thể làm gì được, một lực hút thật lớn từ tám kiện pháp bảo truyền tới, lập tức kéo mạnh bốn người lại gần.

Hai kiện pháp bảo đối ứng với một người, bốn người muốn hét to nhưng không thể phát ra lời, thấy khí nguyên vô cùng vô tận mạnh mẽ quán nhập vào trong cơ thể chính mình, cảm giác giống như sắp bạo tạc tới nơi.

Kỳ Áo cười lớn một tiếng, u thể chợt lóe lên, đầu tiên tiến vào trong cơ thể Vu sư huynh, hoàn toàn dung hợp với thân thể này cùng một chỗ.

Vu sư huynh đầu tiên thấy vô cùng kinh khủng, nhưng sau đó phát hiện ra, cảm giác căng phồng kia dần dần giảm nhẹ đi không ít, từ từ biến mất, thế nhưng khí nguyên vẫn như cũ điên cuồng xâm nhập vào trong cơ thể, chỉ là cơ thể của hắn đã có nhiều hơn một linh nguyên hấp thu lượng khí nguyên này.

Trong thời gian một nén hương, Kỳ Áo liền từ trong cơ thể Vu sư huynh bay ra ngoài, lại tiến vào trong cơ thể một người khác, cứ liên tục làm như vậy, lần lượt từng người một, liên hoàn liên tục mấy lần.

Lặp đi lặp lại tới hơn mười lần mới kết thúc, tiêu hao thời gian tròn một ngày một đêm.

Khi Kỳ Áo dừng lại, từ trong cơ thể một người bay ra ngoài, trên người hắn tỏa ra quang mang màu lam nhàn nhạt, nhìn không ra trạng thái u thể, căn bản giống hệt như người sống, nhưng trên thực tế hắn vẫn như cũ không hề có thân thể chân chính.

Chịu đựng khí nguyên quán nhập vào cơ thể, liên tục tàn phá bừa bãi trong thời gian dài, dường như đã trải qua một cuộc chiến đấu sinh tử, khí nguyên toàn thân đã tiêu hao không còn, thân thể giống như nhũn ra, ngay cả khí lực để nói chuyện cũng không còn.

- Ha ha, rốt cuộc lão phu cũng hoàn thành giải phong rồi, ba mươi chín năm trước còn tưởng rằng thành công, nguyên lai vẫn còn nhiều lực lượng phong ấn chưa hấp thu như vậy!

Kỳ Áo cất tiếng cười to.

Mấy người Thủy Linh từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, nằm ngã trên mặt đất, bất quá trong lòng cũng thở dài một hơi, vừa rồi bọn họ nghĩ chính mình đã chết đi rồi.

- Mấy tiểu oa nhi các người không tồi, rất nghe lời, lão phu nhớ kỹ, yên tâm, sẽ không để các người xuất lực không công đâu!

Kỳ Áo thần thanh khí爽 nói.

Cánh tay Kỳ Áo thu lại, tám kiện pháp bảo tụ tại cùng một chỗ, khí nguyên tỏa ra bên ngoài đã giảm đi không ít, thế nhưng khí thể tỏa ra lại không giảm đi bao nhiêu, tuyệt đối không kém hơn bất cứ kiện pháp bảo lợi hại nhất hạ giới nào, tám kiện bảo bối này cho dù là mang tới thượng giới đi nữa cũng có thể so sánh với thượng nguyên thánh bảo, thậm chí là mạnh hơn nửa bậc, tuy rằng kém hơn thiên nguyên thánh bảo một chút, nhưng không kém hơn bao nhiêu.

Tám kiện bảo bối này phân biệt là Khai Thiên Kiếm, Cửu Thiên Nguyên Lô, Diệt Thánh Kim Phù, Luân Hồi Chi Quyển, bốn thứ này Lâm Khiếu Đường đã từng nhìn thấy qua, còn có bốn thứ Lâm Khiếu Đường chưa từng thấy, phân biệt là Thiên Công Phủ, Trấn Thiên Chùy, Nghênh Thiên Thuấn, Trớ Chú Chi Quyển.

Luân Hồi Chi Quyển và Trớ Chú Chi Quyển là hai kiện bảo vật năm đó Kỳ Áo đặc ý nhất, tuy rằng công dụng thực tế của hai pháp bảo này phi thường hữu hạn, thế nhưng hắn có thể luân hồi chuyển thế thì công lao của chúng không thể nào thay thế được, chỉ là sau khi hoàn thành hiệu dụng của chúng đã hầu như không còn nữa.

Trong suy nghĩ của Kỳ Áo thì hai thứ này chỉ coi trọng phụ trợ trong một số trường hợp đặc biệt, có thể chống đỡ không ít công kích.

Bởi vì tám kiện pháp bảo này Kỳ Áo hoàn toàn chỉ dùng để bảo vệ bản thân khi luân hồi, có lực lượng đặc thù bảo vệ mình là tốt rồi, không thiên về mặt công kích cho lắm, bất quá tài liệu chế tạo nên tám kiện pháp bảo này chính là thượng phẩm, có thể luyện chế lại một lần nữa.

Ngay khi bốn người Thủy Linh cho rằng tới đây là xong, thì phía Địa Linh Hà bên ngoài xuất hiện biến đổi lớn, toàn bộ huyết động cũng dường như cộng hưởng sinh ra dị tượng.

Chỉ thấy toàn bộ màu đen, màu xanh và hồ nước màu u lam bắt đầu phát sinh biến hóa, chuyển biến thành bảy màu rực rỡ, có vài đạo quang mang mờ mờ từ bên dưới mặt đất bắn vào trong Địa Linh Hà.

Mặt đất có hơi chút rung rung, phảng phất giống như xảy ra động đất, mà rung động lại rất có quy luật, không hề quá mạnh mẽ.

Phàm là những vật có khí nguyên đều mạnh mẽ hướng về phía Địa Linh Hà.

Bốn người Thủy Linh bên trong huyết động cũng cảm thấy được biến hóa xung quanh, nếu như ở trên mặt đất thì biểu tình của bọn họ so với bây giờ khẳng định đặc sắc hơn rất nhiều.

Gần một nửa khu vực môn phái Thiên Hà Tông bị bao phủ trong một đoàn tường vân sắc sỡ sắc màu, trong mây còn có những hình tượng biến ảo như rồng hổ và một số đồ án kỳ dị.

Khí nguyên trong phương viên hơn mười vạn dặm đều mạnh mẽ tụ tập vào trong đoàn tường vân trên bầu trời, hình thành nên cơn lốc xoáy, xâm nhập vào trong cấm địa Thiên Hà Tông, giống như dòng thác cao điên cuồng chảy mạnh.

Các loại yêu thú càng vui mừng nhảy nhót, không biết là bị dọa sợ hay hưng phấn, lại tựa hồ như chúc mừng cái gì đó hoặc như sợ hãi.

Những tu luyện giả đang ở trong khu vực này đều lộ vẻ kinh hãi, không biết dị tượng cấp độ này là tốt hay xấu, loại dị tượng quy mô lớn như thế này cho tới bây giờ bọn họ vẫn chưa từng nghe thấy qua, cuộc đời này lần đầu tiên chứng kiến, thậm chí trước đây cả nghe cũng chưa từng nghe qua, thông thường tu luyện giả bước vào linh hồn giai hoặc địa vương giai sẽ gặp phải một ít dị tượng, thế nhưng phạm vi không rộng lớn như vậy, cũng không khí thế cường đại, càng như long tượng, đồ đẳng hoặc là ký hiệu đồ án...

Đám môn nhân đệ tử Thiên Hà Tông đều kích động nhìn dị tượng trên bầu trời, trong mắt bọn họ thì đây chính là điềm lành của môn phái, đều quỳ rạp xuống đất bái lạy.

571. Chương 557: Xuất Quan! Đế Giai? (thượng)

Lúc này ngay cả quỳ xuống đối với họ cũng là một chuyện phi thường thống khổ.

Kỳ Áo thì dùng vẻ mặt vui mừng nhìn vị trí trung tâm Địa Linh Hà, trong mắt hiện lên vẻ ước ao, lẩm bẩm nói:

- Lâm tiểu tử, nếu như năm xưa lão phu cũng có cơ duyên giống như ngươi thì đã không đến mức bị người ta truy sát phải chui vào luân hồi rồi, tiểu tử ngươi mệnh tốt, bất quá cũng là do chính ngươi tranh thủ được, người bình thường sợ là đã sớm bị ngã xuống rồi.

Toàn bộ dị tượng giằng co đủ một canh giờ mới từ từ rút lui, khi rút lui toàn bộ thiên địa lại trở lại như bình thường, không hề xuất hiện tác dụng phụ nào.

Dòng nước trong Địa Linh Hà đã ít đi hơn phân nửa, lộ ra một ngọn núi ở chính giữa, trên ngọn núi có rất nhiều loại cỏ cây và thực vật ngậm dưới nước, có một ít đã hình thành linh tính, đối với con người bình thường thì đã thuộc về phạm trù yêu quái.

Bất quá lúc này thực yêu này dị thường yên lặng, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì đó xuất hiện.

Quả nhiên, không bao giờ ngọn núi, chỗ một tảng đá lớn chậm rãi mở ra, sau đó một đạo quang mang màu tím lóe lên, trong nháy mắt liền biến mất không còn.

Chỉ trong chớp mắt, quang mang màu tím xuất hiện bên bờ hồ.

Lúc này bốn người Thủy Linh đã hồi phục lại chút sức lực, nhanh chóng chạy tới muốn nhìn xem đến tột cùng là có chuyện gì, chỉ là khi bọn họ chạy tới gần bờ hồ thì đã thấy một người đầu tóc cực dài xuất hiện trước mắt.

Người này mặc tử bào, trên người tràn đầy bụi bặm, tuy rằng đã có một phần rơi ra, thế nhưng phần lớn vẫn dính chặt vào người, mái tóc thật dài che kín khuôn mặt làm cho người khác không thể nào nhìn thấy rõ.

- Tiền bối, hiện tại đã qua bao nhiêu năm rồi?

Người tóc dài không hề để ý bốn người Thủy Linh, nhìn về phía Kỳ Áo đang trôi tới, mở miệng hỏi.

Làm trò với vài tên tiểu bối mà hiện tại lại được lão tổ Thiên Hà Tông gọi một tiếng tiền bối, Kỳ Áo cảm thấy rất sáng khoái, thầm nghĩ mấy năm nay không uống công chỉ dạy Lâm tiểu tử, thực hiểu chuyện.

Kỳ Áo co ngón tay tính toán nói:

- Trước sau tổng cộng một trăm hai mươi ba năm!

Thần sắc của quái nhân tóc dài có chút biến hóa, hiển nhiên không nghĩ tới thời gian trôi qua nhiều như vậy, bất quá rất nhanh liền thoải mái trở lại, con đường tu luyện chính là như vậy, hơn trăm năm cũng không coi là gì.

Người tóc dài nhanh chóng vung tay lên, một đạo tử quang từ ngón tay bắn ra, lớp bụi bặm bám dính trên người thoáng cái biến mất không còn, cuối cùng tử quang dừng lại trên mái tóc thật dài, thoáng lóe lên, mái tóc dài liền bị cắt bỏ, nhất thời lộ ra hình dáng, bụi bặm trên mặt lúc này cũng bị khí nguyên thanh lý sạch sẽ.

Bốn người Thủy Linh nhất thời kinh hô:

- Lão tổ!

Hiện tại bốn người không hề gọi sai, lần trước xác thực là không biết, nhưng lúc này dám gọi sư huynh thì quả thực là muốn chết rồi!

Người tóc dài chính là Lâm Khiếu Đường bế quan liên tục hơn một trăm hai mươi năm qua, nhìn bốn đồ tôn này, đều có chút ấn tượng đặc biệt, chỉ là kỳ quái sao bốn người lại ở đây.

Lâm Khiếu Đường không khỏi hỏi:

- Là Lạc Trần Tử cho bốn người các ngươi tới đây tiếp đón ta sao?

Bốn người đối mặt nhìn nhau, bộp một tiếng, đồng thời quỳ xuống dưới đất, cung kính nói:

- Lão tổ thứ tội, đệ tử bị ép vào, mong lão tổ tra xét rõ ràng!

Nhìn thấy bốn tiểu bối cúi đầu, Lâm Khiếu Đường thần nhiên nhận lấy, bốn gã đệ tử này cho dù dập đầu với hắn một trăm tám mươi lần đi nữa thì cũng là hiển nhiên.

- Bị ép?

Lâm Khiếu Đường kỳ quái nói.

- Ai nha, lão phu mang bọn họ vào, bốn tiểu oa nhi này thực là vô lương tâm còn bị ép? Bị ép cái rắm nha, lão phu cho các ngươi chỗ tốt thật lớn còn không biết nhận, con bà nó!

Kỳ Áo mắng to nói.

Lâm Khiếu Đường nhanh chóng hiểu ra, không dự định tiếp tục truy cứu, dây dưa với lão quái vật Kỳ Áo này thì đám tiểu bối kia tuyệt đối không có được ăn bánh ngon, chính mình năm đó cũng là như vậy.

Lâm Khiếu Đường đánh giá Kỳ Áo nói:

- Tiền bối rốt cuộc đã giải trừ được phong ấn rồi, chúc mừng chúc mừng!

Kỳ Áo đắc ý.

- So với tưởng tượng của lão phu còn tốt hơn không ít, nguyên lực xói mòn không tới một thành, chỉ cần có thể vào thượng giới, lão phu nhất định khôi phục lại như ban đầu, ha ha!

Trong lúc Kỳ Áo cười to, đột nhiên im mặt chỉ về phía Lâm Khiếu Đường nói:

- Tiểu tử, có phải ngươi đã phá tan cảnh giới địa vương giai đạt tới đế giai rồi?

Lâm Khiếu Đường không đổi sắc hỏi lại:

- Lê nào tiền bối không nhìn ra?

Kỳ Áo giật giật con ngươi nói:

- Lão phu muốn bảo hiểm nên đã phong ấn bộ phận nguyên lực dư thừa lại, chỉ giữ tu vi địa vương giai hậu kỳ đỉnh mà thôi, nếu như ngươi đã đạt tới đế giai thì quả thực là lão phu không nhìn ra được.

- Ha ha, văn bối văn nghị là tiền bối nhìn ra được rồi chứ!

Lâm Khiếu Đường sang sảng cười nói.

Trên mặt Kỳ Áo hiện lên vẻ kinh hãi, hiển nhiên không ngờ tới Lâm Khiếu Đường thực sự trùng quan thành công, nguyên bản còn tưởng rằng giới này đã không có khả năng tiến vào để giai nữa, không nghĩ tới tiểu tử này thực sự làm được rồi.

Lâm Khiếu Đường động nguyên niệm, nắm lại, trên đỉnh núi Đảo Đỉnh Sơn, có một đầu đại điêu phóng tới cực nhanh, cùng với một tiếng huýt sáo dài, vũng vàng đậu trên vai Lâm Khiếu Đường.

Chính là cửu thiên tử hoàng điêu, từ lúc Lâm Khiếu Đường bế quan đã thử đầu đại điêu này ra, đương nhiên còn có tham thị thú, Lâm Khiếu Đường luyện đan trong một năm đã dùng hết mọi nguyên liệu thu hoạch được luyện để một ít thức ăn cho yêu thú phát tán khắp nơi trên đỉnh núi để cho tự tham thị thú đi tìm thức ăn.

Bất quá điều này coi như vô tâm cảm liễu thành cây, một bộ phận thức ăn trong đó bị các loại yêu thú sinh hoạt trên đỉnh núi hoặc địa huyết ăn mất, làm cho tốc độ tu luyện của chúng tăng lên nhiều, tạo ra không ít yêu thú cao giai, mà những yêu thú này lại trở thành con mồi của tham thị thú.

Coi như đã phát huy công hiệu của thức ăn cho yêu thú lên tới mức lớn nhất, thậm chí là vượt quá mong muốn ban đầu, làm cho tốc độ tiến giai của tham thị thú được đẩy nhanh nhiều.

Trong một trăm hai mươi năm, tham thị thú đã trải qua lột xác một lần nữa, đều là tự hóa thành trướng, loại tiến hóa này cơ bản không làm biến đổi nhiều về hình thái, ngoại trừ lớn hơn một ít ra, từ nửa tác trở về một tác rưỡi, còn thân thể vẫn như cũ, vẫn là màu vàng óng ánh, chỉ là màu tử kim phía sau đã nhiều hơn, lân giáp phía sau có mấy điểm nhỏ màu tử kim tỏa quang mang vô cùng rõ ràng, số lượng đã tăng thêm một ít.

Khi tham thị thú nhận được tín hiệu triệu hồi của Lâm Khiếu Đường, đều phi thường hoan hô nhảy nhót, nhanh chóng bay tới gần giống như những con chó nhỏ đã nhiều năm không thấy chủ nhân, không ngừng lắc đuôi thè lưỡi làm nũng.

Bốn người Thủy Linh kinh khủng nhìn vào đầu đại điêu đứng trên vai lão tổ, không ngừng nuốt nước bọt, nhân thần sắc bén của đại điêu kia làm cho bọn họ không tự chủ dừng tóc gáy, sau đó đàn yêu trùng xuất hiện lại càng dọa sợ bọn họ hơn, tuy rằng nhìn qua không hẳn là trùng.

Tham thị thú dưới sự triệu hoán của Lâm Khiếu Đường đều bay vào trong không gian trữ vật, cửu thiên tử hoàng điêu đã không còn bộ dáng cũ nữa rồi, không chịu tiến vào trong không gian linh thú.

Lâm Khiếu Đường cũng không bắt buộc, liền để đại điêu đứng trên vai chính mình, nhìn lướt qua bốn người quỳ dưới mặt đất nói:

- Đi ra ngoài đi!

Bốn người Vu Tiến, Thủy Linh, Phương San và Trần Dự không dám có chút chậm trễ nào, cho dù thể xác và tinh thần của bọn họ vô cùng uể oải, trên người hầu như không còn chút khí nguyên nào, thế nhưng vẫn kiên trì bay đi, chỉ là chưa được mười trượng đã bị rơi xuống dưới đất.

Lâm Khiếu Đường lật tay, một cỗ lực lượng cường đại không gì sánh được trong nháy mắt nâng tất cả dậy, đẩy bọn họ ra ngoài cửa động, đồng thời khôi phục lại chút nguyên khí.

- Tiền bối, người đã giải trừ phong ấn rồi, tám kiện pháp bảo kia định bao giờ giao cho văn bối?

Lâm Khiếu Đường đẩy bốn đồ tôn đi rồi thản nhiên hỏi.

- Tiểu tử, người thực đúng là nhớ mãi không quên a, người sợ lão phu bùng mất hay sao?

Kỳ Áo tỏ bộ dáng ta đây vô cùng giữ chữ tín kêu lên.

- Tiền bối không nên hiểu lầm, văn bối chỉ là nhắc nhở mà thôi, không phải thúc giục gì!

Lâm Khiếu Đường cười nhạt nói, chỉ là lời cuối cùng lại hơi tăng ngữ khí.

Kỳ Áo chịu không nổi vung tay lên, tám kiện pháp bảo bay về phía Lâm Khiếu Đường, càng lớn tiếng thốt lên:

- Cho người, cho người, đã phải cả ngày giống như quỷ đòi mạng ám lấy lão phu!

Lâm Khiếu Đường ha ha cười, vui vẻ tiếp nhận tám kiện pháp bảo, sau khi kiểm tra một chút xác nhận không giả mới thu vào trong không gian trữ vật, đối với ngôn ngữ của Kỳ Áo không chút phật lòng, mấy năm nay ở cùng với Kỳ Áo, Lâm Khiếu Đường đã tập thành thói quen rồi.

Kỳ Áo bĩu môi, vẫn có chút luyến tiếc tám kiện bảo bối chính mình luyện chế ra, bất quá chỉ có thể nói lời vĩnh biệt với tám kiện bảo bối này mà thôi. Lâm Khiếu Đường đưa tay ra, một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay, chính là thanh cự kiếm năm xưa, chỉ là thể tích hiện tại đã thu nhỏ hơn rất nhiều, không hề khoa trương như trước, đây là do Lâm Khiếu Đường lợi dụng thời gian luyện đan đã thâm một chút tài liệu quý hiếm luyện chế lại một lần nữa.

Kỳ thực kích cỡ của pháp bảo không thể quyết định được uy lực của nó, pháp bảo loại nhỏ vẫn vô cùng lợi hại, mà pháp bảo cỡ lớn vẫn có rất nhiều rác rưởi vứt đi. Nhân tố quyết định nên uy lực của pháp bảo chính là kỹ thuật luyện chế, lựa chọn tài liệu và có bồi dưỡng pháp bảo trong thời gian dài hay không!

Một kiện pháp bảo bình thường mang theo tùy thân đối với pháp bảo mà nói vô cùng có lợi, nếu như đặt pháp bảo trong khoảng không thời gian dài thì uy lực sẽ bị xói mòn dần.

Thanh cự kiếm này đối với Lâm Khiếu Đường mà nói không phải là thủ đoạn công kích chủ yếu, thế nhưng khi tiến hành cận chiến coi như rất hữu dụng, uy lực cũng không thể nào coi thường được.

Dùng mộc tinh làm chủ tài liệu tạo cho cự kiếm tính dai mười phần, khi thêm vào dung tinh làm cho độ cứng tăng trên diện rộng, tiếp tục cộng thêm hồn lực của Kỳ Áo và nguyên lực của Lâm Khiếu Đường liên tục bồi dưỡng gần hai trăm năm, tất cả đã làm cho thanh cự kiếm chỉ được coi như cao cấp thông thường trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Hiện tại tiếp tục trải qua Lâm Khiếu Đường tỉ mỉ luyện chế lại một lần nữa, thanh cự kiếm này tại hạ giới đã có thể coi như binh khí cấp cao nhất có thể chế tạo được, so với Khai Thiên Kiếm năm đó chỉ có hơn chứ không kém.

572. Chương 558: Xuất Quan! Đê Giai? (hạ)

Tuy rằng thân kiếm đã nhỏ hơn rất nhiều, thế nhưng trọng lượng so với trước đó lại gia tăng, đánh giá chỉ ít nặng hơn một nghìn cân.

Quan trọng nhất chính là chủ tài liệu luyện chế cự kiếm là mộc tinh, năm đó viên ký hồn châu của Kỳ Áo cũng bỏ vào trong đó, có thể dùng thanh niên kiếm này dung nạp hồn nguyên, nếu như có thể tìm được khí linh thích hợp, thanh kiếm này nhất định tăng lên cấp độ mới, trở thành thiên nguyên thánh bảo cũng không phải là không có khả năng.

Lâm Khiếu Đường vẫn đeo thanh kiếm sau người như cũ, có điều hiện tại thêm một ống đồng chuyên môn luyện chế, dành cho đầu đại điều đứng trên vai.

Trong quá trình tiến giai của cửu thiên tử hoàng điều, màu lông của nó cũng không ngừng biến hóa màu sắc, cũng không có loại màu lam, mà hiện tại lại xuất hiện màu này, Lâm Khiếu Đường suy đoán chắc là do thức ăn mà hắn luyện chế gây ra chút biến dị nho nhỏ.

Về một tiếng, tứ quang chợt lóe, Lâm Khiếu Đường đã biến mất tại chỗ.

Ra khỏi Địa Linh Hà, đầu tiên Lâm Khiếu Đường trực tiếp tới thạch thất nơi Uyển nhi đang ngủ say.

Hiện tại Khiếu Linh Phủ trở thành một trong những cấm địa của Thiên Hà Tông, ngoại trừ vài vị nguyên lão ra cấm bất cứ kẻ nào tiến vào, hơn nữa còn có một số nữ tu chuyên môn quét dọn mỗi ngày, những nữ tu này chính là đám tỷ muội năm đó cùng với Tổ Tổ gia nhập môn phái theo lời Lâm Khiếu Đường.

Từ khi những nữ tu này gia nhập Khiếu Linh Phủ, tu vi liên tục có bước tiến bộ nhảy vọt, hơn nữa không hề có bất cứ đãi ngộ bất công nào, trong mắt các nàng thì Thiên Hà Tông không phải là tông phái của mình, các nàng chỉ nhận thức một người Lâm Khiếu Đường mà thôi.

Khi tử quang lóe lên xuất hiện trong Khiếu Linh Phủ, các nữ tu đầu tiên là cả kinh, thế nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, trên mặt hiện vẻ mừng rỡ, biết là công tử đã xuất quan rồi.

Đứng trước ngọc sàng, Lâm Khiếu Đường ngắm nhìn hồi lâu, cũng thăm dò cẩn thận, trải qua hơn trăm năm, tình huống trên người Uyển nhi không hề chuyển biến xấu hơn, thế nhưng cũng không chuyển biến tốt đẹp.

Hôm nay tu vi đã có bước tiến bộ nhảy vọt, Lâm Khiếu Đường thử giải trừ nguyên độc quỷ dị trong cơ thể Uyển nhi, chỉ là kết quả vẫn như cũ, chung quy là do tu luyện giả thượng giới gây nên, phương pháp giải trừ bình thường căn bản không có kết quả.

Khi Lâm Khiếu Đường rời khỏi thạch thất, hơn mười vị nữ tu đã cung kính đứng chờ trước cửa, thấy chủ nhân đi ra, lập tức quỳ lạy.

Lâm Khiếu Đường nhìn lướt qua chúng nữ nói:

- Đều đứng lên hết đi, mấy năm nay khổ cực các ngươi rồi, chờ thêm một đoạn thời gian, Lâm mỗ sẽ tụ tập mọi người chia cho một ít tăng nguyên đan, cho các ngươi sớm ngày bước vào cánh cửa linh hồn giai, về phần lúc nào thì còn phải xem sự cố gắng của các ngươi, nếu không nỗ lực thì nhiều tăng nguyên đan hơn nữa cũng vô dụng.

- Tạ ơn công tử!

Hơn mười nữ tu vui vẻ kêu lên.

Lâm Khiếu Đường tiếp tục hỏi:

- Tiến độ tu luyện của mấy người Lan nguyên lão hiện tại thế nào rồi?

- Hồi bẩm công tử, Lan nguyên lão tại ba mươi năm trước đã tiến vào địa vương giai, ít nhiều nhờ vào đan dược và địa vương nguyên tinh mà công tử lưu lại...

Một nữ tu chủ động trả lời.

Không chỉ có Tiểu Lan, Thần Lộ Tiên Tử, Hồ Mị Nhi, Tổ Tổ và Nạp Lan U, tất cả mọi người đều trùng quan thành công, Triển Thanh Nhu và Tân Tây Á càng đạt tới địa vương giai trung kỳ.

Mấy người sử dụng đan dược và nguyên thạch cực phẩm Lâm Khiếu Đường lưu lại, hơn nữa lại được một đại tông phái như Thiên Hà Tông chuyên môn cung cấp, tư chất có thấp hơn nữa thì chắc chắn sẽ có bước đột phá nhất định.

- Tiểu tử, ngươi sẽ không thực sự muốn dẫn theo nhiều người như vậy phi thăng đấy chứ, vạn nhất có sơ xuất thì coi như toàn quân bị diệt a, theo như lão phu thấy thì lưu lại mấy người, dẫn theo mấy người, sau đó người phi thăng trước nghiệm chứng, cho dù thất bại thì cũng có người sau kế thừa, hoàn thành lý tưởng chưa xong của ngươi.

Kỳ Áo tựa hồ cảm ứng được suy nghĩ trong lòng Lâm Khiếu Đường, bật thốt lên.

Lâm Khiếu Đường chỉ thản nhiên cười nói:

- Nếu như có thể biết phương pháp bố trí bát bộ thiên long trận, lấy tu vi của ta ngày hôm nay có bảy thành nắm chắc mang theo mười hai người xuyên qua lỗ hổng không gian, đồng thời né tránh thương tổn do cửu thiên nguyên lôi và lực xé rách không gian.

Kỳ Áo lại lớn tiếng nói:

- Tiểu tử, ngươi sẽ không bị nước làm ắm đầu đấy chứ, cho dù ngươi biết được bát bộ thiên long trận thì ngươi làm sao tìm được tám kiện luyện bảo đây? Trước đó chỉ riêng tìm tám mảnh toái phiến cửu thiên nguyên lô đã tiêu hao nhiều tinh lực tới như vậy, nếu lại đi tìm tám kiện luyện bảo thì sợ là lão phu không thể chờ được thời gian dài như vậy!

- Tìm? Vì sao phải tìm? Tám kiện luyện bảo đã ở trong tay văn bối rồi, sao phải tìm nữa? tìm không khí sao?

Lâm Khiếu Đường thốt ra một chuỗi câu hỏi.

Kỳ Áo cũng có điểm nghe không rõ, bất quá chung quy là lão yêu quái, rất nhanh tìm tòi hồi ức đồng thời liên hệ cùng một chỗ, bưng tỉnh nói:

- Hảo tiểu tử, ngươi đã kết luận vị nữ tu thượng giới kia biết được tám kiện luyện bảo chính là tám kiện của lão phu hay sao?

Vẻ tươi cười của Lâm Khiếu Đường càng đậm nói:

- Ngoại trừ tám kiện bảo bối này ra, văn bối thực sự không nghĩ ra giới này còn có tám kiện luyện bảo khác xuất thân từ đại sư luyện bảo thượng giới!

- Lâm tiểu tử, đầu óc của ngươi rất linh hoạt, phòng chừng khi tiểu nữ oa kia nói cho ngươi tin tức đó thì ngươi đã nhận định được tám luyện bảo trong tay lão phu rồi đúng không?

Kỳ Áo tán thán nói.

- Ha ha, văn bối chỉ là liên tưởng một chút, cũng không xác định, cho dù không xác định đi nữa thì việc phi thăng vốn không thể nắm chắc mười phần, mạo hiểm chắc chắn phải có, có hy sinh là điều tất nhiên, văn bối đã chuẩn bị nhiều cho việc phi thăng như vậy, cộng thêm hôm nay tu vi có bước đột phá lớn, cho dù thất bại đi nữa cũng không đáng tiếc, hãy thử đánh bạc một lần!

Lời nói thản nhiên của Lâm Khiếu Đường ẩn dấu quyết tâm vô cùng to lớn, từ khi Uyển Nhi trúng phải ám toán, ý niệm phi thăng giống như mọc rễ trong lòng Lâm Khiếu Đường, theo thời gian trôi qua, ý niệm này càng mãnh liệt hơn.

Tin tức Lâm Khiếu Đường xuất quan rất nhanh truyền khắp Thiên Hà Tông, các nguyên lão đều tới thăm hỏi, trong mấy người Tiểu Lan, Triển Thanh Nhu, Nạp Lan U và Hồ Mị Nhi đều đang bế quan, còn lại đều đã xuất quan, gần đây chưa bế quan trở lại.

Trong mấy người thì Tổ Tổ là bận rộn nhất, nữ tử này phi thường thích thú đối với sự vụ trong môn phái, đối với nắm giữ quyền lực thực tế rất nắm chắc. Bất quá môn phái dưới sự quản lý củ nàng xác thực phát triển phi thường mạnh mẽ, đặc biệt là phương diện cướp đoạt tài nguyên giống như quỷ hút máu, làm cho Thiên Hà Tông không chỉ trở thành siêu cấp đại môn phái, cũng trở thành môn phái giàu có nhất Nam Xuyên Giới, thậm chí là tam đại tu luyện giới. Ngay cả Hiên Viên Tông nghèo khó tuyển giới cũng được hưởng lợi tương đối lớn.

Làm lão tổ Thiên Hà Tông, Lâm Khiếu Đường cũng không phải là không làm cái gì cả, mấy ngày sau liền mở khóa giảng bài, truyền thụ cho các đệ tử trung tâm và các trưởng lão một ít tâm đắc tu luyện, càng lấy bảy mươi hai bộ bí tịch tự mình sáng tạo ra thông qua Đấu Luyện để lại cho môn phái.

Vì thế Thiên Hà Tông đã chuyên môn thành lập Thiên Quyết Tháp, đưa bảy mươi hai bộ tâm pháp bí tịch cất vào trong đó, càng đưa mấy trăm bộ bí tịch của Thiên Hà Tông thu thập mấy nghìn năm qua, cộng thêm số bí tịch môn nhân đệ tử lục tục thu thập trong những chuyến thám hiểm thu hoạch được, tất cả sắp xếp cẩn thận định ra quy củ tham khảo rõ ràng.

Thiên Quyết Tháp tổng cộng chia làm ba tầng, tầng thứ nhất Tâm Quyết Tháp, hầu như tất cả đệ tử đạt tới sư giai trong môn phái đều có thể tiến vào, tầng thứ hai Thánh Quyết Tháp, chỉ khi đạt tới cấp trưởng lão trở lên mới được phép tiến vào, tầng thứ ba Thiên Quyết Tháp, cho phép tử kiệt xuất cống hiến nhiều cho môn phái, cũng có thể là thiên phú hoặc người có địa vị cao mới được tiến vào.

Thiên Quyết Tháp từ đó trở thành tiêu chí của Thiên Hà Tông, cũng trở thành gốc rễ lập phái, tiếp tục lưu truyền mãi sau này.

Lâm Khiếu Đường chuyên môn đi Hiên Viên Tông một chuyến, mặc kệ như thế nào đi nữa thì chính mình sinh ra và lớn lên tại Hiên Viên Quốc. Dù nơi đó có phát sinh những cái gì đi nữa, đối với Lâm Khiếu Đường mà nói đó chính là nơi khởi điểm, vô luận ra sao đều không thể nào quên được.

Huống hồ Hồng Chiến trong lòng Lâm Khiếu Đường đã hoàn toàn gắn liền với hình ảnh Lâm Liệt, coi như là một lần hồi tưởng lại chuyện xưa.

Đến Hiên Viên Tông lần này, Lâm Khiếu Đường dùng thời gian mấy tháng, đầu tiên là cùng tới một đám lão bằng hữu đàm kinh luận đạo hàng ngày, nâng cốc chúc mừng, càng nhiều thời gian cùng với Hồng Chiến, Kim Bất Phôi, U Minh Lão Tổ uống rượu ba ngày ba đêm, tâm tình cũng cảm thông khoái trong hoàn cảnh nguy hiểm chỉ khi thực sự trải qua mới có thể cảm nhận được.

Ngoài trừ Hiên Viên Tông ra, Lâm Khiếu Đường đối với những môn phái khác không có bao nhiêu cảm tình đặc thù, bởi vậy đối đãi tương đối lạnh nhạt, tự nhiên không có khả năng tự mình tới bái phỏng. Lấy tu vi và địa vị hiện tại của Lâm Khiếu Đường, tại giới này không có bao nhiêu người đủ mặt mũi mời hán, ngoại trừ những lão bằng hữu thật tốt năm xưa.

Thế nhưng khi Lâm Khiếu Đường rời khỏi Hiên Viên Tông, hán cần phải tới một siêu cấp tông phái, có thể bọn họ tự nhận không phải tông phái, thế nhưng trên thực tế đối với bên ngoài vẫn tiến hành theo hình thức tông phái.

Siêu cấp tông phái này không để lại cho Lâm Khiếu Đường bao nhiêu ấn tượng tốt, thậm chí còn có chút chán ghét, nhưng bởi vì hai nữ nhân bên cạnh chính mình, chuyến đi này cần phải có, dù sao thì tại nơi này các nàng thu được những bước đột phá cực lớn, công sức của nó không thể nào phủ nhận được.

Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất của chuyến đi này chính là do Lâm Khiếu Đường muốn lập uy, tông phái này chính là Tiềm Long Viện!

573. Chương 559: Đại Tiên.

Ngày hôm nay, gần khu vực Tiềm Long Viện có một trấn nhỏ, nơi đó có một thiếu niên và một thiếu nữ đối luyện với nhau trên mảnh đất trống trải ngoài trấn.

Thiếu niên và thiếu nữ đều là đệ tử nội tộc của gia tộc tu luyện họ La trong trấn nhỏ, tu vi chỉ mới vệ giai đỉnh phong, lấy tuổi tác của hai người mà nói thì thiên phú đã coi như rất không tồi.

Thiếu niên tên là La Tường, thiếu nữ gọi là La Thiển, bình thường hai người rất hay tới mảnh đất trống bên ngoài trấn tiến hành đối luyện kỹ xảo và pháp thuật.

Xung quanh còn có vài đệ tử La gia khác quan sát, có lúc mọi người bàn luận với nhau. Tại La gia nhiều năm qua, bầu không khí tu luyện vẫn rất nồng đậm.

- Tu sĩ của Tiềm Long Viện có thực sự lợi hại như vậy sao?

La Thiển có chút không quá tin tưởng hỏi ngược lại, trong mắt của nàng thì mấy trưởng lão và tộc trưởng đã là nhân vật đỉnh phong rồi, rất khó tưởng tượng được có người còn lợi hại hơn, tuy rằng bình thường nàng cũng được nghe một ít chuyện về tu luyện giới, thế nhưng không tin tưởng cho lắm.

- Đương nhiên, ta tạm mắt nhìn thấy tu sĩ kia một mình một người tiêu diệt toàn bộ Long Hồ Môn.

Trong lúc nói chuyện, trên mặt La Thiển còn mang theo vẻ kinh hãi chưa bình tĩnh được.

- Không có khả năng, Long Hồ Môn có thượng tiên tồn tại nha, cho dù Tiềm Long Viện có lợi hại hơn bọn họ đi nữa thì cũng không có khả năng một người hủy diệt toàn bộ môn phái, người đang thổi đa bò đúng không?

La Thiển không tin tưởng nói.

- Mấy vị thượng tiên kia ngay cả một chiêu của tu sĩ cũng không tiếp được!

La Thiển lập tức đáp lại.

Ngay sau đó có một thiếu niên nhìn qua lớn tuổi hơn La Thiển một chút xen lời nói:

- Sư tỷ, là thực đó, ta và La sư đệ tận mắt nhìn thấy, vị tu sĩ kia bay trên trời, không gì không làm được, tùy tiện một phép thuật nho nhỏ là có thể đánh nát bảy cả gian phòng ốc cực lớn, toàn bộ Long Hồ Môn

không có người nào địch nổi, mấy trăm người hoặc chạy trốn, hoặc bị giết chết, không một ai tránh khỏi, hiện tại Long Hồ Môn đã không còn tồn tại nữa rồi.

Đôi mắt xinh đẹp của La Thiên nhấp nháy, lúc này cũng có điểm tin tưởng, thế nhưng nàng không thể nào tưởng tượng được tràng cảnh lúc đó, vì vậy lại nói:

- Thực sự có thể đánh nát cả một gian phòng ốc hay sao?

Thiên niên kia gật đầu khẳng định, La Tường cũng gật đầu theo, La Thiên nghiêng đầu nhìn về khối đá lớn xa xa.

Coi như là trường lão lợi hại nhất trong gia tộc cũng không thể nào phá nát được khối đá lớn dày nửa trượng kia, mà gian phòng ốc thì lớn gấp mấy lần tảng đá kia đây? La Thiên thực sự không tưởng tượng ra.

Đúng lúc này, từ trong trần có một vị trung niên nhân đi ra, chính là trưởng lão quản gia La Khánh Sinh, người này vừa mới đến, mấy vị thiếu niên La gia đều nhanh chóng nghênh tiếp.

Vị quản gia này cứ cách một đoạn thời gian lại tới nói chuyện với bọn họ, những thiếu niên này coi như được lợi không nhỏ.

- Khánh Sinh trưởng lão, Tường sư huynh nói hần tận mắt nhìn thấy một tu sĩ chỉ dựa vào lực lượng của bản thân mình mà tiêu diệt được toàn bộ Long Hồ Môn, hơn nữa còn đánh nát cả một gian phòng ốc lớn, đúng thực như vậy chăng?

La Thiên vừa tiến lên nghênh tiếp vừa hỏi.

Trung niên nhân mỉm cười, vuốt cái đầu nhỏ bé của La Thiên, nhìn nhân thần tò tò của nàng nói:

- Đương nhiên là thực, đánh nát một gian phòng ốc lớn đối với những tu luyện giả trong tu luyện giới không phải là bản lĩnh gì to tát!

La Thiên không tự chủ được thềm hít một ngụm lương khí, điều này mà không không được coi như lợi hại, vậy thì lợi hại hơn nữa sẽ như thế nào? Chẳng phải là bổ nát cả ngọn núi hay sao?

Nghĩ vậy La Thiên vô thức liếc mắt nhìn toàn bộ ngọn núi xung quanh, những ngọn núi nguy nga hùng vĩ này có thể chỉ dùng pháp lực là có thể phá nát hay sao?

Trung niên nhân nói tiếp:

- Chúng ta trong mắt tu luyện giới chỉ là giang hồ nhân gian mà thôi, cấp độ phi thường thấp, La gia chúng ta so với những giang hồ nghĩa sĩ thì lợi hại hơn một ít, đã thuộc về gia tộc tu luyện, mục tiêu lớn nhất trước mắt của gia tộc chúng ta chính là chân chính bước chân vào tu luyện giới!

- Tu luyện giới chân chính? Đó là đâu?

La Thiên ngây thơ hỏi.

Trên mặt trung niên nhân cũng lộ ra một tia chờ mong nói:

- Tu luyện giới chân chính ngay bên cạnh chúng ta, chỉ là những tu luyện giả này quá mức cường đại, nếu như bọn họ không muốn để cho chúng ta biết thì chúng ta không thể nào biết được họ ở phương nào, ví dụ như Tiềm Long Viện kia, thật lâu trước đây có người nói Tiềm Long Viện ở ngay phụ cận thôn trấn chúng ta, thế nhưng hơn mười thế hệ La gia, tìm gần nghìn năm vẫn không thể nào tìm được Tiềm Long Viện rốt cuộc là ở chỗ nào, phẳng phất giống như không hề tồn tại.

La Thiên bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, lùi cánh tay La Thiên nói:

- Ai, không phải là mấy hôm trước người nhìn thấy một tu sĩ diệt Long Hồ Môn sao? Người nhanh nhanh đuổi kịp người ta, vừa lúc tìm được vị trí cụ thể của Tiềm Long Viện.

Về mặt La Tường bắt đắc dĩ, trung niên nhân bắt đắc dĩ cười cười nói:

- Tốc độ của tu luyện giả không phải chúng ta có thể so sánh được, chớp mắt liền xuất hiện cách đó vài dặm.

La Thiến lại một lần nữa phát huy sức tưởng tượng của chính mình, tưởng được thấy chính mình trong nháy mắt đã di chuyển được vài dặm, chỉ cần từ nơi này tới thôn trấn là đã đủ rồi, nói gì thì nói đoạn khoảng cách này mới chỉ có trăm trượng mà thôi.

Ngay lúc La Thiến nhìn sang chỗ trống trải gần đó, bỗng nhiên một đạo tử ảnh lóe lên, một thanh niên mặc tử bào không hề dự báo xuất hiện.

La Thiến cho rằng chính mình hoa mắt, dùng sức dụi dụi, thanh niên mặc tử bào vẫn đang ở chỗ đó, hơn nữa còn giằng co với hai trung niên nhân khác.

Lúc này những thiếu niên bên cạnh La Thiến và cả trung niên nhân đều nhìn thấy một màn như vậy, bất quá bọn họ còn chưa kịp phản ứng thì một cỗ uy áp vô hình đẩy bọn họ tránh ra xa.

Trung niên nhân dùng hết sức bú tí mẹ mới làm cho mấy thanh niên kia thuận lợi lui ra xa mà không bị thương tổn, khi bọn họ dừng lại được thì ba người đang giằng co với nhau đã đến gần ngoài nghìn trượng.

Lúc này những thiếu niên La gia và trung niên nhân đều lộ vẻ kinh khủng, cỗ lực lượng vô hình vừa mới xuất hiện kia rõ ràng chính là khí nguyên do ba người kia tản mát ra.

Chỉ dựa vào khí nguyên đã đủ đẩy bọn họ vào chỗ chết, đây là lực lượng kinh khủng tới cỡ nào.

- Bọn họ là tu luyện giả!

La Thiến hưng phấn nói, rốt cuộc thì nàng cũng đã nhìn thấy tu luyện giả chân chính rồi.

Trung niên nhân cũng tràn đầy vẻ mơ hồ kinh ngạc, ba tu luyện giả có thể phi hành này chỉ dựa vào khí thể tỏa ra thôi đã đủ cường đại hơn bất cứ tu luyện giả nào khác hẳn từng gặp qua.

Thậm chí là so với lão tổ Thiên Nhai Tử mà La gia cung phụng còn lợi hại hơn rất nhiều, trung niên nhân tuy rằng không dễ dò xét được tu vi của ba người, thế nhưng hẳn có một loại trực giác, ba người này phi thường nguy hiểm.

Thanh niên mặc tử bào tự nhiên không cần phải nói, chính là Lâm Khiếu Đường, mà hai trung niên nhân còn lại chính là hai viện thủ Tiềm Long Viện, Mục Bách Thông và Hình Hướng Thiên.

Đột nhiên, không gian kịch liệt rung động, Mục Bách Thông phóng ra mấy trăm thanh phi kiếm vàng óng ánh trong nháy mắt, Hình Hướng Thiên thì lắc mình huyền hóa ra hơn một nghìn tàn ảnh giống như thiên quân vạn mã áp bách thanh niên mặc tử bào.

Trung niên nhân hoảng hốt, liều mạng già kéo mấy người thiếu niên lần thứ hai chạy về phía núi cao, La Thiến lúc này đã hoàn toàn mất đi tinh thần, đôi con mắt ngây thơ nhìn chằm chằm vào ba người không chớp mắt, đây chính là những tu luyện giả chân chính hay sao?

Nghi vấn của La Thiến còn chưa hoàn toàn hình thành trong đầu, chỉ thấy người thanh niên mặc tử bào kia vùng tay lên, mấy đạo tử mang bắn ra ngoài.

Hai bên phát sinh va chạm kịch liệt với nhau, toàn bộ mặt đất xuất hiện hiện tượng nứt nẻ ngang dọc.

Sóng khí thỉnh thoảng phát tán ra giống như những lưỡi đao sắc bén nhất, cây cối đất đá xung quanh chẳng chịt những vết chặt chém, phương viên trăm dặm đều bị ảnh hưởng nghiêm trọng, rất nhiều kết trận phòng ngự trong trấn nhỏ chưa từng mở ra hiện tại đều bị ép mở.

Ngay khi trung niên nhân liều mạng lôi mấy thiếu niên La gia chạy lên núi, đến khi đã tiếp cận đỉnh núi thì bỗng nhiên một đạo tử quang thật lớn bắn tới.

Trung niên nhân hoảng hốt, đạo tử mang kia ước chừng hơn mười trượng, tốc độ cực nhanh, căn bản không phải hẳn có thể né tránh được, trên thực tế tại thời điểm trung niên nhân nhìn thấy đạo tử mang kia thì đạo tử mang đã đánh bật hẳn và mấy thiếu niên La gia ra xa.

Ầm ầm ầm...

Tiếng va chạm ầm ầm truyền đi, hai chân của trung niên nhân và mấy thiếu niên kịch liệt run rẩy, toàn bộ ngọn núi chấn động mạnh mẽ.

Ngon núi cao chừng hai trượng cư nhiên bị chém thành hai nửa, loại lực lượng hủy thiên diệt địa như thế này làm cho trong lòng mấy thiếu niên La gia sinh ra sự sợ hãi thật sâu trong linh hồn.

- Đại tiên! Bọn họ là đại tiên!

Trung niên nhân có chút không ổn định tâm thần lắm bầm nói, sống vài chục năm qua, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tu luyện giả lợi hại tới như vậy. Uy lực này đã vượt qua tưởng tượng của hắn, căn bản không nên tồn tại trên thế giới này.

Nhìn ngọn núi bị tách làm đôi, con người của La Thiển tròn tròn vo, một số chuyện trước đó không tin tưởng, giờ khắc này nàng đã hoàn toàn tin!

Bất quá đúng lúc này độ nghiêng của ngọn núi lại một lần nữa phát sinh biến đổi, trung niên nhân và mấy thiếu niên La gia không thể nào khống chế được thân thể của chính mình, trực tiếp từ trên cao hơn nghìn trượng rơi xuống. La Thiển và mấy thiếu niên trong không trung la lên hoảng sợ, trung niên nhân thì hiện rõ vẻ mặt thống khổ, cái chết kiểu này đến quá mức đột ngột, quá không thể tưởng tượng được.

Ngay khi mấy thiếu niên cho rằng chính mình phải chết không cần nghi ngờ thì một bàn tay to màu tử kim bỗng nhiên xuất hiện bắt lấy toàn bộ bọn họ nâng lên, trung niên nhân cũng vừa lúc rơi vào lòng bàn tay.

Bàn to to lớn chậm rãi đưa mấy thiếu niên và trung niên nhân hạ xuống dưới mặt đất an toàn, sau đó biến mất không thấy.

Trung niên nhân vừa mới hạ xuống dưới đất, vội vàng quay về phía ba người quỳ xuống, dập đầu mấy cái nói:

- Đa tạ đại tiên, đa tạ đại tiên!

Lúc này ba người xa xa đã dừng tay lại, ba người mới chỉ so đấu trong thời gian một phần tư nén hương, nhưng đã đủ làm cho toàn bộ địa hình xung quanh phát sinh biến đổi hoàn toàn, thậm chí phòng ốc bên trong thị trấn cũng bị đổ sập không ít.

Lâm Khiếu Đường, Mục Bách Thông và Hình Hướng Thiên đối mặt nhìn nhau, ba người đồng thời ngửa mặt lên trời cười ha ha.

- Ha ha ha ha...

Tiếng cười này chấn động mạnh mẽ làm cho lỗ tai của trung niên nhân và mấy thiếu niên như muốn nứt ra, ý nghĩ mơ hồ.

- Lâm huynh, không nghĩ tới trăm năm không thấy, tu vi lần thứ hai đột phá, cho dù là hai người chúng ta liên thủ cũng chưa chắc đã là đối thủ!

Mục Bách Thông cười nói.

- Đâu đâu, hai vị khiêm nhường rồi, Lâm mỗ may mắn đánh bình thủ với hai vị mà thôi!

Lâm Khiếu Đường thần nhiên nói, hai tay chấp sau lưng, ngoài miệng thì nói như vậy thế nhưng trong mắt lại lóe lên thái độ ngạo nghễ.

- Lâm huynh không nên khiêm tốn, chỉ sợ tu vi hiện tại đã đạt tới địa vương giai đỉnh phong, thậm chí nửa bước vào đế giai, đây chính là cảnh giới giới này mấy nghìn năm chưa hề xuất hiện qua!

Hình Hướng Thiên khen ngợi nói.

- Ha ha, có tới đế giai hay không, Lâm mỗ cũng không rõ lắm, hôm nay tìm đến hai vị cũng là muốn ăn chứng một chút, thế nhưng trong cơ thể Lâm mỗ vẫn là nguyên linh như cũ, chưa hề phát sinh biến hóa nào khác, có thể thấy vẫn còn cách đế giai một bước, hoặc có thể là tại giới này không thể nào ngưng tụ được linh thân!

Lâm Khiếu Đường tiếc hận nói.

Thần sắc Mục Bách Thông biến đổi nói:

- Hôm nay Lâm huynh đến viện ta chỉ là vì muốn luận bàn với hai người chúng ta hay sao?

Trên mặt Lâm Khiếu Đường vẫn hiện vẻ tiêu ý như có như không nói:

- Ha ha, cái gì cũng không thể nào thoát khỏi pháp nhãn Mục huynh, mục đích của Lâm mỗ tới đây hôm nay chủ yếu là đòi lại nguyên linh ấn ký của Lâm Uyển Nhi và Triển Thanh Nhu.

Lời này vừa nói ra làm cho sắc mặt của Mục Bách Thông và Hình Hưởng Thiên có chút không được tốt lắm, bất quá hai người không hề phát tác, thực lực của Lâm Khiếu Đường ngày hôm nay đã đủ làm cho bọn họ sinh ra kiêng kỵ rất lớn.

Lâm Khiếu Đường nhìn thấy hai người không nói lời nào, nói tiếp:

- Tiến vào Tiềm Long Nguyên Thiên Viện đều phải lưu lại nguyên linh ấn ký, quy định này thực sự không hợp lý nha! Bất quá nếu đã là quy củ của quý viện thì Lâm mỗ không tiện tay nhúng vào, bất quá nguyên linh ấn ký của hai nàng thì Lâm mỗ nhất định phải mang đi.

- Lâm Uyển Nhi và Triển Thanh Nhu còn chưa thoát ly khỏi viện ta, chỉ sợ nguyên linh ấn ký không thể nào giao cho Lâm huynh được!

Hình Hưởng Thiên trầm trọng nói.

- Ha ha, hai nàng đã hơn một trăm năm không hề bước vào quý viện một bước, càng không có lòng trở lại, quý viện giữ lấy không tha, tựa hồ có chút quá ép buộc!

Ngữ khí Lâm Khiếu Đường có hơi chút biến hóa nói.

574. Chương 560: Chuẩn Bị.

Linh nguyên ấn ký và năm đó Lâm Khiếu Đường lấy đi hồn nguyên của Triển Thanh Nhu không hề giống nhau, đó chỉ là một thứ có thể đánh dấu mà thôi.

Mà hồn nguyên thì hoàn toàn khác biệt, một khi có trong tay hồn nguyên của tu luyện giả nào đó, như vậy sinh tử của người này đã không còn nằm trong tay chính mình nữa mà là do người có hồn nguyên trong tay nắm giữ.

Tuy rằng linh nguyên ấn ký không phải quá mức quan trọng, thế nhưng đối với Lâm Khiếu Đường thì lại là bắt buộc, năm đó tại đại lục Phong Ma, ấn tượng của hắn đối với Tiềm Long Viện cực thấp.

- Lâm huynh nói thế là ý gì? Lẽ nào nói đệ tử viện ta lưu lại hay là đi cần có người tới quyết định hay sao?

Ngữ khí Mục Bách Thông có chút không tốt nói.

Ánh mắt Lâm Khiếu Đường hơi ngưng tụ nói:

- Những người khác Lâm mỗ không xen vào, thế nhưng chuyện của Uyển nhi và Triển Thanh Nhu thì Lâm mỗ nhất định phải quản.

Ngữ khí của Lâm Khiếu Đường cực kỳ kiên định, thần sắc còn lộ ra một tia chiến ý, làm cho hai người Mục Bách Thông và Hình Hưởng Thiên phải lạnh xương sống.

Vừa mới đánh một trận, kỳ thực đã là đợt giao thủ thứ hai, trước đó trong Tiềm Long Viện đã từng đánh một hồi, đồng thời hai bên không chiếm được cái gì tốt.

Bất quá Mục Bách Thông và Hình Hưởng Thiên cũng mơ hồ cảm giác được Lâm Khiếu Đường vẫn chưa tung ra toàn lực, lúc này Lâm Khiếu Đường tạo ra cho hai người cảm giác giống như tu luyện giả thượng giới.

Nếu nói Lâm Khiếu Đường đã là đệ giai, Mục Bách Thông và Hình Hưởng Thiên tự nhiên không cách nào cảm ứng được, mà hiện tại rõ ràng chỉ duy trì tại mức địa vương giai đỉnh phong mà thôi.

Thế nhưng khí nguyên của Lâm Khiếu Đường cường đại tới biến thái, vượt qua xa hai người Mục, Hình.

Lâm Khiếu Đường thấy thần sắc hai người biến đổi bất định, nói tiếp:

- Mục đạo hữu, Hình đạo hữu, sau khi Nam Xuyên Giới gặp phải kiếp nạn trăm năm trước, dấu hiệu suy bại đã trở nên rõ ràng, nếu không phải có Thiên Hà Tông phát triển mạnh thì Nam Xuyên Giới sợ là càng lụn bại hơn. Tiềm Long Viện các người tuy rằng không thuộc về Nam Xuyên Giới, thế nhưng vẫn coi như hàng xóm, hưng vong của Nam Xuyên Giới đối với các người rất quan trọng, nếu mọi người đã là hàng xóm, đối chọi với nhau ai cũng không có chỗ tốt, nếu như xé rách da mặt thì chỉ có kết cục lưỡng bại câu thương, nghe nói mấy tháng trước quý viện cùng với phái ta có vài hạng mục hợp tác, khai thác nguyên khoáng, hai vị không muốn tiếp tục đào nữa chứ!

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Mục Bách Thông và Hình Hưởng Thiên khó coi không gì sánh được, thế nhưng khí thế của hai người rõ ràng đã nhỏ đi không ít.

- Lâm huynh, đây là uy hiếp sao?

Hình Hưởng Thiên âm trầm hỏi.

Lâm Khiếu Đường mỉm cười.

- Không dám, chỉ là nhắc nhở mà thôi!

- Lâm huynh muốn có linh nguyên ấn ký của hai nữ không phải là không thể, bất quá Mục mỗ nghe nói Lâm huynh đang thực hiện đại kế phi thăng, không biết có thể tiết lộ một ít tin tức về phi thăng hay không?

Mục Bách Thông híp hai mắt lại hỏi.

- Ha ha, đâu có, chỉ cần quý viện giao ra linh nguyên ấn ký của Triển Thanh Nhu và Lâm Uyển Nhi, Lâm mỗ tự nhiên sẽ cho hai vị biết rõ mọi chi tiết, Lâm mỗ một người phi thăng thượng giới quả thực rất cô độc, có bạn đi cùng cũng không tồi!

Lâm Khiếu Đường sáng khoái nói.

Mục Bách Thông và Hình Hưởng Thiên vừa nghe được lời này nhất thời hai mắt sáng ngời, phi thăng đối với tu luyện giả như bọn họ mà nói hấp dẫn hơn rất nhiều so với bất cứ pháp bảo đan dược thần kỳ nào.

- Tiếp!

Mục Bách Thông vung tay lên, hai đạo quang mang bắn ra ngoài, một lam một tím.

Lâm Khiếu Đường thuận lợi tiếp nhận, hai đạo quang mang liền rơi vào trong tay, hơi phát nguyên thức dò xét, xác nhận không lầm lẫn, cười nói:

- Hai vị ba năm sau tới Thiên Hà Tông là được, đến lúc đó Lâm mỗ tự nhiên sẽ báo cho các vị một ít tin tức.

Tử quang chợt lóe, Lâm Khiếu Đường đã bay đi, nhìn tử anh xa xa, trong mắt Mục Bách Thông hiện lên một tia hoài nghi nói:

- Hình sư đệ, người có thể tin tưởng lời nói của người này hay không?

Sắc mặt Hình Hưởng Thiên lãnh đạm nói:

- Tin hay không không phân biệt nhiều, tới hoàn cảnh như chúng ta cho dù bị lừa thì cũng phải chịu đựng, nhưng dù sao thì hấn cũng không dám, thực sự muốn xé rách mặt ai cũng không tốt đẹp, cho dù chúng ta không làm gì được hấn đi nữa nhưng có thể khai đao với môn nhân đệ tử khác của Thiên Hà Tông.

- Ha ha, Hình sư đệ nói có lý, tới cảnh giới như chúng ta hiện tại, dù là ai đắc tội cũng không tốt đẹp gì!

Mục Bách Thông cười nói.

Mấy ngày sau Lâm Khiếu Đường liền trở lại Thiên Hà Tông, trước tiên thả nguyên linh ấn ký trở lại thân thể Uyển Nhi, mà Triển Thanh Nhu thì lại chưa xuất quan, Lâm Khiếu Đường không muốn vào quấy rầy, lập tức bắt đầu nghiên cứu bát bộ thiên long trận.

Thời gian hai năm cứ như vậy trôi đi, Lâm Khiếu Đường nghiên cứu ngày đêm, đã hoàn toàn nắm giữ được bộ kết trận lưu truyền lại từ thời viễn cổ này.

Phối hợp với tám kiện luyện bảo xác thực có thể hình thành nên một không gian phong bế đặc biệt, hơn nữa lực phòng ngự mạnh mẽ hơn xa tưởng tượng, chỉ sợ là công kích của tu luyện giả thượng giới cũng có thể chống đối lại được.

Trong lúc khởi động kết trận, tám kiện luyện bảo theo phương vị đặc thù huyền phù tại không trung, chống đỡ một viên tráo thực chất hóa hình tròn đường kính ước chừng năm trượng. Trên mặt viên tráo có tám đầu huyền long ảnh màu sắc khác nhau liên tục du động chung quanh.

Đặc điểm lớn nhất của trận pháp này chính là có thể di động, đồng thời trận tâm sẽ không bị dao động.

Lâm Khiếu Đường lại một thân một mình đi đại lục Phong Ma một chuyến, trải qua hơn ba tháng cuối cùng cũng tìm được một lỗ hổng không gian không lớn không nhỏ, lại thêm thời gian ba tháng để cố định lỗ hổng không gian này không cho di động tới vị trí quá xa, sau đó nhanh chóng quay trở lại Kỳ Đông.

Sau trận hạo kiếp hơn một trăm năm qua, hiện tại rất ít người nguyện ý tiến vào đại lục Phong Ma nửa bước, ở đây thực sự quá mức quỷ dị, hưởng hồ trùng ma trong đó nhiều tới không đếm nổi, hơi có chút không cẩn thận liền gặp kết cục chết mất xác.

Bởi vậy cho dù trong đại lục Phong Ma ẩn dấu vô số bảo tàng nhưng vẫn để cho tu luyện giả chùn bước, ngay cả Lâm Khiếu Đường tìm được lỗ hổng không gian cũng không phải là thuận buồm xuôi gió.

Trong quá trình tìm kiếm đã gặp phải không ít trùng ma cao cấp, nếu như chỉ một hai đầu đối với hắn không có bao nhiêu uy hiếp, nhưng số lượng trùng ma quả thực không đếm xuể.

Cũng may tu vi của Lâm Khiếu Đường hiện tại đã đạt tới cực hạn địa vương giai, nửa bước đế giai, tất cả các yêu vật giới này không thể nào sinh ra uy hiếp trí mạng đối với hắn.

Làm xong tất cả, các công tác cần thiết chuẩn bị cho phi thăng đều đã hoàn thành, bất quá Lâm Khiếu Đường cũng không dự định lập tức tổ chức phi thăng, dù sao thì chính mình vừa mới xuất quan không lâu, tu vi hiện tại chưa được củng cố vững chắc.

Thứ hai nữa là tam nữ còn đang bế quan như cũ, chưa hề xuất quan.

Thứ ba Lâm Khiếu Đường còn dự định dừng lại tại giới này một đoạn thời gian, hưởng thụ chút thời gian cuối cùng, có thể lại đi đại lục Minh Tây một chuyến cũng không chừng.

Củng cố tu vi không cần phải bế quan khổ cực như vậy, chỉ cần mỗi ngày chăm chỉ điều tức là được, cộng thêm dùng một ít đan dược, những điều này đối với Lâm Khiếu Đường hiện tại mà nói, đều là chuyện đơn giản cực điểm.

Năm thứ ba, hai vị viện thủ Tiềm Long Viện tới bái phỏng Thiên Hà Tông, cùng với Lâm Khiếu Đường nói chuyện tới hơn nửa ngày.

Hai người này tự nhiên không đủ sức uy hiếp tới Lâm Khiếu Đường, thế nhưng hắn vẫn phải lo lắng cho Thiên Hà Tông, một khi chính mình phi thăng, Tiềm Long Viện tại tới trả thù thì Thiên Hà Tông lúc đó chưa chắc đã là đối thủ, dù sao thì khi Lâm Khiếu Đường phi thăng sẽ mang theo không ít lực lượng trung kiên.

Bởi vậy Lâm Khiếu Đường không hề giấu diếm hai người Mục Bách Thông và Hình Hướng Thiên cái gì, mà cũng không cần phải giấu diếm, cho dù nói cho bọn họ hết toàn bộ thì bọn họ có phi thăng thành công được hay không còn phải xem tạo hóa của chính mình, về phần chuyện bát bộ thiên long trận, Lâm Khiếu Đường không định nói ra.

Trong vòng mười năm, Hồ Mị Nhi và Nạp Lan U liên tục xuất quan, tu vi của hai nàng đều có bước tiến bộ nhảy vọt, ngoài tự bản thân các nàng tương đối khắc khổ, thì tự nhiên không thể không kể tới sự giúp đỡ của Lâm Khiếu Đường và tông phái.

Nhưng mà, Triển Thanh Nhu vẫn chậm chạp chưa xuất quan, vì thế Lâm Khiếu Đường từng ba lần tiến vào trong động phủ Triển Thanh Nhu bế quan tìm kiếm, không hề phát hiện ra điều gì khác thường nhưng cảm thấy rất kỳ quái.

Dựa theo thiên phú của Triển Thanh Nhu, hẳn là không tới mức tổn thời gian như vậy, luận về tư chất thì Triển Thanh Nhu cao nhất trong mấy thiếu nữ bên cạnh Lâm Khiếu Đường.

Bất quá ba lần Lâm Khiếu Đường tìm Triển Thanh Nhu vẫn chưa thâm nhập vào sâu thăm dò, chỉ là đơn giản tìm tòi xác nhận người không có vấn đề gì là được.

Khi Lâm Khiếu Đường tiến vào lần thứ tư, rốt cuộc phát hiện ra có điều không thích hợp, dựa theo Lạc Trần Tử tính toán thời gian, Triển Thanh Nhu đã gần bế quan tròn chín mươi năm, đây đã coi như thời gian bế quan tương đối nhiều rồi.

Bình thường chỉ có trùng quan đột phá giai vị mới dùng nhiều thời gian hơn một chút, còn để đề cao cảnh giới thì chỉ tầm mười năm ba mươi năm là được, hoặc là thất bại hoặc là thành công, nhưng thời gian sẽ không quá dài, chín mươi năm một giáp rưỡi, coi như Lâm Khiếu Đường cũng chỉ dùng thời gian dài như vậy trùng kích giai vị tiếp theo mà thôi.

Triển Thanh Nhu tuy rằng trước đó đạt tới địa vương giai sơ kỳ, nhưng tuyệt đối không có khả năng vượt giai, nhiều lắm đề cao một cảnh giới, thậm chí là hai cảnh giới cũng chưa chắc không thể.

Lâm Khiếu Đường đứng yên trước cửa động phủ, nguyên thức phát ra xâm nhập vào bên trong, lúc này đã hoàn toàn thâm nhập vào, chỉ chốc lát tiền thăm dò được Triển Thanh Nhu đang ngồi trên bờ đoàn bế quan.

Lâm Khiếu Đường không dừng lại, tiếp tục thâm nhập sâu hơn, nguyên thức hoàn toàn tiến vào trong cơ thể Triển Thanh Nhu, đầu tiên cảm giác không có gì dị thường, Lâm Khiếu Đường nhướng mày, nhất thời cả kinh toát mồ hôi lạnh.

Lâm Khiếu Đường mở mắt ra, tử quang chợt lóe, mạnh mẽ tiến vào trong động phủ, phá hủy toàn bộ cơ quan kết trận cản đường.

Vừa vào chỗ sâu nhất động phủ, Lâm Khiếu Đường lập tức đưa khí nguyên vào trong cơ thể Triển Thanh Nhu, cô nàng này đã tu luyện tẩu hỏa nhập ma, cũng may dùng bí thuật tự phong ấn chính mình, bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Lâm Khiếu Đường kiểm tra cẩn thận đã phát hiện ra nguyên nhân tẩu hỏa nhập ma, là do Triển Thanh Nhu quá mức nóng lòng cầu thành, địa vương giai trung kỳ còn chưa vững chắc đã vội vã trùng quan địa vương giai hậu kỳ, dục tốc bất đạt, dẫn tới việc echinsh mình không thể khống chế được nên tẩu hỏa nhập ma.

Lâm Khiếu Đường thầm tự trách chính mình sơ ý, trước đó rất yên tâm với nữ tử này, không nghĩ tới xảy ra chuyện như vậy, thực có điểm ngoài dự liệu.

Lấy lý giải của Lâm Khiếu Đường về Triển Thanh Nhu, tính cách của nữ tử này cực kỳ trầm ổn, không vội vã, ai ngờ nàng lại làm một chuyện lỗ mãng tới như vậy.

Cũng may tu vi của Lâm Khiếu Đường hôm nay rất cao, ổn định nhập ma chi hỏa trong cơ thể nữ tử này coi như nắm chắc rất lớn, hơn nữa độc linh hiện tại đã hoàn toàn ổn định được, bản lĩnh hấp thu các loại độc nguyên cũng tăng mạnh.

Hơn nữa độc linh thân dung hợp tam đại thần thông, dung hồn yêu hỏa tự nhiên không cần phải nói, thiểm điện màu vàng từ lúc đầu không có bao nhiêu hỏa hầu tới bây giờ càng lúc càng kiên cố kết hợp với độc nguyên.

Mấy tháng sau, Triển Thanh Nhu rốt cuộc khôi phục lại ý thức, đầu tiên mở mắt ra nhìn thấy Lâm Khiếu Đường bên cạnh, không hề có chút vẻ kinh ngạc nào, tựa hồ đã dự liệu từ lâu.

- Đa tạ Lâm đại ca xuất thủ cứu giúp!

Trong mắt Triển Thanh Nhu có chút rung động nhẹ giọng nói.

- Người làm như vậy thực sự quá mức nguy hiểm rồi, người xác định ta nhất định xuất hiện sao? Vạn nhất ta không phát hiện ra thì không phải tự mình tìm đường chết?

Lâm Khiếu Đường trách mắng nói.

Khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn của Triển Thanh Nhu tràn đầy vẻ thản nhiên như có như không, ôn nhu nói:

- Thanh Nhu tin tưởng vững chắc Lâm đại ca sẽ phát hiện ra!

- Được rồi, không cần nói nữa, củng cố khí nguyên cho tốt, tuy rằng đã vượt qua được nguy hiểm, thế nhưng khí nguyên của ngươi vẫn rời rạc như cũ, ta tiếp tục trợ giúp ngươi trùng quan đột phá địa vương giai hậu kỳ!

Thần sắc Lâm Khiếu Đường lãnh đạm nói.

Trên mặt Triển Thanh Nhu nhất thời vui vẻ, nhưng rất nhanh phát hiện ra thái độ của mình có chút rõ ràng, trên mặt nhất thời đỏ lên, không dám trực tiếp nhìn vào mắt Lâm Khiếu Đường, lập tức nhắm mắt lại.

Song tu không phải là lần đầu tiên Lâm Khiếu Đường thực hiện, tự nhiên quen việc dễ làm, mà chính mình cũng có thể củng cố khí nguyên, tiếp tục tiêu hóa ma khí hấp thụ trên người Triển Thanh Nhu trước đó.

Cứ như vậy thời gian mười năm trôi qua...

575. Chương 561: Tiểu Kết Cục.

Địa vương giai hậu kỳ!

Đây là cảnh giới mà Triển Thanh Nhu không dám mơ tưởng tới, thế nhưng hôm nay nàng đã đạt được rồi!

Nàng rất rõ ràng, có thể đạt tới cảnh giới này, hoàn toàn là người nam nhân bên cạnh ban tặng, nếu như không phải hắn kéo mình lại từ bờ vực tẩu hỏa nhập ma, lại tiêu hao một ít thực nguyên trợ giúp chính mình trùng quan thì cho dù bản thân có tiêu tốn ba trăm năm đi nữa cũng không nhất định có thể đạt được địa vương giai hậu kỳ.

Đây là một phần đại lễ, đại lễ không thể hồi báo đối với bất cứ tu luyện giả nào.

Triển Thanh Nhu chậm rãi mở hai mắt, vẻ nhàn nhạt trong mắt dần dần trở nên mờ lung, đúng vậy, nàng thích người nam nhân bên cạnh này, từ khi hắn cứu nàng tại Tù Ma Cốc năm đó, hình ảnh người nam nhân mặc tử bào đã không thể nào phai nhòa trong tâm trí của nàng.

Chỉ là Triển Thanh Nhu thế nào cũng không nghĩ tới, nam nhân đó dĩ nhiên lại là thanh mai trúc mã trong miệng hảo tỷ tỷ của nàng, thế giới thực sự quá mức nhỏ bé rồi.

Triển Thanh Nhu chăm chú nhìn khuôn mặt không tính quá mức anh tuấn nhưng lại rất trong sáng kia, trong vẻ kiên nghị ẩn dấu nét nghiền ngẫm lẫn tà ác.

Triển Thanh Nhu đã không còn nhớ rõ đây là lần thứ bao nhiêu Lâm Khiếu Đường cứu chính mình nữa rồi, mà mỗi một lần đều làm cho lòng nàng càng trở nên vững chắc hơn.

Cứ như vậy, Triển Thanh Nhu chăm chú nhìn khuôn mặt kia thật lâu, mà chủ nhân khuôn mặt đó rốt cuộc từ trạng thái điều tức mở hai mắt.

Lâm Khiếu Đường vừa mở mắt liền thấy Triển Thanh Nhu không kiêng nể gì nhìn chính mình, hơn nữa trong ánh mắt lại có điểm không thể tự không chế được, tựa hồ như phá tan cản trở gì đó.

- Thanh Nhu, ngươi!

Lâm Khiếu Đường muốn mở miệng nói cái gì thì bị một ngón tay ngọc che lại, chủ nhân của ngón tay ngọc lắc đầu ý bảo không nói.

Sắc mặt Triển Thanh Nhu ửng đỏ, sau đó cởi chiếc áo trên người, chỉ nhẹ nhàng kéo xuống, y phục rời khỏi thân thể, cởi nội y càng đơn giản không gì sánh được.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, một thân thể hoàn mỹ làm người khác hít thở không thông xuất hiện trước mắt Lâm Khiếu Đường, đôi song phong cao vút ngạo nhân, chiếc eo thon mượt mà trơn nhẵn...

Lâm Khiếu Đường thoáng có chút kinh ngạc nhìn Triển Thanh Nhu, hiển nhiên không ngờ tới đối phương lại hành động như vậy, bất quá hiện tại tâm trí của Lâm Khiếu Đường đã cực kỳ vững chắc, tự nhiên không đến mức thất thố.

- Lâm đại ca, để thiếp thân hầu hạ ngươi một lần!

Khi Triển Thanh Nhu nói ra những lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như mặt trời, hầu như có thể chảy nước tới nơi, thế nhưng thanh âm vô cùng kiên định.

Lâm Khiếu Đường không cự tuyệt, mà cũng không có lý do gì để cự tuyệt!

Trên thực tế, khi tu vi ngày càng cao, lòng chiếm hữu theo đó càng lúc càng lớn, dã tâm cũng như vậy, điểm này nam tu thể hiện rõ ràng hơn nữ tu rất nhiều.

Nếu nói Lâm Khiếu Đường không có một điểm ý tứ nào với Triển Thanh Nhu hiển nhiên là giả bộ lạnh lùng, Triển Thanh Nhu chính là tuyệt sắc mỹ tu, tại giới này tuyệt đối hiếm có, coi như trong mấy người bên cạnh Lâm Khiếu Đường cũng có thể xếp đầu. Hơn nữa nàng có một phong cách riêng biệt đặc thù, trên người tỏa ra vẻ tươi mát thanh nhã, kẻ khác muốn học cũng không thể nào học được.

Triển Thanh Nhu thanh nhã ngày xưa, hiện tại mạnh mẽ nhào vào lòng Lâm Khiếu Đường, đôi môi đỏ mọng nhỏ bé mở ra, áp vào môi Lâm Khiếu Đường nặng nề hôn xuống.

Tinh lược chín nghìn chữ hình ảnh hưởng diễm, hòa hợp...

Sự kết hợp tinh thần thần kỳ trong giấc vu sơn người bình thường không thể nào thể hội được, tu luyện giả trong lúc giao hòa tuy rằng không khác biệt quá nhiều so với phạm nhân, thế nhưng trên phương diện thời gian, phương diện phương thức phương pháp lại hơn kém rất nhiều.

Khi Triển Thanh Nhu và Lâm Khiếu Đường đồng thời xuất qua, Triển Thanh Nhu đỏ bừng mặt, mang vẻ ngọt ngào, cực kỳ dụ dỗ đi theo sau Lâm Khiếu Đường.

Một ngày này, trong Khiếu Linh Phủ náo nhiệt phi phạm, mấy thiếu nữ đã góp mặt đầy đủ.

- Thanh Nhu, ngươi rốt cuộc xuất quan rồi!

- Thanh Nhu, mặt của ngươi sao lại hồng như vậy?

- Thanh Nhu, tu vi của ngươi?

- Thanh Nhu, có phải là lão đại khi dễ ngươi rồi?

Khi Triển Thanh Nhu sau hơn một trăm năm lần đầu tiên đứng bên cạnh các tỷ muội, chỉ nghe thấy tiếng riu ra riu rít không ngừng. Trong các nàng, người có tu vi cao nhất chính là Triển Thanh Nhu, đạt tới địa vương giai hậu kỳ.

Thứ nhì là Tân Tây Á, địa vương giai trung kỳ đỉnh phong. Hồ Mị Nhi, Tiểu Lan, Tố Tố, Nạp Lan U, Thần Lộ Tiên Tử đều có tu vi địa vương giai sơ kỳ.

Trong suy nghĩ của Lâm Khiếu Đường thì các nàng đã tận lực rồi, hơn nữa kết quả so với mong muốn ban đầu của hắn còn tốt hơn.

Đối với việc phi thăng, Lâm Khiếu Đường không hề giấu diếm điều gì các nàng, tất cả mọi điều lợi hại trong đó đều nói ra hết, nguyện ý hay không đều có thể tự mình quyết định, Lâm Khiếu Đường không hề ép buộc, dù sao thì vẫn có phiêu lưu nhất định, hơn nữa còn là phiêu lưu lấy tính mệnh làm tiền đặt cược.

Các nàng đều lựa chọn đi theo Lâm Khiếu Đường, trên thực tế, các nàng đã quen với việc được Lâm Khiếu Đường che chở, sinh hoạt trong dĩ vãng không thể nào so sánh được với ngày hôm nay, tu luyện giới quá nhiều chuyện người lừa ta gạt đã đủ để các nàng chán ghét.

Thậm chí ngay cả người rất thích nắm quyền lực môn phái trong tay như Tố Tố cũng lựa chọn đi theo, quyền lực có giá trị mấy đồng tiền? Không có tính mệnh thì mọi chuyện đều là không, một khi tiến vào thượng giới, thọ nguyên sẽ đề cao trên diện rộng, loại mê hoặc như thế nào dù là ai cũng không thể nào chịu đựng được.

Tuy rằng tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, thế nhưng Lâm Khiếu Đường không hề lập tức áp dụng hành động, quyết định ở lại tại giới này một đoạn thời gian nhất định.

Đoạn thời gian này cũng không dài lắm.

Lâm Khiếu Đường không để mấy nàng tu luyện trong đoạn thời gian này, mà đều cùng nhau vân du xung quanh, đương nhiên đây chỉ là biểu hiện ra bên ngoài, trên thực tế là tìm kiếm các loại cổ mộ, động phủ, còn có các loại bảo địa đi lưu lại từ thời thượng cổ. Một khi tiến vào sẽ cần quét sạch sẽ. Lâm Khiếu Đường còn đi đại lục Minh Tây một chuyến, nói lời từ biệt với các bằng hữu, lần này thực sự là chân chính vĩnh biệt rồi!

Bất quá đại lục Minh Tây ngày hôm nay đã hoàn toàn thay đổi, hiện tượng suy bại đã hoàn toàn lộ rõ không cần nghi ngờ, từ khi hai đại giáo hoàng trọng thương, giáo hội xuống dốc không phanh, lòng tin của các tín đồ đối với giáo hội cũng càng lúc càng kém, thậm chí sản sinh ra hoài nghi đối với tín ngưỡng. Hơn nữa hải thú nhất tộc không ngừng tấn công, còn có lực lượng xâm lược đến từ đại lục phương đông thần bí. Ngày Tây đại lục bị diệt đã không còn xa.

Lâm Khiếu Đường nhìn thấy tất cả chỉ thản nhiên lắc đầu, cũng may mấy người bạn tốt đều bình yên vô sự. Lão ả nhân, tiểu báo nữ, mỹ nhân ngư đều có tu vi không cao lắm, thế nhưng thọ mệnh tương đối dài lâu, để tị nạn bọn họ đều tới lãnh địa hải tộc ở lại.

Về phía Chu Võ Quốc, Lâm Khiếu Đường cũng quyết định đi một chuyến, chủ yếu là tới Dương Môn. Ba tiểu hài tử Trương Nhạc Nhạc hiện tại đã trở thành thanh niên, đồng thời đạt được một chút thành tích nho nhỏ, ba người đều thành công tiến vào sư giai, Lâm Khiếu Đường để lại cho bọn họ chỉ điểm có thể hưởng thụ cả đời, đồng thời lưu lại một ít đan dược bí tịch trân quý, chung quy giải quyết xong một đoạn duyên phận cuối cùng.

Thiên Du Phường biết được Lâm Khiếu Đường xuất hiện lần thứ hai, còn định áp dụng thủ đoạn lưu lại bọn họ, thậm chí không tiếc chọn thủ đoạn cường chế. Bất quá khi phụ phụ Thiên Du nhìn thấy Lâm Khiếu Đường, ý niệm mạnh mẽ lưu lại nhanh chóng tan biến triệt để.

Cứng không được mà mềm cũng không xong, Vân Du Tiên Tử trực tiếp để nữ nhi của mình dùng tới mỹ nhân kế. Đáng tiếc, bên người Lâm Khiếu Đường mỹ nữ như mây, Trữ Tân tuy cũng là mỹ nữ hiếm có, chỉ tiếc Lâm Khiếu Đường không phải là loại người lạm tình, không có hứng thú chính là không có hứng thú, cho dù người mê hoặc thế nào cũng vô dụng.

Trữ Tân nghĩ đến dùng thuốc, thế nhưng tu vi của Lâm Khiếu Đường hiện tại thực sự quá mức kinh khủng, làm cho nàng không dám động thủ, vạn nhất chọc giận đối phương, dốc hết lửa giận trút lên đầu Thiên Du Phường, vậy thì nhất định sẽ gặp một hồi tai nạn trước nay chưa từng có.

Cuối cùng Thiên Du Phường đành phải buông tha vị “con rể” được chỉ định trước này!

Lâm Khiếu Đường còn hỏi thăm tin tức về Vũ Thái Đầu, có người nói đệ nhất cao thủ Chu Võ Quốc đã thất tung hơn ba mươi năm, không ai biết hắn đi nơi nào, cho dù là Thái Vũ Môn cũng không biết, nói chung giống như bốc hơi hết hoàn toàn không có tung tích, cùng với người này còn có Tạo Linh Tử thất tung.

Lâm Khiếu Đường đại khái đoán được hai người này đi nơi nào, hơn phân nửa chính là tiến vào lỗ hổng không gian, về phần thành công phi thăng thượng giới hay không thì không ai biết được.

Trong đoạn thời gian này, tu vi của Thiên Kiều Lão Nhân không có đột phá, không tránh khỏi tọa hóa, Lạc Trần Tử cũng từ hình dạng trung niên nhân chuyển biến thành lão giả.

Bốn người Thủy Linh trong đoạn thời gian này được Kỳ Áo chỉ điểm, tu vi đột nhiên tăng mạnh, trở thành nhóm người nổi bật trong một đời môn nhân đệ tử Thiên Hà Tông, tại toàn bộ Kỳ Đông đại lục cũng coi như là nhân vật đỉnh phong.

Nhưng tổng thể mà nói, dấu hiệu suy bại của giới này đang dần dần hiển lộ rõ ràng hơn, Lâm Khiếu Đường đối với điều này hoàn toàn bất lực, dù sao thì cũng là lực lượng vị diện, cho dù là tu luyện giả thượng giới cũng không thể nào lay động được, huống chi hắn vẫn như cũ, chỉ dừng lại tại vị trí tu luyện giả hạ giới mà thôi.

Thời gian một giam trôi qua rất nhanh, những chuyện nên làm Lâm Khiếu Đường đều đã hoàn thành, nên bàn giao đã bàn giao lại, rốt cuộc cũng tới ngày phi thăng!

Lâm Khiếu Đường không hề kinh động nhiều người, chỉ là nói với Lạc Trần Tử tất cả, sau đó mang theo mấy nữ cùng nhau thông qua truyền tống trận tiến vào đại lục Phong Ma.

Lỗ hồng không gian mà Lâm Khiếu Đường cố định trước kia không di chuyển quá xa, khi mấy nữ nhìn thấy lỗ hồng không gian, không biết vì sao, sâu trong linh hồn sinh ra một loại cảm giác sợ hãi không thể ức chế được.

Lỗ hồng không gian này cũng không lớn lắm, đường kính chỉ khoảng năm trượng mà thôi, hơn nữa không ngừng rung động, tựa hồ như bên trong có vật gì đó muốn giãy giụa thoát ra.

Đáng tiếc, ngoài nhìn thấy bên trong lóe lên hồ quang màu vàng và một loại gì đó tương đối giống cơn lốc, còn lại không thể phân định cái gì khác, không gian phi thường hỗn loạn, không hề có bất cứ kết cấu nào.

Sau khi bố trí bát bộ thiên long trận xong, Lâm Khiếu Đường nhàn nhạt liếc mắt nhìn mấy nữ một chút rồi nói:

- Hiện tại hối hận vẫn còn kịp, muốn rời khỏi thì tự động bước ra, cho dù không có ta, ở giới này các nàng có thể thoải mái tiêu dao rồi, người có thể bức ép được các người nàng không nhiều lắm, huống hồ còn có một siêu cấp đại tông phái như Thiên Hà Tông sau lưng, hoàn toàn không cần phải buồn phiền vì chuyện không sống tốt!

Dứt lời Lâm Khiếu Đường lẳng lặng chờ đợi một hồi, không có người nào lựa chọn bước ra, tuy rằng trên mặt mấy nữ đều hiện ra vẻ e ngại, nhưng chung quy không ai di động nửa tấc, lựa chọn như thế nào trong lòng các nàng đã sớm rõ ràng, đều đã hạ quyết tâm.

Cơ duyên phi thăng, toàn bộ tu luyện giới nghìn năm qua giống như lông phượng sừng lân, không có bao nhiêu tu luyện giả có hơi hội thử một lần, tỷ lệ phi thường thấp. Mấy nữ cũng không còn là thiếu nữ hơn mười tuổi, đều là người từng trải, lăn lộn tu luyện giới mấy trăm năm, tự nhiên biết được cơ hội như thế này phải nắm thật chặt, cho dù thất bại thì cũng có sao, ở lại giới này chẵn chẵn không chạy thoát được cái chết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

- Nếu không có người nào rời khỏi, vậy thì hiện tại không còn đường thối lui nữa rồi!

Tiếng nói của Lâm Khiếu Đường vừa dứt, một tay ôm chặt thân thể của Uyển nhi, tay kia chợt lóe tử quang.

Tám kiện luyện bảo kết thành bát bộ thiên long trận, nhất thời hình thành quang tráo bao quanh Lâm Khiếu Đường và mấy nữ, Lâm Khiếu Đường khê động nguyên niệm, quang tráo co rút lại, tiến vào trong lỗ hồng không gian...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-y>